Cho dù trong chính đạo môn phái hòa bình thì vẫn có loại chuyện nghiêng theo chiều gió, đứng nhầm nơi sẽ không mất mạng nhưng cũng không có lợi lộc gì.

Tuy nhiên, như thế còn đỡ hơn ma đạo môn phái nhiều. Chính đạo môn phái chỉ là ám tranh, mọi người đánh tới chia ra thắng bại liền ngừng tay, sẽ không quá đáng, không lấy mạng. Nghe nói thế giới yêu ma dưới đất cũng có một ít môn phái, những môn phái này khá là mạnh bạo, lấy trưởng lão cầm đầu làm trung tâm, đệ tử chân truyền là tay đấm vàng, đệ tử bình thường là tay chân tôm tép.

Những thế giới yêu ma dưới đất này, trong ma đạo môn phái đánh tới đánh lui, giết xuôi giết ngược, máu me đầm đìa. Ai tay ngoan, ai thực lực mạnh là có thể leo lên vị trí cao. Vì ích lợi, máu mủ ruột rà không nhận, thí sư giết cha, không phải nơi cho con người ở.

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 08:56 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

25. Chương 37 38: Tư Mã Bác

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Người bị hỏi có khả năng biết vấn đề về linh thú vân hệ, vị sư huynh bình thường có nguồn tin rộng suy tư một lát, nói:

- Cái này khó nói, khó nói. Bàn về thực lực thì tất nhiên là đại sư huynh và nhị sư huynh. Thực lực của hai vị sư huynh này vượt xa tám người khác, nhưng hai người họ luôn đấu kịch liệt, dù là cái gì cũng phải tranh giành, lần này chỉ sợ không thoát khỏi.

- Người khác thì tất nhiên là tam sư tỷ Lăng Ngọc Châu mạnh nhất.

- Nhưng tứ sư huynh Phương Đạm cũng khá lợi hại.

- Ngũ sư huynh Tư Mã Bác nghe nói trước đó không lâu được Đại Nhật Kiếm Tiên Tư Mã sư thúc truyền cho Đại Nhật kiếm pháp, không phải loại Tư Mã Hạo đã múa may mà là Đại Nhật Kiếm Tiên thật sự. Nghe nói gần đây liên tục đánh bại vài tên giỏi lắm, lần này sợ là thế tới rào rạt.

- Còn lục sư huynh Lục Nguyên vốn xếp hạng chót trong thập đại đệ tử chân truyền, nhưng lần trước tại Bắc phong đại tái có biểu hiện cực tốt, rất có khả năng.

Vị sư huynh bình thường được tình báo này phân tích đến phân tích đi không dứt khoát được lần này rốt cuộc là ai sẽ đắc thắng, đoạt được linh thú vân hệ.

Nhưng gã phân tích ra khiến sư đệ gật đầu khâm phục gã sát đất.

Nhận được ánh mắt khâm phục mong chờ từ lâu, sư huynh gật đầu, cực kỳ vừa lòng.

……

Lục Nguyên lưng cõng Dưỡng Ngô kiếm, đội mũ, đi trên đường mòn trong rừng.

Tuy mũ lớn nhưng vẫn có vài giọt nước mưa len lỏi.

Nghe nói đến pháp lực mạnh mẽ không gì sánh được, liên miên bất tận thì có thể dùng pháp lực dày đặc bọc quanh người, không giọt nước nào xâm nhập được. Nhưng rõ ràng pháp lực của hắn trong đệ thập đại đệ tử chân truyền không tệ lắm, tới luyện khí kỳ đệ lục tầng luyện khí thành cương rồi, nhưng cách tám chữ pháp lực mạnh mẽ, liên miên bất tận kém quá xa.

Đây là đường mòn đi thông đến Vân Vụ sơn cốc.

Hắn nhận được lệnh của sư phụ tất nhiên phải đi Vân Vụ sơn cốc.

Linh thú vân hệ đối với tu hành pháp lực thì quá quan trọng. Tu hành pháp lực không giống như tu kiếm thuật có thể một hơi lĩnh ngộ. Tu pháp lực cần có thiên tài địa bảo, cần ngày tích đêm lũy, vì thế nên linh thú vân hệ mới càng quan trọng. Muốn tăng Vân Long tâm pháp thì hắn phải dựa vào linh thú vân hệ.

Không có linh thú vân hệ, để tăng một chút pháp lực cần phải tự mình tu hành, thế thì chẳng phải cực kỳ mệt mỏi?

Không sai, không chút nghi ngờ, Lục Nguyên muốn cướp linh thú vân hệ là vì muốn làm biếng.

Vân Vụ sơn cốc đã ngay trước mắt.

Hắn mới nghĩ trong lòng thì Vân Vụ sơn cốc đã xuất hiện ở đằng trước. Vân Vụ sơn cốc chính là nơi tập kết vân khí khá dày đặc, chưa đến trong cốc đã cảm giác vân khí rồi. Hắn chỉ thấy Vân Long tâm pháp như sống động vài phần, ở cửa cốc viết: Tĩnh như luyện, động như yên, nhẹ như nhứ, rộng như hải, bạch như miên.

Lại đến chỗ này. Hắn còn nhớ trước khi học Vân Long tâm pháp cũng từng tới, khi ấy sư phụ Lý Nguyên Bạch chỉ vào cửa cốc mười lăm chữ: Tĩnh như luyện, động như yên, nhẹ như nhứ, rộng như hải, bạch như miên. Nói cho hắn, đây là chân lý của Vân Long tâm pháp.

Lục Nguyên đến thì phát hiện mình tới hơi muộn, chín đệ tử chân truyền khác đã sớm chờ tại đó. Ngay cả đại sư huynh Vân Dật, nhị sư huynh Vân Bình cũng có mặt rồi. Đại sư huynh Vân Dật, nhị sư huynh Vân Bình quả nhiên khác với đệ tử chân truyền ở mặt sau. Dù bây giờ hắn đã tới tình trạng luyện khí kỳ đệ lục tầng luyện khí thành cương thì vẫn cảm giác được đại sư huynh, nhị sư huynh sâu không lường được. Tất nhiên ngay cả đại sư huynh, nhị sư huynh thực lực thâm hậu thế mà cũng đến đoạt linh thú vân hệ đủ thấy nó trân quý, quý hiếm cỡ nào.

- A, lục sư huynh đến.

- Lục sư huynh, chào buổi sáng.

Diệp Phương, Diệp Viên cười hì hì chào hỏi, tuy gọi lục sư huynh nhưng không có kính ý. Hết cách, ba người chơi cùng một chỗ quá lâu, vì gần gũi quá nên tất nhiên là rất quen, không khả năng sinh ra loại kính trọng.

- A, lục sư đệ, lại là ngươi đến trễ nhất.

Giọng nói đáng ghét rất quen thuộc. Có thể khiến Lục Nguyên vừa nghe liền thấy ghét trừ Tư Mã Bác thuộc phe của Tư Mã Trường Bạch thì còn ai nữa?

Tư Mã Bác nói:

- Không phải là lại ngủ nướng đi? Làm đệ tử chân truyền mà lười biếng như vậy thì không tốt.

Lục Nguyên lười không thèm để ý gã. Dù sao hắn đã thắng gã thẳng tay, giờ gã không mặn không nhạt mỉa mai chế giễu hắn, hắn lười để ý. Nhưng một khi vượt qua lằn ranh của hắn thì tất nhiên sẽ không nương tay đánh trả.

Bên kia đại sư huynh Vân Dật cười nói:

- Lục sư đệ, chào buổi sáng, thời gian gần đây không gặp nhỉ.

Nếu là Lục Nguyên trước kia thì Vân Dật lười lôi kéo, nhưng trong Bắc phong đại tái hắn biểu hiện không tệ, có giá trị khuyến dụ. Vân Dật bắt đầu lôi kéo làm quen, Vân Dật thấy thế liền thầm nhủ, cái tên này nhanh tay thật, mau thế đã lôi kéo rồi, mình không thể chậm hơn.

Gã lập tức mỉm cười nói với Lục Nguyên:

- Lục sư đệ, gần đây ta được một bình hồ đồ tiên tửu, nghe nói lục sư đệ thích uống rượu, bữa nào rảnh sư huynh đệ chúng ta ngồi uống vài chén.

Vân Dật thầm nghĩ, hay cho cái tên cáo già, biết lôi kéo lòng người, mình không thể tỏ ra yếu thế. Nghe nói lục sư đệ rất thích rượu, mình cũng có thể đột phá từ mặt này.

Lục Nguyên vừa đến liền dẫn động ba bên phản ứng.

Hai bạn xấu Diệp Phương, Diệp Viên giống bình thường chào hỏi, quá quen nên không cần khách sáo gì nhiều.

Tư Mã Bác là mỉa mai.

Vân Dật, Vân Bình thì không ngừng lôi kéo.

Thật là chỗ nào có người thì có giang hồ!

Tĩnh như luyện, động như yên, nhẹ như nhứ, rộng như hải, bạch như miên. Mười lăm chữ này mỗi ba chữ viết khác nhau. Ba chữ tĩnh như luyện viết bằng phẳng, cho người cảm giác yên tĩnh. Ba chữ động như yên nét bút như múa, chữ như vọt ra. Chín chữ nhẹ như nhứ, rộng như hải, bạch như miên cũng có đặc điểm riêng.

Vân Vụ sơn cốc khổng lồ ở đằng sau mười lăm chữ này.

Mưa phùn liên miên từ trên trời rơi xuống.

Thập đại đệ tử chân truyền mỗi người đội mũ, ống quần ai nấy dính nước bùn.

Trong cơn mưa to muốn không dính chút nước bùn thì khó mà làm được, nhưng rất nhanh, các vị đệ tử chân truyền phát hiện mình nghĩ sai rồi. Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho cao quan áo trắng bước từ trong rừng rập ra. Gã đạp trên mặt đất, không một chút nước bùn bắn lên người.

Nhìn Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho, mọi người phát ra âm thanh nhỏ đi nhiều. Sợ thật, trong Bắc phong lục kiếm tiên đám đệ tử sợ nhất không phải là chủ Bắc phong Nguyên Nguyên Thượng Nhân mà là Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho. Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho dù làm chuyện gì, từng hành động đều có phong độ quân tử.

Gã yêu cầu với mình hoàn toàn từ điều kiện quân tử, làm hậu bối của gã, áp lực quá lớn.

Tuy rằng Phương Nho rất ít chỉ trích hậu bối khác trừ đệ tử của gã, Diệp Phương đáng thương. Nhưng khí thế cường đại của gã khiến người thấy áp lực thật sự rất lớn.

Phương Nho không cần nói cái gì, lúc gã ra ngoài Vân Vụ sơn cốc thì tất cả đệ tử chân truyền đều yên lặng.

Đối với khí thế mạnh mẽ của Phương sư thúc, Lục Nguyên chỉ có nước sùng bái.

Giọng Phương Nho công chính mà nhã nhặn:

- Vân Vụ sơn cốc là nơi đậm mây nhất của Bắc phong chúng ta. Trải qua mấy trăm năm tích lũy rốt cuộc biến ra hai con linh thú vân hệ, một là Vân Thố, một là Vân Miêu. Theo tất cả trưởng lão bàn bạc, do thập đại đệ tử chân truyền các người đi giành lấy. Trong Vân Vụ sơn cốc, dựa vào bản lĩnh của mình đi tranh.

- Một người tối đa chỉ có thể cướp một con, mặt khác không được tổn thương tính mạng. Cùng là đệ tử chân truyền, điểm đến mới thôi, nếu không thì trục xuất sư môn.

Thanh âm công chính nhã nhặn rất có sức sát thương.

- Bây giờ, vào sơn cốc đi, tự dựa vào bản lĩnh của mình.

Hiển nhiên khí thế của Quân Tử Kiếm Tiên quá mạnh, mọi người không muốn đứng chung với gã lâu. Lập tức đệ thập đại đệ tử chân truyền chạy vào trong Vân Vụ sơn cốc.

Lần tranh đoạt linh thú vân hệ này do Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho chủ trì.

Dù sao đây không phải việc lớn như Bắc phong đại tái, chỉ xem như chuyện cỏn con, do Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho trong Bắc phong lục kiếm tiên chủ trì đã là tốt lắm rồi.

……..

Vân Vụ sơn cốc cơ bản là một vòng tròn, trừ cửa vào ra không còn lối vào nào khác.

Cho dù ngươi tới cảnh giới ngự khí hành không muốn từ trên sơ cốc bay ra cũng không được. Bên trên sớm có các đời tiền bối Hoa Sơn Bắc phong thiết lập đủ các cấm chế. Vân Vụ sơn cốc tuy mấy trăm năm mới ra vài con linh thú vân hệ nhưng tốt xấu còn có. Nếu đã ra linh thú vân hệ thì tất nhiên phải bảo vệ, không cho người nào xâm nhập vào.

Tiến vào nơi này chỉ thấy mây mù rất lớn. Mây như mành lụa, như vải trắng, hoặc đậm hoặc nhạt che tầm mắt người.

Thập đại đệ tử chân truyền vừa vào đây, chỉ thấy trên không trung có một con thỏ trắng như tuyết.

Con thỏ mà bay trên trời thì cần gì phải nói, chính là linh thú vân hệ Vân Thố. Không ngờ vừa vào Vân Vụ sơn cốc đã thấy một con Vân Thố rồi. Vân Dật giơ tay, một chiêu 'Vi Phong Từ Lai' chỉ hướng Vân Thố. Chiêu Vi Phong Từ Lai có thể nhẹ có thể nặng, nhẹ thì bắt giữ mà không tổn hại mạng sống, như là gió nhẹ phất qua mặt. Nặng có thể giết chết đối thủ ngay lập tức, khiến đối phương không cảm nhận bao nhiêu đau đớn, tựa gió phất qua gáy.

Đại sư huynh Vân Dật ra chiêu Vi Phong Từ Lai quả nhiên luyện khá thành thạo, mắt thấy Vân Thố sắp rơi vào tay gã. Lúc này, bên cạnh đâm ra một phi kiếm có chút cong. Trong thập đại đệ tử chân truyền, chỉ có nhị đệ tử Vân Bình là phi kiếm hơi cong.

Long Thủ kiếm trong tay Vân Bình là một phi kiếm khá đặc sắc. Thanh kiếm này không thẳng như bình thường mà hơi cong, có chút giống vuốt rồng. Đây là sư phụ gã, Cô Tâm Kiếm Tiên Độc Cô Diệp cố ý chế tạo cho, hy vọng gã có thể thành quần long trong thập đại đệ tử chân truyền. Kiếm và người tính cách giống nhau, Cô Tâm Kiếm Tiên Độc Cô Diệp hơi có dã tâm, cho rằng đệ tử của bà có thể lấy được vị trí to lớn nên chế tạo phi kiếm lấy tên là Long Thủ kiếm.

Phi kiếm của đại như huynh Vân Dật có tên là Trung Chính kiếm, ý là công chính bình hòa. Thanh kiếm của gã không dài không ngắn, không bén không cùn, không rộng không hẹp, công chính bình hòa. Kiếm này là sư phụ của Vân Dật, Nguyên Nguyên Thượng Nhân tạo ra. Nguyên Nguyên Thượng Nhân là chủ Bắc phong, tính tình bình hòa, hy vọng đệ tử của lão cũng bình hòa.

Phi kiếm như người.

Bắc phong lục kiếm tiên mỗi một kiếm tiên rèn ra phi kiếm đều tựa như tính cách người đó.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân tính cách ôn hòa nên tạo ra là Trung Chính kiếm.

Lý Nguyên Bạch hy vọng đệ tử có thể dưỡng chính khí mênh mông trong thiên địa nên tạo ra là Dưỡng Ngô kiếm.

Tư Mã Trường Bạch tính cách bá đạo, hy vọng đệ tử của mình biến càng mạnh, vì Tư Mã Bác tạo ra là Trường Hồng kiếm, cầu vồng xuyên suốt, khí thế nhiếp người.

Cô Tâm Kiếm Tiên Độc Cô Diệp tuy là phụ nữ nhưng tính cách kiêu ngạo, tạo ra phi kiếm là Long Thủ kiếm, hy vọng đệ tử có thể đứng đầu quần hùng.

Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho, Diệp Phương làm đệ tử của gã được rèn phi kiếm có tên là Vô Thuật kiếm, muốn Diệp Phương thẳng thắn công bình.

Viên Dung Kiếm Tiên Diệp Dương Dung rèn ra phi kiếm cho đệ tử Diệp Viên gọi là Thất Xảo kiếm, muốn Diệp Viên có thể tùy cơ bứng biến khéo léo thế sự.

Lại nói lúc này Trung Chính kiếm của Vân Dật và Long Thủ kiếm của Vân Bình nặng nề va nhau. Hai người không dùng chiêu quá mạnh, sợ tổn thương đến Vân Thố nhưng pháp lực của họ quá hùng hồn, tám đệ tử chân truyền khác đứng phía xa đều cảm giác rõ rệt.

Hai người tranh giành một con Vân Thố, đối với tám đệ tử chân truyền khác coi như là tin tốt. Nếu hai vị này không tranh đấu, vậy thì tám đệ tử chân truyền khác không có cơ hội giành giật. Dù sao đại sư huynh Vân Dật, nhị như huynh Vân Bình mạnh hơn mấy người khác rất nhiều. Họ đều ở tuổi bốn, năm mươi mà tu vi cực kỳ sâu, tám đệ tử chân truyền khác chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi.

Bây giờ đại sư huynh, nhị sư huynh tranh đoạt con Vân Thố, tương đương cho tám đệ tử chân truyền cơ hội giành Vân Miêu còn lại.

Tám đệ tử chân truyền nhìn nhau một cái, hiển nhiên xem đối phương là địch thủ, tất nhiên chủ yếu nhất là ba người tranh đấu, chính là tam sư tỷ Lăng Ngọc Châu, tứ sư huynh Phương Đạm, ngũ sư huynh Tư Mã Bác, thực lực ba vị này cao chút. Còn lục đệ tử Lục Nguyên, lần trước tuy biểu hiện khá tốt nhưng tính tình biếng nhác rất khó khiến người xem hắn là uy hiếp lớn.

Đang lúc tám vị đệ tử chân truyền nhìn nhau thì đột nhiên nghe một tiếng 'meo', một luồng sáng trắng nhào vào ngực Lục Nguyên.

Lục Nguyên cúi đầu, một con mèo, một con mèo trắng, vừa lúc nằm trong ngực mình.

Vậy cũng được?

Vân Vụ sơn cốc

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Một chuỗi sắt thép va chạm vang lên, đấy là do Trung Chính kiếm của đại sư huynh Vân Dật, Long Thủ kiếm của nhị sư huynh Vân Bình ở giữa không trung hoặc là trên hoặc là dưới đụng chạm. Đại sư huynh và nhị sư huynh đều là cao tầng luyện khí kỳ, pháp lực hơn xa tám đệ tử khác, đã có thể ngắn ngủi bay lên, dù không thể lâu dài ngự khí hành không. Cho nên hai người giao đấu cao thấp bay, hai thanh kiếm vang lên cùng là trên dưới bay.

Cách hai đệ tử chân truyền giao đấu không xa, tám vị đệ tử chân truyền đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Thế mà cũng được?

Thế mà cũng được!

Thường nghe nói có con thỏ ngu muốn chết, ngây ngốc đụng vào thân cây, chưa nghe nói có con mèo ngu muốn chết, đụng vào ngực người.

Bảy đệ tử chân truyền khác đều tò mò đánh giá Lục Nguyên. Không lẽ Lục Nguyên lớn lên rất có sức hấp dẫn? Nhưng nhìn hắn, bây giờ vẫn là thiếu niên gầy guộc, mỏng manh, đôi mắt tràn đầy tinh ranh, nhìn sao cũng không giống có sức hấp dẫn đặc biệt.

Lục Nguyên cũng không hiểu ra sao, tại sao con Vân Miêu này chủ động nhảy vào ngực mình, không lẽ là vì trên người hắn có Phong Linh bài chứa ba con Vân Thố nên đồng tính hấp dẫn? Con Vân Miêu này mơ hồ cảm giác hơi thở của ba con Vân Thố, cho rằng hắn cũng là linh thú vân hệ nên nhào tới.

Kỳ thực Lục Nguyên đoán rất gần với đáp án chính xác.

Chẳng qua bây giờ nên xử lý con Vân Miêu này thế nào.

Đây là suy nghĩ trong lòng tám đệ tử chân truyền.

Lục Nguyên ngáp một cái nói:

- Được rồi, bây giờ con Vân Miêu nếu đã tự động đụng vào ngực ta thì là của ta. Cái này gọi là của ai nấy giữ, mọi người tán đi.

Không sai, nếu đã vào lòng mình thì sao hắn có thể nhường Vân Miêu được.

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 08:59 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

26. Chương 39 40: Lăng Ngọc Châu

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nếu đã đến thì liền thuộc về ta.

Lời vừa thốt ra, mọi người đều kinh ngạc.

Chỗ này đứng tam sư tỷ Lăng Ngọc Châu, tứ sư huynh Phương Đạm, ngũ sư huynh Tư Mã Bác, lão thất An Tri, lão bát Diệp Phi, lão cửu Diệp Phương, lão thập Diệp Viên. Bảy người đều đứng đó, đối với nó như hổ rình mồi, có thể nói hiện tại Vân Miêu là khoai lang phỏng tay.

Kết quả Lục Nguyên giỏi thật, lại nói Vân Miêu thuộc về hắn.

Lăng Ngọc Châu cười, tiếng cười khá là trong trẻo. Trong thập đại đệ tử chân truyền, chỉ mình nàng là con gái, thực lực cũng rất khá.

Nàng nói:

- Lục sư đệ, bây giờ tám người chúng ta đoạt con Vân Miêu này. Nếu lục sư đệ muốn một người chiếm Vân Miêu linh thú vân hệ chính là một đấu bảy người chúng ta nha.

Lăng Ngọc Châu chờ Lục Nguyên đáp lời. Lần này lục sư đệ Lục Nguyên là đối thủ, xem thực lực không yếu. Nhưng tứ sư đệ Phương Đạm cũng là cao thủ, kế thừa Quân Tử kiếm pháp của Quân Tử Kiếm Tiên Phương sư thúc, khó đối phó. Ngũ sư đệ Tư Mã Bác kế thừa Đại Nhật kiếm pháp của Đại Nhật Kiếm Tiên Tư Mã sư thúc, rất khó chơi. Lão thất An Tri, lão bát Diệp Phi, lão cửu Diệp Phương, lão thập đệ tử, bốn người này không khó đối phó, khá dễ dàng.

Mấy người đều là đối thủ, tiếp theo là nên làm sao ứng đối.

Nàng còn nghĩ tiếp theo nên làm sao, kết quả Lục Nguyên nói câu tiếp theo khiến nàng không cần nghĩ nữa.

Lục Nguyên lười biếng nói:

- Con Vân Miêu này nếu đã rơi vào tay sư đệ ta thì tất nhiên là thuộc về ta. Cái này gọi là trời ban, nếu bởi vậy mà phải đấu với bảy vị sư huynh tỷ đệ thì cũng chẳng sao.

Lục Nguyên lười nhác nói một câu khiến đám người kinh ngạc!

Trong phút chốc họ không biết nên nói gì!

Cái này! Đùa gì chứ!

Lục Nguyên, rốt cuộc hắn đang giỡn cái gì!

Lục Nguyên trước kia ở trong thập đại đệ tử chân truyền là xếp hạng chót, chính là cùng cấp bậc với lão cửu Diệp Phương, lão thập Diệp Viên, cơ bản thuộc về hạng xếp chót trong thập đại đệ tử chân truyền. Đương nhiên lần trước tại Bắc phong đại tái, người này biểu hiện một phen lộ ra thực lực không tầm thường. Nhưng thế thì sao? Lần đó hắn đối phó dù sao chỉ là đệ tử bình thường, đệ tử bình thường và đệ tử chân truyền chênh lệch khá lớn. Hắn đối phó được năm tên đệ tử bình thường chưa chắc ứng đối được một đệ tử chân truyền.

Hắn thật là to gan!

Dưỡng Ngô kiếm đã gác trên vai.

Kiếm như nước.

Lục Nguyên nói:

- Muốn lên thì lên đi.

- Tốt!

Tư Mã Bác là người thứ nhất lên tiếng. Gần đây gã đã luyện thành Đại Nhật kiếm pháp. Đại Nhật kiếm pháp của gã thật là tinh thuần chứ không như Tư Mã Ôn chỉ có phần hình. Một chiêu Đại Nhật kiếm pháp thi triển chỉ thấy nhiệt độ không khí tăng cao, ngay cả máu cũng như bị hong khô.

Tư Mã Bác muốn báo thù lần trước cược thua, báo mối thù ở Bắc phong đại tái bị đánh mặt. Lúc này chiến ý hừng hực bốc cháy, phối hợp Đại Nhật kiếm pháp của gã càng cho cảm giác người thiêu đốt, kiếm cũng đang đốt cháy. Gã như là hỏa cầu to lớn thiêu cháy đối thủ.

Tam đệ tử Lăng Ngọc Châu, tứ đệ tử Phương Đạm tạm thời không ra tay. Thực lực của Tư Mã Bác quả là tiến bộ không ít, đích thực không tệ. Họ đánh chết không tin hắn có thể lấy một địch bảy, giờ Tư Mã Bác ra tay thì muốn để gã thử thực lực của Lục Nguyên.

Nay xem ra Tư Mã Bác ra tay cũng có khuôn có dạng, lục sư đệ, hãy để chúng ta nhìn sức nặng của ngươi xem!

Còn lão thất An Tri, lão bát Diệp Phi, lão cửu Diệp Phương, lão tập Diệp Viên thấy tam sư tỷ, tứ sư huynh không ra tay thì tất nhiên họ cũng không vội.

Lúc này cơ bản là Lục Nguyên và Tư Mã Bác đơn độc đấu.

Lục Nguyên nhìn Vân Miêu trong ngực, không mấy để ý kiếm pháp của Tư Mã Bác. Nếu là kiếm pháp chưa thấy thì hắn phải nhìn một phen, xem kiếm ý của gã rồi tìm chỗ sơ hở công kích. Nhưng Đại Nhật kiếm pháp của Tư Mã Bác thì hắn đã thấy ở chỗ Tư Mã Ôn, Tư Mã Viêm, Tư Mã Hạo, đã hiểu quá rõ.

Hơn nữa trải qua cuộc chiến với Tu La, là thực chiến thật sự, kiếm pháp, tâm linh của hắn càng tinh thuần. Chỉ thấy Tư Mã Bác đánh tới dùng một chiêu Đại Nhật Viêm Viêm. Chiêu Đại Nhật Viêm Viêm có uy lực cực kỳ lớn, khí thế bây giờ đã tới đỉnh cao. Nhưng đỉnh thì thế nào? Vào lúc kiếm thế của ngươi mạnh nhất phá đi.

Lục Nguyên chợt ra tay!

Một kiếm!

Cuồng Phong Quá Cảnh trực tiếp vọt tới, xông hướng Đại Nhật Viêm Viêm. Cuồng Phong Quá Cảnh và Đại Nhật Viêm Viêm đụng độ, cảnh này mọi người không biết đã thấy bao lần nhưng chưa từng bất ngờ như vậy. Cuồng Phong Quá Cảnh thật như gió to thổi qua, trực tiếp phá hủy Đại Nhật Viêm Viêm.

Hơn nữa chiêu Cuồng Phong Quá Cảnh còn đánh bay Tư Mã Bác, trên người gã không biết bị bao nhiêu vết thương, toàn do Cuồng Phong Quá Cảnh tạo ra. Đối mặt Lục Nguyên mạnh mẽ, Tư Mã Bác không có sức đánh lại, bị đánh thành thế này.

Một chiêu!

Đùa gì chứ. Lục Nguyên đánh Tư Mã Bác thực lực kiếm thuật gọi là tiến bước lớn, chỉ dùng một chiêu! Đệ tử chân truyền có mặt đánh rùng mình, họ không biết đấy là tất nhiên. Tư Mã Bác là pháp lực đỉnh cao luyện khí kỳ đệ tứ tầng, kiếm thuật là đỉnh cao tầng thứ nhất.

Thực lực Lục Nguyên hiện tại là pháp lực luyện khí kỳ đệ lục tầng, kiếm thuật thì tới cấp kiếm ý, càng đứng nói kiếm ý Đại Nhật kiếm pháp đã bị Lục Nguyên nhìn thấu, nên mới một kiếm phá đi!

Tư Mã Bác lúc này nặng nề đập ra sau, đầu óc trống rỗng! Làm sao có thể một kiếm đánh bại mình chứ? Thực lực của mình so với đệ đệ Tư Mã Hạo mạnh hơn nhiều, khi ấy tổ phụ từng nói Lục Nguyên có thể một kiếm phá Tư Mã Hạo là ngẫu nhiên, là phát huy vượt qua bình thường.

Không lẽ hắn lại phát huy vượt bình thường? Giờ đây Tư Mã Bác không biết mình nên bày ra biểu tình gì nữa.

Vân Vụ sơn cốc, chỗ này mây mù khá nhiều, che phủ bốn phía.

Trong Vân Vụ sơn cốc, chỉ cần cách xa chút là không nhìn rõ sự việc.

Kỳ thực lúc này đại sư huynh Vân Dật, nhị sư huynh Vân Bình đấu với nhau cách tám đệ tử chân truyền không tính xa bao nhiêu, chẳng qua bị mây che sương đậy khiến gần như vậy mà không thấy rõ, chỉ có thể nghe tiếng giao đấu trong trẻo. Trung Chính kiếm của Vân Dật và Long Thủ kiếm của Vân Bình thỉnh thoảng va chạm trên không trung.

Tiếng va chạm của Trung Chính kiếm khá là êm dịu, khí thế công chính bình hòa.

Tiếng Long Thủ kiếm va chạm thì vô cùng mãnh liệt sục sôi.

Tính tình người khác nhau thì kiếm cũng khác, tất nhiên tiếng kiếm sẽ khác đi.

Đây là cuộc tranh đấu ai làm chủ thập đại đệ tử chân truyền, Trung Chính kiếm và Long Thủ kiếm không ngừng va chạm.

Lúc này tám đệ tử chân truyền khác Lục Nguyên đang động tay, Dưỡng Ngô kiếm quay về vỏ. Thân kiếm sáng như hồ nước biến mất trong vỏ kiếm. Giây phút này, Tư Mã Bác đang không ngừng bay xa xa, bị một kiếm Cuồng Phong Quá Cảnh đánh tan tác.

Thua không chỉ một chiêu mà còn có sự tự tin.

Một chiêu!

Chỉ một chiêu!

Gã đã thua, Tư Mã Bác không biết cảm giác trong lòng là gì nữa.

Lúc này, sáu đệ tử chân truyền khác cũng biến sắc mặt. Từ đệ tử chân truyền thứ ba Lăng Ngọc Châu đến đệ tử thứ mười Diệp Viên, tám đệ tử chân truyền dù thực lực chênh lệch, có cao có thấp nhưng đó giờ không ai một kiếm có thể khiến đệ tử chân truyền gục ngã.

Bây giờ, Lục Nguyên một nhát khiến Tư Mã Bác thua trận!

Sáng chế ra một tiền lệ! Dĩ nhiên sẽ khiến sáu đệ tử chân truyền khác biến sắc mặt. Phải biết rằng Tư Mã Bác trong tám đệ tử chân truyền là nổi danh cường giả, không phải hàng dỏm như Diệp Phương, Diệp Viên. Tương đối thì Lục Nguyên trước kia ở trong đệ tử chân truyền xếp hạng chót, chỉ là biểu hiện tốt chút tại Bắc phong đại tái mà thôi.

Lục Nguyên xếp chót một kiếm thắng Tư Mã Bác.

Tương phản quá lớn phút chốc khiến các đệ tử chân truyền khó thể chấp nhận.

Bùm!

Người Tư Mã Bác nặng nề đập trên đất, sau tiếng va chạm không còn tiếng động gì khác. Mây động sương động, gió nhẹ động.

“Meo~”

Ở trong ngực Lục Nguyên, con Vân Miêu linh thú vân hệ kêu một tiếng.

Lục Nguyên cười cười nói:

- Ta nói rồi, ta phải lấy con Vân Miêu này. Mấy vị sư huynh đệ, sư tỷ, ra tay đi. Cứ từng người ra không đón được vài chiêu của ta đâu.

Nếu lúc trước Lục Nguyên nói vậy thì đệ tử chân truyền khác sẽ cho rằng hắn chỉ cứng miệng, nhưng bây giờ, không ai dám cho rằng hắn đang nói khoác.

Người một kiếm đánh bại Tư Mã Bác đích thực có tư cách nói đao to búa lớn như vậy.

Chớp mắt Lăng Ngọc Châu ra tay. Nàng dùng kiếm là Tâm Ngọc kiếm. Thanh kiếm này có màu sắc lấp lánh, có thể nói là thanh kiếm đẹp nhất trong đệ tử chân truyền. Là Cô Tâm Kiếm Tiên Độc Cô Diệp chế tạo cho nàng, thanh kiếm như ngọc còn có màu phấn hồng, cực kỳ huyễn lệ. Kiếm thì khá đẹp nhưng kiếm pháp không đẹp chút nào. Kiếm pháp của nàng kế thừa Bắc phong lục kiếm tiên Cô Tâm Kiếm Tiên Độc Cô Diệp thiên, lệ, quỷ, dị.

Kiếm pháp thiên, lệ, quỷ, dị như vậy một khi thi triển đâm đến, liên tục đâm vào nhiều chỗ sơ hở trên người Lục Nguyên, chiêu thức khiến đệ tử chân truyền phải kêu một tiếng: hay.

Cùng lúc đó ra tay còn có lão tứ Phương Đạm. Phương Đạm đi theo Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho, kiếm pháp của gã cũng giống vậy, ngay thẳng, công chính. Kiếm pháp theo quy tắc, không có bất cứ kỳ chiêu, quái chiêu, nhưng ở trong chiêu thức lại có khí thế khiến người khó thể đối địch.

Lão thất An Tri sư phụ là chủ Bắc phong Nguyên Nguyên Thượng Nhân, nhưng kiếm pháp của gã còn thấp, chưa được vài phần chân truyền của lão. Nhưng kiếm pháp có chút hình thức ban đầu, không tệ. Bộ Chính Trung kiếm pháp đường đường chính chính, công chính bình hòa, cực kỳ khí thế. Nếu luyện thành bộ kiếm pháp này chắc chắn rất khó đối phó.

Lão bát Diệp Phi có sư phụ trưởng lão không thuộc về Bắc phong lục kiếm tiên. Trưởng lão này thực lực khá mạnh, nếu không thì không thể xếp đệ tử của mình vào trong thập đại đệ tử chân truyền. Kiếm pháp của Diệp Phi nhanh, cao, tuyệt, lẹ, xem như có chút đặc điểm nhưng không luyện ra quá xuất sắc.

Còn lão cửu Diệp Phương, lão thập Diệp Viên bình thường đấu với nhau, đã quá quen đặc điểm kiếm pháp của họ, không cần giới thiệu.

Sau khi Lục Nguyên bày ra thực lực một kiếm đánh bại Tư Mã Bác, năm đệ tử chân truyền khác không khách sáo, tập thể ra tay. Năm kiếm pháp khác nhau giết hướng Lục Nguyên, đủ loại kiếm quang thoáng hiện bên cạnh hắn, kiếm quang chớp lóe kiếm ảnh, kiếm ảnh kéo theo kiếm quang.

Lục Nguyên tay động, đã thi triển ra kiếm chiêu có tính phòng thủ là 'Vân Tụ Vô Thường'.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi tiếng sắt thép vang lên, năm tu tiên giả hợp tác đánh ra có chút thực lực, Lục Nguyên thầm nghĩ. Hắn không biết năm vị đệ tử chân truyền trong lòng cực kỳ kinh sợ.

Năm đệ tử chân truyền đều cho rằng lấy năm địch một, từ năm hướng đánh tới, năm loại kiếm pháp khác nhau tấn công, trước công kích như vậy, chỉ sợ Lục Nguyên không dễ ứng đối được. Dù sao phải cùng phòng thủ năm hướng năm loại kiếm pháp khác nhau tấn công là việc khá khó khăn. Không ngờ Lục Nguyên lại chống được. Kiếm pháp như thế thật khiến người khâm phục.

Mặt khác, pháp lực của Lục Nguyên trong quá trình năm đệ tử chân truyền đấu với hắn, không ngừng kiếm và kiếm giao nhau, đã phát hiện ra pháp lực của hắn khá hùng hồn, đã đến tình trạng luyện khí kỳ đệ lục tầng luyện khí thành cương, muốn tới mức này không dễ dàng gì. Lăng Ngọc Châu, Phương Đạm kẹt ở luyện khí kỳ đệ ngũ tầng lâu rồi, không ngờ sẽ bị Lục Nguyên trước một bước lên đến luyện khí kỳ đệ lục tầng.

Tức là nói, bây giờ Lục Nguyên về mặt pháp lực tương đương có ưu thế, mặt kiếm thuật cũng vậy.

Một phen giao đấu, Lăng Ngọc Châu luôn tự cho rằng đứng đầu trong tám đệ tử chân truyền mặt sau giờ thì phát hiện thực lực Lục Nguyên càng trên nàng, dù là pháp lực hay kiếm thuật! Nhưng Lăng Ngọc Châu làm vị thứ ba trong thập đại đệ tử chân truyền, tâm trí vô cùng kiên nghị, không dễ dàng bỏ cuộc.

Bây giờ không phải một chọi một mà là năm đối một.

Năm đệ tử chân truyền đấu một mình Lục Nguyên, chắc chắn có thể thắng.

……

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi tiếng sắt thép va chạm vang lên, Lục Nguyên luôn quan sát.

Hiện nay kiếm thuật của hắn đã tới tầng ba cấp kiếm ý, vượt xa một số sư huynh đệ chỉ đến kiếm thuật tầng thứ nhất.

Nhưng muốn dùng kiếm ý phá hủy thì cần phải nhìn thấu kiếm ý trong kiếm thuật của người đó đã.

Nhìn thấu kiếm ý của một bộ kiếm thuật thì tất nhiên cũng xem thấu sơ hở của bộ kiếm thuật đó.

Kiếm thuật của tam sư tỷ Lăng Ngọc Châu là thiên, lệ, quỷ, kỳ. Kiếm ý của bộ kiếm thuật kia hơi khó xem thấu. Lục Nguyên tiếp tục nhìn kiếm chiêu của Lăng Ngọc Châu, đột nhiên óc chợt lóe tia sáng. Kiếm ý bộ kiếm thuật của Lăng Ngọc Châu không phải là hai chữ thiên kỳ sao, nhưng thiên, kỳ của Lăng Ngọc Châu còn chưa đủ hoàn mỹ cho nên có thể phá.

Tất nhiên Lục Nguyên không vội phá, ngược lại nhìn kiếm thuật của tứ sư huynh Phương Đạm. Kiếm thuật Phương Đạm công chính ngay thẳng, không có chút sai biệt, không có bất cứ kỳ chiêu. Bộ kiếm ý này nên là quân tử, đáng tiếc kiếm thuật của Phương Đạm sư huynh chỉ là khô khan học kiếm chiêu, không chân chính lĩnh ngộ chính khí hùng hồn của quân tử. Nếu chân chính lĩnh ngộ quân tử chính khí hùng hồn, tựa như Phương Nho sư thúc, vậy hắn đừng mơ phá được, trước bỏ trốn mới đúng.

Lại chuyển qua nhìn lão thất An Tri. Kiếm ý của An Tri càng dễ nhìn thấu. Kiếm ý lão bát Diệp Phi nên là phi, đáng tiếc bản thân gã không đủ nhanh, nên kiếm ý phi càng dễ phá. Còn Diệp Phương, Diệp Viên, hai vị này kiếm ý và sơ hở hắn đã sớm nắm trong lòng bàn tay.

Đối với kiếm ý và sơ hở của năm tu tiên giả, hắn đã quan sát gần xong.

Cũng là lúc nên phản kích.

Vân Vụ sơn cốc.

Sáu vị đệ tử chân truyền đấu với một mình Lục Nguyên.

Sáu đệ tử chân truyền đấu với một vị đệ tử chân truyền, đây là chuyện lạ mấy trăm năm chưa từng có, bây giờ Lục Nguyên hiện ra thực lực mạnh mẽ tuyệt đối trên mọi người, khiến sáu đệ tử chân truyền không thể không hợp tác. Liên hợp năm loại kiếm pháp, từ năm hướng tấn công Lục Nguyên.

Phút chốc kiếm quang như mưa, kiếm thế như mây.

Xung quanh đều là kiếm!

Kiếm!

Lục Nguyên nhìn Dưỡng Ngô kiếm trong tay. Dưỡng Ngô kiếm cùng phi kiếm khác chạm nhau khẽ run rẩy, tới lúc phản kích rồi.

Kiếm thế chuyển, tăng tốc độ đâm ra kiếm quang. Kiếm quang lạnh lẽo. Một kiếm 'Đại Phong Khởi Hề' vừa ra, năm đệ tử chân truyền bao vây Lục Nguyên đều cảm giác nhát kiếm của hắn là hướng về một mình họ, kiếm thế sắc bén, như bão tố, cùng chuyển sang phòng thủ.

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 09:10 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

27. Chương 41 42: Vân Long Điện

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Lục Nguyên lại ra một chiêu 'Vân Tỏa Thâm Sơn Phong Bất Quát'. Nhát kiếm này thẳng tới trường kiếm của Lăng Ngọc Châu, kiếm thế chĩa hướng nàng. Lăng Ngọc Châu dùng kiếm pháp là thiên, kỳ, quỷ, dị, nhưng mấu chốt của thức Vân Tỏa Thâm Sơn Phong Bất Quát ở chỗ tỏa. Nhát kiếm vừa ra, kiếm thế của Lăng Ngọc Châu chậm lại, cùng lúc đó, tay Lục Nguyên động, đã thi triển ra 'Phong Bất Khả Truy'. Chiêu kiếm Phong Bất Khả Truy là nổi danh nhanh nhất nhất trong nhiều kiếm chiêu. Nhát kiếm cực kỳ nhanh, không chờ Lăng Ngọc Châu kịp phản ứng thì đã đâm trúng cổ tay nàng.

- Rời tay!

Theo tiếng quát, trường kiếm rời khỏi tay Lăng Ngọc Châu.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên đối diện bốn đệ tử chân truyền lại một chiêu Đại Phong Khởi Hề đều thấy kiếm là chuyên chỉ vào họ, cùng lúc đó, hắn giơ tay ra chiêu Vân Triền Kiếm Nhiễu. Kiếm như bóng với hình quấn lấy trường kiếm của tứ đệ tử Phương Đạm. Dưỡng Ngô kiếm cùng Vô Thuật kiếm của gã va chạm quấn quýt, khiến kiếm thế ngay thẳng công chính của Phương Đạm bị phá hư không ra hình dạng. Kiếm thế đã lộ sơ hở thì Lục Nguyên không chần chờ nữa, lần thứ hai ra chiêu Phong Bất Khả Truy. Kiếm thế như gió, đâm trúng cổ tay phải của Phương Đạm.

- Rời tay!

Lại là một tiếng quát chói tai, trường kiếm của Phương Đạm cũng rời ra.

Lần này hai trong sáu đệ tử chân truyền khó đối phó nhất đã bị giải quyết, còn lại bốn dễ đánh. Lục Nguyên không nghiên cứu cái gì phá kiếm chiêu nữa, chỉ thi triển trường kiếm, Dưỡng Ngô kiếm tùy tiện vạch, từng đoàn kiếm quang bao bọc, kiếm ảnh di chuyển, kiếm tùy tâm động.

Lúc này căn bản không phải đối phó địch thủ mà là luyện kiếm thôi.

Kiếm pháp dấy lên kiếm ảnh lập lòe.

Nhưng điều này tăng lớn áp lực cho bốn đệ tử chân truyền khác. Bây giờ còn lại là lão thất An Tri, lão bát Diệp Phi, lão cửu Diệp Phương, lão thập Diệp Viên. Thực lực bốn người này trong thập đại đệ tử chân truyền đều là hàng chót, cộng thêm thấy tam sư tỷ Lăng Ngọc Châu thua, tứ sư huynh Phương Đạm bại, ngũ sư huynh Tư Mã Bác thảm bại, sĩ khí bị hạ thấp.

Kiếm quang lại động.

- Buông tay!

- Buông tay!

- Buông tay!

- Buông tay!

Liên tiếp bốn tiếng buông tay, trường kiếm của bốn người bị Lục Nguyên cứng rắn đánh rơi ra. Cho đến bây giờ đã phân thắng bại, một mình Lục Nguyên khiến Tư Mã Bác ngã xuống đất, năm đệ tử chân truyền khác trường kiếm rời tay, trận chiến này hắn thắng rồi.

Chính môn đại phái như Hoa Sơn, các đệ tử chia thắng bại chỉ tính từ trường kiếm rời tay là được, không khả năng giống ma đạo môn phái không chết không ngừng. Thập đại đệ tử chân truyền đều là dùng không biết bao nhiêu linh dược, công pháp bồi dưỡng, đâu bỏ được để cho chết.

Cỡ như Hoa Sơn Tiên Môn đi đường bồi dưỡng tinh anh, hoàn toàn khác với ma đạo môn phái đi đường đào thải.

Có thể nói môn phái như Hoa Sơn Tiên Môn rất có tình người, khiến rất ít người phản môn, môn phái đồng lòng cực cao. Môn phái ma đạo thì đồng lòng rất thấp, ra đệ tử xuất sắc kết quả là vì người đó quá mức lợi hại cuối cùng hủy diệt môn phái. Đây không phải là tin tức tốt cho đại phái ma đạo.

Thế giới dưới đất rối loạn hơn thế giới bên trên nhiều.

Lục Nguyên cười cười nói:

- Được rồi, trận chiến này ta thắng, con Vân Miêu thuộc về ta.

Nghe Lục Nguyên nói vậy, bảy đệ tử chân truyền chỉ có thể vô lực nhún vai. Lục Nguyên một thắng bảy, tuy mọi người thèm nhỏ dãi linh thú vân hệ Vân Miêu nhưng nó đích thực đã thuộc về hắn.

Lúc này đám Lăng Ngọc Châu bề ngoài ủ rũ trong lòng vô cùng chấn kinh!

Mới rồi có nhầm không vậy!

Một mình Lục Nguyên thắng bảy người!

Dù là mặt kiếm pháp hay pháp lực đều tự mình thắng bảy đệ tử chân truyền, loại chuyện này quá khó tin. Không sai, Lục Nguyên có sư phụ tốt, nhưng đệ tử chân truyền ai không có sư phụ giỏi? Không có linh dược? Kết quả Lục Nguyên vẫn là thắng một bậc, trừ phi sau này hắn có thể trở thành nhân vật ngang hàng tranh chấp với đại sư huynh Vân Dật, nhị sư huynh Vân Bình.

Nếu nói vậy thì trong thập đại đệ tử chân truyền, nhân vật tranh chủ Bắc phong tương lai vốn là Sở Hán tranh hùng tiếp theo thành tam quốc tranh bá. Lăng Ngọc Châu thầm nghĩ vậy, lúc này nếu đổi thành hai người Diệp Phương, Diệp Viên thì tuyệt đối sẽ không nghĩ thế.

Người như lục sư huynh làm sao có thể làm chuyện mệt mỏi đến thế. Cái gì tranh chủ Bắc phong tương lai, tính cách của hắn tuyệt đối không khả năng. Tranh giành phiền phức, tranh xong rồi đừng tưởng chủ Bắc phong dễ làm, các loại chính vụ, sự việc chờ ngươi đi xử lý, cực kỳ rắc rối, đâu thú vị bằng uống ngụm rượu, ăn món ngon.

Không sai, Lục Nguyên vốn chính là người như vậy, lần này cố gắng đi giành linh thú vân hệ Vân Miêu cũng là vì đâm lười, không muốn cố gắng tu luyện công pháp vân hệ, cho nên muốn tìm chút linh thú vân hệ đến. Những linh thú vân hệ chỉ cần nhiều phun ra nuốt vào nguyên khí vân hệ là có thể thay hắn tu hành, còn nhanh hơn rất nhiều.

Con người a, có thể làm biếng được thì cứ lười.

Lục Nguyên giơ tay lên, niệm một câu pháp thuật đã đem Vân Miêu bỏ vào Phong Linh bài của mình. Lúc này trong Phong Linh bài đã có ba con Vân Thố, một con Vân Miêu, không lúc nào là không phun ra nuốt vào nguyên khí vân hệ, khiến hắn luôn luôn tăng pháp lực.

Nghe nói linh thú vân hệ còn có loại Vân Hổ, Vân Báo. Linh thú vân hệ đại hình phun ra nuốt vào nguyên khí vân hệ phần lượng vượt xa linh thú vân hệ loại nhỏ. Nếu hắn có mấy chục, mấy trăm con linh thú vân hệ thì pháp lực bản thân chẳng phải là sẽ tăng vào vào?

Nhưng đó chỉ là hắn mơ mộng thôi, trên đời này linh thú vân hệ cực kỳ ít ỏi, ở đâu ra cho người muốn lấy là được.

Bên kia đại sư huynh Vân Dật, nhị sư huynh Vân Bình hình như tranh chấp ra kết quả rồi, bởi vì đã ngừng tiếng Trung Chính kiếm và tlinh kiếm va nhau. Cuộc chiến bên này đã ngừng thì chạy qua bên kia xem, xem coi đại sư huynh Vân Dật, nhị sư huynh Vân Bình tranh đấu rốt cuộc ai thắng, ai bại?

Đứng đầu thập đại đệ tử chân truyền rốt cuộc là vị nào?

Đỉnh Bắc phong có một cung điện tên là Vân Vụ Cung.

Vân Vụ Cung này không phải do gạch bình thường làm thành mà là đệ nhị đại tổ sư Bắc phong mạnh mẽ ngưng tụ vân vụ khí hóa thành một tòa cung điện. Trong cung dù là tường, cột trụ đều do mây mù cấu thành, vân khí tập hợp, vụ khí ngưng tụ. Đương nhiên bên trong một số vật khác ví dụ như bàn, ghế cái gì đều là sau này chuyển vào.

Đệ nhị đại tổ sư có thể cứng rắn ngưng tụ mây mù thành cung điện thật là kỳ diệu. Năm đó đệ nhị đại tổ sư đánh biến thiên hạ không địch thủ, câu đó quả nhiên không phải thổi phồng.

Vân Vụ Cung này bởi vì tụ tập vân khí, ngưng tụ vụ khí, cung điện như mây như khói, vĩnh viễn không cũ đi, thật là dị cảnh. Hơn nữa hộ phong đại trận của Bắc phong thiết lập trong Vân Vụ Cung, trừ đó ra còn có Vân Long Điện, chính cung của Vân Vụ Cung là chỗ nghị sự Bắc phong.

Vân Long Điện này trước cửa viết ba chữ to Vân Long Điện, tiến vào trong chỉ thấy vài chục cây long trụ đứng thẳng chống đỡ nguyên đại điện.

Trong đại điện bày cái bàn cực dài do vân hoạt thạch chế thành.

Tảng đá vân hoạt thạch khá là lạnh lẽo và trơn trượt, phản chiếu ảnh người, xúc cảm không tệ, sắc màu lạnh lẽo, trong Vân Long Điện chế thành bàn dài thì không tệ. Tận cùng bàn dài đang ngồi một lão đạo

- Yên lặng chút, yên lặng chút! Lần này chỉ đạo kiếm thuật cho các ngươi chính là Lục Nguyên sư điệt, cũng là lục sư huynh của các ngươi!

Kỳ thực đệ tử bình thường tại Bắc phong cũng có xếp hạng, chẳng qua đều là hạng từ mấy chục đến mấy trăm, thậm chí là trên ngàn, ai mà rảnh nhớ. Còn đệ tử chân truyền xếp mười hạng đầu thì ai đều nhớ kỹ.

Nghe nói là lục sư huynh Lục Nguyên, các đệ tử bên dưới lập tức lặng đi. Nếu như là lục sư huynh trước kia thì bọn họ không thèm để ý. Lục sư huynh trước kia chẳng qua là đại danh từ, hơn nữa vì tuổi thọ sư phụ hắn, Lý Nguyên Bạch sư bá sắp hết, có khả năng hắn tùy thời rơi xuống đệ tử bình thường.

Nhưng bây giờ lục sư huynh rất nổi bật, không khả năng bị rớt xuống đệ tử bình thường, cộng thêm thực lực mạnh mẽ, nghe nói gần đây còn lấy một địch nhiều người, đánh bại mấy đệ tử chân truyền.

Nổi bật đến nước này thì có thể nói là trội một phương.

Lục Nguyên lên đài, nhìn mặt dưới biến yên tĩnh, gật đầu. Nếu đã đến làm chỉ đạo kiếm thuật vậy hãy làm tốt một lần đi.

Hắn nói:

- Đúng rồi, lần khóa sáng này nói về kiếm pháp gì?

Hắn vừa nói vậy lập tức khiến cửu đại trưởng lão đứng cạnh yên lặng, lau mồ hôi trán. Bình thường đệ tử chân truyền đến chỉ đạo kiếm thuật đều chuẩn bị xong chương trình, đâu như Lục Nguyên lên đài mới hỏi hôm nay nói kiếm pháp gì?

Cửu đại trưởng lão lập tức đáp:

- Hôm nay giảng Vân Tụ kiếm pháp.

- Vân Tụ kiếm pháp hả? Lấy đến coi thử.

Lục Nguyên chưa từng luyện bộ kiếm pháp kia, đệ tử bình thường luyện kiếm pháp kém xa đệ tử chân truyền luyện. Cửu đại trưởng lão lần thứ hai câm nín, qua một lúc mới đưa ra Vân Tụ kiếm pháp. Các đệ tử bình thường bên dưới cũng ngậm miệng, vị này tài thật, chân chính lên đài mới xem lần này giảng là kiếm pháp gì.

Loại tài đến trình độ này khiến người không thể không khâm phục.

Tiếp theo, hắn giảng được kiếm pháp không? Thật khiến nhiều người nghi ngờ.

Nhưng những đệ tử bình thường nghi ngờ Lục Nguyên rất nhanh câm miệng, bởi vì hắn lập tức giảng dạy kiếm pháp, vội vàng lật một lần rồi dạy nguyên bộ kiếm pháp, còn dạy khá trôi chảy, so với những người khác giảng tốt hơn nhiều, không phải lung tung xà ngầu.

Nghe xong Lục Nguyên giảng dạy kiếm pháp, lần này cửu đại trưởng lão bên cạnh lấy làm lạ hỏi:

- Lục sư điệt, ngươi thật sự bắt đầu mới xem bộ kiếm pháp kia?

Gã có chút khó hiểu. Gã có luyện qua Vân Tụ kiếm pháp, kết quả vừa rồi Lục Nguyên giảng dạy thì phát hiện gã lĩnh ngộ Vân Tụ kiếm pháp không sâu bằng hắn. Nếu Lục Nguyên sớm làm chuẩn bị thì gã chấp nhận được, nhưng cố tình vừa mới lấy kiếm phổ bộ kiếm pháp gã đưa qua, cho nên gã không thể không thấy lạ. Rõ ràng hắn chỉ mới xem bộ kiếm pháp, làm sao lĩnh ngộ còn sâu hơn gã chứ?

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Đúng vậy, bộ kiếm pháp kia rất dễ, học một cái liền hiểu.

Bộ Vân Tụ kiếm pháp rất dễ dàng, chỉ là lấy một mặt vân tụ trong vân kiếm ý hóa thành bộ kiếm pháp này, bàn về độ phức tạp, độ thâm ảo đều cực thấp, tương ứng càng dễ học chút, uy lực yếu đi rất nhiều.

Hắn nói rất đơn giản, học một lát liền hiểu, cửu đại trưởng lão bên cạnh rơi lệ đầy mặt. Cái này cũng quá khoa trương đi? Mình luyện bộ Vân Tụ kiếm pháp vài chục năm, kết quả không sâu bằng Lục Nguyên ngươi tùy tiện liếc vài cái liền lĩnh ngộ kiếm pháp. Cái này gọi cửu đại trưởng lão sao không muốn khóc chứ.

Mặt trời mọc hướng đông, trời nhuộm ráng đỏ.

Bắc phong bị bao trùm trong ánh đỏ ấy.

Bình nguyên Bắc phong.

- Vân Thải Tụ!

- Loạn Vân Tập!

- Đôi Thiên Biến!

Gần ngàn đệ tử bình thường cùng thi triển ra từng chiêu từng thức trong Vân Tụ kiếm pháp. Lúc này Lục Nguyên đứng trên tảng đá to nhìn các đệ tử bình thường bên dưới luyện kiếm. Lục Nguyên không thừa nhận cũng không được, những đệ tử bên dưới tuy kiếm pháp vụng về nhưng đùng là nhiều người cùng thi triển một kiếm chiêu, tình hình khá là đồ sộ.

Hiển nhiên làm chỉ đạo kiếm thuật không phải chuyện dễ, tiếp theo hắn còn phải xuống chỉ dẫn cho những đệ tử bình thường khuyết điểm trong kiếm pháp. Tất nhiên cửu đại trưởng lão cũng theo cùng.

Lục Nguyên đi tới trước mặt một người, nhìn gã thi treeirn kiếm thuật, chỉ hơi xem liền nhìn thấu kiếm pháp của gã.

Hắn nói:

- Kiếm pháp của ngươi quá cứng, vân hệ kiếm pháp không cần cứng rắn.

Sau đó hắn đi tới trước mặt đệ tử khác, nói:

- Kiếm pháp của ngươi quá mừng mềm nhẹ, vân nhu và nhu của ngươi cách biệt rất xa.

- Kiếm pháp của ngươi bên trên kèm quá nhiều pháp lực, cơ bản đem toàn bộ pháp lực phóng thích vào kiếm. Kỳ thực dùng sáu phần pháp lực là được rồi. Vân hệ kiếm pháp chú ý là phóng ra pháp lực mà như không phóng, nắm bắt ở chỗ đó.

- Pháp lực của ngươi quá mức chú trọng kiếm chiêu, quá cương cứng, người không thể quá cứng.

- Kiếm pháp của ngươi có chút cứng nhắc.

……

- Kiếm pháp của ngươi quá nhanh, tốc độ dùng kiếm không cần nhanh như vậy. Nếu ngươi luyện là thủy hệ kiếm pháp thì tốc độ này tạm được. Nhưng đừng quên, ngươi luyện là vân hệ kiếm pháp.

Lục Nguyên chỉ cần vừa nhìn kiếm pháp liền lập tức có thể chỉ ra khuyết điểm, một đường đi qua không biết chỉ điểm bao nhiêu thiết sót trong kiếm pháp của đệ tử.

Đẳng cấp kiếm thuật cao quá nhiều.

Hắn thật là như nhìn xuống đám người, bởi vì đang nhìn xuống nên có thể thấy ra cao thấp, khuyết điểm kiếm thuật của họ, vân vân và vân vân.

Bên cạnh cửu đại trưởng lão bình thường thì trợn mắt há hốc mồm. Gã là cửu đại trưởng lão, tu kiếm vìa chục năm gần trăm năm nhưng cũng không cách nào giống Lục Nguyên, chỉ liếc sơ vài mắt là lập tức chỉ ra chỗ sơ hở kiếm thuật của các đệ tử. Hơn nữa coi như là trong thập đại đệ tử chân truyền, hai vị xếp hàng đầu Vân Dật, Vân Bình đến đây thì sợ rằng cũng không có bản lĩnh như thế. Chính vì vậy mà vị cửu đại trưởng lão này xem trợn mắt há hốc mồm.

Cứ vậy chỉ dẫn chỉ dẫn, hắn bỗng ngây ra.

Phía trước đứng chính là Tư Đồ Tả, bên cạnh còn có mấy người là Tư Đồ Hữu, Tư Mã Ôn, Tư Mã Viêm. Bốn người này dù là thân binh của Tư Mã Trường Bạch nhưng kỳ thực chỉ là đệ tử bình thường. Lần trước tại Bắc phong đại tái họ còn muốn hại hắn một phen, kết quả bị hắn đánh bại.

Bây giờ thấy hắn, biểu tình trên mặt bốn người khó coi.

Lục Nguyên thuận miệng nói:

- A, sao vậy? Biểu tình bốn vị là sao thế? Muốn khiêu chiến với ta?

Nếu bốn người này dám đáp là phải thì hắn không để ý lại dạy dỗ chúng một lần. Lúc Bắc phong đại tái hắn có thể thắng bốn người, bây giờ càng đơn giản hơn. Dù sao hắn luôn tiến bộ, tốc độ bước tiến khá dài.

Đương nhiên bốn người liên tục lắc đầu. Chúng là thuộc hạ của Tư Mã Trường Bạch, tất nhiên hiểu gần đây thực lực của Lục Nguyên lại có tiến bộ, trận tại Vân Vụ sơn cốc đánh thật quá đẹp, khiến người khâm phục. Bây giờ chúng không có can đảm lại khiêu chiến Lục Nguyên.

- Đúng rồi, sao Tư Mã Hạo không đến?

Lục Nguyên liếc bốn người bộ dáng suy sút, không có ý động tay thì cũng lười làm gì. Dù sao ra tay tại chỗ này không hợp quy tắc, dù hắn không để ý quy tắc nhưng đó là con người đặt ra, do các đời tổ tiên Bắc phong đặt ra, hiện giờ hắn chưa có lực lượng chống đối quy tắc này.

Vậy nên hắn tạm thời bỏ qua, thuận miệng hỏi Tư Mã Hạo.

Bốn người Tư Đồ Tả sắc mặt lúng túng. Tư Mã Hạo nghe nói lần này chỉ đạo kiếm thuật là Lục Nguyên thì đương nhiên sẽ không đến rồi.

Tiếp theo tập thể im lặng, Lục Nguyên không rảnh đi chỉ dẫn mấy người này, tự nhiên đi qua.

Khi ráng màu thiêu đốt núi tây, rốt cuộc hắn hoàn thành chỉ đạo kiếm thuật lần này. Lục Nguyên mệt đến thở không nổi, rốt cuộc xong rồi, chỉ đạo kiếm thuật lần này coi như xong. Lần này thật là mệt, tuy chỉ đạo mỗi người dùng thời gian cực kỳ ngắn, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng tổng hợp lại chỉ dẫn gần ngàn người, mất thời gian khá dài, mất cả ngày trời, may là rốt cuộc xong rồi. Đệ tử chân truyền khác làm công việc chỉ đạo kiếm thuật nghe nói đều cần phải mất mấy ngày, hắn coi như tiết kiệm được thời gian nghỉ ngơi.

Hắn trở về Trường Xuân Cư nơi cư ngụ, tiện tay đọc một quyển sách.

Quyển sách này là mới rồi có đệ tử bình thường đưa cho, nghe nói thống kê nhân vật nổi tiếng cửu đại, thập đại Bắc phong lục kiếm tiên hiện nay.

Dù sao bây giờ hắn rảnh qua, tùy tiện xem chơi.

Mở sách ra liền thấy một bức tranh, là tranh vẽ chủ Bắc phong Nguyên Nguyên Thượng Nhân, có vài phần giống. Bên trên viết: Nguyên Nguyên Thượng Nhân, chủ Bắc phong, phối kiếm: Nguyên Thủy Linh kiếm. Kiếm pháp tự sáng tạo: Nguyên Thủy kiếm pháp. Không sai, trên phi kiếm một cấp là linh kiếm. Chỉ cỡ kiếm tiên mới có được linh kiếm. Trên linh kiếm một cấp là tiên kiếm. Tiên kiếm cực kỳ thưa thớt, khó thể tìm kiếm, ngẫu nhiên mới có người chiếm được.

Lật trang thứ hai là tranh vẽ Tư Mã Trường Bạch. Đại Nhật Kiếm Tiên Tư Mã Trường Bạch. Phối kiếm, Đại Nhật linh kiếm. Kiếm pháp tự sáng tạo: Đại Nhật kiếm pháp.

Trang thứ ba là tranh Độc Cô Diệp. Cô Tâm Kiếm Tiên Độc Cô Diệp. Phối kiếm, Nhất Diệp linh kiếm. Kiếm pháp tự sáng tạo: Tri Lai kiếm pháp.

Trang thứ tư là tranh Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho. Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho. Phối kiếm, Hạo Nhiên linh kiếm. Kiếm pháp tự sáng tạo: Quân Tử kiếm pháp.

Trang thứ năm vẽ Viên Dung Kiếm Tiên Diệp Dương Dung. Viên Dung Kiếm Tiên Diệp Dương Dung. Phối kiếm, Dương Viên linh kiếm. Kiếm pháp tự sáng tạo: Viên Dung kiếm pháp.

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 09:21 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

30. Chương 47 48: Triều Đình Đại Tấn

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trang thứ sáu là tranh sư phụ Lý Nguyên Bạch. Thùy Mộ Kiếm Tiên Lý Nguyên Bạch. Phối kiếm, Thùy Mộ linh kiếm. Kiếm pháp tự sáng tạo: Thùy Mộ kiếm pháp.

Trang thứ bảy là tranh Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi. Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi. Phối kiếm, Phi Thiên linh kiếm. Kiếm pháp tự sáng tạo: Trùng Thiên Cửu Linh kiếm pháp.

Trang thứ tám đến thứ mười là ba trưởng lão đệ cửu đại xuất danh. Từ trang mười một thì là giới thiệu các đệ thập đại đệ tử chân truyền.

Đại đệ tử Vân Dật. Phối kiếm: Trung Chính kiếm.

Đến cấp đệ tử chân truyền là dùng phi kiếm chứ không phải linh kiếm.

Nhị đệ tử Vân Bình. Phối kiếm: Long Thủ kiếm.

Tam đệ tử Lăng Ngọc Châu. Phối kiếm: Ngọc Phi kiếm.

Tứ đệ tử Phương Đạm. Phối kiếm: Vô Thuật kiếm.

Ngũ đệ tử Tư Mã Bác. Phối kiếm: Bác Nhật kiếm.

Lục đệ tử Lục Nguyên. Phối kiếm: Hạo Nhiên kiếm.

Thất đệ tử An Tri. Phối kiếm: An Nhiên kiếm.

Bát đệ tử Diệp Phi. Phối kiếm: Nhất Minh kiếm.

Cửu đệ tử Diệp Phương. Phối kiếm: Phương Chính kiếm.

Thập đệ tử Diệp Viên. Phối kiếm: Họa Viên kiếm.

…….

Ngọn đèn mờ ảo.

Trong ngọn đèn mờ ảo, Nguyên Nguyên Thượng Nhân vuốt chòm râu hoa râm của mình, trước mặt lão đứng cửu đại trưởng lão ban ngày đi cùng Lục Nguyên.

Lục Nguyên nheo mắt nói:

- Lục Nguyên không thừa dịp lôi kéo đệ tử bình thường, xem ra vị này không có lòng muốn hấp dẫn thế lực, có thể yên tâm.

Cửu đại trưởng lão tất nhiên biết chủ Bắc phong nói yên tâm là gì. Vốn hai người Vân Dật, Vân Bình tranh hùng giờ Lục Nguyên mạnh mẽ nổi bật. Tuy hiện giờ Lục Nguyên còn chưa biểu hiện ra thực lực có thể đối địch với Vân Dật, Vân Bình nhưng tiềm lực kinh người, chỉ sợ tương lai có thể đối kháng với hai người này.

Bây giờ là Sở Hán tranh hùng, tương lai có khả năng thành tam quốc tranh bá.

Nhưng nay xem ra tính tình của Lục Nguyên sợ rằng sẽ không nhúng tay vào trong.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân gật đầu, nói:

- Tính tình của Lục Nguyên đích thực lười biếng, vậy cũng tốt, trong môn phái cần một ít người lười. Đối với một môn phái thì nội bộ hài hòa mới là quan trọng nhất. Được rồi, ngươi có thể đi xuống, lão phu đã biết sự việc lần này.

Cửu đại trưởng lão vội vàng lui ra.

Dưới ngọn đèn mờ, Nguyên Nguyên Thượng Nhân vuốt râu, thì thào:

- Xem ra sau này không cần sắp xếp cho Lục Nguyên chỉ đạo kiếm thuật.

- Lười cũng có chỗ tốt của lười, như vậy thì giữ cho nội bộ môn phái hài hòa dễ dàng rất nhiều.

Oành!

Một tiếng sấm vang lên. Trên cột nhà thư phòng Nguyên Nguyên Thượng Nhân có hai chữ 'hài hòa' rồng bay phượng múa.

Hai chữ này dường như vô cùng huyền bí.

Vân Vụ Cung.

Vân Long Điện.

Kinh vũ lôi điện!

Ngày hôm qua bầu trời còn sáng sủa thì đột nhiên mưa giật sấm chớp, bao phủ cả Hoa Sơn trong mưa sấm. Lúc này ngoài Vân Long Điện mưa to đầy trời đem phía xa cung điện gần, gần chút cột trụ bàn long bị che mờ, trời đất bện thành lưới mưa.

Mưa to như trút nước!

Lúc nào trong Vân Long Điện, Bắc phong lục kiếm tiên đều đến đủ, cộng thêm Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi.

Bảy người ngồi trước bài dài vân hoạt thạch trong Vân Long Điện.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân tay cầm một phần cấp báo, nói:

- Phần cấp báo này là mới rồi Diệp sư đệ đưa ta.

Diệp sư đệ đương nhiên chính là nói Diệp Dương Dung. Viên Dung Kiếm Tiên Diệp Dương Dung ở trong Bắc phong lục kiếm tiên quản lý tình báo, tất cả tình báo đều phải qua tay gã rồi chỉnh lý đưa lên phong chủ Nguyên Nguyên Thượng Nhân. Bắc phong lục kiếm tiên mỗi người đều có phạm vi quản lý của mình.

- Nội dung trong cấp báo là tại Đông Bình tỉnh Đông Đạo phủ dưới quyền chúng ta xuất hiện yêu ma dưới đất.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân nói:

- Hơn nữa lần này không phải một con mà là một môn phái yêu ma dưới đất.

- Cái gì!?

Bên cạnh sáu vị kiếm tiên đều kinh nghiệm chiến trận dày dạn nhưng lúc này phải biến sắc.

Một môn phái yêu ma dưới đất, đó là khái niệm gì? Yêu ma dưới đất có tổ chức nhất định, giống như môn phái tiên môn. Chẳng qua môn phái yêu ma dưới đất khác với tiên môn trên mặt đất. Môn phái yêu ma dưới đất chủ yếu là chế độ đào thải, hở chút là các đệ tử trong môn phái đấu đá nhau, ai mạnh thì sống, phép tắc hoang dã cực kỳ thảm khốc.

Một yêu ma dưới đất môn phái khá là đáng sợ.

Cho nên sáu vị kiếm tiên kinh nghiệm chiến trận gió tanh mưu máu đều biến sắc mặt.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân lắc đầu, nói:

- Không phải môn phái yêu ma dưới đất đại hình như mọi người tưởng, chỉ là loại nhỏ yêu ma dưới đất tổ thành môn phái, tên gọi Nguyệt Ma Môn.

Nghe nói là môn phái loại nhỏ yêu ma dưới đất tổ thành thì mấy vị kiếm tiên có mặt thở ra hơi dài, yên lòng. Môn phái cũng chia ra môn phái đại hình, trung hình, tiểu hình. Thế giới dưới đất cũng thế. Thế giới dưới đất giống như thế, Hoa Sơn Tiên Môn là môn phái đại hình, một khi có đại hình môn phái yêu ma dưới đất xâm nhập thì thật bất hạnh, chiến trận sẽ lan tràn toàn Đại Tấn quốc, tiên ma đại chiến, sẽ hóa thành sát kiếp thảm án. Coi như là kiếm tiên có mặt trong này tự hiểu chưa chắc sống sót qua khỏi sát kiếp đó. May là chỉ môn phái tiểu hình xâm nhập.

Môn phái nhỏ yêu ma dưới đất tổ thành không mạnh lắm.

Trên cơ bản khổng lồ giống Hoa Sơn Tiên Môn có thể dễ dàng nghiền nát môn phái nhỏ yêu ma dưới đất.

Chỉ là môn phái nhỏ như vậy, mấy vị kiếm tiên thế mới yên lòng.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân lại nói:

- Sở sư đệ, vốn quyết định giao việc yêu ma dưới đất thường xuyên xuất động cho ngươi, giờ xem ra vẫn là do ngươi giải quyết.

Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi gật đầu đáp:

- Vâng!

Nguyên Nguyên Thượng Nhân lại sai bảo:

- Chỉ là môn phái tiểu hình mà thôi, ngươi mang theo hết thập đại đệ tử chân truyền đi, luyện tay chân.

Thập đại đệ tử chân truyền chắc chắn phải xuống núi trải qua mưa gió, không qua mưa gió thì sẽ không trưởng thành được. Ngươi không qua thực chiến thì coi như dùng linh dược bồi dưỡng thực lực đệ tử chân truyền có nhiều hơn nữa cũng không tác dụng là bao.

Sở Phi gật đầu:

- Vâng!

Nguyên Nguyên Thượng Nhân nói:

- Thập đại đệ tử chân truyền đều hành động, ngươi phải cẩn thận chút.

Sở Phi lại gật đầu:

- Vâng!

Nguyên Nguyên Thượng Nhân nói

- Đông Lục huyện là tại Đông Bình tỉnh Đông Đạo phủ, nơi này dù là khu vực chúng ta cai quản nhưng kỳ thực còn có một phong khác trong Hoa Sơn ngũ phong là Nam phong Lạc Nhạn Phong cai quản khu vực gần bên đó. Chỗ ấy cơ bản coi như chỗ giao giới vùng chúng ta và Nam phong cai quản. Chắc Nam phong cũng sẽ phái người đi ra.

Đại Tấn quốc mặt ngoài là triều đình Đại Tấn quản lý.

Kỳ thực triều đình Đại Tấn chỉ là đại diện mà thôi.

Tài nguyên tốt nhất trong Đại Tấn quốc thật là đều nằm trong tay ngũ đại tiên môn, mảnh đất phì nhiêu nhất thích hợp trồng dược liệu, khoáng sản nhiều tài nguyên nhất, mọi thứ đều thuộc về ngũ đại tiên môn. Coi như là chỗ khác món nhỏ cho triều đình Đại Tấn đại diện, cái lớn thì ngoan ngoãn giao lên ngũ đại tiên môn.

Chiếm tài nguyên, chiếm quyền lợi thì tất nhiên phải có nghĩa vụ. Ở đâu xuất hiện yêu ma, trừ phi đặc biệt dễ dàng, nếu không thường là người ngũ đại tiên môn ra tray.

Ngũ đại tiên môn phải cai quản tốt địa phương toàn Đại Tấn quốc, tất nhiên phải chia khu quản lý, vùng nào do môn phái nào quản, vùng nào do môn phái phụ trách, nếu không thì dễ lộn xộn. Cái gọi là quản lý cũng đơn giản, bình thường tùy tiện sai đệ tử bình thường đóng tại đó, chờ xảy ra vấn đề thì điều động cao thủ chân chính qua.

Ví dụ lần này Đông Bình tỉnh, Đông Đạo phủ, Đông Lục huyện xảy ra vấn đề, đó là khu giao giới Bắc phong, Nam phong Bắc phong quản lý, cho nên Bắc phong sẽ sai người đi, Nam phong cũng sẽ sai người đi, hai bên đều phái người đến.

Độc Cô Diệp nửa cười nửa không lên tiếng:

- Nam phong, thật là phiền phức đây.

……..

Mưa do chưa ngừng.

Nhưng Bắc phong có một đám người đã lên đường.

Làm đệ tử chân truyền tiên môn, không có cái gì chiều chuộng, cái gì trời mưa không thể chạy đi. Lần này đầu lĩnh là Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi, thập đại đệ tử chân truyền thì chỉ tám người đi, đại đệ tử Vân Dật, nhị đệ tử Vân Bình không theo. Hai người họ có nhiệm vụ khác, thực lực của hai người thâm sâu, có rất nhiều nhiệm vụ, bình thường sẽ không tham gia nhiệm vụ có tính chất rèn luyện như thế này, dù sao họ đã sớm rèn luyện xong rồi. Tám đệ tử chân truyền mặt sau đều mới hai mươi tuổi, còn cần rèn luyện.

Lục Nguyên đội mũ mặc áo tơi, nước mưa giăng đầy, cùng nhau chạy đi. Trong đệ tử chân truyền ai quan hệ tốt thì tụm lại cùng nhau, có quan hệ tốt với Lục Nguyên chính là Diệp Phương và Diệp Viên. Lục Nguyên có chút hâm mộ Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi sư thúc, đến đẳng cấp như họ, pháp lực trải rộng toàn thân, căn bản không sợ cái gì gió mưa, sẽ không bị nước mưa làm ướt đồ.

Lúc này Diệp Phương nói:

- Lần này Đông Lục huyện xuất hiện yêu ma.

- Đúng thế.

Diệp Viên gật đầu nói:

- Ta chưa từng đấu với yêu ma.

Hai người có chút sợ, dù sao chưa từng đấu với yêu ma, bất giác phập phồng lo sợ. Ngũ đại tiên môn giáo dục khiến họ sớm hiểu thế giới yêu ma dưới đất mới là đối thủ thật sự của ngũ đại tiên môn.

Lục Nguyên nói:

- Thật ra không có gì, yêu ma cũng chỉ thế thôi.

Lần trước hắn đấu một lần với Tu La, phát hiện yêu ma cũng chẳng có gì nên không mấy để bụng.

Diệp Phương xì một tiếng, nói:

- Đó là ngươi thôi. Bây giờ pháp lực, kiếm thuật của ngươi cao, tất nhiên không sợ. Sao ta không đột nhiên ngộ đạo, ngộ ra kiếm ý chứ!

Diệp Phương rơi lệ hâm mộ Lục Nguyên may mắn. Gã không cho rằng Lục Nguyên có tu vi kiếm thuật như hiện nay là kết quả cố gắng. Gã biết rõ Lục Nguyên quá mà, chắc chắn do may mắn thôi.

Diệp Viên đột nhiên xen vào một câu:

- Đúng rồi, nói đến kiếm thuật giỏi, lần này người Nam phong sẽ hợp tác cùng chúng ta là kiếm tông, kiếm thuật của họ chắc là khá cao, không biết so với lục sư huynh ngươi thì thế nào.

Hoa Sơn ngũ phong, Đông phong Triêu Dương Phong, Nam phong Lạc Nhạn Phong, Tây phong Liên Hoa Phong, Trung phong Ngọc Nữ Phong, Bắc phong Vân Đài Phong. Trong năm phong này Đông phong Triêu Dương Phong, Nam phong Lạc Nhạn Phong chú trọng về kiếm, cho rằng kiếm thuật là quan trọng nhất, kiếm thuật vô địch thì tất nhiên gì cũng vô địch. Trung phong Ngọc Nữ Phong, Tây phong Liên Hoa Phong thì trọng về khí, cho rằng pháp lực đến trình độ nhất định thì có thể tiêu diệt tất cả, kiếm thuật cái gì không quan trọng.

Chỉ có Bắc phong Vân Đài Phong là cho rằng kiếm khí quan trọng, kiếm khí đều quan trọng.

Kết quả là Triêu Dương Phong Triêu Dương Phong, Nam phong Lạc Nhạn Phong kiếm thuật rất tốt nhưng pháp lực thì yếu.

Trung phong Ngọc Nữ Phong, Tây phong Liên Hoa Phong hai phong pháp lực mạnh nhưng kiếm thuật thì yếu.

gì, đến lần thứ ba y theo quyết pháp hành công, lúc tiến dương hỏa không ngờ Đan Điền sinh hàn khí, lúc thoái âm phù lại cảm thấy hơi khí mờ mịt, tựa hồ tương phản với tình huống Độc Tẩu dự cáo, ngặt là trước kỳ hạn ba ngày không dám làm trái ý muốn của quái lão đầu chính tà khó phân kia, chỉ còn nữa nhẫn nại, tới lúc gặp hãy hỏi lão, nhưng đối với chuyện hành công không dám xao lãng.

Hôm đó trời vừa hừng sáng, trong viện tiếng người huyên náo, thấp thoáng nghe thanh âm cãi nhau của Lương Định Đô và Cao Ngạn, không khỏi lắc đầu cười khổ, từ khi thụ thương tỉnh lại, chàng lần đầu tiên nghe được thanh âm của Lương Định Đô, chắc gã đã mạnh khỏe, lại không biết tại sao đến đây xào xáo với Cao Ngạn.

Thị tỳ Tiểu Kỳ vừa tiến vào, thấy chàng liền cười tươi như hoa, vui vẻ nói: "Công tử hôm nay sắc mặt rất tốt, tinh thần dồi dào, đôi mắt sáng quắc, có vẻ giống như Tống gia vậy".

Yến Phi nghĩ thầm rất có thể Tý Ngọ quyết của Độc Tẩu thật sự có công hiệu, đối với ước hẹn sớm mai càng thêm lòng tin. Vừa để Tiểu Kỳ hầu chàng rửa mặt, vừa hỏi: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?".

Tiểu Kỳ châm phá: "Tiểu Lương qua gây lộn với Cao công tử, chỉ biết chửi rủa, Cao công tử chửi không ai bằng". Thè lưỡi mặt ửng hồng nói tiếp: "Cao công tử tới khi nói bậy, không những mặt không đỏ mà ngữ khí còn trôi chảy hơn, thật giống như có huấn luyện, vừa mau miệng lại vừa làm cho người ta xấu hổ".

Yến Phi cười nói: "Không phải là có huấn luyện, mà là thao luyện. Ở Biên Hoang Tập người hòa nhã ngăn địch là ta, còn lại toàn là kẻ miệng bự thô lỗ, nam nữ cũng như nhau. Khà!" Mỉm cười đi ra ngoài sảnh.

Tiểu Kỳ ở lại phòng dọn dẹp cho chàng, nhón giọng: "Cái gì mà nam nữ như nhau chứ? Thì ra Yến công tử cũng có thể châm chọc người ta!".

Bước qua ngưỡng cửa, đi nửa vòng hành lang quanh đình viện, vượt ngoài ý liệu của chàng, Lương Định Đô đang đỡ Cao Ngạn, giúp hắn đi bộ, mười mấy phủ vệ tỳ bộc đứng một bên nghe Cao Ngạn chửi.

Lương Định Đô tay trái còn quấn thuốc, chửi: "Ngủ vùi hai ba ngày rồi không biết đi đứng, chân của ngươi còn tốt quá mà! Không cần cố kỵ nữa, bước tới chút nữa, hạ một bước mới ổn thỏa".

Cao Ngạn không chịu yếu kém hồi kình: "Ngươi đâu có phải là ta, bước dài một chút là bao nhiêu gân cốt toàn thân đau kịch liệt, ngươi nói ta không muốn bước tới ngon lành hay sao chứ? Tên rùa đen mẹ bà ngươi!".

Yến Phi không tưởng được hai người bỗng "tương thân tương ái" như vầy, có lẽ là vì đã từng vào sinh ra tử với nhau. Đối với "nỗ lực" của Cao Ngạn lại làm cho chàng cười thầm, là vì chàng đã nói cho Cao Ngạn biết Tạ An đã chịu cho chàng dẫn Cao Ngạn đi gặp Kỷ Thiên Thiên, điều kiện là Cao Ngạn cần phải đi đứng được, Cao Ngạn liền không từ đau đớn, mới sáng sớm đã nỗ lực cố gắng rồi.

Yến Phi chào hỏi bọn họ, cười nói: "Buông hắn ra!".

Lương Định Đô ngập ngừng: "Tôi sợ hắn sẽ ngã liền, tiểu tử này nửa thân trên tuy còn là nam nhi, bên dưới lại có đôi chân mềm nhũn như đàn bà". Đám người đứng nhìn lập tức phát ra tiếng cười rần rần.

Cao Ngạn bị cười đỏ mặt, giận dữ: "Về với mẹ ngươi đi, mau buông cha ngươi ra!". Lương Định Đô mặt mày thần tình đắc ý chiếm thượng phong, dời sang một bên.

Cao Ngạn loạng choạng, cuối cùng đứng vững, hiển lộ thần sắc thắng lợi, cười khặc khặc: "Nhìn nè! Đỉnh thiên lập địa, để đôi chân này tự có công luận, may là Lương tiểu tử ngươi không phải đàn bà, nếu không ngươi phải đầu hàng cầu xin tha thứ rồi. Bất quá nếu có đàn bà nào mà xấu xí như ngươi, quỷ mới chịu theo".

Lời nói của hắn tục tằn phi thường, đám phủ vệ bộc phó há miệng cười ầm ầm, ba tiểu tỳ đứng bên đỏ bừng mặt vì tiếng chửi cáu bực liên thanh. Tạ phủ chưa từng chiêu đãi người nào thô dã như Cao Ngạn.

Lương Định Đô cười nói: "Cái miệng chó của ngươi muốn nói gì không được, sao không thử đi hai bước xem xem! Ta còn phải về báo cáo với Tống gia. Hừ! Còn không biết nịnh nọt ta!".

Yến Phi hiểu được Tống Bi Phong sợ thời gian liệu trị ngày mai có khi mất hết ba ngày, cho nên muốn an bài cho bọn họ tối nay đi gặp Kỷ Thiên Thiên.

Dù là kiếm tông hay chú trọng cả kiếm khí về mặt tu hành giai đoạn đầu không phải đối thủ kiếm tông.

Hiện nay kiếm tông Nam phong thập đại đệ tử chân truyền đệ bát Cố Mê chạy tới đây khiêu chiến, thật khiến người khó xử.

Sở Phi có thể chắc chắn Cố Mê luyện chắc là vũ thủy kiếm pháp Bắc phong. Bộ vũ thủy kiếm pháp này bình thường uy lực không lớn bao nhiêu, nhưng vào ngày mưa sử dụng thì uy lực mạnh đến không thể tưởng tượng. Tam đệ tử Lăng Ngọc Châu, tứ đệ tử Phương Đạm, ngũ đệ tử Tư Mã Bác đi lên thì thua chắc rồi.

Lúc này Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi bất giác cảm thán, may là Bắc phong ra một vị cấp yêu nghiệt, Lục Nguyên. Kiếm pháp so với bên kiếm tông càng khoa trương, mười bảy tuổi đã luyện thành cấp kiếm ý đặt ở kiếm tông Đông phong, Nam phong, hai phong này chắc chắn không bao nhiêu người dám tin. Nếu không phải là Lục Nguyên có mặt thì lần này đúng là gã khó ra quyết định.

Nếu Lục Nguyên đã ở thì dễ làm nhiều.

Sở Phi chưa bao giờ là người dễ khi dễ.

Người Nam phong giờ có người tới cửa xin chỉ giáo, nếu không đáp lễ một phen thì chẳng phải là khiến người Nam phong cho rằng họ bất lực, sẽ khiến khí thế Nam phong vọt lên trời. Làm sao Sở Phi không biết lần này Nam phong đệ bát đệ tử chân truyền Cố Mê tiến đến khiêu chiến, mặt sau có bóng dáng đệ cửu đại trưởng lão Nam phong.

Nếu thật sự bị Cố Mê đánh thắng thì gã mất mặt, Bắc phong cũng không còn mặt mũi.

Sở Phi làm bộ suy tư một lúc, nói:

- Vậy đi, thanh niên đọ sức một phen là nên. Thôi thì Lục Nguyên, ngươi lên đi.

Lục Nguyên gật đầu đáp:

- Tuân lệnh.

Hết cách, trưởng bối đã mở miệng, hắn làm vãn bối chỉ có thể thực hành nhiệm vụ, ai kêu Sở sư thúc là trưởng bối đâu. Ngũ đại tiên môn, danh môn chính phải giảng là tôn sư trọng đạo, không đi theo đường thí sư phản môn của ma đạo.

Lúc này bên tai hắn vang giọng Sở Phi truyền âm:

"Thắng đẹp chút. Nam phong muốn dùng đệ tử chân truyền Cố Mê khiêu chiến chúng ta, tát mặt Bắc phong, ngươi phải đánh trả thật mạnh vào."

……

Trong mưa to.

Nam phong đệ bát đệ tử chân truyền Cố Mê nhìn Lục Nguyên.

Gã nói:

- Thì ra là lục sư huynh luôn thích ăn ngon uống rượu. Cuộc tỷ thí này ta sẽ không nương tay, ta ra chiêu đây!

Cố Mê hành kiếm lễ xong đã triển khai vũ thủy kiếm pháp của mình. Một khi thi triển ra vũ thủy kiếm pháp thì sẽ hoàn toàn dung nhập vào trong mưa to.

Trong cơn mưa lớn như vậy, ngươi sắp không thấy được kiếm của gã tại đâu. Lúc này, bảy đệ tử chân truyền khác lòng thầm kinh ngạc, thầm nghĩ nếu đổi thành mình đứng ở vị trí Lục Nguyên, đối mặt kiếm pháp như vậy chỉ sợ không cách nào phá được. Nếu đấu với Cố Mê, sợ rằng họ sẽ thua trong tay gã. Kiếm pháp khó dò như thế, Lục Nguyên làm cách nào đối phó?

Lục Nguyên đang quan sát kiếm chiêu của đối thủ. Vừa rồi lúc Cố Mê biểu diễn kiếm pháp của mình thì hắn đã quan sát kỹ rồi. Kiếm ý bộ kiếm pháp kia tựa như nước mưa, đáng tiếc bộ vũ thủy kiếm pháp kỳ thực giống mê mông tế vũ, giờ mưa tầm tã, kiếm ý và mưa to hiện tại không quá hài hòa, cho nên không thể phối hợp hoàn mỹ.

Mới rồi Sở Phi đã dặn phải thắng đẹp chút, hết cách, vậy thì thắng đẹp đi. Tất nhiên Lục Nguyên hiểu Nam phong đột nhiên phái một đệ tử chân truyền đến là muốn Bắc phong mất mặt, lại bị Sở Phi dặn, thế thì dốc sức một lần vậy.

Bởi vì mới rồi hắn đã quan sát kiếm pháp người này nên giờ không cần xem nữa, vừa ra tay liền tấn công ngay.

'Cuồng Phong Quá Cảnh' là chiêu thứ nhất. Chiều này trước lấy gió mạnh vô biên thổi tan thế công kiếm chiêu của đối phương, cũng thổi loạn mưa to bốn phía. Lập tức tiếp theo chiêu 'Phong Loạn Vân Loạn'. Lúc này gió mây tán loạn, bốn phía nước mưa bị Cuồng Phong Quá Cảnh phá hỏng, giờ thêm Phong Loạn Vân Loạn thì mưa càng loạn.

Bây giờ thân hình Cố Mê, kiếm ảnh của gã bị buộc ra khỏi nước mưa. Kỳ thực vũ thủy kiếm pháp của gã giờ đã bị phá hủy, bị buộc hiện hình trong nước mưa tức là đã phá vũ thủy kiếm pháp.

Lục Nguyên không chút khách sáo thừa thắng xông lên.

'Vân Ý Miên Miên', 'Đại Phong Trọng Trọng', 'Vân Triền Kiếm Nhiễu', 'Đại Phong Khởi Hề', 'Phong Bất Khả Truy'. Đến chiêu Phong Bất Khả Truy thì mũi kiếm Dưỡng Ngô kiếm đã chỉ vào cổ họng Cố Mê.

Lục Nguyên cười cười nói:

- Cố sư đệ, chịu thua đi.

Lúc này mặt Cố Mê trắng bệch, bảy chiêu đã thua Lục Nguyên, điều này sao có thể!

Bảy chiêu, chỉ vẻn vẹn bảy chiêu mà thôi.

Trước không nói hai phong kiếm tông Đông phong, Nam phong sơ kỳ tiến cảnh nhanh nhất. Bình thường thực lực người kiếm tông sơ kỳ thắng ba phong khác.

Thứ hai, bây giờ là trời mưa to, đặc biệt có lợi cho Cố Mê thi triển vũ thủy kiếm pháp.

Thứ ba, Lục Nguyên thường nổi tiếng là hết ăn lại nằm, bình thường lười vô cùng, nghe nói gần đây biểu hiện tốt chút nhưng không biết cường đến mức này.

Rất nhiều nhân tố kết hợp khiến Cố Mê không cách nào chấp nhận mình thua.

Đừng nói là Cố Mê, coi như tiền bối kiếm tiên Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi cũng có chút không thể chấp nhận. Dù gã biết Lục Nguyên rất yêu nghiệt, rất lợi hại, lĩnh ngộ kiếm ý, nhưng hắn nhìn ra kiếm ý kiếm pháp khác thì tốc độ hơi quá nhanh đi? Nhanh như vậy đã đánh bại đối thủ, coi như tiền bối kiếm tiên Sở Phi cũng ngoài ý muốn.

Gã kêu Lục Nguyên thắng đẹp chút nhưng không ngờ hắn sẽ thắng tuyệt như vậy!

Coi như là Sở Phi cũng không biết nói gì hơn.

Bảy đệ tử chân truyền Bắc phong khác cảm thấy bình thường thôi. Họ đều thua Lục Nguyên, lần đó hắn một đấu bảy mà họ còn thua, cho nên giờ thì cảm thấy rất bình thường.

Đông Lục huyện thành.

Nơi này có tiệm gạo Hoa thị. Tiệm gạo Hoa thị là tiệm gạo lớn nhất Đông Lục huyện, hơn nữa lịch sử lâu đời. Nhà họ Hoa đời này đến đời khác đều mở tiệm gạo tại đây, có một số người nhìn trúng gạo đem đến món lợi lớn, muốn gây chuyện với tiệm gạo Hoa thị, nhưng cuối cùng đám người muốn rây rắc rối đều chết không rõ ràng.

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 09:24 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

jkX *?QÆM; 8y, L;Q¢B G

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Tiệm gạo Hoa thị chính là một trong các cơ sở ngầm của Hoa Sơn Tiên Môn tại đây.

Hoa Sơn Tiên Môn thống trị Đại Tấn quốc, ở các nơi đều bày ra cơ sở ngầm.

Lúc này hậu viện tiệm gạo Hoa thị tụ tập người Hoa Sơn Bắc phong, người Hoa Sơn Nam phong.

Hoa Sơn Bắc phong thì đương nhiên không cần nói, đệ cửu đại Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi dẫn theo tám vị đệ thập đại đệ tử chân truyền, một hàng tổng cộng chín người.

Người Hoa Sơn Nam phong thì cũng không phải không có người quen, là do đệ cửu đại Phi Nhạn Kiếm Tiên Cố Phi, mang theo bảy đệ thập đại đệ tử chân truyền, một hàng bảy người.

Đội ngũ hai phong không có ân oán to lớn gì, chẳng qua người kiếm tông bình thường kiêu ngạo chút, tự kiêu chút, không phải không thể nhịn. Nói cụ thể là Bắc phong Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi, Nam phong Phi Nhạn Kiếm Tiên Cố Phi, hai vị này có ân oán. Hai người ngoại hiệu đều có chữ 'phi', tên cũng một chữ 'phi', kiếm pháp một người là Phi Thiên kiếm pháp, một người là Phi Nhạn kiếm pháp, đều thiên hướng nhẹ nhàng uyển chuyển. Có thể nói họ sớm bởi vì điều này là so sánh, bình thường quan hệ khá xấu.

Không ngờ Bắc phong phái ra Sở Phi.

Nam phong thì phái Cố Phi.

Thật là chuyện quá sức buồn cười.

Đương nhiên dù nói rất buồn cười nhưng hai người tốt xấu là tiền bối kiếm tiên đệ cửu đại, ở trước mặt mười mấy hậu bối họ phải lo mặt mũi tiền bối chứ, không khả năng vung tay đánh.

- A, đây chẳng phải là Sở Phi sư đệ ư?

- Đây không phải là Cố Phi sư đệ sao?

Hai người đều gọi đối phương là sư đệ, tuyệt đối không chịu chút thiệt thòi về mặt này.

- Không ngờ Sở Phi sư đệ bị phái chấp hành nhiệm vụ này.

- Đúng thế, cũng không ngờ là Cố Phi sư đệ người làm nhiệm vụ này.

Quan hệ hai vị cực xấu đang làm bộ làm tịch.

Cố Phi nói:

- Đúng rồi, Sở Phi sư đệ, nghe nói phong của các người trong đệ thập đại ra một tinh anh kiếm thuật Lục Nguyên, một chiêu liền đánh bại Cố Mê đệ tử của ta.

Sở Phi nói:

- Đâu có đâu có, Lục Nguyên kiếm thuật chỉ không tệ chút thôi, là may mắn mới thắng được Cố Mê sư điệt một chiêu. Ăn may ăn may.

……..

Sở Phi và Cố Phi, hai vị kiếm tiên tiền bối đều đang giả bộ cười cợt, làm bộ làm tịch bắt chuyện vài câu. Tám đệ tử chân truyền Bắc phong, bảy đệ tử chân truyền Nam phong thì không có chuyện gì để nói. Họ chỉ hỏi một câu ai là Lục Nguyên, đối với người có thể một chiêu đánh bại Cố Mê, đệ tử chân truyền Nam phong rất chú ý.

Dù sao kiếm pháp của Cố Mê không tệ, hơn nữa lúc giao đấu là trong mưa, có thể nói gã chiếm hết thiên thời địa lợi, kết quả vậy mà còn thua.

Điều này chứng minh Lục Nguyên Bắc phong kiếm thuật chắc rất khá, dáng giá người Nam phong bọn họ chú ý chút.

Tuy họ luôn xem thường kiếm pháp Bắc phong nhưng Lục Nguyên này đáng giá họ chú trọng.

Lập tức chưởng quỹ tiệm gạo Hoa thị đã chuẩn bị tốt tiệc rượu. Tiệc rượu lần này gồm hai mươi tám món. Tây hồ cá giấm chua, bạch thiêu hoàng áp bảo, ma bà đậu ngũ, ngũ hương tương thịt bò, sườn nướng tỏi, tỏi giã thịt luộc, trứng chiên ớt, hổ bì thanh tiêu, cộng thêm hai món canh ngon miệng.

Đúng là một bàn mỹ thực.

Đương nhiên đa số tu tiên giả đối với mỹ thực không mấy hứng thú, càng đừng nói sắp trảm yêu trừ ma, mọi người chỉ ăn vài miếng cho có.

Nhưng mà, có ngoại lệ.

Ngoại lệ đó tất nhiên là Lục Nguyên.

Lục Nguyên mặc kệ tất cả, chính mình ăn no đã. Một là đồ ăn ngon hai là rượu ngon, giờ không ăn cho đã thì chẳng phải là lãng phí ư? Mấy người khác chỉ nếm vài ngụm, Lục Nguyên thì mất hết hình tượng ăn lấy ăn để. Đặc biệt là ngũ hương tương thịt bò, hắn xuất thân Đông Dã huyện thật ra cách Đông Lục huyện không bao xa. Lúc nhỏ có nghe danh tiếng ngũ hương tương thịt bò rồi mà chưa từng ăn, giờ coi như được nếm thử. Ngũ hương tương thịt bò mùi thịt không tệ, thịt bò mềm vào miệng liền tan, theo chuyên gia mỹ thực như hắn phán đoán thì đây tuyệt đối là thịt bê chưa đến một năm, nếu không thì không mềm được như vậy.

Nếu không thì thịt bò sẽ không mềm đến thế.

Đúng rồi, Tây Hồ cá giấm chua làm cũng không tệ.

Đáng tiếc rượu kém chút, không có rượu ngon.

Lục Nguyên không coi ai ra gì ăn ngốn nghiến, khiến đám tu tiên giả bên cạnh nhìn ngây ngẩn. Hai tên Diệp Phương, Diệp Viên thầm buồn bực, bọn họ cũng muốn mồm to ăn, nhưng trước mặt người kjhacs phải giữ hình tượng. Dù sao muốn tiêu sái như lục sư huynh thật là quá khó khăn.

Cố Mê cũng trợn tròn mắt, gã thua vào tay kẻ tham ăn như vậy, nhìn ngược nhìn xuôi đều là không thể nào. Gã cố gắng mỗi ngày luyện kiếm, kết quả thua tên tham ăn, còn là chỉ đón sáu chiêu, tới chiêu thứ bảy liền thua, làm sao chịu nổi, làm sao chịu nổi hở trời.

Đương nhiên nếu Cố Mê biết thời gian mỗi ngày Lục Nguyên luyện kiếm ít đến đáng thương thì chắc sẽ càng chịu không nổi, khóc ròng.

Nhiều người nhìn chằm chằm mà Lục Nguyên vẫn không để ý, vẫn ăn ngấu nghiến.

……..

Hoa Sơn Bắc phong.

Lúc này sấm sét ầm ầm.

Oành!

Lại là một tiếng sét vang lên.

Sét nổ tung chiếu sáng cảnh sắc bên dưới, cùng chiếu sáng thư phòng của Nguyên Nguyên Thượng Nhân, chiếu sáng treo trên vách tường rồng bay phượng múa hai chữ 'hài hòa'. Lúc này Nguyên Nguyên Thượng Nhân đang viết chữ, đứng một bên có trong Hoa Sơn lục kiếm tiên Viên Dung Kiếm Tiên Diệp Dương Dung.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân tay cầm bút lông, trong tiếng sấm ầm ầm lão viết viết xuống tờ giấy trắng tinh một chuỗi chữ như long xà bò. Diệp Dương Dung ở một bên nhìn, pjhast hiện hàng chữ đó là 'Kinh lôi chấn thì xà hóa long'.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân dừng bút, nói:

- Tám đệ tử chân truyền Bắc phong chúng ta trước kia chưa từng đối phó yêu ma dưới đất. Nhưng yêu ma dưới đất là đối thủ chân chính của ngũ đại tiên môn chúng ta, dù thế nào cũng phải đối mặt. Lần này chúng đụng phải rèn luyện, là rắn hay rồng, là kinh lôi chấn thì xà hóa long, hay kinh lôi chấn thì xà hóa trùng, tất cả phải xem chính bọn chúng.

Diệp Dương Dung mỉm cười, trên khuôn mặt tròn trĩnh đầy thịt mỡ, cười liền giống như gã thương nhân.

Gã nói:

- Ta xem ra không chỉ như thế. Đông Lục huyện đó là chỗ giao giới Bắc phong ta và Nam phong. Nam phong sẽ phái người ra, chắc chắn giống như chúng ta phái một trưởng lão dẫn chút đệ tử chân truyền. Nam phong là một trong hai phong kiếm tông. Người Nam phong luôn hiếu chiến, ta thấy ý định của ngươi là

hắn, kết quả tại Bắc phong đại tái bị Lục Nguyên điên cuồng tát vào mặt, đánh đến Tư Mã Trường Bạch không còn mặt mũi. Cái này coi như còn đỡ, dù sao Hoa Sơn Tiên Môn là danh môn chính phái, không cho phép tàn sát lẫn nhau, nếu không thì nói không chừng Lục Nguyên sẽ làm ra chuyện gì nữa, tính tình của hắn vốn chính là vậy.

Mặt khác đừng xem thường Lục Nguyên bình thường lười biếng, một khi nghiêm túc thì khác hẳn. Khi hắn nghiêm túc lên, trừ luyện kiếm ra quên hết mọi thứ, tập trung chìm đắm trong cảnh giới luyện kiếm. Một khi chìm trong cảnh giới này thì tốc độ luyện kiếm đặc biệt nhanh, tăng cao khá lớn, mà không chỉ như vậy thôi.

Trước kia chỉ Lý Nguyên Bạch mới thấy mặt này của đồ nhi. Diệp Phương, Diệp Viên chưa thấy qua Lục Nguyên mặt đó, chỉ thấy bộ dạng thường ngày lười nhác, ăn nằm chờ chết.

Bây giờ hai người Diệp Phương, Diệp Viên đã thấy mặt này của Lục Nguyên. Tính tình Diệp Phương, Diệp Viên đều gần như nhau, bình thường thích đùa giỡn, tất nhiên không thể thiếu Lục Nguyên. Nhưng mấy ngày nay Lục Nguyên luôn chìm đắm trong kiếm pháp, không tham gia với hai người.

Bây giờ Diệp Phương, Diệp Viên đã hiểu, thì ra Lục Nguyên thành công không hoàn toàn là may mắn, nhân tố lớn nhất là bản thân hắn.

Tất nhiên Lục Nguyên thành công cũng có phần may mắn.

Lại đến một con Tu La.

Con Tu La này rất nhanh, mau lẹ lao tới, chớp mắt tăng tốc.

Diệp Phương, Diệp Viên biết bây giờ Lục Nguyên muốn luyện kiếm pháp nên không ra tay, mặc kệ hắn làm.

Dưỡng Ngô kiếm rút ra, kiếm quang sáng như nước ở trong đường hầm tối đen lóe lên. Một kiếm đã cuốn Tu La vào trong kiếm pháp. Con Tu La ấy thực ra muốn ra tay với Diệp Viên béo mập, nhưng bất đắc dĩ kiếm pháp kai vòng lấy thì đã bị cuốn vào, như có khí lưu vô hình buộc nó phải vào trong đó. Con Tu La có chút bực mình.

Tu La muốn tấn công Lục Nguyên, nhưng lúc này Dưỡng Ngô kiếm nhoáng lên, kiếm thế sắc bén buộc Tu La không thể không né sang trái.

Tốt lắm, kiếm thế biến lại biến, Tu La tiếp tục né trái.

…….

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục.

Không biết chiến đấu bao lâu, con Tu La đột nhiên phát hiện mình luôn né trái, không thể bước một bước sang phải, hơn nữa hướng trái cơ bản bị cố định, điều này sao có thể được! Tu La liền muốn né phải một lần, nhưng nghênh đón là mũi kiếm Dưỡng Ngô kiếm cực kỳ sắc lạnh.

Bất đắc dĩ nó lại né sang phải, chạy tới nơi định sẵn.

……

Con Tu La này đến lúc chết không một lần tránh sang phải, ở dưới kiếm Lục Nguyên không ngừng né trái tránh trái.

Giờ phút này Lục Nguyên hiểu ra, mình muốn Tu La hướng chỗ nào, làm ra động tác nào đều được cả.

Bất giác nảy ra cảm giác sống chết kẻ địch nằm trong tay mình.

Thanh kiếm nơi tay, khống chế trong tay.

Chính là cảm giác này.

Lục Nguyên đột nhiên nhìn trường kiếm, ngây người nhìn chằm chằm Dưỡng Ngô kiếm. Ngẩn ngơ một lát, ánh mắt si mê đột nhiên biến vô cùng rạng rỡ.

Hắn bỗng hét lên:

- Ta hiểu rồi!

Lục Nguyên rốt cuộc hiểu làm sao đạt được hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm ý, điều này huyền diệu khó giải thích nhưng nói rõ là dùng trường kiếm buộc đối thủ đi vị trí mình muốn, làm động tác mình muốn đối thủ làm.

Chỉ cần có thể hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm ý, có thể nói đối thủ trong mắt mình kỳ thực như con rối.

Bây giờ chỉ cần là đối thủ pháp lực không vượt trên mình quá nhiều, cơ bản mình thắng chắc rồi.

Đây chính là hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm ý!

Đương nhiên điều này không phải nói về mặt lĩnh ngộ kiếm ý Lục Nguyên đã đi đến cực hắn. Hắn chỉ là lĩnh ngộ được điều này, tiếp theo trong chiến đấu hoàn thiện là được.

Lý Nguyên Bạch năm đó ở một trăm mười sáu tuổi lĩnh ngộ ra kiếm ý, mất tám mươi bốn năm, lúc hai trăm tuổi hoàn toàn lĩnh ngộ mộ kiếm ý. Bây giờ Lục Nguyên mười sáu tuổi lĩnh ngộ kiếm ý, mất một năm, ở dưới đất hoàn toàn lĩnh ngộ phong vân kiếm ý, nếu để Lý Nguyên Bạch biết được thì không biết sẽ phản ứng ra sao, chắc là dở khóc dở cười.

Nhưng nói tóm lại chắc là ông rất vui mừng.

Diệp Phương, Diệp Viên biểu tình hia người không biết làm sao. Họ chính mắt nhìn Lục Nguyên hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm ý, giờ cảm thấy loại tu vi kiếm thuật này quá đáng sợ.

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 09:28 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

j9X *?QÆM; 8j 89, •K >B m

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Diệp Phương thì thào:

- Có phải ta nhìn lầm rồi không? Từ đầu tới đuôi con Tu La không thể đi sang phải một bước, hoàn toàn sang trái.

- Hoàn toàn bị kiếm pháp buộc không ngừng né trái.

Diệp Viên gật đàu, nói:

- Lục sư huynh, kiếm pháp của ngươi ngày càng khó được, ngày càng khiến người khó chịu. Sau này tuyệt đối không so kiếm với ngươi, nếu không sẽ bị buồn bực chết.

Lục Nguyên cười cười nói:

- Xì, không so kiếm với ta không lẽ so uống rượu? Các ngươi đấu không lại ta.

Lục Nguyên chìm đắm trong trạng thái luyện kiếm trên cơ bản không thèm để ý gì hết, phớt lờ người ngoài, chỉ có đi ra khỏi trạng thái ấy mới trở lại phong cách cười giỡn hằng ngày.

Về mặt kiếm pháp giờ đây Diệp Phương, Diệp Viên tự biết không bằng, nhưng nói đến uống rượu thì sao? Diệp Phương, Diệp Viên không cam lòng tỏ ra yếu thế.

Diệp Phương lập tức cười to nói:

- Ha ha, ta chính là tửu thần chuyển thế đây, dám so uống rượu với ta? Thật là không muốn sống nữa.

Tạ Huyền mỉm cười xoay đầu nhìn chàng, thong thả thốt: "Yến huynh đệ nói thật thú vị, do vậy cũng có thể thấy sự trông mong của Yến huynh đệ. Ta có một lời khuyên, nói cho cùng, tình trạng chưa từng có trước đây của ngươi là xuất xứ từ Đan đỉnh chi thuật, mà Đạo gia chuyên dạy Đạo vô vi nhi vô bất vi , Đạo không làm, mà không có cái gì không làm, Yến huynh đệ nếu có thể nỗ lực theo phương hướng này, tất có thể có thành tựu khác".

Lưu Dụ gật đầu: "Có lý!".

Yến Phi chấn động tâm thần, chợt nhớ tới "Tham Đồng Khế" của Ngụy Bá Dương đã nằm lại trong ngực áo mình, là lúc Tạ An sai người cởi y phục của Tống Bi Phong trị thương, phát hiện trên mình hắn, mới giao trả lại cho Yến Phi. Quyển sách này chính là đại biểu cho tinh nghĩa tối cao của Đạo gia tâm pháp, nói không chừng sẽ giúp đỡ cho mình nhiều. Sực nghĩ tới cái câu vừa mở ra nhìn thấy lần trước "Càn khôn giả, dịch chi môn hộ, chúng quái chi phụ mẫu", tựa như giống hệt tình hình hiện tại của mình, Nê hoàn quan là cửa Càn, Đan điền coi như Khôn, không khỏi nghĩ ngợi đến nhập thần.

Tạ Huyền chợt cười khà khà. Hai người không khỏi nhìn y.

Tạ Huyền cười nói: "Đánh nhau có thắng cũng là chuyện thường, cho nên bại cũng coi như thường...".

Y chưa nói hết, Lưu Dụ đã rùng mình kịch liệt, hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của Yến Phi, không ngờ lại vọt tới vung tay cản phía trước bọn họ, trên mặt lộ thần sắc kiên quyết dứt khoát, nói: "Bọn ta quay về đi! Chỉ cần Huyền soái chịu gật đầu, bọn tôi có chết cũng công hạ Thạch Đầu thành cho Huyền soái".

Yến Phi ngầm thở dài, Lưu Dụ cả gan chặn đường, đó là vì Lưu Dụ đã đoán ra Tạ Huyền muốn đi đâu, đi làm gì. Hắn liều chết can gián, hy vọng Tạ Huyền thay đổi chủ ý, hy vọng Tạ Huyền khởi binh lật đổ Tư Mã hoàng triều, không phải dùng thủ pháp giang hồ đi giải quyết chuyện này.

Bằng vào sự tinh nhuệ mạnh mẽ của Bắc Phủ binh hiện nay, nếu có thể công chiếm Thạch Đầu thành, Kiến Khang hoàng triều tất không cần đánh mà tan vỡ.

Tạ Huyền vỗ nhẹ vai Lưu Dụ, mỉm cười: "Bọn ta qua bên kia nói chuyện".

Lưu Dụ bất lực buông tay, cùng Yến Phi theo sau lưng Tạ Huyền vẫn đang thản nhiên tự đắc, rẽ vào một con đường ngang, trước mắt rộng thoáng, cầu đá thông qua bến, nối liền con đường dọc bờ sông hai bên. Một bên là đường nhỏ an tĩnh, bên kia là đường lớn chợ sông phồn hoa! Vòm cầu lồi lên, hang cầu tròn sâu, đả phá không gian bình thản đơn điệu.

Tạ Huyền lên đến đỉnh cầu, hai tay dựa lan can, ngưng vọng nhìn nước trôi bên dưới, thở dài: "Ta lần này trở về, một mặt là muốn xem tình huống của Yến huynh đệ, mặt khác là vì phát giác huynh đệ Tư Mã Diệu càng lúc càng không nói nổi".

Lưu Dụ nhìn Yến Phi phía bên kia Tạ Huyền, trầm giọng: "Huyền soái lần này hồi kinh, không có sự phê chuẩn của triều đình, huynh đệ Tư Mã Diệu khẳng định là rất bất mãn Huyền soái, đã vào cái thế này, Huyền soái cùng triều đình đã không còn có khả năng thân thiện nữa. Đã là như vậy, sao không làm hai tiếp một, lấy danh nghĩa thảo phạt Tư Mã Đạo Tử, khống chế Kiến Khang trong tay. Đến lúc đó, không cần biết là Huyền soái muốn đối phó Hoàn Huyền, hoặc huy quân Bắc phạt, đều có thể làm theo ý".

Chỉ nghe Tạ Huyền và Lưu Dụ dùng "huynh đệ Tư Mã Diệu" mà xưng hô với hoàng đế Nam Tấn và Tư Mã Đạo Tử là biết bọn họ đối với hoàng triều Tư Mã hoàn toàn không có ý tôn kính. Trên sự thật chuyến này Tạ Huyền không xin phép, đột nhiên về kinh, hơn nữa còn dẫn tinh binh theo, thực lực đủ để uy hiếp Tư Mã hoàng triều, càng thấy rõ sự bất mãn của Tạ Huyền đối với Tư Mã Diệu. Đó cũng là công nhiên phản kích đối với việc huynh đệ Tư Mã Diệu đẩy dạt Tạ An.

Yến Phi thầm nghĩ, đổi lại mình là Tư Mã Diệu hay Tư Mã Đạo Tử, cũng chỉ còn nước ngậm đắng, tuyệt không dám bức Tạ An hay Tạ Huyền cùng đường mà khởi binh làm phản. Trừ phi có thể một trận giết chết Tạ Huyền, khiến cho Bắc Phủ binh quần long vô thủ, Tư Mã hoàng triều còn có vài phần cơ hội giành thắng lợi, về sau còn phải xem tài nghệ của Tư Mã

Đạo Tử, xem y có thể ngăn trở được sự báo thù của Bắc Phủ binh tướng hay không. Y đồng thời còn phải ứng phó với một Hoàn Huyền luôn luôn nuôi dã tâm chiếm cứ ngai vàng.

Lưu Dụ mạo phạm muốn cản ngăn Tạ Huyền dùng thủ pháp giang hồ đi báo thù chuyện Tống Bi Phong bị tập kích, chính là vì biết Tạ Huyền chuyến này là muốn trực tiếp tìm địch nhân hỏi tội, sợ đối phương bố trí thiên la địa võng, đợi Tạ Huyền lọt vào bẫy.

Lưu Dụ vẫn là Lưu Dụ mà Yến Phi quen biết lúc ở Biên Hoang, chuyện gì cũng theo đuổi thành quả thực tế, tuyệt không sợ sệt rụt rè, càng không có cái nhân của đàn bà, phương diện này gần giống Thác Bạt Khuê phi thường.

Bất quá, sự sùng kính và tình nghĩa của gã đối với Tạ Huyền là phát từ tấm lòng chân thật, không một chút giả trá, giống như giao tình của gã và Yến Phi.

Tạ Huyền khóe miệng hiện ra một biểu tình chua cay, giọng nói vẫn giữ vẻ bình tĩnh, điềm đạm thốt: "Lần này làm vậy là thị uy với Tư Mã hoàng triều, đã là cực hạn những gì Tạ Huyền ta có thể làm. Ngày nào chưa được nhị thúc đồng ý, ta cũng không thể lật đổ thiên hạ của dòng họ Tư Mã. Đây không phải là lực lượng không đủ, thử hỏi đương kim thiên hạ, ngoại trừ Hoàn Huyền ra, còn có ai dám tranh phong với Tạ Huyền ta, nếu nhị thúc chịu giơ tay hô hào, Kiến Khang không cần đánh mà tan vỡ. Đối với Tạ Huyền ta mà nói, bảo tọa của Tư Mã Diệu chỉ cần phẩy tay là được".

Lưu Dụ không hiểu: "Đã như vậy, Huyền soái tại sao vẫn muốn đưa thân mạo hiểm? Chỉ cần phơi bày lợi hại với An công, An công là người trí tuệ thông thiên, tất sẽ gật đầu cho phép. Sao lại để bị địch nhân từng bước tiến tới bức bách, ngày ngày phải đề phòng lo lắng".

Tạ Huyền cười khổ: "Nhị thúc khẳng định sẽ không đồng ý".

Lưu Dụ bi phẫn: "An công sao lại là người ngu trung với Tư Mã Diệu. Hôn quân đó không những sủng tín gian tặc Tư Mã Đạo Tử, sau trận chiến Phì Thủy còn lập tức tăng thuế, mình thì phung phá vô độ, đêm nào cũng rượu chè gái ghiếc, không lý gì tới triều chính. Lật đổ y chính là làm vui lòng người, tạo phước cho vạn dân".

Tạ Huyền song nhãn bắn ra thần sắc thương cảm khiến cho người ta khó hiểu, nhẹ giọng: "Nhị thúc đương nhiên không phải là người ngu trung, nhưng ông ta lại không thể không nghĩ cho đại cuộc, sợ sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho tên khốn Hoàn Huyền".

Mãi đến bây giờ, Yến Phi vẫn không xen miệng.

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Kiến Khang đã lọt vào tay bọn ta, Hoàn Huyền bằng vào cái gì có thể phiền nhiễu đến Huyền soái?".

Tạ Huyền mục quang chuyển lên bầu trời trong sáng, chầm chậm thốt từng tiếng: "Bằng vào ý trời vô tình khó lường!".

Lưu Dụ và Yến Phi hai người nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu lời nói của Tạ Huyền, không rõ y tại sao lại đổ cho trời già hư vô khó lường.

Tạ Huyền thở dài một hơi, thốt: "Chuyện này kể ra dài dòng! Là một bí mật ta đã giấu trong lòng mười mấy năm rồi, cả Lưu Lao Chi và Hà Khiêm đều không biết".

Lưu, Hà hai người là tướng lãnh tâm phúc mà Tạ Huyền một tay đề bạt lên. Nếu Tạ Huyền ngộ hại ở Kiến Khang, cả thiên vương lão tử cũng không ngăn được hai vị mãnh tướng Bắc Phủ này khởi binh phục thù. Mà đến nay Tạ Huyền có một bí mật như vậy lại đến cả bọn họ cũng phải che giấu.

Yến Phi nói: "Nếu là bí mật, Huyền soái không cần phải nói ra".

Tạ Huyền lắc đầu: "Hiện tại ta lại có cảm giác không nói ra không thoải mái, sinh tử có số, nhị thúc đã sớm nhìn thấy ta sống không quá cửa ải bốn năm chục tuổi". Lưu Dụ và Yến Phi nghe thấy liền rúng động thần hồn, không tưởng được bí mật Tạ Huyền nói ra lại là chuyện như vậy.

Lưu Dụ rùng mình: "Tôi tuy tôn kính An công, nhưng là thuật tướng số, làm sao có thể tin tưởng đến mức không nghi hoặc, có khi Huyền soái hồng phúc tề thiên, có thể độ qua tai kiếp".

Tạ Huyền hồi phục lại vẻ thong dong, mỉm cười: "Sinh tử chỉ là chuyện bình thường, ai ai cũng khó tránh thoát số kiếp, ta đã sớm không để trong lòng".

Yến Phi nhíu mày: ”Phương diện này bọn tôi đương nhiên không thể so với An công. Bất quá theo lối nhìn của tôi, Huyền soái ngũ quan hoàn mỹ không có tì vết, tôi bình sinh mới gặp được một, làm sao lại là tướng chết sớm cho được?”.

Tạ Huyền cười hì hì: ”Vấn đề chính là ở đó. Mãn chiêu tổn, khiêm thụ ích, đầy thì sẽ vơi, thiếu lại được thêm. Hoàn mỹ tuyệt đối vốn là tướng cách thập toàn , nhưng bản thân lại là thiếu sót! Nếu có thể cửu toàn nhất khuyết , hoặc cửu khuyết nhất toàn , trái lại lại là cát tướng. Nhị thúc từng phê phán ta vào lúc công danh sự nghiệp đạt đến đỉnh điểm, chính là lúc họa hoạn sắp đến, chứng quả là sự thật! Lời của nhị thúc quả nhiên không sai!”.

Lưu Dụ nói: ”Cho dù lời nói của An công là sự thật thì đã sao? Bọn ta khoan thai thông suốt mà ra mặt, hết hơi hết sức cho thống khoái lâm ly một trường, lo chi lã1 .

Thật lâu sau Lăng Ngọc Châu mới nói:

- Đúng rồi, báo cho các ngươi biết một tiếng, dường như bây giờ thế giới dưới đất tám đệ tử chân truyền Bắc phong chúng ta trừ ba người các ngươi, bao gồm cả ta, năm đệ tử chân truyền đều bị đào thải rồi.

Lăng Ngọc Châu nhắc nhở rằng:

- Nam phong bảy đệ tử chân truyền bây giờ chỉ mới có hai bị loại bỏ. Lần này Bắc phong chúng ta và Nam phong so bì đã tụt hậu nhiều.

Lăng Ngọc Châu nói:

- Bây giờ phải dựa vào các ngươi rồi.

Đương nói nàng nói là vậy thôi, kỳ thực chỉ dựa vào một mình Lục Nguyên thay Bắc phong giành lại mặt mũi, đừng thua quá thảm.

Vinh dự của Bắc phong là vinh dự của mọi người.

Cách giáo dục kiểu tinh anh của Hoa Sơn Tiên Môn, các tinh anh bị bồi dưỡng ra có lòng hướng về môn phái rất mạnh.

Ba người.

Một con gà nướng.

Một bình rượu.

Gà nước là phong huân thiêu kê nổi tiếng Đông Lục huyện, ăn hơi khô chút nhưng phối hợp ngũ lương hoàng tửu của Đông Lục huyện thì tuyệt vời.

Gà nướng và hoàng tửu đều là Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi từ thế giới mặt đất mang tới. Khi ba người Lục Nguyên chạy đến thì bùa hộ mệnh phòng thân của Lăng Ngọc Châu bị Tu La cuồng mãnh công kích buộc phát động. Loại bùa hộ mệnh này một khi phát động thì đánh mất tư cách rèn luyện lần này, bị đào thải khỏi cuộc chơi.

Đương nhiên bùa hộ mệnh không khả năng mãi mãi chống đỡ, chỉ có thể chống một thời gian, nhờ vào Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi, Phi Nhạn Kiếm Tiên Cố Phi hai vị tiền bối kiếm tiên nhân kiếm hợp nhất, kiếm và thân hợp tiến đến cứu giúp.

Lần này Lục Nguyên đột nhiên xuất hiện giải quyết con Tu La luyện khí lục tầng.

Nhưng hiển nhiên Sở Phi sư thúc trên mặt đất không hay biết. Gã lập tức nhân kiếm hợp nhất ngự kiếm đến cứu giúp. Kết quả khi tới gặp gỡ Lục Nguyên, vừa lúc gã mang theo ít thức ăn, điều này khiến ba người Lục Nguyên ăn Ích Cốc đan phát ngán cướp đi.

Ba ăn hàng, đây là suy nghĩ của Sở Phi sau khi đi.

Lại nói gà nướng đang nướng trên cái giá, một lúc sau làm nóng nó lên.

Tiếc là gà nướng không nhiều, chỉ một con, rượu cũng không nhiều, chỉ một bình.

Ba ăn hàng muốn chia cũng không đủ.

Gà nướng đang ở trên cái giá.

Diệp Phương bỗng nói:

- Đúng rồi, lục sư huynh, tam sư tỷ nói bây giờ tám đệ tử chân truyền Bắc phong chúng ta chỉ còn lại ba người mình ở thế giới dưới đất, năm người khác đã mất tư cách rèn luyện đợt này. Bên Nam phong nghe nói chỉ hai người bị loại bỏ, vẫn còn năm đệ tử chân truyền, áp lực lớn quá chứ.

Lục Nguyên lười biếng nói:

- Đừng nghĩ nhiều quá, chúng ta cố gắng hết sức là được. Còn về cuối cùng có giành lấy mặt mũi cho phong hay không, ngươi không mệt hả? Nghĩ nhiều như vậy. Chậc chậc, thật là bị sư phụ của ngươi ảnh hưởng.

Diệp Phương nghĩ lại thấy cũng đúng, làm tròn bổn phận của mình là đủ, nghĩ nhiều quá cũng không có ích gì. Tất nhiên dù gã thầm đồng ý nhưng ngoài miệng không chịu thua.

Gã nói:

- Xì, lục sư huynh, giờ ngươi cứng miệng vậy chứ đứng trước mặt sư phụ ta ngươi cũng không dám thở mạnh nữa là.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Hết cách thôi, khí thế sư phụ ngươi quá cường đại. Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho, mỗi tiếng nói hành động, từng cử chỉ đều như quân tử cổ. Đừng nói đám hậu bối đệ tử chúng ta, e rằng đệ cửu đại sư thúc, các sư bá không sợ khí thế sư phụ ngươi không có mấy ai.

Nghĩ tới Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho luôn nghiêm mặt, bộ dáng cực kỳ nghiêm khắc thì Lục Nguyên, Diệp Viên bật cười. Tuy Diệp Phương muốn cười nhưng đệ tử không trách sư phụ sai, nên mặt vẫn rất nghiêm.

Lúc này gà nướng phát ra từng đợt mùi thơm. Lục Nguyên, Diệp Phương, Diệp Viên, ba người cùng nhận ra một vấn đề. Chỉ có một con gà, một bình rượu, sao mà chia.

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 09:30 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

j8X *?QÆM; 88 8e, h¨ J L;Q¢B æ¢Q

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Lục Nguyên cười cười, Dưỡng Ngô kiếm đã ra khỏi vỏ:

- Quy tắc cũ, ai kiếm thuật giỏi thì ai được tối đa một nửa.

Diệp Phương kêu gào:

- Vô sỉ!

Diệp Viên gật đầu:

- Vô sỉ thật. Bây giờ ngươi so kiếm thuật với chúng ta, không biết ngượng à?

Quy tắc ban đầu là so kiếm thuật giành món ngon rượu ngon, luôn là vậy. Nhưng bây giờ kiếm thuật của Lục Nguyên cao hơn hai người này, cho nên Diệp Phương, Diệp Viên liên tiếp la vô sỉ.

Lục Nguyên không cho là đúng, Dưỡng Ngô kiếm rút khỏi vỏ đâm hướng Diệp Phương, Diệp Viên. Phương Chính kiếm của Diệp Phương, Họa Viên kiếm của Diệp Viên cùng rút ra. Kiếm thuật hai người so với lúc xuống thế giới dưới đất thì cao chút, nếu muốn lấy kiếm thuật so thì thử một lần xem.

Kiếm thuật không còn bó buộc vào chiêu pháp, chiêu thức, đương nhiên không phải nói hai người Diệp Phương, Diệp Viên đã tới tầng thứ hai kiếm thuật, nhưng họ đã hiểu ý nghĩa này. Họ đã hướng tới tầng thứ hai kiếm thuật không bó buộc kiếm chiêu, tiến hóa đến tùy tâm tùy ý ra chiêu.

Tiến hóa này cần thời gian không ngắn.

Diệp Phương học kiếm pháp có nề nếp, nhưng giữa trật tự lại có khí thế vô cùng. Sư phụ Quân Tử Kiếm Tiên đều có loại kiếm phong này, mỗi người dùng kiếm có phong cách riêng, cao thủ càng cao thì càng rõ ràng, loại phong cách này mạnh mẽ thì sẽ ảnh hưởng đến đệ tử của mình.

Họa Viên kiếm của Diệp Viên ở không trung vạch vòng tròn chặn Lục Nguyên, hiển nhiên hai người muốn cùng đối phó hắn.

Lục Nguyên cười cười, lại dám hai người cùng đối phó mình, nhưng có khả năng không? Hai người này trong kiếm thuật có sơ hở, dù sao mình đã quá quen kiếm pháp của họ. Tùy tay chỉ hướng sơ hở, từng chiêu ép sát, chưa đến mười chiêu đã đánh bay trường kiếm hai người ra xa. Lại chọc một cái, chém rớt một nửa gà nướng, rượu cũng đổ phân nửa.

- Ngại thật, ha ha.

- Vô liêm sỉ!

Đợi ăn một bữa cơm, tuy một chút này còn kém xa định nghĩa ăn no nhưng tốt hơn Ích Cốc đan lạt thếch rất nhiều.

Ăn uống xong xuôi tiếp tục xuất phát.

Ăn xong lại đi, kết quả nửa ngày không đụng tới một con yêu ma. Dường như gần đây không gặp bao nhiêu yêu ma.

Diệp Phương nhướng mày hỏi:

- Yêu ma đâu? Sao dạo này không thấy nhỉ?

Lục Nguyên phản bác nói:

- Nguyệt Ma Môn này chỉ là một môn phái tiểu hình yêu ma dưới đất, dưới tay môn chủ Nguyệt Tu La chỉ vài chục yêu ma lớn nhỏ thôi. Giờ rơi vào tay chúng ta chừng hai mươi con, ở đâu ra nhiều yêu ma vậy.

Lại đi một lúc, đằng trước ánh sáng xanh mông lung. Có kinh nghiệm Lăng Ngọc Châu, Lục Nguyên lập tức phát hiện đó chắc là bùa hộ mệnh phòng thân dâng lên ánh sáng xanh, tức là nói chỗ này chắc có đệ tử chân truyền Bắc phong hay Nam phong. Bắc phong nghe nói trừ ba người hắn ra, năm đệ tử chân truyền khác đều bị đào thải.

Vậy thì đây chắc là đệ tử chân truyền Nam phong.

Lục Nguyên nói:

- Đi nhìn xem đi.

Hai người khác gật đầu. Ba người lập tức đi qua, không vội vã. Một lát sáu thấy người nằm đầy đất, trên người ai cũng tỏa ra ánh sáng xanh nhạt. Kỳ thực dùng đầy đất để hình dung thì hơi phóng đại, nằm trên mắt đất tổng cộng mới năm người thôi. Nhưng trong thế giới dưới đất rất ít gặp con người, thấy năm người thì bất giác dùng từ người đầy đất.

- Đây là?

Lục Nguyên ngây ngẩn, lập tức hiểu ra. Đây là năm đệ tử chân truyền Nam phong bị loại bỏ. Trong phút chốc Lục Nguyên nghĩ thông rất nhiều vấn đề. Thế giới dưới đất này vô cùng nguy hiểm, thậm chí có Tu La luyện khí kỳ thất tầng, theo lý thì đệ tử chân truyền bình thường không chống nổi được.

Nhưng bây giờ xem ra chắc trong đệ tử chân truyền Nam phong năm người tụ tập một chỗ. Sức một người nhỏ, sức năm người to, tập trung một chỗ cộng thêm kiếm thuật huyền bí, tinh diệu của kiếm tông Nam phong, có thể chống chọi đến bây giờ là bình thường.

Lúc này bên Diệp Phương đã hỏi ra chuyện, hóa ra họ đụng phải Nguyệt Tu La nên toàn quân bị diệt.

Nguyệt Tu La, chủ nhân Nguyệt Ma Môn.

Đụng phải Nguyệt Tu La, năm người hợp tác chẳng đáng là gì.

Nên mới có tình hình trước mắt hắn.

Diệp Phương nói:

- Bây giờ khu vực thế giới dưới đất chắc chỉ có ba người chúng ta.

- Không sai.

Diệp Viên cũng nói:

- Sao cảm giác áp lực lớn quá.

Lục Nguyên tổng kết rằng:

- Thôi đi, bình tĩnh lại, làm hết sức mình.

Đúng vậy, chỉ có thể làm hết sức.

Đây chỉ là một lần rèn luyện.

Lần rèn luyện này cho đến nay xem như đạt thành mục đích. Mục đích rèn luyện vốn không phải muốn đệ tử chân truyền đối phó môn chủ Nguyệt Ma Môn Nguyệt Tu La, chỉ là muốn các đệ tử chân truyền lần đầu tiên cùng yêu ma dưới đất chiến đấu, lần đầu tiên chiến đấu tại thế giới dưới đất.

Khi sấm vang, rắn, rốt cuộc biến thành rồng hay thành trùng.

Đây là mục đích rèn luyện.

Bây giờ Lục Nguyên, Diệp Phương, Diệp Viên đều ở thế giới dưới đất đã lâu, cũng ứng đối không ít Tu La. Mục đích lần rèn luyện đã đạt thành, có thể xem như hoàn thành rồi. Trên cơ bản lần rèn luyện này đã hoàn thành, bây giờ còn ở lại thế giới dưới đất chẳng qua thêm nhiệm vụ phụ, xem chủ nhân Nguyệt Ma Môn Nguyệt Tu La rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Nếu đã rèn luyện hoàn thành vượt qua, tiếp theo chỉ là kèm thêm, tại sao phải có áp lực?

Con người phải học thả lỏng mình, học tự do.

Lục Nguyên tính tình trước giờ đều là trời sụp xuống làm chăn đắp, vui vẻ sống qua mỗi ngày.

Lúc này truyền đến tiếng cười yểu điệu:

- Ha ha ha ha, lại có một số hậu bối đến chơi với ta.

Tiếng cười yếu ớt vang lên bất tận, xung quanh tràn đầy tiếng cười. Bỗng bên này đột nhiên tỏa ánh sáng, phút chốc vô số nhiên tinh thạch ở bên cạnh lóe sáng. Phía trước không xa đứng một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp đang cười duyên.

Đích thực là một người phụ nữ rất đẹp. Không nói khác, bộ ngực, đùi đẹp không thể chê, trừ chiều cao. Tu La này chiều cao sợ rằng gần sáu thước, so với người đàn ông nhân loại bình thường cao hơn nhiều. Tất nhiên so với nam Tu La trong Tu La tộc thì xinh xắn đáng yêu.

Tu La tộc chính là một chi nhánh lớn yêu ma dưới đất.

Chi nhánh lớn này có chút quái.

Tu La tộc dù là nam hay nữ đều cao hơn nhân loại bình thường nhiều, đàn ông Tu La tộc càng cao vô cùng, gần một trượng. Người đàn ông Tu La tộc ai nấy vô cùng xấu xí, ngược lại đàn bà Tu La tộc thì như tiên giáng trần, khiến người động lòng.

Tu La trước mắt cao hơn Lục Nguyên chút, khiến hắn mở mắt là nữ Tu La ăn mặc rộng rãi thật. Ngực lộ phân nửa, lộ rốn, lộ cả chân dài, đùi đẹp trắng như tuyết. Lục Nguyên sống cả đời chưa từng thấy cách ăn mặc mát mẻ như vậy.

Trong ấn tượng của hắn, phụ nữ ai nấy mặc đồ kín mít, ngực, eo, chân, mấy chỗ đó chỉ có thể cho tướng công xem, trừ con gái thanh lâu.

Tà ma ngoại đạo quả nhiên là tà ma ngoại đạo.

Thật là bại hoại phong hóa.

Quá thấp kém.

Ngoài miệng nói thấp kém nhưng mắt Lục Nguyên nhìn chằm chằm đệ thập đại đệ tử chân truyềnu tiên. Lục Nguyên tính tình lười biếng, không nghiêm túc, mắt nhìn chút cũng là bình thường. Đương nhiên khi mắt ăn bớt người ta nhưng tay đã ấn chuôi Dưỡng Ngô kiếm, tùy thời phát động. Đệ thập đại đệ tử chân truyềnu tiên chắc chắn là chủ Nguyệt Ma Môn, để hắn thử một lần xem chủ Nguyệt Ma Môn rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Nguyệt Tu La tức giận quát một tiếng:

- Hậu bối Hoa Sơn Tiên Môn, xem số đầu trong bao các người cõng thì chính là ba người các ngươi giết môn nhân ta nhiều nhất! So với tổ năm người trước đó còn nhiều hơn, đáng giận!

Năm người một tổ tất nhiên là nói năm đệ tử chân truyền Nam phong.

Đương nhiên chiến đấu giống ngũ đại tiên môn với yêu ma dưới đất đích thực không cần nói nhảm.

Trong Hoa Sơn Tiên Môn nhận giáo dục trước nay là đụng tới yêu ma dưới đất thì không nói nhiều, rút kiếm giết.

yêu ma dưới đất trước giờ luôn đem tu tiên giả tiên môn là huyết thực khí huyết dồi dào, tất nhiên không nói hai lời liền giết.

Đây chính là ngũ đại tiên môn và yêu ma dưới đất. Kỳ thực nhiều năm như vậy có một số người muốn hai bên hòa bình ở chung. Trong những người đó có Hoa Sơn Tiên Môn nhân, cũng có yêu ma dưới đất. Nhưng mặc kệ là bên nào đều không ngoại lệ thất bại. Những kẻ muốn hai phe hòa bình chung sống không chút ngoài ý muốn bị bánh xe lịch sử nghiền thành phấn.

Lục Nguyên chưa bao giờ là người cố gắng gì nhiều, chăm chỉ nhiều. Dù sao làm theo sư môn sai bảo, gặp yêu ma rút kiếm liền giết, rất đơn giản, thích hợp tính tình lười của mình. Cái gì muốn nghịch thiên khiến hai bên ở chung hòa bình, thật có lỗi, chưa từng nghĩ đến điều này.

Lục Nguyên đã rút ra Dưỡng Ngô kiếm, nhưng Nguyệt Tu La càng nhanh. Nguyệt Tu La vọt tới, đến trước mắt Lục Nguyên, một chân đạp từ đầu hắn xuống.

Chân dài đá cực nhanh, đánh tới ngay mặt, lúc này đã không còn lựa chọn nào khác. Lục Nguyên dùng Dưỡng Ngô kiếm chắn ngang.

Ầm!

Nguyệt Tu La chân dài cứng rắn tựa như sắt thép. Lục Nguyên nét mặt lộ vui sướng, mới rồi giao đấu đã cảm giác tới rồi, pháp lực của Nguyệt Tu La không khủng bố như hắn đã tưởng, chắc là luyện khí kỳ đệ bát tầng tế kinh vi mạch.

Luyện khí kỳ tổng cộng mười tầng, trong đó có hai cửa khó đột phát.

Một là đệ ngũ tầng tiểu chu thiên. Một khi luyện thông đệ ngũ tầng tiểu chu thiên, pháp lực trong người hùng hậu hơn trước nhiều.

Thứ hai là luyện khí kỳ đệ lục tầng luyện khí thành cương, một khi đến bước đó, pháp lực sẽ do lượng sinh ra biến chất, biến đỏi mạnh hơn trước nhiều. Luyện khí ngũ tầng rất khó đối kháng với luyện khí lục tầng. Luyện khí thất tầng ngự khí ly thể kỳ thực là thêm năng lực ngự khí ly thể thôi. Đệ bát tầng tế kinh vi mạch là đem pháp lực luyện đến tế kinh vi mạch, pháp lực sẽ có tiến bộ không sai.

Nói đơn giản là luyện khí kỳ đệ bát tầng tế kinh tuy rằng cường đại hơn luyện khí kỳ đệ lục tầng luyện khí thành cương, nhưng chỉ là tăng mặt pháp lực hơn chút thôi. Thêm một năng lực ngự khí ly thể, cái khác không biến đổi nhiều. Lục Nguyên ở trong lòng miễn cưỡng nhận xét, phát hiện hắn cố gắng có thể chống được.

Nếu đối thủ là luyện khí kỳ cửu tầng đại chu thiên vậy không còn nước đánh. Pháp lực luyện khí kỳ cửu tầng đại chu thiên gần như đến cửa luyện khí kỳ, vượt xa bất đẳng cấp nào bên dưới, lượng cách biệt lớn đến không thể tả. Nếu là vậy thì Lục Nguyên chỉ có nước trực tiếp nhận thua.

May là đối thủ vẫn là luyện khí kỳ đệ bát tầng tế kinh vi mạch, coi như may mắn.

Lục Nguyên vốn tưởng mình may mắn, đối thủ dễ đối phó. Kết quả hắn liền phát hiện mình sai rồi, sai mười phần mười. Chỉ thấy Nguyệt Tu La tùy ý động, liền có một thổ khôi lỗi từ dưới đất chui lên. Loại thổ khôi lỗi không khác nhân loại lắm, vàng vọt, không mắt không tai. Đây còn chưa kết thúc, lập tức có càng nhiều thổ khôi lỗi chui ra. Chết tiệt, Nguyệt Tu La không chỉ có năng lực chiến đấu ngay mặt còn có thể triệu hoán ra thật nhiều thổ khôi lỗi, tay vung lên là dựng lên thổ khôi lỗi.

Thực lực đám thổ khôi lỗi không cao nhưng cũng cỡ cảnh giới luyện khí nhị tầng, tam tầng, tứ tầng, cố lượng lại nhiều. Từng con từng con do mặt đất biến hóa ra. Chết tiệt! Lục Nguyên liên tục kêu đáng chết, một đối thủ Nguyệt Tu La là đủ rồi, đừng nói đến nhiều thổ khôi lỗi.

Diệp Phương, Diệp Viên, bọn họ cũng rơi vào khổ chiến. Một hơi ra mười mấy thổ khôi lỗi, xem tình hình dường như biến ngày càng nhiều.

Khổ chiến! Đây là từ khi Lục Nguyên lĩnh ngộ kiếm ý lần đầu rơi vào khổ chiến. Có đại địch như Nguyệt Tu La chặn, xung quanh còn có không ít thổ khôi lỗi công kích.

yêu ma dưới đất quả nhiên không dễ chọc, chỉ là một môn chủ môn phái dưới chót đã đủ khiến mình rơi vào khổ chiến rồi. Lục Nguyên cảm thấy trước đây mình hơi sơ sẩy, tự kiêu.

Lục Nguyên đang tự kiểm điểm. Đột nhiên thực lực tăng vọt, thổ vương triệu hoán lệnh tăng tiến, trong thời gian ngắn hơi tự đắc. Nhưng không thể quá mức tự đắc, tương lai đường còn rất dài, mình mới bước ra một bước nhỏ thôi. Được rồi, đợi xong lần rèn luyện này, quay về Hoa Sơn Bắc phong tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, tẩm trong đồ ngon rượu ngon một lúc thì chắc tâm tình sẽ trở lại như lúc ban đầu.

Một mảnh sáng sủa.

Ở thế giới dưới đất không phải hoàn toàn tối tăm. Thế giới dưới đất đa số địa khu là tối đen nhưng có không ít nơi bởi vì các loại đá trang sức hoặc thứ gì khác nên vẫn rất sáng sủa. Tựa như một đế quốc nghèo khổ, dù dân chúng có nghèo hơn nhưng quý tộc quan quân thượng tầng vẫn sinh hoạt rất tốt.

Nơi này tràn ngập ánh sáng.

Công kích của Nguyệt Tu La ngày càng nhanh, ngày càng độc. Xem ả vô cùng mềm mại nhưng giống như nam Tu La, các nơi trên người đều có thể làm vũ khí, vô cùng sắc bén, tựa sắt thép. Pháp lực của ả là luyện khí kỳ đệ bát tầng tế kinh vi mạch, pháp lực mạnh hơn Lục Nguyên nhiều.

Bên cạnh còn có không ít thổ khôi lỗi cùng tấn công. Những thổ khôi lỗi có lực công kích không tính cao nhưng tốt xấu là pháp lực luyện khí nhị tầng, tam tầng, tứ tầng, cộng thêm số lượng nhiều, không dễ đối phó.

Lúc này Lục Nguyên hoàn toàn rơi vào trong khổ chiến.

Đây là từ khi hắn lĩnh ngộ kiếm ý lần đầu tiên rơi vào khổ chiến. Dưỡng Ngô kiếm trong tay trái chắn phải đỡ, mỗi lần Nguyệt Tu La tấn công là kiếm sẽ kèm thêm chiêu Vân Ý Miên Miên.

Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm là một bộ kiếm pháp khá huyền ảo, do đệ nhị đại tổ sư Bắc phong sáng chế ra. Bộ kiếm pháp này chính là kiếm pháp trấn phong của Bắc phong.

Hoa Sơn ngũ phong mỗi một phong kỳ thực có khá nhiều kiếm pháp.

Nhưng có thể xưng là kiếm pháp trấn phong cơ bản là tuyệt học trong tuyệt học, rất lợi hại.

Còn kiếm pháp trấn môn thì càng hiếm hoi, càng tuyệt vời, càng khó được. Tất nhiên muốn tập kiếm pháp trấn môn thì khó khăn càng cao.

Bộ kiếm pháp Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm không chỉ tập trung vào chiêu thức mà còn có pháp lực. Ví dụ chiêu Vân Ý Miên Miên căn bản không phải phá giải chiêu thức địch quân mà khiến kiếm thế của mình kèm chút vân ý. Lấy thế Vân Ý Miên Miên, vân ý vô tận khiến pháp lực kẻ địch đánh trên người ngươi sẽ bị vân vô biên vô tận triệt tiêu hết.

Vân Ý Miên Miên phủ trên Dưỡng Ngô kiếm, pháp lực Nguyệt Tu La đánh tới kỳ thực mỗi lần bị triệt tiêu không ít, nếu không thì sợ rằng hắn không cách nào đánh với Nguyệt Tu La luyện khí bá tầng. Đây vốn là cách đệ tử đại môn phái có tuyệt kỹ công pháp khi dễ người môn phái nhỏ không có tuyệt kỹ.

Đại môn phái đương nhiên có rất nhiều tuyệt học.

Sử dụng tốt những thứ đó thì dù pháp lực kém hơn môn phái nhỏ một chút, khi dùng tuyệt học thì có thể lấp đầy không ít.

Diệt Hồng Trần

26-02-2013, 09:31 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

jeX *?QÆM; 8d 83, S?ªM EQ+?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đương nhiên Nguyệt Tu La có luyện khí bát tầng, pháp lực hùng hậu như vậy vượt qua Lục Nguyên hai tầng tạo thành áp lực khá lớn cho hắn. Lục Nguyên chắn trái đỡ phải, đã rơi vào khổ chiến.

Lục Nguyên rơi vào khổ chiến, bên kia Diệp Phương, Diệp Viên càng thảm hơn.

Còn lại mười mấy con thổ khôi lỗi bao vây Diệp Phương, Diệp Viên. Bản thân đám thổ khôi lỗi thực lực kém chút nhưng số lượng quá nhiều. Nếu không đâm vào chỗ yếu thì những thổ khôi lỗi sẽ không tán đi, cũng không sợ đau, khiến người nhức đầu. Phía Diệp Viên đỡ chút, Họa Viên kiếm múa may, ở không khí vạch kiếm ảnh hình tròn phòng ngự thổ khôi lỗi bốn phía.

Bên Diệp Phương thì tệ chút. Diệp Phương múa Phương Chính kiếm, kiếm thức ngay ngắn, phòng thủ khá chật vật. Không phải vì kiếm pháp của gã kém hơn Diệp Viên mả bởi kiếm pháp Diệp Phương luyện ngay ngắn, từng chiêu từng thức đều thẳng tắp. Kiếm thế như vậy khi tấn công tất nhiên vô cùng sắc bén, phòng ngự thì kém rất nhiều.

So sánh thì kiếm pháp, kiếm thế hình tròn của Diệp Viên rất có lợ cho phòng ngự nhưng tấn công thì không, uy lực tấn công không đầy đủ.

Kiếm pháp của Diệp Phương đích thực không thích hợp phòng thủ, chiêu thức đến đi bị thổ khôi lỗi liên tục đánh trúng. Rốt cuộc khi một con thổ khôi lỗi đánh trúng sau gáy gã thì màn sáng xanh nhạt lóe lên, bùa hộ mệnh phòng thân dựng lên. Khi màn sáng xanh dựng lên, đám thổ khôi lỗi không tấn công gã mà hướng về Diệp Viên.

Diệp Viên phòng thủ đích thực không sai, nhưng khi thổ khôi lỗi tấn công hai người đều dồn về phía gã thì rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa. Lại ra mười chiêu, gã bất đắc dĩ dựng lên màn sáng xanh nhạt.

Lần này mười mấy thổ khôi lỗi cộng thêm Nguyệt Tu La chủ công đều hướng về Lục Nguyên.

Lục Nguyên chịu áp lực lớn đến cực điểm.

Diệp Phương, Diệp Viên thầm nghĩ, xem ra lần này đối phó Nguyệt Tu La thất bại rồi, nhưng lần rèn luyện dưới đất có thể tới bước này xem như hoàn mỹ. Dù cuối cùng không đánh bại Nguyệt Tu La hơi đáng tiếc nhưng đã không tệ, hai người coi như vừa lòng.

Lục Nguyên đột nhiên mở miệng:

- Kỳ thực lần rèn luyện đến mức này, lấy tính tình làm biếng của ta thì xem như hoàn mỹ rồi. Chỉ là ngươi đến trước mắt, không đánh ngã ngươi thì hơi đáng tiếc.

Nguyệt Tu La nghe vậy cười ra tiếng, nói:

- Thật là một hậu bối đáng yêu, lại dám có ý định đánh bại ta? Sao có thể chứ, không biết tự lượng sức mình.

- Có phải là không biết lượng sức hay không phải thử mới biết.

Lục Nguyên bỗng phát hiện nỗi hiếu thắng trong lòng bị kích phát. Dưỡng Ngô kiếm đột nhiên vèo vèo liên tục tấn công, kiếm phong lạnh lẽo, kiếm quang chớp lóe, liên tiếp vài kiếm đông hướng Nguyệt Tu La, nói chính xác hơn là ngón chân trái của ả.

Tất cả pháp lực của hắn đều tuôn vào Dưỡng Ngô kiếm, hạo nhiên khí của kiếm càng tăng lên, kiếm quang sáng ngời.

Trước kiếm quang sắc bén, Nguyệt Tu La cau mày, không lẽ hậu bối tiên môn này phát hiện cái gì?

Diệp Phương, Diệp Viên kinh ngạc phát hiện khi Lục Nguyên công kích ngón chân trái của Nguyệt Tu La thì gần hai mươi thổ khôi lỗi không động đậy, như là chết đứng vậy.

Tiếp theo từng kiếm của Lục Nguyên đều tấn công ngón chân trái của Nguyệt Tu La.

Nguyệt Tu La quát chói tai:

- Ngươi làm sao phát hiện được!?

- Đánh lâu như vậy mà không phát hiện thì chẳng phải là đáng cười?

Lục Nguyên cười cười nói:

- Mỗi lần ngươi muốn thổ khôi lỗi công kích thì ngón chân trái phải đạp đất mới được. Căn cứ năm ngón chân trái đạp đất biến đổi thì thổ khôi lỗi công kích sẽ xảy ra biến đổi tương ứng. Những thổ khôi lỗi chỉ do mặt đất ngưng tụ thành, không có trí tuệ, vậy nên chỉ cần khống chế ngón chân trái của ngươi thì đám thổ khôi lỗi sẽ không có tác dụng. Đáng tiếc ta phát hiện hơi muộn. Đúng rồi, phải cảm ơn thói quen không thích mang giày của ngươi.

Cái này cũng được? Diệp Phương, Diệp Viên há hốc mồm. Lục Nguyên nói thì đơn giản nhưng thực hiện không hề dễ dàng chút nào. Trong công kích như gió táp mưa sa của Nguyệt Tu La, bị thật nhiều thổ khôi lỗi vây đánh, trái chắn phải chặn đã là khó khăn mà còn có thể bình tĩnh quan sát đối thủ, Diệp Phương, Diệp Viên tự nhân bản thân không có năng lực như vậy.

Lục Nguyên cười cười, là nụ cười tự tin, nói:

- Được rồi, mới nãy luôn mặc kệ ngươi tấn công, giờ chắc nên do ta tấn công rồi.

Lục Nguyên sẽ tấn công vào lúc này cũng là có lý do.

Thứ nhất, bây giờ Nguyệt Tu La không còn nhiều pháp lực. Năm đệ tử chân truyền kiếm tông Nam phong bắt tay nhau không phải dễ đối phó. Đệ tử kiếm tông Nam phong có lẽ pháp lực không mạnh bao nhiêu nhưng ai nấy kiếm pháp vô cùng kỳ diệu. Trong kiếm tông không biết có bao nhiêu kiếm pháp kỳ lạ hiếm hoi. Năm đệ tử chân truyền bắt tay nhau nên tiêu hao không ít pháp lực của Nguyệt Tu La. Bây giờ một lần đối ba người chiến đấu lâu như vậy, chắc pháp lực của Nguyệt Tu La lại suy yếu một bậc.

Thứ hai, Vân Ý Miên Miên trong Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm phủ trên kiếm có thể triệu tiêu một phần pháp lực của đối phương.

Thứ ba, pháp lực mới bắt đầu khí thế hùng hồn chỉ có thể ngăn cản. Một hơi xông xáo, lần hai suy, lần ba kiệt, giờ là lúc khí thế Nguyệt Tu La giảm thấp, tới lúc hắn nên tấn công rồi.

Nguyệt Tu La b r ệt c4 n p

Thứ [en Ò

Lưu Dụ nắm hai vai chàng: "Huyền soái không nói sai, ngươi quả nhiên đã khôi phục nội công, hơn nữa còn hơn lúc trước".

Yến Phi mừng nói: "Nói khôi phục nội công thì còn quá sớm, bất quá có một khởi đầu rất tốt, ngươi còn chưa hồi đáp câu hỏi của ta".

Lưu Dụ cười nói: "Chuyện Huyền soái giao cho ta, ta đương nhiên là làm một cách thích đáng. Thạch Đầu thành không tốn một giọt máu lọt vào tay bọn ta. Chủ tướng thủ thành là người của Tư Mã Đạo Tử, khống chế được hắn là đoạt được quyền khống chế Thạch Đầu thành, bởi vì lòng của thủ binh đều theo phía Huyền soái. Huyền soái sai người triệu ta về, nói muốn mời ta tham gia yến tiệc ăn mừng tối nay, đoàn tụ với ngươi và tiểu tử Cao Ngạn. Ài! Cửu biệt tương phùng, mãi cho tới lúc này mới có thể nói chuyện riêng với ngươi. Ta thật rất cao hứng, có một lúc ta thậm chí nghĩ ngươi sẽ không thể tỉnh dậy nữa, hôm nay nỗi lo đã mất hết".

Hai người ngồi trên lan can, nhìn nhau cười, không cần phải nói ra lời. Yến Phi hỏi: "Huyền soái đang ở đâu?".

Lưu Dụ đáp: "Ta vừa mới gặp ông ta, ông ta bận bịu quá, đang an bài chuyện ngày mai cùng An công rời khỏi Kiến Khang. Nghe ông ta nói Tư Mã Diệu đã thỉnh Vương Thản Chi ba lần đến đây mời An công vào triều gặp mặt. An công mới vừa nhập cung".

Yến Phi bần thần: "Có phải quá mạo hiểm không? Nếu Tư Mã Diệu liều lĩnh giam lỏng An công trong cung, bọn ta không phải bị trói tay trói chân sao?".

Lưu Dụ đáp: "Phương diện này ta lại đồng ý với cách nhìn của Huyền soái. Huynh đệ Tư Mã Diệu tuyệt không dám khinh cử vọng động. Thạch Đầu thành đã lọt vào tay bọn ta, giả như bọn chúng có dị động, bọn ta liền có thể xộc thẳng vào, công đả cung thành, hoàng vị của Tư Mã Diệu lập tức không xong. Hiện tại song phương chưa xé gỡ da mặt, sau khi bọn ta tiến giữ Thạch Đầu thành, vẫn y theo quy củ trình báo tình huống với Tư Mã Diệu, Tư Mã Diệu đành ban kim phê chuẩn, biến thành bọn ta là y theo lệnh vua mà hành sự".

Tiếp đó nở nụ cười thắng lợi: "Tư Mã Diệu đã nhượng bộ, nếu không y sẽ hạ chỉ triệu Huyền soái nhập cung. Một khi Huyền soái tiến cung, lập tức định đại tội ông ta kháng thánh chỉ. Hiện tại Tư Mã Diệu chỉ truyền triệu An công, chính là biểu thị mọi người còn đất trống để xoay chuyển. Sau ngày mai, phân xẻ hay là đoàn kết, còn phải xem huynh đệ Tư Mã Diệu đối đãi với Tạ gia ở Kiến Khang ra sao".

Yến Phi có thể tưởng tượng được góc cạnh chính trị đang ngấm ngầm tiến hành trong đô thành Kiến Khang giờ phút này kịch liệt như thế nào, không ngờ lại nghĩ tới hai bậc lương đống Tạ An và Hoàn Xung đã chi trì sự ổn định của Nam Tấn. Người sau đã mất, nếu Tư Mã Diệu dám bất kính với Tạ An, quốc gia lập tức tan rã, Tư Mã Diệu huynh đệ tạm thời còn chưa có cái gan đó.

Nghĩ tới đó, có hơi an tâm: "Ta có chuyện này còn chưa kể với ngươi! An Ngọc Tình không phải là An Ngọc Tình thật, mà là Thanh Thị, Yêu Hậu của Tiêu Dao giáo".

Lưu Dụ nghe vậy có vẻ không biết gốc tích. Yến Phi không giấu giếm nữa, đem toàn bộ sự tình nói ra, bao gồm cả việc không đường lựa chọn phải nuốt Đan kiếp.

Lưu Dụ nghe vậy trợn mắt há miệng, không tưởng được chỉ nội trong một thời gian ngắn, không ngờ lại có bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách như vậy xảy ra trên mình Yến Phi.

Yến Phi cuối cùng nói: "Người của Tiêu Dao giáo từ xưa tới nay hành sự tà ác phản trắc, ngươi phải cẩn thận đề phòng. Về vụ Đan kiếp, ngươi có thể kể lại với Huyền soái, ta không muốn che giấu ông ta".

Lưu Dụ hừ lạnh: "Ta mới không sợ bọn chúng. Mấy tháng nay, đao pháp của ta đã được Huyền soái chỉ điểm, không còn dở hơi như xưa nữa. Hận là không có ai cho ta thử đao. Nói đến âm mưu quỷ kế, ta đại khái không thua bọn chúng bao nhiêu, hễ gặp chiêu thì phản chiêu".

Sau đó nhìn chàng, trầm giọng: "Ngươi hiện tại thật ra có chắc chắn động thủ với người ta được chưa?".

Yến Phi cười khổ: "Thật là khó nói phi thường, sợ nhất là thói quen cũ khó sửa, không thể bảo trì Tự nhiên chi Pháp, thật là tệ. Ngươi có chủ ý gì không?".

Lưu Dụ cười nói: "Ta chỉ muốn ôn lại lạc thú kề vai tác chiến cùng lão ca. Đã là ngươi không nên động thủ, thôi bỏ đi".

Yến Phi đoán ra gã muốn trừ khử Tôn Ân, đang định nói gì đó, Cao Ngạn từ trong sương phòng chống gậy cà nhắc đi ra, thấy hai người mới thở phào một hơi, vỗ ngực nói: "Còn nghĩ các ngươi muốn vứt bỏ ta mà đi gặp Kỷ Thiên Thiên chứ, bắt được các ngươi rồi! Khà! Lưu Dụ ngươi sao lại ở đây? Chắc theo Huyền soái về ha? Đúng không?".

Lưu Dụ làm mặt kinh dị nhìn hắn, thốt: "Sao nói ngươi bò dậy không nổi, còn nghĩ gì tới chuyện gặp Kỷ Thiên Thiên. Ngươi có phải bệnh tới mức hồ đồ không?". Yến Phi vui vẻ: "Tiểu tử đó không phải nói hoảng đâu! Yến tiệc ăn mừng mà Huyền soái an bài sẽ cử hành ở Vũ Bình đài của Kỷ Thiên Thiên đêm nay".

Lưu Dụ còn chưa có cơ hội nói, Lương Định Đô mặt mày hưng phấn chạy tới: "Đại thiếu gia có thỉnh Yến công tử và Lưu phó tướng". Lại chớp chớp mắt, ráng nhịn cười nói: "Cao công tử thì mời về phòng tiếp tục tĩnh dưỡng".

Cao Ngạn tức tối: "Đi gặp đại đầu quỷ ngươi".

Nói xong chiếm đường đi trước, sợ bị bỏ rơi, khiến cho Lương Định Đô và Yến - Lưu hai người không khỏi cười sằng sặc.

Chú thích:

1- Xoay chuyển càn khôn.

58. Đại Nhậm Lâm Thân

Nghe Lưu Dụ, Cao Ngạn và Lương Định Đô dọc đường nói chuyện huyên thuyên, tâm thần của Yến Phi lại chuyển đến vấn đề của bản thân, cái dẫn dắt ý nghĩ của chàng là bốn chữ đề tỉnh "nữu chuyển càn khôn" của Tạ Huyền.

Mình sở dĩ mò vào đường lối hành khí sai lầm, nguyên nhân có lẽ là mình bằng vào phương pháp hành khí của Hậu thiên Quái lý mà vận công, phép tu của tất cả những người tu Đạo sau "nữu chuyển càn khôn", lại không biết chân khí trong người chàng ngày nay là loại hoàn toàn bất đồng, tất cả các phép tuy luyện Hậu thiên đều không dùng tới được.

Chứng cứ là mình tiến dương hỏa liền biến thành thoái âm phù, thoái âm phù vừa hay lại biến thành tiến dương hỏa, xảo hợp tương phản. Lấy đó mà suy luận, nếu đem công pháp trước đây mà điều chỉnh lại, mình sẽ có thể khống chế nắm bắt chân khí trong người, từ "Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp" của "Hậu thiên" diễn tiến thành "Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp" của "Tiên thiên".

Yến Phi mừng rỡ trong lòng, biết được bằng vào một câu chỉ điểm của Tạ Huyền đã thấp thoáng nắm được cửa ngõ mở bày Tiên thiên chính khí trong người.

Bất quá đây chỉ là một bắt đầu, con đường trước mắt vẫn bước bước gian nan, chàng hiện tại cao lắm là hiểu được Nê hoàn cung phản Càn làm Khôn, Đan điền huyệt phản Khôn làm Càn, cái chết nhất là chưa thể dò tìm từng phân từng tấc như là dò đá qua sông, bởi vì chàng không thể có bất kỳ ý niệm muốn làm gì, một ý không hay, kết cục tất không bị đốt chết thì cũng bị đông cứng chết.

Trong lòng lại láy động, nghĩ đi nghĩ lại về cuốn "Tham Đồng Khế" trong mình, nó có lẽ là nguồn gốc giải quyết tất cả khốn khó.

Tức cái là không thể lập tức lấy sách ra đọc cho thống khoái.

Thanh âm của Lương Định Đô vang vào tai chàng: "Đến rồi".

Bốn người quẹo ra khỏi đường rừng, Vong Quan hiên sừng sững đằng trước.

Lưu Dụ lần đầu tiên vào đây, nhìn thấy liễn đối nơi vào cửa, trong lòng dâng lên một thứ cảm giác khó tả bằng lời. Không có Tạ An, không có Tạ Huyền, càng không có trận chiến Phì Thủy, mà là vị trí giả được

xưng tụng là Thiên hạ đệ nhất danh sĩ, ở trong hiên bày lập chiến lược kế sách, quyết thắng ngoài ngàn dặm, đánh một canh đẹp mắt nhất từ xưa đến nay.

Đây là đầu Tu La luyện khí ngũ tầng trở lên đã mười hai cái, mọi người có thể tưởng tượng, nếu ra tay với Tu La yếu chút, một mình hắn thu hoạch Tu La có lẽ sẽ gần hai mươi.

Chiến tích này!

Cái này! Cái này! Cái này!

Chiến tích này quá hù người rồi!

Lúc này một người nhanh chóng chạy tới bên cạnh nhị chưởng quỹ, nhỏ giọng báo cáo. Nhị chưởng quỹ biến sắc mặt, nửa ngày mới từ từ nói:

- Thành tích Bắc phong đệ lục đệ tử chân truyền Lục Nguyên còn tăng một điều, là một cái đầu chủ Nguyệt Ma Môn Nguyệt Tu La.

Kỳ thực vốn chiến tích như vậy sớm nên báo lên trên mới đúng. Chỉ là một thập đại đệ tử chân truyền, là hậu bối chưa đến hai mươi tuổi đã đánh bại được chủ một môn như Nguyệt Tu La khiến người nghe lạnh ngáy, không ai tin được. Cộng thêm Sở Phi từng đi một chuyến dưới đất, cho nên chiến tích thế này cần phải kiểm tra, đây là quy tắc của Hoa Sơn Tiên Môn.

Là một môn phái khổng lồ nhất định có nhiều quy tắc.

Chiến tích có khi cần kiểm nghiệm, dưới tình huống bình thường thì kiểm nghiệm chiến tích chỉ là làm cho có. Nhưng lần này Lục Nguyên biểu hiện hù chết người, khiến lần kiểm nghiệm thành tích này không chỉ làm bộ dạng, là thật sự kiểm tra. Từ dấu vết chiến đấu lúc đó tạo dựng lên tình cảnh, phát hiện Sở Phi đúng thực không ra tay.

Như vậy mới xác định đây là chiến tích của Lục Nguyên, vậy nên kiểm nghiệm mới kéo dài đến bây giờ.

Chiến tích này nghe rợn cả người!

Nguyệt Tu La cường đại, năm đệ tử chân truyền Lạc Nhạn Phong đã đích thân thể nghiệm. Năm đệ tử chân truyền liên kết lại đều thua dưới tay Nguyệt Tu La, pháp lực bản thân ả mạnh mẽ không gì sánh được, cộng thêm có thể triệu hoán thổ khôi lỗi, rất là khó đánh. Bây giờ ả bị Lục Nguyên giải quyết, tuy rằng hắn có Diệp Phương, Diệp Viên trợ giúp nhưng ba đệ tử chân truyền đã giải quyết được Nguyệt Tu La vẫn là chiến tích khiến người sợ hãi.

Hiện tại chiến tích lần rèn luyện này của Lục Nguyên rất đáng sợ. Chiến tích lần này là: Đầu chủ Nguyệt Ma Môn Nguyệt Tu La, một đầu Tu La luyện khí thất tầng, bốn cái đầu Tu La luyện khí lục tầng, bảy cái đầu Tu La luyện khí ngũ tầng, tổng cộng mười ba cái.

Giờ đến phiên người Nam phong sắc mặt khó coi.

Muốn so so lượng, dù sáu người Bắc phong thu hoạch tổng cộng hai mươi chín cái nhưng cộng vào Lục Nguyên mười ba cái đã vượt qua Nam phong có bốn mươi đầu Tu La.

Muốn so chất lượng, Lục Nguyên thu hoạch chính là chủ Nguyệt Ma Môn Nguyệt Tu La, chỉ một cái này đủ vượt xa Nam phong, càng đừng nói đến có một đầu Tu La luyện khí thất tầng, bốn cái đầu Tu La luyện khí lục tầng, bảy cái đầu Tu La luyện khí ngũ tầng. Về chất lượng không biết vượt xa Nam phong đến đâu.

Lúc này, Sở Phi cười.

Lập tức sắp bắt đầu tiệc tối. Trên bàn tiệc uống vài hớp, đặc biệt ở trước mặt lão đối thủ Cố Phi, chắc là thú vị lắm. Đây không phải thắng nhỏ mà là thắng lớn. Lần này đệ tử chân truyền Bắc phong biểu hiện thắng lớn đệ tử chân truyền Nam phong. Còn Cố Phi Nam phong giờ sắc mặt không dễ nhìn.

"Oa oa oa!"

Vài ngày mưa liên tục đã tạnh, ngay cả con ếch trong hồ nước cũng lên tinh thần, kêu không ngừng. Châu chấu núp trong góc cũng vui vẻ kêu.

Trong sân trúc lay theo gió, bóng lá cây lắc lư.

Sở Phi cười cười nói:

- Được rồi, tới lúc chia chiến lợi phẩm.

Nguyệt Ma Môn là môn phái hơi lớn tất nhiên là có tài nguyên nhất định, bây giờ bị tiêu diệt thì nên chia chiến lợi phẩm. Nên chia như thế nào? Chia theo chiến tích lần rèn luyện này là công bình nhất. Chiến tích được nhiều, chiến tích kém được ít, mọi người không phản đối. Khi Sở Phi nói lời này thì cười rạng rỡ. Lần này tát mạnh vào mặt Cố Phi, còn thắng lớn sướng như vậy, thật khó được. Phải biết gã và Cố Phi đối địch nhiều năm như vậy, không biết ân oán bao sâu nhưng chiến thắng lớn nhất chưa từng giống vậy. Sở Phi nhìn Lục Nguyên sao mà thật hợp mắt.

- Được rồi, người đầu tiên, Diệp Phi. Lần này chiến lợi phẩm của ngươi là năm khối hạ phẩm linh thạch.

Diệp Phi nhún vai. Lần này gã biểu hiện không tốt, cơ bản xem như chiến tích kém nhất, chắc chắn sẽ bị sư phụ Sở Phi hành chết. May là lục sư huynh thắng đối thủ khiến sư phụ tâm tình tốt, chắc là trở về dù có bị hành cũng không mấy nghiêm trọng. Nhưng xếp chót chiến tích còn được năm khối hạ phẩm linh thạch thì không tệ lắm.

…….

- Diệp Phương, lần này biểu hiện không sai, mười lăm khối hạ phẩm linh thạch.

Lần này Diệp Phương biểu hiện đúng là không sai, được mười lăm khối hạ phẩm linh thạch.

……

- Lăng Ngọc Châu, biểu hiện tốt đi, lần này ngươi được hai mươi lăm khối hạ phẩm linh thạch.

Lăng Ngọc Châu biểu hiện lần này trung bình, được hai mươi lăm khối hạ phẩm linh thạch, nhưng xem như không sai rồi. Dù sao trong môn phái một năm chỉ phát mười khối hạ phẩm linh thạch, lần này rèn luyện đấu tranh sinh tử, được hai mươi lăm khối hạ phẩm linh thạch đã tốt lắm.

…….

- Thẩm Lạc, ngươi biểu hiện không tệ, lần này ngược được ba mươi khối hạ phẩm linh thạch, một con linh thú vụ hệ Vụ Thố.

Chiến lợi phẩm của đệ ngũ đệ tử chân truyền Nam phong Thẩm Lạc vừa ra khiến mọi người có mặt đều hít ngụm khí. Ba mươi khối hạ phẩm linh thạch không quan trọng, không ngờ còn có một con linh thú vụ hệ Vụ Thố

Hoa Sơn ngũ phong, mỗi phong luyện pháp lực không giống nhau.

Tựa như Đông phong Triêu Dương Phong luyện pháp lực hỏa hệ, thế như lửa, là trong ngũ phong một phong có kiếm pháp hung ác nhất, công kích mạnh nhất.

Bắc phong Vân Đài Phong luyện là pháp lực vân hệ, pháp lực miên miên mật mật, thoạt trông không tốt lắm nhưng một khi rơi vào đó thì sẽ càng lún càng sâu, khó thể thoát ra.

Nam phong Lạc Nhạn Phong luyện là pháp lực vụ hệ, công pháp trấn phái là Vân Vụ tâm pháp, kiếm pháp trấn phái nổi danh nhất là Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức.

Hệ này công pháp quái dị, kiếm pháp kỳ lạ, đi là thiên môn trong thiên môn.

Linh thú vụ hệ vô cùng thưa thớt, không ngờ lần này Thẩm Lạc lại được một con Vụ linh thú. Thẩm Lạc cũng kiềm không được mỉm cười, tâm tình vui sướng.

Đến phiên Vệ Bi, biểu hiện của gã tốt hơn Thẩm Lạc chút, được đến một con linh thú vụ hệ, ba mươi mốt khối linh thạch.

Lúc này mọi người đều ngừng thở.

Nam phong Thẩm Lạc, Vệ Bi biểu hiện so với đệ tử chân truyền khác đích thực không sai, nhưng so sánh Lục Nguyên thì kém một bậc. Họ đều được thưởng như vậy thì Lục Nguyên đâu? Hắn sẽ nhận được cái gì?

- Lục Nguyên, lần này ngươi biểu hiện không tệ. Ngươi được chín mươi khối hạ phẩm linh thạch, ba con linh thú vân hệ Vân Miêu, cùng với một bộ pháp bảo tu la túi.

Nghe phần thưởng như vậy mọi người đều hít ngụm khí lạnh, đúng là phong phú không tầm thường.

Linh thú vân hệ vốn nổi danh là hiếm coi, bây giờ một hơi phát ba con. Hạ phẩm linh thạch, những người khácđều vài khối, mười khối, coi như Vệ Bi, Thẩm Lạc biểu hiện tốt nhất cũng được ba mươi khối mà thôi. Một mình hắn được đến chín mươi khối, phần thưởng như vậy thật là kinh khủng.

Có thể tưởng tượng Lục Nguyên được , ba con linh thú vân hệ, sau này tốc độ tu hành pháp lực của hắn sẽ tăng rất nhiều.

Hơn nữa còn có pháp bảo.

Tu tiên giới triều hướng là kiếm pháp, kiếm thuật. Mọi người bình thường tập kiếm, luyện kiếm, một khi tới đệ nhị tầng đại cảnh giới luyện thể kỳ thì có thể ngự kiếm hành không. Khi đó uy lực kiếm thuật so với bây giờ tay cầm trường kiếm đối kiếm mạnh hơn nhiều. Nhưng pháp bảo không tính quá nghịch thiên.

Mỗi loại pháp bảo đều có tác dụng của nó. Một số pháp bảo uy lực cực lớn, vận dụng tốt coi như kiếm thuật hơi kém cũng có thể lật ngược.

Nhưng luyện chế pháp bảo khá rắc rối, lúc trước không ai được trưởng bối ban cho pháp bảo, vậy nên mọi người ai nấy không pháp bảo, không ngờ Lục Nguyên là người thứ nhất có pháp bảo.

……..

Lần này đúng là kiếm lời to.

Lục Nguyên nằm trên giường suy nghĩ.

Môn phái để rất nhiều đệ tử rèn luyện thật không tệ, thu hoạch lớn như vậy. Tất nhiên hắn cũng hiểu lần đầu tiên rèn luyện khó khăn thấp chút, còn có trưởng lão ở bên cạnh trông chừng, nhưng đây chỉ là mấy lần đầu thôi, đến mặt sau thì không có đãi ngộ tốt như vậy. Rèn luyện sau này sẽ không có trưởng lão theo cạnh, nếu ngươi không vượt qua có chết cũng chỉ trách ngươi không may mắn.

Không thấy đời trước sao, mười vị đệ tử chân truyền bây giờ chỉ còn lại Bắc phong lục kiếm tiên.

Chín mươi khối hạ phẩm linh thạch, chắc đủ để mình đột phá cảnh giới pháp lực, nhưng không vội, trước nghiên cứu pháp bảo đầu tiên tu la túi đã. Thường hắn chỉ nghe đồn về pháp bảo chứ đó giờ không sử dụng. Tu la túi trong tay màu xám đen, bên trên khắc hai chữ Tu La nhỏ xíu.

Thần thức lập tức tiến vào trong tu la túi, liền hiểu ra. Hóa ra tu la túi chính là pháp bảo tồn trữ. Pháp bảo loại không gian tồn trữ kích cỡ túi to, càng là loại pháp bảo tồn trữ to thì càng đáng giá. Nhưng tu la túi cỡ túi to thế này đã rất có giá trị.

Pháp bảo tồn trữ trong tu tiên giới không nhiều người dùng, có loại pháp bảo này tương lai đi trong tu tiên giới tiện lợi nhiều, cái gì nho nhỏ đều cất vào trong.

Thần thức tiến vào tu la túi, phát hiện bên trong có vài vật.

Món thứ nhất là một khối lệnh bài vàng, thần thức quét qua, phát hiện bên trên viết 'thổ vương triệu hoán lệnh'. Hiểu theo mặt chữ thì chắc là có thể triệu hoán thổ khôi lỗi. Lúc đó Nguyệt Tu La có thể triệu hoán ra thổ khôi lỗi xem ra có liên quan đến khối lệnh bài này. Tuy nghe nói loại triệu hoán cần có pháp lực tương đương, nhưng pháp lực vân hệ trước giờ lấy miên miên mật mật xưng hùng, không sợ tiêu hao pháp lực.

Giơ tay sờ soạng, từ trong tu la túi lấy ra thổ vương triệu hoán lệnh. Chỉ thấy khối thổ vương triệu hoán lệnh này cầm vào tay khá thoải mái.

Hắn nâng tay quát một tiếng:

- Triệu!

Theo tiếng nói, mặt đất rung động, lập tức xuất hiện một thổ khôi lỗi. Con thổ khôi lỗi này chỉ có trình độ luyện khí tam tầng.

Lòng Lục Nguyên xẹt qua hiểu ra, biết thổ vương triệu hoán lệnh đúng là thứ tốt, có thể triệu hoán thổ khôi lỗi. Hơn nữa vừa rồi thí nghiệm phát hiện triệu hoán thổ khôi lỗi căn cứ pháp lực người triệu hoán quyết định. Ví dụ bây giờ hắn là luyện khí lục tầng có thể triệu hoán ra thổ khôi lỗi luyện khí tam tầng, số lượng nhất định.

Nếu pháp lực cao thì có thể triệu hoán thổ khôi lỗi càng mạnh, đến khi ấy chơi chiến thuật biển thổ khôi lỗi là có thể đè chết địch thủ. Đương nhiên cái này nhờ vào vân hệ tâm pháp của hắn, nếu không phải hắn luyện vân hệ tâm pháp có đặc điểm miên miên mật mật, muốn giữ nhiều pháp lực tiêu hao như vậy không dễ dàng.

Thổ vương triệu hoán lệnh đúng là thứ tốt, ngay cả hai vị tiền bối kiếm tiên Sở Phi, Cố Phi cũng động tâm. Nhưng Nguyệt Tu La là một mình Lục Nguyên đánh ngã, bọn họ là tiền bối kiếm tiên không tiện da mặt dày lấy đi pháp bảo này, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn thổ vương triệu hoán lệnh rơi vào tay Lục Nguyên.

Lúc này Lục Nguyên đã phát hiện tác dụng lớn nhất của thổ vương triệu hoán lệnh, đợi khi nào hắn nổi tính làm biếng không muốn mua rượu, có thể sai thổ khôi lỗi đi một chuyến. Nếu để Sở Phi biết hậu bối sư điệt này đem thổ vương triệu hoán lệnh lợi hại đến thế sử dụng theo cách đó chắc chắn sẽ dở khóc dở cười.

Đêm sâu, bóng tối bao phủ mặt đất.

Trong phòng lóe sáng ánh đèn, ánh sáng yếu ớt xua ta bóng đêm. Nhưng cả mặt đất vẫn chìm trong hắc ám.

Trong phòng khách, Lục Nguyên tiếp tục loay hoay thổ khôi lỗi, học cách làm sao khống chế nó.

Khống chế con rối cần từng bước một quen thuộc, từng bước quen dần.

- Đi.

Lúc mới bắt đầu kêu thổ khôi lỗi đi nó không đi, kêu nhảy nó không nhảy, nhưng theo quen thuộc quá trình, khống chế hơn nửa đêm thì rốt cuộc gần được.

- Động.

- Đánh.

Cứ thế khống chế, thổ khôi lỗi dần linh hoạt hơn, sẽ theo hắn khống chế mà công kích. Hắn không dùng chân mà dùng tay khống chế thổ khôi lỗi. Tới giờ hắn mới hiểu, nếu pháp lực của mình mạnh thì có thể triệu hoán ra thổ khôi lỗi trên luyện khí lục tầng. Thổ khôi lỗi trên luyện khí lục tầng không cần khống chế như vậy mà trực tiếp dùng thần thức điều khiển. Khi đó thổ khôi lỗi đã có linh trí nhất định, có thể làm một số động tác đơn giản. Ví dụ ở trên núi thì nó xuống núi lấy rượu cho.

Đương nhiên nếu pháp lực bản thân càng cao, mặt sau triệu hoán ra thổ khôi lỗi càng cường đại. Đây chính là thổ vương triệu hoán lệnh, rốt cuộc có thể triệu hoán ra cường tới đâu thì cửu đại kiếm tiên như Sở Phi cũng nhìn không thấu.

Diệt Hồng Trần

28-02-2013, 11:15 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

jNX *?QÆM; ej e9, h?QÆM; >Q¨M; EQM?5

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trừ điều đó ra tu la túi còn chứa vài vật, trong đó có một quyển sách 'Thương Hoàng Kình'. Thương Hoàng Kình lấy từ trong tu la túi ra, trong sách ghi chép một công pháp gọi là Thương Hoàng Kình. Thương Hoàng Kình này không phải lấy luyện khí làm chủ mà là hấp thu thổ khí bốn phía, ngưng luyện thân thể khiến thân xác càng mạnh mẽ. Tạm thời hắn không thể luyện, đang học vân hệ công pháp, bây giờ vân hệ công pháp còn chưa tinh thâm, không tiện luyện bản Thương Hoàng Kình.

Trong tu la túi còn có một khối ngọc giản, cầm ra xem, thần thức quét vào, kết quả thất vọng phát hiện, ngươi nói trong ngọc giản ghi cái gì? Là ghi Nguyệt Ma Môn ở thế giới yêu ma dưới đất đắc tội một môn phái trung hình, bị buộc di chuyển lên mặt đất gần đó.

Thì ra Nguyệt Ma Môn vì thế mà đến đây, cuối cùng hủy diệt ở nơi cách mục đích rất gần.

Lại quét qua, trong tu la túi không còn gì khác, chỉ mấy thứ này mà thôi.

Đúng rồi, suýt quên việc chính. Tu la túi rơi vào tay mình nhưng nếu chưa tâm huyết tế luyện thì vẫn là vật vô chủ, phải lập tức bắt đầu tâm huyết tế luyện ngay.

Hắn hộc búng máu phun vào tu la túi, nói:

- Tâm liên huyết, huyết liên thể…tâm huyết nhất thể, tâm huyết tế luyện.

Chiếu theo đó, qua thật lâu sao mới tế luyện xong tu la túi.

Lúc này đứng thẳng dậy, nghỉ ngơi giây lát.

Bước đến gần cửa sổ, phát hiện bên ngoài trăng đã xuống núi tây.

Đã rất khuya rồi, ngủ thôi, lần này bận rộn đến khuy. Còn về luyện hóa linh thạch, tăng tiến pháp lực thì không cần gấp. Dù sao đệ thập đại đệ tử chân truyềnl đã ở trong tu la túi, sau này tính tiếp vậy. Nay có tu la túi thật tiện lợi, một số thứ thể tích không quá lớn có thể bỏ vào trong.

…….

Mấy ngày kế tiếp, rảnh rỗi.

Lần này rèn luyện xong thì không còn việc gì phải làm, xuống ngày nhàn rỗi.

Ngày nào cũng rảnh vậy lại không thể lập tức trở về.

Bởi vì còn phải kết thúc công tác, sao có thể về núi ngay được.

Trảm yêu trừ ma không phải trảm xong yêu, trừ xong mà là mọi chuyện kết thúc. Tựa như lần Đông Dã huyện, chẳng qua một Tu La thế giới mặt đất đều cần làm công tác kết thúc. Giờ đại quy mô, một môn phái yêu ma tiểu hình lên mặt đất rồi rút về, chuyện như vậy cần phải nghiêm túc điều tra.

Cần phải điều tra nguyên nhân Nguyệt Ma Môn sẽ lên mặt đất. Tuy Lục Nguyên có nói lý do ra nhưng Hoa Sơn Tiên Môn còn phải xét duyệt, phải sai thám tử trong yêu ma dưới đất dò thám, xác nhận tin tức. Cộng thêm lần này trên mặt đất xuất hiện nhiều lối đi thông thế giới dưới đất cần phải bị lấp lại.

Dù sao công tác kết thúc một đống, chỉ nghĩ thôi đã khiến người đau đầu. Lần này kết thúc công tác phiền phức hơn trước rất nhiêu. May là lần này có tiền bối kiếm tiên ở, tùy tiền bối kiếm tiên đi xử lý thôi, mình thà tại đây nhàn phát điên cũng sẽ không tham gia góp vui.

Công tác kết thúc thật là việc không vui gì cả.

Lục Nguyên đang nằm trên nóc nhà, nhìn trời trong xanh, mây trắng trôi lững lờ.

Không biết từ khi nào mình đã quen nằm nhìn trời.

Bầu trời dường như là biến hóa cuối cùng của tất cả.

Nghe nói chung cực kiếm ý, thiên địa vạn vật không thứ gì không hóa thành kiếm ý được. Không biết chân chính lĩnh ngộc chung cực kiếm ý có thể đem trời cũng hóa thành nhát kiếm. Nếu bầu trời đều có thể hóa thành kiếm thì thiên hạ rộng lớn, còn ai chặn được? Ai chặn được thì mới là chân chính vô địch.

Hắn nằm trên nóc nhà nhìn xuống sân, vừa lúc trông thấy bóng dáng hai người Diệp Phương, Diệp Viên. Nhìn sắc mặt hai người hồng hào hiển nhiên là vừa ăn món ngon.

Hắn lập tức giận dữ nói:

- Hai ngươi hay quá ha! Đi ăn đồ ngon cũng không kêu ta một tiếng. Là ai đã quên lúc ở thế giới dưới đất một người nói rượu ngon, một người nói món ngon?

Diệp Phương cười hì hì nói:

- Sao mà quên lục sư huynh ngươi được. Mới rồi chúng ta ra ngoài đi dạo, kết quả trông thấy tửu lâu nên tùy tiện ăn, tuyệt đối không hề quên lục sư huynh.

Diệp Viên gật đầu, sau lưng gã có cái bao to. Gã sờ trong bao lấy ra một bình rượu. Lục Nguyên nhìn qua, là 'ngũ lương hoàng tửu'. Đông Lục huyện nổi tiếng nhất rượu này, khá thuần, vào miệng cực mềm, uống vào rất dễ chịu. Hắn không chút khách sáo nhận lấy, uống ừng ực.

Lục Nguyên hỏi:

- Còn nữa đâu? Hai tên ăn hàng.

Diệp Phương cười cười nói:

- Đương nhiên là không thiếu lục sư huynh rồi. Nhìn đây, có phong huân thiêu kê. Lúc ở dưới đất chỉ thấy phong huân thiêu kê là thực vật ngon nhất trần đời, muốn khi lên mặt đất sẽ ăn nhiều chút. Kết qua ăn đến con thứ bảy thì buồn nôn rồi.

Lục Nguyên bất đắc dĩ nói:

- Lúc ở thế giới dưới đất là ăn Ích Cốc đan nhạt như nước ốc, chỉ cần thực vật bình thường đủ thấy ngon rồi. Nhưng ngươi có thể ăn đến con thứ bảy mới muốn nôn, từ điểm đó ta rất khâm phục ngươi.

Diệp Phương và Diệp Viên mang đến trừ phong huân thiêu kê, ngũ lương hoàng tửu ra còn có hàng loạt món nguội như tỏi giã thịt luộc, lạp xưởng nướng, vịt ướp muối.

Tỏi giã thịt luộc hơi cay, ăn khá là ngon miệng.

Vịt ướp muối mức độ ướp hoàn mỹ, không tệ.

Lạp xưởng nướng cắn một miếng cực ngon.

Quan trọng là phải có rượu ngon phối, không có rượu ngon kèm theo thì tất cả đều hỏng. Ngũ lương hoàng tửu vào miệng vừa thơm vừa nồng.

Mùi vị không sai, phối hợp với ngũ lương mỹ tửu thật là hưởng thụ. Tuy nhiên, dù ăn rất thỏa mãn miệng hắn vẫn nói:

- Ta chỉ là ăn chút ít hai vị ăn thừa, cho nên các ngươi thiếu ta mỹ tửu mỹ thực chỉ có thể tính lời thôi, lần sau tính tiếp.

- Lục sư huynh, ngươi quá tàn nhẫn!

- Đúng vậy, lục sư huynh!

Diệp Phương, Diệp Viên rên rỉ kêu la.

Đời người.

Đời người nên trooiqua như thế nào? Chắc có rất nhiều người có cách nhìn khác nhau.

Một số người vì công danh hơn người, vì danh tiếng càng lớn.

Một số người vì nghiệp lớn, dã tâm hừng hực muốn sáng lập sự nghiệp càng to.

Một số người là vì truy cầu thiên hạ vô địch.

Một số người vì môn phái, cẩn thận tận tụy.

Một số người lại vì truy cầu trường sinh, truy cầu bất tử, chặt đứt tất cả cảm tình chỉ vì trường sinh bất tử hư vô.

Còn có một số người vì truy cầu dâm dục, khắp nơi song tu.

Mỗi người đều có cách sống khác nhau.

Mỗi người đều có truy cầu khác nhau.

Giữa người với người vốn là khác biệt.

Lục Nguyên chưa bao giờ là người có dã tâm. Cái gì nổi danh thiên hạ, cái gì nghiệp lớn hơn người, thiên hạ vô địch, môn phái truyền thừa, môn phái phát triển, trường sinh bất tử, song tu đều không liên quan đến hắn. Hắn chỉ là muốn làm đồ lười rúc trong Bắc phong, mỗi ngày ăn nằm chờ chết, thuận tiện nhấm nháp các món ngon.

Đây là yêu thích và hứng thú của hắn.

Nếu cứng rắn nói có gì thích thì là đối với kiếm pháp có nhiệt tình rất lớn, đó là yêu thích bẩm sinh. Có khi cảm giác có thể đem vạn sự vạn vật dung nhập vào kiếm pháp là việc thú vị.

Có thể nói nếu không vì sư phụ không sống bao lâu, đám người Tư Mã Trường Bạch khi dễ lên đầu thì Lục Nguyên sẽ không có biến đổi gì, suốt ngày ăn nằm, coi như luyện thành kiếm ý, thành tượu người kiếm thuật số một đệ thập đại Bắc phong kỳ thực bình thường rất lười.

Ví dụ như bây giờ cùng hai bằng hữu quan hệ khá thân uống ngũ lương hoàng tửu, ăn tỏi giã thịt luộc, lạp xưởng nướng, vịt ướp muối, mùi vị không tệ. Ngày thế này là điều hắn truy cầu, ngày như vậy vốn nên vô cùng thoải mái. Có lẽ hắn không thể trường sinh bất tử, nhưng có thể bảo đảm vui vẻ qua mỗi ngày, coi như chết già cũng không tiếc nuối.

Lúc này Lục Nguyên đang ngồi trên nóc nhà ăn ngon uống đã. Một ngụm rượu một miếng thức ăn, đổi thần tiên cũng không chịu. Chợt có hai thanh niên sắc mặt nghiêm nghị đi đến. Hai thanh niên sắc mặt nghiêm nghị người đi đầu vì lạnh lùng vừa khắc khổ, giống như có ai thiếu tiền gã rất nhiều. Người này chính là Nam phong đệ tứ đệ tử chân truyền Vệ Bi.

Người kia diện mạo bình thường nhưng hơi trung tính, không có mọc râu, chính là Nam phong đệ thập đại đệ ngũ đệ tử chân truyền Thẩm Lạc.

Vệ Bi, Thẩm Lạc vừa vào sân liền đưa mắt nhìn hướng Lục Nguyên.

- Lục sư đệ ở đây à.

Họ xếp hàng thứ tư, thứ năm nên có thể kêu Lục Nguyên là sư đệ.

- Hóa ra là hai sư huynh, tìm ra có chuyện gì?

Lục Nguyên nâng mi mắt hỏi, nhưng tay vẫn cầm bình rượu.

Vệ Bi nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lần này chúng ta đến là muốn lĩnh giáo một hai với lục sư đệ.

- Đúng vậy.

Thẩm Lạc ở một bên lên tiếng:

- Nhưng chúng ta biết lục sư đệ có thể giải quyết Nguyệt Tu La, sợ là một đối một thì chúng ta không thắng được. Vậy nên chúng ta lấy hai đối một, muốn thử một phen, xem coi kiếm thuật của lục sư đệ rốt cuộc tinh diệu đến cảnh giới nào.

Hai đệ tử chân truyền Nam phong Vệ Bi, Thẩm Lạc khiêu chiến tra xét nguyên nhân rất đơn giản, ngạo khí của kiếm tông.

Kỳ thực kiếm tông cũng chú trọng luyện khí, nhưng tương đối thì càng nặng về luyện kiếm hơn. Trong kiếm tông có rất nhiều kiếm pháp khác nhau, đệ tử kiếm tông có thể học được rất nhiều kiếm pháp mạnh mẽ,

tương đối thì càng nhanh thành ocong chút. Lúc tuổi trẻ thì thực lực so với khí tông hoặc kiếm khí tông cùng quan trọng mạnh hơn chút.

Điều này luôn như thế, năm ngàn năm thời gian tích lũy khiến kiếm tông có ngạo khí.

Ngạo khí này là năm ngàn năm tích lũy.

Lần này đến Đông Lục huyện rèn luyện, trước đó có nghe nói cùng đệ tử chân truyền Bắc phong rèn luyện, khi ấy ai đều cười, nhất định phải hành Bắc phong một phen, khiến người Bắc phong hiểu kiếm tông mới là mạnh nhất. Nếu không thì sẽ chẳng phái đệ bát đệ tử chân truyền Cố Mê đến thăm dò một hai.

Vốn đệ tử chân truyền Nam phong vô cùng kiêu ngạo, cho rằng lần rèn luyện này Nam phong chiếm ưu thế chắc rồi, trên cơ rồi. Kết quả, kết cục cuối cùng lại vì Lục Nguyên biểu hiện vượt trôi, Nam phong thua thảm. Điều này khiến đệ tử chân truyền Nam phong rất khó chấp nhận, nhưng nghĩ đến kiếm pháp của Lục Nguyên rất khá, một chọi một sợ rằng đánh không lại.

Cho nên Vệ Bi, Thẩm Lạc mới muốn lấy hai chọi một, thử một lần kiếm pháp của Lục Nguyên.

Tuy lấy hai đối một nhưng chỉ cần thắng được thì vẫn xem như họ thắng. Tất nhiên sự kiện khiêu chiến này sau lưng không thiếu bóng dáng cửu đại kiếm tiên Cố Phi. Cố Phi không chính mắt thấy kiếm pháp của Lục Nguyên cho nên muốn xem thử, rốt cuộc kiếm pháp Lục Nguyên đến trình độ nào, nên mới có lần khiêu chiến này.

Khiêu chiến!

Lục Nguyên ngẩn ra. Nếu khiêu chiến thì cũng thú vị, hắn sớm muốn xem kiếm pháp trấn phong của Nam phong.

Mỗi một phong đều kiếm pháp trấn phong, tâm pháp trấn phong riêng.

Giống như Bắc phong, kiếm pháp trấn phong là Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm, bộ kiếm pháp kia kiếm thuật là phong kiếm ý, vân kiếm ý.

Nam phong kiếm pháp trấn phong là Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức, bộ kiếm pháp đó chính là phức tạp nhất trong ngũ đại kiếm pháp trấn phong Hoa Sơn ngũ phong, tựa như Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm kiếm pháp trấn phong Bắc phong. Tuy nhiên Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm coi như khó luyện thì tốn chút thời gian có thể miễn cưỡng ghi nhớ, luyện được. Dù sao tư chất mỗi đệ tử chân truyền không tệ, còn có thể luyện giỏi hay không, lĩnh ngộ kiếm ý thì lại là chuyện khác. Kiếm pháp trấn phong Nam phong thì thật bất hạnh, không phải chừng trăm thức, tổng cộng một ngàn ba trăm thức, được xưng là kiếm pháp phức tạp nhất Hoa Sơn.

Bộ kiếm pháp kia, trăm biến ngàn hóa, rất khó luyện này. Coi như trong đệ tử chân truyền cũng rất ít người luyện thành, một khi luyện thành thì uy lực cực lớn.

Lục Nguyên sớm ngưỡng mộ danh tiếng, rất muốn nhìn một cái kiếm pháp trấn phong Nam phong, nay nghe Vệ Bi, Thẩm Lạc khiêu chiến thì mừng rỡ.

Hắn nói:

- Các ngươi có luyện thành Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức không?

Vệ Bi lắc đầu nói:

- Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức làm gì dễ luyện thành như vậy. Ta luyện thành là Bách Biến Vân Kiếm, Thẩm Lạc là Thiên Huyễn Vụ Kiếm.

Thẩm Lạc gật đầu nói:

- Cho nên hai chúng ta muốn liên hợp khiêu chiến với ngươi.

Bộ Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức của Nam phong quá mức phức tạp, dù là trongđệ tử chân truyền thì đa số người không luyện thành. Cuối cùng rốt cuộc có một vị tiền bối Nam phong đem bộ kiếm pháp phức tạp đến cực điểm chia làm hai, hóa thành hai loại kiếm pháp, một là Bách Biến Vân Kiếm, hai là Thiên Huyễn Vụ Kiếm.

Kiếm pháp tách ra thì đương nhiên dễ luyện hơn nhiều, đệ tử chân truyền đa số người luyện được nhưng uy lực giảm đi nhiều. Tuy nhiên, không thể không thừa nhận, vị tiền bối Nam phong đó rất có tài. Gã tách thành hai bộ kiếm pháp Bách Biến Vân Kiếm, Thiên Huyễn Vụ Kiếm có thể tổ hợp lại. Chỉ cần một người luyện Bách Biến Vân Kiếm, một người luyện Thiên Huyễn Vụ Kiếm cùng nhau liên hợp thì có thể hóa ra bảy phần uy lực Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức.

Trách không được Vệ Bi, Thẩm Lạc muốn liên hợp khiêu chiến với hắn, thì ra hai người một luyện thành Bách Biến Vân Kiếm, một luyện thành Thiên Huyễn Vụ Kiếm. Lúc này Lục Nguyên hưng phấn lên, tuy không thấy được Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức nguyên bản nhưng có thể chứng kiên một phen Bách Biến Vân Kiếm và Thiên Huyễn Vụ Kiếm liên hợp thì cũng không tệ rồi.

Bây giờ rảnh rỗi không chỉ mình Lục Nguyên.

Trừ hai vị lĩnh ngộ kiếm ý đi xử lý công tác kết thúc, cơ bản mười mấy vị đệ tử chân truyền rất rảnh.

Nói đến Lục Nguyên, Diệp Phương, Diệp Viên đều là thứ ham ăn thích uống, rảnh đi kiếm thức ăn ngon, rượu ngon, ngày qua nhanh. Người khác rảnh thì đúng là rảnh đến không biết làm gì. Đang rảnh quá thì nghe nói Lục Nguyên cùng Vệ Bi, Thẩm Lạc so kiếm nên tụ tập lại.

Lục Nguyên là mạnh nhất trong tám đệ tử chân truyền Bắc phong.

Vệ Bi, Thẩm Lạc thì là hai người mạnh nhất trong bảy đệ tử chân truyền Nam phong.

Huống chi giờ nghe nói hai người Vệ Bi, Thẩm Lạc định liên hợp công kích. Một người luyện Bách Biến Vân Kiếm, Thiên Huyễn Vụ Kiếm, tất nhiên khiến họ càng nổi hứng thú.

Mới giây lát, đám người còn trong phòng đều ùa ra ngoài.

Nhưng lúc này là trước khi đấu kiếm, không ai nói gì.

Người giỏi kiếm đấu kiếm, không khí rất căng thẳng, sợ ra tiếng phá hủy.

"Gru!"

Một con chim vàng anh bay lên khỏi núi giả, con cá từ cái ao nhảy lên không trung.

Khoảnh khắc, Vệ Bi ra tay. Gã ra tay chính là Bách Biến Vân Kiếm, kiếm thức không ngừng lấp lóe, biến ảo không ổn định, nhưng Lục Nguyên không để ý đến kiếm pháp gã biến đổi. Kiếm ý của Bách Biến Vân Kiếm cũng là vân kiếm ý, tuy hóa thành bộ kiếm pháp Bách Biến Vân Kiếm quỷ dị nhiều biến nhưng nói thật, không để ý lắm. Hiểu ra kiếm ý trung tâm nhất, tất cả chiêu thức mặt ngoài đều là giả.

Diệt Hồng Trần

28-02-2013, 12:50 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

40. Chương 65 66: Bách Biến Vân Kiếm

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đương nhiên dù là vậy nhưng đệ tử chân truyền khác thấy kiếm pháp của Vệ Bi thì vẫn hít ngụm khí lạnh. Kiếm pháp của Vệ Bi khá là quái dị.

'Vân Mang Mang'. Chiêu Vân Mang Mang, trong vân thế vô tận, ngươi không thể thấy kiếm ở đâu.

Nhát kiếm 'Ô Vân Cuồn Cuộn' vung vẩy như mây đen cuồn cuộn, tựa nghiên mực ập hướng ngươi.

'Bạch Vân Đạm Đạm', chiêu này cực kỳ tùy ý, rất tiêu sái.

'Vân Du Tứ Thức', chiêu này một khi vận dụng thì kiếm pháp di chuyển không biết kiếm ở chỗ nào, sẽ từ đâu đâm vào.

…….

Bên này Thẩm Lạc cũng dùng Thiên Huyễn Vụ Kiếm. Bộ Thiên Huyễn Vụ Kiếm của gã là kiếm pháp không sai.

'Vụ Khí Khán Hoa', chiêu này dùng ra kiếm như trong sương nhìn hoa, nửa thật nửa giả. Giữa thật giả ngươi cho rằng chiêu này là thật sự, kỳ thực kiếm đó là giả, kiếm thật ở sau lưng ngươi. Ngươi cho rằng kiếm này là giả, kiếm đó lập tức biến thành thật.

'Sương Khói Trần Thiên', kiếm này vận dụng không thấy kiếm chỗ nào, chỉ thấy sương khói.

Chiêu 'Yên Tiêu Vụ Tán' khá giống với Phong Lưu Vân Tán, bản chất đều là tiêu hao pháp lực đối phương.

'Đại Vụ Thảm Thảm' kiếm chiêu bi tráng thê lương.

'Độc Lang Ác Vụ' chiêu này là sát chiêu nổi danh trong Thiên Huyễn Vụ Kiếm, hơn nữa ẩn giấu khá sâu, là sát chiêu không dễ phát hiện.

Có thể nói dù là Bách Biến Vân Kiếm của Vệ Bi, hay là Thiên Huyễn Vụ Kiếm của Thẩm Lạc đều luyện rất sâu, không uổng là xuất thân từ kiếm tông. Kiếm pháp của hai người hiển nhiên đã sớm đến tầng thứ hai kiếm thuật, nhìn rất khá.

Kỳ thực muốn đối phó với Bách Biến Vân Kiếm thì Lục Nguyên có thể đơn giản phá đi, dù gì hắn đã lĩnh ngộ vân kiếm ý, vân hệ kiếm pháp dù là loại nào cũng không có tác dụng trước mặt hắn. Thiên Huyễn Vụ Kiếm tuy rằng nhìn thâm ảo, kỳ thực chân chính quyết đấu với hắn, có thể lấy Cuồng Phong Quá Cảnh cứng rắn phá chiêu này.

Cuồng Phong Quá Cảnh, kiếm chiêu như cuồng phong.

Cuồng phong quét qua, mặc kệ là vụ gì của ngươi đều phải tránh sang bên.

Phong hệ vốn chính là để khắc vụ hệ.

Dù là Vệ Bi, hay là Thẩm Lạc, một chọi một với hắn thì hắn có thể nhẹ nhàng thắng, không có gì rắc rối.

Nhưng Bách Biến Vân Kiếm, Thiên Huyễn Vụ Kiếm tổ hợp lại một chỗ dường như hợp thành bộ kiếm pháp khác, hơi có uy lực hình thức ban đầu của kiếm pháp trấn phong Nam phong Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức, khiến hai bộ kiếm pháp ở chỗ nguy hiểm thì bỗng tăng gấp mấy lần.

Nếu chỉ là vậy cũng đành thôi, cố tình Lục Nguyên phát hiện chỗ quái dị nhất của tổ hợp hai người này. Hắn liếc mắt liền phát hiện chỗ sơ hở của Bách Biến Vân Kiếm, nhưng vừa tấn công vào đó, kết quả phát hiện sơ hở đã bị Thiên Huyễn Vụ Kiếm của Thẩm Lạc ngăn chặn. Tấn công chỗ sơ hở Thẩm Lạc, kết quả bị Vệ Bi của Bách Biến Vân Kiếm ngăn chặn.

Kiếm pháp Vệ Bi có sơ hở, kiếm pháp Thẩm Lạc có sơ hở.

Nhưng cố tình kiếm pháp hai người lại bù đắp cho người.

Phần bù đắp này khiến kiếm pháp hai người không có sơ hở.

Nam phong đúng là nơi bồi dưỡng ra cao thủ kiếm thuật, vị tiền bối năm đó có thể sáng chế ra Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức, tu vi kiếm thuật cao thâm khó đoán. Sau đó vị tiền bối có thể tách bộ kiếm pháp thành Bách Biến Vân Kiếm, Thiên Huyễn Vụ Kiếm, tu vi kiếm thuật cũng thâm sâu khó dò.

Cách đánh chỉ hướng sơ hở xem ra không làm gì được hai người này. Suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn là hết cách, dùng hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm ý thôi. Tay động Dưỡng Ngô kiếm. 'Cuồng Phong Liễu Lâm', chiêu này chia ra tấn công hai hướng, một thức là phong kiếm, một thức là vân kiếm, tách ra tấn công Vệ Bi, Thẩm Lạc.

Lúc này kiếm của Lục Nguyên không chú trọng nhiều về kiếm pháp, càng lúc càng nhanh, chia ra tấn công hai người.

Trường kiếm trong tay, khống chế đối thủ.

Đây chính là sau khi hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm ý hắn có thể làm được.

Lý do Lục Nguyên dùng kiếm mau như vậy là bởi vì đem mình xem thành hai người, một kiếm xử dụng thành hai kiếm. Cùng lúc đó buộc Vệ Bi, Thẩm Lạc tách ra. Vốn Vệ Bi, Thẩm Lạc không muốn rời đi, kiếm pháp của họ là bổ sung cho nhau, liên hợp thì uy lực lớn đến không biết bao nhiêu lần, nhưng lập tức hoảng sợ phát hiện dưới kiếm quang của Lục Nguyên họ không thể không rời đi, dường như họ bị trường kiếm của Lục Nguyên khống chế.

Đây chỉ mới bắt đầu thôi. Tiếp theo họ phát hiện điều khiến người kinh hãi tuyệt vọng, hai người không thể liên hợp một chỗ. Dưới kiếm quang của Lục Nguyên dường như làm hành động gì đều do Lục Nguyên chế định, họ thực hành. Đây là kiếm thuật làm được chứ không phải khôi lỗi thuật!

Trong tu tiên giới Đại Tấn quốc có rất ít yêu ma giỏi về khôi lỗi thuật, nhưng bây giờ kiếm thuật của Lục Nguyên rõ ràng khác với khôi lỗi thuật. Khôi lỗi thuật là khiến ngươi không thể khống chế thân thể, hắn khống chế ngươi. Lục Nguyên dùng kiếm đã làm được điều này.

Kiếm quang chớp động, Lục Nguyên càng đánh càng thoải mái.

Vệ Bi, Thẩm Lạc thì càng đánh càng vất vả. Chiêu thức của họ thường bị kẹt một nửa thì không thể vung xuống nữa, thân thể bị khống chế di chuyển trong phạm vi nhất định. Dù là người hay kiếm dường như bị giam dưới Dưỡng Ngô kiếm của Lục Nguyên. Lúc này Vệ Bi, Thẩm Lạc đều có cảm giác khổ không nói nên lời. Hai người họ chỉ là muốn sử dụng kiếm như bình thường mà khó vậy sao?

Đệ tử chân truyền khác ai nấy trợn mắt há hốc mồm.

Đây thật là Bắc phong, Nam phong tỷ thí sao?

Nam phong nổi danh kiếm thuật, lệ thuộc kiếm tông. Bắc phong là kiếm khí tông đều quan trọng.

Bây giờ là gì thế này. Kiếm pháp của đệ tử đệ tử chân truyền Bắc phong kiếm khí quan trọng càng mạnh hơn, kiếm pháp đệ tử đệ tử chân truyền kiếm tông thì càng yếu? Đây rốt cuộc ai mới là kiếm tông? Ai mới là kiếm khí quan trọng? Cảm giác như trái ngược.

Khi các đệ tử chân truyền rảnh phát chán thì hai cửu đại trưởng lão bận muốn chết.

Công tác kết thúc đúng là rườm rà.

Đầu tiên là phân tích nguyên nhân Nguyệt Ma Môn đi tới vùng gần đây, tuy Lục Nguyên đã nói ra lý do nhưng cần tra xét, cùng với nên đưa báo cáo thế nào cho triều đình Đại Tấn. Tuy triều đình Đại Tấn không sánh bằng ngũ đại tiên môn nhưng là đại biểu mặt ngoài, phải có cách nói với triều đình Đại Tấn. Mặt khác phải phong lại nơi đây, một bên ra roi thúc ngựa giục triều đình Đại Tấn phái phù chú sư đến phong, vân vân và vân vân.

Đương nhiên dù sự việc rườm rà nhưng tranh thủ lúc rảnh rỗi cũng không phải không khả năng.

Vốn Cố Phi đã kết hoạch tốt lắm, lần này để Vệ Bi, Thẩm Lạc khiêu chiến Lục Nguyên, gã thì âm thầm quan sát. Ai biết cái tên Sở Phi không dễ chọc, hôm nay luôn theo sát gã, nửa bước không rời, nói là công việc nhiều quá. Gã không rời một tấc thì mình làm sao đi quan sát cuộc chiến đây?

Sở Phi cười híp mắt.

Cố Phi không vui.

Hai người đều là tinh anh trong cửu đại trưởng lão. Ngươi tính toán ta thì ta sẽ tính kế ngược lại ngươi. Hai người là lão địch thủ, tính kế qua lại nất trời. Hai người đều biết đối phương bụng nghĩ gì, hiển nhiên lần này Sở Phi chiếm trên cơ.

Sở Phi tủm tỉm nói:

- Ai, công tác nhiều thật.

Công tác thì đúng là nhiều, nhưng không đến nỗi ôm không hết. Làm đến cấp bậc đệ cửu đại trưởng lão, không biết đã bao nhiêu lần Công tác kết thúc, sớm nằm trong quy trình, nếu nói phiền phức thì cũng không rắc rối mấy. Cố Phi biết trong lòng Sở Phi nghĩ cái gì, thầm mắng gã sói trán.

Đáng chết!

Hai cửu đại kiếm tiên có nhiều đệ tử trước mặt nhưng vẫn rất giả dối, đây là thói quen nuôi dưỡng tại danh môn chính phái. Bình thường danh môn chính phái mở hội, không có việc gì thì mở tiệc, trừ khi đối phó yêu ma dưới đất ngoan độc ra, kỳ thực nội bộ ít khi tuyệt tình, mọi người đa phần là mở tiệc thôi.

Tiệc tùng nhiều khiến con người biến giả dối.

Ai!

Thôi, vội vàng công tác kết thúc, lười tính toán với người như Sở Phi, lần này mình rơi vào thế yếu, nếu càng tính toán thì sợ rằng càng chọc tức mình thôi.

Bây giờ đã đến giai đoạn cuối công tác kết thúc.

Lúc này từ triều đình Đại Tấn vận đến rất nhiều phù thổ, loại phù thổ, phù hoàn còn chưa phát huy uy lực thì mềm nhũn nhẹ hẫng, dễ vận chuyển. Một khi vùi vào đất, trải qua đặc biệt phù pháp chuyển biến sẽ thành cứng rắn hơn cả cương thiết.

Phù thổ do rất nhiều năm trước phù chú sư nghiên cứu ra. Thế giới yêu ma dưới đất mở thông đạo lên mặt đất, trong tu tiên giả phù chú sư tương ứng nghiên cứu ra phù thổ, khi công tác kết thúc thì đem phù thổ phủ lên, vùi vào đất, khiến đường yêu ma dưới đất đào ra bị phù thổ lấp kín.

Công tác cuối cùng là đám phù chú sư dùng bù chú lần thứ hai gia cố cửa động.

Công tác kết thúc rốt cuộc làm gần xong.

Báo cáo đã xong hết từ lâu.

…….

Rốt cuộc làm xong công tác kết thúc.

Cũng tới lúc rời khỏi Đông Lục huyện.

Lúc này trên một ngọn núi ngoài Đông Lục huyện thành có đoàn người đang đi. Dẫn đầu đoàn người là Sở Phi, phía sau là tám đệ tử chân truyền Bắc phong. Làm xong công tác kết thúc, lần rèn luyện này xem như hoàn thành, tới lúc nên rời đi Đông Lục huyện.

Khi ở Đông Lục huyện mưa to liên miên, giờ rời đi là một ngày nắng ráo.

Mặt trời chiếu rọi, rơi trên người có cảm giác ấm áp.

Ngoái đầu nhìn Đông Lục huyện, huyện thành dưới ánh nắng, trong phút chốc khiến người hoảng hốt.

Không xa lại có đoàn người cất bước đi tới, là hàng người Nam phong. Đoàn người Nam phong không phải quay về Hoa Sơn, nghe nói họ phải tiếp tục rèn luyện. Bởi vì cửu đại kiếm tiên không vừa lòng kết quả lần rèn luyện này, cho nên phải tiếp tục đi. Hai đội gặp nhau trên đường.

Hai cửu đại kiếm tiên Sở Phi, Cố Phi đương nhiên nhìn nhau không vừa mắt.

Lúc này tám đệ tử chân truyền Bắc phong và bảy đệ tử chân truyền Nam phong chưa đến gai mắt nhau. Mười lăm đệ tử chân truyền đều là thanh niên, lúc bắt đầu Nam phong hơi ngạo khí nhưng sau khi thấy kiếm thuật của Lục Nguyên thì ngạo khí bị mài gần hết.

Đều là thanh niên ở chung một thời gian, có rất nhiều người quan hệ tạm được.

- Bảo trọng.

Từng người cười chào nhau.

- Bảo trọng.

Vệ Bi nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, đến lúc Hoa Sơn ngũ phong đại tái chúng ta sẽ lần nữa khiêu chiến ngươi. Khi đó ta sẽ luyện thành Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức.

Nói xong câu đó gã không tình nguyện thốt hai chữ:

- Bảo trọng.

Đúng vậy, triều đình Đại Tấn đường xa, gió lớn sóng dữ, một đường bảo trọng.

Sau đó hai đội Bắc phong, Nam phong mỗi người một ngã.

Đoàn Bắc phong đi hướng Hoa Sơn.

Diệp Phương bỗng gật gù nói:

- Thật hoài niệm.

Diệp Viên gật mạnh đầu, hòa cùng:

- Đúng thế, thật hoài niệm.

Lăng Ngọc Châu chượt kinh ngạc nói:

- Các ngươi rất hoài niệm Đông Lục huyện này? Tuy đây là nơi đầu tiên chúng ta rèn luyện nhưng không tới mức hoài niệm đi.

Lục Nguyên bật cười nói:

- Bọn họ hoài niệm Đông Lục huyện nhưng là mỹ thực, mỹ tửu của Đông Lục huyện thôi.

Diệp Phương gật đầu:

- Người hiểu ta chỉ có Lục Nguyên.

Diệp Viên gật theo:

- Đúng đúng.

Lăng Ngọc Châu lắc đầu nói:

- Diệp Phương, mệt ngươi bình thường trong phòng giả bộ thành tiểu quân tử kiếm, giờ coi như đã nhận rõ tính cách ngươi rồ.

Câu này khiến mọi người cất tiếng cười. Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho trong thập đại đệ tử chân truyền có hai Diệp Phi, một là lão tứ Phương Đạm, nhưng Phương Đạm tính tình lạnh nhạt, không giống quân tử. Bình thường trong phong Diệp Phương càng giống quân tử hơn, đáng tiếc bây giờ nguyen hình lộ cả ra ngoài.

Sở Phi đứng trước nhất, không nói chuyện, nhưng những lời kia lọt vào tai gã. Gã ngoái đầu nhìn dưới bầu trời trong xanh, cỏ cây xanh ngắt, trong cây cối đường núi những khuôn mặt thanh xuân. Từng khuon mặt, một chuỗi tiếng cười, đây chính là thanh xuân, tuổi xuân rực rỡ.

Năm đó khi mình mới vào tu tiên rỡt Vânt k z tThậa t m đó tu
t x a n O a O a - yO ấ le

Cao Ngạn không hổ bản sắc phong lưu, cứ loanh quanh Tiểu Thi mà buông lời chọc ghẹo, Tiểu Thi bề ngoài tuy trả treo với Cao Ngạn, Yến Phi lại nhận ra Tiểu Thi không quen với tác phong Hoang nhân của Cao Ngạn, trong lòng chắc đang bực dọc.

Lưu Dụ không lưu tâm đến Tiểu Thi có uyển chuyển nghênh đón hay không, một nguyên nhân là gã không quá để ý tới Kỷ Thiên Thiên, đó không phải là gã không thích tuyệt sắc, trái lại thích muốn chết. Bất quá gã luôn luôn đối với nữ nhân nào không với tới được thì tuyệt không tự tìm phiền não mà si tâm vọng tưởng, gã thà đặt mình vào cái "sức mình có thể làm được", quán triệt tác phong luôn luôn bước vào thực tế. Thứ hai là gã đang nghĩ tới nhiệm vụ Tạ Huyền giao cho gã, hành động hạ sát "Đại Hoạt Di Lặc" Trúc Pháp Khánh.

Gã thoang thoảng cảm thấy mình nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ này, gã sẽ lập tức trở thành anh hùng hộ pháp của Phật môn toàn thiên hạ, mà sức ảnh hưởng của Phật môn đối với dân chúng phương Nam ghê hồn làm sao, khẳng định là có giúp ích cho tương lai của Lưu Dụ gã. Chính như sự dạy dỗ của Tạ Huyền, muốn trở thành thống soái vô địch, tất cần phải bản thân trước tiên trở thành anh hùng trong tim trong mắt của người ta.

Tạ Huyền muốn tài bồi gã, gã cần phải dùng bản lĩnh mà nắm bắt cơ hội này.

Vấn đề là... ài! Bà mẹ ta. Trúc Pháp Khánh là cao thủ có hạng trong thiên hạ, có thể là đệ nhất cao thủ của Phật môn, y mà ra tay thì mình e rằng không qua được mười chiêu. Hơn nữa Di Lặc giáo của y thanh thế như thái dương trên trời, cao thủ như mây, dưới tình huống bình thường, sợ rằng chính Tạ Huyền xuất quân, dùng hết tinh nhuệ Bắc Phủ binh cũng không đạt được mục đích.

Nếu y chịu bước chân vào Biên Hoang, hình thế liền nghịch chuyển, Lưu Dụ gã ít ra có cơ hội để thử. Đột nhiên, gã đã minh bạch, hành thích Trúc Pháp Khánh có thành công hay không, hoàn toàn phải trông vào Yến Phi vừa tỉnh dậy sau trăm ngày hôn mê, xem Điệp Luyến Hoa của chàng trình độ lợi hại cỡ nào?

Yến Phi có vẻ lo cho Cao Ngạn, bởi vì sự khác biệt giữa văn hóa Biên Hoang và văn hóa kinh thành, sự xung đột giữa văn hóa quý tộc và nhà nghèo, đêm nay có thể mất vui nếu Kỷ Thiên Thiên không chịu nổi sự trực tiếp và thô dã của Cao Ngạn. Chỉ tiếc là mình phải xuôi theo dòng nước đục này.

Trước mắt rộng rãi thoáng mát, Hoài Nguyệt Lâu bờ đối diện lồ lộ dưới bầu trời đêm, cao năm tầng, đại biểu cho kiến trúc nghệ thuật xây bằng gỗ đang rầm rộ đương thời. Cảnh sắc sông Tần Hoài cuộn chảy không ngừng lại lọt vào rèm mắt, thì ra đã đến trước Vũ Bình đài.

Tiểu Thi chợt run giọng, tỏ ra kinh ngạc, kêu lên: "Tiểu thư! Người...".

Cao Ngạn lập tức toàn thân giật nảy lên, đôi mắt phát sáng, nhìn nữ tử đang dựa bên cửa trên bậc cấp, trợn mắt há mồm, triệt để bị vẻ đẹp của đối phương hớp hồn. Lưu Dụ và Yến Phi cũng nhìn đến ngây ngốc, lại là vì nguyên nhân khác, không phải là bị dung nhan tuyệt thế của nàng làm chấn động.

Lưu Dụ thì không khỏi so sánh Vương Đạm Chân với nàng, chợt phát giác mình vẫn chưa quên mình không có tư cách hái đóa hoa danh môn.

Yến Phi thì hoang mang, ba người bọn họ là cái gì chứ? Kỷ Thiên Thiên chịu gặp bọn họ đã là ân sủng quá sức rồi, sao còn phải thân hành đến dưới lầu theo kiểu bậc dưới đón bề trên mà nghênh tiếp? Lẽ nào mặt mũi Tạ An thật to tát đến như vậy?

Kỷ Thiên Thiên tựa nửa người bên cửa, sức sống toát ra từ trong nét mềm mại ẻo lả của dạng mỹ nhân dịu dàng yếu ớt, đã mâu thuẫn lại tương phản. Toàn thân y phục màu vàng, gương mặt không trát chút phấn son, hông bó thắt lưng lụa, hiện hết thể hình duyên dáng của nàng. Sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, cũng chỉ tới nước này là cùng, không hơn được.

Kỷ Thiên Thiên nhìn bọn họ không chớp, một tia cười từ từ chầm chậm thoáng qua khóe môi, sau đó khuếch triển thành nụ cười xán lạn hơn cả bầu trời đầy sao, vui vẻ đi xuống bậc cấp đón tiếp, hướng tới Cao Ngạn tươi cười: "Vị này nhất định là Cao công tử, Thiên Thiên nếu có chậm chạp, xin đừng khiển trách".

Lưu Dụ cuối cùng đã phát hiện chỗ dị thường, quay sang nhìn Yến Phi, đánh đổi một cái nhìn, biết Yến Phi cũng như hắn, đang bàng hoàng khó hiểu.

Nhưng hắn lại biết Cao Ngạn đã từng nhiều lần cầu kiến Kỷ Thiên Thiên mà đều bị cự tuyệt, cho nên Kỷ Thiên Thiên mới nói đừng trách nàng chậm chạp".

Cao Ngạn không có cách nào khống chế lấy mình lên tiếng: "Trời ơi! Thiên Thiên còn hoàn mỹ hơn cả trong tưởng tượng của ta".

Tiểu Thi nghe vậy lập tức biến sắc, không nhịn được bực bội trong lòng.

Yến Phi và Lưu Dụ lập tức trong lòng kêu không hay! Cao Ngạn không những không chọn lời, còn vô lễ dám gọi Kỷ Thiên Thiên là "Thiên Thiên", người gọi được đó giờ chỉ có Tạ An.

Bọn họ đã sớm đoán Cao Ngạn sẽ làm hư sự, chỉ là không nghĩ tới câu nói đầu tiên là bậy liền, tàn cục làm sao mà thu thập? Quá thất lễ rồi!

Không ngờ chuyện làm cho người ta khó tin lại xảy ra đều đều trước mắt hai người, Kỷ Thiên Thiên không những không nổi giận, mà còn cười tươi tắn hồi lễ: "Cao công tử đừng khen bậy Thiên Thiên, hoàn mỹ vô khuyết có gì là hay chứ?".

Tiểu Thi do bực tức hành vi của Cao Ngạn, thành ra không hiểu nổi tiểu thư nhà ả, bằng vào tính khí của Kỷ Thiên Thiên, sao lại chịu nhịn Cao Ngạn vô lễ như vậy, không trục xuất hắn ra khỏi Vũ Bình đài mới quái lạ.

Kỷ Thiên Thiên mục quang dời lên mặt Yến Phi, nở nụ hàm tiếu: "Là Yến công tử, có đúng không?".

Yến Phi kinh ngạc: "Bọn ta lần đầu gặp mặt, Thiên Thiên tiểu thư sao có thể nhận ra ta là Yến Phi mà không phải là Lưu Dụ huynh?".

Kỷ Thiên Thiên liếc chàng một cái có thâm ý, dịu giọng: "Người Thiên Thiên yêu kính nhất là cha nuôi, mà công tử chính là người cha nuôi gần đây hễ đến Vũ Bình đài là nói tới nhiều nhất, Thiên Thiên sao lại không biết người được chứ?".

Yến Phi nghe vậy ngậm miệng không nói gì được, thoáng cảm thấy dạ yến phong lưu đêm nay không đơn giản như bề ngoài, nếu không Kỷ Thiên Thiên không thể "nhiệt tình như lửa" như vầy, phạm vào tác phong nhất quán coi thiên hạ nam tử như không của nàng, nhưng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Lưu Dụ nghiêm túc chờ đợi, quả nhiên, Kỷ Thiên Thiên tựa như đăm đắm tình cảm, mục quang dụ hoặc cao độ từ Yến Phi chuyển qua người gã, vẫn ngọt ngào cười tươi, nhẹ giọng: "Cuối cùng đã gặp được đại anh hùng lập hạ kỳ công trong chiến dịch Phì Thủy, ngôi sao sáng chói nhất trong Bắc Phủ binh. Thiên Thiên đêm nay hân hạnh quá, có thể ở Vũ Bình đài khoản đãi ba vị quý khách. Tiểu Thi, dẫn đường. Ba vị, mời".

Bốn cái ghế bày một bên cửa sổ trong Vũ Bình đài, vây thành một vòng nhỏ, ghế cách nhau không tới năm bước, không khí thân thiết, hiển thị vị tài nữ mỹ lệ này không coi bọn họ là người xa lạ.

Cao Ngạn ngồi ở vị trí chủ khách, mặt sau là Tần Hoài hà, mặt trước là Kỷ Thiên Thiên, chỉ nhìn thần tình của hắn là biết hắn đang bềnh bồng trên mây, thần hồn điên đảo. Lưu Dụ và Yến Phi chia nhau ngồi tả hữu, đều hơi có cảm giác như đang trong mộng chứ không phải thật, không tin Kỷ Thiên Thiên chịu chiêu đãi bọn họ như vầy.

Yến Phi nhìn mấy chén rượu vừa mới rót mỹ tửu, một luồng hơi thơm lợt lạt bay vào mũi, than lên: "Nếu ta không đoán lầm, màu rượu vàng lợt, trong suốt như vầy, hương vị thuộc loại rượu trắng, chắc là cực phẩm Tiên Tuyền tửu đến từ Hải Nam, rượu này khó có phi thường, Thiên Thiên tiểu thư quả là thần thông quảng đại".

Kỷ Thiên Thiên hoan hỉ: "Yến công tử nhãn quang cao minh, thứ này quả là Tiên Tuyền tửu, hiện tại trong hầm rượu còn lại một đàn, còn bao nhiêu thì cha uống hết rồi".

Ngồi đối diện với giai nhân như vầy, thêm vào mỹ cảnh Tần Hoài, đặt mình trong thánh địa Vũ Bình đài mà tất cả các khách phong lưu của Kiến Khang thành đều hướng về, Lưu Dụ cảm thấy dễ chịu tự tại, dâng lên niềm cảm nhận say người vô ưu vô lự đã lâu rồi không có được, cười nói: "Theo ta thấy, Yến huynh đúng là cái mũi lợi hại, mắt chỉ làm phụ trợ thôi".

Cao Ngạn mắt không rời khỏi Kỷ Thiên Thiên, chưa uống tới mười ngụm rượu đã say không vì rượu mà vì người, không ngờ nói không nên lời, mấy lời nói vốn đã ngàn tư vạn lự chuẩn bị, lại không còn dùng được nữa.

Kỷ Thiên Thiên nhấc chén: "Thiên Thiên kính ba vị một chén trước".

Tiểu Thi thoái ra ngồi sau lưng Kỷ Thiên Thiên, theo hầu sát cạnh.

Bọn Yến Phi liền nâng chén, ai ai cũng đều cạn sạch.

Cao Ngạn phấn chấn: "Thật là hảo tửu, gần sánh được với Tuyết Giản Hương của Đệ Nhất lâu".

Kỷ Thiên Thiên đôi mắt xinh đẹp lập tức sáng lên, càng làm cho nàng kiều diễm hơn nữa, có vẻ như tự nói với mình, tiếp miệng: "Đệ Nhất lâu của Biên Hoang Tập?". Cao Ngạn hưng phấn hỏi: "Thiên Thiên không ngờ biết tới Đệ Nhất lâu của Biên Hoang Tập?".

Giang Bột Nhiên vừa kinh vừa giận. Gã là tán tu nổi danh, gặp qua không biết bao nhiêu cao thủ, cũng thấy qua không ít nhân vật ngũ đại tiên môn, nhưng trước giờ chưa gặp một thiếu niên hậu bối không quan trọng nào mà còn chưa đủ hai mươi tuổi đã luyện kiếm thuật đến tình trạng như vậy.

Hai tên khác trong Tây Châu tam cự kiếm, Giang Đại Nộ, Giang Bột Nộ trong lòng kinh sợ. Chúng cũng là tán tu nổi tiếng đã lâu nhưng chưa từng thấy qua kiếm thuật như vậy, không ngờ dựa vào trường kiếm trong tay, buộc đại ca Giang Bột Nhiên đến mức này, như là bị khống chế.

Giang Đại Nộ, Giang Bột Nộ nhìn nhau, lập tức rút kiếm ra tham gia chiến cuộc. Lần này mục đích của chúng là giết chết Lục Nguyên chứ không phải đơn độc khiêu chiến. Vốn cho rằng một mình Giang Bột Nhiên đã có thể đánh ngục đối thủ, nhưng bây giờ nếu đại ca Giang Bột Nhiên không làm được thì lấy ba chọi một đi.

Giang Đại Nộ dùng là Phá Địa kiếm pháp. Một khi gã thi triển ra Phá Địa kiếm pháp thì như trời sụp đất nứt, kiếm chiêu hùng hồn vô cùng chém thẳng hướng Lục Nguyên.

Bên kia người cuối cùng trong Tây Châu tam cự kiếm Giang Bột Nộ thi triển bộ Kim Cương kiếm pháp. Khi thi triển ra Kim Cương kiếm pháp thì người gã như nộ mục kim cương, khí thế khiến người kinh sợ.

Địa Liệt kiếm pháp của Giang Âm phủc, Phá Địa kiếm pháp của Giang Đại Nộ, Kim Cương kiếm pháp của Giang Bột Nộ.

Ba bộ kiếm pháp cực kỳ hung mãnh, khí thế hùng hồn công kích Lục Nguyên. Hai người Giang Đại Nộ, Giang Bột Nhiên cùng đẩy ra kiếm khí vàng đất, Giang Bột Nộ thì đẩy ra kiếm khí màu vàng kim. Ba kiếm khí tung hoành cuồn cuộn ép hướng Lục Nguyên. Lúc ban đầu dường như áp chế được hắn.

Đối thủ rất mạnh.

Dưỡng Ngô kiếm trong tay Lục Nguyên va chạm với ba thanh thanh trường kiếm của đối thủ, phát hiện ra đối thủ rất mạnh, chắc hai tên là luyện khí kỳ bát tầng, một trên là luyện khí kỳ thất tầng. Ba người cùng nhau đánh thì mạnh hơn hắn nhiều. Đối thủ thế này không dễ đối phó. Ba bộ kiếm pháp cực kỳ mạnh mẽ đẩy Dưỡng Ngô kiếm sắp bật ra.

Trước không vội vàng.

Mài mòn đối thủ đã.

Lục Nguyên vung trường kiếm, mới bắt đầu toàn là chiêu thức trông khá yếu ớt vô lực, nhưng những chiêu thức đó đều là chăn bọc kim. Chuôi Dưỡng Ngô kiếm di chuyển trong tay, thi triển ra từng kiếm chiêu tinh diệu vô cùng, ba đối thủ đều đi đường hung mãnh, vậy mình lấy nhu thắng cương đi.

Tuy nhiên vẫn là hơi phiền phức.

Dù sao đối thủ là ba tên, ba đối thủ đều đi hướng mạnh mẽ, muốn không ngừng mạnh mẽ va đụng pháp lực của mình. Nhưng đây chỉ là rắc rối nhỏ. Nói thật, ba người này kiếm thuật cũng thường thôi, tùy tiện đâm ra vài kiếm chỉ hướng sơ hở của họ.

Vài kiếm tùy ý buộc mấy người kia muốn cứng rắn đánh cũng không được.

Cuối cùng lại vài kiếm tùy tiện đánh ba người liên hợp phòng thủ cũng không được. Trước kiếm thế của Lục Nguyên không thể không tách ra.

Không sai, trận chiến này mới bắt đầu ba người hơi phiền, lát sau Lục Nguyên đánh tùy tiện.

Nếu như hắn không đột phá luyện khí kỳ thất tầng thì sẽ đánh khá vất vả, dù sao lúc ấy đấu với Nguyệt Tu La đã mệt mỏi như vậy. Nhưng bây giờ hắn đột phá luyện khí kỳ thất tầng, đối phó ba vị Tây Châu tam cự kiếm hai tên luyện khí kỳ bát tầng, một tên luyện khí kỳ thất tầng có áp lực không nặng mấy.

Nhưng lúc mới bắt đầu để chúng mặt ngoài chiếm chút ưu thế, lập tức dùng kiếm thế bao phu chúng, lấy một chọi ba đã buộc ba người chật vật, tùy ý ra chiêu không quá mức nghiêm túc đã có thể đem ba người liên hợp đánh thành như vậy.

Lục Nguyên càng đánh càng nhẹ nhàng, kiếm thế di động, vô cùng tiêu sái.

Giờ phút này, Giang Bột Nhiên, Giang Đại Nộ, Giang Bột Nộ Tây Châu tam cự kiếm đều đầu đầy mồ hôi. Chúng nhận ủy thác đến giết Lục Nguyên vốn cho rằng là một nhiệm vụ khá nhẹ nhàng, nhưng thật sự làm mới phát hiện hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Hậu bối này kiếm thuật mạnh mẽ không dưới bất cứ ai chúng từng gặp.

Chỉ dựa vào một thanh trường kiếm đã cứng rắn vây khốn ba người họ.

Phải biết rằng hậu bối này pháp lực so với bất cứ ai trong ba người chúng đều hơi yếu chút.

Kết quả dựa vào pháp lực yếu hơn ba người chút cứng rắn dựa vào một thanh trường kiếm, lấy một địch ba, vây ba tên. Kiếm pháp như vậy thật là không tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng.

Ba người Giang Bột Nhiên ở dưới kiếm Lục Nguyên khổ đến buồn nôn, muốn ra chiêu thức mà không hoàn chỉnh được, muốn liên hợp kết quả không có cả khả năng đó, bị buộc đông nhảy tây vọt, giống như hoàn toàn bị trường kiếm của đối phương kiểm soát. Ba người Giang Bột Nhiên cùng nghĩ đến người ủy thác mình đã nói: hậu bối Lục Nguyên này pháp lực là luyện khí kỳ lục tầng, kiếm thuật không tệ.

Chết tiệt, pháp lực rõ ràng là luyện khí kỳ thất tầng, nếu chỉ riêng pháp lực tăng một tầng không hợp với tình báo thì không có gì. Kiếm thuật đâu chỉ không tệ, là tinh diệu tuyệt luân.

Chết tiệt!

Lúc này, có không ít người bắt đầu vây quanh, khi đứng xem thì cách hơi xa, sợ bị cách đánh điên cuồng của ba huynh đệ học Giang Tây Châu tam cự kiếm tai vạ. Nhưng nhìn một lát phát hiện cách đánh hung ác của ba huynh đệ học Giang hoàn toàn bị thiếu niên trẻ tuổi áp chế.

- Thiếu niên này là ai? Sao trẻ như vậy? Thoạt trông chưa đến hai mươi tuổi đã có thể một kiếm áp chế Tây Châu tam cự kiếm.

- Đúng vậy, Tây Châu tam cự kiếm. Nghe nói đầu lĩnh Tây Châu tam cự kiếm nổi danh tán tu, bình thường giết người cướp của, làm không ít việc ác. Không biết tại sao không lâu trước đó đến Giang Âm phủ chúng ta. Ba người này ác danh huênh hoang, có thể sống đến bây giờ toàn là vì ba người tay chân cực kỳ cứng rắn, không ngờ người như vậy đấu với một thiếu niên hậu bối mà bị áp chế hoàn toàn.

- Đúng rồi, lão đại Giang Bột Nhiên Tây Châu tam cự kiếm trước đó giao đấu với Hoa Sơn Bắc phong nhị đệ tử Vân Dật cũng chỉ hơi kém chút. Thiếu niên này là ai? Tại sao mạnh như vậy?

- Một kiếm áp chế Tây Châu tam cự kiếm, thật là thiếu niên lợi hại.

Giang Âm huyện cách Hoa Sơn rất gần, bình thường có tu tiên giả tới lui, giờ trong đám người đứng xem có một số tu tiên giả nhận ra Tây Châu tam cự kiếm. Đa phần không ai biết Lục Nguyên rốt cuộc là người nào, nhưng rất tò mò một thiếu niên một kiếm áp chế ba huynh đệ Tây Châu tam cự kiếm nổi tiếng ác.

Rốt cuộc có một thập đại đệ tử chân truyền Hoa Sơn khi được Lục Nguyên dạy kiếm thuật có được hắn chỉ nhận, ồ lên nói.

- Đây chẳng phải là lục sư huynh ư? Lục sư huynh đấu với Tây Châu tam cự kiếm mà có thể một người áp chế ba, cái này…

Đám người kia thấy có kẻ nói ra lai lịch thiếu niên đều vây quanh hỏi. Thập đại đệ tử chân truyền đó liền kể từng chiến tích quá khứ của Lục Nguyên ra.

Ba huynh đệ họ Giang Tây Châu tam cự kiếm.

Ba người này lúc tiến vào Giang Âm phủ thì tình báo đã rơi vào tay Bắc phong lục kiếm tiên Diệp Dương Dung. Dù sao Diệp Dương Dung là quản lý tình báo chủ Bắc phong. Theo cửu đại kiếm tiên như Diệp Dương Dung thấy thì Tây Châu tam cự kiếm thực ra chỉ là ba con kiến nhỏ xíu, tiến vào Giang Âm phủ không làm nên chuyện gì, cho nên tạm thời không để ý.

Kết quả ba huynh đệ họ Giang Tây Châu tam cự kiếm luôn không làm chuyện gì, không động thì thôi, vừa động liền loạn, chẳng ngờ ba người cùng ra tay với Hoa Sơn Tiên Môn Bắc phong đệ lục đệ tử chân truyền Lục Nguyên. Khi tình báo truyền đến tay Diệp Dương Dung thì gã bị hù giật nảy mình.

Diệp Dương Dung lập tức nhảy dựng.

Đệ tử chân truyền, là tài sản quan trọng của một môn phái.

Đệ tử chân truyền giống như Lục Nguyên càng là quan trọng hơn cả quan trọng.

Đệ tử chân truyền như vậy không thể có chuyện gì.

Nhưng muốn đệ tử chân truyền như thế không bị gì cũng không dễ dàng. Tuy Tây Châu tam cự kiếm ở trong Diệp Dương Dung cửu đại kiếm tiên chẳng qua là ba con kiến, nhưng đối với thập đại đệ tử chân truyền còn chưa lớn lên thì sẽ tạo thành nguy hiểm rất lớn. Ba huynh đệ họ Giang, hai tên là luyện khí kỳ bát tầng, một trên là luyện khí kỳ thất tầng, ba người liên hợp, trong Bắc phong thập đại đệ tử chân truyền không ai chặn lại nổi. Coi như là đại đệ tử Vân Dật, nhị đệ tử Vân Bình cũng không ngăn được.

Toái Càn Khôn

03-03-2013, 05:56 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

43. Chương 71 72: Hoàn Toàn Lĩnh Ngộ?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Bây giờ Diệp Dương Dung hơi rối.

Gã lập tức báo cho Sở Phi và Lý Nguyên Bạch.

Báo cho Sở Phi là vì gã nhanh nhất, tốc độ ngự kiếm đứng nhất đệ cửu đại trong cửu đại kiếm tiên Hoa Sơn. Nếu là gã thì có thể nhanh chóng chạy đến Giang Âm huyện. Báo cho Lý Nguyên Bạch là vì ông là sư phụ của Lục Nguyên, việc này phải sớm báo cho Lý Nguyên Bạch biết mới tốt.

Tất nhiên Diệp Dương Dung cũng đích thân đi. Thân hình mập mạp khi hành động thì cực kỳ nhanh nhẹn, tốc độ nhân kiếm hợp nhất không chậm chút nào.

……..

Giang Âm huyện thành.

Trước cửa Lạc Thiên tửu gia.

Lục Nguyên một người đối chiến ba huynh đệ họ Giang Tây Châu tam cự kiếm. Ba huynh đệ họ Giang mới bắt đầu còn dũng mãnh, kiếm pháp hung hãn, nhưng lúc này bị Lục Nguyên lấy kiếm pháp cuốn vào trong đó, không thể phá vòng vây, hoàn toàn bị giam cầm trong tầng tầng kiếm chiêu, tựa như bị giam trong mây. Chúng tứng đến la quang quác nhưng không có tác dụng gì.

Vào lúc này, một luồng sáng đột nhiên hiện ra. Luồng sáng này rất đột ngột, kiếm quang trắng tuyết tán đi lộ ra một bóng người mảnh khảnh, chính là Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi đã tới. Sở Phi nhận được tình báo từ Diệp Dương Dung thì bị hù giật nảy mình. Gã khá vừa mắt Lục Nguyên, lập tức nhân kiếm hợp nhất, trăm dặm ngự kiếm, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến.

Trong cuộc rèn luyện tại Đông Lục huyện, Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi biết kiếm pháp của Lục Nguyên nên không lấy làm lạ nữa, nhưng hơi thắc mắc tốc độ tăng kiếm pháp của hắn. Trước đó không lâu lần rèn luyện tại Đông Lục huyện, Lục Nguyên là luyện khí kỳ lục tầng, sao mới mấy ngày không gặp mà đã đến luyện khí kỳ thất tầng rồi? Tốc độ tăng pháp lực khá nhanh. Nhưng gã ngẫm nghĩ, lần rèn luyện ấy Lục Nguyên thắng được chín mươi khối hạ phẩm linh thạch, lại có ba con linh thú vân hệ Vân Miêu, cộng vào lần trước tại Vân Vụ Cung hắn được một con linh thú vân hệ Vân Miêu, tương đương với có bốn con linh

thú vân hệ trong tay. Bốn con linh thú vân hệ phun ra nuốt vào nguyên khí vân hệ số lượng khá lớn, có thể tăng lên đến luyện khí kỳ thất tầng là bình thường.

Xem ra mình đến uổng công rồi. Lấy kiếm thuật của Lục Nguyên, có pháp lực luyện khí kỳ thất tầng, muốn đối phó ba địch thủ cỡ này, tuy Tây Châu tam cự kiếm thành danh đã lâu nhưng không khả năng là đối thủ của hắn.

Tuy nhiên không tính uổng công, có thể nhìn kiếm thuật của Lục Nguyên.

Sở Phi chắp tay sau lưng quan sát kiếm thuật của Lục Nguyên, nhìn kiếm thuật Lục Nguyên có loại mỹ cảm.

Tiết tấu đó, vận luật đó, so với nhìn đệ tử Diệp Phi của mình luyện kiếm tốt rất nhiều.

Thật là người so với người tức chết người.

Sở Phi đánh giá, bỗng phát hiện lần này kiếm thuật của Lục Nguyên có thêm một ít biến đổi trước kia không có, đó là kiếm khí! Theo lý thì Lục Nguyên nên vừa tới luyện khí kỳ thất tầng không lâu, mới luyện kiếm khí không lâu. Nhưng coi như vừa mới luyện kiếm khí không lâu, xem kiếm chiêu của hắn thì đã hoàn toàn nắm giữ kiếm khí rồi.

Nhanh như vậy đã có thể nắm giữ kiếm khí, tại kiếm đạo thiên phú thật cao!

Lát sau, một luồng sáng đen, luồng sáng vàng vụt tới.

Luồng sáng đen đáp xuống đất, đó là một ông lão áo trắng. Luồng sáng vàng là tên mập béo ục ịch.

Đó là Lý Nguyên Bạch và Diệp Dương Dung. Hai vị cửu đại kiếm tiên tuy đến rất nhanh nhưng vẫn chậm hơn Sở Phi một chút.

Kỳ thực Lý Nguyên Bạch đối với trình độ kiếm thuật, tu vi của Lục Nguyên cơ bản hiểu, biết thực lực đệ tử mình muốn đối phó ba tán tu nổi tiếng Tây Châu tam cự kiếm không rắc rối bao nhiêu. Tuy lòng biết là vậy nhưng sự việc xảy ra thì ông vẫn lo, lập tức ngự kiếm đến.

Diệp Dương Dung thì trợn mắt há hốc mồm. Gã trông thấy cái gì?

Lục Nguyên, một hậu bối đệ tử lại một người một kiếm cứng rắn ám chế ba Tây Châu tam cự kiếm tán tu hơi nổi tiếng? Tình báo của Diệp Dương Dung chắc chắn không sai, biết ba tán tu nổi tiếng có hai tên là luyện khí kỳ bát tầng, một trên là luyện khí kỳ thất tầng. Một đánh ba mà có thể đánh thành như vậy.

Tuy Diệp Dương Dung mặt ngoài là mập mạp nhưng kỳ thực vô cùng khôn khéo, nếu không thì sẽ chẳng nắm giữ hệ thống tình báo Bắc phong. Gã lập tức nhìn ra pháp lực của Lục Nguyên đã đến luyện khí kỳ thất tầng. Không ngờ pháp lực của Lục Nguyên đã đến cảnh giới này. Coi như là Vân Dật, Vân Bình lúc hai mươi tuổi pháp lực cũng chưa được như thế, huống chi là Lục Nguyên chắc mới mười bảy tuổi. Mười bảy tuổi đã có pháp lực luyện khí kỳ thất tầng, thật là không tệ.

Nhưng Diệp Dương Dung liền phát hiện thứ mình nhận ra mới là chuyện cỏn con, càng khiến người kinh sợ là tu vi kiếm thuật của Lục Nguyên.

Một kiếm tùy tay chỉ hướng sơ hở đối thủ chắc đã tới giữa lĩnh ngộ kiếm ý.

Tiếp tục quan sát thì phát hiện càng quái. Đối thủ ba huynh đệ họ Giang Tây Châu tam cự kiếm lại bị trường kiếm Lục Nguyên khống chế. Đây là trường kiếm trong tay khống chế đối thủ, hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm ý! Không phải chứ, mười bảy tuổi đã có thể hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm ý!

Diệp Dương Dung là quản lý hệ thống tình báo, có thể nói kiến thức rộng lớn nhưng lúc này không thể không kinh ngạc.

Mười bảy tuổi hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm ý, không khoa trương nói trước nay chưa từng có ai nhưng cũng không kém là mấy.

Lúc này Sở Phi, Lý Nguyên Bạch, Diệp Dương Dung, ba vị cửu đại kiếm tiên đều khoanh tay đứng. Ba người họ vốn lo lắng Lục Nguyên bị ba huynh đệ họ Giang Tây Châu tam cự kiếm tiêu diệt, ai ngờ không cần họ ra tay, một mình hắn trên cơ tuyệt đối. Ba người họ chỉ ở bên cạnh nhìn thôi.

Diệp Dương Dung cảm thán nói:

- Lý sư huynh thật là thu được đồ đệ tốt.

Sở Phi gật mạnh đầu nói:

- Đúng đúng.

Lý Nguyên Bạch cười cười, vuốt râu, có vài phần đắc ý.

- Triệt kiếm!

Dưỡng Ngô kiếm một chiêu chém xéo, khiến ba thanh kiếm to của ba huynh đệ họ Giang Tây Châu tam cự kiếm văng ra. Cổ tay ba người có vật máu. Mũi Dưỡng Ngô kiếm của Lục Nguyên đâm hướng cổ họng ba huynh đệ họ Giang.

Lục Nguyên đứng đó nói:

- Tham kiến sư phụ, Diệp sư thúc, Sở sư thúc.

Đương nhiên hắn sẽ không vội vàng giết Tây Châu tam cự kiếm. Ba người này đột nhiên tới tìm hắn, vừa gặp đã đánh nhau, hiển nhiên sớm có mưu tính, sau lưng họ rốt cuộc là ai? Việc này đáng giá truy xét, có thể mượn cơ hội lôi ra người sau màn hay không. Tuy rằng hơi khó khăn nhưng nên thử một lần.

Vậy nên tạm thời không giết ba huynh đệ này.

Trong Vân Vụ Cung, ngoài Vân Long Điện.

Nước trong veo chảy qua thủ thủy trúc. Thủ thủy trúc rất nhẹ, khi nước chảy ra một đoạn thì thủ thủy trúc sẽ nhẹ di chuyển đến bên kia, đợi nước chảy hết lại lại vòng về bên này, cấu thành cảnh đẹp trên núi giả. Một con chim vàng anh nhẹ đáp xuống. Chim vàng anh nhàng nhàng đáp xuống bên kia thủ thủy trúc, trọng lượng một con chim khiến thủ thủy trúc vểnh lên.

Dường như vàng anh đã phát hiện thủ thủy trúc, chốc lát nhảy đầu bên này thủ thủy trúc khiến đầu kia nhổm lên, chốc lát nảy tới bên kia thủ thủy trúc khiến đầu bên này vểnh lên. Một con chim vàng anh nho nhỏ khiến cái ao này trở nên tràn đầy sức sống.

Chim vàng anh ngoài Vân Long Điện nhảy tới nhảy lui, linh tính vô cùng, cực kỳ vui sướng.

Lúc này Bắc phong lại đang trong bão tố.

Mọi người hiểu Bắc phong hiện giờ nằm trong tay Bắc phong lục kiếm tiên.

Nhưng tương lai Bắc phong sẽ rơi vào tay thập đại đệ tử chân truyền.

Ngũ đại tiên môn như Hoa Sơn bình thường rất chú ý uy danh, một đệ tử bình thường bị ám sát đều là việc lớn. Bây giờ đệ tử chân truyền bị ám sát thì càng là việc cực kỳ lớn, tất nhiên phải tra kỹ đến cùng.

Đặc biệt là Nguyên Nguyên Thượng Nhân nói một câu:

- Đệ tử chân truyền là tương lai Bắc phong. Ai dám hủy đệ tử chân truyền Bắc phong ta, ta mặc kệ thế lực sau lưng hắn lớn cỡ nào, rốt cuộc ai sai khiến đều phải tra kỹ đến cùng!

Câu này nói mạnh mẽ, đủ thấy Nguyên Nguyên Thượng Nhân rất giận và quyết tâm điều tra ngọn nguồn.

Nói đùa, đệ tử chân truyền lần này bị ám sát nếu không tra xét đến cùng vậy lần sau những người đó còn đến ám sát nữa, nhiều thêm mấy lần thì đệ tử chân truyền Bắc phong còn lại mấy người chứ? Nguyên Nguyên Thượng Nhân nói thế là làm cho người trong thiên hạ xem.

Ai dám đụng vào đệ tử chân truyền Bắc phong thì Nguyên Nguyên Thượng Nhân ta dám liều mạng.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân trước giờ rất quan tâm thuộc hạ.

Đương nhiên có một số người cho rằng chuyện này rất có thể dính líu đến một trong Bắc phong lục kiếm tiên, sẽ không điều tra sau, đây là hoàn toàn sai.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân đã nói thế này:

- Tư Mã Trường Bạch, nhiệm vụ của ngươi vốn phụ trách phòng vệ ngoài Bắc phong, bây giờ ngươi làm quá tệ, tạm thời trừ chức vụ của ngươi, do Cô Tâm Kiếm Tiên Độc Cô Diệp đảm nhiệm.

Bắc phong lục kiếm tiên mỗi người đều có công tác riêng.

Ví dụ như Diệp Dương Dung là công tác tình báo.

Ví dụ như Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho là phụ trách phòng vệ trong Bắc phong.

Tư Mã Trường Bạch chức vụ vốn là phụ trách phòng vệ ngoài Bắc phong.

Bây giờ bởi vì Tư Mã Trường Bạch có khả năng dính líu đến chuyện này, gã đầu tiên bị miễn chức, hiển nhiên Nguyên Nguyên Thượng Nhân đối với việc điều tra quyết tâm cỡ nào.

Trong Bắc phong lập tức dấy lên bão tố.

Gốc gá xa ngoài Tây Châu của Tây Châu tam cự kiếm bị lật ra, tất cả người có quan hệ bằng hữu tốt với Tây Châu tam cự kiếm đều bị bắt về. Mấy ngày này Tây Châu tam cự kiếm tiếp xúc với ai đều bị điều tra. Lần này Bắc phong thật sự nổi giân, Nguyên Nguyên Thượng Nhân cũng giận thật.

Đệ tử chân truyền Bắc phong tuyệt đối không thể bị ám sát.

Dám ám sát, mặc kệ ngươi có thể thành công hay không đều phải đền mạng.

Đây chính là thái độ của Bắc phong, thái độ của Nguyên Nguyên Thượng Nhân.

……..

Trường Xuân Cư trong trận gió lốc này vô cùng yên tĩnh.

Trong chủ phòng, Lý Nguyên Bạch ngồi, Lục Nguyên đứng.

Lý Nguyên Bạch đang nhẹ xoa tay:

- Tây Châu tam cự kiếm xong đời rồi.

- Một số người dính líu với Tây Châu tam cự kiếm cũng tiêu rồi.

- Mượn cơ hồi bão tố Bắc phong lần này, Tư Mã Trường Bạch sắp đặt một ít cơ sở ngầm đều bị quét sạch.

- Tư Mã Trường Bạch bởi vì bị tình nghi nên không dám nhảy ra.

Lý Nguyên Bạch nói:

- Lần này hắn lỗ to.

Bão tố Bắc phong cuốn phạm vi quá lớn, nhưng tổn thất lực lượng lớn nhất là cơ sở ngầm của Tư Mã Trường Bạch. Tư Mã Trường Bạch tràn đầy dã tâm, âm thầm chuẩn bị không ít tay sai, đều giấu không lấy ra. Kết quả lần này bị Nguyên Nguyên Thượng Nhân nhân dịp bão tố quét sạch, ăn bồ hòn.

- Nhưng tiếc nhất là lần này Tư Mã Trường Bạch xóa đuôi sạch sẽ, làm thật tuyệt, cho nên bây giờ còn chưa có chứng cứ. Hắn tham gia việc này, lại không có bất cứ chứng cớ chứng minh là hắn làm. Cho nên lần này chưa thể kéo hắn xuống ngựa, nếu không thì coi như hắn là cửu đại kiếm tiên nhưng có chứng cứ hắn làm thì vẫn theo bổn môn ngũ đại giới, điều thứ ba nội bộ tranh đấu, tàn hại đồng môn, hắn sẽ bị phạt vào Tư Quá Nhai, khó thể đi ra.

Lục Nguyên lẳng lặng nghe, không lên tiếng.

Lý Nguyên Bạch nói:

- Bây giờ ngươi theo lý thì chẳng phải nên giận dữ sao? Dù gì người muốn ám toán ngươi bởi vì cắt đuôi sạch sẽ, tuy tổn thất lực lượng nhưng vẫn giữ được bản thân.

Lục Nguyên cười, cười khẽ nói:

- Bây giờ ta có tức giận thì có tác dụng gì? Bây giờ ta không thể làm gì được Tư Mã Trường Bạch, ta sớm biết điều này rồi. Nhưng ta còn trẻ, còn có cơ hội, gần đến lúc thì tất nhiên có thể đùa chết Tư Mã Trường Bạch.

- Ta không phản đối ngươi đùa chết Tư Mã Trường Bạch.

Lý Nguyên Bạch nói:

- Nhưng ngươi phải biết, thứ nhất, thực lực của Tư Mã Trường Bạch không dưới vi sư, rất khó đối phó, ngươi khó thể đấu lại, đólà thứ nhất. Thứ hai, bổn môn ngũ đại giới điều thứ ba, không được tranh đấu nội bộ, tàn hại đồng môn. Cho nên tương lai ngươi muốn đấu với Tư Mã Trường Bạch thì phải chơi sao cho đẹp chút.

Lý Nguyên Bạch chưa từng cho rằng đệ tử của mình có thể đấu nổi với Tư Mã Trường Bạch, ông còn lo sợ mình vừa đi thì đệ tử sẽ gặp tai họa, sau này phát hiện thì ra đệ tử không tệ chút nào.

Bắc phong đại tái một lần, một lần ám sát này, hai lần âm mưu Tư Mã Trường Bạch đối phó hắn kết quả đều bị đánh rớt răng.

Chỉ cần ông cố chống thân thể tàn tạ này thêm ít năm, chống đến đệ tử trưởng thành càng mạnh hơn, khi ấy rất có khả năng đối phó được Tư Mã Trường Bạch. Trong lòng Lý Nguyên Bạch phút chốc ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

- Nhưng ngươi có thể yên tâm, bây giờ phòng vệ trong phong nằm trong tay Phương sư đệ, phòng vệ ngoài phong là trong tay Độc Cô sư muội. Tư Mã Trường Bạch đã mất hết tất cả chức vụ, muốn đối phó ngươi không có bao nhiêu sức lực.

Lục Nguyên trong lòng đang cười khẩy.

Tư Mã Trường Bạch, ngươi làm giỏi lắm!

Lần trước Bắc phong đại tái, lần này ám sát.

Tốt lắm, mình đều nhớ kỹ.

Đương nhiên Lục Nguyên thích đem những việc đó đặt dưới đáy lòng chứ không thích nói ra, thù hận cũng dìm vào sâu trong tâm. Bình thường sinh hoạt ra sao thì vẫn như vậy, nhưng khi có năng lực báo thù thì hắn chắc chắn sẽ thiết kế hoàn mỹ, thật xinh đẹp, khiến Tư Mã Trường Bạch ngã xuống không thể đứng dậy, thậm chí là hoàn toàn hủy diệt.

Danh môn chính phái, theo lý thì sẽ không có ý nghĩ như vậy, Lục Nguyên vốn cũng không có suy nghĩ đó. Chẳng qua bị Tư Mã Trường Bạch ám toán, hắn lại là tính tình lấy răng trả răng, gậy ông đập lưng ông. Nếu Tư Mã Trường Bạch đã tính kế mình, muốn đưa mình vào chỗ chết thì tất nhiên mình sẽ không nương tay.

Ngươi nhảy ra khỏi quy tắc danh môn chính phái thì ta cũng sẽ nhảy ra khỏi quy tắc danh môn chính phái chơi cùng ngươi.

Nụ cười nhạt cong lên nơi khóe miệng.

Nhưng lập tức nụ cười nhạt biến mất, đổi về bộ dáng lười biếng hằng ngày. Việc này dù sao là chuyện rất xa xôi, mình chỉ cần nhớ thù này là được. Thường ngày nên sống sao thì sống vậy, cả ngày treo hận thù ngoài miệng thì rất mệt, rất không thói quen, trở về mình của bình thường đi.

Như vậy có lẽ nói không chừng sẽ khiến Tư Mã Trường Bạch thả lỏng đề phòng.

Bão tố thật mãnh liệt.

Bão tố lần này quét trong Bắc phong, cũng quét bên ngoài Bắc phong.

Gió lốc ữ dội không biết bao nhiêu người mất mạng bên trong.

Dám đụng vào đệ tử chân truyền là kết quả này.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân đang lập uy.

Toái Càn Khôn

04-03-2013, 10:43 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

9 9 X *?QÆM; dj d9, h?`i *?¦

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Ngay cả Tư Mã Trường Bạch đều bị lão cắt chức, đủ thấy lần này lão thật sự ra tay. Trong lần bão tố này khiến trong ngoài Bắc phong đều biết không nên chọc đệ tử chân truyền Bắc phong. Nguyên Nguyên Thượng Nhân vẫn là bảo vệ người của mình như trước kia. Nhưng bão tố có mạnh hơn cũng có ngày ngừng.

Trận bão tố dần qua đi.

……

Thời gian lại ba một năm.

Lịch triều đình Đại Tấn. Bây giờ là năm ngàn ba trăm ba mươi ba năm lịch Đại Tấn.

Lúc này Hoa Sơn Bắc phong dần trở về bình tĩnh.

Bắc phong.

Ngày này thời tiết tốt, là một ngày sáng sủa.

Mây trắng lững lờ bay, ánh nắng ấm áp.

ở giữa sườn núi Bắc phong, trên một bãi cỏ nằm một thiếu niên. Thiếu niên gối lên trường kiếm nằm trên mặt đất, bên cạnh đặt một bình rượu. Thiếu niên nằm một lát, thỉnh thoảng nắm bình rượu bên cạnh uống vài hớp, rượu vào cổ họng, bất giác lại qua một năm.

Mình đã mười tám tuổi.

Một năm nay Bắc phong nổi bão tố dữ dội, nhưng lúc này gần qua hết. Trong một năm hắn trở lại như trước kia, bộ dáng thường biếng. Không sai, hắn sẽ không quên mối thù với Tư Mã Trường Bạch nhưng thù hận không cần mỗi ngày treo ngoài miệng, vác trên mặt, chỉ cần ghi nhớ trong lòng là được.

Một năm này hắn hiếm khi cố gắng, mỗi ngày thời gian tu luyện nhiều đến ba canh giờ, so với trước cố gắng rất nhiều. Điều này nếu đểđệ tử chân truyền khác nghe được chắc sẽ khóc ròng, bởi vì đệ tử chân truyền mỗi ngày tu hành ít nhất cũng năm, sáu canh giờ.

Một năm nay hắn cũng có tiến bộ.

Có Phong Linh bài bên trong ba con Vân Thố, bốn con Vân Miêu trợ giúp, trong một năm hắn nước chảy thành sông tu luyện đến tình trạng luyện khí kỳ đệ bát tầng tế kinh vi mạch.

Kinh mạch trong người trừ thập nhị chính kinh, bát đại kỳ kinh ra còn một ít tế kinh vi mạch nhưng không rõ ràng. Vốn tiểu thu thiên pháp lực chuyển giữa thập nhị chính kinh và bát đại kỳ kinh, đến luyện khí kỳ đệ bát tầng tế kinh vi mạch thì pháp lực bắt đầu rót vào tế kinh vi mạch, khiến pháp lực lần thứ hai tăng lên.

Luyện khí kỳ thất tầng đến luyện khí kỳ bát tầng không tính khó, chủ yếu là tích lũy pháp lực.

Từ luyện khí kỳ đệ bát tầng tế kinh vi mạch đến luyện khí kỳ cửu tầng đại chu thiên thì khá khó khăn, không phải dễ đột phá. Một khi ngưng luyện đại chu thiên thì pháp lực trong các kinh mạch sẽ liên miên bất tận, so với tiểu chu thiên không biết mạnh mẽ gấp bao nhiêu lần, cường đại đến cỡ nào.

Yến Phi vụt có cảm giác có chuyện rắc rối, trầm giọng nói: "Khổ là ta không cách nào hình dung ra tướng mạo thể hình của y, tuy nhiên nếu cho ta nghe giọng nói của y, chưa chừng có thể nói cho nàng biết y là ai".

Kỷ Thiên Thiên lộ thần sắc e ngại run run, lẩm bẩm một mình: "Chỉ cốt sao y không đuổi theo đến Biên Hoang Tập, vậy thì ta cũng vĩnh viễn không biết thân phận y".

Yến Phi giật mình, minh bạch Kỷ Thiên Thiên đã lún chân quá sâu với kẻ nọ, cho nên dù biết rõ y có vấn đề, vẫn không muốn từ bỏ quan hệ với y, hy vọng được cùng y hưởng thụ niềm vui. Nàng hỏi han mình kỹ càng không phải vì đã phát sinh hoài nghi đối với y, mà là cũng giống chuyện Biên Hoang Tập, hy vọng qua đó biết thêm một chút.

o0o

Yến Phi tiến vào khách sảnh, chỉ còn mình Lưu Dụ ngồi đó, nhắm mắt trầm tư, đến khi Yến Phi đặt vò rượu lên bàn mới mở mắt ra, cười nói: "Yến huynh bê vò Tiên Tuyền Tửu cuối cùng của chúng ta đi đi lại lại trên thuyền, đúng bản sắc một tửu quỷ không hơn không kém".

Yến Phi nói: "Có muốn uống đôi chén không?".

Lưu Dụ lắc đầu: "Ta không quen uống rượu với cái bụng rỗng, cho dù tới tiệc rượu mừng công cũng chỉ uống sơ sơ là ngừng, càng gần đến Biên Hoang Tập, ta càng cần giữ đầu óc thanh tĩnh".

Yến Phi cười: "Như thế cũng không miễn cưỡng. Chúng ta hoặc giả đã thêm một thứ phiền não, kẻ may mắn được Thiên Thiên chung tình, rất nhiều khả năng là Thiên Sư đạo Yêu hầu Từ Đạo Phúc".

Lưu Dụ giật mình nói: "Như vậy há chẳng phải Thiên Thiên yêu lầm chỗ rồi sao? Theo những điều nghe được người này căn cơ vô cùng thâm hậu, tuyệt không kém gì Lư Tuần, chỉ vì hành tung của y phiêu hốt thần bí, chúng ta đến ngày hôm nay đối với y cao thấp béo gầy ra sao vẫn không biết chút gì. Y cùng với Lư Tuần là hai thủ hạ đắc lực của Tôn Ân, ngươi đoán là y cũng hợp tình hợp lý".

Yến Phi nói: "Ta hoàn toàn không phải đơn giản vì nghĩ đến Lư Tuần mà đoán y là Từ Đạo Phúc, mà qua sự việc Vinh Trí, ta núp dưới đáy nước nghe y và Lư Tuần nói chuyện, biết y coi chuyện lừa gạt trái tim con gái nhà người ta là niềm vui".

Tiếp đó đem tình hình Kỷ Thiên Thiên kể hết cho Lưu Dụ.

Lưu Dụ tán thưởng: "Lão ca ngươi vĩnh viễn là chiến hữu tốt nhất của ta, để cho ta biết vấn đề của Kỷ Thiên Thiên. Chuyện này dù to dù nhỏ, cho thấy rằng Thiên Sư đạo nhằm vào An công hành động rất quyết liệt".

Yến Phi đồng ý: "Nếu Thiên Thiên để người này đoạt mất trái tim, rồi lại nhẫn tâm vứt bỏ, thì đối với Thiên Thiên sẽ là một sự đả kích không tưởng tượng nổi, đối với An công cũng hết sức nặng nề! Kế hoạch này của Thiên Sư đạo thật khiến người ta đau buốt đến tận răng".

Lưu Dụ trầm ngâm nói: "Theo ngươi thấy phải chăng Thiên Thiên đã đến mức tự mình khó thoát khỏi tình trạng này?".

Yến Phi gượng cười nói: "Rất đỗi khó nói. Tuy nhiên nàng chịu cương quyết ly khai Kiến Khang, chính là biểu hiện nàng không phải không thể chống lại sức hút của Từ Đạo Phúc".

Lưu Dụ sát khí ngập tràn hai mắt nói: "Nếu y dám đuổi theo tới Biên Hoang Tập, lại để ngươi nhận ra y là Từ Đạo Phúc, chúng ta sẽ tiên hạ thủ vi cường, không từ thủ đoạn tiêu diệt y, tránh để phát sinh thêm phiền phức, để y phá hoại Vô địch tổ hợp của chúng ta".

Yến Phi nói: "Còn một việc cần thương lượng với ngươi, bọn ta cuối cùng là trống dong cờ mở đến Biên Hoang Tập, hay là âm thầm tiến vào đó?".

Lưu Dụ nói: "Vừa rồi chính ta đang suy nghĩ về vấn đề này, cuối cùng cũng nghĩ ra được một kế hoạch tàm tạm, gọi là hai đường cùng tiến. Ngày mai trước tiên thả Cao Ngạn ở vùng phụ cận Biên Hoang Tập, để hắn ngầm tiến vào trước nghe ngóng. Chúng ta thì sẽ chờ đến chính ngọ mới công nhiên đưa thuyền vào bến, khi gặp Cao Ngạn rồi, lập tức có thể nắm được tình hình Biên Hoang Tập".

Yến Phi gật đầu: "Chính xác là biện pháp khả thi, nhất nhất cứ thế mà làm. Lão ca ngươi định lấy thân phận gì đến Biên Hoang Tập?".

Lưu Dụ cười nói: "Đại trượng phu đi không đổi họ, đứng không đổi tên! Hơn nữa ta cần phải dương danh với cái tên Lưu Dụ, lại còn sợ người ngoài không biết tên ta là Lưu Dụ ấy chớ. Còn về chuyện ta là Bắc Phủ binh phó tướng thì không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chơi nước thần bí, có khi lại thu được hiệu quả bất ngờ".

Yến Phi nói: "Hoang nhân thường rất cố kỵ người có quan hệ với quan phủ, may mà ngươi từng nhiều lần ra vào Biên Hoang Tập, bọn họ sớm đã coi ngươi là Hoang nhân, cho nên không có vấn đề gì. Có nhiều kẻ vì trốn tránh binh dịch mà đến Biên Hoang Tập, bọn họ sẽ xem ngươi như đồng bọn".

Lưu Dụ mừng rỡ nói: "Chính như lời Thiên Thiên, chúng ta muốn chinh phục Biên Hoang Tập, chứ không để Biên Hoang Tập chinh phục chúng ta! Có rất nhiều chuyện chỉ có thể tùy cơ ứng biến".

Lúc này Cao Ngạn nổi giận hung hăng bước vào, mặt mũi hầm hầm ngồi xuống đối diện với hai người, trừng mắt nhìn Yến Phi nói: "Có phải ngươi đã đắc tội Kỷ Thiên Thiên không?".

Yến Phi vò đầu bứt tai nói: "Ngươi nói lăng nhăng gì vậy?".

Cao Ngạn phồng mang trợn mắt nói: "Nếu không phải do ngươi đắc tội, vì sao sau khi nàng nói chuyện với ngươi liền tránh vào phòng, cả Tiểu Thi gõ cửa cũng chẳng buồn mở, còn nói không tham gia buổi tiệc mừng ta cải tà quy chính trên thuyền đêm nay".

Yến Phi và Lưu Dụ nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, tỉnh ngộ Kỷ Thiên Thiên đối với người có khả năng là Từ Đạo Phúc tình cảm sâu nặng, vượt ngoài dự đoán của bọn họ.

Lưu Dụ hỏi: "Nàng ta khóc hay không khóc?".

Cao Ngạn tức khí nói: "Nàng đóng cửa không ra, ta làm sao biết được?".

Lưu Dụ ôm đầu, hét to: "Ta đang đau đầu muốn chết đây, cái thứ tình cảm nam nữ ấy, ta là kẻ nhà quê, không nghĩ ra được biện pháp giải quyết".

Cao Ngạn giật nảy mình. nhìn sang Yến Phi, run giọng nói: "Thiên Thiên lại vừa ý ngươi sao?".

Yến Phi cười khổ nói: "Nếu thật như thế, người đau đầu phải là ta chứ không phải Lưu Dụ. Những ngày gian khổ tương lai sắp tới, ta đâu có rảnh để nói chuyện tình ái?". Cao Ngạn nói: "Vậy thì là chuyện gì?".

Yến Phi vươn mình đứng dậy, vỗ vỗ vào vai Lưu Dụ, nhạt giọng nói: "Để ngươi giải thích cho tiểu tử này, hãy nhắc nhở hắn, nếu để hắn vẫn còn hồ đồ như thế này, bọn ta trở lại Biên Hoang Tập khác nào đi tống tử".

Tiếp đó bê vò rượu, than rằng: "Tiệc khánh công đêm nay hỏng rồi, Cao Ngạn cũng không cần khổ sở cải tà quy chính nữa, lại có thể tiếp tục những ngày tươi đẹp hắn đi chơi, ta đi uống rượu".

Nói xong liền đi ra khỏi khoang thuyền.

65. Biên Hoang Kinh Biến

Trong bóng tối trước lúc bình minh lên, thuyền buồm tiến vào một nhánh sông Dĩnh thủy, chầm chậm áp mạn vào bờ.

Lưu Dụ, Yến Phi và Cao Ngạn đứng trên thuyền, từ chỗ ấy với tốc độ của Cao Ngạn chỉ cần hai khắc là tới Biên Hoang Tập, chắc chắn trước bình minh hắn có thể về đến Biên Hoang Tập.

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Trước khi bọn ta về đến Biên Hoang Tập, ngươi ngàn vạn lần không được làm ầm ĩ lên, nếu thấy tình thế không ổn, trước tiên hãy chuồn khỏi Biên Hoang Tập, sau đó mới quay trở lại".

Cao Ngạn hít sâu một hơi thở, gật đầu không nói.

Yến Phi nói: "Ngươi không phải vì Thiên Thiên mà không thoải mái chứ?".

Cao Ngạn cười khổ nói: "Không thoải mái rồi thì làm sao? Ta đâu có ngu như vậy. Không dám giấu hai ngươi, ta bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, có hơi run. Không phải là sợ ai, mà là sợ Biên Hoang Tập không còn là chốn nhân gian vui thú quen thuộc nữa".

Yến Phi nói: "Coi như ta trách lầm ngươi đi, người mà ngươi cần tìm đầu tiên là Bàng Nghĩa, nhớ nói ta có lễ vật mang về cho y".

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Ta dám chắc mười phần là Biên Hoang Tập đã biến thành hung địa đáng sợ nhất thiên hạ! Nhưng nhiệm vụ của chúng ta là phải cải biến nó thành nơi đất lành. Đi đi!".

Cao Ngạn nói: "Gặp lại ở Biên Hoang Tập!" Hai chân vọt lên, lướt khỏi sàn thuyền, lao vào cánh rừng rậm bên bờ, biến mất không thấy đâu nữa.

Lưu Dụ thấy Yến Phi lộ thần sắc hoàn toàn chăm chú, ngạc nhiên nói: "Ngươi đang nghĩ gì mà nghĩ đến nhập thần vậy?".

Yến Phi liếc nhìn gã một cái, điềm đạm nói: "Tai ta đang dõi theo bước chân Cao Ngạn, hiện tại hắn đã đi được ngoài nửa dặm rồi".

Lưu Dụ lập tức song mục lóe sáng, hết sức vui mừng nói: "Võ công của ngươi tựa hồ vẫn không ngừng tiến bộ".

Yến Phi nhíu mày nói: "Thật kỳ quái! Thân thủ của Cao Ngạn tựa hồ cũng đại tiến". Lưu Dụ vui mừng nói: "Có phải ngươi trong lúc trị thương cho hắn, bất ngờ đả thông một vài kỳ kinh kỳ mạch cho hắn không?".

Yến Phi mỉm cười nói: "Cái đó rất khó nói".

Lưu Dụ bá vai chàng, trở lại khoang thuyền. Bọn họ ở lại đó đến giữa ngọ mới tiến về Biên Hoang Tập.

Tiểu Thi hiện thân ở cửa khoang, nhẹ nhàng nói: "Cao công tử đi rồi phải không?". Lưu Dụ thấy nàng ta thần thái đáng yêu, cầm chẳng được nói giỡn: "Tiểu Thi cô nương phải chăng có chút lo lắng?".

Kỷ Thiên Thiên đằng sau Tiểu Thi cười quyến rũ nói: "Không phải là lo lắng, mà là lo lắng đến chết! Biên Hoang là nơi khiến người ta không rét mà run, mấy bữa nay đi trên sông không thấy một tia khói, một bóng người! Ruộng vườn bỏ hoang, thôn làng biến thành đất trọc, tựa như quỷ vực.

Bất quá chính vì như thế, ngày hôm nay lại cảm thấy có thể làm sống dậy tất cả những thứ trước mắt mới là phúc phận lớn nhất".

Lưu Dụ và Yến Phi ngạc nhiên nhìn nhau. Kỷ Thiên Thiên hồi phục thật là nhanh, lại còn ngầm biểu đạt ý xin lỗi, biểu thị bản thân biết quý trọng tất cả những gì hiện có, không vì tâm tình nhi nữ mà làm hỏng chuyện chính.

Kỷ Thiên Thiên liếc mắt một cái, bất ngờ yểu điệu nói: "Biên Hoang Tập đã ngay trước mắt, ba canh giờ nữa chúng ta sẽ tiến vào Biên Hoang Tập, ta không cần phải đi tìm nó trong mộng nữa, nó sẽ là địa phương thế nào đây?".

Biên Hoang Tập xuất hiện xa xa phía trước, lâu thành cửa đông đã sụp đổ mất một nửa, trông giống như một chiến sĩ thà chết không khuất phục, cúi nhìn xuống dòng Phì Thủy trầm mặc cô đơn chảy qua. Nhân vì nơi đó là thành lâu duy nhất chưa sụp đổ, cho nên hiện giờ đã trở thành biểu tượng của đông môn.

Nhìn thấy lâu thành này còn nguyên bóng dáng xưa, Lưu Dụ và Yến Phi cùng cảm thấy trong lòng an ủi.

Kỷ Thiên Thiên đứng tại đầu thuyền, ánh mắt ngời ngời, la to như một đứa bé gái: "Ta thấy bến sông rồi!".

Lưu Dụ nhìn Tiểu Thi hoa dung ảm đạm đứng bên Kỷ Thiên Thiên, quan tâm hỏi: "Tiểu Thi cô nương phải chăng đang có điều lo lắng?".

Tiểu Thi ngượng ngùng khẽ gật đầu.

Lưu Dụ khẽ cười: "Biên Hoang Tập chỉ có một quy củ, đó là coi đao ai nhanh hơn. Mà Yến Phi trước mặt ngươi chính là đệ nhất cao thủ của Biên Hoang Tập, trước đây là thế, hiện tại là thế, tương lai cũng không thay đổi. Vì vậy cô nương thấy những chuyện nhiệt náo sẽ kết thúc tốt đẹp thôi".

Yến Phi không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Kỷ Thiên Thiên cười phì một cái, nói: ”Vậy nếu Yến Phi không trở thành được Biên Hoang Tập đệ nhất cao thủ, bọn ta há chẳng phải đều đi đời nhà ma sao? Lưu công tử an ủi như thế không có hiệu quả. Ta thì vì tương lai mờ mịt khó đoán mà hứng thú, Tiểu Thi thì lại vì chuyện chưa biết mà sinh ra sợ hãi”.

Nàng không hề quay đầu lại, mục quang như gắn chặt vào Biên Hoang Tập đang mỗi lúc một gần, phảng phất như trên đời ngoài Biên Hoang Tập không còn gì đáng để ý nữa.

Tại đây phải nói rõ chút, Tư Mã Trường Phong là đường đệ của Đại Nhật Kiếm Tiên Tư Mã Trường Bạch, nhưng không có bản lĩnh như gã, tư chất bình thường, trình độ không tốt lắm. Nhưng bởi vì gã là đường đệ của Tư Mã Trường Bạch cho nên được đặt chức vụ quán chủ Tư Mã kiếm quán.

Lần này nhất định phải đánh ra lửa.

Tư Mã Trường Phong thầm nhủ.

Bởi vì một năm trước bão tố Bắc phong, Tư Mã Trường Phong nhịn một năm. Đối với Tư Mã Trường Phong, nhịn một năm đã đủ lâu, giờ rốt cuộc có thể lần nữa làm việc. Tư Mã Trường Phong cười cười, nhìn nhiều người vây quanh, rất có niềm tin hôm nay có thể một pháo xông thiên.

- Lần này Tư Mã kiếm quán chúng ta lại mở cửa, vẫn là thông lệ cũ, tổng cộng dựng mười cửa, mỗi qua một cửa sẽ có thù lao không nhỏ, nói không chừng còn có thể được huynh trưởng ta chỉ vài chiêu.

Tư Mã Trường Phong cười lớn nói:

- Trừ điều đó ra, ngày hôm nay có thể thông qua vài quan, nói không chừng sẽ được chút quà đặc biệt.

Nghe câu này đám người bên cạnh cũng cất tiếng cười.

tán tu tại đây chờ hcinhs là cơ hội này. Chỉ cần thông qua vài cửa đạo quán là sẽ có phần thưởng dày, nói không chừng còn có thể làm thuộc hạ của Tư Mã Trường Bạch. Đối với tán tu không có chỗ dựa, đầu vào cửu đại kiếm tiên như Tư Mã Trường Bạch chính là việc cực kỳ tốt đẹp.

Đám người bình thường đứng xem cũng kêu la tốt tốt. Họ chỉ là đến xem, càng mau có đám tán tu khiêu chiến mười cửa càng tốt, còn lại họ không quan tâm.

Tư Mã Trường Phong cười to nói:

- Đúng rồi, ngày hôm nay chúng ta mở quán, nghe nói có vài nhà kiếm quán muốn đến đá quán chúng ta. Nhưng, ha ha, tùy tiện đến, nếu đến Tư Mã kiếm quán đều tiếp hết.

Câu này tất nhiên là nói nhảm.

Đùa cái gì, kiếm quán thế lực dưới tay Tư Mã Trường Bạch ai mà dám đắc tội, ai dám đến đá quán?

Tư Mã Trường Bạch chính là cửu đại kiếm tiên khá nổi tiếng. Danh tiếng Đại Nhật Kiếm Tiên Tư Mã Trường Bạch ai không nghe, không ai không biết. Tuy một năm trước bị tước chức vụ, mất mặt nhưng Đại Nhật Kiếm Tiên Tư Mã Trường Bạch là nhân vật trung đẳng trong Bắc phong lục kiếm tiên.

Tư Mã Trường Phong thấy đám người cuồn cuộn bên cạnh thì bật cười.

Lần này mở lại kiếm quán chắc chắn sẽ thành công!

……

Lúc này, trong đám người.

Lục Nguyên nở nụ cười.

Hai người Diệp Phương, Diệp Viên đứng cạnh cùng phát hiện Lục Nguyên đang cười.

Diệp Phương mẫn cảm nhận ra, hỏi:

- Lục sư huynh, ngươi định làm gì?

Lục Nguyên cười cười đáp:

- Tất nhiên là đá quán.

Diệp Viên ở bên cạnh nói:

Mọi người ở mặt ngoài nhất định phải chơi trong vòng quy tắc, nếu muốn nhảy ra khỏi vòng quy tắc thì cũng được, nhưng đừng để bị người bắt đuôi, nếu không thì, hì hì, đến lúc đó thảm lắm. Đây chính là quy tắc trò chơi, kỳ thực có quy tắc trò chơi cũng tốt, mọi người đều sẽ đùa trong vòng, ngẫu nhiên nhảy ra khỏi quy tắc phải vô cùng cẩn thận, so với môn phái ma đạo không có quy tắc, cường giả sống sót, kẻ yếu đi chết thì tốt rất nhiều.

Lục Nguyên chợt phát hiện một việc khiến mình rất buồn bực. Giờ mình đá quán xong rồi, khiêu chiến cũng xong, tiếp theo nên làm gì? Không lẽ đánh một hơi nữa? phải rồi, mình có thể phóng hỏa, thiêu hết Tư Mã kiếm quán, đây là ý kiến hay.

Chỉ cần đốt lửa hủy Tư Mã kiếm quán, muốn xây dựng lại không phải chuyện đơn giản, sẽ vì một mình hắn đánh đến rớt danh tiếng, ít nhất trong thời gian ngắn Tư Mã kiếm quán nguyên khí đại thương.

Tốt lắm, vậy phóng hỏa đi.

Toái Càn Khôn

05-03-2013, 11:28 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

9dX *?QÆM; dN 3y, S?¦M; >Ä

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Phóng hỏa là một loại kỹ thuật, đây là lần đầu tiên mình đụng kỹ thuật thế này. Trong lòng Lục Nguyên vui vẻ lạ lùng.

……

Lúc này trong đám người có một người đàn ông đội mũ. Khuôn mặt người đàn ông ẩn dưới mũ chỉ lộ chòm râu dưới cằm, hiển nhiên tuổi tác không nhỏ, ít nhất khoảng ba mươi tuổi.

Người đàn ông đội mũ lầm bầm:

- Kiếm ý, không ngờ là kiếm ý. Ta là đệ nhất đệ tử chân truyền kiếm tông Đông phong Triêu Dương Phong chỉ mới sờ được lằn ranh kiếm ý không lâu, hơn nữa ta đã ba mươi ba tuổi, không ngờ Bắc phong Vân Đài Phong sẽ có một thanh niên tuổi trẻ vậy đã nắm giữ kiếm ý. Rốt cuộc ta là kiếm tông hay hắn là kiếm tông?

Người đàn ông đội mũ lẩm bẩm, hiển nhiên có chút buồn rầu.

Nghe lời gã tự nói thì chắc là đệ nhất đệ tử chân truyền Đông phong Triêu Dương Phong Thạch Triêu Dương, cũng là trong đệ nhất đệ tử chân truyền kiếm tông Đông phong Triêu Dương Phong số rất ít luyện thành kiếm pháp trấn phong Đông phong Triêu Dương Nhất Khí kiếm pháp.

Đông phong Triêu Dương Phong, kiếm pháp trấn phong là Triêu Dương Nhất Khí kiếm pháp.

Nam phong Lạc Nhạn Phong, kiếm pháp trấn phong là Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức.

Bắc phong Vân Đài Phong, kiếm pháp trấn phong là Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm.

Kiếm pháp trấn phong có huyền bí riêng.

Vân Vụ Cung.

Vân Long Điện.

Nơi này cho người ấn tượng là nghiêm túc, sâm nghiêm, yên lặng trang nghiêm.

Nơi này là chỗ Bắc phong cửu đại kiếm tiên xử lý chính sự. Vẫn là cái ao trước Vân Long Điện, trên ao một con chim vàng anh khẽ hót tăng thêm không khí rộn rã cho Vân Long Điện. Nơi khác đều là nghiêm túc, yên lặng, trang nghiêm.

Hộ vệ nơi này ai nấy xụ mặt, đứng thẳng tắp như cây thương.

Trong Vân Long Điện thường chỉ xuất hiện cửu đại tri danh kiếm tiên, như là Bắc phong lục kiếm tiên. Mấy ngày gần đây Thùy Mộ Kiếm Tiên Lý Nguyên Bạch thì lý do thân thể nên ít đến, Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi thì đến rất thường xuyên, bình thường chỉ là mấy người này.

Ngày hôm nay, trong Vân Long Điện đến khá nhiều người.

Ngồi có bảy vị cửu đại kiếm tiên…Nguyên Nguyên Thượng Nhân, Thùy Mộ Kiếm Tiên Lý Nguyên Bạch, Đại Nhật Kiếm Tiên Tư Mã Trường Bạch, Quân Tử Kiếm Tiên Phương Nho, Cô Tâm Kiếm Tiên Độc Cô Diệp, Viên Dung Kiếm Tiên Diệp Dương Dung, Phi Thiên Kiếm Tiên Sở Phi. Bảy người này đều có mặt, không thiếu một ai. Bây giờ bảy vị tụ tập một chỗ không dễ dàng, đủ cả bảy vị cửu đại kiếm tiên.

Trừ bảy vị cửu đại kiếm tiên ra còn đứng đệ ngũ đệ tử chân truyền Tư Mã Bác, đệ lục đệ tử chân truyền Lục Nguyên, đệ cửu đệ tử chân truyền Diệp Phương, đệ thập đệ tử chân truyền đệ cửu đại trưởng lão trong thập đại đệ tử chân truyền. Đệ tử bình thường Tư Mã Hạo, đệ tử bình thường Tư Đồ Tả, đệ tử bình thường Tư Đồ Hữu. Đệ tử bình thường Tư Mã Ôn, đệ tử bình thường Tư Mã Viêm.

Trừ những người đó ra còn có bốn môn khách Hoa Sơn là Tấn Cầm Nhất, Ngụy Kỳ Nhị, Triệu Thư Tam, Hàn Họa Tứ.

Gió đang thét ngoài ngoài cung điện.

Cuồng phong rống gầm.

Yên tĩnh, đây là cảm giác đầu tiên trong Vân Long Điện hiện nay.

Tĩnh như chết.

Trong lặng ngắt như tờ, mắt Nguyên Nguyên Thượng Nhân nửa khép nửa mở. Độc Cô Diệp khóe môi treo nụ cười chẳng biết vì gì. Phương Nho sắc mặt không thay đổi nghiêm nghị. Diệp Dương Dung cười tủm tỉm, vĩnh viễn bộ dạng con buôn hòa khí phát tài. Lý Nguyên Bạch đôi mi trắng rũ xuống, mắt như nhắm. Tư Mã Trường Bạch mặt treo nụ cười nhạt. Sở Phi ngồi ở cuối cùng như không liên quan đến mình, mặt không biểu tình.

Bảy vị cửu đại kiếm tiên đều là hạng kinh nghiệm sóng gió.

Muốn từ trên mặt họ thấy ra suy nghĩ là đang nằm mơ!

Bảy người họ ai không khôn ngoan không thâm sâu.

Bảy người họ có cách nghĩ riêng, chỉ chính họ mới biết.

Đương nhiên kỳ thực bên trong ba người Phương Nho, Độc Cô Diệp, Sở Phi thực ra không nghĩ gì hết. Bởi vì ba người vừa nhận được tin, nói là đệ tử của tmt và đệ tử Lý Nguyên Bạch xảy ra xung đột, khẩn cấp phán xét trong Vân Long Điện cho nên mới vội vàng chạy tới.

Còn bốn người khác, Nguyên Nguyên Thượng Nhân là chủ một phong tất nhiên là biết. Lý Nguyên Bạch, Tư Mã Trường Bạch là sư phụ đương sự cũng biết. Diệp Dương Dung phụ trách tình báo nên phải biết.

Lại nói bây giờ Tư Mã Trường Bạch không chỉ bực thôi, là tức chết được.

Gã không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy. Lục Nguyên, hậu bối kiếm thuật không tệ lại gan to bằng trời, lúc Tư Mã kiếm quán dưới tay gã khai trương dám đến đá quán, đánh bại chủ tướng mười cửa Tư Mã kiếm quán, còn đốt Tư Mã kiếm quán thành tro bụi.

Thật to gan!

Tiểu tử hậu bối bình thường dám tập kích kiếm quán dưới tay mình, đúng là ăn gan hùm mật gấu mà!

Tư Mã Trường Bạch trước nay là người rất bá đạo, nhìn từ danh hiệu của gã thì biết. Đại Nhật Kiếm Tiên, kiếm như mặt trời ban trưa, mặt trời trên cao che giấu tất cả, che chắn mọi thứ. Kiếm của gã bá đạo, công pháp của gã bá đạo, con người gã càng bá đạo, nói mục tiêu cả gã khá lớn.

Mục tiêu của gã là làm chủ Bắc phong, nhận vị trí của Nguyên Nguyên Thượng Nhân. Theo gã thấy thì Nguyên Nguyên Thượng Nhân đã già rồi, không dùng được, quá bảo thủ, nên là gã tuổi trẻ, bá khí nhận chủ Bắc phong mới là lẽ phải, xem đem Bắc phong đi đến huy hoàng.

Gã bá đạo với Lục Nguyên thể hiện ở chỗ gã luôn cho rằng mình có thể đoạt vị trí đệ tử chân truyền của Lục Nguyên, có thể phái Tây Châu tam cự kiếm đi ám sát hắn. Dù sao điều gaxc làm là đương nhiên, Lục Nguyên dám phản kích gã, dám chủ động tập kích kiếm quán dưới tay gã thì không được.

Cho nên trong lòng gã cực kỳ giận dữ.

Tiểu tử này lại dám không sợ mình, còn chủ động tập kích thế lực dưới tay mình.

Tư Mã Trường Bạch thầm giận trong bụng, cũng cảm giác thuộc hạ toàn đám vô dụng. Lần này thuộc hạ gã có hơn mười người đi kiếm quán, trong đó có đệ tử chân truyền Tư Mã Bác, có thân phận môn khách như cầm kỳ thư họa, kết quả đụng phải Lục Nguyên đều thua.

Thật vô dụng!

Tiểu bối Lục Nguyên đúng là có chút bản lĩnh, kiếm thuật không tệ, nhưng chỉ vẻn vẹn là thế thôi.

Diệp Dương Dung bỗng cười nói:

- Lục Nguyên, thực lực của ngươi không tệ, một người đấu với cầm kỳ thư họa mà thắng được.

Bình thường Diệp Dương Dung là lão già dễ ở chung, việc không liên quan mình đứng xa nhìn. Nhưng bây giờ chuyện liên quan đến Diệp Viên của gã cũng bị cuốn vào trong, cho nên Diệp Dương Dung chỉ có thể bước chân vào.

Diệp Dương Dung nói xong, Độc Cô Diệp, Phương Nho, Sở Phi chưa biết nội tình bên trong đều kinh ngạc. Họ chưa biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đang muốn nghe kể thì Diệp Dương Dung bỗng nhưng thốt lời, tiểu tử Lục Nguyên lại dám một mình đấu bốn người cầm kỳ thư họa.

Hơn nữa còn đấu thắng.

Thật là một tiểu bối khiến người giật mình. Nếu nói trước đó Lục Nguyên đấu với Tây Châu tam cự kiếm mọi người còn cho rằng Lục Nguyên và đệ thập đại đại đệ tử Vân Dật, nhị đệ tử Vân Bình ai mạnh ai yếu thì bây giờ khẳng định Lục Nguyên tên lười này càng cường chút.

Độc Cô Diệp cười cười nói:

- Kêu chúng ta nói chưa kể gì hết đã trực tiếp nói vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Cũng tốt.

Diệp Dương Dung lập tức nói ra việc Lục Nguyên tập kích Tư Mã kiếm quán. Lúc này, ba người Phương Nho, Độc Cô Diệp, Sở Phi đều kinh ngạc nhìn hướng Lục Nguyên. Dám khiêu khích kiếm quán dưới tay Tư Mã Trường Bạch, Lục Nguyên này đúng là gan to bằng trời.

Vốn chỉ biết đệ tử Lục Nguyên kiếm thuật rất tốt, thiên phú về kiếm đạo không tệ, không ngờ vị này làm việc sẽ liều lĩnh như vậy.

Tư Mã Trường Bạch thân phận là sư thúc, bản thân như mặt trời ban trưa, có rất nhiều thuộc hạ, không ngờ Lục Nguyên dám chhủ động chọc Tư Mã Trường Bạch.

Gan to bằng trời! To gan làm loạn!

Độc Cô Diệp cười khẽ nói:

- Hay cho người to gan làm loạn, nhưng ta thích.

Cô Tâm Kiếm Tiên Độc Cô Diệp trong Bắc phong cửu đại kiếm tiên xưa này không thèm để ý người nào, coi như là Tư Mã Trường Bạch bà cũng không nể mặt. Bà trực tiếp nói ra, vỗ tay cười. Sở Phi thì cười tủm tỉm nhìn Lục Nguyên, tràn đầy khen ngợi.

Trong Vân Long Điện.

Sự việc rốt cuộc bày ra. Chuyện là như thế này, hậu bối Lục Nguyên không ngờ gan to bằng trời, to gan làm loạn chủ động khiêu khcihs Tư Mã Trường Bạch. Độc Cô Diệp vỗ tay cười, cười nhạo Tư Mã Trường Bạch. Bà sẽ không cho Tư Mã Trường Bạch mặt mũi gì.

Tư Mã Trường Bạch mặt trầm như nước nói:

- Đích thực có chuyện này, nhưng hậu bối Lục Nguyên đã phạm môn quy. Môn quy Hoa Sơn điều thứ nhất, khi sư diệt tổ, bất kính tôn trưởng. Tư Mã kiếm quán là sản nghiệp danh nghĩa của ta, điều này Lục Nguyên cũng biết vậy mà vẫn dám đi đá quán, đây là bất kính tôn trưởng. điều thứ ba nội bộ tranh đấu, tàn hại đồng môn, Tư Mã kiếm quán của ta là sản nghiệp danh nghĩa Hoa Sơn Bắc phong hắn lại dám phóng hỏa đốt cháy, xem như phạm môn quỷ. Tiểu tử này bất kính tôn trưởng, nội bộ tranh đấu, có đưa đi Tư Quá Nhai cũng không quá.

- Cái này…

Nguyên Nguyên Thượng Nhân nhìn Lục Nguyên, hỏi:

- Ngươi giải thích thế nào?

Quy tắc là quy tắc.

Môn quy là môn quy.

Lần này Tư Mã Trường Bạch định mượn quy tắc đùa chết Lục Nguyên, coi như không đùa chết hắn cũng phải khiến hắn lột tầng da. Tư Mã Trường Bạch là kiêu hùng, biết chơi ám sát ngoài quy tắc, cũng biết mượn quy tắc giết người.

Tuy Nguyên Nguyên Thượng Nhân rất đồng ý thấy Lục Nguyên thiêu kiếm quán dưới tay Tư Mã Trường Bạch nhưng nói thật, lão phải giữ quy tắc này. Lão là chủ Bắc phong, dù không thể hoàn toàn xử lý theo công bằng nhưng ít nhất ở mặt ngoài phải công bình. Nếu Lục Nguyên không cho giải thích thì phải phạt hắn, nhưng Nguyên Nguyên Thượng Nhân sẽ cố ý phạt nhẹ thôi.

Ánh mắt lão nhìn hướng Lục Nguyên.

Lục Nguyên cười cười nói:

- Ta đối với hai điều Tư Mã sư thúc nói là bất kính tôn trưởng, đồng môn tranh đấu thì tuyệt đối không nhận, cũng không dám nhận.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân ừ một tiếng, chờ Lục Nguyên giải thích tiếp.

Lục Nguyên nghiêm giọng nói:

- Trước lúc ta đến đá quán có nghe đệ đệ Tư Mã sư thúc là Tư Mã Trường Phong nói một câu thế này, đúng rồi là: Đúng rồi, ngày hôm nay chúng ta mở quán, nghe nói có vài nhà kiếm quán muốn đến đá quán chúng ta. Nhưng, ha ha, tùy tiện đến, nếu đến Tư Mã kiếm quán đều tiếp hết. Lúc đó đột nhiên nổi lên ham muốn chiến đấu lại nghe câu kia, nghĩ muốn so đấu với thuộc hạ của Tư Mã sư thúc một phen cho nên mới đến đá quán. Hoàn toàn là do Tư Mã Trường Phong trước nói có thể đá quán cho nên ta mới đá quán, sao tự dưng thành bất kính với Tư Mã sư thúc, sao lại thành đồng môn tranh đấu? Ta đối với Tư Mã sư thúc chính là vô cùng ngưỡng mộ.

Diệp Phương, Diệp Viên cười muốn đau bụng.

Người có mặt chỉ cần hơi hiểu Lục Nguyên là nén cười muốn rút gân.

Nổi lên ham muốn chiến đấu!

Người được gọi là Văn Thanh tiểu thư bề ngoài thật nhìn không ra là một cô gái, toàn thân ăn mặc theo lối võ sĩ, đầu búi tóc kiểu đàn ông, tuy dáng dấp hàng mi vẽ dài tận bên tóc mai tràn đầy nữ tính, nhưng đường nét rõ rệt, sống mũi cao thẳng, đôi mắt thâm thúy hữu thần, thân hình cao ráo thẳng thớm, cứ như là một lang quân tuấn tú vậy.

Mười ba kỵ sĩ đồng hành với nàng, ai ai cũng tướng tá quái lạ, mang đủ thứ binh khí, từ đao, kiếm, thương, mâu, cho đến những binh khí kỳ môn như Hồ cương câu, Độc cước đồng nhân, chỉ cần liếc qua là biết đám người đó không phải là hạng tầm thường.

Mỹ nữ ăn mặc nam trang đó xuống ngựa, cái làm người ta chú ý nhất là trên lưng nào có đeo một cái mộc bài nhỏ cao hai thước rộng một thước, hông giắt "chủy nhận" dài một thước rưỡi, khiến cho người ta cảm thấy nàng thiện nghệ cận chiến. Một tấc ngắn, một tấc hiểm, toàn thân nàng tạo ấn tượng ngập tràn nguy hiểm và sức phá hoại.

Chúc lão đại dẫn đường, nàng không nói tiếng nào dẫn đám thủ hạ tiến vào ngôi chủ đường ở hậu viện có gắn bảng "Trung Nghĩa Đường".

Trong đường phía bắc bày hai cái ghế thái sư, tả hữu có mười lăm cái ghế, người được gọi là Văn Thanh tiểu thư không khách khí ngồi xuống một trong hai cái ghế chủ tọa, đám thủ hạ không đợi phân phó đều ngồi dãy ghế bên phải, những người từ cấp đường chủ trở lên của Hán bang liền ngồi bên trái.

Chúc lão đại ngồi xuống bên cạnh nàng, còn chưa nói gì, nữ tử đã điềm đạm thốt: "Văn Thanh biết được chuyện Yến Phi, cha đã đoán biết y sẽ đến Biên Hoang Tập gây rối, cho nên Văn Thanh lập tức đến đây, giúp Chúc thúc thúc ứng phó y".

Chúc lão đại thở phào: "Giang đại ca quả nhiên tin tức linh thông, có Văn Thanh đến thì ta an tâm rất nhiều. Yến Phi tên tiểu tử này nào ngờ kiếm thuật đột nhiên đại tiến, bọn ta không có chuẩn bị, để cho y đánh không kịp đỡ, còn đả thương mười bảy huynh đệ".

Giang Văn Thanh chính là ái nữ của Đại Giang bang chủ Giang Hải Lưu, nàng không những được hết chân truyền của Giang Hải Lưu, còn là quan môn đệ tử của Thanh Tịnh ni, người được coi là Ba Thục đệ nhất nhân, nàng rành cả hai nhà, võ công thật không dưới cha mình, Đại Giang bang những năm gần đây phát triển mau lẹ, nàng chiếm công lao rất lớn.

Đại hán đầu trọc khôi ngô ngồi ghế thủ tịch bên phải vỗ vỗ đôi Độc cước đồng nhân mỗi pho nặng hơn năm chục cân, cao khoảng hai thước đeo trên lưng, hừ lạnh: "Chỉ cần tiểu thư gật đầu, tôi lập tức đập nát Yến Phi thành tương, xem y còn bằng cái gì mà xưng vương xưng bá ở Biên Hoang Tập".

Giang Văn Thanh thần sắc bình tĩnh xuất kỳ, dịu giọng: "Đối với công phu của Trực lão sư, bọn ta đương nhiên có lòng tin. Bất quá không nên coi thấp tiểu tử đó, Yến Phi từng cứu Tống Bi Phong bị trọng thương thoát khỏi tay Tiểu Hoạt Di Lặc Trúc Bất Quy và Vương Quốc Bảo, khiến cho gian mưu của Tư Mã Đạo Tử đối phó Tạ An bị bại lộ, dẫn tới Tạ Huyền mò lên Minh Nhật Tự, quyết chiến chém chết Trúc Bất Quy, chuyện này oanh động Giang Tả".

Bọn Chúc lão đại vẫn là lần đầu nghe được chuyện đó, không khỏi rùng mình. Đại hán đầu trọc họ Trực lộ ra nụ cười lãnh khốc: "Yến Phi y càng nổi danh càng tốt, nếu giết hạng vô danh tiểu tốt, làm sao tỏ rõ được thủ đoạn của Đại Giang bang ta". Giọng nói của gã tuy lớn, lại không có ai trách gã khẩu xuất cuồng ngôn.

Đại Giang bang dưới Giang Hải Lưu có tam đại thiên vương, theo thứ tự xếp tên là "Đồng Nhân" Trực Phá Thiên, "Thiểm Vân Đao" Tịch Kính và "Cuồng Sĩ" Hồ Khiếu Thiên, Trực Phá Thiên đứng đầu lần này theo đến, một thân công phu hoành luyện thượng thừa, thêm vào chuyên đánh một đôi Đồng nhân cứng chắc, từng lập vô số công lao hãn mã cho Đại Giang bang.

Giang Văn Thanh song mục bắn ra ánh sáng thông minh, mỉm cười: "Ta không phải sợ Yến Phi, mà là hình thế Biên Hoang Tập trước mắt phức tạp, chỉ thích hợp dùng chiến lược trí óc, không nên ra sức loạn xạ, bất kỳ khinh cử vọng động gì cũng có thể dẫn đến tổn thất lớn, phụ kỳ vọng của cha đối với bọn ta".

Trực Phá Thiên gật đầu không nói, biểu thị phục tùng sự điều khiển của Giang Văn Thanh. Chỉ nhìn thần thái của gã là biết địa vị trong bang của Giang Văn Thanh, không những vì nàng là ái nữ của bang chủ,

+ÁM H¨ pb M¨M; +¦ +?•M i¨B i?U+ ?¼+X

*?9+ H½Q ç¢B M;¢+ M?B M, ô"B M >Q M; h"T ?B M i¢B ?bM? i?¨M? +K+ /B M #®M
ç m F?¬M; çO bS+ ;•v ?¼ - o,M h? M? M¦B ?bM? i? T?S+ i¢T H¨ +?d T?QÆM; /B

:B M; o,M h? M? ç¬B K„i ç T #„M ` i?–M b„+ #ûM M?¼M p¬ #b- iÄ H° bU + M çªK
;B¼M;, ôh`QÈ+ i`"M +?B M S?b h?Ov- M;QÌB >² i? K¢M?- B B +kM; bÊ "B M >Q
M;?`+? +?mv M- F Km®M ç M +?B K°i +?ûM ç m F?¬M; T?ªB H¨ F i–K i?QÌM;X "
iS+- L?B T h?B M >Q¨M +O GQÐM; >² # M; +kM; Km®M M?9M; i v p¨Q "B M >Q M
iÄ +O #¼M i F?¬M; +?Q v #QÈ+ ` F?ÄB GQÐM; >² MY #QÈ+- M;?2 M¦B v ç½
h`QÌM; > M? i?®M; H½M? iBM? M? çB- K'v M;¨v M[b) ç M "B M >Q M; h"TôX

" M *?9+ H½Q ç¢B B B +kM; #B M b„+- >€+? h`QÌM; > M? H¨ M?•M p"i / M? +?'M
+?B M- H¨ M?•M p"i b® ? B +O GQÐM; >² # M;- L?B T h?B M >Q¨M b B ?„M ç M H
"B M >Q M; h"TX

:B M; o,M h? M? i?QM; /QM; i?®i, ô"B M >Q M; h"T ç½ F?¬M; +ÁM H¨ "B M >Q M
+–M ç`M? KQm `²B KÈB ç°M;- M m F?¬M; M; Q +Á i` M? M? m- +m®B +MM; +?d i¢

h`mM; MB M M?•M `•m /¨B M;²B ;? i?O i`+? # M i`€B *?9+ H½Q ç¢B- i v +–K . Q a
i?–M i?€B M M?B M iU ç„+X

L;QÌB M¨v i M ;¼B >² "€B- H„K KQm M?B m F - H¨ [m•M bQ +O >€M # M;- ç` p`
h`bM? h?QÆM; *´ [mªM Hw ç´ i`QÌM;X :½ M;?2 p"v M?Qm K¨v, ôE?¬M; #B i o,M h'

:B M; o,M h? M? M;„i HÌB, ô>² [m•M bQ Km®M +?d +?„+ H¨ i`QM; b® M;QÌB i?2Q
ç•v +¦ E, h?B M h?B M +QM ;€B Mm¬B +O h¢ M- i M¦B ?bM? i? T?S+ i¢T- +?m
?B M i¢B- #¼M i pšM F?¬M; M M [m'v M?B m iÈB h¢ M- h`9+ "'i Zmv +?QM? H¨ K'
b€+? H¨ i€ ç Q b€i M?•M- Î #Ì # M FB t2K HY +?€vôX

>² "€B i? M, ô>B M i¢B #¼M i ç M; KQÊM i? +?dM? ç®M "B M >Q M; h"T- M m ç
>€M # M; +O #¼M i H¨K b Q +ÁM +?¶ çSM; Î "B M >Q M; h"T\ o'M ç u M S?B i'i +-
b€M; M;¨v K B- KK+ iB m +O #¼M i +?d +?•K +?d p¨Q K°i KbM? u M S?B- ç•m +¦
i vôX

:B M; o,M h? M? ?ÄB, ôa Q H¢B T?ªB ;BªB [mv i u M S?B i`QÈ+ F?B i`ÌB b€M;\ôX

*?9+ H½Q ç¢B HB M ;BªB i?Q+? +?mv M KbM? ç€T SM; pÈB E, h?B M h?B M ç2K i`
F i Hm"M, ô:Bª M?Q i`W F?Y u M S?B i?¨M? +¬M;- ç "¨M; L;?o i`MM; FB M æ L?
B /€K M¦B #¼M i pb bÊ u M S?B K¨ F?m'i T?K+- /•M; +ª +?¶ M¨v +?Q h¢ MôX

h`U+ S?€ h?B M +ªK i?'v H¢, ô*?9+ H½Q ç¢B b Q F?¬M; ç®i ;¼M +?¶ ;¶ ç¦- H¢B T
p"M +?mv M\ôX

>² "€B +?2M p¨Q ;BªB i?Q+?, ôL;QÌB +O "B M >Q M; h"T ç®B pÈB b€i M?•M +¦ i'
pÈB T?¦M; ?Ä H¢B +¦ +'K F} `'i M†M;- ç m H¨ pb ç½ M?B m H–M +?`m T?ªB M?[M
#¼M i T?¦M; ?Ä ç®i ? i ;¶- i'i b) #` M;QÌB i T?ªM ç®B H M €MX >ÆM M[#¼M "
p +•v ;¶- i?S +?¼M ç m H¨ ;¶ i?QÊM; i?QÊM; ?¢M;- H¢B +¦ i~K [mûi /QÊ+ HB m-
Í "B M >Q M; h"T- T?¨K +€B ;b +¦ i? #€M H'v iB M i?b F?¬M; +¦ B +?`m H½M; T?Q

*?9+ H½Q ç¢B i?'v :B M; o,M h? M? i?–M ibM? M;?o M;ÊB i`B M KB M- i?®i, ôo,M
i? F?¬M; i? F?¬M; ?¨M? ç°M; +O #¼M i - #ˆM; p¨Q HU+ HQÊM; +O #¼M i - i? I
h? M?- i?"i M M i®+ +?B M i®+ [mv i- M?'i +Y i`W F?Y u M S?B- H9+ ç¦ ç€K +ÁM I

:B M; o,M h? M? #bM? ioM? M¦B, ôL m ç u M S?B ç°i p•v ç¨Q i~m- b) tm'i ?B M +K
#ˆM; p¨Q i?U+ HU+ +O S?M EB M pšM #` u M S?B +?¢v i?Q€i F?ÄB "B M >Q M; h
F?„T i?B M ?¢- *?9+ i?9+ i?9+ /€K M¦B M„K +?„+ çQÊ+ b Q\ôX

*?9+ H½Q ç¢B M;"K KB M;X

:B M; o,M h? M? ?ÄB, ô*€+ # M; T?€B HÈM M?Ä F?€+ Î "B M >Q M; h"T ç®B pÈB
b Q\ôX

Chúc lão đại sắc mặt sa sầm, lạnh lùng đáp: ”Hiện tại có tư cách vùng vẫy với bọn ta chỉ có tam đại bang hội Phi Mã hội của Thác Bạt tộc, Bắc Kỵ Liên của Mộ Dung Chiến và Khương bang. Phi Mã hội luôn luôn bất hòa với bọn ta, vẫn vì quan hệ của Yến Phi với Thác Bạt Khuê mà bảo hộ lo lắng cho Bàng Nghĩa, khiến cho bọn ta thận trọng cố kỵ. Chiếu theo lý, bọn chúng có thể toàn lực ủng hộ Yến Phi mà đến đả kích bọn ta, may là bọn ta đã sớm có đối sách, lợi dụng thù hận của Bắc Kỵ Liên đối với Thác Bạt tộc và Yến Phi, thuyết phục Mộ Dung Chiến kềm chế Phi Mã hội. Mộ Dung Chiến đã tận miệng đáp ứng ta, nếu Hạ Hầu Đình gia nhập vòng chiến, bọn họ sẽ không ngồi yên mà xem”.

Giang Văn Thanh điềm đạm hỏi: ”Còn nếu gã ngồi xem thì sao?”.

Chúc lão đại mục quang hung mãnh, trầm giọng: ”Biên nhân trọng nhất là giữ miệng, nếu Mộ Dung Chiến nói mà không làm, Biên Hoang Tập đâu còn chỗ dung thân cho gã”.

Giang Văn Thanh dịu giọng: ”Văn Thanh có chỗ không hiểu, người Hồ ở Biên Hoang Tập duy chỉ có thông qua người Hán bọn ta mà mua bán hàng hóa Nam Bắc mới có đường kiếm lợi, bằng vào một điểm đó, ai dám không nghe lời của Chúc thúc thúc?”.

Chúc lão đại than: ”Biên Hoang Tập là địa phương nhận tiền không nhận người, ai trở ngại giao dịch buôn bán, lập tức trở thành công địch của Biên Hoang Tập. Bọn ta tuy có ảnh hưởng lực đối với người Hán ở Biên Tậ ở

những tông mạch này quan hệ không tốt lắm nhưng dù gì cũng là cùng một tiên môn, làm sao cũng phải tiến đến. Dù cho phong chủ của họ không đến thì tuyệt đối phải cửu đại kiếm tiên xếp hàng đầu đến.

Trừ điều đó ra còn có một số người quan hệ tốt với Nguyên Nguyên Thượng Nhân đi đến. Lúc Nguyên Nguyên Thượng Nhân còn là thiếu niên cũng là vị cửu đại kiếm tiên anh tư bừng bừng, từng ở tu tiên giới trảm yêu trừ ma, đánh ra danh tiếng nổi như cồn, quen biết không ít bạn tốt. Những bạn tốt nay giờ còn sống cũng khá nhiều, tất nhiên sẽ đến.

Nếu muốn tứ đại tiên môn khác đến thì hơi kém tư cách.

Nếu là chủ Hoa Sơn Tiên Môn, hiện giờ là đệ nhất tông sư tu tiên giới Đại Tấn, lĩnh ngộ chín mươi bảy loại kiếm ý Yến Thương Thiên đại thọ thì tứ đại tiên môn lập tức chạy đến chúc mừng ngay. Coi như một số lão quái vật ở góc xa xôi nào đó cũng sẽ ngoan ngoãn đi ra chúc mừng.

Đệ nhất tông sư tu tiên giới Đại Tấn đâu phải người dễ chọc.

Lại nói bây giờ Bắc phong thật là rất náo nhiệt.

Khách từ bốn phong khác, hoặc một số bạn tốt của Nguyên Nguyên Thượng Nhân lần lượt đi đến Bắc phong, khiến nơi này tưng bừng hơn trước kia rất nhiều.

Có nhiều khách nhân đến khiến lúc này mọi người bận vắt giò lên cổ. Sự kiện Tư Mã kiếm quán bị Lục Nguyên phá giờ mọi người không rảnh nhắc tới, mỗi ngày Bắc phong đều trôi qua trong ồn ào.

……

Nếu nói bây giờ Bắc phong có vài chỗ ít ỏi yên tĩnh thì Trường Xuân Cư tuyệt đối là một trong số đó.

Trường Xuân Cư xây ở nơi yên tĩnh.

Đương nhiên nguyên nhân chính yếu là vì chủ nhân hiện nay của Trường Xuân Cư, Lý Nguyên Bạch tuổi thọ sắp tận, người như vậy tuy là một trong Bắc phong lục kiếm tiên nhưng không còn bao nhiêu giá trị lợi dụng. Bằng hữu trước kia của Lý Nguyên Bạch đa số tại trận ly kỳ cốc đã chết. Khi đó Lý Nguyên Bạch cũng bị trọng thương ở Ly Kỳ cốc, nếu không thì tu vi như ông sống trăm năm, thậm chí là mấy trăm năm khỏi phải nói.

Tiếp theo Lục Nguyên ở Trường Xuân Cư, đệ tử chân truyền có chút giá trị nhưng mấy lần hắn đóng cửa không gặp, dần không ai đi quấy rầy hắn nữa.

Cho nên bây giờ Trường Xuân Cư rất yên lặng.

Lúc này Lục Nguyên đang ngồi trong phòng mình.

Trường Hồng kiếm và Dưỡng Ngô kiếm, hai thanh phi kiếm treo nghiêng trên vách tường, Phong Linh bài đặt trước ngực. Trong Phong Linh bài có ba con Vân Thố, bốn con Vân Miêu, nguyên khí vân hệ liên miên bất tận ùa vào thân thể. Có bảy con linh thú vân hệ trợ giúp, không cần hắn cố gắng bao nhiêu tăng pháp lực.

Lục Nguyên suy tư.

Nói chính xác hơn là tổng kết sau cuộc chiến.

Tổng kết lại những cuộc chiến đấu trước kia, không biết khi nào thì bỗng suy nghĩ đi làm tổng kết sau cuộc chiến, đột nhiên nảy ra ý niệm, làm tổng kết chiến đấu đi. Gần đây một số cuộc chiến mình có biểu hiện như thế nào? Chắc là tạm được. Bây giờ mình có hai kiếm ý phong vân, đã triệ tđể hiểu ra. Trừ phi học được càng nhiều kiếm ý, nếu không thì không khả năng tăng lên nữa.

Phong kiếm ý, vân kiếm ý đều ở trong lòng.

Vậy trong cuộc chiến trước kia cho chỗ nào không đủ? Hắn lập tức nghĩ đến lúc đấu với bốn người cầm kỳ thư họa. Cuộc chiến đó pháp lực bốn người cầm kỳ thư họa cao hơn hắn một bậc, binh khí bốn người là cầm, kỳ, bút, cuộn tranh. Chiêu thức của bốn người này quái dị nhiều biến. Nếu không phải lúc đó họ lơ là, mới bắt đầu cùng nhau tấn công thì hắn sẽ gặp rắc rối lớn.

Họ có bốn người mà mình chỉ có một.

Tốc độ bốn người gần bằng mình, lấy bốn chọi một, ra một chiêu họ có thể ra bốn chiêu thì mình sẽ cuống cuống tay chân. May là trước có hai tên bị kiếm của mình khống chế, muốn nhanh cũng không nổi, hai người sau có nhanh cũng vô dụng.

Cho nên bây giờ khuyết điểm lớn nhất mặt kiếm thuật của mình chắc là tốc độ kiếm rất bình thường.

Có lẽ mình nên luyện kiếm một trận, tăng tốc độ ra kiếm đi.

Nếu tốc độ kiếm càng nhanh thì chắc mình sẽ càng mạnh.

Nhưng muốn tăng tốc độ kiếm không phải việc dễ dàng. Đúng rồi, trong tàng thư của sư phụ hình như có bộ 'Cấp Vũ kiếm pháp'. Cấp Vũ kiếm pháp chú ý chính là chữ nhanh, có lẽ mình có thể nghiên cứu bộ kiếm pháp này.

Ngày sáng sủa.

Ánh nắng ấm áp chiếu trên mặt đất.

Thời tiết sáng sủa như vậy bình thường Lục Nguyên vô cùng hoan nghênh. Cuối xuân không nóng, ra chút ánh nắng nằm trên cỏ ngủ thì rất thoải mái. Tốt nhất là có một bình rượu bên cạnh, ngủ đã mắt thì uống ngụm rượu, cực kỳ an nhàn. Nhưng hiển nhiên gần đầy Lục Nguyên không thích ngày nắng lắm.

Mau đổ mưa đi, một cơn mưa thôi cũng tốt.

Bây giờ Lục Nguyên chỉ chờ mong cơn mưa.

Không phải nó ihắn thích mưa, cái gì mưa, gió, sương, tình thơ ý họa cái gì ở trong mắt hắn không bằng gặm đùi heo. Hết cách, hắn là tục nhân, là tục nhân thích ăn uống ngon, không thanh nhã được.

Lại nói hắn từ tàng thư thất của sư phụ lật ra một quyển 'Cấp Vũ kiếm pháp'. Muốn luyện 'Cấp Vũ kiếm pháp' thì đương nhiên chờ mong ngày mưa rồi.

Tu tiên giả bình thường muốn luyện một loại kiếm thuật tuyệt đối không cần trời mưa. Ngươi luyện vũ hệ kiếm pháp chờ trời mưa, vậy luyện tuyết hệ kiếm pháp không lẽ chờ tuyết rơi, làm gì phiền phức như vậy. Bình thường tu tiên giả chỉ cần làm theo quyển sách, từng bước một tu luyện theo chiêu thức là được.

Nhưng dù làm vậy tu tập kiếm pháp được, luyện ra kiếm pháp chẳng qua thành chiêu thức thôi, tối đa đến đệ nhị tầng kiếm thuật cảnh giới người không bó buộc kiếm chiêu, không ngộ được ý trong đó. Muốn thẳng đến cảnh giới kiếm thuật đệ tam tầng kiếm ý là không thể nào.

Đối với Lục Nguyên đã lĩnh ngộ kiếm ý thì không lĩnh ngộ hết kiếm ý tất cả đều uổng công.

Cho nên bây giờ hắn muốn luyện Cấp Vũ kiếm pháp thì phải nhìn mưa rào trong trời đất, muốn mượn đó lĩnh ngộ cấp vũ kiếm ý, do đó chân chính lĩnh ngộ Cấp Vũ kiếm pháp. Kết quả không biết tại sao gần đây trời trong xanh, không có đợt mưa nào, mưa phùn còn không có chứ đừng nói đến mưa rào.

Kết quả muốn khóc, bây giờ mình không thể luyện thành Cấp Vũ kiếm pháp được.

Xem ý mà luyện kiếm là cách luyện kiếm của mình, khách nhau rất lớn với đệ tử khác trong đệ thập đại, khá giống với cửu đại tri danh kiếm tiên.

Xem ra tạm thời không luyện thành Cấp Vũ kiếm pháp rồi. Vài ngày không đổ mưa, Lục Nguyên cũng hết cách, chỉ đành tamj thời từ bỏ Cấp Vũ kiếm pháp.

Tạm thời không luyện được Cấp Vũ kiếm pháp nhưng phải nghĩ cách tăng cao tốc độ kiếm.

Tốc độ kiếm!

Đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, chợt lóe tia sáng.

Trên Bắc phong có rất nhiều thác nước, những thác nước ở giữa khe núi, hoặc là từ trên đổ xuống, đổ cao đến mấy chục trượng. Thác nước đánh xuống có lực cản cực mạnh, có lẽ là nơi luyện kiếm không tệ, mình nên mượn thác nước luyện tốc độ kiếm.

……

Bắc phong có khá nhiều thác nước.

Nổi danh nhất chắc là Tam Trọng Điệp thác nước. Tam Trọng Điệp thác nước này là một vách đá cheo leo, vách chia thành ba khúc, nước từ trên đổ xuống chia thành ba khúc, hình thành cảnh quan Tam Trọng Điệp thác nước kỳ lạ.

Lúc này quanh Tam Trọng Điệp thác nước đầy người. Sắp tới đại thọ năm trăm tuổi của Nguyên Nguyên Thượng Nhân rồi, Bắc phong đến không ít khách nhân. Các vị khách đi tới Bắc phong thì đương nhiên sẽ ngắm cảnh bốn phía một phen. Mấy thắng cảnh nổi tiếng của Bắc phong như Tiêu Công Thạch Thất, Trường Xuân Thạch Thất, Ngọc Nữ Song, Tiên Du Cống, Thần Thổ Nhai, Ỷ Vân Đình, Lão Quân Quải Lê Xử, Thiết Ngưu Đài, Bạch Vân Tiên Cảnh Thạch Bài Phường vân vân đều có không ít người tham quan. Tam Trọng Điệp thác nước đương nhiên cũng có khá nhiều khách đến xem.

Kỳ thực tại Bắc phong có một số thác nước không biết tên.

Cách Tam Trọng Điệp thác nước chưa đến trăm dặm, chỗ này có một thác nước, nhưng nó không nổi tiếng chút nào, không thể so với Tam Trọng Điệp thác nước cực kỳ nổi danh, xung quanh lại nhiều bùn lầy nên rất ít người tới.

Thác nước vô danh cao hơn ba mươi trượng. Thác nước to lớn ầm ầm rót vào trong hồ nước, đánh lên bọt nước trắng xóa cao cao.

Lúc này trong hồ nước đứng một thiếu niên.

Thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi, lưng cõng một thanh phi kiếm trong vỏ, ánh mắt nghiêm túc.

Lục Nguyên hít sâu một hơi nhìn thác nước trước mắt. Không sai, lần này hắn muốn luyện kiếm tại đây. Ánh mắt Lục Nguyên lộ ra nghiêm túc, không giống bình thường lười biếng. Tính tình của Lục Nguyên là bình thường làm biếng, một khi nghiêm túc thì tập trung sức lực gấpm ấy lần người khác.

Luyện kiếm dưới thác nước, nước chảy ầm ầm xuống có sức mạnh to lớn, hắn muốn luyện kiếm dưới thác nước như đi ngược dòng nước.

Dưới tình huống như vậy hắn ra kiếm dưới thác nước, chỉ cần trong nước xuất kiếm nhanh hơn trước kia, một khi ra thác nước thì thì tốc độ xuất kiếm của hắn sẽ hơn xa bây giờ, đây là tính toán của hắn.

Suy nghĩ của con người không thể hạn chế một mặt, không chỉ luyện thành Cấp Vũ kiếm pháp mới có thể tăng nhanh tốc độ kiếm, cách khác cũng được.

Ầm!

Càng tới gần thác nước cảm giác xung lực của nó càng lớn, càng tới gần càng cảm giác dường như cả thế giới đổ sập trước mặt mình, đây là lực lượng đáng sợ cỡ nào! Bọt nước trắng to lớn bắn trên mặt đau đớn.

Không nói nhảm, vỗ vỏ kiếm, vệt sáng đỏ di đọng khắp thân kiếm, Trường Hồng kiếm ra khỏi võ. Tay chuyển đã nắm chuôi Trường Hồng kiếm.

Lần này hắn dùng là Trường Hồng kiếm.

Khi chiến đấu hắn dùng Dưỡng Ngô kiếm, bình thường luyện kiếm thì lấy Trường Hồng kiếm đi. Dù là phi kiếm cũng cần bảo dưỡng, nếu cứ không ngừng sử dụng một thanh kiếm mà không cho thời gian nghỉ ngơi thì sợ là thanh kiếm đó không chịu nổi lăn qua lộn lại như vậy.

Trường Hồng kiếm chuyển tới thác nước, mới đặt dưới thác nước chỉ cảm thấy lực lượng to lớn đang ầm ầm xông đến Trường Hồng kiếm, khiến Trường Hồng kiếm không ngừng hạ xuống. Hắn dùng pháp lực phủ lên thân kiếm mới không để kiếm hạ xuống nữa.

Diệt Hồng Trần

06-03-2013, 10:26 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

9 N X *?Q Æ M ; 3 j 3 9 , E ? ´ G m v M

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nhưng như vậy thì muốn nâng lên khá khó khăn.

Trường Hồng kiếm cứng rắn nâng lên, tuy tốc độ cực kỳ chậm chạp, đâu còn vẻ nhẹ nhàng bình thường, tốc độ thực là chậm như trâu già kéo xe nát vậy. May mắn là luyện tập một lát đã cảm giác được dùng pháp lực là đúng rồi.

Thác nước cao hơn ba mươi trượng đánh xuống có lực lượng lớn như vậy! Khiến tốc độ vận kiếm của mình chậm đến tột độ, tựa ốc sên, thân Trường Hồng kiếm đều bị đè cong.

Nói thật trước khi luyện kiếm thật không biết thác nước cao hơn ba mươi mét có lực lượng lớn như vậy. Tiêu hao xong pháp lực thì hắn ngồi trở về tảng đá bên hồ nước, ăn qua loa. Nhận bảy Vũ Đả Phi Hoa kiếm pháp Vân Thố, Vân Miêu trong Phong Linh bài hồi phục pháp lực. Khi pháp lực lần thứ hai bắt đầu liên miên bất tận di chuyển thì hắn lại đầu vào thác nước, bắt đầu luyện kiếm.

Kỳ thực lúc này Lục Nguyên đã phát hiện, luyện kiếm dưới thác nước thế này chẳng những có thể luyện tốc độ kiếm mà còn có thể luyện pháp lực, đúng là một hòn đá trúng hai con chim.

Thác nước thiên lạc, bán cùng ngân hà tranh lưu, đằng hồng bôn điện, bạch sắc vạn hác.

Ầm ầm sóng lớn như ngân hàng từ trên trời đổ xuống, đánh vào hồ nước. Hồ nước bắn lên bọt nước trắng to lớn, thế cuộn trào mãnh liệt.

Dưới thác nước, một thiếu niên tay cầm thanh phi kiếm đỏ thẫm cố gắng quay người nhảy lên trên.

Một kiếm lại một kiếm ngược thác nước chém ra.

Làm sao chém càng nhanh, Làm sao chém càng cường!

Lục Nguyên từng nhát từng nhát kiếm chém ngược, từ trên cao chém ngược xuống. Thác nước cao hơn ba mươi trượng không ngừng ập xuống. Muốn ở lực trùng kích mạnh mẽ như vậy lật kiếm chém lên không thể nghi ngờ là cực kỳ gian nan, tiêu hao pháp lực rất nhanh, nhưng làm vậy có thể tăng tốc độ kiếm, khiến kiếm thuật càng mạnh hơn.

Lật tay một kiếm lại một kiếm.

Cứ thế lật tay một kiếm lại một kiếm làm bản thân mệt muốn chết, tu hành nghịch thế thác nước thế này vốn rất vất vả.

Đây là ngày tu hành thứ hai, lúc này Lục Nguyên lật tay một kiếm lại một kiếm, chém ngược kiếm ra, nhưng lúc này tốc độ xuất kiếm chậm như ốc sên, tiêu hao pháp lực cực kỳ to lớn. Mồ hôi không ngừng chảy dọc xuống trán, lập tức hòa vào sóng lớn vang ầm ầm.

Dù là ban ngày hay ban đêm đều không ngừng luyện kiếm, chỉ có khi pháp lực cạn kiệt mới dừng lại tĩnh tọa, nhân tiện ăn chút gì bổ sung thể lực bị tiêu hao. Trong lúc tu hành không để ý cái gì đồ ăn ngon, tùy tiện dùng Ích Cốc đan cho qua.

Bình thường hắn lười chảy nhớt, khi cần nghiêm túc thì rất chăm chỉ.

Làm người nên chơi thì chơi, nên nghiêm túc thì phải nghiêm túc.

Con người chính là một sợi dây, luôn căng ra dễ đứt, chỉ có lúc lỏng lúc căng mới là lẽ phải. Đương nhiên thời gian lỏng của hắn rất nhiều, ngẫu nhiên mới căng. Nghĩ vậy hắn bất giác bật cười, mượn lực linh thú vân hệ trong Phong Linh bài, pháp lực không ngừng hồi phục.

Một khi hồi phục pháp lực thì lại tập trung vào tu hành gắt gao.

…….

Tu hành ngày thứ mười lúc này dưới thác nước vô danh, Lục Nguyên vẫn đang tiếp tục ra từng kiếm. Lần này tốc độ xuất kiếm không nhẹ nhàng hơn bình thường nhưng so ban đầu vào thác nước tu hành xuất kiếm như ốc sên thì nhanh rất rất nhiều.

Bây giờ hắn cảm giác rõ ràng đã tiến bộ.

Nếu có tiến bộ, cảm nhận rõ rệt thì cứ tiếp tục luyện đi.

Hít sâu một hơi, hắn lần thứ hai bắt đầu luyện kiếm. Thật ra lúc này Lục Nguyên vui mừng phát hiện mình ở dưới thác nước luyện kiếm khiến tăng mạnh tính kéo dài pháp lực, càng thêm miên miên mật mật, phù hợp đặc tính vân hệ tâm pháp miên miên mật mật. Thực ra bây giờ Lục Nguyên mới phát hiện bản thân thích hợp vân hệ tâm pháp. Hỏa hệ quá mạnh mẽ, vụ hệ nhiều biến, lôi hệ bá đạo, những thứ đó không thích hợp hắn. Giống như vân hệ mặt ngoài đơn giản, thoạt trông không có bao nhiêu uy lực, kỳ thực miên miên mật mật mới càng phù hợp tâm tính của hắn.

Nhân, kiếm, công pháp, kiếm pháp.

Những thứ này phải tương xứng mới đúng.

Nếu người và công pháp tương xứng thì thành công gấp bội.

Người và công pháp không tương xứng thì là làm nhiều mà công ít.

…….

Tu hành ngày thứ ba mươi, dưới thác nước vô dành, Lục Nguyên đang không ngừng chém ngược, từng kiếm từng kiếm nghịch thế thác nước mà lên. Kiếm thế lúc này so với ngày thứ nhất chậm như ốc sên nhanh hơn không biết gấp bao nhiêu lần, nhanh hơn tốc độ kiếm ngày tu hành thứ mười.

Đương nhiên Lục Nguyên cũng biết đây là vì thiên phú kiếm đạo của mình khá cao, cộng thêm một tháng nay ngày đêm tu hành tạo thành. Một tháng nay hắn chưa từng ngừng bước chân tu hành, ngày lẫn đêm, chỉ lúc pháp lực cạn kiệt mới dừng lại.

Nhưng lúc này Lục Nguyên cảm giác được dù tốc độ kiếm tăng không ít nhưng tình hình này cứ cảm thấy rất khó tăng lên thêm.

Khổ luyện mà không cách nào tăng lên chỉ có nhờ vào ngộ.

Hắn lập tức đem tảng đá mình ngồi chuyển tới dưới thác nước, ngồi trên đó, mặc thác nước xô đẩy. Ngồi dưới thác nước minh tưởng, máu thịt cảm nhận thác nước không ngừng đánh vào lực cản mạnh mẽ, Lục Nguyên rơi vào trạng thái trầm tư.

Thác nước từ trên đầu đổ xuống, Lục Nguyên đang suy tư. Dòng nước chảy dường như hơi biến đổi, nước chảy không hoàn toàn giống hệt, có lúc xung kích mạnh, có lúc lực cản yếu. Nếu có thể lợi dụng nước biến hóa thì kiếm của mình sẽ không tầm thường.

Minh tưởng thật lâu sau, Lục Nguyên bỗng mở mắt ra, Trường Hồng kiếm xoay ngược lên.

Trường Hồng kiếm xoay ngược lên, cứ thế xoay ngược lên, Lục Nguyên cảm giác rõ ràng Trường Hồng kiếm xuất kiếm không giống, có thể cảm nhận trên thân kiếm các nơi khác nhau chịu lực cản. Nếu như thân kiếm hoàn toàn ở khu vực lực cản nhược thì có thể càng nhanh hơn không?

Luyện kiếm trong thác nước là như vậy, nếu luyện kiếm trong không khí thì sao? Tu tiên giới có một phần người nghiên cứu đã sớm nghiên cứu ra. Không trung không phải không có gì hết mà tồn tại một loại khí thể, loại không khí này có thể ngăn cản tốc độ trường kiếm. Nước chảy có chỗ yếu, vậy trong không khí phải chăng có khu vực mạnh khu vực yếu đâu?

Tuy khác biệt nhỏ nhưng nếu ở khu vực lực cản yếu ra kiếm chắc sẽ khiến kiếm mình nhanh chút.

Một kiếm chém ra, đôi mắt cẩn thận nhìn biến hóa của nhát kiếm. Đôi tay nắm chuôi kiếm, cảm nhận một chút run rẩy từ thân kiếm. Lúc này tập trung hết sức chăm chú, tất cả tinh thần đều tập trung vào tu hành kiếm thuật.

Suy tư thật lâu sau, Lục Nguyên lật tay ra kiếm, hoặc là xuất kiếm trong thác nước, hoặc là ra kiếm trong không khí, không ngừng Cố Mêar giác biến đổi mỗi một kiếm, biến hóa có nhỏ hơn cũng nghiêm túc quan sát.

…….

Lúc này Lục Nguyên lật tay đâm một kiếm, đâm vào trong thác nước, ngược lên. Ngược lên một kiếm vô cùng linh động, so với nhát kiếm nào trước kia nhanh hơn nhiều. Trường Hồng kiếm đảo ngược đâm lên không trung, tốc độ nhát kiếm này gấp hai tốc độ ban đầu, cực kỳ nhanh nhẹn.

Thành công!

Mình rốt cuộc thành công! Trải qua hai tháng tu hành, rốt cuộc tăng tốc độ kiếm lên gấp hai ban đầu, như vậy thì mặt kiếm thuật mình sẽ tăng vọt, sức chiến đấu cũng tăng theo, tốc độ kiếm càng nhanh. Giờ bốn người cầm kỳ thư họa có lập tức ùa lên tấn công cũng sẽ không làm mình e ngại nữa.

Trừ điều đó ra, hai tháng tu hành dưới nước kỳ thực cũng tu hành cả pháp lực, đẩy pháp lực lên đến trung kỳ luyện khí kỳ đệ bát tầng tế kinh vi mạch.

Dưới thác nước ầm ầm, Lục Nguyên cất tiếng cười.

Hai tháng tu hành có thành quả, Trường Hồng kiếm nhoáng lên một cái về vỏ, tốt lắm, lần này luyện kiếm hoàn tất. Hắn bước nhanh ra khỏi hồ nước, bước ranh ra khỏi vùng đầm lầy, chạy hướng Trường Xuân Cư. Qua hai tháng khổ tu, một khi tu tới mục đích liền thấy mệt mỏi vô cùng lan khắp người.

Trước ngủ một giấc rồi tính.

Ánh chiều tà ở núi tây biến đổi màu sắc, vô biên ráng màu nhuộm đỏ núi tây.

Mây biến đổi không ngừng.

Hoàng hôn khiến cây cỏ Trường Xuân Cư đều phu một tầng vàng nhạt, sắc hoàng hôn. Lục Nguyên đang đứng trong sân. Lý Nguyên Bạch râu tóc bạc trắng chắp tay đi trong sân.

- Tịch dương vô hạn hảo, chỉ là gần hoàng hôn.

Một câu thơ bao gồm nhiều ý.

Lục Nguyên không lên tiếng, biết bây giờ không cần hắn nói gì.

Keng! một tiếng, Dưỡng Ngô kiếm về vỏ, Lục Nguyên gật đầu bình luận.

Dù sao là đồng môn so tài, chỉ có thể đánh đến đây.

Cái này xem như đánh giá kiểu gì!

Triệu Nam cảm thấy muốn khóc. Gã bình thường là thiên chi kiêu tử khí tông Tây phong, là đệ tử thiên tài trong khí tông, được nhiều cửu đại kiếm tiên khích lệ. Lần này gã phụng mệnh sư phụ Triệu Thương Chi đến đối phó Lục Nguyên, kết quả thua thê thảm, không chỉ là thua, thua xong còn bị đối phương đánh giá: ngươi không tệ, có thể buộc ta di chuyển né tránh, còn dùng kiếm tay phải.

Kiểu nói đó, đánh giá đó sao mà giống trưởng bối đánh giá vãn bối.

Trời thấy đổ lệ, mình chỉ muốn thắng đối phương.

Kết quả thua thảm như vậy! Còn bị đối phương đánh giá như thế.

Quá thống khổ!

Bây giờ Triệu Nam cảm thấy tất cả người trong Đức Hưng phạn trang, đều đang cười nhạo mình. Bây giờ là giây phút đau khổ nhất đời gã, là bi kịch nhất trong đời.

Chỉ thấy chưởng quỹ Đức Hưng phạn trang tiến đến hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

Triệu Nam gật đầu, lòng dâng lên cảm động, vẫn có người quan tâm mình thôi, không tính tuyệt vọng.

Chưởng quỹ Đức Hưng phạn trang thấy Triệu Nam gật đầu thì nói tiếp:

- Mới rồi ngươi dùng pháp thuật đánh nát hai mươi cái bàn, ba mươi ba bình trần niên mỹ tửu, mười sáu bát cơm tẻ bao gồm linh khí, ba bát thượng đẳng linh rượu, tổng cộng phải bồi thường tiệm anh của ta ba mươi hai linh thạch.

Triệu Nam vốn cho rằng chưởng quỹ đến an ủi mình, kết quả không ngờ phải bồi thường, còn bồi thường cao đến ba mươi linh thạch.

- Tại sao Lục Nguyên cũng đánh vỡ mà ngươi không tìm hắn đòi?

Chưởng quỹ cao giọng nói:

- Bởi vì Lục Nguyên từ đầu tới đuôi không tổn hại vật gì hết, luôn là pháp thuật của ngươi đập phá. Sao, không muốn bồi thường? Tiệm ăn chúng ta được Dung trưởng lão Diệp Dương Dung trong Bắc phong cửu đại kiếm tiên bảo hộ à!

Triệu Nam bi thương tuyệt vọng, mới rồi còn tưởng thua dưới tay Lục Nguyên là giây phút bi kịch nhất đời mình, giờ cảm thấy sau thất bại bị chưởng quỹ đòi nợ mới là giây phút bi kịch nhất đời.

Lục Nguyên thật là cái tên khiến mình nghe liền muốn khóc.

Bắc phong đúng là nơi khiến mình muốn khóc.

Nhưng Triệu Nam lập tức phát hiện đây chưa phải là lúc muốn khóc nhất, đợi thấy sư phụ ồi, nếu sư phụ nghe nói gã thua Lục Nguyên thì chắc chắn đó là lúc gã khóc rống.

Sư phụ Thương Khí Kiếm Tiên Triệu Thương Chi đã sớm nói rồi:

- Thua ai cũng không thể thua đệ tử của Lý Nguyên Bạch.

Sư phụ Triệu Thương Chi hậnt hù kiếm khí tông Lý sư bá chính là đổ nước tam giang ngũ hồ cũng tẩy không sạch.

Tình địch!

Từ nhỏ đến lớn không biết bao nhiêu lần Triệu Nam nghe sư phụ Triệu Thương Chi nhắc tới tình địch Lý Nguyên Bạch, không biết bao lần nói gã phải thắng đệ tử của Lý Nguyên Bạch Lục Nguyên, lời nói còn văng vẳng bên tai.

Kỳ thực Triệu Nam không phát hiện sư phụ Triệu Thương Chi cũng muốn khóc như gã. Triệu Thương Chi luôn đem Lý Nguyên Bạch thành tình địch lớn nhất, nhưng vấn đề là Lý Nguyên Bạch không ghi nhớ người này, một kẻ thua cuộc mà thôi, đây là ấn tượng của ông với Triệu Thương Chi.

Ngươi đem người ta thành tình địch, người ta căn bản không đặt ngươi trong lòng, cái này còn chưa muốn khóc sao?

Đôi sư đồ Triệu Thương Chi, Triệu Nam kỳ thực là tổ hai người muốn khóc.

Khi Triệu Nam tuyệt vọng muốn khóc thì tại Đức Hưng phạn trang, kiếm tông Nam phong đệ tứ đệ tử chân truyền Vệ Bi đánh rùng mình. Vốn gã định tìm Lục Nguyên đấu lần nữa, nhưng giờ xem ra không nên đi tìm hắn, đấu với thiên tài kiếm đạo thế này rất đáng sợ. Cho dù gã có luyện thành Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức cũng quyết không đấu cùng Lục Nguyên.

……..

Lục Nguyên đi ra Đức Hưng phạn trang, tay cầm một hồ lô rượu, đang suy tư trận chiến vừa ròi.

Hắn hơi lười, vì lười nên phải tốn càng ít thời gian đạt thành nhiều mục đích.

Ví dụ tổng kết sau cuộc chiến.

Tổng kết sau cuộc chiến có lợi ở chỗ tổng kết ra sở trường và khuyết điểm của mình, càng tốt nhìn rõ bản thân.

Có thể nói người giỏi tổng kết sau cuộc chiến mất một nửa sức lực là có thể đạt đến hiệu quả những người khác cố gắng.

Tùy tiện hớp ngụm rượu, hắn tiếp tục suy tư. Lần này hắn lại một lần xinh đẹp lấy kiếm phá pháp.

Nhưng không phải nói bây giờ hắn có thể một kiếm phá vạn pháp, muốn chân chính một kiếm phá vạn pháp thì hắn còn cần tu hành, cần cố gắng hơn.

Tổng kết lần này là, hắn có thể phá mộc hệ pháp thuật, bởi vì mộc hệ pháp thuật cần lá cây mộc hệ thi triển, hắn chặt đứt hoặc chặn hết lá cây mới phá được mộc hệ pháp thuật. Tương đối thì hỏa hệ pháp thuật, thủy hệ pháp thuật, lôi hệ pháp thuật cần vật truyền tải không phải loại lá cây mà là hỏa, thủy, lôi thì khó chắn.

Nhất kiếm phá vạn pháp, nói thì dễ nhưng làm không dễ chút nào.

Mình nên quay về tàng thư các của sư phụ, xem coi có sách ghi chép làm sao lấy kiếm phá pháp thuật không. Đứng trên vai người đi trước ít tốn sức nhiều. Trường Xuân Cư đã ở trước mắt, Lục Nguyên sải bước.

Lại một hớp lớn rượu.

Rượu vào bụng, nửa tỉnh nửa say, thoải mái.

Kỳ thực đấu với người giống như Triệu Nam khí tông Tây phong là chuyện chẳng đáng gì.

Trong lúc chủ Bắc phong đại thọ năm trăm tuổi của Nguyên Nguyên Thượng Nhân chính sự nên là tiếp đãi khach từ các nơi đến, cùng với canh gác. Bắc phong đến nhiều người như vậy, canh gác phải nghiêm ngặt hơn, cần nhiều người phòng vệ.

Nhưng chuyện này liên quan gì đến mình chứ?

Lục Nguyên đi trong đường nhỏ, tay cầm hồ lô rượu hớp ngụm rượu, thoải mái.

Cái gì chính sự tiếp đãi khách không cần tìm mình, mình làm không được, cũng lười làm chuyện này.

Nhưng bây giờ tâm tình mình rất vui, thắng một trận khiến tâm tình vui vẻ. Đa số người đều giống nhau, thích thắng không thích thua. Đúng rồi, giờ mình đang quay về Trường Xuân Cư, xem coi có sách nào tiền bối để lại cách lấy kiếm phá pháp không. Mình trời sinh để luyện kiếm, đối với pháp thuật có học đôi chút nhưng không mấy hứng thú.

Không hứng thú với pháp thuật nhưng sau này khó tránh khỏi đụng tới nó, cho nên phải học cách phá pháp thuật.

Hắn vừa đến Trường Xuân Cư, phát hiện cửa đứng một đạo đồng chờ.

- Kính chào lục sư huynh, phong chủ lệnh ngươi đi thư phòng của ngài một chuyến.

Nguyên Nguyên sư bá tìm mình làm gì? Hơi kinh ngạc nhưng nếu Nguyên Nguyên sư bá đã kêu đi thì mình chỉ có nước đi. Lập tức đi theo sau đạo đồng hướng tới thư phòng của Nguyên Nguyên sư bá. Thư phòng của Nguyên Nguyên sư bá ở đỉnh cao Hoa Sơn Bắc phong, một đường rốt cuộc đến đỉnh núi Hoa Sơn Bắc phong.

Tới chốn này mây mù dày nặng.

Người như ở trong mây mù, khắp nơi mây trắng vờn quanh, như là chỗ của tiên gia. Nơi này nguyên khí thiên địa càng nồng đậm, hơn Trường Xuân Cư gấp mấy lần. Càng đi lên cao thì đường núi càng hiểm trở, không dễ đi. Nếu quay đầu nhìn sang bên sẽ phát hiện bên cạnh là vực sâu vạn trượng.

Tiếp tục leo lên trên.

Đi một đoạn thời gian, đằng trước trong mây mù dần xuất hiện một góc mái cong. Tiến thêm chút sẽ phát hiện chỗ này có một gian đình viện lầu các do đá, gỗ chế thành, trong mây trắng vờn quanh thật như thắng cảnh tiên gia. Bước vào sân, đến trước lầu các, chỉ thấy một tấm biển treo ngang, viết 'Trung Chính Bình Hòa Trai'.

Trung Chính Bình Hòa Trai, cũng khá chính xác.

Nguyên Nguyên sư bá làm người trung chính bình hòa, có lão lãnh đạo, thực lực Bắc phong từ từ mạnh hơn.

Cũng vì lão trung chính bình hòa nên làm việ cũng trung chính bình hòa.

Đương nhiên, nếu thật sự chọc giận lão thì sẽ không trung chính bình hòa nữa.

Lúc đó có người ám sát Lục Nguyên, ám sát đệ tử chân truyền là điều Nguyên Nguyên Thượng Nhân không thể tha thứ nhất. Lập tức có trận bão tố thổi quét.

Hắn vứt bỏ suy nghĩ lung tung, tiến vào lầu các.

Vừa vào lầu các, đập vào mắt là một cái bàn dài vân hoạt thạch cực kỳ dài, có mấy chiếc ghế hoàng lê mộc. Lúc này một ông lão chắp tay sau lưng đưa lưng hướng Lục Nguyên nhìn ngoài khung cửa sổ vân khởi vân diệt, vân quyển vân xá. Vách tường bên cạnh ông lão râu tóc bạc trắng treo hai chữ lớn rồng bay phượng múa 'Hài hòa'.

Ông lão râu tóc bạc trắng đứng đó, thân hình không cao to nhưng cho người cảm giác tựa uyên đình nhạc trì.

Lục Nguyên chợt phát hiện không chỉ mình hắn đến, đại sư huynh Vân Dật, nhị sư huynh Vân Bình cũng có mắt. Một lúc kêu ba người đến không biết có chuyện gì, hắn thầm nhủ.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân quay đầu lại, thấy Lục Nguyên thì cười mắng rằng:

- Lục Nguyên ngươi giỏi thật, tới chỗ lão phu còn cầm hồ lô rượu!

Vân Dật, Vân Bình ngoái đầu thấy Lục Nguyên như vậy thì thầm nghĩ, vị lục sư đệ này thật là không chú ý hình tượng gì cả, ở trước Nguyên Nguyên Thượng Nhân mà cầm hồ lô rượu.

Lục Nguyên hơi lúng túng. Bình thường ở trước mặt mấy vị sư bá hắn sẽ chú ý hình tượng một chút, hết cách, đệ tử danh môn chính phái là như thế đấy. Tuy tính hắn lười biếng nhưng cần làm bộ thì vẫn là làm tịch được. Kết quả giờ tốt lắm, luống cuống một phen, bi kịch. Hắn vội cất hồ lô rượu vào trong tay áo.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân nói:

- Không sao, lão phu không phải người cứng nhắc như Phương sư thúc các ngươi.

- Được rồi, bắt đầu nói chính sự. Tìm các ngươi đến lafcos việc, việc này phải nói từ hơn bốn trăm năm trước. Hơn bốn trăm năm trước…

……..

Ngoài Trung Chính Bình Hòa Trai, vân quyển vân thư, vân khởi vân dũng.

Vực sâu vạn trượng ngay trước mắt.

Tĩnh, tĩnh như chết.

Chỉ có gió thổi qua cây tùng nơi vách núi phát ra thanh âm.

Trong Trung Chính Bình Hòa Trai, Nguyên Nguyên Thượng Nhân kể chuyện xa mấy trăm năm trước.

Lục Nguyên dần hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì.

Việc này phải nói từ hơn bốn trăm năm trước. Hơn bốn trăm năm trước lúc đó đệ tử chân truyền trung tâm tổng cộng có hai người, một là Nguyên Nguyên Thượng Nhân, còn một tên Nguyên Lăng. Nguyên Lăng đó không phải nhân vật đơn giản, thiên phú trên cả Nguyên Nguyên Thượng Nhân, nhưng làm việc nóng vội, cho nên cuối cùng, tổ sư đệ bát đại giao vị trí chủ Bắc phong vào tay Nguyên Nguyên Thượng Nhân.

Giao thì cứ giao đi, cố tình Nguyên Lăng thiên phú cực cao, hành động vội vàng, cứ cho rằng mình chỗ nào cũng thắng Nguyên Nguyên Thượng Nhân bình thường ngay thẳng, tất nhiên là không phục Nguyên Nguyên Thượng Nhân thưởng vị trí phong chủ gã để ý đã lâu, cho nên phát động làm phản. Không thể không nói Nguyên Nguyên Thượng Nhân thoạt trông bình thường nhưng cũng là hạng giấu kim trong bông, không phải dễ chọc.

Vung tay lên, dập tắt Nguyên Lăng phản loạn.

Nhưng khi đó Nguyên Nguyên Thượng Nhân dù gì còn trẻ, không gừng già như bây giờ. Nguyên Lăng thật sự không phải nhân vật đơn giản, dù cuối cùng phản loạn thất bại, Nguyên Lăng không chết mà trốn ra ngoài.

Sau khi trốn đi, nghe nói Nguyên Lăng bắt đầu thành lập thế lực của mình, dường như là tổ chức có số thành viên khổng lồ.

Lần này đại thọ năm trăm tuổi của Nguyên Nguyên Thượng Nhân nhiều khách từ các nơi tiến đến, là lúc long xà hỗn tạp. Kết quả Nguyên Lăng cũng muốn thừa dịp làm chút trò quỷ, sai một số thuộc hạ tiến vào nhưng bị Nguyên Nguyên Thượng Nhân biết được, định tối nay tiêu diệt hết tay chân Nguyên Lăng sắp đặt. Lấy thực lực thuộc hạ của Nguyên Nguyên Thượng Nhân muốn tiêu diệt đám người quấy rối không phải chuyện gì khó, nhưng lão muốn sắp đặt một số đệ tử chân truyền rèn luyện một phen. Kết quả lão kêu ba người đến, xem như cho ba người rèn luyện. Đương nhiên đó cũng là vì bây giờ thập đại đệ tử chân truyền chân chính có thể dùng là ba người Vân Dật, Vân Bình, Lục Nguyên, bảy người khác còn hơi non, không tham gia vào rèn luyện độ khó cao như vậy.

Diệt Hồng Trần

07-03-2013, 09:04 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

8kX *?QÆM; 3N Ny, h`mM; LB M >¼ æ¨Q

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nếu không thì Nguyên Nguyên Thượng Nhân rất muốn toàn bộ thập đại đệ tử chân truyền đều rèn luyện.

i? H¨ K°i ?–K #šv- pšM F?¬M; +?`m #Ä [m - H¨K b Q +¦ i? F?ÆB F?ÆB #Ä [m +A
h¢ >mv M +?SX *ÁM H¨K b Q ç M¦B pÈB æ² S?KM; h K- F?¬M; +–M i +?d M;QÆB

h?€+ "¢i L;?B +?Êi bQM; KK+ i`¨M M;"T b€i +Æ- i`–K ;B¼M;,

@ *?d +¦ ;B i i M ?¼ GQm FB KÈB +¦ i? +„i çSi HB M ? ;B["„+ T?O #BM? pÈB u
H½Q + M;QÆB M,K +?K+ H¢M; p¨M;X E?b5 :Bª /¢M; p¨ M¦B +?mv M M?Q p"v i?b b

u M S?B +QÌB F?¨ F?¨,

@ hB m iY M;QÆB ;BÄB M?'i H¨ ;Bª i?–M ;Bª [m,- i tûK +?9i #` M;QÆB ?M +? iX

h?€+ "¢i L;?B M¦B,

@ *?mv M M¨v +S ç†i H M KbM? i - i?m"M i v ç i /Á H M¬M; b•m # M æ² S?KM; h
;ÈK M?Q i`QM; i`mv M i?mv i F?¬M;5

u M S?B M;˜M; M?bM i`ÌB- ?Qi K°i ?ÆB b•m,

@ L;QÆB b) `'i K m +?¦M; #B i çQÊ+X

h?€+ "¢i L;?B M;QM; i?` M?`M +?¨M;,

@ L;QÆB p¨ E, h?B M h?B M i?"i ` H¨ b Q ç•v\ *?mv M M M; iQÎM; i?QÎM; pK >Q
;B[K†i KkB +?Q M;QÆB ç¦X

u M S?B çB K ç¢K M?Q F?¬M; +¦ ;b,

@ L¨M; ç M; +?ÆB i`Á +?ÆB €B ibM?- t2K t2K i +¦ +?`m i?2Q M¨M; ç M T?€i çB
F?Q€B H¢+ M?Q # M;Q¨B +¦ p - pb p"v KÈB #m¬M; #Ä `ÌB F?ÄB EB M E? M;X h
+MM; HQm H½M; ç M K°i MÆB ;¼B H¨ "B M >Q M; i"TX æÆM ;BªM M?Q p"v ç¦- F?

h?€+ "¢i L;?B p¶ K¢M? H M p B +?¨M;- +QÌB M¦B,

@ L¦B `'i iB m b€B- i F?¬M; HQ +?mv M # M M;QÆB M[X h +¦ +ªK ;B€+ >Q u m
pÈB M;QÆB- K¨ KK+ iB m i?"i bU +O ?„M +?QM? H¨ K„ M?•M h?B M h?B M +O #½

u M S?B i?ªM M?B M +QÌB i?®i,

@ G½Q + M;QÆB i?"i [m€ H Q HU+ HQ H„M;- KQÊM KB M; ;†T i i?b +¦ i? ç K ç
h?B M `²BX

h?€+ "¢i L;?B H„+ ç–m,

@ a B `²B5 "ªQ p h?B M h?B M ç½ i`Î i?¨M? i`€+? M?B K +O K¶B K°i M;QÌB Î "B
"B M >Q M; i"T poM? pB M ?´ i? M iB + Mm®BX hB m iY J° .mM; *?B M ?²B M½v ç
HQÊM;- Km®M ?ÊT i?¨M? K°i ç°B #„i v m +?d ;BÈB ?¢M +€+ + Q i?O i?"i bU- K°i K
K†i F?€+ Hm•M T?B M #ªQ p E, h?B M h?B MX J° .mM; *?B M +QM M;QÌB M¨v im
/kM; p¬ KQm- KQÊM +Æ ?°B M¨v çB m +?dM? H¢B [m M ? pÈB #¼M i ç•vX

G¢B M¦B,

@ L;?2 M¦B M;QÆB +¦ M¦B +?mv M pÈB >€+? GB M "°i "°i Î *?QM? æ¬M; +Q- M;Q
b Q\

u M S?B ç€T,

@ u Km®M i?„i +?†i [m M ? pÈB i X *QM M;QÌB M¨v + Q i?•K F?¬M HQÌM;- H¨K +
i?'m- F?ŠM; ç`M? H¨ M;QÌB F?¦ çKM; p¨Q T?B i?QÌM;X

h?€+ "¢i L;?B M¦B,

@ u H¨ K°i +?QÈM; M;¢B +?O v m i`QM; +¬M; +m°+ T?K+ [m®+ +O #¼M i - imv i
F?ÄB "B M >Q M; i"TX

u M S?B +QÌB F?´,

@ æ¢B ç`+? i`QÈ+ K†i #¼M i H¨ J° .mM; h?Mv- >Q¨M >mv M- h¬M •M- ? v H¨ >Q
HšM M? m- +m®B +MM; +?d iB M M;?B +?Q #¼M +?9M;X

h?€+ "¢i L;?B M¦B,

@ æ®B T?¦ pÈB >€+? GB M "°i "°i F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M +'T i?B i M?'i i?ÌB- M?
?¨M? bUX G9+ +€+ M;QÆB +Y ?¨M? *?mM; H•m ?°B M;?`-i b) çB ;†T æ² S?KM; h
ç®B pÈB i +¦ HÊB +?S F?¬M; +¦ ?¢B- +?Q /M H¨ GQm .K #¨v F iU iY ? v æ² S?K
>Q M; i"T ç m H¨ +?mv M ç€M; m®M; `QÊm ,M KWM;X

u M S?B M¦B,

@ L;QÆB çWM; #€M çSM; i 5

h?€+ "¢i L;?B #"i /"v +QÌB M¦B,

@ h M m H¨ ?¢M; M;QÌB ç¦- M;QÆB b) ç M ibK i i`Ê ;B9T b Q\ æ´B H¢B H¨ iB m B
p"vX

u M S?B i? M i?–K- h?€+ "¢i L;?B M¦B F?¬M; b B- h?€+ "¢i E?m +?QM? H¨ /¢M;
ç¢B M;?B T T?K+ [m®+ +O v- v +¦ i? #'i +?'T i?O çQ¢M i`W F?Y ç®B T?QÆM;X

u M S?B +?¨M; +¦ T?ªB H¨ M;Q¢B H /mv M?'i F?¬M;\

QyQ

* Q L;¢M t°+ p¨Q iB K #€M? # Q G½Q oQÆM;- M;¢+ M?B M,

@ u M H½Q ç¢B ç•m\

GQm .K HQÌB #B M; ç€T,

@ u M H½Q ç¢B M;¨v M¨Q +kM; i`,K +?mv M- çQÆM; M?B M F?¬M; ;B®M; M?Q i M
ç•vX

* Q L;¢M i?'v i`QM; iB K F?¬M; +¦ F?€+? M?•M M¨Q F?€+- ç^M; b m i`mv M H¢B
#"M #`m +¬M; i€+- M;²B tm®M; ç®B /B M GQm .K,

@ E?¨5 L;QÆB t2K t2K- +?d K°i ç K +¬M; T?m- i'i +ª ç m ç½ F?€+ #B i5 G½Q u
p` "B M >Q M; ç M?'i FB Kc H½Q + M;QÆB #B M i?¨M? / M? M?•M +O "B M >Q
+kM; pb p"v K¨ i?mv M /•M; i?2Q MQÈ+- B B +kM; M?bM i #^M; +†T K„i F?€+- çQ
h?B M h?B M +¨M; F?ÄB +–M T?ªB M¦B- H"T iS+ i`Î i?¨M? HBM? ?²M p¨ iQÊM; i`
"B M >Q M; i"T i?¨M? tS bÎ K„ H M?'i i? ;B M- /ÌB +ª h–M >Q¨B ?¨ ç M ç•vX

GQm .K H9+ M¨v ç½ [m€ ?B m * Q L;¢M- +® w i` m +?¼+ ?„M- F?¬M; ?ÄB iÈB ibM
L?¢M,

@ *?mv M i ç K ?¬K [m ;B Q i?O pÈB L?"K . Q +¦ T?ªB /Q M;QÆB ç2K çB F? B i?

* Q L;¢M H„+ ç–m,

@ G9+ i #` iB M; t2 H ç€M? i?S+- çB ` F?ÄB i`QÈ+ i?'v #®M # iQ¨M H¨ M;QÌB
h?B M h?B M K¨ ç M- i?ÌB ;B M ç•m K¨ i¢Q Q B i¢Q i? +?Q M;QÆB\ æ i M¦B +?Q
H¨ MÆB HÌB ç²M KM i`ÌB- +¦ ;B¦ i?´B +Ä `mM; H¨ H"T iS+ i`mv M iÈB K¶B K°i ;¦+
ç€M? +? i pÈB L?"K . Q K¨ F?¬M; ç¦M; +Y - #` K°i M;QÌB M?bM i?'v H¨ +QB M?Q K

GQm .K H„+ ç–m,

@ "B M >Q M; i"T F?¬M; +¦ B M?"M ` L?"K . Q- +?Q /M ;†T çQÊ+ +kM; F?¬M; #B
H¨ vX >B M i¢B ç²M ç¢B K m K„M M?Q p"v- [mª H¨ +´ [m€BX

* Q L;¢M M;?o M;ÊB,

@ *kM; ?ÆB +¦ HwX L m F?¬M; T?ªB /Q #¼M i M¦B ` - H) M¨Q L?"K . Q +?`m iU K

GQm .K M¦B,

@ L m M?Q p”v- L?”K . Q +® w iÄ ` v m FûK- ;BªK #Èi bU +?9 w +O MQÌB F?€+ ç®
H¨K +?mv M HÈM- iB M K°i #QÈ+ +?SM; KBM? v ç M; iB M ?¨M? ç¢B •K KQm çB M

* Q L;¢M H¢B F?¬M; +¦ i•K ibM? /¨B /ÁM; M[- M?`M F?¬M; çQÊ+ i?®i,

@ L;QÆB t2K +?WM; F?¬M; +?9i M¨Q [m M i•K ç M +?mv M +O i - +ÁM M¦B H¨ ?m

GQm .K M?`M +QÌB- ;Bª M?Q F?¬M; ?B m,

@ Zm M i•K ç M M;QÆB p T?QÆM; /B M ;b\ L¦B +QB5 Jm®M ç®B T?¦ M?•M K½ #
M9B FB K ;b-i +kM; i?2Q M;QÆB t¬M; p¨Q HB m K¢M;X

* Q L;¢M +m®B +MM; T?€i ;B€+ ç®B T?QÆM; ç M; +?¼+ KbM?- +QÌB M¦B,

@ >ªQ iB m iY5 E?¬M; M;Ì /€K ;¢i H½Q iYX L¦B +?Q M;QÆB #B i- i +m®B +MM; ç
i X §B5 L m >€+ h`QÌM; > M? #B i çB m K°i +?9i- i ç½ +¦ i? M¦B +?mv M `B M;
h`QÌM; > M? H¢B F?¬M; +?`m çB- m´M; +?Q i F m i`QÈ+ ç¢B + b m ç¢B + F?¬ +
+?Q # Q M?B m M;¦M M;? ç®B T?¦ ç¨M #¨ +O i F?¬M; +¦ +€+? M¨Q i?B i`B M çQ

GQm .K +QÌB ? ?ª,

@ >ªQ iB m iY5 h +ªM? +€Q M;QÆB- çWM; [m€ p°B p½- ?M +? i iB m +¬ MQÆM; M

* Q L;¢M ?W H¢M?,

@ hB m +¬ MQÆM; ;b +?S\ hB m HBM? HBM? KÈB ç9M;X Zm€ `¨M? HB + ?€v +Q
M°B KbM? ` X

GQm .K #B i i`QM; HÁM; ?„M ç M; ?QM; T?’M +U+ ç°- +?Q M M M¦B iK+ HB M KB
?„M ? v M M + Q ?SM; +?Q ?„M- ç´B ç i¨B,

@ *¦ +?¶ M¨Q +¦ i? Km K’v i?S +mM; i M- /•v K¦+- €K F?Q K¨ F?¬M; bÊ #` M;QÌB i

* Q L;¢M M;˜M M;QÌB,

@ L;QÆB Km®M Km K’v i?S ç¦ H¨K ;b\

GQm .K ç2K +?mv M ç K M v ;BªB i?Q+? `ä ç–m çm¬B- +m®B +MM; M¦B,

@ h’i +ª +–M T?ªB #Q K”i iB M ?¨M?- M m ç i B K„i +O æ² S?KM; h K #B i çQÊ+
çQ€M ` i ç M; #® i`Q #šv `”TX

* Q L;¢M bYM; b®i,

@ L;QÆB H¨ M;QÌB +¦ H€ ; M HÈM M?’i K¨ i #B iX æ®B pÈB ç¢B #° T?”M K¨ M¦B- æ
KbM? H¨ T?9+ çS+ H„K `²B- M;QÆB H¢B +?O ç°M; çB [m’v `®B vX

GQm .K i?QM; /QM; i?®i,

@ *€B M¨v H¨ F?¬M; p¨Q ? M; +¼T- b Q #„i çQÊ+ +¼T +QMX *?d +¦ M?Q p”v KÈB +
çBX h +ÁM Km®M ç2K M;•M HQÊM; p - pb Î "B M >Q M; i”T F?¬M; +¦ iB M F?¬M; ç
M;QÆB +¦ #B M T?€T ;b F?¬M;\

* Q L;¢M ç€T,

@ L;QÆB +QB H½Q iY i H¨ B +?S\ h F?¬M; M?[M; H¨ T?QM; K¬B ç–m ç¨M +O "B
;B i`mv imM; p¨ T?ªM i`mv imM;X L;QÆB +?d +–M F F? B / M? b€+? ` - i HB M
i?S +–M i?B i +?Q M;QÆB Î +?Ê ç2M- ?ÆM M[+ÁM H¨ ?¨M; i?QÊM; çŠM;X

GQm .K M;¢+ M?B M,

@ *?Ê ç2M\

* Q L;¢M H¨K ` p +?d /¢v ?”m #®B,

@ *¦ +?Ê b€M; i?b çQÆM; M?B M +¦ +?Ê ç2M- b€M; i?b ;B€ iB M +,M +S i?2Q iB
?°B +MM; +€+ ç¢B i?QÆM; ;B ç²M; wX *?Ê ç2M i?b çÆM i?m–M t2K M?m v m +m

B +kM; #B i çQÌM; çB MQÈ+ #QÈ+- ?ÆM M[+?d #€M +?Q M;QÌB [m2M- F?€+? [m
i?¨M? p'M ç X

GQm .K KWM; `Ð- M¦B ` K°i i`¨M; M?[M; p"i T?~K +–M iÈB- * Q L;¢M b m F?B ;?B
?ÈM ?Î ` çB- +S M?Q çB ç M çB K ? M pÈB iB m "¢+? L?¢M +O ?„M M¦B +?mv M

* Q L;¢M çB F?¬M; H•m- E, h?B M h?B M ;¦i b2M i? i?QÈi #QÈ+ p¨Q- HB M /šM /
çQÌM;X

E?¬M; #B i pb b Q- i`QM; HÁM; GQm .K +?Êi # M? #²M; ?bM? ªM? K„ H tBM? ç T -
+QM ;€B + Q K¬M [mw i°+- i?–K M;?o M m M;QÌB ç M H¨ oQÆM; æ¢K *?•M b) +¦ iQ

QyQ

u M S?B iW "„+ K¬M ç¢B M? B iB M p¨Q .¢ P iY # M M;¨v # M K†i- i•K ibM? #bM?

*?¨M; F?¬M; `ä KbM? b Q H¢B +¦ i? #ªQ i`b i?S i•K +ªM? M¨v- +?B m i?2Q Hw- ib
/WM; çÊi b¦M; FB ç½ iB T M®B ç€M; H) ç½ H¨K +?Q +?¨M; +¦ +ªK ;B€+ #` €T #S+

*¦ H) pb iQÆM; H B +¦ i? /U FB M- +?¨M; b„T +¦ M?[M; M;¨v i?€M; +¦ i? ;€+ +?•M

iÈB i?b +m°+ b®M; b m M¨v b) `'i F?¦ F?,MX oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; +¦ #B M T?€
o•M M?QM; tY Hw K°i +ªM? b€i F?¬M; T?ªB [m€ / b Q\

oQÆM; Zm®+ >Q i?'v v ,M M¦B F?ûT MûT- M?½ M?†M +kM; F?¬M; ç`M? H¨K F?¦X
M;QÌB ?–m ? i ç m K„i M?„K K„i KÎ +?Q [m X

oQÆM; Zm®+ >Q `'i F?€+? F?Q H'v K°i # Q h`mM; >Q +?Q #¦+ çQ iÈBX

@ G'v +?Q K¼B M;QÌB ?9i- p'i pª `²BX G€i H¨K T?B M M? H¨K `ä t2K H¨ B K¨ FB

@ h`Ê Hw oQÆM; F?€+? F?Q [m€ `²BX

*ªM? b€i i`mM; MB M çB H M M?"M- b m ç¦ tQ v M;QÌB M¦B pÈB i M +ªM? b€i pW

@ M? K M; M[ç²M; +?Q M¨v çB H'v HÌB F? BX

oQÆM; Zm®+ >Q [m v ç–m H¢B ;"i ç–m pÈB *€i hB m JB- ` ?B m +¬ i`€M? ` X Í +
i`mM; MB M M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ h`Ê Hw oQÆM;- i¬B F?¬M; ;B'm M;¨B- i¬B H¨ hB m ooM? Zmw- T?¦ ç²M i`QÎM;
M;QÌB pW M½v M?'i ç`M? H¨ i v +?•M +O hB m h? M? o•M +?d +¦ ?„M KÈB /€K F

@ > ? - M? +kM; ?¼ hB m- i¬B +ÁM #B i K°i T?¦ i`QÎM; T?ÁM; /m H`+? hB m hU

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB +QÌB M¦B K°i +•m- w +O ?„M Km®M M¦B i? K p¨B +•m pÈB
+ÁM ;b ç M¦B M[F?¬M;\

hB m ooM? Zmw M?bM [m M? i?'v F?¬M; B Î ;–M M M M¦BX

@ h`Ê Hw oQÆM;- i¬B M¦B pÈB M;¨B K'v M;¨v M¨v i®i M?'i M M +~M i?"M K°i +?9i
€+ ç°+- +?mv M ;b +kM; /€K H¨KX > B M,K M v [m"M +¦ KQÌB K'v pK ç€M? M;QÌB
iÈB ?„MX *¬M; M [m"M F?¬M; T?ªB F?¬M; Km®M #„i M?QM; K¶B H–M ç m +¦ M;Q
h? M? o•M +ÁM H¨ ç¢B #B m >°B M;?` ?B T i?QÆM; +?QM? i`` M?•M /•M [m"M- I
F?¬M; +¦ +?SM; +S `ä `¨M; F?¬M; çQÊ+ çKM; iÈB ?„MX

oQÆM; Zm®+ >Q iW *€i hB m JB +kM; #B i hB m h? M? o•M H¨ M;QÌB ?MM p®M H
p¨ t½ ?°B ç2M +'m F i b) i¢Q i?¨M? ?"m [mª M?Q i? M¨Q\

@ h`Ê Hw oQÆM;- i¬B T?ªB çBX

hB m ooM? Zmw M¦BX

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB M¦B,

@ *ªK ÆM- H9+ `ªM? +MM; M? m M;²B- i¬B KÌB `QÊmX

RR8X *?QÆM; RR9, h?B M >¢ *O B

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?"M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; RR9, h?B M ?¢ +O B

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

hB m ooM? Zmw pmB p `ÌB çBX oQÆM; Zm®+ >Q M¦B M?Q p"v- p v +kM; +¦ +€B
Zmw pW çB- oQÆM; Zm®+ >Q H"T iS+ ;¼B çB M ` M;Q¨BX

h^M; h`¢+? Zm M; M;?2 tQM; `'i iS+ ;B"M- # M M;¨v # M K†i F?¬M; M;Ì tªv ` +?mv

@ æ•v +ÁM H¨ i?B M ?¢ +O æªM; M[F?¬M;\

L?bM K€v- oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB F?´ K°i iB M;- +€B ;b ;¼B H¨ i?B M ?¢ +O æªM
ç`M? M?•M /•M H¨ +?O +O h`mM; Zm®+ b Q\

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M iB T iK+ M;?o pB + M¨v- T?Q i`QÈ+ *€i hB
F? B tQM;- i?U+ i +kM; +?ŠM; +¦ ;b ç M¦B +ªX "ªv i€K i M i? M? MB M +–K ?mM
?mM; F?¬M; i?¨M?- pK €M M¨v i?U+ ` F?¬M; ? T?S+ i¢T +?9i M¨QX

oQÆM; Zm®+ >Q ;¼B çB M +?Q Gw ."i S?QM; M¦B +?mv M M¨v- Gw ."i S?QM; BK
Zm®+ >Q M;?2 çQÊ+ iB M; +?ûM i`¨ #` MûK tm®M; K†i ç'iX

@ Zm®+ >Q - +"m çQ *€i hB m JB p M?¨ M;?d- i¬B H"T iS+ ibK #Q i?Q h^M; #¨M

Gw ."i S?QM; i`–K ´M M¦B F?¬M; F K i?2Q +?9i i•K i`¢M; M¨Q +ªX

oQÆM; Zm®+ >Q çQ *€i hB m JB p M?¨- #ªQ +¬ F?¬M; +¦ pB + ;b i?b Î M?¨ M;?d
M;?d # M;¨v ç +¬ +?,K b¦+ *€i hB m JBX G9+ M¨v ?„M KÈB ç M F?€+? b¢M ;†T
.mvX

oQÆM; Zm®+ .mv ;†T ?ÄB M; v ?„M +¦ pB + ;b- oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; ;B'mX o
+?ûT KB M; M¦BX

@ *ÁM +¦ T?€T Hm"i F?¬M;\ aQ b€M? pÈB #¼M ?¼ i?b i¬B ç9M; H¨ `'i im•M i?O T?

oQÆM; Zm®+ >Q #ªQ G K >•K S?9 +MM; ç€K M;QÌB oQÆM; Zm®+ .mv ç M F?m +–
T?€i F?ªQ b€i i?U+ ç` - +ÁM ?„M p i`K bÎ Zm"M Ov- H M p,M T?ÁM; h^M; h`¢+? Zm

h^M; h`¢+? Zm M; p¨ Gw ."i S?QM; ç M; i` Q ç´B- i?'v oQÆM; Zm®+ >Q p¨Q- h^M;

@ Zm®+ >Q - +"m ç M pW H9+- +MM; i¬B çB ;†T #Q i?Q «MX

oQÆM; Zm®+ >Q M;?2 p"v `'i iS+ ;B"M- ?„M T?ªB F?®M; +? K½B KÈB F?¬M; #°+

@ a Q T?ªB çB ;†T #Q i?Q «M\ *?mv M `'i `ä `¨M;- H¨ B ç€M? M;QÌB- *¬M; M [m"
H) H¨K #Q i?Q- +?O i`+? [m"M K¨ ? B M;QÌB F?¬M; /€K H¨K +?O pB + M?Ä M¨v b Q

h^M; h`¢+? Zm M; p¨ Gw ."i S?QM; F?¬M; #B i i`ª HÌBX oW M½v ? B M;QÌB i` Q ç
H½M? ç¢Q i?` Ov b m ç¦ H¨K i?2Q +?d i?`X .Q pB + HB M [m M iÈB G¬B .K M M ?

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B iB T,

@ L;¨v tQ [m M i?'i T?˜K +ÁM #B i H¨K [m M F?¬M; H¨K +?O +?Q /•M +?9M; F?¬M;
Zm®+ ;B +?9M; i F?¬M; T?ªB [mv ç`M? M;QÌB /•M H¨K +?O b Q\ *?9i +?mv M M¨
ç–m KÈB H¨K\ *€+ M;¨B M¦B pÈB i¬B i¢B b Q\

h^M; h`¢+? Zm M; p¨ Gw ."i S?QM; F?¬M; M¦B ;bX oQÆM; Zm®+ >Q /–M #bM? io
S?QM; H9+ M¨v KÈB M? M?¨M; M¦B,

@ Zm®+ >Q - çWM; FQ+? ç°M;XX

oQÆM; Zm®+ >Q i?ªM M?B M M¦B,

@ h¬B F?¬M; ? FQ+? ç°M;- i¬B `'i #bM? ioM?X

oW M¦B oQÆM; Zm®+ >Q tQ v M;QÌB çB i?ŠM;X h^M; h`¢+? Zm M; p¨ Gw ."i S?
M? m- oQÆM; Zm®+ >Q [m v ç–m H¢B M¦B,

@ h¬B tBM M;?d # M;¨vX

>„M F?¬M; +?Ì ? B p` H½M? ç¢Q ç€T SM; ç½ i`U+ iB T çBX

æ°i M;°i çSM; H M- M¦B,

@ h?€+ "¢i ?mvM? tBM +?Ì K°i +?9i- i +?O M?•M b) iÈB M; vX

L?bM •K E€ #B M K'i b m #bM? T?QM;- h?€+ "¢i L;?B #'i ;B€+ M;?o ç M GQm .K- M
#bM? bBM? ?B K i?'v- ç½ iQ ; M H¢B b€M; w- #B i M?•M H9+ æ² S?KM; h K +?Q ?
i"T- i? çSM; +?Q p[M;- M;?o ` F€ +?B m M¨v- +?„+ +?„M F?B M +?Q æ² S?KM; h

L?Q p"v M m ç M;QÌB M¨v M;¨v M¨Q ç¦ i`Î i?¨M? i?®M; bQ€B "„+ T?O #BM? b) i`Î
+O h?€+ "¢i E?m - i?¨M? ` +?QÈM; M;¢B i`QM; +¬M; +m°+ +?BM? T?K+ T?QÆM

ob ç¢B +m°+ K¨ M;?o- +¦ M M [m M ;B Q ibM? b•m b„+ iW i?mÎ M?Ä pÈB u M S?B-

oÈB i€+ T?QM; +O æ² S?KM; h K- M m #B i H–M M¨v ?„M iÈB ç•v H¨ KQm F +O G
+?„M b) / /¨M; HÊB /KM; çQ GQm .K p¨Q iY ç` X

L;?o iÈB ç•v- i`€B iBK ?„M F?¬M; F?®M; +? M´B M?ªv H M HQ¢M t¢- ç®B pÈB K°i
i?b ç•v H¨ K°i #B m ?B M /` i?QÌM;X

J°i M;QÌB iW b m #bM? T?QM; tm'i ?B M- i?€B ç° M;¢Q M;? i?B M ?¢- mv ?B T
S?KM; h KX

h?€+ "¢i L;?B i?2Q H T?ûT çSM; H M- +MM; M? m +?¨Q ?ÄBX

a m F?B M;²B tm®M;- æ² S?KM; h K çQ +†T K„i i?•K i`–K [m M b€i h?€+ "¢i L;?B

@ >B M i¢B +?d KbM? i M;?2 h?€+ "¢i ?mvM?- h?€+ "¢i ?mvM? +¦ i? M¦B ` HÌB K
i Km®M tBM h?€+ "¢i ?mvM? ;BªB i?Q+? ç¬B +•m- pb b Q KÈB `²B H¢B F?˜M i`QÆ

h?€+ "¢i L;?B i?–K FBM? ?½B- #B i `^M; ç®B T?QÆM; + Q KBM? ç½ M;?2 çQÊ+ i
ç°i M?B M M?ªv H M F`+? HB i- iW ç¦ Mªv K®B M;?B M;Ì- i?–K ?¬ ?ÄM; #ûi- +?Q /M
u M S?B- +?d bÊ H¨K +?Q p'M ç +¨M; i? K T?S+ i¢TX

QyQ

>°B M;?` H–m +?m¬M; +?QM? i?S+ çQÊ+ +Y ?¨M?X

h`QM; ;B M ç¢B çQÌM; ?bM? pm¬M; /MM; H¨K MÆB i´ +?S+ ?°B M;?`- ? B # M #¨v
+?Q M?[M; M;QÌB +¦ iQ +€+? +?QM? i?S+X

*?¶ M;²B +?O p` +O h`€+ *m²M; aBM? ç†i Î ç–m /½v i`¬M; ` +Y - M?[M; M;QÌB i?
M;²B T?Q b m i€K +?B + ;? i?€B bQX

aU +¦ K†i +O E, h?B M h?B M H¨K /`m ?ŠM #–m F?¬M; F?Q F?˜M i`QÆM;- B M'
M¨M;- +S M?Q M¨M; KÈB H¨ +?QM? +?O Î ç•v p"vX

u M S?B ç†+ #B i +?9 w ç M *Æ "B i- i?'v v M;•v M;QÌB ` H9+ M?bM E, h?B M h?
T?K+ p mM; /mM; #bM? i?ªM- M¦B +QÌB iU M?B MX

o` im–M #° #ªv idM? S?QÆM; >²M; æ² pšM +?Q ;B M?"T p¨Q pÁM; t½ ;B Q +O H
+ Q i¢B "B M >Q M; i"T- i?–M i?€B ?QªM; ?®i- +?d +¦ H9+ M?bM i?'v E, h?B M h?
H¢B- +?Q i?'v +¦ +?9i ;b ç¦ +O M;¬B p` i?–M #°X

G9+ M¨v M;Q¨B [mªM; i`QÌM; +€+ +€M? M?•M K½ ç½ + M? ;B[#®M T?Q - F?¬M; +
H¨ #B M T?€T ?[m ?B m M?'i ç çªK #ªQ ?°B M;?` iB M ?¨M? i`QM; çB m FB M imv

Zmª ç9M; M?Q J° .mM; *?B M #ªQ +?SM;- F?¬M; B /` M;?` p +?mv M GQm .K i? I

" M T?ªB h`€+ *m²M; aBM? i?2Q i?S iU H¨ *?9+ H½Q ç¢B- J° .mM; *?B M- *Æ "B
M T?ªB H¨ >¢ >–m æbM?- >¬ G¬B S?QÆM;- S?Q *?QM? sQÆM; p¨ s æbM?X

S?QÆM; >²M; æ²- >€+? GB M "°i "°i M;²B # M +¢M? >¢ >–m æbM?X u M S?B- E, h
T?Q b m *?9+ H½Q ç¢BX

h`€+ *m²M; aBM? M;?B K K†i M¦B,

@ G–M M¨v KÎ ?°B M;?` i¢B ç•v H¨ Km®M ç®B T?¦ >Q u m- F ç½ ?Q¨M? ?¨M? #¢Q
/•K ;B i M;QÌB- K v K„M ?¬K M v +?9M; i KÌB çQÊ+ S?QÆM; i´M; im–M H¨ M;QÌB
M;?B K i`mv ibK >Q u m iÈB ç•v i?mv i ;BªB- M?Q p”v pB + +?9M; i i`mv #„i >Q
+¬M; ?ÆM M?B mX

*?9+ H½Q ç¢B M?Qm K¨v M;„i HÌB,

@ ob b Q +?Q i?’v h`QÌM; *€T H½Q ç¢B\

h`€+ *m²M; aBM? M?bM S?Q *?QM? sQÆM; ` w ?ÄBX

S?Q *?QM? sQÆM; #’i HU+ tÁ2 i v M¦B,

@ h`QÌM; *€T H½Q ç¢B +?QM? KB M; ç€T SM; i b) iÈB i? K /U- F?¬M; #B i b Q H

>²M; hY sm•M M¦B,

@ L m M;QÌB F?€+ Î ç` p` +O H½Q i•K ibM? çQÆM; M?B M +kM; ? i bS+ i ?¢B-
M;?` pW +?Ì H½Q\

>¢ >–m æbM? HB + M?bM u M S?B M¦B,

@ æ²M; w5

_²B [m v b M; S?QÆM; >²M; æ²,

@ *?B #ˆM; i`QÈ+ ?½v KÌB S?QÆM; H½Q i´M; T?•M iQ+? F„ +¨M; i?O T?€T i?QÌM; /
iB M H ç†+ #B i M m +¦- bQ pÈB ibM? ?m®M; €B M[+O h`QÌM; *€T H½Q ç¢B M;
[m2M i?m°+ tQ M v +O >Q u m F?¬M;\

*?9M; M?•M ;”i ç–m ç²M; w- ç m ?QÈM; €M? K„i p T?Q S?QÆM; >²M; æ²X

S?QÆM; >²M; æ² ç`M? M¦B- +?Êi +ª M;QÌB `mM H MX

>€+? GB M "°i "°i +QÌB p i?¬M; +ªK,

@ S?QÆM; i´M; im–M F?¬M; HQ bÊ ;b +?S\

S?QÆM; >²M; æ² ?Qi K°i ?ÆB i?”i b•m- ;QÊM; +QÌB,

@ *?ŠM; ;B’m ;b- K¶B H–M i¬B M?È ç M ?B M i`QÌM; >Q u m ;•v €M- ç m +¦ +ªK ;
bU H¨ [m€ F?OM; F?B TX

E, h?B M h?B M ç²M; ibM?,

@ S?QÆM; H½Q i´M; M i•K- HQÈB i`ÌB H²M; H°M;- i?Q K¨ F?¬M; H¼i- S?QÆM;
>Q u m +kM; pW H9+ iÈB ;•v €M- ç9M; H¨ +äB •K +¦ M;QÌB +?O i - +?QM? ¬M; i`Ì
;B9T "B M >Q M; i”T-

u M S?B M;’K M;–K ç w >€+? GB M "°i "°i- imv `ˆM; K¼B M;QÌB ç m F?¬M; `ÌB €
h?B M- M?QM; `B M; €M? K„i v M?bM E, h?B M h?B M +¦ p ;b ç’v •K ?B K i¨ €+X

h`€+ *m²M; aBM? M¦B,

@ S?QÆM; H½Q i´M; +¦ ;b M¦B M’v- +S HQm HQ€i M?Q F +?mv M H–M ç–m Î h?mv

S?QÆM; >²M; æ² i?’i FBM? H„+ H„+ ç–m T?O M?”M,

@ S?QÆM; >²M; æ² i¬B iW F?B KQÌB H,K im´B H¨ çQÆM; b B Î >¢M? LBM?- ? B K
FB M p¨ i? K ;B T?€ M?B m pK €M - M?QM; +?Q # Q ;BÌ ;†T F ?mM; ç² M¨Q iB M
HB m /”T ?Q H¨K H¢+ i?9 M?Q >Q u mX

>²M; hY sm•M ;”i ç–m,

@ h?–M #° ç9M; H¨ tm’i i?•M iW ?mv M >¢M? MBM?- i ç½ M;?2 M;QÌB i M¦B i? X

GQm .K M;?2 >²M; hY sm•M M¦B i? - #B i v +kM; ?Q¨B M;?B i?•M T?”M S?QÆM; >
i?”i bU H¨ +QM M;QÌB ç–v FBM? M;?B K M?Q S?QÆM; >²M; æ²- F?¬M; +¦ Hw ;b p
H M M?Q i? X "’i [m€ ?B M ;BÌ v M¦B +?QM? t€+ ç` çB K tm’i ç¢Q- +?SM; iÄ `ŠM;
u m +¦ i? F?B M +?Q p` #° ç–m /M ç½ [m2M i?m®+ pÈB M?[M; i?U+ i M?Q p”v `²B

S?QÆM; >²M; æ² ç`M? iB T iK+ M¦B- +?Êi +¦ iB M; p¦ M;U +’T i®+ T?¦M; iÈBX

J¼B M;QÌB M;?2 i?’v bYM; b®i M?bM M? m- ç9M; p¨Q i?ÌB çB K i®B F?˜M i`QÆM
/€K t¬M; p¨Q +’K ç` \ æ€K M;QÌB + M? ;B[ b Q H¢B ç v M\ *?ŠM; H) H¨ h`QÌM; *€

h`€+ *m²M; aBM? #QÈ+ ` +Y b´ M?bM tm®M;- M;¢+ M?B M M¦B,

@ *?9+ H½Q ç¢B- H¨ M;QÌB +O M;QÆBX

*?9+ H½Q ç¢B p°B çSM; H M- #QÈ+ H¢B bQM; +Y ?QÈM; tm®M; /QÈB [m€i iQ,

@ sªv ` +?mv M ;b p”v\

L;QÌB FB i`ª HÌB,

@ E?¬M; ? v `²B5 >Q u m H¢B KÈB ;•v €M5

B M’v ç m #B M b„+X

QyQ

NkX aB m *’T h?–M "°

>ÆM +?K+ pä bo >€M # M; /¨M [m M? +¶ t2- M;,M F?¬M; ç M;QÌB [m çQÌM; ? v ?Q
iB T +”M ?B M i`QÌM;X

E?¬M; +¨M +QB [m M; +ªM? i`QM; t2- +?d M?bM i?–M ibM? ç€K pä bo çO ?B m ibM
+QBX

u M S?B p¨ K¼B M;QÌB T?B M;U [m +Y ç¬M;- +ªM? iQÊM; i? i?ªK ç”T p¨Q K„i F
tm®M;- +U+ F€ F?¦ +?`mX

*?mv M ç€M? M? m ;B i M;QÌB Î "B M >Q M; i”T imv tªv ` M?Q +ÆK #[- M?QM; i?
K„i H¢B +¦ K°i w p` i¨ €+ F?€+ ?ŠM #bM? i?QÌM;- F?B M +?Q M;QÌB i F?¬M; i? H
bQB tûiX G¢B +ÁM p’M ç H¨ €M bU tªv ` i`MM; F?ÈT pÈB i?ÌB ;B M F? B K¢+ ?°B
H¨ +¦ w ç² F?B m F?Q+?X

_®i +m°+ H¨ /Q >Q u m iB T iK+ i€+ €+ H–M M[- ? v H¨ /Q +¦ M;QÌB KQÊM €+ / M

QyQ

h?€+ "¢i L;?B ?B M H M p K†i + v ç„M; p¨ F?„+ F?´- F?¬M; T?ªB ?„M ;Bª pÌ- K¨ H
i?mšM ;B[ç¢B M;?B T /•M i°+ KbM? p¨ i?•K ibM? ?mvM? ç - i`–K ;B¼M; M¦B,

@ h F?¬M; +¦ i?¦B [m2M ;B½B #¨v M°B i•K pÈB M;QÌB F?€+- ?B M i¢B +kM; F?¬M
?mvM?- M?QM; +¦ i? M¦B- M m M;QÆB Î p¨Q ç` p` i - +kM; F?¦ HÁM; M i•K çQÊ+

GÌB M¦B M¨v i? ?B M +Æ i`Q +O h?€+ "¢i L;?B- bU i?U+ pÈB K°i F iBM? KBM? H
#€i F€ HÌB ;BªB i?Q+? M¨Q i`QM; H9+ i?ªM; i?®i- +kM; / F?B M ç®B T?QÆM; bB
ç®B T?QÆM; bmv çQ€M +¦ F?B H¢B `’i ?B m [mªX

æ² S?KM; h K i`WM; i`WM; M?bM ç®B T?QÆM;- #bM? ioM? M¦B,

@ .€K ?ÄB h?€+ "¢i ?mvM? +¦ T?ªB H¨ M;QÌB +?O i`b +? M +?QM? +O S?B K½ ?°

h?€+ "¢i L;?B ;B”i KbM?- M?Q p”v çO #B i æ² S?KM; h K M„K +?„+ ibM? ?bM? "B M
T?”M +O KbM? i`QM; h?€+ "¢i i°+- ?ÆM M[ +ÁM ?B m `^M; h?€+ "¢i E?m p¨ J° .
? pB /B m- pb i? KÈB çQ ` +•m ?ÄB M¨vX

h?€+ "¢i L;?B +kM; M?bM i?ŠM; p¨Q K„i æ² S?KM; h K- €M? K„i H'T H€M?- M?Qm

@ æ² ?mvM? `®i +K+ H¨ Km®M i` +Sm H B H`+? i ? v H¨ Km®M iB T M?"M K®B ?

æ² S?KM; h K +QÌB M¦B,

@ h?€+ "¢i ?mvM? i?S H¶B- #¼M i H–M ç–m i? K ;B H¨K ,M- pšM +?Q [m2M i€+
i B +mM; FQM? H„M; M;?2 ç•vX

h?€+ "¢i L;?B +ªK i?'v KbM? `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM;- #` ç®B T?QÆM; M„K H'v +?O
KBM? iU ?² M^K M;Q¨B w HB m +O ?„M- v ?B M i?•M ç¨K Hm"M H"T iS+ çQ ?„M p
#` bŒM ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M¦B ` çQÊ+ M[X

æQÆM; M?B M # M M;Q¨B F?¬M; ç H° ` çB m ;b- M¦B,

@ æ–m iB M i Km®M #B i +¬M; i€+ #ªQ K"i +O æ² H½Q #ªM ç`M? H¨K i? M¨Q- #^

æ² S?KM; h K #¶M; [m€i iQ,

@ æ¦M; ? i +Y i`QÈ+ +Y b m H¢B5

> B pä bo iW T?Q b m #bM? T?QM; +?¢v ` ç¦M; +?†i +Y +?QM?- H¢B +˜M i?"M +

æ² S?KM; h K t¢ €M? K'i b„+ #ûM +?,K +?9 M?bM h?€+ "¢i L;?B- F?¬M; #Ä b¦i #'i
H9+ +Y b m +kM; çQÊ+ ç¦M; FQM- +ª ;B M ç¢B çQÌM; +ÁM H¢B ? B M;QÌB #¼M ?

@ h?€+ "¢i ?mvM? #„i ç–m F?B M i ?SM; i?9 `²B- ? ? 5

h?€+ "¢i ?mvM? i?"i çªK HQÊ+ T?B i?QÌM;- +€+ T?ÁM; ®+ Î "B M >Q M; i"T ç m `
+kM; F?¬M; / T?€ iQÌM; +?¢v ` - M m æ² S?KM; h K i F?¬M; v M i•K pÈB h?€+ "
h?€+ "¢i ?mvM? F?¬M; `ÌB F?ÄB i [m€M çQÊ+X

h?€+ "¢i L;?B #"i +QÌB,

@ æ² ?mvM? KÈB pW ç M ç•v- pb i? KÈB M¦B i? X "B M >Q M; i"T F?¬M; T?ªB
>mv M M¦B i? M¨Q i?¨M? i? 'vX "B M >Q M; i"T +¦ [mv +O +O M¦- H½Q + M;QÆB
?B m `ä\ G½Q + M;QÆB +QÐM; ûT Km +Y ?B m +?d H¨ +?mv M `B M; pÈB >€M
;B i M;QÌB T?¦M; ?Ä - b) F iK+ >Q u m i`Î i?¨M? +¬M; ç`+? +O "B M >Q M; i"TX
M?Q i? - F?¬M; i?b ?½v M;?o F„ i`QÈ+ F?B H¨KX

æ² S?KM; h K M;¢+ M?B M,

@ B #B i çQÊ+ h?€+ "¢i ?mvM? ç M ç•v +?S\ L m M?Q h?€+ "¢i ?mvM? ç M ç•v K¨
;b H¨ #Q K"i M[- ç9M; F?¬M;\

h?€+ "¢i L;?B +¨M; H9+ +¨M; +ªK i?'v æ² S?KM; h K p¬ +MM; HÊB ?¢B- pÁM; p Q K(

h¢B Hmv M F?Q F€- M;QÆB M;QM; Hmv M # Q M?B m T?€T HU+ i?b M¦ pšM M;Q M
b) F?¬M; +ªB i¢Q i?•M i? # Q M?B mX h¢B Hmv M F?Q F€- i?•M i? im iB M ;Bª F
M?•M # Q M?B mX

E€ i?U+ +Æ i? M;QÌB FBM? K¢+? p¨ +?¶ F?€+ i` M M;QÌB M;,M +€+? M? m- +¦ K°
L m Km®M iÈB Hmv M i? F€ i?b T?ªB KÎ FBM? K¢+? p¨ #bM? +?QÈM; F?€+ i`QM;
FBM? K¢+? HQm +?mv M iQ¨M i?•M KÈB +¦ i? ç°i T?€ +ªM? ;BÈB- iÈB Hmv M i?

J°i F?B ç°i T?€ i–M; #bM? +?QÈM; ç¦ ç M Hmv M i? F€- T?€T HU+ +?mv M ç°M;
T?€T HU+ +ªB i¢Q i?•M i? X

*€B ;¼B H¨ Hmv M i? F€ ç M?'i i–M; M;U F?Q Hv F?¬M; +kM; F?€ H¨ çÆM ;BªM
HU+ +ªB i¢Q i?•M i? +¨M; i? K i?Q+? ?ÊT # v i` M i`ÌB- ç'v +?QM? H¨ çB m #Q ˜M
F?¬M;X

L v Gv ošM b m HQM; ?„M pšM F?¬M; M;WM; +mM; +'T T?€T HU+- `®i +m°+ ?„M ç°i
#ªM T?€T HU+ S ç¼M; i`QM; +€+ FBM? K¢+? im¬M ` F?„T ;¦+ i?•M i? X

æ•v +?QM? H¨ Hmv M i? F€5

>„M +?d +ªK i?'v iW i` M tm®M; /QÈB +?¶ M¨Q +kM; F?¦ +?`mX sQÆM;- K€m- i?`i-
HU+ # Q i`MKX

h¢B Hmv M i? F€- i?•M i? #B M +¨M; K¢M? ?ÆM i`QÈ+- ?ÆM M[T?€T HU+ ?B M
i? - bQ pÈB T?€T HU+ Hmv M F?Q F€ i?b K¢M? ç M F?¬M; i? iQM? iQ€MX h`W ç
i? M;U F?Q Hv F?¬M;X

*¦ i? M¦B Hmv M i? F€ bQ pÈB Hmv M F?Q F€ H¨ K¶B K†i ç m K¢M? ?ÆM `'i `'i M

G'v i•K iQM? iB m / Q iU /Q #bM? i?ªM +O GK+ L;mv M- p¨Q H9+ M¨v +kM; KWM; M
Hmv M i? F€ H–M ç°i T?€ M¨v [m€ HÈM- bQ pÈB H9+ i`QÈ+ ç°i T?€ Hmv M F?Q ç
i–M; Hmv M F?Q i?¨M? +QÆM;- ç +Ym i–M; ç¢B +?m i?B M- i?b +€B M¨v F?¦ F?,M

Gv ošM b m HQM; +ÁM ç M; F?¬M; M;WM; çQ T?€T HU+ p¨Q M;QÌB ?„M- M?QM; i
`²BX

GK+ L;mv M i?–K ?B m- #ÎB pb T?€T HU+ i?Ov ? tmM; [m M? ç½ F?¬M; +ÁM M?B

L v T?€T HU+ i?Ov ? i`QM; M;QÌB ç½ bÈK i? M? i˜v b¢+? b)- p i i?QÆM; ?„M +k
iQM? i?S # +O T?€T HU+ i?Ov ? +?QM? H¨ +?[i?QÆM;- imv F?¬M; b€M? #ˆM; T
i X *¦ M?B m T?€T HU+ i?Ov ? M?Q p"v im #´- p i i?QÆM; +O ?„M ?²B T?K+ `'i M

L v T?€T HU+ i`¨M ç–v- i`¢M; i?€B iBM? i?–M +kM; `'i i®iX h? i?b- M M #„i ç–m T

h v H"i H¢B- M„K .QÐM; L;¬ FB K p[M; +?„+ ?ÆM i`QÈ+X G9+ M¨v HU+ HQÊM; T?
[m M? ç½ iB m ? Q ;–M +¢M FB i- Km®M T?€ pÐ i?b `'i çÆM ;BªMX GK+ L;mv M
+?ÈT K„i +„i pÐ h?Ov GQM; " - +?ûK ?QÈM; Gw S?QM; H° p FBM? M;¢+ pb bY /K
;B i çQÊ+ GK+ L;mv MX

S?QM; o•M J°i h`,K G h€K EB K *m²M; S?QM; æQ¢M G½M;X

*m²M; T?QM; +¦ i? +?†i çSi b¦M; ;ÊMX

Gw S?QM; FBM? M;¢+X G½Q imv i ç®B F?¬M; M;Ì GK+ L;mv M +¦ i? i?Q€i ` F?
J°i +?B m *m²M; S?QM; æQ¢M G½M; +O GK+ L;mv M i? ç M +U+ M? M?- /M Gw
M?QM; i` M i v i`€B pšM #` +„i K°i p i K€mX

Gw S?QM; ;B"i KbM?- F?¬M; M;Ì H½Q çQÌM; çQÌM; H¨ Hmv M i? F€ K¨ H¢B #` i?Q
Î Hmv M F?Q F€ i?"T i–M;- i?"i H¨ ?ÆB K'i K†iX h'i M?B M pB + +?O v m ?B M M
;B i GK+ L;mv M- ç¦ KÈB H¨ p¬ +MM; [m M i`¼M;X *?d +–M ;B i +? i GK+ L;mv M
t K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- çÊB Gw L;mv M "¢+? +? i i?b H½Q b) +¦ HÊB H°+ +?Q iWM

GK+ L;mv M i?b i?¨Q,

@ *kM; iÈB H9+ T?ªM FQ+? `²BX

L;?2 ç M +•m M¨v- Gw S?QM; bmwi +?9i #"i +QÌB- i?"i H¨ ?"m #®B #m²M +QÌBX *?
GQM; " K¨ i?¬B- i? K¨ ç½ +?Q `^M; +¦ i? T?ªM FQ+? H½Q\ *?QM? H½Q H¨ Hmv M
F i–K i?QÌM; Hmv M F?Q F€ im iB M ;Bª M?Q M;QÆB +¦ i? T?ªM FQ+?\ Zm€ KS+

S?QM; o•M J°i h`,K G h€K EB K *m²M; S?QM; Zm€ *ªM?X

*?B m M¨v GK+ L;mv M +?ÈT K„i i?B i`B M ` - Gw S?QM; F?¬M; K'v ç wX G½Q +¦
*m²M; S?QM; Zm€ *ªM? +O M;QÆB iBM? /B m iÈB ç•m- i`QÈ+ T?€T HU+ Hmv M i
æ®B K†i +?B m K¢M? K) *m²M; S?QM; Zm€ *ªM?- Gw S?QM; F?¬M; +?9i /Q /U tm'

h?2Q Gw S?QM; M;?o i?b H½Q +¦ i? /U p¨Q Qm i? T?€T HU+ Hmv M i? F€ +?†
T?ªB *m²M; S?QM; Zm€ *ªM?- T?€T HU+ +U+ F€ ?MM; ?²M iW .QÐM; L;¬ FB K i`m
i'i +ª +?B m i?S+ T?ÁM; M;U +O Gw S?QM; ç m #` *m²M; S?QM; Zm€ *ªM? F?¬M;

S?ªM FQ+? #„i ç–mX

*m²M; S?QM; Zm€ *ªM? T?€ ?Ov T?ÁM; M;U +O ç®B i?O tQM; i?b ;B¦ F?¬M; i? çı
S?QM; F`T T?ªM SM; H¢B- .QÐM; L;¬ FB K ç½ p¢+? K°i p i i?QÆM; /¨B Î bQÌM T?

hB T i?2Q +?QM? H¨ o•M h`B M EB K L?B mX EB K i? çB +U+ F€ [m€B /`- pÁM; [m
KÈB /UM; H¢B- Î HQM; i`€B +O H½Q `¢+? p i i?QÆM; çšK K€mX

S?QM; o•M J°i h`,K G h€K EB K æ¢B S?QM; h`¼M; h`¼M;- +?B m M¨v pW ` F?B
p i i?QÆM;X

S?QM; o•M J°i h`,K G h€K EB K S?QM; smv o•M Zmv MX *?B m S?QM; smv o•M Z
p®M F?¬M; F`T T?ªM SM;- M;QÌB H¢B +¦ i? K K'v p i i?QÆM;X

EB K T?€T ?B M M v +O GK+ L;mv M +¦ ;B"M /[p¨ ?¨Q F?Q #bM? i?QÌM; F?¬M;
i•K iQM? F?€ #bM? ?Á - p FB K T?€T +QB M?Q i?„M; çQÊ+ ç®B T?QÆM;X E€ i?
i`QÈ+ tm'i FB K- H'v FB K +?B m +?"K `½B iB m ? Q ç®B T?QÆM; ç M F?B #'i ç„
ç`M? HQ¢B +?B M ç'm M¨vX L?QM; #•v ;BÌ pb bmwi +? i i`QM; i v Gw S?QM; M M
S?QM; `²B +?"K `½B tm®M; i v M[- ?„M i`U+ iB T +¬M; FQ+?- K°i +?B m M? M? ?
b¦M; iQ ;B¦ HÈM- iWM; +?B m i? ç€M? ?mM; K½M?X

h`QM; +?B M ç'm M?Q i? M¨v- GK+ L;mv M +ªK ;B€+ ` bU bªM; F?Q€B #bM? i?QÌ

>Q¨M iQ¨M €T +? 5

Gw S?QM; F?¬M; M;WM; i? M F?´X h`QÈ+ F?B H½Q ç'm pÈB GK+ L;mv M i?b +?Q
#®B M?Q GK+ L;mv M ;„i ; Q €T +? X G½Q pšM +?Q `^M; GK+ L;mv M +?d H¨ K°i
+¦ KB M; i?¬B- F i [mª H½Q H¢B #` ?"m #®B M¨v €T +? X

*?'M FBM? +ÁM +¦ M;QÌB M? M? +?¦M; iÈB ç•vX *?¶ M¨v H¨ •K EB K bÆM i` M;-
+QÈ+ "„+ T?QM; /Q Gw L;mv M "¢+? t•v /UM;- +QB M?Q i? HU+ +O ¬M;X " M i`
im iB M ;Bª- +?ŠM; [m i`QM; ç¦ p¨B im iB M ;Bª Hmv M i? F€ #ÎB pb K°i pB + K¨
H¢B M;?2 M¦B Gw S?QM; €K b€i i?B m +?O i?b p¬ +MM; FBM? M;¢+X Gw S?QM; H
?ÆM H¨ Gw S?QM; H¨ im iB M ;Bª Hmv M i? F€- i?B m +?O i?b +?d H¨ im iB M ;Bª
i?B m +?O b) +? i i`QM; i v Gw S?QM; b Q\ L m M?Q i?B m +?O +? i i`QM; i v Gw
ç°M; ç'i FBM? i?B M ç°M; ç` X

>B M M v M;QÌB Î H¢B i`QM; Gw ;B bÆM i` M; F?¬M; +¦ K°i im iB M ;Bª Hmv M i?
+?O ;†T M;mv i?b H"T iS+ +?¢v ç M M; vX .M ?¼ +?¢v iÈB +?Q +?„+ ?[m /KM;- M
Î i¢B •K EB K bÆM i` M; ç b® `'i i`mM; i?¨M? pÈB Gw L;mv M "¢+?X E?B ?¼ iÈB
K„i i?b ;B"i Mªv KbM?X

h? M? v i?B m MB M €T +? H½Q ;B¨ €Q t€K- K†+ F H½Q ;B¨ €Q t€K /MM; FB K ?
.QÐM; L;¬ FB K tQ v [m M? i` M /QÈB- T?€ iWM; çÁM T?ªM FQ+? i–M; i–M; +O H

>¼ F?¬M; M?bM H–K +?S\ L;QÌB •K EB K bÆM i` M; /KB K„i- M;?B M;Ì KbM? i`¬
K„i tQM; T?€i ?B M pšM H¨ p”v- ç9M; H¨ i?B m +?O €T +? Gw S?QM;X h?”i bU +¦
hm iB M ;Bª Hmv M F?Q €T +? im iB M ;Bª Hmv M i? F€\ æB m M¨v F?¬M; i? M¨

L;QÌB •K EB K bÆM i` M; +?,K +?9 t2K- +˜M i?”M [m M b€i H”T iS+ T?€i ?B M- i?B
Gw S?QM; ;B Q ç’m bQM; FB K p +?¢K- i?B m +?O F?¬M; ? v m i? p T?€T HU+
H¨ Hmv M i? F€\

Gmv M i? F€5

Gmv M i? F€ H¨ +€B ;b\ æ•v H¨ iB m +?Q +?•M +?QM? #QÈ+ p¨Q M;QÐM; +Y im i

*?d +¦ ç M Hmv M i? F€ i?b T?€T HU+ KÈB #„i ç–m +ªB i¢Q i?•M i? X

*?d +¦ ç M Hmv M i? F€ KÈB +¦ i? M;U F?Q Hv F?¬M;X

*?d +¦ ç M Hmv M i? F€ KÈB +¦ i? b®M; i?¼ M,K i`,KX

Jm®M iW Hmv M F?Q i?”T i–M; ç°i T?€ ç M Hmv M i? F€ ç M?’i i–M; M;U F?Q Hv F
#B i # Q M?B m im iB M ;Bª F?UM; H¢B i¢B +Y Mªv K°i #QÈ+ F?¦ iB M- F?¬M; M
ç M Hmv M i? F€ ç M?’i i–M; M;U F?Q Hv F?¬M;X æB m M¨v ç®B pÈB M;QÌB i`m
K°i pB + `’i pmB KWM;X

G½Q +?O M?•M i®B ç +ÁM ?ÆM K°i M,K im´B i?¼- i?B m +?O #B M +¨M; K¢M? i?
b) çQÊ+ HÊB F?¬M; QiX

æ€K M;QÌB KÈB #„i ç–m i?b p¬ +MM; HQ H„M;- M v v M i•K t2K i?B m +?O €T +?
MB M M„K i`QÌM; FB K ` i v- +¬M; FQ+? K°i çÊi bQ pÈB K°i çÊi +¨M; + Q F?B M
+?®M; çÐX

•K EB K bÆM i` M; t•v Î MÆB F?€ ? Q H€M? /QÈB +?•M "„+ T?QM;X

aÆM i` M; t•v i`QM; `WM; `”K- ç¢B i?K +?2 i`ÌB # Q p•v •K EB K bÆM i` M;- # M i`
mX

"bM? i?QÌM; bÆM i` M; `’i v M ioM? #bM? H†M;- M;šm M?B M i`mv M ç M iB M; +

>B M M v bÆM i` M; +kM; v M ioM?- +?ŠM; [m ioM? K`+? M; v +ª iB M; ?¬ ?’T +k

h`QM; b•M # M i`QM; bÆM i` M;- b•M ç–v ?Q ?²M; `KM;- ç€ t M? pÐ M€i- M?€M?
¬M; H½Q i¦+ i`„M; €Q i`„M; +?„T i v çSM;X «M; H½Q i¦+ i`„M; M¨v i¢Q €T HU+ `’
L;mv M "¢+? b„+ K†i M;?B K i9+- ¬M; p®M iQÎM; K°i M,K +m®B +MM; i`QM; çÌB b
H–M M¨v FB K F?¬M; çQÊ+ M´B ;B”MX

h?m°+ ?¢ +O ¬M; H¢B +¦ F /€K €K b€i ç iY +O ¬M;X

Gw L;mv M "¢+? `’i ?B m p HÁM; M;QÌB- H”T iS+ çQ€M ç¢B F?€B M;mv M M?•M H-
i v ¬M; +¦ F?¬M; Qi M?•M p”i i`€+ imv i- ç¢B #B m M?’i H¨ hS h¬M L;k E?€+?- h?
Zm M E? M?- "¢+? L;k E?€+? L K *mM; "¢+?- >²M; L;k E?€+? hQ æ² >²M;- >„+ L;k
•KX h`QM; ç€K M;QÌB M¨v +¦ i`mM; i?¨M? i”M i•K pÈB ¬M; b) iB T iK+ OM; ?° ç i
F?¬M; # Q M?B m HÁM; i`mM; i?¨M?- Km®M çSM; i` M çdM? M9B F?€+X

L9T b m HQM; Gw S?QM; çB m F?B M H½Q `®i +m°+ H¨ B\

G–M M¨v Gw L;mv M "¢+? F?¬M; ç2K bU pB + #€Q H M "„+ T?QM;X

*?mv M tªv ` i¢B •K EB K bÆM i` M;- Gw S?QM; H¨ i?m°+ ?¢ +O ¬M;- tm®M; i v H
M?Q H¨ pB + `B M; F?¬M; +–M ;•v ç M "„+ T?QM;X L m pB + i?m°+ ?¢ +O KbM?
+?SM; KbM? ¬M; F?¬M; i? + B [mªM çQÊ+ i?m°+ ?¢- ç•v ç®B pÈB +Ym ç¢B i`B /
K†iX

L?QM; M?’i ç`M? T?ªB tY Hw pB + M¨vX

Gw L;mv M "¢+? b„+ K†i •K i`–KX J†+ F b m HQM; Gw S?QM; H¨ B i?b ¬M; M?'i
M¨vX «M; +ÁM +?Q +? i K¨ ç€K M;QÌB ç¦ /€K t^M; #"v- F?¬M; H) +QB ¬M; H¨ M;Q
M;QÌB ç¦ ç½ [m M M,K ç¦ h?Mv J° EB K hB M ;B i M;QÌB M?Q i? M¨QX

Gw L;mv M "¢+? b„+ K†i •K i`–K- ç€K M;QÌB i`QM; •K EB K bÆM i` M; i'i M?B M
i?"K +?Q bÊ ç M F?¬M; /€K i?Î K¢M?X

"bM? i?QÌM; Gw L;mv M "¢+? Î i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB H¨ i`QÎM; #®B ?B M H¨M?-
HoM? i? HU+ HÈM M?Q p"v- #ªM i?•M ¬M; çQÆM; M?B M +¦ K†i b€i T?¢i [mv i ç
•K EB K bÆM i` M; +?QM? H¨ K†i ç¦X

Gw L;mv M "¢+? M?bM Gw S?QM; F?¬M; t #` FB K +? - #B m ibM? M;?B K i9+- K

Gw L;mv M "¢+? +¦ +?9i FBM? M;¢+ M?bM ?QÈM; GK+ L;mv MX

æ M M v ¬M; pšM F?¬M; ?B m `ä GK+ L;mv M H¨K b Q iÈB Hmv M i? F€X E?B M
EB K bÆM i` M; €K b€i GK+ L;mv M i?b Gw L;mv M "¢+? +?'M FBM?- M;?2 GK+ L
i? F€ ¬M; +¨M; FBM? ?ÆMX h`ªB [m b¦M; ;B¦ # Q M,K- F?B ¬M; M;?2 çQÊ+ iBM M
i v pm®i `•m F?UM; H¢B Qi M?'i M,K ;B•vX

æ M ?B M M v Gw L;mv M "¢+? pšM +ÁM F?¦ iBMX

«M; H¢B ?ÄB K°i H–M,

@ L;QÆB ç M Hmv M i? F€\

GK+ L;mv M ;"i ç–mX *ªK ;B€+ #•v ;BÌ `'i / +?`m- T?€T HU+ M p¨Q K¶B p` i`Q i`
T?O i`QM; T?€T HU+- +ªK ;B€+ tQÆM;- i?`i- K€m- / - H¬M; ç m i`¨M M;"T HU+ HQ

Gw L;mv M "¢+? H¢B ?ÄB,

@ G¨K b Q HoM? M;° ç°i T?€\

GK+ L;mv M +¦ b Q M¦B p"v,

@ >bM? M?Q H9+ +?B M ç'm pÈB Gw S?QM;- F?¬M; #B i i¢B b Q ç°i T?€ M[X

*?ŠM; [m ;B¼M; çB m ç€T HÌB +¦ p p¬ i°B- F?B M Gw L;mv M "¢+? M;?2 F?¬M; #
Gw L;mv M "¢+? +¦ +?9i ?•K K° +°M; ;?2M i} ç iY M¨vX L,K ç¦ ¬M; F i i¢B +Y M¨v
T?€- M v ç iY +O ¬M; KÈB F?UM; Î +Y ? B i?€M; K¨ ç°i T?€ `²B- ç•v `®i +m°+ H
F?€+\

R9@yj@kyRj- ye,8j SJ

>Q aÆM hB M J¬M

h€+ ;Bª, J¢i G,M; "B i hmv i

Q

deX *?QÆM; Rj8@Rje, " v

L?¦K /`+?, "H +F

L;m²M, oBTp M/ M

Gw L;mv M "¢+? ç®B pÈB p` ç iY M¨v F?¬M; #B i M M M¦B ;b M[X

Gw S?QM; #` €T +? i?b i`QM; HÁM; i?–K F?¦+X G½Q p®M iQÎM; b) / /¨M; ?Q¨M
GK+ L;mv M- B M;Ì ?„M i¢B +?¶ ç°i T?€X >ÆM M[GK+ L;mv M ç°i T?€ `²B H¢B F
T?€X "•v ;BÌ Gw S?QM; `'i Km®M +? iX >„M bÈK F?¬M; ç°i T?€- Km°M F?¬M; ç°i
H½Q ` i v KÈB ç°i T?€ H¨ b Q\

Gw L;mv M "¢+? +?„T i v M¦B,

@ æQÊ+ `²B- +?mv M F iB T pB bQ b) ;BªB [mv iX

@ G½Q T?m T?ªB F?B M ç€K M;QÌB ç¦ #B i imv `^M; H½Q T?m +ÁM im´B i?¼ ?ÆM

:B¼M; çB m •K i`–K #B m ?B M Gw L;mv M "¢+? [mv i i•K /'v H M b¦M; ;B¦X

hB T i?2Q i?"i H¨ #½Q i®X

h? HU+ /QÈB i v Gw L;mv M "¢+? #` +m®M p¨Q +ÆM #½Q i€TX

G'v Gw S?QM; H¨K MÆB ç°i T?€- #'i +S M?•M p"i ç€M; M;Ì M¨Q ç m #` çB m i` - #
Gw L;mv M "¢+?, h? M? L;k E?€+? h?QÊM; Zm M E? M?- "¢+? L;k E?€+? L K *mM
E?€+? hQ æ² >²M;- >„+ L;k E?€+? J° .mM; •KX h`"M ;B¦ H®+ M¨v [mûi `'i M? M?-
L;mv M "¢+? F?¬M; #B i # Q M?B m M;ÌB #` +m®M p¨QX

GK+ L;mv M F?¬M; i? K ç w i`"M b¦M; ;B¦ M¨vX aQ T?K ç½ M¦B b) tY Hw i?b +S ç

hBM iQÎM; M;QÌB +¦ i? iBM- ç•v Hm¬M H¨ Qm çB K +O GK+ L;mv MX

G9+ M¨v GK+ L;mv M ç M; Î i`QM; h`QÌM; sm•M *QX

" v5

>B M M v ?„M ç½ iÈB Hmv M i? F€ ç M?'i i–M; M;U F?Q Hv F?¬M;- T?€i ?B M Kb
bQ T?K M¦B i?b ?„M +S HoM? M;° bÆ bÆ H"T iS+ T?€i ?B M +€B ;b H¨ # v M; vX
L;mv M M?bM K•v i`„M; i` M i`ÌB- ?„M bÈK Km®M Î i` M K•v M;O K°i ;B'+X

æ¦- H¨ QÈ+ KÆ +O ?„MX

L?QM; M M H¨K b Q ç # v\

h?2Q +€+ HQ¢B çB M i`+? ;?B +?ûT i?b +?„+ H¨ T?€T HU+ #B M ç´B +'m i¢Q i?•M
L?Q p"v +ªB i¢Q M?Q i? M¨Q\ GK+ L;mv M M?È H¢B H9+ i`QÈ+ t2K çB M i`+? "„+
M°B /mM; HB M [m M T?–M M;U F?Q Hv F?¬M;X

h`QM; i`ÌB ç'i i²M i¢B çO FB m çO /€M; M;mv M F?Q- iÈB Hmv M i? F€ i?b T?€T H
i? X *?d +–M ç2K T?€T HU+ +ªB i¢Q i?•M i? F?B M i?•M t€+ p¨ T?€T HU+ F i ?Ê
ç` tmM; [m M? H¨ +¦ i? # v i` M i`ÌB- ç•v +?QM? H¨ #Q [mv i # vX

æB m M¨v ;?B i`QM; çB M i`+? "„+ T?QM; +€+ çÌB i´ bQ- ;?B F?€ bÆ b¨B- +ÁM +–
H¨ b QX

GK+ L;mv M M;²B t T #^M; i` M K†i ç'i i`QM; b•M h`QÌM; sm•M *Q- /MM; T?€T HU+
i`QM; i?•M i? - F?B M +Æ i? M;¨v +¨M; M? X >„M HÌ KÌ +ªK ;B€+ M;QÌB #„i ç–m #
T?•M i•K- T?€i ?B M #'i ;B€+ ?„M ç½ M;²B t T #^M; +€+? K†i ç'i K°i i'+X E i [mª
K°i iB M;- ?„M M†M; M `Èi tm®M; ç'iX J¬M; ?ÆB ç m M?QM; ç m +?9i F?¬M; b Q
KBM? i? v ç´B i?•M i? +¦ i? F?B M M;QÌB # v i` M i`ÌB- ?„M pW KWM; pW bÊX

h`W i¢T MB K- #„i ç–m H–M i?Q M;?B K i?S ? B- #B M ç´B i?•M i? X L;QÌB ?„M +?
+¨M; + Q- +€+? K°i i`QÊM; +ÁM F?¬M; ` p'M ç - i'i M?B M H¨ iB T iK+ # v H MX

*€+? K†i ç'i K°i i`QÊM;X

*€+? K†i ç'i ? B i`QÊM;X

*€+? K†i ç'i # i`QÊM;X

G9+ +€+? K†i ç'i # i`QÊM; i?b i?•M i? +¦ ` M;Q¨B w Km®M- `ÆB i?ŠM; tm®M;-
`Èi tm®M; ç'i +?„+ +?„M b) ç m Km®M +? iX J v H¨ +€+? K†i ç'i K°i i`QÊM; i?b ?„M
H"T iS+ F?UM; M;QÌB- H¢B # v i`Î H M i` MX

h`ªB [m ?ÆM KQÌB M;¨v ? B- # i`,K H–M # v H M- K'v +?K+ H–M iû tm®M;- iW +€
tm®M; H¨K i?•M i? #` i?QÆM;- GK+ L;mv M `®i +m°+ /–M M„K ;B[+ªK ;B€+ # vX
F?¬M; tªv ` +?mv M ;b M;Q¨B w Km®M- +¦ i? i?QM; /QM; # v #´M; i` M F?¬M; i`m

L?QM; ç•v F?¬M; T?ªB # v K¨ +?d H¨ # M? #²M;X

" M? #²M; H¨ iU ç°M; M´B H M- /Q ;B¦ F T ;B[M;mv M F?Q i?B M ç` FûQ i?2Q-
T?QÆM; ?QÈM;X >„M +ÁM +–M T?ªB ?¼+ F?B # v i?b F?®M; +? T?QÆM; ?QÈM;

h`QÈ+ iB M # v p¨Q F?¬M; i`mM;- bmv M;?o +€+? H¨K b Q +?mv M #B M T?QÆM;
F?¬M; HB M [m M ç M #B M ç´B i?•M i? K¨ +–M KQÊM HU+ T?ªM i€+ /KM; M;mv
ç´B ç° + Q T?QÆM; ?QÈM;- ç•v H¨ #Q [mv i # vX h'i M?B M- #B i Hw Hm"M H¨ K°i
? v F?¬M; H¢B H¨ +?mv M F?€+X

h`QM; [m€ i`bM? ` M Hmv M- GK+ L;mv M K„+ `'i M?B m H¶BX oQ /K Km®M # v ?Q
p"M /KM; T?€T HU+ [m€ bS+ # v ?QÈM; i•v M KX oQ /K `ä `¨M; Km®M # v H M F i[
F?¬M; ?¬M K¬B K†i ç'i `²BX Jm®M # v ?QÈM; ç¬M; M?QM; +m®B +MM; H¨ H +? H

GK+ L;mv M F?¬M; K'v ç w M?[M; b B H–K M¨v- +QM M;QÌB F?B #„i ç–m ?¼+ bU
#B i i?b i?QÌM; +¦ b B H–K H¨ pB + #bM? i?QÌM;X G9+ ?„M Hmv M FB K i?b +kM;
p¨B H–M bmwi ç•K #` i?QÆM; KbM?X L v ?„M ç M; Hmv M F„ M,M; # v ?Q¨M iQ¨M

Gmv M i"T # v T?ªB K'i p¨B +?K+ M;¨v- i?"K +?Q i?ÌB ;B M +¨M; H•m +kM; H¨ #bM

" v p®M H¨ pB + F?¬M; / /¨M;X

*€B ;b pW ç M Hmv M i? F€ H¨ +¦ i? # v- H"T iS+ p¨Q i v- ç¦ +?d H¨ +?mv M ?Q M
H`+? bY H•m M,K M?Q p"v +?Q iWM; M;?2 M¦B +¦ i?B M i¨B ç M i? - K¼B M;QÌB H
SM; # vX

G9+ GK+ L;mv M ?¼+ # v i?b /MM; ? B KQÆB K'v ;–M # KQÆB M;¨v- M v +Æ #ªM
i¢K `²B- ?„M KÈB pW HÁM; ?Qi b•mX

æ9M; p"v- i +¦ i? # vX h Km®M # vX G–M M¨v KbM? T?ªB # v i?Y K°i H–M po ç¢B

hm iB M ;Bª +kM; +¦ çO HQ¢B KÆ K°M;- çO FB m H½M; K¢MX hW H9+ GK+ L;mv M
H M K•vX

_®i +m°+ iÈB H9+ # v i?Y H M K•v `²BX

h` M K†i ç'i M?bM K•v- Î i` M M9B M?bM K•v `'i M?B m H–M- p"v Î i` M F?¬M; i`mM
;b\

J•v i`„M; `®i +m°+ +¦ #° /¢M; ;b\

GK+ L;mv M `'i iÁ KÁ M?[M; çB m M¨vX

h`ªB [m ;–M K°i i?€M; ?¼+ # v- GK+ L;mv M ç½ M„K çQÊ+ F„ tªQ # v- M v `®i +m°
K•v i`„M;X æ•v H¨ QÈ+ KÆ # Q M?B m M,K M v- `®i +m°+ #„i ç–m i?Y K°i H–M +?
GK+ L;mv M F?®M; +? i?•M i? # v H M i`ÌBX

J°i i`QÊM;- ? B i`QÊM;- # i`QÊM;

JQÌB i`QÊM;- ? B KQÆB i`QÊM;- # KQÆB i`QÊM;

J°i i`,K i`QÊM;- ? B i`,K i`QÊM;- # i`,K i`QÊM;

*¨M; # v +¨M; + Q- + Q i?"i + QX

"–m i`ÌB i`QM; t M? # M? #²M; iWM; €M; K•v i`„M;X L?[M; €M; K•v ç¬B F?B ?Á i?'
F?B /¨B M?Q /ªB HK - pÁM; çdM? M9B [m - T?B m ç½M; i¢B >Q aÆM M;k T?QM;X
b€i ç€K K•vX

*¨M; # v + Q- /–M ç½ Î T?Q i` M K•v i`„M;X Í i` M K•v i`„M; M?bM K•v H¨ +ªM? iQ

æ•v H¨ +?•M +?QM? #B M K•vX J•v /–M +¨M; ç"K- Î i` M K•v F?¬M; i`¬M; i?'v K†i ç
p¨B M;¼M M9B + Q çKM; K•v `¢+? #B M K•v /¨v ç†+- M?Q iQ i? + Q +?¦i p¦i i` M i
#B M K•v- GK+ L;mv M M?bM +ªM? p"i i`QÈ+ K„iX

"B M K•v i?”i `’i ;B®M; #B M- +¦ #B M K M? K¬M;- +¦ #B M F?Q i? - +¦ b¦M; i`„M;
M?Q H¨ ç€v +®+- K•v F?¦B i`¨M M;”T- K M? K¬M; p¬ #ÌX

æSM; i` M K•v i`„M; M?bM tm®M; #B M K•v T?Q /QÈBX

GK+ L;mv M # v i?”i + Q- ç°i M?B M Km®M t¬M; p¨Q #B M K•v /Á ibK- p¨Q K°i H–M
/¢M; ;bX L;?o ç M HB M H¨K H¨ i?¦B [m2M i®i +O GK+ L;mv MX >„M ç°i M?B M p½
ç€K K•vX

"°T5

h?•M i? M?Q H2M p¨Q çQ¨M #¬M; +U+ F€ K K K¢B- HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v p¬ +MM;
K•v i`„M; K K K¢B- M^K i`QM; ç¦ H,M H°M ç†+ #B i i?QªB K€BX JÎ K„i ` #®M T?Q
imv i # Q p•vX "•v ;BÌ GK+ L;mv M iU M?Q +QM MQi H,M H°M i`QM; i–M; K•vX

h?b ` ç•v +?QM? H¨ K•v i`„M;X

E?¬M; +–M ;Bª #° i?•K i`–K- M M pmB i?b pmB +?QM? H¨ i?¦B [m2M +O GK+ L;m
QÈ+ # v H M i`ÌB b m F?B p¨Q iB M K¬M- i?U+ ?B M KÆ QÈ+ iU i v bÌ K•v i`„M;- G
i`QM; K•v i`„M; H,M H°MX

@ h #B i # v X5

G,M K°i ?²B- GK+ L;mv M çSM; i` M K•v i`„M; ;¨Q ?QÈM; #B M K•v #®M T?Q X hE
F?QªM; +€+? `²B /–M #B M K’i- b m F?¬M; +ÁM iB M; ;b M[ - i M K’i i`QM; ?Q p¬X

hÈB Hmv M i? F€ `²B- Hmv M i”T # v H¨ #QÈ+ ç–m iB MX

"QÈ+ i?S ? B H¨ T?ªB T?ªB [m2M i?m°+ FB K F?QX

Gmv M FB K F?Q H¨ i¢B Hmv M F?Q F€ ç i?’i i–M; M;U F?Q Hv i? - M?QM; H9+ Î
FûQ FB K F?Q [m€ /¨B- +kM; F?¬M; i? ç FB K F?Q +?B M ç’m i?ÌB ;B M [m€ H•
çQ¢M FB K F?Q M?QM; F€ i?U+ `’i Qi F?B bY /KM; FB K F?Q +?B M ç’mX

*?d iÈB +ªM? ;BÈB Hmv M i? F€ ç M?’i i–M; M;U F?Q Hv F?¬M;- T?€T HU+ i,M;
ç¢i iÈB K°i i`QÊM; /¨B ?ÆM i`QÌM; FB K +k `’i M?B m- ?ÆM M[?B M M v T?€T H
F?Q +?B M ç’m i?ÌB ;B M /¨BX

h’i M?B M [m M i`¼M; M?’i H¨ M m M;QÆB Hmv M T?€T i?m”i ç M +ªM? ;BÈB M;U F
F?Q- T?€T i?m”i +¦ i? +€+? F?¬M; T?¦M;X

L m M?Q H¨ FB K im- Hmv M ç M +ªM? ;BÈB Hmv M i? F€ ç M?’i i–M; M;U F?Q H
F?Q- i`QÌM; FB K ;–M # i?QÈ+ KÈB +?•M +?QM? i?U+ +?B M p”v i?b +?ŠM; T?ª
M;U F?Q Hv F?¬M; `²B\ o”v M M +ªM? ;BÈB Hmv M i? F€ ç M?’i i–M; M;U F?Q Hv
?¨M? F€ ç¢QX

*?B M ç’m i¢B i?ÌB ç¢B M¨v iW i`QÌM; FB K HQm +?mv M i?¨M? FB K F?Q HQmX
i?QÆM;- ç®B ç`+? HÈM ?ÆM i`QÌM; FB K HQm M?B mX

h’i M?B M M m iÈB Hmv M i? F€ ç #€i i–M; M;U FB K ?¨M? F?¬M; i?b KÈB +?mv M
+€+? F?¬M; M;U FB K K¼B pB + i?m”M HÊB- T?¢K pB b€i i?QÆM; HÈM ?ÆM FB K

Zmª i?”i- FB K T?€T pšM H¨ #° FB K T?€T ç¦- M¦ b) F?¬M; #B MX L?QM; i`QÌM; F
FB K T?€T- +¨M; çWM; M¦B FB K +?B m +¦ i? F?B M T?¢K pB +¬M; FQ+? +O i`QÌ
b) +¦ ªM? ?QÎM; F?€ HÈMX o”v M M çB m M¨v +–M [m€ i`bM? i?Q+? SM;X :–M ç•v
Hmv M FB KX *?d çÆM i?m–M Hmv M FB K i?b ?„M Hm¬M `’i ?¨Q ?SM;- +?S çWM
i` M K•v i`„M;X

L v GK+ L;mv M #B M ç´B ç` çB K Hmv M FB KX h`QÈ+ FB H¨ Î h`QÌM; sm•M *C
FB K i` M K•v i`„M;X

Í i` M K•v iMv w Hmv M FB K- ?„M /–M i?Q+? SM; +€+? +¬M; FQ+? FB K +?B m /
i` M K•v i`„M; F?B M H²M; M;U+ GK+ L;mv M +¨M; `°M; HÈM #bM? i?ªMX Gmv M
i?B M ç` #B M ç´B- K•v i`„M; #Q ˜M- F?B M iQM? +€+?- F?Q +?'i- +€+? +K+ +O

L;QÌB +¨M; iU /Q iU i¢B- F?Q +?'i +¨M; #bM? ?Á HQÌB #B M;- iU M?Q K•v i` M i`

Í i` M K•v i`„M; +ÁM +¦ K°i b® çB m Qi M;QÌB #B i- pQ /K M?Q HBM? i?9 p•M ? H
/¨B /²M ` X æB m M¨v GK+ L;mv M ç½ bÈK #B i- H–M M¨v # v H M i` M K•v +kM; H
p•M ? - F i [mª ibK +Ð M¨Q +kM; F?¬M; i?'v K°i +QMX

a m ç¦ M;šK M;?o i?'v +kM; ç9M;- +?¶ M¨v H¨ i` M #–m i`ÌB "„+ T?QM;- K•v i`„M;
M m +¦ HBM? i?9 p•M ? ç½ bÈK #` +€+ çÌB i´ bQ >Q aÆM i?m K'i `²B- ç•m ` iÈB T
pB + i` M Qi M;QÌB #B i- F?¬M; ? ªM? ?QÎM; i•K ibM? ? i bS+ pmB p +O GK+ L;

G–M M¨v i` M K•v GK+ L;mv M +?ÆB ç M [m M +ª ç'i i`ÌBX

J°i KbM? iU /Q ?QÎM; i?K F?QªM? i`ÌB- pMM; K•vX

GK+ L;mv M Î i` M K•v +?WM; K°i i?€M;X J°i i?€M; F?¬M; F?ª M,M; ç m H¨ i`ÌB i
H[M; HÌ # vX L;šm M?B M b) +¦ KQ `¨QX E?B KQ `¨Q ç M- GK+ L;mv M T?€i ?B M
?¦ KQ ç¢B F?€B H¨ M?Q p"vX L m H¨ ;B¬M; i® i?b i` M i–M; K•v b) #B M ç´B K•v
M?Q KU+ ç´ tm®M; ç2K i`ÌB ç'i i?¨M? #S+ i` M?X JQ M?Q i?€+ ç´ M;?B M; KU+ ç
w- b€M; F?Q€B F?¦ iªX

GK+ L;mv M [m M b€i K•v ç2M- i`„M; i`QM; i?B M ç` - KQ iQ KQ M?Ä- b'K bûi p¬
`'i M?B m +ªM? M;°X .M F?¬M; HoM? M;° ` FB K w F?€+ M?QM; +¦ i? M¦B- çQ¢M
b€i b'K bûi K•v ç2M +m²M +m°M- KQ HÈM M?Ä- M?bM +ªM? iQÊM; i?B M ç` - ç®B
w ç€M? tm®M; +,M +Æ p[M; +?„+X

L;¨v M¨v ?„M iW i` M i`ÌB ç€T tm®M;- b'K +?ÈT HB M iK+- ?„M F?¬M; /€K iB T iK
b'K bûi ç€M? i`9M; i?b F?¬M; T?ªB ;BÐM +?ÆB- i? M M ?„M KÈB M;Q M M;Q½M
F?B M iB M; ç°M; i`QM; h`QÌM; sm•M *Q ;BªK M?Ä M?B mX

@ ±- iW i` M i`ÌB tm®M; `²B ¨X

Gw L;mv M "¢+? +QÌB +QÌBX G9+ i`QÈ+ ¬M; KÈB ?¼+ # v i?b +kM; Î i` M i`ÌB +?
M?Q ¬M;X

GK+ L;mv M ;"i ç–mX

Gw L;mv M "¢+? M¦B,

@ oB + Gw S?QM; €K b€i M;QÆB ç½ i` ` X æSM; b m HQM; Gw S?QM; H¨ i?m°+ ?

h^M; h`¢+? Zm M; KÎ +Y `²B M¦BX oQÆM; Zm®+ >Q M;˜M ` M¦B,

@ *¦ +?mv M ;b p”v b T\

h^M; h`¢+? Zm M; M¦B,

@ oW M?”M çQÊ+ iBM i` M? çQ¢i çQÌM; + Q i®+ ç½ ç M H9+ +m®B +MM;X >°B M;
[mv i ç`M?X "° ;B Q i?¬M; T? ? B +QM çQÌM;- K°i H¨ Î i?` t½ "„+ *•m- K°i +QM çQ
T?®- i?` t½ +¢M? i` M?X *K i? i` M çQÌM; +?9M; i M¦B +?mv M- +”m +¦ ;b +–M i?

@ æ² i?”i ` F?¬M; +¦ ;b +–M i?m t T- i¬B +?d H¨ ? M çB +?9+ i i +?O i`+? GwX

@ æ•v +?d H¨ ?bM? i?S+- H€i i¬B ;¼B çB M ;BªB i?Q+? pÈB M? i X L m Km®M i`
t½ i i?b M?’i ç`M? T?ªB i?¬M; [m K’v i?QÌM; pK idM? Ov i`QM; i iX h`QM; ç¦ [m
i?€B ç° +O #Q i?Q >S M M i¬B /šM +”m çB- M m F?¬M; i¬B bÊ KbM? F?¬M; p¨Q ç

GQm æ¬M; S?¨K M;?2 çQÊ+ +•m M¨v i?B m +?9i M[+„M p¨Q HQÐBX h?b ` oQÆ
i®i pÈB M?¨ #Q i?Q idM? Ov >S - #ªQ b Q #Q i?Q h^M; F?¬M; +QB i`¼M; ?„M M?Q

@ "Q i?Q «M +¦ i?€B ç° ;b\

oQÆM; Zm®+ >Q +˜M i?”M ?ÄB K°i +•m\ h^M; h`¢+? Zm M; +QÌB F?´ M¦B,

@ *ÁM +¦ i? +¦ i?€B ç° ;b\ S?ªB #„i çQÊ+X #Q i?Q «M ç½ Î i` M idM? ?Q¢i ç°M;-
+ÁM +?Q `äX :BÌ +–M M?’i H¨ p¨Q çQÊ+ M?¨ #Q i?Q >S - ;¼B +”m çB +MM; i?b +k
+ÁM T?ªB ;†T #Q i?Q «M i`QÈ+- b m ç¦ çÊB +Æ ?°B çB ;†T #Q i?Q >S X

oQÆM; Zm®+ >Q #B i w +O h^M; h`¢+? Zm M; M M ;”i ç–m F?¬M; M¦B ;bX h¦K H
i? H¨K i?2Q w KbM?X oQÆM; Zm®+ >Q ` M;Q¨B çÊB p¨ ;¼B çB M +?Q L;?B K :B
H M idM? +¦ pB +X

.”T K€v- oQÆM; Zm®+ >Q M?bM çB M i?Q¢B F?¬M; F?Q M;˜M ` - ç½ H•m F?¬M; i
Zm®+ >Q ;¼B iQ¨M H¨ K€v #”M- i i +kM; F?¬M; +¦ iBM iS+- çB m M¨v `’i F?¬M; #
+O GQm GBM? i?b oQÆM; Zm®+ >Q #B i M?’i ç`M? +¦ +?mv M ;b ç¦X J†+ /M i`Q
F?¬M; #B i H¨K ;bX

L;²B i`QM; t2 ?9i i?m®+- çB M i?Q¢B H¢B ç´ +?m¬M;X >„M +–K M;?2- # M FB i`m

@ L,K KÈB pmB p - +?9+ T?€i i¨B- ² M¦B b B- +?9+ i?,M; [m MX

:B¼M; aÎ aÎ F?¬M; i? v ç´B K’v- ?„M M;?2 ` +ÁM +¦ p ?ÆB K iX oQÆM; Zm®+ >Q

@ Í # M ç¦ pšM ´M +?S\

aÎ aÎ M¦B,

@ E?¬M; ´M- F?¬M; [m2M ç² ,M Î # M M¨v- T?ªB iU M’m ,MX

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B,

@ Í i`QÌM; ?¼+ i?b b Q\ *¦ F?€+ ;b i`QM; MQÈ+ F?¬M;\

L?„+ ç M +€B M¨v aÎ aÎ pmB ?ÆM M?B m,

@ h`QÌM; ?¼+ `’i çQÊ+- MQÈ+ J„ +¦ M M ;B€Q /K+ i®i- F?¬M; F?Q i`QM; i`QÌM; +

G9+ M¨v h^M; h`¢+? Zm M; çB ` - oQÆM; Zm®+ >Q p°B p¨M; M¦B,

@ G½M? ç¢Q iÈB- i¬B /”T K€v ç•v- Î MQÈ+ M;Q¨B +?9 w ;B[;bM bS+ F?Ä2X

@ V- +ªK ÆM- M? +kM; #ªQ i`¼M;X

aÎ aÎ M¦B F K i?2Q iB M; i? M i?ÎX

oQÆM; Zm®+ >Q +¦ i? M?”M ` çQÊ+ i?` i`QÎM; t [m +O +¬X aÎ aÎ Î J„ F?¬M; +

hW [m”M GQÐM; h?Ov ç M idM? K’i ;–M M,K iB M;X h`ÌB KÈB ç´ imv i M M çQÌM; F
idM? ç½ H¨ i®B ç2MX "m´B i`Q F?¬M; ,M M M oQÆM; Zm®+ >Q F?€ ç¦BX *kM; I
s2 +?¢v i?ŠM; iÈB F?€+? b¢M `²B ,M i®BX h` M #¨M ,M- hˆM; h`¢+? Zm M; M¦B pÈ

@ Zm®+ >Q - b m ç•v T?ªB t2K +”mX L;?2 M¦B #Q i?Q >S ç M i?` t½ "„+ *•m- +”m
i?Q >S p X

L?„+ ç M i?` t½ "„+ *•m- oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; i? F?¬M; M?È ç M #¢M ?¼+ Î i`
K†i M; M; M;QÊ+ +O *€i hB M Zm•M- +ÁM +¦ .QÆM; "•M Î hdM? çQ¨M- hW *?’M Î

h?ÌB ;B M Î i`QÌM; æªM;- oQÆM; Zm®+ >Q ç€M? ;B€ hW *?’M + Q M?’i- M;QÌB M
pÈB #¢M # X

•M i®B tQM; p T?ÁM;- oQÆM; Zm®+ >Q ;¼B +?Q .m S?B .QÆM; b m ç¦ M¦B,

@ G¨ i¬B- i¬B i?2Q H½M? ç¢Q H M idM? +¦ H) +¦ +?9i pB + Km®M H¨K T?B M ¬M;X

.m S?B .QÆM; `’i i?QªB K€B F?B oQÆM; Zm®+ >Q çB i?ŠM; p¨Q p’M ç X oQÆM;
i®i H¨ F?¬M; +?2 ç”v- pÁM; pQX

@ *¦ +?mv M +S M¦B- Î ç•m\ h¬B ç M `²B M¦BX

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB M¦B,

@ L M M¦B +?mv M i`QÈ+ ç½- M¦B tQM; ¬M; [mv i ç`M? ç M ? v F?¬M;X *?O v m H
i¬B F?¬M; Km®M H¨K F?¦ ¬M;X

.m S?B .QÆM; M;?2 p”v F?¬M; F?ÄB i?’v ’K €T i`QM; HÁM;X oQÆM; Zm®+ >Q H
i?ÌB M¨v ç9M; H¨ ?B K i?’v M;QÌB M?Q p”vX

@ æQÊ+- ¬M; M¦B çBX

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B,

@ «M; +ÁM M?È iBM iS+ KbM? M¦B i`QÈ+ ç•v F?¬F?¬M;\ *?mv M çQÌM; + Q i®+ i`
Ov ç–m iB M +O M,K KÈB b) [mv i ç`M?X v +O H½M? ç¢Q H¨ i?€B ç° +O #Q i?Q >
T?ªB H¨K tQM; +¬M; i€+ i`QM; çÊi i i M¨vX G–M M¨v H½M? ç¢Q i?` Ov `’i +?9 w- i
iÈB H¨ ?ÄB t2K H9+ M¨Q #Q i?Q >S Î M?¨X

G9+ .m S?B .QÆM; +–K K€v- .m o•M o•M +–K ço ?Q [mª çB iÈB- .m S?B .QÆM; F

@ Zm®+ >Q - ? v H¨ M?Q p”v- çÊB #® i¬B p i¬B ;¼B çB M +?Q ¬M;X h¬B #B i- +
M?Ä ç M iB M ç² +O ¬M;X

.m S?B .QÆM; +® w M¦B +?Q .m o•M o•M M;?2- [mª M?B M .m o•M o•M #` +?9 wX
#B i +?mv M # M FB M M FB M i`b M¦B,

@ E?¬M; iB M- i¬B F?¬M; +?Q `ˆM; ¬M; +¦ i? ªM? ?QÎM; ç M [mv i ç`M? +O #Q i
¬M; H¨K p”v- ç•v F?¬M; T?ªB pB + i®iX h?U+ ` ¬M; ;B9T i¬B /½ `’i M?B mX

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B +?•M i?¨M?- .m o•M o•M M;?2 i?’v `äX .m S?B .QÆM; H9+ M
o•M M M p°B p¨M; +?2 çB M i?Q¢B +QÌB M¦BX

@ oQÆM; Zm®+ >Q i?2Q H½M? ç¢Q H M idM? H¨K pB +X

@ æQÊ+ `²B- +S M?Q ¬M; M¦B çB- pB + M¨v i¬B ç€T SM; `²BX *¦ H) R8 i¬B çB h?Q
ç` çB K i¬B iÈB M;²BX h i +¦ i? i?’v ¬M; i¬B `’i pmBX

.m S?B .QÆM; pW M¦B M?Q p”v- .m o•M o•M ç½ Q€M i`€+?X

@ L¦B HBM? iBM?- #ªQ oQÆM; Zm®+ >Q ç M M?¨ +?ÆB- ç•m +¦ B iB T F?€+? M
H T?ûTX

.m S?B .QÆM; M;?2 tQM; +QÌB ? ?ª M¦BX

@ Zm®+ >Q - ¬M; M;?2 i?'v `²B ç¦- ¬M; iÈB ç•v çBX h`QÈ+ F?B iÈB ;¼B çB M i¬B i¬B iÈB ç¦M ¬M;X

oW M¦B .m S?B .QÆM; HB M /"T K€vX

.m o•M o•M M¦B,

@ *QM ç¦- F?¬M; ?ÄB t2K +"m i ç½ ,M i®B +?Q ç +ÁM +?m˜M #`X

.m S?B .QÆM; M¦B,

@ G9+ M¨v `²B K¨ ?„M +ÁM +¦ i? +?Q ,M b Q\

oQÆM; Zm®+ >Q /"T K€v H"T iS+ b M; T?ÁM; # M M¦B pÈB hˆM; h`¢+? Zm M; H¨ . iÈB M?¨X hˆM; h`¢+? Zm M; M;?2 tQM; pW ?QM; T?'M pW ?•K K° M¦B,

@ æQÊ+- çQ +"m çB +MM; H¨ `'i +?QM? t€+- ç9M;- +¦ +–M K M; i?2Q [m¨ ;b F?¬M

oQÆM; Zm®+ >Q bmv M;?o K°i +?9i M¦B,

@ h`QM; t2 i¬B +¦ +?9i ç² ç†+ bªM- K M; +€B M¨v çBX

hˆM; h`¢+? Zm M; ;"i ç–m M¦B,

@ *S H¨K M?Q p"v çB- +"m v M i•K çB H¨K F?€+?- i¬B çB #€Q +€Q pÈB #Q i?Q «MX

oQÆM; Zm®+ >Q `ÌB çB- hˆM; h`¢+? Zm M; çQ ` +Y F?¬M; /†M /Á ;b i? KX G9 /¨B M¦B,

@ Zm®+ >Q H¨K pB + ç9M; H¨ H¨K M;QÌB i v M i•KX

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

RkkX *?QÆM; RkR, >S :B

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?"M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; RkR, >S ;B

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

oQÆM; Zm®+ >Q +–K i9B çSM; +?Ì Î +Y F?€+? b¢M F?¬M; H•m- .m S?B .QÆM; sm®M; t2 v M¦B,

@ «M; H¨K ;b p"v- +ÁM +–K +ª i?S ;b M[\

@ æ² ç†+ bªM- Î idM? +?Q +?„+ +¦ i? i?QÌM; tmv M i?'vX h i #® K i¬B M?„+ K½B #ªQ i¬B M?'i ç`M? K M; K'v i?S M¨v +?Q +€+ ¬M;X oW H9+ çB M M i¬B +–K ç MX

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B p"v- .m S?B .QÆM; KÈB +QÌB +QÌB +–K i9BX

@ h¬B +–K- H–M i`QÈ+ ,M i?Ä MQÈM; Î M?¨ ¬M; ç M ;BÌ i¬B pšM i? KX Í idM? +€ F?¬M; +¦ KMB p` ç¦X

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B,

@ *€B M¨v ¬M; F?¬M; #B i `²BX Í M9B /MM; +OB MQÈM;- Î i?¨M? T?® M;QÌB i MQI
,M i?Ä ?Q M; F?¬M; F?¦- H9+ M¨Q `ªM? ç M M?¨ i¬B p¨ ¬M; çB ç†i #švX •M i?Ä iU

J„i .m S?B .QÆM; b€M; H MX

@ «M; çWM; +¦ K¨ HW i¬B ç¦- i¬B M?'i ç`M? b) ç MX

*¦ .m S?B .QÆM; iU KbM? H€B t2 M M p¨Q F?m M?¨ idM? Ov F?¬M; #` +?†M çQÌM
o•M o•M F?¬M; M;Ì çSM; Î +Y +?¨Q ç¦MX æB m M¨v H¨K oQÆM; Zm®+ >Q ?ÆB ;B
H M M¦B,

@ *?€m +?¨Q /b- +?9+ /b M,K KÈB pmB p - Hm¬M i` i`mM; tBM? ç TX

.m S?B .QÆM; +–K i9B çB p¨Q M?bM p¨Q i`QM; M¦B,

@ S?d S?d ç•m- b Q F?¬M; ` \

@ æ•vX

J°i +¬ ;€B Rd- R3 im´B çB ` M¦BX

@ *?¨Q M?- +?¨Q KWM;X

L¦B tQM; +¬ #û tQ v M;QÌB çB i?ŠM;X

.m o•M o•M +QÌB K„M;,

@ *QM #û M¨v F?¬M; #B i H T?ûT ;b +ªX

.m S?B .QÆM; M¦BX

@ 1K ;€B i¬B- çQÊ+ +?B m iW M?Ä M M p"vX

oQÆM; Zm®+ >Q H„+ ç–m iÄ p F?¬M; b QX o¨Q T?ÁM; F?€+?- .m o•M o•M H'v K

@ hB m oQÆM;- +¬ T?ªB T? #bM? +?€mX G9+ Î i`QÌM; æªM; b Q F?¬M; iÈB M?¨

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M;?o .m o•M o•M M?„+ pB + M¨v- ?„M i?–K M¦B H9+ 'v H¨
MÎ MK +QÌB +?•M i?¨M? H¨ +?B m #¨B +O ?„M,

@ "Q i?Q >S `'i #"M `°M- +?€m b Q +¦ i? ç M H¨K T?B MX L m F?¬M; T?ªB i i #`
+?€m +kM; F?¬M; iÈBX

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B- .m o•M o•M iB T HÌB,

@ S?B .QÆM; M¦B pÈB +¬ çQÌM; + Q i®+ H–M M¨v +¢M? i` M? `'i +,M;- aÎ ;B Q i?
i?O HÈM M?'i +O [m"M GQÐM; h?Ov +?QM? H¨ h?¨M? T?® :B M; GQ M +'T T?¦ i
GQÐM; h?Ov F?¬M; + QX

.m o•M o•M M¦B i? - oQÆM; Zm®+ >Q +kM; F?¬M; çB [m M? +Q- ?„M ?ÄB,

@ L;?2 H½M? ç¢Q M¦B K°i bm'i F?€+ ç½ t€+ ç`M? H¨ +O i?` t½ "„+ *•m\

.m o•M o•M `'i FB M M?šM ;BªB i?Q+?,

@ *?mv M M¨v F?¬M; +¦ ;b H¢X "° ;B Q i?¬M; p®M +?d +?Q K°i çQÌM;- +?O i`+? id
i? K çQÌM; M[X *?O i`+? >¨M i`QÈ+ H¨K #Q i?Q i?` Ov i?` t½ "„+ *•m- +?B m +®
M?B MX

oW M¦B .m o•M o•M pW [m M b€i oQÆM; Zm®+ >Q X "B m ?B M +O ?„M `'i #bM
t2K H–M M¨v F?B [m"M GQÐM; h?Ov F?¬M; +¦ ?v p¼M; K'v pÈB çQÌM; + Q i®+ i?b

*?mv M b m ç¦ H¨ K¬M T?€B M°B ç'm- +m®B +MM; L;mv M G,M; i?¨M? M?•M p"i T
ç iY +?•M i`mv M ç½ +? i # M;QÌB- +?¢v i`®M K°i M;QÌB- M v +ÁM H¢B b€m M;Q

L,K ç¦ ç +Ym ç¢B çQÊ+ tQM; H¨ çÌB ?Q¨M; FBKX

E i [mª çÌB ?Q¨M; FBK M°B ç'm +? i F?¬M; Qi- F?¬M; +ÁM H¨ çÌB ?Q¨M; FBK M[X

h?"i F?B M M;QÌB i?´M i?S+5

J'v M;QÌB M¦B +?mv M M,K ç¦- p¬ +MM; +ªK i?€MX G9+ M¨v #¶M; K°i ç¢Q ç²M; iB

@ *'T #€Q5

*'T #€Q i?b i'i M?B M +¦ pB + ;'TX

J'v M;QÌB i¢K M;WM; ?²B S+ +?mv M M,K tQ X

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M M?"M H'v +'T #€Q- M?QM; t2K tQM; i?b #B m ibM?

G½Q ;B"i KbM? K°i H9+ KÈB MY +QÌB MY F?¬M; +?mv M ?QÈM; Gw L;mv M "¢+?

@ Gw bQ ç ¨ Gw bQ ç - ç iY +O M;QÆB

J°i +•m M¦B F?B M Gw L;mv M "¢+? F?¬M; ?B m ` b Q- ?ÄB,

@ æ iY +O i H¨K b Q\

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M F?¬M; p°B ç€T,

@ h` M +'T #€Q M¦B K°i i`¼M; T?¢K Hmv M i? F€ i?B M H Q i–M; i?S # pQÊi M;K
i?S M?'i çKM; T?ªB i?"T ç¢B ç iY +?•M i`mv M ç M; ,M +ÆK i`Q X

G½Q M¦B ç M ç•v i?b .B T .QÆM; .mM; p¨ S?QÆM; L?Q ç m +m®M; H MX h`QM; ç
F?¬M; b®i `m°iX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M +–K i€+? i`¨- +?"K `½B ?ÈT K°i M;KK- M? ;ä +?ûM

@ hB T i?2Q T?¢K M?•M Km®M #„i i?"T ç¢B ç iY +?•M i`mv M ç #¨M çB m FB M
L;mv M T?ªM FQ+?X Gw bQ ç - F?¬M; M;Ì ç iY +O M;QÆB i?„M; çQÊ+ T?¢K M?•
iY +O M;QÆB +kM; H¨ Hmv M i? F€

.B T .QÆM; .mM; FBM? F m,

@ *€B ;b5\

hW i`QÈ+ ç M M v ;½ +?Q iWM; M;?2 iBM iS+ M¨v M M H'v H¨K H¢X S?QÆM; L?Q

Gmv M i? F€5

hW Hmv M F?Q ç M Hmv M i? F?¬M; #B i F?¦ F?,M # Q M?B mX J¼B M;QÌB ç m #B
T?9- /QÌM; M?Q p"M K v +kM; F?¬M; i - M?QM; ç m +?Q `^M; ?„M Km®M ç M Hmv
M,KX B M;Ì ?„M M? M? ç°i T?€ M?Q p"vX G–M M¨v €M? K„i K¼B M;QÌB ç m M?

Gw L;mv M "¢+? +QÌB F?´ M¦B,

@ h`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m i i? M? i~v i?m°+ ?¢- pB + M¨v +?„+ +€+ M;QÆB #B i\

J¼B M;QÌB +¦ #B i +?mv M- M?QM; ç•v H¨ pB + `B M; +O Gw L;mv M "¢+?- i'i +ª
B çB çB m i` X

Gw L;mv M "¢+? M¦B,

@ G–M i? M? i~v ç¦ H¨ #ÎB pb i?m°+ ?¢ +O i - K°i i`QM; hS h¬M L;k E?€+?- >„+ L;
Ov i?€+ Gw S?QM; çB €K b€i ç iY +O i X E i [mª #` ç iY +O i i`QM; +?B M ç'm
h +¦ ?ÄB ?„M M;mv M M?•M- ?„M M¦B #¶M; /QM; ç°i T?€ `²BX

"¶M; /QM;X

> v +?Q +•m #¶M; /QM;X

"®M p` FB K iB M +¦ K†i- L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M- Gw L;mv M "¢+?- S?QÆM
B +kM; H¨ i`B / M? FB K iB M- M,K ç¦ H¨ ç iY +?•M i`mv M- M?QM; ?¼ ç°i T?€ H
Km¬M p¨M ;B M M M- ç´ K² ?¬B b¬B MQÈ+ K„iX E i [mª GK+ L;mv M K°i +•m #¶M;
p` FB K iB M +•K MQM- Km®M F?¦+X

æ–m M,K M v 5

Zm MY M;¨v K¼B M;QÌB +QB M?Q +?'T M?"M GK+ L;mv M #¶M; /QM; iÈB Hmv M
KB M +QÐM; M?"M iBM M¨v M?QM; K¶B M;QÌB pšM +ªK i?'v `'i F?¦ +?'T M?"MX *
bÈK ç½ #B i +?mv M F€ i?U+ i`QM; HÁM; pšM H'M +'M- ç°i T?€ [m€ M? M? çBX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M ç–m iB M H M iB M; +?d p¨Q K°i çB K,

@ o"v i?b b m M¨v M;k T?QM; ç¢B i€B +¦ GK+ L;mv M- # M +?9M; i +?„+ b) +¦ i?¨M

J'v M;QÌB F?€+ çQÆM; M?B M ;"i ç–m ç²M; wX

.B T .QÆM; .mM; HQ t +?9i- M¦B,

@ o"v i?b +¦ T?ªB H¨ ?ÆB F?B / M;QÌB F?¬M;\ J°i ç iY +?•M i`mv M pW Hmv M H
HU+ p¨ FB K i?m"i imv i /B m M?Q p"v- M;QÌB M?Q i? i? K ;B M;k T?QM; ç¢B i€B

.B T .QÆM; .mM; +ªK i?'v M?Q p"v [m€ p¬ ç`+?X

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M +QÌB ? ?ªX

*m®B +MM; M;mv M M?•M +¦ T?¢K M?•M pQÊi M;K+ `®i +m°+ ç½ çB m i` ` X

L¦B çÆM ;BªM H¨ T?¢K M?•M ç¦ #ªM i?•M +?m˜M #` KQÌB M,K- ç•v +?d H¨ M;mv M
i?S v m M?'i H¨ #ÎB pb Gw L;mv M "¢+? ;B Q iB T +¬M; i€+ pÈB aÎ S?B +¦ K°i b® +
;½ pW iB T M?"M F?¬M; [m2M M M tm'i ?B M +?9i b B b¦iX

æQÆM; M?B M K'v +?mv M M¨v ç m +?d H¨ M;mv M M?•M T?K- M;mv M M?•M +?
L;mv M +?ä KkB p¨QX

E?¬M; b B- H¨ G,M; L;mv M- i?B M i¨B M?'i i`QM; ç +Ym ç¢B- +kM; H¨ T?ªM ç² ç

h?2Q aÎ S?B bQ i?9+ iB i H°- FB K iB M ç +Ym ç¢B F?€+ T?ÄM; çQ€M M;mv M M
p¨Q pB + M¨v H¨ Km®M M?bM K°i +€B i?"T ç¢B ç iY +?•M i`mv M +¦ M?•M p"i ;b i?
T?¢K M?•M pQÊi M;K+ b m ç¦ #` ?„M ç€M? K°i i`"MX

>B M ;BÌ GK+ L;mv M ç½ ?B m- ?B M M v ?„M F€ i?U+ +?d H¨ [m•M +Ì i?¬BX

J°i [m•M +Ì ;B[i`"M b€i T?¢i +O K°i Qi F€ i?OX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M p¨ L;mv M G,M; F?¬M; M;WM; ç'm- ? B M;QÌB H¨ F
[m•M +ÌX

"B i KbM? H¨ [m•M +Ì `²B- GK+ L;mv M +?ŠM; +?9i ;B"M /[X

*QM M;QÌB b®M; i` M çÌB ç m H¨ iB M #° iWM; +?9i K°i- iQ+? Hkv i?U+ HU+ iWM
L;mv M h?QÊM; L?•M p¨ L;mv M G,M; ?B M i¢B H¨K F€ i?O- i?U+ ` H9+ ?¼ +ÁM
i`QM; i v ç #€i ç¢BX a®M; i` M çÌB F?B +QM M;QÌB +ÁM v m Èi i?b F?¦ i`€M? T?ª

*€B ;b pW çB ` ç½ H¨ ç€M? #B M i?B M ?¢ p¬ ç`+? i?O +?d H¨ +?mv M ?Q M; çQÌ

*€B ;b poM? pB M F?¬M; H¨K [m•M +Ì- poM? pB M çSM; i` M K¼B M;QÌB +?d H¨ M

*€B ;b pW ?ûi ` ç½ M;?`+? i?B M- +¨M; H¨ #m²M +QÌB- i?B M F?¬M; / /¨M; M;?`

h'i M?B M ?„M F?¬M; T?ªB [m•M +Ì v M T?"M- iW i`QÈ+ ;BÌ H¨ K°i [m•M +Ì +U+ T?
æ¬M; æ¢Q T?O +m®B +MM; F?¬M; çB i?2Q +QM çQÌM; h¬M; G½Q >°B [mv ç`M?-
+?O v mX G–M M¨v L;mv M G,M; Km®M t2K i?U+ HU+ +O M?B m ç iY +?•M i`mv

M?•M pQÊi M;K+ t¬M; ?QÈM; ç iY +?•M i`mv MX >„M +?Q +¦ +Æ ?°B M€Q HQ¢M
?„+X

>Q†+ H¨ L;mv M G,M; M m M;QÆB +ÁM /€K ç M K°i H–M M?Q p"v- M¦B F?¬M; M;W
hmv +?d H¨ K°i [m•M +Ì- M?QM; H¢B H¨ [m•M +Ì +ª ; M H¨K HQ¢M [m'v +ª ç¢B +K+

æQÆM; M?B M ?„M T?ªB +® ;„M; +?9i- i` M? i?O bÈK M;¨v i?Q€i F?ÄB i?•M T?"M
+?ÆB +Ì i?b GK+ L;mv M b) F?¬M; ç²M; w- ?ÆM T?•M MY Î # M +¢M? M;O ;¨ M;O

L;QÊ+ H¢B ?„M Km®M H¨K [m•M +Ì #'i im•M- ?Q†+ bÈK +?9i i?,M; H M ç M +'T F€

GK+ L;mv M M?9M p BX

æQÊ+ `²B- #„i ç–m im ?¨M? i?¬BX E?QªM; i?ÌB ;B M M¨v bQ ?mvM? ç F?€+ im ?¨
M?B M im ?¨M? b) F?¬M; i¢B i?B M H Q i–M; i?S M?'i- i?B M H Q i–M; i?S ? B-
h?B M H Q i–M; i?S # +¦ T?¢K M?•M Hmv M i? F€ ç M?'i i–M; M;U F?Q Hv F?¬
M;mv i iBM? ?Q X

*¦ H) i¢B i?B M H Q i–M; i?S # F?¬M; / H,M H°M M?QM; çB i`ªB M;?B K K°i +?9i
F€ i` Q ç´B K°i T?2MX

>„M #QÈ+ +?•M p¨Q i?B M H Q i–M; i?S # - KÈB #QÈ+ +?•M p¨Q H"T iS+ M;?2 iB

@ N - ç M H¨ ç iY +?•M i`mv M

@ æ iY +?•M i`mv M ; M iQ i?"i- F?¬M; M;Ì /€K ç M i?B M H Q i–M; i?S # ` M Hm

@ >„M ç M; ibK +€B +? i

@ o"v ç +?9M; i M;QÊ+ ç½B +? i çB

h`QM; iB M; +QÌB M?¢Q- #° /¢M; ç€K iM T?¢K F€ F€ H¢ H¢- M?QM; F?B iM T?¢K M
+O Gw L;mv M "¢+? i?b H"T iS+ ç€K iM T?¢K ç´B ;B¼M;X

@ >¦ ` H¨ ç iY +O Gw L;mv M "¢+? ¨

@ h®i H„K- F?¬M; ?¨M? ?¢ ?„M ç M +? i i?"i +¦ H¶B pÈB +?9M; i

@ L;QÆB çWM; KÆ K°i M;QÌB M;QÊ+ b€i- +?9M; i +kM; Km®M ;BªB i? K

GÌB M¦B •K i`–K i`¨M M;"T b€i F?Q p M; i`QM; i?B M H Q i–M; i?S # - ;B®M; ? i M
?B M M?B M +?9M; +U+ F€ iS+ ;B"M p¨ +,K ?"M Gw L;mv M "¢+?X

GK+ L;mv M F?¦2 K¬B +QM; H M- M¦B,

@ *€+ M;QÆB ç9M; H¨ F?¬M; +¦ HÌB F`+? KÈB- ;B®M; ? i i?B M H Q i–M; i?S ? B
ç€M? T?K+- M v H"T iS+ ;BªB [mv i i?B M H Q i–M; i?S #

æ€T H¢B ç€K iM T?¢K H¨ HÌB M¦B +U+ F€ FB m M;¢Q +O GK+ L;mv MX æ®B pÈB
L;mv M b) F?¬M; F?€+? b€QX o"v- H–M im ?¨M? i?S ? B #„i ç–m- K¨ H9+ M¨v +€+?
;–MX

oW H¨K pW +?ÆB `'i [m M i`¼M;X

GK+ L;mv M pšM +?Q `^M; F i ?ÊT pW H¨K pW +?ÆB +?ŠM; M?[M; F?¬M; ;BªK i?
H¢B +ÁM i,M; + QX

h'i M?B M ç•v H¨ +¦ çB m FB MX L m +?bK ç„K p¨Q ibM? i`¢M; M¨Q ç¦- iQ¨M i•K iQ
F +€B ;b pW H¨K pW +?ÆB- M?QM; i`¢M; i?€B M?Q p"v `'i ?B K i?'vX

GK+ L;mv M #bM? i?QÌM; ç m H¨ pW H¨K pW +?ÆBX

h'i M?B M T?–M H¨K Qi +?9i- T?–M +?ÆB M?B m +?9iX

L v ?„M im ?¨M? i¢B i?B M H Q i–M; i?S # - im K°i i?ÌB ;B M HB M +?¢v iÈB i?B I
?ÆB- M¦B +?mv M pÈB .B T S?QÆM;- .B T oB MX > B M;QÌB M¨v ç½ +?"K `½B i?C
i?S M?'i- /€K m®M; +?9i `QÊm- F?¬M; +,M; i?ŠM; M?Q H9+ KÈB ç MX

G9+ M¨v #bM? `QÊm p¨ K°i ço ç"m T?°M; ç†i i` M K†i ç'iX æ M; im ?¨M? i`QM; i'
+–m [m€ M?B mX

J°i #bM? `QÊm- K°i ço ç"m T?°M; ç½ H¨ F?¬M; i X

L?È M,K ç¦ i¢B i? ;BÈB # M /QÈB æ¬M; GK+ ?mv M im ?¨M? ç®B T?¦ L;mv i J J-
;B¼i `QÊm- M;¨v M;¨v ,M Q+? +®+ ç M ç M KB M; F?¬M; +ÁM +ªK ;B€+X L v +¦ K
T?°M; ç½ H¨ F?¬M; i X

" M;QÌB H"T iS+ +? +?ûMX I®M; `²B #„i ç–m i`Á +?mv MX

.B T S?QÆM; M¦B,

@ æ½ ç M i?B M H Q i?b M¦B +?mv M H Q M;K+ çBX *?mv M M¨v H¨ bQ T?K +O i

aQ T?K +O .B T S?QÆM;- S?QÆM; L?Q +¦ / M? ?B m Zm•M hY FB K Qi F?B KÎ KB
ç€M; iBM +"vX GK+ L;mv M `ªM? `¶B M M M;¦M; M;?2 +?ÆBX

" M FB .B T S?QÆM; #„i ç–m F ,

@ u m K /QÈB ç'i tQM; H¨ +¦ i?B M ç°M; p¢M ?mv i ?¨M; i, v m K

@ L?QM; ? B M;¨M M,K i`QÈ+ +¦ K°i i M iU tQM; H¨ K i`QM; K i?B M ?¢ M?•K ç°+
L?•K æ°+X h M M¨v imv +?Q i?®M; i`` /QÈB ç'i i?B M ç°M; p¢M ?mv i ?¨M; i, v m
Q M?B mX hbM? ?bM? F?B ç¦ v m K /QÈB ç'i b„T T?€i ç°M; +¬M; FQ+? pÈB M;
ç¦ HU+ HQÊM; +O v m K /QÈB ç'i +ÁM i?®M; M?'i- Km®M ç®B T?¦ o¢M J *?B J L
F€ F?¦ F?,MX L;k ç¢B iB M K¬M T?€i ?B M iÈB H9+ +?d K¨M? i`2Q +?m¬M;- M;k
HB M KBM? +MM; F?€M; o¢M J *?B J L?•K æ°+X L?QM; p¨Q H9+ M¨v o¢M J *?B
æ°+ #¶M; M?B M i?'i #¢BX S?¦ i?O +O o¢M J *?B J L?•K æ°+ L?•K æ°+ H¨ h?€B
S?QÆM; u m H M ç¨B

@ *¦ p¨B HÌB ç²M M¦B o¢M J *?B J L?•K æ°+ L?•K æ°+ H¨ #` T?¦ i?O h?€B •K J Z
u m €K ?¢B- M?QM; M;?2 M¦B h?€B •K J Zm•M æ¬M; S?QÆM; u m F?¬M; ;B i +?
æ°+ K¨ +–K iM i¢B K°i MÆB ? Q H€M?X *K i? Î ç•m i?b i`W h?€B •K J Zm•M æ¬M
B #B i çQÊ+

GK+ L;mv M M;?2 ?SM; i?9 /¢i /¨QX

.M H¨ o¢M J *?B J L?•K æ°+ ? v h?€B •K J Zm•M ç m H¨ i?®M; i`` i? ;BÈB /QÈB
?mv i ?¨M; i, v m K X

aQ b€M? i?b GK+ L;mv M- .B T S?QÆM;- .B T oB M # M;QÌB i?ªQ Hm"M ç m +?d

h` M +Æ #ªM ç•v H¨ K°i ç€K i¬K iûT pW tm'i ?B M im iB M ;BÈB æ¢B h'M- M;šm
K¢M? M?'i t i"M +?•M i`ÌB- M?¨K +?€M i`QM; #m´B iB + `QÊm K¨ i?¬BX I®M; `QÊ
*?B J L?•K æ°+ L?•K æ°+ ? v h?€B •K J Zm•M æ¬M; S?QÆM; u m ç m #` H½M; [m
FB M i?S+ #ªM i?•M ` i?b F?¬M; +¦ # Q M?B m w M;?o X

*?d H¨ `'i M?B m +?mv M p®M F?¬M; +–M w M;?o X

L m K¶B K°i pB + ç m +–M w M;?o i?b GK+ L;mv M b) F?¬M; i?QÌM; i v +–K ?² H–

hMv i•K bÎ /K+- iU /Q iU i¢B- ç'v +?QM? H¨ GK+ L;mv MX

.B T oB M #¶M; H M iB M;,

@ æ9M; `²B- M;?2 M¦B i?B M H Q >Q aÆM +?9M; i +kM; ;B K +–K F?¬M; Qi ç¢B
i v +€+ bQ i?9+- bQ i´- # M i`QM; +¦ M?B m #"+ M´B / M?X h'i M?B M >Q aÆM i
F?¬M; T?ªB i?B M H Q K¨ H¨ hQ Zm€ L? BX hQ Zm€ L? B hQ Zm€ L? B- i¢B ç¦ F
i?ªK

Zmª M?B M # M;QÌB i€M ;šm ç i¨B #„i ç–m H¢+ t X

Re@yj@kyRj- y3,9k J

>Q aÆM hB M J¬M

h€+ ;Bª, J¢i G,M; "B i hmv i

Q

3yX *?QÆM; R9j@R99, E i h?9+ hm >¨M?

L?¦K /`+?, "H +F

L;m²M, oBTp M/ M

" M M¨v #¨M tQM; o¢M J *?B J L?•K æ°+ L?•K æ°+- h?€B •K J Zm•M æ¬M; S?Q
#„i ç–m FûQ ç M >Q aÆM i?B M H QX æ i¨B H¢B ç´B ç M >Q aÆM hQ Zm€ L? B
F€ i?U+ F?¬M; M´B / M?- M?QM; F?€ M´B iB M; i`QM; >Q aÆMX æ iY >Q aÆM
MûK p¨Q hQ Zm€ L? BX

L¦B M¦B- `QÊm ç½ +¢M- ç"m T?°M; +?d +ÁM K'v ?°iX

æ iY +?•M i`mv M F?€+ +Æ #ªM b„T iB T iK+ im ?¨M?X

G9+ M¨v aÎ S?B i?QM; i?ª #QÈ+ iÈB M¦B,

@ æQÊ+ `²B- H–M M¨v F i i?9+ im ?¨M?X

@ E i i?9+

*€+ ç iY +?•M i`mv M F?¬M; F`T T?ªM SM;X

aÎ S?B /Î F?¦+ /Î +QÌB,

@ *€+ M;QÆB im ?¨M? i`QM; i?B M H Q ç M F?¬M; ç w i?ÌB ;B M `²B b Q\ " M;¨v
+€+ M;QÆB im ?¨M? +kM; çQÊ+ `²B- H¨ H9+ +?Q i?•M t€+ M;?d M;ÆB- ;B[iBM? i
T?QM; ç¢B i€B b„T iÈBX

@ L?QM; i`QÈ+ ç¦ +€+ M;QÆB T?ªB çB K°i +?mv M h`mM; *?QM? "bM? >Á h` B ç
+¦ pB + Km®M /†M /Á +€+ M;QÆBX

@ o•M;5

L m H–M ` M Hmv M ç M ç•v F i i?9+- p"v K¼B M;QÌB i?m t T H"T iS+ `ÌB çB i?B M
iQM? ibM? M?B i ?mv i- i¨B ?Q +U+ + Q- M m +¦ i? i`Ê ;B9T o•M ."i i?b iQÆM; H
K¢M? K)- b m M¨v i?¨M? iUm +O M¨M; +?d bÊ F?¬M; FûK ?ÆM æ°+ *¬ bQ Km°BX S
i?ªM- imv ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB bQ T?K H¨ S?QÆM; bQ ç M?QM; b) #QÈ+ i` M +C
J½ "€+ p¨ hQ J½ bQ ç F?€ ;B®M;X GK+ L;mv M i?b H¨ +'T v m M;?B i- iQÆM; H B
"®M M;QÌB M h`B- .B T S?B- .B T S?QÆM;- .B T oB M imv F?¬M; pQÊi ?ÆM bQ
i?W #ªv- i€K T?–M- iQÆM; H B F?¬M; i H„KX

hQÆM; H B `'i ç€M; F€ p¼M;5

J¶B H–M L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M i?'v i?"T ç¢B ç iY +?•M i`mv M ç m i`¨M
KWM;X æ•v +?QM? H¨ i?"T ç¢B ç iY +?•M i`mv M K¨ H½Q i®M bS+ #²B /QÐM; ` -
K¢M? ?ÆM ç +Ym ç¢B ?B M M vX L?QM; i`QÈ+ iB M T?ªB t2K #B m ?B M +O ?¼

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M +?„T i v b m HQM; M¦B,

@ L;k T?QM; ç¢B i€B b„T #„i ç–m- H½Q T?m iBM +?„+ +€+ M;QÆB +kM; `äX L;k T?
æ¬M; T?QM;- L K T?QM;- h•v T?QM; # T?QM; tQM; ?MM;X h`QM; i K i¬M; Hm¬M
F?Q i¬M; t T b m- FB K F?Q i¬M; H¨ t T +?¦iX

@ G–M M;k T?QM; ç¢B i€B M¨v H½Q T?m Km®M +€+ M;QÆB #B m ?B M i?”i i®i-
M?B m- H¨K ? i bS+ H¨ çQÊ+X

@ æQÊ+ `²B- ;BªB i€M- ?½v M;?d M;ÆB +?Q i®i- +?Ì M;k T?QM; ç¢B i€B #„i ç–m5

æÊB ç€K ç iY +?•M i`mv M ç m çB ` M;Q¨B- L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M +?„T
bQM; +Y - #B M K•v +m²M +m°MX h?U+ HU+ "„+ T?QM; #ÎB pb i`”M M°B HQ¢M M
M?•M H`+? bY- F€ i?U+ H¨ t T +?¦i i`QM; M;k T?QM;X æ i?”T ç¢B ç iY +?•M i`r
o•M .”i- o•M "bM?- M?` HQm +¦ G,M; L;¼+ *?•m- S?QÆM; æ¢K M?[M; M;QÌB ç¦- +?
FB K i¬M; æ¬M; T?QM; h?¢+? h`B m .QÆM;- L K T?QM; J¢+ h?B M "B M- h•v T?C
`®i +m°+ +¦ i? K K°i çdM? +’T GK+ L;mv MX

hmv M?B M- ?„M ç½ +¦ T?€T HU+ Hmv M i? F€- H¢B +¦ FB K i?m”i +’T FB K w- /QÌ
#bM? i?QÌM;X

*€+? M;k T?QM; ç¢B i€B +?d +ÁM # M;¨v- K’v M;¨v M v GK+ L;mv M `’i i?QªB K€
FB KX

J¶B M;¨v i?ÌB ;B M Hmv M FB K F?¬M; /¨B- +?d H¨ [m2M i?m°+ FB K K¨ i?¬B- i?ÌB
ç b®X > i +€+?- #ªM iQM? +O ?„M p®M H¨ p”vX " M;¨v M v pmB p M?’i T?ªB iQ
i?QÌM; Zm•M hY EB K S?QÆM; L?Q p¬ +MM; M;?B K i9+- # M;¨v M v F?¦ çQÊ+ +?
+¦ i? [m M KBM? +?QM? ç¢B m®M; `QÊm- F?B M .B T S?QÆM; +ªK ç°M; Km®M F

> B M;¨v M?Q€M; K°i +€B i`¬B [m X

J°i M;¨v i`QÈ+ M;k T?QM; ç¢B i€B- K°i iBM iS+ [m M i`¼M; ç°i M?B M `ÆB tm®M;

G–M M¨v ;BªB i?QÎM; M;k T?QM; ç¢B i€B T?QM; T?9 F?€+ i?QÌM;X

G9+ GK+ L;mv M i?’v ;BªB i?QÎM; M;k T?QM; ç¢B i€B i?b ;B”i #„M KbM?X

J†i i, i?Q +€ M?•M çSM; M?’i H¨ çQÊ+ K°i HBM? i?9 ç¢B ?bM?- çSM; M?b H¨ HBM
HBM? i?9 iB m ?bM?- K†i b m ;BªB i?QÎM; F?¬M; +¦ ;b ç†+ b„+X

o i, i?Q çQ¨M i? çSM; M?’i K¶B M;QÌB i`QM; çQ¨M çQÊ+ K°i HBM? i?9 iB m ?bM?

h?QÎM; M?Q p”v ç•m +?d T?QM; T?9- H¨ /¨v ç M +U+ çB KX

GBM? i?9 +¦ i?m°+ iQM? F?€+ M? m- pQ /K æ¬M; T?QM; h`B m .QÆM; S?QM; Hm
+–M HBM? i?9 ?Ä ? X h•v T?QM; GB M >Q S?QM; Hmv M pK ? i•K T?€T +–M HB
T?QM; Hmv M o•M GQM; i•K T?€T +–M HBM? i?9 p•M ? X h`W # ? M¨v ` +ÁM +¦ -
? - K°+ ? - HBM? i?9 K¶B ? ç m +U+ F€ [mw ;B€X

GBM? i?9 i?2Q FQ+? +Ð HÈM M?Ä +¦ T?•M #B i- pQ /K M?Q HBM? i?9 p•M ? - +Ð o
i?9 HQ¢B M?ÄX o•M G M;- o•M s¨ i?m°+ HBM? i?9 +Ð i`mM;X o•M >´- o•M aQ H¨ H

h` M HBM? i?9 ç¢B ?bM? +ÁM +¦ M?B m T?•M +’T M[ X h` M HBM? i?9 ç¢B ?bM? H
HBM? i?9 +’T /` i?9- +’T i`mv M i?mv i- +’T i?–M i?Q¢B- +’T i?QÊM; +´X h’i M?B
p b m i?b `’i Qi tm’i ?B M- +¨M; çWM; M¦B ç M HBM? i?9 +’T i`mv M i?mv i- +’T i?
;BÌ +?d M;?2 M¦B +?S +?Q i?’v [m X

GBM? i?9 +¨M; HÈM i?b +¦ i? T?mM ` Mm®i p¨Q M;mv M F?Q +¨M; M?B m- ç2K H

L m M¦B +Ym ç¢B i`B / M? FB K iB M F?¬M; ç HBM? i?9 HQ¢B M?Ä p¨Q K„i- p”v ç
FB K iB M ç m T?ªB K„i i? K- çO i?’v # M i` M >Q aÆM iB M K¬M `’i +?9 i`¼M; M
p®M +Ð ç¦X

GK+ L;mv M M;?2 tQM; ç–m iB M M;È ` - b m ç¦ ?B K F?B +?B M w i,M; p¼iX

> i +€+? `²B- GK+ L;mv M F?€ i?Q+? HBM? i?9- M v i`QM; S?QM; GBM? #¨B #ªv +
/MM;X L m +¦ çQÊ+ ç¢B ?bM? HBM? i?9- i`mM; ?bM? HBM? i?9 çQ H M +Y i?b +

*¦ M?B m HBM? i?9 i?b +¦ i? F?B M ?„M F?¬M; K’i M?B m i?ÌB ;B M p¨Q ioM? i¼
`²BX

hmv i h? u M h?QÆM; h?B MX

æ•v H¨ æ¢B h'M im iB M ;BÈB ç€M? ;B€ +?QÎM; ;B€Q >Q aÆM iB M K¬MX

hmv i i? 5

G½Q çQ+? i?U+ tSM; pÈB iW imv i i? X J°i M;QÌB ?B m` +?QM KQÆB #ªv HQ¢B
i¬M; bQ æ¢B h'M im iB M ;BÈB- +QB M?Q H¨ +?O M?•M i? ;BÈB v m K /QÈB ç'i
v m K æ¬M; S?QÆM; u m +kM; iWM; i?m /QÈB i v u M h?QÆM; h?B MX >Q aÆ
çSM; ç–m M;k ç¢B iB M K¬M +kM; #ÎB pb +¦ u M h?QÆM; h?B M i²M i¢BX

u M h?QÆM; h?B M tm'i i?•M iW æ¬M; T?QM; h`B m .QÆM; S?QM;- +?QM? H¨ ç
L?QM; ?B M M v H½Q ç½ i?Q€i ` F?ÄB FB K i¬M; æ¬M; T?QM;- çQÆM; M?B K
.QÆM; h?QÊM; L?•M H¨ ç iY +O H½QX L v H½Q F?¬M; + B [mªM pB + M;k T?Q
h?B M F?¬M; +?,K HQ #'i +S +?mv M ;b- +?d i`2Q #B M +?QÎM; ;B€Q >Q aÆM iB
[m M ?Q†+ H¨ ` M;Q¨B p•M /mX L?QM; /M +?d i`2Q #B M +kM; çO +?'M M?B T

*Æ #ªM i` M i v u M h?QÆM; h?B M F?¬M; +¦ HU+ HQÊM; ;b- M?QM; H½Q /U p¨Q
FB K M;²B p[M; p¨M; i` M p` i`Q +?QÎM; ;B€Q >Q aÆM iB M K¬M- F?¬M; B /€K F

L°B #° >Q aÆM iB M K¬M H'v æ¬M; T?QM; H¨K +?OX

G–M M¨v M;k T?QM; ç¢B i€B +Y ?¨M? i¢B æ¬M; T?QM;X

æ¬M; T?QM; h`B m .QÆM; S?QM; i¢B çdM? M9B +¦ K°i h`B m .QÆM; æ¨BX J¶B M;
.QÆM; æ¨B- +?¢M; p¢M; +kM; H¨ +?B m i` M h`B m .QÆM; æ¨B- +?Q M M KÈB +
L;?2 M¦B M,K ç¦ i´ bQ F? B T?€B >Q aÆM h?¬M; >B m *?•M L?•M +?QM? H¨ M;°
i` M çdM? h`B m .QÆM; S?QM;- t2K K†i i`ÌB K¼+ +?•M i`ÌB- ?B m` p¬ i?QÊM; +
iB M K¬MX

h?€M; i€K i?Q+? ?ÊT ;ª +QÈB- /B +?mv MX

L;¨v ?¬K M v +?QM? H¨ M;¨v M;k T?QM; ç¢B i€BX

>¬K M v GK+ L;mv M /"v `'i bÈK- H9+ KÈB tm®M; ;BQÌM; M;Q¨B +Y H'i T?'i KQ
M?QM; M;¨v M?Q p"v F?¬M; i H„KX .M b Q M v H¨ M;¨v ? - i`ÌB •K m +¦ KQ M? K
K°i M;¨v `'i [m M i`¼M;X

L;k T?QM; ç¢B i€BX

a€M; bÈK ,M #[b€M; +?€Q i`„M; i? M? ç¢K- tQM; b) çB i?2Q bQ T?K tm'i T?€i ?
i?U+ "„+ T?QM; p¨ æ¬M; T?QM; +€+? M? m F?€ t - M?QM; K¼B M;QÌB H¨ im iB M
K'i # Q H•m ç½ ç M æ¬M; T?QM;- +?Q M M F?¬M; i`QÈ+ iB M iÈB +?¶ ç¦X

•M tQM; çB K i•K- ?„M çB i?2Q b m HQM; bQ T?K ?QÈM; iÈB æ¬M; T?QM;X

æ•v +?„+ H¨ H–M ç–m iB M ?„M çB æ¬M; T?QM;X h`QÈ+ F?B i?m ?„M p¨Q K¬M i?b
ç M æ¬M; T?QM; pB M; #ˆM; ?[mX >„M i?b p¬ +MM; HQÌB #B M;- +¦ `ªM? F?¬M; #
+?Q M M iQM? iÈB iQM? HmB ?„M i?"i bU +?Q iWM; [m æ¬M; T?QM; K°i H–MX

'M iQÊM; +O ?„M pÈB æ¬M; T?QM; Î K°i çB K H¨ æ¬M; T?QM; +¦ GB m bQ Km°B
;b 'M iQÊM;X

*?mv M M¨v ?„M çB i?2Q bQ T?K #QÈ+ H M KªM? ç'i æ¬M; T?QM;- ç€M? ;B€ T?Q
i?'v # M +¢M? +U i?mv M FB m iMM; iQ HÈM +?2 H'T i`ÌB- ?Q¨M +ªM? i? M? m io
i` M #¦M; K€i- # M i B M?Q p M; iB M; i?¬M; `2Q- HB M iB T iU iB M; i`9+ ç¨MX

æB M;¨v +¨M; + Q- `®i +m°+ ç M ç` çB K M;k T?QM; ç¢B i€B- hB M *?QÎM; #bM?

æ¬M; T?QM; ?B K i`Î Qi +¦ ç'i #ˆM;X

L?QM; ;B[bQÌM M9B +¦ K°i ç'i #ˆM; +U+ HÈMX "bM? ç` M¨v F?¬M; T?ªB ?Q¨M iQ
/'m i v 'M ` X L;?2 M¦B i` M i`ÌB +¦ K°i i?–M iB M i M H¨ *U GBM? hB MX *U GBM?

p¢M i`QÊM;- H9+ ç M M?•M ;B M i`W v m i?b K°i +?QÎM; ç€M? p¨Q >Q aÆM æ¬M;
F?®B ç'i #^M; M¨v- +?Q M M KªM? ç'i æ¬M; T?QM; M¨v KÈB +¦ i M H¨ hB M *?QÎM

>B M ;BÌ hB M *?QÎM; #bM? ç` p¬ +MM; M€Q M?B iX

L;QÌB M;k T?QM; ç b® ç½ iÈB `²BX

h?Q¢i i`¬M; p` i`Q T?Q ç¬M; M;²B i`B / M? FB K iB M M;k T?QM;- +?QM? ;B[
L;mv M .QÆM; h?QÊM; L?•MX " M +¢M? +¦ L K T?QM; >²B S?QM; h?QÊM; L?•
L;mv M h?QÊM; L?•M- h•v T?QM; hY >¨ h?QÊM; L?•M- h`mM; T?QM; L;¼+ *?•M h
i?QÊM; M?•M # M +¢M? M;²B +€+ T?QM; i`B / M? FB K iB M- +Ð M?Q Zm•M hY E
>„M #B i i`B / M? FB K iB M "„+ T?QM;- +ÁM i`B / M? FB K iB M T?QM; F?€+ i?b
+O Gw L;mv M "¢+? i'i M?B M +kM; Î T?Q ç¬M;- M;²B +MM; +?¶ pÈB ç€K i`B / M
Gw L;mv M "¢+? p®M ç`M? /†M /Á- b m M;šK M;?o ç iY +O KbM? F?¬M; +–M T?ª
+•m M¨QX

GK+ L;mv M ç€M? ;B€ +?QM? ;B[+¦ K°i ç¨B + Q- ?B M M?B M H¨ H¬B ç¨B M;k T?

o` i`Q T?Q M K M;²B +€+ M?•M p"i F?¬M; #B i- +Æ #ªM F?¬M; i?'v [m2M K†i K'v
i`B / M? i`QÎM; H½Q M;k T?QM;X h`QÎM; H½Q M;k T?QM; +¦ F?¬M; Qi- M?QM; F
i`QÎM; H½Q F?¬M; +¦ / M? iB M; ;b- i?U+ HU+ F?¬M; çQÊ+ i®i H„KX S?•M #B i ;B
p¨ i`QÎM; H½Q #bM? i?QÌM; iU M?Q ç iY +?•M i`mv M +MM; pÈB ç iY #bM? i?QÌ

L;²B Î T?QÆM; #„+ H¨ ç iY +?•M i`mv M +€+ T?QM;X aQ b€M? i?b ?„M #B i M?B
+?9iX æQÊ+ `²B- +¬M; M?"M +¦ M?B m ç iY +?•M i`mv M H¨ #` ?„M ç€M? #¢B +?Q
L;mv M [m M b€i ç€M? ;B€- T?€i ?B M GB m .B T L?B F?m¬M K†i M;•v i?Æ M;²B i

h?"i /QÐM; K„i- /M F?¬M; +¦ i•K iQ ;b M?QM; M?bM +¬ ;€B M;•v i?Æ M?Q i? pšM

S?Q i v F?¬M; +–M M¦B- ç m H¨ +€+ ç iY #bM? i?QÌM;X L;k T?QM; ç¢B i€B i'i M?
+¢M? i? K [m M- ç ç iY #bM? i?QÌM; FB M i?S+ i?U+ HU+ ç iY +?•M i`mv M- +k
H M i` M +O +€+ ç iY #bM? i?QÌM; M¨vX

æ¬M;- M K- i•v- #„+ #®M T?Q ç–v M;QÌB- F?¬M; +¦ K°i M;QÌB i? K [m MX

o®M M;k T?QM; ç¢B i€B >Q aÆM iB M K¬M H¨ bU FB M F?€ HÈMX >Q aÆM iB M
æ¢B h'M [m®+- +€+ ç iY +?•M i`mv M >Q aÆM ?B M M v i`QÎM; i?¨M? i? M¨Q- i
i€+ ç°M; `'i M?B m T?QÆM; /B M- M?B m M;QÌB ç m Km®M ç M i? K [m MX

æ€M; iB + H¨ >Q aÆM iB M K¬M M;k T?QM; ç¢B i€B +?Q # Q ;BÌ T?€i K°i i'K i?
M;Q¨B ç M i? K [m MX æB m M¨v F?B M M;QÌB M;Q¨B >Q aÆM iB M K¬M /M HÁM
M;k T?QM; ç¢B i€B K¨ F?¬M; +¦ +Æ ?°BX L m >Q aÆM iB M K¬M +?`m ç +?Q M;QÌ
ç¢B i€B i?b +?d bÊ F?€+? ç M iW K'v M;¨M- K'v p¢MX

GK+ L;mv M ç M #–v ç iY +?•M i`mv M T?QÆM; #„+ M;²B tm®M;X S?QÆM; #„+ F
?ÆM #®M KQÆB p` K¨ i?¬BX GK+ L;mv M iMv w ibK +?¶ M;²B- [m ;B•v H€i GB
?mvM? i`QÎM; GB m JBM?X h?U+ #'i ?¢M?- GB m JBM? M;²B +¢M? GK+ L;mv M-
M +¢M? ?„MX

*€B M¨v ;¼B H¨ K v K„M- ?„M H¢B M;²B # M +¢M? GB m .B T L?BX

GK+ L;mv M M;²B +?¶ M¨v #ÎB pb [m€ ;–M M M +¦ i? M;YB çQÊ+ KMB i?ÆK iW
L;mv M ;Ð M„T ?² H¬ `QÊm m®M; K°i M;KKX G9+ M¨v GB m JBM? p¨ Km°B Km°B G
+•m tQM; M?bM ?QÈM; GK+ L;mv MX

u M¦B,

@ GK+ bQ ç - ç½ H•m F?¬M; ;†TX G–M i`QÈ+ HK+ bQ ç ç'm pÈB o¢M Gw æ°+ >¨M
F?B M i ;B"i KbM?- F?•K T?K+ F?•K T?K+X

GK+ L;mv M +QÌB ç€T,

@ E?¬M; +¦ ;b F?¬M; +¦ ;bX

GB m .B T L?B Î K°i # M i? KÈB T?€i ?B M GK+ L;mv M,

@ - M;QÆB H¨ bQ ?mvM? i?Q+? m®M; `QÊm ç¦X S?ªB `²B- H–M i`QÈ+ M;QÆB /MM
bY /KM; ` FB K T?€T M?Q p”v çQÊ+5 a m F?B i`Î p +€+ bQ i?9+- bQ #€ ç m M¦B
M;?2 K¨ F?¬M; ?B m ;b +ªX

G9+ GB m .B T L?B M¦B HÌB M¨v F?) +QÌB- ? B H9K ç²M; iB M Î ;Á K€ tBM? ç T +U

J†+ F H¨ # +?[+'T FB K w ? v +¬ ;€B GB m .B T L?B M;•v i?Æ ç m ?'T /šM F?¬M
M;QÌB GB m JBM?- GB m .B T L?B- GK+ L;mv M M¦B +?mv M i?b #®M T?Q ç i
çQ €M? K„i ?rQM;b p +?¶ M¨vX L¦B K°i +•m K¨ #` M?B m M;QÌB [m M b€i i?b i?”i

E€ i?U+ # M;QÌB GB m JBM?- GB m .B T L?B- GK+ L;mv M F?¬M; [m2M #B i M?
i?b BK H†M;X

*?d +¦ GB m .B T L?B +ÁM ç M; M?bM GK+ L;mv M m®M; `QÊmX h?”i ` M¨M; `'i iÁ
m®M; `QÊm +¦ T?ªB H¨ M;¼i F?¬M;\ G–M i`QÈ+ i¢B o•M oK *mM; m®M; `QÊm M;½
i?Y m®M; p¨B H–M M?QM; T?€i ?B M `QÊm +U+ F€ + v ç„M;- m®M; F?¬M; M;QM +

*?Q M M M¨M; ?ÆB M;?B M;Ì- +¦ T?ªB +?,M; `QÊm +O "„+ T?QM; H¨ M;¼i- `QÊm

L m ç M;QÌB #B i bmv M;?o i`QM; HÁM; M¨M; +?„+ b) /Î F?¦+ /Î +QÌBX E?¬M; i? F
ç9M; H¨ [m€ ?² ç²X

JÌB +€+ #¢M ç°+ ;Bª OM; ?°- i¨B i`Ê ç i`mv M ` M? M? ?ÆM, "'K p¨Q ç•v UV

Re@yj@kyRj- RR,8N J

>Q aÆM hB M J¬M

h€+ ;Bª, J¢i G,M; "B i hmv i

Q

3RX *?QÆM; R98@R9e, hY >¨ h?QÊM; L?•M

L?¦K /`+?, "H +F

L;m²M, oBTp M/ M

æ iY +?•M i`mv M F?€+ #„i ç–m #¨M i€MX æ i¢B +O ç iY +?•M i`mv M +Æ #ªM H
ç M?'i- i, i?Q çQ¨M i? H¨ M9B M¨Q çSM; ç–mX J¶B M;QÌB +¦ +€+? M?bM `B M;-
T?QM; æ¬M; T?QM;- L K T?QM;- h•v T?QM;X .M b Q # T?QM; M¨v F?€ K¢M?- ? B
E?¬M; B +?Q `^M; "„+ T?QM; p¨ h`mM; T?QM; +¦ +?9i +Æ ?°BX

h, i?Q +€ M?•M B çSM; ç–m- M¦B ç M M¦B çB ç m +?Q `^M; ç M?'i ç iY +?•M i`m
+¦ F?ª M,M; M?'iX .M b Q h®M; L K aÆM +¦ T?€T HU+ Hmv M i? F€- T?€T HU+ iÈB
M?B M ç M?'i ç iY +?•M i`mv M æ¬M; T?QM; h?¢+? h`B m .QÆM;- ç M?'i ç iY
J¢+ h?B M "B M- ç HK+ ç iY +?•M i`mv M "„+ T?QM; GK+ L;mv M ç m +¦ F?ª M,M

E?¬M; b B- i`QM; K„i ç iY +?•M i`mv M T?QM; F?€+- GK+ L;mv M +?d H¨ M;QÌB +
i, i?Q +€ M?•M K¨ i?¬BX h?U+ HU+ +?•M +?QM? +O ?„M +?d +¦ M?[M; +Ym ç¢B i
+MM; pÈB M;QÌB iWM; ç'm pÈB ?„M p¨ imv i p¼M; KÈB `ä `¨M;- b® +ÁM H¢B F?¬M

aQ b€M? i?b Hmv M i? F€ h®M; L K aÆM `ä `¨M; ç€M; bÊ ?ÆMX

æ•v H¨ bmv M;?o +O +€+ ç iY +?•M i`mv MX "¼M ?¼ `'i iU iBM p¨Q T?QM; K¢+?
ç M FB K F?Q i¬M;X

h'i M?B M ?¼ F?¬M; F?ª M,M; #B i GK+ L;mv M ç½ iÈB Hmv M i? F€X

æ•v H¨ M;¨v M;k T?QM; ç¢B i€B i?S M?'iX L;¨v i?S M?'i K¼B M;QÌB +?d H¨ [m2M #
ç–m M;k T?QM; ç¢B i€BX *?•M +?QM? M;k T?QM; ç¢B i€B H¨ p¨Q M;¨v K BX GK+
+?•M i`mv M +€+ T?QM; i?ªQ Hm"M- H¨K M?Q p¬ ibM?- +–K ?² H¬ `QÊm m®M; K°i

h`QM; H9+ ç iY +?•M i`mv M F?€+ #¨M i€M M€Q M?B i i?b #'i ;B€+ GK+ L;mv M ç

h`,M; i`ÁM i?€M; i€K /–M # v H M i`ÌB + Q- K•v t€K i`QM; bm®i +?2 H'T €M? i`„M;

*¦ K°i Qi €M? i`,M; KÌ ;B2Q `„+ tm®M; `WM; +•vX

JÈB p¨Q ç K +?Q H•m- +ÁM M?B m M;QÌB F?¬M; M;OX

@ h, i?Q +€ M?•M çSM; ç–m çQÊ+ K°i ç¢B ?bM? HBM? i?9- ?¢M; ? B H¨ i`mM; ?bM
HBM? i?9X h, i?Q çQ¨M i? çSM; ç–m K¶B M;QÌB K°i iB m ?bM? HBM? i?9- H–M M

.B T .QÆM; .mM; #•v ;BÌ pšM F?€ FBM? M;¢+ ;BªB i?QÎM; M;k T?QM; ç¢B i€B H–
M?B M H¨ +¦ / M? ?B m hmv i h? u M h?QÆM; h?B MX

hmv i h? u M h?QÆM; h?B M5

:BªB i?QÎM; H–M M¨v H¨ /Q u M h?QÆM; h?B M # M +?QX

h?QÎM; M?Q i? /M H¨ +Ym ç¢B FB K iB M +kM; i•K ç°M;X

G9+ M¨v +Ym ç¢B i`B / M? FB K iB M "„+ T?QM; ç m Î +?mM; K°i ;B M- b m F?B ç
t T p¨Q b•M +?mv M +?Q M;QÌB "„+ T?QM; i¢K i?ÌB +Q M;KX >B M i¢B +€+ +Ym ç
+MM; K°i +?¶ #¨M #¢+ M;¨v K B b„T #„i ç–m M;k T?QM; ç¢B i€BX

æ°+ *¬ .B T +QÌB M?¢i M¦B,

@ h•v T?QM; hY >¨ h?QÊM; L?•M #° /¢M; ;B®M; M?Q H¨ çSM; ç–m i, i?Q +€ M?•M `
?bM? HBM? i?9 M^K i`QM; i–K i v `²BX L;mv M .QÆM; h?QÊM; L?•M æ¬M; T?QM
i?Q çQ¨M i? i?m°+ p ?¼ p"v- i?"i F?B M M;QÌB iS+ ;B"MX

"¨ çQ+? i?U+ `'i ;B"M- # M M;¨v ç9M; H¨ F?¬M; pmB p ;bX

L;k T?QM; ç¢B i€B i?B H¨ ç iY +?•M i`mv MX

h´M; i?U+ HU+ ç iY +?•M i`mv M i'i M?B M H¨ FB K i¬M; K¢M? M?'iX E?Q i¬M; `
HU+ +€ M?•M ç iY +?•M i`mv M çQ+? i?U+ F?¬M; i X *€+ ç iY +?•M i`mv M F?€+
iB M æ¬M; T?QM;- L K T?QM;- h•v T?QM; M¦B +?mv M +kM; iU iBM ?ÆM- K†i KkB

aQ b€M? i?b i`B / M? FB K iB M "„+ T?QM; +?`m i?B i i?ÁB +?9iX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M +QÌB +QÌB M¦B,

@ hS+ +€B ;b\ >¢M; ç–m i, i?Q +€ M?•M +?„+ +?„M `ÆB p¨Q T?QM; +?9M; i `²B-

Q

3jX *?QÆM; R9N R8y, Zmv i *?B M E`+? GB i

L?¦K /`+?, "H +F

L;m²M, oBTp M/ M

J¼B M;QÌB bmv iQ K°i H9+ HB M ?B m çQÊ+ i¢B b Q i`"M +?B M M¨v F?¬M; çOX
GK+ L;mv M ç'm h®M; L K aÆM- K°i H¨ T?€T HU+ Hmv M i? F€- K°i H¨ FB K i?m'
+kM; ?'T /šM ?ÆM i`"M M¨vX *?QM? pb i`"M +¨M; ?'T /šM ?ÆM Î T?Q b m- +?Q M
M¨v F?¬M; K'v ç†+ b„+X

hmv K¼B M;QÌB ç m +?Q `^M; GK+ L;mv M +?„+ +?„+ i?m - /M ?„M +¦ FB K i?m"i +'
ç€M? F?¬M; H¢B h®M; L K aÆMX h`"M +?B M ç'm M¨v F i [mª H¨ i?m - M?QM; GK+
L K aÆM Hmv M i? F€- +?„+ +?„M b) H¨ i`"M +?B M ç†+ b„+X

L;¨v ? M¦B ç´B H¨ ç´BX

JÈB `²B F?B æ¬M; T?QM; h?¢+? h`B m .QÆM; ç'm pÈB L K T?QM; J¢+ h?B M "B M
F i [mª ? B M;QÌB KÈB F i i?9+ i`"M +?B M i?b b„+ i`ÌB H"T iS+ #B M ç´BX æ–m iE
+m²M; T?QM; i?´B ç M M? M? +?¦M; i`¨M ç–v +ª #–m i`ÌB- `ä `¨M; # M M;¨v K¨ i®B

hWM; çÊi ;B¦ H¢M? `Qi ;¨Q i?´B ç M- F?B M ç iY #bM? i?QÌM; KÈB `²B +ÁM i?'v
H¢M? H)QX

sQ i5

J°i iB +?ÈT `°M; /¨B M?Q `¢+? T?€ +ª i`ÌB ç K- iB +?ÈT FB M?Q Km®M ç€M? pÐ

P¨M?5 K°i iB M; p M; i?"i HÈMX

hB M; b'K M?Q Km®M ç€M? pÐ pk i`K i?2Q b m iÈB `²BX

æ¬M; T?QM; L;mv M .QÆM; h?QÊM; L?•M- L K T?QM; >²B S?QM; h?QÊM; L?•M- "„
h?QÊM; L?•M- h•v T?QM; hY >¨ h?QÊM; L?•M- h`mM; T?QM; L;¼+ *?•M h?QÊM;
M?•M HB + M? m- +m®B +MM; t€+ ç`M? iB T iK+ i`"M GK+ L;mv M ç'm h®M; L K a

GK+ L;mv M ç½ çSM; i` M H¬B ç¨BX æ®B i?O +O ?„M h®M; L K aÆM +kM; çSM;
H¨ M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M F?m¬M K†i M;?B K M;?`- K†i i`„M; F?¬M; `•mX

:½ M;?B K K†i M¦B,

@ GK+ bQ ç - M;?2 M¦B M;QÆB ç M +'T FB K wX æ€M; iB +- ;†T T?ªB i - M;QÆB I

h®M; L K aÆM M?Q€M; M;QÌB H M- ç½ # v H M i`ÌB + Q # i`¢M;- H9+ M¨v ;½ +€+
FB K F?¬M; +€+? M¨Q +¬M; FQ+?X h®M; L K aÆM # M? #²M; ;B[F?¬M; i`mM;X
aÆM H¨ HQ¢B +U+ F€ i`–K ´M- F?¬M; i?Q+? K¢Q ?B KX oQ /K M?Q ç®B T?¦ GK+
i`ÌB + Q K¨ i`QÌM; FB K +¬M; FQ+? F?¬M; iÈB- iB T i?2Q Î i` M + Q /MM; T?€T i?
*?B M T?€T +O ;½ +Æ #ªM i'i i?„M;X

h®M; L K aÆM ;BÆ i v H M- T?€T i?m"i J°+ .B T i?m"i M? M? +?¦M; ?QÈM; i?ŠM
.B T i?m"i +O ;½ T?€i` H€ K°+ /B T bQ pÈB +O h`B m L K i?b M? M? `'i M?B m
HU+ ?B M M?B M F?¬M; +MM; +'T #"+ pÈB h`B m L KX E?Q i¬M; T?€i i`B M iQÆM
L K aÆM #ÎB pb Hmv M hY E?Q æ¬M; G B i•K T?€T +°M; i? K F€ M;°- i?U+ HU+ K¢
ç iY F?Q i¬M; F?€+ i?b ç m i`mM; #bM?- ç b® F?¬M; #^M; ç iY FB K i¬M;X

GK+ L;mv M H¦2 M;QÌB i`€M? MûX

L?QM; h®M; L K aÆM F?¬M; i? K ç w- ;½ p®M F?¬M; +¦ w ç`M? pW #„i ç–m +?B M
ç¦ H¨ pB + F?¬M; +¦ F?ª M,M;X h®M; L K aÆM +?Q `^M; T?€T HU+ +O KbM? ?MM;
? Q ? i- M M ;½ ;B[p[M; i'M +¬M; HB M iK+ +¬M; FQ+? GK+ L;mv MX

h®M; L K aÆM F?¬M; bÊ GK+ L;mv M i`€M? MûX :½ /MM; H¨ K°+ ? T?€T i?m"iX L
M¨v K°i F?B ç€M? i`9M; K†i ç'i b) K¼+ ` - /–M /–M +?B K ç–v H¬B ç¨BX *?d +–M H
GK+ L;mv M F?¬M; +?¶ i`®M i`€M? i?b i'i M?B M b) `ÆB p¨Q i v ;½X

æ•v p®M H¨ +€+? ç€M? +?„+ ,M- +€B ;b FB K i?m"i +'T FB K w- ç®B pÈB h®M; L K
+¦ +?9i i€+ /KM;X

E?¬M; ç€M? i`9M; h®M; L K aÆM # v i` M i`ÌB i?b i'i +ª +?d H¨ pÈ p~MX

h`W K'v M;QÌB "„+ T?QM; #B i M°B ibM?- +ÁM H¢B K¶B M;QÌB ç m +?Q `^M; h®M;
h?QÊM; L?•M F?€ H¨ pW HÁM;- h®M; L K aÆM +?¼M +€+? ç€M? ´M i?Ä i? M¨v
+–K H'v p` i`Q çSM; ç–m i, i?Q +€ M?•M KÈB H¨ çQÌM; M; vX

G9+ M¨v F?¬M; # Q M?B m M;QÌB +?9 w ç M- i? M? v i?B m MB M ç M; Mû i`€M? F

hB +?ÈT #¢+ /¨B /¨B `°M; `°M; M?Q Km®M ç€M? pÐ i?B M ç` - iB M; b'K M?Q Km®

o¨B iB +?ÈT ç€M; bÊ- K'v iB M; b'K F?OM; F?B T p M; H M tQM;- /QÌM; M?Q b'K

JQ iQ M?Q i`9i MQÈ+- bQ pÈB pW `²B +¨M; HÈMX

JQ `ÆB i–K i½- ç"T K†i ç'i p,M; H M #¼i MQÈ+- ç"T H€ +•v F?¬M; M;WM; H„+ H
?¨ /®+ M;QÊ+- i?"i M?Q H¨ Km®M M?'M +?bK i?B M ç` X S?Q t /½v M9B >Q aÆ
F?¬M; i? i?'v `äX

JQ HÈM M?Q p"v `ÆB p¨Q M;QÌB ?ÆB ç m- M?QM; M;QÌB çSM; t2K +m°+ +?B M M

h`"M M¨v +Æ #ªM H¨ ? B ç iY +?•M i`mv M K¢M? M?'i ç i?"T ç¢B +?B M ç'mX

h`"M +?B M M¨v +¦ ªM? ?QÎM; F?€ HÈM i`QM; iQÆM; H B >Q aÆM iB M K¬MX

L;QÌB çSM; t2K +m°+ +?B M M¨v H° ` +? M? H +? T?€T HU+ K¶B M;QÌBX :B®M; M
M¦B M¦B +QÌB +QÌB- KQ `ÆB ç M çdM? ç–m ?¼ i?b iU ç°M; iB m i€M- F?¬M; +¦ ;
ç¢B i`B / M? FB K iB M v T?K+ ç m F?¬ `€Q F?¬M; /QM? +?9i MQÈ+X

h`QÎM; H½Q #bM? i?QÌM; +¦ T?•M #B i T?€T HU+ + Q i?'TX *¦ +?9i T?€T HU+ i`€
iU ç°M; #B M K'i- +¦ +?9i T?€T HU+ i +?d ç¨M? ç KQ iQ iQÈB QÈiX

" M ç iY +?•M i`mv M +Æ #ªM +?d +¦ i? K†+ F KQ iQ `ÆB- /Q ç¦ +¦ i? i?'v- i?U+ I
+ÁM FûK t H„K- F?¬M; #^M; `'i M?B m +Ym ç¢B i`QÎM; H½Q #bM? i?QÌM;- +ÁM +
M ç iY #bM? i?QÌM; +¨M; çWM; M¦B- iQ¨M #° #` KQ t®B QÈi M? TX

h'i M?B M ?B M M v K†+ F T?€T HU+ i? M¨Q- #'i F +¦ i?•M T?"M ;b- i'i +ª ç m i"
ç M; /B M ` X

h?¢+? h`B m .QÆM;- J¢+ h?B M "B M çSM; # M +¢M? +?d +¦ i? +ªK i?€MX *m°+
çQÊ+ +?9 w #^M; GK+ L;mv M- h®M; L K aÆM- FûK [m€ t X

G¬B ç¨B H¨K #^M; ç€ i? M? ?mv M i?¢+? i`,K M,KX GQ¢B i? M? ?mv M i?¢+? i`,K
`„M ?B K +¦ i`QM; ç€ t M?X J†i M;Q¨B F?¬M; F?€+ ;b ç€ t M? #bM? i?QÌM;- +SM
M? m `'i F?¦ i´M ?¢B +?'i HB m +O M¦X G9+ M¨v i? M? ?mv M i?¢+? i`,K M,K K¼+

L?[M; +Ä +•v M¨v ç m H¨ h®M; L K aÆM T?€i` K°+ ? T?€T i?m"i `ÆB i` M K†i ç€
F?€+ F?¬M; +¦ ç†+ çB K M?Q p"vX J°+ ? T?€T i?m"i +O h®M; L K aÆM F?¦ ;BªB
tm®M; ç'i HB m #ûM ` - ç•K +?²B H9 H€ +•v- i¢Q i?¨M? `„+ `®B +?Q ç®B i?OX

J°i F?B ç T?€T i?m"i +O ;½ #ûM ` ç•K +?²B i?b GK+ L;mv M F?¬M; +ÁM +?¶ ç†
[m'M H'vX

>B M M v i` M i? M? ?mv M i?¢+?- KªM? ç'i GK+ L;mv M +¦ i? çSM; M;¨v +¨M; Qi
>¨M? i?•M T?€T +O GK+ L;mv M +U+ M? M?X

.m S?B .QÆM; `'i F?¬M; i`QÊM; M;?o - F?¬M; +¦ w ` K†i +Sm #¢M K¨ +ÁM ç–v ?
? B M;QÌBX h`QM; HÁM; v +ÁM i?–K M¦B M;QÌB tQ M¦B [m€ ç9M;- ;€B tBM? +?d b
i?€B ç° S?d S?d `'i i?9 p`X E?¬M; /€K M¦B M?'i ç`M? v m oQÆM; Zm®+ >Q M?QM

L;Q¨B +Y +¦ iB M; +ÁB t2- oQÆM; Zm®+ >Q M?•M +Æ ?°B çSM; H M,

@ " M M;Q¨B +¦ M;QÌB iÈBX

.m S?B .QÆM; `'i F?¦ +?`m M?bM ?„M- b m ç¦ çSM; H M ` +Y X h`QM; HÁM; H¢B
M?Q p"v- 2K ;€B KbM? FûK i? b Q\

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

Rk3X *?QÆM; Rkd, .m S?B .QÆM; o a :B M; h?9v h?9v

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?"M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; Rkd, .m S?B .QÆM; o a :B M; h?9v h?9v

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

oQÆM; Zm®+ >Q M?bM i?Q€M; [m +Y - K°i +?B + 62`` `B ç¶ M;Q¨B +Y X G€B t2
`•K- i¦+ +„i M;„MX

@ "¢M i?•M- +kM; v m t2 ¨\

L;QÌB T?K M[+QÌB ?ÄB oQÆM; Zm®+ >Q - oQÆM; Zm®+ >Q H„+ ç–m M¦B,

@ E?¬M; #B i- +€B M¨v M?Q çM pÈB K¢M;- F?¬M; /€K çKM; p¨QX

@ S?b- +?ÆB K°i +?9i +?Q FQ+? i?Q+?X

L¦B tQM; +¬ ;€B M;"K çB m i?m®+ çB p¨Q +Y [m€i .m S?B .QÆM;,

@ h¬B M¦B ç¦- M m HW i¬B ç M i?b H€i çWM; ç i¬B F?¬M; i? [m v p X

.m S?B .QÆM; F?¬M; i? K ç w- K°i i v ç†i i` M t2- ?ÆB F?QK M;QÌB M¦B,

@ *¦ w ;b\

@ E?¬M; +¦ w ;b- p®M ç`M? i?2Q #¼M ?¼ ç M h•v h¢M; +?ÆB- ç M; M¦B +?mv M
i`,K M,K F?¬M; +?O ç°M; ;¼B K°i +m°+ çB M i?Q¢B- +¦ T?ªB H¨ ibK çQÊ+ #B M
F?¬M;\ > v H¨ M? ç`M? Km ? i\ M? K¨ Km ? i i?b 2K +¦ i? M;O pÈB M? p¨B M;

*¬ ;€B M¨v M¦B +?mv M ç9M; H¨

.m S?B .QÆM; ç½ [m2M pÈB +€+? M¦B M¨v M M +9B ç–m M?bM,

@ *?"+ +?"+- t2K 2K +¦ ;b Fb \ Jm®M M;U+ F?¬M; M;U+- Km®M K¬M; F?¬M; K¬M
+QÐM;X

@ .m S?B .QÆM;- #¨ HB m K¢M; pÈB M?X

L;QÌB T?K M[i` M t2 M?ªv /UM; H M H Q p T?Q .m S?B .QÆM;X oQÆM; Zm®+ >
bÊ- >S S?d S?d i?"i ` F?¬M; i? K ç w M¦B,

@ J¶B H–M ç m M?Q p"v- +?ŠM; +¦ ;b KÈBX

.m S?B .QÆM; +kM; F?¬M; +¦ w i`®M K¨ çSM; ç¦ ¬K H'v M;QÌB T?K M[X a m ç¦ M;Q
M;U+ ?„M- KB M; +ÁM M¦B,

@ "¨ +?Q M? #B i +¦ M;U+- +¦ K¬M; F?¬M;\

.m S?B .QÆM; t2K ` `'i i?Q+? +€B M¨vX oQÆM; Zm®+ >Q i?'v i? F?¬M; F?ÄB i?

@ sQM; `²BX

>S S?d S?d Î # M ;"i ç–m ç²M; wX

@ > B M;QÌB M¨v F?¬M; #B i +€+? #B m ç¢iX

oQÆM; Zm®+ >Q M;?2 F?¬M; F?ÄB `mM H MX

L€Q HQ¢M K°i H9+ ç½ BK- .m S?B .QÆM; pšv pšv oQÆM; Zm®+ >Q ,

@ M? 2K- +¬ ª M¨v i M :B M; h?9v h?9v- i M `'i iK+ T?ªB F?¬M;\ hB m F?m M¨v +
+¬ i ç€M; i?QÆM; M M Km K°i +,M ;B€ + Q- H¶ +? i i¬BX

hB T i?2Q .m S?B .QÆM; [m v ç–m H¢B M¦B pÈB :B M; h?9v h?9v,

@ "¢M i?•M +O M?- oQÆM; Zm®+ >Q - H¨K FBM? /Q M? imv i ç®B H¨ F€ i¨B ç€M
iB M ç² +QB M?Q ?ÄM;X >„M M¦B +¦ #B M T?€T #€M ? i #B i i?U +O 2K ` M;Q¨BX

oQÆM; Zm®+ >Q H–M ç–m i?'v .m S?B .QÆM; M¦B +?mv M i?2Q +€+? M¨v- +¦ H
h?9v i?b ?„M KÈB M?Q p"v\ :B M; h?9v h?9v çB iÈB çQ i v ` ,

@ G•m M v M;?2 / M? +O M?- i B b„T F i FûM `²BX M? i?"i bU +¦ i? #€M ? i #B i
K°i +,MX

oQÆM; Zm®+ >Q #B i :B M; h?9v h?9v M¨v H¨ H¼ B M;QÌB + Q M;¢Q- pb i? ?„M

@ *?mv M M¨v +¦ ;b F?¦ F?,M\ *?Q i¬B # M;¨v- i¬B çQ ` K°i F ?Q¢+? FBM? /Q M
i?U i?b +¬ ;B[H¢B çBX

@ Zm®+ >Q + - M? F?¬M; +–M +¦ i? +?Q 2K K¨X

>S S?d S?d ç°i M?B M M¦B K°i +•m M?Q p"v- t2K ` +¬ `'i iU iBM p¨Q oQÆM; Zm®

@ hm´B +ÁM M?Ä K¨ i? K M?Q p"v- +˜M i?"M H€i +¦ M;QÌB HW #€MX

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B M?Q i`€+? 2K ;€B- >S S?d S?d F?¬M; M;Ì M;Q M M;Q½M
h?9v h?9v i?'v i? FûQ .m S?B .QÆM; b M; # M M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ a Q i? \

.m S?B .QÆM; +QÌB F?´ M¦B,

@ 1K i?'v `²B +ÁM ?ÄBX *?ŠM; [m M;QÌB i +¦ #¢M ;€B `²BX

:B M; h?9v h?9v M;?2 p"v p°B p¨M; M¦B,

@ >W- T?K M[M¨Q +¦ i? bQ b€M? pÈB S?d S?d\

.m S?B .QÆM; F?¬M; ç w +•m M¦B +O +¬- ?„M M¦B b M; pB + F?€+X

@ 1K [m M i•K #B i i?U +O KbM? çB- +ÁM MÊ M;•M ?¨M; ?ÆM Ry i`B m p"v K¨ F?
h¢M; +?ÆBX

:B M; h?9v h?9v H„+ ç–m M¦BX

@ E?¬M; #B i Q Î i?ÌB M¨v MÊ iB M H¨ ç¢B ;B - M;•M ?¨M; QÈ+ ;b #¨ ç•v F?Ä2 K¢M
i?b T?B MX L¦B i?"i t2K ?„M +¦ çQÊ+ F?¬M;\

.m S?B .QÆM; `'i [mv i çQ€M M¦BX

@ >„M M¦B çQÊ+ +?QM? H¨ çQÊ+X

:B M; h?9v h?9v M;?2 p”v H”T iS+ çB iÈB i`QÈ+ K†i oQÆM; Zm®+ >Q ,

@ L¦B çB- çB m FB M ;b\

oQÆM; Zm®+ >Q ;BÆ M;¦M +€B ` M¦B,

@ R8W HÊB M?m”MX

:B M; h?9v h?9v M¦B,

@ æ•v H¨ M? M¦B ç¦- #•v ;BÌ ;B€ K¶B Kûi pm¬M; #bM? [m•M H¨ 98yy- i¬B iQM t2K

oQÆM; Zm®+ >Q M?bM +¬ ç K ç K M;¦M i v F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i #m²M +QÌB +„i M

@ æWM; iQM?- +¬ KÌB F iQ€M ç H¨K ;b\ æ9M;- #„i ç–m iW ?¬K M v ;B€ #B i i?U
Qi K°i ç²M; F?¬M; #€M- ?ÆM M[?¨M; i?€M; #€M M,K +,M- HB M iK+ # i?€M; `²B

:B M; h?9v h?9v ?€ ?®+ K²K [m v ç–m H¢B i`WM; K„i M?bM .m S?B .QÆM;,

@ M? ibK ç•m ` i M çB M M¨v i? \

.m S?B .QÆM; F?BM? i?QÌM; M¦B,

@ 1K çB M M?QM; ?„M F?¬M; çB MX G¨K i?2Q HÌB ?„M- #€M F?¬M; tQM; M? # Q
b Q\ æWM; M?bM 2K çB 62` `B- ? B M? ç•v B +kM; M?B m iB M ?ÆM +¬ 2K ç¦X

@ #¨ ç•v iBM M? K°i H–M- +MM; H„K i®B F?¬M; M;O çB M;O pÈB M?X

:B M; h?9v h?9v H¢B #„i ç–m M´B çB M pmM; i v- .m S?B .QÆM; ;B[p B +¬ H¢B +

@ *?Ì Î ç•v iQ H M i?b ?½v M¦B +€B M¨v pÈB M?X

@ .m S?B .QÆM;- #¨ p çB #ÆK M;U+X

:B M; h?9v h?9v ?ûi HÈM- oQÆM; Zm®+ >Q #`i i B- >S S?d S?d +kM; H¨K i?2QX

@ .WM;X

oQÆM; Zm®+ >Q ?ûi HÈM- ? B M;QÌB H”T iS+ /WM; H¢B M?bM ?„MX oQÆM; Zm®

@ h¬B M¦B ? B M;QÌB `ä `¨M; H¨ +¦ ;B M ibM? pb b Q +ÁM T?ªB ` p F?¬M; i?Q+? I
:B M; h?9v h?9v- +¬ p +?m˜M #` # i`B m H¨K [mªM; +€QX

J†i :B M; h?9v h?9v F?¬M; M;Ì çÄ H M- +¬ HûM M?bM .m S?B .QÆM; M¦B,

@ E?¬M; +¦ iB M- i¨B F?QªM #` M;•M ?¨M; ç¦M; #,M; `²BX

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M?bM v K¨ M?bM .m S?B .QÆM;X h M M¨v F?¬M; M;Ì H¢

@ h¬B #Ä iB M- F?¬M; H’v H½BX

oQÆM; Zm®+ >Q çQ i v p T?Q .m S?B .QÆM;,

@ *?b F?¦ t2X

.m S?B .QÆM; MûK iÈB- oQÆM; Zm®+ >Q +–K M¦B pÈB >S S?d S?d,

@ *?9M; i çB- F?¬M; F?Q Î ç•v iQ¨M ?ÆB i?Î ;B M ibM?X

>S S?d S?d ;”i ç–m W K°i iB M; H M t2X

.m S?B .QÆM; #’i ç„+ /o ;¨Q H M,

@ oQÆM; Zm®+ >Q - ¬M; F?¬M; +¦ M;?o F?Q- #€M çSM; M? 2KX

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; i? K [m v ç–m H¢B- pmM; pmM; +?b F?¦ KÎ +Y `ÌB çBX

@ «M; #¢M M¨v H¨ + Q i?O ç¦X

:B M; h?9v h?9v i? M i?Î- .m S?B .QÆM; ?W K°i iB M;,

@ Í h?QÊM; >ªB ? B M,K +¦ ;b K¨ F?¬M; +?ÆBX

s2 ` F?ÄB iB m F?m- >S S?d S?d +¦ +?9i ?QM; T?'M pmM; pmM; i v HB M iK+X

@ Zm®+ >Q + - +?9M; i çB ç•m\

@ *ÁM +¦ i? çB ç•m\ æQ 2K p M?¨- ?¬K M v +QB M?Q #` ? B M? 2K 2K HW M
F?¬M; H¶- F?¬M; +¦ #'i M;Ì b) FB K çQÊ+ i–K #®M M,K i`B mX

>S S?d S?d M;?2 tQM; H HQÐB t'm ?´ M¦BX

@ M? 2K F?¬M; T?ªB t'm ?´ b Q\ M? 'v i?Q+? :B M; h?9v h?9v F?¬M; T?ªB K°i ?
;€B #Q i?Q i?` Ov +?¶ M? ç M M?¨ 2K- M? i` B #ªQ 2K H¨K F?¦ M;QÌB i X

@ L;m +kM; M?bM ` ? B M;QÌB M¨v i?Q+? M? m- +?d +¦ #¼M ?¼ F?¬M; #B i- /M #

oQÆM; Zm®+ >Q i?Î /¨B K°i iB M;X >S S?d S?d ç°i M?B M M¦B,

@ Zm®+ >Q + +¦ #¢M ;€B +?Q \

oQÆM; Zm®+ >Q +?Ì +?QM? H¨ +•m M¨v- ?„M i?Î /¨B M¦B,

@ *¦- +?ŠM; [m ç½ H•m F?¬M; M;?2 çQÊ+ iBM ;b p +¬ 'vX

@ ±X

>S S?d S?d +¦ +?9i i?'i p¼M; M¦BX

@ ob b Q F?¬M; +¦ iBM iS+\

@ M? +kM; F?¬M; #B iX

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B `²B BK H†M;- >S S?d S?d +kM; #` H•v i•K i`¢M; +O ?„M M

J°i H9+ b m >S S?d S?d KÈB M¦B,

@ *?` 'v +¦ ç T F?¬M;\

oQÆM; Zm®+ >Q M?bM HQÈi [m >S S?d S?d,

@ o /mM; K¢Q i?b 2K ç T ?ÆMX L?QM; i?Q+? K°i M;QÌB /mM; K¢Q `'i [m M i`¼M
i`¼M; M?'iX

s2 /WM; i`QÈ+ +Y F?m M?¨ idM? Ov- oQÆM; Zm®+ >Q /WM; H¢B M¦B,

@ M? F?¬M; p¨Q ç•m- 2K iU çB p¨QX

>S S?d S?d W K°i iB M; KÎ +Y t2X

@ J B M? iÈB M[F?¬M;\

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB F?´ M¦B,

@ M? +ÁM +¦ +¬M; pB +- +ÁM +¦ M;QÌB M?¨- i i +?¢v bm®i # M M;Q¨B F?¬M; iB M

>S S?d S?d tm®M; t2 ç¦M; +Y X

@ 1K +¦ i? ç M M?¨ M? +?ÆB F?¬M;\ 1K Km®M t2K M? ç†i #šv i?Ä M?Q i? M¨Q\

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB M¦B,

@ æQÆM; M?B M +¦ i? X

X

*¦ i? H¨ /Q oQÆM; Zm®+ >Q M¦B M?Q p"v M M b m F?B oQÆM; Zm®+ >Q çB- .m
2Q :B M; h?9v h?9v- :B M; h?9v h?9v tQ v M;QÌB H¢B M¦B óL;S ô

> B K„i M?bM M? m- i?ÌB ;B M M?Q /WM; H¢BX

@ > v H¨ +?9M; i i?Y K°i H–MX

.m S?B .QÆM; M?Ä ;B¼M; M¦B- :B M; h?9v h?9v F?¬M; M;Ì çÄ K†i- ;"i ç–m M¦B,

@ L?Q p"v i?Y K°i H–M- /M b Q #¨ ç•v X

.m S?B .QÆM; F?¬M; çÊB +¬ M¦B ? i ç½ +9B tm®M; ?¬MX

o F?€+? b¢M- oQÆM; Zm®+ >Q i?'v h^M; h`¢+? Zm M; ç–v HQ H„M; çSM; çÊB Î
>Q p - v çSM; H M M¦B,

@ æB- p [m"MX

oQÆM; Zm®+ >Q ;B"i KbM? M¦B,

@ æ½ tªv ` +?mv M ;b p"v b T\

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

RkNX *?QÆM; Rk3, æ½ sªv _ *?mv M

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?"M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; Rk3, æ½ tªv ` +?mv M

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

h^M; h`¢+? Zm M; M†M; M M¦B,

@ æ½ tªv ` +?mv M- +¬M; iv T?•M #¦M ?¦ ?¼+ M´- +¦ # M;QÌB +? i- ç€K +? i iB i

oQÆM; Zm®+ >Q H–M ç–m i?'v h^M; h`¢+? Zm M; iS+ ;B"M ç M M?Q p"vX

L,K M,K i`QÈ+ +¬M; iv T?•M #¦M ?¦ ?¼+ H¨ +¬M; iv M;¬B b Q +O [m"M GQÐM; h
iv M°T i?m HÈM M?'i +O [m"MX L?QM; M; v F?B +¬M; iv H¨K ,M F?'K F?€- H½M
?Q¢+? Km i?B i #` bªM tm'i iB M iB M +O MQÈ+ M;Q¨BX *kM; +?QM? iW F ?Q¢+
HÊB M?m"M b m i?m ?ÆM b€m i`B m +?d b m K'v M,K ç½ ?'T ?®BX

h^M; h`¢+? Zm M; pšM `'i +?9 w +?mv M +¬M; iv T?•M #¦M- ?ÆM jyy +¬M; M?•M K'
p ?Qm +MM; H M FB M +€Q K'v H–M- i¨B HB m pšM ç†i i` M #¨M h^M; h`¢+? Zm M
M?'i M?'i ?B M M v H¨ i?` t½ H M +'T- h^M; h`¢+? Zm M; +kM; i"T i`mM; p¨Q çQÌ
+?Q tY Hw +¬M; iv T?•M #¦MX B M;Ì +¬M; iv T?•M #¦M H¢B tªv ` +?mv M p¨Q /`T
F?¬M; iS+ ;B"M +?YB #ÈB KÈB H¨ H¢X

@ "Q i?Q «M ç•m b T\

oQÆM; Zm®+ >Q ?ÄB- h^M; h`¢+? Zm M; +QÌB F?´ M¦B,

@ "Q i?Q «M çB #€Q +€Q pÈB #Q i?Q >S pB + çQÌM; + Q i®+- F?¬M; M¦B +?mv M
çQÌM; p ;¼B çB M #€Q +€Q pÈB #Q i?Q «M- çWM; H¨K T?B M #Q i?Q «M #€Q +€Q

@ S?€i i`B M FBM? i F?¬M; i? F?¬M; +¦ ? i?®M; ;B Q i?¬M; i?m”M iB MX h?` t
ç´B iQ /mv Î çB m FB M #’i HÊB- HBM? ?Q¢i i`B M F? B +¬M; pB + H¨ ç€M; F?ŠM;

>S L K >¢ F?¬M; iB T «M sQÆM; h?`M? Î M?¨ K¨ Î p,M T?ÁM; idM? OvX J†+ /M H¨
L K >¢ K¨ M¦B M;¨v M;?d F?¬M; +¦ w M;?o K’vX

æQÊ+ >S L K >¢ F?ŠM; ç`M?- «M sQÆM; h?`M? F?¬M; F?ÄB pmB KWM;X u H¨K

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M iW i`QÈ+ ç M M v F?¬M; T?ªB ?¢M; M;QÌB +¦ HÁM;
ç¢Q i?QM; /QM;X o”v M M H½Q F?¬M; ç†i F i [mª i, i?Q çQ¨M i? i`QM; HÁM;- ç +
HÄM;X *¦ i? H¨K çQÊ+ ç M # v ;BÌ i?b H½Q ç½ `'i pW HÁM;X

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M ç½ M¦B p”v i?b +€+ +Ym ç¢B FB K iB M F?€+ F?¬M;
M /QÈB M;?2 i? K†i K¨v ?ÈM ?ÎX >B K F?B ç M æ¬M; T?QM; K°i +?mv M- /M M
;–M M?QM; ç iY Qi F?B çB i?,K M? m- H–M M¨v ç½ ç M pmB p +?ÆB K°i +?9i KÈ

æ€K L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M- +Ym ç¢B i`B / M? FB K iB M ,M tQM; #[b€M;

"¼M ?¼ #B i +Ym ç¢B i`B / M? FB K iB M +ÁM +?Q çB i?b ç€K M;QÌB FB b) F?¬M

æ€K L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M- +Ym ç¢B FB K iB M pW çB- +€+ ç iY +?•M i`m
FB ç½ M¦B i?”T ç¢B ç iY +?•M i`mv M H'v o•M .”i- o•M "bM?- GK+ L;mv M H¨K i?¨
+¦ # ç M #®M M;QÌB- H9+ M¨v #¨M #¢+ M M çB ç•m +?ÆB M;„K +ªM? æ¬M; T?QM;

æ¬M; T?QM; +¦ `'i M?B m i?„M; +ªM? tm'i b„+- pQ /K M?Q h? M? GQM; ç¨K- * K
h? M? >Q ç°M;- "€i *ªM? +mM;- h?€B *U+ æ¬M; L;mv M J¬MX

.B T S?QÆM; iÈB ;–M M¦B,

@ GK+ bQ ?mvM?- F?¬M; #ˆM; M;QÆB ? M pÈB +Ym bQ Km°B æ¬M; T?QM; GB m
F m i?”T bQ Km°B æ¬M; T?QM; h?¢+? G° +MM; çBX

.B T S?QÆM; H¨K #° /¢M; M¨v i?”i H¨ ç€M; F?BM?X

.B T oB M Î # M +¢M? #B M b„+ K†i M¦B,

@ > M +?B Hm¬M +¦ iBM ç²M M;QÆB /K /¶ K°i bQ Km°B æ¬M; T?QM;- t2K ` +?QM
M¨v `²BX

S?ªB M¦B +€+ HQ¢B i?„M; +ªM? F?¬M; i - M m +¦ K°i bQ Km°B tBM? t„M ç€M; v m
pmB p ?ÆMX

GK+ L;mv M H„+ ç–m M¦B,

@ h?¬B- +€+ M;QÆB çB çBX GB M iK+ ç€M? K'v M;¨v- i ?ÆB K iX

GK+ L;mv M F?¬M; +¦ iBM? i?–M- .B T S?QÆM;- .B T oB M i?b H¢B `'i ?¨Q ?SM;
F?B GK+ L;mv M ç½ [mv i ç`M? i?b b) F?¬M; / /¨M; i? v ç´B- p”v M M +?d +¦ MQÈ
+m°+ b®M; ?¢M? T?9+ +O KbM?X

æ€K M;QÌB `ÌB çB- GK+ L;mv M ?Qi K°i ?ÆB b•mX

E€ i?U+ F?¬M; T?ªB ?„M K iX

h`”M +?B M i`QÈ+ ç¦- ç®B T?¦ ç®B i?O i`QÈ+ F?B ;†T h®M; L K aÆM ç m +?d çA
[mv iX E?B ç®B /B M h®M; L K aÆM- i`”M ç¦ /M i®M i?ÌB ;B M +?9i M?QM; i?”i ` A
K i +?9i M¨Q- M;QÊ+ H¢B +ªK ;B€+ pmB bQÈM; H¢ i?QÌM;X *?Q M M M¦B iB m ?
M¦B t¢QX

*?d H¨ #•v ;BÌ ?„M Km®M v M H†M; K°i +?9i- v M H†M; bmv M;?o K°i p'M ç X

>„M +?„T i v çB ` b•M- çSM; i` M ?¨M? H M; b•M pQÌM- M;˜M; ç–m M?bM i`ÌBX "-
H9+ iK H9+ i€M- K°i KªM? i®B i,K +?B m i?B M ç` ?„+ €KX hB +?ÈT t i M? M? ç
K„i b•M pQÌM- ç°i M?B M +?ÈT H¦2 iB b€M; `²B [m v p ?„+ €KX

G¢B H¨ K°i M;¨v KQ ;B¦ i?´B tb t¨QX

hQ€B *¨M E?¬M

Rd@yj@kyRj- y8,y9 SJ

>Q aÆM hB M J¬M

h€+ ;Bª, J¢i G,M; "B i hmv i

Q

38X *?QÆM; R8j R89, JQ GÈM

L?¦K /`+?, "H +F

L;m²M, oBTp M/ M

>¬K [m F?B ç'm pÈB h®M; L K aÆM- ?„M /MM; S?QM; o•M J°i h`,K G h€K EB K p
KÌ +ªK ;B€+ çQÊ+ i?S ;b- M?Q H¨ #„i çQÊ+ K°i iB FB K wX G9+ ç¦ +ªK ;B€+ M?Q H
Hmv M S?QM; o•M J°i h`,K G h€K EB K- Hmv M ç M çB K K'm +?®iX

*€B ;b H¨ KQ iQ\

GK+ L;mv M #'i ;B€+ çB p¨Q i`QM; b•M- K†+ F KQ ç"T p¨Q M;QÌBX *ªK ;B€+ +Æ
;B€+ M;¨v ?¬K [m +?B M ç'm +MM; h®M; L K aÆMX E?B ç¦ ?„M ç M; pmB p ç–K ç
i?b #ÎB pb i?„M; `¨Q `¢i- iQÆM; tSM; pÈB KQ iQ- ibK ç M K°i iB +ªK ;B€+X

>B M M v H¢B H–M M[ibK p +ªK ;B€+ ç¦X

JQ iQ ç"T p¨Q €Q t M?- ç"T p¨Q H¨M / X L?[M; ;B¼i KQ ç"T p¨Q M;QÌB +¦ +ªK ;B
;B€+ M¨v M? ç M ;–M M?Q #Ä [m X GK+ L;mv M M;˜M; ç–m +ªK M?"M KQ i–K i½ -
M i?¨M? i?B M ç` X

æ•v +?QM? H¨ KQ iQ5

JQ HÈM t®B tª- GK+ L;mv M iB T iK+ K†+ F ?¢i KQ i?'K QÈi M;QÌB- ç–m ¦+ `ÆB
L;¬ FB K i`QM; i v #'i ;B€+ pmM;- i?•M FB K b€M; +?Q M; pW pmM; ` i?b i` M i?
GK+ L;mv M ?Qi K°i ?ÆB /¨BX

h`QÌM; FB K #B M ç´B- F?¬M; M;WM; tm'i +?B m i?S+X *?B m i?S+ ç M; K9 F?¬
o•M J°i h`,K G h€K EB K- H¨ K°i #° FB K T?€T M;šm M?B MX EB K T?€T FB +U+
?Î +kM; `'i M?B mX hMv w K°i +?B m ç½ +¦ M,K- b€m bÆ ?Î- i?"K +?Q +¨M; M?B m
/Q pmM; i`QÌM; FB KX

.–M /–M +?B m i?S+ +¨M; ;B®M; pÈB KQ iQ #®M T?Q - bÆ ?Î M;¨v +¨M; Qi çBX

E€ i?U+ H9+ K9 +?B m i?b i`QM; ¦+ ?„M +¦ M?B m M;„i [m½M;- K°i H¨ +ªM? iQÊM
pk FB K w F i [mª i?'i #¢BX J°i H¨ H9+ ?„M Î /QÈB i?€+ MQÈ+ Hmv M FB KX J°i H
æ¢Q T?O M;° i?Ov FB K w i?b i?'i #¢BX

o¬ b® Fw S+ i?'i #¢B +MM; pÈB Fw S+ Hmv M FB K /QÈB i?€+ MQÈ+ t i [m ç–m ¦+

GK+ L;mv M #¶M; KÎ K„i ` - +QB M?Q ?B m +€B ;b H¨ #¢Q pk FB K wX

h¢B b Q F m KQ iQ\ .Q i` M i`ÌB ç´ tm®M;- bªM; F?Q€B H•K HB- t¦ M?Á i'i +ª M
i? +¦ i? i˜v i'i +ª #KB i`–M i`QM; i?B M ç` - 'v +?QM? H¨ KQ iQX GoM? M;° çB m
+?¦M; tm'i FB K- H–M M¨v tm'i FB K F?€ M? M?- i? M?Q #¢Q pk t¬M; ç M i?B M ç
+ªX

:B¦ HBM? ç°M;- K•v i`B M KB M- #¢Q pk ?mM; K½M?X

GK+ L;mv M i?Î ` K°i ?ÆB /¨B- #'i ;B€+ ?„M ç½ HoM? M;° #¢Q pk FB K wX

æ•v +?„+ H¨ FB K w i?S # ?„M HoM? M;°- F?¬M; ç9M;- #¢Q pk FB K w +?„+ F?¬M
M;¨M FB K w- M¦B +?QM? t€+ ?ÆM +?d +¦ i? t2K M?Q K°i MY FB K wX

h`QM; HÁM; GK+ L;mv M ç°i M?B M t i [m iB HoM? M;°X ok FB K w +?„+ H¨ +?B
FB K w- HQ¢B F?€+ H¨ #¢Q pk FB K wX L v ?„M HoM? M;° MY FB K w +?QM? H¨
M;° i pk FB K w H¨ +¦ i? i`B i ç HoM? M;° pk FB K w `²B- ?Q¨M i?¨M? K°i MY FB

GK+ L;mv M +ªK ;B€+ çQÊ+ ?„M b) `'i M? M? ?Q¨M i?¨M? pk FB K wX h`QÈ+ FB ?
p K†i M¨v- "„+ T?QM; K°i H–M- æ¬M; æ¢Q T?O K°i H–M- i? K p¨Q Hmv M FB K /Q

M;?B K # H–M +°M; ?¬K [m ç'm pÈB h®M; L K aÆM HoM? M;° ` - #®M H–M HoM?
i?¨M? pk FB K w ?Q¨M K„- imv ?B M M v +?d KÈB ?Q¨M i?¨M? #¢Q pk FB K wX

GK+ L;mv M #'i ;B€+ +ªK i?€M- KbM? M? M? M?Q p"v / /¨M; iB M p¨Q i`¢M; i?€B
M;° KÈB +¦ F?ª M,M; ?Q¨M i?¨M? pk FB K w- çO i?'v HoM? M;° FB K w F?¦ F?,M +E

> M +?B +QB M?Q H¨ ç M?'i ç iY +?•M i`mv M FB K i¬M; æ¬M; T?QM; h?¢+? h`
+?•M i`mv M FB K i¬M; L K T?QM; J¢+ h?B M "B M ç m ?ÆM #®M KQÆB im´B K¨
çB m M¨v i?"i [m€ F?¦ F?,MX G–M i`QÈ+ ?„M +¦ i? i`QM; +m²M; T?QM; HB m H•K
FB K w i?"i ç9M; H¨ K v K„MX

u M ioM? KQ iQ ç M; i`9i tm®M;- GK+ L;mv M tQ v M;QÌB M?Q+? ç°M;- .QÐM; L;¬
p¨Q i`QM; KQ iQX *€ Bç•K M¨v F?Q i? M?Q KQ iQ ç"T tm®M;X

h?"i H¨ #¢Q pk FB K w ?Q¨M K„X

>B M ;BÌ ?„M M M ibK K°i +Æ ?°B- M?•M H9+ +ªK ;B€+ #•v ;BÌ ç M; i®i- i`¢M; i?€B
M;° i pk FB K w- ç2K i pk FB K w p¨ #¢Q pk FB K w /mM; ?ÊT i?¨M? pk FB K w i`Q

E€ i?U+ # M;¨M FB K w +?Q +?„+ F?¦ F?,MX Gw /Q pk FB K w F?¦ H¨ #ÎB pb KQ F
F?¦X sm•M pk K¬M; HmM;- ?¢ pk `¨Q `¢i- i?m pk K KÌ- ç¬M; pk iB m iB m- i?–M
KQ `¨Q p¨ KQ T?MM H¢B F?€+ M[ - ?bM? i?€B +O KQ `'i M?B m +?OM; HQ¢B- +
M;¨M FB K w M´B / M? F?¦ F?®M; +? X J°i Qi FB K w F?¬M; F?¦ #^M; pk FB K w

L?QM; K°i F?B HoM? M;° çQÊ+ pk FB K w i?b i€+ /KM; ç†+ #B i HÈMX

ok FB K w p®M +?QM? H¨ K°i i`QM; +€+ FB K w bB m imv iX

GK+ L;mv M M?Qm K¨vX

*?„T i v çSM; i`QM; b•M- ?„M F?¬M; ç°B Kk- çB iÈB çB HmBX

>B M M v iBM? i?–M ?„M +ÁM ç M; +?bK ç„K i`QM; b v K - /M +¦ ;¨ MQÈM; `QÊm
L;mv M- bÊ H¨ ?„M F?¬M; +?9i M?Qm K¨vX

JÈB `²B ?„M ç½ Hmv M i?¨M? #¢Q pk FB K w- pW H9+ +ªK ;B€+ HoM? M;° +ÁM +'
FB K- i¢B "„+ T?QM; M;° ` pk FB K w- æ¬M; æ¢Q T?O M;° p•M FB K w- ?¬K [m ç'
+ªK ;B€+ ç†+ #B i ç¦ +ÁM F?¬M; #B M K'i- M?•M iB M HoM? M;° #¢Q pk FB K wX

*¦ +•m H¨ M?'i i?`M? ? B bmv # FB iX

h pk FB K w H¨K b Q +ªK M;° ç•v\

>„M bmv iQ çB iÈB çB HmB i`QM; b•MX > B M;QÌB .B T S?QÆM;- .B T oB M ç½ çE
+¦ `ªM? çB ` M;Q¨B +?ÆB- T?QM; +ªM? æ¬M; T?QM; `'i ç T H¢B +¦ ;B B M?•M M?
M;Q¢MX Zm M i`¼M; M?'i H¨ ?B M M v ç iY +?•M i`mv M "„+ T?QM; çB ` M;Q¨B `
?¢M; M?'i i, i?Q +€ M?•M F?B M K¼B M;QÌB i?ÆK H•vX

E€ i?U+ F?¬M; +–M M¦B ç M ç iY +?•M i`mv M- K'v p` +Ym ç¢B FB K iB M "„+ T?
ç•v F?€ H¨ i?Q+? çB ` M;Q¨B- KK+ çQ+? pB M; i?,K +Ym ç¢B FB K iB M F?€+ i?b

G9+ M¨v i`QM; b•M- +?d K°i KbM? GK+ L;mv M çB iÈB çB HmBX

GK+ L;mv M bmv iQ- ;–M MY + M? ;BÌ b m ç°i M?B M ¦+ +?Êi H¦2 iB b€M;X

h pk FB K w- KQ T?MM ç®B pÈB #bM? KBM?- h`B m .QÆM; L?'i E?Q EB KX

*¦ H) ?„M +¦ i? KQÊM h`B m .QÆM; L?'i E?Q EB K HoM? M;° i pk FB K w- +m®B
w ?Q¨M +?dM?X L?QM; h`B m .QÆM; L?'i E?Q EB K +?d +¦ ç iY +?•M i`mv M h`B
h`B m .QÆM; S?QM; +¦ M?B m ç iY +?•M i`mv M M?Q p"v- M;QÌB /mv M?'i ?„M [m
GB m .B T L?BX > v H¨ çB ibK M¨M; i t2K- t2K +QB M¨M; +¦ #B i h`B m .QÆM; L?

h`QM; i`¢M; i?€B bB K - GK+ L;mv M imv i ç®B H¨ T?€B ?¨M? ç°M;- M¦B HB M H¨K

h¢B æ¬M; T?QM; ?ÄB i?,K +?¶ GB m .B T L?B Î F?¬M; T?ªB pB + ;b F?¦X L;?2 M¦
GBM? EB K hB M Î i¢B GBM? oU+ hB M *QX GK+ L;mv M ?ÄB `ä ç` çB K tQM; H
GBM? oU+ hB M *QX .¼+ çQÌM; ?„M M;?2 i?'v çO HQ¢B ç i¨BX

>B M M v ç€K M;QÌB M¦B M?B m M?'i H¨ i`"M +?B M ?¬K [m X

>¬K [m i`"M ç'm ;B[ GK+ L;mv M p¨ h®M; L K aÆM imv ç½ [m M?QM; pšM #` +?
b Q ?B M M v i?"T ç¢B ç iY +?•M i`mv M >Q aÆM çQÊ+ +¬M; M?"M K¢M? M?'i ;B
M;¨v pšM +¦ M?B m M;QÌB i?ªQ Hm"M H¨ #bM? i?QÌM;X

J°i çQÌM; çB M;?2 +MM; ç i¨B M?QM; GK+ L;mv M F?¬M; i? K ç w- K„i i?'v b„T i
F?¦ F?,M HÈM M?'i #¨v ` X G¨K b Q iB M p¨Q GBM? oU+ hB M *Q\ *?¶ +Q M;K +O
ç m +¦ +'K +? i–M; i–M; HÈT HÈT- F?¬M; i? iMv iB M iB M p¨QX æWM; M?bM ?„M
*Q- #ÎB pb ç¦ H¨ ç` #¨M +O bQ T?K- +'K +? bQ T?K i?B i H"TX GBM? oU+ hB M
p"vX

>„M KÈB M;?o ç M H¨K b Q p¨Q GBM? oU+ hB M *Q i?b i?'v T?Q i`QÈ+ +¦ M;QÌB +
T?ªB T?¨K p"i +? i?¨M? K¨ H¨ im iB M ;Bª p•M ? iK i"T i?B M ç` p•M F?Q ?¦ i?¨
M?•M ;B MX o•M HB M M;²B `'i i?QªB K€B- +¦ M?B m im iB M ;Bª M[ ;BÈB `'i i?Q+

hW i` M p•M HB M #QÈ+ tm®M; K'v i?B m M[ i? M? tm•M tBM? ç T- i`QM; ç¦ K°i M;
F?m¬M K†i M;•v i?ÆX J'v i?B m M[F?€+ F?€ H¨ [m2M K„i- /QÌM; M?Q ç m H¨ M[
T?QM;- L K T?QM;X æ¬M; T?QM;- L K T?QM; +MM; H¨ FB K i¬M;- ç iY +?•M i`m
i®i `'i M?B mX

@ h`"M +?B M M;¨v ?¬K [m i?"i ç†+ b„+X

J°i +¬ ;€B €Q p¨M; M¦B,

@ h®M; L K aÆM F?Q i¬M; Hm¬M /U p¨Q T?€T HU+ Hmv M i? F€ i?„M; +?9M; i - I
h`QÈ+ ç¦ F?¬M; B M;Ì çQÊ+ GK+ bQ ?mvM? +kM; H¨ Hmv M i? F€X

h?B m M[€Q p¨M; K„i b€M; `,M; i`„M;- H¨ ç i?'i ç iY +?•M i`mv M L K T?QM;- *® >
M[im tBM? ç T M´B / M? i`QM; FB K i¬M;X

" M +¢M? K°i #¢+? v i?B m M[M¦B,

@ Gmv M i? F€ ç'm pÈB Hmv M i? F€- i?"i H¨ F?¬M; M;Ì M´BX GK+ bQ ?mvM? +Á
p"v- +'T FB K wX L;¨v ?¬K [m M?bM ?„M tm'i FB K i?"i H¨ ç T i` B / bÊ5

"¢+? v i?B m M[/€M; M;QÌB + Q `€Q- M m .B T S?QÆM; +¦ K†i H"T iS+ M?"M ` I
M;¨v M?È ç K KQM;- h?¢+? G°- i¢B FB K i¬M; æ¬M; T?QM; t T ?¨M; ç i?"TX

*¦ +•m M;QÌB M?bM i?'v M;QÌB- i`Q M?bM i?'v i`QX

*Ym ç¢B i`B / M? FB K iB M #B i FB K w +O GK+ L;mv M- #B i ?„M ?Q¨M iQ¨M Ho
w p¬ #B MX

æ iY +?•M i`mv M M K ;BÈB i?b M;?B M +Sm FB K w- FB K +?B m- FB K i?S+ +O
i?'v ` +?9i bÆ ?ÎX .M b Q #•v ;BÌ +?d KÈB tQM; i, i?Q +€ M?•M- i, i?Q çQ¨M i? +

æ iY +?•M i`mv M M[ ;BÈB i?b €M? K„i F?€+ pÈB ç iY +?•M i`mv M M K ;BÈBX *€
+O GK+ L;mv M +¦ / M?bM F?¬M;- H9+ /MM; FB K +¦ ç T i` B F?¬M;- Qi M?'i i?b

>¬K [m GK+ L;mv M tm'i FB K- FB K [m M; HB M iK+ M?Q p˜v KU+ F?Q i?¬M bÆ

@ h¬B i?”i ` M;?2 çQÊ+ K°i p¨B çB mX G½Q J¢M? H€B t2 +?Q +?O i`+? h?`M? ;–M ç•v F?¬M; M;WM; M`M? #Ê +?O i`+? h?`M?X

@ ±- b Q T?ªB M`M? +?O i`+? h?BM?\

oQÆM; Zm®+ >Q iÁ KÁ ?ÄBX G½Q Gw M¦B,

@ E?¬M; T?ªB pb pÊ +?O i`+? h¨Q H¨ +?O M?B K Zm„ iQM /KM; b Q\ G½Q J¢M? F? +?O i`+? h¨Q Km®M # M i¨B +?QM? ;YB iB M p¨Q M M M?Ì ç M +?O i`+? h?`M?X

h?`M? h`QÌM; *¬M; [mª i?”M T?K i`€+? T?ÁM; h¨B +?QM?- M?QM; [mv M i¨B +?QM >ÆM M[ T?ÁM; h¨B +?QM? +kM; +¦ [m M ? +O KbM?- /U p¨Q +€B ;b T?ªB ;YB iB ç–m oQÆM; Zm®+ >Q KÆ ?² M?È K°i pB + ?bM? M?Q M;?2 M¦B Zm„ iQM /KM; +¦ F?B M iQ¨M idM? iB M ?¨M? +?dM? ç®M Zm„ iQM /KM;X _®i +m°+ H¨ i¢B b Q i?b h`QM; i v h?`M? h`QÌM; *¬M; +¦ # Q iB M +¦ i? çQ p¨Q Zm„ iQM /KM;\ oB + M¨v + F?¬M;\ *?ŠM; H) H¨

oQÆM; Zm®+ >Q ç°i M?B M i?’v M†M; M X h`QM; i v h?`M? h`QÌM; *¬M; ;–M ç•v F?€ HÈM- ç¦ H¨ iB M tY Hw pK pB + +¬M; iv T?•M #¦MX Ov # M [m”M +’T ? B i`B m G¬B JBM? M¦B T?ªB +’T iB M M¨v iÈB i v iWM; +¬M; M?•M- M?QM; Qi F?B +¦ +?m

h?`M? h`QÌM; *¬M; H¨ M;QÌB Hm¬M F?B K M?QÌM; +?ŠM; H) ç°M; i v +?•M p¨Q F? çWM; M;m iÈB KS+ ç¦ +?S\ oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M;?o ` çQÊ+X om G•K H¨ p i K¨X

s2 iÈB F?m +¬M; M;? + Q- F?¬M; M;Ì # M M¨v +kM; ²M ¨Q F?¬M; FûKX .QÈB b•M ¬M; K†+ €Q / +MM; pÈB KQÌB K’v i M i` B i`€M; ç M; ?€ KB M; K„M; iQX

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

Rj8X *?QÆM; Rj9, Jm®M *?¢v

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?”M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; Rj9, Jm®M +?¢v

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@ *€i hB m JB- K¨v H¨ +QM çB K- çWM; iQÎM; ¬K çMB i?ˆM; K†i i`„M H¨ ¬M; bÊ K¨v i®i- ¬M; +kM; F?¬M; +?Q K¨v F?€ ;BªX .U p¨Q #€M i?•M K¨ H”T M;?B T- K¨v +ÁM h Q M¦B pÈB K¨v- +¦ ;BÄB K¨v ç i?ˆM; FB iÈB ç•v t2K i Q bÊ M¦ F?¬M;\

h M ç¨M ¬M; K†+ €Q / ç2M ?€ K²K +?YB- i v +?d p T?Q p,M T?ÁM; # M [mªM HwX

oQÆM; Zm®+ >Q tm®M; t2 iW iW çB iÈB- ç•v F?¬M; T?ªB M¦B KbM? b Q\ h?ˆM; p”v\ oQÆM; Zm®+ >Q `’i iS+ ;B”M- ?„M [m v ç–m H¢B H M t2 H’v K€v ;¼B #€Q +ª

E?¬M; M;Ì # M RRy M;?2 M¦B F?m +¬M; M;? + Q +¦ M;QÌB ;•v `®B M M [m€i,

@ E?¬M; T?ªB ç½ bÈK T?€B M;QÌB çB `²B b Q\ a Q +ÁM #€Q +ªM? b€i\

oQÆM; Zm®+ >Q ç M; iS+ M M HÈM iB M; M¦B,

@ o”v +ªM? b€i ç•m\ h¬B b Q F?¬M; i?’vX

G½Q Gw H9+ M¨v M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ *?O i`+? oQÆM;- Î FB X

oQÆM; Zm®+ >Q M?bM i?2Q i?'v +¢M? K°i # M iQÌM; p,M T?ÁM; # M [mªM Hw F
+¦ K°i t2 +ªM? b€i çSM; ç¦X J'v i M +ªM? b€i ç M; pW M¦B +?mv M pW M?bM p #

oQÆM; Zm®+ >Q /M i®i iQM? ç M ç•m i?'v +ªM? M¨v +kM; M´B çB MX >„M +?YB
tm'i b„+ +ªM? b€iX *¦ i´M; +°M; # +ªM? b€i çSM; ç¦- +¦ K°i i M +ÁM M?¨M M?½ ;€
M;QÌB /šM ç°BX

@ L?B m M;QÌB M?Q p"v +?†M Î ç•v i?b b Q # M [mªM Hw F?m +¬M; M;? + Q +¦ i?
F?¬M; [mªM\

oQÆM; Zm®+ >Q çB iÈB ?ÄBX

E?¬M; M;Ì i M +ªM? b€i ç°B i`QÎM; M¦B,

@ oÊ +?²M; M;QÌB i +½B M? m- +?9M; i¬B Km®M t2M p¨Q H¨K ;bX *?d +–M #¼M
i¬B +kM; F?¬M; +¦ #B M T?€T H¨K ;bX

:BªB i?Q+? tQM;- ç°B i`QÎM; b b–K K†i H¢B,

@ M? H¨ B\ .U p¨Q ;b M¦B M¨v M¦B FB - F?¬M; +¦ pB + ;b i?b çB b M; # M çB- çV

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; i? M?`M çQÊ+ M[- ?„M +–K K€v ;¼B b® RRy,

@ h¬B H¨ i`Ê Hw +?O i`+? oQÆM; Zm®+ >Q - i`K bÎ # M [mªM Hw F?m +¬M; M;?
F?¬M; i? H¨K pB + çQÊ+- KÌB M¦B pÈB i`QÎM; T?ÁM; h¢ M¦B i¬B KÌB v iÈB ?B M i

óh`Ê Hw +?O i`+?ô óE +¬M ç²ô K'v +?[M¨v H¨K i M ç°B i`QÎM; bÊ ?½B- p K†i F?BM
b M; M`M? #ÊX

@ *?O i`+? oQÆM;- M;¨B çWM; FQ+? ç°M;X

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M?bM ?„M- pW çB pW M¦B +?mv M pÈB çB M i?Q¢B,

@ o"v M¦B pÈB i`QÎM; T?ÁM; h¢ i¬B Î ?B M i`QÌM; +?Ì ky T?9i- M m F?¬M; iÈB i?
[m"M tBM ;†TX

*¬ ;€B M;?2 çB M RRy KÈB p¨Q H¨K pB + +?Q H•m M;?2 i?'v p"v K†i KkB i€B Kûi
M¨v #€Q +ªM? b€i- KbM? +ÁM K„M; M;QÌB i X *¬ #û HªQ çªQ #Ä i B M;?2 tm®M; +?
;BªB i?Q+?- ç°B i`QÎM; +kM; bÊX

@ *¬ M¦B ;b\ i`Ê Hw +?O i`+? oQÆM; Zm®+ >Q \ æ´M; h?Q æbM? ÆB H¨ æ´M; h?Q
`²B- i?€B ç° T?ªB i?•M i?B M- i?¬B- ç i¬B çB #€Q +€Q pÈB i`QÎM; T?ÁM;X

æ°B i`QÎM; RRy H Q M? M? çB ibK i`QÎM; T?ÁM;- F?¬M; M;Ì i`QÎM; T?ÁM; ç M; ?
[m"M GQÐM; h?Ov ;–M ç•v `'i K i KÄB pb ? B i M i°B T?¢K #Ä +?¢v +O +¬M; iv
Zm M; +S ? B M;¨v H¨ ;¼B H–M- ;B¼M; çB m imv F?€+? F?Q M?QM; +?mv M K¨ #Q
H¨K i®i +?QM? H¨ M? p¬ /KM;X

æ M; ?¼T M;?B M +Sm pB + M¨v H¢B i?'v ç°B i`QÎM; RRy +?¢v p¨Q- i`QÎM; T?ÁM

@ G½Q L;¬- M? H¨K ;b p"v ?ª- +ÁM #B i [mv ç`M? F?¬M;\

Í [m"M GQÐM; h?Ov M¨v #•v ;BÌ B F?¬M; #B i i`Ê Hw +?O i`+? `'i €+- M;?2 M¦B +¦
>¨ Î T?ÁM; +?B m i?QÆM; +¦ +?O i`+? Gw ."i S?QM; H¨K +?¶ /U K¨ #` tY M; v- #•
M;²B +?ÆBX >ÆM M[oQÆM; Zm®+ >Q +ÁM ?¼+ Î i`QÌM; æªM; idM?- +ª i?` t½ +
>Q +ÁM H¨ T?¦ i`QÎM; T?ÁM;- ? B M;QÌB +ÁM H¢B K°i H¨ T?¦ +?O i`+? ?mv M- K°

*?mv M M¨v i`mv M `'i M? M? iÈB +¬M; M [m"MX

@ h`QÎM; T?ÁM;- tªv ` +?mv M- pW M½v i`Ê Hw +?O i`+? oQÆM; Zm®+ >Q ;¼B

>¼ h¢ i€B K†i- p #'i K½M #B M K'i- i? v p¨Q ç¦ H¨ p F?˜M i`QÆM;X u ç"T #¨M,

@ h M M¨Q /šM ç°B K¨ H¢B F?¬M; [mªM pB + M¨v\

>¼ L;¬ #B i B /šM ç°B M?QM; F?¬M; iB M ;BªB i?Q+?X h M ç°B i`QÎM; FB F?¬M
i v i`QÎM; T?ÁM; h¢ ç #¢i @ GB M hY >B mX _'i F?¬M; K v pÊ GB M hY >B m H¨ T
+¬M; M [m"M- M;?2 M¦B GB M hY >B m +¦ i? H M H¨K T?¦ i`QÎM; ç²M h?¨M? h•v +
bWM;X

" M F?m +¬M; M;? + Q- oQÆM; Zm®+ >Q H M t2 ç¦M; +Y +?†M GB M hY >B m ç
M;Q¨BX L¦B i?"i b m F?B hˆM; h`¢+? Zm M; M?"M +?S+ pšM F?¬M; +¦ w ç°M; p¨C
F?¬M; #B i M;mv M M?•MX #Q i?Q [m"M Ov b Q +¦ i? #Ä [m p` i`Q M¨v\

h M ç¨M ¬M; K†+ €Q ç2M ç M; K„M; bQÈM; K²K- GB M hY >B m M?bM oQÆM; Zm®+
F?´X u i?–K M;?o b Q KbM? H¢B çB ,M pÈB i?ˆM; h`–M ZmªM; aBM? `²B ç€T SM;
+?¼+ ;B"M +?O i`+? oQÆM;- ç€M; +? i +?QM? H¨ pW M½v KbM? +ÁM K„M; M;QÌB
`ä `¨M; p` i`Q +O KbM? i¢B b Q H¢B +¦ çQÊ+- ç M H9+ tY Hw i`QÎM; T?ÁM; h¢ H'v
#bM? i?QÌM;X

GB M hY >B m i?'v oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; i? K ç w iÈB KbM?- v #B i +?Ì +kM;
i? H Q iÈB p,M T?ÁM; /QÈB H–m KQÊM K€v ;¼B +?Q #¨ pÊ tBM? ç TX

@ h¬B M¦B GB M hY >B m- M? +¦ i? +¦ +?9i M,M; HU+ F?¬M;\ "[,M H¨ Km çQ
F?¬M; HQ çQÊ+- M? Km®M i¬B ç½ ;B9T M? `²BX

@ 1K- çWM; K†+ [m–M H¨ F?¬M; M?"M M;QÌB- +¬ F?¬M; +?Q i¬B b®M;- i¬B +kM;

GB M hY >B m M?Ä ;B¼M; mv ?B T F?¬M; F?€+ ;b h`–M ZmªM; aBM?X æ–m FB B

@ GB M hY >B m- ç€M çÌB M? K¼+ bWM;- #¨ H9+ 'v K„i KM M M KÈB i?2Q M?X

"`+?- /"T K€vX

GB M hY >B m + Q iQ ç T i` B M?QM; M,M; HU+ ç¨M ¬M; p¨ p M;Q¨B i?QÌM; F?¬M
+?QM? H¨ çB M ?bM?X L m oQÆM; Zm®+ >Q #B i M;mv M M?•M M¨v i'i M?B M M
i M /U p¨Q K†i K¨ HW ;¢i T?K M[X

GB M hY >B m #` iB M; çB M i?Q¢B H¨K BM? i B- v M?Ä ;B¼M; K„M;, ó*QM çB Kô

S?€i ?B M p,M T?ÁM; F?m +¬M; M;? + Q +¦ M;QÌB M?bM KbM?- GB M hY >B m
M;QÌB M?Ä ;B¼M; M¦B pÈB h`–M ZmªM; aBM? ç M; K„M;X

@ æQÊ+ `²B- HmB çB M m F?¬M; ¬M; T?B M iQ ç¦X

@ G½Q GB M- ¬M; +¦ w ;b\ _QÊm ç½ m®M;- i?m®+ ç½ +–K

h`–M ZmªM; aBM? F?¬M; T?ªB F M;m- v HÈM iB M; M¦BX GB M hY >B m p°B p¨M;

@ h´ i¬M;- ¬M; M¦B M?Ä K°i +?9i çQÊ+ F?¬M;- H½M? ç¢Q [m"M Î ç•v K°i H9+ `²B
iÈB- ¬M; K m çB çBX

h`–M ZmªM; aBM? M;?2 p"v H"T ç´B b„+X

@ G½Q GB M- çWM; HW i¬BX

GB M hY >B m ;BÆ i v H M ç–m i¢Q i?¨M? ?bM? +€B bWM;,

@ h¬B HW ¬M; i?b b) M?Q i? M¨vX

h`–M ZmªM; aBM? i?–K M¦B K¨v F?¬M; ;¢i i Q i?b pšM p"vX > B i ç m K¼+ bWM;X

@ æBX

h`–M ZmªM; aBM? #B i pB + F?¬M; ;Bª- H¢B M?bM i?'v t2 a Mi M ç¶ ç,M; FB M
çQÊ+ ? B #QÈ+- oQÆM; Zm®+ >Q tm®M; t2 HÈM iB M; M¦B,

@ *ÁM Km®M +?¢v\ *¦ ;BÄB i?Y K°i M;QÌB `ÌB çB t2KX

@ h¬B b Q F?¬M; i? çB\

æWM; M?bM h`–M ZmªM; aBM? pW M½v ?Á ?ûi K„M; +?YB *€i hB m JB M?Q p”v- Zm®+ >Q M?QM; #•v ;BÌ i?”i bU ;†T oQÆM; Zm®+ >Q i?b v F?¬M; +ÁM HÈM H®E

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB H¢M? K°i iB M; i?ªM M?B M M¦B,

@ M? çB çB- i¬B F?¬M; +ªMX

>„M M¦B p”v- h`–M ZmªM; aBM? +¦ KQÌB H€ ; M +kM; F?¬M; /€K çBX E?¬M; M¦B Km®M çB m i` ` ?„M H¨ B H¨ [m€ / X o` i`Ê Hw +?O i`+? M¨v Km®M tY ?„M +¦ [m€ F?¬M; +–M iU KbM? ` i v +?d ?ÆB KÎ KB M; H¨ +¦ M;QÌB b) ` i v H’v HÁM; oQÆM

G9+ M¨v *€i hB m JB ç½ tm’i ?B MX h?’v oQÆM; Zm®+ >Q - K†i *€i hB m JB ?ÆB tm®M; H–m ?mM; ?,M; M?bM h`–M ZmªM; aBM?- b m ç¦ M¦B pÈB oQÆM; Zm®+ >Q

@ *?O i`+? oQÆM;- tBM H¶B- ç•v H¨ pB + +O M?¨ i¬BX

oQÆM; Zm®+ >Q H¢M? HMM; +„i M; M; HÌB,

@ *?mv M M?¨ +¬ i¬B F?¬M; [m M i•K- M?QM; v ªM? ?QÎM; ç M +¬M; pB + +O # M H¨ F?¬M; çQÊ+X *ÁM +¦ i?•M H¨ +?O M?B K # M [mªM Hw- #ÎB pb pB + `B M; ªM F?¬M; tSM; +?S+X *€i hB m JB- +¬ ;B Q +¬M; pB + +?Q T?¦ +?O M?B K- p M?¨ [m i?b p H¨K pB +X

*€i hB m JB i`ÊM i`ÁM K„i ç`M? ;BªB i?Q+? M?QM; H¢B i?’v €M? K„i F€ [m€B KÈB M€v M¦BX

@ *?O i`+? oQÆM;- i¬B M?’i ç`M? b) FB K çB K p’M ç +O KbM?X

oW M¦B *€i hB m JB iS+ ;B”M ?ûi H M pÈB h`–M ZmªM; aBM?,

@ h`–M ZmªM; aBM?- M? ?¨B HÁM; +?Q \

oW M¦B pW ¬K K†i +?¢v p¨Q p,M T?ÁM; +?d +ÁM h`–M ZmªM; aBM? çSM; M;•v `

@ *?O i`+? oQÆM;- M;¨B çWM; ?B m H–K- i¬B F?¬M; T?ªB

h`–M ZmªM; aBM? ç`M? ibK oQÆM; Zm®+ >Q ;BªB i?Q+? F?¬M; M;Ì ?„M ç½ H M

h`–M ZmªM; aBM? pW t’m ?´ pW HQ H„M; [m v ç–m H¢B M?bM ç€K M;QÌB KbM? K

@ L?bM ;b p”v ?ª\ o X

*¦ M;QÌB `’i F?¬M; T?®B ?ÊT M¦B,

@ a T h`–M- M? ç½ M¦B T?€i K¶B M;QÌB ky ç²M;- M?È ç¦X

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

RjeX *?QÆM; Rj8, E?¦ M? E?¦ 1K

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?”M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; Rj8, E?¦ M? F?¦ 2K

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

h`–M ZmªM; aBM? ç9M; H¨ Km®M +?¢v M?QM; F?¬M; /€KX æWM; M?bM / M? i?B
Q B- i?U+ i v +?d H¨ # Q i?–m K°i +¬M; iv T?K+ pK t•v /UM; i`U+ i?m°+ S?ÁM; H
H¨ /Q i?'v F?m +¬M; M;? + Q H"T iS+ +¦ K'v +¬M; i`bM? t•v /UM;- iB M F?¬M; M
i`bM? R-k i`B mX

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

aU tm'i ?B M ç°i M?B M +O aÎ aÎ H¨K +?Q oQÆM; Zm®+ >Q i?'v p¨B çB m F?¬M
aÎ `'i FB m M;¢Q- M m F?¬M; T?ªB #B i ;b ç¦ i?b aÎ aÎ b) F?¬M; tm'i ?B M /QÈB ?b

*?mv M M? F?¬M; Km®M ç®B K†i F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; tªv ` - oQÆM; Zm®+ >Q
iQÌM; i`QÈ+ K†i ;B®M; M?Q i?'v K°i [mª iBK ç M; `d K€m i`QM; ç¦X _'i M?B m H
p¼M; KbM? M;m M;®+ K°i +?9i M?QM; ç¦ +?d H¨ ?v p¼M;X h?U+ i +?QM? H¨ i?U
?Q†+ i`®M i`€M?X

@ *?O i`+? oQÆM;- ?¼TX

æ¶ hQÌM; +QÌB ?b ?b tm'i ?B M- oQÆM; Zm®+ >Q H'v H B #bM? ioM?X >¬K M v
?Q¢+?- oQÆM; Zm®+ >Q Km®M +?O i`bX

>¨M; im–M ç m +¦ ?°B M;?` i´M; F i +–M oQÆM; Zm®+ >Q i? K ;B X a m i i +€+ +
iB M p¨Q `'i M? M?- F?m +¬M; M;? + Q +MM; F?m E? B S?€i T?€i i`B M M? M? M
ç X h¬ [mv ?Q¢+? /Q oQÆM; Zm®+ >Q /šM ç–m +kM; +¦ K°i p¨B i? v ç´B p +?S+ M
H¨ +?QM? #•v ;BÌ i?¨M? T?®B ?ÊT T?K+ pK H¨ +?QM?X h?2Q [mv ç`M? K¨ oQÆM;
+¦ +?mv M +¦ i? ibK i´ [mv ?Q¢+?- i`QM; pÁM; K°i M;¨v M?'i ç`M? +–M +¦ +•m i`ª
T?S+ i¢T +–M M?B m # M T?®B ?ÊT +kM; +–M ;BªB [mv i i`QM; # M;¨vX

Í p,M T?ÁM; HÈM /QÈB i–M; K°i +¦ i`2Q #B M i´ [mv ?Q¢+? `'i #„i K„iX oQÆM; Zm®
çSM; H MX *?€M? p,M T?ÁM; Ov # M æ¶ hQÌM; FB K +?S+ T?¦ i´ i`QÎM;- ç•v H¨ i
Zm®+ >Q X h´ [mv ?Q¢+? M?B m pB + +¦ i? M¦B H¨ ç€K M;QÌB #"M `°M M?'i i`QM

@ J¼B M;QÌB ç M ç¬M; çO `²B- ?¼T i?¬BX

oQÆM; Zm®+ >Q mv M;?B K M;²B p¨Q +?QM? ;B[X

@ *?O i`+? oQÆM;- i`QÈ+ ?°B M;?` i¬B +¦ i? çQ ` K°i w FB M F?¬M;\

æ¶ hQÌM; +QÌB +QÌB ;BÆ i v- æ¶ hQÌM; `'i T?®B ?ÊT- oQÆM; Zm®+ >Q +¦ 'M iQ

@ a Q\ h¬B M;?B K F?„+ M?Q p"v b Q\ *¦ w FB M +kM; F?¬M; /€K i`U+ iB T M¦B `

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB i` m ;? Q K°i +•m- K¼B M;QÌB i?'v M? M?¨M; ?ÆMX oQ
iB M; ` i v ç°+ €+- K'v ?¬K i`QÈ+ K°i M?•M pB M i`QM; i´ [mv ?Q¢+? M?"M K€v M
b€M; ?¬K b m #` çm´B i?ŠM;- F?¬M; ;BªB i?Q+? K°i +•mX

@ > ? - +?O i`+? oQÆM; M¦B ;b p"vX h´ [mv ?Q¢+? M?B m M;QÌB M?Q p"v K¨ +?d
H¢B +kM; M?B m- t2 +O M? imv K¼B M;QÌB +kM; +¦ i? /MM; i¢K M m +¦ pB + ;'
H½M? ç¢Q K½B +?S\

æ¶ hQÌM; `'i F?€+? F?Q M¦B- +QB M?Q H¨ F?ûQ HûQ M?„+ oQÆM; Zm®+ >Q +¬M
M?QM; +kM; +–M çQ T?9+ HÊB M m F?¬M; K¼B M;QÌB F?¬M; çQÊ+ i?QªB K€B K

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB ? ?ª M¦B,

@ *?€M? p,M T?ÁM; æ¶ M¦B ç9M;- +?mv M t2 ç i¬B M;?o #B M T?€TX *¦ +?mv M
K°i +?mv MX

oW M¦B oQÆM; Zm®+ >Q H'v K°i iÌ #€Q +€Q i`QM; i9B ` çQ +?Q K¼B M;QÌB M?

@ h?U+ i ;–M ç•v +¬M; pB + +O i´ [mv ?Q¢+? +¦ ?B m [mª + Q- +m®B i?€M; b) i
L;Q¨B ` +?€M? p,M T?ÁM; æ¶ ç M F?m +¬M; M;? + Q ibK ;B€K ç®+ >ˆM; i"T çQ
Qi ç² iW T?Q M K iÈB +kM; +QB M?Q H¨ [m¨ T?€i +?Q K¼B M;QÌBX

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B tQM;- M?•M pB M +O i´ [mv ?Q¢+? ç m p¶ i vX kyy ç²M; i
HQÊM; M?ÄX *¦ iB M i?QÎM; i?b +?9i p'i pª +Æ bÎ ç€M; ;b\ *ÁM +¦ [m¨ M[- K¼B M
H¨ ;bX

æ¶ hQÌM; i?–K ;B"i KbM?- F?¬M; M;Ì KbM? M?„+ H¨ i?W X

@ æQÊ+ `²B- ?¼T i?¬B- ?¬K M v i¬B F?2M ç²M; +?Q hB m æB T- ?¬K i`QÈ+ pb T?
#` +ªK M?QM; pšM FB M i`b H¨K pB +

*m°+ ?¼T FûQ /¨B MY iB M;- æ¶ hQÌM; ç M F?m +¬M; M;? + Q ibK ç M i`K bÎ /UM
>QM;X >ˆM; Zm®+ >QM; M?B i ibM? KÌB p¨Q b m ç¦ M¦B,

@ J'v ?¬K i`QÈ+ +¦ i? M?Ì i¬B Km Qi ç² +?Q K¼B M;QÌB Î T?Q M K- +?S ? i i`
p,M T?ÁM; Km®M t2K #•v ;BÌ F?¬M;\

æ¶ hQÌM; /Q /U K°i +?9i `²B ;"i ç–mX >ˆM; Zm®+ >QM; /šM v tm®M;- # M /QÈB H
Zm®+ >QM; #ªQ M;QÌB KÎ ` - æ¶ hQÌM; H M i?'v +¦ K'v +?K+ +?B + ?°T- # M i`QM;
æ¶ hQÌM; F?€ ;B"i KbM?X

>ˆM; Zm®+ >QM; Î # M +QÌB ;BªB i?Q+?,

@ h"T çQ¨M i¬B +¦ +?9i [m M ? pÈB ?ªB [m M- ç•v H¨ Qi ?¨M; #m¬M H"m #` ?ªB [m
# M [m"M GQÐM; h?Ov ;B9T çÐ i"T çQ¨M +?9M; i¬B- +?9M; i¬B tBM i†M;X

æ¶ hQÌM; ?Qi b•m K°i ?ÆB +?Q KbM? #bM? ioM? H¢BX hp K¨M ?bM? HÈM H¨ i?S
h`mM; Zm®+ bªM tm'i ç m H¨ j- 9 M;¨M K°i +?B +- >ˆM; Zm®+ >QM; pW ` i v ç½ H
Zm®+ >Q +ÁM H¨ M;QÌB ç tQÈM;- oQÆM; Zm®+ >Q M¨v +¦ F?Q T?€+? [m€ FBM

@ æ•v F?¬M; T?ªB +?€M? p,M T?ÁM; æ¶ b Q\ æ M pW ç9M; H9+X

L¦B +?mv M H¨ " Q >B m JBM?- v +ÁM F T K°i +?B + i9B ç M; çB iÈBX

@ :B€K ç®+ " Q +¦ pB + tBM +S T?•M T?¦\

æ¶ hQÌM; +QÌB +QÌB çQ i v ` X

@ E?¬M; +¦ pB + ;b HÈM- im–M i`QÈ+ +?O i`+? oQÆM; ibK i¬B KQÊM t2- i¬B i?'v
ç9M; H¨ F?¬M; çQÊ+X oW H9+ i"T çQ¨M i¬B +¦ ? B t2 a Mi M KÈB /MM; çQÊ+ ?
T?€B M;QÌB ç M H€B p X

æ¶ hQÌM; H–M M¨v ?Q¨M iQ¨M +?'M ç°M;- K†i +SM; M;„+X oQÆM; Zm®+ >Q M¨v
`ä ? B t2 hp FB K°i #° T?"M +?B +?Q M?•M pB M i´ [mv ?Q¢+?- T?–M F?€+ T?ªB
#ˆM; K¼B K†i #ªQ b Q oQÆM; Zm®+ >Q M¦B KbM? T?ªB p'i pªX L?QM; p'i pª M¨v
M?B m M?•M ibM?X

E?¬M; B F?¬M; iQM? T?–M HÊB +?Q KbM?- æ¶ hQÌM; +kM; i? X u p®M M;?o t2K
ç°i M?B M +ªK i?'v iQM? iQ€M +O KbM? H¨ [m€ #m²M +QÌBX h®B K M; K°i +?B
K'v M;¨vX S?–M F?€+ H½M? ç¢Q M¨Q M M i†M; K°i +€B- æ¶ hQÌM; i?–K iQM? iQ€
K°i M;QÌB F?¬M; i? i?B m- # M Zm"M Ov #Q i?Q hˆM; F?¬M; i? i?B m- K'v T?¦
+kM; T?ªB iQM? iQ€M- F?¬M; M M +?d pb K°i +?B + hp K¨ K'i HÁM; H½M? ç¢Q M¨

>¼T tQM; oQÆM; Zm®+ >Q p p,M T?ÁM; F?¬M; M;Ì H¢B ;†T Gw ."i S?QM; ç M
tm®M;X

@ *?O i`+? Gw- b Q p"v\

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB ?ÄB- Gw ."i S?QM; FQ+? ç°M; M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ aÎ ;B Q i?¬M; ç½ T? /mv iX

oQÆM; Zm®+ >Q +kM; M;˜M ` - F?¬M; M;Ì i?Q€M; +€B ç½ çQÊ+ /mv iX

@ S?QÆM; €M M¨Q\

Gw ."i S?QM; M?bM [m M? K°i pÁM; KÈB M¦B,

@ æQÆM; M?B M H¨ T?QÆM; €M i?S M?'i- i?m ?9i ç–m iQ- p v p®M M;•M ?¨M; b)
[mv M- i` M? +?'T HÊB Q+? +kM; M?B mX æ9M;- M;?2 M¦B #Q i?Q idM? Ov ç€M?
#Q i?Q «M p¨B +•mX "Q i?Q «M ç½ iW idM? p - i¬B pW M?"M çQÊ+ çB M #ªQ H M
;¼B +"m +MM; çBX

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; +¦ w ç`M? t2M p¨Q- +?ŠM; [m H½M? ç¢Q H M iB M; M M
oQÆM; Zm®+ >Q H9+ ç–v ç M;?` p¨B T?QÆM; €MX «M sQÆM; h?`M? +?'T M?"M
€M K°i H¨ H¨K çQÌM; + Q i®+ iW GQÐM; h?Ov ç M G•K :B M;- M®B HB M pÈB çQÌM
? i?®M; çQÌM; + Q i®+ LC iÈB idM? i?¨M?X aÎ /o +?m˜M #` T?QÆM; €M M¨v +?Q
:B M; tm®M; MQÈ+X "•v ;BÌ t2K ` ç½ i?¨M? +¬M;X h?` t½ G•K :B M; K†+ /M F?¬
M?QM; çB [m M M #¼M ?¼ +kM; +¦ HÊB Q+?X

E?¬M; F?Q # M i?` Ov F?€ M€Q M?B i- # H½M? ç¢Q + Q M?'i iK i"T- +€+ T?¦ #Q
iÈB ç¬M; çOX æQÌM; + Q i®+ çQÊ+ i?¬M; [m H¨ pB + HÈM ç®B pÈB i?` t½ GQÐI
p¨Q ç¦ +?QM? H¨ iQÊM; i`QÆM; p`i`Q + Q i?'T i`QM; i?` OvX «M sQÆM; h?`M? T

oQÆM; Zm®+ >Q çB i?2Q Gw ."i S?QM; p¨Q T?ÁM; ?°B M;?` p®M ç`M? ibK K°i ;¦
L;?B K >[m Zm M; M?bM i?'vX

@ Zm®+ >Q H¢B ç•vX

L;?B K >[m Zm M; +QÌB ? ?ª ;¼B ?„M H¨K M?B m M;QÌB FBM? M;¢+ M?bM iÈBX
H M •M +–M +?¨QX

@ "Q i?Q L;?B KX

L;?B K >[m Zm M; M´B iB M; H¨ óJ†i .B K oQÆM;ô i`QM; i?` Ov- B F?¬M; #B i
M,M; i?"M i`¼M;- F?¬M; M;Ì i`QÈ+ K†i # Q M;QÌB L;?B K >[m Zm M; H¢B M?Q p"v

@ L;?2 M¦B +QM çQÌM; M¨v +"m /¨M? F?¬M; Qi i•K bS+\

L;?B K >[m Zm M; M¦B F?¬M; HÈM M?QM; çO ç M;QÌB +–M M;?2 M;?2 çQÊ+X oQ
#Q i?Q L;?B K Km®M ç˜v KbM? ` X

@ h¬B +?d çQ ` ç M;?`- +?O v m /Q +€+ H½M? ç¢Q [mv i ç`M?X

oQÆM; Zm®+ >Q F?B K i®M i`ª HÌB- L;?B K >[m Zm M; +QÌB ? ?ª M¦B,

@ _'i i®i- i? M? MB M /€K M;?o /€K H¨K- ç•v F?¬M; T?ªB H¨ M?„+ M?Î +€+? H¨K +
ç¦ b Q\

æ M; M¦B +?mv M- «M sQÆM; h?`M? iB M p¨QX h?'v oQÆM; Zm®+ >Q ç M; çSM;
«M sQÆM; h?`M? ?ÆB M?Qm K¨v b m ç¦ M¦B,

@ h`Ê Hw hB m oQÆM;- +"m H¢B ç•vX

oQÆM; Zm®+ >Q M?bM L;?B K >[m Zm M;- ? B # M +€+? M? m #ªv i€K #QÈ+- oQ
iÈB,

@ "Q i?Q «MX

@ hB m oQÆM;- ;BÈB i?B m pÈB +"m K°i +?9i- p` M¨v H¨ ;B€K ç®+ *mM; aÎ ;B Q
ç®+ *mM; OM; ?° i?b +QM çQÌM; M¨v F?¬M; çQÊ+ i?¬M; [m X

«M sQÆM; h?`M? +QÌB +QÌB ;BÈB i?B m K°i M;QÌB ç¨M ¬M; K†i K¨v M;?B K i9+ +

oQÆM; Zm®+ >Q çB H M K°i #QÈ+ ?ÆB F?QK M;QÌB ;"i ç–m M¦B,

@ :B€K ç®+ *mM;X

*mM; hU h¢B F?¬M; +QB oQÆM; Zm®+ >Q p¨Q ç•m- +?d F?) ;"i ç–mX «M sQÆM;
i?–K M;?o +QM çQÌM; M¨v K¨v T?ªM ç®B K¢M? M?'i- ?¬K M v K–v ç„+ i°B oQÆM; Z
` «M sQÆM; h?`M? ç M; ç¨Q ?–K- *mM; hU h¢B F?¬M; #B i M M pšM /mv i`b p FB

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

R9jX *?QÆM; R9k, GÊB P+? æ M s2M

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?”M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; R9k, GÊB Q+? ç M t2M

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

*mM; hU h¢B +¦ i? M¦B K°i i v +?2 i`ÌB Î aÎ ;B Q i?¬M;X *?ŠM; [m M;QÌB i`QM; M
i?®M; ;B Q i?¬M; H¨ i?m°+ >¨M ? - €K +?d +?O i`+? idM? >¨M i`QÈ+ iW +?O i`+? i

Nhưng hiển nhiên không ai nghi ngờ đến Lục Nguyên. Một người xếp hạng một trăm tám mươi sao có thể giết chết được Huyết Kiếm Môn Đạo Nhân? Ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, coi như Lăng Ngọc Châu tại đệ cửu phân đà cũng không dám nghĩ là Lục Nguyên ra tay. Lục Nguyên biểu hiện tại ngũ phong đại tái sức chiến đấu mạnh nhất là thắng luyện thể nhất tầng Tống Nam Sơn.

Huyết Kiếm Môn Đạo Nhân luyện thể tứ tầng so sánh với luyện thể nhất tầng Tống Nam Sơn cách biệt một trời một vực.

Những ngày tiếp theo, đà chủ đệ thập phân đà Tống Kiếm Cửu vẫn là mang theo mười đệ tử đứng đầu đi các nơi rèn luyện, tìm yêu ma. Mười người đứng đầu này mới là trung tâm bồi dưỡng của gã. Trong đó biểu hiện khiến gã vừa lòng nhất là Triệu Càn Khôn. Tuy Triệu Càn Khôn Côn Luân tiên môn không phải kẻ mạnh nhất trong số người gã bồi dưỡng, nhưng Triệu Càn Khôn là có tiềm lực lớn nhất. Bốn mươi tuổi đã tới luyện thể kỳ, Triệu Càn Khôn có tiềm lực vô hạn. Tống Kiếm Cửu thậm chí cho rằng tám tháng tới Triệu Càn Khôn rất có thể đột phá luyện thể kỳ đệ nhị tầng.

Trừ Triệu Càn Khôn ra, đệ thập phân đà còn có một trưởng lão tuổi trẻ nên chăm chú bồi dưỡng, trưởng lão đó tên gọi Tống Vương, mới một trăm tuổi đã đến luyện thể nhất tầng, không tệ.

19-03-2013, 02:18 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

97. Chương 176-177: Kim Đồng Ưng

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Còn mấy người khác thì Tống Kiếm Cửu không mất quá nhiều thời gian tài bồi. Chân chính tỷ thí mười phân đà là tranh tài giữa tinh anh, từ vị trí hai mươi đến một trăm năm mươi còn chú ý một chút, về năm mươi vị cuối cùng thì cơ bản hoàn toàn buông tha.

Ngày cứ thế trôi qua, Lục Nguyên bắt đầu việc tu hành của mình. Đà chủ Tống Kiếm Cửu không bồi dưỡng thì thôi, không có gì. Nếu đi theo kiểu bồi dưỡng như gã rút cạn sức lực, tiêu hao linh tính của hắn, tùy ý nhận một nhiệm vụ khó khăn không cao cũng chẳng thấp.

Lấy yêu ma luyện kiếm, lấy yêu ma tu hành, khi đánh nhau tăng cao mới là cách tu hành của hắn.

Lấy Vạn Lý Độc Hành thân pháp đến bên ngoài đệ thập phân đà, khẽ kêu một tiếng, tiếng kêu vang vọng tận trời. Một lát sau, một bóng đen nhanh chóng sà xuống. Bóng đen này rơi xuống lộ rõ bộ dáng, rõ ràng là một con Kim Đồng Ưng.

Lục Nguyên cười nói:

- Tiểu ưng, quả nhiên ngươi đến rồi.

Vốn Kim Đồng Ưng bị người làm tọa kỵ rất khó chịu, nhưng sau đó được nửa khối linh thạch thì nó hớn hở nửa ngày, phát hiện làm tọa kỵ của Lục Nguyên không phải việc gì xấu. Nhân loại Lục Nguyên sẽ không dùng để loại pháp thuật giam cầm nó, rất nhiều đồng loại của nó đều bị bắt giữ, có thể không bị giam cầm còn được chút linh thạch thì không tệ lắm.

Nó không hề biết Lục Nguyên cực kỳ chán ghét giam cầm sinh linh khác. Đương nhiên sinh linh vận mệnh đã định bị sinh linh khác giam trong Phong Linh bài là ngoại lệ.

Bản thân Lục Nguyên lười biếng như mây, tính tình tự do. Hắn biết ưng là gì, là tại bầu trời hoang dã, bầu trời đại mạc tự do bay, tự do rong ruổi, đó mới gọi là ưng. Nếu bị giam cầm ở một nơi thì sao kêu là ưng chứ?

Hắn muốn tự do, ưng cũng phải tự do.

Hắn ghét bị trói buộc, ưng cũng ghét bị giam cầm.

Nếu đã không muốn làm gì ép người?

- Đi thôi, tiểu ưng!

Lục Nguyên nhảy người lên lưng Kim Đồng Ưng, chỉ phương hướng. Kim Đồng Ưng thấp giọng hú một tiếng, tiếng hú thẳng lên cao. Xung quanh vang cuồng phong phần phật, quái cầm bốn phía đều tránh né uy phong một trong các hung cầm trên trời. Lục Nguyên mặc áo xanh bị gió thổi phất phơ.

Lục Nguyên cười to, Kim Đồng Ưng cũng kẹt kẹt cười.

Một người một cầm đều thấy vô cùng sung sướng.

- Vậy xuất phát đi mục đích, kiếm yêu ma!

Lục Nguyên tùy ý chỉ một hướng, Kim Đồng Ưng đập hai cánh xé gió lao đi. Kỳ thực Kim Đồng Ưng là hung cầm trong thiên hạ, thực lực rất cao, bản thân đã là luyện khí bát tầng, cửu tầng, đã đấu với một ít yêu ma, không chút nào sợ hãi.

Gió không ngừng thổi vù vù.

Chim ưng xoay quanh trên không trung, giữa tầng mây. Đây là khu vực của Kim Đồng Ưng, thực thi thứu, sa ưng khác tự động né tránh, không dám vượt giới hạn. Mắt vàng Kim Đồng Ưng vừa liếc liền chấn nhiếp tâm hồn người, thật là một trong các bá chủ khoảnh trời. Con Kim Đồng Ưng xoay quanh, đột nhiên lao xuống.

Ưng lao xuống, đó là lực lượng lớn cỡ nào!

Ưng lao xuống, do từ trên không nhào xuống mặt đất, trên mặt đất có hai Sa Ma luyện khí lục tầng, thất tầng. Sa Ma là một loại yêu ma chỉ cầm tìm chút thời gian là có thể dung nhập vào trong bãi ra, là một trong yêu ma dưới đất, sức chiến đấu ngay mặt không xuất sắc như Tu La nhưng trong sa mạc khá là cường.

Trước khi Sa Ma vào sa mạc thì thân thể thấp bé, người vàng vọt, sẽ như nhân loại mặc quần ngắn, người lỏa lồ.

Hai con Sa Ma này đang đánh giá bốn phía, lúc ban đầu không chú ý đỉnh đầu, giờ đột nhiên nghe tiếng gió. Hai Sa Ma ngẩng đầu, kết quả thấy một Kim Đồng Ưng to lớn từ trên trời lao xuống. Kim Đồng Ưng, một trong các bá chủ bầu trời sa mạc. Vốn Sa Ma muốn tránh né dung nhập vào hạt cát, nhưng tốc độ của Kim Đồng Ưng quá nhanh.

Móng vuốt to lớn còn cứng hơn sắt thép mang theo tiếng xé gió năng nề đập vào Sa Ma luyện khí lục tầng. Con Sa Ma lập tức bị giam chặt trên không trung liên tục hộc máu, chết sống không biết. Sa Ma luyện khí thất tầng khác chưa kịp làm hành động gì đã bị Kim Đồng Ưng túm lấy.

Bay!

Sa Ma đã bị chộp lên không trung, càng bay càng cao. Sa Ma vô cùng kinh sợ. Chưa tới luyện thể kỳ thì trừ số ít chủng tộc, còn lại không thể bay. Nay nó bị Kim Đồng Ưng kéo lên không trung cao một trăm trượng cao như vậy, nếu bị ném xuống thì chẳng phải là trọng thương?

Kim Đồng Ưng còn đang không ngừng bay cao. Một trăm năm mươi trượng, hai trăm trượng, hai trăm năm mươi trượng, ba trăm trượng.

Sa Ma luyện khí thất tầng không ngừng túm chân Kim Đồng Ưng, nhưng Kim Đồng Ưng mạnh vung quăng con Sa Ma hướng sa mạc. Từ cao ba trăm mét ngã xuống sẽ có hậu quả gì đâu? Chỉ nghe phía dưới truyền đến tiếng 'a' cực kỳ thê thảm sau đó ngừng bặt.

Khỏi phải nói, nó đã chết rồi.

Lục Nguyên ngồi trên lưng chim ưng cười cười, thật là cách săn giết yêu ma sảng khoái. Lúc mới bắt đầu hắn còn tưởng phải đi khắp nơi tìm yêu ma, giờ thì không cần, có loại hung cầm như Kim Đồng Ưng là có thể tìm ra yêu ma ở trên mặt đất còn nhỏ hơn chấm đen.

Cộng thêm lao xuống, chộp yêu ma, bay lên cao, quăng xuống. Nguyên bộ diễn Kim Đồng Ưng làm cực kỳ quen thuộc.

Tất nhiên khi Kim Đồng Ưng lôi yêu ma lên cao nhất htif Lục Nguyên sẽ tia chớp xuất kiếm, đem bộ phận đại biểu thân phận yêu ma từ trên người chúng, ví dụ như một gai xương sau lưng Sa Ma chém xuống, lấy vật đại biểu có thể đi đệ thập nhất phân đà đệ thập phân đường đổi thưởng, cũng có thể đi Đại Tấn triều đình đổi.

Lục Nguyên ngồi trên lưng chim ưng, Dưỡng Ngô kiếm sớm thu vào, giơ tay lấy ra hồ lô rượu.

Ừng ực uống một ngụm, sướng!

lấy tính tình của Lục Nguyên, muốn hắn mỗi ngày đến tối đen ở trong hầm mỏ đầy rẫy nguy hiểm săn giết yêu ma, mỗi ngày không nghỉ ngơi không ngừng rèn luyện là điều không thể. Trước mắt ngồi trên lưng chim ưng, do Kim Đồng Ưng săn giết yêu ma mới hợp với tính cách lười biếng của Lục Nguyên. Ngẫu nhiên có yêu ma lợi hại thì hắn mới xuất kiếm đối địch.

Trước đó không lâu một Sa Ma luyện thể kỳ đã chết dưới kiếm của Lục Nguyên.

Trên cơ bản hiện nay Lục Nguyên và Kim Đồng Ưng, một người một ưng tổ hợp tuy không nói vô địch nhưng xem như tung hoành trên sa mạc.

- Grao!!!

Kim Đồng Ưng tiếp tục bay, Lục Nguyên nằm trên lưng chim ưng to lớn, ngẩng đầu ngắm mây.

Lúc nằm trên đất ngắm mây, nằm trên cây ngắm mây, bay trên trời ngắm mây, ngồi trên mây trắng ngắm mây, nhưng hắn chưa từng nằm trên lưng chim lưng ngắm mây. Lúc này nằm trên lưng chim ưng nhìn mây, hắn chỉ thấy mây đang nhanh chóng thụt lùi, thỉnh thoảng sinh ra biến đổi khác với mây chỗ khác.

Mình ở rất nhiều nơi nhìn thấy thật nhiều mây.

Nhàn nhạt mờ mịt, phiêu phiêu đãng đãng là mây thản nhiên. Ưng bay trong loại mây này, người ngồi trên lưng chim ưng, chỉ cảm thấy như ở trong sương. Mây theo gió lững lờ bay, không câu chấp bộ dạng.

Đó là dày đặc tầng tầng chất thật dày mây trắng, ở trên không trung như sẽ không biến đổi, nhưng một lát hợp thành loại hình này, lát lại là hình dạng kia…

Một tầng mỏng manh gần như không tồn tại, đó là mây mỏng…

Mặt trời lặn xuống núi tây, nhuộm mây đỏ hồng như máu nổi trên bầu trời, huyết vân huyến vũ.

Trời tối đen, vô cùng tối tăm, mây chỉ nhuộm một tầng xám tro, đó là mây trong bóng đêm…

Ngàn dặm mây tía nhuộm thành mây tím…

Đây là ráng đỏ, chốc lát nửa tím nửa vàng, lát là nửa xám nửa trắng, màu vàng nhạt, cộng màu tím, biến thành hồng hà bảy sắc như lửa cháy…

Mây xám đen gián đoạn tia sáng cuối cùng trên trời, như có ai đổ nghiêng mực nước. A, không chỉ là một tầng, theo mây đen tích càng nhiều, bôi một tầng không trung. Dường như bôi mực nước quá nhiều, giọt mực sắp nhỏ xuống đất rồi.

Lục Nguyên nằm trên lưng chim ưng đột nhiên hiểu cái gì là mây.

Tự do tự tại, vô cùng tản mạn, dường như theo cảnh vật xung quanh biến đổi mà thay đổi, nhưng thực chất thứ bên trong vĩnh viễn không đổi, đây chính là mây.

Lục Nguyên chợt phát hiện, tính cách của mình thật giống với mây. Hiện nay hắn có thành tựu như vậy có liên quan rất lớn đến lúc ban đầu luyện Vân Long tâm pháp, tập Phong Vân Một Trăm Lẻ Tám Kiếm, tâm tính quá phù hợp.

Lục Nguyên đã đứng lên, rút Dưỡng Ngô kiếm ra khỏi võ. Kiếm múa, kiếm chiêu không nhanh nhưng lười nhác xuất kiếm, tùy ý múa. Kiếm pháp lúc này đã không có chút gì dính dáng Phong Vân Một Trăm Lẻ Tám Kiếm, hoàn toàn là Lục Nguyên tùy ý vung kiếm.

Lúc mới bắt đầu Kim Đồng Ưng hơi sợ hãi. Dù sao một thanh phi kiếm đang múa may trên lưng nó, thanh kiếm chỉ cần lệch chút là nó sẽ bị thương. Nhưng dần dần lúc sau Kim Đồng Ưng cảm thấy nó không cần sợ, bởi vì nó pjhasơn trang hiện căn bản không giống vung kiếm mà tựa như mây, tựa như mây bình thường nó lao qua.

Lục Nguyên từng chút một sửa chữa kiếm chiêu, từng chút một hòa hợp, dần dần đã hóa thành một áng mây. Lục Nguyên hít sâu một hơi, rốt cuộc luyện thành vân siêu thoát kiếm ý kiếm ý. Bình thường hắn ra tay như gió, nay ra tay có thể như mây. Mỗi một loại siêu thoát kiếm ý tuyệt đối không đơn giản. Lục Nguyên bởi vì ở rất nhiều nơi nhìn thấy các loại mây, lúc này nằm trên lưng chim ưng ngắm mây có điều ngộ ra, cuối cùng lĩnh ngộ vân siêu thoát kiếm ý kiếm ý.

Bây giờ Phong Vân Một Trăm Lẻ Tám Kiếm đã có hai kiếm ý lĩnh ngộ siêu thoát kiếm ý. Hắn đã luyện Phong Vân Một Trăm Lẻ Tám Kiếm đến đỉnh cao.

Lục Nguyên ở trên không trung thoải mái ngửa đầu hét dài:

- A!!!

Kim Đồng Ưng như cảm giác được tâm tình thanh y thiếu niên trên lưng, cũng ngửa đầu cất tiếng kêu. Hai người cùng nhau phát ra tiếng hú dài.

Lúc Lục Nguyên lĩnh ngộ siêu thoát kiếm ý vân kiếm ý là tháng thứ tư đi vào đệ thập phân đường đệ thập phân đà. Bốn tháng nay hắn vẫn thói quen vừa uống rượu vừa tu hành. Bốn tháng tu hành không uổng phí, rốt cuộc lúc này lại một lần ngộ đạo, đương nhiên ngộ đạo kiểu này là nhiều năm tích lũy cộng đột nhiên chợt lóe tia sáng.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng trên lưng chim ưng. Kim Đồng Ưng cảm ứng, tốc độ chậm lại, không như ban đầu nhanh như chớp. Lục Nguyên phát hiện pháp lực của mình có dấu hiệu đột phá. Hắn luyện là Vân Long tâm pháp, trước kia đã nói, Vân Long tâm pháp và Phong Vân Một Trăm Lẻ Tám Kiếm có liên quan. Tâm pháp cảnh giới quá cao sẽ kéo kiếm pháp tiến bộ theo. Kiếm pháp quá cường thì sẽ kéo tâm pháp cùng tiến bộ.

Không sai, hiện tại pháp lực của Lục Nguyên đã không tệ, mười chín tuổi mà đến luyện thể kỳ nhị tầng, nhưng so sánh với kiếm pháp thì tuột hậu rất nhiều.

Lúc này hắn đã luyện kiếm pháp đến đỉnh cao nhất siêu thoát vân kiếm ý, tâm pháp tất nhiên sẽ đi theo xông lên một khoảng cách. Hắn cảm giác pháp lực ngày càng mạnh. Đây là bốn tháng tu hành tới nay để pháp lực từ sơ kỳ luyện thể kỳ đệ nhị tầng đến trung kỳ.

Lúc này vì vân kiếm ý tới siêu thoát kiếm ý kéo pháp lực lên theo, một đường tăng vọt đã tới đỉnh luyện thể kỳ đệ nhị tầng ngũ tạng lục phủ. Lúc này ngũ tạng lục phủ đã hoàn tất tế luyện, ngũ tạng lục phủ biến vô cùng cường đại, vô cùng ngưng luyện, mỗi một phun ra nuốt vào có thể hấp thu thật nhiều pháp lực.

Mặt kiếm thuật thì không cần nghĩ, nay hắn chỉ cần tập trung vào pháp lực, nên làm sao có thể tiến bộ đến tình trạng luyện thể kỳ đệ tam tầng nhật nguyệt tinh hoa.

Luyện thể kỳ cửa ải khó nhất không phải cửa này, khó đột phá nhất là luyện thể đệ thất tầng luyện đầu óc, đến luyện thể kỳ đệ bát tầng ngự kiếm hành không. So sánh thì cửa luyện thể kỳ đệ nhị tầng ngũ tạng lục phủ, đệ tam tầng nhật nguyệt tinh hoa thật không tính khó bao nhiêu. Nhưng dù là vậy thì không phải tùy tiện có thể đột phá.

Tuy hắn muốn nhân lần kiếm thuật này kéo theo, định đột phá tới luyện thể kỳ tam tầng. Nhưng trải qua một thời gian vận công, hắn phát hiện mình xông quan thất bại.

Thất bại thì thôi đi, mình không cưỡng cầu. Lục Nguyên nhún vai, con người phải biết thỏa mãn. Hắn dùng thời gian bốn tháng hiểu ra vân kiếm ý, siêu thoát kiếm ý, triệt để nắm giữ vân kiếm ý và đem pháp lực đẩy đến đỉnh cao luyện thể kỳ đệ nhị tầng ngũ tạng lục phủ đã là không sai rồi.

Lục Nguyên nằm trên lưng chim ưng, cầm rượu uống một ngụm. Kim Đồng Ưng cảm giác được, lần thứ hai tăng tốc, ở trên không trung vỗ cánh bay nhanh. Kim Đồng Ưng lao vút đi, cho cảm giác đập cánh cuốn gió mây!

Sa mạc nóng bức, ngày thu.

Mây lững lờ trôi rải rác không thể che chắn mấy phần ánh nắng chiếu rọi.mạnh mẽ chim ưng từ vô số áng mây xuyên qua xông tới một ốc đảo dưới mặt đất.

Lục Nguyên ngồi trên lưng Kim Đồng Ưng, nhàn nhã cầm hồ lô rượu uống một hớp, rượu trôi tuột cổ họng giải chút cảm giác khát.

Theo yêu ma bị giết ngày càng nhiều, chiến lợi phẩm trong tay hắn càng chồng chất. Đặc biệt là trước đó không lâu giết Sa Ma luyện thể kỳ nhất tầng chiến lợi phẩm nhiều nhất. Sa Ma đó có một sa viêm phi kiếm, một trăm ba mươi viên linh thạch, một khối Phong Linh bài, trong Phong Linh bài có một con sa xà, ba con sa cua. Đúng rồi, còn có một bộ sa y, là pháp bảo có thể chìm trong cát chảy sa mạc, không để người khác phát hiện.

Pháp bảo này khá thú vị, hắn thử chơi vài lần, rất khá.

Còn linh thú thì thường luyện thể kỳ hoặc nhiều hoặc ít đều có linh thú, chẳng qua bởi vì tu hành pháp lực khác nhau nên giữ linh thú thuộc tính cũng khác.

Ví dụ như Sa Ma thì tất nhiên giữ linh thú hệ lưu sa. Còn Lục Nguyên thì là linh thú vân hệ.

Tại chợ tu tiên giả, có thể lấy linh thú trong Phong Linh bài ra trao đổi hoặc bán với giá cao, dù sao linh thú không hợp với ngươi bán đi là được, có thể đổi lại số lượng linh thạch tương đương.

Đó là chỉ nói yêu ma luyện thể kỳ, còn yêu ma luyện khí kỳ nhiều ít có mang một chút chiến lợi phẩm nhưng rất vụn vặt, không tiện tính từng món. Dĩ nhiên đám yêu ma có để lại vài món rất quan trọng có thể lấy đổi thưởng, đều ném hết vào trong tu la túi là xong việc. Phải rồi, gần đây tu la túi sắp chứa không nổi nữa. Tu la túi lớn đến thế mà giờ quá nhiều chiến lợi phẩm đến chứa không nổi.

Vùng sa mạc thật là nơi rèn luyện cực tốt. Yêu ma rất nhiều, quan trọng nhất là không chiếm chút ưu thế, hắn có thể an toàn rèn luyện.

Giống như Đông Bình tỉnh nơi hắn sinh ra, muốn tìm một con yêu ma không phải việc dễ dàng. Hèn chi Ngũ Tiên Minh sẽ đem đệ thập phân đường chuyên huấn luyện người mới thiết lập tại đây.

19-03-2013, 02:19 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

98. Chương 178-179: Xếp Hạng 180

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Kim Đồng Ưng mạnh mẽ vọt xuống ốc đảo, khi sắp tới nơi mới giảm tốc độ, cuối cùng vững vàng đáp trên mặt đất ốc đảo. Phút chót giảm tốc khiến cuồng phong thổi đứt một gốc cây nhỏ bên cạnh. Ốc đảo này có sông trong vắt, Kim Đồng Ưng tới ốc đảo này uống nước. Kim Đồng Ưng bùm một cái thò đầu vào nước, ùng ục uống, hớp vài ngụm mới giải khát muốn chết.

Lục Nguyên đi sâu vào trong ốc đảo. Tại sa mạc, mỗi một ốc đảo đều rất quý giá, cơ bản đều có người sinh tồn. Ốc đảo là lễ vật lớn nhất ông trời ban cho sa mạc, không ai sẽ lãng phí lễ vật này. Lục Nguyên định đi đổi ít rượu, gần đây ở trên cao uống rượu sắp uống hết mớ rượu cất trong tu la túi rồi, đi tìm rượu rồi nói tiếp. Lục Nguyên tùy ý đi sâu vào trong ốc đảo.

Sâu trong ốc đảo là từng hàng lều bạt. Muốn trong các lều bạt tìm ra thương nhân là kỹ xảo rất đơn giản, nay Lục Nguyên đã học được kỹ xảo này, dù sao bốn tháng trong đại mạc không chỉ chơi thôi.

Thương nhân tất nhiên bán rượu, nhưng giá rượu rất cao, cơ bản gấp vài chục lần Đông Bình tỉnh. Nhưng hết cách, mua thôi, dù gì vàng không có tác dụng quá lớn với hắn. Lục Nguyên trả tiền tại chỗ, tùy tay mua hai mươi cân rượu, ném túi rượu căng phồng vào trong tu la túi.

Sau đó Lục Nguyên nhàn nhã đi dạo trong ốc đảo, nghĩ có nên đi ăn một bữa không. Thực vật trong sa mạc khác hẳn với Trung Nguyên. Thực vật nơi này có đầu dê, thịt dê nướng, uống sữa dê, đồ chay thì có sa thông, nói chung tràn ngập đặc sản dị vực, vị cũng không tệ lắm. Đến sa mạc có thể nhấm nháp món ngon sa mạc coi như không tệ.

Nghĩ tới đầu dê, chuỗi thịt dê, thận dê, đùi dê, bất giác chảy nước miếng.

Chợt nghe tiếng ưng kêu.

Là tiếng Kim Đồng Ưng kêu. Mấy ngày ở chung, Lục Nguyên đã sớm quen tiếng kêu của Kim Đồng Ưng, biết tiếng kêu lúc này tuyệt đối không phải vui vẻ gì. Hắn lập tức không chút do dự vận Vạn Lý Độc Hành thân pháp như tia chớp vọt tới trước. Vạn Lý Độc Hành thân pháp là thân pháp khá nhanh.

Thân pháp này theo tu vi của ngươi tăng cao mà tốc độ ngày càng nhanh. Loại công pháp này chạy trên mặt đất gần như không để lại dấu vết trên mặt đất. Gọi là vạn lý độc hành cũng không đủ.

Rất nhanh hắn đã chạy tới bờ sông.

Nước sông trong veo không ngừng chảy tới trước, kêu róc rách. Nhưng có một cái lưới to đột ngột xuất hiện trói chặt Kim Đồng Ưng. Không biết võng đen là vật gì chế thành, bên trên có tơ khói đen, lấy tu vi sắp luyện khí cửu tầng của Kim Đồng Ưng mà không thể thoát khỏi lưới đen tỏa khói đen, khiến nó không ngừng sắc nhọn kêu.

Vèo vèo vài tiếng, dưới đất chui ra một ít yêu ma, Lục Nguyên phát hiện mình bị bao vây.

Dẫn đầu là một Đại A Tu La, bộ dáng như luyện thể kỳ tam tầng. Tộc A Tu La chính là thế, luyện khí kỳ xưng là Tu La, luyện thể kỳ thì xưng là Đại A Tu La. Đại A Tu La bộ dáng giống như Tu La mà Lục Nguyên từng đấu, đều là toàn thân đen thui nhưng đôi mắt thay đổi, từng vòng trắng. Đại A Tu La quả nhiên không đơn giản. Năng lực chiến đấu của Đại A Tu La vượt xa Tu La, chưa nói đến khắp người đều thành binh khí, nhiều bộ phận trên người còn có thể kéo dài, chiêu thức của chúng quái lạ đến cực điểm. Đại A Tu La được xưng là cỗ máy giết người hoàn mỹ, cùng cấp rất ít ai đánh thắng được Đại A Tu La.

Bên cạnh còn có một Sa Ma thô to. Sa Ma này chỉ sợ cao chừng nửa trượng, cao hơn Sa Ma bình thường rất nhiều, không thấp hơn Đại A Tu La bên cạnh. Sa Ma này tu vi cỡ luyện thể kỳ tam tầng.

Bên cạnh hai yêu ma dẫn đầu có rất nhiều yêu ma cấp thấp. Có Tu La luyện khí kỳ, có Sa Ma luyện khí kỳ, còn có loại quái vật Lục Dã Quái. Lục Dã Quái sức chiến đấu không cao cường, bình thường chúng nấp trong ốc đảo, có thể tự động chuyển hóa toàn thân thành màu xanh, rất khó bị phát hiện. Tác dụng lớn nhất của loại quái vật này là điều tra địch tình mặt đất. Yêu ma dưới đất các loại chủng tộc, có bản lĩnh riêng.

- Đây chính là kẻ chỉ huy Kim Đồng Ưng…

- Chắc là vậy. Người này chỉ huy Kim Đồng Ưng đáng chết giết rất nhiều yêu ma đồng loại của chúng ta!

Nghe nói vậy Lục Nguyên rốt cuộc hiểu tại sao bị tìm tới cửa. Hóa ra hắn chém giết quá nhiều yêu ma, mà yêu ma cũng có đầu óc, chỉ số thông minh, cho nên muốn phản kích lại.

Hiện giờ xem ra chúng đã mai phục sẵn tại ốc đảo này, đợi Kim Đồng Ưng xuống dưới uống nước thì phục kích.

Một Lục Dã Quái cất tiếng sắc nhọn nói:

- Ta nhận ra người này! Lúc đó đệ thập phân đường tuyển rất nhiều người mới, ta ngụy trang thành thảm cỏ ở bên cạnh điều tra, người này có đạp trên đầu ta nhưng hắn không chú ý thảm cỏ ta nấp khác với chỗ

khác, không phát hiện ra ta. Người này tại thí nghiệm người mới đệ thập phân đường đệ thập phân đà xếp hạng một trăm tám mươi.

- Cái gì? Xếp hạng một trăm tám mươi?

Hiển nhiên yêu ma sinh hoạt tại đây cực kỳ quen thuộc Ngũ Tiên Minh đệ thập phân đường, chúng đều biết xếp hạng một trăm tám mươi là khái niệm gì.

- Ha ha, xếp hạng một trăm tám mươi!

- Thực lực như vậy cũng dám săn giết chúng ta?

- Đều tại Kim Đồng Ưng đáng chết! Ánh mắt vàng đó có thực lực luyện khí bát tầng, cửu tầng, đã giết một phần phe chúng ta.

- Đúng thế. Người này không có bản lĩnh gì, hôm nay hãy ngược đãi hắn một phen, để hắn biết trời cao đất rộng, hy vọng ở địa ngục hắn biết sám hối!

Nghe nói Lục Nguyên xếp hạng một trăm tám mươi thì yêu ma có mặt đều lớn tiếng cười nhạo. Thì ra chỉ là một vô danh tiểu tốt xếp hạng một trăm tám mươi mà thôi, sớm biết như vậy thì bọn chúng không cần xuất động, chỉ cần bắt Kim Đồng Ưng, tùy tiện mấy Tu La hoặc Sa Ma là có thể giết chết người này.

Bọn chúng to tiếng chế giễu, mấy Sa Ma, Tu La luyện khí kỳ muốn tranh công thì vọt hướng Lục Nguyên, muốn nhanh chóng giải quyết hắn, giành lấy công lao. Tu La thế vọt tới cực nhanh, khi nhào qua thì đôi tay hóa thành vuốt như đao. Sa Ma từ dưới đất lăn qua dấy lên cát bụi đầy trời. Lục Nguyên cười cười, tay đặt trên chuôi kiếm Dưỡng Ngô kiếm. Đúng là muốn tìm chết mà. Tay động, kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang lấp lóe. Tu La nhào tới hóa thành cái xác, cổ họng con Sa Ma cũng thêm lỗ hổng, nằm trên mặt đất máu chảy như suối.

Lại có mấy Tu La, Sa Ma không tin tà tấn công, hoặc trái hoặc phải, hoặc trước hoặc sau, hoặc trên hoặc dưới, mỗi hướng tấn công đủ loại.

Đối mặt nhiều công kích như vậy, Lục Nguyên vẫn không chút để ý. Công kích thế này quá yếu, Dưỡng Ngô kiếm còn chưa vào vỏ tùy ý động, kiếm quang trong cát vàng lóe từng đợt ánh sáng xinh đẹp, kiếm như có linh tính.

Kiếm quang lấp lóe, một kiếm nối một kiếm, mỗi một kiếm hình xuất ra là có một Tu La hoặc một Sa Ma mất mạng, tuyệt không đánh hụt.

Chốc lát sau chỉ có thanh y thiếu niên còn đứng, bên cạnh hơn mười cái xác, máu nhuộm cát vàng.

Đùa cái gì? Thí nghiệm người mới xếp hạng một trăm tám mươi thế mà liên tục ra tay, một kiếm một cái, không chém hụt nhát nào?

Đây mà là xếp hạng một trăm tám mươi?

Nếu đây là thí nghiệm người mới xếp hạng một trăm tám mươi vậy xếp hạng đệ nhất còn lợi hại tới đâu? Yêu ma có qua có lại với đệ thập phân đường bao nhiêu lần, chúng đã sớm điều tra tạng ốc rễ, biết người mới đệ thập phân đường tuyệt đối không có khả năng mạnh đến vậy.

Hiện nay tên nào tên nấy cảm thấy xếp hạng một trăm tám mươi thật là quá gạt người.

Lúc này, yêu ma mới rồi còn kêu gào cười nhạo Lục Nguyên xếp hạng một trăm tám mươi lặng ngắt như tờ, tất cả dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lục Dã Quái, nghi nó đã nói sai.

Lục Dã Quái lập tức nói:

- Ta chính mắt thấy hắn nhận thí nghiệm người mới một trăm tám mươi!

Yên tĩnh! Tĩnh như chết!

Sông trong ốc đảo tiếp tục chảy tới trước.

Ngày thu ánh nắng chói chang không chút lưu tình, trong ốc đảo cũng có cảm giác nóng bức.

Cực kỳ yên tĩnh.

Tất cả yêu ma đều thầm mắng thí nghiệm người mới gạt người, người có thực lực như vậy mà mới xếp hạng một trăm tám mươi!?

Đại A Tu La và thủ lĩnh Sa Ma, hai nhân vật luyện thể kỳ tam tầng cùng đứng dậy. Tới lúc này lại để thuộc hạ tấn công thanh y thiếu niên chính là tìm cái chết, chỉ có hai thủ lĩnh ra tay mới được. Đại A Tu La nhoáng người, chớp mắt đã tới đỉnh đầu Lục Nguyên.

Thật nhanh!

Trước kia Lục Nguyên chưa từng đấu với Đại A Tu La, bây giờ mới biết thế nào là Đại A Tu La, nhanh kinh người!

May mắn Lục Nguyên động tác không chậm, phong kiếm ý sẽ khiến kiếm bất giác biến nhanh. Luồng gió chặn trước mặt, thanh đao mỏng trong tay Đại A Tu La cực nhanh đụng vào Dưỡng Ngô kiếm của Lục Nguyên. Hai người cùng lùi ra sau, nhưng rõ ràng, bàn về pháp lực thì Lục Nguyên có vẻ kém chút.

Quả nhiên, pháp lực thắng được. Lúc này Đại A Tu La không lùi ngược lại tiến lên, đao mỏng trong tay chém hướng Lục Nguyên, cùng lúc đó hai tay, chân hóa thành vũ khí đánh xáp lá cà với hắn. Một khi bị Đại A Tu La thì nguy rồi, cùng lúc đó Lục Nguyên cảm thấy chân dưới mềm nhũn, lún xuống.

Pháp thuật thủ lĩnh Sa Ma, 'Sa Vi thuật', dùng sa khốn thuật khiến Lục Nguyên không thể nhúc nhích một bước.

Tốt lắm. Kỳ thực lúc mới bắt đầu Đại A Tu La tấn công chỉ là đánh lạc hướng, khiến thủ lĩnh Sa Ma dùng sa khốn thuật ngụy trang, khi Đại A Tu La tấn công thì sử dụng sa khốn thuật.

Đại cục đã định!

Đại A Tu La, sa khốn thuật, hai yêu ma luyện thể tam tầng đều cười. Chúng không thể không đắc ý, pháp lực của thanh y thiếu niên mới rồi giao đấu đã bị thăm dò ra, kém hơn Đại A Tu La một chút, nay bị sa khốn thuật trói chặt không thể động đậy, hai tên Đại A Tu La, thủ lĩnh Sa Ma hợp tác không thắng mới lạ.

Một chiến thuật hoàn mỹ!

Lục Nguyên cũng phát hiện tình cảnh khốn khổ của mình, bị sa khốn thuật vây khốn, chân bị cố định trong hạt cát không thể nhúc nhích.

Vậy không còn cách nào, lấy ra hết bản lĩnh thôi.

Lúc này thủ lĩnh Sa Ma cách Lục Nguyên chưa đến một trượng. Dưỡng Ngô kiếm phun ra kiếm khí trắng xóa kéo thủ lĩnh Sa Ma vào trong kiếm quyển. Bây giờ hắn không thể nhúc nhích, e ngại không phải Đại A Tu La. Mọi người đều nói sức chiến đấu của Đại A Tu La rất khá, nhưng so với hắn đã lĩnh ngộ kiếm ý thì Đại A Tu La không thể dùng pháp thuật không có gì đáng sợ. Sợ là thủ lĩnh Sa Ma núp phía xa dùng pháp thuật kìa. Nay trước tiên cuốn nó vào kiếm quyển đã.

Vốn thủ lĩnh Sa Ma cách Lục Nguyên gần một trượng, cho rằng khoảng cách này là an toàn, kết quả lập tức bị cuốn vào kiếm quyển của hắn, thêm vào kiếm thế tinh diệu, buộc nó muốn lùi khỏi đây cũng không được. Nó muốn chui xuống dưới nhưng ở trong Dưỡng Ngô kiếm kiếm khí, không thể thoát ra.

Đại A Tu La thấy tình hình như vậy, hét một tiếng, xông vào kiếm quyển. Đao mỏng như tia chớp chém hướng Lục Nguyên, muốn chặt đứt kiếm thế của hắn, dựa vào pháp lực siêu cường và tốc độ siêu nhanh khiến kiếm thế của hắn rối loạn.

Thật phiền phức!

Mắt thấy thủ lĩnh Sa Ma sắp ra khỏi kiếm quyển của mình, Lục Nguyên không chút chần chờ sử dụng vân siêu thoát kiếm ý kiếm ý. Khoảnh khắc, đao của Đại A Tu La không tìm thấy đối thủ, trước mắt là mây, ngươi chặt đứt mây thì mây lại lần nữa tập hợp, ngươi có chặt chém cỡ nào thì có tác dụng gì đâu?

Còn về thủ lĩnh Sa Ma, nó phát hiện không thấy hạt cát mà nó trông nhờ vào nhất, toàn bộ đều là trong mây. Nó là Sa Ma, phải nhờ vào lực lượng cát mới được. Nay nó phát hiện dưới lòng bàn chân là một tầng mây mỏng manh, làm gì có cát? Không có cát, nó không cách nào sử dụng pháp thuật.

Nay bọn chúng tựa như đang đấu với mây!

Bạch vân vô tung!

Bạch vân vô hình!

Bạch vân vô ý!

Lúc mới bắt đầu là bạch vân từng chút một tiêu hao pháp lực của thủ lĩnh Sa Ma và Đại A Tu La, vây khốn hai tên. Thủ lĩnh Sa Ma, Đại A Tu La đều kinh nghiệm tràn đầy nhưng chưa từng đánh trận nào khó chịu như vậy, không thấy mặt ai, như là đang đấu với mây trắng!

Chết tiệt! Tại sao trong khoảnh khắc đã biến đổi? Mới rồi vẫn là mây trắng nay thành mây đen cuồn cuộn. Mây đen như mực nước nuốt người vào trong. Thủ lĩnh Sa Ma, Đại A Tu La bị cuốn vào trong mây đen. Mới rồi mây trắng là thủy nguyên, tính chất vây khốn, vậy lúc này mây đen là có tính sát thương.

Mới bị cuốn vào mây đen thì trên người chúng đã có rất nhiều kiếm thương.

Thủ lĩnh Sa Ma, Đại A Tu La đều muốn chạy nhưng ở trong mây đen muốn tìm phương hướng là rất khó khăn, dù trốn cỡ nào cũng không ra được, biến thế nào cũng không thể thoát. Chúng chỉ có thể ở trong mây đen không ngừng bị đâm, bị sát thương.

- A!!!

Thủ lĩnh Sa Ma chịu hơn mười kiếm thương, máu chảy quá nhiều, bị thương trầm trọng, cuối cùng một kiếm đâm vào trái tim nó. Thủ lĩnh Sa Ma hét thảm một tiếng gục trên mặt đất. Giây phút cuối cùng trước khi chết nó rốt cuộc thấy hạt cát. Khi yêu ma này sắp chết thì vân kiếm ý cũng mất đi tác dụng.

Thủ lĩnh Sa Ma chết, tiếng a hét thảm ảnh hưởng Đại A Tu La không ít. Lẽ ra Đại A Tu La coi như là kinh nghiệm phong phú, không nên bị ảnh hưởng dễ dàng như vậy mới đúng, nhưng trận đánh ngày hôm nay quá lạ lùng, không thấy đối phương mà chỉ thấy đám mây, lại nghe thủ lĩnh Sa Ma chết, trái tim nó rơi xuống đáy cốc.

Mặt khác, Lục Nguyên dùng kiếm pháp càng thong dong hơn. Thủ lĩnh Sa Ma chết, sa khốn thuật trói buộc hắn tất nhiên biến mất, bước chân có thể di chuyển, vung kiếm càng thoải mái, cuốn lấy Đại A Tu La vào trong áng mây đen.

Mây đen rốt cuộc tán đi, Đại A Tu La nặng nề ngã trên mặt đất, máu chảy đầy đất.

Lục Nguyên thở dốc, đây là lần đầu tiên hắn dùng vân siêu thoát kiếm ý kiếm ý đối địch, hoặc nên nói là lần đầu tiên sử dụng siêu thoát kiếm ý lâu như vậy. Lần trước đối đầu Huyết Kiếm Môn Đạo Nhân chỉ có phút cuối hắn mới dùng phong siêu thoát kiếm ý kiếm ý bị thương địch thủ, không bao nhiêu lâu đã giải quyết.

Còn lần này đối phó Đại A Tu La, thủ lĩnh Sa Ma, mất nhiều công sức, cơ bản dùng siêu thoát kiếm ý từ đầu đến cuối. Kết quả hắn phát hiện sử dụng siêu thoát kiếm ý tiêu hao pháp lực khá nhanh, không ngừng bị tiêu hao. Nếu Đại A Tu La có thể chống chọi lâu hơn thì có lẽ hắn không cách nào tiếp tục dùng siêu thoát kiếm ý.

19-03-2013, 02:19 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

99. Chương 180-181: Thu Thập Chiến Lợi Phẩm

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Điều này nhắc nhở hắn phải cẩn thận thêm, theo lý thì lấy kiếm thuật của hắn, đối phó hai người pháp lực hơn mình một tiểu cảnh giới thì mình nên thắng mới đúng. Kết quả lần này đánh hiểm nguy như vậy. Một là vì các tộc có ưu thế, đặc điểm riêng, hắn còn chưa nắm được hết. Hai là có chút đối thủ kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, bất giác rơi vào bẫy của người ta.

Trong lúc chiến đấu, dựa vào kiếm thuật, pháp lực, cũng dựa vào ứng biến tại trận.

Kinh nghiệm chiến đấu của mình vẫn còn thiếu chút, sau này phải chăm chỉ luyện tập thêm kinh nghiệm mới được, Lục Nguyên thầm nghĩ. Hắn nhìn bên cạnh, đã không có yêu ma. Những Tu La, Sa Ma sớm chạy mất dép.

Lục Nguyên đi đến cái lưới bốc khói đen, phi kiếm chém vào lưới, kết quả *keng* một tiếng, không có phản ứng!

A! Lưới đen này cứng đến Dưỡng Ngô kiếm của mình chém không đứt!

Lục Nguyên kinh ngạc, ở bên cạnh đánh giá một phen, phát hiện góc đông nam lưới đen có một quả cầu màu đen cỡ nắm tay, quả cầu đen thui. Lục Nguyên đi tới trước quả cầu, đưa pháp lực vào trong cầu, thần thức thăm dò mới biết quả cầu đen là một bộ pháp bảo, có tên là Thất Tình Hắc Tơ Võng. Nó lấy tóc của nữ Tu La, tại ngày cực dương cực thủy phơi bảy bảy bốn mươi chín ngày, lại tại ban đêm cực âm nước cực âm tẩm chín chín tám mươi mốt ngày, rồi lấy lửa ma đốt, cuối cùng mới luyện thành Thất Tình Hắc Tơ Võng. Loại Thất Tình Hắc Tơ Võng này dùng để trói người cực tốt, xem như là pháp bảo không tệ, nếu không thì đã chẳng buộc chặt Kim Đồng Ưng luyện khí cửu tầng, không thể nhúc nhích. Lục Nguyên tùy tay cất pháp bảo này vào trong tu la túi của mình.

Kim Đồng Ưng rốt cuộc thoát ra, liên tục kêu, hai cánh vỗ phành phạch, khá là hưng phấn.

Lục Nguyên bắt đầu lục tìm chiến lợi phẩm. Hai yêu ma luyện thể kỳ sao có thể là hạng khố rách áo ôm? Sa Ma luyện thể kỳ tam tầng cũng có linh thú sa hệ, nhưng của nó không nhiều bằng Sa Ma lần trước, chỉ bảy con sa hạt mà thôi, coi như là linh thú sa hệ loại nhỏ, giá trị không cao.

Không ngờ bên Đại A Tu La không có linh thú, khiến hắn ngoài ý muốn. Nó dùng thanh đao mỏng thì có chút lai lịch, kêu là Tu La cốt đao, lấy khúc xương cứng nhất trong người nó luyện chế ra, vô cùng mỏng và sắc bén, một khi thi triển thì nhanh như chớp, cầm đến chợ tu tiên giả bán có thể được giá tốt.

Phải rồi, thuận tiện vớt được hai trăm bảy mươi linh thạch, thu hoạch không sai.

Lục Nguyên không nhỏ nhen, lần này hốt được hai trăm bảy mươi linh thạch, liếc Kim Đồng Ưng bên cạnh mắt trông mong nhìn mình bèn ném qua mười cái linh thạch, khiến Kim Đồng Ưng mừng như điên. Mười linh thạch! Không biết đã bao nhiêu năm nó không được nhiều linh thạch như vậy! Đi theo đồng bạn Lục Nguyên không tệ. Ở trong mắt Kim Đồng Ưng, hắn chỉ là đồng bạn mà thôi. Kim Đồng Ưng kiêu ngạo không thừa nhận Lục Nguyên là chủ nhân.

Nhưng Kim Đồng Ưng luyến tiếc không ăn hết, trước ăn một cái, giấu mấy cái còn lại vào lông chim của nó.

Lục Nguyên còn tìm thấy một quyển sách, nhưng mặt trên chữ ngoằn nghèo xem không hiểu. Thế giới dưới đất và thế giới bên trên cơ bản thông dụng một loại văn tự, nhưng thế giới bên dưới có một số nơi vẫn dùng ngôn ngữ văn tự tộc mình, đụng tới loại này Lục Nguyên rất bất đắc dĩ, vung tay ném vào trong tu la túi.

Kỳ thực lần này xem như thu hoạch kha khá, chẳng qua không lâu trước đó hắn hốt mẻ lớn ở chỗ Huyết Kiếm Môn Đạo Nhân, so sánh liền thấy chênh lệch, nguyên nhân chủ yếu bởi vì sinh vật như Đại A Tu La quá nghèo.

Được rồi, đã đoạt xong chiến lợi phẩm. Lục Nguyên nghiêng người ngồi trên lưng Kim Đồng Ưng. Kim Đồng Ưng bay vọt lên trời, ánh mắt nó đặc biệt sắc bén, nó nổi giận rồi, mới nãy lại bị một đám yêu ma

tính kế, nếu không phải có đồng bạn trên lưng thì nó té ngã rồi. Kim Đồng Ưng kiêu ngạo hiện tại rất giận, muốn tìm đám yêu ma gây rối.

Một người một ưng phóng lên cao.

Không có mấy con Tu La trốn thoát được, lấy Sa Ma làm chủ. Lúc mới bắt đầu vì Tu La công kích quá nhanh, cơ bản đều chết dưới Dưỡng Ngô kiếm. Sa Ma thì điên cuồng chạy trốn, nó dung nhập vào trong cát trốn thật xa. Sa Ma có thể lặn vào cát trốn đi nhưng không lặn xuống quá sâu, bề mặt sa mạc sẽ có từng đợt sóng cát.

Ngày thu ánh nắng chói chang, từng đợt sóng cát kéo dài phía xa.

Kim Đồng Ưng đã bay lên. Kiêu ngạo Kim Đồng Ưng nổi giận, phóng lên cao, vọt hướng sóng cát không hiện quá rõ ràng, đáp xuống, chộp Sa Ma chôn dưới cát không quá sâu ra, rồi đột nhiên vọt lên cực cao. Sau khi Lục Nguyên lấy Dưỡng Ngô kiếm chặt được một gai xương đặc điểm lớn nhất sau lưng Sa Ma xong nó ném Sa Ma xuống, *bùm* một tiếng, Sa Ma hét thảm thiết.

Hiển nhiên Kim Đồng Ưng còn chưa chơi đủ, tiếp tục đáp xuống, chộp một Sa Ma chạy trốn. Đáng thương Sa Ma núp vào trong sóng cát vốn không bị bao nhiêu quái cầm trên mặt đất chú ý đến, nhưng xui xẻo đụng phải Kim Đồng Ưng trời sinh mắt vàng.

Từng con Sa Ma bị chộp lên, từng con bị quăng xuống.

Chỉ nghe từng tiếng hét thê thảm.

Lục Nguyên không có ý kiến, tay trái cầm hồ lô rượu, tay phải vào lúc cần thiết thì kiếm quang chợt lóe chém xuống một gai xương, công việc khá đơn giản.

Một hớp rượu lại vung một kiếm, cuộc đời vô cùng nhàn nhã.

Tất nhiên Lục Nguyên biết mình nhàn như vậy có ba nguyên nhân. Một là tốc độ của Kim Đồng Ưng quá

Nếu nói những người này bàn bạc tỷ thí mười phân đà sắp tới khiến không khí càng căng thẳng, vậy khi đệ thập phân đường tuyên bố phần thưởng tỷ thí người mới lần này mới là chân chính lửa đổ thêm dầu, khiến không khí càng cao hơn, nhiệt liệt hơn.

Lần tỷ thí mười phân đà này phần thưởng đứng đầu cao lạ thường. Phần thưởng đứng đầu là hai trung hình linh thú, một bộ pháp bảo không gian trung đẳng, Thiên Tịnh Thủy, Xích Viêm Hỏa. Bản thân trung hình linh thú đã có giá trị khá cao, pháp bảo không gian trung đẳng cũng là giá trên trời tại tu tiên giới Đại Tấn quốc. Thiên Tịnh Thủy có rất nhiều tác dụng, lớn nhất chính là sau khi dùng, tu hành trong thời gian ngắn không tẩu hỏa nhập ma. Xích Viêm Hỏa thì là ngọn lửa để luyện chế phi kiếm, linh kiếm khá hữu dụng, còn tiên kiếm đẳng cấp càng cao chỉ có trong truyền thuyết. Truyền thuyết Tuyệt Thế Yến Thương Thiên nắm Phi Yến kiếm chính là một thanh tiên kiếm. Nhưng làm sao tạo ra tiên kiếm thì không ai biết.

Bốn phần thưởng này cái nào mà chẳng giá trị cực cao?

Phần thưởng đứng đầu hậu hĩnh đến thế.

Lại nhìn phần thưởng đứng nhì. Một con trung hình linh thú, một pháp bảo không gian loại nhỏ, Xích Viêm Hỏa. Tuy thưởng đứng nhì không bằng đứng nhất nhưng cũng không tệ. Pháp bảo không gian loại nhỏ kích cỡ bằng tu la túi, còn về giá trị trung hình linh thú, Xích Viêm Hỏa thì không cần nói lần thứ hai.

Phần thưởng đứng ba rút lại, một trung hình linh thú, Xích Viêm Hỏa, so với thứ hai kém chút nhưng không tệ.

Xếp hạng đằng sau cũng có thưởng, ví dụ tiểu hình linh thú, nhưng so với ba hạng đầu thì cách biệt rất nhiều.

Khi phần thưởng tuyên bố thì nhiệt tình đốt cháy càng cao. Kỳ thực mọi người đều hiểu đệ nhất, nhì, ba không có liên quan nhiều đến người bình thường, nhưng xuất hiện loại như vậy vẫn khiến người rất dễ kích động. Lại nói tỷ thí mười phân đà không phải tỷ thí cá nhân mà là bỏ một đám người đến hoàn cảnh cực to lớn, tùy bọn họ đấu, nói không chừng có thể thừa cơ vớt vát. Còn nhớ một trăm năm trước, trong một lần tỷ thí mười phân đà, có một người luyện khí kỳ đệ thất tầng thừa cơ hôi của, nhân lúc cao thủ cường đại đánh cho lưỡng bại câu thương thì giành đệ nhất, được rất nhiều pháp bảo. Mọi người nghe chuyện xong đều đem người đó mơ thành chính mình.

Đây là cách nghĩ của người bình thường, còn tâm cao khí ngạo có thực lực như Triệu Càn Khôn thì tất nhiên trực chỉ hạng nhất. Gần đây thực lực của Triệu Càn Khôn đúng là tiến bộ rất lớn, nay đã tới đỉnh cao luyện thể kỳ đệ nhất tầng, chỉ kém một bước là có thể tiến vào luyện thể kỳ đệ nhị tầng.

Vốn Lục Nguyên còn đang ngắm cảnh xuân sa mạc, thưởng thức phong cảnh, nghe thế thì ngây ra, không ngờ thưởng như vậy, thật là…khiến người không biết nói cái gì đây. Thưởng lần này trừ Xích Viêm Hỏa hắn tạm thời không cần, cái khác đều muốn.

Đặc biệt là Thiên Tịnh Thủy, vốn tưởng ở trong sa mạc kiếm Thiên Tịnh Thủy, kết quả ngồi trên lưng chim ưng Kim Đồng Ưng mất hơn tám tháng mà không thấy Thiên Tịnh Thủy đâu, cứ thế càng tỏ vẻ Thiên Tịnh Thủy hiếm có. Xích Viêm Hỏa khi luyện phi kiếm thì rất có ích.

Xem ra lần này phải cố gắng chút.

- Không thể lạc quan.

Tống Kiếm Cửu nhíu mày, chắp tay sau lưng. Đó giờ Tống Kiếm Cửu là người cực kỳ kiêu ngạo, gã xuất thân không phải môn phái ngũ đại tiên môn, khi ấy gã chỉ là một tán tu tầm thường vô danh mà thôi. Nhưng vì bản thân có thiên phú và không ngừng cố gắng, rốt cuộc luyện tới cảnh giới luyện thể kỳ đệ bát tầng, hơn nữa trở thành đà chủ đệ thập phân đường Ngũ Tiên Minh. Gã có mục tiêu càng xa, ví dụ như trở thành phó đường chủ giống Cô Đăng Dạ Vũ Tào Thu. Lần tỷ thí mười phân đà thật không dễ dàng.

Không phải nói Tống Kiếm Cửu huấn luyện trung bình không bằng đà chủ mà vì ban đầu được đến chất lượng người mới đã kém xa đệ nhất phân đà, đệ tam phân đà, đệ tứ phân đà, chênh lệch với các phân đà khác không lớn, dưới tình huống như thế muốn thắng thật không dễ dàng.

Vậy nên Tống Kiếm Cửu chỉ có thể nhíu mày nói:

- Không lạc quan.

Hy vọng đệ tử chân truyền Triệu Càn Khôn và cửu đại trưởng lão Tống Vương sẽ không khiến mình thất vọng.

Còn mấy người khác thì Tống Kiếm Cửu không đặt nhiều hy vọng, đặc biệt là năm mươi hạng chót.

Đại mạc thê lương, vô tận cát vàng.

Dù là khi nào đều hiện ra vô cùng tĩnh mịch.

Thương Sơn là một tòa cô sơn đứng thẳng trong sa mạc. Núi trong sa mạc tựa như đảo trong biển rộng.

Dù hơn một ngàn người tụ tập trên sa mạc cũng sẽ không thay đổi sa mạc vô cùng thê lương, hiu quạnh.

Trước Thương Sơn bây giờ tụ tập hơn một ngàn người.

Đây là nhóm người mới mười phân đà. Ngày hôm nay là ngày thứ nhất bắt đầu tỷ thí mười phân đà. Những người này bị tập trung đến trước Thương Sơn, vốn ban đầu mười phân đà tổng cộng hai ngàn người, nhưng chín tháng rèn luyện tiêu hao vài người. Coi như là lực lượng Ngũ Tiên Minh trên mặt đất chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng yêu ma không phải tùy tiện có thể giết. Kết quả là trong chín tháng rèn luyện, mỗi một phân đà tổn thất hai, ba mươi người. Bây giờ mỗi phân đà có một trăm sáu mươi, bảy mươi người, không khả năng quân số tròn hai trăm ngời như ban đầu.

Lục Nguyên lẫn trong đám người, đội mũ, đè thấp vành nón, không chút bắt mắt. Trong đám tu tiên giả không ít ngời đội mũ cho nên không gây chú ý.

Đà chủ mười phân đà đã sớm đến. Lần tỷ thí mười phân đà này liên quan đến mặt mũi và lên chức của họ, dĩ nhiên phải chú ý rồi.

Lục Nguyên xen lẫn trong đám người, khắp nơi đều là tiếng bàn tán về tỷ thí mười phân đà sắp bắt đầu.

Mặt đất thê lương vô tận, kỳ thực đám người như hắn đối với sa mạc vô tận này căn bản như con kiến thôi. Khi tu tiên giả có tiếng sống lâu đều chết, khối sa mạc vô tận thê lương này sẽ vẫn tiếp tục tồn tại. Một ngàn năm, một vạn năm, mười vạn năm…

Được rồi, nghĩ xa quá, tư duy của mình trôi xa thật. Lục Nguyên thầm cười, cầm lấy hồ lô rượu hớp một ngụm.

Khi người chủ trì lần tỷ thí mười phân đà này đi ra thì Lục Nguyên kinh ngạc. Người đàn ông trung niên mặc đồ xanh để chòm râu chẳng phải là cái vị đệ thập nhất phân đà kia sao?

Cô Đăng Dạ Vũ Tào Thu đứng trên cao, tùy ý quét mắt, liếc đến thanh y thiếu niên quan sát vết kiếm biết kiếm thuật không kém gì gã.

Gã nói:

- Xem ra người đã đến đông đủ, vậy để ta giải thích một chút quy tắc tỷ thí mười phân đà lần này.

- Mỗi người các ngươi nhận được một khối lệnh bài khắc chữ ngũ tiên. Tiếp theo Thương Sơn sau lưng các ngươi, sơn mạch này bị đào rỗng bên trong, triền núi bị chia thành mười khu vực. Các người sẽ bị tản ra sắp xếp ở mười khu vực đó. Mười khu vực không liên thông nhau nhưng có thể xin thông qua tiến vào khu vực khác.

Tào Thu nói tiếp:

- Tiếp theo, mục đích của các ngươi là cướp ngũ tiên lệnh của người khác. Dĩ nhiên khi ra tay không được giết chết đối thủ. Dưới tình huống không cần thiết, không cần đánh tàn phế. Trong sơn mạch phóng không ít thủy tính thuật, nếu dưới tình huống không cần thiết mà đánh tàn đối thủ lập tức bị tiêu trừ tư cách so tài.

- Lần tỷ thí này tổng cộng mười lăm ngày.

- Trong mười lăm ngày ngươi bị cướp ngũ tiên lệnh cũng không sao, có thể cướp trở về, mãi đến ngày cuối cùng mới thôi.

- Đây chính là quy tắc tỷ thí mười phân đà lần này.

Lập tức vang lên tiếng bàn tán. Lúc vừa bắt đầu rất nhiều người muốn tổ đội, lấy nhiều thắng ít. Kết quả bây giờ xem ra người mười phân đà đều bị đánh tan, cái gọi là tổ đội căn bản không thích hợp, loại người giống Triệu Hàn lập tức sốt ruột, gã đã nịnh nọt rất lâu.

Lục Nguyên, Mạnh Bạch cười cười, trước khi bắt đầu hai người đã định sẽ hợp tác nhưng có thể thì hợp tác, không thể cũng không sao. Lục Nguyên tất nhiên tin tưởng vào mình, thật bất hạnh, Mạnh Bạch cũng tự tin bản thân.

Người mười phân đà bị tản ra, lập tức đi qua các lối khác nhau tiến vào Thương Sơn bị đào rỗng.

Các đà chủ mười phân đà bắt đầu cá cược. Mỗi lần tỷ thí mười phân đà là trong mười đà chủ đa số người tham gia cá cược, cá rất lớn. Hết cách, ai kêu đà chủ đệ tam phân đà Công Dương Thắng, đệ tứ phân đà Công Dương Tam Quang đều là dân cờ bạc, bị hai người này ảnh hưởng, đà chủ phân đà khác đa số tham gia canh bạc.

Đà chủ đệ tam phân đà Công Dương Thắng, con người này thích đánh cuộc, bình thường hay thắng, hoặc có lẽ vì gã trời sinh có vận may tốt lắm.

Đà chủ đệ tứ phân đà Công Dương Tam Quang thì càng thú vị, vị này thích đánh cuộc, hơn nữa đánh bạc là thua, cơ bản chưa từng thắng. Đã vậy mà gã vẫn tiếp tục đánh cược rồi thua, kết quả được danh hiệu công dương tam quan. Tam quang của gã là tam quang, nhân quang, tài quang, rồi thì dần quên đi tên thật của mình. Công Dương Tam Quang vốn từng thăng làm phó đường chủ nhưng bởi vì quá ghiền đánh bạc, thường vì cờ bạc mà quên việc của mình, kết quả bị giáng chức thành phân đà chủ. Đương nhiên bản thân Công Dương Tam Quang không quá để ý bị giáng thành đà chủ, ngược lại chỉ cần có thể đánh bạc thì gã mặc kệ tất cả.

Cái gọi là mê cờ bạc hơn mạng chính là hình dung Công Dương Tam Quang.

Quả nhiên, rất nhiều người mới vừa tiến vào Thương Sơn thì Công Dương Tam Quang liền hét to:

- Nào, mở sòng, mờ sòng! Lần này mọi người ai áp phân đà đệ nhất, phân đà đệ nhị, phân đà đệ tam?

Đà chủ đệ tam phân đà Công Dương Thắng lập tức chụp một góc, mấy người khác cũng đặt sòng.

Vào lúc này, đà chủ đệ cửu phân đà, Hiên Viên Trọng cũng đặt cược:

- Ta đặt ba trăm linh thạch cược đệ thập phân đà xếp hạng dưới đệ cửu phân đà chúng ta!

Sòng bạc của Công Dương Tam Quang mở là chỉ cần liên quan kết quả tỷ thí mười phân đà đều có thể cược, tất nhiên là nhận ván của đà chủ đệ cửu phân đà Hiên Viên Trọng.

Thật là huênh hoang! Tống Kiếm Cửu cũng biết Hiên Viên Trọng chĩa mũi dùi hướng mình. Quan hệ giữa đệ thập phân đà và đệ cửu phân đà luôn không tốt lắm, nhưng lần này nghe nói đệ cửu phân đà nhận vào người mới chất lượng khá cao, có vài trưởng lão luyện thể kỳ, cho nên Hiên Viên Trọng đây là muốn tát tai gã.

Tính tình Tống Kiếm Cửu luôn kiêu ngạo, lập tức phản kích:

- Ta cũng đặt ba trăm linh thạch, cược xếp hạng đệ thập phân đà chúng ta trên đệ cửu phân đà!

Tuy xác suất thắng ván này nhỏ nhưng Tống Kiếm Cửu chính là người như vậy.

- Ta cũng tham gia!

Tào Thu nói:

- Ta cược đệ thập phân đà sẽ tiến ba hàng đầu, đặt năm trăm linh thạch.

Phó đường chủ Tào Thu trước giờ không tham gia cờ bạc, lần này đột nhiên tham gia khiến ngời kinh ngạc, lại còn cược đệ thập phân đà tiến vào ba hạng đầu, điều này thật không thể tin. Coi như là đà chủ đệ thập phân đà Tống Kiếm Cửu cũng không tin nổi.

Công Dương Tam Quang mặc kệ mấy chuyện này, gã không cần biết lời hay lỗ, không cần biết thắng hay thua, chỉ cần có cá cược là được rồi.

Thương Sơn, phân khu thứ mười, cũng chính là phân khu Lục Nguyên ở.

Hiện nay Lục Nguyên đang ở một con đường hầm trong triền núi Thương Sơn. Đường hầm không tính quá tối, cách một khoảng sẽ có nhiên tinh thạch khiến bên trong có chút ánh sáng. Đương nhiên dù không có ánh sáng cũng chẳng sao, thế giới yêu ma dưới đất sinh hoạt là ở lòng đất, làm đối thủ của yêu ma thì phải thích ứng hoàn cảnh không ánh sáng. Có nhiều cuộc huấn luyện của Ngũ Tiên Minh chủ yếu nhằm vào hoàn cảnh không ánh sáng. Ngũ Tiên Minh có kinh nghiệm đối phó yêu ma dưới đất càng giống, bình thường tạo ra hoàn cảnh không ánh sáng như vậy, giờ có chút ánh sáng đã không sai.

Nhiên tinh thạch là một loại đá bỏ vào trong chút pháp lực là có thể đốt cháy một đoạn thời gian, có thể chiếu sáng bốn phía, một tài liệu quan trọng khi người ở trong hắc ám.

Lúc luyện khí kỳ lục tầng, thất tầng, đối với Lục Nguyên thì nhiên tinh thạch coi như quý giá, nhưng nay Lục Nguyên gia sản rủng rỉnh thì nhiên tinh thạch không tính cái gì. Lần này trước khi tiến hành tỷ thí thì hắn đã mang không ít nhiên tinh thạch, nhưng bây giờ xem ra chỗ này có ánh sáng nhạt, không cần đến nhiên tinh thạch.

Trong ánh sáng mờ ám, Lục Nguyên đánh giá hoàn cảnh trước mắt. Bây giờ hắn ở trong một đường hầm triền núi không tính rộng lớn, hai bên đều là vách đá.

Đi trong đường núi không bao xa, đằng trước bỗng xuất hiện một bóng người, đó là một thanh niên xa lạ, thoạt trông không có gì đặc sắc, sắc mặt có chút suy sụp, người này tên là Đỗ Hối.

Đỗ Hối nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ồ, không ngờ nhanh như vậy đã gặp được người. Là ngươi, ngươi là trong thí nghiệm người mới đệ thập phân đà chúng ta xếp hạng một trăm tám mươi. Tốt lắm, coi như ông trời tặng một khối ngũ tiên lệnh cho ta. Vậy thì từ chối bất kính, ta chỉ đành nhận!

Đỗ Hối trong thí nghiệm người mới xếp hạng thứ tám mươi, thực lực không tệ, bây giờ thấy Lục Nguyên xếp hạng một trăm tám mươi thì nghĩ mình thắng chắc rồi.

Đỗ Hối chưa từng mơ được đệ nhất, đệ nhị, đệ tam cái gì. Gã là ngời rất thực tệ, không quá mơ mộng, không nghĩ muốn hôi của. Mục đích của gã chỉ là lấy nhiều ngũ tiên lệnh chút, đến khi đó dựa vào ngũ tiên lệnh đổi lấy linh thạch nhất định, gã chính là người thực tế như vậy.

Kỳ thực có tính tình như vậy cũng bởi vì từ nhỏ gã đã xui xẻo, hoặc bởi vì nguyên nhân tên là 'hối', vận khí của gã luôn không tốt, từ trước đến giờ chưa gặp phải chuyện tốt gì, cho nên thiếu mơ mộng. Nhưng gã không ngờ mới bắt đầu tỷ thí mười phân đà mà ông trời đã cho món quà lớn rồi.

Người xếp hạng một trăm tám mươi, đây chẳng phải là tặng không cho mình một khối ngũ tiên lệnh sao?

Bây giờ Đỗ Hối rất muốn khóc. Từ nhỏ đến lớn vận may của mình luôn không tốt, chưa từng đụng phải chuyện gì hay ho, nay rốt cuộc đổi vạn rồi sao? Tuy lần này chỉ là vạn may nhỏ xíu, việc tốt nhỏ xíu, nhưng vẫn mạnh hơn trước giờ không gặp chuyện gì tốt. Người xếp hạng một trăm tám mươi, ngươi thật là phúc tinh của gia, Đỗ Hối thầm nghĩ. Dĩ nhiên gã không biết Lục Nguyên tên gì, thậm chí tên giả là cái gì. Ai mà thèm chú ý một người xếp hạng một trăm tám mươi chứ? Người ta chỉ tập trung ánh mắt vào hạng người như Triệu Càn Khôn thôi.

Kiếm quang.

Đó là một kiếm quang lạnh đến cực điểm.

Luồng kiếm quang này xuất hiện như gió.

19-03-2013, 02:22 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

102. Chương 186-187: Đỗ Hối

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Ánh sáng chói mắt đều trong một kiếm này.

Đỗ Hối bây giờ nằm trên mặt đất, ngây ngốc nằm. Gã thật không ngờ mình sẽ nhanh chóng thua như vậy. Trong đầu gã tràn đầy đều là tình hình nhát kiếm vừa rồi của thanh y thiếu niên, một kiếm không ngừng hiện ra trong đầu.

Cho đến bây giờ, Đỗ Hối còn nằm trên mặt đất lạnh lẽo nghĩ đến nhát kiếm vừa rồi. Nhát kiếm đó quá huyền diệu, khiến Đỗ Hối phải không ngừng nhớ lại.

Khóe môi Đỗ Hối cong nụ cười khổ, thật trêu người, cái người như vậy mà xếp hạng một trăm tám mươi, có phải là quá trêu người?

Xếp hạng một trăm tám mươi, có phải là rất gạt người?

Cho đến nay vận may của Đỗ Hối khá tệ, coi như trời sinh xui xẻo. Vốn gã cho rằng lần này bắt đầu tỷ thí mười phân đà, lần đầu đụng phải người xếp hạng một trăm tám mươi thì chắc là đổi vận, kết quả tốt lắm, cái người vốn tưởng có thể cướp được ngũ tiên lệnh lại một nhát kiếm thắng mình. Ngược lại là mình bị cướp đi ngũ tiên lệnh.

Đỗ Hối nằm trên mặt đất thật lâu, rốt cuộc thở ra một hơi. Thôi, thôi, tiếp theo còn mười bốn ngày rưỡi, mình còn có thể cướp ngũ tiên lệnh của người khác. Nếu tương lai hơn mười ngày này vẫn xui như vậy, tiếp theo trực tiếp sửa tên cho rồi, không gọi là Đỗ Hối nữa mà là 'thái môi'. Chỉ nghĩ đến lịch sử xui xẻo của mình đủ khiến gã rơi lệ.

Lắc lư Ngũ Tiên Minh hơi nhỏ hơn bàn tay một chút khắc chữ 'ngũ tiên', Lục Nguyên ngắm nghĩa. Cái này chắc là dùng loại tinh thiết đặc biệt tạo ra, vận may không tệ, mới bắt đầu tỷ thí mười phân đà đã được một khối lệnh bài, may lắm thôi. Tiếp theo đi tìm người khác nào.

Tất nhiên người thí nghiệm người mới xếp hạng tám mươi vừa rồi bàn về thực lực kém xa hắn, còn vì sơ sẩy mới bị hắn một kiếm chấm dứt. Nếu mới rồi gã nghiêm túc hơn chắc có thể đón đỡ vài kiếm, nhưng dù thế nào đều tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Đối thủ tiếp theo có thể cùng hắn bất phân thắng bại gần như không có.

Cho nên các trận kế tiếp đa phần không mấy khó khăn, không bằng dưới hoàn cảnh như vậy luyện kiếm, dù sao hắn cũng muốn luyện thành mạc kiếm ý. Hoàn cảnh tối tăm bây giờ vừa lúc luyện mạc kiếm ý. Lục Nguyên cầm hồ lô rượu uống một ngụm, giảm bớt cảm giác khát.

Vẫn là đường núi tối tăm trong triền núi.

Ánh sáng u ám ngẫu nhiên hiện lên kiếm và kiếm giao nhau, ngẫu nhiên có tiếng kiếm va nhau.

Chiêu 'Anh Hùng Thùy Mộ' hiện ra, có loại ý thê lương bất đắc dĩ.

Thật là một chiêu tinh diệu, đây là ý nghĩ duy nhất của đối thủ Lục Nguyên.

Đối thủ Lục Nguyên là ngời luyện khí cửu tầng, cũng rất khá, trong thí nghiệm người mới đệ cửu phân đà xếp hạng hai mươi mốt, thực lực kinh người. Lần này bởi vì bị tách ra nên gã bị phân tại đệ thập phân khu. Vốn gã có thể thi triển thân thủ một phen, ai ngờ đụng phải thanh y thiếu niên này, kiếm pháp cực kỳ tinh diệu.

Một chiêu Anh Hùng Thùy Mộ đè ép người luyện khí cửu tầng phải bỏ kiếm.

Tuy rằng đối thủ của Lục Nguyên cho rằng kiếm thuật của hắn rất tinh diệu nhưng chính hắn lại bất đắc dĩ lắc đầu. Cho đến bây giờ hắn vẫn không ngộ thông mạc kiếm ý, bộ Anh Hùng Thùy Mộ này dùng không được, cho nên đối thủ nghĩ kiếm thuật của hắn quá tinh diệu là vì kiếm thuật đối thủ rất kém.

Mạc kiếm ý thật khó luyện thành!

Lục Nguyên ném bốn khối ngũ tiên lệnh vào tu la túi, đây là số lượng ngũ tiên lệnh lấy được từ tay đối thủ luyện khí cửu tầng vừa rồi. Một khi có ngũ tiên lệnh dù ở trên người giấu trong pháp bảo không gian cũng cảm nhận được. Chất liệu ngũ tiên lệnh rất khác lạ, là lấy cách làm đặc biệt gia công mới có hiệu quả như vậy. Xem ra địch thủ này trước đó khá thành công, có bốn khối ngũ tiên lệnh nhưng giờ thì hoàn toàn rơi vào tay hắn.

Phải rồi, quên tính thời gian, bây giờ tỷ thí mười phân đà đã qua hai ngày, nay là ngày thứ ba, cộng thêm bốn khối ngũ tiên lệnh vừa lấy được, hắn tổng cộng có hai mươi ba khối ngũ tiên lệnh. Đệ thập phân khu tổng cộng có một trăm sáu mươi lăm ngũ tiên lệnh, đã hai mươi ba khối rơi vào tay hắn.

Chiến quả không tệ, Lục Nguyên thầm nghĩ.

Tiếp tục tìm kiếm thôi, bên trong Thương Sơn bị đào rỗng cũng khá to, mình ở trong triền núi đi không nhanh lắm, cho nên đếnn ay còn chưa đi hết đệ thập phân khu.

Kỳ thực Lục Nguyên phát hiện một việc.

Ngày thứ nhất hắn đụng tới đối thủ cơ bản là hành động một mình.

Tới ngày thứ hai, đối thủ đụng độ bắt đầu kết bạn. Kỳ thực chuyenj này rất bình thường, ngày thứ nhất mọi người từ mỗi hang động tiến vào đệ thập phân khu Thương Sơn, đến ngày thứ hai, qua một thời gian giảm xóc, quan hệ tốt dùng hết mọi cách tập hợp một chỗ, những người đó cảm thấy đơn độc khó khăn nên tạm thời cùng người khác bắt tay.

Chỉ có Lục Nguyên là hoàn toàn mặc kệ, một người một kiếm đã đủ.

Tất nhiên đây là do Lục Nguyên tự tin vào chính mình.

Lục Nguyên từ trong miệng người khác biết hiện nay đệ thập phân khu khó giải quyết nhất là nhóm Triệu Càn Khôn có được nhiều ngũ tiên lệnh nhất. Nhóm người tụ tập một chỗ, nghe nói cướp rất nhiều ngũ tiên lệnh, còn nhiều hơn cả hắn. Nghe nói bọn họ gom nhiều người cùng một chỗ, đụng phải ai đều là cướp cho rồi.

So sánh họ tập thể hành động thì một mình hắn cướp không được nhiều lắm.

Lục Nguyên tiếp tục tiến lên, phía trước sáng ngời. Bình thường trong đường núi đều âm u, loại ánh sáng này biểu thị phía trước chắc chắn có không ít người, trong đó nhiều người sử dụng Nhiên Tinh Thạch, không biết đó là ai? Lục Nguyên bước nhanh tới phía trước, thật sự thấy một nhóm người. Dẫn đầu nhóm người là một người đàn ông trung niên có chút uy nghiêm, khá quen mắt, chính là Triệu Càn Khôn.

Trừ Triệu Càn Khôn còn có vài kẻ hắn quen biết, ví dụ như Triệu Hàn, Hoàng Vân đều ở trong đó, còn có mười mấy người khác Lục Nguyên thấy khá quen mắt, tuy không gọi tên được nhưng biết là cùng nhóm với Triệu Càn Khôn.

Đám Triệu Càn Khôn vừa mới cướp xong mấy khối ngũ tiên lệnh của một nhóm ba người, đang định kết thúc công việc thì Triệu Hàn bỗng quay đầu, vừa lúc thấy Lục Nguyên.

Triệu Hàn kích động nói:

- A, đây chẳng phải là Lục Lục sao? Còn tưởng ngươi không ở đệ thập phân khu chứ. Nếu như không ở đệ thập phân khu thì chơi mất vui, ta muốn tìm ngươi báo thù cũng không tiện, hôm nay vừa lúc gặp ngươi tại đây.

Triệu Hàn nói những lời này hấp dẫn ánh mắt đám người về phái Lục Nguyên. Mười mấy ngời nhìn hắn, ánh mắt cực kỳ sắc bén.

Triệu Hàn bộ dáng tiểu nhân đắc ý, vênh váo:

- Khi đó ngươi đánh ta dữ lắm mà, thật bất hạnh, hôm nay tại đây đụng phải ta, đại sư huynh nhất định sẽ dạy ngươi bài học, cho ngươi biết cái gì gọi là trời cao đất rộng. Ta là người của đại sư huynh mà ngươi cũng dám đánh? Hôm nay nhất định phải cướp hết ngũ tiên lệnh của ngơi, rồi đánh ngươi cả người đầy vết thương tại đây, chỉ cần không đánh chết, tàn phế là được.

Triệu Hàn chưa từng nghĩ đến việc sung sướng như vậy, sẽ tại đây gặp Lục Nguyên, hơn nữa hắn lẻ loi một mình, bên cạnh gã có Triệu Càn Khôn đại sư huynh, cũng có mười mấy người. Mười mấy người đối phó một tên, thật là quá đã.

Gã nhớ đến lúc đó Lục Nguyên đánh mình liền cảm thấy đau, nay rốt cuộc có cơ hội trả thù rồi, sướng biết là bao. Tất nhiên gã không dám tự quyết định, đưa mắt nhìn Triệu Càn Khôn. Triệu Càn Khôn mới là trung tâm nhóm người này.

Triệu Càn Khôn nhìn hướng Lục Nguyên:

- Lúc đó ngươi dám đánh thuộc hạ của ta, thật can đảm, bây giờ là lúc để ngươi biết đánh thuộc hạ ta là việc sai lầm cỡ nào. Ta là thiên sinh vận mệnh tử, thuộc hạ của ta trừ ta ra không phải ai cũng có thể dạy dỗ. Ngươi đối nghịch với ta là sai lầm lớn nhất của ngươi.

Giọng Triệu Càn Khôn âm trầm mà đầy uy nghiêm.

Triệu Càn Khôn uy phong rất lớn, gã luôn là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Kỳ thực cơ bản mỗi một đệ nhất đệ tử chân truyền tiên môn đều uy phong rất lớn. Tống Nam Sơn uy phong khá lớn, quyền lợi trong tay đệ nhất đệ tử chân truyền không nhỏ, so với trưởng lão bình thường lớn hơn nhiều, tương lai có triển vọng lớn, có thể nói là quyền cao chức trọng, đến chỗ nào đều là một tay che trời, trừ Lục Nguyên. Cá nhân Lục Nguyên trời sinh không bày nổi uy phong, không làm bộ dáng vẻ bệ vệ được, không cách nào làm nổi.

Lại nói hiện nay trong đường núi tối tăm, Lục Nguyên đụng phải đám Triệu Càn Khôn, gã nói ra câu này biểu thị thái độ.

Lần này mười mấy ánh mắt đều sát khí đằng đằng.

Tiểu tử tên Lục Lục xui xẻo rồi.

Lục Nguyên vẻ mặt nhàn nhã nói:

- Các ngươi đây là tự động đưa lên cửa? Ta đang nghĩ nên đi đâu cướp ngũ tiên lệnh, các ngươi chủ động như vậy, cảm ơn nhé.

Khi hắn thốt ra câu này khiến không khí toàn trường nặng nề, ai cũng ngẩn ra, cho rằng mình đã nghe lầm.

Tình hình hiện nay rất rõ ràng, cái người tên Lục Lục sẽ bị cướp ngũ tiên lệnh, bị đánh trọng thương, tuy không tàn không phế nhưng chẳng tốt đẹp bao nhiêu, đây là kết quả rõ rành rành ra đấy. Thế mà hắn dám nói với bên Triệu Càn Khôn là tự đưa ngũ tiên lệnh lên cửa.

Cái này, quá tự kiêu rồi.

Yên tĩnh chốc lát sau bùng phát tiếng cười to.

Câu nói của Lục Nguyên quá buồn cười.

Đối thủ là mười mấy người, trong đó có đại sư huynh Côn Luân tiên môn Triệu Càn Khôn, tiểu tử Lục Lục lại dám thốt lời cuồng ngạo, đúng là không biết sống chết.

- Các ngươi đây là tự động đưa lên cửa? Ta đang nghĩ nên đi đâu cướp ngũ tiên lệnh, các ngươi chủ động như vậy, cảm ơn nhé.

Lục Nguyên vẻ mặt nhẹ nhàng nói thật, kết quả khiến một trận cười to.

- Ngời này đúng là không biết sống chết!

- Triệu Hàn, vốn ngươi nói tên này không biết chết là gì, ta không tin, nay coi như thấy rồi.

- Đó giờ chưa từng thấy người không biết sống chết như vậy.

- Ở trước mặt đại sư huynh mà hắn dám nói lời như vậy, buồn cười quá. Đại sư huynh vừa thốt lời thì sau này tương lai của hắn tại tu tiên giới sẽ bị hủy là chuyện thường.

Nếu Lục Nguyên là người khác thì đúng là bình thường, đệ nhất đệ tử chân truyền Côn Luân tiên môn tại tu tiên giới có lực ảnh hưởng rất lớn, muốn giải quyết một tiểu nhân vật rất đơn giản, với điều kiện Lục Nguyên là tiểu nhân vật.

Triệu Càn Khôn cũng cười, gã cảm thấy khá là buồn cười.

Đương nhiên dù cười nhưng Lục Lục dám nói ra lời như vậy thì phải được dạy dỗ một trận.

Tu tiên giới có trật tự của tu tiên giới.

Dám xúc phạm đại sư huynh Côn Luân tiên môn sẽ là kết cuộc như thế này.

Côn Luân tiên môn trong ngũ đại tiên môn là môn phái có nặng về quy tắc nhất, từng phần từng phần quy tắc khiến ngời hộc máu. Đương nhiên có nhiều quy tắc như vậy là vì nó có lịch sử lâu đời nhất trong ngũ đại tiên môn. Thêm nữa nghe nói năm đó tài sản giàu nhất, một môn phái, vương triều phồn hoa từ thịnh chuyển suy luôn có quy tắc không hợp hiện thực, không có nhiều tác dụng.

- Đại sư huynh, hãy để ta ra tay giải quyết tên này đi!

- Đại sư huynh, để ta đi!

Ai nấy tranh nhau muốn tranh việc này. Đám người đó chưa chắc đều là người Côn Luân tiên môn nhưng kêu đại sư huynh rất là thân, sau này Triệu Càn Khôn được thế thì có thể che chở họ. Đám người này đều cho rằng Lục Nguyên thành hòn đá kê chân, không ngừng tranh giành.

Cuối cùng đám người tranh chấp không được gì, kết luận tập thể vọt hướng Lục Nguyên, cuối cùng hắn rơi vào tay ai thì là công lao của người.

Họ đều xem Lục Nguyên là cá nằm trên thớt.

Khoảnh khắc họ lao qua, Lục Nguyên giơ tay, xuất kiếm.

Kiếm quang khởi, kiếm quang động, kiếm quang diệt.

Khởi, động, diệt.

Ba quá trình rất đơn giản.

Nhưng trong quá trình kiếm quang khởi, kiếm quang động, kiếm quang diệt lại không giống như bình thường thân kiếm Dưỡng Ngô kiếm di chuyển ánh sáng như nước, mà là trong kiếm quang tựa gió từng tên ngã xuống đất, tất cả bị trường kiếm của Lục Nguyên đâm thương.

Lần này là cắt vỡ cổ tay.

Nhiều kiếm như vậy dù là nhát nào đều cắt cùng một chỗ trên cổ tay, cắt đứt gân mạch tay phải. Mỗi một nhát kiếm không sâu một phân, không cạn một phân, vị trí hoàn toàn giống nhau.

Lục Nguyên có chút cảm thán, không biết từ khi nào hắn bắt đầu cắt gân mạch. Năm đó tại Đông Đạo phủ và trước đó nữa hắn cắt không ít gân mạch, bây giờ thử lại một lần còn khá quen tay.

Lục Nguyên xuất kiếm, chỉ chốc lát nhiều người ngã xuống đất khiến số còn lại ngây ra. Bọn họ sớm nghe Triệu Hàn nói về Lục Lục, nhưng từ miệng Triệu Hàn thì Lục Lục là một nhân vật tài năng chẳng bao nhiêu, họ cũng biết tính tình Triệu Hàn không hạ thấp địch thủ, nhưng xếp hạng một trăm tám mươi, cái này khiến người làm sao không tin Lục Nguyên thực lực cực kỳ thấp? Kết quả có ai ngờ chân chính giao đấu thì thực lực của Lục Nguyên cao đến cỡ này?

Người vừa lao ra có xếp hạng một trăm ba mươi, có xếp hạng sáu mươi mốt, tối đa thậm chí là xếp hạng thứ bốn mươi mốt.

Kết quả nhiều người như vậy lao ra không ngờ không có sức đỡ một chiêu của Lục Nguyên.

Cái tên xếp hạng một trăm tám mươi này quá gạt người!

Triệu Hàn cảm thấy miệng đắng chát. Lần trước Lục Nguyên đánh gã thành đầu heo còn có thể an ủi mình là hắn trước tiên tấn công mới chiếm ưu thế đánh được gã. Nhưng nay Lục Nguyên biểu hiện ra thực lực đáng sợ như vậy, Triệu Hàn lòng thít chặt. May là đại sư huynh ở bên cạnh, lấy thực lực của đại sư huynh chắc chắn có thể đánh Lục Nguyên thành đầu heo.

Lúc này đám người đó chấn kinh kiếm thuật huyền diệu của Lục Nguyên nhưng đều cho rằng đại sư huynh chắc chắn chiến thắng. Tu vi luyện thể kỳ của đại sư huynh không phải Lục Lục pháp lực luyện khí kỳ cộng kiếm thuật huyền diệu có thể so sánh.

- Hãy để ta thử với ngươi xem!

Triệu Càn Khôn rốt cuộc đứng dậy, nói:

- Ta muốn để ngươi biết đối nghịch với ta là sai lầm lớn nhất của ngươi!

Càn Khôn kiếm trong tay Triệu Càn Khôn ra khỏi vỏ. Càn Khôn kiếm của gã vô cùng tôn quý, thân kiếm sáng rực như ánh nắng, so với kiếm quang dịu dàng như nước của Dưỡng Ngô kiếm thì nó cường liệt hơn rất nhiều. Càn Khôn kiếm nội uẩn càn khôn cho nên mới lấy làm tên kiếm, bản thân là thể hiện bá đạo cực độ. Triệu Càn Khôn phất tay một cái, Càn Khôn kiếm hóa thành vệt sáng chém hướng Lục Nguyên.

Lục Nguyên lật tay giơ Dưỡng Ngô kiếm chém ngược lại.

Đinh!

Dưỡng Ngô kiếm dịu dàng như nước cùng Càn Khôn kiếm dữ dội như nắng va nhau.

19-03-2013, 02:22 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

103. Chương 188-189: Phản Đồ Bắc Phong

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Lục Nguyên đứng bất động như núi, Triệu Càn Khôn thì bay ngược ra sau.

Cái này!

Kỳ thực bản thân Lục Nguyên cảm thấy kết quả này rất bình thường. Bây giờ hắn là trung kỳ luyện thể kỳ đệ tam tầng nhật nguyệt tinh hoa, đối thủ chỉ là hậu kỳ luyện thể kỳ đệ nhất tầng ngự khí ly không, chính giữa chênh lệch đến hai tầng, chân chính đụng độ pháp lực hắn không thắng mới là bất bình thường. Tuy nhiên, Lục Nguyên cảm giác bình thường chứ người khác thì không. Đây chính là đại sư huynh Côn Luân tiên môn Triệu Càn Khôn, tu tiên giả luyện thể kỳ đệ nhất tầng ngự khí ly không! Tu tiên giả như vậy khi đụng độ với người thanh niên hai mươi tuổi thế mà pháp lực rõ ràng yếu thế hơn.

Điều này bảo sao người ta chấp nhận được!

Triệu Hàn cũng cảm giác không khả năng. Lúc mới bắt đầu Lục Lục là người mới xếp hạng một trăm tám mươi, sau đó phát hiện thực lực của hắn không kém gì gã, mấy người mới rồi lao ra đều bị Lục Lục nhanh chóng ra kiếm đánh bại, nay đại sư huynh luôn kiêu ngạo pháp lực luyện thể kỳ mà đụng tới Lục Lục này cũng chịu thiệt thòi, xem ra pháp lực Lụ cLục càng cao hơn! Điều này sao có thể! Triệu Hàn cảm giác thế giới của mình hoàn toàn bị đảo điên. Nay Triệu Hàn sợ hãi không chỉ là Lục Lục pháp lực cao cường mà hắn còn trẻ như vậy, sức mạnh cường đến thế sợ rằng rất có lai lịch, xuất thân của hắn không đơn giản. Nếu như thế lực sau lưng hắn đến đối phó gã thì thật rắc rối, không biết đại đại sư huynh có thể bảo vệ gã

được không? Triệu Hàn trước kia luôn cho rằng đại sư huynh là ngọn núi lớn nhất trong đệ thập đại tuổi trẻ để dựa vào, nhưng bây giờ thấy đại sư huynh bị một kiếm chém bay thì gã không khẳng định nữa.

Chiến đấu tiếp theo nếu muốn hình dung thì chỉ có thể dùng ba chữ tính áp đảo.

Đích thực là hoàn toàn áp đảo.

Bây giờ Lục Nguyên không vội dùng tinh diệu kiếm chiêu với Triệu Càn Khôn, còn đang dùng pháp lực chém chặt, buộc gã hết đường đỡ. Triệu Càn Khôn ngươi luôn kiêu ngạo về pháp lực của mình, vậy lấy điểm ngươi kiêu ngạo nhất đánh bại ngươi, đây chính là cách làm của Lục Nguyên. Triệu Càn Khôn dưới đáy lòng kêu gào: Sao có thể? Mình làm sao có thể bại được?

Triệu Càn Khôn gã đời này thuận buồm xuôi gió.

Triệu Càn Khôn gã tại Côn Luân tiên môn có quyền lực còn lớn hơn Tống Nam Sơn tại Hoa Sơn tiên môn.

Triệu Càn Khôn gã luôn là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Gã chưa từng nghĩ có ngày sẽ thất bại, còn thua thảm như vậy, pháp lực tự hào nhất kém xa người ta.

Sảng khoái, không ngờ đám Triệu Càn Khôn tài sản giàu vậy, trên người họ có đến sáu mươi bảy khối ngũ tiên lệnh, lớn gấp ba lần hắn một mình nhặt nhạnh, kiếm lời kiếm lời. Lần này đánh nhau thật là sướng. Kỳ thực nhóm Triệu Càn Khôn gom góp nhiều ngũ tiên lệnh như vậy cũng là bình thường.

Góp nhặt ngũ tiên lệnh kkhông phải là một mình chiến đấu.

Đệ thập phân khu Thương Sơn khổng lồ như vậy, ngươi không gặp người thì có lợi hại hơn cũng không chút tác dụng. Lục Nguyên một mình thu gom ngũ tiên lệnh, hiệu suất tất nhiên rất thấp. Đám Triệu Càn Khôn là mười mấy người cùng gom ngũ tiên lệnh, bình thường tản ra bốn phía, một khi phát hiện ai là lập tức tụ tập một chỗ cướp lấy ngũ tiên lệnh của đối phương, hiệu suất như vậy nhanh hơn Lục Nguyên một người rất nhiều.

Đám Triệu Càn Khôn trước đó xuôi chèo mát mai, dùng hai ngày cướp hơn năm mươi khối ngũ tiên lệnh, bao gồm mười mấy người bọn chúng chính là sáu mươi bảy ngũ tiên lệnh. Vốn họ cho rằng tiếp tục cướp bóc một phen rồi chuyển sang chín khu khác, ai ngờ đụng phải Lục Nguyên.

Họ có sáu mươi bảy khối ngũ tiên lệnh khiến Lục Nguyên lời to. Thêm vào hai mươi ba khối ngũ tiên lệnh vốn có của Lục Nguyên, lần này hắn có tổng cộng chín mươi khối ngũ tiên lệnh. Tức là nói, đệ thập phân khu có một trăm sáu mươi lăm khối ngũ tiên lệnh nay có chín mươi khối rơi vào tay Lục Nguyên, mà hiện tại chỉ mới là ngày thứ ba.

Lục Nguyên phát hiện thành thật tìm người thực lực yếu không có bao nhiêu ngũ tiên lệnh, hắn đụng tới một số người toàn là một, hai cái, nên đấu với đám người mạnh như Triệu Càn Khôn một lần thắng càng nhiều. Huống chi lần này không chỉ thu hoạch rất nhiều ngũ tiên lệnh mà còn sướng tay nữa. Hắn đánh Triệu Hàn hung tàn, nếu nói có cừu oán với Triệu Hàn thì đó chỉ là cách nghĩ đơn phương của gã mà thôi. Lục Nguyên chưa từng có ân oán gì với Triệu Hàn, chỉ là một con chó cứ không ngừng sủa mình. Triệu Hàn bình thường có tư cách gì kết thù oán với hắn? Đương nhiên con chó luôn sủa thì rất phiền, lần này chân chính đánh Triệu Hàn thành trạng thái trọng thương, tuy sẽ không tàn tật nhưng cần phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian khá dài, sau này con chó đó chắc chắn không dám sủa hắn nữa. Khi hắn đánh Triệu Hàn cảm giác không tệ lắm.

Còn Triệu Càn Khôn, hắn cũng đập cho một trận. Nên nói sao đây, hắn chỉ đơn thuần gai mắt Triệu Càn Khôn. Hắn vốn là nhân vật vui giận tùy tâm, thấy Triệu Càn Khôn gai mắt, vừa lúc gã chọc hắn, hết cách, tất nhiên là ra tay đánh một bữa.

Nếu như là Tống Nam Sơn đến chắc chắn sẽ lo lắng tình nghĩa giữa Côn Luân tiên môn và Hoa Sơn tiên môn, để sau này hai tiên môn còn qua lại nên cho qua, nhưng Lục Nguyên chưa bao giờ là loại người lấy đại cục làm trọng.

Đại cục, đi gặp quỷ đi.

Lấy đại cục làm trọng, đi chết đi.

Mình chưa bao giờ tin thứ đó.

- Nếu như ta đủ mạnh thì ta chính là đại cục!

Đây là một câu Nguyên Lăng, phản đồ Bắc phong từng nói. Tuy ngoài mặt Lục Nguyên không dám nói nhưng đáy lòng vài phần đồng ý câu nói này.

Người với người là khác nhau.

Nguyên Lăng phản đồ Bắc phong bản thân là cường giả kiêu hùng, tự cho rằng mình chính là đại cục lớn nhất.

Lục Nguyên thì lười để ý. Lục Nguyên không hứng thú làm đại cục, cũng không thích để ý đại cục gì, tự mình sống qua ngày vui vẻ là tốt rồi, đại cục liên quan gì ta? Ta mặc kệ đại cục, người khác đừng dùng đại cục đến đè ép ta. Nếu không nói không chừng gia sẽ quậy một trận, Đông Đạo phủ chọc Tông Lão Hội chính là ví dụ.

Hiện tại Lục Nguyên bước đi khá là nhẹ nhàng.

Chín mươi khối ngũ tiên lệnh.

Đánh cướp đám Triệu Càn Khôn còn nhanh hơn tự mình thu gom nhiều.

Thời gian trong bóng đêm lặng lẽ đi qua hai ngày.

Lục Nguyên uống một hớp rượu.

Lần đó đụng phải đám Triệu Càn Khôn là siêu may mắn, một hơi được sáu mươi bảy khối ngũ tiên lệnh, khiến số lượng ngũ tiên lệnh của hắn tăng vọt lên chín mươi khối. Nhưng không phải lần nào cũng may mắn như vậy, hai ngày sau thì cũng có gặp người nhưng gặp phải người có ngũ tiên lệnh đã là không sai, bình thường toàn là người không có ngũ tiên lệnh.

Coi như may mắn gặp người có ngũ tiên lệnh cũng chỉ là một, hai khối, ngẫu nhiên có ba khối ngũ tiên lệnh đã là cao nhất.

Đương nhiên bực mình nhất là mỗi lần đụng phải người đều cho rằng hắn dễ khi dễ, muốn cướp ngũ tiên lệnh trong tay hắn, bộ muốn là được chắc?

Lúc đó Lục Nguyên sẽ thổn thức một phen, cuộc sống khiến hắn không thể không thổn thức.

Vậy nên hai ngày ngày tuy hắn luôn cố gắng thu gom ngũ tiên lệnh, nhưng vận may không được tốt lắm, hai ngày mới tăng hai mươi lăm khối. Bây giờ trong tay hắn số lượng ngũ tiên lệnh là một trăm mười lăm khối.

Nếu có thể lại gặp đám Triệu Càn Khôn thì tốt rồi. Nhóm Triệu Càn Khôn bởi vì người đông thế mạnh nên tốc độ thu thập ngũ tiên lệnh nhanh hơn hắn nhiều, nếu gặp bọn họ thì có thể phát tài. Ai, đáng tiếc Thương Sơn đệ thập phân khu quá rộng lớn, muốn tìm đến đám Triệu Càn Khôn không dễ dàng. Nếu đám Triệu Càn Khôn biết Lục Nguyên đang không ngừng tìm kiếm họ thì chắc chắn sẽ buồn bực chết được.

Cái tên Triệu Càn Khôn luôn là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, nhưng không thể không thừa nhận, gã đích thực là người có bản lĩnh. Hai ngày trước, trong trận chiến đó gã phát hiện không bằng Lục Nguyên thì thẳng thắn chấp nhận điều này, kết quả dùng pháp bảo Côn Luân Trinh Tri Châu trinh sát xung quanh, một khi phát hiện bóng dáng Lục Nguyên là chạy ra thật xa.

Tất nhiên Triệu Càn Khôn không thừa nhận mình sợ Lục Nguyên, đích thực gã không sợ hắn.

Có địa vị đệ nhất đệ tử chân truyền Côn Luân tiên môn, tâm trí của gã khá là vững vàng, đâu giống đồ vô dụng Triệu Hàn dễ dàng sợ hãi người. Theo Triệu Càn Khôn thấy thì bây giờ đúng là mình không bằng Lục Nguyên, nhưng chỉ là tạm thời không bằng, sau này có thể tu hành tăng cao, đến lúc ấy lại chiến đấu với Lục Lục.

Lại nói Triệu Càn Khôn dựa theo cái tên người này kêu Lục Lục, ngẫm lại kiếm pháp và pháp lực của hắn, Triệu Càn Khôn lờ mờ đoán được Lục Lục là ai. Nếu là người đó, nghe nói rất là lười, tức là nói sau này

hắn nắm quyền thế không lớn bằng mình. Đến khi đó lấy thực lực của mình và thuộc hạ, nhiều lực lượng thắng người này.

Triệu Càn Khôn có thể nhịn, cũng ghi hận.

Đây chính là Triệu Càn Khôn, đại sư huynh Côn Luân tiên môn Triệu Càn Khôn. Trong thời gian ngắn đã nghĩ ra cách đối phó Lục Nguyên, chứ không phải như Triệu Hàn chỉ biết sợ hãi.

Kết quả là Triệu Càn Khôn dùng pháo bảo Cô Luân Trinh Tri Châu trinh sát bốn phía để tránh đi Lục Nguyên, đây là nguyên nhân tại sao hắn vẫn không đụng phải gã.

Lại nói Lục Nguyên không có nhiều suy nghĩ như vậy, cũng không am hiểu pháp lực, càng không biết rõ pháp bảo, hắn luôn cho rằng mình dùng kiếm là đủ rồi. Cảm giác lấy kiếm phá pháp khá sướng, lúc tại ngũ phong đại tái, một kiếm phá các pháp rất là thích.

Lục Nguyên tiếp tục đi trong đường tối, vừa đi vừa suy tư.

Bây giờ đệ thập phân khu tổng cộng có một trăm sáu mươi lăm khối thì một trăm mười lăm cái đã rơi vào tay hắn, còn lại năm mươi khối ngũ tiên lệnh. Số ngũ tiên lệnh còn lại không dễ thu gom, dù sao Thương Sơn đệ thập phân khu lớn như vậy, có hai, ba khối lệnh bài trong người, đám người đó núp trong góc tối thì làm sao kiếm ra?

Trên cơ bản muốn gom hết ngũ tiên lệnh trong một phân khu là không thể nào, chỉ lãng phí thời gian. Dù sao thế nào cũng có người núp trong góc tối, ngươi có cách gì?

Xem ra phải chuyển khu rồi.

Hiện nay đã cướp gần hết đệ thập phân khu, hoặc là có thể chuyển khu thử một lần, hiện giờ mới qua bốn ngày, lần này rèn luyện tổng cộng là mười lăm ngày, vậy còn mười một ngày, còn chín phân khu đang chờ hắn, cứ ở tại đệ thập phân khu có chút mất nhiều hơn được.

So sánh một phen, Lục Nguyên quyết định chuyển khu.

Chuyển khu là có điều kiện.

Lúc trước đã có nói, phải có ba mươi khối ngũ tiên lệnh mới chuyển khu được, hạn định này khiến người muốn chuyển khu chắc chắn là cao thủ.

Bây giờ đệ thập phân khu chắc không có ai lấy ra được ba mươi khối ngũ tiên lệnh, coi như Triệu Càn Khôn rất khó, nhưng đối với Lục Nguyên không tính việc gì khó. Khu vực chuyển khu không khó tìm, là chỗ chính giữa đệ thập phân khu, nơi đó có một đồng chế, mặt trên có vô số cấm pháp.

Theo giới thiệu thì chỉ cần trên người có đủ ngũ tiên lệnh, những cấm pháp sẽ tự động mở một đoạn thời gian rất ngắn, vậy là có thể rất nhanh đi qua cửa lớn chuyển đến phân khu khác.

Như vậy, đi thôi.

Lục Nguyên đi thẳng tới trung tâm đệ thập phân khu. Đệ thập phân khu rất nhiều góc nhưng trung tâm rất dễ đi, rất nhanh thì cánh cửa trung tâm đệ thập phân khu tỏa ánh sáng nhạt đã xuất hiện trước mặt. Lục Nguyên cảm giác được xung quanh không ít người mai phục, nhưng sao không có hơi thở ngũ tiên lệnh?

Đáng tiếc, nếu có ngũ tiên lệnh thì mình trước khi rời đi có thể cướp bóc một phen rồi.

Lục Nguyên có chút tiếc nuối sờ mũi.

Những người mai phục xung quanh núp tại đây là có hai mục đích. Một là nhìn người thứ nhất chuyển khu rời đệ thập phân khu là ai, mọi người có chút tò mò người thứ nhất chuyển khu. Thứ hai là nếu có cơ hội, không chừng họ có thể lấy được một ít ngũ tiên lệnh.

- Người kia là ai…

- Xem hình như chỉ có một người, hay là chúng ta thử ra tay một lần xem?

- Đúng vậy, nói không chừng có thể cướp được ngũ tiên lệnh.

- Công Dương Thắng, Hiên Viên Trọng, Tống Kiếm Cửu, các ngươi nhanh chóng đi báo cho đường chủ, có biến cố!

Ngũ Tiên Minh tổng cộng có mười đường chủ, mỗi một đường chủ thực lực sâu không lường được, không yếu hơn Nguyên Nguyên Thượng Nhân bao nhiêu.

Thương Sơn, đệ lục phân khu.

Vốn cao thủ mạnh nhất đệ nhất phân đà lập tức sẽ đấu với Lục Nguyên.

Bên Lục Nguyên sắp co giò bỏ chạy, dùng Vạn Lý Độc Hành thân pháp vừa chạy vừa đánh, kết quả lúc này trong bóng tối đi ra một người trẻ tuổi có đôi mắt hẹp dài, diện mạo tuấn mỹ tà khí, tóc bạc. Nói đến cũng lạ, người trẻ tuổi đi qua có loại vô cùng tà khí, khiến người nảy ra cảm giác vô cùng đáng sợ. Lục Nguyên tinh thần chấn động.

Hắn nhận ra người trẻ tuổi tóc bạc tà khí tuấn mỹ này. Ngời này là Bắc phong gần ngàn năm qua phản đồ lớn nhất, Nguyên Lăng, một tu tiên giả thực lực tuyệt đối không dưới Nguyên Nguyên Thượng Nhân. Nguyên Nguyên Thượng Nhân luôn cực kỳ e ngại người này, trừ lần ngũ phong đại tái ra, thời gian khác luôn cảnh giác đề phòng.

Lý do tại ngũ phong đại tái không cần đề phòng là bởi vì ngũ phong đại tái treo danh nghĩa Tuyệt Thế Yến Thương Thiên. Nguyên Lăng dám náo loạn vào lúc đó, chờ gã chính là Tuyệt Thế Yến Thương Thiên truy sát.

Không ngời nào dám đối diện ba thước trường kiếm của Yến Thương Thiên.

Môn chủ Huyết Kiếm Môn, Huyết Kiếm Lão Tổ thực lực không kém Nguyên Nguyên Thượng Nhân, Nguyên Lăng, kết quả đụng phải Yến Thương Thiên thật thảm.

Nguyên Lăng có to gan hơn nữa cũng không dám làm bậy tại ngũ phong đại tái, nếu không thì chờ Yến Thương Thiên truy sát đến chết đi.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân luôn kiêng dè Nguyên Lăng, dùng Từ Kính thuật đem bộ dạng của Nguyên Lăng cho ba đệ tử chân truyền Vân Dật, Vân Bình, Lục Nguyên xem. Lục Nguyên có xem qua, lúc trông thấy Nguyên Lăng tại sao trẻ tuổi như vậy khá là khó hiểu.

Khi đó Nguyên Nguyên Thượng Nhân đap lại là tiếng than dài:

- Đó là một loại cấm thuật, Nguyên Lăng luôn nghiên cứu đủ loại cấm thuật, hơn nữa tư chất của hắn đích thực ở trên ta, hắn học được rất nhiều môn cấm thuật.

Tại tu tiên giới có rất nhiều môn cấm thuật, nhưng mỗi loại đều rất khó học, Nguyên Lăng học cấm thuật tốc độ khá nhanh.

Nói trở về, lúc này Lục Nguyên thấy bước ra từ bóng tối lại là Nguyên Lăng thì trái tim đập nhanh, hắn không hiểu tại sao chỗ này có mặt Nguyên Lăng, phản đồ lớn nhất ngàn năm nay của Bắc phong.

Nguyên Lăng mỉm cười nói:

- Chào mọi người. Có lẽ trừ tiểu tử Bắc phong Hoa Sơn ra không ai nhận được ta. Bổn thượng nhân tên là Nguyên Lăng Thượng Nhân, theo lý nói nên thuộc về Hoa Sơn tiên môn đệ cửu đại. Đương nhiên, bổn thượng nhân là phản đồ, vậy nên có lẽ các ngươi không nghe qua tên ta. Lần này bổn thượng nhân tới là vì lúc ta muốn xây dựng thế lực tại Bắc Lăng sơn thì phát hiện thuộc hạ không đủ thực lực, tư chất không đủ. Bổn thượng nhân muốn xây dựng thập đại đệ tử chân truyền, kết quả là ngũ phong đại tái Ngũ Tiên Minh đệ thập phân đường lọt vào mắt bổn thượng nhân. Tùy đám các ngươi tranh đấu, cuối cùng những người xuất sắc nhất có thể quy nhập vào dưới tay bổn thượng nhân, trở thành một phần tử của Bắc Lăng Sơn boonrthượng nhân.

Giọng của gã khá là từ tính.

- Sẽ trở thành một phần tử Bắc Lăng Sơn, đây là vinh hạnh của các ngươi.

Cưỡng ép bắt người, Nguyên Lăng nói được quá mức tự nhiên.

Lục Nguyên lập tức nghe hiểu. Rất đơn giản, Nguyên Lăng dựng thế lực mới tại Bắc Lăng Sơn nhưng tư chất hơi tệ, quyết định lựa chọn người xuất sắc trong tỷ thí mười phân đà. Gã dùng một thuật biến hình hóa ra bộ dáng người mới, chờ đến bây giờ quyết định ra một phần người xuất sắc thì gã mới thong thả ra tay.

Lục Nguyên lòng căng thẳng, sớm nghe tiếng Nguyên Lăng, bây giờ coi như gặp mặt. Nghe tiếng ác của gã từ lâu, trái tim hắn đập nhanh.

Nói như thế nào thì Lục Nguyên chỉ là một thanh niên bình thường. Đụng phải Nguyên Lăng mấy trăm năm luôn đối địch Bắc phong thì tất nhiên lòng căng thẳng.

Trưởng lão tuổi trẻ xuất thân Thanh Thành tiên môn Diệp Bình Tây trước tiên ra tay. Diệp Bình Tây rất trẻ, chỉ một trăm tuổi mà thôi, bây giờ có tu vi luyện thể kỳ tứ tầng. Rất nhiều người cho rằng tương lai Diệp Bình Tây có khả năng trở thành như Sở Phi Bắc phong, từ đệ tử bình thường bình thường vọt thành tri danh kiếm tiên.

Diệp Bình Tây tính tình luôn nóng nảy, mỗi người đều có tính cách riêng, gã chính là loại nóng nảy đó. Phi kiếm Thác Lạc Thất Sắc của gã xuất ra. Thanh kiếm Thác Lạc Thất Sắc khác xa phi kiếm bình thường. Phi kiếm bình thường chỉ có một màu, Thác Lạc Thất Sắc thì là bảy sắc, màu khá hỗn độn.

Vừa ra tay chính là một trong sáu tuyệt kiếm của Thanh Thành tiên môn, Khoái Mạn Thập Thất Lộ. Bộ kiếm pháp Khoái Mạn Thập Thất Lộ ở trong Thanh Thành tiên môn không thấp hơn Phong Vân Một Trăm Lẻ Tám Kiếm, vốn trưởng lão như Diệp Bình Tây không cơ hội học tập, gã phải lập công lao rất lớn mới được truyền thụ.

Khoái Mạn Thập Thất Lộ phối hợp Thác Lạc Thất Sắc, bảy sắc trên kiếm di động, kiếm thức lúc nhanh lúc chậm, phút chốc dường như không gian, thời gian thác loạn. Lục Nguyên luôn hy vọng nhìn thấy Khoái Mạn Thập Thất Lộ, nay coi như thấy rồi, lòng thầm nghĩ nếu mình đụng phải, muốn thắng vị Diệp trưởng lão này chỉ sợ khá là khó khăn.

Mắt thấy Thác Lạc Thất Sắc sắp đánh tới cổ họng Nguyên Lăng Thượng Nhân, Nguyên Lăng không nhúc nhích, mãi đến mũi kiếm cách Nguyên Lăng Thượng Nhân chỉ có một tấc thì Nguyên Lăng rốt cuộc ra tay. Cong ngón tay bắn một cái, vừa lúc bắn vào thân kiếm vô cùng huyễn lệ. Diệp Bình Tây bỗng giật mình, văng ra xa.

Chỉ một cái búng mà đã tổn thương Diệp Bình Tây tu vi luyện thể kỳ tứ tầng.

Thật lợi hại.

Có mặt đều là nhân vật tinh anh, đương nhiên hiểu bây giờ có trốn cũng vô dụng, chỉ có thể đánh. Người còn lại đều ra tay, nhưng Nguyên Lăng chỉ nhẹ búng một cái, dưới tay gã không ai đối địch nổi, càng không định dùng phối kiếm Lăng Giá linh kiếm.

Đứng trên tất cả, đây chính là Nguyên Lăng.

Giải quyết xong người khác, Nguyên Lăng nhìn hướng Lục Nguyên:

- Để ngươi lại cuối cùng mới đánh bại là vì ta xem trọng ngươi nhất. Tiềm lực của ngươi lớn nhất trong số này, tư chất rất không tệ. Ta thật tò mò, nếu ta bắt đi đệ tử chân truyền có tiềm lực nhất trong thập đại Bắc phong thì Nguyên Nguyên sẽ có phản ứng gì?

Thương Sơn đệ lục phân khu, Lục Nguyên nặng nề thở dốc, tay nắm Dưỡng Ngô kiếm không ngừng run rẩy.

Trước kia có nghe tiếng Nguyên Lăng nhưng không ngờ bây giờ hắn dùng cả hai siêu thoát kiếm ý mà chỉ ba chiêu đã thua dưới tay Nguyên Lăng. Nguyên Lăng không hề sử dụng phối kiếm, chỉ dùng ngón tay nhẹ búng đã dễ dàng ba chiêu đánh bại hắn, cách biệt một trời một vực.

Nguyên Lăng Thượng Nhân tặc lưỡi khen:

- Đích thực không tệ, không ngờ ngươi luyện thành hai siêu thoát kiếm ý kiếm ý Phong Vân Một Trăm Lẻ Tám Kiếm. Xem ra bổn thượng nhân đánh giá thấp tiềm lực của ngươi.

Chênh lệch thật lớn!

Lục Nguyên vô lực.

Trong khoảng thời gian này mình quá đắc ý. Đầu tiên là trong ngũ phong đại tái được thứ nhất, rồi trong tỷ thí mười phân đà tuy không được số một nhưng tự nhận không ai đơn độc khiêu chiến thắng được mình. Mấy ngày hôm trước còn phá chín người liên hợp ba kiếm trận Võ Đang tiên môn.

Trong thời gian này tin tưởng tăng vọt.

Kết quả hiện nay chân chính đụng phải tu tiên giả nhất lưu mới phát hiện mình kém quá xa.

Nguyên Lăng Thượng Nhân không cần xuất kiếm, chỉ ngón tay đã ba chiêu đánh bại mình.

Quá khoa trương!

Mình hơi đắc ý vong hình, cao thủ trên đời này nhiều đếm không xuể.

Lục Nguyên còn muốn phản kích nhưng kinh mạch toàn thân là pháp lực đáng sợ đến cực điểm, kiếm nắm còn không vững thì nói gì đến xuất kiếm? Hiện thực chính là như thế, khi đụng phải nhân vật vượt trên chính mình rất xa, không khả năng đột nhiên bùng phát chiến thắng. Nếu hiện nay Lục Nguyên có thể bùng nổ thắng được Nguyên Lăng Thượng Nhân thì chỉ có một khả năng, thế giới sắp hủy diệt rồi. Chỉ cần thế giới còn xoay bình thường thì điều này là không thể.

Lục Nguyên ở bên cạnh thở dốc, trên mặt Nguyên Lăng Thượng Nhân lộ biểu tình kinh ngạc, ngón trỏ tay phải bị cắt xuống, từng giọt máu không ngừng rơi tí tách.

Đừng hiểu lầm, tuyệt đối không phải do Lục Nguyên làm.

Thực lực của Lục Nguyên trong đám thanh niên không tệ, nhưng dưới tay Nguyên Lăng Thượng Nhân thì kém cực kỳ xa, căn bản không khả năng cắt đứt ngón trỏ của gã. Có lẽ điều này rất khó chấp nhận, nhưng sự thật chính là sự thật, chênh lệch là chênh lệch, Lục Nguyên phải chấp nhận điều này. Bây giờ bên cạnh Lục Nguyên có người bán trong suốt, đó là một tóc trắng bay bay, tiên phong đạo cốt, chính là Nguyên Nguyên Thượng Nhân.

Đương nhiên đây không phải là chân thân Nguyên Nguyên Thượng Nhân, nếu không thì sẽ không là bán trong suốt.

Tình hình vừa rồi là trên người Lục Nguyên đột nhiên lóe luồng sáng trắng, nhanh chóng chặt một ngón tay của Nguyên Lăng Thượng Nhân bất ngờ không kịp đề phòng, sau đó Nguyên Nguyên Thượng Nhân bán trong suốt hiện ra.

- Vân phân thân…

Nguyên Lăng kinh ngạc:

- Không ngờ sư huynh đã luyện thành vân phân thân, chúc mừng, lại còn chuyển phân thân lên người hậu bối này.

- Bởi vì ngươi chắc chắn sẽ đặt mục tiêu vào Lục Nguyên, phong cách làm việc của ngơi luôn là vậy.

Vang lên giọng Nguyên Nguyên Thượng Nhân:

- Thế nên đặt một phân thân tại đây cũng là bình thường.

Nguyên Lăng Thượng Nhân cười lạnh nói:

- Không lẽ sư huynh cho rằng vân phân thân như ngơi có thể làm gì được sư đệ ta sao?

- Thêm vào ta có đủ không?

Vang lên tiếng nói, người đàn ông trung niên Tào Thu đội mũ xuất hiện.

Nguyên Lăng nhìn sang, nói:

- Cô Đăng Dạ Vũ Tào Thu, nghe nói Cô Đăng Dạ Vũ Thập Phương Dạ Kiếm của ngươi không tệ lắm, nhưng ngươi cộng vân phân thân của sư huynh ta cũng không thắng được ta đâu.

- Vậy thêm vào ta thì sao?

Một gã đàn ông đầu hói chính giữa cười hì hì xuất hiện.

- Thiên quang địa quang tài tài cũng quang Công Dương Tam Quang.

Nguyên Lăng Thượng Nhân nhíu mày. Tuy Công Dương Tam Quang là đà chủ nhưng thực lực bản thân tuyệt đối là cấp phó đường chủ, thậm chí còn mạnh hơn. Công Dương Tam Quang mê đánh bạc lớn như vậy là một loại ngoài ý muốn, Công Dương Tam Quang, Tào Thu, vân phân thân Nguyên Nguyên Thượng Nhân, ba người cộng lại cơ bản có thể chắn được gã, tất nhiên họ sẽ yếu thế hơn chút. Tuy rằng cái thứ vân phân thân này chỉ là một đám mây tinh luyện thật lâu tập hợp lại, qua một đoạn thời gian sẽ tự động tan biến, đến lúc đó gã một người đối phó hai người Công Dương Tam Quang, Tào Thu tuyệt đối thắng chắc. Nhưng kéo dài thời gian thì đường chủ đệ thập phân đường sẽ tới.

Đường chủ đệ thập phân đường, Tiếu Lý Tàng Đao Lý Cáp Nhi là một nhân vật khó chơi.

Ngũ Tiên Minh vốn là bộ đội chiến đấu mạnh nhất đốiv với dưới đất của ngũ đại tiên môn, là đường chủ mười phân đường, ai cũng khó đối phó.

Bây giờ Nguyên Lăng Thượng Nhân muốn lui.

Chỉ thấy Nguyên Lăng Thượng Nhân động tay, sau lưng gã xuất hiện một một con quái thú to lớn do mây ngưng kết thành. Quái thú kia giống như rồng, như rồng? Chỉ là nhỏ hơn rồng rất nhiều, không lẽ là Vân Long Thập Biến đệ thập biến Vân Long biến? Nếu là Vân Long biến thì không cần đánh nữa, Lục Nguyên lập tức phu nhận suy nghĩ này.

Một khi luyện thành Vân Long Thập Biến đệ thập biến Vân Long biến, có thể nói vô địch Đại Tấn quốc cũng không đủ.

Nguyên Lăng tuy là một trong đầu lĩnh ma đạo, nhưng cách vô địch Đại Tấn quốc còn có đoạn khoảng cách rất dài, gã không khả năng luyện thành Vân Long đệ thập biến Vân Long biến. Vậy thì chắc là Vân Long Thập Biến Bồ Lao biến rồi.

Bồ Lao là một trong chín con của rồng, thân hình nhỏ hơn rồng, tiếng kêu to, một khi luyện thành Bồ Lao biến thì pháp lực toàn thân có thể hóa thành pháp lực phong hệ, chớp mắt biến thành thanh âm to lớn. Trong Vân Long Thập Biến thì Bồ Lao biến lấy thanh âm công kích địch thủ. Lục Nguyên lập tức dùng pháp lực che tai lại.

- Đây là Vân Long Thập Biến Bồ Lao biến!

Nghe nói vậy, Tào Thu và Công Dương Tam Quang cùng dùng pháp lực che tai. Họ tất nhiên có nghe tiếng Vân Long Thập Biến.

Một khi pháp lực che tai thì không nghe thấy thanh âm gì khác, nhưng hiển nhiên có thể cảm giác xung quanh trong tiếng rống vô số đá vụn hóa thành bụi phấn. Công kích sóng ấm lại có thể đem tảng đá to thành phấn, ngay cả con mắt cũng bị sóng âm công kích đau đớn.

Nguyên Lăng Thượng Nhân đã biến mất, khi đi thì thuận tiện mang theo ba trưởng lão tuổi trẻ luyện thể kỳ, trong đó bao gồm Diệp Bình Tây trưởng lão ra tay trước dùng Thác Lạc Thất Sắc. Nguyên Lăng tính tình là nên đứt thì cắt, đợi lát nữa đường chủ đệ thập phân đường Tiếu Lý Tàng Đao Lý Cáp Nhi xuất hiện chỉ sợ muốn tốn còn khó. Bây giờ dứt khoát đi, mang theo ba vị trưởng lão luyện thể kỳ có tiềm lực.

Diệt Hồng Trần

20-03-2013, 11:36 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

108. Chương 198 199: Tỷ Thí Kết Thúc

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Kỳ thực gã muốn mang đi nhiều hơn, nhưng vân phân thân Nguyên Nguyên Thượng Nhân, Cô Đăng Dạ Vũ Tào Thu, Công Dương Tam Quang đích thực không dễ chọc, cộng thêm trong bóng tối có khả năng giấu đường chủ đệ thập phân đường Tiếu Lý Tàng Đao Lý Cáp Nhi. Con người Lý Cáp Nhi có thể được danh Tiếu Lý Tàng Đao là có thể thấy loại người thích tránh chỗ tối đâm người.

Tỷ thí mười phân đà đã kết thúc.

Vào nửa ngày trước.

Xảy ra chuyện Nguyên Lăng Thượng Nhân tập kích thì tất nhiên phải sớm kết thúc tỷ thí mười phân đà. Đương nhiên coi như là kết thúc sớm thì vẫn phải công bố kết quả, nhưng mỗi lần tỷ thí mười phân đà đều phải ba ngày sau mới ra thành tích, vậy nên mọi người đều đang chờ đợi thành tích tỷ thí mười phân đà.

Lục Nguyên nằm trên giường, nhìn trần nhà.

Khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Tuy thành tích tỷ thí mười phân đà lần này hắn chắc chắn không tệ, dù sao có sáu trăm khối ngũ tiên lệnh trong tay, thành tích không thể kém được. Kết quả tỷ thí mười phân đà lần này tạm được nhưng quá trình khiến người rất buồn bực. Nguyên Lăng Thượng Nhân đột nhiên xuất hiện, thực lực cho đến nay hắn rất kiêu ngạo ở trước mặt Nguyên Lăng chỉ ba chiêu đã thua.

Đánh không lại Nguyên Lăng không có gì, chỉ là trong giọng điệu của gã có thể tùy ý khống chế hắn, muốn bắt thì bắt, điều này khiến người rất khó chịu, đâu chỉ là khó chịu, thật tình là bực mình đến cực độ.

Mình muốn làm mây tự do bềnh bồng trên trời lại cứ là không như mong muốn.

Kỳ thực Lục Nguyên chỉ là thanh niên hai mươi tuổi, bị người đánh ngã như vậy tâm tình làm sao vui vẻ cho được? Nhưng muốn báo thù, bây giờ hoàn toàn không có cửa. Thực lực của Nguyên Lăng Thượng Nhân là áp đảo, không có chút khả năng thắng. Không nói đến Nguyên Lăng Thượng Nhân, coi như Tư Mã Trường Bạch kém hươn Nguyên Lăng Thượng Nhân rất nhiều đối với hắn bây giờ tựa như núi cao.

Phải tiếp tục cố gắng, một ngày nào đó mình sẽ đả đảo Tư Mã Trường Bạch, chiến thắng Nguyên Lăng Thượng Nhân!

Lục Nguyên khó được lập chí, kỳ thực hắn sớm lập chí muốn thắng Tư Mã Trường Bạch, giờ thì đứng đầu là phải thắng Nguyên Lăng Thượng Nhân. Hết cách, Lục Nguyên phát hiện trong lòng mình vẫn có chút hiếu thắng.

Lục Nguyên cầm hồ lô rượu uống một hớp.

Cả đời mình chỉ cần kiếm, rượu.

Lúc tâm tình buồn bực cầm rượu uống một hớp thì lập tức tốt rất nhiều. Lục Nguyên thở ra hơi dài, không bằng đi ngồi Kim Đồng Ưng giải buồn đi. Dù sao ngồi trên lưng chim ưng tâm tình sẽ biến rất tốt. Nhìn trời xanh mây trắng, tự do, tâm tình cũng rộng rãi hơn.

Hắn đi ra ngoài đệ thập phân đà mười dặm, rống chói tai với bầu trời:

- Tiểu ưng!

Hắc ưng to lớn từ trên trời đáp xuống. Trong thời gian này không thấy Lục Nguyên, Kim Đồng Ưng có chút thân thiết dựa vào hắn.

Lục Nguyên nghiêng người nhảy lên lưng chim ưng, nói:

- Tiểu ưng, mang ta đi dạo đi.

Kim Đồng Ưng vốn là vật thông linh, lập tức mang Lục Nguyên xông lên trên cao.

Nhiều người vọt hướng mình, mà mình lại không thể lấy Dưỡng Ngô kiếm chĩa vào, coi như là Triệu Càn Khôn thích nịnh bợ xem tình hình thế này chắc cũng sẽ sợ hãi đi? Lúc này Lục Nguyên không dám ở lại, bay lên không trung chạy trốn, ở lại đây không ổn.

Lục Nguyên vốn muốn núp trong phòng người mới một lát, kết quả không ở bao lâu thì có một đống ngời ập đến, ai cũng giới thiệu tên mình, muốn kéo chút quan hệ với Lục Nguyên. Theo họ nghĩ cùng Lục Nguyên người có triển vọng như vậy lôi kéo làm quen là cực kỳ quan trọng, tương lai Lục Nguyên rất có thể là chưởng giáo Hoa Sơn tiên môn.

Lục Nguyên lần thứ hai bị giật nảy mình, kết quả bay lên. Xem ra đệ thập phân đường tạm thời không có chỗ yên tĩnh, dứt khao sơn trang nằm trên lưng chim ưng bên ngoài nghĩ ngơi cho rồi. Lục Nguyên vừa bay vừa nghĩ.

- Luyện thể kỳ!

- Có thể được hạng nhất tất nhiên là luyện thể kỳ, đương nhiên sẽ biết bay.

- Tư thế bay đẹp trai quá.

Từng thanh âm vang lên, giống như cả người Lục Nguyên đều là ưu điểm, khiến nhiều đệ tử chân truyền Bắc phong cười khổ. Vị này nổi tiếng lười biếng, tại sao khuyết điểm lười lớn nhất đó không ai nhắc tới. Đương nhiên kỳ thực chính họ cũng bị chấn động, thực lực Lục Nguyên lại tiến bộ đến nước này.

Hai người Vân Dật, Vân Bình phát hiện mình và lục sư đệ chênh lệch ngày càng xa. Tại ngũ phong đại tái đã khá xa rồi, không ngờ bây giờ càng xa xôi hơn.

Tống Nam Sơn cũng tràn đầy cay đắng. Ngày gã thua Lục Nguyên có nghĩ tới mau sau thắng lại, luôn cố gắng, tập huấn đệ thập phân đường rất là chịu khó, ai mà ngờ Lục Nguyên tiến bộ nhanh hơn. Xem ra muốn đuổi kịp Lục Nguyên rất gina nan.

……..

Nếu nói bây giờ ai mờ mịt nhất thì phải là Tống Kiếm Cửu.

Gã dùng bồi dưỡng tinh anh mười người mới.

Két quả gã bồi dưỡng tinh anh mười người mới lần này chỉ Triệu Càn Khôn biểu hiện tốt nhất, mấy người khác thể hiện bình thường. Còn Lục Nguyên gã chưa từng để ý tới lại lấy hạng nhất tỷ thí, khiến đánh cuộc giữa gã và đối thủ một mất một còn Hiên Viên Trọng bất ngờ thắng.

Không ngờ cứ như vậy thắng, thật là khó hiểu.

Tính tình Tống Kiếm Cửu kiêu ngạo, thích thắng lợi, truy cầu chiến thắng. Bình thường khi thắng thì rất vui, nhưng lần này thắng mờ mịt như vậy khiến gã không biết nên vui hay nên khó chịu nữa.

……..

Ngời trẻ tuổi tóc bạc chắp tay đứng. Người trẻ tuổi mắt rất hẹp dài, áo choàng xanh thoe gió bay phần phật.

Gã đứng trên đỉnh một triền núi thấp bé, nhìn xuống mặt đất.

Dường như thiên hạ nằm trong tay gã.

Bỗng vang lên một giọng khàn khàn:

- Nguyên Lăng, nghe nói lần này ngơi rất chật vật? Đối mặt Công Dương Tam Quang, Tào Thu, vân phân thân của Nguyên Nguyên Thượng Nhân sư huynh ngươi liền tạm thời rút lui, thật không giống phong cách của ngươi.

Một lão già lùn xấu xí bước ra từ bóng tối.

Sau lưng áo lão già lùn xấu xí có một chữ 'sửu', rất giống với một phản đồ trong truyền thuyết. Tại Côn Luân tiên môn từng ra một nhân vật kinh tài tuyệt diễm, chỉ không biết tại sao phản bội Côn Luân tiên môn, còn mang đi vô thượng bí tịch 'Thái Ất bí tịch' của Côn Luân tiên môn.

Côn Luân tiên môn lịch sử lâu nhất, thậm chí có truyền thuyết kế thừa đạo Nho chính thống của một ít thần tiên. Thái Ất bí tịch là tiên môn này lưu truyền xuống vô thượng bí tịch chế tạo pháp bảo, một trong ba bí tịch quan trọng nhất tại Côn Luân tiên môn, kết quả bị người này lấy đi.

Tên thật của người này không thể điều tra, chỉ biết sau này mọi người đều gọi lão là Thiên Sửu Lão Già, cũng là một đầu lĩnh ma đạo.

Người này mang đi Thái Ất bí tịch, Côn Luân tiên môn nhân phái ra rất nhiều trường sinh kỳ truy sát lão, kết quả đều bị lão giết người này. Tiếng ác của người này không kém gì Nguyên Lăng.

Nguyên Lăng tiêu sái cười, cười thì gã rất tà mị tuấn tú.

Gã nói:

- Tào Thu, Diệp Viên đều là tu tiên giả trường sinh kỳ, vân phân thân Nguyên Nguyên Thượng Nhân sư huynh ta còn có vài phần lợi hại, ta lùi một, hai bước cũng là bình thường.

- Lại nói…

Nguyên Lăng nói đến đây thì thở dài một tiếng:

- Hiện nay Tuyệt Thế Yến Thương Thiên còn đó, nếu là vị sư bá đó của ta thì một đầu lĩnh ma đạo dám nổi trội sẽ chờ bị Yến sư bá của ta truy sát đi. Đại Tấn quốc không một ai có thể tiếp được tam xích thanh phong của Yến Thương Thiên, đây là thường thức.

- Ta biểu hiện quá mạnh sẽ chịu đón gió lớn, có khi tỏ ra yếu thế không phải việc xấu.

Thiên Sửu Lão Già cười to nói:

- Dù sao ngươi đã tìm được ba tên tiềm lực không sai, đúng không?

- Đúng vậy, tìm được ba cái, đáng tiếc hiện tại ta muốn được đến nhất là Lục Nguyên.

Nguyên Lăng lầm bầm, đôi mắt hẹp dài nheo lại như rắn độc.

Lục Nguyên phát hiện chính mình, nên nói thế nào nhỉ, nếu có vài người ngẩng đầu nhìn mình thì còn có chút đắc ý, dù sao người trẻ tuổi có ai làm được hoàn toàn chính chắn? Sẽ ngẫu nhiên có chút đắc ý.

Mà nếu thật nhiều người ngẩng đầu nhìn mình, rất nhiều ánh mắt nóng bỏng thì sẽ chịu không nổi. Mới vừa rồi khi lĩnh thưởng hạng nhất tỷ thí, dưới đài hơn một ngàn người nhìn hắn, sợ muốn chết, gia chịu không nổi kinh sợ như vậy. Thế nên hắn lĩnh thưởng xong liền bay đi ngay.

Không sai, là bay. Hắn không vội kêu gọi tiểu ưng, khó được bay đến nơi cực cao thấy một đóa mây trắng nhàn nhạt, bay lên đầu mây trắng, ngồi xuống.

Thưởng lần này tổng cộng bốn món.

Hai vân thú trung hình, một pháp khí không gian cỡ trung, Thiên Tịnh Thủy, Xích Viêm Hỏa.

Đương nhiên ba thứ khác đều cất trong pháp khí không gian cỡ trung, tiểu tu di túi.

Tu di, núi cực lớn, tương truyền núi cao tám vạn bốn ngàn dặm.

Tiểu tu di túi, đặt tên này rất là đại khí, khi thần thức Lục Nguyên xâm nhập tiểu tu di túi thì phát hiện pháp bảo không gian này quả nhiên vô cùng lớn, cỡ hai gian nhà gỗ. Lúc trước tu la túi so với tiểu tu di túi thì nhỏ rất nhiều lần, căn bản không cùng cấp bậc.

Pháp khí không gian giá rất mắc, tu la túi càng to thì càng quý giá.

Tựa như tiểu tu di túi, không gian bên trong lớn cỡ hai gian nhà gỗ, diện tích khá là khổng lồ, chỉ trường sinh kỳ mới có được pháp khí không gian lớn như vậy.

Lục Nguyên rất vui sướng, xem xét phần thưởng khác.

Bên trong có một khối Phong Linh bài. Phong Linh bài là vật phổ thông trong tu tiên giới, không tính quý giá. Từ tiểu tu di túi lấy ra Phong Linh bài, xâm nhập thần thức vào, chỉ thấy bên trong Phong Linh bài có hai hồ ly. Không sai, là hai con hồ ly lông trắng xinh đẹp.

Vân Hồ!

Còn là hai con!

Không sai, trước kia hắn nhân dịp ngũ phong đại tái được một con Vân Hổ, vân thú cỡ lớn. Nhưng được vân thú cỡ lớn là chỉ ngộ chứ không cưỡng cầu được. Được hai Vân Hồ tuyết trắng thật không tệ.

Trong hai tiểu tu di túi còn có hai cái cốc, mặt trên cốc dùng chữ cổ triện viết 'Thiên Tịnh', cái khác viết 'Xích Viêm'. Không biết từ khi nào thì tu tiên giới phổ biến tập tục, ở rất nhiều chỗ thích dùng cổ chữ triện viết văn. Lục Nguyên rất hạn thói quen này, buộc hắn phải học thêm một môn cổ chữ triện, lãng phí nhiều thời gian ngủ của hắn.

Xích Viêm Hỏa được gọi là ngọn lửa không bao giờ tắt.

Loại lửa này khi rèn luyện phi kiếm, linh kiếm và pháp bảo khác thì khá hữu dụng. Cho dù Lục Nguyên đơn thuần kiếm tu không luyện chế pháp bảo, nhưng sau này luyện phi kiếm hoặc linh kiếm thì sẽ có tác dụng rất lớn. Lục Nguyên mở cốc ra nhìn, thấy bên trong có một chuỗi lửa ma trơi, lửa ma trơi yên tĩnh bốc cháy. Xích Viêm Hỏa khá là quý giá, trừ phi bên trong có hỏa tinh trong lúc rèn thì dùng hết, nếu không cơ bản không bao giờ tắt.

Trong một cốc khác tất nhiên là Thiên Tịnh Thủy. Lục Nguyên mở ra cốc nhìn, chỉ thấy bên trong nước trong vắt vô ngần. Nước trong suốt, trong đến có thể nhìn thấu tâm người. Nước không nhiều, chỉ một cốc to, nhưng một cốc to này cực kỳ quý. Hắn lấy từ trong tiểu tu di túi ra cốc chứa Thiên Tịnh Thủy.

Cốc này bóng loáng không biết dùng vật gì chế thành, có thể chứa Thiên Tịnh Thủy, Xích Viêm Hỏa, chỉ sợ cũng là bảo bối.

Kỳ thực Hoa Sơn tiên môn có giới thiệu một ít bảo bối thường thấy, nhưng Lục Nguyên lúc học tập thường hay ngủ gật, nên có vài cái không học biết là thường, rất bình thường.

Lục Nguyên lật trong tu la túi lấy ra khối Phong Linh bài phong Huyết Vân Linh Thú. Trong khối Phong Linh bài này có tổng cộng bốn Huyết Vân Lang, năm Huyết Vân Linh Cẩu. Kỳ thực trung hình linh thú không dễ tìm, khi ấy Huyết Kiếm Môn Đạo Nhân có bốn con Huyết Vân Linh Thú là bởi vì gã dùng linh thú huyết tế thuật, cái thuật lấy người luyện huyết, bình thường luyện thể kỳ chỉ có luyện thể kỳ thất tầng, bát tầng mới có bốn trung hình linh thú. Tu tiên giả luyện thể kỳ nhị tầng, tam tầng không có gia sản nhiều như vậy.

Lục Nguyên gọi ra bốn con Huyết Vân Linh Lang, năm con Huyết Vân Linh Cẩu.

Năm con linh thú màu chảy đầm đìa bao vây Lục Nguyên vào giữa, mỗi con lộ ra vô cùng hung tợn. Nghe nói đại hình linh thú trở lên sẽ công kích chủ nhân, thứ có được thần hồn không phải dễ dàng hàng phục.

Tay Lục Nguyên động, Dưỡng Ngô kiếm chọc một giọt Thiên Tịnh Thủy đến trước mặt Huyết Vân Linh Cẩu. Huyết Vân Linh Cẩu hét thảm, màu đỏ trên người dần nhạt đi, nhưng hiển nhiên một giọt Thiên Tịnh Thủy không có tác dụng. Lục Nguyên tay nhẹ rung, lại đưa bốn giọt Thiên Tịnh Thủy tới trước mặt Huyết Vân Linh Cẩu. Huyết Vân Linh Cẩu rốt cuộc triệt để chuyển hóa, màu đỏ toàn thân không ngừng giảm đi, nó liên tục hét thảm, qua chốc lát mới hoàn toàn hóa thành con chó trắng to lớn.

Nếu vừa rồi Huyết Vân Linh Cẩu dữ tợn hung tàn, bây giờ Vân Cẩu trắng tinh rất đáng yêu, bộ dạng mờ mịt, nhìn mà động lòng. Tốt lắm, vân thú loại nhỏ cơ bản cần năm giọt Thiên Tịnh Thủy, đương nhiên đây không phải cố định. Không phải nói vân thú loại nhỏ có cùng cấp bậc, tựa Vân Cẩu có thể cung cấp vân hệ nguyên khí vượt xa Vân Thố, cơ bản nhìn hình thể và cấp bậc. Ví dụ hình thể Vân Cẩu không lớn hơn Vân Hồ bao nhiêu, nhưng bị xếp vào vân thú loại nhỏ, lượng phun ra nuốt vào vân khí kém xa Vân Hồ.

Dưỡng Ngô kiếm chọc mười giọt Thiên Tịnh Thủy rơi vào Huyết Vân Linh Lang. Huyết Vân Linh Lang không ngừng kêu gào, thân thể đỏ rực có một phần biến trắng. Vẫn chưa đủ? Cổ tay Lục Nguyên nhẹ chuyển, trường kiếm lại chọc năm giọt Thiên Tịnh Thủy, mười lăm giọt Thiên Tịnh Thủy vung ra rốt cuộc

chuyển hóa Huyết Vân Linh Lang thành bạch Vân Lang. Huyết Vân Linh Lang rất là hung tàn, con sói này trông như con chó to lớn, xem khá là dịu ngoan.

Lục Nguyên khẳng định, một con Huyết Vân Linh Lang cần mười lăm giọt Thiên Tịnh Thủy, một con Huyết Vân Linh Cẩu cần năm giọt Thiên Tịnh Thủy. Tức nói bây giờ cần tám mươi lăm giọt Thiên Tịnh Thủy. Cốc Thiên Tịnh Thủy của hắn coi như có thể tịnh hóa chín vân thú, có thể giữ lại phần lớn để lần sau dùng nữa.

Nếu lần sau lại đụng tới Huyết Kiếm Môn Đạo Nhân thì mình sẽ phát tài nữa rồi.

Ai kêu Bắc phong và Huyết Kiếm Môn đều là vân hệ tâm pháp làm chi. Một là chính đạo, một là ma đạo, Lục Nguyên phát hiện mình ngày càng thích chính đạo. 'Đụng tới ma đạo, rút kiếm liền giết', quy định thật tốt, đặc biệ tsau khi giết chết có thu hoạch thưởng cho thì càng tuyệt.

Đúng rồi, bây giờ phải thống kê mình tổng cộng có bao nhiêu vân thú.

Đem vân thú trong nhiều Phong Linh bài bỏ vào trong một Phong Linh bài.

Lục Nguyên thống kê vân thú của mình.

Đầu tiên là vân thú cỡ lớn, tổng cộng có một con, là Vân Hồ thắng được từ ngũ phong đại tái. Vân Hổ đén bây giờ vẫn uy phong như vậy, ở trong Phong Linh bài gầm một tiếng, vân thú xung quanh không con nào dám tới gần. Đúng là hổ uy, hổ phong còn đó.

Tiếp theo là vân thú cỡ trung. Lần tỷ thí mười phân đà này thu hoạch hai Vân Hồ, từ Huyết Kiếm Môn Đạo Nhân thu hoạch bốn con Vân Lang.

Còn vân thú loại nhỏ thì có năm con Vân Cẩu, năm con Vân Miêu, năm con Vân Thố, đầy đủ hết.

Đây chính là số lượng linh thú vân hệ của hắn, có hai mươi hai con. Bây giờ hai mươi hai con vân thú đều xếp vào một Phong Linh bài, thần thức xâm nhập trong Phong Linh bài này, hai mươi hai con vân thú cơ bản không có vấn đề.

Lục Nguyên ném linh thạch qua. Vân Hổ nuốt vào nhưng vẫn vô cùng kiêu ngạo. Vân Hồ cực kỳ xinh đẹp lóe người. Vân Lang thoạt trông như con chó to, bộ dạng Vân Cẩu vốn là khờ. Vân Miêu meo meo kêu, lười biếng duỗi lưng. Vân Thố thì dựa vào dưới chân Lục Nguyên.

Các loại linh thú vân hệ thật thú vị.

Kỳ thực trên đại linh vân thú còn có cự hình linh thú, dị thú linh thú, truyền thuyết linh thú, thần thoại linh thú, thượng cổ linh thú. Nếu mình có mấy vân thú mặt sau thì tốt rồi, cấp bậc linh thú cao đều sẽ tự động tấn công người. Theo ghi chép lịch sử Đại Tấn quốc, vài vạn năm trước từng xuất hiện linh thú cấp truyền thuyết. Đó là một linh thú cấp truyền thuyết hỏa diễm, nhẹ nhàng tấn công đã hủy một thành trấn. Cho nên coi như là hắn đụng phải linh thú cấp dị thú, sợ rằng kết quả cuối cùng sẽ là bị giết chết. Linh thú không phải lúc nào cũng dịu ngoan, linh thú hậu kỳ cường đại mạnh mẽ.

Hắn lập tức cảm nhận nguyên khí vân hệ liên miên không ngừng rót vào người, khiến tốc độ tăng pháp lực hơn gấp hai lần.

Diệt Hồng Trần

21-03-2013, 09:28 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

111. Chương 204: Siêu Thoát Kiếm Ý.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Kỳ thực tốc độ tu hành vốn có của Lục Nguyên đã khá nhanh, vân thú vốn là nhiều, lần này thu hoạch hai Vân Hồ, bốn con Vân Lang, năm con Vân Cẩu, tốc độ tu hành pháp lực còn nhanh hơn rất là nhiều, khiến hắn cảm giác pháp lực không ngừng dâng lên.

Đúng rồi, hắn còn một khối Phong Linh bài, bên trong có một sa hệ tiểu hình linh thú, sau này có thể bán đổi lấy linh thú vân hệ. Lục Nguyên đem một loạt Tu La cốt đao, xích sa phi kiếm ném hết vào trong tiểu tu di túi, còn tu la túi thì chuyên môn bỏ rượu đi. Tiểu tu di túi thì bỏ vào vật dụng, pháp bảo, phi kiếm, linh thạch.

Luôn rầu về pháp khí không gian rốt cuộc xong.

Còn hiện tại làm gì? Tất nhiên là lấy một bình rượu ra khỏi tu la túi, vỗ giấy dán uống rồi. Nằm trên mây trắng uống rượu, so với uống trong tửu lưu cảm giác khác nhau.

Kỳ thực bây giờ bên dưới đệ thập phân đường cử hành đủ các loại hoạt động, hoạt động chúc mừng thì khỏi cần nói, chu yếu nhất là tuyển nhận người mới tiến vào dường khác. Ngũ Tiên Minh làm nhiều vậy là vì huấn luyện người mới, nhưng ít nhất bây giờ Lục Nguyên còn chưa định tiến vào phân đường khác của Ngũ Tiên Minh, hắn định quay về Bắc phong.

Tuổi thọ của sư phụ ngày càng ngắn. Việc đi phân đường Ngũ Tiên Minh khác chỉ có thể chờ mặt sau.

Hiện tại Ngũ Tiên Minh đệ thập phân đường khá là náo nhiệt.

Mấy phân đường khác của Ngũ Tiên Minh đều tiến đến tuyển người, xếp hạng hàng đầu tất nhiên sẽ được các phân đường mời mọc. Trong khi Ngũ Tiên Minh tuyển người thì các loại tin tức lan truyền, mọi người không ngừng đi phía xa đưa tin. Nếu nói tỷ thí ngũ phong đại tái là một tiên môn nổi danh, như vậy tỷ thí mười phân đà chính là nổi danh cả Đại Tấn.

Ví dụ Trương Thanh Thư thực lực vững vàng, có phong cách Võ Đang tiên môn, không nổi bật, không bắt mắt nhưng cũng không quá bình thường.

Ngẫu nhiên cũng sẽ giới thiệu một ít đệ tử chân truyền mới khá giỏi, hoặc là trưởng lão trẻ tuổi có thực lực bắt mắt như Võ Trầm Đông đều được đưa vào tin tức.

Tuy nhiên, trong mớ tin này xếp vào hàng nhất, dễ thấy nhất chỉ có một cái.

Hoa Sơn tiên môn, Lục Nguyên, thực lực càng mạnh hơn truyền thuyết.

Thêm nữa mười hàng đầu cơ bản do trưởng lão tuổi trẻ giữ thứ hạng, hắn lấy được hạng nhất, kết quả cuối cùng là được sáu trăm khối ngũ tiên lệnh, vượt xa xếp hạng hai trăm chín mơi tám khối ngũ tiên lệnh. Thành quả này chỉ chứng minh một việc, thực lực của Lục Nguyên mạnh hơn xa đệ tử chân truyền khác, bao gồm đệ tử chân truyền như Tống Nam Sơn, Triệu Càn Khôn, Trương Thanh Thư.

Lục Nguyên, tuổi hai mươi.

Tống Nam Sơn, Triệu Càn Khôn, Trương Thanh Thư đều là hơn bốn mươi tuổi.

Lục Nguyên chỉ là theo cửu đại kiếm tiên như Lý Nguyên Bạch.

Tống Nam Sơn theo cùng là chủ Tây phong Hoa Sơn tiên môn Tử Hà Thượng Nhân. Triệu Càn Khôn, Trương Thanh Thư đi theo người dù về thực lực, địa vị đều không dưới Tử Hà Thượng Nhân.

Có thể nói là từ tuổi tác hay theo sư phụ thì Tống Nam Sơn, Triệu Càn Khôn, Trương Thanh Thư đều hơn xa Lục Nguyên, kết quả bây giờ thực lực của hắn hơn đám người đó.

Nhận được tình báo rất nhiều người khó tin. Ví dụ như tình báo bên Côn Lôn sơn nhận tin xong đều biến sắc mặt, nói:

- Thật khó tin, khó tin.

Thanh Thành tiên môn, một trung niên đạo nhân mặt mày tuấn tú, lưng đeo vỏ kiếm phồn sức, nhìn tình báo.

- Tiểu tử làm bậy tại Đông Đạo phủ không ngờ trưởng thành như vậy.

Kiếm tiên khuôn mặt tuấn tú này tại tu tiên giới có danh tiếng rất lớn, Thanh Âm Kiếm Tiên Tôn Thanh Nghi.

Võ Đang tiên môn, một trong Võ Đang Thất Tử Mạc Kỳ, đó là một người đàn ông trung niên mặt đầy râu ria thích uống rượu, thoạt trông rất là lôi thôi. Tất nhiên nếu là người hiểu nội tình Võ Đang Thất Tử sẽ biết, tửu quỷ lôi thôi nay tuy không phải chưởng giáo Võ Đang nhưng rất có khả năng là mạnh nhất trong Võ Đang Thất Tử.

- Lục Nguyên, một tửu quỷ tuổi trẻ có tiềm lực. Không tệ, so với thằng nhóc Trương Thanh Thư thú vị hơn. Thực lực Trương Thanh Thư không bằng Lục Nguyên chắc chắn là bởi vì hắn không thích uống rượu.

Câu này thốt ra khiến một người đàn ông trung niên tuấn tú mỹ tu bên cạnh gã cười phá lên.

Người đàn ông trung niên tuấn diện mỹ tu chính là Ân Chính trong Võ Đang Thất Tử.

Ân Chính cười cười nói:

- Mạc sư đệ, ngươi nói bậy bạ. Tiểu tử Thanh Thư luôn trầm ổn, tuy bây giờ hắn không bằng Lục Nguyên Hoa Sơn nhưng chỉ cần hắn vững vàng trưởng thành như vậy, sau này tiếp chưởng Võ Đang tiên môn không phải chuyện khó. Còn về Lục Nguyên, mới rồi trong tin truyền đến có bình luận của Thanh Thư.

- Thanh Thư nói lúc đấu với Lục Nguyên, hắn sử dụng ba kiếm trận. Lưỡng Nghi kiếm trận, Tam Tài kiếm trận, Tứ Tượng kiếm trận, chín người cùng ra tay, kết quả bị Lục Nguyên phá.

- Cái gì!?

Mạc Kỳ nhảy cẫng, con mắt trợn to, la hét:

- Ngươi có lầm không? Ba kiếm trận liên hợp một chỗ bị tiểu bối hơn hai mươi tuổi phá, tuy chín người không có một hiểu ra kiếm ý, căn bản không thể phát huy một phần uy lực ba kiếm trận, nhưng không phải một tiểu bối có thể phá được.

Ân Chính gật đầu nói:

- Đúng vậy, cho nên mới thấy lạ. Thanh Thư nói lúc hắn giao đấu với Lục Nguyên thì cảm giác dường như đang đấu với gió, với mây.

Mạc Kỳ nghi hoặc nói:

- Ngươi là nói Lục tiểu tử đã luyện thành Bắc phong lao tử Phong Vân Một Trăm Lẻ Tám Kiếm hai siêu thoát kiếm ý phong kiếm ý, vân kiếm ý? Điều này không thể nào. Siêu thoát kiếm ý, quá khoa trương đi. Còn trẻ như vậy không khả năng luyện thành siêu thoát kiếm ý. Hoa Sơn vừa mới ra một Yến Thương Thiên, mọi người đều đang chờ Yến Thương Thiên phi thăng, chứ bị đè đầu hoài không tốt. Đừng nói bây giờ lại đến một Lục tiểu tử, Võ Đang chúng ta tiếp tục bị đè ép.

Ân Chính lắc đầu nói:

- Ta cũng cho rằng không khả năng. Lục tiểu tử không thể nào luyện thành siêu thoát kiếm ý, chắc là một loại pháp bảo tạo thành hiệu quá như vậy chứ không phải siêu thoát kiếm ý đâu.

Hai vị này đều có kiến thức rất cao, nhưng chưa chính mắt thấy thì tuyệt đối không thừa nhận Lục Nguyên luyện thành siêu thoát kiếm ý.

Siêu thoát kiếm ý so với kiếm ý khó khăn rất nhiều.

Vậy nên bây giờ tình trạng rất thú vị, người đấu với Lục Nguyên, bởi vì siêu thoát kiếm ý quá cao cấp nên họ không biết. Còn chưa giao đấu thì hoàn toàn không tin Lục Nguyên luyện thành siêu thoát kiếm ý.

Mặc kệ nói thế nào, lần này Lục Nguyên tại tỷ thí mười phân đà có thể nói là một phen nổi danh Đại Tấn đều biết.

Cũng tới lúc nên quay về Hoa Sơn. Hắn từ biệt đà chủ đệ thập phân đà Tống Kiếm Cửu. Đúng rồi, còn nhận được một tấm lệnh bài, mặt trên khắc chữ nhất và một ít hoa văn phức tạp. Theo tống đà chủ nói thì là duy nhất lệnh của Ngũ Tiên Minh, đại biểu hắn lấy được hạng nhất tại tỷ thí mười phân đà.

Các đợt hạng nhất tỷ thí mười phân đà đều có lệnh bài này. Có lệnh bài này thì có thể trực tiếp đi chín phân đường khác, dù là phân đường nào đều tùy lựa chọn mà không phải chờ phân đường chọn ngươi, đây chính là đặc quyền đứng nhất tỷ thí mười phân đà. Hơn nữa đi những phân đường này chắc chắn sẽ được chiếu cố rất nhiều.

Đương nhiên trước khi trở về cần phải đi một nơi.

21-03-2013, 06:09 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

112. Chương 205-206: Từ Biệt Kim Đồng Ưng

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Lục Nguyên rời đệ thập phân đường một khoảng cách, đứng trong cát vàng quát khẽ:

- Tiểu ưng!

Tiếng kêu thẳng đến tầng trời. Lát sau, hắc ưng to lớn từ trên trời sà xuống, vuốt ưng mạnh mẽ bấu mặt đất, Kim Đồng Ưng đã đáp xuống.

Lục Nguyên nhẹ vuốt lông chim của Kim Đồng Ưng, nói:

- Tiểu ưng, ta lập tức quay về Hoa Sơn, đó là một nơi rất xa xôi, ngươi muốn đi cùng ta không? Nếu đồng ý thì đi chung với ta đi, nếu không muốn thì thôi.

Nghe Lục Nguyên nói, Kim Đồng Ưng im lặng một lát, nhẹ lúc lắc đầu ưng to lớn.

Lục Nguyên sớm biết sẽ là kết quả này.

Ưng, là sinh linh kiêu ngạo, tự do.

Nếu thuần phục ưng thì không khiến ưng có sự tự do của nó nữa.

Khi lần đầu ngồi trên lưng chim ưng Lục Nguyên đã nói rồi, bản thân không muốn chớ cưỡng ép người.

Hắn muốn như mây, không bị trói buộc.

Chim ưng cũng như thế.

Hắn đem ưng thành tọa kỵ, để ưng cùng mình đi Hoa Sơn, khi đó mất đi đồng bằng này, mất đi bầu trời này, mất đi mảnh đất này, Kim Đồng Ưng có còn là Kim Đồng Ưng nữa không? Bây giờ thấy Kim Đồng Ưng lắc đầu, Lục Nguyên cười cười, thật ra hắn đã sớm biết sẽ là kết quả này.

Đương nhiên ưng tự nhiên và vân ưng khác nhau. Vân ưng trời sinh tại một vùng, không giống ưng thiên nhiên bay khắp nơi. Vân ưng linh trí không cao bằng ưng bình thường, số mệnh là bị phong vào Phong Linh bài, không giống với sinh vật thiên nhiên có thiên tính.

Nếu vậy thì, tạm biệt.

- Tạm biệt, tiểu ưng.

Lục Nguyên lời nói nhàn nhạt không bao nhiêu lưu luyến, tính tình hắn chính là tiêu sái. Kim Đồng Ưng gật đầu, dù hơi lưu luyến thanh y thiếu niên ở chung với nó rất tốt, nhưng nó muốn vẫn là vùng trời mênh mông này.

Cá không thể rời khỏi nước, ưng không thể rời khỏi bầu trời.

Lục Nguyên từ trong tiểu tu di túi móc ra ba mươi linh thạch, nói:

- Tiểu ưng, hy vọng sau này có ngày chúng ta gặp lại. Mấy linh thạch xem như quà từ biệt.

Nhẹ vuốt lôm chim Kim Đồng Ưng, Lục Nguyên vẫy tay, đầu không quay lại dứt khoát đi, rất là tự tại.

Có lẽ tương lai sẽ còn gặp lại.

Nhưng tương lai quá xa xôi, không cần nghĩ về nó nhiều.

Ba người Lục Nguyên, Diệp Phương, Diệp Viên cùng đi hướng Hoa Sơn. Hai người họ cũng về Hoa Sơn, chín tháng đã huấn luyện họ quá mức. Ngoài ra còn có Mạnh Bạch đồng hành. Mạnh Bạch khá hợp với hai người Diệp Phương, Diệp Viên, trên đường nói cười không ngừng.

Lục Nguyên ngẫu nhiên chen vào mấy câu, cứ thế dần đi ra, có khi ngẩng đầu, dường như trên mây mơ hồ thấy một con hắc ưng.

Cười cười, tiếp tục tiến lên.

Rốt cuộc dần ra khỏi sa mạc vô cùng khô hạn, đại mạc cuồn cuộn, ra khỏi Bách Khoáng tỉnh trở lại tỉnh khác. Chỉ thấy mưa xuân lất phất, nhược liễu phù phong, tiểu kiều lưu thủy, nổi lên vài phần cảm thán. Sinh hoạt chính tháng cứ thế qua đi, hiện tại rốt cuộc quay về Hoa Sơn.

Lục Nguyên đề nghị:

- Ta cảm thấy chúng ta nên ăn uống một bữa, ở trong sa mạc chín tháng miệng lạt như nước lã.

Diệp Phương là người thứ nhất gật đầu:

- Đồng ý.

Diệp Viên gật đầu tiếp theo:

- Đúng vậy.

Mạnh Bạch hớn hở nói:

- Xem ra các người cũng không thích khổ tu, đồng ý phải có ăn ngon uống đã, quá đúng!

Lần đầu tiên gã phát hiện người cùng chung chí hướng, một số sư huynh đệ của gã cứng nhắc chút. Bốn thanh niên cười xông vào tửu lâu thứ nhất đập vào mắt.

Trong tửu lâu tràn ngập vui cười, mọi người kể một ít chuyện thú vị. Mạnh Bạch, Diệp Phương, Diệp Viên mới quen biết, đề tài có thể nói không nhiều, kết quả chủ đề quay quanh quá trình huấn luyện tại đệ thập phân đà. Đương nhiên Mạnh Bạch không ít giảng chuyện đáng xấu hổ trước kia của Lục Nguyên, khiến Diệp Phương, Diệp Viên nghe cười nhạo hắn.

Lục Nguyên không phải người tốt lành gì, lập tức kể xấu chuyện Mạnh Bạch năm đó.

Đây, chính là thanh xuân!

Hoa Sơn chín là đệ nhất hiểm núi của đại Tấn đế quốc.

Hiểm trở dốc đứng những từ này là để hình dung về Hoa Sơn.

Ở sa mạc quay đầu nhìn Hoa Sơn tràn đầy sương mù trong lòng không khỏi cảm khái.

Núi thật đúng là có chỗ tốt của núi.

Đứng ở dưới chân núi không khỏi có một cảm giác tình cảm hào hùng.

Ngọn núi hiểm trở như thế cao ngạo đứng vững.

Về phần bắc Phong, còn chưa kịp quay trở lại Trường Xuân Cư, Lục Nguyên đã lập tức được Nguyên Nguyên thượng nhân gọi vào Bình Hòa trai, Nguyên Nguyên thượng nhân đã sớm nhận được tin báo Nguyên Lăng xuất hiện, cho nên gọi Lục Nguyên đến để biết rõ sự tình.

Sau khi nghe Lục Nguyên nói rõ ràng chuyện Nguyên Lăng Nguyên Nguyên thượng nhân chắp tay, thong thả bước đi, tựa hồ đang trầm tư.

Hắn cùng với Nguyên Lăng đấu pháp đã giằng co mấy trăm năm, mọi người có thắng có bại.

Nguyên Nguyên thượng nhân dĩ nhiên biết rõ Nguyên Lăng khó đối phó, cho nên nửa ngày sau cười cười nói:

- Đúng rồi, ngươi vừa mới về, đoán chừng cũng muốn gặp sư phụ của ngươi ngươi đi thăm sư phụ của ngươi đi.

- Vâng.

Lục Nguyên liền gật đầu.

Từ Bình Hòa trai đi ra, thẳng tới Trường Xuân Cư gặp sư phụ. Lục Nguyên không phải là người dễ dàng buồn bã, nhưng hiện tại thấy sư phụ của mình ngày càng thêm già đi thì trong lòng không khỏi chán nản, Lý Nguyên Bạch nhịn không được mà cười lên:

- Lục Nguyên người có sinh có tử, tu tiên giả cũng không phải là ngoại lệ, chỉ là tính mạng kéo dài hơn so với người bình thường mà thôi, đúng rồi ta còn chưa đi tới Bách Quáng tỉnh, ngươi đem tình hình ở Bách Quáng tỉnh kể lại cho ta nghe.

Lục Nguyên lập tức đem chuyện ở Bách Quáng tỉnh kể lại.

Lý Nguyên Bạch liền hăng hái lắng nghe.

Cứ như vậy nói gần nửa canh giờ mới đem chuyện của Bách Quáng tỉnh nói xong.

Mà đến khi Lục Nguyên nói cho Lý Nguyên Bạch biết được pháp lực của mình hiện tại đã tới Luyện Thể kỳ tầng thứ ba, Lý Nguyên Bạch nhịn không được mà cười lên:

- Vốn vi sư một mực lo lắng không biết phải làm sao nhưng tình hình bắc Phong không có cách nào, tuy nhiên sau chuyện Bắc Phong đó ngươi hiển lộ thực lực vi sư từng muốn kết thân với Độc Cô sư muội cho ngươi cùng với Tam sư tử Lăng Ngọc Châu thành thân, Độc Cô sư muội gần đây cương nganh, nếu như vi sư đi rồi ngươi cùng với tam sư tỷ thành thân, nghĩ tới Độc Cô Sư muội cũng có thể bảo vệ được ngươi, Tư Mã Trường Bạch cũng không dám xằng bậy, nhưng hiện tại xem ra không cần phải rồi.

- Thực lực của ngươi như vậy, Nguyên Nguyên sư huynh cũng có ý định bảo vệ ngươi, hơn nữa ngươi cũng cơ linh, Tư Mã Trường Bạch khó có thể động tay chân.

Lục Nguyên hiện tại trợn mắt há hốc mồm mà nhìn sư phụ.

Hóa ra sư phụ muốn mình thàn thân với tam sư tỷ.

Chuyện này…

Không biết phải nói sao cho phải.

Xem dáng vẻ của Lục Nguyên như vậy Lý Nguyên Bạch liền trêu ghẹo:

- Thế nào có phải có phần thất vọng không, nếu không ta lại liên hệ với Độc Cô sư muội cho ngươi nhanh chóng thành thân với Tam sư tỷ, dù sao lúc trước nói chuyện Độc Cô sư muội có phần đồng ý.

Lục Nguyên lúc này đang nghĩ tới hình dáng của tam sư tỷ.

Tam sư tỷ Lăng Ngọc Châu thân hình xinh đẹp, cả người đầy sức sống, trong đệ tử đời thứ mười có thể đánh bại nàng cũng chỉ có Vân Dật Vân Bình, tứ sư huynh Phương Đạm, ngũ sư huynh Tư Mã Bác.

Tam sư tỷ này có có thể dùng ba từ, mạnh mẽ cố gắng xinh đẹp để hình dung.

Tuy nhiên nghe sư phụ trêu ghẹo Lục Nguyên lại lắc đầu:

- Được rồi, tạm thời con đối với nàng ta còn chưa có suy nghĩ đó…

Lý Nguyên Bạch cười cười nếu như Lục Nguyên đồng ý hắn đúng là sẽ đi nói chuyện.

Lăng Ngọc Châu với Lý Nguyên Bạch dù sao cũng tương xứng.

Nói như vậy là tu tiên giả ở Đại Tấn đế quốc thành thân cũng phải luận bối phận, nếu như đệ tử đời thứ mười với đời thứ chín thành thân chính là làm loạn bối phận, bị rất nhiều người chế nhạo, đương nhiên vẫn có những tình huống bất ngờ không hợp thế tục tuy nhiên đa phần bọn họ đều tuân theo quy định ngầm này.

Thực lực cùng thế hệ hiện tại không ai có thể hơn được Lục Nguyên, có lẽ bên yêu ma thì có, hoặc là Đại Tần hoặc Đại Nguyên quốc thì có nhưng yêu mà là địch thủ, đại Tần hay Đại Nguyên là địch quốc.

Tổng kết lại, hiện tại muốn tìm ra người thứ hai có thực lực như Lục Nguyên là không có khả năng.

Lý Nguyên Bạch suy nghĩ như vậy, tuy Nguyên Nguyên thượng nhân sẽ che chở cho đệ tử của mình nhưng nếu như có thêm Độc Cô sư muội thì tương lai của nó nhất định càng thêm an toàn.

Thứ hai đệ tử của mình lười nhác, mà mình còn để lại một phần sản nghiệp, với sự lười nhác của nó, muốn phát triển sự nghiệp này không phải là điều dễ dàng, mà tiểu cô nương Lăng Ngọc Châu ở phương diện này có thể giúp đỡ.

Thành thân không phải chỉ xét đến tình yêu mà còn phải xét đến các mặt khác.

Theo các mặt khác mà nói, Lăng Ngọc Châu hoàn toàn tương xứng.

Lý Nguyên Bạch cũng biết tiểu cô nương Lăng Ngọc Châu kia tính tình hoàn toàn không tệ.

Nghe nói Liễu Nhi cô nương của Kiếm Tông cũng không tệ, sau lưng cũng có bối cảnh rất sâu chỉ là Kiếm tông và Kiếm Khí tông mâu thuẫn tương đối sâu, muốn hóa giải cũng rất khó khăn.

Tuy nhiên Lục Nguyên đã không chối bỏ, thì Lý Nguyên Bạch tự nhiên cũng không nói gì.

Những ngày kế tiếp rất nhàn nhã tự do tự tại.

Mỗi ngày thì uống rượu không thì luyện kiếm, không làm những chuyện khác. Đương nhiên kỳ thật ở sa mạc cũng không có nhiều mệt mỏi, Lục Nguyên vô luân ở tình cảnh nào cũng có thể lười biếng, trong khoảng thời gian này hắn cũng gặp Lăng Ngọc Châu, Lục Nguyên cũng không có gì mà mất tự nhiên, mình cho tới bây giờ vẫn chưa từng thảo luận chuyện thành thân gì cả.

Lúc này Lục Nguyên đang nằm ở trên cỏ nhìn lên trên trời xanh, hiện tại phải nghỉ ngơi một phen, sau đó là tu luyện với tốc độ này ít ngày nữa là có thể đến tầng thứ ba Nhật Nguyệt Tinh Hoa đỉnh phong rồi.

Đúng rồi, nếu như có thể luyện tới tầng thứ tư Luyện Huyetes Cảnh thì chiến lực của mình sẽ tăng lên tương đối, vốn tầng thứ tư Luyện Huyết Cảnh không làm tăng chiến lực, nhưng mà trước đó hắn lúc ở sa mạc đã lấy được một bộ môn kiếm thuật Luyện Huyết.

Kiếm thuật Luyện Huyết kia cũng có phần huyền ảo tuy nhiên không có tác dụng lớn lắm với Lục Nguyên.

Chỉ có một môn pháp tên là Huyết Tế kiếm, đây là dùng tinh huyết trên người trong thời gia ngắn ngủi vẩy vào kiếm để tăng chiến lực, đương nhiên ai cũng có tinh huyết có hạn cho nên cũng chỉ có thể dùng khi vạn bất đắc dĩ.

Dùng huyết tế kiếm thuật mặc dù có phần tổn thương, bình thường không thể dùng nhưng vạn nhất ở thời khắc mấu chốt cũng cần phải tăng chiến lực để đánh bại đối phương.

Nếu như có thể luyện tới tầng thứ tư Luyện Huyết cảnh thì có thể thi triển môn kiếm thuật này.

Tuy nhiên muốn đạt tới tầng thứ tư cũng không phải là một chuyện dễ dàng, cần phải đem pháp lực của mình ngưng trọng huyết dịch toàn thân, mới có thể xưng là luyện huyết, hiện tại pháp lực bản thân có thể đến toàn thân, nhưng chính thức ngưng luyện cũng chỉ là lục phủ ngũ tạng, nếu như có thể đột phá thành công bước này, pháp lực luyện huyết thành công, từ đó đem luyện huyết trải ra toàn thân, có chỗ tốt rất lớn.

Đơn giản mà nói, tầng thứ tư luyện huyết cảnh chính là bổn mạng của tầng thứ năm chuẩn bị cho tầng thứ sáu tầng thứ bảy.

Ở trong các tiên môn khác cũng không có nhiều tác dụng trừ Huyết Kiếm môn.

Mà các đó không xa, Diệp Viên đã đi tới rồi trong tay còn cầm một xâu cá nướng.

Vì mới trở về núi không lâu Phương Nho cùng với Diệp Dương hai vị sư thúc không lập tức gọi Diệp Phương và Diệp Viên đi làm nhiệm vụ ngay lập tức, trong khoảng thời gian này bọn hắn cũng vô cùng tự tại.

Mà trong khoảng thời gian này, Diệp Phương Diệp Viên Lục Nguyên Mạnh Bạch bốn người thường xuyên tụ tập chơi đùa, có đôi khi còn luận bàn kiếm kỹ, tuy nhiên lúc luận bàn kiếm kỹ Lục Nguyên tự nhiên bị bài trừ ra bên ngoài, lý do ba người nói là cùng với Lục Nguyên luận bàn kiếm kỹ làm họ tổn thương tự tôn quá lớn.

Mà Lục Nguyên ở Bắc phong nhàn nhã tự tại, ở phía tây Côn Lôn tiên môn lại đang nghênh đón khách nhân.

Khách nhân đến từ Đại Khương quốc.

Nửa ngày sau, đệ tử của Côn Lôn tiên môn Triệu Càn Khôn bị khách nhân này đánh bại, mà khác nhân này cũng thật phô trương xuất phát tiến tới một tiên môn khác.

Cái gọi là thiện giả bất lai lai giả bất thiện.

Mà Đại Nguyên cùng với Đại Tấn chính là địch quốc với nhau.

Gió nhẹ thổi trong Trường Xuân Cư, ven đường cây cối phát ra sinh cơ.

Trở lại trung tâm của Trường Xuân Cư Lục Nguyên liền cùng nhau ăn cơm với sư phụ.

Bữa tối thanh đạm vô cùng, sau khi ăn xong, phục thị sư phụ và Tống thúc mấy chén trà Lý Nguyên Bạch khẽ nói:

- Vừa rồi có tin tức truyền tới, sứ giả của Đại nguyên quốc đã tới rồi.

- Sứ giả của Đại Nguyên quốc?

Lục Nguyên giật mình.

- Đúng chính là sứ giả của Đại Nguyên quốc.

Lý Nguyên Bạch nhìn ly trà trong tay:

- Bọn họ chính là sứ giả của Đại Nguyên quốc, nghe nói người cầm đầu chính là một trong tam đại tông sư của Đại Nguyên hắn cùng với đồ tôn Thiết Mộc Nhĩ của hắn tới đây, trên cơ bản là thiết lập quan hệ giữa Đại Nguyên và Đại Tấn.

Thiên hạ không biết rộng lớn thế nào.

Thiên hạ quốc gia nghe nói có tới hơn mười cái.

Đương nhiên với tri thức của Lục Nguyên thì không có khả năng nhớ hết, nhưng có ba quốc gia mà Lục Nguyên nhất định rõ ràng đó là Đại Tấn cùng Đại Tần và Đại Nguyên.

Trong đó Đại Tần so với Đại Tấn và Đại Nguyên thì đều hiếu thắng, tuy nhiên đại Tần tinh lực ứng đối ở phía xa xôi cho nên cũng không thể đặt nhiều ở đây, mà chỗ hẻo lánh này đa phần là nơi tranh giành giữa Đại Tấn và Đại Nguyên.

Đại Nguyên quốc và Đại Tấn quốc tình hình không giống nhau lắm.

Nếu như nói Đại Tấn tu tiên giả tràn ngập thiên hạ thì Đại Nguyên quốc tu phật giả chiếm đa số.

Thống trị Đại Tnấ quốc kỳ thực là ngũ đại tiên môn mà thống trị Đại Nguyên quốc là tam đại thánh địa, theo thứ tự là Vạn Xà Sơn Trang, Đại Tuyết Sơn Lan Đà Tự, Mật Tông.

Trong đó Vạn Xà Sơn Trang cũng không tu phật mà là một hệ tu tiên, Vạn Xà sơn trang có tâm pháp cao nhất là Vạn Xà Hóa Long, danh tiếng còn trên cả Vân Long tâm pháp, mà Vân Long tâm pháp kết cục cuối cùng cũng hóa thành vân long, giống như Vạn Xà Hóa Long.

Tuy nhiên Vạn Xà hóa long của Vạn Xà sơn trang tu luyện dễ thành công hơn Vân Long tâm pháp một chút, hơn nữa tâm pháp cuối cùng của nó, độc long còn mạnh hơn cả Vân Long.

22-03-2013, 08:16 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

113. Chương 207-208: Đại Nguyên Khiêu Chiến

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Thực lực của Vạn Xà sơn trang cơ hồ không khác biệt lắm so với Hoa Sơn tiên môi, những nhân vật nổi danh đều rất nhiều, mà Vạn Xà sơn trang còn có cao thủ hạng nhất khống chế được thiên hạ tẩu thú.

Đại Tuyết Sơn Lan Đà tự cũng là một thánh địa, dựng ở phái trên Đại Tuyết sơn, thần bí khó lường.

Mà Mật Tông môn phái này có phần độc đáo, một công pháp được nhiều người biết đến nhất của họ chính là Tinh Dương Hoan Hỉ thiền, tuy nhiên Mật Tông cao minh nhất không phải là Hoan Hỉ thiền mà chính là Long Hổ Phi Thăng Kinh, Long Hổ Phi Thăng kinh này một khi luyện tới tầng thứ mười tám thì uy lực cực lớn.

Mà Long Hổ Phi Thăng Kinh mỗi khi luyện xong một tầng đều có thể tăng thêm lực của một con hổ và một con rồng, có thể phá không phi thăng. Trong truyền thuyết từng có một vị Mật tông luyện tới tầng thứ mười tám tùy ý đánh ra một quyền là có long có hổ.

Trong thiên hạ này bất kể ai có thể hóa thành hình rồng đều có thể là đỉnh cấp trong thiên hạ.

Vô luận là Vân Long Tâm Pháp hay là Vạn Xà Hóa Long tâm pháp hay là Long Hổ Phi thăng kinh đều có truy cầu cuối cùng là hóa thành hình rồng.

Hóa rồng hóa rồng, một khi hóa rồng là trở thành thiên hạ đỉnh cấp.

Nhưng mà hóa rồng đâu có dễ dàng.

Như Vân Long tâm pháp trong lịch sử chí có hai tổ sư ngưng xuất Vân Long được mà thôi.

Tiếp tục, Lý Nguyên Bạch nói tới trong tam đại tông sư thì hiện tại Thiên Viên tông sư chính là tông chủ mật tông, cũng chính là tam đại tông sư của Đại Nguyên quốc.

Mà đồ đệ của hắn là Phiền Pháp thượng nhân cũng không đơn giản nghe đồn người này tu luyện truyền pháp, mỗi hồi truyền pháp ra là vô số tín nam tín nữ lao tới, được trăm vạn người triều bái.

Lý Nguyên Bạch tiếp tục nói:

- Vừa rồi có tin tức truyền tới, Phiền Pháp thượng nhân mang theo đệ tử của hắn là Thiết Mộc Nhĩ và một đoàn người đến Đại Tấn quốc hơn nữa trước đó không lâu còn đến Côn Lôn tiên môn luận đàm một phen, Thiết Mộc Nhĩ dễ dàng thắng được Triệu Càn Khôn.

Bọn họ nói là tới đây.

Rõ ràng là lai giả bất thiện.

Đến đây không thể nhắc tới chuynệ, Huyết Kiếm môn nghe nói là một chi nhánh của Đại Tuyết Sơn, không biết lúc nào cũng đã lăn lộn tới Đại Tấn quốc, vốn Yến Thương Thiên cũng muốn thuận tay đi diệt Huyết

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

115. Chương 211-212: Chiến Thắng

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Vốn Thiết Mộc Nhĩ cũng rất mạnh, so với đám Triệu Càn Khôn bọn họ lúc mà hắn chỉ dùng pháp lực luyện thể kỳ tầng thứ ba thì hiện tại dùng Hàng Ma chưởng, Hư không đại thủ ấn, bảo Bình ấn các loại pháp ấn, tuyệt kỹ rất nhiều.

Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn thua Lục Nguyên, mọi người không ngờ rằng Lục Nguyên có thể có pháp lực tầng thứ tư, còn có thể có được kiếm ý siêu thoát, Phong Chi Thoát kiếm ý, vốn mọi người chỉ biết rằng Lục Nguyên khá mạnh, nhưng mạnh đến trình độ này rõ ràng đã luyện tới nhị đạo thoát kiếm ý rồi.

Thật khiến cho người ta phải bất ngờ.

Thật đúng là yêu nghiệt.

Đây chính là cách nhìn trực quan cử cửu đại kiếm tiên về thực lực của Lục Nguyên.

Phiền Pháp thượng nhân đứng lên:

- Một trận chiến này, Đại Nguyên quốc nhận thua.

Hắn không thể không đứng lên, một trận chiến này đánh bạc về vấn đề đàm phán ở khuỷu sông Tây Vực không nói, nhưng so sánh lại giá trị của Cửu Chuyển linh đồng vẫn cao hơn một chút, vốn hắn cho rằng đại Tấn quốc không có một người trẻ tuổi nào có thể là đối thủ của Thiết Mộc Nhĩ, kết quả lại có chuyện bất ngờ.

Cho nên Phiền Pháp thượng nhân cũng không thể không nhận thua.

Lục Nguyên kỳ thật cũng muốn đem Thiết Mộc Nhĩ giết đi, nhưng hiện tại bọn họ chính là đặc sứ tới đây, mình cũng không thể xuất thủ, hơn nữa Phiền Pháp thượng nhân đã nói vậy mình cũng chỉ có thể dừng tay, nói cách khác nếu mình không dừng tay không chừng mang tới quốc chiến.

Lục Nguyên hiện tại cũng chỉ là một người lười nhác, cho nên cũng đưa kiếm thu vào trong vỏ.

Lúc này hoàng đế Tấn Vinh ho khan một tiếng:

- Một trận chiến này, Đại Tấn quốc chúng ta đã thắng, Hoa Sơn tiên môn Lục Nguyên có biểu hiện như vậy thật không tệ, trẫm ban thưởng cho ngươi năm trăm linh thạch.

Năm trăm linh thạch nghe thì nhiều đây là thủ bút lớn của Đại Tấn hoàng đế, tuy nhiên Lục Nguyên đã đem lại mặt mũi lớn cho Đại Tấn quốc nên con số này cũng đáng.

Lục Nguyên tự nhiên cám ơn, ngốc sao mà có năm trăm linh thạch mà không nhận.

Thanh âm của Tấn Vinh hoàng đế còn chưa dứt thì một bóng người đã nhảy lên, bóng người màu xanh kia không nói nhiều nhắm thẳng về phía Thiết Mộc Nhĩ. Biến cố này khiến mọi người đều bất ngờ, Phiền Pháp thượng nhân lập tức lao tới người kia, phát ra Hư Không đại thủ ấn.

Bóng người màu xanh bất đắc dĩ phải đương tay đối chiến với Hư Không đại thủ ấn.

Một đòn này, Phiền Pháp thượng nhân rõ ràng phải chịu chút thiệt thòi.

Người tới là ai, Phiền Pháp thượng nhân nhìn lại thì thấy bóng người màu xanh đã túm lấy Thiết Mộc Nhĩ mà bay đi.

Phiền Pháp thượng nhân quýnh lên, tay phải dùng Hư Không đại thủ ấn tay trái dùng Huyết thủ ấn hướng về phía người này đánh tới, hắn cũng không muốn người này bắt Thiết Mộc Nhĩ đi, Chuyển Thế linh đồng đối với mật tông quá sức trân quý.

Người kia là ai? Tại sao vừa ra tay đã muốn cướp chuyển thế linh đồng?

Sắc mặt của Nguyên Nguyên thượng nhân trở nên ngưng trọng lên, toàn trường nhiều người như vậy chỉ có lão là nhận ra lão nhận ra hoàn toàn là vì cảm giác quen thuộc.

Vốn Lục Nguyên và Thiết Mộc Nhĩ đang đánh nhau.

Kết quả Lục Nguyên đem Thiết Mộc Nhĩ đánh cho trọng thương, rồi sau đó có biến hóa phát sinh.

Đột nhiên xuất ra một người áo xanh cướp chuyển thế linh đồng Thiết Mộc Nhĩ đi, mà Thiết Mộc Nhĩ bị Lục Nguyên đánh cho trọng thương không còn sức hoàn thủ nữa, Phiền Pháp thượng nhân cùng người áo xanh va chạm với nhau rõ ràng rơi vào thế hạ phong, người áo xanh kia bắt Thiết Mộc Nhĩ rời đi, Phiền Pháp thượng nhân đánh ra Hư Không đại thủ ấn và Huyết Thủ ấn.

Hư Không đại thủ ấn có tính chất truy tung.

Mà Huyết thủ ấn thì bàn tay trở nên lớn hơn gấp mười lần, đồng thời hai tay thống huyết với nhau có thể tăng lên pháp lực.

Mật Tông hai đại thủa ấn xuất hiện, người áo xanh cũng tránh được.

Mà lúc này một bóng đen vọt ra, đây chính là Phiền Luân thượng nhân, cũng chính là một trong Tam Đại Tông Sư thượng nhân, tuy bình thường hắn chỉ ăn mặc giống như tăng nhân nhưng lúc này chuyển thế linh đồng xuất hiện nguy hiểm hắn cũng lập tức vọt ra không che giấu thực lực nữa.

Phiền Luân thượng nhân tu luyện Kim Luân, lúc này ngũ luân tề động.

Một bên là Phiền Pháp thượng nhân đánh ra hai đại thủ ấn.

Một bên là ngũ luân của Phiền Luân thượng nhân xuất động.

Mà Nguyên Nguyên thượng nhân thấy rằng tình hình như vậy cũng không thể bỏ qua, người áo xanh kia nhanh chóng bị kéo chiếc khăn trùm đầu ra, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú, con mắt hẹp dài lộ ra vẻ tà ác cực độ.

Nhìn thấy người này phản ứng đầu tiên của mọi người là giống như gặp rắn vậy.

- Nguyên Lăng.

Lục Nguyên lập tức nhận ra người này chính là Nguyên Lăng, thật không ngờ Nguyên Lăng dám tới nơi này, đúng là gan lớn, phải biết rằng nơi này cao thủ như mây hơn nữa lại còn là đại bản doanh của Nguyên Nguyên thượng nhân, còn có tuyệt thế Yến Thương Thiên ở đây mà Nguyên Lăng dám có gan lớn xông vào.

Cửu đại kiếm tiên phần lớn đều nhận ra phản đồ Hoa Sơn này.

Nguyên Lăng cũng không hề hoảng hốt hai mắt nhíu lại;

- Phiền Luân thượng nhân Phiền Pháp thượng nhân hai người liên thủ quả nhiên cao minh, không hổ là cấp thượng nhân, tuy nhiên chuyển thế linh đồng này ta muốn rồi, ta nghiên cứu nhiều cấm thuật như vậy nhưng chưa từng nghiên cứu qua chuyển thế linh đồng, bổn thượng nhân muốn xem quán đính trùng sinh của mật tông các ngươi rốt cuộc là gì đây.

Rốt cuộc mọi người cũng hiểu được mục đích của hắn hóa ra hắn muốn nghiên cứu chuyển thế linh đồng Thiết Mộc Nhĩ, nghiên cứu ra quán đính chi mê, đương nhiên trên người của Thiết Mộc Nhĩ có rất nhiều tuyệt kỹ mật tông, nếu như Thiết Mộc Nhĩ rơi vào tay của Nguyên Lăng chỉ sợ những tuyệt kỹ kia cũng rơi vào tay của Nguyên Lăng.

Phiền Pháp thượng nhân và Phiền Luân thượng nhân hai đại tuyệt kỹ đều xuất hiện.

Đặc biệt là Phiền Luân thượng nhân, hắn đã thành danh trở thành Thiên Viên tông sư, ngũ luân chính là dựa theo ngũ ý, kim đạo mộc đạo thủy đạo, hỏa đạo, địa đạo ngũ luân danh xưng này phát ra trừ phi ngươi nhảy ra khỏi tam giới nếu không cũng không thoát được.

Kiếm có kiếm ý chưởng có chưởng ý, đao có đao ý.

Kỳ thật nói trắng ra đều là ý giống nhau.

Tuy nhiên sử dụng kiếm thì gọi là kiếm ý, dùng đao gọi là đao ý, kiếm phong và đao phong kỳ thực cũng giống nhau nếu như không dùng đao không dùng kiếm không dùng chưởng thì gọi là Kim Đạo chi ý.

Năm đó Thiên Viên tông sư nói rằng, trừ phi ngươi thoát khỏi tam giới, nếu không không thoát khỏi ngũ luân.

Đáng tiếng năm đó ngũ luân đã bị Yến Thương Thiên phá đi, về sau Viên tông sư từ bỏ tiến vào một cấp độ rất cao, tuy lần đó hắn bị Yến Thương Thiên phá nhưng cũng vì vậy mà có thể nâng cao môn tuyệt học này.

Nhìn thấy Nguyên Lăng một tay cầm thanh kiếm màu bạc nhảy lên đâm vào mộc luân, đã phá giải ngũ luân.

- Phiền Luân lão hòa thượng, ngươi còn muốn dùng mấy thứ này vây khốn ta thì vẫn còn non lắm, gọi sư phụ của ngươi đến thì may ra.

Thân ảnh của hắn lóe lên tránh khỏi tiến công của Phiền Pháp thượng nhân.

Phiền Pháp thượng nhân quát to:

- Hay cho Nguyên Lăng, không sợ sư phụ của ta đuổi giết ngươi?

Nguyên Lăng tà khí mười phần mà nói;

- Ta sợ nhưng Yến sư bá không sợ, có Yến Sư bá ở đây sư phụ của ngươi dám tới Đại Tấn quốc sao? Hơn nữa cho dù sư phụ ngươi tới thì sao, hắn căn bản không có thám thính nơi này, hắn có thể tìm được ta ẩn sau trong lòng đất sao, ha ha ha, chuyển thế linh đồng ta đã muốn.

Mang theo một nụ cuồng tiếu, Nguyên Lăng đã mang theo Thiết Mộc Nhĩ rời đi, tốc độ cực nhanh.

Mắt thấy Nguyên Lăng thượng nhân cắp Thiết Mộc Nhĩ mang đi, Phiền Luân thượng nhân lập tức đuổi theo, Phiền Pháp thượng nhân truy vấn hơn mười thượng nhân đang ngồi bên cạnh:

- Nguyên Lăng ra tay sao các ngươi không ra tay?

Nguyên Nguyên thượng nhân lười biếng ngáp một cái:

- Chúng ta vừa rồi bị bất ngờ pháp lực không cách nào điều động, Nguyên Lăng gần đây giảo hoạt đoán chừng đã hạ độc.

Đây rõ ràng là nói dối, đơn giản mà nói, trong nước Đại Tấn quốc tuy đánh nhau nhưng đó là chuyện bên trong một khi đối mặt với ngoại quốc thì vẫn đoàn kết, Nguyên Lăng muốn bắt chuyển thế linh đồng của Đại Nguyên quốc đi nghiên cứu mọi người không giúp đỡ nhưng tuyệt đối không ngăn cản, bọn họ cũng không rảnh rỗi đến vậy.

Nguyên Nguyên thượng nhân lại nói:

- Nguyên Lăng giảo hoạt chúng ta cũng muốn bắt hắn nhưng bắt không được nếu như bắt được thì đã sớm bắt rồi.

Nguyên Nguyên thượng nhân nói như vậy cho thấy, đây là phản đồ của Hoa Sơn bắt Thiết Mộc Nhĩ, tuyệt đối không phải là do Đại Tấn làm, Đại Nguyên quốc các ngươi muốn giận chó đánh mèo cũng được nhưng muốn thì tìm Nguyên Lăng.

Phiền Pháp thượng nhân nghe Nguyên Nguyên thượng nhân giải thích thì trong lòng không biết phải làm thế nào, Nguyên Nguyên thượng nhân này thật giảo hoạt không nắm được chút sơ hở nào của hắn, nếu như

nói Nguyên Nguyên thượng nhân và Nguyên Lăng liên thủ thì tuyệt đối không thể, hai người này là tử địch bất kể là ai cũng biết.

Chuyện này cứ như vậy chìm xuống không cách nào làm gì được Đại Tấn quốc.

Phiền Pháp thượng nhân suy nghĩ, không có cách nào liền hét lớn, bọn họ liền dẫn toàn bộ đoàn sứ giả đuổi theo Nguyên Lăng.

…..

Phiền Pháp thượng nhân bọn họ đi rồi, đám tu tiên giả của Đại Tấn quốc đều vui sướng, tên yêu nghiệt Thiết Mộc Nhĩ mà bọn họ vênh váo đã bị Lục Nguyên đánh bại, tiếp theo Nguyên Lăng xuất hiện bắt Thiết Mộc Nhĩ đi nghiên cứu.

Những chuyện này liên tiếp diễn ra khiến mọi người vui sướng vô cùng.

Chuyện kế tiếp dĩ nhiên là yến hội ăn mừng, chúc mừng Lục Nguyên chiến thắng.

……

Hoa Sơn cũng không phải chỉ có năm ngọn núi mà phải nói là hàng trăm ngọn núi.

Tuy nhiên tương đối mà nói, ngũ phong phổ biến nhất và danh tiếng nổi nhất.

Mà lớn nhất của Hoa Sơn chính là Thiên Phong.

Thiên Phong vốn không phải tự nhiên mà có mà là lúc bắt đầu Hoa Sơn, một vị chưởng giáo đem đất đắp thành, hóa thành Thiên Phong to lớn.

Đương nhiên vì vậy mà Thiên Phong trở nên vô cùng cao lớn, tuy nhiên đường đi lại thẳng tắp không hề có sườn dốc gì, muốn đi lên chỉ có một cách đó là bay lên.

Thiên Phong này nhìn như một thần kiếm chống thẳng lên trời.

Thiên Phong cũng không có đệ tử, trên đó có rất ít người đều là chưởng giáo thân tín.

Mà những người như Yến Thương Thiên thì càng ít, trên ngọn núi này chỉ có Yến Thương Thên và một đồng tử thân tín, không có người thứ ba.

Đỉnh Thiên Phong, mây mù lộ ra.

Ở trong mây mù mơ hồ có một nam tử áo trắng tuấn lãng xếp bằng, nam tử này toàn thân tuấn ngọc, môi mỏng như kiếm, hai hàng lông mày như kiếm, mắt sắc như kiếm, sống mũi như kiếm, áo trắng như kiếm, giày trắng như kiếm, toàn thân cao thấp chỉ có thể dùng một chữ kiếm để hình dung.

Người này khuôn mặt tuấn mỹ, mỗi nụ cười đều có thể khiến cho mỹ nhân trong thiên hạ động tâm, tuy nhiên khuôn mặt của hắn lại lạnh như băng không có một chút cảm tình.

Tuyệt thế Yến Thương Thiên.

- Tiểu bối đúng là có tiền đồ, còn trẻ như vậy đã đạt tới tầng thứ tư, còn luyện thành Thoát Kiếm ý, thật có ý tứ.

Tuấn mỹ áo trắng yến Thương Thiên hơi khàn khàn nói những từ như vậy đã có người đánh giá về Yến Thương Thiên.

- Không có nữ nhân nào có thể ngăn cản được nụ cười của hắn, tuy hắn chưa bao giờ cười.

- Không có người nào có thể ngăn được kiếm của hắn.

- Tiểu tử Nguyên Lăng kia, đoạt được chuyển thế linh đồng cũng không khiến cho ta tức giận, nếu không ta đã xuất một kiếm đuổi giết hắn.

Yến Thương Thiên ở trên thiên đỉnh, cách Bắc phong khá xa nhưng cặp mắt của hắn có thể xuyên qua sương mù dày đặc khám phá vài trăm dặm cho thấy thần thông cỡ nào.

Ở bên cạnh hắn đồng tử liền hỏi:

- Chưởng giáo, nếu như Lục Nguyên không thắng Thiết Mộc Nhĩ mà Thiết Mộc Nhĩ thắng thì đàm phán khuỷu sông bọn họ chiếm được ưu thế chúng ta phải làm sao?

- Làm sao à?

Khóe môi của Yến Thương Thiên khẽ giương lên;

- Rất đơn giản ta sẽ dùng phi yến kiếm tiên của ta đến tận Đại Nguyên quốc, xem ở trong tam đại tông sư ai có thể ngăn cản một kiếm của ta.

Đúng là phong cách của Yến Thương Thiên, hắn có ý định đến Đại Nguyên quốc giết một trận lớn để cho Đại Nguyên quốc chịu thua.

Tuyệt thế Yến Thương Thiên đúng là Yến Thương Thiên.

Một người một kiếm có thể địch cả một quốc gia.

Sự tình của Đại Nguyên đế quốc náo động một hồi.

Tuy nhiên chuyển thế linh đồng Thiết Mộc Nhĩ bị Lục Nguyên đánh bại lại bị Nguyên Lăng bắt đi, Phiền Pháp thượng nhân bọn họ đuổi theo thì chuyện này cũng kết thúc rồi.

Đương nhiên ngũ đại tiên môn của Đại Tấn cũng muốn cho Đại Nguyên quốc một câu trả lời thỏa đáng.

Tuy nhiên chuyện này rất đơn giản.

- Chúng ta đã tận lực tuy nhiên chúng ta không bắt được Nguyên Lăng thật sự là không có biện pháp nào, ngươi cũng không thấy chúng ta mấy trăm năm nay cũng không bắt được Nguyên Lăng sao, chẳng lẽ khi chuyển thế linh đồng bị bắt trong vòng mấy tháng chúng ta liền bắt được Nguyên Lăng?

Lão hồ ly của Đại Tấn quốc rất nhiều.

Hơn nữa bọn họ đã đạt tới cấp thượng nhân thì dĩ nhiên giảo hoạt rồi.

Đương nhiên Nguyên Nguyên thượng nhân thì còn giảo hoạt hơn, dù sao những thượng nhân khác đều không rơi vào hoàn cảnh như Nguyên Nguyên thượng nhân đã từng trải qua, một bên là tiên môn tam tông yếu nhất, một bên Tư Mã Trường Bạch dã tâm bừng bừng, Nguyên Lăng thỉnh thoảng quấy rối khiến cho Nguyên Nguyên thượng nhân phải cáo già hơn rất nhiều.

Dù sao chuyện này Đại Nguyên quốc cũng không tìm ra cái xấu, Đại Tấn quốc cũng phái người có ý hiệp trợ nhưng cuối cùng vẫn không tìm được Nguyên Lăng.

Chuyện này cơ bản đã xong.

Bắc Phong cuối cùng trở nên quạnh quẽ lại.

Khôi phục lại sự lạnh lùng vắng vẻ như lúc trước.

Tu tiên trên núi vốn quạnh quẽ như thế.

Ở trên núi yên tĩnh, mới bảo toàn được bản tâm của con người.

Con người bản tâm cùng với thiên nhiên dung hòa làm một mới có thể tu tiên cho tốt.

Trước khi chân núi trở nên yên tĩnh, có rất nhiều bái phỏng Lý Nguyên Bạch, kỳ thật bọn họ muốn gặp Lục Nguyên, tuy nhiên bọn họ là trưởng bối, đặc biệt như Võ Đang thất tử thân phận địa vị không ở dưới Nguyên Nguyên thượng nhân, làm sao có thể đi bái phỏng Lục Nguyên hậu bối được cho nên đành phải lấy cớ đi bái phỏng Lý Nguyên Bạch.

Lục Nguyên vốn muốn tránh những tiền bối này nhưng hắn cũng không có cách nào đành phải theo sư phụ đi tiếp đãi.

Cũng may cuộc sống như vậy không kéo dài bao lâu, những tiền bối này cuối cùng cũng rời đi, để lại Hoa Sơn thanh tịnh, có đôi khi Lục Nguyên cũng cảm khái, có thực lực rồi muốn tiêu dao cũng không dễ dàng.

Nếu như mình không có thực lực căn bản lần này không tới phiên mình ra tay, mà có thể trốn ở nơi hẻo lãnh tiêu dao tự tại nhưng đã có thực lực thì không có biện pháp nào khác.

22-03-2013, 08:18 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

116. Chương 213-214: Trịch Trục Hoa

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Người ở trên đời này, có đôi khi không tự làm chủ được mình.

Thôi vậy có thể hưởng thụ tiêu dao bao lâu thì hưởng thụ bấy lâu.

Lục Nguyên khoát tay cầm chai rượu, thảnh thơi mà uống, từng luồng gió bắc thổi xào xạc.

Nơi này yên lặng và tĩnh mịch.

Nhìn về phía phương xa sương mù che chắn, có thể thấy đám nữ tu đang cầm từng cái ô làm bằng trúc.

Kỳ thật Bắc Phong không náo nhiệt, Hoa Sơn Tây Phong lại vô cùng náo nhiệt, Tây Phong Tống Nam Sơn bởi vì chuyện của Đại nguyên quốc đã dứt khoát cử hành để cho một đám tuổi trẻ tụ hội, mời khắp đệ tử chân truyền tới đây tham gia.

Vô luận là ngũ đại tiên môn hay các tiên môn khác đều được mời.

Mà mặt mũi của Tống Nam Sơ tương đối lớn, trên cơ bản trong các đệ tử chân truyền thì Lục Nguyên thực lực cao nhất, nhưng Tống Nam Sơn kết giao rất nhiều bằng hữu, những bằng hữu này vẫn phải nể mặt mũi của hắn.

Thứ hai là bọn họ cũng có hứng thú với đệ nhất tiên môn của Đại Tấn quốc kết quả tất cả đều tới Tây Phong, hiện tại Tây Phong vô cùng náo nhiệt.

Bọn họ cũng mời Lục Nguyên.

Tuy nhiên Lục Nguyên cự tuyệt.

Hiện tại Lục Nguyên không có sức lực chơi bời với các đệ tử chân truyền, hiện tại thực lực của hắn đã mạnh hơn bọn họ nhiều, đệ tử chân truyền chỉ có thực lực Luyện Khí tầng thứ sáu tầng thứ bảy tầng thứ tám, cùng lắm là tầng thứ chín tầng thứ mười mà hắn hiện tại đã có tu vi Luyện Thể kỳ tầng thứ tư.

Hiện tại hắn không còn cảm giác với đệ tử chân truyền nữa.

Chẳng lẽ đây chính là cao thủ tịch mịch trong truyền thuyết.

Được rồi mình rảnh rỗi nghĩ tới cao thủ tịch mịch, muốn nói cao thủ tịch mịch cần phải nói đến vị Yến tổ sư trên Thiên đỉnh kia.

Lục Nguyên uống rượu suy nghĩ mông lung trong nhất thời đại não của hắn trống trơn cảm giác vô cùng tốt.

Lục Nguyên không đi Tây Phong lại làm cho các đệ tử chân truyền giảm bớt áp lực, bọn họ lớn nhất chỉ có mươi tuổi, người trẻ đều có tính khoe khoang, uống một chút rượu liền thể hiện kỹ năng khoe khoang chiến tích quá khứ là điều bình thường.

Nếu như Lục Nguyên mà đi thì chiến tích của Lục Nguyên là một hòn núi cao, hắn không đi bọn họ mới tự tại.

Một tháng trôi qua.

Lại là một tháng lười biếng.

Một tháng này Lục Nguyên vô cùng thư thái, mỗi ngày uống rượu luyện kiếm.

Kiếm ở nơi tay Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm, từng chiêu từng thức thi triển, Lục Nguyên tâm tư đắm chìm trong cảnh giới kỳ diệu, cũng không biết bao lâu Lục Nguyên thở dài một hơi:

- Lại thất bại.

Tuy thất bại nhưng Lục Nguyên cũng không nhụt chí, chớp nhoáng kiếm đã thu vào vỏ.

Luyện kiếm đến đây cần phải dung kiếm ý vào kiếm, một kiếm phát ra lực Phong Vân.

Đáng tiếc hắn chưa luyện được đến mức này.

Tuy nhiên cũng không cần phải gấp, Nguyên Nguyên thượng nhân và Nguyên Lăng thượng nhân cũng mới đạt tới mức độ này, mình chỉ mới hai mươi tuổi, tu vi kiếm thuật muốn tăng nhanh thì thật khó khăn. Lục Nguyên liền thu kiếm vào vỏ, rượu cầm nơi tay, giơ lên uống, trong lòng cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Hắn lập tức đi nhanh về phía Trường Xuân Cư, thời gian này hắn ở cùng với sư phụ tương đối nhiều nếu không nhớ lầm thì sư phụ chỉ còn ba tháng tuổi thọ nữa.

Ba tháng.

Ở Trường Xuân Cư, Lý Nguyên Bạch đang chắp tay, trên mặt của hắn không có bi thương chút nào, hắn cũng đã khám phá ra sinh tử, sống có gì vui chết có gì sợ? Nhìn thấy Lục Nguyên đi vào Lý Nguyên Bạch khẽ gật đầu:

- À, trở về rồi.

Lão chỉ hỏi nhàn nhạt một câu.

Tình cảm thầy trò không cần nói nhiều.

Đã tới bữa cơm tối, Lý Nguyên Bạch thanh đạm nói:

- Bây giờ sư phụ có một chuyện muốn giao cho ngươi.

- Sư phụ cứ nói thẳng đi.

Lục Nguyên hỏi.

- Giúp ta hái Trịch Trục Hoa.

Lý Nguyên Bạch nói.

Trịch Trục Hoa, Lục Nguyên cũng đã từng nghe loài hoa truyền thuyết này, hắn sinh trưởng ở trong lòng đất ẩm ướt, được xưng là thiên hạ đệ nhất hoa, mỗi khi nở cũng chỉ có ba canh giờ mà thôi, một khi qua quãng thiờ gian này, nghe nói Trịch Trục Hoa sẽ héo tàn, hơn nữa Trịch Trục Hoa còn có truyền thuyết mỹ hảo nếu như lúc hái Trịch Trục Hoa gặp phải thiếu nữ mà nói, sẽ sinh ra một đoạn tình duyên vô cùng tốt đẹp.

Lý Nguyên Bạch từ từ nói;

- Ba trăm năm trước vi sư và tổ mẫu của ngươi gặp nhau ở trong lòng đất, cũng chính là lúc hái Trịch Trục Hoa, vi sư nhờ đó mà có một đoạn tình duyên đẹp nhất, một trăm năm trước, sư mẫu của ngươi vào lúc Trịch Trục Hoa nở rộ đã mất đi.

- Hai tháng sau là lúc Trịch Trục Hoa nở vi muốn lại nhìn thấy Trịch Trục Hoa chỉ là vì thân thể ngày càng yếu chỉ sợ không chịu được mệt nhọc cho nên phải nhờ ngươi rồi.

Lý Nguyên Bạch nói.

Đây là tâm nguyện cuối cùng của sư phụ dĩ nhiên là Lục Nguyên gật đầu đồng ý.

Lý Nguyên Bạch nói:

- Trịch Trục Hoa nở ở trong lòng đất, lòng đất vô cùng nguy hiểm ngươi cần phải cẩn thận.

- Vâng…

Lục Nguyên gật đầu, sau đó Lục Nguyên trở về sương phòng của mình.

Mà sau khi Lục Nguyên trở về phòng, lão Tống thu dọn bát đũa thấp giọng nói:

- Lão chủ nhân, ông lúc này muốn thiếu chủ đi hái Trịch Trục Hoa chỉ sợ cũng muốn…

- Ta nói hắn đi hái Trịch Trục Hoa chính là để hoàn thành hai tâm nguyện của ta, còn có một nguyện vọng cũng mượn lúc này thực hiện.

- Hia nguyện vọng này, nếu như thực hiện được lão phu cũng có thể yên tâm nhắm mắt rồi.

- Sống không tiếc mà chết cũng không tiếc…

Xã hội là đa dạng, nó không phải là toàn bộ địa linh và linh thạch.

Có nhiều thứ một chút tác dụng với tu hành cũng không có, nhưng lại có giá trị cực cao, khiến cho xã hội không còn đơn địa.

Ví dụ như Đại Yến quốc đã từng xuất hiện qua một vị thi nhân tên là Liễu Thất Biến ,Liễu Thất Biến này mỗi khi có hứng liền làm thơ, mỗi vần thơ đều mang theo ý vị hàm súc, mà nếu như muốn mời hắn làm thơ thì giá cả không thể thấp hơn một trăm linh thạch một bài.

Mà ba nghìn năm trước từng có một vị họa sĩ được xưng là Cửu Sơn đại nhân, vị Cửu Sơn đại nhân này vẽ một bức tranh có giá trị lên tới 150 linh thạch.

Đương nhiên có giá trị cao nhất chính là Thanh Minh Thượng Hà Đồ, tác phẩm này có giá trị lên tới một nghình linh thạch.

Đối với đồ vật đẹp vô luận là thơ, tranh hay thứ gì khác, tu tiên giả cũng cảm thụ được, bọn họ thích từ tận đáy lòng.

Trịch Trục Hoa cũng thế.

Đẹp nhất trong thiên hạ lại ở trong nơi nguy hiểm hơn nữa lại chỉ nở có ba canh giờ, là một truyền thuyết tương đối mỹ hảo.

Vì thế tu tiên giới cố ý làm ra một cái gọi là Băng Hàn chén, có thể bỏ Trịch Trục hoa vào đó bảo tồn trong vòng ba mươi ngày chưa héo hiện tại Trịch Trục Hoa tương đối hiếm, mà ở trong lòng đất lại có Quang Minh Yêu Hoàng, Hắc Ám Ma hoàng các loại, nghe nói hai người này cũng rất thích Trịch Trục HOa cho nên hai người bọn họ cũng bắt thủ hạ đem đại bộ phận Trịch Trục hoa chuyển vào Quang Minh cung của bọn họ.

Kết quả là Trịch Trục hoa trong lòng đất càng lúc càng ít.

Lục Nguyên nhìn vào địa đồ, dựa vào tư liệu xác thực xem chỗ nào có Trịch Trục hoa.

Nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có nơi này mà thôi, Lục Nguyên xác định vị trí là rừng lá phong, tuy nhiên Lục Nguyên lại nhíu mày nơi này cách mặt đất thật sự cũng quá xa, mình cũng chưa từng lịch lãm ở trong lòng đất mà yêu ma ở trong lòng đất dưới rừng lá phong này cũng cường đại hơn nhiều.

Nguy hiểm thật lớn.

Lục Nguyên cũng biết rằng thực lực của mình tuy rằng không tệ nhưng ở trên thế gian này những người mạnh hơn mình vẫn còn rất nhiều, riêng đời thứ chín còn rất nhiều người mạnh hơn mình, mình vạn lần không được tự đại, ở bên trong khu rừng lá phong này còn có một phân đà bố phòng.

Lục Nguyên sau khi nhận được tin tức thám thính của Diệp Dương Dung sư thúc thì biết, quả nhiên đúng là có phân đà bố phòng, tuy nhiên không phải một cái mà có tới ba cái, theo thứ tự là phân đà thứ bảy thứ tư và thứ mười.

Phân đà thứ mười là phân đà chuyên môn bồi dưỡng nhân vật mới.

Mà phân đà thứ bảy thì chuyên môn dùng để chiến đấu cùng với phân đà thứ mười thì không giống.

Đương nhiên mỗi phân đà đều có thực lực mạnh mẽ, tuy nhiên bọn họ bất đồng với phân đà thứ mười là, phân đà càng xếp trên thì càng mạnh, mà nơi này có tới ba phân đà bố phòng cho thấy chỗ này yêu ma xuất hiện khá mạnh.

Lục Nguyên trầm tư, nơi này yêu ma rất mạnh mình đi hái Trịch Trục Hoa nhưng mà Trịch Trục Hoa hai tháng sau mới nở nếu như mình lẻ loi đi một mình thì khá nguy hiểm không bằng gia nhập vào một phân đà, tìm thời cơ chín muồi rồi hái Trịch Trục hoa.

Trước gia nhập một phân đà, quen với địa hình và yêu ma chung quanh rồi có thể động thủ.

Như vậy cũng không tệ, cứ quyết định vậy đi.

Tuy nhiên gia nhập phân đà nào đây? Nơi nà dù sao cũng có tới ba phân đà bố phòng, Lục Nguyên xem địa hình cuối cùng cũng xác định phân đà thứ bảy.

Muốn gia nhập cũng đơn giản, sau khi dọn dẹp quần áo và thức ăn xong, Lục Nguyên mang theo rượu thịt bỏ vào trong Tu La túi.

Dù sao hiện tại mình dùng Tiểu Tu Di túi để mang linh thạch pháp bảo phi kiếm, mà Tu La túi thì tự nhiên là để mang thức ăn.

Không gian pháp bảo vẫn tương đối thuận tiện, nếu như không có các loại pháp khí không gian, thì mình làm sao có thể nhẹ nhàng như vậy, Lục Nguyên tới phòng của sư phụ cáo từ sau đó nhanh chóng đi xuống núi, hướng về phía lộ tuyến đã định sẵn mà rời đi.

Ngũ tiên minh mang nhiều lực lượng như vậy, sớm đã mở một con đường xuống Quang Minh, đại phân đường và các phân đà đóng ở trong lòng đất đều có liên hệ tới Quang minh, con đường này tuyệt đối không để cho yêu mà tồn tại, nhân tài và lực lượng đều đặt ở chỗ này.

Tầm quan trọng của Quang Minh chi lộ không cần nói cũng biết.

Phân đường thứ mười ngoại trừ huấn luyện nhân vật mới còn có nhiệm vụ thủ hộ cửa ra vào của Quang Minh chi lộ.

Sau khi tới Bách Quáng tỉnh, tiến nhập vào trong Quang Minh Chi Lộ mới biết Quang Minh chi lộ này thần kỳ rộng lớn vô cùng, chỗ hẹp nhất cũng đủ cho năm cái xe ngựa chạy song song, hơn nữa hai bên đều có ánh đèn khiến cho nơi này sáng loáng một mảng.

Nơi này thủ vệ sâm nghiêm, cách một khoảng là có một thủ vệ, cũng may thân phận của Lục Nguyên lớn lao cho nên một đường thông suốt.

Rốt cuộc hắn cũng đã tới nơi đóng quân của phân đà thứ bảy và thứ ba, từng phân đà đều đốt đèn khiến cho cảnh tượng chiếu sáng không hề có một chút đen tối, Lục Nguyên điều chrnh phương hướng, quan sát kiến trúc xung quanh.

Lục Nguyên đi tới cửa đã bị phân đà thứ mười cản lại rồi, hắn liền lấy ra Duy Nhất lệnh.

Duy Nhất lệnh chỉ có người đứng hàng thứ nhất mới có duy nhất lệnh, nhìn thấy Duy Nhất lệnh này ngay cả thủ vệ cũng co rút đồng tử lại.

Lại là Duy Nhất lệnh.

Tin tức Duy Nhất lệnh tới mang theo một hồi sóng to gió lớn.

Lục Nguyên cũng không ngờ lại có nhiều người bái phỏng mình như vậy sớm biết như thế hắn cũng không sử dụng duy nhất lệnh, tùy tiện dùng một cái tên giả khác là được dù sao mình chỉ cần Diệp Dương Dung sư thúc hỗ trợ thì qua cửa cũng không khó khăn.

Nhân sinh thật là thổn thức.

- Ngươi có nghe không, người có Duy Nhất lệnh đã xuất hiệ.

- Chính là người đệ nhất trong cuộc tỷ thí của phân đà thứ mười?

- Đúng thế nghe nói hắn có được sáu trăm khối tiên lệnh, so với người xếp thứ hai là Võ Trầm Đông trưởng lão thì còn nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa hắn rõ ràng là đệ tử chân truyền cũng không phải là trưởng lão.

- Đệ tử chân truyền từ khi nào xuất hiện nhân vật cao minh như vậy?

- Đúng rồi nghe nói hắn tới đây là để đầu nhập vào phân đà thứ mười của phân đường thứ bảy.

- Phân đà thứ mười của phân đường thứ bảy, phân đà này cũng không có gì cao minh, tại sao hắn lại tới phân đà đó? Ở xung quanh chúng ta, phân đà thứ tư thứ bảy đều hiếu thắng hơn so với phân đà thứ mười, sao hắn lại tới phân đà thứ mười?

- Cái này ai mà biết được.

- Ngươi nói xem hắn liệu có làm ảnh hưởng tới yêu ma khảo thí vào nửa tháng sau không?

- Làm sao có thể ảnh hưởng được, hắn chỉ xếp hàng thứ nhất tỏng phân đà thứ mười, mà phân đường thứ bảy của chúng ta hảo thủ như mây, hắn làm sao có thể đoán được, ta đoán trường trong cuộc khảo thí, hắn vẫn chỉ xếp kế cuối mà thôi.

Một lọ Giang Nam hoa điêu, hai cái ly bạch ngọc,.

Hai người ngồi ở hai bên cái bàn.

Lục Nguyên kinh ngạc nhìn đà chủ phân đà thứ mười của phân đường thứ bảy.

Thật không ngờ đà chủ của phân đà thứ mười phân đường thứ bảy lại là Tống Kiếm Cửu.

Thật là không ngờ.

-Tống đà chủ sao lại ở nơi này?

Lục Nguyên kinh ngạc, đúng thế đây rõ ràng là đà chủ của phân đà thứ mười phân đường thứ mười tại sao lại tới đây đảm nhiệm chức đà chủ.

- Là vì ngươi.

Tống Kiếm Cửu nói nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Lục Nguyên hắn liền cười ha hả:

- Rất đơn giản vì biểu hiện của ngươi ở trong cuộc tỉ thí phân đà đã làm cho ta lập được đại công.

- Kết quả thì sao ta đã được lên chức, vừa đúng lúc tiền nhiệm phân đà thứ mười của phân đường thứ bảy bỏ mình trong tay của yêu ma ta liền được thăng chức tới nơi này.

Tống Kiếm Cửu tự tại nói, đối với một nhân vật thường xuyên chém giết yêu ma như hắn, chuyện chém giết yêu ma chỉ dành cho nhân vật mới, còn với hắn là chuyện vô cùng buồn tẻ.

Mà có thể được đưa ra tiền tuyên, coi như là không tệ.

Tuy ở đây tỉ lệ tử vong cao, tiền nhiệm đà chủ bỏ mình nơi này nhưng Tống Kiếm Cửu rất thích.

- Đúng rồi, ngươi đến đúng thời điểm tốt lắm.

Tống Kiếm Cửu tươi cười:

- Nửa tháng sau là khảo thí yêu ma dưới lòng đất.

- Khảo thí yêu ma dưới lòng đất?

Lục Nguyên nhướn mày.

Vậy nghĩa là sao đây thật là quái dị.

Tống Kiếm Cửu giải thích:

- Chúng ta ngũ tiên minh vì đối kháng với tổ chức yêu ma dưới lòng đất thì cần phải quen thuộc với bọn chúng, các ngươi lúc rời khỏi tiên môn chắc cũng nghe đồn về đủ loại yêu ma dưới lòng đất, nhưng cũng ít được thấy sau khi trải qua huấn luyện lần này sẽ đối mặt với một số yêu ma dưới lòng đất.

- Lần khảo thí yêu ma này hàng năm đều tiến hành, chỉ cần là những người gia nhập phân đường ngũ tiên môn liên minh không đầy mười năm là có thể tham gia khảo thí.

- Thời gian thì sẽ bắt đầu vào nửa tháng sau.

Lục Nguyên nghe Tống Kiếm Cửu giải thích thì cảm thấy có phần thú vị.

Hơn nữa hắn nghe nói ngũ tiên môn mọi người đều muốn tham gia, xem ra mình cũng có thể tham gia.

22-03-2013, 08:18 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

117. Chương 215-216: Chém Giết Bốn Yêu Ma

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Tống Kiếm Cửu nói:

- Đạt dược danh hào thứ nhất trong cuộc khảo thí này sẽ có ban thưởng, đương nhiên bởi vì chín đại phân đường những người gia nhập ngũ tiên minh chưa đầy mười năm là có thể tham gia cho nên chức vị thứ nhất này không dễ nắm lấy.

Lục Nguyên liền có hứng thú.

Nghe tổng đà chủ nói, lần khoả thí này có tác dụng rất tốt để mình hiểu rõ về yêu ma.

Lục Nguyên có một thói quen tốt chưa bao giờ dám coi thường thiên hạ cao thủ, hắn rất cẩn thận, ngẫu nhiên tuy có đắc ý nhưng không dám đắc ý quá nhiều.

Sau khi hiểu rõ, Lục Nguyên liền hướng về phía rừng lá phong mà đi, hiện tại phân đà thứ mười cách rừng lá phong thật sự quá gần rồi, cho nên Lục Nguyên đi một lúc đã tới.

Đây là khu Phong Lâm sao?

Lục Nguyên dò xét chỉ thấy ở phía trước một mảng hắc ám bao trùm, nơi này tựa hồ là trong lòng đất mà mỗi cây phong lại phát ra ánh sáng màu đỏ tuyệt đẹp. Lục Nguyên trong lòng thầm nghĩ, xem ra trong lòng đất cũng không thiếu cảnh đẹp, không phải nơi nào cũng là cảnh u ám.

Lục Nguyên ngừng hô hấp đi một đoạn đường lúc này hắn cẩn thận phát hiện ra thanh âm, lập tức ngưng thở, cố gắng che giấu pháp lực, kỳ thật đệ nhất ẩn náu công pháp chính là tâm pháp vụ hệ.

Những thanh âm này càng lúc càng tới gần, ở đó truyền ra;

- Hình như gần đây Hồ trưởng lão rất muốn có Trịch Trục Hoa.

- Đúng thế, Trịch Trục Hoa, Trịch Trục Hoa, Quang Minh Yêu Hoàng rất thích Trịch Trục Hoa mà Hồ trưởng lão cũng như vậy.

- Aizzz, đáng tiếc địa vị của chúng ta thấp nếu không chúng ta mang Trịch Trục Hoa này đến cho Yêu Hoàng như vậy sẽ là một công lớn.

- Ngươi không muốn sống nữa à, Hồ trưởng lão nghe được nhất định sẽ lấy cái mạng của ngươi.

- Trịch Trục Hoa này khó gần quá, lúc đó chúng ta muốn đoạt Trịch Trục Hoa chỉ sợ rất khó khăn.

- Ha ha ngươi lo cái gì, nếu như Hồ trưởng lão ra tay, thiên hạ không có gì có thể thoát ra khỏi, một cái Trịch Trục Hoa nho nhỏ thì làm sao là ngoại lệ được.

Nghe những yêu ma này nói, Lục Nguyên chuyển động tâm tư mấy lần, hóa ra không chỉ có mình thích Trịch Trục Hoa mà một vị Hồ trưởng lão kia cũng thích, nếu như mình đoán không sai thì Hồ trưởng lão này chính là Hồ trưởng lão ở trong Thiên Nguyệt Hàn động.

Một đời thánh đế yêu ma ở phía dưới là hai đại yêu hoàng, tứ sắc yêu vương, ngũ hành yêu hầu lại có phiên thập đại trưởng lão.

Thập đại trưởng lão, mỗi vị đều bất phàm.

Thật không ngờ mình lại cùng với Hồ trưởng lão tranh đoạt Trịch Trục Hoa, hiện tại cần phải cẩn thận dù sao Hồ trưởng lão một trong thập đại trưởng lão trong truyền thuyết cũng rất nguy hiểm, người này quỷ kế đa đoan, thực lực thâm trầm, mình không thể so được.

Muốn cùng với hắn tranh chấp thật là khó khăn, chính diện giao thủ mình không có cơ hội thắng.

Đúng lúc này có thanh âm thấp giọng hô lên:

- Lòng đất có người.

Nhe thấy thanh âm này, Lục Nguyên không do dự nữa, chỉ thấy kiếm ý bắn ra bốn phía, hai đại Tu La pháp lực xuất hiện, Lục Nguyên lập tức phát hiện ra trước mặt mình là hai con yêu ma hình nhện, có tám chân, loại yêu mà này làm cho tu tiên giả nhân loại tương đối đau đầu.

- Ha ha nhân loại.

- Nhân loại còn trẻ như vậy.

- Xem khí huyết của hắn còn tràn đầy kìa.

Bốn con yêu ma cười ha hả, Lục Nguyên liền cử động một đại tu la phát ra, tốc độ cực nhanh.

- Pháp lực luyện thể kỳ tầng thứ tư.

Lục Nguyên vừa ra tay bọn họ đã biết được thực lực của hắn, bốn yêu ma này khá cao hứng, bọn họ không ngờ Lục Nguyên lại có pháp lực Luyện Thể Kỳ tầng thứ tư.

Còn trẻ vậy đã có pháp lực Luyện Thể Kỳ tầng thứ tư hẳn là nhân vật trọng yếu của ngũ đại tiên môn.

- Chúng ta không vội giết hắn, bắt hắn đi nhất định là một công lao lớn.

Bốn tên yêu ma bàn bạc với nhau.

Bọn họ cũng không sợ Lục Nguyên chạy thoát, bọn họ bốn người đều có tu vi Luyện Thể Kỳ tầng thứ tư thứ năm, với thực lực của bọn họ như vậy nhất định là mạnh hơn Lục Nguyên, nghĩ tới đây bọn họ không khỏi hưng phấn, ở trong thế giới lòng đất tàn khốc vô cùng chỉ có thể lập nhiều đại công mới có thể leo lên trên, không bình yên như thế giới trên mặt đất, đây là nơi mà đồng môn tương tài, thí sư nghịch thượng, những điều này đều là bình thường. Ví dụ như Yêu Ma thánh đế hiện tại chính là do giết Yêu Ma thánh đế trước đây mới đoạt được thượng vị.

Mà Hắc Ám Ma Hoàng Kinh Hoàn Chân thì là do giết vợ cầu đạo, tru sát thê tử sau đó công lực đại tiến, đã tiến nhập tà đạo, thế giới hắc ám dưới lòng đất vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên có thể bắt được Lục Nguyên dễ dàng không, Lục Nguyên dĩ nhiên là không muốn cho bọn chúng thấy bọn chúng đúng.

- Vừa vặn ta cũng muốn bắt bốn người các ngươi.

Lục Nguyên nhún vai nói, sở dĩ hắn muốn bắt bốn người này là muốn hỏi một chút về chuyện Hồ trưởng lão muốn lấy Trịch Trục hoa, vừa rồi đám yêu ma kiểm tra thực lực của hắn hắn cũng đã kiểm tra thực lực của bọn chúng.

Lục Nguyên vừa nói bốn tên yêu ma kia liền cười ha hả, bốn tên yêu ma đều có thực lực tầng thứ tư thứ năm thứ sáu Luyện thể kỳ mà Lục Nguyên còn dám nghênh ngang như vậy thật là buồn cười tới cực điểm, đúng là nghé con không biết sợ cọp.

Đại Tu La xuất đao hai đao nhanh như thiểm điện, lực công kích mãnh liệt của bốn con nhện đánh về phía Lục Nguyên, thế công mãnh liệt vô cùng.

Tứ đại yêu mà có tu vi Luyện Thể kỳ tầng thứ tư, hai tên luyện thể kỳ tầng thứ năm, một tên Luyện Thể kỳ tầng thứ sáu.

Tứ yêu liên thủ.

Tràng diện này công kích mãnh liệt quả thật là sóng to gió lớn.

Hiện tại chỉ có thể dùng một từ đáng sợ để hình dung.

Những yêu ma này đều trải qua thân kinh bách chiến, có thể vững ưu thế của mình, phối hợp vô cùng tốt, ngay từ đầu công kích mãnh liệt khiến Lục Nguyên phải cau mày.

Hắn rung tay liền dùng Tế Vũ kiếm ý.

Vũ Kiếm ý chia làm hai kiếm ý Tế Vũ và Bạo Vũ hai kiếm hoàn toàn khác nhau.

Mà tác dụng lớn nhất của Tế Vũ Kiếm Ý chính là mê hoặc địch

nhân, để cho địch nhân không nhìn rõ phương hướng, đám yêu ma trong lòng đất không dễ gì đối phó được, ở trong lòng đất bọn họ chưa từng gặp mưa, lúc này bị Tế Vũ kiếm ý vây quanh bọn họ liền cảm thấy mờ mịt, trong nhất thời không biết phải ứng phó sao cho tốt.

- Ảo thuật.

Tu tiên giới cũng có người ưa thích làm ảo thuật.

Đại Tu La thét dài một tiếng, đây chính là tuyệt kỹ Tu La Phá của bọn họ. Có thể dùng Tu La phá vỡ ảo thuật, nhưng cho dù hắn thét to liên tục, kỳ thật Lục Nguyên vẫn chưa lĩnh hội được Vũ Ch kiếm ý Thoát Kiếm ý, hắn hóa được nhiều màn m ưa như vậy là có pháp khí Vũ Mê Mông mà sư phụ cho mình.

Đối phó với những yêu ma này là vừa đủ.

Phong Chi Kiếm Ý thoát kiếm ý ra tay, như một ngọn gió thổi qua đã gây nên một đạo vết thương trên người của Tu La, một ngọn gió này tuy có vẻ nhẹ nhàng, nhưng đã làm cho mấy cái chân của đám nhện này bị chặt đứt máu tươi tuôn ra.

Đám yêu ma bọn họ kinh sợ bọn họ chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy.

Vốn bọn họ cho rằng mình chỉ chạm phải một tiểu bối mà thôi kết quả lại đụng phải một đám Tế Vũ phong kiếm khiến cho bọn họ gặp bao nhiêu khó khăn sau đó là một luồng gió thổi qua.

Yêu phong kỳ dị khiến cho bọn họ không ngừng bị thương.

Bọn họ muốn ngăn cản nhưng mà tương đối khó khăn, luồng gió kỳ dị này không ngừng tấn công, bọn họ cũng cảm giác được uy lực mấy kiếm này của đối phương khá lớn.

Thật là khó đối phó, Lục Nguyên vù vù bắn ra mấy luồng gió, trên lưng của hắn cũng có mấy đạo kiếm thương, hắn cũng không vội mà giải quyết tính mạng của bọn họ dù sao bọn họ vẫn còn công dụng với hắn.

Tuy nhiên trên người bọn họ cũng có chiến lợi phẩm cần phải nắm lấy, trên người của Cát Ma từ luyện thể kỳ tầng thứ sáu trở lên cũng phải có tới ba trăm linh thạch, luyện thể kỳ tầng thứ năm cũng phải có hai trăm linh thạch.

Về phần Đại Tu lạ bọn họ tổng cộng có hơn một trăm linh thạch và hai thanh Tu La cốt đao.

Lục Nguyên rất chán ghét giao thủ với Đại A Tu La, chẳng biết tại sao Đại A Tu La đều ẩn náu, hơn nữa không cần phi kiếm bản thân của bọn nó đều có binh khí, nghe nói vì phương pháp tu hành của Đại A Tu la khác với những người khác cho nên những thứ có tác dụng với Vân Thú Linh Thú thì đối với bọn chúng không có tác dụng gì, Tu la nhất tộc tự nhiên không tồn tại lâu.

Dù sao mình cũng được sáu trăm linh thạch trong một trận chiến.

Xem như một lần phát tài.

Đương nhiên đừng tưởng phát tài như vậy là dễ dàng.

Thứ nhất đây là cuộc chiến sinh tử, cuộc chiến này quá mức đáng sợ, phong hiểm giữa sống và chết cực cao.

Thứ hai Lục Nguyên pháp lực cũng không khác đối thủ là ao cho nên đối thủ bình thường sẽ khinh thị mà không chạy trốn, bọn họ không ngờ kiếm thuật của Lục Nguyên lại cao cường như thế mới thua ở trong tay của Lục Nguyên.

Khi Tống Kiếm Cửu nhìn thấy Lục Nguyên mang hai con Tu la, một con nhện và một con ma cát về, bốn đầu yêu ma này đã nửa chết nửa sống, hắn ngạc nhiên hỏi:

- Những cái này… đều là một mình ngươi làm?

Lục Nguyên gật nhẹ đầu, Tống Kiếm Cửu cơ hồ muốn ngất xỉu rồi, thực lực của đối thủ hắn cũng nhìn ra tương đối cao minh, Tống Kiếm Cửu hiện tại đạt tới cảnh giới Luyện Thể tầng thứ tám, có thể ngự không ngưng kiếm nhưng cũng biết rằng đối phó với bốn con yêu ma này khó khăn thế nào, ít nhất trong ở phân đà thứ mười phân đường thứ bảy rất ít người làm được.

Lần trước Lục Nguyên ở phân đà thứ mười tỉ thí làm cho Tống Kiếm Cửu bất ngờ.

Mà bây giờ Lục Nguyên mang về bốn yêu ma có thực lực như thế càng khiến cho Tống Kiếm Cửu bất ngờ hơn.

Cao Thăng đứng thẳng như một khẩu súng, mở cửa xe. Vương Quốc Hoa có chút buồn bực nhìn Sở Sở, cô bé còn đang cười đầy đắc ý.

- Đừng gọi thủ trưởng, ở đây không có thủ trưởng, gọi tôi là Vương ca, tôi chắc lớn hơn cậu.

Vương Quốc Hoa nói. Cao Thăng nhìn Sở Sở, thấy đối phương gật đầu mới nói:

- Vương ca, mời lên xe.

Vương Quốc Hoa ném chìa khóa xe của mình cho Cao Thăng:

- Lái xe đi theo.

Vừa nói vừa chui vào xe Audi.

- Mỹ nữ lái xe, lên xe thôi.

Hắn nói thêm với Từ Chấn:

- Từ ca, rút trước, lần sau tôi mời anh.

Từ Chấn vẫy tay chào nhưng trong lòng lại đang nghĩ: "Thằng này là cá lớn, là cá voi, mình nhìn nhầm"

Sở Sở lái xe, Vương Quốc Hoa ngồi ở ghế bên lạnh lùng nhìn cô. Sở Sở có chút sợ hãi nhỏ giọng nói:

- Sao thế…

Vương Quốc Hoa tức giận nói:

- Hồ đồ cũng có mức độ thôi chứ? Cao Thăng là bảo vệ cho thủ trưởng, cô làm như vậy mà được ư?

Sở Sở trừng mắt nhìn Vương Quốc Hoa:

- Có gì không được? Hơn nữa Cao Thăng nếu không được ông ngoại giữ lại thì năm ngoái đã về quê làm ruộng rồi. Anh yên tâm, mấy tháng nữa Cao Thăng có thể chính thức xuất ngũ.

Vừa nói Sở Sở vừa thở hổn hển nói:

- Tôi thấy anh chột dạ, sợ tôi tìm người theo dõi anh, không tiện đi trăng hoa. Cảnh cáo anh, không cho quyến rũ phụ nữ khác….

Câu này làm Vương Quốc Hoa muốn đập đầu vào tường, Sở Sở ghen. Vương Quốc Hoa vẫn luôn cảm thấy Sở Sở không giống người như vậy, cô là người rất hiền hòa mà.

Vương Quốc Hoa không nói làm Sở Sở có chút khẩn trương, cô cẩn thận nói:

- Sao, bị người ta nói trúng rồi à?

Vương Quốc Hoa lập tức cười nói:

- Cô đó, một con cọp không răng. Vừa nãy còn cây ngay không sợ chết đứng, bây giờ đã cẩn thận như vậy sao? Tôi chỉ là đang suy nghĩ thật sự xác định quan hệ nam nữ với cô ư?

Két. Sở Sở phanh gấp quay đầu sang u oán nhìn hắn:

- Anh nói gì? Tay anh cầm, người cũng ôm, anh nói không xác định ư?

Vương Quốc Hoa lại cười nhìn Sở Sở:

- Cô nói xem.

Sở Sở lúc này mới cười nhỏ giọng nói:

- Không được, em phải nghe lời anh, từ nhỏ mẹ em nói em phải nghe chồng.

- Mẹ em nói gì?

- Mẹ em nói lấy gà theo gà, lấy chó theo chó.

Không biết sao tâm trạng Vương Quốc Hoa lúc này rất tốt, nếu đã xác định thì xác định đi.

- Lái xe, đừng có dọa Cao Thăng.

Nhìn qua gương thấy Cao Thăng đang khẩn trương xuống xe chạy tới.

Sở Sở vội vàng hạ kính xuống thò đầu ra:

- Không sao, kỹ thuật lái xe không tốt…

Trong đầu Vương Quốc Hoa đột nhiên xuất hiện hình ảnh của Hứa Phỉ Phỉ, hắn do dự một chút rồi nói:

- Tìm một khách sạn ở.

Sở Sở nói:

- Được, em nghe anh.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

R d 3 X * ? Q Æ M ; R d d , * ¬ : € B æ ° M ; h b M ?

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 177: Cô gái động tình

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Vương Quốc Hoa hoảng hồn, một cô gái như Sở Sở nếu lộ vẻ dịu hiền thì đúng là không ai chống đỡ được. Sở Sở thấy hắn chần chờ liền thấp giọng cười nói:

- Sao? Không tin em?

Vương Quốc Hoa lúc này mới bình tĩnh lại.

- Sao lại không? Chỉ là thấy không chân thật giống như đang nằm mơ vậy? Lúc đi học chỉ như thằng ngốc chăm chỉ đọc sách, không có cô gái nào thích cả. Ai cũng nói đàn ông không xấu, phụ nữ không thương, trước kia cảm thấy có lý, sau này mới biết thực lực mới là chỗ dựa cứng nhất. Phụ nữ thích người mạnh, vấn đề là anh bây giờ không mạnh, cũng không phải người xấu.

Sở Sở không lập tức trả lời hắn, xe dừng lại ở khách sạn Hilton, cô mới nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Nhớ, phụ nữ thích một người đàn ông thường rất kiên quyết, có đôi khi có lẽ là vì một mặt nào đó đả động một người phụ nữ, vì thế là thích, là yêu. Em nói với anh, không có lý do nào cả.

Vương Quốc Hoa sao không biết việc này, phụ nữ là động vật không có lý lẽ, chỉ cần hiểu điểm này là đủ. Cao Thăng từ trên xe đi xuống lạnh lùng đưa chìa khóa cho Vương Quốc Hoa, rất rõ ràng y cũng không có cảm giác dựa vào Vương Quốc Hoa. Cao Thăng hơi đen, mặt mũi lạnh lùng, cương nghị.

Lúc lấy phòng, cơ hội thành cầm thú của Vương Quốc Hoa đã tan biến. Sở Sở lấy hai phòng, Vương Quốc Hoa và Cao Thăng một phòng, Vương Quốc Hoa chỉ có thể thầm tỏ vẻ bất mãn. Sở Sở là loại cô gái vừa ôm đã đỏ mặt mà mong làm gì với cô bây giờ là đừng mơ.

"Tạm thời là tình cảm đơn thuần, vấn đề sinh lý phải tìm người khác giải quyết" Vương Quốc Hoa tìm lý do giải thích cho suy nghĩ vô sỉ của mình. "Anh là người đàn ông bình thường mà, có cô gái khác quan hệ là đủ, còn Sở Sở như tiên nữ phải giữ gìn"

Cao Thăng tắm xong đi ra, Vương Quốc Hoa nhìn không khỏi hoảng sợ. Cơ thể thằng nhãi này đúng như Dương Xán – tên bạn học cùng ký túc đã từng nói: "Quá rắn chắc, dao đâm không thủng" Trước ngực Cao Thăng có mấy vết sẹo rất to, mỗi một vết đều dài tầm hơn chục phân.

- Vết sẹo này từ đâu mà có?

Vương Quốc Hoa có chút tò mò hỏi một câu, Cao Thăng do dự một chút nói:

- Có từ lúc làm bộ đội đặc chủng, lần đó bị một tiểu đội gài bẫy, tôi ở trong rừng cả nửa tháng mới xử lý xong.

- Một người làm thịt cả tiểu đội? Bản lĩnh của cậu là gia truyền hay là học được trong quân đội?

Vương Quốc Hoa nghe giọng của y thấy không gia, tên này có lẽ còn không học được cách nói mạnh miệng.

- Không phải gia truyền, hồi nhỏ chỉ học Bát cực và Hình ý quyền, sau đó sang phía nam học Vịnh xuân quyền.

Nhắc tới việc này, mặt Cao Thăng cũng phong phú hơn.

- Lúc bé tôi không biết trời cao đất rộng, không thích đọc sách mà chỉ muốn dùng quyền cước xông thế giới. Tôi ngồi tàu sang phía nam nếu không phải gặp được sư phụ thù sợ là đã chết đói trên đường nếu không chỉ thì cũng là đi ăn cướp.

- Chỉ biết đọc sách có tác dụng mẹ gì.

Vương Quốc Hoa bĩu môi nói:

- Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, chẳng qua nói đi lại nói lại, bây giờ chế độ giáo dục quá thối nát.

Vương Quốc Hoa vung tay lên đang chuẩn bị đả kích hệ thống giáo dục hiện nay, tiếng cốc cốc cắt ngang lời nói của hắn.

Cao Thăng vội vàng mặc áo, Vương Quốc Hoa ra mở cửa. Sở Sở vào nói:

- Quốc Hoa, đi theo em ra ngoài. Cao Thăng, tối cậu tự giải quyết, tiền này đưa cậu.

Vừa nói Sở Sở vừa đưa tờ một trăm đồng tới, Cao Thăng không hề khách khí cầm lấy, cũng không nói cảm ơn.

Hai người ra ngoài trời đã gần tối. Ra khỏi khách sạn, Sở Sở dừng lại liếc nhìn hắn.

- Ngốc, còn muốn em gọi anh?

Vẻ mặt này không người đàn ông nào có thể từ chối. Tay Sở Sở hơi lạnh, vừa tiếp xúc, Sở Sở cười hì hì nói:

- Tay anh ấm thật, không giống em, cả năm đều lạnh như băng.

- Vậy à?

Vương Quốc Hoa đặt tay Sở Sở lên mặt, gật đầu nói:

- Có hơi lạnh. Đây là máu không đủ, tìm thầy thuốc cắt vài thang uống là được.

Sở Sở cau mày trông rất đáng yêu:

- Không, thuốc bắc khó uống muốn chết, có tay anh giúp em ấm là đủ, người không thể quá tham lam.

Hình như bất cứ lý do nào trong miệng phụ nữ đều có lý. Vương Quốc Hoa không thể làm gì khác là im lặng. Hắn cười cười nhét tay cô vào túi:

- Như vậy càng ấm hơn.

Hai người đi một lát, Vương Quốc Hoa đứng lại hỏi:

- Sao? Bảo anh ra ngoài có phải có chuyện không tiện nói, làm trước mặt Cao Thăng?

Sở Sở dậm chân dùng tay khẽ gõ gõ vào ngực hắn:

- Không cho thông minh như vậy. Sau này ngốc một chút, em thích anh ngốc.

- Được, lần sau anh sẽ như vậy.

Vương Quốc Hoa rất phối hợp, Sở Sở lại thở dài một tiếng nói:

- Tiểu Cao thật ra khá đáng thương, lúc ở biên giới trong một lần xung đột chiến hữu qư hy sinh.

- Tiểu Cao nói đồng đội kia vì chắn đạn cho mình nên hy sinh, vì thế Tiểu Cao muốn báo thù. Sau đó một lần Tiểu Cao ra ngoài chấp hành nhiệm vụ vốn có thể bắt ba tù binh về nhưng lại không để bất cứ ai còn sống. Sau khi về qư còn báo cáo chi tiết với lãnh đạo, công lao tới tay mất sạch, thiếu chút nữa là ra tòa án binh. Ông ngoại em vừa lúc đến binh đoàn Tiểu Cao thị sát biết việc này nên lấy Tiểu Cao. Thực ra Tiểu Cao đã không còn trong quân đội, ông ngoại không nói cho qư.

Vương Quốc Hoa nghe xong một lúc lâu mới nói:

- Thanh niên tốt.

Sở Sở cười nói:

- Người em giới thiệu đương nhiên không kém rồi, cảm ơn thế nào đây?

Vương Quốc Hoa cười nói;

- Đòi tiền không có, người thì có một.

Sở Sở tức giận giơ chân đạp nhẹ:

- Đáng ghét, không biết vì sao ở cạnh anh em không phải vui sẽ là tức, nói tóm lại lúc này vui nhiều hơn một chút.

Vương Quốc Hoa không nhịn được ôm eo cô, nhẹ nhàng kéo vào lòng, hôn nhanh vào đôi môi kia. Sở Sở không kịp đề phòng, cô mở to mắt nhìn hắn, mắt đảo đảo một vòng mới nói:

- Xong rồi.

Vương Quốc Hoa ngẩn ra giơ tay lên đầu hàng:

- Tức à? Lần sau không dám.

Sở Sở nhìn quanh thấy không ai nên ra vẻ tức giận nói:

- Vừa nãy sao không thêm? Không được, em bị anh chiếm, phải chiếm lại.

Vừa nói cô cũng ôm eo hắn, kiễng chân đưa đôi môi kiều diễm lên.

Vương Quốc Hoa không khó cảm nhận được sự ngây ngô của cô, từ từ dẫn dắt cô, một lúc lâu sau mới tách ra. Mặt xx đỏ bừng lên, sợ hãi nói:

- Thì ra là vậy, cảm giác rất tốt.

Dứt lời Sở Sở cảnh giác nhìn Vương Quốc Hoa;

- Anh hình như rất thành thạo…

Vương Quốc Hoa đổ mồ hôi cười khổ nói:

- Em không cảm thấy có những việc tự nhiên sẽ biết sao? Là bản năng.

Sở Sở gật đầu nói:

- Cũng đúng, lần nữa.

Trước đây cảm thấy Sở Sở cao không thể với, khi ở bên cô hắn mới thấy cô rất đơn thuần. Trước kia cảm thấy Sở Sở không thích nói chuyện, khi ở bên mới biết cô cũng là một cô gái, có nhiều chuyện nói không hết. Cô gái động tình có lẽ đều như vậy.

nhiên dù sao hắn ở trong môn phái nhiều như vậy cũng bị tiêm nhiễm phương diện về hiệp cũng có một chút.

Vừa thấy yêu mà là rút kiếm giết.

Giết yêu ma trảm yêu ma thay trời hành đạo.

Lúc này chính là lúc thay trời hành đạo.

Lục Nguyên nhẹ nhàng chuyển động thanh kiếm, hắn đã đánh bại Thổ Ma Viêm Dạ Xoa mà sau khi hắn đánh bại hai loại ma này vô số yêu ma đều đưa mắt nhìn về hắn, bọn chúng đều không ngờ, thanh y thiếu niên này tuổi còn trẻ lại có kiếm thuật tinh diệu như vậy.

Liên tiếp phá yêu ma lúc này Lục Nguyên cũng thèm rượu hắn lấy ra một hồ lô mà uống, cảm thấy hào khí tăng lên rất nhiều.

- Rất tốt, ai lại cùng ta chiến một trận?

Mấy Đại A Tu La đã bị đoạt mất, Tu La nhất tộc là một tộc tương đối xuất sắc, bọn chúng có bản năng chiến đấu trời sinh, mấy Đại A Tu La liền tấn cô về phía Lục Nguyên, Lục Nguyên cười ha hả, bàn tay trái vẫn cầm hồ lô rượu bàn tay phải dùng kiếm chiêu tinh diệu thi triển.

Cuồng phong chuyển qua gió nổi mây phun, Phong Vân lưu tán.

Vân Sinh Vân Diệt, Vân Thư Vân cuốn.

Bạo Vũ như trụ, một mảng mênh mông.

Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm cùng với thất thập nhị kiếm Vũ Lạc, từng chiêu từng thức thi triển ra.

Đại A Tu La chính là chiêu thức bản năng của Tu La tộc, tuy nhiên không cảm nhận được ý của nó thì không thể luyện được đến tình trạng mạnh nhất, một chiêu thức này mang tới sơ hở lớn.

Trên cơ bản Đại A Tu La đang chiến đấu cùng với Lục Nguyên.

Đại A Tu La cùng chiêu thức truyền thừa bả năng.

Lục Nguyên ở trong thiên địa đại đạo lãnh hội kiếm ý.

Hai thứ này đấu với nhau ai thắng cũng rõ ràng rồi, Đại A Tu La để lộ quá nhiều sơ hở, nhanh chóng bị bại khiến cho đám yêu ma còn lại phản giật mình.

Yêu ma ở trong lòng đất có một loại yêu ma tên là Huyết Mẫu yêu ma này tính tình trời sinh cường đại pháp tu, hơn nữa thứ mà bọn chúng tu cũng không phải là kim thủy hỏa thổ phong lôi những pháp thuật này mà là huyết hệ pháp thuật, loại tà thuật này tu tiên giả không cách nào học được, một khi bị huyết mẫu ma xâm phạm nhân tậm thì cảm xúc liền trở nên rối loạn.

Rất nhiều sinh linh chính đạo bị Huyết Mẫu ma bao vây rồi đi vào ma đạo.

Nghe nói ở cách đó xa xa còn có một vị cường giả tới Huyết Mẫu ma tự xưng là Huyết Hà lão tổ, vị Huyết Hà lão tổ cũng xưng tôn một phương.

Mà lúc này mấy Huyết Mẫu ma đánh về phái Lục Nguyên, đủ loại vây công, những huyết hệ pháp thuật này công kích về mặt cảm xúc khiến cho người ta rất dễ rơi vào tà đạo.

Huyết Mẫu ma thấy máu của bọn chúng đã nhiễm lên trên người của Lục Nguyên thì mỉm cười, máu của bọn họ xuất ra chính là tà huyết tinh hoa nếu không phải gặp đối thủ khó chơi bọn chúng cũng không dùng.

Mà lúc này kiếm quang nhoáng lên một cái bọn chúng còn chưa kịp phản ứng thì mấy huyết mẫu ma đã táng thân dưới kiếm của Lục Nguyên, không có cách nào, đại đa số mọi người đều có cảm xúc xấu mà cảm xúc xấu của Lục Nguyên không có nhiều lắm, mà lần này Lục Nguyên ra tay chính là dùng Dương Ngô kiếm.

Dương Ngô Kiếm chính là phi kiếm mà Lý Nguyên Bạch rèn ra:

Lý Nguyên Bạch nói:

- Thanh kiếm này có ngũ hành pháp thuật, thế như cầu vồng, có thể khắc được rất nhiều nhân tố tà ác.

Lục Nguyên về cảm xúc xấu thì có vô cùng ít, hơn nữa còn cầm Dương Ngô kiếm khiết cho các ma huyết của Huyết Mẫu ma không có bao nhiêu tác dụng với hắn.

- Thống khoái.

Lục Nguyên lại uống một ngụm rượu, vừa uống rượu vừa xuất kiếm, mùi rượu ngày càng thuần, kiếm pháp ngày càng tinh diệu, một đường phá vô số yêu ma, Lục Nguyên cũng dần cảm giác mình đã tới được một cảnh giới kỳ diệu.

Rượu uống càng thoải mái kiếm sử càng nhanh.

Nhớ rõ ở Đại Tấn tu tiên giới có một vị danh nhân từng nói:

- Thứ hắn muốn uống chính là rượu nggon nhất, muốn ôm nữ tử xinh đẹp nhất muốn cưỡi tuấn mã tốt nhất, muốn dùng kiếm tốt nhất, muốn gặp đối thủ cường đại nhất muốn đánh một cuộc đấu thống khoái.

Đúng rồi vị danh nhân đó không phải là người của Đại Tấn mà là người của Đại Tần quốc tên là Diệp Hoan, lá cây theo gió mà phiêu linh vô luận nơi nào cũng có thể khoái hoạt, đây là Diệp Hoan một trong những tông sư của Đại Tần quốc.

Mà biểu hiện của Lục Nguyên lúc này thật khiến cho đám yêu ma phải tán loạn rồi, bọn chúng vốn tính toán, dùng hai phân đà đánh phân đà thứ mười nhanh chóng giải quyết rồi tập trung binh lực đi trừ khử các phân đà khác.

Kết quả không ngờ lại xuất hiện một thanh y thanh niên.

Thanh y thanh niên này một tay cầm hồ lô rượu một tay cầm kiếm.

Kiếm ở nơi tay rượu ở nơi tay.

Nhưng không ai có thể kháng cự.

Thổ Ma bại, Viêm Dạ Xoa bại, Đại A Tu La bại, Huyết Mẫu Ma bại.

Một đường thất bại chết không ít yêu ma thậm chí binh lực cũng bị Lục Nguyên giày vò, không chiếm ưu thế chứ đừng nói là phương diện sĩ khí, bị thiếu niên này đả kích toàn thân không còn sĩ khí rồi.

Lục Nguyên vừa uống rượu vừa chiến đấu, hồ lô rượu một tay một tay cầm kiếm trảm yêu ma.

Đếnlúc này Lục Nguyên đã có danh tiếng.

Vô số yêu ma muốn ngăn cản hắn nhưng không ai ngăn cản được ba thước thanh phong của hắn.

Lục Nguyên biểu hiện đã dẫn tới chấn động của đám yêu ma.

Mà không chỉ yêu ma còn có rất nhiều người của phân đà thứ mười cũng chấn động.

Ở phân đà thứ mười biết rõ bổn sự của Lục Nguyên cũng chỉ có Tống Kiếm Cửu mà thôi những người khác thấy Lục Nguyên xếp thứ bốn mươi ba trong khảo thí yêu ma dưới lòng đất thì cho rằng hắn chẳng có gì hơn, về phần tin tức Đại Nguyên quốc phái người tới khiêu chiến bị thua trong tay Lục Nguyên bọn họ vẫn chưa biết.

Ngũ tiên minh chiến lực cường đại mà tài nguyên đa phần là do ngũ đại tiên môn cung cấp, nhưng ở phương diện tin tức lại hơi bị áp chế dù sao bọn họ cũng là một tổ chức ở trong lòng đất.

Ngũ đại tiên môn cân đối kế sách, xuất hiện tông lão hội cũng đồng thời xuất hiện ngũ tiên minh.

Bọn họ cho rằng cuộc tỷ thí ở phân đà thứ mười đã có mờ ám, mà tin tức Đại Nguyên đế quốc tới khiêu chiến lại không truyền tới cho nên ai cũng nghĩ Lục Nguyên là hàng giả, kết quả thực lực mạnh mẽ của Lục Nguyên cứ thế biểu hiện ra khiến tất cả đều kinh ngạc.

Tu tiên giả của mười phân đà đều trợn mắt há hốc mồm.

- Như vậy sao có thể là hàng giả được.

- Đúng thế cho dù là hương chủ cũng không có thực lực mạnh như thế.

Những người trước kia nói Lục Nguyên là hàng giả bây giờ không dám nói lung tung nữa.

Mà Lục Nguyên cũng không để ý nhiều hắn một tay cầm hồ lô rượu một tay cầm kiếm khoái hoạt tiêu dao.

Ta vui cười ở bản tâm.

Ta tiêu dao bất kể nơi nào.

Lục Nguyên bây giờ phát ra cho đám yêu ma một cảm giác không ai có thể là địch thủ của hắn.

Tuy nhiên lúc này Lục Nguyên vẫn ngẩng đầu lên, ở phía trước trên bầu trời bay tới hai Đại A Tu La, Đại A Tu La này so với các Đại A Tu La khác thì khác nhau, toàn thân đều hiện quang, hiển nhiên đã sắp đạt tới Trường Sinh Kỳ.

Yêu ma thấy Đại A Tu La xuất hiện thì đều cung kính nói:

- Tham kiến đà chủ.

Đại A Tu La này chính là đà chủ một phương, bản thân có tu vi Luyện Thể Kỳ tầng thứ tám Ngự Kiếm Hành Không, có thể ngự kiếm chém giết không cần cận chiến xuất kiếm.

Nếu nói hương chủ là người được tôn kính ở dưới lòng đất thì đà chủ càng được tôn kính.

Mỗi đà chủ đều là nhân vật vô cùng mạnh mẽ.

Đại A Tu La có phần buồn bực vốn kế hoạch vây công phân đà thứ mười này có thể nhanhc hóng giải quyết, sau đó đi giải quyết phân đà thứ bảy mà không ngờ lại xuất hiện một người kỳ quái như thế nếu không phải như vậy hắn đã sớm đi giải quyết Tống Kiếm Cửu.

Thổ Ma Viêm Dạ Xoa Đại A Tu La Huyết Mẫu Ma… đều đã bại dưới kiếm của thanh y thiếu niên.

Có thể nói nếu như tiếp tục để cho thanh y thiếu niên này hoành hành thì chiến cục sẽ sụp đổ.

Bất đắc dĩ hắn cũng chỉ có thể xuất đầu ra đối phó với thanh y thiếu niên này, một vị đà chủ khác thì đối phó với Tống Kiếm Cửu, hắn ở trên hư không cất tiếng:

- Tiểu bối dám phá đám chúng ta, hôm nay là ngày chết của ngươi.

Hắn giơ tay lên một Tu La cốt đao đã hiện ra nơi tay.

Vèo.

Tu La Cốt Đao đã đánh tới đỉnh đầu của Lục Nguyên, lúc Tu La cốt đao đánh tới Lục Nguyên theo bản năng lui về phía sau.

- Một hậu bối mà có thể ngăn cản một đao kia của ta đúng là không tệ.

Hắn khó kìm được mà tán dương:

- Đáng tiếc ngươi cũng chỉ dừng ở tình trạng này mà thôi pháp lực của ngươi kém ta quá lớn, ngươi sẽ chết ở đây ta sẽ đem huyết dịch của ngươi nhập vào cốt đao xem như để làm kỷ niệm.

Tu La nhất tộng từng có một truyền thống nếu gặp được đối thủ cao minh sẽ đem xương cốt của hắn sát nhập vào trong cốt đao, như vậy là tôn kính với cường giả đồng thời cũng làm tăng uy lực của cốt đao.

Đương đương dương, Đại A Tu La tiếp tục ra tay.

Lúc Đại A Tu La công kích, Lục Nguyên không ngừng lui về, tuy mỗi kiếm của hắn có thể ngăn cản được nhưng vì pháp lực của hắn không theo kịp đối phương.

Lục Nguyên hít sâu một hơi, đối thủ quá mạnh.

Đây chính là đối thủ mạnh nhất hắn gặp từ trước tới nay.

Vốn đối thủ trước đây của hắn là những thế hệ bình thường, cho dù là nhân vật tổ đỉnh chuyển thế linh đồng như Thiết Mộc Nhĩ hay là Nguyên Lăng cũng không có thực lực áp đảo.

Lâm Tĩnh là một bí thư thị ủy cứng rắn, cô gần như vô thức có địch ý với Dương. Bí thư thị ủy và thị trưởng không bao giờ hoàn toàn hòa hợp được, hai người cùng xây dựng bộ máy, nói mỗi người quản một mảng nhưng thực tế quyền lực của bí thư vẫn hơn thị trưởng.

Nghiêm Hữu Quang không phải không có chỗ dựa, bây giờ Vương Quốc Hoa dựa vào Nghiêm Hữu Quang, Lâm Tĩnh đương nhiên hy vọng Vương Quốc Hoa không làm ra thành tích gì ở huyện Phương Lan. Nhưng tình hình thực tế của huyện Phương Lan, Lâm Tĩnh cảm thấy mình không cần làm bất cứ gì cũng đủ khó cho Vương Quốc Hoa rồi.

- Ngồi đi.

Nhìn thái độ của Vương Quốc Hoa, Lâm Tĩnh thầm suy nghĩ một chút rồi thản nhiên nói:

- Không ngờ đồng chí Vương Quốc Hoa còn trẻ như vậy, nếu là cán bộ trên tỉnh ủy phái xuống thì năng lực sẽ không có vấn đề gì. Tôi hy vọng cậu xuống địa phương có thể đoàn kết với các đồng chí, làm tốt công việc ở huyện Phương Lan. Công việc có gì khó khăn có thể tìm tôi.

Nói vài câu khách sáo, Lâm Tĩnh cúi đầu xem văn bản, Vương Quốc Hoa đứng lên:

- Vậy tôi không làm phiền bí thư.

Vương Quốc Hoa lui ra, Mạnh Vũ Vi không ngừng lại đưa ra cửa, lúc vào cô cười nói với Lâm Tĩnh:

- Hắn đi rồi.

Lâm Tĩnh vừa nãy là giấu một bút, phải xem Vương Quốc Hoa biết làm hay không? Nếu như có thể ké Vương Quốc Hoa về tay mình, Lâm Tĩnh sẽ không ngại đỡ hắn lên chức. Với lai lịch của Vương Quốc Hoa cùng với Lâm Tĩnh giúp thì muốn lên chức cũng không khó, chỉ hai năm là xong.

- Chú ý động tĩnh bên Tần Thời Nguyệt.

Lâm Tĩnh vừa xem văn bản vừa đọc.

...

Huyện Phương Lan cách thị xã khoảng hơn 50km, ngồi xe gần tiếng tới nơi. Hoa Lâm vừa nãy rời đi là có ý né tránh, lần này y rất nhiệt tình mời Vương Quốc Hoa lên xe, đến sát địa phận huyện Phương Lan thì thấy đám quan chức đứng đây nghênh đón.

Tôn Đạo Luy đứng ở vị trí cuối cùng nên ít người chú ý. Y nhìn chằm chằm vào chiếc Santana đang chạy tới, xe dừng lại, một đám quan chức đi lên đón. Tôn Đạo Luy biết rõ những người kia là hướng về Hoa Lâm. Tôn Trường Thanh có quan hệ rất bình thường với Ban tổ chức cán bộ, trong đó cũng có nguyên nhân sâu xa. Trưởng ban tổ chức cán bộ Đỗ Hoa có mâu thuẫn từ lâu với Tôn Trường Thanh, chính vì vậy Tôn Trường Thanh từ trường Đảng tỉnh học về từ chủ tịch lên làm bí thư huyện ủy mà mãi không tiến thêm. Mặc dù là đổi bí thư thị ủy sang thành Lâm Tĩnh thì cục diện này cũng không thay đổi. Tôn Đạo Luy biết rõ bố mình bị ấn dấu của nguyên bí thư thị ủy Lôi Quang quá sâu, sau hơn hai năm khó khăn hoạt động kết quả chỉ Tần Thời Nguyệt đạt chỗ tốt, Tôn Trường Thanh vẫn ngồi im ở huyện Phương Lan. Về phần nguyên bí thư thị ủy Lôi Quang bây giờ sang làm cố vấn bên Hội nghị hiệp thương chính trị nhân dân thị xã. Chỉ riêng chức cố vấn đã nói rõ không có quyền lực gì nên không thể trông đợi.

Hai năm trôi qua, theo bí thư thị ủy mới tới dần trở nên cứng rắn, trưởng ban Tổ chức cán bộ Đỗ Hoa còn kiêm chức phó bí thư, Tôn Đạo Luy biết bố mình chỉ có thể dừng ở chức bí thư huyện ủy, trừ khi cục diện thay đổi lớn. Cũng vì như vậy nên đám quan chức muốn tiến bộ của huyện Phương Lan mới nhiệt tình khi Hoa Lâm tới như vậy. Hoa Lâm làm Phó trưởng ban thường trực gần hai khóa, có quyền lên tiếng khá lớn trong làm việc nhân sự, y nói thì Đỗ Hoa có thể nghe vào. Không mong quan hệ tốt với Hoa Lâm, chỉ cần tương lai không làm khó mình là đủ. Mà rõ ràng nhất là chủ tịch huyện Chu Lập Quốc. Chu Lập Quốc có hoàn cảnh rất xấu hổ ở huyện Phương Lan, là chủ tịch huyện nhưng lại không ra lệnh được với các phòng ban. Vì thế Chu Lập Quốc tích cực nhất, mục đích là muốn được điều đi.

Ở lại chỉ có thể thành con rối cho Tôn Trường Thanh.

Làm chủ tịch, Chu Lập Quốc biết không ít chuyện ở huyện Phương Lan. Xa không nói, ví dụ như các phó chủ tịch huyện khác đều bị Tôn Đạo Luy dùng thủ đoạn trói buộc. Đúng, chỉ có nữ phó chủ tịch Thành Duyệt là không bị. Nhưng ả là phó chủ tịch huyện xếp cuối, một mình không làm được trò trống gì.

Vương Quốc Hoa còn trẻ làm phó bí thư kiêm phó chủ tịch huyện là người thứ hai xuống xe. Mắt Chu Lập Quốc co rút mạnh, quan trường không có gì là bí mật, y sớm nghe Vương Quốc Hoa còn trẻ không ngờ lại trẻ tới như vậy.

Người giật mình duy nhất không chỉ có Tôn Trường Thanh, mà còn cả Tôn Đạo Luy đứng phía xa xa. Tôn Đạo Luy không học mấy nhưng trời sinh biết rất nhiều thứ, nếu không Tôn Trường Thanh cũng không nghe lời con mình như vậy. Trong nháy mắt nhìn thấy Vương Quốc Hoa, Tôn Đạo Luy lập tức bác bỏ một ít kế hoạch ban đầu. Tin thằng béo Trương Quang Minh đưa về không thể tin nổi, nhìn thấy đều là bề ngoài.

Tôn Đạo Luy lặng lẽ lên xe nhân lúc đám người đằng trước che khuất mà lái xe rời đi. Vương Quốc Hoa đang lúc bắt tay Chu Lập Quốc thì vô tình nhìn thấy xe BMW đen chạy đi.

Mọi người nói vài câu khách khí rồi đến trụ sở huyện ủy tiến hành hội nghị cán bộ toàn huyện. Tôn Trường Thanh xin nghỉ ốm ở nhà, vì thế đứng ra chủ trì hội nghị là Chu Lập Quốc. Sau bài phát biểu chào mừng, y nói:

- Sau đây mời đồng chí Vương Quốc Hoa phát biểu.

Vương Quốc Hoa cầm mích trầm ngâm một chút rồi lớn tiếng nói:

- Nói thật tôi không biết nên nói gì.

Bên dưới xôn xao, có cả tiếng cười. Mở màn như vậy khiến nhiều người đánh giá thấp Vương Quốc Hoa, làm quan mà không nói được thì làm quan làm gì?

Sau đó Vương Quốc Hoa nói:

- Tôi tới để làm việc nên sẽ làm tốt công việc của mình, cảm ơn mọi người.

Câu này làm một vài người lộ vẻ trầm tư, Vương Quốc Hoa thấy đạt được mục đích liền bỏ míc xuống về chỗ.

- Đến để làm việc? Còn muốn làm tốt công việc của mình? Mười phút sau Tôn Trường Thanh biết nội dung ngắn gọn mà Vương Quốc Hoa phát biểu.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

R38X *?QÆM; R39, o¨Q Í L?¨ E?€+? >mv M

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 184: Vào ở nhà khách huyện

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

- Con thấy sao?

Tôn Trường Thanh nhìn trời như nói với không khí. Tôn Đạo Luy gtay chống cằm đi lại vài vòng trong phòng.

- Người bên Lưỡng Thủy gọi tới xác nhận Vương Quốc Hoa lúc ở Lưỡng Thủy làm rất tốt, trước khi đi bí thư quận ủy và chủ tịch quận đều tiễn, hai vị này còn mời rượu hắn. Một trợ lý chủ tịch có thể làm được như vậy là không dễ.

- Ý của con là hắn chỉ biết làm việc, không xen lẫn việc khác?

Tôn Trường Thanh ngồi lên, vẻ mặt vừa uể oải lúc nãy đã thay đổi.

- Bố cảm thấy một người được cả bí thư, chủ tịch thích thì là dựa vào gì?

Tôn Đạo Luy hỏi lại một câu, Tôn Trường Thanh không khỏi cười nói:

- Nói cũng đúng.

Vừa nói Tôn Trường Thanh xua tay, Tôn Đạo Luy cười cười đi ra ngoài.

Lất sau Tôn Trường Thanh gọi thư ký vào nói:

- Chuẩn bị một chút, mai diễn ra hội nghị thường vụ huyện ủy.

Huyện Phương Lan tuân theo phong cách của thị xã Bắc Câu, huyện ủy, ủy ban nằm một nam một bắc. Vương Quốc Hoa thân kiêm hai chức nên có văn phòng ở hai bên. Hội nghị chào đón chưa kết thúc, Hoa Lâm nhận được điện của thị ủy yêu cầu về gấp.

Chánh văn phòng huyện ủy Trương Mặc là người đàn ông 40 tuổi, bước đi luôn có vẻ khom lưng. Dẫn Vương Quốc Hoa lên văn phòng ở tầng ba, Trương Mặc mở cửa:

- Bí thư Vương, anh xem có gì thiết không, nơi này hơi nhỏ, có gì chuẩn bị không đủ mong anh bỏ qua.

Văn phòng lắp đặt khá sang trọng ngoài dự đoán của Vương Quốc Hoa. Phương Lan không phải huyện mạnh về kinh tế, Vương Quốc Hoa nhìn thoáng cái là biết bộ bàn làm việc của mình ít nhất có giá trên tám ngàn.

Vương Quốc Hoa rất tự nhiên:

- Cứ như vậy đi, rất tốt.

Trương Mặc nói:

- Chỗ anh ở thì tạm thời ở bên nhà khách huyện ủy, anh xem có được không?

Vương Quốc Hoa cười nói:

- Có thể, đúng, tôi dẫn một lái xe tới, quan hệ tổ chức thì vài hôm nữa sẽ có.

Trương Mặc ngẩn ra quay đầu lại nhìn Cao Thăng ngoài cửa rồi nói:

- Được, tôi biết rồi, anh thấy có cần đến xem chỗ ở trước không?

Vương Quốc Hoa gật đầu, Trương Mặc lập tức dẫn đường đi xuống lầu. Thấy có xe Camry đỗ dưới lầu, Vương Quốc Hoa cười hỏi một câu:

- Có thể bố trí xe không phải xe Nhật Bản không? Tôi thấy xe Santana cũng được.

Trương Mặc đáp ứng ngay.

- Được, không vấn đề gì.

Một xe Santana chạy tới, Cao Thăng không hề khách khí đi lên mời lái xe xuống, sau đó mở cửa xe mời Vương Quốc Hoa lên xe.

Trương Mặc ngồi xe Camry đi trước mở đường, hai xe chạy khoảng 500m tới một tòa kiến trúc nằm trong rừng cây rậm rạp. Ở cửa đã có một người đàn ông trung niên khá mập đứng đó. Thấy xe tới liền vội vàng chạy lên mở cửa. Thấy Trương Mặc xuống, người đàn ông ngẩn ra nói:

- Chánh văn phòng Trương?

Trương Mặc quay đầu lại nhìn về phía sau không nói, người đàn ông kia vội vàng đi lên mở cửa, hơi khom lưng cno:

- Chào mừng Bí thư Vương vào nhà khách ở, tôi là quản lý nhà khách – Mao Lợi.

Vương Quốc Hoa nghe tên này có chút buồn cười, đây là thuần vì lợi ích.

Đương nhiên hắn không nói gì chỉ cười nói:

- Lão Mao vất vả rồi.

- Phục vụ lãnh đạo là chức trách của tôi.

Đưa Vương Quốc Hoa tới nơi, Trương Mặc cười cười cáo từ. Y là thường vụ huyện ủy, y chỉ cần đưa tới nơi là đủ.

Giống như hầu hết các nhà khách khác, nhà khách huyện ủy Phương Lan khá yên tĩnh, trong khu này có bảy tám căn nhà hai tầng, nhưng mỗi căn chiếm diệt tích không nhỏ.

Mao Lợi dẫn Vương Quốc Hoa đi tới trước một căn nhà, hai cô gái từ trong đi ra lo lắng cúi đầu nói với Mao Lợi:

- Giám đốc Mao.

Mao Lợi thấy vậy không khỏi có chút khẩn trương vội vàng lớn tiếng nói;

- Hai con bé này sao không có ánh mắt gì cả.

Vừa nói hắn vừa quay đầu lại cười cười xin lỗi Vương Quốc Hoa:

- Bí thư Vương, mấy con bé từ nông thôn đi ra nên không có kiến thức gì, ngài đừng trách.

Vương Quốc Hoa cười nói:

- Không sao, nhà tôi cũng ở nông thôn.

Nói xong Vương Quốc Hoa cười cười nhìn Mao Lợi, Mao Lợi rất xấu hổ, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Hai cô gái không lớn, nhìn thấy lãnh đạo trẻ như vậy nên nghĩ đối phương chỉ hơn mình vài tuổi, vì vậy không quá khẩn trương. Hai cô đều có chút tò mò nhìn Vương Quốc Hoa. Mao Lợi trừng mắt nhìn đầy uy nghiêm, tức giận nói:

- Còn có quy củ không, không muốn làm thì về, thấy lãnh đạo mà không chào à?

Mặt hai cô tái lại vội vàng cúi đầu:

- Bí thư Vương…

Vương Quốc Hoa cười cười nhìn Mao Lợi:

- Lão Mao đúng là rất nghiêm khắc.

Mao Lợi vội vàng nói:

- Phục vụ lãnh đạo không phải việc nhỏ nên cần nghiêm khắc.

Vương Quốc Hoa quay sang nói với Cao Thăng:

- Đi lấy hành lý, chúng ta vào trong rồi nói.

Mao Lợi sớm nhận được tin nên vội vàng đi lên nói:

- Bí thư Vương, lái xe của ngài cũng có chỗ ở.

Vương Quốc Hoa vốn định từ chối ý này nhưng cuối cùng vẫn đồng ý:

- Vậy nghe theo lão Mao.

Vừa nói Vương Quốc Hoa vừa đi vào trong. Mao Lợi đứng bên ngoài nhỏ giọng nói với hai cô gái:

- Nghe cho rõ đây, lãnh đạo có chút không hài lòng nào thì hai cô cút về cho tôi. Không sợ nói với các cô, công việc ở đây bao người muốn tranh làm.

Hai cô gái ngoan ngoãn cúi đầu nghe dạy bảo, Mao Lợi lúc này mới có chút hài lòng:

- Đi theo tôi, nghe kỹ chỉ thị của lãnh đạo vào.

Hai cô, một người tên là Mao Nhạn, một người tên là Ngô Xuân Liên, đều là con nhà nông dân. Quan niệm tiền lương ở nông thôn không cao, một tháng chỉ có 150 đồng nhưng từng đó với hai cô là con số rất lớn.

Mã Minh không có ở lâu mà đi ngay. Vương Quốc Hoa thành ra người cuối cùng ra khỏi phòng hội nghị.

...

Nghiêm Đông Lai đi theo Tôn Trường Thanh tới văn phòng đối phương. Tôn Trường Thanh lúc này nhíu mày nói:

- Vệ Hòa Bình là sao hả? Đã gần 50 mà còn là cán bộ trẻ ư? Tôi nói với anh bao lần rồi, chuyện gì cũng phải có lý do, anh thì hay rồi, để Mã Minh túm được nhược điểm.

Thực ra Vương Quốc Hoa đưa câu hỏi không quá quan trọng, Mã Minh nhảy ra mới là nguyên nhân hoàn toàn lật đổ phương án của Nghiêm Đông Lai.

Nghiêm Đông Lai cúi đầu nói:

- Mã Minh này vẫn đối đầu với tôi. Bí thư, sao không trực tiếp giơ tay biểu quyết.

Tôn Trường Thanh vẫn luôn bình tĩnh lúc này lại tức giận đập bàn:

- Anh cảm thấy việc này truyền lên thị ủy, lãnh đạo thị ủy sẽ thấy bộ máy huyện ủy huyện Phương Lan như thế nào? Đầu của anh ở đâu?

Nghiêm Đông Lai câm miệng, cúi đầu nghe mắng. Nghiêm Đông Lai không tiếp tục ở vấn đề này. Y chắp tay sau lưng đi vòng quanh một vòng mới nói.

- Ba người Vương Quốc Hoa nhắc tới trong phương án mới đừng có động vào. Nhất Chu Vĩ cùng Trần Trường Tài do Vương Quốc Hoa quản lý hai phòng ban đó, anh động ngành người ta phụ trách quản lý, nếu là người khác thì nghĩ như thế nào? Đừng nghĩ hắn còn trẻ dễ lừa, loại người này có kiến thức anh có cố cả đời cũng không kịp.

- Vâng.

Nghiêm Đông Lai vẫn cúi đầu, Tôn Trường Thanh có chút tức giận trừng mắt nhìn hắn:

- Những người kia anh bố trí đến phòng ban khác.

Nói xong Tôn Trường Thanh xua tay, Nghiêm Đông Lai đi ra.

Chuyện hôm nay Tôn Trường Thanh có chút khó hiểu. Vương Quốc Hoa đặt câu hỏi không hề quá đáng, nhưng Mã Minh lại đột nhiên nhảy ra đâm là sao? Trước đây Mã Minh không như vậy? Mã Minh điều tới làm Chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật từ hai năm trước, từ lúc nhận chức đến giờ về cơ bản không sinh sự.

Thái độ của Vương Quốc Hoa lại khá ôn hòa, không quá bén nhọn mà rất thích hợp chỉ ra điểm không ổn. Ngược lại Mã Minh mới sắc bén. Tôn Trường Thanh không rõ sao Mã Minh lại nhảy ra như vậy?

...

Vương Quốc Hoa trực tiếp về ủy ban, mai xuống xã nên hắn có chuyện cần bố trí. Gần như ngay khi Vương Quốc Hoa vừa vào trụ sở, Ngô Ngôn đã tươi cười xuất hiện.

- Bí thư Vương...

Lúc nói chuyện Ngô Ngôn còn đảo đảo mắt như muốn nói lại thôi.

Cố ý không để ý tới cô ta, Vương Quốc Hoa nghiêm mặt gật đầu đi nhanh lên lầu. Ngô Ngôn không ngờ không giận mà cười hì hì đi theo. Vương Quốc Hoa thầm nói ả này đúng là dai như đỉa.

- Có việc gì ư?

Vương Quốc Hoa đứng lại hỏi một câu, Ngô Ngôn gật đầu nói:

- Mai mấy giờ ngài xuất phát, đến xã nào? Việc này tôi không dám tự tiện quyết định.

Vương Quốc Hoa gật đầu nói:

- Tôi chỉ là xuống xem một chút, ở mỗi xã từ ba đến năm ngày. Còn có không nên báo với bên dưới, đi đâu thì mai sẽ quyết định. Đúng, bây giờ còn thời gian, chị lên văn phòng tôi giới thiệu tình hình mấy xã thị trấn một chút.

Phản ứng của Vương Quốc Hoa nằm ngoài dự đoán của Ngô Ngôn. Hình như cứ nói tới công việc là Vương Quốc Hoa có thái độ khác hẳn. Ngô Ngôn cố ý nói chuyện công việc thôi, hiệu quả lập tức tốt ngay. Vương Quốc Hoa rất chăm chú lắng nghe, Ngô Ngôn là người địa phương, đã từng công tác ở dưới xã nên hiểu biết nhiều.

Do nói cẩn thận nên hết giờ làm Ngô Ngôn mới nói được xong hai xã. Vương Quốc Hoa vào trạng thái công việc gần như không có khái niệm hết giờ, Ngô Ngôn cũng vui vẻ tiếp tục báo cáo với lãnh đạo. Đến khi trời tối đen, Ngô Ngôn mới ra vẻ phát hiện:

- Ôi, không còn sớm, tôi chiếm thời gian nghỉ ngơi của lãnh đạo rồi.

Vương Quốc Hoa không hề suy nghĩ đã nói:

- Đi ăn cùng tôi, ăn xong chị nói tiếp tình hình xã khác.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ():wow:

RNkX *?QÆM; RNR, sm®M; s½

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 191: Xuống xã

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Ngô Ngôn một lần nữa được biết tác phong làm việc của Vương Quốc Hoa. Cô theo xe đến nhà khách, vừa ăn vừa nói chuyện. Ngô Xuân Liên cùng Mao Nhạn mang đồ ăn tới, Vương Quốc Hoa ăn rất nhanh, thoáng cái đã xong. Ngô Ngôn trợn tròn mắt đồng thời tâm trạng đè lén đã lâu trong lòng một lần nữa xuất hiện trở lại

- Cô ăn tiếp, tôi ra ngoài đi dạo một lát, về chúng ta nói chuyện tiếp.

Vương Quốc Hoa nói xong đi ra ngoài.

Ngô Ngôn ăn tiếp và nhân cơ hội hỏi Mao Nhạn đứng bên cạnh:

- Bí thư Vương bình thường có làm việc muộn không?

Mao Nhạn cảnh giác nhìn Ngô Ngôn rồi nói;

- Không quá muộn, bình thường chỉ đến 11h là đi ngủ.

Vương Quốc Hoa đi khoảng năm phút là về, Ngô Ngôn bỏ bát xuống đứng lên:

- Tôi ăn xong rồi.

Vương Quốc Hoa nói với Ngô Xuân Liên:

- Tiểu Ngô, pha hai cốc trà.

Vừa nói hắn đi vào phòng trong, Ngô Ngôn vội vàng đi theo. Vương Quốc Hoa châm thuốc hút một hơi.

- Chúng ta nói tiếp.

Ngô Ngôn ngồi xuống nói, lát sau Ngô Ngôn mặt lúc đỏ lúc trắng ngồi không yên. Vương Quốc Hoa thấy thế liền hỏi:

- Sao vậy? không thoải mái à?

Ngô Ngôn đỏ mặt nói:

- Tôi đi vệ sinh.

Vừa nói cô vội vàng chạy vào trong.

Cuộc nói chuyện coi như kết thúc khi Sở Sở gọi tới. Vương Quốc Hoa đưa tay xin lỗi Ngô Ngôn sau đó nghe điện. Sở Sở hung dữ nói:

- Khai thật đi, có phải ở trong phòng với phụ nữ không?

Cô vốn trêu hắn ai ngờ lại nói trúng, Vương Quốc Hoa cũng thành thật nói:

- Ừ, đang nói chuyện với chánh văn phòng ủy ban, mai anh định xuống xã.

Sở Sở nhỏ giọng mắng:

- Anh không thể lừa em sao? Bây giờ là lúc nào, nghĩ tới trong phòng có phụ nữ là em không vui.

Vương Quốc Hoa cười nói với Ngô Ngôn:

- Chị Ngô, hôm nay tới đây thôi, bạn gái tôi có ý kiến.

Ngô Ngôn biết ý đứng lên xin phép về.

- Muộn vậy rồi sao không ngủ? Cẩn thận không có vết nhăn đó.

Vương Quốc Hoa cười trêu, Sở Sở hừ một tiếng.

- Không được nói sang việc khác, bỏ đi, lần này tha cho anh, sau không cho phép ở cùng phụ nữ muộn như vậy.

Vương Quốc Hoa… Sở Sở lại nói:

- Em có hai tin, một tốt một xấu, anh muốn nghe tin nào trước?

- Nói tin tốt trước đi.

- Hì hì.

Sở Sở cười một tiếng:

- Ba hoa, tin tốt là mai em định tới thăm anh.

Vương Quốc Hoa nói:

- Vậy xấu?

Sở Sở nói:

- Tạm thời có việc không đi được.

Sau đó toàn do Sở Sở nói, Vương Quốc Hoa lắng nghe. Đến tận 12h, Sở Sở mới lưu luyến nói:

- Buồn ngủ rồi, dập máy đây.

Vương Quốc Hoa ừ một tiếng không có động tĩnh, Sở Sở ở bên yên tĩnh một lát mới nói:

- Anh dập máy trước đi.

Vương Quốc Hoa nhẹ nhàng nói:

- Em trước.

- Anh trước.

- Em trước.

Hai người giằng co vài phút cuối cùng Sở Sở lớn tiếng nói:

- Vương Quốc Hoa, em không ngủ được là do anh làm hại.

Vương Quốc Hoa cười cười một tiếng bỏ máy xuống. Hắn đang định ngủ thì điện thoại lại vang lên, bên trong truyền tới tiếng của Du Phi Dương:

- Quốc Hoa, không làm phiền giấc ngủ của ông đó chứ?

Vương Quốc Hoa nói:

- Chưa ngủ, ông ở đâu?

Du Phi Dương cười ha hả nói:

- Tốt quá, tôi đang ở Mỹ. Từ đầu năm tới giờ thị trường chứng khoán Mỹ không ngừng tăng giá, mấy mã cổ phiếu trong tay tôi cũng tăng lên, nhất là cổ phiếu của Microsoft, đúng là không ngờ tiền Mỹ kiếm dễ thật.

Vương Quốc Hoa suy nghĩ một chút mới nói:

- Tình hình tài chính quốc tế biến ảo khôn lường, mọi việc cần cẩn thận. Có thời gian ông nên học lịch sử tài chính quốc tế, gần đây tôi vẫn đọc cái này.

Du Phi Dương thở dài nói:

- Quốc Hoa, tôi rất phục sự chăm chỉ với ông, so với ông thì tôi đúng là quá lười.

Vương Quốc Hoa cười nói:

- Không nói cái này, cổ phiếu của Microsoft cứ giữ lại, đợi cuối năm rồi bán. Nhưng thật ra quỹ tài chính trong nước ông nên sớm khởi động, theo kinh tế Trung Quốc phát triển nhanh thì ngành này sớm muộn cũng là điểm nóng. Mặc kệ là thu thập tài chính công hay cá nhân thì ra tay trước vẫn chiếm cơ hội.

Du Phi Dương nói:

- Tôi biết rồi, nhiều nhất ba ngày là tôi xong việc bên này để về, tới lúc ấy ông phải lên phương án cho tôi đó.

Vương Quốc Hoa cười nói:

- Thao tác cụ thể tôi không có kinh nghiệm, nhiều lắm chỉ đưa ra phương hướng cho ông. Tôi đề nghị ông tuyển nhân viên chuyên nghiệp.

Du Phi Dương nghe xong cười ha hả nói:

- Đừng mong chạy thoát. Không nói nữa, ngủ đi, vừa nãy quá cao hứng nên quên ở Trung Quốc đang là đêm.

Vương Quốc Hoa dập máy nằm lên giường.

Vương Quốc Hoa không biết mơ màng ngủ từ lúc nào, sáng hôm sau đồng hồ sinh học phát huy tác dụng đúng lúc 6h, Vương Quốc Hoa ngồi dậy mà có chút đau đầu. Lúc này bên ngoài đã có tiếng động, hắn mặc thêm áo đi ra thấy Ngô Xuân Liên đang quét vệ sinh. Thấy Vương Quốc Hoa, Ngô Xuân Liên dừng lại nói:

- Bí thư Vương, không phải em đánh thức ngài đó chứ?

Trời tháng hai vẫn còn hơi lạnh, Ngô Xuân Liên run run trong gió. Nhìn cô mặc khá mỏng, Vương Quốc Hoa nói:

- Sao không mặc nhiều một chút?

Ngô Xuân Liên không nghĩ Vương Quốc Hoa quan tâm cái này, cô vội vàng giải thích:

- Không sao ạ, làm việc một lát là nóng người.

Vương Quốc Hoa không nói gì, hắn đi rửa mặt sau đó đi bộ trong sân. Trong đầu hắn bắt đầu nghĩ tới mấy xã mà Ngô Ngôn nói hôm qua, nghĩ xem nên bắt đầu từ xã nào. Nghĩ mãi Vương Quốc Hoa không có đầu mối. Ngô Xuân Liên lúc này đã lấm tấm mồ hôi trán.

- Công việc có vất vả không?

Vương Quốc Hoa chỉ thuận miệng nói. Ngô Xuân Liên ở bên do dự một chút cuối cùng quyết định nói thật.

- Không vất vả, thực ra không có chuyện gì làm, chỉ là thức sớm dậy muộn một chút thôi ạ.

Vương Quốc Hoa ăn rất nhanh, bỏ bát xuống phát hiện Ngô Xuân Liên còn đứng ở cạnh nên cười nói:

- Sao? Có tâm sự à?

Ngô Xuân Liên đỏ mặt vội vàng thu dọn chén bát cho hắn.

- Không có gì ạ.

Cô vừa nói xong, Mao Nhạn đã đi vào nói:

- Xuân Liên, em bà tới, để tôi dọn cho.

Ngô Xuân Liên bỏ bát đi ra ngoài, Mao Nhạn nhanh nhẹn vào dọn bát đũa. Vương Quốc Hoa thầm nghĩ Ngô Xuân Liên nhất định có tâm sự nên ra vẻ tùy ý nói:

- Tiểu Ngô sao có vẻ không yên vậy nhỉ?

- Ngươi không có chút cơ hội nào. Ngươi hơn nửa năm trước chiến tích tại Vô Sinh Di Cung chúng ta đã điều tra qua. Có thể có được tu vi của Luyện Thể Kỳ Bát Trọng nhưng tuyệt không phải là đối thủ của tu vi Luyện Thể Kỳ Cửu Trọng. Bằng không thì ngươi ở Vô Sinh Di Cung không phải xếp hạng thứ hai mươi mà là thứ nhất rồi.

Thượng Quan Thanh gật đầu:

- Hơn nữa, đại sảnh này ta đã sớm bày ra tường đồng vách sắt đại trận rồi. Đại trận này chính là trận pháp của nước khác. Với thực lực như chúng ta, trong một canh giờ đều không có giải được trận pháp. Biểu hiện ở Vô Sinh Di Cung của ngươi, cùng với việc ngươi có thể giao thủ với Luyện Thể Kỳ Cửu Trọng. Nhưng hiện tại, ngươi đang ở trong đại trận tường đồng vách đất, ta thấy ngươi không thể tránh khỏi. Ngươi nhất định phải chết.

Vốn hết thảy đã được lên kế hoạch.

Một cái bẫy được đặt ra, chờ Lục Nguyên nhảy vào.

Trên cơ bản, hiện tại coi như là đã lấy ra đội hình mạnh nhất. Tu tiên giả Luyện Thể Kỳ Thập Trọng rất ít khi xuất hiện, mà ở đây đã có đến ba tu tiên giả Luyện Thể Kỳ Cửu Trọng, cho thấy quyết tâm phải giết chết Lục Nguyên.

Lục Nguyên xem ra không thể không chết.

Thượng Quan Thanh, Nam Cung Bạch, Âm Vô Cơ và Thành Khoan bốn đại cao thủ. Nghe Âm Vô Cơ nói ra kế hoạch, Tống thúc sắc mặt đại biến. Thật không ngờ Thượng Quan Thanh và Nam Cung Bạch lại câu kết nhiều người như vậy. Cũng thật không ngờ đám người Thượng Quan Thanh lại to gan như thế.

Lục Nguyên phản ứng như thế nào?

Lục Nguyên chỉ nhún vai:

- Dựa vào bốn người các ngươi sao? Bốn người các ngươi muốn chết cũng là tại các ngươi đấy nhé.

Khẩu khí cực kỳ cuồng ngạo. Thượng Quan Thanh, Nam Cung Bạch, Âm Vô Cơ, Thành Khoan bốn người nghe xong thì liền giận dữ. Bốn người bình thường đều tâm cao khí ngạo. Hiện tại đều tính toán xong, chỉ chờ giết Lục Nguyên.

Lục Nguyên trước khi chết mà còn mở miệng lợi hại như vậy sao? Quả nhiên là muốn chết.

Bốn đại cao thủ, ngay ngắn công kích.

Thượng Quan Thanh được xưng là Thanh kiếm khách. Sở trường của y là kiếm thuật. Y thi triển một bộ Thanh Sa kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này tựa như mê cũng không phải mê, giống như mơ hồ cũng không phải mơ hồ, giống như sương mù cũng không phải sương mù. Mê mê mang mang nhưng chứng đựng vô số sát cơ. Bộ kiếm pháp này so với bộ kiếm pháp cùng loại là Bách biến thiên huyễn vân vụ một ngàn ba trăm thức tất nhiên là kém xa. Thượng Quan Thanh cũng không có tư cách luyện được kiếm pháp tốt như vậy. Nhưng bộ Thanh Sa kiếm pháp của Thượng Quan Thanh dùng được lô hỏa thuần thanh. Màu xanh của trường kiếm triển khai, giống như màu xanh trong mộng, thẳng hướng về phía Lục Nguyên. Một kiếm liền bao phủ toàn thân Lục Nguyên hơn ba mươi bộ phận, khiến hắn không đỡ cũng không cản được.

Nam Cung Bạch danh xưng là Bạch kiếm khách. Y am hiểu chính là Nhất tự Điện kiếm. Đặc điểm lớn nhất của kiếm thuật này chính là nhanh. Nhanh vô cùng. Nam Cung Bạch thi triển Nhất tự điện kiếm, kiếm quang như điện đâm thẳng về phía cổ họng Lục Nguyên. Kiếm chiêu đơn giản nhưng lại rất nhanh.

Âm Vô Cơ chính là thủ hạ của Nguyên Lăng Thượng Nhân. Từ Nguyên Lăng Thượng Nhân học được một bộ Ngân xà kiếm pháp. Bộ Ngân Xà kiếm pháp này là do Nguyên Lăng Thượng Nhân một tay tâm huyết sáng chế ra để khiêu chiến Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm. Bộ kiếm pháp này tất nhiên sẽ không đơn giản.

Nguyên Lăng Thượng Nhân cũng là người có đại khí phách. Bộ Ngân Xà kiếm pháp này của Nguyên Lăng Thượng Nhân giống như biến hóa thành ngân xà. Nghe nói Nguyên Lăng Thượng Nhân cảm thấy ngọn núi giống như con rắn mà sáng chế ra bộ kiếm pháp quỷ dị này.

Âm Vô Cơ lúc này thi triển ra chính là Ngân Xà kiếm pháp “Thiên Xà Xuất Động”, “Đại Chiểu Long Xà”,

Chính mình thật sự đã đạt đến Luyện Thể Kỳ Bát Trọng Ngự kiếm phi hành rồi. Thật không dễ dàng! Lục Nguyên lúc này chỉ cảm thấy vui sướng vô cùng. Đúng vậy, vừa rồi một kiếm chặt đứt tảng đá lớn, cảm giác xác thực là như thế. Lực đạo kiếm chém ra, một kiếm chém vỡ tảng đá, cảm giác thật là sảng khoái. Xác định hắn đã luyện được Luyện Thể Kỳ Bát Trọng Ngự kiếm hành không.

Hhahahhahah…Rốt cuộc hắn đã đạt tới cấp độ này.

Đạt được cấp độ này thật không dễ dàng.

Chính mình trước kia cũng đột phá qua rất nhiều cấp độ như Luyện Thể Kỳ Ngũ Trọng Bản mệnh tinh huyết, Luyện Thể Kỳ Lục Trọng Bì cốt giai luyện, Luyện Thể Kỳ Thất Trọng Rèn luyện đại não, nhưng không có cảm giác thoải mái như bây giờ. Hiện tại chẳng những chiến lực tăng, mà hơn nữa đây là điểm mấu chốt nhất từ một kiếm khách đến kiếm tiên.

Đúng vậy, ngự kiếm!

Từ trước đến nay hắn luôn thích kiếm, mà hiện tại lại càng ưa thích hơn. Rốt cuộc đã có thể chính thức ngự kiếm rồi.

Hahahaha, Lục Nguyên không khỏi cười một tràng cuồng tiếu.

Cao hứng cực kỳ, Lục Nguyên không khỏi nhắm mắt bay đến phía trên đỉnh Bạch vân Bắc Phong. Một lần nữa đặt chân lên thế giới thuần sắc trắng. Đây là Bạch vân tiên cảnh. Loại bạch vân tiên cảnh này rất phù hợp với khẩu vị của Lục Nguyên. Nhưng chẳng biết tại sao nó lại không phù hợp với khẩu vị của những vị tu tiên giả khác. Có rất ít tu tiên giả đứng trên Bạch vân tiên cảnh này.

Nhưng người khác không thích cũng chẳng sao. Bạch vân tiên cảnh này chỉ dành cho những người thích thanh tịnh.

Tại Bạch vân tiên cảnh, một đạo ngân quang chạy qua biển mây. Mây trắng hóa thành một thâm cốc, khói tràn ngập, mênh mông không bờ, tựa như sóng biển bát ngát. Có đôi khi biển mây lưu động chậm một chút, tựa hồ như một tia nước nhỏ. Nhưng có đôi khi mây trắng giống như mưa phùn tơ bạc từng sợi, như mảnh vải ngọc rơi xuống. Có đôi khi nó lại giống như một con sóng lớn của một con sông lớn, phi thẳng xuống dưới.

Cái này là biển mây.

Lục Nguyên thích đứng trên Bạch vân tiên cảnh. Hiện tại hắn đã luyện thành Luyện Thể Kỳ Bát Trọng Ngự kiếm phi hành, lúc này chỉ cảm thấy vô tận thống khoái, tự nhiên muốn ở trên biển mây này mà luyện kiếm. Dưỡng Ngô kiếm trên tay khẽ động, vung đến chỗ cực xa. Bên ngoài ba bốn trượng đã bắt đầu trảm mây. Mỗi một kích đều rất hữu lực.

Mỗi một kích đều rất thống khoái.

Lục Nguyên thử liền một lúc mấy kích, tâm trạng vô cùng vui sướng. Thời điểm lúc này muốn luyện kiếm nhất chính là Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm. Chính mình nói rằng Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm mình đã sớm vô cùng quen thuộc, thuần thục, nhưng lần này luyện đúng là có chút cảm ngộ.

Dưới tình huống bình thường, Lục Nguyên đã sớm hiểu Phong chi kiếm ý, Vân chi kiếm ý, Khoái chi kiếm ý. Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm có cái gì đều đã sớm thông hiểu. Nhưng lúc này đây cảm giác luyện tập lại không như vậy.

Hắn cảm giác được chiêu thức của Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm có chút làm không tốt. Bởi vì có những chiêu thức tại thời điểm dùng lại đi ngược bản thân. Kiếm dài ba thước, có đôi khi đâm ngược một kích sẽ dễ dàng đâm trúng mình. Kiếm chiêu này Lục Nguyên dùng không được thuận tay nên rất ít khi dùng.

Nhưng sau khi hắn luyện thành Luyện Thể Kỳ Bát Trọng Ngự kiếm hành không, thì những chiêu thức đó lại dùng rất tốt. Bởi vì có ngự kiếm đứng cách người khá ca, có chiêu thức đâm ngược cũng không đâm trúng mình. Chính vì vậy, càng dùng Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm càng cảm thấy đây là một bộ kiếm pháp huyền ảo.

Hiện tại, Lục Nguyên càng hiểu rằng, một khi đạt được cấp độ ngự kiếm, kiếm chiêu dùng có thể càng rộng và càng mạnh hơn. Lục Nguyên rốt cuộc đã hiểu rõ tu tiên giả vì sao phải sáng chế ra Ngự kiếm thuật. Thứ nhất là có thể đảm bảo an toàn cho bản thân. Thứ hai, bởi vì thân thể không có kiếm ở bên cạnh thì có thể khiến kiếm càng hoàn mỹ chém ra.

Cái này là Ngự kiếm.

Cái này là Ngự kiếm thuật.

Chẳng biết tại sao, Lục Nguyên bình thường rất bình tĩnh, nhưng nay khoái hoạt vô cùng. Hắn ngẩng đầu uống một ngụm rượu. Dưỡng Ngô kiếm bên ngoài bốn trượng đã bắt đầu chuyển động. Lúc này không còn cực hạn tại Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm nữa. Chính mình kiếm pháp đều dùng ra. Thùy Lộ kiếm pháp, Vũ Lạc thất thập nhị kiếm pháp cùng với đủ loại kiếm pháp đã học qua đều thống khoái dùng ra ngoài. Vô số chiêu thức tinh diệu được thi triển. Hơn nữa còn có những chiêu thức kiếm pháp tự nghĩ.

Kiếm phi, kiếm trầm, kiếm lạc, kiếm khởi, kiếm đâm, kiếm đâm ngược…khoảng cách đến tay Lục Nguyên khoảng mười trượng. Chung quanh mây trôi không ngừng bốc lên, liền bị kiếm chém tới.

Những đám mây trôi bị kiếm chém kia hoặc là hợp lại hoặc là biến hóa. Khi thì hóa thành màu trắng của rắn, khi thì màu trắng của tuyết viên hầu, khi thì hóa thành cừu non, ngân gà….

Tựa hồ, người, kiếm, mây vốn là một thể.

Lục Nguyên lúc này chỉ có vô tận thống khoái. Nhưng thống khoái cũng phải có điểm dừng. Lục Nguyên tra Dưỡng Ngô kiếm vào vỏ, nhảy xuống mặt đất. Sau khi xuống dưới đất, hắn dự định tìm một chỗ để ngủ một giấc. Vừa rồi luyện kiếm cũng khá mệt mỏi. Sư phụ, người thân duy nhất của hắn đã chết, chính mình phải bắt đầu cuộc sống như vậy.

Muốn ngủ chỗ nào thì ngủ.

Muốn uống rượu như thế nào thì uống.

Đây là một loại cảm giác tự tại.

Có đôi khi, trong đêm khuya nhìn ngọn đèn dầu bên ngoài, Lục Nguyên có đôi khi tự hỏi không phải bản thân mình trong lòng cũng có chút tịch mịch sao. Khi hắn đang suy nghĩ như vậy, kết quả đụng phải một đạo đồng đang đi tìm mình. Đạo đồng kia nói:

- Phong chủ lệnh huynh đến gặp.

- Nguyên Nguyên sư bá à? Ta đến ngay.

Khi Lục Nguyên bước vào Bình Hòa Trai, Nguyên Nguyên Thượng Nhân câu nói đầu tiên khiến Lục Nguyên cơ hồ muốn hôn mê:

- Yến sư bá, tức là Yến sư tổ của con sắp phi thăng rồi.

Một câu long trời lở đất.

Phi thăng!

Đó là chung điểm mà tu tiên giả tha thiết ước mơ.

Trước khi phi thăng, mặc kệ tu tiên giả có thần thông lớn hơn cũng chỉ là người, nói trắng ra mãi mãi là thân phận tu tiên giả.

Một khi phi thăng thì không còn là người mà là tiên!

Tiên nhân!

Bạch mã không là ngựa!

Tiên nhân không là người!

Nghe nói tiên nhân là sự sống hoàn toàn khác, nghe nói tiên nhân có thể ăn tiên lộ, trường sinh bất tử, chứ không phải như tu tiên giả bị hạn chế tuổi thọ. Không sai, điểm tốt nhất của tiên nhân là trường sinh bất

tử, có thể biến đổi theo thiên địa, trường sinh bất tử! Nhưng tất cả những điều này nói thẳng ra chỉ là truyền thuyết.

Không sai, là truyền thuyết mà thôi.

Người có thể phi thăng quá ít, cực kỳ ít. Đương thời tu tiên giả đỉnh cao tuy rất nhiều nhưng có thể đến giới hạn phi thăng thì cả Đại Tấn quốc chỉ một mình Yến Thương Thiên. Người khác coi như là chủ yêu ma Đông Phương Yêu, minh chủ Ngũ Tiên Minh Liệp Thiên Thu cũng không đến gần phi thăng được. Đệ nhất Đại Tấn đâu chỉ là đồn bậy.

Đương nhiên đó vẻn vẹn là gần tới giới hạn mà thôi, trong lịch sử Đại Tấn quốc có thể phi thăng là cực kỳ hiếm hoi đếm trên đầu ngón tay.

Cho nên tuy Yến Thương Thiên là đệ nhất Đại Tấn quốc, nhưng đến cùng y có thể phi thăng hay không thì ai cũng không biết được.

Bây giờ lại nói rằng Yến Thương Thiên sắp phi thăng.

Đúng vậy, là phi thăng!

Trong phút chốc Lục Nguyên đầu óc trống rỗng.

Lục Nguyên lập tức nghĩ đến lời sư phụ Lý Nguyên Bạch đã nói. Sư phụ từng nói bây giờ Hoa Sơn tiên môn vẫn là đệ nhất tiên môn lý do bởi vì có Yến tổ sư tồn tại. Một khi không còn Yến tổ sư thì trong Hoa Sơn nội ưu ngoại hoạn, muốn lại chiếm giữ vị trí đệ nhất tiên môn là cực kỳ khó khăn.

Đầu óc Lục Nguyên rối bòng bong.

Dưới tình huống đầu rối tung, Lục Nguyên chạy hướng Thiên phong. Nguyên Nguyên sư bá nói cho hắn Yến tổ sư sắp phi thăng, Yến tổ sư muốn hắn đi Thiên Phong một chuyến.

Hoa Sơn ngũ phong không có Thiên Phong.

Nhưng Hoa Sơn các đời chưởng giáo lại ngụ trên Thiên Phong, ý là đối với Hoa Sơn ngũ phong, kiếm khí tam tông công bằng vô tư. Thiên Phong hoàn toàn thẳng đứng chứ không có sườn dốc gì cả, tức là nói không biết bay thì không khả năng lên được. Lục Nguyên lập tức bay lên trên.

Thiên Phong rất cao và cheo leo, đỉnh núi hoàn toàn bị mây che khuất.

Trải qua một tầng lại một tầng mây mù, Lục Nguyên rốt cuộc trông thấy Yến tổ sư.

Đây chính là Yến Thương Thiên tổ sư đó ư? Ở trước mặt Lục Nguyên là một trung niên mỹ nam tử môi mỏng như kiếm, mày như kiếm, mắt bén như kiếm, mũi thẳng như kiếm, bạch y như kiếm, giày trắng như kiếm, toàn thân trên dưới không chỗ nào là không giống kiếm.

Trung niên mỹ nam tử cười cười nói:

- Ngươi rốt cuộc đến.

Giọng y rất có từ tính.

Lục Nguyên lập tức khom lưng nói:

- Đệ thập đại đệ tử Lục Nguyên kính chào tổ sư!

Yến Thương Thiên mỉm cười nói:

- Xem ra Nguyên Nguyên đã nói cho ngươi, ta rất có khả năng phi thăng. Đương nhiên đây chỉ vẻn vẹn là khả năng thôi, chưa chắc phi thăng. Một năm sau ta sẽ cùng Tiêu Dao Tử, đệ nhất tông sư chưởng giáo Tiêu Dao tiên môn Đại Tần quốc giao đấu. Có lẽ trận chiến đó chúng ta cùng phá vỡ hư không, bạch nhật phi thăng, nhưng cũng không chắc chắn.

Nói thì nói vậy, nhìn bộ dạng Yến Thương Thiên thì dường như rất tự tin.

Tiêu Dao Tử chính là chưởng giáo của Tiêu Dao tiên môn, một trong tứ đại tiên môn Đại Tần quốc, cũng là đệ nhất tông sư được Đại Tần quốc công nhận.

Yến Thương Thiên và Tiêu Dao Tử không có bao nhiêu thù hận, chẳng qua đến trình độ như họ muốn bước ra một bước cuối cùng cực kỳ khó khăn. Một bước cuối cùng, phá vỡ hư không, huyền diệu khó giải thích. Đời đời rất nhiều tu tiên giả, nhưng dù là ai có thể bước ra một bước cuối cùng để có thể khiến hậu nhân ghi chép vào sử sách.

Trong ghi chép xưa kia thì có không ít người là trong lúc chiến đấu phá vỡ hư không, đi ra một bước cuối.

Hiện nay Yến Thương Thiên muốn đấu cùng Tiêu Dao Tử, đi ra bước cuối cùng.

Trước một người là người, sau một bước thành tiên.

Đương nhiên đây là việc một năm sau.

Lục Nguyên không biết Yến Thương Thiên kêu mình tới đây để làm gì, nhưng vẫn là hỏi ra điều mình lo lắng.

Yến Thương Thiên nghe xong cười nói:

- Bây giờ Hoa Sơn thế cục nội ưu ngoại hạn, nên nói sao đây? Năm ngàn năm chồng chất oán không phải ta có thể tiêu trừ. Coi như ta là kiếm thánh cũng thế. Năm ngàn năm tích oán nhất định phải dùng trận ác chiến máu và xương mới tiêu trừ, phá rồi lập, phượng hoàng niết bàn, những điều này ta đã sớm nhìn thấu. Bây giờ còn chưa phá rồi lập, phượng hoàng niết bàn là vì có ta, ta còn ở thì Hoa Sơn tiên môn là đệ nhất tiên môn Đại Tấn, tuy rằng đệ nhất tiên môn Đại Tấn giả dối như thế.

25-03-2013, 05:32 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

143. Chương 267-268: Gặp Yến Thương Thiên

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

- Nếu đã vậy sao không rõ ràng khiến nó phá rồi lập, phượng hoàng niết bàn? Nếu không qua một cửa này thì Hoa Sơn tiên môn từ đây tan thành mây khói, vậy chỉ đành bất đắc dĩ. Trong lịch sử liên miên, thời gian cuồn cuộn, tiên môn tan rã đếm không hết, thêm một Hoa Sơn tiên môn thì sao chứ?

Khóe môi Yến Thương Thiên nhếch lên, đó là dáng vẻ nhìn thấu tất cả nhân tình thế thái.

- Chỉ là ta làm chưởng giáo Hoa Sơn tiên môn, có một số việc phải làm một lần. Ví dụ phá xong rồi lập làm sao? Phượng làm sao để tái sinh? Những điều này ta cần nghiên cứu, vậy nên ta tìm ngươi đến.

Lục Nguyên ngây ra, hỏi lại:

- Ta?

- Đúng vậy.

Yến Thương Thiên gật đầu, nói:

- Trong đệ cửu đại Nguyên Dương Thượng Nhân, Nguyên Nguyên Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân còn có chút tư chất, nhưng chẳng qua là một chút tài mà thôi, không truyền thừa được kiếm thuật của ta. Trong đệ thập đại duy nhất có khả năng truyền thừa kiếm thuật của ta chỉ mình người.

- Hai mươi hai tuổi, luyện thể kỳ bát tầng, hiểu rõ năm loại kiếm ý, Vân Long tâm pháp thập biến luyện thành ba biến.

Yến Thương Thiên cười nói:

- Ngươi có chút thực lực, cho nên ta chọn ngươi. Vốn nên để mặc ngươi chậm rãi trưởng thành, nhưng tình hình bây giờ ta sắp phi thăng, Hoa Sơn tiên môn cần phá rồi lập, ngươi hãy là hạt giống phá rồi lập đó, cho nên chỉ còn cách bồi dưỡng ngươi một phen.

Lục Nguyên coi như đã hiểu. Sư phụ chưa nhìn thấu, mong mỏi sau này hắn cố gắng giữ gìn Hoa Sơn tiên môn, Yến tổ sư thì nhìn thấu suốt, chờ mong Hoa Sơn tiên môn phá rồi lập, phượng hoàng niết bàn. Đương nhiên y đã chuẩn bị tốt điều này, nên mới chọn hắn làm hạt giống phá rồi lập.

- Tất nhiên việc ta chọn ngươi truyền thừa chỉ Nguyên Nguyên Thượng Nhân biết, ngươi biết, ta biết, những người khác không thể biết, nếu không thì…

Yến Thương Thiên không nói tiếp nhưng Lục Nguyên hiểu. Yến Thương Thiên là nhân vật thế nào, năm đó bại tướng dưới tay y nhiều vô số kể, nếu để ai biết Lục Nguyên là truyền nhân của y, chỉ cần lúc đó hắn còn chưa đủ lông cánh, sát khí sẽ ồ ạt ập đến. Khi đó Hoa Sơn tiên môn đã mất Yến Thương Thiên, sợ rằng không thể bảo vệ được Lục Nguyên.

Bây giờ Lục Nguyên không biết nên làm ra biểu tình gì.

Đại Tấn quốc công nhận đệ nhất tông sư Yến Thương Thiên muốn dạy mình.

- Ngươi luyện tâm pháp chính là Vân Long tâm pháp, Bắc phong Vân Long tâm pháp tổng cộng mười biến. Vân Long Thập Biến, đến Vân Long đệ thập biến Vân Long biến đã là cực kỳ huyền ảo, có thể xưng làm tâm pháp đỉnh cấp đương thời. Liên quan đến tâm pháp ta không nói nhiều, chỉ do ngươi tự mình luyện tập.

Yến Thương Thiên nói:

- Ta dạy là về kiếm thuật.

- Kiếm thuật của ngươi rất không sai, tới cấp kiếm ý, đáng tiếc, đối với làm sao luyện kiếm ý, ba ngàn kiếm ý rốt cuộc là cái gì chắc ngươi không hiểu.

Yến Thương Thiên nói rất lạnh lùng, tuyệt đối không nể tình. Như Lục Nguyên hiện nay dù đi đến đâu sẽ có người kêu một câu 'Kiếm thuật tinh diệu', nhưng ở trong miệng Yến Thương Thiên là loại chẳng hiểu cái gì cả.

Lục Nguyên chỉ đành bất đắc dĩ, hết cách, kiếm thuật của Yến Thương Thiên đích thực có tư cách nói hắn như thế.

- Sư phụ Lý Nguyên Bạch của ngươi chắc nên giảng cho ngươi ba ngàn kiếm ý.

Yến Thương Thiên nhíu mày, nói:

- Sư phụ ngươi phẩm tính không sai nhưng tư chất vô cùng bình thường. Hắn giảng ba ngàn kiếm ý cho ngươi chắc là nói theo khuôn sáo, dù sao kiếm thuật của hắn không thắng được ngươi bây giờ.

- Ba ngàn kiếm ý luyện thành một đạo kiếm ý là kiếm đạo đại sư.

- Luyện thành mười loại kiếm ý là kiếm đạo tông sư.

- Luyện thành một trăm loại kiếm ý là kiếm đạo đại tông sư.

- Luyện thành một ngàn loại kiếm ý là kiếm đạo đứng đầu, lại xưng là kiếm thánh.

- Luyện thành ba ngàn kiếm ý thì gọi là kiếm thần.

- Còn về luyện như thế nào thì chắc sư phụ ngươi không nói ra được. Không lẽ luyện từng cái từng cái? Ba ngàn loại kiếm ý, nếu cứ luyện như thế thì chẳng phải là mệt sống mệt chết?

Yến Thương Thiên cười khẩy nói:

- Đương nhiên Hoa Sơn tiên môn đời đời truyền dạy xuống là như thế, hắn không dạy sai.

- Ta nghiên cứu ra một cách, căn bản không cần luyện nhiều kiếm ý như vậy là có thể đến đẳng cấp kiếm thánh, kiếm thần.

Yến Thương Thiên nói:

- Luôn nói ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Ngũ hành luân hồi, vạn sự vạn vật đều bao trong ngũ hành, khó thể nhảy ra khỏi.

- Nếu đã vậy thì sao không sáng tạo ra một loại kiếm đạo bao dung ngũ hành, mượn ngũ hành bao dung tất cả kiếm ý trong thiên địa?

Yến Thương Thiên nói:

- Đây chính là ta sáng tạo ra Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo. Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo chia làm năm đạo, chia làm Bạch Đế Kim Hoàng kiếm đạo, Thanh Đế Mộc Hoàng kiếm đạo, Hắc Đế Thủy Hoàng kiếm đạo, Xích Đế Hỏa Hoàng kiếm đạo, Hoàng Đế Thổ Hoàng kiếm đạo.

- Ngũ hành kiếm đạo, ngũ hành ngũ đế ngũ hoàng, bao dung thiên địa vạn vật, ngũ hành chuyển vòng, tất cả kiếm ý, ban ngàn đại đạo tất cả đều nằm trong Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo.

- Đến bây giờ ta nắm giữ chín mươi chín loại kiếm ý, nhưng luyện thành Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo thì có thể xưng là kiếm thánh, cách kiếm thần cuối cùng chỉ một bước mà thôi.

- Phải nói Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo này là tuyệt học ta đắc ý nhất cả đời này. Đương nhiên ngươi học Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo thì đầu tiên học Ngũ Hành Luân Hồi kiếm đạo đã. Kim kiếm ý, mộc kiếm ý, thủy kiếm ý, hỏa kiếm ý, thổ kiếm ý. Trước học xong Ngũ Hành Luân Hồi kiếm đạo mới có tư cách mặt sau từ tăng lên Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo.

- Trong một năm sau này, trước khi ta quyết chiến cùng Tiêu Dao Tử, ngươi hãy theo ta học Ngũ Hành Luân Hồi kiếm đạo.

Vân Long Thập Biến, pháp lực có thể chuyển hóa thành bất cứ tính chất gì.

Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo đem ba ngàn kiếm ý bao bọc bên trong.

Yến Thương Thiên vừa lòng gật đầu, xác định chọn hắn làm hạt giống, tương lai một năm phải bồi dưỡng thật tốt, đây là mồi lửa để Hoa Sơn tiên môn phá rồi lập.

Thịnh thế và loạn thế khác nhau. Loạn thế người tiện như chó, tùy thời gục ngã, mọi người mỗi giây phút vì muốn sống mà giãy dụa, tất cả chỉ vì cố gắng sống thôi, vẻn vẹn mục đích đơn giản đó rất khó làm được.

Thịnh thế hoàn toàn khác hẳn. Bây giờ là thái bình thịnh thế, thiên hạ thái bình, đương kim Tấn Vinh Đế tuy rằng vô cùng ngu ngốc nhưng thiên hạ an ninh, chỉ đánh nhau quy mô nhỏ với Đại Nguyên quốc, đấu quy mỏ nhỏ với yêu ma dưới đất. Thái bình thịnh thế như vậy thì tất nhiên không khí hoàn toàn khác với loạn thế.

Thái bình thịnh thế tu tiên giả giàu có chút, dù thiếu cơ hội cướp tiền riêng nhưng tất cả bình yên, ít người chết. Trừ tại biên cảnh và dưới đất ra, cơ bản không có tu tiên giả chết. Không thấy Lục Nguyên ít đấu với người, đa phần chia thắng bại, ít đi sống chết. Bình thường cùng chính đạo môn phái đấu kiếm không phân sinh tử, đây cũng là bị hoàn cảnh ảnh hưởng.

Thái bình thịnh thế an bình như vậy, con người ăn no ấm tư dâm dục.

Thái bình thịnh thế lòng người an nhàn, có khá nhiều các loại hoạt động.

Ví dụ gần đây cử hành Mộc Đạo Pháp Hoa thịnh hội. Hai chữ pháp hoa vốn do phật giáo truyền tới, nhưng thế gian này chỉ về phật về đạo thì cực ít, nên phật đạo khá là dung hợp, thành ra tu tiên giả dùng chữ pháp hoa cũng là bình thường, không có gì lạ.

Mộc Đạo Pháp Hoa thịnh hội, cái tên nghe đao to búa lớn, kỳ thực nói trắng ra chỉ là một số đệ tử mỗi tiên môn dùng kiếm pháp, pháp thuật mộc hệ tụ tập một chỗ luận bàn mà thôi, trong tu tiên giới không dấy lên bão táp gì. Lần Mộc Đạo Pháp Hoa thịnh hội này long trọng hơn trước kia một ít là vì bên Thanh Thành tiên môn cử hành. Thanh Thành tiên môn gần đây thế lực hơi yếu, kém xa Hoa Sơn tiên môn, Võ Đang tiên môn, cũng không bằng Côn Luân tiên môn, Nam Hải tiên môn quá xa không cách nào so, kết quả Thanh Thành tiên môn thành gần xếp chót trong ngũ đại tiên môn.

Thanh Thành tiên môn muốn làm chút hoạt động để lấy danh tiếng, thái bình thịnh thế muốn dựng uy phong thường có ba cách.

Một là ra cao thủ, ra tuyệt thế cao thủ, không nói đến đẳng cấp cỡ Yến Thương Thiên, chỉ cần lợi hại bằng một nửa thôi cũng có thể lập tức kéo theo danh tiếng một tiên môn hiển hách. Nhưng muốn ra nhân vật thấp hơn Yến Thương Thiên một đại cảnh giới không phải chuyện dễ.

Thứ hai là chạy đến biên cạch hoặc đi dưới đất giết yêu giết ma, vậy thì danh tiếng to lớn, nhưng cách kia khuyết điểm lớn nhất là tử thương nhiều.

Thứ ba là tổ chức đủ các loại thịnh hội, danh tiếng tất nhiên leo thang. Không thấy thế gian có nhiều văn nhân danh tiếng nổi lên từ các tụ hội văn nhân à? Thế gian có nhiều chân lý đạo lý gần như nhau.

Cho nên lần này Mộc Đạo Pháp Hoa thịnh hội so với năm trước còn long trọng hơn chút, nghe nói Thanh Thành tiên môn lấy ra không ít giải thưởng.

Nhờ phúc Mộc Đạo Pháp Hoa thịnh hội lần này, các đệ tử Hoa Sơn tiên môn kiếm pháp hoặc pháp thuật mộc hệ đều hăng hái, dù gì rảnh rỗi, đi lấy thưởng Mộc Đạo Pháp Hoa thịnh hội cũng tốt, đến lúc đó có thể thừa dịp nổi danh như cồn. Trong Hoa Sơn tiên môn, Nam phong có luyện kiếm pháp mộc hệ.

Nam phong nổi danh nhất đương nhiên là Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức. Nhưng mặt sau còn có vài bộ kiếm pháp như là Hồi Phong Lạc Nhạn kiếm, ví dụ Thụ Phồn Chi Sí một trăm tám mươi tám lộ. Thụ Phồn Chi Sí một trăm tám mươi tám lộ không tới mức kiếm pháp trấn phong nhưng xem như là kiếm pháp không tệ.

Khí tông Tây phong có nhiều người thiên hướng pháp thuật mộc hệ, ví dụ như đệ nhất đệ tử chân truyền Tống Nam Sơn, đệ tam đệ tử chân truyền Triệu Nam, hai người đều luyện pháp thuật mộc hệ.

Lúc này ai nấy xoa tay chờ đợi Mộc Đạo Pháp Hoa thịnh hội đến.

Chợt có một ngoài ý muốn. Kiếm khí tông Lục Nguyên bỗng nhiên chạy đến kiếm tông luyện kiếm pháp mộc hệ, mới bắt đầu mọi người tưởng hắn là vì Mộc Đạo Pháp Hoa thịnh hội, kết quả mặt sau tính thời gian thì không thích hợp. Trước khi tin Mộc Đạo Pháp Hoa thịnh hội lan truyền thì Lục Nguyên đã đi Nam phong học kiếm pháp mộc hệ rồi.

Ngũ đại tiên môn, đồng khí liên chi.

Ngũ đại tiên môn có khi phái một ít đệ tử qua lại, giao lưu, ví dụ ngươi phái mấy đệ tử chân truyền đến phái ta, ta phái vài đệ tử chân truyền đến phái của ngươi là rất bình thường.

Tất nhiên người giao lưu không khả năng học được bí truyền chân chính của một tiên môn, nhưng sẽ dạy chút ít cái nào đại chúng hóa.

Vậy nên Lục Nguyên đi kiếm tông học kiếm pháp mộc hệ là bình thường.

Kỳ thực Lục Nguyên rất bất đắc dĩ.

Yến Thương Thiên tổ sư muốn dạy hắn trước tiên là kiếm pháp mộc hệ, nhưng dường như Yến Thương Thiên tổ sư lười dạy, trực tiếp kêu hắn đi kiếm tông Nam phong học kiếm pháp mộc hệ. Lấy thân phận của Lục Nguyên tất nhiên không khả năng học được kiếm pháp đẳng cấp như Thụ Phồn Chi Sí một trăm tám mươi tám lộ, nhưng học được Mật Kiếm bảy mươi hai thức.

Yến tổ sư đúng là không chịu trách nhiệm, tùy tiện di chuyển khiến hắn đi Nam phong học kiếm pháp mộc hệ, nhưng dường như hắn chưa gặp được cái loại quá chịu trách nhiệm. Sư phụ Lý Nguyên Bạch đa số tùy ý hắn luyện theo tâm, bây giờ Yến tổ sư cũng thế. Lục Nguyên đột nhiên hiểu, hiểu tại sao Yến tổ sư làm như vậy.

Tuy Yến tổ sư bởi vì muốn để lại mồi lửa cho Hoa Sơn tiên môn nên chọn trúng hắn, nhưng vẫn hy vọng không quá can thiệp việc hắn học kiếm, sợ phong cách kiếm thuật của y ảnh hưởng hắn quá lớn nên mới để hắn đi Nam phong học kiếm.

Lục Nguyên gần như nhận biết hết đệ tử chân truyền Nam phong.

Ví dụ đệ nhất đệ tử chân truyền Mạc Thiên Biến, đệ tứ đệ tử chân truyền Vệ Bi, đệ ngũ đệ tử chân truyền Thẩm Lạc, đệ thất đệ tử chân truyền Cố Hề, đệ bát đệ tử chân truyền Cố Mê. Năm người này hắn gọi tên được, mấy người kia có biết mặt nhưng kêu tên không ra.

Những đệ tử chân truyền này biết rõ Lục Nguyên sẽ không tham gia Mộc Đạo Pháp Hoa thịnh hội, không phải đối thủ cạnh tranh, thêm vào trước đó quen biết, bây giờ danh tiếng hắn khá lớn nên không mấy địch ý với hắn.

Không sai, Lục Nguyên bây giờ là người kiếm khí tông.

Nhưng có ánh mắt đầu thấy ra tương lai Lục Nguyên sẽ nhảy ra khỏi cực hạn ba tông, cho dù không bằng Yến tổ sư bây giờ cũng sẽ không kém quá xa, đương nhiên sẽ không đối địch với Lục Nguyên.

Chỉ điểm kiếm thuật cho Lục Nguyên chính Xuân Chi Kiếm Tiên Nam Cung Tuệ là trong kiếm tiên Nam phong. Kiếm pháp của Nam Cung Tuệ nghiêng về mộc, bà ra từng chiêu thức như trường giang đại hà thao thao bất tận. Trong kiếm chiêu, kiếm thức không dứt sinh cơ, cho nên được gọi là Xuân Chi Kiếm Tiên.

Bây giờ Lục Nguyên đang đứng trên Ưng Sí Thạch mà đệ tử chân truyền Nam phong học kiếm. Khối Ưng Sí Thạch này dựng ở địa thế hiểm yếu, có một nửa cheo leo trên vách núi, một nửa nhô ra không khí, tảng đá tựa như chim ưng giương cánh nên mới được đặt tên là Ưng Sí Thạch. Lý do đệ tử chân truyền Nam phong khi học kiếm lại đây học truy tra nguyên nhân rất đơn giản, luyện can đảm.

Tại nơi như vậy luyện kiếm, lá gan của ngươi sẽ bất giác to vài phần.

Tâm nhị…

Hơn nữa gặp phải vách đá thì càng tốt lĩnh ngộ Hồi Phong Lạc Nhạn kiếm pháp.

Lục Nguyên đứng tại đây. Xuân Chi Kiếm Tiên Nam Cung Tuệ thoạt trông là thiếu phụ hơn hai mươi tuổi. Nam Cung Tuệ rất đẹp, mỉm cười có thể khuynh đảo nhân gian, như xuân về mặt đất. Nơi này trừ Lục Nguyên ra còn có hai người, một là nhỏ xinh dễ thương Cố Hề, một là thiếu niên tuấn tú đệ đệ của Cố Hề, Cố Mê. Chắc không ai quên vị Cố Mê này chứ? Lúc đó tại Đông Lục huyện, người thứ nhất của kiếm tông khiêu chiến Bắc phong chính là Cố Mê, dùng vũ thủy kiếm pháp khá giỏi, kết quả bị Lục Nguyên đánh thảm bại.

Đương nhiên bây giờ sớm là cười tiêu ân cừu.

Kỳ thực lúc Lục Nguyên đi tới Ưng Sí Thạch thì Cố Hề có chút mong chờ về bộ dạng của hắn. Nam phong mười đệ tử chân truyền lần đầu đến Ưng Sí Thạch học kiếm đều bị hù, bao gồm đại sư huynh Mạc Thiên Biến, dù sao Ưng Sí Thạch quá hiểm hóc. Kết quả đợi nửa ngày Lục Nguyên sắc mặt không thay đổi, khiến Cố Hề khá là thất vọng.

Nhưng lập tức thiếu nữ tinh nghịch xinh xắn nghĩ rằng, đúng rồi, giờ Lục Nguyên biết bay thì tất nhiên không sợ Ưng Sí Thạch. Dù có té từ đây xuống hắn bay lên là được, đáng tiếc Ưng Sí Thạch hiểm yếu thế mà không hù được Lục Nguyên. Nàng bỗng có cảm giác hơi tiếc.

25-03-2013, 05:33 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

144. Chương 269-270: Mạc Thiên Biến

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nam Cung Tuệ đang dạy ba ngươi Lục Nguyên, kỳ thực trước đó bà còn hơi lo lắng. Nam Cung Tuệ sớm biết kiếm thuật của Lục Nguyên không dưới mình, muốn dạy kiếm pháp cho một người kiếm thuật không

kém gì mình thật là khó khăn. May là Lục Nguyên không có gì bất mãn, hắn luôn cho rằng ba người đi chung sẽ có sư phụ dạy mình. Về mặt kiếm thuật đích thực hắn không kém gì Nam Cung sư cô, nhưng về mộc kiếm ý thì Nam Cung sư cô hơn hắn rất xa. Lại nói Nam Cung sư cô là người có thể đứng ngang hàng với sư phụ hắn, Thùy Mộ Kiếm Tiên.

Nam Cung Tuệ gật đầu, nói:

- Cái gọi là Mật Kiếm bảy mươi hai thức, chữ mật này không phải nói mật mật mà là rừng rậm mật. Mật Kiếm bảy mươi hai thức học tốt thì khi thi triển ra nhưng bao phủ đối phương trong rừng rậm, hiệu quả không giống bình thường.

Nam Cung Tuệ vừa nói tay vừa động thi triển một chiêu 'Mật Lâm Thâm Thâm'. Chiêu này thi triển, trong kiếm thế của bà bao phủ dường như có rừng rậm bao lấy mình, Lục Nguyên lòng rùng mình.

Nam Cung Tuệ dạy là từng chiêu từng chiêu, dạy xong một chiêu đợi ngươi học sơ sơ rồi mới dạy chiêu tiếp theo.

Mới bắt đầu đương nhiên là Lục Nguyên học chậm nhất.

Nói đơn giản là Cố Hề, Cố Mê trước đó đã học kiếm pháp mộc hệ, đại khái biết tinh túy bên trong. Còn Lục Nguyên đó giờ chưa từng tiếp xúc qua kiếm pháp mộc hệ, là lần đầu tiên, nên mới đầu học hơi chậm, khiến Cố Hề có chút đắc ý: bổn tiểu thư cũng có ngày thắng Lục Nguyên một phen.

Lục Nguyên không thèm để ý mấy việc nhỏ này, hắn toàn tâm toàn ý đầu vào học kiếm.

Nhìn Nam Cung Tuệ thi triển Mật Kiếm bảy mươi hai thức, Lục Nguyên có loại vong ngã.

Mắt trông thấy chỉ còn lại trường kiếm hoặc cao hoặc thấp.

Lúc Nam Cung Tuệ dạy kiếm pháp phát hiện Cố Hề rõ ràng không tập trung, Cố Mê có cố gắng nhưng tư chất bình thường. Khi bà nhìn Lục Nguyên thì bất giác ngơ ngác. Ở trong mắt Lục Nguyên chỉ thấy si mê với kiếm, không có gì khác nữa.

Nam Cung Tuệ rốt cuộc hiểu tại Lục Nguyên tuổi còn trẻ vậy mà đã có kiếm thuật vượt qua bà.

Hoa Sơn, Nam phong, Lạc Nhạn Phong.

Hoa Sơn ngũ phong, mỗi phong có đặc điểm riêng.

Bắc phong vân khí đậm nhất, vân triền vụ nhiễu. Nam phongvaf Bắc phong tương đối, độ cao Nam phong so với mặt biển càng cao, là hiểm nhất trong ngũ phong. Đã từng có một vị Lý Bạch tại đây nói câu này: 'Này phong tối cao, hô hấp chi khí tưởng thông thiên đế tọa hĩ, hận không thể tạ thiếu kinh người câu lai tao thủ vấn thanh thiên nhĩ.'

Chỉ một câu này đã hơn ngàn từ vạn chữ.

Nam phong Ưng Sí Thạch, chính là nơi các đời đệ tử chân truyền học hành.

Cho nên Nam phong đệ tử chân truyền tăng can đảm đều bắt đầu tại đây.

Lục Nguyên mỗi ngày ở Nam phong là cùng Cố Hề, Cố Mê xuất phát theo Xuân Chi Kiếm Tiên Nam Cung Tuệ học Mật Kiếm bảy mươi hai thức. Lúc mới đầu bởi vì Lục Nguyên chưa từng học kiếm pháp mộc hệ nên tiến độ chậm chạp, nhưng bản thân hắn có tư chất học kiếm cực cao, kiếm thuật cũng cao.

Chỉ mấy ngày mà Lục Nguyên lĩnh ngộ Mật Kiếm bảy mươi hai thức đã vượt xa hai người Cố Hề, Cố Mê.

Theo tiểu cô nương Cố Hề thấy thì luyện bộ kiếm pháp đến trình độ như Lục Nguyên sớm không cần tu luyện nữa, nên chuyển sang luyện bộ kiếm pháp khác.

Cái này phải giới thiệu chút đệ tử chân truyền bình thường luyện kiếm ra sao.

Lục Nguyên là đặc biệt, không thể lấy hắn luyện luyện kiếm đặt ở trên người đệ tử chân truyền bình thường.

Đệ tử chân truyền bình thường tập kiếm là như vầy, trước dạy cơ sở kiếm pháp bản tiên môn, dù là tiên môn nào đều có kiếm pháp cơ bản. Dạy vài năm sau, đợi nắm chắc kiếm pháp cơ bản rồi mới tiếp tục dạy

bước kế. Dạy một bộ kiếm pháp không sai, từng chiêu từng chiêu dạy, thường dạy một bộ kiếm pháp mất vài tháng, tiếp theo dùng vài năm chậm rãi nghiền ngẫm nó, bình thường mất vài năm mới học xong một bộ kiếm pháp.

Họ luyện kiếm thường là luyện xong thì thôi.

Ít nhất không luyện được giống Lục Nguyên đối với Mật Kiếm bảy mươi hai thức, nắm giữ đến trình độ nhất định là có thể học bộ kiếm pháp tiếp theo.

Cố Hề thấy Lục Nguyên đã nắm giữ Mật Kiếm bảy mươi hai thức hoàn hảo thế mà còn tập kiếm thì rất khó hiểu, thực ra chuyện cực kỳ đơn giản.

Hắn đã cơ bản nắm giữ bộ Mật Kiếm bảy mươi hai thức nhưng chưa nắm được mộc kiếm ý.

Lục Nguyên không vội, mỗi ngày sáng sớm theo Xuân Chi Kiếm Tiên tại đây học kiếm.

Chỗ Ưng Sí Thạch phong cảnh cực tốt.

Đứng trên Ưng Sí Thạch chỉ thấy trời gần trong gang tấc, có thể hái sao, đưa mắt nhìn quanh, dẫy núi trập trùng, mênh mông bao la. Phía xa mặt đất song ngồi như ngọc đái, bình nguyên như bạch như cẩm đập vào đáy mắt khiến mình cảm giác như trong áng mây.

……

Luyện kiếm tại Ưng Sí Thạch, bình thường nghỉ ngơi, nhưng nói thật dù Lục Nguyên đã sử dụng Mật Kiếm bảy mươi hai thức cực kỳ quen tay, không biết tại sao cứ cảm giác mình cách mộc kiếm ý cực kỳ xa xôi. Dù trong lòng hắn không gấp gáp nhưng chết sống không thấy bờ, không sờ được một chút cảm giác, bất giác có chút khó chịu.

Hôm nay Xuân Chi Kiếm Tiên không đến, dường như bà xử lý chuyện gì. Cửu đại kiếm tiên giống như Xuân Chi Kiếm Tiên bình thường có rất nhiều chuyện phải làm. Tuy Xuân Chi Kiếm Tiên không đến nhưng mấy đệ tử chân truyền khác có vài người hắn quen mặt như đệ nhất đệ tử chân truyền Mạc Thiên Biến, đệ nhị đệ tử chân truyền Lưu Mộc, đệ tứ đệ tử chân truyền Vệ Bi, đệ ngũ đệ tử chân truyền Thẩm Lạc đều đến.

Mạc Thiên Biến cười nói:

- Giờ thì danh tiếng của lục sư đệ đã truyền xa, không biết có hứng thú đấu mấy chiêu với sư huynh không? Chỉ điểm cho sư huynh một hai.

Bình thường hay nói là sư huynh chỉ điểm kiếm pháp cho sư đệ, nhưng giờ ai nấy đều biết Lục Nguyên kiếm pháp cao tuyệt, cho nên bảo hắn chỉ điểm cho đại sư huynh kiếm tông Nam phong là hoàn toàn bình thường.

Tiểu cô nương Cố Hề ở bên cạnh liên tục la tốt.

Đích thực nên kêu tốt, nàng sớm đã muốn nhìn kiếm pháp của Lục Nguyên.

Bình thường tại đây luyện kiếm làm gì thấy được kiếm pháp, nay đại sư huynh khiêu chiến Lục Nguyên thì dĩ nhiên nàng phải la tốt rồi.

Lục Nguyên cười cười nói:

- Cũng được, tới khi đó Mạc sư huynh nương tay cho.

Mạc Thiên Biến cười nói:

- Lục sư đệ khách sáo rồi, mọi người điểm đến mới thôi, xin Lục sư đệ nương tay cho, nếu không ta sợ sẽ thua rất khó xem.

Hai người thi kiếm lễ, Mạc Thiên Biến vung tay ra Thụ Phồn Chi Sí một trăm tám mươi tám thức. Một trăm tám mươi tám thức thi triển ra vừa nhanh vừa mau.

Lục Nguyên lần đầu tiên thấy bộ kiếm pháp kia, chỉ cảm giác giống như bị kiếm pháp đó bao phủ trong rừng rậm. Bộ kiếm pháp này cao minh hơn Mật Kiếm bảy mươi hai thức nhiều.

Lục Nguyên không vội vã.

Hắn lấy Vân kiếm ý bảo vệ mình, không vội vàng phá bộ kiếm pháp đó, trước xem thử đã, đây dù sao là kiếm pháp mộc hệ, bây giờ hắn cần là nghiên cứu ra mộc kiếm ý. Lục Nguyên tùy ý ra vài kiếm đã chặn chiêu thức của Mạc Thiên Biến, sau đó chậm rãi nhìn Mạc Thiên Biến xuất chiêu Thụ Phồn Chi Sí một trăm tám mươi tám thức.

Khi một trăm tám mươi tám thức thi triển ra hết thì Lục Nguyên vẫn không đánh trả, Mạc Thiên Biến ngừng kiếm.

Gã nói:

- Sư đệ quả nhiên cao siêu, một kiếm không đánh trả đã hoàn toàn chặn lại bộ kiếm pháp này, đáng tiếc kiếm pháp cảu ta chưa luyện đến tình trạng kiếm thế không nhanh mà sinh cơ cực nhanh.

- Ngươi nói cái gì mà kiếm thế không nhanh mà sinh cơ cực nhanh?

Trong óc Lục Nguyên xẹt qua tia sáng.

Mạc Thiên Biến ngây ra.

Lục Nguyên rốt cuộc hiểu mình sai ở đâu. Hắn luôn luyện kiếm pháp bởi vì quen linh động, đã luyện thành năm kiếm ý là phong kiếm ý, Vân kiếm ý, vũ kiếm ý, thùy mộ kiếm ý, khoái kiếm ý, năm kiếm ý này dù là cái nào đều cực nhanh nhẹn.

Cố tình mộc kiếm ý khác với những điều đó.

Kiếm pháp mộc hệ bản thân không nhanh, là không nhanh không chậm, nhanh không phải kiếm pháp mà là sinh cơ trên kiếm.

Mạc Thiên Biến không mấy để ý, câu vừa rồi không phải bí truyền của Nam phong, tất nhiên có thể cho Lục Nguyên biết.

……

Cái gì là mộc kiếm ý?

Lục Nguyên nằm trên mặt cỏ. Bầu trời Nam phong khác với Bắc phong. Trên bầu trời Nam phong rõ ràng không nhiều mây như vậy, Bắc phong được gọi là Vân Đài Phong. Nhưng Nam phong cây cối nhiều rất nhiều, nằm trên mặt đất, xung quanh rừng cây rậm rạp, cây cối hàng trăm, đậm đặc che gió, có thể che cả trời.

Tuy Mạc Thiên Biến nói ra khẩu quyết kiếm pháp mộc hệ là kiếm thế không nhanh mà sinh cơ cực nhanh, nhưng muốn dựa vào một câu này hiểu ra mộc kiếm ý thì là không thể nào.

Lục Nguyên suy tư, cái gì là mộc kiếm ý chứ?

Cây cối, mộc bổn ý là cái gì?

Mộc từ trong đất sinh ra.

Mộc, trưởng thành chọc trời, hút nước mà hóa.

Mộc, ẩn chứa vô số sinh cơ.

Mộc, sẽ lớn thành cây to chọc trời.

Kỳ thực dù là cỏ trên mặt đất cũng thuộc về loại mộc.

Muốn xem mộc luân hồi ít nhất cần vài chục năm. Hắn có thể nhìn thấy cỏ sinh tử luân hồi do đó ngộ ra cái gì không? Lục Nguyên nằm trên mặt cỏ nhìn cỏ sinh tử luân hồi. Lúc mới bắt đầu dưới đất không có thanh âm làm sao xem? Xem không được thì cảm giác vậy.

Cảm giác, đúng vậy, là cảm giác. Mới đầu không có chút cảm giác, nhưng từ từ có một chút cảm giác, dường như mặt đất ẩn chứa sinh cơ, nhưng bây giờ loại sinh cơ đó còn rất yếu ớt, cần mặt đất bao dung mới chui ra khỏi đất, khiến sinh cơ càng dồi dào.

Sinh cơ luôn tích góp trong đất, sinh cơ càng lúc càng đậm, càng lúc càng đông lại, cuối cùng sinh cơ rốt cuộc bắt đầu biến đổi.

Không sai, điều ngẫu nhiên, dường như bùm một tiếng có cái gì nổ tung, sinh cơ bắt đầu bùng nổ, có chồi xuất hiện.

Chồi này còn trong đất, dường như đất muốn áp chế nó, nhưng chồi không e ngại điều đó. Dù nó sức yếu nhưng từng chút một phá đi đất áp chế, từng chút một vươn lên trên, rốt cuộc trông thấy ánh sáng, nhìn thấy bên ngoài.

Bên ngoài không còn đất áp chế, cũng mất đi đất bảo vệ, cỏ càng lớn càng nhanh, sinh cơ càng đậm đặc.

……..

Đây chính là mộc ý sao? Lục Nguyên nằm tại đây sợ rằng đã hơn một tháng. Trong một tháng hắn chỉ bản năng ăn Ích Cốc Đan, ngây ngốc nằm, nhìn một gốc một gốc cỏ nhỏ từ mặt đất trồi lên, lấy nhỏ mà xác minh lớn, nhìn cây cối bên cạnh sinh trưởng.

Hiểu rồi, hiểu rồi.

Rốt cuộc hiểu cái gì là mộc kiếm ý, đương nhiên dùng hiểu nhưng nếu muốn dùng từ ngữ giải thích rõ ràng thì hắn không nói ra được cái gì là mộc kiếm ý. Kiếm ý vốn chính là thứ cực kỳ huyền diệu, nếu kiếm ý dễ dàng giải thích sẽ không xuất hiện tình trạng rất nhiều sách vở ghi chép kiếm ý, nhưng không một điển tịch nào ghi làm sao luyện kiếm ý.

Lục Nguyên nhảy người lên, đứng dậy bắn kiếm ra, rút Dưỡng Ngô Kiếm ra khỏi vỏ, giơ tay ra Mật Kiếm bảy mươi hai thức. Mới đầu Lục Nguyên dùng Mật Kiếm bảy mươi hai thức kín không kẽ hở, dùng nó cực kỳ nhanh cuốn kẻ địch vào trong đó, khiến người cảm giác như ở trong rừng rậm.

Bây giờ Lục Nguyên ra tay, Mật Kiếm bảy mươi hai thức không nhanh không chậm thi triển, không mau chút nào.

Các thức kiếm chiêu Mật Kiếm bảy mươi hai thức xuất hiện trong tay Lục Nguyên.

Lục Nguyên coi như hiểu cái gì là kiếm thế không nhanh mà sinh cơ cực nhanh.

Kiếm pháp kia ở trong tay rõ ràng không nhanh lại cho người ảo giác nó nhanh, nhanh vốn không phải kiếm mà là sinh cơ.

Lục Nguyên coi như hiểu, kiếm chiêu của Nam Cung Tuệ từ đầu đến cuối không nhanh, là không nhanh không chậm, hắn thấy nhanh vẻn vẹn chỉ vì sinh cơ trên kiếm quá nhanh, cho hắn ảo giác.

Đứng trên cỏ tại Nam phong, nhìn dãy núi phía xa, Lục Nguyên từng thức từng thức thi triển Mật Kiếm bảy mươi hai thức. Từng thức dùng rất thoải mái, tự tại, từng kiếm từng kiếm chuyển động. Nếu Xuân Chi Kiếm Tiên Nam Cung Tuệ trông thấy tình huống này chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, nhanh như vậy đã luyện thành mộc kiếm ý rồi ư?

Năm đó Nam Cung Tuệ vì luyện mộc kiếm ý này không biết tốn bao nhiêu công sức.

Lục Nguyên hoàn toàn chìm đắm vào bầu trời kiếm thuật, tự luyện xong đệ nhất tầng mộc kiếm ý trong ngũ hành kiếm ý.

Còn bốn kiếm ý khác thì luyện làm sao đây?

Chắc Yến tổ sư sẽ có sắp đặt khác.

Hoa Sơn, Nam phong, Ưng Sí Thạch.

Lục Nguyên trở lại Ưng Sí Thạch, hắn đã luyện thành kiếm pháp mộc hệ, những ngày qua nhờ được Xuân Chi Kiếm Tiên Nam Cung Tuệ chỉ điểm, tất nhiên lúc này phải cảm ơn một hai, đây là lễ tiết cơ bản nhất làm người. Lục Nguyên vác Dưỡng Ngô Kiếm trên vai, đi hướng Ưng Sí Thạch. Bước lên trên Ưng Sí Thạch, hắn phát hiện Nam Cung Tuệ sư cô đang dạy kiếm.

Vẫn là bộ Mật Kiếm bảy mươi hai thức, nhưng xem ra đã dạy gần xong hết.

Lục Nguyên nhìn nhìn, phát hiện đằng sau đầu tượng của mình là số mấy thì có mùi thơm thiếu nữ nhàn nhạt truyền vào mũi. Không biết khi nào thì thiếu nữ mặc áo cừu trắng đã đến bên cạnh.

Chung đại tiểu thư nói:

- Mỗi tiến vào một cánh cửa sẽ thống kê một lần, khiêu chiến thành công thì ghi số một, khiêu chiến thất bại thì là con số không. Bốn ngàn năm, bốn mươi lần khiêu chiến, kỷ lục cao nhất là bảy, tức là nói thành công khiêu chiến bảy lần, chiêu thức bảy tiên môn.

Lục Nguyên ngây ra. Mới rồi hắn khiêu chiến chiêu thức Võ Đang tiên môn, phát hiện so với cao thủ Võ Đang tiên môn chân chính dùng kiếm pháp thì yếu chút, sao lại bốn ngàn năm lịch sử kỷ lục cao nhất là bảy! Cái này thật là quái. Sau đó hắn ngẫm nghĩ, đây hoàn toàn dựa vào chiêu thức, mà dựa vào chiêu thức thì thực lực ngươi khác không thể sánh bằng hắn, bốn ngàn năm lịch sử kỷ lục cao nhất là bảy thì cũng bình thường.

Lục Nguyên nhìn sang, phát hiện trên tấm bảng pháp lực số một chỉ ít ỏi, số không thì chiếm đa số. Hắn lại nhìn đầu tượng Chung đại tiểu thư, phát hiện dấu hiệu của nàng là một, xem ra đã phá chiêu thức một tiên môn.

Chung đại tiểu thư mỉm cười nói:

- Lần trước ở Đại Tấn quốc, đa tạ ngươi.

Lục Nguyên nói:

- Không cần khách sáo.

Tiếp theo hắn tới bên cánh cửa Hoa Sơn tiên môn. Trên cửa viết 'Hoa Sơn tiên môn, đệ nhất tiên môn Đại Tấn. Kiếm chiêu tiên môn này không có tuyệt kiếm trấn phái như Thái Cực kiếm pháp nhưng lại có nhiều tư tưởng kỳ diệu, chiêu thức thú vị, kiếm pháp nhiều vượt xa Võ Đang tiên môn.'

Đây chính là Thủy Hỏa Đạo Nhân đánh giá tiên môn của mình ư?

Lục Nguyên cười cười, bước vào trong cánh cửa.

Trong cánh cửa Lục Nguyên đích thực biết không ít kiếm pháp Hoa Sơn tiên môn. Triêu Dương Nhất Khí kiếm pháp, Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm thức, Hồi Phong Lạc Nhạn kiếm pháp, Thụ Phồn Chi Sí một trăm tám mươi tám thức, Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm, những cái quen thuộc, không ngờ còn có Đoạt Mệnh Liên Hoàn Tam Tiên Kiếm, Thái Nhạc Tam Thanh Phong. Đương nhiên cũng có kiếm pháp ít ra mặt của khí tông như Vô Song Vô Đối, Khí Ngưng Nhất Kiếm.

Lục Nguyên xem như mở rộng tầm mắt. Có một số lúc hắn tại Hoa Sơn tiên môn đều chưa từng trông thấy, đương nhiên đối với hắn muốn phá không có gì khó khăn.

Đợi phá hết các kiếm pháp, hắn được một khối lệnh bài ghi Hoa Sơn, bước ra cánh cửa, đi tới chính giữa Hỏa Kiếm Lâu. Hắn thấy mặt sau đầu tượng của mình đánh dấu hai, bây giờ vẫn là đa số người số không, số ít người là một, cực kỳ ít ỏi số hai. Hắn nhìn nhìn Chung đại tiểu thư, thấy cũng là số hai.

Lục Nguyên đi tới trước cánh cửa thứ ba, mặt trên viết Thanh Thành tiên môn. Đánh gia về tứ đại tiên môn, bốn ngàn năm trước Thủy Hỏa Đạo Nhân viết như thế này: 'Kiếm pháp Thanh Thành tiên môn thiên về linh hoạt, nhanh chóng, không thâm ảo như Võ Đang tiên môn, không như Hoa Sơn tiên môn toàn nhưng có nét độc đáo riêng.'

26-03-2013, 08:17 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

147. Chương 275-276: Xích Long Tiên Môn

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Lúc này Lục Nguyên tiến vào trong cánh cửa.

Thanh Thành tiên môn tổng cộng có sáu tuyệt kiếm.

Tại đây Lục Nguyên đã biết được bốn tuyệt kiếm. Tuy Thủy Hỏa Đạo Nhân là người Mộ Dung gia nhưng có một số hạn chế, chỉ thấy bốn trong sáu tuyệt kiếm, đành tiếc nuối phục chế bốn tuyệt kiếm.

Một trong sáu tuyệt kiếm, Vũ Đả Phi Hoa kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này đi đường linh hoạt, kiếm pháp như hạt mưa bắn tung tóe như châu ngọc, mỹ lệ linh hoạt khiến người không thể nắm bắt. Kiếm chiêu, kiếm thức lay động như mưa rơi lất phất, trong chiêu thức bắt được ngươi.

Một trong sáu tuyệt kiếm, Khoái Mạn Thập Thất Thức, đôi khi nhanh đôi lúc chậm, hơn nữa giữa nhanh và chậm không có bất cứ chuyển hoán nào, căn bản không từ từ đến với ngươi mà sẽ đột nhiên nhanh, bỗng chậm lại, không cho ngươi kịp trở tay. Ngươi vừa ứng đối một chiêu cực chậm, khoảnh khắc đột ngột thành nhanh, khiến người muốn đỡ cũng không kịp.

Hai kiếm pháp này trước kia hắn từng thấy, loại thứ ba Bát Mặc Phi Ma kiếm pháp thì một khi thi triển tựa như vẩy mực, vừa nhanh vừa ngoan. Bộ kiếm pháp không có chút gì mỹ lệ, từng kiếm chiêu ẩn giấu không biết bao nhiêu sát khí, bên trong cực kỳ khó khăn.

Loại thứ tư là Vô Thanh Vô Sắc kiếm pháp. Bộ kiếm pháp càng thú vị hơn, một khi thi triển ra sẽ tỏa ánh sáng cực chói mắt, khiến ngươi không thể định vị cụ thể của kiếm, ánh sáng quá chói lẫn lộn nghe nhìn, cùng lúc đó dùng cách đặc biệt tiêu trừ tiếng gió của kiếm.

Ba loại kiếm pháp trước không làm khó được Lục Nguyên, mà loại kiếm pháp thứ tư là khó khăn nhất. Ngươi không tìm thấy kiếm ở đâu thì biết phá làm sao? May là sau đó Lục Nguyên suy nghĩ, mình có thể dùng thế bạo vũ đè ép. Tuy ngươi nhìn không thấy nghe không được nhưng vẫn có thực lực, bạo vũ nhanh chóng đổ cuối cùng có thể tìm ra thực thể kiếm của ngươi, thế là phá được rồi.

Đợi páh xong bốn loại kiếm pháp, Lục Nguyên còn đang trông chờ kiếm pháp thứ năm, thứ sau thì *bộp* một tiếng rớt ra một khối lệnh bài viết hai chữ 'Thanh Thành'.

Lại qua một cửa.

Kỳ thực Lục Nguyên biết bây giờ hắn có thể phá những kiếm pháp này không phải nói hắn gặp gỡ những người dùng kiếm pháp đó thì thắng được.

Kiếm pháp khác nhau thi triển trong tay người khác sẽ có uy lực khác biệt. Cùng là bảy mươi hai thức cơ bản Hoa Sơn thi triển trong tay Yến Thương Thiên thì tác dụng lớn hơn cả người khác dùng kiếm pháp trấn phong thậm chí là trấn phái. Bản thân kiếm pháp có chia cao thấp nhưng còn cần nhìn người sử dụng.

Nghĩ như vậy, Lục Nguyên bước ra cánh cửa, đi tới chính giữa Hỏa Kiếm Lâu. Chỗ đó có pháp lực ngưng tụ thành bản, bên trên đằng sau đầu tượng Lục Nguyên con số đã là ba. Bây giờ người có thể số ba ngày càng ít, đa số là không, số ít là một, cực ít là hai, ít ỏi là số ba.

- Ủa, người này chẳng phải là tu tiên giả Tấn quốc sao?

Tu tiên giả Đại Tần quốc nhìn thấy đằng sau đầu tượng Lục Nguyên con số là ba thì kinh ngạc.

- Con số phía sau hắn là ba!

- Tức là nói trong khoảng thời gian vừa rồi hắn đã phá chiêu thức ba tiên môn?

- Thật lợi hại!

- Tu tiên giả Tấn quốc sao lợi hại như vậy?

Đám tu tiên giả Đại Tần quốc xôn xao, họ không thể hiểu vì sao tu tiên giả Tấn quốc lợi hại như vậy. Trong mắt họ, Đại Tấn quốc chỉ là một tiểu quốc, không thể so sánh với Đại Tần quốc, trình độ tu tiên cũng kém nhiều.

Có người lên tiếng:

- Người này ta mới thấy nè! Mới hồi hình như người này phá chiêu thức Võ Đang tiên môn, Hoa Sơn tiên môn, Thanh Thành tiên môn.

Lập tức tu tiên giả đồng ý nói:

- A, ra là vậy, làm nửa ngày hóa ra hắn chỉ phá chiêu thức Tấn quốc bọn họ. Chiêu thức Đại Tấn quốc rất yếu mới khiến họ phá nhẹ nhàng đến thế, muốn phá chiêu thức tiên môn Đại Tần quốc chúng ta thì không dễ vậy đâu.

Kỳ thực rất nhiều tu tiên giả trong lòng biết chiêu thức ba tiên môn Tấn quốc không dễ phá.

Nhưng dựa theo cảm giác kiêu ngạo cảu tu tiên giả Đại Tần quốc, họ không thể không đả kích Lục Nguyên thôi.

Giọng đám người không nhỏ, rõ ràng không ít người muốn nói cho Lục Nguyên nghe.

Lục Nguyên nhìn đám người đó, cười cười, chỉ vào bọn họ rồi lại chỉ không xa cửa ghi Xích Long tiên môn.

Hắn nói:

- Kỳ thực ta chỉ phá kiếm pháp Đại Tấn quốc, kiếm pháp Đại Tần quốc ta cũng có thể phá. Ví dụ kiếm pháp Xích Long tiên môn của ngươi, ta sẽ phá một lần cho các ngươi xem.

Câu nói này dẫn đến chấn động cực lớn.

Đích thực, câu này quá kiêu ngạo.

Hắn biết mình đang chỉ vào chỗ nào không?

Xích Long tiên môn! Đó là Xích Long tiên môn!

Tứ đại tiên môn, chiêu thức mỗi một tiên môn đều khó phá. Bốn ngàn năm nay, tám mươi lần, chiêu thức Xích Long tiên môn chỉ bị phá một lần, đó là do thiên tài nổi danh trong lịch sử tu tiên giới Đại Tần quốc phá. Trừ người đó ra, không ai có thể phá chiêu thức Xích Long tiên môn.

Hắn điên rồi, người Tấn quốc bình thường mà thôi, ngay cả tu tiên giả Đại Tần quốc bốn ngàn năm đến chỉ một người làm được vậy mà hắn muốn thực hiện, đúng là điên. Vốn có người không mấy để ý bên này bị câu nói của Lục Nguyên chọc giận, họ cảm thấy tu tiên giới Đại Tần quốc bọn họ bị khiêu chiến tôn nghiêm.

- Ha ha, người Tấn quốc này điên rồi.

- Đúng thế, tu tiên giả tiểu quốc bình thường lại mơ phá chiêu thức đại tiên môn cảu đại quốc ta.

- Buồn cười quá đi.

- Có lẽ người này ở trong tiểu quốc lâu rồi không biết thực lực đại quốc, không thấy quen mặt nói cứng miệng thì không có gì kỳ.

Trong tràng cười, thiếu nữ tuyết bạch cừu cũng mỉm cười. Tình báo nàng thu được phân tích người này lười biếng, hóa ra lúc cần huênh hoang thì sẽ oanh động đến vậy. Nhưng cái loại vênh váo này rất hợp ý mình. Thiếu nữ từ trước đến nay không thích tu tiên giả bản địa Đại Tần quốc. Đại Pháp Hoa Tự một đám hòa thượng, Tiêu Dao tiên môn tên là tiêu dao nhưng chính họ mới là không tiêu dao nhất. Nàng xuất thân Vô Kiếm tiên môn, cách quá gần, nhìn thấu bọn họ. Tu tiên giả Xích Long tiên môn thì ai nấy thích giả đế giả hoàng, giả trang khiến người buồn nôn.

Người thanh niên lười biếng thuộc Hoa Sơn tiên môn Tấn quốc cho cảm giác không sai, thiếu nữ mỉm cười.

Lục Nguyên đi hướng cánh cửa Xích Long tiên môn. Lần này hắn tát mạnh vào mặt người Đại Tần quốc kỳ thực là tình lý bên trong. Trình độ tu tiên Đại Tần quốc cao hơn Đại Tấn quốc, hơn nữa bây giờ ở trong

đất Đại Tần quốc, hắn nên cố gắng không nổi bật mới đúng. Dù sao người xa quê hương chẳn đáng một đồng, rất nhiều người Tấn quốc ở Đại Tần bị uất ức cũng phải nhẫn nhịn.

Nhưng hết cách, bản thân Lục Nguyên chính là loại gan to bằng trời, một khi chọc giận thì cái gì đều dám làm.

Thủy Hỏa Đạo Nhân đánh giá Xích Long tiên môn như thế này 'Một trong tứ đại tiên môn Đại Tần quốc, tuyệt học Đế Hoàng trời sinh áp chế người.'

Lục Nguyên đã đi vào trong Xích Long tiên môn, đối thủ vẫn là một người sắt đen. Lục Nguyên hít sâu một hơi, hắn biết trận này không dễ đánh, chiêu thức Xích Long tiên môn e rằng cao hơn Hoa Sơn tiên môn, Võ Đang tiên môn một cấp, nếu dễ phá mới là lạ.

Nhưng nếu đối phương đã mỉa mai mình thì phải dùng sự thật tát vào mặt họ, đánh thật mạnh, nếu không thì chẳng phải rất đáng cười? Xích Long tiên môn ngươi có Đế Hoàng tuyệt học thì sao chứ? Ta sẽ phá luôn, đây chính là tính tình của mình.

Người sắt đen chớp mắt biến thành xích kim. Tuyệt học của Xích Long tiên môn một khi sử dụng thì toàn thân sẽ biến thành màu xích kim, dường như khoảnh khắc nó không còn là người sắt mà là thần nhân lấp lóe ánh sáng vàng. Người sắt màu xích kim đột nhiên vọt hướng Lục Nguyên, một đấm đánh vào hắn.

Hoàng Quyền!

Quyền khuynh thiên hạ!

Chiêu này tung ra như nước sông cuồn cuộn hướng tới Lục Nguyên. Đương nhiên đáng sợ không phải quyền thức mà quyền ý bên trong, mơ hồ khiến Lục Nguyên có xúc động muốn quỳ bái trước Hoàng Quyền của đối phương, đây là sao? Hắn đi theo Yến tổ sư mấy tháng, dường như Yến tổ sư có nói võ học chân chính của Xích Long tiên môn là ảnh hưởng lòng người, khiến ngươi không tự chủ được muốn quỳ lạy hắn. Một khi tâm ngươi khuất phục thì con ngươi người sẽ khuất phục. Chiêu thức chưa từng thấy nay coi như hắn đã thấy rồi.

Đại Tần quốc trước nay chưa từng có chiêu thức như vậy, đánh thẳng lòng người. Lục Nguyên không vội rút kiếm chắn, dùng Vân kiếm ý bảo vệ bản thân. Dựa theo thói quen hằng ngày, hắn muốn trước xem chiêu thức của đối phương, phỏng đoán ý đại đạo rồi mới phản kích.

Người sắt màu vàng ròng phát động thế công liên tục. Hoàng Quyền một thức tiếp một thức ép tới, dường như đột nhiên Lục Nguyên cảm giác mình biến trở về một phàm nhân, là người thường đụng phải hoàng đến. Dân chúng thấy vua thì có cảm giác gì? Đó là quỳ lạy. Chỉ cần hoàng đế nói một câu là có thể cướp hết tất cả của ngươi, triệt để giết chết ngươi.

Thiên địa quân thân sư!

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết.

Quân muốn thần diệt, thần không thể không diệt.

Bây giờ Lục Nguyên đã hiểu ra sáu loại kiếm ý là phong kiếm ý, Vân kiếm ý, vũ kiếm ý, thùy mộ kiếm ý, khoái kiếm ý, mộc kiếm ý. Nhưng lúc này bởi vì tâm bị Hoàng Quyền ảnh hưởng, khiến sáu loại kiếm ý không thuận lợi nữa. Quyền pháp đáng chết, giờ Lục Nguyên mới biết tứ đại tiên môn đúng là tứ đại tiên môn, dù là cái nào đều cao hơn Hoa Sơn tiên môn một cấp bậc.

Nhưng dù ngươi có là Hoàng Quyền, dù có là một trong tứ đại tiên môn, coi như giỏi hơn Hoa Sơn tiên môn, muốn hắn khuất phục không dễ đâu. Lần này hắn đã quyết tâm phải tát mặt đám tu tiên giả Đại Tần quốc kiêu ngạo, sao hắn có thể thua được? Từ người Lục Nguyên bùng phát chiến ý cực kỳ mãnh liệt.

Hỏa Kiếm Lâu.

Quyền khuynh thiên hạ!

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết.

Đối mặt quyền ý ngập trời, đối mặt tuyệt học chân chính của Xích Long tiên môn trong tứ đại tiên môn, Lục Nguyên phát ra chiến ý tràn đầy. Không sai, tuyệt học của Xích Long tiên môn ngươi là công tâm, nhưng thế thì sao chứ? Ngươi là quân là hoàng, nhưng ta chính là tu tiên giả, không sợ hoàng đế nhân gian ngươi.

Lục Nguyên nhẹ nhàng ra kiếm, Dưỡng Ngô Kiếm phát ra, một kiếm này phong thanh vân đạm, người sơn dã, tu tiên sĩ, không bị ngươi hạn chế.

Người sơn dã, tu tiên sĩ, một kiếm phá Hoàng Quyền. Phá Hoàng Quyền xong Lục Nguyên thở ra hơi dài, rốt cuộc hủy chiêu công tâm thế này, đây là lần đầu tiên đụng loại tuyệt học công tâm.

Nhưng không chờ Lục Nguyên thở ra thì người sắt vangv rộng tay động, chuyển ra thanh trường kiếm vàng. Thanh trường kiếm vàng xuất hiện nơi tay đã là kiếm chiêu cháy bỏng, dường như có con rồng vàng bay lượn trong kiếm, chính là tuyệt học chí cao của Xích Long tiên môn, Đế kiếm pháp 'Thiên Diệt Chúng Tiên'.

Lúc này Lục Nguyên có cảm giác mãnh liệt coi như hắn là tu tiên giả, coi như là thần tiên trên tời cũng phải thần phục. Tựa như hắn là tu tiên giả mà đối phương chính là thiên đế. Trong tiên nhân có thiên đế, khiến người có cảm giác mãnh liệt phải thần phục dưới kiếm đối phương.

Thiên đế tại thượng, nhất thống tứ vũ bát cực thập phương.

Tất cả tu tiên giả đều là con kiến dưới tay thiên đế.

Thần phục, thần phục, mau mau thần phục.

Dường như có giọng nói không ngừng vang vọng trong người Lục Nguyên nhắc nhở hắn phải thần phục.

Trên thế giới đa số người có tín ngưỡng riêng. Người thường bái thần tiên, tu phật giả bái phật bái bồ tát, tu tiên giả bái tam thanh, thiên đế trong thần thoại đạo giáo có địa vị cực cao. Mỗi một tu tiên giả đều cực kỳ kính sợ thiên đế cao xa vời.

Bây giờ dường như có một tòa thiên thượng thiên đế xuất hiện trước mặt Lục Nguyên, muốn hủy diệt hắn.

Thiên đế muốn tiên diệt, tiên không thể không diệt.

Lục Nguyên theo sư môn trưởng bối không biết bao nhiêu lần bái tam thanh, thiên đế, lúc này cũng chịu ảnh hưởng. Nhưng, muốn hắn thần phục không dễ vậy đâu, hắn cũng không muốn dễ dàng thần phục. Cắn răng, móng tay bấu sâu vào da thịt, muốn dùng cảm giác đau kích động, nhưng bị khí thế của Đế Kiếm ảnh hưởng nên hành động chậm chạp.

Đế Kiếm vốn là tuyệt học mạnh nhất của Xích Long tiên môn để đối phó tu tiên giả không thể nói xưa nay chưa từng bị phá, nhưng có rất ít tu tiên giả đối phó được. Loại ảnh hưởng, áp chế tâm linh này không phải muốn phá là làm được.

Nhưng chỉ vậy đã muốn đánh bại mình?

Ngươi là thiên đế thì sao? Ta chỉ là áng mây dã hạc.

'Nhất nhân nhất kiếm nhất rượu, tự đắc tiêu dao tự đường thiên đế hô lai không ứng, cô vân dã hạc nhàn vân.'

Cuộc chiến này kỳ thực định hạ Lục Nguyên cơ bội không sai, tu tiên giả bình thường lá bái tam thanh, bái thiên đế, tiên nhân tiên giới đa số bái tam thanh, bái thiên đế. Nhưng có một loại người, họ là cô vân dã hạc, không bái ai cả, tự do vui vẻ. Ví dụ như tổ địa tiên là như vậy, lúc này Lục Nguyên cảm thấy vô cùng sung sướng.

Đó là sung sướng từ tâm linh, từ nay về sau hắn không còn sợ hãi thiên đế nữa.

Lục Nguyên lật ra ra kiếm, lúc này tâm hồn được đến cực sướng, Dưỡng Ngô Kiếm vô cùng linh động. Thật ra chiêu thức Đế Kiếm không khó phá, khó là tinh thần bị ảnh hưởng.

Lục Nguyên quát dài:

- Phá cho ta!

Dưỡng Ngô Kiếm xẹt quỹ tích cực kỳ tuyệt diệu, páh sạch chiêu thức Đế Kiếm.

Bùm! một tiếng, lại rơi xuống một khối lệnh bài, mặt trên có hai chữ 'Xích Long'.

Nhét lệnh bài vào ngực, Lục Nguyên bước ra cánh cửa. Đi ra bên ngoài hắn phát hiện người ở chính giữa Hỏa Kiếm Lâu đều trợn mắt há hốc mồm nhìn mình. Họ thật sự bị chấn kinh, có một số tu tiên giả kinh ngạc cằm không khép lại được.

- Mới rồi không nhìn lầm chứ? Con số đằng sau người Tấn quốc đó biến thành bốn.

- Đúng vậy, là bốn, biểu thị hắn khiêu chiến chiêu thức bốn môn đều thắng, phá giải!

- Khiêu chiến bốn môn, phá bốn môn, lợi hại ghê gớm!

- Không, các ngươi có chú ý hắn khiêu chiến đệ tứ môn không? Chính là Xích Long tiên môn!

- Cái gì? Xích Long tiên môn?

Có người kinh ngạc hỏi:

- Ngươi có nhìn lầm không đó?

- Sao ta trông nhầm được? Đích thực là Xích Long tiên môn!

- Đế Hoàng tuyệt học, Xích Long tiên môn, Hoàng Quyền khó phá, Đế Kiếm càng là cực kỳ khó. Bốn mươi năm nay tu tiên giả dưới trường sinh kỳ coi như là Đại Tần quốc chúng ta chỉ có một người ở Thủy Hỏa Kiếm Lâu từng một lần phá Hoàng Quyền, Đế Kiếm của Xích Long tiên môn thôi, làm sao người Tấn quốc phá được chứ?

- Đúng vậy, trình độ tu tiên giả Đại Tần quốc chúng ta cao hơn Tấn quốc nhiều. Ngay cả Đại Tần quốc chúng ta không một ai phá được, làm sao người Tấn quốc có thể phá?

- Người Tấn này rốt cuộc có ba đầu sáu tay gì vậy?

26-03-2013, 08:18 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

148. Chương 277-278: Diệp Hương Chi

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

- Xem bộ dạng thì cũng bình thường thôi, sao lợi hại dữ vậy?

- Phải đó, dù là bên Đại Tần quốc chúng ta, dù là trường sinh kỳ, có thể phá Hoàng Quyền thì đủ rồi, phá được Đế Kiếm cực kỳ ít ỏi.

Đám người nhìn hướng người Tấn kỳ lạ.

Chỉ thấy thanh niên người Tấn mỉm cười nói:

- Kỳ thực chiêu thức của Đại Tần quốc không tính khó phá.

Lục Nguyên không chút khách sáo vả mặt lại. Đối phương khiêu khích hắn trước, còn là khiêu khích nghiêm trọng, hắn không tranh chấp với bọn họ, vớ vẩn nhất là đấu miệng, bây giờ hắn dùng sự thật chân chính đánh mặt đám người, khiến họ không nói nên lời.

Lục Nguyên vừa thốt lời, đám người vừa rồi ra tiếng khiêu khích Lục Nguyên đều yên lắm. Đúng là quái quỷ, người rời quê hương bị khinh khi, ngày thường người Tấn quốc ở trong Đại Tấn quốc đều rất nhẫn nhịn,

giờ làm sao vậy, sao tự nhiên phô trương thế? Cùng lúc đó lửa giận tăng vụt trong lòng họ. Một người Tấn quốc sao dám vênh váo như vậy?

Đám người này lửa giận hừng hực nhưng bất đắc dĩ sự thực chính là sự thực, một sự thực thắng ngàn câu vạn chữ.

Hoàng Quyền, Đế Kiếm của Xích Long tiên môn bị phá, họ không nói nên lời nữa.

Lục Nguyên cả người lẫn tâm thoải mái hẳn ra. Mỗi người có hứng thú riêng.

Có người thích nữ sắc, có một số khoái cảm giác đánh nhau, có một số thích nghiên cứu vật mới lạ, có một số thích cảm giác tay nắm quyền to, có một số cố gắng truy đuổi bất tử. Chuyện Lục Nguyên yêu thích rất ít, cơ bản ba việc, uống rượu, luyện kiếm, làm biếng.

Biết các loại kiếm pháp thiên hạ, từng cuộc chiến thắng, đây là loại sung sướng cỡ nào.

Lúc Yến Thương Thiên tổ sư kêu hắn đi vạn dặm được, đến các nơi khiêu chiến cao thủ kiếm pháp các loại thì nói thật, hắn động tâm. Đối mặt đủ các loại kiếm pháp là việc khiến người vui vẻ cỡ nào. Nhưng ngẫm lại, đường trăm vạn dặm, cao thủ kiếm pháp các loại ở riêng khắp nơi, muốn tìm ra họ không dễ dàng. Cho nên hắn ngẫm nghĩ liền từ bỏ, lười quá mà.

Bây giờ trong Hỏa Kiếm Lâu có thể gặp các loại kiếm pháp, tuy rằng không chân chính thần diệu nhưng những người sắt dùng kiếm pháp vẫn là gần đến cấp kiếm ý, hơi thú vị đây. Tại đây gặp gỡ các loại kiếm pháp, kỳ thực tương đương tiết kiệm thời gian, vừa làm biếng vừa có thể cho hắn sung sướng luyện kiếm.

Đại Tấn quốc trừ tứ đại tiên môn đại hình ra có mấy tiên môn thượng đẳng không yếu hơn Hoa Sơn tiên môn bao nhiêu, trung đẳng tiên môn thì càng nhiều. Nếu không thì Đại Tần quốc dựa vào cái gì kêu là biên cảnh đại quốc, người Đại Tần lấy gì kiêu ngọa như thế?

Ví dụ tại Đại Tần quốc có một phái Thái Sơn. Phái Thái Sơn này là xếp chót trong thượng đẳng tiên môn, không thể so sánh với thượng đẳng tiên môn đỉnh cao nhất như Hoa Sơn tiên môn, nhưng nó có một ít kiếm thuật đặc biệt. Phái Thái Sơn kiếm pháp thiên về hậu trọng. Thái Sơn Cơ Kiếm, Đại Tông Như Hà, Thái Sơn Thập Bát Bàn, Ngũ Đại Phu Kiếm.

Thái Sơn Cơ Kiếm vô cùng thận trọng, thức thức hùng hồn, kiếm pháp lấy Thái Sơn làm cơ sở.

Đại Tông Như Hà, bộ kiếm pháp này như là phá núi, uy lực to lớn.

Thái Sơn Thập Bát Bàn là kết hợp hiểm và ổn. Thập bát bàn, mười tám loại biến hóa. Bộ kiếm pháp nay và Khoái Mạn Thập Thất Thức của Thanh Thành tiên môn có chút giống.

Ngũ Đại Phu Kiếm, bộ kiếm pháp đấy căn cứ vào gốc cây tùng Thái Sơn diễn hóa ra kiếm pháp.

Thật là kiếm pháp thú vị. Lục Nguyên cảm thấy chuyens này đi đáng giá, chẳng ngờ có kiếm pháp thú vị như vậy. Kiếm pháp Thái Sơn tiên môn khiến hắn vui vẻ một lúc, đương nhiên kết quả cuối cùng không chút nghi ngờ vẫn là hắn đánh bại người sắt đen, được một khối lệnh bài. Sau khi hắn được khối lệnh bài này, chính giữa Hỏa Kiếm Lâu, hắn phát hiện đằng sau đầu tượng của mình đã biến thành năm.

Năm!

Đây là khái niệm gì?

Tức là nói Lục Nguyên đã khiêu chiến chiêu thức năm cánh cửa, đều đi qua năm cánh cửa.

Đếm kỹ thì bây giờ đa số người vẫn là không, số ít người là một, có thể lên đến bốn cực kỳ ít ỏi, càng đừng nói tới năm. Sau đầu tượng con số năm có thể đếm trên đầu ngón tay, thực rá tổng cộng chỉ có mấy cái thôi. Ví dụ mấy vị nổi tiếng đã lâu luyện thể kỳ cửu tầng Đại Tần quốc Nhật Chiếu Lư Hương Thăng Tử Yên.

Lúc này rất nhiều tu tiên giả Đại Tần tâm tình là lạ.

Lục Nguyên lười để ý nhiều như vậy, hắn đã tiến vào một cánh cửa khác. Cánh cửa này tên là Không Động tiên môn. Không Động tiên môn cũng là một tiên môn tuyệt diệu, có rất nhiều kiếm pháp không tầm thường. Ví dụ như Thanh Linh kiếm pháp, như Phi Long kiếm pháp kỳ thực đều nghiêng về bình thường, nhưng kiếm pháp trấn phái Thất Tình Thất Thương kiếm pháp thì là bộ kiếm pháp khá là tuyệt vời.

Hỉ, nộ, ưu, tư, bi, khủng, kinh, đây là thất tình.

Con người có thất tình.

Thất Tình Thất Thương kiếm pháp là tập trung vào thất tình mà hóa ra thất thương.

- Đến, đến tốt lắm!

Lục Nguyên đã nổi hứng, toàn thân dấy lên lực lượng khó tả. Hắn uống hớp rượu lớn, rượu vào cổ họng trôi xuống bụng hóa thành khí nóng. Lại đụng phải một cửa có kiếm pháp thú vị, Thất Tình Thất Thương kiếm pháp! Quăng hồ lô rượu vào trong tu la túi, Dưỡng Ngô Kiếm cực kỳ linh hoạt cử động.

Đợi Lục Nguyên được đến tấm lệnh bài thứ sáu, đi ra không gian khác trở lại Hỏa Kiếm Lâu, hắn phát hiện ánh mắt mọi người đều đang đánh giá mình. Trong ánh mắt có kinh ngạc cũng có tràn đầy bất thiện.

Sáu!

Sáu tấm lệnh bài!

Dấu hiệu là sáu!

Sáu ở nơi khác có lẽ không đại biểu cái gì nhưng tại đây biểu thị đã thông qua sáu cánh cửa thử thách. Nơi này có tổng cộng mười cánh cửa, nếu thông qua thử thách của mười cánh cửa thì sẽ trực tiếp được hỏa kiếm ý. Đương nhiên không nhắc tới chuyện này, trọng điểm không là đây.

Trong bốn ngàn năm nay, tu tiên giả Đại Tần quốc vào trong Thủy Hỏa Kiếm Lâu tổng cộng tám mươi lần.

Trong tám mươi lần đó chỉ có kỷ lục một người thông qua bảy cánh cửa.

Bây giờ Lục Nguyên có thành tích là thông qua sáu cánh cửa.

Tức là nói nếu Lục Nguyên lại thông qua một cánh cửa thì sánh vai với kỷ lục bốn ngàn năm nay của Đại Tần quốc. Đại Tần quốc là quốc gia cường như vậy, làm sao kỷ lục có thể bị Lục Nguyên kẻ đến từ nước yếu san bằng? Đây đối với Đại Tần quốc là việc mất mặt.

Phương diện khác, nếu lỡ như Lục Nguyên may mắn quá, lại thông qua hai cánh cửa? Khi đó hắn sẽ phá kỷ lục bốn ngàn năm của Đại Tần quốc. Đường đường Đại Tần quốc sao tha thứ người Đại Tấn quốc đánh vỡ kỷ lục!

Dù có nhẫn cũng nhịn không nổi.

Cho nên trong mắt đám tu tiên giả Đại Tần quốc tràn đầy bất thiện.

- A di đà phật.

Một hòa thượng trung niên đọc phật hiệu, hòa thượng trung niên này mặt vuông tai to.

Hòa thượng nói:

- Bân tăng là tăng nhân Đại Pháp Hoa Tự, pháp danh Nhật Chiếu, thí chủ là người Tấn quóc, dừng ở đây như thế nào?

Gã nói nghiêng về hiền hòa, dù sao người đi xuất gia không khả năng mặt mày hung tợn.

- Nói đơn giản là, người Tấn quốc, ngươi hãy dừng lại đừng tiếp tục đi nữa.

Tu tiên giả cười khẽ có chút xinh đẹp, có phần quyến rũ, người bên cạnh lập tức nhận ra nàng là Tiêu Dao tiên môn Diệp Hương Chi.

- Đúng lắm! Ngươi thể đi tiếp, nếu cứ đi trừ phi ngươi muốn ăn Hoàng Quyền của ta?

Người lên tiếng giọng cực kỳ hùng hồn, giống như là đế vương nhân gian nói chuyện vậy, có vô cùng tự tin. Mọi người nhìn qua, kẻ nói chuyện mặc hoàng kim bào, chính là Xích Long tiên môn Ngao Lô Sinh.

Nhật Chiếu Lư Hương Thăng Tử Yên là nói về bốn người.

Tứ đại tiên môn, một tiên môn một người.

Đại Pháp Hoa Tự Nhật Chiếu hòa thượng. Tiêu Dao tiên môn Diệp Hương Chi. Xích Long tiên môn Ngao Lô Sinh. Cùng với Vô Kiếm tiên môn Chung Tử Yên. Chung Tử Yên vốn định mở miệng nhưng bị thiếu nữ tuyết bạch hồ cừu đứng cạnh kêu lại. Tuy danh tiếng Chung Tử Yên khá lớn nhưng không dám không nghe lời của Chung đại tiểu thư.

Ba người dánh tiếng khá lớn đã đứng dậy.

Tất cả người ở đây mạnh nhất là ba người này.

Ba người họ đứng ra đương nhiên là vì bảo vệ mặt mũi Đại Tần quốc. Nói họ không có lòng ích kỷ là không thể nào. Hỏa Kiếm Lâu thưởng cao nhất là hỏa kiếm ý nhưng cũng có phần thưởng khác, đả đảo người Tấn quốc này thì họ có thể được giải thưởng càng tốt hơn.

Người Tấn quốc này nhất định phải thua. May là quan hệ giữa Đại tần và Tấn quốc không tệ, cho nên thua là chắc rồi nhưng tuyệt đối không nguy hiểm tính mạng. Cơ bản trừ lúc đối mặt tà đạo, giữa các chính đạo môn phái ít khi ra sát thủ, so đấu kỹ năng chia cao thấp là được, không cần sinh tử.

Hôm nay ngươi cho ta một đường, ngày mai ta để lại ngươi một đường.

Tuy rằng không phân sinh tử nhưng Lục Nguyên bị đánh thua, lần này tất nhiên vô vọng được đến hỏa kiếm ý, hơn nữa mất hết mặt mũi. Xem tình hình họ còn định ba đối một. Không sai, đây rõ ràng là khi dễ Lục Nguyên, lấy ba chọi một tuyệt đối bất công, hơn nữa tuổi ba người khá lớn đấu với một người chỉ hai mươi tuổi.

Nhưng mà, người Tấn quốc như ngươi ở đại bàn Đại Tần yêu cầu công bình thì quá không hiện thực.

Lục Nguyên cười hỏi:

- Nếu ta muốn tiếp tục khiêu chiến thì sao?

Diệp Hương Chi khẽ cười, quyến rũ vô cùng nói:

- Nếu tiếp tục khiêu chiến thì ngươi phải tại đây làm lại.

- Tốt lắm, vậy ra tay đi, ta thấy ba ngươi liên hợp có thể chống được vài kiếm dưới tay ta.

Lục Nguyên lười tốn nước miếng, nếu để đối thủ nói gì nữa thì chắc chắn sẽ thốt ra một đống đạo lý lớn, để ba người đối diện đối phó một mình hắn. Nhưng hắn thường không hứng thú dùng miệng lưỡi tranh cãi với đối phương, dứt khoát làm cho rồi.

Nghe Lục Nguyên nói vậy, ba người Nhật Chiếu hòa thượng, Diệp Hương Chi, Ngao Lô Sinh thầm mừng trong bụng. Vốn họ còn định tìm cái cớ, giờ thì không cần mất công nữa.

Đại Pháp Hoa Tự có bảy mươi ba loại tuyệt kỹ, nhưng người bình thường chỉ tinh thông vài loại trong đó, chỉ hạng phật học cao thâm mới có thể tinh thông vài chục loại tuyệt kỹ. Sở trường của Nhật Chiếu hòa thượng là Kim Cương Bồ Tát Thân và Bàn Nhược chưởng pháp trong bảy mươi ba tuyệt kỹ. Nghe nói một khi dùng Kim Cương Bồ Tát Thân, toàn thân gần như không chỗ công phá được, tựa lấy bồ tát làm phòng ngự vậy.

Bàn Nhược phật chưởng, lấy hai chữ bàn nhược ý nghĩa trí tuệ, chưởng trí tuệ. Bộ chưởng pháp này trông thì bình thường nhưng hay ở trong đó lộ ra bất bình thường. Thường thì người ta chưa kịp phản ứng đã bị Bàn Nhược phật chưởng đánh trúng.

Bây giờ Nhật Chiếu hòa thượng đang vận Bàn Nhược phật chưởng. Chỉ thấy toàn thân gã tỏa ra ánh sáng, lòng bàn tay rộng mở, hơi giống với đại thủ ấn của Mật Tông. Bàn Nhược phật chưởng của gã một khi tỏa định người thì không chỗ trốn chạy.

Nhật Chiếu hòa thượng từng dựa vào Bàn Nhược phật chưởng.

Diệp Hương Chi mỉm cười. Nàng ra tay đương nhiên không trang nghiêm giống Nhật Chiếu hòa thượng, phiêu phiêu miểu miểu chính là Thiên Sơn kiếm pháp của Tiêu Dao tiên môn. Tiêu Dao tiên môn ở nơi lạnh nhất Đại Tần quốc, Thiên Sơn. Thiên Sơn có băng tuyết phu trùm, Thiên Sơn kiếm pháp vô cùng lạnh lẽo, mạo hiểm dị thường, bị kiếm chỉ trúng sẽ thấy toàn thân lạnh băng.

Thiên Sơn kiếm pháp có đặc điểm lớn nhất là nếu ngươi không thể nhanh chóng phá chiêu thì sẽ bị vây trong đó, bị khí lạnh xâm nhập, cuối cùng máu toàn thân chảy chậm. Diệp Hương Chi từng dùng Thiên Sơn kiếm pháp đóng băng trung điều thất ác nổi ác danh trong Đại Tần quốc.

Xích Long tiên môn Ngao Lô Sinh vừa ra tay chính là Hoàng Quyền.

Quyền khuynh thiên hạ!

Quyền tức là quyền!

Hoàng muốn ngươi phục!

Quân muốn thần chết!

Một chiêu một thức đều là chiêu thức tinh diệu trong Hoàng Quyền. Hoàng Quyền gã dùng tinh diệu hơn người sắt màu kim xích sau cánh cửa Xích Long tiên môn vài phần. Tuy không thể ngưng tụ ý đại đạo trong Hoàng Quyền nhưng không kém quá xa. Chiêu thức của Ngao Lô Sinh thường vô cùng bá đạo.

Lục Nguyên ở trong sóng công kích cuồn cuộn của ba cao thủ, dù là Bàn Nhược phật chưởng của Nhật Chiếu hòa thượng, hay là Thiên Sơn kiếm pháp của Diệp Hương Chi, hay Hoàng Quyền của Ngao Lô Sinh đều hùng hổ tấn công hắn. Lục Nguyên không chút căng thẳng, có rảnh nhìn xem bên cạnh.

Đám tu tiên giả Đại Tần quốc, biểu tình của họ lộ rõ ra, thực rõ ràng, họ đều ho rằng mình thua chắc rồi. Thật không may, mình không định để họ như ý. Vậy thì, bắt đầu phản kích thôi.

Trong ba cao thủ, phòng ngự yếu nhất là Nhật Chiếu hòa thượng. Nhật Chiếu hòa thượng tự nhận mình có Kim Cương Bồ Tát Thân hộ thân, căn bản không sợ công kích bình thường, coi như là luyện thể kỳ thập tầng đánh vào người gã thì chỉ là vết thương nhỏ. Tốt lắm, nếu đã vậy thì trước lấy ngươi khai đao.

Lục Nguyên vung Dưỡng Ngô Kiếm chặn đòn, trước chặn Thiên Sơn kiếm pháp của Diệp Hương Chi, Hoàng Quyền của Ngao Lô Sinh đã rồi tính. Chặn đòn xong Lục Nguyên nhanh chóng đâm hướng Nhật Chiếu hòa thượng. Nhật Chiếu hòa thượng không chút sốt ruột, đánh ra Bàn Nhược phật chưởng, lấy một chưởng đổi một kiếm, theo Nhật Chiếu hòa thượng thấy là đáng.

Nhát kiếm đâm vào người Nhật Chiếu hòa thượng, mắt thấy Bàn Nhược phật chưởng của gã sắp đâm vào người Lục Nguyên. Nhật Chiếu hòa thượng vốn tưởng một chưởng này không làm Lục Nguyên bị thương mới là lạ. Kết quả khắp người đau nhất, gã không cách nào đánh ra phật chưởng được.

Kiếm! Đã xuyên qua người Nhật Chiếu hòa thượng, dù chưa chết nhưng bị trọng thương. Nhật Chiếu hòa thượng biến sắc mặt, sao có thể! Mới rồi gã đã vận Kim Cương Bồ Tát Thân, lấy lực pn Kim Cương Bồ Tát Thân sao có thể bị đối phương một kiếm đâm rách? Dù là tu tiên giả pháp lực luyện thể kỳ thập tầng cũng không làm được!

Kỳ thực nguyên nhân rất đơn giản, khoảnh khắc vừa rồi Lục Nguyên đâm ra không phải một mà là ba mươi kiếm!

Bởi vì tốc độ kiếm quá nhanh, trong mắt Nhật Chiếu hòa thượng chỉ là một kiếm! Một kiếm không khả năng xuyên qua pn của gã, nhưng ba mươi kiếm trong thời gian cực ngắn đâm vào một nơi, muốn xuyên qua phòng ngự của gã không có gì khó khăn.

Giải quyết xong người thứ nhất Nhật Chiếu hòa thượng, Lục Nguyên lật tay tấn công Ngao Lô Sinh.

Lực uy hiếp của Hoàng Quyền không tác dụng với hắn, nếu đổi thành cao thủ dùng Đế Kiếm thì còn đỡ. Hoàng Quyền kém hơn Đế Kiếm nhiều, một là quyền quân vương dưới đất, một là kiếm thiên đế trên trời.

Vừa bắt đầu Ngao Lô Sinh đấu với Lục Nguyên đã thấy lạ là. Bình thường lực uy hiếp của Hoàng Quyền chẳng có chút tác dụng với Lục Nguyên, điều này sao có thể! Ngao Lô Sinh liên tục đánh ra chiêu thức tinh diệu trong Hoàng Quyền, đánh đến người bên cạnh bị ảnh hưởng cực lớn nhưng Lục Nguyên vẫn chẳng hề bị ảnh hưởng.

26-03-2013, 08:19 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

149. Chương 279-280: Cánh Cửa Cuối Cùng

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Hoàng Quyền Kinh Thiên!

Khi chiêu này phát ra thì Dưỡng Ngô Kiếm của Lục Nguyên đã cắt đứt gân đôi tay Ngao Lô Sinh, khiến gã tạm mất đi sức chiến đấu. Đương nhiên chỉ cần không chiến đấu gã có thể dùng năng lực luyện thể kỳ cửu tầng tàn chi trọng sinh khiến gân mạch liên tiếp, nhưng trong khi chiến đấu không cách nào làm vậy được.

Ngao Lô Sinh lộ vẻ mặt kinh sợ. Không ngờ chiêu thức mạnh nhất Hoàng Quyền Kinh Thiên đánh ra thì gã bị đánh bại, sao có thể được!

Lại giải quyết một tên, chỉ còn người cuối. Thiên Sơn kiếm pháp của Diệp Hương Chi nổi danh nhanh mà hiểm, Lục Nguyên chuyển tay, Dưỡng Ngô Kiếm đánh tới. Diệp Hương Chi nhanh thì hắn phải nhanh hơn để nàng xem.

Dưỡng Ngô Kiếm bỗng tăng tốc độ cực hạn, lấy tốc độ vượt qua Diệp Hương Chi xuất kiếm, khiến nàng vô cùng kinh ngạc. Sao mà nhanh như vậy? Nhanh hơn cả Thiên Sơn kiếm pháp!

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi tiếng vang, nhưng không thấy kiếm đâu.

Tốc độ kiếm quá nhanh! Nhanh đến không trông thấy kiếm!

Đinh!

Diệp Hương Chi mặt trắng bệch, vai phải có một lỗ máu.

Lục Nguyên cười cười, vung tay chiêu hồi Dưỡng Ngô Kiếm ngự kiếm ở phía xa, Dưỡng Ngô Kiếm quay về vỏ.

Lúc này bên cạnh toàn là tiếng hút không khí. Thua, bốn người Nhật Chiếu Lư Hương Thăng Tử Yên là cao thủ luyện thể kỳ nổi danh Đại Tần quốc, bình thường đến luyện thể kỳ thập tầng là bế quan lại bế quan để trùng kích trường sinh kỳ, ít có người đến luyện thể kỳ thập tầng còn long nhong bên ngoài, cho nên bình thường luyện thể kỳ cửu tầng danh tiếng lớn.

Danh tiếng đám bốn người Nhật Chiếu khá lớn, lần này tuy Chung Tử Yên không ra tay như ba người khác liên hợp vậy mà lại thua dưới tay người Tấn này.

Nếu chỉ là thua thôi thì không có gì.

Cố tình nhìn tuổi người Tấn này tối đa hơn hai mươi tuổi mà thôi.

Trừ điều đó ra, người Tấn này đánh bại ba người Nhật Chiếu dùng chiêu số chưa tới hai mươi chiêu.

Tốc độ đánh bại hơi nhanh quá đi? Thực là tốc độ đánh bại không thể tin nổi, làm sao không khiến tu tiên giả Đại Tần quốc đứng xem thở gấp được? Kỳ thực đối với Lục Nguyên thì tốc độ chiến thắng thế này không là gì. Thực lực hiện nay của hắn có dù đấu với tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng thì cũng thắng chứ nói gì đến tu tiên giả luyện thể kỳ cửu tầng.

- Nhanh như thế!

- Quá lợi hại rồi, người Tấn này!

- Đúng vậy, ta từng đấu với Nhật Chiếu đại sư, hắn ba chiêu liền đánh bại ta, kết quả Nhật Chiếu đại sư nhanh vậy đã bị đánh bại.

- Trong người Tấn từ khi nào ra nhân vật như vậy?

- E rằng lần này mặt mũi Đại Tần quốc chúng ta mất rồi.

- Nhưng nói người Tấn này có thể từ đây mang đi hỏa kiếm ý thì ta thấy không có khả năng.

- Đúng thế.

Thiếu nữ tuyết bạch hồ cừu rơi vào suy tư. Ân nhân cứu mạng này thực lực đúng là mạnh, khá thú vị. Hơn nữa thực lực Lục Nguyên mạnh như vậy, sau này chắc hắn sẽ trở thành nhân vật quan trọng trong Hoa Sơn tiên môn. Hoa Sơn tiên môn không thể coi thường, dù là Vô Kiếm tiên môn đại hình tiên môn cũng không dám xem thường nó. Dù sao đó là tiên môn đào tạo ra Yến Thương Thiên kinh tài tuyệt diễm.

Phải kết giao tốt với người có tiềm lực như Lục Nguyên, cách kết giao tốt nhất là liên nhân, không bằng đem muội muội của mình Chung Uyển gả đi. Muội muội mình ôn nhu như nước, uyển ước mộ hoa, khiến người yêu thương, mình làm tỷ tỷ mà còn thương yêu mấy phần. Nếu đã sớm muộn gì phải gả cho người, không bằng thay muội muội tìm một người tốt.

Tuy muội muội Chung Uyển chỉ mới mười sáu tuổi, thiếu nữ tuyết bạch hồ cừu rơi vào suy tư.

Nếu nàng nắm giữ quyền lực to lớn trong Vô Kiếm tiên môn thì tất nhiên phải lo lắng nhiều, khác với thiếu nữ mười chín tuổi khác.

Lục Nguyên cười cười nhìn tu tiên giả Đại Tần quốc bên cạnh, bây giờ không ai dám vênh váo tự kiêu xem thường người Tấn nữa. Hắn lập tức đi vào cánh cửa thứ bảy. Đằng sau cánh cửa thứ bảy là chiêu thức một tiên môn Đại Tần quốc. Tiên môn này không đặc biệt xuất sắc, nếu Lục Nguyên có thể phá chiêu thức Xích Long tiên môn thì đương nhiên phá được tiên môn này.

Núi trên trời.

Một trong tứ đại tiên môn Đại Tần quốc Tiêu Dao tiên môn chính là ở trên Thiên Sơn. Tiêu Dao tiên môn có số người ít nhất, bí ẩn nhất trong tứ đại tiên môn. Tiên môn này hoàn toàn khác với các tiên môn. Nếu nói Xích Long tiên môn là nhân số nhiều nhất thì Tiêu Dao tiên môn là ít người nhất.

Nghe nói Tiêu Dao tiên môn mỗi một đời chỉ có đệ tử chân truyền, không có đệ tử bình thường.

Họ chỉ bồi dưỡng mấy đệ tử chân truyền đếm trên đầu ngón tay, còn về đệ tử bình thường, thật có lỗi, đó là gì? Cho nên Tiêu Dao tiên môn mỗi ra một đệ tử chân truyền đều là hạng kinh tài tuyệt diễm. Tựa như Diệp Hương Chi xuất hiện tại Hỏa Kiếm Lâu thân phận là trưởng lão Tiêu Dao tiên môn, nhưng vị trưởng lão này không phải từ đệ tử bình thường thăng lên mà thân phận từ người hầu thăng lên.

Tiêu Dao tiên môn người ít ỏi như vậy sao có thể chiếm Thiên Sơn to lớn?

Nghe nói mỗi một vị kiếm tiên Tiêu Dao tiên môn ngụ trên một đỉnh núi.

Quay lại chuyện chính.

Trước đó các phong Thiên Sơn trúng sấm sét! Ngũ Tử phong! Thượng Ưng phong! Ngũ Liên phong! Ngũ Tử phong! Bái Phật phong! Thứ Thiên phong!

Liên tiếp ba mươi ngọn núi đều sụp đổ.

Việc này chấn động cực lớn. Nên biết rằng các phong Thiên Sơn nghe nói sớm được các tiền bối Tiêu Dao tiên môn củng cố, sơn phong vững chắc gấp trăm lần, ngàn lần núi bình thường, đâu dễ dàng sụp? Coi như là tu tiên giả trong truyền thuyết chặn đánh một ngọn sơn phong trong Thiên Sơn cũng không dễ dàng, thế mà bây giờ liên tiếp sục ba mươi tòa.

Thậm chí người dưới Thiên Sơn đều nghe nói đến việc này, nhưng Thiên Sơn là địa bàn của Tiêu Dao tiên môn nên không ai dám tra xét, mọi người chỉ đành ôm một bụng thắc mắc. Thậm chí có người bàn tán nói rằng lúc đó có thấy một luồng kiếm khí như muốn chém trời thành hia nửa.

Tất nhiên cách nói này bị cho rằng là phong đại, không bao nhiêu người tin. Hết cách, đôi khi chân tướng khiến người khó tin.

Nghe nói còn có người thấy bầu trời mở cái hố, không chút nghi ngờ, lời này cũng bị cho rằng phóng đại, kỳ thực điều này khá gần với sự thật.

Nửa tháng sau!

Trong trăm phong Thiên Sơn, trên mặt tuyết một phong có một băng tuyết hình người. Nơi này cách người ngụ ở rất xa, lại không phải chỗ người Tiêu Dao tiên môn cư ngụ, không biết tại sao tại đây có chồng thành một người tuyết? Nhưng nếu nói người tuyết không phải do tay người làm thì không khả năng. Trời đất không khả năng bỗng dưng mọc ra người tuyết.

Không biết qua bao lâu, lại nghe *Bộp* một tiếng, trên thân người tuyết nứt rạn hiện ra một con người.

Nhìn kỹ thì đó là một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi, dù không đến mức mày kiếm mắt sáng nhưng xem như tuấn tú, mặc áo xanh. Thanh y thanh niên giơ tay lấy ra một bình rượu, uống một ngụm. Rượu vào bụng dâng lên ấm áp, Lục Nguyên nhún vai, hắn ở trong tuyết đã rất lâu rồi.

Việc này phải nói từ một tháng trước. Một tháng trước hắn đã luyện thành Ngũ Hành Luân Hồi kiếm đạo, tuy cách Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo không biết xa bao nhiêu nhưng xem như có chút thành tựu, truyền thừa kiếm đạo của Yến tổ sư.

Tiếp theo, Yến tổ sư chạy tới Thiên Sơn.

Đây là cuộc chiến giữa đệ nhất tông sư Đại Tấn quốc Yến Thương Thiên, và đệ nhất tông sư Đại Tần quốc Tiêu Dao Tử. Hai người đều là mạnh nhất một nước, lần này đấu tranh tất nhiên đánh tại trên trời. Vậy nên địa điểm ước hẹn là Thiên Sơn. Ba mươi ngọn núi Thiên Sơn bị sụp đổ là do trận chiến ấy.

Việc một kiếm như chặt đứt bầu trời cũng là do cuộc chiến đó.

Nửa tháng trước cuộc chiến của Yến tổ sư và Tiêu Dao Tử đúng là kinh tâm động phách. Hai tông sư thực lực đều đến đỉnh, một thức một kiếm của họ gần như là biến hóa cuối cùng trong thiên địa.

Kiếm pháp của Yến tổ sư, biến hóa cuối cùng trong thiên địa trực chỉ đại đạo bản ý. Ngũ Đế Luân Hồi sinh sinh không ngừng, vạn sự vạn vật đều ở trong Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo, không có ngoại lệ.

Còn Tiêu Dao Tử thì đem hết tuyệt học Tiêu Dao tiên môn ra, hấp nhân pháp lực nam minh, Tiểu Vô Tướng Công mô phỏng thiên hạ bất cứ công pháp gì, còn có đoạt tất cả tạo hóa thiên địa thiên trường địa cửu trường xuân tạo hóa công, Lạc Thần Hư Bộ có tiếng là thân pháp nhanh nhất, có công kích mạnh nhất tâm pháp Cửu Dương, cùng lúc đó bao gồm thiên hạ các loại chiêu thức tại nhất công trong Thiên Sơn chiết thiên thủ, tuyệt học Tiêu Dao tiên môn tuy không nhiều bằng Đại Pháp Hoa Tự nhưng bàn về tinh thâm ảo diệu thì lại vượt qua.

Hai tuyệt đại tông sư đấu một trận, kết quả là cùng phá vỡ hư không phi thăng đi.

Nửa tháng nay Lục Nguyên tìm nơi chìm đắm suy tư về trận chiến đã trông thấy.

Trận chiến thật là vô cùng đặc sắc. Vô số chiêu thức tinh diệu ở trong đầu trôi nổi. Vì sơ bộ phân tích tiêu hóa trận này được đến lợi ích, hắn bắt đầu tĩnh tọa, kết quả tĩnh tọa suy ngẫm dài đến nửa tháng.

Vẻn vẹn nhớ chiêu thức Yến tổ sư và Tiêu Dao Tử sử dụng trong trận chiến thôi mà mất lâu như vậy.

Lục Nguyên thả lỏng gân cốt, trên lưng hắn cõng không phải một thanh kiếm mà là hai. Một cái là bình thường hắn hay dùng Dưỡng Ngô Kiếm, cái khác là Phi Yến tiên kiếm của Yến tổ sư. Yến tổ sư đã phá vỡ không trung đạp bước thành tiên cho nên không mang đi Phi Yến tiên kiếm.

Đương nhiên thanh Phi Yến tiên kiếm này không phải truyền cho Lục Nguyên.

Mà hắn cũng không cần. Nếu để người biết Phi Yến tiên kiếm truyền cho Lục Nguyên thì sợ rằng đối thủ của Yến tổ sư sẽ truy sát hắn khắp thiên hạ. Hơn nữa lấy năng lực hiện nay của Lục Nguyên đích thực không xứng với Phi Yến tiên kiếm, nếu rơi vào tay hắn chỉ có nước bị người cướp. Thất phu vô tội, hoài kích có tội.

Lục Nguyên mang thanh Phi Yến tiên kiếm của Yến tổ sư về Hoa Sơn, cung phụng tại Hoa Sơn.

Lúc này Lục Nguyên khác với của một năm trước.

Lục Nguyên một năm trước chỉ là thiên tài kiếm thuật mà thôi, thật nói đến trưởng thành tới mức nào thì không dám nói. Bây giờ dù pháp lực Lục Nguyên không khác một năm trước là bao nhưng kiếm thuật đã có hình, có đại cương ba ngàn kiếm ý, thế giới kiếm đạo đã mở ra cánh cửa lớn hướng Lục Nguyên.

Cùng lúc đó, trải qua tẩy lễ chính mắt thấy cuộc chiến của Yến tổ sư và Tiêu Dao Tử, trong óc hắn không biết tồn tại bao nhiêu kiếm chiêu vô cùng tinh diệu. Lục Nguyên bây giờ so với quá khứ là thay da đổi thịt.

Xuất phát thôi!

Lục Nguyên hơi sửa sang lại, bắt đầu con đường quay về Hoa Sơn. Chuyến về núi này đôi khi dừng rồi đi, lúc đi nghĩ tới chiêu thức tinh diệu biến hóa nào thì sẽ ngừng lại suy nghĩ. Hoa Sơn kiếm pháp, Tiêu Dao tiên môn chiêu thức, từng chiêu cực kỳ tinh diệu thỉnh thoảng xẹt qua đầu óc.

Hoặc ngừng hoặc đi tiếp, Hoa Sơn ngày càng gần.

Hoa Sơn tiên môn gần đây lại là một mảnh ồn ào náo nhiệt. Theo tin tức đáng tin cậy, chưởng giáo đời này Hoa Sơn tiên môn Yến Thương Thiên đã phi thăng! Rốt cuộc tuyệt đại kiếm thánh áp chế tất cả Đại Tấn quốc, khiến yêu ma dưới đất không dám xằng bậy, khiến tổ chức bí ẩn Thế Thiên Minh như chuột chạy qua đường, khiến tà đạo môn phái như Huyết Kiếm Môn núp trong góc, rốt cuộc phi thăng.

Tin tức này truyền khắp thiên hạ!

Lập tức thiên hạ chấn động!

Yến Thương Thiên rốt cuộc phi thăng! Rất nhiều người chờ cái tin này không biết đợi bao lâu. Tin tức mang đến biến đổi là nghiêng trời lệch đất. Đương nhiên ít nhất hiện nay tin tức Yến Thương Thiên phi

thăng mang đến biến đổi tạm thời không rõ rệt, chậm rãi xuất hiện thay đổi, sẽ không xuất hiện biến hóa lớn.

Trong Hoa Sơn tiên môn đang làm công việc là thỉnh Phi Yến tiên kiếm Yến Thương Thiên để lại vào Hoa Sơn tổ đình.

Hoa Sơn tổ đình, di vật các đời chưởng giáo đều đặt tại đây.

Chỗ đó nhiều nhất là kiếm.

Đủ các loại kiểu dáng kiếm.

Có linh kiếm, có tiên kiếm.

Trong đó có vài thanh kiếm từng tung hoành thiên hạ, một kiếm vô địch. Ví dụ Xuất Vân tiên kiếm của đệ nhị đại tổ sư là nhất kiếm vô địch. Bây giờ, tại đây tăng thêm một thanh Phi Yến tiên kiếm. Ở đây chắc Phi Yến tiên kiếm sẽ không cô đơn, nơi này có nhiều thần binh, tiên kiếm như vậy.

Lục Nguyên đi theo sau lưng Nguyên Nguyên Thượng Nhân tham gia nghi thức lần này, chính mắt thấy Phi Yến tiên kiếm được đặt vào tổ đình, cũng cảm nhận không khí trang nghiêm của Hoa Sơn tổ đình. Đặc biệt đáng lưu ý là Xuất Vân tiên kiếm của đệ nhị đại tổ sư, thanh tiên kiếm như mây trắng không biết tại sao khiến hắn nhìn lâu chút.

Mấy ngày tiếp theo Lục Nguyên trôi qua rất đơn giản, về lại ngày tháng tại Bắc phong luyện kiếm, uống rượu, ngủ. Chỉ là luyện kiếm nhiều hơn bình thường, hết cách, trong đầu chưa tiêu háo hết chiêu thức tinh diệu, khiến hắn không thể kiềm chế đi luyện kiếm. Tất nhiên không ai biết Lục Nguyên biến đổi kinh người, trừ Nguyên Nguyên Thượng Nhân người duy nhất biết nội tình.

Trong khoảng thời gian này nội bộ Hoa Sơn tiên môn mặt ngoài vô cùng bình tĩnh, giống như Yến Thương Thiên còn đó, nhưng nội bộ thì cuộn trào mãnh liệt. Không nói khác, chưởng giáo đời tiếp theo do người phong nào tiếp nhận là vấn đề lớn. Người kiếm tông, muốn làm, người khí tông cũng muốn, thực lực kiếm khí tông không đủ nên không xen vào trong. Trừ tranh chấp chưởng giáo đời tiếp theo ra còn có vấn đề khác.

Ngoại bộ Hoa Sơn tiên môn, toàn Đại Tấn quốc mặt ngoài vẫn bình tĩnh nhưng cũng sóng ngầm mãnh liệt. Chỉ cần sự kiện lớn gì là sẽ khiến thịnh thế xảy ra chút thay đổi.

Khê sơ vân khởi nhật trầm các, sơn vũ dục lai phong mãn lâu.

Tóm lại bây giờ đang ở chung kết một thời đại, thời đại mới sắp bắt đầu.

Có lẽ thời đại tiếp theo vẫn là thịnh thế, nhưng khác với thịnh thế hiện tại.

Ban đầu nhất siêu thế giới hoặc là biến uy đa cực thế giới.

Hoa Sơn tiên môn gần đây thật náo nhiệt.

Tranh đấu gay gắt không ngừng.

Vốn mọi người đều là môn phái tiên gia, cần có mặt mũi tiên gia chút, bình thường mọi người thủ đoạn có vài phần tiên gia, nhưng ngày nay vì tranh làm chưởng giáo mà đánh thành một đống.

Quốc, không thể một ngày không có vua.

Núi, không thể một ngày không có chủ.

Chưởng giáo đời trước Yến Thương Thiên đã phi thăng, thượng đẳng tiên môn như Hoa Sơn tiên môn tất nhiên cần tuyển chọn tân chưởng giáo. Chưởng giáo đời trước Yến Thương Thiên là một kiếm đè thiên hạ phục, y không làm chưởng giáo thì người khác nào dám tranh, đâu dám đoạt? Bởi vì y là danh kiếm thánh, khiến tất cả lôi kéo quan hệ đều thành giả.

Mà bây giờ vấn đề là thời gian tuyển chọn tân chưởng giáo.

Tuyển chọn tân chưởng giáo, thứ nhất đương nhiên phải có thực lực mạnh mẽ. Tại Hoa Sơn tiên môn có đoàn trưởng lão, những đoàn trưởng lão này cơ bản đều là Hoa Sơn đệ bát đại, thậm chí là đệ thất đại.

Đừng nghi ngờ, tu tiên giới hiện nay kỳ thực có một số lão già đệ thất đại, tất nhiên khi Yến Thương Thiên còn ở thì một kiếm áp đảo Đại Tấn chúng sinh, trong đó bao gồm một số đệ thất đại hiếm hoi còn tồn tại.

Tất nhiên theo quy tắc cũ của tu tiên giới, đệ thất đại, đệ bát đại đều ở trong đoàn trưởng lão, ít khi hiện thế.

Chỉ có lần này, tuyển chọn tân chưởng giáo mới xuất hiện người trong đoàn trưởng lão.

Chưởng giáo đời trước Yến Thương Thiên là đệ bát đại, chưởng giáo đời sau tất nhiên không thể tìm trong đệ thất đại rồi, chỉ có thể là đệ bát đại. Trong đệ bát đại có một số thực lực mạnh mẽ, không cần lo về mặt sức mạnh.

Vấn đề lớn nhất là ai làm chưởng giáo đời tiếp theo?

Người này nên có thân phận gì?

Kiếm tông? Khí tông? Kiếm khí tông?

Đây đúng là vấn đề lớn.

Chưởng giáo đời tiếp theo rốt cuộc là tông nào sẽ đại biểu thế lực tông đó leo cao. Thời Yến Thương Thiên tuy rằng y xuất thân kiếm tông nhưng đối với ba tông công bình. Chưởng giáo đời tiếp theo muốn làm được như Yến Thương Thiên thì rất khó, cho nên vì việc này có thể nói là minh tranh ám đấu.

Cứ thế tranh đến đấu đi, Hoa Sơn không có chút yên bình.

Cuối cùng rốt cuộc vẫn là chọn ra người.

Đệ bát đại nhất Đáo Đoạn Thiên, Sở Đoạn.

Người này là nhân tuyển tân chưởng môn, cùng lúc đó lão có thân phận khác, hoặc nên nói lão thuộc về kiếm tông.

Hoa Sơn tam tông, đừng nhìn bộ dạng đệ thập đại hiện nay, thực ra mạnh nhất không chút nghi ngờ chính là kiếm tông. Hai phong kiếm tông dù là Đông phong Triêu Dương Phong, hay Nam phong Lạc Nhạn Phong đều vô cùng cường đại, có không ít cao thủ. Hai phong khí tông, Tây phong Liên Hoa Phong coi như mạnh, nhưng Trung phong Ngọc Nữ Phong đều không mạnh lắm.

Còn kiếm khí tông Bắc phong tuy không tệ nhưng chỉ có một phong, không bằng hai tông kia có hai phong.

Cho nên bây giờ kiếm tông là mạnh nhất trong ba tông.

Ngươi không thấy sao? Chưởng giáo đời trước xuất từ kiếm tông, tân nhậm chưởng môn Sở Đoạn cũng đi ra từ kiếm tông.

Đây là một buổi chiều nhàn nhã, trong Trung Chính Bình Hòa Trai phao hai cốc chè xanh.

Một chén tất nhiên là Nguyên Nguyên Thượng Nhân tự uống, chén kia cho Lục Nguyên.

Lục Nguyên đang ở Trung Chính Bình Hòa Trai, đã thói quen chứ không lúng túng như mới đầu.

27-03-2013, 03:53 PM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

152. Chương 285-286: Tuyển Tân Chưởng Môn

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Bên này hắn vừa ngồi xuống uống trà, Lục Nguyên uống một ngụm, không quen lắm, vẫn là rượu uống ngon hơn.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân nói:

- Nhân tuyển tân chưởng môn chắc bây giờ ngươi đã biết rồi?

Lục Nguyên gật đầu đáp:

- Đệ tử biết.

Việc này náo loạn dư luận xôn xao, trên dưới Hoa Sơn dù là đệ tử bình thường cũng biết, Lục Nguyên tốt xấu là đệ tử chân truyền làm sao có thể không biết chứ?

- Hoa Sơn chúng ta, đệ thập đại các ngươi nếu không có ngươi thì sợ rằng phải được gọi là thời đại hắc thiết, thời đại tối thiểu kiệt xuất nhân tài. May là có ngươi, đệ thập đại sẽ không bị gọi là thời đại hắc thiết.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân đột nhiên chuyển đề tài khiến Lục Nguyên không hiểu ra sao.

- Đệ cửu đại chúng ta ra không ít nhân vật ghê gớm, thậm chí năm đó được gọi là đời hoàng kim. Nhưng chân chính đời hoàng kim lại là đệ bát đại.

Nguyên Nguyên Thượng Nhân nói:

- Người đệ bát đại thật sự rất cường, mà Nhất Kiếm Đoạn Thiên Sở Đoạn sư thúc tổ của ngươi là xếp hạng bốn trong đệ bát đại năm đó.

Lục Nguyên nổi lên lòng tò mò, hỏi:

- Xếp hạng nhất tất nhiên là Yến tổ sư, cái này không cần nói. Người xếp hạng hai, hạng ba là ai?

- Người xếp hạng hai liên lụy đến chuyện cấm kỵ, nhưng được biết bây giờ hắn ở trong Tư Quá Nhai.

Nghe Nguyên Nguyên Thượng Nhân nói vậy thì Lục Nguyên ngây ngẩn. Tư Quá Nhai, đó là chốn trừng phạt người trong môn phái làm sai, người xếp hạng hai trong đệ bát đại tại sao ở đó?

- Còn về người xếp hạng ba…

Nguyên Nguyên Thượng Nhân nhấp ngụm trà, gợi lòng tò mò của Lục Nguyên rồi mới từ từ phun ra hai chữ:

- Chết rồi.

- Tu tiên giới tuy rằng thái bình nhưng chết vài người là bình thường. Cho nên năm đó người xếp hạng ba chết cũng bình thường.

- Nhất Kiếm Đoạn Thiên Sở Đoạn sư thúc cũng là một vị kinh tài tuyệt diễm.

Ánh chiều tà ấm áp rắc trên người, trí giá trong đệ cửu đại Bắc phong, kiệt xuất giả trong đệ thập đại thảo luận về tân chưởng môn Hoa Sơn. Dường như không có bao nhiêu ẩn ý nhắc đến, nhưng lại biết xuất thân của tân chưởng môn là tông nào, cùng với tính tình tân chưởng môn, đều sẽ khiến quy hoạch chiến lược Hoa Sơn tương lai gặp ảnh hưởng khá lớn.

Nhưng cơ bản là Nguyên Nguyên Thượng Nhân đang kể, Lục Nguyên lắng nghe.

Tân chưởng môn xuất hiện thì sao chứ? Mình ở Bắc phong luyện kiếm, uống rượu, trông nom những chuyện đó làm gì?

Thiên đế đến ta không bái! Tự tại tiêu dao rượu cùng kiếm! Đây là khi nhận Hoàng Quyền, Đế Kiếm tẩy lễ thì hắn luyện ra tâm linh, coi như thiên đế xuất hiện cũng không lạy.

Ồn ào!

Lục Nguyên nhíu mày. vốn hắn tìm bãi cỏ yên tĩnh nằm xuống định ngủ một giấc, kết quả đang ngủ mơ màng thì bên cạnh rất ồn ào, thật là không có chỗ nào yên tĩnh cả. Gần đây hắn liên tục đổi ba chỗ rồi, bình thường là chốn tĩnh lặng kết quả bên cạnh luôn có người.

Hơn nữa lần này, mấy vị bên cạnh kia, các ngươi chơi vui quá đi? Một nam tu và một nữ tu nói chuyện yêu đương cũng không cần kéo tới đây đi.

Thật đi…

Nhưng hết cách rồi, gần đây không khả năng không nhộn nhịp, các loại người đều đến Hoa Sơn.

Trước kia Vũ Lăng tiên môn đại điển giao tiếp chưởng môn có rất nhiều người đi, cực kỳ náo nhiệt. Bây giờ chính là Hoa Sơn tiên môn giao tiếp chưởng môn. Hoa Sơn tiên môn so với Vũ Lăng tiên môn không biết lớn tới cỡ nào, là việc lớn hàng đầu của tu tiên giới Đại Tấn quốc. Có thể nói từng hành động của Hoa Sơn tiên môn đều ảnh hưởng toàn tu tiên giới Đại Tấn quốc.

Lần này Nhất Kiếm Đoạn Thiên Sở Đoạn tiếp nhận chức chưởng môn, đối với nhiều tiên môn không phải tin tức gì tốt.

Vốn dưới ánh sáng tuyệt thế của Yến Thương Thiên che giấu, nguyên đoàn trưởng lão không có chút dấu vết, Yến Thương Thiên quá cường. Bây giờ Yến Thương Thiên phi thăng, đoàn trưởng lão lộ mặt ra, vừa ra liền xuất hiện lá bài tẩy Nhất Kiếm Đoạn Thiên Sở Đoạn, vị này năm đó cũng là nhân vật danh chấn thiên hạ.

Hoa Sơn có nội tình quá sâu.

Hoa Sơn có quá nhiều cao thủ.

Đây chính là cảm thán của đám người, trong lúc cảm thán người hiểu phong cách hành động kiên quyết của Nhất Kiếm Đoạn Thiên Sở Đoạn thì thầm la tiêu rồi. Nói đơn giản là Sở Đoạn thuộc phái cứng rắn, thủ đoạn luôn mạnh mẽ, đây đối với nguyên tu tiên giới Đại Tấn quốc không phải tin tức tốt. Thà là phái siêu nhiên như Yến Thương Thiên cũng không muốn phái cường ngạnh Sở Đoạn.

Dù sao sự việc xảy ra, đám người cảm thán thì cứ cảm, Hoa Sơn tiên môn đại điển giao tiếp chưởng môn không lâu sau sẽ cử hành, khách khắp nơi đến. Vũ Lăng tiên môn thì mọi người chỉ phái một cửu đại kiếm tiên đi. Hoa Sơn tiên môn thì lần này các nhân vật trong yếu đều đến, ít nhất là cấp thượng nhân.

Không chỉ là thế, thậm chí bên Đại Tần quốc cũng phái người tới. Đại Tần quốc là quốc gia càng cao cấp mà cũng phái người đến, đủ thấy Hoa Sơn tiên môn có mặt mũi.

Kỳ thực Hoa Sơn tiên môn đã đến đỉnh cao thượng đẳng tiên môn, cách tứ đại đại hình tiên môn Đại Tần không chênh lệch quá lớn.

Đại Nguyên quốc bây giờ là trạng thái ngừng chiến với Đại Tấn quốc, cho nên cũng phái vài người đến chúc mừng.

Đây kỳ thực chẳng những là việc lớn của Hoa Sơn tiên môn, cũng là việc lớn cả Đại Tấn quốc.

Lúc này người trên Hoa Sơn chẳng biết nhiều bao nhiêu.

Đây là thịnh điển khó được của Hoa Sơn. Chỉ là thịnh điển cùng lúc đó Hoa Sơn bị lăn qua lộn lại không có chốn thanh tịnh. Cho nên Lục Nguyên muốn tìm chỗ ngủ nướng cũng không ra, liên tục tìm vài chỗ không có nơi nào yên tĩnh cả, thật khiến người nuốt lệ. Hết cách, xem ra tại Bắc phong không thể tìm ra nơi yên lặng rồi.

Vẫn là đi bạch vân tiên cảnh thôi. Lục Nguyên bay lên, ngự kiếm xông thiên.

Ngự kiếm khác với phi hành.

Ngự kiếm là trên phi kiếm tỏa ra luồng sáng bao bọc con người rồi vọt lên trên. Điểm tốt nhất của ngự kiếm là nhanh, so với phi hành thì nhanh hơn nhiều. Cộng thêm người khi đang ngự kiếm thì lực phòng ngự cao hơn phi hành rất nhiều. Cho nên khi tới cấp ngự kiếm thì ngự kiếm thành trào lưu.

Lục Nguyên ngự trên Dưỡng Ngô Kiếm, nghe nói sau trường sinh kỳ có một tầng có thể cùng lúc ngự hai phi kiếm, một thanh hộ thân, một thanh tấn công địch. Đáng tiếc bây giờ mình chỉ mới ngự được một phi kiếm mà thôi.

Trong tiếc nuối, hắn đã lên bạch vân tiên cảnh.

Đến bạch vân tiên cảnh rồi lại bắt đầu luyện kiếm.

Dưỡng Ngô Kiếm cách hắn ba, bốn trượng bay múa, trường kiếm mang ánh sáng rực rỡ. Thi triển vẫn là bộ Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm, nhưng một phen sử dụng có chỗ khác với trước kia thi triển. Mở ra cánh cửa kiếm đạo, kiếm thuật của Lục Nguyên đang không ngừng tiến bộ.

Một hơi múa Dưỡng Ngô Kiếm rất sảng khoái.

Trường kiếm bay múa, bạch vân tán loạn!

Náo nhiệt liên quan gì ta? Phồn hoa với ta tựa mây trôi.

Bây giờ Hoa Sơn ồn ào nhộn nhịp, Lục Nguyên không xen vào. Hết cách, bản tính Lục Nguyên vốn là không khoái góp vui, thích yên tĩnh chút.

Điểm mấu chốt là giờ là thời kỳ quan trọng trùng kích luyện thể kỳ cửu tầng.

Lúc đến luyện thể kỳ đệ bát tầng thì toàn thân ngũ tạng lục phủ, máu, da, xương cốt, óc đều trải qua rèn luyện đến tình trạng khó tin. Pháp lực toàn thân tràn đầy, rèn luyện thân thể đến mức nhất định, nhưng cửa khó khăn nhất là đây.

Lỡ đâu gân mạch ngươi bị cắt đứt thì làm sao? Lỡ đâu cánh tay ngươi gãy, không lẽ cả đời cụt một tay tu hành ư?

Tu tiên giả nếu không thể giải quyết loại vấn đề này thì đâu xứng gọi là tu tiên giả.

Kết quả luyện thể kỳ cửu tầng tàn chi trọng sinh đúng lúc xuất hiện.

Cửa này hiểu ở mặt chữ có thể khiến tàn chi trọng sinh, ví dụ gân mạch đứt chỉ mấy canh giờ là nối tiếp lại. Tất nhiên vết thương cụt tay thì phiền phức chút, cần mấy tháng tĩnh dưỡng, rất nhiều linh dược, phối hợp cảnh giới này mới hoàn toàn hồi phục phần cụt đó.

Tất nhiên phải nói đến điều kiện, một khi vị trí cổ họng, trái tim bị đâm xuyên thì không cần cái gì tàn chi trọng sinh, chết ngay lập tức.

Tàn chi trọng sinh có hạn chế, không khả năng vô hạn.

Trong truyền thuyết đến cảnh giới nhất định hoặc một môn kỳ công có thể khiến thân thể vĩnh viễn cực nhanh trọng sinh, được xưng là thể hoàn mỹ, đứt một cánh tay có thể lập tức hồi sinh ngay. Nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, không biết là thật hay giả.

Lại nói giới thiệu xong luyện thể kỳ cửu tầng tàn chi trọng sinh giờ đến chủ đề chính.

Chủ đề chính đương nhiên là Lục Nguyên.

Hắn tới luyện thể kỳ bát tầng là hơn một năm trước. Lục Nguyên vốn có rất rất là nhiều linh thú vân hệ, cho nên cửa ải khó với người thường thì hắn dùng một năm đã tới đỉnh cao luyện thể kỳ bát tầng, cách luyện thể kỳ đệ cửu tầng chỉ một bước thôi. Nếu không phải đi theo Yến tổ sư luyện kiếm, Lục Nguyên rất có thể đã tới luyện thể kỳ cửu tầng.

Qua một năm, hắn tập trung hết sức vào kiếm đạo.

Giờ kiếm đạo sơ thành, lấy lại chút tinh thần, lập tức cảm giác được pháp lực của mình có dấu hiệu đột phá.

Nếu đã đột phá thì làm ngay tại đây đi.

Lục Nguyên đang ngồi trên bạch vân tiên cảnh, cảm giác mềm mại cực kỳ thoải mái. Lục Nguyên hít sâu một hơi, xua đi tất cả tạp niệm trong óc, pháp lực dâng lên toàn thân. Cùng lúc đó, nguyên khí vân hệ cực kỳ hùng hồn từ Phong Linh bài ùa vào thân thể.

Không biết qua bao lâu, lờ mờ cảm giác thân thể biến đổi, dường như là biến ở chỗ nhỏ nhất trong người.

Trong tu tiên giả có phái chuyên nghiên cứu, phái này rất ít đánh nhau, bình thường tham gia nghiên cứu, ví dụ nghiên cứu trời và đất cách nhau bao xa, diện tích mặt đất rốt cuộc lớn cả nào, có thật là tận cùng tứ đại hải mỗi đại hải diện tích bao lớn, sâu bao nhiêu, núi cao nhất thế giới Tề Thiên Sơn cao bao nhiêu?

Tu tiên giả phái nghiên cứu tự tìm niềm vui.

Đương nhiên ở trong mắt tu tiên giả bình thường thì họ là rảnh quá.

Những tu tiên phái nghiên cứu này có nghiên cứu ra một số thứ thú vị. Ví dụ họ cho rằng thân thể con người dù là máu, xương, da hay cái khác đều có một thứ tên là tiên tử cấu thành. Thứ đó cực kỳ nhỏ bé, lấy mắt thường nhìn không thấy, nghiên cứu này sau đó được chứng thực là có.

Lục Nguyên cảm giác trong người mình dường như thứ gọi là tiên tử hơi biến đổi, tràn ngập chất dính.

Đây là biến đổi luyện thể kỳ cửu tầng đấy ư?

Lục Nguyên mở to mắt, tay động, dùng kiếm rạch vết thương trên tay, thấy đau ư? Lục Nguyên vừa cảm giác đau thì phát hiện tiên tử trong người hình như động, phóng ra chất dính lấp đầy vết thương. Qua giây lát lớp da như mới hiện ra, chỉ là tốn chút pháp lực.

Xem ra mình quả nhiên đã tới luyện thể kỳ cửu tầng tàn chi trọng sinh.

Kỳ thực bây giờ đối với Lục Nguyên, trong luyện thể kỳ bất cứ tầng nào đều không khó khăn nữa, chân chính gian nan chỉ có một, đó là từ luyện thể kỳ đến trường sinh kỳ. Từ luyện thể kỳ đến trường sinh kỳ nghe nói cửa này khó như lên trời. Không thấy nhiều tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng thế mà đều ngoan ngoãn bế quan, không ra ngoài ư? Nếu cửa này dễ đột phá thì họ không cần làm vậy.

Đúng rồi, Trường Sinh Đạo Quả. Nghe nói cách vài năm sinh ra chút Trường Sinh Đạo Quả, nếu có cơ hội được Trường Sinh Đạo Quả thì cơ hội đạt trường sinh kỳ sẽ tăng lớn.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì, lắc hồ lô rượu bên người, rượu rỗng, không còn gì để nói, mua rượu thôi.

Hắn bước thấp bước cao đi trên đường xuống núi, vừa lúc đụng phải Diệp Phương. Hoa Sơn đổi chưởng môn là việc lớn, tất cả đệ tử chân truyền không sót một ai đều về núi.

Diệp Phương vừa thấy Lục Nguyên lập tức hét:

- Tốt quá, lục sư huynh, vừa lúc muốn tìm ngươi! Có một chuyện không có ngươi không được!

Lục Nguyên hỏi:

- Chuyện gì?

Diệp Phương lập kể ra. Bây giờ là gì? Là ngày tân chưởng môn Hoa Sơn tiên môn lên ngôi, các đại tiên môn Đại Tấn quốc, các đại tiên môn Đại Nguyên quốc, các đại tiên môn Đại Tần quốc đều đến chúc mừng, phái ra nhân vật quan trọng trong tiên môn. Nhiều thanh thiếu niên ở chung một chỗ, người trẻ tuổi thôi, dễ xuất hiện xung đột.

Đương nhiên mặt trên ngầm chấp nhận xuất hiện ma sát cỡ này.

Thanh niên đấu nhau tăng chút kinh nghiệm đánh đấm là bình thường, chỉ cần đừng quá đáng nằm trong quy tắc cho phép.

Chính là hôm nay, đệ tử chân truyền tuổi trẻ Đại Tấn quốc, đệ tử chân truyền tuổi trẻ Đại Tần quốc dấy lên xung đột. Loại chuyện này căn nguyên rất nhiều, rất dễ xung đột, cái này cũng không có gì, cố tình lần này đi đến có đệ nhất đệ tử chân truyền Xích Long tiên môn Triệu Thiên Ngôn.

Kết quả là tất cả đệ tử chân truyền Đại Tấn quốc tập thể bi kịch, hoàn toàn đấu không lại Triệu Thiên Ngôn, thế thì mặt mũi tu tiên giả Đại Tấn quốc đương nhiên rớt hết. Diệp Phương đang đi tìm Lục Nguyên, vừa lúc đụng phải hắn nên mới vui mừng.

Loại chuyện này chán thật đó.

Thôi, đi xem thử đi.

Đông phong Triêu Dương Phong.

Vạn Tập Các.

Vạn Tập Các chính là một tiệm ăn của Đông phong. Vạn Tập Các đặt tên khá vang dội, không biết là người này ngực ôm chí lớn đặt ra. Chỗ này phong cảnh đẹp, cách đó không xa có Dương Công Tháp. Dương Công Tháp ở trên Hoa Sơn có một truyền thuyết, tên núi thường hay kèm theo đủ các truyền thuyết đẹp. Hướng tây nam Vạn Tập Các có một đoạn nhai, đoạn nhai cách bên dưới không xa, chừng hơn mười trượng. Có đoạn nhai không tính hiểm hóc càng tăng thêm phong cảnh.

Vạn Tập Các lúc này đầy ắp người.

Chính giữa đa số là người Tấn quốc, số ít là người Đại Tần. Người Đại Tần đang lớn tiếng châm biếm người Tấn quốc, còn người Nguyên quốc thì đương nhiên đứng bên làm người qua đường.

Khi Lục Nguyên đến vừa lúc nghe người Tần nói.

- A, thì ra người Tấn chỉ có trình độ cỡ này thôi.

- Đúng vậy, thực lực như vậy mà mơ khiêu chiến với đại sư huynh chúng ta?

- Quá nực cười.

- Đại sư huynh uy vũ!

- Không người có thể đón mười chiêu của đại sư huynh.

Tu tiên giả Đại Tần đang cười, người đàn ông trung niên mặc hoa phục được tâng bốc thì cười tủm tỉm. Triệu Thiên Ngôn khác với Triệu Càn Khôn Côn Luân tiên môn. Triệu Càn Khôn thích được vuốt mông ngựa, càng nịnh càng dễ chịu.

Triệu Thiên Ngôn là đại đệ tử Xích Long tiên môn đối với việc này không mặn mà lắm, lý do bên người gã tụ tập nhiều kẻ nịnh nọt là vì cần tu hành đế vương thần công.

Tâm pháp của gã là đế vương thần công.

Đế vương thần công, lấy tư thế đế vương cai trị.

Trung thần gian thần tiểu nhân đều dưới đế vương cai trị.

Tâng bốc như vậy tất nhiên người tu tiên giả Tấn quốc giận lắm, nhưng mới rồi họ đều thua bởi Hoàng Quyền của Triệu Thiên Ngôn, chỉ đành bất đắc dĩ nghe. Đặc biết vài người thất bại cảm thấy tâm linh bị ảnh hưởng rất lớn. Hoàng Quyền nguyên bản cực kỳ ảnh hưởng tâm hồn. Triệu Thiên Ngôn rất vừa lòng, đế vương thần công ở bất cứ nơi nào đều giẫm lên đối thủ, như vậy đế vương thần công mới tiến bộ được.

28-03-2013, 10:02 AM

Hoa Sơn Tiên Môn

Tác giả: Mạt Lăng Biệt Tuyết

– o –

153. Chương 287-288: Hoa Sơn Náo Nhiệt

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Triệu Thiên Ngôn có nghe nói tuy gã đánh bại đệ nhất đệ tử chân truyền Hoa Sơn Tống Nam Sơn, đệ nhất đệ tử chân truyền Võ Đang Trương Thanh Thư, đệ nhất đệ tử chân truyền Côn Luân Triệu Càn Khôn, đệ nhất đệ tử chân truyền Thanh Thành Lý Hư Huyền, đệ nhất đệ tử chân truyền Nam Hải Kiều Tư Lục, nhưng nghe nói đám người đó không phục còn muốn mời người tới. Có thể mời người nào đến chứ? Dù là

ai thì tuyệt đối không phải là địch thủ của mình. Triệu Thiên Ngôn thầm cười lạnh, có thể đón mười chiêu của mình đã là không tệ.

- Đến đến, Lục sư huynh tới rồi!

Nghe lời này Triệu Thiên Ngôn lập tức đưa mắt nhìn qua, không biết sẽ là nhân vật gì. Triệu Thiên Ngôn không mấy để ý liếc mắt, kết quả thấy một thanh y thanh niên mặt treo nụ cười bất cần đời thì ngơ ngác. Người này gã từng gặp, là lúc ở Thủy Hỏa Kiếm Lâu.

Triệu Thiên Ngôn lập tức trán ướt mồ hôi.

Mới rồi gã liên tục đấu với năm đệ nhất đệ tử chân truyền mà không chảy giọt mồ hôi nào, nay mồ hôi chảy ra.

Tu tiên giả Đại Tần đúng là cuồng vọng không có biên giới, nhưng như thế cũng hợp thói quen của họ, vô cùng kiêu ngạo, Lục Nguyên thầm nghĩ. Tốt lắm, càng nghe lời tâng bốc là Lục Nguyên càng muốn đứng xem, giờ không ra tay không được rồi. Lục Nguyên nhìn đối thủ lần này.

Lập tức trong đám người hắn nhắm thẳng vào người đàn ông trung niên hoa phục.

Hình như hơi quen mắt. Lục Nguyên thấy khá quen nhưng không nhận ra rốt cuộc là ai.

Thôi mặc kệ, mình ra tay là được.

- Mười chiêu, đại sư huynh, mười chiêu giải quyết hắn!

- Đúng vậy, đại sư huynh thần uy đâu phải đám hề này có thể sánh bằng?

- Đại sư huynh uy vũ!

Mới đầu nói mười chiêu là lời của Triệu Thiên Ngôn, gã tự cho rằng bản thân thực lực vô địch, đụng phải đệ tử chân truyền Tấn quốc bình thường, có người chống mười chiêu đã là việc lạ. Lại nói gã luyện là Xích Long tiên môn đế vương thần công tâm pháp.

Nếu không tự tin thì sao làm đế vương?

Một đường đánh, dù đối mặt địch thủ nào gã đều giải quyết trong vòng mười chiêu, khiến tu tiên giả Đại Tần quốc cảm thấy nở mặt, người Tấn quốc thì cực kỳ mất mặt. Bây giờ lại tới một người Tấn, tu tiên giả Đại Tần quốc không biết nội tịnh, chỉ kêu gào mười chiêu xử lý đối thủ.

Triệu Thiên Ngôn chảy mồ hôi ngày càng nhiều, đám tu tiên giả nịnh bợ này không biết Lục Nguyên nhưng gã thì nhận ra.

Thanh y thanh niên này chẳng phải là người ở trong Thủy Hỏa Kiếm Lâu phá Thủy Kiếm Lâu, Hỏa Kiếm Lâu lấy được hai kiếm ý đó thôi. Người này nghênh chiến Nhật Chiếu đại sư, Diệp Hương Chi, Ngao Lô Sinh, ba vị tu tiên giả luyện thể kỳ cửu tầng cuối cùng thắng.

Triệu Thiên Ngôn biết bản lĩnh của mình, pháp lực là luyện thể kỳ tam tầng.

Gã luôn cho rằng thực lực cỡ này đủ kiêu ngạo rồi.

Nhưng muốn so với Lục Nguyên thì chẳng đáng là gì. Bây giờ Lục Nguyên có thể thắng tu tiên giả luyện thể kỳ cửu tầng, Triệu Thiên Ngôn gã dù tu luyện Hoàng Quyền, Đế Kiếm không tệ, đế vương tâm pháp luyện tạm được nhưng muốn đấu với Lục Nguyên thì e rằng dễ dàng bị hắn bóp chết.

Tại sao người Tấn này vẫn còn là đệ tử chân truyền chứ? Có nhầm không vậy?

Người bên cạnh còn đang thúc giục Triệu Thiên Ngôn mười chiêu chiến thắng Lục Nguyên, gã thì mồ hôi chảy ròng ròng. Đùa cái gì, trong mười chiêu sao gã thắng được người Tấn này? Dù nhìn từ mặt nào cũng là chuyện không thể.

Lục Nguyên nghe thấy tu tiên giả Đại Tần quốc kêu gào, cười cười nói:

- Không bằng như vậy đi, nếu ngươi có thể đón mười chiêu của ta thì tính ngươi thắng, thế nào hả?

Câu nói thốt ra lập tức khiến tu tiên giả Đại Tần quốc hét to. Người Tấn không biết sống chết mà, lại dám nói như vậy.

Ai nấy kêu gào Triệu đại sư huynh lập tức đánh bại Lục Nguyên kiêu ngọa đi, không biết tại sao đại sư huynh cứ đứng đó không ra tay.

Người đại sư huynh có giọt nước, là ai dùng thủy hệ pháp thuật tập kích đại sư huynh ư?

Sao đại sư huynh còn đứng ngây ra đó, không ra tay đi?

Chẳng lẽ là đang súc thế?

Nghe nói đế vương tâm pháp quan trọng nhất là súc thế. Súc thế tốt khí thế đế vương thì sẽ tấn công như sấm sét.

Họ cứ chờ, chờ thật lâu mà không đợi đến một kích sấm chớp. Thời gian lâu quá rồi đi? Rất nhiều tu tiên giả Đại Tần quốc đều nhìn hướng Triệu Thiên Ngôn. Chỉ thấy Triệu Thiên Ngôn Triệu đại sư huynh không ngừng đổ mồ hôi, sắc mặt biến đổi, đây là luyện thần công gì vậy? Còn phải chờ sắc mặt biến đổi ư.

Không khí rốt cuộc bị đánh vỡ.

Triệu Thiên Ngôn đại sư huynh lên tiếng. Đây nhất định là lời tuyen chiến vĩ đại, cái gì mà trong vòng mười chiêu đánh bại ngươi chẳng hạn. Tu tiên giả Đại Tần quốc đang chờ, chờ câu nói.

Triệu Thiên Ngôn nói:

- Ta nhận thua.

Có nhầm không vậy? Xích Long tiên môn đệ nhất đệ tử chân truyền không có cả lá gan đánh đã nhận thua, xạo quá đi. Tu tiên giả Đại Tần quốc không thể tưởng tượng tại sao Triệu Thiên Ngôn chịu thua, ngay cả tu tiên giả Tấn quốc cũng không hiểu nổi. Sao bỗng dưng Triệu Thiên Ngôn nhận thua làm gì?

Triệu Thiên Ngôn cười khổ, thấy Lục Nguyên bộ dáng khó hiểu thì nói:

- Lục sư đệ, ta có đi Thủy Hỏa Kiếm Lâu.

Một câu giải thích rõ. Không sai, từng thấy Lục Nguyên một người thắng ba tu tiên giả luyện thể kỳ cửu tầng, Triệu Thiên Ngôn luyện thể kỳ tam tầng bình thường nào dám đấu với hắn chứ? Tuy biết sẽ mất mặt nhưng Triệu Thiên Ngôn biết mình không khả năng đón mười chiêu của Lục Nguyên, cho nên chỉ đành nhận thua.

Đám người khác không hiểu tình hình bên trong, Triệu Thiên Ngôn giải thích họ nghe không hiểu, kết quả dấy lên xì xầm.

Lần đấu kiếm này dừng tại đây.

Đến đột nhiên, đi càng đột ngột.

Nếu nói có dư âm thì cho đến nay Triệu Thiên Ngôn cảm giác như năm mơ. Người Tấn xuất hiện tại Thủy Hỏa Kiếm Lâu lại chính là đệ tử chân truyền, còn là đệ tử chân truyền Hoa Sơn. Triệu Thiên Ngôn lập tức viết phong thư, mười vạn dặm nhanh chóng thẳng hướng Xích Long tiên môn Đại Tần quốc.

Đúng rồi, đến đây thì trên Hoa Sơn còn xuất hiện tin đồn. Xích Long tiên môn đệ nhất đệ tử chân truyền Triệu Thiên Ngôn nhà ngươi ghê gớm lắm a, đụng phải Lục Nguyên Hoa Sơn chúng ta còn chẳng phải ngoan ngoãn không dám đánh chịu thua rồi? Đây là vấn đề mặt mũi rất lớn. Một là Hoa Sơn tiên môn là thượng đẳng tiên môn, còn Xích Long tiên môn là đại hình tiên môn. Đệ tử thượng đẳng tiên môn không chiến mà thắng đệ tử đại hình tiên môn thì tất nhiên là việc nở mày nở mặt.

Thứ hai, Xích Long tiên môn đại biểu là Đại Tần quốc, Hoa Sơn tiên môn đại biểu là Đại Tấn quốc. Đệ tử Tấn quốc không cần ra tay mà đệ tử chân truyền xuất sắc Đại Tần quốc đã nhận thua, đây làm sao không phải chuyện nở mặt được.

Dù sao sự việc cứ thế qua đi.

Ngày tiếp theo trên Hoa Sơn rất náo nhiệt.

Nhưng chuyện không liên quan đến Lục Nguyên, bây giờ hắn rất rảnh. Nhưng tại sao? Lục Nguyên bây giờ thực lực cách đệ thập đại quá xa, đi đấu kiếm không ai có thể so tài được, cái này gọi là tách rời quần chúng. Đệ cửu đại thì sao? Không sai, bây giờ thực lực của Lục Nguyên đặt trong đệ cửu đại xem như trung lưu, nhưng người ta đệ cửu đại đấu gì với hậu bối nhà ngươi.

Đúng rồi, tạm thời không nói Lục Nguyên.

Chỉ nói Hoa Sơn hiện nay.

Kỳ thực lần này Hoa Sơn đại điển giao tiếp chưởng môn, mọi người nghĩ tới một số chuyện thú vị, ví dụ như nếu như Thế Thiên Minh bây giờ xuất hiện thì sẽ như thế nào. Đáng tiếc là từ đầu tới đuôi tuy hơi rộn ràng nhưng không có chuyện gì náo nhiệt lớn cả. Tân chưởng môn Nhất Kiếm Đoạn Thiên Sở Đoạn căn bản không tuyên bố một đống mệnh lệnh, khiến mọi người hoàn tonaf không thể đoán phong cách làm việc tương lai cảu Sở Đoạn.

Dù sao Hoa Sơn đại điển giao tiếp chưởng môn lần này tất cả điều mọi người mong chờ không xảy ra gì hết, yên ổn tiến hành.

Tiếp theo khá bình thản, rất nhiều tiên môn phái đại biểu đến đại điển tân chưởng môn đăng vị. Tân chưởng môn đăng vị không khí cực kỳ nghiêm túc, trong đại điển đăng vị Lục Nguyên đi theo sau lưng đám cửu đại kiếm tiên Bắc phong, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, cái gì cũng không nghĩ. Hắn nghiêng đầu, có thấy Sở sư thúc tổ.

Tân chưởng môn Sở sư thúc tổ hoàn toàn khác với Yến tổ sư.

Yến tổ sư ngũ quan vô cùng anh tuấn, như đao khắc, đó là tuấn mỹ siêu thoát trần thế, đứng trên tất cả.

Sở sư thúc tổ đứng trên đài cao thì ngũ quan bình thường nhưng tổ hợp một chỗ cho người cảm giác cực kỳ bá khí. Nếu nói Yến tổ sư là kiếm thánh, vậy Sở sư thúc tổ chính là bá trong kiếm. Lão đứng đó là tự tin, cảm giác như hùng thôn sơn hải.

Hoa Sơn Đông phong Triêu Dương Phong gió phần phật thổi bay y phục xám của Sở Đoạn.

Ánh nắng vàng thành phông nền cho Sở Đoạn.

Lão đứng đâu là nơi ấy thành đỉnh.

Nhất Kiếm Đoạn Thiên.

- Tham kiến chưởng môn!

Phong chủ Hoa Sơn ngũ phong, tri danh kiếm tiên Hoa Sơn ngũ phong, trưởng lão bình thường Hoa Sơn ngũ phong, đệ tử chân truyền Hoa Sơn ngũ phong, đệ tử bình thường Hoa Sơn ngũ phong đều lạy hướng Sở Đoạn. Nơi này hiện ra lực lượng Hoa Sơn đã cường đại đến kinh người. Nhân tài xuất hiện, nhân kiệt hiện thân, hơn nữa càng khiến các đại biểu tiên môn kinh sợ là lực lượng ẩn giấu.

Đoàn trưởng lão Hoa Sơn tiên môn không xuất hiện hết, nhưng chỉ mấy người có mặt ai nấy đều có danh tiếng cực kỳ lớn, thành danh đã rất lâu, tựa như rồng trong mây ngẫu nhiên lộ ra vảy hoặc móng vuốt đủ khiến lòng người kinh hoảng.

Hoa Sơn tiên môn đi hướng thời đại mới.

……..

Đại điển đăng cơ đã qua một ngày.

Dưới bầu trời xanh, trên bãi cỏ Bắc phong có một thanh niên đang nằm ngủ. Khóe môi thanh niên ngậm cọng cỏ, dù ngủ nhưng có điều gì đó khó thể nói rõ, lúc này một thiếu nữ mặc váy hồng quần lụa yểu điểu mắt sáng như sao đi tới trước mặt thanh niên.

- Ngủ ư?

Thiếu nữ thì thào:

- Ban ngày mà ngủ?

Thiếu nữ hơi tò mò nhỏ giọng cúi đầu nhìn.

Lúc này thanh niên dường như trong mơ ngủ cảm nhận được gì, bỗng mở bừng mắt.

Lục Nguyên nhìn hướng Chung đại tiểu thư.

Chung đại tiểu thư nhìn Lục Nguyên

Hà Trường Phong, Tống Phá Lãng hiểu, nếu không phải Lục Nguyên nương tay, sợ rằng hai người đã chết trong tay hắn rồi.

Hai người cùng yên lặng. Một năm trước tại Vô Sinh Di Cung, dù là ai trong hai người ra tay đều có thể trong ba mươi chiêu thắng Lục Nguyên. Chỉ mới một năm mà thôi, hai người liên hợp thế mà bảy chiêu đã thua vào tay Lục Nguyên, đây thật là không thể tin được. Vẻn vẹn bảy chiêu!

Hơn nửa ngày Hà Trường Phong mới bất đắc dĩ nói:

- Thôi, lần này là hai chúng ta thua, chúng ta không giành gốc củ lạc đỏ với ngươi nữa.

Lúc mới bắt đầu hai người ch oằng Lục Nguyên yếu nhất, muốn giải quyết hắn, ai mà ngờ đánh rồi mới biết hắn mạnh nhất, vượt trên hai người họ nhiều.

Tống Phá Lãng cười cười nói:

- Lão Hà, ngươi là kiếm tông, Lục Nguyên là kiếm khí tông, tại sao sư thúc kiếm tông ngươi mà kiếm pháp không bằng cả sư điệt kiếm khí tông? Chậc chậc.

Tống Phá Lãng và Hà Trường Phong quan hệ khá thân, nói đương nhiên là chọc cười, câu đùa khiến Hà Trường Phong buồn bực.

Thật ra lúc này bên cạnh giấu một vị tu tiên giả luyện thể kỳ bát tầng Nam Hải tiên môn, gã đứng xa không dám hô hấp nhiều chút. Vốn gã định đợi Tống Phá Lãng, Hà Trường Phong đấu nhau gần xong thì ngư ông đắc lợi, ai mà ngờ Lục Nguyên đáng sợ đến thế.

Chết tiệt!

Lục Nguyên không biết uy nghĩ trong lòng bọn họ, tay động, lấy ra một bình sứ. Hắn đi đến trước củ lạc, trường kiếm vung chém củ lạc, bình sứ đưa tới trước. Loại trái cây này ngũ hành tương khắc, lúc hái phải cẩn thận chút.

Nhìn củ lạc đỏ rơi vào bình, đóng lại miệng bình hắn bỏ vào trong tiểu tu di túi.

Củ lạc thứ nhất vào tay, có được nó xem như may mắn.

Được rồi, đi thôi, đi tìm củ lạc thứ hai. Một củ lạc tác dụng không lớn mấy, hy vọng có thể tìm được nhiều hơn, chắc chắn càng về sau tranh giành củ lạc càng khó khăn, cái thứ nhất mới là dễ dàng nhất.

- Vào tay!

Tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng Thanh Thành tiên môn cười, vô cùng đắc ý. Gã khá may mắn, không có người thực lực cao cùng gã tranh đoạt. Có được một củ lạc, nhìn trái nhìn phải một lát gã cẩn thận giấu nó đi, cái gọi là có của không nên lộ ra ngoài, tuyệt đối không thể để người khác biết.

- Ha, vào tay!

Đây là một tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng, gã cũng được một củ lạc. Bên cạnh gã ngã xuống vài người, mấy người kia đều bi gìđánh trọng thương, trong đó bao gồm tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng tài nghệ không bằng người, nằm trên mặt đất xem ra bị thương không nhẹ.

- Ha, vào tay!

tu tiên giả luyện thể kỳ cửu tầng Võ Đang tiên môn Giang Vân Phàm cười ha hả. Gã rất may mắn, được đến một củ lạc. Vừa mới cất đi bình sứ chứa củ lạc thì chớp mắt khoái kiếm chém qua, một bàn tay cướp lấy bình sứ của gã.

Giang Vân Phàm chớp mắt bị chém thành hai nửa, máu nhuộm đầy đất nhưng người còn chưa đứt hơi.

- Ngươi…

Người ra tay là một người đàn ông trung niên vẻ mặt phóng đãng, trơcs khi vào Trường Sinh Động gã đứng trong đám Nam Hải tiên môn, rõ ràng thuộc về Nam Hải tiên môn.

Giang Vân Phàm dù sao là cường giả luyện thể kỳ cửu tầng tàn chi trọng sinh, lúc này máu thịt hai bên không ngừng mấp máy, muốn chữa trị vết thương.

- Ngũ đại tiên môn, đồng khí liên chi, ngươi muốn giết ta?

- Giết ngươi thì sao?

Người đàn ông trung niên cười tà nói:

- Người Nam Hải tiên môn trước nay đều thị sát, lại nói Trường Sinh Động không giống chỗ khác. Trong Trường Sinh Động đem nguyên nhân ngươi chết đẩy cho yêu ma là chuyện vô cùng đơn giản. Đúng rồi, khắp ngươi ngươi đồ tốt ta đều muốn, đây chính là nguyên nhân ta giết ngươi. Chẳng những muốn củ lạc của ngươi mà còn muốn pháp bảo.

Người đàn ông trung niên cười tà ác, bạc kiếm trong tay phát ra kiếm khí đáng sợ, triệt để tiêu diệt Giang Vân Phàm.

Chung Hữu Thì không ngừng truy đuổi, gã đang đuổi theo tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng. Thực lực của Chung Hữu Thì đương nhiên không bằng tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng này nhưng bây giờ có ít nhất mười mấy người đuổi theo tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng. Trong số người đuổi theo có tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng, người nhiều khi ít, đương nhiên Chung Hữu Thì không ngừng đuổi theo.

Hết cách, tu tiên giả đang trốn chạy trong tay có một củ lạc.

Có củ lạc thì đương nhiên phải có giác ngộ bị người truy đuổi.

Lúc mới bắt đầu mọi người còn có thể giữ hòa bình, nhưng sau khi củ lạc xuất hiện, một khi nắm giữ củ lạc mà bị phát hiện thì bị tủy đuổi là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa Chung Hữu Thì hiểu rằng, Trường Sinh Động khác với nơi khác. Chỗ khác rất ít giết người, tại Trường Sinh Động thì vì cơ hội lên trường sinh kỳ, lại có yêu ma hòa lẫn, mọi người giết tới giết lui cực kỳ bình thường. Tại nơi thế này phải vô cùng cẩn thận, sơ sẩy một chút là bỏ mạng.

Mùi máu nhàn nhạt bắt đầu trôi nổi, kỳ thực lúc này chưa đến mức tiếp xúc quy mô lớn với yêu ma.

Con người bình thường là như thế đó. Có pháp chế, có Tông Lão Hội, có các loại quy tắc trói buộc thì có thể làm theo quy tắc, một khi đến nơi không có hạn chế, hơn nữa có yêu ma để giá họa thì nhiều người vì ích lợi sẽ không giống trước kia, nhân tính luôn rất phức tạp.

Trường Sinh Đạo Quả chia bảy sắc.

Mỗi cách ba mươi năm xuất hiện một lần Trường Sinh Đạo Quả, kỳ thực có số lượng cố định.

Trong Trường Sinh Động bình thường ngày thứ nhất sẽ có hai mươi mốt Trường Sinh Đạo Quả, thời gian xuất hiện trong ngày thứ nhất tùy cơ. Hai mươi mốt viên củ lạc cơ bản là màu đỏ, ngẫu nhiên ra màu cam.

Ngày thứ hai thời gian tùy cơ, sẽ có mười tám viên củ lạc, cơ bản là màu cam, ngẫu nhiên có biến số.

Ngày thứ ba xuất hiện mười lăm viên củ lạc vàng.

Ngày thứ tư là mười hai viên củ lạc xanh.

Ngày thứ năm trong Trường Sinh Động, địa điểm tùy cơ, thời gian tùy cơ xuất hiện chín viên củ lạc xanh.

Ngày thứ sáu trong Trường Sinh Động sẽ tùy cơ xuất hiện sáu viên củ lạc màu chàm.

Ngày thứ bảy, cũng là ngày cuối cùng, trong Trường Sinh Động xuất hiện ba viên củ lạc màu tím.

Tức là nói tổng cộng xuất hiện tám mươi bốn viên củ lạc.

Người tham dự thì sao? Hoa Sơn Bắc phong có hai mươi người, nguyên Hoa Sơn có một trăm người tham gia. Nhân số tứ đại tiên môn, Võ Đang tiên môn và Hoa Sơn gần nhau, đều khoảng một trăm. Ba tiên môn khác chỉ khoảng tám mươi, cộng thêm trung đẳng tiên môn nhân số rải rác, cơ bản nguyên Đại Tấn quốc tổng cộng có sau trăm tu tiên giả tham gia.

Mỗi lần bên yêu ma gom không được sáu trăm yêu ma luyện thể kỳ bát tầng, nhưng mỗi lần cũng khoảng bốn, năm trăm yêu ma.

Kết quả mỗi lần tranh đoạt trong Trường Sinh Động là tới con số ngàn.

Hơn ngàn người tranh giành tám mươi bốn viên củ lạc.

Xem ra bình quân là mười một, mười hai có thể được một viên củ lạc, nhưng sự thật không khả năng phát bình quân. Người mạnh có thể một người được vài viên củ lạc. Cứ thế những người khác có được củ lạc càng ít.

Nhân tiện càng đến sau thì xuất hiện củ lạc cho người cơ hội lĩnh ngộ đột phá càng lớn. nếu có thể thu đủ Trường Sinh Đạo Quả bảy sắc, cơ hội cho người đột phá đến trường sinh kỳ sẽ càng lớn kinh người!

Ngày thứ nhất đã qua đi.

Ngày thứ nhất đã có mùi máu tươi nhàn nhạt, bắt đầu có người mất mạng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lục Nguyên đi trên đất bằng Trường Sinh Động, đằng trước có một cái xác, cái xác bị lan yêu chém thành hai đoạn, đây là…Võ Đang tiên môn Giang Vân Phàm, cứ thế bị chém thành hai khúc, chết hoàn toàn. Lục Nguyên thở dài thườn thượt, đầu năm nay thật là nguy hiểm quá, Giang Vân Phàm đều chết.

Lục Nguyên tiếp tục tiến lên, lờ mờ cảm thấy sau lưng hình như có hơi thở nên né sang bên, cùng lúc đó pháp lực di chuyển càng chậm chạp. Qua chốc lát truyền đến vài tiếng xé gió cực nhỏ.

- Mới rồi chỗ này rõ ràng có người!

- Đúng vậy, không ngờ người đó bỗng biến mất.

Vang lên hai giọng nói.

Một người bảo:

- Thôi đi, không tìm ra người thì kệ nó.

Người sau đáp:

- Đúng vậy, dù sao còn có rất nhiều cơ hội, trong Trường Sinh Động có nhiều người như vậy.

- Đám người này ngu thật, ở trong Trường Sinh Động cướp củ lạc quá nguy hiểm, có thể thể copws liền cướp, không cướp thì lợi dụng thời gian trống đi cướp của người khác cũng không tệ, coi như giết chết thì đẩy lên đầu yêu ma là xong.

- Hai chúng ta liên hợp, coi như đụng luyện thể thập tầng cũng có thể giữ mạng. Luyện thể bát tầng, cửu tầng đều chết trong tay chúng ta mà.

156. Chương 293 + 294: Hợp Tác

Nói xong câu đó hai người đều đắc ý cười. Lục Nguyên nghe đến đây liền hiểu, thì ra là hai nhóm cướp bóc. Nếu đã đụng phải nhóm cướp vậy không cần tha cho. Lục Nguyên nhàn nhã bước ra, nhìn bộ dạng hai tên cướp. Một cao gầy, một lùn mập, nhưng trên mặt che miếng khăn đen, hiển nhiên không muốn bị người thấy mặt mày.

Hai người này thấy Lục Nguyên thì cất tiếng cười.

Người cao gầy nói:

- Có dê béo đưa lên cửa.

- Í, người này chăng phải là đệ tử chân truyền Hoa Sơn duy nhất tiến vào Hoa Sơn sao?

Tên mập lùn nói:

- Không lẽ muốn cho hcúng ta cướp?

- Không đúng!

Người cao gầy phản bác:

- Ngươi xem vị trí mới rồi của hắn, chắc đã nghe lời chúng ta nói, biết mà còn dám nhảy ra, ngươi không thấy kỳ lạ sao?

Tên lùn mập kinh sợ nói:

- Ý ngươi là chỗ này có mai phục?

Họ không cho rằng Lục Nguyên có khả năng là đối thủ của họ, dù sao là một tiểu bối, hơn nữa chiến tích một năm trước tại Vô Sinh Di Cung họ xem trong mắt. Ngay cả tu tiên giả luyện thể kỳ cửu tầng mà hắn không thể đón được ba mươi chiêu, giờ mới qua một năm có thể làm được gì?

Nhưng chúng sợ chỗ này có mai phục!

Sự việc khác thường tất có quái. Tên cao gầy và tên lùn mập không phải hạng to gan gì. Trong Trường Sinh Động có tu tiên giả luyện thể kỳ cửu tầng, còn có nhân vật nửa bước trường sinh. Họ ở trong luyện thể kỳ cửu tầng không tính mạnh, lúc này kinh sợ và nghi hoặc. Lá gan hai người vốn không to, giờ chợt bay lên muốn chạy trốn.

Kiếm quang bỏ chạy thật nhanh. Lục Nguyên phát hiện kiếm quang hai người nhanh hơn mình. Hắn ngự kiếm không thể sánh bằng họ, quả nhiên dám không ngừng đánh cướp đều có nhất nghệ tinh, ví dụ hai người kiếm quang quá nhanh. Nếu đã không đuổi kịp hai người thì chỉ có nước thả cho đi.

Đầy đất đỏ máu, Lục Nguyên đứng đây, hiển nhiên tại đây từng xảy ra một cuộc chiến.

Lục Nguyên cúi người dùng tay chấm máu đặt trước mũi ngửi. Trận chiến chắc mới xảy ra không lâu, người mới đi không bao lâu, nơi này đầy máu, không biết người chết chưa.

Lục Nguyên đột nhiên cảm thấy có gì đó khác thường, né sang bên cạnh, nhìn hướng trái. Bên trái đi ra một người đàn ông trung niên gầy gò. Lục Nguyên thở phào một hơi, hắn biết người này, đó cũng là trưởng lão Bắc phong, Phương Thanh Chính, từng đi qua Vô Sinh Di Cung, pháp lực là luyện thể kỳ cửu tầng.

Trên cơ bản pháp lực của gã sàn sàn với Lục Nguyên, hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấu pháp lực.

Đối thủ thì khó thể nhìn thấu pháp lực của Lục Nguyên, truy tra nguyên nhân là vì Lục Nguyên luyện là Vân Long Thập Biến trong vân hệ tâm pháp. Vân hệ tâm pháp vốn giỏi về che giấu, điểm yếu là lực công kích thấp. Tâm pháp đỉnh cấp như Vân Long Thập Biến càng phát huy đặc tính này đến mức tận cùng.

- Kính chào Phương sư thúc.

Lục Nguyên chắp tay nói, đối với trưởng bối hắn vẫn làm chút lễ nghi.

Phương Thanh Chính không dám xem thường, dù gã là trưởng bối nhưng có mắt nhìn người, sau này địa vị của Lục Nguyên tuyệt đối trên gã.

Gã nói:

- Lục sư điệt khách sáo.

Phương Thanh Chính tới gần xem, thấy bãi máu, nhíu mày.

Gã nói:

- Lần này tình huống trong Trường Sinh Động có chút phức tạp, ta thấy có mấy án mạng, hoàn toàn khác với trước.

Tu tiên giới đại thể là bình tĩnh, ít có người chết, bây giờ trong Trường Sinh Động có người mất mạng, sao không chú trọng cho được?

Phương Thanh Chính nói:

- Người Bắc phong chúng ta tổng cộng hai mươi người, Trường Sinh Động vô cùng to lớn, khó được đụng tới đối thủ. Nếu ngươi ta đã gặp sau thì không bằng hai ta hợp tác đi?

Kỳ thực Phương Thanh Chính nói vậy là có mục đích.

Một năm trước trong Vô Sinh Di Cung gã lấy pháp lực luyện thể kỳ cửu tầng không tiến vào tầng thứ sáu được, Lục Nguyên cỉ là đệ tử hậu bối lại tiến vào tầng thứ sáu Vô Sinh Di Cung. Như vậy so sánh khiến Phương Thanh Chính làm sao chịu nổi? qua một năm có không ít người châm biếm gã không bằng cả Lục Nguyên.

Phương Thanh Chính đối mặt châm chọc nhưng không làm gì được, chiến tích Vô Sinh Di Cung bày cả ra đó, muốn chối cũng không được.

Bây giờ gã thấy Lục Nguyên.

Đối với Lục Nguyên đương nhiên gã không có ý nghĩ trả thù, cùng đồng môn ai mà thù dai dữ vậy.

Nếu đã thế thì hợp tác đi.

Trong lúc hợp tác để mình xem xem Lục Nguyên có thật là mạnh hơn mình không?

Hợp tác? Lục Nguyên suy tư. mình cần gì liên hợp với Phương Thanh Chính? Phải rồi, nghe nói Phương Thanh Chính có pháp thuật rất tuyệt, pháp thuật trinh trắc khắp nơi có thể dò xét hoàn cảnh xung quanh, có chút tác dụng nhưng có một số vấn đề phải hỏi rõ.

Hắn nói:

- Nếu liên hợp thì chia củ lạc như thế nào?

Phương Thanh Chính nói:

- Như vậy đi, trong lúc chúng ta hợp tác nếu đụng tới củ lạc thì so kiếm thuật, pháp lực. Cái thứ nhất so kiếm thuật, nếu ngươi thắng ta thì tất nhiên thuộc về ngươi. Nếu pháp lực ta thắng ngươi thì chính là của ta.

Đề ra cách chia như vậy là bởi vì Phương Thanh Chính thật muốn chứng minh mình mạnh hơn Lục Nguyên.

Lục Nguyên nghe thế thì tâm động. Trong Trường Sinh Động củ lạc quan trọng, Phương Thanh Chính lại muốn cùng mình so kiếm thuật, pháp lực để quyết định Trường Sinh Đạo Quả thuộc về ai, tất nhiên mình cầu mà không được.

Lục Nguyên không phải đồ ngu, đương nhiên nghe hiểu trong từ ngữ Phương Thanh Chính có ý muốn khiêu chiến, nhưng trong bản phong loại cạnh tranh lành mạnh này hắn không phản đối. Tranh thì cứ tranh, kỳ thực không phải việc gì ghê gớm, mọi người bằng vào thủ đoạn, bản lĩnh riêng, xem coi ai càng mạnh.

- Tốt, vậy hợp tác.

Đây là ngày thứ hai đụng tới một nhóm đối thủ, không ngờ là hai yêu ma. Một cái là Sa Ma, một cái là Đại Atula luyện thể kỳ bát tầng. Phương Thanh Chính và Lục Nguyên hai người một chọi một. Phương Thanh Chính đối phó Sa Ma, Lục Nguyên thì lo Đại Atula. Nhanh như vậy đã đụng yêu ma.

Phương Thanh Chính không sợ đối thủ trước mắt, gã nhanh chóng giải quyết xong, muốn xử lý xong nhìn chiến đấu bên Lục Nguyên. Tuy gã tự tin thực lực của mình trên Lục Nguyên nhưng chưa từng thấy hắn ra tay.

Rất nhanh giải quyết đối thủ, Phương Thanh Chính nhìn sang mới phát hiện Đại Atula nằm trên đất bị chém thành hai đoạn.

A, giải quyết đối thủ còn nhanh hơn mình, coi như có chút bản lĩnh, Phương Thanh Chính thầm nghĩ. Xem ra Lục Nguyên mạnh hơn một năm trước nhiều, nhưng một năm nay mình cũng mạnh không ít, muốn thắng Lục Nguyên vẫn dễ như chơi.

Trong Trường Sinh Động, ngày thứ hai.

Trên hồ nước trong như gương có một gốc cây từ trong hồ vươn ra, trên cây có một trái màu cam, chính là Trường Sinh Quả màu cam. Không chút nghi ngờ, trên hồ nước đang xảy ra cuộc quyết đấu, người tham gia tổng cộng có bốn tu tiên giả.

Trong đó ba tu tiên giả tuổi khá lớn, chỉ có người chính giữa là tuổi hơn nhỏ.

Cố tình tu tiên giả trông tuổi nhỏ vậy mà quá mạnh, trường kiếm trong tay vung, đem đối thủ tu tiên giả người đàn ông trung niên mặt thẹo buộc phải liên tục lùi.

Lục Nguyên chợt động, lại thi triển ra một chiêu Phi Yến Bàn Toàn!

Chiêu này là thuộc kiếm pháp của Yến tổ sư, đương nhiên bây giờ Lục Nguyên dùng chiêu Phi Yến Bàn Toàn chỉ có thế chứ chưa được thần. Lúc ấy trong Thiên Sơn Đại Tần quốc, Lục Nguyên từ đâu đến đuôi nhìn Yến tổ sư và Tiêu Dao Tử, hai đại tông sư chiến đấu, đầu óc ghi nhớ không biết bao nhiêu chiêu thức tinh diệu.

Tất nhiên Lục Nguyên không thể hiểu ý nghĩa trong các chiêu đó.

Dù hắn vắt óc thật lâu vẫn chỉ nhớ một chút hình chiêu thức, không làm được thần.

Lúc này Lục Nguyên đã hoàn toàn áp chế đối thủ, không sợ nghịch chuyển tình thế nữa, cho nên hắn mới dùng chiêu đó. Dùng chiêu Phi Yến Bàn Toàn xong kiếm thế đột nhiên gắt, như là diều hâu ở trên không trung xoay quanh, có sự linh động bầu trời, nhưng nhìn kỹ thì thấy đâu ra diều quay quanh, dường như là rồng đen vẫy đuôi.

Lại nhìn kỹ nữa, không biết bao nhiêu động tác hợp thành một chiêu.

Chiêu này tuy chỉ là chiêu thức có hình, nhưng vẻn vẹn là hình đủ hù ba đối thủ sợ rồi.

Không sai, người đấu với Lục Nguyên vốn luôn yếu thế, chiêu này càng đáng sợ đến cực điểm. Tu tiên giả xuất thân từ Thanh Thành tiên môn bị hù đến hồn phi phách tán, rốt cuộc không thể kiềm nén nữa, chạy vắt giỏ lên cổ. Tuy gã chạy như bay nhưng trường kiếm vẫn để lại vết thương trên người gã. Thật là chiêu kiếm lợi hại!

Kỳ thực trong kiếm chiêu của Yến tổ sư, chiêu Phi Yến Bàn Toàn uy lực không mạnh gì mấy, chân chính đáng sợ là chiêu Yến Song Sát kìa.

Đó mới thật sự lợi hại!

Lục Nguyên ở trong lòng thầm tán thán.

Lục Nguyên bên này đánh bị thương hù đối thủ bỏ chạy, bên kia tu tiên giả đang đấu với Phương Thanh Chính thấy tình hình không ổn thì cũng định trốn. Tu tiên giả này không rơi vào tình thế yếu nên muốn trốn liền làm ngay.

Tất nhiên nếu giờ Lục Nguyên nhất quyết giữ chân gã lại thì chắc chắn gã đi không được, nhưng mọi người cùng là ngũ đại tiên môn, không cần thiết nặng tay.

Hai đối thủ đi rồi, còn lại là Trường Sinh Quả màu cam ở giữa hồ.

Phương Thanh Chính ngây ra, không biết có cảm giác gì.

Lúc bắt đầu liên hợp với Lục Nguyên thì gã rất có tự tin là mình mạnh hơn hắn, tin tưởng này kéo dài đến mới rồi, nhưng giờ thì hơi dao động. Mới rồi gã đối phó một tu tiên giả luyện thể kỳ cửu tầng, Lục Nguyên đối phó một tên. Gã chưa chiếm ưu thế, chỉ ngang tay với đối phương. Bên kia Lục Nguyên chỉ mấy chiêu đá đánh đối phương bỏ trốn.

Chênh lệch này hơi bị lớn!

Không lẽ Lục Nguyên thật sự mạnh đến thế sao?

Lục Nguyên lên tiếng:

- Được rồi, bây giờ nên quyết định Trường Sinh Quả màu cam này thuộc về ai.

- Đúng thế.

Phương Thanh Chính lấy lại tinh thần, nói:

- Chúng ta so kiếm thuật, ai kiếm thuật cường thì Trường Sinh Quả thuộc về ai.

Phương Thanh Chính chưa bỏ kiếm vào vỏ nên lúc này không cần kiếm vào vỏ nữa, tấn công Lục Nguyên. Đây là một chiêu Vô Biên Lạc Mộc tinh diệu đến cực điểm. Vô Biên Lạc Mộc, lấy tên này ý là vô biên lạc mộc tiêu tiêu. Chiêu này vừa ra có vô hạn tịch mịch, Phương Thanh Chính luyện chiêu này cực kỳ quen tay. Lục Nguyên lật tay đâm một kiếm, chỉ tùy ý một kiếm lại khiến vô tận tịch mịch biến mất, ngay chính giữa khuyết điểm của Vô Biên Lạc Mộc.

Phương Thanh Chính thấy vậy thi triển chiêu Hữu Phượng Lai Nghi. Chiêu Hữu Phượng Lai Nghi một khi thi triển thì kiếm quang hiện ra, tựa như phượng hoàng tung cánh, cực kỳ chói mắt. Trong chói mắt che giấu sát khí. Lục Nguyên lật tay một kiếm, lại là một kiếm bình thường không có gì lạ, lại chính giữa Hữu Phượng Lai Nghi. Không sai, Hữu Phượng Lai Nghi, vầng sáng rực rỡ, nhược điểm là ở chính giữa, nhưng người bình thường sẽ không đâm vào chính giữa. Chính giữa là nơi ánh sáng chói mắt nhất, người ta thường cho rằng đó là điểm mạnh nhất của chiêu, đâu dám ra kiếm?

Phương Thanh Chính lại ra chiêu Thương Tùng Nghênh Khách. Thương Tùng Nghênh Khách này thoạt trông như nhã nhặn hoan nghênh ngươi, nhưng trong hoan nghênh lại biến hóa ra nhiều sát chiêu, lấy Thương Tùng Nghênh Khách làm thủ thức chiêu số rất nhiều. Đối mặt công kích như vậy, Lục Nguyên vẫn là đáp lại một kiếm. Nhát kiếm là Như Phong Tự Bế, không phải chiêu tấn công, nhưng Phương Thanh Chính biết, nhát kiếm này phá chiêu thức của gã.

Thương Tùng Nghênh Khách, muốn nghênh khách đến mới có thể phát hậu chiêu. Nhưng cố tình nhát kiếm Như Phong Tự Bế của Lục Nguyên đóng cửa không tiếp khách thì sao ngươi nghênh khách đây? Mặt sau đủ các loại chiêu thức tất nhiên là không phát ra được.

Kết quả Phương Thanh Chính thi triển ra chiêu Thương Tùng Nghênh Khách bị một chiêu không phải tấn công phá hủy.

Phương Thanh Chính thở hồng hộc nằm trên hồ nước, mới rồi gã dùng hết các tuyệt chiêu, kết quả tốt lắm, bị Lục Nguyên phá sạch sẽ. Nếu chỉ là phá thì thôi, cố tình hắn phá bất cứ kiếm chiêu tinh diệu nào đều chỉ cần một kiếm, cái này quá khoa trương rồi.

Phương Thanh Chính tự hiểu gã thua rồi, mặt kiếm thuật gã không là đối thủ của Lục Nguyên.

Lục Nguyên sẽ không khách sáo, Dưỡng Ngô kiếm vừa động cắt Trường Sinh Quả xuống. Kiếm quang chuyển, bỏ Trường Sinh Quả vào trong bình sứ, đây là Trường Sinh Quả thứ hai. Tiếp theo Phương Thanh Chính và Lục Nguyên, hai người tất nhiên xuất phát đi tìm Trường Sinh Quả nữa.

Ngày thứ hai trong Trường Sinh Động mọi người đều tranh giành Trường Sinh Quả, thường có chiến đấu bùng nổ. Đa số người vẫn rất kiềm nén, nhưng cũng có kẻ bắt đầu ra sát chiêu với đối thủ. Đương nhiên, một khi muốn ra sát chiêu thì phải giết hết kẻ đã trông thấy, rồi ngụy trang thành yêu ma giết, nếu không sẽ là tội nặng.

Ngũ đại tiên môn, đồng khí liên chi.

Các góc trong Trường Sinh Động lại diễn tình hình giống hệt ngày thứ nhất. Vì Trường Sinh Quả tranh đến đoạt đi, cướp lẫn nhau, thậm chí xuất hiện mười mấy, hai mươi mấy tu tiên giả giành một Trường Sinh Quả. Ngẫu nhiên có người mất mạng, thỉnh thoảng xuất hiện yêu ma. Đã bắt đầu có một phần yêu ma tiến vào bên tu tiên giả.

Ngày thứ ba trong Trường Sinh Động.

Lá rụng dày đặc chất trên mặt đất.

Hai người bay gần sát đất.

Trong hai người có một là người đàn ông trung niên gầy ốm, một là người đàn ông trẻ tuổi cầm hồ lô rượu.

Chân hai người cách mặt đất rất gần nhưng chưa đạp xuống đất.

Không sai, mọi người đều bay được, nhưng bây giờ ai mà ngu bay lên? Bay lên chẳng khác nào làm bia sống cho người ta ngắm, ai đều thấy được, không nhắm vào ngươi thì vào ai? Đương nhiên cũng không ai đạp đất đi, trên mặt đất dễ dàng để lại dấu chân, mùi, cùng với phát ra tiếng.

Bay gần sát đất mới là giải pháp hay cho hiện nay.

Tất nhiên điều này là Phương Thanh Chính cảnh cáo cho Lục Nguyên, gã không phải lần đầu đến Trường Sinh Động, có chút kinh nghiệm. Lục Nguyên luôn là người xuôi theo chiều nước, nghe nói thế thì tất nhiên theo lời gã, tuy làm vậy hơi hao pháp lực nhưng an toàn rất nhiều.

Ít nhất vấn đề hao pháp lực không là gì với Lục Nguyên. Pháp lực vân hệ vốn là vô cùng miên trường, hơn nữa hắn có rất nhiều linh thú vân hệ, tốc độ bổ sung pháp lực so với tiêu hao nhanh rất nhiều.

Hai người bay gần sát đất, một đường không nói gì nhiều.

Đằng trước là một chỗ có núi lửa, nhưng núi lửa này chưa bùng nổ, là một núi lửa chết đỏ rực. Ở trong Trường Sinh Động hai ngày đã tổng kết ra quy luật nhất định, dường như trên núi hoặc trong núi thì xác suất có Trường Sinh Quả nhiều chút, nếu đây là núi lửa thì nên đi xem thử có Trường Sinh Quả hay không.

Lục Nguyên và Phương Thanh Chính bay gần sát đến lên giữa sườn núi, dùng vọng pháp thuật phát hiện đỉnh núi lửa chết quả nhiên có một gốc cây nhỏ, trên cây treo Trường Sinh Quả màu vàng, thoạt trông rất hấp dẫn, đúng là có. Phương Thanh Chính không chút vội vã, dùng trinh trắc pháp thuật để tránh cho bên cạnh có mai phục, trong Trường Sinh Động phải cẩn thận chút. Sử dụng trinh trắc pháp thuật lập tức phát hiện bên cạnh núi lửa chết có một người bay nhanh lên.

157. Chương 295 + 296: Nam Thu

Một người!

Lục Nguyên và Phương Thanh Chính liếc nhau, tăng tốc độ tiến tới.

Tiếp theo, ba người đụng độ trên đỉnh núi lửa chết.

Khi mặt đối mặt, nhìn thấy thấy đối phương thì Lục Nguyên ngây ra.

Đối diện là một người không tính quen thuộc, chỉ gặp một lần. Khuôn mặt chỗ nào cũng chẳng có gì lạ nhưng không có lông mày. Lục Nguyên nghe rất nhiều lần tên của người này, người đó thực ra cũng là người Hoa Sơn, thậm chí còn là người Hoa Sơn Bắc phong, chính là Dung Nham Kiếm Khách Nam Thu, một tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng, cùng lúc đó có thân phận là đệ nhất cao thủ dưới tay Tư Mã Trường Bạch.

Lúc trước ở trên phi thuyền của Độc Cô Diệp sư thúc hắn gặp một lần, khi đó hai người lạnh lùng nhìn nhau vài cái, hiển nhiên quan hệ không mấy tốt đẹp, không tưởng tượng nổi sẽ gặp mặt tại đây.

Có câu hữu cừu thiên lý đến tương hội nha.

Dung Nham Kiếm Khách Nam Thu liếc Lục Nguyên, cười tủm tỉm nói:

- A, thật không ngờ sẽ gặp phải ngươi, Lục sư điệt. Vốn Tư Mã sư huynh đã dặn dò ta phải giải quyết ngươi tại đây, ta còn đang lo nếu không gặp ngươi thì làm sao đây, nay xem ra may mắn không tệ lắm, thuận tiện xử ngươi rồi đi cướp Trường Sinh Quả.

Quả nhiên, vừa thấy mặt liền thù hận hừng hực, muốn giết Lục Nguyên.

Tư Mã Trường Bạch chưa bao giờ bỏ qua cơ hội, có cơ hội giết Lục Nguyên thì tất nhiên phải ra tay rồi. Theo Tư Mã Trường Bạch nghĩ thì Nam Thu ra tay giết Lục Nguyên rất dễ dàng thôi, dù sao Nam Thu là đệ nhất cao thủ thật sự dưới tay gã, hơn xa đám Tống Sí, gã không phải tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng đơn giản.

Trường Sinh Động ngày thứ ba.

Đây là một núi lửa chết đất màu đỏ, núi lửa giống như u linh dưới đất đột ngột nhô lên, miệng núi lửa thẳng hướng khung trời, lộ ra bí ẩn và uy nghiêm. Thật nhiều dung nham nóng cháy ở trong miệng núi lửa chậm rãi chảy, *ục ục ục ục*, hiện ra nhiệt độ không biết là cao bao nhiêu.

Một gốc cây đỏ rực từ miệng núi lửa thò ra, không biết nó dài bao nhiêu, mặt trên treo một Trường Sinh Quả vàng, Trường Sinh Quả có màu sắc hấp dẫn người.

Nam Thu Vô Mi cười khùng khục quái dị đòi giết Lục Nguyên.

Phương Thanh Chính chen vào nói:

- Nam sư huynh, chúng ta đều là người Hoa Sơn Bắc phong, tuy Tư Mã sư huynh và Lục sư điệt có chút xích mích nhưng không cần thiết liều mạng giết chóc như vậy.

Phương Thanh Chính choằng gã và Lục Nguyên là quan hệ cạnh tranh, còn là loại cạnh tranh ngay thẳng nên tất nhiên lúc này lên tiếng.

Nam Thu Vô Mi nở nụ cười nhạt:

- Nếu ta muốn giết thì sao?

Phương Thanh Chính nói:

- Vậy ta chỉ đành ngăn chặn.

- Kỳ thực ta sớm muốn giết cả ngươi luôn.

Nam Thu Vô Mi cười khẩy nói:

- Ta giết Lục Nguyên hạt giống tương lai Hoa Sơn là tội chết, đương nhiên phải giết cả người rồi giả bộ thành bị yêu ma giết chết, nếu không thì ta chỉ còn con đường chết, khùng khục khặc khặc.

Nam Thu đột nhiên động. Gã rút ra Liệt Diễm phi kiếm của mình, tay trái động, một luồng chân hỏa nóng cháy phủ trên Liệt Diễm phi kiếm.

Tại đây tu tiên giả đánh nhau có ba loại.

Một loại là gì? Là thuần kiếm tu, tựa như Lục Nguyên truy cầu uy lực kiếm, chuyên tâm vào kiếm đạo.

Loại thứ hai là lấy pháp thuật làm chính, loại này sợ nhất là có người gần, cách xa không ngừng oanh kích pháp thuật, tất nhiên một khi bị tới gần học không gian thuấn di pháp thuật thì có thể chớp mắt đi xa. Người dùng pháp thuật bởi vì có thuấn di pháp thuật nên có thể so tài với kiếm tu, hơn nữa chủ pháp thuật có đặc điểm lớn nhất là nếu nhiều người tụ tập một chỗ, nhiều pháp thuật cấp cấm kỵ đập xuống thì rất có thể quét hết tất cả không gian.

Loại thứ ba là chủ nửa pháp nửa kiếm. Loại nửa pháp nửa kiếm, kiếm pháp hỗn hợp, có kiếm thuật diệu cũng có pháp thuật tốt, trong một đoạn thời gian bị một số người truy đuổi, nhưng sau đó phát hiện loại kiếm pháp phối hợp này nói thẳng ra chỉ có thế thôi, tuy không tệ nhưng không chuyên kiếm thuật, không chuyên pháp thuật, mất một chuyên môn thì sẽ mất đi rất nhiều.

Hoa Sơn Bắc phong kiếm khí tông không phải nói nhất định dùng loại kiếm pháp nào hỗn hợp, nguyên tắc của Bắc phong là ngươi thích dùng kiếm thì tốt, dùng pháp cũng hay, tùy tiện ngươi.

Lại nói Nam Thu Vô Mi giờ dung hợp kiếm pháp, lửa bốc cháy đánh hướng Phương Thanh Chính.

Phương Thanh Chính lật tay một kiếm, lại thi triển ra một chiêu Như Phong Tự Bế. Chiêu Như Phong Tự Bế phong kín môn hộ, là chiêu thức tuyệt hảo phòng ngự.

Khoảnh khắc, Nam Thu đã đấu với Phương Thanh Chính vài chiêu. Không đúng, chỉ là năm chiêu, Phương Thanh Chính đã bị đâm một kiếm vào chiêu, cùng lúc đó người dấy lên ngọn lửa.

Phương Thanh Chính kinh sợ nói:

- Pháp lực của ngươi lại tăng lên? Sao có thể biến cường như vậy?

Gã thật không thể tin thực lực Nam Thu sẽ biến cường tới mức này, bình thường luyện thể kỳ thập tầng muốn đánh bại gã không dễ dàng như vậy.

Nam Thu cười khằng khặc nói:

- Ngươi đừng quên luyện thể kỳ thập tầng và trường sinh kỳ còn có nửa bước trường sinh. Trước đó không lâu ta đã đột phá, tuy chưa đến nửa bước trường sinh nhưng coi như pháp lực tăng cao, muốn dùng năm chiêu thắng ngươi thì có gì khó?

Nam Thu cười quái dị nói.

Trong lúc gã cười thì trái tim Phương Thanh Chính không ngừng rơi xuống.

Không ngờ Nam Thu ở mặt cơ sở thường lại tăng cao không ít, tuy chưa đến tình trạng nửa bước trường sinh nhưng so với tu tiên giả luyện thể kỳ thập tầng bình thường thì cao minh hơn chút. Tình thế hiện nay là Phương Thanh Chính đã bị trọng thương, Lục Nguyên tuyệt đối không phải đối thủ của Nam Thu. Không may rồi! Thật là vô cùng xui xẻo! Mình chết đã đáng sợ rồi, Lục Nguyên chết thì càng kinh khủng hơn.

Lục Nguyên là hạt giống tương lai của Hoa Sơn!

Vị này không thể chết!

Tuy Phương Thanh Chính và Lục Nguyên là quan hệ cạnh tranh, nhưng gã biết hắn không thể chết.

Gã lập tức thốt:

- Lục Nguyên, mau trốn đi!

Đáp lại lời Phương Thanh Chính là Nam Thu cười khằng khặc nói:

- Trốn? Trốn đi đâu? Trước Thông Thiên Hỏa Trảo của ta không ai trốn được.

Thông Thiên Hỏa Trảo nói là Thông Thiên Hỏa Trảo gã. Thông Thiên Hỏa Trảo không tầm thường, trong tu tiên giới có thể dùng hai chữ thông thương thì đều không tầm thường. Thông thiên ở ý nghĩa đạo giáo là không tầm thường, thậm chí trong một số truyền thuyết thậm chí đem thông thiên xem thành danh như tam thanh.

Thông Thiên Hỏa Trảo của Nam Thu kỳ thực là tuyệt học của phe Tư Mã Trường Bạch. Một khi thi triển Thông Thiên Hỏa Trảo, thế như tia chớp đánh hướng kẻ địch, thế công như lửa, hơn nữa có thể tỏa định kẻ địch. Có ba đặc tính này, sao Thông Thiên Hỏa Trảo không mạnh cho được? Hơn nữa chỗ tuyệt vời nhất của Thông Thiên Hỏa Trảo là uy lực tùy người sử dụng pháp lực mà biến mạnh, hơn nữa có thể khi gần khi xa, đúng là uy lực kinh người!

Bây giờ Nam Thu vênh váo chứng tỏ uy lực.

Nam Thu rất vừa lòng bộ dạng hiện tại. Nhìn Phương Thanh Chính mặt biến đổi, gã cảm thấy vô cùng sung sướng. Nam Thu luôn thích ngược đãi người, khi ngược đãi khiến đối thủ sợ hãi, tìm trong đó nỗi vui sướng. Gã là người tâm lý cực kỳ biến thái, giống như lông mày của gã, kỳ thực là gã vì tìm cảm giác sung sướng dùng lửa từng chút một đốt trọi.

Thời gian trước vì đạt đến trường sinh kỳ, gã bế quan mấy năm, thậm chí là vài chục năm. Nhiều năm như thế không ngược đãi kẻ địch, thật là khó chịu.

Bây giờ rốt cuộc có thể ngược đãi người rồi, lại còn ngược đãi một thiên tài thì càng thú vị.

Gã nhìn Lục Nguyên, cảm thấy bây giờ hắn nên sợ hãi, kết quả nhìn sang phát hiện mặt hắn không có chút phản ứng gì là sợ hãi, ngược lại nở nụ cười.

Lục Nguyên nhàn nhạt nói:

- Ta đích thực không cần trốn, vì đáng chết vốn nên là ngươi.

Câu nói này khiến Nam Thu càng thấy bực mình thêm. Quá buồn cười, hậu bối thiên tài này không biết trời cao đất rộng, thôi được, vậy hãy để hắn hiểu cái gì gọi là trời cao, cái gì là đất rộng.

Nam Thu Vô Mi nâng tay lên, đánh ra Liệt Diễm phi kiếm rực cháy. Trường kiếm hừng hực như lửa đánh hướng Lục Nguyên, chiêu này vừa ra thì ngọn lửa nóng cháy lan tràn từng tấc không khí. Nam Thu ra chiêu này là kiếm pháp hợp lại, bản thân nó chính là trong Đại Nhật kiếm pháp Như Nhật Trung Thăng!

Cùng lúc đó còn có pháp thuật trong Nhất Muội Chân Hỏa!

Nhất Muội Chân Hỏa bao bọc Như Nhật Trung Thăng, hoàn mỹ kết hợp giữa pháp thuật và kiếm thuật. Nam Thu đánh ra một kích kia thì cho rằng chiêu này có thể khiến tiểu bối Lục Nguyên bị thương.

Phá!

Đột nhiên Lục Nguyên thi triển ra một kiếm, nhát kiếm mang theo mộ ý màu đen đè ép. Hắc mộ ý chẳng những đè ép kiếm pháp Như Nhật Trung Thăng, còn ép xuống lửa cháy rừng rực, chớp mắt đã phá tuyệt học Nam Thu đắc ý.

Nam Thu chấn kinh.

Không ngờ bị phá!

Chắc chắn là ngoài ý muốn! Nam Thu không thể tin tiểu bối này đích thực có thực lực phá chiêu thức của gã. Gã lại đánh ra một chiêu tuyệt học Đại Nhật Viêm Viêm. Chiêu Đại Nhật Viêm Viêm chính ý trời mênh mang ngày thắng, mộ ý bình thường chỉ có thể đè ép mặt trời mới mọc, sao có thể đè ép mặt trời ban trưa, Đại Nhật Viêm Viêm.

Hay cho Đại Nhật Viêm Viêm. Nam Thu cùng lúc dùng pháp thuật Thất Nguyệt Lưu Hỏa. Thất Nguyệt Lưu Hỏa vừa ra, tăng mạnh uy lực của Đại Nhật Viêm Viêm, đây là Đại Nhật Viêm Viêm trong Thất Nguyệt Lưu Hỏa.

Lục Nguyên tuyên bố một câu cực kỳ ngạo khí:

- Thủ đoạn hay, kiếm pháp hay, pháp thuật hay, nhưng vẫn sẽ bị ta phá!

Hắn không dùng thùy mộ kiếm ý nữa, lật tay đánh ra bạo vũ kiếm ý, lấy bạo vũ kiếm ý đè ép Thất Nguyệt Lưu Hỏa, Đại Nhật Viêm Viêm, cứng rắn bằng vào bạo vũ phá hủy tất cả kiếm pháp.

Lại phá! Nam Thu chấn động, gã không ngờ nổi còn bị phá!

Sao có thể! Trong lòng Nam Thu thét gào không thể nào, định thi triển tuyệt kỹ nữa.

Lục Nguyên cười ha ha nói:

- Ngươi đánh mấy chiêu này giờ đến phiên ta tấn công. Hôm nay ngươi nói muốn giết ta, để ta xem rốt cuộc là ngươi giết ta hay ta giết ngươi?

Lục Nguyên lật tay, Dưỡng Ngô kiếm nhanh chóng tấn công, một kiếm nhanh hơn một kiếm đánh ra, tấn công Nam Thu.

Từng chiêu từng chiêu thi triển, đánh đến Nam Thu đỡ không nổi. Nam Thu mấy lần muốn phản kích nhưng gã làm gì có kiếm chiêu tinh diệu như Lục Nguyên, bị hắn công kích chỉ biết cố sức chống đỡ.

Một kiếm đâm trúng! Huyết hoa bắn lên!

Đây chỉ là bắt đầu thôi, tiếp theo người Nam Thu không ngừng bị đâm thương, không ngừng bắn ra máu, may là luyện thể kỳ đệ tứ tầng trọng luyện huyết có thể luyện ra máu cho nên không đến mức mất máu chết. Đương nhiên không ngừng tạo ra máu cần rất nhiều pháp lực.

Phương Thanh Chính nằm trên mặt đất thật không dám tin vào con mắt mình. Lục Nguyên lại có thể đè ép Nam Thu, lại còn dùng tốc đô rất nhanh thắng gã, trời ạ! Phương Thanh Chính vẫn cho rằng thực lực của mình ở trên Lục Nguyên, vẫn cho rằng hắn là đối thủ cạnh tranh của mình.

Có ai ngờ gã mấy chiêu đã bị Nam Thu giải quyết, mà Nam Thu thì bị Lục Nguyên đè đầu đánh thành như vậy, dường như không có cả sức lực đánh trả.

Cái này! Phương Thanh Chính kinh sợ đến không biết nói cái gì, nhưng mặt trồi lên nụ cười, ít nhất gã không cần chết. Gã sớm nghe câu nói: Nam Thu Vô Mi, tâm ngoan thủ lạt.

- Đáng ghét, đáng ghét!

Nam Thu bốc cháy lửa giận, gã chưa từng nghĩ sẽ bị một hậu bối đè đầu đánh, vốn tưởng chỉ là một hậu bối mà thôi, không ngờ khó gặm như vậy.

- Hậu bối, tiểu bối đáng chết, ta muốn ngươi chết, ta muốn ngươi triệt để chết đi!

Gã gầm lên:

- Ngươi nên hận ông trời, đem địa điểm quyết chiến đặt ở núi lửa! Tại núi lửa, thực lực của ta sẽ tăng vọt, ta nhất định phải giết chết ngươi!

Gã liên tục gầm lên, nổi hận Lục Nguyên bốc lên tận trời.

Nam Thu tức giận liên tục rống. Một là vì gã thật sự nổi giận, gã không bao giờ ngờ rằng sẽ bị một hậu bối đè ép đến vậy.

Sỉ nhục to lớn! sỉ! Nhục! To! Lớn!

Nam Thu chỉ thấy cực kỳ tức giận, muốn phát động tuyệt chiêu cuối cùng. một khi gã thi triển ra tuyệt chiêu cuối cùng thì thực lực sẽ tăng vọt, thậm chí tới gần trình độ nửa bước trường sinh.

Luyện thể kỳ thập tầng và trường sinh kỳ chênh kệch rất lớn, muốn đột phá cửa này cực kỳ khó khăn. Nếu dễ dàng đột phá thì mỗi cách ba mươi năm mọi người không cần ở trong Trường Sinh Động đánh đến chết đi sống lại. Không biết bắt đầu từ khi nào đột nhiên có một tu tiên giả từ luyện thể kỳ thập tầng đột phá, bình thường đột phá là sẽ tới trường sinh kỳ.

Nhưng tu tiên giả phát hiện lần này đột phá không là trường sinh kỳ, cũng mạnh vượt xa luyện thể kỳ thập tầng, nên gọi loại cảnh giới này là nửa bước trường sinh.

Nửa bước trường sinh, một nửa trường sinh kỳ.

Đương nhiên cảnh giới nửa bước trường sinh này có chút tu tiên giả trải qua, có một số tu tiên giả thì không thể, hoàn toàn xem cá nhân mỗi người.

Nhưng không thể phủ nhận rằng nửa bước trường sinh mạnh hơn luyện thể kỳ thập tầng rất nhiều.

Nam Thu dùng tuyệt chiêu cuối cùng thực lực đã gần đến nửa bước trường sinh. Miệng núi lửa bỗng phụt ta dung nham vọt tới bên cạnh gã.

Nam Thu cười ha hả nói:

- Để ngươi hiểu pháp thuật chung cực của ta, Dung Nham Mạt Nhật!

Theo gã thốt ra, vô số dung nham bỏng cháy bùng nổ ở đỉnh núi lửa!

pháp thuật này không phải pháp thuật đơn giản.

Vốn Lục Nguyên cũng từng thấy người dùng pháp thuật nhưng bình thường không mạnh lắm.

pháp thuật này của Nam Thu dựa theo pháp thuật đương phong phân pháp cho nên hẳn ra pháp thuật hạng nhất.

Cách chia pháp thuật là như thế nào: Tam lưu cấp, nhị lưu cấp, nhất lưu cấp, đỉnh cấp, cùng với cuối cùng là cấm kỵ cấp pháp thuật.

Trong truyền thuyết pháp thuật cấp cấm kỵ một khi oanh tạc ra thì trong trăm dặm rất khả năng thành phế tích. Bàn về lực công kích toàn diện tích, không chút nghi ngờ, pháp thuật ở trên kiếm thuật, chỉ là kiếm thuật càng linh hoạt cùng với lực công kích một điểm nào đó bên trên cả pháp thuật.

Chiêu của Nam Thu, Dung Nham Mạt Nhật là pháp thuật cấp nhất lưu! Kỳ thực lấy trình độ của gã không có bao nhiêu khả năng dùng được pháp thuật cấp nhất lưu, nhưng trong hoàn cảnh miệng núi lửa đặc biệt thế này, gã nhờ vào dung nham trong miệng núi lửa thì có thể phát ra pháp thuật cấp nhất lưu Dung Nham Mạt Nhật.

Nam Thu dùng Dung Nham Mạt Nhật, một khi sử dụng thì uy lực kinh người đến cực điểm.

Chỉ thấy ở đỉnh núi khắp nơi đều là dung nham, nham thạch nóng bỏng cuồn cuộn.

158. Chương 297-298: Phi Kiếm

Chỗ này khắp nơi đầu là nguyên lực lửa cuồng bạo trong thiên địa, thổ nguyên lực, thủy nguyên lực, đủ loại nguyên lực khủng bố hội hợp một chỗ, đan vào thành pháp thuật Dung Nham Mạt Nhật khủng bố. Phương Thanh Chính nằm trên mặt đất, nằm ở trong đó cảm giác bây giờ không thấy cả bầu trời, đều bị dung nham che chắn, khắp nơi đều là lửa đỏ rực.

Oành!

Không biết khi nào thì một nham thạch đỏ rực đánh vào mặt đất. Tuy Phương Thanh Chính có pháp lực hộ thân nhưng nham thạch đỏ rực đánh vào cách gã chưa đến một trượng, cảm giác khắp người chấn động, cùng lúc đó nóng cháy truyền từ đá to, như là thiêu đốt người khác. Phương Thanh Chính có thể khẳng định, nếu gã là người thường thì chỉ nhiêu đây thôi sẽ bị đốt cháy.

Dung Nham Mạt Nhật thật đáng sợ!

Phương Thanh Chính vô cùng rung động, gã không hề biết Nam Thu mạnh như vậy. Gã và Nam Thu tuy cùng là sư huynh đệ Bắc phong nhưng bình thường chỉ nghe tiếng Nam Thu Vô Mi tâm ngoan thủ lạt, chân chính đấu với nhau. Giờ gã mới biết Nam Thu càng mạnh hơn trong tin đồn.

Nam Thu cười to nói:

- Lục Nguyên tiểu bối, ta muốn triệt để giết chết ngươi! Ta muốn giết ngươi mấy ngày, giết đến ngươi hối hận sinh ra đời.

Nam Thu thích ngược đãi người, tâm lý vốn hơi biến thái rồi, mới nãy bị Lục Nguyên đè đấu đánh khiến gã bùng phát biến thái ra.

Nam Thu liên tục gầm rống, vài ngọn lửa hóa thành cột lửa đánh hướng Lục Nguyên, lửa ngập trời.

Lục Nguyên lật tay đánh một kích, lại là một chiêu thủy kiếm ý. Thủy kiếm ý của Lục Nguyên có chút thành tựu, tới cảnh giới siêu thoát kiếm ý rồi, giờ dùng thủy kiếm ý thì có kèm thêm vũ kiếm ý. Chỉ thấy giữa một chiêu như sông to biển lớn đem vài cột lửa nóng cháy hóa thành vô hình.

Nam Thu gầm rống:

- Lại phá chiêu này của ta!

Dung Nham Mạt Nhật không chỉ là lửa mà thôi. Lúc này Nam Thu dùng bản lĩnh lớn nhất, cột lửa to lớn đánh hướng Lục Nguyên, cùng lúc đó còn có vô số nham thạch to lớn tông hắn.

Dung Nham Mạt Nhật rốt cuộc lộ ra uy phong chân chính!

Lục Nguyên không dám xem thường, vung tay ra kiếm.

Dưỡng Ngô kiếm nhanh chóng chém ra.

Hắn chỉ từng phá nhị lưu pháp thuật, tam lưu pháp thuật, lần này liền phá nhất lưu pháp thuật trong truyền thuyết.

- Hai người các ngươi chắc là Nam Hải tiên môn Mao Thương Hải, Côn Luân tiên môn Chu Thanh Huyền. Căn cứ vào công pháp, pháp bảo của các ngươi và pháp lực cao hơn luyện thể kỳ cửu tầng khác cao hơn chút thì có thể nghe ra.

160. Chương 301-302: Thành Công

'Nghe' có thể nghe ra nhiều như vậy.

Hai người Mao Thương Hải và Chung Hữu Thì đều cảm thấy khó tin, điều này sao có thể nghe được!

Mao Thương Hải và Chung Hữu Thì nhìn hướng Lục Nguyên, thấy hắn đúng thực là nhắm mắt. Ở trước mặt hai người không nhắm mắt mà giả bộ nhắm thì là không thể nào.

Mao Thương Hải cười ha hả nói:

- Ta mặc kệ ngươi làm sao nghe được nhiều như vậy, nhưng bây giờ ngoan ngoãn thua cho ta!

Gã ra tay phát động Hải Quyển Tâm Sát kiếm pháp.

Chung Hữu Thì không chút do dự dùng Thất Bảo Âm Dương pháp bảo cắt hướng Lục Nguyên. Bề mặt Thất Bảo Âm Dương pháp bảo ẩn chứa bảy sắc, một khi thúc đẩy thì không gì chắn nổi, dù là sắt dày cũng sẽ bị cắt đứt, cùng tấn công Lục Nguyên. Mặc kệ ngươi có mở mắt hay không, trước xử lý rồi nói sau.

Tránh thoát!

Chỉ thấy Lục Nguyên né tránh được hết, hắn vẫn nhắm mắt né công kích của hai người. Khiến Mao Thương Hải, Chung Hữu Thì rất nghi ngờ, làm sao hắn tránh được, có chút lạ. Nhưng mặc kệ, hắn tránh được một kích không lẽ có thể tránh tiếp sau được sao?

Mao Thương Hải lật tay ra công kích thêm sắc bén. Thương Hải Hữu Lệ kiếm pháp, bộ kiếm pháp này nghe có vài phần ý thơ, thậm chí mỗi kiếm chiêu lấy một câu thơ làm tên. Ví dụ câu cuối cùng là Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ, kỳ thực đó là kiếm pháp hung tàn nhất trong bộ kiếm pháp đó.

Chung Hữu Thì thì dùng Thái Ất tâm pháp độc đáo của Côn Luân, khiến tốc độ pháp bảo càng nhanh. Côn Luân nổi tiếng pháp bảo, các loại pháp bảo phối hợp với công pháp. Thái Ất tâm pháp bản vô thượng bí quyển bị Thiên Tàn Lão Nhân cướp đi, tuy nhiên ít nhiều để lại một ít, có thể khiến pháp bảo tốc độ càng nhanh, uy lực càng lớn.

Vẫn tránh được! Né tránh thong dong nhàn nhã.

Mao Thương Hải và Chung Hữu Thì đều cảm thấy khó tin. Lục Nguyên vẫn nhắm mắt lại né tất cả sát chiêu của hai người, hơn nữa hắn bắt đầu thi triển ra kiếm pháp của mình. Thanh Dưỡng Ngô kiếm bay múa cực kỳ linh hoạt, đè ép Mao Thương Hải và Chung Hữu Thì sắp ói máu. Nếu không phải có khi trong kiếm chiêu đôi khi hộ ra sơ hở bình thường Lục Nguyên tuyệt đối không làm ra, khiến Mao Thương Hải, Chung Hữu Thì khẳng định hắn đích thực nhắm mắt, nếu không nhắm mắt thì sao sinh ra sơ hở thế này?

Tuy nhiên, loại sơ hở như vậy ngày càng ít.

Lúc mới bắt đầu là mấy chiêu một sơ hở, giờ thì mấy chục chiêu đều không thấy một sơ hở.

Mao Thương Hải, Chung Hữu Thì liên tục kêu khổ, hai người tuyệt đối không ngờ rằng một năm trước có thể thắng Lục Nguyên tiểu bối, nay hắn nhắm có thể khiêu chiến họ, điều này khiến người sao mà tin cho nổi? Nhưng cố tình sự thực bày ra ngay trước mắt.

Chỉ thấy Lục Nguyên chợt hét dài:

- Thành công!

Đúng thế, khoảnh khắc này, ở thận thượng dường như kích phát ra lực lượng bí ẩn truyền đến đôi tai. Lục Nguyên cảm giác mình đã thành công, đôi tai có thể hoàn mỹ nghe tất cả thanh âm. Tiếng kiếm động, tiếng kiếm xé gió, gió rơi trên mặt đất, tất cả các loại thanh âm.

Nếu đã thành công thì Lục Nguyên không ngừng lại nữa, vẫn không mở mắt ra, lần nữa dễ dàng một kiếm đánh bật, kích động Trường Sinh Quả. Cùng lúc đó bình sứ động, đem Trường Sinh Quả màu lam bỏ vào trong bình sứ. Cả quá trình hắn hoàn toàn không nhìn, chỉ dựa vào nghe tiếng.

- Hai vị sư thúc, suýt chút quên việc chính. Hãy ngoan ngoãn giao ra Trường Sinh Quả các ngươi thu thập được đi.

Lục Nguyên nói:

- Đương nhiên nếu hai ngươi không giao thì ta có thể bắt chước tu tiên giả giết người xem thành yêu ma giết, không phải chuyện gì khó.

Ở trong Trường Sinh Động vài ngày, giờ Lục Nguyên đã học theo, người khác làm được thì tất nhiên hắn cũng có thể.

Kỳ thực Lục Nguyên làm vậy chỉ là hù dọa thôi, nếu hai người này thật sự không giao thì hắn sẽ không giết thiệt. Dù gì sâu trong xương tủy Lục Nguyên chịu tiên môn giáo dục nhiều năm, không khả năng vì tài vật giết hai vị sư thúc.

Mao Thương Hải, Chung Hữu Thì mặt trắng bệch, qua một lúc chỉ đành bất đắc dĩ cười khổ, ngoan ngoãn giao ra Trường Sinh Quả.

Nhưng nếu nói họ ngoan ngoãn giao ra hết thì Lục Nguyên không tin, vì một người chỉ đưa ra một Trường Sinh Quả màu đỏ thôi. Nhưng họ cứng rắn nói không thu gom được nhiều Trường Sinh Quả hơn, Lục Nguyên cũng hết cách, dù sao Trường Sinh Quả ở trong pháp khí không gian riêng họ, không giết người thì không biết được số lượng thật sự. Tính cách Lục Nguyên không thích giết người, thu được hai Trường Sinh Quả màu đỏ thì bay đi.

Bây giờ hắn góp nhặt được không ít Trường Sinh Quả.

Trường Sinh Quả màu đỏ chắc là được bốn viên, Trường Sinh Quả màu cam là hai viên, một viên Trường Sinh Quả vàng, một viên Trường Sinh Quả xanh, một viên Trường Sinh Quả lam. Tức nói tổng cộng hắn có chín viên Trường Sinh Quả, trong Trường Sinh Động có tổng tám mươi bốn viên Trường Sinh Quả thì chín viên rơi vào tay hắn. Không tệ, không tệ, chiến tích thế này không tệ chút nào.

Đôi mắt đã mở, đôi tai hồi phục bình thường.

Lục Nguyên ngồi khoanh chân trên mặt đất bằng, tĩnh tọa. Kỳ thực tương đối thì tu hành mũi là đơn giản nhất. Tu tiên giả dùng mũi rất nhiều, bình thường tu tiên giả làm nhiều nhất là tĩnh tọa, tĩnh tọa thì hít vào thở ra, hô hấp cần dùng mũi, cho nên cửa này đơn giản.

Hắn ngồi xếp bằng, nghiêm chỉnh, hết sức nghiêm túc hô hấp, không nghĩ cái gì khác. Không bao lâu sau ở phổi cảm nhận luồng năng lượng dâng lên mũi, trong lòng bỗng nảy ra lĩnh ngộ, cửa mũi coi như vượt qua.

Đến đây thì Lục Nguyên phát hiện toàn thân dù là máu, da thịt, xương cốt, kinh mạch, ngũ tạng, lục phủ, mắt, mũi, tai, đầu óc, pháp lực có thể đi đến bất cứ đâu, thật sự trải rộng toàn thân, không chỗ nào không tới, so với pháp lực luyện khí kỳ trải rộng kinh mạch khắp người không có gì khác rồi lại hoàn toàn khác.

Luyện thể kỳ đại viên mãn, đây là chân chính vô khí bất chí, pháp lực thông thuận toàn thân, trôi chảy.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên phát hiện thân thể đang tiến hành biến hóa lớn.

Đầu tiên biến hóa ở kinh mạch, chớp mắt hình như kinh mạch càng to khỏe hơn, co dãn hơn. Tiếp theo là máu, da thịt, xương cốt, kinh mạch, ngũ tạng, lục phủ, mắt, mũi, tai, những thứ này cũng xảy ra biến đổi, khí quan thân thể biến càng chắc khỏe hơn.

Máu biến càng nồng đậm. Da thịt càng co dãn. Xương càng cứng rắn hơn vừa rồi, vượt qua độ cứng của sắt thường. Ngũ tạng, lục phủ bị rèn luyện tiến một bước. Mắt, mũi, tai cùng lúc đó biến càng chắc chắn hơn.

Hơn nữa tất cả khí quan giờ phút này hơi trong suốt.

Lát sau đầu óc cũng tiến hành biến đổi. Dung lượng óc hình như mở rộng hơn, cùng lúc đó có chút trong suốt.

Từ trên xuống dưới thân thể hắn tỏa ánh sáng trắng nhạt, ánh sáng trắng rải đều khắp người. Lục Nguyên tẩm trong ánh sáng trắng, như thiên tiên thần thánh. Không biết qua bao lâu, ánh sáng trắng dần hội tụ trong người Lục Nguyên, cùng lúc đó bán trong suốt cũng tan biến, trở về hình dạng bình thường.

Nhưng lúc này Lục Nguyên càng trắng hơn, đôi tay tựa như thủy tinh.

Đây mới là chân chính luyện thể kỳ đệ thập tầng đại viên mãn, tầng cuối cùng của luyện thể.

Đến đây thì khí, thể khắp người đều luyện, chỉ kém một lần cuối cùng đột phá là sẽ cso thể triệu hoán ra trường sinh môn tới trường sinh kỳ. Đương nhiên lần đột phá cuối cùng triệu hoán ra trường sinh môn tới trường sinh kỳ cực kỳ khó khăn, đâu dễ dàng vượt qua được. May là lần này ở trong Trường Sinh Động, vì Trường Sinh Quả mà đến, có Trường Sinh Quả vấn đề sẽ dễ dàng rất nhiều.

Lần này luyện công thu hoạch khá lớn.

pháp lực tiến một bước, sau này ở trong Trường Sinh Động tung hoành vô địch không hề khó.

Trong Trường Sinh Động.

Có khi vận may sẽ biến thành xui xẻo. Ví dụ ngày thứ năm, luyện đến cảnh giới luyện thể kỳ đệ thập tầng đại viên mãn, toàn thân biến trong suốt thành tiên thể chân chính, hắn tự nhận ở trong Trường Sinh Động không còn địch thủ, xem như là nửa bước trường sinh cũng không phải đối thủ của hắn.

Bên này tự nhận mình siêu lên, muốn tìm đối thủ thử tay nghề, tốt nhất là nửa bước trường sinh kỳ.

Kết quả tìm nửa ngày chẳng thấy ai cửa, trong một ngày đó không đụng phải đối thủ xuất sắc nào, không gặp phải một Trường Sinh Quả, bi kịch. Trường Sinh Quả màu chàm tổng cộng có sáu cái, kết quả ngày hôm qua, cũng chính là ngày thứ sáu trong Trường Sinh Động hắn không tìm ra cái nào.

Này không kêu bi kịch thì gọi là gì?

Nhưng hết cách, vận may là thứ không thể nắm bắt.

Bất giác bay hơi mệt.

Trước uống ngụm rượu nâng tinh thần đã.

Nếu là bình thường hắn đã sớm đi ngủ rồi, nhưng đây là ngày thứ bảy trong Trường Sinh Động, ngày này sẽ xuất hiện ba Trường Sinh Quả màu tím có hiệu quả lớn nhất, vào thời điểm này tất nhiên không thể ngủ rồi. Uống ngụm rượu nâng tinh thần xong hắn tiếp tục bay tới trước, bên này bay đi phát hiện đằng trước có một số người.

Lục Nguyên bất giác nghi hoặc, những người này đều là tu tiên giả các phái nhưng không nhiều người chờ tại đây. May là có một người quen mặt, Hoa Sơn tiên môn Tống Sĩ Quân.

Hắn thấp giọng kêu:

- Tống sư thúc.

Tống Sĩ Quân gật đầu chào:

- A, Lục sư điệt.

- Đằng trước xuất hiện Trường Sinh Quả, màu tím.

Tống Sĩ Quân thấp giọng nói:

- Nhưng chỗ này rất nhiều yêu ma, nghe nói còn có một cao tầng trong yêu ma đang thống lĩnh. Trường Sinh Quả tím này e rằng chúng ta chỉ có thể nhìn, muốn cướp là không thể nào.

Ngày thứ bảy trong Trường Sinh Động ra Trường Sinh Quả màu tím có công hiệu lớn nhất, bình thường bên tu tiên giả tất nhiên sẽ có một. Bên yêu ma đương nhiên cũng có một, cái còn lại là tu tiên giả và yêu ma tranh nhau, đến cuối cùng rơi vào bên nào thì không ai đoán được.

Không chút nghi ngờ, cái này là yêu ma muốn chắc rồi.

Rải rác một số tu tiên giả tại đây dù không cam lòng nhưng cũng hết cách.

Lục Nguyên nhìn qua, quả nhiên có rất nhiều yêu ma, đếm từng tên thì sợ rằng khoảng hai trăm con. Tiến vào Trường Sinh Động tổng cộng hơn bốn trăm yêu ma, bây giờ tại đây gom hai trăm cái đã khá ghê gớm, hơn nữa thấy roàng hình như yêu ma chia hai phái.

Tống Sĩ Quân ở bên cạnh nói:

- Yêu ma không khả năng là một vòng tròn, cũng giống tu tiên giả chúng ta chia làm vài khối, đụng đến Trường Sinh Quả tím cuối cùng sẽ đánh tới đánh lui. Hai phái này một phái là yêu ma thánh cô, nghe nói yêu ma thánh cô chính là con gái của tiền chủ yêu ma Nhâm Độc, là hạng quyền cao chức trọng, phái yêu ma này do ả cai quản.

- Phái khác là Phương Tùy Phong điệt tử của Quang Minh Yêu Hoàng Phương Tà, một yêu ma phái khác do hắn quản lý. Bên yêu ma hoàn toàn khác với nhân loại, bên yêu ma nếu ngươi là điệt tử của ai đó tài danh thì rất ghê gớm, vô số yêu ma phải nghe lệnh ngươi, nếu không nghe thì sẽ có cường giả bên trên muốn đầu chúng rơi xuống đất, chết không chỗ chôn. Nói tàn ác hơn thì đầu rơi còn nhẹ, khả năng hồn phách bị lửa ma tế luyện, chết không chết, sống không sống, dở chết dở sống.

Điều này khác với tiên môn. Trong tiên môn coi như ngươi là con cháu của ngươi có quyền thế lớn đến đâu cũng phải ngoan ngoãn tôn sư trọng đạo, tôn trọng tiền bối. Bình thường rất ít người quyền cao khiến con cháu cai quản quyền lực lớn, phải bồi dưỡng đã rồi mới để họ ngồi vào ghế.

Nếu thật sự bất tài thì không được chưởng quản.

Đương nhiên tuy yêu ma có ba đầu lĩnh nhưng cũng có hai phái phe cánh.

Một phái là phe cánh Yêu Ma Thánh Đế Đông Phương Yêu, một bên là phe cánh Quang Minh Yêu Hoàng Phương Tà. Còn về Hắc Ám Ma Hoàng Kinh Hoàn Chân thì bên cạnh sao mà có phe cánh được, coi như là Kinh Hoàn Chân có thân thích chắc không họ hàng nào dám đầu vào gã.

Hắc Ám Ma Hoàng Kinh Hoàn Chân từng giết vợ cầu đạo, nổi danh với đời. Kinh Hoàn Chân từng nói rằng: 'Vì đạo, có thể giết cha, có thể giết mẹ, có thể giết vợ, có thể giết con, có thể giết cái, thiên hạ vạn vật vạn nhân vạn yêu, thứ gì không thể giết? Ta giết vợ thành đạo, giết thành vô địch gì!'

Chính vì cái kiểu giết của gã nên không ai dám làm phe cánh bên cạnh gã, đúng là tìm cái chết.

Nghe nói yêu ma Kinh Hoàn Chân còn tưởng mình được chân chính đạo, xem tiên môn thuận theo thiên ý là tà đạo, yêu này đúng thực buồn cười.

Được rồi, lại nói tình hình hiện nay.

Không sai, Trường Sinh Quả tím này là thuộc về yêu ma. Chỉ riêng chỗ này có hơn hai trăm yêu ma là không một tu tiên giả nào dám xông tới. Yêu ma chia hai phái muốn ở đây so cao thấp, bọn chúng căn bản không để mắt tu tiên giả lẻ tẻ bên cạnh.

Núp sau thân cây từ xa nhìn đám yêu ma, Lục Nguyên trầm ngâm.

Trường Sinh Động khá rộng rãi, bên trong cũng chính là hôm nay sẽ xuất hiện hiện ba Trường Sinh Quả màu tím, chỉ vẻn vẹn ba viên. Muốn tìm hai cái khác không đơn giản, bây giờ một viên ngay trước mắt, một khi bỏ lỡ thì muốn gặp phải viên tiếp theo cực kỳ khó khăn.

Đối thủ là hai trăm yêu ma, một khi mình ra tay, trừ khi là trường sinh kỳ, nếu không dựa vào thực lực hiện nay là chết không có chỗ chôn.

Nhưng mà, đối thủ chia hai phái!

Giữa hai phái đang đánh nhau.

Tức là nói nếu bây giờ mình một hơi giết ra, lấy tốc độ nhanh nhất nhân dịp cả đám không kịp phản ứng chắc sẽ cướp được Trường Sinh Quả tím.

Đương nhiên phải nhanh, nhanh đến đa số yêu ma không kịp phản ứng.

Cùng lúc đó, chỉ có thể thử một lần, nếu không thành công lập tức bỏ chạy, không chút ngừng lại.

Lục Nguyên nghĩ như vậy, cảm thấy có thể thử một lần.

Cách này đích thực có thể thực hiện, chỉ cần mình không hiếu chiến, lấy thực lực hiện nay muốn trốn không khó. Lục Nguyên suy tư, quyết định, không sai, cứ làm vậy đi. Lục Nguyên tay nhẹ ấn chuôi kiếm.

Tấn Sĩ Quân từng có đoạn thời gian hợp tác với Lục Nguyên một đoạn thời gian, ngạc nhiên hỏi:

- Lục sư điệt, ngươi định làm gì?

Lục Nguyên nhún vai nói:

- Làm gì? Đương nhiên là cướp Trường Sinh Quả tím, có Trường Sinh Quả tím không cướp thì làm gì?

Nghe thế, trán Tống Sĩ Quân đổ mồ hôi lạnh, nói:

- Đối diện nhiều yêu ma như vậy, tới hai trăm cái, ngươi không phải trường sinh kỳ, không khả năng là đối thủ.

- Đích thực không khả năng đối địch hai trăm yêu ma nhưng đừng quên, bây giờ chúng chia thành hai phái, cho nên trong thời gian cực ngắn kỳ thực ta có cơ hội, nếu không nắm bắt được cơ may thì ta sẽ chạy trốn ngay nên cũng na toàn.

Lục Nguyên cười cười nói, bất cần đời.

Hắn dùng vọng pháp thuật quan sát chỗ Trường Sinh Quả màu tím, ngay chính giữa hai phái chiến đấu. Xác định vị trí lần cuối, Lục Nguyên bay ra ngoài.

Dưỡng Ngô kiếm hóa thành luồng kiếm quang trắng bao bọc Lục Nguyên vào trong, ngự kiếm phá không đi, đánh về phía Trường Sinh Quả tím.

Hắn bay cực nhanh, khi mọi người phản ứng lại thì đã vọt đến vòng ngoài yêu ma.

- Đó là? Con người? Tu tiên giả?

161. Chương 303-304: Kiếm Khí Sắc Bén

Tu tiên giả rải rác bên cạnh bỗng thấy có kiếm quang trắng cực kỳ chói mắt xé gió hướng tới Trường Sinh Quả tím thì ngẩn ra, không thể chắc chắn là tu tiên giả hay yêu ma. Coi như tu tiên giả có năng lực lớn hơn, là nửa bước trường sinh kỳ đi nữa cũng không dám vọt vào bầy yêu ma hai trăm con, đó là đi tìm chết.

Có người nhận ra lai lịch của Lục Nguyên, nói:

- Là tu tiên giả, hơn nữa ta biết người này, đệ tử Hoa Sơn Bắc phong Lục Nguyên, cũng là đệ tử duy nhất trong lần tham gia vào Trường Sinh Động.

- Cái gì? Cấp đệ tử?

- Nghe nói đệ tử này có chút bản lĩnh, từng tiến vào tầng thứ sáu Vô Sinh Di Cung.

- Nhưng nghe nói sức chiến đấu của hắn ngang với luyện thể kỳ bát tầng thôi, địch không lại luyện thể kỳ cửu tầng. Xuất sắc trong đệ tử nhưng trong trưởng lão chúng ta thì là bình thường thôi.

- Sức chiến đấu như vậy mà xông vào bầy yêu ma, hắn tìm chết rồi.

- Đúng vậy, cho nên nói nghé con mới sinh không sợ cọp.

- Đáng tiếc, cố tình gãy tại đây.

Họ không nghĩ ra lý do Lục Nguyên không chết. Coi như là dưới nửa bước trường sinh kỳ cũng chỉ có nước chết, cho nên Lục Nguyên trong đệ tử tung hoành quen rồi coi thường thực lực các trưởng lão, kết quả dẫn đến bi kịch.

Cơ bản tất cả tu tiên giả đều cho rằng Lục Nguyên sẽ mất mạng tại đây.

Hai phái yêu ma đang chiến đấu bỗng phát hiện có một tu tiên giả ngự kiếm đến thì đầu tiên ngây ra, sau đó phát hiện đấy là tu tiên giả, thật là to gan. Hai phái yêu ma đều phái ra mấy yêu ma chặn yêu ma.

Thật sung sướng!

Lúc này Lục Nguyên chỉ thấy sung sướng!

Bình thường quen an nhàn, lúc này một kiếm chỉ hướng hai trăm yêu ma, hào khí sinh ra trong cơ thể, cùng lúc đó ngự kiếm ngày càng nhanh, có xu hướng nhân kiếm hợp nhất, quét hướng Trường Sinh Quả. Đến đi, bọn yêu ma! Đã có mấy yêu ma nghênh đón.

Lục Nguyên thân hình hơi chậm lại, nắm kiếm trong tay, ngự khí phi hành chứ không là ngự kiếm phi hành nữa.

Đến đi!

Pháp lực ở trong người từng tấc thoải mái chảy xuôi, trận chiến đấu tiên sau khi đến luyện thể kỳ thập tầng đại viên mãn sắp bắt đầu.

Trường Sinh Động vĩnh viễn náo nhiệt.

Hai nơi khác sinh ra Trường Sinh Quả tím cũng xảy ra kịch chiến. Bên này lấy Hoa Sơn tiên môn làm chính cướp đoạt một Trường Sinh Quả tím, bên kia là Võ Đang tiên môn làm chính dùng Võ Đang kiếm trận chặn lại, cướp Trường Sinh Quả tím khác. Đến lúc này thì tiên môn trước liên hợp giải quyết người khác, nội bộ chia Trường Sinh Quả tím thì đấu với nhau quyết định nó thuộc về ai.

Trong Trường Sinh Động địa hình phức tạp. Đây là một con sông xanh biếc chảy dài hướng phía xa, giữa sông mọc một gốc đại thụ chọc trời. Cây ở giữa sông không nhúc nhích, đâm rễ mặt đất. Trên cây treo một trái cây màu tím, đó chính là Trường Sinh Quả màu tím.

Hai bên bờ sông đứng hai phe yêu ma.

Trong đó một nhóm dẫn đầu là bạch y phong lưu công tử. Bạch y phong lưu công tử này nhìn có chút yêu diễm, là đàn ông mà mảnh mai như con gái, đấy chính là điệt tử của Quang Minh Yêu Hoàng Phương Tà, Phương Tùy Phong. Yêu ma cấp thấp có các loại hình dạng, nhìn rất xấu xí. Khi yêu ma lên cao cấp thì không khác nhân loại bao nhiêu. Hơn nữa cao cấp yêu ma không có xấu, nữ xinh đẹp nam anh tuấn. Thật ra thực lực của Phương Tùy Phong trong bầy yêu ma không phải cao nhất, nhưng địa vị của gã quá cao. Thế giới dưới đất tàn khốc như vậy đấy, ai dám không nghe lời gã chỉ sợ quay đầu bị đám thuộc hạ Quang Minh Yêu Hoàng xé xác ra, nên phải nghe lệnh.

Nhóm kia là một người đàn bà trang dung thanh nhã. Cô gái dung mạo tuyệt trân, mày dài, mặc tuyết sắc bạch cừu, như sương như tuyết. Cô gái là thánh cô Nhâm Tình Vũ, phụ thân là tiền Đại Yêu Ma Thánh Đế Nhâm Độc tuy biến mất nhưng ở dưới đất có không ít thuộc hạ cũ trung thành với ả, thêm vào hiện tại Đại Yêu Ma Thánh Đế Đông Phương Yêu hiện thời có chút yêu thương ả, cho nên thánh cô ở thế giới dưới đất có uy phong khá lớn.

Hai phái yêu ma ở trên sông đánh thành một đoàn, đủ các loại yêu ma tuyệt kỹ đấu nhau. Đại Atula cốt đao tung hoành, chém đến chặt đi, nhanh như tia chớp. Sa Ma mở ra sa thế tấn công đối thủ. Bát Túc Tri Chu Nhân chính diện giao đấu, chỉ hai Bát Túc Tri Chu Nhân thì đánh không mấy nhiệt liệt, Viêm Dạ Xoa mang theo thế hỏa bạo, ánh lửa văng khắp nơi. Tử Mẫu Ma nhìn ngây thơ đơn thuần đáng yêu, ra tay thì vừa độc và tàn nhẫn, hoàn toàn khác hẳn khuôn mặt trẻ con. Cuộc chiến kém uy phong nhất là Thổ Ma. Đặc điểm của Thổ Ma khiến chúng thích ứng chiến đấu dưới đất, trên mặt đất có thể bay cực cao, pháp thuật thì giảm uy lực một nửa.

Hai trăm yêu ma giao đấu, một nhân loại không quan trọng lại dám xông vào, thật đúng là muốn tìm chết.

Lục Nguyên xông đến rất nhanh, ngự kiếm bay thẳng.

Quả nhiên rất nhiều yêu ma. Cách yêu ma còn xa thì không thấy gì, nhưng càng gần càng phát hiện nhiều yêu ma luyện thể bát tầng, luyện thể cửu tầng, luyện thể thập tầng, và cả nửa bước trường sinh. Chúng tụ tập một chỗ có áp lực rất lớn, nhiều yêu ma tỏa ra yêu khí ma diễm, thích ý cuồng quyển, cả con sông dường như bị khí của yêu ma nhiễm, nước sông biến đen như mực.

Lục Nguyên vọt vào trong, yêu khí ma diễm ở xung quanh lan tỏa, đè ép khó thở, nhưng thế thì sao chứ? Trường kiếm ngưng tụ, kiếm khí sinh ra.

Kiếm ý sắc bén, ta tự vô địch.

Lục Nguyên một hơi vọt vào, có mấy yêu ma luyện thể kỳ bát tầng chặn lại, đây là nhóm yêu ma có kinh nghiệm chiến trận, mỗi con đều là cấp đà chủ dưới đất, kinh nghiệm trăm trận. Mỗi thức công kích đều ngắn gọn xuất sắc, mỗi thức đầy huyền ảo.

Lục Nguyên lật tay ra kiếm, Dưỡng Ngô kiếm đâm xéo ra, một tức vô cùng tinh diệu và cực kỳ sắc bén. Trường kiếm chặn, nhất kiếm mở đầu cũng đành thôi, mặt sau sát khí vô tận. Một nhát kiếm đánh bay đầu đám yêu ma rơi xuống đất, thật là hoa lệ.

Đến lúc này phải dùng khí thế chấn nhiếp đối thủ.

Muốn độc thân vào địch doanh, nếu không thể khí thế chấn nhiếp đối thủ thì chỉ có nước chịu thua.

Lúc này chủ lực yêu ma còn đang hỗn chiến, chưa phản ứng lại, Lục Nguyên nhanh chóng xông lên. Bây giờ hắn lộ hết bản lĩnh ra, trên đường hắn đi qua chúng không bao vây nổi, dù là đều bị một kiếm đâm trúng, có kẻ trái tim bị đâm, cổ họng bị đâm cùng với đầu yêu ma rơi ra.

Lục Nguyên vọt lên thế hung mãnh.

Kiếm quang khởi, kiếm khí sắc bén, kiếm pháp không thể địch nổi.

Nhưng dù sao là hai trăm yêu ma, tuy lúc bắt đầu chia thành hai phái nhưng nay kịp phản ứng lại. Thủ lĩnh hai phái là Phương Tùy Phong, thánh cô Nhâm Tình Vũ đều ra lệnh thuộc hạ bao vây Lục Nguyên, đây là lần bao vây phạm vi nhỏ, đương nhiên không khả năng toàn bộ hai trăm yêu ma thực hiện. Trong thời gian ngắn như vậy, không khả năng hai trăm yêu ma cùng bao vây.

Nhưng một hơi ra hai mươi mấy yêu ma cũng rất đáng sợ, dù sao đám yêu ma này không bình thường.

Những yêu ma này con nào con ấy đều là cấp đà chủ, bản lĩnh cực kỳ lợi hại. Hơn nữa đám Đại Atula phối hợp rất đáng sợ. Hơn hai mươi Đại Atula cùng móc ra Tu La cốt đao của chúng, chỉ vẻn vẹn hai mươi mấy Tu La cốt đao xuất ra vì Lục Nguyên, cho hắn cảm giác đao quang như lân, đao trận như hải.

Ngay ngắn!

Hai mươi mấy Đại Atula cùng xuất đao, nhưng chính diện tất công Lục Nguyên thì chỉ mười con thôi. Những Tu La cốt đao chớp mắt phong kín mỗi tuyến đường quanh người Lục Nguyên, tấn công hắn không thể tránh né. Cùng lúc đó, có mười con tuy không trực tiếp công kích nhưng cầm đao đứng, ngưng đao chưa động, khí thế hừng hực. Tuy đao chưa động lại đáng sợ hơn là động.

Thiên đường không lối, địa ngục không cửa!

Những con này là cao thủ tinh anh yêu ma.

Lục Nguyên hít sâu một hơi, trước kia nghe nói quần đấu và độc đấu kiếm khác nhau. Đơn độc đấu kiếm gọi là đấu kiếm, dù thế nào cũng chỉ một đối một, chú ý là xảo diệu chiêu thức.

Chiến tranh loại quần đấu thì khác, chiêu thức không cần quá xảo diệu. chỉ cần ngắn gọn, phối hợp, sinh ra chiêu thức uy lực càng lớn hơn xảo diệu. Trong chiến tranh, cần chỉ là chiêu thức ngắn gọn ra sao thôi, làm sao để có hiệu quả hơn. Có lúc không thể như độc đấu tránh né tất cả chiêu thức, chỉ có thể lựa chọn rốt cuộc muốn đón công kích hướng nào khiến mình bị thương nhẹ chút.

Lục Nguyên hít sâu một hơi, cái hít sâu này cảm giác đầu óc sinh ra không ít biến đổi. Vốn lúc rèn luyện óc thì tinh thần lực đã tăng rất nhiều, lúc này hình như tinh thần lực chớp mắt bị kích động tăng mạnh nhiều hơn. Khoảnh khắc, Lục Nguyên chỉ cảm thấy mình có thể nắm bắt nhiều sự vật bên cạnh.

Gió đang nhẹ thổi trong trời đất.

Mỗi một yêu ma đối mặt mình, tiếng tim chúng đập, động tác tay của chúng, tốc độ tay, cùng với trên người chúng tuô nra sát khí ngập trời, yêu khí ma diễm, toàn bộ chiếu rọi trong đáy lòng mình, hiện rõ ràng, không chỗ nào mờ ảo. Trong biển tinh thần khổng lồ, vạn vật xung quanh hiện rõ trong tâm.

Lục Nguyên không hay biết đây là con đường đi thông nửa bước trường sinh kỳ, trong lúc vô tình bị kích động hoàn thành một bước này.

Lục Nguyên chỉ biết cảm giác với ũng quanh càng rõ ràng, tất cả như trong tâm, vậy thì, xuất kiếm thôi!

Hơn mười yêu ma trường đao sắp chém vào người Lục Nguyên thì một kiếm của hắn rốt cuộc xuất ra. Nhát kiếm so với bình thường còn tuyệt diệu hơn, đây không phải là Lục Nguyên tiến bộ kiếm thuật.

Cùng kiếm thuật dưới tình huống không biết xung quanh và biến rõ bốn phía là trình độ khác nhau.

Nhát kiếm này nhanh như tia chớp, nhanh như sấm sét.

Nhát kiếm này dường như ẩn chứa vô số ảo diệu.

Nhát kiếm này là đơn giản và sát ý cuối cùng trong thiên địa.

Nhát kiếm này gần như là diệu cuối cùng trong thiên địa,

Dưới nhát kiếm này, mười mấy Đại Atula cùng hét thảm, máu bắn lên, không ngờ chúng bị một kiếm đâm trúng cổ họng, mười mấy yêu ma một kiếm mất mạng, chiến tích thế này thật là không tưởng tượng nổi. Lục Nguyên biết không thể ngừng lại, ngừng thì chết chính là hắn.

Hắn tiếp tục xua kiếm giết vào chính giữa.

Thời gian, quá ngắn.

nếu cho thời gian dài chút, dù là Phương Tùy Phong hay thánh cô Nhâm Tình Vũ đều có đủ sức sắp đặt sát trận càng mạnh. Nhưng Lục Nguyên đột phá chướng ngại thứ nhất quá nhanh, khiến chúng không kịp sắp xếp, nhưng càng vào sâu trong yêu ma thì càng nhiều cao thủ.

Vài yêu ma luyện thể kỳ thập tầng ngăn chặn Lục Nguyên.

Thiên tâm ta biết, địa tâm ta biết, phong tâm ta biết, địch tâm ta biết. Tinh thần lực của Lục Nguyên không ngừng tỏa ra ngoài, chỉ thấy mọi thứ đều rọi trong lòng mình. Dưỡng Ngô kiếm lần thứ hai cực kỳ thần diệu xẹt qua, đâm ra vài kiếm vô cùng thần diệu, tuy không thể giết mấy yêu ma luyện thể kỳ thập tầng nhưng khiến chúng biến sắc mặt né sang bên, chúng chưa từng gặp kiếm pháp đáng sợ như vậy. Trong kiếm ẩn chứa sát khí vô cùng, nếu không lùi thì sợ rằng sẽ bị cuốn vào kiếm quang mà chết.

Trong khoảnh khắc, Lục Nguyên xua kiếm xông vào, đằng trước chính là Trường Sinh Quả màu tím. Tuy nhiên, ở đó có hai yêu ma nửa bước trường sinh kỳ đang chờ. Khi Lục Nguyên tấn công thì hai yêu ma nửa bước trường sinh kỳ trận doanh khác nhau không chút do dự cùng tấn công hắn.

Lục Nguyên cười ha hả, hào khí sản sinh, Dưỡng Ngô kiếm lật tay hcems ra. Lúc này Lục Nguyên tăng vọt khí thế, cảnh giới ở trạng thái cực tốt, tùy ý một kiếm càng tuyệt vời hơn bình thường dốc sức ra kiếm. Tùy tiện một kiếm tràn ngập vô số ảo diệu.

Bửa bước trường sinh thì sao? Cũng bị ta phá thôi!

……..

Không có thời gian cảm thán, không thời gian tâm tình, tất cả xảy ra cực kỳ nhanh, không cho người thời gian kinh ngạc. Sự việc xảy ra cực nhanh, khiến trái tim người nhảy không ngừng. Bây giờ, rốt cuộc, Lục Nguyên đã xông vào bầy yêu ma. Đám Tống Sĩ Quân tu tiên giả mặc kệ là ủng hộ Lục Nguyên hay không

thì tim đều đập nhanh, sắp nhảy ra khỏi ngực. Nửa bước trường sinh kỳ, Lục Nguyên sắp nghênh chiến nửa bước trường sinh kỳ!

Một người khiêu chiến hai trăm yêu ma là một thần thoại, bây giờ thần thoại sắp thực hiện sao?

Một cái búng tay là tám mươi cái khoảnh khắc.

Khoảnh khắc tiếp theo sẽ quyết định sinh tử, thắng thua của Lục Nguyên.

Lúc này hai yêu ma nửa bước trường sinh kỳ đứng ở chính giữa đềulà hạng cực kỳ tự tin, chiến đấu kế tiếp quá đơn giản. Chỉ cần giữ lại tu tiên giả nhân loại này hai khắc thôi, các yêu ma bao vây lại, tu tiên giả nhân loại này sẽ rơi vào thế bầy yêu ma vây công.

Đến lúc đó, tu sĩ nhân loại này chết chắc rồi, không có đường trở mình.

Muốn ngăn cản tu sĩ nhân loại này hai khắc là quá đơn giản.

Hai con yêu chính là nửa bước trường sinh kỳ.

Nửa bước trường sinh kỳ so với luyện thể kỳ thập tầng thì mạnh hơn nhiều, dù không sánh bằng trường sinh kỳ nhưng nổi tiếng cường đại, là đám tu sĩ đứng trên đỉnh luyện thể kỳ.

Hai con yêu này một tên Đao Nan La, trong Tu La tộc cái tên có ý nghĩa đặc biệt, vừa có ý nghĩa tên mà có ẩn ý phong hào. Đao Nan La được phong hào Đao Nan La biểu lộ tạo nghệ đao đạo của nó. Tay của Đao Nan La động, một thanh Tu La cốt đao mỏng như cánh ve, trắng tinh chém ra nhanh như chớp.

Đao kia mang theo đao quang lạnh lẽo, dường như tất cả sẽ vỡ nát! Hủy diệt! Tan vỡ! Bởi đao kia. Một đao như vậy yêu ma luyện thể kỳ cửu tầng, thập tầng đứng cạnh đều thấy vô cùng lạnh lẽo, nghĩ rằng nếu là mình đón lấy thì e rằng sẽ trọng thương. Một đao kia bao gồm vỡ nát! Hủy diệt! Tan vỡ! Hơi thở quá đậm đặc, đao kia lướt nhanh như gió không thể bắt lấy.

Một yêu ma khác là loại Mẫu Dâm Cơ hiếm thấy trong thế giới dưới đất. Mẫu Dâm Cơ tay cuốn, sóng nước sông dài ở trong tay ả hóa thành vòi rồng cuồn cuộn. Những sóng nước như biến thành thủy xà, chớp mắt trên không trung, mặt đất tràn đầy thủy xà, đem nơi đây vây thành thế giới nước.

Không trung, mặt đất, chính giữa biến mất, chỉ còn lại thủy xà dào dạt, lại là nhất lưu pháp thuật. Nhất lưu pháp thuật bình thường lúc thi triển thậm chí khiến hoàn cảnh phạm vi nhỏ biến đổi, có thể khiến hoàn cảnh nhỏ triệt để hủy diệt. Lúc trước Dung Nham Kiếm Khách Nam Thu Vô Mi dùng nhất lưu pháp thuật Dung Nham Mạt Nhật chính là như thế. Nay, chân chính hợp quy Mẫu Dâm Cơ dùng đến nhất lưu pháp thuật Thủy Xà Trường Hà cũng là như vậy.

Hỏa hệ pháp thuật thường càng cuồng bạo hơn chút.

Cho nên cùng là nhất lưu pháp thuật, Dung Nham Mạt Nhật và Thủy Xà Trường Hà thì uy danh của Dung Nham Mạt Nhật càng khiến người sợ chút, hình thế càng đáng sợ chút.

162. Chương 305: Thánh Cô

Nhưng kỳ thực hai pháp thuật này lại là pháp thuật trong tay Mẫu Dâm Cơ đáng sợ hơn. Những con thủy xà một khi đụng vào thân người, xâm nhập vào sinh ra đông lực âm nhu, sẽ không tạc nổ người thành vài mảnh mà sẽ hoàn toàn đóng băng người. Bàn về uy lực chân chính thì loại Thủy Xà Trường Hà này càng cường đại.

Những thủy xà mới bắt đầu còn dịu ngoan, nhưng nửa khắc sau, thủy xà đều biến dài vài mét, mấy trăm con thủy xà cùng há mồm đầy răng nanh, phun khí băng cùng cắn Lục Nguyên.

Thời gian đã qua hơn nửa khắc một chút.

Nếu trong một khắc Lục Nguyên không thể đột phá hai yêu ma nửa bước trường sinh kỳ cản trở thì sẽ chết tại đây.

Tu tiên giả đứng xem bất giác trái tim đập nhanh hơn như bản thân ở trong đó. Lục Nguyên chỉ cảm thấy mình cảm nhận gió mây trong trời đất càng sâu hơn, cùng lúc đó, chớp mắt bản năng xuất kiếm.

Nhất xuất kiếm, tổng cộng xuất ngũ kiếm.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm kiếm ý thi triển trong năm nhát kiếm.

Cũng khoảnh khắc này, khắc thứ hai, sau khi năm kiếm ý xuất hiện thì đem xung quanh tràn ngập đao khí vỡ nát! Hủy diệt! Tan vỡ! Cùng với tất cả cuồng bạo, âm nhu, băng giá của Thủy Xà Trường Hà pháp thuật nhất lưu đều bị cắn nuốt tiêu trừ hết, như có một cái luân hồi bàn.

Thực ra bây giờ Lục Nguyên chỉ mới là sơ thành ngũ hành kiếm đạo mà thôi.

Một khi ngưng luyện thành Ngũ Đế Luân Hồi kiếm đạo, lại có tăng tiến thì sẽ hóa thành đại luân hồi bàn. Đến lúc đó mới là chân chính tiêu trừ luân hồi tất cả pháp lực, vạn pháp không xâm. Nhưng bây giờ Lục Nguyên cách biến hóa ra đại luân hồi bàn không biết chênh lệch có bao nhiêu xa, nay không dám cả tưởng tượng.

Tuy nhiên, dù không ngưng ra đại luân hồi bàn được nhưng phát huy được một chút tác dụng của Ngũ Hành Luân Hồi kiếm đạo.

Chớp mắt phá chiêu thức của hai tên Đao Nan La và Mẫu Dâm Cơ, nếu đây là chiến đấu, Lục Nguyên lại ra vài chiêu là sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối, lại ra mấy chiêu thì giết chết hai yêu ma không tính việc khó. Nhưng bây giờ không rảnh, đây đã là khắc thứ hai cuối cùng.

Phía trước không còn bị ngăn cản.

Dưỡng Ngô kiếm nhẹ chém ra, chém rơi Trường Sinh Quả màu tím. Bình sứ lại hứng Trường Sinh Quả vào trong.

Trường Sinh Quả màu tím vào tay.

Lục Nguyên như tên rời dây cung bay ra ngoài.

Phương Tùy Phong hét to:

- Chặn hắn lại!

Nhưng mặc kệ là yêu ma gì lao ra không thể hoàn thành bao vây, đâu phải đối thủ của Lục Nguyên? Chúng bị Lục Nguyên tùy ý vài kiếm giết một ít, không một yêu ma nào là địch thủ một kiếm của Lục Nguyên.

Kỳ thực chân chính đấu không tới mức hoàn toàn không là đối thủ của Lục Nguyên, chỉ là bây giờ hắn hoàn toàn bùng phát khí thế.

Bên yêu ma khí thế sớm giảm thấp.

Khí thế tăng giảm xuất hiện tình huống đám yêu ma không phải địch thủ nhát kiếm của Lục Nguyên. Yêu ma, định nghĩa của nó trong tu tiên giới luôn là: điên cuồng, ham giết chóc, hung tợn. Nhưng thứ điên cuồng, ham giết chóc, hung tợn lại đều phát ra nỗi sợ tận đáy lòng, dường như người áo xanh là sát thần khủng bố.

Lục Nguyên đánh nổi lên hứng thú, có cảm giác một kiếm vô địch.

- Ha ha ha ha, yêu ma chẳng qua chỉ thế thôi.

Lại cất cao tiếng ca, cười dài. Trong tiếng cười có hào hùng khó tả, tiếng cười ngày càng xa.

Phương Tùy Phong quát một câu, phát hiện không ai để ý gã. Mới rồi Lục Nguyên một mình cướp mất Trường Sinh Quả màu tím bỏ đi, trong trận chiến vừa rồi nửa đoạn đầu còn đỡ, nửa đoạn sau khi thế bị lấn át, không có sức bao vây, giờ sĩ khí như vậy muốn đi truy người này chẳng phải là tìm cái chết ư?

Nếu như là Quang Minh Yêu Hoàng tại đây liều chết cũng đi, mà ngươi chẳng qua là điệt tử Quang Minh Yêu Hoàng đại nhân, có lý nào ngươi ra lệnh một tiếng thì chúng taddi chịu chết?

Đám tu tiên giả Tống Sĩ Quân đứng xem thật lâu không nói ra lời. Lúc nãy khi đối chiến thật quá kịch liệt, trái tim mỗi người đều đập thật nhanh, không cho ngươi thời gian đắn đo suy nghĩ, chỉ nhìn cuộc chiến cực kỳ sục sôi, không nghĩ đến gì khác nữa.

Hiện nay cuộc chiến rốt cuộc đã xong.

Tới đây thì mới rảnh rỗi suy nghĩ.

Không ngờ…

Không ngờ…

Thành công! Một người lao vào bầy hai trăm yêu ma cướp Trường Sinh Quả màu tím, trong đó yêu ma luyện thể kỳ bát tầng gần trăm con, mấy chục yêu ma luyện thể kỳ cửu tầng, mấy chục luyện thể kỳ thập tầng, còn với hai yêu ma nửa bước trường sinh kỳ, kết quả lại bị một mình hắn thành công cướp Trường Sinh Quả màu tím.

Không sai, trong đó đích thực có hai phái yêu ma đấu nhau bị Lục Nguyên nhân dịp loạn nhặt của roi, nhưng dù là vậy thì khó khăn cực cao. Cuộc chiến mới rồi cần phải nhanh, ngoan, dù sai sót cái nào đều dễ dàng rơi vào bầy địch, nhưng Lục Nguyên làm được rồi.

Điều này khiến ngươi sao mà dám tin? Một số người nửa bước trường sinh kỳ nổi danh đã lâu cũng sợ rằng không làm được điều đó.

Lại nghĩ tới mới rồi giao đấu, Lục Nguyên một kiếm phá hai nửa bước trường sinh kỳ Đao Nan La, Mẫu Dâm Cơ liên hợp, rõ ràng sức chiến đấu của Lục Nguyên e rằng trên cả nửa bước trường sinh kỳ.

Nghe tiếng cười của Lục Nguyên khuất xa, bất giác sinh ra hào khí. Đương nhiên đám tu tiên giả phát hiện mọi người phải lập tức chạy trốn. Mới rồi hai phái yêu ma đối đầu, căn bản không thèm nhìn một số tu tiên giả bên cạnh, nay đám Lục Nguyên ăn bồ hòn của Lục Nguyên, không có Trường Sinh Quả màu tím để cướp, sợ rằng sẽ tìm mọi người gây chuyện. Đám tu tiên giả lập tức ngự kiếm tốc độ cực nhanh chậy đi, không dám dừng lại. Mọi người đi tứ tán, việc Lục Nguyên ở đây cướp miếng ăn từ miệng hổ, ở trong quần ma cướp Trường Sinh Quả màu tím theo đó lan truyền ra ngoài.

Hai thủ lĩnh phái yêu ma Phương Tùy Phong, Nhâm Tình Vũ ra vẻ tức hộc máu. Thánh cô Nhâm Tình Vũ chính là hạng hiếm có sát phạt quả quyết, khuôn mặt lạnh lùng xẹt qua tia sáng.

- Tu sĩ nhân loại mới rồi là ai?

Chuyện vừa rồi xảy ra quá nhanh khiến đa số yêu ma không nhớ cả bộ dạng của tu sĩ nhân loại tròn méo, bây giờ đã yên tĩnh, Nhâm Tình Vũ phải trước tiên xem đây rốt cuộc là ai. Qua chốc lát đã có tin tức đưa lên.

- Lục Nguyên?

Thánh cô Nhâm Tình Vũ ngây ra:

- Hoa Sơn Bắc phong đệ tử?

Ả nhíu mày, lông mày dài nhíu lại cực kỳ xinh đẹp. Thực ra trong lòng thiên chi kiều nữ thánh cô vô cùng rung động. Công pháp yêu ma dễ dẫn đến tâm ma, tật công tiến mạnh, hơn nữa thường nuốt máu thịt người khác để thăng cấp nhưng ít có thăng nhanh như vậy.

Coi như là phụ thân năm đó tuổi cỡ hắn chỉ sợ không bản lĩnh như vậy, hơi kém chút.

Một đệ tử danh môn chính phái lại thành tựu nhanh đến vậy.

Thì ra đã tăng trình độ nhiều vậy.

Tin tức này nếu nói cho Đông Phương thúc thúc thì chắc chắn thúc thúc sẽ giết người này. Dù sao năm đó Đông Phương thúc thúc thua dưới tay Yến Thương Thiên, tuyệt đối không hy vọng lại xuất hiện một Yến

Thương Thiên. Yêu Ma thánh cô lập tức ra phán đoán, tính cách giống với Chung đại tiểu thư Vô Kiếm tiên môn, ả ở lâu trong yêu ma, có sát phạt quả quyết.

Lục Nguyên đang đếm số lượng Trường Sinh Quả mình đang có, đúng là nhiều.

163. Chương 306-307: Ngày Thứ Bảy

Bốn Trường Sinh Quả màu đỏ, hai Trường Sinh Quả màu cam, một Trường Sinh Quả màu vàng, một Trường Sinh Quả màu xanh, một Trường Sinh Quả màu lam, một Trường Sinh Quả màu tím, tổng cộng mười viên Trường Sinh Quả, nhưng còn thiếu Trường Sinh Quả màu chàm, nếu không thì có thể gom đủ bảy sắc Trường Sinh Quả rồi, đến trường sinh kỳ không khó khăn.

Trong Trường Sinh Động bảy ngày trước mỗi một ngày sẽ mọc Trường Sinh Quả màu sắc khác nhau, mọi người đều đi tìm Trường Sinh Quả.

Bảy ngày qua đi còn chưa thể ra khỏi Trường Sinh Động, phải lại bên trong ba ngày.

Ba ngày này trong Trường Sinh Động sẽ không sản xuất ra cái gì, kết quả là mọi người cướp bọc Trường Sinh Quả.

Ba ngày cuối cùng có một số người không được đến Trường Sinh Quả, thế là kêu bạn bè đi khắp nơi cướp giật.

Có một số người có Trường Sinh Quả mà thực lực yếu thì tìm chỗ trốn. Trường Sinh Động rộng lớn như vậy, muốn tìm một chỗ trốn không phải chuyện khó, xác suất bị phát hiện không cao.

Còn có một số người có Trường Sinh Quả trong tay, thực lực cao đương nhiên là phải đi cướp càng nhiều Trường Sinh Quả.

Còn có một số người chẳng những cướp Trường Sinh Quả mà còn muốn cướp cái khác.

Dù sao ba ngày cuối so với bảy ngày trước còn hỗn loạn hơn nhiều.

Còn về Lục Nguyên bây giờ đang làm cái gì?

Người khác đi cướp thì sao mình không cướp? Dù sao mình còn thiếu Trường Sinh Quả màu chàm. Đương nhiên ngũ đại tiên môn đồng khí liên chi, không tốt xuống tay với đồng đạo tu tiên giả. Tuy nhiên, chẳng phải chỗ này còn yêu ma sao? Nhiều yêu ma như thế mình cần gì đi tìm tu tiên giả khác?

Cái gọi là tài cao gan to, trải qua cuộc chiến cướp Trường Sinh Quả màu tím không lâu, Lục Nguyên hừng hực khí phách.

Hắn hớp ngụm rượu, đằng trước đã có một yêu ma.

Yêu ma cao chừng một trượng, đầu mọc sừng dài cong lượn, lưng cõng thanh loan đao, loại này chắc tên là Dương Giác Ma, xem như loại yêu ma hiếm hoi trong thế giới dưới đất. Xem pháp lực con yêu này thì chắc là nửa bước trường sinh kỳ.

Lục Nguyên vỗ tay một cái, nhảy xuống cây.

- Xin chào, ngươi đến đúng rồi, trên người của ngươi có Trường Sinh Quả không? Nếu có thì ta cảm ơn.

Lục Nguyên vừa đáp xuống đất ở trước mặt yêu ma, hắn tươi cười, nụ cười rất thân thiện.

- Đúng rồi, không sai, ta chính là cướp.

Lục Nguyên cười đến ôn hòa.

Đối diện Lục Nguyên, Dương Giác Ma thì cực kỳ chấn kinh!

>„M i?B i`B M H¢B FB K T?€T ;B®M; M?Q ç9+- /–M /–M i?U+ HU+ +O ?„M ç½ pQ
iB M K¬M- imv M?B M ?„M F?¬M; p°B ç€M? #¢B K¨ +?Ì ç®B i?O ` +?B m ?¼+ H'v

L;QÌB +O ?mv i FB K K¬M [mª M?B M +¦ imv i F„ #S+ M;QÌBX

a m K°i H€i- om L?•M >¨Q KÎ +Y M?¨ H Q i?S ? B- T?¢K M?•M Î ç•v H¨ im iB M ;Bª

G¢B M¦B GK+ L;mv M #` M?®i p¨Q i`QM; i?B M H Q +O >mv i EB K iB M K¬M Î ç
i`QÎM; H½Q MÆB M¨v ç m #` #S+ ç°M; i?O- T?ªB i?B i`B M imv i +?B mX

.–M /–M im iB M ;Bª +O oä G,M; iB M K¬M ç½ #` ç€M? # v ` M;Q¨B- im iB M ;Bª M
KQÆB ç¢Q K€m- imv M?B M iW ç–m iÈB +m®B ?„M pšM F?¬M; bY /KM; imv i ?
L?•K >¨Q +QÌB ? ?ª,

@ >ªQ ?€M iY- F?¬M; /MM; imv i ?¼+- imv M?B M F?¬M; b Q- M;QÆB +¦ i? +?`m
[m M;¨v ?¬K M v M;¨v K B H¢B iB T iK+ ibK M;QÆBX

a m ç¦ M?[M; ç iY +O +€+ iB M K¬M F?€+ +kM; #` H¬B ` - >¨ h`QÌM; S?QM; +kM;
ç M +€M? +Y +O GK+ L;mv M- GK+ L;mv M iB T M?"M T?B FB K K¨ om L?•M >¨
F?¬M; T?ªB #'i F€ +?B m i?S+ ;b +?d H¨ K°i i?S+ K¨ ;–M ç•v ?„M b€M; i¢Q ` i?¬B

æ½ ç M ibM? i`¢M; +O GK+ L;mv M- +¦ i? iMv w b€M; i¢Q ` çO HQ¢B +?B m i?S
?¼+X

om L?•M >¨Q pmB p F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ M;QÌB i` im´B M¨v H¢B +¦ FB K T?€T
FB M imv i F„ M?Q p"vX

>„M K°i # M ;B Q i?O pÈB GK+ L;mv M K°i # M ?¼+ FB K T?€TX

hmv M?B M +¨M; H9+ ?„M +¨M; +ªK i?'v F?¬M; i?Q+? ?ÊT- ç9M; i? K¶B FB K +O
M?QM; K¶B +?B m +Æ ?² ç M iW FB K T?€T F?€+ M? m- F?¬M; +¦ i? t•m +?m¶B H
?„M +?d ?¼+ K°i +?B m +kM; F?¬M; +¦ M?B m i€+ /KM;X

om L?•M >¨Q +ÁM ç M; bmv M;?o i?b H9+ M¨v GK+ L;mv M ç½ tm'i i`QÌM; FB K +m
iÈB- i`QM; HÁM; om L?•M >¨Q +ª FBM?- ?„M i?–K tm'i ` >mv i h FB K i?m"i K¨ T
>mv i h +¦ i? F?B M +?Q T?€T HU+ i,M; +QÌM; K¨ ;B i ç`+?- M?QM; F i [mª GK+
F?B M ?„M F?¬M; i? i?B i`B M ?mv i i FB K i?m"iX

*?ŠM; H) KbM? T?ªB +? i Î +?¶ M¨v\

*?d i?'v K°i ç¢Q i`QÌM; FB K #„M p T?Q ?„M- ?mv i FB K +O om L?•M >¨Q # v `
?B K p¬ +MM;- `®i +m®B +MM; +kM; +¦ K°i ç¢Q ?mv i FB K #„M [m ç€M? # v i`Q
+?QM? H¨ ?mv i FB K Î i`QM; i v +O hQ L KX

om L?•M >¨K H¨ +?O M;K+ ;B K iU M?"M KbM? H¨ #€ +?O K°i T?QÆM;- K¨ H–M M¨
imv i +?B m ;b- ?Q†+ M¦B GK+ L;mv M iB M i v ç€M? ` FB K- ç m H¨ imv i +?B m-
çQÊ+- M?QM; pšM #` ç€M? #¢BX

h?QÌM; M;¨v ;†T T?ªB HQ¢B M;QÌB M¨v om L?•M >¨Q b) H"T iS+ ;B i +? i ?QM; ?„
L K ?¢ H M?- #'i F i? M¨Q +kM; F?¬M; çQÊ+ çKM; p¨Q iQM? K M? +O GK+ L;mv

Í i`QM; i?B M H Q +O ?mv i FB K iB M K¬M # M M;¨v +ÁM +¦ K°i b® €M? b€M; M?
€M? b€M; +kM; F?¬M; +¦- p®M # M +¢M? +ÁM +¦ >¨ h`QÌM; S?QM; M?QM; b m ç¦
GK+ L;mv M p¨ >¨ h`QÌM; S?QM; [m2M M? m HB M ç2K ? B M;QÌB M;,M +€+? M? m
F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q # M +¢M?- om L?•M >¨Q F?¬M; ç'm H¢B GK+ L;mv M Km®M /
/M b Q K°i M;QÌB +¬ ç°+ F?¬M; +¦ B M¦B +?mv M +kM; i?"i H¨ ç€M; bÊX

æ€M; +? i F?¬M; +¦ `QÊm- GK+ L;mv M i?–K M;?o #¨M +?•M F?) ç€ p¨Q K°i +?¶ K
H¨K b Q H¢B +¦ K°i +?¶ K K M?Q p"v\ GK+ L;mv M çQ i v KÁ iÈB- +?d i?'v ç¦ H¨ K
KÁ tm®M; i?b i?'v T?Q /QÈB +¦ K°i KB M; M;¼+ ;BªM- ?¦ ` KB M; pªB i`„M; M¨v
GK+ L;mv M `ªM? `¶B ç€ K°i +€B ç½ K M; M;¼+ ;BªM #"i H MX

L;¼+ ;BªM M¨v H¨ K°i F?¬M; ;B M T?€T F?Q- GK+ L;mv M FBM? M;¢+ i?,K /Á i?–M

@ >Q aÆM "„+ S?QM; çÌB i?S i€K h?'i "B M i?QÊM; M?•M *?m hY >¨M? i`9M; ç°
p½M #®B- #` i`¼M; i?QÆM;- L;mv M G,M; çm´B ;B i i - i #'i ç„+ /o +?¢v iÈB p¢M
;†T T?ªB p¬ bd iB m M?•M >mv i EB K H½Q i´- >mv i FB K H½Q i´ Km®M i`°K i•K
M?QM; i F?¬M; i?2Q T?ªB +? i- ç€M; iB + +ª çÌB M¨v i M;?B M +Sm `'i M?B m #Q
T?€T M?QM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q i`mv M +?Q ?"m i? M m M?Q +¦ ç iY >Q aÆM `
o•M GQM; ç†+ i?M +O #´M K¬M +¦ i? KÎ` KB M; M;¼+ ;BªM M¨v- çQÊ+ i`mv M i?

GK+ L;mv M F?) ;B"i KbM?- ?¦ ` i?B M H Q +O >mv i EB K K¬M ;B K ;B[F?€+ M
"B M i?QÊM; M?•M *?m hY >¨M? GK+ L;mv M +ÁM +?Q iWM; M;?2 M¦B [m - GK+
çÌB i?S i€K [m€ t - H¨K b Q +¦ i? M?È çQÊ+X

@ L;mv M G,M; imv H¨ i?B M i¨B +O "„+ S?QM; M?QM; ?¨M? ç°M; + v ç°+- M m ç
+O i M?'i ç`M? T?ªB ç€M? +? i ?„M- imv i ç®B F?¬M; ç +?Q L;mv M G,M; +¦ çQÊ

GK+ L;mv M i?–K M;?o,

@ aQ i?9+ i´ M;QÌB v M i•K- L;mv M G,M; ç½ i`Î i?¨M? T?ªM ç² "„+ S?QM;- M m +¦
i`m b€i i M +~m i†+ M¨v- +MM; pÈB >mv i EB K H½Q i´X

GK+ L;mv M #bM? i?QÌM; `'i Qi F?B ;B i M;QÌB- imv M?B M ?¨M? ç°M; +O L;mv M
i´ i?"i H¨ ç€M; +? iX

>mv i EB K K¬M i`mM; [m•MX

GK+ L;mv M /MM; i?–M i?S+ iB M p¨Q i`QM; M;¼+ ;BªM H M?X JÈB p¨Q M;¼
K€m- iB M p¨Q M;¼+ ;BªM H M? +¦ +ªK ;B€+ i`QM; M¨v i`²M; ç–v i?ªQ K°+X C
H¨K H¢- F?¬M; H) p` bQ i?9+ i´ *?m hY >Q¨M? H¨ M;QÌB i?Q+? i`²M; ?Q +Ä C
F?¬M; +–M i?B i i`QM; T?€T F?Q HQ¢B F?¬M; ;B M ç m i`²M; çB- +?„+ H¨ +¦ +
p¨Q i?'v M?[M; i?ªQ K°+ M¨v ç m ç M iW K°i ;®+ +•v i`QM; ç¦X GK+ L;mv M H
/U p¨Q ;–M ç¦- +?d i?'v +•v F?¬M; +¦ +?9i bU b®M;- ;–M M?Q ?ûQ `k- H¨ K'i çB
#B i i¢B b Q +?Q M;QÌB bU b®M; +U+ F€ ç"K ç†+X h?ªQ K°+ tmM; [m M? ç m K¼+ `

R38X *?QÆM; j8y@j8R, G¢B :†T EB M J°+

æ9M; H¨ F€X

E?¬M; H) +?QM? H¨ ;®+ /` #ªQ K¨ *?m bQ i?9+ i´ ç½ M¦B\ .MM; H¨ +?m ç M p`- F?
F?¬M; M;?B M;ÌX

GK+ L;mv M H'v H¨K H¢- T?€i ?B M # M +¢M? +•v K'i ? i bS+ b®M; +¦ K°i K°i #B

h` M #B ç€ ;?B ?¨M; +?[X

õob i`€M? L;mv M G,M; i`mv b€i- i ç½ FQ+? T?€i i'i +ª HBM? i?¢+?- iB m ? Q ?
p"i ;B'm i`QM; T?€T F?Q F?¬M; ;B M F?€+- #` >mv i EB K H½Q i´ +QÈT çB- i i¢B
#ªQ FB M K°+ i¨M +?B- +MM; pÈB i•K ç„+ +O i - h?'i "B M h?QÊM; L?•MXö

æ•v H¨ FB M K°+5

h`QM; HÁM; KWM; `Ð- #•v ;BÌ KbM? ç M; +–M FB M K°+ i¨M +?B ç•vX E€ i?U+ i` M
i¨M +?B- ?ÆM M[i?m°+ iQM? ç†+ #B i +O FB M K°+ p•M- +?Q M M `'i M?B m MÆ
p #Q #ªQX J°i F?B FB M K°+ p•M +U+ F€ ç"K ç†+- +QM M;QÌB F?¦ i? t•K M?"T-
F?¬M; i? i®i ?ÆM M[X

EB M K°+ M¨v `ä `¨M; iY F?Q çQ¢M imv i H¢B iÄ ` bBM? F?Q K½M? HB i H¨ +¦ H
ç½ bÈK pÐ M€i i?b i'i M?B M b) iY F?Q çQ¢M imv i- ;®+ FB M K°+ M¨v 2 `^M; F
i? M? K°+ i`QM; FB M K°+- M M i'i M?B M FûQ i?2Q bU b®M;X

GK+ L;mv M HÁM; `'i KWM;- T?ªB #B i `^M; M m KbM? +¦ i? im i?¨M? i? M? ç FB
çQÊ+ ?mv i ?ªB T?B m ?QÆM; ç°+X L?QM; i? M? ç FB K ç¢Q M¨Q / im çQÊ+- +?
K°+ p•MX B K¨ M;Ì i`QM; >mv i EB K K¬M i?B M H Q- iB M #®B /B #ªQ +¦ p"i ç¦X

>mv i EB K K¬M +¦ +?¶ /U HÈM M?'i H¨ H¨ ç°+ ?mv i ?ªB T?B m ?QÆM;- Hmv M i
i?b KbM? +¦ i? K iU iBM +?¢v ` i?B M H QX

G¢B M?bM K†i i` M #B ç€ +ÁM ;?B +?ûT +?9i T?€T K¬MX

L?[M; T?€T K¬M M¨v ç m H¨ ç M;QM; Hmv M o•M GQM; i•K T?€TX

h?b ` h?'i "B M h?QÊM; L?•M *?m hY >Q¨M? i¢B #„+ T?QM; ç #€i ç¢B H¨ M?•M p
#„+ T?QM; ç #€i ç¢B H¨ M;QÌB bÈK M?'i Hmv M o•M GQM; i?"T #B M iÈB ç i?'i #B
M;QM; Hmv M T?€T HU+ ç†+ #B i + Q- +?Q M M çQÊ+ ;¼B H¨ h?'i "B M h?QÊM; L?
T?€T i?m"i +'K F} Km®M ç2K i?B M T?9 +O *?m hY >Q¨M? /MM; +?Q KbM?- M M

o®M L;mv M G,M; ` ç°+ F #bM? i?QÌM; #ªv #QÈ+ F?¬M; +¦ +?9i bÆ ?Î- HB M iB T
iB T K°i pÁM;X

L?QM; K¨ *?m hY >Q¨M? çQ+? i?U+ H¨ M;QÌB i¨B- p¨Q H9+ ç¦ +ÁM +¦ i? pB M ç°M

o®M +?Q `^M; +¦ i? i`®M i?Q€i- B K¨ M;Ì ;†T T?ªB >mv i EB K H½Q i´- #` #„i çQÊ+
EB K K¬MX h'i +ª ç² p"i +O H½Q ç #` >mv i EB K H½Q i´ H'v çQÊ+- +?d +¦ M;¼+
;B M Hmv M i`QM; M;QÌB H¨ F?¬M; #` H'v çBX

J†i i` M ;?B +?ûT H¨ +€+? H¨K b Q M;QM; Hmv M o•M GQM; i•K T?€T- GK+ L;mv M
ç¦ +¦ F?¬M; Qi bmv M;?o +U+ F€ KÈB K ç°+ ç€QX

*¦ i? M¦B *?m hY >Q¨M? p K†i M;QM; Hmv M o•M GQM; i?"T #B M çQ+? i?U+ H¨
#` #„i M?®i i`QM; i?B M H Q K¶B M;¨v bmv M;?o ç m H¨ o•M GQM; i?"T #B MX "¨
o•M GQM; i?"T #B M i?b 2 `^M; +?d FûK ç M?` ç¢B i´ bQ b€M; i¢Q ` o•M GQM; i?

GK+ L;mv M +¦ Hmv M Gv ošM "B M- > "B M *?'i- "² G Q "B M i`QM; o•M GQM; i
T?€T HU+ +?mv M i?¨M? i?Ov ? - i?´ ? - T?QM; ? X

*€+? Hmv M ;?B +?ûT H¨ o•M GQM; i?"T #B M +¦ #®M #B M F?€+ " L;¢M "B M- "€
hQ M L;? "B M- iS ç¢B #B M ?¦ X

E?¬M; T?ªB ;BÈB i?B m H¨ GK+ L;mv M b) Hmv M i?¨M? #®M #B M ?¦ - +?ŠM; [m
M?B m- t€+ bm'i Hmv M i?¨M? iS ç¢B #B M ?¦ b) + Q ?ÆM `'i M?B mX

" L;¢M "B M H¨ ç2K T?€T HU+ +?mv M ?¦ i?¨M? T?€T i?m"i H¬B ? X "€i S?9+ "B
?¦ i?¨M? T?€T i?m"i K°+ ? X L? B hQ "B M H¨ ç2K T?€T HU+ +?mv M ?¦ i?¨M? T
L;? "B M H¨ ç2K T?€T HU+ +?mv M ?¦ i?¨M? T?€T i?m"i ?Ä ? X "®M T?€T K¬M M

GK+ L;mv M i?–K KWM; `Ð- M m i?"i ?¼+ i?¨M? #®M T?€T K¬M M¨v i?b `'i ;? ;ÈK

o•M GQM; i?"T #B M- +¨M; Hmv M ç M K†i b m i?b +¨M; HÊB ?¢BX

æ M K†i b m +¦ i? M;QM; iK i?¨M? o•M GQM;- +?QM T?€T K¬M ç–m ?ÊT M?'i- H9+
i?QÌM; K¨ Km®M tQM; ?MM; h'M [m®+ F?¬M; H¨ +?mv M F?¦X

h?¬B- #•v ;BÌ Hmv M i? M? ç FB K ç¢Q ç½- i`W ç°+ i` M M;QÌB `²B iQM?X GK+
ç M # M KbM?- pMB FB M K°+ p¨Q ç'i- b m ç¦ iWM; +?9i K°i- #„i ç–m ?'T i?m FB M
K°+ p•M ç½ #` ?„M ?'T i?m b¢+? b)X

*€+? Hmv M T?€T M¨v +?d +¦ i? H†M; H) Hmv M p¨Q ç KX

h`QM; i?B M H Q >mv i EB K K¬M- # M M;¨v +¦ +?9i iB b€M; M M F?¬M; / Hmv
FB K ç¢Q- FB K [m M; t M? +¦ i? F?¬M; +–M M;QM; Hmv M i` M çdM? ç–m- #bM?
iB M i?¬BX :BÌ ?„M ;B'm Î MÆB T?ªB +U+ F€ +˜M i?"M- p¬ +MM; i?"M i`¼M; M;Q
t M?- iWM; +?9i K°i i,M; H M i? M? b„+ FB K ç¢QX

h?ÌB ;B M +S i? i`¬B [m X

J v H¨ i`W >mv i "B M EB K hB M hQ L K +MM; pÈB +QM i` B hQ ?€+? ` - F?¬M; +
GK+ L;mv MX

h?ÌB ;B M i`¬B [m K°i H9+- GK+ L;mv M +?d i?'v FB K [m M; t M? M;QM; iK- bQ p
H¦M; H€M?X FB K [m M; t M? M¨v bQ pÈB # M ç–m +¨M; ç¢B F?Q- +¦ ?ÆB i?Î Hm•
L;mv M t i [m iB M;° ` - i? M? ç FB K ç¢Q `®i +m°+ i?¨M?X

h? M? ç FB K ç¢Q pW ?Q¨M i?¨M?- GK+ L;mv M +?d ?mv €M? b€M; t M? i`QM; i
+ªK i?'v ç°+ /Q+? ç m #` [mûi b¢+?X "ªM i?•M pb ç°+ i®i ?mv i ?ªB T?B m ?QÆM
F?¬M; +€+? M¨Q p"M /KM; M v ?Q¨M iQ¨M #B M K'i b¢+?X

S?€T HU+ #B M K'i ?²B H•m `®i +m°+ i`Î H¢B- T?€T HU+ +m²M +m°M /B ç°M; i` M
i? - +?d i?'v p¬ +MM; / +?`mX

"•v ;BÌ GK+ L;mv M +?d Km®M M;Y ç–m ?ûi /¨B- #B m ç¢i MB K bmM; bQÈM; H¢B
#B i ;BÌ +?Q i? ?9 /¨B- bÊ ç€M? ç°M; ç€K M;QÌB ç¦X

E€ i?U+ T?€T HU+ +O GK+ L;mv M ç½ iÈB çdM? + Q i`QÌM; bBM? i K i–M;- /M b C
M?B m HBM? i?9- M; v +ª +'T +U i?9 o•M EBM? +kM; +¦ # +QMX T?€T HU+ /²B /¨Q
F?¬M; M M HÌBX hB T i?2Q ?„M M M im ?¨M? pb T?€T K¬M *?m bQ i?9+ i´ ç H¢B

L m im ?¨M? M?[M; T?€T K¬M M¨v +¦ i? F?B M T?€T HU+ +O KbM? i,M; iB M K°i
i–M; p"v i?b ? v [m€ `²BX

"ÎB pb ç M i`QÌM; bBM? iS i–M; H¨ +¦ i? F?B m +?B M >mv i "B M EB K hB MX

GK+ L;mv M ç½ F?ŠM; ç`M? >mv i "B M EB K hB M hQ L K +?„+ H¨ T?€T HU+ i`QÌM
+¦ i`QÌM; bBM? iS i–M; i?b i'i M?B M /€K F?B m +?B M hQ L KX JbM? bÈK Km®M
;½ +¦ `'i M?B m ?mv i p•M HBM? i?9 ç½ ç M H9+ i?m°+ p KbM?X

GK+ L;mv M M?„K K„i #„i ç–m bmv M;?oX "•v ;BÌ M;QM; Hmv M T?€T HU+ bQ pÈB
ç¢Q çÆM ;BªM ?ÆMX JÈB `²B Hmv M i? M? ç FB K ç¢Q bÊ #` >mv i "B M EB K hB
T?€T HU+ ?Q¨M iQ¨M H¨ i`QM; i?•M i? - # M M;Q¨B F?¬M; +¦ +€+? M¨Q T?€i ?B M
; M Hmv MX

h`QÈ+ iB M Hmv M " L;¢M #B M çBX G9+ +ÁM i¢B o¬ aBM? .B *mM; F€ i?U+ ?„M ç
#B M `²B M?QM; pšM F?¬M; +¦ iB M +ªM?- ;BÌ `®i +m°+ H–M i?S ? B #„i ç–m Hmv
+€+? *?m bQ i?9+ i´ ç H¢B- #„i ç–m bmv iQ- +kM; im ?¨M? i?2Q T?€T K¬MX

JÆ ?² /QÌM; M?Q KbM? H¢B #B M i?¨M? K°i [m€B i?9 ;B®M; M?Q ?´5

" M +¢M? [m€B i?9 ;B®M; M?Q ?´ M¨v +¦ p¬ +MM; H¬B T?® pÁM; [m M? M;QÌB M¦-
i`QM; i`ÌB ç'iX h`QM; mv M;?B K i?B M ç` - M¦ çSM; ;B[F?¬M; i`mM;- M?Q p¬ i
+m°M Î /QÈB +?•M M¦X

P¨M?5

J°i b'K bûi T?€i ` /QÈB +?•M ç€M? M€i K°i M;¼M M9BX

æ•v +?QM? H¨ " L;¢M #B M i?QÊM; +´- i`QM; HQM; bBM? +Ym iY H¨ i?–M i?9 p¬

GK+ L;mv M KÎ K„i ` - " L;¢M KÎ K„iX

h H¨ FBM? i H¨ " L;¢M\ F?¬M;- i H¨ GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M ç°i M?B M KÎ K„i H–M i?S ? B- i`QM; HÁM; t i [m +ªK ;B€+ H¨ KbM?
L;mv M #B i KbM? F?¬M; H¨ " L;¢M- M?QM; F?B ç¦ +ªK ;B€+ " L;¢M t i [m HÁM
/U i?2Q T?€T K¬M- [m ;B•v H€i +?d i?'v i`QM; M;QÌB T?€T HU+ #„i ç–m #B M ç´
#MK K°i iB M;- T?€T HU+ ?bM? M?Q ç´B iQM? +?'i- M?Q b'K +?ÈT KQ `¨Q /B +?m

G9+ M¨v GK+ L;mv M +ªK ;B€+ +¦ T?€T HU+ Km®M tQQM; ` i?•M i? - Î M;Q¨B M;Q
H¬B çB M ;B®M; M?Q ?´X GK+ L;mv M #B i ?bM? iQÊM; b„T M;QM; iK +?QM? H¨ "
ç®B F?¬M; i? H¨K p"v- M M ?„M +SM; `„M +QÐM; ûT F?¬M; +?Q T?€T HU+ H Q `

*S M?Q i? - ?„M bmwi F?¦ +?`m ?°+ K€mX

hmv i?•M i? F?¦ +?`m- T?€T HU+ b„T +?¢v M;QÊ+ M?QM; i`QM; HÁM; GK+ L;mv M
i?"T #B M ç iS #B M " L;¢M #B M `®i +m°+ i?¨M?X

*MM; H9+ ç¦- ?„M +ªK ;B€+ T?€T HU+ +O KbM? H¢B iB M K°i #QÈ+X >„M HÌ KÌ
i?¨M? K°i #B M i`QM; ç¦- 2 `^M; iW i`QÌM; bBM? i K i–M; i`MM; FQ+? ç M i`QÌM;
F?,MX

o•M GQM; i?"T #B M +?QM? H¨ +¬M; T?€T im ?¨M? T?€T HU+- +¬M; T?€T iB M #°
ç'v H¨ #bM? i?QÌM;X

h?B M H Q >mv i EB K K¬MX

>mv i "B M EB K hB M M†M; M ç¦M; b–K +Y çB ` - HÁM; `'i ;B"M /[X

:½ çQ+? i?U+ `'i ;B"MX

:½ H¨ >mv i "B M EB K hB M- FB K iB M FD? b M´B / M?- +?Q /M Î MÆB ?mM; ?B
M´B / M? i•K M;Q M i?O H¢i- i?O çQ¢M p¬ +MM;X .M H¨ ç iY- i`QÎM; H½Q >mv i E
>mv i "B M EB K hB M M¨vX *® ibM?- +? i iB i- KbM? F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ GK+ L;m

.MM; +?9i i?O çQ¢M i¨M M?šM- GK+ L;mv M #bM? i?QÌM; M;?2 M¦B HQÌB +?ªv i?•
+? i- F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ ?„MX

L m /MM; i?O çQ¢M i¨M M?šM F?B M M;QÌB M;?2 FBM? bÊ- H¢B 2 M;¢B #m°+ GK+
`€+?- F?¬M; H'v çQÊ+ imv i F„ +O u M h?QÆM; h?B MX

L m F?¬M; T?ªB pb +¦ ? K Km®M- H'v i?O çQ¢M +O >mv i "B M EB K hB M- Km®
F€ çÆM ;BªMX L?QM; +¦ pB + +–m M;QÌB- ;½ F?¬M; i? H¨K ;b çQÊ+ GK+ L;mv M

JÈB `²B ;½ H¢B H–M M[ mv ?B T GK+ L;mv M- M?QM; pšM F?¬M; #m°+ ` imv i F,

E€ i?U+ hQ L K +?Q `^M; mv ?B T M;QÌB M?Q GK+ L;mv M +€+? i®i M?'i H¨ ibK +?
#®B [m M ? +MM; ?„M i®i +?9i ç M mv ?B TX hmv M?B M bQ T?K +O GK+ L;mv
i?b i?U+ HU+ h?Mv J° FB K iB M i` M >mv i "B M EB K hB M ;½X L;QÌB i?•M GK+
?B M i¢B im iB M ;BÈB- +,M #ªM F?¬M; #B i H¨ BX æ²M; #¢M [m M ? i®i pÈB ?„
+¦ ? B +Ym ç¢B FB K iB M #ªQ p X hW F?B GK+ L;mv M K'i iQ+?- aÎ S?B- æ°+ *¬
*¬M Gm•M iB M K¬M +kM; T?€B ` `'i M?B m M;QÌB ibK iÁB- #„+ T?QM; +kM; T?€
i•v pU+X "•v ;BÌ ;½ ` M;Q¨B F?¬M; #„i çQÊ+ M;QÌB- 2 `^M; çQ ?¼M; H M i¢M +
L;QÆB +?Ì ç¦X

s2K +QB i`QM; i?B M H Q >mv i EB K K¬M `®i +m°+ B +9B ç–m i`QÈ+X

GK+ L;mv M M?bM #¦M; HQM; hQ L K #B M K'i- M? +? K¬B +QÌB H¢M?X "•v ;BÌ Kb
+ÁM im Hmv M i?¨M? o•M GQM; ç iS #B M- ç M; i`MM; FQ+? o•M GQM; ç M;k #B
T?€T HU+ H¢B i,M; K°i i–M;- F?B ç¦ b) ;B i M;QÆB- >mv i "B M EB K hB MX

h?¬B- F?¬M; i? K ç w ;½ M[- #•v ;BÌ M;QM; Hmv M o•M GQM; ç M;k #B M i?¬B
S?9+ #B M- #B M M¨v +¦ i? ç2K T?€T HU+ i¢K i?ÌB #B M i?¨M? T?€T HU+ K°+ ? X
i€+ /KM; ;b HÈM- M?QM; H¢B H¨ K„+ tQ+? F?¬M; i? i?B m i`QM; o•M GQM; i?"T #
pb M¦ ;BÈB i?B m F„ +¨M; ?ÆM- +°M; i? K ?„M KÈB Hmv M i?¨M? i? M? K°+ FB K
p¨ p•M p•M M M Î ibM? i`¢M; +¦ +ªK ;B€+X

hm iB M ;BÈB i?B M T?9 [m M i`¼M;- M;° iQM? +kM; [m M i`¼M; F?¬M; FûKX

GK+ L;mv M Î K†i im ?¨M? T?€T HU+ i?b i?B M T?9 #bM? i?QÌM;- F€ i?U+ M;° iQ
KQÊM KÈB Hmv M i?¨M? i? M? K°+ FB K ç¢Q- ç®B pÈB K°+ ? +¨M; +¦ +ªK ;B€+- K
;B M M;„M M?Ì ç¦ M;° ç¢QX

G–M im ?¨M? M¨v F?€+ pÈB i`QÈ+X

>bM? M?Q KbM? i`¬M; i?'v K°i bBM? HBM? MˆK p2M #Ì +U+ F€ Qm M?½X E?¬M;

*¦ ;b M?–K HšM +?,M;5

*?mv M M¨v H¨ i?B i ? v ;Bª5 æªQ H°M ? i +ª `²B5

o¬ b® i? M? •K FBM? bÊ ç M `MM; KbM?- B M'v b®M; i¢B M?¨ ;B K M¨v H•m M?Q
+?QM? H¨ ç iY +?•M i`mv M çÌB i?S KQÌB +O >Q aÆM- i?2Q Hw K¨ M¦B i?b ç iY
Hmv M ç M M?` i`¼M;- i K i`m¼M; H¨ +MM;- p"v K¨ ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€+ ?B
KBM?- +¦ i? ç€M? i?„M; i`QÎM; H½Q +kM; F?¬M; +¦ ;b- M v `ä `¨M; H¨ M; v K°i H
iB M +O J ;B€Q +kM; #` ?„M ç€M? #¢BX

æ•v +?QM? H¨ i`QÎM; H½Q FB K iB M5 JÈB pW `²B i'i +ª +€+ i`QÎM; H½Q +ÁM +
+?B m +O GK+ L;mv M M v iQ¨M #° ç m ç½ i`'M ioM? H¢B- K°i ç iY +?•M i`mv M
i? +MM; iBM? M? çÌB i?S +?QM ;B Q i?O K¨ ;B¨M? T?–M i?„M;X

óh?®M; F?Q€B5 >mv i #B M FB K iB M #„i +?QM? KbM? H•m p"v- pb ûT KbM? M¦B
H¢B K¨ /MM; çO HQ¢B i?O çQ¢M ;•v F?¦ / - M v `®i +K+ H¢B +? i i`QM; i v KbM?-
Q€M F?Q bm®i K'v i?€M; K°i F?B #B M K'i i?b +?d +ªK i?'v iBM? i?–M bªM; F?Q€
ç€K M;QÌB # M +¢M? ç,K +?B m bmv M;?o- #•v ;BÌ H¨ H9+ i?m +?B M HÊB T?˜K `²
/MM; `'i M?B m iBM? HU+- K¶B K°i FB K ç m H¨ T?€i ?mv ç M +U+ ?¢M- F€ i?"i i`Q
M¨v- GK+ L;mv M iU M?B M H¨ M?bM i`9M; >mv i p•M HBM? i?9 M M Km®M t2K hB
HBM? i?9X

hB M i v +kM; HK+ bQ€i +€+ HQ¢B T?€T F?Q +O hB L K- K°i F?B M;QÌB i +? i çB
+¦ i`QM; i?•M i? i?b T?€T F?Q b) iU tm'i ?B M- M m H¨ M;QÌB +?Q +? i i?b T?€T
FB K- i?–M MB K i?,K /Á p¨Q i`QM; ç¦ KÈB T?€i ?B M [mª i?U+ +¦ F?¬M; Qi i?S i
>mv i b„+ T?QM; HBM? #¨B +U+ HÈMX

h`W i?S ç¦ ` - +kM; F?¬M; i?B m ç² i®iX 5 5

@ L;QÆB T?ªB +? i- M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB +? i i`QM; i v i X

L?[M; HÌB ;¨Q i?ûi M¨v +O >mv i "B M EB K hB M hB L K ;BÌ +?d +ÁM H¨ [m€ F?S
i v GK+ L;mv MX

:¨Q i?ûi H¨ ;¨Q i?ûi K¨ HU+ HU+ H¨ i?U+ HU+X

*ÁM i`QM; i?B M H Q H¨ K°i F?¬M; F?Q v M H†M;X

EB K h`m EB K hB M

hB L K- ç•v +?QM? H¨ EB K iB M i?U+ HU+X

o"v K¨ H¢B T?ªB +? i i`QM; i v K°i ç iY çÌB i?S KQÌBX

o®M /o i`QM; H9+ #'i i`B #'i ;B€+- ç iY +?•M i`mv M çÌB i?S KQÌB ç½ +¦ i? FB K
iBM? M? +O çÌB i?S +?QM `²BX L?[M; M;QÌB F?€+ +O çÌB i?S KQÌB +?Q i`QÎM
i`QÎM; i?¨M? M? M? M?Q p"vX L?[M; T?¢K M?•M ç m i`Î H¢B ?Qi F?Q H¢M?X

GK+ L;mv M i'i M?B M H¨ F?¬M; ç w ç M çB m M¨v- K¨ ç M; i?m +?B M HÊB T?˜
M?"T i•K p¨Q E?¬M; ;B M HQ¢B T?€T F?Q `²B- ç–m iB M H¨ K°i [mv M b€+? ç"T p¨
h?m"iô- GK+ L;mv M HB M H'v ` t2K- KÈB T?€i ?B M [mv M b€+? M¨v +?QM? H¨ i
>mv i "B M EB K hB MX

>mv i "B M EB K hB M- +kM; F?¬M; M´B / M? pb bS+ +?B M ç'mX

J¨ / M? iB M; +O H½Q +?d Î K°i +?[@ "B MX

.`+? .mM; >Q€M >bM?- `'i M?B m hm iB M ;Bª ç m #B i- M?QM; H¢B `'i Qi hm iB
?bM? çQÊ+ M?Q hB L KX hB L K M m çQÊ+ +QB H¨ M;QÌB /`+? /mM; ?¦ i` M; ;BÄ
`^M; +?ŠM; +¦ B /€K tQM; H¨ b® RX *ÁM [mv M ó.`+? /mM; ?¦ ?bM? T?€Tô M¨v M
?¦ ?bM? M?Q i? M¨QX GQ¢B ?¦ ?bM? M¨v +¦ i? H¨K çQÊ+ ;B®M; ? i M;QÌB F?€
;B®M; M?Q ç9+- /MM; ;Bª ç€M? i`€Q- ç¢i iÈB i`bM? ç° F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ

æ•v +kM; H¨ +m®M #Q i`+? `'i ?[m /KM;X hmv M¦B F?¬M; T?ªB H¨ T?QÆM; /B M
pšM `'i ?[m /KM;X hB T i?2Q ?„M H¢B t2K iB T M?[M; M?[M; +?B M HÊB T?˜K F?€
ç®M; HBM? i?¢+?- T?ªB ç M ? B p¢M HBM? i?¢+?- GK+ L;mv M ?B M i¢B +kM; +'
i?•M ;B +O >mv M "B M EB K hB M- bQ pÈB GK+ L;mv M i?b +ÁM T?QM; T?9 ?A
HBM? i?¢+?- i?"i bU FB K çQÊ+ `²BX GBM? i?9 i`QM; S?QM; HBM? #¨B +O GK+ L
i?¢+?- #•v ;BÌ +¦ i? çQÊ+ #´ bmM; `²BX

æ•v H¨ T?€T #ªQ- T?Q i` M +ÁM çQÊ+ F?„+ K'v +?[ h`B M K°i +€+? iBM? tªQ >
>^M; ædM? M¨v i?"i` +kM; H¨ K°i T?€T #ªQ `'i ?[m /KM;- +¦ i? /MM; ç im Hmv M

R33X *?QÆM; j8e@j8d, *?B M GÊB S?˜K GÈM

±- +ÁM +¦ K°i [mv M b€+? ó >mv i o•M æ€Mô- K¼B M;QÌB ç m #B i- >mv i o•M æ€
?¨M; i?S M?'i i`QM; >mv i EB K J¬MX .U p¨Q i?•M T?"M [m M i`¼M; +O >mv i "B
[mv M ó>mv i o•M æ€Mô M¨v +kM; H¨ çB m / ?B mX hmv M?B M- +?d +¦ K°i #° T?
T?€T +O K¶B K°i K¬M T?€B M?Q GQM; o•M h•K S?€T- +¦ K°i #° T?"M H¨ i?Q i`m
F?€+ H¨ i`mv M KB M;- M?Q p"v ç i`€M? +€+ K¬M T?€B F?€+ ?¼+ çQÊ+X .U p¨Q
+¦ i? Hmv M >mv i o•M æ€M K°i +€+? +?•M +?QM?- +?Q /M H¨ /MM; ç H¨K i¨B HB
h?"T "B M +kM; F?¬M; i²BX .M b Q ç m H¨ o•M ? i•K T?€T + Q KBM?X L;?2 M¦B >
ç M +ªM? ;BÈB + Q M?'i i?b b) +¦ >mv i GQM; ?B M i?•MX

æ9M; `²B- +ÁM +¦ `'i M?B m +?b F?¦ - t2K ` ç•v H¨ +?b F?¦ +O i?B M H Q `²BX

*m®B +MM; ç½ iÈB K°i MÆB [m M i`¼M;@ >mv i o•M GBM? h?9X GK+ L;mv M i?,K

8 +QM ?mv i FbM?- #ªv +QM ?mv i ?´ +U+ HÈMX

*€B M¨v +?QM? H¨ i'i +ª >mv i o•M HBM? i?9 K¨ >mv i "B M EB K hB M hB L K +¦X
M?•M p"i +'T FB K iB M i?b M?[M; HBM? i?9 HQ¢B HÈM +O ?¼ +kM; F?¬M; pQÊ
EB K hB M hB L K- K°i M;QÌB çQÊ+ +QB H¨ +¦ +'T #"+ v m M?'i- M?QM; H½Q H¨ M
>mv i EB K J¬M +¦ h¨ •+ æ°+ T?€T- +¦ i? +QÐM; +? ç i,M; çŠM; +'T +O >mv i o•
+¦ ç M 8 +QM ?mv i FbM? +U+ HÈMX

h?"i H¨ M?B mX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; i? K F?€+? b€Q- i'i M?B M H¨ ç2K 8 +QM ?mv i FbM? p¨
` - H'v MQÈ+ h?B M i`M? ç `Y - ?B M i¢B ç m `'i b¢+? b) `²BX hmv M?B M Î # M i
M?B m MQÈ+ h?B M i`M?X

LQÈ+ M¨v iQÈB H M K†i i` M +O ?mv i FbM?- ?mv i FbM? HÈM M?Q p"v- /MM; M
+kM; T?ªB /MM; K°i HQÊM; HÈM KÈB çQÊ+X J¬i +®+ M?Ä MQÈ+ h?B M i`M? KÈB
FbM?X aQ b€M? K°i +?9i i?b i?'v >mv i ?´ / H¨K ?ÆM M?B m- +,M #ªM H¨ F?¬M;
H¨ +¦ i? H¨K b¢+? `²BX

>mv i FbM? i`QÈ+ F?B çQÊ+ H¨K b¢+?- t2K ` p¬ +MM; /[iÊM- ?¨K `,M; +O M¦ /Q
#'i +S i?S ;b p"vX EbM? H¢B HÈM M?Q p"v- M;QÌB çSM; i`QÈ+ M¦ i`¬M; +ÁM #û ?
K°i +?9i i?b +?d +ªK i?'v i? ;BÈB M¨v ç m H¨ K¨m çÄ +ª- i`¬M; `'i ç€M; bÊ- +ÁM
h?B M i`M? i?b +?d M?bM i?'v ?mv i FbM? H"T iS+ #B M ?¦ i?¨M? K°i K¨m i`„M;- H
ç€M; v mX

a m F?B H¨K b¢+? tQM;- GK+ L;mv M ç K b® HQÊM; o•M ? HBM? i?9 K¨ KbM? ?B
+QM HBM? i?9- i€K +QM p•M FbM?- K¨ pÈB b® HQÊM; HBM? i?9 M?Q p"v M;mv M
i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X L;mv M F?Q +m²M +m°M F?¬M; M;WM; `ÆB i` M M;QÌB
F?¬M; M;WM; ?'T i?m T?€T HU+X

hmv M?B M- GK+ L;mv i +kM; # i +€B M¨v H¨ çKM; T?ªB >mv i EB K J¬M `²BX J°i
p¨ "„+ S?QM; >Q aÆM H¨ Hmv M +MM; K°i ? T?€T HU+X L m M?Q M;QÌB +O hB
i? FB K çQÊ+ K°i F?QªM HÊB M?m"M HÈMX

*Æ /mv M H–M M¨v- M?'i ç`M? T?ªB M„K H'v

L m M?Q #Ä HÐ i?b F?¬M; i? +¦ H–M i?S ? BX

G¨K tQM; M?[M; i?S M¨v- GK+ L;mv M i?m i?–M i?S+ H¢B- M?†i E?¬M; :B M GQ¢
ç¦ `9i +?MK +?b F?¦ i`QM; ç¦ ` X

a m F?B H'v +?MK +?b F?¦ ` - GK+ L;mv M KÎ iWM; +€M? +Y K°i ç p¨QX J°i F?
[m M; [mûi [m - FB K [m M; HQÈi K°i HQÊi i` M M;QÌB #¼M ?¼- H"T iS+ F€ ç°+ >
F?Y ?Q¨M iQ¨M- +ÁM M?[M; M;QÌB M¨v M?•M? çQÊ+ ç¢B •M +O GK+ L;mv M i?b

" M M¨v KÈB +Sm M;QÌB tQM;- # M FB K°i çQ¨M M;QÌB ç½ +9B H¢v GK+ L;mv MX

@ •M çS+ +O GK+ aQ æB i M?Q p"v- +?9M; i¬B p¬ +MM; +ªK FQ+?X

@ GK+ aQ æB i p b m M m +–M- tBM +S T?•M T?¦ +?Q +?9M; i¬B- /M +¦ `ÆB tm®M

@ GK+ aQ æB i M m +¦ i?ÌB ;B M- i?b +S ç M h? M? h?¨M? M?ûX

J¶B K°i +•m ç m H¨ M?[M; HÌB +ªK FQ+?- GK+ L;mv M ;"i ç–m ç ç€T H X G–M M¨v
M;QÌB M¨v- ç®B pÈB pB + M•M; + Q / M? iB M; i`QM; ;BÈB hm iB M +¦ `'i M?B m çE
[m€ ç w M?QM; i? M? / M? i`QM; hm iB M ;BÈB +kM; `'i [m M i`¼M;X

oQ /K M?Q h`mM; L;mv M FB K iB M h?B i h`mM; >B T- M;QÌB M¨v +?Q ç¢i ç M
+?Q +¦ ;b ;? ;ÈK- M?QM; ;B9T çÐ M;QÌB F?€+ M?B m- +¦ i? M? / M? i®i- B +kM;
+kM; F?¬M; +¦ M?B m M;QÌB /€K çB ;•v bU pÈB ¬M; i X

L?[M; M;QÌB M¨v b m F?B F?¬B T?K+ T?€T HU+- +kM; iU #B i `^M; ?B M i¢B H¨ i?
p¨ >mv i EB K J¬M ç M; ç®B ç–m pÈB M? mX æ¦ H¨ K°i +Æ ?°B i®i- M m M?Q #•v ;E
#B i # Q ;BÌ KÈB i?Q€i F?ÄB ç•v çQÊ+X ob p"v B M'v ç m i?B M? m H Q ` M;Q¨B
+ÁM K°i b® HQM? + M? M;K+ F?¬M; [m€ K¢M? ç m #` M;[M; im iB M ;Bª t¬M; H M

J°i H9+ b m- i`QM; i?B M H Q +?d +ÁM K°i KbM? GK+ L;mv M K¨ i?¬BX

GK+ L;mv M p®M Km®M ` M;Q¨B- imv M?B M Km®M ç M +?¶ >mv i "B M EB K hB
*?¶ +O H½Q i Î i`QÈ+ FB H¨ K°i ;B M K"i i?'i b•m M?'i i`QM; i?B M M;K+X GK+ L
K"i i?'i- T?Q i` M +O ;B M K"i i?'i M¨v H¨ K°i +Y HÈM F?¬M; #B i /MM; i?S ;b +?
HQ€M; p¬ +MM;- # M i` M +ÁM çQÊ+ F?„+ ?Q p,M iBM? i M?QM; p¨Q i? M¨Q ç
E?¬M; ;B M HQ¢B T?€T F?Q F?¬M; T?ªB +¦ K°i +?B + +?b F?¦ ? v b Q\ h? H¨ ?,
[mª M?B M H¨ +?b M¨v- b m F?B #QÈ+ p¨Q T?ÁM;- GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB bYM

æ•v H¨ X

GK+ L;mv M M?bM b M;- +?d i?'v i` M iQÌM; +¦ F?„+ K°i p¨B +?B m i?S+X GK+ L
i?'v T?Q ç®B /B M +¦ pB i, >Q aÆM EB K S?€TX G¢B ;–M t2K K°i +?9i- [mª M?B
M?QM; +?B m i?S+ F?¬M; M?B m H„K- EB K i¬M; FB K T?€T M?B m ?ÆM K°i +?9
`'i [m M i`¼M;- ç²M; i?ÌB çB K [m M i`¼M; M?'i H¨ F?¬M; +¦ FB K [mv iX

"'i Hm"M H¨ FB K T?€T ;b- i?b +kM; ç m T?ªB +¦ FB K [mv iX

E?¬M; +¦ FB K [mv i i?b FB K T?€T +QB M?Q F?¬M; +¦ HBM? ?²MX

G¢B t2K i? K K°i +?9i- HB M # M +¢M? +ÁM +¦ K'v HQ¢B F?€+ M[- pQ /K óoä æ
h?¨M? FB K T?€Tô - ó*¬M G¬M FB K T?€Tô - óL K >ªB FB K T?€Tô - óoä H,M; FB
T?€TôX S?Q /QÈB M?[M; +€B M¨v ç m +¦ K°i F?QªM; i`®M; HÈM- F?¬M; +¦ # Q
+kM; i?B m FB K [mv iX

h?"i ` H¨ M?Q i? M¨v- M,K ç¦ F?B >mv i EB K J¬M p¨Q MQÈ+ h'M- ç9M; H¨ T?KM; i
[m®+ æ¢B hmv i aÆM G¢M æ¨ hU- imv M?B M H9+ ç¦ #„i ç–m ?Q¢i ç°M; +?Q çQÊ+
u M h?QÆM; h?B M çm´B ;B i >mv i EB K G½Q h´X æB m M¨v F?B M >mv i EB K G
/€K ?Q¢i ç°M; i`QM; i?ÌB u M h?QÆM; h?B M +ÁM i¢B i? X "•v ;BÌ F?B u M h?QÆM
KÈB #„i ç–m ?Q¢i ç°M; i`Î H¢BX

*?QM? pb i? - +?B m FB K +kM; F?¬M; M?B mX

æB m K¨ GK+ L;mv M F?¬M; #B i +?QM? H¨ K°i i`QM; # ç°M; +O >mv i EB K J¬M

>mv i EB K J¬M +¦ # ç°M;- i?2Q i?S iU H¨ >mv i oä ç°M;- >mv i h?–M ç°M;- >mv i
>mv i oä ç°M; p®M i?B i F ç ?¼+ +?B m FB K +O +€+ T?€B F?€+- F i [mª H¨ pb
i`,K M,K- M M >mv i oä ç°M; F?¬M; i? M¨Q T?€i i`B M H M çQÊ+X

J¨ >mv i E?® ç°M; i?b /MM; ç +'i ;B[+€+ HQ¢B T?€T #ªQ i¨B M;mv M- p¬ +MM; T?
K°i +Æ +'m i¨B +?QM? i¨B M;mv M ç°+ H"TX .M b Q- F?B +¦ M;QÌB i`QM; K¬M T?€
M i?QÎM;- +¦ M?[M; H9+ +¦ ç¢B +?B M tªv ` - i?b +€+ K¬M T?€B +kM; ç m +–M T
M;mv MX >mv i E?® ç°M; +?QM? H¨ +¦ i€+ /KM; M?Q p"vX

*ÁM p +?B + ç°M; +m®B +MM; H¨ >mv i h?–M ç°M; i?b H¨ K°i #Q K"i +O >mv i EB

GK+ L;mv M ç M; Î i`QM; >mv i oä ç°M;- t2K F„ K¼B i?SX L?[M; +?B m FB K M¨v i
;B'm çB M?B mX "¦+ ? i M?[M; i?S M¨v tm®M;- F?¬M; +?WM; p b m +ÁM +¦ i€+ /K

a m F?B #¦+ ? i M?[M; +?B m FB K M¨v tm®M; GK+ L;mv M ` F?ÄB >mv i oä ç°M;
J¬M p¨ >mv i EB K J¬M ç€M? M? m i? M¨Q- M m M?Q HQ¢M [m€ i?b M¦B F?¬M; +?
+Æ ?°B K¨ çK+ MQÈ+ #ûQ +ÁX

*ÁM +?Q ` F?ÄB i?B M H Q- +?d M;?2 M;Q¢B ;BÈB- iB M; ;B i `mM; i`ÌBX

oW ç`M? çB ` # M M;Q¨B- ç°i M?B M M?È ` +ÁM K°i pB + [m M i`¼M; M[- >mv i
#` T? `²BX h? H¨ ?„M H"T iS+ [m v H¢B #¦+ ? i +€+ +?B m FB K i` M iQÌM; ç€ tm
M;Q¨BX

>mv i EB K J¬M- M¦B H¨ M¦B H¨ Î ;B[HÁM; o¬ JB M hmv i bÆM- i?"i ` bU iQ M?Ä
i? /mM; ?¢ çQÊ+- +?QM? H¨ >mv i EB K G½Q h´ /MM; M?B m i?O çQ¢M- M?Q E?
#B M M?[M; +?¶ M?Ä i?¨M? +?¶ HÈMX "B M ç´B F?¬M; ;B M +¦ ? B +€+?- i?S M?
K°i HQ¢B F?€+ H¨ çB ç M ç¢B +ªM? ;BÈB- ç M H9+ ç¦ +¦ i? +„i F?¬M; ;B M- iU ?
i`bM? iU K¨ F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

h?"K +?Q +ÁM +¦ K°i +€+? M¦B F?€+- ç¦ H¨ Î ;B[h`mM; PÆM; h?B M h`B m +¦ M;
ç°M;- iU ?¦ æ°M; h?B M- +ªM? ;BÈB M?Q p"v H¨ i`QM; i`mv M i?mv i M¦B- +?S F?

E?¬M; ;B M i`QM; >mv i EB K J¬M +U+ HÈM- K†+ /M H¨ Î i`QM; HÁM; M9B- M?Q
K°i i?¨M? i`b i`mM; #bM?X

GK+ L;mv M ` ç M # M M;Q¨B- # M M;Q¨B [mª M?B M H¨ ç M; ç€M? `'i F`+? HB iX

"bM? i?QÌM;- Î i`QM; >mv i EB K K¬M- +¦ # Q T?O K°i i–M; ?mv i F?Q F?¬M; /¨v
;BÌ ?mv i F?Q F?¬M; M;WM; # v çB # v H¢B- i`QM; ç¦ ? B +?¶ H¨ FBM? M;QÌB M?'
K°i M;¼M ?mv i bÆM- T?O /¨v ç†+ i` M F?¬M; i`mM;- Î ;B[M9B ?mv i F?Q #®+ H
/B M M;¼M ?mv i bÆMU M9B K€mV i?b H¢B H¨ K°i M;¼M imv i bÆM U M9B imv iV

S?Q i` M ?mv i bÆM T?¦M; i?Q+? ` `'i M?B m [m€B i?9- i'M +¬M; b M; imv i bÆM

*ÁM i` M imv i bÆM i?b T?¦M; ` #,M; iB M UKkB i M #ˆM; #,M;V- F?B M +?Q [m€B

æ¦ H¨ M?[M; ;b K¨ GK+ L;mv M [m M b€i çQÊ+ iW t - +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ M;mv M
hmv i bÆM p¨ >mv i bÆM FB X æ¦ T?ªB #ˆM; Qi M?'i p¨B +?K+ H–M T?€T HU+ +O
i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB F?B T bÊ- 2 `ˆM; ? B K¬M +?O +O ? B i`mM; çŠM; iB M
hmv i aÆM H½Q i´ ç M; b®M; K€B pÈB M? mX

> B M?•M p"i æ¢B ç¢Q +ªM? ç®B ç–m- [mª M?B M H¨ ç€M? `'i F?Q i`QÆM;X GK+
çB- i?b 2 `ˆM; i`QM; K°i +?B m ç½ tQM; çÌB `²BX

> B MÆB M¨v ç€M? M? m H¨ F`+? HB i M?'i- +ÁM Î M?[M; MÆB F?€+ +kM; `'i +,M
#,M; imv i iK ?¦ - >mv i FB K imM; ?Q¨M? p¬ b® ?mv i iBM? iW i` M i`ÌB `ÆB tm
i`QÎM; H½Q p¨ ç iY +O >mv i EB K K¬M +? i Î MÆB M¨vX

L?[M; ?mv i /`+? +O ?¼ pW +?ªv tm®M; ç'i ç½ #` #,M; imv i H¨K +?Q ç¬M; +SM;

L m M?Q F?¬M; ç M?[M; ?mv i /`+? M¨v ç¬M; +SM; H¢B i?b 2 `^M; b) #` >mv i EB
ç¦ ç ;B i,M; +?B M HU+X

L;QÌB +O hmv i aÆM hB M K¬M +kM; ç m H¨ M?[M; M;QÌB +¦ FBM? M;?B K +?B M

æ•v [mª i?U+ H¨ K°i i`"M +?B M F`+? HB i- GK+ L;mv M iU M?O- M?[M; i`"M +?B M
ç m F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ+ pÈB i`"M ç M; /B M ` i`QÈ+ K„i KbM?X æ•v çQ+? i?
bQ ç` #B i- i?"i ç9M; H¨ çQÊ+ KÎ `°M; i–K K„iX

h?"i ` +?QM? i¨ b®M; K€B pÈB M? m- +¦ i`"M M¨Q H¨ F?¬M; F`+? HB i +?SX

*?QM? ç¢Q p¨ +?QM? ç¢Q i?b +ÁM +¦ i? M;²B M¦B +?mv M- M?QM; pÈB i¨ K M;Q

GK+ L;mv M +kM; ç M; T?B ?¨M?- M?'i i?ÌB H¢B F?¬M; #B i # v ç M MÆB M¨Q F?
T?²M; #'i ç`M?X æ•v +?d H¨ ? B iB M K¬M i`mM; çŠM; b®M; K€B pÈB M? m- M m M
i¬M; b®M; K€B pÈB M? m i?b 2 `^M; b) +¨M; F`+? HB i ?ÆMX "ªM i?•M KbM? +¦ +ªM
ç EB K F?Q i K i¬M; ç€M? M? m çQÊ+X

L m +¦ i? M;,M +ªM i?b M?'i ç`M? T?ªB M;,M +ªMX

h` M çQÌM; çB +kM; +¦ i`QÎM; H½Q- ç iY +O >mv i EB K K¬M ç M ;•v F?¦ / +?Q
L;mv M ;BªB [mv i K°i +€+? çÆM ;BªMX

JbM? çB ç•m i? M¨v\ GK+ L;mv M ç€M? ;B€ KÈB T?€i ?B M +¦ `'i M?B m M;QÌB +Q
+?Q¨M; K¨m ?mv i ç M; +?¢v i?ŠM; K°i ?QÈM;X *kM; Km®M #B i t2K ?¼ çB ç•m- ?
+?Q¨M; K¨m ?mv i i`QM; E?¬M; ;B M HQ¢M T?€T F?Q +O hB L K +?Q¨M; H M M;Q
;–M M;QÌB +O >mv i EB K K¬M- HB M H M iB M; ?ÄB,

@ *?Q p` bQ ?mvM? ç M; çB ç•m ç¦\

@ *ÁM çB ç•m M[- +?9M; i¬B çQÆM; M?B M H¨ ç M; çB i`€M? ?¼ `²BX

J°i i`QÎM; H½Q H M iB M;X

@ >B M i¢B ç M; tªv ` i`"M +?B M HÈM- p¬ +MM; F`+? HB i- ç M J¬M +?O >mv i E
`²B- +ÁM ? B T?€B +¦ `'i M?B m EB K iB M çÌB i?S +?QM +kM; ç m ç€M? `²B- ç•m

@ æ9M; p"v- +?9M; i +?d H¨ iûT `Bm i?¬BX

@ *?9M; i ç M h`QÌM; bBM? F€ +kM; +?Q i? ç¢i ç M- +,M #ªM F?¬M; i? M?9M; i

@ Jm®M M¦B i`€M? ?¼ - >mv i h?–M ç°M; i?–M #Q F?¦ HQÌM;- +?9M; i +,M #ªM H
+¦ K°i i?B M H Q +¦ i? i`€M?- M?QM; pW `²B T?¢K M?•M ç m ç½ t¬M; ` M;Q¨B- I
hB M Î ç¦ +kM; +? i `²BX

@ >mv i "B M EB K hB M H¨K b Q +¦ i? +? i çQÊ+ +?S\

@ æ9M; p"v ç'v- +?9M; i +kM; #B i H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;- M?QM; H¨ M;?2 M¦B M?
M iQ¨M M?'i +?QM? H¨ >mv i E?® ç°M; i?¬BX

@ >mv i E?® ç°M; Q\

@ æ9M; p"v- i`QM; >mv i E?® ç°M; +¦ +'K T?€T p¬ +MM;- +?Q /M H¨ +'T EB K iB M
çQÊ+X G½Q h´ ` H M?- +?9M; i +¦ i? i`®M Î ;B[ç°M;X

@ *?"+5 a Q F?¬M; T?ªB H¨ i`QM; ç°M; M?d- M;?2 M¦B i`QM; ç°M; +¦ `'i M?B m #ª

@ *¦ +kM; F?¬M; ç M HQÊi i p¨ M;QÆB- ç¦ H¨ G½Q h´ ;B[H¢B ç # M i?QÎM; +?Q
ç'vX L m M?Q M;QÆB +¦ i? H"T çQÊ+ +¬M; i?b +¦ i? p¨Q `²BX *?9M; i ç M; #` h
FQ+?- M m M?Q M;QÆB +¦ i? ;B i çQÊ+ M;QÌB +O hmv i aÆM hB M K¬M- +?d +-
b) +¦ i?QÎM;X

@ h?¬B +?Q i¬B tBM- i¬B F?¬M; Km®M +? i #•v ;BÌ ç•mX

@ æ9M; `²B- M;?2 M¦B i`QM; >mv i E?® ç°M;- +ÁM +¦ >mv i >mv M EB K hB M i¼

@ æ¦ H¨ h`QÌM; aBM? i?'i i`¼M; hm hB M ;Bª- i?U+ HU+ p¬ #B M- +¦ M;QÌB M¨v i
?ÆM `'i M?B mX

GK+ L;mv M Î # M +¢M? M;?2- iU M?B M +kM; i?2Q b m M?[M; M;QÌB +O >mv i E
E?® ç°M;X LÆB ç¦ +¦ `'i M?B m #ªQ #®BX _'i M? M? ç½ çB ç M +´M; HÈM # M M;

R3NX *?QÆM; j83@j8N, >mv i E?® æ°M;

æ¦ H¨ K°i +Y HÈM ?bM? i`ÁM K¨m ?mv i- i` M ç¦ F?„+ ç–v +'K T?€T- +'K T?€T M¨
i`QÊM;- bQ pÈB >mv i oä ç°M; +ÁM F?¦ pQÊi [m ?ÆM M?B m- KÆ ?² +¦ >²M; b„+

GK+ L;mv M çB i?2Q b m M?[M; i`QÎM; H½Q +O >mv i EB K K¬M- çB p¨Q i`QM; >
p¨Q >mv i E?® ç°M; +ÁM +¦ FB K i` - M?QM; pb GK+ L;mv M çB M?2Q M?[M; i`QÆ
+ÁM M¦B K'v +•m- H¨K +?Q M;QÌB ;B[+Y iQÎM; `^M; GK+ L;mv M +kM; H¨ M;QÌB +
M?[M; M;QÌB M¨v i?b +kM; iQÎM; GK+ L;mv M H¨ M;QÌB +O >mv i EB K K¬MX "ÎB
M?B m p¬ F - F?¬M; [m2M #B i M? m +kM; H¨ +?mv M #bM? i?QÌM;X

*S M?Q p"v ?„M ç½ p¨Q çQÊ+ i`QM; >mv i E?® ç°M;- T?€i ?B M ç°M; M¨v +?B H¨
*Y HÈM +O ç°M; i`QM; ç¦M; +?†i- +'K T?€T i` M +Y i?b M?B m p¬ F - +ÁM ç°M;
#^M; K'v [mªM; i`QÌM;X i` M p€+? iQÌM; i?b ç m H¨ >mv i ?²M; b„+ K¨ +?O K¬M M?
HQm H¢BX

.Á tûi ibM? ?bM? # M i`QM; tQM;- GK+ L;mv M M?bM H¢B- ç9M; H¨ +¦ M?B m i`QÎ
K¬M T?€T HU+ v m- ?B M i¢B i`€M? M¢M Î ç•v +ÁM +¦ K°i M;QÌB- M;QÌB M¨v /m
F?¬M; T?ªB H¨ K„i +O GK+ L;mv M F?¬M; i®i K¨ M;QÌB M¨v M?Q i? H¨ ªQ K°M; p"
i F?¬M; i? M?bM `ä çQÊ+X E?¬M; #B i /mM; M? M +O v M?Q i? M¨Q- i?"K +?Q
#B iX L;?2 M;QÌB # M +¢M? M?Ä ;B¼M; #¨M i€M- GK+ L;mv M #B i çQÊ+ M;QÌB M
hB M *Ym h?B M- K°i i`QM; #ªv M;QÌB +QM +O >mv i EB KX

*¦ >mv i >mv M EB K hB M M;²B ç¦- #B i `ä M;QÌB M¨v +¦ T?€T HU+ i`QÌM; bBM?
L;mv M F?¬M; /€K H¨K #W X

*? M? H +? H¨ +? M? H +?- M m M?Q ?„M H¨K #W K¨ #` >mv i >mv M EB K hB M i`
#bM? i?QÌM;X

@ *€+ p` v M ioM?- çWM; ?QªM; ?®i- hmv i bÆM hB M K¬M +,M #ªM H¨ ç M; /B M

>mv i >mv M EB K hB M #•v ;BÌ KÈB H M iB M;- ;B¼M; M¦B +O v +¦ +?9i #²M; # M

J°i H9+ b m- # M M;Q¨B ç€M? M? m +¨M; H9+ +¨M; F`+? HB i- M?[M; iB M; –K –K
ç°M; `²B K¨ pšM +ªK i?'v +?'M ç°M;X J¨ H9+ M¨v- K°i i`QÎM; H½Q i`QÌM; bBM? M?

@ *Wm bQ ?mvM?- G½Q h´ ;¼B ?mvM? çB i? K +?B MX

@ §- p"v b QX

>mv i >mv M hB M *Wm h?B M ;"i ç–m- t2K ` i`"M i`B M +¨M; M;¨v +¨M; F`+? HB i
EB K hB M p®M i¼ i`'M >mv i E?® ç°M; +kM; T?ªB tm'i ç°M;X

*Wm h?B M J½ i?•M KbM? F?) ç°M; ç½ #B M K'i F?ÄB +?¶ M;²B `²BX s2K ` H¨ çB
#¶M; +¦ iBM? i?–M H M- H9+ p` >mv i >mv M EB K hB M M¨v M;²B ç•v KbM? F?¬M
ç½ çB `²B i?b ç²M; M;?o pÈB pB + +Æ ?°B +O KbM? ç½ ç MX

>B M i¢B- p'M ç K'm +?®i +?QM? H¨ pB + +–K +? +O ç°M; i`QM;- bU +'K +? Î
T?€ çQÊ+X

*¦ H) +kM; H¨ p”M F?Q U K v K„MV- H9+ M¨v #¶M; `–K K°i iB M;- K°i iB M; M´ p M
+O +Y HÈM ç°M; i`QM; tm’i ?B M K°i çQÌM; /¨B- H¨ /Q >mv i EB K G½Q h´ p¨ hmv
i¢Q i?¨M?- ? B M?•M p”i æ¢B ç¢Q +ªM? ç®B ç–m- +’K +? F?¬M; #` pÐ i M KÈB ç9

L?QM;- >mv i EB K K¬M F?¬M; +?d +¦ `B M; K°i KbM? >mv i EB K G½Q h´ H¨ æ¢B
T?€B ç m +?2 ;B’m K°i p¨B M?•M p”i- F?¬M; i? ç2K iQ¨M #° i?U+ HU+ +O KbM? #
aÆM +¦ K°i h`QÎM; H½Q çQ¨M- M?•M p”i çÌB i?S #ªv i?S i€K- +Æ #ªM ç m M^K i`Q
çQ¨MX

æQÆM; M?B M- hmv i aÆM hB M K¬M +kM; F?¬M; T?ªB +?¦ K°i æ¢B ç¢Q +ªM?- `
ç¦ b®M; K€B pÈB M? m- p¬ +MM; F`+? HB i- K’v çQÌM; T?€T HU+ +O æ¢B ç¢Q +ª
+O >mv i E?® ç°M; #` MSi ` X

S?–M ç¬M; M;QÌB +O >mv i EB K K¬M- +kM; ç M; i?ªQ Hm”M +?B M bU # M M;Q
M¨Q- F i [mª i`QM; ç°M; i`QM; ç°i M?B M MSi ` X "¶M; +?®+ B M’v i`QM; K„i ç m
EB K K¬M p®M H¨ i¨ K M;Q¢B ç¢Q- ç° i`mM; i?¨M? +O ?¼ +kM; F?¬M; + QX æ°M
#®B M?Q p”v- çQÆM; M?B M H¨ B +kM; i? K Km®M- M?QM; €M? K„i i? K Km®M
H M ç +QÈT H’v H¢B H¨ +?mv M F?€+X *?d +–M >mv i EB K K¬M H–M M¨v +?Q #
ç m #` +? i K¨ F?¬M; +¦ +?¶ +?¬MX *?Q M M- imv H° ` €M? K„i ç–v i? K F?€i- M?
p¨Q +ªX

GK+ L;mv M i?–K M;?o i`QM; HÁM;- [mª M?B M H¨ i`ÌB +kM; ;B9T i `²B- p”M F?Q
+ªM +kM; +?ŠM; çQÊ+X

h?”i bU H¨ [m€ K v K„M- M?[M; M;QÌB F?€+ +O >mv i EB K K¬M F?¬M; /€K p¨Q i`
#®- M?QM; KbM? F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB +O >mv i EB K K¬M- ?ÆM M[#ªM iQM? +
HQ¢M- ?B M i¢B H¨K b Q H¢B F?¬M; t¬M; H M +Æ +?SX

GK+ L;mv M HB M Km®M t¬M; H MX

GK+ L;mv M HB M t¬M; p¨QX

@ L;QÌB ç¦ H¨ T?¢K M?•M +O i?B M H QX

æ°i M?B M +¦ K°i ;B¼M; M¦B b„+ M?¼M p M; H M- i?b ` H¨ M;QÌB i`QM; b® ç M >
L;QÌB M¨v H9+ ç¦ +kM; H¨ ?B K H¢B +¨M; ?B K- K M? `’i HÈM- F?¬M; +? i i`QM; i
i?B M H Q ` - +?Q M M ç½ ç M >mv i E?® ç°M; ç H€M? M¢MX

Í i`QM; >mv i E?® æ°M; i`€M? M¢M +¦ `’i M?B m M;QÌB- v #„i ç–m F?¬M; +?9 w ç

hmv M?B M i?dM? i?QªM; v ç°i M?B M M?bM K°i +€B- T?€i ?B M GK+ L;mv M- i’i

a m F?B v F m H M M?Q p”v- i’i +ª ç m M?bM p T?Q GK+ L;mv MX GK+ L;mv M #

@ æ9M; p”v- i F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB +O >mv i EB K K¬M i¨ K M;Q¢B ç¢QX

*€B M¨v ;B®M; M?Q +?¼+ p¨Q i´ QM; pÁ p) `²BX

@ .€K #ªQ #¼M i H¨ i¨ K M;Q¢B ç¢Q Q- M;?2 F?˜m F?Q M¨v t2K ` H¨ M;QÌB +O -

@ > ? - M;QÌB +O +?QM? ç¢Q iB M K¬M K¨ /€K t¬M; p¨Q ç¢B #ªM /Q M? +O >mv
ç¢Q +?9M; i b Q\

@ >„M iU çB ibK ç M +€B +? i ç¦X

@ >„M ç9M; H¨ Km®M +? i i?”i `²BX

@ *ÁM i` M?Q p”v K¨ ç½ Km®M +? i `²B Q- i?”i H¨ ç€M; iB +X

@ *?9M; i T?ªB ;B i ?„MX

@ o°B ;B i H¨K ;b- M;QÌB +O +?QM? ç¢Q iB M K¬M +?€M b®M; M?Q p”v +?9M; i
;B i i?b +ÁM ` +€B ;b M[X

@ æ9M; p”vX

@ L¨v- H–M M¨v +S ç i¬B ç°M; i?O +?QX

L;QÌB +O >mv i EB K J¬M ç m M? Q M? Q +QÌB [m€B /`- i` M K†i iÄ ` p¬ +MM; M
`,M; +QÌB- M;QÌB i?b M? +? KûT +QÌB ç€K M;QÌB +O >mv i EB K J¬M M¨v [mª i?
K°i +?QM? ç¢Q K¬M M?•M i` im´B M?Q p”v- i`QM; F?B M;QÌB +O >mv i EB K J¬
M[- i`QM; ç¦ +ÁM +¦ K’v p` hm iB M ;Bª iS i`¼M;- M;k i`¼M; i`QÌM; bBM?X

@ :B i ?„M çBX

J°i iB M; M¨v p M; H M- K’v +?K+ çQÌM; >mv i [m M; ç€M? p T?Q GK+ L;mv MX
ç m +¦ b€i T?€T `B M;- +?B m i?S+ `B M;X

J°i +?B m >mv i ok Gm•M >²B- ?mv i ?Q M?Q çm M? m M?ªv K9 - K°i i?S+ i`B M
K„i +O M;QÌB b) ç–v >mv i [m M;- i’i +ª M?[M; i?S F?€+ /QÌM; M?Q i?’v K¨ F?¬M;
+?B mX

J°i i?S+ >mv i EB K o¬ ©M?- FB K ?¦ i?¨M? ?Q F?¬M;- F?B M M;QÌB i F?¬M; i?
+¬M; FQ+? H¢B ç®B i?O- ç®B i?O `’i / #` i`9M; FB KX

J°i +?B m >mv i ©M? >Q ©Q +?QM? H¨ HÊB /KM; çO HQ¢B i?O çQ¢M- ?¦ K°i i? M
ç²M; i?ÌB +¬M; FQ+?X J¨ i`QM; ç¦ +?d +¦ K°i i? M? H¨ i?”i- +ÁM ? B i? M? +ÁM H
i`QM; M?€v K„i i T?ªB çQ€M çQÊ+- M m F?¬M; i?b +?d K°i +?B m H¨ b) #` i?’i #¢

J°i i?S+ ó>mv i >ªB æ²M; L;mv Mô iW /QÈB H M i` M- pW ` i v H¨ #,M; ?¨M +U+
M;QÌB F?€+X

J°i i?S+ ó>mv i K ;B€M; bBM?ô H¢B bBM? ` p¬ p¨M ?mv i K i`QM; HÁM; M;QÌB

L?[M; +?B m i?S+ M¨v- F?¬M; T?ªB H¨ +?B m i?S+ i`QM; ó*´ J h?–M >mv i EB K
+kM; H¨ imv i F„ ç°+ K¬M K¨ >mv i EB K G½Q h´ b€M; i¢Q ` X L?[M; hm iB M ;Bª +
i?B i`B M ` - i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M ?mv i F?Q +m²M +m°M #®+ H M- >mv

"¼M ?¼ Km®M GK+ L;mv M +? iX

J°i M;QÌB +O *?QM? ç¢Q iB M K¬M- K¨ H¢B /€K t¬M; p¨Q ç¢B #ªM /Q M? +O >mv
ç¢QX

*? i çB5

>mv i [m M; ç½ ç¢i iÈB K°i i`¢M; i?€B M?’i ç`M?- K¨ b€i w p¨ iS+ ;B”M i`QM; HÁM
ç¢Q M¨v +kM; ç½ H M iÈB i`¢M; i?€B + Q M?’iX

E?Q i? K¢M? M?’i `²B b Q\ æQÊ+ H„K- ç•v H¨ i?ÌB çB K ` i v- GK+ L;mv M ’M i
i`QM; i?ÌB F?„+ K¨ F?Q i? +O M?[M; M;QÌB M¨v i`Î M M K¢M? M?’i i?b GK+ L;mv

>„M tm’i HB M iK+ M,K FB KX

EB K [m M; M;k b„+ i` M i? M? .QÐM; L;¬ FB K +O GK+ L;mv M H¦2 H M- FB K [m
i?¨M? K°i pÁM; im–M ?Q¨M ?Q¨M K„X L,K ç¢Q FB K w EBK- J°+- h?Ov- >Ä - h?´ M;
i?ŠM; ?QÈM; ç®B T?QÆM; K¨ i’M +¬M;X *?Q /M ó>mv i pk Hm•M ?²Bô- ó>mv i FB
?mv Mô- ? v ó>mv i ?ªB ç®M; M;mv Mô i?b ç m MˆK i`QM; M;k ?¨M?X

L;k ?¨M? Hm•M ?²B FB K ç¢Q- T?€ +?Q i X

h? M? i`QÌM; FB K i`QM; i v GK+ L;mv M çB iÈB çB HmB- L;k >¨M? EB K w i`Î M M
+?B m i?S+ F€ /B m ?ÆM M[- imv i ?¼+ K¢M? ?ÆM M[+kM; Î i`QM; L,K ç¢Q FB

GK+ L;mv M +kM; #B i- FB K i?m”i ?B M i¢B +O KbM?- +ÁM +¦ hB M +ªM? F?¬M;

oQ /K M?Q- KbM? #•v ;BÌ Km®M tm’i HB M iK+ M,K FB K- M m M?Q +¦ i? ç2K M?B
K°i- i?b +,M #ªM F?¬M; +–M T?ªB /MM; ç M M,K FB K HB M iK+- +?d +–M K°i FB K
FB K w `²BX L;Q¨B ` - M m KbM? Hmv M i?¨M? L;k >Q¨M; Gm•M >²B EB K æ¢Q- i
#•v ;BÌ M?B mX

>ÆM M[-i? ;B M M¨v pšM +¦ FB K i?m”i +MM; +’T pÈB L;k æ L;k >Q¨M; Gm•M >

_’i M?B m iQ iQÎM;- ç m ç½ çB b•m p¨Q #° M½QX

æ€M? #¢B- i’v +ª ç m ç€M? #¢BX

æ9M; p”v- GK+ L;mv M i?”i ` +kM; F?¬M; /MM; [m€ M?B m i•K iQ Î T?Q i` M- M?
#•v ;BÌ- imv i ç®B pQÊi [m ç€K M;QÌB i`QÈ+ K†i M¨vX >ÆM M[L;k >¨M? Gm•M >
ç¢Q ç M FBM? M;QÌB- +?Q M M `’i / /¨M; ç€M? #¢B ç®B i?O- +?B m FB K +O #¼

h M M¨Q i M M’v ç m ?€ ?®+ K²K KB M;- #¼M ?¼ F?¬M; M;Ì `^M;- M?B m M;QÌB M
?”m #®B +O *?QM? ç¢Q iB M K¬M- F i [mª H¢B i`Î M M i?ªK ?¢B M?Q p”vX >„M +
H¨K +?Q T?Q KbM? i`Î i?¨M? M?[M; F #¢B i`”MX æ•v [mª H¨ F?¦ iBM- #¼M ?¼ ç

h M ?”m #®B +O *?QM? ç¢Q iB M K¬M M¨v `®i +m°+ H¨ B\

æ m ç€M? #¢B `²B b Q\ h?”i ` K°i FQ+? M¨v- +?d H¨ ç€M? #¢B ç¢B #° T?”M +QÌM;
+O >mv i E?® ç°M;X L?[M; M;QÌB +¦ h`QÌM; bBM? M?` i`¼M;- i K i`¼M;- iS i`¼M
+ÁM H¢B M?[M; F v m ?ÆM- iU M?B M F?¬M; /€K ç°M; i?O- K¨ +?d i`WM; K„i HQm
GK+ L;mv M +kM; F?¬M; H¨K ;b #¼M ?¼- K¨ H”T iS+ t¬M; p¨Q ç°M; i`QM; +O >mv
F?¬M; #B i # Q M?B m #ªQ #®BX

L;U FB K tmv M [m F?2 ?Î K¨ K’v p` æ¢B ç¢Q +ªM? ;B Q i?O i¢Q i?¨M?X oW p¨Q ç
?B M ` KbM? ç½ `ÆB p¨Q õ#B M K€mö- M?Q i? ç¦ H¨ K°i i? ;BÈB ?¨M #,M; K¨ i M
ç m #` `ÆB p¨Q i`QM; ç¦- +ÁM ?¨M #,M; +´ [m€B Î tmM; [m M? i?b ç½ t•K M?”T p¨Q

L m M?Q KbM? +?Q iÈB h`QÌM; aBM? F€- 2 `^M; ?B M i¢B b) #` i¨ F?Q M?”T p¨Q +
K½B #` +?¬M i?•M Î ç¦ K¨ F?¦ +¦ i? i?Q€i ` çQÊ+X

GK+ L;mv M •K i?–K p”M o•M GQM; i?”T #B M- +?QM? ç¢Q +¬M; T?€T- iU b) +¦ i€+
L;¬ FB K +kM; F?) F m- i` M i?•M FB K H¦2 H M K°i +?m¶B #¢+? [m M;- .QÐM; L;
FB K +O +?QM? F?QX

GK+ L;mv M ç2K ?mv i b„+ +?®M; +U # M M;Q¨B- KÈB +¦ i?ÌB ;B M ç t2K ç•v `®i

hWM; KªM? iWM; KªM? i?’K ç–v KMB i M? +O K€m iQÆB- H¢M? ;B€ p¬ +MM;- H¢
H¨ +€B ;b M?d\

*?ŠM; H) ç•v H¨ >mv i p•M b Q\

G’v o•M ? H¨K i?Q /K- H B H`+? +O o•M ? HBM? i?9- i`QÈ+ FB +kM; iWM; M¦B
p¬ pB M iQ+? iK H¢B K°i +?¶- iQ¨M p,M iU ç½ i`ªB [m bU #²B Hmv M +O HBM? F
M;¨M M,K KÈB bBM? ` HBM? i?9- K¨ HBM? i?9 +’T +¨M; + Q i?b +¨M; +–M i?ÌB ;B
pB + +–M ç M +ª p¢M M,K imv i ç®B F?¬M; T?ªB H¨ ;BªX

J¨ #ªM i?•M- M?[M; K•v i`„M; K’v i`,K M,K FB - +?Q /M +?Q bBM? ` HBM? i?9- M
+¦ HBM? F?Q /¨v ç†+- +¦ i? /MM; ç im ?¨M?- i` M çdM? "„+ S?QM; +¦ K•v i`„M;
S?QM; +¦ `’i M?B m M;QÌB Hmv M i•K T?€T +O o•M ? - +?Q M M HBM? F?Q +O
#` ?9i ? i `²BX

J¨ +€B M¨v- `ä `¨M; H¨ HQ¢B #¢+? p•M UK•v i`„M;V +¦ HBM? F?Q ç”K ç„+X >mv i
HQ¢B i¨ T?€T- HQ¢B ?mv i p•M M¨v `’i +¦ HÊB ç®B pÈB M?[M; M;QÌB im ?¨M? ?m
M?Q GBM? i?¢+?- i?”K +?Q +ÁM / /MM; ?ÆM +ª HBM? i?¢+? M?B mX

æQÊ+ H„K- Î i`QM; ç°M; F?® M¨v i`¨M ç–v >mv i p•MX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- ;BÆ i v H’v #„i- +S i? - ç2K >mv i p•M M?ûi p
GQ¢B >mv i p•M M¨v K°i F?B /MM; MQÈ+ h?B M i`M? i?b +kM; +¦ HÊB +?Q KbM?X
/¢B ;b K¨ F?¬M; H’v +ªX h9B hB m im /B +¨M; H9+ +¨M; M?B m >mv i p•M- +ÁM >
+¨M; H9+ +¨M; KÄM; çBX

E?B K¨ >mv i p•M i`QM; ç°M; KÄM; çB- i?b +¦ i? M?bM i?'v #ªv i€K T?–M +O ç°
Î ç•v i?¬B ç½ +¦ # Q M?B m H¨ T?€T #ªQ- T?ªB ç M ?¨M; +?K+ HQ¢B pÈB ç–v çO H
?mv i F?QX hmv M?B M #ªQ [m M; b€M; +?¦B- M?bM F?¬M; `ä ? i- +ÁM +¦ `'i M?B

GK+ L;mv M F?¬M; +?9i F?€+? F?Q- ç M; ç`M? ç°M; i?O- i?b T?€i ?B M +€+? +?¶
ç€ iQ #^M; #¨M i v- iªM; ç€ ç¦ iBM? #ªQ p¬ +MM;- ;B[?ÁM ç€ /QÌM; M?Q +¦ K°i i? M
p"v- ç•v +?QM? H¨ h?B M L;° i?¢+?X

Í ;B[i?B M ç` - +¦ i?"T ç¢B F€ i?¢+?X

h?"T ç¢B F€ i?¢+? M¨v +kM; +?d H¨ M;?2 [m - +?S +?Q çQÊ+ M?bM i?'v # Q ;BÌX

oQ /K i`QM; ç¦ ç²M; /¢M;- çQÊ+ tQM; H¨ ç¢B FBK +QÆM;- HQ¢B ç¢B FBK +QÆM;
Î ;B[i?B M ç` M¨v- M; v +ª M?[M; M?•M p"i æ¢B ç¢Q +ªM? +kM; F?¬M; i? H¨K
K"i +'i ;B'm bU p"i i®i M?'i- imv M?B M HQ¢B ç€ M¨v [m€ [mw ?B K- Î +ª MQÈ+ h'M
M;?2 M¦B Î MQÈ+ h–M i?b +¦ M?B m ?ÆM +?9i- +?d +¦ HQ¢B ç€ h`mM; QÆM; h?B

h`QM; i?"T ç¢B F€ i?¢+? +¦ K°i HQ¢B- çQÊ+ tQM; H¨ S?€T >Q i?¢+?- HQ¢B ç€ M¨
i`ÌB ç'i K¨ i?¨M?- /MM; ç ;B i,M; T?€T HU+ i?b [m€ i®iX

RNyX *?QÆM; jey@jeR, >mv i J EB K hB M

æSM; +m®B +MM; i`QM; i?"T ç¢B F€ i?¢+? +?QM? H¨ *´ GBM? i?¢+?X GQ¢B *´ GB
i?9 p` M?'iX a m F?B +¦ çQÊ+ HQ¢B ç€ M¨v- /MM; HBM? F?Q ç Hmv M i?b b m K°
b) tm'i ?B M M?B m bBM? p"i +´ [m€BX oQ /K M?Q +¦ i? b) K¼+ ` K°i +QM hB M
>Ä HBM? i?9- +kM; +¦ i? H¨ *´ K i?9 *¦ M;QÌB +¦ çQÊ+ *´ GBM? i?¢+? b m ç¦ /M
[mª H¨ b m K°i i?ÌB ;B M HB M K¼+ ` K°i +QM h?¢+? ?–mX E?ª M,M; +?B M ç'm
i?2Q F`T M;QÌB i?S M?'i ç¢B HK+ +O i?ÌB ç¦X

J¨ h?"T æ¢B E€ i?¢+? +¦ K°i HQ¢B t T ?¨M; ç–m- ç¦ H¨ h?B M L;° i?¢+?- i`QM; h?
`'i M?B m i?B M ç` FB K w- M;QÌB ç¢i çQÊ+ M¦ +¦ i? M;° çQÊ+ FB K w- +–M +?9 v
+?S F?¬M; T?ªB K°i i`,K T?–M i`,K- +¦ M;QÌB ç½ iWM; i?®M; F - t€+ bm'i H¨ F?Qª
;B€ `²BX

GK+ L;mv M M?†i M?[M; h?B M L;° i?¢+? M¨v p¨Q i`QM; +?B + i9B hB m hm .BX

J¨ Î ç°M; i`QM; +O >mv i E?® ç°M;- +ÁM +¦ `'i M?B m +?¶ i®i- /M b Q ç•v +kM; H
çŠM; hB M K¬M i?b F?¬M; i? F?¬M; T?QM; T?9 çQÊ+X GK+ L;mv M ç M; ç`M? ç
i? #Ä [m çQÊ+- M m #Ä [m i?b M;¨M M,K b m +kM; +?Q +?„+ ç½ ;†T çQÊ+X

@ hB m iY FB Km®M +? i ?ª\

J°i iB M; [m€i +?¦B i B p M; H MX æ°M; i`QM; #¶M; M?B M tm'i ?B M K°i #¨M i v
+?°T tm®M; /QÈB- /QÌM; M?Q T?€ # Q M?B m ?Q F?¬M;X hW F?B #¨M i v HÈM M
+¦ +ªK ;B€+ M;mv ?B K- i?"i [m€ ç€M; bÊX "¨M i v HÈM M¨v M?Q i? Km®M ?Ov /B

S?ªB +?¢v i`®M5

S?ªB +?¢v pÈB i®+ ç° M? M? M?'iX

GK+ L;mv M #B i `ä- M m M?Q F?¬M; i`®M i?b 2 `^M; KbM? b) T?ªB +? i /QÈB #¨M

Zm€ ç€M; bÊ5 GK+ L;mv M H9+ M¨v F?¬M; +¦ +?9i /Q /U M¨QX Í ç°M; i`QM; +O >
M?B m T?€T #ªQ- i¨B M;mv M- HBM? p"i- +?d +–M i?Á i v ` H¨ +¦ i? H'v çQÊ+- M
KªB H'v M?[M; i?S M¨v i?b +?d +ÁM MQÈ+ +? iX

GK+ L;mv M M;U .QÐM; L;¬ FB K H M- FB K F?Q i`„M; t¦ i` M M;QÌB- iQ¨M HU+
?ÊT M?'i- M;U FB K K¨ +?¢v- ç²M; i?ÌB T?€i ç°M; "¢+? æ FB K ç¢Q- ;B i,M; i®+

@ LU+ +QÌB5

J°i ;B¼M; M¦B H¢M? HMM; p M; H MX a m ç¦ H¨ M?[M; •K i? M? p,M; pŠM; # M i B

@ L m M?Q ç +?Q M;QÌB F?€+ #B i K°i ?”m #®B K¨ +¦ i? i?Q€i F?ÄB #¨M i v +O >
F?¬M; T?ªB b) MU+ +QÌB H„K b QX

>mv i J EB K iB M çSM; i?S ? B i`QM; #ªv p` >mv i FB K- H¨ M?•M p”i +¦ h`QÌM; b

:B¼M; M¦B H¢M? M¨v- M?B m •K i? M? +MM; ?ÊT H¢B- GK+ L;mv M +ªK i?’v iQ¨M i
b„T M;½ tm®M; ç’i- ç²M; i?ÌB +?d +ªK i?’v KbM? /QÌM; M?Q #` `ÆB p¨Q i`QM; iBM

U;B¦ i M? KQ K€mV p”v- Km®M i?Q€i +kM; F?¬M; i? i?Q€i çQÊ+- iQ¨M i?•M ç m
i`QÈ+ F?¬M; +ÁM çQÌM; ç #QÈ+- T?Q b m F?¬M; +ÁM çQÌM; ç HmBX

J¨ #¨M i v F?´M; H² FB +¨M; H Q M? M? p T?Q GK+ L;mv M ?ÆMX

aQ pÈB i®+ ç° ?Q ç¢Q "¢+? æ - M;QÌB p¨ FB K ?ÊT H¨K K°i K¨ GK+ L;mv M bY /K

h`QÌM; bBM? +Ym i`¼M; i K +U+ [mv M?’i- ç€M; bÊ M?Q p”vX

GK+ L;mv M +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM? b) #` h`QÌM; bBM? +Ym i`¼M; ;B i +? i- +?d bÊ
M´BX h`QÌM; bBM? +Ym i`¼M; ç€M; bÊ M?Q p”v- K¨ K°i F?B ç M æ¢B ç¢Q +ªM?- i
H–M M¨v +kM; +QB M?Q K°i #¨B ?¼+ +?Q GK+ L;mv MX h?U+ HU+ +O hQ J½ h`QÌ
#` >mv i J EB K iB M M¨v- #ªM i?•M KbM? pšM +ÁM MQM H„KX

L?[M; iQ MB K i? Q i?B MU M;”T i`ÌBV i`QM; M?€v K„i ç m #B M K’iX

>B M i¢B i’i +ª ç m H¨; ;Bª /®B- +?d +¦ bU +¬M; FQ+? +O >mv i J EB K iB M iW t

@ L;k ?¨M? Hm•M ?²B- T?€ +?Q i X

@ L;k b„+ Hm•M ç²M;- ;B[H’v KbM?X

@ L?•M FB K ?ÊT M?’i- "¢+? æ FB K- æ¢Q M;mv M ?B M i¢B ç½ ç€M? ` iQ¨M #° I
?mv i H M; Ub¦M; K€mV T?Q i`QÈ+- KÆ ?² i`mv M ç M K°i iB M; ²- ?B M M?B M #
M;Q¨B /U HB m +O ?„MX hmv M?B M #¨M i v F?´M; H² FB +¨M; KÎ `°M; ` i? K K’
>mv i J EB K iB M- H¨K b Q +¦ i? ç GK+ L;mv M +?¢v i?Q€i çQÊ+ +?S- M?Q p”v
H„K b QX

>B M i¢B #¨M i v F?´M; H² M¨v ç½ iQ #ˆM; K’v ;B M T?ÁM;X æ9M; H9+ M¨v õ# ö K
K¨m ?mv i i`„M; tm’i ?B M- ç”T K¢M? p¨Q #¨M i v F?´M; H² K¨m çÄ FB X > B #¨M i
i` M F?¬M;- imv i p¨ K€m `ÆB ç–v tm®M; ç’iX

@ æQÌM; çQÌM; H¨ >mv i J FB K iB M- H¢B çB #„i M¢i K°i ?”m #®B i?b Q B T?QM
i çBX

J°i ;B¼M; M¦B i`QM; i` Q M?QM; H¢M? HMM; p M; H MX

@ ",M; >¨M EB K iB M- M;QÆB Km®M +? i ¨X

>mv i J EB K iB M ;B”M /[- [m€iX a m ç¦ +MM; pÈB ",M; >¨M EB K iB M +O hmv
M? m i` M F?¬M;X

GK+ L;mv M #B i `ˆM; ç•v H¨ +Æ ?°B ç KbM? i`®M i?Q€i- ?„M F?¬M; +?9 w ;b i?
T?Q i`QÈ+X >B M i¢B M;QÌB ;B Q i?O +’T #”+ +¨M; M;¨v +¨M; + Q- pÈB i?U+ HU+
[mv i çQÊ+ ;b- +?B #ˆM; +S +?¢v i`®M i?b ?ÆMX

E€ i?”i H–M M¨v GK+ L;mv M +kM; ç½ FB K çQÊ+ F?¬M; Qi ç² i®i `²BX

J°i i`QM; M;k ç¢B iB M K¬M H¨ h? M? h?¨M?- +m®B +MM; +kM; ç M `²BX

L9B h? M? h?¨M?- +kM; +¦ # KQÆB b€m çdM?- i€K ç°M; HÈM- #ªv KQÆB ? B ç°M
+ªM?X

L9B h? M? h?¨M? p b m- i`QM; /•M ;B M +¦ i`,K M;¨M i?mv i

>ÄB ç M M9B h? M? h?¨M?- i?b çO i?'v ç` p` +O T?€B h? M? h?¨M?X

L;?2 M¦B- Î ;B[i`ÌB ç'i M¨v- +¦ K°i ç¢B K¬M T?€B +¦ i M H¨ h?B M aQ hB M K¬M-
F?ÎB M;mv M bÈK M?'i +?QM? H¨ M9B h? M? h?¨M?- imv M?B M i?"i ;Bª i? M¨Q +

a m F?B ç M h? M? h?¨M?- HB M +¦ M;QÌB +O h? M? h?¨M? ç M iB T ç¦MX L¦B p¨
HB M çB H M M9B h? M? h?¨M?X G M ç M ç•v- +¨M; +ªK M?"M çQÊ+ p ç T +O h?

h?Ov i9- H•K m- bÆM ?MM;- ç•v +?QM? H¨ 'M iQÊM; ç–m iB M +O GK+ L;mv M ç®

æ¢B h'M / M? bÆM- [mª M?B M H¨ / M? #'i ?Q i`mv MX

h?2Q +?•M K°i p` EB K iB M +O T?€B h? M? h?¨M? H¨ h9 *?B EB K h¬M G - +ª ç
h? M? h?¨M?X

h9 *?B EB K h¬M h9 G p¦+ /€M; M;QÌB i? M? i9- K¨ FB K T?€T +O M¨MM; M;?2 M
+ªK iQÎM; +O M?[M; M;QÌB iWM; ;B Q i?O pÈB M¨M; +?d +¦ +ªK ;B€+ M?Q +¦ i?
M?'i K°M;öX

a m F?B p¨Q M9B h? M? h?¨M?- h¬M h9 G ;BÈB i?B m,

@ L;k aÆM >°B KBM?- 2 `^M; +?Q p` T?ªB Î M9B h? M? h?¨M? K°i i?ÌB ;B M `²B-
h?¨M? +¦ M?B m +ªM? ç T- pQ /K M?Q EBK "Q+? h?B M h?QÆM;- ç°M; h?€M? Jšm

:B¼M; M¦B +O M¨M; p¬ +MM; K i B- ;B®M; M?Q bU i? M? i9 +O M¨M; p"vX

h` M çQÌM; H M M9B- M¨M; ;BÈB i?B m +ªM? ç T +O M9B h? M? h?¨M?- i`QÈ+ i
Jšm- M;?2 M¦B M,K ç¦ T?m M?•M +O h?Ov i´ b€M; i¢Q ` h?B M aQ æ¢Q ;B€Q H¨ h
€+ HQM;- i`W ?¢B +?Q /•M +?9M;- pb i? K¨ #¨ çQÊ+ ;¼B H¨ h? M? h?¨M? h?€M? J
M¨v i?¨M? ç°M; h?€M? JšmX

:B¼M; M¦B M? M?¨M;- iBM? F?B i +O h¬M h9 G iW iW ;BÈB i?B m- i'i +ª K¼B M
H¨K +?Q `mM; ç°M;X

G9+ H M i` M M9B- i`ÌB ç½ #„i ç–m i®B- +?d M?bM i?'v €M? ç M +O h?QÊM; h?
h? M? h?¨M?X .QÈB F?mM; +ªM? ç†+ #B i M¨v- €M? ç M +kM; i`Î M M p¬ +MM; ?m

æ°+ *¬ .B T +QÌB M¦B,

@ hU pB h? M? h?¨M? F?€+?- #'i i?¦ h? M? h?¨M? i`b- pB €B i`QÊM; M?•M bÆM
M?B M F?¬M; ;BªX

h¬M h9 G +QÌB +QÌBX

GK+ L;mv M çSM; # M +¢M? +kM; ;"i ç–m- +ªM? b„+ +O h? M? h?¨M?- [mª M?B M

hB T ç¦ h¬M h9 H b„T b T +?Q çQ¨M M;QÌB æ°+ *¬ .B T K°i +?¶ ç M;?d M;ÆB- (
iQÆM; ç®B HÈM- +¦ i? Î çQÊ+ ç M +ª i`,K M;QÌB- ?B M M?B M F?¬M; T?ªB H¨ M
M;QÌB æ°+ *¬ .B T ÎX G9+ M¨v- M;QÌB +O >Q aÆM +?Q S?QM; pšM +ÁM +?Q ç
+kM; Î +?¶ M¨vX

L,K ç¢B iB M K¬M b„T +Y ?¨M? L;k aÆM >°B JBM?- h? M? h?¨M? H¨ +?O M?¨- #®M
+¦ *¬M G¬M hB M K¬M +€+? ç¦ ;–M M?'i M M ç M bÈK ?ÆM K°i +?9i- # iB M K¬M +

L;?d M;ÆB K°i H€i- h¬M h9 G KÌB K¼B M;QÌB çB /U v M iB +- ç9M; H9+ M¨v M?b
#QÈ+ ç M- çQ¨M M;QÌB M¨v +¦ K°i ç†+ çB K F?€ M´B #"i- ç¦ H¨ b€i F?Q i` M M;Q
M?[M; hm iB M ;Bª Î h`mM; L;mv MX LQÈ+ h'M ?B M i¢B pšM +ÁM i?m°+ p i?€B #
iB M ;Bª- Qi M?'i ç®B pÈB M?[M; hm iB M ;Bª +?QM? T?€B K¨ M¦B i?b i` M M;QÌB (

+?QM? T?Q- F?¬M; ;B®M; M?[M; M;QÌB ç–v KbM? b€i F?Q M¨vX >ÆM M[- GK+ L
+O M?[M; M;QÌB M¨v `'i +´ [m€B- ç m F?¬M; +¦ pÄ- KkB FB K i?Q€M; ?B M- ?¨M [

EB K F?¬M; +¦ # QX

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB bÌ p¨Q i? M? .QÐM; L;° FB K p¨ h`'M L?¢+ FB K +O KbM?
+ÁM ç€K M;QÌB FB i?b M;QÊ+ H¢B ?Q¨M iQ¨MX

@ L K >ªB hB M K¬MX

aÎ S?B ?¢ i?'T ;B¼M; M¦BX

@ L?[M; M;QÌB M¨v ç m H¨ M;QÌB +O L K >ªB hB M K¬MX

@ L K >ªB hB M K¬M- +¦ bU F?€+ #B i pÈB hS ç¢B iB M K¬M +?9M; i X "¼M ?¼ bB
M?B m b¦M; ;B¦- M;mv ?B K- i` M #B M +ÁM +¦ M?B m v m i?9X "¼M ?¼ i?QÌM; tr
i`¼B pÈB [m€B p"i #B M- +?Q M M iQ¨M i?•M KÈB çˆM; çˆM; b€i F?Q M?Q p"vX >
+kM; F?€+ bQ pÈB +?9M; i - #¼M ?¼ +kM; #B i Hmv M FB K w- M?QM; ?¼ [m M i•

@ L? M? +?QM? H¨ ç†+ çB K +O FB K T?€T +O ?¼X "¼M ?¼ +?Q `ˆM; FB K H¨ /
# Q FB K i?b +?ŠM; +¦ i€+ /KM; ;b +ªX

>ÆM M[+?d +–M #¼M ?¼ M? M? H¨ +¦ i? ;BªB [mv i çQÊ+X

h`'M T?€B FB K T?€T +O #¼M ?¼- çQ¢i K M? KQÌB # FB K- p¬ +MM; HÊB ?¢B-
i`QÈ+X >ÆM M[+ÁM +¦ imv i F„ h?B M L;Q¢B S?B aÆM +¦ i? bQ b€M? çQÊ+ p
h?B M L;Q¢B S?B aÆM FB +?d /U p¨Q K°i FB K- H¨ +¦ i? imM; ?Q¨M? K°i [m®+
hB M K¬M ç½ K'v M;¨M M,K `²B F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q Hmv M çQÊ+ FB K M¨vX

aÎ S?B ;BÈB i?B m M?B m ibM? ?bM? +O L K >ªB hB M K¬M +?Q ç€K ç iY M;?2X

@ >Q aÆM ç¢Q ?[m b Q\

.šM ç–m L K >ªB hB M K¬M +?QM? H¨ H½Q ;B¨ `•m i¦+ #¢+ T?Æ- p„i ? B i v b m H
+MM; H¢M? HMM;X G½Q H„+ ç–m M¦B,

@ h`'M T?€B FB K T?€T +O L K >ªB hB M K¬M +?9M; i çQ¢i K M? Rj FB K- ?B M
` FB K i?S R9 `²BX

G½Q ;B¨ M¨v H¨ +?QÎM; K¬M u M L?` +O L K >ªB hB M K¬MX

«M; i ?¼ u M- bÎ /o ;¼B H¨ u M L?` H¨ pb +ªK i?'v ¬M; i F?¬M; ;B®M; M?Q u M h?Q
;¼B H¨ u M L?`X

L m M?Q i? ;B M F?¬M; +¦ u M h?QÆM; h?B M i?b ¬M; i b) tQM; H¨ u M L?'iX

æ M M v- u m h?QÆM; h?B M ç½ i?,M; i?B M- M?QM; ¬M; i pšM +ÁM +ªK ;B€+
h?QÆM; h?B M +?Q M M pšM +ÁM tQM; H¨ u M L?`X

"ªM iQM? +O ¬M; i H¢M? HMM;- +?d iU M?"M KbM? F?¬M; #ˆM; u M h?QÆM; h?
KbM? b€M; i¢Q ` FB K i?S R9- +¦ +?9i iB + Mm®B pb u M h?QÆM; h?B M F?¬M; i
+¦ +?9i iB + Mm®B pÈB t2M p¨Q M?[M; HÌB M¨vX L m F?¬M;- pÈB #ªM iQM? +O ¬
p"vX

h? ;B M F?¬M; +ÁM u M h?QÆM; h?B M M[- ç m HÁM; [m€ i? v5

G½Q ;B¨ M¨v ç°i M?B M ç°M; K°i +€B- #¶M; +?®+ ç½ çB H M ç M i`QÈ+ K†i GK+ L
K¨ +?d ç†i #¨M i v H M +´ ?¼M; GK+ L;mv M- +ÁM GK+ L;mv M i?b +ªK M?"M çQÊ
T?€i ` - /QÌM; M?Q i?S KbM? ç®B K†i F?¬M; T?ªB H¨ #¨M i v #bM? i?QÌM;- K¨ H¨
i? ;B i +? i KbM? #'i +S H9+ M¨QX

GK+ L;mv M ?B M i¢B +ªK i?'v ç M pB + ?¬ ?'T +kM; F?¦ F?,M- i?•M ?bM? +O H½
çˆM; b m- F?¬M; M;Ì + Q #ˆM; pÈB M9BX

@ L;QÆB +?QM? H¨ GK+ L;mv M b Q\

u M L?` M?bM p T?Q GK+ L;mv M M¦B,

@ G9+ u M h?QÆM; h?B M 98y im´B- p¬ ç`+? i¢B MQÈ+ h'M- 9ky M,K b m- i H¢B
F?¬M; F?B M +?Q i i?'i p¼M;X

GK+ L;mv M ?B M i¢B KÈB ?ÆM ky im´B- 9ky M,K b m i?b pW ? v +kM; ;–M ç M 9

h? ;B M F?¬M; +¦ u M h?QÆM; h?B M- i?"i H¨ iB + Mm®BX

*?d ?v p¼M; 9ky M,K b m- >Q aÆM H¢B +¦ i? +¦ çQÊ+ K°i M?•M p"i M?Q u M h?Q

L?Q p"v KÈB F?¬M; +¦ M?B m iB + Mm®BX

h?"i ` i` M i? ;BÈB M¨v- b® + Q +'T M?'i +ÁM +¦ K°i Qi- pQ /K M?Q æ¬M; S?QÁ
+¦ i?U+ HU+ çSM; i?S # i`QM; MQÈ+ h'M- +ÁM +Q L;k hB M KBM? +?d h´ h?B M
i?U+ HU+ çSM; i?S M,KX L?QM; u M L?` ç®B pÈB M?[M; M;QÌB M¨v ç m F?¬M; +¦
h?QÆM; h?B M K¨ i?¬BX

JQÌB M;¨v iB T i?2Q- M?•M K½ iW F?„T +€+ MÆB +kM; /–M /–M ç MX > B i`QM; M
aÆM hB M K¬M p¨ oä æ M; hB M K¬M +kM; ç M `²BX L;mv M L;mv M bQ #€ +O >
+?mv M ç½ tªv ` - p¨ +€+ +?mv M +O >mv i EB K K¬M M[X *?QÎM; K¬M >Q aÆM
L;mv M- M¦B ?B M i¢B +?d +–M >mv i EB K K¬M /€K H° /B M i`QM; MQÈ+ h'M M¨v
M; vX

*ÁM i`QM; oä æ M; hB M K¬M- oä æ M; h?'i hY i?b ç M ?ŠM # M;QÌB- i`QM; ç¦ M;
h?'i hY H¨ h®M; h? M? EB m +kM; ç MX h®M; h? M? EB m +kM; ?ÄB GK+ L;mv M
?ªQ- /M b Q +?mv M Î *?•M oä æ M; æ°M; h?B M- oä æ M; hB M K¬M +ÁM MÊ GK-
ibM?X

L?[M; i`mM; çŠM; iB M K¬M F?€+- M?Q hmv i aÆM hB M K¬M- oä "d hB M K¬M- E?
ç m ç M `²B- +?d +ÁM ? B i`mM; çŠM; iB M K¬M F?€+ H¨ +?Q ç MX

J¨ +€+? L;k aÆM >°B JBM? i?b +kM; +?d +ÁM F?QªM; R i?€M; M[K¨ i?¬BX

>B M i¢B Î M9B h? M? h?¨M? iQÆM; ç®B M€Q M?B iX

J¨ M€Q M?B i M?'i T?ªB F ç M çÌB i?S KQÌB +O +€+ T?€B `²B- im´B i` p®M / ;•

æÌB i?S KQÌB +MM; M;²B K°i b®- M;QÌB i?b +?ÆB çQ€M b®- M;QÌB i?b m®M; `QÊ
m®M; `QÊm i?b +ÁM +¦ T?–M +O GK+ L;mv M- +?S ç'm FB K i?b F?¬M;X B H¢B
+kM; +?d +¦ L K >ªB hB M K¬M +€+? h`mM; L;mv M t H„+ t HÆ K¨ i?¬BX hmv M;?
L;mv M- i?b H¢B iÄ ` F?¬M; T?K+X hmv M?B M H¢B #` EB m hQ GK+ M;,M H¢B- E
b® K°i +O L K >ªB hB M K¬M- iWM; i?m +U+ i?ªK /QÈB i v GK+ L;mv M- +?Q M M
L;mv MX

.M b Q- çO HQ¢B ç'm FB K- i¦K H¢B +kM; F?¬M; +¦ T?–M +O GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M ç M +kM; +?ŠM; H¨K b QX Í >mv i EB K K¬M p¨ *¬M G¬M ç m F?B M -
#•v ;BÌ KÈB çQÊ+ i?ªM? i?ÆB M;?d M;ÆB- m®M; `QÊm K°i ?²BX

.M b Q h? M? h?¨M? iB M K¬M +O ?B M i¢B- + Q i?O M?B m p¬ F - +?„+ +?„M b)

J°i M;¨v M v ç M; i`®M Î K°i ;¦+ ç m®M; `QÊm- b m H¢B #` aÎ S?B ibK çQÊ+- GK+

@ aÎ bQ i?9+ +¦ pB + b Q\

@ æ9M; H¨ +¦ pB +X

aÎ S?B ;"i ç–mX

@ L;?2 M¦B T?ªB [m .•M ;B M; F?¬M;\

@ .ÁM; h?–M >²M ;B M; FB i?b b Q\

GK+ L;mv M F?) ;B"i KbM?X

Î ;B[i?B M ç` - +¦ çO HQ¢B M?[M; MÆB F€ /`- pQ /K M?Q h?–M >²M ;B M; H¨ K°i i
;B M; M¨v p®M K M? K¬M;- F?ÎB M;m²M iW .•M bÆMX J¨ Î .•M ;B M; i`QM; ç¦- +¦
+ÁM +¦ h?–M >²M i?¢+? K¨ +¦ i? #B M i?–M ?²M +O +QM M;QÌB i`Î M M K¢M? K)>

h`QÈ+ ç¦ ç½ iWM; M¦B- Hmv M F?Q F€ Hmv M F?Q- Hmv M i? F€ Hmv M i? - +ÁM
i?–M ?²MX

Í .•M ;B M; +¦ M?B m +?¶ i®i M?Q p”v- çQÆM; M?B M b) i?m ?9i M?B m bU +?9 w
+kM; +¦ M;QÌB p¨Q .•M ;B M; FB K HÊB- M?QM; p b m T?€B h?Ov i´ b€M; i¢Q `
K¢M?- Hm M K’i h?–M >²M ;B M;- F?B M +?Q iQ¨M #° h?–M >²M ;B M; ç m #` M?
Q T?O H’v- /WM; M?Q ç½ i`Î i?¨M? K°i /` ;BÈBX L;QÌB +O MÆB F?€+ ç M +¦ i?
F?¬M; i? çB p¨Q i`QM; ç¦- p¨ M?[M; v m i?9 Î .•M ;B M; +kM; F?¬M; i? ` M;Q¨B ç

*?¶ /mv M?’i +¦ i? iB M p¨Q .•M ;B M;- +?QM? H¨ M9B h? M? h?¨M?X

L9B h? M? h?¨M? /U p¨Q çB m M¨v- F?¬M; #B i +¦ çQÊ+ # Q M?B m HÊB Q+?X

J¨ M?[M; iB M K¬M F?€+ T?Q b m iU M?B M +kM; F?¬M; pW K„i- ç m Km®M çQÊ

RNjX *?QÆM; jee@jed, h?–M >²M :B M;

*m®B +MM; ç½ ç`M? `²B- M;QÌB +O iB M K¬M F?€+ +kM; +¦ i? p¨Q h?–M >²M ;B

hmv M?B M- # M i`QM; h?–M >²M ;B M;- `’i F?¦ ç t¬M; p¨QX .Q /M +¦ h`QÌM; bB
+kM; +ÁM +ªK i?’v F?¦ F?,M i`MM; i`MM;- `’i F?¦ çB p¨Q T?Q i`QÈ+- +kM; +?d +¦
?ÊT H¢B KÈB +¦ i? p¨Q çQÊ+ h?–M >²M ;B M; M¨vX

G9+ M¨v ç•v- M;?2 F?˜m F?Q +O aÎ S?B bQ i?9+- t2K ` H¨ M,K i?QÊM; çŠM; iB M
K¬M ç m T?€B ` F?€ M?B m hm iB M ;Bª +?m˜M #` iB M p¨Q i`QM; h?–M >²M ;B
i?¨M? pB M i`QM; ç¦X

oB i

.U i?2Q ç¢Q Hw #bM? i?QÌM; i?b +¨M; +¦ M?B m im iB M ;Bª ç m T?ªB t¬M; p¨Q b

L?QM; ç¬B F?B i?¨M? +¬M; F?¬M; T?ªB +?mv M / X

*?ŠM; ?¢M M?Q H9+ M¨v +¦ iBM ç²M `^M; # M FB b¬M; h?–M >²M ç½ tªv ` +?mv M
?ÆM KÈB #B i çQÊ+ i?b ` H¨ +?mv M /Q i M T?ªM ç² h`QÆM; >Q >mv M +O T?€B

L m M?Q i M T?ªM ç² M´B iB M; M?’i M?[M; M,K ;–M ç•v Î >Q aÆM +?QM? H¨ L;mv
ç² M´B iB M; M?’i +O T?€B h? M? h?¨M? Î # M M¨v +?QM? H¨ h`QÆM; >Q >mv MX
M?`- ? B M;QÌB M¨v ç m H¨ M?•M p”i +O çÌB i?S +?QM `²BX

æB m F?B M L;mv M G,M; M´B / M? +?QM? H¨ M;?B M +Sm +€+ HQ¢B #Q i?m”i +’
+QM M;QÌB- [mª H¨ i¨ €+- /½ K M ç M +U+ ç°X *ÁM i M T?ªM ç² h`QÆM; >Q >mv
+?QM? H¨ M;?B M +Sm +€+ i`”M T?€T M´B iB M; +O +€+ M?•M p”i Hšv HWM; F?€
HQ¢B i`”M T?€T- ?ÆM M[ +ÁM +ªB iB M +€+ i`”M T?€T M¨vX :½ +kM; H¨ K°i i?B

L;?2 M¦B ;½ M¨v +kM; ;B M?”T h? h?B M JBM?- H¨ K°i i`QM; +€+ M?•M p”i FBM? F

*?mv M F?¬M; H•m i`QÈ+ ç¦ +?QM? H¨ M?Q i? M¨vX h`QÆM; >Q >mv M [m”v T?€
Km®M b¬M; h?–M >²M +?bK p¨Q HÁM; ç’iX L?QM; F?B ;½ t•K M?”T p¨Q T?€B h?
p¨B /’m p i- M M b m ç¦ H”T iS+ #` T?€i ?B MX L?[M; M;QÌB Î M9B h? M? aÆM p¨
K°i +m°+ ç¢B +?B M FBM? i?B M ç°M; ç` pÈB h`QÆM; >Q >mv MX

h`”M +?B M ’v- M;?2 M¦B +ÁM ç€M? ç M i`ÌB HQM; ç’i HÎX

L;?2 M¦B +m®B +MM; h`QÆM; >Q >mv M T?ªB #’i ç„+ /o `9i HmB F?ÄB b¬M; h?–M >
>Q >mv M `9i HmB F?ÄB b¬M; h?–M >²M çB +?,M; M[i?b ;½ +kM; ç½ ç H¢B +?Q
*?QM i`”M T?€T M¨v M;–K HB M F i pÈB M? m- `ä `¨M; +¦ i? KQÊM +€+ HQ¢B HU
>²M F?¬M; i? +?mB tm®M; HÁM; ç’iX

G9+ ç¦- * Q i?O L?Q o•M +O M9B h? M? h?¨M?- M?[M; M?•M p”i +’T + Q +kM; F?
>mv M /MM; çO K¼B i?O çQ¢M ? i H–M M¨v ç M H–M F?€+X L m M?Q M?[M; M?•M
iÄ b¬M; h?–M >²M H–M M[- i`B M F? B HU+ HQÊM;- i?”K +?Q +¦ i? F?B M +?Q
p¨Q i`QM; HÁM; ç’iX

.MM; i`”M T?€T ç¢i ç M i`bM? ç° M¨v- [mª M?B M H¨ tm’i [m, M?”T i?–MX

E i [mª H¨ #•v ;BÌ i?¨M? ` T?€B h? M? h?¨M? K’i /’m p i T?QÆM; /B M M¨v `²BX

_’i M?B m im iB M ;Bª i?2Q F ?Q¢+? # M ç–m ç m çB /Á tûi- `¨ bQ€i b¬M; h?–M >²
+m°+X

ó"Ä +m°+ i?b #Ä +m°+ p”v- /M b Q +kM; H¨ iU H¨K iU +?`mXô @ GK+ L;mv M ç M;
b¬M; h?–M >²M- i?U+ ` K¨ M¦B- #ªM i?•M GK+ L;mv M +kM; F?¬M; K’v ç i•KX

L?QM; KÈB M;?o ç M ç•v- HB M çKM; T?ªB FB K iB M tm’i b„+ +O h? M? h?¨M?
ibK ç M i”M +Y X

EB K iB M h¬M h9 G +O L;mv M G B h9 +kM; ibK ç M >Q aÆM # M M¨v ç ;B9T ç

a¬M; h?–M >²M #•v ;BÌ pb +¦ i`”M T?€T i€+ ç°M; M M H¢B +¨M; bmv v mX E i [mª H
H¶ ?´M; +O b¬M; h?–M >²MX *?d F?B F?„+ T?K+ çQÊ+ +?QM +€B H¶ ?´M; M¨v KB
>²M M?Q #bM? i?QÌM;X L m b¬M; h?–M >²M i?U+ bU +?mB tm®M; HÁM; ç’i i?b +¦
pÈB v m K /QÈB HÁM; ç’i i?b ?€ +?ŠM; T?ªB H¨ K°i bU ?¶ i`Ê `’i HÈM b Q\ æ¦ +?Q

æB m i?S ? B H¨- M m M?Q ç M i?ÌB F?„+ K’m +?®i +O L;k aÆM KBM? ?°B- ç +?
>Q >mv M +O T?€B h? M? h?¨M?- M;QÌB +O h? h?B M JBM?- H¨K b¬M; h?–M >²
+ª M,K ç¢B iB M K¬M ç m K’i ? i i? /B MX æ•v H¨ h? h?B M JBM? ç½ F?B m F?Q
K¬M i?QÊM; çŠM; `²BX L m F?¬M; [mv i HB i ç€M? i`ª i?b +?ŠM; T?ªB H¨ `’i K’i K

*ÁM #•v ;BÌ- çB m K’m +?®i M?’i +?QM? H¨ b¬M; h?–M >²M i?ÌB çB K M¨v /QÈB i
h`QÆM; >Q >mv M- M?•M p”i +¦ T?€T HU+ #€i i`¼M; i`QÌM; bBM? çB i`QÈ+- +¨M
+?bK tm®M; HÁM; ç’i M?B m ?ÆMX

E i [mª H¨ F?¬M; +?d T?ªB KÌB +€+ M?•M p”i iW h`QÌM; bBM? i?’i i`¼M; i`Î tm®M;

"ªM i?•M T?€B h? M? h?¨M? i’i M?B M +¦ F?¬M; Qi M?[M; im iB M ;Bª h`QÌM; bB
M?QM; pšM +ªK i?’v +?Q çO #ªQ çªK M M ç½ M?Ì bU iQÆM; i`Ê +O +€+ iB M K¬M
i`QM; M?[M; iB M K¬M çQÊ+ KÌB ç MX JQÌB iB M K¬M F?€+- /M H¨ i?QÊM; çŠM; ?
+kM; T?€B M;QÌB ç M KÌB i’iX

æ®B pÈB bU M?Ì pª M?Q i? M¨v- T?Q >Q aÆM i’i M?B M ç²M; wX

E?¬M; +ÁM +€+? M¨Q F?€+- M m M?Q F?¬M; #M ç„T H¢B H¶ ?´M; +O b¬M; h?–M
+kM; F?¬M; +¦ K†i KkB ;b M[X

L;¨v ?¬K M v +¦ `’i M?B m im iB M ;Bª i”T i`mM; i`QM; T?¢K pB K°i i`,K i`QÊM; Î ç

S?QM; +ªM? +O K°i i`,K i`QÊM; M¨v +kM; `’i ç T- p`i`Q ;B[.•M ;B M; U b¬M; .•M
K°i F?2 ? T- /MM; p€M ;¶ ;?ûT i?¨M? +•v +–m +¦ i?•M t T i?¨M? iWM; #”+ [m M? +

*ÁM K’v i`,K im iB M ;Bª iK i”T Î MÆB M¨vX

L?[M; im iB M ;Bª M¨v ç m H¨ M?[M; M?•M p”i h`QÌM; bBM? i K i`¼M; ç M h`QÌM;
+?QM ç°M; `€+? +O b¬M; h?–M >²M H–M M¨v- M;QÌB im Î i`bM? ç° i?’T F?B p¨Q b
+?Q Qi +kM; T?ªB H¨ h`QÌM; aBM? i K i`¼M;- +ÁM h`QÌM; aBM? i?’i i`¼M; #•v ;BÌ
h?–M >²M p¨ +¦ i? im bY çQÊ+ M?B m M?’iX L m H¨ h`QÌM; aBM? #€i i`¼M; ç M
b) bKT ç´ p¨ +?mB p¨Q HÁM; ç’i K’iX

J°i +QM b¬M; h?–M >²M i®i M?Q p”v i’i M?B M F?¬M; i? ç `Èi tm®M; ç’i M?Q p”v

J¨ çSM; Î p` i`Q + Q M?'i i` M F?¬M; +?QM? H¨ K°i K„ M[K†+ [m–M €Q K¨m t M?
+?QM? H¨ M;QÌB ç M; ;B[+?S+ h`QÎM; K¬M +O T?€B h? M? h?¨M? >Q¨M; >¨ +Y
L¨M; +kM; H¨ p` M[ i`QÎM; K¬M /mv M?'i i`QM; b® +€+ i`QÎM; K¬M +O M?B m iB

h¢B im iB M ;BÈB- ç` p` M K ;BÈB + Q ?ÆM +O M[;BÈB `'i M?B m- +Æ #ªM H¨ p
?°BX h`QM; K°i t½ ?°B M K [mv M M?Q p"v K¨ K°i M[ M?B +¦ i? M;²B i` M M;¬B p`
K¬M i?QÊM; çŠM;X æ•v H¨ K°i pB + +U+ F€ F?¦X L?QM; +¦ L?B K "Q+? L;QM; çQ
+Ym F?9+ çªK M?B K +?S+ ç¢B i`QÎM; K¬M- i?•M i?O + Q +QÌM;- i?U+ HU+ + Q b

@ h?Q +€+ +?Q p`- M¦B /¨B i?¨M? ` M¦B i?W - #´M i¼ +kM; F?¬M; M¦B M?B mX

:B¼M; M¦B +O i? M? v K„ M[L?B K "Q+? L;QM; i`QM; p2Q- i? M? i?Q€i +U+ FbX

@ >B M i¢B b¬M; h?–M >²M +¦ +?QM ç°M; `€+?X L m M?Q F?¬M; im #´ i®i i?b b¬
HÁM; ç'iX h`QM; F?B i?ÌB ;B M +?d +¦ #ªv M;¨v- M m M?Q pQÊi [m€ #ªv M;¨v i?b
p¨Q HÁM; ç'iX ob i? +?Q [m•M ?½v +® ;„M;5

L?B K "Q+? L;QM; M¦B iB T,

@ L?QM; M m i?ÌB ;B M [m€ ;'T ;€T- ç M M;¨v i?S b€m K¨ pšM +?Q ?²B T?K+ çQÊ+
FB M +O h'M [m®+ +?QM? ç¢Q M?Q +?Q [m•M p¨ i¬B F?¬M; +–M +?`m ? Q i´M i`Q

@ *ÁM i`QM; b¬M; h?–M >²M +kM; +¦ M?B m +?¶ i®i- M m +?Q [m•M M?¨M `¶B +¦ i

@ > ? - im #´ +?QM +€B ç°M; `€+? i?¬B K¨- +kM; F?¬M; T?ªB +?mv M ;b iQ i€iX

@ *¦ i¬B ç•v- M?'i ç`M? b) +?[i`` +?QM +€B ç°M; `€+? FB X

æ•v H¨ K°i im iB M ;Bª h`QÌM; aBM? i?'i i`¼M; +O oä æ M; iB M K¬MX L;QÌB M¨
M;QÌB +¦ i?•M T?€T p¬ +MM; i?•K ?"m- i?U+ bU ç¢i iÈB i`bM? ç° FBM? M;QÌB- H
L;mv M ç½ ;B Q ç'mX E?¬M; +¦ K'v M;QÌB +¦ çQÊ+ T?€T HU+ ?MM; ?"m M?Q vX

@ J°i #[,M b€M; K¨ i?¬B- b) F?¬M; +¦ F?¦ F?,M ;b K'v ç•mX

æ•v H¨ im iB M ;Bª h`QÌM; aBM? HK+ i`¼M; h¬M hm'M L;?o +O h? M? h?¨M? iB M
;½ i? ?B M bU iU iBM K½M? HB iX

@ *¦ F?¦ F?,M i?b ç½ b Q\ *?d +–M +¦ i Î ç•v i?b K¼B pB + ç m i`Î M M çÆM ;BªM-

L;QÌB M¦B ` +•m M¨v +?QM? H¨ im iB M ;Bª h`QÌM; aBM? i?'i i`¼M; EB m G½M? +
H¢M? i M?- ç2Q ç Q F?¬M; pÄ- b€i F?Q M;"T i`ÌBX L?[M; M;QÌB # M +¢M? ç m F?
? B # MX

@ h?Ov +?B M i?Q+? ?ÊT pÈB i ?ÆM5

h`QÎM; H½Q F?Q i¬M; >Q aÆM h >¢Q +QÌB ? ?ª M¦BX G½Q ç½ ç¢i ç M i`bM? ç
i?m"i ? i?Ov p"M /KM; ç¢i ç M i`bM? ç° F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B- i?"K +?Q +Á
i`QM; M;QÌBX ob i? K¨ H½Q KÈB i`¨M ç–v iU iBM M¦B ` M?Q p"vX

@ h¬B ç•v H¨ HY i`QM; #B M- i`QM; #B M +kM; çQÊ+ +?S çWM; M¦B H¨ Î i`QM; b-

oQÆM; h`mM; G M? +O *¬M G¬M iB M K¬M H¢M? HMM; i?ûi HÈM K°i iB M;X h?S
i`QM; #B M- i`QM; #B M HY +kM; +¦ i? `U+ +?€v /[/°B- ç†+ #B i i?Q+? ?ÊT bY /K
#B MX "ªM i?•M ;½ T?€T HU+ ç¢i ç M h`QÌM; aBM? i?'i i`¼M; M M i`¨M ç–v iU iBM

L?[M; M;QÌB M¨v- F?¬M; K°i B H¨ F?¬M; i`¨M i` iU iBMX

L?[M; F M¨v- B +kM; +m²M; p¼M; M?Q BX

æ•v ç m H¨ bU iU iBM +O im iB M ;Bª h`QÌM; aBM? i?'i i`¼M;X

h`QÌM; aBM? i?'i i`¼M; i?U+ bU H¨ K°i i`bM? ç° F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX

GK+ L;mv M +kM; M?"M i?'v M?[M; M;QÌB M¨v F m iQ- i?U+ HU+ +O ?¼ i?U+ bU
m®M; K°i M;KK `QÊmX

_QÊm +?ªv i`QM; +´- KMB p` `'i imv iX

a¬M; .•M M¨v p®M #„i M;m²M iW M9B .•MX

h`¢+ +˜K i? M? ;B M; p¢M Hw HQm

o•M T?¨K HQM; F?ª ?¢ .QÆM; *?•mX

L?[M; +•m i?Æ M¨v +?QM? H¨ M¦B p b¬M; .•MX

Uh¢K /`+? M;?o ,

h? M? ;B M; ;'K i`ªB ` p¢M /†K

h?mv M `²M; #m²K K•v ?¢ .QÆM; *?•mV

*QM b¬M; h?–M >²M M¨v #„i M;m²M iW b¬M; .•M- i`ªB [m `'i M?B m MÆB- +¦ `'i M?
b¬M; >„+ h?Ov- b¬M; .•M :B M; h K u m- b¬M; æ¢B æ° p¨ M9B L?¢+ aÆM æ¢B S?
?´M; M¨v ç m H¨ Î M?[M; ç` / M? p¬ +MM; M´B iB M;X G9+ M¨v GK+ L;mv M ç½ ç
i`QÊM;- çB p¨Q i`QM; +QM b¬M; h?–M >²M .•M :B M;X

JÈB p¨Q +QM b¬M; h?–M >²M M¨v- M?bM i?'v +QM b¬M; HÈM +?ªv +m²M +m°MX *
b¦M; +m°M i–M; i–M; HÈT HÈT- b¦M; p¶ i–M; i–M; HÈT HÈT- MQÈ+ +m°M t¬ i?¨M? I
K M? K¬M; b¦M; MQÈ+- iU ?² M?Q tm'i T?€i iW +?•M i`ÌB p¨ H¢B t¬ /¢i ç M +?•M
iWM; M?bM i?'v +QM b¬M; M¨Q b¦M; +m°M ?MM; po ç M M?Q p"vX "–m i`ÌB +ÁM +¦
H¢B #` M;,M +€+? #ÎB K°i i–M; p€+? M;,M i`QM; bm®i i`¬M; `'i +?•M i?U+X L;?2
h? M? h?¨M? ç½ K'i iW H•m- M?QM; +€B F i ;BÈB M¨v +kM; çQÊ+ /mv i`b iW `'i H•
h`QÆM; >Q >mv M +¦ + Q ç M ç•m +kM; F?¬M; i? F?B M +?Q b¬M; h?–M >²M `ÆB

L?[M; im iB M ;Bª +kM; ç m iW F?QªM; +€+? +–m i`,K i`QÊM; ç¦ iB M p¨Q MÆB ç•
h`QÌM; aBM? i K i`¼M; ç M h`QÌM; aBM? i?'i i`¼M;- i?U+ HU+ + Q +QÌM;X a mF
+¦ K'v M;QÌB ç wX GK+ L;mv M M?bM tmM; [m M?- b® M;QÌB ç M +?d 2 H M ç M +

@ æB K i?S M?'i H¨ b¬M; æ¢B æ° +€+? ç•v QÈ+ +?WM; #ªv KQÆB /†KX

J°i im iB M ;Bª i`QM; M,K- b€m i`,K M;QÌB M¦BX

@ L?Q p"v ?½v çB ç M b¬M; æ¢B æ° i?¬B5

*QM b¬M; h?–M >²M M¨v /¨B ç M ?ÆM M;¨M /†KX

J¨ +€B çB K M¨v +?ŠM; [m +?d +€+? F?QªM; #ªv KQÆB /†K- K¼B M;QÌB ç m çB ç
ç¦X *?ŠM; K'v +?®+ +¦ K°i im iB M ;Bª FBM? M;¢+- pmB KWM; ;¨Q H M,

@ E?¬M; i²B- F?¬M; i²B5 L m K v K„M +¦ i? +¦ çQÊ+ K°i pB M ç€ hB m h?–M >²M5

æ½ M¦B iW ç–m- i`QM; b¬M; h?–M >²M +¦ p"i +?'i +¦ i? ;B i,M; h?–M >²M- i`QM;
hB m h?–M >²M- ç€ æ¢B h?–M >²M- h?–M >²M F i iBM?X

æ€ hB m h?–M >²M H¨ #bM? i?QÌM; M?'i- i€+ /KM; `'i ?¢M +? - +MM; H„K +kM; +?

æ€ æ¢B h?–M >²M +¦ i€+ /KM; M•M; + Q ?ÆM `'i M?B mX

*ÁM h?–M >²M F i iBM? +U+ Fb ?B K i?'vX æ•v KÈB i?U+ bU H¨ F i iBM? +O h?–M
pÈB ç€ h?–M >²M- iQ¨M i?•M ¦M; €M? i`QM; bm®iX L m i?U+ bU +¦ çQÊ+ h?–M >²
Km®M iW h`QÌM; aBM? iS i`¼M; iU i,M; H M i?¨M? h`QÌM; aBM? M;k i`¼M; +kM; F

h?b ` p` im iB M ;Bª M¨v pW M?bM i?'v K°i i?Ov [m€B i`QM; MQÈ+- HB M /MM; F
i?Ov [m€B HB M ?B M ` K°i pB M ç€ hB m h?–M >²M- +QB M?Q H¨ #m¬M #€M +¦ H
iS+ FQ+? ç°M;- iQ¨M #° M¬M M¦M; çB ibK i?Ov [m€B /QÈB b¬M;X L?QM; F?¬M; T
pB M ç€ hB m h?–M >²M- K¨ b® i?Ov [m€B K M; pB M ç€ hB m h?–M >²M p¬ +MM;
` ç•K- FB K .QÐM; L;¬ pW `9i ` F?ÄB pÄ ç½ ç•K çQÊ+ HB M iB T K'v +QM i?Ov
çQÊ+ ç€ hB m h?–M >²MX

.QÆM; /QÆM; [m M; i˜K M;mv i- ?¢Q ?¢Q ªM? T?M i?B MX

?d i?'v i–M; i–M; HÈT HÈT b¦M; t¬ +m²M +m°M- HÈT M¨v ç˜v iÈB HÈT FB X õ€B ;
M?Q #B Mö- pW M?bM ç½ p¬ +MM; p¬ i"MX .ÁM; +?ªv tB i ?mM; /[M?Q p"v- M m ç
b) H¨K F?¦ +QM M;QÌBX hmv M?B M- ç®B pÈB im iB M ;Bª M,K- b€m i`,K M,K- H¨
M?[M; çB m M¨v ç•m H¨ ;bX

h`QM; H¨M MQÈ+ ;ÊM K M? K¬M; ç¦- ç°i M?B M K°i +QM i?Ov [m€B ç–m iQ M?ªv
QÈ+ +?WM; K°i i`QÊM;- +¦ +¨M; +m p¬ +MM; b„+ M?¼M- i€K +€B K¦M; pm®i M?Q
#ûM- ç†+ #B i H¨ T?Q i`QÈ+ ? B +€B K¦M; K M; ? B /ÁM; ?„+ i?Ov- `ä `¨M; H¨ i?S
M¨v i M H¨ oQÆM; +m - +?Q /M H¨ im iB M ;Bª h`QÌM; bBM? #€i i`¼M;- +Ym i`¼M;
[m X h?•M KbM? +SM; `„M M?Q F?¬B ;B€T- F?B M im iB M ;Bª ç M; i`QM; i?ÌB F
+kM; F?¦ T?€ pÐ bU T?ÁM; M;UX

oW H9+ +QM i?Ov [m€B iQ iQÈM; ç¦ H¦ K†i- ?ÆM KQÌB K'v i? M? T?B FB K ç½ ç•I
iS+ ç€M? #¢B oQÆM; +m X æ€M; iB + H–M M¨v- F?¬M; ibK çQÊ+ K°i F?®B hB m h
F?B M KQÌB K'v im iB M ;Bª ç m F m ç€M; iB +X

hK+ M;[M¦B- .•M ;B M; F?¦- [m€B p"i h?–M >²M ;B M; +¨M; HÊB ?¢B F?¦ +?ÆB ?Æ

L?QM; iW F?B M,K- b€m i`,K im iB M ;BªB iB M p¨Q h?–M >²M ;B M; ç M M v- #'i
M¨Q- # Q M?B m i? M? T?B FB K +?ûK tm®M;- i'i +ª ç m i?"T iY M?'i bBM?X

RN9X *?QÆM; je3@jeN, o¬ æ`M? EB m

æQ¢M çQÌM; M¨v- M? M?äK K¨ pmB bQÈM;X

@ õ*€B ;bö M¦B h?–M >²M ;B M; F?¦ F?,M- +kM; +?ŠM; F?¦ H„KX

@ æ¦ H¨ #ÎB pb M?B m + Q i?O M?Q p"v- +?QM? H¨ h?–M >²M ;B M; i?b +¦ H¨ õ+€B

@ æ¦ H¨ pb +ÁM +¦ M?B m im iB M ;Bª i?'i i`¼M; i`QÌM; bBM? M?Q p"v- ç†i i`QM;
i? +QB H¨ +'T FB K iB M `²BX

@ L?•M p"i M?Q p"v- Km®M #bM? ç`M? h?–M >²M ;B M; M¨v- +¦ +€B ;b H¨ F?¦X

@ æ9M; i? X

@ *?mv M çB M¨v t2K H¨ H¨ K°i +m°+ ?¨M? i`bM? HQ¢B #Ä h?–M >²M i?¢+? +U+ F

@ æ9M; H¨ M? M?¨M;X

@ æ9M; `²B- i¬B +¦ çQÊ+ hB m h?–M >²M i?¢+? `²B- M? i?b b QX

@ h¬B H'v çQÊ+ K°i F?®B hB m h?–M >²M i?¢+?X

@ "Ä çB- i¬B t9B [m˜v M?'i- +?ŠM; H'v çQÊ+ F?®B hB m h?–M >²M i?¢+? M¨Q +ªX

J¼B M;QÌB ç m ç M; F?Q2 +?B M iQ+? H–M M¨vX GK+ L;mv M M;U FB K T?B `¦i
FûK +ÄB M?'i i`QM; ç€K M;QÌBX J°i b® `'i M?Ä M;QÌB ç m +¦ çQÊ+ ? B F?®B hB m
KbM? ç M K°i F?®B hB m h?–M >²M h?¢+? +kM; F?¬M; H'v çQÊ+- ç9M; H¨ T?˜K +

hmv M?B M- GK+ L;mv M F?¬M; +?Q `^M; +?mv M çB h?–M >²M ;B M; M¨v b) / /¨M
+?SM; FB M i?O çQ¢M +O L;mv M G,M;X h`QÆM; >Q >mv M M;?2 M¦B M´B / M?
i M M¨v F?¬M; ? / ç®B T?¦X h?S ? B H¨ K°i p¨B iB M #®B ç½ M¦B çB m M¨v- b„+
M;QÌB #B [m M H¨ F?¬M; i®i- M?QM; +kM; F?¬M; i? H¢+ [m M i?€B [m€- +QB i?Q

æQÆM; M?B M #•v ;BÌ M?B m M;QÌB i"T ?ÊT pÈB M? m M?Q p"v- H9+ M¨v ?ŠM b
#m¬M; HÄM; K°i +?9iX h`QÈ+ iB M ?½v iÈB S?€ ç°M; i?S M?'i +O æ¢B æ° >¨- i`
i`QÈ+X h?U+ ` +€B ;¼B H¨ õim #´ö +kM; F?¬M; F?¦ F?,M ;bX h?2Q +?QÎM; K¬M
+?d +–M ç€M? HmB [m€B p"i Î ç¦- /MM; ç'i hS+ /B M F?¬B T?K+ M;mv M i`¢M; H¨

K°i Qi HQ¢B ç'i hS+ /B M M¨v i`QM; i v- +kM; F?¬M; F?¦ F?,M H„KX L;?2 M¦B i?ÌB
hS+ i?´ M¨v +¦ i? iU bBM? i`QÎM; F?¬M; M;WM;- +¦ i? i`` i?OvX hmv M?B M- ?B
iW H•m `²BX *¦ K°i p¨B HQ¢B ç'i hS+ .B M F?€ ;B®M; pÈB i`QM; i`mv M i?mv i- i
GQ¢B ç'i hS+ .B M M¨v +¦ ;B€ i`` SM; /KM; `'i `°M;- ;B€ +ª +kM; F?¬M; + QX

GK+ L;mv M H¢B m®M; K°i M;KK `QÊm- /M b Q `ªM? `¶B +kM; F?¬M; +¦ pB + ;bX
+MM; M? m M?Q p"v- ç M +Æ ?°B ` i v +kM; F?¬M; ibK ` çQÊ+- F?¬M; m®M; `QÊ

S?€ ç°M; i?S M?'i +O æ¢B æ° >¨- M; v Î T?Q i`QÈ+ `²BX

GK+ L;mv M M?bM b M;X

*?d i?'v T?Q i`QÈ+ tm'i ?B M K°i +•v +–m [m F M? `'i HÈM- +•v +–m M¨v +¦ +?B
i`QÊM;- çSM; M; M; ;B[ :B M; >¨X " M i` M +•v +–m ç m H¨ /ÆB- M?[M; +QM /ÆB
ç2MX æB K #„i ç–m +O +–m i?b F?¬M; +¦ ;b #Q ?B K- +?d H¨ +¨M; iB M p T?Q
`"K `¢T +?^M; +?`i- M; v +ª T?Q i`QÈ+ ç®B /B M +–m +kM; F?¬M; M?bM `ä H„KX

@ æ•v H¨ o¬ æ`M? EB m U+–m o¬ æ`M?V

J°i im iB M ;Bª M¦B

@ J°i HQ¢B +–m Fb [m€B- +?d +¦ i? #„i ç–m çB iW # M M¨v +–m- Î ;B[F?¬M; M?b
+¦ i? ç M # M FB +–mX J¨ t2K ` - S?€ ç°M; i?S M?'i H¨ Î # M FB +–mX

@ *?d +¦ i? t¬M; H MX

L,K- b€m i`,K im iB M ;Bª +kM; #B i- +m°+ F?ªQ M;?B K ç–m iB M b„T ç M `²B- ?A
i?S M?'i M¨v H¨ ç°M; v m M?'i i`QM; b® +?QM ç°M; `€+?X L m M; v +ª +Y M¨v +
+kM; +?ŠM; +–M i?B i T?ªB çB p¨Q i€K S?€ ç°M; +ÁM H¢BX h`QÈ+ iB M +S i?Y +€

J°i im iB M ;Bª +?"K `½B +–K FB K # v [m X

hW H9+ #„i ç–m iB M p¨Q /ÁM; .•M ;B M; M¨v- +ª çQ¢M çQÌM; M?Q p"v- i?"i H¨ [m€

hm iB M ;Bª M¨v +?QM? H¨ im iB M ;Bª +O L K >ªB iB M K¬M- i M H¨ Gmv M hY >Q
h`QÌM; aBM?- F?€ iU iBM p¨Q #ªM i?•M KbM?X

S?Q i`QÈ+ / iÈB KS+ F?¬M; iQÎM;- +?Q M M +kM; F?¬M; +QB S?€ ç°M; i?S M?'i
p¨Q i` M +–m- ç€K /ÆB K¨m ç2M iQ M?Q #¨M i v FB HB M t¬M; +ª p¨Q ¬M; i X «
b€M; M?Q Hmv M- M? M? ç M KS+ ç€M; bÊ- F?¬M; M;WM; #,K M€i ç€K /ÆB tmM;

L?QM; ç€K /ÆB FB +¨M; M;¨v +¨M; M?B m- +¨M; M;¨v +¨M; /–v- F?¬M; M;WM; i'M
Gmv M hY >Q +?d +ªK i?'v €T HU+ `'i HÈM- H9+ ¬M; i F?¬M; M;WM; iB M p T?Q
KQÆB i`QÊM;- `®i +K+ F?¬M; FB M i`b M´B- ç¨M? #'i ç„+ /o [m v M;QÌB H¢B i`®M
/ÆB ç2M F`i M¨v pW i?'v Gmv M hY >Q i?€Q +?¢v HB M F?¬M; çm´B i?2Q M[X

æ° F?¦ `'i + QX

hS i`¼M; h`QÌM; aBM?- p®M ç½ im Hmv M F?€ + QX E i [mª Î ç•v +?d t¬M; H M çQ
F?¬M; +?®M; çÐ çQÊ+X >ÆM M[çWM; [m M- ç•v +?d H¨ S?€ ç°M; i?S M?'i- ç m ç
S?€ ç°M; +¦ ç° F?¦ i?'T M?'i- Î ç•v ç½ F?¬M; i? /mv i`b çQÊ+ `²BX

Gmv M hY >Q H¨ M;QÌB ç–m iB M t¬M; H MX L?[M; M;QÌB F?€+ +kM; #„i ç–m t¬M
+kM; F?¬M; `°M;- +?Q M M +kM; +?d +¦ K°i- ? B M;QÌB `ÆB tm®M; i` M K†i +–m
L;mv M F?¬M; çSM; ;–M T?Q i`QÈ+- +?Q M M +kM; K½B b m KÈB H M +–m çQÊ+
+ÁM +?Q `^M;- ç€K /ÆB i` M +–m FB H¨ ?[m ?¢MX L;QÌB ç–m iB M ;B i çQÊ+ M?B
H¨ / /¨M; ?ÆMX

L?QM; b m ç¦ KÈB T?€i ?B M- b® /ÆB i` M +–m H¨ p¬ +MM; p¬ i"MX S?Q i`QÈ+ #
b) tm'i ?B M- +,M #ªM F?¬M; ;BªK #Èi iQ M¨QX

æQÆM; M?B M- M?[M; im iB M ;Bª M;k i`¼M;- HK+ i`¼M;- i?'i i`¼M; h`QÌM; aBM
çÆM ;BªMX *?d H¨ M?` i`¼M;- i K i`¼M; h`QÌM; aBM? i?b iQÆM; ç®B F?¦ F?,MX

aBM? +Æ ?² iQ¨M #° #` `Y b¢+?- F?¬M; +¦ +€+? M¨Q [m +–mX *ÁM M¦B +?mM;- i
[m çQÊ+- +¦ M;QÌB F?¬M; [m çQÊ+X

*kM; F i i?9+- ç M T?B M GK+ L;mv M- M½Q ?ÄB i v- ç€M?X

GK+ L;mv M ?Qi K°i ?ÆB b•m- .QÐM; L;¬ EB K ç½ `ÌB pÄ- i? M? FB K /¨B H,M H°
MQÈ+ KM i?m- T?¦M; p T?Q +–mX G9+ GK+ L;mv M #„i ç–m t¬M; H M- `'i M?B
L;mv MX B #ªQ GK+ L;mv M H¨ M?•M p"i +'T ç iY /mv M?'i i`QM; b® +?Q M?•M- i
F?€+ T?ªB +?9 wX

_'i M?B m M;QÌB +kM; Km®M M?bM K°i +?9i- M?•M p"i +'T ç iY /mv M?'i M¨v- i?U

G9+ #„i ç–m iB M p¨Q .•M ;B M;- GK+ L;mv M `'i Qi` i vX L?[M; M;QÌB M¨v +kM; F
GK+ L;mv MX *ÁM #•v ;BÌ `®i +K+ ç M T?B M GK+ L;mv M` i v- M?[M; M;QÌB M¨
/äBX *?d i?'v i? M? i`QÌM; FB K +O GK+ L;mv M H,M H°M çB M çªQ- imv i b€M; M
p T?Q +–mX GK+ L;mv M pW t¬M; p¨Q i` M +–m- ç€K /ÆB ç2M ç½ +? i iWM; ç®

.QÈB i?•M FB K- F?¬M; +QM /ÆB M¨Q +¦ i? +?®M; +U çQÊ+X

GK+ L;mv M H9+ M¨v ç M; Î i` M +–m- ç€K /ÆB ç2M # M +¢M?- +kM; F?¬M; #B i H
FQ+? HÈM pW T?ªB- K¶B H–M i'M +¬M; ç m F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m +QM #` ;B
b® HQÊM; [m€ M?B m- [m€ M?B m- iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç M [m'M H'v M;
+ÁM HB M iK+ T?mM` MQÈ+ #¼i- M m #` MQÈ+ #¼i +O +?9M; #„M i`9M;- iQ¨M
M m +¦ i? p"M çQÊ+ FB K ç¢Q M;k b„+ i?b +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+X L?QM; GK+ L;mv
? i?Q+? FB K ç¢Q M;k b„+- GK+ L;mv M i?Q+? i¬B Hmv M Fo i?m"i FB K +O +?Q

EB K [m M; [m v +m²M;- çQÌM; FB K /•M; H M M?Q M?[M; HÈT b¦M; /¢iX *¨M; M?B
+€+? M¨Q iB M ;–M p¨Q # M i`QM; FB K [m M;X h`QÌM; FB K +O GK+ L;mv M H9+

_'i + Q KBM?- +€+ im iB M ;Bª çSM; t2K # M +¢M?- +kM; F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM
?"m #®B M¨v- [mª M?B M FB K i?m"i + Q KBM?- +?d M?bM FB K i?m"i- +¦ i? i?'v
+ Q i?O i?ÌB ç¢B æ «X E€ i?"i- M?[M; M;QÌB M¨v `ä `¨M; ç€M? ;B€ i?'T FB K i?m"
i?m"i +O GK+ L;mv M Î çÌB i?S +?QM +?d +¦ K°i p¨B M?•M p"i +'T i` M +¦ i? bQ b

G9+ t¬M; [m ç•v- GK+ L;mv M +kM; +¦ +?9i M;¢+ M?B M p¨ pmB KWM;X a m F?B
M;šm M?B M +¦ i? tm'i ?B M hB m h?–M >²M h?¢+?X hmv ç€K /ÆB i` M +–m M?B
#„i H'v hB m h?–M >²M h?¢+? iQÆM; ç®B F?¦ F?,MX L?QM; GK+ L;mv M +kM; +¦ i

æ€K /ÆB ç2M `'i M?B m- imv t€+ tm'i tm'i ?B M hB m h?–M >²M h?¢+? H¨ F?¬M;
+m®B +–m- GK+ L;mv M T?€i ?B M i`QM; i v KbM?- `ä `¨M; ç½ +¦ K'v F?®B hB m
+kM; F? F?€X

@ EB K i?m"i +O M? F?¬M; i X

J'v im iB M ;Bª F?€+ pW [m +–m Î # M FB +¦ p¨B HÌB F?2M M;ÊBX

GK+ L;mv M M;²B Î ç–m +–m M¨v- i¢B ç•v ç½ +¦ im iB M ;Bª /MM; ç'i hS+ .B M iW M
M¨vX

o®M M,K ç¦ i´ bQ H"T T?€B h? M? h?¨M? /MM; HU+ p¨ M?B m HQ¢B i?O çQ¢M- M
M M;Q¨B- i¢Q K°i i–M; M;,M +€+? #Q ˜M pÈB i? ;BÈB # M M;Q¨BX *ÁM +?¶ M;,
ç½ KÌ M?¢i çB M?B mX a m F?B /MM; ç'i hS+ .B M ç„T i? K- HB M /–M i`Î H¢B #bM

*ÁM im iB M ;Bª # M M¨v- QÈ+ +?WM; +¦ ? B i`,K M;QÌBX

*kM; iS+ H¨- b® M;QÌB F?¬M; +¦ +€+? M¨Q ç pQÊi [m +–m +¦ F?QªM; ?ÆM # i`,
?ÆM ? B i`,K M;QÌB H¨ +¦ i? iB T iK+- ç°M; `€+? i?S M?'i æ¢B æ² >¨ ç½ [m çQÊ+

@ hB T i?2Q +?d +¦ b€m M;¨vX J¨ +?9M; i +ÁM +¦ i€K MÆB T?ªB çBX h€K MÆB M
>ÆM M[+?d bÊ F?¦ F?,M i`MM; i`MM; çB T çB TX L m +?9M; i +ÁM iB T iK+ i"T
F`T i?ÌB ;B MX s2K` +?9M; i T?ªB +?B i?¨M? i€K ç°B- H–M HQÊi iÈB i€K ç°M;

hm iB M ;Bª i?'i i`¼M; h`QÌM; aBM?- h¬M hm'M L;?o M¦BX «M; i H¨ M;QÌB +O i
M;QÌB ?B m M?'i p h?–M >²M ;B M; i`QM; i'i +ª K¼B M;QÌBX

«M; i M¦B p"v- M?[M; M;QÌB F?€+ H"T iS+ ;"i ç–mX

> B i`,K im iB M ;Bª H"T iS+ #„i ç–m +?B i?¨M? i€K ç°B- H–M HQÊi iB M ç M i€K

æ°B K¨ GK+ L;mv M çQÊ+ T?•M p¨Q- i´M; +°M; +¦ ? B KQÆB M;QÌBX æB iÈB MÆ
i`QM; b® i€K ç°M; `€+?X

h`QÈ+ F?B iB M p¨Q h?–M >²M ;B M; Ub¬M; h?–M >²MV- +€+ #"+ iB M #®B +O T
i?B m [m - Î ç•v +¦ i´M; +°M; +?QM +€B ç°M; `€+? +¨M T?ªB im #´- ?ÆM M[T?ªB
L m i`QM; #ªv M;¨v K¨ F?¬M; tQM; i?b- h?–M >²M ;B M; b) H"T iS+ +?bK tm®M; H
>²M ;B M; #` K [m, F?®M; +? X

J¨ i`QM; +?QM ç°M; `€+? M¨v çÆM ;BªM M?'i H¨ æ¢B æ¬ >¨X

h€K +€B iB T i?2Q i?b b) F?¦ F?,M ?ÆM `'i M?B mX

ob p'M ç i?ÌB ;B M- iU M?B M F?¬M; i? ? B i`,K M;QÌB +ÁM H¢B +MM; çB K¨ T?•
i€K ?QÈM;X

h`QM; ç¦- F?¦ F?,M M?'i çQÆM; M?B M H¨ +?¶ b¬M; >„+ h?Ov- M;?2 M¦B MÆB ç¦ +

_²M;- H¨ HQ¢B bBM? HBM? ç–v bS+ K¢M?X h`QM; ;BÈB im iB M- B +kM; +QB pB
+O `²M;V H¨ K°i pBM? [m M;X J°i F?B +¦ i? M;QM; iK i?¨M? ?bM? `²M;- pQ /K M
ok >¦ h?,M; GQM; EBM? ç m +QB pB + ?¦ `²M; H¨ + Q M?'i- çB m ç¦ çO i?'v bU i
`²M;X h`QM; i`mv M i?mv i t t¬B- `²M; +¦ i? T?€ ?Ov i?¨M? i`b K°i +€+? / /¨M;X

*ÁM i?m²M; Hm²M;- +?QM? H¨ #B M +?OM; +O `²M;- i?m²M; Hm²M; iQ HÈM- F?¬
M¦B # M;¨M M,K i`QÈ+ ç½ iWM; tm'i ?B M K°i +QM i?m²M; Hm²M;X *QM i?m²M; Hm
T?QM; çªQ pk +ª K°i pMM; `°M; HÈM- +m®B +MM; h`mM; QÆM; h?B M i`B m ç½ T
F?m'i T?K+ çQÊ+ +QM i?m²M; Hm²M; FB

h`QM; .•M ;B M;- bBM? p"i HÈM M?'i +?QM? H¨ #€M i?m²M; Hm²M;X

*QM #€M i?m²M; Hm²M; M¨v- i?U+ HU+ i?m t HQ¢B i?m²M; Hm²M; #bM? i?QÌM;
i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- +?Q M M F?¦ F?,M M?'i +?QM? H¨ +QM #€M i?m²M; Hm²M;

@ "€M i?m²M; Hm²M;- +S ;B Q +?Q i¬BX

oä æ M; hB M K¬M hdM? oB i h? M? aÆM M¦BX

@ *?d H¨ K°i +QM #€M i?m²M; Hm²M; i?¬B K¨- ?¬K M v +S ç i¬B i?Y iB m /B i M¦

h? M? h?¨M? hB M K¬M h¬M hm'M L;?o M¦BX

@ "€M i?m²M; Hm²M; p®M +?Q çQÊ+ ç'm # Q ;BÌ- ?¬K M v ç i¬B i?Y çBX

@ _'i ç9M;- `'i ç9M;- M?bM t2K bU HÊB ?¢B +O >ªB i`mM; ?Ä +O +?9M; i¬BX

oQÆM; h`mM; M¦BX

@ h¬B +¦ T?€T i?m"i p¬ +MM; F} pÈB i?m²M; Hm²M;- t2K +€B M¨Q HÊB ?¢B ?ÆMX

æ•v +?QM? H¨ EB m >¢Q *?B >Q bÆM F?Q i¬M;X o` im iB M ;Bª h`QÌM; bBM? M
iBMX "¼M ?¼ ç9M; H¨ +¦ iQ +€+? ç iU iBM- #¼M ?¼ i` M çdM? ç–m +¦ i FBK ç M-
ç–m +?B m tm®M;X oW `²B H9+ [m +–m æ¢B æ¬ >¨- #¼M ?¼ +,M #ªM +?•M F?¬M
i F?ÎB FBM ç MX

L?[M; +QM `ÆB M¨v F?¬M; i? t¬M; p¨Q T?€ ?ÄM; çQÊ+ T?ÁM; imv M +O #¼M ?
h`QÌM; bBM? i?'i i`¼M; p¨ M;QÌB i?'T ?ÆM +? M? H +? HÈM ç M i? M¨QX

L?[M; M;QÌB M¨v T?•M T?®B tQM;- +ÁM GK+ L;mv M i?b +MM; pÈB KQÌB +?QM M;
ç°B- ç°B M¨v +¦ ç° F?¦ ?ÆB i?'T- ç¦ H¨ +?d T?ªB çB ç M +?¶ L?¢+ aÆM ç¢B S?"iX

*ÁM H¢B KQÌB #ªv p` im iB M ;Bª- ç½ #B i F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O +QM u m ?
M[i?b +?d F?B M +?Q KbM? #` +? i i?ªK K¨ i?¬BX B M'v ç m M;U FB K # v H M

:B¦ M? M?¨M; i?´B- K•v H†M; HÌ i`¬BX

LQÈ+ b¬M; +?ªv K½B +?ŠM; [mªM i?€M; M;¨vX

æ¢B S?"i pšM H†M; H) çSM; ç¦X

h` M çdM? ç¢B S?"i- H¨ u m ?Ä H•M- /QÈB +?•M ç¢B S?"i H¨ M;QÌB i? M? MB M K

u m ?Ä H•M çQÊ+ +QB H¨ K°i v m i?9- K°i v m i?9 +'T ? BX

E?¬M; M M t2K M? v m i?9- i?B M ?¨ p¢M p"i- [m€B p"i i`QÈ+ ç•v ç m +?d +¦ i?
+¦ HQ¢B +¦ T?€T i?m"i p¨ i`QÌM; bBM? iQÆM; çQÆM; pÈB hm iB M ;Bª KÈB çQÊ+
v m i?9 +'T R i?b F?QªM; iW h`QÌM; bBM? M?'i i`¼M; ç M h`QÌM; bBM? iS i`¼M;-
i?b F?QªM; iW h`QÌM; bBM? M;k i`¼M; ç M i?'i i`¼M;- v m i?9 +'T j i?b iW h`QÌM
çŠM;X *ÁM p v m i?9 +'T 9 i?b +?B M HU+ p¬ +MM; F?OM; F?B T- ç¢i ç M im pB

h`QÈ+ K„i +QM M¨v i?b H¨ v m i?9 +'T kX

h` M çdM? +O ç¢B S?"i- ?Ä /B K `WM; `U+ +?€v- M;¼M HY FB M?Q Km®M Mm
;B i +? i LBM? hY *?'M p¨ K°i p` i`QÎM; H½Q +O h? M? h?¨M? hB M K¬MX L; v +
i?O pÈB M? m M?QM; ç®B pÈB i®+ ç° M? M? M?Q iB +?ÈT +O M¦ i?b +,M #ªM +
? B K„i M¦ ç M; i`WM; K„i M?bM GK+ L;mv MX

L¦ pW ç°M;- K°i /ÁM; HY #´ M?¨Q p T?Q GK+ L;mv MX G9+ M¨v ç•v GK+ L;mv
[m M? M¦M; `U+- i`QM; K„i ?„M H9+ M¨v +?d H¨ /B K ?Ä p¬ #B MX hmv M?B M- M
i v F?) ç°M; .QÐM; L;° FB K- M?Q Km®M +?†i çSi K¦M; pm®i +O +QM v m i?9X

S?€T HU+ +O +QM >Ä v m H•M M¨v K¢M? ?ÆM GK+ L;mv M F?¬M; Qi- +¦ H) +kM
i`¼M;- M?QM; `ä `¨M; +?Q ç¢i ç M h`QÌM; bBM? i?'i i`¼M;X

Zmª H¨ i? - GK+ L;mv M M°B i•K FB M ç`M?X

u m ?Ä H•M H¢B #„i ç–m +?mv M ç°M;- HQ¢B v m i?9 M¨v F?¬M; i? M¨Q +¦ +?B
i?S+ +O M¦ +?d H¨ M?[M; ç°M; i€+ çÆM ;BªM K¨ i?¬B- imv M?B M i®+ ç° +O M?[
M?Q iB +?ÈTX *€B M¨v +¦ p ;B®M; pÈB +?B m i?S+ +O L K >ªB hB M K¬MX GK+
K'v iB M;- .QÐM; L;° FB K i`QM; +?ÈT K„i ç½ ç•K ` ?¨M; i`,K FB KX

G9+ Î o¬ aBM? .B *mM;- i`QM; M?€v K„i +kM; +?d Hmv M çQÊ+ M? M? M?'i ? B +?

o"v K¨ ?¬K M v- H¢B +¦ i? ç•K ` i`,K FB K M?Q p"vX

h?•M ?bM? +O >Ä v m H•M M? M? ç M +U+ ç°- H9+ ç°M; ç½ #B M K'i i?•M ?bM? p
ç®M; HY ç M; +?mv M ç°M; K¨ i?¬BX h®+ ç° M?Q p"v F?B M M;QÌB i +,M #ªM F?
i? M? i`QÌM; FB K +O GK+ L;mv M H9+ i¦2 ` ?¨M; i`,K FB K i?b +kM; ç½ K'i çB i
i F?¬M; i? M?bM `ä çQÊ+X

>B M i¢B- H¨ ç M; bQ b€M? p ç° M? M?X

L?[M; i?S F?€+ ç½ F?¬M; +ÁM [m M i`¼M; M[ `²BX

h®+ ç° +O u m ?Ä H•M i?"i bU `'i M? M?- GK+ L;mv M +kM; F?¬M; F?ÄB +?'M ç°
w M? M?- i? K p¨Q "¢+? æ FB K ç¢Q- ?ÆM M[+ÁM +?Q u m ?Ä H•M J° +?B FB K
+ÁM ?ÆM +ª KbM?- i®+ ç° M? M? M?Q p"v [mª i?U+ F?B M +?Q M;QÌB i +ªK i?'v

æ•v H¨ HQ¢B bBM? HBM? +¦ i®+ ç° ` i v M? M? M?'i K¨ KbM? iWM; ;†TX

u m i?9 +¦ ?mv i K¢+? +O E€ H•M M¨v [mª M?B M H¨ F?¬M; ? i–K i?QÌM;X

Zm M? M;QÌB GK+ L;mv M iQ¨M H¨ ?Ä /B K HQm ç°M;- +ÁM i?•M ?bM? i?"i +O
?Ä /B K ç¦X "'i +S H9+ M¨Q +kM; +¦ i? H Q iÈB i?B m +?€v i'i +ª K¼B i?SX u m
?QM; T?'M- pW `²B M¦ ç'm pÈB KQÌB +?QM M;QÌB FB - ç m F?¬M; ?QM; T?'M M?

s2K ` ç®B i?O +kM; F?¬M; K¢M?X

Lm®i Hm¬M M;QÌB M¨v M[-i?b b) H¨K +?Q KbM? +¨M; i`Î M M K¢M? ?ÆM- M? M?

RNdX *?QÆM; jd9@jd8, *?ûK :B i

J°i /ÁM; HY H Q iÈB- GK+ L;mv M i`Î i v ç•K H¢B- F i [mª K°i /ÁM; HY F?€+ H¢B
+QM v m i?9 M¨v #„i ç–m /MM; ?Ä /B K ;Bª ç HW KbM? ç•vX a m ç¦ i?•M ?bM? i?
/B M pÈB i®+ ç° +O u m ?Ä H•M- #ªM i?•M KbM? +,M #ªM F?¬M; +¦ +€+? M¨Q ç

h v i`€B F?) ç°M;- h`'M L?¢+ FB K i?Q€i ` F?ÄB pÄ p¨ #„i ç–m ç•K iÈBX

h v T?ªB F?¬M; F`T i?b ç½ +¦ i v i`€BX

*€B ;¼B H¨ h`QÌM; bBM? M;k i`¼M; M;U bY bQM; FB K- H¨ +?d pB M i`bM? M;U FB
#'i +S H9+ M¨Q +kM; +¦ i? /MM; bQM; FB K- +?d +–M +¦ i? /MM; [m çQÊ+ H¨ tQM

hmv M?B M- p"M /KM; bQM; FB K M?Q p"v pšM H¨ #'i iB M- F?¬M; i?Q+? SM;- i v
H¢B ç•K- i v i`€B h`'M L?¢+ FB K [m v H¢B p¨Q # QX

>Ä /B K tmM; [m M? HQm ç°M;- b€i bÆ i?dM? i?QªM; H¢B tm'i ?B M- GK+ L;mv M
M? M?- i b) M? M? ?ÆM +?Q M;QÆB t2KX h v F?) ç°M;- .QÐM; L;° FB K +¨M; M;

h`QM; iQ+? i„+ Rky FB K çB ` X

*ÁM +?Q çQÊ+- +?Q çOX

S?ªB M? M? ?ÆMX

h`QM; iQ+? i„+ ç½ tm'i ` R8y FB KX

.QÈB i®+ ç° FB K M?Q p"v- u m ?Ä H•M `ä `¨M; F?¬M; i?2Q F`T- M¦ /QÌM; M?Q
#B i tªv ` +?mv M ;bX

h`QM; iQ+? i„+ kyy FB K ` i v- /QÈB i®+ ç° FB K M?Q p"v- u m ?Ä H•M +,M #ªM F
L¦ F?¬M; ?B m i¢B b Q- M;QÌB M¨v H¢B ç°i T?€ M?B m H–M- i,M; i®+ ç° FB K H M
M¦ F?¬M; F`T T?ªM SM;X u m ?Ä H•M HB M iS+ ;B"M- M?QM; pÈB i®+ ç° p¬ ªM?
F?¬M; M;WM; #` ç€M? i`9M;- F?¬M; M;WM; #` ç•K i?QÆM;X

h?¢i ` GK+ L;mv M +¦ i? H¨K çQÆ+ çB m M¨v +kM; H¨ +¦ +¬M; H Q +O "¢+? æ F
i`QM; iQ+? i„+ iW #®M KQÆB FB K H M ç M +ª i`,K FB KX L?QM; ç¦ +?d H¨ b m F
`²B- #ªM M,M; K M; ç M bU i,M; i®+ ç°X "¢+? æ FB K ç¢Q F?¬M; +?d /WM; H¢B Î
i`¨M ç–v iB K HU+- imv M?B M +–M T?ªB +¦ bU ` M Hmv M bBM? iY- +ÁM GK+ L;mv
H•M- i®+ ç° ç€M; bÊ M?Q p"v +kM; H¨ pb F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q F?€+X E?B Î i`QM
M¨Q F?€+ +kM; +¦ i? i`B M F? B ç°i T?€- ç¢i ç M i`bM? ç° K¨ #ªM i?•M "¢+? æ
h`QM; iQ+? i„+ +¦ i? ç•K ` ?¨M; i`,K çQÌM; FB KX

EB K i`B m- pÁM; M¨v M®B iB T pÁM; F?€+X

oÁM; FB K i`B m M¨v- +¦ i? /MM; M;¨M p¢M FB K ç iQM? iQ€MX >ÆM M[- #•v ;BÌ
M®B iB T pÁM; FB K i`B m F?€+- M?Q i? F?¬M; ? M;WM; M;?d p"vX L?[M; pÁM
u m ?Ä H•MX u m ?Ä H•M i?"i ` +¦ K°i ç†+ çB K HÈM M?'i ç¦ +?QM? H¨ i?•M i?
M;QÌB M¦ +,M #ªM F?¬M; ? ?'M ;bX

L?QM;- GK+ L;mv M H¢B i?QÌM; tmv M tm'i +ª i`,K FB K ç•K p¨Q K°i +?¶ i` M M;QÌ
KÎ ` - ?mv i M?K+ #` `€+? ` u m ?Ä H•M F m H M i?ªK i?B i- Km®M +?mB p¨Q G,M
iQÊM; T?"iX "'i Hm"M H¨ L?¢+ aÆM ç¢B S?"i ? v H¨ ç°M; G,M; o•M i?b ç m H¨ ç`
L;mv M F?¬M; / /¨M; ;b K¨ #m¬M; i? +?Q M¦ M?Q p"vX

h?•M p¨ FB K ?ÊT H¢B- i•K p¨ i?•M ?ÊT H¢BX

J°i FB K +m²M; iB m- +m²M; T?QM; M´B H M i`MM; i`MM; çB T çB T- +?ûK p¨Q p i
K°i i`"M KQ HÈM i?B i`B M çB ` > i +?B m M¨v ç M i?S+ F?€+X

XX

J°i iB M; F m p¬ +MM; i?ªK i?B i p M; H MX

u m ?Ä H•M imv i?•M p[M; M?Q T?B FB K- M?QM; /Q #` +¬M; FQ+? [m€ M?B m-
F?¬M; i? +?`m M´B- –K K°i iB M; `ÆB tm®M; +Y +O G,M; o•M ç°M;X æ M +m®B
i`QM; G,M; o•M ç°M;X

h¨M b€i u m ?Ä H•M i?¨M? +¬M;X

GK+ L;mv M M? M?¨M; +?mv M ç°M; T?B FB K- .QÐM; L;° FB K ç½ i`Î H¢B i`QM;

o®M KQÌB #ªv M;QÌB ç M; +?¢v i`®M FB - i?'v GK+ L;mv M ç M; çSM; M;•v M;®+ Î ç
K'v p` +O T?€B h? M? h?¨M? FB - +?Q `^M; GK+ L;mv M H¨ [m€ +?Q€M; p€M; K¨ l
+?„M H¨ +? i i`QM; i v u m ?Ä H•MX *ÁM >¦ L;mv i æ¢Q +¬ i?b ç M; •K i?–K HQ H
+¬ +kM; +¦ +?9i ;B Q ibM?X

J¨ T?Q b m- GK+ L;mv M M; M; M?B M M;? M? +?B M u m ?Ä H•M- `'i M?B m M;C
HQÊM; bS+- iU `QÈ+ p¢ p¨Q i?•MX G"T iS+- u m ?Ä H•M T?€i ` i®+ ç° p¨ bU +¬M;
+kM; T?€i ` i?U+ HU+- H¢B +ÁM K¢M? ?ÆM +ª LBM? hY *?'M- çB m M¨v F?B M +
M´BX æQÆM; M?B M H9+ ç¦ GK+ L;mv M imv i? ?B M i i?U+ HU+ ?ÆM ?ŠM LBM
u m ?Ä H•M i?b +kM; +?d M^K Î i? ?¢ T?QM;X

*m®B +MM;- GK+ L;mv M +¨M; #¢Q T?€i- FB K ç½ M? M? +?¦M; pQÊi [m i®+ ç°+
iQÎM; iQÊM; çQÊ+X h®+ ç° M? M? F?OM; F?B T F?B M +?Q M;QÌB i F?¬M; i?®i
F?B #¢Q T?€i- F?B M +?Q u m ?Ä H•M HB M iB T #` i`¼M; i?QÆM;- ç•v F?¬M; i?
`°M; i–K K„i çQÊ+X

E?B u m ?Ä H•M T?€i ` M?[M; iB M; F m i?ªK i?B i +m®B +MM;- KQÌB #ªv p` hm i
aÆM ç¢B S?"i `²BX G9+ M¨v ç•v- ?¼ ç M; M;Æ M;€+ M?bM M;QÌB €Q t M? i M iQ
H•M ç M; F m i?ªK i?B iX

:B¦ F?) i?´B- MQÈ+ b¬M; ç M; ç°M;- K•v i`„M; ç M; ç°M;X

S?"i #'i ç°M;- M;QÌB +kM; #'i ç°M;X

hBK +kM; ç"T K¢M?X

hBK ç"T K½M? HB i- M;QM; iK i?¨M? #®M +?[,

E?B T bÊ F?¬M; ?B mX

>"m #®B +O >Q aÆM- H¨K b Q K¨ bQ b€M? çQÊ+ pÈB h`QÌM; bBM? HK+ i`¼M; H
FB K i`m FB K iB M- i?"i F?¬M; T?ªB H¨ i'K K¨M ç2M- F?¬M; T?ªB iBM ç²M K¨ H¨
+?ŠM; +¦ K'v M;QÌB iBM +ª- M?QM; bU bU i?"i i? M¨v F?¬M; i? F?B M M;QÌB i +

h`QM; +U+ i`+? ç¦- GK+ L;mv M iW i` M çdM? L?¢+ aÆM ç¢B S?"i çB tm®M;X L;C
i M H Q i?ŠM; ç M +Y G,M; o•M ç°M;X u m ?Ä H•M M¨v iQ¨M i?•M H¨ #€Q #®B- i
i?"T ç¢B h?–M >²M i?¢+?X æ¢B h?–M >²M i?¢+? b) T?€i ` /B m [m M;X E?) ç°M;
i?¢+? HB M `ÆB p¨Q i`QM; i vX æ¢B h?–M >²M i?¢+? M¨v iQ #^M; M„K ç'K- iªM `
+¦ p¬ b® bmv M;?o +?bK i`QM; ç¦ p"vX

GK+ L;mv M i v F?) ç°M;- #„i ç–m T?¦M; ?mv i +O u m ?Ä H•MX J†+ /M M¦ +¦ ?mv
+?'i H¨ i¨ €+- +?Q M M ?mv i +O M¦ pšM H¨ ?mv i i¨ €+X J¨ GK+ L;mv M Km®M H
/KM;X GK+ L;mv M H¨ M;QÌB i`QM; ;BÈB FB K ç¢Q- çQÆM; M?B M F?¬M; i? ç2K
i?¨M? €+ +¬M; ;b ç¦ çQÊ+X

>mv i +O HQ¢B i¨ €+ M¨v- +¦ i? ?¶ i`Ê pB + Hmv M FB K +O KbM?X

.QÐM; L;° FB K +O KbM?- ç½ ç M h`QÌM; bBM? #€i i`¼M;- M?'i ç`M? T?ªB i?,M;
FB K bQ pÈB T?B FB K i?b K¢M? ?ÆM `'i M?B mX

æ9M; p"v- KbM? Î i`QM; *?•M ok ç°M; H'v çQÊ+ ooM? pB K +?B ?Ä - h?€B "¢+? oš
i?,M; +'T HBM? FB KX L?QM; i?,M; +'T HBM? FB K- +kM; F?¬M; T?ªB +?d +–M ?
ç ` M +?QM? F?Q FB KX h? M? .QÐM; L;¬ FB K +?QM? F?Q +?d +–M +?®M; çÐ ç

æ M H9+ ç¦- K°i i?•M >¢Q L?B M *?QM? E?Q i"T i`mM; p¨Q i? M? FB K- p¢M i¨ Hm

*?Q M M- KbM? T?ªB i?m i?"T ?mv i /`+? +O u m ?Ä H•MX

hU M?B M- u m ?Ä H•M iQ¨M i?•M çQÊ+ +QB H¨ #ªQ #®B- ?B M M?B M F?¬M; +?

L?Q p"v- +QM u m ?Ä H•M M¨v ç½ ;B i ? B p` hm iB M ;BªX S?€i ?B M F?¬M; +ÁM

.QÌM; M?Q M¦ pšM +?Q i?'v i?Ä K½M- #ÎB pb M¦ ç M; ;B i M;QÌB K°i +€+? ç–v ?¨

*QM v m i?9 M¨v- ç9M; H¨ ?mM; i¨M ? i +?¶ M¦BX

u m ?Ä H•M çSM; i` M çdM? iQÊM; S?"i M?bM tm®M;- ç°i M?B M ? B K„i M¦ M?Q
#¨M +?•M iQÊM; S?"i +ÁM +¦ K°i p` hm iB M ;Bª M[ X >ÆM M[ F?Q i? +O p` hm
pÈB M?[M; hm iB M ;Bª i`QÈ+X u m ?Ä H•M ?QT K„i H¢B- H¢B +¦ K°i +QM K²B M
F?¬M; / b,MX

S?€i ?B M u m ?Ä H•M ç½ +?9 w ç M KbM? `²B- GK+ L;mv M +kM; F?¬M; p°BX JbI
ç°M; `€+? M¨v- ?„M M?'i ç`M? T?ªB ?Q¨M i?¨M? M?B K pKX >ÆM M[- i?•M u m ?Ä
+ÁM +¦ ç¢B h?–M >²M i?¢+? M[X JbM? ç M; i? K Km®M M¦- +?Q M M Km®M Î H¢B

u m i?9 i` M çdM? iQÊM; S?"i- M;QÌB i? M? MB M €Q t M? /QÈB +?•M iQÊM; S?"i

> B # M- +€+? M? m +?WM; #®M i`,K KûiX

æ¢B S?"i v M ioM?- F?¬M; ? H v ç°M;- +ÁM MQÈ+ b¬M; i?b +S +m²M +m°M +?ªvX

JQÌB #ªv M;QÌB FB - ç m ç½ +?¢v iQÆM; ç®B t `²B KÈB /€K [m v ç–m H¢BX "¼M
?Ä H•M ç M; çm´B i?2Q BX oÈB i®+ ç° +O M¦ i?b #'i F H¨ B +kM; F?¬M; i? i?Q
H¢B KÈB T?€i ?B M +¦ K°i M;QÌB pšM F?¬M; ? +?¢v K¨ ç`M? ;Bˆ M; +Q pÈB u m ?Ä

@ æ¦ H¨ B p"v- b Q iQ ; M p"v +?S- +ÁM F?¬M; i`®M çBX

@ §- ç¦ H¨ GK+ L;mv M ç¦X

@ >„M F?¬M; +?¢v i`®M- ? v H¨ bÊ [m€ F?¬M; +?¢v çQÊ+X

@ æ9M;- ç9M;- çQ+? i?` H¨ ?„M bÊ [m€ `²BX

> v H¨ ?„M +ªK i?'v KbM? +¦ /kM; F?Q ç ç'm pÈB u m ?Ä H•MX

L?[M; HÌB M¨v- çQÆM; M?B M H¨ M?[M; HÌB +?•K +?¼+ `²BX u F?¬M; i? M¨Q iB
;B Q ç'm pÈB u m ?Ä H•KX aQ p T?€T HU+ i?b LBM? bQ ?mvM? +ÁM + Q ?ÆM ?,

u m ?Ä H•M i®+ ç° M? M? M?Q iB +?ÈT- ?Ä /B K [m M? i?•M KbM? +m²M +m°M-
;B®M; M?Q iY i?–M p"vX

@ >„M +? i +?„+ `²BX

@ æQ€M +?WM; b) #` u m ?Ä H•M ?¨M? ?¢ ç M +? iX

L;QÌB +O h? M? h?¨M? iB M K¬M- +MM; K°i T?€B pÈB LBM? hY *?'M- i'i M?B
L;mv M p¨B +•mX L;QÌB +O +€+ iB M K¬M F?€+ i?b F?¬M; +¦ M?B m bmv M;?o M
i?B M Hw i`mv M •K,

@ GK+ L;mv M- +˜M i?"M ç'v- u m ?Ä H•M M¨v p¬ +MM; ç€M; bÊ- +?¢v çQÊ+ i?b +

u m ?Ä H•M iQ¨M i?•M ç m [mw ;B€- M¦B p"v F?¬M; T?ªB H¨ M¦B /®BX L;Q¨B K€
M?B M H¨ pªv- pªv +O u m ?Ä H•M +SM; +?„+ p¬ +MM;- M m ç2K /MM; H¨K +?B M

M;QÌB im iB M +kM; +¦ M;QÌB /MM; H¨K +?B M ;B€T- #bM? i?QÌM; ˜M ?B M i`QM;
iU ç°M; M?¬ ` - +ª F?B F?¬M; H¨K +?B M ;B€T- /MM; H¨K FB K +kM; F?¬M; i X L,K
u m ?Ä H•M H¨K ` K°i i? M? ?Ä H•M HBM? FB K- i? M? FB K M¨v M;?2 M¦B i¨ F
F?®M; +? i?–M FBM? +QM M;QÌB- ç²M; i?ÌB i`QM; H9+ F?®M; +? - M;–K i,M; bS-

hmv M?B M Km®M +„i pªv +O v m ?Ä H•M +kM; F?¬M; ? / /¨M;- i®M `'i M?B m
ç2K pªv +O ?Ä H•M ` +„iX h?`i +O v m ?Ä H•M F?¬M; +¦ # Q M?B m H¨K H¬M; H
+MM;X æ9M; H¨ i¨B HB m

h?m /¼M tQM; tm¬B- i?b F?¬M; +ÁM H'v çQÊ+ ç² i®i ?ÆM M¦ M[X

hmv M?B M- M;QÌB çWM; M M [m€ i? K H K- Î MÆB ç•v M?"M çQÊ+ K°i pB M ç€ i?
i®iX >ÆM M[- H9+ #„i ç–m ç½ çQÊ+ R3 pB M ç€ i?–M +kM; F?¬M; / /¨M; ;bX

æ9M; `²B- i?B m +?9i M[i?b [m M K'i +?QM? bUX

GK+ L;mv M@M;QÌB # v H M çdM? iQÊM; S?"i- i` M çdM? T?"i +¦ K°i ç°M; ç½ i¨M
i9B iB m hm ` ç–v ç'i ç B K¨m KÐ Î ç²M; #ˆM;- im #´ H M +€B ? M; +k- b m F?QªM?
HB M F?¬B T?K+ H¢B M;mv M i`¢M;- +€B +ªK ;B€+ +?¦B +? M; +¦ i? T?€ pÐ ç½
/€M; i,K ?ÆBX

*€B ç°M; `€+? M¨v ç½ óim bY i?¨M? +¬M;

LÆB ç•v- ç M +kM; H¨ K°i MÆB i®i ç im ?¨M?- #¦M; /€M; GK+ L;mv M i?Q€M; K°i
+O iQÊM; T?"iô M;²B F?Q M? +?•M- #„i ç–m im ?¨M?X

hm ?¨M? b m F?B ç¢i iÈB i`QÌM; bBM? iS i`MM;- K¶B F?B Km®M M•M; H M K°i +ªM
M m b m F?B M•M; i?ÌB ;B M i`QÌM; bBM?- +ÁM +¦ i?ÌB F€ Hmv M F?Q +¬M; M? M

J¨ ?B M i¢B- T?€T HU+ +kM; F?¬M; +¦ +? M? H +? [m€ HÈM- +?d H¨ +? M? H +? p

æ2K KQÌB i€K pB M ç€ i?–M ?²M `ªB i`QM; i v- M?[M; pB M ç€ i?–M M¨v +?d #ˆM
/MM; i?–M F?Q ç +ªM p"i- K M; M?[M; pB M ç€ i?–M M¨v ç†i ;B[? B ?¨M; H¬M;
iBM? i?–M ?'T i?K pB M ç€ i?–M- +?d i?'v bS+ K¢M? w +?Q +¦ +?9i i,M; H M- K¨ ?¨
KÌ M?¢iX

GQ¢B ?¨Q [m M; M¨v +¨M; KÌ- #B m i?` i?–M HU+ +O M¦ +¨M; M?Ä çB

J°i F?B ªK ç¢K F?¬M; +?9i €M? b€M;- pB M ç€ i?–M M?Ä bQ pÈB M?[M; pB M ç€ i?
#B i- F?¬M; +¦ bS+ K¢M? i?–M Fw M¨QX

a m F?QªM; F?„+ ç¦- pB M ç€ i?–M ç½ F?¬M; +ÁM i€+ /KM;- GK+ L;mv M iB T iK+
M?[M; pB M ç€ i?–M +¦ i€+ /KM;- imv M?B M i€+ /KM; M¨v ?Q¨M iQ¨M F?¬M; HÈM
?²B ç M•M; + Q w +?Q- M?QM; +ªK i?'v bS+ K¢M? w +?Q +€+? i`QÌM; bBM? ç M M

*?d +ÁM H¢B K°i pB M ç€ i?–M M?Ä +m®B +MM;- GK+ L;mv M ?Qi b•m K°i ?ÆB

.MM; F?Q +ªM p"i- ç2K pB M ç€ i?–M /B +?mv M ç M ;B[k ?¨M; H¬M; K¨v- F?ÎB ç
+O pB M ç€ i?–M- pW KÈB #„i ç–m ç½ +ªK i?'v K°i bS+ K¢M? `'i HÈM i`¨M p¨Q +Á
H M K¢M? ?ÆM M?B m pÈB bS+ K¢M? pB M ç€

aS+ K¢M? w +?Q /–M /–M çQÊ+ F?mv +? ç¢B

GK+ L;mv M +?d +ªK i?'v +Æ i? bªM; F?Q€B- i•K ?²M HšM i? t€+ ç m ç„K +?bK i`
ç M; i,M; H M

*kM; F?¬M; #B i [m # Q H•m- +ªK ;€+ ç¦ KÈB #'i +?Êi /WM; H¢B

GK+ L;mv M KÎ K„i ` - i` M K†i pB M ç€ i?–M ç½ F?¬M; +ÁM +?9i ?¨Q [m M; M¨Q- t
+kM; ç½ #` iB m ? Q iÈB KS+ +¢M b¢+?- GK+ L;mv M +ªK i?'v- M m +¦ i? +¦ F i i
bS+ K¢M? i`QM; pB M ç€ i?–M i?b KbM? +¦ i? ç¢i iÈB h`QÌM; bBM? M;k i`¼M;X

*?d H¨- i?–M ?²M F i iBM? ç•m +¦ / /¨M; +¦ çQÊ+ M?Q p"v

GK+ L;mv M M;²B M; v M;„M i`QM; HÁM; i v T?"i- iQÊM; T?"i M¨v /¨B ?ÆM 9yy i`Q
+kM; M?Q K°i KªM? ç'i #^M; +U+ F€ `°M; HÈM

L;²B i` M iQÊM; T?"i- +?,K +?9 M;„K M?bM /ÁM; MQÈ+ ¨Q ¨Q- +?ªv p ?QÈM; ç¬M;

>Q†+ H¨- +?QM? KbM? çB i?Y iÈB ç°M; G,M; o•M- GK+ L;mv M M?bM H M bÆM ç
i`QÈ+ FB ç½ Km®M ç M ç°M; G,M; o•M t2K i?Y- #ªM i?•M +kM; Km®M p¨Q H,M;
ç°M; o•M G,M; +¦ T?ªB +¦ K°i ç°M; i`ÌB M¨Q F?€+\ hmv M?B M i`QM; ibM? i`¢M; #b
ç°M; ?mv i ç m F?¬M; +¦ #'i F€ HBM? p"i M¨Qô

*€B ç°M; K¨ u m ?Ä H•M i`9 M;K +kM; F?¬M; M;Q¢B H -imv F?¬M; i? M¦B H¨ F?¬
iQÆM; iU K¨ GK+ L;mv M Km®M +kM; F?¬M; +¦- ç¨M? T?ªB i v F?¬M; K¨ p

hB T i?2Q- M M ç M K°i ? M; ç°M; +k F?€+

h`QM; /ÁM; b¬M; i?–M- i´M; +°M; +¦ N ? M; ç°M;

J¨ Î i`QM; ç¦- +¦ K°i i?S +U+ F€ çÆM ;BªM- ç¦ H¨ +€B ? M; ç°M; Î # M FB b¬M;

RN3X *?QÆM; jde@jdd, h–M :B M; u M

*ÁM +¦ K°i +€B F?¦ F?,M M?'i- H¨ iÈB ? M; ç°M; i` M /ÁM; .•M ;B M; +?¶ MQÈ+ ç2

h`QM; N ? M; ç°M; +ÁM H¢B- +¦ 9 MÆB +¦ ç° F?¦ ?ÆB i?'T- ç° F?¦ +O j MÆB Î KS-

h`QM; ç¦- ç¢i T?"i G¢+ aÆM i?m°+ K°i i`QM; 9 MÆB +¦ ç° F?¦ i?'T M?'i

æ¢B T?"i L?¢+ aÆM +?QM? H¨ MÆB tm'i ?B M M?[M; pB M æ¢B h?–M >²M i?¢+?
M m çB j MÆB +¦ ç° F?¦ i`mM; #bM?- `'i +¦ F?ª M,M; tm'i ?B M F i iBM? i?–M ?²M-
HÁM;- çB K°i i`QM; j MÆB +¦ ç° F?¦ i`mM; #bM?- KbM? M M çB +€B M¨Q KÈB i®iX

æB h–M :B M; u M i?¬B- GK+ L;mv M M;šK M;?o ç`M? çB h–M :B M; u MU ç"T h–M
u M- +¦ K°i i`QM; j ? M; ç°M; +¦ ç° F?¦ i`mM; #bM?

GK+ L;mv M # M M¨v ç½ [mv i ç`M? tQM;- # M FB +ÁM H¢B Rd M;QÌB +kM; iÈB iK
`mM H M M?Q +–v b'v- i`QÈ+ FB F?¬M; M;?o b¬M; i?–M H¢B ç€M; bÊ M?Q p"v- M
8@eyy M;QÌB- ;†T T?ªB bU i`mv b€i +O i?Ov [m€B- H9+ 'v `'i ç¶B ?¶M HQ¢MX

aU i?"i- [mª M?B M `'i i¨M F?®+X

@ h Km®M çB h–M :B M; u M- +€+ M;QÆB iQM? b QX

GK+ L;mv M çSM; i` M i v S?"i ?ÄB

@ *?9M; i¬B +kM; çB h–M :B M; u MX

@ E?¬M;- #Ä çB- h–M :B M; u M H¨ K°i i`QM; j ? M; +¦ ç° F?¦ i`mM; #bM?- çB p¨Q
+€B +? iX

@ æ9M; ç¦- ç¢B S?"i L?¢+ aÆM ç½ ?¶M HQ¢M M?Q p"v- ?m®M; ?² H¨ h–M :B M; u

Rd M;QÌB H"T iS+ T?•M i?¨M? k T?2- K°i T?2 Km®M +MM; GK+ L;mv M çB h–M :B
çB h–M :B M; u M [m€ M;mv ?B K- F?¬M; Km®M çBX GK+ L;mv M +MM; K¼B M;QÌ
GK+ L;mv M çB h–M :B M; u M- 3 M;QÌB +ÁM H¢B F?¬M; çB +MM; GK+ L;mv M K¨

a¬M; h?–M >²M M;¨M /†K- Km®M i`mv ibK- M¦B K°i +€+? iQÆM; ç®B i?b MÆB M iQ

hW ç¦- R3 M;QÌB # M ç–m ;²K +¦ GK+ L;mv M T?•M i?¨M? k ç°B- GK+ L;mv M K°i ç°
h–M :B M; u M- 3 M;QÌB F?€+ F?¬M; #B i çB iÈB +?¶ M¨Q- M;mv ?B K Î T?Q i`QÈ
K¨ çB- +¦ M;QÌB i`€M? iÈB +?¶ M iQ¨M- ç•v H¨ p'M ç +?¼M HU +O K¶B M;QÌBX

.M b Q- i` M i? ;BÈB M¨v HQ¢B M;QÌB M¨Q +kM; ç m +¦

h–M :B M; u M çQÊ+ t•v /UM; i`QÈ+ i?ÌB çQÊ+ F? B b€M;- F?B ç¦ ç'i MQÈ+ i` M K
*´ h–M

G9+ i`QÈ+ iB M i`B m- iQ¨M #° L K *ªM? ç m #` *´ h–M i?®M; i``

h? +? *´ h–M [m®+ bQ pÈB #•v ;BÌ +¦ +?9i F?€+ #B i-

L?[M; p` im iB M K¢M? M?'i Î *´ h–M Zm®+ +?QM? H¨ ?Q¨M; ç +O MQÈ+ ç¦- K¨ im
bB m ?–m ? i ç m ç M *´ h–M Zm®+ M?"M +?S+- H9+ ç¦ +¦ K°i p` tQM; H¨ GQ ",M; iB
M¦B p¬ +MM; i?–M i?¬M;- ç½ H¨K `mM; ç°M; +ª *´ h–M [m®+ H9+ ç¦

",M; +U+ p¬ bQM; GQ ",M;- bS+ K¢M? i?–M i?¬M;ô FBM? i?B M ç°M; ç`

",M; +U+ p¬ bQM; GQ ",M; ç M;QM; Hmv M i?–M ?²M K¨ Î i` M b¬M; i?–M .•M ;B
:B M; u M- F?B ç¦ ?„M çSM; i` M h–M :B M; u M ?Qi ? i bS+ K¢M? i?–M ?²M +O /Á
H¨ p¬ +MM; F?OM; F?B Tô

G–M ç¦ M;?2 M¦B ?„M ç½ i?¨M? +¬M;- K¨ i?–M /m +ÁM [m€ v m- ?„M /MM; i?–M +?9
idM?

h?–M +?O +¦ i? # Q T?O ç'i ç B Ry idM?- i M #,M; +U+ p¬ bQM; M¨v- çQ+? i?U+
[mv i

L?QM; H–M ç¦- H¢B F?B M b¬M; i?–M p¬ +MM; iS+ ;B"M óiQ¨M #° #` ?Ov /B i i`QM
b m KÈB +¦ +Æ ?°B F?¬B T?K+ /–Mô K°i H–M M[#„i ç–m tm' ?B M i?–M ?²M- K¨ H
i`B m ç½ i`ªB [m R i?ÌB ;B M ?¶M HQ¢M- +m®B +MM; ç M F?ÎB i´ h? M? h?¨M? i
Hmv M ?Q F?¬M;- ç2K iQ¨M #° i?–M b¬M; M;QM; p¨Q ?Q F?¬M;- +?d +¦ h? M? h?¨
çQÊ+

o b m +?Q iÈB #•v ;BÌ- h? M? h?¨M? T?ªM ç² h`QÆM; >Q >mv M ` i v- +MM; h? M
ç'm K°iô H¢B /MM; i`"M T?€T- Km®M ç2K b¬M; i?–M +?¬M /QÈB HÁM; ç'i- KÈB F
ç M b¬M; i?–M im #´ M?[M; ? M; ç°M; +k

GK+ L;mv M çÊB çQ¨M M;QÌB- # v i?ŠM; ç M +?¶ h–M :B M; u MX

*?mv M M¨v ç M h–M :B M; u M- GK+ L;mv M iU M?B M ?B p¼M; h–M :B M; u M +?C
KbM? ç•m +ÁM +Æ ?°B çQ¢i çQÊ+ F i iBM? i?–M ?²M

*¦ çQÊ+ F i iBM? i?–M ?²M- #ªM i?•M +¦ F?ª M,M; `'i HÈM ç¢i ç M i`QÌM; bBM? M;

S?Q i` M çQÌM; çBô /QÈB €M? FB K- /M +?Q MQÈ+ +?ªv +m²M +m°M- /ÁM; b¬M; ?
i?Á ` ô ç m #` ;B i +? i- i` M +QM çQÌM; M¨v +kM; çQ¢i çQÊ+ 8 pB M iB m h?–M
F?¬M; ?[m /KM; H„K- R pB M ç¢B h?–M >²M i?¢+? ç½ +¦ i? H¨K K'v +?K+ iÈB ;–M
i?¢+?- K¨ R pB M F i iBM? i?–M ?²M- +¦ F?B ç½ iQÆM; çQÆM; pÈB i€+ /KM; +O K
i?¢+?X

h–M :B M; u M- ç½ tm'i ?B M Î T?Q i`QÈ+

*¨M; ;–M h–M :B M; h?Ov- +¨M; i?'v ç` i? MÆB M¨v ?B K v m- tmM; [m M? M?Q
MQÈ+ +?ªv K½M? HB i +U+ F€- b¦M; + Q iÈB j-9y i`QÊM;- F?B M FB K +¨M; T?ªB

@ ±- ç¦ H¨ hm iB M ;Bª\

>¦ L;mv i ç¢Q +¬ M¦B

GK+ L;mv M M?bM b M;- +?d i?'v Î K°i # M i` M p€+? M9B ç€ô çSM; ;B[+ª çQ¨M M
T?B i?ŠM; iÈB ç¦- ç M ç¦ T?€i ?B M i` M i?¢+? #Q+? ç½ çSM; e- d M;QÌB- ?ÆM M
iQÆK i'i- M;QÌB M;U i`QÌM; bBM? iS i`¼M;- M;k i`¼M;- HK+ i`¼M; ç m +¦ +ª

@ *€B h–M :B M; u M M¨v i?"i F?¦ i'M +¬M;

@ *?9M; i¬B Î ç•v- i®B i?B m M;QÌB M;U +kM; +¦ 9 ç°B `²B- F i [mª ? Q i´M M;?B K
i?¨M? h–M :B M; u MX

@ > i +€+?- ç•v H¨ ç` #¨M +O h?Ov oB M pQÆM;- çSM; ç–m j v m [m€B Î .•M ;B M

@ h`QM; .•M :B M;- M;Q¨B MY i?m²M; Hm²M; FB - HÊB ?¢B M?'i ç¦ H¨ i K ç¢B v m

@ hmv ``^M; +¦ M?Q i? - ç M MQÈ+ M¨v +kM; F?¬M; i? i? v ç´B +?SX

@ æ9M; p"v- +?9M; i M?•M K½ M?B m M?Q p"v- Î ç•v ç½ ? Q #BM? i´M iQÈM;X

@ L;Q¨B +?¶ b¬M; >„+ h?Ov +¦ i?m²M; Hm²M;- i?b +?¶ M¨v H¨ F?¦ i'M +¬M; M?'iX

@ L?QM; M m K°i F?B +¦ i? +¬M; T?€ +?¶ M¨v- M?'i ç`M? tm'i ?B M F i iBM? i?–M

@ æ•m +?d H¨ F i iBM? i?–M ?²M- M?bM #° /¢M; #•v ;BÌ- i?Ov pQÊM pQÆM; `'i +¦
+O #,M; +U+ p¬ bQM; M,K ç¦X *?9M; i¬B M m i'M +¬M; p¨Q MÆB M¨vX

",M; +U+ p¬ bQM; pW MB K i?–M +?9 ç½ +¦ i? # Q T?O ç'i ç B Ry idM? *´ h–MX
M;QÌB `²BX

h–M :B M; u M- H¨ /Q æ¢B M,M; hm iB M ;Bª- ",M; +K+ p¬ bQM; ",M; i´ t•v /UM; M

L,K ç¦ #,M; i´ GQ ",M; i`QM; H9+ im ?¨M?- M;QM; Hmv M i?–M ?²M- ç¢B M,M; ç¢i

h¢B im iB M ;BÈB ó çQÊ+ tQM; iKM; H¨ #"+ i´- H¢B +¦ i? K +€B ç¦ M[i?b çÆM ;B

",M; i´ GQ ",M; F?) MB K K°i +€B H¨ +¦ i? i? #ªQ T?O çQÊ+ +ª KQÌB idM? H–M +"

J¨ ç M M v- çSM; ç–m i`QM; # v m i?9 .•M ;B M; H¨ h?Ov oB M oQÆM; ç M; +?B
MÆB M¨vX

J¨ i` M K†i h–M :B M; u M ç M; +¦ K°i i`QM; +?QM +€B ç°M; `€+? FB X

GK+ L;mv M M;U FB K ç M +?¶ M¨v- +?d i?'v `ä Î ç•v +¦ ç M b€m- #ªv KQÆB hm iB
+¦ +?9i Fb [m€B- i?2Q H) i?QÌM; K¨ M¦B i?b Î h–M :B M; u M +?d +¦ R ç°B M;QÌB M
ç M #®M ç°B Î ç•v\ *?ŠM; H) H¨ M;QÌB +O MÆB F?€+- im bY tQM; ç°M; `€+? +C
M¨v b Q\

GK+ L;mv M T?€M çQ€M F?¬M; b B i`QM; +?QM +€B ç°M; ?ÄM; +O b¬M; h?–M >?
>¨- K°i +€B F?¦ M?'i H¨ >„+ h?Ov >¨- #ÎB MÆB ç¦ +¦ HQ¨B MY i?m²M; Hm²M;X

*?d M¦B ç M #ªv +?¶ F?€+- +¦ #®M +?¶ ç° F?¦ +kM; çÆM ;BªM- +¦ # +?¶ ç° F?¦ p¨C

L?[M; +?¶ F?€+ çQÆM; M?B M H¨ +kM; +¦ K°i p¨B ç°B- im #´ tQM; ç°M; +O KbM
:B M; u MX h"T i`mM; H¢B M?Q i? M¨v- F?¬M; M;Ì H¢B +¦ ç M # ç°B- +ª ç°B Î h–M
#®M ç°B M;QÌB M;U Î +?¶ M¨v- +kM; #ÎB pb +¦ ç M #®M ç°B M;QÌB M;U Î ç•v M
hm iB M ;BªX

J¨ M?¦K M;QÌB +O GK+ L;mv M H¨ M?¦K i?S M,K ç M; i` M çQÌM; ?QÈM; p h–M :B

GK+ L;mv M M;?2 M?[M; HÌB M;?` Hm"M +O M?[M; M?¦K M;QÌB FB - KÆ ?² M?Q Î
ç®B F?¦ i'M +¬M; p"v- +ªK i?'v +¦ +?9i +´ [m€BX

" M çQÌM; +kM; +¦ hm iB M ;Bª ?ÄB GK+ L;mv M,

@ L;QÆB H¨ M;QÌB +O # M M¨Q\

GK+ L;mv M i`ª HÌB,

@ *?9M; i¬B p®M H¨ çB im #´ Î +?¶ ç°M; L?¢+ aÆM æ¢B S?"i- M?QM; #•v ;BÌ ç½ bY
t2K- +¦ i? ;B9T ;b çQÊ+ pB + ;b F?¬M;X

@ *?¶ L?¢+ aÆM æ¢B S?"i\

L;?2 tQM; +•m i`ª HÌB +O GK+ L;mv M M?[M; hm iB M ;Bª Î tmM; [m M? ç m M;Q€

E?¬M; +?d çÆM i?m–M ?QÈM; b M; K¨ €M? K„i +ÁM p¬ +MM; M;¢+ M?B MX

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB M;¢+ M?B M K°i ?²B õ+?¶ L?¢+ aÆM æ¢B S?"i `'i +´ [m€

GK+ L;mv M F?¬M; #B i- i`QM; #®M ç°B M;QÌB M;U FB - K°i ç°B i`QÎM; i`QM;
h`QÌM; bBM? HK+ h`¼M; Gw æ¢QX h?B M *Æ hB M K¬M pšM H¨ K°i i`QM; #ªv +?
i`°K i?B M +Æ- ?B m #¦B iQ€M- +?Q /M im iB M ;BÈB +¦ +?9i Qi K¬M T?€B +´ [m€
*Æ iB M K¬M [mª i?"i +¦ ?B m #B i K'v T?–M #ªM HoM?X

o®M /o p` Gw æ¢Q M¨v Î h?–M >²M ;B M; +¦ H–M #¦B çQÊ+ K°i [m - çWM; M;?B M;
#¦B K¨ #¦B çQÊ+- M;QÌB +O h?B M *Æ hB M K¬M +kM; +?d H¨ M;šm M?B M KÈB
iQÈM;X a m F?B Gw æ¢Q #¦B ` [m M¨v KÈB T?€i ?B M ` i`QM; h?–M >²M ;B M; +

æB K F?¦ i?S M?'i çQÆM; M?B M H¨ i?m²M; Hm²M; +O >„+ h?Ov >¨- i'i M?B M H
M M M?[M; hm iB M ;Bª i`QÌM; bBM? i?'i i`¼M; i`QM; b¶ M?[M; M;QÌB FB ç m çB

æB K F?¦ i?S ? B H¨ h–M :B M; u M- i?O HoM? i K v m /•M ;B M; h?Ov oB M oQÆM

æB K F?¦ i?S # - ç¦ H¨ L?¢+ aÆM æ¢B S?"i- #bM? i?QÌM; i?b ç° F?¦ +O G¢+ aÆM
M?QM; i?B M i?2Q Gw æ¢Q iQM? i?b T?€i ?B M L?¢+ aÆM æ¢B S?"i +¦ /` iQÈM;-
i?QÌM; M[X L m K¨ +¦ K'v p` h`QÌM; bBM? HK+ i`¼M; +?¢v ç M L?¢+ aÆM æ¢B S
M?QM; +?d +¦ K°i p` i`QÌM; bBM? HK+ i`¼M; LBM? hY *?'M- +?Q M M çQÆM; H9+
*?'M +?„+ b) +? i Î L?¢+ aÆM æ¢B S?"i- K¨ ç€K M;QÌB M;U çB i?2Q F?¬M; +? i ?
+?ŠM; çQÊ+ #ªQ M?B mX

æ•m +¦ M;Ì `^M;- h?B M *Æ hB M K¬M Gw æ¢Q bmv çQ€M tQM;- i?b L?¢+ aÆM æ¢
M;U M?Q p"v çB iÈB- ç½ im #´ H¢B tQM; ç°M;- H¢B +ÁM +Y M;QÌB çB iÈB h–M :B
M¨v i?b #ªQ b Q F?¬M; H¨K +?Q K¼B M;QÌB FBM? M;¢+ +?S\

h? M M GK+ L;mv M M¦B ` ç M iW L?¢+ aÆM æ¢B S?"i M;QÌB M;QÌB ç m M;¢+ M
GK+ L;mv M +MM; çQ¨M M;QÌB çB i?2Q ?„MX

"•v ;BÌ Î i` M p€+? M9B ç€ M¨v +¦ M,K ç°B M;QÌB M;U

æ°B i`QÎM; +O M,K ç°B iK H¢B K°i +?¶X

æ°B i`QÎM; ç°B K°i i'i M?B M Km®M +¬M; ?¢ h–M :B M; u M- ç°B i`QÎM; / M? H¨ h¬
ç¨M ¬M; i`mM; MB M ç K°i +?ÁK `•m F?¬M; /¨B- M;QÌB M¨v +kM; H¨ çdM? T?QM
i`QÌM; pšM H¨ •K >²M æ`M? a€i EB K S?€T i`QM; h? M? h?¨M? GK+ æ¢B hmv i EB
/U p¨Q •K T?€+? ç i¢Q ` +¬M; FQ+?- HQ¢B +¬M; FQ+? M¨v- +kM; +¦ bU i?–M i?¬M
i?•M Î ;B[FB K i?m"i p¨ T?€T i?m"i- F?¦ +¦ i? ç`M? ;BÈB- +kM; H¨ +?d +¦ h? M?
i? +¦ HQ¢B FB K T?€T M¨v- M m M?Q >Q aÆM iB M K¬M +¦ M;QÌB b M; +? ` HQ
+QB H¨ ç¢B M;?`+? #'i ç¢QX

æ°B i`QÎM; +O ç°B i?S ? B M¨v H¨ >Q aÆM hB M K¬M EB K i¬M; h?¢+? •M? L;m
;B9T- h?¢+? •M? L;mv i H¨ K° +¬ ;€B +¦ +?9i M? M b„+- M?QM; +QM M;QÌB i?b H¢
iKM; H¨ çdM? T?QM; h`QÌM; bBM? HK+ i`¼M;- +ª M;QÌB M?Q K°i F?®B b„i H¢M?
+?¢v p°B iÈB ç•v ç i`Î ;B9TX

æ°B i`QÎM; +O ç°B i?S # - +?QM? H¨ Gw æ¢Q +O h?B M *Æ iB M K¬M- Gw æ¢Q
;B®M; pÈB F T?¨K T?m çB HQÌM; ;¢i M?[M; +¬ ;€B i?¬M /½- +kM; H¨ h`QÌM; bBM
#®M M;QÌB +?¢v ç M i`QÈ+ ç ?¶ i`ÊX

æ°B i`QÎM; ç°B i?S iQ- H¨ hm iB M ;Bª L K >ªB hB M K¬M h`QÌM; bBM? HK+ i`¼M;
*Æ hY +¦ M?B m T?•M M;?2 iB M F?Q- /€M; p H¢M? HMM;- iQ¨M i?•M ç–v b€i F?
b€m M;QÌB ç M ç•v i`QÈ+ ç i`Ê ;B9TX

æ°B i`QÎM; ç°B i?S M,K H¨ GK+ L;mv M- #ªM i?•M ?„M +kM; /šM i?2Q KQÌB M;QÌB
i`ÊX

*€+ ç°B i`QÎM; +O #®M ç°B F?€+ ç m ç€M? ;B€ M,M; HU+ +O GK+ L;mv M- ?B M
L;mv M +kM; HÈM- çQÆM; M?B M H¨ #¼M ?¼ F?¬M; i? +?Q M;?2 ç M- ?¼ +kM;
+m°+ ?¨M? i`bM? +O KbM?- L?¢+ aÆM æ¢B S?"i p®M /o +¦ u m >Ä G•M h`QÌM; b
+¦ B M;?o ` - +¦ +?,M; H¨ i`€+? Gw æ¢Q +O h?B M *Æ iB M K¬M- T?€M çQ€M L?
pQÊi [m KS+ çÆM ;BªM K¨ ç¢i ç M KS+ ?¢M; i`mM;X

*?ŠM; i`€+? çQÊ+ p` h`QÌM; bBM? HK+ i`¼M; LBM? hY *?'M H¢B #Ä K¢M; Î ç¦X

*?d H¨ h`QÌM; bBM? HK+ i`¼M; LBM? hY *?'M T?ªB #Ä K¢M; Î L?¢+ aÆM æ¢B S?"i
KbM? GK+ L;mv M i`¬M; p +kM; F?¬M; T?ªB H¨ T?€T HU+ i?•K ?"m H¨ # Q K¨ H¢
H•M- i?"i H¨ Î M;Q¨B /U HB m +O K¼B M;QÌB F?B M +?Q ?¼ +¦ T?–M [m€B /`X

oQ /K M?Q ç°B i`QÎM; ç°B i?S ? B h?¢+? •M? L;mv i H¨ M;QÌB +O FB K i¬M;- bÈK
+O EB K i¬M; bQ FB K F?¬M; H¢B pÈB EB K F?Q i¬M; GK+ L;mv M- i? H¨ +¬ Km®
i¬M; çSM; ç–m h'M [m®+- H¨K b Q H¢B F?¬M; ?ÆM çQÊ+ ç iY F?¬M; +?mv M +O

Gw æ¢Q ç°B i`QÎM; +O ç°B i?S # FB +kM; p¬ +MM; ?B m F€- GK+ L;mv M F?¬
iQM? iQ€M +O v- i?9 p` i?9 p`- v pm®i pm®i #° `•m # +?ÁK +O KbM?X

æ°B i`QÎM; ç°B i?S iQ ok *Æ hY +kM; H¢M? HMM; M?bM p T?Q GK+ L;mv M- F ?
ç®B K¢M?- K¨ ?ÆM M[+?QÎM; K¬M u M L?` +O L K >ªB iB M K¬M +kM; tQM; Km
GK+ L;mv M b m #®M i`,K ? B KQÆB M,K- i? H¨ om *Æ hY +kM; Km®M bQ i¨B pÈ
T?9i +?®+ # i`QM; #®M p` ç°B i`QÎM; tmM; [m M? GK+ L;mv M ç m +¦ ?SM; i?9 p

GK+ L;mv M #'i ç„+ /oX

æ°B i`QÎM; +O ç°B i?S M?'i h¬M æ`M? •K ?„M; ;B¼M; M? K°i +€B M¦B,

@ >B M i¢B h?Ov oB M pQÆM; ç M; +?B K HoM? h–M :B M; u M- K¨ ?ÆM M[M¦ H
?¢M; T?€T #ªQ +O ",M; i´- T?€T #ªQ #ªQ i?Ov H M? M¨v +'T ç° + Q F?¬M; i? HQÌ
T?ªB pb +€+? p¢M M,K M M mv HU+ +O T?€T #ªQ ;BªK çB i?b 2 `^M; b) +ÁM FBM?

RNNX *?QÆM; jd3@jdN, h?Ov oU+

@ >B m i?Ov H M? M¨v +¦ i? T?€i ç°M; tm'i ` `'i M?B m MQÈ+- iW h–M :B M; u M
FQ+? +?9M; i K°i HÈT b¦M; + Q M?Q ?²M; i?Ov- [m bU +QÌM; ?¦ +O ?B m i?Ov H
i'M +¬M; i`¼M; i?Ov- # çÊi i'M +¬M; M?Q p"v +kM; iQÆM; ç®B H¨ ç€M; bÊX

>ÆM M[? i H–M M¨v ç M H–M F?€+- i`QM; h?–M >²M ;B M; M?[M; i?Ov [m€B ç m
çÊi i K ?Q¨M i`¼M; i?Ov F?¬M; M;WM; +¬M; FQ+? +?9M; i

.QÈB bU +¬M; FQ+? M?Q p"v i?b +?9M; i F?¬M; +¦ +€+? M¨Q +¦ i? ç M çQÊ+ h–M
+?•M i¢B +?¶ ? Q #BM? i´M iQÈM;X

L¦B ç M h?Ov oB MM oQÆM; i?b i`QM; i v M¦ +'K K°i +•v ;"v HÈM- M;?2 M¦B M¦ ç
æ¢B h?€M? i`mv M i?K +?Q K°i +?9i #ªM HoM?- +kM; ç€M; bÊ p¬ +MM;X

*?Q M M h–M :B M; u M- KÈB F?¦ [m M?Q p"vX

æ2K ibM? ?bM? Î h–M :B M; u M M;„M ;¼B M¦B H¢B K°i HQÊi- # p` ç°B i`QÎM; F?€
ibM? ?bM? ?B M i¢B- M M ;"i ç–m ç²M; ibM?- +ÁM p T?–M GK+ L;mv M M;?2 [m
ibM? ?bM?- ?B M i¢B +?¶ F?¦ Î ç•v H¨ +¬M; ?¢ h–M :B M; u M K¨ Km®M ç M h–M :B
i K ?Q¨M i`¼M; i?OvX

h? H¨ +ª M,K p` ç°B i`QÎM; HB M ?°B w H¢B- h¬M æ`M? •K ?ÄB,

@ "®M M;QÌB +?9M; i¬B ç½ bÈK #¨M #¢+ [m `²B- F?¬M; #B i GK+ bQ€B +¦ #B M T

GK+ L;mv M +QÌB M¦B,

@ h¬B 'v ¨ +€+ M;¨B #ªQ i¬B m®M; `QÊm çQÊ+- ç¼ FB K çQÊ+- +?S +ÁM M;?` Hr
#¨M #¢+ `²B [mv i ç`M? H¨ çQÊ+ `²BX

h¬M æ`M? •K p®M /o pšM Km®M FB K i` M,M; HU+ tY Hw ;BªB [mv i +O GK+ L;m
i`ª HÌB M?Q p"v F?¬M; F?ÄB iS+ +QÌB- +€B i M GK+ L;mv M M¨v- M,M; HU+ ;BªB
+kM; F?¬M; + Q- M?QM; K¨ M;?o H¢B i?'v F?¬M; ç9M;- ó+€B ;b +kM; F?¬M; ç w-
p¨Q FB K- H¢B i? K M;?2 M¦B FB K ç¢Q +O ?„M i?B M T?9 +U+ F€- H¢B F?¬M; +¦
i`€+? +ÁM i` i? M¨v K¨ +¦ im çQÊ+ M?Q p"vX

*ª M,K p` ç°B i`QÎM; #¨M #¢+ Î ç•v F?€ H•m K¨ +kM; F?¬M; M;?o ` çQÊ+ +€+? ;b ?

GK+ L;mv M +kM; #B i çQÊ+ K°i b® bU ibM? iW i`QM; +m°+ i?ªQ Hm”M +O M?[M
oB M oQÆM; M?’i ç`M? +¦ i?–M ?²M F i iBM?- M?QM; K°i +€B F?€+ +O /•M ;B M i
K¢M? #ˆM; i?Ov ?–m pQÆM;- ç m +¦ i?–M ?²M F i iBM?

h?S ? B- i`QM; i v i?Ov ?–m pQÆM; +¦ ç M K’v K¦M T?€T #ªQ #,M; +U+ p¬ bQM; K
K°i i`QM; b® ç¦ H¨ ?B m i?Ov H M? i?b `ä `²BX

h?ÌB ;B M i?b +S i`¬B K¨ K¼B M;QÌB pšM +?Q M;?o ` çQÊ+ +€+? M¨Q ? v +ªX

J¨ GK+ L;mv M i?b +kM; K†+ F - iU KbM? ibK K°i +?¶ i` M bÆM i?¢+? #„i ç–m im ?
M?Q +k- i,M; +QÌM; T?€T HU+- Km®M bÈK M;¨v ç¢i ç M +ªM? ;BÈB i`QÌM; bBM? M
+–M +¦ i? bY /KM; bQM; FB K i?b HU+ +?B M ç’m +kM; i,M; i? K `’i M?B mX

Jm®M ç M æ¢i h–M :B M; u M i?b +?d +¦ i? çB [m +?¶ pU+ MQÈ+ M¨vX

J¨ +?¶ pU+ MQÈ+ M¨v #` h?Ov oB M oQÆM; ? i H–M M¨v ç M H–M F?€+ /MM; >B m
i¢Q ` h K ?Q¨M h`¼M; h?OvX *€B h K >Q¨M h`¼M; h?Ov M¨v +U+ Fb +m²M; #¢QX
h`¼M; h?Ov +¦ p¬ p¨M i?Ov [m€B- +U+ F€ F?¦ +¬M; T?€X h K >Q¨M h`¼M; h?Ov M¨
h?Ov oU+- pÁM; i?S ? B H¨ æ°+ h?Ov oU+- pÁM; i?S # H¨ L?QÊ+ h?Ov oU+X

" pÁM; M¨v M®B iB T M? mX GK+ L;mv M çSM; Î ç•v M?bM p¨Q # M i`QM; i?b +?d
J¶B i–M; F?¬M; #B i `°M; /¨B # Q M?B m- b¦M; ç€M? i?ŠM; H M i`ÌB +?KK p¨Q K°
Km®M # v [m +kM; F?¬M; +¦ +€+? M¨QX oª H¢B t2K ` i–M; b m +¨M; ç€M; bÊ ?Æ

h`QM; # i–M; h?Ov oU+ +ÁM +¦ `’i M?B m i?Ov [m€B M[- i?U+ bU p¬ +MM; F?OM

æ°B i`QÎM; h¬M æ`M? •K +O ç°B i?S M?’i çSM; Î # M +¢M? GK+ L;mv M M¦B,

@ " i–M; h?Ov oU+ ;²K +¦ h`¼M; h?Ov oU+- æ°+ h?Ov oU+ L?QÊ+ h?Ov oU+- pÁM
H¢B F?¬M; +¦ H®B M¨Q F?€+ ç çB [m X *?9M; i T?ªB i’M +¬M; h?Ov oB M oQÆ
i–M; h?Ov oU+ M¨vX L¦B +€+? F?€+ +?QM? H¨ M m F?¬M; i’M +¬M; çQÊ+ h?Ov
pQÊi [m +?¶ M¨v i?b F?¬M; i? i`€M? çQÊ+ +?mv M ? Q #BM? i´M iQÈM;- pª H¢B
[m M´BX

@ *”m +¦ +€+? ;b F?¬M;\

h¬M æ`M? •K ?ÄBX

GK+ L;mv M +QÌB +QÌB M¦B,

@ *?Q p` bQ i?9+ + Q bB m +ÁM F?¬M; +¦ +€+? M¨QX h¬B +?d H¨ K°i ?”m #®B F
çQÊ+X

h¬M æ`M? •K ;”i ç–m M¦B,

@ æ9M; p”v- t2K ` +kM; +?d +¦ i? HB m K°i i`”M i?¬BX

«M; i F?¬M; ? +?Q `ˆM; GK+ L;mv M +¦ i? çQ ` çQÊ+ #B M T?€T ;b- K°i ?”m #
? v ?Q çQÊ+- +?d H¨ ?ÄB +?Q +¦ K¨ i?¬BX

h` M K†i F?®B M? K i?¢+?- +€+? ç¦ F?¬M; t +ÁM +¦ æ°B i`QÎM; h?¢+? •M? L;mv
i`QÎM; Gw æ¢Q +O ç°B i?S # - æ°B i`QÎM; om EB hYX *ª # p` ç m ;”i ç–m- ?B M
M;?o +O h¬M æ`M? •KX

E?B çQ ` [mv i ç`M? M¨v H¨ i®B M;¨v i?S # F?B iB M p¨Q b¬M; h?–M >²MX

" M ç K- K†i i`,M; F?mv i M?Q HQÐB HB KX

æ M b€M; bÈK M;¨v i?S iQ- M,K ç°B +¦ i´M; +°M; 3d im iB M ;Bª i”T i`mM; i¢B i`¢
i`mM;X S?Q i`QÈ+ H¨ # i–M; h?Ov oU+- #•v ;BÌ F?¬M; Km®M t¬M; H M i?b +kM
i`QÈ+ F?B i’M +¬M; i?b +kM; T?ªB +¦ +?9i +?m˜M #`- +?ŠM; ?¢M M?Q #ªM i?•M K
KbM? i?•M [m2MX

L,K ç°B- K¼B M;QÌB pšM +?Q [m2M #B i? i-i?U+` T?®B ?ÊT F?¬M; i®i- +ÁM ç°
ç®B K¨ M¦B i?b ?ŠM H¨ T?®B ?ÊT ,M w ?ÆM `'i M?B mX

oQ /K M?Q M;QÌB +O oä æ M; iB M K¬M- M m M?Q pSi p¨Q ç°B +O GK+ L;mv M i
i`QÌM; K'vX L?QM; K°i F?B #ªv M;QÌB +O oä æ M; iB M K¬M ?ÊT i?¨M? oä æ M; I
i,M; H M `'i M?B mX æ•v +?QM? H¨ ç¢Q Hw M¨vX GK+ L;mv M p¨ M?[M; im iB M ;E
[m2M #B i M? m M M +¨M; +¬ ç°+ K°i KbM?X

L?QM; ;–M ç•v GK+ L;mv M ;–M M?Q ç½ iU H¨K [m2M çQÊ+- çÆM ç°+ K°i KbM? K
#"M i•KX

" i–M; h?Ov oU+ ç M; Î T?Q i`QÈ+ K†iX

+¦ i? ?Ov i?B M /B i ç` - M?QM; K°i *'K F} +'T T?€T i?m"i +¦ i? ?Ov /B i K°i i?¨M
F?¦ F?,M +?9i M¨QX

GK+ L;mv M iB M i v H"i [mv M b€+? M¨v ` - p®M T?€T i?m"i M¨v- Km®M Hmv M i
M?QM; K°i F?B Hmv M i?¨M? `²B- i?b +¦ i? ?°B i`B m ` # M;¨M +QM `„M MQÈ+ /Q
+¬M; FQ+? ç®B i?O- +€B M¨v +?d H¨ +ªM? ;BÈB bÆ +'T- M;?2 M¦B T?€T i?m"i M¨v
i? ?°B i`B m ` # M;¨M +ÁM i?m²M; Hm²M; MQÈ+ /Q M;mv M i® i?Ov ? i¢Q i?¨M?

E?B ç¦- /QÈB bU `Qi ;¨Q +O i?m²M; Hm²M; MQÈ+- F?¬M; +¦ B H¨ ç®B i?O +ªX
+?ŠM; ? +¦ ;B€ i`` ç®B pÈB KbM?X

.M b Q KbM? +?d /MM; FB K- F?¬M; +¦ i?W +¬M; T?m ç ?¼+ T?€T i?m"i M¨vX

>B M i¢B +€M? +Y i?S M,K- +€M? +Y i?S M?'i T?€T #ªQ ç½ # v K'i- +€M? +Y i?
h•K >Q¨M i?b +,M #ªM +kM; F?¬M; +¦ i€+ /KM; ;b- +€M? +Y i?S # H¨ *'K F} +'T S
h K h?B M h?Ov GQM; L;•Kö #'i Hm"M H¨ K°i p¢M M,K i`QÈ+ ? v ?B M i¢B ç m +¦ i

>B M i¢B p'M ç ç½ ç M `²B- M,K +€M? +Y M,K +?¶ i®i- # +€B i`QÈ+ +Æ #ªM ç½ #
T?Q b m çWM; +¦ #` T? - M m F?¬M; KbM? i?"i bU b) +? i pb iB + K'iX

G'v çQÊ+ /B #ªQ +O iB M #®B çQÆM; M?B M H¨ M;¢+ M?B M- imv M?B M M m /B
/KM; ;b i?b i?b +kM; T?ªB #ÄX

*€M? +Y i?S iQ- ç½ Î i`QÈ+ K†iX

GK+ L;mv M i v T?ªB ç†i H M +?m¬B FB KX

*€M? +Y i?S iQ pW KÎ ` - HB M ;†T p¬ b® FB K F?Q i`¨M iÈB- M?[M; FB K F?Q
?QÈM; GK+ L;mv M K¨ i'M +¬M;- GK+ L;mv M i v F?) ç°M;- `9i FB K ` ç +?®M; ç
imv i€M HQ¢M- M?QM; M m [m M b€i F„ i?b b) T?€i ?B M bU +¬M; FQ+? +O M¦ +
?Q†+ M? M?¨M; ?Q†+ ?mM; /[X

h`QM; M?[M; FB K F?Q M¨v- ç +Q i? M?bM ` Qi M?'i M,K HQ¢B FB K F?Q- i"K +?

æ®B K†i pÈB ç®B Mi?m` M?Q p"v- GK+ L;mv M F?¬M; /€K +?"K +?¢T +?9i M¨QX
?mv M /B m M¨Q- +?d H¨ M?[M; ç°M; i€+ #´- +?ûK- ç•K- F?m - €T L?QM; M?[M; ç°
i? ?B M ` FB K T?€T F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;X L m M?[M; ç iY çÌB i?S KQÌB M
T?€T +O GK+ L;mv M +?d +¦ M?Q p"v- M?QM; M m M?Q +'T FB K iB M K¨ M?bM i?
H M HÌB- ç¦ H¨ FB K T?€T ç€M; bÊ ç M +Ð M¨QX

S?Q b m +€M? +Y i?S iQ T?€i i€M ` FB K F?Q- #` GK+ L;mv M /MM; FB K çÐ K'i
F?Q [m€ M?B m- T?ªB /MM; ç M MY im–M ?QÆM; i?b bU T?QM; #¢Q +O FB K F?

GK+ L;mv M #QÈ+ p¨Q i`QM; +Y i?S iQ- h?B M L;° i?¢+?X

æ9M; H¨ K°i KB M; h?B M L;° i?¢+?X

æ½ iWM; M¦B [m `^M;- h?B M L;° i?¢+? `'i [mw ;B€- K¨ i?"i ` ç•v F?¬M; T?ªB H
#bM? i?QÌM;X h?B M L;° i?¢+? #bM? i?QÌM; +?d +¦ K°i T?–M t€+ bm'i i?¨M? +¬M;
h?B M L;° i?¢+? M¨v ç½ çQÊ+ i`ªB [m K°i [m€ i`bM? +ªB i¢Q M?'i ç`M?- ",M; h´ M,
+?B w T?QM; M?"T p¨Q i`QM; ç¦ ç ?¦ i?¨M? KB M; h?B M L;° i?¢+? M¨v- t€+ bm'i
M?[M; HQ¢B h?B M L;° i?¢+? #bM? i?QÌM;X

GK+ L;mv M H"T iS+ M;²B t T #^M;- ç2K h?B M L;° i?¢+? #¦T M€i- bÌ bÌ H"T iS+ +¦
#,M; iBM? iW # M i`QM; h?B M L;° i?¢+? #®+ ` - [m'M H'v i?•M i? +O GK+ L;mv
M?Q çQÊ+ #WM; idM?X

",M;X

JbM? ç½ ?B m i?¬M; h?Ov +?B FB K w- hmv i +?B FB K wX

J¨ #,M; p¨ MQÈ+- +¦ ;b #'i ç²M; +?S\

LQÈ+ M¢T p¢M p”i- imv i i?m–M F?B i- +ÁM #,M; i?b iW MQÈ+ i¢Q i?¨M?- +¦ i? /Q
w +O #,M; H¨

h`QÈ+ K„i GK+ L;mv M /QÌM; M?Q tm’i ?B M K°i K†i ç’i K M? K¬M; i`„M; t¦ - K†i ç
/¨v ç†+X GK+ L;mv M M?bM p T?Q i`QÈ+- +?d +ªK i?’v /QÌM; M?Q #,M; ç½ # Q T
bÆM K¢+?- b¬M; ?²

>ÆM M[K i–M; #,M; /¨v ç†+ M¨v +ÁM F?¬M; M;WM; FûQ /¨B- p M?Q p”v- /QÌM; M?
M9B- i’i +ª p¢M p”iX

æ¦ +?QM? H¨ #,M;X

æ¦M; #,M; ?ÆB i?Î +O bU b®M;- ç¦M; #,M; i’i +ªX

",M; ç¢B /B M +?Q bU H¢M? ;B€- +¦ i€+ /KM; H¨K ç¬M; +SM; ç®B i?O- ç¬M; +SM;

h`QM; ç–m GK+ L;mv M H9+ M¨v ?B M H M HBM? [m M;- ?¨Q [m M; p¬ +MM; p¬ i”
?B m- ç½ ?B m i? M¨Q H¨ #,M; +?B FB K wX GK+ L;mv M M;²B t T #ˆM; H9+ M¨v i
HÈT iWM; HÈT K°iX

h`QM; i–M; #,M; /¨v ç†+ ç¦- GK+ L;mv M KÎ K„i ` - ?B m i?¬M; ",M; +?B FB K w `²
i? ç¦M; #,M; p¢M p”i FB H¢B F?¬M; i? F?B M M;QÌB i?B i`B M FB K w H¨ ?„M #`
`9i ` - H”T iS+ i` M i?•M M¦ #` T?O K°i HÈT #,M; KÄM;- i?´B K°i ?ÆB- HÈT #,M; KÄ

",M; +?B FB K w i?¨M? `²BX

Gmv M i?¨M? +€B M¨v `²B- p b m M?[M; M;QÌB ;B Q ç’m pÈB KbM? b) i?’v i?9 p`
;B€+ #` #,M; T?QM;X

GK+ L;mv M ?B M i¢B i´M; +°M; ç½ M;° i?¬M; M?[M; FB K w +O S?QM;- o•M- ok-
EBK- J°+- h?Ov- >Ä - h?´X h`QM; M?[M; FB K w M¨v- #bM? i?QÌM; T?ªM €M? i`U+
+?B FB K w ;B i,M; i®+ ç°- J° +?B FB K w H¨K ;BªK i®+ ç° +O F ç`+?- +ÁM ?B M
#,M; T?QM; ç®B i?O- hmv i +?B FB K w p¨ o•M +?B FB K w +¦ i? H¨K HQ¢M i–K K,

*€M? +Y i?S M,K +kM; F?¬M; +¦ ;b F?ªQ M;?B K- +?d +¦ K°i [mv M b€+? ç†i i`QM

ó",M; h´ L;U ",M; >¦ h?O S?€Tô- çÆM ;BªM K¨ M¦B- [mv M b€+? M¨v ;?DB H¢B T?
#,M; ?¦ i?OvX hmv M?B M +kM; +?d H¨ #° T?”M T?€T K¬M K¨ i?¬B- ",M; h´ +kM;
+?Q M M KÈB ;B[H¢B K°i #° T?”M T?€T K¬MX Zmv M b€+? M¨v F?¬M; i? i`U+ iB
ç’m +O GK+ L;mv MX J¨ +¦ i€+ /KM; HÈM ç®B pÈB pB + H½M? M;° h?Ov >Q¨M; F

h?”i ` - +€B ;¼B H¨ L;k +¼+ +?¶ i®i FB - GK+ L;mv M i`U+ iB T H’v çQÊ+ K°i +€B
",M; h´ M,K tQ HQm H¢B- ç½ ç¢i çQÊ+ ",M; +?B FB K wX "®M +¼+ +ÁM H¢B- +kM
+?d +¦ K°i i?S +¦ i? T?€i ?mv çQÊ+ i€+ /KM; ç¦ +?QM? H¨ [mv M ó",M; h´ L;U ",M;
M?[M; +€B F?€+ i?b +,M #ªM +?ŠM; +¦ i€+ /KM; ;b +ªX

hmv M?B M- ç•v p®M H¨ MÆB K¨ ",M; h´ +?’K /Si M?•M [mª- ",M; h´ Î MÆB M¨v +kM
i?¬B- F?¬M; T?ªB ç ibK i`mv M M?•M- +?Q M M F?¬M; i? +¦ M?B m +?¶ i®i çQÊ-

L?•M [mª ç½ tQM;X

LÆB ç•v +kM; F?¬M; +ÁM [m€ M?B m w M;?o i²M i¢B M[`²BX

_–K K°i iB M;- i`QM; ",M; *mM; iWM; iªM; #,M; i`¦+ ` `ÆB tm®M;- F?B M K†i ç’
L;¨v b v ç¦ H¨ h`¼M; i?Ov U MQÈ+ M†M;V `ÆB tm®M; `–K `–K- M?[M; MQÈ+ M†M
i? M? i? - iB M; M M tm®M; K†i ç’i ;B®M; M?Q M?[M; iB M; bûi ç€M? p”vX

GK+ L;mv M M;U FB K [m M; H M- ç•K p¨Q i`QM; MQÈ+ M†M;- K°i H–M M[p #
[m M? H¨ K°i €T HU+ +QÌM; ç¢B p¬ +MM;X

Í ç•v H¨ +?¶ ;B Q ;BÈB ;B[i?Ov pU+ h`¼M; i?Ov

UMQÈ+ M†M;V pÁM; i?S M?’i p¨ i?Ov pU+ +O æ°+ i?Ov UMQÈ+ ç°+V pÁM; i?S ? I
F?B #QÈ+ p¨Q i?Ov pU+ +O MQÈ+ ç°+ F?¬M; ? +¦ #’i F€ T?ÁM; M;U M¨Q- H”T iS

#` ç®i +?€v- HQ¢B +?'i ç°+ M¨v F?¬M; #B i /Q # Q M?B m HQ¢B ç°+ F i ?ÊT K¨ i?¨
HQ¢BX L; v +ª M?[M; hm iB M ;Bª h`QÌM; bBM? F€ +kM; F?¬M; i? +?®M; +?¼B ç

æ²M; i?ÌB M?[M; p"i ç°+ tmM; [m M? M?Q +€ h?¢+? # M- +€ "¨M;- +€ "€i ¬ +kM; ç
ç"vX

GK+ L;mv M p°B p¨M;- F?¬M; +ÁM i?ÌB ;B M ç ç®B T?¦ pÈB M?[M; M;QÌB M¨v M
[m M;- H"T iS+ M?[M; ç°+ i® Î iQ¨M i?•M ç m #B M K'i- # v çB ;B®M; M?Q iB +?
[m M; pW ` - M?[M; p"i ç°+ M¨v imv F?¬M; +¦ # Q M?B m w i?S+- M?QM; +kM; #B
+?Q M M F?¬M; /€K +?®M; H¢B K¨ M? Q M? Q +?¢v i`®MX

*?d i?'v K°i çQÌM; #¦M; FB K K¨m t M?- M? M? +?¦M; tmv M [m i?Ov pU+ MQÈ+ ç

h`QM; +?®+ H€i ç½ ç M i?Ov pU+ v m pÁM; i?S # X

" F?m pU+ M¨v- L?QÊ+ i?Ov pU+ # pÁM; H¨ K¢M? M?'i- h`¼M; i?Ov pU+- æ°+ i?

L?QÊ+ i?Ov- #ªM i?•M M¦ H¨ F€ i`¼M; p¬ +MM;- M;QÌB p¨Q i`QM; ç¦ i?b b) +¦ K°i
tm®M;- çWM; +?Q `^M; FûQ tm®M; M?Q p"v i?b b) F?¬M; K'i K¢M;X J°i F?B #` Fû
FûQ +?Q #B M ?bM?- ç¦ +?QM? H¨ bU ç€M; bÊ +O L?QÊ+ i?OvX

L;?2 M¦B- i?ÌB i?QÊM; +´ +¦ M;QÌB H'v L?QÊ+ i?Ov ç Hmv M i?¨M? K°i T?€T #ªQ
HQm b ;BÈBô- L?QÊ+ i?Ov b•m # M;¨M Kûi- p¢M p"i Î i`QM; ç¦- +?Q /M H¨ i?B M i
çQÊ+X h M +O K¬M T?€T #ªQ M¨v H¨ óL?QÊ+ h?Ov h K h?B M- æ°+ h?O L?'i "B
M¨v H¨, ;B i M;QÌB +¦ ç M ?ÆM # M;¨M +€+?- M?QM; +€+? / M?'i ç ;B i M;QÌB ç

aU F?OM; F?B T +O L?QÊ+ i?Ov- i? ?B M i`QM; +€+ i`mv M i?mv iX

GK+ L;mv M KÈB p¨Q i`QM; L?QÊ+ i?Ov- +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ bU ç€M; bÊ +O MÆ
`'i HÈM FûQ KbM? çB- imv M?B M- GK+ L;mv M i v F?) ç°M;- ",M; +?B FB K w çB
+€+? p M; H M- +ª K°i F?m L?QÊ+ i?Ov ç m #` GK+ L;mv M ç¦M; #,M; H¢BX

S?ªB #B i ``^M; ",M; +?B FB K w- imv `^M; iQÆM; F?„+ pÈB L?QÊ+ i?Ov- M?QM; +k
FB K w pW tm'i ` - +¦ i? F?B M +?Q L?QÊ+ i?Ov #` ç¦M; #,M; H¢BX L?QM; ? i H-
+?B FB K w +O GK+ L;mv M i"T iU ",M; h´- L?QÊ+ i?Ov M¨v +kM; H¨ /Q ",M; h´ #®
",M; +?B FB K w ?Q¨M iQ¨M F?„+ L?QÊ+ i?OvX

L? M? +?¦M; pQÊi h`¼M; h?Ov F?m- æ°+ h?Ov F?m- L?QÊ+ h?Ov M?Q p"v- +m®
u M `²BX

GK+ L;mv M ;¨Q i?ûi K°i iB M;- h–M :B M; u M ç½ ç MX

h?Ov oB M oQÆM;- M;QÆB `Y b¢+? b) +´ K¨ +?Ì çBX

.ÁM; b¬M; .•M K M? K¬M;- /¨B ç M M;¨M /†KX

æ½ ç M "ªQ "bM? E?˜m- MQÈ+ +?ªv tB i p¬ +MM;X

Í +?¶ MQÈ+ +?ªv tB i M¨v- +¦ K°i +QM ç"T HÈM M;,M .•M ;B M; i?¨M? ? B T?–M- M
i?b ç m T?ªB çB [m +?¶ M¨v- ç•v +?QM? H¨ ç"T h–M :B M;X

æ"T h–M :B M; M¨v iQ HÈM p¬ +MM;X

*?B m `°M; +O M¦ +¦ i? t T çQÊ+ KQÌB +¶ t2 M;U - T?Q i` M H¨ K°i iªM; ç€ iQX
çQÊ+ T?O ç–v +€+ HQ¢B K"i T?€T- K†+ /M M;QÌB i T?€ ?Q¢B i? M¨Q M?QM; +k
M¦ +?9i M¨QX G9+ M¨v- i` M ç"T h–M :B M;- ç M; /B M ` K°i i`"M ç¢B +?B MX

æ°B i`QÎM; ç°B i?S M?'i h¬M æ`M? •K- ç°B i`QÎM; ç°B i?S ? B H¨ h?¢+? •M? L;mv
H¨ Gw æ¢Q- ç°B i`QÎM; ç°B i?S iQ H¨ om *Æ hY- +MM; pÈB K'v hm iB M ;Bª h`QÌM;
i'M +¬M; K°i +QM F?d ç°i F?´M; H² K¨m i`„M; + Q ç M ? B i`QÊM;- +QM F?d ç°i F?
+•v ;"v b„i- pmM; çB pmM; H¢B- i`¬M; p¬ +MM; HBM? ?Q¢iX

L m M?Q +?d M?Q i? i?b +kM; +?ŠM; +¦ ;b ç M¦B- i´M; +°M; #ªv #` hm iB M ;Bª
M?'i ç`M? F?¬M; +?`m M^K Î i? ?¢ T?QM;X

L?QM; ? i H–M M¨v ç M H–M F?€+- ç½ iB m ? Q F?¬M; #B i # Q M?B m T?€T HU+-
+kM; +?d +ÁM H¢B HK+ i?¨M? T?€T HU+- +ÁM Qi M?'i i?b +kM; +?d +ÁM #®M i?
M;? M? +?B M K°i +QM h?Ov oB M oQÆM; U om F?d ç°iV M?Q p"v i?b iQÆM; ç®
i?O- F?¬M; M;Ì pšM #` h?Ov oB M oQÆM; €T +? X

E€ i?"i- F?¬M; +?d €T +? - K¨ H¨ ?Q¨M iQ¨M M^K Î i? ?¢ T?QM;X

æ9M; H9+ M¨v- # M F?m L?QÊ+ i?Ov F?¬M; M;Ì M´B H M K°i iªM; #,M; +¬ +MM; F
b m K°i +?mv M F€ H¢ +?Q iWM; tªv ` - ç¦ H¨ L?QÊ+ i?Ov ç¦M; #,M;X h'i +ª K¼B
M;¢+- +ÁM h?Ov oB M oQÆM; +kM; M?Q i? F?¬M; ?B m +?mv M ;b tªv ` X h?Ov
+QM v m i?9- imv +¦ ;BªQ ?Q¢i M?QM; +kM; F?¬M; ?B m çQÊ+- K¨ ç½ F?¬M; ?B m
i?O +€B ç½ `²B iQM? b mX h?Ov oB M oQÆM; ;–K H M K°i iB M;- +•v ;"v b„i #´ p

:"v M¨v ?mM; #¢Q p¬ +MM;X

> i H–M M¨v ç M H–M F?€+- h?¢+? •M? L;mv i ç½ #` i`9M; i?QÆM;X

æ²M; i?ÌB- M?[M; M;QÌB tmM; [m M? +kM; #` i?QÆM;X

J¨ Î ;–M i?b #` i`¼M; i?QÆM;X

J„i i?'v- h?¢+? •M? L;mv i #` ;"v M¨v H¨K +?Q #` ?Ov /B i ?Q¨M iQ¨M- i M tQÆM; i

h`QM; H9+ M;¨M +•M i`2Q bÊB i¦+ M¨v- K°i €M? b€M; K¨m t M? H¦2 H MX

kykX *?QÆM; j39@j38, h?Ov oB M oQÆM;

óæ M; XM;ô5 hB M; ;"v b„i p M; H M- #¦M; M;QÌB €Q t M? +?†M ;B[h?¢+? •M? L;r
L;QÌB M¨v H¨ B\ *¦ i? M;,M +ªM çÁM +¬M; FQ+? +O h?Ov oB M oQÆM; M?Q p"v
+MM; ?B m F€- +QM h?Ov oB M oQÆM; M¨v [m€ iQ HÈM- F?B M +?Q #¼M ?¼ +,M
ç½ ` i vX

h?Ov oB M oQÆM; H¢B iB T iK+ i'M +¬M; ? i çÁM M¨v ç M çÁM F?€+- K¶B K°i i?
J¼B M;QÌB ç m iQÎM; `^M; M;QÌB €Q t M? b) ç´B p` i`Q- M?QM; F i [mª H¨ M;QÌB €
?Q i? M? i`QÌM; FB K i`QM; i v KbM?- +?†M H¢B çÁM +¬M; FQ+? +O h?Ov oB M
pšM +?Q i? M?bM `ä t2K M;QÌB €Q t M? M¨v `9i +m°+ H¨ BX

G9+ M¨v h?Ov oB M oQÆM; F m H M K°i iB M; i?ªK i?B i- F?¬M; M;WM; HmB p T
F?€ b•m- M;U+ M¦ ç½ T?mM K€m ` X

_®i +m°+ H¨ B\ h`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?Q p"v H¢B +¦ i? F?B M +?Q h?Ov oB M
M;QÌB ç m +?,K +?9 M?bMX

h?Ov oB M oQÆM; HMB H¢B- i`QM; [m€ i`bM? M¦ M;½- K€m pšM im¬M ` ²M; °+- H
iQÎM; `^M; +¦ i? M? M? +?¦M; M?bM `ä t2K `®i +m°+ H¨ B- ?¼ +kM; Km®M #B i ç
HÈM M?Q p"vX h`QM; i?ÌB ;B M M;„M H¢B +¦ i? F?B M +?Q h?Ov oB M oQÆM; #`

S?ªB #B i `^M; pW `²B Î ç•v- h?Ov oB M oQÆM; ;B®M; M?Q J i?–M p"vX •T HU+

J¼B M;QÌB p¬ +MM; ?B m F€ F i [mª M;QÌB €Q t M? çm´B K°i K¢+? i?2Q h?Ov oB
h?Ov oB M oQÆM; HÈM M?Q p"v- K¨ M;QÌB €Q t M? H¢B çm´B i?2Q M¦X h`QM; K
H¨ K°i K¨m t M?- M?[M; +€B F?€+ ç m F?¬M; +ÁM M?bM `ä M[X G9+ M¨v- h?Ov
tm®M;- p¨ ;BÆ K¦M; pm®i H MX

J¦M; pm®i +O pQÊMX

J¦M; pm®i +O ?´ HBM? ?Q¢i- +ÁM K¦M; pm®i +O pQÊM i?b T?€+? ç¢QX

J¦M; pm®i +O ?´- M m M?Q bQ b€M? pÈB K¦M; pm®i +O M¦ i?b 2 `^M; +kM; +?ŠM
pm®i +O h?Ov oB M oQÆM; bQ pÈB pm®i +O pQÊM #bM? i?QÌM; i?b HÊB ?¢B ?
HÈM p¬ +MM;- +ÁM ç° b„+ +O M¦ i?b /QÌM; M?Q +¦ i? tû `€+? çQÊ+ i'i +ª M?[M; i

E?B F?B /QÌM; K¦M; pm®i- i`QM; ?Q F?¬M; i?”K +?Q +ÁM ?B M H M K°i +?[õ"€ö
[m M? ç m pb bU #€ ç¢Q +O K¦M; pm®i K¨ #` +?’M ç°M;X h?Ov oB M oQÆM; M?
+¬M i`MM; €Q t M? M¨v- ç®B pÈB i?•M + Q ? B i`QÊM; +O h?Ov oB M oQÆM; K¨
+QM +¬M i`MM; K¨ i?¬BX

J¦M; pm®i- H”T iS+ #` ç¦M; #,M;X

h`QM; H9+ K¦M; pm®i #` ç®M; #,M;- M;QÌB €Q t M? HB M T?ªM H¢B K°i çÁM- K°
i?QÆM; HÈM i` M M;QÌB h?Ov oB M oQÆM;X

h’i +ª ç m M? M? ;B®M; M?Q iB +?ÈT- M? M? ç M ç° i’i +ª M?[M; M;QÌB # M +¢M

h?Ov oB M oQÆM; ç m çÈM F`+? HB i- ;–K H M K°i iB M;X h•K K çQÊ+ /šM ` - ç•
h?Ov oB M oQÆM;- `’i ?B K F?B i?’i #¢B- imv M?B M M;QÌB €Q t M? M¨v /QÌM; M?
FB K [m v H¢B i`9M; p¨Q M;QÌB h?Ov oB M oQÆM;X

J€m +¨M; +?ªv ` M?B m ?ÆM- i?”K +?Q M?m°K ç¦ +ª €Q t M?X

h?Ov oB M oQÆM; ?B M i¢B ? i p i i?QÆM; M¨v ç M p i i?QÆM; F?€+ imv M?B M
;BQÆM; K¦M; pm®i M?Q i? Km®M ;BªB [mv i M;QÌB K†+ €Q t M? FB X *€B M¨v ç½
`²B- +ÁM M;QÌB i? M? MB M FB `9i FB K ç M;,M H¢B ç¬B K¦M; pm®i ç¦- ç²M; i?ÌB
F?€+ ` ç•K i`Î H¢B- i®+ ç° M? M? +?¦M; ç•K i`9M; iBK +O h?Ov oB M oQÆM;X

:¨Q i?ûi5 " M M½v F?B çB M [m M; ?Ä i?¢+? ;B Q i?O F?¬M; #B i p i i?QÆM; +O
ç M i? M¨Q- +m®B +MM; Q M; K°i iB M; `²B M;½ tm®M; K€m M?m°K p¨Q b¬M;X

J¨ #¦M; M;QÌB #` h?Ov oB M oQÆM; M;,M H¢B- +m®B +MM; +kM; tm’i ?B M `²BX

L;QÌB M¨v `®i +m°+ H¨ B\

_’i M?B m M;QÌB i`QM; M°B i•K ç m +¦ M;?B p’M M¨v- >Q aÆM EB K i¬M; çÌB i?S
M¦B,

@ E?¬M; #B i p` iB M #®B ?Q†+ bQ ?mvM? M¨Q ` i v iQÆM; i`Ê- +Sm i K°i K¢M;

h–M :B M; u M K M? K¬M;- MQÈ+ b¬M; .•M +m²M +m°MX

h` M h–M :B M; u M- ç¢B i`QÎM; H½Q h?¢+? •M? L;mv i >Q aÆM EB K i¬M; çÌB i?
KkB FB K `k tm®M; /QÈB,

@ E?¬M; #B i p` iB M #®B ? v bQ ?mvM? M¨Q tm’i i?O iQÆM; i`Ê- ç½ +Sm K¢M;
b m M¨v / #€Q ç€TX

h?¢+? •M? L;mv i [mª i?U+ `’i +ªK FQ+? M;QÌB M¨v- ç½ +Sm ¬M; K°i K¢M; iW i v h

>ÆM M[- M m FûQ çQÊ+ K°i M;QÌB i?U+ HU+ +¦ i? ;B i çQÊ+ h?Ov oB M oQÆM;
K¨ M¦B- +kM; +¦ HÊB Q+? +U+ HÈMX

h?Ov oB M oQÆM; M;½ tm®M;- #¦M; /€M; M;QÌB K†+ €Q t M? +m®B +MM; ç½ tm’i

sB K v t M?- F?m¬M K†i HQÌB #B M;- MK +QÌB iQÆM; ç®B iMv iB M- M;QÌB M¨v `

E?¬M; i? M¨Q iBM çQÊ+- K’v +QM K„i F?¬M; #B i H¨ i`ÊM iQ i? M¨QX

"¼M ?¼ [mª i?U+ F?¬M; i? iBM çQÊ+- M;QÌB +¦ i? K¢M? K) iB m /B i h?Ov oB M
L;mv M çÌB i?S RyX

*€B M¨v

h`QM; H9+ M?’i i?ÌB- #¼M ?¼ [mª i?U+ F?¬M; /€K M¦B ;bX

GK+ L;mv M- #¼M ?¼ +?Q `^M; i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M `’i K¢M?- M?QM; +¦ H)
hm iB M ;Bª h`QÌM; aBM? HK+ i`¼M; M?Q ?¼- çB m M¨v ?¼ +¦ +?9i iBM iQÎM;- /M
HK+ i`¼M;- F i i?¨M? +QÌM; ;Bª >Q ç M- ?ÆM M[ i`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m Î i?Ov pU+

i?U+ HU+ GK+ L;mv M F?¬M; çO M M ç½ +? i Î h?Ov F?m æ M?'i ?Q¨M i`¼M; ?Q†
i`¼M; `²BX

L¨Q M;Ì- i`QM; H9+ ?¼ b®M; +? i ç€M? M? m pÈB h?Ov oB M oQÆM;- `²B T?€i ?B
oQÆM;- F?B ?¼ i"M K„i +?SM; FB M h?Ov oB M oQÆM; ;B i iWM; M;QÌB #¼M ?¼-
tm'i ?B M M¨v- ç–m iB M H¨ iW F?m pU+ L?QÊ+ h?Ov ç¦M; #,M;- M?Q K°i iB +?ÈT
M?'i i`¼M; b€i M®B iB T M?'i i`¼M; b€i- F?¬M; M;WM; +¬M; FQ+?- +¬M; FQ+? M?
+? i h?Ov oB M oQÆM; M;¬M; +m²M; iU ç¢B M; v i`QÈ+ K†i #¼M ?¼X

L?[M; hm iB M ;Bª #¼M ?¼- F?B ç M ç"T h–M :B M; M¨v- M;QÌB M?B m M?'i +kM;
pb p"v #ªv M;QÌB +MM; M? m HB M i?O- M?QM; pšM F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O h

hmv M?B M- ?¼ +kM; #B i- +?Q /M ç€K #¼M ?¼- F?¬M; #` iB m ? Q T?€T HU+- +¦
+?B M pÈB h?Ov oB M oQÆM;- K°i ç'm K°i +kM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O M¦- K¨
*?d +¦ ? B- # ç'm K°i- i?"K +?Q #®M- M,K M;QÌB ç'm K°i- KÈB +¦ F?ª M,M; ;B i çQ

L¨Q M;Ì- +?d K°i KbM? GK+ L;mv M ç½ ;BªB [mv i çQÊ+ h?Ov oB M oQÆM;X

>ÆM M[- +ÁM ;BªB [mv i ;¼M ;¨M; b¢+? b)- iQ¨M #° [m€ i`bM? ç€M? M? m- F?¬M
/mM;- ç¦ H¨ H M? H 5

æ°B i`QÎM; ç°B K°i h¬M æ`M? •K i`QM; HÁM; i?–K M;?o- ?"m #®B M¨v- i?U+ bU H
+O ?„M `'i M? M?- /QÌM; M?Q F?¬M; i?m FûK ;b u M h?QÆM; h?B M M,K ç¦ `²B
K°i M?•M p"i F?¦ HQÌM;- M¦B >Q aÆM +¦ M?B m i?B M i¨B- [mª ç9M; M?Q p"vX *
aÆM i?QÌM; i?Q+? ç'm [m ç'm H¢B- #^M; F?¬M; b Q +¦ çQÊ+ M?[M; M;QÌB M?Q p

æ°B i`QÎM; ç°B #®M- om Ev hY +O iB M K¬M L K >ªB- i`QM; HÁM; i?–K M;?o- G
F?¬M; çÆM ;BªM- +?ŠM; i`€+? +?QÎM; K¬M M?•M u M L?` H¢B ç€M? ;B€ + Q GK
i`,K ? B KQÆB M,K b m F?B m +?B M GK+ L;mv M- `ä `¨M; H¨ M?"M i?'v GK+ L;m
u M h?QÆM; h?B M- u M h?QÆM; h?B M 98y im´B p¬ ç`+?- GK+ L;mv M 98y im´B

æ°B i`QÎM; ç°B ? B Gw æ¢Q- €M? K„i p¬ +MM; i?•K i`–K- hB M K¬M h?B M *Æ +O
M?[M; iB M K¬M F?€+- çB K K¢M? M?'i +O iB M K¬M h?B M *Æ F?¬M; T?ªB H¨
T?ªB #ªM HoM? M;U FB K- F?¬M; T?ªB T?€T i?m"i- K¨ H¨ #¦B iQ€M- +?QÎM; K¬M i
*Æ S?QM; "'i >Q†+ ç½ /MM; #ªQ p"i p¬ i?QÊM; +O h?B M *Æ K¬M óæ¢Q ç„+ FBM
*ªM? M¨v- b) tm'i ?B M FB K +?B iYX

hQÆM; H B- ;B[i`ÌB ç'i b) +¦ K°i ç¢B FB T M¢M- i`QM; i`"M ç¢B FB T M¢M M¨v
i`QM; i`mv M i?mv iX

"ªv M;QÌB +QM M¨v- M;QÌB M¨Q +kM; +¦ çQÊ+ ç¢B F?Q p"M +O i`ÌB ç'i- ç m +¦ iQ

"ªv M;QÌB +QM M¨v +Æ #ªM ç m tm'i ?B M Î F?„T ç` F?m i`mM; i•K +O ç¢B HK+-
p„M; p M?Q L K *ªM? ç•v- p®M F?B /MM; óæ¢Q ç„+ FBM?ô iQM? ` L K *ªM? b) tm
+ªK i?'v +?mv M M¨v F?¬M; i? M¨Q tªv ` - ;BÌ M?bM H¢B- GK+ L;mv M M¨v- eyW
i`mv M i?mv i `²BX

EB K +?B iY i?B M ç` ç¢B FB T M¢MX

Gw æ¢Q +ªK i?'v p¬ +MM; ç m HÁM;- +kM; #B i çQÊ+ ç•v F?¬M; T?ªB H¨ çB m M,
i? bmv iQM? çQÊ+- +® iU çB bmv çQ€M i?b b) +¨M; F?m'v ç°M; i?B M +Æ- i? H¨
bmv iQM?X

h`QM; b® M?[M; M;QÌB M¨v- i•K ibM? +´ [m€B M?'i- T?ªB F iÈB h?¢+? •M? L;mv i

h?¢+? •M? L;mv i H9+ M½v pW KÈB M¦B ;b K¨ óF?¬M; #B i p` iB M #®B ?Q†+ bQ
i`Êô- #¨ ç½ M¦B M?Q p"v- i? K¨ #•v ;BÌ ?"m #®B GK+ L;mv M tm'i ?B M- ç•v ç•m T
+ÁM çÐ- M m M?Q H¨ M;QÌB +O iB M K¬M F?€+- h?¢+? •M? L;mv i +kM; b) F?¬M;
H¢B H¨ M;QÌB +O iB M K¬M >Q aÆM- +ÁM H¨ M;QÌB +O EB K E?Q i¬M; M[X

*MM; K°i iB M K¬M- F?€+ i¬M; T?€B- F?€+ Hw MB K- F?B M +?Q h?¢+? •M? L;mv

GK+ L;mv M i'i M?B M F?¬M; #B i M?[M; M;QÌB M¨v b) M;¢B M;MM; M?Q p"vX h`
?B M i¢B h?Ov oB M oQÆM; ç½ #` ;B i- F?¬M; +–M M;?B M;Ì ;b M[h?Ov oB M oQ
M?B m- imv M?B M +Æ i? h?Ov oB M oQÆM; F?¬M; [mw ;B€ #ˆM; u m >Ä G•M-
+kM; H¨ ?mv i i?®M; +O h?Ov oB M i?QÊM; +´- M;?2 M¦B i?ÌB i?QÊM; +´- h?Ov
F?B M h?B M ok oQÆM; çQ+? i?•M i`'M €T- æ¢B ok oQÆM; i?QÊM; +´ p¨ h?Ov o
M?B m H–M- F?¬M; / /¨M; ;b KÈB ;B i çQÊ+ h?Ov oB M oQÆM; i?QÊM; +´ om *?B
i?–M i?¬M;- M; M; [m ç¢B HK+- +¦ i? F?B M h?B M iBM? +9B ç–m- p"v K¨ T?ªB ç
M?Q p"v- çO i?'v çQÊ+ bU +QÌM; ç¢B +O ?mv i i?®M; M¨vX

hmv M?B M- ç€M; iB + +Æ i? +O h?Ov oB M oQÆM; F?¬M; T?ªB H¨ #ªQ #®BX

GK+ L;mv M F?) ç°M;- >¶M h?B i *¬M +O h?Ov oB M oQÆM; ç½ p i v- >¶M h?B i
"¢+? K¢+? i?B i- +¦ i? /MM; ç Hmv M iBM? FB K- #ªM i?•M ç¢i ç M h`QÌM; aBM?
ç MX

æ9M; `²B- +ÁM +¦ >¨Q i?Ov H M?- ç•v H¨ T?€T #ªQ- +¦ i? ?B m H M? i?Ov- +€+ i´
+kM; `'i ?[m /KM;- F?B GK+ L;mv M +–K >¨Q i?Ov H M?- KÈB T?€i ?B M- >¨Q i?
h?´ pQÆM; H M? KbM? ç¢i çQÊ+ F?B ç'm pÈB L;mv i hm G J¬M- ?ŠM H¨ h?´ pQÆ
pÈB >¨Q i?Ov H M? M¨vX

h?´ pQÆM; H M?- >¨Q i?Ov H M?

h`QM; ç–m M?'i i?ÌB tm'i ?B M M?B m M;?B p'MX

> B H M? #¨B M¨v- [mª i?U+ ~M ;B'm K°i #Q K"i HÈM- M?QM; i'i M?B M H¨ GK+ L;m
i?Ov H M? +'i p¨Q i9B M?Ä +O KbM?X

æ•v H¨ E i iBM? i?–M ?²MX

GK+ L;mv M H"T iS+ T?€i ?B M K°i E i iBM? i?–M ?²M p¬ +MM; i`QM; bm®i HÈM #
H¨ E i iBM? i?–M ?²M- F?¬M; ;B®M; pÈB #bM? i?QÌM;- [m M; K M; +O M¦ p¬ +MM
+U+ M?Ä- T?€i ` €M? b€M; M?¨M M?¢i- ç€ ç¢B i?–M ?²M HÈM #ˆM; MY M„K i v-
GK+ L;mv M bÈK ç½ #B i çB m M¨v- [m M; K M; +¨M; K¢M?- i?–M ?²M +¦ i? i?,M; +
iBM? i?–M ?²M M¨v F?¬M; M;WM; T?€i ` [m M; K M; +?¦B K„i- çO ç i?'v i?–M ?²M
#ªv p` hm iB M ;Bª F?€+- M?bM i?'v pB M i?–M ?²M HÈM i`QM; i v GK+ L;mv M- €M
i`QM; h?–M ?²M ;B M; ?¼ +kM; ç½ +¦ çQÊ+ ç€ i?–M ?²M HÈM- M?QM; +,M #ªM +?
?²MX

?- F?¬M; ç9M;- +¦ K°i M;QÌB i`QM; ç¦- ç€M? +? i K°i i`QM; # v m [m€B F?€+ +O
F i iBM? i?–M ?²M- M;Q¨B ` - i?"i bU +?ŠM; B +¦ çQÊ+ F i iBM? i?–M ?²MX

G'v çQÊ+ F i iBM? i?–M ?²M `²B- GK+ L;mv M pšM +?Q /WM; H¢B- ?„M ç†i F i i
ç²M; i?ÌB p"M T?€T K¬M ?'T i?K E i iBM? i?–M ?²M- [m M; K M; F?¬M; M;WM; +?
i?–M ?²M +O GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; i?,M; +'T- F?B M i?–M ?²M +¨M; H9+ +¨M

GK+ L;mv M p¬ +MM; pmB p - i?–M ?²M +¨M; H9+ +¨M; K¢M?- p®M- i?–M ?²M +O K
K°i T?¢K pB M?Ä- M?B m M?'i +?d H¨ K°i ;B M T?ÁM; M?Ä- H9+ M¨v i?–M ?²M ç
T?ÁM; M?Ä- +ªK ;B€+ p¬ +MM; bªM; F?Q€B- i?"i bU +?d +¦ K°i iW bªM; F?Q€B- ç
+MM; bªM; F?Q€BX

æQÆM; M?B M- ?B M i¢B bS+ K¢M? i?–M ?²M pšM F?¬M; M;WM; i,M;- +¨M; i,M; +

L m ç•v H¨ ç€ i?–M ?²M HÈM i?b bÈK ç½ /MM; ? i `²B- M?QM; H9+ M¨v i?–M ?²M
GK+ L;mv M +kM; +ªK i?'v i?QªB K€B ç M +U+ çB KX

*kM; F?¬M; #B i # Q H•m- F i iBM? i?–M ?²M FB +kM; /–M +?mv M b M; ªK ç¢KX

.M b Q- bS+ K¢M? i?–M ?²M F i iBM? i?–M ?²M +¦ i? +mM; +'T +kM; +¦ ;BÈB ?¢M-
+MM; p¬ i"M çQÊ+X

hmv M?B M- h`QÆM; .QÆM; +kM; F?¬M; ç w M?[M; +?mv M M¨v- h`QÆM; .QÆM;
çSM; Î K°i +€M? +Y - /QÌM; M?Q +€M? +Y M¨v +¦ bS+ K¢M? i`'M €T bU ;B i,M; i

K¢M? +O +€M? +Y M^K Î ? B ?¨M; H¬M; K¨v- F?B M +?Q i?–M ?²M +O KbM? F?¬

E€ i?U+ Î ;B[? B ?¨M; H¬M; K¨v +¦ i²M i¢B iMM; [mª imv M- +?d +–M iMM; [mª im
i?–M +O M;QÌB i b) F?¬M; #` F?®M; +? - / /¨M; # v #´M; F?„T MÆB- M;?2 M¦B
çQÊ+ ;¼B H¨ i?m®+ T?B M- HQ¢B i?m®+ T?B M M¨v +¦ i€+ /KM; T?€ ?Ov iMM; [m
[mª imv M #` T?€- +QM M;QÌB b) bmv M;?o KB M K M- F?¬M; i? H¨ +?QM? KbM?X

*ÁM i`QM; ;BÈB im iB M- +¦ K°i i`mv M i?mv iX

hQÆM; i`mv M p¨Q i?ÌB i?QÊM; +´- +QM M;ÌB +,M #ªM F?¬M; +–M im ?¨M?- pW b
ç¦- +Q M;QÌB +¦ i? M? M?¨M; T?B ?¨M?- M? M?¨M; T?€ M9B pQÊi #B M- imv M?B
[mª imv M M¨v #` F?¦ H¢B- H¨K +?Q M;QÌB çQÊ+ bBM? ` - +?d H¨ M;QÌB T?¨K- F
M¦B +€+ i?–M i?QÊM; +´ +?Q `^M; +QM M;QÌB pW bBM? ` ç½ +¦ bS+ K¢M? M?Q p
[m€ HÈM- +€+ i?–M iB M #¼M ?¼ F?¬M; i? M¨Q i?®M; i`` çQÊ+ M?•M HQ¢B- pb
i?¬M; +¦ bS+ K¢M? po ç¢B ç½ F?¦ iMM; [mª imv M H¢BX

*€B ;¼B H¨ h`QÆM; .QÆM; iS i`¼M; i?¨M? iUm M;mv M i?–M- tmM; FQ+? h`QÌM; a
bY- +?QM? H¨ T?ªB T?€ #Ä +€B F?¦ +O iMM; [mª imv M M¨vX

>B M M v GK+ L;mv M ç½ ç M i?ÌB çB K tmM; FQ+? K'm +?®i- ç½ +ªK M?"M çQÊ+
GK+ L;mv M +¦ i? F?ŠM; ç`M?- +?d +–M T?€ #Ä +€B F?¦ M¨v- H¨ +¦ i? ç¢i ç M h`

kyjX *?QÆM; j3e Y j3d, h?ÌB hB i "B M æ´B

aS+ K¢M? i?–M ?²M +¨M; M;¨v +¨M; HÈM- F?¬M; M;WM; tmM; FQ+?X

*`„+5

h`QM; iQ+? i„+ K°i iB M; pÐ i M p M; H M i`QM; ç–mX

h`QM; HÁM; GK+ L;mv M p¬ +MM; pmB p X

h`QM; +Æ i? - MÆB i?–M ?²M K¢M? M?'i- +?QM? H¨ iMM; imv M [mª M^K ;B[? B

.QÈB i€+ /KM; +O F i iBM? i?–M ?²M- +m®B +MM;- F?¦ F?®M; +? iMM; imv M [m
T?€ ;BªBX

h?ÌB F?„+ M¨v- i?–M ?²M Î F?„T ç¢B M½Q p®M ç½ #` €T +? - +m®B +MM; +kM; çQÊ
p¬ b® M?[M; /ÁM; +?ªv M?Ä- ?ÊT H¢B pÈB M? m i¢Q i?¨M? +QM b¬M; HÈM- bS+ K
KS+ +U+ ç¢B- M m M¦B i`QÈ+ ç•v- bS+ K¢M? i?–M ?²M +O GK+ L;mv M +?d +¦ i?
M?Ä- H9+ M½v i?,M; +'T H M +?ŠM; [m +kM; # Q i`MK çQÊ+ ? B +,M T?ÁM; M?Ä

L?QM; #•v ;BÌ- bS+ K¢M? i?–M ?²M +m²M +m°M /•M; i`¨Q- M m M¦B +¦ i? bQ pÈB
[m€ K°i +?9i- M?QM;- i?U+ bU H¨ ç½ i?,M; +'T ç M KS+ F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM; çQ
?B M i¢B- +¦ i? # Q T?O +ª h`QÌM; sm•M +Q- /M h`QÌM; sm•M +Q F?¬M; iQM? H¨
i?'v çQÊ+ i?–M ?²M +O GK+ L;mv M ç½ i?,M; ç M KS+ M¨QX

L?È M,K ç¦- bQ T?K M;²B ;B[h`QÌM; sm•M +Q- KbM? Î M;Q¨B b•M +O h`QÌM; sm
#B M; K°i +?9i bQ T?K +kM; #B iX

G9+ ç¦ KbM? +ÁM i?–K QÈ+ #ªM i?•M +¦ i? çQÊ+ M?Q bQ T?K- #•v ;BÌ- +m®B +
#QÈ+ ç¦ `²BX

æ€M; iB +- M?[M; M;¨v KbM? HûM HQÌB #B M;- bQ T?K i`€+? K„M; ç½ F?¬M; i? M

h`QÈ+ K° +O bQ T?K- ç½ K°i i?ÌB ;B M KbM? F?¬M; ç M- +Ä +?„+ ç½ K¼+ + Q ?Æ

æ€M; iB +- M m bQ T?K #B i çQÊ+ ?B M i¢B KbM? ç½ ç¢i ç M L;k h`¼M; h`QÌM; a

GK+ L;mv M i?¬B F?¬M; M;?o M[- bQ T?K ç½ çB `²B- +¦ M;?o i? K M[+kM; +?ŠM

h?–M ?²M pšM ç M; i?,M; +'T- M?QM; ç½ i?,M; F?¬M; +ÁM `ä ` i M[`²B- t2K ` i€+
+kM; +?d /WM; H¢B Î ç•vX JÎ K„i- M?bM F i iBM? i?–M ?²M i`QÈ+ K„i KbM?- ;BÌ ç½
+?d +ÁM K°i Kªm; M[H¨ €M? b€M; b) ?Q¨M iQ¨M #B M K'i- +?SM; iÄ F i iBM? i?–

æ²M; i?ÌB- `„+ K°i iB M;- F i iBM? i?–M ?²M ç½ `ÆB tm®M; ç'i- pKM i?¨M? M;¨M K

@ sQM; `²B5

GK+ L;mv M p¶ aQM; FB K i` M HQM;,

@ "¢M ç²M; ?¨M?- H M çQÌM;5

L;QÌB pW F?) ç°M;- ç½ iB M p¨Q ç"T h–M :B M; `²B- F?m pU+ L?QÊ+ h?Ov # M
KbM? ç¦M; #,M; `²B- +ÁM T?Q # M FB pšM b¦M; HÈM +m²M +m°M- +ª M;QÌB GK
HÈM +m²M +m°M- MQÈ+ b¬M; +m²M +m°M ç"T p¨Q K†i- GK+ L;mv M p¶ i v K°i +€B
FB K ç²M; i?ÌB tm'i F?ÄB pÄX

h`QÌM; aBM? ç L;k h`¼M;- +?QM? H¨ aQM; FB K M;U bYX

*€B i M ;¼B M¨v- /o M?B M H¨ +¦ w M;?o `B M; +O M¦X

æ M?'i h? M? T?B FB K- +?QM? H¨ hBM? i?–M M;U bY- F?®M; +? T?€T HU+ çQ

*ÁM æ M?` h? M? T?B FB K M¨v- i?2Q M?Q HÌB bQ T?K M¦B M,K ç¦- H¨ h?–M ?²
iU KbM? K9 K v i`QM; b¦M; MQÈ+- +ÁM h`'M M?¢+ FB K b m F?B i?Q€i F?ÄB i v
bS+ K¢M? i?–M ?²M +O GK+ L;mv M F?) ç°M;- M•M; h`'M M?¢+ FB K Î # M /QÈB H
/KM; H M h`'M M?¢+ FB K- h`'M M?¢+ FB K p®M `ÆB tm®M; +kM; iU KbM? M•M; H

aS+ K¢M? i?–M ?²M iB T iK+ i€+ /KM; H M h`'M M?¢+ FB K- H9+ #„i ç–m- /o M?B M
h`'M M?¢+ FB K tB m tB m p Q p Q- H M H M tm®M; tm®M;- i`€B i`€B T?ªB T?ªB-
+ÆM b¦M; HÈM M?'M +?bK i`QM; #B M b¦M;- imv M?B M GK+ L;mv M H"T iS+ /MM
h`'M M?¢+ FB K K¢M? K) +?®M; H¢B +QM b¦M; HÈMX

@ s'm tQ [m€5

æ•v H¨ bU i?"iX

æ½ `'i H•m `²B F?¬M; bY /KM; FB K T?€T t'm tQ M?Q p"v- ?B M M v h`'M M?¢+ FB

L?QM; i`QÈ+ M v GK+ L;mv M +?Q # Q ;BÌ +?`m iW #Ä- ?¼+ i"T /–M ç #B i +€+?
F?®M; +? h`'M M?¢+ FB K- H9+ ç–m h`'M M?¢+ FB K HªQ ç¨ HªQ çªQ- p¬ +MM; +
M;¨v F?®M; +? +¨M; i`¬B +?ªv- +¨M; H9+ +¨M; i?m"M HÊB- +¨M; H9+ +¨M; iU i¢B-

*m®B +MM;- h`'M M?¢+ FB K ç½ +¦ i? F?®M; +? ?Q¨M K„ `²BX

GK+ L;mv M +QÌB ? ? ,

@ æQÊ+ `²B- #¢M i®i- H M i?¬B5

GK+ L;mv M H¢B M¦B- FB K p®M H¨ M;QÌB #¢M i®i- .QÐM; L;¬ FB K Hm¬M H¨ M;Q
M?¢+ FB K H¨ M;QÌB #¢M i®i KÈB [m2M #B i ;–M ç•vX

GK+ L;mv M çSM; i` M b¦M;- ;B[/ÁM; b¬M;X

*ÁM ? B i? M? S?B FB K .QÐM; M;¬ FB K- h`'M M?¢+ FB K- +kM; ç M; # v ;B[/Á
M¨v- F?¬M; +ÁM pKM; p M?Q H9+ # M ç–m M[- .QÐM; M;¬ FB K #B m ?B M K°i +
+ÁM h`'M M?¢+ FB K i?B i`B M K°i +?B m T?QM; #'i HQm M;'M- .QÐM; M;¬ FB K
+?9- h`'M M?¢+ FB K tm'i K°i +?B m K¢+ b„+ i?•K i?•K- .QÐM; M;¬ FB K tm'i K°i
Hm•M- h`'M M?¢+ FB K tm'i K°i +?B m iB m imv i KB m KB mX

æO +€+ HQ¢B +?B m i?S+- ? B i? M? FB K i`QM; i v- K¶B H–M tm'i +?B m ç m p¬
+?9i F?mv i çB KX

æ9M; `²B- +ÁM +¦ i? +?ÆB çM `'i pmB p M[X

.QÐM; M;¬ FB K T?¦M; M; M;- K°i i?S+ S?QM; [m€ ;B M; bÆM F?¬M; HQm p i- h`'
tm®M;- K°i i?S+ o•M iÄ bÆM T?QM; F?¬M; ²M ¨Q- F€ i?U+ S?QM; [m€ p¨ o•M iÄ
M? m- M?QM; i`QM; h`QÌM; aBM? L;k i`¼M; i`QÈ+ ç•v- T?ªB ? B M;QÌB +MM; i?U
M;QÌB +MM; H9+ i?B i`B M- ? B M;QÌB +MM; i?U+ ?B M F?¬M; i? M¨Q T?®B ?ÊT
` mv HU+ HÈM- +ÁM ?B M M v- .QÐM; M;¬ FB K- h`'M M?¢+ FB K +MM; bY /KM;-
F?¬M; HQm p i- - K°i i?S+ o•M iÄ bÆM T?QM; F?¬M; ²M ¨Q +MM; i?B i`B M- #´ i
imv i +?B m +¦ mv HU+ +U+ HÈMX

æB m M¨v +ÁM +?Q çO i?9 p`- +¨M; i?9 p` ?ÆM H¨X

.QÐM; M;¬ FB K çB H M- FB K w i?B i`B M ` imv i- M; v iS+ F?„+ T?¦M; H M F?¬M
imv i # v H'i T?'i- +ÁM h`'M M?¢+ FB K i?B i`B M H M i` M- FB K w M?Q #,M;- iW
i¢Q i?¨M? i–M; i–M; HÈT HÈT #,M; /¨vX

o®M H9+ M½v- +ÁM H¨ b¦M; HÈM +m²M +m°M- /ÁM; b¬M; +S i`¬BX

:BÌ i?b i` M i`ÌB imv i # v H'i T?'i- # M /QÈB MQÈ+ ç¦M; #,M;- p®M /ÁM; b¬M; ç
H¢B #` GK+ L;mv M #B M i?¨M? KM ç¬M; H¢M? ;B€X

h?9 p`- i?U+ bU `'i i?9 p`X

:BÌ GK+ L;mv M +?d +ªK i?'v `'i i?9 p`- GK+ L;mv M p¨ M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; ;
F?€+ im iB M ;Bª- M;?B M +Sm FB K i?m"i- H¨ ç i?„M; F F?€+- ç /'m FB K- ç FB
*ÁM GK+ L;mv M i?b F?¬M; M?Q p"v- GK+ L;mv M çÆM i?m–M H¨ i?Q+? FB K- i?Q
M? m +?ŠM; i?QªB K€B M?Q pmB +?ÆBX

@ L;QÌB #¢M i®i- ç9M; H¨ bªM; F?Q€B5

*?ÆB K°i T?2M- /MM; FB K bªM; F?Q€B F?¬M; ;b #ˆM;- aQM; FB K M;U bY h`QÌM
iQ¨M F?€+ i`QÈ+- bªM; F?Q€B- bªM; F?Q€B [m€X a m F?B GK+ L;mv M Hmv M i
aBM? L;k i`¼M;- +QÌB ? ?ª- [m v i`Î H¢B ç"T h–M :B M;- H9+ M¨v KÈB T?€i ?B M
çSM; i` M ç"T h–M :B M;- M;QÌB M¨Q M;QÌB M'v ç m FBM? M;¢+X

h¬M æ`M? •K- h?¢+? •M? L;mv i- Gw æ¢Q- om Ev hY- +ÁM +¦ # p` im iB M ;Bª h`QÌ
M;QÌB M¨Q M;QÌB M'v FBM? M;¢+ +U+ ç°- ?¼ #„i ç–m M?bM i?'v GK+ L;mv M ?'T i
h`QÌM; aBM? L;k h`¼M; +kM; F?¬M; [m€ KS+ FBM? M;¢+- /U p¨Q M,M; HU+ +O F
+¦ i? M?Q p"vX

L?QM; b m F?B GK+ L;mv M ç¢i ç M h`QÌM; aBM? M;k i`¼M; `²B çB- i`QM; HÁM; F

S?€T HU+ +O M;QÆB ç9M; H¨ ç¢i ç M h`QÌM; aBM? L;k i`¼M;- M?QM; M m Km®
M;U bY i?b F?¬M; i? çQÊ+- +–M T?ªB +¦ i?ÌB ;B M ç iW iW i?Q+? SM;- iMv i?2Q
i?Q+? SM; /¨B ? v ?„M- /¨B i?b #ªv M;¨v KQÌB M;¨v- +ÁM M;„M i?b +kM; T?ªB K'v
SM; `²B /MM; i?–M ?²M F?®M; +? ? B i? M? FB KX

E i [mª GK+ L;mv M ç½ H¨K `'i i®i- ç½ bY /KM; M; v H"T iS+- +kM; +?d i`QM; pÁM
F?®M; +? ? B i? M? T?B FB K +MM; H9+ T?¦M; ` M;Q¨BX

>ÆM M[- +QB M?Q ?¼ +kM; M?bM i?'v çQÊ+ +?B m FB K +O GK+ L;mv M- +?B
+?B m ç m ?Q¨M K„ M?Q i? - +¦ iQM? i?QÎM; i?S+ M?Q i? - K„ H M?Q i? - i`¬B +
i?'v çQÊ+ FB K i?m"i +O GK+ L;mv M- M; v +ª M;QÌB tm'i i?•M EB K i¬M; M?Q h
T?€i ?B M ` ``ˆM; FB K i?m"i +O GK+ L;mv M pQÊi t +¬X

*?ª i`€+?- GK+ L;mv M +¦ i? pQÊi [m i?„M; M?•M iB m +ªM? ;BÈB M?` i`¼M;- FB
ç° M¨v K¨ +ÁM F?¬M; i? pQÊi [m i?„M; M?•M iB m +ªM? ;BÈB M?` i`¼M;- p"v i?b
/KM; ;b M[+?SX

GQÆM; *Ym- h¬M æ`M? •K #` GK+ L;mv M H¨K +?'M ç°M; +m®B +MM; +kM; ç½ F
T?ªB H¨K pB + F?€+X *?ŠM; ?¢M- GK+ L;mv M +ÁM T?ªB i?m i?"T p¨B +?B M HÊ
oB M oQÆM; +¦ +ÁM +?B M HÊB T?˜K F?€+ F?¬M;X GK+ L;mv M T?€i ?B M i v +
p¨B HBM? i?¢+?- M?QM; F?¬M; M?B m- ç9M; `²B- +ÁM +¦ ? B pB M ç€ i?–M ?²M H

*,M #ªM- +?B M HÊB T?˜K +O h?Ov oB M oQÆM; +?d çQÊ+ +?WM; ç¦X

GK+ L;mv M H'v >¨Q i?Ov H M? ` -iB m i`W i?Ov pU+ h K >Q¨M- p®M i?Ov pU+ h
/QÈB >¨Q i?Ov H M? H"T iS+ ç½ #B M K'i F?¬M; +?9i /'m p i- i?Ov pU+ h K >Q¨M
#` ;B K +–K i`QM; i?Ov pU+ h K h`¼M; ç m tm'i ?B M- M?[M; im iB M ;Bª M¨v +¦ p¨B
M;?B K i`¼M;- +kM; +¦ M?[M; M;QÌB #` i?QÆM; +U+ F€ M;?B K i`¼M;- i?"K +?Q
>Q¨M #B M K'i- ?¼ F?¬M; +?®M; çÐ M¶B- ç½ `ÆB tm®M; b¬M; .•M- K v H¨ +¦ im iB
?¼- ç²M; i?ÌB +?Q ?¼ ,M `'i M?B m ç M /QÊ+- M?[M; M;QÌB M¨v ioM? i¼ i¢B ç•v- /
M m #` i?QÆM; pb ç°+ i?Ov- h? M? ç FB K +O GK+ L;mv M b€M; H M K°i +€B- p
+MM; i?–M /B mX hB T i?2Q H¢B #„i ç–m i?®M; F - H–M M¨v i´M; +°M; +¦ 3d im iB
>Q¨M- +¦ p¨B M;QÌB i?Q€i ` F?ÄB i?Ov pU+ h K >Q¨M- +¦ p¨B M;QÌB F?¬M; ` F?Ä
ç½ +? i- h¬M æ`M? •K i?®M; F HQÊM; im iB M ;Bª ç½ +? i- +QM b® +m®B +MM; H

3d M;QÌB- RR M;QÌB ç½ +? i- ç®B pÈB ;BÈB im iB M h?€B #bM? i?`M? i? ?B M M
i`¼M;- h¬M æ`M? •K ;?B H¢B i M iWM; M;QÌBX

E?B ¬M; i?®M; F - GK+ L;mv M H'v ç'i #„i ç–m im #´ H¢B # K†i ç"T h–M :B M; #` ?
+MM; +kM; im #´ tQM;X

*m®B +MM; +kM; ?Q¨M i?¨M?X

oB + Î ç"T h–M :B M;- ç M ;BÌ ç½ F i i?9+- M?[M; M;QÌB #` i?QÆM; M†M; i?QÆM
p¨B T?–M- M;U FB K T?B ?¨M? +kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç - H9+ M¨v +?d +ÁM H¢B d
h?Ov- Î ç•v +¦ K°i +QM i?m²M; Hm²M; MY `„M H¨ i?–M ?²M b¬M; HÊB ?¢B M?'i5 LC
;B9T `²B5

h`QM; [m€ i`bM? çB b¬M; >„+ h?Ov- H¢B çKM; T?ªB +QM v m [m€B +m®B +MM; i
L;Qm oQÆM;X

h?Ov L;Qm oQÆM; F?¬M; +¦ ?mv i i?®M; i?QÊM; +´- M?QM; +kM; im i?¨M? K°i i
i'i M?B M H¨ M¦ F?¬M; i? M¨Q HÊB ?¢B çQÊ+ M?Q h?Ov oB M oQÆM;- M¦ çKM; T
i? M¨Q ç½ `ä- /o M?B M GK+ L;mv M F?¬M; ? F?€+? F?Q- GK+ L;mv M ?B M M v
i`¼M;- i`QM; ç€K M;QÌB M¨v +,M #ªM ç½ F?¬M; +¦ ç®B i?O- F?B K¼B M;QÌB ;B i h?
#Ä M?B m bS+ HU+ M?'i- +m®B +MM; çQÊ+ +?B # T?–M F i iBM? i?–M ?²MX

J¼B M;QÌB iB T iK+ çB ç M b¬M; >„+ h?Ov- F i [mª H¢B i`mv M ç M iBM- # M b¬M;
`²BX

hm iB M ;Bª h`QÌM; aBM? h?'i i`¼M; EBK æ M ç¢B i?¨M?- [mª M?B M #'i T?¨KX

h?m²M; Hm²M; MY `„M # M b¬M; >„+ h?Ov ç½ çQÊ+ ;BªB [mv i `²BX

*kM; ?ÆB iB +- KbM? +?ŠM; FB K çQÊ+ +?9i ;b Î # M +?¶ b¬M; >„+ h?Ov- i`QM;
imv M?B M +kM; i?Î T?¨Q M? M?ÄK- +?QM +€B ç°M; `€+? +O h?–M >²M ;B M; ç½
+kM; +¦ i? `ÌB F?ÄB h?–M >²M ;B M; `²BX

oB + Î h?–M >²M ;B M; ç½ tQM;X

*?QM +€B ç°M; `€+? ç½ im #´ ?Q¨M iQ¨MX

L?[M; hm iB M ;Bª iB M p¨Q h?–M >²M ;B M;- i`W b® i´M i?'i +ÁM H¢B ?ÆM #ªv KC

æ K M¼ i` M M9B h? M? h?¨M?- iWM; M;¬B b Q M?Ä- +?Êi +¦ p¨B iB M; ç°M; M?Ä
v M #bM?X

h`QM; K°i iB m pB M M;mv i ?² i¢B MÆB Î +O >Q aÆM EB K E?Q i¬M; p2M ?² L;
h?¨M?- i`mv M ç M K°i ;B¼M; M¦B- p®M H¨ K'v p` ?mvM? ç ç M; ?ÄB +?mv M h?–M
i?S KQÌB- ?B M i¢B F?¬M; i? M¨Q çB p¨Q çQÊ+ h?–M ?²M ;B M;- imv M?B M GK
?¼ +kM; Km®M ?ÄB ibM? ?bM? # M ç¦X

GK+ L;mv M +kM; M?šM M¢B- iMv iB M F p¨B +?mv M i`QM; h?–M ?²M ;B M;X

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; +?9 w H„K- p®M L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M ç`M? p¨Q T
K'v bQ ?mvM? ç çÌB i?S KQÌB M¦B +?mv M pÈB M? m- #'i ;B€+ MÎ MK +QÌB- `'i i®i
`'i ?Á i?m"M- [m M i`¼M; M?'i H¨ /M GK+ L;mv M i?U+ HU+ + Q ?ÆM M?B m bQ p
KQÌB F?€+- M?QM; i?€B ç° H¢B iQÆM; ç®B i®iX

L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M p®M ç`M? p¨Q T?ÁM; M¦B ;b ç'v- M?QM; b m ç¦ F?¬

"¼M ?¼ +¦ i? ?Á i?m"M M?Q p"v i?b i®iX

L;mv M L;mv M `ÌB #QÈ+ çB- i?ÌB +Æ T?€i ç°M; hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç½ ç M `'i ;–M
HU+ +O GK+ L;mv M +¨M; M;¨v +¨M; ;–M #^M; hQ J½ h`QÌM; "¢+?- hQ J½ h`QÌM; "
H9+ GK+ L;mv M pQÊi [m ;½ KÈB T?€i ç°M; çQÊ+- imv M?B M M m hQ J½ h`QÌM
+?m~M #` +kM; b) +?Q çO- i®+ ç° i,M; i`QÎM; i?U+ HU+ +O h`QÆM; .QÆM; M^K
hQ J½ h`QÌM; "¢+? +¦ H) +kM; F?¬M; M;Ì iÈB çQÊ+- bU +?m~M #` +O ;½ ?ŠM b) F

hQ J½ h`QÌM; aQ ç "¢+?- L;mv M G,M; bQ ç +?„+ +¦ KQm F i`MM; i`MM;X

L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M ?QT K„iX

hQ J½ h`QÌM; "¢+? bQ ç [mv i ç'm pÈB GK+ L;mv M- +¦ H) b) M? M? i?¬B- i`QM; K
i? b) H¨ i`QM; M,K M vX

L;Q¨B ` - L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M +kM; HÌ KÌ +ªK M?"M i?'v ;b ç¦ #'i i?QÌM;

æ½ ç M M9B >Q aÆM `²B5

*m®B +MM; +kM; ç½ p ç M M9B >Q aÆMX

G–M `ÌB F?ÄB M9B >Q aÆM M¨v- ç½ H•m H„K `²BX E?B `ÌB F?ÄB M9B- #ªM i?•M
[m v p M9B- KbM? ç½ H¨ h`QÌM; aBM? L;k i`¼M; `²BX h?ÌB ;B M +kM; F?€ /¨B- i`
KQÌB p¢M /†KX "ªM i?•M ?„M i?"i bU +?Q # Q ;BÌ çB [m [m½M; çQÌM; t ç M i?
+?mv M /m H`+? M¨Q /¨B ç M i? X

*?mv M /m H`+? M¨v +m®B +MM; +kM; ç½ F i i?9+X

h?Î ?„i ` K°i ?ÆB /¨B-

*m®B +MM; +kM; ç½ p ç M M9B `²BX

æ M; Î # M M;Q¨B >Q aÆM- ?„M t€+ ç`M? H¢B i?•M T?"M +O KbM?X .QÈB i`"M
>Q aÆM- F?B # v tm®M; "„+ S?QM;- i`QM; HÁM; ?„M i`¨M ç–v +ªK b9+X hWM; +¨
ç m F?B M M;QÌB i M?È M?mM; ç M i? X >„M # v ç M h`QÌM; sm•M *Q K°i +€+? M
h`QÌM; sm•M *Q F?¬M; ? +¦ K°i ?¢i #KB- +?Q i?'v H¨ i`QÈ+ M v pšM +¦ M;QÌB [mû

GK+ L;mv M p ç M ;B M T?ÁM; +O +?QM? KbM?X *,M T?ÁM; M?Ä pšM v M;mv M M
+?B + ;? pšM F?¬M; ? i? v ç´B p` i`QX >„M i`2Q .QÐM; L;¬ FB K i` M iQÌM; +MM
ç¦ +ÁM +¦ K°i i? M? h`QÌM; >²M; FB KX

*kM; +?d +¦ Î h`QÌM; sm•M *Q KÈB F?B M ?„M i?"i bU +ªK i?'v i?QªB K€BX >„M
iQÌM;- +kM; +¦ H9+ ç†i # M ;®B- M?'i H¨ F?B M;O i?QÌM; ç†i FB K /QÈB ;®BX

L?QM; F?¬M; T?ªB /Q GK+ L;mv M ç†+ #B i +ªM? ;B€+ K¨ +€+ im iB M ;Bª- B +kM

GK+ L;mv M M^K i` M ;BQÌM;- +?B + ;BQÌM; `°M; M,K i?QÈ+- /¨B b€m i?QÈ+X L^
p"v- F?B [m2M `²B i?b +kM; i?QªB K€BX

GK+ L;mv M /m¶B HQM; ` K°i +€+? HQÌB #B M;X

@ h ç½ p `²B ç•v- h`QÌM; sm•M *QX

*?bK p¨Q ;B'+ M;O `'i M? M?- M;O Î ç•v- ?„M +ªK i?'v i?QªB K€B ?ÆM i'i +ª M?[M;

a m F?B M;O /"v- M? M?¨M; `Y K†i- ?„M HB M çB ç M K°i MÆB [m M i`¼M;X æ¦
h`QM; "„+ S?QM; +¦ M;?o i` M;- i`QM; ç¦ F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m M;¬B K°X GK+
`QÊm ç M M;?o i` M;X

óJ° +O Gw L;mv M "¢+?- FB K iB M h?Mv J° çÌB i?S +?QM +O >Q aÆMXô

óJ° +O Gw *?•m h?`- FB K iB M h?Mv J° çÌB i?S +?QM +O >Q aÆMXô

J° +O bQ T?K- bQ MQÆM; ç m çQÊ+ ç†i +?mM; K°i +?¶X J° +O bQ MQÆM; bÈK
T?K +?QM? H¨ /Q #ªM i?•M ?„M im•M i?2Q /B M;mv M K¨ ç†i Î ç•vX >„M +?Q `^M;
+MM; K°i +?¶ pÈB bQ MQÆM; +kM; +¦ T?–M çQÊ+ iU i¢BX

h`QÈ+ K°- +Ä K¼+ ç½ F?€ + QX

GK+ L;mv M [mÆ i v- i`QM; i v +¦ FB K w ç½ /B i i`W çQÊ+ +Ä /¢B +O M;¬B K°X

h v FB K M; `QÊm i?`i ç†i H M i`QÈ+ M;¬B K° +O bQ T?K bQ MQÆM;X

@ aQ T?K- +QM #B i M;QÌB pšM i?QÌM; F?¬M; v M i•K p +QMX sBM bQ T?K ?½v v
h`QÌM; aBM? M;k i`¼M; `²B- +?d +ÁM FûK ? B #"+ M[H¨ ç¢i çQÊ+ T?€T HU+ + Q
çÐ çQÊ+ hQ J½ h`QÌM; "¢+? `²BX aQ T?K F?¬M; +–M HQ H„M; +?Q +QM M[X

æB /m H`+? H•m M?Q p"v KÈB i`Î p - i'i M?B M H¨ T?ªB ç M pB M; i`QÈ+ K° +O b

GK+ L;mv M ç2Q ? B i? M? .QÐM; L;¬ FB K p¨ h`'M L?¢+ FB K b m HQM;- ç–m ç
çQÌM; iW "„+ S?QM; çB ` - ?„M ç M; ç`M? ibK +?¶ M¨Q ç¦ M;?d M;ÆB- M;O K°i ;B'

M^K M;„K K•v i`ÌB- ç€M? K°i ;B'+ b v M²M; H¨ çB m iU i¢B M?'i +O GK+ L;mv MX
+?¶ M¨Q i?b ?„M ç½ çB p¨Q i`QM; h`mM; *?QM? "bM? >Á h` BX

h`QM; h`mM; *?QM? "bM? >Á h` B- L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M ç M; M;²B Î ç¦X *
?°B Î h? M? h?¨M? ç½ [m çBX L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M M?bM GK+ L;mv M M

@ G–M M¨v H¨ Km®M +QM +?m~M #` K°i pB +X

@ *?m~M #` K°i pB +\

GK+ L;mv M ?ÄB H¢BX

L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M ;"i ç–m M¦B,

@ G€i M[b) +¦ M;QÌB +O h`¼M; .QÆM; i?B M i`B m ç M F?ªQ b€i >Q aÆM iB
i?,M; H M i?¨M? iB M K¬M ç¢B ?bM? çQÊ+ F?¬M;X

L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M +QÌB +QÌB,

@ o®M /o i`QM; iB M K¬M i`mM; çŠM;- iB M K¬M i?QÊM; çŠM;- iB M K¬M ç¢B ?b
.QÆM; i?B M i`B m t€+ M?"MX u M bQ #€+ iW i`QÈ+ ç M M v ç m F?¬M; [m M i•K
çŠM; i`Î i?¨M? iB M K¬M ç¢B ?bM?X L?QM; ?¬K M v +¦ aÎ bQ #€+ Î ç•v- ¬M; 'v Km
u M bQ #€+ i`QM; HÁM; +?9M; i - +kM; H¨ H¨K K°i b® pB + i?U+ i M?Q H¨K >Q a
>bM?X

hB M K¬M i?QÊM; çŠM; i`Î i?¨M? iB M K¬M ç¢B ?bM? +–M `'i M?B m çB m FB M- i
i` HÈT i` X o K†i M¨v i'i M?B M H¨ `'i +–M +QMX

L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M M¦BX

@ E?¬M; p'M ç ;b ¢5

GK+ L;mv M ;"i ç–m ç€TX

.M GK+ L;mv M F?¬M; K'v [m M i•K ç M pB + iB M K¬M i?QÊM; çŠM; i`Î i?¨M? iB
aÎ i`QÎM; K¬M ç½ /†M /Á M?Q p"v i?b #ªM i?•M +kM; T?ªB /®+ bS+ i"M HU+X amv
K¬M- H¨ +?O +O K°i K¬M T?€BX

L?QM; i`QÈ+ F?B ç M H9+ ç¦- #ªM i?•M ?„M +ÁM +¦ pB + [m M i`¼M; +–M T?ªB H¨

GK+ L;mv M H9+ M¨v i?U+ bU +¦ pB + F?€ [m M i`¼M; T?ªB H¨KX

Zm M i`¼M; ?ÆM #'i F€ pB + ;b F?€+X

a m F?B çB iW h`mM; *?QM? "bM? >Á h` B ` - GK+ L;mv M çB i?ŠM; iÈB h`QÌM; s

a m F?B iÈB h`QÌM; sm•M +Q- GK+ L;mv M F?Q M? +?•M M;²B tm®M; H¢+ pB M +C
i`- i` [m M i•K- .QÐM; L;¬ FB K ç†i i` M ;®B i`€B- h`'M L?¢+ FB K ç†i i` M ;®B T?
bmv M;?oX

E?B ç¦ +ÁM ç M; Î KS+ M?` i`¼M; h`QÌM; aBM?- b m F?B çB ` iW hQ Z9 S?QM;-
çQÌM; çB- ?B m #B i i? K `'i M?B mX

o®M H¨ u M i´ bQ ç½ M¦B- FB K T?€T +O KbM? Km®M ç¢i ç¢B i?¨M?- T?ªB çB ` M
?B m i? K p `'i M?B m K¬M FB K T?€TX *S Î K½B i` M "„+ S?QM;- F?¬M; i,M; i?
F?¬M; i? Hmv M i?¨M? FB K T?€T imv i i? - i?¨M? K°i ç¢B i¬M; bQ FB K ç¢Q +?•M
i?•M ç½ çB /m H`+? iQ¨M #° h'M Zm®+ K°i +?mv M- iW ok æQÆM; ç M *¬M G¬M ç
>ªB- KbM? ç m ç½ çB +ªX

*kM; +¦ H9+- FB K i?m"i iB M i`B M M? M? +?¦M;X

E?¬M; b B- pB + GK+ L;mv M ?B M M v T?ªB H¨K H¨ # [m MX

G–M # [m M M¨v- T?ªB F i ?ÊT i'i +ª M?[M; ;b F?B çB /m H`+? i?m çQÊ+X

h`QM; ç–m ¦+- ç–m iB M ?²B iQÎM; H¢B i`ªB M;?B K Î M9B oä æ M;X h`¢K /m H`+
*ÁM M?È H–M ç–m ç†i +?•M H M M9B oä æ M;- çQÊ+ +?SM; FB M FB K i?m"i +C
i?m"i +O oä æ M; iB M K¬M- i?B M p +?[õM?möX hmv M?B M HQ¢B õM?mö M¨v
/MM; M?m i?„M; M;QÌBX EB K i?m"i oä æ M; +kM; F?¬M; +?ûK ;B i €+ HB i- +¦ `'i
?°B b®M; +?Q M;QÌB F?€+X *?B m i?S+ L?m o•M FB K T?€T- +?B m i?S+ h?–M J
[m M? +?[õM?möX EB K T?€T oä æ M; XK¼B i?S H¦2 H M i`QM; ¦+ KbM?X

G9+ Î iB M K¬M oä æ M;- +ÁM iWM; çB [m h–M [m®+ K°i +?mv MX h`QM; *?•M ok
`'i M?B m ç®B i?OX

æ®B i?O +O >Q iU- T?"i T?€T FBM? i?•K- +?B m i?S+ ?mv M ªQ- K¶B +?B m K¶

æ®B i?O +O o¬ EB K iB M K¬M- H9+ ç€M? `'i F?¦ çQ€M- F?¦ çQ€M M?'i H¨ õh?B
+¦ +€+? M¨Q çQ€M çQÊ+ +?B m iB T i?2Q +O ?¼- i?"K +?Q +ª ç°M; i€+ +O +?B

æ®B i?O hB m . Q iB M K¬M- ?¨K ˜M bU iU i¢B- bU iB m / Q i?QªB K€BX h?U+ `
hB m . Q iB M K¬M- ?¼+ çQÊ+ `'i M?B m çB mX .M b Q F?B ç¦ Î h?B M aÆM- iWM
ç M?'i ç¢B i¬M; bQ +O hB m . Q iB M K¬M- hB m . Q hYX E?B ç¦ M?bM +?B m i?
K°i K¨ +?d ?B m çQÊ+ MY X *ÁM b m çQ ;B Q ç'm pÈB M;QÌB +O hB m . Q iB M K
T?–MX

*ÁM ç®B i?O +O sQ+? GQM; iB M K¬M- F?Q T?€+? p¬ +MM;- +?B m i?S+ ?MM; ?
+Y KÈBX

G–M Î oä æ M; iB M K¬M ç¦- ç®B /B M pÈB çO K¼B M?•M p"i +?QM? ç¢Q- ç®B /B
+?QM? ç¢QX *¦ i? H¨ S?"i T?€T FBM? i?•K- ? v H¨ h?B M J½ >¨M? E?¬M;- +ª h
h? M? h`M? p¬ pB- `²B H¢B +ª oQÆM; S?€+? #S+ M?•MX

*ÁM b m ç¦- i¢B *¬M G¬M iB M K¬M- HoM? ;B€Q bU HÊB ?¢B T?€T #ªQ +O *¬M G-
`ä `¨M; F?¬M; T?ªB H¨ +?O v m M?'iX G–M ç¦ Î *¬M G¬M iB M K¬M- KbM? ;†T çQÊ
K¬M- ?ÆM M[+ÁM ç'm pÈB K°i FB K iB M +O >mv i EB K K¬MX >mv i EB K K¬M
HÊB ?¢B #ˆM; oä æ M; iB M K¬MX

L?QM; H–M ç¦- T?ªB ç®B K†i pÈB #Q T?€T K ç¢Q i¨ ç¢Q- HoM? ;B€Q çQÊ+ bU ç€

>ÆM M[- H–M ç¦- H¨ bBM? iY iQÆM; #€+X

h`QM; ` M? ;BÈB ;B[bU b®M; p¨ +€B +? i- `'i F?OM; #®- M?QM; +kM; M;° ` M?B

E?B Î i`QM; ?Á M +ªM? bBM? iY iQÆM; #€+ +O >mv i "B M EB K iB M- i?U+ ` +k
i? K FBM? M;?B K p + Q i?O K ç¢QX

G–M Î h? M? h?¨M? iB M K¬M- +?O v m +¦ ? B çB KX

J°i H¨- H9+ Î h?–M >²M ;B M;- ç®B i?O H–M ç¦- F?¬M; T?ªB H¨ S?"i K¬M +?QM? ç
K ç¢Q- K¨ H¨ v m i?9X æO HQ¢B v m i?9- #ªM HoM? +O v m i?9- T?–M M?B m H¨
+kM; i?'v çQÊ+ #ªM M,M; +O v m i?9 i€+ +?B M M?Q M¨QX u m i?9 i®+ ç° M? M? I
h?Ov oB M oQÆM; HÈM p¬ +MM;- K°i +¬M tû i`ÌBX æ¢B HU+ +O h?Ov L;Qm oQÆ
çB m M¨v `'i +¦ Q+? +?Q GK+ L;mv MX

> B H¨- ;BªB ç'm M,K K¬M T?€B Î M9B h? M? h?¨M?X æWM; iQÎM; GK+ L;mv M Î ;
+?d M?Q çSM; b m ç€M? ç'K ;Bª #° +?Q +¦ F?Q i? - i` M i?U+ i - H–M ç¦ GK+ L;mv
#´ Q+?X

kydX *?QÆM; jNj@jN9,FB K æ¢Q æ¢B h?¨M?

:BªB ç'm +O M,K K¬M T?€B- `'i M?B m i`QÎM; K¬M- `'i M?B m i¬M; bQ- i iUm H¢
+¦ F?Q i? +O `B M; KbM?X L m H¨ o•M ."i o•M "bM? K¨ ;†T ibM? ?m®M; M?Q p"v
çQÊ+ ;bX h`bM? ç° +O #¼M ?¼ [m€ i?'TX L?QM; GK+ L;mv M i?b F?€+X GK+ L

T?€i i`B M pÈB i®+ ç° + Q- +ªM? ;BÈB +kM; + QX æQÊ+ +?SM; FB M +ªM? iQÎM;
M?Q p”v- #ªM i?•M çQÊ+ KÎ `°M; i–K K„i- F?m¬M Kšm +O #ªM i?•M +kM; HÈM ?Æ

G9+ +m®B +MM; Î L K >ªB- çWM; M?bM i?ÌB ;B M Î L K >ªB F?¬M; /¨B- M?QM; H
çQÊ+ i”M K„i [m M b€i i`ÌB ç’iX

L m +?d H¨ i”M K„i [m M b€i i?b +kM; F?¬M; +¦ ;b ;? ;ÈKX L?[M; M;QÌB iWM; M?
H„K K¨X

L?QM;- i¨B M,M; i?B M T?9 +O GK+ L;mv M H¢B F?€ + Q- +kM; F?¬M; +?d M?Q
FB K i?O +O L K >ªB- M?[M; çB m i®i +¦ çQÊ+ F?B Î L K >ªB +kM; M?B m F?¬M
i`¼M; M?’i H¨ >ªB L¢T "€+? smv MX L m F?¬M; T?ªB H¨ Î +?mv M çB L K >ªB- F?
M?[M; çB m ç½ i`ªB [m pÈB M? m çQÊ+X

*m®B +MM; +kM; i`Î p >Q aÆMX

h`QM; ç–m ¦+- çO HQ¢B FB K T?€T FB K +?B m ?B M ?B MX æO HQ¢B ç®B i?O H
*?•M ok ç°M; i?B M- >mv i EB K K¬M- h?–M >²M ;B M;- L K >ªB Xi’i +ª ç m ?B M

.QÐM; L;¬ FB K Î ? B # M ;®B T?ªB p¨ i`€B +O GK+ L;mv M- h`’M L?¢+ FB K ç½
M;WM; K9 K v çO HQ¢B +?B m i?S+ i` M F?¬M; i`mM;X *€+ +?B m i?S+, +m²M;
HQm M;•M- #¢Q pk M?Q +?9- ç¢B ?¢B K M; K M;- imv i ?Q iU imv i- #,M; T?QM; p
?B MX

JQÌB # HQ¢B FB K T?€T ;²K S?QM;- p•M- K¢+- pk- F?Q€B- FBK- i?Ov- ?Ä - i?´
tm’i ?B M i`QM; +€+ FB K +?B mX

æ9M; H9+ M¨v- ? B i v GK+ L;mv M F?) ç°M;- i v pW ç°M;- +ª M;QÌB # v H M- #„i
K°i FB K tm®M;- FB K M¨v- t2K ` H¨ K°i çQÌM; FB K `’i ç¶B #bM? i?QÌM;- M?QM;
w, T?QM;- p•M- pkX

GK+ L;mv M H¢B ç°M; i v- [m v M;QÌB H¢B- i v T?ªB ;B[H’v h`’M L?¢+ FB K- H¢B
FB K M¨v H¢B F?B M #®M ç¢Q FB K w FBK- K°+- i?Ov- ?Ä ç m tm’i ?B MX

GK+ L;mv M M;Y K†i H M i`ÌB- +QÌB +QÌB,

@ *m®B +MM; +kM; i?¨M? `²B- +m®B +MM; +kM; i?¨M? `²B- EB K ç¢Q ç¢B i?¨M?X

o®M ç½ iWM; M¦B `²B- +ªM? ;BÈB M?Q L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M- L;mv M G,M
` `’i M?B m FB K w +?d i`QM; K°i çQÌM; FB KX GK+ L;mv M `’i +?mv M i•K Î idM
çQÊ+ +ªM? ;BÈB M¨v- M?QM; ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€+- pšM +?Q Hmv M i?¨M?
çm´B +ªM? ;BÈB M¨v # Q M?B m M,KX

*ÁM +?mv M çB /m H`+? h’M [m®+ M¨v H¢B çQÊ+ +?SM; FB M `’i M?B m FB K T?€
Q M?B m i`ªB M;?B K ç m i´M; ?ÊT H¢B i`QM; ç–m- F?B M FB K ç¢Q +O KbM?
i`QM; K°i çQÌM; FB K- ç€M? ` `’i M?B m FB K wX

GK+ L;mv M H¢B H”i i v- H–M M¨v K°i çQÌM; FB K +?ûK ` H¨ KQÌB # HQ¢B FB K
i`QM; çQÌM; FB K M¨v- çQÌM; FB K M¨v pW tm’i ` - ;B¦ bBM?- K•v pÌM-

h`QM; K°i çQÌM; FB K K¨ +¦ M?B m FB K w M?Q p”vX

L m +¦ M;QÌB F?€+ Î ç•v- #’i Hm”M H¨ B- ç m b) F?B T bÊ F?¬M; ?B m ` b QX

Zm€ H†M; H)X

EB K i?m”i ?B M M v +O GK+ L;mv M- +?d +¦ i? /MM; iW õç€M; bÊö ç ?bM? /mM

o®M FB K i?m”i +O GK+ L;mv M +kM; +?d pQÊi [m +’T FB K i?m”iX *ÁM FB K i?m
ç¢Q M;k ?¨M? Hm•M ?²B- ç½ pQÊi [m M?•M p”i M?Q L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M
/M F?¦ iBM M?QM; ç•v H¨ bU i?”iX

GK+ L;mv M +¦ i? F?ŠM; ç`M?- i?U+ HU+ ?B M M v +O #ªM i?•M +¦ +?9i i,M; H M
*¦ i? / /¨M; i?„M; im iB M ;Bª i?’i i`¼M; i`QÌM; bBM?X h?U+ ` - T?€T HU+ +¨M; +

K°i +'T +¨M; F?¦X J¨ Km®M T?€T HU+ ?ÆM M;QÌB i?b +¨M; F?¦X GK+ L;mv M p®M
F?¬M; F?¦- M?QM; b m ç¦ +¨M; M;¨v +¨M; F?¦X

*?d H¨- FB K i?m"i +O GK+ L;mv M- ?B M M v ç½ ç¢i iÈB KS+ FBM? i?B M ç°M;
i`¼M; i`QÌM; bBM?- +kM; +¦ i? / /¨M; +?B M i?„M; im iB M ;Bª #€i i`¼M; i`QÌM; b

æ€M; bÊ- [m€ ç€M; bÊX

*ÁM i¢B +Y h`QÌM; sm•M +Q- ? B M;QÌB L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M p¨ .B T .
pB + +–M ;B Q +?Q GK+ L;mv M- ç9M; H9+ L;mv M L;mv M T?ªB çB æ¬M; S?QM;
sm•M +Q- +?Q M M ç`M? çQ+? i?•M çB M¦BX E i [mª iÈB +Y h`QÌM; sm•M +Q- H9
GK+ L;mv M pšv i v M?Q h?–M GQM; pk i`ªQ- i`U+ iB T i`'M ç°M;X

J°i FB K- S?QM; bBM? h?Ov F?ÎB- hmv i H¢+ #,M; M;QM;- E?Q€B M?Q i?B K çB
€K ?¨M; H•K- K M; K M; M?Q ?ªBX

æ•v H¨ mv HU+ +O K°i FB KX

*ªK ;B€+ K¨ K°i FB K K M; H¢BX

L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M i`QM; K°i ;B•v T?9i +?d +ªK i?'v KB M; KbM? F?¬ ç,

@ *¦ T?ªB i¬B M?bM M?–K F?¬M;\ *¦ T?ªB ªQ ;B€+ F?¬M;\

.B T .QÆM; .mM; #bM? i?QÌM; ?ÆB i?Q+? çM - imv M?B M #•v ;BÌ +kM; F?¬M; çM
KB M; ç„M; HQÐB F?¬,

@ aQ ?mvM?- i¬B +kM; M;?B M;Ì i¬B M?bM M?–KX

> B M;QÌB i`–K K†+ `'i H•m- ç m F?¬M; H¨K FBM? ç°M; ç M GK+ L;mv M ç M; i`–K
ç` X a m K°i H9+ H•m- .B T .QÆM; .mM; KÈB M¦B,

@ aQ ?mvM?- i¬B #•v ;BÌ €T HS+ ;BªK M?B m `²BX

L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M b m F?B M;˜M M;Æ- +kM; F?¬B T?K+ iBM? i?–M,

@ L¦B ;b p"vX

.B T .QÆM; .mM; M¦B,

@ G9+ # M ç–m- +?Q ``^M; FB K i?m"i +O GK+ L;mv M pQÊi [m +ª M?[M; FB K iB
€T HU+ iQ M?Q M9B- M?QM; #•v ;BÌ H¢B +ªK i?'v- FB K i?m"i +O GK+ L;mv M ç½
+'T M?Q bQ ?mvM? `²BX "•v ;BÌ F?¬M; M¦B ç M €T HU+ M?Q M9B ç®B pÈB i¬BX J¨

L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M ;"i ç–m #'i ç„i /o- ?B M M v i?U+ bU +ªK i?'v €T HU+

GK+ L;mv M #„i ç–m M;²B Hmv M F?Q- ç¢B +ªM? FB K i?m"i pW `²B- FB K i?m"i
ç˜v T?€T HU+ +kM; iB M p T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+X >B M M v ç½ ç M; i`QM; i?ÌB
s2K ` - b m F?B ç¢i çQÊ+ M;k i`¼M; h`QÌM; bBM?- H¢B ç°i FQ+? iÈB +ªM? ;BÈB
+kM; F?¬M; T?ªB pB + ;b [m€ t t¬BX

*ÁM p¨Q H9+ GK+ L;mv M # [m M Hmv M i"T- Hmv M F?Q- +ª >Q aÆM +kM; ç M
h?B M h`B m +kM; b„T T?€B M;QÌB iÈB F?ªQ ?¢+?X

æ®B pÈB >Q aÆM iB M K¬M- +¦ i? iW i?QÊM; çŠM; iB M K¬M H M ç M æ¢B ?bM?
`'i [m M i`¼M;X

aU HÊB ?¢B +O h`mM; QÆM; i?B M i`B m- F?¬M; +¦ +€+? M¨Q bmv çQ€M çQÊ+X

L?[M; +'T M?Q h?QÊM; çŠM; iB M K¬M- æ¢B ?bM? iB M K¬M ç m +–M bU F?ªQ ?¢
i?B M i`B mX

h?B M ?¢ ç M?'i i`B m- h`mM; QÆM; i?B M i`B mX

LÆB M¨v- ;B®M; M?Q i?B M çbM? i` M K†i ç'iX

L;?2 M¦B i`QM; h`mM; QÆM; i?B M i`B m- F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m i?QÊM; çŠM;
+kM; `'i M?B m- `'i M?B mX L¦B +?Q +MM;- L K +ªM? +kM; +?d H¨ L K +ªM?- K°i
i?¬BX h`mM; QÆM; i?B M i`B m- ç•v KÈB i?U+ bU H¨ MÆB +O i¬M; bQ M?Q p•M-

*ÁM >Q aÆM iB M K¬M- b„T iÈB b) ç¦M bU F?ªQ ?¢+? +O h`mM; QÆM; i?B M i`B
i?¬M; [m X >Q aÆM iB M K¬M HB M +¦ i? i`Î i?¨M? ç¢B ?bM? iB M K¬M ç–v pBM

v ç`M? p[M; +?„+ M¨v- aÎ æQ¢M +?Q iWM; +?2 /'m- ?ÆM M[+kM; F?¬M; +¦ +€+?

æ€M? ;B€ iB M K¬M HÈM- ç•v H¨ ç¢B bU +Ð M¨Q- ç•m i? +?2 /'m çQÊ+X

>Q aÆM iB M K¬M ;–M ç•v F?€ M€Q M?B i- `'i M?B m im iB M ;Bª ç m ç M; +?m~M

æ€M? ;B€ æ¢B ?bM? iB M K¬M- T?ªB ç€M? ;B€ i'i +ª +€+ K†i- i´M; +°M; T?ªB F?ª
H–M ç–m- H¨ F?ªQ ?¢+? ? B T?QÆM; /B M- ç iY +O ç¢B- b® HQÊM; HBM? K¢+? -
H¨ +® ç`M? F?¬M; ç´BX J¨ +–M i?B i ?ÆM +?QM? H¨ T?QÆM; /B M ç iYX *¦ i´M; b
[m•M ç iY +?•M i`mv M p¨ iB m +?m~M + Q M?'i +O ç iY +?•M i`mv M- K¼B T?QÆ
`°M +?m~M #`X

*ÁM M?[M; M;QÌB M¨v- +kM; #„i ç–m F?¬M; M;WM; i,M; +QÌM; i?U+ HU+ +?Q +€+
M?B M- K†+ /M i,M; +QÌM; i?U+ HU+ +?Q ç iY K°i +€+? +QÐM; ûT- M?QM; i?QÌM;
M?B mX .M b Q +,M +Æ #'i ´M `'i #'i HÊB ç®B pÈB pB + im ?¨M?X *?QM? ç¢Q iB
+Æ im ?¨M?X

J ç¢Q K¬M T?€B- #„i ç–m i?b K°i M;¨v M;¨M /†K- M?QM; b m ç¦ H¢B iB M i`B M `'

*?QM? ç¢Q K¬M T?€B- #„i ç–m +?"K `½B- M?QM; ç¢B ç¢Q +U+ #bM?- Qi +¦ i`Î M;

E€ i?"i H–M M¨v- bS ;Bª +O h`mM; QÆM; i?B M i`B m +kM; F?¬M; T?ªB ç†+ #B i ç
?¼ M?"M `'i M?B m M?B K pK F?ªQ ?¢+?X hB M çQÌM; [m - h'M Zm®+ H¨ i?S ? B
ç²M Î ç¢B h–M [m®+- >Q iU +kM; ç M; tBM T?ûT i`Î i?¨M? *U ?bM? iB M K¬M- +k
çQÊ+ ? v F?¬M;X

.M b Q #'i F M?Q M¨Q- M;¨v i?€M; +S [m çB M?Q p"vX

J¼B M;QÌB i"T i`mM; # [m M Hmv M FB KX

h?ÌB ;B M iW iW i`¬B [m M?Q p"vX

h`QM; b® i'i +ª +€+ ç iU +?•M i`mv M- M;QÌB F?¬M; +¦ €T HU+- M?¨M ?½ M?'i +?
bQ T?K GK+ L;mv M ç½ [mv iB M `²B- F?¬M; +¦ B ;B€K b€iX

*m®B +MM;- i?¬M; iBM i`mv M iÈB- # M h'M [m®+- >Q iU tBM *U ?bM? iB M K¬M
aÆM iB M K¬M +O h'M [m®+X L;¨v ç¦- GK+ L;mv M çB i?2Q L;mv M L;mv M i?QÊ
+?d +¦ L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M- iQ¨M #° T?QM; +?O M;k T?QM; >Q aÆM ç m
æQ¢M çB ç–mX

S?Q i`QÈ+ # v ç M K°i ç€K +¶ p•M HB MX

*'K T?€T i` M +¶ p•M HB M M¨v- +Æ ?² F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- ?bM? M?Q +

L?Q Î h'M [m®+- +'K T?€T i?QÌM; i?B i H"T K'v +?K+ M;¨M ç¢Q- +ÁM pB + i?B i H
ç½ H¨ `'i F?¦- `'i F?¦X *ÁM Î i` M ç€K K•v +O h`mM; QÆM; i?B M i`B m- ç•v p®M
[m€ [m M i`¼M;- +¦ K'v i`,K M;¨M ç¢Q +–K T?€T- K¢M? iÈB KS+ F?¦ K¨ iQÎM; iQÊM
F?B T bÊ F?¬M; i?¬BX

J¨ F?¬M; +?d i? - T?Q b m p•M HB M M¨v +ÁM 8y M K ç¢Q ç²M;- 8y M[ç¢Q ç²M;X
K†i i9- +ÁM +¦ ?ÆM KQÌB i? M? MB M M K M[- çB i?2Q p` ç¢Q M?•M i¬M [mw M¨v

o•M HB M +m®B +MM; +kM; M•M; H M- K°i ç¢Q M?•M i¬M [mw K†+ €Q #¨Q iQKX S?
M¨v #„i ç–m F?ÎB ç°M; M?Q +¦ HBM? F?Q tQ v [m M?- ç²M; i?ÌB +¦ T?€T i„+ ~M ~M

L?•M p"i ç¢B ç¢Q +ªM?X GK+ L;mv M H"T iS+ +¦ i? F?ŠM; ç`M?- h?mv M æ`M? M

Gm”M i?U+ HU+- `’i M?B m M;QÌB i`QM; >Q aÆM ç m F?¬M; i?m FûK M;QÌB M
i?„M; çQÊ+ M;QÌB M¨vX L?QM;- M;QÌB M¨v H¨ M;QÌB +O h`mM; QÆM; i?B M i`B
F?B M +?QÎM; K¬M >Q aÆM iB M K¬M- aÎ æQ¢M +kM; T?ªB çQ+? i?•M ` M;? M?

@ æ¢Q ?[m çB çQÌM; ç½ p’i pª `²BX

aÎ æQ¢M +QÌB +QÌBX

æ¢Q M?•M i¬M [mw K†+ €Q iQK FB F?) ;”i ç–m,

@ >Q aÆM iB M K¬M +€+ M;QÌB tBM T?ûT æ¢B ?bM? iB M K¬M- i +kM; F?¬M; I
i`mv M +O +€+ M;QÌB ` ç•v t2K t2K- i`QÈ+ iB M F?ªQ ?¢+? ç iY +?•M i`mv M +O
HBM? K¢+?X *ª çQ¢M çQÌM; çB p T?Q L K- ç½ çB [m F?¬M; #B i # Q M?B m M
+O [9 M?B m MQÈ+ [m€ v m [m€ v m- +,M #ªM F?¬M; +?m˜M #` iQ +€+?X

G9+ M¨v HB M KÎ +Y - #„i ç–m F?ªQ ?¢+? ç iYX

E?ªQ ?¢+?- i´ +?S+ i¢B æ¬M; S?QM; h`B m .QÆM; S?QM;X

ædM? h`B m .QÆM; S?QM;- K†i i`ÌB KÈB H M- p¢M p”i #WM; b€M;- +?B m €M? b€

æ¢Q M?•M i¬M [mw K†+ €Q #¨Q iQK ç M iW h`mM; QÆM; i?B M i`B m- çSM; +?„T

@ S?QM; +ªM? Î ç•v- +kM; çQÊ+ ç’v- +?d H¨ HBM? F?Q [m€ KQM; K M?- F?¬M; çQÊ
QÆM; i?B M i`B mX

h¢B h`mM; QÆM; i?B M i`B m- HBM? F?Q `’i ç”K ç†+- +,M #ªM F?¬M; T?ªB i?S +ª
M¨v +¦ i? bQ b€M? çQÊ+X

*ÁM F?ªQ ?¢+? ç½ #„i ç–mX

"„i ç–m F?ªQ ?¢+? H¨ KQÌB p` ç iY +?•M i`mv M +O æ¬M; S?QM;X o` ç¢Q M?•M
M?bM i?Q€M; [m€- HB M F?¬M; +¦ # Q M?B m ?SM; i?9,

@ h?S+ EB K- +”m ` i v- h?S+ EB K- H¨ ç iY +?•M i`mv M +O h`mM; QÆM; i?B M

L;QÌB i? M? MB M i M H¨ h?S+ EB K M?ªv ` X

*ÁM # M M¨v- T?Q i` M H¨ KQÌB p` ç iY +?•M i`mv M +O æ¬M; S?QM;X J’v M;QÌ
p ?QÈM; aÎ æQ¢M- aÎ æQ¢M ;”i ç–mX s2K ` ç’m T?€T KQÌB ç€M? K°iX æ€K M;
i`QM; HÁM; i?U+ ` F?¬M; T?K+X *S +?Q h?S+ EB K ç®B /B M H¨ ç iY +?•M i`mv M
+kM; F?¬M; i? H’v K°i ç`+? KQÌB çQÊ+X L?QM; ç½ Km®M M?Q i? - HB M K m ;Bª

h?¢+? h`B m .QÆM; K°i i v ;BÆ H M K°i FB KX EB K M¨v HQ€M; K°i +€B ç½ [m -
b€M; K¨m p¨M; `U+ +kM; F?¬M; +?¦B H¦ [m€- M?QM; # M i`QM; FB K w- H¢B +¦ I
FB K h`B m .QÆM;X h`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m- h?¢+? h`B m .QÆM; +m®B +MM; +kM; I
FB K w h`B m .QÆM;X *ÁM +?QM M;QÌB F?€+- çQÆM; M?B M F?¬M; i? HoM? M;
+kM; iU /MM; imv i +?B m- pQ /K M?Q F?Q FB K h`B m .QÆM;- ?B /B FB K T?€T-
?QÈM; p T?Q h?S+ EB K +O h`mM; QÆM; i?B M i`B m FB X

æ iY +?•M i`mv M æ¬M; S?QM;- iB M ç° +U+ M? M?X

G¢B i?’v h?S+ EB K FB - i v pW ç°M;- +?QM? H¨ i?B i`B M F?Q€B T?QM; FB K T?
`¨M; i?B i`B M FB K w E?Q€B T?QM;X hWM; +?B m iWM; +?B m M;¨v +¨M; M? M?
ç€M? #¢B h?¢+? h`B m .QÆM;X L?bM /€M; p +O M? i - M? i +?d HoM? M;° çQ
T?€T HU+ +O M? i H¢B çO +¦ Hmv M i? i?’i i`¼M;X

.U p¨Q T?€T HU+ ?MM; ?”m M?Q p”v- h?S+ EB K / /¨M; ç€M? #¢B h?¢+? h`B m .
.QÆM; ç½ i?’i #¢B- M?[M; M;QÌB F?€+- +¨M; +?d H¨K i`Á +QÌB- +¨M; F?¬M; i?
h?S+ EB K ` i v- K°i FB K ç€M? #¢B ? B # M;QÌB- imv M?B M H¨ # FB K- ç€M? #
H¢B +O æ¬M; S?QM;X

h´M; +°M; KQÌB FB K- HB M ç€M? #¢B KQÌB M;QÌB +O æ¬M; S?QM;X

a m F?B h?S+ EB K ç€M? #¢B ç®B i?O- +kM; HÆ ç M?- `ä `¨M; +?Q `^M; ç•v H¨ +?

J¨ K¼B M;QÌB i`QM; >Q aÆM- H9+ #„i ç–m- +ÁM i€M /QÆM; K°i ?²B- h?¢+? h`B m
M;° çQÊ+ h`B m .QÆM; FB K wX a m M¨v M?'i ç`M? b) H¨ M;¼M +Ì HÈM ;€M? p€+
M?Q p"v K¨ HoM? M;° çQÊ+ h`B m .QÆM; FB K w i?b M¨Q +¦ K'v M;QÌB- M¨Q M;Ì
i?„M; iQ¨M #° KQÌB ç iY +?•M i`mv M æ¬M; S?QM;X

æ®B i?O +kM; [m€ K¢M?- ç iY +?•M i`mv M +O i`mM; QÆM; i?B M i`B m ç9M; H

h`"M +?B M iB T i?2Q- +¨M; M;?B M; p K°i T?Q - ç iS i?S M?'i +O FB K i¬M; L K
+ÁM +?Q HoM? M;° pK +?B FB K w- +¨M; F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O h?S+ EB K
L K S?QM;- i´M; +°M; çÐ çQÊ+ i€K +?B m HB M i?'i #¢B- +ÁM Qi ?ÆM ? B +?B m

ky3X *?QÆM; jN8@jNe, h?S+ EB K

hB T i?2Q H¨ h•v S?QM; +O F?Q i¬M;- h•v S?QM; F?Q i¬M;- h®M; M K aÆM- Hm
b® +€+ ç iY +?•M i`mv M T?Q /QÈB GK+ L;mv MX G9+ GK+ >m'M ç M; Hmv M i?
Hmv M i? M?'i i`¼M;X *ÁM ?B M M v- +kM; ç½ H M iÈB i K i`¼M;X h®+ ç° ;B i,M
M?B M F?¬M; i? bQ b€M? pÈB FB m v m M;?B i +O GK+ L;mv MX

L?QM;- /U p¨Q T?€T HU+ Hmv M i? i K i`¼M;- +kM; çO ç ` Q B Î >Q aÆMX Í ç
K°i i v ;BÄBX

hmv M?B M- ç€M; iB +- h®M; L K aÆM pÈB T?€T HU+ Hmv M i? i K i`¼M;- +¦ `'
/QÈB i v +O h?S+ EB K- +kM; +?d H¨ +?®M; çQÊ+ KQÌB ? B +?B m H¨ i?'i #¢BX L
HU+- +°M; H¢B +kM; +?d iB T çQÊ+ # +?B m- i´M; +°M; iB T KQÌB H,K +?B m i?b

S?QM; L;¼+ M[T?QM; +O E?Q h¬M;- ;–M ç•v çQÊ+ tQM; H¨ L;k T?QM; H¨ M;QÌ
+?ŠM; +¦ B ç`+? M´B h?S+ EB K +O h`mM; QÆM; i?B M i`B m- F?¬M; [m M,K +?

æ M H9+ M¨v- >Q aÆM M;k T?QM;- `'i M?B m ç iY +?•M i`mv M- i'i +ª ç m i?'i #¢

æ¬M; T?QM; FB K i¬M; +? Q +?®M; çQÊ+ KQÌB +?B m- FB K i¬M; L K T?QM; +?®
h•v T?QM; M?B m ?ÆM K°i +?9i- i´M; +°M; çQÊ+ KQÌB H,K +?B m +ÁM F?Q i¬M;
+?B m- iQ¨M #° ç m #` ç€M? #¢BX

*ÁM H¢B- +?d +ÁM H¢B K°i +?B >Q aÆM FB K F?Q i¬M; "„+ bÆMX

aS ;Bª ç M iW h`mM; QÆM; i?B M i`B m- ç¢Q M?•M K†+ €Q #¨Q iQK i¬M [mw ç¦- H
M¨QX hmv M?B M ?B M M?B M- M m +?d M?Q p"v- +,M #ªM F?¬M; i? i?¬M; [m F'

*ÁM M?[M; ç iY +?•M i`mv M çB i?2Q bS ;Bª +O h`mM; QÆM; i?B M i`B m ç m çS

@ *?d H¨ ç®B T?¦ pÈB K°i h?S+ EB K ç½ K i M?Q p"v- iQ¨M [m•M #` /B i- i?U+ HU+
Km®M i?,M; æ¢B ?bM? iB M K¬MX

@ a Q +¦ i? çQÊ+- æ¢B ?bM? iB M K¬M ç•m / /¨M; çQÊ+ i?,M; M?Q p"v\

@ LÆB p„M; p T?Q L K- [mª M?B M pšM H¨ MÆB p„M; p T?Q L KX S?€T HU+ +C
` i?'T M?Q p"v- [mª M?B M H¨ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- ? ? X

@ æ9M; p"v- M;QÌB K¢M? M?'i `ä `¨M; KÈB Hmv M i? i K i`¼M;- ç•v H¨ i?U+ HU+

æ€K ç iU +?•M i`mv M +O h`mM; QÆM; i?B M i`B m çB i?2Q H¨ ç çQÊ+ KÎ `°M; i
?B M- ?¦ ` M;Q¨B h`mM; QÆM; i?B M i`B m- im iB M ;Bª Î M?[M; MÆB F?€+ H¢B
M?[M; MÆB F?€+- H¢B KÄM; K M? M?Q p"vX

@ hmv M?B M +kM; F?¦ i`€+?- M?[M; MÆB M?Q M¨v- M;QÌB K¢M? M?'i +kM; +?d
K¨X

@ æ9M; p"v- b Q K¨ ;B®M; +?¶ +?9M; i çQÊ+X *¦ F?¬M; Qi *U ?bM? iB M K¬MX

o¨Q H9+ K'v M;QÌB M¨v #bM? Hm"M- GK+ L;mv M #QÈ+ ` X

æB K°i #QÈ+ p T?Q i`QÈ+X

J°i #QÈ+ iÈB i`QÈ+ K¼B M;QÌB M¦B,

@ GK+ L;mv M ç iY +?•M i`mv M çÌB i?S KQÌB "„+ S?QM; +O >Q aÆM iB M K¬M-
h`mM; QÆM; h?B M i`B mX

GK+ L;mv M +?9+ KkB FB K tm®M; ç'i- i v +–M +?m¬B FB K p¨ ?¨M? H X

>„M ?ÆB iS+ ;B"M K°i +?9iX h?U+ ` ?„M ç½ #B i h`mM; Zm M PÆM; h?B M Zm M
h'M `'i M?B mXh?2Q M?[M; M;QÌB M¨v M¦B i?b M?B i ?mv i b¬B M´B +O h`mM; Z
;'T +ª +?K+ H–M bQ pÈB +O MQÈ+ h'MX

L;Q¨B ` - M?[M; M;QÌB +O h`mM; Zm M PÆM; h?B M Zm M i`B m +ÁM +¦ /U +ªK Q

hmv M?B M /U +ªK Qm pB i ç¦ +kM; +?ŠM; H¨ ;b +ªX L?[M; M;QÌB +O h`mM; Zm
+kM; F?¬M; ?ŠM H¨ ç m +¦ i® +?'i i®iX *?ŠM; [m H¨ ?¼ tm'i i?•M i®i- H¢B Î K°i M
T?€T [m M +O M;QÌB M¨Q +kM; i?•K ?"m- +?ŠM; ?¢M M?Q i Mh?S+ EB K M¨v H¨
i? i?'i i`¼M;- +kM; +?d H¨ HoM? M;° K°i /KM; w +O FB K K¨ i?¬BX Í K°i MÆB M?
Zm M i`B m KÈB +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ M?Q p"v- M m tûi p i® +?'i i?b F?¬M; i? #b ç
Zm M .QÆM;X

hmv M?B M- /U i` M M?[M; HÊB i? ç¦ i?b H¢B +¨M; çª FQ+? M;QÌB +O >Q aÆM

GK+ L;mv M +¦ i? M?`M M?QM; ç M KS+ ç¦ i?b F?¬M; i? çQÊ+ M[X

ob i? ?„M i çSM; /"v

h?'v GK+ L;mv M çSM; /"v- h?S+ EB K +QÌB,

@ ²- K°i KbM? M;QÆB çSM; /"v- F?¬M; +–M KQÌB M;QÌB F?€+ +MM; çSM; /"v b Q\
# çQÌM; FB K +O i ç•mX J¨ +¦ F?B +kM; +?ŠM; +–M ç M # çQÌM; ç•m- K°i çQÌM

h?S+ EB K pW M¦B tQM; i?b ç€K i? M? MB M +O h`mM; Zm M PÆM; h?B M Zm M

GK+ L;mv M ;BÆ # M;¦M i v ` ?B m +?Q h?S+ EB KX E?¬M; #B i ?„M ;BÆ # M;¦

GK+ L;mv M M¦B,

@ L m M;QÆB +¦ i? F?B M i tm'i ` # +?B m i?b +QB M?Q i i?m X

h?"i FB m M;¢Q ?Q M; çQÌM;X h?S+ EB K #„i ç–m iS+ ;B"MX æ€K i? M? MB M M;
FûKX æQÌM; çQÌM; H¨ ç iY +?•M i`mv M +O h`mM; Zm M PÆM; h?B M Zm M i`B
K°i MÆB ?Q M; +MM; ? Q H€M? H¢B +¦ K°i F im ?¨M? M¦B +¦ i? ç€M? #¢B i`QM; p
çQÌM; FB m M;¢Q ? i bS+X

h?S+ EB K M¦B,

@ æQÊ+ H„KX o"v ç i @ ç iY +?•M i`mv M +O h`mM; Zm M PÆM; h?B M Zm M i`
i`mv M [m M iU F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç'i /¨v H¨ M;QÆB K°i #¨B ?¼+X

h?S+ EB K tm'i +?B m- +?B + FB K /¨B H Q ` M? M? M?Q ;B¦- M?^K i?ŠM; ç M T
çB `'i M? M?- [m M HU+ `'i K¢M?X h`QÈ+ K°i çQÌM; FB K M?Q p"v- i v GK+ L;mv M
ç½ tm'i K°i MY X

æ9M; H9+ ç¦- €M? K†i i`ÌB `¼B p¨Q i? M? FB K .QÐM; L;¬- T?ªM H M K†i h?S+ EB

h?S+ EB K M?Qm K„i H¢BX

h'i +ª ç m tªv ` p¨Q ç9M; i?ÌB F?„+ 'vX GK+ L;mv M p°B tm'i +?B m- imM; çQÌM; F
FB K [m v [m M? FB K /¨B +O h?S+ EB K K°i +€+? `'i ?mv M /B mX L¦ [m v iB T- /V
EB K H Q çB M? M?- h?S+ EB K F?¬M; i? ?B m M´BX a m +MM; M¦ # v ç M i`QÈ+

@ s2K ` i ç½ ç€M? ;B€ + Q i?U+ HU+ +O ç iY +?•M i`mv M h`mM; Zm M PÆM; h
` +?d +–M ç M ? B +?B mX

h'i +ª ç m FBM? M;¢+X

>¼ ç m ?€ ?®+ K²K- i`ÁM K„i M;¢+ M?B MX

E?¬M; M¦B çQÊ+ ;bX

h?"i F?¬M; i? iBM çQÊ+X

h'i M?B M h?S+ EB K +?d H¨ ?¢M; #bM? i?QÌM; i`QM; b® +€+ ç iY +?•M i`mv M +
Zm M i`B m M?QM; K°i M;QÌB M?Q v #` ç€M? #¢B +?d #^M; ? B +?B m #ÎB +€+ ç
#bM? i?QÌM; +?S +?`m i?m /QÈB i v K°i M;QÌB im ?¨M? Î K°i pMM; ? Q H€M? t t-
h'i +ª M?[M; M;QÌB Î ç¦ ?–m M?Q ç m F?¬M; i? iBM M´BX

æ M +ª b„+ K†i +O hY "¨Q@K°i bS ;Bª i¬M FQM? +kM; ç½ i? v ç´BX h'i +ª M?[M;
` [m€ M? M?- ¬M; i +ÁM +?Q F`T M?bM FoX «M; i i?–K M;?o- +¦ H) # M M½v ¬M

L?[M; M;QÌB F?€+ i?b H¢B M;?o,

@ æ€M? #¢B h?'i EB K i?b ç½ H¨ +€B ;bX

@ æ9M; i? - M?QM; +?9M; i¬B +ÁM K¢M? ?ÆMX

@ J°i ç iY +?•M i`mv M [m M iY Î K°i pMM; [m M;? Q +kM; Km®M bQ pÈB +?9M; i

@ æ€K ç iY +?•M i`mv M +O h`mM; Zm M PÆM; h?B M Zm M i`B m +?9M; i¬B ?ÆM
`'i M?B m ç'vX

GK+ L;mv M ;"i ç–m,

@ s2K ` +€+ M;QÌB +ÁM +?Q T?K+X > v H„K- p"v i'i +ª +€+ M;QÌB +MM; H M çBX

*•m M¦B H¢B +¨M; FB m M;¢Q ?Q M; çQÌM; ?ÆM M[`²BX Í ç¦ +ÁM +¦ ?ÆM KQÌB
Zm M PÆM; h?B M Zm M i`B mX GK+ L;mv M Km®M K°i KbM? ç'm pÈB M?B m M;
#B i T?ûT i„+ ;b +ªX æB m ç¦ F?B M ç€K ç iY +?•M i`mv M h`mM; Zm M PÆM; h?B

@ > ? X E?¬M; #B i b®M; +? i i? M¨QX

@ æ9M; H¨ M;QÆB F?¬M; #B i +?9M; i HÊB ?¢B i? M¨Q `²BX

@ Jm®M ç'm i?b ç'm- F?¬M; +–M T?Q M?B m HÌB M?Q p"vX

GK+ L;mv M H¢M? HMM; ç€T H¢B ç€K M;QÌBX

@ æQÊ+- ç i /¢v +?Q M;QÆB K°i #¨BX

L;QÌB H M iB M; H¨ K°i ç iY +?•M i`mv M i` im´B [m M iU +O h`mM; Zm M PÆM;
HU+ +O ¬M; i i`mv M çB- ç®B /B M pÈB i?B M i•KX s2K ` ¬M; i +kM; H¨ + Q i?Q
+ Q +O T?€T i?m"i i?b +kM; ç½ ç¢i ç M i–K +O i`QÎM; H½Q çÌB i?S +?QM Î >Q a
p"v- HU+ T?€T [m M +O M;QÌB M¨v i?•K ?"m F?€+ i?QÌM;- +ÁM ?ÆM +ª h?S+ EB

@ E?¬M; ? v b®M; +? i ` b QX .€K i?€+? i?S+ +€+ ç iY +?•M i`v M +O h`mM; Z
i`B m i?b ?½v ç çB M p¬ +U+ +O i ç€M? #¢B M;QÆBX

E?„T M;QÌB ¬M; i H¨ çB M b'KX s2K ` +€B ;¼B H¨ çB M p¬ +U+ M¨v +?QM? H¨ K
/MM; çB M im ?¨M?X S?€T i?m"i p /B M ? v FB K i?m"i p +Æ #ªM ç m H¨ +'T K°iX

@ æ®B +U+- i b) +?Q M;QÆB #B i bU HÊB ?¢B +O i X

h M ç iY +?•M i`mv M [m M iU M¨v ç¢T K°i +?QÎM;X L?[M; +?¶ F?€+ ç m F?¬M; F?
`B M; ç¬B K„i ¬M; i tm'i ?B M KÌ KÌ # pÁM; [m M i`mv M K¨m K€mX æ•v ç9M; H¨ [
H¨ ç¬B K„i #~K bBM? /` i?QÌM;X L;?2 M¦B M?[M; M;QÌB +¦ ?mv i M?½M #~K bBM?
+?B m i?m"i- bQ pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ i`QM; +MM; ;BÈB i?b F?¬M; +¦ ç®B i?OX

@ aU mv T?QM; +O +€+ ç iY +?•M i`mv M [m M iU +O h`mM; Zm M PÆM; h?B M
?Ov ?Q¢BX

:B¼M; M¦B p M; H M b M; bªM; Q B ?MM;X E?B M½v ¬M; i çSM; ;B[ç€K ç¬M; M
#•v ;BÌ ¬M; i pšM çSM; i`QM; ç€K M;QÌB ç¦ M?QM; M;QÌB i H¢B +ªK i?'v ç–m ¬M
+?•M i?b ?QÈM; H M i`ÌBX æ¦ ?Q¨M iQ¨M H¨ K°i ªQ ;B€+ Fb [m†+X L;QÌB M¨v ç½
+?QM? T?ªM i?–M +¬M; +O h`mM; Zm M PÆM; h?B MXh'i M?B M ç•v +?QM? H¨ K
M?QM; +ÁM K¢M? ?ÆM +ª h`'M aÆM hmv i >¼+- F?B M +?Q M;QÌB i +ªK i?'v +?
i'M +¬M; i iW T?Q i`QÈ+ M?QM; i H¢B +ªK i?'v M?Q H¨ Î T?Q b m- Î T?Q # M i`
T?ªM T?ªM- F?B M i F?¬M; #B i çˆM; M¨QX

@ h`mM; Zm M PÆM; h?B M Zm M i`B m p¬ ç`+?5

L;QÌB M¦B +•m M¨v +kM; H¨ K°i ç iY +?•M i`mv M [m M iU +O h`mM; Zm M PÆM;
M,M; ç†+ #B i- M,M; HU+ ç½ ç¢i ç M +U+ çB KX

JQÌB ç iY +?•M i`mv M +ÁM H¢B +O h`mM; Zm M PÆM; h?B M Zm M i`B m ç m
æ†i p¨Q MQÈ+ h'M M;QÌB M¨Q i`QM; b® ?¼ +kM; H¨ K°i M?•M p"i +¦ i? H¨K M M +

h`mM; Zm M PÆM; h?B M Zm M i`B m [mª M?B M H¨ h`mM; Zm M PÆM; h?B M Zm
>Q aÆM hB M J¬M +kM; T?ªB i?–K M T?K+X *?Q /M ?¼ +¦ çQ ` #'i +S ç iY +?•M
?¢B M?Q p"v +ªX æ iY +?•M i`mv M [m M iU +O h'M [m®+ +?„+ +?„M F?¬M; i? #

*€+ ç iY +?•M i`mv M M¨v ç m ç½ i? ?B M HÊB i? +O ?¼X G9+ ç¦ # M +¬M; i`¨
h'i +ª F?Q i? 'v- i'i +ª ç€K M;QÌB 'v ç m M?ˆK ç M GK+ L;mv MX *€+ ç iY +?•M i`m
M¨Q +kM; ç m i?–K bÊX >¼ ç†i KbM? p¨Q p` i`Q +O GK+ L;mv M- +?d bÊ ?„M b) #
ç # TX

L?[M; ç iY +?•M i`mv M M¨v ç½ #` F?B M +?Q p¬ +MM; iS+ ;B"MX J°i ç iY +?•M
H•M +"M H¢B /€K i?€+? ç'm #¼M ?¼X EB K h?S+ +O *?•m h¨B ç½ i?'i #¢B- #¼M ?
+?mv M M;Q¨B w Km®M M[X

h M ç iY +?•M i`mv M T?€T i?m"i ç½ ç¢i ç M i•K i?B M tm'i ` +?B m +Ym i`¼M; i?
MQÈ+ +?ªv ` `'i M?B m- +S M?ˆK ?QÈM; GK+ L;mv M K¨ H Q iÈBX *?B m M¨v 2 `ˆ

*ÁM M;QÌB iQ¨M i?•M H¨ çB M p¬ +U+ çB M i?B K b€i +kM; ` çÁM `'i ç°+X *Ym H-
+Ym i`¼M; #°+ #®X æB M HQm +?mv M ç°M; i`QM; i?Ov #°+ #®- F?B M mv i? +¨

*ÁM i M ç iY +¦ i?U+ ?mv i M?½M +kM; tm'i K°i +?B m ?½M i?B M M?'i FQ+?- F?
E?Q i? 'v +S M?ˆK ?QÈM; GK+ L;mv M K¨ H Q iÈBX *ªM? iQÊM; ç¦ i?"i H¨ FBM? i

@ h b) +?Q M;QÆB #B i i?mv i +?QM? T?ªMX

h M ç iY +?•M i`mv M ç½ Hmv M çQÊ+ +?QM? T?ªM i?–M +¬M; M?ˆK T?Q # M T?
¬M; i i'M +¬M; iW T?Q M¨Q ç•v\

*ÁM +€+ ç iY +?•M i`mv M F?€+- M;QÌB M¨Q +kM; +¦ M,M; HU+ K¢M? K)X h'i +ª +
L;mv MX æQÌM; i'M +¬M; M¨Q +kM; i` M KS+ +O EB K h?S+X æQÌM; M¨Q +kM; ç
bÊ- ;BQÌM; M?Q Km®M +ª +€B # M +¬M; M¨v i`¨M M;"T F?Q i? X h`QM; ç¦- #Q T?€
h?B M Zm M i`B m +kM; ç m K¢M? F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

æ9M; H9+ ç¦ #¶M; +¦ K°i ç iY +?•M i`mv M çSM; #"i /"vX æ¦ H¨ M;QÌB ç iY +m®B

æQÌM; i'M +¬M; M¨v F?€+ bQ pÈB KQÌB çÁM FB X L¦ +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM KQÌB çÁM
h`QÌM; :B M; p"v +ÁM GK+ L;mv M i?b ;B®M; M?Q K°i +QM i?mv M M?Ä M;KT H†M

æÁM 'v +kM; H¢B ;B®M; M?Q M;¼+ çdM? h?€B aÆM +ÁM GK+ L;mv M i?b ;B®M; M
+?•M M¦X

æÁM 'v H¢B ;B®M; M?Q i`ÌB ç'i ç½ #` çªQ H°M +ÁM GK+ L;mv M i?b ;B®M; M;QÌB
'vX

h?"i FBM? ?½B5

h?"i ç€M; bÊ5

h`QÈ+ çÁM i'M +¬M; ç¦- b„+ K†i GK+ L;mv M pšM F?¬M; ? i? v ç´BX >„M tm'i K'
FB K 'v H9+ tm'i ` `'i #bM? i?QÌM; F?¬M; +¦ ;b ç†+ #B i +ªX a m ç¦ M¦ ;B®M; M?Q
?Q - M?Q imv i `ÆB `²B T?O FQMX EB K /¨B M?Q M9B

æQÌM; FB K ç¦ tm'i ` - +€+ ç iY +O >Q bÆM F?¬M; ?B m ;b- M?QM; T?QM; +?
.QÆM; i?QÊM; M?•M- >²B S?QM; i?QÊM; M?•M- hY >¨ i?QÊM; M?•M p¨ L;¼+ *?•M
` - +ÁM aÎ æQ¢M i?b +kM; FBM? M;¢+X

"¼M ?¼ ç m M;QÈ+ H M L;mv M L;mv M i?QÊM; M?•M- €M? K„i `'i H¢ HMM;X

G9+ #„i ç–m- i?B M bS hY "¨Q F?€ i`'M ioM? M?QM; H9+ M¨v b„+ K†i +O ¬M; i ç½

æM +€B ;b +?S5

æ¦ H¨ K°i çQÌM; FB K ç–v ˜M w- KK+ çQ+? ç m M^K /QÈB K°i çQÌM; FB K +?d ?mvX
K°i KS+ ç° M?'i ç`M? KÈB H¨K M?Q i? çQÊ+X h`QM; +€+ ç iY +O h`mM; Zm M P
M;QÌB ç¢i ç M KS+ M¨v +kM; F?¬M; M?B mX *¦ K°i b® M;QÌB M;QÌB i`QM; ;BÈB ç
M¨v- i?–K +?Q +ÁM F?¬M; #^M; M¨vX E?B FB K T?€T ç½ ç¢i ç M KS+ ç° M¨v `²B i'
+U+ çdM? +O FB K ç¢Q i?U+ bU- Hmv M T?€T i„+ +O i?"T ç¢B [m MX

:BQ½ i`ÌB ç'i M¨v +¦ iÈB # M;?bM FB K wX

L;Q¨B ` +¦ i?"T ç¢B [m M T?€T i„+X

" M;?bM FB K w ?ÊT Hmv M H¢B +¦ i? Hmv M i?¨M? K°i ? B HQ¢B i?"T ç¢B [m M

S?ûT Hm•M ?²B +kM; H¨ K°i i`QM; i?"T ç¢B [m M T?€TX

L m +¦ i? Hmv M K°i HQ¢B T?€T i„+ ç M +U+ çB K i?b b) i`Î i?¨M? p¬ ç`+? i?B M

*?d +–M pä M;? i` M i`mM; #bM?-i?b i`QM; K„i M;QÌB MQÈ+ h'M +€+ ç iY +?•M i`
h`B m ç m H¨ M?[M; i?B M i¨B FBM? i¨B imv i /B K- i?U+ HU+ +O #¼M ?¼- pQÊi
MQÈ+ h'M X *?d +–M K¶B h?S+ EB K- +kM; +¦ i? ç€M? #¢B +€+ ç iY +?•M i`mv M
M;QÌB +MM; t¬M; H M- i? M? i? +¨M; i? K M?Q `²M; M?Q ?´X

kyNX *?QÆM; jNd, h?B M aS •Q hQKUi?QÊM;V

L?QM;- M m M¦B +€+ ç iY +?•M i`mv M +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m H¨ i?B M i¨
i¨B i`QM; M?[M; i?B M i¨B- ;BÄB ;B M; ç M KS+ F?¬M; +ÁM ;b T?ªB #´ bmM; M[X

aU i'M +¬M; +O +€+ ç iY +?•M i`mv M +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m H¨ EBM? hm

L?QM; bU i'M +¬M; +O GK+ L;mv M H¢B F?¦ K¨ iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

L;?2 M?[M; M;QÌB M¨v M¦B +?mv M- GK+ L;mv M KÈB #B i i?b ` aÎ G,M; +?QM? H
i?9+- #•v ;BÌ pšM +?Q H M çQÊ+ "„+ S?QM; HK+ iB M FB K +kM; #ÎB pb p'M ç p'
K°i p` + Q M?•M- M?QM; M?Q p"v i?b ç½ b Q\

J°i H€i b m i?b h? M? hBM? i?QÊM; M?•M h¬M h? M? h`b ç M- ¬M; +?"K `o +QÐB
T?Q i` M T?€T ç¨M- M?BM; i?'v GK+ L;mv M HB M ;"i ç–mX

óh? K FB M bQ i¬Mô

ó"€B FB M bQ i?9+ô

ó"€B FB2Mb bQ i?9+ i´ô iB M; +O GK+ L;mv M F?B M +?Q M;QÌB F?€+ +?9 w- çÌ
o•M iB M *ªM?X

ó>¬K M v i b) ;BªM; p o•M GQM; i?"T #B Mô h¬M h? M? h`b bQ i?9+ i´ M¦B- ó"„+ S
FB K T?€T- +kM; +QB i`¼M; FB K i?m"i- p¨ FB K HU+ +ªM? ;BÈBX h p®M F?¬M;
?¨M? FB K T?€T p¨ T?€T HU+ - i +¦ i? ;BªM; ç¬B +?9iX >¬K M v- i b) ;BªM; ;BªB
/mv M i`QM; o•M GQM; i?"T #B MXô

ói`WM; K„i +QM i?9 M¨v- iQÈM; K¢Q ;B®M; +QM t¢- ;B i `'i i M?- i?QÌM; çQÊ+ +?
FB KX h_WM; K„i p®M M;?o H¨ i`ÊM K„i H M K¨ M?bM- i`QM; #ªv ç¢B ? i?b ç•v H
iU M?B M H¨ FBK ? - pb p"v K¨ i`WM; K„i +QM i?9 M¨v- M?QM; pšM H¨ /MM; T?€T ç
FBK ? T?€T HU+- ?¬K M v- i b) ;BªM; ;BªB T?€T M¨vXô h¬M h? M? h`b bQ i?9+ i´
F?¬M; M?B m M?QM; ç m H¨ M?[M; M?•M p"i iBM? M? +O çÌB i?S +?QM- T?–M H
"B MX

h¬M h? M? h`b #„i ç–m ;BªM; ;BªB #B M i`WM; K„i- ¬M; ;BªM; ;BªB p¬ +MM; bBM
M?Q ç½ ;BªM; ;BªB ? i ç¢B #° T?"M +€+? p"M ?¨M? T?€T HU+- +?d +¦ çB m H¨ +€
M;QÌB ç m +¦ M?[M; çB K F?€+ M? m- F?¬M; i? ;BªM; ;BªB ? i iQ¨M #°- +¦ ç¬B +?
M;° çQÊ+ +O K¶B M;QÌBX

h¬M h? M? h`b pW ;BªM; pW M?bM tm®M; /mrQBb- ¬M; ç M; çÊB T?ªM SM; +O ?
iY çÌB i?S +?QM K¨ ¬M; i?'v ?¨B HÁM; M?'i- M m i`QM; M?[M; M;QÌB M;²B ç•v- M;
i`WM; K„i +O o•M GQM; h?"T "B M M? M? M?'i +?QM? H¨ aÎ G½M;- M M +?d M?
G½M;X

"B m ?B M +O M;QÌB i?S ? B ¬M; +?Ì +?QM? H¨ G9+ L;mv M- M;?2 M¦B GK+ L;m
H9+ M¨v M?bM b M; i?'v GK+ L;mv M pšM ç M; +? m K¨v bmv iQ- +¦ p M?Q pšM +¦

kRkX *?QÆM; 9yR, "B M o¬ h"M

J'v H¨M KÎ ç¨M iB T i?2Q ç m ;BªM; ;BªB p #B M i`WM; K„i- M;QÌB i?m ?Q¢+? çQÊ
M;Q¨B aÎ G½M;- K°i p¨B H–M h¬M h? M? h`b ?ÄB M?[M; p'M ç [m M i`¼M;- aÎ G½
i?U+ ?B M K°i +€+? i?m"M HÊB T?–M T?€T HU+ M¨v- ç¢i çQÊ+ K°i T?–M çB m FB
GK+ L;mv M H¨ M;QÌB i?m ?Q¢+? çQÊ+ Qi M?'i- h¬M h? M? h`b p¨B H–M ?ÄB GK+
L;mv M F?¬M; ?B m- çB m M¨v F?B M h¬M h? M? h`b i?'v F€ H¨- +?ŠM; T?ªB çQÊ+
b Q\ *ÁM M?[M; p` bQ i?9+ çÌB i?S +?QM +kM; +QÌB i?–K i`QM; #KM;- çÌB i?S +?
i?QªB K€B F?B #` çÌB i?S KQÌB pQÊi K†i- M?QM; M v i?'v i`bM? ç° +O GK+ L;mv
+ÊiX

óh M¦B +€B ;b 'v Q- +?ŠM; [m +kM; +?d ç M i? Xô

óæ9M; p"v ç'v- +ÁM çQÊ+ tQM; H¨ i?B M i¨B çÌB i?S KQÌB M[+?SXô

óaQ pÈB aÎ G½M; bQ ?mvM? i?b +ÁM FûK t Xô

ó*kM; F?¦ K¨ i`€+? çQÊ+- M;QÌB i H¨ M?•M i¨B çÌB iS KQÌB- çÌB i?S KQÌB ?B M M
M?[M; ;b h¬M bQ i?9+ ;BªM; ç®B pÈB ?„M pšM +ÁM F?¦ ?B m H„KXô

æ•v +?QM? H¨ h?€B >² b Q\

h?€B >²- ? B p¢M #®M M;¨M F?QªM?- tmM; [m M? M,K i`,K /†K- pMM; `°M; HÈM i?
i?¢+?- i?ªQ M¨Q tªv ` i` M? çQ¢i- # M +¢M? ?² +¦ K°i p¨B +ªM? çB K- M?QM; ç•v H
K¼B M;QÌB b) ç M h?€B >² bÈK i?¬BX

S?QÆM; L?Q M¦B, óG–M M¨v- [mv ç`M? T?¢K pB i`QM; M,K i`,K /†K- ?Q†+ H¨ i` M
ç m +¦ i? ;B Q ç'm çQÊ+- K†+ /M K¶B # M +?d +¦ M,K M;QÌB- +?d +–M F?¬M; H¨K
çQÊ+- +?9M; i H¨K [m2M pÈB ç` ?bM? çB ç½Xô L?[M; M;QÌB F?€+ +kM; t2K tmM
;B Q +?B MX GK+ L;mv M +kM; t2K tûi tmM; [m M?- ç M K°i MÆB ç T i? M¨v- F?¬
i? M¨Q- HB M +–K ?² H¬ H M m®M; K°i M;KK `QÊmX

h`QM; H9+ ç¦ Î çˆM; t +¦ K'v +?K+ ç¢Q [m M; b€M; i®B tû i M i`ÌB t M?- M?ˆK i?ŠM
i¬M; ç½ iÈB `²BX

sû i M i`ÌB t M?- ç•K tm®M; h?€B ?²- imv +?Q +?¢K iÈB K†i MQÈ+ ?² M?QM; K†i
+€+ i`QÎM; H½Q +O EB K h¬M; bÊ p¬ +MM;X

*€+ i`QÎM; H½Q EB K h¬M;- T?QM; ç€T tm®M; K†i ?² i` M çªQX

L;QÌB +–K ç–m H¨ EB K hÁM; EB K hB M- o¬ i?QÆM; EB K iB M +O L K *mM; o¬
i?QÆM; ?¼ H¨ L K *mM;- ?„M i?U+ bU H¨ M;QÌB F?¬M; #` i?QÆM;- çWM; +¦ +?Q
M;QÌB #` i?QÆM; +kM; F?¬M; MÐ çª i?QÆM; M;QÌB- i? i?b ç9M; H¨ b B H–K HÈ
+?d ;B i M;QÌBX *?QM? ç¢B iB M ;Bª- p®M /o F?¬M; +¦ iQM? ;B i M;QÌBX L?QM
M;Q¢B H - ;B i M;QÌB p¬ b®- F?B M +?Q EB K i¬M; +?d +¦ i? +QB M?Q ?„M ç½ t
i`QÌM; MQÈ+ L;mv M- M m M?Q F?¬M; +¦ +?B M i`"M i?b +kM; F?¬M; +?Q ?„M `
i`¬M; /€M; çB m p¬ +MM; H¢M? HMM;- iQ¨M i?•M çˆM; çˆM; b€i F?QX

L?QM; H–M M¨v- KK+ çQ+? +O ?„M p¨ S?QÆM; L?Q F?¬M; F?€+ M? m H„K- ç m H
F?¬M; +–M T?ªB ` i vX

Zm•M iY FB K iB M S?QÆM; L?Q- o¬ i?QÆM; h¨ hB M L K *mM;- ? B M;QÌB ;Bˆ M;

> B i? M? FB K ?Q¨M iQ¨M #'i ç²M; i'M +¬M; i` M F?¬M; i`mM;- K°i ?²B H•m b m ?

æB T?Q b m L K *mM; o¬ h?QÆM; H¨ M,K KQÆB iB M im ;Bª- K°i ç€K iB M F?Q
H"T iS+ HB M Î ç•v- +¦ i? M?bM i?'v `'i `ä `¨M; M,K KQÆB iB M im ;Bª- t2K ` F?Q
T?QM;- ?B M M?B M i?U+ HU+ F?¬M; ;B®M; M?Q iQÎM; iQÊM; #bM? i?QÌM;X

GK+ L;mv M ç m F?¬M; #B i M?[M; M;QÌB M¨v- +?d +ªK i?'v K°i ç€K FB K F?Q i?S
i`QM; ç€K M;QÌB 'v +¨M; H° ` ç€M; bÊX

.B T hB m Î # M +¢M? F?) M¦B,

@ E?¬M; T?ªB +?S- ç€M; bÊ M?Q i? b Q\

@ *?"+ +?"+-

_ä `¨M; M; v +ª EB K h? K +kM; i? M i?ÎX *?QM? H¨ EB K h¬M; M´B / M?- M;?2 M¦
i?¨M? bB- i?m i?"T +€+ HQ¢B / M? FB K- ç½ iWM; pb FB K K¨ pSi #Ä pÊ +QM- #` M
i`Î i?¨M? FB K bB M;°` M,K FB K w i`QM; iQ¨M FB K iB M- M?[M; M;QÌB M;° FB
iB M +kM; +¦ Qi M;QÌB H¨ ç®B i?O +O ?„MX

EB K h? K M¨v H¨ K°i H½Q ;Bª +U+ Fb T?¦M; F?Q€M;- p€+ i` M HQM; i€K +?m¬B F
F?Q- +?d bÊ b® HQÊM; FB K ?ÆM

@ *€B ;b\

>mv M ?Ä ? B K„i *?m L;° i`QÎM; H½Q +kM; Î ç•v- +†T K„i +O p` M¨v H¨ i?B M bBM
ç®B T?QÆM; +¦ i? #S+ ` /B K ?Ä - H¢B T?®B ?ÊT pÈB FB K T?€T- i?"i H¨ K°i M?
ç9M; H¨ FB m ?MM;- ? B K„i b„+ çÄX

@ *?B M FB K HÁM; ç'i h`B m o¬ *U+ `ä `¨M; +ÁM b®M;X

*?B M FB K HÁM; ç'i h`B m o¬ *U+- i` M HQM; ç2Q K°i i? M? i`QÌM; FB K +U+ HÈ
M¦B `'i M?B m M,K i`QÈ+ ç½ H¨ K°i M?•M p"i +¦ iB M; Î HÁM; ç'i- ?„M +¦ +?B M i
K°i M?•M p"i iB M +'T #` i?QÆM;- pÈB i?•M T?"M +O K°i FB K iB M K†+ /M FB K i
+kM; çQÊ+ +QB H¨ +?B M /`+? M´B / M?- b m M¨v h`B m o¬ *U+ i? M? / M? +?'M ç
H•m i?b ç°i M?B M K'i iQ+?- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +?Q `^M; ?„M +? i `²B- B M;Ì ?

@ .B i M;mv M FB K *?m "€i L?'i +kM; ç MX

.B T hB m /QÌM; M?Q F?¬M; i? iBM çQÊ+- M;QÌB M¨v ç^M; ç^M; b€i F?Q- i` M K†
H¨ .B i M;mv M FB K *?m "€i L?'i- ?„M F?¬M; /€K iBMX L?[M; iB M ;Bª "„+ T?QM;
M?Q i? X .B i M;mv M FB K *?m "€i L?'i H¨ K°i M?•M p"i #'i T?¨KX h`QM; +m°+ +?
L;mv M h'M im iB M ;Bª F?¬M; +¦ M?B m- pb i? çQÊ+ ;¼B M;Q¢B ?B m H¨ .B i M
HU+ +kM; `'i HÈM- çQÊ+ tQM; H¨ ç M?'i FB K iB M #"+ M?'i- +kM; b„T +¦ i? `²BX

@ *U+ ç¢Q EB K hY S?QÆM; *¨M E?¬M5

L?•M p"i M¨v +kM; +?'M ç°M;- H¨ K°i FB K iY- M?QM; ? B i`,K im´B `²B- Î GK+ L;mv
i?U+ HU+ i,M; i`QÎM; `'i M? M? +?Q M M çQÊ+ ;¼B H¨ EB K iY +U+ ç¢QX _'i M? M
*¨M E?¬M- iQ¨M i?•M p¬ +MM; H¢M? HMM;- T?ªM; T?'i /QÌM; M?Q i'i +ª F?¬M; ç

@ EB K h? K G,M; o•M- >mv M >Ä bQM; M?½M *?m L;°- *?B M FB K HÁM; ç'i h`B
FB K *?m "€i L?'i- *U+ ç¢Q FB K iYX i`ÌB ÆB5

hWM; iB M; i? M H¢M? HMM; p M; H M- "„+ S?QM; i`QÎM; H½Q H–M M¨v ç m #` i`
+?QX

oW `²B #€Q i M` ç M M,K M;QÌB- ç m H¨ M?[M; M?•M p"i hB M +'TX

h`QM; ç€K "„+ S?QM;- aÎ G½M; H¨ M;QÌB M´B / M? M?'iX

L?QM; aÎ G½M; bQ pÈB M,K M;QÌB M¨v +ÁM FûK t X

L,K M;QÌB M¨v B M'v çWM; ç¦ FB m M;¢QX

L;?2 M¦B +¦ M;QÌB ç€M? ;B€- M,K M;QÌB M¨v K°i F?B ç M +'T iB M +'T i?b ç m iQ
iB M + Q KBM?X

L,K M;QÌB M¨v- iW F?B #„i ç–m +¦ K'v M;QÌB i`QM; i`mv M i?mv i H¨ bÈK +? i `²B
H° /B M iW H•m- b Q H¢B +¦ i? +MM; ç²M; HQ¢B tm'i ?B M Î h?€B ?²X

L,K M;QÌB pW tm'i ?B M ç i? ?B M` "„+ S?QM; +,M #ªM +¦ +Æ ?°B +?B M i?„M;

.B T hB m bÈK ç½ 2 bÊ F?¬M; M¦B M M HÌB- ç M GK+ L;mv M m®M; `QÊm F?¬M;
"„+ S?QM; b Q H¢B +¦ i?€B ç° M?Q i? pÈB M;QÌB GK+ L;mv MX

Zm•M iY FB K iB M S?QÆM; L?Q- o¬ i?QÆM; FB K iB M L K *mM; o¬ i?QÆM;- ?
iB M im ;Bª- L K *mM; o¬ h?QÆM; M¦B,

@ h®i `²B- +,M #ªM H¨ +¦ i? #„i ç–mX

S?QÆM; L?Q ;"i ç–m,

@ h?U+ bU H¨ +¦ i? #„i ç–m- H9+ M¨v [mv i„+ i` M çªQ ?bM? i?¨M? K°i i`"M h`mv M
i? KÈB +¦ i? iMv iB M çB p¨Q M,K i`,K /†K i?€B ?²X G9+ M¨v ;B Q i?O- F?¬M; çQ
M?"M i?m - K¶B M;QÌB M?"M K°i i'K H M? #¨B- T?Q i` M H M? #¨B +¦ K°i +€B #'+
M?"M i?m +–M i?´B i„i #'+ ç M- M;QÌB # M M¨Q +® ;„M; ç M +m®B +MM; i?b b) i?

J°i ?²B i`ÌB HQM; ç'i HÎ- GK+ L;mv M ç½ ç M K°i +?¶ F?¬M; `ä Î h?€B ?²X

h?€B >² `'i HÈMX

h` M i`ÌB ? v /QÈB MQÈ+ ç m +¦ i? ;B Q ç'mX

GK+ L;mv M M?bM tmM; [m M?- [m M; +ªM? Î ç•v +kM; F?¬M; i²BX

*ÁM +?Q F`T [m M b€i F?¬M; ;B M +ªM? b„+ MÆB ç•v- T?Q i`QÈ+ K°i ?²B +?'M
?B M i` M ?Q F?¬M;- `ä `¨M; H¨ pW ` iW h`mv M h®M; h`"M- +€B FB K M¨v- p` i¬

@ J v [m€5

L? M? M?Q i? ç½ çKM; T?ªB K°i M?•M p"i "„+ S?QM;- t2K ` H¨ K°i i`QÎM; H½Q
M?bM M?–K GK+ L;mv M H¨ i`QÎM; H½Q "„+ S?QM;X

o` EB K i¬M; i`QÎM; H½Q M¨v +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- +?mv M i v b€M; #„M T?B F
p T?Q GK+ L;mv M- +MM; i v H¨ FB K T?€T >B .B- FB K T?€T >B .B +O ?„M K m
i'M +¬M; F?¬M; M;?2 i?'v iB M; ç°M;- M;QÌB M¨v pW ` i v H¨ tm'i` FB K T?€T >
p¨Q FB K T?€T FB X

æ9M; H¨ K°i +?B m >B .B- T?®B ?ÊT pÈB T?€T HU+ h`QÌM; bBM? HK+ i`¼M;- +Æ ?

J°i +?B m M¨v +¦ i? pQB M?Q H¨ i`QÎM; H½Q M?"M i?m - EB K i¬M; i`QÎM; H½Q H
?Q K„i- i`QM; K°i +?®+ ç½ i?'v GK+ L;mv M `9i ç Q F?ÄB pÄ- +?d i?ŠM; p ? B ?
i`QÎM; H½Q,

@ L;QÆB i?m `²B- +¦ i? /"T i„i #'+ ç M i` M H M? #¨B çQÊ+ `²BX

o` FB K i¬M; i`QÎM; H½Q M¨v F?¬M; F`T +¦ T?ªM SM;- T?ªB K°i ?²B H•m KÈB ?B
i`QM; i v GK+ L;mv M,

@ L;QÆB H¨ B\ a Q H¢B +¦ FB K T?€T ç€M; bÊ M?Q p"v\

@ GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M i`ª HÌB K°i iB M;X

@ GK+ L;mv M- i M ç iY i?B M i¨B ç'v Q- H¨K b Q H¢B +¦ i? K¢M? M?Q p"v5

EB K i¬M; i`QÎM; H½Q H–K #–K M¦B- ¬M; i F?¬M; /€K iBM- imv bÈK ç½ M;?2 [m i
M?QM; +?Q `^M; +?d H¨ ?"m #®B i?¬BX *?B M iQ+? +O ?„M ?mv ?Q¨M; +kM; +?d
i`¼M; +O >mv M #B M FB K iB M hQ L KX Í i`QM; iB m iB M K¬M +kM; +¦ i? çQÊ
+¦ B ç®B H¢B pÈB hQ L K- M?QM; GK+ L;mv M H¢B +¦ i? i?„M; çQÊ+ hQ L K- i`Q
ç m +?Q `^M; "„+ S?QM; +–M T?ªB +?9 w iÈB ç€K aÎ G½M;- M¨Q +¦ [m M i•K iÈB G
;B Q i v- GK+ L;mv M H¢B K¢M? K) M?Q i? X

_ä `¨M; +¦ i? i`QM; pÁM; K°i +?B m FB K F?¬M; `9i F?ÄB # Q ç½ +¦ i? i?„M; çQÊ

E?¬M; +¦ +€+? M¨Q- GK+ L;mv M ;–M ç•v M; v +ª h€M J i K i?"T HK+ iBM?- ç°+ i?
i? i?„M; çQÊ+- K°i h`QÌM; bBM? HK+ i`¼M; ç®B pÈB GK+ L;mv M K¨ M¦B +¦ H¨ +€

h`QÎM; H½Q i?b i?¨Q p¨B iB M;- #B i KbM? ç½ i?m HB M i„i M;¼M #'+ i` M H M? #
`²B `ÌB F?ÄB +m°+ id i?QX

>„M HmB ` - GK+ L;mv M # M K M; +•v FB K pÄ FB K ç2Q p # M ?¬M;- [m M b€i
T?€i ?B M ` +ªM? p"i tmM; [m M? i?"i H¨ imv i ç TX

æ•v H¨ h?€B >²- H¨ K°i MÆB #bM? i?QÌM;- iWM; HÈT b¦M; H,M i,M i?2Q ;ÊM ;B¦- €
FBK H•MX

>² QÈ+- Î i`QM; /€K +Ä F?¬ t t - +QM +€ M?ªv T?®+ ` F?ÄB K†i MQÈ+- F?Q€B i`€
pW M?ªv ` F?ÄB K†i MQÈ+- K°i iB M; T¦+ p M; H M ç½ `ÆB p¨Q KB M; +QM +?B
#B i H¨ +?BK ;bX J°i +€B +´ i?"i /¨B- iWM; +QM +?BK i`„M; b¨ tm®M; K†i MQÈ+- M
M?Q imv i i`„M; ç"T MQÈ+- #¼i MQÈ+ imM; i¦2X

J°i H€i b m- +€ +?bK p¨Q i`QM; MQÈ+- +?BK +?¦+ +kM; # v H M + Q- ;B¦ ç½ M;WM

J†i ?² iU M?Q ;QÆM; b€M;- T?ªM +?B m #¦M; K•v i`„M; p¨ K•v t M? i` M K†i MQÈ

*¦ +?9i iU ?² M?Q ç€K bQÆM;- M?bM p T?Q M9B t ç H¢B i–M; HÈT KÆ ?²X

GK+ L;mv M #'i ;B€+ H¢B i`–K iQ- p®M /o Î o•M iB M- Î ç¦ ç½ idM? M;° w MB K- M'
;b- ?ÆM M[H¢B +¦ +ªK ;B€+ F?¦ ?B m- GK+ L;mv M H"T iS+ [m M çB p v M ioM?
[m ç–v M;m M;®+X

*ªM? p"i tBM? ç T M?Q i? - p"i M;½ HQÐM; pQM;X

*?d +¦ K°i p'M ç pšM +ÁM i`QM; HÁM;- ?² H¨ +€B ;b\

>² +?B FB K w\ G¢B H¨ +€B ;b\

LQÈ+ #B M t M?- K¨m t M? i?šK- imv H¨ / M? bQ + Q i?O +kM; +?d bÊ F?¦ [m KB
K¨m b„+ M?¨M M?¢i KÈB +¦ i? p) M M i` M?X h`QM; H9+ i`–K iQ- GK+ L;mv M #'i
M;QÌB +Y ç°M; i?2Q FB KX

EB K [m M; +Y ç°M;X

G–M M¨v /MM; FB K T?€T- iQ¨M #° H¨ i•K w +? +MM; ?bM? i?€B #„i ç–m bÆ ?Î `'i
M?QM; ç m ;B®M; M?Q FB K w i`QM; ;B'+ KÆX

J°i +€B ?²- ç¢B /B M +?Q K°i ;B'+ KÆX

J°i FB K FBM? K°M;X

aÎ G½M; i?Î ?´M ? M- ?„M p®M +kM; +¦ i? +QB H¨ M;QÌB i`QÌM; bBM? i?'i i`¼M;-
H9+ ç®B K†i pÈB ç¢Q FB K M¨v H¢B i?'v ;B M M M M?Q p"vX

*¨M E?¬M +U+ ç¢Q FB K H¢M? HMM; +?,K +?9 M?bM aÎ G½M;- H„+ ç–m,

@ Zm€ v m çm®BX

aÎ G½M; #bM? i?QÌM; Î "„+ S?QM;- +kM; çQÊ+ +QB M?Q H¨ K°i i`QM; M?[M; iB M
i? +?'T M?"M #` ¬ M?K+ M?Q p"vX h v +–K FB K ç†i i` M KbM? aÎ G½M;- ç½ T?€i
i`QÊM; G½M; FQ+? çQÊ+ ?¼+ iW bÆ i¬M çÌB i?S i€K h¬M h`b +O ?„MX J°i +?B m
+€+? +O h¬M h? M? h`b- M?QM; H¢B H¨ imv i +?B m +O ç² ç aÎ G½M; +O h¬M h

LQÈ+ h?€B >² +m²M +m°M- H"T iS+ tm'i ?B M K°i ç Q M¨v +O ?„M K M; i?2Q MQ
+m²M +m°M- M?^K T?Q ç®B T?QÆM; +¬M; FQ+? iÈB- +?d i?'v #–m i`ÌB i`QM; ?²-
b¦M; +?²K H M- F?Q i? M;9i i`ÌB- FB K F?Q +MM; b¦M; ?Á +MM; K°i +?¶- p) i?¨M
ç M +U+ çB KX

*U+ ç¢Q FB K S?QÆM; *¨M E?¬M +?mv M ç°M;- ç°i M?B M i`QÈ+ ?„M K°i #QÈ+-
i`QM; F?¬M; i`mM;- b m +€B M?€v K„i- K°i ç¢Q ?mv i [m M; iW p B T?ªB aÎ G½M;

*U+ ç¢Q FB K S?QÆM; *¨M E?¬M çSM; +?„T i v ó+U+ ç¢Q FB K +O ?„M ç½ i`Î p

@ G¢B ;BªB [mv i tQM; K°i i M i`QM; M,K KQÆB im iB M +O "„+ S?QM;- ?B M i¢B

>„M # v ç M ;B[F?¬M; i`mM;- ? B K„i M?Q +?BK QM;- ibK çQÊ+ i M "„+ S?QM;
S?QM; +?9M; i +?B K +?„+ `²BX

*?QM? H¨ M;QÌB +O "„+ S?QM;- H¨K b Q +¦ i? i` M? +?'T pÈB M;QÌB æ¬M; S?QM

EB +?ŠM; [m +?d H¨ K°i ç€K Hmv M FB K M;?B T /Q +ÁM Km®M Hmv M T?€T i?m
pÈB M?[M; M;QÌB Hmv M FB K +?•M +?QM?X h?"i H¨ bÆ ?Î +?²M; +?'i- ;B®M; M
hB M pÈB aÎ G½M;- K°i FB K- i`QM; H9+ ç¦- M;QM; ?ÊT T?€T i?m"i +MM; pÈB T?€
#` KbM? K°i FB K M? M?¨M; T?€ pÐX

E?B S?QÆM; *¨M E?¬M # v ç M F?¬M; i`mM;- T?€i ?B M i` M K†i h?€B >²- "„+ S?Q
M?B m M[X

@ L K M?B h?€B >² - ç€M? +€ X

@ L K M?B h?€B >² - "€+ G½M; X

@ L K M?B h?€B >² - +? Q i?mv M X

@ L K M?B h?€B >² -iB M p T?Q i`QÈ+ X

Í T?Q t t -i`mv M ç M K°iiB M; + -H9+ M¨v K†i i`ÌB ç½ /–M /–M ?¢ tm®M;-i?ÌB
K¨ ç¨M ¬M; ç€M? +€ # M FB h?€B >²-i`QM; + F?9+ ?€i p h?€B >²-iB M; + ?Á p
h?€B >² +MM; i`mv M iÈBX

G9+ M¨v i¢B i`"M ç'm i` M h?€B >²- F?¬M; +¦ ?¢M +? M;QÌB i?QÌM; p¨Q i`QM;- M
çQÊ+ T?ûT H¨K i?QÆM; M;QÌB /•M i?QÌM;- +€B M¨v t2K M?Q H¨ K°i ?¢M +? X L?
iB M ?B T M?•M bo F?¬M; +¦ F?ª M,M; /MM; M;QÌB #bM? i?QÌM; i?¨M? pk F?Q- p,M
i´M i?QÆM; M;QÌB i?QÌM;- M m M?Q p"v +?QM? H¨ ç½ çB p¨Q +QM çQÌM; i¨ ç¢QX

kR3X *?QÆM; 9Rk@9Rj, h?U+ GU+ h?"i J¢M?

.M b Q- +?9M; i ç'm FB K +O +?9M; i -M;QÌB #bM? i?QÌM; +€+ M;QÆB ç€M? +€+
+¦ +€B ;b HB M [m M ç M M? mXi`QM; i?mv M ç€M? +€ +¦ çO HQ¢B FB M /€M; +€X

J¨ Î i`QM; MÆB i`¨M ç–v iB M; + K M; ?QÆM; p` ç¨M ¬M;- GK+ L;mv M i?•M i? p¹
`ÆB p¨Q i`QM; ?²- /QÈB MQÈ+ ?² F?Q€B ?Q¢i Hmv M FB K- FB K [m M; +¨M; +?mv
p¼i H M ;B[F?¬M; i`mM;- Î ;B[ F?¬M; i`mM; tm'i FB K- FB K [m M; ç M p¨Q M?
KQM; K M?- H¢B ;B®M; M?Q K°i ;B'+ K°M; KQM; K M?X

_®i +K+ ç•v H¨ FB K [m M; ? v H¨ K°M;X

>² +¦ ?bM? +?[m- ? v +?Q K°i +?[m-F?¬M; ;B®M; pÈB +?[m +O #B M

"B M +¦ T?QM; +€+? +O #B M- #B M +¦ F?Q HÈM +O #B MX

>² +¦ +€B F?€+ #B i +O ?²- ?² +¦ ?QÆM; p` +O ?²

GK+ L;mv M i`ÊM ? B K„i- ? B K„i M?Q ? B Hm²M; çB M- GK+ M;mv M ;BÌ M¨v ç½ #
FB K +O M;° ?²

>B M i¢B ói?Ov ? FB K wô- +?QM? KbM? HB M ?B m M?B m +€B +O #ªv HQ¢B- T
#,M;- imv i- ?ªB- ?²X +€+? KQÌB HQ¢B i?¨M? MQÈ+ F?¬M; t X

GK+ L;mv M K°i H–M idM? H¢B- ç9M; `²B- bmwi M[i?b [m M K'i +?QM? bU- #•v
æ¬M; S?QM; i` M? ;B¨M? [mv M Î h?€B >²- F?¬M; #B i i? +K+ #•v ;BÌ i? M¨Q- GK
SM;- HB M i?'v T?Q i`QÈ+ tm'i ?B M K°i p` i`QÎM; H½Q +O æ¬M; S?QM;-p` EB
pW i?'v GK+ L;mv M - F?¬M; F?ÄB ? ? +QÌB,

@ L;QÌB +m®B +MM; +O "„+ S?QM; ?¦ ` H¨ Î +?¶ M¨v

J¨ K°i iB M; M¨v +O ?„M- [mª H¨ [m€ KS+ HÈM iB M;X

G9+ b m- +€+ i`QÎM; H½Q +ÁM H¢B +O æ¬M; S?QM;- i`QÈ+ b m ç m +?¢v iÈBX

óM;QÌB "„+ S?QM; +m®B +MM;ô `®i +m°+ ç½ tªv ` +?mv M ;b- GK+ L;mv M F?) ;B
HoM? M;° b•m ç"K pÈB ?² +?B FB K w- pW `²B +?d H¨ ç•K tmv M i–M; +Y b´ +m®B
i®M M?B m i?ÌB ;B M- +?d K'i i?ÌB ;B M ? B M;¨v K¨ i?¬B- K¨ i`QM; i?ÌB ;B M ? B
S?QM; p¨ æ¬M; S?QM;- ç½ çB ç M M?[M; #QÈ+ +m®B +MM;X

L;Q¢B i`W M,K M?•M p"i ç†+ #B i +QÌM; ç¢B- M;QÌB +O "„+ S?QM;- +kM; b) F?¬M
æ¬M; T?QM;- i`QM; +€+ +m°+ +?B M i` M? i` M i`ÌB- /QÈB MQÈ+ ç /¢M; i`QM; ?
?Q†+ H¨ /QÈB MQÈ+- ?Q†+ H¨ Î +?¶ b•m i`QM; bQÆM; KM- ?Q†+ H¨ Î i` M ?ÁM çª
?bM? +?B M ç'm F?€+ M? m- "„+ S?QM; +MM; æ¬M; S?QM; i` M? ç'm- ç M +m®B
hB M +O "„+ S?QM; i`QÈ+ b m +kM; HmB ` F?ÄB i`"M +?B M- K¨ æ¬M; S?QM; +k
+kM; +¦ ?ÆM # KQÆB p` `9i F?ÄB i`"M +?B M- ?B M i¢B p M p M +?d +ÁM H¢B ?Á
?ÆM KQÌB M;QÌB- HB M #„i ç–m ibK +?¶ iB T ç'i- #¼M ?„M M? M? +?¦M; ibK Î +?¶
>² +kM; iQÆM; ç®B HÈM- ? B p¢M #®M M;¨M /†K- çÆM ;BªM H¨ +?d +–M /MM; i?
M?QM; ? i H–M M¨v ç M H–M F?€+- i¢B i?ÌB çB K GK+ L;mv M H'v ?² +?B FB K w-
/QÆM; M?Q ?Á H¨K K°i- M;QÌB M?Q ?²- ?² M?Q M;QÌB- F?¬M; T?•M #B i M²BX

"¼M ?¼ ç M; ibK M;QÌB +m®B +MM; +O "„+ S?QM;- H¨ i? M¨Q +kM; F?¬M; ibK ` i?S+ /Á tûi- #„i ç–m iB M ?¨M bQm i–K- bQm i–K ç M +MM; # M +¢M?- F i [mª EB K ?B M ` GK+ L;mv M- /Si F?Q€i ?¬ K°i iB M;- ç2K KQÌB H,K p` EB K h¬M; i`QÎM; H iÈB

JQÌB H,K p` EB K h¬M; h`QÎM; H½Q- p•v [m M? K°i KbM? GK+ L;mv MX

@ L;QÌB M¨v +?ŠM; T?ªB H¨ "„+ S?QM; çÌB i?S KQÌB GK+ L;mv M ç•v b Q\

@ L;?2 M¦B ?"m #®B M¨v- FB K i?m"i `'i + Q KBM?- +?B M iQ+? F?¬M; i X

@ "'i [m€- +?B M iQ+? i®i i?b H¨K çQÊ+ ;b- bU i²M i¢B +O +?9M; i ç m H¨ iB T +

@ æ9M; p"v - ?ÆM M[H¨ KQÌB H,K +?¼B K°iX

@ æQ€M +?WM; ?„M +kM; bÊ `²B- M m F?¬M; b Q H¢B +S i`®M +?Q ç M #•v ;BÌX

@ L?QM; #•v ;BÌ +¦ i`®M +kM; p¬ /KM;- ?B M i¢B +kM; #` +?9M; i ibK ` `²BX

*€+ i`QÎM; H½Q EB K h¬M; iWM; M;QÌB +QÌB H¢M? M¦BX "¼M ?¼ ibK FB K M;QÌB +kM; +kM; ibK ` - çO HQ¢B M;¬M M;[ç m M¦B ` X

h`QM; +m°+ i?ªQ Hm"M M?Q p"v- GK+ L;mv M +® M;QM; i?•M #'i ç°M;,

@ ±- i H¨ M;QÌB +m®B +MM; +O "„+ S?QM; Q\ L;Q¨B ` - i Km®M i`®M- i?"i H¨ #m

æ9M; H9+ M¨v- K°i EB K h¬M; i`QÎM; H½Q K°i +?B m +¬M; i•K i`QM; F?QªM? h?¢ +¦ im pB i`QÌM; bBM? HK+ i`¼M;- çQ¢i iQ¨M #° +¬M; i•K- ?„M i?–K M;?o i`QM; H H„K +kM; +?d ?ÆM h`QÌM; bBM? HK+ i`¼M; H #¨M K¨ i?¬B- K¨ +?QM? KbM? +kM; p"v-M?'i ç`M? b) F?¬M; i?m GK+ L;mv MX

>ÆM M[- +QB M?Q i?"i bU ç€M? F?¬M; H¢B- GK+ L;mv M M¨v i?"i bU H¨ v m M;?l KS+ K'v +?B m p"v ç½ #` i?m - K¨ ?„M bÈK ç½ ibK +?Q KbM? çQÌM; HmB- Î ç•v +A F?€+- +?QM? KbM? p¢M M?'i ç€M? F?¬M; H¢B- +€+ bQ ?mvM? bQ ç F?€+ b) iQÆ +¬M;- +kM; b) F?¬M; ;†T M;mv ?B K- [mª M?B M H¨ F b€+? p M iQ¨MX

>ÆM M[- ?„M F?¬M; ? #B i `^M; GK+ L;mv M +¦ i? ?ÆM ?„MX

*?B m h?¢+? E?„+ pW tm'i-K°i +?B m T?QÊM; `€M; M;k b„+ ?B M ` - FB K i?S+ ç T- K¨ Î i`QM; FB K [m M; +U+ ç T ç¦ H¢B ˜M +?S F?¬M; #B i # Q M?B m M;mv h?¢+? E?„+- M?[M; FB K iQM; i`QÎM; H½Q F?€+ +kM; i?–K M;?o K°i iB M; F?¬M; M;k b„+ M¨v ç€M? i?"i ç†+ b„+X

J¨ K¼B M;QÌB +ÁM m®M; K'v i? M? •K- GK+ L;mv M # M FB H¢B K°i +€B #„M M;Q M;QÌB- +?d M;?2 i?'v –K K°i iB M;- ç°M; i€+ +U+ M? M? F?B M K¼B M;QÌB F?¬M H¢B- +?d i?'v h?¢+? E?„+ i`QÌM; FB K #` ç€M? `ÆB- K¨ /QÐM; i FB K +O GK+ L; M; M; ?¼M; h?¢+? E?„+X

ó+€B M¨vô- K°i +?B m HB M +?B M i?„M; i`QÌM; bBM? HK+ i`¼M; h?¢+? E?„+

h?U+ HU+ +O GK+ L;mv M H¢B +¦ T?€T HU+ K¢M? M?Q p"v

a m F?B pQÊi [m ç®B i?O +m®B +MM;- GK+ L;mv M H„+ ç–m,

@ h?U+ HU+ M?Q p"v- ç®B i?O M?Q p"v- i +–M i?B i T?ªB i`®M b Q\ G9+ M¨v [m v bBM? HK+ i`¼M;- GK+ L;mv M +kM; +¦ i? çÆM ;BªM i?O i?„M;- M?QM; pB + M¨v ;BªM- M?QM; pÈB M;QÌB F?€+ H¨ ?mM; ?,M; +?Q K°i i`"M- `'i M?B m EB K h¬M; i`

@ h?¢+? E?„+ i?"i H¨ F p¬ /KM;- t2K ` +kM; +?d +¦ i? ç i ` i vX

S?QÆM; *¨M E?¬M K°i +U+ ç¢Q FB K H½M? F?®+ p¬ +MM; H¢M? ;B¼M; M¦B- ?„M K„i i`¨M ç–v w F?B m +?B M- i`QÈ+ F?B GK+ L;mv M tm'i ?B M- i¢B iQ¨M #° >Q ` - M;QÌB +¦ iB M #° M? M? M?'i H¨ +U+ ç¢Q FB K +O ?„M- p` i`Q ç–m ç½ #` GK+

@ > ? ? ? - i?”i bU H¨ K°i i? M? FB K i®i- i?•M FB K i`¨M ç–v +?QM? F?Q- FB K
S?QÆM; *¨M E?¬M- K°i i`”M M¨v ;B Q +?Q i X

EB K i? K K°i F?m¬M K†i i`¨M ç–v ? M K¼M #b ´B- K„i +U+ Fb i? K F?€i- M?bM p
i FB K +O GK+ L;mv M- ? B K„i H° p /B i?2K b m ç¦ H¢B +?mv M ?QÈM; p T?Q
M?¢+ FB K,

@ EB K i®i- FB K i®i- i`’M i`K M9B + Q- FB K F?Q i?”i HÈMX

h`’M M?¢+ FB K F?¬M; +¦ ` F?ÄB pÄ M?QM; FB K i? K pšM H¨ FB K i? K- ?„M iU
çQÊ+ w p` +O FB K i`QM; ç¦X

@ æQÊ+ `²B- ? v H¨ i ` i vX

>mv M ?Ä ? B K„i H¢M? M?bM tmM; [m M? M¦B- +?QM? ;B[? B K„i ?„M ?Ä /B K

@ L?[M; M;QÌB +€+ M;QÆB- ? v H¨ i?¨M? i?”i i†M; +?Q i çBX æ¢B FB K +O i ç½
o¬ +U+ [m€i,

@ h KÈB H¨ M;QÌB FB K iB M +’T T?Q i` M K¢M? M?’i

@ .€K i` M? ;B¨M? pÈB i - Km®M i ;B i ? i +€+ M;QÆB b Q\

.B i M;mv M EB K *?m h€K K°i i?•M i`¨M ç–v b€i F?Q,

@ E?¬M; +–M #B i +€B ;b FB K iB M K¢M? M?’i- i i? M?QM; K¨ b® FB K iB M +?
M?B m H„KX

a€i F?Q tmM; [m M? ?„M- b¦M; Î K†i ?² ç m Km®M iU ç°M; HªM; i`€M?X

L,K M?•M p”i iB T +”M FB K iB M +’T M¨v +½B H°M F?¬M; M;Èi- ç m pb ` i v +QÈ

J¨ +€+ EB K h¬M; i`QÎM; H½Q F?€+ ç m t’m ?´- M,K M;QÌB M¨v #’i Hm”M H¨ B `
GK+ L;mv M- M?QM; K¨ ?B M i¢B- M,K M;QÌB i` M? +Æ ?QQBF ` i v- M;¨M p¢M
i` M? ç’m- H¢B ç +?Q GK+ L;mv M çQÊ+ HÊB KÈB H¢

L?[M; h`QÎM; H½Q EB K h¬M; F?€+ ?B M i¢B bÊ M?’i +?QM? H¨ GK+ L;mv M M;Q

G¢B M¦B- *U+ æ¢Q EB K hY M,K M;QÌB M¨v- K¶B M;QÌB ç m +¦ çQÊ+ #ªM H½M? F
L;QÌB M¨Q +kM; + Q M;¢Q p¬ +MM;- HÁM; iBM K½M? HB i- i?–M i?€B FB M M;?`- -
F?mv M #ªQX

hbM? ?m®M; M¨v i?”i bU F?¬M; / H¨KX

h`QM; H9+ i`QÎM; H½Q +O EB K h¬M; HQ H„M; i?b GK+ L;mv M H¢B +QÌB b M; b

@ Í ç•m H¢B +¦ T?B M iQ€B M?Q p”vX L,K M;QÌB i` M? ;B¨M? +€B ;b K¨ i` M? ;B¨M
M?€QX L,K M;QÌB +€+ M;QÆB ç²M; HQ¢i ` i v H¨ çQÊ+ `²B- i F?¬M; b QX

*?’M ç°M;5

L;QÌB M¨Q M;?2 çQÊ+ HÌB M¨v ç m F?B T bÊ- F?¬M; iBM p¨Q H¶ i B +O KbM?X

GK+ L;mv M M¨v i?”i iQ ; MX >„M `ä `¨M; /€K K°i M;QÌB F?B m +?B M M,K M;QÌB
"B i `ä FB K ç¢Q +O M,K M;QÌB M¨v M?Q i? M¨Q K¨ ?„M +S iQÎM; `^M; M?Q ç®B
i?QÌM;X *U+ æ¢Q EB K hY M,K M;QÌB M¨v ç m F?€+ M? m- M?QM; +¦ K°i çB K F?
#¼M ?¼ ç m H¨ i?B M i¨BX

h?”i bU H¨ + M çªK5

GK+ L;mv M çB M `²BX L?[M; i`QÎM; H½Q EB K h¬M; F?€+ ç m i?–K M;?o i`QM; H

æ®B pÈB bU pB + M¨v- EB K h? K G,M; L;mv M +QÌB ?b ?b M¦B,

@ h®i- i®i- çQÊ+ p”v i?b i®iX

u F?¬M; [m M i•K K'v ç'm K'vX u +?d +–M ? B i? M? FB K FB +O GK+ L;mv MX *
+¦ i®i +¦ t'mX > B i? M? T?B FB K +O GK+ L;mv M ç m H¨ +U+ T?˜KX J°i i? M? H
K°i i? M? H¨ h`'M aÆM h`'M L?¢+X EB K h? K pÈB i M ;¼B H¨ EB K h? K i?b F?¬M
i? K pÈB FB KX

h`QM; b® M,K M;QÌB ç¦- +?d +¦ EB K h? K H¨ F?¬M; [m M i•KX L?QM; +ÁM H¢B #
E?¬M; M;QÌB M¨Q i?mÎ M?Ä F?¬M; çQÊ+ tQM; H¨ i?B M i¨B- `'i Qi F?B #` #¢BX >B
i?b H¨K b Q +¦ i? \

*U+ æ¢Q EB K hY H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K p¨Q GK+ L;mv M- F?¬M; M¦B HÌB M
H° i?€B ç° M?Q p"vX

GK+ L;mv M +QÌB,

@ L?Q i? M¨Q- F?¬M; /€K ç€M? ¨\ L;QÌB +O EB K h¬M; M?€i ; M M?Q i? b Q\ L
i?m /QÈB i v i i?b i? M? / M? +O EB K h¬M; +kM; F?¬M; +ÁMX hW F?B i +MM;
;B Q i?O ç M M v- T?€i ?B M FB K T?€T +O EB K h¬M; F?¬M; +¦ ;b ç†+ #B iX *Á
+O i çQÊ+ K°i H–MX

GK+ L;mv M #bM? i?QÌM; `'i çB K ç¢K- M?QM; F?B KÎ KB M; i?b H¢B `'i ç°+X L;Q
+O GK+ L;mv M F?¬M; M?B m- M?QM; ç m #` i?m i?B i ç M T?B M Km°MX oQ /
h`QÌM; "¢+? +MM; pÈB M?[M; M;QÌB F?€+X

J°i +•m M¦B M?Q i? M?QM; H¢B +?¢K ç M #Ì pU+ +O bU M;?B K i`¼M;X

EB K h¬M; +?QM? H¨ /MM; FB K T?€T H"T i? X

o"v K¨ ?¬K M v- GK+ L;mv M H¢B M¦B FB K T?€T +O EB K h¬M; F?¬M; ` ;bX L
M;QÌB F?€+ M¦B ` i?b b) F?¬M; +¦ HU+ b€i i?QÆM; HÈM ç M M?Q p"vX L?QM; ç€
J¨ #B F`+? +?QM? H¨ M;QÌB +O EB K h¬M; i?"i +?Q iWM; i?„M; [m GK+ L;mv M

J¨ #•v ;BÌ- Km®M p½M ?²B i? M? / M? +O EB K h¬M; i?b +?d +¦ ç€M? #¢B GK+ L;

"®M M;QÌB F?€+ p®M + Q M;¢Q- M?QM; H9+ M¨v +kM; HY ;B"M #®+ H MX

æ` æ *?B M EB K h`B m o¬ *U+ ?mv ç°M; i? M? *U EB K i`QM; i v,

@ æ9M; p"v- M M ç ç€K ?"m #®B +€+ M;QÌB #B i `ä +€B ;b ;¼B H¨ FB K T?€T +O

u ç°i M?B M +?mv M ç°M;- i? M? *U EB K i` M p B çQÊ+ `9i ` F?ÄB pÄ- i®+ ç°i M?
M¦B- ?ÆM M[HU+ T?€i ` M?Q Km®M T?€ M€i F?¬M; ;B MX a m F?B i? M? *U EB
F?m pU+ i`Î M M ç2M F`iX *?QM? pb i? M? *U EB K K M; ç M €T HU+ [m€ HÈM F
i? K¨ #` ?9i b¢+?X J°i FQ+? M? M? M?Q +?ÈT- M†M; M?Q i?€B bÆM- +,M #ªM F
F?¬M; +–M +?B m i?S+ çQÊ+ ç€M? iÈBX *?d çÆM ;BªM K°i FQ+? M?Q p"v M?QM;
+?d +ªK i?'v / ç–m KbM? `mM H MX

•M? K„i HY +O *?m L;° #¶M; M?B M T?€i ç°M;X J°i M;¼M HY i`QM; +†T K„i +O
M¨v M;QM; iK ;B[F?¬M; i`mM; i?¨M? K'v i`,K i? M? FB K HY `'i M?Ä ?QÈM; p T?
+O i? M? FB K HY M¨v imv v m ?ÆM K°i +?9i M?QM; +?d +–M ibK çQÊ+ +Æ ?°B
i?¨M? K°i- T?€i ` +¬M; FQ+? i`Q K¢M;X L?[M; M;¼M HY M¨v +QM; +QM; m®M m
J°i ?ÆB M¦M; F?OM; #® iW +?QM? ;B[T?€i ` X æ¬B K„i HY +O v T?¦M; ` M;¼M
HY #bM? i?QÌM; K¨ H¨ M;¼M HY ?Ov /B iX

E?B b€i w i`¨M ç–v K¶B K°i i'+ F?¬M; ;B M- .B i L;mv M EB K *?m "€i L?'i ;B®M; M
h? M? i`QÌM; FB K ç2M F`i +O v ;B®M; M?Q i`QÌM; ç Q +O iY i?–M ?€B H'v bBM
ç€M; bÊ i`¨M M;"T- i? T?ªB /B i b¢+? ? i i?ªv- i`ªK ? i i?ªvX :BÌ T?9i M¨v- iW K
+?mM; [m M? KQÌB /†K i'i +ª bBM? HBM? iQ¨M #° ç m +? i ? iX J¨ ç•v +?d H¨ +?mM
ç"K ç½ `'i M? M? iB M ç M b m HQM; GK+ L;mv MX

EB K h? K G,M; L;mv M +QÌB [m€B /`X h`QM; +€+ i? i'M +¬M; +O K¼B M;QÌB- i
F€ /` M?'iX *€+ HQ¢B FB K w iW i`QM; i v +O v i?B i`B M ` - M?'i i?ÌB M?Q €M
/`m- M?QM; +¨M; M;¨v +¨M; K½M? HB i- M?'i i?ÌB # Q i`MK ? iX —M +?S i`QM; #¦

M?B m b€i +Æ F?OM; #®X L?'i i?ÌB ;B¦ i€T +?mv M [m - M? M? ç M M;QÌB i?QÌM;
>ÆM M[H¢B M?Q ;B¦ # M +¢M? M;QÌB- Km®M M;,M +ªM H¢B F?¬M; i? M;,M +ªM
K°i i?b b€i +Æ iMv i?ÌB K¨ bBM?X *?QM? ;B[i M M;QÌB M¨v +¦ K°i +?[i? K- M?QM
FB K i?b H¢B p¬ +MM; ç€M; bÊX

*ÁM *U+ æ¢Q EB K hY S?QÆM; *¨M E?¬M H¨ K°i M;QÌB i¨M F?®+ M?'i i`QM; M,K
M;„M K¨ +kM; `'i H¢M?X u F?¬M; ` i v- +?d Î K°i # M çSM; +?Ì +Æ ?°BX J°i F?B G
i?b v +¦ i? imv i b€i K°i FQ+?X *¦ i? iQÎM; iQÊM;- K°i FQ+? M¨v ;B®M; M?Q H¬B
FBM? i?B M ç°M; ç` X

u imv F?¬M; +¬M; FQ+?- M?QM; H¢B i¢Q €T HU+ +?Q M;QÌB- p¨ +kM; H¨ M;QÌB HÈ
[m®+ ;B F?€+- +¦ K°i HQ¢B HQm T?€BX h?ÌB F?„+ F?B FB K +ÁM i`QM; pÄ H¨ i?
EB K hY S?QÆM; *¨M E?¬M M,K ç¦ ç½ iWM; çB [m [m®+ ; B F?€+ M M ?¼+ çQÊ+

_'i K¢M?5

*¬M; FQ+? +O M,K M;QÌB M¨v ç m `'i ç€M; bÊX

JQÌB i`QÎM; H½Q EB K h¬M;- M m ç´B H¢B H¨ KbM? i?b K°i ç'm K°i ç m F?¬M; +¦
p¨Q p` i`Q +O GK+ L;mv M i?b +?d bÊ H¨ t€+ ç`M? p[M; +?„+ T?ªB i?m `²BX

kRNX *?QÆM; 9R9@9R8, h?€B >²

h`QM; H9+ #®M M;QÌB +¬M; FQ+? i?b K°i M;QÌB çSM; ç¦ #'i ç°M;X

GK+ L;mv M +kM; pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?X E?B FB K b€i ç M ;–M- GK+ L;mv M p

aQM; FB K ç m tm'i ?B MX

:BÌ T?9i M¨v- +Æ ?² M,K M;QÌB ç m +ªK ;B€+ i? ;BÈB +¦ bU #B M ?¦ X

h`QM; iQ+? i„+- i?•M FB K GK+ L;mv M ?¦ ` F?¬M; #B i # Q M?B m FB K wX

J°i +ÆM KQ `ÆB tm®M;X JQ HÈM i? M¨v pW `ÆB tm®M; M;QÌB K¼B M;QÌB i?
ç2K K¼B M;QÌB M?®i H¢B # M i`QM;X L?[M; M;QÌB M¨v /MM; FB K ç T?€ i–M; #,M
?¼ #` M?®i i`QM; K°i +€B ?²X æ•v F?¬M; T?ªB H¨ h?€B >²- imv i ç®B F?¬M; T?ªB
h?€B >² H¢B #` M?®i i`QM; K°i +€B ?² F?€+\ L m H¨ i`QÎM; H½Q #bM? i?QÌM; i?b
M,K M;QÌB M¨v F?¬M; M;QÌB M¨Q F?¬M; H¨ i?B M i¨BX hWM; M;QÌB ç m tm'i` i
L?QM; F?B ` M;Q¨B ?² MQÈ+ i?b K¼B M;QÌB H¢B imv i p¼M;- #ÎB pb ç¦ H¨ #B MX

J°i #Ì #B M p¬ ?¢MX

L;QÆB T?€ çQÊ+ ?² M?QM; T?€ çQÊ+ #B M b Q\

>ÆM M[- #–m i`ÌB i` M #B M +ÁM ç M; F?¬M; M;WM; +¦ imv i `ÆBX L;QÆB +?d
#` F?®B #,M; M; v i¢B +?¶ i"T FQ+?X h` M K†i #B M- F?„T MÆB ç m +¦ M?[M; i`
L;QÆB F?¬M; M?bM i?'v M;QÌB #ÎB pb F?„T MÆB ç m +¦ K•v p¨ KQ iQX

aÈK bKT ç´ i`QÈ+ +?QM? H¨ h? K EB K G,M; L;mv MX E?¬M; T?ªB M¦B v H¨ M;QÌB
M,K M;QÌB K¨ +?QM? H¨ Î +?¶ EB K h? K bY /KM; +?QM? H¨ FB K wX u +¦ M,K FB
p¨Q FB K w ç i?„M; M?[M; M;QÌB F?€+X L?QM; FB K w +O GK+ L;mv M H¢B K M
M?B m FB K w H¢B /mM; M?"T p¨Q K°i +?¶X *ÁM +¦ Hm•M ?²B FB K ç¢QX *kM; +M
i?U+ HU+ F?¬M; #^M; GK+ L;mv M- +?Q M M i?m H¨ T?ªBX

EB K h? K G,M; L;mv M #` ç€M? #¢B i`QÈ+ iB MX u /M i? M¨Q +kM; F?¬M; M;?o

@ h F?¬M; T?K+X

h`QM; €M? K„i +O *?m L;° H¢B T?€i ` M;¼M HY +U+ HÈM- M?Q Km®M i?B m ç®
i?S ?Q ªQ i`QÈ+ K„iX L?QM; M?[M; ;b K¨ v T?ªM FQ+? ç m #` #B M +ª ?Q ªQ /bK b
p¬ +MM;- i¢K i?ÌB K'i çB M,M; HU+ T?€i ?Ä X

æ` æ *U EB K h`B m o¬ *U+ K°i FB K #´ iÈB- Km®M #´ ç¬B +€B #B M +ª ?Q ªQ M¨
#,M; +S tm'i ?B M ? i HÈT M¨v ç M HÈT F?€+- H¨K ç¬M; +SM; K°i FQ+? +O vX u
i?b HB M #` ç¬M; H¢B K°i H–MX

.B i L;mv M EB K *?m "€i L?'i b€i F?Q iQ€i H M i`QM; i?B M ç` X L?QM; ç®B i?O
M;QÆB +¦ M?B m i?b +kM; #` #B M +ª # Q i`MK ? iX "B M +ª tm'i ?B M pÁM; tQ€v
i`QM; ç¦X

@ E iB T- H¨ M;QÆB ç'v- M;QÌB +m®B +MM;X

GK+ L;mv M pmM; h`'M L?¢+ EB K- +?ûK p T?Q *U+ æ¢Q EB K hY S?QÆM; *¨M E
F?¬M; M;WM; M;QM; iK T?€T HU+ +?®M; çÐ GK+ L;mv MX L?QM; i?ÌB F?„+ M¨v- S
H¨K ;BªK i®+ ç°X h–M; #,M; ç½ F?B M i'M +¬M; +O v ç m F?¬M; /MM; çQÊ+X

h`QM; M?€v K„i- GK+ L;mv M +MM; pÈB S?QÆM; *¨M E?¬M ;B Q +?B M K°i +€BX
*¨M E?¬M i?'K ç–v K€m iQÆBX

S?QÆM; *¨M E?¬M H˜K #˜K,

@ E?¬M; +¦ F?ª M,M;- F?¬M; +¦ F?ª M,M;X h H¨ i?B M i¨B- i H¨K b Q K¨ i?'i #¢BX

GK+ L;mv M ;BÌ T?9i M¨v F?¬M; +¦ `ªM? ç M;?2 ;B¼M; çB m +O #¢B iQÈM;X "ÎB
+ªK i?'v +€B ;b ;¼B H¨ h?Ov >Q¨M; EB K æ¢QX

>Q¨M; ;Bª- +¦ i? ` K M? H M?X

h?Ov ?Q¨M; ;Bª +¦ i? K°i FB K [mªM Hw +?mM; i?B M ?¢ p¢M i?OvX o¬ Hm"M HQ¢
+kM; +¦ i? [mªM Hw çQÊ+X

h?Ov >Q¨M; EB K æ¢Q i?"i bU H¨ ç€M; +?Ì KQM;X L m M?Q +¦ i? Hmv M i?¨M? h?
+?QM? KbM? ç®B pÈB #B M ?¦ +O MQÈ+ HoM? ?°B +¨M; M?B m ?ÆMX

h'i M?B M- +ÁM +¦ +¦ EBK >Q¨M; EB K æ¢Q- J°+ >Q¨M; EB K æ¢Q- h?´ >Q¨M; EB K
æ¢Q- K¶B K°i i?S ç m ?mv M /B m ç M +U+ çB KX

:BÌ T?9i M¨v- +?d +ÁM K°i M;QÌB i`QM; h?€B >²X "®M KQÆB +?QM im iB M ;Bª i
H–M M¨v T?ªB i?m `²BX

h`QM; +€B ?² M¨v i´M; +°M; +¦ ?ÆM K°i i`,K M;¼M ç M- M,K KQÆB M;¼M Î ?QÈM
?QÈM; #„+X

J°i i`,K M;¼M ç M M¨v i¢Q ?bM? ;B®M; M?Q ç9+- T?QM; +€+? +´ tQ p¬ +MM;X

*m²M; T?QM; i?´B [m X hBK ç M- i?•M ç M ç m / Q ç°M;- M?QM; +?d i?Q€M; K°i +

:B¦ M;WM; i?´BX

h?ÌB çB K H9+ M¨v- T?Q ç¬M; ç½ +¦ # KQÆB H,K M;¼M ç M #` i„iX *ÁM KQÌB H
*ÁM Î T?Q #„+ i?b ç½ +¦ #®M KQÆB +?QM M;¼M ç M #` i„i- +?d +ÁM K°i M;¼MX

h? +K+ `'i `ä `¨M;X æ¬M; S?QM; +ÁM H¢B KQÌB H,K M;QÌBX "„+ S?QM; +?d +Á
M?'i ç`M? T?ªB i?m X

o¬ h?QÆM; EB K hB M L K *mM; o¬ h?QÆM; F?¬M; M¦B ;bX Zm•M hY EB K S?QÆ
> B M;QÌB M¨v ç m H¨ M;QÌB Qi M¦BX

L?QM; T?Q #„+ ç M H¢B i„i M?B m ç M M?Q p"v- +€+ i`QÎM; H½Q EB K h¬M; ç m

@ > ? - "„+ S?QM; # M FB M?'i ç`M? T?ªB i?m X

@ *m®B +MM; +?d +ÁM KbM? GK+ L;mv MX æQ€M +?WM; ?„M +kM; ç M; H˜M i`®M

@ J°i +?¼B KQÌB H,K- ?„M p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q +kM; T?ªB i?m X >B M i¢B ç M
+?WM; +kM; ç M; K½M? HB i +?¢v i`®M ç F?ÄB +? iX .M i`®M i? M¨Q +kM; F?¬M

@ s2K ` - h?€B >² M¨v b) i?m°+ p +?9M; i X

@ o b m- M;QÌB +O æ¬M; S?QM; +?9M; i Km®M im ?¨M? i?b F?¬M; / /¨M; ?ÆM

@ æ9M; p”v5

*€+ i`QÎM; H½Q EB K h¬M; ç m M;?` Hm”M +ª H MX EB K E?Q h¬M; # M M¨v K†+ bU F?¬M; T?K+ H¢B +¨M; ç M†M; i`QM; HÁM;X "¼M ?¼ H¨K b Q K¨ +¦ i? +?`m T? K¬M +?Q ç M M v- EB K h¬M; F?„T MÆB ç m ç M†M; EB K E?Q h¬M; +MM; E?Q h H¢B +¨M; i? K ?”MX

L?QM; ?”M i?b ?”M- i¨B M;? F?¬M; #ˆM; M;QÌB i?b #B i i? M¨QX

P€M5

P€M5 P€M5 P€M5

L?QM; p¨Q H9+ M¨v- KQÌB H,K M;¼M ç M +ÁM H¢B # M æ¬M; S?QM; K°i +?B + ç ç M #` i„i- M?QM; i`QÎM; H½Q æ¬M; S?QM; H¢B F?¬M; [m M i•KX GK+ L;mv M +? #` ç€M? #¢B `ÌB F?ÄB h?€B >²X æ€M? #¢B K°i i`QÎM; H½Q EB K h¬M; +kM; +?d H

"KT- #KTX h? K ? B M;¼M ç M M[#` i„iX æB m M¨v F?B M +?Q i`QÎM; H½Q EB K

a m ç¦- H¢B iB T ? B M;¼M ç M M[#` i„iX L?Q i? +?d +ÁM H¢B KQÌB M;¼M ç M "„+ S?QM; GK+ L;mv M i?”i bU [m€ K¢M?X _ä `¨M; ç M T?9i +m®B +MM; +kM; +¦ M,K M;QÌBX L?QM; M;¼M ç M iQÊM; i`QM; +?Q ?„M +kM; b„T i„iX *€+ i`QÎM; H½Q ç9M;- M?QM; pšM iBM iQÎM; p[M; +?„+ KbM? +¦ i? +?B M i?„M;X

G¢B K°i ç¢Q •K i? M? p M; H MX L?[M; M;¼M ç M # M æ¬M; S?QM; F?¬M; M;WM; M;¼M ç M /mv M?’i # M "„+ S?QM;X h`QM; M?€v K„i- # M æ¬M; S?QM; +?d +ÁM H b Q +¦ i? \ GK+ L;mv M b Q +¦ i? +?d K°i KbM? K¨ ç’m H¢B M?B m M;QÌB M?Q i? H½Q EB K h¬M;X J¼B M;QÌB +ªK i?’v `’i FBM? M;¢+X L?QM; /M H¨ M?Q i? - +€+ +ÁM MB K iBMX .M b Q- +€+ i`QÎM; H½Q EB K h¬M; +¦ i? F?ŠM; ç`M? K°i çB m- E ?¼ +¦ EB K h? K G,M; o•M- æ` æ *?B M EB K h`B m o¬ *U+- .B i L;mv M EB K *? >Ä aQM; L?½M *?m L;°- *U+ æ¢Q EB K hY S?QÆM; *¨M E?¬M M,K M;QÌB M¨vX L; M?•M- ?ÆM ?ŠM GK+ L;mv MX

G9+ M¨v- M;QÌB M¨Q +kM; iBM M?Q i? X

:B¦ i?´B [m - K°i M;¼M ç M M[H¢B i„iX _²B K°i +€B ç M iB T M[- iB T M[X

*?d +ÁM H¢B # M;¼M ç MX

G¢B +ÁM K°i M;¼M ç M M[H¢B i„i- iB T i?2Q K°i +€B M[- `²B K°i +€B M[X

hU ?² ;B®M; M?Q +¦ ;B¦ i?´B i„iX L?QM; Î ç•v i’i +ª K¼B M;QÌB ç m #B i `ä F?¬M L;¼M ç M FB +,M #ªM ;B¦ F?¬M; i? i?´B i„iX

Zm v ç–m H¢B- +kM; +?d +ÁM /mv M?’i K°i M;¼M ç M- M;¼M ç M Î "„+ S?QM;X

*€B M¨v5

æB m M¨v b Q +¦ i? \

æB m M¨v F?B M M;QÌB i T?ªB iBM M?Q i? M¨Q ç•v\

L,K M;QÌB M?¦K EB K h? K G,M; o•M- p¬ Hm”M M;QÌB M¨Q +kM; H¨ i?B M i¨B- H¢B HB M i?O- b Q H¢B i?m /QÈB i v K°i KbM? GK+ L;mv M çQÊ+\ æB m M¨v H¨K b L?’i ç`M? H¨ +¦ b B H–K- +¦ b B H–K `²BX

:BÌ T?9i M¨v- Zm•M hY EB K hB M S?QÆM; L?Q b„+ K†i F?) ç°M;X «M; i i`ªB [m H–M M¨v +kM; F?¬M; F?ÄB F?) ç°M; b„+ K†iX L;QÌB +?Q iÈB M v Mûi K†i pšM i`–K b„+ K†i +kM; F?) #B M,

@ L m ç•v H¨ bU i?”i i?b ç9M; H¨ +¦ +?9i i?9 p`X

E i [mª ç½ çQÊ+ ç`M?X

"ÎB pb +m®B +MM;- KQÌB H,K M;¼M ç M M?Ä Î æ¬M; S?QM; iQ¨M #° ç½ #` /B i ? i

•M? i`,M; H M + QX L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M çSM; +?„T i vX

oW `²B i`mv M ç M iBM ibM? #€Q- h?€B >² i` M? ç'm GK+ L;mv M ç½ H"T çQÊ+ ç
#° i? K M[X

*MM; H9+ ç¦- L;mv M G,M; +MM; hQ J½ h`QÌM; "¢+? +kM; b„T T?€i ç°M;X

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M [m v ç–m- +?d T?€i ?B M M; v H®B p¨Q h`mM; *?QM
iY i¦+ #¢+X

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M F?m¬M K†i F?¬M; +¦ #B m +ªK- /QÌM; M?Q +ªK i?'v

@ L;mv M G,M; bQ ç - M;QÆB `®i +m°+ +kM; ç½ iÈB `²BX

@ æ9M; p"v- L;mv M L;mv M bQ ?mvM?- i `®i +m°+ ç½ iÈBX

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M KdK +QÌBX

@ L;mv M L;mv M bQ ?mvM? t2K ` +kM; F?¬M; FBM? M;¢+ F?B ç tm'i ?B MX

@ h¢B b Q H¢B T?ªB FBM? M;¢+\

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M KdK +QÌB,

@ h`"M M¨v H¨ [mv i ç'm b® K M?- +kM; H¨ i?ÌB çB K M M F i i?9+X

@ ?- p"v b Q\

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M ;"i ç–m,

@ o¨ ç¦ +kM; H¨ i?ÌB çB K M;QÆB +? i i b®M;X

@ B +? i B b®M; pšM +ÁM +?Q #B iX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M i v F?) ç°M;- ç†i ?ÆB M;?B M; p¨Q L;mv M h?Ov HB

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M i?b M? M?¨M; pm®i # Q G,M; :B€ HBM? FB K,

@ L;mv M h?Ov- G,M; :B€ ? B i? M? HBM? FB K `®i +m°+ +kM; ç½ ;B Q i?OX *kM

h`QM; H9+ M¦B +¦ +?9i p¬ +MM; +ªK F?€BX

@ æ9M; `²B- bQ ?mvM?- t2K #° /¢M; +O M;QÆB #•v ;BÌ +kM; F?¬M; +¦ ?B m F€ p

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M +QÌB M¦B,

@ L m L;mv M L;mv M bQ ?mvM? #B M K'i- /U p¨Q H +k- i?b çÌB i?S i€K F?¬M;
+kM; F?¬M; i? p¬ +?OX .M b Q "„+ S?QM; +kM; H¨ K°i ;B bªM HÈMX

@ E i [mª H¨ T?ªB +?¼M K°i S?QM; +?O KÈBX

@ Jm®M +?¼M S?QM; +?O KÈB i'i M?B M H¨ T?ªB iW *Ym ç¢B FB K iB M- .M b Q
K¢M? M?'i i`QM; +Ym ç¢B FB K iB M H¨ Zm•M iY FB K S?QÆM; L?QX h?S ? B H
.B T .QÆM; .mM; ? B M;QÌBX aÎ S?B i?b /M b Q +kM; +ÁM [m€ MQMX æ°+ *¬ .B
S?QÆM; L?Q ç M; #` i`¼M; i?QÆM;- .B T .QÆM; .mM; i?b i`9M; ç°+- M?Q p"v i?
B\ æ9M; `²B- +ÁM +¦ GK+ L;mv M M[+?S\ h ç½ T?€B æ²M; "€+? LB M çB #„i ?„M
h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M; v m M?'i- M?QM; #„i GK+ L;mv M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?

@ E iB T- "„+ S?QM; b) M?Q i? M¨Q ç•v\

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M H„+ ç–m- F?m¬M K†i F?¬M; ? #B m +ªK,

@ E ?Q¢+? M¨v +O M;QÆB- +?d +–M i #B i K'i- M;QÆB +¦ i? ?B m `ä b Q\ o T?
HQ H„M;X Jm®M #„i ?„M F?¬M; / /¨M; ç•mX >ÆM M[- i?m"M iB M M¦B pÈB M;QÆ
i?"i H•m `²BX L;QÆB +¦ F ?Q¢+? +O M;QÆB i?b i +kM; +¦ F ?Q¢+? +O i X

"®T- #®T5 L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M p¶ i v +QÌB iQ,

@ *kM; i?”i ç9M; H9+X aQ ?mvM? M;QÆB +?Q # Q ;BÌ / /¨M; ç®B T?¦X

@ a® K M? [mv i ç’m ç½ #„i ç–mX >½v t2K bQ ?mvM? iQM? iQ€M + Q ? v H¨ bQ ç

a® K M? [mv i ç’m ç½ #„i ç–mX

J¨M ç K #m¬M; tm®M;

:B¦ H¢M? i?´B [m X

æ²M; "€+? LB M M;²B i`QÈ+ +Y o¢M æ°+ æ°M; «M; i M?’i ç`M? T?ªB #„i çQÊ+ GI
K M? H M? K¨ L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M ç½ ;B Q +?Q ¬M;X «M; i’i M?B M H¨ F?-
+?d +–M #„i çQÊ+ GK+ L;mv M i?b +¦ i? ç¢i çQÊ+ F?¬M; #B i # Q M?B m +€B i®iX
"„+ S?QM; M?Q i? M¨Q `²B\ L m æ²M; "€+? LB M çQÊ+ H¨ i?¨M? pB M i`QM; ç¦ i?
?ÌBX

h`QM; H9+ ¬M; i ç M; bmv M;?o i?b GK+ L;mv M ç½ t¬M; p¨Q o¢M æ°+ æ°M;X

o¢M æ°+ æ°M; +?QM? H¨ K°i +€B ?® ç€M; bÊX " M i`QM; ç°M; H¨ K°i i? ;BÈB K¨m
iK i?¨M? p¬ b® +ªM? iQÊM;- +¦ M9B +¦ MQÈ+- +¦ +?BK +¦ i?9- +¦ ?Q +¦ +¬M i`MM
b®M;X æ•v H¨ K°i i? ;BÈB ç°+X E`+? ç°+ ,M KÁM i’i +ªX GK+ L;mv M T?€i ?B M
+O .QÊ+ oQÆM; æ°+ M;¨v ç¦ +¦ K’v T?–M ;B®M; M? mX L?QM; iQÆM; ç®B K¨ M¦B
;’T ? B H–MX L m M?Q i` M çdM? ç–m KbM? F?¬M; +¦ h?€M? æ FB K [m M; i?b -
+?¶ M¨vX

GK+ L;mv M iB T iK+ çB iÈBX " M i`QM; i? ;BÈB H°M; Hšv ç–v K¨m b„+ +¦ M?[M;
*?’i ç°+ +O +?9M; F?¬M; çO ç ;•v M;mv ?B K ç M iQM? K¢M;X æ•v F?¬M; T?ªB
K¨ H¨ /Q +?’i ç°+ H„M; ç¼M; [m€ H•m M M #B M i?¨M? +¬M i`MM;X L?[M; +QM +¬M
[m M; M M F?¬M; /€K F?BM? ç°M;X

*kM; F?¬M; #B i [m # Q H•m- ç°i M?B M +¦ K°i +QM ç°+ i`MM; F?´M; H²X *¦ ç°+
T?ªB +¦ ç°+ i`MM; HÈM M?’iX æ•v H¨ K°i +QM `„M ç°+- /Q p¢M +?OM; ç°+ i® M;Q
i`MM; M¨v M m Î i`QM; i v æ°+ h?O .QÊ+ oQÆM; i?b +?d bÊ ¬M; i b) pmB KWM; p¬
[m `„M ç°+ FBM? F?OM; M?Q p”v- T?ÄM; +?WM; +?d i`QM; M?€v K„i H¨ b) #` +QM

*QM p¢M ç°+ t¨ M¨v F?B M +?Q GK+ L;mv M +¦ p¨B T?–M ?B m F€X h’i M?B M- M
[m M; H¨ F?„+ iBM? +O M¦X L?QM; +QM p¢M ç°+ t¨ M¨v H¨ çS +QM +O i¢Q ?¦ X
[m M; K¨ pšM /€K t¬M; H MX

@ Jm®M +? i5

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; bÊ +?9i M¨QX h?€M? æ FB K [m M; tQ v pÁM; K°i +€B-
`„MX

*QM p¢M ç°+ t¨ i`Î M M 2 M;¢B- +kM; F?¬M; /€K /WM; H¢B- F m H M K°i iB M;X o
#B M i?¨M? K°i #½B MQÈ+ ç°+- `²B iB m i M i`QM; o¢M æ°+ æ°M;X

o¢M æ°+ æ°M; ç9M; H¨ ?mM; ?B K p¬ +MM;X

GK+ L;mv M +kM; +¦ +?9i bÊ ?½BX h?B M ?¢ ?mM; ç` [mª ç9M; M?Q HÌB ç²MX

J°i H€i b m- ?„M iB M p¨Q K°i #½B ç’i i`QX Í ç•v F?¬M; ? +¦ #’i +S K°i bU b®M; M
F?ŠM; ç`M?- M m M?Q ?„M i`QM; i v F?¬M; +¦ h?€M? æ FB K [m M; i?b b) M? M?

J°i ?mM; ç` +U+ F€ ç€M; bÊX

æQÆM; M?B M- GK+ L;mv M H¢B +¨M; i? K ?B m F€X o¢M æ°+ æ°M; M¨v [mª i?”i
M i`QM; ç M M?Q p”v K¨ +kM; F?¬M; #B i `®i +m°+ çˆM; b m o¢M æ°+ æ°M; H¨
M;?o i`QM; HÁM;- M m h?€M? æ FB K [m M; +O KbM? F?¬M; M;,M +ªM çQÊ+ i?b

smv M [m ?¨M; M;¨M ç°+ i®- +?d +ªK i?’v T?Q i`QÈ+ F?mM; +ªM? ç½ F?¬B T?K+
iB M; ç½ t¬M; p¨Q K°i F?¬M; ;B M `°M; HÈM ?ÆMX " M i`QM; F?¬M; ;B M M¨v F?
bQÆM; tm’i ?B M- +kM; F?¬M; #B i # M i`QM; çQ+? t€+ H¨ [m M; +ªM? ;bX

GK+ L;mv M iB T iK+ çB p T?Q i`QÈ+X S?Q i`QÈ+ HB M tm'i ?B M K°i +?¶ ç'i
;B[F?¬M; ;B MX

óZm # M ç¦ t2K K°i +?9iôX GK+ L;mv M bmv M;?o M?Q p"v- HB M ?QÈM; # M ç¦ #
F?QªM; ç'i #^M; i?b H¢B i?'v # M +¢M? tm'i ?B M K°i i'K #B ç€X GK+ L;mv M M?
pB i óæªQ S?M o•M- H–M ç'm FB K i?S # ôX æªQ S?M o•M\ æ•v H¨ X

GK+ L;mv M +kM; +¦ M;?2 H`+? bY +O h'M [m®+- M?QM; +Æ #ªM H¨ F?¬M; M?È F

hmv M?B M- +¦ K°i +?9i M°B /mM; ?„M M?È `'i `äX

G¢B M¦B- i`QÈ+ F?B u M h?QÆM; h?B M [m"i F?ÎB- i?U+ HU+ +O v m K bQ pÈE
h?€M? æ v m K H9+ ç¦ iU +?Q KbM? H¨ i¨B ;BÄB- ?MM; i¨B çªK HQÊ+- K°i çÌB FI
+O v- i?U+ HU+ v m K M;¨v +¨M; HÈM K¢M?- /–M /–M +¦ i? F?B m +?B M [m•M iI

a m ç¦ ç½ tªv ` # HQÊi ç'm FB KX

G–M i?S M?'i- +?€M? ç¢Q i?„M;X

G–M i?S ? B- v m K i?„M;X

E?B ç¦ u M h?QÆM; h?B M pšM +?Q tm'i i? M M h?€M? æ v m K H¨ i?B M ?¢ ç M
H–M ç'm FB K i?S ? B v m K i?„M; M M ;BÈB v m K H¢B +¨M; F?Q i? ?ÆM- i?"
M? M? ?ÆMX J„i i?'v ç¢B FB T M¢M b„T iÈB- M M i`"M ç'm FB K i?S # ç½ tm'i ?B

G–M ç'm FB K i?S # - M;?2 M¦B `'i M?B m i`QÎM; H½Q +O M;k ç¢B iB M K¬M ç m t
çÌB i?S b€m- p®M ç½ H•m F?¬M; tm'i i? - K¨ H–M M¨v +kM; ç m ` K†iX u m K # M
i v + Q i?OX æ•v H¨ i`"M ç'm i?ªK i?B i M?'iX E i [mª +m®B +MM; ç½ ç`M?X G–M
+?€M? ç¢Q i¨ ç¢Q ç m #B M K'i- +kM; F?¬M; #B i çB MÆB M¨QX

æ•v H¨ H–M ç–m iB M- HU+ HQÊM; K ç¢Q #` i´M i?'i M;?B K i`¼M;X

J¨ +?QM? ç¢Q +kM; ç²M; /¢M;X

L;QÌB b m M¨v pšM çB ibK çªQ S?M o•M- MÆB /B M ` i`"M ç'm FB K i?S # ç½ K'i
F?¬M; ibK çQÊ+X *S M?Q p"v +kM; F?¬M; #B i ç M MÆB M¨QX >B M M v ;BÈB im
p"i çÌB i?S b€m i²M i¢B- M;mv M M?•M +?QM? H¨ M^K Î i`"M ç'm FB K i?S # X .o
*?m h? M? >mv M +?B HQ¢MX

E?B u M h?QÆM; h?B M tm'i ?B M- K°i M;QÌB K°i FB K ç€M? #¢B h?€M? æ v m K
#¢B M M p b m ç½ #B M K'iX æ¬M; S?QÆM; v m K iB T [mªM +?S+ h?€M? ç X *?
h?B M M?QM; HU+ HQÊM; v m K pšM #` €T +? M;?B K i`¼M;X >B M i¢B F?¬M; +
K¬MX

G`+? bY +O [m€ F?S M?Q ?B M ?B M H¢B i`QM; HÁM;X

GK+ L;mv M +ªK i?'v- H–M ç'm FB K i?S # M¨v- çªQ S?M o•M ç½ i`¬B ç M o¢M æ
M?B M H¨ F€ [m€BX

GK+ L;mv M ?QÈM; # M i`QM; M?bM H¢B- +?d i?'v /QÈB KªM? ç'i #^M; T?ŠM; ç¦
i?B i? M¨v K†+ /M ç½ +? i M?QM; pšM iQ€i ` K°i bS+ K¢M? p¬ +MM;X GK+ L;mv
MY b® i?B i? ç¦ H¨ M;QÌB +O +?€M? ç¢QX

GK+ L;mv M ?ÆB bmv M;?o K°i +?9i `²B ` [mv i ç`M? iB M p¨Q # M i`QM;X

E i [mª H9+ M¨v- +?d i?'v i`QM; ç€K i?B i? ç¦ +¦ K°i M;QÌB çSM; i?ŠM;X

L;QÌB M¨v F?¬M; #B i H¨ BX

GK+ L;mv M +ªK i?'v +´ [m€B- M?QM; F?¬M; p°B #QÈ+ iÈB- K¨ +˜M i?"M [m M b€i

G¢B M¦B M;QÌB ç M; çSM; i`QM; ç€K i?B i? ç¦ K†+ €Q ç2M- F?¬M; #B i bS+ K¢M
+QÌB ? ?ª,

@ > ? ? - `®i +m°+ +kM; ç½ ç M H9+ >„+ EB K J° .mM; •K i +?Ì çQÊ+ `²BX

æ9M; p”v- M;QÌB M¨v H¨ >„+ EB K J° .mM; •KX

J° .mM; •K +?Q ç M M v pšM t2K GK+ L;mv M H¨ ç¢B ç`+?X u pšM +?Q ``^M;- M m tm’i ?B M i?b v b) i`Î i?¨M? ç² ç +O Gw L;mv M "¢+?X u KÈB +?•M +?QM? tSM; ç Gw L;mv M "¢+? +?S F?¬M; T?ªB GK+ L;mv MX

a m M¨v- v M?B m H–M ç®B ç–m pÈB GK+ L;mv M- M?QM; F?¬M; H–M M¨Q ç€M? Î ok G,M; aÆM- v pšM +ÁM Km®M ibK GK+ L;mv M ç ;•v T?B M iQ€B- M?QM; v +k h? M? p¨ L K *mM; "¢+?- ? B M;QÌB M¨v i?U+ HU+ i` M v M?QM; +kM; pšM F?¬M;

kkkX *?QÆM; 9ky@9kR, > M >¢ o¬ ad

J° .mM; •K i?’v h?QÊM; Zm M h? M? p¨ L K *mM; "¢+? ? B M;QÌB M¨v +kM; F?¬M; GK+ L;mv M i?b iU M?B M b) F?¬M; ç M +?`m +? iX

.M b Q- v +kM; H¨ M;QÌB #bM? i?QÌM;X

GK+ L;mv M / M? iB M; # M +?QM? ç¢Q M;¨v +¨M; HÈMX h?U+ HU+ +kM; M;¨v +¨M F?€+ ç m +¦ M;QÌB #` GK+ L;mv M ç€M? #¢BX oQ /K M?Q oä æ M; iB M K¬M- >mv K¬M T?€B ç m +¦ M;QÌB ç®B ç`+? pÈB GK+ L;mv M +?S F?¬M; `B M; ;b J° .mM; •K

J° .mM; •K H9+ M¨v ç½ i? i?ªK- +?ŠM; F?€+ ;b K°i +QM +?m°i +? i #` M;QÌB i ç€

L?QM; +¦ ç¬B F?B- p”M F?Q b) [m v M;QÊ+ H¢BX

h`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m- J° .mM; •K T?€i ?B M K°i +QM ç°+ i`MM; ``’i +´ [m€BX

*QM ç°+ i`MM; M¨v ``’i v m ÈiX >ÆM M[iQ¨M i?•M K M; i?2Q K°i +¶ F?Q iS+X

J° .mM; •K +kM; H¨ M;QÌB +¦ FB M i?S+- H”T iS+ M?”M ` ç•v H¨ K°i HQ¢B p¢M ç°-

L,K ç¦- J° .mM; •K iW Gw L;mv M "¢+? +kM; ?¼+ çQÊ+ K°i b® FB M i?S+- F +ª FI p¢M ç°+X h?m”M iB M M¦B i? K K°i +?9i- o¢M ç°+ i?ªB i`MM; M¨v +?Q iÈB #•v ;BÌ K€BX >ÆM M[ - bBM? iY +MM; HB MX > B +QM +¬M i`MM; M¨v ç m +¦ HU+ b€i i? i`®M; ç’m F?¬M; H¢B L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M M M +? i i`QM; i v M;QÌB ç¦X a K€B +kM; F?¬M; +?®M; çÐ çQÊ+ # Q H•m- pW H9+ #` J° .mM; •K #„i i`9M;X

a m F?B J° .mM; •K #„i çQÊ+ +QM +¬M i`MM; i?b H”T iS+ çB p¨Q o¢M æ°+ æ°M;X

u +kM; bÈK M;?2 M¦B o¢M æ°+ æ°M; H¨ MÆB ?mM; ?B KX hmv M?B M- v +¦ p”i + i`QM; i v M M ç½ t•K M?”T p¨Q o¢M æ°+ æ°M;X :B®M; M?Q GK+ L;mv M- +m®B + MÆB ç’m FB K H–M i?S # çªQ S?M o•MX

@ > ? ?- F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ J° .mM; •K i H¢B K v K„M M?Q p”v- +kM; +¦ F?Q€BX

J° .mM; •K +QÌB ? ?ª,

@ æ•v H¨ MÆB ç’m FB K H–M i?S # - ``’i M?B m i?B i? +ÁM b¦i H¢BX L,K ç¦ +¦ ``’i M # Q M?B m i?S i®iX >B M i¢B iQ¨M #° i?m°+ p i X

@ Gw L;mv M "¢+?- M,K ç¦ M;QÆB t2K i?QÌM; i - +?Q ``^M; i iB K HU+ F?¬M; HÈM t2K- i H9+ M¨v +¦ çQÊ+ F€ M;° M?Q p”v- i?U+ HU+ M?’i ç`M? b) pQÊi [m ç iY #ªQ Gw L;mv M "¢+?- i Km®M M;QÆB #B i- M;QÆB M,K ç¦ €M? K„i M?Q KMX GK+ L; ``’i i¨B ;BÄB b Q\ L;QÆB #’i [m€ ;†T M?B m F€ M;° ?ÆM i X h?U+ HU+ +O i M?’i c +? i M;QÆB `²B- i b) / M? +?’M i?B M ?¢X >? ? X

@ h?®M; F?Q€B- i?QªB K€B- J° .mM; •K •K i `®i +m°+ +kM; +¦ M;¨v ?¬K M vX hQA p¬ +MM; K¢M?X

J° .mM; •K •K +QÌB ? ?ªX

u F?¬M; F?ÄB ç½ #„i ç–m iQÎM; iQÊM;X

u iQÎM; iQÊM; KbM? b) ;†T çQÊ+ `'i M?B m F€ M;°- M?"M çQÊ+ p¬ b® imv i ?¼+
K°i çQÌM; [mûi M; M;- ;†T M;QÌB M¨Q ;B i M;QÌB ç¦X *€+ ç¢B M?•M p"i çÌB i?S +
ç®B i?O +O KbM?X æ9M; `²B- i`QÈ+ iB M T?ªB ;BªB [mv i i M iB m iY GK+ L;mv

a m ç¦- #ªM i?•M +ÁM T?ªB F?B m +?B M +Ym ç¢B FB K iB MX

*ÁM +¦ L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•MX L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M OM; ?° GK+ L
H–K HÈMX

a m ç¦ b) [mûi b¢+? ? i M?•M p"i ç¢B ç¢Q- #Ä t +€B H½Q i?'i T?m Gw L;mv M "¢+

"ªM i?•M v b) i`Î i?¨M? h'M [m®+ +?B çdM?X

@ GK+ L;mv M- M;QÆB iQM? H¨ +€B ;b\ L;QÆB +?d H¨ ç–m +QM +¬M i`MM; K¨ i

u i`QM; H9+ ç„K +?bK i`QM; iQÎM; iQÊM;- i?b ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i b€i
ç M ;–MX J° .mM; •K •K +kM; H¨ M?•M p"i H½Q Hmv M- ç°i M?B M KÎ K„i ` - idM?

E?B idM? H¢B- HB M i?'v K°i +?B FB K `ûi H¢M? F?¬M; M;WM; iÈB ;–M +MM; pÈ
i?M ?"MX

GK+ L;mv M i¢B b Q H¢B Î +?¶ M¨v\ æ•v F?¬M; T?ªB +?d H¨ F€ M;° +O `B M; KbM
H'v F€ M;° +O KbM?\

E?¬M;- F€ M;° M¨v H¨ +O i X

æ•v H¨ H–M +m®B +MM; v bmv M;?oX "ÎB pb GK+ L;mv M K°i FB K ç½ i`ªK tm®M;
M M tm®M; K†i ç'iX GK+ L;mv M #•v ;BÌ H¨ h`QÌM; aBM? GK+ h`¼M; F i ?ÊT pÈB i
•K •K i?b +?d H¨ im pB Hmv M i? X GK+ L;mv M ;B i v F?¬M; +–M ç M +?B m i?S ?

h`'M L?¢+ FB K [mv H¢B p pÄX

J° .mM; •K •K +? i F?¬M; M?„K K„iX

L;QÆ +? i F?¬M; M?„K K„i +?ŠM; +¦ HB M [m M ;b ç M i X GK+ L;mv M M?bM +?
[mª M?B M +¦ F?¬M; Qi i?B i? X *?d H¨ GK+ L;mv M +ªK i?'v +¦ +?9i F€ [m€BX G
S?M o•M- M?Q i? M¨Q H¢B i`¬B ç M çˆM; b m o¢M æ°+ æ°M;X GK+ L;mv M +ªK i?
çB m F€ H¢X

hbK i?"i H•m- `®i +K+ T?€i ?B M i`QM; ç®M; i?B i? +¦ K°i [mv M b€+? ;?B H¢B +?

óG–M ç'm FB K i?S # - + Q i?O #'i T?¨K H–M HQÊi tm'i ?B MX u m K h?€M? æ ?M
FB m ?MM;X h`QM; M;k ç¢B iB M K¬M +¦ M;QÌB +¦ i? ç`+? M´B M;QÌB M¨v- M?QM
M¨vX u T?®B ?ÊT M?B m i?B M i¨B v m K +?Q v bY /KM;X h? +K+ +O M;k ç¢B iB
M M- i`QÈ+ F?B H–M ç'm FB K i?S # tm'i ?B M- i¢B çªQ S?M o•M ç H¢B K°i bÆ
T?€T +O *¬M Gm•M p¨ h? M? h?¨M?- i¢Q i?¨M? h`mv M h®M; +?B i`"MX E?B +m
ç°M; i?b HB M M;?`+? +?mv M h`mv M h®M; K i`"M- /šM iÈB `'i M?B m v m K i?B

óa m F?B ç M o¢M æ°+ æ°M;- +?Q /M H¨ v m K i?B M i¨B i?b +kM; F?®M +? i Î M
çB m- u m K h?€M? æ FB ;BªQ ?Q¢i p¬ +MM;- `ä `¨M; F?¬M; i`9M; F X æªQ S?M
vX æ M i"M ç•v p b m- +?9M; i +MM; pÈB v m K i¬M; bQ- + Q i?O ç m F?®M i¢B
M M;Q¨BX E?¬M; #B i i? +K+ # M M;Q¨B M?Q i? M¨QX L;k ç¢B iB M K¬M +¦ +
ç¢Q M[? v F?¬M;\ô

L?[M; +?[b m +MM; ?ÆB +¦ +?9i +?m +? +?Q¢+- FûQ #9i i?"i /¨B- ?B M M?B M H
+ÁM HQm H¢B #9i Fw ó>Q aÆM ç F?Q ç¢B- EB K h¬M; *?m >¢+ i¢B HQmôX

@ o` i´ bQ M¨v X

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; F?ÄB i? M iB + K°i ?ÆB,

@ u M i´ bQ çÌB i?S i€K +QÌM; i? - #bM? ç`M? çQÊ+ v m K X L;¨B Î /QÈB +Ym imv
M;¨B F?¬M; M;?2 çQÊ+- M?QM; i +kM; Km®M ç2K iBM iS+ i®i M¨v M¦B +?Q M;¨B X

hbM? i? M,K ç¦- v m K +QÌM; ç¢B- +?d bÊ H¨ +U+ ç° M;mv ?B KX

L?QM; v m K +QÌM; ç¢B M?Q i? M¨Q +kM; #` K°i KbM? u M i´ bQ i`'M €TX

u M i´ bQ M,K ç¦ K°i KbM? K°i FB K F?B M +?Q M;QÌB i T?ªB i?€M T?K+X

GK+ L;mv M H¢B /¢Q [m K°i pÁM;- T?€i ?B M i` M K†i ç'i F?„+ F?¬M; Qi +?[X

@ *?QM? ç¢Q iB M K¬M- ? M ?¢ p¬ bdX

@ L;k ç¢B iB M K¬M- ?¢ HQm +U+ F€X

@ L;k ç¢B iB M K¬M- p¬ bd i?'T ? MX

>B M M?B M- M?[M; M;QÌB #` M?®i i`QM; o¢M æ°+ æ°M; ç½ K„M; +?YB- çO #B i
Q M?B m ?"M wX

GK+ L;mv M F?¬M; Km®M T?€ ?Q M?[M; +?[pB i HQm H¢BX *?mv M ç½ [m - +S +

L?QM; ?B M i¢B- +?QM? KbM? +kM; +¦ pB + +–M H¨KX h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M; a
iÄ p L;mv M G,M; #„i ç–m ç°M; i?OX J¨ "„+ S?QM; i?b F?¬M; #B i #•v ;BÌ M?Q i?
i,M; i?U+ HU+ H MX *?B FB T +O "„+ S?QM; H–M M¨v- KbM? +¦ i? F i i?9+ F?¬M

L;mv M L;mv M bQ #€ i'i M?B M H¨ HÊB ?¢B- M?QM; L;mv M G,M; +kM; F?¬M; T
i` M? ç'm +kM; F?¬M; #B i # M M¨Q b) i?„M;X

amv M;?o M?Q p"v- GK+ L;mv M #„i ç–m i?m i?"T M?[M; /B p"i +O H–M ç'm FB K i

.B p"i i¢B ç•v +¦ `'i M?B mX

L?B m M?'i +?QM? H¨ FB K T?€T- +¬M; T?€T +€+ HQ¢B +O M?•M p"i + Q KBM?-
HQm H¢BX æ•v ç m H¨ i•K ç„+ ?Q†+ /Q #¼M ?¼ iU M;?o ` X o #ªM i?•M +¬M; T
+kM; ç²M; /¢M; F?¬M; +¦ HQm H¢BX "Q i`+? i•K T?€T +O #ªM i?•M imv i ç®B F?
K¬M T?€B ?€ +¦ i? i`mv M ` M;Q¨BX L?QM;- M?[M; +€B ç¦ imv F?¬M; i? i`mv M
i`mv M H¢B +?Q M;QÌB F i?W X L?[M; M?•M p"i M¨v ç m +¦ K°i i?•M imv i ?¼+- K°
F?¬M; + K HÁM; iB m pQM;X *?Q M M +kM; ;B[H¢B +?9i QiX GK+ L;mv M ç½ #„i
ç„+ +O M?[M; M;QÌB M¨vX :B[H¢B b m M¨v ?ŠM b) +¦ i€+ /KM; i?"i HÈMX

L?B m i?S ? B +?QM? H¨ çO HQ¢B FB m /€M; #BM? F?QX "BM? F?Q- FB K F?Q ç
L;mv M F?¬M; H'v çB HBM? FB KX L?[M; HBM? FB K M¨v F i M®B +ª çÌB pÈB +?O
çB- ç•v H¨ #'i FQM? ç®B pÈB M;QÌB ç½ +? iX

L?B m i?S # H¨ çO HQ¢B i?–M ?²M i?¢+?X hB m i?–M ?²M i?¢+?- ç¢B i?–M ?²M i
iBM? +kM; +¦ K°i QiX L?QM; HBM? i?¢+? i?b +?ŠM; +¦X Í ç` T?QÆM; M¨v M;,M +€
b¦i- +kM; +?d +¦ +€+? F?¬M; M;WM; /MM; HBM? i?¢+? #´ bmM;X *?Q M M HBM? i?
+€+ HQ¢B i?–M ?²M i?b /M b Q i?–M ?²M +kM; F?¬M; +mM; +'T çQÊ+ i?B M ç` M
FûQ /¨B im´B i?¼X

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; HQ H„M; [m€X h?S M?'i H¨ pb +¦ i?€B im - +¦ i?€B im i?b
+O ?„M pšM +ÁM `'i M?B mX o¢M æ°+ æ°M; M¨v F?¬M; i`¦B çQÊ+ ?„M- iMv i?ÌB K

o®M M M +ÁM +¦ HBM? i?9X *?d H¨ i`QÈ+ F?B #„i ç–m i`"M ç'm FB K i?S # Î çªQ S
ç¢Q iB M K¬M #B i `ä KbM? F?¬M; +¦ F?ª M,M; b®M; b¦i i`Î p - HBM? i?9 ç½ bÈK i
M M- HBM? i?9 # M +?€M? ç¢Q F?¬M; +ÁM K°i +QM- o®M v m K +kM; +¦ HBM? i?9
F +O +?QM? ç¢Q- bÊ +?QM? ç¢Q +ÁM +¦ #B M T?€T iB M p¨Q MÆB ç•vX *?Q M M
HBM? i?9- K°i +QM +kM; F?¬M; HQm H¢BX ob i? - GK+ L;mv M H9+ M¨v F?¬M; ib

L?QM;- M¦B [m M¦B H¢B- +QM M;QÌB T?ªB #B i +ªK i?'v çOX

h?–M ?²M i?¢+? Î ç•v F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m- pQÊi t M?[M; ;b KbM? bÎ ?[m i`Q
+kM; +¦ `'i M?B m- +QB M?Q ç•v H¨ H–M i?m ?Q¢+? HÈMX

GÁM; /¢ +O +QM M;QÌB ;B®M; M?Q H¨ `„M Mm®i pQBX

h•K +O KbM? H¢B F?¬M; i? ;B®M; M?Q M;QÌB #bM? i?QÌM;X

hm iB M +kM; im i•KX L m im iB M H•m M?Q p”v K¨ pšM +ÁM i? K H K i?b +?„+ +?Š

h?S iQ H¨ çO HQ¢B FB m /€M; i¨B M;mv M- pQ /K M?Q i?B M i`M? +?B i?Ov- i?€B
b - poM? pB K +?B ?Ä X æ•v ç m H¨ M?[M; p”i HB m +–M i?B iX Í im iB M ;BÈB ;
ç•v F?¬M; #B i H¨ # Q M?B mX GK+ L;mv M M?bM i?’v T?ÄM; +?WM; ?ÆM MY ;B
i?OvX a m M¨v F?¬M; +?WM; KbM? b) +–M ç M i?B M i`M? +?B i?OvX æ² ç¢+ Î ç•v
L;mv M #B i `ä- M m KbM? H’v i?b HÊB Q+? ç¢i çQÊ+ +kM; i?”i HÈMX

h´M; +°M; +¦ #®M i?S +–M H’vX E?¬M; #B i H¨ +¦ +ÁM i? K M[F?¬M;X

E€ i?”i- M,K ç¦ i`QM; o¢M æ°+ æ°M;- K¼B M;QÌB +?B M ç’m pÈB M? m- ?Ov çB `’i

a m F?B i?m ç–v i9B- GK+ L;mv M +ªK i?’v `’i K„ K½MX

L?[M; i?S M¨v- +¦ ;B€ i`` ?[m /KM; M?’i +?QM? H¨ i?–M ?²M i?¢+?X

GK+ L;mv M ibK K°i MÆB M;²B tm®M;X >B M i¢B- [m M i`¼M; M?’i +?QM? H¨ i`MM
*?d +¦ ç¢i ç M h`QÌM; aBM? h?’i h`¼M; EBK ç M ç¢B i?¨M? i?b KÈB +¦ iQ +€+? +?B
M M;Q¨B o¢M æ°+ æ°M;X æ²M; i?ÌB +?QM? i?S+ M?9M; i v p¨Q "„+ S?QM; +?B

J¨ Km®M ç¢i iÈB h`QÌM; aBM? h?’i h`¼M; +?QM? H¨ i?–M ?²M i?¢+?X

GK+ L;mv M ç2K K°i i?–M ?²M F i iBM? ç†i ;B[? B ?¨M; +?•M K¨v- #„i ç–m ?’T i?
?²MX æ²M; i?ÌB FB K i` #ªM i?•M- +?d +ªK i?’v +?QM? ;B[#ªM i?•M- ?Q ç M /–
p¨M;X a m F?B /MM; tQM; i?–M ?²M F i iBM?- GK+ L;mv M +ªK ;B€+ KbM? iB M ;–M
aBM? h?’i h`¼M;X

J°i i?–M ?²M F i iBM? iB T i?2QX a m F?B bY /KM; ? i- +?d +ªK i?’v K¨m p¨M; i` M

G¢B iB T iK+X GK+ L;mv M t2K b® HQÊM; i?–M ?²M F i iBM?- T?€i ?B M KbM? +
i?–M ?²M F i iBM? i`QÈ+ F?B ç¢i ç M h`QÌM; aBM? h?’i h`¼M;X

E iW ç¦- HB M +¨M; i? K +¦ M?B i ibM?X

h?–M ?²M M;¨v +¨M; i,M; K¢M?X J¨m p¨M; i` M ?Q ç M H¢B +¨M; p¨M; ç”K ?ÆMX _
+€B i?–M ?²M F i iBM?- ?„M T?€i ?B M ?Q ç M +O KbM? +Æ #ªM ç½ +?mv M b M
K°i +?9i ?ÆB M?¢iX >„M H¢B i`MM; FQ+? +?mv M ?¦ H–M M[- H’T ç–v +?¶ M?¢i

s2K ` - ç•v H¨ h`QÌM; aBM? GK+ h`¼M; ç½ i`MM; FQ+? ç M +€M? +Y h`QÌM; aBM
i?¨M?X

L m +¦ i? T?€ i M +€M? +Y M¨v- EBK ç M b) çQÊ+ H”T i?¨M?X

GK+ L;mv M M;²B K°i +?¶- K°i H–M M[#„i ç–m i`MM; FQ+? h`QÌM; aBM? h?’i i`
i?¨M? FBK ç M- i?–M ?²M ?ÊT M?’iX o¬ b® i?–M ?²M #„i ç–m i`MM; FQ+? çB K +
i? M¨Q +kM; F?¬M; i`MM; FQ+? çQÊ+X

æ m i?’i #¢BX

GK+ L;mv M +?d +ªK i?’v i`QM; HÁM; k `kX s2K ` T?ªB i¢K i?ÌB /WM; H¢BX

Zmª M?B M- +ªM? ;BÈB [m M i`¼M; M?’i ç¢i ç M h`QÌM; aBM? h?’i h`¼M; EBK ç M
ç¢i çQÊ+X

GK+ L;mv M i?Î /¨B K°i +€BX h¢K i?ÌB +S /WM; H¢BX >„M #•v ;BÌ imv ``^M; `’i +–M
aBM? h?’i h`¼M;- M?QM; K¼B i?S F?¬M; i? M¦M; p°BX L¦B +€+? F?€+- H¨ / /¨M;

a m F?B M;QM; H¢B- GK+ L;mv M H’v ?² H¬ `QÊm ` - M?’T K°i M;KKX

L;?d M;ÆB K°i +?9i- GK+ L;mv M #„i ç–m H”i t2K M?[M; i•K ç„+ K¨ M?•M p”i FB K
F?Qªm; #®M KQÆB K®i #ªMX GK+ L;mv M H”i K°i #ªM i`QM; ç¦X æ•v H¨ /Q iB M #

GK+ L;mv M H”i t2K- T?€i ?B M i`QM; M¨v ;?B H¢B [m€ i`bM? b€M; i¢Q FB K T?
+MM; pÈB pB + HoM? M;° çQÊ+ M?B m HQ¢B FB K wX

a€M; i¢Q FB K T?€T M¨v ç®B pÈB KbM? +?ŠM; +¦ ;bX

L?QM; i`QM; ç¦ +¦ K°i çQ¢M `’i ?[m /KM;X

Zm€ i`bM? HoM? M;° FB K w +O M;QÌB F?€+X æ•v ç m H¨ #Q K”iX

*?SM; FB M çQÊ+ [m€ i`bM? M¨v- ç®B pÈB #ªM i?•M +kM; +¦ M?B m +?¶ i®iX

h?S M?’i +?QM? H¨ h`B m /QÆM; FB K wX GK+ L;mv M çQ€M +?WM; p` iB M #®B
M9B h`B m .QÆM; S?QM; Î æ¬M; S?QM;- HoM? M;° çQÊ+ FB K w i`B m /QÆM;X
iQ¨M #° [m€ i`bM? HoM? M;° FB K wX G9+ M¨Q +ªK M?”M çQÊ+ K†i i`ÌB- H9+ M¨Q
i`ÌB- H9+ M¨Q M„K #„i çQÊ+ i`B i ç X

L?[M; FBM? M;?B K M¨v ç m H¨ +?Q #ªQX

GK+ L;mv M +kM; +¦ K°i +?9i FQ+? ç°M; M?ÄX

>„M #„i ç–m [m M b€i [m€ i`bM? p` iB M #®B M¨v HoM? M;° FB K wX s2K ` [m€ i`b
ç M M;¨v i?S # KÈB M?bM i?’v ? i FB K w i?S M?’iX a m ç¦ iB T iK+ ç M FB K w i?
KÈB #„i ç–m HoM? M;° çQÊ+ FB K w i?S # X

Zm M b€i [m€ i`bM? HoM? M;° FB K w +O M;QÌB F?€+ F?¬M; ;B®M; M?Q t2K b€+
i?”i i?b +Ä K’v i`,K +?[ M;„M M;OBX L?QM; K’v i`,K +?[M¨v H¢B K’i ? B # M;¨v ç
+¦ K°i +?[- K°i çQ¢M HÌB M¦B- M?QM; T?ªB K’i M?B m H–M [m M b€i- T?ÄM; çQ€M

kkjX *?QÆM; 9kk@9kj, > B æ¢Q >¨M E?Q

*S M?Q p”v- K°i HQ¢B iB T M®B K°i HQ¢BX h?ÌB ;B M ç¼+ b€+? F?¬M; M;WM; [m

E?B K i KÄB i?b H’v `QÊm ` m®M;X E?B ç¦B #KM; i?b +„i K°i KB M; i?`i i?€B im
im ;B®M; M?Q i?`i ?2Q- M?QM; M;QM ?ÆM K°i +?9iX

@ EB K w i?S # KQÆB K®i `²BX

GK+ L;mv M pm®i pm®i K„i +O KbM?- +ªK i?’v +¦ +?9i K i KÄBX

h`QM; H9+ M;?d M;ÆB- ?„M H¢B H’v `QÊm p¨ i?`i ` ,M p¨ m®M;X a m ç¦ H¢B iB T
H•mX GK+ L;mv M t2K K°i HQ¢B FB K w- H¢B K’i ? B M;¨v i?ÌB ;B MX

G¢B F?¬M; #B i [m # Q H•m- GK+ L;mv M F?ûT b€+? H¢BX

æ M H9+ M¨v- #®M KQÆB K®i [mv M b€+? p [m€ i`bM? HoM? M;° FB K w iQ¨M #° ç
F?¬M; #Ä [m X h`QM; #®M KQÆB K®i [mv M b€+? M¨v i´M; +°M; +¦ b€m KQÆB #ª
>¬K M v- M;Q¢B i`W KQÌB FB K w K¨ ?„M ç½ #B i- +ÁM H¢B M,K KQÆB #ªv [m€ i`b

æ9M; p”v- b m F?B t2K [m M,K KQÆB #ªv [m€ i`bM? HoM? M;° FB K w- T?€T HU+
#°- FB K w +O KbM? +kM; +?ŠM; i,M; H MX

L?QM; çB m M¨v H¢B i,M; +QÌM; +,M +Æ FB K ç¢Q +?Q GK+ L;mv MX

"®M KQÆB K®i [mv M b€+? M¨v ç m H¨ +O i?QÊM; M?•M FB K iB M +’T- /MM; i’i
i?¨M?X GK+ L;mv M b m F?B [m M b€i ? i M,K KQÆB #ªv FB K w M¨v bQ pÈB i`QÈ

G9+ M¨v ç•v +¦ i? M¦B- GK+ L;mv M ç½ +?•M +?QM? HoM? ?°B çQÊ+ +,M +Æ +O

L,K KQÆB #ªv +?OM; HQ¢B FB K w M?Q ?¨- pK- i`B m /QÆM;- HB i `b- M;mv i- H-
i`QM; ç¦X

o b m- GK+ L;mv M +¦ i? i`Î i?¨M? imv i i? FB K ç¢Q ç¢B i¬M; bQ- i?”K +?Q ç¢i ç
i?b +kM; M?Ì F€ M;° H9+ M¨vX

*m®B +MM; +kM; ç½ t2K tQM;X GK+ L;mv M i?Î ` K°i ?ÆBX

>„M H'v ` K°i +€B ç²M; ?² +€iX *€B ç²M; ?² +€i M¨v M; v +ª T?€T #ªQ +kM; F?¬M
M?'i +O M¦ +?QM? H¨ iU ç°M; iQM? iQ€M i?ÌB ;B MX GK+ L;mv M M?bM +€B ç²M;
o¢M æ°+ æ°M; ç½ K°i i`,K M,K KQÆB M;¨vX

J'i K°i i`,K M,K KQÆB M;¨v- +kM; F?¬M; #B i "„+ S?QM; ?B M i¢B M?Q i? M¨Q `²

*¦ +?9i #"M i•K p bU ibM? Î #„+ S?QM;- M?QM; ?„M +kM; #B i- M m KbM? +?Q ç
h`¼M; EBK æ M ç¢B i?¨M? i?b b m F?B ` F?ÄB o¢M æ°+ æ°M; +kM; F?¬M; T?ªB
LB MX L?'i ç`M? T?ªB M;?o #B M T?€T ç¢i çQÊ+ h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M;X >„M #B
;bX G¢B i?Y iB T K°i H–M i?b H¢B H¨ K°i H–M i?'i #¢BX

h`QÌM; aBM? GK+ h`¼M; >Q æ M F i i?¨M? i`MM; FQ+? h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M; E
H¨ F?¦ F?,MX

E€ i?"i i?b +Y ªB M¨v p®M ç½ p¬ +MM; F?¦ F?,MX _'i M?B m M;QÌB ç½ F i Î ç•v
i?¨M? +¬M;X GK+ L;mv M i?'i #¢B i?b çQÊ+ iQM? H¨ +€B ;bX

G¢B [m K°i H9+- GK+ L;mv M K°i H–M M[#„i ç–m i`MM; FQ+? h`QÌM; aBM? h?'i

G9+ M¨v ç•v- ?„M ç2K KQÌB +€B ç¢B i?–M ?²M i?¢+? ç†i [m K°i # M- #„i ç–m i`MM

*?d i?'v i?–M ?²M F?Q iS+ M?¨M M?¢i +?ªv p¨Q- L?QM; pšM M?Q +kX *S ç M ç¦ H
?²M iB M M?"T ?Q ç M- +,M #ªM F?¬M; i? M¨Q T?€ i M çQÊ+ +€M? +Y FB X GK+
ç–m +¦ bU #B M ?¦ X J¨m p¨M; ç"K ç†+ ?ÆM- M?QM; i`MM; FQ+? i?"i H•m pšM F?-

G¢B i?'i #¢BX

æ•v H¢B K°i H–M M[i`MM; FQ+? i?'i #¢BX GK+ L;mv M +?d +ªK i?'v i?–M ?²M K
KbM? p¬ Hm"M H¨K +€B ;b- +kM; F?¬M; i?'i #¢B M?B m H–M M?Q p"vX æ•v H¨ H–
#¢B M?B m M?Q i? X

h?"i bU H¨ tmB t QX

s2K ` i¢K i?ÌB F?¬M; +¦ +€+? M¨Q i`MM; FQ+? h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M;X "^M; F?
?Ä M?"T K X

a m F?B m®M; K°i M;KK `QÊm- GK+ L;mv M ç–m ¦+ +?Êi H¦2 H M- `®i +m°+ #B i K
aBM? h?'i h`¼M; ç m F?¬M; +¦ i?¨M? +¬M;X

hm iB M- ;'T H¨ F?¬M; i? i?¨M? iB MX

hm iB M H¨ T?ªB #B i iB m / Q iU i¢BX hm iB M H¨ T?ªB M?Q ;B¦ M?Q K•vX

hm iB M +?QM? H¨ i?m"M HÁM; i`ÌB- F?¬M; M M ;'T- +–M T?ªB iU i¢BX

L;QÌB M m H¨ ;'T- F?¬M; çQÊ+ iU M?B M- +¦ Km®M im iB M +kM; H¨ H¨K M?B m +

L m H¨ M;QÌB i?m"M i?B M i•K- ?B m `ä i?B M w- ;B®M; M?Q ;B¦ M?Q K•v- iU M?B

h`QÈ+ ç•v- #ªM i?•M KbM? Hm¬M iB m /B m iU i¢B- +?Q M M im ?¨M? K°i çQÌM;
;BÈB +U+ M? M?X L?QM; ;–M ç•v- pb +?B FB T "„+ S?QM;- +MM; pÈB +Wm ?"M pÈ
i,M; H M h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M;X >„M pb [m€ M¦M; p°B M M i`€+? F?¬M; çQÊ+ F
h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M;X

h¢K i?ÌB pSi #Ä M?[M; w M;?o FB - i`Î p i`¢M; i?€B T?B m /B m iU i¢B +kM; F?–
i`¢M; +QM M;QÌB ç•m T?ªB M¦B i? v ç´B H¨ i? v ç´B HB MX *kM; K v H¨ GK+ L;mv

l®M; tQM; K°i Hv `QÊm- iQ p` b) i®i ?ÆM M?B mX

l®M; tQM; K°i Hv `QÊm- T?B M M½Q H"T iS+ iB m i MX

l®M; tQM; K°i Hv `QÊm- i iU ?¦ i?–M iB MX

G K + L ; m v M H 9 + M ¨ v ? Q ¨ M i Q ¨ M [m M ? i i ’ i + ª M ? [M ; + ? m v M M ; ´ M M ; M ; - i ` Î H ¢
ç ¢ i ç M i ` ¢ M ; i ? € B M Y i d M ? M Y b v X * ? d i B + ` ˆ M ; T ? Q M ; + ª M ? M Æ B ç • v F ? ¬ M ;
i ? Æ K ° M ; X

h ` Q M ; H 9 + M Y b v M Y i d M ? - ? „ M M ? b M b M ; # ® M K Q Æ B K ® i [m v M b € + ? X " ® M K
ç ¦ F ? ¬ M ; + ? d + ¦ [m € i ` b M ? H o M ? M ; ° F B K w - K ¨ + Á M + ¦ M ? B m + € B F ? € + X o Q / K
T ? € B X G K + L ; m v M ? B M i ¢ B i • K i ` ¢ M ; ç ½ F ? ¬ B T ? K + H ¢ B b U # b M ? i o M ? - i M v w t

h M v w M ? Q M ; H ¢ B H ” i ç M i ? S i ® i X E B K F ? Q ? ¦ + Q Æ M ; i ? m ” i X

J ¬ M + ¬ M ; T ? € T M ¨ v H ¨ / Q K ° i p ` i B M # ® B b € M ; i ¢ Q ` i ` Q M ; + m ° + ç ’ m F B K H – M i
ó F B K F ? Q ? ¦ + Q Æ M ; ö + ¦ i ? # B M t m M ; [m M ? i ? ¨ M ? K ° i i – M ; + Q Æ M ; F ? Q X S ? B
i W ç ¦ T ? B F B K p + ? ¢ K H B M ? F B K X " Î B p b + ¦ + Q Æ M ; F ? Q # ª Q ? ° M M F ? ¬ M ; # ` H

h ¬ B H m v M H B M ? F B K i ` Q M ; h ` Q Ì M ; a B M ? " € i h ` ¼ M ; - K ¢ M ? M ? ’ i + ? Q M ? H ¨ H B M
ç K M ; M ? m F ? ¬ M ; # Q H • m H ¨ + ¦ i ? + ? † i ç S i T ? B F B K X h ` Q Ì M ; a B M ? h ? ’ i h ` ¼ M
h ` Q Ì M ; a B M ? " € i h ` ¼ M ; X

J ¬ M F B K F ? Q ? ¦ + Q Æ M ; i ? m ” i M ¨ v + ¦ i ? ? ¦ ; B ª B T ? B M M ½ Q ç ¦ X * ¦ M ¦ i ? b F ? ¬ M
i ` Q M ; K ° i i ? Ì B ; B M / ¨ B + ¦ i ? + ? B M ç ’ m ç Q Ê + p È B T ? B F B K X

L ; Q Ì B b € M ; + ? ` + ? B m M ¨ v + k M ; H ¨ K ° i i ? B M i ¨ B X o b T ? B F B K + O h ` Q Ì M ; a B M
+ O h ` Q Ì M ; a B M ? " € i h ` ¼ M ; + ? û K - + ? Q M M K È B b € M ; + ? ` i ? m ” i M ¨ v X J † + / M + €
ç ¢ B ç ¢ Q + ª M ? i ? b F ? ¬ M ; + Á M i € + / K M ; M [X L ? Q M ; + Q B M ? Q H ¨ H Q m H ¢ B + ? Q ? ”

@ æ B m M ¨ v + k M ; i ® i 5

G K + L ; m v M i ? – K M ; ? o i ` Q M ; H Á M ; X

. M b Q i ? b K m ® M i ? „ M ; æ ² M ; " € + ? L B M ? v H ¨ h Q J ½ h ` Q Ì M ; " ¢ + ? i ? b T ? ª B ? ¼ + i ?
" ¢ + ? / M M ; H B M ? F B K - M m + ¦ i ? m ” i M ¨ v i ? b F ? ¬ M ; + Á M b Ê H B M ? F B K M [- + ¦ i
h ` Q Ì M ; " ¢ + ? ; B Q i ? O X

h ? € B > ² X

* ? d i ? ’ v ? B ç ¢ Q ? ¨ M F ? Q i W i ` Q M ; ? ² t ¬ M ; ` X > B ç ¢ Q ? ¨ M [m M ; M ¨ v ; B ® M ; M ? Q
M ? Ä ? 9 i p ¨ Q i ` Q M ; + € B K k B æ ² M ; " € + ? L B M X

> B ç ¢ Q ? ¨ M F ? Q M ¨ v + ? Q M ? H ¨ H B M ? ? ² M + O M Q È + i ` Q M ; h ? € B > ² X

L 9 B + ¦ H B M ? ? ² M + O M 9 B - M Q È + + ¦ H B M ? ? ² M + O M Q È + X

h ` Q M ; h ? € B > ² + ¦ ç – v ? Q X * S ; B Ì h w + M ? # K ¶ B M ; ¨ v - M ? [M ; ç ¦ ? Q M ¨ v ç ¢ i ç M
M ? ’ i - M ? Q M ; H ¢ B # ` æ ² M ; " € + ? L B M ? ’ T i ? m X * ¦ M ? [M ; i m i B M ; B ª F ? € + ç M M ?
L B M ; B i + ? i ? i X

a m F ? B E B K h ¬ M ; p ¨ E B K E ? Q h ¬ M ; i ` M ? + ? ’ T - h ? € B > ² ç ½ [m v p " „ + S ? Q M ; X

L ? Q M ; ? B M i ¢ B - i b M ? i ? " „ + S ? Q M ; ç M ; ? ¶ M H Q ¢ M - + , M # ª M F ? ¬ M ; ç w i È B h ? €
L B M ç M + ? B K + S X

* ¬ M ; T ? € T i m ? ¨ M ? + O æ ² M ; " € + ? L B M + ? Q M ? H ¨ > m v M J B M ? * ? • M : B ª B + O > m
K ¬ M T ? € T + ¦ i ? / M M ; ? ¨ M F ? Q ç ª i ? Q Î M ; # M i ` Q M ; + Q M M ; Q Ì B X

> m v M J B M ? * ? • M : B ª B - + ? Q ? ¨ M + ? B ç ¢ Q X

J ° i H – M H m v M + ¬ M ; M [H ¢ B ? Q ¨ M i ’ i X æ ² M ; " € + ? L B M M ? b M p T ? Q + Y o ¢ M æ
i ? S K ° i i ` , K b € m H , K - i B M i S + i W # M F B i ` m v M ç M X o ¢ M ç ° + ? ¨ M [m M ; + ? Q È M
H ¨ + ¦ i ? H m v M + ? i ? ¨ M ? + ¬ M ; X J ’ i i ? K M , K M ; ¨ v M [ç ç Q ç M X J ° i F ? B p ¢ M ç
ç Q Ê + ç Q ç M i ? b + ¦ i ? i B M p ¨ Q # M i ` Q M ; o ¢ M æ ° + æ ° M ; X æ M H 9 + ç ¦ + ¦ i ? ; B

* Á M K Q Ì B H , K M ; ¨ v M [H ¨ + ¦ i ? # „ i ç Q Ê + G K + L ; m v M X h ? Ì B ; B M K ¶ B H 9 + K ° i ;
¬ M ; i Î H ¢ B h ? € B > ² i ` ¼ M p M ? Æ M K ° i i ` , K M ; ¨ v - K ’ i ; – M M Y M , K X a m F ? B # „ i ç
i ` i ’ M K ° i T ? 2 M X

J¨ i`QM; +MM; i?ÌB ;B M ç¦- GK+ L;mv M ç½ #„i ç–m Hmv M FB K F?Q ?¦ +QÆM;

S?€T HU+ i`QM; +Æ i? #„i ç–m #B M ?¦ - i?2Q M T K¨ H¨K- ç2K p•M ? T?€T HU+ i
i?•M FB KX L?QM; p¬ Hm”M i? M¨Q +kM; F?¬M; ç¢i iÈB çQÊ+ ibM? i`¢M; FB K F
o•M ? pšM i`QM; ibM? i`¢M; K K M?kMX Jm®M FB K F?Q ?¦ +QÆM; i?”i bU H¨ [m

E?¬M; +¦ +€+? M¨Q- ?„M +® bS+ +ªB #B M b M; i?¨M? i?´ ? T?€T HU+X a m F?B
?¦ +QÆM; i?m”i i?2Q M T K¨ H¨KX G–M M¨v ?„M T?€i ?B M i` M i?•M FB K ç½ M;
+QÆM; +?B F?Q M?¨M M?¢iX

Gmv M F?Q ?¦ +QÆM; i?m”i `®i +m°+ ç½ Hmv M i?¨M?X

æ•v +?QM? H¨ /Q KbM? +?Q ç¢i iÈB h`QÌM; aBM? "€i h`¼M; M M F?¬M; +€+? M¨Q
K†i pÈB ç¢B b€i F?Q +O hQ J½ h`QÌM; "¢+?X

a m F?B Hmv M i?¨M? FB K F?Q ?¦ +QÆM; i?m”i- GK+ L;mv M iB T iK+ ç¼+ b€+
?B M K°i HQ¢B T?€T K¬M i M H¨ >¦ >mv M JBM? S?€TX >¦ >mv M JBM? S?€T +
H”T M M- i¢K i?ÌB +¦ i? ?¦ ;BªB çQÊ+ ?¨M F?Q +O >mv M JBM? *?•M :BªBX L?Q
H¨ K°i MûM M? M;X

>¦ >mv M JBM? S?€T +kM; +¦ +?9i i€+ /KM;X E?B KbM? +?B M ç’m pÈB æ²M; "€
/MM;X J°i MûM M? M; +kM; çO `²BX

GK+ L;mv M #„i ç–m Hmv M i”T >¦ >mv M JBM? S?€TX *€B ;¼B H¨ >¦ ?mv M JBM
T?€T HU+ # M M;Q¨B +?²M; +?’i i?¨M? K°i i–M;- ç¢+ #B i M;,M +ªM T?€T HU+ +O
i? KbM?X

a m F?B ?¼+ tQM;- i’i M?B M H¨ #„i ç–m m®M; `QÊmX

*€B ;¼B H¨ m®M; `QÊm iU ç„+ iU i¢B- m®M; `QÊm iB m / Q- GK+ L;mv M iU M?B M
çB m FB M iB M [mv i H¨ GK+ L;mv M +kM; F?¬M; #B i æ²M; "€+? LB M Î # M M;Q¨
[m M; +?QÈM;X h?ÌB ; BM æ²M; "€+? LB M +¦ i? iB M p¨Q ç°M; +kM; F?¬M; iQM
pB + M¨v- GK+ L;mv M +¦ Km®M #bM? ioM? M?Q p”v +kM; F?¬M; / /¨M;X

.M b Q- #’i F M?Q i? M¨Q- GK+ L;mv M +kM; pšM i`QM; i`¢M; i?€B MY idM? MY

GK+ L;mv M Hmv M FB K +?Q ç M F?B iQ¨M i?•M ç´ K² ?¬B i?b Î K°i # M M;?d M;A
ç`M? MQÈM; K°i +?9i i?`i ç ,MX h v ?„M F?) +„i K°i F?®B i?`i i?€B im X J¨ KB M;
F€- b m F?B #` +„i K°i KB M; i?b H”T iS+ H¢B /¨B ` M?Q #bM? i?QÌM;X

h?`i i?€B im M¨v ;B®M; M?Q i?`i ?2Q- H¢B p¬ +MM; p¬ i”MX

h`QM; H9+ MQÈM; i?`i- ç–m ¦+ ?„M +?Êi H¦2 H M- iU ?² M?Q Km®M ç°i T?€ M M
ç’iX

æ9M; p”v- +?d +–M T?M ?ÊT pÈB i?B M ç¢Q- i?m”M i?B M w- F?¬M; M?¼+ +¬M; ?
i?b +Æ ?°B ç°i T?€ ç½ iÈB `²BX

>„M H”T iS+ ç2K K°i i?–M ?²M F i iBM? ç†i ;B[? B ?¨M; +?•M K¨vX >B M i¢B H¨
i’i M?B M H¨ F?Q F?¬M; M?ÄX h?–M ?²M F i iBM? T?€i ` €M? b€M; `U+ `Ð- +ÁM
+?bK p¨Q +?QM? ;B[ç M çB MX

h`QM; ç M çB M p®M +¦ M?’i M;mv M i?–MX J¨ M?’i M;mv M i?–M ç M; +¦ ?Q ç M +

æ9M; H9+ M¨v- ?„M +ªK i?’v #–m i`ÌB /QÌM; M?Q +kM; #„i ç–m [m v i`ÁM +?mv M ç
ç–m +kM; T?€i ` p–M; b€M; ç•K p¨Q K„i M;QÌB F?¬M; i? KÎ ` M´BX GK+ L;mv M
H¢BX h`QM; p–M; b€M; ?¨Q [m M;- GK+ L;mv M +?d +ªK i?’v i®B i,K # M i`QM;X
T?`+? K°i iB M; M´ imM;X

L´ imM;5 E?¬M; i? M¨QX GK+ L;mv M H”T iS+ KÎ K„i ` X *?d KÈB KÎ K°i K„i i?b ç
ç–m KbM? ?Q ç M i?”i bU ç½ M´ imM;X L?QM; H–M M´ ç½ F?B M +?Q +€B çB K +Á
i` M çdM? ç–m H¨ K°i [mª FBK ç M +?¦B K„iX L?QM; M¦ F?¬M; ªM? ?QÎM; ç M K„i M

J°i FBK ç M ç½ çQÊ+ ?Q¨M i?¨M?X

*?QM? KbM? `®i +m°+ ç½ i`MM; FQ+? çQÊ+ h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M; EBK ç M ç¢E

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; M¦M; p°BX h` M FBK ç M ç½ T?¦M; ` K°i M;mv M i?–MX .
ç–m #B M ?¦ X L?QM; +?d b m K°i H€i- M;mv M i?•M ç¦ H¢B i`Î M M i`QM; bm®i- ?

L;mv M i?–M F?B +?mv M ?¦ i?¨M? FBK M?•M- +?d +ªK ;B€+ bS+ K¢M? i?–M ?²M
;B®M; M?Q F?Q€B K½ ç M; +?¢v M?Q # vX S?ªB K°i ?²B H•m KÈB M;WM; H¢BX

o®M bS+ K¢M? i?–M ?²M +O ?„M +¦ i? # Q i`MK T?¢K pB K°i i`QÊM;- M?QM; #•v
T?¢K pB # #®M i`QÊM;X h`QM; T?¢K pB M?Q p"v- #'i +S +?mv M ;b T?€i bBM?-
i`QÎM;- i? M? •K +QM FB M +?mv M ç°M; +kM; +¦ i? H¼i p¨Q i B +O KbM?X

GK+ L;mv M i?Î ` K°i ?ÆB /¨B- `®i +m°+ +kM; ç½ ç¢i çQÊ+ h`QÌM; aBM? h?'i h`¼
+€+? i? K /U p¨Q "„+ S?QM; +?B FB TX h`QM; o¢M æ°+ æ°M; bÈK ç½ M´B H M K°
iB M K¬M ç½ K'iX GK+ L;mv M ç½ bÈK t•v /UM; iWM; iÁ T?–M K° +?Q K¶B M;QÌ
`ÌB çBX

G"T iS+ M;U FB K t¬M; p¨Q o¢M æ°+ æ°M;X æ°+ i® p¬ +MM; p¬ i"M H9+ M¨v ç m i

æ²M; "€+? LB M- M;QÆB ?½v `Y b¢+? +´ +?Ì i X

" M M;Q¨B o¢M æ°+ æ°M;X

æ²M; "€+? LB M ç M; M?bM [m h?€B >²X æ½ K°i i`,K #ªv KQÆB +?QM M;¨vX æ K
;Bª # v iÈB- çSM; i`QÈ+ K†i æ²M; "€+? LB M,

@ h? K FB M æ²M; i`QÎM; H½QX

J°i M;QÌB i`QM; b® ç¦ +~M i?"M H'v ` iW i`QM; M;U+ K°i +€B ?°T çQ iÈB,

@ æ²M; i`QÎM; H½Q- ç•v H¨ p¢M ç°+ ?¨M [m M; +?QÈM;X

æ²M; "€+? LB M M?"M H'v p¢M ç°+ ?¨M [m M; +?QÈM;- +QÌB ? ?ª,

@ *€B M¨v H¨ p¢M ç°+ ?¨M [m M; +?QÈM; ¨\

«M; i +–K +€B ?°T- KÎ ` t2K- i?b i?'v # M i`QM; +¦ K°i ?¢i +?•m K¨m ç2MX «M; i
i"T i`mM; T?€T HU+ M?"T p¨Q i`QM; ç¦X J°i p–M; b€M; K¨m ç2M iÄ ` X æ²M; "€+?
p¨Q i`QM; ç°M;X o¢M ç°+ tmM; [m M? ç m HmB i`€M?X

@ > ? ?- [mª M?B M H¨ p¢M ç°+ ?¨M [m M; +?QÈM;X o¢M ç°+ #'i t•KX

æ²M; "€+? LB M +QÌB ? ?ª,

@ æÊB ç M F?B GK+ L;mv M çB ` - i b) #„i H'v ?„MX J°i H–M M[F?B M ?„M T?
F?¬M; m´M; +¬M; i +?Ì +ª MY M,K M vX

@ æ¦ H¨ æ²M; i`QÎM; H½Q i?U+ HU+ + Q +QÌM;X

@ >"m #®B M?Q GK+ L;mv M H¨K b Q K¨ +¦ i? bQ b€M? pÈB æ²M; i`QÎM; H½QX

@ æ M H9+ ç¦- +¦ i? iB m /B i çQÊ+ GK+ L;mv MX

*€+ i?O ?¢ +O L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M ç m ` bS+ M`M? #ÊX æQÆM; M?B M-
GK+ L;mv M F?¬M; i? M¨Q H¨ ç®B i?O +O æ²M; "€+? LB MX æ²M; "€+? LB M /M b
/ M? M?B m M,K- h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M;X *ÁM GK+ L;mv M +?B M iQ+? K¢M? M
h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M;X

kk9X *?QÆM; 9k9@9k8, ",M; *U+ *Ym h`¼M; h?B M

h`QÌM; aBM? "€i h`¼M; bQ pÈB h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M; i?b K¢M? ?ÆM M?B mX

*ÁM h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M; i?b bQ pÈB h`QÌM; aBM? "€i h`¼M; i?b K¢M? ?ÆM M

*¦ i? M¦B- æ²M; "€+? LB M bQ pÈB GK+ L;mv M i?b F?¬M; #B i K¢M? ?ÆM # Q M

h`QM; iB M; M`M? #Ê- i•M; #®+- æ²M; "€+? LB M +QÌB ? ?ªX *?d +–M #„i çQÊ+ C
+¬M; HÈMX Í L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M +kM; +¦ M?B m +?¶ i®iX L?`M ?ÆM MY
T?€i iB i ` X

@ o"v b Q\

J°i ;B¼M; M¦B i`QM; i` Q T?€i ` iW i`QM; o¢M æ°+ æ°M;X

GÌB pW i?®i ` i?b ç½ +¦ K°i M;QÌB tm'i ?B M i`QÈ+ ç€K M;QÌB æ²M; "€+? LB MX

J°i M;QÌB K M; ç¬B ;B¨v K¨m i`„M; M?QM; ç½ +?mv M b M; ç2M F`i- €Q K¨m t M?
FB K- # M i`€B ç2Q K°i +€B ?² H¬ `QÊmX E?m¬M K†i MÎ MK +QÌB i?"i iQÆB- K€B
` F?¬M; [m€ ç w ç M /€M; # M M;Q¨B +O KbM?X

@ E?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- M;QÆB `ä `¨M; H¨ #QÈ+ ` M?"M +€B +? iX

æ²M; "€+? LB M MY M,K [m - M;¨v ç K ç m Km®M GK+ L;mv M tm'i ?B M- GK+ L;m
>B M i¢B- F?B KbM? +¦ p¢M ç°+ ?¨M [m M; +?QÈM; i`QM; i v i?b H¢B tm'i ?B MX
b Q- M M F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i iS+ ;B"MX G¢B M;?o iÈB KbM? Î h?€B >² M¨v +ª M
H¢B F?¬M; i?Q+? +€- M M F?¬M; F?¦B Q€M F?Q +¨M; i,M;X

JbM? F?¬M; i? +? i5

S?QÆM; L?Q H¢B +¨M; +?®M; çÐX

L?•M bBM? +O S?QÆM; L?Q pÈB M?[M; FB K iB M F?€+ +¦ p¨B T?–M #'i ç²M;X

E?B S?QÆM; L?Q +ÁM i` - T?¦M; i9M; p¬ +MM;- ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB #•v ;BÌX E
H¬M; #¬M;X L?QM; +¦ K°i H–M- #ÎB pb H–K ;B Q F i pÈB #¼M K ç¢Q- F?¬M; M?b
T?K +O ¬M; i T?ªB +? i i`QM; i v K ç¢QX S?QÆM; L?Q +kM; H¨ M?Ì bQ T?K i`Q
K¨ +Sm i?Q€iX

kkeX *?QÆM; 9k3@9kN, GK+ L;mv M h`Î o

hW ç¦ p b m- S?QÆM; L?Q iQM? +€+? i? v ç´B- F?¬M; +ÁM #° /¢M; H¬M; #¬M; M

Zm K°i i?ÌB ;B M M;„M- S?QÆM; L?Q H¢B +¨M; i`Î M M M;?B K M;?`X æ®B pÈB K
i?9X *?d F?¬M; M;WM; Hmv M FB KX hW ç¦ p b m i?U+ HU+ ç¢B iB M- i`Î i?¨M?
"„+ S?QM;X

aU T?K #ÎB pb ¬M; i K¨ +? iX

*?Q M M- ¬M; i T?ªB #ªQ p >Q aÆM "„+ S?QM; K¨ bQ T?K v m K M M?'iX

>B M i¢B- ç€K M;QÌB L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M ç®B pÈB "„+ S?QM; +¦ •K KQm i
F?¬M; i? +? iX JbM? M?'i ç`M? T?ªB #ªQ p "„+ S?QM;X S?QÆM; L?Q i?Î K¢M?
FB KX L?QM; iQ¨M i?•M i`9M; ç°+ M;¨v +¨M; M†M;- K„i i?'v ç¢Q ?¨M [m M; HQÈi
T?ªB +? i +?¶ M¨v `²BX

S?QÆM; L?Q i?Î /¨B #'i ç„+ /oX >Q aÆM "„+ S?QM; t2K ` >¢Q L?B M HBM? FB
M¨Q #ªQ ?° çQÊ+ M[X

L?QM; i`QM; ;BÌ T?9i M¨v- K°i ç¢Q ?¨M [m M; T?¦M; H M i`ÌBX

S?QÆM; L?Q imv ``^M; ç½ i`9M; L;k a€i hBM? h9 æ°+- T?€T HU+ bmv v m `'i M?B
æ•v H¨ K°i ç¢Q FB K [m M; FBM? M;QÌBX æ¢Q FB K [m M; M¨v HU +?¼M ;¦+ ç°
#B M ?¦ ` # KQÆB K®i H–MX J¶B K°i H–M #B M ?¦ ç m F?¬M; i? #„i # - ibK F?-

>Q¨M K„5

J°i +?B m FB K ?Q¨M K„X

h`Q+? hBM? hY p¨ h`Q+? L;mv i E?€+? ? B M;QÌB M¨v /M b Q +kM; H¨ im iB M ;B
*?Q M M- i?ÌB çB K ;†T M;mv ?B K +kM; T?ªM SM; F`T i?ÌBX "¼M ?„M H–M ç–m iB
ç€M; bÊ ç M M?Q p"vX >B M i¢B i`QM; KQ +¦ L;k >¨M? æ°+- +?d +–M Mû i`€M? K
M;QÌB #¼M ?¼ ç m M;?o M?Q p"vX

> B M;QÌB M¨v +kM; H¨ i?•M FBM? #€+? +?B M- [m v M;QÌB Mû i`€M? +?B m FB K
ç½ Km°MX L;Q¨B ` - #¼M +?9M; +?B M ç'm pÈB S?QÆM; L?Q iB m ? Q F?¬M; Qi
+?9M; #B M ?¦ - K¨ ç¢Q FB K [m M; FB +kM; #B M ?¦ i?2QX

" KQÆB K®i H–M #B M ?¦ ?Q¨M K„X

h`Q+? hBM? hY p¨ h`Q+? L;mv i E?€+? ? B M;QÌB `'i M? M? ç–m `ÆB tm®M; ç'iX

J¨ S?QÆM; L?Q `®i +m°+ +kM; M?bM i?'v M;QÌB pW tm'i i?OX .QÈB +ÆM KQ iQ
ç2M- €Q i`„M;- p€v t M?- i`QÌM; FB K i?QM /¨B- +MM; pÈB F?m¬M K†i HQÌB M?€+

GK+ L;mv MX

@ GK+ L;mv M i? K FB M S?QÆM; bQ i?9+X

GK+ L;mv M H M iB M;X

@ _'i ;BÄBX J†+ /M H¨ ç€M? HûM- M?QM; K°i FB K H¢B +¦ # KQÆB K®i #B M ?¦
+? i ? B im iB M ;Bª h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M;X EB K T?€T M?Q p"v- i +ÁM i?m F

S?QÆM; L?Q F?2MX

@ S?QÆM; bQ i?9+ [m€ F?2M `²BX GK+ L;mv M p b m T?ªB +ÁM ?¼+ ?ÄB `'i M?E

GK+ L;mv M M¦B ` X E?B K i®M i`QÈ+ K†i i`QÎM; #®B ç½ i`Î i?¨M? #ªM M,M;X

S?QÆM; L?Q ;"i ç–m,

@ L?QM;- M¦B +?Q M;QÆB #B i- i`QÈ+ F?B `ÌB F?ÄB +?¶ M¨v- M;QÆB ç½ i`9M; L

«M; i +?Êi ;B"i KbM? M?È H¢B- H"T iS+ M¦B ` X GK+ L;mv M H„+ ç–m,

@ aQ i?9+- i ç®B pÈB M?[M; HQ¢B ç°+ i® M¨v ç m +¦ +?B T?€T SM; ç®BX aQ i?9
+ÁM +¦ K°i +?B T?€T ç HQ¢B i`W +?'i ç°+X

GK+ L;mv M H'v ` h? M? æ FB K [m M;- çQ ;–M ç M i?•M i? +O S?QÆM; L?QX
S?QÆM; L?Q i?"i bU [m€ M?B mX _ä `¨M; T?ªB +–M +?9i i?ÌB ;B M KÈB +¦ i? HQ
i`bM? #¨B i`W ç°+ i®- GK+ L;mv M T?€i ?B M bS+ F?Ä2 ?B M i¢B +O S?QÆM; L
i?QÆM; p¬ b®- ç°+ i® ç½ T?€ ?Q F?€ M?B m #° p` # M i`QM;X

h` M +Æ #ªM- Qi M?'i T?ªB +–M K°i M,K i?b S?QÆM; L?Q KÈB F?¬B T?K+ çQÊ+ KC

h`QM; K°i i?€M;- S?QÆM; L?Q i®B ç +?d +¦ i? bY /KM; #ªv i?¨M? +?B M HU+X

L m M?Q M¦B i`QM; pÁM; # M;¨v- S?QÆM; L?Q +¦ i? bY /KM; K°i MY i?U+ HU+ ç

Zmª M?B M- bQ i?9+ S?QÆM; L?Q i?QÆM; i? M;?B K i`¼M; M?Q p"v- hQ J½ h`QÌ
M M i?"i HÈMX

E iB T- i'i M?B M H¨ i?m i?"T +?B M HÊB T?~KX h`Q+? hBM? hY p¨ h`Q+? L;mv
iB M ;Bª h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M;X *?B M HÊB T?~K +kM; F?¬M; FûKX æQÊ+ M,K
pÈB #®M HBM? i?9 F?´M; H²X L;Q¢B i`W M?[M; +€B ç¦ ` - ?„M +ÁM H'v çQÊ+ K°i
h¨M h?B MôX

h¢B h'M [m®+- h?€M? æ v m K Î i"M b•m i`QM; HÁM; ç'i +¦ K°i K¬M >¦ >mv i- +¦
?mv i +O +QM M;QÌBX

J¨ Î h'M [m®+- +ÁM +¦ K°i K¬M T?€T L K JBM? +¦ i? ?'T i?m T?€T HU+ +O M;QÌB

J¬M i•K T?€T ó>¦ *¬M; h¨M h?B Mô M¨v M;?2 M¦B H¨ iW >¦ >mv i ?Q†+ L K JBM
*?QÎM; K¬M M?•M +O h?'i a€i hBM? h9 >ªB ç½ Hmv M >¦ *¬M; h¨M h?B M i?¨M?
+¦ M?B m ?¢M +? - M?QM; ç•v H¨ K°i /B m T?€T F€ +¬M;X h`Q+? hBM? hY H¨ K°i M
i?QÌM; ç½ i` M? i?O i?ÌB ;B M Hmv M i"T çQÊ+ K°i +?9i >¦ *¬M; h¨M h?B MX

J¨ ?¬K M v- M;QÌB çQÊ+ HÊB M?'i H¢B H¨ GK+ L;mv MX

*€B #ªM >¦ *¬M; h¨M h?B M M¨v +¦ Hmv M ? v F?¬M; Hmv M +kM; F?¬M; b QX *¦
æ M H9+ ç¦- p¢M M?'i +¦ ç®B K†i pÈB >¦ >mv i ?Q†+ L K JBM? i?b +kM; +¦ i? i`Î

>„M MûK >¦ *¬M; h¨M h?B M M¨v p¨Q T?€T F?Q F?¬M; ;B M +O KbM?X >B M i¢B-
H¢B >Q aÆM `²BX

*¨M; ;–M >Q aÆM- M;QÌB i?2Q /äB +O "„+ G,M; aÆM +¨M; M;¨v +¨M; QiX

æ½ ç M # M +¢M? >Q aÆM- `®i +m°+ ?Q¨M iQ¨M v M HÁM;X

æ½ [m v i`Î H¢B >Q aÆM `²BX

GK+ L;mv M +¦ +?9i +ªK F?€BX LY M,K i`QÈ+ #ÎB pb h?€B >² +?B i` M?- F i [mª -
K°i ?²B ç¢B #B M +®X S?QÆM; L?Q # M +¢M? M? M?¨M; ?Q F? MX h?"i bU H¨ +
çQÊ+ ?"m #®B +Sm i?Q€i i?b `ä `¨M; i?B m +?9i M[b) +? i i`QM; i v M;QÌB +O h

J¨ >Q aÆM "„+ S?QM; +kM; ç½ +¦ M;QÌB ` M;? M? ç¦MX

"„+ S?QM; +kM; pb S?QÆM; L?Q p¨ GK+ L;mv M i`Î p K¨ +?'M ç°M; i?"i HÈMX

æ–m iB M H¨ S?QÆM; L?QX S?QÆM; L?Q ?B M i¢B H¨ K°i M?•M p"i `'i K¢M? M;Q
sm'i o•M hB M *ªM?X

J¨ M?•M p"i M?Q p"v H¢B #` i`¼M; i?QÆM; i`Î p X "bM? i?QÌM; #` i?QÆM; i?b F?-
i?B imv M "„+ S?QM; *?B *?O KÈB i?b +¦ +?9i +´ [m€BX S?QÆM; L?Q H9+ M¨v ç•v
+O "„+ S?QM; ªM? ?QÎM; F?¬M; #B i # Q M?B mX

h?S ? B- GK+ L;mv M ç½ i`Î p X

LY M,K i`QÈ+- L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M K'i iQ+?X "„+ S?QM; æ M?'i i?B M
K'i iQ+?X J¼B M;QÌB ibK F?¬M; #B i # Q H•m +kM; F?¬M; ibK çQÊ+- ç m +?Q `^
J¨ #•v ;BÌ GK+ L;mv M `®i +m°+ +kM; ç½ i`Î p X GK+ L;mv M i`Î p /o M?B M H¨ K°
ç€K bQ ?mvM? ç ç m p•v [m M? ?ÄB ? M +?mv M T?€i bBM? i`QM; MY M,K [m X
;BªM- M?QM; i`QM; M°B i•K H¢B +ªK i?'v 'K €TX L;QÌB çQÊ+ [m M i•K +ªK ;B€+ `

L;QÌB ç M iB T ç¦M +ÁM +¦ hQ J½ h`QÌM; "¢+?X

S?QÆM; L?Q +ÁM +¦ i? b®M; b¦i i`Î p - +MM; pÈB GK+ L;mv M +kM; p"v- t€+ i?U+
J½ h`QÌM; "¢+?X

L?QM; +kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; [m€ HÈMX æ¢B +K+ ç½ ?Q¨M iQ¨M M^K i`QM; i v ¬

a m K°i ?²B M€Q HQ¢M- GK+ L;mv M +kM; ç½ i`Î p MÆB v M ioM? +O KbM?X

J°i MÆB i?"i bU v M ioM?X

GK+ L;mv M F?B p ç M T?ÁM; i?b +ªK i?'v p¬ +MM; K i KÄBX h¢B p¢M ç°+ ç°M;
i`bM? HoM? M;° FB K wX o b m +?d çQÊ+ M;?d M;ÆB K°i +?9i `²B H¢B [mv i ç'm
#` i`mv FQ+? #ÎB M;QÌB +O "„+ G,M; aÆMX æ•v H¨ F?QªM; i?ÌB ;B M p'i pªX *?
HB M +ªK ;B€+ K i KÄB M; vX

L;O K°i ;B'+ i`QÈ+ ç½ `²B M¦B b mX

J°i ;B'+ M;O M¨v +kM; F?¬M; #B i [m # Q H•m KÈB idM? H¢BX

a m F?B idM? H¢B- ?„M H¢B M;?o ç M M?[M; ;b KbM? ç½ ç¼+- M?[M; ;b KbM? ç½

"•v ;BÌ çB FB K +€B ;b ,M ç½X LY M,K [m ,M iQ¨M i?`i i?€B im X hmv `^M; i?`i i?
M;QM ?ÆM- M?QM; ,M +ª MY M,K M?Q p"v- M; v +ª M?bM i?'v M¦ +kM; +ªK i?'v #
H„K KÈB çQÊ+ ;BªB T?¦M;- i'i M?B M H¨ T?ªB ,M K°i +?–m +?Q ç½X >„M ç M K°i [

*€B ;b H¨ i + v # iB M- + M? +?m +€- iQÆM; i?`i #,K- i?`i ?–K- +€ +?¢+? QK Èi
+ M? i?"i HÈMX

LY M,K [m F?¬M; +¦ i?QÎM; i?U+ ?QÆM; p` i?S+ ,M M;QMX >¬K M v M?'i ç`M? T

L?bM i?'v +€+ K¦M ,M KÈB çQÊ+ #QM; H M- GK+ L;mv M HB M M K M; v K¦M i?`i
i?"i bU H¨ +U+ T?˜KX G¢B M K K°i +?9i K¦M +€ +?¢+? QK ÈiX * v ç M i ç–m HQÐ
`QÊmX GK+ L;mv M ?B M i¢B +kM; +¦ +?9i #²M; # M? ;B®M; M?Q ç M; Î i` M #²M
M?Q p"v KÈB H¨ iU i¢B- i?QªB K€BX

*¦ `QÊm +¦ i?`i- iU i¢B iB m / Q M?Q i?–M iB MX

h` M? T?€+? çQ¢i [mv M- M?•M bBM? K i KÄBX

GK+ L;mv M iU i¢B ?QÎM; i?KX h`QM; F?B ?„M ç M; ,M i?b iB M; i?ªQ Hm"M +O
p¨Q i`QM; i BX

@ J¼B M;QÌB M¦B- imv M +?¼M "„+ S?QM; *?B *?O M;QÌB M¨Q H¨ +¦ F?ª M,M; M?

@ h'i M?B M H¨ S?QÆM; L?Q bQ #€ `²BX Zm•M hY EB K S?QÆM; L?Q +kM; F?¬M;
/QÈB L;mv M L;mv M bQ #€- ¬M; 'v H¨ HÊB ?¢B M?'iX

@ æ€M; iB +- ¬M; i ?B M i¢B ç M; #` i`¼M; i?QÆM;X h`W ¬M; 'v ` - H¨ hQ J½ h`Q

@ *kM; +?Q +?„+- .B T .QÆM; .mM; bQ #€ i?U+ HU+ +kM; F?¬M; T?ªB +?d H¨ i`Q

@ .B T bQ #€ i?U+ HU+ i'i M?B M H¨ K¢M?- M?QM; pšM v m ?ÆM hQ J½ bQ #€X

@ o T?–M aÎ bQ i?9+- æ°+ +¬ bQ i?9+ i?b H¢B +¨M; v m ?ÆMX

*m°+ i?ªQ Hm"M #„i ç–m p pB + imv M +?¼M "„+ S?QM; *?B *?OX J¨ ç¢B ç b® M
h`QÌM; "¢+? KÈB H¨ M;QÌB +¦ F?ª M,M; i`Î i?¨M? S?QM; +?O KÈBX

GK+ L;mv M +kM; HQÌB i? K ;B p¨Q i?ªQ Hm"M +O M?[M; M;QÌB M¨vX L?[M; ;b
+ÁM F i +K+ M?Q i? M¨Q i?b +ÁM iMv p¨Q i?B M wX æQÊ+ `²B- iB T iK+ ?QÎM; i?

oW +?m˜M #` ,M- F i [mª H9+ M¨v H¢B +¦ K°i ç€K M;QÌB #QÈ+ p¨Q ?B m ,MX

J¨ ç€K M;QÌB M¨v i?"i ç¬M;X

*–K ç–m H¨ K°i ;½ i? M? MB M M? im'M i` im´BX J¨ b m HQM; M;QÌB M¨v H¨ ?Æ
K'v i`QÎM; H½Q çSM; # M +¢M?- #¨v i? K i? M? i? +?Q ;½ +¬M; iY M¨vX GK+ L;m
H¨ hQ J½ >¢Q b Q\

>B M i¢B T?€B çQ¨M +O hQ J½ >¢Q F?¬M; /QÈB KQÌB M;QÌBX

hQ J½ >¢Q ?B M M?B M H¨ M?bM i?'v GK+ L;mv M- HB M F?) ;B"i KbM?- F?m¬M
T?Q b m MY #QÈ+- M?QM; H"T iS+ T?ªM SM; i`Î H¢BX h¢B b Q H¢B T?ªB bÊ G
L;mv M H¨ i?B M i¨B- M?QM; KbM? H¢B H¨ +?€m i` B +O M;QÌB H½M? ç¢Q "„+ S?
[mv M i? X

æ M H9+ ç¦- +?d +–M i´ T?K H M H¨K "„+ S?QM; *?B *?O i?b b) i`WM; i`` M;QÆBX

hQ J½ >¢Q H'v H¢B #bM? ioM?- #QÈ+ ç M i`QÈ+ K†i GK+ L;mv M,

@ *?9+ KWM; GK+ bQ ?mvM? i`Î p X o®M +?Q `^M;- GK+ bQ ?mvM? b) F?¬M; i`Î p
iY +?•M i`mv MX ?- tBM i?S H¶B- ç F?¬M; +¦ w ç¦X æ tBM +?9+ KWM; GK+ bQ ?

GK+ L;mv M HB + K„i M?bM hQ J½ >¢Q,

@ >bM? M?Q +¦ +?¦ ç M; M¦B +?mv MX

.Si HÌB +kM; F?¬M; ç w ç M hQ J½ >¢Q- iU i¢B m®M; `QÊmX

"B M hQ J½ >¢Q i?¨M? +?¦- Km®M i`€+? hQ J½ >¢Q #ªM i?•M F?¬M; K ?B m ç'm
pä K²K pÈB GK+ L;mv M ç m #` i?m X

hQ J½ >¢Q p®M Km®M K„M; i? K K'v +•m- M?QM; +?ŠM; #B i i¢B b Q H¢B +ªK ;B€
+¶ F?Q i? FBM? M;QÌB- M M K'i iU M?B M- `ä `¨M; F?¬M; /€K +½B H¢BX *kM; F?
ç M; +¦ i?U+ HU+ +O K°i h`QÌM; aBM? h?'i h`¼M;X hQ J½ >¢Q KB M +QÐM; +kM;
GK+ h`¼M;- +'T ç° +? M? H M? F?¬M; i? /MM; ç¢Q Hw K¨ iQM?X GK+ L;mv M iMv
+¦ i? /¼ çQÊ+ hQ J½ >¢QX

hQ J½ +¬M; iY H¢B #` K°i T?2M K'i K†iX hW F?B hQ J½ h`QÌM; "¢+? Km®M iB T [r
+?Q ç M M v- v çB +?¶ M¨Q +kM; H¨ K°i KªM? i?9+ M;U i? M? •KX L?QM; #•v ;BÌ H
i`QM; HÁM; iS+ ;B"M F?¬M; i?¬BX GK+ L;mv M- ?B M i¢B +?Q M;QÆB ?mM; ?,M
T?K i i`Î i?¨M? "„+ S?QM; *?B *?O- b) +¦ `'i M?B m +Æ ?°B i?m i?"T M;QÆBX u M
,M M´B- HB M p°B p¨M; Hv F? BX

GK+ L;mv M çQÊ+ ;¼B p¨Q S?QÆM; *?QM? *Q h`mM;X

h`QM; S?QÆM; *?QM? *Q h`mM;- bÈK ç½ +¦ M;QÌB # M i`QM;X

Zm•M hY EB K S?QÆM; L?Q- oB M .mM; EB K .B T .QÆM; .mM;- *¬ h•K EB K æ°-
EB K aÎ S?BX

*MM; pÈB GK+ L;mv M i´M; +°M; H¨ M,K M;QÌBX

a m F?B ;¼B GK+ L;mv M ç M ç•v M;?` bU- +Æ #ªM t€+ ç`M? çQÊ+ i?U+ HU+ FB K
M¨v F?¬M; +ÁM t2K GK+ L;mv M H¨ ?”m #®B M[- K¨ ç½ t2K GK+ L;mv M i`Î i?¨M?
FB K ç€M? HûM ;B i +? i ? B im iB M ;Bª i?U+ HU+ h`QÌM; aBM? h?’i h`¼M;X h?U
+€+? tQM; iKM; H¨ M?•M p”i FB K iB M +’TX

@ "„+ S?QM; S?QM; +?O +?B imv M ç`M? p¨Q ? B M;¨v b m- M;¨v R i?€M; 8X

.B T .QÆM; .mM; M¦BX

@ >B M i¢B- T?B M iQ€B M?’i +?QM? H¨ S?QÆM; bQ ?mvM? ç M; #` i?QÆM;- K¨ ?
h`QÌM; "¢+? +MM; L;mv M G,M; +’m F i pÈB M? mX

.B T .QÆM; .mM; M¦B iB TX

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i F?¦ ?B m,

@ æ½ #B i `ä hQ K½ +MM; pÈB L;mv M G,M; +¦ +’m F iX ob b Q F?¬M; i? i`U+ iB
F m H M o•M hB M *ªM? ç +€+ bQ i?9+ +?’i p’iX

.B T .QÆM; .mM; H„+ ç–m,

@ h?S M?’i- F?¬M; +¦ +?SM; +SX o®M ç½ +¦ +?9i +?SM; +S- M?QM; b m M¨v +?SM
#ªv p` ç¢B ç¢Q +ªM? i?QÊM; M?•M Î sm’i o•M hB M *ªM?- i`QM; ç¦ +¦ bQ T?K +O
J½ h? M? ZmwX >ÆM M[i`QM; b® çÌB i?S i€K i?b hQ J½ h? M? Zmw +ÁM +¦ i?”i H
sm’i o•M hB M *ªM? +ÁM +¦ +?9i H°M t°M- +?QM? ;B[+¦ HÊB Q+? i` M? +?’TX *?
o•M hB M *ªM? +kM; F?¦X

h?QÆM; HQÊM; [m i?QÊM; HQÊM; H¢B- +m®B +MM; +kM; +?ŠM; +¦ F i [mªX *m
.B T .QÆM; .mM; M;? M? +?B M hQ J½ h`QÌM; "¢+?X h’i +ª K¼B M;QÌB /M b Q +
h`¼M;- +kM; +® ? i bS+ i?¬BX

J¨ GK+ L;mv M i?b +kM; F?¬M; M¦B M?B mX .M b Q +?QM? ?„M +kM; F?¬M; /€K
i?„M; hQ J½ h`QÌM; "¢+?X æ M H9+ ç¦- ç€M? i?b b) #B i i?¬BX

J’v M;¨v M v- M;QÌB ç M "„+ S?QM; M;¨v +¨M; M?B mX "„+ S?QM; +?QM? H¨ K°i i
L;k S?QM;X h? v ç´B S?QM; +?O- i’i M?B M H¨ +?’M ç°M; æ¢B h’MX *€+ K¬M T?€
b€iX

h`QM; F?B "„+ S?QM; ç M; M€Q M?B i i?b GK+ L;mv M ibK K°i ?² MQÈ+- ioM? pÈ
p¨ m®M; `QÊmX

*€B M¨v- +kM; H¨ pb b m ç¦ F?¬M; H•m- K°i i`”M +?B M ç½ çQÊ+ +?m˜M #` bŒM b

L;¨v K°i i?€M; M,K +m®B +MM; +kM; ç½ iÈBX

L;¨v ?¬K M v i?ÌB iB i F?¬M; +ÁM M„M; `€Q- b€M; bO M?Q M;¨v ?¬K [m X

h?ÌB iB i i?”i ç€M; bÊX

JQ T?MM HB M iK+ `ÆB tm®M;X >ÆM M[+ÁM +¦ F?ª M,M; KQ iQX

J¨ hQ J½ h`QÌM; "¢+? +ÁM +¦ M;Q¢B ?B m H¨ æ¢B L?’i EB K hB MX

kkdX *?QÆM; 9jy@9jR, hbK EB K L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M

o¨Q M;¨v R- GK+ L;mv M i?S+ /”v `’i bÈKX

a m F?B m®M; +¢M M;KK `QÊm +m®B +MM; i`QM; #bM? `QÊmX *€+?- ?„M MûK #b

@ .QÐM; L;¬- h`’M L?¢+ ?ªQ ?mvM? ç X *?m˜M #` tQM; `²BX J°i i`”M +?B M i KQ

GK+ L;mv M M? M?¨M; M¦B +?mv M pÈB ? B i? M? FB K +O KbM?X æ²M; i?ÌB i
FB K +kM; [mv p¨Q i`QM; pÄX

GK+ L;mv M ç2Q ? B i? M? FB K p¨Q M;QÌB- `²B #QÈ+ ç M # +¢M? ?² h? M? h`bX

h`ÌB KQ ¨\ >„M iW i`QM; F?¬M; ;B M T?€T F?Q H'v ` K°i +€B Kk `°M; p¨M?X

J°i #° i? M? v #B i Kk `°M; p¨M?X J°i +ÆM KQ X

æ9M; p"v- ?ÆM KQÌB M,K `²BX

*MM; hQ J½ h`QÌM; "¢+? F i i?M ç¦ H¨ +?mv M ?ÆM KQÌB M,K i`QÈ+X h`QM; F?Q
[m tªv ` #B i # Q M?B m pB +X

h?ÌB çB K +–M ;BªB [mv i `®i +m°+ +kM; ç½ iÈBX

L;¨v R i?€M; 8- K•v M?B m- +¦ KQ X

*m°+ imv M +?¼M "„+ S?QM; *?B *?O KÈB `®i +m°+ ç½ #„i ç–mX

o®M pB + imv M +?¼M "„+ S?QM; *?B *?O i¢K i?ÌB +?Q "„+ S?QM; H¨ /Q sm'i o•
L?QM; #ªM i?•M sm'i o•M hB M *ªM? ?B M M v +¦ +?9i ?¶M HQ¢MX *¦ M;QÌB OM;
OM; ?° hQ J½ h`QÌM; "¢+?X .M b Q bQ T?K +O S?QÆM; L?Q +kM; +? i bÈKX *ÁM
"¢+? G¨ hQ J½ h? M? Zmw pšM +¦M b®M; Î sm'i o•M hB M *ªM?X

E i [mª- +m®B +MM; F?„T MÆB ç m M;?` Hm"M- +m®B +MM; [mv i ç`M? i, i?Q +?½

oB + imv M +?¼M S?QM; +?O KÈB çQÊ+ iB M ?¨M? Î o•M *®+X

o•M *®+ M;?2 M¦B H¨ MÆB M;° FB K +O i´ bQ çÌB i?S ? B- K•v KM i`MM; i`MM; ç
bQÆM; KM ;B,M; F?„TX J¶B K°i F?B "„+ S?QM; tm'i ?B M ç¢B bU ;b i?b +kM; ç m
Hm"M "„+ S?QM; i?B ç'm ? v H¨ ?B M i¢B i` M? ;B¨M? +?S+ S?QM; +?OX

æBM?- çBM?- çBM?5 J°i iB M; +?m¬M; M;•M /¨B iW i` M çdM? M9B p¼M; tm®M;
*?'M "„+ ;B[E?˜m "„+ p¨ F?m hU i`` J¬M; *´ i´M; +°M; p M; H M b€m H–MX

"„+ S?QM; +?B i` M? `®i +m°+ ç½ #„i ç–mX

J¨ #•v ;BÌ- +¦ `'i M?B m M;QÌB ç M; iB M p¨Q o•M *®+X

>°B i`QÌM; o•M *®+ ç½ çQÊ+ #® i`Q i®iX S?Q #„+ +?QM? H¨ M?[M; p` ç½ H•m F?
hB M *ªM?X h´M; +°M; +¦ # M;QÌB iÈBX L;QÌB çSM; ç–m #ªv p` ç¢B ç¢Q +ªM? "„+
M M T?€B ` # p` h?QÊM; L?•M +'TX J°i M;QÌB +¦ F?m¬M K†i ?B M H¨M? i M H¨ h
Î p` i`Q # M i`€BX

*ÁM # M M;Q¨B H¨ K°i p` pÈB p K†i M;?B K i9+X L;QÌB M¨v b„+ K†i +U+ H¢M?- H¨
M;QÌB #` €M? K„i +O ¬M; i çªQ [m - ? i i?ªv ç m +ªK i?'v +¦ K°i +ªK ;B€+ ç€M; bÉ

J¨ M?•M p"i M;²B +?QM? ;B[- Hm"M mv i? i?b hQ J½ h? M? Zmw F?¬M; b€M? #
æ¨Q- K°i i`QM; #ªv ç¢B ç¢Q +ªM?X

aQ i¬M L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M- S?QM; +?O "„+ S?QM; K°i i?ÌB E?m'i h? M
?B M- +ÁM bQ T?K +O L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M o¢M h? M? oQÆM; +kM; F?¬M

E?B M?bM i?'v M?[M; p` bQ i¬M çÌB i?S i€K- +€+ i`QÎM; H½Q ?Q†+ +€+ ç iY +k
*,M #ªM F?¬M; #B i M?[M; p` M¨v H¨ BX o T?–M M;QÌB # M M;Q¨B "„+ S?QM; +kM
S?QM; pšM +ÁM /'m /B K K°i ç€K H½Q #'i iYX L?QM; ç®B pÈB >Q aÆM iB M K¬M
i?QÌM;X

"„+ S?QM; ?B M i¢B pšM +ÁM `'i K¢M?X

L;²B Î T?Q M K H¨ M?[M; iB M K¬M F?€+X

aQM; S?QM; EB K h¬M; p¨ aQM; S?QM; EB K E?Q h¬M; ç m +¦ M;QÌB ç MX "„+ S
+?O KÈB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ pB + M?ÄX oW p†M EB K h¬M; p¨ EB K E?Q h¬M;
S?QM; +?O ç m iU KbM? ç MX *€+ iB M K¬M F?€+- +?d +–M F?¬M; [m€ t M?Q L
T?€B M;QÌB ç M ç [m M b€iX

L?[M; M;QÌB M¨v M;²B i€M ;šm pÈB M? m- #¨M Hm”M p pB + B b) +¦ F?ª M,M; H
L?QM; B H¨K "„+ S?QM; *?B *?O- pÈB "„+ S?QM; p¨ T?QÆM; /B M M;Q¢B ;B Q ç
ç®B pÈB M?[M; M;QÌB +¦ [m M ? i®i pÈB S?QÆM; L?Q- pÈB hQ J½ h`QÌM; "¢+?-

Í T?Q i•v H¨ KQÌB ç¢B +?•M i`mv M ç iYX æ M?’i +?•M i`mv M o•M .”i M;²B Î p`i`
i?b M;²B Î p`i`Q i?S b€mX *ÁM Î T?Q b m H¨ `’i M?B m M?[M; ç iY çÌB i?S KQÌBX
? v H¨ ç iY #bM? i?QÌM; ç m `’i F?˜M i`QÆM;X G9+ M¨v ç•v imv M S?QM; +?O K
"„+ S?QM; `’i HÈMX

æ M;k ç iY +?•M i`mv M hB J½ "€+ +MM; pÈB ç HK+ ç iY +?•M i`mv M GK+ L;mv
M;QÌB M¨v [m M ? ç½ çB p ?QÈM; F?¬M; i? ?Á ?Q½MX

G9+ M¨v ç•v F?¬M; B M¦B HÌB M¨QX

L?[M; M;QÌB i? K ;B i?B ç’m Hm”M F?˜M i`QÆM; +kM; F?¬M; FûK # Q M?B mX

GK+ L;mv M i?b F?¬M; [m€ F?˜M i`QÆM;X > i i?ªv ç m ç½ +?m˜M #` tQM;X o T?-
F?¬M; [m€ ç wX

*ÁM Î T?Q ç¬M; H¨ +€+ i`QÎM; H½Q çÌB i?S +?QMX *€+ p`i`QÎM; H½Q b® HQÊM;
+–M H M b•M F?’m ç i` M? ;B¨M? +?S+ S?QM; +?O- #ÎB pb #¼M ?¼ F?¬M; +¦ i?U+
+€+ i`QÎM; H½Q ç m +¦ M?[M; F?mvM? ?QÈM; M?’i ç`M?X oQ /K M?Q b) çªQ ?QÈM
M?Q FB K iB M M¨Q H M ç¨B i?b iU M?B M b) +¦ K°i T?QÆM; çQÊ+ HÊB HÈM M?’i
M?B M H¨ b) çªQ ?QÈM; b M; hQ J½ h`QÌM; "¢+?X

h`ÌB KQ X G9+ M¨v ç•v- M,K p` FB K iB M i? K ;B "„+ S?QM; +?B i` M? ç½ tm’i ?
hQ J½ h`QÌM; "¢+? M? ?Q F? M K°i iB M;X S?QÆM; L?Q F?m¬M K†i K i KÄBX .
K†i K”T K¢T- +QÌB ?b ?bX I G M æ°+ *¬ .B T F?m¬M K†i H¢M? HMM;- +MM; pÈB M

L,K FB K iB M +O "„+ S?QM; ç½ ç MX

>B M i¢B- o•M *®+ K†+ /M F?¬M; +¦ M;QÌB HÈM iB M; M¦B +?mv MX J¶B M;QÌB
KbM?X L?QM; /Q b® HQÊM; M;QÌB [m€ M?B m- M M # M i`QM; o•M *®+ +¦ +?9i ?m

L;QÌB +–M ç M +Æ #ªM ç½ i`bM? /B MX

æ M ;BÌ +¦ i? [mv i ç’mX

JQ T?MM pšM +ÁM `ÆB tm®M;X

E?K F?K5 > B iB M; ?Q F? M imv F?¬M; HÈM M?QM; +kM; p M; p¼M; iQ¨M i`QÌM;
F€ /` F?B M +?Q K¼B M;QÌB F?¬M; iU +?O çQÊ+ T?ªB /WM; M¦B +?mv M- ç²M; i?
ç¢B ç¢Q +ªM? H¨ GK+ h? M? æ¨QX

L;QÌB M¨v M;?2 M¦B H¨ K ?B m i?Ov ? FB K wX o¨ ç•v +kM; H¨ M?•M p”i H½M? I
HQ¢B FB K wX >ÆM M[+ÁM +¦ i? /mM; ?ÊT `’i M?B m FB K w i?¨M? K°iX

GK+ h? M? æ¨Q M,K ç¦ M´B / M? i`QM; +m°+ +?B M [mv i ç’m pÈB æ` æ u m J
S?ªB #B i `^M; sQ+? .U+ u m oQÆM; H¨ K°i i`QM; #®M æ` æ u m J - ?mM; / M?
?ÆM M;¨M M,KX

@ *?Q p` i`QÎM; H½Q >Q aÆM "„+ S?QM;- +€+ ç iY >Q aÆM "„+ S?QM;- +?Q p`

GK+ h? M? æ¨Q i?ªM M?B M M¦B,

@ "„+ S?QM; *?B *?O L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M F?B +ÁM H¨K "„+ S?QM; *?B *
# M i`QM; ?¨B ?Á X h`QÎM; H½Q ?ÊT HU+- ç iY ç²M; HÁM; pb "„+ S?QM; T?€i i`B
F?¬M; i? t¦ M?Á X

@ L?QM; iB + `^M; T?ªM M;?`+? L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M pb HQ¢M K°i T?QÆM
L;mv M h?QÊM; L?•M ç½ K’i iQ+? F?¬M; ibK çQÊ+X

@ >Q aÆM "„+ S?QM; +?9M; i imv i F?¬M; iW #Ä pB + ibK FB K L;mv M L;mv M

@ L?QM; "„+ S?QM; iQ HÈM- pB + M?B m- M M F?¬M; i? K°i M;¨v F?¬M; +¦ +?OX
>Q aÆM "„+ S?QM; +?B M?•M [mv i ç`M? /MM; i, i?Q [mv i ç`M? + Q i?'T- ç`M? `
i?ÌBX L m i`QM; # M,K M[K¨ F?¬M; ibK çQÊ+ L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M i?b b
S?QM; +?O- t¦ #Ä ? B +?[i¢K i?ÌBX

L?[M; HÌB M¨v i` M +Æ #ªM ç m H¨ M?[M; HÌB M¦B F?€+? b€QX

a m F?B ¬M; i M¦B tQM;- +m°+ i, i?Q ç½ +?QM? i?S+ #„i ç–mX

G9+ KÈB #„i ç–m- +kM; +¦ K'v p` i`QÎM; H½Q #bM? i?QÌM; H M ç¨B ;B Q i?OX L?
ç m ç½ bÈK çQÊ+ b„T t TX "^M; F?¬M; i?b M; v iB i KK+ ç–m iB M +kM; F?¬M; [m
T?€T M?Q p"vX . M? K¬M ç¢B T?€B H¨K pB +- +?9 w M?'i +?QM? H¨ F?Q ç°- p¨ b

L?[M; i`QÎM; H½Q M¨v K†+ /M ç€M? ;Bª- M?QM; +kM; +¦ K¨m b„+X *€+ ç iY Î T?Q
H½Q ;B Q i?O [mª M?B M #'i T?¨KX L?QM; M;Q¨B ` - i?b M?[M; M;QÌB M;²B Î +?¶

Zm€ M?¨K +?€M5

æ€M? ;Bª i`QM; +?®+ H€iX _®i +m°+- æ°+ *¬ .B T ç½ M?ªv H MX

æ°+ *¬ .B T ?ÆB +¦ +?9i ?B m +?B MX "^M; F?¬M; i?b #¨ H¨K b Q K¨ +¦ i€+ /KM; ç
b® b€m FB K iB M Î "„+ S?QM; çQÊ+X h v #¨ F?) ç°M;- HBM? FB K pmM; H MX *?
ç€K i`QÎM; H½Q tm®M; /QÈBX

æ°+ *¬ .B T Hmv M i'i M?B M H¨ o•M GQM; h?"T "B M h•K S?€TX EB K i?m"i +O #
T?9X EB K T?€T K¨ #¨ Hmv M +?QM? H¨ .B T EB K S?€T- +€+? /MM; +?QM? H¨ #E
T?€T M¨v +U+ F€ +´ [m€BX *¦ i? iW K°i +?B m M¨v +O M;QÆB K¨ çQ€M çQÊ+ +?
+m°+ H¨ ;bX L;QÌB M¨Q ;B Q i?O pÈB æ°+ *¬ .B T K¨ +?`m bU +¬M; FQ+? M?Q p"v

L?'i .B T h`B h?m æ°+ *¬ .B T ?Q†+ *¬ h•K EB K æ°+ *¬ .B TX

æ°+ *¬ .B T i` M ç¨B b€i b€i mv T?QM;X

@ æ°+ *¬ bQ i?9+ H M `²BX

@ æ9M; p"vX

G,M; L;¼+ *?•m M?bM i?'v æ°+ *¬ .B T- i?–K M;?o i`QM; HÁM;- KbM? +kM; M M ?
M[FB K iB M /mv M?'i çÌB i?S KQÌBX

@ æQÊ+ `²B- pmB +kM; çO `²B- æ°+ *¬ bQ Km°BX

J°i i? M? •K ?MM; K¢M? iW /QÈB ç¨B p M; H MX J°i i?•M ?bM? +QÌM; i`€M; çSM
M¨v ;B®M; M?Q K°i M;¼M M9B HY X L;¼M HY M¦M; #ÄM; ?QÈM; p #®M T?Q T?
i # i`QÊM; H"T iS+ iB m i M F?¬M; +ÁM i,K ?ÆBX

æ¢B L?'i EB K hB M hQ J½ h`QÌM; "¢+?X L?•M p"i +¦ F?ª M,M; i`Î i?¨M? "„+ S?QM
`®i +m°+ ç½ çSM; /"vX

*?d i?'v ¬M; i çSM; i?ŠM;- iWM; #QÈ+ K°i ?QÈM; p ç¨B + Q çB iÈBX "QÈ+ +?•M
M;QÌB- ;B®M; M?Q K°i M;¼M M9B HY ç M; /B ç°M;X L?[M; MÆB K¨ ¬M; i çB [m

hQ J½ h`QÌM; "¢+? `®i +m°+ +kM; ç½ tm'i ?B MX

L?[M; p` iB M K¬M F?€+ KÈB pW `²B +ÁM F?¬M; ? ç w- i?b H"T iS+ i"T i`mM; iBM
"„+ S?QM; +kM; F?˜M i`QÆM; ?ŠM H MX

"„+ S?QM; FB K iB M ç®B ç–m pÈB "„+ S?QM; FB K iB MX

J°i +m°+ +?B M ç'm M?Q p"v- +?Q /M H¨ ç iY +?•M i`mv M i?b i`QÈ+ FB imv i ç®

hQ J½ h`QÌM; "¢+? çSM; Î i` M ç²B + Q,

@ aQ Km°B +€B ;¼B H¨ M?bM KM i?m #B i H€ `KM;- F€ i?”i +?d H¨ K°i T?€T K¬M
[m [m M b€i T?€M çQ€M +?B m iB T i?2QX L?QM; çKM; T?ªB +?B m i?S+ ?MM; ?
+?d +¦ #¢BX

hQ J½ h`QÌM; "¢+? i v F?) ç°M;- `9i ` æ¢B L?’i HBM? FB KX

J°i FB K +?ûK tm®M;X

aÎ ?[m i’i +ª ?Ä /B K- K¢M? K) +?mv M ç°M;X

æ°+ *¬ .B T +MM; +?B m L?’i .B T h`B h?m ç +?®M; çÐX L?QM; F?B çÐ tQM; i?b
iQ¨M i?•M tB K v M?Q Km®M T?€i HY X

*?d K°i FQ+? M¨v i?b +¦ i? F i Hm”MX æ°+ *¬ .B T t€+ i?U+ F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?

hQ J½ h`QÌM; "¢+? M? M?¨M; +?mv M i v- i? M? HBM? FB K ç½ [mv p¨Q i`QM; pÄ

*ÁM æ°+ *¬ .B T i?b b„+ K†i i`„M; # +?- çSM; Î MÆB ç¦- K°i M;KK K€m iQÆB /•M
K†i tBM? ç T +O #¨ i`Î M M çÄ #WM;X

> B M;QÌB i?U+ HU+ b B #B i- `’i `ä `¨M;X

aU i?”i ç½ +?SM; KBM?- i?2Q M?Q HÌB +O hQ J½ h`QÌM; "¢+?- +?B m L?’i .B T
F€ i?”i +?d H¨ K°i HQ¢B [m M b€i ç°M; i€+ `’i M?Ä +O ç®B T?QÆM;X hQ J½ h`
F?Q€+ H€+- K¨ H¨ /MM; ?B M i?U+ ç M¦BX æ°+ *¬ .B T imv F?¬M; T?K+- M?QM;
iY [m M; KBM?- M M HB M tm®M; ç¨BX

hQ J½ h`QÌM; "¢+? çSM; i` M ç¨B,

@ E iB T- +¦ B F?B m +?B M i \

@ h 5

S?QÆM; L?Q çSM; /”vX

@ S?QÆM; bQ ?mvM?- ?mvM? ç M; #` i?QÆM; +ÁM +¦ i? ç€M? M? m b Q\

hQ J½ h`QÌM; "¢+? F?¬M; F?ÄB +ªK i?’v [m€B H¢- H„+ ç–m,

@ S?QÆM; bQ ?mvM? ?B M i¢B F?¬M; M M ç€M? M? mX L m ` i v- imv i F?¬M; T

hQ J½ h`QÌM; "¢+? ?B M M?B M H¨ t€+ ç`M? p[M; +?„+ p` i`Q "„+ S?QM; *?B *?O M
#•v ;BÌ Km®M iÄ ` K°i +?9i ?¨Q T?¦M;X

h`QÈ+ F?B i`Î i?¨M? "„+ S?QM; *?B *?O- H° ` K°i +?9i M?•M çS+ +kM; H¨ ç +?Q K
i•KX

a m ç¦ KÈB i?”i bU H¨ i?ÌB ç¢B +?Q KbM? i?®M; i``X

hQ J½ h`QÌM; "¢+? +kM; ç½ M;²B H•m i` M p` i`Q + Q- M M ç®B pÈB çO HQ¢B [mv
i?K+X

S?QÆM; L?Q `9i ` i? M? >¢Q L?B M HBM? FB K +O KbM?X Zm•M hY FB K T?€T
hWM; +?B m iWM; i?S+ +¦ #¨B #ªM ?ŠM ?QB- ˜M +?S ?¢Q M?B M +?QM? F?QX J
+?Q M?½M HU+ +O +€+ i`QÎM; H½Q çQÊ+ KÎ iQX L?[M; i? M? •K +?”+ +?”+ p M;
#’i T?¨KX L m M?Q ¬M; i F?¬M; #` i?QÆM; M†M;- mv HU+ i?B i`B M FB K T?€T Q
M,K H–MX L;Q¢B i`W M?[M; M?•M p”i æ¢B ç¢Q +ªM?- i?b +ÁM +¦ B [m çQÊ+ S?
i?QÆM; [m€ M†M;- M M +m®B +MM; +kM; pšM #` hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç€M? #¢BX

E iB T H¨ aÎ S?BX

E€ i?”i- i`QÈ+ F?B [mv i +?B M- K¼B M;QÌB [mv i ç`M?- æ°+ *¬ .B T- aÎ S?B p¨ S
HU+ `ä `¨M; F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O pÈB hQ J½ h`QÌM; "¢+?X L;QÌB i`QÈ+ +?QM?
J½ h`QÌM; "¢+?X o¨ b m +MM; b) H¨ M;QÌB +¦ i`bM? ç° M; M; #^M; pÈB hQ J½ h`Q
.mM; ` i vX S?B h?B M EB K T?€T +O aÎ S?B M? M?¨M; +?mv M ç°M;- i®+ ç° +

i®+ ç° FB K +kM; M? M?X L?QM;- `'i M? M? ¬M; i +kM; #` i?m hQ J½ h`QÌM; "¢
J½ h`QÌM; "¢+? T?€i ` - i` M ç¨B H"T iS+ ç m H¨ ?Ä /B KX >ÆM M[aÎ S?B +kM; #

_®i +m°+ +kM; ç½ ç M M;QÌB b m- .B T .QÆM; .mM;X

>B M i¢B- M;QÌB /mv M?'i +¦ F?ª M,M; F?B m +?B M hQ J½ h`QÌM; "¢+? +?QM? H
.QÆM; .mM; +QÌB ? ?ª #QÈ+ iÈB,

@ hQ J½ bQ ?mvM? [mª M?B M `'i + Q KBM?- F?B M +?Q bQ ç i +kM; Km®M HoM

:QÆM; K†i #ûQ +O ¬M; i imv KdK +QÌB- M?QM; H¢B +¦ bU +?,K +?9 ?ÆM #bM? i

hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç'm pÈB .B T .QÆM; .mM;X

*m°+ +?B M ;B¨M? +?S+ S?QM; +?O KÈB i?"i bU #„i ç–mX

L?[M; M;QÌB çSM; M;Q¨B [m M b€i ç m `'i M;?B K i9+X

.B T .QÆM; .mM; ?mv ç°M; i? M? .QÆM; oB M HBM? FB K +O ¬M; i X h`QÌM; FB
T?€T +O .B T .QÆM; .mM; i?B M p T?ÁM; i?OX æ€M? +?QM? H¨ T?ªM FQ+? iW
KkB FB K +O ¬M; i tm'i ?B MX J¶B K°i pÁM; i`ÁM tm'i ?B M- +¬M; FQ+? +O ç
i?QÊM; /B M +O ?bM? i`ÁM- i?b `'i M? M? b) #` +?B HU+ +O pÁM; i`ÁM H¨K iB
FB K T?€T M?Q p"v +O .B T .QÆM; .mM;- .B T .QÆM; .mM; b) i?W +Æ T?ªM FQ+
M;„M- KkB FB K +O ¬M; i b) K M; i?2Q p¬ b® pÁM; i`ÁMX

@ _'i i®i- .B T bQ ç - ç½ M;?2 M¦B [m >Á >ÊT FB K T?€T +O ç - M v `®i +m°+ +

h? M? HBM? FB K +O hQ J½ h`QÌM; "¢+? T?€i ` ?¨Q [m M; +?¦B K„i- ç•K i?ŠM; ç

kk3X *?QÆM; 9jk@9jj, .½ h•K

óL?'i aÆ h?,M;ô *?B m i?S+ M¨v pÈB €M? b€M; K†i i`ÌB K°i K¢+? FB K +¦ +?9i ;B®

óL?'i h`mM; h?B MôX *?B m i?S M?'i ¬M ?Á - M?QM; +?B m i?S ? B H¢B +m²M;
i`QM; +?ÈT K„i- +,M #ªM F?¬M; ç +?Q M;QÌB +¦ +Æ ?°B T?ªM SM;X

óL?'i >Q¨M; >Q¨M;5ô J°i +?B m M¨v H"T iS+ F?B M i` M ç¨B ?¦ i?¨M? K°i #B M H
L?bM i?'v # +?B m M¨v- .B T .QÆM; .mM; /MM; .QÆM; oB M HBM? FB K ?¦ ;BªB
pB + ?¦ ;BªB ç½ +® ? i bS+X

óZm M; L° a€iôX h`QM; €M? b€M; p¬ ?¢M +MM; pÈB HY - FB K w +m²M; #¢Q ?QÈM

óæ¢B *?B *U+ôX J°i +?B m M¨v H¢B K M; i?2Q €M? b€M; p¨ HY ç°i M?B M ç tm®

óæ¢B >¨M; G•Kô J°i +?B m M¨v bQ pÈB M?[M; +?B m FB K F?€+ +¨M; ç€M; bÊ ?ÆM
` - ;B®M; M?Q iQ¨M #° K†i i`ÌB ç m +?B m tm®M; K°i +?¶X .B T .QÆM; .mM; H9+
´MX *?B m i?S+ M´B / M? T?ÁM; M;U +O KbM? p®M F?¬M; i? +?®M; +U M´BX

>Á >ÊT FB K T?€T H¨ çSM; ç–m p T?ÁM; M;U Î "„+ S?QM; F?¬M; T?ªB H¨ ;BªX L?
i?QÌM;X *?B m óæ¢B >¨M; G•Kô M¨v +?QM? H¨ F?„+ +? >Á >ÊT FB K T?€T +O
F?¬M; F`T i`Î i v- i?B m +?9i M[H¨ i?´ ?mv iX

J¨ ç²M; /¢M;- hQ J½ h`QÌM; "¢+? +kM; i?"i F?¬M; M;Ì K°i +?B m M¨v +O KbM? H¢
.B T .QÆM; .mM;X L?QM; pÈB FBM? M;?B K +O KbM?- ¬M; i i'i M?B M H¨ F?¬M
K°i +?B m +¬M; FQ+?X "®T5 *?B m +m®B +MM;- HBM? FB K +O ¬M; i ç½ ç€M
/QÈB ç¨BX

_'i K¢M?5

aS+ +?B M ç'm +O hQ J½ h`QÌM; "¢+? bQ pÈB h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M; i?b K¢M?

*?d i`QM; iQ+? i„+- p¬ b® ?¢i KQ M;QÊ+ H¢B +m®M H M i`ÌB- ?Q¨M iQ¨M F?¬M
iQ¨M i?•M hQ J½ h`QÌM; "¢+?X hQ J½ h`QÌM; "¢+? çSM; Î MÆB ç¦- ;B®M; M?Q K°i
K¢M?- ç®i +?€v ç2M K°i # M ç¨B- ç²M; i?ÌB +kM; ç®i +?€v i•K HBM? M;QÌB T?Q i

.B T .QÆM; .mM; F?¬M; M;WM; T?mM K€m iQÆB- ;QÆM; K†i i€B M?ÊiX o®M ç`
M?QM; imv i ç®B F?¬M; M;Ì hQ J½ h`QÌM; "¢+? +?d K°i +?B m ç€M? tm®M;- `ä `¨
>ÊT FB K T?€T +O KbM?X

hQ J½ h`QÌM; "¢+? çSM; ç¦- M?QM; M;Q¨B K†i H¢B F?¬M; +¦ #'i +S K°i #B M ?¦ M
i`QM; HÁM; +ªK t9+ ç M; `'i T?"T T?²M;X

*?Q iÈB M v- hQ J½ h`QÌM; "¢+? H¨ M;QÌB `'i +¦ /½ i•KX E?B +ÁM #û- ¬M; i Hm¬
M?'iX E?B ç¦- ¬M; i tm'i i?•M i¬M [mw- H¨ ç iY +O hQ J½ h? M? ZmwX L;QÌB # M
i p¨B T?–MX L?QM; i`QM; b® KQÌB ç¢B +?•M i`mv M ç iY- ¬M; i T?B M Km°M M

h?S M?'i H¨ æ¢B bQ ?mvM? L;mv M L;mv MX E?B ç¦- L;mv M L;mv M F?¬M; T?ªB
L;mv M L;mv M #B m ?B M i`mM; ?"m p¬ +MM;- H¨ K°i M;QÌB ?B M H¨M?- i?"i i?¨
¬M; i +¦ i? i?„M;- M?QM; pÈB M?[M; p'M ç K'm +?®i- ¬M; i imv i ç®B F?¬M; T?
L;mv MX

h?S ? B H¨ L?` bQ ?mvM? L;mv M G,M;- +¨M; H¨ FBM? i¨B imv i /B KX "ªM i?•M ¬M
M¨Q +kM; FûK ?ÆM L;mv M G,M; `'i M?B mX

æ9M; `²B- +ÁM +¦ Gw L;mv M "¢+?X L;mv M L;mv M p¨ L;mv M G,M; ? B M;QÌB M¨
M¨Q +kM; ç m K¢M? ?ÆM KbM?X L?QM; Gw L;mv M "¢+? i?b F?¬M; K¢M? ?ÆM Kb
#'i +S +m°+ i?B i¨B M¨Q- ¬M; i +kM; ç m i?m Gw L;mv M "¢+?X

a m ç¦- hQ J½ h`QÌM; "¢+? i`Î M M +¦ /½ i•K iQ HÈMX

L?QM; L;mv M G,M; H¨K T?ªM- i`Î i?¨M? i¨ K M;Q¢B ç¢Q ç€M; bÊX L;mv M L;mv M
"„+ S?QM; *?B *?O- i?U+ HU+ M;¨v +¨M; pQÊi t KbM?X "ªM i?•M ¬M; i +MM; Gw L
H¢B +kM; F?¬M; +¦ ?¨B HÁM;X

L?QM; `®i +m°+ ç½ i`mv M ç M iBM iS+- Gw L;mv M "¢+? #` i`¼M; i?QÆM; b„T +
+€B ;bX a m M¨v- L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M p¨ L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M +MM

J¨ #•v ;BÌ- /½ i•K +O KbM? `®i +m°+ +¦ i? i?U+ ?B M çQÊ+X

o` i`Q "„+ S?QM; S?QM; +?O K¨ KbM? M;QÐM; K° F?¬M; #B i # Q H•m- bmv M;?o
`ÆB p¨Q i v KbM?X

hQ J½ h`QÌM; "¢+? i`QM; M°B i•K +?d +¦ p¬ +MM; F?Q€B wX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M p¨ L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M- Gw L;mv M "†+ # M
+ÁMX *ÁM +€+ M;QÆB ç m i?'i #¢B /QÈB i v i X hQ J½ h`QÌM; "¢+? i i?„M; HÊB `

> ? ? ?

*m²M; F?Q€B i`QM; HÁM;- hQ J½ h`QÌM; "¢+? +'i iB M; +QÌB F?¬M; /SiX

h`QM; H9+ K¼B M;QÌB F?B T bÊ pÈB +?B M HU+ K¢M? K) +O hQ J½ h`QÌM; "¢+
*¬ .B T- S?QÆM; L?Q- aÎ S?B p¨ .B T .QÆM; .mM; #®M M;QÌB- i?b K¼B M;QÌB w
h`QÌM; "¢+? +?QM? H¨ "„+ S?QM; *?B *?O çÌB b m- ?B M i¢B F?¬M; +ÁM #'i +S F
h`QÌM; "¢+? ç,M; p`X

hQ J½ h? M? Zmw pm®i +?ÁK `•m +O KbM?X *?QM? KbM? M,K ç¦ F?¬M; çQÊ+ H¨
+O KbM? i`Î i?¨M? S?QM; +?O +kM; F?¬M; i X

h`QM; M°B i•K hB J½ "€+ ?B M H M bU FQ+? ç°M;X hQ J½ >¢Q i?b /QÆM; /QÆM
L;mv MX > ? ?- i´ T?K i ç½ i`Î i?¨M? "„+ S?QM; *?B *?O- p b m +Æ ?°B i`ª i?M
"bM? i?QÌM;- M?[M; i`QÎM; H½Q M;½ p T?Q hQ J½ h`QÌM; "¢+? i?b ç m KWM; i
?QÈM; hQ J½ h`QÌM; "¢+? i?"i bU H¨ ç€M; ;B€X

*ÁM M?[M; S?QM; J¢+?- hB M K¬M F?€+ i?b +kM; ç½ +¦ bU i? v ç´B p K®B [m M
.M b Q- Km®M [m M ? i®i pÈB "„+ S?QM; i'i M?B M H¨ T?ªB [m M ? i®i pÈB hQ J

E?K F?K5 GK+ h? M? æ¨Q H¢B ?Q F? M ? B iB M;,

@ >B M i¢B- t2K ` F?¬M; +ÁM +¦ B +¦ i? F?B m +?B M iB TX

«M; i çªQ K„i [m ç€K i`QÎM; H½QX h`QM; ç€K ç¦- K¢M? M?'i +kM; +?d H¨ h`QÌM;
b Q +¦ i? H¨ ç®B i?O +O hQ J½ h`QÌM; "¢+?- i'i M?B M H¨ F?¬M; /€K H M ç¨B F?

GK+ h? M? æ¨Q H¢B ?Q F? M iB T,

@ L?Q p"v- S?QM; +?O çÌB b m +O "„+ S?QM; +?QM? H¨ hQ J½

@ *?Ì K°i +?9i5

E?B GK+ h? M? æ¨Q ç M; Km®M imv M #® i?b K°i ;B¼M; M¦B p M; H MX

J¼B €M? K„i M?bM b M;- `®i +m°+ ç½ +¦ bU i? v ç´B\ B ç½ H M iB M; M¦B +?Ì K°i

J¼B M;QÌB M?bM b M;- +?d i?'v M;QÌB pW KÈB M¦B H¨ K°i M;QÌB p"M i? M? v i`
H¬ `QÊm- p K†i iU i¢BX

GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M p¨ hQ J½ h`QÌM; "¢+? +¦ Q€M ?"M +?'i +?S K¼B M;QÌB ç m #B iX L?
M?ªv ` H¨K ;b\ h'i +ª K¼B M;QÌB F?¬M; F?ÄB iÁ KÁX

JQ T?MM HB M iK+- ;B¦ pšM +ÁMX

o•M *®+5 *m°+ +?B M ;B[hQ J½ h`QÌM; "¢+? pÈB .B T .QÆM; .mM; ç½ F i i?9+X
ç½ çQÊ+ [mv i ç`M?- M?QM; ç°i M?B M H¢B tªv ` #B M ?¦ X

GK+ L;mv M M¦B ó*?Ì K°i +?9iô H¨ +¦ w iS ;b # M i`QM;\

hQ J½ h`QÌM; "¢+? çSM; i` M ç¨B- M?bM p T?Q GK+ L;mv M- t2K €M? K„i i`QM; ç
K Q çM ;BÐM +QM +?m°iX GK+ L;mv M +?QM? H¨ iB m #®BX L;QÆB Km®M +MM
o®M M;QÆB çQÊ+ tQM; iKM; H¨ ç M?'i i?B M i¨B çÌB i?S KQÌB- +?Q `^M; +¦ i? K
çÊB ç•v5 J°i F?B i +?B K çQÊ+ p` i`Q +O "„+ S?QM; *?B *?O- i?b ç M?'i i?B M i
+ÁM F?¬M; T?ªB iMv w +?Q i b B F?B M b Q\ GK+ L;mv M- M;QÆB imv H¨ i?B M
"¢+? i +¬M; M?"M- M?QM; M;QÆB +m®B +MM; pšM +ÁM [m€ MQMX

_'i M?B m €M? K„i ç m M?bM p T?Q GK+ L;mv M- Km®M M?bM t2K GK+ L;mv M

*€B M¨v /M b Q +kM; /Q K°i i?B M i¨B M¦B ` - M M T?•M HQÊM; F?¬M; M?ÄX

GK+ L;mv M H M iB M; ç€T,

@ E?B m +?B M pšM +ÁM +?Q ? iX

@ ?- +ÁM +¦ M;QÌB M¨Q /€K F?B m +?B M i \

hQ J½ h`QÌM; "¢+? +ªK i?'v [m€B H¢- ? B K„i [mûi [m ç€K i`QÎM; H½QX E?¬M; M
pÈB €M? K„i +O ¬M; i X

GK+ L;mv M M¦B,

@ h iÈB F?B m +?B M M;QÆBX

J°i +•m pW i?®i ` - +ª ?B M i`QÌM; ç m BK H†M;X

GK+ L;mv M pW KÈB M¦B +€B ;b\ >„M M¦B Km®M F?B m +?B M hQ J½ h`QÌM; "¢-
M¦B çM b Q\

æ9M; p"v- GK+ L;mv M ç9M; i?"i H¨ i?B M i¨BX *?B M iQ+? +O ?„M i`QÈ+ FB +ÁM
?Q†+ hm iB M ;Bª ;°T H¢BX æ®B pÈB çÌB i?S KQÌB K¨ M¦B- ç•v i?"i bU H¨ +?B M i
b Q\

J¨ ;BÌ T?9i M¨v- GK+ L;mv M ;B®M; M?Q H¨ i?2Q #ªM M,M; K¨ T?€i ` K°i FB KX

J°i FB K M¨v pW ` -iU ?² M?Q MQÈ+ iW i`QM; FB K ?„M im¬M ` -p¬ +MM; p¬ i”M
+O GK+ L;mv M ` i vX >„M pšM +ÁM ç M; i`QM; [m€ i`bM? M;° FB K- +?d H¨ i?2Q
#ªM M,M; M¨v ç½ H¨K +?Q K†i i`ÌB i`QM; b•M i`Î M M F?mv i K°i +?9i- i¢Q F?¬M;
L;mv MX

J¨ ;BÌ T?9i M¨v- M?[M; M?•M p”i æ¢B ç¢Q +ªM? # M M;Q¨B ç m #` +?’M ç°M;X

J°i FB K M¨v5

J°i FB K M¨v5

*?O i`b M;¨v ?¬K M v +?d +¦ # p` iW sm’i o•M hB M *ªM?X h¬M h? M? h`b- GK+
h? M? Zmw b„+ K†i F?¬M; F?ÄB #B M ç´BX

æ²M; i?ÌB- ? B p` S?QM; +?O +O EB K h¬M; L;mv M .QÆM; h?QÊM; L?•M p¨ >²B S
ç°i M?B M +?’M ç°M;X L;mv M .QÆM; h?QÊM; L?•M ç°i M?B M M¦B,

@ EB K i?m”i M?Q p”v\ G¨K b Q +¦ i? \

> B p` i?QÊM; M?•M +O E?Q h¬M; +kM; iWM; +¦ iB T t9+ pÈB EB K h¬M; M M M?

EB K i?m”i +?B H¨K `’i M?B m +’T ç°X

*’T ç° i?S M?’i +?QM? H¨ EB K +?B m H¨ +? i- M;QÌB +kM; +? iX

*’T ç° i?S ? B +?QM? H¨ EB K +?B m H¨ +? i- M?QM; M;QÌB H¨ b®M;X

*’T ç° i?S # - EB K w +’TX GoM? M;° K°i HQ¢B FB K w- ç•v H¨ h`QÌM; aBM? +ªM?

*’T ç° i?S iQ- HoM? M;° çQÊ+ M?B m FB K wX æ•v H¨ +ªM? ;BÈB FB K iB M +’TX

*’T ç° i?S M,K- +¦ i? ç2K `’i M?B m FB K w /mM; ?ÊT i?¨M? K°i +?¶ `²B iW +?QM
;B®M; M?Q H¨ +ªM? ;BÈB +O æ¢B ç¢Q +ªM?X a m F?B ç¢i ç M +ªM? ;BÈB M¨v i?
ç¢Q +U+ ?¢MX

*’T i?S b€m- M„K ;B[K°i ? FB K w +U+ ?¢M- Hmv M ç M ibM? i`¢M; ?Q¨M K„X E
FB K w çQÊ+ tQM; pQÆM;- ;¼B H¨ EB K oQÆM;X

*’T i?S #ªv- Î ;B[i?B M ç¢B +¦ i?”T ç¢B i?B i [mvX h?”T ç¢B i?B i [mv M¨v ç m i
FB K w- +U+ ?¢M ?¦ i?¨M? K°i HQ¢B +ªM? ;BÈBX oQ /K M?Q Hm•M ?²B- H¨ K°i i`
?²B T?ªB /Q M;k ? FB K pQÆM; KÈB +¦ i? Hmv M i?¨M?X Gmv M ç M i`bM? ç° M¨

*’T ç° i?S i€K- ç¢i ç M +ªM? ;BÈB M¨v i?b +¦ i? tQM; H¨ EB K h?€M?X E€ i?”i- M,K
FB K i?m”i ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB M¨vX L;k ç M;k ?Q¨M; Gm•M ?²B FB K ç¢QX

*’T ç° i?S +?QM H¨ # M;¨M FB K wX E?B ç¢i ç M +ªM? ;BÈB M¨v i?b i?B M ?¢ p¢M
iB M i v K¨ H¨K- iW ç¦ ç¢i ç M FB K +?B m +U+ çB KX *ªM? ;BÈB M¨v çQÊ+ tQM; H

æ¦ +?QM? H¨ EB K i`mM; +?B i?–M +?•M +?QM?X

EB K h?–M M;?2 M¦B H¨ F?¬M; +¦ i²M i¢BX

J¨ EB K h?€M? i?b Î i? ;BÈB M¨v H¨ +U+ ?¢MX

L;Q¢B i`W u M h?QÆM; h?B M i?b i¢B æ¢B h’M [m®+ M¨v- EB K oQÆM; ç½ H¨ `’i

h`QM; `’i M?B m M?•M p”i æ¢B æ¢Q *ªM?- +kM; +?d +¦ ? B p` i?QÊM; M?•M +?mv
KÈB +¦ i? HoM? M;° çQÊ+ +ªM? ;BÈB +O EB K oQÆM;X

L?[M; M?•M p”i æ¢B æ¢Q *ªM? F?€+ imv `^M; H¨ i?QÊM; M?•M M?QM; F?¬M; ç¢i ç

J¨ ? i H–M M¨v ç M H–M F?€+- GK+ L;mv M K°i FB K M¨v ;B®M; M?Q ç½ #„i ç–m H
?¢MX GK+ L;mv M ?B M i¢B `ä `¨M; ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB EB K oQÆM;X

L m [mª i?”i ?„M i`MM; FQ+? i?¨M? +¬M;- i?b i¢B h’M [m®+ M¨v- F?¬M; M;QÌB M¨

EB K oQÆM;- EB K i`mM; +?B pQÆM;X

>„M +¦ i? i?¨M? +¬M; b Q\

L;mv M .QÆM; h?QÊM; L?•M [m v b M; M?bM >²B S?QM; h?QÊM; L?•MX *ª ? B
F?B T bÊX

h?"i H•m b m- ? B M;QÌB KÈB T?€i ?B M- #ÎB pb ;B"i KbM? K¨ +ª ? B M;QÌB ç m ç
M;²B M[X

EB K pQÆM; +ªM? ;BÈB5

EB K pQÆM; +ªM? ;BÈB5

G¨K b Q +¦ i? \ h¢B h'M [m®+ im iB M ;BÈB- M;QÌB ç¢i iÈB EB K pQÆM; +ªM? ;B
+QM b® ? B KQÆBX

hQ¨M #° h'M [m®+ +¦ ? B i`,K #ªv KQÆB #ªv idM?- ?ÆM # M;?bM T?O- M?•M F?~r

h`QM; b® /•M +Q Î ç•v +?d +¦ ? B KQÆB M;QÌB ç¢i iÈB EB K pQÆM; +ªM? ;BÈBX
+ªM? ;BÈB M¨v p¬ +MM; F?¦ F?,MX >Q aÆM H¨ ç M?'i iB M K¬MX > B p` EB K h
HoM? M;° çQÊ+ EB K pQÆM; +ªM? ;BÈBX *ÁM M?[M; M;QÌB F?€+ i?b F?¬M; B H

æB m M¨v X

GK+ L;mv M pW `²B T?€i ` K°i FB K- H¢B F?¬M; F?ÄB H•K p¨Q i`–K iQX

hQ J½ h`QÌM; "¢+? F?¬M; i? iBM `^M; K°i FB K b€i +?B m +O KbM? H¢B #` GK+
FB K +?ûK ` X J°i FB K M¨v pšM H¨ FB K T?€T +U+ F€ +m²M; #¢Q- i?ŠM; p T?Q
tmM; [m M? ç m `WM; `U+ i?B m ç®iX *ÁM GK+ L;mv M i?b H¢B T?€i ` K°i FB K
i? ?¦ ;BªB çQÊ+ +m²M; M° +?B FB K +O hQ J½ h`QÌM; "¢+?X

GK+ L;mv M b m F?B ç•K ` K°i FB K- H¢B iB T iK+ i`–K iQX

hQ J½ h`QÌM; "¢+? F?¬M; i? iBM- `®i +m°+ H'v ` imv i ?¼+ L?'i i? HBM? FB K +
EB TX *?B m FB K M¨v K°i F?B i?B i`B M ` i?b ;B®M; M?Q K†i i`ÌB #` M´ imM;X
T?Q GK+ L;mv MX aQ pÈB +?B m i?S+ i`QÈ+ FB i?b +m²M; #¢Q ?ÆM M?B mX "–
b€M; +?¦B K„i +O K†i i`ÌB # Q T?OX

J„i i?'v b„T #` ç€M? iÈB- GK+ L;mv M T?€i ` K°i FB KX *?B m FB K M¨v tm'i T?€i
F?B M +?Q €M? b€M; ?Q¨M iQ¨M #B M K'iX E?¬M; +–M #B i +€B ;b H¨ >¢Q >Ä h?
h?B M EB K- +S ç²M; /¢M; T?€ b¢+?X

GK+ L;mv M H¢B #„i ç–m M?„K K„i i`–K iQX

"®M M;mv M Hw +Æ #ªM M?'i +O h?Ov ? FB K w KbM? ç½ i?¬M; ?B m- M?QM; h
F?®M; +? M?Q i? M¨Q\

G¨K i? M¨Q F?®M; +? i?m–M i?K+ +€+ [mv i„+ i?Ov ? +O h?Ov ? FB K wX E?¬
+Æ i? +O KbM?- M;Q¢B i`W o•M GQM; i•K T?€T i?b T?€i ?B M `'i M?B m #¼i M
M;mv M i?–M +O KbM?- iU ?² M?Q o•M- ok- ",M;- hmv i- >²- "B M- aQÆM; KM-
+?B K ;B[i`QM; ç¦X

h?Ov GBM? L;¼+ i`QM; H9+ M?'i i?ÌB ?¨Q [m M; T?€i b€M;- H"T iS+ ?¦ i?¨M? MQ
i?QªM; #B M ªQX *¦ F?B H¨ K•v- +¦ F?B H¨ KQ - +¦ F?B H¨ #,M;- +¦ F?B H¨ imv iX
HÌ ;B®M; M?Q #B M +ª # Q H X

h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q `®i +m°+ ç½ i?¨M?X

GK+ L;mv M i?Î ` K°i ?ÆBX

æ9M; p"v- ;BÌ F?„+ M¨v- h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q K¨ KbM? im Hmv M F?¬M; #B i # Q

Zm€ i`bM? Hmv M i"T M¨v F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m ;B M F?´X

J°i F?B i?¨M? iUm h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q- p b m #'i Hm"M K°i h?Ov ? FB K T?€T
M?bM ` bÆ ?Î i`QM; ç¦- K†+ F H¨ M;QÆB +¦ h?Ov ? FB K w /¢M; ;bX æ9M; `²B-
h?Ov ? ç¢B ç¢Q KbM? ç½ +¦ +?9i M;° ` - p¨ i?Ov ? T?€T i?m"i +kM; F?¬M; i? i?Q
ç¢B ç¢QX

h?Ov ?Q¨M;- i?Ov ?Q¨M;X

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; #B i +ªM? ;BÈB M¨v ;¼B H¨ EB K pQÆM; +ªM? ;BÈBX L,
+ªM? ;BÈB M¨v +kM; F?¬M; `ä H„KX *?Q M M +kM; F?¬M; +¦ M¦BX u M h?QÆM; h?
;B B çQ¢M- Km®M ç +?Q GK+ L;mv M T?€i i`B M #bM? i?QÌM;X ob i? +kM; F?¬M
GK+ L;mv M ?B M i¢B ç½ ç¢i ç M EB K pQÆM; +ªM? ;BÈB M?QM; H¢B ?Q¨M iQ¨M

GK+ L;mv M M;~M; ç–m i?"i K¢M?- KÎ K„i ` X G–M KÎ K„i M¨v- €M? K„i €M? H M p

•M? K„i iU iBM +O GK+ L;mv M F?B M +?Q M°B i•K +O hQ J½ h`QÌM; "¢+? F?¬M;

J¨ h¬M h? M? h`b p¨ GK+ h? M? æ¨Q +kM; p"vX Í ç•v F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m M?
+?'M ç°M;- F +ª L;mv M .QÆM; h?QÊM; L?•M p¨ >²B S?QM; h?QÊM; L?•MX L;mv
H~K #~K,

@ EB K pQÆM; +ªM? ;BÈB- EB K pQÆM; +ªM? ;BÈBX h'M [m®+ FB K ç¢Q- p¬ i?Q
Hmv M i?¨M?X

*ªM? ;BÈB M¨v- Î h'M [m®+- t€+ i?U+ +¦ i? çQÊ+ tQM; iKM; ? B +?[óo¬ i?QÊM;ô

Zm M?B m M,K M?Q p"v- M;Q¢B i`W u M h?QÆM; h?B M T?€ çQÊ+ +ªM? ;BÈB M
M;Q¨B ` F?¬M; +ÁM K°i BX

o¬ i?QÊM;

J°i +ªM? ;BÈB +¦ i? tQM; iKM; #^M; ? B +?[óo¬ i?QÊM;ô çO i?'v M¦ ç€M; bÊ M?Q

>²B S?QM; h?QÊM; L?•M i?Î ` K°i ?ÆB,

@ L?•M p"i M?Q p"v H¢B F?¬M; Î EB K h¬M; +?9M; i K¨ H¢B H¨ EB K E?Q h¬M;X

«M; i K°i H–M M[H¢B +ªK F?€BX E€ i¨B- EB K h¬M; T?ªB K'i K°i M;¨M M,K- i?"K
KÈB +¦ i? bBM? ` X GK+ L;mv M Î EB K E?Q h¬M; i?"i bU H¨ ç€M; iB +X

EB K pQÆM; +ªM? ;BÈB- H¨ +ªM? ;BÈB FB K i?m"i +?Q + Q p¬ i?QÊM; Î h'M [m®+

æQÆM; M?B M- F?B T bÊ +?d +¦ æ¢B ç¢Q +ªM?- +ÁM FBM? ?½B +?QM? H¨ h?QÊ

EB K iB M- i`QÎM; H½Q ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ?B m K¬M ç¢Q i`QM; ç¦- +?d H¨ t2K M€

L; v +ª FB K iB M +ÁM t2K M€Q M?B i K¨ F?¬M; ?B m K¬M ç¢Q i`QM; ç¦ i?b +€+
.B T S?QÆM; p¨ .B T oB M ? B M;QÆB +S HB M iK+ i`–K i`² F?2M M;ÊB óGK+ L;mv
"¢+?ôX h? M? •K M?Q p"v K°i H–M M[H¢B p M; H MX

hQ J½ h`QÌM; "¢+? ?B M i¢B p¢M T?–M p¬ HU+X L; v +ª >¢Q >Ä h?B M EB T +C
+'T ç¢B imv i +?B m ç½ tm'i ` K¨ +kM; F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ GK+ L;mv MX >ÆM M[
L;mv M +¨M; F?B M +?Q ¬M; i i? K `9M; ç°M;X

GK+ L;mv M M?bM p T?Q hQ J½ h`QÌM; "¢+?,

@ hQ J½ bQ i?9+- ? i i?ªv K¼B i?S ç½ tQM;- F +ª /½ i•K +O ¬M;X

@ E?¬M; +¦ F?ª M,M;5

hQ J½ h`QÌM; "¢+? `®M; H M,

@ .½ i•K +O i b) F?¬M; +?'K /SiX h b) H¨ "„+ S?QM; *?B *?O iQÆM; H BX

GK+ L;mv M H„+ ç–m- €M? K„i i`QM; i` Q iU ?² M?Q Km®M F?€K T?€ M°B i•K +O

@ hQ J½ bQ i?9+ +?d bÊ i`QM; M°B i•K bÈK +ªK ;B€+ KbM? i?m - H¨K ;b +ÁM +?®
¬M; #•v ;BÌ +ÁM iB T çQÊ+ +O i # FB K i?b i`"M +?B M M¨v t2K M?Q i i?m X

*•m M¦B +m²M; M;¬M FB +O GK+ L;mv M F?B M ç€K EB K iB M- h`QÎM; H½Q +
i?'v GK+ L;mv M i?"i M;¬M; +m²M;X hQ J½ h`QÌM; "¢+? H¨K b Q K¨ iB T F?¬M; M´
L;QÊ+ H¢B æ¢B ç¢Q +ªM? p¨ hm iB M ;Bª i?b F?¬M; M¦B ;bX

h®B ç # FB KX

GK+ L;mv M +?ûK ` .QÐM; L;¬ FB KX

EB K [m M; M?¨M M?¢i i` M F?¬M; i`mM; ?¦ i?¨M? K°i i? ;BÈB F€ /`X

hU ?² i`QM; FB K [m M; tm'i ?B M K°i +€B ?²X *€B ?² ç¦ /QÌM; M?Q # Q i`¼M iQ¨
imv i `ÆB /¨v ç†+X Í i` M K†i ?² F i K°i i–M; #,M; /¨v- ?bM? M?Q H¢B +¦ bQÆM; K
h`QM; imv i H¢B +¦ KQ X

æ•v H¨ /¢M; ;b p"v\ > B i? M? HBM? FB K +O hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç m #` # Q p•v +

hQ J½ h`QÌM; "¢+? i`QM; ?² MQÈ+ ` bS+ /½v /K X E?¬M; T?K+- i H¨ æ M?'iX

LQÈ+ H¨K b Q +¦ i? p•v çQÊ+ i \

h?ÌB çB K H9+ M¨v- GK+ L;mv M +kM; /MM; h?Ov ? FB K wX L?QM; /QÈB L?'i æ¢
b¢+?X L?QM; ?B M i¢B b Q H¢B +¦ i? M?Q i? M¨v\ hQ J½ h`QÌM; "¢+? H"T iS+ ?r
i`QM; i v- T?€i ` imv i ?¼+ K¢M? M?'iX >¢Q .QÆM; *?QM? h`mM;X

J°i M;¼M HY M¦M; #ÄM; iW i`QM; FB K +O ¬M; i #„M ` - M?QM; H"T iS+ #` /"T i

æ9M; p"v- #` /"T i„i b¢+? b)X

oW `²B- FB K +O ¬M; i +¦ i? /B i çQÊ+ MQÈ+X L?QM; #•v ;BÌ ?Ä /B K +O ¬M;
æ•v H¨ FB K T?€T +´ [m€B ;b p"v\

hQ J½ h`QÌM; "¢+? pšM +ÁM ` bS+ T?ªM FQ+?X L?QM; ¬M; i H"T iS+ imv i p¼M
+,M #ªM F?¬M; T?ªB H¨ ?² MQÈ+ K¨ H¨K K°i ç¢B /QÆM;X J°i +QM [m€B p"i ç¢B
T?QÆM; ?QÈM; M¨Q +kM; ç m #€i M;€i b•m b - +,M #ªM F?¬M; +¦ Kªv K v ?v p¼M;

hQ J½ h`QÌM; "¢+? ?B M i¢B T?€i ?B M- i`"M +?B M M¨v +?QM? KbM? `'i +¦ i? #`

E?¬M; +¦ F?ª M,M;- F?¬M; +¦ F?ª M,M;- F?¬M; i? M?Q p"v çQÊ+X

kjRX *?QÆM; 9j3@9jN, æ€M? "¢B hQ J½ h`QÌM; "¢+?

hQ J½ h`QÌM; "¢+? K°i H–M M[ +?ûK ` L?'i i? HBM? FB K +O KbM?X æ9M; p"v
çQÊ+ +?S\ ob H9+ M¨v ç•v +QÈT çQÊ+ +?S+ S?QM; +?O- /½ i•K +O KbM? b) çQÊ
Q H•m- M?`M +?Q ç M Gw L;mv M "¢+? +? i- M?`M +?Q ç M L;mv M L;mv M h?Q
h?QÊM; L?•M K'i iQ+?- +?Ì +?Q ç M S?QÆM; L?Q i`QM; i?QÆM;- `®i +m°+ +kM;
KbM? /¨M? H'v +?S+ "„+ S?QM; *?B *?OX > i i?ªv ç m ç½ +?m˜M #` tQM;X JbM? ç
iB M F?€+ +O "„+ S?QM;X .QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- GK+ L;mv M +¦ ç€M; H¨ ;b

h F?¬M; + K HÁM; i?'i #¢B M?Q p"vX

J°i FB K iB T K°i FB K +?ûK ` - M?QM; MY çB K +kM; F?¬M; +¦ i€+ /KM;X

GK+ L;mv M M?bM i?'v hQ J½ h`QÌM; "¢+? ;B½v /K i?b i?Î /¨B K°i iB M;X

*€B M¨v ;¼B H¨ h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢QX

o¢M MQÈ+ i`QM; i?B M ?¢ ç m /Q ?„M F?®M; +? X

hQ J½ h`QÌM; "¢+?- i•K T?€T +O M;QÆB +MM; pÈB L?'i i? HBM? FB K t€+ i?U+ `
?Q¨M; FB K ç¢Q i?b pšM FûK [m€ t X *m®B +MM; +kM; +?d +¦ i? ;B½v /K i?¬BX

o®M +?Q `^M;- ç®B T?¦ M;QÆB +?d /MM; # FB KX >B M i¢B t2K ` ? B FB K H¨ çC

GK+ L;mv M H¢B K°i H–M M[pmM; H M .QÐM; L;¬ FB KX

J°i FB K i`ªK tm®M;- p•M- pk- #,M;- imv i- ?²- #B M- bQÆM; KM- MQÈ+ ç m Î i`Q
` +?Q M?m p¬ +MM;- F?¬M; +¦ +?9i F?Q T?€+? M¨Q- M?QM; H¢B F?B M +?Q ç€K
M;QÌBX

J°i FB K `'i ç TX

GK+ L;mv M ;BÌ F?„+ M¨v i`QM; M°B i•K F?¬M; #m²M H¢B F?¬M; pmBX

>ÆM KQÌB M,K i?M ?"M- hQ J½ h`QÌM; "¢+? ? i H–M M¨v ç M H–M F?€+ T?€B i?O
ûT +? bQ T?K- +'m F i pÈB L;mv M G,M; çQ iÈB i B ?¼ M¨v ç M i B ?¼ F?€+ +
Q€M i?M ç m ?¦ ;BªB i`QM; K°i FB K M¨vX

J°i FB K +m®B +MM;5

G¨ i?ÌB çB K ç ?Q¨M i'iX

EB K [m M; K K K¢B K M; i?2Q i?Ov +?Q M?m +?B w ;B®M; M?Q +Ym i?B M M;•M

h?B M ?¢ F?¬M; B K K v m ?ÆM MQÈ+X L?QM; +kM; F?¬M; +€B ;b i'M +¬M; K¢M
K¢M?- H'v M?m +? +QÆM;X

J°i FB K M¨v iU M?Q K M; ? i # Q M?B m T?B M Km°M +?ûK tm®M;X

L?Q i`QÌM; ;B M; ç¢B ?ªBX

hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç½ /MM; ? i iQ¨M #° HU+ HQÊM;- L?'i i? HBM? FB K +kM; p"M
+¢M? FB K +O ¬M; i i`¨M ç–v K¨m ç2M- bQ pÈB K¨m çÄ +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM M?B m
GK+ L;mv M- ¬M; i ç½ i?B i`B M ` T?ªM FQ+? p¬ i"MX

L?QM; K°i FB K +O GK+ L;mv M H¢B F?¬M; [m M i•K ç M K¨m ç2M ç¦X

J°i FB K iW /QÈB H MX

J°i FB K M¨v H"T iS+ T?€ pÐ ? i i?ªv T?ÁM; M;U +O hQ J½ h`QÌM; "¢+?- +?†i çSi
h`QÌM; "¢+?X æO HQ¢B MQÈ+ iB M M?"T p¨Q i?•M i? +O hQ J½ h`QÌM; "¢+?- #€
hQ J½ h`QÌM; "¢+? F m H M K°i iB M; i?ªK i?B iX

h?'i #¢B5

æ M H9+ M¨v- hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç½ i?"i bU i?'i #¢BX

GK+ L;mv M +–K FB K M;Y K†i H M i`ÌBX aQ T?K- M;QÌB +¦ i? +?SM; FB M- ç iY
"¢+?X

aQ T?K- #•v ;BÌ M;QÌB +¦ i? M i•KX L;QÌB +¦ mv ?B T HÈM M?'i ç®B pÈB ç iY Î "
i?m /QÈB i?•M FB K +O ç iYX

aQ T?K XX

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- GK+ L;mv M +?QM? H¨ i`,K K®B +ªK t9+ M;´M M; M;X æ²M;
T?€i ?B M çQÊ+ i€+ /KM; HÈM M?'i +O h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢QX

h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q ç®B pÈB h?Ov ? FB K T?€T- T?€T i?m"i +¦ i€+ /KM; €T +
T?€T- T?€T i?m"i +kM; +¦ i€+ /KM; M?Q p"vX æ²M; i?ÌB- +ÁM `'i / /¨M; T?€ ;BªB T
EB K M?Q MQÈ+ +?ªv- i?'K [m T?ÁM; M;U +O ç®B i?OX

*€B M¨v +?QM? H¨ # ç¢B i€+ /KM; +O h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢QX

E?¬M; ? M;?B M;Ì- h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q bQ pÈB "¢+? ç FB K ç¢Q- h? M? ç FB
L?QM; F?B Hmv M çQÊ+ i?b i€+ /KM; `'i HÈMX

J¨ H9+ M¨v H¢B T?€i bBM? p'M ç X

GK+ L;mv M K°i FB K pW `²B ç½ +?†i çSi #ª p B +O hQ J½ h`QÌM; "¢+? K¼B M;
;BÈB- +€+ HQ¢B T?€T F?Q F?¬M; ;B M i'i +ª K¼B M;QÌB ç m ;B[`'i +˜M i?"M- bÊ
+?Q +¦ M;QÌB ç½ H'v T?€T F?Q F?¬M; ;B M Hmv M M?"T p¨Q i?•M i? +O KbM?X
L;mv M çQÊ+ ç†i # M i v i`€BX Jm®M H'v T?€T F?Q F?¬M; ;B M ` i?b i?–M i?S+
b) tm'i ?B M Î i v i`€BX

aÎ /o F?¬M; T?ªB Î i v T?ªB #ÎB pb i v T?ªB H¨ i v `9i FB KX

*ÁM T?€T F?Q F?¬M; ;B M +O hQ J½ h`QÌM; "¢+? H¢B çQÊ+ ç†i Î +?QM? ;B[i v

J°i FB K +O GK+ L;mv M +?ûK çSi #ª p B T?ªB +O hQ J½ h`QÌM; "¢+?X h'i +ª M?
F?¬M; ;B M +O hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç m `ÆB Hª iª ` M;Q¨BX

L?QM; ibM? ?m®M; M?Q p"v +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; +QÈT H'v i¨B M;mv M +O hQ

L?QM; GK+ L;mv M +?d M?bM i?Q€M; [m X

>„M M?bM i?'v çQÊ+ K°i T?QM; i?Q- T?Q i` M +¦ ? B +?[L;mv M G,M;X *ÁM hQ J
Km®M i?m /¼M M?[M; i?S `ÆB ` FB p¨Q i`QM; i v €QX h?S K¨ ¬M; i Km®M +'i p¨
FB X

hW i`QM; T?€T F?Q F?¬M; ;B M +O hQ J½ h`QÌM; "¢+? `ÆB ` `'i M?B m HBM? p'
?ÆM ? B KQÆB +QMX G¢B +ÁM i?B M M;° i?¢+?- ¬M; i H¨K b Q +¦ i? #Ä [m i'i
h`W T?B T?QM; i?Q M¨v +¦ i€+ /KM; `'i [m M i`¼M;X >ÆM M[ i` M T?QM; i?Q +ÁM

hQ J½ h`QÌM; "¢+? ?QÈM; p T?Q +?¶ T?QM; i?QX J„i i?'v i v i`€B +O KbM? b„
M?QM; i`QM; iQ+? i„+ K°i i? M? FB K ç½ ç†i M; M; i` M i v i`€B +O ¬M; i X J°i FB
J½ h`QÌM; "¢+? i v i`€B +?mv M çB- M?QM; .QÐM; L;¬ FB K H¢B +?mv M ç°M; i?2
"¢+? +?mv M M?Q i? M¨Q +kM; ç m #` T?QM; FQMX >B M M v- hQ J½ h`QÌM; "¢+
+O GK+ L;mv MX

EB K ç½ T?QM; FQM çQÌM; iB M H M +O hQ J½ h`QÌM; "¢+?X

J¨ H€ i?Q M¨v +kM; ç½ `ÆB p¨Q i v +O GK+ h? M? æ¨QX

G9+ M¨v ç•v- i` M? ;B¨M? +?S+ S?QM; +?O- +?O i? H¨ /Q GK+ h? M? æ¨Q +?O i`b
¬M; i ç½ M?ªv tm®M;- H'v çQÊ+ T?QM; i?QX a m F?B ç¼+ tQM; T?QM; i?Q- b„+
ç´BX o®M `'i Km®M +?2 ;B'm- /M b Q ç•v +kM; H¨ +?mv M K'i K†i- M?QM; b m F?B
K'i K†i +O "„+ S?QM; ;–M ç•v +ÁM Qi b Q\

L;mv M G,M; H¨K T?ªM +kM; çO K'i K†i `²BX

LY M,K i`QÈ+- L;mv M G,M; i"T FQ+? >Q aÆM- +m®B +MM; M; v +ª "„+ S?QM;
h?QÊM; L?•M +kM; F?¬M; M?bM i?'vX L m F?¬M; T?ªB GK+ L;mv M H¨K MÎ K¨v MÎ
+?9i i?b +?d bÊ "„+ S?QM; bÈK #B M i?¨M? i`Á +QÌB i`QM; im iB M ;BÈBX

J¼B M;QÌB ç m M?bM p T?Q T?QM; i?Q i` M i v GK+ h? M? æ¨QX .M b Q- pW
h`QÌM; "¢+? ? B M;QÌB +MM; M? m i` M? ;B¨M? H€ i?Q M¨v- M?[M; M;QÌB /QÈB ç¨
`ä T?QM; i?Q +¦ çB K K'm +?®i `'i ç†+ #B iX

GK+ h? M? æ¨Q ?Q F? M K°i T?2M,

@ L°B /mM; T?QM; i?Q T?ÄM; +?WM; +€+ p` +kM; `'i +¦ ?SM; i?9X S?QM; K¬M #'
ç½ +?d `ä L;mv M G,M; +•m F i pÈB hQ J½ h`QÌM; "¢+?- KQm çQ¢i +?S+ S?QM; +

GÌB M¦B pW /Si- +ª ?B M i`QÌM; ç m t¬M t QX

h?2Q M?Q ç¢Q Hw #bM? i?QÌM;- hQ J½ h`QÌM; "¢+? F?¬M; M M ;B[H¢B T?QM; i
i?Q M¨v +¦ çB K K'm +?®i p L;mv M G,M;- +?Q M M ¬M; i ;B[H¢BX «M; i ;B[H¢
T?ÁM; p X «M; i #Ä M¦ p¨Q i`QM; T?€T F?Q F?¬M; ;B M Î +€M? i v T?ªBX h?2Q
i`QM; ç¦ `'i M iQ¨MX

L?QM; K°i FB K pW `²B +O GK+ L;mv M H¢B `'i tªQ ?B m- +?†i çSi T?€T F?Q F?
+?Q T?QM; i?Q #` H° ` M;Q¨BX

L;mv M G,M; +MM; hQ J½ h`QÌM; "¢+? +'m F i ç½ H° ` X hQ J½ h`QÌM; "¢+? +QB M

«M; i +QB M?Q ç½ #` t¦ i M i`QM; ;BÈB +?QM? ç¢QX

hQ J½ h`QÌM; "¢+? #` /šM tm®M; /QÈB- /QÈB bU +? ;B m +O K¼B M;QÌBX GK+ L
h`QÌM; "¢+?- i`Î i?¨M? "„+ S?QM; *?B *?O çÌB i?S KQÌBX >„M ?B M i¢B KÈB ?ÆM

"„+ S?QM;- F?¬M;- >Q aÆM- F?¬M;- M M M¦B H¨ iQ¨M #° h'M [m®+ ç m +?Q tªv
i? M¨vX

JÈB ?ÆM ? B KQÆB im´B ç½ i`Î i?¨M? S?QM; +?OX

aU ibM? M¨v iW i`QÈ+ ç M M v +?Q ? +¦X

h`QÈ+ ç•v- t€+ i?U+ M M çQ GK+ L;mv M H M H¨K S?QM; +?OX

GK+ L;mv M +ÁM [m€ i` K†+ /M bS+ +?B M ç'm +O ?„M `'i K¢M?X L?QM; i?2Q ib
S?QM;- bS+ +?B M ç'm M?Q p"v çO H¨K S?QM; +?O `²BX L?QM; F?B H¨K S?QM; +
çO- +ÁM T?ªB +¦ M?[M; v m i® F?€+X

oQ /K M?Q- H¨K S?QM; +?O- M;QÆB +–M T?ªB tY Hw +?QM? bUX "„+ S?QM; ?B M
F?¬M;\ *?QM? bU H¨ +–M +¦ FBM? M;?B K +MM; p®M b®M; ç€M; F - i`Q im M?•M
M;QÌB ?ÆM ? B KQÆB im´B +¦ i? tY Hw çQÊ+X *?Q /M GK+ L;mv M i`ÌB bBM? F€
+–M +¦ i?ÌB ;B M ç ` M Hmv MX GK+ L;mv M p T?QÆM; /B M M¨v H¢B +?ŠM; T?
i?¬BX

GK+ L;mv M M; v +ª bªM M;?B T /QÈB i v +O KbM? ç m ;B Q +?Q hQ æ² >²M; tY H
i v p¨QX

h`Î i?¨M? S?QM; +?O- iU M?B M H¨ T?ªB ç®B M;Q¢B çO HQ¢B ibM? ?m®M;X h`QM
i? M¨Q ç tY HwX æ®B T?QÆM; ;B,M; ` çO +€B #šv- +,M #ªM F?¬M; i` M? +?'T
F?¬M; M;WM; ç¨Q ` K°i +€B #švX h`QM; ibM? ?m®M; M?Q p"v- M;QÌB i` im´B F?
H¢X

G¨K S?QM; +?O- +ÁM çO i?S +?mv M M;´M M; M; T?ªB ;BªB [mv iX

L?QM; ?B M i¢B t2K ` F i [mª ç½ ç`M?X

L m M?Q GK+ L;mv M H M H¨K S?QM; +?O- K¼B M;QÌB Î "„+ S?QM; +?d +¦ i? OM

.M b Q GK+ L;mv M +kM; H¨ / M? +?QM? M;¬M i?m"M ;B¨M? H'v çQÊ+X

GK+ L;mv M +QÌB- +?„T i v M¦B pÈB i'i +ª K¼B M;QÌB,

@ *?S+ S?QM; +?O M¨v- i +ÁM i` im´B- +?d bÊ F?¬M; çªK çQÆM; M´BX .M b Q- i
i`Î i?¨M? S?QM; +?O +?d bÊ b) i`Î i?¨M? ;€M? M†M; +?Q "„+ S?QM;X *?Q M M- +?
/€K M?"MX L M /¨M? +?Q +€+ i`QÎM; H½Q "„+ S?QM; F?€+ i?b ?ÆMX

>„M M? M?¨M; M?ªv tm®M;X >„M H¨K b Q +¦ i? i?"i bU i`Î i?¨M? S?QM; +?O +?S
i?U+ [mv M i?"i HÈM- M?QM; H¢B `'i K i KÄBX "ªM i?•M ?„M p®M HQÌB M?€+- H¨
+?O +?S\ G¨K S?QM; +?O T?ªB tY Hw +?QM? bU- ç®B K†i pÈB i'i +ª M?[M; i? +K
F?¬M; +ÁM i?ÌB ;B M m®M; `QÊm- ,M +ÆKX G9+ M¨Q +kM; +¦ M;QÌB ç M ?ÄB w F

h?'v GK+ L;mv M M?ªv H M ç¨B- ç€K ç iY +¨M; ;¨Q i?ûiX "¼M ?¼ Km®M t2K M€Q
GK+ L;mv M H¨K S?QM; +?O çÌB i?S KQÌB `'i i?9 p`X L?QM; GK+ L;mv M H¢B ?¢
/U HB m +O K¼B M;QÌBX

.M b Q- GK+ L;mv M +kM; +ÁM [m€ i` X *¦ K°i b® pB +- ?„M +,M #ªM F?¬M; i? çª

L?QM; +€B F?¦ +?QM? H¨ GK+ L;mv M +¦ i? çB K°i +€+? i?QªB K€B M?Q p"v- K°i
ç M +?S+ S?QM; +?OX

J°i M;QÌB iU i¢B M?Q p”v `’i F?¦ +¦ çQÊ+X

L;QÌB M¨v- /QÌM; M?Q +?d Km®M im iB MX

GK+ L;mv M M;²B /QÈB ç¨B- K°i ç€K ç iY [m2M i?m°+ HB M p•v [m M? ?ÄB ? MX

@ GK+ bQ ?mvM?- i?U+ HU+ +O ?mvM? iB M #° iW H9+ M¨Q p”v\

.B T S?QÆM; ?ÄBX

.B T oB M iB T HÌB,

@ æ i?’v i?ÌB ;B M +® ;„M; +O ?mvM? +kM; F?¬M; M?B mX J¨ ç i?b ç•m +¦ i?m

GK+ L;mv M H„+ ç–m,

@ *€+ M;QÆB b B `²BX h M;¨v M¨Q +kM; +® ;„M;- FB M i`bX J¶B M;¨v ç m Hmv M
F?mv X æ•v H¨ F i [mª +O bU +?,K +?d i?¬BX

J°i +•m M¦B ` - F?B M i’i +ª K¼B M;QÌB ç m F?¢+ M?´X h?”i bU F?¬M; +?`m M´B C

GK+ L;mv M H9+ M¨v i?ªM? i?ÆB +–K #bM? `QÊm- F iB T +?ŠM; M¦B ;b- +?Ì S?Q

G9+ M¨v- hB J½ "€+ p¨ hQ J½ >¢Q b„+ K†i ç m i€B M?ÊiX

hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç½ i?m - ? B M;QÌB #¼M ?¼ b® T?”M +kM; F?¬M; F?€+ # Q M´

@ h? K FB M S?QM; +?O5

@ h? K FB M S?QM; +?O5

J°i ç€K EB K iB M- h`QÎM; H½Q +MM; pÈB ç iY +?•M i`mv M- ç iY #bM? i?QÌM;
Zm•M iY EB K S?QÆM; L?Q i?B H X

*m®B +MM;- b m F?B [mv i ç`M?- S?QÆM; L?Q i¢K i?ÌB ;B[+?S+ S?QM; +?OX

>B M i¢B- i`QM; b® EB K iB M "„+ S?QM;- æ°+ *¬ .B T p¨ aÎ S?B ? B M;QÌB +ÁM
.QÆM; .mM; T?K i€ M;QÌB F?€+ i?b +ÁM +¦ i? - M?QM; Km®M ç ¬M; i H M H¨K S
K°i +?9i F?Q T?€+? +O K°i S?QM; +?OX L m Gw L;mv M "¢+? +ÁM b®M; i?b +Á
L?QM; Gw L;mv M "¢+? ç½ bÈK çB p +äB iB M `²BX

*?Q M M- +m®B +MM; +?d +ÁM +¦ S?QÆM; L?Q H¨ +¦ i? i?QÊM; p`X

S?QÆM; L?Q iQM? ibM? M;?B K i9+- i?U+ HU+ i?•K ?”m- ?ÆM M[+ÁM +¦ ?v p¼M

h¢B "„+ S?QM; +kM; F?¬M; ibK çQÊ+ B +¦ iQ +€+? i?Q+? ?ÊT H¨K S?QM; +?O ?Æ

S?QÆM; L?Q +kM; i?ªM M?B M iB T M?”MX "„+ S?QM; ?B M M v ç M; M;mv M M-
i? F?¬M; çSM; ` ;€M? p€+ i`¼M; i`€+? M¨vX

S?–M ç¬M; "„+ S?QM; +?B M?•M iW i` M tm®M; /QÈB ç m i•K T?K+X

Zm•M hY EB K S?QÆM; L?Q H¨ M;QÌB M;?B K i9+X æB m M¨v `’i `ä `¨M;- F?¬M;

GK+ L;mv M +kM; ;B®M; M?Q M?[M; ç iY +?•M i`mv M F?€+- ç²M; /¢M; i?B H X C
L;mv M ç½ F?¬M; +ÁM hB J½ "€+X

hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç½ tQM;- ?B M i¢B #` M?®i p¨Q i`QM; hQ Zm€ S?QM; ? B M;¨M
¬M; i T?¢K p¨Q i°B / M? M?Q p”v- iB M p¨Q hQ Zm€ S?QM; +?d bÊ H¨ +kM; F?¬M;
p b m +O ¬M; i +?„+ T?ªB poM? pB M Î H¢B i`QM; ç¦X

hB J½ "€+ p¨ hQ J½ >¢Q +kM; #ÎB pb +¦ HB M [m M M M ç m #` ;B€M; +?S+X >Q a
i®i- M?QM; iMv iB M ibK K°i MÆB F?d ?Á +Á ;€v +?Q #¼M ?¼ Î H¢B ç¦X >ÆM M[
>Q aÆMX

*Æ #ªM ;B®M; M?Q H¨ #` HQm ç¨vX

aU pB + H9+ M¨v ç•v t2K M?Q H¨ ;BªB [mv i i`B i ç X

G K + L ; m v M ? Q È M ; S ? Q M ; + ? O S ? Q Æ M ; L ? Q i ? B H - i ` Q M ; M ° B i • K + k M ; # m ¬ M ; H
+ m ° + ç ½ i ` ¬ B [m X E ? ¬ M ; ç 9 M ; - + Á M + ¦ + ? m v M L ; m v M L ; m v M h ? Q Ê M ; L ? • M F ?
# B i F i [m ª + ? B M ç ' m ; B [L ; m v M L ; m v M h ? Q Ê M ; L ? • M p ¨ L ; m v M G , M ; h ? Q Ê M ;
L ; m v M i ` Q M ; H Á M ; H ¢ B M ; ? o i È B ç B m ç ¦ X

L ? [M ; M ; ¨ v F i B T - ? B M M ? B M H ¨ K Ì B M ; Q Ì B + O + € + T ? € B p ¨ M ? • M p " i + ? O + ? ® i
i ¢ B " „ + S ? Q M ; + ¦ ? B M ? • M p " i + ? O + ? ® i X

J ° i M ; Q Ì B i ' i M ? B M H ¨ S ? Q M ; * ? O K È B S ? Q Æ M ; M ? Q X S ? Q Æ M ; L ? Q i W M v p b n
i ? M ¨ Q F ? ¬ M ; T ? ª B H ¨ M ? • M p " i + ? O + ? ® i + ? S X

* Á M K ° i M ; Q Ì B i ' i M ? B M H ¨ G K + L ; m v M X G K + L ; m v M i B K H U + p ¨ i ® + ç ° T ? € i i
M ; Q Ì B M ¨ Q F ? ¬ M ; ? B m X L ? • M p " i M ? Q p " v i ' i M ? B M H ¨ T ? ª B F i ; B Q K ° i T ? 2 M X

G K + L ; m v M + ? d + ª K i ? ' v T ? B M X L m K m ® M m ® M ; ` Q Ê m i ? b M M m ® M ; K ° i K b M ?
K ° i ç € K M ; Q Ì B - # Î B p b ç O H Q ¢ B H Ê B Q + ? t ½ ; B Q i ? b K ° i + ? 9 i ? S M ; i ? 9 + k M ; F ? ¬
M [- M m + ¦ i ? i ` € M ? i ? b H B M i ` € M ? X

L ? [M ; M ; ¨ v b m - K ¼ B M ; Q Ì B ç m ` Ì B F ? Ä B " „ + S ? Q M ; X

kjkX * ? Q Æ M ; 9 9 y @ 9 9 R , _ Ì B E ? Ä B > Q a Æ M

E i [m ª G K + L ; m v M ç Q Ê + v M i o M ? X

G 9 + M ¨ v - S ? Q Æ M ; L ? Q # „ i ç – m t Y H w + ? Q M ? p K X æ ² M ; i ? Ì B ç B m i ` i m M ; i Q + ?
L ? • M X " „ + S ? Q M ; ç ® B p È B p B + i b K F B K L ; m v M L ; m v M h ? Q Ê M ; L ? • M + ? Q i W M

G K + L ; m v M H 9 + M ¨ v + k M ; # „ i ç – m i U i ¢ B m ® M ; ` Q Ê m - i U i ¢ B H m v M F B K X

* ¦ K ° i b ® p B + - + ? Q M ? K b M ? t Y H w F ? ¬ M ; ç Q Ê + X

* ¦ K ° i b ® p B + + k M ; F ? ¬ M ; + – M ç i Q Î M ; X

a ® M ; [m K ° i M ; ¨ v - T ? ª B M ? M ? ? Æ M p ¨ K ¢ M ? K) ? Æ M X æ ¦ K È B H ¨ p Q Æ M ; ç ¢ Q X

" „ + S ? Q M ; + ? B F B T - F € i ? " i + ? d H ¨ K ° i p B + M ? Ä K ¨ i ? ¬ B X

* ? Q M ? i ? S + ç € M ; b Ê - H ¨ K + ? Q u M i ´ b Q i ` Q È + ç • v T ? ª B H Q H „ M ; X æ ¦ + ? Q M ? H ¨ h

l ® M ; K ° i M ; K K ` Q Ê m - G K + L ; m v M ? Q È M ; M ? b M # – m i ` Ì B X

" – m i ` Ì B H ¨ K ° i K ¨ m t M ? X

L ? [M ; ç € K K • v i ` „ M ; M ? Q i m v i T ? B m H ½ M ; # M ? # ² M ; X

. Q È B M 9 B H ¨ K ° i i ? ; B È B H ° M t ° M X

h ` M M 9 B H ¨ K ° i i ? ; B È B b ¢ + ? b) X

h ` Q M ; H 9 + M ? ' i i ? Ì B - i B M ? i ? – M H ¢ B M ? ª v H M X

E € i ? " i - H 9 + M ¨ v - M ´ B i B M ; M ? ' i i ` Q M ; i m i B M ; B È B Î h ' M [m ® + + ? Q M ? H ¨ G K + L
® B ç Ì B i ? S K Q Ì B - F ? B m + ? B M p ¨ + ? B M i ? „ M ; E B K i B M + ' T h Q J ½ h ` Q Ì M ; " ¢ +
L ; m v M / M ? + ? ' M i ? B M ? ¢ - i ` Î i ? ¨ M ? M ; ¬ B b Q K È B Î h ' M [m ® + X

L ? Q M ; b m M ¨ v ç ½ t m ' i ? B M K ° i i b M ? i ? ? ¶ M H Q ¢ M K È B X

h W F ? B L ; m v M L ; m v M h ? Q Ê M ; L ? • M K ' i i Q + ? - " „ + S ? Q M ; K ° i K U + + ® ; „ M ; i b K
h ? Q Ê M ; L ? • M X * Á M " „ + G , M ; a Æ M + O L ; m v M G , M ; h ? Q Ê M ; L ? • M H ¢ B ; B ® M ; M
i ` Q M ; ç ° M ; X h ` Q M ; F ? B L ; m v M L ; m v M h ? Q Ê M ; L ? • M + Á M + ? Q i b K ç Q Ê + - M ? Q M
G , M ; a Æ M + O L ; m v M G , M ; h ? Q Ê M ; L ? • M X

h¢B KB M i•v h'M [m®+- +¦ M;¼M hmv i bÆM h•v pU+X L;¼M hmv i bÆM M¨v i`ªB /
G9+ 'v >mv i FB K K¬M çQÊ+ ;B'm Î K°i +?¶ i`QM; imv i bÆM- `'i F?¦ ibK i?'vX ;–M
"„+ G,M; aÆM `ä `¨M; +kM; ç½ tm'i ?B M Î hmv i bÆMX

E iW ç¦- iU M?B M Km®M çB ibK L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•MX

*?QM? ç¢Q iB M K¬M- ç®B pÈB M;QÌB i`QM; K¬M T?€B- iW i`QÈ+ ç M M v #'i Hv #
L?•M H¨ çÌB S?QM; +?O i`QÈ+- H¨K b Q +¦ i? #m¬M; i? +?SX >B M i B- M;?2 M¦
L;mv M h?QÊM; L?•M- i'i M?B M H¨ M;QÌB M¨Q +kM; Km®M çB- HB M ibK ç M S?Q
KbM? ç½ M;?o ` +€+? +Sm L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•MX *?d H¨ M?[M; M;QÌB M
çB çQÊ+X sm'i o•M hB M *ªM? +?d +¦ # M;QÌB çB çQÊ+ H¨ bQ T?K +O L;mv M L;
h? M? h?m–M- bQ T?K +O L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M o¢M h? M? oQÆM; p¨ GK+
GK+ L;mv M M[H¨ #®M M;QÌBX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M K'i iQ+?- E?m'i h? M? h?m–M i?•M H¨ bQ T?K F?¬
«M; çB ?ŠM H¨ çB m #bM? i?QÌM;X J¼B M;QÌB H¢B ?Q¨M iQ¨M v M i•KX .M b Q E
+ Q i?O +?QM? i?S+ +O >Q aÆM "„+ S?QM;- bQ pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ çÌB i?S

J¨ i M T?ªM ç² L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M H¨ /Q o¢M h? M? oQÆM; /¢v /¶X h?•M H
oQÆM; +kM; Km®M çQ+? i?•M tY Hw K¬M ?°X

*ÁM p T?–M GK+ h? M? æ¨Q- H¨ pb M,K ç¦ L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M i`Î i?¨M? T
ç½ iWM; /MM; +?€m +O ¬M; i ç ç®B T?¦ ¬M; i X a m M¨v T?€i ?B M çQÊ+- GK+
L;mv M G,M; b Q\

o T?–M GK+ L;mv M i?b H¨ Km®M çB ç ` M Hmv M- i,M; i? K H`+? H½KX

æ M "„+ G,M; aÆM +¦ i? b) ;†T M;mv ?B KX *¦ L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M- H¢B +
˜M M9TX *?Q M M M,K EB K iB M "„+ S?QM; F?¬M; M;QÌB M¨Q tm'i ç°M;- H¨ /Q M
*ªM? çB i?¬BX

"®M ç¢Q [m M; M; v M;„M `ÌB F?ÄB >Q aÆMX

L;QÌB /šM ç–m +¦ F?m¬M K†i ;B¨ Mm - i¦+ i`„M; #²M; # M?X JkB M;QÌB M¨v +U+ +
M?B MX hmv im´B ç½ + Q M?QM; F?Q i? p¬ +MM;X o–M; FB K [m M; K¨m i`„M; #
i X «M; çSM; +?„T i v- i•K T?QM; #'i ç°M;- F?m¬M K†i M;?B K i9+X L m +¦ M?•M
;BÈB H9+ M¨v i?b b) M?"M ` M;QÌB M¨v +?QM? H¨ ç M?'i + Q i?O >Q aÆM "„+ S?
i`QÈ+ E?m'i h? M? h?m–M- çQÊ+ tQM; H¨ L?"T o•M L?'i EB KX hmv F?¬M; i? ç
L?'i EB K *?m h? M? >mv M- M?QM; +kM; H¨ M?•M p"i i?•K #'i F?ª i`„+X

" M i v T?ªB H¨ M;QÌB +¦ i?•M ?bM? + Q HÈMX hmv i¦+ i`„M; #²M; # M?- MB M F,
M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ F?OM; #®X E?Q i? +O ¬M; i +¦ i? M;?B M M€i ? i i?ªvX h`
M?[M; p i b QX hmv ç½ + Q im´B- M?QM; b€i F?Q pšM +ÁMX æ•v +?QM? H¨ bQ T?K
o¢M h? M? oQÆM;- çQÊ+ tQM; H¨ oQÆM; *?B L?'i EB KX h? M? / M? +O ¬M; i`Q
i?m FûK E?m'i h? M? h?m–MX

" M i v i`€B +?QM? H¨ GK+ h? M? æ¨Q- M;QÌB +?O i`b +m°+ +?B M i` M? ;B¨M? +

L;QÌB +m®B +MM; H¨ K°i M;QÌB i` im´BX æSM; # M +¢M? # M;QÌB K¢M? M?'i "„
+?9i €T HU+- pšM mM; /mM; iU i¢BX

GK+ L;mv M çB i?2Q # p` bQ i?9+ i´- +?d +ªK i?'v FB K [m M; +O #¼M ?¼ iBM?
[m M; +O KbM? H¢B +¦ p T? i¢T K°i +?9iX

E?m'i h? M? h?m–M H M iB M;,

@ æB "„+ G,M; aÆM H–M M¨v b) +¦ M;mv ?B K `'i HÈMX "„+ G,M; aÆM M;mv ?B K
bŒM b¨M;X

J†+ /M M¦B M?Q i? M?QM; E?m'i h? M? h?m–M +kM; F?¬M; +?Q H¨ +¦ # Q M?B m
M;QÌB +¦ K†i Î ç•v ç m H¨ M?[M; M;QÌB K¢M? M?'i "„+ S?QM;X æB m FB M iB M [
"„+ G,M; aÆMX

GK+ L;mv M ;"i ç–mX

@ h`QÈ+ F?B çB- i +ÁM p¨B çB m Km®M M¦BX L;QÆB H¨ i?B M i¨B +O ?Q aÆM
bÊ H¨ +ÁM i` M +ª +?9M; i X *?Q M M- +?9M; i /U ç`M? ?Q½M H¢B K°i +?9i i?ÌB ;

E?B M¦B ç M ç•v- ;B¼M; M¦B +O E?m'i h? M? h?m–M i`Î M M M;?B K i9+,

@ >Q aÆM M,K ç¢B K¬M [mv M?'i ç`M? T?ªB im•M i?O- F?¬M; i? ?¼+ i?2Q +€B i

GK+ L;mv M H¢B K°i H–M M[;"i ç–mX h•K ibM? +O +€+ p`iB M #®B ?„M ?B m `'i
G,M; ?ÊT HU+ pÈB L;mv M L;mv M i?b bS+ K¢M? +O "„+ S?QM; ?B M i¢B b) K¢M

h`QÈ+ F?B tm®M; M9B- i`QÈ+ ? i H¨ M¦B p h`QÌM; aBM? "€i h`¼M;X

GK+ L;mv M ?B M i¢B Km®M i,M; i?U+ HU+- T?€T K¬M M? M? M?'i +?QM? H¨ i`MM

E?m'i h? M? h?m–M M¦B,

@ E€ i?"i Km®M ç¢i çQÊ+ h`QÌM; aBM? "€i h`¼M;- i?–M ?²M +O M;QÆB T?ªB ç¢
E?B ç¦ M;QÆB KÈB +¦ iQ +€+? i`MM; FQ+? h`QÌM; aBM? "€i h`¼M;- i¬B Hmv M H
+?QM? H¨ [m M ? ;B[M;QÆB p¨ FB KX oQ /K M?Q- L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M
h?Ov HBM? FB KX E?B v ç¢i ç M L;mv M i?Ov +?B i•K i?b b) çQÊ+ FB K i?W M?"M
FB KX *ÁM i? M? G,M; :B€ HBM? FB K +O L;mv M G,M; ç9M; H¨ T?ªB +¦ i•K HBM
+¦ i? ?¦ i?¨M? G,M; :B€ HBM? FB KX aQ T?K Gw L;mv M "¢+? +O M;QÆB M,K ç¦
p¢M; M M KÈB ?¦ i?¨M? h?Mv J° HBM? FB KX L m M?Q i M?È F?¬M; H–K- bQ T?
M;QÆB K¨ i•K `k #Ä /šM ç M çB m M¨vX

@ >¢Q L?B M HBM? FB K +O S?QÆM; L?Q p¨ .QÐM; L;¬ FB K +O M;QÆB H¨ +M
+?QM? i`U+ M M i¢Q i?¨M? HBM? FB K i?¨M? +¬M;X

@ *ÁM p T?–M M;QÆB- M;QÆB +¦ ? B i? M? T?B FB K .QÐM; L;¬ p¨ h`'M L?¢+X
ç€Q HQÊM; p b m- +¦ i? ç¢i çQÊ+ .QÐM; L;¬ +MM; h`'M L?¢+ M?"M ç²M; i?b +¦ i?
"€i h`¼M;X

@ L?QM; ç +?Q FB K M?"M i?S+ +MM; M? m i?b `'i F?¦ F?,MX æ b® M;QÌB F?¬M

"®M ç¢Q FB K [m M; HQÈi ;B¦ +QÐB K•v- K°i çQÌM; i?ŠM; ç M ?QÈM; i•vX

h¬B Hmv M h`QÌM; aBM? "€i h`¼M;- +Y ªB M¨v F?¬M; ? / /¨M;X

*¦ ç¢B #° T?"M M;QÌB +kM; F?¬M; çQÊ+ FB K i?W M?"MX

*?Q M M- b m F?B ;BªM; ;BªB bÆ [m - E?m'i h? M? h?m–M H¢B M¦B iB T,

@ Jm®M ç¢i iÈB h`QÌM; aBM? "€i h`¼M; +kM; F?¬M; T?ªB K°i M;¨v K°i ;BÌ- +kM; F
+?mv M i•K p FB K ç¢Q- p T?QÆM; /B M FB K i?m"i- M;QÆB ç½ ç¢i çQÊ+ +ªM? ;
M¦B H¨ + Q ?ÆM +?9M; i X L?QM; p T?QÆM; /B M FB K w- +?9M; i +¦ i? /¢v +?Q

óEB K oQÆM; +ªM? ;BÈB\ô GK+ L;mv M F?) ;B"i KbM?- pb ?„M +?Q iWM; M;?2 [r

E?m'i h? M? h?m–M H¢B ;BªM; ;BªB K°i H–M M[p +€B ;b ;¼B H¨ EB K oQÆM; +ª
M;?2 H¨ ?B mX .M b Q- w iS +Æ #ªM H¨- Hm"M +?B m i?S+ +ªM? ;BÈB- Î h'M [m®+
H) M? M? M?Q p"v ç½ ç¢i ç M +?B m i?S+ çdM? T?QM; Î h'M [m®+ b Q\

L?QM; M;?2 M¦B H¨ +ÁM +¦ EB K >Q¨M; +ªM? ;BÈB- EB K h?€M? +ªM? ;BÈB M[X

L?QM; +€B ç¦ +?d H¨ M;?2 K¨ i?¬BX

E?m'i h? M? h?m–M #„i ç–m ;BªM; ;BªB h?m +?B FB K w +?Q ?„MX

h?m5

E?„+ M;?B i5

E?m'i h? M? h?m–M ;BªM; ;BªB [m€ i`bM? h?m +?B FB K w +?Q ?„MX GK+ L;mv M
+?B FB K wX L?QM; i?"i` H¨ i?m°+ p EBK ? FB K wX

EBK ? FB K w +¦ i€+ /KM; i?m H¢B i'i +ª M?[M; p"i i?m°+ bÎ ?[m i¢B FBKX

J¨ H9+ M¨v- pW p†M H¢B H¨ KM i?mX

E?m'i h? M? h?m–M ;BªM; ;BªB K°i +?9i M°B /mM; p h?m +?B FB K w- GK+ L;mv
E?¦ +¦ çQÊ+ +Æ ?°B çQÊ+ K°i FB K ç¢Q iB M #®B ç2K ? i i•K ?mv i +O KbM? ;Bª
?„M F?¬M; T?ªB H¨ ?v p¼M; +O "„+ S?QM;- i?b +?mv M M¨v +?d +¦ bQ T?K i`mv
çQÊ+ ç M T?B M KbM? M;?2X *Æ ?°B M¨v +U+ F€ F?¦ +¦ çQÊ+X GK+ L;mv M K°i
[m M- M;?2 `'i M;?B K i9+X

h?m +?B FB K w- F?„+ M;?B i +?B FB K wX

GK+ L;mv M iW i`QM; ç¦ ;†i ?€B çQÊ+ `'i M?B mX

o¢M h? M? oQÆM;- iB T M®B E?m'i h? M? h?m–M +kM; ;BªM; ;BªB K°i HQ¢B EB
J¢M +?B FB K w H¨ K°i i`QM; M?[M; bÎ i`QÌM; +O o¢M h? M? oQÆM;X EB K w M
i®+ ç°X J¨ J¢M +?B FB K w +kM; i?m°+ EBK ? FB K wX

"¢+? æ FB K ç¢Q H¨ ;B i®+ +?B FB K ç¢QX o¬ Hm"M H¨ i®+ ç° ç m `'i M? M? +?
?[m +O FBK ? FB K wX

E?) ç K- GK+ L;mv M KÈB T?€i ?B M- FBK ? FB K w +¦ ? B HQ¢B iS+ H¨ EBK +?B
>„M H¢B iB T iK+ [m v b M; o¢M h? M? oQÆM; ?¼+ J¢M +?B FB K wX

æ M +m®B +MM; +€B ;b H¨ +?"K\

GK+ L;mv M T?€i ?B M KbM? ç®B pÈB J¢M +?B FB K w HoM? M;° +U+ M? M?X *?
i?Q+? HQÌB #B M;- ç°M; K°i +?9i H¨ M;O MQÈM;X E i [mª ç®B pÈB J¢M +?B FB K w
GK+ L;mv M +kM; #¦ i v Hm¬MX h?"i H¨ H¨K +?Q M;QÌB i +ªK i?'v p¬ +MM; +?•K +

hB T i?2Q H¨ GK+ h? M? æ¨QX GK+ h? M? æ¨Q +QÌB M¦B,

@ h K ?B m +?QM? H¨ h?Ov ? FB K wX L;QÆB #•v ;BÌ ç½ Hmv M çQÊ+ h?Ov ?
oQÆM;- i +kM; F?¬M; +€+? M¨Q /¢v +?Q M;QÆBX L?QM; i +¦ K°i T?€T #ªQ ;¼B
#ªQ M¨v i¢K i?ÌB +¦ i? i¢Q ` i? i?•M i`QM; K°i M;¨vX J¨ #ªM i?•M M;QÆB +¦ i? -
i`QM; M;Q¨BX

GK+ h? M? æ¨Q +kM; H¨ K°i i`QM; #ªv p` æ¢B ç¢Q +ªM?- i'i M?B M +kM; +¦ +?¶ #'
#ªQ +kM; F?¬M; +QB H¨ M?B mX GK+ L;mv M H¨ ?v p¼M; ç®B pÈB "„+ S?QM;- +¦
T?€T #ªQ +U+ F€ [mw ;B€ M?Q i? M¨v i†M; +?Q ?„MX

GK+ L;mv M M?bM b M;- i?'v K°i p"i +¦ ?bM? /¢M; ;B®M; M?Q ?bM? M°K 2K #ûX

.U p¨Q HÌB M¦B +O GK+ h? M? æ¨Q- ç2K K€m +O KbM? M?Ä p¨Q ?bM? M°K 2K #
iS+ ?¦ i?¨M? K°i ?bM? M;QÌB +¦ #° /¢M; ;B®M; KbM? M?Q ç9+X

E?B ç M h•v pU+- GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; iB T i?m i'i +ª +€+ HQ¢B i`B i?S+X

h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q ç½ i?¨M?X *ÁM EBK ?Q¨M; FB K ç¢Q- +¦ +ÁM t H„K F?¬M;

GK+ L;mv M F?¬M; #B i- i¢B "„+ S?QM; ç½ tªv ` K°i pB +X

hQ J½ h`QÌM; "¢+? +? i `²BX

æ9M; p"v5

hQ J½ h`QÌM; "¢+? i?2Q Hm"i #` M?®i p¨Q hQ Zm€ S?QM;X E?B ¬M; i çQÊ+ çQ
i?•M ç½ #` i`¼M; i?QÆM;X "ÎB p` i°B / M? +O ¬M; [m€ M†M; M M F?¬M; +¦ F?ª M
¬M; i X .Q #` i`¼M; i?QÊM; [m€ M†M;- K¨ +m°+ b®M; i`QM; hQ Zm€ S?QM; H¢B
çQÊ+ K°i i?€M; i?b #` M;QÌB +O "„+ S?QM; ç€M? +? iX

L,K ç¦- ¬M; i +'m F i pÈB L;mv M G,M;X J¨ L;mv M G,M; H¢B i?2Q i¨ i?m"iX L;mv
#B i # Q M?B m M;QÌB +O "„+ S?QM; ç H¨K p"i HB m +?Q +'K i?m"iX E i [mª- [r
hQ J½ h`QÌM; "¢+? +?Q ç M +? iX

.½ i•K #WM; #WM;- M?QM; hQ J½ h`QÌM; "¢+? H¢B +¦ K°i +€B +? i M?Q p”vX

æQ€M +?WM; hQ J½ h`QÌM; "¢+? i`QÈ+ F?B +? i +kM; F?¬M; + K HÁM;X «M; i M
?Q†+ H¨ +? i i`QM; i v ç®B i?O- +?S +?Q iWM; M;?o [m KbM? b) #` [m–M ?MM; ç
F?ÄB #’i ç„+ /o +U+ ?¢MX

S?QÆM; L?Q H¨ "„+ S?QM; *?B *?OX hmv F?B i` M? ;B¨M? +?S+ S?QM; +?O pÈB
M° F?Q- M?QM; S?QÆM; L?Q +kM; H¨ i?2Q H) +¬M; #^M; K¨ tY HwX L?QM; ç•v H¨
T?€T #’i i`€+? +?9M;- p¬ Hm”M H¨ B +kM; ç°M; i?OX *m®B +MM; #’i ç„+ /o +kM;
KQÆB M,KX

J¨ M;?2 M¦B Î sm’i o•M hB M *ªM?- hQ J½ h? M? Zmw b m F?B M;?2 bU pB + i?b
L;?2 M¦B ¬M; i +?d /MM; +¦ K°i +?QÎM;- M?QM; ç€M? +?Q +€B #¨M ç€ +SM; M´B /

h’M [m®+ h•v pU+ #,M; /¨v p¬ +MM;X *ª M,K ç m +¦ imv i `ÆB F?¬M; M;ÈiX

"®M ç¢Q FB K [m M; ç½ iB M M?”T h•v pU+X

"®M ç¢Q FB K [m M; M¨v +Æ #ªM ç m H¨ K¨m i`„M;X L?QM; i`QM; F?B K•v ç2M +m
tm’i ?B M K¨m i`„M; i?b `’i / H¨K +?Q M;QÌB F?€+ +?9 wX

E?m’i h? M? h?m–M- o¢M h? M? oQÆM;- GK+ h? M? æ¨Q p¨ GK+ L;mv M #®M M
hmv i bÆMX

L?bM i?’v M;¼M hmv i bÆM- E?m’i h? M? h?m–M M?Qm K¨vX GK+ h? M? æ¨Q M¦B

@ *?9M; i +?d +¦ i? t€+ ç`M? p` i`Q ç¢B F?€B +O "„+ G,M; aÆMX o` i`Q +K i? i?
aQ ?mvM?- M m F?¬M; # M;QÌB +?9M; i +?B M? m` ibK FB K "„+ G,M; aÆMX J
H¢+ pÈB M?[M; M;QÌB +ÁM H¢BX

E?m’i h? M? h?m–M +•M M?„+ K°i T?2M- `²B ;”i ç–m,

@ *kM; çQÊ+5

GK+ h? M? æ¨Q H’v ` # +€B i`mv M •K i?¢+?X aY /KM; i`mv M •K i?¢+? M¨v- Î +?
i? i`mv M •KX

@ *ÁM GK+ L;mv M M?Q i? M¨Q\

GK+ h? M? æ¨Q ?ÄBX

@ æ iY b) çB K°i KbM?5

GK+ L;mv M i`ª HÌBX

@ *€B ;b\

>B M M?B M H¨ F?¬M; M;?o iÈB GK+ L;mv M b) çB K°i KbM?X S?ªB #B i `^M; Î "„
`’i M?B mX

@ Jm®M i`Î i?¨M? imv i i? FB K ç¢Q ç¢B i¬M; bQ- i`Î i?¨M? EB K >Q¨M;- EB K h?€
i`ªB [m KQ ;B¦ çQÊ+X æ iY /QÈB bU #ªQ p +O bQ i?9+ i´ i?b i?Ov +?mM; F?¬M
M M- ç iY Km®M iU KbM? iB M p T?Q i`QÈ+X >ÆM M[- ç iY +ÁM i? i?•M +?B
b Q K¨ +? i / /¨M; M?Q p”vX

L;?2 çQÊ+ HÌB M¦B +O GK+ L;mv M- E?m’i h? M? h?m–M +•M M?„+ K°i T?2M- `²B
i?”i i?b +kM; Km®M FB K i` GK+ L;mv M- h?U+ HU+ +O GK+ L;mv M #•v ;BÌ +kM
i?„M; h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M; hQ J½ h`QÌM; "¢+?- iQ¨M #° M?[M; M;QÌB i`QM; im
M?Q GK+ L;mv M +kM; F?¬M; M?B mX L;Q¨B ` - HÌB M¦B +O GK+ L;mv M ?Q¨M iQ
wX

h`QÈ+ ç•v- ?„M Hm¬M /MM; i?€B ç° iU i¢B F?B ;B Q i?OX *MM; M;QÌB ;B Q i?O-
+¬M; i`QÈ+X

L?QM; #•v ;BÌ H¨ ?„M i?"i bU M´B ;B"MX

.QÐM; L;¬ FB K F m H M K°i iB M;- ?¦ i?¨M? çB M [m M; tQ€v i?ŠM; K¨ çBX >QÈ
[m M i•K H„KX EB K +O GK+ L;mv M imv `'i M? M? p¨ ç€M; bÊ- M?QM; ? B +€M? h
?ÆMX o¶ ? B +€M? ç½ M;?2 p Q K°i iB M;- FB K [m M; t i [m - ?QÈM; +?¶ >QÈM;

h?Mv K° i`–K i`–K5

",M; T?QM; p¢M Hw5

hmv i K½M h?B M aÆM5

h?Ov K¢M EBK aÆM5

GK+ L;mv M H"T iS+ T?€i ` #®M FB KX EB K i?S M?'i ?QÈM; T?Q i` M >QÈM;
?QÈM; T?Q /QÈBX EB K i?S # ?QÈM; # M i`€B- p¨ FB K i?S iQ ?QÈM; # M T?ªB
H¨ H¨K ;BªK i®+ ç°- #'i Hm"M >QÈM; æ¬M; S?B +?¢v çB ç•m +kM; F?¬M; i`€M? F?
ç°X

>QÈM; æ¬M; S?B H"T iS+ T?€i ?B M F?¬M; çQÊ+ #bM? i?QÌM;X h®+ ç° +O KbM?
K¢M? ? B +€M?- M?QM; i®+ ç° pšM +S i? K¨ ;BªK tm®M;X

GK+ L;mv M #„i ç–m +?mv M ç°M; E?Q€B +?B FB K w i?B i`B M i` M i?•M FB KX æ
+?B FB K w- o•M +?B FB K w- ok +?B FB K w- >ªB +?B FB K w M®B çm¬B M? m M
+¦ ç'm T?€T +® ç`M?- +kM; F?¬M; +¦ +?B m i?S+ +® ç`M?- ?Q¨M iQ¨M /U p¨Q bU
` FB KX

L°5

L°5

L°5

.QÈB bU iS+ ;B"M i?9+ ;BK+- çO HQ¢B imv i ?¼+ ;B®M; M?Q +m²M; T?QM; #½Q
M ç–m +ÁM iU +?Q `^M; KbM? b) i?„M; GK+ L;mv M- M?QM; H"T iS+ T?€i ?B M
L;mv M +¬M; FQ+? M?Q pk #½Q- F?B M +?Q v Km®M Mû i`€M? +kM; F?¬M; çQÊ+

J°i FB K iB T K°i FB K ç€M? i`9M; >QÈM; æ¬M; S?BX >QÈM; æ¬M; S?B imv iU M
M?K+ v m K +SM; `„M p¬ +MM;- M?QM; #` K°i FB K iB T K°i FB K ç€M? i`9M; M?Q
K€BX h?QÆM; i? M;¨v +¨M; M†M; ?ÆMX

L; v iW ç–m- v ç½ +¦ w F?BM? i?QÌM; GK+ L;mv M- +?Q `^M; GK+ L;mv M #'i Hm"
i?„M; çQÊ+ vX u +¦ T?€T HU+ +O h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M;- +¦ i®+ ç° +O h?B M "S
+O v m K - M?QM; ?B M i¢B- M?bM i?'v +¬M; FQ+? M?Q +m²M; T?QM; #¢Q pk +O
;B€+ çQÊ+ KbM? b) #` ;B i +? iX

5 >QÈM; æ¬M; S?B F m H M K°i iB M; i?ªK i?B iX u m K +?B ?¢+? #` ç•K `€
iBK +O v- +´ ?¼M; +O v +kM; #` ç•K i`9M;X J°i FQ+? M¨v H¨ K°i FQ+? +m®B +M
b®M; b¦iX

@ ob +€B ;b\ ob +€B ;b\ h H¨ >QÈM; æ¬M; S?B- H9+ +ÁM H¨ im iB M ;Bª ç½ `'i +Q
M?K+ v m K - K¼+ i? K ? B +€M? +O h?B M "S+ L?'i i°+- pb +€B ;b K¨ #` ç€M? #¢

>QÈM; æ¬M; S?B i`QÈ+ F?B +? i F?¬M; M;WM; H ?ûiX u ;„i ; Q i`WM; K„i M?bM

@ *?ŠM; H) i H¢B H¨ K°i i¢T ;B Q +?B ?mv i- K°i çÌB i¢T +?OM;- bQ pÈB M;QÌB
M;QÆB H¢B FûK ?ÆM b Q\

u F?¬M; + K HÁM;- +kM; F?¬M; iBM `^M; KbM? i?'i #¢BX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; ç w ç M HÌB H ?ûi +m®B +MM; i`QÈ+ F?B +? i +O >QÈ
+€B H Q iM M?Ä FB X L?[M; im iB M ;Bª M¨v Î ç•v +?„+ b) i?®M; F?´ p¬ +MM;X :B[
H¨K ?"m pB MX E?B M¨Q "„+ G,M; aÆM #` +¬M; T?€- ç M H9+ ç¦ t2K +¦ T?QÆM;
?¼ ? v F?¬M;X hmv M?B M- GK+ L;mv M +kM; #B i- Km®M F?¬B T?K+ H¢B +?Q #

S?ªB ibK +?Q çQÊ+ sm'i o•M o¬ *U+ ç¢B i`"M F i ;BÈB Î +?¶ M¨QX GK+ L;mv M p
S?B- M?QM; >QÈM; æ¬M; S?B H¢B +QÌB i?ªK K°i iB M; i?b +? iX h`QÈ+ F?B +? i
+„M i`ª v- F?B M v i?®M; F?´ p¬ i"MX u ç½ +¦ K°i +m°+ b®M; M?•M bBM? p¬ +MM;
?bM? /¢M; MY M;QÌB MY v m i?b +U+ F€ F?¦ +QBX

kj8X *?QÆM; 99e@99d, L;?B M *Sm

*?B M HÊB T?˜K +O >QÈM; æ¬M; S?B +kM; +¦ F?€ M?B mX S?QM; ? HBM? i?9 M
H´ +¦ F?QªM; ?ÆM # KQÆB +QMX E?¬M; ?´ / M? H¨ im iB M ;Bª h`QÌM; aBM? *Yr

GK+ L;mv M M;U FB K H¢B # v ç M T?Q i`QÈ+X

æQ¢M çQÌM; M¨v- imv `^M; +kM; çKM; T?ªB ç€K i¨ im- M?QM; ?B M M?B M #¼M +
+O GK+ L;mv MX "¼M +?9M; #B i KbM? F?¬M; i? ç`+? H¢B GK+ L;mv M- M M iQ
H¨ +?®M; çÐ K'v +?B mX GK+ L;mv M i?U+ HU+ #•v ;BÌ- i`QM; im iB M ;BÈB iQ¨
`'i + QX "„+ G,M; aÆM +¦ i? H¨K ç®B i?O +O GK+ L;mv M +kM; F?¬M; M?B mX

"„+ G,M; aÆM H¨ /Q K°i i v +O L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M /UM; M MX

E€ i?"i- M m L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M iU KbM? +?O i`b- "„+ G,M; aÆM bQ pÈB
M?B mX *?d H¨ MY M,K [m - L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M `®i +m°+ +kM; #` M?®i i`
o¬ *U+- F?¬M; +¦ +€+? M¨Q [mªM Hw "„+ G,M; aÆM- M M +¦ +?9i K'i i`"i iUX >ÆM
[mv ç`M? `'i F€ H¢X L;QÌB i`'M i?O M?[M; MÆB [m M i`¼M;- #'i Hm"M T?€i bBM?
F? BX

æQÆM; M?B M- i¢B "„+ G,M; aÆM F€ i?"i +kM; +¦ K°i i`mM; i•K çB m ?¨M?X

h¢B i`mM; i•K çB m ?¨M?- ;QÆM; K†i +O K°i b® i`QÎM; H½Q "„+ G,M; aÆM `'i F
bU K¨ [m€ K'i K†iX æQÌM; çQÌM; H¨ "„+ G,M; aÆM- M?QM; H¢B #` K°i ?"m #®B +C
K°i KU+ +?Q `^M; KbM? b) €T çªQ çQÊ+ >Q aÆM "„+ S?QM;- F i [mª ?B M i¢B- `ä
aÆM "„+ S?QM; ç¢B M€Q ç M i`bM? ç° M¨vX Zmª i?"i `'i K'i K†i5

o¬ +MM; M?K+ M?½X

L?[M; i`QÎM; H½Q T?K i`€+? i`mM; i•K çB m ?¨M?- p®M `'i Km®M ;B i GK+ L;mv
i?b #¼M ?¼ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O ?„MX S?€B h?'i a€i hBM? h9 J¬M çB
+?ŠM; bÊ ç°+X S?€B >mv M JBM? J¬M çB i?b GK+ L;mv M H¢B +?ŠM; bÊ >mv M
JBM? J¬MX L;QÌB #` GK+ L;mv M ;B i +kM; F?¬M; T?ªB H¨ QiX

*?QÎM; K¬M L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M i?b #` M?®i i`QM; sm'i o•M o¬ *U+ F i ;B
h?B M a'm H½Q M?•M +,M #ªM H¢B +?ŠM; Î "„+ G,M; aÆMX Jm®M HB M H¢+ +kM;
H•K p¨Q M;mv +ÆX

o®M Km®M /U p¨Q M;QÌB i`'M i?O L?•M u m >¶M >ÊT h?'i >QÈM; æ¬M; S?B ;B i +
F i [mª >QÈM; æ¬M; S?B H¢B #` GK+ L;mv M ;B i +? iX æ€K im iB M ;Bª i`QM; T
i? iMv w ç +?Q GK+ L;mv M imM; ?Q¨M?X

"„+ G,M; aÆM /M b Q +kM; H¨ i´ +?S+ KÈB i?¨M? H"T b m ? B i`,K M,K- +¦ ? B p`
K'v p` EB K iB M +'T- t2K M?Q H¨ ç½ ;BÄB H„K `²BX "„+ G,M; aÆM /M b Q +kM; F?
S?QM; çQÊ+ i?¨M? H"T M,K M;¨M M,KX L;mv M G,M; /M çQÊ+ t2K H¨ F€ i¨B i?b +?

>B M i¢B p'M ç +?QM? H¨ GK+ L;mv M i?U+ HU+ [m€ K¢M?X J'i çB ? B p` æ¢B ç¢
?B M i¢B `ä `¨M; +?ŠM; H¨K ;b çQÊ+ GK+ L;mv MX h`mM; i•K çB m ?¨M? +¦ i? T
*Ym h`¼M;- ? B p` EB K iB M h`QÌM; aBM? "€i h`¼M;- M?QM; # p` FB K iB M M

K½M? M?Q p”v- ç€M? #¢B hQ J½ h`QÌM; "¢+?- ç€M? +? i h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M;
b Q +¦ i? çB +?`m +? i- F?B M +?Q "„+ G,M; aÆM K°i +?9i #B M T?€T pÈB GK+ L

GK+ L;mv M M?bM H¢B +?¶ KbM? pW çB [m X h`QM; HÁM; M9B +Æ #ªM ?„M ç½ [m
p` i`Q +?Q çB [m i?¬BX

G9+ M¨v H¢B i`ªB [m K°i ç°M; T?OX LÆB M¨v ;¼B H¨ óhm hB M :Bª hM h?’iôX a
tûi- ?„M T?€i ?B M # M i`QM; +¦ `’i M?B m H Q iMX L?[M; H Q iM M¨v çQÊ+ ç†+ +
i`QM; bm®iX h`QM; H Q iM M¨v +¦ +?S K°i +?’i HÄM; i`QM; bm®iX æ²M; i?ÌB K¶B
p` im iB M ;Bª ç½ #` ?¬M K X

o¬ b® M?[M; +€B ®M; +„K i` M M;QÌB im iB M ;BªX J°i ç–m tm¬B ` M;Q¨B H Q iM-
+K +´ [m€B F?¬M; #B i ;¼B M?Q i? M¨QX

æ²M; i?ÌB- Î çˆM; i`QÈ+ H¢B +?ˆM; +?`i M?[M; b® HB mX GK+ L;mv M iB M b€i H
M¨v ;?B H¢B pB + `9i ?mv i /`+? +O im iB M ;Bª i?b b) bBM? ` T?ªM SM; ;bc ?9i i
bBM? ` T?ªM SM; ;bX J°i HQ¢i +€+ T?ªM SM; b) çQÊ+ /MM; ç M;?B M +SmX

*€B M¨v X

GK+ L;mv M H¢B F?¬M; F?ÄB iS+ ;B”M H–M M[X h?”i bU ?„M +?Q iWM; M;?o [m
;Bª M?Q M?[M; +QM +?m°i #¢+? ç i?Q M;?B KX h?dM? i?Q€M; H’v ` H¨K p”i M;?

GK+ L;mv M HB M +Sm K¼B M;QÌB ` - T?€i ?B M M?[M; im iB M ;Bª M¨v ç½ +U+ I
T?€i K°i +?9i ç M /QÊ+ ?²B T?K+ M;mv M F?Q- H¢B iB T iK+ çB ibK sm’i o•M o¬ *

>„M M;?o KbM? `’i M? M? b) ibK çQÊ+ sm’i o•M o¬ *U+ F i ;BÈBX .M b Q- iQ¨M #°
?„M ç½ +Æ #ªM [mûi [m K°i H–MX L?[M; MÆB +?Q çB [m +?d +ÁM H¢B `’i QiX

G”T iS+ M;U FB K H¢B # v i?ŠM;X

"„+ G,M; aÆM5

GK+ L;mv M iB T iK+ /MM; M;U FB K # v i`QM; "„+ G,M; aÆMX

L?Q i? K°i FB K imM; ?Q¨M?X

h?®M; F?´ M?’i #•v ;BÌ +?QM? H¨ M?[M; M?•M p”i +O i`mM; i•K çB m ?¨M?X "¼M
M;U FB K K°i çQÌM; # v i?ŠM;- F?¬M; M;QÌB M¨Q +¦ i? F?€M; +U- ?mv M M€Q +ª
i`QM; "„+ G,M; aÆM +¦ `’i M?B m T?ÁM; M;?B M +Sm [m M i`¼M;- pQ /K M?Q L?
hB M :Bª hM h?’i

L?[M; T?ÁM; M;?B M +Sm M¨v +¦ F?¬M; #B i # Q M?B m iQ HB m [mw ;B€ #` GK+
b¢+?X

J†+ /M +¦ M;QÌB Km®M ç®B T?¦ pÈB GK+ L;mv M M?QM; H¢B F?¬M; /€K ç°M;X

*?d H¨ K°i ?”m #®B +O >Q aÆM K¨ i?¬BX

L?B m M;QÌB iK i”T i`QM; T?ÁM; çB m ?¨M?X aÎ /o ç M T?ÁM; çB m ?¨M? F?¬M;
i•K ç M ç¢B +K+ K¨ H¨ T?ÁM; çB m ?¨M? H¨ MÆB ˜M M9T p¬ +MM; M iQ¨MX "¼M ?
"¼M ?¼ ç M; i?ªQ Hm”M pb b Q S?¦ +?QÎM; K¬M h?B M aYm H½Q M?•M H¢B +?Q
aYm H½Q M?•M ç M; Î hmv i bÆM ;†T T?ªB GK+ h? M? æ¨QX > B # M ç M; F`+? HB
i? ç M çQÊ+ ç•vX

GK+ L;mv M H9+ M¨v H¢B t¬M; p¨Q K°i T?ÁM; M;?B M +SmX

æ•v H¨ X

ó*¬M; S?€T L;?B M *Sm h?’iô- M,K +?[iQ çMM; çQÊ+ ;?B çˆM; i`QÈ+X GK+ L;mv
+QB T?ÁM; M;?B M +Sm M¨v ç½ +?¢v ? iX E?¬M; +ÁM +€+? M¨Q- GK+ L;mv M ?B
;–M ç M F?m pU+ +O v- v F?¬M; i? F?¬M; i`®M i?Q€i- L?QM; i`QÈ+ F?B H˜M i`®
`’i M†M;X L m F?¬M; i?b +?d bÊ b) #` L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M i`WM; T?¢iX L m

b m L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M M m Km®M i`mv +Sm i?b v b) M¦B `^M; H¨ #` GK+ L
M M KÈB #'i ç„+ /o i`®M i?Q€i- T?ÄM; +?WM; F?B ç'v i°B / M? b) çQÊ+ ;BªK b€m

GK+ L;mv M t•K M?"T p¨Q i`QM; T?ÁM; M;?B M +Sm +¬M; T?€T- T?€i ?B M i`QM
;Bª #` M?®i- M?QM; ç½ p¨Q i`¢M; i?€B M´B ;B"M- F?¬M; M;WM; ;¨Q i?ûiX

GK+ L;mv M /Á tûi [m K°i +?9i- KÈB T?€i ?B M Î ç•v ;?B H¢B K°i b® M;?B M +Sm
+Sm M¨v- KÈB #B i çQÊ+ L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M Î ç•v M;?B M +Sm i'i +ª +¬M;

L?B m M?'i +?QM? H¨ M;?B M +Sm p o•M GQM; h?"T "B MX

o•M GQM; h?"T "B M çQÊ+ t2K H¨ +,M #ªM +O L;mv M G,M; h?QÊM; L?•MX L;mv
F?B i"T Hmv M +?QM? H¨ +¬M; T?€T M¨vX *?Q M M ¬M; i iU M?B M `'i +QB i`¼M

L?[M; M;?B M +Sm M¨v +Æ #ªM +?ŠM; +¦ ;b #Q K"i- +?d H¨ K°i ç€K M;?B M +Sm
M?[M; i?S F?€+ +kM; t2K F?¬M; ?B mX L?QM; b m F?B ?„M t2K [m o•M GQM; h
F?¬M; i? F?¬M; T?K+X L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M M;?B M +Sm ?Q¨M iQ¨M +?Q
T?QÆM; T?€T ?¼+ i"T +'T i®+X *?d +¦ çB m T?QÆM; T?€T M¨v +¦ +?9i M;mv ?B

GK+ L;mv M ;?B M?È T?QÆM; T?€T ?¼+ i"T +'T i®+ F?¬M; +–M /MM; ç M i¨ i?m"i
[m M ç M i¨ i?m"i i'i M?B M H¨ ç®i ? i- ç i`€M? HQm i`mv M ?¢B M;QÌBX L?[M; +
M¨v +¦ i? ?¼+ +'T i®+- ?ÆM M[mv HU+ +U+ HÈM- bU FB M ç`M? +O KbM? +¦ i?
M?[M; M;QÌB F?€+ +?Q ?ŠM ç½ +¦ i? i?Q€i F?ÄB bU ?'T /šMX

GK+ L;mv M H¢B t2K [m ;BÈB i?B m- KÈB #B i çQÊ+ T?ÁM; M;?B M +Sm +¬M; T
L?•M #„i `'i M?B m im iB M ;Bª ç H¨K M;?B M +SmX L m i?m"M HÊB i?b iU M?B M
HÊB i?b i~m ?Ä M?"T K X hB M p¨Q T?ÁM; M;?B M +Sm M¨v- i`QÌM; ?ÊT i~m ?Ä
GK+ L;mv M M?bM [m M?[M; im iB M ;Bª +ÁM b®M;- T?€i ?B M i?–M i`Q +O ?¼
M;WM; [m€i `®M;X .mv M?'i M;QÌB i?–M i`Q +ÁM #bM? i?QÌM; i?b i?®M; F?´ #ªQ
F?¬M; +–m b®M; +?d +–m +? iX

L°5

L°5

L°5

GK+ L;mv M ?¬K M v K°i M;¨v +¦ K'v H–M iS+ ;B"MX "bM? i?QÌM; ?„M +?Q # Q ;BÌ
M vX L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M M;QÌB M¨v ç9M; H¨ i¨ €+ +U+ F€- ?Q¨M iQ¨M ç€M
;b F?¬M; /MM; H¢B /MM; M;QÌB ç i?Q M;?B KX >„M ?mM; ?,M; iQÈB K°i M;KK `Q

@ L;mv M G,M;- i M?'i ç`M? b) #„i M;QÆBX

L?[M; M;QÌB #` i~m ?Ä M?"T K FB +¦ +Sm +kM; +Sm F?¬M; çQÊ+X .M b Q KbM?
#` i~m ?Ä M?"T K +kM; F?¬M; +¦ M;?B M +Sm [m - +?d +¦ i? +?Ì # p` bQ i?9+ i´
T?QÆM; T?€T ;b ? v F?¬M;\

a m F?B T?€ ?Ov T?ÁM; M;?B M +Sm +¬M; T?€T- GK+ L;mv M H¢B iB T iK+ ibK F

GK+ L;mv M H¢B t•K M?"T p¨Q i`QM; K°i ç°M; T?OX E?B KÈB iB M p¨Q # M i`QM;-
K¬M- ?„M KÈB T?€i ?B M ç°M; T?O M¨v i?"i bU `°M; HÈMX *?QM? ;B[+¦ K°i F i
;BÈB M¨v iU ?² M?Q +¦ K•v i`„M; T?B m ç°M;X

æ•v +?QM? H¨ sm'i o•M o¬ *U+ F i ;BÈBX

_®i +m°+ KbM? ç½ ibK i?'vX GK+ L;mv M ç M # M +¢M? sm'i o•M o¬ *U+ F i ;BÈB
+U+ HÈM p¬ +MM;X "®M T?QÆM; i€K ?QÈM; i`ÆM M?ŒM- K•v i`„M; iWM; +KKX G
T?Q i` M F i ;BÈB- T?€i ?B M F i ;BÈB F?¬M; +?9i bSi K X Zmª M?B M H¨ F?¬M;
T?€ ?Ov i?b M;QÌB +O "„+ G,M; aÆM ç½ bÈK H¨K `²B- ç•m +–M çÊB ç M T?B M K

GK+ L;mv M H¢B iB T iK+ ibK ?B mX E i ;BÈB M¨v ?Q¨M iQ¨M M;,M +€+? pÈB M;
i? M? # M i`QM;- M?bM +kM; F?¬M; i?'vX s2K ` +?QM? KbM? F?¬M; i? t2M i v p

/¨B K°i ?ÆBX oW `²B K°i çQÌM; +?B M tm®M;- ç¢B M€Q "„+ G,M; aÆM- +kM; +¦ +
ç•v t T #ˆM; /QÐM; i?–M- t2K i`QM; +?®+ H€i +¦ i? H¨K ;b çQÊ+ F?¬M;X

GK+ L;mv M ç M F i ;BÈB M¨v ç½ çQÊ+ K°i F?„+X

" M i`QM; F i ;BÈB ç½ bÈK i?¨M? K°i Kªm? T? iQ+?X

h`ªB [m ?ÆM MY M,K +?B M ç'm- #•v ;BÌ +¦ i? #ªQ i`b M?Q p–v i?b +QB M?Q F?

" M i`QM; F i ;BÈB- M;QÌB +¦ K€B i¦+ i`„M; #²M; # M? ;B¨ Mm +?QM? H¨ L;mv M L
i?Î ?´M ? M çSM; Î T?Q ç¬M; F i ;BÈBX

J€B i¦+ i`„M;- K² ?¬B ç´ i?'K tB K v L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M i?b F?¬M; +¦ p ;B¨
T?b T?ÁX

æ9M; p"v- ? B M;QÌB ç m H¨ M?•M p"i ç¢B ç¢Q +ªM?X J¶B M;QÌB ç m HoM? M;° ç
?² +m²M +m°M F?¬M; /SiX L?QM; i`ªB [m ?ÆM MY M,K +?B M ç'm- ?ÆM M[H¢
i?O M M ? B M;QÌB ç m `'i K i KÄBX

L?QM; K i KÄB +kM; T?ªB ç'mX æ`+? M?•M i`QÈ+ K†i- +?d +–M i?Q€M; +?O [m M
i`ª ;B€ #ˆM; K¢M; b®M;X

@ aQ ?mvM?- M;QÆB i?"i bU H¨ QÆM; M;¢M?X L?QM; QÆM; M;¢M? i?b +kM; F?¬
"„+ S?QM; +O i M;QÆB ç½ M;?2 tQM;- ?B M i¢B "„+ S?QM; *?B *?O ç½ H¨ hQ J½
Î i`QM; i v i X

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M imv K² ?¬B ç´ ç–v v T?K+- M?QM; pšM #B m H° bU iU i

@ h?ÌB ;B M [m çB- F i ;BÈB b) pÐ i MX æ•v H¨ "„+ G,M; aÆM- h?B M aYm H½Q M
H9+ ç¦ +?QM? H¨ i?ÌB çB K imv i K M? +O bQ ?mvM? M;QÆBX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M M?bM p T?Q L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M,

@ aQ ç - +?9M; i i` M? +?'T ?ÆM #®M i`,K M,K M v- ;–M M,K i`,K M,KX Jm®M /M
i?–M +O i b Q\ æ®B pÈB M;QÌB F?€+ i?b ?[m /KM; M?QM; ç®B pÈB i i?b +¦ i€+

@ *kM; ç9M;5

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M ;"i ç–m,

@ s2K ` F?¬M; i? F?¬M; tm'i ` #´M bU +?QM? i?S+X

@ aQ ç - M;QÆB +ÁM #ªM H½M? ;b F?¬M; i?b +S H'v ` X

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB T?€ H M,

@ L m M?Q +¦ i?b MY M,K [m F?¬M; b B #B i H„K +kM; ç½ /MM; ç M `²BX

@ o"v +kM; +?Q ?ŠMX

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M K°i #° + Q i?•KX

G¢B H¨ K°i T?2M F`+? HB i ;B Q i?OX L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M p¨ L;mv M G,
F?¬M; M;WM; ;B Q i?Q X > B i? M? HBM? FB K L;mv M h?Ov HBM? FB K p¨ >¨B
L;mv M h?QÊM; L?•M +MM; pÈB G,M; :B€ HBM? FB K p¨ *?Q h?QÊM; HBM? FB
L?•M +kM; F?¬M; M;WM; ;B Q FQ+?X "¦M; M;QÌB imM; # v- #®M i? M? FB K ç®B
#B i # Q M?B m #¦M; FB KX

> B M;QÌB #¼M ?¼ FB K ç½ ç¢i i?¨M? iUm + Q- ç m H¨ i`€+ FB i T?B T?¨KX

L?QM; ? B M;QÌB H9+ M¨v +?d /MM; ç M S?QM; o•M K°i i`,K H i€K FB K- +?QM?
?¼ M,K ç¦X >¬K M v H¨ +m°+ +?B M b® K M?- H¢B /MM; #° FB K T?€T FB ç ;B Q
ç½ ç€M? ` # Q M?B m /¢M;X L m M?Q i`"M +?B M M¨v çQÊ+ i`mv M HQm ` M;Q¨B
S?QM; FB K iB M +ªK ;B€+ KbM? ;B®M; M?Q K°i çS i` +?Q iWM; ?¼+ [m FB KX

S?QM; tmv p•M [mv M5

S?QM; p•M HQm i€M5

"®M FB K H¢B H–M M[;B Q FQ+?X L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M p¨ L;mv M G,M
ç®B FQ+? i` M F?¬M; i`mM;X > B M;QÌB #®M K„i M?bM M? mX "®M M,K i`,K M,K i
+?Q iÈB #•v ;BÌ- J¨ ;BÌ F?„+ M¨v- L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M ç°i M?B M +?B M
+kM; p"vX _ä `¨M; pQÊi t T?€T HU+ ;B Q i?O ?ÆM MY M,K i`QÈ+X æ²M; i?ÌB L;m
>Á HBM? FB K ç²M; M?'i ç€M? ` K°i +?B m i?S+ h?,M; h?B M >¦ GQM;- p¨ +?B r
GQM; "½B ooX

*?B m M¨v H¨ "„+ S?QM; #Q FB K- p®M +?d +¦ "„+ S?QM; S?QM; +?O KÈB +¦ i? i"T
F?€+ +,M #ªM F?¬M; i? #B iX L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M çÊB ?ÆM MY M,K M
+MM; M¨vX :BÌ F?„+ M¨v- i`QM; FB K +O ¬M; i T?ªM; T?'i K°i ç–m `²M; # v H M-

RM; T?¦ F?¬M; F`T- L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M #` o•M GQM; "€B oo ç€M? i`9M;X
FBM? i?®B HmB- M?QM; H¢B T?€i ?B M KbM? HmB F?¬M; çQÊ+X "ÎB pb o•M GQI
i H¢BX «M; i M?bM p T?Q +€B ç–m `²M;X

kjeX *?QÆM; 993@99N, o¢M >mv i h¨ h?•M

æ•v H¨ "„+ S?QM; #Q FB KX L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M +QÌB H¢M? K°i iB M;-
M[M,K [m - +?QM? H¨ ç ;BÌ F?„+ M¨v +?Q L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M i?'v `ä H€
FQ+? M¨v F i ;BÈB +Æ ?² Km®M bKT ç´X L?šM H•m M?Q p"v- `®i +m°+ K°i FQ+?
+O L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M H"T iS+ ç•K i?ŠM; p¨Q i`€B iBK +O L;mv M G,M; I

h`€B iBK- +´ ?ÄM; #` ç•K i?OM;X L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M i`QM; HÁM; i`mv
KÄBX *?QM? KbM? `®i +m°+ ç½ +?B M i?„M; ç`+? M?•M p®M +¦ M¨vX

•M Q€M M,K i`,K M,K `®i +m°+ ç½ +¦ i? iB m i MX æ¢B ç`+? +O "„+ S?QM; `®i +
+? i ç¢B ç`+?- ;BÌ F?„+ M¨v F?Q i? F?¬M; F?ÄB bmv bKTX L?QM; i`QM; M?€v K„
p¨ +´ ?¼M;- M?QM; L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M +kM; ç½ /MM; K°i +?B m iQÆM; iU
>mv i GQM; "½B oo ç•K i?ŠM; p¨Q i`€B iBK p¨ +´ ?¼M; +O L;mv M L;mv M h?QÊM

@ h`"M +?B M M¨v H¨ i ç½ i?„M;X

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M M?bM i?'v L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M #` M;½ tm®M;

@ L;QÆB b) +ªK i?'v `'i F€ [m€B- pb b Q i #` ç•K i`9M; +´ ?¼M; p¨ i`€B iBK M?QM
pb i ç½ Hmv M çQÊ+ o¢M >mv i h¨ h?•MX

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M +m®B +MM; ç½ KÎ ` +QM €i +?O #¨BX

J°i €i +?O #¨B çQÊ+ /MM; p¨Q i?ÌB F?„+ +U+ çB KX

" M i`QM; sm'i o•M o¬ *U+ F i ;BÈBX

o¢M >mv i h¨ h?•MX

æ•v +?QM? H¨ K°i +'K i?m"iX

o¢M >mv i h¨ h?•M H¨ K°i i?S [m€ KS+ [m, /`- +–M K€m ç"K ç†+ +O K°i p¢M im iB
MB K TQM; +'i p¨Q i`QM; F?QX "ÎB pb i?m"i M¨v [m€ KS+ i¨ €+- ?ÆM M[+?Q iWI
[m X o¢M >mv i h¨ h?•M M¨v K°i F?B Hmv M ç M i?b b) #` T?€i ?B M- #ÎB pb b) +
K'i iQ+?X

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M KdK +QÌB- M?bM p T?Q L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M

@ L;QÆB +?„+ F?¬M; ?B m pb b Q i Hmv M o¢M >mv i h¨ h?•M K¨ F?¬M; +¦ B T?
+€+ [m®+ ;B X J°i [m®+ ;B ;B i p¨B i`,K im iB M ;Bª +'T i?'T- i'i M?B M b) F?¬M;

o¢M >mv i h¨ h?•M K°i F?B Hmv M i?¨M? i?b b) +¦ p¢M +?OM; i¨ ?mv i tmM; [m M?
p¬ +MM; +QÌM; ç¢BX "'i Hm"M H¨ ç•K p¨Q iBK ? v +´ ?¼M; +kM; ç m F?¬M; +? iX
?mv i M¨v i`B i ç iB m ? Q ? i i?b KÈB ;B i çQÊ+ M;QÌB M¨vX

hBK p¨ +´ ?¼M; +O L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M ç²M; i?ÌB #` ç•K i`9M;X J°i +¶
M?"T p¨Q i`QM; i?•M i? - +?†i çSi bBM? +Æ,

@ >ÆM MY M,K +?B M ç'm- M;QÆB +kM; ç½ #` i?QÆM; i´MX h?2Q Hw o¢M >mv i
ç9M;X

@ "ÎB pb Km®M ;¢i ?mvM? i?¬BX

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M M¦B ` ,

@ >mvM? çÊB MY M,K +?Q iÈB #•v ;BÌ KÈB imM; ` +QM €i +?O #¨B- /MM; o•M GQ
i`QM; ?ÆM MY M,K [m +kM; K°i KU+ +?Ì çÊBX o¢M +?OM; imv i F„ FB F€ i?"i F
/MM; ç ;B i ?mvM? K¨ +?d K ?Q†+ ?mvM? i?¬BX B #ªQ bQ ?mvM? [m€ K¢M? K)X

@ >mvM? +?Q `^M; /MM; o•M GQM; "½B oo i?b +¦ i? ;B i +? i i b Q\ h`QM; M?€
F?€M; +U- F?Q i? b b9i- b m ç¦ b) #` i ;B i +? iX

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M i?Î ?´M ? MX >B M M?B M- imv i?„M; L;mv M L;mv M
i imv i +kM; F?¬M; i?QªB K€BX hmv `^M; K i KÄB- M?QM; ¬M; i +kM; +ªK i?'v `'i
+kM; ç½ ;B i +? i çQÊ+ ç`+? M?•M M,K i`,K M,K L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•MX

@ L;mv M L;mv M- ?mvM? i?'i #¢B `²BX æB tm®M; ?Q¨M; imv M- +?Q ;YB HÌB i¢K

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M +QÌB ? ?ª,

@ æQÆM; M?B M- i?B i? +O ?mvM? i b) /MM; ç M;?B M +SmX h?B i? +O M?•
i`` M;?B M +SmX

"®T5

:BÌ T?9i M¨v- F i ;BÈB ç½ #` MSi pÐX

J¨ ;BÌ T?9i M¨v- ? B ç¢Q M?•M ªM? ç½ `ÆB tm®M; b m HQM; GK+ L;mv MX

E?m'i h? M? h?m–M- o¢M h? M? oQÆM;X

E i ;BÈB ç½ #` pÐ- M;QÌB # M i`QM; # M M;Q¨B F i ;BÈB +¦ i? M?bM i?'v M? mX

h`QM; F i ;BÈB- L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M imv +ÁM +?Q +? i M?QM; ?B M M?

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M b m F?B F i ;BÈB MSi pÐ- M?bM i?'v E?m'i h? M? h?m
i?b F?¬M; F?ÄB +QÌB `° H MX

@ L;mv M G,M;5

E?m'i h? M? h?m–M HY ;B"M # v iÈBX

@ L;mv M G,M;5

o¢M h? M? oQÆM; i v ç½ ç†i H M +?m¬B FB KX

:BÌ T?9i M¨v +?QM? H¨ +Æ ?°B ç ;B i +? i L;mv M G,M; h?QÊM; L?•MX L?QM; L;
@ E?m'i bQ #€- bQ T?K p¨ GK+ bQ çB i- `ä `¨M; ç½ ç M "„+ G,M; aÆM +O i H¨K F
ç½ tQM; ? i `²BX

«M; i +QÌB F?¬M; +?Q H¨ ç9M;X h`QÈ+ F?B bQ T?K +O L;mv M G,M; h?QÊM; L?
i v- i?•M ªM? +O ¬M; i ç½ K°i #QÈ+ ç¢T H M h`mv M h®M; i`"MX

h`mv M i®M; i`"M bÈK ç½ çQÊ+ +?m˜M #` i®iX «M; i i`QÈ+ ç¦ ç½ /MM; h`mv M h
L;mv M h?QÊM; L?•M ç M ç•vX æ²M; i?ÌB pb bÊ H¢B tªv ` bU +® ;b- +?Q M M /MM
#` i? K K°i +€B h`mv M h®M; i`"MX J°i F?B bU pB + tm'i ?B M i?b H"T iS+ i?Q€i
L?•M H¨K pB + Hm¬M +?m˜M #` p¬ b® +€+? i?Q€i i?•M +?Q KbM?X

h`mv M h®M; i`"M K°i F?B T?€i ç°M; i?b b) M;,M +€+? bQM; T?QÆM;X

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M KdK +QÌB,

@ E?m'i bQ #€- i?"i H¨ #'i ?¢M?X æ² ç +O bQ #€- bQ ?mvM? L;mv M L;mv M ç½ +
bQ #€- M,K ç¦ M;QÌB +MM; pÈB bQ T?K +O i ç2K +?S+ S?QM; +?O i`mv M +?Q L
KQÌB T?–M b BX h KÈB H¨ M;QÌB i?Q+? ?ÊT M?'iX "•v ;BÌ M?bM H¢B KbM? +¦ b

E?m'i h? M? h?m–M ?W H¢M? K°i iB M;,

@ L;mv M L;mv M bQ pÈB M;QÆB i?Q+? ?ÊT H¨K S?QM; +?O ;'T K°i p¢M H–MX

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M H¢B ?QÈM; o¢M h? M? oQÆM;,

@ aQ T?K- i M +O bQ T?K i`QM; ç¦ +¦ K°i +?[oQÆM;X L;Q¢B ?B m +O bQ T?K +
EB KX æ€M; iB +- M;QÌB pšM F?m'i T?K+ i`QÈ+ >Q aÆM ? i i?ªvX L;QÌB F?¬M;
+O KbM?X hQ iQÎM; i`mM; i?¨M? pÈB >Q aÆM +O bQ T?K i?"i H¨ #m²M +QÌBX
bY b€+?- #ÎB pb ç½ M?"M i H¨K ç² ç X h'M [m®+ +?B pQÆM;- iQ¨M #° ç¢B HK+ +?
+?Q b) ?QÈM; +ª i?B M i`B m ç F?B m +?B MX

o¢M h? M? oQÆM; ?W H¢M?,

@ L?"M M;QÆB H¨K ç² ç - ç¦ +?QM? H¨ #'i ?¢M? HÈM M?'i +m°+ çÌB i X

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M H¢B M?bM GK+ L;mv M,

@ GK+ bQ çB i- M;QÆB +?QM? H¨ i?B M i¨B çQ+? i?"i K¨ +ª çÌB i ;†T T?ªBX Gm"M
æ€M; iB +- i` M i? ;BÈB M¨v F?¬M; +¦ i?B M T?9 +O # M i?•M F?¬M;X .U p¨Q M
çªQ M;QÆBX GK+ bQ çB i- M m +¦ +Æ ?°B- ?½v H¨K p"i i?Q M;?B K +?Q i X

@ h b) ;B i M;QÆB ç'v- L;mv M G,M;X L;QÆB M?'i ç`M? b) T?ªB +? i i`QM; i v +Q

GK+ L;mv M p¬ +MM; M;?B K i9+ M¦B ` ,

@ "ÎB pb Km®M i`ªK v m i`W K X

G9+ M¨v- i` M M;QÌB GK+ L;mv M ç½ iÄ ` F?Q iS+ F?€+ i?QÌM;X o®M F?Q iS+ +
#•v ;BÌ H¢B `'i M;?B K i9+X

*?QM? M;?o - ? B +?[F?B M¦B i?b `'i çÆM ;BªMX

L?QM; F?B H¨K i?b H¢B `'i F?¦X

GK+ L;mv M p®M #B M; M?€+- F?¬M; [m M i•K ç M M?[M; çB m M¨vX

L?QM; #•v ;BÌ ?„M T?€i ?B M- +¦ K°i b® pB +- +?QM? KbM? F?¬M; i? Mû i`€M?X

JbM? M m p¬ M,M; i?b i?¬B- M?QM; M m +¦ M,M; HU+- +?SM; FB M M?B m i¨ K
i? F?¬M; #ªQ iQ¨M +?QM? M;?o X

*?QM? M;?o - F?B M¦B i?b +¦ p ç Q iQ #9 HÈM- M?QM; M¦ H¢B +Sm p½M #B i #

*?QM? M;?o +O KbM? F?¬M; T?ªB H¨ ?Q / M?- +kM; F?¬M; T?ªB pb ç¢B M;?o -

*?d pb +Sm M;QÌB F?€+X

:BÌ T?9i M¨v- .QÐM; L;¬ FB K M? M?¨M; H v ç°M;X æ•v H¨ H–M ç–m iB M F iW F
FB K p¨ M;QÌB ç½ ?Q¨M iQ¨M ?ÊT M?'iX

E?Q +?'i +O GK+ L;mv M p¨Q H9+ M¨v +¦ bU #B M ç´B- F?€+ pÈB GK+ L;mv M i`Q

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M p®M +QÌB F?¬M; i?¬B- M?QM; F?B M?bM i?'v #° /¢M
F?¬M; F?ÄB F?) ;B"i KbM?X G9+ M¨v F?Q i? i` M M;QÌB GK+ L;mv M +?QM? H¨
M;?B K i9+- +¦ bS+ mv ?B T M;QÌBX L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M K†+ /M ç½ ;†T `'i
M?QM; +?Q iWM; ;†T T?ªB F?Q i? M?Q i? M¨vX

L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M +kM; F?¬M; bÊ E?m'i h? M? h?m–M bQ #€- +kM; F?¬M
oQÆM;X > B M;QÌB M¨v bS+ +?B M ç'm F?¬M; /QÈB KbM?- M?QM; i•K i`Q +O #
æ²M; i?ÌB ? B M;QÌB M¨v +kM; ç½ ;B¨- +¦ #'i +S i?O çQ¢M ;b +kM; #` KbM? M?bM

L?QM; ?B M i¢B- +?ŠM; #B i pb b Q- #° /¢M; M¨v +O GK+ L;mv M H¢B F?B M +?
i H„+ ç–mX G¨K b Q +¦ i? \ *?QM? M;?o H¨K b Q ç®B T?¦ çQÊ+ pÈB KbM?\

@ æQÊ+- GK+ L;mv M- i +?Ì M;QÆB ç'vX

_®i +m°+- h`mv M h®M; i`"M T?€i ç°M; K°i ç¢Q #¢+? [m M;- L;mv M G,M; h?QÊM;

E?m'i h? M? h?m–M- o¢M h? M? oQÆM;- GK+ L;mv M # M;QÌB pW i?'v L;mv M G
K'i i?b H"T iS+ ç M # M +¢M? L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•MX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M MY M;²B MY M^K /U p¨Q # M +¢M? K°i +•v +°i- +Q

@ G9+ L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M ç M ibK i - i +QB M?Q +® w Km®M +MM; v i` M
F FûQ /¨B ?ÆM MY M,KX E i [mª F?¬M; M;Ì v H¢B +¦ o¢M >mv i h¨ h?•M HQ¢B +'
+?O #¨BX "Q FB K +m®B +MM; o•M GQM; "½B oo +O i +kM; F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ v

@ h? +K+ #•v ;BÌ M?Q i? M¨Q\

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M ?B M [m M i•K M?'i +?QM? H¨ i? +K+ +O "„+ S?QM

E?m'i h? M? h?m–M i`ª HÌB,

@ hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç½ #` #„i p¨Q hQ Zm€ S?QM;X L¦ pb i` M? çQ¢i M;¬B p` S?
GK+ L;mv MX o¨ T?QM; i?Q K¨ M¦ +•m F i pÈB L;mv M G,M; +kM; #` #¢B H°X

L;?2 tQM; HÌB M¦B +O E?m'i h? M? h?m–M- ? B K„i L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M

@ o"v H¨ i®i `²B5

•M? K„i +O ¬M; i HB + M?bM GK+ L;mv M `'i K½M M;mv MX

@ o"v #•v ;BÌ B H¨K S?QM; +?O\

o¢M h? M? oQÆM; i`ª HÌB,

@ G¨ S?QÆM; L?Q5

@ S?QÆM; L?Q bQ ç ¨\ S?QÆM; L?Q bQ ç imv i?U+ HU+ ?ÆB v m- M?QM; tY bU
?ÆB +?9i +k F„ M?QM; H¢B ;bM ;B[+€B ç½ +¦X æ 'v H M H¨K S?QM; +?O- i +kM

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M i?Î /®+ K°i +€B- ?B M M?B M #•v ;BÌ M¦B +?mv M +

@ aQ T?K- ç iY i? M pÈB bU #²B /QÐM; +O bQ T?KX *m®B +MM; +kM; F?¬M; i?m

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M #„i ç–m i?Î /®+X

E?m'i h? M? h?m–M H„+ ç–m,

@ *QM +S v M i•KX *?9M; i M?'i ç`M? b) ç®B T?¦ L;mv M G,M;X

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M H„+ ç–m,

@ L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M M;QÌB M¨v `'i ;BªQ ?Q¢iX >B M i¢B Km®M ç®B T?¦ -
+MM; o¢M bQ i?9+ ?½v [m v i`Î H¢B >Q aÆMX hQÆM; H B +ÁM +¦ M?B m #B M ?
+ÁM +¦ æ` æ u m J +?B [mv iX aS+ K¢M? +O K¼B M;QÌB M M pb iQÆM; H B +C

L¦B ç M ç•v- L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M i?´ ` K°i M;KK K€mX «M; i M?bM p T

@ GK+ L;mv M- ?B M i¢B i? +K+ +O "„+ S?QM; `'i €+ HB iX

«M; i pW KÈB M¦B K°i +•m H¢B iB T iK+ i?´ ` K°i #9M; K€m- ;B¼M; M¦B +kM; b
p°B p¨M; ;?û i B [m X

@ L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M KQm F +?²M; +?'iX Gm"M p KQm F - M;QÆB F?¬M
+O M;QÆB H¢B + Q ?ÆM ?„MX Jm®M ç®B T?¦ pÈB ?„M +?d +¦ i? H¨ i?U+ HU+ K¢
/®+ ? i bS+ HU+- i•K i`QX æ•v +?QM? H¨ #B M T?€T ç M;QÆB ç®B T?¦ ?„MX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M H¢B i?Î ;'T K°i ?ÆB,

@ hQÆM; H B h K h¬M; +?B HQ¢MX EB K F?Q i K i¬M; bÈK +¦ HQ¢M iQÆM; tm'i
+–M T?ªB M?Ì ç M M;QÆB tm'i HU+ M?B m ?ÆMX L m i?"i bU F?¬M; +¦ +€+? M¨Q
>Q aÆM K°i iB ?mv i K¢+? +m®B +MM;X æ9M; `²B- +ÁM +¦ æ` æ u m J *?B +?C
M¨v M,K ç¦ #` i?m /QÈB i v u M i´ bQ- iQÆM; H B +?d bÊ b) çÁB MÊX > i i?ªv ç m

@ E?K F?K L?[M; çB m F?¦ F?,M M¨v F?¬M; M M ç†i H M HQM; M;QÌB i` im´B M?
F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q F?€+X sBM H¶BX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M M?bM p T?Q GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M M?bM i?'v €M? K„i +?ÈT ç°M; +O L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M- M?

@ h?"i bU tBM H¶B5

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M i?'v GK+ L;mv M ;"i ç–m i?b HB M KdK +QÌBX

æ•v H¨ MK +QÌB +m®B +MM; +O L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M i` M i? ;B M M¨vX

*¦ +?9i €v M€v- M?QM; H¢B iU ?² M?Q +ÎB #Ä çQÊ+ i`¼M; i`€+?X

a m ç¦ ? B K„i M?„K H¢B- ç–m M;?B M; [m K°i # MX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M ç½ +? iX

Í i`QM; "„+ G,M; aÆMX

*?ŠM; #B i H9+ M¨Q- ;B¦ H¢B M´B H MX

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M ç½ +? iX

*m°+ çÌB +O ¬M; +¦ i? /MM; ? B +?[+˜M i`¼M; ç ?bM? /mM;X

E?B +ÁM i` ç½ T?ªB ;€M? i`¼M; i`€+? #ªQ p "„+ S?QM;X

a m ç¦- bm®i K'v i`,K M v pšM T?ªB #ªQ p "„+ S?QM;X

>B M i¢B- # M i`QM; "„+ S?QM; K•m i?mšM F?¬M; +¦X J¼B M;QÌB ?Á i?m"M M?Q
M¨v ç m H¨ +¬M; H Q +O L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•MX >ÆM M[- i`QM; M?[M; M
L?•M M„K [mv M- mv / M? +O "„+ S?QM; +kM; M;¨v +¨M; + QX EB K h¬M; Î /QÈB
tªv ` ibM? i`¢M; +„i M?QÌM; ç` #¨MX h? HU+ #ªM i?•M ç½ çQÊ+ KÎ `°M;X

*¦ çQÊ+ i? +K+ M?Q M;¨v ?¬K M v i?"i bU H¨ `'i ;BÄBX

h`QÈ+ F?B +? i- ¬M; i +kM; Km®M HB m K°i K'i K°i +ÁM pÈB L;mv M G,M; h?QÊ
?B T HÈM M?'i +O "„+ S?QM;X o®M ? i i?ªv ç½ çQÊ+ iQM? iQ€M i®i- M?QM; +m
iQM? iQ€M +O L;mv M G,M; h?QÊM; L?•MX h?"i F?¬M; M;Ì L;mv M G,M; h?QÊM
h¨ h?•M +QM €i +?O #¨B M?Q p"v- F?B M +?Q L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M T?ªB

L?QM; i`QÈ+ F?B +? i- ¬M; i pšM [m M i•K ç M i? +K+ +O "„+ S?QM;X

"„+ S?QM; *?B *?O i` M? ;B¨M? M?Q i? M¨Q\ S?QM; +?O KÈB +O "„+ S?QM; H¨

hQÆM; H B +O "„+ S?QM; H¨K b Q #•v ;BÌ\

«M; i ç®B pÈB GK+ L;mv M +¦ +?9i €v M€vX .M b Q ç2K i`¼M; i`€+? M†M; M?Q p"
M?Q ?„M- M?QM; p¨Q i?ÌB F?„+ +m®B +MM; +O bBM? K M?- ¬M; +kM; ç¨M? +?`m

*?d F?B +?SM; FB M GK+ L;mv M ;"i ç–m ç²M; w- ¬M; i KÈB v M HÁM;X

> B K„i M?„K H¢B- +S i? K¨ `ÌB çBX

a®M; H¨ pb #ªQ p "„+ S?QM;- +? i +kM; pb #ªQ p "„+ S?QM;X L;mv M L;mv M h?
Kªv K v iQ HÊB- ?Q¨M iQ¨M H¨ pb "„+ S?QM;X

E?m'i h? M? h?m–M ;BÌ T?9i M¨v ç m t¦i F?¬M M;m¬BX

hm´B +O ¬M; i ç½ HÈM- K¨ ç iY QM; w M?'i +O ¬M; H¢B #` +? i i`QM; i v L;m
E?m'i h? M? h?m–M ;BÌ T?9i M¨v i•K M?Q #` T?€ çB M- #„i ç–m çB i`mv b€i M;QÌ
o¢M h? M? oQÆM; ? B K„i MûM ;B"MX G9+ M¨v ç•v- "„+ G,M; aÆM #` [mûi b¢+? b
i?9X L?QM; E?m'i h? M? h?m–M p¨ o¢M h? M? oQÆM; ? B M;QÌB im ?¨M? M;¨M
i?9X

æ9M; `²B- i?B m +?9i M[H¨ [m M- +ÁM h?B M aYm H½Q M?•M p¨ GK+ h? M? æ¨Q
+MM; #'i T?•M i?„M; #¢B K¨ /WM; i vX

aBM? bBM? iY iY- Hv Hv #B i #B iX

E?B HBM? +[m +O L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M çQÊ+ K M; i`Î p "„+ S?QM;- "„
F?Q i M; i?QÆM;X

kjdX *?QÆM; 98y@98R, h M; G

S?QM; +?O L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M +S M?Q p"v K¨ K'i çBX J¨ / M? p¼M; +O
L?•M Î "„+ S?QM; `'i + QX

h M; H çQÊ+ +Y ?¨M? i¢B ç¢B çB M- `'i M?B m M;QÌB ç M +9M; i X

h`QÈ+ F?B ç M H çB M- GK+ L;mv M ç M i`QÈ+ K° +O bQ T?K- M¦B +?Q bQ T?K
ç•v- M?Q hQ J½ h`QÌM; "¢+? ç½ +? i- L;mv M L;mv M bQ #€ ç½ +? iX aQ T?K Î /Q
bÊ i`QM; M°B i•K +kM; ;B®M; M?Q KbM?- pšM +ÁM [m M i•K ç M >Q aÆMX

h M; H +O L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M çQÊ+ +Y ?¨M? `'i HQM; i`¼M;X _'i M?B

GK+ L;mv M Î i`QM; i M; H - +kM; F?¬M; i?QÆM; i•K # Q H•mX

L;QÌB i?Ov +?mM; H¨ T?ªB H¢+ [m M ?QÈM; H MX

*S i?QÆM; i•K K½B +kM; +?d H¨ p¬ #´X

L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M +O "„+ S?QM; i?ÌB ç¢B ç½ [m X æ•v H¨ i?ÌB ç¢B +
S?QÆM; L?Q H¨ M;QÌB M;?B K i9+- Hm¬M ;bM ;B[M?[M; +€B ç½ +¦X L m M?Q ç†i
i?b `'i i®iX L?QM; h'M [m®+ #•v ;BÌ ç M; HQ¢M- S?QÆM; L?Q bQ i?9+ imv i?U+ H
+ÁM i?'TX

"Ì p B +O KBM? +ÁM T?ªB M•M; iQÆM; H B +O "„+ S?QM; p¨ +O >Q aÆM H MX

L K M?•M +?B +?Q- b®M; ;B[i`ÌB ç'i i?b M?'i ç`M? T?ªB +¦ i`€+? M?B KX

o®M i`ÌB +¦ b"T tm®M; i?b +kM; +¦ i`QÎM; #®B ;BÆ p B K¨ çÐX *ÁM #•v ;BÌ- +Æ #ª
ç ?SM; +ª #–m i`ÌBX

GK+ L;mv M H9+ M¨v çSM; Î K°i MÆB `'i + Q Î "„+ S?QM;X

>„M M;˜M; ç–m- çdM? ç–m H¨ #–m i`ÌB t M? p¬ i"M- K¨ T?Q /QÈB +?QM? H¨ M9B
H¬ `QÊmX J¨ i?¬B- i`QÈ+ m®M; K°i +?9i `QÊm ç½X "ÎB pb +€B ;¼B H¨ b€M; M v
t M? i?ŠK b) F?¬M; +¦ M?B m T?B M M½QX

GK+ L;mv M M;²B t T #^M; +?QM? ;B[i`mM; i•KX EB K i` H¢B i¨B bªM +O KbM?-
b® HQÊM; HBM? i?9 F?´M; H² +O KbM? ç½ ç¢i iÈB M,K KQÆB #®M +QMX J°i FB
i?b +?B +¦ ? B KQÆB HBM? i?9 F?´M; H²- +ÁM HBM? i?9 F?´M; H² +O KbM? H¢B
M?[M; FB K iB M F?€+X

h?B M ç` M;mv M F?Q +m²M +m°M ç€T tm®M; i` M M;QÌB KbM?- +?bK p¨Q +?QM

L?B m HBM? i?9 M?Q p"v- i'i M?B M H¨ iB m ? Q HBM? i?¢+? +kM; M?B mX J¨ HB
+kM; +¦ #®M KQÆB K®i F?®B- +QB M?Q H¨ K°i i¨B bªM F?´M; H²X

GK+ L;mv M ?B M i¢B +¦ i? çQÊ+ t2K H¨ +U T?9X h?–M ?²M i?¢+? i?b F?¬M; +Á
+kM; #` KbM? t¨B ? iX h?–M ?²M i?¢+? F?B ç M i v H¨ /MM;- Qi F?B HQm H¢BX *?

+kM; F?¬M; çQÊ+ M?B m H„KX L?QM; F?B Î "„+ G,M; aÆM- ?„M +kM; M?†i çQÊ+ K
K°i im iB M ;Bª h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M; #` E?m'i h? M? h?m–M ;B i +? iX h?–M ?²
çQÊ+ i`QÈ+ F?B +? i F?¬M; # Q H•m M M +?Q F`T /MM; iÈBX

h?–M ?²M F i iBM? +¦ i€+ /KM; HÈM ?ÆM KQÌB i?–M ?²M i?¢+? ?ÊT H¢BX

GK+ L;mv M ç2K +€B i?–M ?²M F i iBM? M¨v ç†i +?QM? ;B[? B ?¨M; H¬M; K¨v- #
F i iBM? +¨M; H9+ +¨M; KÌ M?¢i- K¨ bS+ K¢M? i?–M ?²M +O GK+ L;mv M +kM; +¨M
iB M; i?b /WM; H¢BX GK+ L;mv M #B i `ä i?–M ?²M +O KbM? ç½ ç¢i ç M K°i i`bM
ç +Æ #ªM H¨ çQÊ+ FB K +?SM; i?U+X

a m F?B çQÊ+ FB K i?¬M; [m - i?b +¦ i? i¬B Hmv M HBM? FB K h`QÌM; aBM? "€i

L;mv M E?m'i h? M? h?m–M- o¢M h? M? oQÆM; p¨ GK+ h? M? æ¨Q # p` bQ i?9+ i
T?€T çQÊ+ FB K i?W M?"MX

æ FB K i?W M?"M- GK+ L;mv M +?"K `½B `9i ? B i? M? T?B FB K +O KbM? ` X

J°i i v ?„M ç†i H M i` M i?•M FB K h`'M L?¢+- +?d i?'v K°i •K i? M? M? M?¨M; T?
J°i ç¢Q [m M; +?ªv [m i` M i?•M FB KX GK+ L;mv M #B i `ä- KbM? ç½ çQÊ+ h`'M
`²BX E€ i?"i Km®M çQÊ+ FB K +?SM; i?U+ H¨ `'i F?¦ F?,MX

æ–m iB M +–M +–M T?ªB +¦ i?B M T?9 p FB K ç¢QX "^M; F?¬M; i?b FB K b) F?¬M
çB m M¨v F?¬M; i?b +kM; ç½ ç¨Q i?ªB `'i M?B m M;QÌB `²BX

hB T i?2Q- H¨ M;QÌB ç®B pÈB FB K M?Q i? M¨QX æ•v H¨ çB m FB M iB M [mv iX

h`QM; b® im iB M ;Bª- KQÌB M;QÌB i?b +¦ K°i M;QÌB F?¬M; i?¬M; [m çQÊ+ çB m

*¦ K°i b® M;QÌB +?d +QB FB K M?Q K°i #BM? F?QX L;QÌB M?Q p"v i?b H¨K b Q çQ

GK+ L;mv M +?Q iWM; t2K FB K ;B®M; M?Q K°i HQ¢B #BM? F?QX >„M t2K FB K
M? 2KX "bM? i?QÌM; F?¬M; +¦ pB + ;b- ?„M i?QÌM; ? v H m FB K- M M ibM? +ªK
h`QÈ+ FB M?Q p"v- ?B M i¢B ?„M +¦ i? K ? B i? M? FB KX J°i +O bQ T?K p¨ K°i +
æ®B pÈB ? B i? M? FB K +O ? B p` M¨v- ?„M +¨M; i? K [mw i`¼M;X

>ÆM M[- GK+ L;mv M i?B M T?9 ç®B pÈB FB K ç¢Q `'i + QX "ªM i?•M ç®B pÈB
[m çQÊ+ +Y ªB M¨v `'i çÆM ;BªMX

æQÆM; M?B M- ç•v +?d H¨ #QÈ+ ç–m +?SM; i?U+ +O FB K ç®B pÈB M;QÌB i?¬B

E iB T- +?QM? H¨ çQÊ+ h`'M L?¢+ FB K i?W M?"MX h`'M L?¢+ FB K- ? B +?[h`
i?"i HÈM- +?'M ç°M; i'i +ª M9BX J¨ i? M? / M? +O GK+ L;mv M +kM; F?¬M; M?Ä
KQÌB- F?ª M,M; F?¬M; i`'M çQÊ+ M?B m M;QÌBX L?QM; ;–M ç•v- i? M? / M? +O ?
hQ J½ h`QÌM; "¢+?- ç¢B M€Q i? HU+ "„+ G,M; aÆM- F?¬M; M;QÌB M¨Q +¦ i? F?€

L?[M; çB m M¨v F?B M +?Q h`'M L?¢+ FB K `'i M? M? i?W M?"M GK+ L;mv MX

L m M?Q h`'M L?¢+ FB K `ÆB p¨Q i v M;QÌB F?€+- Km®M M¦ i?W M?"M H¨ `'i F?¦X
GK+ L;mv M- çQÊ+ FB K M¨v i?W M?"M +kM; F?¬M; iQM? H¨ [m€ F?¦ F?,MX

E iB T i'i M?B M H¨ .QÐM; L;¬ FB KX

æQÊ+ .QÐM; L;¬ FB K i?W M?"M i?b +¦ i? i¬B Hmv M çQÊ+ HBM? FB KX GK+ L
FB K` - M;¦M i v M? M?¨M; ç†i H M i` M i?•M FB KX h?•M FB K .QÐM; L;¬ b€M; #
GK+ L;mv M H"T iS+ ?B m` - .QÐM; L;¬ FB K +ÁM +?Q i?W M?"M ?„MX æÆM ;B
K +?Q çOX

.QÐM; L;¬ +?QM? H¨ ?¨M? ?B T i`QÊM; M;?o X GK+ L;mv M i`QÈ+ ç•v imv `^M;
M?B m H–M ?¨M? ?B TX oQ /K M?Q /B i "„+ G,M; aÆM- +kM; H¨ ?¨M? ?B TX E?Q
i? v ç´B- F?B M +?Q i¨ F?Q M?Q L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M +kM; T?ªB `9M; ç°M;

L?QM; M?[M; H–M ?¨M? ?B T ç¦ pšM F?¬M; i? H¨K +?Q .QÐM; L;¬ FB K i?W M?"

L ? ' i ç ` M ? T ? ª B H ¨ K ` M ? B m + ? m v M ç ¢ B M ; ? o ? Æ M M [- i ¬ M i ? K ? ¢ Q M ? B M + ?

L ? Q M ; K ¼ B i ? S F ? ¬ M ; i ? ; ' T ç Q Ê + X

h ? Ì B ; B M ` ² B + k M ; b) ç ¢ i ç Q Ê + X

_ Q Ê m H ¨ ç Q Ê + K m Î K ° i ? m v M # M + ¢ M ? > Q a Æ M M ? Q L ? ¢ + i ? B M ? Q ¨ M ; i Y m -

M?[M; çB K +¦ i? M?bM tmv M [m X h?¬M; [m M?[M; çB K M¨v- GK+ L;mv M [m M
?QªM; bÊX

*?"+ +?"+5 æ9M; H¨ F?¬M; i–K i?QÌM;X

>B M i¢B- /QÈB +?•M M9B >Q aÆM- # M M;Q¨B >° aÆM ç¢B i`"M- b® HQÊM; v m

GK+ L;mv M M?bM b M;- +?d i?'v iWM; ç¢Q iWM; ç¢Q v m K X Zmª M?B M F?¬M;
H¨ M;QÌB #bM? i?QÌM; i?b +?d bÊ H¨ i•K `mM; ç°M; `²BX *kM; K v ;–M ç•v- GK+ L;
M M +kM; F?¬M; [m M i•K H„K F?B M?bM i?'v çO HQ¢B FB m /€M; v m K X

u m K M¨v # Q ;²K hm G M?'i i°+- h?´ J M?'i i°+- a J M?'i i°+- .¢ sQ M?'i i°+ p
+?B M?•M M,K ç¢B i°+X L?QM; M,K ç¢B i°+ M¨v +kM; +?ŠM; T?ªB H¨ v m K M?'i ç
+'T i?'TX L?QM; ?¬K M v M?bM i?'v- hm G M?'i i°+ iQ¨M #° ç m H¨ hm H +®i ç Q
ç M +U+ çB KX s2K` +¦ T?–M ç M; ?²B ?°TX h?´ J M?'i i°+ p¨ a J M?'i i°+ ? B i°
+?QM? H¨ i?´ ? T?€T i?m"iX æSM; Î MÆB ç¦ +kM; +¦ T?–M mv T?QM;X L?QM; M¦
i?b +¦ i? T?€i ?mv çQÊ+ mv HU+ `'i HÈM- M?QM; i` M K†i ç'i i?b F?¬M; T?€i ?mv
sQ M?'i i°+ çQÊ+ +?B H¨K oB K /¢ tQ - p¨ h?Ov /¢ tQ X .¢ sQ M?'i i°+ i`ÌB bBM
+¦ i? /MM; çO HQ¢B T?€T i?m"i F?€+ M? mX L?B m /¢ tQ M?Q p"v i"T i`mM; +M
i? ?B M ?€+?X *ÁM æ` ?¨M? i`m +?B M?•M- K¶B M;QÌB ç m `'i +´ [m€B- K M; i?
i vX J¶B F?B +¬M; FQ+? +?QM? /B M i?b bS+ K¢M? b) `'i HÈMX

J¨ v m i°+ M?'i çŠM; i`QM; ;BÈB v m K +?QM? H¨ >² i°+- JB m i°+- s¨ i°+- p¨ "S+
M?Ä- M?QM; K¶B F?B tm'i ?B M i?b bS+ K¢M? H¢B +U+ HÈMX h?"T ç¢B i`QÎM; H
pQÆM; +Æ #ªM ç m tm'i T?€i iW M?[M; i°+ M¨vX

u m K pQÆM; i°+ M;mv M ?bM? i?b F?¬M; #B i- M?QM; F?B bBM? ` i?b +¦ M?•M
H„K- M?QM; H¢B p¬ +MM; im'M K„X >ÆM M[v m K pQÆM; i°+ i®+ ç° im ?¨M? `'i
+Æ #ªM ç m tm'i i?•M iW u m K pQÆM; i°+X G9+ M¨v- >Q aÆM ç½ #` ?ÆM KQÌB
p•vX

>B M i¢B >Q aÆM ç M; i´ +?S+ K°i +m°+ ?¼TX

*?QÎM; K¬M L?'i FB K æQ¢M h?B M aÎ æQ¢M M¦B iQ,

@ G–M M¨v- æ¬M; S?QÆM; u m `ä `¨M; /€K tm'i ` i?m°+ ?¢ +O ?„M i'M +¬M; >Q
F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç'i `°M;- iU ibK çQÌM; +? iX "¼M ?„M +?Q `^M; ç M?'i iB M K
i +?d H¨ ?Q / M?X E?¬M; b Q- pÈB ç®B i?O M?Q i? - +?9M; i T?ªB ç€M? +?Q i?®

@ *?9M; i H9+ M¨v ç•v T?ªB ç€M? +?Q i M i€+ i?m°+ ?¢ v m K +O æ¬M; S?QÆM

S?Q /QÈB K¼B M;QÌB H M iB M; ?QÎM; SM;X h'i +ª i`QÎM; H½Q- ç iY >Q aÆM ç
+?B M w i,M; + QX æ M?'i iB M K¬M h'M [m®+ #` # Q p•v- ç•v +?ŠM; F?€+ M¨Q H
E?¬M; ç€M? H¢B i?b +ÁM H¨K i? M¨QX GK+ L;mv M Î i`QM; ç¦- M;?2 M;QÌB # M +
?mv i +kM; b¬B i`¨QX

@ *S ç`M? M?Q p"v çBX *m°+ +?B M #„i ç–mX

aÎ æQ¢M [m€i iQ H M,

@ G–M M¨v- i'i M?B M b) +¦ M;QÌB #` i?QÆM; pQM;- +kM; b) +¦ M;QÌB i¨B # #` +?
b QX *?9M; i H¨ M;QÌB >Q aÆM- +?9M; i T?ªB #ªQ p >Q aÆMX

@ æ²M; i?ÌB- H"T iS+ T?€i ç°M; +Æ +? # M i?QÎM;X *?9M; i +¦ T?€T #ªQ *?m h?
h?B M L;?B +¦ i? iQM? iQ€M b® HQÊM; p¨ +?'i HQÊM; v m K K¨ +?Q p` ç½ ;B i i
+•M M?„+ b) +?Q ` +?B M iQ+? +O K¶B M;QÌBX h` M +?B M i`QÌM; H"T çQÊ+ +¬
i?QÎM; +U+ HÈM- i`QM; ç¦ +¦ +ª # M i?QÎM; /` i?9 +'T HBM? i?9X

GÌB M¦B pW /Si- H"T iS+ +¦ F?¬M; Qi i`QÎM; H½Q H M iB M; i€M i?¨M?X .` i?9 +
HBM? i?9 i?b K¢M? ?ÆM M?B mX GK+ L;mv M #ªM i?•M +kM; F?¬M; +¦ K°i +QM /`
M¨v- `ä `¨M; /` i?9 +'T HBM? i?9 +kM; çQÊ+ H'v ` # M i?QÎM;X

@ a m F?B ç€M? HMB çQÊ+ #¼M v m K i?m çQÊ+ +?B M HÊB T?˜K- +Æ #ªM +kM
M;QÌBX

æ•v ç9M; H¨ K°i +Æ +? # M i?QÎM;X u m K M?'i ç`M? b) #` i´M ?¢B M;?B K i`¼M
+?B M HÊB T?˜K b) #` i`+? i?mX L m H'v ` # M i?QÎM; i?b [m€ i®iX J¼B M;QÌB H
ç°M;X E?¬M; i? F?¬M; M¦B- aÎ æQ¢M `'i ?B m M?•M i•K +O K¼B M;QÌBX

h`QM; H`+? bY +O >Q aÆM- HU+ HQÊM; +O >Q aÆM- / M? p¼M; ç M?'i iB M K
M;QÌB HB m K¢M; pÈB v m K X G¢B +ÁM çO HQ¢B # M i?QÎM; F?B M K¼B M;QÌB
+?B M i?„M;X GK+ L;mv M M;?2 çQÊ+ +kM; i•K ç°M;X L? m i¨B M;mv M çQÊ+ H'v
+?QM? KbM? H¢B Km®M ç°i T?€ H M h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M;- M M +–M K°i HQÊM

>Q aÆM >° aÆM ç¢B i`"M H¨ tm'i T?€i iW o•M ok hY >¨ ç² ç¢B i`"M- M;?2 M¦B +¦
;B'v HÈMX æ•v H¨ ç¢B i`"M +'T #"+ #€+? p¢M +'K +? - F?¦ +¦ i? +¬M; T?€X

æQÆM; M?B M- ç¢B i`"M i?b b Q\ L m ç®B /B M pÈB ?ÆM KQÌB p¢M v m K - +¦ K
T?€ +kM; T?ªB T?€X

*?Q M M- K†+ /M +¦ >° aÆM ç¢B i`"M SM; +?B M- M?QM; K°i F?B +m°+ +?B M #'i

>ÆM M[- çSM; ;B[ç¢B i`"M K¨ T?¦M; T?B FB K ` M;Q¨B- #ªM i?•M Î p¨Q p` i`Q

æÆM ;BªM K¨ M¦B- M;QÆB +¦ i? M;?o `^M; +¦ >° aÆM ç¢B i`"M i?b ;B®M; M?Q #
h'M +¬M; p¨Q #S+ iQÌM; i?¨M? M¨v M?'i ç`M? b) ? Q i´M M;?B K i`¼M;X h`QM; #BM
ó#°B M?B +¬M; +?B- i?"T M?B p•v +?Bô- i?b i`QM; +?B M i` M? +O im iB M ;Bª +
p¢M v m K ç½ ç M- i'i M?B M F?¬M; T?ªB H¨ ç€M? ç'K ;Bª #° +?Q +¦ F?Q i? X *?9
FQ+? >° aÆM ç¢B i`"MX

>Q aÆM i'i M?B M +kM; T?€B M;QÌB SM; +?B MX

E i [mª- ? B T?2 +?B M i` M? pÈB M? m ç½ #„i ç–mX

GK+ L;mv M H¨ M?¦K ç–m iB M t¬M; H M +?B M i`QÌM;X L?¦K ç–m iB M M¨v T?–M
ç®B T?¦ pÈB v m K X >¼ +¦ FBM? M;?B K i?b b) ;BªK #Èi çQÊ+ i´M i?'iX >Q aÆM
i´M i?'i [m€ M?B m M;QÌB i`QM; i`"M +?B M M¨vX

E i [mª- GK+ L;mv M i'i M?B M H¨ M;QÌB +¦ K†i i`QM; M?¦K i?S M?'iX .M b Q GK
+?B M M?B m H–M pÈB ç€K v m K X

GK+ L;mv M iB M H MX æ€K v m K # M FB +?QM? H¨ M,K ç¢B i°+ hm G M?'i i°+
M?'i i°+- .¢ sQ M?'i i°+ p¨ æ` >¨M? h`B *?m L?•MX GK+ L;mv M i'i M?B M +kM; +
L;¬ FB K ç½ i?,M; +'T i`Î i?¨M? HBM? FB K- +?QM? F?Q +¨M; çO- +¦ i€+ /KM; `'i H
K X

J¨ ç†+ çB K +O M,K ç¢B i°+ M¨v GK+ L;mv M bÈK `ä M?Q HÁM; #¨M i vX

L?•M b® +O v m K ;–M ç•v M?B m ?ÆM bQ pÈB L?•M i°+X GK+ L;mv M H¢B t¬M
K„i çKM; T?ªB hm G +®i ç Q- h?´ K i?´ ? T?€T i?m"i- .¢ tQ ?Ä ? T?€T i?m"i +M
+O æ` >¨M? *?m h`B L?•M ç M; p¼i iÈBX GK+ L;mv M i`QÈ+ F?B HoM? M;° FB
ç M ç€K v m K M¨vX "•v ;BÌ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB FB K pQÆM; H¢B +¨M; F?¬M; ç w

hMv w K°i FB K- iU ?² ç½ ;B i +? i çQÊ+ K'v i M v m K X

G¢B iMv w K°i FB K M[- +S i? K¨ ;B i +? i K°i ç€K hm G i`QÈ+ K†iX

*?d iMv w M?QM; `ä `¨M; F ç`+? F?¬M; i? M;,M +ªM çQÊ+X

GK+ L;mv M ç½ iB M M?"T p¨Q +® i`"MX h`QM; H9+ ;B i M;QÌB- GK+ L;mv M M°B

>Q aÆM +¦ `'i M?B m F, MB K +O KbM?X

*ÁM M?È H9+ ç¦- +?QM? KbM? +?d H¨ K°i çS #û KQÌB im´B- çQÊ+ bQ T?K Gw L;m

a m ç¦- i¢B M9B >Q aÆM M¨v- bQ T?K ç½ +?d /¢v +?Q KbM? `'i M?B mX oQ /K M'
i`'M +kM; ç½ ?¼+ çQÊ+ K°i Qi +?[- M?QM; Km®M M?"M #B i çQÊ+ M?[M; çB M i`+
T?K /¢v KbM? i•K T?€T i`K +°i M?'i- #„i ç–m iW i?B M ç` M;mv M F?Q- /¢v KbM?
? B i?S+ +Æ #ªM M?'iX Í >Q aÆM M¨v- KbM? ç½ +¦ bQ T?K ç–m iB MX

L;Q¨B ` - KbM? +kM; +¦ K'v p` bQ ç +MM; M? m ,M #B i # Q M?B m K¦M ,M /•M /½-
F?¬M; #B i # Q M?B m H–M H,M ` #½B +Ä ç M;OX Í >Q aÆM- ?„M +¦ #ˆM; ?[m +

*ÁM M?È `ä- b m F?B bQ T?K +? i- H9+ 'v M m M?Q F?¬M; +¦ L;mv M L;mv M bQ
KbM? +?d bÊ bÈK #` hQ J½ h`QÌM; "¢+? ;B i +? i `²BX >Q aÆM +¦ i`QÎM; #®B [m

æ9M; p"v- >Q aÆM +¦ `'i M?B m F, MB KX *¦ bQ T?K- +¦ #ˆM; ?[m- +¦ i`QÎM; #®
M?B m MB K pmB- M¶B #m²M- FB M i`b- HQÌB #B M; X

h?ÌB MB M i?B m +O KbM? ç½ i`¬B [m Î >Q aÆM M¨vX

>Q aÆM b) F?¬M; # Q ;BÌ #` ç€K i?m°+ ?¢ +O æ¬M; S?QÆM; u m T?€ ?Ov çQÊ+

ob i?ÌB ç¢B i?B m MB M +O KbM? K¨ M?È H¢BX

JbM? M?'i ç`M? T?ªB #ªQ p >Q aÆMX

>Q aÆM +O KbM?- KbM? T?ªB #ªQ p M¦X

EB K iW i`QM; M;QÌB GK+ L;mv M ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q HQm [m M;- K°i K¢+? HB m +'
Qi v m K +? i /QÈB i?•M FB K +O GK+ L;mv MX GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB +ªK i?
˜M K°i +¶ FB K wX *¶ FB K w M¨v M†M; M?Q ç'i- M?QM; H¢B F?¬M; T?ªB H¨ i?´ +?
bÆM +?B FB K wX

a m F?B iU ?¼+ L;k ç L;k ?Q¨M; Gm•M ?²B FB K ç¢Q- ?„M ç®B pÈB +€+ HQ¢B FB
+ªKX

JbM? #•v ;BÌ H¢B M;° ` FB K w /¢M; ;b\

>„M iW iW bmv M;?oX

*?QM? KbM? Km®M #ªQ p i?ÌB MB M i?B m +O KbM? Î >Q aÆM- #ªQ p MÆB K¨

h?O ?° i?O +?B FB K wX

æ9M; p"v- KbM? #•v ;BÌ /QÌM; M?Q +ªK ;B€+ çQÊ+ h?O +?B FB K wX

JbM? #•v ;BÌ ç½ i`MM; FQ+? çQÊ+ EBK ?Q¨M; FB K ç¢Q- FBK ? FB K w #®M HQ¢
J¢M- p¨ h?mX

L?QM; ?B M i¢B ç½ +¦ bU M;° ` p h?´ +?B FB K w- i'i M?B M b) F?¬M; #Ä [m X

"ªM i?•M ?„M F?¬M; Km®M /WM; #QÈ+ i¢B FBK ?Q¨M; FB K ç¢Q- K¨ +?QM? H¨ M;
ç¢i çQÊ+ `²B i?b +¦ i? ;B[ çQÊ+ +?S+ p` EB K >Q¨M;X

EB K i`mM; +?B ?Q¨M;- p¢M FB K +9B ç–mX

>B M i¢B- ?„M ç M; HoM? M;° h?O +?B iQ FB K wX L?QM; i?O ?° +¦ w H¨ ;b\ >„M ç
çB m ç¦- M M i®+ ç° i`ªK v m iW K F?¬M; + QX *¦ ç¬B F?B i?"K +?Q +ÁM M;˜M M;Q
K ;–M ç¦ T?€i ?B M GK+ L;mv M `ä `¨M; ç M; M;˜M M;QÌB M M F?¬M; F?ÄB pmB K
H¢B #` GK+ L;mv M i?2Q #ªM M,M; K¨ K°i FB K ;B i +? iX

GK+ L;mv M pšM +ÁM ç M; bmv iQX

k9yX *?QÆM; 98e@98d, L M æ

h?ÌB ;B M +?"K +?¢T [m çBX >Q aÆM +MM; pÈB +€B ç€K v m K FB ç m F?¦ +¦
i?U+ HU+X J¼B M;QÌB M; v iW ç–m T?€B ` +'T #"+ i`QÎM; H½QX > B T?2 ç€M? c
+¬M; i?¨M? +?B M i`QM; M?•M ;B MX h`QM; H9+ M?'i i?ÌB t2K ` F?¬M; i?m çQÊ+

J¨ GK+ L;mv M F?B i?b t¬M; p¨Q i`"M +?B M- F?B i?b i`Î H¢B >Q aÆM ?° M9BX
ç M; iU ?ÄB h?O +?B FB K w `®i +m°+ H¨ +€B ;b\ *S M?Q p"v [m #ªv i€K M;¨v i?ÌB
i€K M;¨v M¨v- GK+ L;mv M i?dM? i?QªM; ?mv ç°M; FB K i`QM; i v- i?,K /Á çO HQ¢

æ°i M?B M- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB HBM? +ªK ç°i FQ+?X

*m®B +MM; ?„M ç½ ?B m i`B i ç +€B ;b ;¼B H¨ h?O +?B FB K wX

J¶B M;QÌB ç m +¦ bU FB M i`b #ªQ p +O K¶B M;QÌBX

J°i M;QÌB ç¨M ¬M; b) +® ;„M; H¨K pB + H¨ pb ?„M Km®M #ªQ p ;B çbM? M?Ä +O
+¦ K°i i M ;¼B H¨ L K iY ?€MX L m B Km®M T?€ ?Q +€B M?¨ M¨v i?b M;QÌB M K M
pÈB ç®B T?QÆM;X

*?QM? KbM? +kM; Km®M #ªQ p >Q aÆM- M?QM; i`QÈ+ ç•v i•K +O KbM? +¦ FB M
ç M ;BÌ T?9i M¨v- ?„M KÈB t€+ ç`M? çQÊ+ HÁM; +O KbM?X >„M +?QM? H¨ Km®M
?„M +?d +¦ ç®B T?¦ pÈB v m K X L?QM; M v ?„M T?ªB ç®B T?¦ Hm¬M +ª EB K h¬
E?Q h¬M; imv H¨ M;QÌB K°i M?¨ M?QM; M m Km®M T?€ M?¨ +O ?„M- i?b ?„M b) F
? v E?Q h¬M; ;b +kM; F?¬M; çQÊ+ T?ûTX

*?d +¦ i•K i?–M +QÌM; ç¢B- FB M ç`M? i?b KÈB +¦ i? HoM? M;° h?O +?B FB K wX
+kM; KBM? #¢+? çQÊ+ +?QM? KbM? `®i +m°+ +kM; HoM? M;° çQÊ+ h?O +?B FB K

h?´ ? FB K w ?„M #•v ;BÌ ç½ HoM? M;° çQÊ+ ? B- i?2Q i?S iU H¨ h?´ ? FB K w p¨

GK+ L;mv M ? B K„i b€M; H MX G9+ M¨v ç•v- KÎ ? B K„i ` - ? B K„i +¨M; i? K i? M
iB KÌ K`i M¨QX

@ "„+ S?QM; +?9M; i H9+ M¨v F?¦ F?,M ç•vX

@ æ9M; p"v- M;?2 M¦B H9+ M¨v ç•v- h?"T ç¢B i`QÎM; H½Q H¨ >´ i`QÎM; H½Q- M?'i

@ >´ i`QÎM; H½Q `®i +m°+ H¨ +¦ ç` p` ;b\ L?'i ç`M? T?ªB i'M +¬M; +?9M; i b Q\

@ L;QÆB F?¬M; #B i- >´ i`QÎM; H½Q M,K ç¦ ç½ iWM; #` L;mv M L;mv M h?QÊM;
i`¼M; i?QÆM;X "•v ;BÌ i`Î p ç•v H¨ ç #€Q i?MX J¨ ¬M; i ç€M? +Ì ?B m- F?B m +
çÌB i?S +?QMX L?[M; M;QÌB çQÊ+ tQM; H¨ çÌB i?S +?QM- imv i F?¬M; T?ªB H¨ ç®
i?S i€K F?¬M; +¦ ` i vX L m çÌB i?S i€K ` i v i?b iQÆM; çQÆM; pÈB pB + i?W M
T?ªB H¨ ç®B i?O +O ¬M; i X

@ o®M +¦ i?M +k pÈB "„+ S?QM;- i`€+? F?¬M; çQÊ+ H¢B ibK "„+ S?QM; ;•v +?mv M
H½Q FB F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m HÊB ?¢B\

@ h`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m- .B T .QÆM; .mM; ç½ #¢B i`QM; i v +O ¬M; i X æQ€M +?
aBM? h?"T h`¼M;X oÈB im pB M¨v- Î "„+ S?QM; +?9M; i - ?B M i¢B +?d +¦ S?QM;
ç®B T?¦ çQÊ+X L m H¨ H9+ i`QÈ+- S?QÆM; bQ ?mvM? ` i v +kM; çQÊ+X L?QM
H¨ S?QM; +?OX h?m +kM; F?¬M; iQM? H¨ +€B ;bX L?QM; ?B M i¢B F?¬M; ;B®M
S?QM; +?OX L m M?Q i?'i #¢B i?b b) ªM? ?QÎM; ç M "„+ S?QM; `'i HÈMX o¢M M
i?'i +O "„+ S?QM;X L m çÌB i?S i€K tm'i +?B M i?b i?"i H¨ K'i K†iX

@ *ÁM M[- ?B M i¢B i`QM; i`"M +?B M M¨v- F?¬M; +¦ K°i M?•M p"i æ¢B ç¢Q +ªM
o•M i?'i H½Q ` i v i?b +?d bÊ H¨ [m€ H° HB mX L m [mv i +?B M ç M +m®B +MM;
ç®B i?O ç€M? +? i i?b b Q\ sm'i o•M i?'i iY H¨ HU+ HQÊM; K¢M? M?'i +m®B +MM
K'i çQÊ+X

@ h`QM; +€B ç€K v m K ç¦- +?d +–M K°i >´ i`QÎM; H½Q i?b +kM; çO H¨K +?Q +?9

@ L;QÆB M¦B GK+ L;mv M +¦ çQÊ+ ? v F?¬M;\

J°i p` i`QÎM; H½Q H M iB M; ?ÄBX

@ *?d bÊ H¨ F?¬M; çQÊ+X

G"T iS+ +¦ M;QÌB H„+ ç–mX

@ GK+ L;mv M p®M i?U+ HU+ + Q ?ÆM hQ J½ h`QÌM; "¢+?X L?QM; ?„M +?d +¦ i
h`¼M;X hm pB h`QÌM; aBM? h?"T h`¼M; [mª i?"i H¨ pQÊi [m i?U+ HU+ +O ?„MX

GK+ L;mv M #•v ;BÌ ç½ +¦ .QÐM; L;¬ HBM? FB K- M?QM; M¦ pšM +¦ # M;Q¨B ;B®
L?[M; M;QÌB F?€+ +kM; F?¬M; T?•M #B i çQÊ+- p¨ +kM; F?¬M; B #B i çQÊ+ GK+
aBM? "€i h`¼M;X

@ GK+ L;mv M +kM; F?¬M; çQÊ+X S?QÆM; bQ ?mvM? H¨ S?QM; +?O +kM; F?¬M
i?m i?b K'i K†i H„KX >B M i¢B [mª i?"i H¨ `'i F?¦X

h`QM; H9+ M?[M; M;QÌB M¨v ç M; i?ªQ Hm"M i?b K°i M;QÌB K†+ i? M? v i` im´B- i
T?ªB +–K FB K #QÈ+ iÈBX

"„+ S?QM; iU ?² M?Q ç M; ;†T T?ªB M M ç X

J°i M;QÌB i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; pÈB M;QÌB K¨ bQ T?K ;B i +? i ç½ t¬M; ` X

E?¬M; F?ÄB M?È H¢B- bQ T?K ç½ ;B i +? i >² i`QÎM; H½QX

>Q aÆM >° aÆM ç¢B i`"M- €M? b€M; K†i i`ÌB pšM +ÁM +?B m b€M;X

aQM; T?QÆM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?B M ç'm iW b€M; bÈK ç M +?B m i®BX E?B
M? M?X

*¦ ç¬B F?B ç€M? K°i ?²B b) /WM; H¢B K°i i?ÌB ;B M M;„MX

h`QM; H9+ ? B # M M;?d M;ÆB i?b b) T?€B iWM; M;QÌB H M K„M; +?YB # M FB X

oQ /K M?Q ?B M i¢B- i` M i`"M +?B M ?Q F?¬M;- v m K # M FB HB M T?€B ` K°
M¨v +¦ K°i +€B çm¬B i?"i HÈM- iQ¨M i?•M / K¨m p¨M;X h?•M + Q +?d bÊ H¨ ?ÆM K
i?"i /¨B i`QM; i vX hQ¨M i?•M ;½ K†+ €Q ;B€T K¨m p¨M;- i?ŠM; M?Q K°i pB M i?B
HšK- F?Q i? p¬ bQM;X

L;QÌB M¨v +?QM? H¨ >´ i`QÎM; H½Q +O i?"T ç¢B v m K X

h?"T ç¢B i`QÎM; H½Q ç m F?¬M; +¦ K†i ç–v çOX

>´ i`QÎM; H½Q M?ªv ` - +QÌB ? ?ª,

@ L?Q i? M¨Q- "„+ S?QM; çÌB i?S +?QM +? i ? i `²B b Q\ a Q F?¬M; +¦ M;QÌB /
i`QÎM; H½Q i +?S\ L,K ç¦- L;mv M L;mv M h?QÊM; L?•M F?B ç€M? #¢B i ç½ M¦B
i?S +?QM Î ç•v K°i M;¨v i?b b) F?¬M; +?Q T?€T v m K M?Q i ?mM; ?,M; +¨M [m'
ç•v M?QM; # M FB +?d +¦ F?Q i`QÆM; i?¬B b Q\ æ•v ç½ H¨ M;¨v i?S # - M?QM;
+?ŠM; +¦ BX > ? ?

>´ i`QÎM; H½Q M¨v `®i +m°+ ç½ M,K H–M M?'M K¢M? "„+ S?QM; çÌB i?S +?QMX

" M "„+ S?QM;- #®M p` FB K iB M S?QÆM; L?Q- .B T .QÆM; .mM;- aÎ S?B- p¨ æ°-
ç¦ .B T .QÆM; .mM; ç M; #` i?QÆM;- H¨ /Q #` >´ i`QÎM; H½Q ç€M?X S?QÆM; L?Q

@ h?"i bU F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q- +kM; +?d +¦ i iB M H M i?¬BX

.B T .QÆM; .mM; H"T iS+ H„+ ç–m,

@ S?QÆM; bQ ?mvM?- F?¬M; çQÊ+ ç•mX L m ?mvM? F?¬M; T?ªB H¨ S?QM; +?O i
?mvM? #•v ;BÌ H¨ S?QM; +?O- ?mvM? imv i ç®B F?¬M; i? H MX >mvM? H M- M m
i?b F?¬M; tQM; `²BX J°i S?QM; *?B *?O- [m M ? `'i i`¼M; ç¢BX

S?QÆM; L?Q ;•M t M? i` M i v M´B H M- ?Qi b•m K°i ?ÆBX J†+ /M #B i .B T .QÆ
M?QM; +ÆM iS+ H9+ M¨v ç•v H¨ F?¬M; i? M?`MX

S?Q i` M i`"M +?B M ?Q iQ`M;- i? M? •K +O +€+ i`QÎM; H½Q `'i HÈMX

hm iB M ;Bª +O >Q aÆM p¨ v m K # M M;Q¨B i'i +ª ç m +¦ i? M;?2X

J¨ ;BÌ T?9i M¨v- K°i ;B¼M; M¦B H¢B p M; H M,

@ >´ i`QÎM; H½Q- M m F?¬M; M;¢B i?b +?9M; i i?Y K°i H–MX

J°i ;B¼M; M¦B iW T?Q EB K h¬M; i`mv M ç M- +?QM? H¨ EB K h¬M; æ°+ EB K iB M
M¦B EB K iB M h?¢+? h`MM; h?B M ;–M ç•v ç°+ H B ç°+ p½M;- Qi F?B ?ÊT i€+ pÈ
+ QX S?€T HU+ ç¢i iÈB h`QÌM; aBM? h?"T h`¼M; çdM? T?QM;- çQÊ+ tQM; H¨ K°
M,M; i`MM; FQ+? æ¢B ç¢Q +ªM? i?¨M? +¬M;X J¨ h?¢+? h`MM; h?B M K ?B m M?'i
FB KX J°i FB K T?€i ` +¦ i? i`mv M t ç M M;¨M /†KX

L;¨M /†K- +¦ i? i?'v i®+ ç° +U+ M? M?X

æ°+ FB K iB M h?¢+? h`MM; h?B M +?QM? H¨ EB K iB M EB K h¬M; +'T + Q M?'
+?B M i?„M; >´ i`QÎM; H½QX

>´ i`QÎM; H½Q +QÌB ? ?ª,

@ h?b ` H¨ EB K h¬M; æ°+ FB K iB MX L?QM; ç•v H¨ •M Q€M +O i p¨ "„+ S?QM;
L?•M M,K ç¦ ç½ K°i FB K H¨K i`¼M; i?QÆM; i X h?M M¨v F?¬M; # Q ;BÌ [m MX E
S?QM; i?b çWM; t2M p¨QX L m F?¬M; i?B +QB M?Q H¨ F i i?M +?Q æ¬M; S?QM;X

L?[M; HÌB M¨v pW i?®i ` - h?¢+? h`MM; h?B M #B i `ä +?QM? KbM? F?¬M; M M M

h?'v æ°+ FB K iB M h?¢+? h`MM; h?B M F?¬M; i? i`ª HÌB- >´ i`QÎM; H½Q +QÌB ?

@ L?Q i? M¨Q\ "„+ S?QM; çÌB i?S +?QM ç m +? i ? i `²B b Q\

>Q aÆM # M M¨v ?B M i¢B F?¬M; F?ÄB F?Q i? #` €T çªQX

*ÁM v m K # M FB i?b p M; H M K°i i`"M +QÌB ? ?ªX

@ >Q aÆM "„+ S?QM; çÌB i?S +?QM +kM; +?d +¦ M?Q p"v i?¬BX

@ >Q aÆM "„+ S?QM; K M; / M? +?QM? T?€B M?QM; H¢B F?¬M; ` ;bX

@ > ? ? - "„+ S?QM; i?"i bU H¨ #m²M +QÌBX

@ h i?'v >Q aÆM 'v ç½ bÈK F?¬M; +ÁM H¨ M;¼M M9B [m M i`¼M; M[X EB K h¬M
ç² ?ÆMX

L?[M; v m K M¨v +? M?¢Q- çQÆM; M?B M H¨ ç½ +¦ b„T ç†i HÌB M¦B i`QM; ç¦X h`
+ÁM +¦ K°i i`QM; #®M i M v m K pQÆM;- H¨ hY G•M :B Q oQÆM;X "®M ç¢B v m p
hY G•M :B Q oQÆM;- "¢+? S?€i PM; oQÆM;- h? M? J†+ h`9+ oQÆM;- sQ+? .B K u
oQÆM; H¨ K°i i M `'i K ?B m çO HQ¢B [m, F X

J¨ ?¬K M v- v +?QM? H¨ M;QÌB ç½ #® i`Q çª FQ+? bo F?Q "„+ S?QM;X æ€K v m K
ç½ çQÊ+ #B M i"T [m X

"„+ S?QM; # M M¨v bo F?Q ç½ M;½X

@ h?"i bU H¨ ç M; +QÌB "„+ S?QM; +?9M; i F?¬M; M;QÌB b Q\

J°i ç¢Q [m M; tm'i ?B MX J°i i? M? v i` im´B #QÈ+ iÈB- i`QM; i v +ÁM +–K ?² H¬

@ "„+ S?QM; çÌB i?S +?QM bÎ /o F?¬M; ` SM; +?B M- F?¬M; T?ªB #ÎB pb F?¬M; #
pÈB M;QÆB i?b bÊ ``^M; b) H¨K +?Q K°i >´ i`QÎM; H½Q M?Q M;QÆB T?ªB K'i K†iX

@ E i [mª- H¨ T?€B çÌB i?S KQÌB H¨ i ç M ;B Q i?O pÈB M;QÆB ç t2K i?U+ HU+
M?Q M;QÆB i?„M; çQÊ+ çÌB i?S KQÌB H¨ i i?b KÈB +¦ iQ +€+? F?B m +?B M çÌB i

h? M? v M K iY +?"+ +?"+ M¦B,

@ L?QM; M¦B i?"i- pÈB i?U+ HU+ +O M;QÆB M?Q p"v- +?d bÊ H¨ F?¦ ç'vX

@ æ t2K M;QÆB +¦ i? b®M; b¦i [m # Q M?B m +?B m +O i X

GK+ L;mv M H„+ ç–mX

GK+ L;mv M HÌB M¨v ?ÊT ibM? ?ÊT Hw ç M +U+ çB KX L;QÆB Km®M F?B m +?B
+ª çÌB i?S KQÌB +kM; F?¬M; i?„M; M´B i?b H'v iQ +€+? ;b K¨ F?B m +?B M çÌB i?S

>´ i`QÎM; H½Q p®M iQM? iQ€M çª FQ+? bo F?Q +O "„+ S?QM;- imv i ç®B F?¬M;
M?ªv ` X >ÆM M[HÌB M¦B +O ?„M H¢B ?ÊT ibM? ?ÊT HwX GK+ L;mv M i¢B "„+
+ Q- Qi ` H¨ +?d /QÈB S?QÆM; L?QX >„M pW tm'i ?B M- bo F?Q +O "„+ S?QM;
+O >´ i`QÎM; H½Q #` ç€M? #¢BX

@ *kM; çQÊ+- ç•v +kM; H¨ /`T ç H½Q >´ i ;†T çQÊ+ i?B M i¨B "„+ S?QM;X

:B¦ #„i ç–m M´B H MX

>´ i`QÎM; H½Q ç M; Î i`QM; ?Q F?¬M; +?B M i`"MX GK+ L;mv M +kM; ç½ #„i ç–m

@ *?d H¨ iB m #®B K¨ /€K F?B m +?B M pÈB i X h?"i bU H¨ Km®M +? iX >´ i`QÎM;
+?ûK ;B i- i?"i p'i pª KÈB +¦ çQÊ+ / M? ?B m M¨v- t€ +?B K°i i M M?Ä M?QB M?Q
+O i bÊ +ÁM ;'T M,K H–M b® im´B +O M;QÆBX >½v ç t2K i ç€M? #¢B +€B HQ
ç'i /¨v M?Q M;QÆBX

>´ i`QÎM; H½Q ç€M? ` K°i imv i F„ +O ¬M; i H¨ o¢M *?B M *¬M S?€TX "€+? o¢M
+?B m i`QM; b® ç¦X æ•v F?¬M; +?d T?ªM €M? çQÊ+ i?U+ HU+ +O >´ i`QÎM; H½
[m #B i # Q M?B m +?B M ç'm- M?m ?ÊT +MM; K°i +?¶ i¢Q M M +?B T?€T ;B i M;
F?¬M; ;B M M?Q Km®M MSi ` X *¬M b„i ç2M F`i ;B®M; M?Q +•v ;"v +O iY i?–M- T
?ÊT M?'i +O i?–M ?²M- bS+ K¢M? p¨ T?€T HU+X

J°i +¬M /B i i?B MX

E?B +•v +¬M b„T bY ç€M? i`9M; ç–m GK+ L;mv M i?b H¢B ~M p¨Q ?Q F?¬M;X >´ i`
pÈB i'i +ª b€i F?Q +O o¢M +?B M +¬M T?€TX J°i +¬M M¨v- +?QM? H¨ ç2K i'i +ª b
?ÊT i?¨M? K°i +?¶- ?QÈM; p T?Q GK+ L;mv M pmM; K¢M? iÈBX æ²M; /¢M;- F?
K°i +¬M M¨v H¢B ~M p¨Q +?QM? ;B[?Q F?¬M;X

>´ i`QÎM; H½Q H¢B pmM; K¢M? iB T K°i +¬M L?'i p¢M +?B M +¬M T?€T +?B ?mv i
HB M p i K€m M;"T i`ÌBX a€i F?Q +MM; pÈB K€m iQ¨M #° çQÊ+ pmM; ` +MM; pÈ
ç M ;–M GK+ L;mv M- i?b M¦ H¢B iB T iK+ ~M p¨Q ?Q F?¬M;X

>´ i`QÎM; H½Q H¢B pmM; ` iB T K°i +?B m o¢M +?B M +¬M T?€T +?B ?mv M ªQ /B
+?B m i?S+ ªQ /B m M?'i i`QM; b® +¬M T?€T- pQÊi t i'i +ª M?[M; +?B m i`QÈ+ F
L;mv M- M¦ H¢B #B M K'i p¨Q ?Q F?¬M;X

o¢M +?B M +¬M T?€T +O >´ i`QÎM; H½Q H¨ K°i #° bB m +'T imv i ?¼+ /Q ¬M; i iU
iW FBM? M;?B K +?B M ç'm- ?mv i F?B- b€i F?Q *¨M; i`ªB [m M?B m +m°+ +?B M
i +¨M; + QX L?QM; +€B ;b +kM; +¦ +U+ ?¢M +O M¦X h`QÈ+ K„i- >´ i`QÎM; H½Q ç½

o T?–M i¢B b Q M?B m +¬M M?Q p"v pšM F?¬M; ç€M? i`9M; GK+ L;mv MX _'i çÆ
i? ç m ;B'm b m HQM; GK+ L;mv M- +?d +ÁM +?Ì +¬M +?B m +m®B +MM; +O >´
+m®B #ˆM; +?B M HU+ +O #®M M,K +¬M +?B m i`QÈ+ ç¦X Zmª i?"i +¦ i? çQÊ+ tQ

>´ i`QÎM; H½Q /€K F?B m +?B M S?QÆM; L?Q H¨ +¦ bU iBM iQÎM; p¨Q i?„M; HÊB
+?B M- imv i ç®B b) #¢B i`QM; i v +O ¬M; i X æ M H9+ ç¦- bo F?Q +O "„+ S?QM;
i?ÌB K'i K†i p¬ +MM;X

>´ i`QÎM; H½Q K°i +¬M +m®B +MM; ç½ ç€M? ` X

*?B m i?S+ M¨v F?B KÈB ç€M? #bM? i?QÌM; p¬ +MM;X

L?QM; F?B ç M çdM? ç–m GK+ L;mv M- H¢B +MM; pÈB +¬M HU+ +O #®M M,K +?B
+ª b€i F?Q- ?mv i F?Q Xç m ?ÊT M?'i- ?¦ i?¨M? +?B m i?S+ K½M? HB i- K M; i?2
?QÈM; p T?Q GK+ L;mv M [mûi ` - imv i ç®B tû M€i GK+ L;mv MX

@ h?B M i¨B >Q aÆM t2K M?Q tQM; çÌBX

s¨ i`QÎM; H½Q +O h?"T ç¢B v m K H M iB M;X

@ æ9M; p”v- ?„M T?ªB +? iX

@ G½Q >´ ç9M; H¨ çQ¢i / M? iB M;X "S+ H½Q M?`- GK+ L;mv M M¨v p®M M M H¨ -

o,M i`QÎM; H½Q H M iB M;X

@ E?¬M; b Q5

"S+ i`QÎM; H½Q M?9M p B,

@ .M b Q- M m ;B[H¢B ?„M ;B Q i?O pÈB i - i?b +kM; +? i i`QM; i v +O i X aQ T?
T?K i H¨ sQ+? .B K u m oQÆM; i?b ?„M +kM; p”vX æ•v +?QM? H¨ b® K M? +O i?-

k9RX *?QÆM; 983@98N, GK+ L;mv M :†T L;mv

:BÌ T?9i M¨v- K¼B M;QÌB Î "„+ S?QM; b„+ K†i ç¢B #B MX J¨ h?’i H½Q H¨ E?m’i h?
oQÆM; +kM; ç½ +?m˜M #`i`QM; i?ÌB F?„+ K’m +?®i b) ` i vX L?QM; +kM; F?¬M;
L;mv MX .M b Q # M ç€K v m K FB +kM; +¦ M?•M p”i çQ+? i?”iX

GK+ L;mv M ç M; M;mvX

h`QÌM; aBM? h?”T h`¼M; ç½ iQÆM; çQÆM; +U+ ?¢MX

h¢B >Q aÆM- pÈB HU+ HQÊM; +O KbM?- / M? ?B m ç M?’i iB M K¬M +O h’M [m

h?QÌM; +?d +¦ S?QM; +?O KÈB ç¢i çQÊ+ æ¢B ç¢Q +ªM?X *ÁM Î /QÈB ç m H¨ EB K

o•M h?’i H½Q +?2 ;B’m HU+ HQÊM;- +kM; F?¬M; T?ªB +¦ i? iMv iB M tm’i ?B MX

>´ i`QÎM; H½Q i?b ç½ M? M? ç¢i iÈB +U+ ?¢M +O i?QÊM; çŠM; iB M K¬MX

G9+ M¨v >´ i`QÎM; H½Q H¢B pmM; K¢M? K°i +¬M +U+ F€ +¦ HU+X J°i +¬M M¨v T?
i`QÈ+ ç¦X Zmª M?B M H¨ HQM; i`ÌB HÎ ç’iX J°i +¬M iU ?² M?Q Km®M H¨K M€i #’v

æ®B K†i pÈB K°i +¬M M?Q p”v- Î ç•v +¦ K’v M;QÌB +¦ i? iB T çQÊ+ M¦X

J°i ç®B i?O `’i K¢M?5

GK+ L;mv M +kM; •K i?–K iBK ç”T M? M?X æ²M; i?ÌB `9i ` .QÐM; L;¬ HBM? FB K

Í i` M ?Q F?¬M; K M; i?2Q K°i ç¢Q FQM? ?²M; FB K wX J°i FB K M¨v K M; i?2Q #
i?¨M? ?² MQÈ+- ?¦ i?¨M? #B M +ª- +S i? K¨ # Q i`¼M >´ i`QÎM; H½QX

æ•v +?QM? H¨ h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢QX

>´ i`QÎM; H½Q H¨ K°i i`QM; h?”T ç¢B v m K - H¨ K°i M?•M p”i #QÈ+ ` iW #B M K
M?B M #B i `ä ç•v H¨ +ªK ;B€+ +O KbM?X æKM; T?ªB HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v- HB M
ç ç€M? i M +ªK ;B€+ ç¦X

*?B m i?S+ K¢M? M?’i i`QM; i v ¬M; i pmM; iQ¨M #° mv T?QM;- ?QÈM; GK+ L;mv

LQÈ+ i?b iQM? +€B ;bX LQÈ+ i?b T?€ MQÈ+ i?¬BX

"B M M;,M i`Î iQM? H¨ +€B ;bX "B M i?b T?€ #B M i?¬BX

h`QÎM; H½Q i?”T ç¢B v m K - F?¬M; +?¶ M¨Q H¨ F?¬M; FBM? [m X o¢M +?B M i?
+MM; T?QM; T?9X Zmª i?U+ pQÊi [m ? i K¼B ç®B i?O +O GK+ L;mv M i`QÈ+ FB

GK+ L;mv M +kM; T?€i ` +¬M; FQ+? K¢M? M?’i +O KbM?X h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q

*?B m i?S+ o¢M +?B M +¬M T?€T K¢M? M?’i ?QÈM; GK+ L;mv M +?ûK iÈB- F?¬M
Q M?B m i–M; ?ªB /QÆM;X

GK+ L;mv M ;BÌ F?„+ M¨v +kM; `’i +?,K +?9X æ®B i?O i`QÈ+ K†i KbM? +?QM? H¨

*?B m i?S+ K¢M? M?'i +O o¢M +¬M +?B T?€T- `®i +m°+ /WM; H¢B i`QÈ+ K†i GK
+kM; +?B m i?S+ ç½ ?Q¨M iQ¨M iB m i M i`QM; ç¢B /QÆM;X

«M; i Km®M T?€ i M h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q +O GK+ L;mv MX

L;QÌB K¢M? i?b +kM; +¦ M;QÌB K¢M? ?ÆMX >´ i`QÎM; H½Q L?'i p¢M +?B M +¬M ç
ç¢Q +O GK+ L;mv MX E?¬M; i? ç€M? #¢B çQÊ+ T?ÁM; M;U +O h?Ov ?Q¨M; FB

>´ i`QÎM; H½Q F?Q i? F?¬M; F?ÄB #` €T +? X .M H¨ B- K°i FQ+? K¢M? M?'i H¢
F?ÄB F?Q i? #` €T +? X J¨ >´ i`QÎM; H½Q ç M; i`QM; ibM? i`¢M; M?Q p"v- ç H° `
i?W /`T- i`B M F? B +¬M; FQ+?X

.QÐM; L;¬ HBM? FB K H9+ M¨v ç½ ?¦ i?¨M? ?² MQÈ+ +m²M +m°M- ?QÈM; p >´ i`

J¶B K°i ç¢Q FB K ç¢Q ç m +¦ ç†+ çB K +O M¦X

h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q- ç†+ çB K HÈM M?'i +O M¦ +?QM? H¨ /QM? HB MX :BªB i?
;B[FB K T?€T p¨ FB K T?€T iQÆM; çQÆM; i`¬B +?ªv- +,M #ªM F?¬M; +¦ #'i +S K

.QÈB bU /QM? HB M ?Q¨M K„- i? +¬M; M?Q MQÈ+ im¬M ` iWM; çÊiX

>´ i`QÎM; H½Q [m v ç–m M?bM i?'v FB K T?€T ?Q¨M K„ +O GK+ L;mv M ç M; ç M
b•m- +,M #ªM F?¬M; +¦ # Q M?B m bS+ ?Q¨M i?OX

>´ i`QÎM; H½Q F?¬M; + K i•K- H¢B K°i H–M M[ #°+ T?€i ` +¬M; FQ+? o¢M +?B M

«M; i +?Ì çÊB # Q H•m +kM; +?QM? H¨ Km®M i?B i`B M ` K°i i?S+ M¨vX

L?QM; F?B i?B i`B M- ¬M; i H¢B +?bK p¨Q i`QM; MQÈ+X *,M #ªM i?B i`B M F?¬M

æ•v H¨ /¢M; ;b p"v\

æ•v H¨ FB K w [m, [m€B ;b p"v\

J°i F?B #` F?®M i`K- Km®M i?Q€i i?•M +kM; F?¬M; / X *?d +¦ i? +¨M; H9M +¨M; I

E€ i?"i- ç†+ çB K +O h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q +?QM? H¨ /QM? HB M M? mX h? +¬M
J°i F?B p•v F?®M çQÊ+ ç`+? M?•M i?b HB M i`b ?Q½M M¦- F?B M +?Q ç`+? M?•M

>´ i`QÎM; H½Q #•v ;BÌ F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ ibM? i`¢M; +O KbM?X " M i`QM; ¬
+¬M T?€T M;,M +ªM +¬M; FQ+? M?Q MQÈ+ +O GK+ L;mv MX

L?QM; +¨M; M;,M +ªM i?b H¢B +¨M; F?¦X *¨M; M;,M +ªM i?b H¢B +¨M; T?€i ?B M K

æ€M; F?BM?5 JbM? +?QM? H¨ K°i i`QÎM; H½Q i`QM; i?"T ç¢B i`QÎM; H½QX

@ "¢B +?Q i 5

GK+ L;mv M ?¬ iQ- ç•K i?ŠM; p T?Q >´ i`QÎM; H½QX >´ i`QÎM; H½Q H"T iS+ Km
L?QM; i`QÌM; FB K +O GK+ L;mv M i?Q€M; K°i T?€i ç•K i?ŠM; p¨Q iBK +O >´ i`Q

>´ i`QÎM; H½Q Km®M T?ÁM; p - M?QM; i`QÌM; +¬M ç½ #` h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q ?
H¢BX

J°i FB K tmv M iBK5

GK+ L;mv M çSM; i¢B +?¶- +ÁM >´ i`QÎM; H½Q i?b M;½ T?`+? tm®M; ç'iX

GK+ L;mv M ç½ i?„M;X

GK+ L;mv M `ä `¨M; ç½ i?„M;X h?„M; K°i i`QM; h?"T ç¢B i`QÎM; H½Q h`QÌM; aBM

Gw L;mv M "¢+? b®M; H¢B +?d bÊ +kM; F?¬M; i? ?ÆM çQÊ+ ç®B i?OX L?QM; ?I
+?B M i?„M;X

:BÌ F?„+ M¨v- F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m M;QÌB bBM? HÁM; +ªK F?€BX E?¬M; +¦ K'
/QÈB ibM? ?m®M; M?Q i? H¢B +¦ i? i?„M;X Zmª M?B M H¨ F?¬M; iQÎM; iQÊM; M

S?QÆM; L?Q i` M K†i F?¬M; F?ÄB ?B M H M MK +QÌB,

@ Gw bQ ?mvM?- ç iY GK+ L;mv M +O bQ ?mvM? ç½ +?QM? i?S+ pQÊi [m bQ ?
M M pmB KWM;X

ao F?Q +O ç€K v m K # M FB F?¬M; F?ÄB #` €T +? X

J°i M;QÌB i? M? / M? K'v i`,K M v- M?QM; H¢B i?m /QÈB FB K K°i iB m #®B i?¨M

Zmª M?B M H¨ F?¦ +¦ i? iBMX

GK+ L;mv M M?[M; M,K [m +kM; +¦ +?9i / M? F?QX L?QM; K†+ +?Q B +kM; F?¬M
+ª K°i h`QÌM; aBM? h?"T h`¼M; çdM? T?QM; +kM; +¦ i? i?„M;X

hm iB M ;Bª h`QÌM; aBM? h?"T h`¼M; +kM; F?¬M; T?ªB B +kM; +¦ i? ç¼ bS+X

æ•v H¨ M;QÌB Î /QÈB æ¢B ç¢Q +ªM?- +kM; H¨ M?•M p"i K¢M? M?'iX

æ•v +?QM? H¨ i?QÊM; çŠM; Î iB M K¬M p¨ +kM; H¨ K¢M? M?'i # M M;Q¨BX

GK+ L;mv M H¨ ç iY +?•M i`mv M çÌB i?S KQÌBX L?QM; ç°i M?B M H¢B çSM; Î K°i
M;QÌB i F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v +ªK F?€B p¬ i"MX

GK+ L;mv M +¦ i? M¦B H¨ K°i FB K i?¨M? / M?- i`Î i?¨M? FB K iB MX

h`QM; b® ç€K v m K FB - +kM; +¦ M?•M p"i æ¢B ç¢Q +ªM?- HB M F?¬M; F?ÄB ;B
i`QÈ+ K„iX h`"M +?B M pW `²B +?QM? H¨ +ªM? ;BÈB EB K pQÆM;X

Zmª M?B M H¨ +ªM? ;BÈB EB K pQÆM;X h`QM; im iB M ;BÈB- M;QÌB ç¢i çQÊ+ +ª

h`QM; b® M?•M p"i æ¢B ç¢Q +ªM?- i®B ç +kM; +?d +¦ ? B KQÆB M;QÌB ç¢i çQÊ+

æ¢B #° T?"M M?•M p"i æ¢B ç¢Q +ªM? +kM; +?Q ç¢i ç M +ªM? ;BÈB EB K pQÆM;

"¼M ?„M +kM; +¦ +?9i M;?2 [m / M? iB M; EB K pQÆM; +ªM? ;BÈB GK+ L;mv MX

J¨ #•v ;BÌ- `®i +m°+ ç½ M?bM i?'v çQÊ+ +ªM? ;BÈB EB K pQÆM;X *QB M?Q H¨ KÎ

L?QM; GK+ L;mv M H¢B F?¬M; [m M i•K ç M M?[M; i?S M¨vX >„M +?d Km®M M?bM
>´ i`QÎM; H½Q K°i FQ+? +? i Hm¬MX

h` M i`"M +?B M ?Q F?¬M;- F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m + Q i?O v m K +'i /'mX J°i F
F?¬M; ç€M? +? i >´ i`QÎM; H½Q- M?QM; +kM; çO +?Q >´ i`QÎM; H½Q T?ªB /QÐM;
F?¬M; i? T?€i ?mv +?B M HU+X

"•v ;BÌ >´ i`QÎM; H½Q ç½ M;½ tm®M;- F?¬M; #B i +¦ M M +?Q ¬M; i K°i FQ+? i`Q

æ°i M?B M- i`QM; ç€K v m K H¢B # v ` K°i #¦M; M;QÌB ç2M M?€M?X h®+ ç° +O
F?€+ iBK T?ªB ç"T M? M?X *?Q ç M F?B M;QÌB ç¦ M;WM; H¢B #„i H'v i?•M >´ i`QÎ

L;QÌB KÈB tm'i ?B M M¨v +kM; ;B®M; M?Q M;QÌB- #° /€M; im'M K„X hW i` M HQM;
#B m H° p¬ +MM; H½M? F?®+X

@ "S+ H½Q M?`- ç i¢X

>´ i`QÎM; H½Q M?bM i?'v M;QÌB M¨v F?¬M; F?ÄB i?Î T?M K°i ?ÆBX

L;QÌB # v ` H¨ "S+ i`QÎM; H½QX «M; i H¢M? HMM; M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ h H¨ "S+ i`QÎM; H½Q +O h?"T ç¢B i`QÎM; H½QX aQ T?K +O M;QÆB ç½ +? i /Q
T?K +O i X

L¦B tQM; HB M p Q K°i iB M;- ç½ K M; i?2Q >´ i`QÎM; H½Q +?¢v ç M v m K i`"MX

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB ;B"i KbM? F?B M;?2 M?[M; HÌB M¨vX

o®M bQ T?K +O ?„M i` M +?B M i`QÌM; ç½ #` sQ+? .B M u m oQÆM; ç€M? +? iX L
i?b T?ªB +¦ ;B€+ M;° p +€B +? iX EB K iB M F?B FB K `9i ` F?ÄB pÄ i?b T?ªB +?

amv M;?o M?Q p”v- +?Q M M ?„M F?¬M; çB i`ª i?MX L?QM;- ç iY +O M;QÌB ç½ ;
?B M Î +?¶ M¨vX GK+ L;mv M / K†i F?¬M; F?ÄB F?) ç°M;X

_’i i®i5

æ¢B ç`+? bBM? iYX "S+ i`QÎM; H½QX

*?m h?B M L;?B H¨ K°i T?€T #ªQ +O >Q aÆM- ?B M i¢B çQÊ+ i`2Q i` M +?B çdM

*?m h?B M L;?B T?•M i?¨M? i€K ;¦+X hWM; ;¦+ +¦ K°i +QM `²M; i`QM; KB M; M;”K

J†i i`QÈ+ +O *?m h?B M L;?B +¦ K°i +€B #ªM;X h` M #ªM; +¦ `’i M?B m / M? iUX

GK+ L;mv M M?bM b M;- K°i /½v [mûi tm®M;- i’i +ª ç m H¨ / M? iU +O h`QÌM; aB
aBM? *Ym h`¼M; p¨ h`QÌM; aBM? "€i h`¼M;X

*?B M iQ+? +O M;¨v ?¬K M v ç m çQÊ+ ;?B H¢BX *?B K p` i`Q ç–m iB M +?QM? H

hQ¨M #° >Q aÆM- M?•M p”i h`QÌM; aBM? h?”T h`¼M; +kM; F?¬M; iQM? [m€ M?B
æ°+ EB K hB M h?¢+? h`MM; h?B M t T ?¢M; i?S M?’iX EB K h¬M; æ¬M; S?QM; h
h?¢+? +?B K p` i`Q i?S ? BX

EB K h¬M; L K S?QM; J¢B h?Mv h?Mv t T ?¢M; i?S # X E?Q h¬M; h•v S?QM; hY
E?€M? t T i?S iQX

"®M M;QÌB M¨v ç m H¨ M?•M p”i h`QÌM; aBM? h?”T h`¼M;X o®M S?QÆM; L?Q "„
h`QÌM; aBM? h?”T h`¼M;- M?QM; S?QÆM; L?Q H¢B H¨ K°i S?QM; *?B *?O- M M
+¦ i M i`QM; #ªM;X

J¨ b„T t T Î ç^M; b m +?QM? H¨ EB K iB M h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M;X GK+ L;mv M
L K *mM; hm X

±- +ÁM +¦ h¢T FB K iB M h•v J¬M GQ¢MX

GK+ L;mv M #•v ;BÌ KÈB T?€i ?B M i? +K+ "„+ S?QM; `’i t’m ?´X .B T .QÆM; .m
+kM; H¨ h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M;- M?QM; /Q #` >´ i`QÎM; H½Q çª i?QÆM; M M M?
[m€ M?B mX

*?Q M M- i`QM; t T ?¢M; +?B M iQ+? çSM; ?¢M; i?S ? B KQÆB #ªvX æ•v H¨ +?B M

J¨ +?QM? KbM? #ÎB pb i`QÈ+ ç¦ ç„K +?bK i`QM; HoM? M;° h?O +?B FB K w M M F

h`QM; +?B M ç’m- GK+ L;mv M t T ?¢M; i?S #®M KQÆB # X >B M i¢B- b m F?B ç
i?b pQÆM H M p` i`Q i?S ? B KQÆB K®iX

L?QM; #•v ;BÌ +?QM? H¨ M;k T?QM; ç®B H”TX

h`QM; M;k T?QM;- "„+ S?QM; t T ?¢M; + Q M?’i +?QM? H¨ KbM?- ?¢M; i?S ? B K
bQ i?9+ ?¢M; ? B KQÆB #ªvX h?”i H¨ +¦ +?9i K’i K†iX h®i t’m ;b +kM; H¨ K°i i`QM

GK+ L;mv M M?9M p B- t2K ` KbM? T?ªB i? K +?9i bS+ `²BX

L;k S?QM; ;B9T M? m +¢M? i` M?- +?QM? KbM? +kM; F?¬M; i? ç +?Q "„+ S?QM
T?ªB i®i M?’i- M?QM; +kM; F?¬M; i? FûK [m€ M?B mX

E?¬M; M¦B ç M h–M [m®+X

*?d M¦B ç M ? B [m®+ h’M L;mv MX

>Q aÆM iB M K¬M +?QM? H¨ ç M?’i iB M K¬M +O h’M [m®+X

h?•M H¨ ç M?’i iB M K¬M M M M;QÌB Km®M ç®B T?¦ `’i M?B mX *¦ æ` ç v m K -
J¨ >Q aÆM iB M K¬M K¶B K°i S?QM; ç m +?2 ;B’m HU+ HQÊM; +O KbM?X

"Q K”i +?QM? H¨ #Q K”iX E?B ;B Q i?O pÈB æ` ç v m K - HB M ç2K bS+ K¢M? +?
F?¬M; +¦ ;B€ i``X

*?Q M M- M?•M p”i æ¢B ç¢Q +ªM? +O >Q aÆM iB M K¬M ç m ç M; •K i?–K ;B Q
+ªM? +O v m K i¢Q i?¨M? K°i +?B M i`QÌM; •K i?–K- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?B M

æQÆM; M?B M- >Q aÆM iB M K¬M ç²M; i?ÌB T?ªB +?m˜M #` M;QÌB T?ÁM; #` h?
ç½ #` h´ h?B M h?m +MM; h? M? h?¨M?- *¬M G¬M ç€M? #¢B M?QM; h? h?B M J
i?QÌM;X

*m°+ +?B M M¨v ç€M? +?Q iQÆM; çQÆM; F`+? HB iX

h?S ? B +?QM? H¨ HU+ HQÊM; +’T çdM?X oQ /K M?Q >Q aÆM iB M K¬M æ°+ FB
FB K iB M G,M; G¢+ h?¢+?- h?B M pK FB K iB M J¢+ h?Mv h?Mv- hY >¨ "€+? Gw
L;mv MX

h?S # +?QM? H¨ M?•M p”i h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M;- pQ /K M?Q EB K iB M L K *mM
.B T .QÆM; .mM;- h¢T FB K iB M h•v J¬M GQ¢M

*ÁM v m K # M FB - çSM; ç–m i’i M?B M H¨ "S+ i`QÎM; H½Q- >´ i`QÎM; H½Q- s¨ i
o,M i`QÎM; H½Q i`QM; h?”T ç¢B i`QÎM; H½QX

L?•M p”i ? B # M ç€M? M? m p¬ +MM; F`+? HB iX

GK+ L;mv M #•v ;BÌ ç M; Î i`QM; i`”M +?B M ç¦X J°i FB K [mûi M; M;X .QÐM; L;¬
;B i K°i H9+ KQÌB i M v m K X æ M H9+ i?m /¼M +?B M i`QÌM; b) i?m çQÊ+ `’i M?

Zmv i ç’m pÈB + Q i?O- +¦ i? ?ÆM K’v M;¨M M;QÌBX *MM; M?[M; M;QÌB M¨v ç€M?
#’i ç²M;X *,M #ªM F?¬M; i? çB i?m i?”T +?B M HÊB T?˜KX

L?QM; +kM; F?¬M; +–M çB i?m i?”TX

.M b Q- M m H¨ M?•M p”i / M? iB M; M¨Q #` M;QÆB +?ûK i?b i’i M?B M +kM; b) +
T?˜KX L?•M p”i M´B / M? i?b +?B M HÊB T?˜K `’i M?B mX

L m F?¬M; T?ªB H¨ M?•M p”i +¦ iB M; i,K i?b +m®B +MM; b) +¦ M;QÌB [mûi /¼M çB
/U i?2Q iQM? iQ€M +O *?m h?B M L;?B- t T ?¢M; +¨M; Î T?Q i`QÈ+ i?b +?B M i

G”T +¬M; +¨M; HÈM i?b +?B M HÊB T?˜K b) M?”M çQÊ+ +¨M; M?B mX æ•v +kM; H

GK+ L;mv M ç M; H9+ +ªK F?€B- H¢B +?d +ªK i?’v M;mv ?B K iW T?Q b m K¨ ç M
`9i h`’M L?¢+ FB K ` F?ÄB pÄX

EB K F?Q çˆM; b m H¨ K°i FB K F?Q p¬ +MM; HÊB ?¢B- pšM ç M; # v i?ŠM; ç MX

GK+ L;mv M HB M Mû M;QÌB i`€M? F?ÄB FB K F?Q FBM? M;QÌB ç¦- `²B M?bM p T

æ•v H¨ K°i M;QÌB ç¨M ¬M; ;–v i2QX hQ¨M i?•M F?¬M; +¦ +?9i ç†+ i?M +O v m K M

L?QM; GK+ L;mv M +¦ i? `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ M;QÌB M¨v +?QM? H¨ v m K X >
FB K F?Q v m K X

@ E?¬M; i - M;QÆB +?QM? H¨ GK+ L;mv M\ h H¨ EB K i`QÎM; H½Q- K°i i`QM; h?

:½ v m K ;–v M?Q FB K FB +?”K `½B M¦BX

G¢B H¨ K°i i`QM; h?”T ç¢B v m K X

hmv F?¬M; #B i +¦ + Q ?ÆM >´ i`QÎM; H½Q ? v F?¬M;- M?QM; GK+ L;mv M +kM;
[m M M¨QX

h?”T ç¢B v m K - p¬ Hm”M #’i +S K°i v m K M¨Q +kM; ç m +¦ #®B T?”M `’i + Q KB

oQ /K M?Q "S+ i`QÎM; H½Q- i®+ ç° `’i M? M?- +?QM? KbM? +kM; F?¬M; i? i?’v `

EB K i`QÎM; H½Q M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ L;?2 M¦B M;QÆB H¨ FB K ç¢Q i?B M i¨B- i +kM; H¨ i?B M i¨B i`QM; v m K X >
K°i i`”MX

Rydd

«M; i iQ¨M i?•M FB K F?Q # v H M- +?B M w /•M; + QX

o` M¨v H¨ EB K i`QÎM; H½Q- F€ i?”i +kM; H¨ i? ? +¦ H B H`+?X

J°i M;¨M M,K i`QÈ+- ç½ iWM; +¦ K°i p` FB K iB M- iMv i?•M K M; i?2Q HBM? FB K
i`ªK v m i`W K X *?d H¨ v m K `’i K¢M?- +m®B +MM; p` FB K iB M M¨v #` M?®i /Q
+kM; #` +?¬M i`QM; ?mv i i`bX

h`QM; HÁM; ç’i- ?mv i i`b H¨ MÆB K¨ `’i M?B m ?mv i /`+? +O v m K i¢Q i?¨M?-

GBM? FB K i`QM; ?mv i i`b- çQÊ+ o¢M i¨ +?B ?mv i FQ+? i?Q+?- i˜K #´X Zm ?Æ
HBM? FB K M;¨v +¨M; K¢M?X L?QM; M¦ F?¬M; +ÁM H¨ HBM? FB K +?QM? ç¢Q- K
F?QX >ÆM M[- i¨ F?Q +¨M; H9+ +¨M; K¢M?X

k9kX *?QÆM; 9ey@9eR, >Q aÆM æ¢B h`”M

GBM? FB K ?ÆM i€K i`,K M,K i`QÈ+- `®i +m°+ bBM? b¬B HBM? i`Q- ?¦ i?¨M? K°i
?¦ i?¨M? v m K X

>ÆM i€K i`,K M,K [m - HBM? FB K ç½ ?¦ i?¨M? EB K i`QÎM; H½Q +O M;¨v ?¬K M
ç¢B i`QÎM; H½Q v m K X

EB K i`QÎM; H½Q #bM? i?QÌM; M?”M i?S+ KbM? H¨ FB K ç¢Q v m K i?B M i¨BX

+¦ +€B M¨Q H¨ F?¬M; i?¬M;X h`QM; im iB M ;BÈB çQÊ+ t2K H¨ K°i i¨B iY- +ÁM Î M
iB M;X

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB +QÌB F?´ K°i iB M;,

@ *?m bQ i?9+ i´- i v +O ç iY +?d ;B®M; M?Q M;QÌB #bM? i?QÌM;- +?d #B i /MM;
i?b +?Q # Q ;BÌ H¨K [m X *?m bQ i?9+ i´ H¨ i?B M i¨B p +€+ T?QÆM; /B M- +ÁM ç

*?m h? M? >mv M H¢M? M?¢i M¦B,

@ h?B M ç` +?B ç¢Q p®M +¦ Hw H) +O M¦X

@ oä ç¢Q- iB M ç¢Q ? v H¨ i`M M;? +?B ç¢Q i?b +kM; ;B®M; M? mX

@ o) +kM; M?Q p”vX

@ L;QÆB ç½ M;° çQÊ+ FB K w- ç½ #B i #´M w ç¢B ç¢QX L;QÆB ç½ HoM? M;° M?Q
F?¬M; ` X *€B ;¼B H¨ ç¢B ç¢Q i?b p®M +?d H¨ i`,K b¬M; ç´ p K°i #B MX

*?m h? M? >mv M M¦BX

GK+ L;mv M M;?2 HB M ?B m M; vX æ¢Q Hw M¨v ç M i°i +MM; +?d H¨ Km®M KbM
i?¬BX L?QM; +–K #9i pB i +?[i?¬B +kM; H¨ K°i €T HU+ HÈM `²BX *?[pB i +O ?„
p) i` M?X

*?m h? M? >mv M i v M?Q€M; K°i +€B,

@ J m ;?B H¢B K°i b® +?[çBX

GK+ L;mv M M?”M H’v #9i H¬M; b¦BX oB i +?[F?¬M; F?¦- M?QM; +?[i?b F?¬M;
pB i K°i HQ¢i ó>Q aÆM hQ Zm€ S?QM;ô M,K +?[X E i [mª- M,K +?[M¨v b m F?B ;
KQ - ?¨M? p•M HQm i?Ov- tm’i i`–M imv i ç°X

*€B M¨v i?U+ H¨ +?[+O KbM? b Q\ GK+ L;mv M M?È `ä +?[+O KbM? +,M #ªM F?
H)- [mª i?”i HoM? M;° FB K w ç½ ªM? ?QÎM; ç M +?[pB i +O KbM?- F?B M +?Q +
ç T K„i\

>ŠM H¨ *?m bQ i?9+ i´ #B i KbM? +¦ i? p) H¨ +¦ ç¢Q Hw\

ó.M b Q +kM; M M i?Y K°i H–MôX GK+ L;mv M HÁM; iBM ;B i,M; H M K°i +?9i- F
M?Q pW `²BX G–M M¨v ?„M +–K #9i H¬M; b¦B- ç M; Km®M p) i?b H¢B T?€i ?B M
#ªM F?¬M; #B i pB i +€B ;bX h`QÈ+ FB KbM? +?Q # Q ;BÌ p) [m X *?m h? M? >
+m®M iÆ HK - GK+ L;mv M KÎ` t2K i?b i?’v M¦ H¨ K°i #S+ ?¼ X

k99X *?QÆM; 9e9@9e8,p¢M EB K Gm•M >²B

hmv F?¬M; #B i p) i` M?- M?QM; +¦ i? t2K [m i` M?X

GK+ L;mv M M?bM b M;- +?d i?’v # M i`QM; p) K°i +ªM? M9BX " M +¢M? KÄK ç€ H¨
.ÁM; bm®B K¨m M;¼+ #Q+?- # M F?2 bm®B H¨ #KB +Ä /¢BX J°i M;QÌB ç M; çSM; M
M;QÌB i?b ç M; i?ª +•mX > B K„i +?mv M +?9 M?bM p¨Q K†i MQÈ+X hQ¨M #° #S+ i
w +ªM? i?b m ioM?X

G¢B t2K ?¨M; +?[i` M ç¦ pB i ó"Q+? F? i?Mv çB m ç²ô +MM; pÈB +QM /’m F?„+ i`

@ >½v p) H¢B #S+ ?¼ M¨vX

*?m h? M? >mv M i?ªM M?B M M¦BX

EB K T?€T çQÊ+ +?B H¨K ? B T?–MX J°i T?–M H¨ M?[M; ç°M; i€+ +Æ #ªM M?Q
T?–M H¨ FB K wX GK+ L;mv M ?B M i¢B /MM; T?QÆM; T?€T [m M +?B m K¨ M?È
p FB K i? M;¨v +¨M; b•mX J¨ #•v ;BÌ- H¨K M?Q p”v H¨ ç +?Q GK+ L;mv M ç®B pÈ
?ÆM K°i i–M;X

h?m”M iB M- +ÁM +¦ K°i M;mv M M?•M [m M i`¼M; +?QM? H¨ ç +?Q GK+ L;mv M i
M;?d M;ÆB +?m˜M #` iB T M?”M o¢M EB K Gm•M >²BX

o¢M EB K Gm•M >²B ?ŠM ç° F?¦ +O M¦ + Q ç M FBM? M;QÌBX

*?m h? M? >mv M b m F?B M¦B tQM; i?b HB M +?„T i v çSM; K°i # M [m M b€iX

«M; i #•v ;BÌ Km®M t2K p½M #®B +O KbM? +¦ i? T?€i i`B M ç M KS+ M¨QX

«M; i imv i ç®B F?¬M; T?ªB H¨ i`Ê ;B9T +?Q >Q aÆMX "ªM i?•M ¬M; i ç®B pÈB
#’i +S K°i iB ibM? +ªK M¨QX •M Q€M ç½ i`B i iB m ? i i?ªvX «M; i ç½ MÊ bQ ?m
+?d H¨ i`ª H¢B K¨ i?¬BX *?m h? M? >mv M M;?o M?Q i? X

GK+ L;mv M #„i ç–m p) H¢B #S+ i` M? "Q+? E? h?Mv æB m M¨vX oW `²B pB i
M?QM; F?B p) H¢B #S+ i` M? M¨v- ?„M i?’v KbM? i? i?ªK p¬ +MM;X "S+ i` M? ç
#` KbM? p) ` i?¨M? #° /¢M; M?Q p”vX GK+ L;mv M F?B p)- T?€i ?B M F?¬M; ç9M;
+•v +´ i?K #` KbM? p) i?¨M? K¨m ç2MX *ÁM bm®B MQÈ+ i?b #` KbM? p) i?¨M? F?2
i?b +?ŠM; ;B®M; M;QÌBX E?¦ t2K ç M +U+ çB K- +?ŠM; +¦ #’i Hm”M K°i m ioM? M

h?”i bU H¨ i?ªK ?¢BX

E?¬M; +ÁM +€+? M¨Q- p) H¢B K°i H–M M[i?¬BX

GK+ L;mv M H”T iS+ #„i ç–m K°i H–M M[bmv M;?o H¢B M?Q i? M¨Q ç p) #S+ ?¼
KbM? pB i +?[- +,M #ªM +?ŠM; i? K ç w- K¨ pW `²B p) i` M? i?b H¢B H¨ +® ibM?

J°i +€B F?¬M; i? K ç w- K°i +€B H¨ i”M HU+X E i [mª i’i M?B M H¨ F?€+ M? mX

>ÆM M[- +€B ;¼B H¨ p) i` M?- i?b M M ç2K +€B HoM? M;° FB K w +O KbM? T?€i
ç½ ç`M? ` iQ iQÎM;X

>„M ç2K #S+ ?¼ +O KbM? tû #ÄX G¢B K°i H–M M[#„i ç–m +€B F?€+X E?B p) M
FB K w H¨ #° /¢M; M?Q i? M¨QX am®B MQÈ+ /QÈB M;ÁB #9i +O GK+ L;mv M +¦ i
+QM bm®B i`QM; #S+ i` M? +kM; F?¬M; +¦ b B #B i # Q M?B mX

æ M F?B p) +•v +´ i?K- ?„M H¢B M?È ç M HoM? M;° p J°+ +?B FB K w- +?Q M M F
F?¬M; HÈMX >„M ?Q¨M iQ¨M ç„K +?bK i`QM; FB K w- #„i ç–m p) +•v +´ i?KX

"S+ ?¼ ?B M i¢B ç½ ?Q¨M i?¨M? çQÊ+ K°i MY X LQÈ+ ç½ +¦- +´ i?K ç½ +¦- +Ä /¢
M?’i H¨ KÄK ç€ i` M p€+? M9BX *?QM? KbM? ç½ +¦ h?´ FB K w- M?QM; H¢B F?¬M
FB K wX *ÁM +¦ M;QÌB M[X L;QÌB KbM? p) F?¬M; çQÊ+ i®i H„KX æQÊ+ `²B- F?¬M
*¦ i? ?Q¢+? ç`M? çQÊ+ +’T ç° M¨Q i?b p) +’T ç° ç¦X

h`ªB [m K°i i?ÌB ;B M M;„M- #S+ ?¼ M¨v `®i +m°+ +kM; ç½ p) tQM;X GK+ L;mv M
bm®B MQÈ+- +•v +´ i?K KbM? p) bQ pÈB #S+ i` M? F?¬M; i?m FûK # Q M?B mX
M;QÌB- KÄK ç€- p€+? M9B i?b FûK [m€ t X

*?m h? M? >mv M M? M?¨M; ;”i ç–m,

@ h¢K çQÊ+5

E iB T- *?m h? M? >mv M H¢B MûK ` K°i #S+ +´ ?¼ F?€+X æ•v H¨ #S+ óu M "
iQ¨M #° #S+ i` M? H¨ M9B + Q i`MM; çB T- /ÁM; MQÈ+ m®M [m M?- +•v +®B p„M;
J°i ç¢Q [m€M- K°i +QM i?mv M i`¬B H[M; HÌ- K°i H½Q ;B¨ M;²B t2K b€+?- F?Q M i

GK+ L;mv M #„i ç–m p) H¢BX LQÈ+- bQÆM; KM- +•v +®B ç m p) `’i i®i- M?QM; H
+ Q +kM; p) F?¬M; i®iX GK+ L;mv M /M b Q +kM; +?d M?Ì p¨Q F?ª M,M; H½M? M;°
F?¬M; i®i +kM; F?¬M; #„i #m°+X

E iB T- GK+ L;mv M +ÁM p) H¢B K°i HQ¢i / M? ?¼ - pQ /K M?Q óE? iB M [m€M
ç²ô- ó æ®B M;mv i ç² [mv Mô- óh¨M; T?QM; ç²ô- >Ä i?B m +mM; S?ÁM;ô Xa m
M¨v- GK+ L;mv M +kM; +¦ +ªK ;B€+ KbM? ç®B pÈB HoM? M;° FB K w ç½ iB M M?”T

h`QM; H9+ M¨v- ç–m ¦+ +O ?„M ?Q¨M iQ¨M i?Q ;B½M- ç®B pÈB FB K w HoM? M;° +
i?'v- *?m h? M? >mv M ç®B pÈB M M iªM; +,M #ªM `'i +QB i`¼M;X E€ i?"i M,K ç¦-
H–M ;†T çQÊ+ F€ M;°- F i [mª T?€i ?B M KbM? M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; i?„M; çQ
i M?bM H¢B KÈB T?€i ?B M KbM? çQÊ+ [m€ M?B m F€ M;°- K¨ +,M +Æ i?b H¢B v
ç®B i?O +O u M bQ ?mvM?X J†+ /M F?¬M; +¦ bBM? ` ç® F} pÈB u M bQ ?mvM?-
+QB i`¼M; M M iªM; ?ÆMX

h?¢+?5

h?¢+? æ–m5

h`QM; ç–m +O ?„M ?B M H M K°i iªM; ç€X h`QM; [m€ i`bM? p) i` M?- ?„M p) +kM;
ç€ M M #•v ;BÌ M?'i i?ÌB i`QM; ç–m ¦+ +O ?„M ?B M H M i'i +ª- iU ?² M?Q K°i ?¼
M;WM; ;BªM; ;BªB +?Q ?„M #B i +€B ;b H¨ h?¢+? +?B FB K wX

o) M?B m #S+ i` M?- iB T t9+ M?B m M?'i +?QM? H¨ i?¢+? ç–m p¨ bÆM K¢+?X hU
M?'i H¨ p) M9B- ç€- MQÈ+- i`9+

GK+ L;mv M i•K iQ +?MM; tm®M;- iB T i?m Hw ;BªB +O #¼M ?¼ p i?¢+? ç–mX

h`QM; p¬ b® iQ iQÎM;- iU ç€v HÁM; KbM? H„M; ç¼M; tm®M;- i?ÌB ;B M /–M i`¬B [r
KbM? ç½ +¦ K°i Hw ;BªB ç¢B F?€BX

h`Î i v tm'i FB K- K°i FB K M¨v ç¢B HU+ K¢M? K)- ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB FB K T?€

æ€ +SM; `„M p¨ M†M; M X

J¨ K°i FB K M¨v +?QM? H¨ M?Q i? X

a m F?B p) p¨B H–M- GK+ L;mv M T?€i ?B M pšM +ÁM K°i Qi +? M? H +X *?Q M M
FB m ?¼ tm'i ?B M i`QM; ç–m +O KbM?X _®i +m°+- GK+ L;mv M ;¨Q i?ûi çSM; /
FB K- +SM; `„M- i`–K i`¼M;X

æ•v KÈB i?U+ bU H¨ h?¢+? +?B FB K wX

h?"i F?¬M; M;Ì- +?QM? KbM? p¬ ibM? M;° ` h?¢+? +?B FB K wX h?"i bU H¨ MB K

h?B M T?9 pšM +ÁM /'m ;B K b Q\ *?m h? M? >mv M M?bM i?'v GK+ L;mv M +?ûK
M;?o i`QM; HÁM;- F M¨v i?B M T?9 F?¬M; i?m ;b KbM?X «M; i ?Q F? M K°i iB M
ç€T tm®M; K†i ç'i- ¬M; i KÈB M¦B,

@ h®i `²B- F iB T M;QÆB +¦ i? iB M p¨Q o¢M EB K Gm•M >²BX

_®i +m°+ ç½ ç M H9+ `²B b Q\ GK+ L;mv M i`QM; M°B i•K +kM; F?¬M; +¦ +ªK ;B€+
Hmv M FB K K°i i?ÌB ;B M M;„M- *?m bQ i?9+ i´ ç½ M¦B KbM? iB M p¨Q o¢M EB K

L?QM; KÎ ç–m ç½ F?¬M; çÆM ;BªMX G9+ 'v pb Km®M Hmv M +?B m i?S+ ç•K- i?B
æB M i`QÎM; H½QX

. /¨M; +¦ F?ª M,M; #Ä K¢M;X

o¢M EB K Gm•M >²B i?"i F?¦ ç M /¢M; M¨Q\

@ oÈB iQM? +€+? +O M;QÆB- p®M F?¬M; M M iB M p¨Q o¢M EB K Gm•M >²BX

*?m h? M? >mv M H M iB M;,

@ "ÎB pb iB M p¨Q o¢M EB K Gm•M >²B T?ªB +?`m p¬ b® i?®M; F?´X J¨ M;QÆB i?
M´B M?B m i?®M; F?´ M?Q p"vX L?QM; F?ª M,M; #ªQ p +O M;QÆB H¢B K¢M?- +?
Gm•M >²BX

@ æQÊ+ `²B- ?B M i¢B +¦ i? ç2K M;QÆB ç M +?¶ +O o¢M EB K Gm•M >²BX

*?m h? M? >mv M M¦BX

o¢M EB K Gm•M >²BX

*?m h? M? >mv M K M; i?2Q GK+ L;mv M- tmv M [m HÁM; M9B +O hQ Zm€ S?QM
FB K çB i?2Q T?Q b mX *?Q çB çQÊ+ # Q H•m i?b HB M ç M K°i K”i i?’iX h`QÈ+
MB M M K iYX "®M p` i`mM; MB M M K iY M¨v F?Q +?’i #’i ç²M;X "®M M;QÌB #¼M
p - E€ p - h?B p - p¨ >¼ p X

L,K ç¦- *?m h? M? >mv M +–K F€ i?B ?¼ F?¬M; +€B M¨Q H¨ F?¬M; i?¬M;X

«M; i M,K ç¦ FB K i?m”i +kM; i`€+ imv iX æ` p` H¢B `’i + Q- ;†T çQÊ+ `’i M?B m
ç²M; iYX "®M ç²M; iY ?B M i¢B +?QM? H¨ #®M p M¨vX

*–K p i?b K M; i`QM; i v +•v ç¨M M;¼+X E€ p i?b +–K i`QM; i v K°i #° [m•M +ÌX
i v K°i [mv M b€+?- F?¬M; F?€+ ;b K°i T?m iY #bM? i?QÌM;X *ÁM >¼ p i?b i`QM

hS p M?bM p T?Q GK+ L;mv M ?B m F€X

s€+ i?U+- #¼M ?¼ `’i M;¢+ M?B MX

"¼M ?¼ ç½ i?2Q *?m h? M? >mv M ˜M +Q- ç½ bÈK F?¬M; +ÁM i²M i¢B i`QM; im iB
M?QM; M;QÌB M¨Q +kM; +¦ +€B M;?B T v m i?Q+? +O KbM?X E?¬M; # Q ;BÌ +ªK
?¼ H¢B M;?2 çQÊ+ K°i iBM iS+- +?O M?•M ?B M i¢B ç M; ` M Hmv M +?Q K°i ?”m
`’i ?SM; i?9X

>”m #®B M¨v H¨ M;QÌB M?Q i? M¨Q H¢B F?B M +?Q +?O M?•M i•K ç½ +? i +O Kb

"¼M ?¼ ç®B pÈB GK+ L;mv M +kM; H¨ +Ym M;QÐM; ç¢B / M?X

*¨M; H¨K +?Q #¼M ?¼ ;B”i KbM? +?QM? H¨- GK+ L;mv M H¢B Km®M F?B m +?B M
p`5

o¢M EB K Gm•M >² `’i H¨ ?mv M #QX

L,K ç¦ +?O M?•M ;†T çQÊ+ +Æ /mv M- +?QM? H¨ o¢M EB K Gm•M >²B M¨vX G9+
F?¬M; #B i # Q M?B m M;QÌB iB M p¨Q o¢M EB K Gm•M >²B- M?QM; +m®B +MM; i

L;Q¢B i`W +?O M?•M p¨ u M h?QÆM; h?B M- i?b M?[M; M;QÌB F?€+ ç m F?¬M;
æQ¢MX

J¨ #•v ;BÌ- +?O M?•M `ä `¨M; ç½ ;¼B GK+ L;mv M iB M p¨Q o¢M EB K Gm•M >²BX

h?9 p`- i?”i bU H¨ `’i i?9 p`X

*–K p - E€ p - h?B p - >¼ p #®M M;QÌB +kM; ç½ iB M p¨Q o¢M EB K Gm•M >²B- M
#¢BX

GK+ L;mv M M?bM i?’v #®M i`mM; MB M M K iY F?¬M; +MM; F?Q +?’i M¨v- T?€i
ç m `’i i?•K ?”m- i`QM; H9+ M?’i i?ÌB +¦ +?9i M?bM F?¬M; i?’mX h`QM; im iB M ;B
F?B M +?Q KbM? M?bM F?¬M; i?’m i?U+ F?¬M; iQM? [m€ M?B mX

J¨ b m HQM; iS p M¨v H¨ K°i ?mv M i?B i +?B K¬M F?´M; H²X

h` M ?mv M i?B i +¦ F?„+ #®M +?[iQ óo¢M EB K Gm•M >²BôX

óo¢M EB K Gm•M >²Bô5 GK+ L;mv M F?) ;B”i KbM?X æ•v +?QM? H¨ o¢M EB K Gm

*?m h? M? >mv M M¦B,

@ h`QM; ç•v +¦ K°i #° EB K T?€T Hm•MX EB K T?€T M¨v ç†i i` M K°i #° T?€T #ªQX
FB K +?B m +O EB K h¬M; M,K ç¦X L?[M; FB K +?B m M¨v F?¬M; M;WM; T?€i i€
FB K T?€T Hm•M M¨v #„i ç–m p”M +?mv M i?b b) +¦ p¬ i”M FB K +?B m iW i`QM; E
` M;Q¨BX

@ J¨ M;QÆB- M m Km®M i?’v `ä K°i +€B FB K +?B m- i?b T?ªB ç +?Q FB K +?B m

*€B ;b\ Jm®M /MM; ?mv i M?K+ +O KbM?- +S i? K¨ M;? M? +?B M K°i ç¢Q FB K F
T?ªB H¨ iU ibK çQÌM; +? i b Q\

@ L?QM; FB K F?Q M¨v ;B®M; M?Q i?U+ K¨ F?¬M; T?ªB i?U+- L m H¨ i?U+ i?b M
i`9M; i?b i?"i H¨ +? i F?¬M; +¦ +?¶ +?¬MX :B®M; M?Q ;Bª K¨ H¢B +?ŠM; T?ªB ;Bª
bBM? ` HÁM; F?B T çªK ç®B pÈB M?[M; FB K +?B m M¨v i?b p¬ b® FB K +?B m-
+O M;QÆBX

@ *€B ;¼B H¨ h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M; i K +U+ [mv M?'i +?QM? H¨ ç2K T?€T HU+
?ÊT HU+ H¢BX hW ç¦ T?€T HU+- i?–M ?²M p¨ i?•M i? +¦ i? M?"T H¢B i?¨M? K°i-

*?m h? M? >mv M M¦B,

@ L m +¦ i? i K +U+ [mv M?'i- #B M T?€T +¦ `'i M?B m- M?QM; H¢B F?¦ +¦ T?QÆ
o¢M EB K Gm•M >²B- +¦ i? i?m M¢T çO HQ¢B FB K F?Q iB M p¨Q i?•M i? +O M;Q
i?•M i? - FQ+? i?Q+? T?€T HU+- FQ+? i?Q+? i?–M ?²M +O M;QÆB ç M K°i i?ÌB
ç2K # +€B M¨v i`Î i?¨M? K°iX

@ h`QM; [m€ i`bM? M¨v b) i?®M; F?´ p¬ +MM;X o¢M ç¢Q FB K F?Q b) F?¬M; M;W
M;QÆBX L m M?Q HU+ w +?Q +O M;QÆB FûK- i?"K +?Q Km®M bKT ç´ i?b M;QÆ
o¢M EB K Gm•M >²B ? v F?¬M;\

GK+ M;mv M ;"i ç–m i?"i K¢M?,

@ æQÆM; M?B M H¨ ç iY b) p¨Q5

æ½ [mv i ç`M? i?b HB M F?¬M; ?®B ?"MX

o®M M;QÌB +O ?„M H9+ M¨Q +kM; #B M; M?€+- M?QM; +¦ ç¬B F?B +kM; pšM +¦ M

"ÎB pb ?„M Km®M #ªQ p >Q aÆMX

@ _'i i®i- M;QÆB +¦ i? iB M p¨Q o¢M EB K Gm•M >²BX

*?m h? M? >mv M M¦B,

@ >ÆM M[- +?¶ i®i +O o¢M EB K Gm•M >²B `'i HÈM- L m M?Q M;QÆB +¦ i? ;„M;
>²B i?b +?ŠM; M?[M; +¦ i? ç¢i çQÊ+ h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M; K¨ T?€T HU+- i?•M
o¢M ç¢Q FB K F?Q F?ªQ M;?B K [m X EB K +O M;QÆB ç½ +¦ i?B M T?9- p b m b
?ÆMX

GK+ L;mv M pW +'i #QÈ+ p¨Q i`QM;- ?mv M i?B i +?B K¬M HB M ç¦M; H¢BX

S?Q b m +€M? +Y M¨v F?¬M; #B i o¢M EB K Gm•M >²B ç M i°i +MM; H¨ +€B /¢M;

GK+ L;mv M iB T M?"T p¨Q T?Q b m +€M? +Y X

h`QÈ+ K†i +?QM? H¨ K°i ç¢Q FB K F?Q +U+ F€ HÊB ?¢BX GK+ L;mv M i?2Q #ªM M
L?QM; H¢B T?€i ?B M +¦ çB m F?¬M; ´MX *?QM? KbM? H¨ iÈB i?W M?"M o¢M EB
ç M M;,M +ªM o¢M EB K Gm•M >²- M?'i ç`M? T?ªB /MM; i?`i +O KbM? ç M;? M? ç

E?B FB K F?Q ç¢i ç M K°i +?B m /¨B M?'i ç`M?- GK+ L;mv M M;? M? ç¦M iB T H'v

.MM; i?•M i? +O KbM? iB T M?"M ç¢Q FB K F?Q M¨v- H"T iS+ ?„M +ªK i?'v K°i +
p¨Q i?•M i? +O KbM?X æ¢Q FB K F?Q M¨v bQ pÈB ç¢Q FB K F?Q # M M;Q¨B +¦
;BÈB M m M?Q iB M p¨Q i?•M i? b) T?€ ?Q i?•M i? - +ÁM ç¢Q FB K F?Q M¨v pW
+?Q +QM M;QÌB i?"i M?B m ç m çÈMX L¦ iU ?² M?Q i?®M; F?´- MY i?"i MY ;Bª-

GK+ L;mv M M?bM b M;- +?d i?'v K°i ?¨Q [m M; M?¨M M?¢iX h`QM; F?¬M; ;B M +
+?QM? ;B[+¦ K°i p"i æ¢B Hm•M +?mv MX h` M æ¢B Hm•M +?mv M +„K ç–v p¢M F
F?¬M; ;B®M; M? mX æ¢B Hm•M +?mv M F?¬M; M;WM; +?mv M ç°M;- K°i ç¢Q FB

G¢B iÈB M[X

æQ€M çQÊ+ FB K F?Q M?'i ç`M? b) ?QÈM; p T?Q KbM?X Zmª M?B M H¨ M?Q p"
K¨ +'i + Q K°i +?9i- iMv w +?Q ç¢Q FB K F?Q M¨v t¬M; p¨Q +?QM? ;B[#° M;U+ +O
K°i FQ+?XX G"T iS+ ç¢Q FB K F?Q t¬M; p¨Q +?QM? ;B[i?•M i? +O ?„MX

k98X *?QÆM; 9ee@9ed, o¢M æ¢Q EB K v

æ¢Q FB K F?Q M¨v t¬M; p¨Q i?•M i? +O ?„M- M?[M; iB FB K F?Q iU ?² M?Q T?

_'i ç m5

GK+ L;mv M +„M +?†i `,M;X *?QM? KbM? HQÌB #B M; [m2M `²B- +?Q +?`m [m L?QM; FB K F?Q p"M +?mv M i`QM; M°B i? +O KbM?- FQ+? i?Q+? i?•M i? KbM T?€T HU+ +MM; p•M ? i•K T?€T #„i ç–m p"M +?mv M pÈB i®+ ç° i®i M?'iX hB K H #„i ç–m T?€i ` X h?–M ?²M i`QM; H9+ i?®M; F?´ ç½ çQÊ+ T?¦M; tm'i iB K HU+ i?" ç m çQÊ+ FQ+? i?Q+? i,M; i`QÎM; `'i M?B mX

*kM; F?¬M; #B i[m # Q H•m- GK+ L;mv M +kM; F?¬M; #B i KbM? ç½ M?"M H'v # Q iB FB K F?Q M¨v K°i ç¢Q iB T K°i ç¢Q FQ+? i?Q+? i?•M i? - T?€T HU+ p¨ i?–M ?²

æ°i M?B M- GK+ L;mv M T?€i ?B M T?€T HU+ +O KbM? bBM? ` MY Km®M i?W Km®M T?€T HU+ i`QM; M°B i? #„i ç–m #B M ?¦ X

G¢B M¦B ç M H9+ M¨v- T?€T HU+ i`QM; +Æ i? KbM? #„i ç–m #B M ?¦ - K¨ #B M ? i?¨M? K°i HQ¢B +?'i- p¨ ç¦ +?QM? H¨ FBKX

æ9M; p"v- `ä `¨M; H¨ FBK ? X

GK+ L;mv M `'i M;?B K i9+ i?2Q /äB #B M ?¦ - +?d +ªK ;B€+ #B M ?¦ M¨v `'i H¨ + HU+ b m HQM; GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; i`MM; FQ+? [m X S?€T HU+ H9+ M¨v F? [m EBK ? X S?€T HU+ b m F?B M;QM; iK HB M ?¦ i?¨M? K°i +QM [m€B i?9X

Zm€B i?9 M¨v ç9M; H¨ L? B hQ Uh`WM; J„iVX

æ•v +?QM? H¨ K°i i`QM; GQM; aBM? *Ym hY- #bM? bBM? ?B m +?B M- ? v çQÊ+ i pk F?Q M¨v b m F?B çQÊ+ i` M; i`Q ?bM? iQÊM; +QM `²M; i?b p b m +¨M; i,M; i?

E€ i?"i- K¶B H–M GK+ L;mv M #` ç¢Q FB K F?Q ç•K p¨Q i?•M i? - FB K p®M H¨ EBK iU +?O çQÊ+ +¦ +?9i +? +? ?QÈM; i`QM; EBK ? X L?B m FB K F?Q EBK ? iB M p¨ T?€T HU+ i?"i HÈM F?B M +?Q T?€T HU+ +O GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; #` FQ+? o•M ? T?€T HU+ +?mv M b M; EBK ? T?€T HU+X J°i #QÈ+ +?mv M #B M M¨v +¦ +O GK+ L;mv Mf

L? B hQ #B M i`QM; o•M GQM; i?"T #B M- `®i +m°+ ç½ ?Q¨M i?¨M?X

L m KbM? +¦ i? Hmv M i? K # #B M çˆM; b m i?b +¦ i? i`MM; FQ+? +ªM? ;BÈB + #B M- o•M GQM; #B MX

S?€T HU+ i?m H¢B- ç2K L? B hQ #B M i?m p¨Q i`QM; +Æ i? X

>B M i¢B pšM +ÁM ç M; Î i`QM; o¢M EB K Gm•M >²B- i?•M i? iB T iK+ M?"M H'v J¨ FB K F?Q +¨M; p b m +¨M; ç€M; bÊ- pQÊi t FB K F?Q # M ç–mX EB K F?Q ?B H„K- M?QM; M²M; ç° FB K F?Q #„i ç–m pQÊi [m€ KQÌB H–MX >ÆM M[ - FB K F?Q K°i iB T- F?B M +?Q M;QÌB iB T F?¬M; F`TX EB K F?Q +kM; +¦ i´ ?ÊT- iU M?Q K

EB K F?Q +¨M; H9+ +¨M; M? M?- K°i ç¢Q iB T K°i ç¢QX

h?ÌB çB K H9+ M¨v- ç²M; i?ÌB +kM; +¦ M?[M; ç¢Q FB K [m M; #ûM M?¼M- €+ HB i

oÈB M?½M HU+ +O GK+ L;mv M ?B M i¢B- i?b ç¢Q FB K [m M; M¨v bQ pÈB i`QÈ+

*¨M; i? K ç€M; bÊX

o®M ?„M +¦ i? /MM; FB K T?€T ç M;,M +ªM ?Q†+ +?®M; çÐ- M?QM; #•v ;BÌ +?d KbM? K¨ ?SM; H'vX

æ•v H¨ K°i v m +–m `'i + Q ç®B pÈB GK+ L;mv MX L?½M HU+ +O GK+ L;mv M H9- M;?`+? i?B MX

*€B M¨v F€ i?”i ç®B pÈB bU i`QÎM; i?¨M? +O GK+ L;mv M +kM; +¦ +?¶ i®i `’i HÈM
i? ç€M? i?„M; / /¨M;X "•v ;BÌ- GK+ L;mv M ç½ iB M #° ?ÆM- K°i FB K M¨v i`QM
i`QM; K„i GK+ L;mv MX J°i bÆ ?Î i?”i M?Ä +kM; +¦ i? M?bM i?’vX æ•v [mª i?U+
HÈM +?Q GK+ L;mv MX

L?QM; GK+ L;mv M +kM; pšM +ªK i?’v +?Q çOX

oQ /K M?Q- M M iªM; FB K ç¢Q +MM; pÈB M?½M HU+ +O GK+ L;mv M #•v ;BÌ bQ
+?B M pšM +ÁM FûK [m€ t X GK+ L;mv M T?–M HÈM i?ÌB ;B M ç m /MM; ç M;O M
i`QM; ;B B çQ¢M ?m’M Hmv M- i’i +ª T?ªB iW #Ä ? iX

æ²M; i?ÌB +ÁM +¦ i`bM? ç° M?šM M¢BX

*Æ ?² ç²M; i?ÌB +¦ #ªv ç¢Q FB K [m M; ç€M? 9T H¢BX GK+ L;mv M i?•M i? M?Q€
H’v #ªv ç¢Q FB K [m M;- ç2K #ªv ç¢Q FB K [m M; M¨v FQ+? i?Q+? p¨Q i`QM; M°B
i? M?B m M?Q p”v- `®i +m°+ ç½ #„i ç–m bBM? ` bU #B M +?’iX

EB K F?Q # M i`QM; +Æ i? ç½ i`MM; FQ+? T?€T HU+- i?•M i? p¨ i?–M ?²MX

S?€T HU+- i?•M i? - i?–M ?²M i`MM; FQ+? ç m M?B K ç†+ çB K +O FB K F?QX
FB K F?Q /¨v ç†+X h?•M i? +?S FB K F?Q +SM; `„M- i?–M ?²M +¦ +?S HU+ i`M
K°i iB M;- i`QM; M°B i? +O ?„M bBM? ` M´ K¢M?X :BÌ T?9i M¨v- GK+ L;mv M T?
bBM? ` #B M ?¦ +U+ HÈMX

S?€T HU+- i?–M ?²M- i?•M i? #„i ç–m +¦ bU HB M ? pÈB M? mX

S?€T HU+- i?–M ?²M- i?•M i? iWM; HQ¢B ?¦ i?¨M? K°i #° T?”M +O FB KX S?€T
i?•M i? ?¦ i?¨M? i?•M FB K- i?–M ?²M ?¦ i?¨M? KkB FB KX J¨ #ªM i?•M FB K +?Q
L;mv MX GK+ L;mv M T?€i ?B M KbM? #B M i?¨M? K°i i? M? FB KX

J°i i? M? FB K F?¬M; #B i i`mv M HQm iW MB M ç¢B M¨QX

h?B M FB K ?²M- ç` FB K ?²M p¨ M?•M FB K ?²M ç½ ?ÊT M?’i H¢B pÈB M? mX h?–

h`QM; [m€ i`bM? M¨v- T?€T HU+- i?•M i? - p¨ i?–M ?²M # HQ¢B /mM; ?ÊT M;¨v +¨

h K +U+ [mv M?’iX

æ9M; p”v- ç•v +?QM? H¨ i K +U+ [mv M?’iX

h`QM; [m€ i`bM? M¨v- GK+ L;mv M +¦ i? M;° çQÊ+ M?B m ?ÆMX L?QM; pb #®M +?
M?”T p¨Q i`QM; ç–m ¦+ +O ?„M- +S i? F?B M ?„M i`Î p i? ;BÈB i?”i +O KbM? +?
FB KX *kM; K v- GK+ L;mv M T?€i ?B M #ªM i?•M KbM? ç½ ç¢i çQÊ+ i`bM? ç° i K
F?¬M; / /¨M; +?9i M¨QX

h`QÈ+ FB Gmv M E?Q- Gmv M h? p¨ h`QÌM; aBM? # ç¢B +ªM? ;BÈB im ?¨M?- T
ç M #•v ;BÌ `®i +m°+ ç½ F i ?ÊT H¢B i?¨M? K°i +?dM? i? X h` M +Æ #ªM- F?B ç¢
+O #ªM i?•M ç½ çB ç M #QÈ+ +m®B +MM;X h®B ç +?d +ÁM K°i #QÈ+ +m®B +MM
ç¢B pB M K½M `²BX o b m #„i ç–m ibK FB K +Æ ?°B T?€i i`B M # M M;Q¨BX

a m F?B i K +U+ [mv M?’i- i?U+ HU+ bQ pÈB h`QÌM; aBM? "€i h`¼M; Km®M + Q
i?U+ HU+ h`QÌM; aBM? "€i h`¼M;- K¶B K°i H–M +?d /MM; i?–M ?²M ?Q†+ T?€T HU
h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M;- K¶B K°i FB K ç m H¨ T?€T HU+- i?–M ?²M p¨ i?•M i? #
L;mv M T?K+ ?²B H¢B iBM? i?–M- T?€i ?B M KbM? pšM T?ªB SM; T?¦ çO HQ¢B FB
T?€i ` ç½ ç¢i ç M +QM b® KQÌB- +?QM? KbM? SM; T?¦ ç m +¦ +?9i +?”i p”iX

GK+ L;mv M t2K tûi- i?’v EB K S?€T Gm•M ç½ F?„+ +QM b® ç M +?QM M;¨MX L;?
i´M; +°M; +¦ i? T?€i ` p¢M ç¢Q FB K F?QX *?d +¦ +QM b® M?Ä M;QÌB +¦ i? [m
T?¦ ç M +QM b® +?QM M;¨MX hB T iK+ M?Q p”v t2K KbM? +¦ i? [m +Y ? v F?¬M;
#B M i`QM; o•M GQM; i?”T #B M- T?€T HU+ +kM; ç½ i`MM; FQ+? ç M h`QÌM; aBM?
iQ¨M F?¬M; +¦ i•K iQ M¨Q F?€+- +?mv M i•K SM; T?¦ FB K F?Q i`QÈ+ K†iX

*?QM M;¨M K°i i`,K ç¢QX

*?QM M;¨M ? B i`,K ç¢QX

*?QM M;¨M # i`,K ç¢QX

*?QM M;¨M i€K i`,K ç¢QX

*?QM M;¨M +?QM i`,K ç¢QX

*?QM M;¨M +?QM i`,K +?QM KQÆB +?QM ç¢QX

J°i p¢M ç¢QX

EB K [m M; i?S K°i p¢M M¨v M? M? ç M FBM? M;QÌB- K¨ +kM; €+ HB i ç M FBM?
[m M; M¨v iU ?² M?Q ?€Q i?¨M? i'i +ª FB K +?B m i`QM; i?B M ç` X .QÈB ibM? ?
çQÊ+ M¦ i?"i F?¬M; / /¨M;X E?¬M; +¦ #B M T?€T- +?d +¦ i? i?Y K°i H–M- +ªK M?
KbM?X h?"i p'i pª KÈB +?†M çQÊ+ FB K F?Q i?S K°i p¢M- F i [mª GK+ L;mv M K i
S?€T Gm•M +?"K `½B M;WM; p"M +?mv MX _®i +m°+ ?„M ç½ +?†M çQÊ+ K°i p¢M ç
M¨v- Î i` M ?Q F?¬M; tm'i ?B M K°i /ÁM; +?[óæ M?'i p¢M HBM? K°i ç¢Q FB K F
+ M? ;BÌX æ M?'i p¢M HBM? K°i ç¢Q FB K F?Q K°i p¢M M,K [m +?Q iWM; +¦ M;

GK+ L;mv M F?) ;B"i KbM?X L;?2 M¦B o¢M EB K Gm•M >²B F?¬M; T?ªB +?d +¦ K
L?Q i? M¨Q H¢B +¦ K°i p¢M H K°i ç¢Q\

J°i p¢M H K°i ç¢Q5

J°i p¢M ç¢Q FB K F?Q H9+ i`QÈ+ +?Q ? +¦ i?ÌB ;B M /WM; H¢B- F?B M +?Q ?„M
[m çQÊ+X J¨ #•v ;BÌ- `ä `¨M; +ÁM +¦ K°i + M? ;BÌ ç M;?dX h`¼M p M K°i + M? ;BÌ
i?S K°i p¢M H K°i M¨v +?d bÊ bQ pÈB #'i +S K°i ç¢Q FB K F?Q M¨Q i`QÈ+ ç¦ ç€M
+ÁM +¦ i? ;'T KQÌB H–M bQ pÈB ç¢Q FB K [m M; i?S K°i p¢MX

L?Q p"v- ?„M +–M M;?d M;ÆB ç M; M? ç¦M ç¢Q FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°iX

L;²B t T #ˆM; +ª #m´B- ,M K°i +?9i ç M /QÊ+ F?¬B T?K+ T?€T HU+- i"M HU+ M;?d
H¢B F?QªM; i?ÌB ;B M ;–M ç•v- #ªM i?•M ç®B pÈB HoM? M;° FB K ç¢Q i`Î M M b•m

EB K S?€T Gm•M ç½ #„i ç–m iW iW +?mv M ç°M;X •K i? M? i` M i`€i p M; p¼M; F?,
h`QM; F?¬M; ;B M ç¦- ç¢Q FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°i ç½ b„T T?¦M; tm'i ` M;Q¨

GK+ L;mv M i"T i`mM; iBM? i?–M +?m˜M #` iB T M?"M ç¢Q FB K [m M; i?S K°i p¢M

" M M;Q¨B o¢M EB K Gm•M >²B- *?m h? M? >mv M ç M; çSM; +?„T i vX

*ÁM *–K p - E€ p - h?B p - >¼ p #®M M;QÌB i¢K i?ÌB #m¬M; HÄM; pB + v m i?Q+

o¢M EB K Gm•M >²B `'i F?¦ [m X æÌB i?S i€K H9+ 'v +¦ i? [m çQÊ+ K°i p¢M ç¢Q
h?QÆM; h?B M p¨ *?m h? M? >mv M ? B M;QÌBX L?[M; M;QÌB F?€+- M; v +ª aÎ æ
J¨ #•v ;BÌ Km®M #¼M ?¼ iBM `ˆM; GK+ L;mv M +¦ i? [m çQÊ+ K°i p¢M ç¢Q FB K
M¨Q iBM M´BX

h?ÌB ;B M +?"K `½B [m çBX

h?ÌB ;B M çB [m +kM; H•m `²BX

L?QM; GK+ L;mv M pšM +ÁM +?Q ` X

æ²M; ?² +€i iWM; ?¢i iWM; ?¢i `Èi tm®M;X

æ½ ç M ;BÌ `²BX

o¢M EB K Gm•M >²B +¦ i?ÌB ;B M +® ç`M?X >B M i¢B ç½ ç M ;BÌ `²B M?QM; GK+
p"v ?„M +¦ H) ç½ i?¬M; [m o¢M EB K Gm•M >²BX hS p *–K- E€- h?B- >¼ HB + K,
F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m F?B T bÊX E€ p H M iB M;,

@ Zmª M?B M F?¬M; ?´ H¨ i?B M i¨B K¨ +?O M?•M M?bM i`9M;X

h K p F?€+ K†+ /M F?¬M; +¦ H M iB M;- M?QM; +kM; ç²M; w pÈB w FB M M¨vX

L?QM; H”T iS+ iS p H¢B T?€i ?B M +¦ +?¶ F?¬M; ç9M;X h?”i bU H¨ F?¬M; ç9M;X
ç½ ?Q¨M i?¨M?- M?QM; M?Q i? M¨Q GK+ L;mv M H¢B F?¬M; +¦ ` X >ŠM H¨ ?„M
E?¬M; M M5 h`QM; H9+ #®M M;QÌB ç M; +ªK i?’v F?¬M; ´M i?b K°i ç¢Q FB K F?Q
K¬M çQÊ+ i`mv M ` M;Q¨BX

EB K F?Q M?Q i? - tmv M i?’m [m ?mv M i?B i +?B K¬M /¨v ?ÆM KQÌB i`QÌM; F?
M9B HY X hS p ç²M; i?ÌB +ªK ;B€+ i?•M i? +O KbM? M¦M; `U+ H MX

G¨K b Q +¦ i? \ E?QªM; +€+? M?Q p”v- H¢B +ÁM +¦ ?mv M i?B i +?B K¬M M;,M +€
?ÆB M¦M; H MX

æ•v `®i +m°+ H¨ FB K F?Q ç€M; bÊ ç M +Ð M¨Q\

æ•v H¨ FB K F?Q i?–M K X

E€ p H¨ M;QÌB i?S M?’i F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB,

@ *?O M?•M- ç•v H¨ ;b p”v\

@ æ•v H¨ ç¢Q FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°iX

*?m h? M? >mv M +?”K `½B M¦BX

@ *ÁM +¦ K°i ç¢Q FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°i b Q\

h?B p ?ÄB,

@ E?¬M; T?ªB H¨ o¢M EB K Gm•M >²B\

@ G¨ ç¢Q +m®B +MM; +O o¢M EB K Gm•M >²BX h?U+ bU F?¬M; T?ªB H¨ ç M?’i p
æ¢Q FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°i M¨v i`bM? ç° `’i ç€M; bÊ- pQÊi t M?[M; +€B i`Q
KQÌB H–M ç¢Q i?S K°i p¢MX

*?m h? M? >mv M +?„T i v M¦B,

@ L,K ç¦- i p¨ u M bQ ?mvM? ç m F?B m +?B M [m o¢M ç¢Q FB K F?Q- M?QM; ç¢
K°i M¨v ç m i?’v #¢B +ªX o T?–M M?[M; M;QÌB F?€+ i?b M; v +ª K°i p¢M ç¢Q FB K
i?b H¨K b Q +ªK ;B€+ çQÊ+ FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°i M¨vX GK+ L;mv M F?¬M
F?¬M;\

E?¬M; +¦ F?ª M,M; i?¬M; [m 5 .M b Q M,K ç¦ u M h?QÆM; h?B M- *?m h? M? >mv
[m çQÊ+ F?ªQ M;?B K +O ç¢Q FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°i M¨vX

æ½ [m çQÊ+ MY M;¨v- *?m h? M? >mv M i?ªM M?B M M¦B,

@ h?¬M; [m çQÊ+5

*ÁM +¦ ç¢Q FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°iX

æ¢Q FB K F?Q M,K ç¦ u M h?QÆM; h?B M p¨ *?m h? M? >mv M ç m F?¬M; [m çQ
L;mv M ç½ [m çQÊ+ `²BX

hS p ç m +ªK i?’v F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX

*?ŠM; H) GK+ L;mv M i?B M T?9 p FB K ç¢Q +ÁM pQÊi [m u M h?QÆM; h?B M p

E€ i?”i i?b +€B M¨v +kM; F?¬M; M„K +?„+X L,K ç¦ u M h?QÆM; h?B M p¨ *?m h?
+?d çB K- +ÁM GK+ L;mv M i?b H¢B çQÊ+ ? B M;QÌB +?d çB K `’i M?B mX _’i M?B
h?QÆM; h?B M m®M M„M H¢BX h?B M T?9 +O GK+ L;mv M +MM; pÈB u M h?QÆM
M?B mX

*?m h? M? >mv M +?„T i v b m HQM;X «M; i ?B M i¢B ?B m F€ M?’i +?QM? H¨ b m
i?S K°i p¢M H K°i i?b b) çQÊ+ +€B ;b\ æ•v H¨ bU FB M K¨ ¬M; i +?Q ç M M v pšM
i? +ÎB #Ä çQÊ+ `²BX

æ¢Q FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°i5

æ•v H¨ +€B €+ HB i M?'i i`QM; i?B M ç` FB K F?QX

*Æ ?² H¨ FB K F?Q imM; ?Q¨M? F?¬M; i? ç`+? M´BX

æ•v H¨ FB K F?Q ç€M; bÊ M?'i K¨ GK+ L;mv M +?Q iWM; M?bM i?'vX

æ•v H¨ FB K F?Q ;B®M; M?Q i?–M K X

EB K F?B M?Q i? - +Æ ?² F?B pW KÈB ` ç½ Km®M ç•K i?OM; GK+ L;mv M- Km®M
b®M; K¨ i?B m ?Ov ? iX h`QM; ;BÌ F?„+ M¨v- çB m K¨ GK+ L;mv M +¦ i? H¨K +?QM
FB K ç¢Q- # Q [m M? KbM? i`QM; h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢QX J¨ ç¢Q FB K F?Q ;B®M
M°B i? +O GK+ L;mv MX

S? M?5

J°i F?„+ M¨v- GK+ L;mv M ?B m çQÊ+ KbM? +ªK i?'v `'i K v K„MX

æ¢Q FB K F?Q i?–M K ;B®M; M?Q >Ä ? FB K F?Q- +MM; pÈB h?Ov ?Q¨M; FB K
i`mM; ?Á X L m M?Q KbM? F?¬M; Hmv M çQÊ+ h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q- K¨ ç´B i?¨
bÊ b) i?m i`"M M¨vX æ•v +?QM? H¨ p'M ç HB M [m M ç M p"M F?QX h`QM; MQÈ+

*kM; F?¬M; #B i [m # Q H•m- GK+ L;mv M #B i `ä KbM? ç½ pQÊi [m çQÊ+ ç¢Q FI
>Ä i?–M FB K F?QX

J¨ F i [mª M?"M çQÊ+ b m F?B i?¬M; [m ç¢Q FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°i M¨v +kI
h? M? >mv M ?B m F€ M?'i, L;k ç¢Q >Ä ? FB K wX

h`¼M p M M,K ç¢Q >Ä ? FB K wX

.mM; M? K FB K w5

æ¢B M?'i FB K w5

h`B m /QÆM; FB K w5

aB +?B FB K w5

>d +?B FB K w i'i M?B M H¨ i?m°+ bÎ ?[m +O ?¨M? ?Ä FB K wX >d +?QM? H¨ i•K-
M M # M i`QM; ? K ?¨M? +?B- +?[?, i?m°+ >Ä ? FB K wX

k9eX *?QÆM; 9e3@9eN, o¢M h? EB K aQ

h?Q€M; K°i +€B HB M ?B m M; v M,K +?OM; HQ¢B >Ä ? FB K wX

GK+ L;mv M i?"i F?¬M; M;Ì- b m F?B i?¬M; [m ç¢Q FB K F?Q i?S K°i p¢M H K°i-
ç¢Q >Ä ? FB K wX æ•v i?"i bU H¨ MB K pmB M;Q¨B w Km®MX E€ i?"i- o¢M EB K
EB K aQ HQm H¢B +?Q i`mv M M?•M +O EB K h¬M;X h`mv M M?•M EB K h¬M; M,
M?B m F, p"iX Zmw M?'i +?QM? H¨ M,K ç¢Q FB K w M¨vX

o¢M L?'i Gm•M >²B K°i p¢M H K°i FB K +O EB K h¬M; i?"i F?¦ F?,M KÈB i?¬M; [m
p¨ *?m h? M? >mv M M,K ç¦ ç m F?¬M; [m çQÊ+X GK+ L;mv M #ÎB pb +¦ h?Ov ?Q¨
i? ç°i T?€X

o¢M h? EB K aQ M,K ç¦ [mª i?"i çQÊ+ tQM; H¨ imv i i? X

h`QM; i`mv M i?mv i- o¢M h? EB K aQ çQÊ+ M?•M ;B M tQM; iKM; H¨ M;QÌB ç½ ?m
bQ pÈB u M h?QÆM; h?B M +ÁM + Q ?ÆM M?B mX

GK+ L;mv M M? M?¨M; i?Î ` K°i ?ÆBX *?QM? KbM? F€ i?"i Km®M i¢B EBK ? FB
FB K ç¢QX L¨Q M;Ì ç•v- ?B M i¢B EBK ? FB K w KÈB çQÊ+ #®M HQ¢B K¨ >Ä ? F
#ªv HQ¢BX >Ä +?B FB K w- J¢+ +?B FB K w- .mM; M? K FB K w- æ¢B M?'i FB K w
FB K w- >d +?B FB K wX

L?QM; Km®M KQÊM #ªv HQ¢B >Ä +?B FB K w M¨v ç i?¬M; ?B m >Ä ?Q¨M; FB K

P i M?’i- GK+ L;mv M ?B M i¢B K°i +?9i +ªK ;B€+ +kM; F?¬M; +¦X

J¨ i?¬B- +kM; F?¬M; #„i #m°+X

G–M M¨v- i?2Q *?m bQ i?9+ i´ Hmv M FB K- +€B HÊB +¦ # +€BX h?S M?’i +,M +Æ
H¨ T?€T HU+ i,M; H M h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M;X *m®B +MM; H¨ HoM? M;° M,K HQ
E?¬M; i? ;¼B H¨ HoM? M;°- K¨ M M ;¼B H¨ i`Q+ iB T M?”M çQÊ+ M,K ç¢Q >Ä ?

>B M i¢B- T?€T HU+ +O KbM? i,M; H M h`QÌM; aBM? *Ym h`¼M; çQÊ+ t2K H¨ +?
iQÆM; H B- +,M +Æ´M ç`M? p FB K ç¢Q KÈB +?QM? H¨ +€B HÊB p¬ +MM;X

h®i `²B- +¦ i? tm’i [m M5

GK+ L;mv M +?”K `½B #QÈ+ ` F?ÄB +€M? +Y b„i /¨v KQÌB i`QÊM;- `ÌB F?ÄB o¢M

*?m h? M? >mv M M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ EB K F?Q K°i p¢M H K°i\

@ o•M;- ç9M;5

GK+ L;mv M ;”i ç–mX

@ a m F?B [m +Y i?b çQÊ+ +€B ;b\

*?m h? M? >mv M M? M?¨M; ?ÄBX

@ L,K ç¢Q >Ä ? FB K wX

GK+ L;mv M ?²B ç€TX

hS p ç m +?’M ç°M;X L,K ç¢Q >Ä ? FB K w5 L?•M p”i M?Q *?m h? M? >mv M i’i
ç w- M?QM; iS p H¢B H„T #„T FBM? ?½BX

@ s2K ` - im ?¨M? +O M;QÌB +¦ i? i¢K M;WM; i¢B ç•vX

*?m h? M? >mv M M¦B,

@ J m ` M;Q¨B çBX >B M i¢B +m°+ +?B M ;B[i?m°+ ?¢ æ¬M; S?QÆM; u m p¨ >
L;QÆB ?½v M M çB i?Y K°i H–MX L m M?Q p b m ?[m /mv M- i b) /¢v M;QÆB M?

GK+ L;mv M H”T iS+ +?„T i v i¢ ÆMX *?m bQ i?9+ i´ ?m’M Hmv M KbM?- F?B M
i’i M?B M H¨ T?ªB +ªK ÆMX

*?m h? M? >mv M ?W H¢M? K°i iB M;- b m K°i F?„+ HB M #B M K’i- F?¬M; +ÁM i
M?B M H¨ +kM; #B M K’i i?2QX

GK+ L;mv M iW i`QM; hQ Zm€ S?QM; i`Î p M9B >Q aÆMX a m F?B ç M MÆB- ?„
K i’M +¬M;- K¨ i?ÌB ;B M +kM; +?d KÈB ?ÆM K°i i?€M;X E?¬M; +¦ F?ª M,M;5 *?Q
S?QM; ç½ ?ÆM MY M,KX L?Q i? M¨Q +?d KÈB ?ÆM K°i i?€M;\ GK+ L;mv M F?¬

L?QM; `’i M?B m i`QÎM; H½Q- ç iY +O >Q aÆM imv i F?¬M; +¦ F?ª M,M; HW ;¢i
K°i F?ª M,M;- +?QM? H¨ i`QM; i v *?m bQ i?9+ i´ +¦ T?€T #ªQ +¦ i? FûQ /¨B i?ÌB
i? i?b +¦ i? M¦B i? ;B M iQ HÈM [mª M?B M F?¬M; i?B m M?[M; +€B H¢X

æQÊ+ `²B- F?¬M; [m M i•K ç M +?mv M M¨v M[ - M M i”T i`mM; p¨Q +m°+ +?B M ?

GK+ L;mv M M;?2 M;¦M; K°i +?9i- T?€i ?B M # M M;Q¨B +m°+ +?B M ?bM? M?Q
æ M; i`QM; H9+ bmv M;?o- .B T .QÆM; .mM; ç½ iÈB i”M +Y ,

@ L;?2 M¦B M;QÆB pW KÈB tm’i [m MX h?”i bU H¨ pW p†MX

@ L?Q i? M¨Q `²B\

GK+ L;mv M ?ÄBX

.B T .QÆM; .mM; M¦B,

@ :–M ç•v +¦ F? B [m”i çQÊ+ K°i #ªM #Q i`+?X L m Î pMM; T?K +”M >Q aÆM i?b
M¨v H¢B i?m°+ >Q aÆM +?9M; i X J°i K¬M FB K T?€T iQÆM; ç®B + Q KBM?, h’
G¬B FB K T?€T M¨v +MM; pÈB >B .B FB K T?€T /QÆM; / M? i?B M ?¢X o®M p` iB
[m M? >Q aÆM- K¨ h’M G¬B FB K T?€T #ÎB pb çO HQ¢B ç¢B M¢M K¨ K’i çB K°i T?
i? ibK p i?b ç®B pÈB >Q aÆM +?9M; i +QB M?Q i`Ê ;B9T `’i HÈMX L m M?Q `Æ
F?¬M; i? X

GK+ L;mv M H¢B iB T iK+ H„M; M;?2X

.B T .QÆM; .mM; M¦B iB T,

@ *?Q M M- i`”M +?B M ?Q F?¬M; ç m /Q M?•M p”i /QÈB ç¢B ç¢Q +ªM? ` i vX L
çQÊ+ h’M G¬B FB K T?€TX L;QÆB ç½ i`Î p `²B i?b +kM; H¨ K°i ?B T HU+ i?”i HÈ

*?QÆM; 9e3,

.B T .QÆM; .mM; ç2K ibM? ?m®M; ç¢B F?€B M¦B [m K°i H–MX GK+ L;mv M HB M

.B T .QÆM; .mM; #B i i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M b„T ç¢i ç M +ªM? ;BÈB + Q M?’i
M¨v- h`QÌM; aBM? ç¢Q +O >Q aÆM ç½ ;B Q i?O pÈB h`QÌM; aBM? ç¢Q +O v m
S?QM; +Y M;QÌB tm’i i?O F?¬M; M?B mX oÈB i?U+ HU+ M?Q aÎ S?B- æ°+ *¬ .B T
T?ªB v m çB K°i +?9iX GK+ L;mv M i`Î p pW p†M i`€K p¨Q +?¶ i?B m ç¦X

J¨ H9+ M¨v- "„+ S?QM; FB K iB M ç m ç½ ` ? iX "„+ S?QM; #ÎB pb M?B m ç¢B M
T?–M v mX EB K iB M +¦ i? ` i v ?B M i¢B +kM; +?d +¦ #®M M;QÌB .B T .QÆM; .
p¨ GK+ L;mv MX

æ¬M; S?QM; # M FB FB K iB M `’i M?B mX >B M i¢B- +?B M iQ+? M?B m M?’i
h`MM; h?B MX h?S ? B H¨ hdM? EB K hB M G,M; G¢+ h?¢+?X h`W ? B M;QÌB M¨
F?€+- i`QM; ç¦ F +ª h¢T EB K hB M h•v J¬M GQ¢MX L K S?QM; +¦ FB K iB M J¢+
i?S # - M;Q¨B ` +ÁM +¦ M,K p` FB K iB M M[- F +ª L K *mM; hm X hQ¨M #° EB K
KQÌB #®M p` FB K iB MX aQ pÈB EB K E?Q h¬M; +¦ i? T?€B ` #®M p` FB K iB M

E?Q h¬M; h•v S?QM; +¦ hY >¨ "€+? Gw æQ¢M E?€M? *?B ç M; çSM; i?S M,KX L;Q¨
iB M +’TX h`mM; S?QM; i?b +kM; M?Q "„+ S?QM;- i´M; +°M; T?€B ` #®M p` FB K
;–M ç•v bmv v m H•m M;¨vX J¨ "„+ S?QM; i`QM; ? B +m°+ +?B M pÈB L;mv M G,M;
M?B m FB K iB MX E?Q h¬M; i´M; +°M; T?€B ` KQÌB K°i p` FB K iB MX

G–M M¨v- >Q aÆM T?€B ` ? B KQÆB +?QM p` FB K iB MX

> B KQÆB +?QM p` FB K iB M- ?B M i¢B K¨ M¦B ç•v H¨ i?U+ HU+ K¢M? M?’i K¨ >Q

h’M G¬B FB K T?€T H¨ K°i #° FB K T?€T +O >Q aÆMX J¨ >Q aÆM H–M M¨v ç®B
M?•M óF?¬M; +?Q T?ûT #’i +S K°i imv i F„ >Q aÆM M¨Q i`mv M ` # M M;Q¨BôX u
çQÊ+ h’M G¬B FB K T?€T i?b M;¨v K B b) +¦ M;QÌB ?¼+ çQÊ+ S?QM; o•M K°i i`,
.QÆM; M?’i F?Q FB KX æB m M¨v M?’i ç`M? T?ªB M;,M +?†MX

GK+ L;mv M çSM; ;B[ç€K M;QÌBX h`QM; i`”M +?B M ?Q F?¬M;- "„+ S?QM; p¨ h`m
M M çSM; Î p` i`Q K°i # M- F?¬M; H¨K M;QÌB F?€+ +?9 wX

a m K°i H9+- M?•M p”i # M v m K +kM; ç½ iÈBX L;QÌB bQ pÈB # M v m K i?b Qi
M;QÌBX

*–K ç–m ç€K v m K H¨ K°i M;QÌB ;–v M?Q +•v FB K- i¦+ `®B #ÌBX Zmª H¨ EB K i`Q
i2Q- /€M; M;QÌB F?¬M; + Q- MQÈ+ / ç2M ?„+- b m HQM; K¼+ ? B +€B +€M?X æ
çˆM; b m ? B v m K M¨v H¨ `’i M?B m v m K i`QÎM; H½Q F?€+X oQ /K M?Q >² i`QÎ
ç€M? #¢BX s¨ i`QÎM; H½Q p¬ +MM; v m K`X o,M i`QÎM; H½Q pW ;–v H¢B pW M?
M?Q iB M T?QM; ç¢Q +®iX "¢+? >² i`QÎM; H½Q ? B K„i ?”M i?M M?bM +?ˆK +?ˆK
K¨ ç†i ;B[ç€K M;QÌB +kM; F?¬M; M?bM i?’v S?€T i`QÎM; H½QX *MM; pÈB >Ä i`
iQ HÈMX h?”T ç¢B i`QÎM; H½Q M;Q¢B i`W æB M i`QÎM; H½Q ç½ +? i i`QM; i v GK
iQ¨M #° ç½ +¦ K†iX

GK+ L;mv M çSM; Î ç¦- i?–K +ªK i?'v +?B m i?S+ "S+ oQÆM; M?'i iB m pW `²B +U

L¦B çÆM ;BªM- i`QM; iQ+? i„+ ç®B K†i pÈB "S+ oQÆM; M?'i iB m- #ªM i?•M ?„M +
K v K„M H¨ i?•M i? pšM F`T T?ªM SM;X

h?•M i? +O GK+ L;mv M i?2Q #ªM M,M; +?ûK ` K°i FB K- pW p†M +?ûK ç9M; p¨
ç M; Î i`¢M; i?€B "S+ pQÆM; M?'i iB mX

aÎ /o i?•M i? +O ?„M +¦ i? T?ªM SM; M? M? M?Q p"v- F€ i?"i +kM; H¨ M?Ì F?QªI
+MM; *?m h? M? >mv M- ç–m iB M H¨ Hmv M i"T M M iªM; FB K ç¢Q- b m ç¦- ç®B
FB K F?Q i`QM; ç¢B i`"M o¢M EB K Gm•M >²B- Hmv M FB K H•m M?Q p"v- M?½M
FBM? M;QÌBX

*?Q ç M b m M¨v- +,M #ªM F?¬M; T?ªB /U p¨Q M?½M HU+- K¨ ?Q¨M iQ¨M /U p¨Q +
+ªM o¢M EB K Gm•M >²BX

hQ¨M #° +Æ i? ;B®M; M?Q ç½ /mM; M?"T p¨Q FB KX

*¨M; F?¬M; +–M M¦B- T?€ çQÊ+ K°i p¢M H K°i ç¢Q FB K F?Q- +ªK ;B€+ +O GK+
/MM; FB K +kM; +¦ K°i T?–M H¨ +ªK ;B€+- +ªK ;B€+ /MM; FB K `'i ç†+ #B i- +ÁM
t Q- pW p†M çKM; T?ªB H9+ +ªK ;B€+ +O GK+ L;mv M ç†+ #B i i®i- #` K°i FB K
"S+ oQÆM; M?'i iB mX G9+ M¨v GK+ L;mv M ç°i M?B M T?€i ?B M- KbM? ç½ #` #

>B M i¢B +ÁM H¢B #ªv i`QÎM; H½Q +ÁM +¦ bS+ +?B M ç'm- "S+ i`QÎM; H½Q- EB
i`QÎM; H½Q- "¢+? >² i`QÎM; H½Q- S?€T i`QÎM; H½Q- >Ä i`QÎM; H½Q- ç²M; HQ¢i

*?¶ GK+ L;mv M ç M; çSM; H¨ ;–M æ¢B æ¢Q S?€T h„+ ç M M?'iX

"ªv M;QÌB #¼M ?„M +MM; p•v GK+ L;mv M p¨Q ;B[X

"S+ i`QÎM; H½Q i`'M ç`M? i•K ibM?,

@ h? M¨Q- M;QÆB +?d +ÁM H¢B K°i KbM?- +ÁM Km®M ç®B F?€M; pÈB #ªv M;QÌ
+?9M; i +QÈT æ¢B æ¢Q S?€T h„+ ç M- +?9M; i +kM; b) F?¬M; H¨K F?¦ M;QÆBX

GK+ L;mv M +QÌB H¢M? M¦B,

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- +S ç K°i KbM? i ç'm pÈB #ªv M;QÌB i`QM; v m K i?"T ç¢

*U+ F€ +¦ /kM; F?Q5

*•m M¦B +O GK+ L;mv M ç½ +?'M ç°M; i'i +ª K¼B M;QÌBX u m K i?"T ç¢B i`QÌM
i`QM; #B i # Q M?B m iBM? M? v m K - çdM? T?QM; +O KQÌB h`QÌM; aBM? +ªM
i?"T ç¢B i`QÌM; H½Q H¨ M?[M; M;QÌB çQÊ+ +?¼M HU +O +€+ çÌB F?€+ M? m- M
çÌB M¨Q ç m p¬ +MM; HÊB ?¢B- ;B®M; M?Q bQ T?K Gw L;mv M "¢+? +O GK+ L;
b®M; b¦i +m®B +MM; €K iQ€M çQÊ+ >² i`QÎM; H½Q H¨ M;QÌB +¦ i`bM? ç° i`mM; #
ç½ iQÆM; ç®B HÊB ?¢B `²BX

Jm®M K°i KbM? F?B m +?B M pÈB #ªv M;QÌB i`QM; i?"T ç¢B i`QÌM; H½Q- +?mv I
+¦ K'v M;QÌB +¦ i? H¨K çQÊ+- Qi M?'i Î çÌB i?S +?QM- çÌB i?S KQÌB F?¬M; +¦ M;Q
i¢B GK+ L;mv M H¨K çQÊ+ çB m M¨v i?b b) i`Î i?¨M? F€ iQ+? +?Q iWM; +¦ i`QM;
F?B m +?B M pÈB #ªv M;QÌB i`QM; v m K i?"T ç¢B i`QÎM; H½QX

*€B M¨vX X X X X X

GK+ L;mv M tQ v FB K- ç•K i?ŠM; p ?QÈM; EB K i`QÎM; H½Q- F?Q +Æ +O ?„M ç
i`QÎM; H½Q- EB K i`QÎM; H½Q #` +ªM? ;BÈB *?•M FB K pQÆM; +O GK+ L;mv M F
B F m #ªM i?•M ?„M +?QM? H¨ FB K v m- i?B m +?9i M[+9B ç–m tQM; i?–MX J°i F
p¬ +MM; ?mv M /B m- EB K i`QÎM; H½Q H"T iS+ SM; T?¦- FB K +?B m p¨ FB K +?I
EB K i`QÎM; H½Q H•m M v pšM M´B / M? pÈB +?B m i?S+ ?mv M /B m- ?ÆM M[F
FB K T?€T- M?QM; ?B M i¢B ?„M H¢B T?€i ?B M K°i FB K iB M i v ç•K iÈB +O GK
+?B m +O ?„M `'i M?B m- ?ÆM M[+,M #ªM +?Q iWM; M?bM i?'v- M?bM i?'v Kb
i`9M;- EB K i`QÎM; H½Q F?B T çªK F m H M- +kM; F?¬M; /€K iB T +?B m K¨ HB M

h?•M ?bM? GK+ L;mv M H¢B HQÈi çB- ç•K p T?Q >´ i`QÎM; H½Q- ?ÆM K°i i?€M
L;mv M çª i?QÆM;- p i i?QÆM; KÈB F?¬B T?K+ # M M;Q¨B- ?B M i¢B H¢B #` K°i
iQÆB çB M +m²M; +?ªv ` - #` i`¼M; i?QÆM;- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB ç€M? K'i bS+ +

s¨ i`QÎM; H½Q +QÌB v m K`,

@ GK+ L;mv M XGK+ L;mv M XX

s¨ i`QÎM; H½Q H¨ M;QÌB im Hmv M K ?Q†+ i?m"i +O ? iBM? i?–M- ;B Q i?O pÈB
i?"M M m F?¬M; b) #` K ?Q†+ i•K i`Q- GK+ L;mv M F?¬M; i? K [m M i•K- F?Q iS+
FB K +?'M ç°M;- i`QÌM; FB K K M; i?2Q FB K [m M; b„+ #ûM +?ûK p T?Q s¨ i`Q
+O s¨ i`QÎM; H½Q +ÁM +?Q p•v F?®M çQÊ+ ç®B T?QÆM; K°i T?9i M¨Q- H"T iS+
FB K +O GK+ L;mv M ç•K tmv M M;U+X J ?Q†+ i?m"i +O s¨ i`QÎM; H½Q +kM; F?
pÈB M;QÌB M„K ;B[FB K HBM? HQ¢B ?bM? +?QM? F?Q- M;QÌB +¦ i? +?®M; çÐ çQ
S?QM; i´M; +°M; +¦ ? B M;QÌB- S?QÆM; L?Q p¨ GK+ L;mv MX s¨ i`QÎM; H½Q M¨Q
F i [mª tmB t Q #` K°i FB K ç•K tmv M M;U+X

S?€T i`QÎM; H½Q [m€i,

@ :BÌ ç M HQÊi i i?m i?"T M;QÆBX

S?€T i`QÎM; H½Q +?QM? H¨ M;QÌB p"M /KM; T?€T i?m"i + Q bB m i`QM; i?"T ç¢B
` T?€T i?m"i i®B i`ÌB i®B ç'i- H¢B ;BÆ i v ç€M? ` +€i #KB ;B¦ H®+- +€i #KB ;B¦ H
+€i M;"K H'v T?€T HU+ ç€M; bÊ ;¨Q i?ûi K¨ ç MX

S?€T i`QÎM; H½Q H¢B pmM; i v H M- iWM; F?®B ç€ +U+ HÈM `ÆB tm®M;- i"T FQ-

G9+ M¨v- i?•M M;QÌB GK+ L;mv M ç°i M?B M #„M ` - M;QÌB çB i?2Q FB K- +„i i?Š
?B M T?€T i?m"i +O KbM? #` GK+ L;mv M tªQ /B m T?€ pÐ- H"T iS+ i`€B iBK HQ¢M
H¨K i? M¨Q T?€ ;BªB T?€T i?m"i i?´ ? +O KbM?X E€ i?U+ +kM; `'i çÆM ;BªM- I
p®M F?„+ +? HšM M? m- FB K i?m"i K¢M? F?„+ T?€T i?m"i- T?€T i?m"i K¢M? F?
+O GK+ L;mv M K¢M? ?ÆM T?€T i?m"i +O ?„M- pb p"v T?€T i?m"i +O ?„M ç QÆ
/ /¨M; T?€ ;BªBX

h`QM; M?€v K„i- i'i +ª iU ?² ç m /WM; H¢BX

*?B M ç'm pW `²B- [mª i?U+ F?B M M;QÌB i F?¬M; i? M¨Q iBM- GK+ L;mv M pV
i`QÎM; H½Q- ç•K #` i?QÆM; >´ i`QÎM; H½Q- ç•K i?OM; M;U+ s¨ i`QÎM; H½Q- ç€M

@ h ç M ç•v5

>Ä i`QÎM; H½Q M?ªv ` - iQM? +€+? >Ä i`QÎM; H½Q M¦M; Mªv ;B®M; M?Q HY - M
ç¦- F?¬M; F?ÄB ;B"M /[- t¬M; ç MX >„M #°+ T?€i ç€M? ` FB K w M?Q ?Ä X "ªM i?
+?QM? H¨ bBM? HBM? i`QM; /mM; M? K- +?QM? H¨ ` çÌB i`QM; /mM; M? K /QÈB
?Ä - b m +ÆM #°+ T?€i +O ?„M- +?d i?'v #–m i`ÌB +?mv M i?¨M? K¨m çÄ i?šK- I
M? K ;B[i?B M ç` +m²M +m°M +?ªv p T?Q GK+ L;mv M- +¬M; FQ+? +O ?„M- +
T?€T ? v T?€T i?m"i ;b- ?Q¨M iQ¨M +?d /U p¨Q #ªM M,M; +O ?„MX

o` >Ä i`QÎM; H½Q M¨v F€ i?"i +kM; H¨ M?•M p"i `'i + Q KBM?- i`QM; i?"T ç¢B i`Q
p` i`Q i?S # - +?d FûK "S+ i`QÎM; H½Q p¨ EB K i`QÎM; H½Q #€M #° ç¢B ç¢Q- ?ÆM
K†i pÈB +¬M; FQ+? /mM; M? K +O ?„M- M; v +ª "S+ i`QÎM; H½Q p¨ EB K i`QÎM; H
Mû i`€M?X

E?B F?Q i? ç M; ;†T F?¦ F?,M pb >Ä i`QÎM; H½Q T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X

GK+ L;mv M T?ªM FQ+?- /MM; i?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q- MQÈ+- #,M;- imv i- ?²- #B
+Ym ç¢Q +Ym FB K w /QÈB i`M iQM? +O i?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q- –K –K ç€M? ` X h`
ç½ HoM? M;° çQÊ+ FB K w +O iYm- ç•v H¨ FB K w GK+ L;mv M HoM? M;° M? M? I

a m F?B GK+ L;mv M bY tm'i i?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q- HB M +¬M; FQ+? p T?Q >Ä

E?„T MÆB i` M K†i ç'i H¨ /mM; M? K- /mM; M? K +?B pQÆM; p¨ i?Ov i`mM; ?Q¨M;

h`MM; çB T +MM; +¬M; FQ+? p¨Q K°i +?¶X

•K5

o +?¢K H9+ M¨v [mª i?U+ H¨ FBM? i?B M ç°M; ç` - pW `²B M;Q¢B i`W +?Q p` FB K
+ÁM bU p"i M¨Q F?€+- i`QM; M?€v K„i- /mM; M? K p¨ #,M; imv i F?„T MÆB M?'i
HQÊM- F?B M K¼B M;QÌB tmM; [m M? F?¬M; i? M?bM `ä- `9i +m°+ H¨ MQÈ+ i?„M
ç½ p¬ +MM; K½M? HB iX

aQÆM; KM i?Q€M; +?®+ iªM ` - /mM; M? K +?B pQÆM; +O >Ä i`QÎM; H½Q #` ç€M
?„M H¨ M;QÌB i?m +m°+- ?„M pW # v çB pW K¢M? K) i?´ ?mv i5 G9+ M¨v- K°i ç¢
Q i`MK H M GK+ L;mv M- i`QM; M?€v K„i T?€i ç°M; b€i +Æ FBM? F?OM; M?'i p

•K .¢ S? >mv i5

æ•v +?QM? H¨ •K .¢ S? >mv i- K°i i`QM; M?[M; imv i F„ K¢M? M?'i +O sQ+? .U+
M¦B "S+ oQÆM; M?'i iB m H¨ +?B m i?S+ M? M? M?'i +O sQ+? .U+ S?B oQÆM;- i
+?B m i?S+ #Q K"i M?'i +O sQ+? .U+ S?B oQÆM;- p¨Q i?ÌB F?„+ +?Ì çÊB i?2M +?
b m F?B "S+ i`QÎM; H½Q #` GK+ L;mv M T?€ ;BªB "S+ oQÆM; M?'i iB m- i?W /`T
i v- M?•M H9+ ?¶M HQ¢M ~M ;B'm- +m®B +MM; F?B çÊB ç M i?ÌB F?„+ K'm +?®i-
i`QÎM; H½Q ç®B K†i pÈB T?€T HU+ ?Ä ? i`ÌB bBM? +U+ ç¢B- GK+ L;mv M b m F?
+¦ #m¬M; HÄM;- H9+ M¨v- "S+ i`QÎM; H½Q ç½ bY /KM; +?B m i?S+ ?mM; K½M? M'

J M; i?2Q w MB K M?'i ç`M? T?ªB ;B i +? i GK+ L;mv M5 æQªM FB K H Q ç M +´ ?

æQªM FB K ç½ ç M i`QÈ+ +´ ?¼M; GK+ L;mv M- H9+ M¨v- .QÐM; L;¬ HBM? FB K
M;Q¨B ? B i`QÊM;- çm´B ;B i >Ä i`QÎM; H½Q- +,M #ªM F?¬M; F`T ç€M? i`ª- i? M
i`QM; pÄ- `9i ` F?¬M; F`T X

*€B M¨v H¨ •K .¢ S? >mv iX

*?B m i?S+ M¨v F?¬M; +¦ #'i F€ mv i? - F?Q i? M¨QX L?QM; #'i ;B€+ H¢B Km®M
GK+ L;mv MX

h`QM; K„i "S+ i`QÎM; H½Q +¦ K'v T?–M /` b„+X

æ•v +?QM? H¨ b€i i?OX

a€i i?O p¬ / M?5 *?B m +O b€i i?O p¬ i? M? p¬ i? 5

GK+ L;mv M +? i +?„+ `²B5 *´ ?¼M; +O ?„M F?¬M; i? M;,M +ªM çQÊ+ FB K T?QM
"S+ i`QÎM; H½Q H¢B +ªK i?'v iQ¨M i?•M +O KbM? iU ?² M?Q +¦ K°i ç¢Q FB K F?
[m - i`QM; M?€v K„i #` ç•K i?OM;- çQÆM; M?B M FB K +O ?„M +kM; F?¬M; i? iB

k9NX *?QÆM; 9d9@9d8, G,M; G¢+ h?¢+?

G9+ M¨v FB K +O "S+ i`QÎM; H½Q +€+? +´ ?¼M; GK+ L;mv M iU ?² +?d +ÁM F?Q

GK+ L;mv M ;BÆ i v H M- pÄ FB K +O .QÐM; L;¬ HBM? FB K # v ç M i v ?„M- ç9M
"S+ i`QÎM; H½Q +?QM? H¨ +?m¬B FB K M¨v- M?bM #° /¢M; F?¦ ?B m +O "S+ i`QÎM

@ L;QÆB ç M; +?Ì i H° ` bÆ ?Î- i +kM; ç M; +?Ì M;QÆB ` i v- M;QÆB ç T?ÁM
h`'M L?¢+ HBM? FB K- +?S F?¬M; ç T?ÁM; pÄ FB K .QÐM; L;¬ HBM? FB K- ç•v +

"S+ i`QÎM; H½Q ?B M i¢B #` i?QÆM; ç½ p¬ +MM; M;?B K i`¼M;- M?QM; ?„M pšM

@ L;QÆB F?¬M; /€K ;B i i - K°i F?B M;QÆB ;B i i - bQ T?K i M?'i ç`M? b) #€Q i?M
b) ;B i M;QÆB- +?d +–M M;QÆB #QÈ+ ` F?ÄB >Q aÆM K°i #QÈ+- M;QÌB M?'i ç`

"S+ i`QÎM; H½Q H'v ` i'K +?B m #¨B bQ T?K +O ?„MX

sQ+? .U+ v m pQÆM; H¨ K°i M?•M p"i `'i T?B M iQ€BX

h®+ ç° +O M;QÌB M¨v +¦ i? +QB H¨ ç M?'i i`QM; ç€K v m K X E?„T +ª h'M [m®+
+?d bÊ +kM; F?¬M; +¦ K'v M;QÌB H¨K ;b çQÊ+ M?•M p"i æ¢B æ¢Q +ªM? +¦ i®+ ç°
?„M ç½ [mv i ç`M? ;B i +? i M?•M p"i M¨Q ç¦- i?"i bU i`®M i`€M? i? M¨Q +kM; F?¦
M¦B H¨ +U+ çB KX

h` M K†i "S+ i`QÎM; H½Q H° ` MK +QÌB ç„+ wX

æ9M; p"v- H'v i M im´B bQ T?K ` H¨K #bM? T?QM;- +ÁM F M¨Q /€K ;B i KbM?X

h`QM; M?€v K„i FB K F?Q ç€M; bÊ H¦2 H M- p K†i "S+ i`QÎM; H½Q ç M; iW ç„+ w
ç–m `ÆB tm®M;- GK+ L;mv M M? M?¨M; ;BÆ i v H M- .QÐM; L;¬ FB K H¢B K°i H–
H¨ #m²M +QÌB- "S+ i`QÎM; H½Q H¢B mv ?B T KbM?X L,K ç¦ +¦ M;QÌB H'v h¬M; G½
F i [mª M;QÌB mv ?B T ?„M ç m #` ;B i +? iX

hQ ; M HÈM K"i- F?¬M; ? +® F}- iMv w H¨K #"v- M?[M; iQM? +€+? M¨v p®M H¨ #ª
GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M [m v ç–m- M?bM p T?Q "¢+? >² i`QÎM; H½Q- F€ i?"i "¢+? >² i`QÎM; H
p T?Q GK+ L;mv M- M?QM; GK+ L;mv M +,M #ªM H¨ F p¢M ç°+ #'i t•K- "¢+? >² i`
L;mv M M?bM KbM?- i`QM; HÁM; +ª FBM?- pW p†M +€B ç–m +O "S+ i`QÎM; H½Q
F?¬M; +?9i /Q /U [m,M; ` K°i i?S,

@ æ•v H¨ ;BªB /QÊ+ +O "B S?QM; h?Q+? h?mX

h?•M ?bM? H"T iS+ +?ÈT ç°M;- i`€M? çQÊ+ +¨M; t +¨M; i®i

h`QM; +?B M ç'm HB M iB T pW `²B- GK+ L;mv M ç½ ç€M? #¢B EB K i`QÎM; H½Q
H½Q- >Ä i`QÎM; H½Q- s¨ i`QÎM; H½Q- >´ i`QÎM; H½Q- ?M /¼ "¢+? >² i`QÎM; H½Q

h`QM; ç¦- "S+ i`QÎM; H½Q +? i- >´ i`QÎM; H½Q i`¼M; i?QÆM;- s¨ i`QÎM; H½Q i`¼

GK+ L;mv M H¢B iMv w HB + M?bM S?€T i`QÎM; H½Q- S?€T i`QÎM; H½Q H"T iS+
+?¶ s¨ i`QÎM; H½Q- s¨ i`QÎM; H½Q +kM; p°B p¨M; Mû i`€M? ` b m- F?¬M; Km®M
+?B m ç M +?¶ EB K i`QÎM; H½Q- EB K i`QÎM; H½Q bÈK ç½ #` ?M /¼ pÐ K"i- F?
H9+ M¨v pW M?bM i?'v €M? K„i +O GK+ L;mv M pšM F?¬M; M;WM; Mû i`€M?X

*?d /U p¨Q €M? K„i ç½ ç¢i iÈB ibM? i`¢M; M¨v- v m K i?"T ç¢B i`QÌM; H½Q bÊ ç

GQ¢B mv i? M¨v H¨K +?Q M;QÌB F?€+ F?¬M; i? T?ªM F?€M;5

G9+ M¨v €M? K„i +O GK+ L;mv M H¢B [mûi ç M +?¶ s¨ i`QÎM; H½Q- T?€i ?B M s
#'i ç°M;- i?"i bU +¦ /kM; F?Q- i`QM; HÁM; GK+ L;mv M i?–K F?2M K°i +•mX h`QM
F?¬M; çB- +¦ + M çªK- F€ i?"i s¨ i`QÎM; H½Q Km®M F?¦+ +kM; F?¬M; F`T- i`QM;
+O M¨M; H¨ M†M; M?'i- #` GK+ L;mv M ç•K i?OM; M;U+- i`€B iBK #` ç•K `€+? K°i
çB çQÊ+X

GK+ L;mv M M¨Q #B i M?[M; +?mv M M¨v- +?Q `^M; s¨ i`QÎM; H½Q +¦ + M çªK- çQ
i?2Q- H"T iS+ ;B i +? i s¨ i`QÎM; H½Q- i`QM; HÁM; +ÁM M;?B M;Ì- M?•M p"i +¦ /k
K°i FB K ç½ ;B i +? i- ?„M +ÁM iQÎM; `^M; s¨ i`QÎM; H½Q T?ªB +?®M; i`ª çQÊ+ K'

L,K p` i`QÎM; H½Q +ÁM H¢B +?¢v p i`QM; v m K i`"M- iQÆM; ç®B ?QªM; bÊ- K² ?
M;Ì i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M H¢B ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M¨v- i?U+ bU F?B M [m, i?-

æ M H9+ M¨v- K°i F KÈB ç–m F?¬M; B iBM iQÎM; H¢B K°i KbM? F?B m +?B M pÈ
iQ¨M i?„M;X

æ€K M;QÌB >Q aÆM v M H†M; çSM; M?bM- +kM; F?¬M; +¦ B H M iB M; OM; ?°- #
L;mv M /kM; K½M? T?B i?QÌM; M?Q p"v- ;B®M; M?Q M;QÌB i`ÌB- i`QM; HÁM; ç m
i?"i bU H¨ i?U+ HU+ i`QM; h`QÌM; aBM? +ªM? ? v b Q\

GK+ L;mv M ç9M; H¨ M;QÌB çSM; ç–m i`QM; h`QÌM; aBM? +ªM?5

æ M H9+ M¨v- #'i Hm"M H¨ B +kM; +?Q ``^M;- GK+ L;mv M +?QM? H¨ M;QÌB K¢M?
+O h'M [m®+- i?"i bU F?¬M; +€+? M¨Q iQÎM; iQÊM; +¦ M;QÌB +¦ i? H¨K çQÊ+ +?
#¢B #ªv M;QÌB i`QM; i?"T ç¢B i`QÌM; H½Q- ç•v [mª i?U+ ;B®M; M?Q +?B M iQ+? +

G,M; G¢+ h?¢+? +O EB K i¬M; ;"i ç–m M¦B,

@ E?¬M; i - ç•v +?QM? H¨ F i [mª +O FB K T?€T +U+ i®iX

æQ¢M E?€M? *?B +O E?Q i¬M; H„+ ç–m,

@ *kM; +?Q +?„+- i'i +ª H¨ M?Ì T?€T i?m"i + Q +QÌM;X

>„M M¦B M?Q p"v +kM; F?¬M; +¦ M?B m i?mv i T?K+- EB K i¬M; p¨ E?Q i¬M; # M
+•M ç®B- M?QM; ?B M i¢B /` iBM? GK+ L;mv M M´B H M- F?B M +?Q ç¢B ç b® ç
T?€T K¢M? ?ÆM T?€T i?m"i- E?Q i¬M; F?¬M; +¦ M?•M p"i ;B®M; M?Q GK+ L;mv M
i?W M?"MX

G,M; G¢+ h?¢+? +QÌB M¦B,

@ E?Q i¬M; +kM; +¦ M;QÌB +¦ i? /MM; T?€T i?m"i- pÈB h`QÌM; aBM? +Ym i`¼M;- ç
ç¢B i`QÌM; H½Q- +?Q M¦B ç M h`QÌM; aBM? +Ym i`¼M;- K¨ M; v +ª h`QÌM; aBM?

>„M Kd K B M¦B- +¦ GK+ L;mv M H¨K pQ /K- ?„M M¦B `'i iU iBMX

æQ¢M E?€M? *?B +kM; ?ÄB M;QÊ+ H¢B,

@ G) M¨Q GK+ L;mv M H¨ M;QÌB +O EB K i¬M; ? v b Q\ .M i? M¨Q i +kM; M?È `
iW EB K E?Q i¬M;- EB K i¬M; +€+ M;QÆB M;?B M +Sm FB K T?€T- H¨K i? M¨Q +
p"v- i`W T?B / M? iB M; +O EB K i¬M; H¨ ?[m / M? p¬ i?U+X

>„M +kM; #„i çQÊ+ bÆ ?Î +O G,M; G¢+ h?¢+?X

J•m i?mšM +O ? B i¬M; EB K- E?Q ?B M i¢B ç½ ç M #QÈ+ i` M? ;B¨M?X

GK+ L;mv M p®M F?¬M; i?m°+ p EB K i¬M;- H¢B çQÊ+ EB K i¬M; #B M i?¨M? #B
F?B #'i ç„+ /o M?Q p"vX

G9+ M¨v- Î K°i MÆB ? Q H€M? p„M; p - +¦ K°i H½Q ;Bª `•m i¦+ #¢+ i`„M;- H„+ ç–m

@ *QB M?Q F?¬M; i - FB K T?€T +O iB m iY GK+ L;mv M M¨v +m®B +MM; +kM; F?
F m i`QÈ+ FB - i®i t'm ;b +kM; +¦ i? i` M? çm pÈB M;QÌB F?€+X

hmv i F„ FBM? i? i`QM; K„i M;QÌB F?€+- i`QM; K„i H½Q ;Bª i¦+ i`„M; M¨v +?d H¨ `

L?QM; p` H½Q ;Bª i¦+ i`„M; M¨v- t€+ i?U+ +¦ iQ +€+? M¦B M?[M; HÌB M¨vX

a m HQM; H½Q ;B i¦+ i`„M; +¦ #®M M K iY i`mM; MB M ç M; +QÌB F?´ F?¬M; i?¬B
+?O M?•M ç½ H•m- ?B M i¢B M?bM i?'v FB K T?€T +O GK+ L;mv M ç m +ªK i?'v ç
+?Q `^M; +¦ i? KB M +QÐM;- FB K T?€T +O +?O M?•M i?"i bU H¨ +¨M; M;¨v +¨M;

*?B M /`+? # M M;Q¨B +O +m°+ +?B M >Q aÆM ç½ F i i?9+X

h`"M +?B M K¢M? M?'i # M M;Q¨B +?QM? H¨ i`"M +?B M i`QÈ+ ç¦- K°i KbM? GK+
i`QÎM; H½Q- ;B i +? i ? B M;QÌB- b m +m°+ +?B M M¨v- GK+ L;mv M i?"i bU M´B /
tQM; H¨ M;QÌB K¢M? M?'i i`QM; h`QÌM; aBM? +ªM?- M?QM; ?B M M?B M- +m°+ +
/SiX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; ç w M?B m M?Q p"v- +?B M ç'm •K i?–K- i?U+ HU+ +O ?
i v p¨Q- ç¦ H¨ +?B M ç'm +O æ¢B æ¢Q +ªM? pÈB æ¢B æ¢Q +ªM?- M?B K pK +O ?

>B M i¢B H¨ H9+ i?m i?"T +?B M HÊB T?˜KX

*m°+ +?B M i`QÈ+ ç¦- GK+ L;mv M ç½ ;B i +? i ? B i`QÎM; H½Q- ? B M;QÌB M¨v
H'v pÁM; +´ F?¬M; ;B M +O s¨ i`QÎM; H½Q i`QÈ+- ç9M; p"v- s¨ i`QÎM; H½Q H¨ M
+´ +U F€ ?B K i?'v H¨K T?€T F?Q F?¬M; ;B M- GK+ L;mv M /MM; i?–M MB K i?,K

M i`QM; +¦ Rd +QM HBM? i?9 F?´M; H²- #ªv F?®B HBM? i?¢+? i`mM; T?˜K- M;Q
i?m”i- ?„M +¦ H’v M?[M; i?S M¨v +kM; F?¬M; +¦ i€+ /KM;X

*ÁM "S+ i`QÎM; H½Q- +?QM? H¨ M;QÌB çSM; ç–m i?”T ç¢B i`QÌM; H½Q- i?•M ;B
+¦ ?ÆM jR +QM HBM? i?9 F?´M; H²- R8 F?®B i`mM; T?˜K HBM? i?¢+?- pQÊi t M
+ÁM +¦ # pB M i?–M ?²M F i iBM?- [mª M?B M H¨ M;QÌB ?¨Q T?9X

ó"S+ oQÆM; i?•M T?€Tô- GK+ L;mv M +?’M ç°M;5

*€B M¨v H¨ i?•M T?€T ç°+ K¬M +O sQ+? .U+ #S+ pQÆM;- çQÊ+ tQM; H¨ i?•M T?
F?¬M; M;Ì KbM? H¢B +¦ çQÊ+ "S+ pQÆM; i?•M T?€TX GK+ L;mv M H”T iS+ t2K t
?B M [mª M?B M H¨ "S+ oQÆM; i?•M T?€T- M m +¦ #° i?•M T?€T M¨v- i®+ ç° +O ?
Qi- M?QM; ç€M; iB + i?B m K’i "S+ oQÆM; M?’i iB mX

"S+ oQÆM; M?’i iB m +?QM? H¨ +?B m i?S+ +m®B +MM; +O #° +¬M; T?€T M¨v- +¦
M?’i- M m F?¬M; +¦ "S+ oQÆM; M?’i iB m- F?¬M; i? tQM; H¨ i?•M T?€T M? M? M

h?”i bU ?B K +¦- Î +?¶ "S+ i`QÎM; H½Q F?¬M; +¦ M?[M; i?S i`•M #ªQ F?€+- M?QM
i?•M T?€Tô M¨v +kM; ç€M;X

GK+ L;mv M H”T iS+ #„i i v i?Y #° "S+ oQÆM; i?•M T?€T M¨v- o•M GQM; i•K T?€T
+?d +ªK i?’v i®+ ç° +O KbM? M? M? ?ÆM K°i +?9i- M m H¨ +?mv M ç´B i?2Q o•M
? i•K T?€T i?¨M? T?QM; ? i•K T?€T- H”T iS+ HB M +ªK ;B€+ M? M? ?ÆM pW `²
p”v- +?B M ç’m +kM; / /¨M; ?ÆM `’i M?B mX

L?QM; ?„M `ä `¨M; +ªK i?’v +¦ ;b ç¦ F?¬M; ç9M;- +ÁM i?B m ? B +€B +€M?- #° "S
T?ªB T?®B ?ÊT pÈB ? B +€M? KÈB +¦ i? T?€i ?mv ç M KS+ i”M +MM;- GK+ L;mv
ç•v H¨ +?mv M b m M¨v- ?B M i¢B +kM; F?¬M; ;’TX

æ9M; `²B- +ÁM +¦ ? B i?S F?€+X

L?Q p”v- çQÆM; M?B M H¨ T?ªB çQ¢i H¢B h’M G¬B FB K T?€T- EB K i¬M; +ªK i¢
+MM; pÈB M,K pB M i`mM; T?˜K HBM? i?¢+?- #° h’M G¬B FB K T?€T +?QM? H¨ im

L;Q¨B ` i?m ?Q¢+? HÈM M?’i +?QM? H¨ æ¢B æ¢Q S?€T h„+ ç MX

h€+ /KM; +O æ¢B æ¢Q S?€T h„+ ç M +¦ i? ;B i,M; MY i?¨M? F?ª M,M; i’M i?,M; ç
+?QM? H¨ +?B #ªQ- bQ pÈB M?[M; i?S FB çQÆM; M?B M H¨ i®i ?ÆM M?B mX

:B€ i`` +O p•M i?9 +kM; F?€+ M? mX

*€B M¨v /U p¨Q +€B ;b [mv i ç`M?X

oQ /K- M m M?Q HBM? i?9 ?Ä ? bBM? bªM M?B m- b m M¨v M;QÌB Hmv M +¬M; T
b) i?’T tm®M;X *ÁM M m HBM? i?9 ?Ä ? bBM? bªM Qi- K¨ M;QÌB Hmv M ?Ä ? +
;B€ i`` +O HBM? i?9 ?Ä ? b) i,M; H MX

.M b Q- +Æ #ªM H¨ T?K i?m°+ p¨Q p’M ç +mM; +–mX

GK+ L;mv M ç½ +¦ b® HQÊM; HBM? i?9 F?´M; H² iQÆM; ç®B M?B m- ç–v çO +€+
?„M b) K M; çB ;B Q /`+? HBM? i?9 p•M ? - /M b Q pb p’M ç +mM; +–m #’i ç²M;-
+kM; F?€+ M? mX L;QÌB Hmv M p•M ? +¬M; T?€T F?¬M; +¦ M?B m- M?QM; /Q b
F?¬M; + Q- M M HBM? i?9 p•M ? `’i [mw ;B€X

h` M i? ;BÈB M¨v- HBM? i?9 M?B m M?’i +¦ H) H¨ HBM? i?9 i?´ ? - M;QÌB Hmv M i
;B€ i`` +O HBM? i?9 i?´ ? çQÆM; M?B M H¨ `’i i?’TX

GK+ L;mv M H’v b® HBM? i?9 +O KbM? ` FB K i` - H9+ M¨v KÈB T?€i ?B M HBM?
iÈB ?ÆM dj +QM- M; v +ª M;QÌB çSM; ç–m i?”T ç¢B i`QÎM; H½Q H¨ "S+ i`QÎM; H½
+ÁM ?„M ?B M i¢B ç½ +¦ ?ÆM dj +QM HBM? i?9 F?´M; H²- ç•v i?”i bU +QM b® F?Q

a® HQÊM; i`mM; T?˜K HBM? i?¢+? +kM; ?ÆM 8d F?®BX

"®M pB M i?–M ?²M F i iBM?X

h?"i bU H¨ i¨B M;mv M T?QM; T?95

GK+ L;mv M i?–K M;?o i`QM; HÁM;- ?B M i¢B pB + ?„M T?ªB H¨K +?QM? H¨ i`MM
ç¢B pB M K½MX

Jm®M i`MM; FQ+? h`QÌM; aBM? i?"T i`¼M; ç¢B pB M K½M- ç•m T?ªB H¨ +?mv M /
?²M p¨ i?•M i? ?¨B ?Á - +m®B +MM; ç¢i ç M +ªM? ;BÈB pB M K½M- +ªM? ;BÈB M¨
+¦ çB m T?€T HU+- i?–M ?²M i,M; i`QÎM; +?d H¨ +QM b® `'i M?Ä #ûX

E?¬M; +¦ +€+? M¨Q- ç•v +?QM? H¨ i?S T?ªB iQ+? Hkv ç i`MM; FQ+? æ¢B æ¢Q +ª

h`QÌM; aBM? i`MM; FQ+? æ¢B æ¢Q- F?¦ F?,M p¬ +MM;- +–M iQ+? Hkv iQÆM; ç®B
i„+ ç¢B ç¢Q- KÈB +¦ i? i`MM; FQ+?X

>B M i¢B iQ+? Hkv +?Q i?•K ?"m i?b H¨K b Q +¦ i? i?¨M? +¬M;X

h`QÈ+ iB M H¨ i`MM; FQ+? T?€T HU+- ?B M i¢B T?€T HU+ [m M? M;QÌB GK+ L;m
iÈB i`bM? ç° F?B M M;QÌB i F?B T bÊ- M?[M; T?€T HU+ #¢+? b„+ M¨v iU ?² ç m
+?'i- M m M?Q GK+ L;mv M F?¬M; +?2 /'m b) ;B®M; M?Q M?[M; /ÁM; bm®B #¢+?
i? GK+ L;mv MX

æ•v +?QM? H¨ M;mv M F?QX

L?QM; ?B M i¢B- M;mv M F?Q H¢B ?¦ i?¨M? i?U+ +?'i- iWM; /ÁM; iWM; /ÁM; M?"T
+?mv M M¨v ?Q¨M iQ¨M F?€+ #B i bQ pÈB i`QÈ+ FB - M; v +ª M;QÌB +¦ im pB h`Q
H¨ M;QÌB +¦ im pB æ¢B æ¢Q +ªM? M?bM i?'v +ªM? iQÊM; M?Q p"v- +?d bÊ ç m +?'
ç"K M¨vX

L m M?Q `¦i M?[M; T?€T HU+ M¨v i`QM; +Æ i? +O M;QÌB Hmv M i? F€- +?d bÊ
ç¢B iB M- K¨ H¨ #¢Q i? K¨ pQM;X

GK+ L;mv M p"M F?ÎB o•M GQM; i?"T #B M i•K T?€T- +?"K `½B iB T i?m T?€T HU+
M;¨v +¨M; M?B m- i`¨M ç–v i`QM; K¶B çQÌM; FBM? K¢+? +O +Æ i? - K¶B K°i F?®
/`+?- i?"K +?Q K¶B K°i bÊB i¦+ ç m +?S ç–v T?€T HU+ p¬ #B MX

>B M i¢B- M; v +ª T?B FB K +kM; F?¬M; +€+? M¨Q +?†i çSi çQÊ+ K°i +¼M; i¦+ +C

S?€T HU+ /²B /¨Q- +ªK ;B€+ T?€T HU+ i,M; H M F?B M +?Q GK+ L;mv M i?®M; F?

L?QM; ç²M; /¢M;- GK+ L;mv M T?€i ?B M- KbM? F?¬M; +¦ K°i +?9i +ªK ;B€+ ç i?,

*kM; +?QM? H¨ M¦B- #ªM i?•M +ÁM +€+? h`QÌM; aBM? i?"T i`¼M; ç¢B pB M K½M `
M?B m T?€T HU+ M?Q p"v- ç²M; i?ÌB +¦ ?ÆM dj +QM p•M ? HBM? i?9 +mM; +'T T
+€+? t v m +–m ç i?,M;- M?Q p"v +¦ i? i?'v T?ªB iQ+? Hkv p¬ +MM; i?•K ?"m KÈ
aBM? i?"T i`¼M; im pBX

S?ªB M;?o #B M T?€T ?'T i?m M?B m T?€T HU+ ?ÆM M[- M¦B +€+? F?€+- /U p¨
i?,M; H M h`QÌM; aBM? i?"T i`¼M; ç¢B pB M K½M- +kM; F?¬M; #B i +ÁM # Q H•m

*¦ H) T?ªB ç M KQÌB M,KX

GK+ L;mv M ?B M i¢B ç½ ?Q¨M iQ¨M ?B m `ä- pb b Q +¦ `'i M?B m M;QÌB K„+ F i Î
+€+? M¨Q iB M #°X

L m Km®M ç i?,M; H M +ªM? ;BÈB h`QÌM; aBM? i?"T i`¼M; ç¢B pB M K½M- i?"i b

æQÊ+ `²B- i¢K i?ÌB F?¬M; +–M ;'TX

"ªM i?•M KÈB ç M h`QÌM; aBM? +Ym i`¼M;- +kM; F?¬M; M M [m€ p°B p¨M;- +¦ K°i

GK+ L;mv M #¶M; M?B M i? K m®M; `QÊm- H9+ M¨v ?„M KÈB T?€i ?B M ?² H¬ `QÊ
T?€T F?Q F?¬M; ;B M +?mv M /MM; çUM; `QÊm- `QÊm i`QM; ç¦ +kM; F?¬M; +ÁMX

k8yX *?QÆM; 9de@9dd, h? h?B M JBM?

E€ i?"i v m K p•v +¬M; >Q aÆM ?ÆM K°i i?€M; `²B- +ÁM i?ÌB ;B M GK+ L;mv M
?m'M Hmv M ç†+ #B i +kM; ç½ ?ÆM MY M,K- b® `QÊm K¨ ?„M /U i`[ç½ ? i b¢+? i

æ€M; +? i5 E?¬M; +¦ `QÊm m®M;X

>B M i¢B pšM F?¬M; i? tm®M; M9B Km `QÊm- K†+ /M ?„M `'i i?Q+? m®M; `QÊm-
iQ¨M H¨ v m K - M m çB tm®M; F?¬M; T?ªB H¨ ibK +? i ? v b Q\

GK+ L;mv M M?9M p B- +kM; +?d +¦ i? #'i ç„+ /o iW #ÄX

h? K `QÊm K¨ F?¬M; +¦ `QÊm m®M; i?b i?"i bU F?¦ +?`m- ?B p¼M; +m°+ +?B M >
i?9+X

GK+ L;mv M iMv w #QÈ+ çB- pW p†M ;†T .B T .QÆM; .mM; ;¼B ç M- pW p¨Q i`Q
+•m FBM? i?B M ç°M; ç` ,

@ *m°+ +?B M KQÌB p¢M v m K i'M +¬M; >Q aÆM ç½ b„T F i i?9+ `²BX

@ *€B ;b5

GK+ L;mv M F?) ;B"i KbM?X

h`"M +?B M M¨v +¦ ;B Q i?O +O + Q i–M; æ¢B æ¢Q +ªM?- i?"K +?Q +¦ ;B Q i?O +
bY F i i?9+- i`QM; F?B #ªM i?•M GK+ L;mv M +ÁM +?Q +ªK M?"M çQÊ+ ;b- ?„M
`'i M?B m v m K ç¢B i`QÎM; H½Q- GK+ L;mv M çQÆM; M?B M +¦ +?9i F?¦ ?B m- K
i?9+ H¨ +?mv M i®i- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; i? F?¬M; #B i +?mv M ;b ç½ tªv ` X

S?QÆM; L?Q ;BªB i?Q+?,

@ *?B M ç'm Î M;Q¨B b€M; H¨ +m°+ +?B M +O FB K iB M +?9M; i pÈB v m K i?"
M¨v pb +€ M?•M M;QÆB i? ?B M [m€ tm'i b„+- ç½ F i i?9+ `²BX *m°+ +?B M Î i`Q
M?•M p"i æ¢B æ¢Q +ªM? +O +?9M; i pÈB M?•M p"i æ¢B æ¢Q +ªM? +O v m K - çQ
+kM; +¦ K°i b® ;B9T çÐ +O h? h?B M JBM?X

@ *m°+ +?B M i`QM; i®B- T?Q # M >Q aÆM +?9M; i i´M; +°M; +¦ #®M p` æ¢B æ
K v- ç¦ H¨ >Q¨M; h? M? >¦ i`QÎM; H½Q +O "„+ S?QM;- +kM; +?QM? H¨ bQ i?9+ +Q
+kM; +? i i`QM; i`"M +?B M M¨v- "„+ S?QM; iW M v p b m +kM; +?d +ÁM H¢B b€m

@ h`QM; +m°+ +?B M M¨v- T?Q # M v m K +¦ # M?•M p"i æ¢B æ¢Q +ªM? #Ä K¢M
K ç M; +?B K Qm i? - +? i Qi ?ÆM- M?QM; M?bM iW +?'i HQÊM;- T?Q # M v m
+?'i HQÊM; M;QÌB +? i + Q ?ÆM- pb p"v i`QM; +?B M ç'm i`QM; i®B- +?9M; i i¢K

S?QÆM; L?Q M¦B iB T,

@ L¦B K°i +€+? iQÆM; ç®B- b B #B i i?U+ HU+ ? B # M +kM; F?¬M; M?B m- M?QM
p"v- bÊ `^M; b® HQÊM; M;QÌB i?QÆM; pQM; b) M?B m ?ÆMX

>B M M?B M- i` M i? ;BÈB M¨v- M?•M p"i +¦ i? ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q +ªM?- ç m F?¬
>Q aÆM p¨ v m K H¨ +Wm ?"M i` M? çQ¢i i¨B M;mv M H½M? i?´- H¨ +Wm ?"M iQ+?
i? M¨Q pb +Wm ?"M K¨ ç€M? ç´B iQ¨M #° + Q i?O # M KbM?- T?Q # M v m K +kM
;BÈB M¨v F?¬M; T?ªB +?d +¦ ? B i? HU+ +O >Q aÆM p¨ v m K - K¨ +ÁM +¦ M?[M

S?QÆM; L?Q M¦B,

@ >B M i¢B- ? B # M ç m iQÆM; ç®B HB m K¢M;- +?Q M M- v m K h?€M? ç æ¬M;
+?QÎM; K¬M +O +?9M; i - ? M # M;¨v b m- b) +¦ K°i i`"M [mv i +?B M- ç M H9+ ç¦
L m aÎ +?QÎM; K¬M i?„M;- çQÆM; M?B M b) F?¬M; +¦ ;b T?ªB M¦B- v m K b) #` #S
M[+?9M; i i`mv çm´B- K¢M? K) ç€M? +?Q v m K i`¼M; i?QÆM;- F?B M +?Q v m
imv i ç®B F?¬M; +¦ i?U+ HU+ i` Q H M K†i ç'i K°i H–M M[X L m v m K i?„M;- +?
+?B K +S p` i`Q- T?¢K pB M?'i ç`M? i` M K†i ç'iX L m v m K +?B K +S iQ¨M #° K
FB T M¢M +O Km¬M /•M i`,K ?¼X

G K + L ; m v M ? B M i ¢ B + k M ; ? B m `ä - + m ° + + ? B M # M M ; Q ¨ B ç ½ + ? B M i ? „ M ; - M ? Q
ç M ? ² B F i X

> B M i ¢ B + ? d + Á M i ? B m i `" M + ? B M K ' m + ? ® i + m ® B + M M ; - v m K h ? € M ? ç æ ¬ M ;
+ ? Q Î M ; ; B € Q M ? ' i F B K ç Q ¢ M i ? B M a Î æ Q ¢ M X

. M b Q - ? B M i ¢ B + k M ; F ? ¬ M ; + ¦ + ? m v M + O K b M ? X

h ? U + H U + + O K b M ? # • v ; B Ì - + , M # ª M F ? ¬ M ; i ? O ? ° ç Q Ê + > Q a Æ M X

G K + L ; m v M i ? – K M ; ? o i `Q M ; H Á M ; - t 2 K ` - K b M ? + k M ; T ? ª B i `Î M M K ¢ M ? K) K ° i +
+ ¦ + € + ? M ¨ Q i ? O ? ° X

L ; ¨ v i ? € M ; b m M ¨ v - + – M + ¦ i ? U + H U + - M m F ? ¬ M ; i ? b F ? ¬ M ; i ? H , M H ° M i `Q M ; M

" M ; ¨ v b m - i `Ì B K Q M ? Ä X

æ • v + ? Q M ? H ¨ M ; ¨ v Q È + ç `M ? + m ° + + ? B M + O a Î æ Q ¢ M p ¨ æ ¬ M ; S ? Q Æ M ; u m X

G 9 + M ¨ v - L ; m v M G , M ; i ? Q Ê M ; M ? • M ç M ; ~ M K b M ? Î K ° i M Æ B F Q M ç € Q - ? „ M `' i [m
p b p " v K m ® M i b K K ° i M Æ B ~ M M ' T + k M ; F ? ¬ M ; + ¦ ; b F ? ¦ F ? , M - # M + ¢ M ? ? „ M + ? Q M
a Y m H ½ Q M ? • m - ? ¬ K M v b) T ? € i b B M ? + m ° + + ? B M ; B [æ ¬ M ; S ? Q Æ M ; u m p ¨ a
ç `M ? b ) F B M ? i ? B M ç ° M ; ç ` - ? Æ M M [b) H B M [m M ç M i b M ? i ? T ? € i i `B M i Q Æ
G , M ; M ? ' i ç `M ? T ? ª B ç M t 2 K + ª M ? M € Q M ? B i X

L ; m v M G , M ; p W t 2 K + ª M ? M € Q M ? B i - p W [m M b € i K † i F Q M ? T ? € T i ? m " i + O K
~ M F ? € + - t m ' i ? B M K ° i M ; Q Ì B ç 2 Q K † i M ¢ / ¢ t Q - / € M ; M ; Q Ì B F ? ¬ B M ; ¬ - K ¶ B i Q i
ç p Q Æ M ; - ç • v H ¨ X L ; m v M G , M ; + ª F B M ? - M ; Q Ì B ç 2 Q K † i M ¢ ? Q p , M - / ¢ t Q - ç •
h ? B M J B M ? X

* ? Q M ? H ¨ M ? • M p " i i ? – M # Q M ? ' i h ' M [m ® + X

h `Q M ; H Á M ; L ; m v M G , M ; t m ' i ? B M M ; ¨ M p ¢ M w M B K - i ¢ B b Q K B M ? + ? O H ¢ B t m

L ; m v M G , M ; i ? Q Ê M ; M ? • M ; B M ? " T h ? h ? B M J B M ? ç ½ K ' v i `, K M , K - K ' v i `, K M , K
h ? h ? B M J B M ? ç m p ¬ + M M ; i ? – M # Q - ? Æ M

M [i ? U + H U + i m v i + Q - i ? O ç Q ¢ M ? ¨ M ? b U p ¬ + M M ; F Q M ç € Q - + ¦ H) H – M M ¨ v - ? „ I
M ? Q S ? Q Æ M ; æ ¬ M ; u m p ¨ a Î æ Q ¢ M ç M ; + ? B M ç ' m - K B M ? + ? O ç ° i M ? B M H Q ` -
> Q a Æ M b) M ; m v + ' T X

> Q † + H ¨ - + Á M + ¦ i ? O ç Q ¢ M ç € M ; b Ê M ¨ Q F ? € + X

X X X X X X

J B M ? + ? O + O h ? h ? B M J B M ? ç M ; ç S M ; Î ç ¦ - K Q `Æ B t m ® M ; H € i `9 + - Î + € + ? ç ¦
H 9 + M ¨ Q t m ' i ? B M K ° i H ½ Q ; B ª i ¦ + i `„ M ; X

" ¢ + ? T ? € i H ½ Q ; B ª ç S M ; Î ç ¦ - ; B ® M ; M ? Q ; B ¦ K € i ; B [ç ' i i `Ì B X

@ L ; Q Æ B + ? Q M ? H ¨ K B M ? + ? O + O h ? h ? B M J B M ? b Q \

" ¢ + ? T ? € i H ½ Q ; B ª m M ; / m M ; i U i ¢ B M ¦ B ,

@ L m M ; Q Ì B ç M H ¨ M ; Q Ì B F ? € + - i i ? " i b U F ? ¬ M ; + ¦ ? S M ; i ? 9 - b B M ? i Y + O > Q a
M ? Q M ; h ' M [m ® + ; – M M ; ¨ M M , K M v - M ; Q Æ B + ? Q M ? H ¨ M ; Q Ì B i ? – M # Q M ? ' i - ? ½ v
+ O i H ° i i `– M # ° K † i i ? " i + O M ; Q Æ B - t 2 K t 2 K M ; Q Æ B `9 i + m ° + H ¨ M ; Q Ì B M ¨ Q i `Q

J B M ? + ? O h ? h ? B M J B M ? M ? b M p T ? Q " ¢ + ? T ? € i H ½ Q ; B ª ,

@ * ? m h ? M ? > m v M - i b È K M ; ? o ç M M ; Q Æ B b) t m ' i ? B M - i M ; B ? Ä K † i H ¢ M ? K
H ¨ K † + F b B M ? i Y + O > Q a Æ M - i ? " i H ¨ # m ² M + Q Ì B - M ? Q M ; M ; Q Æ B i È B ç • v + k M ;
M v - ? ½ v ç + ? Q i i ? m i ? " T M ; Q Æ B - i `B i ç i B m / B i > Q a Æ M X

E?Q i? +O ?„M /•M; i`¨QX

L;¨v ? B i?€M; ? B- GQM; ao æ–mX

L;¨v ?¬K M v- i`ÌB KQ M?ÄX

GK+ L;mv M çB i?2Q S?QÆM; L?Q bQ i?9+ p T?Q +?B M i`"M ?Q F?¬M;- H–M M
i¬M; bQ FBM? çB M M?'iX

GK+ L;mv M ?B M i¢B +kM; bmv M;?o +˜M i?"M- ? B MQÈ+ h'M L;mv M- M;Q¢B i`W
i? - i´M; +°M; +?d +¦ i€K p` +'T i¬M; bQX

h€K p` i¬M; bQ M¨v #bM? i?QÌM; ç m `'i Qi F?B ` i v- T?–M HÈM ç m +?d /MM; ç

L¦B +€+? F?€+- +Æ #ªM +?d H¨ #¨v ` +?Q ç T K„iX

.QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;- HU+ HQÊM; i¬M; bQ i`QM; i? HU+ b) F?¬M; tm'i

L?QM; S?QÆM; æ¬M; u m F?¬M; +¦ +€+? M¨Q F?€+- ?„M F?¬M; i? F?¬M; ` i v- M
K¬M M?9M; i v p¨Q- ?„M b) +¨M; T?B M iQ€B- M;?2 M¦B i?9 i`B m Î L K >ªB ç½ b
oä æ M;- oä æ M; i?'i iY ç½ [mv i ç`M? pB M +?BM?- +kM; iS+ H¨ M¦B- M m M?Q
[m M; KBM? p¨ ?„+ €K F?¬M; M?QÌM; çQÌM;- oä æ M; i?'i iY b) ç®B +?B M pÈB ?

*?Q M M- S?QÆM; æ¬M; u m +kM; +?d +¦ i? ` i vX

o T?–M aÎ æQ¢M- +kM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q- ?„M +kM; HQ H„M; M;QÌB +O h? h?
+?O h? h?B M JBM? i?–M #Q F?¦ HQÌM;- +?Q M M ç²M; w [mv i +?B M- *?m h? M
HQm pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ +O >Q aÆM- M?[M; M;QÌB F?€+ çQÆM; M?B M F?
+?O +O h? h?B M JBM?- ?ÆM M[ç M; +MM; KBM? +?O h? h?B M JBM? [mv i +

.M b Q- ? B T?2 ç m F?¬M; +¦ +€+? M¨Q- +m®B +MM; ç½ #„i ç–m i`"M +?B M i¬M;

ošM H¨ +?B M i`"M ?Q F?¬M;- T?Q # M >Q aÆM- M?•M K½ +O M;k T?QM;- iQ¨M
ç M ç–v çO- +ÁM i`QM; i®B +kM; +¦ K°i b® M?•M p"i æ¢B æ¢Q +ªM? ˜M M9TX GK+
L?Q- +?d +ªK i?'v Î T?Q ç®B /B M +¦ M;QÌB ç M; HB + K„i M?bM KbM?- ?„M M?bI
[m M b€i- H¨ K°i M K iY K†+ v T?K+ K¨m çÄ- /€M; M;QÌB im'M K„- + Q ;–v- Î KB i•
b m HQM; H¨ K°i ç¬B +€M? HÈM +kM; K¨m çÄ- +?d `B M; #` M;QÌB M¨v M?bM ç½ +
i?'v #ªM i?•M iB M M?"T p¨Q i`QM; ?Ä /B K- #` p¬ b® ?Ä /B K i?B m ç®iX

sQ+? .U+ v m pQÆM;5

hU ?² F?¬M; +–M bmv M;?o- i`QM; ç–m GK+ L;mv M HB M ?B M H M +€B i M M¨vX

>„M H¢B HB + K„i M?bM [m - T?€i ?B M K'v p` M K iY M[iY çSM; # M +¢M? ç m +¦
H¨ M K M?•M ? v M[M?•M- iQ¨M #° ç m +¦ F?Q i? p¬ +MM; ç² b°X

æ9M; p¨Q H9+ M¨v- M?'i FB K çQ¢M i?B M- F?Q T?€+? p¬ bQM; aÎ +?QÎM; K¬M T
+kM; tm'i ?B MX h` M M;QÌB K†+ €Q #¨Q K¨m t M?- F?Q T?€+? iU ?² M?Q T?€ pÐ
æQ¢M çSM; i` M +?B M i`"M ?Q F?¬M;- i`QÈ+ K†i i'i +ª ç€K M;QÌB >Q aÆM- ?„M
>Q aÆMX

L?[M; M?•M p"i M?Q sQ+? .U+ v m pQÆM; Î i`QÈ+ K†i GK+ L;mv M çQÆM; M?B M I
F?Q i? HB M i?O +O iS ç¢B v m pQÆM; ç m #` K°i KbM? aÎ æQ¢M ç €TX

@ S?QÆM; æ¬M; u m Î ç•m\

aÎ æQ¢M [m€i iQX

@ h çQÆM; M?B M ç½ ç MX

*?QM? ;B[#–m i`ÌB tm'i ?B M p¬ b® +€M? ?Q K¨m i`„M;- i`QM; M?[M; +€M? ?Q
K°i M K iY /B K /9 HÁ2 HQ i iW i`QM; i?B M F?¬M; iW iW ?¢ tm®M;- F?B ?¢ tm®
i? Qm K„- [mª i?U+ ;B®M; M?Q iB M M[?¢ i? - /mM; K¢Q +O M K iY M¨v +kM; p¬
M?Q K°i M[iY- i?•M ?bM? M?Ä M?„M- KªM? K BX

G K + L ; m v M i ? ” i b U + ? ’ M ç ° M ; 5 æ • v H ¨ S ? Q Æ M ; æ ¬ M ; u m 5 L ? • M p ” i K ° i ç Ì B F B m
i ¢ B b Q H ¢ B ; B ® M ; M ? Q M [i Y i ? M ¨ v - H 9 + M ¨ v - F € i ? ” i F ? ¬ M ; + ? d + ¦ G K + L ; m v M
t m ® M ; / Q È B + O > Q a Æ M ç m F B M ? ? ½ B X

@ S ? Q Æ M ; æ ¬ M ; u m - [m ª M ? B M M ; Q Æ B ç ½ ç M - i B T K ° i F B K + O i X

h ` M ç d M ? ç – m a Î æ Q ¢ M t m ’ i ? B M K ° i ç € K K • v ` ° M ; H È M - i ` Q M ; ç € K K • v + ¦ € M ? b
ç M ; M ? ª v K 9 - F B K w M ¦ M ; # Ä M ; + U + H È M i m ¬ M ` X h ` M ç d M ? ç – m S ? Q Æ M ; æ ¬
? B M K ° i ç € K K • v - i ` Q M ; ç € K K • v H ¨ p ¬ b ® + • v F B K M ? Ä X

a Î æ Q ¢ M + ? û K ` - M ? € i F B K M ¨ v i U ? ² + ¦ i ? t û i Q M ; # – m i ` Ì B - F B K F ? Q ; ¨ Q i ? û i
F ? Q F ? ´ M ; H ² M ? Q p ” v [m ª i ? U + H ¨ F B M ? i ? B M ç ° M ; ç ` X h ? • M ? b M ? S ? Q Æ M ; æ
+ ? • K i W i ` Q M ; i v € Q ? „ M # v ` - i ® + ç ° + U + M ? M ? - i U ? ² H ¨ K + ? Q M ; Q Ì B i F ? ¬ M

a Î æ Q ¢ M + k M ; F ? ¬ M ; ç ¦ M ç Ð - K ° i K ¦ M T ? € T # ª Q T ? Á M ; M ; U # Q i ` M K H M + Æ i ? ? „
[m M ; K B M ? - i ` Q È + F ? B F ? B + ? B M - a Î æ Q ¢ M + ¦ M ; ? 2 [m i B M i S + - i ® + ç ° + O S ?
i ? B M ? ¢ p ¬ b Q M ; - M ? Q M ; + ¦ K ° i F ? m v i ç B K H È M M ? ’ i + ? Q M ? H ¨ H U + + ¬ M ; F Q + ?
+ ? m ~ M # ` K ’ v i `, K K ¦ M T ? € T # ª Q T ? Á M ; M ; U - w ç ` M ? F ? ¬ M ; M ; W M ; / M M ; ç M - + S #
` € + ? K ° i i ? S i ? b H ” T i S + ç ´ B K ° i i ? S F ? € + - ç ² M ; i ? Ì B i ` M ? i ? O i ? Ì B ; B M M ? M ? -
æ ¬ M ; u m X

æ • v H ¨ i ` ” M + ? B M p ¬ + M M ; ç † + b „ + 5

G K + L ; m v M Î # M + ¢ M ? [m M b € i - + ? d + ª K i ? ’ v p ¬ + M M ; i m v i p Ì B - i ` ” M + ? B M i ?
i ` Ì B - ? B ç ¢ B i ¬ M ; b Q ç m ç ° B ` † M ; K • v i ` M ç – m X E B K T ? € T + O a Î æ Q ¢ M ç ¢ B
+ M M ; - p È B F B K T ? € T + O ? „ M - M m ç ® B T ? ¦ p È B i ® + ç ° + U + M ? M ? + O S ? Q Æ M ;
# Q M ? B m T ? B M i Q € B - M ? Q M ; T ? Q i ` M F B K T ? € T + O a Î æ Q ¢ M H ¢ B # ´ b m M ;
i Q ¨ M # ° i ? B M F ? ¬ M ; - F ? B M + ? Q K ’ v i `, K / † K i ` Q M ; + ? B M i ` Q Ì M ; ? Q F ? ¬ M ; ç m
M ? B M F ? ¬ M ; i ? M H ¨ i ¬ M ; b Q - + ? d ç € M ? K ° i i ` ” M K ¨ ç ½ F ? B M i ` Q M ; K ’ v i `, K / † K

h ` ” M + ? B M M ¨ v - M m + ? d H m ” M # ¨ M p i Q M ? i ? Q Î M ; i ? S + - + Á M p Q Ê i [ m i ` ” M + ? B
+ O h B m . B m h Y p ¨ u M h ? Q Æ M ; h ? B M X h ` ” M + ? B M + O h B m . B m h Y p ¨ u M h ?
G K + L ; m v M i U ? ² t 2 K F ? ¬ M ; ? B m X * Á M # • v ; B Ì i ` ” M + ? B M + O a Î æ Q ¢ M p ¨ S ? Q
i ¢ T M ? Q p ” v - G K + L ; m v M ? B m ` ä ` ’ i M ? B m ç B m - M ? b M M ? [M ; + ? B m i ? S + ç † +
+ k M ; • K i ? – K ? ¼ + ? Ä B ç Q Ê + F ? ¬ M ; Q i - [m M b € i + Q i ? O t m ’ i + ? B m - p ® M + ? Q M ?
ç i ?, M ; i ? U + H U + - M ? Q M ; + Æ ? ° B M ¨ v i ? ” i b U [m € Q i - p b p ” v i ` ” M + ? B M i ¬ M ; b Q H
ç Q Ê + X

L ? Q M ; ? „ M H ” T i S + F ? ¬ M ; M ? b M i ? ’ v i b M ? ? b M ? + m ° + + ? B M - # Î B p b + ? B m i ? S +
[m € M ? B m ? Ä / B K - M ? [M ; ? Ä / B K M ¨ v # Q T ? O H M i ? • M ? b M ? a Î æ Q ¢ M p ¨ S ? Q
M ; Q Ì B t m M ; [m M ? + , M # ª M F ? ¬ M ; M ? b M i ? ’ v # ¼ M ? ¼ X

G K + L ; m v M M ? b M ? Ä / B K p ¬ i ” M - i ? – K + ª K i ? ’ v ç € M ; i B + p b F ? ¬ M ; i ? M ? b M i ?
? B M i ¢ B + ? d + ¦ i ? + ? Ì F i [m ª + m ® B + M M ; - F ? B p W M ; ? o ç M ç • v - i ` Q M ; ç – m ? „ M
+ ? b K p ¨ Q i ` Q M ; i ` – K i Q - + € B ; b H ¨ > Ä > Q ¨ M ; F B K ç ¢ Q 5

E ? ¬ M ; ? M ; ? B M ; Ì - a Î æ Q ¢ M i m v i ç ® B ç ½ H o M ? M ; ° ç Q Ê + > Ä > Q ¨ M ; F B K ç ¢ Q - M
F B K T ? € T F ? Q T ? € + ? M ? Q p ” v - # ª M i ? • M ? „ M ? B M i ¢ B + k M ; H o M ? M ; ° ç Q Ê + F B K
i ? M ? Ì > Ä > Q ¨ M ; F B K ç ¢ Q + O a Î æ Q ¢ M - K b M ? + k M ; H o M ? M ; ° ` > Ä > Q ¨ M ; F B
ç „ K i ` Q M ; i ` – K i Q - F ? ¬ M ; M ; W M ; [m M b € i p ¨ i ? U + M ; ? B K X

Í ç • v + ¦ [m € M ? B m M ; Q Ì B - / S i F ? Q € i T ? ª B + ? ¼ M K ° i + ? ¶ Q i M ; Q Ì B - / M b Q ç † + ç E
? Q F ? ¬ M ; H ¨ ` ° M ; H È M X

G K + L ; m v M p W [m M b € i - p W i ? Q M ; ? B K X

h ? ’ i ç ¢ Q F B K w ? Ä ? + O G K + L ; m v M + k M ; ç Q Ê + ç € M ? ` i W M ; i ? S + - H Y + ? € v
/ Q Æ M ; - K ° - ? d - ? Ä - # ª v ç ¢ Q F B K w t m ’ i ? B M i ` Q M ; i v - G K + L ; m v M ç M ; M ; ? o ç
+ ? m M ; i ` Q M ; # ª v H Q ¢ B F B K w - i ? ® M ; M ? ’ i p È B M ? m - / m M ; M ? ” T # ª v H Q ¢ B F B K
M m i ? ¨ M ? + ¬ M ; i ? b + ? Q M ? H ¨ > Ä > Q ¨ M ; F B K ç ¢ Q X

L?'i i?ÌB- i`QM; ç–m GK+ L;mv M iQ¨M H¨ FB K w- aÎ æQ¢M ` +?B m- HQm ?Ä M;

*kM; F?¬M; #B i [m # Q M?B m H•m- GK+ L;mv M ç°i M?B M idM? /"v- #ªM i?•M +
` >Ä >Q¨M; FB K ç¢Q- K†+ /M +¦ +ªK ;B€+ `²B- M?QM; p¨Q i?ÌB çB K K'm +?®i M
i?B M F?¬M; F?¬M; +¦ >Ä >Q¨M; FB K ç¢Q- F?¬M; i? i? K F?ªQ çQÊ+- ibM? i`¢M
i`"M +?B M pW `²B ç½ F i i?9+X

k8RX *?QÆM; 9d3@9dN, E i Zmª

E i [mª b) M?Q i? M¨Q ç•v\

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB KÎ iQ K„iX

_®i +m°+ H¨ B i?„M; B i?m \

>„M pW KÎ K„i- M?bM i?'v i`QM; i?B M F?¬M; pšM H¨ ?Ä /B K K M? K¬M;- >Ä >
çQÊ+ i?B i`B M- M?QM; +?O M?•M +O ?Ä /B K pšM +ÁM çSM; Î ç¦- M;¨M p¢M ?Ä
HQM; ?„M- HY +?€v ?WM; ?U+- F?Q i? M; M; M?B MX

@ " M FB - iU ?² +¦ F i [mª `²BX

Í K°i MÆB ? Q H€M? p„M; p +O >Q aÆM- *?m h? M? >mv M +?„T i v M¦BX

@ æ9M; p"vX

JBM? +?O h? h?B M JBM? pW ` i v ç½ imM; ` K°i +?B m imv i ?¼+- K°i i? M? i
b€M; H¬B çbM? H Q i?ŠM; p ?QÈM; *?m h? M? >mv M- i? M? FB K p†M p Q M?Q
K°i HU+ i`QÌM; H¬B çbM? +U+ ç¢B ?B M ` /QÈB FB K +O ?„M- # Q T?O p T?Q
ç–m KBM? +?O h? h?B M JBM? tm'i ?B M `†M; K•v H¬B çB M +U+ HÈM- # M i`QM

*QM çQÌM; i`MM; FQ+? h`QÌM; aBM? i?”T i`¼M; pšM +ÁM /¨B çˆM; çŒM;X

L;¨v KQÌB H,K i?€M; i€K- i i i`mM; i?mX

>¬K M v H¨ K°i M;¨v `’i ç†+ #B iX

o¨Q M;¨v M¨v ?¨M; M,K- i’i +ª +€+ ç¢B iB M K¬M +O h’M [m®+ ç m i´ +?S+ +9M; i
+?O K†i i`,M; +¦ ç` p` +U+ + Q i`QM; h?–M hB M T?´ i?QÊM; +O h’M [m®+X Í h’
+?O K†i i`,M; p¨ iBM? +?O K†i i`ÌB +?d /QÈB GK+ ç¢B i?B M +?B M;U ç - i`QM; H
iBM? +?O K†i i`,M; ?¢ T?¨K ;B9T çÐ +?mv M +O i? M?•M- +?Q M M KÈB i¢Q i?¨M

S?QM; +?O S?QÆM; L?Q p K†i M;?B K i9+- i`QÈ+ K†i ?„M +¦ K°i i ç¨M- ç®i ?Q
H¨M ?QÆM; i?ÆK /–M /–M ?¦ i?¨M? +ªM? b„+ +O M;mv i +mM;- i?Ä M;¼+ pmB p
[m - +?QM? ;B[H¨ iB M iY >ˆM; L; M? M?¨M; +?„T i v + i?€MX

GK+ L;mv M Hm¬M i?Q+? i i h`mM; h?m- Î "„+ T?QM; F?¬M; #€M `QÊm- M?QM; M;
+¦ m®M; `QÊm ?Q [m X

S?QÆM; L?Q çSM; Î ç¦- +€+ FB K iB M- i`QÎM; H½Q +kM; çSM; ç•v- çˆM; b m H¨ ç
H¨ +€+ ç iYX

GK+ L;mv M çQÆM; M?B M çSM; i`QM; ç€K ç iY +?•M i`mv M- +¦ e ç iY +?•M i`m
+?Q [m v p - ç9M; `²B- hB J½ "€+ bÈK ç½ #` F? B i`W F?ÄB ?¨M; M;k ç iY +?•M i
ç iY +?•M i`mv M- ç iY +?•M i`mv M ?B M i¢B t T ?¢M; i?S KQÌB K°iX G•K u hBM
b® +€+ ç iY #bM? i?QÌM; ?B M i¢B ç M; çQÊ+ æ°+ *¬ .B T K M; çB /¢v /¶X

L?Q p”v- KQÌB ç¢B ç iY +?•M i`mv M- tm’i` ? B p` M[iY- +?d +ÁM H¢B K°i KbM?

G•K u hBM? +¦ F?m¬M K†i i`ÁM i`` - F?¬M; [m€ KS+ tBM? ç T- i?”K +?Q +¦ +?9i
+MM; ç€M; v mX

G•K u hBM? p®M bMM; #€B GK+ L;mv M- MY M,K [m +¦ M?B m H–M i?dM? ;B€Q
GK+ L;mv M Î "„+ T?QM; +kM; H–M HQÊi i`ª HÌB- i?U+ HU+ +O p` bQ Km°B M¨v [r
F?Q F€ M;k i`¼M; K¨ i?¬BX

a m K°i ?²B +9M; i - S?QÆM; L?Q FQM? `QÊm tQM; M;mv i i?–M- [m v ç–m H¢B M

@ h`QÈ+ F?B K¼B M;QÌB +MM; ,M #€M? i`mM; i?m- i b) M¦B çÆM ;BªM K’v +•mX

@ h iB T M?”M p` i`Q +?O M?•M +O "„+ T?QM; M¨v ç½ ?ÆM ? B M,K- K†+ /M +˜M
i?•M F?¬M; çO- i`QM; ? B M,K [m - "„+ T?QM; T?€i i`B M F?¬M; #ˆM; H9+ L;mv M
ç•v- H9+ M¨v i i?”i bU Km®M tBM H¶B +€+ p`X

S?QÆM; L?Q M¦B iB T,

@ L?QM; +kM; K v- +?Q [m•M +® ;„M;- iBM iQÎM; iQÆM; H B "„+ T?QM; b) M;¨v +¨
M;¨v +¨M; iQÆB b€M; ?ÆMX

>„M +kM; +?d M¦B K’v +•m çÆM ;BªM F?Q+? H M?•M i•K- b m ç¦- #„i ç–m +?B #€

Í ç•v ç†i K°i +€B #¨M `’i HÈM- tmM; [m M? #¨M +¦ i` M; i`Q K°i Qi ?Q K¨Q ;¨- ç”m
T?°M;- +O +ªB i`„M;- M;¦ b2M- Î +?QM? ;B[ H¨ K°i +€B #€M? i`mM; i?m F?´M; H²-
+?WM; /¨B i€K i?QÈ+- M†M; ?ÆM K°i i`,K ? B KQÆB +•M- ç9M; p”v- ç•v +?QM?
F?´M; H²- +U+ HÈMX

*S M?Q p”v- K¼B M;QÌB #„i ç–m +?B #€M? ,M- pmB p i`Á +?mv M çQ¨M pB MX

GK+ L;mv M +kM; ,M ? i K°i KB M; #€M?- ?QÆM; p` +kM; #bM? i?QÌM;- M?QM; K
K°i H–M M?Q p”v- pb p”v K¼B M;QÌB ç m +ªK i?’v KMB p` #€M? i`mM; i?m `’i M;QM

LY M,K [m - GK+ L;mv M #` # [m M- +U+ F€ +?†i +?)- +kM; K v ?„M ç½ bÈK +?m˜
S?QÆM; bQ ç ;B9T KbM? K M; K’v i`,K +•M `QÊm H M- pb p”v MY M,K ç¦ KB M +Q
M¨v- ?¨M; M;¨v GK+ L;mv M +?d +¦ M;O- Hmv M FB K- m®M; `QÊm- Hmv M +¬M;- M
;b F?€+ M[X

h?ÌB ;B M +S /–M /–M i`¬B [m - +?d +ªK ;B€+ T?€T HU+ +O KbM? i`QM; MY M,K |
+QM HBM? i?9 +'T /` i?9 p¨ dj +QM HBM? i?9 F?´M; H² ç½ +ªK ;B€+ F?¬M; b B #B
i? +ÁM FûK t - +,M #ªM F?¬M; ç¢i çQÊ+ v m +–m +O h`QÌM; aBM? i?"T i`¼M;X

*?Q M M- +ÁM +?Q ç¢i iÈB h`QÌM; aBM? i?"T i`¼M;X

h`QÌM; aBM? i?"T i`¼M; i?"i bU `'i F?¦ ç°i T?€X

*kM; K v i•K iQM? +O GK+ L;mv M `'i i®i- M?'i i?ÌB F?¬M; ç°i T?€ +kM; F?¬M; T
ç€M; bÊX

h`QM; MY M,K [m - Î im iB M ;BÈB +kM; tªv ` K°i +?mv M ç¢B bU- ? B p` K¬M +?
>mv M "9i «M;- JBM? h`QÊM; E?€+?- K°i p` F?B ` M;Q¨B- çKM; T?ªB M;QÌB +O
;BÈB M¨v- M;Q¢B i`W i?B M i`B m i`mM; QÆM;- #®M [m®+ ;B K¢M? M?'i H–M HQ
æ¢B .`+? [m®+ p¨ æ¢B h?Kv [m®+X

"®M [m®+ ;B M¨v ç m +¦ ç†+ b„+ +O `B M; KbM?X

æ¢B .QM; [m®+ H¨ MQÈ+ K¢M? M?'i Î T?Q M K- M K +ªM? F€ i?"i +?d H¨ K°i pMM
K¨ i?¬BX æ¢B .QM; [m®+ KÈB H¨ #€ +?O +?•M +?QM? +O T?Q M K- M;?2 M¦B
imv i F„ p¬ +MM; ç /¢M;- pQ /K M?Q GB M >Q *?•M :BªB +O S?QÆM; æ¬M; u m
ç–m +?QM? H¨ Î æ¢B .QM; [m®+X

æ¢B *´ [m®+ M^K Î T?QÆM; #„+- +¬M; T?€T +O æ¢B *´ [m®+ +¦ +?9i ç†+ #B i- +–
+–m +?QM? H¨ M?'i FQ+? i'i b€i- +¦ `'i Qi +?B m i?S+ +® ç`M?- +€B M¨v +¦ +?9i
M;?2 M¦B Î æ¢B *´ [m®+- imv i ?¼+ +¦ +'T #"+ ;B®M; M?Q h?B M L;Q¢B T?B iB M
H•m M?'i /¢ M;?2 tm•M pk- iB m +´ T?B ç QX

*ÁM æ¢B .`+? [m®+- [m®+ ;B M¨v +?QM? H¨ [m®+ ;B K¢M? M?'i Î T?QÆM; ç¬M;-
+¦ #®M #ªM K¢M? M?'i- i?2Q i?S iU H¨ *?B M h?–M o¢M *?B M GK+- h`QÌM; aBM
JBM? h•K æB M- h?B M J GQ¢M h? çB MX *¬M; T?€T +O æ¢B .`+? [m®+ +?9 w
tmv M /MM; F?Q i? ç®B ç`+?- H¨ [m®+ ;B +¦ F?Q i? K¢M? M?'i i`QM; #®M MQÈ-

*ÁM æ¢B h?Kv [m®+- M^K Î T?Q i•v- t2K M?Q H¨ [m®+ ;B K¢M? M?'i i`QM; #®M
æ¢B h?Kv [m®+ +kM; iQÆM; ç®B +´ [m€B- K'v #ªM K¢M? M?'i M;?2 M¦B H¨ oQM;
FB K ;b ç¦- +¬M; T?€T +O [m®+ ;B M¨v i¢T- HQ¢M- iU ?² F?¬M; +?9 w ç M #'i +S
F?¬M; +€+? M¨Q iB T M?"MX

æQÆM; M?B M- K†+ /M #®M [m®+ ;B M¨v +QÌM; ç¢B p¬ +MM;- ç†+ #B i H¨ +QÌM
M?QM; bQ pÈB i?B M i`B m i`mM; i•K H¢B F?¬M; +¦ ;bX

h?B M i`B m i`mM; i•K- KÈB i?"i bU H¨ MQÈ+ ç M?'i ç¢B HK+- ç M?'i i?B M ?¢X

o¬ ç`+? p¬ +MM; +?QM? H¨ i?B M i`B m i`mM; i•KX

a m K'v HÌB +?mv M T?B K- ? B p` K¬M +?O >mv M "9i «M;- JBM? h`QÊM; E?€+
+?ŠM; #B i i¢B b Q H¢B ç„+ i°B pÈB M;QÌB +O æ¢B .QM; [m®+- i?2Q iBM iS+ M;
+m®B +MM; #` M;QÌB +O æ¢B .QM; [m®+ iB m /B iX

>mv M JBM? K¬M- +?QM? H¨ K°i i`QM; i?"T ç¢B i`mM; çŠM; iB M K¬M- K¬M T?€B
#S+ M;QÌB- H¨ K¬M T?€B •K H½M? M?'i h'M [m®+X >mv M JBM? +?•M ;BªB +kM; H
K°i F?B ç½ Hmv M i?¨M? >mv M JBM? i?U+ #,M;- ç€M; bÊ iÈB +U+ çB KX LÆB Î
H¨ i`QM; ?² #,M;- ?² #,M; M¨v K¨ MÆB ~M M'T p¬ +MM; FQM ç€Q- ç²M; i?ÌB M;?2
K¬M- F?B Î i`QM; ?² #,M;- i?U+ HU+ b) ç i?,M; `'i M?B m- M; v +ª M?•M p"i æ¢B
#,M;- +kM; +?Q +?„+ +¦ çQÊ+ M?B m HÊB Q+? M?Q p"vX

>mv M JBM? K¬M çÌB i`QÈ+ p®M p¬ +MM; T?²M pBM?- M?QM; iW F?B >mv M JB
;B i +? i- K¬M +?O KÈB M?"K +?S+ H¢B H¨ ? B M;QÌB- T?•M #B i H¨ >mv M "9i «
+S M?Q p"v- i?U+ HU+ +O >mv M JBM? K¬M ;BªK #Èi `'i M?B m- >mv M "9i «M; p
M€Q M?B m M,K M?Q p"v- >mv M JBM? K¬M i´M; +°M; +?d +ÁM H¢B #®M p` æ¢B a

*€+? ç•v F?¬M; H•m ? B M;QÌB >mv M "9i «M; p¨ JBM? h`QÊM; E?€+? ç m #` ;B i
æ¢B .QM; [m®+- ? B M;QÌB +ÁM H¢B +kM; +?d +¦ im pB æ¢B æ¢Q +ªM? M?'i i`¼M
i?QÌM;- >mv M JBM? K¬M +¦ M?B m i¨B M;mv M M?Q p"v- M?QM; +?d +¦ ? B M?•M
i¼ i`'M- +?d bÊ bÈK #` M;QÌB i +?B K çQ¢i- M?QM; p'M ç ?B M i¢B H¨- F?¬M;
+O >mv M JBM? K¬M- HU+ +?B M ç'm +O >mv M JBM? +?•M #,M; i`QM; ?² #,M; +
M M +kM; F?¬M; +¦ B çB +?¼+ p¨Q M;QÌB +O >mv M JBM? K¬MX

>mv M JBM? K¬M pšM +ÁM ç°+ #€ K°i T?QÆM;X

æ²M; i?ÌB- >mv M JBM? K¬M H9+ M¨v- M;?2 M¦B +ÁM +?B H¨K ? B T?€B- M;QÌ
i`mv M M?•M +O >mv M "9i «M; p¨ JBM? EB K hY i`mv M M?•M +O JBM? h`QÊM
pšM i` M? ç'm F?¬M; M;WM;- M;?2 M¦B #¼M ?¼ ç m +¦ +ªM? ;BÈB +O æ¢B æ¢Q
KÈB ç i?,M; æ¢B ç¢QX

h i h`mM; i?m i`¬B [m - H M? +'K i9+ i`QM; MY M,K +kM; ç½ ç M M;¨v F i i?9+X

GK+ L;mv M ç½ tm®M; >Q aÆM- ?„M Î i` M M9B +ª MY M,K- ?B M i¢B +kM; ç M H

L m F?¬M; tm®M; >Q aÆM /¢Q +?ÆB- +ª M;QÌB K®+ K2Q K'iX

GK+ L;mv M tm®M; >Q aÆM- pmB p çB /¢Q ç¦ ç•vX

>¬K M v ?„M +S çB- çB K½B- +?Q ç M H9+ #QÈ+ iÈB K°i M;¼M bm®B- Î ç•v +ªM?
K`+?- i?"i bU H¨ K°i MÆB ç€M; ç i?QÎM; M;Q¢MX GK+ L;mv M i?–K M;?o i`QM; HA
i`QM; i v- ç`M? ibK K°i ç€K +Ä M^K M;O K°i ;B'+X L?QM; H9+ M¨v K†i MQÈ+ H¢B
#,M; /¨v- +¦ K°i M;QÌB iW i` M i`ÌB ?¢ tm®M;- çSM; H M K†i #,M;X

hQ¨M i?•M M;QÌB M¨v iQ€i ` ?¨M F?Q H¢M? H)Q- M; v +ª /mM; M? M +kM; F?¬M; M
ç€M; bÊ FBM? M;QÌB- ?¨M F?Q F?„T M;QÌB t¬M; i?ŠM; H M i`ÌB + QX E?B ?„M pW
#„i ç–m F i i?¨M? ?¨M #,M; /¨v ç†+- GK+ L;mv M p®M +¦ i?U+ HU+ `'i + Q- H9+ M¨v
tQÆM;X

@ h?"i K v K„M- F?¬M; M;Ì Î ç•v H¢B ;†T çQÊ+ K°i hm iB M ;Bª i?Ov ? iBM? i?•K
çQÊ+- M m /MM; HBM? +®i i?Ov ? M¨v Hmv M i?¨M? p¬ i?QÊM; i?–M +¬M; +O >m
ç¦- M?'i ç`M? +¦ i? i?„M; çQÊ+ JBM? EB K hY- i`Î i?¨M? K¬M +?O ç°+ M?'i +O >m

h?Ov ? HBM? +®i- ç•v H¨ +€B ;b\ GK+ L;mv M #'i ;B€+ F?) ;B"i KbM?- F€ i?"i G
h?Ov >Q¨M; FB K ç¢Q- +?Q M M KÈB i`Î i?¨M? tQÆM; +®i i?Ov ? i`QM; KB M; M;

GK+ L;mv M +kM; #B i i?U+ HU+ +O M;QÌB iÈB +?d bÊ H¨ FBM? i?B M ç°M; ç` - i
pQÊi t "S+ i`QÎM; H½Q +¦ im pB "€M "° æ¢B ç¢Q- +?Q M M +kM; F?¬M; /€K F?BM
FB K ?ÄB,

@ L;QÆB H¨ B\

@ h +?QM? H¨ K¬M +?O >mv M >¼ hY +O >mv M JBM? K¬M- HBM? +®i i?Ov ? i

>mv M >¼ hY KdK +QÌB,

@ ±- M;QÆB H¨ GK+ L;mv M +O >Q aÆM iB M K¬M\

Í h'M [m®+- +kM; F?¬M; i?B m M?[M; #S+ ?¼ p) iQÈM; K¢Q +O GK+ L;mv M- >
+kM; iWM; t2K [m - M?QM; ?„M H"T iS+ H„+ ç–m M¦B,

@ E?¬M; b Q +ª- M;QÆB +¦ i?Ov ? HBM? +®i M?Q p"v- i?"i bU [m€ F?¦ ibK- M m
HÁM; ibK H¢B çQÊ+- ?¬K M v #„i çQÊ+ M;QÆB b) ;B9T i Hmv M i?¨M? p¬ i?QÊM;
JBM? +?•M ;BªB- çQ¢i çQÊ+ +?O p` /mv M?'i +O >mv M JBM? K¬MX

k89X *?QÆM; 93j@939, æ€M? J°i h`”M

>„M +kM; F?¬M; bÊ- /M b Q ç•v H¨ K°i MÆB p„M; p - M;šm M?B M ;†T çQÊ+ GK+ H¨K b Q #B i ?„M #„i GK+ L;mv MX

h`€B iBK GK+ L;mv M +kM; F?) tB i +?†i- M?QM; ?¨Q F?Q +kM; #°+ T?€i- ç9M; i`QÈ+ ç M ;BÌ KbM? +?Q # Q ;BÌ ;†T- i?”K +?Q H¨ K ç–m æ¢B æ¢Q +ªM? M?’i i`¼ i? +?B M i?Y K°i i`”M- t2K #ªM i?•M p¨ M?•M p”i æ¢B æ¢Q +ªM? `9i +m°+ +? M? I

>¬K M v- M?’i ç`M? T?ªB +?B M K°i i`”M i?”i i?®M; F?Q€BX

L¦B F?¬M; +?WM;- KbM? +ÁM +¦ i? +?B M i?„M;X

.QÐM; L;¬ HBM? FB K H”T iS+ i`QÊi ` - ;B®M; M?Q +€ ;†T MQÈ+- /MM; FB K i? T?Q >mv M >¼ hY- K°i i`QM; ? B ç¢B K¬M +?O +O >mv M JBM? K¬M- Km®M F?B +ªM? t2K i? M¨QX

>mv M >¼ hY imM; +?QÎM; ç€M? iÈB- +?QÎM; M¨v +ÁM +?Q ç”T ç M- GK+ L;mv i?’m tQÆM;X

>¨M F?Q i?”i ç€M; bÊ5 æ•v H¨ ?¨M F?Q ç€M; bÊ M?’i K¨ GK+ L;mv M iWM; i?’v- > M?B M #’i T?¨K- M?QM; +kM; +?Q +?„+ F?¬M; i? ç€M? çQÊ+- GK+ L;mv M `’i M M?’i +?QM? ;B[#,M; ?¨M- tm’i FB K +¬M; FQ+?- >mv M >¼ hY ?B M M?B M +ª FB M?Q +k,

@ EB K i?m”i ? v H„K- M;?2 M¦B FB K i?m”i +O M;QÆB `’i + Q KBM?- [mª M?B M + Q KBM? +kM; p¬ /KM;- B F m i H¨ æ¢B æ¢Q +ªM?- æ¢B æ¢Q i`QM; i v i X

GK+ L;mv M H”T iS+ +ªK i?’v M;mv M F?Q i?B M ç` tmM; [m M? `ÌB çB +U+ M? M ?bM? i?¨M? K°i pMM; +?•M F?¬M;- i`QM; M?€v K„i- F?®B #,M; +U+ HÈM ç½ F i / GK+ L;mv M H”T iS+ #` ç¬M; F iX

J¢M? i?”i5

æ•v +?QM? H¨ bS+ K¢M? +O æ¢B æ¢Q +ªM?5

ZmªM?B M- GK+ L;mv M #•v ;BÌ F?¬M; i? F?B m +?B M æ¢B æ¢Q +ªM?X

*? M? H +? ;B[æ¢B æ¢Q +ªM? p¨ h`QÌM; aBM? +ªM? +¦ i? M¦B H¨ F?€+ #B i K°i

>mv M >¼ hY +¦ i?U+ HU+ æ¢B æ¢Q +ªM? M?’i i`¼M;- +¦ i? / /¨M; i?„M; çQÊ+ h`QÌM; aBM? F€ M?Q GK+ L;mv MX

æ²M; i?ÌB- GK+ L;mv M i?–K M;?o i`QM; HÁM;- pW `²B M;mv M F?Q i?B M ç` F? [m M? M;QÌB ?„M i`Î i?¨M? i`¢M; i?€B +?•M F?¬M;- ç•v H¨ M,M; HU+ +O æ¢B æ¢Q +¨M; +?Ì KQM; i`Î i?¨M? æ¢B æ¢Q +ªM?X

@ L;QÆB v M i•K- ?B M i¢B i b) F?¬M; ;B i M;QÆB- i?Ov ? HBM? +®i +O M;QÆ i?¨M? o¬ i?QÊM; ?mv M +¬M; +m®B +MM; +O >mv M JBM? +?•M ;BªBX

>mv M >¼ hY +QÌB ? ? - F€ i?”i ?„M +kM; +¦ +?9i FBM? ?½B- /M b Q GK+ L;mv M p”i i`¼M; v m M?’i +O >Q aÆM- M m +?mv M ?„M #„i GK+ L;mv M H M i`mv M ` M +¦ +?¶ +?¬M- +?Q M M /MM; K°i # Q- H”T iS+ /MM; h`mv M h®M; h`”M T?Q /KM; + >ªB K¨ çBX

*?¶ ?² #,M; +O >mv M JBM? K¬M pšM H¨ K°i #Q K”iX

>² #,M; Î MÆB M¨Q- F?¬M; +¦ B #B iX

*ÁM #•v ;BÌ- >mv M >¼ hY i?ŠM; ç M ?QÈM; L K >ªB iU ?² ç½ iB i H° MÆB Î +O

Jm®M +?2 /’m K°i ;B¼i MQÈ+- #B M T?€T i®i M?’i +?QM? H¨ ;B’m ;B¼i MQÈ+ i` M

æ²M; /¢M; Km®M +?2 /’m ?² #,M;- #B M T?€T i®i M?’i +kM; H¨ ;B’m ?² #,M; i` M #

L K >ªB K M? K¬M;- H¨K b Q +¦ i? ibK çQÊ+X

>mv M >¼ hY Km®M Hmv M +¬M; i?Ov ? HBM? +®i +O GK+ L;mv M- i?"i ` F?¬
i`Î H¢B L K >ªB- K¨ ibK K°i +?¶ +U+ Fb #Q K"i Î L K >ªB ~M M'TX >B M i¢B >mv M J
+?O- K°i p` H¨ ?„M- K°i p` H¨ JBM? EB K hY- ? B M;QÌB i` M? ç'm F?¬M; M;Èi- ?,
hY ç M ;•v +?mv M F?B ?„M ç M; Hmv M +¬M;X

*?d +–M Hmv M i?¨M? >mv M *?B *U+ K°i i`QM; ? B ç¢B p¬ i?QÊM; + Q M?'i +O
+¦ i?„M; çQÊ+ JBM? EB K hY- i?®M; M?'i >mv M JBM? K¬MX

>mv M >¼ hY K M; i?2Q GK+ L;mv M- ç M K°i ç°M; T?O #Q K"i i`QM; L K >ªBX

æ°M; T?O M¨v +kM; F?¬M; T?ªB MÆB >mv M >¼ hY HQm H¢B- K¨ ç½ i²M i¢B iW
>¼ hY ibK çQÊ+ MÆB M¨v- T?€i ?B M ç°M; T?O M¨v +?QM? H¨ /Q FB K i?O æQ¢M
Î L K >ªB HQm H¢B- F?B ?„M T?€i ?B M ` MÆB M¨v- F?¬M; #B i ç½ pmB KWM; M?
çQÊ+ #ªQ i¨M; L K >ªB FB K i?O HQm H¢B- F i [mª M¨Q M;Ì- MÆB M¨v +,M #ªM F
`¶M;- çB m M¨v F?B M >mv M >¼ hY `'i T?B M Km°MX L?QM; +kM; K v MÆB M¨v
H¨K +S çB K #Q K"iX

a m F?B iB M p¨Q ç°M; T?O- >mv M >¼ hY i?ª GK+ L;mv M ` - GK+ L;mv M ?B M
JBM? +U+ #,M;X

>mv M >¼ hY ç†i F?®B >mv M JBM? +U+ #,M; Î +?QM? ;B[- b m ç¦ Î # M +¢M? #,

@ GK+ L;mv M- M;QÆB +kM; çWM; Q€M i - i? ;BÈB M¨v p®M K¢M? çQÊ+ v m i?m
+®M; T?~K ç i Hmv M i?¨M? >mv M JBM? +?•M ;BªB- ? B i?€M; ? ? X+?d +–M

>„M H"T iS+ #„i ç–m #® i`Q >mv M JBM? +?B i`"MX

>mv M >¼ hY bmv çQ€M- +¦ H) +–M ? B i?€M; ç ?¦ i?Ov ? HBM? +®i +O GK+ L
+®i- ç M H9+ ç¦ ?„M +¦ i? ?'T i?m i?Ov ? iB M FQM? +?B i tm'i # M i`QM;- /U p¨
*U+X

hB T i?2Q- M;¨v M¨Q >mv M >¼ hY +kM; ç M +?¶ GK+ L;mv M- H9+ M¨v GK+ L;mv

GK+ L;mv M ?B M i¢B #` p•v i`QM; >mv M JBM? +U+ #,M;- w i?S+ pšM p¬ +MM; id
>mv M >¼ hY- i`QM; HÁM; `'i T?B M Km°M- Km®M ;B½v /K - M?QM; H¨K b Q +¦ i
?B M i¢B +kM; KBM? #¢+?- KbM? +?d +ÁM i?ÌB ;B M ? B i?€M;X

h`QM; ? B i?€M; M¨v- ?„M b) #` p•v F?®M # M i`QM; >mv M JBM? +U+ #,M;- F?¬M

GK+ L;mv M i?"i bU `'i T?B M Km°MX

oB + ç–m iB M ?„M T?ªB H¨K +?QM? H¨ ;B½v i?Q€i ` F?ÄB >mv M JBM? +U+ #,M
F?ÄB >mv M JBM? +U+ #,M; ç•m +¦ / /¨M; M?Q p"v- +kM; +?d +¦ K°i #B M T?€T
>Q¨M; FB K ç¢Q- K°i F?B im i?¨M? >Ä >Q¨M; FB K ç¢Q- /MM; FB K w ?WM; ?U+
T?€ pÐ >mv M JBM? +U+ #,M; +kM; F?¬M; F?¦X

h`QÈ+ ç¦ F?B [m M b€i aÎ æQ¢M ` +?B m- GK+ L;mv M ç½ +¦ HoM? M;° M?'i ç`M
+?Q M M- ?B M i¢B +?QM? H¨ K°i +Æ ?°B +¦ i? HoM? M;° >Ä >Q¨M; FB K wX

h?ÌB ;B M +S i? i`¬B [m X

@ æ€M; +? i- H9+ M¨v H¢B tªv ` p'M ç X

>mv M >¼ hY K„M; +?YBX

>mv M >¼ hY pW `²B M?"M çQÊ+ iBM #€Q- i`QM; >mv M JBM? K¬M- T?Q # M J
+?mv MX

>mv M >¼ hY p®M /U ç`M? Î MÆB M¨v MY i?€M;- b m MY i?€M;- +¦ i? ?¦ i?Ov ?
iB M +®i- ç M H9+ ç¦ #ªM i?•M /U p¨Q ç¦ Hmv M +¬M;- i?¨M? iUm >mv M *?B *U
E i [mª ç M H9+ M¨v- T?Q # M JBM? EB K hY H¢B ;•v +?mv M- F?B M ?„M F?¬M; i
iY # M FB M€Q H M- H¢B ç +?Q ?„M F?¬M; i? F?¬M; çm´B [m # M FB X

L m ?„M F?¬M; çB- +?d bÊ >mv M JBM? K¬M b) #` JBM? EB K hY M„K ;B[X

>mv M >¼ hY çQÆM; M?B M F?¬M; Km®M JBM? EB K hY i?®M; M?'i >mv M JBM?
i`Î p >mv M JBM? K¬M K°i +?mv M- +kM; K v >mv M JBM? K¬M +€+? MÆB M¨v F
+?¦M; tY Hw M°B +?B M i`QM; K¬M T?€B- i` M? i?O i`QM; i?ÌB ;B M ? B M;¨v [m v
b) F?¬M; #` M;QÌB F?€+ T?€i ?B M- b) F?¬M; tªv ` b B H–K ;bX

>mv M >¼ hY M;U FB K [m M; ?¨M H¢M? p¬ +MM;- p°B p¨M; [m v p X

E?B >mv M >¼ hY pW `ÌB F?ÄB- GK+ L;mv M F€ i?"i +kM; ç½ ç M i?ÌB çB K K'm
ç¢Q FB K w ?Ä ? ç M; F?¬M; M;WM; ?B M H M- ç²M; i?ÌB- i?dM? i?QªM; M?È H
+?B m F?B 'v- F?B ç¦ aÎ +?QÎM; K¬M ` +?B m- F?Q T?€+? €T çªQ i?B M ç` - #B M

GK+ L;mv M +?bK p¨Q i`QM; i`–K iQ- M?QM; H¨K i? M¨Q +kM; F?¬M; M;° ` çQÊ+
+m°+ M?Q i? M¨QX

>Ä >Q¨M; FB K ç¢Q /M ;b +kM; H¨ FB K ç¢Q +O M?'i ?Q¨M;- H¨K b Q +¦ i? / /¨
L;mv M p®M ç`M? K9 i`QÌM; FB K i`QM; i v ibK +ªK ;B€+- M?QM; pW M;?o ç M
i?•M ?„M #` ç¬M; +SM; i`QM; >mv M JBM? +U+ #,M;- +,M #ªM F?¬M; +€+? M¨Q M?
iW #Ä- ?B M i¢B ?„M +?d +ÁM ? B M;¨vX

L m F?¬M; i?W /`T >mv M >¼ hY `ÌB F?ÄB MÆB M¨v- M? M? +?¦M; i?Q€i ` - +?d
K½BX

GK+ L;mv M i?"i bU `®B i`Q- F?¬M; ibK çQÊ+ +ªK ;B€+ ;bX

æ²M; i?ÌB- i?•M i? +?d +ªK i?'v #,M; ?¨M i?'m tQÆM;X

>¨M5

>¨M5

>¨M5

E?¬M;5 h F?¬M; i? +? i5 a® K M? +O i /Q i [mv i ç`M?5 G¨K b Q KbM? +¦ i?
i`QM; ? B K¬M +?O +O iB M K¬M i`mM; çŠM;- KbM? +ÁM H¨ M;QÌB #ªQ ?° >Q a
+?Êi im¬M ` ?¨Q ?MM; +QÌM; ç¢B- H9+ M¨v ?„M +?d +ªK i?'v i`QM; +Æ i? KbM?-
`WM; `U+ i?B m ç®iX

h?b ` >Ä >Q¨M; FB K ç¢Q ?Q†+ T?ªB +¦ iU iBM- ?Q†+ T?ªB #€ ç¢Q ;B®M; M?Q a

hQM? +€+? +O GK+ L;mv M p®M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ? #€ ç¢Q- +?Q M M F?¦ +¦ i?
?„M F?¬M; + K i•K +? i çB M?Q p"v- bBM? ` M° ?Ä K½M? HB i- M° ?Ä M¨v iW i`Q
i`QM; M?€v K„i ç½ i?B m ç®i #ªv HQ¢B FB K w- GK+ L;mv M +?d +ªK ;B€+ iQ¨M i?

EB K w `WM; `U+- /mM; M? K FB K w- i`B m /QÆM; FB K w- K° +?B FB K w- ?Ä +?
#° /mM; M?"T p¨Q K°i +?¶- ?¦ i?¨M? K°i pMM; ç¢B ?Ä ?mv ?Q¨M;- ç¢B ?Ä M¨v
[m M? >mv M JBM? +U+ #,M;- ç®i +?€v b¢+? b)- ç²M; i?ÌB- GK+ L;mv M K°i H–M
/B K p¬ i"MX

>Ä >Q¨M; FB K ç¢Q +m®B +MM; ç½ i?¨M?- ç•v +?QM? H¨ HoM? M;° çQÊ+ +U+ M?

L;k æ M;k ?Q¨M; FB K ç¢Q- ?B M i¢B ç½ i?¨M? bQM; ç bQM; ?Q¨M; FB K ç¢Q- G
#B i i€+ /KM; +O >Ä >Q¨M; FB K ç¢QX h?Ov >Q¨M; FB K ç¢Q +¦ i? M?Q MQÈ+
M?•M- +ÁM >Ä >Q¨M; FB K ç¢Q H¢B +¦ i? i?B m ç®i ?Q¨M iQ¨M ç®B T?QÆM;- i
+¬M; FQ+? +¦ i? M¦B H¨ K¢M? M?'i- pQÊi t h?Ov >Q¨M; FB K ç¢QX

*m®B +MM; +kM; ç½ i?Q€i ` M;Q¨B- GK+ L;mv M i?ª HÄM; ;•M +®i- ?„M #` p•v F
#,M; ç9M; MY i?€M;- i?"i bU H¨ p¬ +MM; F?¦ +?`m- +kM; K v >mv M >¼ hY `ÌB F?
? M; ´ >mv M >¼ hY K°i T?2M i`QÈ+ F?B `ÌB çB +?Q ?ª ;B"M- /M b Q i`ªB [m i`"M
+kM; ?B m `ä- ?„M F?¬M; i? H¨ ç®B i?O +O >mv M >¼ hYX

GK+ L;mv M M?bM ç°M; T?O- T?€i ?B M ç°M; T?O M¨v KÆ ?² +¦ +?9i [m2M i?m°+X

>„M H¢B +˜M i?”M t2K tûi- [mª i?”i H¨ [m2M K„i- F?B Î i`QM; >mv M JBM? +U+ #,M;
i¢B b m F?B i?Q€i ` KÈB T?€i ?B M [mª M?B M H¨ `’i [m2M K„iX

E?¬M; ç9M;- ç•v H¨ ç°M; T?O +O >mv M >¼ hY- i¢B b Q KbM? H¢B i?’v [m2M i?r

GK+ L;mv M +® ;„M; M?È H¢B iQ HB m i`QM; ç–m- [m K°i ?²B H•m +kM; F?¬M; M
[m M?- pm®i p2 p€+? ç€ tmM; [m M? ç°M; T?O- b m F?B M?bM i?’v T?Q i` M [mª +
i`QM; ç–m GK+ L;mv M HBM? [m M; +?Êi H¦2- ?B m ` pb b Q KbM? i?’v [m2M i?r
T?O +O L K >ªB FB K i?O æQ¢M EBM? æ¨Q b Q- T?Q i` M [mª +–m +¦ p) MQÈ+
FB K ?Ä [m M;- ç•v +?QM? H¨ /’m ?B m ç°+ K¬M +O L K >ªB FB K i?OX

h?b ` KbM? ç M; Î L?¢+ aÆM æ¢B S?”i +O h?–M >²M ;B M;- GK+ L;mv M ç½ iW
M?È +O L K >ªB FB K i?O- ? B p` i?B M i¨B FB K F?€+? F?B i` Q ç´B i?–M i?S+
L;mv M ç½ #B i çQÊ+ K°i b® Fw S+ +O L K >ªB FB K i?O- ç°M; T?O M¨v +?QM? H
i`¼M; +O L K >ªB FB K i?O- # M i`QM; +¦ +’i ;B’m K°i +¬M; +K bB m +’T +O L K

*MM; pÈB K°i b® +¬M; T?€T iQÆM; SM;X

*€B M¨v +¦ i? ;¼B H¨ K v K„M i`ÌB +?QX

h`QM; FQ S+- GK+ L;mv M F?¬M; i? M¨Q [m M L K >ªB FB K i?O æQ¢M EBM? æ¨Q

L;QÌB M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ;B®M; GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M tm’i i?•M iW >Q aÆM iB M K¬M- çB i?2Q +QM çQÌM; +?QM? i¬M; iÈ
?ÆM çQÊ+ M[X

*ÁM L K >ªB FB K i?O tm’i i?•M iW L K >ªB- F?¬M; +¦ bQ T?K- F?¬M; +¦ bQ K¬M
FB K- M?QM; i`QM; H9+ ç¦ H¢B +¦ K°i i?ÌB ;B M çB i?2Q +QM çQÌM; #’i +?QM?- +?
E?¬B G¶B i?m”i +kM; H¨ K°i i?B M K¬M +O ;BÈB im iB M- HQ¢B T?€T i?m”i M¨v +¦
L K >ªB FB K i?O æQ¢M EBM? æ¨Q +kM; +¦ K°i i?ÌB ;B M ?¼+ HQ¢B T?€T i?m”i M
+Sm `’i b•m- M?QM; b m M¨v ç½ idM? M;°- iW #Ä ? i E?¬B G¶B i?m”i- i`Î i?¨M? K
+m®B +MM; i`Î i?¨M? L K >ªB FB K i?O- M´B / M? +ª pMM; L K >ªBX

*ÁM ç°M; T?O M¨v +?QM? H¨ MÆB L K >ªB FB K i?O ç½ T?QM; ’M E?¬B G¶B i?m”

GK+ L;mv M [m M b€i MÆB ç•v- T?€i ?B M ` K°i K”i ç¢Q i?¬M; ` pÈB # M M;Q¨B-
+MM; FQM ç€Q- >mv M >¼ iY ç½ Î ç•v H•m M?Q p”v M?QM; +kM; F?¬M; T?€i ?B I

H9+ +?¢K ç M T?Q i` M #S+ iQÌM; ç€- bY /KM; iB i i’m # /¨B # M;„M ç ç€M? i?
i? M? p M; H M- KÎ ` K°i ?mv i ç°M;X

GK+ L;mv M M; v H”T iS+ M?bM b M;- +?d i?€v i`QM; ?mv i ç°M; M¨v +¦ ? B F?®B
’M Î ç¦X

GQ¢B E?¬B G¶B H M? M¨v H¨ /Q i’i ?„+ ?mv M i?B i ç9+ i?¨M?- K°i K†i ?B M i?` #
#B M- K°i K†i F?¬M; +¦ ;bX

GK+ L;mv M ;BÆ i v H M- K†i F?€+ çO +€+ HQ¢B [m€B p”i #B M #B M +O i’K E?¬
?ÆM KQÌB E?¬B G¶B- ?ÆM KQÌB E?¬B G¶B M¨v ç½ i`ªB [m M?[M; M;¨v i?€M; p¬
/€M; # M ç–m M[- +?d +ÁM H¢B M?[M; F?9+ tQÆM; i`„M; +?²M; +?’i- +¦ tQÆM; +
/QÈB ç€v #B M- +¦ tQÆM; +®i +O i®+ M;Q- GK+ L;mv M H”T iS+ T?€i ?B M ?ÆM K
i`QÌM; bBM? i?”T i`¼M;X

>ÆM KQÌB F?¬B H¶B im ?¨M? i`QÌM; bBM? i?”T i`¼M;X

GK+ L;mv M H¢B M?bM M; v b M; +?¶ F?€+- T?Q i` M K°i E?¬B G¶B F?€+- i?,K
?B M ` K°i i’K H M? #¨B E?¬B G¶B +kM; + Q M?Q p”v- i?”K +?Q +¦ i? T?QM; ’M
M?` i`¼M; b„T +? i- +?Q +? i p¨Q i`QM; i’i +ª M?[M; E?¬B G¶B- M,K ç¦ i¢Q M;?
>ªB FB K i?O F?€ + Q- /Q ç¦ +¦ i? t2K M?Q K°i çB K b€M;X

h`W +€B ç¦ ` - i`QM; ?mv i ç°M; +ÁM +¦ K°i [mv M b€+?- ç m H¨ ;?B H¢B E?¬B G¶B
i?O ç½ idM? M;° M?QM; +kM; ?B m çQÊ+ E?¬B G¶B i?m”i M¨v `'i + Q i?•K- F?¬M;
MÆB M¨vX

GK+ L;mv M i'i M?B M F?¬M; i? #Ä FB K çB ?¼+ E?¬B G¶B i?m”i- M;¨v i`QÈ+ L
KBM? `^M; ç¦ H¨ K°i b B H–KX

h`QM; ç–m GK+ L;mv M H9+ M¨v +?Êi H¦2 H M K°i iB b€M;X

LY i?€M; b m- >mv M >¼ hY b) ?'T i?m +?QM? KbM? ç Hmv M +€B K¨ ?„M ;¼B H
/B mX

*ÁM i H9+ M¨v +¦ i? i¢K i?ÌB `ÌB F?ÄB MÆB ç•v- /MM; E?¬B G¶B i?m”i ç i¢Q `
LY i?€M; b m H¢B [m v H¢B MÆB M¨v- M?•M H9+ [m M i`¼M; F?B >mv M >¼ hY
?„M- M?Q i? i ç½ +¦ ?ÆM M,K T?–M i?¨M? +¬M; `²BX

k88X *?QÆM; 938@93e, >mv M >¼ hY

J†i F?€+ +ÁM +¦ i? HÊB /KM; ?ÆM KQÌB E?¬B G¶B ç i'M +¬M;X

L m M?Q p”v i?b +¦ ?ÆM #ªv T?–M i?„M;- +¦ i? i?„M; çQÊ+ >mv M >¼ hYX

L¦B F?¬M; +?WM;- KbM? +® ;„M; ? i bS+ i?B +ÁM +¦ F?ª M,M; ;B i +? i çQÊ+ >mv
*ªM?X

v M;?o M¨v i?U+ bU F?B M M;QÌB i i?'v ?QM; T?'MX

h?U+ HU+ +O ç¢B ç¢Q +ªM? pQÊi t im iB M ;Bª i`QÌM; bBM? F€X

h¨B M;mv M i¨B p”i +O ç¢B ç¢Q +ªM? +kM; pQÊi t i`QÌM; bBM? F€X

L m M?Q +¦ i? K°i H–M ;B i çQÊ+ ç¢B ç¢Q +ªM? i?b i?”i H¨ p¬ +MM; ?'T /šMX

GK+ L;mv M +kM; #` +m®M p¨Q ç¦ K°i T?2M- M m M;?o M?Q p”v- i?U+ bU +¦ F?ª M,
`²B- +?Q /M +¦ F?¬M; i?¨M? +¬M;- M m i?U+ bU M;mv ?B K ç M iQM? K¢M; i?b i
i?•M +O GK+ h? M? æ¨Q bQ i?9+ i´- M M;mv +O #ªM i?•M F?¬M; T?ªB H¨ p'M ç
HB m K¢M; K°i T?2M t2K b QX

h'i M?B M #•v ;BÌ pšM +ÁM MY i?€M;- i +¦ i? i¢K i?ÌB `ÌB F?ÄB ç•v MY i?€M;- M
+ Q K°i +?9i i?U+ HU+ #ªM i?•M- M m +¦ i? çQ T?€T HU+ M•M; + Q ç M +ªM? ;BÈ
H9+ i'M +¬M; >mv M >¼ hY F?ª M,M; i?¨M? +¬M; H¨ `'i + QX

æQÊ+ `²B- ;BÌ ç M H9+ i¢K i?ÌB i`€M? F?ÄB ç•v `²BX

æ +?m˜M #` +?Q H–M `ÁB çB M¨v- GK+ L;mv M +kM; +?m˜M #` K°i +?9i- pQ /K M?
+?•M ;BªB +?Q iÈB i?O i?m”i +O h?Ov >Q¨M; FB K ç¼ - ç2K i–M; # M i`QM; T?K+
+U+ #,M;- >mv M JBM? +U+ #,M; +O i–M; # M M;Q¨B F?¬M; i? v ç´B- pšM H¨ >mv
ç²M; i?ÌB /MM; ;B'v E?¬B G¶B K¨ M;¨v tQ L K >ªB FB K i?O ç H¢B ç T?K+ +?
i?•M- H¨K K°i E?¬B G¶B ç†i # M i`QM; ç¦- +ÁM H¨K i?2Q #° /¢M; M?Q H9+ i`QÈ+

G¨K tQM; M?[M; pB + M¨v- M m i`QM; pÁM; MY i?€M; M[ [m v H ` i?b >mv M >¼
` çQÊ+X

a m ç¦ çB i?2Q K”i ç¢Q M,K ç¦ L K >ªB FB K i?O HQm H¢B çB ` M;Q¨BX

a m F?B ` M;Q¨B ç°M; T?O M¨v HB M ç„K KbM? i`QM; H¨M MQÈ+- ç•v H¨ /ÁM; MQ
i`QM; MQÈ+ #B M- p”v i?b +¦ H) +€+? #B M +kM; F?¬M; t - GK+ L;mv M ç M; Km®
+€ pQB `'i iQ ç M; ?QÈM; p T?Q KbM? ç i'M +¬M;- HU+ i'M +¬M; +O +QM FbM
F?¬M; T?ªB H¨ K°i +QM FbM? ?´X

h?U+ ` +QM FbM? M;Q M¨v ;¼B H¨ GQM; FbM?- M;?2 M¦B +¦ ?mv i K¢+? +O `²M;

*QM FbM? M;Q M¨v i?U+ HU+ T?B T?¨K- +¦ i?U+ HU+ +O M?[M; M;QÌB im iB M i`Q
#B M M¨v M¦ çQÊ+ ;¼B H¨ #€ +?O- M¦ +kM; ç½ iWM; ,M +€+ im iB M ;Bª- M?bM i?'v
im iB M ;Bª- iU M?B M ?,M; K€m t¬M; iÈB- Km®M +„M GK+ L;mv M i?¨M? ? B F?9-

GK+ L;mv M KÈB M´B H M K†i MQÈ+ i?b i?'v FbM? M;Q t¬M; iÈB- M?QM; T?ªM S
M? M?- pW ç°M; i v H¨ H"T iS+ MQÈ+ ?¦ i?¨M? i? M? FB K- FB K w M?m ?Á M?
H¢BX

ó*kM; çQÊ+- pW ç9M; H9+ M¦B i`QM; MQÈ+ #B M i?B m K°i i¼ F} i?b M;QÌB HB

•M? K†i i`ÈB +?¦B +? M; +?B m `¼B tm®M; K†i #B M- F?B M H¨M MQÈ+ i`Î H M H¦
K¨ H¢B i?•K i?9v- K°i +QM HQM; FbM? HÈM iW /QÈB K†i MQÈ+ M?ªv H M- MQÈ+
FbM? M¨v +¦ K°i M K M?•M €Q t M? i` im´B ç M; M;²B t T #^M; i` M ç¦- i`QM; i v
`QÊmX

_QÊm M;QM5

GK+ L;mv M M;Y +´ m®M; K°i M;KK- +ªK i?'v M;KK `QÊm M¨v p¬ +MM; K½M? HB

æ¦ H¨ `QÊm i`QÈ+ çQ F?¬M; H•m ç´B çQÊ+ i` M K°i ?ÁM çªQ- M;?2 M¦B H¨ `QÊm >
HQ¢B bBM? HBM? i`QM; #B M ?ªB ?–m iU KbM? O H'v- HQ¢B `QÊm M¨v F?¬M; +
M;QÌB- `'i K¢M?- GK+ L;mv M m®M; K°i M;KK +ªK i?'v bªM; F?Q€B p¬ +MM;X h?
M?B m M?QM; iQM? +€+? F?¬M; M¬M M¦M; +kM; F?¬M; [m€ #bM? i?ªM +O GK+
M;²B i` M ç–m HQM; FbM? m®M; HQ¢B `QÊm >ªB >–m ç´B çQÊ+X

*ÁM +QM HQM; FbM? #` GK+ L;mv M M;²B H M i?b bÈK ç½ #` GK+ L;mv M F?B M
H¨K HQ¢M M[X

J°i H€i b m- i` M #B M M´B ;B¦ HÈM- b¦M; i` M #B M ?¦ i?¨M? K°i +€B ç²M; `°M;
?B M ` - HQM; FbM? +QÐB ;B¦ +QÐB b¦M; #ÆB- F?B M GK+ L;mv M M;²B i` M ç–m

*¦ K°i +?9i T?B M HÁM; M?QM; i¢K i?ÌB MûM H¢B ç½X

>B K F?B çQÊ+ M;²B i` M ç–m HQM; FbM? M´B i` M K†i #B M m®M; `QÊmX

L;„K i`ÌB- M;„K #B M- M?bM b¦M;- M?bM ;B¦- M m F?¬M; i?Q i?€B m®M; M;KK `Q
ç'iX

L?[M; M;¨v iB T i?2Q- GK+ L;mv M i?Q i?ª /¢Q i` M K†i #B M- F?¬M; +?9i M¬M M¦M
i?¨M? i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;- [m v H¢B ;B i ç¢B ç¢Q +ªM? >mv M >¼ hY i?b i'i M
+¦ +Æ /mv M i?b i?¬B p"vX

L;¨v ?¬K ç¦- K†i i`ÌB ç½ F?m'i p T?Q i•v- €M? M„M; +?B m Km°M M?Q HY - MmM
#B M- `²B /–M /–M +?bK p¨Q #B M- +?bK /–M +?bK /–M Î ç¦- K†i ç'i #„i ç–m tm'i ?
GK+ L;mv M KÈB T?€i ?B M i` M #–m i`ÌB T?Q "„+ +¦ K°i +?9i ?m€M? [m M;- ç¦ H

GK+ L;mv M # v H M F?ÄB K†i MQÈ+- /MM; K°i +?9i T?€T i?m"i ç t2K ç¦ H¨ ;b- M
i`QÈ+ ç¦ +¦ `'i M?B m ç°M; p"i #B M- M?[M; +QM p"i M¨v [m•v tmM; [m M? K°i M;¼
L;¼M M9B M?Ä M¨v F?¬M; M;WM; T?€i ` €M? ?¨Q [m M;- €M? ?¨Q [m M; M¨v +¦ +?
[m M; T?€i ` iW i?–M F?Q i?¢+?X

L?bM F„ ?ÆM +?9i M[- GK+ L;mv M #¶M; ;B"i KbM?5

æ¦ F?¬M; T?ªB H¨ ç¢B i?–M F?Q i?¢+? K¨ H¨ M;¼M M9B M?Ä i` M K†i #B M /Q iB
i¢Q M MX hmv +¦ M?[M; M;¼M bÆM i?¢+? F?€+ M[- M?QM; t2K ` Î ç¦ +¦ `'i M?B

E?¬M; T?ªB çM +?S5 J†+ /M M¦B H¨ #B M HÈM F?¬M; +¦ ;b H¨ F?¬M; +¦ M?QM; ç9
+?Q ? M;?o ç M- i` M #B M H¢B tm'i ?B M M;¼M M9B M?Ä M?Q i? M¨v- GK+ L;m
+?9i ç°M; HÁM;- K†+ /M ?B m HU+ +O ç¢B i?–M F?Q i?¢+? K¨ iB m i?–M F?Q i?¢
iBM? M?QM; +?d +–M +¦ M?[M; i?–M F?Q i?¢+? M¨v i?m°+ p i ?Q†+ K°i MY ;B¨ i
i? #QÈ+ p¨Q +ªM? ;BÈB +O i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M; `²BX

h'i +ª- +QM M;QÌB ç¬B F?B +kM; T?ªB +?Ì +Æ /mv MX

J°i F?B +Æ ?°B ç M i?b ç¦ +?QM? H¨ H9+ H¨K ;B¨m çQÊ+ `²BX

h`QM; HÁM; GK+ L;mv M H9+ M¨v p¬ +MM; pmB KWM;X

æ9M; H9+ Km®M ç M ç¦ i?b +¦ K°i +?B + i?mv M HÈM çB ç M ç¦- i` M i?mv M +¦ K°
i`QÈ+ +¦ T?ªB K°i p` im iB M F?¬M;\ *?9M; i +MM; iB M ç M H'v i?–M F?Q i?¢+?
çQÊ+ F?¬M;\ô GK+ L;mv M M?bM b M; i?b i?'v i` M i?mv M +¦ ?ÆM KQÌB p` im iB
pÈB M? m çB ç M ç¦X

JbM? +kM; T?ªB F i #¢M +?S- M¦B +?Q +MM; i?b KbM? +kM; +?Q M?bM i?'v M?[M;
M¨Q t2K i?QÌM; M?[M; [m€B p"i #B M ç¦ çQÊ+- M?È H9+ i'i +ª M?[M; i?Ov [m€B 'v
çQÌM; H¨ K°i i?QÊM; çŠM; iB M K¬M M?Q L K >ªB iB M K¬M +kM; T?ªB i`€M? +?9
iB M K¬M i?b pšM +ÁM MQM FûK H„K- +?Q M M i'i +ª pšM +ÁM bÈKX

GK+ L;mv M F?) ;"i ç–m- p¶ p¨Q HQM; FbM? i?ª M¦ [m v p +ÁM KbM? i?b # v ç M

G M ç M i?mv M GK+ L;mv M pšM +?Q M¦B i M i?"i- ç–m ç°B K°i +?B + Kk `°M; p¨M
B M?bM `äX

GK+ L;mv M +ÁM Km®M ;B i >mv M >¼ hY M M F?¬M; Km®M i?•M T?•M #` #¢B H
#B i KbM? Î # M M;Q¨B K¨ F?¬M; Î i`QM; ç°M; T?O +O ?„M- M?Q p"v +ÁM +¦ +Æ ?

Gmv M i?¨M? i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;- ;B i çQm¼+ M?•M p"i ç¢B ç¢Q +ªM? M?Q
`'i M?B m +€B HÊB- +kM; H"T çQÊ+ F€ iQ+? iQÌM; bBM? F€ ;B i çQÊ+ ç¢B ç¢Q +ª
H¨K çQÊ+X

G M i?mv M `²B KÈB #B i- ?¦ ` pB + i` M #B M iU M?B M tm'i ?B M i?–M F?Q bÆI
ç M pB + M?[M; +QM i?Ov [m€B i"T i`mM; Î ç¦X

G9+ i?Ov [m€B i` M #B M i"T i`mM; H¢B F?¬M; T?ªB KÈB +?d +¦ K°i H–M K¨ b m K
?B M M?[M; +?mv M H¢ i?QÌM;- pQ /K M?Q i` M #B M L K >ªB iU M?B M tm'i ?B M
çB m ?Q¨M iQ¨M +¦ i? +?'T M?"M çQÊ+X

*QM i?mv M M¨v +?QM? H¨ K°i +•v T?€T #ªQ #B M- ;¼B H¨ T?€ i?Ov iB K [m M; H

*QM i?mv M M¨v +¦ i? +?¢v i` M K†i MQÈ+- +kM; +¦ i? çB /QÈB MQÈ+- i?"K +?Q
M;¨v çB çQÊ+ p¢M /†K- i®+ ç° `'i M? M? K¨ H¢B +ÁM +¦ M,M; HU+ #ªQ p p¬ +MM;

GK+ L;mv M i`QÈ+ M v +kM; ç½ çQÊ+ +?SM; FB M +€+ HQ¢B T?€T #ªQ M?QM; T?
T?€ i?Ov iB K [m M; Hm•M i?b +?Q i?'v # Q ;BÌ- +kM; +QB M?Q H¨ ?¼+ i? K p¨B b
+¦ i'i +ª # K†i #m²K- pÄ i?mv M +U+ `°M;- +¦ i? ç `'i M?B m M;QÌB çSM; H M ç¦-
H,K- KQÌB b€m im iB M ;Bª çSM; ç¦X

GK+ L;mv M H'v K°i i M ;Bª H¨ GK+ "„+- M¦B H¨ ç M iW ç'i HB M- Km®M çB i?,K i?

h`QM; KQÌB H,K- KQÌB b€m im iB M ;Bª M¨v M;Q¨B GK+ L;mv M ` +ÁM +¦ K°i p`
h?¨M?- +ÁM H¢B H¨ im iB M +O L K >ªB iB M K¬MX

o` im iB M +O h? M? h?¨M? iB M K¬M H¨ M;QÌB Hmv M i?–M FB K iB M *?m h?ªI
M;?2 [m / M? iQM? M;QÌB M¨v- M;?2 M¦B ?„M p¬ +MM; iU ç¢B- ç M F?B M;?2 ?„M
p"v- i`QM; iWM; HÈB M¦B ç m iÄ `ä h? M? h?¨M? iB M K¬M HÊB ?¢B ` b Q- M;?2
M;QÌB Î h? M? h?¨M? iB M K¬M ç m H¨ iB M K¬M ç M?'i MQÈ+ h'M p"v- ;b K¨ F?B K
i'M +¬M; >Q aÆM ç m H¨ M?Ì M?[M; M;QÌB h? M? h? M? iB M K¬M ;B9T çÐ KÈB +
K - F?˜m F?Q `'i K¢M? K)- F?B M GK+ L;mv M K†i i`ÁM K„i / i F?¬M; M¦B H M HÌB

GK+ L;mv M #B i `ä iWM; +?B iB i- M?QM; i`QÈ+ K†i +€+ p` im iB M- ç m H¨ M?[
M¨v- `'i M?B m M;QÌB +ª çÌB +?d Î L K >ªB- iW i`QÈ+ iÈB M v +?Q ç M MQÈ+ h'I
L?B M +O h? M? h?¨M? iB M K¬M +?ûK ;B¦ M?Q p"v- /M ?¼ ç m M;?2 M¦B ç M?'
H¨ >Q aÆM iB M K¬M- M?QM; +kM; +?d M;?2 ?„M M¦B tQM; `²B i?¬B- ?¬K M v M;
p"v +kM; +?d #€M iQM #€M M;?B- i`QM; HÁM; i?–K M;?o h? M? h?¨M? +¦ H) i?U+

*?m h?ªM L?B M +ÁM ?ÄB GK+ L;mv M ç M iW iB M K¬M M¨Q +O MQÈ+ h'M- GK+
K¬M M?Ä- *?m h?ªM L?B M M¨v ç M >Q aÆM ç M?'i iB M K¬M +O MQÈ+ h'M +Á
b) F?¬M; i? K ç K„i ç M iB M K¬M M?Ä- ?ÄB tQM; +•m ç¦ HB M F?¬M; i? K ç w
/QÌM; M?Q +•m ?ÄB +O M;QÌB tm'i i?•M iW iB M K¬M M?Ä M?Q GK+ L;mv M H¨K

L?[M; HÌB ?„M M¦B ç M ç m H¨ h? M? h? M? iB M K¬M- ç K¼B M;QÌB çQÊ+ KÎ K M

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; +¦ i?ÌB ;BÌ K¨ ç w ç M i M *?m h?ªM L?B M M¨v- [m M b€i
?B M ` M?[M; M;QÌB M¨v +¦ i?U+ HU+ `'i + Q- F?¬M; Qi M;QÌB H¨ i`QÌM; bBM? H
i?B i?QªM; +¦ p¨B M;QÌB H¨ i`QÌM; bBM? +Ym i`¼M;- ç m H¨ M?[M; M;QÌB M´B #"i

GK+ L;mv M t2K tûi H¢B H¨M M[- T?€i ?B M ` +¦ K°i p` im iB M Hm¬M çSM; +?„T
M¨v /€M; M;QÌB i?QM ;–v- +¦ p `'i H¢M? HMM;- ;–M M?Q F?¬M; ç w ;b ç M w ç`M
FB m M;¢QX

o` im iB M ;Bª çSM; +¢M? M¦B, ó L;QÌB FB +?QM? H¨ FB K iB M +O L K >ªB iB
"„+- p¬ +MM; + Q M;¢Q- F?¬M; ç w ç M M?[M; M;QÌB im ?¨M? #bM? i?QÌM; M?Q +

óæ•m T?ªB H¨ i€M im #bM? i?QÌM; ç•m- +kM; H¨ im ?¨M? ;Bª +O i`mM; çŠM; iB M

ó B ;¼B # b€i FB K iB M H¨ i`QÎM; H½Q +O L K >ªB iB M K¬M- ?€ +?ŠM; T?ªB +?

óh?¬B- + Q M;¢Q ;b K¨ + Q M;¢QXô

L?[M; •K i? M? i?ªQ Hm"M # M +¢M? H¨K GK+ L;mv M t2K tûi H¢B M;QÌB + Q M;¢Q
i?mv M ç¦- H"T iS+ T?€i ?B M M;QÌB ç¦ ç½ im ?¨M? ç M i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;-
"„+- M¦B p i?U+ HU+ +¦ H) + Q ?ÆM FB K i?–M iB M FB K *?m h?ªM L?B M ç¦ K°i

GK+ L;mv M t2K tûi F„ i?b i?'v i` M +ª +QM i?mv M M¨v +?d +¦ M;QÌB Hmv M i?–M
+MM; pÈB p` # b€i FB K iB M u M "„+ M¨v H¨ +¦ +?9i i?U+ HU+X

*?B + i?mv M ?QÈM; p +?¶ M;¼M M9B i?–M F?Q M?ÄX

.MM; HB m p¼M; T?€T i?m"i i?b +kM; M?bM `ä çQÊ+ M;¼M M9B i?–M F?Q M?Ä ç¦
M;¼M M9B M?Ä M?QM; +kM; H¢B +U+ F€ #ˆM; T?ŠM; i` M K†i #B M M M +¦ i? M
+€+? ç M ç¦ `'i t - çB i?mv M i? M¨v +kM; i®M F?€ M?B m i?ÌB ;B M- i` M çQÌM; ç
p"i #B M tm'i ?B MX

æ–m iB M H¨ K°i p¨B +QM #¢+? im°+ pÁB ç2M- K°i i`QM; M?[M; HQ¨B ç°M; p"i #
F?¬M; K¢M? H„K- K¼B M;QÌB /MM; M?[M; FB K i?m"i- T?€T i?m"i F?€+ M? m ç ç

GK+ L;mv M H9+ M¨v KÈB i?U+ bU i?'v çQÊ+ K°i K†i +O T?€T i?m"i +QÌM; ç¢B-
F?B çQÊ+ imM; ` ò ç€M? i` M K°i /B M iQ+? HÈM i?b +?d +–M ç€M? K°i +?QÎM; H
+QM [m€B i?9 +? i- bQ pÈB pB + /MM; M?[M; FB K i?m"i #bM? i?QÌM; ç ;B i i?b +

GK+ L;mv M i`QM; HÁM; i?–K M;?o M?[M; çB m M¨v- +kM; ç2K i`'M M?¢+ HBM? F
[m€B ç½ #` +? iX

L?QM; pšM +?Q i?'v HQM; FbM? tm'i ?B M- +QM HQM; FbM? M¨v +kM; çQ i çB
H¨ F i K°i K®B +Æ /mv M `²B- M m M¦ +¦ tm'i ?B M i?b +kM; T?ªB +Sm M¦ K°i K¢M;
ç€M? ` F?¬M; + Q +kM; F?¬M; i?'T- F?¬M; K¢M? +kM; F?¬M; v m- +kM; H¨ M; M
i?¬B- F?¬M; i? ç H° ` +?9i M¨Q çQÊ+X

G9+ ç¦ K°i +°i MQÈ+ +U+ HÈM Î T?Q t T?mM iÈB- K M; i?2Q `'i M?B m HQM; b ç

GQM; b - bQ pÈB M?[M; +QM +€ K"T i?¬M; i?QÌM; i?b ?mM; €+ ?ÆM `'i M?B mX

GQM; b +kM; ç€M; bÊ ?ÆM FbM? HQM; `'i M?B m- i?"K +?Q M?B m +QM HQM; b
ç i?'v HQM; b ç€M; bÊ iÈB KS+ M¨QX

L?[M; +QM HQM; b M¨v FQ+? +Ð `'i iQ K¨ i®+ ç° +O +?9M; H¢B +U+ F€ M? M?-
`,M; iQ M?Q +•v +´ i?K M?¬ ` - H Q ç MX

G9+ i`QÈ+ +?d H¨ M?[M; +QM i?Ov [m€B F?¬M; [m€ K¢M? K¨ i?¬B- +ÁM #•v ;BÌ M
p¬ +MM;- i?"K +?Q M?B m +QM H¨ bBM? HBM? i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;- H9+ M¨v
KbM? ` - ç²M; i?ÌB i'i +ª KQÌB H,K- KQÌB b€m im iB M ;Bª ç m #„i ç–m i"T ?ÊT iW
HB M i?O- M?QM; i`QM; ç¦ +?d +¦ p` # b€i FB K iB M u M "„+ p¨ i M Hmv M i?–
` i v K°i KbM?- ? B M;QÌB #¼M ?¼ ç m +¦ M?[M; i?¨M? iQ+? ?B M ?€+?- bU i'M +
M¨v +kM; ;B®M; M?Q K°i i?Y i?€+? F?¦ F?,MX

k8eX *?QÆM; 93d@933, _ÆB sm®M; LQÈ+

GK+ L;mv M p®M +kM; Km®M iU KbM? ` i v ;B i +?9M;- pÈB im ?¨M? +O GK+ L;
+?9M; F?¬M; i? M¦B +?ÆB çQÊ+X

L?QM; i`QM; MY [m½M; çQÌM; GK+ L;mv M H¢B M;?o KbM? T?ªB F?B m +?B M p
i?b +kM; +–M T?ªB +¦ K°i b® i v +?•MX L?[M; +QM HQM; b M¨v i?U+ HU+ K¢M? K
HBM? i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;- i i°B ;b K¨ F?¬M; ç2K #¼M +?9M; T?QM; 'M p¨Q
E?¬B G¶B H M? Î /QÈBX

æ9M; p"v- L K >ªB FB K i?O æQ¢M EBM? æ¨Q ç½ HQm H¢B K°i b® F?¬B H¶B i`QÌM
;B M H•m M?Q p"v `²B- +?d bÊ [m ?¨M; p¢M M,K `²B- M?[M; tQÆM; F?¬B H¶B ç¦ b
#` ç€M? i M- /M H¨ F?¬B H¶B i?b +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB ªM? ?QÎM; +O i?ÌB ;B

*ÁM KbM? #•v ;BÌ K¨ Km®M #„i F?¬B H¶B i?b M M #„i K'v +QM ?´ b i`QÌM; bBM?
F?¬B H¶B H9+ +¨M; K¢M? i?b pW p†M +¦ i? /WM; i`QM; i`"M +?B M ;B i ç¢B ç¢Q

L;?o p"v- GK+ L;mv M # M ?¬ K°i iB M; `²B t¬M; tm®M; /QÌB MQÈ+X

G9+ i` M K†i MQÈ+ M;?o ç M pB + T?QM; 'M F?¬B H¶B M?[M; +QM HQM; b i`QÌ
tm®M; MQÈ+- M?QM; tm®M; /QÈB ç¦ M?[M; +QM HQM; b i'M +¬M; K¢M? K) p¬ +M

i`¼M;- #€i i`¼M;- +?¶ i?–M F?Q i?¢+? M¨v çO ç i,M; i? K K°i i`¼M; `²B- +ÁM ?
h?ªM L?B M i?b K†+ /M F?¬M; H M çQÊ+ K°i i`¼M; M?QM; +?¶ i?–M F?Q i?¢+? M
çQÊ+ ç¢B ç¢Q +ªM? `²BX

o T?– GK+ L;mv M K°i KbM? M?"M çQÊ+ #ªv H,K T?–M i`,K +kM; H¨ i?m ?Q¢+? HÈ
M?B m ?ÆM M[X

.MM; HQ¢B F?¬M; ;B M T?€T F?Q HÈM M?'i çB #¼+ H¢B- M; v +ª pB + /MM; F?~
F?,M H„K KÈB #¼+ çQÊ+ +?9M; H¢B- i`QÈ+ FB +?Q iWM; M;?o `^M; pB + #¼+ i?
M?Q p"v- M?QM; K i M?Q i? M¨v H¨ FB m K i K¨ ?¢M? T?9+- K i ç M +? i +kM; + K

LÆB M¨v +kM; M iQ¨M- +Æ #ªM +¦ i? Hmv M i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M; `²B- GK+ L
ç–m M;²B tm®M;X

GK+ L;mv M #„i ç–m M;²B tm®M;- ç2K K°i F?®B ç¢B i?–M F?Q i?¢+? ç†i H M M;
K¨v- #„i ç–m ?'T i?m i?–M F?Q # M i`QM;- ç®B pÈB KbM? K¨ M¦B i?b #•v ;BÌ K°i i
M?Q +¦ i€+ /KM; `'i HÈM- i?U+ bU F?¬M; +¦ i€+ /KM; HÈM- M?QM; +?d K°i H€i M[
M¨v b) ó# ô K°i iB M; `²B pÐ pKM ` - +ÁM M,M; HQÊM; +O i b) i,M; H M- M?QM;

G"T iS+ K°i ç¢B i?–M F?Q i?¢+? M[çQÊ+ çQ H M M; M; i–K H¬M; K¨v- K°i H€i b
i?–M F?Q i,M; H M +?d çQÊ+ K°i +?9iX

h?"i ç9M; H¨ #'i ç„+ /o5

GK+ L;mv M M?9M p B- M?Q p"v ç9M; H¨ +?"K i?"iX

æ9M; `²B- M;Q¨B HQ¢B M¨v ` +ÁM K°i HQ¢B ?'T i?m M,M; HQÊM; i?–M F?Q F?€
i`QÌM; bBM?- Î h`QÌM; sm•M +Q ç½ ibK i?'v i`QM; i¨M; i?Q +O bQ T?K- +€+? ç¦ H
p¨Q K°i #® T?€T +O K°i HQ¢B i`"M T?€T HQ¢B M?Ä- #® i`Q Î tmM; [m M?- +MM; i
+?9- M?Q p"v b® i?–M F?Q ç¦ b) F?¬M; M;WM; +?ªv p¨Q +Æ i? KbM?X

L?QM; HQ¢B i`"M T?€T M¨v T?ªB /MM; K°i i`,K i?–M F?Q i?¢+? K°i H–MX

hB m ? Q M?Q p"v i?b KbM? F?¬M; /€K /MM;X

L?QM; +kM; F?¬M; i? M;Ì `^M; H–M M¨v KbM? H¢B +¦ çQÊ+ HQÊM; i?–M F?Q i?¢+
+€B K°i H–M ç¦ KbM? +kM; /€K +?ÆB i?Y K°i H–M +?SX

L; v H"T iS+ /U i?2Q #® T?€T çQÊ+ ;?B +?ûT H¢B K¨ #„i ç–m bY /KM; +€+ i? Q i
M?[M; T?M +?9 ç†+ #B i- ç²M; i?ÌB +kM; ç†i tmM; [m M? M;QÌB K°i i`,K i?–M F?
M?[M; €M? ?¨Q [m M; H'T H€M? iÄ ` iW K°i i`,K i?–M F?Q ç¦ i"T i`mM; H¢B i` M
#B i- HQÊM; i?–M F?Q H–M M¨v `ä `¨M; K¢M? ?ÆM `'i M?B m bQ pÈB H–M i`QÈ+X

GK+ L;mv M +?d +ªK i?'v p¬ +MM; bªM; F?Q€B- K°i i`,K i?–M F?Q i?¢+? K°i H–M
i?–M F?Q H M `'i `'i + Q- M?Q p"v KÈB bªM; F?Q€B +?SX

k83X *?QÆM; 9NR@9Nk, "B M æ K u M hoM?

a m K°i H9+ H•m- GK+ L;mv M ?'T i?K çQÊ+ ? i M?[M; i?–M F?Q ç¦- ó# ô K°i iB M
ç¦ #` pÐ i M ? iX

L?Q p"v H–M M[- GK+ L;mv M ?'i i v H M K°i +€B H¨ H¢B ç M K°i i`,K i?–M F?Q
M?B m M?Q p"v +?d bÊ #'i +S iB M K¬M M¨Q Î MQÈ+ h'M +MM; F?¬M; +mM; +'T ç
p"M F?Q KÈB M?Q p"v- +ÁM H9+ GK+ L;mv M bY /KM; i?–M F?Q i?¢+? t td M?Q p
+kM; ç m ç M; /MM; i?–M F?Q i?¢+? ç M•M; + Q M,M; HU+X

h`QM; H9+ M?¨M `²B M?bM b M; # M GK+ L;mv M- i?'v GK+ L;mv M F?Q€i i v K°
i?¢+? i?b p¬ +MM; FBM? M;¢+- ç9M; H¨ /MM; M?B m i?"iX

GK+ L;mv M H¢B ;BÆ i v H¨ K°i i`,K i?–M F?Q i?¢+? M[X

JWÆB M;QÌB F?€+ +MM; ç m ç M; /MM; i?–M F?Q i?¢+? ç im ?¨M?X

E?¬M; #B i ç½ [m # Q H•m- u M "„+ KÎ K„i ` - b® i?–M F?Q i?¢+? ?„M çQÊ+ +?B ç
MY `²B- #•v ;BÌ ç½ +ªK i?'v ç¢i çQÊ+ +ªM? ;BÈ M?'i ç`M?- i¢K i?ÌB ´M ç`M? `²B- I
M;QÌB F?€+XJ¶B M;QÌB iBM? i?–M ç m ç½ MQ çO ? B K„i KÎ iQ +¦ i?–M [m M; +?È
HQÊM; i?–M F?Q i,M; H M- +¦ +?9i i`¨M H M ` M;Q¨BX

u M "„+ H¢B M?bM H M- T?€i ?B M GK+ "„+ ç M; # [m M- ç9M; H¨ iB m ? Q ?Q M;
F?Q i?¢+? /MM; ç M #•v ;BÌ K¨ pšM +?Q ? i- u M "„+ +MM; +€+ p` im iB M ;Bª F?€+
M? m i?b b® HQÊM; i?–M F?Q i?¢+? iS+ +? i M;QÌB M¨v [mª H¨ +€+? M? m [m€ t
K°i K†i- ;B9T F€ #„+ ?° T?€TX

GK+ L;mv M +ÁM ç M; F?¬M; M;WM; Hmv M i?–M F?Q i?¢+?- ?'T i?m M,M; HQÊ
F?¬M; #B i ç½ ?'T i?m çQÊ+ # Q M?B m `²BX

h`QM; ç¢B M½Q H9+ M¨v M,M; HQÊM; i?–M F?Q +¨M; M;¨v +¨M; K¢M? H M- i`QM;
H¨ ?Q p¬ i`QM; bm®i M[K¨ ç½ M;QM; iK H¢B i?¨M? iWM; F?®B iWM; F?®B M?Q F
ç° ` b Q- Hmv M M²M; ç° K¢M? M?Q p"v H•m- GK+ L;mv M +?d +ªK i?'v M,M; HQÊ
+U+ ?¢MX

æ²M; i?ÌB- K°i +QM /` i?9 +'T HBM? ?bM?- #ªv KQÆB # +QM HBM? i?9 +U+ HÈM
iQ¨M i?•M +kM; ç¢i iÈB +U+ ?¢MX

æ M +U+ ?¢M HB M Km®M t¬M; H M T?Q i`QÈ+X

h'M +¬M; ç M i–M; + Q ?ÆM5

s¬M; H M5

GK+ L;mv M H¢B ?'T i?m M,M; HQÊM; i?–M F?Q H–M M[- ?'T i?K T?€T HU+ H–M
i?•M ç½ +,M; i`¨M `²B- #•v ;BÌ H¢B iB T iK+ ?'T i?m M?[M; i?S M¨v p¨Q +Æ i? +?
MQ+? i? K- +kM; K v M,M; HQÊM; i?–M F?Q +O GK+ L;mv M F?¬M; #€ ç¢Q- T?€
?Á - +kM; F?¬M; +¦ ;b H¨ F?¦ [m +ªX

*kM; F?¬M; #B i ç½ [m # Q H•m- i`QM; ç¢B M½Q p¨ iQ¨M i?•M #•v ;BÌ óP M?ô K
ç–m KÎ ` K°i i`ÌB ç'i # Q H - +ÁM iQ¨M i?•M iU ?² M?Q +¦ ªQ ;B€+ +kM; #B M ç´B

*¨M; M?B m M,M; HQÊM; i?–M F?Q ?"T i?K p¨Q ç¢B M½Q- +¨M; M?B m T?€T HU+

*Y ªB M¨v F?€+ ?Q¨M iQ¨M bQ pÈB H9+ i`QÈ+X

a m F?B ç°i T?€ tQM;- GK+ L;mv M KÆ K¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ i`QM; ç–m KbM? iU
iU ?² M?Q F i ?ÊT +MM; pÈB ç'i i`ÌB- iQ¨M i?•M +kM; M?Q p"v- KÆ K¨M; +ªK i?'v
+?m i?B M iBM? ç'm ?Á [mv M pÈB M? m- +ªK ;B€+ M¨v `'i F?¦ KB m iª- M?QM; HQ
ªQX HQ€M; i?Q€M;- i?Q€M; +?9i +?–M +?W `²B H¢B #B M K'i F?¬M; ç H¢B +?9i

*m®B +MM;- T?ªB ç KbM? ç¢i ç M i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;5

GK+ L;mv M F?¬M; #B i `^M; ç•v +?QM? H¨ i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;X

h`QÌM; bBM? i?"T i`¼M; ç¢B pB M K½M- Î i`¼M; M¨v H¨ +¦ +Æ bÎ ç iB M H M ç¢B
T?€T HU+- iQ+? Hkv i®i- ç²M; i?ÌB +¦ H9+ ç½ +¦ +ªK ;B€+ KÆ ?² ç¢i ç M M,M; HQ
;B€+ M¨v p¬ +MM; i?–M /B m- iU ?² M?Q M?'i i?ÌB ?Á [mv M pÈB ç'i i`ÌB- H¢B +
`'i M?B m bQ pÈB #bM? i?QÌM;X

GK+ L;mv M ?B M i¢B ç M; `'i KQM; Km®M ç¢i ç M ç¢B ç¢Q +ªM?X

æ¢B ç¢Q +ªM?- ç¢B ç¢Q +ªM?- F?B M¨Q KbM? KÈB +¦ i? ç¢i ç M ç¢B ç¢Q +ªM? ç

ó*?9+ KWM; ç¢Q ?[m ç½ HoM? M;° çQÊ+ ç¢B ç¢Q +ªM?- +¨M; iB M i? K K°i #QÈ+X
K„i +O ?„M `'i ç°+ €+- KbM? ç½ H¨ i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;- b Q KbM? H¢B F?¬M
L;mv M ç½ ç¢i ç M i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M; M M KÈB +¦ +ªM? iQÊM; M¨vX

ó*€+? ç¢B ç¢Q +ªM? pšM +ÁM t H„KXô GK+ L;mv M M?9M p B- +kM; ç9M; i?¬B-
K¼B M;QÌB ç m `ä- K°i FF?B ç½ ç¢i iÈB ç¢B ç¢Q +ªM?- H"T i?¨M? ç–m HÈM- +•m

M?QM; ç ç¢i ç M ç¢B ç¢Q +ªM? i?b p¬ +MM; F?¦ F?,MX L?[M; im iB M ;Bª +O MQ
+ªK M;° H¢B +¨M; b•m b„+X

óS?ªB `²B- F?¬M; #B i ç¢Q ?[m +¦ ?SM; i?9 ? v F?¬M; M m +?9M; i +MM; çB ;B
KÌBX h M GK+ "„+ M¨v H¨ K°i M;QÌB ;BÄB- M m +¦ i? KÌB ?„M HB M i?O i?b `'i i®i
p"i #B M H M- i` M #B M pšM +ÁM M?B m [m€B i?9 pšM +ÁM +?Q  F`T iÈB- M m +¦

L m #Ä [m i?ÌB ;B M M¨v- çÊB ç M F?B M?[M; +QM i?Ov [m€B 'v `9i ` M;Q¨B #B M
M;QÌB HÈM H M +kM; F?¬M; /€K çm´B #„i +?9M; Î M;Q¨B t X L;Q¨B #B M t M?[M;
s¨ 'v +MM; +?d H¨ ç€K H•m H K¨ i?¬B- pm #B M +ª Î ç¦ i?QÌM; /¨B ç M K'v i`,K i`Q
i`QÊM;- ç M ç¢B ç¢Q +ªM? ` ç¦ i?b +kM; F?¦ HÁM; K¨ b®M; b¦i i`Î p - +?d +¦ çQÌM

GK+ L;mv M +kM; +¦ ?SM; i?9 Km®M +MM; #¼M ?¼ çB b,M i?Ov [m€B M?QM; ;BÌ ç
i?O ç°M; T?O K°i i?€M; `²B- iS+ H¨ i?ÌB ;B M +ÁM H¢B +?d +¦ MY i?€M; M[i?¬B
>mv M >¼ hY `²B- /Q ç¦ ç¨M? i?¬B p"vX

óo b m +ÁM +Æ ?°B +?9M; i b) iB T iK+ ?ÊT i€+Xô *•m M¦B F?€+? b€Q çÆM ;BªM

a m F?B iW #B i u M "„+ p¨ M?[M; M;QÌB F?€+- GK+ L;mv M # v H M F?¬M; i`mM;
H•m i?b i?'v i` M K†i #B M +¦ K°i +Q HQM; FbM? M´B H M ç M; T?mM MQÈ+- ²- +?
+QÐB H M ç¦ b Q\ _²B F?¬M; +?9i F?€+? F?Q ç€T tm®M;- M;²B H M ç–m M¦X

*QM HQM; FbM? M¨v #•v ;BÌ +?d +ªK i?'v M?[M; M¶B F?´ +U+ +O M?•M bBM?- ¨-
ç M; pmB p M; Q /m i` M #B M- F?¬M; M;Ð #` GK+ L;mv M +?°T çQÊ+ p¨ +QÐB H
çQÊ+- +ÁM +?Q iU /Q iU i¢B çQÊ+ # Q H•m i?b ç½ #` `ÆB H¢B p¨Q i v GK+ L;mv
;B¼i H FbM? H,M /¨B i` M K€X

GK+ L;mv M i?'v p K†i ç m F?´ +O HQM; FbM? F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB- F?Q€i i
?¢ çŠM; M¦B, óL;QÆB H¨K i¼ F} +?Q i - i +kM; F?¬M; #¢+ ç½B M;QÆB ç•m- +?Q

GK+ L;mv M [mª H¨ ?¨Q T?¦M;- H9+ M¨v +QM HQM; FbM? ç m F?´ H¢B F?¬M; F?´ H

"–m i`ÌB ç K ;B®M; M?Q T?O H M K°i K¨M H¬M; M?mM; i?B M M; ç2M- +€+ pb b Q
i` M ç€K H¬M; M?mM; i?B M M; ç¦X

h?B M ?¨ ;B®M; M?Q K°i /ªB HK K¨m #¢+- FûT H¨B ç M i"M +?•M i`ÌB `²B H¢B `ÆB
K M? K¬M;X

>ªB i`B m i`QM; ç K iWM; çÊi iWM; çÊi +¦ iB i i'm- M?m ?Á K¨ i?m i?€B- b¦M; #B
/`m M? - çQÊ+ ;B¦ ç K M?¢+ HB M +'i H  HÌB +  M?  M?¨M; i`QM; i` QX

"B M ç K i?"i v M ioM?X

S?®+5

J°i +QM HQM; FbM? `) bQM; #B M K¨ çB- T?€ pÐ F?¬M; ;B M ioM? H†M; ç¦X

h` M çdM? ç–m +QM HQM; FbM? +¦ K°i M K M?•M i` im´B K†+ €Q t M? ç M; m®M
+´ K¨ M¦B HÈM, ó>Q ;B M M?'i ?² iYmf æ°+ +?QÈ+ p¬ iQÆM; i?•Mf*Ym #¬B v m K
i K M?•Mf L;mv i Fw #'i ;BªB ~Mf ©M? ç² #¢M M;½ i?•Mf h¢K #¢M M;mv i iQÆM; ª
H B

æ9M; H¨ *Ym #¬B v m KBM? M;mv if æ®B ~K i?¨M? i K M?•MX

óGQM; FbM? ÆB HQM; FbM?- /M M;QÆB p¨B T?–M HBM? i`Q M?QM; H¢B F?¬M; ?
+¦ i? m®M; `QÊm +MM; M;QÆBXô GK+ L;mv M +QÌB HÈM- F?¬M; #B i i`ÌB ç'i H¨

*?d +ÁM MY i?€M; M[ç GK+ L;mv M ç M ç°M; T?O ç¦- M?QM; çB +kM; F?¬M; ;'
M;¨v- F?¬M; +¦ pB + ;b i?b m²M; +?9i `QÊm ?ªB ?–m- M m ;†T T?ªB i?Ov [m€B i`Q
'M H¢B- #•v ;BÌ i`QM; i v ç½ +¦ ?ÆM KQÌB H,K +QM i?Ov [m€B i`QÌM; bBM? i?"T
i? K #®M +QM bQ pÈB i`QÈ+ ç•vX

*ÁM ?¬K M v- ç°M; T?O ç½ Î T?Q i`QÈ+ `²B- GK+ L;mv M T?˜v i v +?Q +QM HQM
i?2Q çQÌM; K"i ç¢Q ç¦ i`Î p H¢B ç°M; T?O- p¨Q i`QM; ç°M; T?O KÈB i?'v M?QM; F
i®i- +ÁM ?mv M KBM? +U+ #,M; +kM; #,M; +O KbM? i`QÈ+ ç•v +? i?¨M? ?mv M
KBM? +U+ #,M; M¨v +¦ iQM? ,M KÁM- GK+ L;mv M H¨K M?[M; HQ¢B ?mv M KBM? +
KBM? +U+ #,M;- [m K°i i?ÌB ;B M ç½ ?¦ i?¨M? ?mv M KBM? +U+ #,M; `²BX

s2K H¢B H–M M[- i'i +ª K¼B i?S tmM; [m M? ç m F?¬M; i? v ç´B- ç†+ #B i H¨ M?
HQm H¢B ç HÊB /MM; +Æ [m M çB m i` /'m p i +O ç°M; T?O- F?¬M; +¦ +?9i bÆ ?
F?¬M; T?€i ?B M ` KbM? `ÌB F?ÄB ç•v- GK+ L;mv M HB M ç2K KbM? p¨ F?¬B H¶B
#,M; T?QM; +O ?mv M KBM? +U+ #,M;X

"•v ;BÌ- i?ÌB F?„+ +?Ì çÊB M?'i +kM; ç½ ç MX

JbM? +kM; Km®M i¢Q ` K°i F€ iQ+?5

L K >ªB- i`QM; ç°M; T?O p¬ / M?

GK+ L;mv M çSM; v M H†M; ç M çÌ M;QÌB ` Î i`QM; ?mv M KBM? +U+ #,M;- #•v ;B
+ÁM ? B M;¨v M[i?¬BX

> B M;¨v M¨v M;¨v M¨Q >mv M >¼ hY +kM; ç M i?QÊM; im–M M?B m H–M- K¶B H–
+m²M; ?,, ó>mv M +?B +U+- ?mv M +?B +U+X *?d +–M i Hmv M i?¨M? ?mv M +?B
EB K hY +kM; +?ŠM; +¦ ;b F?¦ F?,M M[Xô

óæ°+ +?QÎM; >mv M JBM? K¬M ç¢B [mv M- i`Î i?¨M? M;QÌB /mv M?'i Î ?mv M KBM
;B®M; M?Q +QÌB H M K'v +•m p"vXô

>mv M >¼ hY +QÌB HÈM- pmB bQÈM; F?¬M; ;b #^M;X

h`QM; ç°M; T?O M¨v- M;Q¨B iB M; +QÌB +O >mv M >¼ hY ` i?b F?¬M; +¦ #'i F€
ioM? K¨ +¬ HB m ç M ç€M; bÊ- i`QM; bU v M H†M; M?Q i? M¨v +¨M; H¨K +?Q bU /[
`ä H M- >mv M >¼ hY F?¬M; M;WM; +QÌB HÈM, óGK+ L;mv M- M;QÆB +kM; F?¬
+¬M; i?b T?ªB F?¬M; iW i?O çQ¢M- ç•v p®M H¨ T?QM; +€+? ?¨M? bU +O i¨ K M;

>mv M >¼ hY p¬ +MM; iU i¢BX

E€ i?U+- ?„M #bM? i?QÌM; F?¬M; T?ªB H¨ F M?B m HÌB- M?QM; H9+ M¨v i`QM;
H9+ ç„+ w ç M +U+ ç° i?b i?QÌM; +¦ M?[M; ?¨M? ç°M; F?€+ i?QÌM;- >mv M >¼ hY

æ®B /B M pÈB >mv M >¼ iY M?Q i? M¨v- GK+ L;mv M +?d +QÌB i?–K i`QM; #KM
KBM? +U+ #,M; +O >mv M >¼ hY H¨K +?Q ç¬M; +SM; H¢B- ç M ?mv i /`+? +kM;
+–M T?ªB /MM; ç M +€B ?°T ;Bª M¨Q ç iMK H MX

h?ÌB ;B M +¨M; M;¨v +¨M; ;–M `²BX

L;¨v +m®B +MM; +kM; `²BX

L;¨v ?¬K M v >mv M >¼ hY H¢B +¨M; FQ+? ç°M;- i` M M;QÌB ?„M #•v ;BÌ # Q M?B
+ªM? ;BÌ ç½ #B M K'i ? i- GK+ L;mv M H9+ M¨v H¢B +¨M; #bM? ioM? #•v ;BÌ +?d
M[i?¬B H¨ K°i ç Q i'M +¬M; ?„M- M¦B F?¬M; +?WM; +¦ i? ;B i çQÊ+ ç¢B ç¢Q +ªM

.M +¦ F?¬M; ;B i çQÊ+ i?b i +kM; ç½ +¦ T?€T #ªQ i? i?•M- F?¬M; #` +? i Î +?¶ M

h`QM; H9+ >mv M >¼ hY p¨ GK+ L;mv M ç m ç M; çÊB i?ÌB çB K +m®B +MM;- #
#'i +S iB M; ç°M; M¨Q i?b #¶M; M?B M # M M;Q¨B +¦ iB M; [m€i +?¦B i B, ó>mv M
+€B ? M; ´ Î ç•v- /¢Q M¨v M;QÆB i`®M i`QM; ç¦ K¨ H¢B ç +?9M; i ç M [mv i ç'm
•K i? M? ç¦- >mv M >¼ hY K†i HB M #B M b„+X

æ•v H¨ iB M; M¦B +O ç®B i?O K°i K'i K°i +ÁM +O ?„M@ JBM? EB K hYX

_ä `¨M; H¨ JBM? EB K hY ç½ ç M `²BX

æ€M; +? i5

G9+ M¨v >mv M >¼ hY H˜K #˜K óç€M; +? iô- Hmv M ;–M i?¨M? +¬M; ?mv M +U+
EB K hY H¢B ç M T?€ ç€K- K v K¨ ?„M +kM; ç½ bÈK #® i`Q MÆB M¨v K°i p¨B K B
tªv ` - ;BÌ +?d M?bM i?'v M?'i +Y M?'i ç°M; +O +€B #¦M; +O ?„M- MQB GK+ L;mv
`²B- +ÁM Î +?QM? ;B[tm'i ?B M K°i +€B HÁ ç MX

>mv M >¼ hY t¬M; ` M;Q¨B- çSM; iW t ;B Q ç'mX

ó>mv M >¼ hY- M;QÆB `Ki ç–m p¨Q +?¶ M¨v ¨- +?¶ M¨v +¦ #ªQ #®B ;b i? \ô >mv M

óGB M [m M ;b ç M M;QÆBXô >mv M >¼ hV +QÌB Kd X

JBM? FB K iY ? ? +QÌB HÈM, óo"v ç i ç M i?Y K°i +?9iXô > B M;QÌB ?¼ H¨ ç®B
K°i +ÁM- F?¬M; #B i ç½ /€M? M? m # Q M?B m H–M- H–M M¨v H¢B ;B Q ç'm i` M
ç'm- ç€M? ç M KS+ +?'M ç°M; +ª pMM; #B M- iÄM; pÁM; K'v i`,K /†K i¬K +€ +? i ?
[mª H¨ F€ /`X

æ•v +?QM? H¨ mv HU+ +O ç¢B ç¢Q +ªM?5

>mv M >¼ hY i?Î F?)- pW `²B ;B Q ç'm pÈB JBM? FB K iY ç½ H½M; T?Q `'i M?B m
JBM? FB K iY i?W +Æ H¼i p¨Q i`QM; ç°M; T?O- K v K¨ ?„M i?'v ç•v +?d H¨ HÁ ç M
`^M; i ç M; Hmv M HQ¢B ç M /QÊ+ [mw ?B K +´ [m€B M¨Q ç¦ M M p b m KÈB HmB
JBM? hY ç¢i çQÊ+ `²B i?b ?„M KÈB iU `ÌB çBX

>mv M >¼ hY i?'v +€+? M;Kv i` M; +O KbM? +¦ ?B m [mª- ç€M? HmB çQÊ+ JBM
iB M;X

"•v ;BÌ ç½ ç M H9+ `²BX

Gmv M i?¨M? ?mv M +?B +U+- ;B i +? i JBM? FB K iY- F?¬M; +?WM; +ÁM +¦ i? H'
ç M H9+ ç¦ +¦ i`QM; i v ?mv M KBM? M?` +U+ i?b F?¬M; B +¦ i? H¨ ç®B i?O +O i

G"T iS+ ç¦M; ? i ç°M; T?O H¢B- ç°M; T?O M¨v K°i F?B #` ç¦M; FQM H¢B i?b /M JBM
+¦ i? T?ÁM; M;U çQÊ+ K°i i?ÌB ;B M- >mv M >¼ hY H"T iS+ #Ä ç² M;Kv i` M; çB
iB M +®i ç½ i?¨M? `²B- #•v ;BÌ +¦ i? Hmv M +¬M; `²BXô >„M p¬ +MM; pmB KWM;-
+¬M; `²BX

h v ?„M F?) /°M;- i?Á p¨Q i`QM; ?mv M KBM? +U+ #,M;- i¦K GK+ L;mv M ` X

G9+ M¨v +?QM? H¨ H9+ K¨ GK+ L;mv M çÊB- i?ÌB +Æ i®i M?'i ç½ ç M- pW `²B JBI
+¦ +€B i®i- Qi M?'i +kM; H¨ bmv v m K°i Qi T?€T HU+ +O ?„M- ;B9T KbM? +¦ i? K
G9+ M¨v i v >mv M >¼ hY +kM; i¦K H'v `²BX

h v ?„M i¦K H'v p B GK+ L;mv MX

h`QM; iQ+? i„+5

J°i i? M? FB K w FBM? ?²M; H¦2 H MX h? M? FB K M¨v +?d +¦ K°i ç†+ çB K H¨
F?¬M; i? /B M iª çQÊ+X >mv M >¼ hY pW KÈB ç¢B +?B M K°i i`"M pÈB JBM? F
tQM;- iBM? i?–M pW i?QªB K€B çQÊ+ ç¬B +?9i i?b F?¬M; M;Ì `^M; H¢B #` GK+ L
+¬M;- ?ÆM M[H¢B +ÁM `'i M? M?X

k8NX *?QÆM; 9Nj, E?¬B G¶B G M?

>„M F?¬M; i? K ç i•K H„K- M?QM; i? M? FB K ç½ ç•K p¨Q p B T?ªB +O ?„M5

*¦ #B M5 >mv M >¼ hY H¨ #"+ + Q M?•M M?QÌM; M¨Q +?S- iÄM; iQ+? i„+ ç½ T?€i
M;QÊ+ H¢B- i`QM; H9+ # v M;QÊ+ H¢B pšM F?¬M; [m M /MM; i?•M F T +?†i H'v i?
M?Q p"v +kM; #Èi çB K°i i? M? FB K i'M +¬M; KbM?- i`QM; iS+ F?„+ K¨ T?ªM SM;
H¨ M?•M p"i ç¢B ç¢Q +ªM?- ç²M; i?ÌB ?„M +kM; ç€M? ` ?mv M KBM? +U+ #,M; +O

L?QM;- ?„M M? M?- GK+ L;mv M +ÁM M? M? ?ÆM- GK+ L;mv M i`Î i v H¨ i? M? i`
K°i F?B i? M? i`'M M?¢+ HBM? FB K M¨v +?ûK ` b) i`Î H M ?mv ?Q¨M;- K½M? HB

#B M- p¢M ?Ä i`QM; i•K- iQ¨M #° /Q i F?®M; +? - ç°i M?B M K°i i? M? FB K H Q
hY i'M +¬M;- i? M? FB K M¨v b„+ #ûM p¬ +MM;- i`QM; M?€v K„i T?€ i M ?mv M KB
hY F?¬M; M;Ì `^M; ?mv M KBM? +U+ #,M; ?„M ç€M? ` F?B M ?„M ?¨B HÁM; M?Q
#` T?€ i MX >„M F?) `MM; KbM?- p B T?ªB ?„M ?ÆB ç m- i?b ` /QÐM; M;¬ FB K H
Hmv M i¨ +¬M;- p¨Q ç9M; H9+ T?ªM +¬M; [m M i`¼M; i?b p B i`€B ?„M H¢B #` +?û

L?QM; GK+ L;mv M +kM; #` T?€T HU+ +O ç¢B ç¢Q +ªM? ç˜v b M; K°i # MX

h? i?S M?'i- ç€Q i?Y M?B iš MX

h`QM; i? i?S M?'i- GK+ L;mv M ç½ ç•K i`9M; >mv M >¼ hY K°i M?€i- F?B M ?„M
+kM; #` i`9M; T?€T HU+ +O ?„M- F?Q i? i?m H¢B- F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q ç i?m i?
>mv M >¼ hY H9+ M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M +¦ i? T?ªM SM; H¢B- Km®M M?•M +Æ ?°B
[mª +?B M ç'm K¨ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? H¨K çQÊ+X

ob i? #•v ;BÌ +ª >mv M >¼ hY p¨ GK+ L;mv M ç m M;WM; H¢BX

h?U+ ` i`QM; HÁM; >mv M >¼ hY pW FBM? M;¢+ pW Q€M ?"M- #` M;QÌB KbM?
i?QÆM; KbM?- p i i?QÆM; +ÁM F?€ M;?B K i`¼M;- H¨K b Q F?¬M; Q€M ?"M +?S,
+U+ #,M; ç ` M;Q¨B\ô

óæ9M; p"vXô GK+ L;mv M ;"i ç–mX

óL?bM i? M? FB K pW `²B +O M;QÆB- i`QM; FB K +¦ p¢M ?Ä - p"v i?b ?mv M KbM
M;QÆB +kM; H¨ +?mv M i?QÌM;Xô >mv M >¼ hY bmv iQ p i? M? FB K pW `²B, ó
T?€ çQÊ+ ?mv M KBM? +U+ #,M; K¨ ` M;Q¨BXô

ó>mv M KBM? +U+ #,M; M¨v +O M;QÆB +kM; +?d +¦ p"v i?¬BXô GK+ L;mv M iU i¢

>mv M >¼ hY +QÌB Kd K B, óa B H–K HÈM M?'i +O M;QÆB H¨ +¦ i? T?€ çQÊ+ ?
K¨ H¢B F?¬M; +?¢v i`®M K¨ +ÁM Î H¢B ç•v- F?¬M; H) M;QÆB +?Q `^M; i #` i?QÆ
çQÊ+ M;QÆB\ô >mv M >¼ hY H„+ H„+ ç–m- iU iBM M¦B ós2K ` - M;QÆB F?¬M; #B
bBM? +ªM? F?€+ M? m K°i i`ÌB K°i pU+X *kM; çQÊ+ i?¬B- ?¬K M v i b) +?Q M;QÆ

GK+ L;mv M M?9M p B, óh?b ` >mv M >¼ hY- K°i i`QM; ? B bQM; K¬M +?O +O
KB M; T?€Q p¬ ç`+?- çÊB ç M F?B M;QÆB i?U+ bU H¨K çQÊ+ `²B ?½v M¦BXô

GK+ L;mv M H9+ M¨v /€K /€K +?„+ M?Q p"v +kM; H¨ +¦ Hw /Q +ªX h`QM; H9+ ç®B
s¨- GK+ L;mv M ç½ T?€i ?B M ` `^M; i?b ` i` M #B M K¨ bY /KM; i?Ov ?Q¨M; FB K
K¢M? HÈM ?ÆM `'i M?B m bQ pÈB #bM? i?QÌM;- bS+ K¢M? F?B i'M +¬M; +?d i?B
ç¢B ç¢Q +ªM?- bS+ K¢M? M?Q p"v [mª i?U+ H¨ `'i F?OM; F?B TX

JbM? #bM? i?QÌM; Qi F?B ç€M? HûM- pW M½v ç€M? HûM ? B H–M K¨ i?m çQÊ+
HB m K¢M; iB T i?¬BX

óh?Ov ?Q¨M; ç¢Q FB K@ #¢+? ç i`ªK5ô LQÈ+ i`QM; K"i ç¢Q çQÊ+ HQm H¢B iW i
?¦ i?¨M? i? M? FB K i` M i v GK+ L;mv M- i`'M M?¢+ HBM? FB K +O GK+ L;mv M
i?¨M? K°i i? M? i`QÌM; FB K K¨m t M? H K +U+ HÈM- ;B®M; pÈB i? M? H9+ ;B Q ç

J°i i? M? FB K p¬ +MM; K½M? HB i i'M +¬M; p T?Q >mv M >¼ hYX

>mv M >¼ hY +kM; #B i ?mv M KBM? +U+ #,M; +O KbM? F?¬M; +¦ i€+ /KM;- HB
?¨M #,M; HBM? FB K- i? M? HBM? FB K M¨v pW pmM; ` ç½ F?Q i? ?MM; ?²M-
MQÈ+- iÄM; iS+ F?„+ K°i MY F?¬M; ;B M ç½ ?¦ i?¨M? #,M;- +MM; +?¢K ç M i? M
L;mv MX

Pm i? HÈM M?'i +O GK+ L;mv M +?QM? H¨ MÆB ç•v H¨ #B M HÈM- MQÈ+ #B M
+kM; F?¬M; i? ? i çQÊ+- ç²M; i?ÌB FB K T?€T +kM; p¬ +MM; iBM? /B m- pQÊi t

S?€T HU+ +QÌM; ?Q¨M? +O >mv M >¼ hY i?„M; +?„+ GK+ L;mv M- M?QM; ?„M ç
/KM; iQ¨M #° +?B M HU+X

> B M;QÌB M¨v ç®B ç–m pÈB M? m- #,M; FB K ç'm pÈB ?ªB i?Ov FB K- óT?`+?ô K°
H¨ M; M; i¨B M; M; bS+X

GK+ L;mv M F?¬M; +?9i F?€+? F?Q- iB T iK+ ` i v ó/mM; #,M; i`ªK i?Ov ?Q¨M; F
H¨ i?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q T?€i ?mv bS+ K¢M? ç€M; bÊX FB K H K i?Ov M¦M; `WM
+?ûK p T?Q >mv M >¼ hY- #,M; FB K +O >mv M >¼ hX +kM; i`MM; i`MM; çB
GK+ L;mv MX > B i? M? FB K iB T iK+ ç'm M? m i`QM; F?¬M; i`mM;X ó" ôX LQÈ
? B M;QÌB i'M +¬M; H¢B M; M; i¨B M; M; bS+X

GB m K¢M;5 GK+ L;mv M H9+ M¨v i`Î H M ?mM; €+- i?Ov ?Q¨M; ç¢Q FB K tm'i ` I
H¨ HB m K¢M; K°i +€+? çM ;BÐM pÈB iQM? K¢M; p"vX

>mv M >¼ hY imv ç½ #` i`¼M; i?QÆM; M?QM; H¨ M?•M p"i ç¢B ç¢Q +ªM?- i'i M?I
+kM; HB m K¢M; H¢B- ? B M;QÌB F?¬M; M;[M; i'M +¬M; M? mX ",M; FB K p¨ i?Ov
H–M F?€+ i'M +¬M; M? m- i'M +¬M; FB m M¨v ? B M;QÌB GK+ L;mv M p¨ >mv M >¼
`'i M? M?X S?€T HU+ +O GK+ L;mv M +ÁM iB m ? Q M? M? ?ÆM K°i +?9i- p i i?
M†M; i? K M?B m ?ÆMX

"•v ;BÌ t2K +€B M¨Q F?¬M; +?®M; çÐ M´B i`QÈ+X

B F?¬M; +?®M; çÐ M´B i`QÈ+ M;QÌB ç¦ i?m X

" 5 h?Ov FB K H K b„+ +O GK+ L;mv M +m®B +MM; F?¬M; M;QM; iK çQÊ+ M[`
i?¨M? MQÈ+ #B M- F?¬M; +ÁM +?9i b„+ #ûM M¨Q M[- T?€T HU+ +kM; iB m ? Q ?

E?¬M; H) p¨Q i?ÌB F?„+ [m M i`¼M;- T?€T HU+ +O GK+ L;mv M H¢B iB m ? Q ? i

" 5 h? M? #,M; FB K +U+ HÈM /Q #,M; ?¨M HBM? FB K M;QM; iK H¢B H9+ M¨v +
;B®M; M?Q imv i M?Q ?bM? /€M; # M ç–m +O M¦- i?b ` H9+ M¨v T?€T HU+ +O >
? i b¢+? `²BX

h?"i bU +¦ F?ûQ F?¬M; +Æ +?S- F?¬M; B +¦ i? M;?o `^M; i`QM; H9+ M¨v T?€T HU
L;mv M ç m /MM; ? i b¢+?X

>mv M >¼ hY +QÌB ? ? M¦B, óL;QÆB `'i HÊB ?¢B- GK+ L;mv M- iB m #®B i`QÌI
/MM; i?O çQ¢M ç€M? HûM- M?QM; +¦ i? ûT i ç M #QÈ+ M¨v i?b M;QÆB H¨ M;QÌB
? Q T?€T HU+ +MM; K°i H9+ pÈB i i?b +kM; çO ç M;QÆB iU ?¨Q `²BXô *¦ i? HB
+ªM? iÈB #QÈ+ M¨v- GK+ L;mv M i?U+ bU +ªK i?'v i¢Q ` çQÊ+ K°i F€ iQ+?- M m
ç`M? ?¼ b) ?€ ?®+ K²K FBM? M;¢+X

óL?QM; i?"i ç€M; iB +- i H¨ ç¢B ç¢Q +ªM?- i`ÌB bBM? ` i®+ ç° ?²B T?K+ T?€T H
>mv M >¼ hX +QÌB HÈM M¦BX G–M M¨v #„i ?„M H¢B tQM; T?ªB ;B K ?„M +? i `²B
?mv M +?B +U+X

>mv M >¼ hY +?Q `^M; ç½ M„K +?„+ T?–M i?„M; i`QM; i vX

L?QM; H9+ M¨v GK+ L;mv M ;BÆ i v H M- H'v ` F?¬B H¶B H M?X

keyX *?QÆM; 9N9@9N8, "¢+? *®i

G"T iS+ ?ÆM KQÌB +?B + #¢+? +®i çSM; M; v M;„M tmM; [m M?- ?ÆM KQÌB #¢+
i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;X

oW M?bM i?'v p"v- >mv M >¼ hY H"T iS+ #B M b„+- imv i ç®B F?¬M; M;Ì çQÊ+ `^
çQ¢M M¨vX >mv M >¼ hY M;?B M `,M;X >„M H¨ M?•M p"i ç¢B ç¢Q +ªM?- F?¬M; i?
?„M F?) ;BÆ i v H M H'v ` K°i +?B + ?°TX i`QM; M?€v K„i- +?B + ?°T çQÊ+ KÎ ` X

G9+ M¨v ?ÆM KQÌB #¢+? +®i ç¦ +ÁM +€+? >mv M >¼ hY F?¬M; t X

h`QM; i v >mv M >¼ hY ç½ +¦ K°i pB M ç M /QÊ+ FBK [m M; K¨m p¨M; ¦M; €M? i`Á
i v +€BX oB M ç M /QÊ+ M¨v pW çQÊ+ #Ä ` H¨ ç½ +¦ KMB ?QÆM; H¢- >mv M >¼
pB M ç M /QÊ+ M¨v p¨Q #KM;- b m ç¦ iQ¨M i?•M T?€i [m M;X

>mv M >¼ hY pW KÈB iB m ? Q ? i T?€T HU+ M?QM; ;BÌ iBM? i?–M ç½ /²B /¨Q-
HBM? FB K tm'i ?B M- H9+ ç¦ ?ÆM KQÌB #¢+? +®i H"T iS+ iªM ` - ç¦M ç€M? >mv
;BÌ F?¬M; T?ªB ç ; Î i`¢M; i?€B i®i M?QM; /M b Q +kM; H¨ M?•M p"i ç¢B ç¢Q +ªM?
M;U `'i v m- +?d +¦ +¬M; FQ+? Î KS+ i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;- H"T iS+ ó# XX# ô

óGK+ L;mv M- p¬ i?QÆM; ?²B i? M ç M +O i ç½ /MM; `²B- i Km®M M;QÆB +? iX
#WM; #WM;- ?„M pW Mm®i p¨Q K°i Km°B HBM? /QÊ+ +¦ i M H¨ p¬ i?QÊM; ?²B i?–
T?K+ ?²B # T?–M T?€T HU+- i`W T?B H¨ i`QM; ibM? ?m®M; imv i K M?- M m F?¬

L?QM; F?¬M; M;Ì çQÊ+ `^M; iÄM; i v GK+ L;mv M +ÁM +¦ i?O çQ¢M M?Q p"vX

GK+ L;mv M H¢B ;BÆ i v H M- /MM; i?O çQ¢M +m®B +MM; H¨ i?"T M;k HQM; b i
+¬M;- bS+ T?ÁM; i?O +O M¦ ç m H¨ i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;- ?QM iQ¨M F?¬M;
i`QM; K°i i?Q€M; ç2K ` KQÌB H,K +QM M¨v i?b F pW ?²B T?K+ # T?–M +¬M; H
T?–M Mm®i F?¬M; i`¬BX

>mv M >¼ hY H¢B ;BÆ i v H M- Mm®i p¨Q +€+? +m®B +MM; +O ?„M- i`QÈ+ F?B
+¬M; ç M- ?„M p˜v i v H'v ` K°i +€B ?°T- M?QM; +€B ?°T M¨v ç2M F`i- pW KÎ ` M¦
ç2M F`i- >mv M >¼ hY ,M p¨Q tQM; iQ¨M i?•M T?€i ` ç–v K F?Q- bS+ +?B M ç'm

æ M /QÊ+ M¨v +kM; H¨ ç€K v m K /QÈB HÁM; ç'i i†M; ?„M F?B ?„M H M +?S+ K°i
KBM? K¬MX- +¦ i? FQ+? ç°M; iB K HU+ i`QM; +Æ i? - i¢K i?ÌB i,M; H M `'i M?B
?¼ F?¬M HQÌM;- H9+ KÈB M?"M çQÊ+ [m¨ M¨v +O ç€K v m K ?„M +kM; F?¬M; ç
GK+ L;mv M ûT iÈB KS+ #„i #m°+ T?ªB /MM;- #•v ;BÌ i`QM; HÁM; ?„M ç M w Km®
`²B- K°i pB M p¬ i?QÊM; ?²B i?–M ç M- K°i pB M i?B M K ç M- ç m H¨ ç M /QÊ+
` +?ÆB ? i `²BX

hQ¨M i?•M >mv M >¼ hY iªM ` K°i i?S ?„+ F?Q- ç²M; i?ÌB i®+ ç° +kM; M? M? ?A
HU+ i?b F?¬M; i? bQ pÈB i?ÌB F€ çdM? + Q çQÊ+?,M #,M; i` M ?¨M #,M; HBM? F
i?S+ ç m ?QÈM; p T?Q HQM; b i'M +¬M;- M?QM; M?[M; +QM HQM; b M¨v Î #B M
?„M ç€M? K i M;?dX

L?[M; +QM HQM; b ç¦ Î i`QM; F?¬B H¶B F?¬M; H•- bS+ +?B M ç'm +kM; F?¬M; T?

J°i i? M? #,M; H¢M? p¬ +MM; +€i M; M? i?•M ?bM? +QM HQM; b - i`QM; M?€v K„i
ó# ô K°i iB M;- iQ¨M i?•M +QM HQM; b M¨v #` pÐ pK H¨ M;¨M KªM?X æ•v ç9M; H¨
+?B b€i +O >mv M >¼ hYX :B i ? i M?[M; +QM GQM; a M¨v tQM;- >mv M >¼ hY

JQÌB H,K HQM; b ç m #` +? i ? iX

*ÁM >mv M >¼ hY +kM; K i KÄB p¬ +MM;- T?€T HU+ #` iB m ? Q M;?B K i`¼M;- i

.QÈB bU +¬M; FQ+? M?Q p•v K¨ ?„M +¦ i? i?„M; çQÊ+ i?b +?B M HU+ +O ç¢B ç¢

E?¦ i`€+? ?¨M; M;¨M ?¨M; p¢M M,K M v +?Q +¦ B H¨ i`QÌM; bBM? +ªM? i?„M; çQ
[mª i?"i `'i + QX

S?€T HU+ +O ?„M ?B M i¢B +¦ H) ç M; #` HQ¢M- w i?S+ ç M; #` ªM? ?QÎM; +O i
i? F?®M; +? çQÊ+ `²B, óGK+ L;mv M- i Km®M M;QÆB +? iXô >„M M;?B M `,M;
L;mv M i?¨M? i`,K M;¨M KªM?- i'i M?B M M m #„i çQÊ+ GK+ L;mv M i?b +?d bÊ F?
L;mv M ç Hmv M i?¨M? ?mv M +?B +U+X

G9+ M¨v GK+ L;mv M i?U+ bU ç½ ?²B T?K+ çQÊ+ K°i +?9i T?€T HU+- M?QM; Km®
hY i?b i?"i bU `'i F?¦X

G K + L ; m v M + k M ; + ¦ + ? 9 i H Q H „ M ; i ` Q M ; H Á M ; - M ? [M ; + Q M € i + ? O # ¨ B + O K b M ? #
ç Q Ê + ç ¢ B ç ¢ Q + ª M ? i ? b [m ª i ? ” i ` ’ i F ? ¦ - t 2 K ` + ? d + Q M ; + € + ? / M M ; ; ” v i ? i ? • M i ?

> m v M > ¼ h Y H 9 + M ¨ v F ? Ä B T ? ª B M ¦ B p m B K ˆ M ; i È B K S + M ¨ Q - i U ? ² M ? Q ç ½ i ? „ M
M ; ? o H ¢ B i ? b H ¢ B H ¨ G K + L ; m v M - H ¨ K b Q ? „ M + ¦ i ? b Q b € M ? p È B K ® B i ? • K i ? M
„ i ? „ M H ¢ B i ` Q È + ç ½ X > m v M > ¼ h Y ç M ; ç ` M ? ` i v i ? b H 9 + M ¨ v ó P M ? 5 ô K ° i i

* € B ç ° M ; T ? O M ¨ v ç Q Ê + / U M ; i ` M K ° i ? Á M ç ª Q - ? Á M ç ª Q M ¨ v M ? M ? + ? ¦ M ; # ` / Q
` i ? M ¨ v \

* Á M + ? Q F ` T T ? ª M S M ; ; b i ? b K ° i + ° i ç Ä T ? K i H M K ° i i B M ; - i W i ` Q M ; K † i ç ’ i p Ð i
i ` K ç ¦ + ¦ ` ’ i M ? B m ç € p K M / m M ; M ? K - M ; v i B T i ? 2 Q H ¢ B K ° i + ° i ? Ä i ` K M [- K °
H È M i ` ¨ M ` - M ; v H ” T i S + H ¨ + ° i i ? S # - + ° i i ? S i Q - i ? S M , K X

o ¬ b ® M ? [M ; + ° i ? Ä i ` K T ? m M H M i ` 2 M K † i ç ª Q - F ? B M i Q ¨ M # ° # K † i i ` Q M ; / ° M
B M H Y X

L ? [M ; + ° i ? Ä i ` K + U + H È M T ? m M H M i ` Ì B - p ¼ i H M i ` M + Q ` ² B ` Æ B t m ® M ; K † i ç
+ ª ç m H ¨ / m M ; M ? K - M ? B i ç ° + Q H ¨ K M ¦ M ; + ? ª v + ª ? Á M ç ª Q - F ? „ T M Æ B ç m H ¨
p ¬ + M M ; - ; B ® M ; M ? Q ç Q M ; Q Ì B i p ¨ Q ç ` M ; K + p B K M ? B i ? ² M ; H B M X

æ • v H ¨ M 9 B H Y # ° + T ? € i 5

h ? b ` T ? Q / Q È B ç ° M ; T ? O - / Q È B ç ª Q M ¨ v H ¨ K ° i M ; ¼ M M 9 B H Y ç ½ i „ i - p ® M v M H
„ i ç – m + ¦ K ° i b ® ? Q ¢ i ç ° M ; - M ? Q M ; / M + ¦ ? Q ¢ i ç ° M ; i ? b + k M ; F ? Q M ; + ¦ ; b i ` Î M ; ¢ B
ç – m i B M ç ¢ B ç ¢ Q + ª M ? > m v M > ¼ h Y p ¨ J B M ? F B K i Y ; B Q ç ’ m ç M K S + ç € M ; b É
M ¨ v + ¦ K ° i b ® T ? ª M S M ; M ? [M ; p š M + ? Q ? Q ¨ M i Q ¨ M # ° + T ? € i - + ? d ç M b m ç ¦ G K +
H ¢ B ; B Q ç ’ m - [m v K ¬ i ` ” M + ? B M M ¨ v F ? ¬ M ; H È M M ? Q i ` ” M i ` Q È + M ? Q M ; + k M ; F
ç M M 9 B H Y # ° + T ? € i 5

h ` Q M ; M ? € v K „ i M Æ B ç • v b) # B M i ? ¨ M ? # B M H Y X

> m v M > ¼ h Y H ¨ ç ¢ B ç ¢ Q + ª M ? - # B i b Æ [m p [m v H m ” i ç ’ i i ` Ì B - M ? Q M ; ç ® B / B
M ? Q i ? M ¨ v - M m i ` Q M ; H 9 + + ª M ? ; B È B ? Q ¨ M K „ i ? b + ? Š M ; + ¦ + ? m v M ; b ç € M ; H Q
i Ä M ; i ` ¢ M ; i ? € B b m v v m + U + ç ° - + Æ # ª M H ¨ F ? ¬ M ; i ? ç ® B T ? ¦ p È B i b M ? ? m ® M ; M
+ ? d + ¦ i ? i ¢ K H € M ? ç B K ° i + ? 9 i X

L ? Q M ; i ` Q È + F ? B i ¢ K H € M ? ç B ? „ M K m ® M + Q È T ç Q Ê + G K + L ; m v M ç ½ X > „ M # v
p W # v p W i ` € M ? K ’ v + ° i ? Ä i ` K X

n n n n n n n n n n

" – m i ` Ì B # B M i ? ¨ M ? - i ? d M ? i ? Q ª M ; + ¦ ? Ä i ` K # v H M X

L ? b M i ? ’ v > m v M > ¼ h Y ç M ; # v M ? M ? ç M - i ` Q M ; ç – m G K + L ; m v M H 9 + M ¨ v + ¦ #

> „ M K m ® M + ? ¢ v i ` ® M b Q \ L ; U F B K + O K b M ? ` ’ i M ? M ? - i ` Q M ; + K + / B M ? ¶ M H Q
+ O # ¢ + ? ç F B K ç ¢ Q i ? b + k M ; + ¦ p ¨ B T ? – M F ? ª M , M ; + ¦ i ? + ? ¢ v i ` ® M ç Q Ê + X

L ? Q M ; - + ¦ i ? H B m K ° i T ? 2 M X

" • v ; B Ì M 9 B H Y Î ç • v # ° + T ? € i - M m + ¦ i ? / M M ; ? Ä ? Q ¨ M ; F B K ç Q G K + L ; m v M
ç Q Ê + ; b M [- i ` Q M ; ç – m i ` ® M ; ` ¶ M ; - + ª K i ? ’ v ? Ä ? M ; m v M H U + t m M ; [m M ? + ? ¦ B
K ¼ B T ? € + ? H U + X G K + L ; m v M + ª K i ? ’ v H 9 + M ¨ v T ? € T H U + + O K b M ? + k M ; M ? Q ç

h Q M M ; ? # B M i ` Q M ; o • M G Q M ; i ? ” T # B M H ¨ K ° i H Q ¢ B T ? € T H U + + ? m v M ? ¦ i
L ; m v M H 9 + M ¨ v / Q Ì M ; M ? Q F ? ¬ M ; + ¦ i ? – v / ¢ v + k M ; i ? ¬ M ; i Ä ç Q Ê + # B M T ? € T i Q M
B M X æ • v i ? U + ` H ¨ K ° i H Q ¢ B M , M ; H U + - + ¨ M ; ç M ; – M ç Q Ê + K S + ç ¢ B ç ¢ Q + ª M
[m M ; H ¦ 2 H M - t m ’ i ? B M H Q ¢ B M , M ; H U + M ¨ v - / M b Q i ? b ç ¢ B ç ¢ Q + ª M ? + k M ; H ¨

G 9 + M ¨ v - G K + L ; m v M ç ½ ? B m ` ä ` ² B - i ` Q M ; H 9 + K b M ? Î ç • v + ª K M ; ° M ; m v M F ? Q
i S + F ? „ + i Q M M ; ? # B M i ` Q M ; o • M G Q M ; i ? ” T # B M ç ½ i ? ¬ M ; M ; ° ` ² B X æ • v H ¨ # B
i ? ” T # B M K ¨ i ç ½ H m v M i ? ¨ M ? - + ? d + Á M # # B M M [+ ? Q H m v M i ? ¨ M ? X

o•M GQM; i?”T #B M ç M; M;¨v +¨M; ç M ;–M bU ?Q¨M ?ªQ `²BX

GK+ L;mv M p”M +¬M; iQ M M;? #B M- #B M M¨v iQ¨M i?•M /Q p•M ? #B M i?¨M?
+U+ F€ +m²M; #¢Q ç M; +?ªv i`QM; iQ¨M #° +Æ i? X- ç²M; i?ÌB b m ç¦ iQ¨M i?•M tm
[m€B i?9 HB m ?Ä - iU ?² M?Q [m€B i?9 M¨v ;B®M; M?Q H¨ +QM bQ iY ç M; #®+ ?

GK+ L;mv M H9+ M¨v T?€i ` i`’M M?¢+ HBM? FB K +O KbM?X

ó>Ä ?Q¨M; ç¢Q FB K ôGK+ L;mv M ;¨Q H M K°i iB M; /¨B- M;mv M F?Q p¬ +MM
i? M? i`’M M?¢+ HBM? FB K- +¨M; #B M +¨M; HÈM- +¨M; ;–M +¨M; HÈM- b m +M
i`QÌM; i?Ov FB K K¨m t M? H K- K¨ bS+ i’M +¬M; H¢B +ÁM + Q ?ÆM `’i M?B m b
?Ä ?Q¨M; ç¢Q FB K +?QM? H¨ K°i i`QM; M,K ?Q¨M; ç¢Q FB K +¦ bS+ i’M +¬M; + (

>B M i¢B H9+ M¨v- iQ¨M i?•M GK+ L;mv M €M? HY H M- iQ¨M i?•M #®+ ?Ä M?Q
?Ä /B K FB K +m²M; #¢Q +U+ HÈMX

EQ+? K°i M?€i M?’i ç`M? b) HQM; i`ÌB HÎ ç’iX

GK+ L;mv M +?d +ªK i?’v T?€T HU+ iQ¨M i?•M KbM? #` +m²M; çB M `9i b¢+?- T?
iQ¨M #° ç m i”T i`mM; p¨Q i`QM; i? M? FB K +m®B +MM;X

.mM; M? K çÄ `U+ M?Q MQÈ+ Hk /Q M9B HY /QÈB HÁM; çªQ T?mM H M- K°i i? M
T?Q +?•M i`ÌBX

G9+ M¨v GK+ L;mv M ç2K i’i +ª iBM? i?–M- T?€T HU+ +m®B +MM; +ÁM H¢B /²M p
M¨vX

>Ä ?Q¨M; FB K ç¢Q +¦ bS+ +¬M; FQ+? K¢M? M?’i M¨v i’M +¬M; +?Q i X

GK+ L;mv M ?ûi H M K°i iB M;5

>mv M >¼ hY p®M /o H9+ KÈB ç–m +?Q `^M; Km®M #„i GK+ L;mv M F?¬M; T?ªB
i v ?„M ç½ i?U+ bU T?šM M°- F i [mª H¨ H9+ M¨v GK+ L;mv M i`Î i v K°i FB K- KQ
+K+ /B M ç€M; bÊ M?Q p”v- i? M? FB K M?Q M9B HY M¨v ;B€M; tm®M;- #Q K”i K
+?’M ç°M; i?B M çB X

æ®B pÈB >mv M >¼ hY M?•M p”i ç¢B ç¢Q +ªM? M¨v K¨ M¦B i?b +?’M ç°M; i?B M ç
iW K¨ H¨ KB m iª- ?ÆM M[+ÁM H¨ HQ¢B i` M? K†+ i?OvX

"ÎB pb ç¢B ç¢Q +ªM? p®M H¨ #B i [mv i„+ i?B M ç` KÈB +¦ i? tQM; H¨ ç¢B ç¢Q +ª

"B i [mv i„+ i?B M ç` - /šM iÈB +?’M ç°M; i?B M ç` +kM; H¨ `’i #bM? i?QÌM;X

>mv M >¼ hY Km®M i`€M?- M?QM; H¢B T?€i ?B M ` KbM? F?¬M; i`€M? çQÊ+ M
#°+ T?€i- H9+ ç¦ /mM; M? K çÄ iW K†i ç’i T?mM H M- +MM; pÈB i? M? FB K ?Á H¢
i? M? FB K M¨v +¦ iQM? +?’i i`mv ibK imM; iQ+?- M m KbM? pšM +ÁM Î i`QM; i`¢
+?†M i? M? FB K M¨v H¢B +kM; F?¬M; F?¦- K¨ M m +?d +ÁM M,K T?–M T?€T HU+
+kM; F?¬M; F?¦- M?QM; #”v ;BÌ i?b

>mv M >¼ hY +?d i?’v KbM? +¦ +ªK ;B€+ F?¬M; +ÁM bS+ HU+- K†+ /M KbM? H¨ ç¢
p¢M M,K M v +?Q iWM; +¦ M?•M p”i ç¢B ç¢Q +ªM? M¨Q #` #¢B i`”M /QÈB i v i`QÌM
H¨ M;QÌB ç–m iB M iW M;¨M p¢M M,K M v\ G9+ M¨v >mv M >¼ hY +?d +¦ i? +® ;„

h? M? FB K +U+ HÈM ?Ä pB K M¦M; #ÄM;- i?•M FB K H¨K T?QM;- +?S /mM; M?
>lv M >¼ hY- +?ûK iÆB iª p¨Q #,M; ?¨M FB K +O >lv M >¼ hYX

>B M i¢B- >mv M >¼ hY +kM; /MM; M?[M; iB K HU+ +m®B +MM; +O i?•M i? - M
F?¬M; #B i KbM? +¦ iB K HU+ HÈM ç M M?Q p”v- i`QM; H9+ M¨v +¦ i? im¬M ` T?€

J°i i? M? ?Ä ?Q¨M; i?B M mv FB K HB m ç°M; ?Ä /B K i¢Q i?¨M?- i`ªK i¢B # Q ?
i„+ ç¢B ç¢Q

æ•v H¨ FB K +m®B +MM;5

> B T?2 +?®M; çÐX

h`QM; H9+ M¨v FB K Î i`QM; i`¢M; i?€B iQÆM; i`bX

>mv M >¼ hY i`QM; HÁM; M´B H M MB K pmB p¬ #Ì- +?†M H¢B FQ+? +m®B +MM
çQÊ+ FQ+? +m®B +MM; M¨v H¨ KbM? b) i?„M;- +m®B +MM; b) i?„M; b Q\

GK+ L;mv M ;BÌ F?„+ M¨v KÈB T?€i ?B M FQ+? +m®B +MM; +O KbM? ç½ #` +?†
HB M ?ûi, ó"¢Q5 "¢Q5 "¢Q5ô- # iB M; HB M- K¶B iB M; ?ûi H M T?€T HU+ bQ pÊ
Qi- /QÈB # iB M; ?ûi ç¦ K°i FB K ?Ä ?Q¨M; i?B M mv- #¢Q ç°M; ç M +U+ ç°- HY
F?¬M; ;B M p¨Q #B M HY - +kM; M?Q #` ?Ä ?Q¨M; i?B M FB K Mm®i p¨QX

h`QM; iQ+? i„+ GK+ L;mv M i?Î ;'T- i`QM; M?€v K„i i?•M ?bM? +O >Iv M >¼ hY #
M?[M; MÆB F?€+ ç m #` +?€v i?¨M? i`Q- `ÆB tm®M; T?Q b m çªQX

+m®B +MM; +kM; ç +?Q KbM? F?B m +?B M i?¨M? +¬M; ç¢B ç¢Q +ªM? `²B5

>¨M; M;¨M ?¨M; p¢M M,K [m +m®B +MM; +kM; ç½ H¨K çQÊ+ pB + K¨ i`QÈ+ M v +?
+¬M; `²BX

L m pB + M¨v K¨ i`mv M ç M MQÈ+ h'M- +?d bÊ MQÈ+ h'M b) Q M? ç°M; +ª MQÈ+-
L;mv M K¨ GK+ L;mv M H¨K Q M? HB i ?ÆM `'i M?B m- i`QÌM; bBM? +ªM? H¢B ;B
i? iQÎM; iQÊM;X E€ i?"i GK+ L;mv M +kM; ç½ /MM; ? i iQ¨M #¬ T?€T HU+- +ÁM
GK+ L;mv M +¦ i`¢M; i?€B ?Q¨M K„ iWM; çÊi iWM; çÊi [mv i ç'm ç¢B ç¢Q +ªM?- #•v
i?m X

æ¢B ç¢Q +?QM? H¨ ç¢B ç¢QX

bQ pÈB i`QÌM; bBM? +ªM? i?b K¢M? ?ÆM F?¬M; #B i # Q M?B m ç¢B ç¢Q +ªM?X

aªM; F?Q€B5

*m®B +MM; H9+ ?ûi H M # iB M; ó"¢Q5 "¢Q5 "¢Q5ô ç¦ +¦ +ªK ;B€+ bªM; F?Q€B F

aªM; F?Q€B H¢B m®M; m®M; `QÊm- p'i pª H„K KÈB H'v ` çQÊ+ +€B #bM? `QÊm-
#bM? i?QÌM; m®M; `QÊm ?ªB ?–m p¬ +MM; bQÈM; KB M;- H9+ M¨v H¢B +¨M; i?'v

GK+ L;mv M H9+ M¨v +?d +ªK i?'i `'i K i KÄB- çªQ H9+ M¨v +ÁM +?Q +¦ ?Ä i`K
/WM; H¢B iÄM; +?®+ H€i- i`QM; H9+ M¨v HU+ K¨ ?Ä i`K # v H M +¨M; M;¨v +¨M; M
T?€i- H¢B pb ?Ä ?Q¨M; FB K ç¢Q H'v K'i `'i M?B m M,M; HQÊM;- F?B M +?Q M9B
+?d H¨ b m M¨v +¦ i? #°+ T?€i #'i +S H9+ M¨Q- F?¬M; B +¦ i? #B i çQÊ+X

GK+ L:mv M /U p¨Q K°i ;Á M9B- ?B M i¢B HU+ HQÊM; HB M ç°M; +kM; F?¬M; +¦-
i?¨M? K°i KªM? T? iQ+?X

G9+ M;?d M;ÆB- i`QM; HÁM; pšM i?B i?QªM; M?È H¢B +ªM? pW `²B- ?Q¨M #¢Q
+ªM? i?"i F?¬M; #B i pmB KWM; M?Q i? M¨QX

æQÊ+ `²B- ç M t2K HÊB Q+? +O KbM? i?m çQÊ+ ç½- GK+ L:mv M m®M; K°i M;KK
i?–M i?S+ [mûi [m - `'i M? M? b m ç¦ HB M [mûi ç M +?¶ F?¬M; ;B M T?€T F?Q +
iB M i v K M; i?2Q K°i #S+ ?¼ iÆ HK - HQ¢B ?bM? F?¬M; ;B M T?€T F?Q M¨v `'i

keRX *?QÆM; 9Ne@9Nd, h?–M E?Q E i hBM?

JÎ i` M? iÆ HK M¨v ` +?d M?bM i?'v i` M? iÆ HK M¨v +U+ /¨B-+U+ /¨B- K¨ Î F?¬
+S HQ¢B bU p"i M¨v ç m p) i` M HK - +?d +–M H'v i v H'v bU p"i iQÆM; ç®B H¨ +¦
b®M; >mv M >¼ hY p) H M #S+ ?¼ M;QÌB M;Q¨B F?¬M; M?bM i?'v çQÊ+- +?Q +
b m F?B T?€T HU+ +O ?„M #` iB m ? Q- F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q #ªQ p #S+ ?¼ M¨v

GK+ L:mv M M?bM i?'v i` M #S+ p) +¦ K°i +€B #¨M- i` M #¨M ç¦ +¦ ? B +€B ?°TX

h` M K°i +€B ?°T iÄM; ç¦ +¦ KQÌB #®M i?–M F?Q F i iBM?X

S?Q i` M +€B ?°T F?€+ +¦ M,K KQÆB M,K +€B i`mM; T?˜K HBM? i?¢+?- HQÊM; i`
?ÊT pÈB i?•M T?”M +O >mv M >¼ hY- M,K KQÆB M,K +€B H¨B M?B m- M?QM; G
+€B i`QM; M?[M; i?–M F?Q F iiBM? ç¦- GK+ L;mv M F?¬M; #B i`^M; i?U+ ` b m
+ªM? i?b i?–M F?Q F?¬M; +ÁM [m M i`¼M; M[ - >mv M >¼ hY i`QÈ+ M v +?Q +¦
+?d +¦ KQÌB #®M +€B i?¬BX

Í /QÈB +€B #¨M i`QM; #S+ i` M? `ÆB Hª iª K’v +€B +?m¬B HBM? FB K- iB M i v H
#,M;X h` M K†i ç’i +ÁM F i #,M; H¢B- H’v i v H’v +kM; F?¬M; ` - +kM; çQÊ+- i¢K
ç–m iB M iB T t9+ pÈB HQ¢B T?€T #ªQ M¨v- GK+ L;mv M +kM; +¦ +?9i KÆ ?²X

±- bmwi M[i?b F?¬M; M?bM i?’v- i`QM; ˜M ªM? +O +€B ço +¦ ç H M K°i [mv M
M?bM i?’v T?Q i` M [mv M b€+? +¦ # +?[, ó?mv M +?B +U+ô- ç•v H¨ ?mv M +?B
Hmv M b Q\ GK+ L;mv M KÎ +m®M b€+? ç¦ ` - +?d i?’v +?m i?•M FB K F?Q +?mv

æ½ [m çQÊ+ K°i p¨B i`"M T?€T- i`ªB [m K°i p¨B i`"M - T?Q i`QÈ+ Î /QÈB ç½ tm'i
p¬ +MM; HÈM- ",M; *mM; HÈM M¨v ç m H¨ /Q #,M; i`„M; i¢Q i?¨M?X- # M +¬M;- +m
M?[M; M¨v- ç m H¨ iW M¨Q ç¦ #,M; K¨ i¢Q i?¨M?X " M +¬M;- +mM; çB M- H–m +€+
i¢Q M M iW #,M;X

>ÆM M[- +•v +Ä ?Q H +?BK Km¬M; i`QM; ç•v +kM; ç m H¨ #,M;X *•v #,M; FB M
+•v i?"i p"v- +?BK #,M; +kM; +¦ HBM? ?²M- pmB p # v HQÊMX

æ•v +?QM? H¨ i? ;BÈB #,M;5

GK+ L;mv M FûQ L;k h`B m ç M i`QÈ+ ",M; +mM;- Î ç•v +¦ K°i +€M? +Y +mM; `'i H
+kM; +¦ +–m i? M; p¢M i`QÊM;- ?¨M F?Q /¨v ç†+- #¢+ [m M; +?¦B K„i- çSM; Î ç•v
+mM; M?Q K°i ?®B ?¨M M;¼+ ?Q¨M K„ i¢Q ?bM? p"vX L;k h`B m FBM? M;¢+, ó ",M

ó G¨ ? M; ´ >mv M JBM? +mM; +O >mv M KBM? iB M K¬MXô GK+ L;mv M ;"i ç–mX

æB m M¨v H¨K L;k h`B m bÊ iÈB KS+ # v F?¬M; M´B, ó*>9M; i - F?¬M; +¦ F ?Q¢+
M;QÌB p¨ H¢B i`U+ iB T ç M ? M; ´ +O ?„M\ô >„M i F?B T bÊ ç M KS+ F?¬M; i? I

ó *¦ p'M ç ;b b Q\ h p®M ç`M? MB K T?QM; +´M; +O >mv M KBM? iB M K¬M K¨Xô

LB K T?QM; +Y 5 æ•v F?¬M; T?ªB +?mv M çÆM ;BªMX

h`QM; ;BÈB im iB M- M;QÆB T?ªB H¨ M;QÌB K°i KbM? çSM; i`QÈ+ +Y ç®B i?O- K

>B M i¢B p'M ç +?QM? H¨ >mv M JBM? iB M K¬M /M ;b +kM; H¨ iB M K¬M i`mM; c
iWM; tm'i ?B M [m Î h'M [m®+- +¦ H) M,K ç¦ u M h?QÆM; h?B M +ÁM Î ç•v M M #½

kejX *?QÆM; 8yy@8yR, *Sm L;QÌB

L;k h`B m p®M iQÎM; `^M; GK+ L;mv M iQM? iQ€M F ?Q¢+? +Sm M;QÌB i? M¨Q
T?QÆM; T?€T K¢M? #¢Q- i`U+ iB T i'M +¬M; iB M K¬M +O ç®B T?QÆM;- ç•v H¨

hmv M?B M ?„M ç½ imv i p¼M; `²B i? iY +O KbM? `ÆB p¨Q i v +O JBM? EB K h`
+?d +¦ i? +MM; i M çB M M¨v HB m +? i K¨ i?¬BX

GK+ L;mv M F?¬M; [m M i•K K¨ M¦B,

@ *?9M; i çB i?¬BX

""+ i? M; #,M; imv çQÊ+ M¦B H¨ + Q iÈB p¢M i`QÊM; M?QM; F€ i?U+ +kM; +?d +¦
GK+ L;mv M +MM; pÈB L;k h`B m > B M;QÌB `'i M? M? +?¦M; ç½ iÈB çQÊ+ i`QÈ+ +
ç iY ",M; *mM; M?bM i?'v ? B M;QÌB HB M +'i iB M; M?¨M M?¢i ?ÄBc

@ *€+ M;QÆB çQÊ+ B ;BÈB i?B m iÈB ç•v\

æQÆM; M?B M +¦ i? tm'i ç–v çO HBM? i?¢+? H¨ +¦ i? çQÊ+ #€Q pÈB K°i ç¢B H½

L;k h`B m çSM; i`QÈ+ ",M; *mM; iQ HÈM ?¨K `,M; +O ?„M F?¬M; M;WM; `mM `~v-
M?9M p B,

@ *kM; +?ŠM; +¦ ;b- +?d H¨ ç M T?QM; K¬M- T?QM; >mv M JBM? iB M K¬M K¨ i?¬

L;[F?Q M?¨M M?¢i- F?B M +?Q ç iY +O >mv M JBM? iB M K¬M +kM; T?ªB ;B"i K

S?QM; J¬MX

>mv M JBM? iB M K¬M +¦ H`+? bY `'i /¨B M;?2 M¦B Î æ¢B .mM; ç [m®+ +ÁM +¦ +?
+ª >Q aÆM iB M K¬M- F?QªM; +?WM; iÈB #ªv M;?bM M,K- K¨ i`QM; i?ÌB ;B M #ªv
iB M K¬M +ÁM +?Q iWM; #` B T?QM; K¬M- p"v K¨ #•v ;BÌ +¦ M;QÌB /€K iÈB ç•v T

h?"i #m²M +QÌBX

J'v ç iY i?O p FB p¬ +MM; #m²M +QÌBX

@ h?”i #m²M +QÌB- +¦ T?ªB H¨ K°i i M çB M F?¬M;\

@ æ9M; H¨ K°i i M çB M `²BX

@ >mv M JBM? iB M K¬M +?9M; i - +¦ M;QÌB /€K iÈB T?QM; K¬M- ç9M; H¨ F?¬M;
>ªB +O +?9M; i ` ;bX

GK+ L;mv M MÎ ` MK +QÌB ¬M ?Á c

@ L¦B tQM; +?Q - M¦B tQM; i?b +€+ M;QÆB +¦ i? +? i çQÊ+ `²BX

@ L¦B tQM; ?„M iB M i v tm’i ` FB K F?Q ç2K K’v ç iY i?O p FB ;B i +? i- K’v ç i
JBM? +?B F?Q- p”v K¨ +S M?Q p”v K¨ #` ;B i +? i F?B M +?Q iQ¨M #° ",M; *mM; i`

L;k h`B m +? i H†M; M?QM; /M b Q +kM; ç½ ç¢B M½Q- +?d ?B p¼M; i`QÈ+ F?B +?
K°i H–M i?b +? i +kM; + K i•K- L;k h`B m i?’v K°i ç€K + Q i?O +O >mv M JBM? iB
ç¦ ?„M +kM; #B i p¨B p`X

oQ /K M?Q hQ æ² L;mv M M;QÌB M¨v iWM; Î i` M #B M #,M; T?QM; M;?bM /†K- H
h`QÌM; aBM? i–M; i?S ? BX

oQ /K M?Q H¨ ",M; >¨M L?”T *®i æ M S?QÊM;- ç•v H¨ K°i M[iY p¬ +MM; F?€i K€m
T?QÆM; ç¬M; H¢M? H¢B- /MM; #,M; +?Mv ç¬M; +SM; tQÆM; +®i- M;?2 ç®B i?O F
+kM; H¨ + Q i?O h`QÌM; aBM? i–M; i?S ? BX

*ÁM +¦ L;¢Q >¨M ç Q F?€+? L?B T hÁM; GQM; M;QÌB M¨v ç Q T?€T i`€+ imv i im
X

L;k h`B m #B i `ä- # M;QÌB M¨v #’i F H¨ B +kM; ?ÆM t KbM?X

L?QM; K¨ çQ K„i p T?Q ç®B i?O- FB K +O GK+ L;mv M ç½ imM; # v FB K F?Q i
ç½ ;BªB [mv i ç®B T?QÆM;X

E?¬M; #B i H9+ M¨Q ç½ M´B H M T?QM; # X

@ h€+ i€+?X

æ•v +?QM? H¨ i? M? •K K€m `Èi tm®M; #,M;- >mv M KBM? ",M; +mM; i`QÈ+ ç•v i`
M?m°K çÄ #ÎB K€m- `’i M?B m i`QÎM; H½Q +O >mv M JBM? #,M; +mM; p•v [m M?
FBM? ?½B- pW `²B M?B m M;QÌB M?Q p”v H Q iÈB K¨ pšM #` GK+ L;mv M ç€M? #
iQÊM; çQÊ+- #¼M ?¼ #B i i?U+ HU+ +O KbM? +kM; #ˆM; pÈB M;QÌB #` ;B i K¨ i?

h`QM; M?’i i?ÌB +K+ /B M H•K p¨Q i`¢M; i?€B ;BˆM; +Q- imv M?B M >mv M JBM?
JBM? ",M; +mM; K°i H9+ b m K’v p` i`QÎM; H½Q M¨v ç½ M?QÌM; ` K°i +QM çQÌM;
ç½ tm’i ?B M- K°i M;QÌB H¨ M;¼+ /B M i?Q bBM?- i`QM; i v +–K K°i +•v ç¨M K°i
i€K i? M? HBM? FB K b m HQM;X

> B M;QÌB M¨v K°i M;QÌB +?QM? H¨ >mv M *–K E?€+? i?O ?¢ ç M?’i +O >mv M
M;¼+- +ÁM ç¢B ?€M K M; i€K i? M? HBM? FB K +?QM? H¨ JBM? "€+? i?O ?¢ ç M

o®M >mv M *–K E?€+? p¨ JBM? "€i pšM +?d +¦ im pB h`QÌM; aBM? i–M; i?S KQÌB

h`QM; i?B M ?¢ M¨v b® M?•M p”i iB M MY #QÈ+ p¨Q æ¢B æ¢Q *ªM? pšM F?¬M; M

L?QM; /M b Q h`QÌM; aBM? i–M; i?S KQÌB pšM H¨ M?•M p”i çŠM; +’T Î i`QM; h`QÌ

>mv M *–K E?€+? M?bM p T?Q GK+ L;mv M K¨ ?ÄB,

@ L;QÆB H¨ B K¨ /€K M;¬M; +m²M;\

@ .€K iÈB ç•v T?QM; >mv M JBM? iB M K¬M +?9M; i - i?”i H¨ #m²M +QÌBX

JBM? "€i +QÌB H¢M?X

>mv M *–K E?€+? +kM; M¦B,

@ æ9M; i? ç i ` i v ;B€Q ?m'M i M iB m iY M?¨ M;QÆBX

JBM? "€i +QÌB H¢M?,

@ æQÊ+ `²B >mv M *–K E?€+?- M;QÆB +?d ç€M? ç¨M H¨ ;BÄB i?¬B- pšM M M ç i

JBM? "€i p¨ >mv M *–K E?€+? ;–M ç•v F?¬M; ?ÊT M? m H„K- ?Q†+ +¦ i? M¦B JB
>¼ hY ? B T?€B M¨v F?¬M; ?ÊT M? mX

>mv M *–K E?€+? M?bM p T?Q JBM? "€i,

@ JBM? "€i- i€ i? M? HBM? FB K +O M;QÆB i®B ç +kM; +?d +¦ i? #B M i?¨M? +Q
ç€M? M? m i?"i F?¬M; ?ÊT- i`"M +?B M M¨v pšM /Q i ` i vX

>mv M *–K E?€+? +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?¢M; / #„i M¢i- H"T iS+ i`ª çk X

JBM? "€i +QÌB,

@ > ? i€K i? M? HBM? FB K +O i p¬ /KM; b Q\ o"v K¨ H9+ i`QÈ+ pšM i?„M; çQÊ

@ *?¦ K€- `ä `¨M; H¨ i i?„M; M;QÆB MY +?B mX

>mv M *–K E?€+? #bM? i?QÌM; +kM; iU + Q T?QM; ç° p¬ +MM;- imv M?B M M¦B
F?¬M; i? K ;B[p i` M; M?½ i?QÌM; M;¨v M[X

>mv M *–K E?€+? p¨ JBM? "€i ? B M;QÌB +½B M? m ç m i` M? M? m t2K B tm'i i
M? m F`+? HB i ç2K GK+ L;mv M MûK [m K°i # M- F?B M +?Q M;QÌB +O >mv M
KbM?- ? B M;QÌB M¨v ç9M; H¨ ? B F /Î ?ÆB- M°B #° +½B M? m ç GK+ L;mv M +?

@ E€ i?"i ? B M;QÌB +€+ M;QÆB F?¬M; +–M i` M? ;B¨M? M? m +ª ? B ç²M; HQ¢i `

J°i +•m M¦B M¨v i'i +ª K¼B M;QÌB ç m çQ K„i M?bM p GK+ L;mv M- +Æ ?² M?bM i
;B M p"v- > B ç®B i?O im pB h`QÌM; aBM? i–M; i?S KQÌB- Km®M #¼M ?¼ HB M i?
T?ªB H¨ F M;m i?b H¨ ;b\

@ æ9M; i? - ? B M;QÌB +€+ M;QÆB HB M i?O çB- t2K +¦ i? iB T çQÊ+ i K'v +?B

GK+ L;mv M iU i¢B M¦BX

J°i +•m M¦B M¨v F?B M +?Q >mv M *–K E?€+? p¨ JBM? "€i ? B M;QÌB F?¬M; +½B M
ç`M? ;BªB [mv i GK+ L;mv M i`QÈ+- >mv M *–K E?€+? F?) +?mv M ç°M; #¨M i v-
ç¨M T?€i ` çQÆM; çQÆM;X

J¨ JBM? "€i /MM; i€K i? M? HBM? FB K i`QÈ+ b m ` i v- ?„M +?d +¦ i? M;U ? B i?
M?QM; #¨M i v +O ?„M #B M ?¦ i?"i M? M? /QÈB #¨M i v +O ?„M i€K i? M? HBM?
M´ imM; i` M F?¬M; i`mM; T?€ ` ?¨M; p¢M pKM #,M; K¶B K°i pKM #,M; +¦ i? ;B i

>mv M *–K E?€+? p¨ JBM? "€i i`QÈ+ M v H¨K ç®B i?O +O M? m- ?B M i¢B HB M i
+O ç®B i?O bQ pÈB i`QÈ+ ç•v ç½ i,M; H M F?¬M; QiX

J¨ M;QÌB +O >mv M JBM? ",M; +mM; +kM; i€M i?QÎM; F?¬M; i?¬B- + Q i?O t T
>mv M JBM? iB M K¬M [mª M?B M #'i T?¨KX

h`QM; iQ+? i„M; K°i ç¢Q €M? HY b€M; H MX

J°i ç¢Q ?Ä [m M; M¨v ?Q¨M iQ¨M F?¬M; T?ªB H¨ F„ tªQ ;b +ª- K M; i?2Q K°i ?¨Q
+MM; ç€M; bÊ K M; i?2Q mv HU+ p¬ #B M +?ûK tm®M; /QÈBX

J°i FB K M¨v #€ ç¢Q ?mM; K½M?- M?Q mv i`ÌB t M?X

:B®M; M?Q H¨ ?Ä i?9 tm'i ?B M- ?Ä /B K imv tm'i ?B M +?d i`QM; M?€v K„i M?Q
>mv M *–K E?€+? p¨ JBM? "€iX

J°i +?B m- +?d i`QM; K°i +?B mX

J°i +?B m M¨v ç½ ç€M? #¢B +ª >mv M *–K E?€+? p¨ JBM? "€iX

*?mv M M¨v +?ŠM; M?[M; F?B M +?Q >mv M *–K E?€+? p¨ JBM? "€i F?¬M; iBM çQ
[m M? +kM; F?¬M; i? M¨Q iBMX

EB K F?Q F?´M; H²- `ûi H¢M? T?€i ` X

EB K F?Q +MM; #,M; F i ?ÊTX

J°i #¦M; M;QÌB + Q HÈM i¬M [mw H,M; F?¬M; tm'i ?B MX

"¦M; M;QÌB M¨v pW tm'i ?B M- i`QM; i`QÌM; ;B®M; M?Q H¨ #` ç¦M; #,M;- +Æ ?² i
i?'v T?€T HU+ +O #ªM i?•M KbM? #` +?"K H¢B €T HU+ F?¬M; M¦B M M HÌBX

B +kM; p¬ +MM; FBM? ?½BX

æ•v +?QM? H¨ K¬M +?O im pB æ¢B æ¢Q *ªM? JBM? EB K hYX

E?m¬M K†i +O JBM? EB K hY iW iW +kM; ?B M ` K†i KkB +O ?„M ;B®M; M?Q H¨
K„- p¦+ /€M; +O ?„M p¬ +MM; + Q- ? B K„i ? T /¨B T?€i ` F?Q iS+ •K ?B K- +€B Kk
p¬ +MM;- i? M? •K KÌ ªQ M?Q #,M;,

@ GK+ L;mv M iB m iY t2K ` M;QÆB pšM Km®M +? i Î ç•vX

h`QM; HÌB M¦B +O ?„M +?ŠM; +¦ # Q M?B m b€i F?Q- i`QM; K„i +O ?„M- ;B i GK
;¨ +kM; +?ŠM; F?¦ ?ÆM # Q M?B mX

GK+ L;mv M +QÌB +QÌB M¦B,

@ >B p¼M; M;QÆB +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+ M,K KQÆB +?B m /QÈB i v +O i X

GK+ L;mv M M¦B +•m M¨v ` +Æ ?² F?B M +?Q i`ÌB ç'i HQM; HÎX

L,K KQÆB +?B m H¨ F?€B MB K ;b- M;QÆB F?¬M; +? i /QÈB i v +O ?„M ç½ H¨ K v
i i`QM; M,K KQÆB +?B mX

JBM? EB K hY MÎ ` MK +QÌB- imv M?B M MK +QÌB +O ?„M ;B®M; M?Q H¨ K°i F?®

@ h?9 p`- i?"i H¨ i?9 p`- M?B m M,K M?Q p"v i pšM +?Q iWM; M?bM i?'v iB m #®
F?B M +?Q i KÎ `°M; i–K K„iX

>„M ;B®M; M?Q H¨ ?Q¨M; ç M?bM i?ªQ /•M p"v- GK+ L;mv M +Æ ?² M?Q H¨ +QM F
+¦ im pB æ¢B æ¢Q *ªM? ;B i K°i M?•M p"i im pB h`QÌM; aBM? F€ ;B®M; M?Q H¨ ?
F?¬M; i? F?¬M; +? iX

h?U+ HU+ +? M? H +? p¬ +MM; iQ HÈMX

"¨M i v +O JBM? EB K hY F?) +?mv M ç°M; ?„M `9i H'v o¢M LB M >¨M >mv M GB
i? M? o¢M LB M >¨M >mv M HBM? FB K M¨v +¦ K°i imv i ?¼+ i M H¨ >mv M JBM? a
#B M ` ? B +QM t¨ ç°+- T?€i ` M¼+ ç°+ K¨ ;B i +? i ç®B i?OX

GK+ L;mv M tQ v M;QÌB ç€M? iÈB K°i FB K- K°i FB K M¨v /MM; >Ä >Q¨M; FB K ç
K°i FB K +?ûK p T?Q JBM? EB K iY- JBM? EB K iY M?2 `,M; +QÌB- i M iB m #®E
KbM?- i?"i bU H¨ #m²M +QÌBX

@ *?Q M;X

aQM; FB K ç®B FQ+?X

>Ä >Q¨M; FB K ç¢Q +Æ ?² ~M +?S >Ä >´ >Ä >–m Î i`QM; ç¦- K¨ aQM; s¨ FB K T
hY i?b +kM; ~M +?S #,M; t¨ ç°+ t¨ bQM; t¨ i`QM; ç¦- bQM; FB K ;B Q ç'm- ?´ F?d
F?¬M; M;WM;- +m®B +MM; bQM; bQM; HmB p T?Q b mX

> B M;QÌB ;B Q i?O T?2M M¨v- GK+ L;mv M `ä `¨M; F?¬M; ? `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM

E€ i?U+ GK+ L;mv M pW `²B ç½ F?m ç°M; E?¬B G¶B >mv M >¼ iY i`Ê ;B9T +?Q
?ÆM JBM? EB K hY # Q M?B m- ç®B pÈB i`"M +?B M M¨v- GK+ L;mv M +¨M; +¦ iU

J¨ i`QM; HÁM; JBM? EB K hY +kM; F?B T bÊ F?¬M; i?¬B- çÁM +O ?„M 'M +?S T?
ç®B T?QÆM; M;,M +ªM- F?¬M; ? `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM;- i`QM; M?'i i?ÌB ?„M FBM

Í tmM; [m M? M?[M; M;QÌB +O >mv M JBM? iB M K¬M ç m F?¬M; i? ?B m çQÊ+ #
L;mv M +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+ aQM; s¨ FB K T?€T +O JBM? EB K hY- F?¬M; ? `Æ

æQÆM; M?B M FBM? ?½B M?'i pšM H¨ #ªM i?•M +O JBM? EB K hYX

JBM? EB K hY M;?B M; M;?B M; K°i FB K ç•K ` - im pB +O ?„M ç½ ç¢i iÈB æ¢B æ
H¨ F?€+ pÈB h`QÌM; aBM? +ªM?- K°i FB K M¨v ç•K ` - #,M; ?´ #,M; H M; im¬M ` -
i•K K¨ tQ v i`ÁM tm'i ?B M- ç²M; i?ÌB i?•M FB K T?€i ` #,M; F?Q iBM? F?B i `ûi H
ç2K F?¬M; F?Q tmM; [m M? ç¬M; H¢BX

a m F?B ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *ªM?- T?€T HU+ i`Î M M p¬ +MM; iBM? F?B i- iBM? /QÆ
/ /¨M; T?€ ?Ov T?€T HU+ +O h`QÌM; aBM? +ªM?X

J°i FB K M¨v ç•K iÈB- K M; i?2Q ?¨M #,M; F?Q p¬ +MM; p¬ i"MX

GK+ L;mv M ` i v T?€T HU+ +kM; `ä `¨M; ç½ ç¢i iÈB ibM? i`¢M; iBM? F?B i- i`QM
i?Ov ?´ i?Ov bQ i?Ov ?² iWM; +QM iWM; +QM tm'i ?B M- ç²M; i?ÌB K°i FB K M¨v
;B[T?QM; 'M +O JBM? EB K hY- F?B M +?Q K°i FB K +O JBM? EB K iY F?¬M; +

J°i FB K M¨v ç€M? iÈB +?¶ bÆ ?Î +O JBM? EB K iY- F?B M +?Q JBM? EB K iY p¬

JBM? EB K iY ç½ T?€i ?B M- T?€T HU+ +O GK+ L;mv M +kM; iÈB ibM? i`¢M; #,M
[m€B- ?ÆM M[T?€T HU+ +ÁM +?Q ?„M K°i +ªK ;B€+ p¬ +MM; [m2M i?m°+X

J°i i?S+ ?„M tm'i ` ç M; ç`M? i?,K /Á T?ªM SM; +O GK+ L;mv M- +?d +–M GK+ L
+?¶ bÆ ?Î +O ?„M H¨ ?„M +¦ i? T?€i ç°M; iB M +¬M;- ç9M; H9+ M¨v GK+ L;mv M
? bmv M;?o K¨ pmM; K°i FB K #´ iÈB- K°i FB K M¨v +?ûK Î i` M ?Q F?¬M; çÆM ;
FB K i?S+ +O JBM? EB K hYX

a„+ K†i +O JBM? EB K iY #B M ç´B ?„M imv i ç®B F?¬M; M;Ì GK+ L;mv M H¢B /
M?Q i? X

J¨ i? FB K +O GK+ L;mv M ;B®M; M?Q H¨ i`QÌM; ;B M; ç¢B ?¨ p"v- i`QM; M?'i i?Ì
bQ i?Ov H M; ç m p•v [m M? JBM? EB K hY- H9+ M¨v JBM? EB K iY KÈB #B i T?€
KBM? iÈB KS+ M¨v- i`QM; pÁM; # KQÆB +?B m ?„M ç½ `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM;X

G¢B K°i FB K +?B m pQÊi F?¬M; ;B M p¼i iÈB h`QÌM; >¨ T?€ pÐ FB K +?B m [m,
K°i iQ i? ?Q¨M K„ M?'i ç•K p¨Q p B T?ªB +O JBM? EB K hYX

@ E?¬M; i? M¨Q HÊB ?¢B M?Q p"v çQÊ+X

@ GK+ L;mv M ?„M `ä `¨M; ç½ +?B K i?QÊM; T?QM;X

@ æ•v i?U+ bU H¨ M?•M p"i h`QÌM; aBM? +ªM?X

@ G¨ ç iY çÌB i?S KQÌB- H¨K b Q +¦ M?•M p"i HÊB ?¢B i? çQÊ+X

L?[M; M;QÌB Î # M +¢M? F?¬M; i? M¨Q iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

JBM? EB K iY M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ GK+ L;mv M M;QÆB #S+ i `²B- >mv M JBM? ç¢B i`"M p"M +?mv M +?Q i X

>„M i?®i ` +•m M¨v- +?d i?'v Î i`QM; M°B +mM; +O >mv M JBM? #,M;- +Æ ?² +¦ p¬
t¨ #,M; ?´ #,M; H M; p¬ +MM; p¬ i"M- ç m #` ?¨M #,M; F?Q Mm®i +?YM;X

",M; F?Q +´ [m€B M¨v- i?2Q i?ÌB ;B M +kM; T?€i bBM? #B M ?¦ X

L; v H"T iS+ K°i +QM `„M /¨B tm'i ?B MX

Í i`QM; #,M; F?Q KÌ ªQ ?Q F?¬M;- M¦ /¨B iÈB ?ÆM i`,K i`QÊM;- i?•M ?bM? i`¨M ç
pQÆM ` X

J°i +QM i?m²M; Hm²M;X

æ9M; i? K°i +QM i?m²M; Hm²M;X

>° bÆM ç¢B i`"M +O >mv M JBM? iB M K¬M ç9M; H¨ F?¬M; çÆM ;BªM- i?O ?° F?¬
Hm²M;X

Í im iB M ;BÈB i¢B h'M [m®+- +¦ i? Hmv M çQÊ+ K°i +QM i?m²M; Hm²M; +,M #ªM
h'M L;mv M M?` [m®+ +?d +¦ i€K p` i¬M; bQ K¨ i?¬B- çO i?'v HU+ +O K°i +QM i?m

*¦ i?U+ HU+ +O K°i +QM i?m²M; Hm²M;- H¨ +¦ i? iB M MY #QÈ+ p¨Q i¬M; bQ `²B

J¨ >mv M JBM? iB M K¬M F?¬M; M;Ì i?O ?° ç¢B i`"M i?U+ bU H¢B H¨ K°i +QM i?m²
K°i M?•M p"i +'T #"+ iB M MY #QÈ+ p¨Q i¬M; bQ i?O ?°X hmv M?B M ?B M i¢B +
ªQ- M;mv M M?•M +kM; H¨ pb M,K ç¦ u M h?QÆM; h?B M +?ûK ;B i >mv M JBM? h
F?B M +?Q +QM i?m²M; Hm²M; pšM +?Q ?²B T?K+ çQÊ+ M?Q +kX

ke9X *?QÆM; 8yk@8yj, EB K h?m"i J°i æ–m GQM;

hU M?B M +QM i?m²M; Hm²M; M¨v F?¬M; T?ªB H¨ i?m²M; Hm²M; i?"i bU K¨ +?d H¨
i?¨M?- F?¬M; ?Q¨M iQ¨M F?¬B T?K+ i`¢M; i?€B M?Q +kX

hmv M?B M +?Q /M M?Q i? - i`QM; i`QÌM; pšM T?ªB ?Qi iWM; F?Q H¢M?X

GK+ L;mv M +?ûK ` K°i FB K- K°i FB K M¨v i`9M; p¨Q v m çB K +O #,M; ;B Q- FB
GK+ L;mv M ç½ p¬ +MM; + Q imv i ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB FB K pQÆM;- H¢B i`ªB
K°i FB K M¨v M m M?Q H¨ JBM? EB K iY iB T +?B m +?d bÊ T?ªB +?"i p"i p¬ +MM;

L?QM; +QM #,M; ;B Q FB +?d M? M?¨M; ?W K°i iB M;- ?B M M?B M M¦ F?¬M; [m
T?Q GK+ L;mv M- +QM #,M; ;B Q M¨v Î i` M M;QÌB F?¬M; #B i # Q T?O # Q M?B
>mv M JBM? +U+ #,M; +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM- F?B M +?Q M?[M; M;QÌB ç M; t2K +m°-

Zm€ M;mv +'TX

GK+ L;mv M pmM; FB K +?®M; çÐ #,M; ;B Q- K¶B FB K ç m ç€M? p T?Q +?¶ v m
M¨Q SM; T?¦ +kM; p¬ +MM; ;B M M MX

JBM? EB K hY p®M iU M?"M FB K T?€T +O KbM? + Q imv iX

L?QM; #•v ;BÌ M?bM i?'v FB K i?m"i +O GK+ L;mv M KÈB #B i `^M; KbM? F?¬M; i
M?Q ç´B p` i`Q +O ?„M pÈB GK+ L;mv M- KQÌB FB K +¦ i? ç€M? i`9M; K°i FB K
i `²BX

*?Q M M GK+ L;mv M +ªK i?'v #^M; ;B Q ç€M; bÊ M?QM; M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; -
bU ç€M; bÊX

hmv M?B M GK+ L;mv M ç€M; bÊ +kM; F?¬M; +¦ ç'i /mM; i?•M çKM; T?ªB #,M; ;B
+? iX

L?½M HU+ +O GK+ L;mv M p¬ +MM; i®i- i`QM; M?'i i?ÌB ?„M ç½ T?€i ?B M ` M?
?² H•M T?B M ç½ +bQ T?–M i´M i?QÆM;- ?„M iB M i v ç•K K°i FB K +QM #,M; ;B
+MM; M;?B ?Q†+- i¢B b Q M¦ T?ªB i`€M?\

>„M M?bM b M; H"T iS+ T?€i ?B M ` +¦ +?¶ F?¬M; ç9M;- i` M M;QÌB +O #,M; ;B
H¨ /Q K°i FB K i¢Q i?¨M?X

.U p¨Q p i i?QÆM; M¨v ?bM? M?Q H¨ K°i FB K +?ûK #,M; ;B Q H¨K ? B MY X

L;QÌB M¨Q +¦ i? H¨K çQÊ+ +?mv M M¨v\

GK+ L;mv M HB M M?È H¢B +?B M iQ+? +O u M bQ i´ M,K ç¦- M;?2 M¦B u M bQ i´
iY- ?ŠM H¨ >mv M JBM? iY i`QÈ+ F?B +? i ç½ tm'i ç°M; #^M; ;B Q- çQ€M +?WM;
K°i FB K +O u M bQ i´ +?ûK çSi H¨K ? BX

E?¦ i`€+? çQÊ+ T?€T HU+ ?B M i¢B +O #,M; ;B Q v m M?Q i? ?¦ ` M,K ç¦ ç½ #` u

E?¬M; M;Ì u M bQ i´ +¦ i? tm'i ` K°i FB K imv i /B m M?Q i? X

>B M i¢B KbM? ç€M? F?¬M; H¢B #,M; ;B Q M?QM; #,M; ;B Q i`QÈ+ FB ç½ #` u M
M?Q KbM? i?2Q p i FB K +O bQ i´ K¨ +?ûK iÈB- ç€M? i?S+ bU ç m F?´ +O #,M; ;
+?Q M¦ T?ªB i`Î H¢B +ªK ;B€+ M;O b v- ?¦ i?¨M? #,M; F?QX

amv M;?o tQM; tm¬B GK+ L;mv M HB M T?¦M; FB K +?ûK iÈBX

J°i FB K M¨v M?•M FB K ?ÊT M?'i- i`QM; ç¦ ~M +?S `'i M?B m #B M ?¦ X

J°i FB K M¨v ç•K iÈB KB M; p i i?QÆM; +O #,M; ;B Q- #,M; ;B Q HB M ?ÆB M´B ;B
i?S ? B i?S # X

h`QM; M?€v K„i ç½ ç•K iÈB b€m KQÆB p i i?QÆM;X

J¨ K°i M?€v K„i H¨ # Q M?B m i?ÌB ;B M\

h?ÌB ;B M i`QM; K°i +€B M?€v K„i imv i ç®B F?¬M; /¨B- GK+ L;mv M i`QM; M?€v K
FB K ?Q¨M K„- iQ¨M i?•M T?€i ` FB K F?Q- M?•M FB K i¢Q i?¨M? K°i +?dM? i? X

;BÌ F?„+ M¨v GK+ L;mv M i?2Q /B iQ+? i? FB K M,K ç¦ +O u M h?QÆM; h?B M- T

J°i FB K M¨v +O GK+ L;mv M T?€i ` - ç€K M;QÌB +O JBM? EB K hY p¬ +MM; FB
tm'i ?B M HQM; ?bM?- ç€M? i?ŠM; p T?Q #,M; ;B QX

æ•v H¨X

J°i ç–m HQM;X

h`QM; FB K i?m"i +¦ K°i i`mv M i?mv iX

æQÆM; M?B M +kM; +?d H¨ i`mv M i?mv i K¨ i?¬B

h`mv M i?mv i M¨v +?QM? H¨ K°i ç–m HQM;X

Í im iB M ;BÈB i¢B h'M [m®+- +?d F?B ç¢i iÈB çQÊ+ +ªM? ;BÈB i¬M; bQ KÈB +¦
M?B M Km®M K¬ T?ÄM; +kM; çQÊ+ M?QM; F?¬M; +¦ mv HU+ +O `²M;X *?d H¨ +¦
i?mv i +?QM? H¨ F?B /mM; M?"T i'i +ª FB K w p¨Q +Æ i? - ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB FB
T?€T HU+ +O +ªM? ;BÈB ç¢B i¬M; bQ- M?QM; FB K ç¢Q +¦ i? M; M; M;Y pÈB ç¢

æÆM ;BªM K¨ M¦B- ç2K F?Q- i?–M +O +QM M;QÌB i`mv M ? i p¨Q iWM; +?B m i?S
iÈB +ªM? ;BÈB +?Q + QX

EB K i?m"i K°i ç–m HQM;X

h¢B b Q H¢B M¦B H¨ FB K i?m"i K°i ç–m HQM;\

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; ç w- i'i +ª +S ç'm `²B iQM? b m- i`QM; ç–m +O ?„M i`®
FB K K¢M? M?'i K¨ ?„M #B M ?¦ ` - ;BÌ F?„+ M¨v i'i +ª FB K T?€T ç m ç–m M?"T p
FB K i?m"i K°i ç–m HQM;X

GK+ L;mv M +m®B +MM; +kM; F?¬B T?K+ w i?S+- K¨ b m F?B F?¬B T?K+ çQÊ+ `²
?ûi i?ªK i? HQÆM;- iQ¨M i?•M +O #,M; ;B Q `mM `mM- GK+ L;mv M pšM +?Q F
ç½ ?¦ i?¨M? #,M;- K°i H–M M[# v F?ÄB >mv M JBM? #,M; +mM;X

JbM? i?¨M? +¬M; `²BX

GK+ L;mv M i?Î ` K°i ?ÆB- ?„M +kM; #B i FB K i?m"i +O KbM? ç½ iÈB K°i +ªM?
+MM;- +Æ ?² ç½ iÈB +U+ +ªM?- +?d FûK i?"T ç¢B i?B i i„+ K¨ i?¬BX

GK+ L;mv M F?¬B T?K+ iBM? i?–M H¢B- M?bM p #®M T?Q i?b T?€i ?B M ` K¼
+MM;- KB M; ?€ ?®+ +Æ ?² +¦ i? M?ûi +ª [mª i`SM; p`i p¨Q i`QM; ç¦- H9+ K¶B M;
#B i `^M; i`QM; i`mv M i?mv i +¦ K°i HQ¢B FB K i?m"i H¨ K°i ç–m HQM;- M?QM; i`

ç¦ H¨ +ªM? ;BÈB +U+ ?¢M- +?Q B çQÊ+ M?bM i?'v ?¬K M v `ä `¨M; +¦ M;QÌB tm'i
?ÆM M[F?¬M; T?ªB H¨ /Q M?•M p"i +'T i¬M; bQ tm'i ` K¨ H¨ /Q K°i ç iY ?"m #®B

h'i +ª ç m M;•v M;®+ ?²B H•mX

JBM? EB K iY +m®B +MM; +kM; ç½ +¦ T?ªM SM;- >° bÆM ç¢B i`"M Km®M ?mv ç°M
?B M i¢B #,M; ;B Q iB m i€M- T?€T HU+ +O ?„M +kM; F?¬M; +ÁM # Q M?B m- T?
H¨ +?¢v i`®M- ç9M; i?  ;†T T?ªB M?•M p"i h`QÌM; aBM? +ªM? K¨ +?¢v i`®M i?b i?
;BÌ +kM; F?¬M; i? ç i•K M?B m M?Q p"v- F?¬M; i`®M +?d +¦ +? i Î ç•vX

@ h?Ov >Q¨M; FB K ç¢QX

GK+ L;mv M [m€i iQ K°i iB M;

JBM? EB K iY imv i`®M `'i M? M? M?QM; i?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q +O GK+ L;mv M
FB K K¨m H K b„+ ç½ ç€M? iÈB i`QÈ+ M;U+ +O KBM? EB K iY- H K b„+ p¬ +MM; p
iY imv +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+ K°i +?9i M?QM; +m®B +MM; +kM; F?¬M; /mv i`b çQÊ
tmv M [m - ? B ç²M; iY i M `½- ç†+ i?M bBM? K M? +m®B +MM; +kM; ç½ #B M K'iX

æB m +m®B +MM; i`QÈ+ F?B JBM? EB K iY +? i bmv M;?o H¨- KbM? i`ªB [m p¢M
M;QÌB im pB h`QÌM; aBM? F€X

>mv M >¼ hY JBM? EB K iY ? B ç¢B ç`+? M¨v i`QÈ+ b m ç m +? i Î i`QM; i v +O

*m®B +MM; +kM; ç€M? +? i ç®B i?O- GK+ L;mv M i?Î ` K°i ?ÆB- ç9M; H¨ F?¬M; /

J¨ ;BÌ F?„+ M¨v- ç½ ç€M? +? i ? B F ç–m bÄ- HQm H¢B K¬M T?€B M¨v /o M?B M
>mv M JBM? J¬M- +?d +–M ç½ Hmv M [m +¬M; T?€T i`K +°i M?"T K¬M i?b imv i ç
#ÎB pb i`K +°i i•K T?€T +O #¼M ?¼ H¨ >¨M >mv i i•K T?€TX

GK+ L;mv M ;B i +? i JBM? EB K iY tQM; i?b F?¬M; B ç`+? M´B- +?d +–M M?•M p
T?ªB +? iX

J¨ M;QÌB +O >mv M JBM? #,M; +mM; +kM; `  bS+ +?¢v i`®M- ç¢B #° T?"M ç m +®
JBM? ",M; +mM;- imv M?B M i`QÈ+ FB #¼M ?¼ , p¨Q >mv M JBM? iB M K¬M H¨K
?B M i¢B +Wm M?•M Î F?„T M K ?ªB ç m ibK iÈB- F?¬M; +? i KÈB H¨ +?mv M H¢X

GK+ L;mv M M;²B Î i` M +Y  HÈM +O  >mv M JBM? #,M; +mM;- çªQ i v H'v ` ?² H-
+'i + Q ;B¼M;,

@ >mv M JBM? iB M K¬M- iW M v #` t¦ i MX

J°i +•m M¦B M¨v i?"i F?¬M; çÆM ;BªMX

v M;?o i?"i H¨ b•m t X

GK+ L;mv M M;²B Î i` M +Y HÈM +O >mv M JBM? #,M; +mM; M¦B +•m M¨v- F?B M

æ•v H¨ K¬M T?Q iWM; i²M i¢B Î FBM? ç¬ +O æ¢B .mM; [m®+- imv ?B M i¢B tm®
K°i i`QM; i?"T ç¢B iB M K¬MX

h'M [m®+ M?•M F?˜m +ª i`,K S+- +kM; +?d KÈB bªM bBM? ` M,K i?QÊM; çŠM; iB
i`QM; i?"T ç¢B iB M K¬M +?Q i?'v HU+ HQÊM; +O M¦ HÈM i? M¨Q- p"v K¨ ?¬K M
i?"i bU H¨ K°i iBM iS+ bûi ç€M? F?B M +?Q F?¬M; B T?ªM SM; F`TX

E?¬M; ç9M;X

*ÁM +¦ >mv M >¼ hY- >mv M >¼ iY +¦ im pB æ¢B æ¢Q *ªM?- K†+ /M ?B M i¢B >
GK+ L;mv M +?B K çQ¢i M?QM; pÈB i?U+ HU+ +O ?„M- +¦ i? i`¼M; H"T H¢B >mv
i? M¦B >mv M JBM? iB M K¬M ç½ #` t¦ i MX

J¼B M;QÌB ç `  M;?B p'M- GK+ L;mv M H¢B m®M; K°i M;KK `QÊm,

@ >mv M >¼ hY- i`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m ç½ +? i i`QM; i v i X

GÌB M¦B M¨v F?B M i'i +ª +?'M ç°M; M?Q H¨ ;†T T?ªB bûi ç€M?X

B +kM; F?¬M; HQÌM; çQÊ+- >mv M >¼ hY JBM? EB K iY ? B M?•M p"i æ¢B æ¢Q *
Î i`QM; i v +O GK+ L;mv MX

L?Q i? +?ŠM; T?ªB M¦B H¨ >mv M JBM? iB M K¬M T?ªB t¦ i M `²B b Q\

GK+ L;mv M M;²B Î T?Q i` M +Y >mv M J¬M #,M; +mM;- iMv w ç ;B¦ i?´B p¨Q ? B
F?€B- ç9M; i? K°i i`QM; i?"T ç¢B iB M K¬M >mv M JBM? iB M K¬M ç½ #B M K'i F

h`QM; M?'i i?ÌB GK+ L;mv M F?¬M; #B i KbM? +¦ i•K ibM? ;bX

G`+? bYX

L,K i?€M;X

*MM; `'i M?B m çB m F?€+- iQ¨M #° `'i T?B i?QÌM;X

æQÊ+ `²B pÆ pûi +?B M HÊB T?~K i?¬B- K°i i`mM; çŠM; iB M K¬M- M?'i ç`M? +¦ `

"ªM i?•M JBM? EB K iY /o M?B M #B M i?¨M? F?¬B H¶B +O GK+ L;mv M- F?¬B
M?B m +?¶ i®i- +¦ i? T?€i ` HU+ HQÊM; ç¢B ç¢Q +ªM?- M m M?Q F?¬M; +¦ M¦
?Q¨M iQ¨M F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O M?•M p"i æ¢B æ¢Q *ªM?X

*¦ ? B F?¬B H¶B +'T æ¢B æ¢Q *ªM? H¨ >mv M >¼ hY p¨ JBM? EB K hY Î i`QM; i v-
HU+ +kM; K¢M? ?ÆM i`QÈ+ FB `'i M?B m imv M?B M F?¬M; i? ç€M? H•m- /M b Q
+?d +¦ im pB h`QÌM; aBM? F€ i–M; i?S KQÌB- M m M?Q /MM; T?€T HU+ +O æ¢B æ
+?®M; M´B H•mX

o T?–M +?B M HÊB T?~K F?€+ +kM; M?B m p¬ +MM; F?¦ +¦ i? iQM? iQ€MX

.` i?9 +'T HBM? i?9 +¦ K°i +QM- +U i?9 +'T HBM? i?9 Rj8 +QM- ç•v +?O v m H¨ +U
>¼ hY p¨ JBM? EB K iYX

GBM? i?¢+? i`mM; T?~K +¦ i´M; +°M; R3y F?®B- Î i`QM; ?mv M KBM? #ªQ F?®X

ooM? pB K +?B ?Ä +kM; +¦ F?€ M?B mX

h?B M i`M? +?B i?Ov +¦ ? B ;B M T?ÁM; +?S - ? B i?S M¨v H¨ ? B i?S p¬ +MM; i`•

æ•v H¨ iB M HBM? i?¢+?- +¦ iÈB ? B F?®B iB M HBM? i?¢+?X h`QM; ç¦ +¦ +?S H

h?B M M;° i?¢+? +¦ i? i,M; i, H i?¬M; ?B K FB K w- Î ç•v +¦ iÈB b€m F?®B- ?B
i?QÎM; +?Q i?O ?¢ H"T +¬M;X

h? M? a„+ o¢M LB M M;QM; #,M;- HQ¢B M;QM; #,M; M¨v ç®B pÈB M;QÌB im Hmv
/KM; `'i HÈMX

o¢M LB M >¨M h?B i- +€B M¨v pÈi H M iW /QÈB ç€v #B M- H¨ K°i i¨B HB m p¬ +M
im´B i?¼ p¢M M,K `²BX

æ•v H¨ JBM? *U+ E€- pW p†M T?®B ?ÊT pÈB >mv M *U+ E€ i¢Q i?¨M? K°i +¬M; T

h?¬M; GBM? >Q - GK+ L;mv M M?bM ;®+ ?Q Î i` M çdM? ç–m K¨ [m€B H¢- H¢B
h?¬M; GBM? >Q M¨v H¨ ;bX

L;Q¢B i`W M?[M; i?S M¨v Î i`QM; F?Q i¨M; +O >mv M JBM? iB M K¬M +¦ ç–v çO +€
F?€+X

E€ i?"i #bM? i?QÌM; >mv M JBM? iB M K¬M imv i ç®B F?¬M; +?d +¦ M?[M; i¨B M
?¬K M v >mv M JBM? iB M K¬M ç½ tm®M; /®+ iW M?B m M,K i`QÈ+- +?Q M M i¨B

J¨ >mv M "9i «M; p¨ JBM? h`QÊM; E?€+? b m F?B +? i çB- i?b >mv M >¼ hY p¨ JB
ç'm çO HQ¢B pÈB M? m- F i [mª F?Q i¨M; M;¨v +¨M; pÆB #ÈiX

h`QÈ+ ç¦ GK+ L;mv M ç½ iÈB æ²M; hQÈ+ ç¨B ç2K T?¦M; i?Q+? +?B T?€T i`mv M +
h`B m K M; i?2Q pÊ +O ?„M H¨ o•M J M? iÈB i`QÈ+ K†i GK+ L;mv MX

@ æ i¢ •M +¬M; +Sm T?m i? ? B M;QÌB iB m M?•MX

L;k h`B m +MM; pÈB o•M J M? +MM; +'i iB M; M¦BX

@ o b m •M +¬M; +¦ T?•M +¬M; ;b- iB m M?•M Km¬M +? i F?¬M; iWX

GK+ L;mv M +QÌB +QÌB K¨ ;BQÆM; i v H M,

@ æ•v H¨ +?mv M i i?m"M i v K¨ i?¬B F?¬M; +–M [m€ ç wX

Í # M i`QM; æ²M; hQÈ+ ç¨B- M;Q¢B i`W o•M J M? +kM; F?¬M; i?B m T?m M?•M i`
b„+ F +¦ T?QM; ibM?- çB K ç¢K ç€M; v m- +¦ M;QÌB H¢B H°` /€M; p #,M; i? M?

JBM? EB K iY M¨v i?"i ç9M; H¨ K°i F ?€Q b„+- ?„M Î i` M æ²M; hQÈ+ æ¨B bQm i–
i?"i H¨ #B i ?QÎM; i?KX

GK+ L;mv M +ªK F?€B K°i T?2M- b m F?B çÊB M?[M; M;QÌB M¨v `ÌB F?ÄB >mv M J
K°i H–M M[H¢B M;²B tm®M; ç¢B K¬M +O >mv M JBM? #,M; +mM;X

Í ? B # M ç¢B K¬M +¦ ? B +QM #,M; çB m i?QÊM; +´ i?–M i?9X

Í ç•v M?'M +?bK pBM? [m M; #ªv M;?bM M,K +O >mv M JBM? iB M K¬MX

GK+ L;mv M çSM; Î ç•v +ªK F?€B K°i iB M; b m ç¦ K°i +?QÎM; pmM; H MX

J°i +?QÎM; M¨v /MM; ? B F?¬B H¶B æ¢B æ¢Q *ªM?- i`U+ iB T –K K°i iB M;- K°i H
>mv M JBM? ",M; +mM; `¢M MSi- –K –K –K- +m®B +MM; K°i iB M; p M; i?"i HÈM- >
i`B i ç #` bKT ç´X

J°i iB M K¬M HÈM M?Q p"v +S i? K¨ #` T?€ ?Ov Î i`QM; i v +O KbM?- i`QM; M?'
+ªK F?€BX

L?•M bBM? i?ÌB ;B M +MM; pÈB çO HQ¢B i?´M i?S+X

GK+ L;mv M M;²B Î i`QM; K°i ?ªB çªQ +€+? ç¦ t t¬B- ? B M;¨v i`QÈ+ ?„M ç½ `ÌB
+mM;- i`"M ç² +O >mv M JBM? ",M; +mM; +kM; #` ?„M i?m H¢B- >mv M JBM? ",M
T?€ ?Ov- M?•M p"i HÊB ?¢B Î ç¦ +kM; #` +? i Î i`QM; i v +O ?„MX

>mv M JBM? iB M K¬M ç½ +?QM? i?S+ #` t¦ i M `²BX

GK+ L;mv M Î i` M K°i ?ÁM çªQ +€+? ç¦ F?€ t ç M; ç`M? Hmv M JBM? *U+ E€X

h?2Q HÌB M¦B +O >mv M >¼ hY i?b JBM? *U+ E€ H¨ HBM? +®i i?Ov ? - Hmv M ç

*kM; F?¬M; #B i # Q H•m- b m HQM; +O GK+ L;mv M ç½ tm'i ?B M K°i +QM #,M;
t¨ M¨v M?ªv K9 p¬ +MM; HBM? ?Q¢i- i?"K +?Q H¨ M´B H M iWM; KªM; H•M T?B M
JBM? >¦ GQM; F?B #„i ç–m Hmv M i?¨M?X

L m M?Q iB M p¨Q MY #QÈ+ i¬M; bQ- ç–m #,M; t¨ M¨v b) #B M i?¨M? #,M; ;B QX

L m M?Q Hmv M iÈB +ªM? ;BÈB i¬M; bQ i?b b) #B M i?¨M? #,M; HQM;X

L;Q¨B ` Î i` M çdM? ç–m +O GK+ L;mv M +ÁM +¦ K°i *Ym l >„+ h?Ov ;B®M; M?Q
L;k æ EB K æ¢Q +?B >„+ æ FB K ç¢Q ç½ i?¨M?X

L;k ç M;k ?Q¨M; FB K ç¢Q- FB K ç¢Q M¨v +?QM? H¨ /Q u M h?QÆM; h?B M b€M;
+¦ i? i`Î i?¨M? EB K >Q¨M;X

ke8X *?QÆM; 8y9, >Q¨M; :Bª h`QM; EB KX

>Q¨M; ;Bª i`QM; FB KX

o¢M >Q i?m–M T?K+X

*?Q iÈB #•v ;BÌ- >Q¨M; ;Bª i`QM; EB K Î h'M [m®+ +?d +¦ K°i p` ç¦ +?QM? H¨ >Q
h? M? >mv M pšM ˜M +Q F?¬M; tm'i ?B M- M?[M; ç¢B M,M; +?B bo F?€+- +?Q /M +
+?d H¨ oQÆM; ;Bª i`QM; FB K K¨ i?¬BX

GK+ L;mv M /o M?B M F?¬M; ç¢i iÈB ibM? i`¢M; EB K >Q¨M; M?QM; ?B M i¢B ?„
ç¢Q Î i`QM; L;k æ L;k >Q¨M; Gm•M >²B EB K ç¢Q- +kM; iS+ H¨ ç½ Hmv M i?¨M?
EB K æ¢Q- +¦ i? i?¬M; iÈB +QM çQÌM; ç¢i iÈB EB K >Q¨M;- imv M?B M +QM çQÌ
+¨M; F?¦ çBX

hmv M?B M GK+ L;mv M FB M ç`M? iBM `^M; ?„M +¦ i? çB çQÊ+-

EB K >Q¨M; EB K h?€M? EB K h?–M- iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ çB H MX

.o M?B M +–M T?ªB ;BÈB i?B m p >„+ æ FB K ç¢Q M¨v K°i T?2M- >„+ æ FBK- ?„
H¨ *Ym l >„+ h?Ov p"v- #'i Hm"M €M? b€M; M¨Q tm'i ?B M Î i`QM; ç¦ ç m b) #` ?'T
;BÈB K¨ [m M; KBM? FB K [m M;- ç¢B M?"i FB K [m M; F?¬M; i? M¨Q tmv M i?'m

J¨ >„+ æ FB K ç¢Q- i€+ /KM; +O M¦ ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB "¢+? æ FB K ç¢QX

"¢+? æ FB K ç¢Q +?QM? H¨ /MM; ç +?Q FB K +O KbM? M? M? +?¦M; i,M; H MX

J¨ >„+ ç FB K ç¢Q +?d +–M T?¦M; ` - tmM; [m M? i'i +ª b) T?ªB ;BªK i®+ ç°- #'i
T?€T i?m"i +kM; ;BªK i®+ ç°X

h?–M i?S+ [mûi M; M; [m - GK+ L;mv M i?m HB K ç¢Q ?„+ b„+ FB K [m M; H¢BX

GK+ L;mv M H•K p¨Q i`–K iQ- ?B M i¢B KbM? +¦ M?B m i¨B M;mv M T?–M HÈM ç
iB M K¬M- +¦ `'i M?B m i?S K¨ KbM? F?¬M; +–M M?QM; +¦ i? iÈB +€+ +Y ?¨M; ç´B
?B M i¢B KbM? +kM; ç½ Î L K >ªB F?€ H•m `²B +kM; ç½ ç M H9+ T?ªB i`Î p h`mM;

GK+ L;mv M H9+ Î i`  M çªQ Hmv M i"T >„+ æ  FB K ç¢Q F?¬M; #B i `^M; iQ¨M #° L

>mv M JBM? iB M K¬M H¨ iB M K¬M i?¨M? H"T ç½ #ªv M;?bM M,K- Î L K >ªB t T ?
#` iB m /B i- iBM iS+ M¨v M?  M? +?¦M; i`mv M #€ p #®M T?Q X

GK+ L;mv M iB m /B i >mv M JAM? iB M K¬M b® M;QÌB +?SM; FB M H9+ ç¦ F?¬M;

hmv M?B M +kM; +¦ M;QÌB M;?B M;Ì- +¦ M;QÌB M¦B `^M; F?¬M; +¦ F?ª M,M; GK+ L;
iB M K¬M- ?¼ +?Q `^M; >mv M JAM? iB M K¬M H¨ M;QÌB +O L K >ªB iB M K¬M iB
L K >ªB iB M K¬M çSM; b m HQM;X

L K >ªB iB M K¬M- T?¦ +?QÎM; K¬M u M hmv i M,K M;¨v i`QÈ+ ç½ M?"M çQÊ+ iBM

u M hmv i H¨ K°i K„ M?•M + Q ;–v- M¨M; [m M? M,K /MM; HBM? FB K i`„M; M?Q in
M?'i i` M çÌB M¨v +?QM? H¨ i`•M +?•m Î L K >ªB- ?B M i¢B +¦ K°i ç€K i`•M +?•m ç

>mv M JBM? iB M K¬M ç½ #` /B i- `®i +m°+ H¨ B H¨K ç•vf hBM iS+ HQm i`mv M F
i?"i ;BªX

h`QM; ç¦ F?ª M,M; GK+ L;mv M H¨K H¨ F?¬M; HÈM- /M b Q GK+ L;mv M +kM; +?d H
K¨ i?¬B- K¨ Î h'M Zm®+- im iB M ;Bª im pB h`QÌM; aBM? F€ Km®M ç¢i iÈB æ¢B æ¢
K°i p¢M M,KX J¨ i?•M H¨ T?¦ +?QÎM; K¬M +O L K >ªB iB M K¬M u M hmv i +kM;
K¬M;- +¦ K°i b® +?B bo ˜M +Q +¦ i? +?mv M M¨v H¨ /Q ?¼ ;•v M MX

L K >ªB +€+? i`mM; M;mv M F?€ t - imv M?B M +?Q /M t M?Q p"v- iBM iS+ >mv M
pšM i`mv M iÈBX

h`mM; L;mv M i`Î M M ?mv M M€QX

L,K i?QÊM; çŠM; iB M K¬M Î h`mM; L;mv M- M;?2 iBM >mv M JBM? iB M K¬M #` /

G9+ M¨v iBM iS+ H M i`¨M- +¦ iÈB KQÌB ;Bª i?mv i p pB + >mv M JBM? iB M K¬M
H¨ i?"i +kM; F?¦ T?•M #B iX

*m®B +MM; L K >ªB iB M K¬M T?•M iQ+? tQM;- ?ÆM KQÌB ;Bª i?B i çQÊ+ #Ä çB +

h`QM; M,K ;Bª i?B i ç¦ +¦ ;Bª i?B i H¨ /Q GK+ L;mv M H¨K H¨K +?Q +€+ H° iB M K¬

Í >Q aÆM aÎ æQ¢M +'i iB M; M¦B,

@ >mv M JBM? iB M K¬M F?¦ +¦ F?ª M,M; #` GK+ L;mv M /B i K¬M- Km®M /MM; in
T?¦ pÈB æ¢B æ¢Q *ªM? M; v +ª u M h?QÆM; h?B M +kM; F?¬M; H¨K çQÊ+ GK+
M?B M +kM; F?¬M; i? pQÊi [m u M h?QÆM; h?B M M,K ç¦X

Í oä æ M; +?QÎM; K¬M h®M; h? M? EB m M?bM iBM iS+ M¨v M?`M F?¬M; çQÊ+ K¨

@ >mv M JBM? iB M K¬M +¦ +ª ?° bÆM ç¢B i`"M- `®i +m°+ H¨ B T?€ çQÊ+ ç•v\

h®M; h? M? EB m i?"i bU F?¦ ?B mX

*¬M Gm•M h? M? h?¨M? ? B ç¢B iB M K¬M M¨v iU M?B M +kM; F?¬M; T?•M iQ+? ç
?¼ +¦ `'i Qi iBM iS+X

J¨ Î # M h?B M JBM? L;mv M G,M; ç M; H~K #~KX

@ >mv M JBM? iB M K¬M #` /B i b Q- K°i KBM? ?[m i`¼M; v m +O i ç½ #` /B iX

>„M +?,K +?9 bmv M;?o b m ç¦ iU [mv i ç`M? b) çB L K >ªB K°i +?mv M /M b Q ç•
i`¼M; ç¢BX

hU M?B M h`mM; L;mv M ?mv M M€Q +ÁM +¦ K°i M;mv M M?•M- >mv M JBM? iB M
K¬M ç½ #` /B i- M?Q p"v M?[M; i`mM; çŠM; iB M K¬M b) +¦ +Æ ?°B pQÆM H MX

Í +€+? >Q aÆM F?¬M; t i`QM; K°i F?€+? b¢M i` M [m M ç¢QX

E?€+? b¢M M¨v +?d H¨ K°i iB m çB K # M çQÌM; H€ +Ì T?'T T?ÈB i`QÈ+ ;B¦ pB i i

@ *¦ M;?2 M¦B F?¬M; >mv M JBM? iB M K¬M ç½ #` /B i `²BX

J°i /m F?€+? M¦BX

@ G¨K b Q +¦ i? - >mv M JBM? iB M K¬M +?QM? H¨ K°i i`QM; i`mM; çŠM; iB M K¬
M?Q K•v b Q +¦ i? #` /B i çQÊ+X

J°i M;QÌB F?€+ ?ÄBX

@ L;QÆB F?¬M; ?B m ¨- M;?2 M¦B H¨ /Q K°i p` iB M #®B Î L K >ªB ` i v- ç2K >mv
>mv M JBM? iB M K¬M M¨v H¨K M?B m pB + #'i M;?o #` /B i +kM; H¨ ç9M;X

.m F?€+? FB M i?S+ `°M; `½B M¨v +'i iB M; M¦BX

o` M K iY i` im´B T?QM; i`–M ç M; m®M; `QÊm +QÌB +QÌB- p` M K iY i` im´B M¨v
iÈB ? B KQÆB +•M `QÊm F?B M +?O iB K `QÊm T?ªB ?QªM; bÊX

æQÌM; t€ t t¬B iBM iS+ F?¦ i`mv MX

>„M Î L K >ªB H¨K +?mv M FBM? i?B M ç°M; ç` imv M?B M Î ç•v F?¬M; +¦ # Q M?

hmv M?B M GK+ L;mv M +kM; K†+ F - /M b Q / M? F?Q Î h'M [m®+ +O KbM? +kM;

hW L K >ªB i`Î p h`mM; L;mv M b m F?B i`Î p GK+ L;mv M T?€i ?B M `^M; h`mM;
i?ÌB ;B M M¨v +kM; F?¬M; T?€i bBM? ç¢B bU ;b- i?"K +?Q M; v +ª +?mv M KbM?
i`mM; M;mv M +kM; F?¬M; #B i- /M b Q ?„M KÈB +?d `ÌB F?ÄB ç•v +¦ K'v i?€M; K¨

>B M i¢B ç½ #S b M; M,K KÈB `²BX

GK+ L;mv M Î i`QM; [m€M `QÊm m®M; 'K M;QÌB tQM; HB M `ÌB F?ÄB F?€+? b¢MX

æB i` M [m M ç¢Q b„T iÈB ;–M >Q aÆM GK+ L;mv M M?bM i?'v T?Q t t imv i ç½
tm'i` K°i ç¢Q FB K [m M; ?QÈM; i?ŠM; p T?Q ç¦X

_®i +m°+ +kM; ç½ i`Î p >Q aÆM `²BXGK+ L;mv M #•v ;BÌ Km®M FB K i` H¢B K°i

>„M ?B M i¢B +¦ M,K p•M ? F?OM; HQM;- +¦ FB K HQM;- #€ pQÆM; HQM; +€+ H
K®i +QM- HBM? i?9 /` i?9 +'T +U i?9 # +QMX

Í T?QÆM; /B M HBM? i?¢+? ?B M i¢B GK+ L;mv M ç½ +¦ jky F?®B- +QM b® M¨v i?
æ¢B æ¢Q +ªM? i–M; i?S ? B i?S # +kM; F?¬M; #^M; ?„M çQÊ+X

GÁM; ç'iX

L,K ç¦ u M h?QÆM; h?B M K°i M;QÌB K°i FB K t•K M?"T p¨Q i`QM; HÁM; ç'i ç€M?
HU+ HQÊM; K°i M;QÌB H¨K v m K FBM? bÊX

Í i`QM; HÁM; ç'i +¦ K°i +?¶ `'i [m M i`¼M; ;¼B H¨ J J°+ L> BX

J¨ J J°+ L? B M¨v +?QM? H¨ +?¶ i?–M #Q M?'i +O v m K X

J J°+ L? B +?QM? H¨ i?€M? ç` +O v m K X

keeX *?QÆM; 8y8@8ye, L?•K æ°+

J¨ Î æ°+ >¨M? h?B M >¢ +mM;- i¢B M;ä ? K i? M? i`9+- M;ä ? K M¨v +¦ `'i M?B m i

æ¬M; S?QÆM; u m tB K v K¨m T?'M ?²M; +?„T i v çSM; Î i`QÈ+ ;B¦X

*MM; pÈB aÎ æQ¢M +?B M K°i i`"M ?„M ç½ #` i?QÆM;- imv M?B M i`QM; HÁM; æ¬
FB K +O aÎ æQ¢M `'i K¢M? ç9M; i? M?QM; i?2Q ç¢Q Hw #bM? i?QÌM; aÎ æQ¢M i
i?O +O KbM?- ç† #B i KbM? ç½ Hmv M i?¨M? GB M >Q *?•M ;BªB- K°i F?B Hmv
FBM? i¨B imv i i? u M h?QÆM; h?B M M?QM; Km®M i?„M; aÎ æQ¢M F?¬M; T?ªB

h¢B b Q H¢B i?'i #¢B Î i`QM; i v +O aÎ æQ¢MX

hW b m F?B i`Î p iW >Q aÆM- æ¬M; S?QÆM; u m pšM K°i KU+ bmv M;?o ç M +?

G9+ æ¬M; S?QÆM; u m i`–K iQ- Î b m HQM; i`mv M iÈB K°i #QÈ+ +?•M ?[m HU+-

@ B\

>„M ?ÆB iS+ ;B"M- Î GB M >Q i`9+ M¨v ?„M imv i ç®B F?¬M; +?Q B iB M iÈBX

E K i?2Q i? M? •K ?MM; ?²M- æ¬M; S?QÆM; u m [m v ç–m H¢B- pW [m v ç–m M?
i`QÈ+ K†i ?„M +?QM? H¨ K°i ç¢B ?€M iQÈM; K¢Q F?¬B M;¬- M;QÌB ;B®M; M?Q H¨

æ¬M; S?QÆM; u m +?'M ç°M; iQ¨M i?•M,

@ L;QÆB M;QÆB F?¬M; T?ªB ç½ +? i `²B b Qf

@ h F?¬M; +¦ +? i i +ÁM b®M;X

æ¢B ?€M FB K M; i?2Q F?Q i? M; M; M?B M ?MM; i`€M; K¨ +QÌB ? ?ª,

@ L;QÆB M,K ç¦ i?W /`T i #` M?K+ /QÈB FB K +O u M h?QÆM; h?B M K¨ ç€M?
#´M i¼ - #´M i¼ imv i`Î i v F?¬M; F`T M?QM; ç€M; iB + #´M i¼ +¦ iÈB M,M; HU+
+? iX

æ¬M; S?QÆM; u m KdK +QÌB,

@ L,M; HU+ +Ym K M?\

>„M +ªK i?'v #m²M +QÌB- Î i` M i? ;B M M¨v +?Q # Q ;BÌ ?„M M;?2 i?'v B +¦ M,M
æ°+ bÎ /o F?¬M; M¦B i?"i- ?ŠM H¨ ?„M +¦ €i +?O #¨B +'i ;B'mX

æ¬M; S?QÆM; u m i`QM; H9+ M¦B +?mv M ç½ M? M?¨M; i?B i`B M K°i T?€T +?9-

@ oW `²B M;QÆB M?'i ç`M? H¨ ç M; i`B m ?²B æ¬M; S?QÆM; i?'i i?"T M?` p ç9M
i?'i i?"T M?` p - , p¨Q i`"M T?€T +O #¼M ?„M- Km®M p•v F?®M i +kM; F?¬M; F?¦-
H¢B æ°+ >¨M? h?B M >¢ i K i?"T HK+ i?B M +QÆM; `²BX

@ >B M i¢B #¼M +?9M; F?¬M; i`Ê ;B9T çQÊ+ M;QÆBX

E€ i?U+ M m M?Q H¨ M?[M; M;QÌB F?€+ æ¬M; S?QÆM; u m +ÁM +¦ ? ç€M? K°i i
J h?€M? æ L?•K æ°+- ?„M #B i KbM? ç€M? F?¬M; H¢BX

æ¬M; S?QÆM; u m +QÌB M¦B,

@ *kM; çQÊ+- i i?'v M;QÆB H¨ H½Q i?€M? ç - t2K M;QÆB M?[M; M,K M v +¦ iB M

-M; i v €Q +O æ¬M; S?QÆM; u m +?mv M ç°M;- p¬ ?bM? p¬ ªM? ç€M? iÈB- i®+ ç

@ æ M;

>„+ [m M; +O L?•K æ°M; ?B M ` - ?B M M?B M ?„M +¦ K #ªQ #ªQ ?°X

h®+ ç° +O æ¬M; S?QÆM; u m +?d bÊ F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q i`QM; i?B M ?¢ ?B M i

L?•K æ°+ #B M K'i M?B m M,K M v +?d bÊ ?„M +kM; F?¬M; +?®M; çQÊ+X

L?•K æ°+ +QÌB +QÌB- ç°i M?B M ?„M ?Q F?¬M; tm'i` K°i i v- K°i i v M¨v tm'i` - æ
ç`M? HmB i?b T?€i ?B M` T?€T HU+ iQ¨M i?•M ç½ #` L?•K æ°+ M„K H¢BX

S? M?X

J°i [mv M +O L?•K æ°+ ç½ ç€M? H M i` M M;QÌB +O æ¬M; S?QÆM; u m- æ¬M; S
/QM? K°i [mv M M¨v ?„M ç½ i?´ ` K°i M;KK K€m iQÆBX

@ h i`9M; ç°+ b Q\

æ¬M; S?QÆM; u m F?¬M; FbK çQÊ+ K¨ iU ?ÄBc

@ .QÈB ;–K i`ÌB M¨v- B +¦ i? ?¢ ç°+ çQÊ+ i \

@ L;QÆB F?¬M; i`9M; ç°+X

L?•K æ°+ H„+ ç–m,

@ hmv M?B M iW ç–m iÈB +m®B M;QÆB ç½ Hmv M b B +¬M; T?m`²BX h ç H¢B G

EB K h¬M; +¦ #ªv M;QÌB çB +MM;- +–K ç–m +?QM? H¨ h?¢+? h`MM; h?B M iB M M
+ Q i?O M?Q p•M M?QM; iÈB ç•v +kM; +?d +¦ M,K M;QÌB K¨ i?¬BX

h?¢+? h`MM; h?B M M?bM i?'v # M;QÌB +O EB K E?Q i¬M; +kM; ;B"i KbM? ?„M p®
i®B ç +kM; +?d +¦ GK+ L;mv M iÈB çQÊ+ ç•v i?¬BX

a m ç¦ E?Q h¬M; iB M iÈB- E?Q h¬M; p®M +¦ #®M M;QÌB iÈB M?QM; ?B M i¢B +?d

*€+ iB M K¬M i`mM; çŠM; +kM; +?d +¦ K°i ? B M;QÌB iÈB çQÊ+ K¨ i?¬BX

@ h–M; i?S M?'i +O "'i hY ç` i?"i H¨ F?¦ F?,M- +?9M; i ;†T GK+ æ` " >¨M? i?
i?ªKX

L;QÌB +O *¬M Gm•M iB M K¬M +'i iB M; M¦BX

@ >W +?9M; i +ÁM ;†T T?ªB EBK * M? æ°+ S?QM; bQ pÈB GK+ æ` " >¨M? h?9 +
M?B mX

L;QÆB +O h? M? h?¨M? iB M K¬M +'i iB M;X

@ EBK * M? æ°+ S?QM;\ *€+ M;QÆB +ÁM b®M; F ` +kM; K vX

L?[M; M;QÌB M¨v HB M iK+ #¨M Hm"M p bU F?¦ F?,M Î i–M; i?S M?'i- ç9M; H9+ M¨
K°i +QM çQÌM; HÈM- ç•v +?QM? H¨ +Æ ?°B ç iB M p¨QX

_®i +m°+ +kM; ç½ ç M H9+ `²B M;mv M K°i ç€K M;QÌB iB M K¬M iB M p¨Q # M i`Q

"¼M ?¼ F?¬M; #B i `^M; Î ç^M; b m HQM; +kM; +¦ K°i M K iY €Q ç2M i?2Q b m- v i

@ *?QM? ç¢Q iB M K¬M ç½ iB M p¨Q- i +kM; çB p¨Q i?¬B- pÈB i?U+ HU+ iB M MY
M¦B F?¬M; +?WM; +¦ i? H'v çQÊ+ "'i hY .QÊ+ i? v æ¢B L;mv M çQ¢i /` #ªQX

"'i hY æ` i–M; i?S ? BX

h–M; i?S ? B M¨v +€+ iB M K¬M ç m #Ä [m iQ i?M +€ M?•M K¨ ?ÊT i€+ pÈB M? m

GK+ L;mv M ç€M? ;B€ ibM? +ªM? tmM; [m M?- tmM; [m M? ç m H¨ ç'i ç B- +MM; p
ç m H¨ ç'i i`„M; t¦ M?Q imv iX GK+ L;mv M M?bM i?'v €M? HY +?¦B K„i T?Q i`QÈ
H¨ pB M ?–m M¦M; `U+X

æ•v +?QM? H¨ K°i >Ä oB M /` +?OM;X

L?bM i?'v GK+ L;mv M- +QM >Ä oB M M¨v [m€i iQ K°i iB M;- pmM; +¬M ç€M? [m
[m M? M;QÌB +O GK+ L;mv MX

@ L?•M HQ¢B /€K t•K M?"T p¨Q "'i hY ç` i–M; i?S ? B- +? i çB5

h?–M i?S+ +O M¦ i`mv M p¨Q i`QM; ¦+ +O GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M F?¬M; i? K ç w- ?„M #B i +QM >Ä oB M M¨v `'i K¢M?- +¦ i?U+ HU+
i?S KQÌB M?QM; M?Q p"v i?b b Q GK+ L;mv M +?mv M ç°M; K°i ç¢Q FB K [m M; M
;B®M; M?Q i`QÌM; ;B M; ç¢B ?¨- T?¦M; iÈB +QM >Ä oB MX

*QM >Ä oB M M;"T +?bK i`QM; ç¦- GK+ L;mv M H¨K b Q +?Q M¦ +Æ ?°B h`'M L?¢+
K°i ç¢Q FB K [m M; tQ„M ;B i +QM >Ä oB MX

X

*QM >Ä oB M F m i?ªK H M K°i iB M; +m®B +MM; +kM; +? i Î i`QM; i v +O GK+ L
pW +? i GK+ L;mv M +ªK i?'v +¦ K°i M,M; HQÊM; i`mv M iÈB çdM? ç–m +O KbM?-
i ` sQ+? b„+ FB K ç¢Q ?'T i?m H'v pB K [m M; M¨vX

L;k æ FB K ç¢Q +O GK+ L;mv M ç½ iB M #° p¬ +MM;- # HQ¢B FB K ç¢Q ç½ i?¨M
p¨Q FB K K°+- K°i HQ¢B /U p¨Q >mv M JBM? M?` +U+- K¨ ? B HQ¢B F?€+ sQ+? a
FB K ç¢Q Hmv M i?¨M? GK+ L;mv M K°i +?9i ç–m K®B +kM; F?¬M; +¦X

hmv i ç®B F?¬M; M;Ì H9+ ç€M? +? i v m i?9 Î i–M; i?S ? B M¨v +¦ i? F?B M +?Q s
?ŠM H¨ Î ç•v +¦ i? F?B M +?Q L;k æ FB K ç¢Q +O KbM? ç¢B i?¨M?\

L;?o iÈB ç•v GK+ L;mv M HB M FQ+? ç°M; F?¬M; i?¬BX

GK+ L;mv M iQ+? +U+ ibK FB K +€+ v m i?9 ?Ä ? - ?„M M? M? +?¦M; ibK çQÊ+ K

@ *? i +?Q i X

h`'M L?¢+ GBM? FB K i`QM; i v +O GK+ L;mv M T?€i ` i`m b€i +QM >Ä >´ M¨v-
iB M p¨Q i`QM; sQ+? a„+ FB K ç¢Q- [mª M?B M ç•v H¨ MÆB ç sQ+? æ FB K ç¢Q

hmv F?¬M; #B i i¢B b Q Î ç•v H¢B +¦ i€+ /KM; M?QM; GK+ L;mv M #B i `^M; "'i hY i'
+O h?QÊM; +´ EB M J°+- +?d +–M Mm®i +?YM; ? i v m i?9 Î ç•v H¨ +¦ i? im ?¨M?

"'i iY ç` i–M; i?S ? BX

sm•M +?B FB K iB M L K *mM; hm +?mv M i v tm'i +?B m- K°i +?B m ç®B pÈB ç®B
+QM ?Ä ?´ M¨v +¦ i?U+ HU+ i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M;- H9+ ç®B /B M pÈB sm•M +?B
? i Qm i? p T?€T HU+- L K *mM; hm p~v i v tm'i +?B m- H¨ K°i +?B m ótm•M T?Q
+QM v m i?9 M¨v L K *mM; hm +?`m i?B i `'i M?B m `²BX

L¨M; Hmv M J°+ h"T T?€T HU+- i?m°+ J°+ ? FB K T?€TX

o®M i`QÈ+ FB F?B Î >Q aÆM- H9+ ç¦ M¨M; +ÁM /¢v GK+ L;mv M Hmv M K"i FB
L;mv M HoM? M;° çQÊ+ +?QM? H¨ i`QM; H9+ M¨M; +?d #ªQ ç½ ibM? +Ì HoM? M;°
ç®B /B M pÈB v m i?9 i?b ç9M; H¨ +€B i?B i i`ÌB bBM? `²B- M?[M; +?B m M¨M; tm
M[+ÁM ;B9T +?Q HY +?€v K¢M? ?ÆMX *kM; K v M¨M; i M H¨ sm•M *?B FB K iB
hm +¦ K°i b® +?B m FB K +¦ HB M [m M ç M KQ - +?B m FB K /MM; KQ - ç€M? ç
/M b Q T?€T HU+ +O M¨M; +kM; v m ?ÆM +QM v m i?9 M¨v- K†+ /M /MM; +?B m i
i?Ov v m b) #` ?Ä F?„+ p¨ +kM; #` ûT K°i +€+? ;„i ; QX

>Ä ?´ ;¨Q K°i iB M;- H"T iS+ T?mM ` ç–v KB M; "QM? >Ä *?•M G¬B- L K *mM; h
+?†M H¢B- M¦B i?b +?"K K¨ tªv ` i?b M? M?- "QM? >Ä *?•M G¬B M´ ó# 5ô K°i iB
F`+? HB i /MM; #S+ iWM; HY ç p•v tmM; [m M? sm•M *?B FB K iB M- #S+ iQÌM; I
M?[M; ?® HY +S i? tm'i ?B M M;¨v K°i M?B m- "PM? >Ä G¬B *?•M +kM; +S i?
#¢QX

æ€M; +? i5

L K *mM; hm H"T iS+ i?–K M;?o KbM? ç½ i`9M; F - i?b ` i`QM; H9+ M¨v L K *mM
+QM ?Ä ?´ M¨vX G9+ KÈB ç–m M¦ ç½ +¦ i? çª i?QÆM; L K *mM; hm M?QM; H¢B
p"v M M H9+ ç–m M¦ iÄ ` v m çm®BX /QÌM; M?Q F?¬M; K¢M? ?ÆM L K *mM; hm
M¦ H¢B ç°i M?B M H¨K F?¦ / - i`QM; +?®+ H€i ç2K "QM? >Ä *?•M G¬B T?€i ?mv b
L K *mM; hm Î i`QM; pÁM; HY ç¦X

"QM? >Ä *?•M G¬B M¨v i`QM; F?¬M; i`mM; ?¦ i?¨M? F?¬M; #B i # Q M?B m +Q
M?[M; +QM ?Ä ?´ p"v- Km¬M ?bM? p¢M i`¢M;- +S i? i'M +¬M; L K *mM; hm X h'K
*mM; hm #` i?B m K'i K°i F?QªM;- H° ` / i?`i i`„M; M?Q imv iX

L;mv ?B K5 h`QM; M?€v K„i5

óG¨ p` iB M #®B M¨Q ;†T M;mv Î ç•v\ô J°i iB M; [m€i HÈM p M; H MX :B¼M; M¦B M
M;?o F?¬M; #B i +¦ T?ªB GK+ L;mv M ? v F?¬M;X L¨M; p¨ GK+ L;mv M +kM; H¨ +?
L;mv M +kM; H¨ K¬M ?¢ +O M¨M; K°i i?ÌB ;B M- i?'v GK+ L;mv M ç M i?b i`QM; H
oÈB i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M i?b ç®B T?¦ pÈB +QM ?Ä ?´ M¨v i?U+ bU F?¬M; F

óh +?QM? H¨ L K *mM; hm Xô L K *mM; hm M¦B HÈMX

óh?b ` H¨ L K *mM; bQ +¬Xô GK+ L;mv M F?) ;"i ç–m , óh b) H"T iS+ iÈB +SmXôX
i`QM; pÁM; HY - +?Q F`T T?ªM SM; ;b i?b T?€i ?B M ` pÁM; HY i`QÈ+ K†i i`QM;

L;mv M ç½ #„i ç–m +?B M ç'm pÈB +QM ?Ä ?´ `²B b Q \ L K *mM; hm M?bM i?'v p
K°i i`"M ç¢B +?B M p¬ +MM; ?'T /šMX L¨M; +kM; Km®M t2K GK+ L;mv M ç½ iB M

E i [mª H¨ +?d M?bM i?'v +QM ?Ä ?´ FB ç½ H°M M?¨Q i` M K†i ç'i- +QM i` M çdM
t M? GK+ L;mv M K°i `WM; FB K [m M; ç M; ?WM; ?U+- iU ?² M?Q Km®M i?B m
[m M? M¦X

ó*QM ?Ä ?´ M¨v H¨K b Q p"v\ô L K *mM; hm F?¬M; F?ÄB FBM? M;¢+X

ó*? i `²B K¨Xô GK+ L;mv M i`ª HÌBX

óæ½ +? i `²B b Q- M? M? M?Q p"v ¨Xô L K *mM; hm F?¬M; F?ÄB FBM? M;¢+X ó*Q
K¢M?- +kM; +?d +¦ i?U+ HU+ i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M; M?QM; F?¬M; b€M? çQÊ+ p
i`¼M;- /Q p"v ` K°i çÁM +? i Hm¬M +kM; H¨ +?mv M i?QÌM; K¨Xô GK+ L;mv M M¦B

L K *mM; hm H9+ M¨v F?¬M; M¦B H M HÌB- +QM ?Ä ?´ +?d bmwi +?9i M[ç½ ;B
GK+ L;mv M +?d K°i +?B m H¨ ç½ F?¬M; b®M; çQÊ+ `²B- +€+? #B i M¨v [mª H¨ K°
ç¦ GK+ L;mv M H¨ K¬M ?¢ +O i ?¼+ J"i EB K i?'i i?"T M?` h?S+- i?U+ HU+ pšM +
M,K K¨ i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M ç½ iB M #° M? M? iÈB KS+ i F?¬M; M?bM `ä +'

L K *mM; hm i?Q+? /MM; +•v bQ b€M? pÈB M;QÌB- M?bM i?'v GK+ L;mv M M¨M; H
+•vX

h?B M h¬M J°+X

L;?2 M¦B HQ¢B +•v M¨v H9+ KÈB ç–m F?¬M; F?€+ +€+ +•v F?€+ H¨ K'v- M?QM; i®
FBM? M;QÌB- b m ç¦ i?"K +?Q +¦ i? + Q iÈB ?ÆM # M;¨M i`QÊM;- i€M +•v `°M; ?A
M¨v +¦ i? H¨K +?O +€i ?mM; T?9+ ?¼ +O +ª K°i pMM; `°M; HÈM- L K "„+ ç†i bQ
T?Q h•v L KX

L;QÌB M?Q GK+ L;mv M +kM; ;B®M; +•v h?B M h¬M J°+ M¨v- iB M #° M? M? ç M
#B i H¨K +?O +€i ?mM; T?9+ ?¼ +O K°i iB M K¬MX

*¦ H) +•v M?Ä aÎ +?QÎM; K¬M b) H¨ b B H–KX

GK+ L;mv M +¦ çQÊ+ M?[M; sQ+? oB K +?B F?Q M¨v +?d +ªK i?'v sQ+? a„+ FB K
H9+ +¨M; K¢M?- ;B®M; M?Q K°i HÁ HY ç M; +?€v p"v- M?QM; T?ªB /Q M¦ #B M i?
+?d i?B m K°i +9i M[i?¬B H¨ çQÊ+ `²BX h?U+ ` GK+ L;mv M H9+ M¨v i?'v +¦ +?9
#'i iY i?S ? B M¨v- H¢B +?d +¦ sQ+? ? v m i?9 KÈB +¦ i? i`Ê ;B9T KbM? Hmv M sQ
v m i?9 H¢B F?¬M; ;B9T KbM? Hmv M sQ+? æ FB K ç¢Q çQÊ+\

h?U+ ` M;mv M M?•M +kM; `'i çÆM ;BªM- p¨Q i?ÌB +´ ç¢B- FB M K°+ F i M®B i`
i?¨M? M;k ?¨M? +ÁM ;®+ "'i hY M¨v H¨ H¨ K°i +?B +O FB M K°+- +?QM? H¨ /Q >A
i?¨M?X

:®+ +O M¦ H¨ h?´ ?¨M? +ÁM +¨M? H€ +?QM? H¨ >Ä ?¨M?X

L m ,M +¨M? H¨ +O +'v "'i hY i?b >Ä ? v m i?9 Î i`QM; ç¦ iU M?B M +¦ +?S çUM; K
;B9T GK+ L;mv M Hmv M i?¨M? sQ+? æ FB K ç¢Qc +ÁM GK+ L;mv2M Km®M Hmv
çÆM ;BªM- +?d +–M H'v ;®+ +O +•v "'i hY ` - +ÁM M m F?¬M; i?b F?¬M; +¦ F?ª M
M?[M; +,M /Q M¨v ?B M ;BÌ GK+ L;mv M pšM +?Q #B i çQÊ+X

a m F?B GK+ L;mv M +Sm çQÊ+ M;QÌB M,K ç¦ ;B9T KbM? Hmv M i?¨M? J°+ *?B EB
[m v b M; +€Q iW- ç•v +?QM? H¨ i?ÌB F?„+ [m M i`¼M; ç Hmv M sQ+? æ FB K ç¢
*?d +¦ v m i?9 >Ä ? KÈB +¦ i€+ /KM;- imv i ç®B F?¬M; i? ç M;QÌB F?€+ +QÈT çQ
b) Q€M i`€+? KbM? F?¬M M;m¬BX

* Q i?O ç°+ FB K iB M +O EB K h¬M; h?¢+? h`MM; h?B M /MM; FB K ç M?„K M; v
+´- HQ¢B ?Ä ?–m i?QÊM; +´ M¨v +?B M HU+ +U+ K¢M?- M?QM; h?¢+? h`MM; h?B
i?O EB K h¬M; i`QÌM; bBM? +ªM? H¨ ;Bª b Q çQÊ+X h?¢+? h`MM; h?B M +kM; T?
i?S ? B M¨v +?d +–M ;B i çQÊ+ v m i?9 ?Ä ? H¨ b) tm'i ?B M K°i HQ¢B >Ã *?B E
+?Q M?bM i?'v HQ¢B >Ä *?B E i hBM? M¨v # Q ;BÌ- ç`M? ç2K p EB K h¬M; T?•M

h?¢+? h`MM; h?B M Hmv M h`B m .QÆM; i•K T?€T- h`B m .QÆM; L?'i E?Q EB K +
M¨v +?d 2 H¨ b) M•M; + Q M,M; HU+ M?B K ?Ä ? +O KbM?- #'i Hm"M H¨ p K†i T
KQÊM HQ¢B >Ä *?B E i hBM? M¨v ç m +¦ i? +¦ çQm¼+ bU M•M; + Q +U+ HÈMX

h?¢+? h`MM; h?B M ç M; ç`M? ` i v i?b i`QM; iQ+? i„+ K°i i? M? FB K [m M; pKi H
ç¦ M?Q b¦M; #B M M?Q i`B m +QÌM;X æÊB iÈB F?B FB K [m M; iªM ? i ` `²B h?¢+
` +QM ?Ä ?–m i?QÊM; +´ ç¦ #B M K'i `²B- +ÁM M K M?•M K†+ €Q t M? ç¦ ç M; çS
[m M; # v p¨Q i v ?„M- i` M ç–m ?„M +ÁM +¦ K°i i? M? sQ+? b„+ FB K [m M; ç M; ?

keNX *?QÆM; 8RR@8Rk, æQ¢i Zm€B

GK+ L;mv M5

>„M ç M ç•v H¨K ;b \

æQ¢i [m€B\

h?¢+? h`MM; h?B M i`ÊM K„i ?€ K²K- KbM? #` çQ¢i K'i [m€B `²B b Q\ h çQmÁM;
+O EB K h¬M; K¨ H¢B #` çQ¢i [m€B b QX

h` M; i?B m +?O •m .QÆM; ç M iW o¢M s¨ bÆM i` M; Î æ¢B L;mv M #B i çQÊ+- F?Q
?„M p®M #¨M #¢+ HB M F i pÈB ç€K v m K /QÈB HÁM; ç'i +?mv M M¨v- M¦B K°i +€
MQÈ+ h'M + Q ?ÆM MQÈ+ L;mv M- /Q p"v MQÈ+ L;mv M T?ªB HB M F i pÈB ç€K v
H¢B MQÈ+ h'M- F i [mª H¨ pW ç9M; H9+ iB M K¬M +?QM? ç¢Q +O MQÈ+ h'M çB +
ç'i- ç²M; i?ÌB h?€M? æ æ¬M; S?QÆM; u m +O ç€K v m K +? i- iBM iS+ M¨v pW
K°i iBM [m M i`¼M;- •m .QÆM; i?–K M;?o F?¬M; ´M `²B- p®M /o Km®M i`Î p MQÈ
;†T "'i hY /QÊ+- •m .QÆM; #B i çQÊ+ H9+ [m M i`¼M; i`QM; F?B i'M +¬M; ç¢B ç¢Q
hY /QÊ+ i?b ç9M; H¨ pmB KWM; p¬ ?¢M M M ?„M Î H¢B MÆB M¨vf

•m .QÆM; #B i M;QÌB M¨vX Í MQÈ+ L;mv M +¦ i'i +ª i K [m M; +¦ / M? iB M;X

h?2Q ?„M çQÊ+ #B i H¨ iQ M;mv M Zm M;- M[M?•M Zm M;- #ªQ p"i Zm M;X

"'i Hm"M H¨ iQ M;mv M- M[M?•M ? v #ªQ p"i i?b ?„M ç m Km®M +QÈT çQ¢i ? i- /Q
i?B m +?OX

:–M ç•v ?„M +kM; T?€i ?B M ?Ä ? v m i?9 Î i–M; i?S ? B +O +•v "'i hY M¨v +¦ +?9
i?b b) tm'i ?B M F i iBM?- +¦ K°i b® HQ¢B ;B®M; pÈB HQ¢B K¨ i?9+ T?K ç M; ibK
?Ä ? v m i?9 i?b +U+ F€ i®M bS+- pQ /K H9+ M¨v p` h K Zm M; i?B m +?O •m .Q
?Ä t¨ Î M; v i`QÈ+ K†iX

•m .QÆM; #B i çQÊ+ HB M ? ? +QÌB HÈM- tÁ2 +•v [m¢i ` M¦B, ós¨ M?B- t¨ M?B-
i?b +kM; T?ªB M;?2 HÌB i - B #ªQ i H¨ i?B m +?O +O o¢M s¨ bÆM i` M; +?SXô >
t¨ i`QÈ+ K†i ?„M i?–M F?Q / Q /°M;- i`QM; M?€v K†i `ÆB p¨Q i v ?„MX

h`QM; iQ+? i„+- K°i i? M? FB K [m M; H Q iÈB- i? M? FB K [m M; M¨v M?Q b¦M; M?
FB K [m M; pW # v [m i?b +QM ?Ä t¨ i`QÌM; bBM? +Ym i`¼M; ç½ #` +QÈT K'i-
EB K +kM; #` GK+ L;mv M H'v çBX

J°i i? M? MB M i` im´B K†+ €Q t M? M;"K H'v sQ+? oB K *?B EB K `²B # v çBX

h K Zm M; +¬M; iY •m .QÆM; M?bM i?'v K¨ ?€ ?®+ K²K- K„i i`ÁM K„i / i- ?„M F?-
?„M çQÌM; çQÌM; H¨ h K Zm M; +¬M; iY- + Q i?O M´B iB M; çQ¢i iQ M;mv M- çQ¢i
#` M;QÌB i çQ¢i H'v iQ M;mv M +O KbM? M; v i`QÈ+ K†i- iÄM; iS+ F?„+ HY ?"M
t M? ç¦ ç½ # v çB t `²B- h K Zm M; +¬M; iY iS+ ;B"M H HÈM, óL;QÆB /€K çQ¢i [m
#B i bU HÊB ?¢B +O i Xô >„M M?È F„ ?bM? /€M; +O F K†+ €Q t M? M¨vX

h K Zm M; i?B m +?O M´B iB M; çQ¢i [m€B H¢B H¢B çQ¢i [m€B i'i M?B M H¨ F?¦ +

GK+ L;mv M M;²B t T #ˆM;- KbM? Î i–M; "'i hY i?S ? B M¨v çB M +m²M; çB çQ¢i [m
Î ç•m +kM; ç m F?¬M; M K†i- F?¬M; M;WM; çQ¢i [m€B M?Q p"v ç M # v ;BÌ ç½ çQ
M?B m sQ+? oB K *?B E?Q- p¨ +m®B +MM; +kM; ç½ +ªK i?'v sQ+? a„+ FB K ç¼ i
i?,M; +'T `²BX

o"v M M GK+ L;mv M M;²B t T #ˆM; H¢B +?d i?'v ?Ä [m M; i` M çdM? ç–m KbM? ç
`°M; ` - ?Ä [m M; ç¦ H9+ ?ÊT H9+ i?m- H9+ i?m H¢B ;B®M; M?Q H9+ M9B HY ç½
M?Q M;¼M MY ç M; #°+ T?€i- H¢B ;B®M; M?Q >²M; >Q M; ?Ä ? +U i?9 iW i?ÌB
i` M çdM? ç–m F?¬M; M;WM; #B M ?¦ X

*kM; F?¬M; #B i ç½ [m # Q H•m- GK+ L;mv M +?d +ªK i?'v HQÊM; M?B i M¦M; #Ä
b m ç¦ M;QM; iK H¢B i?¨M? sQ+? a„+ FB K [m M;X

Gmv M i?¨M? sQ+? æ FB K [m M; `²BX

L;k ç FB K ç¢Q- K¶B +€B ç m +¦ i€+ /KM; `B M;X

"¢+? æ FB K ç¢Q +¦ i€+ /KM; H¨ i®+ ç° +O FB K +U+ M? M?- >„+ æ FB K ç¢Q
i®+ ç° +O K¼B p¢v tmM; [m M?- h? M? æ FB K ç¢Q +¦ i€+ /KM; ;BªB ?¨M; p¢M H
sQ+? æ FB K ç¢Q H¢B +¦ i€+ /KM; H¨ +?d +–M +,M; ` i?b b) F?¬M; M;WM; T?€i
#WM;- iB m i€M +O p¨M; HšM b„iX a m M¨v M?[M; €K F?Q i`QM; i?B M ?¢ K¨ Km®
+–M i` M çdM? ç–m GK+ L;mv M +¦ sQ+? æ FB K ç¼ i?b iQ¨M #° M?[M; €K F?Q ç
p"v- sQ+? æ FB K ç¢Q +?mv M ç T?€ pÐ M?[M; HQ¢B €K F?Q M?ÄX

E?¬M; i? t2K i?QÌM; i? M? ç FB K M¨v çQÊ+- i`QM; ;BÈB im iB M M?[M; M;QÌB
F?¬M; Qi- +€B H QBD €K F?Q T?€T #ªQ- i?"K +?Q +ÁM +¦ MQÈ+ æQÌM; +?mv M
;BÈB im iB M iQ¨M /MM; €K F?QX

GK+ L;mv M i?Î T?€T- M;k ç FB K ç¢Q ç½ Hmv M i?¨M? #®M +€B `²B- +?d i?B m

J¨ #•v ;BÌ Î H¢B ç•v +kM; F?¬M; +¦ pB + ;b- t2K ` T?ªB çB p¨Q i`mM; i•K +O i–M;
çQÊ+- çB ibK +•v "'i hYX

æ•v +?QM? H¨ K'm +?®i ç i H M çQÊ+ ç¢B ç¢Q +ªM?X

ó"€+ o"i *?Qô i€K +m®M5 *¦ K°i M;¼M M9B- i` M ç¦ +¦ +•v "'i hY- ,M p¨Q b) i?¼- tQ
b) F?¬M; ;B¨X

J¨ "'i hY H¢B Î i`mM; i•K i–M; i?S ? B- +¦ K°i i€M +•v ç¢B i?O +?2 `ÊT i`ÌBX

GQ¢B +•v "'i hY M¨v K°i M;¨M M,K KÈB +¦ i? Mªv K–K- K°i p¢M M,K KÈB HÈM i?¨M
M,K KÈB F i [mª K°i H–M- ?B K +¦ H¢ i?QÌM;X

GK+ L;mv M M?bM iW t ç½ i?'v ;®+ +•v- ;®+ +•v M¨v i?"i bU [m€ HÈM- +¦ H) + Q
M[+ÁM T?€i ` ?¨Q [m M; K¨m çÄ M?¨M M?¢i- /Q ç¦ iW t +¦ i? M?bM i?'v `ä- GK+
T?€T i?m"i ç M?bM- +?d i?'v +€B ;¦+ +•v M¨v iQ¨M K¨m çÄ- pÄ +•v b–M bMB- H²B
iW t i€M +•v ;B®M; M?Q H¨ +€B H¼M; +?2 i` M t2- Î ç¦ iU M?Q ç M; +¦ ç² p"i ;b ç
çÄ- +¦ +€B ;B®M; M;QÌB K¨m çÄ- H9+ M¨v H9+ F?€+ F?¬M; `äX

*•v "'i hYX

æ•v +?QM? H¨ +•v "'i hY- i`QM; i`mv M i?mv i- h•v oQÆM; Jšm ç½ i`²M; +•v "'i hY

GK+ L;mv M /MM; GB m o¼M; T?€T i?m"i M?bM- #•v ;BÌ "'i hY /QÊ+ b„T F i i?¨M
Km®M t2K "'i hY /QÊ+ ?bM? /M ;b ` b Q- M?QM; M?bM i`€B M?bM T?ªB ç m M?b
+¨M? H¨ çÄ +?2 ? i `²BX *kM; çQÊ+- t2K ` T?ªB ç M ;–M ?ÆMX J†+ /M çSM; ç•v
hY M?QM; Km®M M?bM i?'v #° /¢M; i?'i +O +•v i?b +ÁM T?ªB K°i F?QªM; t M[X

æ M ç•v ç½ `²B iQM? M?[M; +?mv M F?€+ b mX

GK+ L;mv M T?€i ?B M ` KbM? çM ; `'i M¦M; HÁM;- ç9M; H¨ pB + [m M i`¼M; HB
ç¢Q +M ?` ? v F?¬M; i?b M¦M; HÁM; +kM; ç9M; i?¬BX

GK+ L;mv M M;U FB K # v i?ŠM; ç M- +¨M; M;¨v +¨M; ;–M +•v "'i hY `²B- M?QM; H
` KbM? F?¬M; +¦ +€+? M¨Q ç ç M ;–M +•v "'i hYX *€+? +•v "'i hY K°i M;¨M i`QÊM
i?¢+? ç2M- HQ¢B K i?¢+? ç2M M¨v H¨ K°i i`QM; M?[M; HQ¢B ç€ F€ H¢ i`QM; i?B
?bM? i`ÁM K¨m ç2M- K¶B K i?¢+? HÈM M?Q K°i +,M T?ÁM; H¢B +ÁM +?mv M ç°M
•K i? M? M?Q iB M; ;B¦ i?´B KQ `ÆB- HQ¢B K i?¢+? M¨v +kM; +SM; `„M M?Q K°i
?ÆM M[K i?¢+? M¨v M®B iB T K i?¢+? F?€+- # v H M + Q +kM; #` M¦ # v i?2Q
p¨Q i`QM; çQÊ+X

E?¬M; ç9M;- M?'i ç`M? +¦ +€+? iB M p¨Q i`QM;- M m +?d iQ¨M H¨ K i?¢+? i?b F?

GK+ L;mv M `'i M? M? T?€i ?B M ` K°i +?¶ `¶M;- ;B®M; M?Q K°i +€M? +Y p"vX

L?QM; +?¶ ç¦ bÈK ç½ +¦ K°i ç€K M;QÌB çSM;X

æ€K M;QÌB +O *¬M G¬M iB M K¬MX

L;QÌB çSM; ç–m i`QM; b® ç¦ H¨ .B K Zm M; FB K iB M L?B T h?–M S?QM;X

L; v # M +¢M? H¨ M;QÌB +O h?B M *Æ iB M K¬M- GK+ L;mv M ç M +?¨Q ?ÄB K¨ '
tªv ` - K°i M;QÌB +O h?B M *Æ iB M K¬M M¦B, óÍ ç•v ç ç M +•v "'i hY- +¦ i'i +ª #
çB p¨Q- #•v ;BÌ ç½ #` i„+ Î ç•v `²BX S?•M ` i?¨M? M;QÌB +O oä æ M; iB M K¬M- *
h?¨M? iB M K¬M `²B EB K h¬M; +O >Q aÆM iB M K¬M- M?[M; ç€K M;mrQB7 M¨v
+Y `²BXôX L;QÌB +O h?B M *Æ iB M K¬M M¨v M?9M p B, ó *ÁM p M;mv M /Q 'v '
"'i hY /QÊ+ +¦ ?¢M- i?"K +?Q +¦ F?B +?d +¦ K°i- Qi M;QÌB çB K°i +?9i i?b i®iXô G
H¨ ?B m çQÊ+ +?mv M ;b çM ; tªv ` X

"®M +?O HU+ iB M p¨Q F?m +•v "'i hY- p®M H¨ +¦ #®M iB M K¬M i?QÊM; çŠM;- +?
b® M;QÌB ç°+ #€ +O EB K h¬M; i?¬B- pb +€B "'i hY /QÊ+ M¨v ç H M çQÊ+ ç¢B
;B¨M? i?b +kM; H¨ #bM? i?QÌM; i?¬BX

h?U+ ` Î i–M; #'i iY i?S ? B M?[M; M;QÌB #` i´M i?'i +kM; F?¬M; M?B mX

E?¬M; T?ªB p"v M;?o H¨ "'i hY ç` Î i–M; i?S ? B F?¬M; F?¦- p +Æ #ªM H¨ M?Q i?

h–M; "'i hY i?S M?'i i?U+ HU+ +O K°i +QM v m i?9 F?¬M; K¢M? M?QM; H¢B F i
M?B m- ç•v +?QM? H¨ F?ªQ b€i pB + ?ÊT i€+ +O +ª ç°BX

h–M; "'i hY i?S ? B- i?U+ HU+ +O K¶B +QM v m i?9 K¢M? H M F?¬M; Qi- i?QÌM;
bBM? i?"T i`¼M;- M?QM; b® HQÊM; F?¬M; M?B m- +Æ #ªM H¨ i?QÌM; tm'i ?B M
i?U+ HU+ +O iWM; M;QÌBX

æÆM ;BªM K¨ M¦B i?b +?d +–M i?U+ HU+ ç¢i iÈB i`QÌM; bBM? i?"T i`¼M; i?b +kM
i`mM; i•K +O i–M; i?S ? B- +ÁM M?[M; i`QÌM; bBM? +Ym i`¼M; K v K„M i?b +kM;
i`mM; i•K +O i–M; i?S ? BX L¦B K°i +€+? +?QM? t€+ i?b KS+ ç° F?¦ Î i–M; i?S M
M?B m M;QÌB- +ÁM ç° F?¦ +O i–M; i?S ? B H¨ çQ¢i "'i hY /QÊ+- KS+ ç° F?¦ F?¬M

L;QÌB +O *¬M G¬M iB M K¬M F?¬M; +ÁM M;?B M;Ì ;b H¨ ?¼ K v K„MX

G9+ 'v +¦ i? çB p¨Q i–M; i?S M?'i +O F?m "'i hY +m®B +MM; +¦ #ªv +€B /¼ ç` M

J¨ iÈB çQÊ+ # M M;Q¨B +•v "'i hY H¢B #` +?†M +Y - M?[M; i?S pSi #Ä +kM; M?B r
H¨ K°i T?•MX h?U+ HU+ +kM; H¨ K°i T?–MX

L?B T h?–M S?QM; +?®M; i v b m M;QÌB- M,K p` im iB M ;Bª +O *¬M G¬M iB M K

*¬M G¬M iB M K¬M imv t T i?S # M?QM; Hm¬M K¬M ;B¨M? H'v p` i`Q i?S M?'i- i?C
K¬M- /Q p"v K¨ i`QÈ+ M v Hm¬M iQ+? +¦T i?U+ HU+- i`QÌM; bBM? +ªM? M?B mX L
çSM;- #•v ;BÌ +?d çÊB H9+ +•v "'i hY F i i?¨M? i?b H"T iS+ b) çQ¢i H'v "'i hY /QÊ

"'i hY /QÊ+5 "'i iY /QÊ+5 M;?2 M¦B "'i hY /QÊ+ +¦ i? i,M; H M ? B T?–M i?¨M? +
ç¢Q +ªM?X

> B KQÆB T?–M i`,K5

> B KQÆB T?–M i`,K +Æ ?°B- [mª H¨ ?'T /šMX

L?B T h?–M S?QM; HB M iK+ +¼ +¼ ç–m HQÐB +O KbM?- i`QM; H9+ ?„M i çM ;
T?€i ?B M` i`QÈ+ K†i ?„M +¦ K°i M;QÌB çSM; ç¦ K¨ H¢B H¨ Zm•M iY FB K S?QÆM
M;Q¨B +•v "'i hY M?QM; ç€M; iB + H¨ +€M? +Y ç½ #` i„+ H¢B- i`QM; #®M +€M?
æ M; iB M K¬M +kM; #bM? i?QÌM;- M?QM; H¢B +¦ oä æ M; FB K i`"M `'i F?¦ ç®B T
M?'iX

EB K h¬M; +kM; +¦ M?B m M;QÌB çSM; /¦- i`QM; çQ h?¢+? h`MM; h?B2M ç½ iWM; i
t¬M; p¨Q # M ç¦X

*m®B +MM; H¨ +€M? +Y K¨ h? M? h?¨M? iB M K¬M i?O Î ç¦ p¨ +€M? +O *¬M G«M
+€M? +Y ç¦- ?„M HB M +?¼M +€M? M¨vX

L?B T h?–M S?QM; bÈK i?'v S?QÆM; L?Q HB M +QÌB HÈM, ó>Q aÆM "„+ S?QM;
?QK M v M;QÆB ç½ t¬M; ç M ç•v i?b ç i ç€M? #¢B M;QÆB ç½- ç "„+ S?QM; +€
+MM; ç„+ w- ?„M ?"M "„+ S?QM; +O >Q aÆM ç M i"M tQÆM; +®i- ?"M F?¬M; i?

J¨ #•v ;BÌ S?QÆM; L?Q ç½ Î ç•v- +?d +–M çM€? #¢B çQÊ+ S?QÆM; L?Q- H¨K M?U
p¬ +MM; bªM; F?Q€BX L?B T h?–M S?QM; ? ? +QÌB HÈM, óG¢B ç•v- ?¬K M v +?
K¨ ç®B T?¦ i Xô *?d i?'v i`QM; i v ?„M ç½ t•m K°i +?m¶B HÁ HY ç"T p T?Q KbM
>¢Q L?B M HBM? FB K tQ v M;QÊ+ H¢B- /MM; [m•M iY FB K ç ç'm pÈB ?„MX

L?QM; >Ä .B K *?•m i`QM; i v L?B T h?–M S?QM; F?¬M; T?ªB H¨ p"i i?QÌM;- M¦
FB K F?Q- +?d Km®M ç®i i?ŠM; ç M +€M? i v +–K FB K +O S?QÆM; L?Q- ç•v H
;b p"v- S?QÆM; L?Q HB M pW HMB pW i`€M?- i v ç½ #m¬M; FB K tm®M; # v t M
M;WM; ?QÈM; H M F?¬M; i`mM; Km®M i?B m ç¬i S?mQM; L?Q X

G9+ S?QÆM; L?Q / M; ibK +€+? i`€M? M;¼M HY M¨v i?b i?Q„i +€B L?B T h?–M
S?QÆM; L?Q- i v ?„M +–K K°i i? M? FB K +U+ M;„M M?QM; M; v H"T iS+ H¢B ?¦
T?€T #ªQ +Q /m¶B F?€+- i`QM; M?€v K„i ç•K p¨Q p B S?QÆM; L?Q, óh ç½ M¦B `²
b) H¨K M;QÆB F?¬M; +ÁM K†i KkB M¨Q M[Xô

óh?•M H¨ M;QÆB +O "„+ S?QM; >Q aÆM +?QM? H¨ #'i ?¢M? HÈM M?'i çÌB +O M

óh?•M H¨ T?QM; +?O +O "„+ S?QM; >Q aÆM H¢B +¨M; H¨ #'i ?¢M? i`QM; M¶B #'

ó>Q aÆM "„+ S?QM; ç9M; H¨ K°i /½v M9B #m²M +QÌBX S?QÆM; L?Q- ?¬K M v i
ç +ª i? ;BÈB M¨v #B i `^M; "„+ S?QM; +?d H¨ K°i i`mv M +QÌB K¨ i?¬BX h Km®M
F?¬M; +ÁM K†i KkB M¨Q M[X > ? X S?QM; +?O +O "„+ S?QM; K'i K†i- +?d 2 H
M?'i i`QM; +€+ iB M K¬M- i b) ç€M? +?Q M;QÌB +O "ƒ+ S?QM; F?¬M; +ÁM K†i K
h?–M S?QM; p¬ +MM; bªM; F?Q€B- ç9M; H¨ F?¬M; +ÁM ;b bªM; F?Q€B ?ÆM M[X

L?B T h?–M S?QM; ç M; ?ª ? i`mv b€i S?QÆM; L?Q- ?„M `€i Km®M +?SM; FB M S
MÆB- #° K†i F?´ bÎ +O S?QÆM; L?QX L?QM; ç€M; iB + +?Q ?„M- S?QÆM; L?Q
M?QM; pšM p¬ +MM; #bM? ioM?- [m•M iY FB K F?¬M; T?ªB H¨ / M? ?B m ;Bª- L?B
M°X

L?B T h?–M S?QM; +¦ M,K HQ¢B T?€T #ªQ M´B iB M; M?'i- ?„M +kM; +¦ K°i / M? ?
h?S M?'i H¨ h>•M a9+ HBM? FB K- i?•M FB K +¦ i? +Q H¢B ?Q†+ /mQBt / - bQ p
Q¢i ?ÆM `'i M?B m- F?B M ç´B i?O F?¦ K¨ T?ÁM; p X *?QM? i? M? FB K ç¦ ç½ çª
S?QÆM; L?Q Km®M i?Q€i F?ÄB FB T M¢M M¨v +kM; F?¦X

h`QM; M?€v K„i- K°i i? M? FB K tm'i ?B M M?Q i?B M M;Q¢B ?¨M; H•K- +?ûK p¨Q
+O L?B T h?–M S?QM;- i? M? h?•M a9+ HBM? FB K K†+ /M #B M ?¦ F?¬M HQÌM
çB K H¨ +?d +–M #` ç€M? i`9M; i?b M¦ F?¬M; i? +Q /m¶B çQÊ+ M[- ?ÆM M[i`M;
çQÊ+- h?•M a9+ FB K +¦ K®B iQÆM; [m M K€m i?`i pÈB L?B T h?–M S?QM;X h?
?ÊT [m€- L?B T h?–M S?QM; M?'i i?ÌB H¢B +ªK i?'v p¬ +MM; F?¦ +?`mX

kdyX *?QÆM; 8Rj@8R9, >mv M •K hK æ°+ S?B M

L?B T h?–M S?QM; T?ªM SM; H¢B F?€ M? M?- M;Q¨B #B i ?B m .B K Zm M; FB K
#ªQ FB K iB M pb ?„M +¦ M,K i? M? T?€T #ªQX i? M? T?€T #ªQ i?S ? B +O ?„M H
i? M? FB K M¨v +O ?„M pW tm'i ` iW i`QM; i v €Q i?b H"T iS+ ç½ M?^K i?ŠM; p¨

L?QM; ç®B i?O +O ?„M +kM; `'i + Q KBM?- F?¬M; Mû F?¬M; i`€M?- i`Î i v K°i FB
i?B M mv +?¦B +? M;- ç˜v L K JBM? Gv >Ä M;QÊ+ i`Î H¢B- F?B M L?B T h?–M S
H"T iS+ H'v ` # i? M? T?€T #ªQ *Xm h?B M h?"T æ` S?€ J h?–M G,M;- M¦ +¦ i´M
i? M?- /Q "„+ *U+ o¢M æÈB >¨M ",M; Hmv M i?¨M?- F?¬M; +¦ +?9i >¨M ",M; +?B F
i`W F?B ç²M; i?ÌB T?€ pÐ- +ÁM F?¬M; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q T?€ çQÊ+- +?QM? H¨
h?–M S?QM;X >„M /MM; i? M? T?€T #ªQ M¨v K¨ iÄM; HÁM; +¦ T?–M p¬ +MM; iU ç
i v K°i FB K i?b H"T iS+ +¦ K°i •K i? M? p M; H M- ç•K HB2M iB T p¨Q i€K KQÆB
i? M? FB K ç¦ H¢B pW p†M ç•K T?€ J h?–M G,M;X

S?€T #ªQ i?S iQ +O L?B T *?QM? S?QM; T?ªB i?´B KÈB H'v ` - F i [mª H¨ #` ç®B

L; v H"T iS+ H¨K L?B T h?–M S?QM; ?QªM; bÊ- F?¬M; +?9i /Q /U HK 7 H'v ` i? M
K°i .B K Zm M; aQM; Gm•M- /MM; ç çB- #•v ;BÌ ?„M ç½ bÊ iÈB KS+ `mM M?Q +–v
+?S- pW ` i v H¨ T?€ #®M T?€T #ªQ i QM; w M?'i- i`QM; i`QÌM; bBM? +ªM?- B

E i [mª ?„M ç M; Km®M çkM; >Ä Zm M; bQM; Gm•M ç +?¢v i?b K°i i? M? FB K ç2
v ` - K†+ /M ?„M i`€M? çQÊ+ M?QM; i? M? FB K ç¦ ç½ ç•K p¨Q p B T?ªB +O ?„M

E?Q i`QÆM; +?Q H„K p¨Q5

h?"i F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+5

E?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ M,K T?€T #ªQ +O L?B T h?–M S?QM; M´B iB M;- i
aQM; Gm•M- çQÊ+ tQM; H¨ M;QÌB M? M? M?'i i`QM; i`QÌM; bBM? +ªM?- F i [mª H
i?O T?€ ? i- ç M .B K Zm M; aQM; Gm•M +kM; #` T?€- L?B T h?–M S?QM; +kM; #`

*€B M¨v- `®i +m°+ H¨ B ç½ ` i v\

a Q H¢B HÊB ?¢B M?Q p"v çQÊ+5 T?€ [m€ +?B H¨ M? M?5

*?d i`QM; iQ+? i„+5

æ•v H¨ M;QÌB T?QÆM; M¨Q\

J°i M;QÌB ` i v HB M T?€ ? i M,K #ªQ p"i +O L?B T h?–M S?QM; L;k "ªQ ç¢Q M?•

>ÆM M[+?d i`QM; iQ+? i„+ K¨ i?¬BX

S?QÆM; L?Q i?–K çQ€M çQÊ+ ` K°i M;QÌB- M?QM; F?¬M; /€K t€+ ç`M?X

L?QM; b m F?B T?€ çQÊ+ M;k #ªQ- çª i?QÆM; L?B T h?–M S?QM; i?b M;QÌB ç¦ tm

sB K v K¨m t M?- F?m¬M K†i +¦ T?–M M? im'M- T?QM; i?€B mM; /mM;- i v T?ªB
i? M? FB K- i v i`€B +–K ?² H¬ `QÊmX

GK+ L;mv M5

E?B M;QÌB ` i v T?€ ? i M,K #ªQ FB K +O L?B T h?–M S?QM; H° /B M- K¼B M;Q
H¨ GK+ L;mv M +O "„+ S?QM;- bÈK ç½ M;?2 iB M; GK+ L;mv M i?U+ HU+ `'i K¢M
KQÌB p¢M v m K Î >Q aÆM ç½ +¦ çQÊ+ +?B M iQ+? F?€ HÈM- M?QM; i?U+ bU i?
L;mv M H¢B K¢M? M?Q p"v- +?d +¦ p¨B çQÌM; FB K K¨ ç½ T?€ çQÊ+ M;k #ªQ +O L

a m F?B ç€T tm®M; ç'i- GK+ L;mv M HB M +?¨Q ?ÄB S?QÆM; L?Q, óS?QÆM; bQ
?²B T?K+ T?€T HU+- T?€T HU+ +O +?€m ç½ ?²B T?K+ çQÊ+ #ªv i€K T?–M `²B- M
L?B T h?–M S?QM;- H¨ bQ çB i +?€m ç½ ç„+ i°B i?b ?½v ç +?€m ç®B T?¦ pÈB M;
+O +?9M; i `®i +m°+ +¦ M;QÌB ? v F?¬M;\ > v H¨ H¢B i`Î i?¨M? M;QÌB M;Q¨B `²
GK+ L;mv M i'i M?B M ç M; M¦B ?Qm M¦B pQÊM- T?€T HU+ +O GK+ L;mv M Hm¬

F?B M¨Q /QÈB +?QM T?–M +ª- H¢B +¨M; F?¬M; +–M S?QÆM; L?Q i`mv M T?€T H
H¨ ç K¼B M;QÌB #B i `^M; H9+ ç¦ S?QÆM; L?Q i?m F?¬M; T?ªB pb i?U+ HU+ +O
H¢B K¨ pb i¢K i?ÌB F?¬M; F`T ?²B T?K+X

S?QÆM; L?Q +kM; F?¬M; T?ªB FB K iB M #bM? i?QÌM;- ç•v H¨ T?QM; +?O "„+ S
S?QM;X

S?QÆM; L?Q p®M ç`M? T?ªM #€+- pÈB iQM? ibM? +O ?„M i?b +kM; M?Q p"v- +?
pb +¦ M?[M; pB + T?ªB H'v ç¢B +K+ H¨K i`¼M;- i`QÈ+ ç•v FB M +QÌM; F?¬M; # Q ;
b Q i`QM; [m€ i`bM? i? v ç´B i?b iQM? +€+? +kM; i? v ç´BX pb #° K†i +O "„+ S?
i?¬BX

L?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; #B i +¦ #B i GK+ L;mv M +¦ M¦B ?QÆm M¦B pQÊM ? v
+?SM; FB M bU pB + +kM; +?d +¦ p¨B M;QÌB- K¨ GK+ L;mv M M¦B ` M?[M; çB m ç¦
L?B T h?–M S?QM; H¨ #° K†i +O "„+ S?QM; +QB M?Q ç½ çQÊ+ #ªQ p +?„+ +?„M

G¨K tQM; M?[M; pB + M¨v- GK+ L;mv M #bM? i?ªM M?bM p T?Q L?B T *?QM? S?Q
i Km®M iÈB i?dM? ;B€QXô

óL;?2 M¦B L?B T bQ i?9+ Î *¬M G¬M +¦ T?€T #ªQ HÊB ?¢B H„K- F?¬M; H) H¨ ç®M;
K¨ ç€K pKM ç¦ F?¬M; çO ç bQ çB i +?ÆBXô

ó>v p¼M; L?B T bQ i?9+ F?¬M; ç i i?'i p¼M;Xô

ó> v H¨ *¬M G¬M iB M K¬M +?d /MM; b„i pK i?¬B\ô

ó§- bQ i?9+- M;QÌB v M i•K- i ?¬K M v M?'i ç`M? b) F?¬M; ?mM; ?,M; K¨ H¨K M?K
b) ç€M? +?Q M;QÌB #Á ` ç'i K¨ ibK `,M; i?¬BX h'i M?B M M m #Á ` ç'i K¨ ibK `,M;
b) i?'i i?O- i M?'i ç`M? b) F?¬M; M;?o `^M; bQ i?9+ M;QÌB ç M F H¨K bQ çB i M?
+kM; F?¬M; çÐ çQÊ+- iÈB H9+ ç¦ i i?¨M? i?"i tBM H¶BXô

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦BX

o K†i M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ p K†i i?ªM M?B M M?Q #bM? i?QÌM;X

L?[M; HÌB M¨v M¦B ` +Æ ?² M?Q Km®M +QÌB M;QÊ+ H¢BX *?d +–M H¨ M?[M; M;
*¬M G¬M iB M K¬M i?b ç m b„T +QÌB #Á ` `²BX æ•v ç9M; H¨ [mª #€Q- [mª #€Q M¨
i`QÈ+ L?B T h?–M S?QM; +ÁM ?mM; ?,M; M¦B Km®M H¨K M?K+ S?QÆM; L?Q- H¨K
#•v ;BÌ M;QÌB #` K'i K†i H¢B H¨ L?B T h?–M S?QM;- H¨ *¬M G¬MX

oW `²B +?d iMv w tm'i p¨B çQÌM; FB K ç½ T?€ ? i iQ¨M #° M,K T?€T #ªQ +O L?B
K¼B M;QÌB ç m i?'v H¨ bU i?"iX

a„+ K†i +O L?B T h?–M S?QM; H9+ t M? H9+ çÄ- M¦B pÈB GK+ L;mv M, óæQÊ+
M;QÆB ç¢B #¢B +m®M +?B m K¨ p Xô

L?B T h?–M S?QM; M¨v +ÁM ,M M¦B ?¨K ?² çQÊ+ M[- pW M½v pB + M,K T?€T #ª
i?'v `'i `ä- i`QM; H9+ K¼B M;QÌB ç M; M;?o M?Q p"v i?b L?B M h?–M S?QM; ç½ ç2
T?€T #ªQ M¨v pW tm'i ?B M i?b +?d M?bM i?'v K°i K†i ç¢B F€ ç M; # v T?–M T?"
•K +U+ HÈMX

æ•v H¨ >mv M •K hK æ°+ S?B MX

L,K ç¦ Î *¬M G¬M +¦ K°i p` i?'i #ªQ +?•M [m•M h`B m *–m L?'i- p` i?'i #ªQ +?•M [m
M;QÌB imv i i? - # M;¨M M,K i`QÈ+ H¨ ç M?'i Î MQÈ+ h'M- ç½ iWM; imM; ?Q¨M? I
K¨ F?¬M; +¦ ç`+? i?OX o` i?'i #ªQ +?•M [m•M M¨v +¦ #ªv i? M? T?€T #ªQ- ?B m K
L,K ç¦ h?'i "©Q *?•M Zm•M K M; i?2Q i?'i #ªQ # M KbM? +?Q i?m i`"M M¨Q- +?
i?¨M? i?b #¢B i`QM; i v bQ i´ çÌB i?S ? B +O "ƒ+ S?QM; >Q aÆMX

*?d K°i H–M #¢B +kM; t2K M?Q H¨ imv i çQÌM;X

J¨ h?'i "ªQ *?•M Zm•M +¦ #ªv i?'i #ªQ- i`QM; ç¦ +¦ >mv M •K hK æ°+ S?B M- +?QM?
M;¨M p¢M M,K +O bBM? ?²M p¨ ç` T? +O ?¨M; M;¨M p¢M +QM ;'m- i? K p¨Q ç¦ H
i¢Q i?¨M?X

*¦ i'i +ª i€K KQÆB K®i K†i- i€K KQÆB K®i K†i M¨v K°i F?B KÎ ` i?b +¦ i? i?'v ç°+
F?Q M´B H M p¨ iW ç¦ T?€i i€M ` - +?d +–M #` M¦ M;„K p¨Q i?b /M +¦ +?¢v H M i`Ì
+kM; F?¬M; i?Q€i çQÊ+ +€+ ç°+ i®- ç9M; H¨ K°i HQ¢B i¨ #ªQ- p®M M?[M; M;QÌB Î
HQ¢B i¨ #ªQ M¨v i?b b) #` /` M;?`- i?"K +?Q #` i¬M; H½Q i`WM; T?¢iX hmv M?B M
imM; ?Q¨M? M; M; /¼+- F?¬M; B i`'M €T çQÊ+- b m ç¦ HQm i¨ #ªQ M¨v H¢B- p +
h'M +kM; +?'T M?"M i¨ #ªQ M¨v H¨ K°i T?€T #ªQ +O *¬M G¬M- M;QÌB +O iB M K-
/MM;X

L?B T h?–M S?QM; ,M M¦B ?¨K ?² M?Q p"v [mª H¨ +¦ Hw /Q- H9+ M¨v ç½ /MM; HQ¢
S?B M- ?ÆM M[H¢B +ÁM H¨ K°i i`QM; #ªv T?€T #ªQ +O æ M?'i h'M [m®+ M,K
+m²M +m°M ?Á i?¨M? H¨K K°i K¨ T?€i ` i?b [mª i?U+ H¨ +?'M /°M; i?B M ç` X

J¼B M;QÌB +¦ K†i Î ç¦ ç m p¬ +MM; FBM? M;¢+ - imv i ç®B F?¬M; M;Ì çQÊ+ L?B T
i? /MM; HQ¢B T?€T #ªQ M¨vX

E?¦ i`€+? ?„M /€K M¦B M?Q p"v- /€K M¦B GK+ L;mv M T?ªB ç¢B #¢B /QÈB i v ?„M
K¢M? M?QM; ç®B T?¦ pÈB F /MM; HQ¢B T?€T #ªQ M¨v i?b +?Q +?„+ ç½ i?„M; çQ

óL;QÌB +O >Q aÆM M¨v T?ªB ç ?,M i M K i?Y bU HÊB ?¢B +O *¬M G¬M +?9M; i

æ M?` *¬M G¬M iB M K¬M *?m h`QÌM; S?€i [m€i- ç•v H¨ K°i p` im iB M ;Bª i`QÌM;
?„M pšv i v +kM; tm'i ?B M K°i HQ¢B T?€T #ªQ- i`QM; i v ?„M tm'i ?B M K°i +€B
i?'v +€B ?°T M¨v- K¼B M;QÌB Î ç¦ #'i Hm"M H¨ B +kM; ç m T?ªB ?€ ?®+ K²K FBM
?°T M¨v H¨ ;b\

æ•v +?QM? H¨ "¢+? JB +?•M ?¢T- M;?2 M¦B +?QM? H¨ +O p` h?'i "ªQ *?•M Zm•M-
v m K #¢+? ?² ç¢B ç¢Q +ªM? i` M çdM? M9B- /MM; H¬M; +O M¦ç Hmv M i? M?7K
ç¦ +¦ # p¢M # M;¨M b€m i`,K M,K KQÆB +?QM bÊB "¢+? KB +?•K- +?d +–M K°i bÊ
b) HQm i?¬M; M;QÊ+ H¢B- ç•K i?ŠM; p¨Q iBK- HÊB ?¢B p¬ +MM;X

æ•v H¨ K°i i`QM; #ªv T?€T #ªQ +O h?'i "ªQ *?•M Zm•MX

ó> ? - M m Km®M ç€M? i?b iÈB çB- ç i t2K bU HÊB ?¢B +O M;QÆBXô æ i K * Q
M¦B HÆM- i` M çdM? ç–m M;QÌB M v7+?B` i?'v K°i i? M? #¢+? [m M; tm'i ?B M-
i`ÌB `²B /¨M /–M ?¦ i?¨M? K°i iÌ ;B'v- iÌ ;B'v M¨v çQÊ+ ;¼B H¨ o¢M EB K h`"M æ²-
i?'i #ªQ- M,K ç¦ h?'i "ªQ *?•M Zm•M i?m M¢T p¬ b® FB K T?€T `²B T?QM; 'M p¨Q
;¼B H¨ o¢M EB K h`"M æÁ- K°i F?B M¦ KÎ ` i?b i`QM; M?€v K„i ç®B i?O #` p•v H
i`QM; ç¦ b) i'M +¬M; ç®B i?O- F?B M ç®B i?O çM ; b®M; bÌ bÌ +kM; #` +? i i`QM;

ó*?d H¨ K°i iB m #®B +O >Q aÆM K¨ +kM; /€K ç®B ç–m pÈB +?9M; i Xô L;QÌB i
K¬M H M iB M;- i` M çdM? ç–m ?„M +¦ K°i i`"M ç² M,K b€m K¨m b„+X i`"M ç² M,K K
i?¨M? ?bM?X L,K ç¦ h?'i "ªQ *?•M Zm•M +¦ K°i i`"M T?€T ;¼B H¨ h?"T h K J¬M •+
i?'i MB K- /U ;BÈB HK+ K - ªM? M?•M i•K i`Q- ?Um M?•M M?"T K X L¦ +¦ KQÌB #
i`"M K¨ i`"M ç² M¨v ç2K ` - +kM; H¨ mv HU+ F?¬M; ;B®M; pÈB bmv M;?o T?¨K iK+X

óæ9M; H¨ ibK çQÌM; +? iXô L;QÌB i?S M,K +O *¬M G¬M iB M K¬M +QÌB HÈM- ?„
i` M ç¦ K"T KÌ HQM; #€Q M?` ?bM? #¨M iQ¨M F?¬M; iªM çB- HQM; T?B T?¨K p"i- i`
K°i i? M? GQM; *?B ©L?- +?QM? H¨ i?B M HQM; ?¦ •K HBM? FB KX

h?B M GQM; >¦ •K HBM? ?Q - K°i F?B KÎ ` i®+ ç° M? M? M?Q •K i? M?X

æ9M; p"v- +?QM? H¨ p"M i®+ •K i? M?X

æ•v KÈB H¨ FB K +¦ i®+ ç° +?"K M?'i- M;?2 M¦B +?d +–M T?€T HU+ +¨M; + Q i?b i
M? M? iÈB KS+ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B- ç M KS+ ;†T M;QÌB +?ûK M;QÌB- ;†T

æ•v +kM; H¨ K°i iÄM; #ªv T?€T #ªQX

>B M i¢B *¬M G¬M iB M K¬M +¦ b€m M;QÌB- M;QÌB +m®B +MM; F?¬M; +¦ T?€T #
i`QÈ+ i`QM; K¬M T?€B Hm¬M çQÊ+ t2K i`¼M;- +¦ +?¶ /U - i?"K +?Q +¦ M;QÌB ç½ ç
çÌB b m- /Q ç¦ T?€T #ªQ +O ?¼ `'i i®i- +ÁM H–M M¨v H¨ pb *¬M G¬M iB2M K¬M K
K¬M F?€+ H°` i? K¢M? +O KbM? M M/ /¨M; H'v` M,K T?€T #ªQ ç¦X

>mv M •K hK æ°+ S?B M- h K o¢M h K h?B M GK+ "€+? L;k h?"T *Ym *,M "¢+? JB
h`"M æÁ- h?"T h K J¬M •+ h`"M- h?B M GQM; >¦ •K GBM? EB KX

ç¦- ?€ +?ŠM; T?ªB H¨ H¨K K'i çB i?•M T?"M +O KbM? b QXô >„M M¦B i?b +¦ p ç¢
i?U+ i i?b b Q +?S- #•v ;BÌ *¬M G¬M iB M K¬M ç M; +?B K Qm i? - i'i M?B M ?„M

*?B K Qm i? i?b H¨K bQ ?„M #Ä [m çQÊ+ +?SX

h¬M h? M? h`b M?bM Gv .m, óh?¨M?Xô Gw .m [m€i H¢B, óE?¬M; M?WÆM; i?b ç½

> B p` ç¢B ç¢Q +ªM? F?Q i? ç®B ç–m- F?Q i? i`QM; F?¬M; F?Q +m°M H¢B i?¨M?
M?Q ? B +QM i?m²M; Hm²M; ç M; ç®B H"T pÈB M? m- M?QM; b m ç¦ GJ+ L;mv M `
i?–M +O ? B p` ç¢B ç¢Q +ªM? M¨v +kM; #` i?m ?9i p¨Q ç¦- b m ç¦ *¬M G«M iB M
+O h?'i "ªQ *?•M Zm•MX

L; v b m ç¦ F?¬M; +?d +¦ h¬M h? M? h`b FBM? M;¢+ K¨ ç¢B ç¢Q +ªM? +O M?[M; i
F?ÄB FBM? M;¢+- *¬M G¬M iB M K¬M ç9M; H¨ #€m p"i M?B m ?ÆM M?[M; iB M K-

L?QM; M; v H"T iS+ ibM? i? ç½ tQ v +?mv MX

L; v iS+ F?„+ ibM? i? +?mv M #B M M;QÊ+ H¢B F?B M M;QÌB i K„i i`ÁM K„i / i- ?
T?€T #ªQ +O *¬M G¬M iB M K¬M H¨ T?€T #ªQ +'T i€K- p"v K¨ `ä `¨M; ç½ #` ç€M? :
;B®M; M?Q T?€T #ªQ +'T i€K M¨v F?¬M; +¦ ;b F?¦ F?,M pÈB GK+ L;mv M +ªX

>mv M •K hK æ°+ S?B M- h K o¢M h K h?B M GK+ "€+? L:k h?"T *Ym *,M "¢+? JB
h`"M æ²- h?"T h K J¬M •+ h`"M- h?B M GQM; >¦ •K GBM? EB KX

L?[M; +€B ç¦ F?¬M; +€B M¨Q H¨ F?¬M; ?B M ?€+? mv / M?X

L?QM; "¢+? JB #` ?Ov- #®M +€B F?€+ #` H'vX

L;QÌB +O *¬M G¬M iB M K¬M ç m #` i`¼M; i?QÆM; i`QM; i v GK+ L;mv MX

E i +K+ M¨v F?B M K¼B M;QÌB M?'i i?ÌB +?Q F`T T?ªM SM; ;b- # Q ;²K +ª M;QÌ
L;mv M H¨ h¬M h? M? h`bX h¬M h? M? h`b F?¬M; ;B'm M´B bU bmM; bQÈM;, óh M
F?¬M; i? F?¬M; pmB- F?¬M; M;Ì i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M H¢B K¢M? M?Q p"v-
ç¢B ç ¼ +ªM? `²BX

Gw .m Km®M ` i v ;B9T M;QÌB *¬M G¬M iB M K¬M M?QM; H9+ M¨v h¬M h? M? h`b
+?mv M ç¦ +?d H¨ M?[M; F +'T FB K iB M H¨K M€Q HQ¢M i?¬B K¨- M;¨B çQÌM; çQ
M?9M; i v p¨Q ç¦- ?€ +?ŠM; T?ªB H¨ H¨K K'i çB i?•M T?"M +O KbM? b QXô - +•m
M¦B pÈB h¬M h? M? h`b F?B *¬M G«M iB M K¬M ç M; +?B K Qm i? - #•v ;BÌ ç2K i`

Gw .m H¨ K°i ç¢B ç¢Q +ªM? K¨ +kM; i?'v #` #) K†iX

L?QM; H9+ ç¦ h¬M h? M? h`b +kM; +?ŠM; ç w ;b ç M ?„M- #•v ;BÌ ¬M; ç M; `'i bM
ç„+ w- i +QÌB ç„+ wXô- i`QM; HÁM; ç„+ w i?b F?¬M; +–M T?ªB M¦B M[- i?´B # v ç
i`QÈ+ K†i i?b [mª H¨ i?QªB K€BX h?U+ ` i`QÈ+ ç•v ? B M;QÌB ç½ ;B Q ç'm pÈB
T?•M i?„M; #¢B- i`QÈ+ M v +?Q # Q ;BÌ çQÊ+ F?Q€B +?Q M?Q p"vX

" M M;Q¨B +•v "'i hXX

GK+ L;mv M ;ä ;ä i v, ó*€M? +Y M¨v ç½ #` i KÎ ` `²B- +€+ p` +¦ i? p¨Q i`QM; `²B
ç H'v HÁM; p"v- "„+ S?QM; +¦ i'i +ª ? B M;QÌB ç M ç•v H¨ KbM? p¨ S?QÆM; L?Q b
+kM; F?¦- /M ;b i?b b® M;QÌB +kM; Qi- pÈB H¢B M¦B i?"i i?b KbM? F?¬M; bÊ M,K M
i•K +•v "'i hY- p¨Q i`QM; pMM; i`mM; i•K +•v "'i hY M?'i ç`M? b) +¦ ç€M? M? m HÈ
H¨ t2K i?U+ HU+ +O B K¢M?- KbM? i?b `'i iU iBM p¨Q i?U+ HU+ +O KbM?- p"v M
i?¬BX L?Q p"v +kM; H¨ ç F i ;B Q ibM? pÈB ?¼X

J®B [m M ? +O GK+ L;mv M p¨ M?[M; M;QÌB i`QM; ;BÈB im iB M i`QÈ+ M v Hm¬
ç•v +?O v m H¨ /Q H–M ç¦ >mv i EB K J¬M H–M ç¦ ç½ +Sm çQÊ+ `'i M?B m M;QÌB
M;QÌB- M?'i ç`M? iB M; i,K i`QM; ;BÈB im iB M b) +¨M; i®i ?ÆMX

hmv i ç®B F?¬M; çQÊ+ i€+ /KM; +O / M? iB M;X

h`QM; ;BÈB im iB M M m / M? iB M; i®i K°i +?9i- #'i Hm"M H¨ H¨K ;b +kM; ç m +¦ M
iB M t'm i?b ç M ç•m +kM; #` M;QÌB i +?d i`ÄX h`QM; ;BÈB im iB M +¦ K°i p` im i
M;QÌB M¨v T?€T HU+ F?¬M; + Q- +kM; H¨ i?U+ HU+ ç¢B ç¢Q +ªM? M?QM; H¨ FûI
+ªM?-M?QM; M;QÌB OM; ?° M;QÌB M¨v i?b 2 `^M; +kM; F?¬M; FûK M?[M; ç¢B ç¢C
Hm"M H¨ M;QÌB M;U Î ç•m K¨ ;†T ?mvM? 'v- ?mvM? 'v HB M i†M; K°i Qi HBM? i?¢
`'i `°M;- / M? iB M; p¬ +MM; i®iX

S?QÆM; L?Q çSM; # M +¢M? M? M?¨M; ;"i ç–m- T?QM; +€+? ?¨M? tY +O GK+ L;r
i?K+ `²BX

L,K M;QÌB F?€+ M;?2 i?'v p"v F?¬M; ;B'm M´B +ªK FQ+?- #¼M ?¼ p®M M;?o `^M;
i•K +?¶ +•v "'i hY- F i [mª H¨ M?Ì p¨Q K®B [m M ? pÈB GK+ L;mv M K¨ çQÊ+ p¨Q
FQ+? GJ+ L;mv MX

kd9X *?QÆM; 8RN@8ky, h9v EB K hB M

óJ M? / M? H¨ h9v EB K hB M- [mª M?B M F?¬M; T?ªB H¨ ;BªX

óL:QÌB i M¦B h9v EB K hB M M;?o #¢+ p•M i?B M- ?¨Q F?Q FB M p•M- ?¬K M v çQ
H¨ K¢Q / M?Xô GJ+ L;mv M +QÌB óç m F?´ô- / M? iB M; i?U+ ` F?¬M; T?ªB H¨ M?
i` Q ç´B FB K HÊB- M?QM; +kM; F?¬M; b Q- / M? iB M; i®i +kM; H¨ K°i +?mv M i®

l®M; K°i M;KK `QÊm H¨ ç½ iÈB +?¶ i`mM; i•K +•v "'i hY `²BX

*¨M; ç M ;–M i`mM; i•K +•v "'i hX i?b +•v "'i hY T?€i ` +¨M; ;–M- H9+ i`QÈ+ GK+
M?bM +•v "'i hY bQ pÈB çSM; ;–M ?ÆM +¦ +?9i F?€+ M? m- M?QM; +•v "'i hY pšM
çÄ `U+- pÄ +•v tM tb- H²B HäK- +?d H¨ çSM; çˆM; t M?bM +•v + Q K'v i`,K i`QÊM;
i?'v +•v + Q p¨B i`,K i`QÊM; i? M¨v [mª H¨ F?´M; H²- /QÌM; M?Q H€ +•v ç M; ç H
M?Q H¼M; t2 T?Q i` M +•v "'i hY i?b F?B çSM; /QÈB ;®+ +•v ;–M M?Q #–m i`ÌB ç½
+€B H¼M; +?2 'v +¦ K°i [mª K¨m çÄ ç M; T?€i ` €M? bM ;b çÄX

æ•v H¨- "'i hY /QÊ+5 L?QM; #•v ;BÌ "'i hY /QÊ+ pšM +?Q T?€i ` ?²M; [m M;- pšM
[mª- t2K +?WM; +ÁM T?ªB çÊB K°i +?9i M[X

L m ç½ T?ªB çÊB i?b çÊB i?¬BX

æÊB K°i H9+- [m M b€i M?[M; M;QÌB F?€+- i?U+ ` M;Q¨B +€M? +Y M¨v i?b # +€M
+O >Q aÆM FB K i¬M;- oä æ M; iB M K¬M p¨ h? M? h?¨M? iB M K¬M- H9+ çÊB
i`"M T?€T ç ç M H9+ ç¦ ç°i M;°i tm'i ?B MX

L;QÌB +O oä æ M; iB M K¬M ?B M ç M; i"T i`mM; F?€ ç¬M; çO- +¦ KQÌB M;QÌB Î ç•
i`"M ?Q†+ hS hQÊM; i`"Mp¨ L;k >¨M? i`"M- F?¬M; +ÁM M;?B M;Ì ;b M[ - #•v ;BÌ i`
+¦ HU+ HQÊM; M?'i pšM H¨ M;QÌB +O oä æ M; iB M K¬M- HB M i?O FB K i`"M- +?

L;QÌB +O EB K h¬M; >Q aÆM i?U+ HU+ +kM; F?€ K¢M?- æ°+ FB K iB M h?¢+? h
M;QÌB hdM? EB K hB M G,M; G¡+ h?¢+?- oK EB K hB M J¢+ h?Mv h?Mv- i?U+ HU+

L;QÌB +O h? M? h?¨M? iB M K¬M- bQ ` i?b i?U+ HU+ +kM; F?¬M; T?ªB K¢M?- h?
M v pšM t T b m- #bM? i?QÌM; i?b M m L K >ªB iB M K¬M /B +?mv M iÈB h`mM; L
i?QÊM; çŠM; ç M?'i `'i +bQ F?ª M,M; h? M? h?¨M? iB M K¬M H¨ iB M K¬M t T b m

" M;QÌB M¨v- +?d M?bM Î # M ç¦ i?b `ä `¨M; F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB +O *¬M G¬M i
M?°M M?¢Q M¨v +kM; ç M; FBM? M;¢+- #¼M ?¼ /Á ?ÄB i?'v GK+ L;mv M ç½ ;BªB [
iB M K¬M i?b iÄM; HÁM; p¬ +MM; FBM? M;¢+- imv i ç®B F?¬M; i? M;Ì `^M; GK+ L

h?U+ ` ç•v +kM; +?d c¨ pb #¼M ?¼ ?¼ F?¬M; #B i M;QÌB +O *¬M G¬M iB M K¬M
M m F?¬M; #¼M ?¼ M?'i ç`M? +¨M; FBM? M;¢+X

"•v ;BÌ M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B ç m ç½ i"T i`mM; /QÈB ;®+ +•v "'i hYX

.QÈB ;®+ +•v i?'v K€i H¨ i?"i- M?QM; Î MÆB ç•v p®M +kM; F?¬M; M¦M;- F?¬M; +–I
M;QÌB Î ç•v +?B M w + Q KBM? ç m çÊB H9+ "'i hY /QÊ+ +?QM- H9+ ç¦ b) # v H M
p¬ +MM; +˜M i?"M- `'i v M ioM?- `'i i?Q ;B½M- GK+ L;mv M M?9M p B- +–K ?² H¬
T?ªB ç¢B +?B M- Km®M m®M; i?b T?ªB m®M; `QÊm K¢M?X

h?•M H¨ K°i +QM [m, `QÊm- H9+ M¨Q m®M; +kM; T?ªB `ä `¨M;X

h`QÈ+ F?B +?B M ç'm H¨ `QÊm K¢M?- b m F?B +?B M ç'm H¨ `QÊm bªM; F?Q€B-
K„ iYm- K¶B H9+ ç m F?€+ M? mX

hYm i`mM; +?B ç¢Q- #€+ ç¢B iBM? i?•K5

S?Q i`QÈ+ +•v "'i hY- K¼B M;QÌB ç m p•v +?†i H'vX

L;QÌB M;U iQ T?QÆM; ç m i"T i`mM; Î ç•vX

h`QM; b® M?[M; M;QÌB M¨v- K¢M? M?'i H¨ oä æ M; iB M K¬M- S?QÆM; L?Q +MM
i`mM; çŠM;- oä æ M; +¦ FB K i`"M- p S?QÆM; L?Q +,M #ªM F?¬M; tm'i i?•M iW
i€+ i?b F?¬M; ç ç•m ? i çB m i®i- M?QM; GK+ L;mv M +¦ F?ª M,M; K°i KbM? K°i
ç m F?®M; +? F?¬M; +?Q M;QÌB F?€+ H'v çQÊ+X

J¨ ?¨Q [m M; +O +•v "'i hY +¨M; H9+ +¨M; K¢M?- iWM; +?MK ?²M; [m M; K¨m çÄ T
"'i hY- K¨m çÄ +¨M; H9+ +¨M; ç"K- +¨M; H9+ +¨M; K½M? HB i- ?¨Q [m M; K¨m çÄ i`
KS+ K„i K¼B M;QÌB ç m ç m +ª `²BX

h?ÌB ;B M +¨M; H9+ +¨M; ;–M- "'i hY /QÊ+ b„T ` çÌB `²BX

J¼B M;QÌB ç m i`Î H M /²M /"T- H9+ ç¦ iW /QÈB ;®+ +•v "'i hY ç•K ` iWM; +¨M?
+¨M? M¨v +¨M; H9+ +¨M; M?B m p¨ +kM; F?¬M; M;WM; ?ûQ `kX *•v "'i hY5 ;¼B H¨
i`mv M i?mv i p +•v "'i hYX

h?2Q i`mv M i?mv i- M,K ç¦ +•v "'i hY p®M +?d H¨ K°i +¨M? +O FB M K°+- F?¬M;
+kM; F?¬M; #B i iW F?B M¨Q Î ;B[i?B M ç` +¦ K°i +QM T?QÊM; ?Q¨M; i?–M i?Q
"'i hY- Î i` M ;®+ +•v ç¦ T?QÊM; ?Q¨M; LB i "¨M iU ç®i +?€v KbM? ç bBM? ` H–M
T?QÊM; ?Q¨M; iQ ?ÆM- K¢M? ?ÆMX

L m H¨ i`QM; +•v #bM? i?QÌM; i?b +kM; F?¬M; ç9M;- M?[M; +•v #bM? i?QÐM; b)
+O T?QÊM; ?Q¨M; LB i "¨MX

.M b Q i?b i¦K H¢B +•v "'i hY ç½ F i?W K°i +?9i M,M; HU+ +O T?QÊM; ?Q¨M;- b
hY /QÊ+- M?QM; bQ ` i?b i`QM; [m€ i`bM? bBM? ` +¦ +?9i F€ H¢- i`QM; K¶B K°
/QÊ+ i?b iQ¨M #° ` +O +•v ç m ç•K H M K†i ç'i- b m ç¦ H¢B ?Q¨M iQ¨M ?ûQ `k çB

æ•v H¨ LB i "¨M i`MM; bBM? +O +•v "'i hY- b m F?B bBM? ` "'i hY /QÊ+ i?b iQ¨M
i`,K M,K b m +kM; F?¬M; T?€i i`B MX

L,K i`,K M,K b m KÈB +¦ i? ?²B T?K+ H¢B- +MM; çÊB H–M iB T i?2Q bBM? ` "'i h

h`QÈ+ FB K¼B M;QÌB ç m #B i K°i +?9i p ibM? ?bM? +O +•v "'i hY- pb p"v +¦ i
ç²M; i?ÌB +kM; ?B m `^M; ?B M ;BÌ çM ; `'i ;–M ç M H9+ "'i hY /QÊ+ bBM? ` `²BX

J¼B M;QÌB ç m +U+ H€ i`'M ioM?- i`W GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M T?€i ?B M ` M?[M; ` +•v ç•K H2M `²B ?ûQ 9 i` M K†i ç'i +¦ +?9i +´ [
HQ¢B ç M; i²M i¢B i?m ?9i ?Q¨M; b„+ FB K ç¢Q i` M ç–m KbM?\

GK+ L;mv M M;²B t´K tm®M; ç'i- [m M b€i F„ M?[M; ` +•v M¨v- T?€i ?B22MD` M?
+?9i [m2M i?m°+X GK+ L;mv M M;²B M?Q p"v i?U+ ` K¼B M;QÌB Î # M +¢M? +kM;
GK+ L;mv M ç M; H¨K ;b- p¨ +kM; F?¬M; ç w ç M GJ+ L;mv M M[- /M b Q i?b #•v
"'i hY /QÊ+X

GK+ L;mv M [m M b i F„ ?ÆM M[- M?[M; ` +•v ?ûQ 9 M¨v M?bM [m i?b ;B®M; p
çQÌM;X

æQÊ+ `²B- /MM; >Q¨M; b„+ ç¢Q FB K +O KbM? i?Y t2K b QX h` M ç–m m'i ?B M
i? M? ?Q¨M; [m M; M¨v iB M H¢B ;–M ç M M?[M; ` +•v F?¬ ?ûQ M¨v HB M M?bM i

J°i Hm²M; F?Q p¨M; t•K M?"T p¨Q ?Q¨M; b„+ FB K ç¢Q- F?B M i? M? >Q¨M; bS+
L;mv M K¢M? H M- F?B M GK+ L;mv M pW M;¢+ M?B M pW KWM; `Ð- çB m M¨v

*kM; F?¬M; #B i i¢B b Q +•v "'i hY M¨v H¢B +¦ K®B [m M ? +'v +•v EB M- im i?¨
+?QM? H¨ H9+ M¨v `²BX

L?QM; "'i hY /QÊ+ +kM; ç M; p¨Q i?ÌB F?„+ [m M i`¼M;X

GK+ L;mv M T?•M ` K°i +?9i i•K i?–M ` tmM; [m M?- +?d +–M # M +¢M? +¦ +?'
K¢M? H¨ KbM? H"T iS+ M;WM; H¢B- i"T i`mM; p¨Q [m€ i`bM? çQ¢i "'i hY /QÊ+- bm
[m M i`¼M; ?ÆM- #•v ;BÌ M?B K pK [m M i¼M; M?'i H¨ Hmv M i?¨M? ç¢B ç¢Q +ª
i?–M ` KÈB /MM; +?9i i•K i?–M +ÁM H¢B i"T i`mM; p¨Q ?'T i?K F?Q i`QM; >Q¨M;

hWM; /ÁM; iWM; /ÁM; F?Q p¨M; F?¬M; M;WM; +?ªv p¨Q T?Q i` M çdM? ç–m GK+
FB K ç¢Q ç¦ +¨M; M;¨v +¨M; ç"K- b m ç¦ ç½ #„i ç–m tm'i ?B M K°i H¢Q ;B®M; M?Q
M?QM; F?¬M; T?ªB K¨m p¨M; M?¢i- Î ;B[+¦ K¨m p¨M; b€M;X

*ÁM GK+ L;mv M i?b M?bM i?'v K°i +ªM? iQÊM; p¬ +MM; i? HQÆM;X

æ¢B ç` i?QÊM; +´- i?´ M?QÐM; p¨M; M?¢i- #½Q +€i p¬ +MM; p¬ i"M- i`QM; #½Q
çSM; ç¦- M;Q M +® +?®M; H¢B +€i ?¦ ç¢B ç` - K¨m p¨M; M?Êi M?¢i ;B[i?B M ç
+¨M; H9+ +¨M; /¨v H M- +¨M; H9+ +¨M; M†M;- ç•v H¨ K°i F€ iQ+? i`QM; ?¨M; M;¨M

:®+ +•v ç¦ pšM F?¬M; M;[M; çSM; +?®M; +?¼B Î ç¦- H9+ M¨v M¦ T?ªB ç®B F?€M; p
?Q M; pm #'i i"M +ª b K¢+X

*m®B +MM; ;®+ +•v M¨v +kM; #„i ç–m ?'T i?K H'v i?QÌM; ?Q¨M; i?´ F?Q i`QM; pÁ
#„i ç–m H°i t€+- ?'T i?K i?QÆM; ?Q¨M; i?´ F?Q- ç®B F?€M; i?QÆM; ?Q¨M; i?´ F?

GK+ L;mv M idM? H¢B- +¨M; ?B m b•m ?ÆM p pB + Hw ;BªB i?QÆM; ?Q¨M; i?´ F?
aÆM +?B FB K w- i`QM; Fw S+ M?bM i?'v M?[M; M;¼M M9B ?MM; po- HoM? M;° ç
i'i M?B M- M?QM; ç¦ F?¬M; T?ªB H¨ M?[M; çB m ?'T /šM +?O HU+ i?U+ bU- H¨ #ªM
ç` X

æ¢B ç` M?Q p"vX

h?QÆM; ?Q¨M; FB K [m M; i` M çdM? ç–m GK+ L;mv M +¨M; H9+ +¨M; /¨v p¨ M†M;
p"vX

*kM; F?¬M; #B i ç½ i`ªB [m # Q H•m- i?QÆM; ?Q¨M; FB K [m M; i` M çdM? ç–m M
çSM; M?Q M9BX >Q¨M; æ FB K ç¢Q +m®B +MM; ç½ Hmv M i?¨M? `²BX

h? M? >Q¨M; æ FB K ç¢Q M¨v i€+ /KM; F?¬M; ;B®M; M?[M; i? M? FB K i?QÌM;- F
bÆM M?¢+- M¦B K°i +€+? çÆM ;BªM H¨ +?d +–M çSM; i` M K†i ç'i tm'i FB K i?b +¦ i
M;WM; M;?d H'v ` M;mv M F?Q- +¦ i€+ /KM; +U+ HÈM iÄM; pB + i€+ +?B M- bm
T?€T HU+ M[`²B- T?€T HU+ b) +m²M +m°M +?ªv p¨Q F?¬M; M;WM;X

h€+ /KM; ç®B pÈB im iB M ;Bª [mª H¨ iQ HÈMX

h'i M?B M- i?U+ bU i?b ç®B pÈB GK+ L;mv M F?¬M; ;B9T Q+? çQÊ+ M?B m- GK+
ç T?–M ç m i`QM; +?®+ H€i ç½ ;B¨M? çQÊ+ T?–M i?„M;- `'i Qi F?B `ÆB p¨Q ibM?
K†+ /M ?–m ? i i`QM; +€+ ibM? ?m®M; F?¬M; +¦ i€+ /KM; M?QM; HQ¢B FB K ç¢Q
/KM; i?b H¢B +¦ i€+ /KM; FBM? i?B M ç°M; ç` X

J¨ ?¬K M v L;k æ FB K ç¢Q ç m ç½ Hmv M i?¨M? ? i `²B- M;k b„+ FB K ç¼ K¶B HQ

GK+ L;mv M HB M K M; L;k æ FB K ç¢Q ` - +?d i?'v i` M çdM? ç–m ?¨Q [m M; M;
ç`M?- "¢+? æ FB K ç¢Q- h? M? æ FB K ç¢Q- >„+ æ FB K ç¢Q- sQ+? æ FB K ç
L;k a„+ FB K ç¢Q tQ v pÁM; pÁM; i` M çdM? ç–m F?¬M; M;Ëi- M,K €M? ?¨Q [m M
p¨M;- +?B m i?ŠM; H2M + QX

L;–K i?’v i?–M F?Q i`QM; M;QÌB KbM? /QÌM; M?Q +¦ K°i F?¬M; ;B M ç M; i¢Q i?¨M
M?Q /Q M;k b„+ +?mv M ç°M; pÁM; [m M?- M?QM; M m M?bM F„ i?b H¢B M?bM F
/Á tûi- Km®M ibK i`QM; i?–M i?S+ çB K M¨v M?QM; H¢B M?bM i?’v F?¬M; +?•M i
ç½ ?¦ i?¨M? K°i i? ;BÈBX

GK+ L;mv M F?¬M; #B i `^M; L;k æ FB K ç¢Q ç M; T?ªM ?²B H¢B i?•M i? X J¶B M
F?B im i?¨M? ç¢B ç¢Q +ªM? b) iU i?¨M? HoM? pU+- iU ?¦ ç°M; i?B M- M?QM; M?[
K¢M? +¦ v m- +ÁM L;k æ FB K ç¢Q M¨v ç½ ç M; i`QM; [m€ i`bM? /B M ?¦ X

L,K ç¦ u M h?QÆM; h?B M ?¼+ Hmv M +?QM? H¨ Gm•M >²B æ°M; h?B M- æ°M; h?B
iU ?² M?Q F?¬M; ;b +¬M; T?€ çQÊ+X

Gm•M h?B M æ°M; h?B M- p®M /o +?QM? H¨ K°i i`QM; M?[M; ç°M; i?B M +U+ F€

>B M i¢B GK+ L;mv M +?d +ªK i?’v i`QM; i?–M F?Q F i i?¨M? K°i HQ¢B ?¢i ;B®M
i`B M i?¨M? M?Q i? M¨Q i?b +kM; +?Q #B i çQÊ+X

L?[M; pB + M¨v- +¦ M?B m pB + GK+ L;mv M +kM; +?d HÌ KÌ çQ€M çQÊ+ K°i +?9i-
i?Q¨M F?¬M; #B i ;bX G9+ M¨v Î # M M;Q¨B +¦ M?[M; •K i? M? t¬M t Q- t2K ` pB +
ç½ ç M H9+ + Q i`¨Q `²B- GK+ L;mv M H”T iS+ KÎ K„i ` - H9+ M¨v ç9M; H9+ K¼B M

"’i hY /QÊ+ i?”i bU ç½ tm’i ?B M `²BX

>Á [m M; K¨m çÄ ç¦ ç½ ç¢i ç M +U+ i?`M?- b m ç¦ ´M ç`M? H¢B- Î +?QM? ;B[+¦
i`2Q + QX

h`QM; H9+ K¨m çÄ ç¢i ç M +U+ i?`M? p¨ F?¬M; +?’M ç°M; M[+?QM? H¨ H9+ "’i iY

G9+ M¨v M;QÌB +O oä æ M; iB M K¬M- h? M? h?¨M? iB M K¬M- >Q aÆM iB M K
i`mM; çŠM; F?€+ ç½ ç²M; HQ¢i ?¨M? ç°M;- i`QM; ç¦ +¦ K’v M;QÌB ç M b m- i`QM;
iY h`B >B m Î MQÈ+ L;mv M- +kM; K v F?¬M; M?bM i?’v i`”M ç€M? GK+ L;mv M ç€
G¬M iB M K¬M- M?QM; ?„M +kM; M?bM i?’v +€M? +Y KY - i’i M?B M H¨ +kM; i?ªM
ç€K M;QÌB M¨v- b m F?B HšM p¨Q ?„M H’v i?•M T?”M H¨ K°i M;QÌB +O K°i im iB M
H¨ i?•M T?”M +O h K Zm M; +¬M; iY MQÈ+ L;mv M- M m F?¬M; b) M?”M H’v +€B

a m F?B ?„M çB p¨Q +kM; ç½ M?bM i?’v GK+ L;mv MX

oW M?bM i?’v GK+ L;mv M ?„M H”T iS+ ;B”M b¬B M;QÌBX

æ9M; `²B- +?QM? H¨ M;QÌB M¨vX

*?QM? H¨ F K†+ €Q t M? M¨v- •m .QÆM; h`B >B m M?bM i?’v GK+ L;mv M- #ªM i
Zm M; +¬M; iY- i`QÈ+ ;BÌ +?d +¦ çB çQ¢i +O M;QÌB F?€+ +?S +?Q #` B çQ¢i +€B
#` ?„M çQ¢i [m€B- i?”i H¨ p¬ +MM; M?K+ M?½- M?K+ M?½ p¬ +MM;X JbM? +¦ M M
`²B b m ç¦ çQ¢i H¢B +O ?„M\

•m .QÆM; h`B >B m p¬ +MM; ç„+ w pÈB bmv M;?o ç¦- M?QM; b m ç¦ H¢B i? v ç´B-
i`¼M;- T?ªB çQ¢i çQÊ+ M¦ i`QÈ+ ç½- b m M¨v pšM +ÁM +€+? ç®B T?¦ pÈB ?„M- K
çQ¢i H¢B [m€B +O i M €Q t M? ç¦- M m F?QM; ?€ +?ŠM; T?ªB T?K K’i / M? ?B m

GK+ L;mv M idM? H¢B ?ÆB +?”K K°i +?9i- H9+ ç¦ +¦ ? B KQÆB i`QÌM; bBM? i?”T i
Hmv M çQÊ+ K°i MY ç¢B ç¢Q +ªM?- ?¼ ç²M; HQ¢i t¬M; H M- i’i +ª M?^K p¨Q ?QÈM
H9+ M¨v +kM; F?¬M; /€K ;B[H¢B- K¶B M;QÌB ç m /MM; imv i F„ +O KbM?- ~M ;B’

E?¬M; #B i # Q M?B m +?B m i?S+ iBM? tªQ imv i pÌB ç m çQÊ+ tm’i ` X

>B M i¢B ç M; +?B K Qm i? M?’i H¨ M;QÌB +O oä æ M; iB M K¬M- i`QM; H9+ ?¼ #
iY pšM +ÁM #® i`Q h?’i hBM? EB K h_”M- h K h¨B EB K h`”M ç +?†M M;mÌB +O M
?¼ ç°i T?€ M?Q ç M; # v H M- M?^K i?ŠM; p¨Q "’i hY /QÊ+ K¨ çQ¢i H’v- #•v ;BÌ M
çQÊ+ M?’i H¨ oä æ M; iB M K¬M #¼M ?¼X

h?”i H¨ ? i bªv- +?d i`QM; M?€v K„i- M;QÌB +O >Q aÆM- oä æ M;- h? M? h?¨M?-

L?B m *?d L?m- h?'i hBM? EB K h`"- L?m o•M EB K S?€T- h?–M J¬M h?"T h K EB
E?Q EB K- "€+? "B M h?B M >mv M o•M oK L?'i h?B M GBM? "€i EB K- >v .B EB
EB K S?€T- o¬ a„+ o¬ hQÆM; EB K S?€T- "€i J†+ S?B J EB K S?€T- hmv i aÆM E
EB K S?€T- h?B M Ev .B m hQ€M G "¨M L;U æ`+? S?€T- æ¢B J°M; EB K S?€T-G
æQÌM; h?B EB K S?€T- h?B M h?ªQ EB K S?€TX

hmv i ?¼+ +O +€+ T?€B ç²M; HQ¢i i'M +¬M; M? mX

ob i` M? çQ¢i i?m®+ #'i iY K¨ B M'v ç m` bS+X

h`QM; +?®+ H€i ç½ +¦ M?[M; /` #B M tm'i ?B M- K°i ç¢B +?QÎM; T?€T HU+ +U+ H

kd8X *?QÆM; 8kR@8kk, h?QÆM; h?´ u m >–m

G9+ M¨v i'M +¬M; M? M? M?'i H¨ h?B m .QÆM; EB K Zm•M h`€+ +O oä æ M; iB M
;B[h?B M Ev o` i`QM; h?'i hBM? EB K h`"M- H¨ M;QÌB çSM; ç–m h?'i hBM? EB K
hBM? EB K h`"M H¢B ;–M "'i iY /QÊ+- +?†M K¼B M;QÌB ç M ;–M- ç²M; i?ÌB +kM;
i?,K /Á- T?•M i•K H¨K ? B pB + H¢B p¬ +MM; ?Q¨M K„X

L?QM; H9+ M¨v +¦ /` #B M T?€i bBM?X

J°i T?€T HU+ ç¢B +?QÎM; +U+ HÈM K¨m p¨M; M?¢i ç°i M?B M ç tm®M;X

S?€T HU+ ç¢B +?QÎM; M¨v pW KÈB tm'i ?B M ç½ H"i 9T ? i i?ªv- F?¬M; ;b +¦ i?
h_€+? T?€i ?B M ` F?¬M; T?M ?ÊT- i v M;QÌB M¨v F?) ç°M;- oä æ M; h?m–M .Q
F i [mª H¨ T?€T HU+ ç¢B +?QÎM; K¨m p¨M; M?¢i ç¦ ç°i M?B M Hm²M p¨Q i`QM; ç¦
h?m–M .QÆM; EB K E>Q M´B / M? +O oä æ M; i M M€i pÐ pKM ` X

æ²M; i?ÌB T?€T HU+ ç¢B +?QÎM; p¨M; M?¢i M¨v H¢B iB T iK+ ç tm®M;- h`€+ L?'i >
çQÊ+- M?QM; T?€T HU+ K¨m p¨M; M?¢i M¨v iU ?² M?Q +¦ K°i K HU+ i?–M F€- +S
i?m p¨Q i`QM;- /QÌM; M?Q F?¬M; +?Q ?„M H€+? KbM?- b m ç¦ ç°i M;°i ç€M? ` K°i
iQ¨M i?•M #` F`+? i`'MX

L?QM; i`QM; H9+ M¨v h`€+ L?'i >¨M; +kM; ç½ #` i`¼M; i?QÆM;X

L m H¨ #bM? i?QÌM; M?[M; M;QÌB F?€+ i?'v h`€+ L>'i >§L; #` i?QÆM; +?d 2 b) M
ç çQ¢i H'v "'i hY /QÊ+X

L?QM; +€M? i v M¨v pW KÈB tm'i ?B M ç½ F?B M M;QÌB F?€+ +ªK i?'v +¦ çB m #
K†i F?¬M; F?ÄB HQ bÊ iÄM; HÁM;- M?'i i?ÌB F?¬M; /€K FQ+? ç°M;- +ÁM h_€+ L?
ç'i `²B M¦B, ó*€+ p` +~M i?"M- ç•v F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB i?QÌM; K¨ H¨ ç®B i?O ç¢B
K°i +?QÎM; K¨ ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+ i?U+ HU+ +O i H¨ ç¢B ç¢Q +ªM?- [mª M?B M
h?B m .QÆM; EB K Zm"iXô L?[M; iB M; +QÌB ? ? ?MM; ?"m p M; H M- K¼B M;QÌ
hY +¦ K°i ç¢Q M?•M çSM; i` M # +€B i?QÆM; ?Q¨M; ç¢Q #¨Q- ç¢Q M?•M M¨v +k
+QÌM; ç¢Q p¬ +MM;X

h?¢+? h`MM; h?B M #'i #bM? [m€i HÈM, óh?QÆM; h?´ u m >–m5ô

óE?¬M; b B- +?QM? H¨ i Xô

h?QÆM; h?´ u m >–m- +€B i M M¨v H¨ ç¢B / M? çdM? çdM?- +?QM? H¨ K°i i`QM;
v m K /QÈB HÁM; ç'i- M;k ç¢B v m ?–m iS ç¢B v m pQÆM; HQÐM; ç¢B v m ?Q¨M;
#® i`Q +Æ #ªM +O v m K /QÈB HÁM; ç'i- M?QM; #•v ;BÌ H¨ h?QÆM; h?´ u m >–m
?B M- i`QM; HÁM; ?„M p¬ +MM; ç„+ wX

G–M M¨v h?€M? æ æ¬M; S?QÆM; u m +O #¼M v m K /QÈB HÁM; ç'i ç°i M?B M

a m ç¦ iB M K¬M +?QM? ç¢Q iB M +¬M; v m K /QÈB HÁM; ç'i- H9+ M¨v B +kM; +¦
ç¢Q Km®M K°i i`"M K¨ H"T p¢M i? +¬M; M;?B T- K¨ i?U+ bU v m K ç½ ç M H9+ M
+~M i?"M `'i +¦ F?ª M,M; b) i?U+ bU #` iB M K¬M +?QM? ç¢Q iB M +¬M; i?¨M? +¬M
HB m K¢M; pÈB iB M K¬M +?QM? ç¢Q i?b [mª H¨ [m€ HB m `²BX

o T?Q v m K ç½ F?€ H¨ #B [m M `²BX

L?QM; i`QM; H9+ #B [m M +kM; +¦ F Km®M iB T iK+ F?€M; +U- +?Q /M H¨ T?ªB -
pÈB `'i M?B m M;QÌB +O iB M K¬M +?QM? ç¢Q- ç9M; H9+ ;†T çQÊ+ /`T "'i hY /Q
v m K ç½ #® iQ K°i i? +K+- i`QÈ+ iB M ç F i?•M i?B i pÈB ç'i M?'i H¨ h?QÆM
i`QM; +•v "'i hX- çÊB ç M F?B M?[M; FB K iB M ç¦ K„+ +•mX

h'i M?B M pB + #® i`Q M¨v ç½ #B i i`QÈ+-H½Q ?² Hv Î iB M K¬M +?QM? ç¢Q M?'i
ç¢B ç¢Q +ªM? Î # M M;Q¨B- K°i F?B +¦ #B M +® b) H"T iS+ p¨Q i`QM;- p"v M M Î ç¦
i`QM; v m K - +¦ i? T?QM; 'M F?m pU+ +•v "'i hY i`QM; pÁM; F?QªM; K°i ;BÌ- M?Q
çO ç h>QÆM; h?´ u m >–m ;BªB [mv i ? i +€+ ç®B i?O `²BX

æ²M; i?ÌB ç F?¬M; +?Q iB M K¬M +?QM? ç¢Q M?bM ` bÆ ?Î- i` M +?B M i`QÌM; +
+ÁM F?¬M; M;WM; M;,M +ªM ç i`€M? +?Q M?B m M;QÌB M?bM ` Î # M ç¦ +¦ K B T

o"v H¨ i? +K+ M¨v ç½ i?¨M? +¬M;X

h?QÆM; h?B M u m >–m çSM; i` M çdM? +•v "'i hY- iÄM; HÁM; p¬ +MM; ç„+ wX

*?d +–M ;B i M?[M; i M FB K iB M M¨v i?b M;mv M F?Q +O iB M K¬M +?QM? ç¢Q
bU i²M i¢B +O v m K /QÈB HÁM; ç'i +¦ i? K +Æ ?°BX

G9+ M¨v +€+? h?QÆM; h?´ u m >–m H¨ om *Æ .m M?•M p"i Hmv M çQÊ+ MY #"+
h?¨M? iB M K¬M- ?„M çSM; `'i ;–M h?QÆM; h?´ u m >–m +?d +ªK i?'v T?–M T?€T
+?mv M ç M +?mv M ç°M; F?¬M; M;WM;- F?Q i? T?€i ` [mª H¨ ç€M; bÊ- ç M; ç`
?ÆM i?b h?QÆM; h?´ u m >–m +QÌB ? ? , óG¨K b Q ç M;QÆB çB / M?Q p"v çQÊ

>„M ` K°i +?QÎM; ?Q F?¬M;- ç¢B i?O i?QÆM; ?Q¨M; b„+ H¢B tm'i ?B M- #´ iÈB T

S?€T HU+ HÈM K¢M? M?Q K°i pÁM; tQ€v +U+ HÈM F?B M F Km®M +?¢v i?Q€i H
æ¢B æ` hmv M Zm +?QÎM; +O h?QÆM; h?´ u m >–m- H¨ K°i i`QM; M?[M; +¬M; T
;¼B H¨ imv i ?¼+ M?QM; ç¢B ç¢Q +ªM? i?b +?ŠM; +–M /MM; imv i ?¼+ +kM; i?„M

h?•M ?bM? om *Æ .m HB M #B M- KÎ ` S?B æª S?B ok EB K S?€T- M?QM; H¢B / /
+?QÎM; ç€M? #¢B- M; v +ª M;QÌB om *Æ .m +kM; #` ç€M? i`¼M; i?QÆM;X

æ9M; H9+ M¨v h`€+ L?'i >¨M; ç M; #` i`¼M; i?QÆM; M^K i` M K†i ç'i [m€i, óh`QÎ
H M?- #B M i`"M- *Ym *mM; EB K h`"MXô

*?QM i`QÎM; H½Q F?¬M; #` i?QÆM; +O oä æ M;iB M K¬M H"T iS+ i`B M F? B *Ym
+?B K +?QM p` i`Q- M; v H"T iS+ FB K [m M; b€M; H¢M? çB- h?QÆM; h?´ u m >–
h` hY ç¢B ç¢Q +ªM? i`B M F? B *Ym *mM; EB K h`"M i?b M; v H"T iS+ i b) +?¢v t
+€+ M;QÆB Q\ h?"i #m²M +QÌBXô >„M pšM /MM; æ¢B æ` hmv M Zm +?QÎM;- +?d
tm'i ?B M p¬ b® pÁM; tQ€v- F?B M?[M; pÁM; tQ€v +U+ HÈM M¨v /MM; HU+ ?9i i?b
i`QM; *Ym *mM; EB K h_"M çSM; F?¬M; p[M; M[ - /–M /–M #` HQ¢M ? i p` i`Q- #`
T?–M HÈM #¼M ?¼ ç m #` i`¼M; i?QÆM;X

æ M ç•v *Ym *mM; EB K h`"M ç½ ?Q¨M iQ¨M #` T?€ pÐX

h?'v *Ym *mM; EB K h`"M #` T?€ pÐ- h?QÆM; h?´ v m ?–m ç´B i v ç€M? K°i +?QÎ
H M F?¬M; i`mM; K¨ M;QÌB +O >Q aÅM EB K h¬M; J¢+ h?Mv h?Mv ?B M ?bM? i`
+?QÎM; ç"T tm®M; /QÈB `²B F?¬M; M;WM; i?´ ?mv iX oK EB K hB M J¢+ h?Mv h?
M?QM; F?¬M; M;Ì ç½ / /¨M; #` h?QÆM; h?´ u m >–m ç€M? K°i +?QÎM; #` i?QÆM;

æ¢B ç¢Q +ªM?5

æ•v +?QM? H¨ ç¢B ç¢Q +ªM?5

h?U+ HU+ p¬ +MM; K¢M?5

h?QÆM; h?´ u m >–m `ä `¨M; H¨ ç¢B ç¢Q +ªM? M?'i i¼M; M?QM; +Æ #ªM H¨ M?
F?¬M; +¦ i€+ /KM; M M /MM; æ¢B æ` hmv M Zm i`QM; +¬M; T?€T- F?B M M?[M;
#` i?QÆM;X

o”v KÈB i?’v `ä ?ÆM çQÊ+ bU F?€+ #B i K°i i`ÌB K°i pU+ ;B[i`QÌM; bBM? +ªM? p

h’i +ª M?[M; FB K iB M +¦ K†i ç m #B M b„+- H9+ M¨v i`QM; HÁM; ç M; i?–K çQ€M
h`B >B m- •m .QÆM; hB >B m H¨ h K Zm M; +¬M; iY +O MQÈ+ L;mv M- çQ€M +?W
F?¬M; ;B i•m .QÆM; h`B >B m ç¦X

ó*€+ M;QÆB ç m T?ªB +? iXôX h?QÆM; h?´ u m >–m çSM; i` M çdM? +•v "€i hY- I
óæ i t2K t2K ? B KQÆB FB K iB M i`QÌM; bBM? +ªM?- #€M #° ç¢B ç¢Q +ªM? +€+
iB M K¬M +?QM? ç¢Q b) K’i çB ;–M K°i MY HU+ HQÊM;- M;mv M F?Q i´M ? Q `’
F?Q€B #QÈ+ ` X

J¨ ?„M pW çª i`¼M; i?QÆM; h`€+ L?’i >¨M;- ç€M? #¨B om *Æ .m- T?€ *Ym *mM;
J¢+ h?Mv h?Mv- M?Q p”v ç½ i?’v `ä i?U+ HU+ +O ?„MX

*€B ;b K¨ i`QÌM; bBM? i?”T i`¼M;- i`QM; i`QÌM; bBM? +ªM? i?b H¨ + Q i?O- M?QM
+kM; F?¦ K¨ çÐ ? i çQÊ+X

h?U+ ` +?mv M M¨v +kM; #bM? i?QÌM; i?¬B- M?È H¢B H9+ ç¦ GK+ L;mv M ç€M?
ç€M? HûM F?B M ?„M #` i?QÆM;- M?QM; b m ç¦ ?ÆM KQÌB GQM; a i`QÌM; bBM?
ç®B i?O +O ?„M- +m®B +MM; T?ªB M?Ì p¨Q M9B HY #°+ T?€i- M?Ì HU+ HQÊM;
çQÊ+ >mv M >» hY- ç€M? K°i i`”M M?Q p”v [mª H¨ +U+ F€ M;mv ?B KX

aU +€+? #B i ;B[i`QÌM; bBM? +ªM? p¨ ç¢B ç¢Q +ªM? H¨ HÈM M?Q p”vX

óh b) +?Q +€+ M;QÆB +? i ? iXôh?QÆM; h?´ u m >–m HB + tm®M; T?Q /QÈB- M
iB K HU+ +¨M; HÈM i?b T?ªB ` i v ç–m iB M- ?„M [m M b€i ç€K M;QÌB ç¦ H”T iS+
F?¬M; +ÁM M;?B M;Ì ;b M[- GK+ L;mv M H¨ F +¬M; M?”M iB K HU+ K¢M? M?’i- T

L?[M; FB K iB M F?€+ F?¬M; B M?bM ` çQÊ+ w çÁ +O h?QÆM; h?´ u m >–m-
iS+ ?QÈM; M;QÌB ç M iQÈ+ GK+ L;mv M çÐ, óGK+ L;mv M- M;QÆB K m i?Q€i çB
S?QÆM; L?Q `ä `¨M; ç½ /MM; iQM? K¢M; +O KbM? ç #ªQ p GK+ L;mv MX h?QÆ
óL;QÆB ç M; #` i?QÆM;- H¢B +?ŠM; T?ªB ç®B i?O +O i - M;QÌB Km®M +?†M i b
çQÊ+ ? B +?B m +O i i?b t2K M?Q M;QÆB +¦ #ªM HoM?Xô

GK+ L;mv M +? i +?„+ `²B5

"` ç¢B ç¢Q +ªM? M?^K p¨Q i?b H¨K ;b K¨ F?¬M; +? iX

L?QM; b m F?B GK+ L;mv M +? i i?b M?[M; M;QÌB b) +? i iB2Tb H¨ K°i iÄM; b® K
b® M?[M; FB K iB M M¨v- M;QÌB +¦ M,M; HU+ T?ªM F?€M; H¢B +kM; +?d +¦ p¨B M;
+ÁM / /¨M; #` T?€ M?Q p”v +Æ K¨X

G9+ M¨v +¦ K°i iB M; +QÌB p¼M; ç M, óS?QÆM; bQ i?9+- +?d H¨ K°i h?QÆM; h?´
v m ?–m ?mM; ?,M;- b) M? M? +?¦M; #` ;BªB [mv i i?¬BXô *•m M¦B M¨v pW M¦B `
b M; M?bM- F K†+ i? M? v M¨v ç9M; H¨ M¦B M,M; M;¬M; +m²M;- ?„M +¦ #B i ç¢B
F?¬M;\

æ½ K°i p¢M M,K [m +?Q iWM; +¦ K°i i`QÌM; bBM? +ªM? M¨Q i?„M; çQÊ+ ç¢B ç¢Q

*?Q iWM; +¦5

æ M u M h?QÆM; h?B M M,K ç¦ +kM; F?¬M; H¨K çQÊ+X

*ÁM GK+ L;mv M- ?„M `ä `¨M; H¨ i`QÌM; bBM? +ªM?- +¦ i? H¨ K°i i`QÌM; bBM? +ªM
bBM? +ªM? M?QM; +kM; +?d H¨ i`QÌM; bBM? +ªM? i?¬B- F?¬M; i? H¨ ç®B i?O +O
M;?û +QM KÈB ç M M F?¬M; #B i bU HÊB ?¢B +O ç¢B ç¢Q +ªM? `²B- M m #B i i´
/€K M¦B p”vX M?QM; i?¬B- #•v ;BÌ ?„M b) #B i bU HÊB ?¢B +O ç¢B ç¢Q +ªM? M;

h?QÆM; h?´ u m >–m F?°M; M?`M çQÊ+ +QÌB T?€ H M, ó*¦ ; M- +¦ ; M- ç9M; H¨
ç½ ç€M? #¢B çQÊ+ i`QÎM; H½Q i`QM; b® KQÌB i`QÎM; H½QX *¦ ; M M?Q p”v K¨ i?’
T?ªB +? i Î ç•vXô >„M F?) tQ i v- #¨M i v iQ i?¬ p¬ +MM;X

a m ç¦ ?„M H”i i v tm’i +?QÎM;X

h?Q i? H”i i v tm’i +?QÎM; +O ?„M F?¬M; ;¼B H¨ ç T M?QM; H¢B H¨ ?¨M? p•M HQ

>„M H”i i v tm’i +?QÎM; tQM; i` M F?¬M; i`mM; H”T iS+ tm’i ?B M K°i +?QÎM; T?€T
>Q¨M; *?B *?QÎM; M¨v i`QM; F?¬M; i`mM; M;QM; H¢B i?¨M? ’M- pÁM; tQ€v +U+
+?QÎM; M¨v +O ?„M H¨K i`mM; i•K çB M +m²M; ?9i p¨Q- ç²M; i?ÌB T?€T HU+ ç¢B
i? imv i ç®B ?QÈM; i’M +¬M; p T?Q GK+ L;mv MX

h` M çQÌM; çB- M;Q¨B F?¬M; ;B M ` i?b p¢M p”i ç m #` i?QÆM; ?Q¨M; ç¢B i?O +
iÈB FBM? i?B M ç°M; ç` - +m®M H’v T?€T HU+ +O [mv i„+ i?B M ç` M;mv M #ªM

J°i +?QÎM; ?B M ?€+?5mv i? ç’i i`ÌB5

hm iB M ;Bª ç¢B ç¢Q +ªM? p®M +¦ i? K°i +?QÎM; ’M çQÊ+ K°i T?–M mv i? i`ÌB ç’i

J°i +?QÎM; M¨v +O h?QÆM; h?´ u m >–m F?¬M; [m€ +˜M i?”M M?[M; +kM; +?ŠM;
+¦ i? ?Q¨M iQ¨M ;B i çQÊ+ ç®B i?O- pb i H¨ ç¢B ç¢Q +ªM?555

æ¢B ç¢Q i?B M mv5

L?[M; HÌB M¨v +?d +¦ i? H¨ F?¬M; K¨ i?¬BX

æ½ Hmv M i?¨M? ç¢B ç¢Q +ªM? i?b T?€T HU+ #B M ?¦ ç½ F?¬M; +ÁM H¨ T?€T HU
HU+ iBM? F?B iX

G’v K°i pQ /K i? M¨v- /MM; T?€T HU+ o•M > H¨K pQ /K- T?€T HU+ o•M > i?¬M; i?
b m F?B o•M GU+ iBM? F?B i F?B Hmv M i?¨M? ç¢B ç¢Q +ªM? b) +¨M; /¨v ç†+ ?A
M?[M; T?€T HU+ o•M > i?¬M; i?QÌM;- ç²M; i?ÌB ç¢B ç¢Q +ªM? ç½ +¦ i? K M; i?2
H¨ ç€M; bÊX

h?QÆM; ?Q¨M; +U+ +?QÎM; i’M +¬M; ç MX

GK+ L;mv M +? i +?„+ `²B5 +?Q /M K°i +?B m F?¬M; +? i i?b 2 `^M; +kM; #` i`¼M
.QÆM; EB K Zm•M h`€+ L?’i "¨M p¨ K°i p¨B M;QÌB F?€+ p”vX

hÄM; F?B K¼B M;QÌB ç m +?Q `^M; GK+ L;mv M +? i i?b GK+ L;mv M ;BÆ +?•M `
i’M +¬M; ç¦B i?O- p¬ +MM; ?’T /šMX J¼B M;QÌB i`QÈ+ M v +?d M;?2 M¦B GJ+ L;mv
;BÌ M;?2 M¦B GK+ L;mv M /MM; +QÈ+ T?€T- ?¬K M v i?’v GJ+ L;mv M /MM; +?•M
+O GK+ L;mv M +kM; F?€ i®iX M?QM; +QÈ+ T?€T i®i i?b ç½ b Q- /QÈB i?QÆM;
+ªM? bY /KM; i?M i’i +ª ç m #` M€i pKM- M;Q¨B ` F?¬M; +ÁM çQÌM; M¨Q F?€+X

h?QÆM; ?Q¨M; +U+ +?QÆM; p¨ +QÈ+ T?QM; iB T t9+ M? m5 S?`+? K°i iB M;5

h?QÆM; ?Q¨M; +U+ +?QÆM; i M M€i `²B5

*€B ;b5 J¼B M;QÌB F?¬M; F?ÄB i`ÁM K„i- T?€i ?B M GK+ L;mv M F?¬M; çSM; ç¦
+?QÎM; ç½ #` i M M€i5 *?mv M M¨v H¨ b Q- T?€T HU+ +O ç¢B ç¢Q +ªM? /²M p¨Q i
H¢B +¦ i? #` +QÈ+ T?€T +O GK+ L;mv M ç€M? i M çQÊ+- +?mv M M¨v H¨ b Q\ G9
+¢M? çÌ K„i çB- M; v +ª h?QÆM; h?´ u m >–m +kM; F?¬M; F?ÄB ;B”i KbM?X E?¬M

S?€T HU+ +O ç¢B ç¢Q +ªM?5 G¨K b Q +¦ i? #` M;QÌB +O i`QÌM; bBM? +ªM? ç€M

E?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B5

oW M½v H¨ i`MM; ?ÊT i?¬BX

GK+ L;mv M M?9M M?9M p B- M?[M; M;QÌB M¨v #` b Q p”vX çQÊ+ `²B- KbM? +kM;
ç¦ F?¬M; H•m KbM? +¦ KÎ b€+? pÎ i`QM; F?¬M; ;B M T?€T F?Q ` - ç¼i M?B M T?€i
i M H¨ óS?QM; h?€M? *QÈ+ô- M;?2 M¦B Hmv M K¬M +QÈ+ T?€T M¨v +?•M b) M? M
M?¨M ?¢ M M iMv w Hmv M Hm¬MX

J†+ /M M¦B KbM? i?¢Q FB K ç¢Q M?QM; /MM; FB K H•m `²B +kM; +¦ +?9i K i KÄBX

.M b Q ç®B T?¦ pÈB ç¢B ç¢Q +ªM? +kM; F?¬M; +¦ ;b H¨ HÈM H Q- i`QÈ+ FB F?B
M?•M p”i ç¢B ç¢Q +ªM?- H–M M¨v M?’i ç`M? F?¬M; /MM; FB K- i?Y +QÈ+ T?€T K°
i?S+ S?QM; h`mM; EQM? h€ i`QM; óS?QM; h?€M? *QÈ+ô i’M +¬M; K¨ +¦ +?’M ç°M

*QM M;QÌB K¨- F?¬M; i? K½B M?Q p”v çQÊ+- H9+ M?¨M `¶B i?b b) +¦ M?B m w M

GK+ L;mv M ç°i M?B M T?€i ?B M /MM; +?•M p¨ /MM; FB K +¦ bU F?€+ #B i `’i HÈ
i v ç m i`®M; F?¬M;- ? B i v ç m +¦ i? +–K ?² H¬ `QÊm- +ÁM /MM; FB K i?b M?B
?² H¬ `QÊm- iB M i v +–K H’v ? B ?² H¬ `QÊm- i?Y K°i +?9i T?€i ?B M pšM H¨ F?¬M
iU i¢B ?ÆMX

*€B M¨v

*¦ H) H¨ i?¦B [m2MX

æQÊ+ `²B- p”v H¨ K°i ?² H¬ `QÊmX

oW `²B GK+ L;mv M F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ ç€M? #¢B T?€T HU+ ç¢B +?QÎ
ç€M? #¢B- F?B M h?QÆM; h?´ u m >–m ;B”i KbM?- +ÁM M?•M H9+ GK+ L;mv M p
p iU ?² M?Q F?¬M; +QB i`”M +?B M M¨v ` ;b- #° /¢M; #¢B ?Q¢B M¨v H¢B +¨M; F

kdeX *?QÆM; 8kj@8k9, æ¢B J°M; hB M J¬M

óhB m #®B- #’i F i? M¨Q- M;QÆB pW iB T çQÊ+ K°i +?QÎM; ?Q F?¬M; +O i - [m

óL?QM; pW M½v i +?d /MM; b€m T?–M +¬M; HU+ i’M +¬M; i?¬B- #•v ;BÌ i b) +?Q
HU+ +O i Xô h?QÆM; h?´ u m >–m #„i ç–m /MM; i? iB M +¬M; K¢M? ?ÆM M[X-
T?–M T?€T HU+- i?QÆM; ?Q¨M; ç¢B i?O HÈM ?ÆM pW M½v `’i M?B mX

h`QM; i?QÆM; ?Q¨M; ç¢B i?O ç½ #„i ç–m ˜M ?¦ bÆM M?¢+- iU ?² M?Q ç M; /–M ?
F?¬M; +ÁM H¨ i?QÆM; ?Q¨M; ç¢B i?O M[- ç•v H¨ M;mv M M?•M çQ æ¢B æ` hmv
#QÈ+ iQÆM; çQÆM;- #•v ;BÌ GK+ L;mv M F?¬M; +ÁM ç®B F?€M; pÈB ç¢B +?QÎM
i?QÆM; i?´ T?€T HU+ M;QM; i?¨M?X

lv i? bÆM M?¢+ ç¢B ç` 5

Zm•M H•K i?B M ?¢5i?U+ HU+ ç¢B ç¢Q +ªM? [mª H¨ ç€M; bÊ- H9+ M¨v M?[M; FB
+¢M? KÈB #B i i?b ` H9+ ç–m h?QÆM; h?´ u m >–m ?Q¨M iQ¨M +?Q /MM; ç M iQ
?„M- #•v ;BÌ i?U+ HU+ çQÊ+ ç2K ` KÈB i?’v ç€M; bÊ M?Q p”v- `ä `¨M; i`QM; K°i +
i`QM; ç¦- i?U+ HU+ M?Q p”v i?b i`’M €T i`QÌM; bBM? F?¬M; +?9i F?¦ D? rM M¨Q +

GK+ L;mv M H¨K i? M¨Q iB T çQÊ+ +?B m M¨v ç•v- K¼B M;QÌB M?bM b M; +?d i?
ç9M;- ç´B +?•M tm’i +?B m- ;B®M; M?Q KQ #½Q +m²M; T?QM;- i?S+ M¨v i’M +¬M
+m²M; T?QM; i`9i tm®M;- ?B M H M imv i +?B m #¢Q pk +m²M; T?QM;- M?QM; M
pÈB M;¼M M9B ç¦- +¦ i€+ /KM; ;b F?¬M;\

h`QM; i?•K i•K K¼B M;QÌB ç m ç M; M;?B M;Ì mv HU+ +O +?B m GJ+ L;mv M pW
i?QÆM; #ÎB +?B m M¨v h?QÆM; h?´ u m >–m H¢B T?€B ?B M ` F?¬M; +•M ç®B- ç
S?QM; i?¬M; i?QÌM;- ;B¦ ç¦ +?d 2 H¨ M?Q *Xm h?B M *QÆM; S?QM;- "¢Q ok ç¦ ç
`–K # M; # M;5

L;¼M M9B +O i?QÆM; ?Q¨M; pÐ i M5

E?¬M; B M;?o `^M; h?QÆM; h?´ u m >–m +ªM i?”M tm’i +?B m M?Q p”v- K°i +?B
ç` K¨ pšM / /¨M; #` GK+ L;mv M /MM; K°i +?•M T?€ pÐX

h?QÆM; h?´ u m >–m i’i M?B M ç½ T?€i ?B M ` GK+ L;mv M F?¬M; T?ªB i?QÌM;-
óhB m #®B- ç9M; H¨ +¦ K¬M ç¢Q- p”v ?½v t2K imv i ?¼+ +?QM? i?S+ +O i - ç¢B
K†i ç’i #„i ç–m +?mv M ç°M; `’i M? M?- ç•v H¨ imv i F„ K°i ?¨M; `¨Q K°i ç¢B ç` ?
?„M- K°i F?B /MM; imv i F„ M¨v i?b ç¢B ç` b) #` F?®M; +? - h?QÆM; h?´ u m >–m
ço #„i ç–m #B M ?¦ pÈB i®+ ç° +?¦M; K†i- tm’i ?B M +€+ HQ¢B i?´ #BM?- i?´ i?9

i?´ bQ- i?´ t¨- i?´ M?•M- i?´ ç Q- i?´ FB K X lu HU+ M?B m M?Q p”v +kM; F?¬M;
M?[M; i?´ #BM? i?´ i?9 i?´ F?Q M¨v iQ¨M #° ç m #` h?QÆM; h?´ u m >–m F?®M; +
#B M ?¦ H¨ /QÌM; M?Q ?¦ i?¨M? K°i +QM i?m²M; Hm²M; ç’i- M?QM; KÈB +?d ?Q¨
pÈB >„+ h?Ov oQÆM; s¨ GK+ L;mv M i?’v Î L K >ªB i?b +ÁM FûK t - F?Q i? +U+ H
M¨v #„i ç–m T?€i i€M ` X

GK+ L;mv M +kM; #„i ç–m i”T iOM; ?ÆM- H9+ M¨v h?QÆM; h?´ u m >–m `’i K¢M?-
F?¬M; H•m i`QM; H9+ i ?¼+ +QÈ+ T?€T +¦ ?¼+ çQÊ+ K°i +?B m +¦ i? T?€ çQÊ+
L;mv M ;BÄB M?Q p”v +kM; H¨ M?Ì FB K T?€T- K°i HQ¢B T?€T i?¬M; i?¢Q i?b p¢
T?€T ç½ b€M; iÄ `²B i?b /M +QÈ+ T?€T F?¬M; ;B®M; FB K T?€T M?QM; +kM; F?¬

o”v i?b /MM; hB m S?B- S?QM; h?€M? *QÈ+ *?B S?QM; Zmv M h¨M G•m5

L; v iS+ F?„+- GK+ L;mv M #„i ç–m +m²M; iB m- i?•M ?bM? +?mv M ç°M; +’T i®+-
+ª K¼B p”i tmM; [m M? ç m #` ;B¦ H®+ HÈM M¨v +m®M i?2Q- i`QM; H9+ +m²M; T
`¨M; ç½ ˜M ;B’m p¨B T?–M S?QM; :B Q *?B h? - ?QÈM; i?ŠM; iÈB MY +QM i?m²M

"€M S?QM; :B Q ç’m "€M h?´ :B Q5

aS+ ;B¦ +U+ K¢M?- MY +QM i?m²M; Hm²M; ç’i ç¦ K M; i` M KbM? i?´ #BM?- i?´ i?
?´- i?´ bQ- i?´ ç Q- i?´ FB K- iQ¨M #° ç2K ` i’M +¬M;- bS+ ;B¦ +U+ HÈM +kM; F?
+MM; óP M?5ô K°i iB M;- "€M S?QM; :B Q KB M; +„M i?•M "€M h?´ :B Q- +ÁM M
+kM; +„M H¢BX

L?QM; i` M ç–m MY +QM i?m²M; Hm²M; ;B¦ tm’i ?B M M,K b„+ FB K [m M; M;,M +

Zm v i`Î H¢B- GK+ L;mv M i v M•M; FB K F?Q- H”T iS+ K°i i`,K HBM? i?¢+? i`mM
F?Q i`¨M M;”T T?QM; HBM? i`”MX h`QM; F?¬M; F?Q HBM? F?Q i`–M M;”T M?Q i
+?9i F?€+? F?Q- Mm®i p¨Q æ¢B ç¢Q T?€T i„+ ç MX a m F?B Mm®i p¨Q #KM;- +?
i?B M ç` X

hU ?² M?Q ;B[i?B M ç` M¨v +¦ K°i Qi ;B®M; M?Q K¢+? +QM M;QÌBX

L?[M; K¢+? p¬ ?bM? M¨v iU ?² M?Q /šM ç°M; i?B M ç` #B M ?¦ X

S?ªB ` M b„i F?B +ÁM M¦M;X GK+ L;mv M F?¬M; +?9i /Q /U- Mm®i p¨Q ?bM? [m M
M¨v +ÁM F?€ HÈMX GK+ L;mv M +® ;„M; Mm®i p¨QX a m F?B Mm®i tQM;- ?„M +ªK
iQ¨M i?•M- F?B M +?Q ?„M p¬ +MM; i?QªB K€BX

J°i H–M M[KÎ K„i ` - Î ;B[ i?B M ç` +¦ `’i M?B m K¢+?X

:B¦ F?¬M; ?bM?- K•v F?¬M; iQÈM;X

L?QM; H9+ M¨v- ;B¦ ç½ +¦ ?bM? K¨ K•v +kM; ç½ +¦ iQÈM;X

GK+ L;mv M #B i `ä- M?[M; çB m M¨v +?QM? H¨ /’m ?B m +O æ¢B ç¢QX

E?B ç M æ¢B æ¢Q +ªM? i?b +¦ i? +?SM; FB M /’m p i +O æ¢B æ¢QX

>B M i¢B ç½ +¦ +ªK ;B€+ `²B- M?QM; pšM +ÁM +€+? i?¨M? +¬M; K°i çQ¢MX GK+
F?¬M; M¦B M M HÌBX *¦ i? M?bM i?’v /’m ?B m +O æ¢B æ¢Q i?b +?QM? KbM?
>B M i¢B +?QM? H¨ H€ #M "’i hY +m®B +MM;X

*€B M¨v H¨ GK+ L;mv M çQ¢i i`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m- i`QM; M°B i•K +¦ K°i +?9i +ªK
p¨Q #KM;- +?d +ªK i?’v i`QM; #KM; ;B®M; M?Q +¦ K°i M;¼M HY iB M p¨Q- K¢M? K
iQ¨M i?•M +O ?„M- F?¬M; M;WM; +¦ T?€T HU+ iW +?QM? ;B["’i iY H Q [m X

æ€M; iB +- ç•v F?¬M; T?ªB H¨ +€B KbM? Km®MX

*€B KbM? Km®M +?QM? H¨ /’m p i +O æ¢B æ¢Q +ªM?X GK+ L;mv M i`QM; H9+ ç
i? +O KbM? tm’i ?B M K°i ç¢Q /’m p iX *?Q iWM; +¦ /’m p i M¨Q `ä `¨M; M?Q p”v

:B¦ /¼+ i?2Q /’m p i i?B M ç` - M? M?¨M; i?´B [m X

J•v +kM; M? M?¨M; # v [m X

L?QM; ç€M; iB + ç•v H¨ i`QM; HÁM; ç’iX J†+ /M +¦ ;B¦ +¦ K•v- M?QM; F?¬M; i? M
i` M tm’i ?B M K°i /’m p i F?¦ /Á- ªQ /B m T?B i?QÌM;- iU ?² M?Q i’i +ª K¼B i?S i
i`mM; i¢B K°i +?¶X

L?B m T?€T i„+ i?B M ç` M?Q p”v KbM? ç m ç½ M?bM i?’vX

h?B M F?¬M; +ÁM H¨ i?B M- i?¢+? F?¬M; +ÁM H¨ i?¢+?- M9B +kM; F?¬M; +ÁM H¨

GK+ L;mv M ;BÆ i v #„i H’v M?[M; /’m p i ç¦- M?QM; iU ?² ;B®M; M?Q i`,M; i`QM;
H¨ çKM; F?¬M; iÈBX GK+ L;mv M +kM; F?¬M; MªM +?Q- iB T iK+ H¨KX a m K°i H9
çQÊ+X L?[M; /’m p i FB ç½ #` ?„M +–K çQÊ+ i`QM; i vX

•K –K5 GK+ L;mv M # M i B KbM? M;?2 çQÊ+ iB M; b’K F?´M; H²X

æ•v H¨ h?B M FB TX

hm iB M ;Bª Gmv M E?Q- Gmv M h? - h`QÌM; aBM? # ç¢B +ªM? ;BÈB M¨v b m F?
K) ?ÆMX L?QM; +kM; F?¬M; K¢M? ç M ibM? i`¢M; h?B MX J°i F?B i`MM; FQ+? a
h?B MX L m /MM; i v #„i H’v h?B M ç` T?€T i„+- i’i M?B M H¨ [m’v M?B m bU p”M
K°i HQ¢B h?B M FB T ç½ tm’i ?B MX

GQ¢B h?B M FB T M¨v K°i F?B M;QÆB F?¬M; [m çQÊ+ i?b +?d +¦ +? i ?Q†+ T?ªB
F?¬M; +?’T M?”M M;QÆB- M;QÆB p b m F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q p”M /KM; h?B M ç

L m M;QÆB +¦ i? pQÊi [m - h?B M i?W M?”M M;QÆB- i?b M;QÆB p b m b) +¦ +A
i„+X

h?B M FB T `’i K¢M?X æ¢B ç b® M;QÌB ç m F?¬M; pQÊi [m çQÊ+X h?”K +?Q- M
FB T çQÊ+ T?•M #´ K°i +€+? /¨v ç†+X L m +¦ bU pB + M¨v T?€i bBM? i?b i®i ?ÆM
pšM H¨ ç` #¨M +O v m K - im iB M ;BÈB F?¬M; M M ç M MÆB M¨vX

GK+ L;mv M pW p†M iB M +¬M; HÁM; ç’i- HB M /Si F?Q€i Î +?¶ M¨v ç i`€M? h?B

GQ¢B h?B M FB T M¨v M¦B M?Q p”v i?b +?Q /M +¦ mv HU+- GK+ L;mv M +kM; pšM

J¨ +?d +–M pQÊi [m h?B M FB T- +?QM? KbM? +¦ i? i?¨M? +¬M; i`MM; FQ+? æ¢
i?®M; F?Q€B F?¬M; M¦B M M HÌBX

_–K `–K `–K5 h?B M FB T M¨v +€+? K°i HÈT i?´ M?QÐM; /–v M?Q p”v K¨ +kM; +¦ i?
+kM; F?¬M; [m€ ç wX E€ i?”i i?b +kM; F?¬M; +?d +¦ KbM? GK+ L;mv M- M?[M; i
F?€+- K¶B F?B M;?2 i?’v i? M? •K +O i?B M FB T +kM; F?¬M; [m€ ç wX h? M?
[m i?´ M?QÐM; /¨v M?Q p”v +kM; #B i M¦ +¦ # Q M?B m mv HU+ `²BX

P M?5

GÁM; ç’i ç°i M?B M tmv M [m p¬ b® i´ ?ÊT K°+ F?Q +U+ HÈMX J¶B K°i +€B ç m +
M;QÌB KÈB +¦ i? ¬K ? iX J°i +•v +´ i?–M ;B®M; M?Q T?€ pÐ ç¢B ç` - /MM; H¬B
F?¬M; ç€M? iÈBX

@ h?”T ;B€T iY i?–M K°+ FB TX

aÎ æQ¢M H M iB M;X «M; M?Q i? M¨Q H¢B F?¬M; M?bM ` çQÊ+ M?[M; +U K°+ M
F?¬M; / M?bMX æ•v +?QM? H¨ /Q ? B F?Q iB M M;Q¢B i?B M iB M M;QM; iK i?¨M
i?m ;b K’v +?K+ p¢M +•M M†M;X L,K ç¦ FBM? M;?B K p h?B M FB T +O aÎ æQ
i?–M K°+ FB TX

h?B M FB T- K¶B M;QÌB ç m F?€+ M? mX

h?U+ HU+ +¨M; + Q- im pB FB K ç¢Q +¨M; + Q i?b /šM T?€i i?B M FB T b) K¢M? ?

h?B M FB T +O hm iB M ;Bª +kM; F?¬M; iQM? H¨ K¢M?X

h?”T ;B€T iY i?–M K°+ FB T çQÊ+ t2K H¨ K°i i`QM; ç¢B h?B M FB T i`QM; i?B M
+?QM? H¨ +€B M¨vX oÈB #ªM HoM? +O aÎ æQ¢M M,K ç¦- +kM; #` h?”T iY i?–M K°
F?¬M; i?¬BX J¨ #•v ;BÌ- GK+ L;mv M F?B ç®B K†i +kM; H¨ h?”T ;B€T iY i?–M K°
FB T b® i?–M F€X

E?¬M; ç9M;- F?¬M; +?d H¨ h?”T ;B€T iY i?–M K°+X

" M i`QM; +U K°+ +ÁM F T K°i i? M? FBK i?QÆM; FBK FB K p¬ +MM; HÈM- + Q +
/B M FBK #BM? FB T- +¦ i? /šM T?€i p¬ b® pk F?Q i’M +¬M; M;QÌBX L?[M; #BM?
M;Q¢B iB M i?B M M;QM; F i i?¨M?- /¨v F?¬M; i? T?€- HÊB ?¢B F?¦ HQÌM;X

L?QM; F?¬M; +?d +¦ p”vX L?[M; ç Q- i?QÆM;- FB K- +¬M ç m /Q iB M i?B M FBK
HU+ +U+ F€ ç€M; bÊ- K¨ M¦ +ÁM +¦ i? F i i?¨M? K°i b® +´ ç¢B i`”MX oQ /K M?Q
i?¨M? ç¢B i`”M ;B®M; M?Q i?QÊM; +´ i?QÆM; KBM? FB K- H¢B +¦ +?9i ;B®M; ?Q
H¨ M?[M; i`”M T?€T F?¬M; i–K i?QÌM;X

L,K ç¦ h®M; h? M? EB m çKM; T?ªB +?QM? H¨ hY /B M FBK #BM? FB TX E?B ç¦ ¬M
T?€T +O oä æ M;- KQÊM bS+ K¢M? +O i?B M ç` X E i [mª pšM #` hY /B M FBK #B
M[H¨ F?¬M; [m çQÊ+ FB T b®X

h` M #–m i`ÌB +ÁM tm’i ?B M F?¬M; #B i # Q M?B m ?Ä t¨- ?Ä ?´- ?Ä ?¢+- ?Ä b
M¨v +¦ +?B m /¨B ?ÆM KQÌB i`QÊM;- i?”K +?Q +ÁM tm’i ?B M ?Ä /B K i?–M iQÈ
#BM? F?Q- ?QÈM; GK+ L;mv M p¼i K¢M? [m X

>Ä /B K i?–M iQÈM; ç½ tm'i ç°M;X æ•v H¨ >Ä +?Q i?–M FB T- +?SM; FB M FB T b
K¬M h? M? h?¨M? iB M K¬M L?•K "Q+? L;QM; F?¬M; F?ÄB #B M b„+X L,K ç¦ Î h?
M;QÌB bQ ?mvM? i?B M T?9 +ÁM + Q ?ÆM #¨- F?B i`MM; FQ+? i?b çKM; T?ªB h?E
+? i M; v i¢B +?¶- F?¬M; pQÊi [m çQÊ+ FB T b®X L?•K "Q+? L;QM; ç®B pÈB pB

*ÁM M[- ç¢B ç` tmM; [m M? #„i ç–m #B M ?¦ X o¬ b® i?´ t¨ iW +?QM? ;B[ ç¢B ç`
t¨ M¨v F?¬M; M;WM; +?mv M +?°M;- M?'T M?¬X æ•v H¨ æ¢B ç` i`¢+? i?´ FB T- b
?ÆM K°i +?9iX

L?QM; ç¦ H¨ +€B ;b\

h` M #–m i`ÌB +¦ h?Ov i?–M h?Ov iQÈM; +U+ HÈMX h?"K +?Q i` M ?Q F?¬M; +ÁM
HÈMX h`QM; +mM; çB M +U+ HÈM +¦ M¨v +¦ K°i ?QªM; ;Bª p¬ +MM; i¬M [mwX >Q
F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;- iU ?² M?Q i'i +ª [mv M ?¨M? ç m M^K i`QM; i v +O ¬M
+?B ªM?- i?Ov ?Q¨M; i?B M +mM;X *¦ bU FBM? bÊ- +¦ ?Q¨M; ;Bª- +¦ mv M,M; +O

L?QM; i`QM; iWM; 'v M,K i`¬B [m - i®B ç +?d +¦ h?B M FB T h?"T ;B€T iY i?–M K
FBM? [m X >Q¨M; +'T i?B M FB T +?Q ç M #•v ;BÌ F?¬M; +¦ tm'i ?B MX h?"i F?¬M
>Q¨M; +'T +?B FB TX *?B FB T M¨v çQÊ+ t2K H¨ [m M i`¼M; M?'i i`QM; æ¢B æ¢
h`¼M; +kM; +?Q +?„+ ;€M? p€+ M´BX

>Q¨M; +'T i?B M FB T5 *€B M¨v #bM? i?QÌM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; tm'i ?B MX L?QM

h?"T ;B€T iY i?–M K°+c hY /B M FBK #BM? FB Tc h?B M ?Ä +?Q i?–M FB Tc æ¢B
h?Ov ?Q¨M; i?B M FB TX

L,K FB T M¢M M¨v H–M HQÊi tm'i ?B MX

"®M i?B M FB T i`QÈ+ +U+ F€ ç€M; bÊX J¨ +€B +m®B +MM; M¨v H¢B +ÁM ç€M; b
[m®+ +?Q iÈB #•v ;BÌ ç m F?¬M; +¦ FBM? [m >Q¨M; +'T i?B M FB TX

aÎ æQ¢M ?Qi b•m K°i ?ÆBX h®M; h? M? EB m i?b F?¬M; i? i`'M ioM?X G½Q #'i i
MK +QÌB +´ [m€BX *ÁM L?•K "Q+? L;QM; i?b #` FBM? ?½BX "®M p` iB M K¬M i?QÊ
çWM; M¦B ç M M?[M; *?QÎM; K¬M i`mM; çŠM;X L?[M; *?QÎM; K¬M i`mM; çŠM; ç¦
ç°M;- #` F?OM; #®X

h?B M FB T M?Q p"v- B +¦ i? iB T çQÊ+X

GK+ L;mv M +¦ iB T çQÊ+ F?¬M;\

*ÁM ç€K v m K b¬M; >„+ h?Ov F?B M?bM i?'v h?B M FB T M?Q p"v H¢B +¨M; ?Qª
h?QÆM; h?B M ?B M i? X L?QM; çQ€M +?WM; u M h?QÆM; h?B M M,K ç¦ +kM; +
h?B M FB T M¨vX GK+ L;mv M +? i çB i?b p b m M?[M; ç€K v m K i`QM; HÁM; ç'

@ GQ¢B h?B M FB T M¨v ç½ tm'i ?B MX >„+ ?„+- ç M ç9M; H9+ H„KX

sQ+? .U+ u m oQÆM; +QÌB ?„+ ?„+X a m F?B æ¬M; S?QÆM; u m +? i çB- F?¬M; +
#^M; vX J¨ #•v ;BÌ çB m K¨ v +–M H¨K- +?QM? H¨ +¦ M M ibK K°i +Æ ?°B ;B i +? i
L?QM; ?B M M v +¦ ? B p` +?QM? ç¢Q iB M K¬M +'T i¬M; bQ Î ç•v M M +Æ ?°B +kM

h`QÈ+ ?½v t2K K°i +?9i- sQ+? .U+ u m oQÆM; ? B K„i M?Qm H¢BX

æ² M?B +O v H¨ "S+ i`QÎM; H½Q ç½ +? i i`QM; i v GK+ L;mv MX aQ T?K +O GK+
H¢B +? i i`QM; i v +O vX > B M;QÌB t2K ` •M Q€M F?€ M?B mX L m M?Q +¦ +Æ ?
sQ+? .U+ u m oQÆM; i'i M?B M F?¬M; Km®M #Ä [m X

L?QM; F?B v KÈB çªQ K„i K°i +€B- ç½ T?€i ?B M h®M; h? M? EB m iU ?² M?Q ç
i?b F?¬M; F?ÄB +Q `Ki H¢BX s2K #° /¢M; M;QÌB M¨v i?¨M? i?"i- M?QM; H¢B H¨ K
+?QÎM; oä æ M;X oä æ M; b m M¨v i?U+ HU+ çQÊ+ M•M; H MX L;QÌB M¨v [mª M?B
bÊX

aÎ æQ¢M /MM; S?QM; GÊB p¬ ç`+? #€ +?O +?B FB K ç ?bM? /mM;X

u M h?QÆM; h?B M /MM; h?B M FB K p¬ bQM; ç ?bM? /mM;X

*?m h? M? >mv M /MM; æ` FB K p¬ ç®B ç ?bM? /mM;X

L?Q p”v- h®M; h? M? EB m +¦ i? /MM; *´ FB K p¬ T?QM; ç ?bM? /mM;X

s2K ` FB K +O h®M; h? M? EB m +¨M; t2K +¨M; i?’v M°B ?¨K- +¨M; t2K +¨M; i?’v

E?Q i? ;B[M?[M; M;QÌB M¨v +¦ M¦B ?Q¨B +kM; F?¬M; ? iX >B M i¢B +?d M¦B p

@ GmB H¢B- K m HmB H¢B çBX

@ _ÌB çB- K m `ÌB çBX

@ ob +€B ;b K¨ +?9M; i T?ªB çB +?S\ h?”i p’i pª KÈB +¦ çQÊ+ K°i +,M +S Î #Ì b¬M

*¦ hm iB M ;Bª F?¬M; M?`M çQÊ+ H M iB M;X

@ L;QÆB M;m M;®+ ¨\ L;QÆB F?¬M; M?bM i?’v h?B M FB T M¨v b Q\ L m M;QÆ
+?¶ M¨v çBX _B M; h?”T ;B€T iY i?–M K°+ FB T F?¬M; +kM; ç½ çO F?OM; #® `²B-
i?B M FB TX h¢B ç•v `²B b) F?¬M; #B i #` Q M? i¢+ # Q M?B m H–MX *ÁM F?¬M;

J°i hm iB M ;Bª H M iB M; F?mv M #ªQX

@ h?b ` H¨ i? 5

o` hm iB M ;Bª +m®B +MM; M;?2 ` H¨ ?B mX >B M i¢B +kM; F?¬M; +¦ #’i +S K°i /

L m M?Q HU+ HQÊM; v m K i`QM; HÁM; ç’i p¨ +?QM? ç¢Q #ˆM; M? m- ?B M i¢B
i?m ?Q¢+?X L?QM; ?B M M v HU+ HQÊM; +?QM? ç¢Q iB M K¬M K¢M? M?Q i? - v
tm’i FQ+?X L?[M; B M M i`®M çQÊ+ i?b i`®MX *?Q M M M;QÌB HQm H¢B Î +?¶ M

*Æ #ªM +?d +ÁM H¢B K’v p` æ¢B æ¢Q +ªM?X L;mv M M?•M i?b i?S M?’i +?QM? H
+’T i?B M FB T +?’M ç°M; i?B M M?Q i? M¨QX h?S ? B H¨ Km®M i`Ê ;B9T +?Q GK

@ >ªQ +QÌM; i?B M FB TX

@ æ9M; p”v- M?QM; h?B M FB T +¨M; K¢M? i?b K°i F?B i?¬M; [m +¨M; / /¨M; ?B
i„+- T?€T HU+ +¨M; i?•K ?”mX

@ o b m i`MM; FQ+? >¶M .ÁM; *ªM? +kM; +¨M; i? K / /¨M;X

@ æ9M; p”v- ç•m ;B®M; M?Q +?9M; i - +ª çÌB F?¬M; +¦ +Æ ?°B i`MM; FQ+? >¶M .Á

@ h? M?QM; ç•v H¨ h?B M FB T [m M i`¼M; M?’i K¨ +kM; H¨ F?´ bÎ M?’iX

*ªM? ;BÈB b m æ¢B æ¢Q +ªM? +?QM? H¨ >¶M .ÁM; +ªM?X L;?2 M¦B F?B ç¢i ç M
i?¨M? F?¬M; ;B M K°i T?QÆM;X

h`QM; K°i h?B M FB T- GK+ L;mv M +¦ i? iU KbM? +?®M; çÐ ç½ F?¬M; i `²BX L
i?b F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X Í ç•v F?¬M; i? ç T?ÁM; M?[M; M;QÌB F?€+ ç€

GK+ L;mv M ?Qi b•m K°i ?ÆB- M;?2 M;QÌB # M +¢M? ?¬- +kM; #B i H9+ M¨v h?B
i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ h?B M FB T +O KbM? H¢B K¢M? ç M i? X J°i F?B i?¬M; [m
+¨M; M?B mX >„M #„i ç–m /®+ ? i bS+- H”T iS+ çdM? ç–m ?¨Q [m M; p”M +?mv M
?B MX

L;k æ FB K ç¢Q ç½ i?¨M?X L;k æ FB K ç¢Q bQ pÈB H9+ i`QÈ+ K¢M? ?ÆM `’i M?
i? v ç´B HB M iK+- ˜M ˜M K°i HU+ HQÊM; Hm•M ?²B i`QM; ç¦X

L?QM; +?d /U p¨Q L;k æ FB K ç¢Q i?b M;,M +ªM F?¬M; çQÊ+ h?B M FB T M¨vX

*€B i?S M?’i `ÆB tm®M; +?QM? H¨ h?”T ;B€T iY i?–M K°+ FB TX EB T b® M¨v –K
tm®M;X o¬ b® i?B M ;B€T K°+ F?Q M;QM; iK i?¨M? +U K°+ + Q ?ÆM KQÌB i`QÊM
+•M M†M; K’v +?K+ p¢M +•MX GK+ L;mv M i`Î i v tm’i FB KX h`’M L?¢+ FB K F?¬

kdNX *?QÆM; 8kN@8jy, æ¢B æ¢Q *ªM?

J°i FB K iB T K°i FB K M;,M +ªM iWM; +€B i`QM; h?"T ;B€Q iY i?–M K°+ FB TX L?[
K†i ç'i- ç H¢B K°i ç¢Q /'m p i i?"i b•m i` M K†i ç'i- F?B M +?Q M;QÌB t2K çSM; çˆ
ç°M;X GK+ L;mv M +¦ T?€T HU+ K¢M? M?Q p"v- i?B M ;B€T K°+ F?Q #B M i?¨M? +
çQÊ+X

L?QM; M?[M; M?•M p"i æ¢B æ¢Q +ªM? çSM; ;–M ç m ?B m `ä- GK+ L;mv M F?¬M
p"v- K¨ H¨ GK+ L;mv M K¶B K°i FB K ç m +¦ bU tªQ /B m i`QM; ç¦X æB m M¨v F?B
çB- M?QM; +¦ i? M;,M +ªM +U K°+X GQ¢B M?½M HU+ M¨v `'i ;BÄBX

hB T ç M +?QM? H¨ >Ä /B K +?Q i?–M FB T- æ¢B ç` i`¢+? i?´ FB T +MM; pÈB hY
FB T M¨v M;,M M;„M T?¦M; ç MX h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- #Á +¢T / Q ç°M;- ?Ä t¨ +
h?dM? i?QªM; H¢B +¦ ç Q i?QÆM; FB K #BM?X h?"K +?Q +ÁM +¦ i?B M i?–M /šM
J¶B K°i +€B +kM; T?ªB /¨B ?ÆM KQÌB i`QÊM;X

hB M i?B M ;B€T iY K°+ F?Q- hB M i?B M #¢+? + M? FBK F?Q- hB M i?B M M K K
i?´ i`¢+? X`'i M?B m iB M i?B M +?B F?Q iW i?B M M;Q¢B iB M i?B M ç²M; HQ¢i

L;Q¨B M?[M; +?B F?Q i?B M M;mv M M¨v +ÁM +¦ p¬ b® bBM? HBM? +´ [m€B +U+ H

J M; i?2Q +´ F?Q iS+- F?¬M; #B i # Q M?B m +?B m i?S+ +´ [m€B ?QÈM; GK+ L;m

GK+ L;mv M i`Î i v tm'i FB KX EB K F?ÎB- FB K H¢+- FB K i`–K- FB K T?M- FB
L;mv M ?B M i¢B +ªK ;B€+ o¢M EB K Gm•M >²B +O KbM? bS+ K¢M? i,M; H M KS
iÈB [mª i?"i HÊB ?¢B p¬ +MM;X oÈB L;k æ FB K ç¢Q +O KbM? +kM; F?¦ +¦ i? ?
+?d +–M KbM? bY /KM; FB K M¨v ç H¨K bmv v m bS+ K¢M? h?B M FB T i?b b) +¦ F

J°i ?Ä +?B [m€B i?9 MY ;B®M; t¨ MY ;B®M; ?´ H Q M? M? M?Q ;B¦- GK+ L;mv M
L?QM; ?Ä +?B [m€B i?9 b m F?B #` #´ M€i i?b H¢B ?¦ i?¨M? p¬ b® ?Ä iBM?X L?
M¨Q H¨ F?¬M; +¦X h`QM; ?Q¨M +ªM? F?„T MÆB ç m H¨ ?Ä iBM? i?b +,M #ªM F?¬M

GK+ L;mv M i`Î i v FB KX J°i ç¢Q FB K T?€i ` M;Q¨B- ç€M? i`9M; iQ¨M #° ?Ä /B
i`QM; H¨ K°i M;¨M # i`,K b€m KQÆB H,K ç¢Q ?Ä iBM?X EB K i?m"i ç¢i ç M i`bM
+?Q M;QÌB i T?ªB bÊ ?½B i?€M T?K+X

hB M i?B M i?´ i`¢+? ?¦ i?¨M? K°i *´ h?´X *´ h?´ M¨v iU ?² M?Q i`ªB [m M?B m i
+–K #9 +U+ HÈM K M; i?2Q #B i?QÆM; ç°i M?B M ç€M? tm®M;X æ•v H¨ >bM? h
+QÌM; ç¢B i?ÌB i?QÊM; +´X J°i +?B m M¨v GK+ L;mv M +¦ i? T?€ b Q\

L?[M; æ¢B æ¢Q +ªM? ç M; p•v t2K i`QM; HÁM; •K i?–K bQ b€M?- T?€i ?B M KbM?
+?B m M¨vX L?QM; M¦B i?b +?"K M?QM; /B M` i?b H¢B [m€ M? M?X GK+ L;mv M
M;?B M; +QM; +QM; #´ p¨Q #9 ªM?- +Æ ?² i`QM; M?€v K„i ç°i T?€ çQÊ+ +?B m >
K„i- hY /B M [m•M +?B FB T +MM; pÈB KQÌB p¢M #BM? F?Qc æ¢B ç` i`¢+? i?´ FB
i?9c >Ä /B K +?Q i?–M +MM; pÈB KQÌB p¢M ?Ä ? [m€B i?9 iQ¨M #° p•v [m M? G

EB K [m M; +O GK+ L;mv M +?mv M ç°M;X J¶B K°i FB K +?ûK ` - i'i M?B M ç m
+O ç®B T?QÆM;- ç€M? #¢B `'i M?B m [m€B i?9 p¨ #BM? F?Q +´ [m€BX J¶B K°i F

@ GQ¢B FB K T?€T M¨v5

J°i M?•M p"i æ¢B æ¢Q +ªM? #B M b„+,

@ EB K T?€T M¨v bQ pÈB i¬B i?b K¢M? ?ÆM `'i M?B mX

L?[M; M?•M p"i æ¢B æ¢Q +ªM? F?€+ imv F?¬M; +¦ M¦B ` - M?QM; +kM; +¦ +?mM; w
iB M i v tm'i FB K- M?QM; +kM; +¦ i? F?„+ b•m K¬ ?bM? FB K +?B m i`QM; ç¦- i`Î
b mX EB K i?m"i M?Q p"v +¦ i? M¦B H¨ FBM? ç°M; [m, i?–MX

h®M; h? M? EB m p¨ aÎ æQ¢M ? B M;QÌB ç m +ªK ;B€+ FB K i?m"i +O GK+ L;mv
"¼M ?¼ i`MM; FQ+? EB K ?Q¨M; +ªM? ;BÈB- +,M #ªM H¨ +ªM? ;BÈB çdM? T?QM;
+¨M; M;¨v +¨M; ;–M #¼M ?¼ `²BX

h?Ov ?Q¨M; i?B M FB T +m®B +MM; +kM; ç½ T?O tm®M;X

L;k æ FB K ç¢Q i` M çdM? ç–m GK+ L;mv M ç½ +?®M; çÐ ç M +U+ ?¢MX L;k æ F
F?B ç€M? i M iB M i?B M i?´ i`¢+?- hY /B M FBK #BM? i?b p b m H¢B ?'T i?m iB
H9+ +¨M; HÈM- +¨M; M;¨v +¨M; i?`M?X GK+ L;mv M ç2K L;k æ FB K ç¢Q F?ÎB ç°
+€BX

>B M i¢B L;k ç FB K ç¢Q +QÌM; ç¢B T?B i?QÌM;X

L?QM; #¦M; M;QÌB +?QM? ;B[h?Ov ?Q¨M; M? M?¨M; M?'M K°i +€B HB M T?€ pÐ

GK+ L;mv M FBM? ?½BX L;k æ FB K ç¢Q #` K°i ç¢Q h?B M FB T çÆM ;BªM T?€ p
+¦ i? HB m K¢M;X

h?Ov ?Q¨M; i?B M FB T ç M; +¨M; H9+ +¨M; ;–MX L?•M ªM? i`QM; h?Ov ?Q¨M; iU
#'i +S bBM? K M? M¨QX >„M imv H¨ ?Q ªM?- M?QM; #ªM i? +O ?„M +?QM? H¨ h'
h?B M ;BÈB- ?„M +¦ bU i¬M [mwX GK+ L;mv M K°i HQ i FB K +?B m ç m F?¬M; M;

J°i ç¢Q F?Q iS+ +U+ F€ F?OM; #® ç"T tm®M;X æ•v H¨ h?B M FB T +m®B +MM;X
`'i M? M? +¦ i? pQÊi [m h?B M FB T M¨v- i?¨M? iUm bQ pÈB #'i Hm"M K°i M?•M
iB M ;BÈB ç m i?•K ?"m ?ÆMX E?¬M; +ÁM #B M T?€T M¨Q +ª- T?ªB HB m K¢M; i?
/U- ç€M? ` ? B F?¬B H¶B JBM? EB K hY p¨ >mv M >¼ hYX

> B p` æ¢B æ¢Q +ªM? M?'i i tm'i ?B M- ?QÈM; p h?Ov ?Q¨M; /kM; K½M? H Q iÈ

>mv M >¼ hY p¨ JBM? EB K hY ? B M;QÌB ç²M; i?ÌB /MM; ` >mv M JBM? bQM; t¨
p®M H¨ æ¢B æ¢Q *ªM? M?'i i`¼M;- pW H¨ ?mv M pW H¨ KBM?X æ¢B æ¢Q *ªM? L
i´ ?ÊT- ˜M +?S i`QM; ç¦ +?B M HU+ +O æ¢B æ¢Q *ªM? L?` h`¼M;X æ²M; i?ÌB- G
+ª T?€T HU+ +O KbM?X

.QÐM; L;¬ FB K T?€T #„i ç–m +?mv M ç°M;- i"T i`mM; i'i +ª ?ÆB MQÈ+ bÎ ?[m tm
MQÈ+ +m²M +m°M +O b¬M; >„+ h?Ov #` /šM ` - ?¦ i?¨M? h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q
?QªM; #´ iÈBX

h`'M L?¢+ FB K #„i ç–m +?mv M ç°M;- i"T ?ÊT i'i +ª M?[M; ?ÆB M¦M; tmM; [m M?
[m M? p®M ç½ i„i M v #` /šM ç°M;- /mM; M? K +U+ HÈM b€T M?"T p¨Q >Ä ?Q¨M;
+O h?Ov ?Q¨M; i?B M ;BÈB #´ iÈB-

GK+ L;mv M ?B M i¢B ç½ T?€i ` i'i +ª bS+ K¢M? bÎ ?[m +O KbM?X

J°i FQ+? +m®B +MM; ;B9T i i?¨M? iUm æ¢B ç¢Q +ªM?X

>Q¨M; +'T i?B M FB T K¢M? M?'i ç½ tm'i ?B MX

h?Ov ?Q¨M; ?Q ªM?X

lv HU+ +O >Q¨M; +'T i?B M FB T ç M #•v ;BÌ H¨ F?¬M; i? M;?B M;ÌX

GK+ L;mv M +kM; ç€M? ` +?B m +m®B +MM; +O KbM?X >mv M >Q hY +MM; JB
M; v M;„M i?B i`B M ` X > B ç¢B F?¬B H¶B M¨v çQÊ+ i?B i`B M ` - >mv M JBM?
i"T i`mM; ?¦ i?¨M? ?mv M +?B t¨- K°i M;QÌB +?mv M i•K ?¦ i?¨M? t¨ +?B t¨X aQM
çm¬B `„M- çm¬B `„M iB T ç–m `„MX _ä `¨M; ˜M ˜M i? K p¨B T?–M >¶M Hm•M bQM;

h`QM; i?ÌB t tQ - F?B +¦ bQM; t¨ tm'i ?B M +?QM? H¨ çB K Mm®i ? i i?ªv- ?Ov /B

"Q [mv i >mv M JBM? ?¦ HQM; p®M +¦ +?9i F?€+ #B i pÈB #Q [mv i ?¦ `²M; #bM?
+¦ +?9i ?QÆM; p` bQM; t¨ ?Ov /B i i?ÌB +´ tQ X >B M i¢B i?B i`B M ` - K°i ?¨M F
t¬M; ` M;Q¨B- H2M HÄB p¨Q K¶B K°i i'+ F?¬M; ;B MX GK+ L;mv M i`Î i v tm'i FB
FB K M; v M;„M +?ûK ` - ˜M +?S i?Ov ?Ä ?ÊT HQmX

h?Ov ?Q¨M; >Ä ?Q¨M; ?ÊT H¢B H¨K K°iX

GK+ L;mv M- ? B ç¢B F?¬B H¶B- ? B ç¢B FB K ç¢Q i`MM; i`MM; çB T çB T +MM;
M? mX GK+ L;mv M ;BÌ T?9i M¨v i`QM; ç–m F?¬M; /€K iB T iK+ bmv M;?oX > i i?ª
M?Q +m®B +MM; +¦ i? +?B M i?„M; i?b t2K M?Q ç½ pQÊi [m çQÊ+ i?B M FB T M

h?Ov ?Q¨M; ?Q ªM? ç½ +¬M; iÈB MÆB M¨vX

æ•v F?¬M; T?ªB H¨ ?B M ` ;B[ h?Ov ?Q¨M; i?B M ;BÈB K¨ H¨ Î ;B[ i?B M ç` - bB
GK+ L;mv M Km®M iB M ç M æ¢B æ¢Q +ªM? K¨ [m'v M?B m i?B MX

GK+ L;mv M H9+ M¨v ç½ HB m K¢M;- ;BÌ F?„+ M¨v i?'i F?B m ç m +?ªv K€m- F`+?
T?O ç m #` M;?B M M€i M?B m +?¶- +®i +€+? i?"K +?Q `'i M?B m +?¶ #` M€i #'v>
H M K°i iB M;X æ²M; i?ÌB F?¬M; #B i ç½ ?'T i?m #B i # Q M?B m HBM? F?Q # M
i?9- HBM? i?9 F?´M; H² +m²M +m°M F?¬M; /Si +mM; +'T HBM? F?Q iB M p¨Q i`QM
M?Q i? - +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ €T HU+ +O h?Ov ?Q¨M; ?Q ªM? i?"i HÈMX hQ¨M i?
Km®M bKT ç´X

>Q¨M; +'T i?B M FB T i?"i bU H¨ ç€M; bÊ ç M +U+ çB KX

E?¬M; +¦ #B M T?€T- +?d +¦ i? /MM; ` +?B m FB K K¢M? M?'iX

GK+ L;mv M çB M +m²M; ?ûi H M K°i iB M;X h`'M L?¢+ FB K i?m p i`QM; pÄ- ? i b
+?B m .QÐM; L;¬ HBM? FB KX

æ M?'i FB K +„i p # M T?ªB h?Ov ?Q¨M; ?Q ªM?X a m ç¦ +„i p¨Q iWM; çB K iWM;
F?¬M; +?9i b B b¦i M¨QX J¶B K°i çB K `ÆB ç m F i ?ÊT F?¬M; #B i # Q M?B m Qm
+€B +„i +?mv M ç m Î i? ?Q¨M K„ p¬ F?mv iX

æ•v H¨ K°i FB K ?Q¨M K„X

a€i +?B m M¨v K°i F?B T?€i ` # M M;Q¨B i?b F?¬M; +¦ K°i +?9i F?mv i çB KX

æ•v H¨ K°i FB K F?¦ +¦ i? iBMX

J°i FB K M¨v bÎ ?[m i'i +ª T?€T HU+- i?–M ?²M p¨ HBM? F?Q ? i i?ªv ?ÊT H¢B H¨K

EB K F?Q iW KkB FB K ?¦ i?¨M? ç–m #¢+? HQM;- ;BQÆM; M M? K9 pm®iX EB K
p h?Ov ?Q¨M; ?Q ªM? ;¨Q i?ûiX

æ•v H¨ FB K i?m"i L?'i çB m HQM;5

h`QM; i`mv M i?mv i- FB K i?m"i L?'i çB m HQM; M;?2 ç²M FB K i?m"i ç½ ç¢i ç M
FB K ç€M? ` bÎ ?[m i'i +ª HBM?- F?Q- i?–M +O K°i M;QÌB ç²M; i?ÌB i'i +ª M?[M;
iQ¨M #° T?¦M; i?Q+? ` M;Q¨B- /šM ç°M; i?B M ç` +?SM; FB MX

h¢B b Q H¢B H¨ FB K i?m"i L?'i çB m HQM;\ _'i M?B m *?QÎM; K¬M- `'i M?B m M
F?B T bÊ- ç²M; i?ÌB +kM; ?B m çQÊ+ pb +€B ;b K¨ GK+ L;mv M H¢B +¦ i? /šM çQÊ
M?Q i? X

.QÈB FB K i?m"i L?'i çB m HQM;- >Q¨M; +'T i?B M FB T +kM; i`Î M M #bM? i?QÌM
i? M¨Q H¢B F?¬M; #` ç€M? +? iX æWM; M¦B H¨ v m K b¬M; >„+ h?Ov- M; v +ª M?
+¦ +?9i mv / M? i` M K†i ç'i +kM; M;?o M?Q p"vX EB K i?m"i L?'i çB m HQM; ç•K
ªM? `®i +m°+ t¬M t Q K°i iB M;- ?Q¨M iQ¨M #` i€+? `ÌBX >Q ªM? p¬ +MM; i¬M [mv
F?¬M; F?¬M; i²M i¢BX

*?®M; KkB FB K tm®M; K†i ç'i- GK+ L;mv M i?Î ` K°i ?ÆB /¨BX _®i +m°+ ç½ pQÊi
i?m"i L?'i çB m HQM; p"M /KM; T?€T HU+ iQ¨M i?•M- MY çB K +kM; F?¬M; +ÁM
?„M p¬ HU+X >„M F?¬M; M;WM; ?9i H'v HBM? F?Q- M;mv M F?Q +ÁM i²M i¢B # M
L?QM; #` i?QÆM; M†M; M?Q p"v- H¨K b Q / /¨M; çQÊ+ F?¬B T?K+ H¢BX L?QM;
KÆ ?² +ªK i?'v çQÊ+ i?B M ç` +?B K¬MX

*€B M¨v ;B®M; M?Q iW Gmv M h? F€ ç M h`QÌM; aBM? F€ +kM; ç½ +ªK i?'v çQÊ+

h?B M ç` +?B K¬M iÄ ` i?B M ç` M;mv M F?QX æ` K¬M i?m M¢T i?B M ç` M;m
;B®M; M?Q M;QÌB ç M; ?¬ ?'TX L?QM; i?B M ç` +?B K¬M B +kM; F?¬M; #B iX
çQÊ+- M?QM; H¢B F?¬M; +€+? M¨Q #B i `äX L;?2 M¦B i`QM; i?B M ç` +?B K¬M +
ç½ #B M K'i- +?Q i?B M ;BÈB `ÌB çBX J°i F?B ibK çQÊ+ i?B M ç` +?B K¬M- ç2K i?
i`QM; KbM?- F?B ç¦ >¶M .ÁM; +ªM? KÈB +¦ M,M; HU+X

*¦ i? i`Î i?¨M? M;QÌB /mv M?'i poM? ?^M; Î i`QM; i?B M ç` - #'i iY #'i /B i- +?QÎM

GK+ L;mv M ;¢i ? i K¼B i¢T MB K- #„i ç–m M;?B K i9+ +ªK SM; i?B M ç` +?B K¬M
+O ?„M ç½ +ªK SM; çQÊ+ i?B M ç` +?B K¬MX G–M M¨v +ªK SM; `'i `¨M? K¢+?- i
M?Ä #û M?'i- i? HQÆM; M?'i +kM; pšM +ªK ;B€+ çQÊ+X

h?B M ç` +?B K¬M +U+ HÈM p®M #` T?QM; # X E?B ?¬ ?'T i?B M ç` M;mv M F?Q

>¬K M v- i?B M ç` +?B K¬M ç½ #„i ç–m +?"K `½B KÎ ` X J°i b® HQÊM; i?B M ç`
tm®M;- +m²M +m°M M?Q b¬M; h`QÌM; >¨X G–M `ÆB tm®M; M¨v F?¬M; T?ªB H¨ i?B
K¨ H¨ +?B HU+ iBM? F?B i- ?ÆM +ª #bM? i?QÌM;X GK+ L;mv M ?'T i?m +?B F?Q iB
i?•M iWM; H¶ +?•M H¬M; ç m i`¨M ç–v bU i?QªB K€BX L?QM; F?¬M; +?d M?Q i? -
i?m–M p•M F?Q #„i ç–m F?¬M; M;WM; # Q i`MK i?•M i? GK+ L;mv M- i?'i F?B m-
+MM; pÈB M?[M; tQÆM; +®i #` ;½v- #„i ç–m +?[i`` F?¬M; M;WM;X

P M?5 J°i HQ¢B ;B®M; M?Q i?B M ç` T?€T i„+- ç¢B ç¢Q ?mv M /B m F?¬M; M;W

.MM; K„i M?bM- +?d i?'v K°i ç–m +U+ HÈM tmv M p¨Q ç¢B M½Q GK+ L;mv M- tmv

GK+ L;mv M ?B M i¢B +?d +ªK i?'v i?•M i? +O KbM? F?¬M; M?[M; çQÊ+ +?[i`
çQÊ+ +?mv M #B M i?¨M? T?€T HU+ iBM? F?B i- H¢B F?¬M; M;WM; i,M; H M- +¨
+¨M; ç€M; bÊX J°i HU+ HQÊM; T?Q i` M +kM; F?¬M; M;WM; i,M; i`QÎM;X

GK+ L;mv M +ªK ;B€+ çQÊ+ F?¬M; M?[M; #ªM i?•M ç½ +¦ çQÊ+ T?€T HU+- i?"K +
` F?ÄB # K†i +O / - +,M #ªM F?¬M; iªM çBX hQ¨M i?•M +O KbM? ç m #` +m®M
F?B M +?Q iQ¨M i?•M +O M;QÌB `'i i?QªB K€BX

æ²M; i?ÌB- `'i M?B m ç¢B ç¢Q T?€T i„+ #„i ç–m iB M M?"T p¨Q +Æ i? +O GK+ L;
;B€+ i?B M ç` H–M M¨v ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB H9+ i`QÈ+X h'i +ª ç m `'i `ä `¨M;- #'i
çQÊ+X æ•v H¨ bQM; M?½M +O æ¢B æ¢Q +ªM?- +¦ i? +?SM; FB M `'i M?B m bU p

æ¢B æ¢Q +ªM? `®i +m°+ ç½ i?¨M?X

:BÌ T?9i M¨v- GK+ L;mv M i`QM; M°B i•K i`¨M ç–v pmB KWM;X

h?¨M? +¬M; H9+ M¨v ç•v i?"i F?¬M; / /¨M;X

hQ+? +¦T H•m M?Q p"v- +?m˜M #` H•m M?Q p"v- +ÁM +¦ M?B m M;QÌB M?Q p"v i?
+ÁM +¦ `'i M?B m +?B p"i [mw ?B K- pQÊi [m K¼B M;mv ?B K- ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q -

@ *?9+ KWM;- +?9+ KWM;5

@ *?9+ KWM; ç¢i ç M æ¢B æ¢Q +ªM?X

L;QÌB # M +¢M? HB M iK+ +?9+ KWM; GK+ L;mv M ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q +ªM?X h?•M
?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB i`QÈ+ FB X o b m +?QM? H¨ K°i T?QÆM; +?B ?MM; Î h'M [m
H M ç M ?¨M; i?S #ªv- +ÁM Î # M M;Q¨B +?QM? H¨ ?¨M; i?S M?'iX

æ¢B æ¢Q +ªM? +kM; +?B H¨K i?"T i`¼M;- i?2Q i?S iU H¨ ç M?'i i`¼M; bÆ ç„+ ç¢
T?€T i„+- ç i K i`¼M; +?Q ç T?€T i„+c ç iS i`¼M; T?€T i„+ [mv M?'ic ç M;k i`¼M
ç HK+ i`¼M; M;mv M M? +?O i c ç i?'i i`¼M; ç–m çQM? F?€M? p•Mc ç #€i i`¼M
M;k i`¼M; p¬ i?QÊM; FBK i?•M- ç i?"T i`¼M; ç¢B pB M K½MX

æ M?'i i`¼M; i'i M?B M H¨ ç½ iB M p¨Q æ¢B æ¢Q +ªM?X S?€T HU+ Î +ªM? ;BÈB M
F?B iX æ•v ?Q¨M iQ¨M pQÊi t h`QÌM; aBM? +ªM?X h`QÌM; aBM? h?"T h`¼M; i`Q
i`¼M; +kM; +?d H¨ K°i pKM p†i K¨ i?¬BX

k3yX *?QÆM; 8jR@8jk, *'K S?€T >„+ h?Ov

æ M?` i`¼M; ;¼B H¨ i?B M ç` T?€T i„+X æ†+ çB K [m M i`¼M; +O M¦ H¨ +¦ i? |
i?B M ç` X E?B ç¢i ç M ç M?` i`¼M; i?b +¦ i? F?®M; +? K°i ç–m i?B M ç` T?€T
T?€T i„+ +?B +ªM?X

æ i K i`¼M; +?Q ç T?€T i„+ H¨ M„K ;B[ `'i M?B m T?€T i„+ +?B +ªM?X

æ iS i`¼M; T?€T i„+ [mv M?'i H¨ `'i M?B m T?€T i„+ [mv M?'i ?¦ i?¨M? K°i HÌB M

æ M;k i`¼M; M;mv M M? ?¦ bBM? H¨ `'i M?B m T?€T i„+ i`QM; ç¦ ibK T?€T i„+
i?¨M? M;mv M M?X

æ HK+ i`¼M; M;mv M M? +?9 i - H¨ M;mv M M? +?9 i bÎ ?[m i'i +ª T?€T i„+X

æ i?'i i`¼M; ç–m çQM? F?€M? p•M H¨ `'i M?B m T?€T i„+ ?ÊT H¨K K°i- M;mv M M
F?€M? p•MX G9+ 'v- *?m h? M? >mv M- aÎ æQ¢M- æ¬M; S?QÆM; u m ç½ i ` çQÊ

æ #€i i`¼M; i?B M ç` T?€T iQÆM; H¨ `'i M?B m T?€T i„+ #„i ç–m b€T M?"T p¨Q i
i?¨M? T?€T iQÈM;X

æ +Ym i`¼M; p¬ i?QÆM; FBK i?QÆM; H¨ T?€T iQÈM; T?ªM ?²B #ªM i?•M- +QÌM;
FBK i?•M +?B T?€TX

æ i?"T i`QM; ç¢B pB M K½M H¨ i`MM; FQ+? ç M pB M K½M +?B +ªM? +O ç¢B ç¢Q
i? i`MM; FQ+? æ¢B +ªM? ;BÈB- >¶M .ÁM; +ªM?X

h`QM; KQÌB +ªM? ;BÈB +O æ¢B æ¢Q +ªM?- K¶B K°i +ªM? ;BÈB p b m ç m [m M i`
ç¦- +¦ i? F?®M; +? çQÊ+ i?B M ç` M;mv M F?Q- i?B M ç` T?€T i„+- M;mv M M
çQM? F?€M? p•M- ?¦ ` i?B M ç` T?€T iQÆM;- M;QM; iK i?¨M? p¬ i?QÊM; FBK i?
[m M i`¼M;X J°i F?B im i?¨M? i?b HÊB ?¢B p¬ +MM;X

_®i +m°+ +kM; ç½ i?¨M? iUm æ¢B æ¢Q +ªM?- GK+ L;mv M i?Î T?¨Q K°i ?ÆBX

G9+ M¨v +?d +ªK i?'v T?€T HU+ #ªM i?•M ç½ ç´B i?¨M? T?€T HU+ iBM? F?B i- +
i?•MX o®M H9+ i`QÈ+- T?€T HU+ ;B®M; M?Q K°i +QM bm®B M?Ä- M?QM; ?B M i
b¬M; HÈM- HQm +?mv M # M i`QM; i?•M i? +O GK+ L;mv MX

" Q M?B m H–M iB M ç M ?B K +ªM?- # Q M?B m H–M ç®B K†i pÈB ç®B i?O +QÌM
Q M?B m H–M im ?¨M?- # Q M?B m H–M ?'T i?m HBM? F?Q- # Q M?B m H–M çQ
? i i?ªv ç m ?¦ i?¨M? bU i?®M; F?Q€BX _®i +m°+ i`ª ;B€ M?B m M?Q p"v ç´B H¢B
æ¢B æ¢Q +ªM?X æ•v çQÊ+ t2K M?Q bU ?²B #€Q p¬ +MM; HÈMX

GK+ L;mv M +ªK ;B€+ çQÊ+ T?€T HU+ iQ¨M i?•M ;B®M; M?Q ? B /ÁM; b¬M; +U+ H

GK+ L;mv M p®M F?¬M; #B i- æ¢B æ¢Q +ªM? #bM? i?QÌM;- T?€T HU+ iQ¨M i?•M
+U+ HÈMX J¨ H9+ M¨v- T?€T HU+ +O GK+ L;mv M bQ pÈB æ¢B æ¢Q +ªM? M?'i i`
?ÆM M?B m- ;B®M; M?Q ? B /ÁM; b¬M; +U+ HÈMX

S?€T HU+ iQ¨M i?•M i?®M; F?Q€B M?Q p"v- pQÊi t F?B ç¢i çQÊ+ h`QÌM; aBM? +

GK+ L;mv M `®i +m°+ ç½ ?B m çQÊ+ pb +€B ;b K¨ h`QÌM; aBM? +ªM? imv i ç®B ç
*€B M¨v i?"i H¨ FûK [m€ t `²BX L m KbM? F?¬M; T?ªB KQÊM >mv M >¼ hY- JBM?
i?b F?¬M; +¦ F?ª M,M; pQÊi [m bU F?€+ #B i M¨v- F?QªM; +€+? +? M? H +? F?¬M

GK+ L;mv M iQ¨M i?•M H–M ç–m iB M +?ªv ç–v T?€T HU+ F?´M; H² M?Q p"v- +?d
T?2M- HB M H"T iS+ # v H M i` M F?¬M; b¬M; >„+ h?Ov- ç®B pÈB b¬M; >„+ h?Ov H
iB T K°i FB K Q M? tm®M; /QÈBX h?Ov ?Q¨M; FB K ç¢Q ç€M? ` - #B i # Q M?B m
ç€M? # v H M- M; v +ª K°i b® +'K T?€T +kM; #` GK+ L;mv M i`U+ iB T T?€ pÐX

æ¦ H¨ o¢M /B m +'K T?€T >„+ h?OvX

æ¦ H¨ *MM; bBM? /K ç² +'K T?€T >„+ h?OvX

> B +'K T?€T [m M i`¼M; M¨v- i`QÈ+ FB +¦ `'i M?B m hm iB M ;Bª æ¢B æ¢Q M?'i
iW i` M tm®M; K¨ F?¬M; K°i +?9i bSi K X *?d +¦ i?QÊM; M?•M i`QM; b® æ¢B æ¢Q
T?€T i„+ KÈB +¦ i? /MM; T?€T HU+ iW i` M T?€ ?Q tm®M;X L?QM; GK+ L;mv M ç
i`¼M; K°i FB K #´ tm®M;- ? B +'K T?€T M¨v `ä `¨M; #` T?€ ?QX

GK+ L;mv M T?€T HU+ ?MM; ?"m M?Q i? M¨Q H¢B pQÊi [m +ª æ¢B æ¢Q +ªM? M
i?QÊM; M?•M æ¢B æ¢Q +ªM? M?` i`¼M; i?B M ç` X æB m M¨v i?"i bU [m€ K¢M? K

L?[M; M;QÌB F?€+ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; iQÎM; iQÊM; M´BX

L?QM; i`€B pÈB iQÎM; iQÊM;- GK+ L;mv M pW `²B i`ªB [m i?B M FB T M?Q h?"T
i?B M ?Ä i?–M FB T ç m H¨ M?[M; FB T M¢M æ¢B æ¢Q +ªM? #bM? i?QÌM; +,M #
M¦B ç M h?Ov ?Q¨M; i?B M FB T ç€M; bÊ M?Q p"vX a m F?B i`ªB [m i?B M FB T
b€M? pÈB æ¢B æ¢Q +ªM? M?` i`¼M; +kM; H¨ +?mv M #bM? i?QÌM;X

æQÆM; M?B M- +QB M?Q H¨ T?€T HU+ F?¬M; b B #B i H„KX L?QM; M m bQ p +?
M?` i`¼M; i?B M ç` T?€T i„+ i?QÊM; M?•M pšM ?ÆM GK+ L;mv MX .M b Q #¼M ?
T?€T i„+- +ÁM GK+ L;mv M i?b F?¬M; i? X

L?QM;- M m i,M; i? K +?B m i?S+- GK+ L;mv M +MM; pÈB M?¦K i?QÊM; M?•M æ¢B
+MM; B K¢M? B v m +kM; F?¬M; #B iX

GK+ L;mv M i?B i`B M K°i T?2M- KÈB +ªK ;B€+ T?€T HU+ iQ¨M i?•M i?2Q i?ÌB ;B

JK+ iB m F iB T +O ?„M +?QM? H¨ i`MM; FQ+? ç M +ªM? ;BÈB `'i + QX

h`QM; im iB M ;BÈB- K°i F?B ç¢i ç M æ¢B æ¢Q +ªM? i?'i i`¼M; æ–m çQM? F?€M?
bQX J¨ h'M L;mv M ? B MQÈ+- F +ª v m K HÁM; ç'i i´M; +´M; +?d +¦ i€K p` i¬M; b
+? i- M?QM; #•v ;BÌ L?•K æ°+ ç½ #´ bmM; p¨Q- +kM; +ÁM çO i€K M;QÌBX L m M?
æ¢Q +ªM? M;k i`¼M;- æ¢B æ¢Q +ªM? HK+ i`¼M; i?b +?B M HU+ +¦ i? i?ŠM; H M

hU ?²- +Y ªB ;B M M M +?QM? KbM? ç½ b„T i` Q [m çQÊ+X

æQÆM; M?B M- M¦B M?Q i? - iU ?² M?Q b„T i` Q H M ç M çdM? M9B- M?QM; F?
;–M- M?QM; i?U+ i t2K ` H¢B `'i t X

GK+ L;mv M T?€i iB i K°i T?2M- pšM +ÁM Km®M +¬M; T?€ ? B # M #Ì b¬M; >„+ h?

oW `²B- GK+ L;mv M /šM T?€i h?B M FB T- F?B M +?mM; [m M? i`Î M M ?Q M; i¨
ç€M? T?€ ? i i€K i`,K /†K b¬M; >„+ h?OvX *?mv M +ÁM H¢B H¨ +O +?QM? ç Q iB
K°i T?–M iY i`QM; ç¦X >ÆM M[ - GK+ L;mv M ?B m `'i `ä- i?U+ HU+ +O KbM? ?B
æ¢Q +ªM?- M?QM; bQ pÈB i?U+ HU+ +O v m K b¬M; >„+ h?Ov i?b pšM +ÁM FûK

GK+ L;mv M p¨ K¼B M;QÌB ç m i`Î p +¬M; pB + +O KbM?X

E?B GK+ L;mv M i`Î p - ç½ +¦ M;QÌB ibK ?„M M¦B +?mv M M; vX L;QÌB ibK ?„M M
*?O "„+ S?QM; S?QÆM; L?QX h¢B "„+ S?QM; sm'i o•M hB M *ªM? imv +ÁM b€m p`
ç½ HmB tm®M;- F?¬M; +ÁM F?ª M,M; [mªM Hw [m€ M?B m +?mv MX "¼M ?¼ ?B M
S?QÆM; L?QX E?B M¨Q "„+ S?QM; +–M +?B M HU+- +–M bU ?¶ i`Ê i?b #¼M ?¼ K

S?QÆM; L?Q M¦B,

@ E€ i?"i ç•v +?d H¨ i?¬M; #€Q i?QÌM; H ç M +?Q K¼B M;QÌB #B i p +?mv M +O

GK+ L;mv M +¦ +?9i F?¦ ?B mX *?mv M +O KbM? M?'i ç`M? T?ªB +?Q M;QÌB F?
+kM; BK H†M; +?Ì S?QÆM; L?Q M¦B iB TX

S?QÆM; L?Q M¦B iB T,

@ E?¬M; # Q H•m M[- M;QÆB b) iB T M?"M K°i çÊi ?m'M Hmv M ç†+ #B i- +?m˜M
h`B mX

@ æ M h`mM; PÆM; h?B M h`B m\

GK+ L;mv M F?) ;B”i KbM?X

@ æ9M;- ç M h`mM; PÆM; h?B M h`B mX

S?QÆM; L?Q ;”i ç–mX

@ h`mM; PÆM; h?B M h`B m +?QM? H¨ æ¢B ç` i`mM; QÆM;X h` M K†i ç’i i?B M
KQÌB H–M bQ pÈB +?9M; i - i?”K +?Q K’v +?K+ H–MX *?9M; i i¢B ç•v ç m H¨ i`Q
iB M ç M æ¢B æ¢Q +ªM?X L?•M p”i çSM; ç–m ç iY +?•M i`mv M +¦i? iB M H M æ
i? iB M H M æ¢B æ¢Q +ªM? i?b +¦i? #´ bmM; HU+ HQÊM;X h`QÌM; aBM? +?•M +
p¨ >¶M .ÁM; +ªM? +kM; +¦X

@ L;QÆB +?Q /M ç M MÆB M¨Q i?b Î MÆB ç¦ +kM; M?”M çQÊ+ bU ç + Q i?”i HÈM
HU+ `’i HÈM- M?QM; +kM; b) T?ªB ;€M? i`€+? M?B K i?”i HÈMX L,K ç¦ u M bQ #€-
M;QÌB M¨v ç m çB [m h`mM; PÆM; h?B M h`B mX J¨ H9+ ’v- çÌB i?S i€K ç M;k h`€
M;?2 [m +?S- ¬M; ’v +kM; ç½ iB M p¨Q F?ªQ ?¢+? h`mM; PÆM; h?B M h`B m- M?
i€K H¨ K°i çÌB ?Q¨M; FBK- +¦ç M # M;QÌB +¦i? iB M p¨Q h`mM; PÆM; h?B M h`B
+¦i? iB M p¨Q h`mM; PÆM; h?B M h`B mX æ° F?¦ +O M¦ #ÎB p”v +¦i? iQÎM; iQÊ

@ h’i M?B M- i`QÈ+ F?B ç +?Q M;QÆB #QÈ+ p¨Q +m°+ F?ªQ ?¢+? i?b b) +¦K°i çI

S?QÆM; L?Q M¦BX

E€ i?”i i?b S?QÆM; L?Q ç®B pÈB +€B M¨v +kM; F?¬M; ?B m `ä H„K- #’i [m€ +?d H

.M b Q- S?QÆM; L?Q #•v ;BÌ +kM; +?d H¨ h`QÌM; aBM? h?”T h`¼M;X «M; i imv #
M?QM; ç®B pÈB pB + GK+ L;mv M i`MM; FQ+? çQÊ+ æ¢B æ¢Q +ªM? i?b +kM; F?¬
h`QÌM; aBM? h?”T h`¼M; H•m `²B- +?”K +?¢T F?¬M; ç°i T?€ çQÊ+ æ¢B æ¢Q +ªM?
i`¨M;X L?[M; HÌB M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M¦B bm¬M;X

h`mM; PÆM; h?B M h`B m b Q\

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB F?) ;B”i KbM?X

æ9M; p”v- F€ i?”i ç½ bÈK KBM? #¢+?- ?¨M? i`bM? +O KbM? b) +ÁM T?ªB i`ªB [m

.M b Q- +?¶ ç¦ KÈB i?”i bU H¨ K°i b•M F?’m HÈMX

L?QM; +?mv M M¨v M¦B b mX

GK+ L;mv M +ªK ;B€+ `’i +´ [m€BX *?QM? KbM? +?ŠM; [m m®M; +¦ +?9i b v M M
E?B idM? H¢B- +¦ M;QÌB M¦B pÈB ?„M- +?B /`+? b¬M; >„+ h?Ov ç½ tQM;X "¢+? S
v m pQÆM; ç½ +? iX hY G•M u m oQÆM; p¨ sQ+? .U+ u m oQÆM; ? B M;QÌB ç m

a m ç¦- ?„M +ÁM çQÊ+ #B i- +?B M +m°+ Î i? ;BÈB i`QM; HÁM; ç’i +Æ #ªM ç½ tQ

*€B M¨v +kM; i?”i M? M? [m€X

*?QM? KbM? pW p†M i`ªB [m K°i ?²B +?B M ç’m Î "’i hY- K¨ +?QM? ç¢Q iB M K¬M
+kM; +?ŠM; # Q H•m ç½ Km®M tQM; `²BX

@ E€ i?”i `’i çÆM ;BªMX

"„+ S?QM; sm’i o•M hB M *ªM? GK+ h? M? æ¨Q M¦BX

GK+ h? M? æ¨Q +kM; H¨ M;QÌB i?Q+? m®M; `QÊm- M M +kM; +¦ p¨B T?–M +ªK ibM

GK+ h? M? æ¨Q M¦B iB T,

@ æ¬M; S?QÆM; u m +? i `²B- L?•K æ°+ F?¬M; +¦ H”T iS+ i?QÊM; p`X "ÎB p”v- v
+¦ F?ª M,M; M;,M +ªM çQÊ+ +?QM? ç¢Q iB M K¬MX G9+ M¨v ?¨M? ç°M; i’i T?ªB i?
M M bQ pÈB i`QM; iQÎM; iQÊM; çÆM ;BªM ?ÆM `’i M?B mX

@ æQÆM; M?B M- ç•v +kM; H¨ /Q u M bQ ?mvM? M,K ç¦ K°i i v i¢Q /UM; M M Qm i
ç½ F?m +? i`QÆM; i`bM? ç° +O +?QM? ç¢Q iB M K¬M K¢M? ?ÆM v m K i`QM; H

v m K i'M +¬M; >Q aÆM ç½ H¨K i´M i?QÆM; M;mv M F?Q- H¢B çKM; T?ªB v m K
i`"M +?B M M¨v i?„M; H¨ çB m i'i M?B MX

@ >ÆM M[+ÁM i?„M; K°i +€+? çÆM ;BªMX

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB F?) ;B"i KbM?,

@ L?•K æ°+ FB pb b Q H¢B F?¬M; i?W +Æ iB T M?"M p` i`Q h?€M? æ v m K \

GK+ h? M? æ¨Q m®M; +¢M K°i Fv,

@ L?•K æ°+ iW H•m F?¬M; +¦ tm'i ?B M- ç°i M?B M iB T M?"M- H¢B T?ªB ç®B T?
iB M K¬M i?b +?d bÊ H¨ F?¦ ;€M? p€+ çQÊ+X æ M H9+ ç¦ #¢B #BM? H¨ F?¬M; i`€
i`QM; HÁM; ç'i H¨ i K [m®+ çdM? H"T æ¬M; S?QÆM; u m- S?QÆM; h¨ p¨ EBM? >Q
p¨ EBM? >Q¨M *?•M HQÐM; v m HB M i?O- ;•v €T HU+ pÈB æ¬M; S?QÆM; u mX J
H¨ Km®M KQÊM +?QM? ç¢Q iB M K¬M ç ;•v €T HU+ +?Q v m K - KQÊM +Æ ?°B +?
*?•M i?–M T?K+X

@ >B M M?B M- L?•K æ°+ Km®M ç2K +Æ M;?B T M;¨M M,K i`QM; HÁM; ç'i pSi #Ä
+MM; EBM? >Q¨M *?•M ;B M?"T /QÈB i v ?„MX æ•v +?QM? H¨ w ç`M? +O L?•K æ

@ >ÆM M[- EBM? >Q¨M *?•M p¨ S?QÆM; h¨- /QÈB €T HU+ +O +?QM? ç¢Q iB M K
L?•K æ°+X

GK+ h? M? æ¨Q T?•M iQ+? i? +K+c

@ J¨ +?QM? ç¢Q iB M K¬M # M M¨v- bQ ?mvM? aÎ æQ¢M +MM; pÈB M?[M; i`QÎM; H
w ç`M? +O L?•K æ°+X *?d H¨ F iW ç¦ +¦ i? #bM? ç`M? i? ;BÈB i`QM; HÁM; ç'i-
#'i ?O Km¬M çÌB i?b #¼M ?¼ i'i M?B M +kM; pmB p `²BX

@ *?Q M M- +?B M /`+? M¨v +?QM? ç¢Q iB M K¬M +?B K iB M M;?BX L?•K æ°+ +k
+MM; EBM? >Q¨M *?•M p¨ M?[M; i?O ?¢ +O æ¬M; S?QÆM; u m T?ªB +?`m +K+ /E

hùng. Cuối cùng ông ấy đã thua trong tay tổ sư Bắc Phong đời thứ hai. Một nhân vật như vậy, thành lập nên một Đế kinh khí thôn sơn hà như thế này cũng là lẽ bình thường.

Lục Nguyên hiện tại đang ở chính giữa Đế Kinh.

Kỳ thật thì bây giờ Đế Kinh cũng có không ít người. Ngoại trừ Lục Nguyên ra, còn có rất nhiều chính đạo tiên môn.

Cuộc chiến lòng đất đã đến giờ khắc cuối cùng, đã công phá Ma Mộc Nhai cùng với Phương Tà và Kinh Hoàn Chân. Ma quốc đã bị tiêu diệt. Phương Tà, Kinh Hoàn Chân hai người cùng với thủ hạ đắc lực của bọn chúng đã biến mất. Trên cơ bản, chính đạo tiên môn đã dẹp xong toàn bộ yêu ma.

Đây là chi hồng nghiệp muôn đời bất hủ. Năm ngàn năm qua chưa từng có.

Sau khi dẹp xong yêu ma, Nguyên quốc cũng đã lui binh.

Hiện tại, Tấn quốc chính là đang ở trong thời kỳ cực thịnh năm ngàn năm qua.

Tất nhiên, thanh danh của Nhất Kiếm Đoạn Thiên Sở Đoạn cũng leo lên cao. Rất có thể được so sánh với Yến Thương Thiên.

Nói qua nói lại, hiện tại mình đang ở Đế KINH chính là muốn tại đây cử hành một hoạt động phân bảo. Ở thế giới dưới lòng đất, tiêu diệt được nhiều yêu ma như vậy, tất nhiên là đã thu được rất nhiều tài nguyên, như thế nào lại không muốn chia một phần. Đương nhiên, thời gian đến lúc phân bảo vẫn còn sớm một chút.

Lục Nguyên theo thói quen đi tìm rượu uống.

Nổi danh nhất Đế Kinh không hề nghi ngờ chính là Thiên Tử rượu. Nghe nói Thiên Tử rượu giá cả đắt đỏ không nói, nhưng một khi uống vào sẽ có một loại cảm giác bất thường. Khi đi tìm rượu để uống, Lục Nguyên cũng cảm giác rất hào hứng.

Rốt cuộc, hoạt động phân bảo cũng đã bắt đầu. Lục Nguyên được phân khá nhiều linh thạch, vân thú, cùng với các loại bí tịch. Lúc này, trên bảng công lao tiêu diệt yêu ma. Lục Nguyên nằm ở vị trí rất cao.

Nghe nói, vì quyết định phân bảo này như thế nào mà mọi người đã cãi nhau rất nhiều lần. Cuối cùng dùng đến cao thủ đánh chết yêu ma chủ chốt để quyết định. Mà lúc này cao thủ yêu ma bị chết cũng không tính quá nhiều. Lục Nguyên trong tay giết chết một Thổ Yêu Hầu, tất nhiên là vị trí cực cao, vượt qua rất nhiều thượng nhân Đại Đạo cảnh.

Kết quả là được rất nhiều tài nguyên.

Được nhiều tài nguyên như thế, Lục Nguyên trong lòng cũng suy tính. Hắn muốn dùng những cái này để trùng kích Đại Đạo cảnh nhị trọng Thiên Địa Pháp Tắc.

Đại Đạo cảnh muốn tăng lên một tầng đều rất khó khăn. So với Trường Sinh cảnh thì khó khăn hơn nhiều. Mỗi khi trùng kích một tầng đều cần rất nhiều tài nguyên, đều là số lượng rất lớn, vượt xa tưởng tượng.

Hiện tại, Lục Nguyên tổng cộng có được mười vân thú cấp dị thú.

Đúng rồi, vẫn còn một việc. Thế giới dưới lòng đất nên xử trí như thế nào đây? Đây là việc làm khó cho chính đạo tiên môn. Thế giới dưới lòng đất, Tu tiên giả không có khả năng ở lại trong đó. Mặc cho ai cũng không chịu. Đoán chừng qua một thời gian ngắn, yêu ma sẽ quay trở lại. Đây là cơ nghiệp muôn đời, không thể bỏ đi được.

Cuối cùng nên xử lý như thế nào đây?

Cuối cùng, Lão Bất Tử Gia Cát Cách của Côn Lôn tiên môn đã từ cổ pháp tìm ra được một pháp thuật đại vận chuyển. Pháp thuật đại vận chuyển này có thể chuyển núi điền biển, có vô cùng vô tận uy năng. Cuối cùng rất nhiều người ở Côn Lôn tiên môn đã bắt đầu khai thủy bàn sơn, dùng pháp thuật đại vận chuyển. Cứ thế mà chuyển không biết bao nhiêu ruộng đất đi vào, sâu đến ba vạn trượng. Không biết có bao nhiêu công trình dưới lòng đất toàn bộ phong bế hết.

Đại thủ bút, đại thủ bút, đây mới thật sự là đại thủ bút.

Cơ hồ mỗi ngày đều có một đại lượng đá, bùn vận chuyển vào, đem thế giới dưới lòng đất phong kín hết. Đương nhiên, trước khi phong kín đã đem một số tài nguyên quý giá toàn bộ dời đi.

Sau này, thế giới dưới lòng đất sẽ hoàn toàn biến mất.

Thế giới dưới lòng đất so với lịch sử của Tấn quốc còn muốn lâu hơn, dưới sự vận hành của chính đạo tiên môn đã hoàn toàn biến mất. Trong lúc nhất thời, bất luận là chính đạo tiên môn hay là đám yêu ma vẫn còn chưa chết đều cảm khái vô cùng.

Bọn họ đều chứng kiến một cái kết chung của một thời đại.

Cuộc chiến lòng đất rốt cuộc đã xong.

Tấn quốc khôi phục lại cảnh tượng thịnh thế.

Quay trở lại Hoa Sơn.

Uống một chén rượu, Lục Nguyên ngồi trên hành lang, bên ngoài là mưa rắc vào.

Những hạt mưa bụi bồng bềnh trong không trung, giống như một tấm lụa trắng phủ xuống dãy núi. Những hạt mưa rơi xuống mái hiên tạo thành một bức rèm che xinh đẹp vô cùng.

Khó có được cảnh tượng nhàn nhã như vậy. Thời gian thật sự trôi qua rất nhanh. Ban đầu là mười vạn yêu ma tấn công Hoa Sơn, sau đó là Nam Hải, rồi lại đến cuộc chiến dưới lòng đất. Cảnh tượng tiêu dao tưởng chừng như không còn quay trở lại. Chỉ là ngẫu nhiên hôm nay có được chút thời gian rỗi rảnh.

Nhưng muốn mình bây giờ buông tay hết thảy thì lại không làm được.

Không phải là hắn có lòng tham. Chính bản thân hắn chưa từng có lòng tham. Quyền lực, quyền thế đều là những thứ mà hắn không hề truy cầu qua. Nhưng nhiệm vụ của Yến tổ sư lưu lại, nhiệm vụ của sư phụ lưu lại thì hắn không thể không gánh vác. Thân là nam nhi, có đôi khi cũng không được lựa chọn.

Ba chữ Nam Tử Hán nhưng lại nặng tựa ngàn cân.

Được rồi, khó mà có được sự rảnh rỗi như lúc này. Nghỉ ngơi một chút rồi nói sau. Về phần trùng kích Đại Đạo cảnh nhị trọng Thiên địa pháp tắc thì cũng để sau. Sự việc nào của sau này thì cứ để sau này.

Lục Nguyên nhún vai.

Thời gian kế tiếp, Lục Nguyên tương đối thoải mái. Vừa vặn lúc này những người bằng hữu cũng ở trên núi. Mọi người ngồi cùng một chỗ uống rượu, ngắm mây bay. Nằm một cách khoai thai trên bãi cỏ, nhân sinh tự tại như vậy mới chính là nhân sinh tu tiên.

Tiêu dao cầu tiêu dao. Vốn tiêu dạo lại ở bên cạnh của mình.

Trong lúc đang nằm trên bãi cỏ, hắn phát hiện chung quanh có sự biến hóa. Sau khi trùng kích lên Đại Đạo cảnh, đối với sự biến hóa không khí xung quanh đều rất mẫn cảm. Hắn lập tức nhỏm dậy, phát hiện người đến chính là Bắc Phong Phong Chủ đời thứ tám Khuất Thanh Thuần thì vội đứng lên:

- Tham kiến sư thúc tổ.

Khuất Thanh Thuần nhẹ nhàng gật đầu cười:

- Không cần khách khí!

Ông đứng tại đó, tựa như cao bằng núi.

- Lần này đến đây chính là muốn tìm con nói một việc. Trung Ương Thiên Triều con đã nghe nói qua chưa?

Khuất Thanh Thuần hỏi.

- Vâng, con đã nghe rồi.

Lục Nguyên gật đầu.

- Trung Ương Thiên Triều chính là linh khí nồng nặc nhất trong thiên địa linh khí. Công pháp rất lợi hại. Chỗ đó Trường Sinh đi đầy đất, Đại Đạo không bằng chó, Hỗn Dòng cũng trở nên thông thường. Muốn trở

thành cao thủ chân chính, phát huy được tiềm lực chính thức của mình thì chỉ có đến Trung Ương Thiên Triều. Nhưng đến đó cũng không dễ dàng.

- Cứ cách hai trăm năm, Trung Ương Thiên Triều sẽ tổ chức một lần khảo hạch. Đến lúc đó, toàn bộ đại địa, ngoại trừ Trung Ương Thiên Triều thì bốn đại quốc gia khác như Đại Dung quốc, Đại Cổ quốc, Đại Dịch quốc, Đại Thụy quốc đều sẽ phái người tham dự.

- Nếu như có thể tiến vào Trung Ương Thiên Triều thì sẽ có tương lai vô cùng rộng mở.

- Nhưng muốn tiến vào Trung Ương Thiên Triều cũng sẽ không dễ dàng.

- Hoa Sơn đời thứ tám của chúng ta cũng chỉ có ba người có thể tiến nhập vào Trung Ương Thiên Triều.

- Đương nhiên, loại khảo hạch này cũng cần điều kiện nhất định. Ít nhất phải là nhân vật Đại Đạo cảnh. Đồng thời, không thể vượt qua một thiên tuế. Nếu như vượt qua một thiên tuế thì lập tức bị cho rằng không có tiềm lực, căn bản không cần đến Trung Ương Thiên Triều.

- Muốn tiến vào Trung Ương Thiên Triều cần có hai khảo hạch quan trọng. Thứ nhất là ở Tấn quốc tiến hành khảo hạch tư cách. Ví dụ như tại Tấn quốc chúng ta, Đại Đạo cảnh một thiên tuế trở xuống, Hoa Sơn tổng cộng có sáu người. Mà toàn bộ Tấn quốc chúng ta chỉ có khoảng bốn mươi người. Trung Ương Thiên Triều thì cần hai mươi người. Trong bốn mươi người đó phải loại đi hai mươi người. Nếu muốn đào thải hai mươi người đó không thể không thông qua cuộc khảo hạch tư cách tại Tấn quốc.

- Nhưng, ngàn vạn lần đừng tưởng rằng, thông qua được cuộc khảo hạch đầu tiên ở Tấn quốc thì có thể tiến vào Trung Ương Thiên Triều. Có thể tiến vào Trung Ương Thiên Triều còn phải thông qua Bách quốc khảo hạch. Khi đó rất nhiều nhân vật Đại Đạo cảnh của trăm quốc gia sẽ tụ tập một chỗ. Do đó có rất ít người thông qua được Bách quốc khảo hạch. Đời thứ tám tổng cộng chỉ có ba người thông qua được cuộc khảo hạch này, tiến vào Trung Ương Thiên Triều.

, Hoa Sơn Tiên Môn

283. Chương 537-538: Khảo Hạch

- Vốn với thực lực của con, tất nhiên là không cần quá lo lắng. Chỉ là hiện tại, khảo hạch lần thứ nhất ở Tấn quốc đã tới rồi. Mà con thì vừa vặn đạt đến Đại Đạo cảnh, căn bản cũng không có bao nhiêu thời gian chuẩn bị. Cho nên, đối với con cũng có vài phần lo lắng.

Khuất Thanh Thuần lên tiếng.

Lục Nguyên nghe được trong nội tâm liền thất kinh.

Muốn tiến vào Trung Ương Thiên Triều thật sự là phiền toái. Trước phải thông qua khảo hạch tại bổn quốc. Tư cách khảo hạch phải là Đại Đạo cảnh một thiên tuế trở xuống. Rõ ràng chỉ có hai mươi người có thể thông qua, hai mươi người còn lại phải bị đào thải.

Lại nói tiếp, còn phải trải qua Bách quốc khảo hạch. Mấy trăm cao thủ của mấy trăm quốc gia cùng tụ một chỗ.

Trung Ương Thiên Triều thật sự là thần thánh chi địa, không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả.

Hoa Sơn Bắc Phong Vân Thai Phong

Bên trong Vân Thai Phong đích thực là một chỗ u cảnh. Cách đó không xa có một dòng suối trong vắt chảy qua. Phía trên dòng suối là một hệ thống lấy nước bằng trúc. Dòng nước nhẹ nhàng chảy qua nơi này. Chim chóc trong núi rừng nhẹ nhàng hót vang.

Hiện tại có một chàng thanh niên đang đứng trước hai mộ bia.

Chàng thanh niên đó trong tay cầm hai vòng hoa rất xinh đẹp.

Bính Đạp hoa.

Đây là loại hoa mà sư phụ năm đó rất thích.

Lục Nguyên không khỏi nhớ lại khi đó, vừa thương tiếc lại vừa tức cười.

Lúc này đây, chính đạo tiên môn công phá thế giới dưới lòng đất, đạt được thắng lợi trước đây chưa từng có. Sau đó lại dùng pháp thuật đại vận chuyển để phong kín thế giới dưới lòng đất, biến nó trở thành mây khói. Quang Minh Yêu Hoàng Phương Tà rất ưa thích loại hoa này. Lần này đánh bại Quang Minh cung, đã thu được không ít. Lục Nguyên vốn không thích, nhưng nhớ tới sư phụ thích cái này nên cầm đến đây.

Bây giờ hắn đang bái tế sư phụ.

Hắn cắm trước một sư bá và sư mẫu Chu thị mỗi người một đóa.

Cánh hoa màu xanh ngọc bích nhẹ nhàng lay động trong gió.

Nhìn cánh hoa nhảy múa, Lục Nguyên suy nghĩ cũng có chút loạn. Tựa hồ như nhớ lại chiêu thức kiếm pháp đầu tiên sư phụ dạy mình năm đó. Đó tưởng chừng như một giấc mộng. Chỉ là mộng hiện tại có tỉnh lại hay không?

- Sư phụ, yêu ma trong lòng đất đã bị tiêu diệt triệt để. Về sau, sẽ chẳng còn những chuyện ở thế giới lòng đất nữa. Mặc dù có những yêu ma vẫn còn tồn tại, nhưng căn cứ đã mất thì cũng chỉ là tồn tại mà thôi.

Lục Nguyên lẩm bẩm:

- Một trong những tâm nguyện của sư phụ đã xong. Về phần Tam Tông chi loạn mà sư phụ lo lắng, xin sư phụ cứ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ dốc hết sức.

- Vòng hoa này sư phụ và sư mẫu hẳn sẽ rất thích. Nhưng cái này đoán chừng sẽ là cái cuối cùng. Thế giới dưới lòng đất đã bị hủy diệt. Về sau sẽ không còn chi vật này nữa.

Lục Nguyên cảm khái nói. Có một số việc cần qua đi thì phải qua đi.

Lục Nguyên bái tế trước hai bia mộ rồi rời đi.

Nhưng khi vừa mới trở về, hắn lập tức nhận được một phong thư.

"Thiên sứ Tấn quốc khảo hạch đã tới rồi". Trên bức thư nội dung chỉ ghi đơn giản như vậy.

Khảo hạch thiên sứ đã đến rồi.

Lục Nguyên chấn động. Cầm bức thư trong tay, Lục Nguyên đến tập hợp tại Đông Phong. Lục Nguyên cùng với Phong Chủ Phương Nho bay trên ngự kiếm thẳng đến Đông Phong Triêu Dương Phong.

Tại Triêu Dương Phong, Lục Nguyên phát hiện có không ít người. Đông Phong Phong Chủ Nguyên Dương Thượng Nhân, Nam Phong Phong Chủ Hồi Phong Thượng Nhân, Tây Phong Phong Chủ Tử Hà Thượng Nhân, Trung Phong Phong Chủ Ngọc Chân Thượng Nhân. Còn có một người hắn không biết. Ngoài ra còn có Chưởng môn nhân Sở Đoạn.

Lục Nguyên phát hiện, trừ mình ra, những người đang đứng trên ban công đều là khí thế kinh người.

Sở Đoạn nói:

- Tốt, người cuối cùng cũng đã đến. Hoa Sơn chúng ta tổng cộng có sáu người tham gia vào khảo hạch tại Tấn quốc tiến vào Trung Ương Thiên Triều. Những người này không cần giới thiệu, đều là người quen. Lục Nguyên, ngươi là đời thứ mười, cũng nên giới thiệu với ngươi một chút về những người này.

Sáu người có mặt lần này, ngoại trừ bốn Phong chủ thì còn có một người của Đông Phong, được gọi là Liệt Dương Thượng Nhân.

Nguyên Dương Thượng Nhân, Liệt Dương Thượng Nhân, Hồi Phong Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân, Ngọc Chân Thượng Nhân, Lục Nguyên tổng cộng sáu người.

Trong đó, Kiếm Tông có ba người, Khí Tông hai người, Kiếm Khí Tông một người.

Đời thứ chín có năm người, đời thứ mười có một người.

Kỳ thật, Nguyên Dương Thượng Nhân, Hồi Phong Thượng Nhân tâm trạng đều có chút cổ quái. Bọn họ hiện tại vẫn còn nhớ rõ, Lục Nguyên lúc thi đấu tại Ngũ Phong đã trở nên nổi tiếng. Khi đó hắn vẫn còn ở

Luyện Thể k./ Tại Triêu Dương Phong, một kiếm đánh bại hai đệ tử chân truyền của Kiếm, Khí hai tông, nổi danh ngay lúc đó.

Lúc ấy, Lục Nguyên biểu hiện tuy tương đối kinh diễm, nhưng nói trắng ra, bọn họ cũng chỉ đối đãi với Lục Nguyên như một tiểu bối. Đoán chừng tên tiểu bối này muốn thành tài cũng phải mất mấy trăm năm.

Kết quả, hiện tại Lục Nguyên đã có tư cách tham gia khảo hạch tại Tấn quốc tiến vào Trung Ương Thiên Triều. Điều này khiến nhân tình làm sao chịu nổi.

Vốn chỉ là một tiểu bối, nhưng hiện tại lại có thể cùng các Phong Chủ Thượng Nhân tham gia cùng một hoạt động.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều Thượng Nhân đều cảm khái vô cùng.

Đương nhiên, tuy có thể tham gia cùng một hoạt động, nhưng bọn họ cũng không nhận ra Lục Nguyên rất mạnh. Bọn họ đều là Đại Đạo cảnh nhị trọng, tam trọng, thậm chí là tứ trọng. Còn Lục Nguyên chỉ là Đại Đạo cảnh nhất trọng. Xem như là người yếu nhất trong số những người ở đây.

Nói đến đây, kỳ thật gần đây Hoa Sơn tiên môn đã xảy ra một việc. Đó chính là Lục Nguyên danh xưng định vị. Nguyên Lục Nguyên được gọi là Tửu Kiếm Tiên, mà bây giờ thì gọi là Thượng Nhân gì đây? Đạt đến Đại Đạo cảnh thì có thể xưng là Thượng Nhân, nhưng cũng chẳng định ra được tên tuổi gì. Kiếm tiên bên trong còn có tiêu dao chi ý. Lục Nguyên được gọi là Tửu Kiếm Tiên thì cũng được rồi.

Thượng Nhân, nhân thượng chi nhân, điều này chỉ ra sự uy nghiêm chi ý. Lục Nguyên còn trẻ như vậy mà đã gọi là Thượng Nhân thì không được hợp cho lắm.

Đến tột cùng nên gọi như thế nào đây?

Đây chính là một nan đề.

Sở Đoạn lên tiếng:

- Chư vị, chúng ta đều là những nhân vật trụ cột của Hoa Sơn tiên môn đến tham gia khảo hạch tại Tấn quốc tiến vào Trung Ương Thiên Triều. Nếu có thể thông qua khảo hạch thì rất tốt, vạn nhất có thể tiến vào Trung Ương Thiên Triều thì thực lực lại càng tăng lên. Về sau có thể lập nhiều công lao to lớn cho Hoa Sơn tiên môn chúng ta.

Lập tức, Sở Đoạn tự mình dẫn đội, một đoàn ngự kiếm bay thẳng đến Đế Kinh.

Cuộc khảo hạch lúc này đây được cử hành tại Đế Kinh.

Cái gì là thứ nhất Hoa Sơn tiên môn, thứ hai Võ Đang tiên môn, Trung Ương Thiên Triều hết thảy đều không quan tâm. Những tiên môn thượng đẳng đối với Trung Ương Thiên Triều mà nói thì yếu quá yếu, nhược quá nhược. Trung Ương Thiên Triều không phân biệt bất cứ cái gì.

Trong số đó, pháp lực Lục Nguyên là yếu nhất, tốc độ ngự kiếm cũng chậm hơn. Nhưng chỉ là chậm một chút thôi. Bạch Đế kiếm đạo gia tăng lên thì cũng sẽ không chậm hơn bao nhiêu, khiến cho sáu người bên cạnh thầm nghĩ, Lục Nguyên có thực lực như vậy, về sau sẽ là một nhân tài khó lường ở Bắc Phong.

Nhiều người đã bay tới Đế Kinh.

Lần trước đến Đế Kinh, khi đó Đế Kinh to lớn nhưng tang thương.

Hiện tại Đế Kinh cũng vẫn như vậy.

Lúc này đây, cuộc khảo hạch được cử hành tại Ngũ Luân cung thuộc Đế Kinh.

Ngũ Luân Cung bình thường là nơi năm thượng đẳng tiên môn dùng để nghị luận. Hiện tại tất nhiên là để trống. Lục Nguyên cùng với các Hoa Sơn chi nhân đến nơi này, phát hiện tại đây đã có không ít người. Người của Võ Đang tiên môn tới cũng rất đông. Võ Đang thất tử đều là đời thứ chín. Đứng đầu Võ Đang thất tử là Tống Thanh Kiều, được Chưởng môn Võ Đang đời trước truyền thụ, bản thân thực lực cơ duyên lại mạnh, đạt tới Tông sư cảnh. Sáu người còn lại thực lực đều không bằng với Tống Thanh Kiều, chỉ đạt đến Đại Đạo cảnh nhị trọng, tam trọng, tứ trọng mà thôi. Lần này Võ Đang thất tử gồm có Du Thanh Chu, Du Thanh Đại, Trương Thanh Khê, Trương Thanh Sơn, Ân Thanh Đình và Mạc Kỳ.

Côn Lôn tiên môn đến năm người, trong đó có một người là nhân vật Đại Đạo cảnh nhất thiên tuế. Nhưng Lục Nguyên lại chẳng quen. Bọn họ đứng đó, trên đỉnh đầu bảo quang một vòng, rất nhiều pháp bảo được cất trong bản thân.

Thanh Thành tiên môn cũng đến bốn người, một người là Thượng nhân Đại Đạo cảnh nhất tiên tuế. Nhưng Lục Nguyên cũng chẳng quen mặt.

Nam Hải tiên môn cũng đến bốn người, một người là Thượng nhân Đai Đạo cảnh nhất thiên tuế. Lục Nguyên nửa điểm cũng không biết.

Kỳ thật, những Thượng nhân này ở Tu tiên giới thanh danh khá lớn. Nhưng Lục Nguyên tuổi vẫn còn trẻ, chưa hoạt động trong Tu tiên giới thời gian quá lâu, bình thường đều ở tại Bắc Phong. Cho nên không biết những người này.

Ngoại trừ những người này ra, người của trung đẳng tiên môn đều đã đến.

Trong số các Chưởng môn tiên môn, Lục Nguyên đã gặp qua Chưởng môn Võ Lăng tiên môn Hải Lăng Thượng Nhân, Chưởng môn Tuyết Sơn tiên môn Tuyết Sơn lão tổ. Ngoại trừ họ ra, những Chưởng môn như Chưởng môn Thiết Kiếm tiên môn Kinh Cầu Trực, Chưởng môn Thiên Ky tiên môn Lý Phật Đạo, Chưởng môn Liên Thành tiên môn Đường Thi Xuyên, Chưởng môn Thanh Dược tiên môn Công Dương Từ năm người này hắn chưa từng gặp qua. Năm tiên môn này cũng có mặt ở Thanh Thành nhưng lúc ấy hắn chẳng có ấn tượng.

Ngoài ra, Lục Nguyên còn phát hiện, Huyết Kiếm lão tổ cũng có mặt. Huyết Kiếm lão tổ người này không phải là chuột đất sao? Như thế nào lại xuất hiện ở đây? Thật là kỳ quái. Lục Nguyên hỏi người bên cạnh mới biết được, khi Trung Ương Thiên Triều khảo hạch thì bất luận một tiên môn nào cũng không được náo loạn. Bất luận một ân oán nào cũng phải buông tay.

Huyết Kiếm lão tổ tuy bình thường bị mọi người ghét. Nhưng khi ông ta có mặt trong cuộc khảo hạch của Trung Ương Thiên Triều thì không người nào dám xằng bậy.

Nhưng phô trương tối đa không phải là người của tiên môn thượng đẳng mà là đám người bên kia.

"Tinh Tú lão tiên tung hoành vô địch", "Tinh Tú lão tiên thiên hạ vô song", "Tinh Tú lão tiên tất qua khảo hạch", "Tinh Tú lão tiên có thể có thể địch". Người này chính là một nhân vật đỉnh đỉnh đại danh tại Tấn quốc Tinh Tú lão tiên, Chưởng môn nhân Thất Sát Tinh Tú Hải. Nghe nói người này độc công cao tuyệt, tâm cơ thâm độc. Chấp chưởng Thất Sát Tinh Tú Hải thanh danh so với Huyết Kiếm lão tổ còn mạnh hơn. Người này râu tóc bạc trắng, nét mặt đắc ý, tùy ý quạt cây quạt lông, tựa hồ như mình đã là vô địch Tấn quốc.

Ngoại trừ những nhân vật này, còn có mấy vị nhân vật Đại Đạo cảnh ẩn cư. Trong thế giới này, vẫn còn có những nhân vật Đại Đạo cảnh không tồn tại trong các tiên môn. Bình thường có phát sinh đại sự gì bọn họ cũng sẽ không xuất hiện. Nhưng lần này lại khác. Khảo hạch Trung Ương Thiên Triều đã bắt đầu. Chỗ tốt đang chờ, tất nhiên là phải đi.

Ngũ Luân cung khí thế to lớn.

Trên đỉnh Ngũ Luân cung phân biệt năm ký hiệu đại diện cho Hoa Sơn, Côn Lôn, Võ Đang, Thanh Thành, Nam Hải.

Hôm nay, tổng cộng có bốn mươi lăm nhân vật Đại Đạo cảnh nhất thiên tuế đều tề tựu một chỗ.

Đội hình này cơ bản một mẻ hốt gọn hết nhân vật Đại Đạo cảnh nhất thiên tuế trở xuống của Tấn quốc.

Ngoài ra, còn có một số người dẫn đội của mình đến.

Đây không giống như chiến đấu bình thường, cũng không phải sự kiện bình thường. Đây là đại sự chấn động toàn bộ Tấn quốc.

Nếu có thể tiến vào Trung Ương Thiên Triều, khi trở về liền có thể cải biến thế cục của toàn bộ Tấn quốc. Tại Trung Ương Thiên Triều có thể tu thành Hỗn Dòng cảnh. Ở Tấn quốc, nếu không phải là ở Trung Ương Thiên Triều thì muốn tu thành Hỗn Dòng cảnh thì cơ bản là không thể nào.

Chính vì vậy, nó đã hấp dẫn rất nhiều nhân vật Đại Đạo cảnh đến đây.

Trái là một vị Thượng nhân, phải cũng là một vị Thượng nhân.

Lục Nguyên cơ hồ muốn hoa mắt. Thật sự là khủng bố! Hắn rốt cuộc đã hiểu vì sao Khuất Thanh Thuần sư tổ lại bảo hắn phải cẩn thận. Bốn mươi lăm nhân vật Đại Đạo cảnh này không người nào là không thành danh đã lâu. Rất nhiều nhân vật thuộc Đại Đạo cảnh nhị trọng, tam trọng, tứ trọng. Nhân vật như vậy tụ cùng một chỗ, đào thảo hai mươi lăm người, chỉ còn lại hai mươi người có thể tiến vào Bách quốc khảo hạch. Đối với hắn hiện tại, độ khó rất cao.

Trên cơ bản, Khuất Thanh Thuần cho rằng, lúc này đây chính là dịp để cho hắn rèn luyện kinh nghiệm. Muốn lăn lộn tại địa phương này, sớm muộn gì cũng phải trải qua khảo hạch Trung Ương Thiên Triều một lần.

Những nhóm Thượng nhân tụ lại từng vòng tròn.

Dù sao, tất cả mọi người đều là những nhân vật thành danh lâu năm. Trước kia thì sao không biết, nhưng bây giờ ai cũng nói nói cười cười.

- Lần này còn phải nhớ huynh chiếu cố nhiều hơn.

- Nói nhảm, nghe nói huynh tu thành một pháp thuật tương đối lớn. Đến lúc đó phải nhẹ tay với ta, đừng để cho ta quá thảm hại là được rồi.

- Đến lúc đó, huynh đừng làm ta mất mặt là được.

Những người này đang nói đùa với nhau.

Lục Nguyên tuổi còn quá nhỏ, những đám Thượng nhân này hắn cơ bản không biết hết, cũng không thể tham gia cái vòng tròn nghị luận với họ. Vốn trong cái vòng tròn này, có thể dung nhập vào vòng tròn của tiên môn, nhưng Hoa Sơn tiên môn có sáu người, Kiếm Tông ba người, Khí Tông hai người, Kiếm Khí Tông một người là Lục Nguyên, nếu hắn đi qua thì thật là mất mặt.

Kết quả Lục Nguyên chỉ có một mình.

Trong lúc hắn đang ở một mình, lập tức phát hiện cũng có một người cũng đang lẻ loi như hắn. Chính là Huyết Kiếm lão tổ. Vốn là tà phái đến đây nên trơ trọi một mình là đúng rồi. Còn Chưởng môn Thất Sát Tinh Tú Hải Tinh Tú lão tiên thì đã sớm gọi đám đệ tử đi theo uống rượu rồi.

Huyến Kiếm lão tổ là người trong tà đạo, đến đây cũng không mang theo đệ tử, tất nhiên là trơ trọi một mình giống như Lục Nguyên.

Lục Nguyên nhìn về phía Huyết Kiếm lão tổ, cùng lúc Huyết Kiếm lão tổ cũng đang nhìn về phía hắn.

- Vốn ngươi đến Huyết kho vũ khí của ta kiếm được không ít chỗ tốt sao? Nhưng đáng tiếc, Huyết Biến Kiếm Tiên kia chỉ là phế vật. Nếu như không đem tin tức của ngươi thông báo cho bản lão tổ thì ngươi cũng không sống đến ngày hôm nay.

Ông ta nhắc tới việc Huyết Biến kiếm tiên năm đó đã giam giữ Lục Nguyên.

- Đúng rồi, nghe nói Huyền Hỏa Tử và Minh Kiếm Tử hai lão phế vật kia cũng đã chết trong tay ngươi. Hy vọng ngươi sẽ không chết trong tay ta chứ?

Ông ta tiếp tục uy hiếp.

- Tùy ý thôi. Chỉ cần ngươi có thực lực.

284. Chương 539-540: Tiềm Lực Thạch

Lục Nguyên cũng lười quan tâm, không thèm để ý đến Huyết Kiếm lão tổ, cầm hồ lô uống rượu một mình.

Sau một lúc lâu, Lục Nguyên đột nhiên cảm giác không được bình thường.

Hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đạo nhân mặc áo bào tím, toàn thân tựa hồ tỏa ra tử khí. Tử khí này muốn che phủ trời đất. Khuôn mặt của người mặc áo bào tím này có chút tuấn tú.

Tôn quý, khí thế ngang nhiên, che trời che đất.

Vị này là một tông sư. Lục Nguyên theo bản năng cảm giác được ông ta đã tu thành Đầu đính khánh vân, đạt tới Tông sư cảnh.

Tông sư Tấn quốc tổng cộng có mấy vị. Hiện tại vị này hắn hoàn toàn không biết. Có phải là Thiên sứ do Trung Ương Thiên Triều phái xuống hay không? Trung Ương Thiên Triều tùy tiện phái ra một người cũng có được tu vi Tông sư cảnh. Quả nhiên Đại Đạo cảnh đi đầy đất thật sự là không chút khoa trương.

Nghe người bên cạnh bàn luận, Lục Nguyên cũng hiểu được, vị này quả nhiên là một Thiên sứ. Nghe nói là Tử Khí tông sư Diệp Tử Tu.

Tử Khí tông sư nhẹ nhàng vuốt chòm râu, rốt cuộc lên tiếng:

- Phụng thiên chi mệnh, đại thiên chi đoạt, Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn của Trung Ương Thiên Triều hạ phát đại điển.

Trung Ương Thiên Triều vốn đã thành lập thiên triều dưới mặt đất, nên Chi Chủ của thiên triều được gọi là Địa Thượng Ngọc Đế. Trung Ương Thiên Triều quy cũ rất nhiều, hoàn toàn khác với Tấn quốc.

Sau khi nói sơ qua, Tử Khí tông sư Diệp Tử Tu lại nói tiếp:

- Lần này phụng mệnh, bắt đầu khảo hạch tại Tấn quốc. Tấn quốc các ngươi dựa theo quy chế của Trung Ương Thiên Triều có năm ngàn tiên môn thượng đẳng. Chỉ có hai mươi người có thể thông qua, tiến vào Bách quốc khảo hạch.

Đây chính là chỗ tốt để thăng cấp tiên môn. Ngươi nếu muốn thăng cấp tiên môn thì phải có nhiều người thông qua khảo hạch quốc gia, tiến vào Bách quốc khảo hạch. Bằng không thì sẽ không được thăng cấp tiên môn.

- Khảo hạch tổng cộng chia làm sáu hạng.

- Lực tiến công, lực phòng ngự, tiềm lực, sức chịu đựng, kiếm đạo tu vi.

- Lực tiến công ở đây chính là kiểm tra sức mạnh của mọi người.

- Lực phòng ngự chính là kiểm tra khả năng phòng vệ của mọi người.

- Tiềm lực chính là kiểm tra khả năng tiềm ẩn của mỗi người.

- Sức chịu đựng chính là khảo nghiệm năng lực bền bỉ của mỗi người.

- Kiếm đạo tu vi, đương nhiên là khảo hạch khả năng tu vi sử dụng pháp thuật.

- Tóm lại, là khảo hạch năng lượng tổng hợp của mọi người. Nói qua thì phức tạp, nhưng sau này sẽ nói kỹ hơn.

- Sáu hạng mục này mỗi một cái đều rất khó khăn.

- Các ngươi có bốn mươi lăm người, chỉ có hai mươi người có thể thông qua.

Vị thiên sứ đến từ Trung Ương Thiên Triều thanh âm bồng bềnh, tràn đầy sự uy nghiêm của Trung Ương Thiên Triều.

Lục Nguyên nghe qua sáu hạng mục khảo hạch, hy vọng mình có thể vượt qua. Lục Nguyên hiện tại đối với việc mình có vượt qua được kiểm tra hay không thì cũng không nắm chắc bao nhiêu. Dù sao, mình cũng chỉ mới tiến vào Đại Đạo cảnh, thực lực còn rất yếu. Vị Thiên sứ Trung Ương Thiên Triều vừa mới dứt lời thì bên kia đã xuất hiện hai hàng khách nhân.

Khách nhân này một đến từ Đại Tần quốc. Người ở Đại Tần quốc trước đó không lâu đã hoàn thành khảo hạch. Đại Tần quốc có bốn tiên môn lớn. Người có thể tham gia Bách quốc khảo hạch có khoảng hơn bốn

mươi người, so với Tấn quốc thì nhiều hơn. Bọn họ vừa mới trải qua khảo hạch, nên nhàn rỗi liền đến xem khảo hạch của nước láng giềng Tấn quốc, xem bên Tấn quốc này như thế nào.

Khách nhân còn lại chính là Đại Nguyên quốc. Đại Nguyên quốc với Đại Tấn quốc vốn là kẻ thù truyền kiếp. Nhưng khi thiên sứ của Trung Ương Thiên Triều đến thì kẻ thù truyền kiếp cũng phải bỏ qua. Người Đại Nguyên quốc đến đây để quan sát, thứ nhất là xem khảo hạch như thế nào. Hai là nhìn xem thực lực của người Đại Tấn quốc. Đối với kẻ thù truyền kiếp tự nhiên đặc biệt quan tâm một chút.

Nhìn thấy hai loại khách này, một số người trong Tấn quốc đã bắt đầu bàn tán.

- Các người nói lần này ai sẽ dễ dàng thông qua?

- Đương nhiên là Đại Đạo cảnh tứ trọng là dễ dàng qua nhất.

- Căn bản chính là như thế, giống như Đại Đạo cảnh tứ trọng đều nằm ở Hoa Sơn và Võ Đang. Những tiên môn khác thì không có bao nhiêu.

- Thượng nhân Đại Đạo cảnh tam trọng thì có chút hy vọng. Về phần Thượng nhân Đại Đạo cảnh nhị trọng thì cơ bản không có bao nhiêu hy vọng.

- Đại Đạo cảnh nhị trọng còn không có hy vọng thì Đại Đạo cảnh nhất trọng lại càng đừng nên suy nghĩ tới.

- Nghe nói Lục Nguyên đời thứ mười của Hoa Sơn tiên môn thường xuyên sáng tạo ra kỳ tích. Không biết lần này hắn có thể sáng tạo ra kỳ tích hay không.

- Là hắn à? Nghe nói hắn trước đó không lâu đã thăng đến Hoàng cấp thiên kiếp.

- Đúng, chính là hắn. Nhưng hắn muốn sáng tạo kỳ tích là không có khả năng. Người này tiềm lực nhất định tương đối lớn, nhưng thì sao? Hắn vẫn còn quá non. Mà lần này lại có biết bao nhiêu nhân vật thanh danh vang rộng, dậm chân một phát cũng chấn động Tấn quốc. Rất nhiều Phong Chủ, Môn chủ ở đây. Đâu đến phiên hắn xưng hùng.

- Đoán chừng lần này là hắn đến tích lũy kinh nghiệm. Hai trăm năm sau sẽ tiếp tục khảo hạch Trung Ương Thiên Triều. Khi đó hắn sẽ như rồng thăng thiên, không còn người nào có thể ngăn được hắn.

Trên cơ bản đây là cách nhìn đối với Lục Nguyên, có tiềm lực nhưng vẫn còn chưa lớn. Lần này sẽ không có bao nhiêu biểu hiện.

Lục Nguyên cũng nghe được những nghị luận này, nhưng không có cảm giác gì.

Không có cách nào, chính mình cũng không có quá nhiều niềm tin.

Nhưng thành công cũng vậy, không thành công cũng không sao.

Thiên sứ Diệp Tử Tu của Trung Ương Thiên Triều quát to một tiếng:

- Hiện tại bắt đầu hạng thứ nhất. Khảo thí của hạng thứ nhất này chính là tiềm lực. Tại Trung Ương Thiên Triều có rất nhiều sự vật, trong đó có một loại chính là tiềm lực thạch. Loại này giá cả rất đắt đỏ.

Tay ông ta khẽ động, xuất hiện một đại viên cầu.

Viên cầu này trong suốt.

Tiềm lực thạch vừa mới xuất hiện liền hấp dẫn tất cả ánh mắt người xem.

Khảo hạch của Trung Ương Thiên Triều rốt cuộc cũng đã bắt đầu.

Lục Nguyên trong nội tâm cũng không khỏi khẩn trương, nhìn qua người bên cạnh. Những Môn chủ, Phong chủ kia uy danh vang khắp Đại Tấn cũng hồi hộp giống như mình. Ngoài mặt thì bọn họ không biểu hiện gì, nhưng Lục Nguyên có thể cảm giác được, bọn họ rõ ràng cũng có vài phần khẩn trương.

Nước Tấn Đế Kinh trước Ngũ Luân cung.

Thiên sứ Diệp Tử Tu của Trung Ương thiên triều xuất ra một khối Tiềm Lực thạch trong suốt.

- Tiềm Lực tạch này chính là linh vật của thiên triều chúng ta, thừa hưởng linh khí trong thiên địa mà sinh ra, hấp thu tinh hoa tứ tượng, có linh vật này, đem pháp lực đưa vào đó căn cứ vào tiềm lực khác nhau sẽ tản ra các màu sắc khác nhau, hồng sắc mà thấp nhất, càng về sau thì tiềm lực càng cao, màu tím là cao nhất.

- Hiển nhiên ở Trung Ương thiên triều còn có bát giai Tiềm Lực thạch, tuy nhiên bát giai tiềm lực thạch cửu giai tiềm lực thạch chỉ có những tuyệt thế thiên tài siêu cấp mới có thể khiến nó hiển lộ lên tới tầng thứ tám, về phần thứ chín thì chỉ có khí vận thất tử mới có thể làm cho nó hiển lộ được không có khả năng xuất hiện ở nơi này.

Thiên sứ Diệp Tử Tu của Trung Ương thiên triều thản nhiên nói.

Trung Ương thiên triều cường đại khiến cho hắn nhìn về phía bất kỳ quốc gia nào cũng thấy mình chiếm ưu thế, thất giai Tiềm Lực thạch dùng ở nơi này là đã đủ rồi.

Diệp Tử Tu hời hợt nói:

- Các ngươi chỉ cần đặt tay đem pháp lực truyền vào đó là xong.

Người đi lên đầu tiên chính là người xếp thứ hai trong Võ Đang thất tử, Du Thanh Đan, vị Du Thanh Đan này râu tóc bạc trắng, nhìn lại có phần của một lão giả hiền lành.

Du Thanh Đan truyền pháp lực Võ Đang thuần dương vào trong đó, ngay lập tức một màu lam sắc hiện ra, chớp động vô cùng, một vị thiên sứ giúp việc của Diệp Tử Tu liền viết xuống bốn chữ:

- Tiềm lực cấp năm.

Du Thanh Đan năm đó cũng là thiên tài nổi danh, tiềm lực cấp năm đã là không tệ rồi.

Du Thanh Đan nhìn tiềm lực cấp năm mà cười vốn Tống Thanh Kiều đại sư huynh của hắn đã sớm nói cho hắn biết Trung Ương thiên triều có một vật tên là tiềm lực thạch.

Ở Trung Ương thiên triều chỉ cần có tiềm lực ngoài cấp sáu đã bị các đại phái thu nạp không bỏ sót rồi.

Còn nếu như có tiềm lực cấp bốn thì cũng có thể được các đại phái thu nạp.

Tình huống như vậy thiên tài đã được phát triển đầy đủ, ở Trung Ương thiên triều khắp nơi đều là thiên tài khắp nơi đều là cường giải, dưới tình huống như vậy Trung Ương thiên triều làm sao không thể phát triển muôn đời không suy, lập nên thiên đình trên mặt đất.

Suy ngẫm lại, năm đó đại sư huynh Tống Thanh Kiều có tiềm lực cấp sáu, muốn thử một lần, đáng tiếc Tiềm Lực thạch này chỉ có ở Trung Ưng thiên triều không có ở nơi khác nên không có cơ hội.

Ngay sau đó là Du Thanh Đại người thứ hai trong Võ Đang thất tử ra thử, Du Thanh Đại dáng người thấp lùn, y truyền pháp lực bản thân vào, Tiềm Lực thạch liền phát ra một đạo hào quang lục sắc vị giúp việc thiên sứ kia lập tức viết xuống bốn chữ: Tiềm lực cấp năm.

Võ Đang thất tử lại tiến lên mấy người nữa tất cả đều là tiềm lực cấp bốn cấp năm mà thôi, tất cả mọi người đều có xuất thân là đại đạo cảnh không có người nào xuất thân thiên tài không có người nào là bá chủ của Đại Tần quốc, Tiềm Lực dĩ nhiên không có chênh lệch nhiều.

Võ Đang tiên môn thử xong Côn Luân tiên môn liền tiến lên, Côn Luân tiên môn cũng giống như Võ Đang tiên môn phần lớn đều chỉ có tiềm lực cấp bốn và cấp năm mà thôi, trong đó có một người chỉ có tiềm lực cấp ba, phát ra hào quang màu vàng.

Tiềm lực cấp ba có thể tu luyện tới đạo cảnh lớn, đúng là hiếm thấy.

Sau Côn Luân tiên môn là Thanh Thành tiên môn Nam Hải tiên môn hai đại tiên môn, hai đại tiên môn này đều không có gì bất ngờ tất cả cơ bản đều chỉ có tiềm lực cấp bốn cấp năm phát ra hào quang màu lục.

Mọi người năm đó đều là thiên tài hiện tại là bá chủ, đâu phải là người kém cỏi.

Tiếp đó là những nhân vật của tiên môn trung đẳng, ví dụ như là Công Dương Từ, người này phát ra hào quang màu cam, cũng có ý nghĩa hắn chỉ có tiềm lực cấp hai, tiềm lực cấp hai mà có thể tu luyện tới đại đạo cảnh như vậy đúng là không đơn giản.

Rốt cuộc cũng tới Hoa Sơn tiên môn.

Người đầu tiên tiến tới chính là nguyên Dương thượng nhân, Nguyên Dương thượng nhân chính là chủ của Đông Phong khí thế đã sớm thành, y nhảy lên đặt tay lên trên Tiềm Lực thạch, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu lam phóng ra, Nguyên Dương thượng nhân hơi thất vọng, là tiềm lực cấp năm sao? Vốn y cò tưởng rằng mình có thể đạt tới cấp sáu hóa ra chỉ là cấp năm.

Sau đó là tới phiên Liệt Dương thượng nhân Hồi Phong thượng nhân Tử Hà thượng nhân, Ngọc Chân thượng nhân từng người từng người lên thử, ba người tiềm lực cấp năm một người tiềm lực cấp bốn, quả nhiên Hoa Sơn cao thủ rất nhiều.

Cuối cùng cũng tới một người.

Lục Nguyên.

Lục Nguyên bị mọi người để ý khá nhiều dù hiện tại hắn cũng chỉ đạt tới tầng thứ nhất của Đại Đạo Cảnh, vẫn còn non kém, tuy nhiên thanh danh của hắn khá lớn.

Lục Nguyên cũng hơi khẩn trương, rốt cuộc cũng tới phiên mình rồi hắn hít sâu một hơi.

Mình không cần phải khẩn trương dù sao mình đã sớm nói rằng không cần phải để ý tới những thứ này.

Lục Nguyên đi tới gần, đặt tay ở trên Tiềm Lực thạch, truyền pháp lực vào trong đó.

Đây là… Tử sắc hào quang.

Cấp bảy.

Không thể nào, cấp bảy, tất cả mọi người trợn mắt, ở đây nhiều thượng nhân Đại Đạo Cảnh năm đó là thiên tài hiện tại là bá chủ một phương nhưng cũng chỉ có tiềm lực cấp bốn cấp năm mà thôi mà Lục Nguyên có tới tiềm lực cấp bảy.

Tiềm lực cấp bảy! Trọn vẹn cấp bảy.

Sở Đoạn Tống Thanh Kiều bọn họ hai người năm đó cũng tới Trung Ương Thiên Triều rồi cũng đã trải qua khảo hạch nên không tới thử nữa, Lục Nguyên có tiềm lực cấp bảy, hai vị tông sư này đều chấn động.

Mà vị thiên sứ Diệp Tử Tu cũng kinh ngạc mở mắt ra, hắn đường đường là thiên sứ thiên triều đối với một số người cấp bốn cấp năm vô cùng không để ý, ở thiên triều số người tiềm lực cấp bốn cấp năm nhiều không kể xiết.

Nhưng khi Lục Nguyên thể hiện tiềm lực cấp bảy thì hắn không thể nào tin nổi.

Diệp Tử Tu đối với khảo hạch này vốn không để ý nhiều hắn cũng không có nhiều chờ mong trước đây những nhân vật Đại Đạo cảnh có tiềm lực cấp sáu là tối đa rồi.

Trên cơ bản, sau khi giảng giải xong hắn đã ngồi qua một bên tùy ý để phó sứ làm còn hắn thì ngồi bên cạnh ngủ gật.

Nhưng hiện tại hắn phải cả kinh.

Tử sắc, tiềm lực cấp bảy.

Không ngờ ở nơi vắng vẻ này có người có tiềm lực cấp bảy thật không tưởng tượng được.

- Bạch Quang nạp nhật nguyệt tử khí bài đấu ngưu.

Tuy nhiên Diệp Tử Tu chỉ kinh ngạc một phen mà thôi cũng không quá để ý.

Tiềm lực cấp bảy nhân vật như vậy ở Trung Ương Thiên triều cũng rất nhiều, tuy có thể gọi là thiên tài nhưng ở Trung Ương Thiên tài rất nhiều người có thể được gọi là thiên tài.

Tiềm lực cấp tám thì được gọi là tuyệt thế thiên tài, thiên tài nghìn năm không gặp, tuy nhiên cũng không phải là trường hợp cá biệt .

Còn tiềm lực cấp chín thì chính là Khí Vận thất tử trong truyền thuyết đến mức này thì không thể dùng từ thiên tài để hình dung đó là tiếp nhận đại khí vận giữa thiên địa mà xuất hiện, nếu Lục Nguyên ở Trung ương thiên triều Diệp Tử Tu đoán chừng cũng không nháy mắt cái nào, nhưng ở đại Tấn quốc Diệp Tử Tu cũng kinh ngạc một chút.

Người sinh ra ở Trung ương thiên triều dĩ nhiên là tầm mắt cực cao.

Mười phần.

Đây chính là điểm khảo thí tiềm lực của Lục Nguyên.

Tiềm lực cao tới tột đỉnh, tuy ở Trung Ương thiên triều không coi là đâu nhưng ở Đại Tấn quốc vẫn vô cùng được coi trọng.

Mà những người khác qua vòng đầu sáu bảy phần đã bị loại.

Phần thứ hai là khảo thí công pháp.

Cuộc khảo thí này không khảo thí trước mặt mọi người mà là khảo thí ở trong nội cung.

Một đám người tiến vào bên trong khảo hạch.

Hoa Sơn tiên môn vẫn đi cuối cùng, người tiến tới đầu tiên là Võ Đang tiên môn, cuối cùng đi ra là một nhóm lớn tới sáu bảy phần lúc đầu.

Mà đi vào thứ hai là Côn Luân tiên môn , sau khi đi vào thì cũng tương đối bi phảm, một nhóm lớn ba bốn phần lắc đầu, không biết bọn họ khảo hạch điều gì.

285. Chương 541-542: Tử Bào Phó Thiên Sứ

Sau đó là Thanh Thành tiên môn, bọn họ cũng có bộ dạng như vậy tới sáu bảy thành.

Phái Hoa Sơn cũng đi vào Lục Nguyên và bốn thượng nhân khác tổng cộng năm người.

Lúc tiến vào cung không gian yên tĩnh vô cùng, làm cho Lục Nguyên cảm thấy không ít áp bách.

Mà ở trong nội cung.

Trong đại điện có một tử bào nam tử đang đứng.

Trung Ương thiên triều dùng màu tím làm quý.

Thiên sứ các nơi đều mặc áo bào màu tím.

Mà vị thiên sứ mặc áo tím kia liền nói;

- Ta chính là một trong các phó sứ khảo thí, hiện tại cuộc khảo thí lần này do ta phụ trách.

Tử sắc phó sứ này cười cười;

- Ta tự nhiên không biết dùng bao nhiêu pháp lực như vây đi các ngươi có bao nhiêu pháp lực ta sẽ dùng bấy nhiêu pháp lực, quy tắc đơn giản vậy thôi, đằng sau ta còn có mười quả cầu bạch ngọc, trước bạch ngọc cầu kia ta sẽ phun một chút nước không thi triển toàn lực được.

- Mà sau bảy cái này ta sẽ dùng toàn lực, tuy nhiên tiểu quốc các ngươi không có thiên tài như vậy đâu…

Tử bào thiên sứ này không phải tự ngạo, hắn chỉ nói sự thật mà thôi, trước kia vô luận là người nào cũng không đánh bại bất kỳ một quả Bạch Ngọc cầu nào.

Có chiến tích như vậy vị tử bào phó sứ cũng không có bất kỳ kiêu ngạo như vậy, vốn là như thế, ai bảo hắn là người của Trung ương thiên triều.

Phó thiên sứ của Trung ương thiên triều nếu như vậy cũng không làm được thì làm sao xứng là phó thiên sứ.

Người đi lên trước nhất là Nguyên Dương thượng nhân Nguyên Dương thượng nhân rút hai thanh linh kiếm của mình ra, hai thanh linh kiếm này là nhất thể linh kiếm trong truyền thuyết có uy lực cực lớn, loại nhất thể linh kiếm này Lục Nguyên trong lúc đối phó với Tư Mã Trường Bạch từng nhìn thấy qua.

Không ngờ rằng Nguyên Dương thượng nhân lại có linh kiếm như vậy.

Nguyên Dương thượng nhân rút linh kiếm ra hành lễ, phó sứ mặc tử bào mỉm cười:

- Xin mời.

Nguyên Dương thượng nhân dĩ nhiên không khách khí, vừa ra tay đã đánh ra một Bạch Đế thải vân, phối hợp với nhất thể linh kiếm này chỉ thấy một đạo quang sắc ánh lên.

Thật nhanh so với mình còn nhanh hơn. Lục Nguyên khẽ giật mình, một thức Bạch Đế Thải Vân gian này so với Bạch Đế kiếm đạo của mình còn nhanh hơn không ít.

Mà bên kia Bạch Ngọc Châu đã bị đánh rớt bốn cái.

Nguyên Dương thượng nhân lại vung tay lên, lại đánh ra một kiếm nữa, một kiếm này so với lúc trước còn nhanh hơn, Bạch Ngọc cầu lại bị rớt thêm ba cái nữa, giờ khắc này Tử bào thiên sứ đã hơi động tâm, hắn khẽ phát linh kiếm bắn ra.

Một kiếm này không có bất kỳ kiếm chiêu cố định gì cả, Lục Nguyên cũng chưa từng thấy qua kiếm chiêu như vậy.

Trong chốc lát giống như là sao băng phá rách trời xanh.

Nguyên Dương thượng nhân nhìn thấy kiếm pháp như vậy thì biết rằng mình đã không còn cơ hội, vô số kiếm đạo tập trung vào đó ở Đại Tấn quốc hắn chưa bao giờ nhìn thấy kiếm chiêu như thế, Trung Ương Thiên triều đúng là Trung ương thiên triều.

Một kiếm của Nguyên Dương thượng nhân vẫn không ngừng cố gắng giờ khắc này mũi kiếm của hắn đã cách không xa Bạch Ngọc Cầu nhưng không thể tới nổi nữa.

Cho dù Nguyên Dương thượng nhân sau đó dùng tuyệt chiêu thế nào nữa thì vẫn vô dụng, vô số kiếm tập hợp trong một kiếm căn bản ngăn cản không cho y tới được nữa.

Thành tích cuối cùng vẫn là bảy trái cầu.

Người thứ hai chính là Hồi Phong thượng nhân, hồi Phong thượng nhân có tuyệt học chính là Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ 1300 thức, kiếm chiêu này của y so với các trưởng lão ở Nam Phong thì mạnh hơn rất nhiều, tuy nhiên cũng chỉ có thể làm rơi sáu trái cầu mà thôi.

Mà sau đó Ngọc Chân tử thì càng có thực lực kém hơn, nàng phá được năm Bạch ngọc cầu.

Cuối cùng Tử Hà thượng nhân thì phá được bảy Bạch Ngọc cầu, y dùng rất nhiều pháp thuật cũng vô dụng.

Cuối cùng đến phiên Lục Nguyên rồi.

Cuối cùng cũng tới phiên mình.

Kỳ thật Lục Nguyên đã hiểu tại sao người của Côn Luân tiên môn cơ bản đều chỉ phá được bốn năm phần m ê n* nkhó tậ â ậ i r k k < W vêmữ h

Lục Nguyên bỗng nhiên quát lớn;

- Ha ha ma đạo hiển nhiên có bổn sự.

Lục Nguyên tỉnh ngộ đây chỉ là ma đạo chơi trận pháp tâm linh mà thôi, xuất hiện nữ tử ca cơ là do mình làm ra, ma trận này đúng là có bổn sự.

Đáng tiếc gần đây mình thanh âm mà tu, hơn nữa còn tu luyện thành kiếm vương, ma đạo muốn làm rối tâm linh của mình, dễ dàng vậy sao?

Kỳ thật lúc xuất hiện dàn ca vũ và thiên đường nhân gian này Dưỡng Ngô linh kiếm đã khẽ chuyển động.

- Ngươi tự phá đi bằng không đừng trách ta ra tay ác độc.

Lục Nguyên uống một ngụm rượu trên bàn.

Rượu chính là do ma đạo mang tới.

Tuy nhiên bản thân ta thanh tịnh cần gì phải sợ.

Lục Nguyên mở mắt ra, thời gian ma đạo chi pháp vây khốn hắn rất ít, một điểm đỏ cũng không có, tuy nhiên Lục Nguyên nhìn thấy bên cạnh đã có hơn mười người bị loại, hiển nhiên bọn họ đã thất bại hiện tại sau nén hương thứ hai đào thải mười sáu người chỉ còn lại mười bảy người mà thôi.

Người của Côn Luân tiên môn lúc này còn cười hiện tại thì không cười nổi, nếu phương diện ám khí bọn họ còn có thể phát huy tác dụng của pháp bảo nhưng loại tâm ma này bọn họ không có nhiều cách đối phó cũng bị loại bỏ không ít.

Bây giờ chi còn mười bảy người tiến vào nén hương thứ ba.

Thời gian trụ hương thứ ba đã tới.

Hiện tại chỉ có mười bảy người ở lại mà thôi.

Qua hai nén hương đằng sau còn hai nén hương nữa, muốn tới cuối cùng tương đối khó khăn.

Nén hương thứ ba ngay từ đầu đã cho thấy sự bất phàm, ở trong này oanh tạc đủ loại pháp thuật không ngừng di động.

Lục Nguyên phát hiện ra mình đặt chân tới một cây đại thụ, cây đại thụ kia hóa thành cành lá quấn quanh chân của mình, bị những dây mây này quấn quanh đúng là phiến toái, ít nhất có năm luồng pháp thuật đánh về phía hắn.

Trước mặt từng luồng tên như bạo vũ so với mưa tên lúc hắn ở Luyện Khí kỳ phải đối phó thì mạnh hơn rất nhiều, mỗi một luồng mưa tên phải có sức nặng tới trăm cân, tốc độ rất nhanh.

Ở trên đỉnh đầu lôi điện cực lớn đã tụ tập lại những lôi điện kia xé rách trời xanh mà phóng xuống hóa thành từng lôi hổ lôi báo lôi xa thậm chí là nguyên một đám lôi chi thần tướng.

Đây chính là Cửu Thiên Bích Tiêu Lôi Điện thuật.

Lục Nguyên lúc này phát hiện ra mình không thể nhúc nhích, đây là do Tinh Thần Phong Phược Thuật, muốn trói buộc mình vào bên trong, ở phương xa vòi rồng cực lớn đã công kích tới.

Kỳ thật không chỉ một mình Lục Nguyên mà những người khác cũng bị nhốt dưới sự công kích của pháp thuật như vậy.

Kỳ Môn Thất Tuyệt Kiếm trận, Nhật Nguyệt Ngũ Tinh kiếm trận.

Vô số kiếm trận như Vạn Kiếm Luân Hồi đạn trận hiện ra trước màn kiếm quang, từng chiêu từng chiêu đánh ra, hiển nhiên bây giờ không chỉ còn là công kích pháp thuật mà còn là cả công kích kiếm thuật.

Lục Nguyên chỉ thấy ở phía xa xa có mấy đạo kiếm quang đi sau mà tới trước cùng pháp thuật đồng thời tiến công.

Những kiếm thuật trong màn kiếm quang đó Lục Nguyên cơ bản chưa từng nhìn thấy, so với kiếm chiêu của Võ Đang phái thì còn mềm mại hơn làm cho người ta có cảm giác đáng sợ.

Từng chiêu từng thức đều là hảo chiêu.

Lục Nguyên đồng thời nhận lấy vô số công kích của kiếm quang và pháp thuật tuy nhiên Lục Nguyên cũng là người đã quen chiến đấu Dưỡng Ngô kiếm trong tay của hắn bắt đầu vung ra gặp chiêu phá chiêu gặp pháp phá pháp.

Hiện tại càng có rất nhiều kiếm chiêu không giống như kiếm chiêu của hai nước Tấn Tần.

Những kiếm chiêu này vô cùng mới lạ, hơn nữa cũng rất cao minh.

Lục Nguyên là một người yêu kiếm nhìn thấy những kiếm chiêu này liền có hứng thú trong lòng thầm nghĩ, mình muốn thành tựu trên con đường kiếm đạo nhất định phải đi thật nhiều nơi mới thấy được thiên hạ nhiều kiếm chiêu thế nào.

Không được chứng kiến đại thiên hồng trần sao có thể khám phá được vạn vật.

Về sau nhất định phải đi tới Trung Ương thiên triều.

Lục Nguyên trong lòng thầm nghĩ.

Mà trong lúc Lục Nguyên ứng phó đối với đủ loại pháp thuật và kiếm chiêu số người bị đánh trúng ngày càng nhiều, từng điểm đỏ xuất hiện.

Cho tới bây giờ hoàn toàn là khảo thí năng lực và thực lực ứng biến cá nhân.

Người của Nam Hải tiên môn hoàn toàn bị loại bỏ, bọn họ không am hiểu phòng thủ mà những người khác bất kể có ẩn cư hay không đều bị loại rất nhiều, về sau cuiố cùng chỉ còn có Võ Đang tiên môn và Hoa Sơn tiên môn hai tiên môn mạnh nhất còn mấy người chống chọi, những người khác cũng không chịu được nữa.

Hiên tại Võ Đang tiên môn còn ba người, Hoa Sơn tiên môn cũng chỉ còn ba người Tử Hà thượng nhân, Nguyên Dương thượng nhân và Lục Nguyên mà thôi.

Tình thế bây giờ ngày càng trở nên nguy hiểm, uy lực của pháp thuật vô cùng lớn, tốc độ của kiếm chiêu càng lúc càng trở nên nhanh hơn, uy lực của kiếm chiêu cũng tăng lên gấp mấy lần. Toàn thân của Tử Hà thượng nhân đều bao phủ Tử Hà, hiển nhiên đã phát huy Tử Hà Thiên Lý tuyệt học của Khí tông tới cực điểm, mà Nguyên Dương thượng nhân không còn nhìn thấy kiếm ảnh nữa, kiếm trong tay múa liên tục, đạt tới tình trạng này quả không hổ danh tiếng Kiếm tông.

Nén hương thứ hai cuối cùng cũng đã kết thúc. Bắt đầu đốt nén hương cuối cùng.

Ba người của Võ Đang tiên môn đã không chống nổi, bọn họ bị vô số điểm đỏ đánh trúng loại khỏi cuộc khảo hạch.

Tử Hà thượng nhân và Nguyên Dương thượng nhân hai người vẫn cố chống, một phần nguyên nhân cũng là vì Lục Nguyên vẫn còn chống cực được Lục Nguyên là hậu bối của Hoa Sơn tiên môn nếu như Lục Nguyên chưa ngã xuống mà bọn họ đã ngã thì thật là mất mặt mũi, hơn nữa Tử Hà thượng nhân là chủ của Khí Tông Nguyên Dương thượng nhân là chủ của Kiếm Tông, hai tông này đối đích đã lâu ai cũng không chịu ngã trước đối phương.

Tử Hà thượng nhân lúc này phát hiện thấy làn kiếm quang của Nguyên Dương thượng nhân đã không còn nữa thì bật cười tuy nhiên y vừa cười thì làn Từ Hà công cũng tan ra hơn chục điểm đỏ đánh lên người, Nguyên Dương thượng nhân cùng y cơ hồ bị mười mấy điểm đỏ đánh trúng cùng lúc hai người cùng nhau bị loại bỏ khỏi cuộc khảo hạch.

Về phần Lục Nguyên sở dĩ hắn có thể chèo chống tiếp nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Thứ nhất kiếm đạo của Lục Nguyên còn hơn cả Nguyên Dương thượng nhân, những kiếm chiêu pháp thuật này muốn phá cũng không khó, thứ hai là hắn sau khi trải qua Vạn Kiếm Luân Hồi khảo nghiệm sức chịu đựng đã tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Trên người của Lục Nguyên hiện tại tràn đầy pháp thuật đỉnh cấp.

Đồng thời còn có các loại kiếm chiêu cực đỉnh.

Lục Nguyên thở dài, hiện tại hắn cảm thấy mệt mỏi đúng là quá sức mệt mỏi, mình vừa trải qua Vạn Kiếm Luân Hồi khảo nghiệm thì mới chèo chống được nếu không có lẽ bỏ cuộc đã lâu.

Ngũ Đế kiếm đạo ở trên đỉnh đầu của hắn bắt đầu chống chọi nhưng cũng không chịu nổi màn tấn công quá lớn kia.

Lục Nguyên trái ngăn phải tránh, chỉ sợ cũng không cầm cự được bao lâu nữa.

Đột nhiên Lục Nguyên phát hiện xung quanh mình tĩnh lặng lại.

Không có kiếm chiêu cũng không có pháp thuật.

Có chuyện gì đây, trong lúc Lục Nguyên còn đang thất thần thì trong tay của hắn truyền tới thanh âm vỗ tay.

Đây chính là tiếng vỗ tay của phó thiên sứ tử bào;

- Không tệ không tệ, đúng là hoàn mỹ.

Phó thiên sứ áo tím từ lúc theo Lục Nguyên đã phát hiện Lục Nguyên đã phát ra vô số kiếm chiêu, gặp chiêu phá chiêu khiến cho vị phó thiên sứ này cũng phải tán thưởng không thôi.

Mà hơn bốn mươi vị thượng nhân Đại Đạo cảnh khác cũng thầm khen, kiếm chiêu của Lục Nguyên thực sự quá đặc sắc.

Đồng thời bọn họ hiện tại cũng phát hiện Lục Nguyên đã hoàn mỹ tới bốn cuộc khảo hạch.

Cũng có nghĩa là ngày càng tiếp cận kỳ tích.

Chẳng lẽ Lục Nguyên lần này thật sự có thể sáng tạo ra kỳ tích?

Nếu như có thể làm ra kỳ tích chỉ sợ sẽ làm oanh động toàn bộ đại địa phía nam.

Ở bên ngoài Ngũ Luân cung truyền tới tiếng bàn luận nho nhỏ;

- Tại sao thành tích của vòng thứ tư lại thấp như vậy.

- Đúng thế rất nhiều người chỉ đạt được một thành mà thôi.

- Một thành nhiều, hai thành nhiều, bốn thành đã là hiếm thấy rồi.

- Đúng thế quá thấp.

- Sáu thành chỉ có mấy người mà thôi.

- Quá thấp mà thôi.

Ở ngoài Ngũ Luân cung mọi người ngạc nhiên vô cùng.

- Điểm quá thấp.

- Khảo thạch vòng thứ tư này khó khăn như vậy sao?

- Cao nhất chỉ là sáu thành mà thôi hơn nữa chỉ có mấy người Võ Đang thất tử ba vị, Hoa Sơn kiếm tông chi chủ, Hoa Sơn khí tông chi chủ mới được sáu thành.

- Quá khó khăn rồi vậy thì khảo hạch gì nữa.

Điểm thấp như vậy thật sự ngoài dự liệu của mọi người.

Trong lúc mọi người xì xào bàn tán thì điểm cuối cùng cũng xuất hiện.

Lục Nguyên, mười thành.

- Là hoàn mỹ mười thành.

- Tại sao lại là mười thành?

- Những người khác có điem thấp như vậy mà hắn đạt tới mười điểm.

- Thật là khó có thể tưởng tượng.

Ở trước Ngũ Luân cung hiện tại đã tụ tập rất nhiều người, có người nước Tấn nước Tần nước Nguyên mọi người đều bị điểm số này mà làm cho kinh ngạc.

Sau khi nghỉ ngơi hai canh giờ, vòng khảo hạch thứ năm cuối cùng cũng bắt đầu.

Diệp Tử Tu nó:

- Vòng khảo hạch thứ năm này chính là khảo hạch sức chịu đựng trong chốc lát ở nơi này sẽ xuất hiện một cây đại thụ chỉ cần có thể ở đây một canh giờ là có thể đạt được mười điểm, sau đó điểm số của các ngươi sẽ dựa vào thời gian các ngươi ở đây một thời gian mà định ra.

Ở đây một canh giờ nghe thì có vẻ đơn giản.

Nhưng mà khảo hạch của Trung Ương thiên triều không có khả năng đơn giản như vậy được.

Diệp Tử Tu tự mình động thủ gốc đại thụ này cao ngất, cành lá sum xuê, tuy nhiên Lục Nguyên trong nháy mắt phát hiện gốc cây này không hề đơn giản đây là Kiến Mộc.

Đúng thế chính là Kiến Mộc.

Có thể tản mát ra ngũ sắc kiếp vân chỉ có thể là Kiến Mộc.

Loại Kiến Mộc này ở Tư Quá Phong có một cây, Côn Luân sơn có một cây không ngờ ở đây lại gặp một cây.

Đáng tiếc Ngũ Đế kiếm đạo của mình đã thành bằng không có thể dùng Kiến Mộc này luyện công.

Lục Nguyên đã minh bạch khảo hạch này là gì, dưới gốc cây này chỉ sợ trong chốc lát sẽ xuất hiện Ngũ Sắc kiếp vân hơn nữa đoán chừng còn ngày càng nồng đậm cho nên áp lực sẽ rất lớn, có thể kiên trì được là rất khó, tuy nhiên đối với mình thì…

Nhận thức về Kiến Mộc cũng không có nhiều người biết, sau khi Diệp Tử Tu giải thích mọi người đều thầm gật đầu.

Lần này là khảo hạch năng lực pháp lực, người có pháp lực yếu nhất sẽ bị loại bỏ đầu tiên.

Như vậy Lục Nguyên sẽ rất nhanh bị loại vốn Hoa Sơn vẫn mong Lục Nguyên có thể mang về kỳ tích nhưng bây giờ ai cũng u ám trong lòng.

Mà người cao hứng nhất chính là người của Côn Luân tiên môn, hiện tại đã tới sở trường của bọn họ bọn họ đều đã từng trải nghiệm Kiến Mộc ở Côn Luân sơn, cho nên cũng có một số bí quyết chốc lại.

Bốn mươi lăm người bám lên trên đại thụ từng người ngồi trên từng nhánh cây, cách trung tâm của Kiến Mộc một trượng.

Mà Ngũ Sắc Kiếp Vân cuối cùng cũng phát ra.

Ngũ Sắc Kiếp Vân này một khi phát ra những người xung quanh liền cảm thấy vô cùng lợi hại, bọn họ liên tục tế ra pháp lực ngăn cản lại, loại Ngũ Sắc Kiếp Vân này pháp bảo vô dụng, kiếm pháp vô dụng pháp thuật vô dụng chỉ có thể dựa vào pháp lực mà ngăn cản. Lục Nguyên lúc mới tiếp xúc mới biết nó lợi hại thế nào.

Hay cho ngũ sắc kiếp vân chỉ sợ so với Tư Quá Phong còn đậm đặc gấp mười lần.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng tế ra Ngũ Đế kiếm đạo, lần này Lục Nguyên cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, đồng thời hấp thu Ngũ Sắc Kiếp Vân mà luyện công, Ngũ Đế Kiếm Đạo chuyển động Ngũ Sắc Kiếp Vân bị hút vào trong đó.

Thoải mái, thật là sảng khoái….

Ngũ Đế kiếm đạo không ngừng tăng trưởng, Ngũ Sắc kiếm quang trên đầu không ngừng ngưng thục.

Thời gian dần trôi qua đám người tu vi Đại Đạo cảnh tầng thứ nhất không nhịn nổi nữa, cho nên sớm bị loại bỏ.

Một lát sau Đại Đạo Cảnh tầng thứ hai tầng thứ ba cũng không chịu đựng được bắt đầu bị loại, trong đó người của Côn Luân tiên môn có kinh nghiệm thì có thể chèo chống lâu hơn một chút, mà người cho rằng sớm bị đào thải là Lục Nguyên vẫn đang kiên trì.

Một lát sau những người tu vi Đại Đạo Cảnh tầng thứ tư cũng không kiên trì được chỉ còn người có tu vi Đại Đạo Cảnh tầng thứ tư của Côn Luân tiên môn là có thể kiên trì.

288. Chương 547-548: Khảo Hạch Cuối Cùng

Một canh giờ sắp trôi qua người của Côn Luân tiên môn cũng không chịu đựng hiện tại Ngũ Sắc kiếp vân ngày càng đậm, tuy nhiên Lục Nguyên vẫn còn chống cự, hiện tại còn duy nhất Lục Nguyên .

Bốn mươi bốn người không chịu đựng được nữa mà Lục Nguyên vẫn chống cự được, bọn họ vô cùng mệt mỏi mà nhìn Lục Nguyên thì thấy hắn vô cùng thoải mái, căn bản không giống như đang chịu đựng, hiện tại Lục Nguyên đâu chỉ là thoải mái mà còn sảng khoái vô cùng, Ngũ Đế kiếm đạo của hắn cũng đang vô cùng tiến bộ.

Một canh giờ cuối cùng cũng trôi qua.

Cuối cùng ở trên tàng cây chỉ còn một mình Lục Nguyên.

Lại là số điểm tối đa.

Toàn trường tràn ngập thanh âm nghị luận, tới bây giờ Lục Nguyên đã đạt điểm tối đa năm vòng.

Như vậy làm sao không khiến cho người ta kinh dị.

Diệp Tử Tu cuối cùng cũng mở mắt, cẩn thận nhìn Lục Nguyên rồi hỏi phó sứ bên cạnh:

- Người trẻ tuổi ở Tấn quốc này tên là Lục Nguyên sao? Có lai lịch thế nào? Sư phụ là ai, điều tra thêm cho ta.

Ở Trung Ương thiên triều xuất hiện nhân vật như vậy cũng là chuyện quá mức bình thường tối đa cũng chỉ xem là thiên tài, nhân vật như vậy ở đó rất nhiều nếu như đặt ở Đại Dung quốc thì có lẽ còn hiếm thấy, nhưng ở đại Tấn quốc thì đúng là đặc biệt.

Một nơi hẻo lánh xa xôi như vậy biểu hiện của Lục Nguyên thật khiến cho Diệp Tử Tu phải để ý.

- Tư liệu của hắn hôm qua đã kiểm tra rồi.

Tử bào thiên sứ nói:

- Sư phụ người này là một kiếm tiên bình thường ở Hoa Sơn tiên môn, mấy năm trước đã mất rồi hơn nữa thời gian tu hành của hắn quá ngắn mới chỉ hơn mười năm.

- Nói như vậy hắn ở Trung Ương thiên triều cũng có tư cách là siêu cấp thiên tài.

Tử bào phó thiên sứ nói.

Trong lúc hai vị thiên sứ này nói chuyện ở phía dưới đã sớm truyền tới từng thanh âm nghị luân hoàn mỹ năm cuộc khảo hạch, năm nghìn năm vẫn chưa xuất hiện mà hiện tại đã xuất hiện.

Lục Nguyên một tay cầm con gà quay một tay cầm hồ lô rượu.

Hắn gặm một miếng lại uống một hớp rượu.

Nhẹ nhàng tiêu dao.

Cuộc khảo hạch lần thứ năm đã hoàn tất, ngũ sắc kiếp vân khiến cho hắn cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Mà đám người Sở Đoạn cũng cười khổ nhìn Lục Nguyên.

Lần này đến cuộc khảo hạch thứ sáu.

Nguyên Dương thượng nhân, Liệt Dương thượng nhân Hồi Phong thượng nhân, Tử Hà thượng nhân Ngọc Chân thượng nhân cùng Lục Nguyên tới đây vốn tưởng rằng người gặp khó khăn nhất sẽ là Lục Nguyên nào ngờ người đạt thành tích tốt nhất lại là hắn.

Nguyên Dương thượng nhân của Kiếm Tông hiện tại tổng cộng được ba mươi bốn điểm, Liệt Dương thượng nhân được ba mươi điểm, Hồi Phong thượng nhận được ba mươi hai điểm, Tử Hà thượng nhân được ba mươi bốn điểm, Ngọc Chân thượng nhân được hai mươi lăm điểm.

Trên cơ bản lúc này Nguyên Dương, Lục Nguyên Liệt Dương Hồi Phong Tử Hà đều có thể tiến vào cuộc khảo hạch bách quốc, Ngọc Chân thượng nhân thì hơi nguy hiểm.

Lục Nguyên hỏi;

- Cuộc khảo hạch năm đó Yến tổ sư và Chu sư thúc tổ cũng tham gia, bọn họ được bao nhiêu điểm.

- Yến sư huynh năm đó được năm mươi bảy điểm.

Sở Đoạn nhớ lại;

- Chu sư huynh cũng được năm mươi ba điểm.

Thật là số điểm cao!

Năm mươi bảy và năm mươi ba.

Số điểm này Nguyên Dương thượng nhân bọn họ còn kém xa lắm, Nguyên Dương thượng nhân tối đa được hơn bốn mươi điểm, chênh lệch với bọn họ thật quá xa.

Hơn nữa Lục Nguyên cũng minh bạch không nói ngày mai mình chưa hẳn đạt được mười điểm mà cho dù đạt được mười điểm cũng không cho thấy thiên tư của mình hơn Yến tổ sư và Chu sư thúc tổ.

Ngẫm lại, Hoa sơn đời thứ bảy cũng không phải rất mạnh nếu như đời thứ bảy đủ mạnh cũng không đến mức bị Nhâm Độc chèn ép thê thảm như vậy.

Đời thứ bảy cũng không có nhiều minh sư.

Dưới tình huống không có minh sư mà Yến tổ sư và Chu sư thúc tổ có thể đạt được 57 và 53 điểm thì bọn họ giỏi cỡ nào?

Mà mình thì sao, mình được hai cao thủ đệ nhất đại Tấn là Yến tổ sư và Chu sư thúc tổ chỉ bảo, mới được thực lực này, mình có gì mà tự ngạo?

Luận thiên tư mình so với Yến tổ sư còn kém hơn, có lẽ may ra chỉ tương đương với Chu sư thúc tổ.

Hai ngày đầu những người Tấn quốc Nguyên quốc cùng Tần quốc đều vây xem.

Nhưng hôm nay thì hơi bất đồng.

Có một đám người ngự kiếm bay tới đám người kia thật khiến cho người ta hoảng sợ.

Những người này đến Tấn quốc như lâm đại địch.

Người cầm đầu là một Hoàng giả, Hoàng giả này tay áo bồng bềnh anh tuấn vô cùng.

Đây là… Mộ Dung Nhất Hoàng.

Đây là Mộ Dung quốc.

Ở phía Nam có rất nhiều quốc gia, một số quốc gia giáp giới với nhau chút ít, chỉ có Đại Nguyên và Đại Tấn là rất gần nhau, ngoài ra còn có một số quốc gia ở xa ví dụ như là Mộ Dung quốc, ở trong quốc gia này, có rất nhiều tiên môn mạnh mẽ.

Nghe nói Mộ Dung Nhất Hoàng cũng là tuyệt thế cường giả.

Sở Đoạn và Mộ Dung Nhất Hoàng nhìn nhau, Sở Đoạn là người quyền thế cao nhất ở Tấn quốc liền cất tiếng:

- Hóa ra là Mộ Dung Nhất Hoàng, ngươi tới đây làm gì?

Mộ Dung Nhất Hoàng mỉm cười, nụ cười của hắn tràn đầy vẻ tôn quý hoàng tộc:

- Ngươi cứ yên tâm, Mộ Dung quốc chúng ta cùng với Tấn quốc không có ý định tranh đấu, tuy nhiên nghe nói các ngươi sản sinh ra tuyệt thế thiên tài cho nên muốn tới đây xem.

Hiển nhiên bọn họ cũng bị Lục Nguyên làm cho kinh động.

Mười điểm năm cuộc khảo hạch.

Thật là hiếm có.

Cơ hồ không thể nào tưởng tượng.

Tuy nhiên Mộ Dung quốc lnầ này cũng xuất ra một thiên tài, tên là Mộ Dung Hoàng Phục, tên thiên tài này, được bốn điểm mười cuối cùng dừng lại với tổng điểm là 53.

Sở Đoạn nghe vậy thì cũng đánh giá Mộ Dung Nhất Hoàng một phen, đánh giá thấy hắn cũng không có mang theo ý xấu tới đây mới mời hắn ngồi xuống.

Mà nhân tài của Mộ Dung quốc ngồi xuống, một lúc sau lại có một đám người ngự kiếm tới, đám người kia ăn mặc rách rưới giống như là một đám ăn mày vậy.

Đây là Bách Bần quốc…

Ở cách đó không xa, Bách Bần quốc chính là kẻ thù truyền kiếp của Mộ Dung quốc, tu tiên giả ở đó cũng tương đối huyền diệu, Bách Bần quốc lần này cũng xuất hiện một tuyệt thế thiên tài, đạt được 55 điểm, nghe nói tên thiên tài đó tên là Tiêu Phong Hùng, có thiên phú bẩm sinh, về sau có khả năng cực cao chấp chưởng quyền hành của Bách Bần quốc.

Lần này Bách Bần quốc xuất hiện thiên tài vạn năm khó gặp, giống như là Mộ Dung quốc nhưng nghe nói Tấn quốc xuất hiện một siêu cấp thiên tài bọn họ liền chạy tới dò xét tình hình phe địch.

Sở Đoạn liền sắp xếp cùng với người của Bách Bần quốc và Mộ Dung quốc ngồi cùng một chỗ.

Hai nước vốn là kẻ thù truyền kiếp, hiện tại tạm thời bỏ qua tất cả.

Dù sao đây cũng là địa bàn của Tấn quốc, tất cả đều chỉ muốn xem siêu cấp thiên tài của Tấn quốc.

Mộ Dung quốc và Bách Bần quốc hai nước đã tới một lúc sau cũng có mấy quốc gia tới, đều là những quốc gia cách đó không quá xa, ví dụ như là Đại Việt quốc, Đại ngô quốc, những quốc gia này tuy không sản sinh những tuyệt thế tài năng như Mộ Dung Hoàng Phục hay là Tiêu Phong Hùng nhưng nghe nói có người đạt được năm điểm mười liền tới đây xem náo nhiệt.

Thời gian cũng sắp tới.

Bốn mươi lăm vị thượng nhân Đại Đạo Cảnh đã tới.

- Ai là Tửu Kiếm tiên Lục Nguyên?

- Chính là người kia.

- Rất trẻ tuổi.

- Đúng thế còn trẻ mà đã có thực lực như vậy.

- Nghe nói đặc điểm lớn nhất của hắn là kiếm, kiếm thuật vô cùng cao minh, có thể gọi là tuyệt thế, đạt tới cảnh giới kiếm vương, thậm chí còn luyện thành kiếm thuật một đầu long.

Hóa ra lúc này Lục Nguyên đã vô cùng nổi danh, tuy nhiên chỉ giới hạn ở ba quốc gia Tấn Tần Nguyên, mà các quốc gia xa xôi khác như Bách Bần quốc Mộ Dung quốc bọn họ đâu biết Lục Nguyên, vừa rồi Lục Nguyên làm ra đại sự bọn họ mới tới đây xem.

Lần này là khảo hạch của Trung Ương thiên triều.

Khảo hạch từng bước của Trung Ương thiên triều, độ khó cơ bản là rất cao.

Xuất hiện ba điểm mười có thể nói là tuyệt thế thiên tài rồi.

Mà hiện tại đã xuất hiện nhân vật đạt được năm điểm mười, cho nên các quốc gia nghe nói tới đều nhanh chóng điều tra tư liệu của Lục Nguyên.

Hiện tại là vòng khảo hạch thứ sáu, ánh mắt của rất nhiều quốc gia nhìn về phía mình khiến cho Lục Nguyên cảm thấy áp lực khá sâu.

Tám quốc gia.

Tuy nhiên Lục Nguyên cũng không phải là chưa từng bị người khác chú ý cho nên hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Thiên sứ của Trung Ương thiên triều Diệp Tử Tu đi tới trước đài cao:

- Đây là cuộc khảo hạch thứ sáu, cũng là cuộc khảo hạch cuối cùng, quan hệ tới việc các ngươi có thể tham gia vào Bách quốc khảo hạch hay không, hiện tại ta cũng không nói nhiều, nói cho các ngươi biết quy tắc khảo hạch này.

- Hai ngày trước phó sứ đã bày ra một con đường trên con đường này có đủ loại yêu thú, tất cả đều là yêu thú kế thừa huyết mạch thượng cổ, trong đó có rất nhiều kịch độc.

Trên con đường này sẽ có cấm pháp các ngươi không cách nào thoát khỏi nó ở cuối con đường có lệnh bài của Trung Ương thiên triều các ngươi nhanh chóng đi tới đó sau đó quay lại, người nhanh nhất được mười điểm các ngươi có bốn mươi lăm người cứ theo thứ tự về sau một người thì giảm 0.2 điểm cứ thế cho đến hết.

- Đây là điểm số dựa vào thành tích.

- Ở trên con đường có đủ loại khảo hạch, khảo thí khả năng tiến công phòng ngự và tốc độ, tất cả mọi mặt, nhưng không cho phép các ngươi công kích lẫn nhau, ai vi phạm sẽ bị trừ điểm.

Diệp Tử Tu lại nói tiếp:

- Được rồi hiện tại bắt đầu.

Bốn mươi lăm người bước vào con đường phía trước, con đường này vốn lúc đầu không tồn tại.

Tuy nhiên sau khi Diệp Tử Tu lấy ra một pháp bảo con đường liền hiện ra công năng này khó mà tưởng tượng được ở Tấn quốc tuyệt đối không có pháp bảo này.

Bốn mươi lăm người tiến vào con đường mà ở trước Ngũ Luân cung đã hiện ra hơn một trăm cái thủy kính thuật, có thể nhìn thấy điểm mấu chốt trên đường đi.

Lục Nguyên đi vào con đường mà bốn mươi người khác cũng đi vào.

Lúc mới bước vào tất cả như có cảm giác tiến vào một khu rừng rậm, chiều dài của nó lên tới mười vạn dặm.

Mọi người bắt đầu di chuyển có một số người thậm chí còn bay lên tiến nhanh về phía trước.

Tuy nhiên nhanh chóng truyền tới thanh âm kinh hô ở trên bầu trời xuất hiện từng kim quang chằng chịt, tu tiên giả ở phía trước xuất kiếm ra ngăn cản, kiếm quang vẽ thành một vòng.

- Không tốt, là Lục Dực kim tàm.

Lục Dực Kim tàm cũng không phải là thứ dễ đối phó.

Đây là quái thú vô cùng hung ác, vua của vua, số lượng rất nhiều, không sợ phi kiếm bên trong có chứa kịch độc, một khi chui vào trong cơ thể con người thì rất đáng sợ.

Kim quang chằng chịt đáng sợ như vậy đã xuất hiện, đằng sau sẽ còn xuất hiện quái thú ghê gớm thế nào, chỉ sợ sẽ còn ghê gớm hơn.

Tất cả mọi người đều ý thức được vượt qua con đường này đều không dễ dàng, Lục Nguyên cũng nắm chặt chuôi kiếm.

Bước chân vào trong con đường này có đủ loại quái thú.

Không lâu sau bọn họ lại gặp phải Độc Hoàng, còn có Vĩ Bích Xà, những quái thú vô cùng đáng sợ.

Còn có một loại cỏ tên là Huyễn Tâm thảo, nếu như nhìn thoáng qua sẽ lâm vào ảo cảnh.

Còn có một loại Thực Nhân thảo so với Thực Nhân hoa thì còn đáng sợ hơn, Thực Nhân thảo này gặp phải sẽ sinh ra một hấp lực vô cùng đáng sợ, hút người ta vào trong đó.

Khu rừng rậm này đủ loại quái thú.

Luận về trình độ phức tạp chỉ sợ thế giới dưới lòng đất của Đại Tấn quốc cũng không kém.

Những yêu thú này vô cùng độc, nếu như Độc Hoàng Lục Dực Kim Tàm, Lục Nguyên không để ý bởi vì hắn vạn độc bất xâm, nhưng những yêu thú khác thì tương đối phiền toái với hắn.

Lúc này ở trước mặt Lục Nguyên là một yêu thú mặt người thân dê, răng nanh rất dài, loại yêu thú này Lục Nguyên chưa từng thấy qua.

Yêu thú này có tên là Kim Nhãn Thần Bào.

Kim Nhãn Thần Bào nhìn chằm chằm vào Lục Nguyên sau đó đột ngột xông tới.

Thật nhanh!

Lục Nguyên theo bản năng mà chống đỡ, tuy nhiên pháp lực cực lớn ép chặt lấy hắn, lúc này Lục Nguyên phát hiện ra phía sau của mình hình như xuất hiện một quái thú, đây là một con nhện kim sắc, chỉ thấy nó nhả ra từng tơ vàng quấn tới Lục Nguyên.

Con yêu thú kim nhện này có thể nhả ra tơ vàng, thật là đáng sợ.

Lục Nguyên vốn phía trước phải ứng phó với Kim Nhãn Thần Bào hiện tại phía sau lại xuất hiện Yêu thú nhện vàng.

Hai con yêu thú này cũng không phải bình thường, toàn bộ ều là yêu thú cấp bốn, mà Hắc Thủy Vương xà mà Lục Nguyên ở Nam Hải từng đối phó qua chỉ là yêu thú cấp ba mà thôi.

Pháp lực của Lục Nguyên di chuyển, có thể tương đương với Đại Đạo Cảnh tầng thứ hai, mà những yêu thú này nguyên một đám lực lượng lớn vô cùng dùng tốc độ cực nhanh quấn lấy Lục Nguyên khong bỏ ra, kỳ thật giờ khắc này đâu chỉ Lục Nguyên bị kìm chế những thượng nhân Đại Đạo cảnh khác cũng bị đủ loại yêu thú cuốn lấy.

Con đường rậm rạp này đúng là thiên đường của yêu thú.

Không biết bao nhiêu yêu thú hoành hành ở đây.

Những yêu thú này nhìn thấy có con người tiến vào nguyên một đám tỏ ra hào hứng vô cùng.

Lúc này có một số người có chiến lực cường hoành đã hiển lộ bổn sự.

Ví dụ như Nguyên Dương thượng nhân, một đạo kiếm quang phát ra đã chế trụ đám yêu thú, mà Tử Hà thượng nhân toàn thân toát ra tử khí nhắm về phía trước về lao tới, tốc độ rất nhanh.

Du Thanh Huyền xếp thứ hai trong Võ Đang thất tử cũng có thủ đoạn bất phàm, y dùng thân pháp lao về phía trước đụng phải yêu thú là xuất ra Nhiễu Nhu Chỉ kiếm pháp không ai có thể đối địch lại.

Côn Luân Tiên môn Nam Hải tiên môn, Thanh Thành tiên môn và các tiên môn trung đẳng các tán tu cũng nhanh chóng tiến lên.

Hiện tại là lúc khảo thí chiến lực.

Bọn họ tiến về phía trước thì thấy Lục Nguyên bị cuốn lấy muốn đột phá rất khó trong lòng ai cũng cười thầm.

Lục Nguyên không thể thừa nhận ngươi có tiềm lực cực lớn kiếm đạo trác tuyệt.

Nhưng cửa ải này là chiến đấu với yêu thú, dựa vào chiến lực bản thân, ngươi còn kém lắm.

Những nhân vật đỉnh cấp nhanh chóng bỏ những người khác ở phía sau.

Mà Lục Nguyên xem ra khó có thể lập được kỳ tích sáu điểm mười.

Tình hình hiện tại.

Lục Nguyên thở dài một cái.

Vừa rồi hắn giải quyết hai con yêu thú kia tốn không ít thời gian.

289. Chương 549-550: Kỳ Tích Có Xuất Hiện?

Thế cục bây giờ nếu như dựa vào cách đi bình thường, mình nhất định không được thứ nhất thậm chí mười người đứng dầu cũng khó khăn.

Cần phải có biện pháp khác.

Đúng rồi, Vân Long thập biến hiện tại mình đã luyện tới thất biến, còn tam biến nữa, Vân Long biên thứ mười là Cứu cực biến hóa một khi luyện thành hữu dụng vô cùng mà biến thứ tám biến thứ chín đều có tác dụng.

Biến thứ tám là Tiêu Đồ biến có tác dụng với tình cảnh này vô cùng lớn.

Một khi Tiêu Đồ biến vận sử ra những yêu thú khác chỉ cần có pháp lực không cao hơn mình bao nhiêu đều sinh ra một loại sợ hãi bẩm sinh với tiêu Đồ biến.

Cái này gọi là Long uy.

Đơn giản mà nói, Tiêu Đồ biến có long uy chi biến.

Đương nhiên không có thực lực của long, chỉ có long uy mà thôi.

Long uy hàng lâm, Vạn thú tránh lui.

Luyện tới Vân Long bát biến mới có thực lực của long.

Một khi mình luyện được Tiêu Đồ biến thì những con đường này không còn trở ngại nữa, tuy nhiên muốn luyện thành Tiêu Đồ biến cũng không phải là chuyện trong chốc lát, cũng may con đường này có tới mười vạn dặm, đi về nữa là hai mươi vạn dặm, thời gian cũng rất nhiều.

Mình dùng thời gian này có thể luyện Tiêu Đồ biến.

Lục Nguyên tìm một nơi thanh tịnh ngồi xuống.

Tiêu Đồ thế nào là Tiêu Đồ?

Long uy như thế nào là Long uy/

Vân Long thập biến toàn bộ tâm pháp hiển hiện từng đợt trong đầu Lục Nguyên.

Đơn giản như vậy chỉ sợ không đủ Lục Nguyên nhớ lại lúc hắn gặp Hắc Thủy vương xà ở Nam Hải hóa thành thuồng luồng, đó chính là long uy.

Thân ở trong đó muốn tiếp tục đi tới không hề dễ dàng.

Mà ở con đường rậm rạp này có rất nhiều người không ngừng đi tới, đặc biệt là Nguyên Dương thượng nhân Tử Hà thượng nhân, Du Thanh Thuyền Du Thanh Đại bọn họ, tất cả đều thi triển tuyệt kỹ của mình ra, mà ở cách đó không xa có một người thanh y trẻ tuổi đang ngồi.

Tiêu Đồ biến, Tiêu Đồ.

Cái gì gọi là Tiêu Đồ.

Cái gì gọi là Long uy?

Trong đầu của long uy, cơ hồ xuất hiện một đầu long đang phi hành, đầu long này nói chuẩn xác cũng không phải là đầu long nguyên vặn, dù sao Lục Nguyên chưa từng bái kiến hình dáng chân thật của rồng, chỉ có thể dùng bộ dáng của Hắc thủy vương xà để biết một hai, đồng thời Vân Long thập bin, Huyền Minh Hóa Long biết quyết Lôi Chi Hóa Long từng chữ từng chữ hiện lên trong đầu hắn.

Trong đầu của hắn hình dáng của long ngày cảng rõ ràng.

Nhưng mà cũng chỉ là rõ ràng mà thôi, muốn hình dung nguyên vẹn hình dáng của long đạt tới lực lượng của nó thì phải đạt tới cấp tông sư, mà bây giờ Lục Nguyên vẫn còn cách xa rất nhiều.

Dần dần đầu long cũng hiện ra trong óc.

Long chi uy, hầu như ở tại đầu long.

Mà trong đầu của Lục Nguyên, đầu long ngày càng rõ ràng.

Đó là một cái đầu cực lớn.

Uy phong.

Lục Nguyên bị chấn động tâm linh.

Đó là Long.

Mặc dù chỉ là đầu Long.

Nhưng cho người ta cảm giác, Lục Nguyên cơ hồ theo bản năng dương lên tâm linh.

Ta là vương trong kiếm, gặp chân long ta cũng không bái chứ đừng nói chỉ là một đầu long, kiếm vương chi uy và long chi uy đối kháng nhau tâm linh của Lục Nguyên tiêu dao tự tại Lục Nguyên rút Kiếm vương chi uy ra đấu với Long chi uy, ba một tiếng, Long chi uy cuối cùng cũng hóa vào chính giữa pháp lực của Lục Nguyên.

Đồng thời pháp lực điên cuồng dũng mãnh phun ra, pháp lực này xuyên vào sau lưng, ở trên lưng xuất hiện một con quái thú.

Con quái thú này so với đầu long trong óc của Lục Nguyên thì hơi khác một chút.

Tuy nhiên cũng có sừng có tai có râu.

Đây là Tiêu Đồ.

Cuối cùng mình cũng đã luyện thành Tiêu Đồ biến, sau khi luyện thành Tiêu Đồ biến, chỉ cần thi triển Tiêu Đồ biến là có Long chi uy, ngoài ra mình đã luyện thành Vân Long bát biến, chỉ cần luyện thành nhị biến nữa là có thể đạt thành Vân Long thập biến, tu thành lực lượng của một con rồng, ngẫm lại thật làm cho người ta hưng phấn.

Đương nhiên nhiệm vụ thiết yếu hiện tại của mình chính là lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, đạt tới tầng hai của Đại Đạo Cảnh.

Lục Nguyên thu hồi tâm tư, hắn cũng đã tới thời điểm phải đi rồi.

Đã đến bước này hi vọng kỳ tích có thể xuất hiện.

Lúc này một đạo bảo quang phá không, bảo quanh mãnh liệt, Lục Nguyên nhìn sang chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi mặc áo tơ bảy màu bay tới.

Vị nữ tử này chính là Nhiếp Linh Phong của Côn Luân tiên môn có tu vi Đại Đạo cảnh tầng thứ hai, nàng có một huynh trưởng ở Bất Tử cảnh từng đối phó với Lục Nguyên chính là Nhiếp Thần Phong, cho nên nàng đối với Lục Nguyên cũng không có hảo cảm gì.

Ngẫm lại huynh trưởng của nàng là Nhiếp Thần phong thua dưới tya của Lục Nguyên, không lấy được Bất Tử dược nếu không phải tại Lục Nguyên, huynh trưởng của nàng có khả năng đã tiến vào Đại Đạo cảnh.

Hơn nữa không chỉ như vậy huynh trưởng mất trọng bảo Dược Vạn Độc Phiên vào trong tay của Lục Nguyên, khi trở về sư môn còn bị trọng phạt.

Như vậy Nhiếp Linh Phong làm sao có hảo cảm với Lục Nguyên cho được.

Tuy nhiên Nhiếp Linh Phong là nữ tử đối với Lục Nguyên vô cùng căm ghét nhưng Nhiếp gia đã nghiêm lệnh không cho ai được tìm Lục Nguyên đi tìm phiền toái. Bây giờ Lục Nguyên ở ngay trước mắt hai mắt nàng như muốn phóng hỏa.

Tuy nhiên khi nhìn thấy Lục Nguyên vẫn còn đang ở lối vào bị người phía trước kéo một khoảng cách khá xa trong lòng nàng sảng khoái vô cùng.

Nhiếp Linh Phong tăng thêm tốc độ chạy trước Lục Nguyên đồng thời thầm nghĩ, chẳng những Nguyên Dương thượng nhân hơn được ngươi mà ta cũng hơn được ngươi, trong lòng nàng thoải mái cực điểm, bỗng nhiên nàng nhìn thấy một đạo bạch quang bão tố xuất hiện.

Kiếm quang của Lục Nguyên.

Bão tố rất xa.

Nhiếp Linh Phong thầm nghĩ, chỉ cần đụng phải yêu thú nhất định sẽ bị cuốn lấy, Lục Nguyên ngươi lúc này nhất định sợ mất mặt cho nên mới tăng tốc, Nhiếp Linh Phong thoải mái vô cùng, loại thống khoái này so với lúc nàng ở khuê phòng tự mình an ủi thậm chí còn sướng hơn.

Ngay lập tức xuất hiện một con Kim Chu cực lớn, Nhiếp Linh Phong đang chờ đợi con kim chu tấn công Lục Nguyên thì bỗng nhiên Lục Nguyên đi qua bên người nó, con Kim Chu một chút phản ứng cũng không có.

Con Kim Chu kia xảy ra chuyện gì? Tùy ý để Lục Nguyên lao qua, chẳng lẽ con Kim Chu kia là hàng giả?

Nhiếp Linh Phong chạy tới, thì thấy con Kim Chu hướng về phía nàng tấn công, tơ vàng nhả ra, Nhiếp Linh Phong cũng biết con Kim Chu lợi hại, trong lòng thầm mắng nó, con Kim chu này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng vung lên một đạo bảo quang đối địch chẳng lẽ con Kim Chu này chỉ tìm mình không tìm Lục Nguyên.

Nhiếp Linh Phong nghĩ mãi mà không thông.

Mà lúc này Lục Nguyên cũng bắt đầu lao nhanh, hiện tại hắn đã tụt lại nhiều lắm, sắp trở nên điên cuồng lên rồi.

Trước điện đế kinh, người của tám quốc gia đều chú ý tới kỳ khảo hạch cuối cùng này.

Cuối cùng Lục Nguyên liệu có thể xuất ra kỳ tích hay không, tất cả mọi người đều quan tâm.

Một khi thực hiện được sẽ vô cùng khủng khiếp.

- Có người đã tới chỗ bên ngoài mười vạn dặm lấy lệnh bài rồi.

Tử bào thiên sứ nói.

- Là ai?

- là Lục Nguyên sao?

Thanh âm nghị luận liên tục.

Tử bào phó sứ liên tục búng ra bách thủy kính thuật, cuối cùng cũng đã đạt tới cực hạn, chỉ thấy người vọt tới đầu tiên không phải thanh y trẻ tuổi mà là một đạo nhân kim sắc đạo bào uy nghiêm, rõ ràng là tông chủ Kiếm tông của

Hoa Sơn tiên môn Nguyên Dương thượng nhân, người về nhất không phải là Lục Nguyên.

Thủy Kính thuật sau đó lập tức xuất hiện nhân vật thứ hai, là Du Thanh Huyền của Võ Đang tiên môn.

Mọi người tiếp tục quan sát người thứ hai không phải là Lục Nguyên, ai cũng kỳ quái.

Tiếp tục là người thứ ba, người thứ ba không phải là Lục Nguyên, mà là Tử Hà thượng nhân, Lục Nguyên không phải là người thứ ba.

Người thứ tư, Du Thanh Đại.

Người thứ năm, Hồi Phong thượng nhân. Hồi Phong Lạc Nhạn quả nhiên danh bất hư truyền.

Thứ chín… một vị thượng nhân của Côn Luân tiên môn.

Thứ mười một vị thượng nhân của Nam Hải tiên môn.

Lục Nguyên ngay cả mười vị trí đầu cũng không có.

Lúc mới bắt đầu không mấy ai tin Lục Nguyên có thể về đầu nhưng hiện tại Lục Nguyên ngay cả mười người về đầu cũng không thể chuyện này làm sao mà mọi người chịu nổi ngay cả vị phó thiên sứ mặc tử bào cũng giật mình.

Vị phó thiên sứ này có phần thưởng thức Lục Nguyên, liền dùng thủy kính thuật điều tra hắn, ở con đường mười vạn dặm đã bố trí rất nhiều điểm mấu chốt tuy nhiên muốn tra ra cũng không dễ dàng, tử bào phó thiên sứ liên tục xuất ra pháp lực, tiếp tục tìm kiếm thân ảnh.

Đã hiện ra mười người về đầu tiên, vẫn không có Lục Nguyên, mà hai mươi người về đầu cũng không có.

Lại hiện ra hai mươi người nữa, không thể tưởng được, Lục Nguyên ngay cả bốn mươi người về đầu tiên cũng không có.

Thứ 41 là Lục Nguyên.

Không thể tưởng được Lục Nguyên lại xếp hạng thứ 41 chuyện gì xảy ra, thứ 41 mọi người làm sao chịu nổi, thành tích lần này của Lục Nguyên, bất kỳ ai cũng không tưởng tượng ra.

Trước ngũ luân cung, xuất hiện một loại lãnh tịch hào khí.

- Ha ha, đây là tuyệt thế thiên tài của Tấn quốc.

Người của Đại Việt quốc không khỏi cười ha hả.

- Đúng thế tổng cộng có bốn mươi lăm người, hiện tại hắn xếp thứ 41 đúng là tuyệt thế thiên tài mà.

Người của Đại Ngô quốc cũng cười lớn.

Bách Bần quốc và Mộ Dung quốc bọn họ không nói gì thêm nhưng đoán chừng cũng nghĩ như vậy, xem ra Lục Nguyên này không đáng để lo, so với Mộ dung Hoàng Phục và Tiêu Phong Hùng thì kém xa.

…….

Hiện tại đã có hai mươi người cầm lệnh bài của Trung Ương thiên triều trở về đã đi được nửa đường mà Lục Nguyên mới chỉ tới….

Kỳ tích có xảy ra không?

Không thể tin được đã đi được nửa đường, Lục Nguyên xếp thứ 41.

Các quốc gia khác đến xem kỳ tích cũng có người mất hứng có người cao hứng, dù sao Lục Nguyên nếu trở thành siêu cấp thiên tài bọn họ sẽ gặp phải một đối thủ đáng sợ cho dù mất hứng cũng là chuyện tốt.

Thủy Kính thuật chớp động liên tục, hiện tại đại bộ phận đều quan sát xem ai xếp đầu tiên ai xếp thứ hai ai xếp thứ ba.

Ba vị trí đầu tiên là cuộc cạnh tranh khốc liệt giữa Nguyên Dương thượng nhân Tử Hà thượng nhân và Hồ Phong thượng nhân.

Tự nhiên Bách Bần quốc Mộ Dung quốc Đại Việt quốc bọn họ bắt đầu ngủ gật rồi, đối với bọn họ, nếu như không có kỳ tích xuất hiện, bất kể ai xếp đầu tiên bọn họ cũng cảm thấy nhàm chán cực độ.

Kỳ thực hiện tại người của năm quốc gia này đã phát hiện, Lục Nguyên pháp lực hơi thấp nhưng tiềm lực không tệ lắm.

Đáng tiếc xem ra cuộc khảo hạch ở Bách quốc hắn cũng không phát huy nhiều được.

Muốn tiến vào Trung Ương thiên triều hắn ít nhất phải cần hai trăm năm nữa.

Đại bộ phận mọi người đều không quan sát một số người thậm chí đã ngủ gật.

- Tăng tốc rồi, Lục sư huynh bắt đầu tăng tốc độ rồi.

Diệp Phương bỗng nhiên la lên.

Tuy vậy cũng không khiến nhiều người chú ý.

Hiện tại là lúc nào rồi?

Hiện tại đã qua hơn nửa đường, tăng tốc thì làm được gì?

Người đứng đầu là Nguyên Dương thượng nhân cũng chỉ còn cách đích hai vạn năm nghìn dặm, Du Thanh Đại cũng chỉ cách đích có ba vạn dặm, Lục Nguyên hiện tại còn trọn vẹn mười vạn dặm, chênh lệch quá xa.

Người của Đại việt Đại Ngô Đại Diệp Mộ Dung quốc Bách Bần quốc tiếp tục ngủ gật.

Bọn họ có ý định xem xong trận này thì trở về.

Sở dĩ bọn họ không trở về ngay là tạm thời cho Tấn quốc một chút mặt mũi mà thôi.

- Tăng tốc rồi thật nhanh.

Độc Cô Diệp khen một tiếng, tuy nhiên nàng chỉ là một kiếm tiên ai mà thèm để ý tới.

Lại một lát sau Tôn Thanh Trì truyền tới một câu;

- Tăng tốc rồi thật nhanh, tại sao lại nhanh như vậy?

Tuy nhiên Tôn Thanh Trì trong mắt của ngũ quốc cũng chẳng là gì.

- Nhanh như vậy…

Lại một giọng nói truyền tới chính là minh chủ của ngũ tiên minh Tổ Thiên Thu.

Tổ Thiên Thu chính là tông sư.

Ở các nước phụ cận uy danh của hắn cũng đỉnh đỉnh.

Tổ Thiên Thu nói một câu này khiến cho Đại Việt quốc Đại Ngô quốc Mộ Dung Quốc Bách Bần quốc Đại Diệp Quốc bọn họ cũng nhìn sang bọn họ phát hiện ra ở trên Thủy Kính thuật tốc độ của Lục Nguyên bây giờ rất nhanh, Tử Bảo phó thiên sứ không ngừng biến hóa Thủy Kính thuật cũng không theo kịp được tốc độ của Lục Nguyên.

Nếu là phi hành nhanh như vây là bình thường.

Nhưng bây giờ không phải là phi hành bình thường mà là ở trong rừng rậm yêu thú khắp nơi.

Tốc độ của Lục Nguyên như vậy cầm cự chắc không được bao lâu, ngũ quốc thầm nghĩ.

Đúng lúc này ở trước mặt Lục Nguyên xuất hiện một con Văn Chu, Văn Chu chính là do gống bò cạp vạn năm cùng với nhện thượng cổ kết hợp mà thành, cực kỳ ngoan độc ngay cả Lục Dực kim tằm gặp phải nó cũng phải lui bước, con Văn Chu này xuất hiện ai cũng cho rằng tốc độ của Lục Nguyên phải chậm lại, không ngờ kết quả lại là con Văn Chu tránh lui, Lục Nguyên nhanh chóng xuyên qua.

Chuyện gì xảy ra? Văn Chu rõ ràng bị Lục Nguyên dọa sợ rút lui, đây là có chuyện gì?

Đằng sau không chỉ có Văn Chu mà còn có Độc Hoàng, Ác Cổn Hàn Huyền, đủ thứ yêu thú, phần lớn đều hung ác đến cực điểm.

Nhưng không hiểu tại sao những yêu thú tuyệt thế này đụng phải Lục Nguyên đều tránh lui toàn bộ, tựa hồ nhìn thấy vật gì vô cùng khủng bố vậy.

Kiếm quang của Lục Nguyên xuyên thẳng qua.

Người của các nước vô cùng khó hiểu, người của Tấn quốc cũng không biết xảy ra chuyện gì, tại sao nhiều yêu thú như vậy đều tránh lui khỏi Lục Nguyên, dù sao ở Hoa Sơn Bắc Phong cho tới nay số người luyện

Lộc đài này không tính là quá cao chỉ tới mười trượng mà thôi chiều rộng tới vài dặm, đã được xem như là rất rộng rồi, lúc Lục Nguyên tới đã có hơn một trăm người ở nơi này, chen chúc trên lộc đài.

Những người biết Lục Nguyên đều chỉ trỏ.

- Đây chính là tuyệt thế thiên tài của Tấn quốc Lục Nguyên.

- Đây là tuyệt thế thiên tài sao? Lục Nguyên là người này sao? Tuy nhiên pháp lực dường như hơi thấp.

- Đúng thế nghe nói hắn còn chư tới ba mươi tuổi.

- Cái gì còn chưa tới ba mươi tuổi mà có thể tiếp nhận tập huấn, tiến vào Bách quốc khảo hạch? Quả nhiên là tuyệt thế thiên tài. Tuy nhiên ba năm sau khảo hạch bách quốc với thực lực của hắn muốn vượt qua chỉ sợ khá khó khăn.

- Đúng thế, quá khó khăn.

Lục Nguyên nghe những thanh âm nghị luận này thì tiện tay tìm một nơi hẻo lánh rút hồ lô rượu ra, Lục Nguyên vô luận ở đâu cũng có hồ lô rượu theo bên người, tự nhiên ở giữa mấy trăm người mà uống rượu cũng chỉ có mình Lục Nguyên mà thôi.

Một lát sau quý khí công tử đã tới, chính là Mộ Dung Hoàng Phục.

Mộ Dung Hoàng Phục tới trong trường lại truyền tới thanh âm trầm trồ khen ngợi.

Mộ Dung Hoàng Phục chẳng những là tuyệt thế thiên tài mà tuổi tác cũng lớn, tích lũy sâu, pháp lực thâm hậu, đã đạt tới Đại Đạo cảnh tầng thứ năm, Lục Nguyên không thể so sánh được.

- Mộ Dung công tử quả nhiên là anh tài tuyệt thế.

- Mộ Dung công tử là người có khả năng lớn đi vào Trung Ương thiên triều.

Đủ thanh âm nghị luận vang lên, hào quang của Mộ Dung Hoàng Phục sáng ngời làm mất đi không ít hào quang của Lục Nguyên, và Việt Tiểu Thanh cùng với Thiết Mộc Nhĩ.

Bọn họ bắt đầu nghị luận tới chiến tích của Mộ Dung Hoàng Phục.

Đúng lúc này một bóng người hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Bóng người này vừa bước vào trong trường liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, đây là một trung niên nam tử cũng không tuấn mỹ cho lắm chòm râu khá dài, là một Bạch Viên tông sư, một trong ngữ đại tông sư của Đại Việt quốc.

Ở Việt quốc có một truyền thừa gọi là Bạch Viên truyền thừa.

Còn có một truyền thừa khác gọi là Việt nữ truyền thừa.

Năm đó Bạch Viên dạy cho Việt nữ thần kiếm, Việt Nữ dùng kiếm phá vỡ ba nghìn kiếm tiên đã trở thành thần thoại.

Sau đó truyền thành hai tông một tông gọi là Bạch Viên tông một tông gọi là Việt nữ tông.

Mà Bạch viên tông sư này tên là Viên Bất phàm, tông chủ của Bạch Viên tông.

Viên Bất Phàm vuốt vuốt râu:

- Ở đây thường trú tại Việt Lộc sơn có mấy người, mà lão phu là một vị trong đó, lần này ở Việt lộc sơn mọi người tập huấn hai năm rưỡi, còn nửa năm thì chờ tiến vào khảo hạch bách quốc.

- Ở đây hai năm rưỡi tự nhiên cũng phải có một số quy củ.

292. Chương 555-556: Viên Bất Phàm

- Ở đây không cho phép chém giết lẫn nhau, đương nhiên nếu như muốn tiến hành sinh tử đấu cũng được nhưng phải có ba vị tông sư đồng ý, dưới sự chứng kiến của họ các ngươi mới có thể sinh tử đấu với nhau, đây là quy tắc cơ bản.

- Sau đó trong chốc lát sẽ có một cái xếp hạng xếp hạng này căn cứ vào pháp lực của các ngươi cùng với chiến tích. Xếp hạng này để làm gì? Chúng ta có bảy quốc gia, Đại Diệp quốc Đại Việt quốc Đại Ngô quốc Mộ Dung quốc Đại Tần quốc, Đại Tấn quốc Đại Nguyên quốc, bảy quốc gia hợp lực lại mua các Ngộ Đạo bảo các, các Ngộ Đạo Bảo các có thể giúp các ngươi ngộ được thiên đạo, thiên địa pháp tắc, chư thiên huyền cơ các loại… tuy nhiên các loại ngộ đạo bảo các này chỉ có thể một người dùng mới có tác dụng chúng ta thương nghị ai xếp hạng cao sẽ dùng thời gian nhiều một chút….

- Một tháng có tổng cộng 360 canh giờ.

- Mà chúng ta có tổng cộng hai trăm người.

- Căn bản sắp xếp như vậy người xếp thứ nhất một tháng có thể dùng Ngộ Đạo Bảo các hai mươi canh giờ, từ thứ hai đến thứ năm có thể dùng Ngộ Đạo bảo các mười hai canh giờ.

- Từ thứ sáu đến thứ mười mỗi người có thể dùng tám canh giờ.

- Thứ mười một đến ba mươi có thể dùng ba canh giờ.

- Thứ ba mươi đến một trăm có thể dùng hai canh giờ.

- Thứ một trăm đến hai trăm có thể dùng nửa canh giờ.

Bạch viên tông sư Viên Bất Phàm sau khi nói xong tất cả mọi người đều hít vào một hơi.

Cái này…

Người thứ nhất cùng người cuối cùng chênh lệch quá xa.

Người thứ nhất có thể dùng Ngộ Đạo bảo các hai mươi canh giờ tương đương với gầ hai ngày.

Mà người xếp sau một trăm thì chỉ có thể dùng nửa canh giờ.

Xếp hạng không cần phải khảo thí mà căn cứ vào pháp lực và chiến tích của mọi người.

Đương nhiên nếu như ngươi có báo cáo mới cùng với chiến tích mới thì có thể thay đổi. Sau khi trải qua khảo hạch của các quốc gia ngươi còn cần phải có pháp lực mạnh, cùng với chiến tích khó lường.

Cuối cùng xếp hạng hai trăm người cũng đã xuất hiện.

Xếp thứ nhất là Mộ Dung Hoàng Phục người này quả không hổ là tuyệt thế thiên tài đã đạt tới đại Đạo Cảnh tầng thứ năm.

Xếp thứ hai là Chung Hạ Minh người này là một trong những thượng nhân ở Vô Kiếm tiên môn tại Tần quốc.

Xếp thứ ba là Mộ Dung Thất là một thượng nhân ở Mộ Dung quốc, tu vi Đại Đạo Cảnh tầng thứ năm.

Thứ mười bảy là Việt Tiểu Thanh, đệ nhất nhân của Việt quốc.

Thứ ba ba là Nguyên Dương thượng nhân, là người có chiến tích mạnh nhất ở Tấn quốc, Triêu Dương tâm pháp Triêu Dương nhất kiếm, phối hợp với linh kiếm tạo thành nhất thể.

Xếp thứ một trăm ba mươi mốt là Thiết Mộc Nhĩ, chuyển thế linh đồng Đại Đạo Cảnh tầng thứ ba, tuy nhiên đã từng đánh bại Đại Đạo Cảnh tầng thứ tư.

Thứ 133 là Huyết Kiếm lão tổ.

Thứ 181 là Lục Nguyên, Đại Đạo Cảnh tầng thứ nhất, yếu nhất toàn trường, chiến tích cao nhất là đánh bại Địa Yêu hầu tu vi Đại Đạo Cảnh tầng thứ nhất.

Xếp hạng này khiến cho rất nhiều người ngạc nhiên, Lục Nguyên không ngờ lại xếp thứ 181 như vậy là quá thấp, không ai có thể tưởng tượng được ai cũng cổ quái nhìn Lục Nguyên, tuy nhiên Lục Nguyên vẫn thản nhiên.

Ở trong khảo hạch, Đại Đạo Cảnh tầng thứ năm đều chỉ có một ít, Đại Đạo Cảnh tầng thứ tư là chủ lưu, luận thực lực mình xếp hạng phía sau cũng là bình thường, tuy nhiên giao thủ với Đại Đạo Cảnh tầng thứ ba thì không biết ai thắng ai thua. Mặt khác chiến tích cao nhất của mình là đánh trọng thương Địa Yêu hầu Đại Đạo Cảnh tầng thứ nhất, pháp lực và chiến tích như vậy có thể xếp thứ 181 đã là không tệ rồi, chỉ sợ cho dù xếp thứ 200 cũng là bình thường.

Mình là tuyệt thế thiên tài không phải là giả nhưng mình cũng không phải là tuyệt thế thiên tài đã lớn tuổi.

Mà những người khác đều nhiều tuổi hơn mình.

Tạm thời xếp hạng thấp, Lục Nguyên cũng không để trong lòng, xếp hạng thấp thì sợ gì, mình còn có thể đuổi kịp chỉ cần mình có thực lực tự nhiên là có thể đuổi theo, về phần hiện tại thời gian dùng Ngộ Đạo bảo các ít đi đó là chuyện không có cách nào, ai bảo thực lực của mình chưa đủ.

Về sau con đường còn rất dài, còn tới hai năm rưỡi nữa.

Về sau mình sẽ leo lên xếp hạng cao hơn nữa.

Viên Bất Phàm nói:

- Các ngươi ở đây tiếp nhận các loại huấn luyện, khảo hạch, xếp hạng chỉ là tạm thời, chỉ cần các ngươi không đủ mạnh sẽ bị kéo ngã xuống, xếp hạng mỗi tháng sẽ quyết định một lần.

Bình thường Lục Nguyên đi tới chỗ mấy vị tông sư học tập.

Tự nhiên thỉnh thoảng có một số vị tông sư chạy tới chỗ hắn.

Mà trong hai trăm người tập huấn, học kiếm tổng cộng là một trăm mười người, pháp thuật là sáu mươi ba người, số người dùng chưởng là 37.

Một trong mười người sử dụng kiếm bình thường theo chân của Bạch Viên tông sư Viên Bất Phàm học kiếm.

Viên công thần kiếm.

Lục Nguyên cùng với một trăm lẻ chín người khác ngồi xếp bằng ở trên Việt Lộc sơn, tất cả mọi người ở đây đều học kiếm, toàn bộ đều đã đến đông đủ.

Ở chỗ này khá là cao.

Tuy nhiên cũng khó trách cũng vì độ cao như vậy mà một trăm mười người ngoại trừ Lục Nguyên đều cơ bản đã đạt tới Đại Đạo Cảnh tầng thứ ba, tầng thứ tư thậm chí là tầng thứ năm, mọi người đều là cường giả không phải là đệ tử chân truyền,

Cho nên ngày đầu tiên mọi người tới nghe một chút không thích hợp thì tự học.

Viên Bất Phàm cũng đã đến, y ngồi trên đài cao, thỉnh thoảng hắng giọng;

- Chư vị đều là thượng nhân Đại Đạo Cảnh học kiếm, luyện đến mức này, chắc chắn đã luyện ra kiếm ý, nhập môn không thể so sánh.

- Các phái khác nhau có kiếm pháp khác nhau, mà cho tới hiện tại chỉ sợ kiếm đạo của các vị đã thành cho nên…

Viên Bất Phàm nói:

- Ta không giảng kiếm đạo nữa, ví dụ như kiếm đạo là thiên lý thiên lý là kiếm ta không có hứng thú nói, cái ta giảng chính là, ta muốn nói về bí quyết nhỏ lĩnh ngộ về kiếm, hoặc nói về nhận thức cá nhân về kiếm.

- Hiện tại ta nói tới vấn đề rất nhiều kiếm ý làm sao dung hợp tại một kiếm.

Viên Bất Phàm diễn giải:rất nhiều kiếm ý làm sao có thể dung hợp làm một kiếm đây là một vấn đề khiến nhiều người trong trường quan tâm.

Y tiếp tục giảng mà Lục Nguyên lúc này đang ngủ gà ngủ gật không có cách nào hắn đã sớm luyện tới tình trạng nhiều kiếm dung hợp vào một kiếm, hơn nữa còn luyện thành kiếm thuật một đầu long cao sâu hơn rất nhiều, tuy nhiên đây là khoá học thứ nhất rời đi không tốt.

Cũng may Viên Bất Phàm giảng không quá lâu, sau đó giảng tới một vấn đề khác chính là Sơn chi kiếm ý.

Lục Nguyên nghe vậy thì hứng thú, kiếm ý thổ hệ Lục Nguyên chỉ biết ba loại, thứ nhất là Thổ chi kiếm ý thứ hai là Thủ chi kiếm ý thứ ba là Thạch chi kiếm ý, Sơn chi kiếm ý này thì hắn chưa học được, cho nên rất nghiêm túc nghe Viên Bất Phàm giảng giải.

Lục Nguyên hiện tại muốn luyện Kim hệ kiếm ý Thổ hệ kiếm ý Mộc hệ kiếm ý.

Ba hệ này vô luận hệ nào cũng được.

Dù sao mục tiêu của hắn cũng là hoàn thành ngũ đế ngũ hoàng luân hồi kiếm đạo.

Viên Bất Phàm mang theo một trăm mươi người học kiếm đi tới trước Tàng thư các.

Tàng thư các này rõ ràng là mới chỉ xây cách đây không lâu.

Ở trên đỉnh tàng thư các có viết mấy chữ:

- Việt Lộc sơn tàng thư các.

Sáu chữ này khá to, Viên Bất Phàm giới thiệu:

- Bảy quốc gia rất nhiều tiên môn các tiên môn cỡ lớn cỡ nhỏ trung đẳng… kỳ thật đều có rất nhiều môn kiếm kỹ không bí mật lần này bọn họ liên hợp lại đem các quyển sách tập trung nơi này, các ngươi đến dây tùy ý quan sát, tuy nhiên các bí kỹ tuyệt kỹ này không được đem ra bên ngoài.

Tuy nhiên bảy quốc gia diện tích thật sự là quá lớn.

Diện tích lớn như vậy nhiều tu tiên giả sẽ không ít các công pháp.

Mà những công pháp đã thu thập tới nơi này cho các ngươi tùy ý sử dụng.

Tông sư bản thân cũng là Đại Đạo Cảnh, không có khả năng dạy bảo cho đám thượng nhân quá nhiều, mà trên thực tế là muốn đem những người này ngưng tụ lại, mục đích để cho những thiên tài gặp nhau, dưới áp lực cạnh tranh mà phát triển, đương nhiên tài nguyên cũng chuẩn bị rất nhiều.

Nói chuyện một hồi Viên Bất Phàm đem mọi người đi tới chính giữa Tàng thư các.

Sau khi tiến vào trong tàng thư các có mấy cánh cửa nhỏ, trong đó có mấy cái đồ hình và tâm pháp kiếm đạo.

- Đây là Hóa Tà Kiếm Pháp Tàn thiên.

Hóa Tà kiếm pháp là một bộ công pháp tương đối đáng sợ là kiếm pháp trấn thế, lưu lại Tàn thiên khiến cho người ta kinh dị.

- Nam Cung Bát Kiếm Tàn thiên.

Nam Cung Bát Kiếm cũng là một công pháp trấn thế, thanh danh so với Hóa Tà Kiếm pháp còn ở trên, tuy là Tàn Thiên nhưng cũng không bình thường, tuy nhiên người hô lên đã chậm một bước, Mộ Dung Hoàng Phục đã giành lấy trong tay. Đương nhiên công pháp này tối đa chỉ có thể mượn được mười ngày mà thôi sau mười ngày là phải trả hơn nữa trong vòng một năm không được phép mượn lại, đây là quy củ của tàng thư đảm bảo cho ai cũng được đọc.

Kiếm pháp cấp trấn thế dù sao cũng cực nhỏ, chỉ có ba quyển kiếm pháp Tàn thiên mà thôi.

Những người xung quanh tranh nhau cướp đoạt.

Mà trong đó bình tĩnh nhất là Lục Nguyên.

Lục Nguyên không vội mà tranh đoạt kiếm pháp trấn thế gì, kiếm pháp là kiếm pháp lợi hại hay không là tại người, hơn nữa Lục Nguyên cũng minh bạch, hiện tại mình cần phải sớm luyện thành Luân Hồi, trở thành Kiếm Hoàng.

Mà các bộ kiếm pháp trấn thế kia kỳ thực cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Đương nhiên lúc này có thể đi vào trong Tàng thư các có tác dụng cực lớn với Lục Nguyên, Lục Nguyên thầm nghĩ, kiếm pháp ở đây có tới cả trăm môn, cho dù một số thứ chưa hẳn là mạnh nhưng mình muốn xuyên thấu qua kiếm hiểu được kiếm ý thì cần phải nghiên cứu.

Kiếm vương tôn sư Lục Nguyên đã sớm siêu thoát khỏi kiếm pháp bản thân.

Mà những người khác kể cả Mộ Dung Hoàng Phục so kiếm pháp với Lục Nguyên cũng thua kém nhiều, Mộ Dung Hoàng Phục mới chỉ đạt tới cảnh giới Kiếm Hầu mà thôi.

Lục Nguyên tùy tiện cầm một bản kiếm pháp có tên là Sơn trọng Kiếm pháp sau đó trở về.

Những ngày hôm nay Lục Nguyên đắm chìm ở trong Tàng thư các, mở to mắt xem đủ loại kiếm pháp hiện tại Lục Nguyên bắt đầu rơi vào trạng thái si mê, thậm chí bỏ lỡ cả thời gian ở Ngộ Đạo Bảo các, không có cách nào, Lục Nguyên đã rơi vào trạng thái si mê tất cả đã quên.

Cũng may hắn xếp thứ 181 bỏ lỡ cũng chỉ có nửa canh giờ mà thôi cũng không có gì đáng tiếc.

Lục Nguyên cảm thấy mình bắt đầu tăng lên không ít về việc lý giải các loại kiếm ý, không chỉ mốt loại kiếm ý tăng lên mà rất nhiều loại, tuy không lĩnh ngộ rất nhiều kiếm ý nhưng hắn lại hiểu rõ hơn rất nhiều.

Một tháng Lục Nguyên một mực ngâm mình trong tàng thư các.

Mà cuối tháng xếp hạng lại xuất hiện.

Xếp thứ nhất vẫn là Mộ Dung Hoàng Phục, xếp thứ hai vẫn là Chung Hạ Minh, thứ ba vẫn là Mộ Dung Thất.

Xếp thứ mười lăm là Việt Nữ Tiểu Thanh, nàng đã thăng tiến lên vài bậc.

Xếp thứ ba mươi hai là Nguyên Dương thượng nhân tuy có tiến bộ nhưng không lớn.

Xếp thứ một trăm hai mươi là Thiết Mộc Nhĩ, tiến bộ khá lớn.

Xếp thứ hai trăm là Lục Nguyên.

Đúng thế Lục Nguyên xếp thứ hai trăm, trong một tháng này hắn không có bất kỳ tiến hành khiêu chiến với ai, cũng không một lần vào trong Kiếm đạo thất, Pháp đạo thất, dĩ nhiên là bị mười chín vị phía sau vượt qua xếp thứ hai trăm.

Lục Nguyên còn không biết chuyện này hắn vẫn rơi vào trong trạng thái si mê.

Hơn nữa Lục Nguyên cũng không để ý, hiện tại học Luân Hồi là điều mấu chốt há có thể bỏ qua?

Nhiều kiếm pháp như vậy diễn giải kiếm ý trong kiếm.

Nếu như không phải bảy quốc tập huấn ở đây thì làm sao có nhiều kiếm pháp cho hắn xem như vậy được, ở Hoa Sơn mình tìm được mười bộ kiếm pháp đã là không tệ rồi.

Trời ban duyên há có thể bỏ qua?

Gió nhẹ thổi qua Việt Lộc Sơn.

Mưa bay lất phất.

Tàng thư các mới dựng không lâu, trong mưa gió có chút lắc lư. Đèn trong cơn gió thổi lung lay.

Một góc tàng thư các, Lục Nguyên khép sách lại.

Bây giờ liên quan ba hệ kiếm ý, kim hệ kiếm ý mình đã hiểu được sáu loại kim kiếm ý, khoái kiếm ý, chậm kiếm ý, thu kiếm ý, ưu kiếm ý, túc kiếm ý.

Mộc hệ kiếm ý thì mình hiểu hai loại mộc kiếm ý, phong kiếm ý .

Thổ hệ kiếm ý mình hiểu thổ kiếm ý, thạch kiếm ý, thủ kiếm ý, và mới lĩnh ngộ không lâu sơn kiếm ý, bốn loại.

Mấy thứ khác giờ tạm thời không quan tâm, hỏa kiếm ý, thủy kiếm ý, tổng cộng lĩnh ngộ mười sáu loại. Tức là nói bây giờ mình biết hai mươi tám loại kiếm ý, con số không tệ lắm.

Sách mới vừa đóng lại là bộ 'Hóa Nê Linh Lạc ba trăm sáu mươi mốt kiếm', mượn bộ kiếm pháp kia mình đại khái mô phỏng ra nê kiếm ý. Tuy chỉ mới suy đoán nhưng lờ mờ mò ra bộ dạng nê kiếm ý rồi, khoảng thời gian này mệt óc thật.

Lục Nguyên thở ra một hơi.

Gần đây việc mình phải làm thật là việc lớn chấn động trời đất...muốn một hơi lĩnh ngộ hơn mười loại kiếm ý.

Đó là loại khó khăn cỡ nào không cần nói.

Nhưng hiếm có cơ hội nhìn mấy trăm kiếm pháp, không thể bỏ qua.

Kỳ thực nếu ở trạng thái bình thường thì Lục Nguyên sớm mệt đến không nghĩ gì được nữa, nhưng vào trạng thái say mê thì hắn sẽ không thấy mệt gì cả. Hắn xem xong quyển sách 'Hóa Nê Linh Lạc ba trăm sáu mươi mốt kiếm', từ trong giá sách lấy ra quyển khác, 'Ngũ Nguyệt Thảo Trường Oanh Phi kiếm pháp', đây cũng là bộ kiếm pháp khá quái dị.

Lục Nguyên lật quyển sách, cẩn thận nhìn, muốn mô phỏng kiếm ý trong đó.

Lục Nguyên yên lặng nhìn. Gió thổi đèn, sáp nhỏ giọt, kêu bóc một tiếng.

Trong tàng thư các khá là yên tĩnh.

Nhưng lúc này tàng thư các bị đẩy ra, có mấy thượng nhân đại đạo cảnh tiến đến tập huấn, họ bắt đầu tìm kiếm pháp cực kỳ cường đại. Đám người này lúc tìm kiếm pháp có nhìn cái tên kiếm pháp trong tay Lục Nguyên.

Trong đó một người nói:

- Ngũ Nguyệt Thảo Trường Oanh Phi kiếm pháp? Đó là kiếm pháp gì vậy?

- Lúc trước ta có lật xem, mộc hệ kiếm pháp, xem như hàng hai thôi, không có gì lạ.

- Hàng hai vậy vị này lấy làm cái gì?

- Các ngươi không biết hả? vị này chính là tuyệt thế thiên tài, xếp hạng thứ hai trăm, Lục Nguyên. Ta quan sát hắn vài lần, mỗi lần đều tại đây nhìn một số kiếm pháp hạng hai.

293. Chương 557-558: Kiếm Đạo Thất

- Không phải chứ, không lẽ hắn nghĩ chỉ dựa vào loại kiếm pháp hạng hai thế này sẽ luyện thành kiếm pháp tuyệt thế chắc?

- Ngu thật.

- Không biết người như vậy tại sao được gọi là tuyệt thế thiên tài?

- Thành tích sáu mươi điểm chắc không phải là Tấn quốc bỏ hết vốn ra nâng lên đó chứ?

- Ha ha.

Những người đó bàn tán Lục Nguyên hoàn toàn không nghe lọt tai, chìm đắm trong trạng thái say mê, muốn cùng lúc học nhiều kiếm ý, đó là việc khó khăn biết bao. Bên cạnh đám người bàn tán cái gì hắn không nghe, vùi đầu vào trong 'Ngũ Nguyệt Thảo Trường Oanh Phi kiếm pháp'.

Những người đó còn đang xì xầm, một ông lão áo đen đi vào trong tàng thư các. ông lão mặc áo đen đi tới, trong sân liền yên tĩnh. Mới rồi đám người còn đang bàn tán đều im lặng.

Người này là trong hai trăm người xếp hạng ba, Mộ Dung quốc, Mộ Dung Thất.

Mộ Dung Thất khác với Mộ Dung Hoàng Phục.

Mộ Dung Hoàng Phục là thiếu niên đắc ý, ba trăm tuổi đã đến đỉnh đại đạo cảnh ngũ tầng, được xưng là tuyệt thế thiên tài, lần này rất có khả năng trùng kích tiến vào trung ương thiên triều.

Mộ Dung Thất khác với Mộ Dung Hoàng Phục. Mộ Dung Thất bây giờ là chín trăm năm mươi ba tuổi, năm đó cũng được gọi là thiên tài nhưng liên tiếp trùng kích vẫn không thể vào trung ương thiên triều. Gã biết rõ muốn vào trung ương thiên triều rất khó, bây giờ là lần thứ ba Mộ Dung Thất trùng kích trung ương thiên triều, cơ hội cuối cùng trong đời, không thành công thì thành nhân.

Mộ Dung Thất khác với Mộ Dung Hoàng Phục thiếu niên đắc chí.

Mộ Dung Thất cẩn thận, tỉ mỉ, quan sát kỹ càng.

Ví dụ như Lục Nguyên, người được gọi là tuyệt thế thiên tài nhưng xếp hạng lại ở áp chót.

Mộ Dung Thất có nghe nói nhiều về Lục Nguyên, e rằng tuyệt thế thiên tài không phải giả, bây giờ xếp hạng hai trăm là có lý do gì đó. Mộ Dung Thất vào tàng thư các là muốn tìm một quyển sách, nhưng thấy Lục Nguyên chăm chú đọc sách thì thầm nghĩ rằng, tiểu tử này chắc không tầm thường. Mơ hồ Mộ Dung Thất trực giác Lục Nguyên rồi sẽ là đối thủ của Mộ Dung Hoàng Phục kinh thế thiên tài.

Quang!

Một sấm sét to lớn chấn trong tàng thư các phong vũ một mảnh.

Xếp hạng trên Việt Lộc Sơn, một là khiêu chiến giữa hai trăm thượng nhân, thách đấu thắng sẽ có điểm, thua thì mất điểm.

Hai là tại kiếm đạo thất, pháp đạo thất, tốc độ thất trùng kích, có thể vào sâu bên trong là sẽ được nhiều điểm hơn.

Hai bên hợp thành toàn thứ hạng.

Bây giờ Lục Nguyên đi hướng kiếm đạo thất, hắn tạm thời không có ý định trùng kích kiếm đạo thất kiếm điểm. Bây giờ hắn tu hành luân hồi, đang ở lúc mấu chốt, mơ hồ cảm giác các kiếm ý nhưng chậm chạp không thể luyện thành.

Mình đã thông qua lý luận vậy là quan sát đủ rồi, chắc là nên thực hành.

Tại Việt Lộc Sơn, muốn thực hành luyện kiếm thì đi kiếm đạo thất chắc là lựa chọn không tệ.

Lục Nguyên theo bản đồ rất nhanh tìm ra kiếm đạo thất, trên kiếm đạo thất có tấm biển, nó chi một hàng kỷ lục.

'Mộ Dung Hoàng Phục, trùng kích tầng thứ tư kiếm đạo thất.'

'Chung Hạ Minh, trùng kích tầng thứ ba kiếm đạo thất.'

'Mộ Dung Thất, trùng kích tầng thứ ba kiếm đạo thất.'

Chỉ ghi nhớ mười hàng đầu, những người này đều có kỷ lục trong kiếm đạo thất, trong số đó chỉ mình Mộ Dung Hoàng Phục là đến tầng thứ tư, trùng kích tầng thứ ba cực kỳ ít ỏi, đa số là trùng kích đến tầng thứ hai mà thôi. Kiếm đạo thất cực kỳ khó xông, khó đến không thể tưởng tượng.

Lục Nguyên là một trong hai trăm thượng nhân, lúc tiến vào Việt Lộc Sơn được một khối đồng bài, ký hiệu thân phận của mình, giờ hắn dựa vào đồng bài tiến vào trong kiếm đạo thất.

'Thành công tiến vào tầng thứ nhất kiếm đạo thất, dấu hiệu người Tấn quốc, Lục Nguyên, tổng hợp số điểm kiếm đạo thất, pháp đạo thất, tốc độ thất xếp hạng hai trăm.'

Hắn vừa vào tầng thứ nhất kiếm đạo thất thì thấy trên đầu bài biểu hiện một hàng tin tức, xem ra đồng bài trong tay còn có công dụng như vậy.

Lục Nguyên phát hiện bây giờ mình đang ở trong gian phòng không tính quá lớn, đây là tầng thứ nhất kiếm đạo thất ư? Không gian này cho Lục Nguyên cảm giác hơi lạ, không hoàn toàn là không gian thật mà ở nửa ảo nửa thật.

Trong không trung xuất hiện một hàng chữ.

'Trong kiếm đạo thất, chỉ kiểm tra kiếm đạo thất, bất cứ yêu thú nào đều tương đương pháp lực của ngươi.'

'Tầng thứ nhất kiếm đạo thất sẽ có sáu con yêu thú đại đạo cảnh nhất tầng xuất hiện.'

Trong không khí lại xuất hiện chữ, chưa đợi Lục Nguyên phản ứng lại thì chữ đã biến mất. Trong sân lập tức xuất hiện bốn con yêu thú đại đạo cảnh nhất tầng. ở ngay mặt hắn là một con yêu thú bộ dạng cực kỳ dữ tợn, thương bối kim phát, Trường Tí Kim Nhu. Loại Trường Tí Kim Nhu này chính là yêu thú trong yêu thú, trước nay đều nuốt yêu thú khác, lực lớn vô cùng, năng lực chiến đấu kinh người.

Bốn phương tám hướng còn có năm con yêu thú khác, trong đó có Kim Chu phun ra hai tơ kim ngân. Có bay trên trời Thiên Niên Hỏa Điêu, toàn thân rực cháy lửa, đôi mắt hung ác kim nhãn thần bào, có bạch hàn thiên bức.

Sáu con yêu thú, bao vây Lục Nguyên.

Kiếm đạo thất này quả nhiên cực kỳ khó khăn.

Chỉ là tầng thứ nhất đã phải đối phó sáu yêu thú có cùng pháp lực.

Tu tiên giả bình thường đối phó một quái thú cùng cấp pháp lực đã rất khó.

Đám thượng nhân tiến vào Việt Lộc Sơn tu hành đa số là nhân tài, không ai yếu cả, nhưng muốn cùng lúc đối phó sáu yêu thú pháp lực bằng mình thì không dễ dàng.

Tất nhiên đó không bao gồm Lục Nguyên. Lục Nguyên bình thường toàn là vượt cấp thắng địch, đến sáu yêu thú cùng cấp thì có khó khăn gì?

Giờ Lục Nguyên lấy quái vật kiếm đạo thất làm luyện tập, nhoáng tay lên rút ra Dưỡng Ngô linh kiếm. Thi triển ra Dưỡng Ngô kiếm pháp, không vội giải quyết dứt điểm đối thủ, hắn không ngừng luyện kiếm pháp gần đây xem, cái gì mà 'Hóa Nê Linh Lạc ba trăm sáu mươi mốt kiếm', 'Ngũ Nguyệt Thảo Trường Oanh Phi kiếm pháp', 'Hạ Sa kiếm pháp', vân vân và vân vân.

Lục Nguyên luyện kiếm pháp, sử dụng từng chiêu thức với quái vật không nhanh chút nào.

Hắn vừa sử dụng vừa cảm giác nhiều kiếm ý.

Đánh đến sướng thì sử dụng cả thiên ngộ thạch, nhiều kiếm ý ở trong đầu óc không ngừng vòng quanh. Nếu lần này có thể thành công, một lần hiểu ra không phải một kiếm ý mà sẽ là nhiều kiếm ý. Còn một lần có thể ngộ bao nhiêu kiếm ý thì Lục Nguyên không biết nữa.

…….

- Ha, người mới đi vào là tuyệt thế thiên tài Lục Nguyên đấy, giờ còn ở trong tầng thứ nhất kiếm đạo thất chưa ra đấy.

- Không phải chứ, tuyệt thế thiên tài, nghe nói nổi danh kiếm thuật mà sao còn ở mãi tầng thứ nhất kiếm đạo thất vậy?

- Chắc không phải chỉ biết về kiếm pháp đi?

Mấy người ra khỏi tầng thứ nhất kiếm đạo thất nói. Mỗi người vào trong tầng thứ nhất kiếm đạo thất đều là độc lập, sẽ không ảnh hưởng nhau. Họ chỉ vừa mới ra khỏi tầng thứ nhất kiếm đạo thất, kết quả nhìn bên ngoài biểu hiện Lục Nguyên còn ở trong tầng thứ nhất kiếm đạo thất, không ít người cảm thán.

Trong đám người bàn tán, không biết khi nào thì Mộ Dung Thất đứng đó, gã chắp tay đứng. Lục Nguyên luôn ở tại tầng thứ nhất kiếm đạo thất thì đúng là lạ, giờ Mộ Dung Thất càng ngày càng nhìn không thấu Lục Nguyên, hắn tuyệt đối không nên biểu hiện ra thực lực như thế này.

Trên Việt Lộc Sơn, bây giờ cực kỳ náo nhiệt.

Tiêu điểm rộn ràng đương nhiên là Mộ Dung Hoàng Phục.

Đúng rồi, còn có Việt Nữ Tiểu Thanh. Việt Nữ Tiểu Thanh xinh đẹp thơ ngây, pháp lực lại cao, xuất thân bí ẩn, nghe nói sau lưng có Việt Nữ bảo tàng, không biết bao nhiêu người muốn theo đuổi. Có thể theo đuổi Việt Nữ Tiểu Thanh là rất nở mặt, một khi tới tay thì tài sắc vẹn toàn, cho nên mọi người tu hành cũng bỏ thời gian theo đuổi Việt Nữ Tiểu Thanh.

Tàng thư các, mọi người đều nhìn một đám đỉnh cao nhất.

Sinh hoạt của Lục Nguyên thì là lạnh lùng vắng vẻ.

Tàng thư các, tầng thứ nhất kiếm đạo thất, hai đường.

Nói đến thì Lục Nguyên cũng sáng tạo mấy đề tài khá nóng bỏng.

Cái thứ nhất là gì? Tuyệt thế thiên tài, có mặt đều là thiên tài, nhưng có thể được xưng là tuyệt thế thiên tài thì Mộ Dung Hoàng Phục là một, Việt Nữ Tiểu Thanh tính phân nửa, Lục Nguyên xem như một.

Thứ hai là gì? Tuyệt thế thiên tài thế mà xếp hạng hai trăm. Mộ Dung Hoàng Phục xếp hạng nhất, Việt Nữ Tiểu Thanh hạng mười lăm, Lục Nguyên xếp thứ hai trăm.

Thứ ba là gì? Tuyệt thế thiên tài Lục Nguyên lại ở trong tầng thứ nhất kiếm đạo thất, vẫn luôn không tiến vào tầng thứ hai kiếm đạo thất.

Nhưng đề tài vẫn chỉ là đề tài, tối đa họ tò mò chút thôi, không giống Mộ Dung Hoàng Phục như mặt trời trên cao.

Cho nên đoạn thời gian này, sinh hoạt Lục Nguyên vắng vẻ đìu hiu.

Lục Nguyên thích ứng kiểu sống như vậy.

Bảo kiếm phải từ rèn giũa mới ra, hoa mai thơm là từ buốt giá đến.

Không có thời gian chịu khổ rèn luyện liền muốn cái gì cũng thành công, sao mà được chứ!

Lúc tại Hoa Sơn là người cạnh tranh tương đối kém.

Bây giờ là những thiên tài bảy nước tụ tập một chỗ.

Lại nói tuy ngày khốn khổ nhưng Lục Nguyên trong trạng thái si mê, không biết gì cả, cộng thêm coi như dưới tình huống bình thường, tính tình của hắn chỉ cần có rượu làm bạn, ngày có khổ hơn cũng sống được. Không có rượu thì gì cũng hỏng hết.

Rượu làm tri cốc làm hữu.

Lại nói một ngày này Lục Nguyên ở trong tầng thứ nhất kiếm đạo thất luyện kiếm.

'Sơn Khê kiếm pháp', trong đó một thức 'Sơn Khê Chi Thượng Bạch Vân Phi' đâm ra, nhát kiếm này ý cảnh cực kỳ hoàn mỹ, nếu có người thấy e rằng sẽ kinh kêu ra tiếng, đây là một kiếm hoàn mỹ đến mức nào. Trong nhát kiếm dường như có thể thấy khe suối, mây trắng bay bay, trong kiếm có nhiều kiếm ý, như muốn mô phỏng cảnh tượng cũ.

Dường như thấy không là một thanh kiếm mà là danh họa tuyệt thế.

Đánh ra chiêu này xong, Lục Nguyên cảm thấy đầu óc tuôn ra vô số ý niệm.

Rất nhiều ý niệm, rất nhiều suy nghĩ đều hiện ra trong đầu.

Đầu tiên hiện ra là hình ảnh cực kỳ mỹ lệ.

Xương xuân ngũ nguyệt, thảo trường oanh phi, một số cô gái cực kỳ xinh đẹp trong nắng tháng năm vui vẻ thả diều. Phụ nữ tuổi lớn chút thì chơi chốc lát mệt mỏi ngồi trên mặt cỏ, lấy ra một ít cánh ngọt chuẩn bị trước vừa ăn vừa trò chuyện. Còn có mấy đứa trẻ ở trong bụi cỏ vui vẻ bắt châu chấu.

Cái gì là thảo kiếm ý?

Vô số hình ảnh cuối cùng biến thành cỏ dạt dào sức sống vươn lên!

Sức sống! Không sai, là sức sống!

Trong trời đất có sức sống nhất không là cây mà là cỏ.

Dù cỏ có nhỏ đến đầu, chôn sâu dưới lòng đất rồi sẽ không ngừng vươn lên trên, muốn đâm khỏi mặt đất, tỏa ra sức sống. Dù bên trên có đá to đè ép, cỏ yếu ớt sẽ đẩy ra tảng đá, chui ra. Coi như là lửa đốt cháy nhưng năm sau chắc chắn sẽ hồi sinh.

Đây chính là cỏ! Trả giá tất cả đều vì tỏa ra sức sống.

Cái gọi là thảo kiếm ý chính là kiếm ý tỏa sức sống, đó là tín niệm cực kỳ mãnh liệt, là chủ thể của thảo kiếm ý.

Trong thức hải của Lục Nguyên hiện ra không biết bao nhiêu thứ, đã hiểu, giờ mình hiểu ra thảo kiếm ý rồi, kiếm ý thứ hai mươi chín. Lĩnh ngộ xong thảo kiếm ý, Lục Nguyên không ngừng lại mà tiếp tục, lần này là kiếm ý khác.

……..

Cái gì là nê kiếm ý?

Đôi mắt mình như thấy vô tận vũng bùn, dường như là vũng bùn trong rừng rậm nguyên thủy, chớp mắt thành bùn dưới sông, hình như mình thấy vô tận bùn đất, lá rụng vào bùn hóa thành chất dinh dưỡng mục rữa bị bùn hấp thu.

Bùn! So với đất, ẩn chứa dinh dưỡng phong phú hơn nhiều.

Đem sức sống dung nhập vào trong bùn, tương lai cung cấp nhiều dinh dưỡng hơn cho thực vật, đây là bổn ý của nê kiếm ý.

Chớp mắt vô số đại trí tuệ bay qua óc, mình lại lĩnh ngộ một loại kiếm ý.

……..

Vô tận gió cát thổi đến, hạt cát che mờ mắt người, hạt cát từ dưới đất thỏi lên. Lục Nguyên chỉ thấy mình như rơi vào sa mạc vô tận, gió nóng rực mang theo vô tận cát, khi sinh mệnh bước vào trong đó sẽ lập tức bị cướp mất ngay.

Đây là đường cùng sinh mệnh, không có cỏ, không có gỗ, không có động vật, không có người, đây chính là sa mạc, nơi sự sống chấm dứt, rốt cuộc cái gì là sa kiếm ý? Vô số suy nghĩ bay qua đầu, Lục Nguyên rốt cuộc hiểu cái gì là sa kiếm ý. Cắn nuốt tất cả không có sự sống, không ngừng khuếch trương, đây chính là sa kiếm ý, một loại thoát khỏi đất mẹ, kiếm ý trái ngược hẳn với đất, là kiếm ý thứ ba mươi mốt của mình.

……

Khoảnh khắc lĩnh ngộ xong ba loại kiếm ý, trong đầu Lục Nguyên nảy ra đủ các loại suy nghĩ, trong đó có tư tưởng thiên tài, cũng có lúc trước tại Tấn quốc tích lũy, và trước đó không lâu xem mấy trăm bản kiếm thuật, tiếp đó tại tàng thư các mô phỏng kiếm ý, sinh hoạt khổ hạnh.

Lúc trước tích lũy, giờ là bùng nổ.

Không chỉ ba loại này thôi, Lục Nguyên lập tức lĩnh ngộ ba loại kiếm ý, trong đó có lôi kiếm ý lôi đình kích diệt vạn quân đáng sợ. Lôi kiếm ý so với kiếm ý trước đó càng đáng sợ. Lôi, diệt sát tất cả, dọn dẹp mọi thứ, phá diệt hoàn toàn, đây chính là lôi! Lôi kiếm ý là kiếm ý rất đáng sợ, lực ck cao hơn hỏa kiếm ý rất nhiều. Trong đầu Lục Nguyên xẹt qua vô tận sấm sét, sấm sét to lớn vô cùng thật quá vô cùng khủng khiếp. Lần này hắn hiểu ra lôi kiếm ý cũng vì độ qua kiếp số đại đạo cảnh nhìn thấy không ít sấm sét đánh.

Trừ điều đó ra còn có nộ kiếm ý, cùng với nhu kiếm ý, tư kiếm ý.

Đến lúc này thì đầu óc dâng trào đầy suy nghĩ, vốn nó như biển rộng đang dần ngưng lại.

Suy nghĩ trong đầu dừng lại, Lục Nguyên thế mới tỉnh ngộ khỏi trạng thái say mê. Tỉnh táo rồi Lục Nguyên hưng phấn khó tả.

Sáu loại kiếm ý!

Vốn mình tổng cộng biết hai mươi tám loại kiếm ý, giờ một hơi thêm sáu loại kiếm ý, đúng là khoa trương, chưa từng tưởng tượng ra có thể một lúc tăng sáu loại kiếm ý. Trước kia mỗi lần lĩnh ngộ kiếm ý đều là từng bước, cực kỳ phức tạp, khó khăn lắm mới lĩnh ngộ, không ngờ bây giờ mình giàu rồi, chơi lớn, một hơi lĩnh ngộ sáu loại kiếm ý.

Đừng xem thường sáu loại kiếm ý, giống như Phương Nho cho đến nay không hề lĩnh ngộ được sáu loại kiếm ý, Nguyên Nguyên Thượng Nhân cũng mới mười loại kiếm ý mà thôi.

Thảo kiếm ý! Nê kiếm ý! Sa kiếm ý! Lôi kiếm ý! Nhu kiếm ý! Tư kiếm ý!

Một hơi lĩnh ngộ sáu loại kiếm ý, nếu nói chuyện này ra ngoài thì đám thiên tài, siêu cấp thiên tài chắc kinh khiếp chết được.

Không chỉ vậy thôi, thực ra còn có một điểm.

294. Chương 559-560: Lĩnh Ngộ Kiếm Ý

Bây giờ ngũ hành kiếm ý của mình không nói đến luyện thành hoàng kiếm đạo, kim hệ kiếm ý tổng cộng lĩnh ngộ sáu loại: kim kiếm ý, khoái kiếm ý, chậm kiếm ý, thu kiếm ý, ưu kiếm ý, túc kiếm ý.

Mộc hệ kiếm ý thì là sáu loại: mộc kiếm ý, phong kiếm ý, lôi kiếm ý, nhu kiếm ý, nộ kiếm ý, thảo kiếm ý.

Thổ hệ kiếm ý là sáu loại: thổ kiếm ý, sơn kiếm ý, thủ kiếm ý, thạch kiếm ý, sa kiếm ý, nê kiếm ý.

Kỳ thực bây giờ Lục Nguyên đã lĩnh ngộ được rồi, cái gọi là ngũ hoàng kiếm đạo không phải giống như Yến tổ sư quy định khuôn đúc nhất định phải mười loại. Người nhiều lĩnh ngộ vài loại kiếm ý có thể cùng một hệ kiếm ý tìm ra quy luật là sẽ lĩnh ngộ ra hoàng kiếm đạo. Lục Nguyên quan sát mỗi một hệ có sáu loại kiếm ý là cơ bản tới cơ hội lĩnh ngộ hoàng kiếm đạo rồi.

Tức là nói bây giờ mình muốn luyện luân hồi kiếm ý cơ bản được rồi, chri cần cơ duyên thích hợp là sẽ luyện thành hoàng kiếm đạo, thành tựu luân hồi.

Sướng thật!

Ngũ đế ngũ hoàng luân hồi kiếm đạo, lúc trước Yến tổ sư truyền cho mình nghe nói phải được năm mươi loại kiếm ý suýt bị hù sợ, cái này cần bao nhiêu chứ, cho rằng ngày luyện đầy đủ xa vời không hẹn. Bất giác đến lúc này phát hiện luân hồi kiếm đạo cần kiếm ý mình đã gom đủ.

Giờ chỉ kém một bước cuối là có thể học luân hồi!

Tốt lắm, dù bây giờ luân hồi vẫn là viễn vông nhưng hắn cảm thấy cách viễn vông ngày càng gần.

Luân hồi kiếm đạo, hoàng trong kiếm.

Chỉ tưởng tượng đủ khiến người động tâm.

Con đường kiếm đạo dường như mình lại tiến một bước.

Phải rồi, bây giờ mình biết kiếm ý tổng cộng ba mươi bốn loại, hiện nay người có pháp lực tương đương thì cơ bản chưa được mười loại kiếm ý.

Lục Nguyên vô cùng vui vẻ đi ra tàng thư các, lần này bế quan tu hành kiếm đạo đến đây chấm dứt một đoan. Lục Nguyên nhìn xếp hạng, phát hiện thứ hạng mình quang vinh treo ở vị trí hai trăm. Không tệ, không tệ, qua thời gian ngắn mình phải bắt đầu xông xếp hạng rồi.

Dù sao mình cũng cần Ngộ Đạo bảo các để tăng pháp lực.

Pháp lực, kiếm đạo, đây là hai trụ cột cấu thành thực lực của mình.

Thiếu một thứ cũng không được.

Còn về 'hư danh' xếp thứ hai trăm thì Lục Nguyên không thèm để ý.

Mưa thuận gió hòa.

Lạc xuân nhân độclập, vi vũ yến song phi.

Phong cảnh Việt Lộc Sơn khá là xinh đẹp.

Bạch Hạc Tuyền, cổ thụ vòng quanh, có suối chảy ra khe đá, nước suối đông hạ không cạn, dù là muốn rét cũng không, vòng qua suối chảy cổ thụ là sẽ thấy chủ tuyền. Trên chủ tuyền có ba chữ 'Bạch Hạc Tuyền'. Lý do gọi là Bạch Hạc Tuyền vì dùng nước suối ngâm trà bốc hơi khí nóng xoay quanh cửa cốc rất giống hạc trắng.

Nơi ở của người Hoa Sơn xây ở kế Bạch Hạc Tuyền, mười lăm người Tấn quốc khác ở cách nhau không xa.

Bây giờ tâm tình Lục Nguyên rất tốt, trong lòng vui vẻ.

Sáu loại kiếm ý! Sáu loại kiếm ý đấy!

Đây chính là sáu loại kiếm ý!

Trong khoảnh khắc lĩnh ngộ nhiều như thế, cảm giác chỉ có một chữ...sướng!

Sướng thôi chưa đủ tả, cái loại cảm giác này trong quá khứ, chỉ có khoảnh khắc tăng lên đại đạo cảnh mới có sung sướng tràn đầy như vậy.

Bước chân Lục Nguyên lâng lâng định đi vào tiểu viện mình ở thì bên cạnh đến một người đàn ông trung niên mặc áo vàng nhạt.

Lục Nguyên thấy người này lập tức hành lễ:

- Tham kiến Nguyên Dương sư bá.

Nguyên Dương Thượng Nhân gật đầu nói:

- Có rảnh không? Nếu rảnh thì đến tiểu viện của ta đi, Tử Hà Thượng Nhân ở đó.

Nguyên Dương Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân vốn là tử địch, nhưng đến Việt Lộc Sơn rồi cùng là đồng quê tha hương nên quan hệ hai người dịu chút.

Trong sân Liệt Dương Thượng Nhân, Hồi Phong Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân ngồi, lúc Nguyên Dương Thượng Nhân đi vào thì họ hơi đứng lên.

Bốn người ngồi xuống.

Chén trà đã bày sẵn, Tử Hà Thượng Nhân pha trà. Tử Hà Thượng Nhân nổi tiếng là cao thủ pha trà, tông sư trà đạo. Dùng nước Bạch Hạc Tuyền pha trà, khói bốc lên hóa thành hình bạch hạc.

Tử Hà Thượng Nhân pha xong trà nhàn nhã uống một ngụm, thán:

- Dễ chịu thật.

Tử Hà Thượng Nhân cực kỳ dễ chịu.

Lão thích trà, là tông sư trà đạo.

Muốn pha trà ngon cần có lá trà ngon, nước suối tốt, trà cụ tốt, tâm tình tốt, thiếu một thứ cũng không được.

Bây giờ có nước suối tốt, nước suối Bạch Hạc Tuyền, mát mẻ mang chút ngọt lành.

Tử Hà Thượng Nhân, Nguyên Dương Thượng Nhân, Liệt Dương Thượng Nhân, Hồi Phong Thượng Nhân, bốn người đều hớp một ngụm, không uống chỉ có Lục Nguyên.

Tử Hà Thượng Nhân nhìn Lục Nguyên, hỏi:

- Sao vậy, sư bá ta pha trà không được?

- Không phải.

Lục Nguyên giơ hồ lô rượu trong tay, nói:

- Sư điệt ta là tửu quỷ, không có hứng thú với trà, cái gọi là tục nhân không phong nhã được chính là nói ta.

Khách sáo chốc lát, Nguyên Dương Thượng Nhân rốt cuộc nói đến trọng điểm…hơn bốn tháng nay Lục Nguyên đang làm gì? Hắn luôn xếp hạng hai trăm, Lục Nguyên là người Tấn quốc, là người Tấn quốc, là người Hoa Sơn, còn tuyệt thế thiên tài Hoa Sơn. Lục Nguyên luôn xếp hạng hai trăm, họ không còn mặt mũi nào, huống chi Hoa Sơn Tiên Môn thăng đại hình tiên môn.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên là có khả năng vào trung ương thiên triều nhất.

Họ đều hy vọng Lục Nguyên có thể nổi bật, một khi hắn vào trung ương thiên triều sẽ mang đến vô số ích lợi cho Hoa Sơn.

Có điều kiện mạnh mẽ như vậy, phân chia tam tông có thể tạm thời gác lại.

Lục Nguyên cười cười đáp:

- Thật ra không có gì, bốn tháng nay chẳng qua ta lĩnh ngộ kiếm ý thôi. Kiếm đạo vô bờ bến, hôm nay ta lĩnh ngộ một ít kiếm ý, lần này bế quan coi như xong, thời gian sau sẽ bắt đầu tranh điểm xếp hạng.

Nguyên Dương Thượng Nhân là chủ kiếm tông, đối với kiếm ý đặc biệt có tâm đắc chút chút, lập tức hỏi:

- Vậy hôm nay sư điệt lĩnh ngộ bao nhiêu kiếm ý?

Lục Nguyên đáp:

- Sáu loại.

Lục Nguyên đáp một câu phát hiện bốn phía im bặt.

Nguyên Dương Thượng Nhân rất muốn khóc. Lão là chủ kiếm tông, hiện nay chỉ có ba mươi loại kiếm ý mà thôi, thế mà Lục Nguyên một hơi lĩnh ngộ sáu loại kiếm ý, cái này gọi người làm sao chịu nổi?

Liệt Dương Thượng Nhân cùng Lục Nguyên tiếp xúc hơi thiếu, không quá hiểu biết hắn, giờ ngây như phỗng. Một hơi lĩnh ngộ sáu loại kiếm ý, đây là trình độ gì chứ! Thật khiến người không dám tin!

Hồi Phong Thượng Nhân thì chỉ muốn cảm thán, lão cảm thấy đời này mình sống quá thất bại, mình dẫu sao cũng là một trong phong chủ kiếm tông, luôn nổi danh về kiếm, cảm thấy sở hữu kiếm ý không ít, nay đã có mười hai loại, nhưng giờ so sánh với Lục Nguyên mới biết chênh lệch quá.

Tử Hà Thượng Nhân ngơ ngác, mồm há to đủ nhét trứng vịt, phong độ ưu nhã bình thản thường ngày quăng đi đâu mất rồi. Một hơi tới sáu loại kiếm ý, đây là trình độ gì! Luyện kiếm xuất hiện nhân vật biến thái như vậy khiến luyện pháp thuật làm sao chịu nổi. Tử Hà Thượng Nhân có thể đoán bởi vì Lục Nguyên tồn tại, chắc chắn sẽ nhiều người sau này đi kiếm tông hoặc là kiếm khí tông, người đi khí tông sẽ rất ít, khí tông gian nan đây.

Không chút nghi ngờ, bốn vị thượng nhân đều cho rằng Lục Nguyên dùng bốn tháng lĩnh ngộ kiếm ý mà không lấy điểm, xếp hạng hai trăm là rất đáng giá.

Không đáng mới là lạ.

Ngộ Đạo bảo các, thắng cảnh đứng đầu Việt Lộc Sơn.

Tòa Ngộ Đạo bảo các chính là thất quốc ra giá trên trời, do Đại Dong quốc mua, hơn nữa không phải trường kỳ mà là kỳ hạn ba năm, một khi qua ba năm phải báo giá lại. Giá trị của Ngộ Đạo bảo các cao trên cả tiên kiếm, không thể tưởng tượng.

Ngộ Đạo bảo các ở đỉnh Việt Lộc Sơn, vô số bảo quang tập trung quanh nó. Bảo quang tỏa sáng có thể che trời đất, lấp trăng sao.

Có Ngộ Đạo bảo các ở, dù là mặt trời mọc cũng mờ nhạt đi.

Vô số linh khí vờn quanh Ngộ Đạo bảo các.

Bên cạnh Ngộ Đạo bảo các có mấy vị tông sư luôn trấn thủ, ai kêu Ngộ Đạo bảo các tuy dùng tầng tầng cấm pháp phong cấm nhưng vẫn là bảo quang xông tận trời, khí xung hừng hực.

Hai trăm người tại Việt Lộc Sơn, mỗi người có thể dựa vào đồng bài đại biểu tin tức cá nhân ở đây lấy được thời gian ngộ đạo tương ứng với thứ hạng.

Bây giờ Lục Nguyên đang ngồi trong Ngộ Đạo bảo các.

Trong Ngộ Đạo bảo các linh khí sung túc đến mức khủng khiếp. Tiến vào Ngộ Đạo bảo các, như tiến vào một tòa cung điện cực kỳ xa hoa. Trên tường cung điện, thiên hoa bản thượng, đủ các loại hình ảnh nhanh chóng xẹt qua, có phong hình, vân hình, thiên không hình, đại địa hình.

Những thứ này đều là thiên địa quy tắc!

Còn có một người là Tôn Vũ, sáng lập Tôn Tử binh pháp. Bộ kiếm pháp kia chính là Tôn Tử kiếm pháp. Bộ Tôn Tử kiếm pháp so với Tiên Thi kiếm pháp càng thêm đáng sợ, là chân chính cấp kiếm pháp trấn thế. Mới rồi nhanh như gió, xâm lược như lửa, động như lôi chấn, ba chiêu tuyệt học kiếm pháp.

Ông lão áo xám lại dùng một kích thượng binh phạt mưu, kích kia có chút giống công kích tâm linh, lại hơi giống nhờ thế tthiên địa mà tấn công.

Bây giờ Lục Nguyên tập trung tất cả tinh thần, bắt đầu tấn công.

Thủy hoàng kiếm đạo, hỏa hoàng kiếm đạo, kiếm thuật một đầu long, thậm chí là kiếm đạo luân hồi đều dùng.

Từng thức tuyệt kỹ xuất hiện trong tay Lục Nguyên.

Lục Nguyên và ông lão áo xám đã đánh đến trăm chiêu, trong thời gian này hai người đánh ra tuyệt học. Ông lão áo xám có tuyệt học của lão, bộ kiếm pháp trấn thế Tôn Tử kiếm pháp không ngừng thi triển, tuy chưa được hoàn toàn tinh túy nhưng cũng rất đáng sợ. Lục Nguyên đụng tới kiếm pháp đẳng cấp như vậy thì sung sướng như uống mỹ tửu đỉnh cao nhất thiên hạ.

Oành!

Tiếng nổ to lớn, ông lão áo xám rốt cuộc ngã xuống đất!

Lục Nguyên thở ra một hơi.

Quả nhiên bây giờ mình đã có thể đánh ngã đối thủ đại đạo cảnh tam tầng, tức lại nói mình ở đại đạo cảnh có thể vượt hai tầng cảnh giới khiêu chiến đối thủ. Tuy nhiên, bây giờ mình muốn vượt hai tầng cảnh giới đánh thắng đối thủ thì rất khó khăn. Ví dụ lần này mình đánh gian nan như thế, dùng mấy trăm chiêu mới thắng được. Nếu cùng đến hai đối thủ đại đạo cảnh tam tầng thì mình lập tức tiêu đời.

Muốn nhẹ nhàng thắng đối thủ đại đạo cảnh tam tầng, hơn nữa cùng lúc thắng mấy tên thì cách đơn giản nhất chỉ có một…đến cảnh giới kiếm hoàng. Một khi tới cảnh giới kiếm hoàng, muốn thực hiện được không khó.

Dù sao tu tiên giả bình thường phải tới hỗn động cảnh hoặc cảnh giới càng cao mới đến được cảnh giới kiếm hoàng.

Bất giác hắn tăng thêm phần khát vọng với cảnh giới kiếm hoàng.

Kiếm hoàng kiếm hoàng, vua trong kiếm.

Đây là loại khiến người ghen tỵ cỡ nào chứ!

Đằng trước xuất hiện cảnh cửa ảo, hiển nhiên đi thông kiếm đạo thất tầng thứ sáu. Kiếm đạo thất tầng thứ sáu, dựa theo bình thường rất có thể là tám đối thủ đại đạo cảnh tam tầng, mình tuyệt đối đấu không lại. Tuy nhiên, đi thử xem cũng tốt, dù sao mình thua trong kiếm đạo thất không phải chuyện gì lớn, cảm nhận xem tám đại đạo cảnh tam tầng là thế nào.

Kỳ thực Lục Nguyên đã quên, hắn sáng tạo một kỳ tích.

Vốn Mộ Dung Hoàng Phục chỉ trùng kích đến kiếm đạo thất tầng thứ năm, cửa này vẫn luôn không thông, không cách nào đi tới.

Bây giờ Lục Nguyên trùng kích kiếm đạo thất tầng thứ năm, đến tầng thứ sáu!

Kỳ tích xảy ra!

Lúc này cách giờ thân đã vô cùng gần.

……

Thời gian trở lại khi Lục Nguyên mới xông qua kiếm đạo thất tầng thứ ba, trùng kích kiếm đạo thất tầng thứ tư.

Mọi người đều chờ trước Ngộ Đạo bảo các, chú ý nguyên bảng thứ hạng. Bây giờ thứ hạng cơ bản đã định, không có biến đổi, nhìn cách giờ thân chỉ có ba nén hương, người xếp ở hạng năm, hạng mười, hạng ba mươi, hạng một trăm đều thở ra hơi dài.

Xem ra lần này có thể giữ vị trí rồi.

Tháng sau có càng nhiều thời gian tiến vào Ngộ Đạo bảo các.

Họ mới thở ra thì chớp mắt đó, thứ hạng biến đổi lớn.

Lục Nguyên mới rồi vẫn là một trăm mười ba nay thứ hạng đã xông đến thứ chín mươi hai!

Sao có thể!

Muốn từ một mười ba xông lên chín mươi hai, điều này cần số điểm rất nhiều. Lục Nguyên làm sao xông lên? Lần này không biết có bao nhiêu người chưa kịp phản ứng, nghi ngờ có phải là danh sách Ngộ Đạo bảo các xảy ra vấn đề không. Nhưng ngẫm nghĩ thì thứ hạng trước Ngộ Đạo bảo các sẽ không xảy ra vấn đề mới đúng.

Vậy thì vì sao?

Mới rồi nghi ngờ Lục Nguyên kiếm điểm, bây giờ chứng thực là không có, còn nói hắn ở trong kiếm đạo thất, mà kiếm đạo thất muốn tăng thứ hạng thì chỉ có nước trùng kích càng tới trước. Tức là nói Lục Nguyên xông lên kiếm đạo thất tầng thứ tư, trùng kích vào kiếm đạo thất tầng thứ năm rồi?

Cái này, coi như là Chung Hạ Minh, Mộ Dung Thất đều không trùng kích kiếm đạo thất tầng thứ tư, chỉ có một mình Mộ Dung Hoàng Phục một người thành công xông qua.

Không lẽ Lục Nguyên cũng làm được điều này? Thật khiến người không thể tin nổi.

Bây giờ người đau khổ nhất là hạng thứ một trăm. Vốn tưởng cách giờ thân chỉ ba nén hương, cơ bản ổn định rồi, tháng sau có nhiều thời gian ở trong Ngộ Đạo bảo các, kết quả tốt lắm, Lục Nguyên vùng lên, cứng rắn đá gã rớt xuống một hạng.

Phút chót còn đá người xuống dưới, không ác như vậy chứ.

Người hạng thứ một trăm rất muốn khóc.

…….

Giờ thân ngày càng gần.

Bây giờ chỉ còn một nén hương, vừa lúc Lục Nguyên thông qua kiếm đạo thất tầng thứ năm.

Hiện tại cơ bản thứ hạng không có biến động gì đi?

Mọi người tâm tình bình tĩnh lại, một nén hương cuối cùng mà vượt lên là việc cực kỳ hiếm hoi, mọi người yên lòng. Tu tiên giả thứ hạng một trăm buồn bực phát đen, xem ra thứ hạng sẽ không xảy ra thay đổi gì nữa.

- Ủa, Lục Nguyên thứ hạng thứ bảy mươi hai.

- Cái gì, bảy mươi hai?

- Gì thế, bây giờ mà còn tăng thứ bậc?

- Chắc không phải kiếm điểm đi?

- Chắc không đâu, nhưng nếu không là kiếm điểm thì chứng tỏ Lục Nguyên đã xông qua kiếm đạo thất tầng thứ năm đến tầng thứ sáu.

- Không khả năng!

- Đúng vậy, kiếm đạo thất tầng thứ năm khó khăn, coi như Mộ Dung Hoàng Phục đứng hạng nhất cũng không thông qua được, luôn bị kẹt tại đó.

- Lục Nguyên thông qua tầng thứ năm vào tầng thứ sáu, nói thế nào cũng không tin được.

Lần này coi như là Bạch Viên tông sư Viên Bất Phàm cũng bị chấn động. Lão lập tức chỉ huy người đi điều tra, kết quả điều tra đưa tới thì Viên Bất Phàm nghẹn họng, lão thật sự không tin nổi kết quả này. Tuy nhiên, ngẫm nghĩ thì thấy trong đám người, công nhận tuyệt thế thiên tài có hai, một là Mộ Dung Hoàng Phục, một là Lục Nguyên, còn có nửa thiên tài là Việt Nữ Tiểu Thanh.

Pháp lực của Mộ Dung Hoàng Phục đã trưởng thành, xếp hạng nhất.

Pháp lực Lục Nguyên chưa định hình, xếp phía sau, luôn chờ phát lực, giờ đã xông lên rồi. Dựa vào kiếm thuật lao vào kiếm đạo thất tầng thứ sáu cũng có khả năng! Viên Bất Phàm dường như nhìn thấy một tuyệt thế thiên tài đang tỏa ánh sáng, tựa mặt trời mới mọc.

Nghĩ như thế, Viên Bất Phàm miễn cưỡng chấp nhận kết quả.

Lão tuyên bố với đám người ầm ĩ:

- Mới rồi nhận được tin tức, Lục Nguyên đã thông qua kiếm đạo thất tầng thứ năm, tiến vào kiếm đạo thất tầng thứ sáu!

- Cái gì?

- Cái gì?

- Cái gì?

- Điều này sao có thể!?

Ai nấy đều kinh kêu, thông qua kiếm đạo thất tầng thứ năm, tiến vào kiếm đạo thất tầng thứ sáu!

Chiến tích này khiến người làm sao tin nổi.

Lục Nguyên đi ra khỏi kiếm đạo thất.

Kiếm đạo thất tầng thứ sáu tăng lên khó khăn rất nhiều, đối thủ chính là tám tu tiên giả đại đạo cảnh tam tầng. Trình độ hiện nay của hắn là đối phó một tu tiên giả đại đạo cảnh tam tầng phải đại chiến mấy trăm chiêu mới thắng được, đụng đến cao thủ tinh anh thực sự thì rắc rối.

Muốn một chọi tám là hoàn toàn không thể.

Vậy nên trận này xem như thua.

Lục Nguyên vừa ra khỏi kiếm đạo thất thì bị đám Hồi Phong Thượng Nhân, Nguyên Dương Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân kéo đi uống trà.

Lá trà là Thanh Thành trà.

Thanh Thành lá trà thiên hạ nghe tiếng.

Trên đỉnh Thanh Thành sơn có một loại Thanh Thành cây trà. Loại Thanh Thành cây trà này mỗi năm sinh ra mười cân trà, loại trà này là tốt nhất Tấn quốc, có vị nhẹ nhàng xa xưa, nhưng giá cực kỳ đắt. Nếu không là người có quyền thế tại tu tiên giả Tấn quốc thì không khả năng có được một chút.

Nước là Bạch Hạc tuyền, nhấp một ngụm vào miệng vào thành bạch hạc.

Nhưng dù trà có tốt hơn, nước suối có tuyệt hơn thì mọi người không đặt bao nhiêu tâm trí vào nó.

Nguyên Dương Thượng Nhân vỗ tay một cái, nói:

- Lục Nguyên, lần này ngươi từ một trăm bảy mươi mốt xông lên vị trí bảy mươi hai, trực tiếp vọt chín mươi chín hạng, thật là trấn nhiếp một thời.

Liệt Dương Thượng Nhân cười ha ha nói:

- Đúng vậy, Tấn quốc Xích Long tiên môn vu hóa vật thường luôn cho rằng Tấn quốc họ cao hơn Tấn quốc ta một bậc, kể quả lần này trợn tròn mắt rồi.

Hồi Phong Thượng Nhân mỉm cười, tính tình lão không giống Liệt Dương Thượng Nhân sang sảng.

Lão nói:

- Nguyên quốc Thiết Mộc Nhĩ cũng biến sắc mặt khó coi.

Tử Hà Thượng Nhân vuốt chòm râu hơi dài của mình, nói:

- Người Mộ Dung quốc cũng bị chấn rồi. Mộ Dung quốc là mạnh nhất trong bảy nước chúng ta, có thể tiến vào trăm quốc kiểm tra có đến sáu mươi người nhưng phen này cũng là trợn trắng mắt, không còn bộ dạng vênh váo huênh hoang bình thường nữa.

Đám người Hoa Sơn nghĩ tới tình hình trước Ngộ Đạo bảo các vừa rồi thì cười sung sướng.

297. Chương 565-566: Thứ 72

Vốn đám Hoa Sơn không phải ai đều ở trước Ngộ Đạo bảo các, ví dụ như Tử Hà Thượng Nhân trước đó đang nghiên cứu pháp thuật. Nhưng bởi vì mọi người nghi ngờ Lục Nguyên kiếm điểm nên điều trà, kinh động đám người thế là đều chạy tới Ngộ Đạo bảo các. Lúc họ vừa đến Ngộ Đạo bảo các thì tất cả người đang nghi ngờ Lục Nguyên kiếm điểm.

Kết quả lúc Bạch Viên tông sư Viên Bất Phàm tuyên bố kết quả thì mọi người đều câm nín.

Cái đó còn chưa tính đã nghiền.

Sung sướng nhất vẫn là vài giai đoạn.

Ví dụ Lục Nguyên từ một trăm mười ba lao đến chín mươi hai, khi ấy vị thứ một trăm cực kỳ thống khổ, những người khác cũng hút khí lạnh.

Tiếp theo là từ chín mươi hai vọt đến bảy mươi hai, mọi người đều không thể tin.

Nhìn cái loại ánh mắt đó, bốn người Hoa Sơn sung sướng lâng lâng. Có nhìn thấy chưa, đây không phải kiếm điểm, đây gọi là thực lực! Kiếm thuật thậm chí thắng cả Mộ Dung Hoàng Phục! Trước đó tuyệt thế thiên tài Lục Nguyên bị châm biếm, khiến đám người Tấn quốc cảm thấy áp lực rất lớn, trải qua phen này chắc không còn ai chế giễu nữa.

Uất ức năm tháng ròng bị đè đầu rốt cuộc xả hết.

Sướng!

Bình thường Hồi Phong Thượng Nhân còn thích ngâm nga mấy câu thơ biểu đạt mình tài năng văn tiên song tu, nhưng bây giờ chỉ có chữ sướng để hình dung, thơ văn khác đặt vào đều không đủ sung sướng bằng.

Nguyên Dương Thượng Nhân thì bình thường nhìn Tử Hà Thượng Nhân rất gai mắt, giờ mới phát hiện tử địch Tử Hà Thượng Nhân bây giờ tỏ ra sướng đến chín tầng mây thì thấy vừa mắt hơn, thật là việc lạ. Nguyên Dương Thượng Nhân sờ cằm, từ khi nào mình thấy Tử Hà Thượng Nhân vừa mắt nhỉ, nếu mà ném đến kiếm tông thì kẻ tin tưởng chắc chưa đến ba người.

Liệt Dương Thượng Nhân cười ha hả nói:

- Các ngươi đó, góc độ chưa đúng đâu. Góc độ của ta có thể thấy Mộ Dung Hoàng Phục. Lúc Lục sư điệt xếp hạng đến bảy mươi hai thì ta thấy Mộ Dung đại thiên tài biến sắc mặt.

- Không phải chứ, Mộ Dung đại thiên tài mà cũng biến sắc?

- Vị tuyệt thế đại thiên tài này đâu thèm để ý đến chúng ta một chút?

- Bây giờ Mộ Dung tuyệt thế đại thiên tài cũng bị Lục sư điệt hù rồi.

Hồi Phong Thượng Nhân, Nguyên Dương Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân, Liệt Dương Thượng Nhân đều sung sướng lạ thường.

Lục Nguyên cười cười, hạng bảy mươi hai, bây giờ một tháng có thể dùng Ngộ Đạo bảo các hai canh giờ, so với trước nửa canh giờ thì tốt rất nhiều. Tuy nhiên, mình muốn truy cầu càng nhiều canh giờ để tu hành, nay chút ít thời gian vẫn không đủ.

Bên Nguyên Dương Thượng Nhân phục chế một phần thứ hạng tháng năm.

Thứ hạng lần này, Lục Nguyên nhìn mấy lượt, xem tới xem lui.

Mộ Dung Hoàng Phục vẫn là xếp hạng nhất.

Chung Hạ Minh là hạng hai, Mộ Dung Thất hạng ba, không có biến đổi.

…….

Vị thứ mười ba, Việt Nữ Tiểu Thanh, hay cho Việt Nữ Tiểu Thanh, xếp hạng lại chen lên trước.

…….

Vị thứ ba mươi sáu, Nguyên Dương Thượng Nhân, thứ hạng hơi thấp. Tuy Nguyên Dương Thượng Nhân là người mạnh nhất Tấn quốc, nhưng đây nơi tập hợp thiên tài, thượng nhân đầy đất.

……

Vị thứ bốn mươi lăm, Thiết Mộc Nhĩ.

Không phải chứ, Thiết Mộc Nhĩ thăng nhanh như vậy? Tới hạng bốn mươi lăm. Lục Nguyên ngây ra.

Nguyên Dương Thượng Nhân nói:

- Thiết Mộc Nhĩ bản thân là linh đồng tông sư cảnh chuyển thể, hơn nữa trải qua ký ức kiếp trước hoàn toàn thức tỉnh nên tiến cảnh khá nhanh. Gần đầy hắn đột phá đến đại đạo cảnh tứ tầng, nếu một chọi một thì ta không khả năng thắng được hắn.

Bây giờ Thiết Mộc Nhĩ có pháp lực đại đạo cảnh tứ tầng, sẽ không yếu hơn Nguyên Dương Thượng Nhân, cộng thêm ký ức, kinh nghiệm cấp tông sư, lão không nắm chắc thắng được Thiết Mộc Nhĩ.

Lục Nguyên nghe vậy không có phản ứng gì nhiều, Thiết Mộc Nhĩ tăng bậc cũng là bình thường, đâu thể không cho người ta tiến bộ, chỉ mình mình tăng cấp?

Thời gian tiếp theo Lục Nguyên có đi tốc độ thất, phát hiện tốc độ thất có chia thành vài tầng, xông đến tận cùng vẫn là Mộ Dung Hoàng Phục, trùng kích đến tầng thứ năm. Quả nhiên, tuyệt thế thiên tài không gì làm không được, Mộ Dung Hoàng Phục tuyệt thế thiên tài đúng là có tài năng.

Nghe nói Mộ Dung Hoàng Phục còn được nhiều cô gái theo đuổi, gã có biểu muội đẹp tựa tiên nữ, lai lịch bí ẩn theo đuổi.

Người thắng cuộc sống chính là Mộ Dung Hoàng Phục.

Có khi Lục Nguyên nghe tin đồn về những kẻ thắng cuộc đời, cũng thấy hâm mộ ghen tỵ.

Nhìn thấy không, đây mới chính là đãi ngộ kẻ thắng cuộc đời. Thiếu chủ tương lai của Mộ Dung quốc, xuất thân cao quý, có nhiều nữ tu thích, còn có biểu muội đẹp tựa tiên nữ lai lịch bí ẩn, hơn nữa không giống Lục Nguyên chỉ nghiêng về kiếm đạo. Nghe nói Mộ Dung Hoàng Phục là thiên tài toàn hệ, kiếm thuật, pháp lực, tốc độ, toàn năng cả.

So sánh thì hắn xuất thân Tấn quốc đại phái tiểu phong, sư phụ kiếm tiên, lẻ loi một mình, không nữ tu truy đuổi chỉ có kiếm đạo một hệ, cuộc đời thiên tài thế này đúng là khốn khổ.

Tự giễu xong hắn tập trung tinh thần.

Lại nói đến tốc độ thất. Nguyên Dương Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân co rằng Lục Nguyên sẽ có chiến tích càng kinh người, kết quả hắn biểu hiện mặt này trung bình, tuy có bạch đế kiếm đạo hỗ trợ nhưng vẻn vẹn đến tầng thứ ba tốc độ thất mà thôi, không thể so với Mộ Dung Hoàng Phục toàn hệ thiên tài.

Nguyên Dương Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân đều thấy có chút tiếc nuối.

Lục Nguyên thì sao? Hắn chỉ thấy mình quả nhiên không phải toàn hệ thiên tài, phải chuyên môn tấn công một mới có đường ra, mặt khác, tốc độ thất không hạn chế tu tiên giả bay, bình thường pháp lực càng cao thì tốc độ càng nhanh. Hắn có pháp lực đại đạo cảnh nhất tầng có thể bay đến tầng thứ ba tốc độ thất đã là giỏi lắm rồi.

Con người thôi, không thể yêu cầu quá cao.

Xong tốc độ thất rồi thứ hạng của Lục Nguyên hơi tăng lên nhưng không nhiều lắm.

……..

Bây giờ Lục Nguyên đang ở trong Ngộ Đạo bảo các, mông ngồi trên không trung, mười ngón hướng lên trời.

Hừng hực vân khí lượn lờ quanh thân thể.

Những vân khí trắng xóa lờ mờ hình xà giao xoay quanh người Lục Nguyên, như muốn cuốn hắn thành giao long. Vân Long Thập Biến đã luyện thành bát biến, chỉ kém hai biến cuối nên tất nhiên có hiệu quả như vậy. Một khi hắn luyện thành chính là hiện ra một con Vân Long.

Đôi mắt Lục Nguyên nhìn hư không, trong phòng Ngộ Đạo bảo các không ngừng xẹt qua dấu vết trời đất.

Mình phải luyện thiên địa pháp tắc.

Kỳ thực cái gọi là thiên địa pháp tắc chính là phong, vân, vụ.

Chẳng qua trước kia mình lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc chỉ có thể dùng vào lúc vung kiếm thì không thể tác dụng vào bản thân.

Nên nói sao đây, lúc trước mình dùng kiếm có thể sử dụng được, bây giờ muốn khiến toàn thân các nơi đều hiểu, nắm giữ thiên địa pháp tắc thì mới đến được đại đạo cảnh nhị tầng.

Kiếm ý thứ nhất mình lĩnh ngộ là phong.

Như vậy thiên địa pháp tắc thứ nhất mình lĩnh ngộ nên chọn phong đi?

Phong vô thường, vân vô tướng.

Trước bỏ đi vân, chỉ nghĩ đến phong.

Phong, nhẹ nhàng trong núi non là gió, tự do trong cõi trời đất cũng là gió. Đối với phản chất của phong Lục Nguyên hiểu kha khá, bây giờ chỉ là vấn đề nắm giữ. Tay Lục Nguyên ở không khí nhẹ nắm, như muốn duỗi hướng gió nhưng phút cuối luôn thất bại.

Tuy nhiên, đã có cảm giác.

Chỉ cần cho hắn một chút thời gian thì chắc chắn có thể nắm giữ thiên địa pháp tắc phong.

Lục Nguyên thậm chí cảm giác được tối đa mười canh giờ là được, chỉ cần có thể ở trong Ngộ Đạo bảo các mười canh giờ là được, nhưng một tháng tổng cộng chỉ có hai canh giờ mà thôi. Lục Nguyên rất là ghen ghét thứ hạng đầu, vừa nghĩ thế thì hắn đã bị đẩy ra khỏi Ngộ Đạo bảo các.

……

Ra khỏi Ngộ Đạo bảo các, Lục Nguyên thẳng đến Bạch Hạc tuyền, chỗ ở hiện nay của hắn là tại đó. Kết quả mới quay về Bạch Hạc tuyền thì hắn nghe được một tin tức.

Tin như sét đánh…Việt Lộc Sơn sắp bắt đầu cử thành thất quốc quốc chiến.

Quốc chiến! Cuộc chiến cả nước!

Quốc chiến đương nhiên không phải dễ dàng chơi đùa, chiến tranh không phải việc gì tốt. Mọi người khó khăn lắm đi lên con đường tu tiên, được đến tuổi thọ mấy trăm năm, ngàn năm, dễ dàng sao? Trong cuộc sống không ngừng theo đuổi lực lượng càng cường, tuổi thọ càng dài, đây mới là chân lý trong chân lý.

Không có việc gì làm chơi trò chiến tranh chẳng phải là rảnh lắm ư?

Tu tiên, tu là tiêu dao, không phải đổ máu hy sinh.

Nhưng ngươi có cầu tiêu dao đi chăng nữa, đôi khi sẽ xuất hiện quốc chiến.

Nguyên nhân lớn xuất hiện ra quốc chiến là vì…tài nguyên!

Ví dụ ngũ đại tiên môn Tấn quốc và yêu ma dưới đất tại sao đánh nhau? Tài nguyên, không có tài nguyên thì tu tiên cái gì?

Trong tu tiên giới có một câu nói rằng: Cắt đứt tài nguyên của người như cắt đứt đường tu tiên của người ta. Câu nói này giống như nhân gian cắt đứt tài nguyên người tựa giết cha mẹ người ta, không kém bao xa.

Tấn quốc và Nguyên quốc đánh nhau cũng vì tài nguyên. Nguyên quốc mảng lớn hoang mạc, tất nhiên là muốn bắc tiến. Đường bắc tiến có hai quốc gia, một là Tần quốc, một là Tấn quốc. Tần quốc cường đại, Nguyên quốc không dám chọc, kết quả đến lượt Tấn quốc, đây cũng là lý do Tấn quốc cùng Nguyên quốc không ngừng nghỉ chiến tranh.

Nói đến này ý muốn nói rằng quốc chiến là thứ khá là khủng bố.

Dưới tình huống bình thường sẽ không xảy ra quốc chiến.

Việt Lộc Sơn đương nhiên không khả năng chân chính tổ chức một quốc chiến!

Cái gọi là Việt Lộc Sơn thất quốc quốc chiến nói thẳng ra là như vầy: tại Việt Lộc Sơn mỗi nửa năm tiến hành một lần, hai năm tổng cộng tổ chức năm lần, cái gọi là quốc chiến tức hai trăm người Việt Lộc Sơn đánh nhau. Đương nhiên cái này kích thích cảm giác vinh quang quốc gia cho nên thêm danh xưng quốc chiến.

Huấn luyện tại Việt Lộc Sơn là vì tăng thực lực, cũng để tham gia khảo hạch bách quốc.

Bình thường đặc huấn không thể tăng quá nhiều sức mạnh, dù sao mọi người thực lực khá cao sâu, tới đại đạo cảnh.

Có khi cần chút kích thích.

Giữa hai trăm người chia thành bảy quốc gia đánh, có chút ý vị tranh vinh quang quốc gia, nói không chừng có thể bộc lộ tiềm lực một số người.

Vì khảo hạch bách quốc, nghĩ hết mọi cách.

Kết quả là thành bây giờ thất quốc quốc chiến.

Lần này là quy mô nhỏ, giới hạn chiến tranh giữa hai trăm người Việt Lộc Sơn.

Tất nhiên ngươi không thể vì đây là quy mô nhỏ mà khinh thường cuộc chiến này.

Hơn hai trăm người Việt Lộc Sơn đều là một đám tinh anh nhất bên dưới ngàn tuổi của các quốc gia tổ thành, trên ngàn tuổi thì cơ bản có tuổi thọ hai ngàn năm, sống không được lâu, chắc không cần dùng mấy trăm năm là đến phiên nhóm người hiện tại, tiếp theo quốc gia ban quyền to. Như vậy thì quốc chiến quy mô nhỏ kỳ thực là người cầm quyền tương lai của các quốc gia đụng độ.

Loại quốc chiến quy mô nhỏ kỳ thực phản ảnh quốc lực mạnh yếu trong tương lai của các quốc.

Tại Việt Lộc Sơn, trừ hậu bối Lục Nguyên cực kỳ ngoại lệ ra, những người khác đều nắm quyền lực bản quốc, sớm hiểu khúc khuỷu trong đó. Việt Lộc Sơn đi ra thất quốc quốc chiến loại nhỏ, họ hiểu ý nghĩa đại biểu cho nên từ bắt đầu đã chú trọng.

Lần này sắp đặt tiểu hình quốc chiến khá thú vị.

Mộ Dung quốc đấu Đại Tần quốc cộng thêm Đại Diệp quốc. Mộ Dung quốc là nước mạnh nhất, lần này có sáu mươi người đến. Đại Tần quốc thứ hai, có bốn mươi người đến. Đại Diệp quốc thì có hai mươi người đến, sắp xếp thế này khá hợp lý, sáu mươi chọi sáu mươi. Tuy nhiên tóm lại thì Mộ Dung quốc có ưu thế hơn chút.

Đại Việt quốc đấu Đại Ngô quốc, sắp xếp thế này thú vị. Dù ai cũng biết Việt quốc và Ngô quốc là kẻ thù truyền kiếp, hai nước lần này đối đầu thì có trò hay nhìn.

Đại Tấn quốc đấu Đại Nguyên quốc, thật là, lại một đôi kẻ thù truyền kiếp đụng độ.

Sắp đặt định ra như vậy, thời gian bắt đầu là ở không lâu sau.

Khi tiểu hình thất quốc quốc chiến sắp bắt đầu, Lục Nguyên không có nhiều tâm tình chú ý tiểu hình quốc chiến. Hết cách, chủ yếu là hắn cảm thấy hình như mình sắt đột phá đại đạo cảnh nhị tầng thiên địa pháp tắc, cho nên hắn thỉnh thoảng bế quan tĩnh tọa, tìm loại cảm giác này. Cảm giác sắp đột phá ngày càng đậm nhưng chậm chạp chưa thấy gì.

Tiểu hình thất quốc quốc chiến thì đã bắt đầu.

Địa điểm là Vi Lộc Viên tại Việt Lộc Sơn.

……..

Vi Lộc Viên địa thế bằng phẳng, nghe nói Vi Lộc Viên chính là một trong khu vực săn sắn của hoàng tộc Việt quốc. Bây giờ nguyên Việt Lộc Sơn bị bảy quốc trưng dụng, Vi Lộc Viên đương nhiên không ngoại lệ. Việt quốc hoàng tộc và Tấn quốc hoàng tộc không giống nhau. Việt quốc hoàng tộc là của Việt Vương Tông, không phải con rối như Tấn quốc.

Đám người hai mươi người Tấn quốc tiến vào Vi Lộc Viên, lần này do Bạch Viên tông sư chủ trì. Tuy nhiên, thật đúng dịp, mấy vị tông sư khác ví dụ Tấn quốc Tổ Thiên Thu liền đến, lần này tiểu hình thất quốc quốc chiến kiểm tra thành quả tập huấn nửa năm qua, có không ít người đến xem.

Lục Nguyên đứng trong hai mươi người Tấn quốc, phát hiện quốc gia khác một trăm tám mươi người cũng lần lượt đến rồi.

Lần này tiểu hình quốc chiến, không chút nghi ngờ, trận dmq đấu Đại Tần quốc cộng Đại Diệp quốc là đặc sắc nhất, quy mô sáu mươi người đấu sáu mươi người, hơn nữa mười hàng đầu trong hai trăm người đa số ở hai nước Mộ Dung, Đại Tần. Vậy nên cuộc chiến chủ chốt này phải đặt phút cuối, không khả năng ở mặt đầu.

Trước tiên bắt đầu là cuộc chiến Đại Việt quốc cùng Đại Ngô quốc.

Lục Nguyên đứng bên cạnh xem.

Mỗi quốc gia đều có hai mươi người ra tay, loại chiến đấu này là hỗn chiến, không phải cái gì đơn độc đấu, cách đánh là hai mươi chọi hai mươi đánh hội đồng.

Lục Nguyên đứng xem đám người ra tay. Đại Việt quốc mấy loại kiếm pháp như nhẫn nHục kiếm pháp, Bạch Viên kiếm pháp, Việt Nữ kiếm pháp, mấy cái đầu đều giới thiệu lai lịch rồi. Đại Việt quốc còn có một tông tên là Ẩn Thối Tông. Kiếm pháp của Ẩn Thối Tông này khá thú vị, đấu với người thỉnh thoảng thụt lùi nhưng trong lúc lui thì ẩn giấu vô số sát chiêu. Người sáng lập ra Ẩn Thối Tông chính là một vị tông sư năm ấy của Việt quốc, Phạm Lãi. Nghe nói người này sở trường thoái ẩn, hơn nữa lúc thoải ẩn có vô cùng sát chiêu, đưa đi tình nhân Tây Thi, phản công Đại Ngô quốc, cùng với cuối cùng tránh né Việt Vương Tông, đó đều là chiến tích của y.

Lại nói đến Bạch Viên kiếm pháp có vài phần lạ, kiếm pháp cực kỳ cổ kính, như từ trong hồng hoang thương mang học được kiếm pháp thê lương. Từng chiêu, từng thức, có loại tự nhiên và đại khí rung động lòng người.

298. Chương 567-568: Quốc Chiến

Việt Nữ kiếm pháp thì cực kỳ nhẹ nhàng, nếu nói kiếm pháp của Thanh Thành tiên môn là nhẹ nhàng thì Việt Nữ kiếm pháp còn nhẹ hơn gấp mấy lần.

Đại Tần quốc trào lưu chính là Phù Sai kiếm pháp. Phù Sai kiếm pháp khắc chế Nhẫ NHục kiếm pháp, còn có Tiên Thi kiếm pháp, Tôn Võ kiếm pháp đều là loại Lục Nguyên từng trông thấy.

Lục Nguyên đứng bên cạnh xem say sưa. Đám người dùng những kiếm pháp, chiêu thức khá là đặc sắc, khiến hắn luôn bị vây ở cực hạn Tấn quốc kiếm pháp dường như mở ra cánh cửa kiếm đạo, dường như thấy kiếm pháp cách cục hoàn toàn khác trước. Có chút khó khăn về kiếm đạo một chốc mở ra.

Lục Nguyên lờ mờ cảm thấy nếu đến khảo hạch bách quốc, biết được kiếm pháp mấy trăm quốc gia, khi ấy nói không chừng hắn có thể khiến kiếm đạo của bản thân tiến vào một cách cục càng lớn hơn.

Kiếm đạo như thiên đạo.

Không kiến thức nhiều, giam cầm trong một gian phòng, một vạn năm cũng không thành kiếm thánh kiếm đạo, kiếm thần kiếm đạo chân chính.

Hai túc địch Đại Việt quốc và Đại Ngô quốc kỳ thực trình độ trung bình cao hơn Đại Tấn quốcl, Đại Nguyên quốc một chút. Tuy nhiên, quốc gia của họ có lãnh đạo xuất sắc. Ví dụ Đại Việt quốc Việt Nữ Tiểu Thanh khá giỏi, còn có Việt Tử Phu cũng rất khá. Mấy lãnh tụ Đại Ngô quốc cũng rất lợi hại, so sánh thì Đại Nguyên quốc, Đại Tấn quốc về mặt này kém hơn chút.

Kết quả cuối cùng là Đại Nguyên quốc thắng sít sao.

……

Rốt cuộc đến cuộc chiến Đại Tấn quốc và Đại Nguyên quốc.

Đại Tấn quốc và Đại Nguyên quốc là túc địch, mỗi bên hai mươi người vào sân.

Lục Nguyên vào sân, bên tai nghe Thiết Mộc Nhĩ khiêu khích.

- Lục Nguyên, lát nữa chúng ta so thử, luyện tay.

Hắn cười cười. Hiện tại Thiết Mộc Nhĩ là pháp lực đại đạo cảnh tứ tầng, cộng thêm ký ức kinh nghiệm tông sư cảnh, nếu một chọi một Nguyên Dương Thượng Nhân thì không có áp lực, khả năng thắng khoảng tám phần, càng đừng nói đến đối phó Lục Nguyên, thắng chắc.

- Thiết Mộc tôn giả, ngươi quá khi dễ vị này rồi.

- Đúng vậy, Thiết Mộc tôn giả, tiểu bối bình thường sao có thể là đối thủ của tôn giả ngươi?

Mấy người Đại Nguyên quốc nịnh nọt Thiết Mộc Nhĩ. Thân phận của Thiết Mộc Nhĩ khá lạ, theo lý thì gã trẻ tuổi nhưng thân phận kiếp trước lại là tiền bối trong tiền bối, tông sư trong tông sư. Kết quả là Đại Nguyên quốc thành thói quen kỳ lạ, xưng hô Thiết Mộc Nhĩ là Thiết Mộc tôn giả.

- Nếu Thiết Mộc tôn giả thật muốn đối phó tiểu bối Lục Nguyên thì là việc dễ như trở bàn tay thôi.

- Lấy thực lực của Thiết Mộc tôn giả, e rằng mười chiêu đã đánh tiểu bối Lục Nguyên kêu la thảm thiết.

Thiết Mộc Nhĩ híp mắt nhìn Lục Nguyên. Lúc còn ở luyện thể kỳ gã thua trong tay hắn một lần, giờ lần thứ hai gặp gỡ, gã đánh giá Lục Nguyên, phát hiện hắn ra vẻ thờ ơ không chú ý đến mình, hoàn toàn không nghe lọt tài lời đám người Nguyên quốc nói. Thiết Mộc Nhĩ giận dữ, hay cho Lục Nguyên ngươi, lại dám khiêu khích ta như thế, khinh thưởng bản tôn giả như vậy. Kiếp trước bản tôn giả chính là đại nhân vật tông sư cảnh!

Tốt lắm, Lục Nguyên, lần này ngươi nhất định sẽ thua thê thảm, thua thảm thiết, nhất định phải đánh người ói máu không còn mặt mũi.

Kỳ thực Lục Nguyên không phải cố ý bày ra bộ dáng không nhìn Thiết Mộc Nhĩ, hắn thật sự không chú ý đến.

Bởi vì lúc này Lục Nguyên mơ hồ cảm giác pháp lực của mình sắp đột phá.

Đột phá hướng đại đạo cảnh nhị tầng thiên địa pháp tắc.

Hình như mình có cảm giác đã nắm được gió trong tay.

Không ngờ luôn mơ đột phá pháp lực là khi bước vào chiến trường tiểu hình thất quốc quốc chiến, đương nhiên hắn bỏ mọi thứ ra sau lưng hết, lấy đột phá pháp lực làm trọng. Hơn nữa hắn trực giác cảm thấy lần đột phá này hoàn toàn khác với bất cứ lần đột phá nào trước kia.

- Lục Nguyên, ta muốn ngươi chết!

- Ta muốn ngươi triệt để chết đi!

- Lần này bởi vì quy tắc mà không thể giết ngươi được!

- Nhưng lần sau khi khảo hạch bách quốc, lúc đó có thể giết người, khi ấy ngươi chắc chắn phải chết!

Bởi vì Thiết Mộc Nhĩ từng thua dưới tay Lục Nguyên, lại bị hắn phớt lờ, giận như điên, gã thầm rống trong lòng, gã rất tức giận.

Cuộc chiến hai nước Đại Tấn quốc, Đại Nguyên quốc đã bắt đầu.

Bốn mươi người từng đôi chém giết.

Lần này chém giết vốn hai bên nên ở trạng thái cân bằng, nhưng phen này Đại Nguyên quốc ra Thiết Mộc Nhĩ. Vị Thiết Mộc tôn giả này rất lợi hại, gã đánh ra Mật Tông vô thượng phật pháp bí kỹ…Đại Uy Đại Đức Thiên Long Bi Chú. Đánh ra thì không khí xuất hiện một bàn tay phật to lớn, mặt trên khắc đầy chú văn, ở hư không áp hướng Nguyên Dương Thượng Nhân. Nguyên Dương Thượng Nhân lập tức đánh ra Triêu Dương Nhất Khí kiếm pháp, tuy nhiên, Đại Uy Đại Đức Thiên Long Bi Chú vô cùng quái dị, vô tận triêu dương bị hư không phật thủ hút đi, hóa thành phật quang uy lực càng lớn.

Thiết Mộc Nhĩ không vội đánh bại Lục Nguyên, gã phải đợi đến cuối cùng đánh gục hắn, muốn cho hắn nhìn xem Tấn quốc thua như thế nào.

Tình thế của Tấn quốc khá là nguy hiểm, thực ra đó không chỉ nhờ vào một mình Thiết Mộc Nhĩ.

Còn có một người, đó là Huyết Kiếm lão tổ.

Trước kia đã nói, Huyết Kiếm lão tổ vốn là nội ứng của Nguyên quốc Đại Tuyết Sơn Lạn Đà Tự.

Nhưng cố tình là tình báo này mọi người chỉ phỏng đoán chứ không cách nào chứng thực.

Cố tình trung ương thiên triều đến kiểm tra chưa có chứng cứ xác định, vẫn cho rằng Huyết Kiếm lão tổ là người Tấn quốc. Huyết Kiếm lão tổ cũng tiến vào khảo hạch bách quốc, thủ đoạn như vậy người Tấn quốc cũng biết, lại vì các loại quy tắc của trung ương thiên triều, minh không thể làm gì được Huyết Kiếm lão tổ, ám chưa có cơ hội.

Bây giờ Huyết Kiếm lão tổ tại đây, lão không quá rõ ràng giúp Đại Nguyên quốc, bởi vì quy tắc làm lão không khả năng hợp tác với Đại Nguyên quốc. Nhưng lão trong bóng tối thầm làm thủ đoạn, ví dụ 'bất cẩn' cản đường lui của tu tiên giả Tấn quốc nào đó, đây không là việc gì khó. Ví dụ bất cẩn cản tầm mắt tu tiên giả Tấn quốc nào đó.

Huyết Kiếm lão tổ chơi trò nho nhỏ này không phạm quy tắc, đùa đến xuất thần nhập hóa.

Nhờ Thiết Mộc Nhĩ và Huyết Kiếm lão tổ, thế cục bên Tấn quốc ngày càng nguy hiểm.

Hơn nữa cho đến nay Lục Nguyên chưa tham gia chiến đấu, Tấn quốc lại thiếu một người.

Hiện tại Lục Nguyên đích thực không tham gia chiến đấu, hắn cảm thấy mình sắp đột phá, bận rộn sao có rảnh để ý những chuyện khác. Việc xảy ra bên ngoài hắn không thèm quan tâm.

Phong, sắp bắt được rồi sao?

Lục Nguyên hư không chộp, như sắp bắt được dấu vết cơn gió.

Nhưng pháp tắc này trôi qua tay mình.

Cái này…

Làm sao để bắt được gió?

Tay Lục Nguyên liên tục biến đổi mấy lần, trong đó có thủ pháp tích thủy bất lậu, nhưng hắn phát hiện vẫn không bắt được gió.

Bất đắc dĩ ư? Hết cách rồi sao?

Kỳ thực hắn kẹt ở đại đạo cảnh đệ nhất tầng đã lâu, từ cuộc chiến dưới đất thì đã tới đại đạo cảnh đệ nhất tầng, kết quả kẹt đến bây giờ, tại sao mình chậm chạp không thể đột phá? Lục Nguyên rơi vào suy tư, không đúng, không đúng, tại sao không bắt được dấu vết gió chứ?

Đầu óc xẹt qua tia sáng, Lục Nguyên vỗ đầu, mình sai rồi, sai mười phần mười.

Mình không nên bắt gió, gió không thể bắt.

Mình nên biến thành gió.

Dường như thân thể biến thành luồng gió, bay lên đến nơi cực cao cực xa, bay về phái trời đất. Khoảnh khắc vô số bí ẩn thiên địa, thiên địa pháp tắc rót vào đầu Lục Nguyên, hắn phát hiện bản thân biến đổi.

Thân thể mình đang thay đổi, phát triển hướng đến càng cường càng rắn chắc, có thể lưu trữ càng nhiều pháp lực. Nhưng Lục Nguyên phát hiện, thân thể biến đổi thực ra chỉ là kèm theo, chân chính là không gian quanh người mình, trong không gian gió không ngừng vui vẻ thổi, mình bắt đầu khống chế không gian quanh mình.

Kỳ thực đây chỉ là khởi đầu, nghe nói mặt sau, có đại năng giả có thể mở ra một không gian to lớn.

Cái gọi là cảnh giới tông sư cảnh sau đại đạo cảnh chính là tu tiên giả lấy năng lực bản thân mở ra hỗn la động thiên, không gian độc lập.

Bước này rốt cuộc bắt đầu.

Đại đạo cảnh đệ nhị tầng thiên địa pháp tắc, mình rốt cuộc đến rồi.

Pháp lực vào lúc này không ngừng tăng lên, pháp lực ngày càng mạnh, ngày càng mạnh, gấp hai rưỡi ban đầu.

Đỉnh đầu Lục Nguyên đã ngưng kết ra một khối phù chú. Phù chú nhẹ nhàng, chính là khi hắn lĩnh ngộ phong thiên địa pháp tắc rồi tụ thành, mặt trên có chữ phong thượng cổ văn tự. Chữ cổ do Thương Hiệt tạo ra, một chữ tạo thần sầu quy khóc. Thương Hiệt sáng chế ra thượng cổ văn tự chính là chữ trời đất thừa nhận, khác hẳn với chữ sau này.

Sảng khoái, rốt cuộc đến đại đạo cảnh nhị tầng thiên địa pháp tắc. Vì tới một tầng này không biết mình tích góp bao lâu, rốt cuộc bước ra một bước này.

Trong lòng Lục Nguyên có sung sướng không thể miêu tả, so với uống rượu mạnh ngon nhất còn hơn vài phần.

Pháp lực tăng mạnh, cảnh giới tăng, đây vốn chính là việc sung sướng lạ thường.

Nhưng Lục Nguyên cảm giác lúc này thân thể mình có chút biến đổi. Mình mới lĩnh ngộ phong thiên địa pháp tắc, mà lúc này trong đầu không ngừng hiện ra đủ loại thiên địa pháp tắc. Phút chốc vô số suy nghĩ ập đến, dường như mình có thể biến thành vân, thành vũ vậy.

Đây là có chuyện gì!?

Trước thử biến thành mây một lần đi, tìm cảm giác kỳ lạ đó, dường như trong phút chốc biến thành mây. Mình bềnh bồng theo gió, đỉnh đầu Lục Nguyên ngưng tụ một phù chú khác, trên phù chú vẫn là thượng cổ văn tự Thương Hiệt tạo ra…một chữ vân cực kỳ uyển chuyển.

Đây là sao? Chỉ cần lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc thứ nhất, thiên địa pháp tắc mặt sau sẽ không ngừng ùa vào não ư? Có thể không ngừng lĩnh ngộ ư?

Rất nhiều người quan sát tiểu hình thất quốc quốc chiến, có vài tông sư, trong đó tông sư Tấn quốc Tổ Thiên Thu, tông sư Nguyên quốc Thiên Viên tông sư. Hai vị tông sư này một ngồi ở hướng nam, một ngồi phía bắc. Mới bắt đầu tình thế Tấn quốc khá là nguy hiểm, Tổ Thiên Thu lạnh lùng nhìn Thiên Viên tông sư.

- Thì ra người Nguyên quốc thích cách thắng như vậy, đúng là vô sỉ không thể tả.

Thiên Viên tông sư là người không dễ chọc, cười ha hả, tay chắp hình thập tự, nói:

- Cách thắng như vậy có gì không được?

Hai người nói chuyện hiển nhiên là động tác nhỏ của Huyết Kiếm lão tổ, tuy nhiên Thiên Viên tông sư không cần mặt mũi, Tổ Thiên Thu đành bất đắc dĩ. Chủ yếu là Huyết Kiếm lão tổ làm động tác nhỏ quá đặc sắc, khiến người bất đắc dĩ.

Tuy nhiên uất ức này đành đè nén trong lòng. Tình hình này xem ra phải thua rồi.

Lúc này, dường như trên người Lục Nguyên xảy ra biến đổi kinh người.

Không sai, vô số gió tụ tập lại.

Gió.

Lục Nguyên đang trùng kích đại đạo cảnh nhị tầng thiên địa pháp tắc, một khi hắn trùng kích thành công thì nói không chừng có thể thay đổi chiến cuộc, Tổ Thiên Thu thầm nghĩ, nhìn chằm chằm Lục Nguyên. Thiên Viên tông sư sớm nghe nói đến chuyện Lục Nguyên vô pháp nên cũng chú ý hắn, đây là kẻ dễ dàng khiến tình thế hỗn loạn, không thể khinh thường.

Qua chốc lát, đỉnh đầu hắn ngưng tụ ra phù chú thượng cổ văn tự 'Phong'.

Quả nhiên, Lục Nguyên tới đại đạo cảnh nhị tầng thiên địa pháp tắc rồi.

Một khi đến cảnh thiên địa pháp tắc, đại đạo cảnh đệ tam tầng là chư đa pháp tắc.

Muốn đến đại đạo cảnh đệ tam tầng chư đa pháp tắc kỳ thực cần là mười loại thiên địa pháp tắc, một khi lĩnh ngộ mười thiên địa pháp tắc thì có thể trực tiếp lên đại đạo cảnh đệ tam tầng chư đa pháp tắc. Mười thiên địa pháp tắc, nếu là phái trước ngộ bao nhiêu kiếm ý thì có thể tại đây trực tiếp chuyển hoán thành thiên địa pháp tắc, vì đây vốn là cùng căn bản.

Mười loại thiên địa pháp tắc, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Tựa như kiếm tiên đỉnh cao bình thường biết ba, bốn loại.

Đại đạo cảnh nhất tầng, nhị tầng thường thì người ta sẽ lên ngũ tầng, lục tầng.

Chưa đến đại đạo cảnh tam tầng phải nghiêm túc tu mười loại mới có khả năng. Vì tu thành mười loại thiên địa pháp tắc không dễ dàng, có một số người tốn rất nhiều thời gian.

Đương nhiên có một phần thiên tài, bản thân sớm lĩnh ngộ mười loại kiếm ý có thể trực tiếp lên thẳng đại đạo cảnh tam tầng, chẳng qua lại thiên tài này vô cùng hiếm hoi.

Bây giờ Lục Nguyên đến đại đạo cảnh nhị tầng thiên địa pháp tắc rồi lập tức trên đỉnh đầu tụ phù chú thứ hai, mặt trên có thượng cổ văn tự 'Vân'.

Rốt cuộc Lục Nguyên có bao nhiêu kiếm ý, có thể hóa thành bao nhiêu phù chú thiên địa pháp tắc? Có hay không mười loại kiếm ý? Có thể trực tiếp lên thẳng đại đạo cảnh đệ tam tầng chư đa pháp tắc không?

Tổ Thiên Thu, Thiên Viên tông sư đều tập trung tinh thần nhìn.

…….

Lúc này trong đầu Lục Nguyên xẹt qua ví dụ liên quan đến đại đạo cảnh đệ tam tầng chư đa pháp tắc. Thì ra như thế, chỉ cần lĩnh ngộ một loại thiên địa pháp tắc là kiếm ý sẽ trực tiếp chuyển đổi, chỉ cần có mười loại thiên địa pháp tắc là có thể trực tiếp lên đại đạo cảnh tam tầng. Thời cơ tăng vọt của mình đã đến rồi.

Trong đầu hiện ra sở tư sở tượng về vũ, cùng lúc đó trên trời hơi nước không ngừng tập hợp phía Lục Nguyên. Hơi nước vô cùng vô tận lập tức hóa thành phù chú, mặt trên chính là chữ to 'Vũ' thượng cổ văn tự.

Lục Nguyên không khách sáo, lại bắt đầu ngưng tụ tấm phù chú khác. Dường như mơ hồ có vô cùng vô tận biển rộng vọt tới người mình, mình cũng biến thành một phần của biển. Khi Lục Nguyên lĩnh ngộ như vậy thì trên phù chú bắt đầu xuất hiện chữ 'Hải'.

Bốn loại thiên địa pháp tắc, bốn tấm phù chú, cách cảnh giới tăng cao mười loại còn kém sáu cái.

'Phong', 'Vân', 'Vũ', bốn tấm phù chú ngưng tụ trên đỉnh đầu Lục Nguyên, biểu thị hắn luyện thành bốn loại thiên địa pháp tắc, cách tăng đại đạo cảnh đệ tam tầng là chư đa pháp tắc chỉ kém sáu loại.

Lục Nguyên chỉ thấy trong đầu mình xẹt qua vô số thiên địa pháp tắc.

Thử một lần ám, bầu trời bỗng đột biến, vô số mây đen tụ tập đỉnh đầu Lục Nguyên. Lục Nguyên chỉ cảm thấy tay như nắm được thùy mộ ý. Tay chộp hướng hư không, lập tức một tấm phù chú mới xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Nguyên, mặt trên có thượng cổ văn tự to 'Mộ'.

Tấm thứ năm.

Lại thử tuyết, bầu tời thời tiết biến đổi, dường như vô cùng vô tận thì vô số tuyết rơi xuống. Tuyết nhẹ nhàng lất phất rơi, Lục Nguyên giơ tay muốn cầm bông tuyết trong tay, cái nắm này là nắm lấy trong thiên địa tuyết thiên địa pháp tắc. Trên đỉnh đầu hắn phong vân khắp nơi tụ tập hóa thành phù chú mới 'Tuyết'.

299. Chương 569-570: Một Lúc Đột Phá Hai Tầng

Cùng tuyết ngưng tụ trên đầu Lục Nguyên còn có 'Băng', lát sau là 'Hồ'.

Đầu óc Lục Nguyên không ngừng, toàn thân pháp lực không ngừng di chuyển. Hắn cảm thấy trong đầu trống rỗng, mênh mông lung lông. Đỉnh đầu Lục Nguyên nhanh chóng xuất hiện phù chú mới, phù chú này là… 'Vụ'.

Tấm thứ chín.

Lúc này Lục Nguyên lại bắt đầu ngộ một loại thiên địa pháp tắc mới, tấm này gần như đem vài loại thiên địa pháp tắc trước đó gom thành một thể, dường như muốn bao phủ thật nhiều thủy hệ. Tấm này vô cùng huyền diệu, Lục Nguyên cảm nhận nó vô cùng vô tận,

Rốt cuộc hắn quát dài một tiếng:

- Thủy!

Trên đầu hắn xuất hiện tấm phù chú mới… 'Thủy'.

Tấm thứ mười.

Cho đến bây giờ đã có tấm thứ mười.

Không chút nghi ngờ, hiện nay Lục Nguyên đã một hơi vọt lên đại đạo cảnh tam tầng.

Hai người Tổ Thiên Thu, Thiên Viên tông sư đều chăm chú nhìn vào Lục Nguyên. Thuận lợi đủ mười loại thiên địa pháp tắc, quả nhiên không uổng được gọi là tuyệt thế thiên tài. Nhưng vấn đề hiện nay là Lục Nguyên tuyệt thế thiên tài rốt cuộc có bao nhiêu loại thiên địa pháp tắc đâu?

Đến cửa đại đạo cảnh đệ tam tầng là chư đa pháp tắc, cửa này là học về chư đa pháp tắc.

Còn đại đạo cảnh tứ tầng thì là pháp tắc quy nhất.

Cũng tức là trước khi trùng kích đại đạo cảnh đệ tứ tầng, sẽ học càng nhiều pháp tắc, sau này thành tượu đại đạo cảnh đệ tứ tầng biến càng cường đại hơn, tiềm lực càng lớn. Có một số người luyện thành mười loại thiên địa pháp tắc thì không tiếp tục luyện thiên địa pháp tắc mới, trực tiếp vọt đến đại đạo cảnh đệ tứ tầng pháp tắc quy nhất, đến lúc ấy chịu thiệt là bản thân họ.

Loại người luyện thành mười loại thiên địa pháp tắc như thế này muốn xông lên tông sư cảnh chỉ là nằm mơ.

Cửa này luyện thành càng nhiều thiên địa pháp tắc thì xông lên tông sư cảnh càng đơn giản.

Tất nhiên đơn giản chỉ là tương đối mà thôi.

Trên thực tế điều này vẫn khá là khó khăn.

Tông sư cảnh tông sư cảnh so với đại đạo cảnh còn cao hơn một cấp, bây giờ nhân vật nổi tiếng trong Tấn quốc trừ Yến Thương Thiên năm đó ra không có ai là tông sư cảnh cả.

Nay phải nhìn xem Lục Nguyên có thể trong phút chốc tụ tập bao nhiêu loại thiên địa pháp tắc.

Lục Nguyên bình định tất cả suy nghĩ hỗn loạn, bắt đều không ngừng tụ tập thiên địa pháp tắc mới. Khi tụ tập đến loại thứ mười 'Thủy' thượng cổ phù chú, trên đầu hắn bềnh bồng chữ 'Rượu' thượng cổ phù chú thật to, đây cũng là rượu thiên địa pháp tắc mà Lục Nguyên thích nhất. Đừng tưởng rằng rượu không có thiên địa pháp tắc, cái gọi là Thiên Nhược không ái rượu, rượu tinh bất tại thiên. Địa nhược không ái rượu, địa ứng vô tửu tuyền. Thiên địa ký ái rượu, ái rượu không hổ thiên.

Thiên địa pháp tắc thứ mười.

Nhìn thanh y thanh niên đưa lưng hướng mình đi xa, Tiểu Thanh nhìn ngón tay mình, trên ngón tay tơ tình biến thành màu hồng.

- Tơ tình hóa phấn, một đời quấn quýt, một đời ân oán.

301. Chương 573-574: Tiểu Thanh

Đây là lời phán của tông sư giỏi bắt quẻ nhất Việt quốc nói cho Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh cắn môi hồng, một đời quấn quýt, một đời ân oán ư?

Việt Nữ Tiểu Thanh, tuổi đích thực không lớn.

Nàng học chính là kế tục kiếm pháp hệ Việt Nữ A Thanh.

Việt Nữ Thần Kiếm!

Trên mảnh đất này ra quá nhiều tuyệt thế thiên tài, nhưng người sáng lập Việt Nữ Tông Việt Nữ A Thanh chính là xuất sắc nhất. Nhất kiếm địch ba ngàn, trong thần thoại truyền thuyết, ba ngàn người này thấp nhất cũng là đại đạo cảnh, một kiếm này sáng tạo thần thoại.

Nhớ kỹ, nơi này là nhất kiếm, không phải ý chỉ một thanh kiếm mà là dùng một chiêu.

Việt Nữ A Thanh là người mạnh nhất từ trước tới nay của đất phương nam.

Coi như là trung ương thiên triều cũng phải liếc mắt nhìn!

Phương nam, phương bắc, phương đông, phương tây, mỗi nơi có nhân vật trác tuyệt.

Phương bắc quốc gia lớn nhất là Đại Cổ quốc, nhân vật mạnh nhất phương bắc khó mà định.

Phương đông quốc gia lớn nhất là Đại Dịch quốc, nhân vật mạnh nhất phương đông nghe đồn là Lệnh Đông Lai, người này từng chu du các quốc gia khôngai đấu lại, người khác trong Đại Dịch quốc chỉ có thể ở dưới gã. Tuy nhiên, người này sớm biến mất tại thập tuyệt Quan Trung, nghe đồn đã đạp phá hư không, thành Đại La Kim Tiên trong hàng tiên.

Phương tây quốc gia cường nhất là Đại Thụy quốc, nhân vật mạnh nhất phương tây là Yến Cuồng Đồ. Vì Yến Cuồng Đồ này là cuồng tuyệt thế, từng một người khiêu chiến cao thủ mấy trăm quốc gia, đánh đến máu chảy thành sông. Trung ương thiên triều sai người đến đều bị gã giết chết rất nhiều, tuy nhiên cuối cùng người này vẫn là thân tử đạo tiêu, cực kỳ đáng tiếc. Trừ vị cuồng này ra, trước nay chưa từng có ai đánh giết người trung ương thiên triều.

Nói nhiều như vậy muốn nói là Việt Nữ Tiểu Thanh nghe đồn rất có thể là Việt Nữ A Thanh chuyển thế.

Còn về sự thật thế nào thì không ai biết.

Lại nói Việt Lộc Sơn lúc này Lục Nguyên đang không ngừng khiêu chiến cao thủ các đường, không ngừng trùng kích thứ hạng. Lúc hắn thắng Việt Nữ Tiểu Thanh đã xếp hạng thứ mười tám, bây giờ người ở Việt Lộc Sơn đều biết Lục Nguyên đang trùng kích thứ hạng, có không ngừng các đường cao thủ thua dưới tay hắn.

Bây giờ ngay cả Việt Nữ Tiểu Thanh xếp hạng mười ba đều thua.

Ai có thể ngăn cản thế xông lên của Lục Nguyên?

Hạng thứ mười thua, hạng mười là đại đạo cảnh ngũ tầng, kết quả thua dưới tay Lục Nguyên.

Hạng thứ chín Lý Quá Chi thua. Đối Thác kiếm pháp của người này rất khá, hơn nữa gã đẩy Đối Thác kiếm pháp lên một tầng cao, biến thành Thác Thượng Hữu Quá kiếm pháp.

Hạng thứ bảy Du Thản Bại, người này mạnh nhất là Du Long Thiên Hạ Chi Thế, một thức đánh ra hào khí can vân. Nghe nói người này còn đánh với Tiêu Hùng Phong, chống đỡ chín chiêu mới thua, được xưng là anh hùng một thời.

Hạng thứ sáu Hóa Điệp Đạo Nhân thua. Vị Hóa Điệp Đạo Nhân hóa điệp như mộng, như thật như ảo, lúc đánh nhau thường dùng ảo thuật, rất khó đối địch, kết quả thua cả.

Đến đây thì người Việt Lộc Sơn đều gào một câu:

Ai có thể ngăn cản thế xông lên thứ hạng của Lục Nguyên?

Hạng thứ tư Khô Thiền Đại Sư. Khô Thiền Đại Sư xuất thân Tần quốc Đại Pháp Hoa Tự, rốt cuộc thứ hạng cuối cùng của Lục Nguyên bị Khô Thiền Đại Sư ngăn lại. Đại Pháp Hoa Tự có bảy mươi ba loại tuyệt kỹ, người bình thường đều cho rằng số lượng càng nhiều càng giỏi, nhưng Khô Thiền Đại Sư chỉ biết trong đó một loại Niêm Hoa Chỉ, theo lý thì nên rất yếu.

Tuy nhiên, Lục Nguyên dùng bao nhiêu loại kiếm pháp đều không địch lại một loại Niêm Hoa Chỉ.

Niêm Hoa Chỉ, gần như là chỉ pháp của thần.

Niêm hoa nhất tiếu.

Thế trùng kích thứ hạng của Lục Nguyên rốt cuộc bị chặn lại, thua dưới tay Khô Thiền Đại Sư thứ tư, xếp hạng năm.

Hắn xếp hạng năm rồi trên dưới Việt Lộc Sơn rốt cuộc thở phào. Gần đây Lục Nguyên không ngừng khiêu chiến, không ngừng trùng kích thứ hạng, may là rốt cuộc bị chặn lại, nếu không thì đúng là nghịch thiên. Tuy nhiên, có thể trong thời gian ngắn ngủi trùng kích đến hàng thứ năm thì đúng là ghê gớm.

Kỳ thực đâu chỉ là ghê gớm, là kinh khủng đến cực điểm.

Việt Lộc Sơn có hai trăm người, ai không phải là thiên tài? Đây là tinh anh thất quốc, có thể ở trong hàng tinh anh bảy nước xếp hạng năm là loại quang vinh cỡ nào.

Thứ hạng hiện nay là: Mộ Dung Hoàng Phục thứ nhất, Chung Hạ Minh thứ hai, Mộ Dung Thất thứ ba, Khô Thiền Đại Sư thứ tư, Lục Nguyên thứ năm.

Lục Nguyên thua trong tay Khô Thiền Đại Sư rồi rơi vào suy tư. Khô Thiền Đại Sư cũng là đại đạo cảnh ngũ tầng, biểu thị hắn đấu với đỉnh cao nhất hai tầng chưa chắc thắng được, tất nhiên nếu hắn tu đến cảnh giới kiếm hoàng thì lại khác. Đến khi đó muốn vượt hai tầng tiểu cảnh giới đối địch khá là đơn giản.

Cùng lúc đó, không thể đối phó tuyệt kỹ bình thượng, ví dụ Niêm Hoa Chỉ là tuyệt kỹ rất bình thường, cản bản không phải tuyệt học cấp trấn thế gì.

Tuy nhiên, Khô Thiền Đại Sư thật sự dựa vào tuyệt kỹ bình thường này buộc mình nhận thua.

Lục Nguyên bất giác nhớ tới Yến tổ sư dạy rằng.

"Lợi hại, không phải công pháp mà là con người."

Khô Thiền Đại Sư dùng tuyệt kỹ bình thường Niêm Hoa Chỉ dạy cho mình bài học.

……..

Lục Nguyên ở trong Ngộ Đạo bảo các, đang ngưng luyện tâm pháp, nắm giữ pháp tắc.

Bây giờ hắn xếp hạng năm, một tháng trong Ngộ Đạo bảo các có đến mười hai canh giờ, sau hàng một trăm thì chỉ được nửa canh giờ, đã gấp hai mươi bốn lần thời gian.

Lục Nguyên hiểu hiện nay mình muốn đột phá đại đạo cảnh đệ tứ tầng pháp tắc quy nhất. Nhưng muốn đột phá đại đạo cảnh đệ tứ tầng pháp tắc quy nhất đâu phải chuyện dễ. Cảnh giới này cần chư đa pháp tắc tập kết một chỗ, mà muốn tụ tập ba mươi bốn loại pháp tắc, khó khăn to lớn đến khủng bố.

Lục Nguyên điều động chư đa pháp lực, nguyên khí, cùng với cảm ngộ thiên địa pháp tắc trùng kích đại đạo cảnh tứ tầng, nhưng thất bại thê thảm.

……..

Hai năm sau Lục Nguyên đang không ngừng tiến bộ.

Nhưng bốn người xếp đằng trước Lục Nguyên cũng không ngừng tiến bộ. Lục Nguyên và Mộ Dung Thất, Chung Hạ Minh cùng với Khô Thiền Đại Sư chiến tích thường có thắng có thua, cuối cùng xếp ở hạng ba. Kỳ thực giữa bốn người có thắng có thua, ai xếp mặt trước đều hợp lý.

Còn vị trí hạng nhất thì bị đại đạo cảnh lục tầng Mộ Dung Hoàng Phục nắm chặt chẽ, không thể xâm nhập.

Đương nhiên hạng sáu căn bản không thể xen vào cuộc chiến năm hàng đầu.

Thời gian hai năm cứ thế trôi qua.

Hai năm này Lục Nguyên kiến thức tuyệt kỹ bảy nước, coi như mở rộng tầm mắt, đấu với Mộ Dung Hoàng Phục không phải đối thủ của gã. Cùng lúc đó, pháp lực của hắn đẩy đến đỉnh cao đại đạo cảnh đệ tam tầng chư đa pháp tắc. Hắn còn hiểu hai kiếm ý là…nguyệt kiếm ý, tinh kiếm ý. Thiên địa pháp tắc đã đến ba mươi sáu loại.

Tuy nhiên, hắn chậm chạp không thể đến đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc quy nhất, cửa này quá khó khăn.

……..

Hai trăm vị thượng nhân tụ tập trên Lộc Đài, mọi người hiểu rằng đây là lần cuối hai trăm người ở chung. Thời gian hai năm rưỡi đến rồi. Hai năm rưỡi cùng một chỗ, mọi người khích lễ đấu với nhau, xúc phát linh cảm cho nhau, đều tăng cao không ít. Loại tăng này chẳng những là về pháp lực mà còn có kiếm đạo, pháp đạo.

Bạch Viên tông sư, Thiên Viên tông sư, Tổ Thiên Thu tông sư, bảy vị tông sư tại Việt Lộc Sơn cùng đứng dậy.

Vẫn là thói quen do Bạch Viên tông sư Viên Bất Phàm phát ngôn:

- Các vị, thời gian hai năm rưỡi đến rồi. Trong hai năm rưỡi mọi người đều tăng thực lực không ít, chắc các vị đều có thu hoạch, bây giờ cách khảo hạch bách quốc còn có nửa năm. Trong nửa năm này, các vị sẽ quay về chỗ cũ.

- Nghỉ ngơi nửa năm, nửa năm sau chính là khảo hạch bách quốc.

- Hy vọng các vị trong khảo hạch bách quốc đều biểu hiện cho tốt, tranh thủ đi vào khảo hạch bách quốc.

- Bởi vì đó mới là thế giới càng lớn, võ đài càng rộng.

- Tại đó, các vị mới có thể được đến lực lượng càng cường đại.

- Hai năm rưỡi các vị tại đây tư liệu sẽ hoàn toàn phong kín, không bị bên ngoài biết, cho nên các vị có thể ẩn giấu thực lực của mình. Dù sao trước khảo hạch bách quốc sẽ có rất nhiều thám tử, nếu dễ dàng bị dò xét ra thực lực thì sẽ có hại trong khảo hạch bách quốc.

Bạch Viên tông sư Viên Bất Phàm nói:

- Tốt lắm, ta không nhiều lời, nói tám lại, nửa năm sau hãy cố gắng, bây giờ do mấy vị tông sư khác nói chuyện.

Mấy vị tông sư khác nói chuyện cơ bản hoàn toàn giống nhau, đều là nói cái gì hy vọng mọi người nửa năm sau cố gắng.

Lục Nguyên nghe mấy vị tông sư trên Lộc Đài nói chuyện, đúng rồi, hai năm rưỡi đã qua, mình tiến bộ rất lớn, giờ cũng nên về Hoa Sơn. Có thể ở Hoa Sơn nửa năm, tới lúc đó chính là khảo hạch bách quốc mong chờ đã lâu.

Bây giờ, về Hoa Sơn thôi.

Thời gian, nửa năm.

Trên Lộc Đài nói chuyện một lúc sau mọi người tự động rời đi.

- Vậy, tái kiến.

- Vậy, tái kiến.

Bình thường Lục Nguyên khá là lễ độ, không có chút gì kiêu ngạo, nhân duyên không tệ, bây giờ phải đi thì rất nhiều người đến chào hắn. Lục Nguyên thu xếp quần áo bắt đầu bước lên con đường về Tấn quốc Hoa Sơn. Ngự hắn ngự kiếm đi ra Việt Lộc Sơn thì có vài phần cảm thán.

Từ biệt, Việt Lộc Sơn, mình sinh hoạt tại đây hai năm rưỡi, tu hành tại đây hai năm rưỡi, về sau e rằng sẽ không lại đến Việt Lộc Sơn nữa.

Lúc này trước mặt Lục Nguyên xuất hiện đội xe to lớn, đội xe vân liễn sợ là hơn trăm chiếc, là đội xe của Mộ Dung Hoàng Phục. Mộ Dung Hoàng Phục vô cùng kiêu ngạo bay lên, ngồi trong vân liễn rời đi. Lục Nguyên bất giác nhớ đến lúc mới tới cũng gặp phải đội xe rình rang của Mộ Dung Hoàng Phục.

Chớp mắt đã hơn hai năm, Mộ Dung Hoàng Phục, nửa năm sau, khảo hạch bách quốc, tái kiến.

Lục Nguyên và đám Nguyên Dương Thượng Nhân cùng rời đi, tuy nhiên trong đám người vẫn có loại người một người một kiếm một rượu tự do tiêu sái.

- Vậy, Lục Nguyên, khảo hạch bách quốc gặp lại.

Việt Nữ Tiểu Thanh nhìn chăm chú Lục Nguyên rời đi, cắn môi hồng.

Gió thổi loạn mắt người ly biệt.

Lần này Hoa Sơn có năm người đi Việt Lộc Sơn tu hành, trong đó Lục Nguyên tiến bộ lớn nhất, trong hai trăm người Việt Lộc Sơn xếp năm hàng đầu, cùng ba người Chung Hạ Minh, Mộ Dung Thất, Khô Thiền Đại Sư đấu lúc thắng lúc thua.

Tiếp theo tiến bộ lớn là Nguyên Dương Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân. Hai người này đều đến cảnh giới đại đạo cảnh ngũ tầng, thắng Liệt Dương Thượng Nhân, Hồi Phong Thượng Nhân, có đấu với Lục Nguyên nhưng không phải đối thủ của hắn. Trong hai mươi người Tấn quốc Lục Nguyên vẫn là sức chiến đấu số một.

Hai người bởi vì tu hành tại Việt Lộc Sơn hai năm rưỡi nên quan hệ tốt chút, không ác liệt như trước kia. Tại Hoa Sơn có ân cừu, nhưng con người một khi rời nhà đến hoàn cảnh lớn thì sẽ càng dễ dàng đoàn kết. Ở Việt Lộc Sơn có tổng cộng bảy nước, Tấn quốc khá yếu nên tất nhiên dễ đoàn kết.

Thời gian hai năm rưỡi chớp mắt trôi qua.

Năm người thông qua tầng tầng truyền tống trận, rất nhanh tới gần Hoa Sơn.

Lúc đến Hoa Sơn họ nghe tin tức sét đánh.

Hoa Sơn nguyên chưởng môn Sở Đoạn cùng đệ nhất cao thủ khí tông Trác Bất Đảng, hai người ở một năm trước cùng biến mất.

Biến mất một năm!

Rất có khả năng chết rồi.

Nếu ngươi nói là bế quan biến mất một năm thì không có gì kỳ, nhưng mà chính là Hoa Sơn chưởng môn, trăm công nghìn việc, thế mà biến mất, không thể không khiến người lấy làm lạ.

Hơn nữa vấn đề lớn nhất là, tình huống khi đó Sở Đoạn hẹn Trác Bất Đảng gặp mặt ở chỗ nào đó rồi cùng biến mất.

Biến mất thế này lập tức có vài kiểu đoán.

Trong đó một loại nói Sở Đoạn ám toán Trác Bất Đảng, tại đó bày sẵn mai phục, tất cả vì đại nghiệp kiếm tông thống nhất Hoa Sơn. Kết quả giết Trác Bất Đảng xong chính lão cũng bị thương, dù sao thực lực của Trác Bất Đảng xấp xỉ với Sở Đoạn, một là tông sư, một là nửa bước truyền tống trận.

Còn có cách nói khác là Trác Bất Đảng sớm sắp đặt ở đó phục sát Sở Đoạn, nguyên nhân thì đương nhiên là vì bây giờ kiếm tông thế quá hưng thịnh, vì khí tông không bị nuốt, Trác Bất Đảng tại đó sắp đặt hết. Nhưng Sở Đoạn thực lực quá mạnh, kết quả là Trác Bất Đảng cùng Sở Đoạn đánh lưỡng bại câu thương.

Có cách nói khác là Thế Thiên Minh Khí Thiên Đế ám toán hai người Sở Đoạn, Trác Bất Đảng.

Ba cách nói cùng tồn tại.

Dựa theo bình thường dưới tình huống này người Hoa Sơn sẽ cho rằng loại ví dụ thứ ba có khả năng nhất, cố tình mọi người đi nơi Sở Đoạn và Trác Bất Đảng biến mất, chri thấy dấu vết hai người ra tay chứ không có người thứ ba, cùng lúc đó, mâu thuẫn nội Hoa Sơn bị ảnh hưởng.

Vốn tam tông kiếm tông, khí tông, kiếm khí tông đã có mâu thuẫn, chẳng qua dưới áp chế của Yến Thương Thiên hơi hòa hoãn lại.

Tuy nhiên khi Sở Đoạn nhậm chức, kiếm tông ngày càng cường thịnh, khiến mâu thuẫn tam tông kiếm tông, khí tông, kiếm khí tông không ngừng tăng lên.

Dưới tình huống như vậy, tam tông mâu thuẫn kịch liệt. Bên kiếm tông đã chết Chưởng môn tất nhiên trách khí tông. Bên khí tông chết đệ nhất cao thủ Trác Bất Đảng tất nhiên là hận khí tông, hai phe đấu nhau, sĩ đấu không biết bao nhiêu lần, thậm chí chết không ít người. Vốn khi Sở Đoạn còn ở, cái loại sĩ đấu là có nhưng không thể chết người, Sở Đoạn đi, Hoa Sơn không còn chủ, cộng thêm Sở Đoạn dẫn đến mâu thuẫn nội bộ Hoa Sơn tăng lên, làm người chết là chuyện bình thường.

Lần này Bắc phong kiếm khí tông nhảy ra tranh đấu, không chen chân vào nên ít người chết hơn. Nguyên nhân chủ yếu là vì biến mất một kiếm tông Sở Đoạn, người khác là khí tông Trác Bất Đảng, không có người Bắc phong. Nhưng muốn nói kiếm khí tông hoàn toàn nhảy ra khỏi tranh đấu là không khả năng.

Một năm gần đây, tình huống Hoa Sơn tam tông ác hóa ngày càng xấu đi.

Không có nửa bước tông sư nào, cao thủ đại đạo cảnh tuy nhiều nhưng tranh đấu nhau, tam tông nội loạn.

Một năm nay, đệ nhất tiên môn Tấn quốc dần chuyển hướng Võ Đang tiên môn.

Hoa Sơn tiên môn năm xưa cường thịnh một thời hình như đã dần suy đồi.

Hoa Sơn!

Nguyên Dương Thượng Nhân nghe tin này bị hù nhảy dựng, nói:

- Sao thành ra như vậy? Chúng ta ở Việt Lộc Sơn tại sao không nhận được chút tin tức gì?

Nguyên Dương Thượng Nhân hỏi câu này, đệ tử kể tình hình hiện tại của Hoa Sơn chỉ biết vâng dạ, sao mà gã biết việc cấp cao được.

302. Chương 575-576: Trở Lại Hoa Sơn

Thực ra Nguyên Dương Thượng Nhân cũng hiểu chắc là vì cao tầng không muốn truyền tin đến Việt Lộc Sơn ảnh hưởng tập huấn. Việt Lộc Sơn tập huấn rất quan trọng, khảo hạch bách quốc càng quan trọng hơn.

Ba người Liệt Dương Thượng Nhân, Hồi Phong Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân đều biến sắc mặt.

Họ không thể tưởng tượng sự việc sẽ phát triển đến nước này.

Lục Nguyên cũng hít sâu một hơi, tam tông loạn rốt cuộc đến trọng điểm rồi. Sư phụ Lý Nguyên Bạch lo lắng tam tông loạn, Yến Thương Thiên sư tổ lo lắng tam tông loạn, mình cũng luôn đề phòng tam tông loạn, kết quả, lúc này đã bắt đầu tam tông loạn, thật tình…

Năm người Nguyên Dương Thượng Nhân, Lục Nguyên chào nhau đi hướng sơn phong của mình. Bình thường Lục Nguyên về núi bình tĩnh nhàn nhã, lần này tâm tình không còn nhẹ nhàng nữa.

……

Bắc phong Vân Đài Phong.

Mây mù lượn lờ, bạch vân thâm thâm.

Lục Nguyên trở lại Bắc phong.

Bắc phong hiện nay có đại đạo cảnh trừ Lục Nguyên ra chỉ sáu người, mạnh nhất là Khuất Thanh Thần, Vạn Thanh Vương. Lục Nguyên trở về không ai nghênh đón, tuy thực lực hắn cao nhưng bối phận thấp. Chính đạo tiên môn xem trọng bối phận sao có thể đón Lục Nguyên được. Lục Nguyên đi vào Trung Chính Bình Hòa Trai, chỗ đó Phương Nho đã sớm chờ đợi hắn.

Phương Nho hỏi vài câu:

- Tập huấn Việt Lộc Sơn được chứ?

Lục Nguyên gật đầu đáp:

- Tạm được, hai năm rưỡi tiến bộ chút chút.

Phương Nho nói:

- Vậy là tốt rồi, ngươi mới trở về, sự việc gần đây của Hoa Sơn chắc ngươi cũng nghe một ít, nhưng ngươi tạm thời không cần để ý những cái này, mục tiêu của ngươi là xông vào trung ương thiên triều.

Trên đầu gã có tóc bạc, làm phong chủ Hoa Sơn Bắc phong không phải chuyện dễ, tuy nhiên, vì chữa tình hình nguy ngập này chỉ có thể vì Hoa Sơn cống hiến một phần sức mạnh của mình.

Tiếp theo hắn phát hiện Bắc phong có không ít thay đổi, ví dụ cùng là đệ tử chân truyền mấy người đó thực lực tiến bộ khá lớn, đương nhiên không thể so sánh với Lục Nguyên.

Ngoài ra, việc quan trọng nhất là…Hoa Sơn sắp tuyển đại chưởng môn.

Sở Đoạn biến mất lâu như vậy, đã có một năm.

Hoa Sơn trên dưới sự việc vô cùng nhiều, cho nên phải tuyển đại chưởng môn.

Nếu trong ba năm Sở Đoạn còn không xuất hiện thì từ đại chưởng môn chuyển thành chính thức chưởng môn.

Thời hiện nay kiếm tông, khí tông, kiếm khí tông đều có cao thủ đại đạo cảnh nhưng không có nhân vật tính áp đảo như tông sư cảnh, nửa bước tông sư cảnh, cho nên tông nào cũng muốn cạnh tranh. Co thể làm chưởng môn đối với bản tông ích lợi rất lớn. Bên Bắc phong mấy vị đại đạo cảnh cũng chuẩn bị thử tham gia tuyển cử.

Chân chính có sức nặng là Khuất Thanh Thần, Vạn Thanh Vương, hai người đều là đại đạo cảnh ngũ tầng, bốn người khác không có hy vọng gì.

Vậy nên lần này Bắc phong đề cử nhân tuyển chính là Khuất Thanh Thần, Vạn Thanh Vương.

Lục Nguyên đương nhiên không phải người được đề cử. Một là vì họ không ngờ hắn tập huấn tại Việt Lộc Sơn hai năm rưỡi tiến bộ đến cảnh giới như bây giờ. Hai là vì mục tiêu của hắn là đi khảo hạch bách quốc chứ không phải tranh đoạt Hoa Sơn chưởng môn, đương nhiên sẽ không để Lục Nguyên tham gia tuyển chọn.

……..

Ngày mười lâm tháng chín, trời âm u.

Ngày này người ngũ phong đều tụ tập tại Đông phong Triêu Dương Phong.

Tuyển chọn tân đại chưởng môn.

Bên Đông phong Triêu Dương Phong xuất hiện ba vị đại đạo cảnh ngũ tầng, ngoài Nguyên Dương Thượng Nhân ra còn có hai người khác.

Bên Nam phong Lạc Nhạn Phong xuất hiện ba vị đại đạo cảnh ngũ tầng, Lục Nguyên không biết ai cả.

Trung phong Vân Đài Phong xuất hiện một đại đạo cảnh, Lục Nguyên cũng không biết luôn.

Tây phong Liên Hoa Phong có ba vị đại đạo cảnh ngũ tầng tham gia tuyển cử, trong đó một người là Tử Hà Thượng Nhân, hai người kia Lục Nguyên không biết.

Bắc phong Vân Đài Phong thì là hai người Khuất Thanh Thần, Vạn Thanh Vương.

Lục Nguyên phát hiện tổng cộng có mười hai người tham gia, hắn đếm tới đếm lui chỉ biết có bốn. Hết cảnh, chủ yếu trong đó là đệ bát đại, mà Lục Nguyên là đệ thập đại, đệ thập đại sao biết nhiều người đệ bát đại được.

Hàng người ngũ phong chiếm cứ một phương, ngồi ở chỗ cao nhất đều là một ít cường đại, đệ nhất đệ bát đại. Tầng chính giữa ngồi là đệ cửu đại, đệ thập đại ngồi chỗ thấp nhất. Lục Nguyên có thực lực nhưng chỉ là đệ thập đại, tất nhiên sẽ ngồi chỗ thấp nhất. Lúc này trong số nhân vật cao tầng xuất hiện một ông lão tóc muối tiêu, vị này chính là trong đệ thất đại, uy vọng không nhỏ.

- Chưởng môn Sở Đoạn hướng dẫn Hoa Sơn đi đến hưng thịnh…

Một đống lời mào đầu. Tuy khó bình luận ưu khuyết điểm của Sở Đoạn, rất có khả năng là sai lớn hơn cả công, nhưng giờ không thể nói xấu, khen Sở Đoạn một phen làm chưởng môn điểm tốt, rồi chuyển sang một năm nay Sở Đoạn biến mất Hoa Sơn không thể một ngày không có chủ nhân, cuối cùng rốt cuộc xác định muốn tuyển chọn đại chưởng môn, cùng với quy tắc chọn đại chưởng môn.

Cơ bản đều là lời giả tạo.

Mà loại này biết giả vẫn phải nói, ai kêu là chính đạo tiên môn?

Cơ bản là như thế, tranh chưởng môn dùng thực lực quyết định, các phong phái ra mấy vị dự tuyển. kỳ thực có thể phái nhiều chút, nhưng đại đạo cảnh ngũ tầng mới có sức cạnh tranh. Tiếp theo là chế độ đấu tuần hoàn chứ không phải chế độ đào thải một một. Dù sao có việc sai lầm một phút, trận chiến này xem ra sẽ kéo dài rất lâu, cũng có quy định không thể tổn thương đối thủ.

Kỳ thực trận chiến này Lục Nguyên không xen vào, bốn người Nguyên Dương Thượng Nhân đều thở phào một hơi.

Nếu Lục Nguyên tham gia, họ không thấy ai có thể thắng được hắn.

Tất nhiên dựa theo Việt Lộc Sơn nói phải giữ kín bí mật thực lực mọi người, họ không nói ra sức mạnh của Lục Nguyên. Dù sao một khi lộ ra thực lực Lục Nguyên thì không có lợi cho khảo hạch bách quốc, Lục Nguyên có thể đi vào trung ương thiên triều không là việc quan trọng hơn cả Hoa Sơn tân chưởng môn.

Vậy nên bây giờ biết thực lực của Lục Nguyên chircos bốn vị thượng nhân Nguyên Dương Thượng Nhân, những người khác vẫn chưa biết gì cả.

Đông phong Triêu Dương Phong, cuộc chiến đại chưởng môn đã bắt đầu.

- Nguyên Dương sư bá thật lợi hại!

- Đúng vậy, lại có thể đè ép Thanh Qua sư thúc tổ!

- Trước kia Nguyên Dương sư bá đâu lợi hại như vậy?

- Ngươi cho rằng tập huấn Việt Lộc Sơn là đùa hả?

Trên Tiên Chưởng bình đài đang tiến hành trận chiến giữa Nguyên Dương Thượng Nhân với khí tông Thanh Qua sư thúc tổ. Nguyên Dương Thượng Nhân trước kia thua dưới tay Thanh Qua sư thúc tổ nhưng lần này chiếm hết ưu thế, thể hiện ra thực lực sau khi tập huấn Việt Lộc Sơn, khiến người bất giác đoán tuyệt thế thiên tài Lục Nguyên cũng tập huấn sẽ tiến bộ đến mức nào. Tuy nhiên không ai cho rằng Lục Nguyên mạnh nhiều bao nhiêu, dù sao lúc hắn đi tập huấn mới đến đại đạo cảnh không lâu, không khả năng quyết định được cuộc chiến tranh giành đại chưởng môn.

Các trưởng lão đệ cửu đại, các đệ tử đệ thập đại bàn luận sôi nổi.

Lục Nguyên ở bên cạnh xem nhưng hứng thú rã rời.

Chiến đấu đại đạo cảnh ngũ tầng đấu với đại đạo cảnh ngũ tầng, ở Việt Lộc Sơn chẳng biết hắn thấy bao nhiêu lần, từng tự đánh với nhiều đại đạo cảnh ngũ tầng, không có gì đặc sắc lắm.

Lục Nguyên khá là nhàm chán.

Bây giờ hắn chỉ có thể làm hai việc, một là uống rượu, còn cái khác? Chính là ở bên cạnh có sư huynh đệ nhìn không hiểu thì giải thích. Đại đạo cảnh đấu nhau, các sư huynh đệ tối đa chỉ có thể xem trò chứ không hiểu trong đó, Lục Nguyên giải thích chút ít thì bọn họ mới hiểu đôi chút.

Lục Nguyên giải thích rằng:

- Chiêu này kỳ thực là nửa chiêu sau của Lưỡng Ngạn Viên Thanh Đề Bất Trụ trong Triêu Dương Nhất Khí kiếm pháp, chiêu này nhanh vô cùng, vừa lúc đâm vào nhược điểm Ngũ Tiêu Ngự Lôi Chân Quyết của Thanh Qua sư thúc tổ.

Lúc này bên cạnh Lục Nguyên không còn là đệ tử chân truyền bình thường mà rất nhiều cửu đại trưởng lão cũng lắng nghe. Kỳ thực đâu chỉ là cửu đại trưởng lão bình thường, coi như đám cửu đại kiếm tiên cũng lắng tai nghe. Hết cách, cửu đại kiếm tiên xem những chiêu này cực kỳ huyền ảo, không quá hiểu, Lục Nguyên giải thích thì dễ hiểu hơn nhiều.

Cửu đại kiếm tiên xem không hiểu phải nhờ thập đại đệ tử giảng dạy thì thật là mất mặt, nhưng Lục Nguyên bây giờ được công nhận là tuyệt thế thiên tài nên cũng không có gì.

Độc Cô Diệp cười tủm tỉm hỏi:

- Lục sư điệt, dường như ngươi chưa từng thấy qua Ngũ Tiêu Ngự Lôi Chân Quyết của khí tông Tây phong, sao ngươi biết cách phá vậy?

Lục Nguyên nói:

- Trực giác.

Loại trực giác này là thiên phú siêu cao cộng thêm trải qua không biết bao nhiêu cuộc chiến dần dưỡng thành trực giác.

Lục Nguyên thuận miệng giải thích:

- Chiêu này chính là Hi Di kiếm pháp dùng đến đỉnh cao, kiếm pháp không thể trông thấy, cũng không nghe được thanh âm.

Trong sân kiếm quang của Nguyên Dương Thượng Nhân biến mất. Lục Nguyên nói không phải kiếm thật sự biến mất mà là tốc độ quá nhanh khiến người không thấy thân kiếm.

Bên cạnh đám đệ tử chân truyền thầm nghĩ, hóa ra đây chính là Hi Di kiếm pháp. Bọn họ đa số không tiếp xúc bộ kiếm pháp kia, càng không thấy thượng nhân cỡ như Nguyên Dương Thượng Nhân sử dụng Hi Di kiếm pháp.

Sở Phi hỏi:

- Vậy phá kiếm pháp kia như thế nào?

Lục Nguyên đáp:

- Phá kiếm pháp kia như thế nào ư, dùng pháp bảo loại phòng ngự là cách thông thường nhất. Nhưng pháp bảo sẽ bị pháp bảo khắc chế, và bị mạnh mẽ công phá, các loại nguyên nhân nên không tốt lắm, loại kiếm pháp này rất khó phá.

Sở Phi hỏi tới:

- Vậy bình thường ngươi phá làm sao?

- Cảm giác.

Lục Nguyên nói:

- Ta cảm giác được kiếm ở đâu, nhưng cách này chưa chắc người khác dùng được.

……..

Tam tông tranh đấu đã đến hồi gay cấn.

Khảo hạch bách quốc ngay trước mắt, gần đây việc ngày càng nhiều.

Lục Nguyên có vài phần cảm thán.

Trận tỷ thí này tổng cộng mười hai vị dự tuyển ra tay, nhưng nói là chỉ có mười hai người ra tay nhưng sự thực đâu? Đây là thi đấu vòng tròn! Thi đấu vòng tròn tới lui không biết mất thời gian bao lâu, hơn nữa mỗi lần chiến đấu xong sẽ ngừng lại nghỉ ngơi, hồi phục pháp lực, còn phải chờ. Lục Nguyên vô cùng nghi ngờ trận chiến này ít nhất mất hai, ba ngày mới chia ra kết quả, ra đại chưởng môn.

Lục Nguyên đứng dậy khỏi vị trí. Bây giờ đánh nhau nửa ngày rồi, đa số người căn bản xem kịch vui chứ không thấy ra chân chính ý nghĩa.

Xem trò hay lâu thì sẽ mất hứng thú, nên sớm rời khỏi chỗ ngồi.

Bây giờ trên Triêu Dương Phong khá là náo nhiệt, nhưng khác với Hoa Sơn ngũ phong đại tái. Hoa Sơn ngũ phong đại tái là lúc quan hệ tam tông không tính kém, mà nay trên Triêu Dương Phong, nội bộ tam tông coi như hòa hợp chứ giữa tam tông, ví dụ như kiếm tông, khí tông thì kình lẫn nhau.

Không khí so với Hoa Sơn ngũ phong đại tái đã hoàn toàn khác đi.

Buổi chiều Lục Nguyên rảnh quá lại đến xem cuộc chiến, dù sao rảnh. Khi xem cuộc chiến thì chẳng biết sao hắn thấy mình có thể thực một lần học kim hoàng kiếm đạo, loại này đến rất đột ngột, nhưng Lục Nguyên biết đây là thức thứ bảy mạt na thức. Cái gọi là cảm ứng mạt na thức, cảm ngộ thiên địa huyền cơ, tu tiên giả càng cường đại thì mạt na thức cũng càng cường.

Đương nhiên cảm ngộ mạt na thức chỉ là có khả năng thôi chứ không nhất định thành công.

Còn việc có thể làm được hay không chỉ nhìn xem chính ngươi.

Lục Nguyên định ở trên Tiên Chưởng bình đài ngộ ra, nhưng nơi này đang tiến hành cuộc chiến tuần hoàn đại chưởng môn, quá nhốn nháo. Lục Nguyên dứt khoát rời khỏi Tiên Chưởng bình đài, đi chỗ yên tĩnh.

……..

Lục Nguyên tùy ý đi tại Đông phong.

Đông phong bây giờ chỉ chỗ Tiên Chưởng bình đài là rộn ràng, nơi khác vắng vẻ rất nhiều.

Hiểm địa thật tốt!

Lục Nguyên nhìn hiểm địa này thì giật nảy mình.

Hiểm địa từ Đông phong liền hướng Nam phong, khoảng cách trên vạn thước, chỉ có vài cọng xích sắt nối liền. Xích sắt theo gió đung đưa, trên dưới đều là vách núi cheo leo vực sâu thăm thẳm, có thể nói là hiểm đến cực điểm. Nơi này nghe nói là chỗ đệ tử Đông phong, Nam phong luyện tâm, sẽ không phi hành luyện tâm, một khi thành công thì lá gan sẽ to vô cùng.

Nơi này có tên là…Trường Không Sạn Đạo. Tiến vào Trường Không Sạn Đạo mặt trên có một hàng chữ 'Tiểu tâm tiểu tâm tâm cửu ly tam phân, muốn tầm thi thể, Lạc Nam thương châu'. Nghe nói bên Nam phong thì khắc bốn chữ 'Dừng cương trước bờ vực', đủ thấy nó nó hiểm.

Lục Nguyên đã biết bay nên không sợ chốn này hiểm. Nơi dây không có ai, là chỗ tốt để tu tâm.

Lục Nguyên nhảy lên phần giữa xích sắt, ngồi xuống, lơ lửng hư không huyền nhai, thật là chỗ tốt.

Tại đây tu hành đi.

Lục Nguyên lập tức trừ tất cả tạp niệm, không còn tiếng người, chỉ có gió phần phật bên tai.

Cái gì là kim hoàng kiếm đạo!

Kim kiếm ý, bây giờ mình hiểu ra sáu loại kim kiếm ý, khoái kiếm ý, chậm kiếm ý, thu kiếm ý, ưu kiếm ý, túc kiếm ý. Phân tích sáu loại, rồi dựa theo tư liệu mình tra xét thì kim hệ chắc là chủ thanh khiết, thanh túc, thu liễm, như vậy kim hoàng kiếm đạo là thế sao?

Trong lòng Lục Nguyên suy tư, nhiều cách nghĩ xẹt qua đầu.

Chẳng qua muốn dựa vào đó thống nhất sáu loại kiếm ý kim hệ thì cực kỳ khó khăn, không thể làm được. Hoặc nên nói mình không chân chính lĩnh ngộ bản chất kim hệ kiếm đạo? Kim hệ kiếm đạo bản chất của nó là gì?

Thủy hoàng kiếm đạo là bao dung vạn vật.

Hỏa hoàng kiếm đạo là tự tin bá đạo.

Còn kim hoàng kiếm đạo là gì?

Rốt cuộc cái gì là kim hoàng kiếm đạo? Lục Nguyên suy tư, sáu loại kiếm ý kim kiếm ý không ngừng thi triển trong tay nhưng không có chút manh mối, xem ra muốn hiểu kim hoàng kiếm đạo không dễ dàng. Lần này mình hiểu ra kiếm đạo sẽ thất bại như thế sao? Không, mình không cam lòng.

Không sai, bình thường mình không nóng nảy, bởi vì tính cách là tự do, nhàn nhã.

Nhưng bây giờ mình rất sốt ruột, vì tam tông loạn, cùng với nửa năm sau khảo hạch bách quốc. Vì Hoa Sơn tiên môn, vì nguyện vọng của sư phụ, vì mong muốn của Yến tổ sư, mình phải nhanh lên biến mạnh.

Nếu con đường phía trước có chông gai vậy sẽ chặt đứt chông gai.

Nếu con đường phía trước có yêu ma, vậy sẽ chặt đứt yêu ma.

Nếu con đường phía thần phật, trước có vậy sẽ chặt đứt thần ma.

Hoa Sơn ta để ta đến bảo vệ.

Lúc này, Lục Nguyên phát hiện toàn thân sáu loại kim hệ kiếm ý đang không ngừng dung hợp. Sáu loại kim hệ kiếm ý đang không ngừng tụ tập, dường như sắp hóa thành kim hoàng kiếm đạo, đây là vì sao? Lục Nguyên cảm thấy lạ, không lẽ…óc hắn xẹt qua một cách nghĩ.

kim hoàng kiếm đạo căn bản không phải thanh túc.

303. Chương 577-578: Hoa Sơn Nội Đấu

Kim, là thứ sắc bén nhất đời.

Kim hoàng là phải chặt đứt tất cả, có quyết tâm chặt đứt tất cả mới là kim hoàng.

Mặc kệ con đường phái trước là cái gì ta đều một kiếm đứt đoạn.

Đây chính là kim hoàng kiếm đạo!

Bình thường Lục Nguyên không thể ngộ thông loại kiếm ý này, ai kêu tính tình an nhàn làm chi. Nhưng lần này vì Hoa Sơn, mình có chấp niệm mãnh liệt mới ngộ ra kim hoàng kiếm đạo.

Toàn thân Lục Nguyên không ngừng tụ tập sáu loại kiếm ý, rốt cuộc hóa thành kim hoàng kiếm đạo! Kim hoàng kiếm đạo rốt cuộc thành! Bây giờ ngũ hoàng kiếm đạo mình đã luyện thành Tam hoàng kiếm đạo! Thật không tệ.

Thủy hoàng kiếm đạo là nhu kiếm đạo trong thiên hạ, có thể giảm chậm đối phương công kích, vây đối phương trong vực nước vô tận.

Hỏa hoàng kiếm đạo là lực công kích cao nhất trong ngũ hoàng kiếm đạo, vượt xa thủy hoàng kiếm đạo.

Hiện giờ loại kim hoàng kiếm đạo là linh hoạt nhất trong ngũ hoàng kiếm đạo. Không sai, chính là linh hoạt. Lòng người có quyết tâm vì mục tiêu nào đó chặt đứt tất cả, cùng kiếm tâm hợp làm một, vậy nhân kiếm hợp nhất có thể chặt đứt tất cả. Người và kiếm hợp lại, cực kỳ hoàn mỹ, không còn trở ngại gì, cùng kiếm dung hợp độ tối cao thì tất nhiên là linh hoạt đa biến nhất. Cùng lúc đó lực công kích thấp hơn hỏa hoàng kiếm đạo nhưng nó lại cao hơn thủy hoàng kiếm đạo.

Kim hoàng linh hoạt, bạch đế nhanh nhẹn, kim hoàng bạch đế kiếm đạo, linh hoàng kiếm đạo.

Lục Nguyên mở mắt ra, lúc hắn ở trong Trường Không Sạn Đạo thời gian là ban ngày, lần này hiểu ra kim hoàng kiếm đạo không biết trải qua bao lâu. Về Tiên Chưởng bình đài thôi, dù sao mình cũng muốn biết tân Hoa Sơn đại chưởng môn sẽ là vị nào.

Lục Nguyên ngự kiếm đi hướng Tiên Chưởng bình đài.

Lục Nguyên ngự kiếm rạch phá mây trắng, nghênh ánh nắng mặt trời mà đi.

Hắn còn chưa bay đến Tiên Chưởng bình đài đã cảm giác chỗ ấy nguyên khí dao động hỗn loạn.

Đây là năng lực chỉ sau đại đạo cảnh mới có. Hắn từ xa nhìn chân trời nguyên khí dao động, ở trường sinh kỳ tuyệt đối không có năng lực này.

Lục Nguyên chưa đáp xuống Tiên Chưởng bình đài đã thấy một người bay lên, kiếm quang như nước, dường như hơi quen mắt. Lục Nguyên đón lên mới phát hiện đó là Độc Cô Diệp Độc Cô sư cô.

- Tham kiến sư cô!

Độc Cô Diệp thấy là Lục Nguyên, liền nói:

- Ngươi đến vừa lúc, bây giờ trong Tiên Chưởng bình đài đang đấu hỗn loạn, thực lực ngươi khá giỏi, đi bảo vệ các sư huynh đệ ngươi rút về Bắc phong.

Nghe vậy Lục Nguyên ngây ra.

Đây là tình huống gì!?

Tại Tiên Chưởng bình đài không phải đang tuyển đại chưởng môn ư? Tại sao lại là đấu loạn? Thậm chí cả đệ tử chân truyền cũng bị lan đến?

Lục Nguyên lập tức hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Độc Cô Diệp đáp:

- Có chuyện lớn. Vốn là mười hai người dự tuyển tham gia tranh đoạt đại chưởng môn, nhưng kiếm tông đại đạo cảnh ngũ tầng Triệu Thanh Tùng lỡ tay giết chết khí tông Vu Thanh Qua, khí tông bùng nổ, chính thức đấu với kiếm tông. Trận hỗn chiến này cực kỳ lớn tại Tiên Chưởng bình đài, rất nhiều người bị thương.

Độc Cô Diệp sốt ruột gầm lên:

- Ta xông ra gọi ngươi, có thể cứu được bao nhiêu người Bắc phong thì hay bấy nhiêu!

Tình hình ác liệt như vậy.

Cuộc chiến tam tông rốt cuộc bùng nổ.

Lục Nguyên không thể nói rõ là cảm giác gì, nhưng bây giờ việc mình có thể làm chỉ có một…cố gắng hết sức thay Hoa Sơn giữ lại càng nhiều nguyên khí.

Lục Nguyên lập tức ngự bạch đế kiếm đạo, kiếm quang như luyện bay hướng Tiên Chưởng bình đài, bỏ rơi Độc Cô Diệp sau lưng.

Khi Lục Nguyên đến Tiên Chưởng bình đài thì ngây như phỗng.

Trong sân còn đang loạn đấu, nhưng cơ bản không phải đại đạo cảnh ngũ tầng. Bởi vì bây giờ tu tiên giả đại đạo cảnh ngũ tầng hoặc là chết, hoặc trọng thương, không còn sức đánh nữa. Cơ bản là tu tiên giả đại đạo cảnh tam tầng, tứ tầng đấu nhau.

Đệ tử chân truyền và trưởng lão khác đều bị dời đi gần hết.

Dù sao lực lượng đại đạo cảnh bùng nổ, người trường sinh kỳ chỉ có nước thấy tuyệt vọng, càng đừng nói đến luyện thể kỳ, người luyện thể kỳ càng thấy tuyệt vọng hơn. Dưới tình huống đại đạo cảnh ra tay, trường sinh kỳ và bên dưới nữa có thể đứng được đã là không tệ.

Đây chính là lực lượng đại đạo cảnh!

Điều động nguyên khí thiên địa, pháp lực hùng hồn kinh thiên động địa, khiến người bên dưới không thể kháng cự.

Lục Nguyên bất giác đếm, đại khái đếm ra chiến quả lần này.

Đệ tử chân truyền các phong đều được bảo vệ chặt chẽ, không hao tổn. Bắc phong thập đại đệ tử chân truyền còn ở lại Đông phong, chín người không ai chết cả. Dù sao mọi người chưa đánh đến mất lý trí, biết đệ tử chân truyền là quan trọng cực kỳ, tuyệt đối không thể mất. Hơn nữa cuộc chiến là đại đạo cảnh ra tay, những đệ tử chân truyền có ra tay hay không thì ảnh hưởng được chút gì sao? Trừ Bắc phong đệ tử chân truyền, đệ tử chân truyền phong khác đa số được các tiền bối bảo vệ.

Đệ tử bình thường thì không được tiền bối bảo vệ, bị dư chấn cao thủ đại đạo cảnh đánh chết không ít.

Trưởng lão bình thường cũng có một ít bị dư chấn đánh chết, tổn thất không nhiều.

Cửu đại kiếm tiên, Bắc phong không tổn thất gì. Hiện nay Bắc phong lục kiếm tiên chỉ có năm người, lại vì Sở Đoạn và Trác Bất Đảng biến mất cho nên đa số là hai tông kiếm khí bùng nổ, cộng thêm bình thường Bắc phong ở trong ngũ phong đa phần đứng ngoài cuộc, cửu đại kiếm tiên không chết ai nhưng bốn phong khác thì đã chết vài cửu đại kiếm tiên.

Đại đạo cảnh hao tổn không nghiêm trọng lắm.

Kỳ thực cho đến nay loạn chiến mới vừa bắt đầu không lâu.

Chân chính tổn hao nghiêm trọng là đại đạo cảnh ngũ tầng.

Hiện nay Hoa Sơn có tổng cộng mười hai đại đạo cảnh ngũ tầng, trong đó kiếm tông có sáu cái, khí tông bốn, kiếm khí tông hai người.

Lần này hơi quá đáng, kiếm tông chết hai đại đạo cảnh ngũ tầng, khí tông chết hai đại đạo cảnh ngũ tầng, tổng cộng chết bốn người, trọng thương tám. Lần này con số tử vong mặt ngoài không nhiều, chỉ bốn mà thôi, nhưng kỳ thực đếm kỹ thì, bốn người!

Đại đạo cảnh ngũ tầng là lực lượng vững chắc của Tấn quốc.

Vậy mà bây giờ một lúc chết bốn ngươi.

Cái này, Hoa Sơn đã tổn thương căn bản.

Hơn nữa đại đạo cảnh khác cũng chết vài người. Đại đạo cảnh ở Tấn quốc mỗi một người đều rất quý giá, nhưng nay chết vài người.

Lần này có thể nói là Hoa Sơn thương gân động cốt.

Không chỉ là vậy, vấn đề đáng sợ nhất là kiếm tông, khí tông, kiếm khí tông, tam tông còn đang đánh nhau, không ngừng có kẻ bị thương. Nếu không ngăn cản, chắc chắn không bao lâu sẽ có người chết, Hoa Sơn bây giờ không thể chịu nổi nữa.

……

Hoa Sơn trong lịch sử có mấy lần kiếm khí tam tông tàn sát lẫn nhau, lần hung ác nhất là lúc đệ nhị đại tổ sư Bắc phong, khi ấy tàn sát, Hoa Sơn đại thương nguyên khí. Tuy nhiên khi ấy đệ nhị đại tổ sư Bắc phong cố gắng xoay chuyển, tài năng kinh người lập lại Hoa Sơn.

Sau này lại xảy ra chuyện tương tự một, hai lần, mỗi lần đều có một thiên tài cố gắng xoay chuyển tình thế.

Bây giờ loại chuyện này lại xảy ra, cố tình Yến Thương Thiên có thực lực đã phi thăng, Chu Thanh Huyền đến nay chưa xuất hiện, rõ ràng không muốn xen vào việc này.

Bây giờ nên làm sao?

Bình thường Lục Nguyên rất bình tĩnh, nhưng bây giờ như đứng đống lửa, lửa xộc thẳng lên đầu Lục Nguyên.

Sư phụ luôn lo lắng tam tông loạn rốt cuộc xảy ra.

Yến tổ sư năm đó lo lắng tam tông loạn rốt cuộc xảy ra.

Mình nên làm sao đây?

Lục Nguyên từng một người một kiếm một bầu rượu tiêu dao tự tại, từng gặp địch giết địch, nhưng cố tình lần này không phải đối thủ mà là đồng môn, phải giải quyết sao đây?

Trong đầu Lục Nguyên đột nhiên nhớ đến lời Yến tổ sư đã nói: 'Hoa Sơn, tam tông nội loạn xảy ra cần là phượng hoàn niết bàn trọng sinh, mới có thể tiêu trừ tam tông loạn.'

Lúc ấy Yến tổ sư để lại hai chữ Tư Quá Phong, Chu sư thúc tổ, có lão ở thì Hoa Sơn sẽ không diệt phái, nhưng Chu sư thúc tổ bản thân vì tình yêu mà chẳng thèm lo loại việc này, vậy nên cần lập nên người để Hoa Sơn dựa vào.

Cái thứ hai chính là mình.

Phải rồi, là mình.

Lục Nguyên phút chốc hiểu suy nghĩ năm đó của Yến tổ sư. Không sai, hiện nay Hoa Sơn lại trải qua một lần loạn chiến đáng sợ, việc từng xảy ra mấy lần trong lịch sử, kỳ thực mỗi lần đều là thời cơ tốt tiêu trừ tam tông loạn. Chẳng qua những người trước kia không dứt khoát tiêu trừ tam tông loạn, hiện nay hãy để mình đến.

Năm đó Yến tổ sư dạy mình luân hồi chính là vì hôm nay.

Không sai, Yến tổ sư phi thăng, Chu sư thúc tổ không để ý việc này, bây giờ thì có mình.

Bây giờ mình ra tay, làm Hoa Sơn đại chưởng môn.

Sau đó do mình đại đao cắt đứt tất cả.

Muốn quản lý Hoa Sơn thật tốt thì phải làm Hoa Sơn đại chưởng môn. Vốn tính cách mình phong thanh vân đạm sẽ không làm chưởng môn gì. Chẳng qua, người ở giang hồ thân bất do kỷ, vì Hoa Sơn, chỉ đành làm đại chưởng môn. Hơn nữa mình làm đại chưởng môn hoàn toàn khác với trước. Đại chưởng môn của mình phải quyết đoán hơn các đại chưởng môn trước kia.

Chuyện này cực kỳ khó khăn.

Nhưng đôi khi có việc nhất định phải làm.

Bởi vì mình xuất thân Hoa Sơn.

Hơn nữa do mình làm có thể khiến Hoa Sơn tổn thất thấp nhất, biến cách nhất định phải chết người. Trong tay mình có phương pháp biến cách tử tối thiểu người, cớ sao không làm?

……..

Lục Nguyên lập tức rút kiếm khỏi vỏ, vệt sáng trắng lóe lên. Ngự bạch đế kiếm đạo, người chớp mắt động đâm hướng kẻ bên cạnh, chớp mắt đâm trúng cổ tay hai người.

- Triệt kiếm!

Hai người đang chiến đấu, trường kiếm trong tay bất giác rơi xuống đất. Lục Nguyên đâm trúng cổ tay người, khiến họ không thể vạn cả pháp thuật, như vậy tất nhiên không đánh nổi nữa.

Lục Nguyên lần thứ hai động, Dưỡng Ngô linh kiếm và Trấn Nhạc linh kiếm cùng nhúc nhích, không biết có bao nhiêu người bị thương bởi kiếm của Lục Nguyên, tất cả đều bị đâm trúng cổ tay. Trừ dưới đại đạo cảnh tứ tầng, toàn bộ bị Lục Nguyên đâm trúng cổ tay, không có chút ngoại lệ. Lục Nguyên đâm trúng cổ tay nhiều người xong, người bên cạnh phát hiện việc hắn làm đều ngây ra, không hiểu tại sao như vậy.

Tất nhiên họ không chịu để tiểu bối Lục Nguyên đâm trúng cổ tay. Cao thủ kiếm tông ra các chiêu thức cực kỳ quái dị, như vân vụ biến thủ. Loại vân vụ biến thủ là công pháp dùng tay, bách biến thiên huyễn, cực

Còn có một ông lão lùn cực kỳ xấu Thiên Sửu Lão Nhân, cùng với đại phản đồ Thanh Thành diện mạo tầm thường Trương Hư Huyền.

Trừ chúng ra còn có năm phản đồ khác.

Năm phản đồ dù là người nào đều cực kỳ cường đại.

Đếm kỹ thì Khí Thiên Đế mang đến người đại đạo cảnh có tới mười lăm người, hơn nữa trong mười lăm người trừ mấy yêu hầu, người khác cơ bản là thực lực đại đạo cảnh tứ tầng, ngũ tầng, lục tầng, lại thêm có một số người có lẽ không mang đến, thực lực kinh người dưới tay Khí Thiên Đế.

Có thực lực như vậy đã có thể khiêu chiến vị trí đệ nhất tiên môn Tấn quốc.

Bất giác mặt ám của Tấn quốc đã có thực lực cường đại như vậy.

Tuy nhiên ngược lại Lục Nguyên biết, thực lực mặt ám của Tấn quốc không phải một năm hoặc vài năm tích lũy.

Chúng bị Yến Thương Thiên một kiếm đè ép không dám nhảy ra làm loạn, Yến Thương Thiên pho thăng rồi quần ma ló ra, mới có tình hình hiện nay.

Thiên kiếm và địa kiếm vẫn là có chút chênh lệch.

Thiên kiếm Yến Thương Thiên tại đây, những người này núp trong góc không dám ra.

Địa kiếm Chu Thanh Huyền đi ra, đám người vẫn dám ló mặt.

Tất nhiên Lục Nguyên cũng hiểu một điều, đó chính là…Khí Thiên Đế thì ra là Nhâm Độc. Khí Thiên Đế chỉnh hợp Thế Thiên Minh, Nhâm Độc chỉnh hợp yêu ma. Bây giờ thực lực của Thế Thiên Minh, của Nhâm Độc vì diệt Hoa Sơn mà lấy ra hết, Nhâm Độc không phải Khí Thiên Đế thì là ai?

Nhân vật này hùng tài đại lược, bị Đông Phương Yêu ám toán rồi không vội phản công lại ngay.

Thực ra chuyện là thế này, sau khi Nhâm Độc bị Yến Thương Thiên đánh bại, phát hiện mình vĩnh viễn không bằng, mãi mãi không thể đuổi kịp tuyệt thế thiên kiếm, lại sợ Yến Thương Thiên tìm tới cửa giết nên thiết kế cho Đông Phương Yêu lên ngôi. Tuy nhiên gã sợ sau này không thể khống chế Đông Phương Yêu, cho nên để lại Giá Y thần công.

Bản thân gã thì bắt đầu phát triển Thế Thiên Minh.

Chuyện sau đó giống như gã đã kế hoạch, Yến Thương Thiên phi thăng, Đông Phương Yêu luyện thành Giá Y thần công làm giá y cho gã, đây còn chưa tính cái gì, thú vị nhất là Sở Đoạn tự cao tự đại ngu xuẩn, ham công hám lợi, cho Nhâm Độc tạo thành hoàn cảnh cực tốt. Trước đó không lâu gã dẫn kế dụ Sở Đoạn vào vòng, giết Sở Đoạn và Trác Bất Đảng, tạo thành cuộc chiến tam tông căng thẳng hơn. Tam tông tranh chấp đến tình trạng này có liên quan đến Nhâm Độc âm thầm gây rối.

Bây giờ Hoa Sơn đệ nhất tiên môn năm đó bị Nhâm Độc từng bước tính toán sắp tiêu đời.

Nghe nói tiểu bối Lục Nguyên trở thành Hoa Sơn đại chưởng môn, đúng là buồn cười.

Lục Nguyên, một tiểu bối mà thôi, lại trở thành Hoa Sơn đại chưởng môn, cực kỳ buồn cười.

Bây giờ, Nhâm Độc biết, chỉ cần vượt qua Chu Thanh Huyền là Hoa Sơn tiêu tùng.

…….

Hoa Sơn hai thanh kiếm…Chu Thanh Huyền và Lục Nguyên.

Đối trận Thế Thiên Minh mười sáu người đại đạo cảnh, trong đó xác định một người là tông sư, hai người là nửa bước tông sư.

Nhâm Độc vung tay tháo xuống mặt nạ dạ xoa, hiện khuôn mặt đầy bá khí.

Khá nói:

- Chu Thanh Huyền, lần trước ngươi ta đấu nhau chắc ngươi đã thấy rõ thực lực của ta, lần này ta hấp thu pháp lực của Đông Phương Yêu, thực lực tiến bộ đến tình trạng mạnh mẽ, nếu ngươi ngoan ngoãn ở Tư Quá Phong dưỡng lão thì thôi, bổn tọa muốn là thống nhất Tấn quốc, đối với người sớm chết tâm như ngươi không có hứng thú, việc này cho qua.

Quả nhiên, người đến không chuyện tốt. Hay cho Nhâm Độc, bây giờ thực lực là Nhâm Độc ban đầu là Đông Phương Yêu hợp nhất.

Nếu như không có thực lực đáng sợ như vậy thì sao một kích giết được Sở Đoạn? Phải biết rằng Sở Đoạn không phải hạng dễ đối phó.

Phương Tà, Kinh Hoàn Chân, hai nửa bước tông sư ở một bên áp trận. Không chút khi ngờ, một khi xảy ra vấn đề thì hai tên này sẽ ra tay.

Chu Thanh Huyền cười cười, cực kỳ tiêu sái, vô cùng tự do.

Lão nói:

- Mười sáu người các ngươi cùng lên cũng không thành vấn đề!

Giọng điệu thật lớn lối. Mười sáu người liên hợp đủ để trùng kích đệ nhất tiên môn, Chu Thanh Huyền lại nói một mình đối phó nhiều như vậy.

…….

Trước tiên đánh nhau là Chu Thanh Huyền và Nhâm Độc, tuy nhiên, gã lập tức phát hiện có điều không đúng.

Chu Thanh Huyền nhất kiếm phân âm dương.

Âm dương lực.

Âm dương lực này dường như tìm được khuyết điểm trong công pháp của Nhâm Độc. Gã chỉ cảm thấy mình dùng hóa huyết đại pháp hấp thu pháp lực của những người khác đang không ngừng phản phệ cắn ngược lại.

- Cái gọi là thập đại thiết tắc âm dương, âm dương bình hoành, trên thân vạn vật đều có đạo âm dương bình hoành, nếu có một điểm thiếu sót đều bị âm dương bình hoành lực tìm ra. Hóa huyết đại pháp của Nhâm Độc có một sai sót cực lớn, thời khắc mấu chốt phản phệ, đây là khuyết điểm của hắn. Lần trước đấu với hắn thì lão phu đã phát hiện ra nhược điểm này.

Chu Thanh Huyền đang dạy cho Lục Nguyên.

Pháp lực toàn thân Nhâm Độc như thiêu cháy, vô cùng thống khổ, cảm giác bị điên cuồng cắn ngược không tốt chút nào.

Gã quát nhanh:

- Rút!

Gã ra lệnh rút đi nhưng muốn thoát khỏi tay Chu Thanh Huyền đâu nhẹ nhàng, một lát phải bỏ lại bốn mạng đại đạo cảnh mới thành công trốn thoát.

Đây chính là sinh mạng bốn đại đạo cảnh! Bị Nhâm Độc dùng cách bạo huyết kích phát mới rút khỏi.

……

Chuyện ở Triêu Dương Phong rất nhanh truyền khắp Tấn quốc tu tiên giới.

Đương nhiên những người này nghe chỉ là trận Triêu Dương Phong, không hay biết chỗ Mô Hồ khắc đá Chu Thanh Huyền đối trận Nhâm Độc, đã chiến thắng.

Vốn sau khi Sở Đoạn biến mất thì Hoa Sơn ở Tấn quốc không còn là đệ nhất tiên môn, đã bị Võ Đang tiên môn đoạt danh hiệu rồi. Trận Triêu Dương Phong thực lực phái Hoa Sơn bị tổn hao lớn, nhân vật đại đạo cảnh bị tổn hao nghiêm trọng, chết chết, trọng thương, cuối cùng do người mới Lục Nguyên leo lên chức đại

chưởng môn, sự việc truyền ra thì thanh thế Hoa Sơn càng rớt đáy cốc, cơ bản áp chết trong ngũ thượng đẳng tiên môn.

Trước kia là đệ nhất tiên môn biến thành đệ ngũ tiên môn.

Hơn nữa tu tiên giới rất nhiều người đang cười nhạo bây giờ Hoa Sơn không có ai, chẳng ngờ khiến một đệ thập đại đệ tử chân truyền làm đại chưởng môn.

Hoa Sơn, suy vong.

Trong thập đại thiết tắc luân hồi lực là cứng rắn kéo đối phương vào trong sinh tử luân hồi. Trong thập đại thiết tắc âm dương lực là lấy vạn vật cân bằng làm cơ sở, tìm ra sơ hở của đối phương tiến hành công kích.

Sẽ luyện thành thiết tắc khác nhau cũng là vì tính cách Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền khác biệt.

Nhưng bây giờ mình phải trước học luân hồi đã rồi mới đến âm dương. Không phải nói âm dương khó học hơn luân hồi, thập đại thiết tắc mỗi thứ khác nhau, không có ai cao ai thấp, nhưng nếu như luân hồi chưa thành lại luyện âm dương, khó tránh khỏi tham nhiều mà làm không nổi.

Lúc này Lục Nguyên khoanh tay đứng trên ngọn núi Hoa Sơn chủ phong, Luân Hồi phong.

Hoa Sơn vốn có chia ngũ phong, không có nói ngọn núi cao nhất.

Nhưng Lục Nguyên lệnh cưỡng chế, thế là bây giờ cóchủ phong Luân Hồi phong.

Cao đến vạn trượng, che trời, tuyệt vân khí, phụ thanh thiên.

Luân Hồi phong cao vô cùng, cũng hiểm trở vô vàn.

Tòa phong mạch này là của người khí tông, lấy pháp thuật bàn sơn di thổ mà thanh. Người tiên đạo có thủ đoạn riêng, bàn sơn di thổ, cứng rắn hoàn thành một tòa sơn phong cực lớn, sơn phong hoàn toàn mới, không có truyền thuyết gì, nhưng Lục Nguyên không thèm để ý.

Không sai, Luân Hồi phong không có bao nhiêu lịch sử, không có nhiều ít truyền thuyết. Tuy nhiên, chỉ cần Hoa Sơn tiếp tục cường thịnh thì Luân Hồi phong này tất nhiên sẽ có các loại truyền thuyết.

Ngoài Hoa Sơn còn bày Triêu Dương Ngọc Nữ Vân Vụ Tử Hà Đồ đại trận. Trận pháp này Lục Nguyên không dời đi, bây giờ hắn đang bày hộ phong trận Luân Hồi phong. Về mặt này hắn còn non tay, nhưng đợi hắn trở về từ trung ương thiên triều thì sẽ bày một đại trận tại đây, sẽ không yếu hơn Triêu Dương Ngọc Nữ Vân Vụ Tử Hà Đồ đại trận..

Kỳ thực bây giờ Luân Hồi phong đã bày các loại trận pháp, là Lục Nguyên làm, sắp đặt nhiều thanh phi kiếm, dùng chút luân hồi lực.

306. Chương 583-584: Con Gái Chủ Văn Minh

Một khi có nhân xúc trận thì ngàn thanh phi kiếm kiếm khí tung hoành hóa thành đại trận.

Nhưng bây giờ loại luân hồi trận này vẫn chưa làm gì được nửa bước tông sư cảnh. Người nửa bước tông sư cảnh, dù gì thực lực hắn còn yếu, không thể bày trận pháp quá mạnh.

Bây giờ Luân Hồi phong, Lục Nguyên ở trên đỉnh núi làm một Vạn Chiêu Động. Trong Vạn Chiêu Động Lục Nguyên khắc không ít kiếm chiêu đi lên. Hoa Sơn hiện tại trừ Chu Thanh Huyền ra thì Lục Nguyên có kiếm pháp cao nhất. Lục Nguyên đã tới đỉnh cao cảnh giới kiếm vương, dùng tâm khắc chút kiếm chiêu đủ để kiếm tông đệ bát đại nghiên cứu. Cùng lúc đó, trong Vạn Chiêu Động có không ít đỉnh cấp pháp thuật cho khí tông đệ bát đại nghiên cứu, những pháp thuật này tất nhiên là Lục Nguyên xin Chu Thanh Huyền sư thúc tổ để lại. Trước kia từng nói Chu Thanh Huyền là thiên tài toàn hệ, toàn năng kiếm thuật, pháp thuật, được vô số kỳ ngộ. Lục Nguyên và Yến Thương Thiên cùng là loại thiên tài một hệ kiếm đạo.

Những kiếm thuật và pháp thuật trộn lẫn vào khiến kiếm tông, khí tông đệ bát đại bị hắn cưỡng ép bế quan sẽ ngoan ngoãn ở tại đây.

Muốn bế quan thì bế, không bế quan thì tại đây nghiên cứu kiếm thuật, pháp thuật.

Người đệ bát đại quan niệm kiếm khí hai tông sớm thành đại thụ đâm căn trong lòng, không cấm tuyệt được nên Lục Nguyên dứt khoát giam lỏng họ.

Ở giữa sườn núi mới là đệ tử chân truyền lâu, rất nhiều đệ tử chân truyền ở gần sát nhau. Bây giờ Hoa Sơn tổng cộng có năm mươi đệ tử chân truyền. Những đệ thập đại đệ tử chân truyền ở rất gần nhau, vì thế quan hệ tốt hơn, muốn nói cái gì kiếm khí tách biệt liền khó khăn, đây là cách nghĩ của Lục Nguyên.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên quyết định sau này cố gắng khiến đệ thập đại nhanh lên biến mạnh, để đệ thập đại lên ngôi.

Như vậy đối Hoa Sơn sau này càng tốt.

Lục Nguyên tiếp nhận đại chưởng môn, đây là việc lớn.

Hoa Sơn tiên môn tuy giờ đây tực lực kém đi, bị người gọi là suy sút nhưng dù sao vẫn là đệ nhất tiên môn năm đó, nay cũng là xếp hạng năm trong thượng đẳng tiên môn. Làm theo lúc Sở Đoạn tiếp nhận chưởng môn, bao nhiêu người đến chúc mừng, các đại phái đều sai đi nhân vật kinh thiên động địa.

Lục Nguyên tiếp nhận đại chưởng môn, tuy nói tất cả đơn giản những phải mời bốn phương.

Những việc lặt vặt này tất nhiên Lục Nguyên không hứng thú quản lý, để mấy phó thủ đi làm. Mấy phó thủ này là nguyên kiếm tông Liệt Phong Thượng Nhân, nguyên khí tông Ngọc Chân Thượng Nhân, nguyên kiếm khí tông Lục Thanh Đào. Kiếm khí tam tông nay đã xóa bỏ, phó thủ là một người mỗi nguyên tông lấy làm công bình.

Đến ngày đại chưởng môn, Lục Nguyên ra sân phát hiện người không tính cường lắm, các tiên môn như Thanh Thành tiên môn, Võ Đang tiên môn sai người đến đa phần là đại đạo cảnh nhất tầng, nhị tầng, tam tầng, đây là sao?

Nên biết rằng tại tu tiên giới, pháp lực khác nhau thì thân phận hoàn toàn khác.

Đại đạo cảnh tứ tầng, ngũ tầng thân phận cao hơn đại đạo cảnh nhất tầng, nhị tầng, tam tầng rất nhiều.

Bình thường Hoa Sơn tiên môn xảy ra chuyện lớn đều có người đại đạo cảnh tứ tầng, ngũ tầng đến, thậm chí có khi là tông sư, nửa bước tông sư đích thân đến, tại sao lần này đến chỉ vẻn vẹn là đại đạo cảnh nhất tầng, nhị tầng, ghê gớm nhất cũng chỉ tam tầng thôi? Lục Nguyên ngây ra.

Nguyên Dương Thượng Nhân truyền âm nói: 'Võ Đang tiên môn nghe nói chưởng môn Tống Thanh Kiều mừng thọ, nhân lực đều chuyển sang bên ấy, không bằng bên chúng ta.'

Mất mặt!

Hiện giờ Lục Nguyên chỉ thấy vô cùng mất mặt.

Võ Đang tiên môn nay là đệ nhất tiên môn.

Chưởng môn Võ Đang tiên môn Tống Thanh Kiều mừng thọ, tu tiên giới Tấn quốc cảm thấy còn hơn là Hoa Sơn tiên môn thay đổi đại chưởng môn, đánh mặt quá rõ ràng.

Kỳ thực bây giờ tu tiên giới đều đồn Hoa Sơn sắp tàn đời rồi, không có một người nửa bước tông sư, đại đạo cảnh ngũ tầng hao tổn nghiêm trọng, thực lực so với Thanh Thành tiên môn thứ hạng chót còn yếu. Nghe nói một số trung đẳng tiên môn đều nhìn chằm chằm vị trí thượng đẳng tiên môn của Hoa Sơn tiên môn, giờ có mấy ai để mắt Hoa Sơn tiên môn đâu.

Lục Nguyên lửa giận bốc cháy, nhưng lập tức hít sâu.

Không sai, Hoa Sơn hiện tại vào thời kỳ suy nhược. Tuy nhiên, có ta ở, nhất định sẽ đem Hoa Sơn phát dương quang đại!

Lục Nguyên thầm nhủ, chẳng qua nửa năm sau mình phải đi khảo hạch bách quốc, đến khi ấy e rằng không có bao nhiêu tinh thần quản lý Hoa Sơn tiên môn.

Gần đây có tin tức to lớn, khảo hạch bách quốc dời đi, vốn nên là nửa năm sau, kết quả kéo đến hai năm rưỡi. Nhưng dù là vậy, mình sẽ từ trung ương thiên triều trở về, đến lúc đó nhất định biến Hoa Sơn vô cùng cường đại.

Khi Lục Nguyên nghe tin tức này, suýt chút nhảy ra hai trăm quốc kiểm tra. Chính là chín trăm chín mươi chín quốc gia kiểm tra, cực kỳ quan trọng.

Thế mà lần này đẩy lùi lại gọi người sao mà chịu nổi?

Hắn vội vàng hỏi Tử Hà Thượng Nhân lý do, đợi nghe lão giải thích sơ thì mới gật đầu, biết được nguyên nhân thì thấy dễ chịu hơn.

Hóa ra là phi thử của pháp chi văn minh chủ trung ương thiên triều sinh con gái.

Tại Tấn quốc hoặc quốc gia khác đều là tiên môn, cự hình tiên môn, đại hình tiên môn, thượng đẳng tiên môn, trung đẳng tiên môn, thậm chí nhỏ nhất cũng là tiểu hình tiên môn. Tại trung ương thiên triều thì hoàn toàn khác. Ở trung ương thiên triều, thế lực mạnh nhất không là tiên môn cái gì mà gọi là văn minh.

Văn minh, sinh linh sáng tạo tài phú tổng hòa.

Cái gọi là văn minh tập hợp hạo vi pháp chi văn minh, tập hợp từ xưa đến nay vô số pháp thuật, hóa sinh mà thành văn minh, pháp thuật cường đại gì đều do lý mà đến, văn minh chủ pháp chi văn minh là thiên không quan vương, là văn minh tập hợp, là khởi nguyên pháp đạo, là chư thánh khải lễ, đại biểu là tồn tại mạnh nhất đạo pháp thuật.

Chủ văn minh!

Đại biểu là sự tồn tại mạnh nhất thiên địa.

Cái gì tiên môn, so với một văn minh thì cỡ nào nhỏ bé.

Chủ văn minh sin hra con gái duy nhất được xưng là đế cơ, nghe nói bị ban cho tên là Pháp Linh Đế Cơ.

Tại trung ương thiên triều thường có cách nói bình chọn hoa gian tập thập nhị nữ tu, Pháp Linh Đế Cơ rất có khả năng được chọn vào trong. Tại trung ương thiên triều bình chọn hoa gian tập thập nhị nữ tu tuyển đều là mười hai cô gái thân phận cao quý nhất, xinh đẹp nhất, chưa đến một ngàn tuổi. Người túng tuyển dù là ai đều vô cùng xinh đẹp, thân phận cực kỳ cao quý, có thể khiến vạn thiên thanh giảm phúc. Muốn hỏi tại sao bình chọn nữ tu dưới một ngàn tuổi, tại trung ương thiên triều tuổi thọ dài cỡ nào, có thể dùng vạn đến tính. Không biết có bao nhiêu nữ tu, mà nữ tu dung nhan không già, nếu thật bình chọn cũng không thể được, vậy nên mới chỉ có chia ra hoa gian tập thập nhị nữ tu.

Hoa gian tập: tập trung viết sinh hoạt hằng ngày, trang sức, dung mạo của thượng tầng quý phụ mỹ nhân. Đàn bà giống như hoa, viết nữ nhân mị hoặc.

Pháp Linh Đế Cơ tuy mới ra đời nhưng nghe nói có người dùng pháp nhãn thấy bộ dạng tương lai, đủ tiến vào trong mười nữ tu. Tương lai pháp nhãn là pháp thuật cực kỳ huyền diệu.

Con gái chủ văn minh pháp đạo, Pháp Linh Đế Cơ ra đời, tạm ngừng đao binh, cho nên khảo hạch bách quốc kéo dài hai năm sau.

khảo hạch bách quốc, thu vào người, tại trung ương thiên triều địa vị không cao.

Còn chủ văn minh pháp đạo ở trung ương thiên triều là cấp bậc một người cường đại, phân biệt như trên trời dưới đất.

Cho nên nói dời sau ba năm là rất bình thường.

Nghe nói chủ văn minh pháp đạo này đã nhìn trúng trong Khí Vận Thất Tử Pháp Chi Tử là con rể tương lai, có ý kết thân, khiến người không thể không hâm mộ. Pháp Chi Tử quả nhiên có vận may, tuy rằng Khí Vận Thất Tử ghê gớm nhưng so với chủ văn minh thì kém quá xa. Nếu có thể làm chủ văn minh thì tương lai không thể đo lường, có khả năng trùng kích thánh cấp, hoàng giả.

Đương nhiên trùng kích chủ văn minh sớm không khả năng tính. Gần mười vạn năm nay, chưa từng có ai trở thành chủ văn minh được.

Dường như bây giờ đã không cách nào trùng kích chủ văn minh.

Đây là việc lớn thiên địa, xảy ra tại trung ương thiên triều, khuếch tán bốn phía hơn chín trăm quốc gia.

Lục Nguyên đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Tại trung ương thiên triều ngay cả chủ văn minh đều xuất hiện.

Chủ văn minh! Đó là tập hợp văn minh tối cao nhất.

Nắm giữ càn khôn, bao trùm vạn vật, phá tẫn lịch sử trường hà.

Sự tồn tại như vậy!

Tuy Yến tổ sư khá là ghê gớm, được xưng là thiên kiếm vô song, nhưng muốn so với chủ văn minh thì không cần tưởng tượng.

Vậy tại sao Yến tổ sư có thể phi thằng mà chủ văn minh còn đang ở mảnh đất này.

Lục Nguyên nghĩ không ra.

Vấn đề này Nguyên Dương Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân chỉ đành lắc đầu. Hai người họ là đại nhân vật tại Tấn quốc, nhưng muốn nói họ hiểu một ít bí ẩn của trung ương thiên triều là không thể nào. Đối với thiên kiếm vô song Yến Thương Thiên hai người không hiểu nhiều hơn Lục Nguyên bao nhiêu.

Hai người này không biết thì chỉ còn cách đi hỏi người khác.

Tư Quá Phong.

Bây giờ Lục Nguyên tiến vào Tư Quá Phong rất đơn giản. Vô số phù chú cấm thuật của Tư Quá Phong đều nằm trong tay Lục Nguyên. Không ngờ năm đó mình bị phạt vào Tư Quá Phong, bây giờ mình đã là Hoa Sơn đại chưởng môn, có chút cảm thán.

Chỗ cao nhất Tư Quá Phong, không mọc tấc cỏ gốc cây nào.

Chu Thanh Huyền mặc áo xám ngồi đó, tự do tự tại.

Lục Nguyên ngồi xuống, nói:

- Tham kiến sư thúc tổ.

Chu Thanh Huyền tùy ý hỏi:

- Tìm lão phu có chuyện gì?

- Có một chuyện muốn xin sư thúc tổ chỉ dạy cho. Ta mới nghe nói trung ương thiên triều có chủ văn minh, chủ văn minh này chính là tập hợp văn minh cao nhất. Tuy Yến tổ sư là thiên kiếm vô song, e rằng không thể so sánh với chủ văn minh được. Tại sao họ không phi thắng mà Yến tổ sư thì có thể?

Đây là vấn đề Lục Nguyên lấy làm khó hiểu.

- Việc này giải thích thì phải nói đến từ ức vạn năm trước.

Chu Thanh Huyền nói:

- Trong cõi trời đất, tồn tại tối cao nên được xưng là chủ kỷ nguyên. Một chủ kỷ nguyên có thể bao dung nhiều văn minh, cái gọi là tiên giới, thiên đình thực ra chỉ là sự vật của một kỷ nguyên. ức vạn năm trước có một kỷ nguyên bị hủy diệt.

- Đây chính là cái gọi là đại phá diệt, đại tịch diệt, loại đại phá diệt, đại tịch diệt này dù là chủ văn minh cũng không khả năng chống cự nổi, chủ kỷ nguyên lại có thể chịu đựng được.

- Kỷ nguyên này sinh ra mà không biết tại sao, kỷ nguyên này có chút lạ lùng, cho đến bây giờ chủ kỷ nguyên chậm chạp chưa sinh ra, chỉ xuất hiện nhiều chủ văn minh. Hiện nay chủ văn minh trung ương thiên triều chính là tồn tại cao cấp nhất. Đương nhiên giữa chủ văn minh có chia mạnh yếu.

- Cái gọi là tiên giới kỳ thực là cách nói kỷ nguyên trước kia.

- Kỳ nguyên này thực ra không có tiên giới.

- Có một ít thế giới còn sót lại đa số là mảnh vỡ kỷ nguyên trước hủy diệt để lại. Di thất địa không có trên đại địa mà ở phía xa thiên ngoại thiên, cực kỳ nguy hiểm, đáng sợ đến không cách nào tưởng tượng. Trung ương thiên triều nắm giữ khí vận trong thiên địa một chỗ, tất nhiên sẽ không đi Di Thất địa không chút khí vận.

- Cùng lúc đó, tại sao Yến tổ sư phải phi thăng? Đó là nhân quả rất nhiều năm trước.

Chu Thanh Huyền nói:

- Từ xưa đến nay, bốn hướng đông, nam, tây, bắc sinh ra bốn cường giả mạnh nhất nên là Việt Nữ A Thanh, Tây Môn Xuy Tuyết, Lệnh Đông Lai và Yến Cuồng Đồ.

- Việt Nữ A Thanh chuyển thế. Tây Môn Xuy Tuyết trên đường cầu đạo kiếm thần chết. Lệnh Đông Lai đắc tội chủ văn minh bế quan phi thăng, di thất địa. Còn Yến Cuồng Đồ năm đó tru sát vài trăm người trung ương thiên triều dẫn đến trung ương thiên triều chấn động, cuối cùng ra nghiêm lệnh, người tới tông sư cảnh ngũ tầng phải tiến vào trong trung ương thiên triều, phải phi thăng đi di thất địa, không thể ở lại trên mặt đất.

- Yến tổ sư thì năm đó trung ương thiên triều ra sấm lệnh đã đắc tội con trai tiên văn minh của chủ văn minh, chắc chắn không thể đi trung ương thiên triều, vậy nên chỉ đành phi thăng đi di thất địa.

Cái này…

Lục Nguyên chấn động.

trung ương thiên triều cường đại như thế.

- Trung ương thiên triều đích thực là trung tâm kỷ nguyên hiện nay.

Chu Thanh Huyền nói:

- Chín trăm chín mươi chín quốc gia chúng ta trong đó Tấn quốc có diện tích một ức bình phương công lý, đó là còn nhỏ. Chín trăm chín mươi chín quốc gia thì sợ là tới vài ngàn ức bình phương công lý.

vài ngàn ức bình phương công lý chỉ nhìn số liệu thì không là gì, nhưng kỳ thực một Trung Quốc trên địa cầu chỉ là chưa tới một ngàn vạn bình phương công lý mà thôi. Tức là nói, hơn chín trăm quốc gia tương đương với một vạn Trung Quốc.

- Chín trăm chín mươi chín quốc gia so diện tích với trung ương thiên triều không biết nhỏ bao nhiêu lần. Trung ương thiên triều đúng là cực kỳ to lớn, vô cùng rộng lớn, vượt xa kích cỡ bên ngoài quốc gia. Chín trăm chín mươi chín quốc gia cùng lắm chỉ vẻn vẹn là một góc mà thôi. Bây giờ ngươi chưa đến trung ương thiên triều, không biết sự cường đại của nó. Tấn quốc chúng ta cơ bản là lấy núi làm tiên môn, trung ương thiên triều thì khác, trung ương thiên triều đa số trực tiếp nhiếp tinh thần làm gốc lập phái.

Nhiếp tinh thần làm gốc lập phái!

Cái này!

Lục Nguyên sớm bị kinh ngạc đến không nên ra lời. Vốn biết trung ương thiên triều cường đại nhưng không ngờ sẽ cường đến mức này.

Hơn nữa Lục Nguyên tuyệt đối không ngờ rằng, dường như Yến tổ sư không gì làm không được cũng có việc không thể làm, đắc tội tiên văn minh con trai chủ văn minh, không thể ở trong trung ương thiên triều, bất đắc dĩ phi thăng đi di thất địa. Di thất địa không có khí vận, các loại nguy hiểm đáng sợ cực kỳ.

Trung ương thiên triều!

Lục Nguyên nghe giải thích một phen, xem như hiểu nguyên nhân bên trong, nhưng cùng lúc đó càng mong muốn đi trung ương thiên triều hơn.

Đúng thế, mình cũng muốn đi trung ương thiên triều, đi kiến thức trung tâm kỷ nguyên này.

Chủ văn minh cùng với chủ kỷ nguyên.

Theo Chu sư thúc tổ nói thì kỷ nguyên này vì thời gian sinh ra không dài nên còn chưa có chủ kỷ nguyên. Thật nhiều chủ văn minh đều đang phát động trùng kích vị trí chủ kỷ nguyên.

- Ngươi đi trung ương thiên triều phải cẩn thận tiên văn minh con trai chủ văn minh.

- Ngoài ra, hai trăm năm, ta tối đa bảo vệ Hoa Sơn hai trăm năm.

Lúc Lục Nguyên sắp rời đi thì Chu Thanh Huyền nói:

- Tối đa hai trăm năm, ta cũng sẽ phi thăng đến di thất địa.

307. Chương 585-586: Thương Hải Tang Điền

Lục Nguyên nói:

- Hiểu rồi, lần này đã định đi trung ương thiên triều, trong vòng hai trăm năm ta chắc chắn trở về.

Hoa Sơn hai thanh kiếm, địa kiếm vô đối Chu Thanh Huyền cùng túy kiếm Lục Nguyên nhìn nhau cười.

……

Thời gian nửa năm chớp mắt trôi qua.

Nửa năm nay Lục Nguyên ra lệnh là phong sơn.

Bây giờ Hoa Sơn tổn hao nặng thực lực, trong ngũ thượng đẳng tiên môn xếp hạng năm.

Dưới tình huống như vậy đi ra ngoài roàng là không khôn ngoan.

Cho nên Lục Nguyên nghiêm lệnh phong sơn, mọi người ngoan ngoãn tu hành trên Hoa Sơn, trước luyện thực lực tăng lên đã. Còn việc ngươi nói tu hành cần tài nguyên không đủ, Hoa Sơn làm đệ nhất tiên môn Tấn quốc nhiều năm như vậy, tích lũy tài nguyên khá nhiều, nửa năm sẽ không tiêu hao hết được.

Còn bản thân Lục Nguyên thì đương nhiên đang tu hành.

Luân Hồi phong.

Chỗ ở đại chưởng môn…Tiêu Dao Cư.

Chỉ cầu một mảnh tiêu dao, như phù vân dưới đất, hắn không đem Trường Xuân Cư đặt tên cho chỗ ở là vì Trường Xuân Cư ở sâu trong đáy lòng, không cần lúc nào cũng biểu hiện ra ngoài.

Tiêu Dao Cư bố trí cực kỳ đơn giản.

Tất nhiên bình thường làm việc không ở đây mà là chỗ khác…Vấn Tâm Trai. Chỉ cầu hỏi tâm không thẹn với trời đất, không thẹn với Hoa Sơn là đã thỏa mãn rồi.

Lục Nguyên khoanh chân ngồi trên bãi cỏ Tiêu Dao Cư, hoàn cảnh Tiêu Dao Cư bố trí giống như Trường Xuân Cư. Lúc này sau lưng Lục Nguyên lờ mờ hiện ra một giao long, Vân Long Thập Biến biến thành bát biến, cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Lục Nguyên ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú đang tụ tập.

Ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú này mặt trên có khắc chữ, hoặc phong hoặc vũ hoặc băng hoặc hồ hoặc hải, thượng cổ văn tự khác nhau, kích cỡ khác nhau ghi trên thượng cổ phù chú.

Ba mươi sáu tấm phù chú dường như sắp hợp làm một. Ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú ngày càng gần, càng lúc càng gần.

Mắt thấy có thể hợp thành một, tuy nhiên bụp một tiếng, ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú tách ra xa.

Lục Nguyên mở mắt ra, lại thất bại.

Muốn hợp lại ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú thật là khó khăn.

Ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú này đại biểu thiên địa pháp tắc hoàn toàn khác nhau. Mỗi một quy tắc có đặc điểm riêng, hơn nữa có chút xung đột, ví dụ thủy hệ thượng cổ phù chú sẽ xung đột cùng hỏa hệ thượng cổ phù chú, ví dụ thổ hệ thượng cổ phù chú sẽ xung đột với thủy hệ thượng cổ phù chú, một khi

đến gần liền bài xích nhau, muốn khiến chúng tụ tập hợp lại làm một, chư đa pháp tắc quy nhất thì khó khăn cực kỳ lớn.

Lục Nguyên hiểu mình lại thất bại, nhưng vốn đại đạo cảnh tứ tầng không dễ trùng kích, đặc biệt là mình có đến ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú, vượt xa người bình thường chục tấm, khó khăn so với tu tiên giả đại đạo cảnh bình thường rất nhiều, cao đến không thể tưởng tượng.

Lục Nguyên kết thúc bế quan xong được đến rất nhiều tin tức.

Nửa năm qua thế cục tu tiên giới biến động lớn.

Vốn là ngũ thượng đẳng tiên môn thống nhất toàn Tấn quốc, đặc biệt sau khi tiêu diệt yêu ma dưới đất thì thanh thế càng lớn đến cực điểm.

Nhưng tất cả, đã thay đổi.

Hoa Sơn là cái thứ nhất suy sụp không cần nói, Thế Thiên Minh trồi lên.

Vốn Thế Thiên Minh là con chuột trong hốc tối, không thành được việc lớn.

Bây giờ Thế Thiên Minh cường đại đến khủng bố.

Năm tháng trước, Thế Thiên Minh Trương Hư Huyền đánh chế phó chưởng môn Thanh Thành tiên môn Trương Hoa Vũ, nghe nói còn có người khác tham gia phục kích, tuy nhiên cuối cùng do phản đồ Thanh Thành Trương Hư Huyền hoàn thành đòn cuối.

Bốn tháng trước, Thế Thiên Minh Kiều Phi Độ đánh chết phó chưởng môn Nam Hải tiên môn Kiều Cảnh. Kiều Phi Độ này là phản đồ xuất thân từ Nam Hải tiên môn.

Hai tháng trước, Thế Thiên Minh phản đồ Thiên Sửu Lão Nhân vốn xuất thân từ Côn Luân tiên môn đánh chết phó chưởng môn Côn Luân tiên môn.

Một tháng trước, Thế Thiên Minh phản đồ Tả Hoành đánh chết chưởng môn Thiết Kiếm tiên môn, diệt Thiết Kiếm tiên môn.

Trong phút chốc ma diễm hừng hực, khí thế nhiếp người.

Vốn những chuyện như vậy Lục Nguyên không thèm để ý, dù trời có sụp thì có vóc dáng cao chống. Nhưng bây giờ Lục Nguyên là Hoa Sơn đại chưởng môn, không thể giống như trước.

Làm đại chưởng môn, đương nhiên phải khác với làm đệ tử.

Nắm quyền to chưởng môn trong tay.

Các loại công việc cũng phải đích thân xử lý.

Nửa năm qua Lục Nguyên bế quan, nhận được vài tấm thiệp mời làm việc lớn, như thiệp đối phó yêu ma, Lục Nguyên đều quăng sang một bên. Nói đùa, bây giờ Hoa Sơn tổn hao thực lực nhiều, không có một nửa bước tông sư, mạnh nhất chính là đại đạo cảnh ngũ tầng, hơn nữa chỉ còn lại bảy đại đạo cảnh ngũ tầng mà thôi.

Thực lực như vậy nói gì đến đối kháng ma đạo.

Hiện nay ma đạo đang cường thịnh, cấp tông sư có Nhâm Độc, nửa bước tông sư cảnh ít nhất có hai tên…Phương Tà và Kinh Hoàn Chân.

Đối kháng ma đạo không bị ma đạo tiêu diệt ngược lại đã tốt lắm rồi.

Làm người phải tự biết sức mình, lúc đánh không lại thì đừng nên đánh.

Dù sao hiện nay Hoa Sơn có Hoa Sơn đệ nhất kiếm Chu Thanh Huyền trấn giữ, bây giờ là lúc phát triển thực lực, đi đối đầu với ma đạo chẳng phải là đồ khờ à?

Nguyên Dương Thượng Nhân nói rằng:

- Gần đây tu tiên giới xì xầm về Hoa Sơn chúng ta khá nhiều, nói Hoa Sơn chúng ta là rùa đen rút đầu, không dám đụng độ với ma đạo.

Tử Hà Thượng Nhân gật gù, gần đây Hoa Sơn đích thực không ngừng bị nói sau Lục Nguyênwg. Nhớ năm đó Hoa Sơn quát một tiếng là bình định Tấn quốc, quang cảnh đệ nhất tiên môn to lớn. Bây giờ bị nhiều người mắng là rùa đen rút đầu, gan bé như chuột, tham sống sợ chết, khiến Nguyên Dương Thượng Nhân và Tử Hà Thượng Nhân thấy rất mất mặt.

Lục Nguyên cười nhạt, nói:

- Họ muốn nói gì thì tùy, thực lực Hoa Sơn hiện nay các ngươi cũng hiểu, vị trí chót nhất ngũ thượng đẳng tiên môn chúng ta đã ngồi vững rồi. Thanh Thành, Nam Hải, Võ Đang, Côn Luân đều mạnh hơn chúng ta, mạnh bao nhiêu thì có sức làm việc lớn to bao nhiêu. Bây giờ ma đạo cường đại các ngươi cũng thấy đấy, dưới tình huống này còn đi tìm ma đạo gây chuyện, các ngươi muốn Hoa Sơn bị diệt càng nhanh ư?

Hoa Sơn phải nhịn!

Hết cách, ai kêu Sở Đoạn đảm nhiệm rồi hao tổn quá nhiều nguyên khí, kiếm khí tam tông loạn càng làm tổn hao nghiêm trọng.

- Đúng rồi, sắp đến lúc Hoa Sơn chiêu người mới, chuẩn bị mở sơn môn chiêu người mới đi.

Hoa Sơn đệ tử có hai loại, đệ tử chân truyền do rất nhiều kiếm tiên tự chọn, còn đệ tử bình thường thì mỗi cách mười năm sẽ chọn một lần, giờ lại đến lúc chiêu người mới.

Hắn nhớ đến lần trước mình tham gia chiêu người mới, khi ấy mới vừa luyện khí thập tầng đại viên mãn mà thôi, chỉ là đệ tử chân truyền bình thường của Hoa Sơn, bây giờ thì làm Hoa Sơn đại chưởng môn rồi.

Thương hải tang điền! Khiến Lục Nguyên thổn thức.

Ngày chiêu người mới đã tới rồi.

Hoa Sơn sơn môn vào hôm nay mở ra.

Vốn Hoa Sơn tiên môn tuyển người mới là ngũ phong tách ra chiêu người mới, bây giờ Hoa Sơn không chia ngũ phong nên là hs sơn môn chiêu người.

Lục Nguyên đến sơn môn tuần tra. Sơn môn vẫn như cũ, không khác gì trước, cổng vòm to lớn, cột trụ trắng chống vòm, mặt trên rồng bay phượng múa viết bốn chữ to 'Hoa Sơn tiên môn'. Lúc Lục Nguyên chắp tay đến thì mấy trưởng lão chiêu người mới cùng bái kiến đại chưởng môn.

Lục Nguyên phất tay ý bảo họ đừng quá để ý, phát hiện lần này người mới đến rất ít.

Tất nhiên Lục Nguyên hiểu nguyên nhân, lúc hắn còn ở luyện khí kỳ thập tầng, khi ấy Hoa Sơn đỉnh cao hưng thịnh vô cùng, là Tấn quốc đệ nhất tiên môn, càng có tuyệt thế thiên kiếm vô song Yến Thương Thiên tọa trấn, đương niên có rất nhiều người ngưỡng mộ uy danh Hoa Sơn tiến đến. Bây giờ Hoa Sơn ở trong ngũ thượng đẳng tiên môn thứ hạng năm, không có cả nửa bước tông sư, ai thèm đến Hoa Sơn chứ.

- Các ngươi còn đến Hoa Sơn báo danh à?

- Đúng vậy, bây giờ Hoa Sơn đã suy yếu lâu ngày, tại sao còn đến Hoa Sơn?

Trong tiếng người nhốn nháo vang lên giọng nói, người đến đây còn chưa quyết định báo tiên môn nào, chỉ là đến xem Hoa Sơn chiêu người một cái.

- Tấn quốc ngũ thượng đẳng tiên môn, Hoa Sơn xếp ở cuối cùng.

- Có rảnh như vậy không bằng đầu vào Côn Luân tiên môn, hoặc Võ Đang tiên môn, nếu không thì là Thanh Thành tiên môn cho rồi.

Một số người ở trong bầy người nói, những người này cơ bản là tiên môn khác sắp đặt giành người, thấy hạt mầm tốt là sẽ thuyết phục một phen. Lúc Hoa Sơn còn đỉnh cao thì không ai dám làm vậy, nhưng Hoa Sơn bây giờ, ai thèm quan tâm.

Bị khuyên nhủ, có một số người tâm động, không xếp hàng nữa mà định đi tiên môn khác.

Bây giờ người còn xếp hàng thiếu đến đáng thường, không bao nhiêu người báo danh Hoa Sơn tiên môn.

Nhưng người còn ở lại thì rất kiên định.

- Chúng ta ở lại là vì Hoa Sơn xuất hiện nhiều siêu cấp thiên tài, cho dù suy sụp một thời thì sao.

- Hoa Sơn kiếm pháp, ngưỡng mộ đã lâu.

- Hơn nữa Lục chưởng môn chính là tuyệt thế thiên tài, dựa vào Lục chưởng môn tại Hoa Sơn thì chúng ta nhất định phải vào Hoa Sơn.

Lục Nguyên chú ý đến lần này người kiên định vào Hoa Sơn rất nhiều là người hâm mộ mình, chỉ vì mình là Hoa Sơn chưởng môn mà báo danh. Hiện nay Lục Nguyên tại Tấn quốc tu tiên giới danh tiếng cực cao, người sáng tạo tư cách kiểm tra được sáu cái mười điểm. Tuyệt thế thiên tài, tuổi trẻ đã là chưởng môn thượng đẳng tiên môn.

Lần này tuyển nhận người mới chiêu đến cực kỳ ít, Lục Nguyên lập tức ra lệnh khiến bổn phái sai một ít người đi khắp nơi tìm hạt mầm thượng đẳng về Hoa Sơn bồi dưỡng. Bây giờ tuyển nhận vẫn là đệ thập đại, còn chưa đến đệ thập nhất đại. Năm trăm năm một đời sao? Tân đệ tử vĩnh viễn là hy vọng tương lai của Hoa Sơn.

……

- Năm đó bổn tọa mất thế giới dưới đất, bổn tọa phải chiếm thế giới trên mặt đất xưng hùng. Dưới đất Ma Mộc Nhai từ đây lập nên.

Đây là lời của Nhâm Độc trước đó không lâu. Nhâm Độc ở trên mặt đất cách Thanh Thành sơn không xa xây dựng Ma Mộc Nhai, đem Thế Thiên Minh chính thức đẩy đến trước mặt người đời.

Thế Thiên Minh xuất hiện.

Gióng trống khua chiêng xuất hiện trước mặt thế nhân, đánh chết vài phó Thanh Thành tiên môn, chiến tích diệt một trung đẳng tiên môn, mạnh mẽ vùng lên.

Lúc Lục Nguyên nhận được tin này thì đang trong vtc, bất giác thở dài một tiếng. Thế giới Tấn quốc từ đây loạn rồi.

Nhóm người Nhâm Độc khác với chính đạo tiên môn. Chính đạo tiên môn có câu nói rằng: dù xảy ra chuyện gì cũng không đem tai họa đưa vào thế giới phàm nhân. Nhưng Nhâm Độc không có hứng thú đó, lần này ma đạo xâm nhập, thế giới phàm nhân sẽ rối tinh rối mù.

Nhưng đối với việc này Lục Nguyên đành bó tay.

Đúng vậy, mình là chính đạo tiên môn, vừa tiên vừa hiệp, nếu có người gặp nguy khó thì mình sẽ tiến lên giúp đỡ, vậy mới xứng là tiên hiệp. Nhưng hiện nay lực lượng Hoa Sơn, lực lượng trong tay mình, cách biệt Thế Thiên Minh như trời với đất. Nay chỉ có tạm thời nhịn, chờ phát triển lực lượng, đến lúc ấy cho Thế Thiên Minh một kích cuối cùng.

Nhâm Độc thực lực mạnh mẽ, e rằng mình phải đi trung ương thiên triều rồi mới có khả năng đuổi kịp Nhâm Độc.

Đây cũng là bất đắc dĩ, có lòng muốn giúp thế nhân mà k ốc thực lực tương ứng.

Chuyện thế gian đôi khi bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, Nhâm Độc, ngươi rửa sạch cổ chờ đi, ta sẽ lấy mạng ngươi.

Lục Nguyên kêu vài người đón phụ mẫu mình đến Hoa Sơn. Vốn tại Hoa Sơn hắn có địch thủ, như là đám Tư Mã Trường Bạch nên không đưa người nhà đi Hoa Sơn, dù sao tu tiên giả không can thiệp phàm nhân, người nhà hắn ở thế giới nhân gian có thể sống rất tốt. Bây giờ thì khác, Nhâm Độc ma diễm ngập trời, không biết bao nhiêu người chết dưới tay gã, phàm nhân cũng khó trốn thoát. Cùng lúc đó, Lục Nguyên sắp đặt một không gian cực lớn tại Hoa Sơn, để người ta đi rước phàm nhân khác.

Hoa Sơn có thể cứu bao nhiêu người thì cứ cứu đi, cố gắng hết sức. Hoa Sơn rộng lớn, sắp xếp ra một nửa vị trí, cứu giúp phàm nhân chắc cỡ mấy chục vạn haowjc hơn nữa.

Ma kiếp lần này Tấn quốc khó tránh khỏi, cứ cứu vài người vậy.

Tiên hiệp!

Mắt Lục Nguyên sáng ngời. Trong phòng làm việc vtc của Hoa Sơn chưởng môn, cho đến nay mình vẫn không biết trên tấm bảng vtc viết cái gì. Vốn nghe nói Hoa Sơn có một khối tấm biển 'Kiếm khí xung tiêu đường' dẫn đến chiến tranh kiếm khí, muốn tranh rốt cuộc là kiếm trước hay khí trước.

Lần này đã nghĩ ra tấm biển ở phòng làm việc Hoa Sơn chưởng môn rồi.

'Tiên hiệp!', không sai, chính là hai chữ tiên hiệp.

Là tiên là hiệp!

Điều này nhắc nhở Hoa Sơn chưởng môn sau này, tu tiên giả phải nhớ hai chữ tiên hiệp trong lòng, miễn cho kiếm khí tranh đấu.

Lục Nguyên lấy ra tấm biển, Dưỡng Ngô linh kiếm động, kiếm đi như rắn bò. Chỉ thấy trên tấm biển hoàng dương mộc ngàn năm vụn gỗ tung bay, lát sau hai chữ 'Tiên Hiệp' hiện ra. Hai chữ phiêu miểu như tranh trong mây mù rồi lại có kim câu thiết hoa, có vài phần kiên nghị thiết cốt.

- Hoa Sơn chưởng môn Lục Nguyên trừ đi ngũ phong lập biển tại đây, chưởng môn đời sau nhớ kỹ hai chữ tiên hiệp, là tiên là hiệp, tạo phúc cho thế nhân.'

Lục Nguyên viết xong rồi vẫn không vừa lòng lắm, kỳ thực mới rồi mình còn phải làm một việc, đó là sáng tạo một bộ kiếm pháp.

Các đời chưởng môn, kiếm pháp của mình đúng là không thể so sánh đệ nhị đại Xuất Vân tổ sư, cũng không bằng Yến tổ sư, nhưng xếp vào năm hàng đầu các đời chưởng môn không chút nghi ngờ, muốn sáng chế ra một bộ kiếm pháp cho Hoa Sơn là việc nhỏ. Nếu muốn sáng tạo, vậy là tạo ra bộ Dưỡng Ngô kiếm pháp vậy.

……..

Bên ngoài Tấn quốc đang dấy lên bão tố. Xây dựng xong Ma Mộc Nhai, thuộc hạ đại đạo cảnh của Nhâm Độc chinh phạt bốn phương, thể hiện mạnh mẽ, ở Tấn quốc dấy lên gió tanh mưa máu. Tấn quốc rốt cuộc từ thịnh thế chớp mắt rơi vào loạn thế, sinh linh đồ thán.

Vào lúc này Hoa Sơn tránh được bão tố, có Chu Thanh Huyền ở, trước khi Nhâm Độc bù đắp khuyết điểm hóa huyết đại pháp thì sẽ không dám đến Hoa Sơn.

Lục Nguyên trong khoảng thời gian này đều dùng ở tùng kích đại đạo cảnh tứ tầng. Bây giờ mục tiêu của hắn là trùng kích đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc quy nhất. Chỉ có thực lực mạnh mẽ thì mới cứu được thế nhân, nếu không mạnh thì coi như những phàm nhân vào ở Hoa Sơn cũng không cứu được, bảo vệ chính nghĩa cần sức mạnh. Lúc rảnh thì hắn sáng tạo bộ Dưỡng Ngô kiếm pháp.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Ngày nào đó rốt cuộc đến.

Trong khoảng thời gian này Lục Nguyên nhận được năm khối ngũ tiên chí tôn lệnh.

Ngũ tiên chí tôn lệnh là mời Lục Nguyên đi Võ Đang tiên môn cùng bàn việc lớn.

308. Chương 587-588: Chân Võ Đại Điện

Không chút nghi ngờ, giờ bàn việc lớn chính bàn bạc cái việc đối phó ma đạo nổi dậy.

Lần này tại Võ Đang Sơn, Chân Võ Đại Điện bàn bạc việc lớn, có hai chuyện khiến Lục Nguyên cảm thán.

Việc thứ nhất là bây giờ mình là đại chưởng môn chín tôn, nhiều chưởng môn tụ hội mình từng tham gia, đó là lần Thanh Thành thần hồn giang việc sau đó, khi ấy mình chỉ là một tiểu tốt thôi, dù có chút tiếng tăm nhưng cách đại chưởng môn chín tôn còn xa đến mười vạn tám ngàn dặm. Bây giờ mình đã là chưởng giáo chí tôn, trong hội nghị lão tuổi bối ra một người tuổi trẻ, thấy cảm thán, xem như qua ảnh chưởng môn một phen.

Thứ hai là gì? Thì là Hoa Sơn tiên môn địa vị biến đổi.

Nhiều chưởng môn tụ hội, sắp đặt chỗ ngồi là vấn đề đáng chú ý. Lúc ban đầu Hoa Sơn tiên môn là đệ nhất đẳng tiên môn, dù tụ hội ở đầu, trừ ghế chủ nhân ra thì chiếc ghế đầu tiên là Hoa Sơn tiên môn chưởng môn ngồi. Bây giờ, Lục Nguyên đi Chân Võ Đại Điện, phát hiện chỗ của mình tại vị trí thứ năm, dưới hàng bốn phái Võ Đang, Côn Luân, Nam Hải, Thanh Thành.

Xem ra tiên môn khác cơ bản mặc nhận thực lực Hoa Sơn tiên môn yếu đi rồi.

Nhưng cũng hết cách, ai kêu bây giờ Hoa Sơn hao tổn thực lực, chỉ có thể đứng thứ năm.

Lần này tại Chân Võ Đại Điện cùng bàn việc lớn, cơ bản là rất nhiều tiên môn chuẩn bị tổ chức một liên minh chính đạo, hỏi các phái tham gia không. Không chút nghi ngờ, lần liên minh chính đạo này chắc chắn là Võ Đang tiên môn dẫn đầu, ai kêu bây giờ ngũ thượng đẳng tiên môn thì Võ Đang tiên môn là mạnh nhất.

Lục Nguyên ngẫm nghĩ, từ chối tham gia liên minh chính đạo.

Hết cách, hiện nay thực lực Hoa Sơn quá yếu, không có cả một nửa bước tông sư cảnh, nếu tham gia vào liên minh chính đạo thì e rằng sẽ bị dùng như vật hy sinh, dù sao không có nhân vật cường đại thì đâu ra quyền nói chuyện? Hoa Sơn vốn đã tổn hao thực lực trầm trọng, lại tổn thất thì cuối cùng một chút nguyên khí của Hoa Sơn sẽ vét sạch, côh nên từ chối tham gia liên minh chính đạo.

Trong Chân Võ Đại Điện.

- Các vị chưởng môn trừ ma vệ đạo, giúp đỡ chính nghĩa, vốn là việc Hoa Sơn nên làm, Lục ta không dám từ chối. Nhưng tình huống hiện nay của Hoa Sơn thì các vì cũng biết. Bây giờ Hoa Sơn tổn hao thực lực trầm trọng, thật là có lòng mà vô lực. Liên minh chính đạo, Lục ta và Hoa Sơn không tham gia. Các vị, cáo từ.

Hắn nói xong khom lưng hành lễ rồi mang theo Diệp Thanh Nhất, Lý Thanh Mộ, và Lục Thanh Đào rời khỏi Chân Võ Đại Điện, xuống núi.

Lục Nguyên từ chối quyết tuyệt, đi dứt khoát khiến các chưởng môn ngây ra.

Võ Đang tiên môn chưởng môn Tống Thanh Kiều thở dài nói:

- Hôm nay Hoa Sơn đích thực không phải Hoa Sơn ngày hôm qua, chuyện tấn công Ma Mộc Nhai đích thực không phải Hoa Sơn hiện nay làm được. Thôi, giờ chúng ta bàn bạc làm sao cùng kháng ma đạo đi.

Lại nói Lục Nguyên rời khỏi Chân Võ Đại Điện, cùng đoàn người Hoa Sơn xuống núi.

Trong lúc xuống núi, * à rời k mng r h, d h*

Lục Nguyên cầm hồ lô rượu ngồi trong Tiêu Dao Cư. Bây giờ mình không định đi cứu Thanh Thành tiên môn. Bên ma đạo có Nhâm Độc, Kinh Hoàn Chân, Phương Tà đều dễ dàng đùa chết mình, mà mình có sức chiến đấu cao nhất tại Hoa Sơn, Hoa Sơn hiện nay không tư cách đi cứu tiên môn khác, thực lực quá kém.

Tuy bây giờ Hoa Sơn rất an toàn nhưng từng bước gian nan.

Con người đến tuổi nhất định phải gánh trách nhiệm, đặc biệt ngồi vị cao Hoa Sơn chưởng môn rồi càng phải thế.

Lục Nguyên nằm trên bãi cỏ nhìn áng mây, thì thầm:

- Thật là hâm mô áng mây đó.

Đáng tiếc bây giờ mình tạm thời không thể như mây bay.

Đầu óc suy tư, bây giờ không có cach gì giúp mình đột phá đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc quy nhất, hoặc phải nghĩ cách khác.

Dù thế nào trong vòng hai năm, trước khi tiến vào khảo hạch bách quốc nhất định phải tới cảnh giới đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc quy nhất.

Tấn quốc gần đây biến động lớn, trong loạn thế.

Nghe nói vốn là mười vạn yêu ma tấn công Thanh Thành, Thanh Thành vô cùng nguy hiểm. Lúc này Nam Hải ở phía xa e rằng trợ giúp không kịp. Hoa Sơn thực lực tổn hao trầm trọng không có một nửa bước tông sư, bất lực ra tay giúp. Hai phái có thể giúp đỡ chỉ có Côn Luân, Võ Đang. Nghe nói mười vạn yêu ma tấn công Thanh Thành, hiện nay Thanh Thành trong ngũ thượng đẳng tiên môn tuy trên Hoa Sơn nhưng so với ba cái khác thì còn yếu, đâu chắn được tuyệt thế ma uy của Nhâm Độc? Vậy nên hai phe Côn Luân tiên môn, Võ Đang tiên môn lập tức xua binh cứu giúp. Tuy nhiên, khi hai tiên môn chạy tới Thanh Thành cứu viện thì phát hiện đó chẳng qua là ngụy trang mà thôi.

Đám Nhâm Độc thật sự tấn công Côn Luân sơn.

Côn Luân sơn phái một số người trợ giúp Thanh Thành, đâu có ngờ Nhâm Độc tấn công Côn Luân sơn, cái này kinh hoảng muốn quay ngược về cũng không kịp. May là Côn Luân cách Võ Đang không quá xa, Võ Đang tiên môn sai người đi Côn Luân sơn viện trợ.

Tuy nhiên, không ngờ tấn công Côn Luân vẫn chỉ là ngụy trang, Nhâm Độc tại Côn Luân sơn và Võ Đang Sơn sắp đặt ba mai phục cực kỳ lợi hại cùng tấn công Võ Đang Sơn.

Võ Đang Sơn xuất ra hai nhóm người chia ra viện trợ Thanh Thành cùng Côn Luân, bản thân phòng ngự yếu ớt, bị Nhâm Độc dễ dàng đánh bại. Nhâm Độc hỏa thiêu Võ Đang Sơn, đại phá Võ Đang hộ sơn đại trận, đánh chết nhiều đệ tử chân truyền ở lại núi bảo vệ. Tuy Võ Đang Sơn chưa diệt nhưng nguyên khí đại thương.

Cùng lúc đó, Nhâm Độc để ba mai phục tại Côn Luân và Võ Đang, bản thân mang theo đám người tấn công lên Võ Đang Sơn, trước sau giáp công, đối phó đám người Võ Đang đi Côn Luân sơn viện trợ, tổn hại nặng đám người đó.

Sau đó là lần thứ hai vây khốn Côn Luân Sơn. Lúc này hai nhóm Võ Đang, Côn Luân cứu viện Thanh Thành sơn đương nhiên quay về cứu, ngàn dặm quay về đường xa, người mệt pháp lực tiêu hao trầm trọng. Nhâm Độc lại ở nửa đường thiết lập mai phục, ngư ông chờ cá mắc câu, tổn hại nặng hai nhóm người này.

Đến đây thì Võ Đang ba nhóm người bị hao tổn khá là nghiêm trọng.

Côn Luân sơn cũng bị tổn hao nặng.

Thanh Thành tiên môn bị công kích sớm nhất thì ngược lại không bị hao tổn nặng lắm.

Một phen mai phục khiến người rung động tâm can.

Mọi người thế mới hiểu hóa ra Nhâm Độc cường đại không chỉ là hóa huyết ma công, ma công số một dưới đất mà còn có kỳ mưu quỷ trí, tâm ngoan thủ đoạn. Luân phiên mai phục, vây ngụy đánh triệu, trước sau

phục kích, dục nhân ngụy trang. Vốn ba tiên môn thực lực không kém gì gã lại bị đùa xoay quanh, thực lực tổn hao lớn, ba thượng đẳng tiên môn đều bị tổn hại năng.

Lúc này mới người mới hiểu ngàn năm trước, Tấn quốc đệ lúc đại, đệ thất đại đối mặt rốt cuộc là ma vương đáng sợ cỡ nào. Hèn chi năm đó Tấn quốc đệ lục đại, đệ thất đại bị Nhâm Độc buộc suýt chút chính đạo ngã nghiêng. Yến Thương Thiên một người một kiếm mặc kệ mọi thứ chém Nhâm Độc giả chết bỏ trốn.

Bây giờ mọi người đều nhận ra, muốn đối phó kẻ như Nhâm Độc cần phải xuất hiện một Yến Thương Thiên.

Hiện nay tại Tấn quốc tu tiên giới có khả năng trở thành Yến Thương Thiên tiếp theo chỉ một người…Hoa Sơn chưởng môn Lục Nguyên. Bây giờ đã qua một năm, Lục Nguyên không phải đại chưởng môn nữa mà chính là chưởng môn chính thức.

Trận đại chiến dịch này quyết định ngày sau Tấn quốc tu tiên giới tiến vào thời đại đạo tiêu ma trường.

Lúc ấy Võ Đang tiên môn, Võ Đang Thất Tử chết ba người, kẻ bị thương, trưởng lão tổn hao càng nhiều, không đếm xuể. Coi như là năm người tiến vào khảo hạch bách quốc cũng tổn thất hai người, đệ tử chân truyền bị tổn hao nghiêm trọng, gần như diệt hết. May là đứng dầu Võ Đang Thất Tử Tống Thanh Kiều chưa chết, liên hợp mấy đại đạo cảnh thượng nhân, hợp thành Chân Võ Thất Tiệt Trận, thêm vào khởi động lại hộ sơn đại trận của Võ Đang. Võ Đang năm ngàn năm tích góp có thể cứng rắn chống, nhưng dù kéo dài được lại mất đi năng lực tấn công, bị động phòng thủ.

Thanh Thành tiên môn và Côn Luân tiên môn giờ muốn giữ bản bộ còn khó, hai phái rõ ràng hợp làm một đến chỗ Côn Luân. Vừa lúc Côn Luân cách Võ Đang không xa, xem như nhìn gần lẫn nhau.

Nam Hải tiên môn xa ở nam hải, thế cục nam hải khác biệt, tránh được hoạn nạn.

Hoa Sơn sớm cố thủ Hoa Sơn, khỏi phải nói đến.

Trung đẳng tiên môn thì đáng thương, đám người Thế Thiên Minh chia nhau xuất kích, chém chết nhiều trung đẳng tiên môn. Cuối cùng những trung đẳng tiên môn hoặc là tránh tại nam hải, hoặc đi Võ Đang Sơn, hoặc là đi nước khác ví dụ như Tần quốc, hay là đến Côn Luân sơn.

Ma đạo huênh hoang từ đây có thể thấy.

Những người Thế Thiên Minh đều nổi danh Tấn quốc.

Độc Thiên Nhất Đế Nhâm Độc, Trịch Trục Hoa Khai Phương Tà, cầu đạo giết vợ Kinh Hoàn Chân, tốc độ đệ nhất Xích Dực Yêu Vương. Băng Tráo Vạn Lý Tử Lân Yêu Vương, Tính Định Càn Khôn Nguyên Lăng Thượng Nhân. Vô Tâm Vô Can Thiên Sửu Lão Nhân. Trận Pháp Tông Sư Trương Hư Huyền. Nam Hải Nhất Kiếm Kiều Phi Độ, Đoạn Đao Tả Hoành vân vân và vân vân.

……..

Ma uy rào rạt càn quét thế gian.

Hoa Sơn là cảng tránh gió an toàn.

Tuy nhiên Lục Nguyên biết rằng Hoa Sơn chưa chắc an toàn bao lâu. Khi Nhâm Độc bù đắp khuyết điểm hóa huyết đại pháp phản phệ thì gã sẽ lại đến Hoa Sơn. Nhâm Độc nhất định phải diệt Hoa Sơn, một là vì năm đó bị Yến tổ sư đè bẹp, khiến gã đảo điên ma đạo khốn khổ đến giả chết mà chạy trốn .

Hai là vì chính hắn. Gã sợ hắn trở thành Yến tổ sư thứ hai. Tuy nhiên, hắn sẽ không thành Yến tổ sư thứ hai, hắn là chính mình. Cho hắn thêm một trăm năm, muốn giết Nhâm Độc dễ như xắt rau. Chính vì những nguyên nhân đó nên Nhâm Độc nhất định sẽ lại đến Hoa Sơn.

Vậy nên bây giờ mình cần nhất là tăng pháp lực, thực lực mới là cách bảo vệ mình tốt nhất.

Nhưng gần đây khổ sở nghiên cứu vẫn không cách nào hợp ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú làm một.

Hoặc mình nên nghĩ theo cách khác.

Xuất Vân tiên cảnh!

Xuất Vân chi thử!

Trong lịch sử Bắc phong, luyện thành Vân Long Thập Biến chỉ có một người, là đệ nhị đại tổ sư. Hay là mình nên đi Xuất Vân chi thử xem coi ở đó có thể lại vật gì của Xuất Vân tổ sư không, để mình đột phá đại đạo cảnh tứ tầng. Hắn có cảm ứng, biết đây là đệ thất thức mạt na tức.

Xuất Vân chi thử

dưới tình huống bình thường là mười năm chỉ có thể mở ra một lần. Khi đó hắn vốn định tham gia Xuất Vân chi thử, tiếc là Nguyên Lăng Thượng Nhân tấn công Bắc phong nên bỏ lỡ không đi Xuất Vân chi thử, bây giờ hắn là Hoa Sơn chưởng môn, có thể đi xem Xuất Vân chi thử Xuất Vân kiếm trận rốt cuộc là gì.

Xuất Vân kiếm trận bị gọi là hơn bốn ngàn năm nay không người phá được.

……

Đây chính là Xuất Vân kiếm trận, không khó khăn như trong trưởng tượng. Lúc này Lục Nguyên đã đi qua Xuất Vân chi thử Xuất Vân kiếm trận, thông quan đến. Hắn phát hiện Xuất Vân chi thử không khó khăn như trong tưởng tượng, chẳng qua là một số kiếm chiêu đủ các loại, mặt sau kiếm chiêu ngày càng gấp, càng mật, uy lực càng lớn.

Chỉ thế mà thôi.

So với vạn kiếm luân hồi còn kém một cấp.

Sau đó hắn ngẫm nghĩ, Bắc phong nhiều năm qua quá ít ra người đẳng cấp kiếm vương, hơn nữa nhớ không lầm thì Xuất Vân kiếm trận quy định tuổi tác. Hai quy định hèn chi khiến bốn ngàn năm không người phá được Xuất Vân kiếm trận, kỳ thực không khó, ít nhất đối với đỉnh cao kiếm vương như hắn không mà nói không có gì khó khăn.

Trải qua Xuất Vân kiếm trận, Lục Nguyên đứng ở trung tâm Xuất Vân kiếm trận. Chỗ trung tâm không tính lớn, có một vách tường cao cao. Lục Nguyên nhìn sang phát hiện cuối cùng đặt bút là 'Hoa Sơn Phương Vân', liền thi lễ.

- Hoa Sơn hậu bối cung kiến bút tích tổ sư để lại.

Phương Vân là tên của đệ nhị đại tổ sư Bắc phong, danh hiệu Tiêu Dao Cư Sĩ hoặc xưng là Vân Tiêu Doa. Vân Long Thập Biến chính là vị tổ sư này sáng chế.

Lục Nguyên lạy xong mới nhìn sang, chỉ thấy đệ nhị đại tổ sư nét chữ phiêu miểu xuất trận, hơi giống với nét chữ của mình.

"Ta vì cứu lại Hoa Sơn cho nên chia ra ngũ phong, nhưng chia ngũ phong ngày sau sẽ thành đại họa. Nếu có hậu bối nào có thể đi vào trung tâm Xuất Vân kiếm trận, được chân truyền của ta, cố gắng giữ lại ngũ phong tam tông họa, tiêu trừ ngũ phong tam tông phân, chỉ tiếc rằng rất khó, rất có."

Xong những lời đó, Phương Vân tổ sư lại viết rằng:

"Xuất Vân kiếm trận, Xuất Vân chi thử, trải qua thuật này kiếm đạo cao thâm, chỉ có đạo pháp lực e rằng không bằng. Tập Vân Long Thập Biến của ta, Vân Long Thập Biến cũng có nhiều điểm khó, đặc biệt là đệ cửu biến Thao Thiết Biến và đệ thập biến Vân Long Biến."

"Cho nên ta để lại di khắc tại đây, trnee có phương pháp có thể luyện thành Thao Thiết Biến và Vân Long Biến."

"Đi qua Xuất Vân kiếm trận là qua kiểm tra, có thể tập hai biến."

"Cái gọi là Thao Thiết Biến, năm đó kiếm đạo của ta trời sinh thiên tài, ngộ hơn ba mươi ba loại kiếm ý đến đại đạo cảnh tam tầng, không ngờ phát hiện đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc quy nhất. Pháp tắc càng nhiều càng khó khăn, ba mươi ba loại kiếm ý, ba mươi ba khối thượng cổ phù chú, khó càng thêm khó, không thể qua cửa."

"Ta qua ba mươi năm nghĩ hết mọi cách nhưng vẫn không được, cuối cùng có kỳ ngộ, được trung cổ di pháp, rốt cuộc sáng chế ra đệ cửu biến Thao Thiết Biến, nhờ vào Thao Thiết Biến ngộ được cách ba mươi ba loại thiên địa pháp tắc quy nhất."

"Nay ghi lại đây."

"Can khí chu hoàn chung vô cớ, phế chi vi khí tam tiêu khởi, thượng tọa thiên môn hầu đường xưa, tân dịch lễ tuyền thông lục phủ..."

Lục Nguyên nhìn xuống, mừng như điên. Mình đang rầu làm sao đem ba mươi sáu loại thiên địa pháp tắc quy nhất, không ngờ năm đó đệ nhị đại tổ sư cũng gặp khó khăn như thế, còn sáng ghế ra công pháp tương đối, thật là mừng chết được.

Đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc quy nhất, có hy vọng rồi.

Chuyến này đi Xuất Vân chi thử rất đúng.

Cái gọi là Vân Long đệ cửu biến Thao Thiết Biến thì ra ghi chép sai lầm, căn bản không phải hấp thu pháp lực của đối thủ mà là...lực cân bằng trong thiên địa pháp tắc. Điều này nghe có chút huyền diệu, lực cân bằng trong thiên địa pháp tắc, nhưng nhìn trên vách đá ghi kỹ càng thì hiểu ra, hóa ra là như thế.

Chính giữa Xuất Vân kiếm trận.

Một vách tường không biết trải qua bao nhiêu mưa gió, một thanh y thanh niên.

Thanh y thanh niên nhìn chằm chằm vách đá đó thật lâu, dường như từ trong đó ngộ ra cái gì.

- Hóa ra cái gọi là Thao Thiết Biến là như vậy.

Lục Nguyên gật đầu, giờ đã hiểu cái gì là Thao Thiết Biến.

Thao Thiết: hình dê, mắt ở dưới nách, răn hổ tay người, có một cái đầu to và miệng rộng, rất tham ăn, thấy cái gì là ăn cái nấy, nuốt vạn vật.

Thao Thiết Biến tức là hấp thu lực cân bằng thiên địa pháp tắc.

Tu tiên giả đại đạo cảnh tứ tầng, chư đa pháp tắc cân bằng tới pháp tắc quy nhất rồi sẽ sinh ra một loại lực cân bằng. Cái gọi là Thao Thiết Biến tức là hấp thu loại lực cân bằng này rồi hóa thành cho mình dùng. Khi lực cân bằng đủ rồi có thể đem nhiều thượng cổ phù chú hội hợp thành một. Pháp tắc quy nhất, đến đệ tứ tầng đại đạo cảnh pháp tắc quy nhất.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng trước vách đá, dựa theo khắc ấn trên vách bắt đầu tập luyện.

'... Quỳnh thất chi trung bát tố tập, bi đất phu nhân đương trung lập. Trường cốc huyền hương nhiễu hiệu ba, lục long tán phi khó phân biệt'

pháp lực trong người không ngừng di chuyển, pháp lực vân hệ đang chậm rãi di động, có kinh nghiệm đệ nhị đại tổ sư để lại, cửa này không khó luyện thành. Kỳ thực đệ nhị đại tổ sư Phương Vân đem công pháp Vân Long đệ cửu biến ở lại đây mà không đặt bên ngoài cũng vì cảm giác cách này trực tiếp hấp thu, lực cân bằng khác có một số không phải chính đạo pháp môn, hơi âm độc nên không muốn lan truyền rộng rãi. Trong Xuất Vân kiếm trận có đủ các loại kiếm chiêu, trong đó một số kiếm chiêu là dựa vào tâm linh, nếu ngươi nội tâm âm u thì e rằng không đến đây được.

'Loại công pháp hơi âm u này tuy có thể nhanh chông thành đại đạo cảnh tứ tầng, nếu dùng để đối phó nhân sĩ chính đạo, không được lại bước vào Hoa Sơn tiên môn.'

Đây là lời Vân Long đệ cửu biến Phương Vân để lại.

Lục Nguyên tất nhiên không khả năng dùng thứ này công kích nhân sĩ chính đạo.

Lúc này trong người hắn pháp lực cuồn cuộn di chuyển, dựa theo cách ghi bên trên tu hành. Không biết qua bao lâu, hắn chỉ thấy pháp lực di chuyển tới lui, rốt cuộc sau lưng Lục Nguyên dần ngưng tụ ra ảo ảnh quái thú. Theo thời gian trôi qua, ảo ảnh ngày càng chân thực, rốt cuộc hóa thành quái thú răng cọp tay người, mình dê đầu lang, Thao Thiết.

311. Chương 593-594: Vân Long Đệ Cửu Biến

Thao Thiết Biến rốt cuộc thành.

Lục Nguyên thở ra một hơi, khí trắng phun ra dường như huyễn hóa ra một ít hình quái thú, trong phút chốc như đồng Nhai Tí, như đồng Tiêu Đồ, như đồng Bệ Ngạn, đủ các loại quái thú khác nhau xuất hiện trong ngụm khí trắng của Lục Nguyên.

Đây là Vân Long đệ cửu biến.

Chỉ kém một biến cuối Vân Long Biến là có thể tu thành Vân Long Thập Biến, có được lực lượng nhất long, thành tựu tông sư cảnh.

Tại Tấn quốc, đỉnh cao nhất là tông sư cảnh.

Dường như mình sắp có thể đứng trên đỉnh cao tông sư cảnh rồi.

Trong phút chốc suy nghĩ Lục Nguyên phiêu xa, hình như trở lại lúc theo sư phụ mới vào Hoa Sơn. Khi đó không bao giờ ngờ mình sẽ đứng trên đỉnh núi cao nhất Tấn quốc tu tiên giới. Tuy giờ chưa đứng đỉnh núi cao nhất nhưng hắn đã tiến bước lên.

Lần này rời khỏi Xuất Vân kiếm trận là nghênh đón năm mới.

Năm mới là một năm có ngày quan trọng nhất.

Tuy bên ngoài ma triều cuồn cuộn nhưng dù trong tình cảnh gì cũng phải hướng về ánh sáng.

Nhìn hướng ánh sáng mới thấy ánh sáng tuyệt vời.

Lễ mừng năm mới, Lục Nguyên làm Hoa Sơn chưởng giáo chí tôn, phát biểu một phen diễn thuyết. Nhưng Lục Nguyên không định nói kiểu diễn thuyết khuôn sáo này.

- Không sai, bây giờ Tấn quốc khá là gian nan, Hoa Sơn càng vô cùng khốn khỏ, chúng ta đang đứng trên bờ diệt phái.

Mặt sau một đám trưởng lão, đệ tử đang định đón lời nói tiếp giờ nghe câu này thì kinh ngạc. Dưới loại tình huống thế này chẳng phải là nên làm bộ làm tịch biểu thị bây giờ không có nguy hiểm ư? Làm sao như Lục Nguyên nói là tới bờ diệt phái rồi. Tử Hà Thượng Nhân cũng nhịn không được nhỏ giọng truyền âm nhắc nhở Lục Nguyên.

Nhưng Lục Nguyên không thèm để ý.

Hắn nói:

- Nhưng vậy thì sao? Hoa Sơn, Hoa Sơn năm ngàn năm tất nhiên có văn hóa của Hoa Sơn năm ngàn năm. Khí khái, khí tiết trong lịch sử Hoa Sơn có nhiều lần gần diệt phái, để ta đếm xem, đệ nhị đại một lần, đệ ngũ đại một lần, đệ thất đại một lần, giờ lần này nữa là bốn lần.

- Ba lần trước Hoa Sơn chúng ta có thể vùng lên, lần này tại sao không thể?

- Tinh thần Hoa Sơn là không ngừng vươn lên.

- Tinh thần Hoa Sơn là không bao giờ lùi bước.

- Hoa Sơn ở trong tay các tiền bối cường đại, trong tay chúng ta phải đem Hoa Sơn phát dương quang đại. Lần sóng gió này tính cái gì?

- Nếu bây giờ chúng ta thất bại thì còn mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông Hoa Sơn? Hơn nữa các vị có thân bằng, hảo hữu, các vị định để thân bằng hão hửu chết trong tay ma thủ sao!?

Lục Nguyên gào lên.

- Đến...đến...

Từng tiếng rống hùng hồn.

Ngày thứ nhất năm mới Lục Nguyên đi tới nhà mình một chuyến. Vì ma kiếp hoành hành, đem gia đình ở Đông Lâm Trấn chuyển tới Hoa Sơn, cùng lúc đó còn chuyển hơn chín mươi vạn người. Lục Nguyên đến nhà được rất nhiều lời khen ngợi, năm đó thằng nhóc con ở Đại Tấnl biến thành chí tôn tiên môn, đây là biến đổi lớn cỡ nào. Người khen rất nhiều, bây giờ Lục Nguyên đã nghe quen lời nịnh nên không để ý, đơn giản ăn một bữa cơm không sao cả.

Bình đạm mới là chân thực.

Lục Nguyên trong nhà mới ăn bữa cơm tết bình đạm đến muộn, lại có một tin tức phi kiếm truyền đến. Phi kiếm truyền thư! Việc cực kỳ khẩn cấp!

Lục Nguyên lập tức mở thư ra nhìn, ngây ngốc.

Trong thư có tổng cộng năm chữ: Thế Thiên Minh đến tập.

Kỳ thực Lục Nguyên đã có trực giác Thế Thiên Minh sớm muộn gì sẽ đến tập, ít nhất trước khi mình đi khảo hạch bách quốc sẽ tập kích một lần. Hắn không bao giờ ngờ sẽ là hiện tại. Nhâm Độc nhanh như vậy đã bù đắp khuyết điểm hóa huyết đại pháp phản phệ rồi sao? Nhưng không sao cả, tại Tấn quốc lần đại quyết chiến cuối cùng rốt cuộc sắp đến. Nhâm Độc có Chu sư thúc tổ chắn được nhưng những người khác phải để mình chặn.

Bây giờ cơ hội duy nhất là trong đối chiến loại dụng Thao Thiết Biến hấp đối với đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc lực cân bằng của đối phương, trợ chính mình đến đại đạo cảnh tứ tầng là có thể đối kháng Thế Thiên Minh, dùng sức một người đấu với tất cả người Thế Thiên Minh trừ Nhâm Độc ra, đây không là việc kỳ tích khó đoán gì.

Vì Hoa Sơn, liều mạng một lần.

Lục Nguyên tay động, ngự kiếm bay thẳng, không cần xác định địa điểm. Hắn cảm nhận được Hoa Sơn trên dưới nguyên khí dao động, ở đâu xảy ra các đại đạo cảnh đối chiến, sao hắn không biết được chứ?

Hoa Sơn có hộ sơn đại trận Triêu Dương Ngọc Nữ Vân Vụ Tử Hà Đồ đại trận, nó đã bị Trận Pháp Tông Sư Trương Hư Huyền phá hủy thành một cái động đủ cho một người thông qua.

Cái động này chỉ để một người qua, dài năm mươi trượng.

Bây giờ người Thế Thiên Minh và Hoa Sơn đang dựa theo động triển khai công kích và phòng thủ.

Hoa Sơn hộ sơn đại trận cần rất nhiều linh thạch, không khả năng cứ luôn chống chọi, nhưng có người phát hiện rất nhiều nhân vật Thế Thiên Minh đến cho nên dựng lên đại trận, xuyên qua hộ sơn đại trận nhìn kẻ đến tập kích. Nhân vật nổi danh tất nhiên là phần tử trụ cột của Thế Thiên Minh.

Độc Thiên Nhất Đế Nhâm Độc, Trịch Trục Hoa Khai Phương Tà, cầu đạo giết vợ Kinh Hoàn Chân, tốc độ đệ nhất Xích Dực Yêu Vương. Băng Tráo Vạn Lý Tử Lân Yêu Vương, Tính Định Càn Khôn Nguyên Lăng Thượng Nhân. Vô Tâm Vô Can Thiên Sửu Lão Nhân. Trận Pháp Tông Sư Trương Hư Huyền. Nam Hải Nhất Kiếm Kiều Phi Độ, Đoạn Đao Tả Hoành vân vân và vân vân. Tiếp phía sau còn có nhiều yêu ma, không kém hơn mấy vạn.

Thế Thiên Minh lần này quyết chấm dứt.

Nhâm Độc từ trước gờ luôn coi Hoa Sơn là đại địch số một. Hiện nay tuy Hoa Sơn suy sút nhưng luôn ra thiên tài, Yến Thương Thiên ép đến Nhâm Độc giờ còn cảm giác kiếm quang lạnh lẽo. Chu Thanh Huyền hiện nay cùng với Lục Nguyên nếu không chết sẽ trưởng thành, khiến Thế Thiên Minh nhất định phải giết Hoa Sơn.

Bên Hoa Sơn, người từ đại đạo cảnh đều tụ tập, không thiếu một ai.

Nhưng trận chém giết này cho đến nay là vì thủ động bị phá ra, không để người Thế Thiên Minh dựa vào động đó tiến vào nội bộ Hoa Sơn. Tuy nhiên, muốn làm được mục tiêu này không dễ dàng. Tổng cộng tám đại đạo cảnh ngũ tầng bây giờ đã tổn thương năm người. Trong trận chiến một chọi một, cao thủ đối cao thủ, Thế Thiên Minh ưu thế qusa lớn, bên Hoa Sơn yếu thế rõ ràng.

Bây giờ đại đạo cảnh còn chưa trọng thương chỉ có ba người, gồm Nguyên Dương Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân, và Vạn Thanh Vương, người khác đều bị thương cả.

Thế cục hiện nay kjhas là bất lợi với Hoa Sơn.

Cái động này e rằng có giữ được.

Một khi cái động thất thủ, vậy lực lượng Thế Thiên Minh sẽ đánh vào trong Hoa Sơn. Hoa Sơn mấy vạn trưởng lão, đệ tử e rằng sẽ bị tàn sát. Hoa Sơn đã đến giây phút sinh tử tồn vong.

Vạn Thanh Vương rống lên:

- Ta lên!

Nhưng gã bị thương mới không lâu đã bị Nguyên Lăng Thượng Nhân đánh trọng thương.

Nguyên Lăng Thượng Nhân cười lạnh nói:

- Sư phụ, ta sớm nghiên cứu rõ ràng chiêu thức của ngươi.

Nguyên Lăng Thượng Nhân cũng là đại đạo cảnh ngũ tầng, vốn gã nên là thực lực đại đạo cảnh tứ tầng nhưng thắng Nguyên Nguyên Thượng Nhân, giải tâm kết nhiều năm, dưới tình huống như vậy pháp lực hướng lên trên đột phá một tầng, bây giờ có thể đánh thương sư phụ Vạn Thanh Vương.

Thất bại là Vạn Thanh Vương.

Nhưng lạnh là tâm bên Hoa Sơn.

Bây giờ bên Thế Thiên Minh cao thủ có rất nhiều, Nguyên Lăng Thượng Nhân chỉ là trong số đó. Bên Hoa Sơn có sức chiến đấu chỉ mình Tử Hà Thượng Nhân, Nguyên Dương Thượng Nhân mà thôi, Hoa Sơn thật sự sẽ bị diệt vào hôm nay sao?

Không cam lòng!

Hoa Sơn năm ngàn năm! Không cam lòng bị diệt!

Nhưng không cam lòng bị diệt dưới tình huống kém xa thực lực cường đại tuyệt đối thì chỉ có nước bị diệt.

Trịch Trục Hoa Khai Phương Tà, cầu đạo giết vợ Kinh Hoàn Chân, tốc độ đệ nhất Xích Dực Yêu Vương. Băng Tráo Vạn Lý Tử Lân Yêu Vương, Tính Định Càn Khôn Nguyên Lăng Thượng Nhân. Vô Tâm Vô Can Thiên Sửu Lão Nhân. Trận Pháp Tông Sư Trương Hư Huyền. Nam Hải Nhất Kiếm Kiều Phi Độ, Đoạn Đao Tả Hoành, những kẻ này đều là đại đạo cảnh ngũ tầng, lục tầng.

Ai có thể chặn?

Hoa Sơn, hết hy vọng rồi sao?

Đoạn Đao Tả Hoành kiêu ngạo cười to:

- Ai có thể chắn được đại quân Thế Thiên Minh chúng ta? Hoa Sơn bị diệt.

Một thanh âm trầm ổn vang lên:

- Do ta đến chắn các ngươi!

Trên bầu trời Hoa Sơn.

Độc Thiên Nhất Đế Nhâm Độc chân đạp biển mây, gã đứng đó, biển mây ở dưới chân gã không ngừng ma hóa, cuộn thành hai ma long đen như mực. Ma long của gã có lực lượng nhất long thật sự chứ không phải giả long. Cùng lúc đó, khánh vân trên đỉnh đầu gã ngưng kết to vô cùng, đối diện gã, Chu Thanh Huyền mặc đồ trắng, tóc bạc bay bay, phiêu nhiên xuất trần.

Chu Thanh Huyền cười lạnh, nói:

- Thua dưới tay lão phu hai lần, còn định đến lần thứ ba ứ? Lần trước lấy bốn mạng người đại đạo cảnh đỡ, lần này định bỏ bao nhiêu mạng đại đạo cảnh?

Nhâm Độc cười ha hả nói:

- Lần này tấn công Võ Đang, từ chỗ Võ Đang được chí bảo Thái Cực Âm Dương Ngư. Được đến Thái Cực Âm Dương Ngư bổ sung, khuyết điểm phản phệ của hóa huyết đại pháp đã bù đắp, bây giờ thực lực ngươi ta ngang nhau, tuy nhiên, lần này ngươi chắc chắn sẽ thua vào tay bổn tọa. Bởi vì khi ngươi thấy Hoa Sơn bị hủy diệt sẽ ảnh hưởng tâm tình. Bây giờ Hoa Sơn còn ai có thể chặn được thuộc hạ của bổn tọa?

Nhâm Độc dùng kế công tâm, làm sao Chu Thanh Huyền không hiểu? Tuy nhiên, kế công tâm sử dụng rõ ràng như vậy, đường hoàng, nay Hoa Sơn đúng là khó chắn Thế Thiên Minh công kích.

Hoa Sơn cứ thế bị tiêu diệt ư?

Hoa Sơn năm ngàn năm!

Thời Yến Thương Thiên Hoa Sơn đệ nhất Đại Tấn quốc!

Sẽ bị diệt ư?

Tuy không cam lòng nhưng dường như đây là sự thật.

Tuyết như lông ngỗng rơi xuống. Mồng một tết lạnh lạ lùng, bông tuyết rơi xuống mặt đất, rơi không chỉ là mặt đất mà còn ở tâm mọi người, đè lòng người Hoa Sơn trầm xuống. Gió giá rét, tiết trời ẩm ướt lạnh lẽo, tuyết to như lông ngỗng, từng tầng mây đen tựa như lòng người Hoa Sơn.

Chúng ta không phục!

Nhưng có thể làm sao?

Chợt vang lên một giọng trầm ổn.

- Để ta đến chắn các ngươi!

Giọng trầm ổn này chất chứa tràn đầy hy vọng, mà người Thế Thiên Minh ghét nhất là hai chữ hy vọng. Hoa Sơn không thể có hy vọng. Mọi người bất giác nhìn hướng người phát ra tiếng. Người áo xanh đội mũ trong tuyết lất phất đáp xuống mặt tuyết, giở mũ ra.

Đó là một khuôn mặt bình thường, thường ngày lười biếng giờ đầy nghiêm túc. Rượu không giắt ở bên hông nữa, đôi tay ấn trên chuôi kiếm Dưỡng Ngô linh kiếm và Trấn Nhạc linh kiếm.

- Chưởng môn!

- Chưởng giáo!

Hoa Sơn chưởng môn Lục Nguyên lên sân, vào lúc Hoa Sơn trên dưới tuyệt vọng nhất.

Một câu này cho người Hoa Sơn mang đến tia hy vọng, nhưng chỉ vẻn vẹn là một tia mà thôi. Đối diện địch thủ là ai? Là Trịch Trục Hoa Khai Phương Tà, cầu đạo giết vợ Kinh Hoàn Chân, tốc độ đệ nhất Xích Dực Yêu Vương. Băng Tráo Vạn Lý Tử Lân Yêu Vương, Tính Định Càn Khôn Nguyên Lăng Thượng Nhân. Vô Tâm Vô Can Thiên Sửu Lão Nhân. Trận Pháp Tông Sư Trương Hư Huyền. Nam Hải Nhất Kiếm Kiều Phi Độ, Đoạn Đao Tả Hoành, những nhân vật này ai không phải vô cùng cường đại, Lục Nguyên có thể lấy một địch một, hai tên nhưng muốn đấu với quá nhiều thì là không khả năng. Huống chi còn có hai nửa bước tông sư là Phương Tà và Kinh Hoàn Chân đủ ngược sát Lục Nguyên.

Bên Thế Thiên Minh cất tiếng cười khẩy.

Tay Phương Tà cầm Trịch Trục Hoa, không thèm để ý.

Kinh Hoàn Chân vạn năm mặt lạnh.

Xích Dực Yêu Vương cười nhạt nói:

- Lục Nguyên tiểu bối, cho dù bây giờ ngươi làm Hoa Sơn chưởng môn nhưng chỉ là một tiểu bối mà thôi. Bất cứ ai trong chúng ta muốn thắng một mình người đều không khó, vậy mà muốn chặn cả đám chúng ta? Hết sức nực cười!

Nguyên Lăng Thượng Nhân chắp tay sau lưng, tóc bạc bay loạn, nói:

- Lục Nguyên sư điệt, ngươi trưởng thành tốc độ không tệ, đáng tiếc, lần này ngươi đối mặt là lực lượng mạnh nhất ma đạo tập hợp, không biết lượng sức nên có mức độ.

Thiên Sửu Lão Nhân âm trầm cười nói:

- Bộ dạng khá đấy, tiếc là sống không lâu. Nam Hải Nhất Kiếm Kiều Phi Độ chỉ nhìn kiếm của mình, kiếm của gã khác với kiếm người bình thường, không có vỏ, nếu kiếm là để giết người thì cần võ làm gì? sát ý phát ra từ kiếm của gã.

Tử Lân Yêu Vương, người phụ nữ duy nhất trong đám cười đơn thuần, nhu mỹ vô hạn. Tuy ả cười nhưng mắt lạnh lẽo, quê hương dưới đất bị hủy, Thương Thổ Yêu Hầu kỳ thực chính là đệ đệ của Tử Lân Yêu Vương, ả rất gai mắt Lục Nguyên.

Tả Hoành cười ha hả nói:

- Lúc ta ẩn cư thì Hoa Sơn chưởng môn vẫn là Yến Thương Thiên, không ngờ khi ta đi ra phát hiện Hoa Sơn chưởng môn thành đứa con nít, thôi, hãy để ta xem Hoa Sơn chưởng môn có bao nhiêu cân lượng đi!

Trong động này chỉ cho một người thông qua, một chọi một đấu.

Bây giờ đứng tại đây là Tả Hoành.

Tả Hoành năm đó từng muốn bái sư Hoa Sơn tiên môn, khi ấy sư trưởng Hoa Sơn tiên môn cho gã một đề mục, để gã cùng mấy đồng bạn đi hái dược. Loại đề mục nay thường yêu cầu là hợp tác, kết quả tốt lắm, gã giết hết đồng bạn cùng đi, một mình chiếm dược liệu, giết người đoạt bảo, người như vậy còn muốn bái Hoa Sơn tiên môn? Lúc đó vị trưởng lão Hoa Sơn tiên môn vốn muốn đánh chết người này, nhưng có lòng từ bi nên chỉ chém đứt cánh tay phải của Tả Hoành. Có ai ngờ Tả Hoành sau này được đến một chỗ bảo tàng một vị thời trung cổ, luyện thành tuyệt thế công pháp, lên đến đại đạo cảnh ngũ tầng. Lúc trước tuy Tả Hoành luyện đến đại đạo cảnh ngũ tầng nhưng so với Hoa Sơn thì chỉ là con kiến thôi.

Chỉ cần gã dám đụng người Hoa Sơn, nhất là đệ tử chân truyền, bảo đảm vô song thiên kiếm sẽ chém chết gã. Cho nên gã luôn ẩn cư, mãi đến khi được Nhâm Độc mời ra, gã mới biết thì ra Yến Thương Thiên sớm phi thăng rồi, Hoa Sơn suy sụp, giờ là lúc phản công Hoa Sơn.

Nhiều năm như vậy đáy lòng gã nảy ra bao nhiêu hận thù với Hoa Sơn.

Giờ có thể phản công Hoa Sơn, tiêu diệt Hoa Sơn, lòng sung sướng đến nhường nào.

Gã sớm đặt quyết tâm, một khi công chiếm Hoa Sơn thì gã sẽ ngược sát hết đàn ông Hoa Sơn, còn đàn bà ư? Nếu mặt mũi không tệ thì có thể dùng ấm giường.

Tả Hoành khiêu chiến với Lục Nguyên, gã không cho rằng một hậu bối bình thường có bao nhiêu thực lực. Năm đó Yến Thương Thiên ba mươi tuổi không mạnh lắm, Lục Nguyên có thể vượt qua tuyệt thế Yến Thương Thiên không? Gã không thèm đặt Lục Nguyên trong mắt.

312. Chương 595-596: Bá Đạo

Lục Nguyên thay vị trí của Vạn Thanh Vương, đứng trước động, kiếm rút khỏi vỏ, tam xích thanh vong trong tay, một kiếm dám chắn trăm vạn binh.

Tả Hoành cũng rút ra Đại Hạ Long Tước đao của mình.

Kiếm là vua trăm binh khí, đao là vương của trăm binh khí.

Đao bá khí! Bá đạo!

Đại Hạ Long Tước đao của Tả Hoành càng kiệt xuất trong đây. Đại Hạ Long Tước đao, thương thiên bá khí, Tả Hoành tay trái cầm Đại Hạ Long Tước đao ở hư không ngửa lên. Lúc này gã chính là đao thần, đao ma, dường như gã hóa thành núi cao, Đại Hạ Long Tước đao to lớn một kích tựa núi cao một kích.

Đây là thanh đao rung động tâm hồn!

Một đao chém hướng đỉnh đầu Lục Nguyên, giống như thái sơn sắp đè đầu ngươi. Đây là khí thế, tâm linh và bá đao hoàn mỹ kết hợp thành một đao.

Giờ phút này Tả Hoành chỉ thấy nhát đao kia là đỉnh cao nhất mình đánh ra, vượt xa bất cứ nhát đao nào. Bởi vì đối thủ là người gã hận cực kỳ, Hoa Sơn chưởng giáo. Chết tiệt, Hoa Sơn hãy hủy diệt dưới đao này đi!

Vèo!

Hỏa kiếm ý to lớn ngưng tụ, bạo liệt mà bá đạo hỏa hệ kiếm ý vô tạn bốc cháy. Hỏa hoàng kiếm đạo vô tận này hỏa thành ngọn lửa rực cháy, trong mười dặm tất cả bông tuyết đều tan, không thấy chút tuyết nào, ngươi muốn so bá đạo vậy sẽ càng bá đạo hơn ngươi. Hỏa hoàng kiếm đạo to lớn đánh trúng đao phong đao thế mạnh nhất của Đại Hạ Long Tước đao.

Người ta thường tránh né chỗ mạnh nhất, nhưng Lục Nguyên ngược lại đón đầu điểm mạnh này.

Đây là loại tự tin cỡ nào!

Oành!

Tiếng nổ to lớn, Tả Hoành một đao như đao thần bị chấn ngược trở về, khó chịu muốn hộc máu. Lục Nguyên lật tay một kiếm, lại là hỏa hoàng kiếm đạo hừng hực, chém ra một kiếm cực kỳ bá đạo, hóa thành hỏa thần vô tận mạnh chém xuống Tả Hoành. Tả Hoành lật tay ra đao.

Đao là bá đạo đao, kiếm là bá đạo kiếm.

Rốt cuộc là đao càng bá đạo hay kiếm càng bá đạo?

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Tả Hoành không chút vội vã, gã luôn tin tưởng đao bá đạo của mình, hơn nữa ưu điểm trời sinh của đao là bá đạo, đao bá vô song. Tiểu bối Lục Nguyên dám cùng mình so bá đạo thì đúng là tìm chết. Hơn nữa gã không cho rằng Lục Nguyên dám liều mạng đỡ, dù sao hắn gần như là bức tường cuối cùng của Hoa Sơn, không sợ liều mạng thì tiêu hao pháp lực ư?

Đụng! Lại đụng! Tiếp tục va chạm!

Tả Hoành phát hiện tay mình bị chấn tê rần, không chỉ thế thôi, trái tim vì đao bá bá đạo mà đập nhanh, máu như sắp bị lửa bá đạo đốt khô. Đây là sao? Mình sợ ư? Mình là lão tiền bối ẩn thế không hiện, sao có thể sợ một tiểu bối được.

Hỏa hoàng kiếm đạo bá đạo, Tả Hoành chấn lại, chết tiệt,, sao tiểu bối bá đạo như vậy chứ! Còn đáng sợ hơn cả mình.

Keng!

Nguy rồi!

Tả Hoành lập tức phát hiện điểm quan trọng. Đại Hạ Long Tước đao của mình kịch liệt đấu bị nhiệt độ cao đốt chảy, tiếp theo bị bá kiếm của đối phương cắt đứt. Tả Hoành lập tức né tránh nhưng không kịp, bá kiếm to lớn dọc theo cánh tay trái của gã chém xuống.

Thế Thiên Minh Tả Hoành trọng thương!

Tay trái Lục Nguyên hư không chộp, đem lực cân bằng trong thiên địa pháp tắc của Tả Hoành dùng Thao Thiết Biến hút lại.

Cùng lúc đó, kiếm trong tay phải trở vào bao, hắn vươn ra một ngón tay.

Vào lúc này vươn một ngón tay là có ý gì?

Người Thế Thiên Minh lập tức hiểu ý nghĩa ngón tay đó. Mới rồi Lục Nguyên đã nói hắn đối phó tất cả người Thế Thiên Minh có mặt, đây là tên thứ nhất. Cái gì là sỉ nhục? Đây chính là sỉ nhục. Cái gì kêu vả mặt, chính là đây. Đánh mặt trắng ra. Người Thế Thiên Minh sôi trào.

- Lục Nguyên, ta muốn ngươi chết!

- Đi chết đi, tiểu bối!

Người Hoa Sơn cũng sôi sục, chưởng môn giỏi quá, trọng thương một người.

- Chưởng môn giỏi quá!

- Chưởng môn vạn tuế!

Sau khi vươn một ngón tay kích thích hai phe Hoa Sơn, Thế Thiên Minh, Lục Nguyên hét to:

- Hoa Sơn không bị thua!

Bình thường đấu với người hắn lấy bình hòa là chính, bây giờ là lần đầu tiên thỏa thích thiêu đốt một lần, khiến bình hòa đi chết đi!

Lúc này cách Hoa Sơn không bao xa có mấy người đang đứng xem.

Những người này đa số thuộc vài phái Võ Đang, Thanh Thành, Côn Luân, Nam Hải.

- Hoa Sơn tiêu rồi.

Đây là người Võ Đang tiên môn ra kết luận, nhưng dù là vậy cũng là không có cách nào. Hiện tại chính đạo tiên môn đã bị Nhâm Độc đả kích chỉ có nước phòng thủ không thể tấn công, hơn nữa trước đó không lâu Nhâm Độc tấn công ba phái Thanh Thành, Võ Đang, Côn Luân. Trận chiến ấy nửa đường phục kích, đùa giỡn đọc, nay dù là đi tiên môn khác cũng sợ hãi phập phồng. Nhâm Độc quá thông minh, quá đáng sợ, mưu kế sâu như biển.

Cho dù Lục Nguyên đứng ra, hắn chỉ là hậu bối bình thường, dù là tuyệt thế thiên tài nhưng đối mặt đầu lĩnh ma đạo như vậy cũng chỉ là châu chấu đá xe.

Một đợt ma kiếp đã xảy ra, sẽ thổi quét mảnh đất Tấn quốc, cục diện kéo dài năm ngàn năm rất có thể biến đổi.

Hoa Sơn, tuyết như lông ngỗng rơi xuống, có thứ gọi là nhiệt huyết đang cháy.

Lục Nguyên vươn ra một ngón tay, kích động người Thế Thiên Minh và Hoa Sơn.

Khác biệt là Thế Thiên Minh giận dữ, bên Hoa Sơn thì hưng phấn và kích động.

- Hoa Sơn không thua!

Bốn chữ như sấm đánh, chém đinh chặt sắt.

Một người, tam xích thanh phong, chặn trước cái động.

Có ta ở, Hoa Sơn không thua.

Hoa Sơn ta do ta bảo vệ.

Lục Nguyên không nhìn đối thủ mà hướng về kiếm của mình…Dưỡng Ngô linh kiếm.

Sư phụ, năm đó ngươi lo lắng Hoa Sơn gặp biến, yên tâm, Hoa Sơn để đệ tử bảo vệ.

Yến tổ sư, lúc trước ngươi lo lắng Hoa Sơn tam tông loạn, yên tâm, Hoa Sơn do đệ tử bảo vệ.

Trong tiếng hô chưởng môn uy vũ, Lục Nguyên phát hiện cái động đang dần mở rộng, biến ngày càng lớn, dù tốc độ không nhanh nhưng không ngừng lan tràn, hiển nhiên đây chắc do Trận Pháp Tông Sư Trương Hư Huyền động tay chân. Phản đồ xuất thân từ Thanh Thành, tài hoa trận pháp mạnh nhất Thanh Thành đều bị người này độc chiếm bảy phần, lấy sức một người đối kháng Hoa Sơn hộ sơn đại trận Triêu Dương Ngọc Nữ Vân Vụ Tử Hà Đồ đại trận, không ngờ bị phá một lỗ hổng, đang không ngừng mở rộng, ghê gớm thật.

Tuy nhiên tính thời gian thì chỉ cần mình thắng mấy đối thủ đại đạo cảnh ngũ tầng, khi ấy lực cân bằng cho mình dùng Thao Thiết Biến hấp thu tới đại đạo cảnh tứ tầng thì còn sợ gì nữa.

Lục Nguyên đứng đó nhìn đối thủ, nói:

- Vậy người kế tiếp sẽ là ai?

Đối thủ rất mạnh! Mỗi người đều là đầu lĩnh nổi danh ma đạo, tùy bất cứ ai đều là đại nhân vật giậm chân có thể dễ dàng chấn động Tấn quốc, nhưng vậy thì sao?

Đối thủ không mạnh thì không có hứng thú.

Chỉ có nhân vật đủ mạnh mới chơi chốc lát cùng mình được.

Trong lòng Lục Nguyên sinh ra vô cùng vui vẻ.

Trịch Trục Hoa Khai Phương Tà, cầu đạo giết vợ Kinh Hoàn Chân, tốc độ đệ nhất Xích Dực Yêu Vương. Băng Tráo Vạn Lý Tử Lân Yêu Vương, Tính Định Càn Khôn Nguyên Lăng Thượng Nhân. Vô Tâm Vô Can Thiên Sửu Lão Nhân. Trận Pháp Tông Sư Trương Hư Huyền. Nam Hải Nhất Kiếm Kiều Phi Độ, Đoạn Đao Tả Hoành, mấy người này là đỉnh cao nhất.

Mặt sau có một số như Huyết Kiếm lão tổ, Tinh Tú Lão Tiên, Liệt Hỏa Yêu Hầu, Duệ Mộc Yêu Hầu.

Một người một kiếm đối mặt nhiều đầu lĩnh ma đạo như vậy.

Gió, lao nhanh đến.

- Ta tới!

Gầy gò lùn tịt, có đôi cánh to lớn, toàn thân màu đỏ sậm, Xích Dực Yêu Vương đứng dậy. Tuy gã lùn ốm nhưng khí thế nhiế người toát ra, người nhanh nhất trừ Đông Phương Yêu rốt cuộc đứng dậy.

- Lục Nguyên, để ta thử xem ngươi đồ đệ bại tướng dưới tay ta!

Xích Dực Yêu Vương và Lục Nguyên có sâu xa rất lớn. Sư phụ của Lục Nguyên chết trong tay Xích Dực Yêu Vương, đồ đệ của gã Bức trưởng lão thì chết dưới tay Lục Nguyên.

Xích Dực Yêu Vương sớm muốn giết chết Lục Nguyên nhưng không bắt được cơ hội.

Lục Nguyên thì cũng rất muốn giết Xích Dực Yêu Vương.

Bây giờ cái động có thể cho ba người cùng qua, đáng tiếc phạm vi ba người vẫn chỉ có thể đấu một chọi một. Nếu như có hai người cùng lên nữa thì không thể thi triển ra, tuy nhiên vị trí chứa ba người có thể khiến Xích Dực Yêu Vương giỏi về tốc độ phát triển.

Xích Dực Yêu Vương cười khùng khục nói:

- Lục Nguyên, sư phụ của ngươi chết trong tay ta, thật đáng tiếc, ngươi cũng sẽ chết dưới tay ta. Hai sư đồ đều sẽ chết trong tay ta, thật là đáng tiếc.

Vèo!

Lục Nguyên bản năng dùng kiếm đánh lên. Trên không trung vang tiếng va chạm, tóe hỏa hoa. Vai phải Lục Nguyên đau đớn, máu bắn ra, vết thương cạn xuất hiện ở vai phải của hắn.

Xích Dực Yêu Vương đứng sau lưng Lục Nguyên, nói:

- Tiểu bối, đã thấy tốc độ của ta chưa?

Tốc độ thật nhanh! Hoàn toàn vượt qua cực hạn tốc độ.

Trong phút chốc, Lục Nguyên sử dụng ngũ đế kiếm đạo!

Trong phút chốc, Xích Dực Yêu Vương tấn công Lục Nguyên mấy trăm lần.

Quá nhanh !

Loại tốc độ này khiến người vô cùng giật mình, vượt xa bất cứ ai tưởng tượng, khoảnh khắc có thể tấn công mấy trăm lần, đây chỉ là chớp mắt mà thôi. Tốc độ kiếm của Lục Nguyên trong khoảnh khắc chỉ đâm ra mấy chục lần, cách biệt một trời một vực. Nếu không phải Lục Nguyên ngự ngũ đế kiếm đạo, e rằng đã bị công phá, trên người có nhiều vết thương rồi.

- Không được cười em.

- Cái này tính gì. Lúc cấp một anh rất nghịch, trưa không ngủ, chiều đi học toàn ngủ gạt, nước miếng chảy một mảng trên bàn.

Sở Sở thấy vết ẩm trên đùi Vương Quốc Hoa, cô túm lấy tay hắn đưa lên miệng uy hiếp.

- Không được nói nữa nếu không trưa nay em ăn tay lợn.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

428. Chương 420: Gặp Lại (2 3)

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 420: Gặp lại (2 3)

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Mỗi lần ở bên Vương Quốc Hoa, Sở Sở luôn có một cảm giác rất bình yên. Cảm giác này rất khó nói, nó giống như là người nhà, rất tự nhiên, tùy ý và an toàn. Giống như vừa nữa trong thời gian này cô ngủ không ngon nên vừa dựa vào hắn, cô không tự giác ngủ thiếp đi.

Ở bên Vương Quốc Hoa, Sở Sở luôn thấy mình vui vẻ, dù không làm gì cứ ngồi như thế này cũng rất vui. Sở Sở không thể giải thích được hiện tượng này, ngược lại Vương Quốc Hoa không có cách nào giải thích tại sao ở bên Sở Sở là hắn lại thấy khẩn trương.

Ở cạnh người phụ nữ khác, Vương Quốc Hoa luôn động lòng vì cơ thể người ta, nhưng ở bên Sở Sở, trong đầu Vương Quốc Hoa chưa từng nghĩ đến phương diện thể xác. đây đúng là chuyện khó giải quyết.

- Anh đang nghĩ gì thế?

Vương Quốc Hoa thất thần, Sở Sở khẽ véo sườn hắn như cảnh cáo hắn đang ở cạnh mình, không được thế. Vương Quốc Hoa hả một tiếng.

- Anh đang suy nghĩ buổi tối..

Vương Quốc Hoa cố ý ngừng lại đảo đảo mắt.

- Không cho nói.

Sở Sở thét lên, lấy tay che miệng hắn.

- Đầu óc xấu xa, anh đang nghĩ tối ăn gì.

Vương Quốc Hoa có chút đắc ý, Sở Sở tức giận há mồm cắn nhẹ chỉ lưu lại dấu răng khá mờ nhạt. Sở Sở còn vô thức thè lưỡi ra.

- A, em không dùng sức, không được nhớ thù.

Lưỡi lướt qua tay làm Vương Quốc Hoa như bị điện giật, hắn khẽ kêu lên.

- Đúng là có tính … nhầm nơi rồi đó.

Vương Quốc Hoa cười cười xấu xa nói nhỏ vào tai cô, Sở Sở đỏ mặt lén nhìn đằng trước nhỏ giọng nói.

- Lúc không người mới nói thế chứ.

Vương Quốc Hoa không ngờ Sở Sở sẽ nói câu như vậy, ánh mắt hắn đang ngẩn ra thì Sở Sở đã vội vàng hôn lên má hắn.

- Hài lòng chưa?

Sở Sở nhỏ giọng nói, Vương Quốc Hoa gật đầu nghiêm trang vung tay lên.

- Thưởng cho em trưa nay muốn ăn gì, anh mời khách.

Sở Sở suy nghĩ một chút lẩm bẩm nói:

- Ăn gì nhỉ? Thịt bò, nga nướng kiểu Pháp, một chai Lafite lâu năm, đáng tiếc không phải buổi tối nếu không sẽ cắm thêm hai ngọn nến.

Vương Quốc Hoa thở dài nói.

- Cái này không phải người bình thường có thể thừa nhận, mời như vậy anh là nhân viên công vụ không tham ô thì sao có thể nuôi dưỡng nổi em.

Một tiếng than thở đổi lại bàn tay trắng nõn xuất hiện trước mặt, cùng với vẻ mặt đáng thương đến cực điểm, đôi mắt vừa to vừa tròn đang lóng lánh nước.

Vương Quốc Hoa rất phối hợp móc ví, một tay che mặt, một tay đặt ví vào tay kia, hoàn toàn giống như ký thỏa thuận không bình đẳng vậy. Quai hàm bên phải lại ẩm ướt một chút, ví vào tay Sở Sở nghiêm túc nói.

- Cho anh một dấu ấn, sau này anh là người của em, có ai ức hiếp anh thì báo tên của em.

Câu từ rất quen thuộc nhưng từ miệng Sở Sở đi ra, lọt vào tai Vương Quốc Hoa lại nghĩ như thế này.

- Chỉ cần là đàn ông đều hưng phấn đến điên lên vì câu này nhỉ.

Sở Sở quá hấp dẫn.

Vương Quốc Hoa ngơ ngác nhìn gương mặt không tỳ vết của cô, hắn lắc đầu rất nghiêm túc nói.

- Sau này linh hồn về em.

Thể xác thì hắn không nói, chuyện hắn không làm được sẽ không nói, đây là nguyên tắc.

Xe đến văn phòng Bắc Kinh, Vương Quốc Hoa tự mình xách hành lý lên lầu. Thực ra hắn không cần làm như vậy vì có người tự làm giúp. Chẳng qua hắn làm thế để lấy lòng Sở Sở, để Sở Sở thấy.

Trong phòng toàn mùi thuốc, Sở Sở nhíu mày không nói. Vương Quốc Hoa thấy rõ thầm nhắc mình hút ít đi. Hắn ra mở cửa sổ kết quả Sở Sở ôm hắn từ sau lưng nói.

- Sau này vẫn phải chiều em như vậy đó.

Bữa trưa không phải là ăn đồ Pháp, Bành Hiểu tự mình xuống nhà ebeps giám sát làm mấy món ăn tinh xảo mang lên. thực ra hai người không quan trọng ăn gì, quan trọng chính là có thời gian ngồi bên cạnh nhau.

Đưa đồ ăn lên, Bành Hiểu lui da, xuống lầu thấy Ngô Minh Chi xách túi to túi nhỏ về liền vội vàng đi hỗ trợ. Biết Ngô Minh Chi chưa ăn, Bành Hiểu lại dẫn hắn vào nhà bếp, hai người cùng ăn.

- Thư ký Ngô, cái này là của anh, cái này sau khi mời đưa cho chủ tịch Vương.

Bành Hiểu lấy ra hai chiếc thẻ nhẹ nhàng đặt lên bàn. Đúng, Bành Hiểu cho đến bây giờ không cho rằng Vương Quốc Hoa sẽ không công giúp mình. Văn phòng Bắc Kinh tương lai rất nhiều chất béo, trả một chút cũng là cần thiết.

Ngô Minh Chi hơi ngẩn ra cười cười nhét một chiếc vào túi mình, chiếc còn lại vẫn để trên bàn. Thấy Bành Hiểu đang kinh ngạc, Ngô Minh Chi quỷ quyệt cười nói.

- Tôi không chuyển đâu, cũng khuyên anh không nên đưa. Chủ tịch quận không thiếu tiền, chủ tịch có bao tiền thì tự mình cũng không biết. Đừng hiểu lầm, chủ tịch quận cũng không nhận chỗ tốt người khác đi, cũng không cầm một đồng từ tiền công quỹ.

Bành Hiểu có chút khó hiểu nói:

- Ai lại chê tiền chứ?

Ngô Minh Chi nói.

- Đối với tôi và anh mà nói nhận chút tiền nhỏ là mạo hiểm nhỏ, nhưng đối với chủ tịch quận mà nói thì ngài căn bản không cần chút tiền này. Tôi nói như vậy đi, chủ tịch quận nếu như đi kinh doanh thì kiếm tầm chục tỷ cũng không có gì khó khăn. Dù là bây giờ tôi đoán chủ tịch quận cũng có tầm một tỷ.

Bành Hiểu run lên vì sợ hãi. Thu tài chính một năm của quận Hồng Sam là bao nhiêu?

Ăn trưa xong Sở Sở không có ý nghỉ ngơi mà muốn ra ngoài đi dạo, cô quyết định làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho Vương Quốc Hoa. Kết quả hai người ra ngoài đi xe nửa tiếng đến cầu Ngân Đĩnh, Tiền Hải, Hậu hải đều có thể thấy rõ.

- Kia là cung Vương phủ.

Bàn tay nhỏ bé đưa ra, một tay cầm tay hắn, Sở Sở nói.

- Uông Tinh Vệ ám sát Nhiếp chính vương Tái Phong ở gần đây. Có người nói mục đích ám sát lần đó là vì ngăn chính quyền nhà Thanh cải cách. Chính quyền nhà Thanh không cải cách thì cách mạng càng dễ thành công.

Sở Sở giải thích như vậy, Vương Quốc Hoa nghe xong không khỏi cười nói.

- Những nhà cách mạng cuối đời Thanh khi nói đều là chủ nghĩa dân chủ, tự do, nếu không cũng không tiện ra ngoài. Uông Tinh Vệ về sau làm viện trưởng hành chính đã nói một câu rất kêu: Dòng máu của chúng ta là máu cách mạng, đánh ra chính quyền này đâu thể nào nói mở là mở được?

Sở Sở sáng mắt lên bội phục nói.

- Anh đúng là biết nhiều, vùng này thời Minh Thanh người vào ở được đều là quan cao cấp.

Vương Quốc Hoa cười nói.

- Cái mông quyết định cái đầu, Trung Quốc từ trước đến giờ nhiều nhất chính là đám người chỉ nhìn vào vị trí. Mấy ngàn năm chấp chính hầu hết là như vậy, lúc nói thì ai cũng nói hay nói giỏi, nhưng khi chính thức ngồi lên ghế quan thì sẽ có bộ mặt khác. Ngoài miệng nói một đằng, sau lưng làm một nẻo. Bình thường khoanh tay nói đến tâm trạng, ngồi tới vị trí rồi gì cũng không làm tốt nên quyết định không làm gì cả, còn có thể được cái danh không nhiễu loạn người dân. Ai cũng nói có thể chết vì quân vương nhưng đến lúc đó có mấy người muốn đi chịu chết chứ? Thà từ quan về quê tiếp tục làm phú ông.

Hai người từ từ đi tới không có mục đích. Sở Sở nhớ gì nói đó, gần như mỗi lần nhắc đến một nhân vật lịch sử là Vương Quốc Hoa có thể nói đến một đoạn.

Sở Sở lần đầu tiên nghe Vương Quốc Hoa nói mấy cái này, trước đây cô chỉ cảm thấy hắn rất giỏi lừa người, may mắn và biết kiếm tiền. Hôm nay nghe đến mấy chuyện lịch sử, Sở Sở vô thức dán sát lên hơn, tay phải nắm chặt tay hắn hơn giống như bỏ ra là hắn sẽ chạy vậy.

Cung Vương phủ ở đằng trước, Sở Sở đề nghị đi xem nhưng Vương Quốc Hoa dừng lại nói.

- Thôi, chen chúc cũng chẳng thíc gì.

Sở Sở ngoan ngoãn gật đầu nói.

- Nghe anh.

Hai người tiếp tục đi đến chỗ ít người.

Đi một lúc, Sở Sở nhìn đồng hồ nói.

- Cần phải đi làm việc đứng đắn.

Sở Sở nói rất nghiêm túc, Vương Quốc Hoa hơi run lên nhớ đến ước định lần trước.

Về đến trước xe, Sở Sở nói với qq.

- Đến chỗ ông nội chị.

Qq méo miệng nói.

- Chị bảo trước một câu được không, nếu không xe không được vào.

Một đoạn tường hồng xuất hiện trước mặt, Vương Quốc Hoa rất khẩn trương, ngoài miệng lại nói.

- Có cảm giác con dâu gặp mẹ chồng.

Sở Sở chu miệng nói.

- Bình thường lừa em như thế nào thì lừa ông nội em như vậy.

Vương Quốc Hoa nói.

- Anh ở trong lòng ông nội em có tính là người có vấn đề lịch sử không?

Sở Sở không nhịn được cười:

- Anh còn biết mình có vấn đề lịch sử à? Chẳng lẽ bây giờ không vấn đề gì?

Lời này mang theo ý ghen, Vương Quốc Hoa quyết định coi như không nghe thấy. Cũng may Sở Sở không truy đuổi chỉ nhướng mày lên mà thôi.

Một ông lão đang ngồi trong phòng khách đọc quyển Bán nguyệt đàm. Ông lão nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên nhìn sau đó nở nụ cười. Vương Quốc Hoa không biết ông lão mặc quân phục này bao tuổi nhưng hắn có thể khẳng định lúc còn trẻ ông lão rất tuấn tú.

- Cậu là Vương Quốc Hoa?

Ông lão cười hỏi một câu, mắt mặc dù hơi đục nhưng lại làm người ta có cảm giác cơ trí. Vương Quốc Hoa biết rõ mình thấy chỉ là ngoài mặt. Ông lão trông già này từng đi qua trong biển máu,Dương dây là một ông lão đáng để tôn trọng.

- Ông.

Vương Quốc Hoa hơi cúi đầu, giọng không cao. Ông lão híp mắt nhìn Sở Sở.

- Con bé này, quyết định của cháu có thay đổi không?

Sở Sở lắc đầu, ông lão cười ha hả nói:

- Ngồi đi tiểu tử.

- Bên trên có bài viết có thể có liên quan tới cậu.

Ông lão đưa quyển Bán nguyệt đàm tới chỉ vào một bài viết và nói. Vương Quốc Hoa cầm lấy nhìn thoáng qua không ngờ là viết về hội liên hợp hợp tác nông dân huyện Phương Lan. Người viết bài không đồng tình với suy nghĩ lúc đầu của Vương Quốc Hoa, ở bài viết còn một đoạn: “Uy tín của Đảng ở đâu? Uy tín của chính quyền ở đâu? Theo điều tra thì người khởi xướng hội liên hợp chính là một Đảng viên trẻ, từng làm phó chủ tịch huyện.

Vương Quốc Hoa cười khổ một tiếng không giải thích, ông lão lộ vẻ hứng thú nói.

- Ông rất muốn nghe cháu nghĩ như thế nào.

- Ngài năm đó tham gia các mạng là vì gì?

Vương Quốc Hoa hỏi lại một câu, ông lão thở dài nói.

Lăng Thượng Nhân quả niên là Nguyên Lăng Thượng Nhân, không uổng là kẻ Nhâm Độc xem trọng nhất, không uổng là nhân vật khiến Hoa Sơn đau đầu mấy trăm năm.

Bây giờ Lục Nguyên phun ra cuồng ngôn, dưới tình thế đó lại muốn năm chiêu bạo Nguyên Lăng Thượng Nhân.

Đây là tự tin cỡ nào! Kiêu ngạo đến đâu!

Nguyên Lăng Thượng Nhân không thèm để ý mỉm cười, đây chỉ là kế công tâm của Lục Nguyên. Cao thủ đấu nhau tranh một đường, kế công tâm sẽ ảnh hưởng con đường đó. Nguyên Lăng Thượng Nhân tự tin vào mình, cực kỳ tin tưởng số liệu chiến đấu, phong cách chiến đấu mình thu thập được, tuyệt đối khả năng chỉ vì thế mà dao động niềm tin.

Lục Nguyên cất tiếng cười dài, một kiếm tấn công!

Một kiếm này nhanh, ngoan, biến!

Vừa nhanh vừa ngoài vừa biến đổi nhiều!

Bạch đế kiếm đạo! Hỏa hoàng kiếm đạo! Kim hoàng kiếm đạo!

Thi triển ra một đế hai hoàng kiếm đạo trong nhát kiếm, nhát kiếm này kinh hồng dâng lên, có vô cùng bá đạo, có nhanh như gió, linh hoạt như điện. Nguyên Lăng Thượng Nhân không thèm để ý, gã cực nhanh di chuyển, nhúc nhích vừa lúc né qua nhát kiếm của Lục Nguyên, không nhiều một tấc, không kém một ly.

- Vô dụng.

Nguyên Lăng Thượng Nhân nhàn nhã nói:

- số liệu chiến đấu, phong cách chiến đấu đều trong đầu óc ta, ngươi không có khả năng đánh túng ta.

- Vậy sao?

Lục Nguyên căn bản không quan tâm, lại một kiếm đánh đến, vẫn là thêm bạch đế kiếm đạo, hỏa hoàng kiếm đạo, kim hoàng kiếm đạo . Nhát kiếm này như thiên huy hoàng, như thiên mã quá khích. Nguyên Lăng Thượng Nhân nhanh chóng di chuyển, kém một chút né khỏi kiếm của Lục Nguyên, tuy nhiên góc áo vẫn để lại một vết. Nguyên Lăng Thượng Nhân nhìn góc áo bị chém rách, biến sắc mặt.

Bị chém rách một góc áo, chưng minh…

- Kiếm thứ ba đến.

Lục Nguyên vẫn là một kiếm, vẫn là bạch đế kiếm đạo, hỏa hoàng kiếm đạo, kim hoàng kiếm đạo hợp thành một. Nhát kiếm này như chư hoàng, chư đế giáng lâm, uy nghiêm vô thượng, sát khí vô thượng, tất cả hợp một chỗ. Kiếm quang như thiên kiếm giáng thế chém hướng Nguyên Lăng Thượng Nhân.

Mới rồi Nguyên Lăng Thượng Nhân đã phát hiện không thích hợp, bị chém góc áo không có gì to tát, nhưng trong tuyệt đối tính toán số liệu của gã không khả năng xảy ra việc góc áo bị chém. Viejc này chỉ chứng minh một điều rằng, số liệu tính toán của gã sai lầm. Khi Lục Nguyên chém kiếm thứ ba thì đầu óc gã không ngừng tính toán rồi dùng tốc độ nhanh nhất tính ra đòn phản kích tốt nhất, đây là phản kích tuyệt đối hoàn mỹ.

Nhưng mà…

Phập! một tiếng, kiếm phong sắc bén đâm vào sườn phải của gã.

Làm sao có thể…!

Gã không thể tin vào mắt mình. Lúc này, nhát kiếm thứ tư của Lục Nguyên đến rồi. Nhát kiếm thứ tư không phải kiếm chiêu Lục Nguyên tự sáng chế mà là Nguyên Thủy Thái Sơ của Nguyên Nguyên Thượng Nhân. Nguyên Thủy Thái Sơ chém xuống, mang theo vô tận không động, vô tận đại khí, vô tạn nguyên thủy, dường như trời đất từ một kiếm này bắt đầu.

Nguyên Lăng Thượng Nhân biết rõ cách phá Nguyên Thủy Thái Sơ, ssô liệu chiến đấu của Lục Nguyên dùng chiêu này gã biết rõ.

Tuy nhiên…

Xoẹt!

Nguyên Thủy Thái Sơ từ trên cao xuống chém xéo, kéo vết thương cực dài ở ngực Nguyên Lăng Thượng Nhân. Tại sao? Tại sao mình hoàn toàn biết rõ số liệu chiến đấu, phong cách chiến đấu của Lục Nguyên, nắm rõ cách giải chiêu Nguyên Thủy Thái Sơ thế mà vẫn bị chiêu này trọng thương?

Lục Nguyên quát to một tiếng:

- Kiếm thứ năm, nếu ngươi chắn được kiếm này thì ta không giết ngươi!

Hắn tiến lên một bước, một bước thiên nhai, nhát kiếm đâm nhanh, nhát kiếm hóa thành ý hư không. Nguyên Lăng Thượng Nhân chặn lại nhưng nhát kiếm vừa lúc bỏ qua chiêu chắn do vô số số liệu ngưng tụ thành, một kiếm đâm ngay vào tim Nguyên Lăng Thượng Nhân.

Lục Nguyên lạnh lùng quát một tiếng, kiếm bốc ánh lửa:

- Đã nói năm chiêu bạo ngươi, thì sẽ năm chiêu bạo ngươi, làm sao có thể để ngươi qua chiêu thứ sáu!

Trong vô tận ánh lửa, Nguyên Lăng Thượng Nhân thều thào hỏi?

- Tại sao? Tại sao ta cường đại như vậy, số liệu đầy đủ như thế mà vẫn bị ngươi giết chết?

Lục Nguyên nhẹ nhàng nói:

- Bởi vì cái ngươi gọi là thu thập số liệu chiến đấu, phong cách chiến đấu, không sai, ngươi đích thực thu thập đúng, nhưng trong chiến đấu, số lượng của ta không ngừng tăng, một giây trước và một giây sau số lượng hoàn toàn khác. Cho nên, ta bạo ngươi.

Đáng tiếc Nguyên Lăng Thượng Nhân đã chết trước một giây, không nghe được Lục Nguyên đáp lại.

Tay Lục Nguyên hư không chộp, kéo lực cân bằng trong thiên địa pháp tắc của Nguyên Lăng Thượng Nhân tới. Thực lực của Nguyên Lăng Thượng Nhân trên mấy người hắn đấu, lực cân bằng cũng đứng trên.

Đánh chết Nguyên Lăng Thượng Nhân rồi Lục Nguyên có chút cảm thán.

Nguyên Lăng Thượng Nhân, phản đồ lớn nhất Hoa Sơn, liên tiếp suýt hủy diệt Bắc phong, đánh chết Nguyên Nguyên sư bá, bây giờ dưới tay mình như bùn đất. Còn nhớ lần đầu tiên gặp phải Nguyên Lăng Thượng Nhân là ở thập phân đà, mình không tiếp được cả một chiêu của Nguyên Lăng Thượng Nhân, khi đó trong lòng mình Nguyên Lăng Thượng Nhân cường dại biết bao. Kết quả bây giờ trong tay mình gã không chống được cả năm chiêu, là hạng tôm tép mà thôi.

Lục Nguyên cười khẽ, giơ ngón tay thứ bốn.

Bốn ngón tay, trọng thương một người, lấy mạng ba đầu lĩnh ma đạo.

Thật mạnh!

Đối với đầu lĩnh ma đạo Đoạn Đao Tả Hoành, đao đạo tông sư dùng mười lăm chiêu đã chém xuống tay trái của gã, khiến gã trọng thương rút lui. Kỳ thực Tả Hoành nên may mắn, bốn người đấu cùng Lục Nguyên chỉ một mình gã sống sót.

Đối với đầu lĩnh ma đạo một yêu vương như Xích Dực Yêu Vương khiến ngũ đại tiên môn đều bất đắc dĩ, kết Lý Nguyên Bạch dễ như chơi, hắn dùng mười chiêu đã đánh chết Xích Dực Yêu Vương. Cái gọi là đệ nhất tốc độ hiện nay của Tấn quốc đều bị Lục Nguyên không nhấc chân một chút liên tục páh bốn lần.

Đối với Tinh Tú Lão Tiên, lấy Thất Sát Tinh Túc Độc nổi danh Tấn quốc, chủ một trung đẳng tiên môn, hắn lao vào trong bầy ma một chiêu giết chết, uy thế vô song.

Đối với đầu lĩnh ma đạo Nguyên Lăng Thượng Nhân, phản đồ lớn nhất Hoa Sơn, giải quyết trong năm chiêu, đáng sợ khiến người không dám tin.

Liên tục bại bốn người! Trọng thương một người, giết ba người.

Đây là chiến tích mới rồi của Lục Nguyên.

Lục Nguyên đứng trên cái động, bây giờ động có thể chứa sáu ngươi, có thể nhiều người bao vây. Nhưng mới rồi Lục Nguyên biểu hiện khiến không ai dám vây công hắn. Hiện tại Lục Nguyên dù là trong mắt người Thế Thiên Minh hay Hoa Sơn đều như thần như ma.

Thanh y thanh niên này rốt cuộc là ác ma đến từ địa ngục, hay thần linh trên trời?

Ai có thể ở trong tay thanh niên như thần ma chống đỡ mấy chiêu giữ mạng?

- Chúng ta là yêu ma thiên hạ vô địch!

- Chúng ta là lưu lạc yêu, là sát ma!

- Một khi quy vị, một khi trở về Tấn quốc…

Đám yêu ma còn muốn đọc lời thề năm đó rời khỏi Tấn quốc, nhưng dù là ai đều đọc không có sức lực. Sĩ khí của chúng đã bị Lục Nguyên như thần ma đè ép. Không sai, ma niệm dào dạt như trường giang đại hà của chúng có thể khiến cao tăng rơi vào phàm pháp, có thể khiến tu tiên giả lại rơi vào luân hồi, lại vương vấn hồng trần.

315. Chương 601-602: Phương Tà

Tuy nhiên, Lục Nguyên như thần linh giáng thế!

Tam xích thanh phong của hắn tại đây như đem ma niệm cuồn cuộn ngưng tụ thành ma long đè chặt.

Nói bạo ngươi! Là bạo ngươi! Nói năm chiêu! Là năm chiêu!

Đây là bá khí cỡ nào!

Rất nhiều người hiểu bây giờ Lục Nguyên đánh ra khí thế, là gặp thần giết thần, phật chắn giết phận. Với khí thế này, Lục Nguyên hoàn toàn là phát huy siêu bình thường. Lần phát huy siêu bình thường này, sau này Lục Nguyên dù là phong cách hành động hay cái khác đều sẽ mang theo bá khí tuyệt đối.

Tay Lục Nguyên ấn trên chuôi kiếm tam xích thanh phong.

Hắn hỏi:

- Vậy, còn ai nữa?

Bây giờ mắt Lục Nguyên quét đến đâu, dù là đầu lĩnh ma đạo có mạnh hơn cũng né tránh ánh mắt hắn. Từng tên đầu lĩnh ma đạo dường như biết thành con vật bị diều hâu ưng mục nhìn trúng, can đảm mất hết!

……

- Quá quá quá quá quá quá quá bá khí!

Phía xa người Thanh Thành tiên môn quan sát trận chiến kiềm không được nói. Gã liên tục nói bảy chữ 'quá', nếu không thì không đủ biểu hiện ra bá khí của hắn.

Người Võ Đang tiên môn giờ chỉ muốn ói máu. Vốn bị Yến Thương Thiên áp chế, cho rằng Yến Thương Thiên phi thăng là chuyện tốt, kết quả hiện giờ Lục Nguyên này, xem khí phách kia, tuyệt đối sẽ đáng sợ hơn cả Yến Thương Thiên.

Còn về người Côn Luân tiên môn, Nam Hải tiên môn giờ đang chấn kinh. Người Côn Luân tiên môn phát hiện không thể nhấc chân lên, cách xa vậy còn bị khí phách của Lục Nguyên chấn nhiếp.

Hay cho một tiên môn đệ thập đại đệ tử chân truyền chí tôn!

Chưởng môn khác gọi chưởng giáo chí tôn làm gì! Như Lục Nguyên mới là chưởng giáo chí tôn, tiên môn khác bây giờ cũng muốn quỳ bái thần linh này!

Một người, một kiếm.

Kiếm chắn ngang.

Chắn trăm vạn quân.

Liên tục đánh bại bốn đầu lĩnh ma đạo, hơn nữa bại rõ rệt như vậy, nói năm chiêu thắng liền là năm chiêu thắng, nói bạo ngươi là bạo ngươi, không cho đầu lĩnh ma đạo một chút cơ may. Đối mặt Lục Nguyên như thần như ma thế này, dù là đám kiêu binh hãn tướng Thế Thiên Minh sĩ khí cao hơn cũng bị đè ép.

Ánh mắt Lục Nguyên quét qua, hỏi:

- Vậy, còn ai nữa không?

Ánh mắt Lục Nguyên quét qua đầu là đầu lĩnh ma đạo cụp mắt xuống, không dám đối diện đôi mắt như ưng của hắn.

Bá khí!

- A, dường như ta ngừng một đoạn thời gian tại hoa mỹ lệ như vậy, trầm mê một chốc đã chết ba, trọng thương một.

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên. Thanh âm bình thản lại dường như có vô cùng ma lực. Thanh âm vừa ra, rất nhiều nữ tu có mặt cảm giác như rơi vào bụi hoa.

Người nói chuyện khoảng hơn ba mươi tuổi, diện mạo vô cùng tuấn mỹ, nói về đẹp trai thì chẳng kém gì Yến tổ sư. Cực kỳ nho nhã, trưởng thành nhã nhặn, tay trái chắp sau lưng, tay phải cầm một đóa trịch trục hoa.

Mới gặp mặt lần đầu người ta dễ dàng bị khuôn mặt tà mỹ tuấn tú mê hoặc, phút chốc mất đi đạo tâm.

Quang Minh Yêu Hoàng! Trịch Trục Hoa Quân Phương Tà.

Nửa bước tông sư!

Vốn giống như Nguyên Lăng Thượng Nhân, Xích Dực Yêu Vương tuy là đầu lĩnh ma đạo nhưng chỉ vẻn vẹn như thế thôi, không xứng đánh giá nửa bước tông sư.

Nửa bước tông sư, dù là nửa bước tông sư thì hoàn toàn khác trước.

Tại Ngũ Tiên Minh, địa vị của nửa bước tông sư cao hơn đầu lĩnh ma đạo bình thường rất nhiều. Như Nguyên Lăng Thượng Nhân, Xích Dực Yêu Vương đều là đại tướng dưới tay Nhâm Độc. Còn Quang Minh Yêu Hoàng Phương Tà là hai thủ lĩnh trái phải của gã. Phương Tà rốt cuộc lên tiếng, dường như mới rồi gã trầm mê trong Trích Trục Hoa vậy.

Đóa hoa màu xanh biếc chiếu khuôn mặt yêu diễm tuấn mỹ của gã.

- Vạn tuế!

- Quang Minh Yêu Hoàng đại nhân rốt cuộc ra tay.

- Quang Minh Yêu Hoàng đại nhân ra tay thì Hoa Sơn chưởng môn Lục Nguyên dù mạnh hơn cũng không sống nổi.

Nhưng mới rồi Lục Nguyên cũng mạnh lắm.

- Thì Lục Nguyên mạnh, nhưng Quang Minh Yêu Hoàng là nửa bước tông sư sâu không lường được.

Sĩ khí mới bị Lục Nguyên đè xuống dường như lại trỗi dậy, hóa thành ma niệm rào rạt, dường như ngưng tụ thành một con ma long cuồn cuộn.

Kỳ thực mới rồi Phương Tà không ra tay lý do rất đơn giản. Xích Dực Yêu Vương và Quang Minh Yêu Hoàng Phương Tà luôn có mâu thuẫn, chẳng qua bình thường Nhâm Độc kiềm chế nên gã không tiện nói gì, giờ có cơ hội mượn đao giết người thì sao bỏ qua được. Còn về Tinh Tú Lão Tiên, Nguyên Lăng Thượng Nhân, Đoạn Đao Tả Hoành thì Phương Tà càng vui vẻ mượn đao giết người.

Thế Thiên Minh bây giờ chia hai bộ hợp thành. Một là yêu ma bộ, một là thuộc hạ cũ Thế Thiên Minh. Hiện nay Tấn quốc đa phần địa khu đều bình định, Võ Đang phế, Côn Luân, Thanh Thành nguyên khí đại

thương, cuối cùng còn một Hoa Sơn chỉ có Lục Nguyên bình thường, đã tới lúc chia chác. Có thể mượn tay Lục Nguyên trừ bỏ thuộc hạ cũ Thế Thiên Minh, đối với Phương Tà có ích lợi rất lớn.

Phương Tà chính là nửa bước tông sư, nhân vật đỉnh cao Tấn quốc, quá quen thuộc thủ đoạn khúc khuỷu.

Bây giờ đã chết ba trọng thương một, mục đích đạt được rồi.

Lại nói mượn đao giết người phải có mức độ, đây cơ bản là cực hạn, nếu còn dùng tiếp kế này thì e rằng Nhâm Độc sẽ không tha cho gã.

Phương Tà bóp Trích Trục Hoa, nói:

- Tốt lắm, Lục Nguyên Lục chưởng môn, ngươi đích thực là thiên tài nhưng bổn hoàng không chơi nữa, đáng tiếc thật là tiếc, tuyệt thế thiên tài như ngươi phải chết trong tay bổn hoàng.

Tuy gã nói thản nhiên nhưng uy thế nửa bước tông sư khiến gã không cần rống la cái gì.

Phương Tà lạnh nhạt nói:

- Ngươi đã là chưởng môn chí tôn nhất đại, hơn nữa đích thực đánh rất đặc sắc, vậy ngươi có tư cách kiến thức hoa của ta Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát.

- Nhất Nguyệt Mai Hoa Hàn!

Phương Tà ngâm dài, Mai Hoa Hàn!

Tay Phương Tà nhẹ vung, một đóa hoa mai xoay tròn trong tay gã, không khí xuất hiện một con băng giao cực lạnh, giao long! Giống như khi Lục Nguyên đến Huyền Minh tiên môn, chỉ tiếc con băng giao này là hoàn toàn khỏe mạnh không bị vết thương nào. Một băng giao to lớn xoay quanh trên đỉnh đầu Phương Tà, gầm rống.

Giao long động!

Hơi thở lạnh lẽo khiến trời rơi đầy tuyết càng thêm lạnh.

Đầu lĩnh ma đạo ra tay vốn ai cũng đặc sắc nhưng có cực hạn, so với Phương Tà buông tay đánh ra một con băng giao thì cách biệt quá xa. Băng giao vô cùng lạnh lẽo ở không trung vùng vẫy rống gầm, người tu vi thấp lập tức thấy trời đất chượt lạnh. Yêu hoàng quả nhiên là yêu hoàng, không ngờ đánh ra một con băng giao.

Phương Tà khẽ quát:

- Đáng tiếc tuyệt thế thiên tài chết trong tay bổn hoàng!

Gã đã thấy thực lực của Lục Nguyên, đích thực không tệ, nhưng đụng phải gã thì chỉ có nước chết.

Băng giao động! Băng giao to lớn lay động, lao nhanh hướng Lục Nguyên, muốn đánh chết hắn.

Trên bầu trời đầy băng tầng bất cứ ai đều sẽ bị đóng băng ngay. Nửa bước tông sư quả nhiên là nửa bước tông sư, có lực lượng vượt xa đại đạo cảnh ngũ tầng. Lục Nguyên tuy như thần như ma nhưng Phương Tà là kẻ thí thần, thí ma. Phương Tà bình tĩnh nhìn thế cục phát triển.

Đối với Phương Tà, bóp chết Lục Nguyên chỉ khó hơn bóp chết con kiến một chút thôi.

- Đáng tiếc, ngươi muộn một bước.

Lục Nguyên thản nhiên nói:

- Ngay lập tức là ta bóp chết ngươi.

Cuồng ngôn thật to lớn, Phương Tà đã bày ra thực lực như thế mà Lục Nguyên còn nói sẽ lập tức bóp chết gã, đây là loại kiêu ngọa cơ nào chứ?

Trong chớp mắt băng giao cách đỉnh đầu Lục Nguyên gần ba thước, không cần cái búng tay là có thể lấy mạng hắn. Đỉnh đầu Lục Nguyên lóe lên mấy chục luồng sáng, đây là…

Thượng cổ phù chú!

Thượng cổ phù chú! Một loại thượng cổ phù chú là một luồng sáng, tại sao bây giờ có nhiều ánh sáng như vậy?

Phong chi thượng cổ phù chú, vũ chi thượng cổ phù chú, thủy chi thượng cổ phù chú, hồ chi thượng cổ phù chú, rốt cuộc có bao nhiêu tấm? Từng tấm từng tấm thượng cổ phù chú tụ cùng nơi tầng tầng lớp lớp. Người bình thường ở đại đạo cảnh tam tầng chỉ vẻn vẹn có mười tấm thượng cổ phù chú mà thôi, trận chiến này sớm được chú ý vô cùng, khiến người bất giác đếm số lượng, nhưng quá nhiều thượng cổ phù chú chồng chất nhau nên khó đếm được.

Vân, hồ, thủy, hải, rượu, băng, tuyết, vụ, vũ, triêu dương, đại nhật, dung nham, sí, hỉ, hỏa, hỏa, mộ, kim, túc, thu, ưu, khoái, chậm, phong, nộ, lôi, nhu, thảo, tư, thổ, thạch, sơn, thủ, nê, sa, nguyệt, tinh.

Từng tấm từng tấm, càng đếm càng nhiều.

Càng đếm càng giật mình, càng đếm càng kinh sợ.

- Nhiều như vậy rốt cuộc là bao nhiêu thượng cổ phù chú chứ?

- Ba mươi sáu!

- Cái gì? Ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú?

- Không phải bình thường có mười, mười lăm tấm thượng cổ phù chú đã được xưng là thiên tài sao?

- Ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú.

- Sao có thể là ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú được?

- Coi như là tuyệt thế thiên tài thì ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú hơi nhiều quá đi.

- Đúng vậy, Tấn quốc chúng ta chỉ sợ một vạn năm cũng không được thiên tài đa cấp như vậy.

Không chỉ kinh ngạc về ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú, người Hoa Sơn, Thế Thiên Minh ở một bên nhìn còn thấy ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú trên đỉnh đầu Lục Nguyên không ngừng tụ tập, càng tụ càng nhiều, càng tụ càng lớn như muốn dung hợp thành một. Đây là trùng kích từ đại đạo cảnh tam tầng chư đa pháp tắc đến đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc quy nhất.

- Không phải nghe nói bình thường có mười tấm thượng cổ phù chú là trùng kích đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc quy nhất, coi như là mười lăm tấm cũng cực kỳ khó khăn. Hai mươi tấm thượng cổ phù chú trên cơ bản đã vô vàn khó khăn, hai mươi lăm tấm thượng cổ phù chú cơ bản không cách nào khiến nhiều thượng cổ phù chú quy nhất ư?

- Ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú làm sao có thể quy nhất được?

- Thế này mà có thể pháp tắc quy nhất được ư?

- Hắn làm sao làm được?

- Cái này…

Bên Hoa Sơn, Thế Thiên Minh, kẻ chân chính trải qua cửa này đáy lòng cực kỳ rung động. Một số người qua cửa pháp tắc này biết rõ pháp tắc quy nhất khó khăn. Thượng cổ phù chú càng nhiều thì khó khăn càng khoa trương, tăng bội số. Khó khăn của hắn đâu chỉ gấp mấy lần họ, là gấp mười thập chí vô số lần khi họ trùng kích cửa này.

Dù là nhìn từ góc độ nào thì đây đều thật khó tin.

Phương Tà cũng bị rung động tận tâm hồn. Tuy gã là nửa bước tông sư kiến thức rộng nhưng chưa từng thấy việc khủng khiếp như vậy. Loại chuyện này coi như người biết nhiều tại bảy nước, các vị tông sư sẽ bị hù dọa, càng đừng nói đến Phương Tà tầm mắt chỉ cực hạn ở mảnh đất Tấn quốc thì càng khỏi phải nói.

Nhưng Phương Tà biết, tuyệt thế thiên tài như vậy càng phải giết, nếu không thì e rằng ma đạo sẽ bị hủy trong tay Lục Nguyên.

Phương Tà lạnh nhạt quát một tiếng:

- Dám đột phá trước mặt bổn hoàng, xem bổn hoàng giết ngươi đây!

Gã lạnh lùng quát, băng giao xuất động. Cái mồm to của băng giao cắn mạnh, lực lượng giao hoàn toàn bùng nổ. Lực lượng to lớn bỗng bùng nổ, tuy nhiên, *bùm* một tiếng băng giao bị pháp bắn ra, Lục Nguyên chỉ cười khẩy đối mặt.

Kỳ thực mọi chuyện nằm trong tính toán của Lục Nguyên. Lục Nguyên muốn đột phá cảnh giới pháp tắc quy nhất này nhiều lần, biết rõ tầng này khó khăn. Ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú phải tụ hợp phản lực thực có thể chấn nhiếp chư thiên, lực lượng như vậy nửa bước tông sư không khả năng công phá được, nếu không thì sao Lục Nguyên dám đột phá trước mặt Phương Tà chứ?

Bất giác khiến người nghĩ đến câu bá khí vô địch Lục Nguyên mới nãy nói năng dõng dạc rằng:

- Phương Tà, ngay lập tức là ta bóp chết ngươi.

Lời nói còn văng vẳng bên tai.

Tách!

Trong một góc âm u trận đại chiến Hoa Sơn, một giọt máu lại sắp thành hình.

Một giọt máu này bắt đầu sinh ra càng nhìn máu thịt.

Cục thịt này sắp biến thành bộ dạng nhân loại.

Đó là thân hình đàn ông trần truồng, hóa thân ra trước là đầu, tóc bạc tung bay.

- Ta không dễ dàng chết như vậy.

Trên mặt người đàn ông tóc bạc hiện ra nụ cười quái dị.

Nguyên Lăng Thượng Nhân dù sao là nhân vật kiêu hùng một thời, tính kế Hoa Sơn, công lược Bắc phong, lãnh đạo nhiều phản đồ, làm sao chết dễ dàng như vậy được? Trước đến giờ gã không nghĩ đến mình sẽ chết trong tay Lục Nguyên, dù sao những số liệu chiến đấu, phong cách chiến đấu của Lục Nguyên đều bị gã nắm giữ. Tuy nhiên, may là gã có nắm tuyệt chiêu.

Làm sao gã không biết Phương Tà và Hắc Ám Ma Hoàng đều muốn mình mau chết, sao mà cứu mình được.

Cho nên thua trong tay Lục Nguyên, phút cuối cùng một kiếm gã vung ra một giọt máu.

Giọt máu này là dùng vạn tà huyết thân, đến chỗ xa xôi sống lại.

Đây, chính là đạo của Nguyên Lăng Thượng Nhân.

Muốn ta chết hả, không dễ như vậy.

Gã mới suy nghĩ thì phát hiện có ngọn lửa từ cục thịt bên dưới bốc lên, chớp mắt thiêu gã lần thứ hai biến trở về giọt máu, lúc này vạn tà huyết thân không tiêu hao hết oán khí trong máu lần thứ hai ngưng tụ, lại lần nữa bị thiêu.

Đâylà lửa gì thế này!

Nguyên Lăng Thượng Nhân tất nhiên không biết ngọn lửa này chính là lần trước gã đối phó Nguyên Nguyên Thượng Nhân để lại con bài, nhiều đại đạo cảnh Hoa Sơn tập hợp sáng tạo ra lửa chuyên môn khắc chế vạn tà huyết thân của gã. Loại lửa này phối hợp hỏa hoàng kiếm đạo của Lục Nguyên trực tiếp một lần lại một lần thiêu đốt.

Nguyên Lăng Thượng Nhân lặp đi lặp lại sống và chết.

Nguyên Lăng Thượng Nhân bất giác nhớ đến câu nói của Lục Nguyên: 'đã nói năm chiêu bạo ngươi, thì sẽ năm chiêu bạo ngươi.'

Sư điệt này của mình quá bá đạo.

Coi như mình dùng vạn tà huyết thân cũng bị bạo.

Nguyên Lăng Thượng Nhân mang theo tuyệt đối không cam lòng, giọt máu cuối cùng bị thiêu sống, biến mất trong cõi trời đất.

……..

Ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú, dần dần ngưng tụ lại.

Càng tụ càng nhiều.

Lục Nguyên khoanh chân ngồi ngay giữa, ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú bản thân có phòng ngự cường đại, coi như là băng giao cũng cắn không được. Bình thường mười tấm phù chú không có lực phòng ngự gì, nhưng ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú thật tình quá nghịch thiệt, nên mới sinh ra hiệu quả như vậy.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên phun nuốt nguyên khí ở bên người hắn con vân giao dần thành hình.

Dưới tình huống bình thường thì chỉ có đại đạo cảnh lục tầng mới hóa sinh ra một con giao.

Nhưng bây giờ Lục Nguyên đột phá đại đạo cảnh tứ tầng thì vân giao từng bước thành hình, chỉ bàn vì pháp lực hắn không dưới đại đạo cảnh ngũ tầng.

Người có ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú quả nhiên pháp lực hùng hậu đến cảnh giới không thể tưởng tượng.

316. Chương 603-604: Giết Sạch

Trong lòng Lục Nguyên xẹt qua nhiều suy nghĩ.

Vân, hồ, thủy, hải, rượu, băng, tuyết, vụ, vũ, triêu dương, đại nhật, dung nham, sí, hỉ, hỏa, hỏa, mộ, kim, túc, thu, ưu, khoái, chậm, phong, nộ, lôi, nhu, thảo, tư, thổ, thạch, sơn, thủ, nê, sa, nguyệt, tinh.

Quy nhất cho ta!

Từ chỗ Nguyên Lăng Thượng Nhân, từ chỗ Tinh Tú Lão Tiên, từ chỗ Tả Hoành, từ chỗ Xích Dực Yêu Vương lấy lực cân bằng nhanh chóng tụ tập lại, cộng thêm Lục Nguyên tự hình thành lực cân bằng, lực cân bằng của năm người khó khăn lắm mới đem ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú hợp cùng một chỗ.

Phải biết rằng những người như Nguyên Lăng Thượng Nhân đều là đại đạo cảnh ngũ tầng, lực cân bằng cường đại hơn xa đại đạo cảnh tứ tầng, thế mà cần lực cân bằng của năm người mới đem ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú tụ thành một.

Đủ thấy cửa này khó khăn, muốn đem nhiều pháp tắc quy nhất thì khó khăn cao cỡ nào.

Ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú ngày càng gần, hơn nữa những thượng cổ phù chú này dường như đã kết hợp lại, thật nhiều thiên địa pháp tắc ở trong lòng Lục Nguyên giao hòa, Lục Nguyên thế mới phát hiện hóa ra giữa trời đất thiên địa pháp tắc có nhiều điểm chung như vậy, coi như là thủy hệ, hỏa hệ đều có điểm chung.

Lục Nguyên mở mắt ra, vừa mở mắt thì bên trong con ngươi vô cùng sâu thẳm, dường như có ánh sáng vô tận xẹt qua.

Đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc quy nhất, rốt cuộc thành.

Mình, rốt cuộc đứng trên đại đạo cảnh tứ tầng.

Không dễ dàng chút nào!

Cửa này mình tốn rất nhiều công sức, bắt đầu từ Việt Lộc Sơn đến bây giờ đã rất lâu, nhưng rốt cuộc mình vẫn thành tựu đại đạo cảnh tứ tầng. Lục Nguyên chỉ cảm thấy pháp lực toàn thân không ngừng tăng lên, cùng lúc đó quanh người khống chế pháp lực hình như tăng lên chút, nắm giữ thân thể càng lúc càng nhiều.

Thậm chí lờ mờ cảm giác được, ba mươi sáu tấm thượng cổ phù chú ở trên đỉnh đầu mình dường như hình thành bán không gian, bán không gian này có một nửa ở thế giới hiện tại, nửa khác tại dị thế. Bán không gian này huyền diệu vô cùng.

Lục Nguyên biết đó là đường đi khánh vân trên đỉnh đầu. Tông sư cảnh đỉnh đầu khsanh vân bắt đầu từ đây, thậm chí mặt sau hỗn động cảnh cũng từ đây phát ra, thành một thế giới hỗn động không lớn. Từ đây bắt đầu, mình rốt cuộc đáp hướng hỗn động cảnh, tuy chỉ vẻn vẹn là bước đầu tiên.

Bước tu hành tiếp theo là tranh thủ tới đại đạo cảnh đệ ngũ tầng nguyên anh hóa sinh, là muốn trong chư đa pháp tắc tìm kiếm bổn mệnh pháp tắc của mình, từ bổn mệnh pháp tắc hóa sinh ra nguyên anh. Nhưng từ trong ba mươi sáu loại thượng cổ phù chú tìm ra bổn mệnh pháp tắc không phải chuyện dễ, hóa sinh nguyên anh càng vô cùng khó khăn.

Bước tiếp theo đại đạo cảnh ngũ tầng nguyên anh hóa sinh không phải chuyện dễ tới được.

Chính vì bước tiếp theo quá khó khăn nên mình không vội vàng hoàn thành nó. Bây giờ điều mình phải làm là…bạo Phương Tà.

……

Lục Nguyên ngẩng đầu, nhìn hướng Phương Tà, thản nhiên nói:

- Phương Tà, mới rồi ta đã nói phải bóp chết ngươi, giờ ta là lúc thực hiện lời nói.

- Có gan lắm, thật là to gan, khi bổn hoàng tunh hoành thiên hạ thì tổ tông ngươi còn chưa ra đời, dám huênh hoang trước mặt bổn hoàng?

Lục Nguyên bình thản nói:

- Nếu cưỡng ép dựa theo tuổi thì mọi người không cần đánh nhau, trực tiếp báo tuổi là được, ngươi cũng sẽ không bị Yến tổ sư ép đến ngẩng đầu không nổi. Đáng tiếc thật là tiếc, một đời yêu hoàng sắp chết trong tay ta.

Câu này với câu lúc trước Phương Tà nhẹ nhàng nói: 'đáng tiếc thật là tiếc, tuyệt thế thiên tài như ngươi phải chết trong tay bổn hoàng.' Hình thành đối lập.

Phương Tà, Lục Nguyên giằng co.

Khí thế hai người càng lên càng cao, xộc thẳng mấy trăm trượng, cao ngàn trượng.

Đây tuyệt đối là cuộc chiến khí thế cực thịnh!

Rốt cuộc là thành danh lâu ngàn năm, nửa bước tông sư Phương Tà cường đại hay ngôi sao mới, Hoa Sơn chưởng môn Lục Nguyên cường đại đây?

Trước khi cuộc chiến bắt đầu, không ai biết.

- Phương huynh, trận chiến này hãy để bỏn hoàng cũng ra tay. Đối phó Hoa Sơn chưởng môn không cần một chọi một.

Một giọng nói lạnh lùng âm trầm vang lên, thanh âm truyền đến như lan khắp tứ phương, chỉ một chút đã khiến có người sắp bị đông lạnh, đây là khí lạnh cỡ nào chứ? Chỉ nói thôi đã đông người lại, coi như chưa bị đông cũng giống tiến vào cửu u thâm ngục. Lời nói lạnh leoxc như kéo người vào địa ngục.

Người nói chuyện mặt mày tuấn tú mà lãnh băng.

Lạnh đến cực điểm!

Gã yên tĩnh đến đó, có được diện mạo có thể mê hoặc chín phần con gái Tấn quốc, nhưng lạnh đến không ai dám tới gần, dường như là băng từ cổ đại, không bất cứ cô gái nào dám có ý nghĩ hòa tan băng sơn. Thê tử của vị ma hoàng này từng là đệ nhất mỹ nhân dưới đất nhưng bị gã tàn khốc giết chết. Hơn nữa năm đó thê tử của ma hoàng vốn không làm sai cái gì, chỉ bởi vì gã muốn cầu đạo.

Giết vợ! Cầu đạo! Kinh Hoàn Chân!

Hắc Ám Ma Hoàng!

Cùng Quang Minh Yêu Hoàng sóng vai nửa bước tông sư.

Phương Tà chú trọng phong độ, Kinh Hoàn Chân thì không cần cái gì phong độ. Hắc Ám Ma Hoàng Kinh Hoàn Chân chỉ cần thắng là được, không cần cái gì cả. Mặt mũi đối với gã chẳng là thứ gì, nhưng bây giờ cần Phương Tà đồng ý hay không. Dù sao Phương Tà là người chú trọng mặt mũi.

Nửa bước tông sư đối với đại đạo cảnh tứ tầng một chọi một vốn đã không công bằng, nếu là hai chọi một thì càng bất công.

Kinh Hoàn Chân có thể vô sỉ như vậy, Phương Tà được không?

Theo lý mà nói là không thể.

Phương Tà nhàn nhạt nói:

- Vậy được, Kinh huynh, cùng lên đi.

Không ngờ…đồng ý.

Lấy tính cách trọng mặt mũi của Phương Tà, gã đồng ý chỉ đại biểu một việc…gã sợ Lục Nguyên.

Nếu không thì Phương Tà không khả năng đồng ý.

Gã mà lại sợ Lục Nguyên!

Phương Tà, một Quang Minh Yêu Hoàng tung hoành Tấn quốc ngàn năm, nhất ngôn ra lệnh, tứ hải ngũ nhạc dao động, còn nhớ năm đó bởi vì gã muốn chúc thọ mà dẫn đến thế giới bên trên và thế giới dưới đất dấy lên đại chiến. Lục Nguyên khi ấy chỉ là một tiểu tốt tham gia đại chiến ngũ phân đà đó mà thôi.

Bây giờ Phương Tà, Quang Minh Yêu Hoàng như vậy, địa vị gần như chí tôn dưới đất, thế mà sợ Lục Nguyên.

Cái này…kêu người nói sao bây giờ.

Nói Phương Tà sợ Lục Nguyên, câu này e rằng không bất cứ ai dám tin, nhưng có mặt cảm nhận được khí thế như thần như ma của Lục Nguyên thì người ta bất giác nảy ra ý nghĩ Phương Tà sợ Lục Nguyên. Lục Nguyên lúc ở đại đạo cảnh tam tầng giết đại đạo cảnh ngũ tầng quá đơn giản, như giết con kiến. Bây giờ hắn là đại đạo cảnh tứ tầng, Phương Tà tung hoành Tấn quốc ngàn năm, có dễ dàng chết không.

Cách cục hiện tại là Phương Tà, Kinh Hoàn Chân hai người đấu Lục Nguyên một người.

Năm đó thập vạn yêu ma tấn công Võ Đang, Phương Tà, Kinh Hoàn Chân dám chắn toàn bộ Võ Đang, bây giờ cả hai cùng đối phó một mình Lục Nguyên.

Cái này!

Lục Nguyên như thần như mà kiêu ngạo tuyên bố rằng:

- Phương Tà, ngươi đã nhát gan rồi, muốn cùng Kinh Hoàn Chân khiêu chiến với ta, nhưng hợp chiến cũng vô dụng, hai ngươi dù cùng lên thì ta đã nói bóp chết ngươi, muốn bạo ngươi, tuyệt đối sẽ không ra cái gì ngoài ý muốn!

Dường như bóp chết vị Quang Minh Yêu Hoàng này với hắn còn đơn giản hơn cả giết kiến vậy!

Đối mặt hai vị có thể xưng hoàng Tấn quốc Phương Tà, Hắc Ám Ma Hoàng vây công, Lục Nguyên vẫn là bộ dáng bâng quơ, còn kiêu ngạo tuyên bố muốn bóp chết Phương Tà, sẽ không có gì ngoài ý muốn.

Đây là gan to bằng trời!

Không biết sống chết!

Hay là kinh thiên hào khí!

Tay Phương Tà ở hư không triển khai, vô số đóa hoa bay ra khỏi tay gã, đây là tuyệt học của gã, Hoa Khai Hậu Bách Hoa Sát, Nhị Nguyệt Ngọ Dạ Lan Hoa, vô cùng ưu nhã, chẳng qua trong ưu nhã hoa ẩn chứa rất nhiều sát khí. Tam Nguyệt Nhân Diện Đào Hoa Hồng là tuyệt học loại ảo giác. Tứ Nguyệt Tường Vi Lãnh Tụ Sát là chiêu thức vừa nhanh vừa ngoan vừa kinh vừa diễm, mang theo ba phần kinh diễm, ba phần tương tưm ba phần hoa lệ, một phần ẩn giấu sát ý, tựa Hồng Tụ đao thi triển.

Lục Nguyệt Hà Hoa Bích, đao chiêu như bích, đao sắc như bích, thiển sắc như ngâm.

Bát Nguyệt Quế Hoa Hương, chiêu này kiếm chiêu vừa động khiến người như si như túy.

Phút chốc Phương Tà sử dụng nhiều tuyệt sát như vậy, mỗi một tuyệt chiêu đều đủ chấn động Tấn quốc, xưng hùng Tấn quốc. Nhiều chiêu thức như tia chớp xẹt qua, một khi sử dụng chúng thì bên Hoa Sơn kiếm tông Hồi Phong Thượng Nhân cũng phải tán thán diệu. Bình thường Hồi Phong Thượng Nhân cảm thấy chiêu thức của mình trong hoa lệ ẩn giấu sát khí, giờ lão phát hiện mình sai rồi, Phương Tà cường hơn mình rất nhiều, thậm chí là gấp chục lần hoặc hơn.

Kỳ thực Phương Tà còn có rất nhiều tuyệt học, Vô Nguyệt Bính Dũng Hoa là tuyệt học đáng sợ nhất trong đó.

Trong vô số đóa hoa như ẩn hiện giao long, giao long có thể từ bất cứ cánh hoa nào ra một kích trí mạng.

Bên Kinh Hoàn Chân cũng lấy ra tuyệt học. Lục Nguyên cường đại đối đầu Nguyên Lăng Thượng Nhân, Xích Dực Yêu Vương thể hiện không nghi ngờ, bây giờ thăng mọt cấp thì Kinh Hoàn Chân càng không dám coi thường. Kinh Hoàn Chân chợt biến mất trong hắc ám, trong hắc ám có đại khủng bố dâng lên.

Giữa sinh tử có đại khủng bố.

Chiêu 'Sát Thế Đại Khủng Bố' vừa ra, cõi trời đất tất cả lụi tắt một mảnh tối đen. Có thể giết vợ, diệt tình tuyệt tính, không còn chút gì tính sinh linh. Sát khí cuồn cuộn ngưng tụ thành một ma giao diệt tình tuyệt tính, xẹt qua tất cả hơi thở sinh mệnh tấn công Lục Nguyên. Tuyệt học của Kinh Hoàn Chân là triệt để diệt tuyệt ý, đối với bất cứ pháp lực nào đều có tác dụng khắc chế. Kinh Hoàn Chân còn có rất nhiều tuyệt chiêu, ví dụ như 'Đồ Tử Hữu Đại Khủng Bố' càng là chiêu diệt tuyệt nhân tính, nếu nói là ma thì Kinh Hoàn Chân sẽ cho thế nhân biết cái gì là ma thật sự.

Song giao trôi nổi!

Giao long cực kỳ mỹ lệ cùng giao long sinh tử gian hữu đại khủng bố.

Oành!

Bên cạnh trận pháp Hoa Sơn hộ sơn đại trận đều bị tạc nổ vỡ tầng tầng.

Quang Minh Yêu Hoàng và Hắc Ám Ma Hoàng thật là khủng bố. Đối mặt công kích như vậy, Lục Nguyên cùng ra Dưỡng Ngô linh kiếm và Trấn Nhạc linh kiếm, muốn chơi tuyệt chiêu thì cùng chơi, ngươi có tuyệt chiêu ta cũng có.

Bạch đế kiếm đạo nhanh tuyệt luân!

Tiêu trừ tất cả độc tố thanh đế kiếm đạo!

Tan rã tất cả ám khí xích đế kiếm đạo!

Làm chậm tốc độ kẻ địch hắc đế kiếm đạo!

Từ mặt đất hấp thu nguyên khí hoàng đế kiếm đạo!

Linh hoạt vô cùng kim hoàng kiếm đạo!

Bạo liệt vô cùng hỏa hoàng kiếm đạo!

Đem kẻ địch cuốn vào trong rồi chậm rãi tiêu mòn thủy hoàng kiếm đạo!

Cùng với vô cùng hoa lệ kiếm thuật một đầu long!

Các loại tuyệt kỹ sử dụng, đây sẽ là cuộc chiến cuối cùng Lục Nguyên ở tại Tấn quốc, cũng là cuộc chiến cao cấp nhất. Nếu là cuộc chiến cuối cùng tại Tấn quốc, vậy lấy ra hết bản lĩnh không lưu trữ chút gì.

Khiến Hoa Sơn thượng nhân, trưởng lão, đệ tử, khiến Thế Thiên Minh yêu ma, đầu lĩnh ma đạo và mọi người nhìn cuộc chiến cuối cùng của mình đi!

Sư phụ, có thấy không? Đây chính là đồ đệ trưởng thành rồi!

Sư tổ, có thấy không? Đây chính là đệ tử đang cứu Hoa Sơn!

Hoa Sơn, có thấy không? Đây chính là trái tim vì bảo vệ ngươi mà chiến đấu.

Tất cả người Tấn quốc, có thấy không? Có ta ở, Hoa Sơn sẽ không ngã! Mỗi một kiếm, một thức đều bao gồm rất nhiều cảm tình của Lục Nguyên. Mỗi lần vùng kiếm như có vô số các trưởng bối đang nhìn mình, hoặc đã chết, hoặc còn sống, hoặc tại di thất địa, hoặc tại Tư Quá Phong, nhìn mình, vậy thì dốc hết sức, đấu đi!

Vì muốn bảo vệ cho nên cường đại. Vì được mong chờ cho nên mạnh mẽ.

Cộng thêm Lục Nguyên một đường liên tục thắng, đánh ra khí thế, vậy nên trong tình trạng phát huy siêu bình thường.

Người đứng xem dù là Thế Thiên Minh hay Hoa Sơn đều chấn kinh không nói nên lời. Quang Minh Yêu Hoàng Phương Tà, Hắc Ám Ma Hoàng Kinh Hoàn Chân, hai vị này cường đại cỡ nào, đều là mạnh nhất sau tông sư Tấn quốc, hai người liên hợp dám ngăn cả Võ Đang tiên môn, thế mà giờ một chọi hai thế mà giờ đấu Lục Nguyên không nổi.

Lục Nguyên tuy là Hoa Sơn chưởng môn nhưng dù gì tuoir khá trẻ.

Bây giờ Lục Nguyên rốt cuộc mạnh đến đâu!

Lại nói bên này Lục Nguyên một người đấu Phương Tà, Kinh Hoàn Chân liên hợp, đột nhiên một luồng kiếm quang xẹt qua cuốn hướng Nam Hải Nhất Kiếm Kiều Phi Độ.

- Ngươi kêu Nam Hải Nhất Kiếm thì cũng đừng rảnh, đến đấu đi.

Kiếm quang này biến hóa đa đoan, tuy Kiều Phi Độ không muốn bị cuốn vào trong chiến đấu nhưng bất đắc dĩ không thể tránh thoát. Kiều Phi Độ bị cuốn vào vòng chiến thì tức giận, dùng Nam Hải khoái kiếm, nhưng Lục Nguyên không thèm để ý.

Mạnh quá! Lục Nguyên quá mạnh, cùng chiến đấu với Phương Tà, Kinh Hoàn Chân mà còn có thể thi triển kiếm quang, đem đầu lĩnh ma đạo Kiều Phi Độ cũng cuốn vào trong.

Không vài lần lại một kiếm quang chuyển động, kiếm quang cuốn hướng Thiên Sửu Lão Nhân.

- Ngươi là đồng đội với Nguyên Lăng sư bá, Nguyên Lăng sư bá đã đấu với ta thì ngươi cùng nhau chơi nào.

Thiên Sửu Lão Nhân liên tục dùng mấy con rối muốn trốn khỏi phạm vi kiếm quang truy kích. Khôi lỗi thuật của Thiên Sửu Lão Nhân đích thực giỏi, khôi lỗi mạnh nhất trong tay lão thậm chí có phó chưởng môn Côn Luân luyện thành, sức chiến đấu không yếu hơn bản thân Thiên Sửu Lão Nhân. Tuy nhiên, bất đắc dĩ kiếm quang quá mức bá đạo, cuốn lão vào vòng chiến.

Quá mạnh! Lục Nguyên cường rốt cuộc có cực hạn hay không? Khi đối chiến với Phương Tà, Hắc Ám Ma Hoàng, Kiều Phi Độ mà còn cuốn Thiên Sửu Lão Nhân vào vòng chiến.

Đây là cường đại cỡ nào!

Cường đại đến không thể tưởng tượng!

Lần này Huyết Kiếm lão tổ thụt lùi ra sau, lão nghĩ tới cùng với Lục Nguyên có chút thù oán. Tử Lan Yêu Vương cũng kiềm không được thụt lùi. Chúng đều bị chấn rồi, sợ kiếm quang Lục Nguyên cuốn chúng vào trong. Theo lý thì Lục Nguyên mới đến đại đạo cảnh tứ tầng, làm sao cũng không có lực lượng cường đại như vậy mới đúng. Chúng không biết đấy là do Lục Nguyên đánh ra khí thế, cộng thêm tín niệm phải baorveje Hoa Sơn, và cảm giác đây là cuộc chiến cuối cùng tại Tấn quốc cho nên phát huy vượt xa bình thường. Nếu không phải siêu bình thường phát huy thì sao xuất hiện cảnh tượng như vậy được?

Mới bắt đầu nhiều ma đầu là Trịch Trục Hoa Khai Phương Tà, cầu đạo giết vợ Kinh Hoàn Chân, tốc độ đệ nhất Xích Dực Yêu Vương. Băng Tráo Vạn Lý Tử Lân Yêu Vương, Tính Định Càn Khôn Nguyên Lăng Thượng Nhân. Vô Tâm Vô Can Thiên Sửu Lão Nhân. Trận Pháp Tông Sư Trương Hư Huyền. Nam Hải Nhất Kiếm Kiều Phi Độ, Đoạn Đao Tả Hoành, Huyết Kiếm lão tổ, Tinh Tú Lão Tiên.

317. Chương 605-606: Yêu Ma Tấn Công

Bây giờ Tả Hoành trọng thương mất năng lực chiến đấu. Tinh Tú Lão Tiên bị tru, Xích Dực Yêu Vương bị giết, Nguyên Lăng Thượng Nhân bị giết. Quang Minh Yêu Hoàng Phương Tà, cầu đạo giết vợ Kinh Hoàn Chân, vô Tâm Vô Can Thiên Sửu Lão Nhân, Nam Hải Nhất Kiếm Kiều Phi Độ, bốn người bị Lục Nguyên kiếm quyển vây khón. Huyết Kiếm lão tổ và Tử Lân Yêu Vương, trốn ra xa xôi.

Lúc mới bắt đầu, tình hình Hoa Sơn cực kỳ nguy hiểm. Hoa Sơn nói muốn lấy một địch nhiều, đối trận các ma đầu, lúc đó ai đều cho rằng là không khả năng.

Một Lục Nguyên bình thường sao có thể chắn được nhiều đầu lĩnh ma đạo như vậy?

Coi như Lục Nguyên trọng thương Tả Hoành, giết Xích Dực Yêu Vương thậm chí là giết Nguyên Lăng Thượng Nhân thì tất cả đều cho rằng hắn chỉ mạnh miệng thôi. Bởi vì đó căn bản là chuyện không thể thực hiện. Bây giờ, tình hình bây giờ là Lục Nguyên nói được làm được, đích thực đã làm đến khiến người trước khi chiến đấu không cách nào tưởng tượng, bây giờ cũng không thể tưởng tượng nổi.

Kỳ thực Lục Nguyên cuốn nhiều người như vậy vào đoàn chiến là vì phát hiện cửa động Hoa Sơn hộ sơn đại trận ngày càng lớn, nên phải cuốn nhiều đầu lĩnh ma đạo vào trong vòng chiến.

Lục Nguyên lấy một địch bốn, lại còn đánh hào khí như vậy, không thấy yếu thế chút nào.

Đây là kỳ tích!

Kỳ tích thật sự!

Danh túy kiếm, luôn truy thiên kiếm!

Ở phía xa, Võ Đang tiên môn đang xem cuộc chiến kinh ngạc đến không thể nói nên lời.

Hứa Nam Hạ gật đầu, Vương Quốc Hoa cẩn thận lui ra, đến sân hắn vừa vặn gặp Cao Nguyên đứng ở đây.

Cao Nguyên nãy thấy tình hình nên không vào cùng, y cười nói:

- Nói chuyện xong rồi hả?

Vừa nói Cao Nguyên còn dùng mắt xem phản ứng của Vương Quốc Hoa. Là thư ký của Hứa Nam Hạ nên chuyện cần biết hắn phải được biết.

Vương Quốc Hoa gật đầu, Cao Nguyên không thấy gì khác lạ, Vương Quốc Hoa rất bình thường, vì thế y cười nói:

- Lúc rản lên tỉnh thành ngồi một chút.

Nếu như Vương Quốc Hoa và bí thư Hứa không hề có ngăn cách gì thì Cao Nguyên sẽ không ngu ngốc chủ động thay đổi thái độ.

Đương nhiên chút tâm tư này của hắn đã bị ánh mắt vừa rồi của mình bán đứng. Đây là lòng người, nó luôn thay đổi vì lợi ích.

Vương Quốc Hoa không chấp điểm này. Tóm lại Cao Nguyên không có ác ý với mình. Hắn cười cười nhận lời rồi lên xe rời đi. Cao Nguyên gõ cửa vào phát hiện Hứa Nam Hạ đang nhíu mày suy nghĩ.

Cao Nguyên giạt mình, vừa nãy vẻ mặt của Vương Quốc Hoa đã lừa hắn. Cao Nguyên cẩn thận pha trà đặt trước mặt Hứa Nam Hạ, Hứa Nam Hạ lúc này lên tiếng.

- Cao Nguyên, cậu về sau phải học Quốc Hoa nhiều vào, tiểu tử này… thật đáng tiếc.

Đáng tiếc gì thì Hứa Nam Hạ không nói, Cao Nguyên thật ra có mấy suy đoán, hoặc là nói các suy đoán đó đều không chắc. Tóm lại tâm trạng bí thư Hứa bây giờ rất phức tạp nhưng Cao Nguyên có thể khẳng định thái độ của bí thư Hứa với Vương Quốc Hoa không thay đổi mấy.

Lúc này Du Vân Vân mở cửa vòa nói.

- Vừa nãy em thấy xe của Quốc Hoa, nó tới à? Thằng bé này sao không ở lại dùng cơm mà đã về rồi?

- Ồ, nó nghe nói chút chuyện nên tới đây báo cáo.

Hứa Nam Hạ không ngờ nói chuyện đùa, có lẽ ông đã có quyết định. Du Vân Vân cười nói:

- Báo cáo gì thế?

Hứa Nam Hạ liếc nhìn Cao Nguyên, Cao Nguyên hiểu ý cười nói:

- Tôi phải về, hai vị từ từ nói chuyện.

Cao Nguyên không ghen ghét đúng là giả. Vương Quốc Hoa có thể nói chuyện riêng với bí thư Hứa mà mình đứng bên cạnh nghe cũng không được.

Hứa Nam Hạ nói qua câu chuyện, Du Vân Vân thất thanh nói:

- Thằng bé này làm thế không phải là lấy tài chính quốc gia làm trò đùa sao? Đúng là hồ đồ, em phải mắng nó.

Vừa dứt câu, Du Vân Vân thấy chồng cười khổ, cô thoáng suy nghĩ liền hiểu rõ. Du Vân Vân không ngạc nhiên vì việc Vương Quốc Hoa có thể phân tích từ chuyện nhỏ như vậy, trong mắt cô thì Vương Quốc Hoa rất có năng lực, nhưng điểm cuối cùng mà Vương Quốc Hoa nhắc tới làm Du Vân Vân giật mình.

- Còn có chuyện Quốc Hoa muốn kết hôn, đã xác định.

Hứa Nam Hạ thở dài một tiếng, Du Vân Vân nghe xong buồn bã nói.

- Phỉ Phỉ sắp nghỉ đông rồi, em không biết nói với con như thế nào nữa. Lần trước hai mắt nó trũng sâu lại.

Chỉ có hai vợ chồng nên Hứa Nam Hạ lộ rõ bộ mặt của một người cha yêu con. Ông căm tức vỗ đùi.

- Em nghĩ biện pháp để Phỉ Phỉ tiếp xúc nhiều thanh niên hơn, anh không tin…

- Nói gì thế? Phỉ Phỉ còn chưa hết 20 cơ mà.

Du Vân Vân có chút buồn bực, Phỉ Phỉ còn nhỏ, còn sợ không gả được ra ngoài sao? Không biết là ai một lòng một dạ tác hợp nữa. Du Vân Vân vừa nói đột nhiên nghĩ tới gì đó nên nhíu mày nói:

- Lão Hứa, anh không hận Quốc Hoa chứ? Ân oán giữa anh và Sở Giang Thu đừng ghi lên đầu Quốc Hoa.

Du Vân Vân nghe xong cười ha hả nói.

- Sao có thể chứ, anh đoán Sở Giang Thu ước gì anh làm như vậy, anh hiểu rõ hắn mà, anh không để hắn được như ý đâu. Chẳng qua lần này không liên quan tới hắn.

Hứa Nam Hạ vừa nói lại lộ vẻ không cam lòng, xem ra Hứa Nam Hạ rất nhớ thù.

Đoàn khảo sát bộ Khoa học công nghệ đến quận Hồng Sam nửa tháng, được phục vụ chu đoán, bí thư quận ủy luôn đi cùng, Vương Quốc Hoa thực ra ít tham gia náo nhiệt.

Gần như không phí công sức gì mấy khu công nghệ cao quận Hồng Sam được chọn làm "điển hình", trong đó kỹ thuật phát điện năng lượng mặt trời được khen là kỹ thuật hàng đầu quốc gia. Công ty dược Huy Hoàng cũng kiếm được bằng khen.

Báo khoa học kỹ thuật cử hai phóng viên tới, trong túi có phong bì mà Mã Ngọc Cao biếu nên ra sức viết bài khen ngợi.

Vương Quốc Hoa dành thời gian gọi điện nói chuyện với Du Phi Dương. Du Phi Dương rất giật mình việc Vương Quốc Hoa muốn từ từ rút cổ phần của mình ra. Nhưng Vương Quốc Hoa khuyên bảo mãi, Du Phi Dương mới đáp ứng.

Hơn mười ngày sau, vụ án quỹ đầu tư tín dụng tỉnh Nam Thiên làm chấn động cả nước bộc phát. Tổng giám đốc Tông Đình Phương trốn sang nước Z, tỉnh Nam Thiên công bố ra bên ngoài tổn thất 80 triệu tệ, đây coi như là vụ án tạo thành chấn động không hề nhỏ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

433. Chương 425: Cấp Chiêu

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

— 0o0 —

Chương 425: Cấp chiêu

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Còn nửa tháng mới tới tết, Vương Quốc Hoa mấy ngày này chạy quanh mệt như con chó. Đến cuối tuần được ngày đẹp trời, thư ký Ngô Minh Chi nói đến việc về nông thôn câu cá, Vương Quốc Hoa gật đầu nhận lời ngay. Hồ câu là nhà Ngô Minh Chi nhận thầu bố mẹ Ngô Minh Chi nhận được điện liền chuẩn bị ngay.

Ngồi ở hồ nước hóng gió, phơi nắng câu cá, uống trà đúng là rất thoải mái. Vương Quốc Hoa câu cá không phải chú ý cá có đớp mồi hay không, hắn híp mắt không nhìn phao, thi thoảng hắn kéo cần lên thấy hết mồi liền bỏ thêm vào vứt xuống.

- Minh Chi, chủ tịch Vương sao vậy? Gần tiếng mà không thấy câu được con cá nào.

Ngô Minh Chi và mẹ đang chuẩn bị đồ ăn ở gần hồ, mẹ Ngô Minh Chi có chút tò mò hỏi. Cá trong hồ bà biết rõ, cá nhà mình rất dễ câu, người ở nội thành cứ vào dịp nghỉ là có không ít người tới đây câu. 30 đồng câu cả ngày, dù sao cá trong hồ đều là cá rô rẻ tiền.

Ngô Minh Chi biết rõ tâm trạng của Vương Quốc Hoa. Vương Quốc Hoa rất mệt, đến câu cá là giả, nghỉ ngơi thả lỏng là thật. Mấy hôm trước chủ tịch Vương rất bận rộn, hôm nay may mà có thời gian nghỉ ngơi nên Ngô Minh Chi mời Vương Quốc Hoa về nhà để thư giãn.

Cái này Ngô Minh Chi không tiện giải thích với mẹ, hắn cười nói:

- Mẹ để ý cái này làm gì? lãnh đạo vui là được rồi.

- Cũng đúng.

Mẹ Ngô Minh Chi rất đồng ý lời của Ngô Minh Chi. Nhà Ngô Minh Chi ở nông thôn, sau khi Ngô Minh Chi đỗ đại học nên cuộc sống dần khác đi, nhất là sau khi vào làm việc ở quận, có bố vợ là phó chánh văn phòng quận thì càng tốt hơn. Ai ngờ được bố vợ lui sớm, Ngô Minh Chi bị chèn ép. May mà Ngô Minh Chi được Vương Quốc Hoa coi trọng nên thân phận của Ngô Minh Chi mới dần thay đổi.

Nhà Ngô Minh Chi toàn do vợ chèn ép chồng, mẹ Ngô Minh Chi không nhìn được, rất ít khi tới nhà con trai. Đám cán bộ hám lợi ở xã có ai thèm để ý tới một tên bị đẩy ra rìa tại ủy ban quận chứ? Bây giờ thì hay rồi, địa vị trong nhà của Ngô Minh Chi bay vút lên, nguyên nhân là do vợ Ngô Minh Chi được đề bạt một chức nhỏ ở cơ quan. Bình thường cứ đến ngày lễ, ngày tết là có không ít người mang quà tới nhà. Cuộc sống được người lấy lòng đúng là thoải mái, ngay cả quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng hòa hoãn hơn nhiều. Nhà bố mẹ Ngô Minh Chi bây giờ cán bộ xã rảnh rỗi là tới ngồi, hỏi han. Biến này đều là do vị lãnh đạo trẻ tuổi kia mang tới.

Mẹ Ngô Minh Chi là người thành thật, người giúp con gái mình đương nhiên là phải cảm ơn.

Một xe Santana từ xa chạy tới, Mã Ngọc Cao xuống xe cười cười chạy tới. Vương Quốc Hoa nhìn rồi tiếp tục phơi nắng. Mã Ngọc Cao nhìn thấy xô không có cá, lời nịnh bợ tới bên mép phải rút về.

- Chủ tịch quận, ngài đây là đang câu cá hay là nuôi cá thế?

Biết tính cách của Vương Quốc Hoa nên lúc như thế này Mã Ngọc Cao khá tùy tiện. Vương Quốc Hoa không yêu cầu quá khắt khe với người bên cạnh, chỉ cần làm tốt công việc được giao là đủ. Đương nhiên Mã Ngọc Cao là người biết làm việc còn có thể hỗ trợ cho người khác tự nhiên được Vương Quốc Hoa coi trọng.

- Xem ra trưa mà muốn ăn cá tươi thì phải tự mình ra tay rồi.

Mã Ngọc Cao vừa nói vừa cầm cần dự phòng bên cạnh, kéo chiếc ghế ngồi xuống câu cá.

Đáng tiếc tâm tư của Mã Ngọc Cao không đặt ở việc này, hắn ném cần xuống liền cười nói:

- Chủ tịch quận, ngài nghe nói không?

- Nghe nói cái gì?

Vương Quốc Hoa lấy bao thuốc Gấu mèo châm một điếu rồi đưa tới. Mã Ngọc Cao chép miệng cầm châm hít sâu một hơi, hắn si mê nói.

- Thuốc này tốt thật.

Nịnh xong, Mã Ngọc Cao mới nói.

- Công ty Kinh Hoa bị niêm phong, nghe nói có nhiều tội danh như lừa gạt… Tôi nghe người trên tỉnh thành nói tổng giám đốc Tông – quỹ đầu tư tín dụng tỉnh trốn ra nước ngoài rồi, kéo theo từng này.

Mã Ngọc Cao vừa nói vừa thò một bàn tay ra.

- Tôi sao nghe nói là 80 triệu?

Vương Quốc Hoa cười cười đáp lại, Mã Ngọc Cao nghe vậy cười lạnh nói:

- Cái này cũng có thể tin sao?

Nói là như vậy nhưng trong lòng Mã Ngọc Cao lại đang suy nghĩ lãnh đạo ngài đúng là giỏi giả vờ.

- Mặc kệ anh tin hay không, dù sao tôi tin.

Vương Quốc Hoa rất trấn tĩnh nói chuyện, Mã Ngọc Cao nghe xong đầu tiên là á khẩu, sau đó cười hắc hắc

Nhưng Phương Tà có thể khẳng định, gã một lần vô tình trong chốn di bảo có được ly biệt lăng thì tốc độ lùi khá nhanh, nhanh hơn cả Xích Dực Yêu Vương! Cho nên lần này rút lui Phương Tà rất có tự tin, tuyệt đối sẽ không ra ngoài ý muốn.

Vèo!

Phương Tà chỉ cảm thấy có pháp lực cường đại đến cực điểm kéo mình và ly biệt lăng trở về.

Chuyện vậy! Xuyên qua tầng chụp trong suốt của ly biệt lăng, Phương Tà thấy là Lục Nguyên hướng tới mình tay phải hư không chộp! sao có thể! Lục Nguyên làm sao mà có pháp lực cường như vậy được! Đem mình và ly biệt lăng hư không hút qua. Bình thường chỉ nghe nói Lục Nguyên kiếm thuật cường đại, chưa từng nghe đến tuyệt học này.

Phương Tà cố gắng muốn chống cự, nhưng chợt phát hiện mình còn dư không bao nhiêu pháp lực, dùng hết sức mình phản kháng nhưng ly biệt lăng vẫn là bị kéo đến trước mặt Lục Nguyên.

Nhất định phải nghĩ cách. Phương Tà nhanh chóng suy nghĩ, hiện nay Lục Nguyên rõ ràng muốn giết chết mình, may là ly biệt lăng siêu cấp cứng rắn, mình muốn phá hỏng còn phải tốn chút sức, chắc là có thời gian để nghĩ cách. Phương Tà là hạng mưu kế đầy bụng.

Nhưng Lục Nguyên lập tức hư không chộp.

Xoẹt! Một tiếng, ly biệt lăng siêu cấp cứng rắn bùm một tiếng vỡ ra. Phương Tà cả người đầy máu, bị Lục Nguyên hư không chộp đến trước mặt. Giờ phút này Phương Tà không giữ phong độ phiên phiên Trích Trục Hoa Quang Minh Yêu Hoàng bình thường nữa.

- Tại sao? Tại sao ngươi có thể hư không kéo ta trở về? Ngươi không khả năng theo kịp tốc độ ly biệt lăng đệ nhất Tấn quốc mới đúng. Độ cứng của ly biệt lăng dù là ta cũng không thể dễ dàng phá hủy, tại sao ngươi có thể tùy tiện chộp một cái liền hỏng!

Trước khi chết gã phát điên gào la.

Lục Nguyên nhẹ nhàng nói:

- Sắp chết rồi nói nhảm cái gì? lúc trước ta từng nói muốn bóp chết ngươi, ta nói được làm được, nói bóp chết ngươi liền bóp. Bây giờ thì, đi chết đi!

Pháp lực hư không trảo cường đại đột nhiên ấn xuống. Toàn thân Phương Tà bị hư không trảo trực tiếp bóp nát, hóa thành đống thịt vụn. Một trong hai yêu hoàng dưới đất, Quang Minh Yêu Hoàng Phương Tà cứ thế chết đi, người đánh chết là Hoa Sơn tiên môn tân chưởng giáo Lục Nguyên.

319. Chương 609-610: Lục Nguyên Ra Tay

Nói đến liền làm được, nói bóp chết ngươi liền bóp chết ngươi, không có chút lựng khựng.

Đây chính là Lục Nguyên!

Sau khi thành chưởng môn, bá khí của Lục Nguyên tăng lên, liền là cách sảng khoái như vậy.

Lục Nguyên bóp chết Phương Tà xong phát hiện Kinh Hoàn Chân, Thiên Sửu Lão Nhân, Kiều Phi Độ đã chạy xa không biết bao nhiêu, sớm xuống núi rồi. Chúng bị Lục Nguyên đánh thành chim sợ cành cong, lại nghe Phương Tà trước khi chết hét to thì phập phồng lo sợ, chạy trốn càng nhanh.

Lục Nguyên nhìn bốn phía một vòng, phát hiện trong nhiều người có Tử Lân Yêu Vương chưa rút lui. Bây giờ người bình thường đều biết bên yêu ma thua, đại thế đã thành, không thể nghịch lại. Nhóm đầu lĩnh đều đang chạy trốn, giống như Trương Hư Huyền, Huyết Kiếm lão tổ đã sớm chạy mất dép.

Tử Lân Yêu Vương cũng muốn chạy, nhưng đối thủ của ả là Nguyên Dương Thượng Nhân. Nguyên Dương Thượng Nhân trải qua đặc huấn thất quốc Việt Lộc Sơn, thủ đoạn ngày càng ngoan độc. Tỏa định Tử Lân Yêu Vương, liên thể linh kiếm múa may, khiến ả muốn thoát cũng không trốn ra được. Nhưng nói muốn thắng Tử Lân Yêu Vương không phải chuyện dễ vậy.

Dù sao Tử Lân Yêu Vương chính là đứng đầu trong tứ đại yêu vương, bàn về sức chiến đấu đứng trên ba yêu vương Xích Dực Yêu Vương, Bạch Phát Ưng Vương, Mặc Trúc Yêu Vương.

Vào lúc này, Tử Lân Yêu Vương phát hiện có sức chiến đấu mạnh mẽ tuyệt đối áp hướng đỉnh đầu, ả ngẩng đầu lên trông thấy hình ảnh khiến cả đời vĩnh viễn không quên, khắc sâu nhất, Hoa Sơn tân chưởng môn, tay trái cầm hồ lô rượu, uống một hớp rượu xong ném hồ lô rượu sang bên, tay cầm một thanh linh kiếm, lấy tư thế vô cùng bá đạo từ chín tầng trời nhảy xuống.

Một kiếm chém xuống!

Một kiếm này dường như là vô tận bá đạo!

Một kiếm này dường như là vô cùng tiên ý!

Thanh y thanh niên đó dường như là tiên thật sự! Thần chân chính!

Nhất kiếm! Chém chết thiên địa cực hạn!

Nhất kiếm! Chặt đứt luân hồi chi căn.

Kiếm rơi!

Dưỡng Ngô linh kiếm nặng nề chém xuốngđất, xuất hiện khe hở sâu đến trăm trượng.

Cái đầu tuyệt đẹp của Tử Lân Yêu Vương xinh đẹp thế giới dưới đất lăn lông lốc đến một bên, đứng đầu tứ đại yêu dương dưới đất, cũng là người cuối cùng trong tứ đại yêu thương, Tử Lân Yêu Vương đã chết, người đánh chết, Hoa Sơn tân chưởng môn Lục Nguyên, trong khi ả đấu với Nguyên Dương Thượng Nhân bị một kiếm đánh chết.

Trên bầu trời.

Nhâm Độc sớm phát hiện có việc lạ cho nên rút lui. Kỳ thực Nhâm Độc biết lần này bị chèn ép nghiêm trọng hơn hai lần trước nhiều lắm. hai lần trước thất bại mà sĩ khí chưa rơi, nhưng lần này là Thế Thiên Minh chính diện đụng độ sĩ khí với Hoa Sơn, tín niệm va chạm. Tín niệm của Thế Thiên Minh bị hủy suy sụp, sau này Thế Thiên Minh đối phó Võ Đang, Côn Luân, Thanh Thành, Nam Hải còn được, nhưng e rằng thuộc hạ Thế Thiên Minh từ nay về sau không còn can đảm đối kháng Hoa Sơn.

Hoa Sơn trải qua lần này máu lửa tẩy lễ sẽ niết trọng sinh.

Hoa Sơn trọng sinh sẽ càng đáng sợ hơn trước.

Trong lòng Nhâm Độc có trăm ngàn cách nghĩ nhưng lập tức lấy lại tinh thần, vấn đề mấu chốt làm mình làm sao chạy thoát đây?

Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài.

Nhưng với điều kiện là mình còn sống đã.

Chu Thanh Huyền quá đáng sợ!

Trên bầu tời, Nhâm Độc đấu với Chu Thanh Huyền, trận đại chiến!

Nhâm Độc nghiêm túc nhìn chằm chằm đối thủ Chu Thanh Huyền, đối diện Chu Thanh Huyền dường như không thể hấp được một chút pháp lực, Nhâm Độc cũng biết đây là âm dương hoàn toàn cân bằng của đối thủ. Cái gọi là hóa huyết đại pháp có thể đem pháp lực, tinh huyết của người khác hấp thu hết, sẽ có cực hạn. Chu Thanh Huyền toàn thân vô cùng cân bằng, làm sao hấp thu được chút gì?

Hiện giờ gã chỉ có thể dùng tinh di giảm bớt lực, cùng lúc đó vận Bách Môn kiếm pháp đối địch. Nhâm Độc về mặt kiếm đạo rất có thiên phú, tinh thông Bách Môn kiếm pháp.

Trong khi xuất kiếp tiến lên, Nhâm Độc đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Phải rời đi! Nếu không rời đi thì e rằng sẽ bị giam trong chỗ này. Chớp mắt Nhâm Độc điên cuồng tấn công, thi triển chiêu thức như sấm chớp mưa rào, cùng thi triển ra Thiên Ma Huyết Độn. Sử dụng Thiên

Ma Huyết Độn có thể độn đi vạn dặm nhưng đại thương nguyên khí, dùng cách nyaf trong ba mươi năm không thể hồi phục sức chiến đấu mạnh nhất.

Nếu không cần thiết thì Nhâm Độc thật sự không muốn dùng Thiên Ma Huyết Độn.

Chớp mắt một bóng đỏ chạy xa!

Giờ phút này, Chu Thanh Huyền xuất kiếm!

Một kiếm chia âm dương!

Chu Thanh Huyền cười sang sảng nói:

- Muốn trốn cũng phải để lại một cánh tay rồi tính!

Một vệt đỏ bay lên, một cánh tay bị chém thành thịt vụn. Cánh tay bị Chu Thanh Huyền chặt đứt không dễ dàng hòi phục, nhát kiếm này lão dùng lực lượng đặc biệt, Nhâm Độc muốn hồi phục cánh tay không mất trăm tám mươi năm thì đừng mơ.

Nhâm Độc vận dụng Thiên Ma Huyết Độn chạy xa giờ hét thảm. Nhát kiếm của Chu Thanh Huyền chẳng những chặt đứt cánh tay gã, còn kích phát pháp lực Đông Phương Yêu nằm trong người gã. Gã luôn cho rằng đã vận dụng pháp lực của Đông Phương Yêu thật tốt, không ngờ vẫn có khuyết điểm, lại còn bị Chu Thanh Huyền bắt lấy.

Bây giờ pháp lực Đông Phương Yêu trong người trôi đi, tương đương với hấp thu pháp lực Đông Phương Yêu chỉ là uổng công. Không chỉ thế, gã còn dụng Thiên Ma Huyết Độn, đại thương nguyên khí, một cánh tay bị cắt.

Đáng chết!

Lần này ăn thiệt thòi lớn.

Vốn cho rằng mình lợi hại hơn Tống Thanh Kiều nhiều, coi như cùng lúc đối phó Tống Thanh Kiều, Yến Nhị thì cũng có thể thắng. Trong ba mươi năm nguyên khí chưa về thì tương đương với Tống Thanh Kiều, khi nguyên khí ba mươi năm trở về khó chắn Chân Võ Thất Tiệt Trận! Chết tiệt! Lần này lỗ to!

Hơn nữa Nhâm Độc biết rằng đối thủ chân chính của mình không phải đám Tống Thanh Kiều.

Lão già bảo thủ như Tống Thanh Kiều coi như pháp lực ngang bằng mình cũng chỉ có nước bị mình đùa chết.

Rắc rối là Hoa Sơn!

Hoa Sơn, trận chiến này đã đánh ra tinh khí thần, đánh ra phong cách Hoa Sơn. Sau này Hoa Sơn có khí khái ngạo thị tất cả địch thủ Tấn quốc. Thế Thiên Minh đối phó Hoa Sơn sẽ bị khí thế tự nhiên áp chế, trận chiến này thua triệt để, chẳng những đấu thua mà thua cả tâm.

Sau này muốn đối phó Hoa Sơn cơ bản là không khả năng!

Hơn nữa rắc rối nhất là cáo già Chu Thanh Huyền, nhìn sau cũng không nhìn thấu.

Ba lần đánh bại mình! dường như mỗi lần đều dốc hết sức nhưng đợi mình tăng thực thì vẫn thua dưới tay lão?

Lão cáo già này, không lẽ…?

Không, không thể nghĩ như vậy, nếu nghĩ thế thì mình thua cả tâm.

Nhâm Độc nặng nề đập trên sa mạc, nơi này cách Hoa Sơn xa mấy vạn dặm.

Ta còn muốn tái chiến Hoa Sơn!

Đại nghiệp Tấn quốc có thể thành hay không phải xem đánh bại được Hoa Sơn không.

……

Cuộc chiến Hoa Sơn rốt cuộc kết thúc.

Bây giờ không biết có bao nhiêu người Hoa Sơn, trên cao từ thượng nhân, chính giữa đến kiếm tiên, trưởng lão, bên dưới đến đệ tử đa số toàn thân đẫm máu, có nhiều vết thương trên người, nhưng không ai kêu đau. Sướng! sướng! sướng! Khi dốc hết tinh thần tập trung làm một việc hóa ra sung sướng như vậy!

Khi thành công bảo vệ Hoa Sơn hóa ra sung sướng đến thế.

Dùng lực lượng chúng ta bảo vệ Hoa Sơn của chúng ta.

Hoa Sơn này không phải một mình Yến Thương Thiên, không phải của mình Sở Đoạn, cũng không là của Lục Nguyên mà là Hoa Sơn của mọi người.

Bầu trời thật là xanh.

Hạ Thanh Hạc nằm trên mặt đất, gã nhìn lên trời. Dù dùng Giải Thể Đan coi như mất cơ hội trùng kích đại đạo cảnh lục tầng nhưng Hạ Thanh Hạc không hối hận. Hạ Thanh Hạc hiểu rằng cuộc sống sau này của mình sẽ là giáo dục Hoa Sơn đệ cửu đại, đệ thập đại, cố gắng hết sức nghĩa vụ đệ bát đại.

Hoa rơi không phải vật vô tình, tan thành bùn đất, hơn nữa mình sẽ không chỉ dạy cho người nguyên khí tông nữa. Người nguyên kiếm tông, nguyên kiếm khí tông đều sẽ dạy hết. Những người này đều là hậu bối Hoa Sơn, hy vọng của Hoa Sơn.

Diệp Dương Dung thở nặng nề, còn sống, thật tốt. Giây phút bị trường kiếm của yêu ma đâm vào lưng, Diệp Dương Dung đích thực không có pháp lực, vốn cho rằng không thể gặp con trai mình nữa. Nhưng giây phút đó nguyên kiếm tông Tẩu Tỉnh Kiếm Tiên Lăng Lạc Thạch ra tay cứ giúp. Không chỉ là cứu giúp. Lăng Lạc Thạch dùng cánh tay trái đỡ nhát kiếm của yêu ma, bị chém đứt tay, kiểu liều mạng này Diệp Dương Dung chưa từng nghĩ đến. Kỳ thực Lăng Lạc Thạch không ngờ mình sẽ đi cứu người nguyên kiếm khí tông, chẳng qua trong không khí đó tự nhiên làm việc.

Diệp Dương Dung nói:

- Cảm ơn.

Lăng Lạc Thạch tất nhiên không để bụng, nói:

- Không cần cảm ơn.

Diệp Dương Dung không nói gì thêm, chỉ nhìn lên trời. Bầu trời thật là xanh, con trai con gái tương lai, ta lại có thể thấy các ngươi ra đời, tốt quá.

Thạch Triêu Dương và Diệp Phương tựa lưng vào nhau. Trước đó hai người không có chút quan hệ, tuy cùng là đệ tử chân truyền nhưng chưa từng nói một lời, vậy mà giờ phút này hai người đều tiêu hao sạch pháp lực dựa lưng vào nhau, chống đỡ sức nặng đối phương. hai người cùng nhìn lên trời, bầu trời rất xanh.

Bầu trời sau khi đổ tuyết xanh thăm thẳm.

- Đại sư huynh, mới rồi cảm ơn.

Sau khi Lục Nguyên trừ đi ngũ phong tam tông, trong đệ tử chân truyền đại sư huynh chính là Thạch Triêu Dương. Trong cuộc chiến vừa rồi Thạch Triêu Dương thay Diệp Phương cản vài kiếm, nếu không thì gã sớm chết rồi.

- Không cần cảm ơn, bởi vì chúng ta đều đang chiến đấu.

Thạch Triêu Dương lúc này có xúc động muốn huýt sáo.

Bởi vì gã trông thấy sư đệ kiếm tông Mạc Thùy Thùy đang cầu hôn với nữ đệ tử nguyên khí tông Vạn Kỳ.

Sư đệ Mạc Thùy Thùy bình thường rụt rè, thích một người co đầu rụt cổ, không dám thốt ra miệng, đối tượng còn là nữ đệ tử nguyên khí tông, dựa theo tình hình nguyên kiếm tông và nguyên khí tông đâu khả năng yêu nhau? Cho nên Mạc Thùy Thùy không nói ra miệng, nhưng bây giờ không khí giảm xuống, hoặc trải qua sinh tử tẩy lễ, sư đệ Mạc Thùy Thùy lại dám cầu hôn với Vạn Kỳ.

Mạc Thùy Thùy toàn thân đẫm máu quỳ xuống trước mặt Vạn Kỳ người đầy vết máu. Tu tiên giới cầu hôn có thể là đại hôn lễ mời bà mai, cũng có thể đàn ông trực tiếp cầu hôn đàn bà, tiện lợi và đơn ginả hơn thế giới phàm nhân nhiều.

Bên cạnh có không ít người huýt sao, có người vỗ tay.

- Đồng ý hắn, đồng ý hắn, đồng ý hắn!

Một đống tiếng hò reo!

Bây giờ Lục Nguyên chỉ cảm thấy mệt mỏi khắp người. Con người tinh lực có hạn, Lục Nguyên trước đâu với Tả Hoành, Tinh Tú Lão Tiên, Nguyên Lăng Thượng Nhân, sau đấu cùng Phương Tà, Kinh Hoàn Chân, Kiều Phi Độ, Thiên Sửu Lão Nhân, bốn người liên hợp. cuối cùng hắn đánh chết Phương Tà, giết Tử Lân Yêu Vương, một đường tiêu hao dựa theo tình huống bình thường e rằng pháp lực của Lục Nguyên đã tiêu hao ba, bốn lần, cách đánh bình thường tuyệt đối chịu không nổi tiêu hao như vậy, nhưng lần này cứng rắn chống chọi. Khi giết Tử Lân Yêu Vương chưa thấy mệt bao nhiêu, nhưng lúc này thả lỏng mới phát hiện mỗi tấc thân thể, mỗi tế bảo nhỏ xíu đều kêu đau, toàn thân không chứa chút pháp lực.

Tuy nhiên, dù rất đau, pháp lực lại tiêu hao hết nhưng thật sướng!

Cảm giác thắng lợi thật là sướng!

Chỉ có chiến đấu mới biết cảm giác thắng sau đó.

Xem những người đang hò reo kêu Vạn Kỳ Mạc Thùy Thùy cầu hôn, Lục Nguyên cũng ở bên cạnh to giọng:

- Đồng ý hắn, đồng ý hắn!

Giờ phút này không phân chia chưởng môn, mình chỉ là một người Hoa Sơn, giống như người khác, thân phận chưởng môn tạm thời đi gặp quy đi.

Lục Nguyên ngẩng đầu nhìn lên trời.

Bầu trời thật rất xanh.

Lục Nguyên nhìn thấy Chu Thanh Huyền rời đi, lại đi Tư Quá Phong, nhưng lần này hắn thấy Chu Thanh Huyền sư thúc tổ cười. Lão rất ít nhất, ít nhất thì đây là lần đầu tiên Lục Nguyên thấy Chu sư thúc tổ đang cười. Đây là sao…? Lục Nguyên lập tức hiểu ra tại sao Chu sư thúc tổ cười.

Bởi vì!

Hiện nay tam tông tồn tại bình chướng trải qua cuộc chiến này đã hoàn toàn biến mất.

Không sai, lúc trước qua tam tông loạn Lục Nguyên cưỡng chế mọi thứ, ai không phục thì nhốt, xóa ngũ phong tam tông khiến mọi người cùng một chỗ, nhưng trong lòng họ vẫn có bức tường ngăn cách, không chân chính hòa mình. Nếu không phải Lục Nguyên chính sách cao áp thì e rằng tam tông loạn lại nổi lên.

Nhưng trải qua lần này niết bàn trọng sinh, Lục Nguyên hiểu nguyên ngũ phong tam tông triệt để biến mất.

Sau này chỉ có một Hoa Sơn!

Hoa Sơn chính là Hoa Sơn!

Yến tổ sư, sư phụ, lúcđó các ngươi lo lắng, chưa thể làm được rốt cuộc bị ta hoàn thành rồi.

……..

Khi Lục Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, toàn thân kiếm ý đang cuồn cuộn, nhưng kịch liệt nhất chắc là tám loại kiếm ý thổ hệ… thổ kiếm ý, thạch kiếm ý, sơn kiếm ý, nê kiếm ý, sa kiếm ý, thủ kiếm ý, nguyệt kiếm ý, tinh kiếm ý.

Đây là…kiếm ý tự di động, muốn xông hướng thổ hoàng kiếm đạo ư?

Lục Nguyên phát hiện điều này thì rất kinh ngạc.

Vốn lĩnh ngộ tam hoàng kiếm đạo, thủy hoàng kiếm đạo, kim hoàng kiếm đạo, hỏa hoàng kiếm đạo đều là mình chủ động, muôn vàn khó khăn không đễàng lắm mới ngộ một hoàng kiếm đạo, bây giờ là tám loại kiếm ý thổ hệ tự dâng lên muốn hoàn thành một hoàng kiếm đạo, đang giở trò gì vậy? Đúng là hcuyện lạ chưa từng có.

Tuy nhiên, Tạm thời quăng hết suy nghĩ, trùng kích thổ hoàng kiếm đạo nào!

Lục Nguyên hít một hơi, trong đầu các uy nghĩ liên quan thổ hoàng ùa vào đầu.

Trong lục vô não hải, Lục Nguyên thấ một tòa lại một tòa sơn mạch.

Dường như viễn cổ hồng hoang, khí thế mênh mông ập vào mặt.

Dường như mình đang đứng trong viễn cổ hồng hoang.

Liếc mắt nhìn, trong tâm mắt đều là mặt đất rộng mênh mông mà hoang vắng, dãy núi trập trùng, loại khí hoang sơ cổ xưa này khiến người cảm giác thiên địa to lớn, con người thì nhỏ bé như vậy. Đứng đây mới hiểu uy thiên địa khổng lồ cỡ nào, rộng lớn bao nhiêu, vô biên vô hạn, vô phất vô viễn.

Mình chỉ là một con thuyền mà thôi.

Từng tòa sơn mạch dường như bắt đầu nhúc nhích đánh hướng mình.

Lục Nguyên tinh thần hoảng hốt, nhưng hắn phát hiện trước công kích này mình không thể nhúc nhích được chút nào.

Sơn mạch to lớn nặng nề đánh vào người Lục Nguyên, không có cảm giác khó chịu, ngược lại tin tức ùa vào đại hải. Tín niệm thổ hoàng tiến vào đầu óc.

Cái gì là thổ hoàng!

Chứa đựng lịch sử vô cùng dày rộng, như tồn tại từ cổ xưa, bình thường bất động như núi, vô cùng im lặng, nhưng một khi kích pahst thì trời sụp đất nứt, có thể tạc thiên địa thành hai nửa, khí thế vô cùng bàng bạc, như là trời sụp, địa chấn, đây chính là thổ hoàng. Từng tòa núi to lúc bất động thì thôi, một khi động thì khác hẳn.

320. Chương 611-612: Côn Luân Sơn

Lúc này Lục Nguyên đã hiểu tại sao khoảnh khắc này hiểu ra thổ hoàng kiếm đạo. Bản thân Hoa Sơn có lực lượng bảo vệ, tựa như thổ hoàng kiếm đạo vậy. Mọi người qua tam tông loạn thì không lên tiếng nữa, không còn ở đầu sóng tu tiên giới, bất động như thổ hoàng núi, một khi gặp phải Nhâm Độc tấn công thì người Hoa Sơn từ trên xuống dưới bùng nổ, cho dù trời sụp đất nứt cũng phải bảo vệ!

Thổ hoàng kiếm đạo!

Kiếm đạo bảo vệ thê lương mà nhân hậu!

Dù là thổ, thạch, sơn, nê, sa, thủ, nguyệt, tinh, kỳ thực đều là kiếm ý bảo vệ.

Lục Nguyên mở mắt ra, vung nhát kiếm.

Nhát kiếm này không sắc bén nhưng một kiếm cho người cảm giác tuyệt vọng, đây là kiếm ý bảo vệ.

Lục Nguyên biết luyện thành thổ hoàng kiếm đạo rồi xem như bùa đắp một khuyết điểm trong kiếm pháp của mình. Tính cách Lục Nguyên luôn là tùy ý, người tùy ý thì kiếm pháp cùng tùy tiện, mặt công kích bởi vì muốn thắng đủ loại cường địch cho nên dù kiếm pháp tùy ý về mặt công kích thì khá giỏi. Nhưng mặt bảo vệ thì mình luôn không giỏi cho lắm, không phải nói đấu với cường địch không cần thủ chiêu, chẳng qua mình thói quen lấy công làm thủ, đã quen vậy rồi cho nên không luyện về thủ chiêu mấy, vậy nên đến nay chiêu thủ của mình không được tốt lắm.

Hiện giờ luyện thành thổ hoàng kiếm đạo coi như bù đắp khuyết điểm mặt kiếm đạo rồi.

Tuy vì tính mình tản mạn, chưa chắc dùng nhiều thổ hoàng kiếm đạo nhưng chắc chắn sau này sẽ có chút tác dụng.

Khi Lục Nguyên tỉnh lại thì mặt trời đã ngã về tây.

Dù là mùa đông nhưng trăng sáng sao thưa.

Hút một ngụp khí, vào phổi là không khí cực kỳ lạnh lẽo.

Chiến thắng!

Dù là bây giờ, nghĩ đến trận thắng đó Lục Nguyên vẫn thấy vô cùng sung sướng. Còn việc thu dọn chiến trường thì không cần Lục Nguyên chưởng môn sai bảo, mấy phó chưởng môn đều ra lệnh, mọi người tự động dọn dẹp hết.

Lúc này phản ứng của Tấn quốc, thậm chí là Nguyên quốc chắc là rất thú vị.

Cách Hoa Sơn gần nhất là Võ Đang tiên môn.

Võ Đang tiên môn trước đó bị Nhâm Độc công phá một lần, cả tiên môn bị đốt, coi như Thiên Trụ phong, kiến trúc đặc sắc của Võ Đang cũng bị lửa đốt cháy một phần. Giải Kiếm Trì có lịch sử nhất Võ Đang bị hủy, may là Võ Đang chưởng môn Tín Vật Chân Võ Tiên Tà không bị thương, xem như may mắn trong xui xẻo.

Bây giờ người Võ Đang tiên môn đều xây dựng lại Võ Đang, chẳng qua lần này chủ lực đều rúc tại Võ Đang Thiên Trụ phong. Đây là vì sợ yêu ma lại đánh bất ngờ, đem lực lượng gom một chỗ có lợi cho phòng ngự. Thiên Trụ phong sớm dựng nên Chân Võ Đại Điện mới, chẳng qua Chân Võ Đại Điện mới này dù mới tinh nhưng mất đi cảm giác lịch sử dày nặng. Chân Võ Đại Điện mới này tất cả đều là sỉ nhục của Võ Đang, đang biểu cho Võ Đang bị Nhâm Độc dẫn người công phá.

Lần này Võ Đang chịu tổn thất quá nghiêm trọng, dù là Võ Đang Thất Tử cũng chết ba người. Chinhs vì thế nên lần này yêu ma tấn công Hoa Sơn mà Võ Đang vô lực cứu viện. Tình huống giống như Hoa Sơn, không có sức mạnh đi cứu, nếu đi thì e rằng bị diệt tuyệt sẽ là Võ Đang. Tống Thanh Kiều ngồi trong Chân Võ Đại Điện, thở dài thườn thượt.

Lúc này trên bầu trời Võ Đang một mảnh âm u, dường như tuyết sắp rơi.

Lòng Tống Thanh Kiều giống như htười tiết này vậy.

Nói đến Tống Thanh Kiều tuyệt đối không phải hạng tầm thường, có thể tu thành tông sư mấy ai đơn giản? Chẳng qua đối mặt Nhâm Độc thì cứ cảm thấy bị tính kế khắp nơi.

Kiếp nạn Hoa Sơn, ngũ thượng đẳng tiên môn, năm trừ một, tứ đại tiên môn khác e rằng khó chắn Nhâm Độc, Tấn quốc thế cục biến đổi, sẽ là bị diệt sao?

Tống Thanh Kiều vuốt râu dài.

Lúc này, một nhân viên tình báo lập tức quỳ tiến vào nói:

- Chưởng môn, chưởng môn, Hoa Sơn, Hoa Sơn…

Tống Thanh Kiều cực kỳ bình tĩnh nói:

- Hoa Sơn bị diệt nằm trong tưởng tượng của lão phu, chẳng qua việc này lão phu cũng là bất đắc dĩ, đừng quá kinh ngạc, nếu có người Hoa Sơn chạy đến đây thì giúp đỡ họ một phen, dẫn lên đi.

Nhân viên tình báo thở hổn hển, thở sắp đứt hơi khiến Tống Thanh Kiều hiểu lầm ý gã, rất muốn giải thích nhưng hơi thở không ổn định nào nói ra lời?

Qua chốc lát bình tĩnh hơi thở gã mới nói:

- Bẩm chưởng môn, Hoa Sơn đại bại thế thiên minh, thế thiên minh tử thương vô số.

- Thế Thiên Minh đại bại Hoa Sơn ư?

Lỗ tai Tống Thanh Kiều tuyệt đối không ra vấn đề gì, chỉ là tư duy theo quán tính, trong đầu gã đã tin rằng Hoa Sơn thua chắc, cho nên dù tai nghe thấy cũng không kịp phản ứng, lát sau mới hồi phục tin thần hỏi.

- Cái gì? Ngươi nói cái gì? Hoa Sơn đại bại Thế Thiên Minh? Không thể nào, thực lực hiện nay của Hoa Sơn không khả năng thắng được Thế Thiên Minh.

Nhân viên tình báo nói:

- Chúng ta cũng không tin nhưng đích thực là vậy. Nghe nói mất tích đã lâu địa kiếm vô đối Chu Thanh Huyền xuất hiện đại thắng chưởng môn, còn có Hoa Sơn tân chưởng môn Lục Nguyên…

Côn luân Sơn.

Bây giờ Côn luân Sơn không chỉ có người Côn Luân mà cả người Thanh Thành. Vốn hai phái đều là thượng đẳng tiên môn, nếu hai phái ở chung gần quá thì e rằng mâu thuẫn chồng chất. Nhưng người Thanh Thành, Côn Luân bây giờ tại Côn luân Sơn cơ bản không có gì mâu thuẫn.

Nhâm Độc nặng nề đè trước mặt, ai đều có khả năng bị đám yêu ma hủy diệt, dưới tình huống như thế làm gì có tâm trạng đối đầu, đó đúng là việc ăn no rửng mỡ.

Đỉnh chóp Côn luân Sơn, Quỳnh Hoa Cung.

Côn Luân chưởng môn Gia Cát Cách và Thanh Thành chưởng môn Nhâm Bích Ngưng đang đánh cờ.

Hai người không phải rất thích cờ vây, chẳng qua đang bắt chước thế cục Nhâm Độc đối phó ngũ thượng đẳng tiên môn. Gia Cát Cách cầm cờ đen, đại biểu Nhâm Độc. Nhâm Bích Ngưng cầm cờ trắng, đại biểu là ngũ thượng đẳng tiên môn. Cờ đen đặt xuống, cờ trắng chia năm khối, trong đó một khối chớp mắt bị ăn mất.

Cờ đen rơi xuống, năm khối cờ trắng từng cái một bị đá ra bàn cờ.

Thật lâu sau Nhâm Bích Ngưng thở ra nói:

- Không có cách nào thắng.

Gia Cát Cách gật gù, nói:

- Đích thực, dù làm sao thì chúng ta thua chắc, không có cơ hội htawngs. Nếu như Hoa Sơn không có tam tông loạn thì tốt rồi.

- Trước kia Hoa Sơn cường thịnh mọi người đều hy vọng Hoa Sơn tam tông càng quậy lớn càng tốt, bây giờ Nhâm Độc mạnh mẽ xuất hiện lại, mọi người hy vọng Hoa Sơn đừng gây rối quá đáng, tốt nhất là đừng có tam tông loạn, mgiwx thực lực. Nếu Hoa Sơn có thể giữ thực lực thì sẽ không thua bàn cờ Tấn quốc này.

Nhưng việc đã xảy ra, ngươi có nói thế nào cũng không kéo lại được, không ảnh hưởng được.

ngũ thượng đẳng tiên môn bị đẩy đến cuối đường, lúc này mới hiểu Nhâm Độc cường đại, cũng hiểu thiên kiếm vô song mạnh mẽ.

Lúc này, một nhân viên tình báo xông vào nói:

- Bẩm chưởng môn, Nhâm chưởng môn, thế thiên minh công kích Hoa Sơn, cuối cùng thảm bại…

- Cái gì!?

Gia Cát Cách bình thường bị gọi là cáo già giờ hoàn toàn kinh ngạc. Gã yêu quý nhất là râu của mình, giờ quá mức kinh ngạc giật đứt một đống to.

- Cái gì!?

Nhâm Bích Ngưng lỡ tay một chưởng đập nát bàn cờ và quân cờ.

Nam Hải.

Lúc nghe được tin này, Nam Hải chưởng môn Yến Nhị đang lau kiếm. Nam Hải chịu đựng áp lực không lớn bằng vùng Tấn quốc Trung Nguyên, bởi vì Nam Hải dù sao ở tại Nam Hải, thủ vững Nam Hỉa thì sẽ không

có nhiều áp lực. Nhưng nghe nói Hoa Sơn đại bại thế thiên minh thì gã vẫn kinh ngạc đến không nói nên lời.

Mãi nửa ngày Yến Nhị cất tiếng cười to:

- Hay cho Lục Nguyên, quả không uổng là người Yến Thương Thiên lựa chọn, không cần đợi nhiều năm như vậy, mấy trăm năm sau ta sẽ không là đối thủ của ngươi.

Vị Nam Hải chưởng môn này luôn cho mình rất cao, giờ lại thừa nhận nhiều năm sau gã tuyệt đối không là đối thủ của Lục Nguyên.

Nguyên quốc.

Bạch Viên tông sư, Âu Dương tông sư, Thích Vũ Thiên tông sư,ba người gần đây đang bàn bạc một việc. Thế cục gần nhất của Tấn quốc, có nên nhân cơ hội đại ồ ạt tấn công Tấn quốc không? Nguyên quốc họ đã lâu mưu đồ Tấn quốc, nhưng muốn đánh vào Tấn quốc thì nói dễ hơn làm.

Họ đang bàn bạc thì một tình báo viên xộc vào nói.

- Bẩm Bạch Viên tông sư, Âu Dương tông sư, Thích Vũ Thiên tông sư, thế thiên minh công kích Hoa Sơn bị thất bại.

Chấn rớt vô số cằm.

Đại Tần quốc.

Vô Kiếm tiên môn.

Một gã đàn ông áo trắng bay bay, nguyên Việt Lộc Sơn thứ hạng thứ hai Chung Hạ Minh tỉnh khỏi bế quan. Lúc này Chung Hạ Minh so với khi rời khỏi Việt Lộc Sơn thì càng thêm phiêu miểu, càng cwòng đại. Gã mới xuất quan chưa nghỉ ngơi thì nhận được tình báo từ Tấn quốc.

Chung Hạ Minh mỉm cười nói:

- Lục Nguyên, đã trưởng thành đến mức nay sao? rất tốt, khảo hạch bách quốc gặp lại.

Lúc đó Việt Lộc Sơn năm người mạnh nhất đầu tiên là Mộ Dung Hoàng Phục vượt xa tất cả. Còn lại Chung Hạ Minh, Mộ Dung Thất, Khô Thiền Đại Sư, Lục Nguyên thực lực tương đương, khảo hạch bách quốc.

Tấn quốc oanh động!

Trước khi Thế Thiên Minh công kích Hoa Sơn, dù là ai cũng nghĩ rằng Hoa Sơn bị phá chắc rồi, Thế Thiên Minh tuyệt đối không thể nào thua được.

Ngẫm lại cũng đúng, trước khi chiến đấu Thế Thiên Minh là cái gì! Thế Thiên Minh vốn không là gì, nhưng khi đánh bại Côn Luân, Thanh Thành, thiêu một lần Võ Đang, lực áp Nam Hải tiên môn rồi thì thành thế lực đứng đầu Tấn quốc. Khi đó mọi người nhắc đến Thế Thiên Minh thì tương đương với lực lượng liên hợp của ngũ thượng đẳng tiên môn.

Thậm chí đa số người cho rằng bây giờ Thế Thiên Minh đã có thể thắng cả ngũ thượng đẳng tiên môn.

Nhâm Độc, Phương Tà, Kinh Hoàn Chân, Xích Dực Yêu Vương, Tử Lân Yêu Vương, Nguyên Lăng Thượng Nhân, Trương Hư Huyền, Kiều Phi Độ, Tả Hoành, Thiên Sửu Lão Nhân, vân vân và vân vân, ai không phải là đầu lĩnh ma đạo Tấn quốc? Còn có một số kẻ khác như Huyết Kiếm lão tổ, Tinh Tú Lão Tiên, những người đó cũng là nhân vật cực kỳ nổi tiếng.

Tổ hợp như vậy thật sự là vô địch.

Trước khi chiến đấu Hoa Sơn có trạng thái gì? Yến Thương Thiên phi thăng, không thấy Chu Thanh Huyền, Sở Đoạn chết, Trác Bất Đảng cũng chết, nếu chỉ là thế thì thôi, cố tình còn đến tam tông loạn, cuối cùng chẳng những không có nửa bước tông sư, người đại đạo cảnh ngũ tầng cũng vô cùng ít ỏi, coi như hiếm coi, càng buồn cười là mời một đệ thập đại đệ tử chân truyền làm chưởng môn.

Khi đó Hoa Sơn yếu nhược, coi như là trung đẳng tiên môn cũng muốn đoạt vị trí của Hoa Sơn.

Đường Thi Xuyên chủ động xông lên, người khác chưa hành động nhưng ít nhất hai trung đẳng tiên môn có suy nghĩ đó.

Khi đó Hoa Sơn ở trong mắt quần chúng Tấn quốc là quý tộc hết thời, khối thịt mỡ to lớn.

Thế Thiên Minh như mặt trời ban trưa muốn tấn công Hoa Sơn đã là trời xế chiêu thì soa có thể không đánh ngã chứ?

Trước khi chiến đấu đều cho rằng Hoa Sơn tiêu rồi, chắc chắn.

Kết quả không ai ngờ rằng trong tình huống như vậy mà Hoa Sơn có thể chiến thắng.

Đây là kỳ tích huyền diệu! một kỳ tích mà ai nói đi ra cũng chẳng bao nhiêu người tin tưởng!

Cho đến ngày hôm nay mới thôi, rất nhiều người nghe nói Hoa Sơn thắng thì như mộng du vậy.

Làm sao có thể! Làm sao có thể! Làm sao có thể! Làm sao có thể! Vô số nghi vấn làm sao có thể!

Chiến tích của toàn Hoa Sơn bị mọi người chi nhớ.

Hoa Sơn địa kiếm vô đối Chu Thanh Huyền lại xuất hiện, hơn nữa trong cuộc chiến tuyệt đỉnh khiêu chiến Nhâm Độc, trọng thương Nhâm Độc.

Hoa Sơn tân chưởng môn Lục Nguyên trọng thương Đoạn Đao Tả Hoành

Lục Nguyên giết chết Xích Dực Yêu Vương.

Lục Nguyên chém Tinh Tú Lão Tiên.

Lục Nguyên giết chết Nguyên Lăng Thượng Nhân.

Lục Nguyên lấy một địch ba, đối chiến Phương Tà, Kinh Hoàn Chân, Thiên Sửu Lão Nhân, Kiều Phi Độ, hơn nữa trong cuộc chiến giết chết nửa bước tông sư Phương Tà.

Một chuỗi chiến tích của Lục Nguyên khiến người hốt hoảng, so với địa kiếm vô đối Chu Thanh Huyền lại xuất hiện, trọng thương Nhâm Độc càng khiến người giật mình. Cho đến nay mọi người vì tuổi của Lục Nguyên nên xem thường vị Hoa Sơn chưởng môn này, nhưng tới hôm nay mới biết hắn đáng sợ, giết đầu lĩnh ma đạo đại đạo cảnh ngũ tầng mà như giết gà vậy. Tả Hoành, Xích Dực Yêu Vương, Nguyên Lăng Thượng Nhân đều chết trong tay hắn cả.

Càng đáng sợ hơn là lấy một địch bốn, đối phó Phương Tà, Kinh Hoàn Chân, Thiên Sửu Lão Nhân, Kiều Phi Độ, bốn người liên hợp chỉ sợ Yến Nhị cấp tông sư cũng khó chiếm ưu thế được. Lục Nguyên chém giết nửa bước tông sư Phương Tà, khiến ba tên khác chạy tán loạn, điều này khiến người kinh sợ.

Lục Nguyên, vị chưởng môn này rõ rang không phải là nửa bước tông sư, thế mà dễ dàng giết chết nửa bước tông sư, điều này khiến người thấy rất phóng đại, rất là kinh ngạc.

Cho đến nay nguyên nhân chủ yếu nhất nói Hoa Sơn yếu là vì Hoa Sơn không có nhân vật đỉnh cao.

Tu tiên giới có nhiều lúc căn bản không phải đấu hội đồng mà là sức chiến đấu cá nhân, không có sức chiến đấu cao thì không xem như môn phái đỉnh cấp.

Nhưng bây giờ có ai dám nói Hoa Sơn không là môn phái đỉnh cấp? Ai dám nói Hoa Sơn không có sức chiến đấu đỉnh cấp? Địa kiếm vô đối Chu Thanh Huyền, túy kiếm vô trắc Lục Nguyên, ai không phải sức chiến đấu đỉnh cao?

Phút chốc Hoa Sơn tăng vọt danh tiếng, chấn Tấn quốc.

Thiên kiếm vô song Yến Thương Thiên, địa kiếm vô đối Chu Thanh Huyền, cùng với túy kiếm vô trắc Lục Nguyên, vô trắc này là biểu thị không thể suy đoán được.

Hơn nữa khiến người Tấn quốc chấn kinh là đoạn cuối cuộc chiến Hoa Sơn. Hoa Sơn thượng nhân, trưởng lão, đệ tử cùng bùng phát, điều này có thể so sánh với biểu hiện kinh người của Lục Nguyên, thậm chí là còn vượt trên. Vào giây phút nguy hiểm, Hoa Sơn toàn bộ bùng nổ, khiến người hoảng loạn.

Hoa Sơn hùng mạnh vô địch lần thứ hai trở lại.

Sau đó Tấn quốc ngũ thượng đẳng tiên môn, và nhiều trung đẳng tiên môn lại mở hội nghị nữa, lần hội nghị này vị trí ngũ thượng đẳng tiên môn, vị trí Hoa Sơn tiên môn chưởng giáo chí tôn ở vị trí cao nhất, kế bên là vị trí chưởng môn Võ Đang tiên môn, Côn Luân tiên môn, Nam Hải tiên môn, Thanh Thành tiên môn.

Vị trí Hoa Sơn lại trở về đệ nhất.

Hơn nữa ai dám không phục? Tứ đại tiên môn các ngoiw gộp lại e rằng không làm gì được Thế Thiên Minh, Hoa Sơn thì lật đổ cả Thế Thiên Minh, còn ai dám không phục? Cố tình đó lại là Hoa Sơn sau khi tam tông loạn, cho nên suy nghĩ Hoa Sơn đệ nhất ăn sâu vào lòng mỗi người.

Lục Nguyên ngồi cao trên vị trí thứ nhất, trên cao nhìn xuống chúng sinh bên dưới, các sơn các phong quần hào, trong lòng có vài phần cảm thán.

Hoa Sơn, ngươi trở về vị trí thứ nhất.

Mình nâng tay lên là có thể khiến Tấn quốc vô số quần hào cúi đầu xưng thần, cam nguyện chịu chết. sau tam tông loạn vị trí rơi vào tay Võ Đang lại trở về, thật thổn thức.

- Bây giờ xin mời Hoa Sơn Lục chưởng môn nói chuyện.

321. Chương 613-614: Thủy Kính Châu

Bây giờ trong mắt mọi người Tấn quốc thì Lục Nguyên không còn là hậu bối trẻ tuổi gì mà chân chính là bá chủ Tấn quốc, cửu ngũ chí tôn, tiên chưởng chí tôn. Trong phút chốc Lục Nguyên có nhiều thổn thức cảm thán.

Dường như mình lại trở về lúc ở Đông Lâm Trấn.

Dường như mình lại trở về lúc ở Hoa Sơn làm đệ tử chân truyền bình thường luyện kiếm.

Dường như mình lại trở về lúc ở Bách Khoáng tỉnh thập phân đà tranh hung.

Dường như mình lại trở về lúc ở dưới đất sư bá thương tiếc.

Dường như mình lại trở về lúc ở Vô Sinh Di Cung theo Yến tổ sư tập luyện, tại Trường Sinh Động.

Dường như mình lại ở Tư Quá Phong, tại Chân Võ Động Thiên, tại thiên lao Huyết Kiếm Môn, tại Thần Hồn giang, tại Bắc Phong đấu với Tư Mã Trường Bạch.

Dường như lại trở về lúc thập vạn yêu ma tấn công Hoa Sơn, tại Nam Hải Huyền Minh tiên môn, ở dưới đất diệt yêu ma dưới đất, tại Việt Lộc Sơn và lúc cuối cùng bảo vệ Hoa Sơn.

Ngẫm nghĩ lại bây giờ mình đã đứng ở đỉnh cao quyền lợi Tấn quốc, thực lực đỉnh cao còn nằm trong tay Chu sư thúc tổ.

Hơn một năm trôi qua, trong lúc này Thế Thiên Minh và ngũ thượng đẳng tiên môn tranh đấu liên tục nhưng đều bị yếu thế. Cuộc tấn công Hoa Sơn khiến Thế Thiên Minh bị thương nguyên khí quá nặng, cộng thêm sĩ khí bị đả kích trầm trọng, bây giờ Thế Thiên Minh thấy Hoa Sơn là run cầm cập.

Càng khiến Lục Nguyên vui sướng là Hoa Sơn nay không còn dấu vết tam tông nữa, chân chính biến cường.

Còn bản thân mình đã tới đỉnh cao đại đạo cảnh tứ tầng pháp tắc quy nhất, chậm chạp chưa đột phá đại đạo cảnh ngũ tầng nguyên anh hóa sinh, nhưng đại đạo cảnh vốn là không dễ dàng đột phá, giờ kẹt ở đỉnh cao đại đạo cảnh tứ tầng là bình thường.

Lục Nguyên đang ngồi trước mộ của sư phụ Lý Nguyên Bạch và sư nương Chu Lý thị.

- Sư phụ, sư nương, đồ nhi đã giải quyết xong hoàn toàn vấn đề Hoa Sơn ngũ phong tam tông, coi như không thẹn với sư phụ. Sư phụ ở dưới cửu tuyền xin đừng lo lắng nữa.

Lục Nguyên cầm lên hồ lô rượu, rót hai chén, mình uống một chén rồi rót cho sư phụ, đặt trước mộ.

- Sư phụ, đồ nhi sắp rời khỏi Hoa Sơn, rời khỏi Tấn quốc, đi tham gia thử thách trăm quốc, xin sư phụ bảo trọng.

Khi Lục Nguyên nói lời này thì phát hiện mình hơi nghẹn ngào, hốc mắt ướt nước. Só chuyện gì vậy? Sao bỗng có xúc động muốn khóc?

Lục Nguyên rốt cuộc không chịu đựng nổi nữa, ở trước mộ Lý Nguyên Bạch khóc rống.

- Sư phụ, đồ nhi không thể quên lúc ngươi mang đồ nhi tiến Hoa Sơn.

- Sư phụ, đồ nhi không thể quên lúc ngươi từng chiêu một dạy cho đồ nhi ngốc.

- Sư phụ, đồ nhi không thể quên lúc ngươi lấy pháp lực bản thân thay đồ nhi trúc pháp lực chi cơ.

- Sư phụ, đồ nhi không thể quên lúc ngươi tặng cho đồ nhi Dưỡng Ngô linh kiếm, dạy đồ nhi phải dưỡng thiên địa hạo nhiên chính khí vào người.

- Sư phụ, đồ nhi không thể quên lúc ngươi trọng thương trước khi chết còn muốn đồ nhi xuất khí.

- Sư phụ, đồ nhi không thể quên lúc ngươi trước khi chết tại bính trạc hoa.

Rất nhiều quên không được, ở trước mặt sư phụ, Lục Nguyên khóc nức nở. Cái gì mà tiên giáo chí tôn, ở trước mộ Lý Nguyên Bạch thì hắn chỉ là một đứa trẻ thôi.

Trước khi đi, Lục Nguyên ở mộ Lý Nguyên Bạch một đoạn thời gian, cũng về nhà cùng phụ mẫu đầm ấm qua ngày. Lần này hắn đi thử thách trăm quốc không biết bao lâu mới trở về.

Dưới chân núi Hoa Sơn, Lục Nguyên, Nguyên Dương Thượng Nhân, Liệt Dương Thượng Nhân, Hồi Phong Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân, năm người đều đứng đó, còn có rất nhiều người Hoa Sơn ở, có thượng nhân, có trưởng lão, có đệ tử, những người Hoa Sơn ai cũng phất tay nói.

- Chưởng môn đi bình an.

Đúng vậy, sắp xuất phát.

Lục Nguyên không dặn dò gì nhiều, bây giờ Hoa Sơn mọi thứ đều bước lên quỹ đạo, không có nội loạn, coi như mình rời đi thì cũng yên tâm, Hoa Sơn không có đáng lo. Còn về vấn đề Nhâm Độc lại tấn công Hoa Sơn thì Lục Nguyên không quá để tâm. Bây giờ Hoa Sơn trên dưới một lòng, không dễ dàng bị tấn công, hơn nữa có đỉnh cấp Chu Thanh Huyền Chu sư thúc tổ trấn giữ.

Lục Nguyên có cảm giác thực lực của Chu sư thúc tổ vượt trên Nhâm Độc nhiều, ba lần đánh bại Nhâm Độc, nếu gã còn đến thì có lẽ sẽ là tứ bại, ngũ bại.

Liên quan vấn đề này Lục Nguyên có hỏi qua Chu sư thúc tổ.

Lúc đó Chu sư thúc tổ đáp như thế này:

- Nếu giết Nhâm Độc thì ai làm ngoại địch? Không có ngoại địch Hoa Sơn tự kiêu thì là lúc suy bại, cho nên mạng sống Nhâm Độc vẫn phải giữ lại.

Nghe giọng điệu, nghe câu trả lời này, dường như Nhâm Độc có nhảy thế nào cũng không ra lòng bàn tay Chu sư thúc tổ.

Thu lại suy nghĩ, Lục Nguyên phất tay.

Tạm thời tạm biệt, Hoa Sơn nơi ta trưởng thành.

Ta sẽ trở về, Hoa Sơn tràn đầy ký ức.

Gió, thổi bay góc áo xanh của Lục Nguyên.

Khuôn mặt thanh niên tự do tiêu sái cùng với quyến luyến.

Tấn quốc, núi sông to lớn, ức vạn bình phương công lý.

Trong vùng sông nước này lúc trước Thế Thiên Minh vào chính đạo tiên môn đấu nhau, chiếnhora đốt mỗi một chỗ. Thế Thiên Minh gan to bằng trời, dám lên Võ Đang Sơn, dám ấn công Hoa Sơn, phá Thanh Thành. Côn Luân lắc lư sắp ngã. Tấn quốc to lớn, trừ chính giữa cực kỳ bí ẩn ra, không chỗ nào chúng không dám đi.

Ngay chính giữa Tấn quốc, chỗ đó được gọi là Thủy Kính châu, là một trong ba ngàn châu phủ của Đại Tấn quốc.

Tỉnh này vốn có hai, ba trăm vạn dân cư, gần đây chiến loạn liên miên khiến Thủy Kính châu tăng số người đến ngàn vạn. Vì chạy nạn chiến loạn, rất nhiều người dọn tới đây. Kỳ thực mọi người hiểu rằng Thế Thiên Minh có to gan đến đâu cũng không dám tấn công Thủy Kính châu.

Không sai, coi như Thế Thiên Minh xử lý hết ngũ thượng đẳng tiên môn, ngồi trên thiên hạ Tấn quốc thì không dám đánh Thủy Kính châu.

Bởi vì Thủy Kính châu này là do trung ương thiên triều lập nên một châu. Trung ương thiên triều dựng châu phủ tại đây, đừng nói là Thế Thiên Minh bây giờ, dù nó có cường gấp mười lần, trăm lần, ngàn lần thì e rằng không dám đụng châu phủ này, đây chính là sức uy hiếp tuyệt đối của trung ương thiên triều.

Truyền trằng trung ương thiên triều từng đến một đại năng nhân sĩ, tại đây thiết lập Thủy Kính thuật.

Tại Tấn quốc tu tiên giới thì Thủy Kính thuật tối đa chỉ rộng chừng vài dặm thôi.

Đại năng nhân sĩ trung ương thiên triều lập Thủy Kính thuật rộng tới cả huyện.

Thủy Kính châu Thủy Kính huyện!

Thế là vị đại năng nhân sĩ trung ương thiên triều này thiết lập Thủy Kính thuật, trong Thủy Kính huyện, ngẩng đầu nhìn không phải là không trung mà là một tầng Thủy Kính, tấm màn nước. Lúc bình thường khá mát mẻ, một khi có chuyện quan trọng thì có thể thấy hình ảnh trong Thủy Kính.

Cùng lúc đó, đại năng nhân sĩ trung ương thiên triều tay vung lên, đem Thủy Kính châu thiết định thành cấm khu, trong Thủy Kính châu cấm bất cứ tu tiên giả nào đánh nhau.

Đây chính là lai lịch của Thủy Kính châu.

Vừa ra tay liền là Thủy Kính thuật một thị trấn, cách làm như vậy khiến người tặc lưỡi khen, quá sức đáng sợ.

Tất nhiên đại năng nhân sĩ trung ương thiên triều này không phải rảnh quá nên mới làm Thủy Kính thuật thị trấn. Nguyên nhân thật sự là là vì mỗi cách hai trăm năm thử thách trăm quốc, trung ương thiên triều đều sẽ khiến người các quốc thông qua các nơi thiết lập Thủy Kính huyện trực tiếp quan sát.

Nghe nói làm như vậy có tác dụng tuyên dương uy nghi của trung ương thiên triều.

Cùng với hấp dẫn càng nhiều thiên tài.

Cùng lúc đó, trung ương thiên triều quy định, lúc thử thách trăm quốc mở ra thì toàn thiên hạ chín trăm chín mươi chín quốc gia không cho phép động đao binh. Ngươi muốn giải quyết ân oán cá nhân nho nhỏ thì không nói gì, nhưng một khi chiến lửa quy mô lớn thì ngồi chừo lửa giận của trung ương thiên triều đi.

Tức là nói một khi bắt đầu thử thách trăm quốc, đừng chơi cái gì khác, ngoan ngoãn đến các quốc thiết lập Thủy Kính huyện đi xem thử thách trăm quốc thôi.

Quy tắc này lịch sử kéo lâu dài có mấy chục vạn năm, hoặc là lâu hơn.

Trong qua trình có thế lực quốc gia từngp hản đối nhưng lập tức bị trung ương thiên triều tiêu diệt, khiến bây giờ không có ai dám phản đối vấn đề này nữa.

Thử thách trăm quốc đã bắt đầu.

Lần này quan sát cuộc chiến có Hoa Sơn, Võ Đang, Nam Hải, Côn Luân, Thanh Thành và các trung đẳng tiên môn khác đều đến, trừ Hoa Sơn chưởng môn. Hoa Sơn Lục chưởng môn đi tham gia thử thách trăm quốc, trừ người đó ra thì gi ìnày yquố đẳn tf Te e* Í i l ** uá 7 ăh v: uá
qu a 4 ych không có ai đám phà Xa 10 Y Y v r. Cố quy Hoa đ binhO đ eV rađ â >T n c t
quốa yKI A ú nAv HA môn.

Nhắc đến việc Tông Lan có ảnh hưởng đến vụ án, Marilyn kêu lên đầy kinh ngạc:

- Thượng đế, điều này sao có thể chứ? Thân là quan chức chính quyền sao có thể ảnh hưởng đến phán quyết của tòa án?

Nghe vậy, Vương Quốc Hoa nói với Du Phi Dương.

- Tìm luật sư Trung Quốc đi, ngoài ra cô gái bị hại thì tìm người làm công tác tư tưởng, hoạt động bí mật một chút, đừng để bí thư Hứa gặp phiền phức.

Hai người nói tiếng Trung nên Marilyn không nghe rõ, nhưng từ vẻ mặt hai người nên cô có thể đoán được. Cô sốt ruột kêu lên.

- Hai anh chú ý, ở đây có luật sư chuyên nghiệp, mời hai anh nói chuyện bằng tiếng Anh.

Vương Quốc Hoa cười khổ nói:

- Ông tìm đâu ra cô ta? Người như cô ta ở trong nước nhất định bị bắt nạt, tôi đề nghị với ông là Lâm Đông Thăng kia có thể lợi dụng một chút, đúng rồi vừa nãy lúc rời đi tôi có lưu số máy của hắn.

Vương Quốc Hoa đây là có âm mưu. Đối với loại cặn bã như Tông Cường thì hắn không thể cứ thế bỏ qua. ủy viên Quốc vụ viện – Lâm Đạo Nhàn, Vương Quốc Hoa có nghe thấy, lúc làm ở Hội liên hiệp phụ nữ quốc gia, Lâm Đạo Nhàn luôn lên tiếng bảo vệ quyền lợi của phụ nữ. Hôm nay mặc dù là Du Phi Dương không muốn lăn qua lăn lại thì Vương Quốc Hoa cũng đã chuẩn bị sẵn phương án kéo Lâm Đông Thăng vào tròng.

Du Phi Dương rất phối hợp không nhìn Marilyn, hắn cười nói:

- Chuyện đều do tôi nói, ông làm gì?

Vương Quốc Hoa rất tự nhiên nói:

- Tôi là công chức, tôi làm chủ tịch quận.

Lúc này Marilyn rất tức giận, cô ngồi thẳng lên, ưỡn ngực nói.

- Hai anh, xin lỗi cắt đứt một chút, tôi xin nói rõ tôi phải phụ trách vụ án này.

Marilyn không ngốc, cô nhìn ra được hai người kia không muốn cô xen vào việc này.

- Tôi thấy Marilyn có thể làm cố vấn luật cho nạn nhân hoặc là làm người phát ngôn.

Lần này Vương Quốc Hoa nói bằng tiếng Anh, hơn nữa còn đầy âm mưu. Du Phi Dương nghe thất thanh kêu lên:

- Ông có thể đừng ác như vậy không hả? Chiêu ác như vậy mà ông cũng nghĩ ra sao.

Hai người rất quen nhau, Vương Quốc Hoa vừa tung chiêu là Du Phi Dương biết rõ. Đây là lợi dụng tâm lý người Trung Quốc, cái gọi là xấu phải giữ trong nhà không thể để ngoài biết. Vụ án này nếu bị người Mỹ biết chính là quá mất mặt, quá đó cũng tạo thành áp lực cho một số người.

Du Phi Dương lập tức nói với Marilyn.

- Marilyn, em không quen hệ thống pháp luật Trung Quốc, quan tâm vụ án thì được nhưng chỉ có thể hỗ trợ nạn nhân, nếu không có khi phản tác dụng.

- Em biết, em sẽ đọc thật kỹ điều luật của Trung Quốc. Anh phải biết em bây giờ là cố vấn pháp luật của công ty, công ty có nhiều nghiệp vụ ở Trung Quốc, em sẽ không làm thất vọng đồng lương mình nhận được.

Người phương tây đúng là chuyên nghiệp.

Bí thư Hứa nhẹ nhàng bỏ qua câu chuyện làm Tông Lan yên tâm rời đi.

Hứa Nam Hạ hết giờ về nhà, Du Vân Vân nói chuyện trải qua, cuối cùng còn nhắc đến vụ án ba ngày trước. Theo cách cô nói thì Tông Cường vì chúc mừng kết quả vụ án nên cao hứng uống nhiều rượu nên mới làm chuyện hồ đồ.

Cách nói hoang đường đó mà người ở hiện trường không ai phản đối. Hứa Nam Hạ nghe xong sa sầm mặt lại, ông trầm giọng nói:

- Súc sinh, Vương Quốc Hoa sao không đánh gãy chân nó?

Nghe tuy là mắng Vương Quốc Hoa thực tế Hứa Nam Hạ cũng thấy bất mãn với chính mình, đồng thời cũng bất mãn vì sao Du Vân Vân không nói rõ ngay từ đầu. Nếu như sớm biết có vụ án kia thì Hứa Nam Hạ không thể nảo ngầm đồng ý với kết quả như vậy. Để một kẻ ngầm thao túng pháp luật ở vị trí quan trọng như vậy chính là sỉ nhục của Đảng cộng sản. Qua lại với người như vậy chính là sỉ nhục của Hứa Nam Hạ.

- Lúc ấy em hỏi ý của Quốc Hoa, Quốc Hoa không phản đối.

Do tin tưởng Vương Quốc Hoa nên Du Vân Vân nhắc Hứa Nam Hạ một câu. Du Vân Vân mơ hồ cảm thấy Vương Quốc Hoa còn chiêu gì đó.

- Gọi điện cho nó, bảo nó cút tới đây ngay.

Hứa Nam Hạ hừ một tiếng đứng lên đi vòng vòng trong phòng khách, mây đen giăng đầy mặt ông.

Cuộc trò chuyện của Vương Quốc Hoa và Du Phi Dương bị Du Vân Vân cắt ngang, hai người đành phải trở về.

Hứa Nam Hạ thấy Vương Quốc Hoa tới liền tức giận chỉ hắn.

- Cậu còn nguyên tắc và tính Đảng không? Biết rõ thằng cháu Tông Lan là như vậy mà còn tán thành lén hòa giải. hôm nay cậu không giải thích rõ ràng thì tôi cách chức cậu.

Hứa Nam Hạ hiếm khi tức như vậy.

- Ngài đừng kích động, nghe cháu nói.

Vương Quốc Hoa không chút hoang mang ngồi xuống rồi nói:

- Chuyện nào ra chuyện đó, bản chất việc hôm nay thì xử lý như vậy không có gì là quá. Đương nhiên đây là vứt bỏ thân phận đương sự. Cháu có thể nói nếu hôm nay bị làm phiền không phải là Phỉ Phỉ, ra tay đánh Tông Cường không phải là cháu thì kết quả sẽ hoàn toàn khác, chuyện quyền lực áp đảo pháp luật nhất định sẽ diễn ra.

- Đừng nói chuyện này, tôi muốn biết là cậu còn chiêu gì?

Hứa Nam Hạ đâm trúng tim đen Vương Quốc Hoa, Du Phi Dương ở bên nói:

- ý của Quốc Hoa là dùng pháp luật nói chuyện.

- Con xen vào làm gì? Có cho phép lên tiếng không?

Du Phi Dương vừa nói, Hứa Nam Hạ lộ rõ vẻ mặt người bố, không hề khách khí trách mắng.

- Chuyện hôm nay dù như thế nào cũng phải do Phi Dương ra mặt, cháu không thích hợp.

Vương Quốc Hoa cười nói, Hứa Nam Hạ nghe vậy liền trừng mắt nhìn Du Phi Dương:

- Anh nói đi, nói không đúng thì tôi dùng dây lưng xử lý anh.

Du Phi Dương run lên, hồi bé hắn gây họa, Hứa Nam Hạ vừa chuyển ngành nên đánh cho một trận. Du Phi Dương thu hồi vẻ tươi cười, hắn cẩn thận nói những gì hai người đã trao đổi. Hứa Nam Hạ nghe rất cẩn thận, chờ Du Phi Dương nói xong, ông nói.

- Cái khác có thể, cô ả phương tây làm cố vấn pháp luật không thể. chuyện trong nước sao có thể để người Mỹ chỉ trỏ được? Còn việc khác thì anh không cần lo, bố sẽ bảo Cao Nguyên gây áp lực với ngành liên quan.

Câu này của Hứa Nam Hạ chính là cam đoan xử phúc thẩm sẽ do pháp luật làm chủ, người khác muốn can dự thì phải xem bí thư Hứa có đồng ý hay không?

Lúc này Vương Quốc Hoa lên tiếng.

- Nạn nhân có lẽ không chỉ có một người, có người sợ quyền thế, có người sợ mất danh dự.

Hứa Nam Hạ trừng mắt nhìn Vương Quốc Hoa:

- Việc này cậu không cần lo lắng, làm tốt công việc ở quận Hồng Sam của mình đi.

Hứa Phỉ Phỉ đứng trên lầu vẫy vẫy:

- Ca, anh lên đây.

Vương Quốc Hoa do dự một chút, Hứa Nam Hạ hừ một tiếng không nói gì, Vương Quốc Hoa lúc này mới lên lầu.

Chờ hai người lên lầu vào phòng Hứa Phỉ Phỉ, Hứa Nam Hạ mới khẽ thở dài một tiếng nói với Du Phi Dương.

- Lát bố gọi cho Ngôn Lễ Hiếu, hắn giỏi làm việc này. Con tiếp xúc với Lâm Đông Thăng xem có thể để hắn nói chuyện này với Lâm Đạo Nhàn không.

Du Phi Dương không quá rõ, trước đó Vương Quốc Hoa nói tới Lâm Đạo Nhàn, Du Phi Dương ngại mất mặt nên không hỏi tới, Bây giờ trước mặt bố nên hắn không ngại.

- Bố, bố chẳng lẽ không xử lý được thằng Tông Cường kia sao?

- Nói linh tinh, bố là nhằm vào Tông Lan, người như vậy không thể lưu được. Điểm này con phải học Quốc Hoa, biện pháp này rất xảo diệu, lợi dụng sức ảnh hưởng của Lâm Đạo Nhàn. Thực ra còn có một việc bố không biết Quốc Hoa có nghĩ tới không, thật sự nếu việc này mà nó cũng nghĩ được thì quá đáng sợ.

Hứa Nam Hạ nói rất nhỏ, Du Phi Dương nghe không rõ nên khó hiểu nhìn sang Du Vân Vân.

- Thằng ngốc, Tông Lan là ai, phó bí thư tỉnh ủy, bí thư đảng ủy chính pháp tỉnh, muốn động hắn phải là ở trung ương, bố con cùng lắm chỉ có thể đề cử người kế nhiệm mà thôi. Lâm Đạo Nhàn gần đây rất tích cực, thường xuyên xuất hiện trên Tv, trên báo. Ý của bố con là thông qua việc con tìm Lâm Đông Thăng để ám chỉ Lâm Đạo Nhàn có thể tăng cường trao đổi.

Du Vân Vân nói rất mờ mịt nhưng Du Phi Dương đã hiểu.

Hứa Nam Hạ lo nhất chính là Vương Quốc Hoa có thể nghĩ ra điểm này. Lâm Đạo Nhàn bây giờ là nữ cán bộ đứng đầu cả nước, Hứa Nam Hạ nghĩ thông điểm này nên cảm thấy cần tăng cường trao đổi. Ngoài ra có một điểm Lâm Tĩnh không phải ở tỉnh Nam Thiên sao? Chuyện Tông Lan có thể nói là một vật dẫn trung gian.

Chuyện chuyển hướng vượt xa khả năng suy đoán của Du Phi Dương. Hắn không nghĩ được trong này còn dẫn ra nhiều chuyện như vậy.

- Làm chính trị không có ai là người tốt sao?

Du Phi Dương lẩm bẩm nói, bốp, đầu bị gõ, ra tay là Du Vân Vân.

- Con nói gì vậy hả, muốn ăn đòn à?

Hứa Nam Hạ khinh thường hừ một tiếng về định nghĩa của Du Phi Dương. Tinh thần trọng nghĩa không hề đơn giản, muốn đạt được hiệu quả thực tế thì phải dựa vào trí tuệ chính trị, chỉ biết kêu gào công bằng chính nghĩa thì đó chỉ là kẻ lót đường.

...

Trên lầu Hứa Phỉ Phỉ kéo Vương Quốc Hoa vào phòng, cô rất khó hiểu hỏi Vương Quốc Hoa:

- Ca, chuyện hôm nay sao anh không khuyên mẹ. Em biết mẹ rất nghe anh.

- Cô bé ngốc, ai bảo bố em là bí thư tỉnh ủy chứ. Chuyện hôm nay chỉ cần không phải lén hòa giải thì em nghĩ kết quả sẽ là như thế nào? Kết quả khác cũng không công bằng gì.

Nói tới đây Vương Quốc Hoa hơi nhấn giọng.

- Anh cần chính là công bằng.

Hứa Phỉ Phỉ không hiểu mấy, cô khá ngây thơ nên khả năng giải thích sự việc ít tới đáng thương. Nhưng từ góc độ nào đó mà nói đây cũng là một loại hạnh phúc. Vì thế Hứa Phỉ Phỉ rất hài lòng gật đầu, cô cảm thấy Vương Quốc Hoa nếu đã nói thì sẽ làm được. đây là do cô quá tin tưởng vào hắn nên mới như vậy.

Hứa Nam Hạ phản đối Marilyn tham gia vào vụ án thì Vương Quốc Hoa cũng đã sớm đoán được. Ở điểm này thực ra Vương Quốc Hoa cố ý lưu lại một chiêu, đó chính là hắn để cho Hứa Nam Hạ một cơ hội phê bình và chỉ trích.

- Anh, em không có việc gì, anh đi làm đi.

Hứa Phỉ Phỉ nhận được câu trả lời thuyết phục liền cười hì hì đưa Vương Quốc Hoa xuống lầu. Vừa nãy lúc mọi người đang nói chuyện, Hứa Phỉ Phỉ dám gọi Vương Quốc Hoa lên cũng là do người nhà yêu chiều cô nên mới vậy. Du Phi Dương nếu mà dám làm thế không chừng sẽ bị chặt gãy chân chó.

Vương Quốc Hoa xuống lầu quay đầu lại còn thấy Hứa Phỉ Phỉ đang cười cười với mình. Vương Quốc Hoa không khỏi thầm chua xót, hắn cố gượng cười. Vương Quốc Hoa xuống lầu ngồi xuống ghế, Hứa Nam Hạ nghiêm túc nói:

- Đề nghị ả phụ nữ phương tây là cậu nói ra hả? Hồ đồ.

Vương Quốc Hoa ra vẻ chần chờ, hắn nhỏ giọng nói:

- Cái này là do cháu suy nghĩ không chu toàn.

Hứa Nam Hạ cười lạnh nói:

- Không phục hả? Tôi nói với cậu chuyện này nếu không có người phương tây thì có thể có tám phần bắt

- Bách Bần quốc Tiêu Phong Hùng, sơ kỳ đại đạo cảnh bát tầng.

Tin tức vừa ra, rung động lòng người. Trong một vạn thiên tài duy nhất xuất hiện đại đạo cảnh bát tầng, không ngờ là đại đạo cảnh bát tầng! Không ngờ có thực lực thâm sâu như vậy. Mọi người bất giác nhìn hướng gã đàn ông mặt mày hào sảng, thầm đánh giá, hạng nhất thử thách phần một này e rằng nhất định rơi vào tay người này.

……..

- Tấn quốc Lục Nguyên, đỉnh đại đạo cảnh tứ tầng.

Không chút nghi ngờ, thành tích của Lục Nguyên không có gì xuất sắc, thành tích xem như trung đẳng trong đám người thôi, không khiến bất cứ ai chú ý. Lục Nguyên không thèm để ý, vốn mặt pháp lực hắn yếu thế, may là thử thách thứ nhất chỉ mười điểm, thử thách thứ hai mới là lớn.

Tất nhiên Lục Nguyên cũng hơi mong chờ ra điểm thử thách pháp lực hiện giờ thì mình ở trong một vạn thiên tài xếp hạng thứ mấy!

Mặt sau nhìn thấy pháp lực một số người quen thuộc, ví dụ Việt quốc Việt Nữ Tiểu Thanh pháp lực đỉnh đại đạo cảnh ngũ tầng. Thiết Mộc Nhĩ pháp lực đỉnh đại đạo cảnh tứ tầng, đừng nhìn mới rồi nhiều nhân vật đại đạo cảnh thất tầng, kỳ thực đó là đỉnh cấp trong một vạn thiên tài, chứ người bình thường pháp lực đa số là đại đạo cảnh tam tầng, tứ tầng, ngũ tầng, lục tầng, rất ít nhảy đến đại đạo cảnh thất tầng. Có người thống kê một vạn thiên tài, phát hiện tổng cộng chỉ có chín mà thôi. Đại đạo cảnh bát tầng thì chỉ một mình Bách Bần quốc Tiêu Phong Hùng. Mười nhân vật như vậy trong một vạn thiên tài, không thể tính theo lẽ thường.

Mặt sau cơ bản trắc ra hết cảnh giới pháp lực mọi người, kỹ càng cặn kẽ, không sai một ly.

Bây giờ mọi người chờ đợi xếp hạng và điểm.

Rất nhanh, thứ hạng đã ra.

Tiêu Phong Hùng đến từ Bách Bần quốc là hạng nhất, có pháp lực sơ kỳ đại đạo cảnh bát tầng, ngạo thị quần hùng, được trọn hai mươi điểm.

Vị thứ hai là Ỷ Thiên quốc Ân Vô Kỵ, được số điểm khá cao.

Thứ ba là Sắc Điêu quốc Quách Khản.

Thứ tư là Cổ Mộ quốc Lưu Quá.

Thứ năm là Linh Hư quốc Hư Không Tử.

Thứ sáu là Mộ Dung quốc Mộ Dung Hoàng Phục.

Sáu người đứng đầu không phải người Đại Dung quốc, đè ép đám thiên tài, tuyệt thế thiên tài Đại Dung quốc không ngóc đầu lên nổi, thật là chuyện lạ mấy vạn năm chưa từng có. Lần này rốt cuộc xảy ra chuyện khùng điên gì, tại sao khác hai trăm bốn mươi tám quốc gia khác xuất hiện nhiều tuyệt thế thiên tài đến thế?

Thiên tài bình thường không đáng người Đại Dung quốc đặt vào mặt.

Nhưng người Đại Dung quốc chưa từng nghĩ sẽ có lúc như vậy, sáu tuyệt thế thiên tài, chặt chẽ giữ sáu hạng đầu.

Cái này…

Dưới tình huống bình thường, mấy hàng đầu đáng ra để người Đại Dung quốc nắm giữ, làm gì xảy ra chuyện giống vậy? Một đợi tối đa có một tuyệt thế thiên tài đã là không tồi, ở đâu ra một hơi xuất hiện nhiều như vậy. Còn nhớ năm trước từng có hai tuyệt thế thiên tài không phải người Đại Dung quốc cướp hai hàng đầu, còn nhớ Yến Thương Thiên hạng hai, nhưng chỉ hai mà thôi, lần này đến sáu người!

Lần này không đơn giản

Không biết bao nhiêu người lòng thầm la quái dị.

Lục Nguyên nhìn thứ hạng của mình, phát hiện còn ở phía sau, thứ năm nngaf lẻ một. Có tổng cộng một vạn người, mình được thứ hạng năm ngàn lẻ một thật khiến người không nói nên lời. Thực ra tổng thể thì toàn là đại đạo cảnh tam tầng, tứ tầng, ngũ tầng, lục tầng, mình là đỉnh đại đạo cảnh tứ tầng, xếp hạng năm ngàn lẻ một là quá bình thường.

Lại nhìn kỹ, mấy người Tấn quốc kia thứ hạng còn cao hơn cả mình. Ví dụ Nguyên Dương Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân một người là hạng ba ngàn chín trăm sáu mươi, một người là bốn ngàn một trăm sáu mươi lăm. Người Tấn quốc khác tối đa chỉ xếp gần bốn ngàn, không có lên hơn nữa.

Lần này chỉ chọn hai trăm bốn mươi chín người mà thôi.

Dường như vừa bắt đầu thì thế cục đã không có lợi với người Tấn quốc.

Lục Nguyên nhún vai, điểm của mình là tám, không cao lắm, nhưng mặt sau còn có thử thách Thông Thiên tháp. Thử thách Thông Thiên tháp chính là đến tám mươi điểm, số điểm thua tại đây lấy về từ thử thách Thông Thiên tháp là được.

Hắn mới nghĩ vậy thì có tiếng cười sang sảng vang lên.

Mạc Tử Hạc, xuất thân Đại Hoa quốc Cửu Hoa Sơn nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Hóa ra chỉ là tám điểm bình thường, bổn công tử được điểm lần này gấp hai nhà ngươi, trình độ như vậy cũng dám khiêu khích bổn công tử, thực là nực cười!

Lục Nguyên nhẹ nhàng cầm hồ lô rượu, nói:

- Chó đang sủa à, thì ra Cửu Hoa Sơn thích nuôi chó, ai, khổ cho lỗ tai.

Mạc Tử Hạc giận dữ:

- Tốt, tốt, tốt, còn có một phần thử thách Thông Thiên tháp. Một khi qua thử thách Thông Thiên tháp rồi, ngươi bị đào thải ta sẽ lại tìm ngươi tính sổ!

Gã rất giận dữ nhưng bây giờ ở trong Đại Dung quốc, trừ trong thử thách cần ra tay ra, thứ khác đều bị cấm, gã không được phép động tay chân, nếu không sẽ mất tư cách thử thách.

Mạc Tử Hạc hung dữ nói:

- Đến lúc đó bổn công tử sẽ hành chết ngươi!

Khi Mạc Tử Hạc nói những lời này thì Mộ Dung Hoàng Phục vừa đi ngang, lúc lướt qua gã không nhìn Lục Nguyên cái nào. Lục Nguyên đích thực có thiên phú, tiếc là bây giờ pháp lực thấp chút, chưa thể trở thành đối thủ của gã. Mộ Dung Hoàng Phục có tự tin, đối thủ của gã sẽ là Tiêu Phong Hùng.

Hai người vốn nổi danh ngang nhau, bây giờ Tiêu Phong Hùng đã đến sơ kỳ đại đạo cảnh bát tầng.

Mộ Dung Hoàng Phục trời sinh quý tộc, lần này xếp hạng thứ sáu tất nhiên hấp dẫn nhiều ánh mắt. Có không ít thiếu nữ ca thán rằng:

- Đẹp trai quá!

- Mộ Dung công tử thật là phong độ phiên phiên.

- Thử thách Thông Thiên tháp mười hạng đầu, Mộ Dung công tử là đẹp trai nhất!

Người thích loại thư sinh mặt trắng đều nói lại. mười người hàng đầu chắc Quách Khản đến từ Sắc Điêu quốc ít người thích nhất. Người này rõ ràng hơi đần, tất cả nghi ngờ kẻ ngốc nghếch như vậy làm sao tu luyện đến đại đạo cảnh thất tầng được, cũng thành tuyệt thế thiên tài, điều này khiến người thấy lạ lùng.

Lúc này, tại Tấn quốc Thủy Kính châu Thủy Kính huyện.

Đám người Tấn quốc, Hoa Sơn, Võ Đang, Côn Luân, Thanh Thành, Nam Hải một đám tiên môn đều xem thử thách quan trọng nhất ghi hình lại. Rốt cuộc kết quả phần một thử thách pháp lực đã đi ra. Đám người Tấn quốc nhìn sang, đếm từ trên xuống dưới sao không thấy thứ hạng người Tấn quốc đâu.

Cuối cùng khó khăn lắm mới phát hiện Tấn quốc thứ hạng cao nhất là thứ ba ngàn chín trăm sáu mươi ba.

Có thể thông qua nam cảnh thử thách chỉ có hai trăm bốn mươi chín người, bây giờ người Tấn quốc xếp trước nhất chỉ có ba ngàn chín trăm sáu mươi ba, cái này quá khó khăn đi.

Có người hỏi:

- Tại sao Tấn quốc Lục chưởng môn chỉ xếp thứ năm ngàn lẻ một?

- Lục chưởng môn pháp lực bình thường không cao, nhưng chiến đấu thì tuyệt đối đỉnh cấp Tấn quốc.

Có người hiểu biết kha khá về Lục Nguyên nên lập tức giải thích. Tất nhiên rất nhiều người nghĩ rằng phần một thử thách pháp lực điểm của Lục chưởng môn khá thấp, mặt sau có bị ảnh hưởng không đây, cuối cùng có lẽ không qua được cả nam cảnh thử thách.

Hạng năm ngàn lẻ một cách hai trăm bốn mươi chín chênh lệch rất xa.

Nhưng đám cao tầng Tấn quốc hiểu chuyện, tầng lớp dưới không rõ. Thủy Kính huyện chỉ có một Thủy Kính thuật, bên ngoài Thủy Kính huyện cũng có thể thấy mặt Thủy Kính thuật, có không ít người tầng lớp thấp Tấn quốc tụ tập. Đám người này tin tức không tổi chảy bằng cao tầng, giờ đang tràn đầy thắc mắc.

- Lục chưởng môn làm sao vậy? Xếp ở năm ngàn lẻ một.

- Đúng thế, thật là lạ.

- Không lẽ tuyệt thế thiên tài Tấn quốc chúng ta đặt ở toàn nam cảnh thì không được sao?

- Nam cảnh tổng cộng có hai trăm bốn mươi chín quốc gia, còn Tấn quốc chúng ta xem như cấp bậc thấp nhất. Tuyệt thế thiên tài Tấn quốc chúng ta đặt bên ngoài quả nhiên không là gì.

Nam cảnh quốc thử thách thứ hai, chiếm tám mươi điểm, thử thách Thông Thiên tháp rốt cuộc bắt đầu.

Trong Đại Dung thành có một địa khu vô cùng bí ẩn.

Địa khu đó quanh năm bao phủ mây mù, từ bên ngoài không thể thấy rõ chân thực trong đó, hơn nữa người Đại Dung quốc biết rõ đấy là cấm địa, dù là ai dám xâm nhập đều lập tức bị giết không cần hỏi. Từng có tiểu nhi tử quốc chủ Đại Dung quốc, Chu Trung Dung rất yêu thương xông vào trong, cho rằng mình được quốc chủ Đại Dung quốc yêu thương như vậy chắc không có việc gì. Kết quả ngày thứ hai, đứa con đó liền bị quốc chủ Đại Dung quốc chém chết.

Chỗ đó là cấm địa!

Từ nay về sau không còn ai chưa được quốc chủ Đại Dung quốc cho phép mà dám xâm nhập nửa bước.

Ngày hôm nay, quốc chủ Đại Dung quốc mang theo một vạn thượng nhân bay thẳng tới chỗ mây mù tràn ngập.

- Nơi này là chỗ thử thách Thông Thiên tháp thứ hai của các ngươi.

Lão ấn pháp quyết phức tạp, nửa đoạn sau thi triển ra dường như không trung vang tiếng sấm ầm ĩ.

Vô số mây mù dần tán đi, xuất hiện trước mắt mọi người là một tòa tháp cao. Tòa tháp rất cao, dường như tháp có vô tận thê lương, viễn cỗ, hơi thở hoang tàn. Đây là một tháp đến từ thời đại hoang, chứ không phải tháp mấy năm nay xây dựng.

Lục Nguyên bất giác ngẩng đầu lên, muốn nhìn xem tháp tràn ngập hơi thở hồng hoang rốt cuộc cao bao nhiêu. Lục Nguyên ngẩng đầu lên, càng ngẩng càng cao, càng ngẩng càng cao nhưng vẫn không thấy đỉnh tháp, dường như tòa tháp đâm sâu vào tầng mây. Lục Nguyên giật mình, vận pháp lực vào hai mắt nhìn, nhưng hắn phát hiện tòa tháp này ít nhất ngàn trượng tầm mắt không thể thấy đỉnh được.

Thông Thiên Tháp! Thông Thiên Tháp! Không lẽ thật sự thông hướng bầu trời?

Nơi này là tận cùng của hắn rồi.

jk9X *?QÆM; eRN@eky, h?¬M; h?B M h?€T

@ E?¬M; b B- ç•v +?QM? H¨ h?¬M; h?B M h?€T- K°i /B #ªQ i?ÌB ç¢B i`mM; +´X .I
i`,K H i€K i–M;- i`QM; ç¦ # KQÆB b€m ç` i–M;- KQÌB i€K i?B M i–M;- +ÁM H¢B p
b m #` i?®M; F H¨ ?¶M ç°M i–M;X *?d +–M +¦ i? i?¬M; [m ?¶M ç°M i–M; H¨ b)
h?¬M; h?B M h?€T- +¦ i? i`U+ iB T p¨Q i`mM; QÆM; i?B M i`B m- F?¬M; +–M i?Y
iW F?B tm'i ?B M #ªQ i?€T- M;QÌB +¦ i? i?¬M; [m ?¶M ç°M i–M; +?d K°i M;QÌB-
i`B m M,K ç M ç•v M K +ªM? K¢M? M?'i oB i L[ h? M?- i`W M;QÌB ç¦ ` F?¬M; +Á

@ o"v M M +€+? M;?o M¨v F?¬M; +–M bmv M;?oX

@ h?¬M; h?B M h?€T M,K KQÆB #®M i–M;- M m +¦ i? ç M i–M; i?S M,K KQÆB H¨

@ *¨M; i`MM; FQ+? M?B m i?b çB K +¨M; + Q- K¶B i`MM; FQ+? K°i i–M; H¨ i,M; M,

@ J¶B i–M; i?€T i?ÌB ?¢M H¨ # M;¨v- M m [m # M;¨v K¨ #` +?†M Î +Y M¨v i?b i?¨

@ hbM? ?bM? i`QM; i?€T F?¬M; M¦B M?B m- +€+ M;QÆB çB p¨Q HB M +ªK ;B€+ ç

Zm®+ +?O æ¢B .mM; [m®+ pm®i `•m M¦BX

@ J†i F?€+ i`QM; i?€T +'K ç'm `B M;- K°i F?B T?€i ?B M i`U+ iB T ;¢+? i MX

o®M +¦ K°i b® M;QÌB Km®M ;BªB [mv i•M Q€M- pQ /K J¢+ hY >¢+ ç`M? Î i`QM; i?€T
M;?2 M¦B p"v H"T iS+ iW #ÄX :B i GK+ L;mv M KQÌB i€K H–M KÈB bQÈM;- M?QM
[m M i`¼M; ?ÆMX

h'i +ª ç m pb iB M p¨Q i`mM; QÆM; i?B M i`B mX

@ Zm K°i H€i K¶B M;QÌB +€+ M;QÆB b) M?"M çQÊ+ K°i M;¼+ #°B ?° i?•MX J°i F
i?b +¦ i? #¦T M€i M;¼+ #°B ?° i?•M- ç M F?B 'v i'i M?B M M iQ¨MX L?QM; K°i F?B
i?b i?¨M? iQ+? M;WM; i¢B ç•v- +QB M?Q HmB F?ÄB H–M i?Y i?€+? M¨vX

@ o"v #•v ;BÌ #„i ç–m i?Y i?€+? T?–M ? B- H–M i?Y i?€+? M¨v i´M; +°M; +¦ i€K KQ
i?Y i?€+? +m®B +MM; i`mM; QÆM; i?B M i`B m ? v F?¬M; T?ªB t2K #•v ;BÌX

*•m M¦B +m®B i`B i ç ç®i +?€v M?B i ?mv i +O K°i p¢M i?B M i¨BX

:B•v T?9i [mv i ç`M? i?„M; #¢B i?¨M? +¬M; ? v i?m ç½ ç M `²BX

*Y +m®B +MM; i?Y i?€+? M K +ªM?- i?Y i?€+? h?¬M; h?B M i?€T `®i +m°+ #„i ç–

*?¶ M¨v b) [mv i ç`M? `®i +m°+ H¨ B +¦ i? çB ç M i?Y i?€+? +m®B +MM;- B +¦ i?
i`B m5

h`mM; QÆM; i?B M i`B m5

*?d M;?o iÈB #®M +?[M¨v çO F?B M M;QÌB bK+ b¬BX

h?¬M; h?B M h?€T –K –K KÎX

æˆM; b m h?¬M; h?B M h?€T H¨ K°i MÆB b•m i?ŠKX

J†i b m M,K KQÆB #®M i–M; `®i +m°+ H¨ M?[M; i?S ;b\

_'i M?B m M;QÌB bmv M;?oX

hmv M?B M- +¦ M;?o +kM; p¬ /KM;- pb `'i M?B m M;QÌB ç½ H Q p¨Q i–M; iS M?'i h?
+kM; çB i?2Q p¼i p¨Q h?¬M; h?B M h?€T- KÈB pW K„i ?„M T?€i ?B M M;QÌB # M
KbM? ?„M çSM; ç¦X

æ•v H¨ /` ç° F?¬M; ;B M5

*€B ;¼B H¨ /` ç° F?¬M; ;B M F€ i?U+ ç½ ;BªB i?Q+? `²B- iS+ H¨ /MM; T?€T i?m"i F
;B M +„i `²B H¢B +„i ?¦ i?¨M? #€M F?¬M; ;B M KÄM;- K°i p¢M M;QÌB H¨ K°i p¢M T

S?€T i?m”i +„i F?€ H¨ ;? ;ÎKX

Jm®M +„i +¨M; M?B m #€M F?¬M; ;B M i?b F?¦ F?,M +¨M; HÈM- ç•v `®i +m°+ H¨ p`
i? bY /KM; i?m”i F?¬M; ;B M i?B i +„i bB m çŠM; M?Q p”v\ E?B M M;QÌB FBM? b

GK+ L;mv M M?9M p B- H’v ` ?² H¬ `QÊm- M?bM ?QÈM; ç®B i?OX

æ®B i?O H–M M¨v M?bM bÆ i?b F?Qªm; K’v +?K+ +QM FBK +?m- FBK #¨Q €+ çB
H¨ M,K KQÆB +QM- F?¬M; M?B m F?¬M; Qi- ç9M; M,K KQÆBX GK+ L;mv M i v ç°
t¬M; [m M- .QÐM; L;¬ HBM? FB K pmM; ` K°i K¨M FB KX

G–M M¨v bY /KM; H¨ FB K T?€T F?¬M; +¦ ;b H¢ >Q aÆM +Æ #ªM #ªv KQÆB ? B H

EB K T?€T +Æ #ªM +kM; +¦ +€B ? v +O M¦X

G9+ /MM; #° FB K T?€T FB /QÌM; M?Q +¦ +ªK ;B€+ [m v p >Q aÆMX

>Q aÆM +¦ p¨B ;®+ +´ iMM;- +¨M? H€ iW /QÈB ?QÈM; H M M?Q ?Q M M;? M? M;QÌ
E?€+? H¨ /Q MÆB M¨v /B M bBM? ` FB K i? X

h?S+ o¬ "B M G¢+ J°+ H¨ K°i p` >Q aÆM iB M #®B +ªK +ªM? KM i?m K¨ b€M; i¢Q

"¢+? >²M; Zm€M L?”i H¨ /U i?2Q #bM? KBM? h`B m .QÆM; T?QM; b€M; i¢Q FB K

h`QM; >Q aÆM +Æ #ªM #ªv KQÆB ? B H° FB K +ÁM +¦ M?B m +?B m i?S+ +,M #
S?QÊM; G B L;?B- h?B M h?•M æªQ >mv M- EBK L?¢M >Q¨M? E?¬M;- h? M? aÆM
p•M p•M p¨ p•M p•M- GK+ L;mv M ç m /MM; ? iX æ2K M?[M; FB K i?S+ #bM? i?QÌM
M K p` H¢B #ªM i?•M FB K T?€TX

J¶B ;¦+ M9B b¬M; >Q aÆM /QÌM; M?Q H¢B F?„+ p¨Q ç–mX

hmv M?B M- F?B ?„M i?m FB K i? i?b M,K KQÆB +QM v m i?9 ç m M;½ /QÈB FB K

G9+ H M i–M; i?S ? B- ?„M T?€i ?B M b® HQÊM; [m€B p”i #B M i?¨M? K°i i`,K +QM
p”i ç¢B ç¢Q +ªM? M?’i i–M;- M?` i–M;- M?QM; +ªK ;B€+ +?d K¢M? ?ÆM ç M?’i i-
H–M M¨v pmM; #° .QÐM; L;¬ FB K T?€T- ç¦ H¨ FB K T?€T ?„M iU b€M; i¢Q- +ÁM +

E€ i?Dr+ GK+ L;mv M +ÁM Km®M b€M; i¢Q h9v EB K FB K T?€T- M?QM; T?ªB +?Ì
?ÆM KÈB b€M; i¢Q ` X

*?mv M b€M; i¢Q FB K T?€T +–M i•K p¨ w ?Á ?ÊTX

G9+ i`QÈ+ #ªQ p >Q aÆM- +?®M; H¢B K ç¢Q i?b i•K p¨ w ?ÊT- b€M; +? ` .QÐM

h9v EB K i?b ?„M Hm¬M Km®M +¨M; pB M K½M ?ÆM KÈB b€M; i¢Q ` X

_ F?ÄB i–M; i?S ? B- GK+ L;mv M ç M K°i +–m i? M;- ç¦ H¨ +–m i? M; p¬ +MM; iQ
M;QÌB +MM; çSM;X æ•v H¨ H–M i?S ? B GK+ L;mv M H2Q H M H–m- /QÌM; M?Q K
H–m M;?d K°i + M? ;BÌ ?²B T?K+ T?€T HU+X

h’i M?B M M;QÆB F?¬M; M;?d M;ÆB +kM; çQÊ+- i`U+ iB T t¬M; +Y iB T i?2QX

.M b Q K†i b m +ÁM +¦ ?ÆM M,K KQÆB +Y ç M; +?Ì M;QÆBX

GK+ L;mv M i`Î H¢B +–m i? M; i–M; i?S ? B M;?d M;ÆB i?b T?€i ?B M `’i M?B m
M;¨M M;QÌBX *¦ K°i b® ç M; M;?d M;ÆB- +¦ K°i b® i`Á +?mv MX

h`QM; ç¦ K°i M;QÌB +QÌB +QÌB M¦B,

@ h?¬M; h?B M h?€T M¨v çÆM ;BªM i?”i- ? B i–M; ç–m ç m H¨ v m i?9 ç¢B ç¢Q +
ç¢Q +ªM? M?` i–M; +ÁM Qi ÄB- v m i?9 M?Q i? /M ç M M?B m ?ÆM +kM; F?¬M; H

GK+ L;mv M ?ÈT M;KK `QÊm- M;QÌB M¨v H¢+ [m M i?”i- h?¬M; h?B M h?€T b Q +
K’v i–M; ç–m H¨ +?Q M;QÆB M¦M; M;QÌB- K†i b m M?’i ç`M? F?¦ F?,M ç M +U+ ç
i?–K pmB KWM; K M; i?2Q K’v M;¨M +•M `QÊm- +?„+ çO +?Q KbM? m®M; i`QM; h?

GK+ L;mv M H”T iS+ iB M p¨Q +Y i?S # h?¬M; h?B M h?€TX

JÈB p¨Q iB M p¨Q +Y i?S # h?¬M; h?B M h?€T- GK+ L;mv M HB M T?€i ?B M b®
#B M M?B m H MX *˜M i?”M ç K F„ i?b T?€i ?B M F?QªM; K°i i`,K M,K KQÆB +QM
+Y M¨v K¢M? ?ÆM +Y ç–m +?9i- imv +?OM; HQ¢B i?b F?¬M; FûK [m€ M?B m- ç
M;¢M- FBK M?½M i?–M #¨Q- i?’i #QÈ+ ?QÎM; po #Q+? HQM;X

s2K ` h?¬M; h?B M h?€T M¨v K¶B +Y ç m +°M; i? K M,K KQÆB v m i?9- +MM; H
K¢M? ?ÆM- M m i? i?b ç M +Y M,K KQÆB- b® HQÊM; v m i?9 +m®B +MM; b) ?A
HQÊM; + Q ç M F?OM; #®X h?¬M; h?B M h?€T K†i b m 2 `^M; F?¦ F?,M p¬ +MM;X

S?•M iQ+? tQM; [mv Hm”i h?¬M; h?B M h?€T- GK+ L;mv M i?–K ?Qi K°i ?ÆBX S
M;¨M +QM v m i?9- F?¦ F?,M F?¬M; i–K i?QÌM;- M m H¨ ?ÆM ? B M;¨M v m i?9 ç¢B
i?b +?„+ +¦i? / /¨M; ;B i +? i KbM?X L m +¦ v m i?9 ç¢B ç¢Q +ªM? i?’i i–M; i?b +
[m€ F?¬M; i`QÆM;- KbM? +?d +¦ MQÈ+ #` ç # TX

h?¬M; h?B M h?€T F?¦ F?,M +U+ F€ + QX

æQÆM; M?B M i`QÆ+ K„i +Y i?S # F?¬M; F?¦X

.M b® HQÊM; K°i i`,K M,K KQÆB +QM M?QM; i?”i ibM? F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ GK+ L
HwX :BªB [mv i tQM; `²B GK+ L;mv M ` F?ÄB +Y i?S # çB +–m i?€M; M;?d M;ÆB
M;¨M M;QÌB ç b® i?m”M HÊB i?¬M; [m M- M?QM; b„+ K†i F?¬M; i®i H„K- ?B M M?
+O h?¬M; h?B M h?€TX

J° .mM; >Q¨M; S?K+ F?¬M; +?9i ç w M¦B,

@ h?9 p`- çO ç #´M +¬M; iY +?ÆBX

æ˜m *?mv M hBM? .B +O ;½ F?€ H¨ K ?B m HQ¢B ibM? ?m®M; M¨v M M F?¬M; i?

@ h?¬M; h?B M h?€T- [mª M?B M i?9 p`X

• h?B M [m®+ •M o¬ E} ?¨Q bªM;- ;½ Hmv M *Ym .QÆM; i?–M +¬M; ç M +U+ ç°- T
M M F?¬M; i? K ç wX

@ > ? - bQÈM;- ?v p¼M; +¨M; bQÈM; ?ÆM5

hB m S?QM; >MM; t T ?¢M; M?’i ?ÈT M;KK `QÊm ?ûi iQX o` imv i i? i?B M i¨B ç
#ªM i?•M p¬ +MM; T?¦M; F?Q€M;- ;†T ibM? ?m®M; ;b ç m F?¬M; i? K ç w- M?Q +¦
HMB #QÈ+X

J„i GK+ L;mv M b€M; H M- p` hB m S?QM; >MM; H¨ F v m `QÊm- ç®B pÈB ?„M- M
i? H¨K #^M; ?[mX

L;QÌB i?Q+? `QÊm `’i ?¨Q bªM;5 æ•v H¨ ç¢Q Hw F i #¢M +O GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M iB M p¨Q +Y i?S iQ h?¬M; h?B M h?€TX *Y M¨v iB M p¨Q i?’v H¨ ç`
+¦ ç€- ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB i`QÈ+- +ÁM +¦ ? B i`,K +QM v m i?9X E€ i?U+ #•v ;B
?Q¨M; FB K ç¢Q iW K†i ç’i ?’T i?m T?€T HU+- +°M; i? K T?ÁM; i?O i?´ ?Q¨M; FB
? Q M?B m T?€T HU+X

"•v ;BÌ imv i ç®B +ÁM +¦ i? +?`m çUM; çQÊ+X

L?QM; çB iÈB K°i- ? B M;¨M v m i?9 +?’i HQÊM; + Q i?b 2 `^M; F?¬M; i? +?®M; ç

*?Q M M #•v ;BÌ KbM? T?ªB M;šK M;?o t2K H¨K b Q +?®M; çQÊ+ +¨M; H•mX

*€+? +?®M; çÐ +¨M; H•m i?2Q ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i H¨ ?¼+ Hm•M ?²BX *ÁM M?
+?QM? H¨ HÊB F?Q [m–M +?B M- #•v ;BÌ Hm•M ?²B KbM? +¦ M;k ç M;k ?Q¨M; FûK
#•v ;BÌ i`QÈ+ iB M i? K M;° K°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q Q\ L?QM; H¨K b Q i? K M;° K°+ ?

s2K i`QÈ+ K°i +?9i FB K w K°+ ? KbM? HoM? M;° ç½- i´M; +°M; H¨, õh?ªQö- õ
õJ°+ö- b€m HQ¢BX

E€ i?U+ GK+ L;mv M Hm¬M i?'v H¢- `®i +m°+ FB K w K°+ ? H¨ +€B ;b\

L;QÆB M¦B K°+ +?O bBM? i`QÎM;- +€B M¨v F?¬M; b B- K°+ FB K w- i?ªQ FB K w ç

L?QM; +® ibM? i`QM; K°+ ? +¦ HQ¢B ;B¦ +?„+ H¨ F?¬M; HB M [m M bBM? i`QÎM;
M¨vX

h`W çB m ç¦ ` +ÁM +¦ H¬B `ä `¨M; F?¬M; [m M ? ç M bBM? i`QÎM;- i?"K +?Q H¨
i?m°+ p K°+ ? X

J°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q `®i +m°+ i?m°+ p +€B ;b\

GK+ L;mv M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ?B m M´BX

o¬ b® bmv M;?o [m v i`QM; ç–m ¦+X L°5 h?ªQ5 L?m5 S?QM;5 G¬B5 J°+5 _®i +
H¨ +€B ;b\ GK+ L;mv M iB T iK+ pmM; FB K w- M?QM; H–M M¨v F?¬M; +ÁM KK+ ç
i?9 K¨ ç i¬B Hmv M FB K T?€T- i?¨M? immrD FB K ç¢Q +O KbM?X *?Q M M ?„M `
FQ+? K°i FB K- ç¬B F?B +?„M K°i FB KX

h'i M?B M ç€K v m i?9 F?¬M; F?€+? b€Q- M?QM; GK+ L;mv M i v T?ªB H'v .QÐM; l
i v i`€B H'v h`'M L?¢+ HBM? FB K /MM; i?´ ?Q¨M; FB K ç¢Q +?„M- M?[M; v m i?9 ç
çQÊ+X

h?ÌB ;B M +?"K `½B i`¬B [m X

G9+ M¨v +¦ iBM iS+ i?Q€M; ?B M, õ*€+? i?ÌB ;B M # M;¨v +ÁM K°i + M? ;BÌ +m®E

•- M?SQ `²B- i`QM; K°i +Y +?d +¦ i? Î # M;¨v- M m i?ÌB ;B M ç M `²B K¨ +?Q T?€
i?¨M? iQ+?X GK+ L;mv M F?¬M; /€K t2K i?QÌM;- /M b Q ç•v H¨ +m°+ +?B M K'm +
i?B M i`B m- ?„M iB M i v M? M? +?¦M; ç•K +? i ?ÆM KQÌB +QM v m i?9 +ÁM H¢B-

G–M M¨v p¨Q +–m i? M; ?„M T?€i ?B M F?¬M; M€Q M?B i M?Q K'v H–M i`QÈ+- H¢
ç•vX a Q iU /QM; +?d +¦ # Q M?B m M;QÌB\

L?[M; M;QÌB F?€+ ç•m\ GK+ L;mv M bmv M;?o KÈB ?B m- KbM? Î +Y iS iQ FûQ
M;QÌB F?€+ bÈK t¬M; [m M çB iB K- Î ç•m +ÁM +?Ì çÊB KbM? +?SX >„M ?ÄB ` K
H¢B H¨ #` +Y i?S iQ ç¨Q i?ªBX

h?¬M; h?B M h?€T `®i +m°+ #„i ç–m ç¨Q i?ªB M;QÌB- ç•v H¨ +Y i?S iQX

"•v ;BÌ GK+ L;mv M #ÎB pb t¬M; [m M [m€ +?"K- i?S ?¢M; F?¬M; M;WM; `Èi ` b m
M,K M;¨M i€K i`,K # KQÆB H,K- bQ pÈB KÈB p¨Q i?€T `ÆB i€K i`,K ?¢M;X h'i M
i? K ç w- /M b Q M,K KQÆB #®M +Y K¶B +Y i?ÌB ?¢M # M;¨v- /M #•v ;BÌ i¢K `Èi
t¬M; [m M- +?ŠM; b Q +ª- bÈK Km°M ;b `²B b) H'v i`Î p X

h?¬M; h?B M h?€T5

* Q M;'i ç•K K•v- i`QM; h?¬M; h?B M h?€T ç M; iB M ?¨M? iWM; i`"M F`+? +?B MX

"•v ;BÌ p¼i H M K¢M? K) M?'i H¨ hB m S?QM; >MM;X L;QÌB M¨v ç9M; H¨ T?¦M; F?
ç M +Y i?S ? B KQÆB # - +¬M; T?€T +O ;½ F?€ ç†+ #B i- H¨ >¨M; GQM; M?` i?"
ç€M? ` M?Q +¦ p¨B +?•M HQM; ç M; # v- mv HU+ `²M; +?•M +?QM?X

GU+ HQÊM; +?•M HQM; Î i`QM; i v ;½ ç€M? ?QÈM; v m i?9 +€+ çQÌM;X >¨M; GQM
i? ?¼+- M?'i +?QÎM; ç°M; K¨ T?QM; H¬B FBM?X

J¶B +?QÎM; ç m ?B M +?•M HQM;- ç®B K†i +¬M; FQ+? +O ;½- v m i?9 / /¨M; #` ç

o®M i®+ ç° +O ;½ +¦ i? M? M? ?ÆM M[M?QM; M;QÌB M¨v i`ÌB bBM? i?Q+? `QÊm
T?ªB ` M;Q¨B m®M; ?ÈT `QÊm- F?B M M;QÌB +•K MQMX

hmv M?B M- M;QÌB M¨v im´B KÈB #'v M?B m K¨ T?€T HU+ ?MM; ?²M ç M i? - +?Q
+QB M?Q H¨ [m®+ +?O æ¢B .mM; [m®+- *?m h`mM; .mM; +kM; b) +?'M FBM?X [m®
S?QM; >MM; b m M¨v 2 `^M; i` M KbM? `'i M?B m- ç•v H¨ K°i M?•M p"i iB K HU+ H

.mM; +¦ i`U+ ;B€+ M¨v H¨ pb ;½ /MM; i•K T?€T M?` HQm- ç2K T?€T HU+ Hmv M ç
M;?2 M¦B +m°+ çÌB ;½ F?¬M; +¦ F€ M;°- i? K¨ Hmv M ç M i”M ç•vX

•M o¬ E} çm´B b€i T?Q b m- t¬M; ç M +Y i?S ? B KQÆB K®iX .MM; h?Ov EQM
+?QÎM; •M o¬ E} ç€M? ` ç m H¨ HU+ +?Q /QÆM;- ç•v ?Q¨M iQ¨M H¨ i?m–M /QÆM
M?Q p”v /M +?mv M ç M i`QM; i`mM; QÆM; i?B M i`B m +kM; H¨ F?¬M; i - ;½ +kM

hB T b m H¨ Zm€+? E?ªM- M;•v M;®+ M;Ì M; +? M?QM; +kM; H¨ M?•M p”i- t¬M; ç

XX

J° .mM; >Q¨M; S?K+ t¬M; ç M +Y i?S KQÌB #ªvX

XX

J¢+ hY >¢+ i`MM; FQ+? +Y i?S KQÌB # X

E?¬M; M;Ì æ¨Q >Q [m®+ >Q¨M; .mM; .mM; i`MM; FQ+? +Y i?S KQÌBX

X

oB i L[hB m h? M? i`MM; FQ+? +Y i?S KQÌBX

XX

*ÁM GK+ L;mv M #•v ;BÌ ç M; i`MM; FQ+? +Y i?S M,KX *Y i?S M,K i´M; +°M; ? B
i?9- i?U+ HU+ i,M; K¢M? +?9iX GK+ L;mv M i?B i`B M K°+ ? FB K T?€T- ç¬B F?
T?€T- ç¬B F?B /MM; L° G¬B FB K T?€T- ç¬B F?B /MM; J”i EB K #ªv KQÆB ? B i?
FB K T?€T- ç¬B F?B /MM; L;k L;mv i h?ªQ h`QÌM; P M? S?B FB K T?€TX

*€+ çQÌM; FB K T?€T F?¬M; M;WM; i?B i`B M i`QM; i v ?„M- +MM; H9+ ç¦- ?„M p„

_®i +m°+ +€B ;b H¨ K°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q\

h?ªQ5 S?QM;5 L?m5 L°5 G¬B5 J°+5 *m®B +MM; çB K +?mM; H¨ +€B ;b\

GK+ L;mv M pW i?B i`B M FB K T?€T pW M;?oX

J°+ ? +?B H¨K # HQ¢B, K°+- T?QM;- H¬B- # i?S M¨v `®i +m°+ +¦ ;b F?€+ H¢\ *
+kM; +¦ i? H’v K°+ ç†i i`QM; ;B¦- M° +¦ i? ç†i i`QM; H¬B çBX

jk8X *?QÆM; ekR@ekk, J°+ >Q¨M; EB K æ¢Q

h`QÈ+ M¦B p K°+- K°+ ? H¨ bU b®M;X

S?QM;- p®M M M H¨ M?m ?Á F?¬M; +?¶ F?¬M; ÎX

G¬B- ?Ov /B i- ?mM; i¨MX

" i?S M¨v M?bM b Q +kM; F?¬M; HB M [m M KÈB ç9M;X

L?Q p”v `®i +m°+ H¨ i¢B b Q\

>„M p„i ? i ¦+ M;mv M;šK- HÌ KÌ +¦ +?9i K M? K®B i?b T?€i ?B M +¦ M?„+ M?Î i?ÌB
+ M? ;BÌ # M;¨v +m®B +MM; b„T F i i?9+- M m F?¬M; i?¨M? +¬M; t¬M; [m M i?b b

L;?2 ;ÊB w M¨v GK+ L;mv M i,M; M? M? i®+ ç° ;BªB [mv i ç®B i?O +ÁM H¢BX

*Y i?S b€ mç®B i?O H¨ # i`,K +QM v m i?9- i?U+ HU+ i,M; K¢M? M?’i ç`M?X

*Y i?S #ªv ç®B i?O H¨ # i`,K M,K KQÆB +QM v m i?9- i?U+ HU+ H¢B i,M; H MX

GK+ L;mv M iWM; +Y K°i i¬B Hmv M FB K i?m”i +O KbM?- b v i`QM; FB K ç¢QX
M;v 7 M M i?S ?¢M; +O ?„M `ÆB M;¨v +¨M; i?’TX GK+ L;mv M F?¬M; ç w H„K- iB

i`Î H¢B +–m i?€M; i?b T?€i ?B M M;QÌB M€M H¢B #` ç¨Q i?ªB M;¨v +¨M; M?B mX L
M;QÌB Î H¢B H•m M?Q p”v KÈB i?¨M? +¬M; t¬M; [m M- ?B M M?B M ç2K GK+ L;mv
[m M´B +Y - +Y b m `²B b) #` ç¨Q i?ªBX

*Y i?S i€K- ç•v ç½ H¨ M;¨v i?S KQÌB #®M iW F?B p¨Q ç•vX L;QÌB i`MM; FQ+? K†
i?ªB +U+ F€ M?B mX

L?QM; GK+ L;mv M F?¬M; K’v ç w- ;BÌ b„M ç½ bÌ çQÊ+ K M? K®B K°+ ?Q¨M; FB

*€+ HQ¢B bmv M;?o t¬M; p¨Q ¦+- /QÌM; M?Q KbM? i?’v i` M i`ÌB b’K ç€M? –K –K
i` M- H€ +•v ç•K +?²B- ;B¦ i?´B i`QM; i?B M ç` - ;B¦ K M; i?2Q ?¢i K–K- T?’M ?Q

h?B M #„i ç–m5

aU b®M; ç M; /•M; i`¨Q5

aU b®M; M;¨v +¨M; /¢i /¨QX

E?¬M; H•m b m- b’K bûi iQ HÈM p M; H M- ç€M? +? i F?¬M; #B i # Q M?B m +•v -
+•v- KM ç¬M; H¢M? H)Q iÈB `²B- i?ªQ +? i K°i ç€K H¢B K°i ç€K- +•v ?ûQ i¨M i`€M

æ•v +?QM? H¨ K°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q5 J°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q5 E?¬M; çÆM i?m–M H
?²B ?²BX E€ i?U+ +€B ;¼B H¨ Hm•M ?²B FB K ç¢Q iS+ bBM? iY iY Hm•M ?²B H’v K
Gm•M ?²B FB K ç¢Q +¦ H®B çB ç†+ b„+- F?¬M; H’v FBK ?Q¨M; FB K ç¢Q b„+ #ûM
?Q¨M; FB K ç¢Q H¨K +?O- F?¬M; H’v +¦ i? # Q /KM; p¢M p”i i?Ov ?Q¨M; FB K ç¢
Hm•M ?²B K°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q H¨K +?OXX

J°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q `®i +m°+ i?¨M?5

GK+ M;mv M i?Î ` K°i ?ÆB /¨B- i?¨M? iUm K°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q i?”i F?¬M; / /¨M
/KM; +O K°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q t2K b QX GK+ L;mv M H”T iS+ #„i ç–m i?Y i€+ /KM;
i?Y K°i +€B T?€i ?B M ?¦ ` K°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q H¨ /MM; M?Q i? M¨vX *€B ;¼B
i? /MM; T?€T HU+ +?[i`` p i i?QÆM;X

J°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q Î +?¶ bBM? iY- +¦ M,M; HU+ +?[i``- iW +? i #B M b®M;- /M
?Q¨M; FB K ç¢Q +¦ i? +?ÈT K„i +?[i`` H¨M? p i i?QÆM;X GK+ L;mv M i?Y K°i H–
i`9M; p B KbM?- H”T iS+ tm’i ?B M M,K p i K€m- p i i?QÆM; pW /¨B pW b•mX >
FB K ç¢Q- +?d i?’v K°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q H’v i®+ ç° K„i i?QÌM; i`¬M; i?’v i`` H¨M
M? M? +?¦M; ;BªK tm®M;X

h?”i K¢M?5

h`QM; Hmv M i? F€ +¦ i¨M +?B i`¼M; bBM? +MM; i€+ /KM;- M?QM; i¨M +?B i`¼M
T?€T HU+ [m€ HÈM- +?[i`` p i i?QÆM; Qi M?’i +–M K°i + M? ;BÌX K°+ ?Q¨M; FB
ç•v H¨ F?€B MB K ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? m- +?ŠM; [m iB m ? Q T?€T HU+ /[+?9iX
HU+ +QÌM; i?b F?¬M; +–M ç w iB m ? Q M¨vX

:BÌ KbM? `®i +m°+ i?¨M? iQ¨M #° M;k ç M;k ?Q¨M; Hm•M ?²B FB K ç¢Q- F?¬M; i?
+€BX

Gm•M ?²B FB K ç¢Q- `®i +m°+ b„T i?¨M?X

h?”T ç¢B i?B i i„+ Hm•M ?²BX

GK+ L;mv M #„i ç–m i?Q M;?B K- T?€ ?B M Hm•M ?²B T?€T i„+ KbM? +?d pW #„i
iWM; #QÈ+ +K i? - i’i M?B M +€B M¨v F?¬M; +–M K’i M?B m i?ÌB ;B M M;° ç¢Q- Î
SM; +€+? /MM; Hm•M ?²B FB K ç¢Q H¨ çQÊ+X

.M b Q +ÁM ç M ?ÆM #®M KQÆB i–M; h?¬M; h?B M h?€T- +¦ `’i M?B m v m i?9- K

GK+ L;mv M F?¬M; +?9i p°B p½X

h`QM; HÁM; i`¨M M;”T KWM; `ÐX

J°+ ?Q¨M; FB K ç¢Q i?¨M?- `®i +m°+ +¦ i? M„K ;B[Hm•M ?²BX

*ÁM M?È H9+ 'v i?2Q u M i´ bQ ?¼+ M;k ç M;k ?Q¨M; Hm•M ?²B FB K ç¢Q i?b M;?
w +?ŠM; #B i F?B M¨Q KÈB tQM;X G9+ ç¦ KbM? pšM H¨ Hmv M i? F€- #•v ;BÌ ç½ H
Hm•M ?²B FB K ç¢Q- M„K ;B[# M ç–m Hm•M ?²B K°i i`QM; i?"T ç¢B i?B i i„+X

*ªM? ;BÈB FB K ?Q¨M;5 JbM? `®i +m°+ iÈB `²BX

EB K ?Q¨M; FB K ?Q¨M;5 EB K i`QM; ?Q¨M;5

*€B ;¼B H¨ FB K ?Q¨M; FB K +ªM?- +?QM? H¨ FB K ç¢Q +ªM? ;BÈB ç K M;QÊ+ i`¢
;BÈB FB K i?€M?- +MM; pÈB +ªM? ;BÈB FB K i?–MX

EB K ?Q¨M;5 h¢B im iB M ;BÈB ç½ H¨ +U+ F€ ?B K ?QB- i¢B h'M [m®+ +?d +¦ ? B
K°i H¨ *?m h? M? >mv MX h` M +Æ #ªM i?'i [m®+ i®B ç +?d +¦ K°i- ? B FB K ?Q¨
i?B M i`B m i?b M;?2 M¦B FB K ?Q¨M; i?m°+ HQ¢B ?B K +¦X L;?2 M¦B FB K ?Q¨M
F?¦ ?ÆMX *€B ;¼B H¨ FB K i?€M? H¨ HoM? M;° iW ? B i?"T ç¢B i?B i i„+ i`Î H M +¦
+Æ #ªM FB K i?€M? +¨M; M;° M?B m i?"T ç¢B i?B i i„+ i?b +¨M; bB m- FB K i?€M?
+ Q FB K ç¢QX

*ÁM M;QÆB M¦B +ªM? ;BÈB FB K i?–M- imv i²M i¢B i`QM; i`mv M i?mv i M?QM;
i`mM; QÆM; i?B M i`B m +¦ F?¬M;X

JbM? iÈB +ªM? ;BÈB FB K ?Q¨M; Q+? HÊB HÈM M?'i H¨ b m M¨v Km®M pQÊi [m
M?Q t„i ` mX G9+ Î oB i G°+ aÆM ç®B K†i M?•M p"i + Q ?ÆM KbM? ? B i–M;- M?
.mM; h?'i- *?mM; >¢ JBM? i?b +¦ i?„M; +¦ i?m - +?Q +?„+ ç„+ i?„M;X *m°+ +?B
+¬M; >Q aÆM- K°i H¨ pb H9+ ç¦ S?QÆM; h¨- L;mv M G,M; h?QÊM; L?•M F?¬M; T?
? B H¨ F?B 'v iQM MB K +O GK+ L;mv M [m€ +QÌM; ç¢B- H¨ T?€i ?mv bB m #bM?

"•v ;BÌ #QÈ+ p¨Q +ªM? ;BÈB FB K ?Q¨M;- GK+ L;mv M +?QM? i?S+ +¦ M,M; HU+ i?
M?Q m®M; MQÈ+ p"vX

h'M [m®+- h?Ov EQM? +?•mX

@ *?mv M ;b p"v\ KQÌB #®M M;QÌB +¦ b€m ç½ i?'i #¢B i`QM; t¬M; [m M h?¬M; h?B

@ æ9M; p"v- b€m M;QÌB M¨v T?–M K°i i?Y i?€+? T?€T HU+ i?¨M? iQ+? i®i H„K K¨
h?B M h?€T +U+ Qi- ?¼ ç½ ç€M? K'i ?v p¼M; i?Y i?€+? +m®B `²BX

@ *ÁM H¢B i€K M;QÌB- M?QM; t2K t T ?¢M; +O i€K M;QÌB i?b F?¬M; F?ª M,M; t¬M
h?€T- `'i F?¦ iB M p¨Q i?Y i?€+? +m®BX

@ "•v ;BÌ t¬M; H M i`QÈ+ M?'i H¨ B\

@ G¨ L;mv M .QÆM; h?QÊM; L?•M- #•v ;BÌ ?„M ç M; t¬M; +Y i?S KQÌB K°i- i?S ?¢
M,K KQÆB # X

@ >ÆM # M;¨M M;QÌB ?ª\ t2K ` `'i F?¦ p¨Q ? B i`,K #®M KQÆB ?¨M; ç–mX

@ o"v >Q aÆM GK+ +?QÎM; K¬M i?S ?¢M; # Q M?B m\

@ >„M ?ª- ;BÌ Î ?¢M; b€m M;¨M +?QM i`,K # KQÆB K®iX

@ a Q p"v i`ÌB\ >„M H¨ ç M?'i h'M [m®+ +?9M; i - i¢B b Q `Èi tm®M; ?¢M; b€m M;
+?S\

@ E?¬M; T?ªB ç²M M¦B ?„M H¨ imv i i? i?B M i¨B Q\ a Q b„T i?¨M? #ªv M;¨M `²B\

@ æ9M; p"v- t2K ` h'M [m®+ +?9M; i H–M M¨v iQ¨M [m•M #` /B i `²BX

@ G¢B iQ¨M [m•M #` /B i b Q\

L;QÌB h'M [m®+ ç m t¬M t Q- /QÈB i`mM; i–M; F?¬M; #B i M°B ibM? bÈK b®i `m°
p°BX >¼ #B i bS+ +?B M ç'm i?"i bU +O GK+ L;mv M +QÌM; ç¢B- M?QM; #•v ;BÌ H

i?€+?- +?d +¦ ? B i`,K #®M KQÆB +?QM ?¨M; ç–m KÈB +¦ i€+ /KM;- GK+ L;mv M ç
KQÆB K®i- +€+? ? B i`,K #®M KQÆB +?QM [m€ t X

GK+ L;mv M b„T i?'i #¢B Q\

h?¬M; h?B M h?€T

hB m S?QM; >MM; t¬M; Î T?Q i`QÈ+ M?'i ç½ ç M +Y i?S # KQÆB # X h?¨M? iQ+
/M H¨ [m®+ +?O æ¢B .mM; +kM; /MM; h?Ov EQM? i?m"i #„i +?†i M;QÌB M¨v- +ªK
ç M i`mM; QÆM; i?B M i`B m i?b +kM; H¨ ?¢M; imv i i? i?B M i¨BX "ÎB pb +€+ M
h?Ov EQM? ?mv M- ? B i`,K #®M KQÆB +?QM [m®+ ;B K¼B M;QÌB ;–M M?Q i"T i
>MM;- [m€ ?MM; i`€M;X >¨M; GQM; M?` i?"T #€i +?QÎM; T?€i ` - p¨B +?•M HQM; #
ç€M? ` M?'i HQm- [mª i?"i H¨ FBM? i?B M ç°M; ç` [m, i?–MX

*?d K°i +?[- +QÌM;5

L;QÌB F?€+ M?Q J° .mM; >Q¨M; S?K+- •M o¬ E}- >Q E?¬M; hY- Zm€+? E?ªM +kM;

@ L?[M; M;QÌB M¨v i?"i K¢M?X

@ æ9M; ç'v- ç½ +QÌM; ç M +U+ ?¢MX

@ E?¬M; M;Ì +¦ M?•M p"i K¢M? K) M?Q p"v- i?"i H¨ imv i i? i?B M i¨B iK i"T K°i +?

@ h`QÈ+ FB /M H¨ çÊi M¨Q i?b F?¬M; +¦ M?B m imv i i? i?B M i¨B ç M i? - ç•v ç9

J¼B M;QÌB ç m ç M; F?2M M?[M; imv i i? i?B M i¨B- +ÁM i?B M i¨B i?¬B i?b i`QM
+?9i #„i K„iX _'i M?B m i?B M i¨B K¼B M;QÌB H¨K b Q i?'v ? i- +¦ M;QÌB /MM; h?
pÁM;- T ?bi ?B M M;QÆB t¬M; +m®B +MM; +ÁM ç M; M;WM; Î +Y i?S i€K i?b #"i

s¬M; ç M i`QÈ+ M?'i ç½ H¨ # KQÆB # ªB- M;QÌB +ÁM ç M; t¬M; [m M +?O v m H¨
+?ŠM; M;Ì +¦ M;QÌB +ÁM Î +Y i?S i€K- ç9M; H¨ #m²M +QÌBX

E?¬M; +¦ M;QÌB ç w M;QÌB i? M? MB M +ÁM i`¢B +Y i?S i€K i M ;¼B H¨ ;b- #ÎB p
i?ªB `²B- F?¬M; +¦ K°i +?9i +Æ ?°B M¨QX

*Y i?S i€KX

h`QM; i v i? M? v i? M? MB M pmM; i`QÌM; FB K- i?dM? i?QªM; bmv iQ- .QÐM; L;
L;mv M m®M; ?ÈT `QÊm ç½ K°i H9+- ;BÌ +–M v M H†M; bmv M;šKX "•v ;BÌ KbM?
?Q¨M; FB K ç¢Q- M;k ç M;k ?Q¨M; FB K ç¢QX

"•v ;BÌ H¨ H9+ i?Y Hm•M ?²BX

Gm•M ?²B5

*€B ;b H¨ Hm•M ?²B\

hW bBM? ç M iY H¨ Hm•M ?²B- iW tm•M ç M ç¬M; H¨ Hm•M ?²BX

"¢+? ç 5 h? M? ç 5 >„+ ç 5 sQ+? ç 5 >Q¨M; ç 5

EBK ?Q¨M;5 J°+ ?Q¨M;5 h?Ov ?Q¨M;5 >Ä ?Q¨M;5 h?´ ?Q¨M;5

L;k ç M;k ?Q¨M; FB K ç¢Q HB M iB T tm'i ?B M- i` M FB K ?B M ` +€+ ? FB K w
F?¬M; M;WM; i?B i`B M M?B m FB K w- i`QM; #–v v m i?9 /–M bY /KM; T?€i ?B M
b„+ /B +?mv M i?b M?Q tm'i K°i HQ¢B HU+ HQÊM;X

GQ¢B HU+ HQÊM; M¨v FûQ ç®B T?QÆM; p¨Q K°i pÁM; mv HU+ pÁM; i`ÁM [m€B /`

h?2Q FB K +?B m i?B i`B M- GK+ L;mv M HÌ KÌ +ªK ;B€+ /QÈB FB K +O KbM? /
JÈB ç–m ªQ ªM? M?¢i- HÌ KÌ ?Q ªQ- F?¦ ibK FB K imM; iQ+?- /QÌM; M?Q bÆ b˜v K
L;mv M i"T i`mM; Hmv M- F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•mX

õh?ÌB ;B M K°i + M? ;BÌ # M;¨v +m®B +MM; b„T F i i?9+Xö

L?„+ M?Î i?ÌB ;B M ç M `²B- GK+ L;mv M F?¬M; +?9i /Q /U i?B i`B M FB K [m M;-
i?OX

*Y i?S +?QM- GK+ L;mv M iB T iK+ Hmv M i"T- ªQ ªM? M;¨v +¨M; /¨v ç†+X

*Y i?S KQÌB- GK+ L;mv M pšM ç M; Hmv MX GK+ L;mv M +ªK ;B€+ ªQ ªM? M;¨v +
;B€+ HU+ HQÊM; [m€B H¢ i` M FB K- /QÌM; M?Q +¦ i? H¬B FûQ ç®B T?QÆM; p"
KbM? M?Q `®B ;¶ / /¨M; #` FûQ ç M FûQ çBX

æ•v H¨ HU+ Hm•M ?²B5

h`QM; +?ÈT K„i- GK+ L;mv M /QÌM; M?Q M?bM ç M i`QM; F?¬M; i`mM; tm'i ?B M

*€M? +Y K M; i?2Q ?ÆB i?Î pB M +´ ?²M; ?Q M;- ?Q M; bÆ- /QÌM; M?Q imv M +´
F?ûT +?†i- /QÌM; M?Q +¦ p¬ b® ?Q p,M- M?[M; ?Q p,M T?S+ i¢T K¨ ?mv M #Q-
H9+ T?€T HU+ i,M; K°i ç¢B +ªM? ;BÈBX

æQÆM; M?B M +€M? +Y po ç¢B- ?MM; po- imv M +´- ?Q M; bÆ M¨v F?¬M; FûK ?

hW iW KÎ ` X

o¬ +MM; p¬ i"M i?B M ç` T?€T i„+ iW i`QM; ç¦ +?ªv ` - ç•v H¨ F, M;mv M +?B- i'i +
F, M;mv M +?B ç m i`¨M ` M;Q¨B- +MM; M;mv M F?Q T?€T HU+ ;B[i?B M ç` +
M;mv M +?B H¨ po ç¢B M?'iX

.QÌM; M?Q GK+ L;mv M +ªK ;B€+ i` M çdM? ç–m KQÌB HQ¢B FB K [m M; tQ v +?m
KQÌB Hm²M; b€M; ç®B SM;- F m ;¼B HšM M? mX

§K5 M´ imM;5 E?¬M; T?ªB H9+ KÈB #„i ç–m M?Ä #û K¨ +U+ F€ iQ HÈMX

o¬ b® FB K w Î i` M F?¬M; i`mM; #„i ç–m i´ ?ÊTX GK+ L;mv M i?'v i?B M ç` T?€T
M;mv M +?B #„i ç–m +?mv M ç°M;- /QÌM; M?Q ?ÊT i?¨M? K°i Hm•M ?²B5 æ•v H¨
i?'v iW tm•M ç M ç¬M; Hm•M ?²B- iW bBM? ç M iY Hm•M ?²B- iW FBK ç M K°+ +m®
?²B- M?bM i?'v +QM M;QÌB iWM; FB T iWM; FB T Hm•M ?²BX

æ•v +?QM? H¨ Hm•M ?²B- K°i i`QM; i?"T ç¢B i?B i i„+ Hm•M ?²BX

GK+ L;mv M i?"K +?Q i`¬M; i?'v Î F?¬M; i`mM; M?Q +¦ +?[Hm•M ?²B #¨M iQ HÈM
h`QM; Hm•M ?²B #¨M /QÌM; M?Q +¦ p¨B iB m i?B M i? ;BÈB- p¬ b® +?OM; i°+ Î i`Q
b9+ bBM?- M;¢ [m,- ç` M;K+ ç m Î i`QM; HK+ ç¢Q Hm•M ?²BX

æQÆM; M?B M #•v ;BÌ KbM? M„K ;B[+?d H¨ HU+ Hm•M ?²B- Km®M iÈB i`QM; i`mv
p¨B iB m i?B M i? ;BÈB i?b +ÁM `'i t t¬BX

G9+ M¨v GK+ L;mv M i?'v +¨M; t t¬B t t,K- /QÌM; M?Q çˆM; b m F, M;mv M +?B +
pÈB HU+ HQÊM; Hm•M ?²B- M?QM; +K i? # Q M?B m HQ¢B +QÌM; ç¢B +Ð M¨Q- K
i?'v `äX _®i +m°+ +¦ K°i M;¨v KbM? b) i?¨M? FB K i?–M- ç F, M;mv M +?B M¨v i`B

E, M;mv M +?B +?"K `½B #B M K'i- i`QM; +äB i`ÌB ç'i ç M po ç¢B +?d +¦ Hmv M i
ç€M? KÎ i?B M ç` - i`QM; iQ¨M i? ;BÈB +¦ i? H¨K M¦ KÎ ` F?¬M; M?B mX

h?B M ç` po ç¢B M?'i- +´ tQ M?'i- ? B +€M? +Y F, M;mv M +?B i?B M ç` i?2Q i?
M;mv M M;mv M F?QX E, M;mv M +?B + B [mªM F, M;mv M i?B M ç` [mv i„+- M;?
K°i poM? ?ˆM; +?B +¦ i? T?€ /B i p¬ b® F, M;mv M +kM; F?¬M; i´M ?¢B- M;?2 M¦B
+?QM?- H•m /¨B bQ pÈB i?B M ç` +?B F, M;mv M +ÁM tQ ?ÆMX

h?B M ç` T?€ K¨ i F?¬M; T?€- i?B M ç` i´M K¨ i F?¬M; i´MX

GK+ L;mv M i?S+ idM?- FB K ` F?ÄB i vX J'v +?K+ +QM v m i?9 [m M? M;QÌB ?„M
i?U+ ibM? F?¦ i? F?€M; +U Hm•M ?²B HU+ /QÈB FB K GK+ L;mv M- #` HU+ Hm•M
i?U+ T?€T HU+ +O GK+ L;mv M pšM F?¬M; çO b•m- HU+ Hm•M ?²B +?d +¦ i? Fû
?²B +QÌM; ç¢B i?b i?"K +?Q +¦ i? /šM M;QÌB p¨Q iY +ªM?- /šM ç M FB T b m ?Q†+

"•v ;BÌ `®i +m°+ i¬B Hmv M tQM; `²B- KbM? +¦ i? t¬M; [m M çBX

"•v ;BÌ KbM? Î +Y i?S KQÌB- i´M; +°M; +¦ M,K KQÆB #®M +Y - KbM? +ÁM `'i bÈK

GK+ L;mv M i?¬M; [m +Y i?S KQÌB- ç M +?¶ +–m i? M;- T?€i ?B M +¦ ? B- # i`,
+Y M¨v ç¨Q i?ªB ? B- # i`,K M;QÌB- i?"i H¨ HQ¢B i`W +U+ F€ F`+? HB iX

GK+ L;mv M i¢B ç•v M?bM i?'v >²B S?QM; h?QÊM; L?•M- çB [m F m K°i iB M;,

@ >²B S?QM; bQ #€X

jkeX *?QÆM; ekj@ek9, E?¦ E?,M h,M; G M

>²B S?QM; h?QÊM; L?•M ç½ #` ç¨Q i?ªB- i`¬M; i?'v GK+ L;mv M Î ç•v i?b M;•v ` -

@ L;QÆB- +ÁM Î ç•v\

o”i F?´M; H² Î i` M #–m i`ÌB +?Q M;QÌB +ªK ;B€+ €T HU+ `’i HÈM- p¬ b® p•M F?Q
F?´M; H² M;šm M?B M H°` MY pm®i i`QM; K•v- [m +?®+ H€i /QÌM; M?Q K•v #`
#KM;X h`QÈ+ K„i GK+ L;mv M tm’i ?B M K°i +QM +¦ K†i M;U ç–m M;Qm bWM; ?Q
pªv +€ pm®i QM;- `²M;X

G•M i`MM; +?B i`QÎM;- +¦i? m +¦i? KBM?- +¦i? i +¦i? +U- +¦i? çQªM +¦i? i
i?B M- iB i i?m T?•M iB K mv MX

*¦i? HÈM +¦i? M?Ä- +¦i? i?,M; +¦i? ˜MX GÈM i?b ?QM; p•M T?mM pK- M?Ä iS+
iS+ # v H M pk i`K- ˜M iS+ M’T i`QM; # ç¨Q F?¬B T?QÆM; FBK tm•M i?•KX GQM;
imM; ?Q¨M? iS ?ªBX

hB K HÁM; p”i /KM; H¨ HQM;5 h?’v HQM; i¢B çB M H¨ HQM;5 >Q†+ M?ªv i`QM; mv
HQM;5 E?€M; HQM; ?[m ?®B H¨ HQM;5 GQM; +?B M +kM; H¨ HQM;5

GQM; Î M?B m MÆB +¦ w M;?o F?€+ M? mX

h¢B h’M [m®+- HQM; H¨ i?–M i?€M?X

J°i F?B +¦ çQÊ+ HQM; HU+ H¨ +¦i? tQM; H¨K i¬M; bQ- +¦i? i?¨M? K°i i`QM; p¨B

G9+ Î h’M [m®+ F?¬M; #B i GK+ L;mv M M;?2 # Q M?B m i`mv M i?mv i p `²M;- F?
M;Ì +¦ M;¨v b) ç’m pÈB HQM;X L?QM; ;BÌ i` M #–m i`ÌB- ?ÆM K°i M;¨M +QM v m i?
+’T ;B Q p¨ T?QÊM; ?Q¨M; ç m i?¨M? M;¬B b Q p•v [m M? i`,M;- HQM; ç°i M?B M

jk3X *?QÆM; ekd@ek3 , hQ¨M h`QÌM; s¬M s Q

æ•v +?•M +?QM? H¨ M?’i HQM; HU+5

GK+ L;mv M Km®M i?Y t2K +€B ;b ;¼B M?’i HQM; HU+5

.QÐM; L;¬ HBM? FB K +–K i`QM; i v- ?„M M¦B,

@ >ªQ ?mvM? ç - M?B i ?mv i b¬B bK+ +?Q \ æ•v H¨ +?B M pÈB HQM;- /M i?„M; ?
bmM; bQÈM;5

h`QÈ+ iB M /MM; HU+ Hm•M ?²B- M m H¨ HU+ Hm•M ?²B i?b +¦i? i`U+ iB T F?@
L?QM; GK+ L;mv M T?€i ?B M KbM? pmM; ` HU+ Hm•M ?²B i?b tQ+? HQM; iQ HÈ

E?¬M; T?ªB HU+ Hm•M ?²B F?¬M; çO +QÌM;- H¨ K°i i`QM; i?B M ç` i?”T ç¢B i?B
HQÊM; K¢M? M?’i ?B M M vX Gw /Q HU+ Hm•M ?²B F?¬M; ç€m H¢B tQ+? HQM; +
M;?B K i`¼M; +? QÈ+ bS+ +?B M ç’m +O KbM?X hmv M?B M F m KbM? iW #Ä H¨

GK+ L;mv M +?ÈT K„i ç°M;- ç–m ¦+ F?¬M; M;WM; bmv M;?oX sQ+? HQM; M¨v i?Y
+¬M; t2KX >„M Î ;B[F?¬M; i`mM; H’v iQ i? p¬ +MM; tªQ +?ûK ` K°i i?S+ hB m
L?€i FB K M¨v +U+ K„ /B K- +U+ b–m- /QÌM; M?Q H¨ i?B m M[? B KQÆB i€K im´B
F?m T?ÁM; m Q€MX h`QM; p¬ i”M B Q€M- GK+ L;mv M M?m ?ÊT i?Ov ?Q¨M; FB

sQ+? HQM; M? H„+ ç–m- +€+? i?•M FB K +O GK+ L;mv M ;–M b€i ç M F?¬M; i?
K°i i–M; ?Ä ;B€TX >Ä p®M H¨ ?bM? /¢M; F?Q i? - M?bM çQÊ+ M?QM; bÌ F?¬M; ç
M;QÌB tQ+? HQM; iQ HÈM i?b H¨ i? `„M p¬ +MM; +SM;X *¦i? Hmv M HY i?¨M? ?b
bÊX

sQ+? GQM; ?€ K²K T?mM ` HY /¨B- M?Q M9B HY #MM; M´ ?QÈM; GK+ L;mv MX
i`QÊM;- pm®i `²M; +SM; +?„+ M?Q M;¼M M9B- T?mM ` HY ç®i #®M T?QÆM;X C
FB K ç¢Q i,M; i®+- Mû b M; # M +¢M?- `²B KÈB ibK +€+? T?ªM FQ+?X

GK+ L;mv M pW i`€M? i?Q€i i?b K†i ç’i +?¶ ?„M KÈB çSM; #` i?B m ç®i- sQ+? GQ
HU+ F?¬M; m´M; H¨ HQM; HU+X GK+ L;mv M /UM; FB K- F?¬M; #Ä +m°+- +?Q ç
+MM; i?b b Q +¦i? / /¨M; iW #Ä\

GK+ L;mv M M^K i` M K†i ç'i i?Î ?²M; ?°+- i` M M;QÌB ?„M +¦ pÁM; T?ÁM; M;U i`Q
?° i?•M pÐ M€iX GK+ L;mv M i?Î ?´M ? M- M?'i HQM; HU+ ç9M; H¨ M?'i HQM; HU+
HQM;X h?U+ HU+ ?B M ;BÌ +O KbM? imv ç'm pÈB ç¢B ç¢Q +ªM? HK+ i–M; / M?
+?•M HÁM; ç¢B ç¢Q +ªM? i?'i i–M; i?b pšM [m€ F?¦ F?,MX

æ•v H¨ +U+ ?¢M +O KbM?5

*Y M¨v KbM? i?'i #¢B- M?QM; i?m F?¬M; T?ªB +?mv M t'm- M;šm M?B M i?m +
+U+ ?¢M #ªM i?•MX JbM? F?¬M; T?ªB poM? pB M imM; ?Q¨M? #'i #¢BX

*m®B +MM; i?S ?¢M; t T Î i?S KQÌB K°iX

a m +Y i?S # KQÆB K®iX

LÆB M¨v p®M çSM; #®M M;QÌBX

"®M M;QÌB M¨v H¨ imv i i? i?B M i¨BX

«M im'M p,M M?½ *?B i hY smM;- ?¨M? ç°M; M¦M; Mªv S?¦ smM;- /B M K¢Q im'M K
ibM? h®M; "B S?QM;X

"®M M;QÌB i`QM; i? ? æ¢B .mM; [m®+ çQÆM; i?ÌB H¨ FB i tm'i M?'iX

o®M KK+ iB m H–M M¨v +O ?¼ H¨ ?QÈM; ç M ?¢M; M?'i- i?2Q ?¼ M;?o i?b ?¼ H
K¢M? M?'i T?QÆM; M KX h?2Q i?¬M; ? +k i?b #®M M;QÌB +?„+ +?„M çSM; ç–m H
+¦ bS+ +¢M? i` M? ;b +ªX E i [mª B +¦ M;Ì H–M M¨v #` ç ûT ;„i ; Q- M; v +ª b€m ?
p¨Q çQÊ+X

ad M?K+ iQ HÈM5

J†i KkB æ¢B .mM; [m®+ #` ?¼ ç€M? K'i ;–M ? iX

GK+ L;mv M +'i #QÈ+ çB ç M +–m i? M;X

*–m i? M; +Y i?S# KQÆB K®iX

*?B i hY smM; BK H†M;- S?¦ smM; i`WM; K„i- h`–K ok i v M;WM; H„+ [m¢i- +?d +
ç M; +U+ F€ `–m `o m®M; `QÊmX

E?¬M; M;Ì` K°i M;QÌB +?ŠM; T?ªB M;QÌB æ¢B .mM; [m®+ K¨ t¬M; ç M +Y i?S #

GK+ L;mv M iÈB +Y M¨v i?b i?Î` K°i ?ÆB- ?¢M; KQÌB K°iX

æ^M; i`QÈ+ h?¬M; h?B M h?€TX

Zm®+ +?O æ¢B .mM; [m®+- *?m h`mM; .mM; +?„T i v b m HQM;- H½Q çSM; i`QM;
K°i p¢M i?B M i¨B Î i`QÈ+ K†i H½Q- F?Q i? ?¶M ç°M; +ªM? iÄ ` X

@ *€+ p`- M K +ªM? i?Y i?€+? ç M ç•v H¨ F i i?9+- #•v ;BÌ +¦ H) +€+ M;QÆB +ÁM F
#„i ç–m +¬M; #® t T ?¢M; +O +€+ M;QÆBX > B i`,K #®M KQÆB +?QM ?¨M; ç–m +

L;?2 ç M ç•v i?b K¶B M;QÌB M;?B K i9+ H M- ;BÌ H¨ H9+ [m M i`¼M;X

L K +ªM? ?Q¨M i?¨M? ? i ? B H–M i?Y i?€+? M?QM; K¼B M;QÌB +?Q #B i +K i? i
;B•v T?9i [m M i`¼M; ç½ ç MX J°i b® M;QÌB ç½ ç`M? i`QÈ+ b) b) p¨Q M K +ªM? i?'
+?„+ +?„M `Èi ç m M? M?¨M;- +ÁM H¢B K'v M;QÌB +U+ F€ +,M; i?ŠM;X

*?m h`mM; .mM; i^M; ?„M;- M¦B,

@ G½Q T?m #„i ç–m #€Q ?¢M; M?'iX >¢M; M?'i- "€+? "–M [m®+- hB m S?QM; >MM

>¢M; M?'i KÈB çQÊ+ #ªv KQÆB #ªv çB K- +€+? i`ÁM K°i i`,K çB K F?€ t - çO i?'v
ç M KS+ [m, F?®+ i?–M b–mX

@ >¢M; ? B • h?B M [m®+- •M o¬ E}- b€m KQÆB #ªv çB KX

@ æ²M; ?¢M; ? B- a„+ æB m [m®+- Zm€+? E?ªM- b€m KQÆB #ªv çB KX

@ >¢M; #®M *´ J° [m®+- GQm Zm€- b€m KQÆB H,K çB K M,K T?•MX

@ >¢M; M,K- GBM? E?¬M; [m®+ >Q E?¬M; hY- b€m KQÆB H,K çB K # T?•MX

@ >¢M; b€m J° .mM; [m®+- J° .mM; >Q¨M; S?K+- b€m KQÆB H,K çB K ? B T?•MX

@ >¢M; #ªv- æ¢B .mM; [m®+ *?B i hY smM;- b€m KQÆB # çB K # T?•MX

@ >¢M; i€K æ¢B .mM; [m®+ S?¦ smM;- b€m KQÆB ? B çB K +?QM T?•MX

@ >¢M; +?QM- æ¢B .mM; [m®+ h`–K ok- b€m KQÆB ? B çB K i€K T?•MX

@ >¢M; KQÌB æ¢B .mM; [m®+ h®M; "B S?QM;- b€m KQÆB ? B çB K M,K T?•MX

hW ?¢M; ? B ç M KQÌB ?B M M?B M H¨ +MM; +'T #"+X

@ >¢M; KQÌB K°i h'M [m®+- GK+ L;mv M- M,K KQÆB # çB KX

>¢M; KQÌB K°i bQ pÈB ?¢M; KQÌB FûK KQÌB çB K- M?QM; b® çB K çB ` i?b K°i p
[m®+- Î ç•m p"v\ GK+ L;mv M- Î MÆB M¨Q\ JQÌB M;QÌB i`QÈ+ i¢B i?Y i?€+? T?€T
ç½ M´B / M? M K +ªM?X

>¼ bÈK +¦ iB M; imv i i? i?B M i¨BX

h'M [m®+ GK+ L;mv M i?b ?¼ +?Q iWM; M;?2 M¦B- ç b® M;QÌB +?Q M;?2 +€B i
M[H¨X

J°i M;QÌB +?Q iWM; M;?2 [m i M çQ¢i ?¢M; KQÌB K°i- i'i +ª t¬M t Q- F?¬M; T?ª
i`QM; i, i?Q M?Q p"v çQÊ+ ?¢M; i?S KQÌB K°i ç¦ H¨ +?•M i¨B i?U+ ?¼+- /M F?¬M;
i?b +kM; ;–M M?Q i? - H¨K b Q K¼B M;QÌB F?¬M; T?K+ çQÊ+\ *?ŠM; [m K¼B M;Q
H¨ B\ >ÄB i?,K HšM M? m iQ HB m GK+ L;mv M- +?ŠM; [m F #B i ?„M p®M F?¬M
MY M;¨v +?d +¦ b® Qi M;QÌB #B i i M- H B H`+? +O GK+ L;mv MX

J¢+ hY >¢+ iS+ ç M b„T M´B çB M- ;½ F?¬M; # Q ;BÌ M;Ì `^M; GK+ L;mv M b) +¦
M;QÌB ? hB M >Q T?QM; M¨v /€K ?m M? ?Q M; M?Q i? - M?QM; F?¬M; b Q- K†i
p¨ iB M p¨Q i`mM; QÆM; i?B M i`B m +?9M; i b) H¢B ç'm M[- #´M +¬M; iY H¨ h?"
+?„M b) i?„M; M;QÆBX

J° .mM; >Q¨M; S?K+ HB + GK+ L;mv M K°i +€BX GK+ L;mv M- KkB M?¼M +O M;
+?•M +O #´M +¬M; iY `²B Q\ s2K ` KbM? pšM ?ÆB +QB i?QÌM; ?„MX J° .mM; >Q
`²B i?¬B- +?mv M b M; ç€M? ;B€ hB m S?QM; >MM;- ç•v KÈB H¨ ç®B i?O +O çQÌ

h'M [m®+ L;mv M .QÆM; h?QÊM; L?•M- hY >¨ h?QÊM; L?•M ç m KWM; `Ð- ?¼ ç m
çB p¨Q çQÊ+ ? B i`,K #®M KQÆB +?QM M;QÌB- M?QM; +?QÎM; K¬M M?¨ KbM? +¦
i?b KWM; H„K `²BX *?QÎM; K¬M ç9M; H¨ +?QÎM; K¬M- [mª M?B M i?U+ HU+ i?•K b
+¦ i? b€M? #^M;X

h?S ?¢M; iB T i?2Q b m- J¢+ hY >¢+ ?¢M; #®M KQÆB #ªvX E€ i?U+ J¢+ hY >¢+ +
çB K K¨ i?¬B- /M ;b ;½ Î i?Y i?€+? T?€T HU+ çQÊ+ M?B m çB K- M?QM; ç•v H¨ i?Y
K°i çB K FûK K'v +?K+ ?¨M; H¨ `'i #bM? i?QÌM;X

h?S ? B i`,K #®M KQÆB +?QM H¨ oB i L[ hB m h? M?- M¨M; bQi b Q t T Î p` i`Q i?
?9 ?²M i?¬M; [m MX L;QÌB i?S ? B i`,K M,K KQÆB i?b #m²M Km®M +? i M?bM oB
K°i ?¢M; ç½ #` HQ¢B #Ä +ªK ;B€+ ç9M; H¨ F?¦ +?`mX

"€Q tQM; ? B i`,K #®M KQÆB +?QM ?¨M; ç–m- H"T iS+ t¬M t Q #„i +?mv M- ?B M
? B i`,K #®M KQÆB +?QM p` M¨vX J°i F?B +¦ i? çB p¨Q i`mM; QÆM; i?B M i`B m
HÈM ç M ç•m- +MM; M;QÌB M?Q i? +¦ [m H¢B i'i M?B M çQÊ+ HÊB `'i HÈMX

h`QM; M?[M; M;QÌB ç¦ #` FB K M?B m M?'i H¨ GK+ L;mv MX GK+ L;mv M p®M F?
?ÆB i?¨M? ?¢M; KQÌB K°i- / M? iB M; i,M; M?B m çQÆM; M?B M +kM; b) +¦ M?B

@ hB T i?2Q H½Q T?m b) # M i?QÎM;- H9+ i`QÈ+ ç½ M¦B- ? B KQÌB ?¨M; ç–m +¦ i

@ >¢M; M?'i hB m S?QM; >MM;- i`QM; b€m i?€M; M;QÆB +¦ i? Hm¬M Î i`QM; L;
çQÊ+ K°i i`,K i?B M M;° i?¢+?- +ÁM b) çQÊ+ KQÌB h?,M; GQM; æ MX

h?,M; GQM; æ M5 æ•v +?QM? H¨ ç M /QÊ+ i,M; T?€T HU+- h?,M; GQM; æ M- ç M /
HU+- HQ¢B ç M /QÊ+ M¨v +?d +¦ ç¢B [m®+ M?Q æ¢B .mM; [m®+ KÈB +¦- i¢B h'M
F?¬M; F?ª M,M; +¦X J°i h?,M; GQM; æ M [mw ;B€ #B i # Q- #•v ;BÌ çQÊ+ ç M KQÌ
h`mM; .mM; ç`M? i?QÎM; +?Q M;QÌB æ¢B .mM; [m®+- B K¨ M;Ì b) çQ +?Q M;QÌ
h`mM; .mM; H¨ M;QÌB ç¢B F?Q- F i ;B Q M?•M p"i imv i i? M?Q iT# ç®B pÈB æ¢B
+¦ ?¢BX

@ >¢M; ? B ç M ?¢M; M,K- •M o¬ E}- Zm€+? E?ªM- GQm Zm€- >Q E?¬M; hY- #®M
/KM; L;° æ¢Q #ªQ +€+ #®M i?€M;- M,K KQÆB i?B M M;° i?¢+? p¨ M,K h?,M; GQM;

@ >¢M; b€m ç M ?¢M; KQÌB- J° .mM; >Q¨M; S?K+- *?B i hY smM;- S?¦ smM;- h`–
M,K M;QÆB çQÊ+ ? B i?€M; bY /KM; L;° æ¢Q #ªQ +€+- ? B KQÆB i?B M M;° i?¢+

@ >¢M; KQÌB K°i ç M ? B KQÆB- GK+ L;mv M .B T hY GBM?- ? B M;QÆB +¦ i? çQ
#ªQ +€+- KQÌB i?B M M;° i?¢+?- K°i h?,M; GQM; æ MX

GK+ L;mv M çQÊ+ ç M K°i KB M; M;¼ +#°B- i` M M;¼+ iÄ €M? b€M; M?¨M M?¢i- K
+U+ F€ ?mv M ªQ F?¦ çQ€M p¬ +MM; i`mM; /mM;- +¦ KB M; M;¼+ M¨v H¨ +¦ i? i`U
+mM; /MM; L;° æ¢Q #ªQ +€+- KQÌB i?B M M;° i?¢+? p¨ K°i h?,M; GQM; æ M +kM;

JQÌB i?B M M;° i?¢+? ç†i i`QM; K°i pB M +–m i?Ov iBM?- M?¨M M?¢i K¨ H¦ K„i- F
æ M i?b ç†i i`QM; ?°T ;¶ ç¨M ?QÆM; iBM? tªQX

æ M H9+ M¨v i?b *?m h`mM; .mM; ç½ T?€i tQM; T?–M i?QÎM; H–M M¨v- +¦ M;QÌB p
p¨Q i?Y i?€+? +m®B +U+ F€ Qi ÄBX

*?m h`mM; .mM; M¦B,

@ hB T i?2Q +¦ b€m i?€M; i¢K /WM;- b€m i?€M; b m b) iB M ?¨M? i?Y i?€+? +m®B
H¨ M K +ªM? +?9M; i H¨ ? B i`,K #®M KQÆB +?QM M;QÌB- # +ªM? F?€+ ` ? B i`,K
K°i i`,K M;QÌB i` M? çQ¢i / M? M;¢+? #®M i`,K M;QÌB iB M p¨Q i`mM; QÆM; i?B M

@ L?Q p"v H¨ KQÌB bQ #®M- i`QM; KQÌB M;QÌB b) +¦ #®M +¦ i? iB M p¨Q i`mM; Q
bm'i F?€ + QX

@ L?QM; K¨- ç¦ +?d H¨ /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;X

@ E€ i?U+ +¦ `'i M?B m ibM? ?m®M; #'i M;Ì- pQ /K +¦ /B i?'i ç` b) HU +?¼M i?
+MM;X

*?m h`mM; .mM; M¦BX

*•m M¨v /šM ç M # M /QÈB H ¦ #'i K½MX

J¼B M;QÌB F?¦ F?,M H„K KÈB HB m K¢M; t¬M; p¨Q i?Y i?€+? +m®B- p®M +?Q `
imv M +?¼M- +ÁM iQÎM; b) M? M?¨M; p¨Q i`QM; i`mM; QÆM; i?B M i`B m ?ÆM- ?
#` K°i +•m ç€M? ;K+X

@ .U p¨Q +€B ;b K¨ /B i?'i ç` +kM; i? K ;B +?S\

@ S?ªB ç¦- +?d KbM? /B i?'i ç` i?¬B H¨ #®M +ªM? +?9M; i ç½ ç€M? i9B #KB ?¼ +

@ *?9M; i i¢B ç•v HB m K¢M;- /B i?'i ç` #¼M ?¼ +¦ i? i`U+ iB T i? K ;B X

L;?2 # M /QÈB –K o- *?m h`mM; .mM; ?Q F? M- F?Q i? ?¶M ç°M; +ªM? +QÌM; ç¢
+€+ •K i? M? H†M; tm®M;X

*?m h`mM; .mM; #bM? i?ªM M¦B,

@ h #B i K¼B M;QÌB #'i #bM? M?QM; i`mM; QÆM; i?B M i`B m H¨ pMM; i`mM; i•K
ç´ p K°i #B M- # Q /mM; # Q H -i`mM; QÆM; i?B M i`B m ç²M; w +kM; H¨ #bM? i?

@ J¨ F?B i`mM; QÆM; i?B M i`B m ç²M; w `²B i?b +?9M; i F?¬M; i? bY ç´BX

@ >ÆM M[çWM; t2K i?QÌM; M;QÌB /B i?'i ç` - #bM? i?QÌM; ?Q¨M +ªM? /B i?'i ç`
iB M ;Bª +kM; +QÌM; ç¢BX

@ .B i?'i ç` b® HQÊM ;F?¬M; `ä- b® M;QÌB i? K ;B F?¬M; `ä- +¢M? i` M? b) F?€
i?"MX

@ *?Q M M MY M,K iB T i?2Q +® ;„M; T?'M ç'm- i,M; i?U+ HU+ +O KbM? KÈB H¨
i`mM; QÆM; i?B M i`B mX

@ L;QÌB i` M? ;B¨M? +¦ M?B m ?ÆM- +?d +–M KbM? çO i?U+ HU+ H¨ çQÊ+5

*?m h`mM; .mM; pmM; i v- M¦B,

@ *® ;„M; H M- +€+ i?M ? MB M5

GK+ L;mv M H'v ` ?² H¬ `QÊm- im p¨Q ?ÈTX

o` `QÊm +¦ +?9i M?¢i- H¨ Km Î æ¢B .mM; [m®+- p` F?¬M; + vX

L;¨v K B b) M?Q i? M¨Q M;¨v K B iQM?- ?¬K M v i`QÈ+ m®M; `QÊm `²B M¦B b mX

h`QM; L;° æ¢Q #ªQ +€+X

GK+ L;mv M M?bM ç M `'i M?B m i?B M ç` T?€T i„+- /QÌM; M?Q i?B M ç` T?€T i„
i?ÌB +?¢K H'v- M?QM; +S Hm¬M i`¬B [m F) i vX GK+ L;mv M ;BÆ H M # KQÆB K
i` M çdM? ç–m- # KQÆB KQÆB b€m i'K i?QÊM; +´ T?M +?9 ç½ [mv M?'iX

æ¢B ç¢Q +ªM? M;k i–M; +?QM? H¨ ?¦ bBM? M;mv M M?X

*Y M¨v v m +–m H¨ ibK çQÊ+ #ªM K M? T?€T i„+X L?QM; #ªM K M? T?€T i„+ H¨ +

hQM? +€+? KbM? #bM? i?ªM M?Q K•v- F?¬M; H) #ªM K M? T?€T i„+ +O KbM? H¨

GK+ L;mv M Km®M iW i`QM; # KQÆB KQÆB b€m i'K i?QÊM; +´ T?M +?9 `9i ` p•M
M?QM; p•M #ªM iQM? H¨ M?m- Km®M iW ç¦ `9i ` #ªM K M? T?€T i„+ F i [mª K¶B H
ç ûT- H¨K b Q +kM; F?¬M; i?¨M? +¬M;X

>Q†+ H¨ Hm•M ?²B5

L?QM; Hm•M ?²B H¨K #ªM K M? T?€T i„+ i?b Hmv M ` b Q ç•v\

GK+ L;mv M `ÆB p¨Q bmv iQX

hWM; çÊi bmv M;?o Hm¬M F?¬M; +¦ +Æ ?°B- /QÌM; M?Q KbM? #„i çQÊ+ K'm +?®i
i–M; M;mv M M? ?¦ bBM? `²B M?QM; M¦ +S i`¬B [m F) i v- F?¦ K¨ #„i çQÊ+ +Æ ?'
F?¬M; p°B p½- iW iW M;?oX

æ¢B ç¢Q +ªM? M;k i–M; M;mv M M? ?¦ bBM? p®M F?¬M; / /¨M; ç°i T?€- ?Q†+ M
Km®M ç°i T?€ K°i i–M; H¨ p¬ p¨M F?¦ F?,M- F?¬M; çÆM ;BªMX

E?¬M; #B i # Q H•m b m- GK+ L;mv M +ªK ;B€+ +¦ HU+ HQÊM; iQ HÈM ç˜v ç M-
L;mv M F?¬M; iU ;B€+ #` ç˜v ` X

L?bM i?ÌB ;B M- ?¦ ` H¨ ç M K°i i?€M; `²BX

.MM; K°i i?€M; Î i`QM; L;° æ¢Q #ªQ +€+ iQÆM; çQÆM; pÈB # M M;Q¨B # [m M im
pšM F?¬M; M;° ` çQÊ+- ç¢B ç¢Q +ªM? M;k i–M; M;mv M M? ?¦ bBM? ç9M; i?"i
L;mv M iQM? ibM? iMv iB M- +?ÈT K„i ç½ [m,M; pB + ` b m ç–mX

"•v ;BÌ M M H¨K ;b\ æB +?¶ F?€+ i`QM; æ¢B .mM; i?¨M? M?bM t2KX :–M ç•v +® ;
t2K K„ i?U+ i`QM; æ¢B .mM; i?¨M?X *?¶ M¨v H¨ i?¨M? i`b HÈM M?'i M K +ªM? +?„
çWM; ;B®M; `QÊm- M?¢i i? +?X JQM; [m€ çB5

jkNX *?QÆM; ekN@ejy , E >Q¢+? "²B .QÐM;

J°i p i T?B FB K- GK+ L;mv M M?bM i?'v i?b ` H¨ +€B M¨vX

h` M i?Q pB i æ¢B .mM; [m®+ b„T +Y ?¨M? F ?Q¢+? #²B /QÐM; # KQÆB M;¨vX

h`QM; K°i p¢M i?B M i¨B imv M +?¼M ` # KQÆB M;QÌB iB M ?¨M? F ?Q¢+? #²B /
[m®+ H¨K M?Q p"v H¨ pb # KQÆB M;QÌB ç–m +¦ T?•M MY H¨ M;QÌB æ¢B .mM; [
+kM; H¨ M;9i i`ÌB F€ i¨B- +¦ i? F i ;B Q pÈB M?[M; M;QÌB ç¦ `'i +¦ HÊB +?Q [m®+

" KQÆB i?B M i¨B F?¬M; T?ªB H¨ H–M M¨v i?S ?¢M; iW K°i ç M # KQÆBX

J¨ H¨ iW ?¢M; ? B ç M # KQÆB K®iX

>¢M; M?'i hB m S?QM; >MM;- M;QÌB M¨v i`QM; b€m i?€M; ç m +¦ i? Î L;° æ¢Q #ª
çB ç†+ ?m'M- +?Q M M +?d iW ?¢M; ? B ç M i?S # KQÆB K®i H¨ M;WM;X

GK+ L;mv M t T ?¢M; KQÌB K°i i'i M?B M +¦ i`QM; / M? b€+? ç†+ ?m'MX

GK+ L;mv M M?bM t2K- K†i i` M çÆM ;BªM ;BÈB i?B m H–M ç†+ ?m'M M¨v- M¦B
+ªM? ç M ç†+ ?m'M +?Q ?¼X >¶M ç°M; +ªM? B +kM; H¨ M?•M p"i FBM? i?B M ç°
tm'i ç°M; ç M # M;QÌB ?¶M ç°M; +ªM?- ç9M; H¨ `'i +?9 i`¼M; i?B M i¨B çÊi M¨vX

GK+ L;mv M M?bM t2K- T?€i ?B M M;QÌB T?K i`€+? +?QM? H¨ ç–m HoM? i?S ? B
L¢T G M æS+X L¢T G M æS+ H¨ p¬ i?QÊM; + Q i?O i¢B æ¢B .mM; [m®+- KÈB bB
i?U+ HU+ F?OM; #® çm´B i?2Q [m®+ +?O *?m h`mM; .mM;X L;?2 M¦B b m F?B *?
QÆM; i?B M i`B m i?b [m®+ +?O iB T i?2Q +?QM? H¨ L¢T G M æS+X

Zm®+ +?O æ¢B .mM; ç®B pÈB M;QÌB F?€+ Km®M iB M p¨Q i`mM; QÆM; i?B M i`
*?m h`mM; .mM; +¦ K°i b® pB + +?Q v M i•K M M KÈB +?"K +?¢T F?¬M; ;B Q p`- M
i`,K M,K H½Q b) T?ªB M?QÌM; ;? +?Q F ?Q¢+? #²B /QÐM; # KQÆB M;¨vX

h`W F ?Q¢+? #²B /QÐM; # KQÆB M;¨v ` +ÁM +¦ ? B ç–m HoM? ?¶M ç°M; +ªM?X

GK+ L;mv M H¢B M?bM F„ ;BÈB ?B m- M?"M ` KbM? F?¬M; i?Q+? HQ¢B ç†+ ?m'M
?¶M ç°M; +ªM? ç M ç†+ ?m'M M?QM; b„T ç†i [m€ ç–v- F?B M¨Q i?b Hmv M i•K T?
T?€T- i`¨M ç–v F?¬M; F) ?Î- ç®B pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ H¨ +?mv M #bM? i?QÌM
çB +?,M; M[+¦ i? ç M ç•v H¨ [m ;B M M M F?´ Hmv M- iQM? +€+? GK+ L;mv M i
i`QM; MY M,K #` b„T ç†i M?Q +QM `®B ;¶ Hmv M i"T i?b F?¬M; pmB HÁM;X

E?¬M; b BX

E?¬M; #ˆM; KbM? iW +?®B F ?Q¢+? #²B /QÐM; # KQÆB M;¨v M¨v- çB i?2Q +QM

GK+ L;mv M Hm¬M H¨ M;QÌB i?Q+? ;b H¨K M'v- /M `'i Km®M iB M p¨Q i`mM; QÆM
Hmv M i? M¨v i?b `'i +¦ i? Hmv M i?¨M? T? Hm¬MX GQ¢B ç†+ ?m'M M¨v ç®B pB
T?M ?ÊT iQM? +€+?X

Zmv i ç`M? `²B- F?¬M; i? K ;B F ?Q¢+? #²B /QÐM; # KQÆB M;¨vX

æQÆM; M?B M /M F?¬M; i? K ;B +kM; T?ªB çB M¦B K°i iB M;- M m F?¬M; i?b i?'

G–M ç†+ ?m'M M¨v +Y ?¨M? i`QM; ?Q¨M; +mM; æ¢B .mM; i?¨M? Q\ o"v ç M ç¦ t2K
i?ŠM; ?QÈM; ?Q¨M; +mM; æ¢B .mM; i?¨M?- çQ ` +?SM; KBM? p¨Q ?Q¨M; +mM;-
çB M +?Ì ç–m HoM? ?¶M ç°M; +ªM? L¢T G M æS+X

h?B M ç` M¨v p¬ +MM; ?¨Q ?Q - K†i çB M H¨ #¢+? M;¼+ i?¢+?- iQÌM; i`2Q p¬ b®
?mv ?Q¨M;- çdM? ç–m i?'i iBM? ç,M; H'T H¦2 #ªv b„+X GK+ L;mv M F?¬M; +?9i ?S
+¦ M9B +¦ MQÈ+ çB M pB M M?Q ?¼ KÈB F?B M KbM? /WM; H¢B M;„K M?bMX

G9+ M¨v K°i M;QÌB iB M ç MX

L;QÌB +?Q p¨Q K¨ GK+ L;mv M HB M +ªK ;B€+ F?Q i? p¬ +MM; +QÌM; ç¢B- F?Q
h`mM; .mM;- +¨M; i? K #€ ç¢Q p¬ bQM;- +¨M; i? K +U+ F€ ç€M; bÊ- F?OM; #®5 G

i?'v L¢T G M æS+ p¦+ /€M; +U+ + Q- p B `°M; HQM; ?´ 2Q QM;- +¦ F?Q i? FBM?
M?Q ç Q F?„+ +¦ K°i p i FB KX

@ GK+ L;mv M i?B H M¦B,

@ sBM +?¨Q L¢T G M M?` [m®+ +?OX

L¢T G M æS+ M?bM GK+ L;mv M- +?d p¨Q p i FB K i` M K†i KbM?,

@ S?ªB `²B- M;QÆB +¦ #B i p i b Q FB K i` M K†i i H¨ /Q ç•m F?¬M;\

h'i M?B M H¨ F?¬M; #B i `²B- GK+ L;mv M F?¦ ?B mX

L¢T G M æS+ KdK +QÌB M¦B,

@ o i b Q FB K +O i H¨ M,K ç¦ i?Y i?€+? i`,K [m®+ u M i´ bQ +O M;QÆB u M h?Q

@ J°i FB K b„+ #ûM- iÈB M v i +ÁM M?È M?€i FB K FB `ûi H¢M?X E?¬M; b B- i?
ç9M; H¨ i` M i - iB + `^M; i•K i`Q ?„M F?¬M; imv i /B m #^M; i - i¢B i`mM; QÆM;
T?2M- ç„+ i°B +QM i` B +?O p,M KBM?- +?Q M M F?¬M; i? Î H•m i`QM; i`mM; QÆ
+?¢v i`®M ç M /B i?'i ç` `²B- ? ? ? ? - ? ? ? ? X

L¢T G M æS+ +QÌB ç M p¬ +MM; bmM; bQÈM;X

E?QªM? F?„+ F?Q i? GK+ L;mv M i? v ç´B- #B M i?¨M? `ûi H¢M? M?Q FB K,

@ L;QÆB +¦ w ;b\

L¢T G M æS+ +QÌB M¦B,

@ L;QÆB H¨ i`mv M M?•M +O u M h?QÆM; h?B M +?S ;b\ æWM; T?m M?"M- iW F
M?bM ` çQÊ+X v M i•K çB- H–M M¨v M;QÆB t T i?¢M; KQÌB K°i- +Æ #ªM +¦ i`QM
i`B m- i F?¬M; i? ;B i M;QÆB- M m F?¬M; i?b i F?¦ i`€M? F?ÄB +€B +? i- ç•v H
i`B m ç`M? ` X æ¢B .mM; [m®+ +?Q +€+ M;QÆB Î i`QM; L;° æ¢Q #ªQ +€+ H¨ çQ
.mM; ` H M?- i F?¬M; i? M;,M +ªMX .M b Q i +€+? H¨K ç¢B [m®+ +?O +ÁM K°i
*?m h`mM; .mM; # [m M `²B- MY M,K b m KÈB çB ` X F ?Q¢+? #²B /QÐM; # KQ
.mM; FB K M;QÆB M?QM; i t¦ M;QÆB çB- M;QÆB F?¬M; i? i? K ;B F ?Q¢+? #

@ E ?Q¢+? #²B /QÐM; # KQÆB M;¨v M¨v i +?Q J¢+ ?B M çB iX J¢+ ?B M çB i- `

æ^M; b m ç¢B çB M- J¢+ hY >¢+ +?"K `½B çB ` - b„+ K†i `'i ç„+ w- T?2 T?~v [m¢i M

@ GK+ L;mv M- M;QÆB +m®B +MM; +?d H¨ ç² iB iB M ? hB M >Q T?QM;- H–M M
i F?¬M; K v- #•v ;BÌ i +¦ æ¢B .mM; [m®+ iBM? i•K H¨K ` F ?Q¢+? #²B /QÐM; #
æ¢B .mM; [m®+ ?¶M ç°M; +ªM?- +€+ HQ¢B HBM? i?¢+? æ¢B .mM; [m®+ ç m +?Q i
K¢M? `'i `'i M?B m- i`QM; i?Y i?€+? +m®B i b) b M #^M; M;QÆBX

@ > ? ? ? - ? ? ? ? X

J¢+ hY >¢+ +QÌB iQ- iB M; +QÌB +O ;½ H° ` ç„+ wX

L¢T G M æS+ M?bM GK+ L;mv M- €M? K„i H¢M? H)QX

GK+ L;mv M F?¦ +?`m5

*U+ F€ F?¦ +?`m5

E?¬M; b B- KbM? F?¬M; ç`M? i? K ;B F ?Q¢+? #²B /QÐM; # KQÆB M;¨v M?QM;
G M æS+ iQÈ+ çB iQ +€+?- +ÁM /MM; €M? K„i /B m ?•m M?bM ;¨ +QM t2K KbM?-
i? p` i`Q +O KbM?- ç M; M?bM KbM? +QÌB iQX

GK+ L;mv M +?d i?'v ç€v HÁM; ç MûM F?¦ +?`mX

•T S+ M¨v ç ûT KbM? F?¦ +?`m ç M +U+ ?¢MX

GK+ L;mv M M?bM L¢T G M æS+- M?bM J¢+ hY >¢+- M¦B,

@ æ¢B .mM; [m®+ L¢T G M æS+ i F?¬M; ? K i?Q+? ;b- i? i¢K #B iX

æ¢B .mM; [m®+ F?¬M; +¦ ;b ? v ?Q- ?„M [mv i ç`M? i`Î p >Q aÆM- MY M,K b m
F?¬M; +¦ F ?Q¢+? #²B /QÐM; +O +€+ M;QÆB i?b i b) F?¬M; #ˆM; +†M #½ J¢+ h

æ€v HÁM; GK+ L;mv M ç ûT iS+ ;B”MX

h’M [m®+- >Q aÆM- hQ Zm€ S?QM;X

*?m h? M? >mv M +?„T i v b m HQM;- i¦+ i`„M; imM; # v- M?Q iB M M?•M i?2Q ;B¦

:B¦ i?´B +?BK ?¦i- i`QM; ;B¦ +¦ ?QÆM; ?Q M? M? - +kM; i?´B ç M K°i i`mv M i?Q

h?Q ç M iW æ¢B .mM; [m®+- Fw i M H¨ õh`€+ G,M; o•MöX h¢B æ¢B .mM; [m®+ ç
o•M H¨ B- ç’v H¨ ç–m HoM? ?¶M ç°M; +ªM?X

*?m h? M? >mv M M?bM M°B /mM; i`mv M i?Q- M¦B,

@ L¢T G M æS+ Q\ æ9M; H¨ i?9 p`- #¢B iQÈM; /QÈB i v bQ ?mvM?- ;BÌ KÈB +?d H
i?¬B ç½ ç„+ w M?Q p”v- iQÈ+çQ¢i # KQÆB M;¨v ç†+ ?m’M +O GK+ L;mv M- M;QÆ
H½Q T?m F?¬M; H¨K çQÊ+\

@ aQ ?mvM? ¨ bQ ?mvM?- M;QÆB Î /B i?’i ç` ç i?,M; b Q `²B\ i?”i F?B M M;QÌB

*?m h? M? >mv M +?„T i v b m HQM; H–K #–KX

o¬ b® K•v iK H¢B Î i` M çdM? ç–m- i`QM; M¨v +¦ +?9i Qi o•M E?Q # Q T?O tm®M;-
T?€T i„+ F?€+ #„i ç–m T?•M +?B X

*kM; F?¬M; T?ªB M¦B o•M E?Q €T [m # KQÆB H,K HQ¢B #ªM K M? T?€T i„+ FB -
H¨ M; M; ?¨M;- +?ŠM; [m H¨ i•K HBM? +O GK+ L;mv M M?Q i? M¨Q- i?b #ªM i•K
M?Q i? ç¦- #ªM i•K +MM; T?€T i„+ ?ÊT H¢B H¨K K°i- i?¨M? iUm #ªM K M? T?€T i,
HQ¢B #ªM K M? T?€T i„+ F?€+ F?¬M; +¦ F?€M; +UX

h?”K +?Q- GK+ L;mv M KÆ ?² +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ K°i +´ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B- ?’T
?² Km®M ?bM? i?¨M? K°i +€B ;b ç¦ i`QM; ?Q F?¬M; Î i` M çdM? ç–mX

æ•v H¨ Km®M i¢Q i?¨M? L;mv M M?X

J°i F?B L;mv M M? >¦ aBM? çB ` M;Q¨B- HB M i?¨M? iUm æ¢B æ¢Q *ªM? L;k i–M

>B M i¢B KbM? +–M `’i M?B m i¨B M;mv M- #’i [m€ ?B M i¢B çB MÆB M¨Q H’v i¨
i`QM; KQÌB +QM GBM? h?9 *’T .` h?9- o•M E?Q iW T?Q i` M ç¦ F?¬M; M;WM; /•M
b¢+? K°i i`,K F?®B GBM? h?¢+? i`mM; T?˜K- #•v ;BÌ H¨ i?ÌB çB K #Ä K€m- Km®M
L;mv M M? ? v F?¬M;X

>B M i¢B `’i `ä `¨M;- +?d +–M i¨B M;mv M çO- H¨ KbM? +¦ i? F i i?¨M? L;mv M M

*?ŠM; [m H¨- KQÌB +QM GBM? h?9 *’T .` h?9 M¨v- +MM; pÈB K°i i`,K F?®B GBM?
M?bM F?€ M?B m- M?QM; `ä `¨M; M?[M; i¨B M;mv M M¨v Km®M F i i?¨M? L;mv M
#B M- +,M #ªM F?¬M; çO /MM;X

h?”i bU H¨ K’i #Á KÈB HQ H¨K +?m²M;- #bM? i?QÌM; i¨B M;mv M M?Q p”v ç½ i?’v `
i?”i bY /KM; KÈB T?€i ?B M- +?9i i¨B M;mv M FB i?”i bU [m€ Qi ÄBX

L?[M; i?S M¨v +¦ i`€+? i?b i`€+? i¨B M;mv M [m€ QiX

>B M i¢B GK+ L;mv M T?€i ?B M iQ M;mv M +O KbM? b Q H¢B Qi M?Q p”v- H¨ K°
T?QM;- +kM; +?d +¦ +?WM; KQÌB +QM .` h?9 *’T GBM? h?9- bÎ /o .` h?9 *’T GBM?
H¨ #ÎB pb b m F?B ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *ªM?- KbM? +,M #ªM F?¬M; +¦ çB i?m i?”T [m
+,M #ªM H¨ /U p¨Q #ªM H½M? +O KbM? ç°i T?€X

h¨B M;mv M [m€ Qi X

G¢B ç–m M?”T K°i i`,K GBM? h?¢+?- L;mv M M? i` M çdM? ç–m +kM; +?d H¨ ?B M
GK+ L;mv M +kM; #’i ç„+ /o M?9M M?9M p B- t2K ` [mª i?”i F?¬M; +¦ #B M T?€T-
`’i M?B m iQ M;mv M KÈB +¦ i? iB M p¨Q æ¢B æ¢Q *ªM? L;k i–M;X

G9+ M¨v- *?m h? M? >mv M çSM; +?„T i v Î çˆM; FB X

"ªM K M? T?€T i„+ +O GK+ L;mv M H¨ o•M E?Q b Q\ Zmª M?B M H¨ o•M *?B "ªM J

GQ¢B #ªM K M? T?€T i„+ M¨v- i?Q¢i M?bM +kM; F?¬M; iQM? [m€ tm’i b„+X

:B®M; M?Q #ªM K M? T?€T i„+ +O u M bQ ?mvM? H¨ Gm•M >²B- +¦ i? +QÌM; M;¢
h„+ +?mv M ç°M;- Gm•M >²B S?€T h„+- ç¦ H¨ T?€T i„+ p¬ +MM; +QÌM; ç¢BX

J¨ #ªM K M? T?€T i„+ +O KbM? H¨ •K .QÆM;- •K .QÆM; çSM; ?¨M; `’i + Q- €T çªQ

"ªM K M? T?€T i„+ +O aÎ æQ¢M bQ ç H¨ EBK *?B "ªM J M? S?€T h„+- +kM; H¨ K°i

J¨ #ªM K M? T?€T i„+ +O h`€+ "’i æªM; bQ ç H¨ hY *?B "ªM J M? S?€T h„+- +¦ i?
/†K- # Q i`MK p¢M p”iX

h?Q¢i M?bM- o•M *?B "ªM J M? S?€T h„+ +kM; F?¬M; iQM? [m€ +QÌM; ç¢B- M?Q
h? M? >mv M H¢B #B i- o•M *?B "ªM J M? S?€T h„+ H¨ K°i #ªM K M? T?€T i„+ +¦
HÈMX

o•M p¬ iQÈM;X

o•M #B M ?¦ 5

GQ¢B #ªM K M? T?€T i„+ M¨v- +¦ K°i i€+ /KM; `’i i`¼M; v m- H¨ F?¬M; +€+? M¨Q /M
ç T?€M çQ€M- Î h`mM; PÆM; h?B M h`B m- T?QÆM; T?€T #¦B iQ€M `’i i?`M? ?¨
*?B #ªM K M? T?€T i„+- o•M H¨ p¬ iQÈM;- +,M #ªM F?¬M; +¦ +€+? M¨Q /MM; T?Q
ç•v H¨ K°i #ªM K M? T?€T i„+ iQÆM; ç®B ?[m /KM;- M?QM; ç•v +?d H¨ çB K i?S M

J¨ çB K i?S ? B- o•M +¦ i? # Q i`MK p¢M p”i- #’i Hm”M +€B ;b p¨Q i`QM; M¦ +kM; +
H¨ M¦B- K†+ /M K†i M;Q¨B o•M *?B "ªM J M? S?€T h„+ M¨v F?¬M; +¦ i€+ /KM; ;b- M
GK+ L;mv M ?¼+ `’i M?B m h?B i h„+- ç° F?¦ ?¼+ i”T h?B i h„+ b) M?Ä ?ÆM `’i M?
+¦ i? / /¨M; çB iÈB EB K h?€M? ?ÆM- +?Q iÈB i€K h?B i h„+ EB K h?€M?- +?QM

o T?–M EB K h?–M5 æ•v +?ŠM; [m H¨ K°i HQ¢B i`mv M i?mv i- +,M #ªM F?¬M; i?

æ•v H¨ K°i HQ¢B #ªM K M? T?€T i„+ #B m ?B M `’i #bM? i?QÌM;- M?QM; K¨ i€+ /
M?B M- M m M?Q #ªM i?•M M;QÌB +¦ çQÊ+ HQ¢B T?€T i„+ M¨v F?¬M; K¢M?- T?€T
T?€i ?mv ;b- çÆM ;BªM K¨ M¦B- ç•v H¨ K°i HQ¢B #ªM K M? T?€T i„+ K¨ H9+ ç–m #b
p¬ ?¢M- #¨M p iQM? iQÆM; H B +?d bÊ +ÁM Km®M pQÊi [m Gm•M >²B +O u M b
+O KbM?X

J¨ GK+ L;mv M- F?¬M; M;?B M;Ì +?9i M¨Q H¨ M;QÌB i?Q+? ?ÊT HQ¢B #ªM K M? T

*?m h? M? >mv M +QÌB +QÌB- GK+ L;mv M +¬ ç¼M; L;mv M M? F?¬M; +¦ i?¨M?
F?¬M; i?¨M? +¬M;- +?d +¦ K°i F?ª M,M;- ç¦ +?QM? H¨ F?¬M; çO i¨B M;mv MX

"’i [m€- F?¬M; çO i¨B M;mv M T?ªB H¨K M?Q i? M¨QX

o’M ç ?B M i¢B +O GK+ L;mv M +kM; +?d H¨ i¨B M;mv M F?¬M; çO ç +¬ ç¼M; L;m
#bM? i?QÌM; im Hmv M ç M K°i #QÈ+ M¨v- Km®M +¬ ç¼M; L;mv M M? +kM; F?¬M
M m M?Q i?B m +?9i Qi i?b K¬M T?€B +kM; b) +mM; +’T- M?QM; K¨ GK+ L;mv M
Gm•M >²B EB K æ¢Q- h?B M EB T æ¢B æ¢Q *ªM? bQ pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ +Á
i?”K +?Q çQ iÈB h?Ov >Q¨M; h?B M EB T- +?mv M h?B M EB T H9+ ’v- H¨K F?¬M
M;¢+- T?€T HU+ bQ pÈB +MM; ;B B K¢M? ?ÆM [m€ M?B m- T?€T HU+ +O æ¢B a
æ¢B æ¢Q *ªM? L;k i–M; # Q M?B m- K¨ H–M M¨v Km®M +¬ ç¼M; L;mv M M?- M;m
b€m i`QÆM; h?QÊM; *´ S?M *?9- M;QÌB #bM? i?QÌM; +¦ KQÌB +€B h?QÊM; *´ S?M
i¨B M;mv M GK+ L;mv M +–M + Q ?ÆM M;QÌB #bM? i?QÌM; `’i M?B mX

.QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;- >Q aÆM b) +mM; +'T ç–v çOX

L?QM; K¨- i¨B M;mv M K¨ >Q aÆM iB m ? Q ç i`ªB [m i?ÌB ç¢B HQ¢M aÎ æQ¢M
h? h?B M JBM? i'M +¬M; >Q aÆM- M?B m H–M +?B FB T- ?B M i¢B i²M F?Q +,M
K¬M >Q aÆM M M #B i `ä çB K M¨v- +?Q M M Km®M i¨B M;mv M K¨ M¦B- +kM; +
T?€T `²BX

@ *?ûK ;B i M?Q i? M¨Q\

GK+ L;mv M ç M; bmv M;?o #B M T?€T- F i [mª M;?2 çQÊ+ i? M? •K +O *?m h? M

@ *?ûK ;B i\

GK+ L;mv M M;˜M ` X

@ E?¬M; +¦ i¨B M;mv M /o M?B M H¨ çB +?ûK ;B i çQ¢i H'vX

*?m h? M? >mv M M¦B,

@ L;?2 M¦B iQ M;mv M +O h? h?B M JBM? iQÆM; ç®B M?B m- i`QM; i v L?•K æ°+
M;QÆB +¦ i? çB çQ¢i- ç9M; `²B- i M L?•K æ°+ FB +kM; +¦ +?9i i?U+ HU+- H½Q T?
;B9T M;QÆB ;BªB [mv i p'M ç M¨vX

jjyX *?QÆM; ejR@ejk , h?B M aYm G½Q L?•M

L¨v i?"i H¨ K°i F ?Q¢+? p¬ +MM; i¨ €+5

"'i [m€- i i?Q+?X

h`QÈ+ bÈK ç½ M¦B [m - Î T?K +"M h? M? h?¨M? aÆM +¦ K°i M;¼M J J°+ L? BX

hW F?B +¦ J J°+ L? B M¨v- # M i`QM; p¢M /†K +?mM; [m M?- K°i KªM? ç2M M?€M
F?Q +m²M +m°M T?€i ` iW i`¦M; ç¦- T?¨K M?•M b®M; Î +?mM; [m M? ç m #` K ?
M;•v M;QÌB Î +?¶ M¨v- ç¢Q i•K +kM; b) F?¬M; v M- h'M Zm®+ J J°+ L? B- M?[M; M
F€ HÈM Î h'M Zm®+X

>„M +ÁM M?È `ä- H9+ 'v F?B J J°+ L? B KÈB /UM; H M- M,K hB M J¬M h?QÊM; æ
b„T #` H"i ç´- K„i i?'v J J°+ L? B Km®M M?'i i?®M; i?B M ?¢- F?B ç¦ K mv `'i b
i?QªM; +¦ M;QÌB T?¨K Km®M ç–m M?"T J J°+ L? B- i?¨M? K°i K im- L?•K æ°+ F
h?€M? æ H9+ i`QÈ+- +?ŠM; M?[M; /QÈB i v ?„M +¦ u m J - +ÁM +¦ K im- HQ¢B K
`'i M?B m T?¨K M?•M çB [m - J J°+ L? B F?B ç¦- K /B K +m²M +m°M- mv i? FBM

*?B M /`+? >Q aÆM- J J°+ L? B i?ªK #¢B- p®M K¼B M;QÌB +?Q H¨ J J°+ L? B b
æ M;- h? M? h?¨M?- *¬M Gm•M- L K >ªB K'v H–M HB M i?O iÈB i'M +¬M;- M?QM;
i`Q + Q F b•m p¬ +MM;- M?B m H–M ç˜v HMB oä æ M;- h? M? h?¨M?- *¬M Gm•M-

a m M¨v T?€i i`B M- / M? iB M; J J°+ L? B HB M pQÊi [m oä æ M;- M?QM; F?¬M
+QB M?Q H¨ i? HU+ i?S ? B +O h'M Zm®+X

L?•K æ°+ æ°+ h?B M L?'i æ - Î i`QM; h'M Zm®+ +¦ i? +QB M?Q H¨ M?•M p"i i?S ?

J¨ J J°+ L? B- çQÊ+ M;QÌB tQM; H¨ +'K ç` iY pQM;X

*¦ K°i +€+? M¦B F?€+ H¨- Î i€K i`,K /†K a >¨- F?¬M; #ˆM; iÈB J J°+ L? BX

J†+ /M Î J J°+ L? B M #¨B `'i M?B m i?O p - M?QM; H¢B F?¬M; +¦ #'i F€ K°i i?O
?°- #ÎB pb M¨v F?¬M; +–M i?B i- oä æ M; i?m - h? M? h?¨M? i?m - *¬M Gm•M i?m
K¬M >Q aÆM çB i? K ;B "€+? Zm®+ E?ªQ >¢+?- i?U+ HU+ #ªM i?•M +?Q F?¬B
i'M +¬M; J J°+ L? BX

æÆM ;BªM K¨ M¦B- +?Q /M J J°+ L? B F?¬M; +¦ K°i i?O p M¨Q- +kM; F?¬M; +¦ M;

*?Q M M- M?[M; i?O p M¨v +QB pB + + M? ;€+ H¨ H½M; T?Q i?ÌB ;B M- ç b® ç m

J°i M;¨v FB -i`QÈ+ bÆM K¬M J J°+ L? B mv T?QM; #€i /B M- MÆB ç¦ pB i K°i +?
J FB ;B®M; M?Q J oQÆM; iÈB i? ;B M- +¦ i? M?'i i?®M; i?B M ?¢- i?O p ç M;
+?9i HQm w +kM; F?¬M; +¦- M; v H9+ M¨v- ç°i M?B M T?€i ?B M ? B M;QÌB çSM; Î

J°i M;QÌB H¨ H½Q ;Bª i¦+ i`„M; #"M #¢+? v- iU +¦ K°i +´ F?Q ç° tm'i i`–MX

J°i M;QÌB H¨ i? M? MB M #"M €Q t M?- +¦ K°i +´ KMB p` #¢B ?Q¢BX

@ L;QÌB M¨Q\ *¦ æ°+ h?B M L?'i æ i`B m FB M ? v F?¬M;- M m M?Q F?¬M; +¦ i`B

h?O p F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB- K¶B M;¨v M;QÌB Km®M ;†T æ°+ h?B M L?'i æ [m
[m2M- i?U+ HU+ i?O p M¨v F?¬M; + Q- +?d H¨ h`QÌM; aBM? E€ L?'i i–M;- M?QM;
æ°+ h?B M L?'i æ - H¨ M;QÌB ;B[+Y +O J J°+ L? B- iU M?B M i¨B i`Q ?ÆM M;Q

@ L; - H¨ M?Q p"v- L?•K æ°+ i?B m i K°i i`,K .` h?9 *'T GBM? h?9- K°i M;¨M F?®
h?¢+?- +?Q M M i iÈB çÁB MÊX

h? M? MB M €Q t M? M¦BX

@ L?•K æ°+ H¨X X X

h?O p M¨v ç M; Km®M ?ÄB L?•K æ°+ H¨ M;QÌB M¨Q- +€+ p` >QÆM; *?O- E€ *?O
J J°+ L? B +ÁM F?¬M; +¦ B i M H¨ L?•K æ°+- ?„M i?2Q i?¦B [m2M M¦B ` KB M;-
iÈB K°i +€B i M- æ°+ h?B M L?'i æ L?•K æ°+- H"T iS+ F?¬M; F?ÄB FBM? ?½B,

@ h?"i iQ ; M- H¢B /€K ;¼B i?ŠM; i M +O æ°+ h?B M L?'i æ - i?"i H¨ Km®M +? iX

h'i +ª ç€K K im ç M; + M? +Y ç m iS+ ;B"M t¬M; iÈB- M?QM; b m ç¦- i'i +ª #¼M ?

G½Q ;Bª #¢+? v +MM; i? M? MB M €Q t M? FB +,M #ªM F?¬M; +¦ H¨K ;b +ª- M?QM

h?"K +?Q- Î /QÈB +´ F?Q i? p¬ +MM; +QÌM; ç¢B M¨v- #¼M ?¼ Km®M T?ªM F?€M;

J¨ H9+ M¨v #¼M ?¼ KÈB M?bM i?'v- T?Q b m i? M? MB M €Q t M? FB -iU ?² +¦ K
˜M M?Q ?B MX

:–M K°i GQM; GU+5

J°i GQM; GU+- Î h'M Zm®+ H¨ i?–M i?Q¢BX

J¨ ;–M K°i GQM; GU+- Î h'M Zm®+ pšM H¨ i?–M i?Q¢BX

Í /QÈB F?Q i? F?´M; H² M?Q p"v- +?•M +O #¼M ?¼ ç m F?¬M; M;?2 b B bY- F?
+kM; +Æ ?² M;WM; bmv iQ- ç•v H¨ K°i ç¢B M?•M p"i FBM? i?B M ç°M; ç` X

>„+ J°+ L? B- h? h?B M JBM?X

>B M ?€+? K mv- [m v +m²M; i?B M ç` X

LÆB M¨v- H¨ +'K ç` bBM? K M?X

LÆB M¨v- iWM; ç +?Q M?B m hB M J¬M h?QÊM; æŠM; ;½v +€M?X

LÆB M¨v- H¨ #QÈ+ ç–m iB M æ°+ h?B M L?'i æ +?BM? T?K+ ç¢B ç` X

L;¨v ?¬K M v- MÆB M¨v +Q M?B M #` K°i ;B¨ K°i i` ç€M? iÈB +Y X

>ÆM M[+ÁM M¦B M?[M; +?mv M F?¬M; B iBM M´BX

L?•K æ°+ i?B m MÊ ?„M- K°i i`,K +QM .` h?9 *'T GBM? h?9- K°i M;¨M F?®B GBM? h
b Q æ°+ h?B M L?'i æ +¦ i? MÊ iB M M;QÌB F?€+- M¨v `ä `¨M; H¨ F?B m F?Q+?-
K†i i'M +¬M; iÈB- #'i [m€ i? M? MB M €Q t M? FB ç°M; +kM; F?¬M; ç°M;- +?ŠM;
HB M H¨K +?Q #¼M ?¼ i? M?9+ +kM; F?¬M; çQÊ+5

*¦ GQM; ˜M ?B M5

@ L? M?- #€Q H M +'T i` MX

@ JÌB ç¢B M?•M L K >ªB h?QÊM; L?•M EB m S?B æ° iÈB t2K K°i +?9i- EB m S?B K°i GQM; GU+X

@ > v H¨ çB KÌB h?B M aYm G½Q L?•MX

J'v i?O p H"T iS+ çB KÌB h?B M aYm G½Q L?•M +MM; EB m S?B æ°- ? B p` M¨v ç GU+- #¼M ?¼ iÈB b) SM; T?¦ çQÊ+ ? B M;QÌB i`QÈ+ K„i M¨v- F?¬M; M;QÌB M¨Q i` >Q¨M *?•M- ç¦ H¨ >„+ •K J >Q¨M;- H¨ HQ¢B M;QÌB #'i +"M M?•M ibM?X

EB m S?B æ° ç M; # [m M- +?Q M M iÈB H¨ h?B M aYm G½Q L?•MX

L?QM; K¨ h?B M aYm G½Q L?•M pW M?bM i?'v i? M? MB M €Q t M? çSM; Î i`QÈ+ +ªK ;B€+ KbM? ç M M?–K- KbM? i?"i bU H¨ b B H–K- KQÌB T?–M b B5 *? i iB i5 h i¢B b Q KbM? H¢B +?¢v ç M MÆB ç•v- KbM? i`€M? i M b€i iBM? M¨v +kM; F?¬M; F

h?B M aYm G½Q L?•M M;?o ç M #¢B i`"M Î >Q aÆM- HB M i?'v H¢M? +ª M;QÌB- K HU+ +?B M ç'm +O GK+ L;mv M +?Q i?'v +ÁM ?ÆM H9+ Î >Q aÆM p¨B H–MX

JbM? i?"i M;m M;®+- KbM? b B H–K `²B5

æ M; v M ç M; H¨M?- iU M?B M H¢B i?Á ç–m ` - h?B M aYm G½Q L?•M +?d M?bM M;QÌB # M +¢M? +kM; F?¬M; M?bM- HB M tQ v M;QÌB i`®M çB- i`®M iÈB +?¶ b•m i?O p çB KÌB h?B M aYm G½Q L?•M +kM; +ªK ;B€+ +U+ F€ +´ [m€B- i¢B b Q h?B +?¢v M?Q p"v- `®i +m°+ ç½ tªv ` +?mv M ;b\ >ÆM M[+?mv M M¨v tY Hw i? M¨Q

>B M i¢B h?B M aYm G½Q L?•M +?d +¦ i? M¦B,

@ h KÆ ?² +ªK i?'v +?•M F?Q F?¬M; +?„+ +?„M- ?B M i¢B Km®M çB # [m MX

@ s2K K°i +?9i H¨ p` M¨Q- /€K ç M ç` #¨M +O #´M i¼ çÁB MÊX

L?•K æ°+ pW KÈB tm'i [m M HB M M;?2 çQÊ+ +¦ M;QÌB iÈB i`QÈ+ +Y çÁB MÊ- K B /€K ` ;BªB [mv i- i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; F?ÄB i?–K ;B"M- ?„M iU M;?o Î +ª h' /€K iÈB ç` #¨M KbM? çÁB MÊ- +?Q /M H¨ h®M; h? M? EB m +kM; F?¬M; +¦ i? - K¨ pšM b®M; Î >Q aÆM F?¬M; ` X

J°i F i?QÆM; iQ+? ç–v KbM? M9T Î >Q aÆM K¨ i?¬B- b Q +¦ i? M;,M çQÊ+ ç¢B F

L?•K æ°+ K¢M? K) #QÈ+ ` - KÈB `®M; çQÊ+ K°i +•m M?Q p"v- F i [mª H"T iS+ bYM

h? M? MB M €Q t M? FB F?¬M; +¦ ;b- +?d +–M M,K +?B m H¨ L?•K æ°+ +¦ i? i?„M; +–M ç M M,K +?B m- i`QM; ? B # +?B m H¨ +¦ i? T?•M ` i?„M; #¢B- M?QM; H½Q ` i`ÌB5 L;mv M H B M;QÌB K¨ KbM? +QB H¨ T? p"i- +?d?Ó•À1py@ð2• ðÀÐ° M'+kM;

iQ€B- i?”i ` i?b +¬M; FQ+? +O FB K +?B m aÆM ? +kM; +?Q ` ?bM? /€M; ;b- I
FB K +?B m M¨v +?QM? H¨ T?ÁM; i?O- T?ÁM; i?O FB p¬ +MM; M;?B K K”i- Km®M

"bM? i?QÌM; ç®B K†i pÈB ç®B i?O M?Q p”v- +?Q iÈB #•v ;BÌ KbM? ç m H¨ i`QÈ+ ;B
F?€+- +m®B +MM; ;BªB [mv i M;QÌB /MM; FB K T?€T aÆM ? - K°i +QM `M ç2M +
M?QM; K¨ ?B M i¢B F?¬M; +¦ +€+? M¨Q- Km®M T?€5 G¢B F?¬M; i? T?€ +SM; `„M-
+O ç®B T?QÆM; çB T?€- GK+ L;mv M ç¦M K’v i`,K +?B m- KQÌB K’v HQ¢B FB K T

h?2Q M?Q i?mv i T?€T L;k >¨M?- K°+ +¦ i? F?„+ i?´5 L?QM; K¨ KbM? K°i i?B i`B
? - FB K +?B m aÆM ? FB HB M #B M ç´B- ;B®M; M?Q ?¦ i?¨M? K°i iªM; ç€- K
M?QM; K¨ F?¬M; F?„+ çQÊ+ ç€- ç•v +?QM? H¨ p’M ç - ?Q†+ H¨- /MM; FB K +?B m
K¨ +kM; T?€i ?B M p¬ /KM;- FB K +?B m h?Ov ? +,M #ªM F?¬M; H v M´B iÁ M9B

L9B HÈM M;mv M; - +,M #ªM H¨ H v #’i ç°M;X

JÆ ?² Î K†i i`QÈ+ GK+ L;mv M- tm’i ?B M K°i iÁ M9B HÈM p¬ +MM;- i? M? FB K
+?B m Î i`QÈ+ K†i GK+ L;mv M- ?ÊT i?¨M? iWM; M;¼M iWM; M;¼M M9B HÈM- ?ÆM
M;WM; i,M; i`QÎM;- *?m h? M? >mv M ç€M? ` FB K +?B m aÆM ? - FB K +?B m
GK+ L;mv M Km®M T?€ +€B M¨v- +?d bÊ +–M i?ÌB ;B M `’i H•m- Qi M?’i +kM; MY
*Ym .QÆM; M¨v- +?d +–M Hmv M i?¨M? K°i •K K°i /QÆM;- i?b i€+ /KM; iQÆM; ç®I
i`QM; "€+? Zm®+ E?ªQ >¢+? +kM; +¦ i€+ /KM; iQÆM; ç®BX

LQÈ+ +?ªv ç€ KÁM5

h`QM; HÁM; GK+ L;mv M ç°i M?B M /•M; H M #®M +?[ M¨v- i`QM; H9+ M?’i i?ÌB T?
F?ÎB FB K +?B m h?Ov ? - FB K +?B m pW +?mv M K¨ #B M i?¨M? /¨v ç†+ p¬ +M
iÁ M9B HÈM M¨v- FB K +?B m +O GK+ L;mv M Hm¬M i?B M ?QÈM; p ç€M? M? M
M¨v- M?QM; K¨ ?B M i¢B +kM; F?¬M; +¦ +€+? M¨QX

L9B +MM; MQÈ+ K b€i pšM +ÁM iB T iK+- K¨ +?d çÊB M9B pW ` bÆ ?Î- MQÈ+ i
MQÈ+ #B M ç€M; bÊ ;¨Q i?ûi t¬M; ç MX

LQÈ+ +¦ i? F?„+ M9B5

_®i +m°+ ibK çQÊ+ M?QÊ+ çB K +O M9B- i?Q¢i M?bM M9B `’i HÈM `’i K¢M?- M
M?’i i? - +?d +–M M;QÆB K¨B KÁM iWM; +?9i iWM; +?9i- ç•v +?QM? H¨ bÆ ?Î +O

æ¢B .mM; Zm®+- æ¢B .mM; h?¨M?X

@ > ? ? ? - #´M +¬M; iY `®i +K+ ç°i T?€X

J¢+ hY >¢+ +QÌB ? ? ,

@ GK+ L;mv M- hB M >Q S?QM;- +€+ M;QÆB +?Ì ç¦- #´M +¬M; iY Î æ¢B .mM; h?¨
M;mv M M?Q p”v- +ÁM +¦ / M? bQ +?d çB K- ?B M i¢B H¢B ç°i T?€- F?ªQ ?¢+? +m
+¬M; iY Km®M ç€M? +?Q +€+ M;QÆB i?’i #¢B i?ªK ?¢B- ? ? X

J¢+ hY >¢+ `’i ?,M; ?€B- ç„+ w M¦BX

LQÈ+ +?ªv ç€ KÁM5

L9B /Q MQÈ+ F?„+5

@ >B M i¢B- #„i ç–m pÁM; iB T i?2Q- iB T +?B mX

h`QM; i? M? FB K- F?¬M; M;WM; T?¦M; i?Q+? ` FB K +?B m h?Ov > M?Q æ¢B :B
S?QM;- h ok JB M JB M- h?Ov >Q hB M G¢+- h?Ov G ",M; h•K- i?B i`B M ` iWM
+¦ +m²M; #¢Q i`MM; FQ+?- +¦ # Q H M?Q #B M `°M;- +¦ i`B M KB M M?Q KQ T?M
i?B i`B M ` `’i M?B m HQ¢B +?B m i?S+X

hU ?² GK+ L;mv M i?’v çQÊ+ Î # M +¢M? KbM?- +¦ ?ªB HQm +O h`QÌM; :B M; p¨
H•K p¨Q i`QM; K°i i? ;BÈB ?Q¨M iQ¨M H¨ i?Ov- HQ¢B i?Ov i? ;BÈB M¨v F?¬M; i?

ç–m HB M i`MM; FQ+? iÈB GK+ L;mv M- Km®M H¨K +?Q GK+ L;mv M i`B i ç #m²
M¨vX

h? :BÈB o¬ h”M- +?d +¦ KbM?- +MM; pÈB i?Ov i? ;BÈB M¨v K¨ i?¬BX

hU ?² K°i KbM? KbM? ç®B K†i pÈB +ª i? ;BÈBX

J°i M;QÌB- K°i i? M? FB K- K°i +€B i? ;BÈBX

GK+ L;mv M ;BQÆM; K°i i v H M- FB K [m M; #¢Q T?€i- Î i`QM; L;k >¨M? iQÆM; b
F?„+ i?Ov- M m M¦B MQÈ+ iÈB H’v ç’i M;,M- GK+ L;mv M ç€M? ` K°i FB K +?B m
F?¬M; +?9i HQm ibM? i`MM; FQ+? bKT ç´- ç¦ H¨ #B M `°M; # Q H - K°i +€B ç M?Ä

GK+ L;mv M /MM; +?B m i?S+ h?´ ? - ` F?ÄB +?B m i?S+ aÆM ? - M?QM; K¨ ç®B
+,M #ªM +kM; F?¬M; +¦ +?¶ /MM;- i’i +ª ç m #` ç€M? #¢BX

"B M `°M;- M;•K GK+ L;mv M Î i`QM; MQÈ+X

@ G–M M¨v M;QÆB i?m X

*?m h? M? >mv M +?„T i v M¦BX

@ S?ªB- i i?m X

GK+ L;mv M i?W M?”M- ç’m FB K H–M M¨v- H¨ KbM? i?m - KÈB pW `²B F?¬M; K
+¦ i? iW iW bmv M;?o #B M T?€T- M?QM; K¨ H–M M¨v ç®B K†i pÈB FB K +?B m h

@ L?Q p”v- ç’m H¢BX

*?m h? M? >mv M [m€i H¢M? K°i iB M;X

h`QM; i? M? FB K- #„i ç–m T?¦M; i?Q+? ` FB K +?B m HB M KB M H–M M[- æ¢B
>²M; h?Ov- h?Ov Zmv M h? :BÈB- æ¢B ok L M h`b- çO HQ¢B FB K +?B m h?Ov
i`QM; K°i i?Ov i? ;BÈB- Î i`QM; i?Ov i? ;BÈB M¨v- KbM? HB M iK+ ` +?B m- +?
i?S+ +O *?m h? M? >mv M- `’i F?¦ F?,M5 E?¦ F?,M 5 E?¦ F?,M 5 J†+ /M- M¨v +
EB K h?m”i +O *?m bQ i?9+X

G¢B K°i H–M M[- GK+ L;mv M H¢B #` i?Ov i? ;BÈB H”i 9T- H¢B K°i H–M i?m i`”M
+€B M¨v F m H¨ #` ç€M? i MX

@ æ’m H¢BX

J°i H–M H¢B K°i H–M ç’m H¢B- K°i H–M H¢B K°i H–M #` H”i 9T Î i`QM; i?Ov i? ;B
;BÈB H”i 9T KbM?- ç°i M?B M i`QM; ç–m H¢B H¦2 ` K°i iB b€M;- KbM? i?’v çQÊ+
M9B- i’i +ª ç m çQÊ+ t•m +?m¶B H¢B i?¨M? K°i +?•M HwX

:BÌ F?„+ M¨v- GK+ L;mv M ?B m `ä `’i M?B m +?•M Hw- i`QM; M?€v K„i i?B i`B M `
? iU ?² HB M KB M F?¬M; /Si- pW ` F?ÄB HB M ?¦ i?¨M? p¬ b® FB K +?B m h?
M9B ç’i bBM? ` - F?¬M; M;WM; +¦ M9B HÈM tm’i ?B M Î /QÈB FB K +O GK+ L;mv

"B M `°M; +ÁM Km®M T?ªM F?€M;- M?QM; K¨ p¬ b® M9B + Q M†M; M ç”T p¨Q i` M

h`’M €T F i i?9+5

L;mv M H B- H9+ i`QÈ+ KbM? +ÁM F?¬M; +¦ HoM? M;° ªQ /B m +m®B +MM; +O h
HoM? M;° €Q M;?o +m®B +MM; +O h?´ >Q¨M; hS+ h?´ *?B .B mX

L9B /Q MQÈ+ F?„+5

LQÈ+ +kM; /Q M9B F?„+5

J°i •K K°i /QÆM;- MQÈ+ +MM; M9B- p®M H¨ F?„+ +? HšM M? m- ç•v +?QM? H¨
.QÆM; i?,M; #ˆM;- M„K ;B[çQÊ+ i?,M; #ˆM; +O M9B +MM; MQÈ+- H¨ +¦ i? T?€
M9B +MM; MQÈ+- *Ym •K *Ym .QÆM;- ?B M i¢B ç½ #` KbM? Hmv M i?¬M; K°i •K K

a m F?B Hmv M i?¨M? K°i •K K°i .QÆM; M¨v- b m M¨v +?B m i?S+ aÆM ? - +?B m i
;b K¨ KbM? F?¬M; M?bM ` bÆ ?Î- i`W F?B #¼M ?¼ +kM; +¦ h?B i h„+X

•K .QÆM; i?,M; #^M;- +?mv M ibK F?¬M; i?,M; #^M;- bÆ ?Î +?B pQÆM;X

"'i [m€- KbM? +?d KÈB Hmv M i?¨M? K°i •K K°i /QÆM; i`QM; *Ym •K *Ym .QÆM;-
M¨v +kM; F?¬M; [m€ F?¦- M?È M;¨v ç¦ KbM? Hmv M i?¨M? Gm•M >²B EB K æ¢Q- L
+kM; F?¦ iÈB çdM? T?QM;- K¶B K°i æ K¶B K°i >Q¨M; ç m iB m ? Q T?€T HU+ `'
M;?o- iU ?² *?m h? M? >mv M +kM; F?€K T?€ çQÊ+ i•K iQ +O GK+ L;mv M,

@ L m M¦B *Ym •K *Ym .QÆM;- H¨ T?ªB Hmv M +?QM H–M- #'i [m€ F?¬M; ;B®M; |
æ F?¦ F?,M iQÆM; ç®B- ç° F?¦ +O L;k >Q¨M; +kM; iQÆM; ç®B- K¨ *Ym •K *Ym .Q
HÈM- i, M?Q K°i •K K°i /QÆM; +O i?B M ç` M¨v- Km®M HoM? M;° h?B M *?B EB
H¨ p¬ +MM; F?¦ F?,M- h?B M *?B EB K v çQÊ+ tQM; H¨ K°i i`QM; M?[M; EB K v F
KQÌB HQ¢B EB K v- +ÁM +¦ ? B ç¢B h?B M •+ EB K v- H¢B +¨M; H¨ HÁM; M;QÌB F?
M;° M?'i i`QM; KQÌB HQ¢B EB K vX

GÁM; M;QÌB F?¦ /Á5 h?B M h•K F?¦ /Á5

J¨ bÎ /o *?m h? M? >mv M +¦ i? F?€K T?€ ` GK+ L;mv M ç M; ç,K +?B m HQ H„M;
H¨ #ÎB pb ?„M Hmv M i?¨M? •K .QÆM;- F?€K T?€ HÁM; M;QÌBX

jjjX *?QÆM; ejd@ej3 , l®M; _QÊm

*Ym •K *Ym .QÆM; æ¢B S?€T- b m F?B Hmv M i?¨M? K°i •K K°i /QÆM;- +kM; M¦B |
>mv M +kM; F?¬M; +¦ iB M ?¨M? #'i F€ ç†+ ?m'M M¨Q ç®B pÈB GK+ L;mv MX

G'v i?U+ HU+ ?B M i¢B +O GK+ L;mv M- iB M p¨Q h`mM; PÆM; h?B M h`B m F?ªQ
+?d +–M p"M F?Q #bM? i?QÌM;- +kM; +¦ i? iB M p¨Q F?ªQ ?¢+? +m®B +MM;- +?S
HMB K°i +?9iX >ÆM M[;–M ç•v i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M iB M #° +kM; i?"i HÈM
[m€ ;'T b) H¨K +,M +Æ #'i ´MX

@ æ M H9+ ç¦ ç +?Q L¢T G M æS+ FB t2K ?¨M; K°i +?9i- i?U+ HU+ +O M;QÆB- +
aÆM +?9M; i X

æ•v H¨ +•m M¦B b m +MM; K¨ *?m h? M? >mv M ç H¢B +?Q GK+ L;mv MX

hB M; M¦B pW /Si- M;QÌB ç½ F?¬M; +ÁMX

GK+ L;mv M #B i- +?d bÊ b m M¨v `'i F?¦ ;†T çQÊ+ p` *?m bQ i?9+ M¨v- *?m bQ
KbM? +?Q i`QÎM; i?¨M?- ?ÆM M[+?Q ?B m •K .QÆM;- ?B M i¢B i?¨M? iUm +O
i`mv M •K .QÆM;- +?d bÊ M;QÌB `'i F?¦ tm'i ?B M H–M M[- F?¬M; F?ÄB M?È H¢B
M[iY- i?ÌB çB K F?„+ T?Q iQÊM; F M[iYB - #° /¢M; ibM? w b•m ç"K p¬ +MM;X

h?ÌB çB K i?m ç M- /QÆM; [m M; `U+ `Ð- iB i i`ÌB H¨K +?Q M;QÌB i Km®M ?QT K
i`Î H¢B æ¢B .mM; h?¨M? K°i H–M M[X

h`Î H¢B æ¢B .mM; h?¨M? `²BX

*€+? F?ªQ ?¢+? +m®B +MM; +?d +¦ KQÌB M;¨vX

GK+ L;mv M T?€i ?B M KbM? HQÌB #B M çB `'i M?B m- F iW F?B Hmv M tQM; K°i
K°i i?ÌB ;B M M;„M- K¶B M;¨v T?ÆB KbM? /QÈB K†i i`ÌB K¨ M;O- m®M; `QÊm ,M
b®M; i?"i H¨ i?QªB K€B M?Q i?–M iB M- #'i [m€ K'v M;¨v i`QÈ+ T?ªB `ÌB >Q aÆM

Í i`mM; i•K æ¢B .mM; h?¨M? +¦ K°i h?B M h¨B G•m- h?B M h¨B G•m M¨v F?´M; H²
F?€+ F?¬M; +€+? M¨Q M?Q+? iÈB ;–M- M¦ H¨ +® w t•v /UM; +?Q M;QÌB i? K ;B F
+kM; +?d +¦ i?¬M; [m F?ªQ ?¢+? # M ç–m- iB M p¨Q i`QÈ+ ? B i`,K #®M KQÆB +
p¨Q i`QM; h?B M h¨B G•mX

G9+ GK+ L;mv M iB M p¨Q- i?'v `'i M?B m M?•M p"i K¨ MY M,K i`QÈ+ M?bM i?'v-
ç¦ F?¬M; t - KbM? #"M €Q p¨M;- / i?`i i`„M; M?Q imv i- KB KK+ M?Q p)- M¨v F?¬
.mM; +O æ¨Q >Q Zm®+ b Q- GK+ L;mv M ibK FB K i`QM; i`Q M?È +O KbM?X

@ L;QÆB +kM; iÈBX

>Q¨M; .mM; .mM; M;²B i` M i¨M; +•v- M? M?¨M; çmM; çQ ç¬B +?•M +O M¨M;X

GK+ L;mv M M?9M p B- ? B M;QÌB +QB M?Q H¨ +¦ +?9i [m2M #B i- i?"i ` i?b GK
FB K T?€T +O >Q¨M; .mM; .mM;- FB K T?€T +O M¨M; i M H¨ G¢+ >Q h•M M? EB
iU ?² `'i #bM? i?QÌM;- M?QM; K¨ # M i`QM; H¢B ˜M +?S i?–M i?¬M; F?¬M; i–K i
M K iY- GK+ L;mv M ç½ ibK M¨M; ç'm FB K `²BX

æ¢B .mM; Zm®+ +?`m i`€+? M?B K ç†+ ?m'M # KQÆB M;QÌB- M?[M; M;QÌB F?€+
i?•M +O KbM?- ?ÆM MY M?[M; M;QÌB M¨v +kM; ç m i`Î p `²B- GK+ L;mv M ç€M
T?€i ?B M ç¢B ç b® i?U+ HU+ F?¬M; +¦ iB M #°- [mª i?"i - Km®M +¦ iB M #° i`Q
F?,M [m€ HÈM- +?Q /M +¦ +kM; +?d H¨ iB M #° +U+ F€ M?Ä #ûX

*¦ i? çB iÈB K°i #QÈ+ M¨v- +kM; H¨ M?B m M,K iQ+? Hkv i?U+ HU+- Km®M iB M K

@ L;?2 M¦B æ¢B .mM; h?¨M? +¦ F ?Q¢+? #²B /QÐM; # KQÆB i?B M i¨B- iW i M i?
i"T i`mM; iQ M;mv M- HBM? p"i æ¢B .mM; Zm®+ çB #²B /QÐM;- ?B M i¢B i?U+ HU
iB MX

@ L?[M; M;QÌB M¨v- KÈB H¨ iBM? M? i`QM; iBM? M?X

@ æ9M; p"v - M;?2 M¦B iB M #° +O #¼M ?„M `'i HÈMX

@ a B `²B- F?¬M; T?ªB H¨ i M i?S ? B ç M i?S # KQÆB K®i- p` i`Q i?S KQÌB K°i
M?"T ç†+ ?m'M H–M M¨vX

J°i M;QÌB æ¢B .mM; Zm®+ i`QM; ç¦ M¦B- ?B M M?B M ?„M H¨ M;QÌB ç` T?QÆM
M;QÌB F?€+ iU M?B M H¨ iÁ KÁ- ?ÄB pb b Q i M i?S KQÌB K°i GK+ L;mv M F?¬M;
i¨B æ¢B .mM; Zm®+ FB M¦B,

@ L;?2 M¦B GK+ L;mv M ç„+ i°B L¢T G M ç¢B M?•M +O æ¢B .mM; Zm®+ +?9M; i X

hU M?B M ?„M F?¬M; /€K i`U+ iB T ;¼B i M ?¼ L¢T G M æS+- +?d /€K H†M; H) M¦

@ EB i?"i ç€M; iB +X

@ æ9M; p"v - p®M H¨ i M i?S KQÌB K°i- `'i ;–M T?Q i`QÈ+- H'v i?U+ HU+ +O ?
HQÊM; i¨B M;mv M +O æ¢B .mM; Zm®+- +?d bÊ +¦ i? i€B iB M K°i #QÈ+- +?QM?
h`B m +kM; F?¬M; F?¦ F?,MX "'i [m€ ?B M i¢B - F?¦ F?,M `'i HÈM- ?„M F?¬M; +¦
h`B m ç†+ ?m'M- h'M Zm®+ #¼M ?¼ H¨ K°i ç` T?QÆM; +U+ F€ M;?ûQ M¨M- +¦ i?
HU+ +O ?„M +ÁM /"K +?•M i¢B +?¶X

@ æ9M; p"v - ç M H9+ ç¦ +¦ F?ª M,M; F?¬M; p¨Q çQÊ+ h`mM; PÆM; h?B M h`B m-
æ¢B .mM; Zm®+- b m M¨v i?"i F?¦ K¨ b®M; v M ´MX

@ h?"i H¨ ç€M; iB +X

h'i +ª ç m +ªK F?€B - +ªK i?'v GK+ L;mv M #Ä K'i +Æ ?°B i®i- #'i [m€ +kM; +?d H¨
K¨ i?¬B- Km®M #¼M ?¼ ` K†i pb GK+ L;mv M- FB H¨ +?mv M F?¬M; i? M¨Q- L¢T
*?O +O æ¢B .mM; Zm®+- M;?2 M¦B b m i`,K im´B b) +¦ i? iB T +?QÎM; p` i`Q æ¢
H¨K b Q /€K ç„+ i°BX

J¨ H9+ M¨v- # KQÆB ç¢Q ?ÆB i?Î K¢M? K) ?¢ tm®M; h?B M h¨B G•m- ?B M i¢B F
i?B M i¨B +kM; ç½ F i i?9+- # KQÆB M;QÌB #¼M ?¼ +kM; Km®M iÈB h?B M h¨B G

" KQÆB M;QÌB i?"i H¨ K¢M?5

_ä `¨M; +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+- ?ÆB i?Î M?[M; M;QÌB ç¦- bQ pÈB MY M,K i`QÈ+ +Q
.mM; Zm®+ /MM; i'i +ª i¨B HU+ #²B /QÐM; # KQÆB i?B M i¨B b Q +¦ i? i–K i?QÌ

i?Î +QÌM; ç¢B K¨ HÈM H®B- #¦M; M;QÌB J¢+ hY >¢+ `ÆB tm®M;- T?€T HU+ +O ?„
?ÆM `'i M?B mX

LY M,K i`QÈ+- ?„M H¨ æ¢B æ¢Q *ªM? GK+ i–M; çdM? T?QM;X

J¨ ?B M M v- ?„M ç½ H¨ æ¢B æ¢Q *ªM? h?'i i–M; bÆ F€X

>„M Î MY M,K M¨v- H¢B #QÈ+ [m +€M? +Y æ¢B æ¢Q *ªM? GK+ i–M; +MM; h?'i
?B M i¢B J¢+ hY >¢+ `'i ç„+ w- ?„M H¨ K°i i`QM; K'v M;QÌB +¦ iB M #° HÈM M?'i i
?B M M v i?U+ HU+ Î i`QM; # KQÆB i?B M i¨B- t T ?¢M; ç M ;–M KQÌB i M `²BX

>„M Î i`QM; ç€K M;QÌB- ibK FB K #¦M; M;QÌB €Q t M?X

>B M i¢B T?€T HU+ +m²M +m°M +O J¢+ hY >¢+ HQm ç°M;- iQ¨M i?•M +¦ K°i GQ
[m M? K¨ iU ç„+X

Í i`QM; ç€K M;QÌB- ?„M `®i +m°+ ibK çQÊ+ #¦M; M;QÌB €Q t M? M¨vX

E?¬M; +¦ # Q M?B m F?€+ M? m pÈB MY M,K i`QÈ+- pšM H¨ i?•M i? + Q HÈM- Hm
?² +¦ iU ç„+- iB m b€B- +MM; #¢B ?Q¢B F?¦ +¦ i? /B M i #^M; HÌBX

h?'v MK +QÌB #¢B ?Q¢B M¨v- i`QM; HÁM; J¢+ hY >¢+ HB M iS+ ;B"MX

:B"M5

h¢B b Q\ h¢B b Q M;QÌB M¨v- #` L?` Zm®+ *?O L¢T G M æS+ +?€M ;?ûi- #` #¨B
/QÐM; # KQÆB i?B M i¨B- K¨ i?€B ç° pšM #bM? i?QÌM; M?Q p"v- pb b Q F?¬M; +¦
[m€ F?¬M; +–M ;'T ;€T- H–M F?ªQ ?¢+? +m®B +MM; M¨v- KbM? b) H¨K M;QÌB M¨v

J¢+ hY >¢+ çB iÈB i`QÈ+ K†i GK+ L;mv M,

@ GK+ L;mv M- /B K¢+? hB M >Q S?QM;- H¢B ;†T K†i `²B- ?B M i¢B #´M +¬M; iY
i–M;- Î F?ªQ ?¢+? +m®B +MM;- M;QÆB çÊB #´M +¬M; iY +?¨ ç¢T çBX

GK+ L;mv M M?9M p B- F?¬M; i? K ç w M¦B,

@ BB- çB i?2Q i M L¢T G M æS+ FB ?¼+ K°i +?9i #ªM H½M? +?¦ K€- HB M +?Q
iB +- H–M F?ªQ ?¢+? +m®B +MM; M¨v- M;QÆB pšM #` i +?¨ ç¢T M?Q +k- ?B p¼M;
+O i X

GK+ L;mv M pW KÎ KB M;- HB M H¨K M?[M; M;QÌB # M +¢M? +?'M ç°M;X

>B M i¢B J¢+ hY >¢+ ç½ ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *ªM? h?'i i–M; bÆ F€- i?U+ HU+ Î æ¢B
?¨M; M;k ?ÆM KQÌB i M `²BX

J¨ GK+ L;mv M- H¢B +ÁM /€K M¦B / /¨M; +?¨ ç¢T J¢+ hY >¢+- J¢+ hY >¢+ M?B m
KQÌB +?B m- M¨v H¨ F?˜m F?Q HÈM #U+ M¨QX

h?S ? B- ?„M H¢B /€K ;¼B i?ŠM; ç¢B / M? L¢T G M æS+- M?[M; M;QÌB F?€+ +kM;
ç•v +?QM? H¨ L?` Zm®+ *?O æ¢B .mM; Zm®+- M¨v H¨ iQ ; M #U+ M¨QX

*¦ çªK HQÊM;5

J¢+ hY >¢+ M;?2 çQÊ+ K¨ ;B"M /[- ?„M `'i Km®M ç°M; i?O- +?ŠM; [m H¨ K'v ?° p

@ Í i`QM; h?B M h¨B G•m- F?¬M; çQÊ+ ç°M; i?OX

J'v ?° p M¨v +kM; ç M; ç€M? ;B€ GK+ L;mv M- +ªK i?'v GK+ L;mv M p¬ +MM; iQ ;
æ¢B [m®+ +?O *?m h`mM; .mM;- M?QM; K¨ +kM; +¦ +?9i bÊ L?` Zm®+ *?O L¢T G
i? M? MB M ç M iW h'M Zm®+ M¨v HÈM K"i M?Q i? X

Í t t - J° .mM; >Q¨M; S?K+ H¢M? HMM; +QÌB- #m²M +QÌB- Km®M M¦B J¢+ hY >¢
i–M; bÆ F€- p"v ?½v M¦B FB H¨ K°i ç®M; i?B M i¨B ç` #ªQ i¢Q ` - >Q Zm®+ H¨
*ªM?- H–M M¨v H¨ æ¢B .mM; Zm®+ +MM; æ¢B >Q Zm®+ M?'i i /MM; bS+- i?"i p'i

i–M; K°i- ç +?Q ?„M ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *ªM? h?'i i–M; bÆ F€- #'i [m€ +,M +Æ H¢B
b Q +¦i? H¨ ç®B i?O +O GK+ L;mv M- J° .mM; >Q¨M; S?K+ +QB i`¼M; GK+ L;mv

*MM; J¢+ hY >¢+ +?d H¨ K°i tmM; ç°i M?Q M?Ä- F iB T +?QM? H¨ çÊBX

*?Ì M;QÌB "„+ *ªM?- æ¬M; *ªM?- h•v *ªM? çB iÈB æ¢B .mM; h?¨M?X

E?ªQ ?¢+? +m®B +MM; H¨ +Y ?¨M? Î i`QM; #®M i?¨M? æ¢B .mM; h?¨M?- æ¢B .`+?
h?Kv i?¨M?- H–M M¨v pW H9+ ç M T?B M æ¢B .mM; h?¨M? i`9M; +Y- +?Q M M i'i
M¨vX

J°i M;¨v FB - GK+ L;mv M ? i K2M `QÊm KÈB idM? H¢B- H9+ idM? H¢B- M?bM i?Ì
ibK +?9i i?S ,M ? v F?¬M;\ GK+ L;mv M M;?o M?Q p"v- HB M çB ` F?ÄB T?ÁM;- ç
,M- M?QM; K¨ F?B M?bM H M #–m i`ÌB- F?¬M; F?ÄB M?'i i?ÌB ;B"i KbM?X

Í i` M ?Q F?¬M;- /QÈB i`ÌB KQ HÈM- K°i M K iY +?d K†+ [m–M +Ki- i` M M;QÌB tQ
+Æ #„T ?B M ` - Î /QÈB KQ iQ pk ç°M; i`QÌM; ç Q i`QM; i v- K°i ç Q +?ûK tm®M;
T?€ ? i i?ªv ?Q F?¬M;- F?Q HQm K¨ ç Q i? M?'+ H M- ç¢i iÈB ç° `°M; ?ÆM KQÌB

P M? FQ+?5 J°i /ÁM; çB M iW +?•M i`ÌB Q M? FQ+? tm®M;- +?d i?'v i`QÌM; ç Q i
i?2Q i`QM; i?B M ç` ?mv M #Q- K°i ç Q +?ûK tm®M;- K°i ç Q FB - bQ pÈB H¬B ç
`'i M?B m- iU ?² Km®M ?Ov /B i +ª i?B M ç` X

æ•v H¨ M;QÌB M¨Q5

GK+ L;mv M `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+- i?U+ HU+ +O M;QÌB M¨v `'i K¢M?- +?d bÊ ?A
i?•K- ç Q T?€T bB m [m–M- H¨K +?Q M;QÌB i +¦K°i +ªK ;B€+ M?Q *?B M h?–M- Î
#B i- +?d bÊ +kM; +?d +¦hB m S?QM; >MM; KÈB +¦i? T?•M + Q i?'T +MM; ?„M- I

L K iY FB iU ?² +¦K°i HQ¢B i`U+ ;B€+ +O K½M? i?9- b m F?B T?€i ;B€+ GK+ L
? ? K°i iB M; M¦B,

@ *¦i? KQÊM `QÊm m®M; K°i M;KK F?¬M;X

GK+ L;mv M p®M H¨ M;QÌB ?¨Q bªM;- çQ i v MûK ?² H¬ `QÊm iÈBX

L K iY [m–M +Ki FB +QÌB ? ? K°i iB M;- +–K ?² H¬ `QÊm M¦B,

@ h?®M; F?Q€B- b m F?B Hmv M ç Q tQM; m®M; `QÊm i?"i i?®M; F?Q€B- ç9M; `²
PM;X

S?¦PM;5

GK+ L;mv M H"T iS+ M?È ` `²B- i`QM; ç–m +O KbM? +¦i¨B HB m M;QÌB M¨v- M;
æ¢B æ¢Q *ªM? "€i i–M;- i?U+ HU+ Î i`QM; +ªM? M°B æ¬M; S?QÆM; t T ?¨M; i?S M
>MM; Î T?Q M K- M;?2 M¦B H¨ K°i M?•M p"i imv i i? +O æ¢B .`+? Zm®+- M;QÌB
M;?2 M¦B Hmv M çQÊ+ *?B M h?–M æ² GK+ K¨ F?¬M; B Hmv M çQÊ+ +O æ¢B .`+

@ æ€M; iB + +¦`QÊm H¢B F?¬M; +¦ç² M?„KX

S?¦PM; +QÌB ? ? K°i iB M;X

@ h ç M; Km®M çB ibK +?9i `QÊm p¨i?S+ ,M- ç9M; `²B- L K *ªM? GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M #€Q ` i MX

@ L?•M p"i t T i?S KQÌB K°i +O L K *ªM?- i ç½ #B i M;QÆBX

S?¦PM; +QÌB ? ? K°i iB M;,

@ æB ibK +?9i i?S+ ,M- i çB +MM; M;QÆBX

S?¦PM; M¨v i`ÌB bBM? ?¨Q bªM;- ? B M;QÌB KÈB [m2M ç½ i?•M- +MM; GK+ L;mv
S?¦PM; M¨v +¦K°i HQ¢B i`U+ ;B€+ +O K½M? i?9- i`U+ ;B€+ +O ?„M #B i GK+ L;m
KÈB +¦i? m®M; `QÊm pÈB M? m- S?¦PM; çB +MM; GK+ L;mv M- +ÁM +?Q çB p¨B

K°i #¢+? v M[iY i? M? H KBM? i9- M?Q i`Q+? iB M ?¢ T?¨K- ç M; ;Bˆ M; +Q +MM
F?Q iS+ v m K` F?€+X

@ aQ i, +–M ;b T?ªB M?Q p”vX

L[iY K M; i?2Q p¨B T?–M F?Q +?’i [m, K` b•m FQM ?ÄBX

@ aQ Km°B H¨ v m M?•M J æ¢Q- M m S?B hB M a„+ E?¬M; EB K +¦ i? +?ûK bQ K
+®M; ?B M pb +?QM? ç¢Q i?B M ?¢X

"¢+? v M[iY i? M? H M?Q iB M- M?Q iB M M[+Ym i?B M ?¢ T?¨K i?ªM M?B M M¦
bÊ ç m +¦ K°i GQM; GU+- i`QM; HÁM; GK+ L;mv M i?’i FBM?- +kM; H”T iS+ #B i i
+?d bÊ H¨ æ¬M; S?QÆM; æ¢B .`+? Zm®+ h`Q+? hB M hY aQ S?B hB M +MM; u m L
H¨ M;QÌB æ¢B .`+? Zm®+- M?•M p”i t T ?¢M; i`QÈ+ KQÌBX

G¨M F?ªQ ?¢+? M¨v- p¬ Hm”M H¨ M?•M p”i L K *ªM?- "„+ *ªM?- æ¬M; *ªM?- h•v *ª
i`QÈ+ KQÌB ç m #` çB m i` F?„T MÆB- i¨B HB m ç½ bÈK KBM? #¢+?- K¨ KQÌB M?
M?Q KQÌB p` i`QÈ+- GK+ L;mv M pW H9+ t T ?¢M; i?S KQÌB K°i- M;QÌB F?€+ +k
F?¬M; +¦ [m€ +†M F)- /M b Q M?•M p”i i?S KQÌB K°i F?¬M; i? bQ pÈB +€+ M?•M p

L?•M p”i æ¬M; S?QÆM; æ¢B .`+? Zm®+ ç m `’i K¢M?- KbM? M?bM i?’v # M;QÌB
GQ M GQ M- i?U+ HU+ #’i F€ M;QÌB M¨Q +?d bÊ +kM; F?¬M; /QÈB KbM?- S?¦ PM;

_QÊm +¦- +¦ ç² M?„KX

S?¦ PM; tm’i i?O `’i H M? H - GK+ L;mv M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB +•m M iB m
+?ûM- m®M; +?Q çQÊ+ # Q H•m H¢B +¦ K°i iB M; +QÌB i`mv M iÈB,

@ G½Q S?¦- M;QÆB m®M; `QÊm b Q H¢B F?¬M; KÌB i X

J°i ç¢B ?€M iQ HÈM çB p¨Q- b m F?B çB p¨Q i?b +QÌB ? ? - +?QM? H¨ hB m S?QM

a Q hB m >MM; S?QM; H¢B #B i S?¦ PM;- M;mv M H B i`QÈ+ ç•v hB m S?QM; >M
h?¨M?- pW H9+ çKM; T?ªB S?¦ PM;- ? B M;QÌB ç€M? K°i +m°+- F i [mª F€ T?MM;
#¢B- b m ç¦ ? B M;QÌB ç€M? M? m i?¨M? [m2M- H9+ M¨v hB m S?QM; >MM; i?’v S
T?¦M; F?Q€M; iÈB m®M; +MM;X

@ L; - H¨ M;QÆBX

a m F?B hB m S?QM; >MM; m®M; K°i ?ÈT- M?bM p T?Q GK+ L;mv M M¦B,

@ L;?2 M¦B M;QÆB +kM; H¨ iYm [m,- +¢MX

GK+ L;mv M +kM; H¨ M;QÌB ?¨Q bªM;- +–K `QÊm H M M¦B,

@ *¢MX

> B M;QÌB ç²M; i?ÌB +¢M +?ûMX

@ L m F?¬M; +?9M; i ç’m `QÊm- M?Q i? M¨QX

S?¦ PM; ç M;?`X

S?QM; >MM; ;”i ç–mX

GK+ L;mv M +kM; ç²M; wX

jj9X *?QÆM; ejN@e9y , .B h?’i *?B æ`

h`QM; # M;QÌB ç½ +¦ ? B H¨ iYm [m,- K†+ /M S?¦ PM; F?¬M; T?ªB H¨ iYm [m, M?
HQÊM; HÈM- ?„M Î æ¬M; S?QÆM; J¢+ "„+ H¢M? F?OM; F?B T- MÆB ç¦ F?B KM ç
ç M ;BÌ ?„M pšM H’v `QÊm bQÎB ’K- iYm HQÊM; b Q +¦ i? FûK çQÊ+- # M;QÌB #„i

GK+ L;mv M +kM; +U+ F€ i?®M; F?Q€B- F?¬M; M;WM; m®M; `QÊm- i?"i H¨ bªM;
+?Q iWM; +¦ M;QÌB m®M; `QÊm M´B pÈB ?„M- K†+ /M .B T S?QÆM;- .B T oB M H
+O #¼M ?„M FûK +?9i Qi- M¦B i`„M; ` H¨ F?¬M; +MM; +'T #"+ pÈB KbM?- ?B M i¢
iYm [m,X

h?®M; F?Q€B5

" M;QÌB +S M•M; +?ûM m®M; +¢M +ª ç K5

X X X

@ L;QÌB "„+ S?QÆM; æ¢B *´ Zm®+ p¨Q i?¨M?X

*?ŠM; #B i H9+ M¨Q i`mv M ç M i? M? •K M?Q p"v- H"T iS+ Î p2M çQÌM; iK i"T F?
M?B m M;QÌB iK ?°B +?mM; K°i +?¶ M?Q p"v- i'i +ª ç m Km®M M?bM T?QM; i?€B +
Zm®+- # M;QÌB hB m S?QM; >MM;- S?¦ PM;- GK+ L;mv M +kM; /WM; +?ûM `QÊm
"„+ S?QÆM; æ¢B *´ Zm®+ K°i +?9iX

h?"i ` i?b M;QÌB "„+ S?QÆM;- ç®B M;Q¢B ç m ;¼B H¨ M;QÌB "„+ S?QÆM; æ¢B *´
i?•M iW æ¢B *´ Zm®+- i, M?Q Î # M M;Q¨B- GK+ L;mv M HB M çQÊ+ ;¼B H¨ M;QÌB
ç•v H¨ K°i i?¦B [m2M i?QÌM; ;¼B i?¬BX

" M;QÌB /WM; m®M; `QÊm M?bM H¢B- [mª M?B M +¦ K°i ç°B o•M GB M # v iÈB- K
M ?¬M; +¦ K°i ?² H¬ `QÊm- i`QM; i v +–K K°+ ç Q- ç M; ;¼i T?Q iQÊM; K°+ M?•
+MM; +?mv M +?9- iU ?² i? M? •K M;Q¢B ;BÈB imv i F?¬M; +¦ i? ªM? ?QÎM; ç M

L;QÌB M¨v +?QM? H¨ hB m Gw S?B æ Q Gw h–K >Q M t T ?¨M; i?S M?'i +O "„+ S?
M¦B T?B ç Q +O M;QÌB M¨v p¬ ªM? p¬ imM;- Î # M +¢M? ?„M M;²B K°i i? M? MB
? B i'K ;¶- K¨ t ?ÆM K°i +?9i +¦ K°i i? M? MB M M?Q H M;- +ÁM +¦ K°i i? M? MB M
pÈB K°i M K iY i` im´B iQÈM; K¢Q imv i K„X

*ÁM +¦ K°i M;QÌB HÈM H M M? im'M- K M; i?2Q p¨B T?–M iU M?B M- ?„M F?) T?
F?BM? +¬M; +O M;QÌB M¨v çQÊ+ tQM; ç M?'i M;Q¨B h`mM; PÆM; h?B M h`B mX

GK+ L;mv M +ÁM i?'v K°i i? M? MB M +¦ #®M çm¬B H¬M; K¨vX

.o M?B M- +kM; F?¬M; +?d +¦ M;QÌB iB m b€B- +kM; +¦ K°i M;QÌB K†i ç–v b–m F?
KkB- +?d i?'v i v i`„M; M?Q imv i- ç Q ç2M M?€M?X

L?[M; i?S M¨v- +kM; H¨ M?[M; M?•M p"i t T ?¢M; iQÆM; ç®B ;–M i`QÈ+ +O "„+ S?
ç¦ iYm [m, F?¬M; Qi- M;?2 i?'v çQÊ+ KMB `QÊm F?¬M; F?ÄB ?QT ?QT K„iX

æ M ç•v- #®M +ªM? M;Q¨B h`mM; PÆM; h?B M h`B m- ç½ +¦ h K *ªM? ç M X

Í i`QM; >Q¨M; i?¨M? æ¢B .mM; i?¨M?- +¦ M,K iÁ h?B M h¨B G•mX L¨v M,K iÁ h?
+U+ F€ F?´M; H²X J¨ ?B M i¢B ç½ +¦ # iÁ h?B M h¨B G•m +¦ iÈB M;QÌBX

* Q i?OX * Q i?O- +MM; pÈB + Q i?OX

h?B M i¨B5 h?B M i¨B5 *MM; pÈB imv i i? i?B M i¨B5

"•v ;BÌ GK+ L;mv M KÈB ?Q¨M iQ¨M +ªK ;B€+ çQÊ+ +€B ;b ;¼B H¨ i?B M i¨B M?Q
M?Q KQ - i?ÌB çB K KbM? Î h'M Zm®+ H¨ ç°+ +¨M? ç°+ i9- K¨ #•v ;BÌ ç M; Î MÆB M
H B i?B M i¨B i? ;B M M?B m M?Q i? - M;QÌB æ¢B .mM; Zm®+ # M M¨v- æ¢B *´ Zm
imv i i? i?B M i¨B X

h? ;B M M¨v +¦ M?B m imv i i? i?B M i¨B M?Q p"v- +kM; b) +¦ F?€ M?B m FB K T?
i¨B F?¬M; i`+? K`+?X

>B M i¢B GK+ L;mv M +?d +ªK i?'v +U+ F€ i?®M; F?Q€BX

*¦ M?B m ?¨Q F?€+? i?Q+? `QÊm M?Q p"v- +¦ M?B m FB K T?€T T?'M F?Q+? M?Q
+?S- M?[M; M;¨v M¨v Î # M i`QM; p¨B iQ¨ h?B M h¨B G•m- +kM; /šM T?€i K°i +?9i
i¨B- imv i i? i?B M i¨B M¨v- M;QÌB M¨Q K¨ F?¬M; T?ªB H¨ M?•M p"i K„i + Q ?ÆM

M;QÌB i•K + Q F?Q M;¢Q- K†+ /M æ¢B .mM; h?¨M? +¦ [mv ç`M? F?¬M; çQÊ+ ;B Q
i? # v` M;Q¨B æ¢B .mM; h?¨M? ;B Q i?OX

L;?2 M¦B ç€M? M? m +kM; iQÆM; ç®B T?'M F?Q+?- K¨ +QÌM; ;Bª +€+ +ªM? t T ?¢
i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B +O KbM?X

>B M i¢B +¬M; M?"M K¢M? M?'i +kM; +?QM? H¨ # p` æ¢B æ¢Q *ªM? "€i i–M; FB
*ªM? hB m S?QM; >MM;- "„+ *ªM? Gw h–K >Q M- æ¬M; *ªM? S?¦ PM;X

æ¢B h?Kv Zm®+ ç M; i` M çQÌM; +?¢v iÈB- b) H"T iS+ ç M æ¢B .mM; h?¨M?- K¨ H
+MM; +kM; F?¬M; T?ªB i®B M v- F?ªQ ?¢+? +m®B +MM; #„i ç–m p¨Q ;BÌ h?bM b€
J¨ æ¢B .mM; >Q¨M; h?¨M? MÆB M¨v- i'i +ª K¼B M;QÌB ç½ #„i ç–m i"T ?ÊTX

hmv i i? i?B M i¨B L K S?QÆM; æ¢B .mM; Zm®+5 h´M; +°M; ? B i`,K #®M KQÆB
i?B M i¨B +O "„+ S?QÆM; æ¢B *´ Zm®+ H¨ ? B i`,K M,K KQÆB M;QÌB5 æ¬M; S?Q
i`,K M,K KQÆB M;QÌB- iQ¨M #° ç M ç¬M; çOX

G9+ i`QÈ+ ç½ M¦B [m€- [mªM; i`QÌM; T?Q i`QÈ+ >Q¨M; +mM; æ¢B .mM; iQÆM;
M;QÌB +kM; çO bS+5

L?QM; K¨ ?B M i¢B #ªv i`,K M,K KQÆB M;QÌB Î MÆB ç•v- +kM; ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+
F?QªM; +€+? ;B[M;QÌB pÈB M;QÌB iQÆM; ç®B t - `'i M?B m M;QÌB +€+? M? m i
K¶B K°i i?B M i¨B- imv i i? i?B M i¨B [m€ K¢M? K - F?Q i? - F?Q i`¨M; iQ HÈM- K
M?Q i? X *kM; H¨K M;QÌB i F?¬M; i? iB T M?"MX

@ h•v S?QÆM; æ¢B h?Kv Zm®+ ç M `²BX

J¼B M;QÌB +kM; M?bM b M;X æ¢B h?Kv Zm®+ +kM; H¨ K°i i`QM; #®M æ¢B *QÌM;
F?¬M; +¦ # Q M?B m F?Q i? X æ M H¨ K°i M K iY i` im´B #bM? i?QÌM;- ¬M M?m"
b€M;- æ¢B .mM; Zm®+ hB m S?QM; >MM; /kM; +ªK p¬ bQM;- æ¢B .`+? Zm®+ S?¦ P
æ¢B *´ Zm®+ Gw h–K >Q M F?Q +?'i m #m²M- K¨ M;QÌB +–K ç–m æ¢B h?Kv Zm®+
M;¼+- F?Q +?'i #bM? i?QÌM;- H¨K +?Q M;QÌB i FBM? M;¢+X

"'i [m€- K¼B M;QÌB +kM; #B i- M;QÌB M¨v imv i F?¬M; #bM? i?QÌM;- EBM? h?B
+kM; H¨ p` +QÌM; ;Bª æ¢B æ¢Q *ªM? "€i i–M;- imv i i? i?B M i¨B €T çªQ i` M M?
/ M? +MM; ç€K M;QÌB hB m S?QM; >MM;- S?¦ PM;- Gw h–K >Q MX

J¨ Î T?Q b m *® h?m h?Ov- +kM; +¦ K°i +?9i M?•M p"i iQÆM; ç®B +?¦B K„iX

*¦ K°i +¬M; iY #¢+? v im'M i9- ¬M M?m"MX *¦ K°i +¬M; iY F?¬M; M;WM; ?Q F? M-
M?Q M;QÌB K'i ?²M- +ÁM +¦ K°i i? M? MB M K†i H¢M? M?Q iB M- +kM; +¦ K°i i`mM
#–m `QÊm i`QM; i v- K°i ç¢B ?€M i`mM; ?"m ¬K H'v ? B i v i?¬ iQ- /B- +ÁM +¦ K°i
M[X

* Q i?O æ¢B h?Kv Zm®+ [mª i?"i +¦ b„+ i?€B `B M;- ?B M M?B M #'i T?¨KX

h?ÌB çB K K¼B M;QÌB ç M; ç€M? ;B€ + Q i?O æ¢B h?Kv Zm®+- i?b H9+ M¨v i` M çd
h®M; h`"M iÄ ` €M? b€M;X *?ŠM; [m H¨ +€B h`mv M h®M; h`"M M¨v F?€+ ?ŠM h`
K¨ GK+ L;mv M ç½ i?'v- FB M i?S+ +O GK+ L;mv M F?¬M; +QB H¨ M?B m- iU M?B
hB M +O æ¢B .`+? Zm®+ [m€i H M,

@ oU+ L;Q¢B h`mv M h®M; h`"MX

oU+ L;Q¢B h`mv M h®M; h`"M- M?Q p"v- H¨ M;QÌB +O .B h?'i *?B æ` b Q\

*kM; +?d +¦ .B h?'i *?B æ` KÈB /MM; oU+ L;Q¢B h`mv M h®M; h`"M- /MM; oU+ L;
M¨v K°i H–M- ;B€ iB M ;'T +ª p¢M H–M bQ pÈB i` M ç¢B ç` - i?"K +?Q +¦ i? KQÌ
+?mM; M?Q i? - B /€K #Ä iB M bY /KM; oU+ L;Q¢B h`mv M h®M; h`"MX

>ÆM ? B i`,K M;QÌB ?¢ tm®M;- +–K ç–m F?¬M; T?ªB K°i M;QÌB- K¨ H¨ ? BX

S?€T HU+ iQ¨M i?•M ? B M;QÌB M¨v #„i ç–m F?ÎB ç°M;- ?B M M?B M ç½ ç¢i iÈB æ
T?QM;- t2K ` +kM; H¨ F?¬M; M?•M p"i / ç®B T?¦- Î T?Q b m #¼M ?¼ +kM; +¦ M?B
F?€+ K'v +ªM? pW `²BX

G9+ M¨v- L K *ªM? æ¢B .mM;5 "„+ *ªM? æ¢B *´5 æ¬M; *ªM? æ¢B .`+?5 h•v *ªM?
.B h?'i *?B æ` 5

L?•M K½ i? K ;B F?ªQ ?¢+? +m®B +MM; `®i +K+ i iUm ç¬M; çOX

h´M; +°M; K°i M;¨M ? B i`,K M;QÌBX

J°i M;¨M ? B i`,K M;QÌB M¨v- #'i Hm"M K°i M;QÌB M¨Q- +kM; +¦ i? çQÊ+ tQM; H¨
?¢M; iQT M,K KQÆB- +kM; +¦ i? çQÊ+ tQM; H¨ imv i i? i?B M i¨B5 J°i M;¨M ? B
Hm"M M;QÌB M¨Q iÈB K°i [m®+ ;B - +kM; H¨ M?•M p"i T?QM; p•M +O [m®+ ;B F
[mv M +O [m®+ ;B FB X

J¨ ?B M i¢B- K°i M;¨M ? B i`,K i?B M i¨B M?Q p"v- iK ?°B H¢B pÈB M? mX

J°i M;¨M ? B i`,K F?Q iS+ +QÌM; ç¢B- çKM; M? m Î i` M ?Q F?¬M;X

E?Q i? FB +QÌM; ?½M +Ð M¨Q5

J°i M;¨M ? B i`,K ç–m *?•M GQM; iK ?°B Î +?mM; K°i +?¶- +kM; t t F?¬M; bQ çQÉ
M;¨M ? B i`,K i?B M i¨B M¨v- ?ÆM M[ ç•v +?d H¨ ?B M i¢B- +¦ i? M;?o- i`QM; iQ
+?QM? H¨ K°i p¢M ? B M;¨M +QM *?•M GQM;- KQÌB ? B p¢M +QM *?•M GQM;- +k
ç¢B +O K°i M;¨M ? B i`,K i?B M i¨B M¨vX

ZmªM; i`QÌM; ?Q¨M; +mM; +¦ i? /mM; M¢T KQÌB p¢M M;QÌBX G9+ M¨v H° ` p [m

J¨ H9+ M¨v- M?[M; M?•M p"i p®M H¨ p¬ +MM; +QÌM; ç¢B FB - ç½ ç€M? ;B€ HšM M
æ¢Q *ªM? h?'i i–M; i`Î H M +kM; ç€M? ;B€ HšM M? m- /o M?B M- ;B®M; M?Q J¢+
p¨Q HBM? /QÊ+ +?'i +?²M; ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *ªM? h?'i i–M; i?b F?¬M; +¦ # Q M?B
h?'i i–M; #bM? i?QÌM; +kM; +¦ i? / /¨M; ;BªB [mv i J¢+ hY >¢+X

J¨ H9+ 'v GK+ L;mv M t T ?¢M; i?S KQÌB K°iX EûK ?ÆM K°i p` M M F?¬M; +¦ #` +?
K¨ M¦B- GK+ L;mv M H¨ æ¢B æ¢Q *ªM? L;k i–M;- T?€T HU+ ç9M; H¨ [m€ i?'T- #•v ;
;B€ K'v p` FB K i?O iQÆM; ç®B tm'i b„+- F?¬M; +–M M?bM FB K- +?d iW EB K E?
M¨Q H¨ FB K i?O tm'i t„+X

*¦ K°i Qi +´ EB K E?Q FBM? i?B M ç°M; ç` 5 h?"i H¨ F?B M M;QÌB KQM; çÊBX

æ¢B .mM; Zm®+ *?O *?m h`mM; .mM; ç½ tm'i ?B M- bU tm'i ?B M +O ?„M +?Q i?
ç¢B- M?QM; K¨ +?Q /M F?Q i? +O ?„M +QÌM; M?Q i? - +kM; F?¬M; €T M;½ K°i M;
+ª F?Q i? +O >¶M æ°M; *ªM? +kM; €T F?¬M; M;½- *?m h`mM; .mM; F?¬M; F?ÄB
ç½ T?€i ?B M H–M M¨v iQÆM; ç®B i¨ K¬M `²BX

Í M?[M; H–M i`QÈ+- æ¢B æ¢Q *ªM? h?'i i–M; +U+ Qi tm'i ?B MX J°i +ªM? M?B m
æ¢B æ¢Q *ªM? h?'i i–M;- M?QM; K¨ H–M M¨v +U+ F€ +´ [m€B- K¶B K°i +ªM? ç m
æ¢Q *ªM? h?'i i–M;- i?"K +?Q tm'i ?B M æ¢B æ¢Q *ªM? "€i i–M;- H–M M¨v M?•M
p½M; `'i M?B mX

L¨v b) H¨ K°i çÌB iBM? ?Q M?'iX

L¨v M?'i ç`M? H¨ K°i çÌB ?Q¨M; FBKX

L?•M p"i i? ? M¨v- M?'i ç`M? b) çQÊ+ h`mM; PÆM; h?B M h`B m i`mv M tQÈM; K
i¨B H–M M¨v M?B m H„KX

_'i M?B m imv i i? i?B M i¨B- H9+ b m M?[M; M;QÌB M¨v iB M p¨Q h`mM; PÆM; h?
K°i +m°+ T?QM; #¢Q- *?m h`mM; .mM; F?¬M; F?ÄB +¦ K'v T?–M KQM; çÊBX

*?m h`mM; .mM; +?„T i v Î b m HQM; M¦B,

@ J°i M;¨M ? B i`,K M;QÌB- #®M i`,K / M? b€+?- M;?2 M?Q `'i M?B mX L?QM; K¨-
hmv i i? i?B M i¨B5 " +?¼M K°i- T?ªB ç¨Q i?ªB i€K i`,K M;QÌB ` F?ÄB / M? b€
h?B M h`B m- ç•v ç®B pÈB +€+ M;QÆB +kM; F?¬M; / /¨M;- i?U+ HU+ i'i +ª K¼B
M¨v M?'i ç`M? H¨ K°i +m°+ +?B M +U+ F€ ç†+ b„+X

L?[M; HÌB M¨v +O *?m h`mM; .mM; H¨ iMv i•K M¦B ` - [mª i?"i- ç¢B ?°B H–M M¨v
F?Q+?X _'i M?B m imv i i? i?B M i¨B b) iÄ b€M;X

@ E?ªQ ?¢+? +m®B +MM;- b) H"T iS+ #„i ç–m- ?B M i¢B ;BÈB i?B m [mv i„+ F?ªQ

*?m h`mM; .mM; M¦B,

@ E?ªQ ?¢+? +m®B +MM;X ošM +?B H¨K ? B çÊi- F?ªQ ?¢+? pÁM; i?S M?'i H¨ M,
i?S ? B +kM; H¨ M,K KQÆB T?–MX L?•M p"i t T ?¢M; i`QÈ+ #®M i`,K- H¨ +¦ i? iB
h?B M h`B mX J¨ t T ?¢M; +¨M; + Q- +?¶ i®i +¨M; M?B m- ç•v H¨ i'i M?B MX >ÆM
H¨ æ¢B .mM; Zm®+ +?9M; i +?Q- K¨ H¨ h`mM; PÆM; h?B M h`B m +?Q- i?O #9i +
M¦B p"v +€+ M;QÆB +kM; #B i- +?d +–M M;QÆB #B m ?B M çQÊ+ `'i K¢M?- M?Q
M?B m ?²B #€QX >B M i¢B- #„i ç–m imv M #® [mv i„+ ?¢M; F?ªQ ?¢+? i?S M?'i

*?m h`mM; .mM; M¦BX

E?¬M; F?Q i`Î M M p¬ +MM; F?˜M i`QÆM;X

GK+ L;mv M p®M +?Q H¨ KbM? +¦ i? p•M ç¢K T?QM; i? M? M?bM ? i i?ªv- M?QM;
HÁM; #¨M i v +O KbM? +kM; +¦ K°i +?9i K² ?¬B- [m€ KS+ i?'i i?® `²B- GK+ L;mv M
K°i ?ÈTX

h`QM; #–m i`ÌB- i–M; K•v ç½ #„i ç–m iK i"TX h–M; i–M; HÈT HÈT K•v M?Q i? ç½ #`
i`,K i?B M i¨B ªM? ?QÎM;- ?¦ i?¨M? p¬ b® +ªM? #BM? ç Q +?B M ç'm- M; v +ª K•v

@ Zmv i„+ ?¢M; F?ªQ ?¢+? i?S M?'i-

*?m h`mM; .mM; ;BQÆM; H M i vX

h?ÌB çB K *?m h`mM; .mM; M¦B +?mv M- æ¢B .mM; Zm®+ L?` Zm®+ *?O L¢T G M
b m *?m h`mM; .mM;X o` M¨v +kM; H¨ K°i çÌB FB m ?MM;- F?Q i? iU M?B M F?¬M;
Q M?B m- ?„M M?bM HQÈi [m GK+ L;mv M- M;QÌB M¨v +kM; iÈB `²B- M m ?„M
PÆM; h?B M h`B mX s T ?¢M; M;Q¨B #®M i`,K i M- b m F?B F?ªQ ?¢+? +m®B +M
h`B m #m¬M; HÄM; +'K H M?X >„M +¦ i? ç€M? +? i GK+ L;mv MX

u M h?QÆM; h?B M- M;QÆB ç M .B h?'i *?B æ` X "´M i¼ HB M +?ûK ;B i i`mv M
M¨QX

> i i?ªv- +?d çÊB F?ªQ ?¢+? +m®B +MM; F i i?9+X

æ9M; `²BX "´M i¼ Î i`QM; F?ªQ ?¢+? +m®B +MM;- +ÁM M #¨B +?Q M;QÆB K°i T
i?U+ HU+ +O J¢+ hY >¢+- M?'i ç`M? b) +?†M çQÊ+ M;QÆB- MY M,K i`QÈ+ M;QÆ
K°i GQM; GU+- ?B M i¢B- J¢+ hY >¢+ +¦ K°i GQM; GU+- ?m®M; +?B i +ÁM +¦ K°
/¨M? +?Q M;QÆBX

J°i M;¨M ? B i`,K imv i i? i?B M i¨B5 E?Q i? Km®M T?€ i?B M Q+? ç` 5

h?•M H¨ K°i çÌB [m®+ +?O- F?Q i? +O *?m h`mM; .mM; +kM; F?¬M; i? ç ûT M?B
i?B M i¨B M?Q p"v Î +?mM; K°i +?¶- p +?¢K HšM M? m b) H¨ i`¨M; /B M M?Q i? M
i? M¨Q- K¨ F?¬M; M;?B M;Ì +?9i M¨Q- M?[M; i?B M i¨B FQ+? ç'm H–M M¨v- M?[M
p"i +¦ b® K M? K¢M? ?ÆM- b) +?B M i?„M; M;QÌB +¦ b® K M? v m ?ÆMX

h?B M i¨B K¢M? ?ÆM- b) bBM? ` Î i`QM; p +?¢K M?Q p"vX

@ h´M; +°M; +¦ ? B ?¢M; F?ªQ ?¢+?- K¶B K°i ?¢M; M,K KQÆB T?–M- ? B ?¢M; F?ª
H¨ F?ªQ ?¢+? M,M; HU+ i?Q+? SM; +O +€+ M;QÆB- +¦ i? i?Q+? SM; çO HQ¢B ?
H¨ K'm +?®i +O i?B M i¨B i`QÎM; i?¨M?- M m M?Q #` #¦T +? i- +kM; F?¬M; +¦ i? t

p”i / /¨M; pšM H¢+ M¨v- h`mM; PÆM; h?B M h`B m F?¬M; +–M- ?¢M; F?ªQ ?¢+? i?
o T?–M M,M; HU+ i?Q+? SM;- +¦ +?Q +€+ M;QÆB M,K HQ¢B ?Q¨M +ªM? #’i ç²M;-

@ L,K HQ¢B ?Q¨M +ªM? M¨v- +?B ` ç®B SM; +?QM? H¨ hB m >²M; J¬M;- ç¢B /QÆ
MQM h`mM; PÆM; h?B M h`B m- ?Ä /B K h`mM; PÆM; h?B M h`B m- +MM; pÈB H
h`B mX

jj8X *?QÆM; e9R@e9k , L;mv M h?Ov >²M; >Q M;

@ *kM; çÆM ;BªM ;BªB i?Q+? K°i +?9i- ?¢M; i?S M?’i hB m >²M; J¬M;- >²M; J¬M;
bBM? ` - H9+ F, M;mv M KÈB bBM?- H¨ >²M; J¬M;- `²B KÈB iÈB F? B i?B M iQ+?
>²M; >Q M;- b m ç¦ H¨ i?ÌB ç¢B i?QÊM; +´- i?ÌB ç¢B i`mM; +´- +?Q iÈB i?ÌB ç¢B ?
T?€i i`B M +O F, M;mv M M¨v- K¨ hB m >²M; J¬M;- H¨ #„i +?QÈ+ i?ÌB ç¢B >²M; J–
p¢M H–M K¨ i?¬B- M?QM; çWM; iQÎM; `ˆM; v m çB M;¨M p¢M H–M HB M çÆM ;BªM
M?•M p”i +QÌM; ?½M KÈB +¦ i? bBM? i²M- /M `9i M?Ä F?¦ F?,M K°i i`B m H–M- ç®
H¨ +U+ F€ F?¦ F?,MX

@ J¨ #®M ?¢M; T?Q b m- H¨ M,M; HU+ i?Q+? SM; ç®B pÈB h`mM; PÆM; h?B M h`

@ æ¢B /QÆM;- M9B MQM- ?Ä /B K- H¬B çB M Î MÆB M¨v +O +?9M; i - i’i +ª ç m H

E?ªQ ?¢+? ?Q¨M +ªM? ?Ä /B K +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m F i i?9+- H–M M¨v
pšM F?¬M; +¦ Hw iQÎM;- #'i [m€ GK+ L;mv M pšM F?¬M; +¦ +?9 w iÈB- K¨ J¢+ hY >
K†i GK+ L;mv M /B m pä /QÆM; Q B K°i T?2M- F i [mª T?€i ?B M M[M?•M i? M? K
MX L?È H¢B i`¨M; +ªM? KbM? KÈB # +?B m ç½ #¢B- i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; F?

GK+ L;mv M- H–M M¨v iQM? H¨ p"M F?Q M;QÆB i®i- +¦ a„+ E?¬M; EB K iB M iY M
F?¬M; M;QÆB ç½ #B i i v i - #'i [m€ i?2Q F ?Q¢+?- M;QÆB +kM; b®M; F?¬M; H•

>Q¨M +ªM? ?Ä /B K +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m M¨v- +m®B +MM; +?`m çQÊ+
S?QM; >MM;- *® h?m h?Ov- S?¦ PM;- Gw h–K >Q M Î T?QÆM; /B M T?ÁM; M;U [m
M;QÌB FB [mª i?"i FûK ?ÆM K°i +?9i- K¨ # M;QÌB hB m S?QM; >MM;- *® h?m h?O
>MM; H¨ T?€+? iQ€B ? i i?ªv- S?¦ PM; H¨ +?†i çSi ? i i?ªv- *® h?m h?Ov H¨ /mM;
M;QÌB ç®B pÈB iS +QÌM; M¨v +,M #ªM F?¬M; +¦ w M;?o- K¼B M;QÌB i` M? ;B¨M? +

a m ç¦ H"T iS+ Km®M #„i ç–m +?QM? H¨ H¬B çB M +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m5

J¼B M;QÌB # v ç M ;B[F?¬M; i`mM;- K¨ i`QM; ?Q F?¬M; H"T iS+ tm'i ?B M H¬B ç
F?¬M; +¦ H"T iS+ M M tm®M;- K¨ [m v p–M Î i`QM; ?Q F?¬M;- M?[M; H¬B çB M FB
?°B iK i?¨M? M?[M; G¬B h`b iQ HÈM- M?[M; G¬B h`b FB +¨M; H9+ +¨M; HÈM- Î i`Q
u m h?9 H¬B çB M- :B Q GQM; H¬B çB M- S?QÊM; >Q¨M; H¬B çB M- GQM; H¬B ç
H¬B çB M- h?"K +?Q KÆ ?² +ÁM tm'i ?B M K°i +mM; çB M H¬B çB M- M?[M; G¬B
ç–m +?ŠM; [m H¨ KQÌB /†K pm¬M;X S?Q b m H¨ i`,K /†K- M;¨M /†K5

h?"i H¨ ç€M; bÊ5

J†+ /M H¬B çB M i`QM; G¬B h`b +ÁM F?¬M; +¦ Q M? FQ+? tm®M;- M?QM; K¨ M?
i?¨M? M?B m bU p"i ç€M; bÊ M?Q p"v- tm'i ?B M GQM; H¬B çB M- h?B M h?–M H-
+?Q tm'i ?B M +mM; çB M H¬B çB M- M¨v K°i F?B Q M? FQ+? tm®M;- FB +?QM?
+O h`mM; PÆM; h?B M h`B m- [mª i?"i F?¬M; T?ªB €+ HB i #bM? i?QÌM;X

•T HU+ F?´M; H² ç M†M; i`QM; HÁM; K°i M;¨M ? B i`,K i?B M i¨BX *?d +¦ K'v M;
+QÌB ? ? - +,M #ªM F?¬M; [m M i•KX

G¬B çB M F?´M; H² `®i +K+ Q M? FQ+?- K°i HQ¢i H¬B çB M Q M? FQ+? tm®M;- K
ç¦- H¨ Q M? FQ+? tm®M; iWM; ç–m G¬B GQM; G¬B :B Q5 G¬B GQM; G¬B :B Q K
? i i?ªv ç"T tm®M;- h`mM; PÆM; h?B M h`B m i?"i H¨ ç€M; bÊ- M m M?Q Î h'M Zm
:B Q ç"T tm®M;- FB +?QM? H¨ K°i i B ?Q¢ HÈMX J¨ Î h`mM; PÆM; h?B M h`B m-
i?QÌM;X

jjdX *?QÆM; e98@e9e , EB K hB M

EBM? F?OM;5

GK+ L;mv M ç€M? ` h?´ >Q¨M; FB K T?€TX *?®M; +U H¢B H¬B çB MX h?´ >Q¨M;
H¨ iQÆM; ç®B ?[m /KM;X

Í /QÈB ibM? ?m®M; M;,M +ªM H¬B çB M- i•K i`Q +O GK+ L;mv M +ÁM ç M; bmv M

EB K ç¢Q- i?"i bU F?¬M; +¦ iB M ç² b Q\

h?"i ` i?b #` F, M;mv M ?B M i¢B #¨B tQ+? H¨ K°i +?mv M iQÆM; ç®B ç€M; bÊ-
M;mv M- b¬M; M9B ;B M; ?ªB +kM; H¨ K°i T?–M i`QM; F, M;mv M- T?B +–K- i~m i?
pÈB M;QÌB i`QM; ç¦- +kM; H¨ K°i T?–M +O F, M;mv M M¨v- i?"K +?Q i?ÌB ;B M- F
i`QM; F, M;mv M- i`¼M; v m M?'i H¨ b® K M? +kM; H¨ K°i T?–M i`QM; F, M;mv MX

E?¬M; ç9M;- KbM? Hmv M +?QM? H¨ FB K- p"M F?Q +O KbM? +kM; F?¬M; i H„K
K¨ M¦B b® K M? +O KbM? b) `'i FûK +ÄB- +?ŠM; H H¨ F?Q p"M +O F, M;mv M i`
T?–M b® K M? +O F, M;mv M FB HQm H¢B b Q \ L;?o ç M h`mM; PÆM; h?B M h`
ç¢B M¨v EB K *?B +ÁM +?Q /B iX

>ÆM M[- i`¼M; v m M?'i H¨- +QB M?Q H¨ FB K #` F, M;mv M M¨v #¨B tQ+? i?b M?

EB K i`QM; i v- i b) F?¬M; #m¬M; i vX

aBM? Î FB K ç¢Q5

*? i Î FB K ç¢Q5

h M?'i ç`M? H¨K M;QÌB pb FB K K¨ bBM?X

L m M?Q FB K #` h?B M #¨B tQ+?- KbM? HB M +?ûK T?€ h?B MX

L m M?Q FB K #` æ` #¨B tQ+?- KbM? HB M T?€ æ` X

L m M?Q FB K #` b¬M; M9B ;B M; ?ªB #¨B tQ+?- KbM? HB M +?ûK T?€ b¬M; M9B

L m M?Q FB K #` T?B +–K- i˜m i?9- u m h?9- h?–M h?9 #¨B tQ+?- KbM? HB M +?û
h?9- h?–M h?9X

L m M?Q FB K #` M;QÌB #¨B tQ+?- i HB M +?ûK ;B i M;QÌB /€K #¨B tQ+? i X

L m M?Q FB K #` F, M;mv M M¨v #¨B tQ+?- i HB M +?ûK T?€ F, M;mv M M¨vX

J°i M;QÌB i?b M?Q i? M¨Q- K°i i? M? FB K i?b M?Q i? M¨QX

h HB M /€K K°i KbM? ç®B F?€M; +ª F, M;mv M ?¬K M vX

EB K Î i`QM; h`mM; PÆM; h?B M h`B m F?¬M; +¦ o,M JBM? i?b M?Q i? M¨Q- i H
o,M JBM? X

L m M?Q F, M;mv M M¨v t€+ i?"i F?¬M; +?Q EB K *?B o,M JBM?X h HB M i?2Q çm
>^M; +?B K¬M- +?Ì F, M;mv M M¨v ?Ov /B i- i b) H"T ` EB K *?B o,M JBM?- FB
poM? ?^M;X

L¨v H¨ HÁM; iBM +O i X

L¨v H¨ +?Q M;mv M iQ HÈM +O i X

L¨v H¨ FB K ç¢Q +O i X

S?Q i`QÈ+ EB K ç¢Q F?¬M; çQÌM;- i HB M M„K i`QÌM; FB K i`QM; i v- KÎ ` K°i
ç¢QX

EB K Î i`QM; i v- HÁM; F?¬M; i¢T MB KX

Í F, M;mv M M¨v- EB K #` F, M;mv M #¨B tQ+? i?b M?Q i? M¨Q X

h +¦ FB K i`QM; i v- F?¬M; ;b H¨K F?¬M; çQÊ+X

L m F?¬M; +¦ EB K *?B ç¢B ç¢Q- i /MM; FB K +O i #´ ` EB K *?B ç¢B ç¢QX

æQÊ+ `²B- M;?B K i9+ M;? M? +?B M çBX

*–K i`QÌM; FB K i`QM; i v- M?bM H¬B HQM; ç–v i`ÌB- H9+ M¨v GK+ L;mv M T?€i ?
H¬B HQM; FB +,M #ªM H¨ ç M; ibK KbM?X h¢B b Q +¦ i? M?Q p"v 5 S?€i ?B M +?
M?QM; ?„M +kM; F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M bmv tûKi- i`QÌM; FB K i`QM; i v i?B i`B M `
FB X

h?"i ` i?b GK+ L;mv M F?¬M; #B i- KbM? ç½ i?¨M? iUm i?•M i? EB K >Q¨M;X

EB K- H¨ M;k FBK +?B +?9+ X

J¨ EB K >Q¨M; i?b +¨M; i? K M?Q i? X

EBK H¨ i`ÌB bBM? ?'T /šM H¬B çB MX

GK+ L;mv M H¨ i?•M i? EB K >Q¨M;- ?'T /šM F?¬M; #B i # Q M?B m H¬B çB M- H
:B Q- G¬B S?QÊM; >Q¨M;- h?–M HBM? H¬B çB M- iQ¨M #° ç"T iÈB GK+ L;mv MX

t€+ ç¢B ç¢Q +O KbM?- iQM MB K i`QM; HÁM; ;B i,M;- FB K ç¢Q +kM; +¦ #QÈ+ T´
+kM; +¦ ?¢M- ç®B K†i pÈB M?B m G¬B GQM;- G¬B :B Q- G¬B S?QÊM; >Q¨M;- G-
F?¬M; çQÊ+X

J°i FB K t i [m ?Q F?¬M;- GK+ L;mv M pšM +ÁM F?¬M; M;WM; +?B M ç'mX

G9+ M¨v Î p` i`Q +O GK+ L;mv M- H¨ MÆB M;QM; iK G¬B çB M K¢M? M?'i- F?¬
L?[M; M;QÌB F?€+ i?'v ç` T?QÆM; +O ?„M i"T i`mM; M?B m H¬B çB M M?Q p"v-
M?bM GK+ L;mv M +?®M; +U H¬B çB MX GK+ L;mv M +kM; i?B i`B M ? i FB K T?
:B Q- M?QM; K¨ M; v H"T iS+- +ªK ;B€+ i` M M;QÌB ç m t¦i- #` K°i +QM G¬B GQM;

*m®B +MM; # K°i iB M;- i?•M ?bM? iW i` M + Q `ÆB tm®M; X

G–M M¨v- +kM; K v F?¬M; +QB H¨ [m€ FûK- H¨ M;QÌB `ÆB tm®M; i?S i€K i`,K M,K
M,K KQÆBX

J¨ ?Q¨M +ªM? F iB T H¨ M9B MQM +O h`mM; PÆM; h?B M h`B mX *€B ?Q¨M +ªM
M¨Q- K¶B K°i M;QÌB ç m #` i€+? t - +?d +¦ i? /B ç°M; Î i`QM; T?QÆM; pB M +O K
ç°M; [m€ M?B mX J¨ F iB T- H"T iS+ H¨ K°i /½v M9B M M tm®M; i` M ç–m #¼M ?½

æ•v H¨ F?ªQ ?¢+? M,M; HU+ i?W M?"M ç®B pÈB ?Q¨M +ªM? M9B MQM b Q \ GK+
T?€T HU+ ç€M? iÈB- K°i FB K #´ tm®M;- #'i [m€ M;¼M M9B M¨v +kM; [m€ # M +?„
M9B MQM M;Q¢B ;BÈB +kM; ;'T i`,K H–M i`Î H M- bS+ M†M; +kM; ;'T i`,K H–MX æ
PÆM; h?B M h`B m b Q\

Í i`QM; M?€v K„i GK+ L;mv M i? v ç´B b€+? HQÊ+- F?¬M; T?ªB H¨ #´ M;¼M M9B M
?QÈM; +O M;¼M M9B M¨v- ç +?Q M¦ F?¬M; ç"T H M M;QÌB KbM?- Km®M #´ M;¼
M M;Q¨B ;'T i`,K H–M- FB +–M M;mv M F?Q [m€ KS+ F?´M; H²- KbM? iB m ?
T?QÆM; ?QÈM; +O M;¼M M9B M¨v- H"T iS+ H¢B +¦ K°i /½v M9B F?€+ M M tm®M;

æ•v +,M #ªM F?¬M; T?ªB H¨ M,M; HU+ i?W M?"M ;b +ª- K¨ çÆM i?m–M +?QM? H¨

*QM M;QÌB i`QM; ?Q¨M +ªM? M¨v- +?d +¦ M,M; HU+ T?€T HU+ i?W M?"M- FB K T
/KM;X

s2K ` +Y ªB M¨v F?¬M; / i?¬M; [m - GK+ L;mv M i?–K F m F?´ K°i iB M;X

Í i`QM; +€+ i?B M i¨B H–M M¨v- GK+ L;mv M M^K i`QM; M?¦K +¦ T?€T HU+ v m M?
æ¢B æ¢Q *ªM? GK+ i–M;- +?d #¨M p T?€T HU+ +ÁM F?¬M; #^M; æ¢B æ¢Q *ªM? G
Í /QÈB ibM? ?m®M; ç®B K†i pÈB /½v M9B F?´M; H² F?¬M; M;WM; ç"T iÈB M¨v- K†
K¨ M;¼M M9B F?´M; H² F?¬M; M;WM; `ÆB tm®M; M?Q p"v- T?€T HU+ pšM H¨ i?W

G¢B K°i /½v M9B ç"T tm®M; 5

G9+ M¨v GK+ L;mv M +kM; F?¬M; +–M F, tªQ ;b- T?€T HU+ ?¦ i?¨M? i?O 'M ibK ç
K¨ M;,M +?†MX L?QM; H¨ T? M? K°i iB M;- FB +Q M?B M F?¬M; T?ªB H¨ K°i M;½
#ªv M;¼M M9B M¨v i`MM; çB T H M M? m- HU+ HQÊM; F?´M; H² i`MM; FQ+? tm®M
F?¬M; çQÊ+ `Èi tm®M; X

h?¨M? iQ+? H–M M¨v F?¬M; i®i F?¬M; t'm- `ÆB tm®M; i?S +?QM i`,K #ªv KQÆB- t

>Q¨M +ªM? F?ªQ ?¢+? +m®B +MM;- H¨ i?Q+? SM; ?ªB /QÆM; +O h`mM; PÆM; h?

Í h`mM; PÆM; h?B M h`B m- +?d +–M ` F?ÄB o,M JBM?- b) +ªK ;B€+ i?B M ç` ç°
b) tm'i ?B M K°i #B M HÈM iW ?Q F?¬M; ç"T tm®M;X

G"T iS+- K°i M;¨M ? B i`,K i?B M i¨B +ªK ;B€+ M;QÌB KbM? M;•K Î i`QM; HÁM; #B

"B M +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m- # M i`QM; iU ?² F?¬M; +¦ [m€B i?9- €T HU+ -
M;Q¨B KQÌB H–M K¨ i?¬B- M?[M; i?B M i¨B KÈB M;?o iÈB +¶ M¨v- ç°i M?B M K°i i

@ .B- ç•v H¨ EB K hB M- EB K hB M- i ;†T çQÊ+ EB K hB MX

"'i [m€ i?ÌB çB K i M i?B M i¨B M¨v H˜K #˜K- i?b F?¬M; +¦ # Q M?B m M;QÌB M;?2
+kM; iB M p¨Q i`QM; ªQ +ªM? +O KbM?X

GK+ L;mv M T?€i ?B M KbM? iU ?² b®M; H¢B- K°i H–M M[i`Î H¢B i?ÌB çB K KbM

E?B ç¦ KÈB p¨Q >Q aÆM- bQ i¬M Gw L;mv M "¢+? pšM +ÁM Î ç¦- M°B #° >Q aÆM

E?B ç¦ K¶B M;¨v T?ªB H¨K +?QM? H¨ M;O- m®M; `QÊm- Hmv M FB KX

E?¬M; +¦ Qm i•K- +m°+ b®M; iB m / Q iU i¢BX

E?¬M; ç9M;- ç•v H¨ ªQ i?m"i 5

aQ i¬M bÈK ç½ K'i- >Q aÆM ç½ i`ªB [m `'i M?B m #B M +®X

h`QM; HÁM; M;?o iÈB M?Q p"v- M?QM; K¨ ªQ i?m"i FB +kM; [m€ +?•M i?"i çBX

@ h H¨ EB K >Q¨M; 5 *?Q h¨ i`€M? HmB 5

GK+ L;mv M +m²M; [m€i K°i iB M;- H"T iS+ F?¬B T?K+ HB m i? M?- T?€i ?B M
L?QM; K¨ H"T iS+ H¢B +¦ ªQ i?m"i i?S ? B ç€M? iÈB- ç•v +?QM? H¨ #B M +O h`mM
#B M b) iU ç°M; bBM? ` ªQ i?m"i- +QB M?Q H¨ i`€M? F?ÄB +€B i?S M?'i- +kM; b
+€B b m b) K¢M? ?ÆM +€B i`QÈ+- +?mv M M¨v +kM; [m€ FBM? F?OM; çBX

_®i +K+ +?ŠM; #B i H9+ M¨Q- GK+ L;mv M #` +€+ HQ¢B ªQ i?m"i M¨v i"T +kM;- i?
tm®M; i` M K†i ç'i H¢M? M?Q #,M; +O ç¢B çB M-

@ GK+ L;mv M- H–M M¨v F?¬M; i - t T ?¢M; i?S M,K- T?Q b m M;QÆB +?d +¦ #®M

GK+ L;mv M M;˜M; ç–m M?bM H M- i`QM; ?Q F?¬M; i` M çdM? ç–m- +?d +¦ #®M M
hB m S?QM; >MM;- Gw h–K >Q M pšM +ÁM HQm H¢BX

@ *kM; +?d H¨ M,M; HU+ +?®M; çÎ ªQ i?m"i F?¬M; i H„K- M?[M; i?S F?€+ +ÁM Fû

J¢+ hY >¢+ Î # M +¢M? /QÆM; /QÆM; ç„+ w M¦BX >„M ç½ i´M; ?ÊT çQÊ+ i?¨M? iQ+
?Q¨M +ªM? i?ÌB ç¢B hB m >²M; J¬M; H¨ K°i M;¨M ? B i`,K i M- >Ä /B K +O h`mM
+?QM i`,K- G¬B çB M h`mM; PÆM; h?B M h`B m H¨ # i`,K M,K KQÆB- M9B MQM h
i`,K # KQÆB- ?ªB /QÆM; h`mM; PÆM; h?B M h`B m H¨ i?S M,K- +kM; +?d H¨ M,M
?ÆM K°i +?9i K¨ i?¬B- #¨B / M? M?[M; i?S F?€+ +kM; F?¬M; + Q M?Q J¢+ hY >¢+
+kM; F?¬M; #ˆM; ?„MX

GK+ L;mv M +kM; •K i?–K #'i #bM? 5

æ9M; H¨ #'i #bM? i?"i5

>Q¨M +ªM? hB m >²M; J¬M; KbM? #` F, M;mv M #¨B tQ+?- i?¨M? iUm EB K ç¢Q +
J¨ +Y ªB >Ä /B K +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m M¨v KbM? H¢B T?•M i•K- /MM; h
çQ iÈB >Ä S?QÊM; >Q¨M; p•v +¬M;X *Y G¬B çB M i?b +ªM? ;BÈB +O KbM? ?'T
PÆM; h?B M h`B m i?b i?m–M i9v H¨ iB m ? Q T?€T HU+X *m®B +MM; +Y ªB ªQ i
i?U+ HU+ X

"•v ;BÌ i´M; ?ÊT #¨B / M? +O KbM?- +?d bÊ iQÆM; ç®B T?Q b m- +¦ i? Î b m #®

J¨ i?¨M? iQ+? b m #®M i`,K i M H¨ F?¬M; p¨Q çQÊ+ h`mM; PÆM; h?B M h`B mX

J†+ /M M¦B T?Q b m +ÁM +¦ pÁM; F?ªQ ?¢+? i?S ? B- L?QM; K¨ ibM? ?m®M; ç½ i

GK+ L;mv M ?Qi b•m K°i ?ÆB- i?"i ` i?b H'v i?U+ HU+ +O KbM? F?¬M; i? t T ?¢
H) +€B M¨v +?QM? H¨ HU+ HQÊM; F, M;mv M €T +? X "'i [m€ F?¬M; b Q +ª- KbM?
KbM?- F, M;mv M €T +? i?b i`ªK T?€ F, M;mv M- i?2Q çm´B ooM? >ˆM; +?B K¬M
ç¢Q +O KbM?X

h•K ç½ ç`M? tm®M;- +?9i F?¦ F?,M FB i?b iQM? H¨ +€B ;bX

G Á M ; i F ? ¬ M ; ? ® B ? ” M 5

S ? Q i ` Q È + +¦ + ? 9 i i ? ’ T F û K - T ? Q b m + ® ; „ M ; H ¨ ç Q Ê + X

* ? m h ` m M ; . m M ; + ? „ T i v Î T ? Q b m M ¦ B ,

@ _ ’ i i ® i - t 2 K ` + € + M ; Q Æ B ç ½ ? Q ¨ M i ? ¨ M ? ? ¢ M ; F ? ª Q ? ¢ + ? i ? S M ? ’ i - ? ¢ M ; F ? ª Q
+ O + € + M ; Q Æ B ç ½ + ¦ X " • v ; B Ì i i m v M # ® # ¨ B / M ? ? ¢ M ; F ? ª Q ? ¢ + ? i ? S M ? ’ i + O
S ? ¦ P M ; - i ? S ? B h B m S ? Q M ; > M M ; - i ? S # * ® h ? m h ? O v - i ? S i Q G w h – K > Q M - i ? S
K Q Æ B ? B - a Q S ? B h B M i ? S i € K K Q Æ B K ® i - J ¢ + h Y > ¢ + i ? S # ® M i ` , K b € m
i ? S K ° i M ; ¨ M H # ª v - h B m h ? M ? i ? S ? B M ; ¨ M S ? Q Æ M ; h ? B i h ? ¢ + ? X

" ¨ B / M ? ` ® i + K + ç B ` X

Z m ª M ? B M - K b M ? t T ? ¢ M ; b m # ® M i ` , K i M - G K + L ; m v M ? Q i b • m K ° i ? Æ B X

æ ½ M ? Q p ” v - F ? ¬ M ; + ¦ + € + ? M ¨ Q - T ? Q b m T ? ª B + ® ; „ M ; ; ’ T # ° B X

* ? m h ` m M ; . m M ; Î i ` M ç ¨ B M ¦ B ,

@ E i B T - i m v M # ® K ° i M ° B / m M ; i ` ¼ M ; v m - + ’ T i ` M + ¦ H M ? i ` m v M t m ® M ; X

> „ M H ’ v i v + ? d + ? d T ? Q i ` M - b m ç ¦ M ¦ B ,

@ * ? Q M M - M , K ? ¢ M ; F ? ª Q ? ¢ + ? ? Q ¨ M + ª M ? ç ´ B i ? ¨ M ? ? B K Q Æ B ç B K - K ¨ F ? ¬ M ;
ç B K - M ° B / m M ; + ? B M ç ’ m T ? Q b m H ¨ i € K K Q Æ B ç B K X

: B ª K ç B K F ? • m i ? S M ? ’ i - T ? Q / Q È B H ” T i S + M ; ? ` H m ” M K ° i K ª M ? - M ? ’ i H ¨ M ? [M ;
i ` , K + ¨ M ; M ; ? ` H m ” M T ? ª M ç ® B X

@ h ¢ B b Q M ? Q p ” v - H 9 + # „ i ç – m M ¦ B H ¨ M , K K Q Æ B ç B K K ¨ \

@ æ 9 M ; p ” v - Î H 9 + F ? ª Q ? ¢ + ? + Á M i ? v ç ´ B H ¨ b Q X

J ° i M ? ¦ K M ; Q Ì B ? ¬ i Q ; ¼ B M ? Ä - ? B M M ? B M H ¨ i Q Æ M ; ç ® B i S + ; B ” M X

@ æ ´ B i ? ” i i ® i - M , M ; H U + i ? Q + ? S M ; ? Q ¨ M + ª M ? + Q B H ¨ + € B ; b - + ? B M ç ’ m K È B H

æ • v H ¨ w F B M + O M ? [M ; M ; Q Ì B t û T ? ¢ M ; b m # ® M i ` , K - i ? v ç ´ B M ? Q p ” v i ? ” i H ¨
i ® i + k M ; + ¦ - ; ¼ B F û K + k M ; + ¦ - b Î / o + ¦ + ? m v M M ? Q p ” v + k M ; ` ’ i ç Æ M ; B ª M - M m M
® M i ` , K - T ? Q  i ` Q È + F B K ç Q Ê + M , K K Q Æ B ç B K - ç ® B p È B i ´ M ; i ? ¨ M ? i Q + ? ` ’ i + ¦
K Q Æ B ç B K - F B i ’ i M ? B M H ¨ i ? m i ? B i - + Á M M ? [M ; M ; Q Ì B t û T ? ¢ M ; b m # ® M i
* ? Q M M # ¨ B / M ? i ` Q È + # ® M i ` , K H B M ` ’ i # m ² M # U + - K ¨ # ¨ B / M ? b m # ® M i ` , K i ´

. o M ? B M - + k M ; F ? ¬ M ; T ? ª B B + k M ; + ¦ w F B M - i , M ? Q M ; Q Ì B # ¨ B / M ? i ` Q È + K °
+ ¦ H Á M ; i B M i ? „ M ; H Ê B i m v i ç ® B - + ? Q M M [m v ç ` M ? i ? v ç ´ B M ? Q i ? M ¨ Q + k M ;
L ? [M ; M ; Q Ì B M ¨ v ç ® B p È B i B M p ¨ Q h ` m M ; P Æ M ; h ? B M h ` B m + ¦ i U i B M i m v i ç ® B

* ? Š M ; [m H ¨ - # ¼ M ? „ M T ? ª M ç ® B i ? b + ¦ Q + ? H Ê B ; b - # Î B p b ç • v H ¨ + ’ T i ` M ` H M

* ’ T i ` M - + ? Q M ? H ¨ ç ¢ B # B m h ` m M ; P Æ M ; h ? B M h ` B m 5

J M ? H M ? + O h ` m M ; P Æ M ; h ? B M h ` B m - i ` W F ? B + ? Q M ? # ¼ M ? „ M i ? v ç ´ B - M m

Z m ® + + ? O i ? S # æ ¢ B . m M ; Z m ® + h ` € + G , M ; o • M i ` m v M • K + ? Q * ? m h ` m M ; . m M ; ,

@ h ? ” i b U H ¨ + ’ T i ` M ` H M ? \

* ? m h ` m M ; . m M ; F ?) K d K + Q Ì B ,

@ * Q B M ? Q p ” v + k M ; ç Q Ê + - F ? ¬ M ; + Q B M ? Q p ” v + k M ; F ? ¬ M ; b B X

@ * ¦ w ; b \

h ` € + G , M ; o • M + ¦ + ? 9 i F € [m € B ? Ä B X

@ "ÎB pb- F?ªQ ?¢+? ?Q¨M +ªM? iW M,K KQÆB çB K ç´B i?¨M? ? B KQÆB çB K-
M;?B KX L,M; HU+ i?Q+? SM; ?Q¨M +ªM? F?¬M; +¦ i`¼M; v m #ˆM; M,M; HU+ +?
p®M H¨ pW #„i ç–m- F ?Q¢+? +?QM? H¨ ? B KQÆB çB K p¨ i€K KQÆB çB K- i`m
M,K KQÆB çB K- #ÎB pb ç•v +kM; H¨ F?ªQ M;?B K M,M; HU+ iB T M?"M +O K¼B M
K°i +?9iX

@ S?Q i`QÈ+ +¦ i?¨M? iQ+? + Q- H9+ M¨v i`Î i?¨M? #'i HÊB K°i +?9i- H9+ i`QÈ+ i
+® ;„M; T?€i ?mv- iU M?B M +¦ i? iB M p¨Q h`mM; PÆM; h?B M h`B mX J¨ M m M?
çQÊ+- i?Ov +?mM; pb +?9i i´M i?'i M¨v K¨ #m²M #U+ i`QM; HÁM;- Î i`QM; +?B M ç
iQ¨M i?U+ HU+- F?¬M; iB M p¨Q h`mM; PÆM; h?B M h`B m çQÊ+- FB +kM; F?¬M;
Km®M +?QM? H¨ i?B M i¨B +?•M +?QM?- K¨ F?¬M; T?ªB i?B M i¨B v m Èi i`QM;
M;QÌB +O h`mM; PÆM; h?B M h`B mX

@ L?•M p"i h`mM; PÆM; h?B M h`B m +–M- H¨ iBM? M?i`QM; iBM? M?X Jm®M H¨
H¨ +¦ iB K HU+ F?´M; H²- +¦ i? i?Q+? SM; +€+ HQ¢B ?Q¨M +ªM?- b m ç¦ H¨ i?B M
L?[M; i?S M;QÌB F?€+- +,M #ªM F?¬M; HQ¢i p¨Q K„i +O h`mM; PÆM; h?B M h`B
+¦ i? pQÊi [m K¼B ?Q¨M +ªM?- i?B M i¨B i`QM; HÁM; v m Èi- p"v i?b F?¬M; +–M

jj3X *?QÆM; e9d@e93, "„i æ–m *m°+ æ'm

*?m h`mM; .mM; ?ÌB ?Êi M¦B- +ª çÌB ?„M- ` K„i F?¬M; #B i # Q M?B m i?B M i¨B
i?O æ¢B .mM; Zm®+- i?b +¨M; i? K M?Q i? X J†+ /M i?B M i¨B H–M M¨v ç†+ #B i
+kM; #B i `ä- h`mM; PÆM; h?B M h`B m F?¬M; i? M¨Q #ÎB pb +€B M¨v K¨ +¦ +?9i
H¨ h`mM; PÆM; h?B M h`B mX

* Q + Q i¢B i?QÊM;- K„i M?bM tm®M; +?9M; b M?X

a m F?B i`ª HÌB p'M ç +O h`€+ G,M; o•M- *?m h`mM; .mM; M?bM p T?Q K°i M;¨

@ *¦ H) +€+ M;QÆB +ÁM +¦ #'i K½M- #'i [m€ F?¬M; b Q +ª- h`mM; PÆM; h?B M h`
;BÌ- ´M ç`M? H¢B i•K ibM?- +?Q +€+ M;QÆB i?ÌB ;B M MY M;¨v- MY M;¨v b m-
+MM;- H–M M¨v H¨ i€K KQÆB çB KX E?ªQ ?¢+? H–M M¨v `'i çÆM ;BªM- H¨ +?QM?
ç`M?- ? B ? B ç®B +?B M- i?m #` ç¨Q i?ªBX Zmv i„+ çÆM ;BªM M?Q p"v i?¬BX

J°i M;¨M ? B i`,K i?B M i¨B ç m çB iÈB MÆB ç®B +?B M5

GQ¢B ç®B +?B M M¨v- +,M #ªM F?¬M; +¦ iB m tªQ ? v K€M? F?¦2 ;b- +?d H¨ +SM;

*?m h`mM; .mM; +?„T i v Î b m HQM; çB iÈBX

G–M M¨v H¨ +?QM? /B M ;B Q T?QM;5 h`¨M; /B M b) p¬ +MM; iQ HÈM- K°i M;¨M
M?'i K'v M;¨M HQ¢B imv i F, X

J¨ K°i M;¨M ? B i`,K i?B M i¨B H9+ M¨v- i`W b® `'i Qi pšM +ÁM #U+ #°B pb i? v ç´
çB m +?dM? i•K iQM?- #„i ç–m ioM? i¼ F?¬B T?K+ T?€T HU+- çB m +?dM? i`¢M
b m- +?QM? H¨ +?QM? /B M ;B Q T?QM;- ç M H9+ ç¦ i?m HB M ç¨Q i?ªB X

h'i +ª +€+ +ªM? ç m +¦ ?¨M; i`B m M;QÌB ç M; t2K- ?€Q ?S+ +?Ì çÊB pÁM; +?B M i

*?QM? /B M ;B Q T?QM;X

æ•v H¨ K°i i`"M ç€M? ç€M; t2K #U+ M¨Q5

s2K #¼M ?„M i?Q+? SM; ?Q¨M +ªM?- FB +kM; `'i M?¨K +?€MX J†+ /M +kM; H¨ F?ª
K¨ #¨M p ;B€ i`` i?U+ i H¢B F?¬M; + Q- +ÁM FûK t +?QM? /B M ;B Q T?QM;- ç•v
+ª K¼B M;QÌB ç m b¬B i`¨Q- K°i M;¨M ? B i`,K i?B M i¨B- i'i +ª i?B M i¨B +O +€+

G–M M¨v H¨ HQ¢B i`U+ iB T- i?m HB M ç¨Q i?ªB X

*€B M¨v H¨Q b Q F?¬M; ç +?Q M;QÌB M?B i ?mv i b¬B i`¨QX

L;QÌB +O +€+ +ªM?- ç m ç M; F m ;¨Q i?B M i¨B +O +ªM? KbM? +® ;„M; H M- M
PM;- h•v *ªM? i?b ?¬ *® h?m h?Ov- i'i +ª +€+ [m®+ ;B +O L K *ªM? Î i`QÈ+ h?O
iQ i M M?[M; M;QÌB M?Q hB m S?QM; >MM;- •M o¬ E` - Zm€+? E?ªM- GQm Zm€ -
H MX

*® ;„M; H M 5

*® ;„M; H M 5

h`W h'M Zm®+ ;¼B GK+ L;mv M +® ;„M; H M `'i Qi - /M b Q T?–M i?B T?Q i`QÈ+ +
i?'i p¼M;X h`QM; M,K ?¢M i?Q+? SM; ç–m iB M- i`W i?Q+? SM; ?ªB /QÆM; +O h`
i ` - t T ?¢M; i?S M,K- i?b M?[M; ?Q¨M +ªM? F?€+ ç m [m€ FûK- K°i M;¨M ? B i`,
M,K KQÆB- ? B i`,K # KQÆB- #¨B / M? M?Q p"v- i?"i H¨ H¨K +?Q M;QÌB p¬ +MM;

S?–M HÈM M;QÌB i`QM; L K +ªM?- #„i ç–m +kM; +¦ M;QÌB ?¬ iQ i M GK+ L;mv M- M
i`QÈ+ H¢B H¨K +?Q M?B m M;QÌB i?'i p¼M; BK H†M;X

*?d +¦ M;QÌB L K +ªM? h'M Zm®+- pšM +ÁM F m GK+ L;mv M +® ;„M; H M- #•v ;BÌ
L;mv M H¨ çQÊ+ F?ªQ ?¢+?X J†+ /M i?'v i?¨M? iQ+? +O GK+ L;mv M F?¬M; çQÊ
M?QM; pšM F?¬M; iU +?O çQÊ+ OM; ?° ?„MX

"'i [m€- #ÎB pb GK+ L;mv M t T ?¢M; ?ÆM #®M i`,K i M- M;QÌB iBM +?„+ GK+ L;m
p¨Q h`mM; PÆM; h?B M h`B m Qi çB `'i M?B m- +kM; +?d +¦ ç iY >Q aÆM H¨ i?O

@ L?Q p"v #•v ;BÌ #„i ç–m çB- K°i i`"M ç€M? +m®B +MM; iB M p¨Q h`mM; PÆM; h?

*?m h`mM; .mM; +?„T i v çSM; Î +?¶ + Q M¦B,

@ a) ç²M; i?ÌB i?B i H"T KQÌB H¬B ç¨B- +¦ i? +?Q ? B KQÆB M;QÌB ;B Q T?QM;- K
b€m i`,K p¨Q # i`,K- +S M?Q p"v +?B M ç'm- F?¬M; +¦ [mv i„+- M; v +ª ?¢ i?O +?
i?B M i¨B M?B m M?Q p"v- i'i M?B M b) +¦ M;QÌB +¦ imv i +?B m- iY i?QÆM; H¨ F
[m€- K¶B F?B ç€M? +? i K°i M;QÌB- iU ç°M; i`W K°i çB K Î F i [mª +m®B +MM;X

Zmv i„+ M¨v `'i ? v- K°i çB K Î F i [mª +m®B +MM; `'i i`¼M; v m- i`W bBM? iY ç¢B
+?`m pSi #Ä K°i çB K M?Q p"v- +?Q M M F?¬M; T?ªB +–M i?B i +kM; b) F?¬M; ?¢
i?"i çKM; T?ªB ç®B i?O M?'i ç`M? T?ªB ?¢ i?O- ç•v +kM; H¨ F?¬M; +¦ +€+? M¨Q-
i?¬BX

@ *ÁM +¦ K°i +?mv M M[- h`mM; PÆM; h?B M h`B m # M FB ç½ [mv i ç`M?X E
M;QÌB #¨B / M? ç–m iB M- +¦ i? iU /Q HU +?¼M iB M p¨Q #'i F€ o,M JBM? M¨QX
i`QÈ+ M,K KQÆB p`- +¦ i? iB M p¨Q o,M JBM?X L,K KQÆB iÈB K°i i`,K p`- +¦ i?
+€+ J¬M S?€BX J°i i`,K ç M #®M i`,K i M- +¦ i? ;B M?"T J¬M S?€B X

hU /Q iB M p¨Q #'i F€ o,M JBM? M¨Q- çB m M¨v ?B M M?B M H¨ ç½B M;° i®i M?'i-
h`B m +¦ `'i M?B m o,M JBM?- M m M?Q M;QÆB çB p¨Q o,M JBM? i?Q+? ?ÊT- +¦ i
bQ pÈB F?¬M; i? HU +?¼M iB M p¨Q #'i F€ o,M JBM? M¨Q i?b i®i ?ÆMX .o M?B
+?¼M iB M p¨Q o,M JBM?- +kM; i®i ?ÆM M?B m bQ pÈB p¨Q J¬M S?€BX

.M b Q o,M JBM? + Q ?ÆM `'i M?B m bQ pÈB J¬M S?€BX

J¨ +¦ i? +?¼M HU J¬M S?€B- +€B M¨v +kM; i®i F?¬M; FûKX

S?•M #®M +'T #"+ M?Q p"v- b) H¨K +?Q K¼B M;QÌB HB m K¢M; +?B M ç'm- i`W T
+¦ M?[M; T?–M i?QÎM; i?S F?€+- #ÎB pb +,M #ªM F?¬M; +–M +¦ M?[M; T?–M i?QÎM
i?QÎM; +m®B +MM;- +¦ i? çB p¨Q h`mM; PÆM; h?B M h`B m- bQ pÈB #'i F€ i?B M
M¨Q +kM; M†M; ?ÆM ;'T i`,K H–M- K°i M;¨M H–M\

GK+ L;mv M M;?2 HÌB M¦B +O *?m h`mM; .m- +kM; F?¬M; F?ÄB M„K i`QÌM; FB K
p"v- #•v ;BÌ KbM? T?ªB M¶ HU+- i` M? i?O H'v çQÊ+ i?¨M? iQ+? i®i ?ÆMX

G"T iS+ pÁM; i?S M?'i iW K°i M;¨M ? B i`,K i M +?¼M ` b€m i`,K i M #„i ç–mX

h` M +,M #ªM pÁM; i?S M?'i H¨ +m°+ bQ i¨B H¨K M¦M; M;QÌB- çWM; M¦B H¨ M?[M;
+?d H¨ M?•M p"i æ¢B æ¢Q i?'i i–M;- M?Q ç€K M;QÌB J° .mM; >Q¨M; S?K+- h?~K o
i?QÌM;- K'v +?B m +kM; +¦ i? / /¨M; ;BªB [mv i ç®B i?O- #•v ;BÌ +? M? H +? i`QM
+¦ +?9i HÈMX

J†+ /M K°i pÁM; M¨v +¦ b€m i`,K i´ i, i?Q- M?QM; K¨ i, i?Q /B M ` `'i M? M?X

*S K¶B H–M KQÌB i`"M çB [m - `®i +K+ +kM; M;?2 çQÊ+ i M +O KbM?- i v GK+ L
+?•M #QÈ+ p¨Q F?m pU+ +?B M ç'm-

*?•M #QÈ+ p¨Q F?m pU+ +?B M ç'm- GK+ L;mv M T?€i ?B M MÆB M¨v +?d H¨ K°i
i? ~M /'m iB m tªQ ;b +ª- +,M #ªM H¨ /U p¨Q HU+ +?B M ç'm #ªM i?•MX J¨ b m F
HB M T?€i ?B M # M i`QM; +¦ K°i i`mM; MB M M K iY #"M ?Q T?K+- i`QÌM; b K T
F?m¬M K†i ?ÆB M? im'M- ? B K„i `'i +¦ i?–M i?€BX

@ L K *ªM? GK+ L;mv M ç®B +?B M pÈB æ¬M; *ªM? L;k GB M okX

@ hB m iY- H–M M¨v i #¨B / M? i?S +?QM i`,K # KQÆBX æ€M; iB +- HU+ +?B M
SM; ?Q¨M +ªM? #'i ç²M;- M;QÆB M?'i ç`M? b) #` i ç€M? #¢BX

L;k GB M ok i?ªM M?B M M¦B- i` M p B +O ?„M +¦ K°i +?m¬B i`¼M; FB K K'v M;¨
ok i`B M F? B +¬M; FQ+?- i`QM; M?€v K„i FB K ç½ ç•K iÈB i`QÈ+ M;QÌB GK+ L;m

GK+ L;mv M ç½ bÈK çQ FB K H M çÎ- pW çÎ +?d +ªK i?'v HU+ ç¢Q +O ç®B T?QÆ

@ hB m iY- t2K G¢+ >Q FB K T?€T +O i X

>„M ç€M? iÈB K°i FB K- GK+ L;mv M +kM; F?¬M; p°B pª ç€M? #¢B ?„M- /M b Q #
FB K T?€T +O +€+ ç®B i?O H–M M¨v ç m H¨ / M? +?'M K°i T?QÆM;- i`QÈ+ t2K FB
+?9i- t2K `®i +m°+ H¨ #° /€M; ;b- ç•v +kM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q- ?„M H¨ i`ÌB bBM?

h`¼M; FB K +O M;QÌB M¨v `'i M†M;- M?QM; K¨ i®+ ç° ?mv pk H¢B M? M?- +¦ H9+
+¦ H9+ K°i FQ+? M? M?Q ?²M; K Q- +?B m b® +´ [m€B p¬ +MM;X >ÆM M[- i?ÌB ç
H¢B +ÁM tm'i ?B M K°i ?Q¨M; [m M; i?–M #Q- iU ?² Km®M ?9i KbM? p¨Q i`QM; ç¦
hB M S?€T- H¨ K°i HQ¢B K +¬M; +?mv M H¨K M;QÌB T?•M i•KX

L;k GB M ok tm'i i?•M iW K°i J¬M S?€B J K¬M iQÆM; ç®B HÈM Î æ¬M; *ªM?- J K
K°i J¬M S?€B +´ [m€B- +?B m b® `'i v m /`X G–M M¨v ?„M [mv i +?Q iB M p¨Q h`m
çQÊ+ ç®B i?O H¨ K°i M;QÌB i` im´B i?b F?¬M; t2K p¨Q K„i- ?„M +¦ ?ÆM b€m i`,K
M?B m FB K T?€T- F?¬M; iBM i?„M; F?¬M; çQÊ+ K°i iB m #®BX

h?"i ` i M L;k GB M ok M¨v +kM; iQÆM; ç®B +QÌM; ç¢B- #¨M p i?U+ HU+ b) F?¬
+O >Q aÆM L;mv M E?Q h¬M;- +¦ i? +ÁM ?ÆB i?„M; K°i +?9i- i?B i`B M ` >mv
i? iQ HÈM p¬ +MM;X

EB K T?€T `'i i?9 p`5

GK+ L;mv M i?–K ?¬ i`QM; HÁM;- +?Q iÈB #•v ;BÌ KbM? +?Q iWM; i?'v [m FB K
*´ J° Zm®+ GQm Zm€ /MM; +?QM? H¨ FB K T?€T i`¼M; FB KX æ€M; iB + pšM p¬ /m
FB K T?€T i`¼M; FB K +O L;k GB M ok +kM; F?¬M; i - iU ?² FB K T?€T i`¼M; FB
F i ?ÊT +MM; FB K T?€T S?B ? - H¨ FB K T?€T iW M?B m HQ¢B EB K w F i ?ÊT H

GK+ L;mv M T?•M iQ+? FB K T?€T M¨v- bÆ ?Î +O FB K T?€T aÆM ? ?„M `'i `ä
#Q K"iX J¨ FB K T?€T S?B ? i?b ?„M +?Q `ä H„K- HQ¢B FB K T?€T M¨v T?ªB H¨
FB K M?Q T?M T?M- M?Q ;B¦ i`QM; KQ ``¨Q- ?„M F?¬M; iU +?O çQÊ+ T?KM; #²B `
GB M okX

EB K [m M; +O ? B M;QÌB T?B m ç°M;- #¦M; FB K KÆ ?²X

æ½ [m K°i i`,K +?B m- F?¬M; +¦ ;b pmB M[ - i`QM; HÁM; GK+ L;mv M i?–K M¦B M
?„M +,M #ªM ç½ ?B m çQÊ+ FB K T?€T i`¼M; FB K +O L;k GB M okX "° FB K T?€

+¦ HU+ ç¢Q +U+ HÈM- i?Q+? ?ÊT +?Q M;QÌB K M pk p¬ bQM; i”T Hmv M- #ÎB pb
M;QÌB +QÆM; K½M?- +?Q M M M?^K p¨Q ç†+ çB K +O KbM? K¨ H¨K ` K°i +?9i i?
ç´B M¨v +?Q ` ?bM? /€M; ;b- bÆ ?Î [m€ M?B m- ?SM; i?9 +O GK+ L;mv M ;BªK

@ hB m #®B- +¦ #ªM H½M? çWM; i`®MX

L;k GB M ok [m€i H M X

@ E?¬M; Km®M i`®M b Q \

h`QÌM; FB K i`QM; i v GK+ L;mv M +?mv M K°i +€B- ç½ ?¦ i?¨M? K’v M;¨M ç¢Q
[m M; M¨v M?Q KQ `¨Q ç´ tm®M;- # Q i`MK +ª ?Q F?¬M;X *ÁM F?¬M; +?Ì L;k GB
FB K ç½ ç H M +´ ?¼M; +O L;k GB M ok- M°B i•K +O L;k GB M ok M?Q i`Q i¨MX
M?Q p”v- KÈB ç–m +ÁM iQÎM; `^M; iB m #®B M¨v Km®M i`®M- F i [mª +,M #ªM H¨

h`”M +?B M ç’m M¨v +kM; i?2Q ç¦ F i i?9+- GK+ L;mv M H¨ M;QÌB +¦ i?ÌB ;B M +?
KQÌB M;QÌB M¨vX

Í `’i M?B m M;QÌB t2K ` - M¨v H¨ óK v K„Mô +?B M i?„M; ç®B i?O- ô K v K„M ô iB
b Q i?ÌB ;B M iB m ? Q +kM; [m€ /¨B X

oÁM; i?S M?’i +?¼M b€m i`,K M;QÌB p¨Q pÁM; i`QM; iW Rkyy M;QÌB- GK+ L;mv M
p”i M´B / M? +O L K *M `? i`¼M; FB K pmM; H M- ç®B i?O çÆM ;BªM #` ç€M? # v

* Q i?O # M æ¬M; *ªM? H–M M¨v +kM; #¨v ` i?•M i?O- pQ /K M?Q H¨ GQ M GQ M p
H¢- H¨ K°i bÊB /•v HQM; K K K¢B K¨m i`„M;X

Í T?Q h•v *ªM? +kM; +¦ `’i M?B m +?B m i?S+ ç T K„i- M;QÌB i?QÌM; tmv M ?Q F?
imv M?B M F?¬M; T?ªB H¨ ç Q T?€T #bM? i?QÌM; i`QM; ç¦ +ÁM ˜M +?S iQÆM; iQ

Í T?Q "„+ +ªM?- Gw *–m >Q M #„i ç–m T?¦M; T?B ç QX

Rkyy M;QÌB pb iB M p¨Q b€m i`,K M;QÌB ç m i?B i`B M imv i ?¼+X

hmv M?B M +?B M ç’m M?Q p”v +?Q iQM? H¨ F`+? HB iX

*kM; +?d H¨ i?B i`B M imv i ?¼+ K¨ i?¬B- +¬M; T?€T ç€M; bÊ pšM +?Q /MM;X

oÁM; +?B M ç’m i?S M?’i +m®B +MM; +kM; ç½ tQM;X

a€m i`,K M;QÌB #` HQ¢B #Ä- b m i`,K M;QÌB M¨v +Æ #ªM F?¬M; +¦ ?B p¼M; ;b iB

J¨ çÊi F?ªQ ?¢+? i?S ? B +?QM? H¨ +?¼M # i`,K M;QÌB iW b€m i`, M;QÌB M¨v- b
HB i p¬ +MM;X

æÊi F?ªQ ?¢+? i?S ? B- K¼B M;QÌB i?B i`B M #´M bU +¨M; F`+? HB i ?ÆM pÁM;
[m®+ ç½ #` ç¨Q i?ªB F?¬M; +ÁM K°i B- h?B i J°+ L?o H¨ +?mv M i? HBM? ç²M; i?
+?mv M i? i¬M; bQ `’i M?B m K¨ M; v +ª i¬M; bQ +kM; `’i M?B m- Î h’M [m®+ ç M
+kM; F?¬M; +?`m M´B K¨ #` HQ¢BX

*¦ i? M¦B- ?B M i¢B L K *ªM? h K [m®+- /mv M?’i iB M p¨Q b€m i`,K M;QÌB +?d +Á

h’M [m®+ /o M?B M ?B p¼M; GK+ L;mv M +¦ i? iB M p¨Q i`QM; h`mM; PÆM; i?B M
/o M?B M H¨ ?B p¼M; çB m M;QÊ+ H¢BX

>Q aÆM i?”i H¨ [m€ KS+- p®M +¦ K°i u M h?QÆM; h?B M- #•v ;BÌ H¢B +¦ GK+ L;m

G¢B M¦B- GK+ L;mv M ç M; M;? M? ç¦M F€ +?B M ç’m i?S ? BX

L K *ªM? GK+ L;mv M ç’m pÈB "„+ *ªM? æ¢B *´ L?’i æB K >²M;X

GK+ L;mv M `’i M;¢+ M?B M- i¢B b Q M;QÌB M¨v H¢B ;¼B H¨ æ¢B *´ L?’i æB K >²M
p T?Q ç®B i?O `²B M¦B,

@ æQÊ+ `²B +¦ i? #„i ç–mX

æ®B i?O F?¬M; i`ª HÌB- p Q K°i iB M; pmM; FB K ç•K p T?Q GK+ L;mv MX

EB T T?€T i?"i M? M?X

EB K T?€T +O ?„M +kM; F?¬M; +?"K- M? M? +?¦M; ?Q¨M i?O K°i çÁM- .QÐM; L
FB K M¨v i?"K +?Q +ÁM KQÊM i? T?ªM +¬M; H¢B- i®+ ç° +O L?'i æB K >²M; +k
M?bM ç®B i?O M?Q p"v GK+ L;mv M /o M?B M H¨ F?Q€B wX

"¢+? æ FB K ç¢Q +O ?„M +kM; i?B i`B M i'M +¬M; ç®B i?O- ç®B i?O M? M? i?b i

hmv M?B M H9+ ;B Q i?O- GK+ L;mv M KÆ ?² T?€i ?B M ` +¦ T?–M F?¬M; ç9M;- '
çB m /o M?B M M?QM; ç®B i?O M? M? i?b i?"i #'i i?QÌM;- #¼M ?¼ ?bM? M?Q i?U
M? M? i®+ ç° K¨ H¨ M? M? Î i?ÌB F?„+ bBM? iY- i¢B i?ÌB F?„+ bBM? iY- +¦ i? M'
i?„M;X

æ•v H¨ K°i bBM? iY HoM? M;° F?¦ ?B mX

aBM? +?B FB K w\ hY +?B FB K w b Q\

GK+ L;mv M ç M; K°i KU+ ;B Q i?O pÈB ç®B i?O M?QM; +kM; pšM HoM? M;° FB K
ç®B i?O +¨M; ;B®M; M?Q p"v- H¨ aBM? +?B FB K w- hY +?B FB K wX

hmv M?B M ç9M; H9+ ?„M ç M; Km®M HoM? M;° i?b æ¢B *´ L?'i æB K >²M; H¢B /V
K¨ F?) M¦Bc

@ EB K i?m"i +O M;QÆB- Î i` M i - F?¬M; +–M T?ªB ç€M? M[X

*,M #ªM F?¬M; T?•M #B i çQÊ+ B i?„M; B #¢B- +S M?Q p"v K¨ i?ª M?B M `ÌB F?
L;mv M i?„M;X

a m FBM? i?„M;- GK+ L;mv M ç½ iB M p¨Q # i`,K M;QÌB- GK+ L;mv M i?–K M;?o i

jjNX *?QÆM; e9N@e8y, aBM? hY *?B EB K v

"ÎB pb GK+ L;mv M Km®M FûQ /¨B i?ÌB ;B M M;šK M;?o FB K w +O ç®B T?QÆM;-
`^M; GK+ L;mv M K v K„M K¨ i?„M; i?¬BX

oÁM; i?S # H¨ +?¼M R8y M;QÌB iW jyy M;QÌBX

L K *ªM? GK+ L;mv M ç'm pÈB "„+ *ªM? "¢+? u L?•MX

G¨ ç®B i?O "„+ *ªM? M[b Q\

GK+ L;mv M ?ÆB #€i M;Ì- ?„M çB p¨Q i`QM; b•M i?b T?€i ?B M ` +¦ K°i ?² MQÈ+- ?

G9+ M¨v ç®B i?O K†+ K°i i?•M €Q i`„M;- H¬M; K¨v ?'i H M- K€B i¦+ /¨B `®B imM;-
HŠM; H†M; M?bM GK+ L;mv M,

@ L;QÆB +?Ì K°i +?9i i K¨B FB K

>„M +S M?Q p"v HŠM; H†M; M;²B K°i +?¶ K¨B FB K- Î i` M i?•M FB K iU ?² ç½ +¦ I

@ J¶B H–M T?ªB ç®B T?¦ pÈB ç®B i?O- i ç m T?ªB K¨B FB K +O KbM?X

"¢+? u L?•M i?ªM M?B M M¦BX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; ;'T i?ªM M?B M +–K ?¬ H¬ `QÊm m®M; Î # M +¢M? K¨ +?

Zm K°i H9+ H•m- "¢+? u M?•M +m®B +MM; +kM; çSM; H M,

@ æÊB ç½ H•m `²B- K°i FB K T?•M i?„M; #¢B- K°i FB K F?¬M; i?„M; çQÊ+ M;QÆB

>„M i?ªM M?B M M¦BX

o M p M K°i FB K b Q\ "„+ +ªM? im iB M ;Bª [mª M?B M ç†+ #B iX

L; v H”T iS+ FB K +O "¢+? v M?•M +?mv M ç°M;X

h`QM; M?€v K„i GK+ L;mv M +K i?’v çQÊ+ +ª i? ;BÈB M?Q # Q i`MK K°i H¨M b¦M
?„M ç½ +¦ K°i FB K- ç•v H¨ FB K ;b\ *¦ F?Q iS+ iY pQM;- GK+ L;mv M +ªK M?”M `ä
F`i +kM; F?¬M; T?ªB H¨ /Q ªQ i?m”i K¨ H¨ FB K w im Hmv M ç M +U+ ?¢M #B m ?B

GK+ L;mv M i?ÌB F?„+ M¨v +ªK i?K çQÊ+ iY +?B FB K w- ?„M Km®M ;B i KbM?- ç®
/M F?¬M; T?ªB H¨ i?”T ç¢B + Q i?O +O "„+ *ªM?- M?QM; imv i ç®B M;QÌB M¨v i`
GK+ L;mv M +Æ ?² i?2Q #ªM M,M; i ` FB K ç¢Q K¢M? M?’i +O KbM?- L;k æ L;k

J¨ ;BÌ F?„+ M¨v- Gm•M >²B +?B HU+ #„i ç–m çB M +m²M; F?ÎB ç°M;X

h`QM; F?QªM? F?„+ +¦ K°i ?Q F?¬M; Hm•M #¨M tm’i ?B MX

GQ¢B iY +?B FB K w M¨v ?Q¨M iQ¨M #` ?9i p¨Q +?QM? ;B[Hm•M ?²B- ç•v H¨ bBM

:BÌ F?„+ M¨v GK+ L;mv M #B i `ä- KbM? +¦ i? /U p¨Q ç¦ K¨ +ªK M;° iY +?B FB K w

@ h i?m `²B X

"¢+? v M?•M K°i FB K ç½ tm’i K¨ pšM F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ GK+ L;mv M HB M iU w
K°i +•m /Q i?W - ç•v H¨ K°i FB K K¢M? M?’i +O ?„M- K°i FB K M¨v F?¬M; H¨K ;b
K°i M;?bM FB K +kM; i? K¨ i?¬BX

@ L K *ªM? GK+ L;mv M +?B M i?„M;X

"¢+? u M?•M p¨ GK+ L;mv M ;B Q i?O p M p M K°i FB K pÈB M? m M?QM; i?ÌB ;B
`^M; GK+ L;mv M K v K„M iB M p¨Q R8y M;QÌB K¨ i?¬BX

J¨ GK+ L;mv M ?B M i¢B ç½ ç„K +?bK p¨Q +?QM? ;B[FB K ç¢QX

L;QÌB im ?¨M? "„+ +ªM? iQÆM; ç®B F€ [m€B- #¼M ?¼ im ?¨M? iU ?² M?Q H¨ bBM

Í ;B[i?B M ç` - # M;?bM FB K w- +¦ KQÌB HQ¢B FB K w F?¦ F?,M im ?¨M? M?’iX

h?B M +?B FB K w- ç` +?B FB K w- bBM? +?B FB K w- iY +?B FB K w- i?B M +?B
FB K w M¨v i?•K ªQ F?¦ HQÌM; p¬ +MM; `’i F?¦ i?¬M; ?B m- K¨ "„+ +ªM? iU ?² `’i M
bBM? +?B FB K w- iY +?B FB K wX

oW `²B ;†T T?ªB ? B M?•M p”i æ¢B *´ L?’i æB K >²M; p¨ "¢+? u L?•M- +ª ? B M;QÌ
iY +?B FB K wX

hY +?B FB K w- `®i +m°+ H¨ ;b\

GK+ L;mv M ç M; i`–K iQX

hY +?B FB K w `®i +m°+ H¨ ;b\

Jm¬M /•M i`,K ?¼ b) +? iX

æ°M; p”i b) +? i- i?U+ p”i b) +? i- M;QÌB b) +? i- im iB M ;Bª b) +? i- i`ÌB ç’i bKT
F?¬M; i?Q€i çQÊ+ +?[iY- M; v +ª F, M;mv M +kM; F?¬M; i?Q€i F?ÄB- M?QM; #ªM
M?•M ç T?–M ç m im ?¨M? bBM? iY +?B FB K w- M?QM; M?B m M;QÌB M?Q p”v- M
F?¬M; B /€K M¦B KbM? ç½ M„K ;B[?Q¨M iQ¨M bBM? iY +?B FB K wX

J¨ /Si #Ä bBM?- +?d ?¼+ iY +?B M;k wX

*?Q /M ç°i T?€ w M;?o +kM; F?¬M; +€+? M¨Q ?¼+ çQÊ+ iY +?B M;k wX

E€ i?”i GK+ L;mv M ç½ T?€i ?B M- bBM? iY ? B ç¢B FB K w +?QM? H¨ K’m +?®i +

>B M i¢B ?„M ç½ ?¼+ tQM; Gm•M >²B- M„K ;B[HU+ Gm•M >²B- K¨ Î # M i`QM; +
M?Q +¦ i? M„K ;B[bBM? iY +¦ i? M„K çQÊ+ bBM? iY Hm•M ?²BX

hB T i?2Q bBM? iY +?QM? H¨ L?•M .QÆM; i”T T?€T- K°i F?B Hmv M i?¨M? +QB
+?QM #° T?”M +O L?•M .QÆM;X

æ9M; `²B- H9+ KbM? ;B Q ç'm pÈB "¢+? u M?•M- Î i` M ?Q F?¬M; +O KbM? tm'i ?
K¨ Hm•M ?²B +?B #¨M ç¦ ç½ ?'T i?m iY +?B M;k w +O "¢+? u M?•MX

o®M bBM? iY Gm•M >²B +?B #¨M ?Q p¬ KÌ ªQX

J¨ ?B M i¢B ?'T i?m bBM? iY Hm•M ?²B +?B #¨M- tm'i ?B M K°i ç¢Q FBK b„+ ç2M F
+MM; i?•K i?9v- ç€M? pÐ p¬ b® ?„+ b„+ i²M i¢B- GK+ L;mv M /MM; i?–M i?S+ i?,K
i?'v KbM? `ÆB p¨Q ;B i +?¦+ çB M +m²M; H¨K +?Q p€M; +ª ç–mX

æ•v H¨ ?„+ €K +Ð M¨Q- ;B i +?¦+ ç€M; bÊ +Ð M¨Q\

JbM? iU ?² M?Q +ªK i?'v p¢M p"i [m M; pBM? T?€i i`B MX

GK+ L;mv M ç°i M?B M ;B½v /K iW i`QM; p¬ #B M ;B i +?¦+ K¨ idM? H¢BX

G9+ M¨v ç•v ?„M ç½ HoM? M;° K°i #° T?"M +O iY +?B M;k wX

æ9M; `²B- KbM? ç½ Hmv M iÈB bBM? iY M;k w #Q [mv iX

J¨ #•v ;BÌ +¦ i? KQÊM bBM? iY Hm•M ?²B +?B #¨M- +?d +–M +¦ i? ibK H¢B çQÊ+ ç
bBM? iY M;k w M¨v i?b KbM? +¦ i? M? M? +?¦M; ?¼+ çQÊ+X

æ½ ?B m M?Q p"v- GK+ L;mv M HB M KÎ iQ K„i ` X

h?"i bU +?Ì KQM; ç®B i?O F iB T H¢B ç M iW "„+ *ªM?X

J¨ H9+ M¨v +m°+ i, i?Q ç½ #„i ç–m- pÁM; i?S iQ H¨ +?¼M d8 M;QÌB iW R8y M;QÌB-
R8y M;QÌB K¨ i?¬B M?QM; R8y M;QÌB B +kM; +¦ i? t€+ ç`M? p[M; +?„+ H¨ +¦ i? i
i`B m- imv M?B M ?B M i¢B i` M? ;B¨M? i?S ?¢M; +kM; +¦ i? t•v /UM; i? HU+ +O

J¨ R8y M;QÌB M¨v- /QÈB ?¨M; i`,K p¢M M;QÌB t2K +kM; ç M; i?ªQ Hm"M B i`QM; F

J¨ GK+ L;mv M Î L K *ªM?- ç m çQÊ+ K¼B M;QÌB +?Q H¨ [m€ K v K„MX

oÁM; i?S iQ ç½ #„i ç–mX

J v K„M- GK+ L;mv M H¢B ;†T ç®B i?O ;b ç•vX

oÁM; i?B i?S iQ +¦ d8 i´- ç²M; i?ÌB b) +¦ # i´ id i?QX

E?B ç M T?B M GK+ L;mv M GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB FBM? M;¢+X

L K *ªM? GK+ L;mv M ç'm pÈB L K *ªM? J¢+ hY >¢+X

h?"i pQÊi` M;Q¨B /U HB m +O ?„M- ?„M p®M [m v K„i p T?Q "„+ *ªM? +?Ì çÊB
+?B FB K w imv i ç®B F?¬M; M;Ì H¢B +?¢K T?ªB J¢+ hY >¢+- imv M?B M +kM; +?
ç€M; M;¢BX

GK+ L;mv M M?9M p BX

hB M p¨Q i`QM; i`QÌM; ç'm- i`QÌM; ç'm H¨ K°i iÁ M9B M?Ä #û- imv M?B M +kM;
>Q aÆM ç½ H¨ i?¦B [m2M- J¢+ hY >¢+ +kM; im Hmv M i` M M9B +ª ? B +kM; F?¬M

L?bM ç®B i?O J¢+ hY >¢+ çSM; Î i` M M9B + Q- ?„M p¬ +MM; ç„+ w K¨ M¦B,

@ > ? - GK+ L;mv M F?¬M; M;Ì M;QÆB H¢B T?ªB ;†T #´M +¬M; iY- H–M M¨v ç #´M
T?2MX

J¢+ hY >¢+ ;BQÆM; ;BQÆM; ç„+ w- F?¬M; M¦B iÈB •M Q€M bQ K¬M- ?„M p¨ GK+
M? m ?„M M?bM i?'v GK+ L;mv M F?¬M; pW K„i M m GK+ L;mv M [m€ /QÈB +?•M
+?Q GK+ L;mv M K°i +QM çQÌM; i?Q€i- F i [mª GK+ L;mv M M?B m H–M #Ä [m ?
L K +ªM? +ÁM t T i` M +ª ?„MX

æ€M; iB + t T i` M KbM? i?b i? M¨Q\ æ¢B .mM; [m®+ M?` [m®+ +?O L¢T G M æS
i?m"M K„i- M M ç2K T?–M i?QÎM; +O ?„M i` Q iQ¨M #° +?Q KbM?- H¢B ç KbM? ;B
KQÆB M;¨v- +?mv M M¨v bªM; F?Q€B +Ð M¨Q\ J¨ i`QM; F ?Q¢+? #²B /QÐM; ç¦

+® w +?B m +® +?Q KbM?- F?B M +?Q T?€T HU+ +O KbM? ç½ ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *
K¼B +?mv M ç m i?m”M HÊB- ?B M i¢B KbM? ç½ iB M p¨Q R8y M;QÌB +m®B +MM;
p¨Q i`QM; h`mM; PÆM; i?B M i`B m- p®M Km®M ;B M?”T o,M JBM? +ÁM F?¦ F?,M
ç•v H¢B +?¢K T?ªB GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M M;QÆB K v K„M iÈB ç•v i?¬B- ç€M; iB + i’i +ª K v K„M +O M;QÆB F
i X

æ•v H¨ +?mv M i?®M; F?Q€B +Ð M¨Q- J¢+ hY >¢+ T?€i ?B M ` iQ¨M i?•M +O KbM

Zm€ bmM; bQÈM;X

J¢+ hY >¢+ p’i pª ç MûM M?B i ?mv i b¬B i`¨Q K¨ M;Y K†i H M i`ÌB +QÌB iQ,

@ GK+ L;mv M p”M K v +O M;QÆB /WM; Î ç•v- M;QÆB M?’i ç`M? T?ªB i?m i`QM;

J¢+ hY >¢+ F?) +?mv M ç°M; #¨M i v H° ` HBM? M;k +O ?„M- KQFQiD +QM ?¢+ H
i®+ ç° ç M +U+ ?¢Mc

@ hB M >Q S?QM; /B K¢+? GK+ L;mv M iB M +?OM;- +?Q M;QÆB #B i bU F?€+ #

GK+ L;mv M +,M #ªM F?¬M; ç w iÈB ?„M M„K H’v +?m¬B FB K,

@ æ®B pÈB +?¦ F?¬M; +–M T?ªB /MM; M;k HBM? +?B +?Q /Æ #˜MX

J¢+ hY >¢+ ;B”M iÈB T?€i `mM- i M iB M +?OM; M¨v ;†T KbM? +ÁM ?mM; ?,M; +¨
ç`M? T?ªB ;B i +? i GK+ L;mv M- M?’i ç`M? F?¬M; +?Q i M iB M +?OM; M¨v K°i +?

@ hB M >Q S?QM; /B K¢+? iB M +?OM;- M;QÆB iB T +?B m +?`m +? i çBX

" KQÆB +QM- çQÊ+ `²BX

J° .mM; >Q¨M; S?K+ +¦ im pB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv çdM? T?QM; p"i ç´B b Q
KQÌB i€K +QM `²M;- K¨ GK+ L;mv M H¨K b Q +¦ i? i?„M; çQÊ+ J° .mM; >Q¨M; S?K
+?•M HQM; p•v [m M?- S?¦ h`MM; i?–K M;?o- +?Q /M ç M?'i M?•M +O æ¢B æ¢Q *ª
GQM; æB m M¨v +kM; F?¬M; i? SM; T?¦X

S?¦ h`MM; ?B p¼M; M?bM b M; +?d i?'v # KQÆB +QM +?•M HQM; +¬M; FQ+? K
M?B MX

*?mv M M¨v

S?¦ h`MM; M?Q Km®M bKT ç´X

æ•v H¨ +¦ +?mv M ;b\

G9+ ? B +QM +?•M HQM; tm'i ?B M GK+ L;mv M H¨K ` p i?ªM M?B MX

a€m +QM GK+ L;mv M pšM i?ªM M?B MX

JQÌB #®M +QM GK+ L;mv M i?ªM M?B MX

" KQÆB +QM +?•M HQM;- GK+ L;mv M pšM M?Q i? X

æ•v H¨ # KQÆB +QM +?•M HQM;- J° .mM; >Q¨M; S?K+ M; v +ª KQÌB i€K +QM +kM
L;mv M i¢B b Q H¢B H¨K çQÊ+- ?„M K¢M? i? b Q\

@ B M¦B i`QM; +€+ i`"M id i?Q- i`"M M¨v F?¬M; ç€M; t2K +?S\

@ æ9M; i? - i`QÈ+ FB hB m S?QM; >MM; p¨ Zm€+? G¶B ? B M;QÌB /MM; >¨M; GQ
i`"M +?BM M¨v # KQÆB ç–m +?•M HQM; +ÁM ;? ;ÈK ?ÆMX

@ GQM;- M;Q¢B i`W h`mM; QÆM; i?B M i`B m- Î M?[M; MÆB F?€+ K°i +QM +kM;
tm'i ?B M # KQÆB +QM +?•M HQM;X

@ "¢+? GQM; i?"i ç TX

*¦ M[im iB M ;Bª +'i iB M; M¦BX

@ >²M; GQM; T?€i ` ?Ä /B K i?"i K½M? HB i- M m M?Q +?9M; i im Hmv M çQÊ+ ?
?Q¨M? Î h [m®+ +kM; F?¬M; +¦X

J°i +?QÎM; K¬M T?€B i¢B h [m®+ +'i iB M; M¦BX

@ GK+ GQM; ç•v H¨ i`"M i? ;b- M m M?Q i`"M i? M¨v +?9M; i ?¼+ çQÊ+ K°i MY

J°i M;QÌB H¢B M¦BX

@ >„+ GQM;- M m M?Q F i ?ÊT pÈB ?´ i`ªQ +O +?9M; i b) H¨ K°i K¬M +¬M; T?€T

"¢+? GQM; >²M; GQM; >„+ GQM; GK+ GQM;X

o¬ Hm"M H¨ +QM +?•M HQM; M¨Q iQ i?€B +kM; +QÌM; ç¢B p¨ ?Q¨M K„X

GQM; K¶B ?bM? K¶B i`ªQ ç m p¬ +MM; +QÌM; ç¢BX

*?•M HQM; +?d K°i +QM ç½ p¬ +MM; +QÌM; ç¢BX

J¨ #•v ;BÌ GK+ L;mv M ç½ ç®B T?¦ pÈB # KQÆB +QM +?•M HQM;X

" KQÆB +QM +?•M HQM;X

GK+ L;mv M [m v K„i M?bM p T?Q # KQÆB +QM +?•M HQM;- T?€T HU+ +O ?„M
?mv M FB K i?m"i +O ?„M ç½ ç¢i iÈB ibM? i`¢M; [m, i?–M F?¦ HQÌM; +?d iB + `^M
[m€ M?Ä- Î T?Q i` M ?Q F?¬M; [m–M HQM; [m v +m²M; +,M #ªM F?¬M; M?bM `ä
M;šm M?B M KÈB i?'v K°i ç¢Q T?QM; ?¨M FB K [m M H¦2 H MX

hmv M?B M ç¢Q T?QM; ?¨M ?mv M ªQ FB K [m M; M¨v K¼B M;QÌB Î i`QÈ+ h?Ov E
b m ç¦ +kM; M;° ` F?¬M; Qi ?mv M #Q- im iB M ;Bª Î L K +ªM? +?Q /M F?¬M; T?ªB
+ªK i?'v MÎ K¨v MÎ K†iX

GK+ L;mv M ?B M i¢B F?¬M; ? ;†T M;mv ?B K- [m–M HQM; +?Q /M [m v +m²M; G
M?bMX

hB m ?mv M i?¨M?- i¨ /QÆM; M?Q K€mX

*?B m p¨Q ?bM? ªM? T?Q i`QÈ+- ?ÆM # KQÆB +QM `²M; [m'M H'v- "¢+? GQM; F
>„+ GQM; +QÌM; ç¢B GK+ GQM; i?–M #Q çO HQ¢B FB m /€M; tQ v [m M? H'v GK+
i` M iQÌM; i?¨M? imv M?B M ?„M ç½ F?¬M; +ÁM p i?QM; /QM; ç„+ w M[X

L;QÌB F?€+ F?¬M; #B i +K+ /B M i? M¨Q M?QM; ?„M i?b #B i- # KQÆB +QM `²M
GK+ L;mv MX

L?Q p"v F?¬M; +¦ +€+? M¨Q- KQÌB i?¨M? T?€T HU+ +O ?„M ç½ tm'i ` ? i- T?€T
hY GQM; K M; i?2Q F?Q +?'i + Q [mw tm'i ?B M- hY GQM; M¨v H¢M? HMM; M?bM
iQ¨M #° +¬M; FQ+?X

>B M i¢B i´M; +°M; b€m KQÆB ? B +QM +?•M HQM; +¬M; FQ+? GK+ L;mv MX

S?¦ h`MM; ç½ tm'i ` iQ¨M #° HU+ HQÊM; +O KbM?- b€m KQÆB ? B +QM +?•M HQ
M¨v p®M ç ç®B T?¦ pÈB hB m S?QM; >MM; M?QM; ?B M i¢B /MM; ç ç®B T?¦ pÈB
M;QÆB M M +ªK i?'v iU ?¨QX

a€m KQÆB ? B +QM +?•M HQM; i'M +¬M; M?QM; pšM F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ GK+ L;m

ošM F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ GK+ L;mv M b Q\ S?¦ h`MM; M;Y K†i H M i`ÌB i?´ ` K°i #
+?mv M ;bf JQÌB i€K +QM `²M; çO i?„M; J° .mM; >Q¨M; S?K+ i¢B b Q b€m KQÆB
çQÊ+ GK+ L;mv M\

hmv M?B M ç½ ç M H9+ M¨v S?¦ h`MM; +kM; +?d +¦ i? HB m K¢M;- ?„M Mm®i K°i p
M¨v +?QM? H¨ K°i HQ¢B ç M /QÊ+ i?B m ç®i iQM? K M? ç i,M; +QÌM; T?€T HU+
æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv- +?d +¦ # M;?bM M,K im´B i?¼B K¨ i?¬B- Km®M ;B i
im pB i? K K¨ ,M pB M æB M h?¼ æ M M¨v i`QM; M?€v K„i ç½ ç®i +?€v M,K i`,K M,
KS+ Km®M i?´ ?mv i- M?QM; K†+ F T?ªB ;B i GK+ L;mv M `²B iQM? b m- H"T iS+
H¢B tm'i ?B M b€m KQÆB #®M +QM G K GQM;X

G K GQM; p¬ i"M i?–M #Q- ç•v +?QM? H¨ i?O çQ¢M +m®B +MM; +O h?B M GQM;

.MM; b€m KQÆB #®M +QM G K HQM; M¨v tQM;- h?B M GQM; çB m ç½ tm'i ?B M K

J°i i`,K ? B KQÆB b€m +QM +?•M HQM;X

B +¦ i? ç`+?- iB m ?mv M M¨v #` +?•M HQM; [m'M H¨K +?Q +?"i +SM;- F?¬M; +Á
L?[M; M;QÌB t2K ç m çQ K„i M?bM p T?Q L¢T G M æS+X

S?K iY L¢T G M æS+ çSM; ç¦ iW +?®B +?Q w FB MX

Í i`QM; i`QÌM; ç'm +O iB m ?mv M i?¨M?- K°i i`,K ? B KQÆB b€m +QM +?•M HQ
#¢Q- F?¬M; M;WM; tQ v i`ÁM [m M? GK+ L;mv MX

Gm•M >²B +?B HU+X

GK+ L;mv M M?bM p T?Q S?¦ h`MM; ?ÌB ?Êi M¦B,

@ *?d +¦ iWM; M¨v i?¬B b Q- +ÁM M[F?¬M;\

GK+ L;mv M ?ÌB ?Êi M¦B K°i +•m- S?¦ h`MM; i?´ ` K°i #9M; K€m- ?„M ,M ? i æB M
i`Î M M #¢+ T? m- K¨ GK+ L;mv M pšM F?¬M; K†M F?¬M; M?¢i ?ÄB K°i +•m- +?d
b Q\ >„M M m M?Q F?¬M; T?ªB +ÁM ç M; F?®M; +? +?•M HQM; i?b +?d bÊ ç½ #`

G9+ M¨v S?¦ h`MM; ç€M? ` +'K •K T?€T #ªQ ç½ #` K°i i`,K ? B KQÆB b€m +QM +
FQM? i?m"i +kM; +¦ i? M;?2 i?'v çQÊ+X

h`QM; M?€v K„i *?m h`mM; .mM; M;•v /¢B- ?„M imv H¨ [m®+ +?O +O æ¢B .mM; [r
M?QM; +kM; #` /¼ H¨K +?Q M;•v M;QÌB- M;QÌB M¨v i¢B b Q +ÁM /[/°B ?ÆM +ª u M
L;mv M ç9M; H¨ imv i i? i?B M i¨B- iB K HU+ imv i ç®B F?¬M; /QÈB ç€K M;QÌB
#¼M ?¼X

I imM;?Q M?X+QK4óô tBM4óô +ªK4óô ÆM4óô i'+4óô +ª4óô +€+4óô #¢M4óô ç½4

a„+ K†i +O L¢T G M æS+ F?¬M; i? v ç´B M?QM; +¦ i? M?bM i?'v ®M; i v €Q +O
M?B M ?„M F?¬M; T?ªB H¨ bÊ K¨ H¨ ç M; iS+ ;B"M ç M T?€i `mMX

j9kX *?QÆM; e88Ye8e, L¢T G M æS+ hS+ :B"M

hB m S?QM; >MM; +QÌB ? ?ª- ?„M +MM; pÈB GK+ L;mv M ç½ m®M; `QÊm [m GK+
F€ i?"i ?„M ?ÆB ç€M; iB + KbM? F?¬M; ;†T çQÊ+ S?¦ h`MM; M m F?¬M; M?` i?"
i`,K ? B KQÆB b€m +QM +?•M HQM; M¨v i?b i?"i bªM; F?Q€BX

J° .mM; >Q¨M; S?K+ M;•v /¢B- J° .mM; >Q¨M; S?K+ p®M +?Q `^M; KbM? +¦ i? M
L;mv M- iW oB i G°+ aÆM KbM? pšM ?ÆM ?„M- #•v ;BÌ KÈB #B i ?¦ ` GK+ L;mv
[m KbM?X

aÎ S?B hB M çSM; +?„T i v M¨M; imv H¨ M[iY M?QM; FB K ç¢Q b•m ç"K- H9+ M¨v
i` im´B +¦ FB K ç¢Q ?ÆM +ª KbM?- T?B FB K i`QM; pÄ +O M¨M; F?¬M; M;WM; `m
i? M? FB K M¨v ?QM; T?'M F?¬M; i?¬BX

J¢+ hY JBM? ?B M i¢B +ªK i?'v ?mvM? i`QÎM; +O KbM? J¢+ hY >¢+ +? i +kM; ç€M
J¢+ hY >¢+ F?¬M; +¦ ibM? ?mvM? ç ;b +ªX

K¨ p¬ b® M;QÌB i`QÈ+ h?Ov EQM? i?m"i ç m p¬ +MM; +ªK F?€B- K°i i`,K ? B KQÆ
B +kM; +?Q iWM; i?'v M?B m +?•M HQM; M?Q i? - K¨ #•v ;BÌ iWM; ç¦ +?•M HQM;
GK+ L;mv M H¢B +ÁM /€K M¦B- +?d +¦ iWM; ç¦ +?•M HQM;- i?"i bU H¨ F?B M #¼M

L;QÌB +O h'M [m®+ #•v ;BÌ `'i i¬M bMM; GK+ L;mv MX

E€ i?"i M m M?Q F?¬M; T?ªB GK+ L;mv M ç½ Hmv M i?¨M? Gm•M >²B FB K ç¢Q i?
`'i ;BÄB `²BX

*€B M¨v H¨ Gm•M >²BX

GK+ L;mv M /MM; HU+ Gm•M >²B F?®M; +? K°i i`,K ? B KQÆB b€m +QM `²M;- ç°i
` K°i iQ HB m- ç¦ H¨ iQ HB m p o•M GQM; i?"T #B M- M;?2 M¦B Hmv M i?¨M? o•
iÈB o•M GQM; i?"T #B M F?¬M; +?d +–M ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv K¨ +
GQM; T?€+?X

.MM; *?•M GQB; T?€+? M;QM; Hmv M M;mv M i?–M +O KbM?- +m®B +MM; i ` p

o®M KbM? +ÁM ç M; M;?o +€+? H¨K b Q ibK çQÊ+ GQM; S?€+?- M?QM; ?B M i¢B
KbM? F?¬M; +?B K H'v i?b +ÁM çÊB iÈB F?B M¨Q\

L;QÌB çSM; Î i`mM; i•K- #€+? HQM; p•v [m M?X

J°i GQM; i?•M pW i?¬ pW iQ +?mv M ç°M;X

GK+ L;mv M i v T?ªB +–K FB K- FB K Î MÆB i v- Gm•M >²B +?B HU+ [m'M [m M? i
+QM `²M; M¨v ç²M; i?ÌB i v T?ªB ?Q F?¬M; i?Á ` - +S i? ç2K K°i ç–m ?„+ HQM; M,

h?•M ?bM? +O `²M; ;'T +O M;QÌB iÈB i`,K H–M- i`¨M ç–v p ç TX

GQM; +QÌM; ç¢B ?Q¨M K„- +U+ HÈM ?mM; i¨MX

L?QM; K¨ ?B M i¢B- >„+ GQM; #` GK+ L;mv M M„K H'vX

GK+ L;mv M M?¨M M?¢i M?bM [m ,

@ L;QÆB ç½ #` Hmv M i?¨M? F?¬B H¶B ?B M i¢B i H¢B ?9i K°i T?€+?X

L;QÌB +¦ # ?²M #ªv pQ K¨ GQM; +?d +¦ K°i ?²B K°i T?€+?- F?B Hmv M i?¨M? F?
ç2K T?€+? `9i b¢+?X h v i`€B +O GK+ L;mv M p"M H M T?€T HU+ +U+ ç¢B o•M
`9i H'v HQM; T?€+? +O +?•M HQM;- +QM ?„+ HQM; M¨v imv H¨ F?¬B H¶B M?QM;
F?¬M; i?¬B imv M?B M GK+ L;mv M +¦ T?€T HU+ +QÌM; ç¢B M¦ H¨K b Q T?ªM F?€

GQM; T?€+? M¨v F?¬M; +QB H¨ K¢M? iQ¨M i?•M T?€i ` ?„+ b„+ b€M; #¦M; ;B®M;
p"vX

GK+ L;mv M ç½ H'v HQM; T?€+? ?„+ HQM; M;½ tm®M; ç'i K'i çB M,M; HU+ ?¨M? ç

GK+ L;mv M H¢B i?Á i v iÈB Î ?Q F?¬M; H¢B ç2K K°i +QM tQ+? HQM; F?€+- +QM t
M?QM; F?¬M; +¦ i€+ /KM; +S M?Q p"v #` GK+ L;mv M ?9i HQM; T?€+?X

JQÌB K°i +QM +?•M HQM; ç½ #` GK+ L;mv M M„K p¨Q i`QM; i v- `9i ? i ?²M T?€+?

*?•M HQM; +QÌM; ç¢B ;B®M; M?Q H¨ K°i K¦M ç² +?ÆB i`QM; i v +O GK+ L;mv M p

æ9M; i? ?B M i¢B bÆ +'T M?'i HQM; ;B®M; M?Q ç² +?ÆB i`QM; i v +O ?„M- GK+
ç®B pÈB HQM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K¢M? M?QM; +?•M HQM; bÆ +'T i?b +¦ i? iB
i`,K p¢M M;QÌB M;Q¨B i?Ov FQM? i?m"i ç M; M?bM T?ªB F?B T bÊX

> B #¢+? b„+ +?•M HQM; T?€+?- i`QM; bm®i H¢B tm'i ?B MX æ•v H¨ HQM; T?€+?
GQM; i?"T #B MX

"®M pB M ?²M; b„+ HQM; T?€+?- K¶B pB M ç m i?Q+? ?ÊT ç Hmv M +¬M; T?€T ?

h€K KB M?„+ b„+ HQM; T?€+? K¶B pB M ç m +?ÈT H M €M? [m M;X

JQÌB b€m pB M HK+ b„+ HQM; T?€+?- HK+ [m M; i`QM; bm®i- i?Q+? ?ÊT M?'i ç i

" KQÆB ? B iY b„+ HQM; T?€+?- + Q [mw i` M; M?½X

a€m KQÆB #®M H K b„+ HQM; T?€+?- H K mv K°i KªM;- p¬ +MM; i?–M #QX

E€ i?"i K°i ? B pB M #¢+? b„+ HQM; T?€+? ç½ çO ç GK+ L;mv M im ?¨M? o•M GQM
L;mv M #B i`ä b m M¨v KbM? +ÁM T?ªB im ?¨M? +¬M; T?€T +O M¦- pQ /K M?Q >m
o•M GQM; i?"T #B M +?QM? H¨ +¬M; T?€T + Q M?'i Î h'M [m®+ M?QM; #ªM i?•M
çQÊ+ HU+ K°i +QM `²M;- çˆM; b m T?ªB im ?¨M? M?[M; +¬M; T?€T F?€+- +–M T?ª

J¨ # M +¢M? GK+ L;mv M K°i i`,K ? B KQÆB b€m +€B HQM; i?B ç½ i`¨M M;"T +€B

GK+ L;mv M M? M?¨M; i?ªM M?B M M¦B,

@ S?¦ h`MM;- ç i¢ F?QªM ç½BX

S?¦ h`MM; ?B M i¢B i?´ K¢M? ` K°i #9M; K€m- ?„M tm'i ` h?B M GQM; æB m- i?9+
i´M ? Q æB M h?¼ æ M K'i M,K i`,K M,K im´B i?¼ F i [mª GK+ L;mv M H¢B +?B K i
M?B m +?¶ i®i- +ÁM M¦B ç i¢ ?„M F?QªM ç½B- #ªQ ?„M H¨K b Q F?¬M; i?´ ?mv i

@ æ9M; `²B [m M K'i T?ªB M¦B pÈB L¢T G M æS+ M?` [m®+ +?O- ç i¢ F?QªM ç½B

GK+ L;mv M ?QÈM; p T?Q h?Ov EQM? h?m"i K¨ M¦BX

h`€+ G,M; o•M M?bM p T?Q L¢T G M æS+ i?b i?'v v F?¬M; +¦ +?9i #B m H° M¨Q
T?K+- M?` [m®+ +?O [mª M?B M ?¨K /QÐM; i®iX

h`€+ G,M; o•M ç M; #°B T?K+ #¶M; M?B M M?bM i?'v ®M; i v €Q +O L¢T G M æS
+QÌB i?–K ? ? ?¦ ` L¢T G M æS+ +?d FbK +? # M;Q¨B +?d bÊ i`QM; HÁM; ç½ ;

h`QM; iB m ?mv M i?¨M?X

GK+ L;mv M çSM; Î i` M ç®M; HQM; i?B K¨ M¦Bc

@ S?¦ h`MM; #•v ;BÌ ;BªB [mv i +?B M ç'm `²BX

GK+ L;mv M F?) +?mv M ç°M;- çB iÈB T?Q i`QÈ+ S?¦ h`MM;- K°i [mv M ç€M? i?Š
`'i M?B m T?€T HU+- ?B M i¢B p¬ HU+ Mû i`€M?- #` GK+ L;mv M ç€M? K°i [mv M-

GK+ L;mv M /MM; K°i +MB i`Ä- H¢B H M K°i +€B ;®BX

GB M iK+ # çÁM- F?B M +?Q K†i KkB S?¦ h`MM; ç–v K€m iQÆBX

@ h ç–m ?¨M;- i ç–m ?¨M;X

S?¦ h`MM; F?¬M; Km®M ç–m ?¨M;- ?„M H¨ i?B M i¨B imv i i? +O æ¢B .mM; [m®+
iB iB M iB m [m®+- M?QM; ?„M +ªK i?'v +¬M; FQ+? +O GK+ L;mv M K M; i?2Q ç–
+? i Î /QÈB i v +O GK+ L;mv M- GK+ L;mv M F?¬M; iB + çB K i`W K¨ ;B i M;QÌB i

@ .WM; i vX

L¢T G M æS+ +m®B +MM; +kM; + M i?B T p¨Q +m°+ ç'm- ?„M H¨ M?` [m®+ +?O
+¦ i? ` i v +?'K /Si +?B M ç'm- ?„M F?¬M; Km®M ç² ç +O KbM? +? i- +?Q /M v
L;mv M M?QM; iB M p¨Q KQÌB p` i`Q +m®B +MM; +¦ i? çB p¨Q o,M JBM? +kM; H¨
F?€+ T?•M + Q i?'T pÈB GK+ L;mv MX

L K *ªM? GK+ L;mv M i?„M;X

h`Î i?¨M? M;k +QÌM; `²BX

G9+ `ÌB F?ÄB b•M #½B- GK+ L;mv M T?€i ?B M ` €M? K„i /¨v ç†+ +O L¢T G M æS
L;mv M +QÌB ? ?ªc

@ L¢T G M æS+ M?` [m®+ +?O- H–M M¨v T?ªB ç i¢ `²BX

@ hB m iY M;QÆB iQ ; M H„KX

L¢T G M æS+ [m€iX

@ æQÆM; M?B M H¨ +¦ ; M- iB m iY ;–M ç•v iQ ; M HÈM K"i- L¢T G M M?` [m®+ +
T?9+ i?¼ M F? M;- p¢M bU M?Q wX

GK+ L;mv M +QÌB ? ?ª- +–K ?² H¬ `QÊm M;? M? M; M; `ÌB çBX

*m°+ +?B M F iB T H¨ S?B EB K E?€+? ç'm pÈB Gw *–m >Q M- ? B M;QÌB M¨v ç m
[m ? `'i i®i- S?B EB K E?€+? i`QÈ+ FB ç½ HoM? ;B€Q bBM? +?B FB K w +O Gw
M¨v ?„M +kM; i?'i #¢BX

S?¦ PM; ç'm pÈB oQÆM; h?¢+? æ–m- oQÆM; h?¢+? æ–m +m®B +MM; +kM; /MM; c

æ Q FB K ?ÊT M?'i ç®B T?¦ pÈB h?B M L;Q¢B T?B i?¢+? M?QM; ç€M; iB + M;QÌB
PM; ?"m #®B ç Q ?€ +¦ i? i–K i?QÌM;- / /¨M; T?€ pÐ imv i F„ +O oQÆM; h?¢+? a

h`"M +?B M +O *® h?m h?Ov pÈB aQ S?B hB M- aQ S?B hB M i?B i`B M FB K i?O
ç€M; iB + i?U+ HU+ +O *® h?m h?Ov +ÁM K¢M? ?ÆMX

*?Q M M +m®B +MM; M;k +QÌM; H¨ S?¦ PM;- hB m S?QM; >MM; *® h?m h?Ov Gw *

oÁM; i?B ç'm iB T i?2Q H¢B +¦ K°i M;QÌB F?¬M; +¦ ç®B i?O- GK+ L;mv M H–M M¨v

h•v *ªM? *® h?m h?OvX

*¦ H) H¨ p"M K M?- i?2Q i`"M +?B M M¨v GK+ L;mv M K°i KU+ +?¢K T?ªB M;QÌB
*ªM?X

J¨ S?¦ PM; ç'm pÈB Gw *–m >Q MX

hB m S?QM; >MM; F?¬M; +¦ ç®B i?OX

GK+ L;mv M iB M p¨Q i`QM; i`QÌM; ç'm H9+ M¨v H¨ K°i +QM bm®B M?Ä K„ H X

.ÁM; bm®B i? M? F?B i p¬ +MM;- Î # M +¢M? +ÁM +¦ ;B M M?¨ i` M? H–m ;€+ `WM

L;?2 M¦B *® h?m h?Ov ?²B M?Ä HÈM H M iW K°i /ÁM; bm®BX

GK+ L;mv M M?bM i?'v +ªM? iQÊM; M¨ i?b F?Q F?€B ?¨Q ?MM; #¶M; M?B M *® h?

@ GK+ L;mv M KÌBX

@ *® ?mvM? KÌBX

æ•v H¨ ç®B i?O ç–m iB M ç'm pÈB GK+ L;mv M K¨ F?€+? F?Q M?Q p"vX

L;QÌB +O "„+ *ªM? b€i F?Q #WM; #WM;- M;QÌB L K *ªM? J¢+ hY >¢+ S?¦ h`MM; ç
æ¬M; *ªM? >¨M h? M? "€+? H¨ i M iB m HQm K M?- +?d +¦ p` *® h?m h?Ov M¨v H¨

L?Q #–m i`ÌB K M? K¬M; p"vX

G9+ #„i ç–m +?d H¨ i`®M; i`ÆM KM K`i- H¢B iU ?² M?Q +¦ K†i Î F?„T MÆBX a m
i?¨M? #–m i`ÌB # Q H p¬ i"M- ;B®M; M?Q i`ÌB + Q- M?QM; H¢B +¦ mv M;?B K F?€

h`ÌB H¨ +?Q + Q- ç¢B F?¬M; H¨ ç¢B mv M;?B KX

"–m i`ÌB5

o¢M p"i ç m #` # Q T?O i`QM; i`+? w M¨vX

o¢M p"i ç m Î /QÈB i`+? w M¨vX

h`+? w M¨v F?B M M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ F?¬M; ç`+? M´BX

æ•v H¨ FBM? i?B M M?'i i`+? b Q\

GK+ L;mv M M^K i` M K†i ç'i- +ªK M?"M /Q p` +?mv M pW `²B- ç°i M?B M HBM? [
K°i +•m, @ æ•v H¨ w M;?o +O i?B M i`+? b Q\

@ E?¬M; b B- GK+ ?mvM?- ç•v +?QM? H¨ w M;?o +O M¦X *® h?m h?Ov T?'i i v K
h`QÌM; + p¨Q i`QM; pÄX

Zmª M?B M H¨ i?B M i`+? w- K°i i`QM; i?"T ç¢B w F?¦ F?,M M?'iX

GK+ L;mv M +ÁM ç M; i`QM; /Q p` +O i?B M i`+? w H9+ i`QÈ+- Km®M KQÊM +Æ ?
i`+? w M?QM; ç•m +¦ i? / M?Q p"vX G9+ M?È H¢B +ªM? pW `²B- ?„M +ªK i?'v i
i?QÊM;- +ªK i?'v i?B M i`+? w p¬ +MM; p¬ i"M- +ªK i?'v F?¬M; +¦ +?¶ M¨Q H¨ M¦ F

L?QM; v m HoM? +O i?B M i`+? w H¢B F?¬M; / M„K #„i M?Q p"vX

h?¬B- i¢K i?ÌB F?¬M; M;?o iÈB M[X

G¨K b Q +¦ i? KQÊM +Æ ?°B M¨v ç HoM? M;° i?B M i`+? w +?S\ *?QM? *® h?m h
ç€K i?B M i¨B imv i i? M?Q p"v K¨ +kM; T?ªB ;†T F€ M;°- H¢B ? Q i´M # Q M?B r
Hmv M i?¨M? w #´M M;mv M M?Q M;¨v ?¬K M vX h?"T ç¢B i`+? w bQ pÈB i`+? w #
M?B mX

>„M çSM; H M `ÌB F?ÄB b•M M?ÄX

@ h•v *ªM? *® h?m h?Ov i?„M;X

GK+ L;mv M imv i?'i #¢B Î i`"M M¨v M?QM; +kM; F?¬M; +ªK i?'v m QªB +?9i M¨Q>
ç M; +ªK F?€BX æ9M; p"v ç¦- ç¢B ?°B #®M p¢M i?B M i¨B i?"i bU H¨ ç†+ b†+ K¨X
F?¬M; i? i?'v M?B m imv i F„ M?Q p"vX >B M ;BÌ i®i H„K `²B- +?Q K'v M;¨v K¨ ç½
ç¢B w M?Q i`+? w- bBM? FB K w- iY FB K w tm'i ?B M `²BX

L?QM; ?„M +kM; F?¬M; T?€i ?B M ` +kM; +¦ [m®+ +?O +O *?m h`mM; .mM; ç M;
K°i M?•M p"i #B M i?€B- +ÁM i` M?Q p"v ç½ HoM? M;° iÈB +ªM? ;BÈB EB K >Q¨M

>Q¨M;5 >Q¨M; i` im´B M?Q p"v5

J°i i`"M +?B M M¨v ç½ tQM;- iB T i?2Q H¨ i`"M +?B M ;B[S?¦ PM; p¨ Gw *–m >Q
+¬M;- /€M +?†i H'v HQM; +O Gw *–m >Q M- #„i #m°+ Gw *–m >Q M F?¬M; +?9i `ª
Gw S?B æ Q- +m®B +MM; F i +K+ H¨ i?•M i? Gw *–m >Q M ç°i M?B M tªv ` p'M ç
+kM; #ÎB p"v M M S?¦ PM; +?B K çQÊ+ i?„M; HÊBX

*?Q M M +m®B +MM; i K +QÌM; H¨ S?¦ PM;- *® h?m h?Ov- hB m S?QM; >MM;X

*?QÆM; e88, L¢T G M æS+ iS+ ;B"MUi?QÊM;V

hB T i?2Q H¨ +m°+ +?B M +?¼M ` ? B M;QÌBX *® h?m h?Ov çKM; hB m S?QM; >M
T?ªB ç€M?X J¨ b m K°i i`"M +?B M ;B M F?´- hB m S?QM; >MM; ç½ ;B¨M? i?„M; H

J°i i`"M +?B M +m®B +MM; H¨ i`"M +?B M çQÊ+ +?9 w M?'i i`QM; ç¢B ?°B #®M p¢
;B[hB m S?QM; >MM; p¨ S?¦ PM;X

G–M M¨v pä ç¢B H¨ ç¢B K¢+X

æ¢B K¢+ K M? K¬M; iQ¨M +Ä- / #Á tm'i ?B MX

"–m i`ÌB # Q H i? HQÆM;- ç¢B ç` F?¬ p¨M;- M;šm M?B M +¦ +?9i +Ä F?¬X s t
ç9M; H¨ ç¢B K¢+ `²BX

o¦+ M;QÌB hB m S?QM; >MM; +U+ + Q- çSM; i` M ç¢B K¢+ +¦ p ?MM; ?²M +U+ ç°X
Hm¬M b®M; Î ç¢B K¢+- H9+ M¨v +¦ +ªK ;B€+ [m2M i?m°+ iU M?B MX J¨ S?¦ PM; +k
K°i +?9iX > B i`,K M,K i`QÈ+ ?„M +kM; iWM; Î i`QM; ç¢B K¢+- iWM; çm´B ;B i b
çQÌM; +?ûK ;B iX

æ¢B K¢+ ç®B pÈB ? B M;QÌB K¨ M¦B ç m H¨ ?Q¨M +ªM? +U+ F€ [m2M i?m°+X

*?d H¨ F?¬M; #B i B i?„M; B i?m i`QM; i`"M +?B M +m®B +MM; M¨v K¨ i?¬BX

hB m S?QM; >MM; ?¬ K°i iB M;- ç€M? ` >¨M; GQM; L?` h?"T "€i *?QÎM; M?Q F?Q
M?€v K„i i` M ?Q F?¬M; tm'i ?B M p¨B +?K+ +QM T?€T HU+ HQM; # v K9 X L?[M;
+ÁM ?ÆB KÆ ?² F?¬M; `ä- F?¬M; M?Q +?•M HQM; /Q h?B M GQM; æB m T?¦M; `
+O `²M;X æ•v H¨ T?B i?B M HQM; i`QM; >¨M; GQM; L?` h?"T "€i *?QÎM;X

>"m #®B ç Q +O S?¦ PM; K°i ç Q +?ûK ;B - F?Q T?€+? p¬ +MM;- ç Q F?Q M?Q h`
p¬ +MM; +S i? K¨ ç2K iWM; ç–m HQM; +?ûK çSi- bQ pÈB GK+ L;mv M /MM; Gm•M
PM; ?B M i?` `ä bU #€ ç¢QX

hB m S?QM; >MM; M?bM i?'v #–v GQM; S?B i?B M +O KbM? #` T?€ +kM; F?¬M;
?ª,

@ æQÊ+X

a m ç¦ K°i ç¬B ç¢B +?QÎM; H¢B iB T iK+ tm'i ` ç Q F?Q i`QÌM; ?¨- T?€T HU+ +m²

h?ÌB ;B M M;¨v +¨M; /¨B- ? B M;QÌB ç½ ç€M? pÈB M? m K°i + M? ;BÌ- ç M #•v ;B
>MM; ? B M;QÌB ç m tm'i ` imv i ?¼+- i?„M; #¢B F?¦ T?•MX

> B + M? ;BÌ M[i`¬B [m - +m°+ +?B M pšM iB T iK+- S?¦ PM; p¨ hB m S?QM; >MM
HU+ i`B M KB M M?QM; +kM; +ªK i?'v K i KÄB p¬ +MM;X

" + M? ;BÌ i`¬B [m +m°+ +?B M pšM iB T iK+X

J¨ i?ÌB ;B M ?¢M +? H¨ # + M? ;BÌ +?Q M M i`"M +?B M M¨v t2K M?Q H¨ ?Á X

*m®B +MM; i`"M +?B M +kM; ç½ tQM;X

*?m h`mM; .mM; M?bM p T?Q K¼B M;QÌB,

@ >B M i¢B i`"M +?B M +m®B +MM; +kM; ç½ tQM; `²B- ç½ ç M H9+ M;?2 t T ?¢M;

L;?2 i?'v h`mM; .mM; M¦B p"v B +kM; ?²B ?°T- `®i +m°+ H¨ M?[M; B çQÊ+ t T ?¢
M?'i ç•v\

*?m h`mM; .mM; +'i iB M;,

@ h?S M?'i S?¦ PM; i?S ? B hB m S?QM; >MM;- i?S # *® h?m h?Ov i?S iQ Gw *–m

j9jX *?QÆM; e8dYe83, h?S JQÌB *?QM

s T ?¢M; M?Q p"v H¨ #bM? i?QÌM; ?Q¨M iQ¨M T?M ?ÊT pÈB M,M; HU+- S?¦ PM; çE
FB ? B M;QÌB H¢B ?Á +?Q M M ?„M t T ?¢M; M?'i H¨ #bM? i?QÌM;X

h?S M,K Zm€+? E?ªM- i?S b€m S?B æ`M? E?€+?- i?S #ªv oQÆM; h?¢+? æ–m- i?S
aQ S?B hB M- i?S KQÌB •M o¬ E}X

JQÌB M;QÌB ç–m iB M F?¬M; +¦ i M GK+ L;mv M- imv M?B M +kM; #bM? i?QÌM;- C
?¢M; iÈB #®M i`,K- +?d /U p¨Q i?B ç'm +?Q çO FûQ çB K p¨Q KQÌB p` i`Q ç–m ?A
J¢+ hY ?¢+ #` i`W çB K- /o M?B M t T ?¢M; i?'T ?ÆMX

@ h?S KQÌB K°i GQ M GQ M- i?S KQÌB # oB i o¬ *–mX h?S KQÌB H,K L?B T a–m
L;mv MX

GK+ L;mv M +m®B +MM; +kM; M;?2 i?'v i M +O KbM? i´M; ?ÊT H¢B ?„M t T i?S K

> B KQÆB M;QÌB ç–m iB M ç½ i?¬M; #€Q tQM; B +kM; ?•K K° ?¼- ? B KQÆB M;Q
#'i F€ o,M JBM? M¨Q- Qm i? +U+ F€ F?OM; F?B TX

hB T i?2Q H¨ i?¬M; #€Q M?[M; M;QÌB t T i?S ? B KQÆB K®i ç M M,K KQÆB M?[M
o,M JBM? imv M?B M F?QM; çQÊ+ HU +?¼M- *?m h`mM; .mM; M¦B ç M i M i?S #
K¨ GK+ L;mv M ç€M? #¢B M?Q >mv i u L?•M- >¨M h? M? "€+?- +MM; pÈB J° .mM
h`MM; ç€M? #¢BX

a m ç¦ H¨ t T ?¢M; i?S M,K KQÆB K®i ç M K°i i`,K- ç¢B #° T?"M M?[M; M;QÌB M
M?"T K¬M T?€BX

*m®B +MM; K°i i`,K H K°i ç M #®M i`,K b® M;QÌB M¨v +¦ i? ;B M?"T p¨Q K¬M T
i?B M i`B mX

*?m h`mM; .mM; ç2K i?¬M; #€Q M¨v M¦B tQM;- #®M i`,K M;QÌB ç m ?Q M ?¬- imv
o,M JBM? M?QM; +¦ i? iB M p¨Q i`QM; h`mM; PÆM; i?B M i`B m ç½ H¨ i?¨M? iUm
i?Ov FQM? i?m"i F?¬M; #B i # Q M?B m [m®+ ;B K¬M T?€B ç½ #„i /–m +?9+ KW
+MM; +kM; +¦ M;QÌB iB M p¨Q h`mM; PÆM; i?B M i`B mX

L?Q h'M [m®+ M?B m M,K `²B pšM +?Q +¦ M;QÌB iB M p¨Q i`QM; h`mM; PÆM; i?B
iÈB NNN [m®+ ;B iK ?ÊT H¢B i`mM; #bM? ? B [m®+ ;B KÈB +¦ K°i M;QÌB iB M p¨Q

J¨ æ¢B .mM; [m®+ æ¢B h?Kv Zm®+ æ¢B .`+? [m®+ M?[M; [m®+ ;B M¨v +?B K F?

G–M M¨v M?[M; [m®+ ;B +¦ M;QÌB iB M p¨Q h`mM; PÆM; i?B M i`B m /o M?B M H

oQ /K M?Q h'M [m®+ +ª MQÈ+ ?•M ?Q M- ç†+ #B i H¨ >Q aÆM- >Q aÆM K'v i`,
iB M p¨Q h`mM; PÆM; i?B M i`B m ?B M i¢B ç½ tm'i ?B M K°i M;QÌB ?ÆM M[+ÁM
i? iMv w +?¼M K°i o,M JBM? i`QM; ç¦- i?"i bU H¨ [m€ imv i pÌB F?B M +?Q M;QÌB

J¨ M?[M; M;QÌB t T b m i?S 9yy ç†+ #B i H¨ M?[M; M;QÌB iB M iÈB b€i p` i`Q ç¦ ç m
+kM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q- +kM; +?d +?Ì iÈB +m°+ F?ªQ ?¢+? ? B i`,K M,K b m M[

æQÆM; M?B M +¦ K°i +?9i M;QÌB +¨M; i? K bBM? ç°M; ç¢B #° T?"M M?[M; M;QÌ
F?ªQ ?¢+? K¨ H¨ i'i +ª +€+ ç¢B T?€B ?B M i¢B +kM; #„i ç–m /B ç°M; ibK FB K M?
hB m S?QM; >MM; *® h?m h?Ov GK+ L;mv M- L?B T a–m S?QM;- B +kM; çQ H M

"¼M ?¼ çQ H p"i +kM; H¨ pb Km®M FûQ /¨B K®M [m M ? X

L;QÌB +¦ i? çB p¨Q i`QM; h`mM; PÆM; i?B M i`B m p b m iB M ç² p¬ i"M- ?B M i¢
b) +¦ +?¶ i®i `'i HÈMX

*?m h`mM; .mM; M¦B tQM; i'i +ª K¼B M;QÌB i¢K /WM; H¢B +?mv M F iB T B +kM
i'i +ª +€+ æ¢B o,M JBM? - +€+ ç¢B K¬M T?€B Î i`QM; h`mM; PÆM; i?B M i`B m i?r

L;?2 M?[M; HÌB M¨v iQ¨M i`QÌM; i`Î M M v M ioM? H¢BX

L?[M; HÌB M¨v ç m +¦ K HU+ p¬ +MM;X

h? HU+ +O h`mM; PÆM; i?B M i`B m- i?–M #Q +Ð M¨Q\

æ¢B #° T?"M M?[M; M;QÌB Î ç•v ç m F?¬M; `ä `¨M; h`mM; PÆM; h?B M h`B m ç M
HU+- ç®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B h`mM; PÆM; h?B M h`B m + Q i?QÊM; p¬ +MM; p¬
çQ€M- ;B®M; M?Q i`ÌB t M? i` M ç–m p"vX

J¨ ?B M i¢B +¦ K°i M?¦K M;QÌB +¦ i? HU +?¼M ;B M?"T o,M JBM? ;B M?"T K¬M T
?B m KÈB +¦ i? HU +?¼M T?M ?ÊTX

L;QÌB çSM; Î i`mM; i•K- #€+? HQM; p•v [m M?X

J°i GQM; i?•M pW i?¬ pW iQ +?mv M ç°M;X

GK+ L;mv M i v T?ªB +–K FB K- FB K Î MÆB i v- Gm•M >²B +?B HU+ [m'M [m M? i
+QM `²M; M¨v ç²M; i?ÌB i v T?ªB ?Q F?¬M; i?Á ` - +S i? ç2K K°i ç–m ?„+ HQM; M,

h?•M ?bM? +O `²M; ;'T +O M;QÌB iÈB i`,K H–M- i`¨M ç–v p ç TX

GQM; +QÌM; ç¢B ?Q¨M K„- +U+ HÈM ?mM; i¨MX

L?QM; K¨ ?B M i¢B- >„+ GQM; #` GK+ L;mv M M„K H'vX

GK+ L;mv M M?¨M M?¢i M?bM [m ,

@ L;QÆB ç½ #` Hmv M i?¨M? F?¬B H¶B ?B M i¢B i H¢B ?9i K°i T?€+?X

L;QÌB +¦ # ?²M #ªv pQ K¨ GQM; +?d +¦ K°i ?²B K°i T?€+?- F?B Hmv M i?¨M? F?
ç2K T?€+? `9i b¢+?X h v i`€B +O GK+ L;mv M p"M H M T?€T HU+ +U+ ç¢B o•M
`9i H'v HQM; T?€+? +O +?•M HQM;- +QM ?„+ HQM; M¨v imv H¨ F?¬B H¶B M?QM;
F?¬M; i?¬B imv M?B M GK+ L;mv M +¦ T?€T HU+ +QÌM; ç¢B M¦ H¨K b Q T?ªM F?€

GQM; T?€+? M¨v F?¬M; +QB H¨ K¢M? iQ¨M i?•M T?€i ` ?„+ b„+ b€M; #¦M; ;B®M;
p"vX

GK+ L;mv M ç½ H'v HQM; T?€+? ?„+ HQM; M;½ tm®M; ç'i K'i çB M,M; HU+ ?¨M? ç

GK+ L;mv M H¢B i?Á i v iÈB Î ?Q F?¬M; H¢B ç2K K°i +QM tQ+? HQM; F?€+- +QM t
M?QM; F?¬M; +¦ i€+ /KM; +S M?Q p"v #` GK+ L;mv M ?9i HQM; T?€+?X

JQÌB K°i +QM +?•M HQM; ç½ #` GK+ L;mv M M„K p¨Q i`QM; i v- `9i ? i ?²M T?€+?

*?•M HQM; +QÌM; ç¢B ;B®M; M?Q H¨ K°i K¦M ç² +?ÆB i`QM; i v +O GK+ L;mv M p

æ9M; i? ?B M i¢B bÆ +'T M?'i HQM; ;B®M; M?Q ç² +?ÆB i`QM; i v +O ?„M- GK+
ç®B pÈB HQM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K¢M? M?QM; +?•M HQM; bÆ +'T i?b +¦ i? iB
i`,K p¢M M;QÌB M;Q¨B i?Ov FQM? i?m"i ç M; M?bM T?ªB F?B T bÊX

> B #¢+? b„+ +?•M HQM; T?€+?- i`QM; bm®i H¢B tm'i ?B MX æ•v H¨ HQM; T?€+?
GQM; i?"T #B MX

"®M pB M ?²M; b„+ HQM; T?€+?- K¶B pB M ç m i?Q+? ?ÊT ç Hmv M +¬M; T?€T ?

h€K KB M?„+ b„+ HQM; T?€+? K¶B pB M ç m +?ÈT H M €M? [m M;X

JQÌB b€m pB M HK+ b„+ HQM; T?€+?- HK+ [m M; i`QM; bm®i- i?Q+? ?ÊT M?'i ç i

" KQÆB ? B iY b„+ HQM; T?€+?- + Q [mw i` M; M?½X

a€m KQÆB #®M H K b„+ HQM; T?€+?- H K mv K°i KªM;- p¬ +MM; i?–M #QX

E€ i?”i K°i ? B pB M #¢+? b„+ HQM; T?€+? ç½ çO ç GK+ L;mv M im ?¨M? o•M GQM
L;mv M #B i `ä b m M¨v KbM? +ÁM T?ªB im ?¨M? +¬M; T?€T +O M¦- pQ /K M?Q >m
o•M GQM; i?”T #B M +?QM? H¨ +¬M; T?€T + Q M?’i Î h’M [m®+ M?QM; #ªM i?•M
çQÊ+ HU+ K°i +QM `²M;- çˆM; b m T?ªB im ?¨M? M?[M; +¬M; T?€T F?€+- +–M T?ª

J¨ # M +¢M? GK+ L;mv M K°i i`,K ? B KQÆB b€m +€B HQM; i?B ç½ i`¨M M;”T +€B

GK+ L;mv M M? M?¨M; i?ªM M?B M M¦B,

@ S?¦ h`MM;- ç i¢ F?QªM ç½BX

S?¦ h`MM; ?B M i¢B i?´ K¢M? ` K°i #9M; K€m- ?„M tm’i ` h?B M GQM; æB m- i?9+
i´M ? Q æB M h?¼ æ M K’i M,K i`,K M,K im´B i?¼ F i [mª GK+ L;mv M H¢B +?B K i
M?B m +?¶ i®i- +ÁM M¦B ç i¢ ?„M F?QªM ç½B- #ªQ ?„M H¨K b Q F?¬M; i?´ ?mv i

@ æ9M; `²B [m M K’i T?ªB M¦B pÈB L¢T G M æS+ M?` [m®+ +?O- ç i¢ F?QªM ç½B

GK+ L;mv M ?QÈM; p T?Q h?Ov EQM? h?m”i K¨ M¦BX

h`€+ G,M; o•M M?bM p T?Q L¢T G M æS+ i?b i?’v v F?¬M; +¦ +?9i #B m H° M¨Q
T?K+- M?` [m®+ +?O [mª M?B M ?¨K /QÐM; i®iX

h`€+ G,M; o•M ç M; #°B T?K+ #¶M; M?B M M?bM i?’v ®M; i v €Q +O L¢T G M æS-
+QÌB i?–K ? ? ?¦ ` L¢T G M æS+ +?d FbK +? # M;Q¨B +?d bÊ i`QM; HÁM; ç½ ;

h`QM; iB m ?mv M i?¨M?X

GK+ L;mv M çSM; Î i` M ç®M; HQM; i?B K¨ M¦Bc

@ S?¦ h`MM; #•v ;BÌ ;BªB [mv i +?B M ç’m `²BX

GK+ L;mv M F?) +?mv M ç°M;- çB iÈB T?Q i`QÈ+ S?¦ h`MM;- K°i [mv M ç€M? i?Š
`’i M?B m T?€T HU+- ?B M i¢B p¬ HU+ Mû i`€M?- #` GK+ L;mv M ç€M? K°i [mv M-

GK+ L;mv M /MM; K°i +MB i`Ä- H¢B H M K°i +€B ;®BX

GB M iK+ # çÁM- F?B M +?Q K†i KkB S?¦ h`MM; ç–v K€m iQÆBX

@ h ç–m ?¨M;- i ç–m ?¨M;X

S?¦ h`MM; F?¬M; Km®M ç–m ?¨M;- ?„M H¨ i?B M i¨B imv i i? +O æ¢B .mM; [m®+
iB iB M iB m [m®+- M?QM; ?„M +ªK i?’v +¬M; FQ+? +O GK+ L;mv M K M; i?2Q ç–
+? i Î /QÈB i v +O GK+ L;mv M- GK+ L;mv M F?¬M; iB + çB K i`W K¨ ;B i M;QÌB i

@ .WM; i vX

L¢T G M æS+ +m®B +MM; +kM; + M i?B T p¨Q +m°+ ç’m- ?„M H¨ M?` [m®+ +?O
+¦ i? ` i v +?’K /Si +?B M ç’m- ?„M F?¬M; Km®M ç² ç +O KbM? +? i- +?Q /M v
L;mv M M?QM; iB M p¨Q KQÌB p` i`Q +m®B +MM; +¦ i? çB p¨Q o,M JBM? +kM; H¨
F?€+ T?•M + Q i?’T pÈB GK+ L;mv MX

L K *ªM? GK+ L;mv M i?„M;X

h`Î i?¨M? M;k +QÌM; `²BX

G9+ `ÌB F?ÄB b•M #½B- GK+ L;mv M T?€i ?B M ` €M? K„i /¨v ç†+ +O L¢T G M æS
L;mv M +QÌB ? ?ªc

@ L¢T G M æS+ M?` [m®+ +?O- H–M M¨v T?ªB ç i¢ `²BX

@ hB m iY M;QÆB iQ ; M H„KX

L¢T G M æS+ [m€iX

@ æQÆM; M?B M H¨ +¦ ; M- iB m iY ;–M ç•v iQ ; M HÈM K”i- L¢T G M M?` [m®+ +
T?9+ i?¼ M F? M;- p¢M bU M?Q wX

GK+ L;mv M +QÌB ? ?ª- +–K ?² H¬ `QÊm M;? M? M; M; `ÌB çBX

*m°+ +?B M F iB T H¨ S?B EB K E?€+? ç'm pÈB Gw *–m >Q M- ? B M;QÌB M¨v ç m
[m ? `'i i®i- S?B EB K E?€+? i`QÈ+ FB ç½ HoM? ;B€Q bBM? +?B FB K w +O Gw
M¨v ?„M +kM; i?'i #¢BX

S?¦ PM; ç'm pÈB oQÆM; h?¢+? æ–m- oQÆM; h?¢+? æ–m +m®B +MM; +kM; /MM; q

æ Q FB K ?ÊT M?'i ç®B T?¦ pÈB h?B M L;Q¢B T?B i?¢+? M?QM; ç€M; iB + M;QÌB
PM; ?"m #®B ç Q ?€ +¦ i? i–K i?QÌM;- / /¨M; T?€ pÐ imv i F„ +O oQÆM; h?¢+? a

h`"M +?B M +O *® h?m h?Ov pÈB aQ S?B hB M- aQ S?B hB M i?B i`B M FB K i?O
ç€M; iB + i?U+ HU+ +O *® h?m h?Ov +ÁM K¢M? ?ÆMX

*?Q M M +m®B +MM; M;k +QÌM; H¨ S?¦ PM;- hB m S?QM; >MM; *® h?m h?Ov Gw *

oÁM; i?B ç'm iB T i?2Q H¢B +¦ K°i M;QÌB F?¬M; +¦ ç®B i?O- GK+ L;mv M H–M M¨v

h•v *ªM? *® h?m h?OvX

*¦ H) H¨ p"M K M?- i?2Q i`"M +?B M M¨v GK+ L;mv M K°i KU+ +?¢K T?ªB M;QÌB
*ªM?X

J¨ S?¦ PM; ç'm pÈB Gw *–m >Q MX

hB m S?QM; >MM; F?¬M; +¦ ç®B i?OX

GK+ L;mv M iB M p¨Q i`QM; i`QÌM; ç'm H9+ M¨v H¨ K°i +QM bm®B M?Ä K„ H X

.ÁM; bm®B i? M? F?B i p¬ +MM;- Î # M +¢M? +ÁM +¦ ;B M M?¨ i` M? H–m ;€+ `WM

L;?2 M¦B *® h?m h?Ov ?²B M?Ä HÈM H M iW K°i /ÁM; bm®BX

GK+ L;mv M M?bM i?'v +ªM? iQÊM; M¨ i?b F?Q F?€B ?¨Q ?MM; #¶M; M?B M *® h?

@ GK+ L;mv M KÌBX

@ *® ?mvM? KÌBX

æ•v H¨ ç®B i?O ç–m iB M ç'm pÈB GK+ L;mv M K¨ F?€+? F?Q M?Q p"vX

L;QÌB +O "„+ *ªM? b€i F?Q #WM; #WM;- M;QÌB L K *ªM? J¢+ hY >¢+ S?¦ h`MM; ç
æ¬M; *ªM? >¨M h? M? "€+? H¨ i M iB m HQm K M?- +?d +¦ p` *® h?m h?Ov M¨v H¨

@ GK+ L;mv M p b m +¦ +Æ ?°B +?9M; i ;†T H¢B M? mX

*® h?m h?Ov Î # M +¢M? i'i iB M; M¦BX

oW `²B Î i`QM; +m°+ i, i?Q- *® h?m h?Ov p¨ GK+ L;mv M ;B Q i?O pÈB M? m- ç€M
*® h?m h?Ov /U p¨Q T?€T HU+ æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S i€K K¨ +?B M i?„M;- imv
M¨v v +kM; çQÊ+ HÊB `'i M?B m- +ªK M;° çQÊ+ FB K ç¢Q F?¬M; QiX

@ hB M p¨Q i`QM; h`mM; PÆM; h?B M i`B m- +¦ +Æ ?°B +?9M; i H¢B ;B Q i?OX

GK+ L;mv M ;"i ç–m i`QM; K'v i`,K +?B m ç¦ ?„M +ªK i?'v €T HU+ æ¢B æ¢Q +ªM? i

hmv M?B M ?B M i¢B T?ªB /WM; H¢B #¼M ?¼ +–M T?ªB M;?2 *?m h`mM; .mM; ç¢B
+O h`mM; PÆM; i?B M i`B mX

*?m h`mM; .mM; +?„T i v + Q ;B¼M;- i? M? •K i`mv M F?„T i`QÌM;c

@ æ–m iB M T?ªB ?B m K°i F?€B MB K- [m®+ ;B +O +?9M; i Î i` M ç¢B HK+ M?
i?B M i`B m Î i` M ç¢B HK+- ç9M; p"v T?Q /QÈB +O h`mM; PÆM; i?B M i`B m H
?¢M- MÆB M¨v +?d H¨ K°i MÆB ? Q H€M? +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m K¨ i?¬B-
H p¬ i"M +?9M; i F?¬M; i? iQÎM; iQÊM;X

@ J¨ +€+ i? HU+ Î # M i`QM; h`mM; PÆM; h?B M i`B m i?¨M? H”T F?¬M; T?ªB Î i`
i?B M i? ;BÈBX

@ L?Q p”v i +¦ i? çÆM ;BªM M¦B- i`QM; h`mM; PÆM; h?B M i`B m +¦ M,K *´ o,M JB
? i i M¦B `ä +?Q +€+ M;QÆB #B i T?•M +’T o,M JBM?X

@ o,M JBM? +¦ o,M JBM? +Ð HÈM o,M JBM? +Ð M?ÄX

@ J¨ M?[M; o,M JBM? +Ð HÈM ;B®M; M?Q H¨ hB M *´ o,M JBM?- M?[M; o,M JBM? +
M?Q H¨ G¬B *?B o,M JAM?X

Í i`QM; h`mM; PÆM; h?B M i`B m- F?m pU+ i`mM; i•K +¦ i?B M çbM?- i?B M çbM?
JBM? F?®M; +? - i’i +ª +?B m i?S+ T?€T i?m”i M¨Q +kM; +¦ i? ibK i?’v i`QM; ç¦-
M?•M p”i i`mv M i?mv i `’i M?B m i?€M? M?•MX

@ S?€T *´ o,M JBM? E, L;mv M o,M JBM? M¨v /MM; T?€T i?m”i H¨K +?O ç•v H¨ M
T?€T i?m”i i`QM; F, M;mv M- i?B M ç` /B i pšM #’i /B iX

@ oä *´ p,M KBM? /MM; pä i?m”i H¨K +?O- FûQ /¨B [m K’v F, M;mv M- imv F?¬M;
poM? i²M M?QM; t€+ i?U+ i`QM; o,M JBM? +¦ M?[M; M?•M p”i K¢M? M?’iX

S?”i *´ p,M KBM? H¨ ç’i +O T?”i ç¢Q- # M i`QM; +¦ F?¬M; #B i # Q M?B m +´ T?”i
L?Q G B .B G†+ L?Q G BX

h?€B +´ o,M JBM?- +¦ iW i?ÌB M;mv M i?Ov ?²M; ?Q M;X

:BÈB i?B m tQM; K’v p,M KBM? M¨v- +ÁM +¦ M?[M; p,M KBM? i?’T ?ÆM imv FûK M
bQ pÈB +€+ K¬M T?€B i?b +QÌM; ç¢B ?ÆM M?B m- pQ /K M?Q H¨ G¬B æB M p,M K
M;?B M +Sm T?€T #ªQ- æ M .QÊ+ p,M KBM? +?mv M M;?B M +Sm Hmv M ç MX

@ L¦B tQM; +€+ p,M KBM? M?Ä `²B ;BÌ M¦B iÈB +€+ K¬M T?€BX

@ J¬M T?€B +kM; T?•M i?¨M? o¬ h?QÊM; ç¢B ;B€Q p¨ K¬M T?€B #bM? i?QÌM;X

@ o¬ h?QÊM; æ¢B ;B€Q +¦ i?U+ HU+ iQÆM; ç®B K¢M? imv F?¬M; #ˆM; +€+ o,M
HU+ ªM? ?QÎM; K°i T?QÆM;- ç` pU+ `’i HÈM bQ pÈB NNN [m®+ ;B +°M; H¢B +ÁM
i`B m o¬ h?QÊM; æ¢B ;B€Q +¦ i’i +ª # KQÆB +€BX

@ .QÈB o¬ h?QÊM; æ¢B :B€Q H¨ +€+ K¬M T?€B M?Ä +€+ K¬M T?€B M¨v i?b M?B

@ æ•v H¨ i? +K+ +Æ #ªM +O h`mM; PÆM; i?B M i`B m +€+ M;QÆB ?B M i¢B i¢K
ç`M? b m ç¦ M;¨v K B b) #„i ç–m +?QM? i?S+ M?”M M;QÌBX

"®M i`,K M;QÌB M¨v HB M #¨M #¢+ pÈB M? m +?d +¦ GK+ L;mv M H¨ ç½ bÈK +¦ [m
i?®M; F?Q€B m®M; `QÊmX

j99X *?QÆM; e8NYeey, EB K J¬M

L;¨v ?¬K b m Î ?Q¨M; +mM; +O æ¢B .mM; [m®+X

Í ç•v bÈK ç½ +?m˜M #` tQM;X

Í ;B[+¦ iWM; ç¢Q +Ì tQ- T?Q i` M +¦ ;?B S?€T *´ o,M JBM?- oä *´ o,M JBM?- S?”i
*´ o,M KBM?- h?€B *´ o,M JBM?X

GK+ L;mv M +ªK i?’v çQÊ+ F?Q iS+ L;mv M h?Ov >²M; >Q M;- F?Q i? +O KbM? +
MûM- H½Q ;Bª +O h?€B *´ o,M JBM? +kM; M?bM GK+ L;mv MX

L;k ç¢B +´ p,M KBM?- M,K M;QÌB ç m +¦ F?Q i? X

aQ b€M? pÈB +€+ p,M KBM? M?Ä p¨ # KQÆB p¬ i?QÊM; ç¢B ;B€Q i?b pQÊi t ?Æ

>B M i¢B i?ÌB çB K +?¼M HU ç½ iÈBX

> B KQÆB M;QÌB çSM; ç–m #ªM; #„i ç–m HU +?¼M o,M JBM? +?Q KbM?- S?¦ PM;
?„M /QÌM; M?Q F?¬M; ? /Q /U K¨ +?¼M oä *´ o,M JBM?- hB m S?QM; >MM; M;QÌ
+?¼M oä *´ o,M JBM?- *® h?m h?Ov i?S # +?¼M hB M *´ o,M JBM?- oQM; hbM? h?
i?m°+ p pä ç¢Q K¨ i?m°+ p iB M ç¢Q- HU +?¼M M?Q p"v +kM; ?ÊT HwX Gw *–
S?"i *´ p,M KBM?- ?„M Hmv M i"T aBM? +?B FB K w p¨ S?"i T?€T +¦ T?–M ;B®M;
i?S M,K- oQÆM; h?¢+? æ–m çSM; i?S #ªv +kM; +?¼M oä *´ o,M JBM?- K¨ M;QÌB ç
E?€+? i?b ?¼+ i?2Q Gw *–m >Q M +?¼M S?"i *´ o,M JBM?- S?¦ h`MM; Î p` i`Q i?S
o,M JBM?X

G9+ M¨v iWM; M;QÌB iWM; M;QÌB K°i +?¼M i? HU+ K¨ KbM? Km®M i? K ;B - #ÎB p
M;QÌB +?Q M M +m°+ +?¼M HU /B M` +U+ M? M?- GK+ L;mv M M?bM tmM; [m
p„M; p - +¦ K°i H€ +Ì i` M ç¦ +¦ pB i ? B +?[EB K J¬MX

EB K J¬M5

æ9M; i? - i`QM; # KQÆB p¬ i?QÊM; ç¢B ;B€Q +¦ K°i EB K J¬M5

JbM? Km®M ;B M?"T K¬M T?€B M¨vX

Í /QÈB +Ì +O EB K J¬M +¦ K°i H½Q ;Bª ç2Q FB K- p` H½Q ;Bª M¨v ç M; M;O ;¨ M;O
i`QÈ+ GK+ L;mv M ç m +?¼M HU o,M JBM? +?Q M M v +kM; +?ŠM; ?B p¼M; t p
i?S 8y ç M Ryy t2K +¦ B HU +?¼M EB K J¬M ? v F?¬M;X

E i [mª ç9M; H9+ M¨v- ?„M T?€i ?B M` +¦ K°i i? M? v i` im´B ç M +?¶ +O ?„MX

h? M? v i` im´B M¨v +?ÆB HQÌB M?€+- imv M?B M i`QM; bU HQÌB M?€+ ç¦ H¢B +

@ h Km®M ;B M?"T EB K J¬M5

h? M? v i` im´B M¦BX

@ *€B ;b\

G½Q ;Bª ç2Q FB K F?) ;B"i KbM?X

@ *€B ;b\

u ?ÄB H¢B K°i +•m pÈB i?QM? HU+ +O v b Q +¦ i? M;?2 H–K çQÊ+- v F?¬M; i? i

@ h Km®M ;B M?"T EB K J¬M5

h? M? v i` im´B M¦B H¢B H–M M[- b€m +?[M¨v +?ûK çBM? +?†i b„iX

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB ?ÄB- aÎ aÎ # M FB +¦ +?9i ç„+ w +QÌB +QÌB K°i iB M; F?¬
aÎ KÈB M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ v +O #® 2K H¨ M? M M iB M #°X v M¨v #Q i?Q >S +¦ i? i?'v `äX

oQÆM; Zm®+ >Q i`ÊM i`ÁM K„iX

@ sBM 2K- M? +ÁM +?Q ç–v jy ç½ H¨ +'T +?QM? ?mv M- +ÁM çÁB ç #¢i M[Q\

aÎ aÎ M;?2 tQM; +¨M; pmB p X

@ E?¬M; +¦ #B M T?€T- #® 2K M¦B M? M m F?¬M; çQÊ+ ç #¢i- M m F?¬M; i?b ¬M

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB F?´ M¦BX

@ æWM; H¨K M?Q p"v- M? +–M M;Q M M;Q½M çB i?2Q b m #Q i?Q >S - F?¬M; M¦
çB +MM; F?¬M;\

@ 1K F?¬M; çB- M? çB K°i KbM? çBX

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; KB M +QÐM;X >„M ;¼B :BªM >Á S?QÆM; iÈB /†M p¨B +•
`²B #€Q +€Q pÈB h`€+ Zmv MX

L m H¨ >S L K >¢ ;¼B iÈB- " M hmv M ;B€Q idM? Ov M?'i ç`M? b) +¦ M;QÌB tm®
F?¬M; ;BÎ i`Á ;b- oQÆM; Zm®+ >Q +ªK i?'v F?¬M; i? ûT ?„M [m€ KS+X >ÆM M[
+–M h`€+ Zmv M iB T iK+ FB M i`bX E?¬M; i? pb KbM? çB K¨ +?mv M M;WM; H¢B

h`€+ Zmv M F?¬M; M;Ì +¦ pB + i®i M¨vX J†+ F M¦B M?Q i? M¨Q F?B T?¦M; pB M
çQÊ+ HÊBX

@ æQÊ+- +?mv M M¨v /Q i¬B #® i`QX

h`€+ Zmv M `'i /Si F?Q€i i`ª HÌBX :–M ç•v [m€ v M ioM? H¨K h`€+ Zmv M +¦ +?9i
>Q /"T K€v `²B ` M;Q¨B H M idM? i?¨M?X >„M F?¬M; çB i?2Q B K¨ iU H€B t2 H M
Zm®+ >Q M?"M çQÊ+ çB M +O L K "bM?X

@ *?O i`+? Zm®+ >Q - +?9+ KWM; +"mX

@ *?9+ KWM; ;b +?S- ² i¬B +ÁM ç M; H M idM? ;†T #Q i?Q >S X æ9M;- H€i iB T ç
T?ªB ` K†iX æ•v +kM; H¨ bU OM; ?° +O H½M? ç¢Q ç®B pÈB +¬M; pB + [m"M >²M

oQÆM; Zm®+ >Q pW M¦B M?Q p"v- L K "bM? +QÌB ? ?ª- ç•v H¨ #¬B T?'M H M K

L K "bM? +?QM? i?S+ iB T M?"M +?S+ #Q i?Q i?` Ov H¨ çB m F?¬M; K'v B M;Ì i
M;QÌB ç m çQ€M H¨ idM? Ov +¦ M #¨B F?€+- .QÆM; Zm®+ JBM? /Q p'M ç H`+? b

hbM? ?bM? i?U+ i `'i T?S+ i¢T- idM? Ov +¦ i` M? Hm"M F`+? HB i- i•M +?O i`+? i
M?QM; /Q v KÈB iÈB M M F?¬M; +?®M; H¢B ?Ä HU+ +K+ /B M +O #Q i?Q >S - +
"bM?X

G M idM? pšM +ÁM bÈK- oQÆM; Zm®+ >Q i`QÊ+ iB T ç M pB M F?Q ?¼+ t½ ?°
idM? Ov- oQÆM; Zm®+ >Q +¦ i? M¦B [m€ i?¨M? i?¢QX .m o•M o•M F?¬M; M;Ì oQ
KbM? M M `'i pmB p X

aÎ :B M; h?m pb b Q H¨K M?Q p"v +kM; H¨ +¦ M;mv M M?•MX h?Ov h`mM; G,M; T?
M;Q¨B- /Q tm i? K¢M; BMi2`M2i F?¬M; i? +?®M; çÐ M M- ;B€ +´ T?–M +O +¬M
F?QªM ç–m iQ i?m H¶ /–M FûQ p X *?d i`QM; pÁM; MY M,K ç½ H¨K / M? iB M; ç-
h?m ?Q¨M iQ¨M #B M K'iX

aÎ :B M; h?m `'i ?QM; T?'M M M +ªK i?'v +–M H¨K ;b ç¦ +?Q +QM ` X oW H9+ aÎ aÎ
h?Ov h`mM; G,M;- M¦B ;–M ç•v oQÆM; Zm®+ >Q `'i #"M- K¶B M;¨v ç m tm®M; +€
ç KB M ;BªK ?¼+ T?Q iB m ?¼+X

aÎ :B M; h?m M;?2 p”v HB M i?’v +¦ +Y X B +kM; M¦B /M M;? Q ç M ç•m +kM; F?
h?U+ i ;–M M?Q F?¬M; +¦ K’v +?QM? [mv M ç` T?QÆM; i?U+ bU ç–m iQ +?Q ;B€
M?Q p”v +?QM? H¨ +QB i`¼M; iBM? i?–M +O i`mM; QÆM;- +kM; +?SM; KBM? iB

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

9e9X *?QÆM; 98e, h? v æ´B h•K h`¢M;

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?”M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; 98e, h? v ç´B i•K i`¢M;

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

>S L K >¢ p M?¨ pW H9+ oQÆM; Zm®+ >Q ç M; ç2Q i¢T / ç’m i` M? pÈB +QM
M +¢M? M?bM ?„M pÈB €M? K„i F?€ iÁ KÁX L¦B p M’m ,M i?b oQÆM; Zm®+ >Q
/K M?Q MQÈM; +€X æB m M¨v +kM; T?ªB +ªK ÆM M,K ç¦ J B G°M; ©M? i?Q+? ,M +
K°i i?ÌB ;B MX

.m o•M o•M ` KÎ +Y +QÌB +QÌB M¦B pÈB >S L K >¢ H¨ oQÆM; Zm®+ >Q ç M; `€M
M?`M çQÊ+ T?b +QÌBX

@ h?^M; #û M¨v [m€ +~M i?”MX

J¶B M;QÌB M?bM p’M ç Î ;¦+ ç° F?€+ M? mX h?2Q .m o•M o•M i?’v i?b ç•v H¨ ?B
L K >¢ H¢B F?€+- ¬M; +?Q `^M; oQÆM; Zm®+ >Q ç M; i? ?B M i•K iQM?X

•M +ÆK tQM;- oQÆM; Zm®+ >Q p¨Q i?Q T?ÁM; pÈB >S L K >¢X >S L K >¢ MûK

@ "® +Ê +?€m H¨K ;b p”v\ *?9 H¨K M?Q i? M¨Q +ÁM +–M ?„M /¢v b Q\

oQÆM; Zm®+ >Q bÈK +¦ +?m~M #` M M +QÌB F?´ M¦B,

@ *€B M¨v F?¬M; i? i`€+? ¬M; #® pÊ- ç m /Q pÊ +?€m M¦B ` iW i`QÈ+X

>S L K >¢ +QÌB ? ?ª,

@ "ªQ b Q- +?9 M¦B aÎ :B M; h?m b Q H¢B ?² ç² M?Q p”vX *?ŠM; [m +?€m iB M ?
b Q i`QÈ+ ç¦ F?¬M; #€Q +€Q\

@ oB + M¨v KÈB H¨ i?Q çB K- +?€m p®M ç`M? iB M ?¨M? iQ¨M /B M KÈB #€Q +€Q

@ Í +?¶ +?9 çWM; /MM; HÌB M¨v- +?9 +¦ i? ?B m i•K i`¢M; +O +?€mX

>S L K >¢ F?¬M; ? F?€+? F?Q M¦B- oQÆM; Zm®+ >Q +?d +¦ i? +QÌB +QÌB K°i

@ *QB i`¼M; ;B€Q /K+- F?~m ?B m i?b B +kM; +¦ i? ?¬- +?QM? i?S+ H¨K çQÊ+ i
?B M i?U+X

>S L K >¢ i?Î /¨B K°i iB M;- H¨K M?Q i? M¨Q tY Hw pB + M¨v ç9M; H¨ +¦ +?9i ç m

@ >S i?9+- +?€m i?’v [m”M >²M; a K H¨ i`QÌM; ?ÊT ç†+ #B iX h?m i¨B +?QM? MY
pÈB +MM; F€ M,K i`QÈ+X G–M i`Ê +’T ;B€Q /K+ M¨v +kM; çQÊ+ +€+ +¬M; iv ç` T?
+?mv M Î [m”M >²M; a K +?d +¦ i? +QB M?Q H¨ +K+ #°- F?¬M; [m€ i?Q+? ?ÊT ç i

>S L K >¢ i`–K M;•K K°i +?9i `²B M¦B,

@ *?€m +¦ i? M;?o M?Q p”v H¨ i®iX " M " M hmv M ;B€Q idM? Ov +kM; +¦ HÌB M¦B
H¨K ;b i?b +S H¨K- F?¬M; +–M T?ªB #,M F?Q,MX

L;mv M i„+ +?mM; +S M?Q p”v t€+ ç`M?X h?2Q >S L K >¢ i?’v M m iQ¨M idM? H
p’M ç H¨ /Q ibM? ?bM? FBM? i p¨ # M Ov # M idM? F?¬M; [m€ T?®B ?ÊTX

*ÆM T?QM; # M?Q M?Ä +S M?Q p”v [m çBX oQÆM; Zm®+ >Q ` F?ÄB >S ;B K
+?mv M i®i K¨ b Q KbM? H¢B H¨K M?Q F i`°K- T?ªB p°B p¨M; H M idM? ;BªB i?Q+

oQÆM; Zm®+ >Q çB- .m o•M o•M p¨ >S L K >¢ pšM +ÁM ç M; M¦B +?mv M M¨vX

@ E?¬M; M;Ì Zm®+ >Q +¦ i? H¨K pB + M¨vX

>S L K >¢ M¦B M?Q p”v +kM; H¨ +¦ +,M +SX h?U+ i F?B oQÆM; Zm®+ >Q iB M ?
L K >¢ ç½ t€+ ç`M? oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; +¦ bmv M;?o ;b F?€+X

.m o•M o•M +kM; +QÌB M¦BX

@ 1K bÈK M¦B Zm®+ >Q Km®M H¨K pB + i?”iX

>S L K >¢ MÎ MK +QÌB +QB M?Q ç•v H¨ ?B m H–K ç T K„i- F?¬M; T?ªB p’M ç ç–m

@ *€ `€M M;QMX

XX

*m°+ T?ÄM; p’M `’i i?m”M HÊB- H9+ oQÆM; Zm®+ >Q p [m”M çB H¨K i?b ? B T?¦
+?Ì Î +Y X

@ a Q H¢B H¨ +¬\

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M;Ì çQÊ+ J B G°M; ©M? H¢B +¦ M;¨v H¨K T?¦M; pB MX

@ a Q F?¬M; i? H¨ i¬B\

J B G°M; ©M? +¦ +?9i ç„+ w F?B i?’v ?„M ;B”i KbM? M?Q p”vX

@ E?¬M; M¦B F?¬M; i? H¨ +¬- i¬B +?d iÁ KÁ b Q +¬ H¢B i`¨ i`°M p¨Q ?¨M; M;k +€

oQÆM; Zm®+ >Q / /¨M; M¦B +•m i` m çM X L K T?¦M; pB M Î # M +¦ +?9i iÁ KÁ M

@ *?O i`+? oQÆM; [m2M hB m J B Q\ o”v i?b i®i [m€- ?¬K [m H9+ T?ÄM; p’M T?¦ -
M¦B çÊB +?O i`+? [m”M p X

oQÆM; Zm®+ >Q +¦ +?9i #m²M #U+ i?–K M;?o :BªM >Á S?QÆM; M¨v ç9M; H¨- K
çQ€M M?Q p”v b Q\

JÌB ? B M;QÌB p¨Q p,M T?ÁM;- oQÆM; Zm®+ >Q M¦BX

@ h®B [m i¬B H M idM- H½M? ç¢Q ;¼B F?¬M; i? F?¬M; çB M M H¨K ªM? ?QÎM;
? B p` M;?d +¦ i®i F?¬M;\

J B G°M; ©M? #om K¬B M¦B,

@ *?9M; i¬B M;O M;QM M?QM; M? i®B [m H m H´M; Î ç•m K¨ M;QÌB iQ¨M KMB i?

L K T?¦M; pB M ;B”i KbM? p°B p¨M; M?€v K„i pÈB J B G°M; ©M?X u +¦ +?9i t’m ?´
iB M i?®BX

@ h¬B i?”i ` Km®M #m¬M; HÄM; çB H m H´M;X *¬ M;?o H¨K +?O i`+? [m”M H¨ M?
M;¨v t2K- pÈB HQÊM; +¬M; pB + +O i¬B i?b çªK #ªQ +¬ F?¬M; +?`m M´B # M;¨vX

h M M K T?¦M; pB M /UM; i B H†M; H) #”i K€v ;?B •KX

@ "bM? i?QÌM; M? H¨K ;b\ *?Q t2K M,M; HU+ +O M? M¨QX

@ >¬K M v M m ? B M;QÌB F?¬M; iÈB i?b MY iB M; b m i¬B +?O i`b K°i ?°B M;?
i`mM; i•K- +?B m iB M ?¨M? M¦B +?mv M pÈB M;QÌB ;BÈB +¬M; i?QÆM;- i®B p t`

*Y i?S M?'i H¨ K°i i M- +Y i?Y ? B i`U+ iB T H M KQÌB i M\ GK+ L;mv M ;BÆ i
*m²M; S?QM; Zm€ *ªM?- ç'm pÈB >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? i?S M?'iX *?B m M¨
>Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? #ªM M,M; ç€M? i`ª- ? B i? M? FB K Î i` M F?¬M; i`mM;
F?Q +U+ çB KX æ'm pÈB >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+?- GK+ L;mv M ç½ iQM? ` K°i

>Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? M¨v H¨ T?€T HU+ ç¢B ç¢Q +ªM? i?'i i–M;X

hS+ H¨ M¦B KQÌB >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+?- T?€T HU+ +ÁM M;WM; Î ç¢B ç¢Q +ª

_'i i®i- +¦ i? ç'm- iBM iQÎM; i?„M; /QÊ+X

>„M KÈB M;?o p"v i?b +?ÈT K„i `ÆB p¨Q ?B K +ªM?X JQÌB >Q¨M; *•M L;k EB K E?
i M H'v ` b€i +?B m `B M;X h`QM; ç¦ FB K +?B m +O K°i >Q¨M; *•M L;k EB K E?€
M9T- K°i +?B m ç½ +¦ HQM; t¨ F?ÎB HK+ F?Q iQÊM;- ç¦ H¨ HQ¢B FB K i?m"i ;b p"
+?QM [m®+ ;B i?Y i?€+? i`,K [m®+ F?¬M; +¦ FB K i?m"i M?Q p"v- F?¬M; M;Ì K°i F
ç¢B F?Q iQÊM;- HQM; t¨ F?ÎB HK+- b€i F?Q +m²M +m°M # Q i`MK GK+ L;mv MX

J°i >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? F?€i i`QM; M?€i FB K /QÌM; M?Q tm'i ?B M iBM? i?
;b- +?ŠM; M;Ì +¦ p` iBM? i?–M- /QÌM; M?Q i`¨M M;"T €M? b Q ç"T ?QÈM; M;QÆBX

*ÁM +¦ K°i >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? M?€i FB K ` M?Q +?Q ` +?d ?QÈM; bÆ ?Î
tm'i +?B m- +?d Î ç¦ +?d p¨Q M?QÊ+ çB K +O ?„MX GK+ L;mv M #B M K'v H–M H
M¨v +kM; F€ /`X

J°i >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? F?€+ /MM; H¨ FB K ç¢Q i"T M?'i i?m"i- p¬ b® FB K
K°i +?B m- i?ŠM; M?Q FB K i`QÌM; ;B M; ç¢B ?¨ p"vX

hWM; +?B m FB K T?€T- iWM; +?B m i?"i K¢M?X

EB K i?m"i i?"i K¢M?5 h?"i i?9 p`5

L?[M; FB K T?€T M¨v +Æ #ªM bQ pÈB iWM; i?'v i¢B i?Y i?€+? i`,K [m®+ +¨M; i?9

æ•v +?QM? H¨ MB K pmB5

o¬ +MM; bmM; bQÈM;5

JbM? iOv ibK +?ŠM; T?ªB +?QM? H¨ pmB bQÈM; M?Q i? M¨v b Q\ L?bM çO +€+
+?B m- GK+ L;mv M /•M; H M ?¨Q ?MM;- FB K i`QM; i v imM; # v- ç'm pÈB çO +€
ç°M;- ?¦ i?¨M? F?¬M; #B i # Q M?B m FB K +?B m- /MM; F?¬M; #B i # Q M?B m

h?9 p`5

h?"i H¨ i?9 p`5

GK+ L;mv M ç'm `'i pmB bQÈM;- M?QM; ç€M? pmB i?b pmB- [m +?®+ H€i ç½ ç€M
EB K E?€+?X E€ i?U+ M?[M; >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? /MM; FB K +?B m ç9M;
GK+ L;mv M H¨ +ªM? ;BÈB FB K ?Q¨M;- +ªM? ;BÈB FB K ç¢Q + Q [m€ ç€M;- K†+
?¢B +kM; p¬ /KM;X

æQÊ+ `²B- çB +Y i?S # M¨QX

>„M çB [m i? M; H–m iB M p¨Q +Y i?S # - KÈB #QÈ+ p¨Q +Y H"T iS+ T?€i ?B M
i`MM; i`MM; >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? # Q p•v +?QM? KbM?- ç–m ¦+ GK+ L;mv M
i`,K M;QÌBX *Y i?S # H¨ K°i i`,K >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? ç¢B ç¢Q +ªM? i?'i i–

æ M +Y i?S # - K°i i`,K >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? /MM; HU+ HQÊM; ?mv M /B m
G9+ M¨v i?b GK+ L;mv M ? i +€+?- i`B M F? B HU+ Hm•M ?²BX GU+ Hm•M ?²B pW

S?€ tQM; +Y i?S # - iB M p¨Q +Y i?S iQX

>„M KÈB #QÈ+ p¨Q +Y i?S iQ- T?€i ?B M i`QM; +Y M¨v çSM; K°i >Q¨M; *•M L;
>Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? bQ pÈB Î +Y i?S M?'i +¦ F?Q i? `'i M?B mX GK+ L;m

i`B M FB K T?€T i'M +¬M; i`QÈ+- >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? pW ç°M; T?ªM FB
M;QÌB Î i` M F?¬M; i`mM; F`+? HB i;B Q M? mX

j9dX *?QÆM; ee8Yeee, smM; hB m EB K G•m

GK+ L;mv M K¢M? HMB H¢B- T?€T HU+ ç¢B ç¢Q +ªM? #€i i–M;- ?ÆM M[+ÁM H¨
+? i M;QÌBX æ¢B ç¢Q +ªM? F?¬M; +?d H¨ T?€T HU+ ç¢B ç¢Q +ªM? #€i i–M; i?¬B-
T?€T HQM; t¨ F?ÎB T?K+- 2 ``^M; ç½ ç M çdM? + Q +ªM? ;BÈB M;k ?–m- FûK K°i #
?Q¨M;X

h?9 p`- H¢B ç M- ç KbM? i?Y K°i H–M F?B m +?B M M;QÌB T?€T HU+ çdM? + Q ç
F i[mª i? M¨QX

GK+ L;mv M çB ` F?ÄB smM; hB m EB K G•m- M?[M; M;QÌB F?€+ ?ÄB i?¨M? iQ+?

GK+ L;mv M H¢M? M?¢i M¦B,

@ oQÊi[m +Y i?S # M?QM; F?¬M; [m çQÊ+ +Y i?S iQX

GÌB pW i?®i` iQ¨M i`QÌM; FBM? M;¢+X GK+ L;mv M[mª M?B M H¨ GK+ L;mv M-
i?S # F?¦ F?,M ?ÆM +Y i?S ? B ;'T KQÌB H–M- F?¬M; # Q ;BÌ M;Ì ?„M +¦ i? [m ç
+Y i?S #®M M?QM; i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M ç½ F?€ ;? ;ÈKX

o"v H¨ +?d +ÁM H¢B K°i M;QÌB +m®B +MM;- +?QM? H¨ EB K *?B hBM? EB K o,M >

EB K o,M >¨Q +QÌB ? ?ª M¦B,

@ :BÌ ç M HQÊi i 5

:½ iU +?Q ``^M; i?U+ HU+ +O KbM? i?„M; GK+ L;mv M- ;½ +ªK ;B€+ `ä ` i T?€T H
M?B m- GK+ L;mv M +¦ i? pQÊi[m +Y i?S # i?b ;½ +?„+ +?„M pQÊi[m +¨M; +

:½ i`¨M ç–v iU iBM çB-[m i?"i H•m b m #QÈ+ ` - H„+ ç–m M¦B,

@ s¬M; [m +Y i?S # - F i[mª F?¬M; pQÊi[m çQÊ+ +Y i?S iQX

:½ p¨ GK+ L;mv M F?€+ M? m- GK+ L;mv M H¨ T?€T HU+ F?¬M; çQÊ+ ç'm F?¬M;
E?€+? çdM? ç¢B ç¢Q +ªM? #€i i–M;X EB K o,M >¨Q T?€T HU+ ç½ iÈB ç¢B ç¢Q +ª
i?m"i F?¬M; çQÊ+- #` >Q¨M; *•M L;k EB K E?€+? €T +? ç€M? #¢BX

o"v H¨ H–M M¨v i€K M;QÌB KÈB M;Q¢B pU+ p¨ #®M KQÆB ? B M;QÌB KÈB i`mM; QÆ

GK+ L;mv M +MM; EB K *?B hBM? EB K o,M >¨Q H¨ i? ?Á X

"•v ;BÌ EB K *?B hBM? EB K o,M >¨Q +ªK i?'v i? ;BÈB +O KbM? i?€+ HQ¢M- i¢B
L;mv M i? ?Á çQÊ+ +?S\ JbM? H¨ i?•M ç ç +O EB K *?B hY- +?QM? H¨ EB K
HU+ ç¢B ç¢Q +ªM? #€i i–M;- F?B i`MM; FQ+? FB K H•m i? K¨ ;B®M; M?Q GK+ L;m
#¢B +Y i?S iQX

J¢M? [m€5 "®M KQÆB K®i M;QÌB KÈB i`mM; QÆM; i?B M i`B m F?€+ ç m #` GK+

@ a Q +¦ i? - +?ŠM; T?ªB M;?2 M¦B M;QÌB MQÈ+ M;Q¨B v m H„K b Q\

@ æ9M; p"v- M;?2 M¦B M;QÌB MQÈ+ M;Q¨B +€B ;b ç¢B ç¢Q +ªM? i?'i i–M; HB M
QÆM; i?B M i`B m +?9M; i ç¢B ç¢Q +ªM? i?'i i–M; M?B m #B i K'v- ç•m çQÊ+ tQ

@ L;QÌB MQÈ+ M;Q¨B ç m H¨ v m ? i #B iX

@ æ9M; p"v- i¢B b Q M;QÌB MQÈ+ M;Q¨B M¨v +QÌM; ç M p"v- +¦ i? ç'm M; M; i v p

@ L;QÌB MQÈ+ M;Q¨B i M GK+ L;mv M M¨v [mª M?B M H¨ i?B M i¨BX

@ æ9M; p"v- /M F?¬M; #^M; EB K *?B hY M?QM; +kM; H¨ i?B M i¨B ?B K +¦-

"®M KQÆB K®i M;QÌB KÈB i`mM; QÆM; i?B M i`B m pW `²B +¦ K°i b® ç`M? F?B m
i?'v F i [mª t¬M; [m M +O ?„M- iÈB ç M +Y i?S # i?b +?'M FBM? F?¬M; i? M¦B M
+ÁM ç`M? F?B m F?Q+? ?„M T?€i ?B M K v H¨ KbM? F?¬M; H¨K- M m F?¬M; i?b +

EB K o,M >¨Q M?bM GK+ L;mv M- M¦B,

@ h®i H„K- M;QÆB [mª M?B M `'i K¢M?- H¢B +¦ i? M; M; i v pÈB EB K *?B hBM? i
+¦ +?9i i?B M T?9- #´M +¬M; iY i?W M?"M i?U+ HU+ +O M;QÆBX *?9M; i H¢B b
?ÆM t¬M; [m +Y i?S b€m- i`Î i?¨M? +?•M i`mv M ç iY- +QÊ+ i?QÊM; T?~K HBM?

h?QÊM; T?~K HBM? i?¢+?- K°i +€B çO #^M; K°i p¢M i`mM; T?~K HBM? i?¢+?X

h?–M ?B m +O i?QÊM; T?~K HBM? i?¢+? H¨ F?¬M; i? KB m iªX

æ¢B ç¢Q +ªM? i?'i i–M;- #€i i–M; #bM? i?QÌM; F?¬M; +¦ +ª K°i i?QÊM; T?~K HBM
>¨Q H¨ EB K *?B hBM?- i?•M ç ç +O EB K *?B hY- ;B i¨B F +? bMX G–M M¨v ;½
M; M; i v pÈB GK+ L;mv M- i?'v F?¬M; + K HÁM; +?Q M M Km®M +QÊ+ K°i H–M- -

@ h®i5

GK+ L;mv M F?¬M; +?9i /Q /U ;"i ç–m F m i®iX

E?¬M; b B- KbM? ç9M; H¨ F?¬M; +¦ i¨B bªM KQÌB i?QÊM; T?~K HBM? i?¢+?- #•v
T?~K HBM? i?¢+? K¨ i?¬B- M?QM; H–M M¨v KbM? +¦ MB K iBM i'i i?„M;X

EB K *?B hBM?- +?d H¨ ç ç +O EB K *?B hY K¨ i?¬B- i?B M T?9 +€+? #B i K°i i`
hYX

L;QÌB M?Q p"v M m KbM? F?¬M; +¦ iU iBM i?„M; i?b +ÁM KÆ ;b F?B m +?B M EB

*?Q M M GK+ L;mv M F?¬M; +?9i +?–M +?Ì +€ +QÊ+- +?m~M #` T?€i i¨B K°i KÈ-
+?K+ H–MX

EB K *?B hBM? EB K o,M >¨Q i?'v GK+ L;mv M ?¨Q F?Q + M p•M ç²M; w +QÌB i?b
M;QÆB çWM; i`€+? i ¨- H¨ M;QÆB ç M; iU ibK +? iX L;QÆB +¦ +€B ;b\ L;QÆB +?d
+¦ +?¶ /U - EB K J¬M B F?¬M; #B i KbM? H¨ ç ç +O EB K *?B hY\ E m ?mvM? i`C
i?b +?ŠM; T?ªB H¨ +QÌM; ?ÆM M;QÆB M?B m\

h`"M +?B M M¨v i i?„M; +?„+X

EB K o,M >¨Q FB K F?¬M; çQÊ+ M?bM aQ S?B hB M- Hw /Q ;½ +QÊ+ K°i H¨ çQ+?
M; M; i v pÈB GK+ L;mv M- ;½ M?'i ç`M? T?ªB i?„M; ?„MX > B H¨ ;½ Km®M FB K
i? M? H M?Q iB M M¨v- ç¨M ¬M; Î i`QÈ+ K†i +¬ ;€B KbM? i?Q+? `'i H¨ bo /B MX

*QÊ+5

æ¦ H¨ K°i i?S `'i F€ /B mX

*?d +–M ç†i +QÊ+ çO iQ H¨ M;QÆB /M H¨ iB M M?•M +kM; F?¬M; i? FB K +? #` ?

JQÌB i?QÊM; T?~K HBM? i?¢+?- iB M ç†i +QÊ+ M¨v HÈM FBM? M;QÌB5 EB K o,M
#„i ç–m p€M +QÊ+- # M +¢M? #®M KQÆB i€K M;QÌB KÈB +¦ B F?¬M; #` ?'T /šM\

"ªv M;QÌB KÈB ç M iW M;Q¢B pU+ M?Q aQ S?B hB M- >Q„+ L?'i "°- æ`+? o•M ç m
i?„M;X L;QÌB i`mM; QÆM; i?B M i`B m i?2Q Hw +kM; çSM; # M +¢M? EB K *?B h
iW Hw i`Q ?¼ F?¬M; +?Q `^M; GK+ L;mv M +¦ # Q M?B m +Æ ?°B i?„M;- F?¬M; T?ª
+ Q- GK+ L;mv M +¦ i?•M T?"M M;Q¢B pU+ K¨ t¬M; ç M KS+ M¨v i?b ç½ H° ` i?U-
i`QÎM; +O EB K *?B hBM? H¨ EB K *?B hYX

EB K *?B hY- +QÌM; ;Bª ?¶M ç°M; +ªM?- M´B / M? M?'i i`QM; #ªv i?B M i¨B p¬ ç`
i`B mX

E?¬M; b B- i` M imv i i? +?QM? H¨ p¬ ç`+?X

*?d +¦ EB K *?B hY KÈB tSM; ç¬B #®M +?[i?B M i¨B p¬ ç`+?X EB K *?B hY iMv i
+?Q EB K o,M >¨Q i?„M; p€M +QÊ+ M¨vX

*?Q M M- GK+ L;mv M +?„+ +?„M b) i?m X

>B M oB M h?"T L?` +?„T i v b m HQM;- +€B M?bM +O ;½ F?€+ pÈB K¼B M;QÌB
L;mv M F?€ b•m- +?ŠM; [m T?€T HU+ i?B m ?Ki- iB m iY M¨v i?B M T?9 imv i ç®B
hY- +kM; F?¬M; b€M? #ˆM; #®M imv i i? i?B M i¨B F?€+ #„i ç–m iW çÌB EB K *?O
bBM? FB K w- M?QM; GK+ L;mv M +kM; `'i i?B M i¨B- i` M i?B M i¨B #bM? i?QÌM
T?€i ?B M ` M?QM; ;½ Î æ¢B .QM; i?¨M? +¦ i?'v GK+ L;mv M ` i v- 'M iQÊM; `'i b

hB m iY M¨v- iQÆM; H B F?¦ çQ€MX L m çÆM i?m–M #¨M p i?U+ HU+- i?B M T?
/¢v H•m M?Q p"v- HÈM H M Î i`mM; QÆM; i?B M i`B m HBM? F?Q +U+ F€ bmM; i9-
[m€ i`bM? bQ i¨B t¬M; [m M pÈB GK+ L;mv M i? M; M; i v- #¨M p FB K i?b EB K
L;mv M- M?QM; ?mvM? i`QÎM; +O ;½ H¨ EB K *?B hYX

*?Q M M- p€M +QÊ+ M¨v `®i +m°+ H¨ B i?m B i?„M; i?b F?¦ M¦BX

h?¬B- i¢K i?ÌB KÄB K„i i`¬M; +?Ì çBX

.M H¨ EB K o,M >¨Q ? v GK+ L;mv M- b m M¨v 2 `ˆM; b) i?¨M? ç¢B M?•M p"i i¢B EB
#®B +ªM? +¦ #®B +ªM?- Km®M i?B M T?9 +¦ i?B M T?9X

o"v i?b M?bM K¨M F`+? ? v çB- >B M oB M h?"T L?` M?¨M M?½ M¦B,

@ æ9M; `²B- çÆM ;BªM ;BÈB i?B m smM; hB m EB K G•m çBX smM; hB m EB K G•
i`QM; K°i iB M +´ /B iQ+?- `'i +¦ i? H¨ /B p"i F, M;mv M i`QÈ+- H B H`+? p¬ +MM
KBM? i?Q M;?B K i?b M m t¬M; H M i–M; çdM? smM; hB m EB K G•m- iS+ H¨ K°i i`
HU+ +?O p,M KBM?X

@ hB + `ˆM; EB K J¬M +?9M; i ç½ KQÌB p¢M M,K- i`,K p¢M M,K K¨ pšM F?¬M; K°i
K°i i`,K H i€K- i?"K +?Q M;QÌB t¬M; H M K°i i`,K +kM; F?¬M; +¦X æ€M; iB +- i?"i

L;?2 >B M oB M h?"T L?` M¦B p"v- GK+ L;mv M M;˜M; ç–m H M- i?b ` smM; hB m E
+?Q T?ªB iÈB i?U+ HU+ +?O p,M KBM? KÈB i`B i ç i?¬M; [m MX

*?O p,M KBM?5 ç•v H¨ HU+ HQÊM; + Q M?'i K°i F, M;mv MX

*?O p,M KBM?5 ç¦H¨ ç¢B #B m M?B m p,M KBM? i"T ?ÊTX

smM; hB m EB K G•m Î i`QÈ+ K„i iQ HÈM M?Q p"vX

EB K o,M >¨Q HB + GK+ L;mv M- M¦B,

@ E?¬M; M¦B M?ªK- i b) H¨ M;QÌB bÈK ç M iB m +?m˜M +?•M i`mv M ç iY ?ÆM-
M;Q½M +?`m i?m çB5

:½ +U+ F€ ç„+ w- Km®M €T çªQ GK+ L;mv MX L m K°i GK+ L;mv M #bM? i?QÌM; K
i?b b Q ;½ H¨K çQÊ+ EB K *?B hBM? ;–M EB K *?B hY M?'iX

GK+ L;mv M M?9M p B- M¦B,

@ L;QÆB +kM; M;Q M M;Q½M `Y +Ä +?Ì M?"M i?m çBX

o€M +QÊ+ M¨v M? M? +?¦M; i`mv M ` M;Q¨BX

EB K *?B hBM? EB K o,M >¨Q H¨ ç ç +O EB K *?B hY- i`QM; EB K J¬M +¦ / M? i
L;mv M t2K ? B +?[EB K J¬M M;° ç¢Q imv +?Q M;° ` bBM? FB K w M?QM; +kM; F
i`QM; EB K J¬M- Î # M i`QM; EB K J¬M t2K M?Q +¦ +?9i / M? iB M;X > B M;QÌB +
M? M? +?¦M; H M `°M;X

GK+ L;mv M i`Î H¢B +?¶ KbM? Î- M;²B t T #ˆM;X

E€ i?U+ #•v ;BÌ [m'v `–v KbM?- ?¢M +? bS+ +?B M ç'm +O KbM? F?¬M; i? M;?B
HU+- /M b Q #•v ;BÌ KbM? H¨ T?€T HU+ ç¢B ç¢Q +ªM? M;k i–M;X

*?Q M M #•v ;BÌ çB m KbM? T?ªB H¨K H¨ ç°i T?€ T?€T HU+- +?d +–M T?€T HU+ +
HK+ i–M; M;mv M M? +?O i +ªM?- T?€T HU+ +¦ i? H M K°i i–M;- +¦ i? i?„M; ç€M

æ¢B ç¢Q +ªM? ç HK+ i–M; M;mv M M? +?O i +ªM?- i–M; M¨v +–M H¨ i'i +ª T?€T
M;mv M M? +O KbM? H¨ /Q p•M +?B #´M K M? T?€T i„+ #B M i?¨M?- +€B ;¼B H¨
F?B M p•M +?B M;mv M M? +?O i +ªM? # KQÆB b€m i'K i?QÊM; +´ T?M +?9- K
#QÈ+ p¨Q +ªM? ;BÈB ç¢B ç¢Q +ªM? HK+ i–M;X

*Y M¨v ç®B pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; iQM? F?¦ F?,M- M?QM; KbM? +¦ i´M; +
T?M +?9- i`W #´M K M? T?€T i„+ ` +ÁM +¦ # KQÆB b€m i'K- bQ pÈB M;QÌB F?€+
M?B mX *?Q M M #•v ;BÌ +¦ F?¦ F?,M ?ÆM M[+kM; T?ªB H MX

GB m5

æB K #¢Q K'v i`,K i`mM; T?~K HBM? i?¢+? tmM; [m M?- iWM; çQ¨M HBM? F?Q #®
+'T /` i?9 +kM; çB M +m²M; M p¨Q i`QM; M;QÌB- #„i ç–m #®+ +?€v- M;mv M F?Q
hBK GK+ L;mv M +?bK tm®M;- #•v ;BÌ ;'T `9i M?'i H¨ F?B M p•M +?B M;mv M M? F
i?QÊM; +´ T?M +?9 F?€+X

"´M K M? p•M M? +O KbM? H¨ p•M i?m°+ iQM?- +¦ i? i?Y K°i H–M +MM; HQ¢B [
+?B M;mv M M? #„i ç–m i?Y F?®M; +? i?Ov ? T?M +?9- H–M i?Y M¨v p•M +?B M
i?Ov ? i?QÊM; +´ T?M +?9 +U+ F€ F?¦ F?,MX G9+ KÈB #„i ç–m # KQÆB b€m i'K
w p•M +?B M;mv M M?X

GK+ L;mv M ?ûi +?¦B i B K°i iB M;,

@ "´M K M? M;mv M M?- F?®M;5

>„M i,M; çQÌM; F?®M; +? iBM? i?–M- iWM; bÊB +?d iBM? i?–M iW p•M +?B M;mv
i?QÊM; +´ T?M +?9 K¨ çBX h?Ov i?QÊM; +´ T?M +?9 +ÁM Km®M ;B½v /K - #„i ç–m
GK+ L;mv M i,M; KS+ F?®M; +? pÈB M¦- iWM; bÊB +?d iBM? i?–M T?¦M; ` X

E?¬M; H•m b m i?Ov i?QÊM; +´ T?M +?9 i?–M T?K+ p•M +?B M;mv M M?- +QB M?
p•M +?B M;mv M M?X

h?Ov i?QÊM; +´ T?M +?9 i?–M T?K+ i?b i?Ov ? i?QÊM; +´ T?M +?9 F?€+ M?Q #,M
pk ç m #` p•M +?B M;mv M M? F?®M; +? X

G–M M¨v p•M +?B M;mv M M? F?®M; +? i€K i'K i?QÊM; +´ T?M +?9- t2K M?Q KÎ

L m iB T ç M ç m i?m"M HÊB M?Q p"v i?b i®i `²BX GK+ L;mv M #„i ç–m i?Y F?®M
F?€+- F i [mª T?€i ?B M Km®M çKM; ç M FBK ? i?QÊM; +´ T?M +?9 i?b H¨K b Q +
m´M; T?Q M?B m iBM? i?–M imv M- M?[M; iBM? i?–M imv M ç m H¨ iBM? i?–M HU
? Q i´M `'i M?B mX

Jm®M F?®M; +? +? K°+ ? i?QÊM; +´ T?M +?9- K°+ ? i?QÊM; +´ T?M +?9 +,M #ª
F iBM? i?–M imv M i`ªB [m - F?¬M; i? K [m M i•KX

Jm®M F?®M; +? ?Ä ? i?QÊM; +´ T?M +?9- +?Q iÈB ;–M ç½ ç®i ? i iBM? i?–M i

Jm®M F?®M; +? i?´ ? i?QÊM; +´ T?M +?9- /M # Q M?B m iBM? i?–M imv M çB i?

*m®B +MM; Km®M F?®M; +? i?QÊM; +´ T?M +?9 #bM? i?QÌM; ç m iQ ;'T M,K H–M
+¨M; i®i- iBM? i?–M imv M i`B i ç +? i- ?ÆM M[Hm²M; w m €K ç¢B #B m iY w +
M;mv M M?- F?B M p•M +?B M;mv M M? #` /QM? K°i i–M; b„+ ç2MX >„M H"T iS+
F?¬M; / /¨M; KÈB iB m i`W p•M +?B M;mv M M?X

hS+ H¨ M¦B #•v ;BÌ KbM? im ?¨M?- F?®M; +? H¨ i€K i'K i?Ov ? i?QÊM; +´ T?M +?
i'K i?QÊM; +´ T?M +?9 ? F?€+- `„+ `®B M?'i H¨ i'K iY +?B i?QÊM; +´ T?M +?9X h
`'i [m€B /`- +?d +–M /QM? +?9i H¨ i`U+ iB T T?€ ?Ov iBM? i?–M imv MX

h v GK+ L;mv M +–K K°i i'K M;¼+ #¨B- F?¬M; #B i M;¼+ #¨B M¨v /Q p"i ;b +? i¢Q
>B M oB M h?"T L?`X

>B M oB M h?”T L?` H¢M? M?¢i M¦B,

@ h’K M;¼+ #¨B +O +€+ M;QÆB H¨ i?•M T?”M +?SM; KBM? i`QM; EB K J¬M- #ÎB
+?”K +?9iX L;¼+ #¨B M¨v M;Q¢B p”i F?¬M; i? t•K T?¢K- +€+ M;QÆB +¦ i? i?Y- iM
Q M?B mX

h?’v i€K M;QÌB MQÈ+ M;Q¨B F?¬M; /€K i?Y bÊ ç€M? M€i i’K M;¼+ #¨B- >B M oB M

@ G’v HU+ HQÊM; ?¶M ç°M; +ªM? +O i K¨ F?¬M; i? T?€ ?Ov i’K M;¼+ #¨B- +€+

GK+ L;mv M i?Y- M;QM; iK T?€T HU+ p¨Q M¦- T?€i ?B M [mª M?B M i’K M;¼+ #¨B

>B M oB M h?”T L?` M¦B,

@ h`•M i’K M;¼+ #¨B +¦ iBM iS+ +O +€+ M;QÆB- pQ /K çB KX E, HK+ +€+ M;QÆB
iQÆM; SM;X "•v ;BÌ +?„+ çB K +O GK+ L;mv M M;QÆB H¨ + Q M?’i- pQÊi ç M i–
i`,K çB K- +MM; pÈB K°i i`,K çB K M;QÌB KÈBX aQ S?B hB M- >Q„+ L?’i "°- +€+ M

@ L m +?Q t¬M; [m K°i +Y i?b çQÊ+ K°i i`,K çB K M;QÌB KÈBX

@ *¦ çB K iQÆM; SM; H¨ +¦ i? çQÊ+ i?S iQÆM; iUX

j93X *?QÆM; eedYee3, . "ûQ

@ h`QM; EB K J¬M +¦ i¨M; i?Q i`b- i?QÆM; M;?B T i?¨M? i`b- +€+ M;QÆB +¦ i?
iQÆM; SM; ç´B H’v p¨B i?SX h’i M?B M #•v ;BÌ +€+ M;QÆB +?d H¨ ç iY- +QB M?Q
M;?B T i?¨M? i`b +?d +¦ i? çB K°i T?–M M?ÄX hmv M?B M M;QÆB +¦ i? çB t2K
i`b +¦ çO +€+ HQ¢B i¨M; i?QX hmv M?B M- Î i`QM; i¨M; i?Q i?¨M? i`b iB m ? Q M
i?¨M? i`b i?b +¦ çO +€+ HQ¢B p”i T?˜K- +€+ M;QÆB +¦ i? H’v i¨B M;mv M Km #€M
ç•v +?QM? H¨ i€+ /KM; +O KB M; M;¼+ #¨B M¨vX

@ J†i F?€+- b m M¨v +€+ M;QÆB Km®M t¬M; [m M smM; hB m EB K G•m +–M i’K M
;?B +?ûT çB K- çQÆM; M?B M çB smM; hB m EB K G•m F?¬M; i®M çB KX

"•v ;BÌ GK+ L;mv M #` `mM; ç°M;X

>Q aÆM +¦ i¨M; i?Q +€+- i?QÆM; M;?B T M? BX

EB K J¬M M¨v [mª M?B M p¬ +MM; ç¢B F?Q- i¨M; i?Q i?¨M? i`b- i?QÆM; M;?B T i
H¨ i¨M; i?Q- K°i i?¨M? i`b- iQ¨M H¨ H¨K i?QÆM; M;?B TX

EB K J¬M [mª M?B M p¬ +MM; F?´M; H²- F?¦ i? iQÎM; iQÊM;- +?Q M M iMv w K°i
+?B K `°M; ç M +ª K°i i?¨M? i`bX

"•v ;BÌ +¦ ? B HU +?¼M- K°i H¨ çB i¨M; i?Q i?¨M? i`b- ? B H¨ çB i?QÆM; M;?B T i

_®i +m°+ M M çB +€B M¨Q\

GK+ L;mv M KÎ KB M;,

@ æB i?QÆM; M;?B T i?¨M? i`b t2K çBX

h`QM; i€K M;QÌB i?U+ HU+ GK+ L;mv M K¢M? M?’i- KÆ ?² ç2K ?„M t2K i?¨M? i?O
iB M; i?b K’v M;QÌB F?€+ F?¬M; T?ªM ç®B- /M b Q H¨ ? B +?¼M K°i- F?¬M; p°B p
M M H–M M¨v çB i?QÆM; M;?B T i?¨M? i`b i`QÈ+X

>B M oB M h?”T L?` +QÌB M¦B,

@ L;¼+ #¨B +O +€+ M;QÆB +¦ i? H’v i?–M i?S+ /Á tûi- +¦ Fw ?B m ç` T?QÆM; +
b€M; H¨ +€+ M;QÆB çB çQÊ+X hmv M?B M- ?B M i¢B +€+ M;QÆB pšM H¨ ç iY #b
KM- +€+ M;QÆB F?¬M; i? çBX

@ æQÊ+ `²B- i /†M /Á +?d M?B m ç¦- +€+ M;QÆB iU çB çBX

>B M oB M h?”T L?` pmM; i v- ç¢T p•M F?Q K¨ çBX

GK+ L;mv M H’v i?–M i?S+ H2M p¨Q M;¼+ #¨B- #„i ç–m ibK M?[M; çB K b€M;- M?
ç iY #bM? i?QÌM;- ç b® iBM? i?–M ç m H¨ çB K KM- çB K b€M; F?¬M; M?B m- +?
hmv M?B M- [m K°i H€i i?’v K°i çB K b€M;- K†i i` M Fw ?B m H¨ i?QÆM; M;?B T

@ o”v tm’i T?€i i?¬B5

L;¼+ M¨v M¨v ç9M; H¨ +¦ Q+?- K°i F?B t€+ ç`M? çB K b€M; i?b HB M F i imw2M çQ
L;mv M- aQ S?B hB M >Q„+ L?’i "°- ç m # v i` M iBM? i?–M- K°i çQÌM; çB [m T?€
M,M; M?•M boX " v M;QÊ+ # v tm¬B ç m H¨ ç¢B ç¢Q +ªM?- +¦ F?B F?Q i? FBM? i
ç–m- M;Y ç–m M?bM ?¦ ` H¨ ç¢B M?•M p”i ?¶M ç°M; +ªM? # v [m X

.¼+ çQÌM; çB +¦ çO +€+ HQ¢B ç°M; T?O- ç°M; ?mv i- ?B M M?B M +¦ M;QÌB +Q M
+€+ HQ¢B +’K T?€T- +kM; +¦ M?B m F€ i`•M /` [mª F?¬M; i? F i M ` X *MM; H9+
M?Q HQM;- T?QÊM; ?Q¨M;- F€ H•MX *?ŠM; [m i?–M i?9 F?€ HÈM- bQ pÈB H9+
?ÆM M?B m- ?B M M?B M çB iÈB i?–M i?9 i?U+ HU+ +¨M; +QÌM;X GQM; F?Q ?¶M
i?”K +?Q H¨ i?B M HQM;X

h?B M HQM; M;¢Q i? 5

J°i +QM i?B M HQM; /¨B K’v M;¨M i`QÊM; #¶M; ;–K H M- GK+ L;mv M T?€i ?B M i
/ Q ç°M; F`+? HB i- bmwi +?9i M;½ tm®M; ç’iX æ•v +?QM? H¨ i?B M HQM;5 *?d H
HU+ +O KbM? #’i ´M M?QÌM; M¨v- i? ;BÈB M¨v i?”i bU H¨ [m€ iQ HÈMX

hW t M?bM i?’v K°i i?¨M? i`b iQ HÈM- i?¨M? i`b iQ¨M H¨ iªM; ç€ i`„M;- i?¨M? + Q ç
i` M i?¨M? i`b +?ÈT H¦2 +’K T?€T #ªv b„+- M?[M; +’K T?€T M¨v M?bM bÆ K°i +€B
ç¢B i`”M ;’T K’v +?K+ H–MX

æ•v +?d H¨ K°i FB K T?€T i`QM; K¬M T?€B K¨ ç½ H¨ +’K T?€T HÊB ?¢B M?Q p”v- i

h€K M;QÌB GK+ L;mv M ç€T tm®M; i`QÈ+ +Y i?¨M?- T?€i ?B M +?¶ M¨v +ÁM +¦
i?¨M?X G9+ çB p¨Q i?¨M? T?ªB FB K i` M;¼+ #°B +€ M?•M- FB K i` tQM; H¨ +¦ i?

æ M HQÊi i€K M;QÌB GK+ L;mv M- M;QÌB FB K i` M?bM M?bM- /†M #ªQ,

@ G¨ M;QÌB KÈB M?”T K¬M +?S ;b\ L?È F„- i`QM; i?QÆM; M;?B T i?¨M? i`b F?¬M
F?B ç€M? M? m b) #` M;?B K i``X

hB M p¨Q i`QM; # KQÆB #ªv i’K i?QÊM; +´ T?M +?9- F€ i?U+ #•v ;BÌ M;QÌB KÈB +
i?QÆM; M;?B T i?¨M? i`b- +?d p M p M K°i T?–M M?Ä ç½ F?B M M;QÌB FBM? i?€

æ€K GK+ L;mv M i`QÈ+ iB M çB /¢Q K°i i?Q i?` +€+? ç¦ F?¬M; t X æB p¨Q i?Q i?`
+¬M; T?€TX *Ð M?Q h’M [m®+ K°i ?¦ HQM; +¬M; T?€T +Æ #ªM H¨ +’T i`•M #ªQ `²B
?ÁK K¬M T?€B- ç M ç•v i`QM; i?Q i?` #€M çO +€+ HQ¢B ?¦ HQM; +¬M; T?€TX õo
HQM; ?¨M; i? i?–M i?¬M;ö- õ*Ym +?mv M FBK HQM; ç¢B T?€TöX æO +€+ HQ¢B ?
+ª FD? b + Q- HBM? i?¢+? i?b ;B€ +Ð M,K i?QÊM; T?˜K HBM? i?¢+?X L,K i?QÊM
ç„i- Qi M?’i M;QÌB +¦ K†i F?¬M; B Km M´BX

h?”K +?Q +¦ +ª õh?”T HQM; ?ÊT M?’i ç¢B T?€Tö- +€B M¨v H¨ ç¢B T?€T ç2K MB m H
GQM; i?”T #B M Hmv M ç M M?’i HQM; HU+ H¨ iÈB +m®B `²B- b m ç¦ Km®M Hmv
t2K ibM? ?bM? +¦ +€B H¨ M,K- b€m i?QÊM; T?˜K HBM? i?¢+?- +¦ +€B H¨ K’v +?K+
+?9i H¨ K’v i`,K i?QÊM; T?˜K HBM? i?¢+?X

h¢B ç•v aQ S?B hB M K’i M,K KQÆB çB K Km K°i [mv M FBM? T?”i- i`QM; FBM? T
[m M;- i`QÈ+ F?B /MM; ? i T?”i [m M; H¨ +¬M; T?€T i?Q+? ?ÊT im ?¨M? T?”i K¬M
K¬M +O EB K J¬M +U+ F€ B K ?ÄB- +® ibM? aQ S?B hB M im ?¨M? +¬M; T?€T T
FBM? T?”i M¨vX

G½M? >mv i M?bM #° õ>mv i HQM; ç¢B T?€Tö K¨ K„i i? K- ;½ Hmv M ?mv i HQM; ç
i?B M K¨ MÆB M¨v +¦ #ªM ?Q¨M +?dM? ?mv i HQM; ç¢B T?€T- i’i M?B M H¨ `’i i?
HQM; ç¢B T?€T ;B€ [m€ + Q- ;½ +?d +¦ K°i i`,K çB K- +,M #ªM Km F?¬M; M´BX

æ M F?m F?Q€M; p”i t2K- +¦ çO +€+ HQ¢BX

oQ /K i?B M M;° i?¢+?- iªM; ç€ M¨v +?ŠM; M;Ì i`2Q ;B€ `ä `¨M; #€M i¢B ç•v- imv
M;° i?¢+? /M H¨ Î ç•m i?b ;B€ i`` `’i + Q- i’i M?B M çˆM; b m ;B€ i`` çB F K b® çB
çB K i`ª iB MX

*ÁM +¦ i? M? i•K i?¢+?- F?B M M;QÆB i`€M? i˜m ?Ä M?”T K X

J°i +?m¶B / M? tQM; F?Q€M; i?¢+?- M?bM tm®M; +¦ ç M K’v M;¨M HQ¢B- F?B M M
;b ;BÌX

æ M F?m ç M /QÊ+- p¨Q i`QM; ç¦ T?€i ?B M +¦ `’i M?B m ç M /QÊ+- çO HQ¢B +ªX
/QÊ+ M;mv M M? F?®M; T?M ç M5 G¢B M?bM ;BÈB i?B m- ?¦ ` ç M /QÊ+ M¨v ;
F?®M; +? i?QÊM; +´ T?M +?9 +O KbM?- iS+ H¨ M¦B ç M /QÊ+ ;B9T M;QÌB iW ç¢
ç¢B ç¢Q +ªM? HK+ i–M;X

æ•v H¨ i?S KbM? +–MX

J†i b m v i ;B€ H¨ H’v i?QÊM; T?˜K HBM? i?¢+? H¨K çÆM p`- KbM? +,M #ªM F?¬M;
çÆM p` çB K- ? B i`,K çB KX

*?QÎM; [m„ çB ` X *?QÎM; [m„ MÆB M¨v ç b® T?€T HU+ i?’T- +Æ #ªM H¨ ?¢M; i
K°i +?9i ç¢B M,M; M?•M bo i¢B EB K J¬M /Si F?Q€i Î ç•v H¨K +?QÎM; [m„- /M b
M;mv Mç†i M M K¦M; +?Q ?”m #®BX

*?QÎM; [m„ M?bM M;QÌB `’i +?QM? t€+- i?’v GK+ L;mv M M?bM ç M /QÊ+ i?b +QÌ

@ æ M /QÊ+ M¨v ?B m [mª `’i i®i- M m +MM; H9+ ç M ? B KQÆB +€B i?b #ªQ çªK
+ªM? HK+ i–M;X

> B KQÆB +€B +–M #®M M;¨M çB KX

GK+ L;mv M H’v ç•m ` #®M M;¨M çB KX

h?¬B- i`QÈ+ Km K°i +€B çBX GK+ L;mv M Km K°i +€B- i`QM; i v pW H9+ +¦ ? B
ç•v t¬M; [m M K°i H–M- M m F?¬M; i?¨M? i?b H¢B Km K°i +€BX

"ÎB pb p€M +QÊ+ pÈB EB K *?B hBM?- #•v ;BÌ pB + [m M i`¼M; M?’i +O KbM? H
+ªM? HK+ i–M;X

Jm K°i M;mv M M? F?®M; T?M ç M- p¨Q i v H¨ K°i ?°T ;¶ HQM; /B M ?QÆM;X JÎ
ç M /QÊ+ p¨M; ¦M;- pW KÎ ?°T i?b p¬ i”M T?²M išM T?M +?9 # v H M- ç M /QÊ+ +¨
/B mX G9+ i`QÈ+ h’M [m®+ ç M /QÊ+ #bM? i?QÌM; i®B ç H¨ KMB ?QÆM; ?’T /šM

h¢B i`mM; QÆM; i?B M i`B m- ç M /QÊ+ M¨v +¦ i? i`B M F? B T?M +?9- i?”K +?Q
ç M /QÊ+ pQÆM; +¦ i? +¦ çQÊ+ w i?S+- i?”K +?Q +¦ i? ç€M? pÈB im bo- iB M M?

*–K ç M /QÊ+ p¨Q i v- +?QÎM; [m„ MÎ MK +QÌB M?¢iX

"bM? i?QÌM; M¦B H¨ KQÌB ç M /QÊ+ +¦ i? i?,M; +’T- ? B KQÆB +€B H¨ imv i ç®B
FB M #bM? i?QÌM;- b® `’i Qi i?B M T?9 i®i +?d +–M M,K +€BX L;mv M M? F?®M;
ç M /QÊ+ K¨ Km®M i?,M; +’T- M^K KÆ çB i?¬BX

æ¢B ç¢Q +ªM? M;k i`¼M; M;mv M M? ?Q€ bBM? ç M ç¢B ç¢Q +ªM? HK+ i–M; M;m
+’T M?Q i? X L m K¨ / /¨M; i,M; H M i?b i`QÈ+ ç M M v F?¬M; +¦ B H’v K°i pB M
M¨v- F?¬M; HW b¢+? çB K +O M;QÆB i?b ;B F?¬M; H¨ M;QÌB #m¬M #€M K’v i`,K

GK+ L;mv M M;²B t T #^M;- M¦B MÆB M¨v F?¬M; çQÊ+ ç€M? M? m M?QM; +?¶ M¨v

L;Y ç–m Mm®i tm®M; M;mv M M? F?®M; T?M ç M p¨Q #KM;- m®i p¨Q M;mv M M?
i?’v iBM? i?–M HU+ T?9i +?®+ /•M; H M çB M +m²M;X GK+ L;mv M #B i ç•v H¨ i€+
i’K i?QÊM; +´ T?M +?9 # M? #²M; i` M ç–m- p•M +?B #´M K M? T?€T i„+ Î K†i i` M
?ÆM +?9iX

" KQÆB #ªv i'K i?QÊM; +´ T?M +?95

h`QM; EB K J¬M imv i?'v M?B m +€+ +?mv M ç°M; i`ÌB M?QM; M;QÌB +¦ # KQÆB
i?b pšM `'i Qi- #'i ;B€+ K'v +?QÎM; [m„ ç m +?¢v ç M t2KX

@ *€B M¨v H¨ b„T t¬M; [m M\

@ s2K #° /¢M; H¨ iW ç¢B ç¢Q +ªM? M;k i–M; i,M; H M ç¢B ç¢Q +ªM? HK+ i–M;X

" M +¢M? +¦ K°i +?QÎM; [m„ M¦B,

@ " KQÆB #ªv i'K i?QÊM; +´ T?M +?9- +ÁM +¦ K°i i'K iY i?QÊM; +´ T?M +?9 Î T?
ç M ç¢B ç¢Q +ªM? HK+ i–M; i?b F?€ H¨ F?¦ F?,M ç•v- F?¦ ?ÆM M;QÌB i?QÌM; F?¬
+?QÎM; [m„- H–M M¨v M;QÆB HÌB iQ M?d\ *?„+ M;QÆB #€M K'v +?K+ M;mv M M?

@ EB K +€B ;b- ?„M +?d Km K°i M;mv M M? F?®M; T?M ç M5 hmv M?B M- F?¬M;
i?QÊM; +´ T?M +?9- ?b ?b- Km #€M HÈM `²B- ?„M +?„+ +?„M b) #` i H¨K i?`iX

h`QÆM; +?QÎM; [m„ ç„+ w +QÌB M¦B- +?Q `^M; GK+ L;mv M b) Km `'i M?B m M;mv
i v ;½X " KQÆB #®M +€B H¨ +?„+ +?„M `²B- M m F?¬M; b Q K¨ t¬M; p¨Q +Y ªB ç
i?QÌM; F?¦ F?,M `'i M?B mX

GK+ L;mv M +ªK i?'v iBM? i?–M HU+ +O KbM? i`QÈM; çB M +m²M;- H"T iS+ #„i
iBM? i?–M imv M- # Q iMK ?Ä +?B #´M K M? T?€T i„+X >Ä i?QÊM; +´ T?M +?9
M?QM; #•v ;BÌ iBM? i?–M +O KbM? ç½ i,M; +U+ ?¢M- iBM? i?–M imv M pW i?¬ p
T?K+ ?Ä i?QÊM; +´ T?M +?9X

>Ä i?QÊM; +´ T?M +?9 #` ?Q¨M iQ¨M i?–M T?K+ i?b iB T i?2Q / H¨KX h`B m /QÆ
?d- K°- M,K HQ¢B ?Ä ? i?QÊM; +´ T?M +?9 /MM; ? i M?B m iBM? i?–M imv M KÈ

o"v #„i ç–m +€B iB T i?2Q- GK+ L;mv M #„i ç–m ibK `„+ `®B pÈB FBK ? i?QÊM; +
Qm- F?Q€B- +?"K- M,K HQ¢B i?QÊM; +´ T?M +?9 #` iBM? i?–M imv M F?¦ +?†i-
? i bS+ pMM; pšv M?QM; iBM? i?–M imv M pW i?¬ pW iQ €T +? +?9M;X

G¢B +¦ b€m i'K i?QÊM; +´ T?M +?9 i?–M T?K+X

"•v ;BÌ i´M; +°M; +¦ ? B KQÆB i'K i?QÊM; +´ T?M +?9 i?–M T?K+ `²B- +ÁM FûK KQ

h`QM; i?QÆM; M;?B T i?¨M? i`bX

J'v +?QÎM; [m„ çSM; ;–M ç m FBM? bÊX

"ÎB pb ?¼ Î i`QM; EB K J¬M- ç½ i?'v i`QÌM; ?ÊT FBM? M;QÌB- +kM; iWM; i?'v M;
i?QÊM; +´ T?M +?9X L?QM; M;QÌB +¦ # KQÆB #ªv i'K i?QÊM; +´ T?M +?9 ç b®
K'v p¢M im´B- ç•m +¦ i` M?Q GK+ L;mv MX hmv M?B M- EB K J¬M [m€B p"i ;b +kM
hY +kM; +¦- +?Q M M F?¬M; i?'v H¢ K¨ F?¬M; [m€BX

hB T i?2Q- GK+ L;mv M /MM; K°i M;mv M M? F?®M; T?M ç M K¨ +¦ i? +MM; F?®M

h?”i bU- i`QÈ+ F?B iB M p¨Q- ?„M imv i ç®B F?¬M; M;Ì b m F?B iB M p¨Q +mM; çB

æ•v H¨ K°i +mM; çB M `°M; HÈM- +?O v m H¨ K¨m i`„M;- M?QM; tmM; [m M? +mM
i` M +€+ HQ¢B ;B€ çÐ M¨v +?S ç–v +€+ #bM? `QÊm F?€+ M? m- i`QM; M¨v +kM;
+kM; iQ¨M H¨ #bM? `QÊmX

J°i H½Q ;Bª +¦ +?ÁK `•m i`„M; M?Q imv i ç M; M;²B Î ç¦- K†+ /M `•m i¦+ #¢+ i`„M;-
? ;B Mm - i`QM; i v ?„M ç M; +–K K°i #bM? `QÊm

>B M M?B M H½Q ;Bª ç M; m®M; `’i i?Q+? i?9X

J°i iYm [m,- K°i H½Q ;Bª T?¦M; F?Q€M;5 æ•v H¨ T?ªM ªM? ç–m iB M +O GK+ L;m
h¬M i`QM; i`mv M i?mv iX

J°i H½Q ç–m `’i HÊB ?¢B5 GK+ L;mv M iB T iK+ ç€M? ;B€X

hYm [m, çKM; T?ªB iYm [m,- +kM; +?ŠM; F?€+ ;b M? mX

h?€B aY E?¬M; +QÌB ? ? ,

@ L;QÆB +?QM? H¨ GK+ L;mv M- i M iB m iY +O h’M [m®+X

GK+ L;mv M ;”i ç–m,

@ æ9M;X

@ L;QÆB H¨ iB m iY `’i i?9 p` ç¦ b Q\ L?bM /€M; p +O M;QÆB +¦ H) +kM; `’i i?Q-

>„M ;BÆ i v H M- MûK K°i #bM? `QÊm +?Q KÎ M„T +?Q GK+ L;mv M- GK+ L;mv
h?€B aY *?Q h¬M F?¬M; T?ªB M;QÌB ;Á #¦ [m€ KS+- ?„M H¢B p®M iU M?B M- +k
#bM? #„i ç–m m®M;X

_QÊm M¨v `’i K¢M?X

L¦ K¢M? ?ÆM #’i +S HQ¢B `QÊm M¨Q GK+ L;mv M iWM; m®M;- KÈB m®M; p¨Q K°i
+¦ HY i?B m ç®iX

L?QM; +ªK ;B€+ M¨v- i?”i bU `’i i?QªB K€B,

@ >ªQ iYm5

h?€B aY E?¬M; KdK +QÌB,

@ L;QÆB çQÊ+ H„K- +ÁM K¢M? ?ÆM bQ i´ +O M;QÆBX

@ aQ i´ +O i \

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB ;B”i KbM?X

@ *?QM? H¨ bQ i´ +O M;QÆB F?B M;QÆB Î h’M [m®+- u M h?QÆM; h?B M- ç9M;
i M +O i M ç iY i?S KQÌB H,K +O i - ç¢B ç iY +O i i M ;¼B H¨ u M h?QÆM; h?B
M;QÆB Î >Q aÆMX

GK+ L;mv M ?Q¨M iQ¨M i?’i i?–M- p` M¨v H¨ bQ T?K +O i´ bQ- M?QM; M?Q p”v +
b Q- i´ bQ +O KbM? H¨ ç iY +O H½Q ;Bª M¨v- +ÁM KbM? H¢B ;B M?”T p¨Q K¬M ?
iQ€M M?Q i? M¨Q ç•v- h?€B aY E?¬M; ? ? +QÌB M¦B,

@ G¨K ;b T?B M iQ€B M?Q p”v- Î i`mM; QÆM; i?B M i`B m T?ªB i?2Q T?€T i„+ +O
Î h’M [m®+ i?b i?2Q T?€T i„+ +O h’M [m®+X

@ æ9M; `²B- i M;?2 M¦B Î h’M [m®+ +€+ M;QÆB ?bM? M?Q 8yy M,K iQM? H¨ K°i
+?9M; i [m2M iQM? 8yyy M,K H¨ K°i çÌB- +?Q M M- M;QÆB p¨ u M h?QÆM; h?B M
im´B- ?Q¨M iQ¨M H¨ M;QÌB i`QM; K°i çÌB- M;QÆB F?¬M; +–M +•m M X

h?€B aY E?¬M; m®M; K°i M;KK `QÊm,

@ æ iY FB i tm'i M?'i +O i +?QM? H¨ u M h?QÆM; h?B M- ?„M H¨ M?•M p"i i`Á ;
HU+ +O ?„M +?d bÊ +ÁM pQÊi [m i - i ;B¨ `²B- F?¬M; çQÊ+ `²B- M?QM; u M h?Q
M;QÆB- ?„M [m€ M;?B K i9+- F?¬M; m®M; `QÊm- M;QÌB F?¬M; m®M; `QÊm H¨K b
`QÊmX

@ L m i F?¬M; m®M; `QÊm- H¨K b Q #B i çQÊ+ +ªK ;B€+ b v `QÊm- +ªK ;B€+ i`ÌB
i? v ç´B- b m ç¦ ?B m i?¬M; çQÊ+ F?¬M; ;B M +O h?"T ç¢B i?B i i„+X

h?€B aY E?¬M; HÆ ç M? M¦BX

E?¬M; ;B M i`QM; h?"T ç¢B i?B i i„+5

h`QM; h?"T ç¢B i?B i i„+ +ÁM +¦ K°i HQ¢B F?¬M; ;B M b Q\ *?Q iÈB #•v ;BÌ +?QM
.QÆM;- Gm•M >²B- ?B M i¢B t2K ` +ÁM +¦ i? K K°i F?¬M; ;B M M[- h?€B aY E?¬

@ *€B ;¼B H¨ h?"T ç¢B i?B i i„+ +,M #ªM H¨ KQÌB HQ¢B HU+ HQÊM; +Æ #ªM M?'i
HBM? ;B[i?B M ç` - F?¬M; ;B M +?QM? H¨ K°i i`QM; b® ç¦X

GK+ L;mv M #'i ;B€+ ?ÄB,

@ h?"T ç¢B i?B i i„+ H¨ h?"T ç¢B i?B i i„+ M¨Q\

@ >B M i¢B F?¬M; M¦B +?Q M;QÆB #B i- b m M¨v ?½v M¦BX

h?€B aY E?¬M; M¦B,

@ *ÁM [m€ bÈK ç M¦B pÈB M;QÆB- F€ i?"i +?mv M M¨v +kM; +?Q +?„+ +¦ HÊB +?

@ h®i `²B- ?B M i¢B M;QÆB ç½ ;B M?"T K¬M ?¢ +O i - i`Î i?¨M? ç iY i?S jR +O

h?€B aY E?¬M; M;²B i?ŠM; M;QÌB,

@ EB K K¬M +?QM? H¨ ç¢B ;B€Q p¬ ç¢B- +kM; +¦ K°i b® [mv +O- M;QÆB M?'i ç`M

@ æB m i?S M?'i i`QM; ;BÈB Hm"i #´M K¬M, F?¬M; çQÊ+ F?B bQ /B i i´X

@ æB m i?S ? B, F?¬M; çQÊ+ F i ;B Q J æ¢QX

@ æB m i?S # , F?¬M; çQÊ+ ;B i ?¢B ç²M; K¬MX

@ æB m i?S iQ, F?¬M; çQÊ+ H¢K b€i F p¬ i°BX

@ æB m i?S M,K- F?¬M; çQÊ+ T?ªM #°B bQ K¬MX

@ E€ i?"i i`QM; M?[M; çB m M¨v- çB m i?S M?'i- çB m i?S iQ- çB m i?S M,K- M;Q
ç'v- +ÁM çB m i?S ? B- çB m i?S # ç m H¨ p¬ M;?o - F i ;B Q J æ¢Q- J æ¢Q H
ç`M?- F?¬M; +?WM; M;¨v M¨Q ç¦ FB K K¬M +?9M; i b) i`Î i?¨M? J æ¢Q- F?¬M; ç
+¨M; p¬ M;?o - FB K K¬M HÈM M?Q p"v- çO HQ¢B M?•M p"i i–M; i–M; HÈT HÈT- M
+?WM; b) +¦ M;QÌB ?¢B M;QÆB- +?d +–M +¦ Hw /Q +?QM? ç€M;- H¨ M;QÌB F?€+ ?
ç²M; K¬M ? v M?Q i? M¨Q- i +?Q M;QÆB HU +?¼MX

j8RX *?QÆM; edjYed9, EB K G¨ h?B M æ` h?B M æ` G¨ EB K

E?B h?€B aY E?¬M; M¦B +?mv M- p¬ +MM; F?Q T?€+?X

*–M ;B i i?b +S ;B iX

*?d +–M M;QÆB F?¬M; b B- i b) +?Q M;QÆB +?¶ /U X

aQ T?K M?Q p"v [mª i?"i `'i F€ H¢X

@ a m M¨v M;QÆB i?2Q i im ?¨M?- t2K T?€T HU+ +O M;QÆB +¦ p i?'T- M?QM;
+kM; tm'i i?•M Î iB m [m®+ M;Q¢B pU+- T?€T HU+ + Q KÈB Fb [m€BX

h?€B aY E?¬M; i?ªM M?B M M¦B,

@ s2K ` b m M¨v M;QÆB T?ªB im ?¨M? T?€T HU+ M?B m ?ÆM M[X

@ æ9M; `²B- FB K i?m"i +O M;QÆB M?Q i? M¨Q\ h?2Q iQ HB m M¦B FB K i?m"i +

h?€B aY E?¬M; +QÌB M¦B,

@ L m F?¬M;- i?–v i`Á +?9M; i ;B Q i?O t2K i? M¨Q\ u M i•K- i b) F?¬M; bY tm'i

J†+ /M h?€B aY E?¬M; +kM; #B i K°i b® iQ HB m p GK+ L;mv M- M?QM; +kM; +?
F?¬M; çB M;?B M +Sm id Kd iQ HB m +O GK+ L;mv M- +?d H¨ M?bM i?'v M;QÌB +
HB M i?m p¨Q +Y - L;QÌB +¦ i? iB M p¨Q i`mM; QÆM; i?B M i`B m- i?B M T?9 +kM
H¨ ç iY ç„+ w M?'i +O ?„M- F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q b€M? #ˆM;- +?QM? pb çB m M¨v
GK+ L;mv MX >B M i¢B ?„M +kM; t2K t2K +ªM? ;BÈB +O GK+ L;mv M M?Q i? M¨
+ªM? ;BÈB FB K ?–m- ?Q†+ H¨ FB K pQÆM;- #ˆM; F?¬M; +kM; F?¬M; çQÊ+ K¼B
F?¬M; i X

@ *kM; çQÊ+X

GK+ L;mv M ;"i ç–m- ;B Q i?O pÈB FB K i?O HÊB ?¢B F?¬M; F?ÄB F?B M ?„M T?'

@ L¨v- h?€B aY- M;?2 M¦B M;QÆB KÈB i?m M?"M K°i ç² ç F?¬M; i²B- ç€M? +QÊ+
M;QÌB KÈB ç M iW M;Q¢B pU+- +ÁM +¦ i? i`QM; KQÌB ? B + M? ;BÌ T?€ i M +Y i?

J°i iB M; +QÌB +ÎB KÎ p M; H M- K°i H½Q ;Bª ;–v ;Á çB ç M- F?B H½Q ;Bª M¨v #QÈ
?„M +?'M ç°M;X

æ•v H¨ K°i p` *?Q h¬M ?¼ >¢ >–m i M H¨ >¢ >–m h?QÆM;- K°i i`QM; +?QM ç¢B *?

@ h?m M?"M ç² ç +kM; F?¬M; KÌB i m®M; `QÊm- i?"i H¨ [m€ ç€M;X

o` *?Q h¬M ?¼ >¢ >–m iB M p¨Q ç€M? ;B€ GK+ L;mv MX

h?€B aY E?¬M; +QÌB M¦B,

@ _QÊm #bM? i?QÌM; iMv M;QÆB m®M;- Km®M çKM; ç M h K æ¢B *?Q h¬M iYm +
`²B- M;QÆB ç M +kM; ? v- i ç M; Km®M t2K FB K i?m"i +O i M ç iY KÈB i?m M?
M?bM t2K- iMv iB M +?d çB K p¨B +•m- +¦ H) çO +?Q iB m ;B ?Ä M¨v ?QÎM; i?KX

>¢ >–m h?QÆM; p¨ h?€B aY E?¬M; +¦ [m M ? `'i i®i- M;?2 p"v ;"i ç–m M¦B,

@ *kM; çQÊ+- i +kM; +¦ +?9i ?SM; i?9 pÈB i M ç iY M¨v +O M;QÆB- K†+ /M EB
/ M? `€+ `QÎB +O + + EB K *?B hY +O ?„M- M?QM; EB K *?B hY `ä `¨M; +¦ +?d ç
p"v K¨ ?„M +¦ i? i?„M; çQÊ+ EB K *?B hbM?- F?¬M; i - F?¬M; i X

h?€B aY E?¬M; M;²B i` M ;? - i v ç H M +?m¬B FB K,

@ - ç•v H¨ FB K iB M - i [m M K'i- FB K iB M [m€ b„+ #ûM- M?QM; i b) F?®M; +
#bM? i?QÌM;- ?B M i¢B M;QÆB +S iB M ?¨M? i'M +¬M; i - M m +¦ i? ûT i ç°M; K°
+¬M;- ç² M?B- ç i t2K FB K i?m"i +O M;QÆB M?Q i? M¨Q\

G¨ FB K ?–m\ > v H¨ FB K pQÆM;\

æ² M?B ç M iW M;Q¢B pU+X

L9B E?¬M; *?BX

hÁ +mM; çB M M¨v çQÊ+ K M? / M? H¨ *¨M E?¬M +mM;X

E€ i?"i +mM; çB M +O *?Q h¬M F?€+ çQÊ+ K M? / M? H¨ *¨M E?¬M +mM;- +¦ i?
*¨M E?¬M- M?QM; p` *?Q h¬M h?€B aY E?¬M; bÎ /o çQÊ+ K M? / M?- +¦ i? pb i`Q
HÌB ç¢B *¨M E?¬MX

h?€B aY E?¬M; M;²B i`QÈ+ K†i- i v ç H M +?m¬B FB K,

@ æ² M?B- ç i t2K FB K i?m"i +O M;QÆB M?Q i? M¨Q- i`"M ç'm M¨v +?d çÆM i?

@ *?O i`+? oQÆM; Km®M Km t2 +¦ i? iÈB +Y ?¨M; "Jq ç°+ [mv M- +Y ?¨M; M¨v
+?9M; i¬BX

>Q¨M; L?¨M ç–m iB M H¨ M;˜M ` `²B H"T iS+ +?¢v i?2Q M¦BX

oQÆM; Zm®+ >Q ç°i M?B M çSM; H¢B H¨K >Q¨M; L?¨M i?B m +?9i M[ç•K p¨QX

@ *¬ M¦B i?ŠM; H¨ +Y ?¨M; M?¨ +¬ KÎ çB- Km®M i†M; K°i +?B + t2 ?ª\

L;?2 ?„M M¦B- p K†i >Q¨M; L?¨M +¦ +?9i #B M ?Q€- i`QM; MK +QÌB i?Q€M; ?B M

@ *€B M¨v / M¦B- +?d +–M M;¨B +¦ i? ;BÆ + Q ç€M? F?) i?b K°i +?B + t2 ç€M; ;b

>Q¨M; L?¨M M¦B K M; i?2Q K°i iB +ªK t9+X

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB +QÌB M?bM iÈB pÈB p +?•K +?¼+- >Q¨M; L?¨M pW iS+ p

@ L?¨ +¬ `'i +¦ iB M ?ª\ *¬ M¦B M m i¬B ` i v pÈB M?¨ +¬ i?b #® +¬ +¦ i? #Ä ` # C

>Q¨M; L?¨M +¦ +?9i F?¬M; [m2M pÈB i?€B ç° +O oQÆM; Zm®+ >Q - +?ŠM; [m +-

@ *€B M¨v M? M¦B pÈB #® i¬B- i¬B F?¬M; H¨K +?O çQÊ+X

oQÆM; Zm®+ >Q `ÌB €M? K„i H¨K >Q¨M; L?¨M M?Q i`9i çQÊ+ ;€M? M†M;X

@ æWM; çB i?2Q- M¦B pÈB #® +¬ FB M M?šM +?Ì iBM çBX

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B tQM; çB i?ŠM;- >Q¨M; L?¨M çSM; i¢B +?¶ Km®M çm´B i?2Q
M½v O oQÆM; Zm®+ >Q H¨K >Q¨M; L?¨M +ªK i?'v KbM? #` M;QÌB M„K bU b®M; -

L?¨ FBM? /Q M? h`mM; Zm®+ +?d +–M +¦ [m M ? K"i i?B i pÈB +?QM? [mv M i?b

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

9dyX *?QÆM; 9ek, hB M h¨B L[a„+

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?"M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; 9ek, hB M i¨B M[b„+

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

h?ÌB M¨v t2 i®i K°i +?9i Î h`mM; Zm®+ F?¬M; T?ªB t2 L?"i "ªM +?QM? H¨ t2 æS+
F?mvM? ?QÈM; /MM; t2 æS+X Zmv i ç`M? +m®B +MM; +O oQÆM; Zm®+ >Q H¨ K

L; v H9+ oQÆM; Zm®+ >Q ç M; /Q /U Km t2 ;b i?b K°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB

@ *?O i`+? oQÆM;- i¬B H¨ >Q¨M; EB MX

oQÆM; Zm®+ >Q M?bM i?Q€M; [m >Q¨M; EB M- +ªK ;B€+ çQÊ+ M;QÌB M¨v +¦ F?
ç†+ #B iX :QÆM; K†i i´ ?ÊT H¢B H¨K M;QÌB i T?ªB ç T?ÁM;- +ªK ;B€+ ç–m iB M
H¨ M;QÌB M¨v `'i ç€M; bÊX

oQÆM; Zm®+ >Q b®M; [m ? B çÌB M M +QB M?Q ;†T p¬ b® M;QÌB- ç•v H¨ H–M ç
M?Q i? M¨Q- ?ÆM M[+ÁM H¨ M;QÌB ;B¨m M?'i idM?X

>Q¨M; EB M +kM; +ªK i?'v F?B T bÊ- M;mv M M?•M H¨ H–M ç–m i?'v M;QÌB KÈB ;
K„i ç T?ÁM; iÈB p"vX h`QM; K„i ?„M i?b oQÆM; Zm®+ >Q M?Q +QM M?QK ;†T M
#° H¬M; H M- M?'i H¨ €M? K„i M?bM [m M?Q i?'v T?–M iY M;mv ?B KX

>Q¨M; EB M `'i F?¦ ?B m b Q oQÆM; Zm®+ >Q H¢B +¦ T?ªM SM; M¨vX oQÆM; Zm
+¦ i•K Hw ç T?ÁM; pÈB M;QÌB F?€+- M¦ H¨ FBM? M;?B K +ª çÌBX

æ•v H¨ F?¬M; Km®M ?¢B M;QÌB M?QM; F?¬M; i? F?¬M; +¦ w ç T?ÁM;- ç•v H¨ T?
Zm®+ >Q X

@ *QM ;€B i¬B F?¬M; #B i M¦B +?mv M- +¦ ;b ç„+ i°B i?b i¬B i? v K†i M¦ tBM H¶B

>Q¨M; EB M i?'v oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M¦B ;b +?d +¦ i? M¦B iB T- M m F?¬M
KbM? b) ` b QX

@ E?¬M; M¦B ç„+ i°B ;b +ª- i¬B +?d H¨ i?'v F?¬M; +¦ ;b +–M M¦B +?mv MX "'i +S
Hm"i M¦B +?mv MX

oQÆM; Zm®+ >Q #bM? ioM? M¦B- >Q¨M; EB M +¦ +ªK ;B€+ ;†T F /–m KÐ F?¬M;

@ > v H¨ ibK K°i MÆB M;²B tm®M; M¦B +?mv M- K¼B pB + ç m +¦ i? #¨M K¨X h¬B
H¨ ?Á F?Q bBM? i¨BX h¬B iU ?ÄB KbM? +?Q iWM; ç„+ i°B +?O i`+? oQÆM;- i?^M
+?O i`+? oQÆM;- i¬B i? v K†i M¦ +?`m i°B- Km®M ç€M? Km®M T?¢i ;b +kM; çQÊ+

>Q¨M; EB M M¦B ` +kM; +¦ +?9i çª ç°M; bU FB M ç`M? +O oQÆM; Zm®+ >Q X

@ L m F?¬M; p¨Q i`QM; +Y ?¨M; M;²B- +?O i`+? oQÆM; Km®M Km t2X

>Q¨M; L?¨M Î # M [m M b€i T?€i ?B M p K†i oQÆM; Zm®+ >Q #m¬M; ` M M iB M

oQÆM; Zm®+ >Q FBM? M;¢+ M?bM >Q¨M; L?¨M- +¬ ª M¨v [m M b€i ;BÄB i?"iX J
i?'v M; vX >„M ;"i ç–m M¦BX

@ æQÊ+- M;²B tm®M; K°i +?9i çBX

*Y ?¨M; ¬ i¬ M¨v H„T ç†i F?€ i®i- ;B M #¨v t2 `'i `°M;- # M i`QM; +¦ K'v +?B + t2
i`QÈ+ /šM çQÌM;X

@ h`¨ Î ç•v F?¬M; [m€ M;QM KÌB +?O i`+? oQÆM; i?¬M; +ªKX

>Q¨M; L?¨M i?¨M? i?¢Q +–K i`¨ +K T? i`¨X

@ *?O i`+? oQÆM;- M¦B ` M;¨B çWM; ?B m H–K- M;?2 M¦B +MM; #` #„i +ÁM +¦ T?
Ov oB i *?•m- #Q i?Q i?` Ov G•K `'i +?9 w pB + M¨vX

>Q¨M; EB M +¦ +?9i m QªB M¦B- oQÆM; Zm®+ >Q +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ b m HQ

@ o'M ç +O T?¦ i`QÎM; # M i?Q Fw GB m /Q i?` Ov oB i *?•m [m M i•K- i¬B b Q +

oQÆM; Zm®+ >Q `'i iU M?B M M¦B- +QB M?Q i? ?B M i?€B ç°X *?mv M M¨v ?„M
?„M F?¬M; +–M b®i `m°iX

@ ±- +?O i`+? oQÆM; ç M Km t2 Q\ s2 Î ç•v +?d +–M M? i?Q+? i?b +¦ i? H"T iS+
i¬B b) #ªQ M;QÌB H¨K tQM; çQ iÈBX M;Q¨B ` i¬B +¦ K°i +,M #B i i?U i` M oB i aÆ
M¨Q +?O i`+? oQÆM; ç M Î p¨B ?¬KX

>Q¨M; EB M F?¬M; çB pÁM; pQ K¨ ` ;B€ i?ŠM;X

oQÆM; Zm®+ >Q M;?2 p"v +QÌB ? ?ª H'v pQ çQ ` K°i +?B + i? +?Q >Q¨M; L?¨M

@ J"i K½ H¨ +¬ ` M;Q¨B t2K +¦ # Q iB M b m ç¦ p M¦B pÈB #® +¬ t2K i¬B +¦ T?ªB

>Q¨M; L?¨M M„K +?†i +?B + i? K¨m ?²M; #¢+ K¨ i v `mM `mM H MX *¬ p°B p¨M; çS

>Q¨M; L?¨M `'i M? M? p M?Ä ;B¼M; M¦B # M i B >Q¨M; EB M- b m ç¦ H†M; H) ç†i
oQÆM; Zm®+ >Q X h` M i?U+ i >Q¨M; L?¨M pW M½v çB FB K i` K¨ `'i ?QªM; bÊ

M;Ì H¨ +?QM +QM b®- ç•v H¨ iB M +O +€M #° M?¨ MQÈ+ b Q\ >Q¨M; EB M i`QÈ
F?¬M; T?ªB iB M i? K ¬- M m F?¬M; /M oQÆM; Zm®+ >Q pW ` i`QÌM; ç½ i? K ¬ -
M?B m iB M M?Q p”vX

L¦B F?¬M; / M;?2 H¨ iB M HQm ç°M; +O i”T çQ¨M h K ?ªB +?d #^M; K°i T?–M i`Q

@ h¬B pšM M¦B +•m FB - v M i•K çÊB F i [mª- ç M H9+ ’v b) i?’v i’i +ªX o T?–M +
+?9i i°B +kM; +?Q +?„+ H¨ pB + t’mX

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB +QÌB M¦B K°i +•m M?Q Km®M F i i?9+ +m°+ M¦B +?mv M

>Q¨M; L?¨M ç°i M?B M M¦B,

@ *?O i`+? oQÆM;- +¦ i? M¦B +?mv M `B M; F?¬M;\

L;?2 >Q¨M; L?¨M M¦B M?Q p”v- >Q¨M; EB M M;˜M ` M?QM; pšM çSM; H M M¦B,

@ æQÊ+ `²B- L?¨M M?B M¦B +?mv M p¨B +•m pÈB +?O i`+? oQÆM;X

oQÆM; Zm®+ >Q M;²B `’i v M ioM?X >Q¨M; L?¨M M¨v ç9M; H¨ i?9 p`- +€+ +?B
oQÆM; Zm®+ >Q +kM; Km®M t2K #¼M ?¼ /MM; +?B m ;bX

*Y çQÊ+ ç¦M; H¢B- >Q¨M; EB M +® QÐM #° M;U+ F?€ #bM? i?QÌM;- K†i ç–v #B i

@ *?O i`+? oQÆM;- +?d +–M +¦ i? i? +?Q 2K i¬B i?b M? Km®M ;b +kM; çQÊ+- i`

hB M F?¬M; i€+ /KM; HB M +?mv M b M; M[b„+X

>Q¨M; L?¨M F?€ ç T- F?¬M; Qi M;QÌB i?2Q çm´BX *?ŠM; [m M¦B i?”i i?b M;QÌB i
i?•M T?”M +O +¬X

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M¦B +?d H’v K°i #S+ ªM? i`QM; pQ çQ iÈB- ç•v H¨ #S+ ª
?„M p¨ aÎ aÎX G9+ çB /¢Q i`QÌM; i?¨M? aÎ aÎ ç½ b®M; +? i FûQ ?„M +?KT +MM;X

@ *¬ t2K t2K- M;QÌB T?K M[i`QM; ç¦ H¨ pÊ i¬BX

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B pÈB ;B¼M; ç m i` m +?¼+ ;B®M; M?Q i`¨Q T?9M; >Q¨M; L?

>Q¨M; L?¨M F?¬M; M?bM K¨ çQ i v M;,M H¢BX

@ h¬B #B i pÊ M? M?’i ç`M? ç T ?ÆM i¬B- M?QM; iK+ M;[M¦B ?Q M?¨ F?¬M; i?
i?S+ `ä p /mM; K¢Q +O KbM?- ?ÆM M[ i¬B +kM; F?¬M; ç`M? F i ?¬M pÈB BX L
i? H¨K ibM? M?•M +?Q M?- M? ;¼B H9+ M¨Q +kM; çQÊ+X

oQÆM; Zm®+ >Q M;?2 tQM; F?¬M; M?`M çQÊ+ MÎ MK +QÌBX

@ E?¬M; b B- ç¨M ¬M; ç m i?Q+? KÈB K - K†+ F pÊ ç T M?Q i? M¨Q i?b pšM +¦ M
ç¨M ¬M; #bM? i?QÌM; M M +kM; p”vX o’M ç H¨ /mM; K¢Q +O +¬ i?b çQÊ+- +ÁM
F?¬M; T?ªB K¦M ,M i¬B i?Q+?X

J°i M;QÌB T?K M[M¦B pÈB M? p b m +¦ i? H M ;BQÌM; pÈB M? #’i +S H9+ M¨Q-
p”v K¨ ?„M H¢B M¦B i? X

J†i >Q¨M; L?¨M çÄ #WM; H M- iW +´ iÈB K†i ç m çÄX h?U+ i T?€M çQ€M +O oQÆ
>Q¨M; L?¨M +?d M?Q +?` 2K GB M J BX o’M ç H¨ +?` 2K GB M J B +¦ Qm i? ? B
K°i KbM? b Q bQ çQÊ+X

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B tQM; çSM; H M- >Q¨M; L?¨M +® ;QÊM; +QÌB M¦BX

@ æÊB +?9i- M? `®i +m°+ Km®M ;b\ F?¬M; T?ªB H¨ ç”T pÐ K°i t2 ` iB M b Q\

L;?2 i?’v >Q¨M; L?¨M i? M [m€ ?¦ ;B”M M¦B M?Q p”v- oQÆM; Zm®+ >Q [m v ç–m

@ æ9M;- +?d H¨ ç”T t2 ` iB M M?QM; i¬B [m2M M¦B pÈB +¬ K°i +•m M;¨v ç¦ çB pÈ
i?Q idM? OvX GÌB M¨v +O +¬ çB M¦B pÈB /b ’v çB- t2K /b ’v +¦ i€i +¬ F?¬M;\ L;QÌ
p¬ bd +ÁM ç„+ w ` p ç¦ H¨ F?¬M; +?’T M?”M çQÊ+X

N M; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

9dRX *?QÆM; 9ej, E?¬M; :'T

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?"M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; 9ej, E?¬M; ;'T

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

"Ä H¢B Ryy ç²M; M¦B H¨ iB M i tB- oQÆM; Zm®+ >Q iW iW `ÌB çBX Í i`QM; T?ÁM +?€M MªM M?bM ;QÆM; K†i F?¬M; + K HÁM; +O >Q¨M; L?¨M- v #m²M #U+ M¦BX

@ h?U+ ` M; v iW ç–m #® ç½ F?¬M; +?Q `^M; b) +¦ i? çª ç°M; çQÊ+ ?„MX L?QM; F?¬M; + K HÁM;X

>Q¨M; EB M Hm¬M /MM; iB M i¨B KÎ çQÌM; +?Q # Q ;BÌ i?'i #¢B- #•v ;BÌ M¦ ç½ ç ;BªB i?Q+? çQÊ+ H¨ oQÆM; Zm®+ >Q b Q +¦ M?B m iB M M?Q p"vX JbM? +® ;„M #^M; M;QÌB i X

@ *?mv M oQÆM; Zm®+ >Q +¦ iB M F?¬M; çQÊ+ M¦B pÈB #'i +S BX L;Q¨B ` +? M?B M- F?¬M; H¨K ;b +ª i`€M? +?Q +?¼+ p¨Q T?B M T?S+ HÈM ?ÆMX

>Q¨M; EB M M¦B H¨K >Q¨M; L?¨M F?¬M; i? ;BªB i?Q+?X *¬ FBM? M;¢+ M¦B,

@ o"v hB m *QÌM; i?b b Q ¢\

@ æ hB m *QÌM; +?`m i?B i K°i +?9i +kM; H¨ i®i- F?¬M; T?ªB pB + t'mX h`U+ ;B p®M F?¬M; ç`M? ?Q"i f± Ð ð L.

>B M ;BÌ- >¢ >–m h?QÆM; H¢B ç´B K¦M T?€T #ªQ M¨v H'v ç² M?B- M?QM; h?€B a

@ L;QÆB çWM; +¦ M^K K°M;- ç² ç i®i M?Q p"v çQÆM; M?B M i T?ªB iU /¢vX

> B p` *?Q h¬M i` M? çQ¢i ç² ç - +?mv M M¨v M m i`mv M ` M;Q¨B F?¬M; +¦ K'v M

Í FB K K¬M- i´M; +°M; +?d +¦ +?QM ç¢B *?Q h¬M K¨ i?¬BX

L?[M; M;QÌB F?€+ T?€ pÐ ç–m +kM; Km®M çªK çQÆM; ç iY ?¢+? i•K +O K°i i`QM
?B M ;BÌ H¢B tm'i ?B M ? B p` *?Q h¬M i` M? çQ¢i ç iYX

a m F?B i` M? ;B¨M? pÈB >¢ >–m h?QÆM;- h?€B aY E?¬M; m®M; K°i M;KK `QÊm

@ L m M;QÆB ç M; Hmv M •K /QÆM;- F?¬M; çQÊ+ +?mv M b M; Hmv M F?¬M; ;B
iQM?- T?QÆM; /B M FB K i?m"i- i i¢K i?ÌB F?¬M; /¢v M;QÆB `²B- M m M;QÆB `
+O FB K K¬M i?B M i`B m i`mM; QÆM;X

@ LÆB K¨B Hmv M FB K T?€T i®i M?'i H¨ hB m EB K G•m- i"M HU+ F?¬M; /MM;
Hmv M FB K T?€T +O KbM?X

@ æ9M; `²B- +¦ i?ÌB ;B M +¦ i? t2K FB K T?€T M;¬B b Q- ç•v H¨ K°i i`QM; h K ç¢B
FB K K¬M- +¦ mv M,M; p¬ +MM;- ç²M; i?ÌB- F?B i Hmv M F?¬M; ;B M T?€T i„+ H
T?€T M;¬B b Q- H¢B m®M; b v KÈB M;° ` X

h?€B aY E?¬M; ;B Q T?¦,

@ L?QM; M;QÆB +kM; T?ªB +?9 w- T?€T HU+ +O M;QÆB i?"i bU [m€ FûK- M m b
H¨ FûK- M?QM; M m bQ pÈB FB K i?m"i +O M;QÆB i?b [m€ FûK- M;QÆB +¦ `ªM?
KbM?X

@ "•v ;BÌ M;QÆB +¦ i? çB M;?d M;ÆB- T?ªB M?È- # M;¨v b m T?ªB Î ç•v- i b) im

h?€B aY E?¬M; ;BÆ K°i i v H M- F m GK+ L;mv M çB M;?d M;ÆBX

GK+ L;mv M +kM; +€Q HmB- b m F?B ` F?ÄB *¨M E?¬M +mM;- ç¢Q ç²M; /šM GK+
HÈMX

@ æ•v +?QM? H¨ MÆB Î +O bQ ?mvM? iW M v p b m- +ÁM +?Q ç†i i M- bQ ?mvM

æ¢Q ç²M; M¦BX

GK+ L;mv M M?bM i?'v i` M i'K #B M i` M +Y iB M pB M pšM +?Q pB i +?[- FB
tm®M; # +?[>Q aÆM *Q- t2K M?Q F, MB K >Q aÆMX

æ¢Q ç²M; H'v iW i`QM; i v €Q ` K°i i'K M;¼+ #¨B,

@ aQ ?mvM?- +€B M¨v +?QM? H¨ M;¼+ #¨B +'K T?€T +O >Q aÆM +Q- i'i +ª +'K T
>Q aÆM +Q ç m Î i` M- +'K T?€T M¨v /Q *?Q h¬M ç¢B M?•M iU i v i¢Q ` - +?QM?
;B M- M; v +ª *?Q h¬M F?€+ iÈB ç•v- Km®M +¬M; T?€ +'K T?€T M¨v +kM; +–M i®M
h¬M Km®M +¬M; T?€ +'K T?€T M¨v- +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M;X

GK+ L;mv M iB T M?"M M;¼+ #¨B- ç2K i?–M i?S+ i?,K /Á p¨Q i`QM;- H"T iS+ p¬ b
i`QM; ç–mX

æ¢Q ç²M; M¦B iB T,

@ E?¬M; #B i bQ ?mvM? +ÁM +–M ;b- M m +–M ;b- i b) H"T iS+ çQ iÈBX

GK+ L;mv M H„+ ç–m,

@ L?Q p"v H¨ çO `²BX

>„M p®M H¨ K°i M;QÌB iQÆM; ç®B iMv w- +kM; F?¬M; i`mv +–m t ?Q ;bX

æ¢Q ç²M; M¦B,

@ E?¬M; #B i bQ ?mvM? +¦ +–M i?` M[ F?¬M;- i`QM; FB K K¬M +¦ F?¬M; Qi M[ç i
ç iY +?•M i`mv M ç m +?`m H¨K i?` M[+?Q ç iY ?¢+? i•KX

@ *€B M¨v +kM; çQÊ+ b Q\

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v [m€B H¢X

æ¢Q ç²M; M¦B,

@ *?mv M M¨v H¨ çQÆM; M?B M- bQ ?mvM? M;QÆB H¨ ç iY ?¢+? i•K- i`QM; FB K
pQÊi t ç iY #bM? i?QÌM;- ç iY +?•M i`mv MX h`QM; FB K K¬M +?9M; i - ç iY ?¢
#®M i`,K M;QÌB- ç iY +?•M i`mv M #®M M,K M;¨M M;QÌB- ç iY #bM? i?QÌM; F?

@ æ iY ?¢+? i•K- i`QM; iQÆM; H B T?–M HÈM +¦ çQÊ+ [mv M i? `'i HÈMX

GK+ L;mv M H„+ ç–m,

@ æQÊ+ `²B- i F?¬M; +¦ ?SM; i?9X

æÊB ç¢Q ç²M; `ÌB F?ÄB- GK+ L;mv M ç½ ibK çQÊ+ T?ÁM; M;O- i`U+ iB T M^K tm®
iW F?B i`®M F?ÄB >Q aÆM- ç M #•v ;BÌ KÈB +Æ #ªM M ç`M? H¢B- +kM; +¦ i? #
iB M M?"T p¨Q ;B'+ K°M;- iU ?² H¢B [m v p >Q aÆMX

*?d +¦ çB m M^K K°M; +m®B +MM; +kM; idM?X

ob HÌB i? +O KbM?- FB K ç¢Q F?¬M; +¦ iB M ç²- /MM; FB K +O KbM? +„i ` K°i p
ç¢Q- b m F?B idM? K´M; +¨M; +–M +® ;„M;X

> B M;¨v M¨v- GK+ L;mv M +m®B +mM; +kM; +¦ çQÊ+ i?ÌB ;B M v M #bM?X

E?¬M; +¦ pB + ;b i?b Hmv M FB K- M;O K°i +?9i- m®M; +?9i `QÊmX *S M?Q p"v ?
ç½ iÈB M;¨v i?S # X

>¬K M v H¨ H9+ h?€B aY E?¬M; *?Q h¬M im ?¨M?- +kM; H¨ H9+ KbM? iÈB *¨M E?¬

GK+ L;mv M # v p T?Q *¨M E?¬M +mM;- i`QÈ+ F?B ç M *¨M E?¬M +mM; ?¢ tm®M
M?"T p¨Q i`QM; *¨M E?¬M +mM;- T?€i ?B M *¨M E?¬M +mM; pšM K ?Q†+ iMv w M
h?€B aY E?¬M; ç M; M;²B i` M ;? - iMv w +U+ F€- i`QM; +mM; çB M +ÁM +¦ K'v p`

J'v p` M K M[M¨v M?bM i?'v GK+ L;mv M iÈB +kM; F?¬M; F?ÄB /Á tûi- +~M i?"M ç

h?€B aY E?¬M; ;BÆ +? B `QÊm i`QM; i v H M,

@ GK+ L;mv M- i€K p` M¨v H¨ bQ ?mvM?- bQ i, +O M;QÆBX

@ *kM; H¨ ç iY i?S ? B KQÆB # ç M # KQÆB +O i X

æ M #•v ;BÌ- h?€B aY E?¬M; i´M; +°M; i?m M?"M # KQÆB K®i p` ç iY ?¢+? i•K- t
h?€B aY E?¬M; Hm¬M +¦ i?¦B [m2M M¨v- M?bM F?¬M; pW K„i i?b F?¬M; M?"M- +
iMv w M?Q p"v- i¢B b Q M,K ç¦ ?„M H¢B p¬ +MM; M;?B K i9+ i?m"M K„i u M h?QÆM
H¨ F€ [m€BX

h?€B aY E?¬M; M¦B,

@ hW b m F?B i?m M?"M u M h?QÆM; h?B M- i i´M; +°M; i?m M?"M KQÌB H,K p`
b€m- i`QM; ç¦- i´M; +°M; +¦ #ªv M;QÌB ç¢i iÈB >¶M æ°M; +ªM?- M?QM; i`QM; #ªv

E?B h?€B aY E?¬M; M¦B +?mv M- `'i M?B m ç iY T?Q /QÈB iÄ p #B i?QÆM;X

æ9M; p"v- #„i ç–m iW >¶M æ°M; +ªM? #„i +¦ i? iB M ` i? ;BÈB # M M;Q¨B +O i`r

" M M;Q¨B H¢B p¬ +MM; ?mM; ?B K- i`QM; #ªv M;QÌB K'i K'i # M;QÌBX

@ a >¶M æ°M; +ªM? +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; Î # M +¢M? i M;?2 ;BªM; #¨B- +?Q M
H¨ i€K M;QÌB- ?B M i¢B i,M; i? K GK+ L;mv M M;QÆB- i´M; +°M; H¨ +?QM M;QÌBX

j8jX *?QÆM; ede, •K .QÆM;U?¢V

hB T i?2Q i€K ç iY iB M iÈB +?¨Q ?ÄB H¨K [m2M pÈB GK+ L;mv M- GK+ L;mv M +

h?€B aY E?¬M; i?ªM M?B M M¦B,

@ h®i `²B- ?B M i¢B i b) M¦B pÈB +€+ M;QÆB i¢B b Q GK+ L;mv M F?¬M; +–M M
?B M i¢B i€K M;QÌB +€+ M;QÆB ç²M; HQ¢i iB M +¬M; iB m bQ ç - +?d bY /KM; FB

æ iY i?S kj h–M aQÆM; h?¨M? F?¬M; F?ÄB F?) ;B"i KbM?,

@ aQ T?K- i€K M;QÌB +?9M; i bY /KM; FB K i?m"i iB M +¬M; iB m bQ ç - +€B M¨v

>„M H„T #„T M¦B- iQM? +€+? M?Q p"v F?¬M; T?ªB +O M;QÌB H¨K ç¢B bUX

h?€B aY E?¬M; i?ªM M?B M M¦B,

@ G M çBX

@ G M i?b H MX

L;QÌB H M iB M; +?QM? H¨ i M ç iY k9 *?m L° h`b- ç•v H¨ K°i M;QÌB iQÆM; ç®B
ç°M; i v- FB K [m M; i`U+ +?d ?QÈM; GK+ L;mv M- GK+ L;mv M ;BQÆM; K°i i v H
€T +? *?m L° h`b- #ªv M;QÌB F?€+ i?'v *?m L° h`b #` €T +? +kM; ç²M; HQ¢i ç°M
K°i ç`+? i€K +kM; ? iÄ ` v m i? X

GK+ L;mv M T?€i ?B M- i€K M;QÌB M¨v ç m H¨ EB K pQÆM; M?QM; im pB FB K ç
+ªK ;B€+ FB K ç¢Q [m€ i?'TX

@ GK+ L;mv M- /MM; iQ¨M HU+X

h?€B aY E?¬M; [m€i,

@ æ #¼M ?„M #B i pb b Q M;QÆB F?¬M; +–M ?¼+ #¨B FB K i?m"iX

GK+ L;mv M +kM; i?,K /Á FB K T?€T +O i€K M;QÌB M¨v- FB K i`QM; i v p"M +?mv
[m M; F?) [m'M- /¢Q [m K°i pÁM; +´ i v +O i€K M;QÌB- K¶B K°i FB K ç m F?¬M; -
H¨ HQm H¢B #¢+? M;•M i` M H¨M / - +?m¬B FB K +O i€K M;QÌB iU ?² ç m `ÆB p¨

*€B M¨vX X X X X X

h€K M;QÌB ?Q¨M iQ¨M +?'M ç°M;X

EB K i?m"i +O p` iB m bQ ç M¨v +U+ F€ ç€M; bÊ5

"¼M ?„M +m®B +MM; +kM; ?B m pb b Q bQ T?K M¦B iB m bQ ç F?¬M; +–M ?¼+ F
pQÊi t HB M i?O +O i€K M;QÌBX

G9+ M¨v #¼M ?¼ +?ŠM; M?[M; F?¬M; iS+ ;B"M- M;QÊ+ H¢B `'i pmB p X

"¼M ?„M t€+ i?U+ `'i + Q ?SM;- iW b m F?B u M h?QÆM; h?B M #Ä çB- F?¬M; +¦ ç
i¢B `®i +m°+ ç½ tm'i ` K°i i?B M i¨B `²BX

h¢B b Q GK+ L;mv M H¢B +¦ #B m ?B M FBM? M;QÌB M?Q p"v- h–M aQÆM; h?¨M?
pW bÊX

h?€B aY F?¬M; #ªM i?•M K ?ªQ iYm M,K ç¦ T?¦M; ç½M;- imv M?B M F?¬M; ?ªB H¨

*?ŠM; [m M,K ç¦ u M h?QÆM; h?B M ç„+ i°B pÈB +QM +O hB M *´ o,M JBM? +?B

hB M *´ o,M JBM? +?QM? H¨ K°i i`QM; M;k ç¢B *´ o,M JBM?- +QM +O hB M *´ o,M
+¦ i?•M T?"M `'i HÈM- ç„+ i°B pÈB ?„M +?„+ +?„M b) ;•v ` T?QM; # iQ HÈMX

*?mv M M¨v +¦ HB M [m M iÈB +ª L¢T G M æS+- +m®B +MM; i'i +ª M€Q ç¢B H M-
€T +? h?€B aY E?¬M;- ûT h?€B aY E?¬M; çm´B #„i u M h?QÆM; h?B M- /•M; H M

+?O çQ€B +¬M; +?m°+ i°B- M¦B +€+? F?€+- +QM +O hB M *´ o,M JBM? +?B +?O
;†T M¢MX

L,K ç¦ ?mv M M€Q i?"i HÈM imv M?B M h?€B aY E?¬M; +kM; F?¬M; F?Q M M?QÊM
bS+ HU+ +m®B +MM; +kM; çQ u M h?QÆM; h?B M ` F?ÄB i`B m çQÊ+X

a m +?mv M M¨v h?€B aY E?¬M; #` +? M ûT +U+ HÈM- ç` p` Î EB K J¬M +kM; #` ?

o b m M?B m M,K M?Q p"v pšM +?Q +¦ K°i ?¢i ;B®M; i®i M¨QX

h?€B aY E?¬M; pšM M?"M ç iY M?QM; pb F?¬M; +¦ ?¢i ;B®M; i®i tm'i ?B M +?Q M

J¨ H–M M¨v GK+ L;mv M ç½ tm'i ?B M Î EB K J¬MX

o®M pÈB i?B M T?9 +O GK+ L;mv M- i`QM; KQÌB ? B + M? ;BÌ t¬M; H M h`MM; hB
p¨Q i`QM; i v +O h?€B aY E?¬M;- +?d H¨ pb GK+ L;mv M i?„M; EB K *?B hBM?-
*?B hY- EB K *?B hY imv çQÊ+ tQM; H¨ M?•M p"i i` im´B iB K HU+ +U+ HÈM- ç`
+ÁM + Q ?ÆMX

*?Q M M M?B m p` *?Q h¬M p®M Km®M M?"M GK+ L;mv M H¢B Km®M ;B i ?„MX

*m®B +MM; GK+ L;mv M ç¨M? T?ªB ç–m M?"T p¨Q H¨K ç iY +O h?€B aY E?¬M;-
M?B m M;QÌBX

o¬ Hm"M H¨ h?€B aY E?¬M; ? v H¨ GK+ L;mv M ç m #` ç®B ç`+?X

h`QÈ+ ç½ M¦B M?B m M,K i`¬B [m M?Q p"v h?€B aY E?¬M; pšM +?Q +¦ ?¢i ;B®M
*?m L° h`b #¼M ?¼ imv h?€B aY E?¬M; `€M; bS+ /¢v #ªQ M?QM; i€K ç iY +O ?„M
æ¢B æ¢Q +ªM? i–M; i?S i€K- i–M; i?S +?QM- ?ÆM M[im pB FB K ç¢Q +kM; F?¬M

J¬M ?¢ +O h?€B aY *?Q h¬M ;†T M?B m ç®B ç`+?- M?[M; M,K M v imv M +?¼M ç
K¢M? H„K- H¨K +?Q K¬M ?¢ +O v +¨M; #` #S+ #€+? t'm ?´ ?ÆMX

æ9M; i? - ç9M; H¨ ç iY ?¢+? i•K- bQ pÈB ç iY +?•M i`mv M i?b ;BÄB ?ÆM- M?Q
aY *?Q h¬M H¢B v m M?'i i`QM; +€+ ç iY ?¢+? i•K-

u m M?'i i`QM; ç€K ç iY ?¢+? i•K- / M? iW M¨v i?"i F?¬M; K i BX

L?[M; M,K M v K¬M ?¢ +O h?€B aY *?Q h¬M b®M; i?"i F?¬M; / /¨M;X

æ9M; H¨ F?¬M; / /¨M;X

J¨ #•v ;BÌ ;†T T?ªB GK+ L;mv M- FB K i?m"i +O GK+ L;mv M ç9M; H¨ F?¬M; iQÎM

E i [mª h–M aQÆM; h?¨M? *?m L° h`b #¼M ?¼ i€K M;QÌB pmB KWM; p¬ +MM; ?ªQ
HB M i,M; ?ÆM- +?d ?B p¼M; GK+ L;mv M +¦ i? iB M H M- i? v K¬M ?¢ +O h?€B

*kM; #ÎB pb M;mv M M?•M ç¦ +?Q M M h–M aQÆM; h?¨M? *?m L° h`b F?¬M; ? ç® F
KWM;- i?•M K"i pÈB ?„MX

h?€B aY E?¬M; MûK ?² H¬ `QÊm ` ,

@ æQÊ+ `²B ?B M i¢B #„i ç–m ;BªM; #¨B- +€+ M;QÆB ?B M M v +¦ i´M; +°M; +?Q
F?¬M; ;B®M; M? m- i +kM; F?¬M; i? ;BªM; ?ÌB ?Êi- K¨ ;BªM; +?Q K¶B M;QÌB- ?
M;QÆB +¦ im pB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S +?QM çdM? T?QM;- imv M?B M tmM; FQ
F?¦ F?,M p¬ +MM;- +–M T?ªB iQ+? Hkv `'i M?B m- M;QÆB ?B M i¢B +® ;„M; iQ+?

@ *?m L° h`b M;QÆB H¨ æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S +?QM i`mM; F€- ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q
+kM; F?¬M; F?¦- M;QÆB +® ;„M; im i"T H¨ çQÊ+X

h?€B aY E?¬M; ç®B pÈB im ?¨M? +O ç iY +O KbM? M„K `ä M?Q HÁM; #¨M i vX

@ .B T >¨M S?QM; M;QÆB +¦ im pB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S i€K çdM? T?QM; M;QÁ
K'm +?®i +?QM? H¨ H¨K b Q ç +?Q i?B M ç` T?€T iQÈM; T?ªM ?²B H¢B #ªM i?•M
F? B KÎ çQÊ+ H¨ +¦ i? iB M p¨Q i–M; i?S +?QMX

hB T iK+ M?Q p”v iB M iÈB GK+ L;mv MX

@ h?U+ HU+ +O M;QÆB i pšM +?Q M?bM `ä- M;QÆB T?¦M; ` i?QÊM; +´ T?M +?

@ æQÊ+X

GK+ L;mv M ;”i ç–m T?¦M; ` T?M +?9 +O KbM?X

h`QM; M?’i i?ÌB jd T?M +?9 T?¦M; ` X

S?M +?9 T?¦M; ` F?B M h?€B aY E?¬M; p¨ i€K p` bQ ?mvM? bQ i, F?€+ +O GK+ L
h?€B aY E?¬M; #B i ç² M?B +O KbM? H¨ EB K >Q¨M;- EB K >Q¨M; +¦ # KQÆB #
i?QÌM;- H9+ M¨v v +–K #bM? `QÊm M?bM +?ˆK +?ˆK p T?Q hY *?B h?QÊM; *´ T?

@ hY *?B h?QÊM; *´ S?M *?9\

h?€B aY E?¬M; ;B”i KbM?- # KQÆB #ªv h?QÊM; *´ S?M *?9 F?¬M; +¦ ;b- M?QM; +
S?M *?9 i?b ç9M; H¨ [mw ?B KX

@ o•M *?B h?QÊM; *´ S?M *?9 +¦ i? ?¦ i?•M i?¨M? #´M K¢M; M;mv M M? b Q\

h?€B aY E?¬M; FBM? M;¢+ M?bM- i?”i H•m `²B +QÌB H M,

@ h?”i i®i +¦ iB K HU+ HÈM M?’i- iB K HU+ p¬ ?¢M /MM; iB K HU+ M¨v ç¢i iÈB çdI

h?€B aY E?¬M; T?€i ?B M ` KbM? KÈB i?m M?”M çQÊ+ K°i i M ç iY [m€B p”i +¦ i
çQÊ+ +¦ F?ª M,M; i`Î i?¨M? M;QÌB i` im´B K¢M? M?’i M?Q EB K *?B hYX

j89X *?QÆM; edd@ed3, hB m h?B M h? :BÈB h¨M S?€ æ¢B >Q M;

h`mM; PÆM; i?B M i`B m EB K *?B hY +?QM? H¨ K°i i`QM; E?Q o”M i?’i iY- E?Q p
p”i i`QM; ?¨M; i`,K i`B m M;QÌB +O h`mM; PÆM; i?B M i`B m- #ªv M?•M p”i +¦ iB

h?€B aY E?¬M; +ÁM +¦ i? i`’M ç`M? M?QM; ç€K M;QÌB h–M aQÆM; h?¨M? i?b F?

@ " KQÆB #ªv i?QÊM; +´ T?M +?9X

h–M aQÆM; h?¨M? FBM? +?’M- ?„M H¨ M;QÌB K¢M? M?’i i`QM; i€K M;QÌB M?QM
i?QÊM; +´ T?M +?9 K¨ i?¬B- ?ÆM M[?„M /U p¨Q +?Q #ªQ +O EB K J¬M K¨ GK+ L
F?ª M,M; çQÊ+ iB T t9+X

@ L?B m p”v b Q\ " KQÆB #ªv i?QÊM; +´ T?M +?9X

*?m L° h`b +kM; F m HÈM- ?„M +kM; #` +?’M FBM?- ?„M +?d +¦ KQÌB H,K i?QÊM;
M;Ì bQ ç H¢B +¦ M?B m M?Q p”vX

@ h +m®B +MM; ç½ ?B m ` T?€T HU+ +O iB m bQ ç i¢B b Q H¢B ?ÆB i?’T- # K
H–M Hmv M ç m F?®M F?¦ ç M +U+ çB K- iWM ç¦ M,K K¨ Hmv M iÈB +ªM? ;BÈB M¨

@ hB m bQ ç i?B M T?9 i?”i K¢M?- imv F?¬M; i? bQ pÈB EB K *?B hY M?QM; +
K¬M ?¢ h?€B aY *?Q h¬M +O +?9M; i F?¬M; +?WM; +¦ ?B p¼M; [m”i F?ÎBX

h?€B aY E?¬M; +?„T i v b m HQM; M?¨M M?¢i K¨ M¦Bc

@ _’i i®i +,M +Æ +O M;QÆB [mª M?B M H¨ p[M; +?„+ p¬ +MM;- p b m M?’i ç`M?
M?B M M;QÆB T?ªB #B i `ˆM; M;QÆB +?¼M +QM çQÌM; M¨v p b m K¶B H–M T?€

@ oQ /K M?Q æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S b€m L;mv M M? *?9 h æ¢B æ¢Q *ªM? i–M;
o•M +–M T?ªB i¢Q i?¨M? K°i iB m F i ;BÈB- M;QÆB bQ pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ +Á

@ >B M i¢B pB bQ M¦B +?Q M;QÆB #B i K°i T?2M H¨K b Q ç i,M; H M æ¢B æ¢Q *ª

h?€B aY E?¬M; iBM? i ;BªM; ;BªB +?Q GK+ L;mv M- i?”K +?Q b m ç¦ +ÁM ç†i +?
L;mv M ç +?Q ?„M i,M; i? K bU ?B m #B iX

G K + L ; m v M + k M ; # B i ? B M i ¢ B K b M ? v m M ? ' i H ¨ p T ? Q Æ M ; / B M T ? € T H U + - +
h ? € B a Y E ? ¬ M ; + ? d # ª Q i " M i b M ? H ¨ K G K + L ; m v M ç Q Ê + H Ê B ` ' i M ? B m X

s 2 K ` i ` Q M ; i ? Ì B ; B M M ; „ M ç ¢ i i È B æ ¢ B æ ª Q * ª M ? i – M ; i ? S # ª v F i i ? ¨ M ? E ? € M ?
+ ? m v M / / ¨ M ; X

h ? Ì B ; B M i W i W i ` ¬ B [m X

G K + L ; m v M i B M p ¨ Q E B K J ¬ M ç ½ ç Q Ê + K ° i i ? € M ; X

Í # M M ; Q ¨ B h ` M M ; h B m E B K G • m - E B K * ? B h B M ? p ¨ E B K o , M > ¨ Q + Q Ì B ? ? ª ,

@ G K + L ; m v M E B K * ? B h B M ? i ç ½ t ¬ M ; [m + Y [m M i ? S b € m ç 9 M ; i ? i m v K m
M ? Q M ; H 9 + M ¨ v M ? • M p " i ç S M ; ç – m H ¨ i K ¨ F ? ¬ M ; T ? ª B H ¨ M ; Q Æ B i + k M ; b) i ` Î i
H 9 + ç ¦ b) + ¢ M ? i ` M ? p È B M ; Q Æ B X

> „ M + Q Ì B i Q ? „ M ç ½ ç Q Ê + ? m v M ? i ` Q Î M ; i ` m v M + ? Q b B m + ' T i m v i + ? B m - ? m v
h Y ç ½ ç € M ? + ? i ` ' i M ? B m æ ¢ B æ ¢ Q * ª M ? i – M ; i ? S + ? Q M - i – M ; i ? S K Q Ì B ? ¦ i ? ¨ M
M m ® i p ¨ Q - K † + / M H ¨ K p " v + , M + Æ # ' i ´ M M ? Q M ; + ¦ i ? F ? B M + ? Q i ? U + H U + ç ¢ B i E

o T ? – M + , M + Æ # ' i ´ M - ? m v M ? i ` Q Î M ; K b M ? H ¨ E B K * ? B h Y + ¦ + ? m v M ; b F ? ¬ M ; i

@ G K + L ; m v M M ; Q Æ B + ? Ì ç ¦ - i ' i + ª K ¼ B M ; Q Ì B ç m H ¨ ç i Y ? ¢ + ? i • K K ¨ M ; Q Æ B
h ? € B a Y * ? Q h ¬ M K ¨ i ? ¬ B i b) # € B > B M o B M * ? Q h ¬ M H ¨ K b Q T ? K - h ? € B a Y * ? Q
b Q b € M ? ç Q Ê + p È B > B M o B M * ? Q h ¬ M X

h ` Q M ; + Y m ç ¢ B * ? Q h ¬ M > B M o B M * ? Q h ¬ M + – K ç – m X

J ¨ i B m + ? m ~ M i ? m ç ² ç + O > B M o B M * ? Q h ¬ M b Q p È B h ? € B a Y * ? Q h ¬ M i ? b + Á

L ; Q Ì B # b M ? i ? Q Ì M ; + , M # ª M F ? ¬ M ; + ¦ + € + ? M ¨ Q # € B > B M o B M * ? Q h ¬ M H ¨ K b Q T

G ¨ M ; Q Ì B + ¦ i m v i ç ¢ B [m M ? + k M ; ` ' i F ? ¦ - M ? Q M ; E B K * ? B h B M ? H ¨ ç ç + O E E
i Y > B M o B M + ? Q h ¬ M p š M T ? ª B M K † i X

* ? Q M M B + k M ; ? • K K ° ç ® F } M ? b M E B K * ? B h B M ? - i m v M ? B M M ; Q Ì B i K M ? p "
# ¼ M ? ¼ + k M ; F ? ¬ M ; + ¦ + € + ? M ¨ Q X

J ¨ H 9 + M ¨ v Î i ` Q M ; h ` M M ; h B m E B K G • m ç M ; + ¦ K ° i M [i Y M ? Q i B M M [p Q Ê i ª B M
M ¨ M ; ç ½ p Q Ê i [m i – M ; i ? S # ? B M i ¢ B ç M ; i ` M M ; F Q + ? i – M ; i ? S i Q i B M # ° t 2 K `

G K + L ; m v M - H 9 + i B M p ¨ Q h ` m M ; P Æ M ; h ? B M h ` B m - S ? B h B M F ? ¬ M ; F û K M ; Q Æ
F ? ¬ M ; i ? m M ; Q Æ B X

h Y ç ` + ? G Q M G Q M Î S ? € T * ´ o , M J B M ? i m v i + ? d i B M p ¨ Q i ` Q M ; o ¬ h ? Q Ê M ; æ ¢
ç ` M ? F ? ¬ M ; i ? m M ; Q Æ B X

E ? ¬ M ; * ? B a Æ M - o ¼ M ; . Q Æ M ; S ? Q M ; X

æ • v H ¨ K ° i M ; ¼ M M 9 B Î E ? ¬ M ; * ? B a Æ M X

G K + L ; m v M M ; ² B t T # ^ M ; i ` Q M ; H Á M ; ç M ; i ` – K i Q X

h ` Q M ; F ? Q ª M ; i ? Ì B ; B M M ¨ v K ¼ B M ; Q Ì B F ? ¬ M ; M ; W M ; i B M # ° K ¨ G K + L ; m v M p š

E ? Q ª M ; i ? Ì B ; B M M ¨ v ? „ M ç ½ ç ¢ i i È B æ ¢ B æ ¢ Q * ª M ? i – M ; i ? S b € m ç d M ? T ? Q M ; -
+ ª M ? i – M ; i ? S # ª v X

* Y ª B M ¨ v i ? " i F ? ¬ M ; / i ? ¨ M ? + ¬ M ; X

G K + L ; m v M i ? Î ` K ° i ? Æ B H ¢ B # „ i ç – m i ` M M ; F Q + ? - # K Q Æ B # ª v i ? Q Ê M ; + ´ T ? M
i K - ? ¦ i ? ¨ M ? K ° i i B m F i ; B È B - i € + ? ` F ? Ä B ç ¢ B i ? ; B È B - i m v M ? B M ç • m / / ¨ M
H ¢ B M ? M ? + ? ¦ M ; i M ` ½ X

G ¢ B K ° i H – M i ? ' i # ¢ B X

G K + L ; m v M + k M ; F ? ¬ M ; ; ' T ? „ M + – K H ' v K ° i # b M ? ` Q Ê m K ¨ m ® M ; - ? „ M ç ½ i b K `
P Æ M ; i ? B M i ` B m - + ª K i ? ' v ç Q Ê + # ' i F € M Æ B M ¨ Q Î h ` m M ; P Æ M ; i ? B M i ` B m b Q
+ ? K + K ' v i ` , K H – M - M ; v + ª K † i i ` Ì B Î ç • v + k M ; i Q ? Æ M X

G K + L ; m v M ç M ; m ® M ; ` Q Ê m / Q Ð M ; i ? – M i ? b T ? € i ? B M ` b Q i , L ? ¢ + a Q Æ M ; i B
K † + t B K v K ¨ m ç Ä - H ¨ K ° i K „ M ? • M ` U + ` Ð ç ° M ; H Á M ; M ; Q Ì B + k M ; H ¨ M [i Y / m v M
h ? € B a Y * ? Q h ¬ M X

L ? ¢ + a Q Æ M ; M ¦ B c

@ h B m ç - b „ T i È B H ¨ + Æ ? ° B K Q Ì B M , K K ° i H – M H m v M F B K w - F ? ¦ + ¦ ç Q Ê + ç ¦ X

G K + L ; m v M F ?) ; B " i K b M ? c

@ G m v M F B K w b Q + – M K Q Ì B M , K K ° i H – M \ E ? ¬ M ; T ? ª B i M v i ? Ì B + k M ; + ¦ i ? H m

G K + L ; m v M F ? ¦ ? B m ? Ä B X

L ? ¢ + a Q Æ M ; i b K K ° i F ? ® B ç € t M ? # M + ¢ M ? G K + L ; m v M K ¨ M ; ² B t m ® M ; X

@ æ F ? ¬ M ; # B i * Q " ª Q h ¨ M ; + O E B K J ¬ M + ? 9 M ; i b Q \ ç ¦ + ? Q M ? H ¨ h B m h ? B
> Q M ; E B K Z m v M X

L;° ç¢Q ;B[EB K [mv M i?”i F?¬M; ;B®M; M?Q #bM? i?QÌM;X _’i M? M? +¦ i? / /
HQ¢B FB K wX

>ÆM M[- h?Y +?B FB K w M¨v +kM; +¦ [m M ? pÈB aBM? +?B FB K wX .U p¨Q i`
M¨v b) ?¶ i`Ê +?Q ?„M ?B m i?¬M; aBM? +?B FB K w- K°i +,M +Æ p¬ +MM; p[M; p¨M

L?QM; K’v + M? ;BÌ b m ç¦- ?„M pšM F?¬M; M;° ` K°i FB K w M¨QX GK+ L;mv M +
?² H¬ `QÊm çB K2M i?2Q çQÌM; M9BX L¦B F?¬M; +?WM; ?„M p¬ ibM? K¨ ?B m i?
>„M i?ª HÄM; i•K ibM?- T?€i ?B M KbM? ç½ iÈB #Ì b¬M;X

h`QM; /ÁM; b¬M; MQÈ+ ç½ bÈK F?¬- K¨ i` M b¬M; H¢B #` M;„i K°i çQ¢MX

æQ¢M5

L?Q i? M¨Q H¨ æQ¢M +?B FB K w\

æQ¢M p®M /KM; w H¨ +€B ;b\

h`ÌB +¦ i? çQ¢M- MQÈ+ +¦ i? çQ¢M- ?Ä +¦ i? çQ¢MX *?d +–M +QM M;QÌB +¦ çO
i? #` +„i çSiX æQ¢M +?B FB K w- F€ i?”i ;B®M; M?Q /KM; w +O ?„M- F?¬M; +¦ [m
K°i HQ¢B FB K w F?¬M; +¦ M?B m ?¨K M;?o X L?QM; Km®M ?B m i?¬M; FB K w M
? B + M? ;BÌX L m M?Q Î # M M;Q¨B- Km®M ?B m i?¬M; æQ¢M +?B FB K w- +?d bÉ

EB K w i?S #®M KQÆB ? BX

EB K w b® HQÊM; ç½ i,M; p¼iX

GK+ L;mv M iB T iK+ #QÈ+ çB- T?€i ?B M i` M K†i ç’i +¦ `’i M?B m ?¢i ;B®M;X L?
ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M K’iX G¢B H¨ bU b®M;5 *?QM? KbM? K°i H–M M[i?¬M; [m EB
? `’i M?B m pÈB bU b®M;X >¨ +?B FB K w- GQm +?B FB K w- h?Y +?B FB K w # H
pÈB aBM? +?B FB K wX >ÆM M[- +?QM? KbM? i¢B EB K K¬M +kM; +¦ çQÊ+ M M

L m F?¬M; i?b #•v ;BÌ ?„M ç½ F?¬M; M;° ` aBM? +?B FB K wX

JQÊM +Æ ?°B # M i`QM; EB K [mv M ç HoM? M;° aBM? +?B FB K wX GK+ L;mv M
ç M H9+ +ÁM Î EB K K¬M- `²B H¢B M;?o ç M K®B [m M ? ;B[>¨ +?B FB K w- GQm
h?”K +?Q +ÁM +¦ hY +?B FB K wX >„M Km®M H’v hY +?B FB K w ç ç®B H”T pÈB a

h`QM; H9+ M?’i i?ÌB- i`QM; ç–m ¦+ +O ?„M ?bM? M?Q ç½ +¦ +ªK ;B€+X L?QM; K°
F?,M M?’i +kM; F?¬M; T?ªB / /¨M; HoM? M;° M?Q p”vX

J„i i?’v KbM? b„T M;° ç¢Q- i?b K°i FB K F?Q +U+ F€ €+ HB i t¬M; iÈBX GK+ L;mv
i`€M? Mû- i`€M? çQÊ+ K°i FQ+? i?”i #€ ç¢Q M¨vX >B M i¢B ç½ +¦ M;QÌB +¬M; FQ
/WM; H¢BX GK+ L;mv M M?bM i?ŠM; T?Q i`QÈ+- t2K ç®B i?O H¨ B\

*?ŠM; H) H¨ EB K +?B iBM? ? v H¨ ç€K M;QÌB h?QÊM; Zm M a€i\ L?QM; F?B M?bM
GK+ L;mv M bÊ ?½B F m H M K°i iB M;X *QM [m€B p”i i`QÈ+ K„i + Q ?ÆM ? B Kú
/€M; p ?bM? M;QÌB- M?QM; H¢B ?Q¨M iQ¨M F?¬M; T?ªB ?bM? M;QÌBX >ÆM M[
FB K i¢Q i?¨M?X *?¶ ç–m H•m +kM; H¨ K°i i? M? çQªM FB KX > B i v H¨ ? B i`QÌ
i–M; FB KX *?•M H¨ K°i i`QÌM; FB K i?”i /¨BX

Zm€B p”i M¨v ?Q¨M iQ¨M /Q FB K i¢Q i?¨M?X

GK+ L;mv M bÌ +^KX h +QB M?Q H¨ +¦ FB M i?S+ p çO HQ¢B [m€B p”i- M; v +ª
?Q¨M; ? v H¨ v m i?9 +kM; ç½ ;†T F?¬M; #B i # Q M?B mX L?QM; +?Q iWM; ;†T [
H¢ HmM; M?Q i? M¨vX *kM; +?ŠM; #B i H¨ HQ¢B [m€B p”i ;bX Zm€B p”i FB K KÎ K

@ L;QÌB EB K K¬M\

@ L;QÆB H¨ B\

GK+ L;mv M ?ÄBX

@ h H¨ B\ h +kM; F?¬M; #B i i H¨ B\

oQÆM; Zm®+ >Q M;?2 tQM; •M +–M +?¨Q ?ÄB,

@ >S i?9+X

>S L K >¢ # M FB `'i M;?B K i9+ M¦BX

@ Zm®+ >Q - p'M ç M¨v +?€m T?ªM €M? `'i F`T i?ÌB- +?9 +?Q `^M; idM? Ov T?ªB `
H¨ F?¬M; +?d çÆM ;BªM +¦ [mªM Hw i?` i`QÌM; +?'T T?€T #¢Q HU+- K°i p¨B M;¨M
T?€T +kM; ? v /MM; #¢Q HU+X K'v p'M ç M¨v F?¬M; ;BªB [mv i i?b M?'i ç`M? b)
ibM? +ªK +O [m–M +?9M; M?•M /•M pÈB æªM;- pÈB +?QM? [mv MX *?9 b) ;¼B ç
b m F?B #€Q / M? i?b H'v i?•M T?"M T?¦ +?O M?B K p,M T?ÁM; ;B€K b€i idM? Ov
HB M [m M +–M T?ªB M;?B K i9+ tY Hw- +?mv M +ÁM H¢B çÊB +?9 p `²B M¦B iB

*m°+ çB M M¨v +QB M?Q +?Q oQÆM; Zm®+ >Q i?QÊM; T?QÆM; #ªQ FB K- >S
M¨v ç ;ä G•K *OM; K°i +?9iX

oQÆM; Zm®+ >Q /"T K€v- .m o•M o•M +QÌB M¦B pÈB ?„MX

@ G½Q >S F?2M +?€m- M¦B F?Sm ;B€+ +?QM? i`` +O +?€m `'i M?¢v +ªKX JQÊM
ç°M; +?dM? ç®M T?QÆM; T?€T H¨K pB +X

@ a Q ¢- G•K *OM; +ÁM +?Q F?m'i T?K+\

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB +QÌB M¦B K°i +•m- .m o•M o•M M;?2 tQM; M?QÈM; K„i M¦B

@ h?^M; #û M¨v- +¦ /b KÈB çQÊ+ M¦B M?Q p"v- çWM; M¦B Î M;Q¨BX æ9M;- +?mv M
L K h?B M ç M ç•m `²B\

@ *S ;B K i? K p¨B M;¨v ¢- F?¬M; ;'TX æÊB ç M H9+ >S i?9+ iW "„+ EBM? p ç½X

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M¦B `ä M?QM; w H¨ `'i `ä `¨M;- T?ªB t2K M?m +–m +?QM?
+O .m o•M o•M- oQÆM; Zm®+ >Q #B i çQÊ+ K°i iBM G•K *OM; pšM +ÁM +SM;X

o +?¶ GQm GBM? i`ÌB ç½ ?Q¨M; ?¬MX oQÆM; Zm®+ >Q ;ä +Y F?¬M; M;Ì F?¬M
?„M +ÁM iQÎM; F?¬M; +¦ B Î M?¨X >„M ç M; +?m~M #` H'v çB M i?Q¢B ;¼B i?b +Y
M?Ä ;B¼M; M¦BX

@ o¨Q M? M? K°i +?9iX

@ G¨K F i`°K ¨\

oQÆM; Zm®+ >Q M?Ä ;B¼M; M¦B- ?„M p¨Q tQM; +kM; ç¦M; +Y X >„M tQ v H¢B T
HQm H¢B K°i ?bM? #¦M; pÈB +?B + €Q M;„MX oQÆM; Zm®+ >Q iB M p¨Q i?2Q b
p¼M; ` X

@ E?¬M; çQÊ+ p¨Q- 2K ç M; i„K +?Q >B m G•KX

oQÆM; Zm®+ >Q çB iÈB +Y /WM; H¢B M?bM F i +'m i`QM; +,M T?ÁM;X *,M T?Á
K°i T?ÁM; F?€+?- +¦ H) F?QªM; 3yK- HQ¢B +,M ?° M¨v #•v ;BÌ `'i HQm ?¨M?X

S?ÁM; M;O +?QM? M^K Î ;B[- +€+? p€+? H¨ K°i T?ÁM; ç†i ?¨M? Hw +O >B m G•K
KÈB Km - t2K ` ç•v H¨ T?ÁM; +O >B m G•KX oQÆM; Zm®+ >Q +¦ +?9i HQ H„M;
GBM? i?QÌM; +¦ iB M; F?¬M; M?ÄX

o T?ÁM; M;O M^K K°i H9+- ?„M M;?2 i?'v iB M; +QÌB Î T?ÁM; # M K¨ F?¬M; Km®
i` M #¨M +¦ K€v pB iQM?- ?„M KÎ ` - ç€M; iB + i`QM; K€v pB iQM? +?d +¦ +?9i i¨B
K°i i`Á +?ÆB M¨QX oQÆM; Zm®+ >Q H M K¢M; K°i pÁM; `²B i?¬BX h?ÌB M¨v +?
T?B K +kM; +?d +¦ i? p¨Q K°i T?ÁM;- M¦B i?"i M,M; HU+ M¦B +?mv M T?B K +O o
+ QX

oQÆM; Zm®+ >Q ç¼+ #€Q K°i H9+- GQm GBM? [m'M F?,M i„K iB M p¨Q +QÌB M¦B

@ >B m G•K `'i ?B m +?mv MX

GQm GBM? pW M¦B pW `'i F?¬M; T?K i`€+? çB iÈB i`QÈ+ +Y b´- +ÎB F?,M i„K `
;B€+ çSM; T?Q b m HQM;- ? B K„i GQm GBM? K¼+ b m HQM; M M +¬ M?Ä ;B¼M;

@ æWM;- >B m G•K Î T?ÁM; # M- çÊB i®B çBX

h®B- çQÊ+- i®B p”vX o'M ç H¨ ç M i®B Km°M GQm GBM? H¢B b M; T?ÁM; # M +M
+?Ì K i M M M^K M;OX

E?¬M; #B i [m # Q H•m oQÆM; Zm®+ >Q +¦ K°i ;B'+ KÆ i„K bm®B MQÈ+ M¦M;-
ç M T?ÁM; F?€ KÌ i®B- ?„M i?Q+? SM; K°i +?9i i?b i?'v `ä GQm GBM? ç M; [m€ ;
ç–m H M +QÌB M¦B pÈB ?„MX

@ 1K Km®M +¦ +QM- +?9M; i T?ªB M? M? K°i +?9iX

GQm GBM? M?Q +¨M; Km®M Î # M i` M- +?B + 2Q ? v i”T pä F?¬M; M;WM; H„+ HQ
/šM HÈMX *?ŠM; [m iQ i? M¨v H¨K GQm GBM? F?¬M; /mv i`b çQÊ+ H•m- +?d p¨B
?„M- KB M; i?Î ?´M ? M M?Ä ;B¼M; M¦BX

@ E?¬M; çQÊ+- F?¬M; +?`m çQÊ+ M[X

GÌB M¨v i¢Q i?¨M? ?”m [mª `'i M;?B K i`¼M;- i?¨M? +¬M; FQ+? i?Q+? oQÆM; Zm
iÈBX oQÆM; Zm®+ >Q M;²B /”v i¢Q i?¨M? ?”m [mª F?B M GQm GBM? p°B p¨M; M
GBM? `'i M? M? `ÆB p¨Q /K+ p¼M;- H„+ HQ +¨M; i? K F`+? HB i- ç¬B i?Ä M;¼+ i
i9K H'v M?Q Km®M +?ªv ` X oQÆM; Zm®+ >Q ?€ K²K +„M ç9M; v m ?¢B +O GQm
HQ- ¬K +?†i +´ ?„M- +ª M;QÌB `mM `˜v- K°i Hm²M; F?Q M¦M; iW +?¶ M¦M; #ÄM; +?

X

a m F?B H¨K tQM; i?O iK+ Î T?ÁM; L?•M bU- oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M? M? F?¬
Zm®+ >Q F?¬M; Km®M [m€ #„i K„i M M iW +?®B pB + L;¬M G >B m ç M #„i +?mv
+?Q +ÁM M¦B pÈB L;¬M G >B m H¨ Î idM? Ov +QB M?Q F?¬M; [m2M ?„M H¨ i®i M?

L;¬M G >B m çQ ?„M iÈB T?ÁM; L?•M bU F?B M oQÆM; Zm®+ >Q H¨K pB + `'i M
+kM; b) #Ä [m p¨B i?SX oQ /K M?Q H9+ H¨K i?O iK+ p` i`QÎM; T?ÁM; M?•M bU H9
i¨B HB m +O oQÆM; Zm®+ >Q H¢B #B M b„+X oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; +¦ / M?
F?¬M; M;¢B p` i`QÎM; T?ÁM; M?•M bU +¦ i?W M?”M Î i`QM; +Æ [m MX h` M i¨B H
im´B- +'T +?QM? ?mv M- iWM; H¨K +?O i`+? [m”M >²M; a KX æB m M¨v M¦B `ä `'
T?ÁM; M?•M bUX

oQÆM; Zm®+ >Q iW +?®B T?ÁM; L?•M bU T?€B M;QÌB /šM çQÌM;- ?„M H[M; i?[
T?Q ç¬M;- i–M; # H¨ T?ÁM; H¨K pB + +O p,M T?ÁM; ;B€K b€iX oQÆM; Zm®+ >
+?O M?B K- +kM; +?QM? H¨ T?ÁM; H¨K pB + +O S?¦ +?€M? p,M T?ÁM; G•KX h`
pB + +O S?¦ +?€M? p,M T?ÁM; G•K ç¦M; +Y - ;ä +kM; F?¬M; M?9+ M?Q+?X oQÆ
;b F?€+ ?ÆM H¨ iU KbM? çB ç M p,M T?ÁM; HÈM p,M T?ÁM; ;B€K b€iX

" M i`QM; T?ÁM; H¨K pB + F?€ v M ioM?- +¦ i´M; +°M; i€K #¨M H¨K pB +- F?¬M; ;
Zm®+ >Q HB + K„i i?'v +¦ # M;QÌB Î ç•v- ? B M[K°i M K- # M;QÌB M¨v +ÁM i` - i
Zm®+ >Q X

> B M;QÌB T?K M[M;²B Î ? B #¨M i` M /QÈB M? m- +¬ T?Q i`QÈ+ ç M; [m v ç–m H
Í #¨M +ÁM H¢B H¨ +”m i? M? MB M K†i `¶ ç M; pMB ç–m pB i ;b ç¦- ç²M; i?ÌB +kM;

@ "° T?BK ç¦ i¬B +kM; ç½ t2K- ibM? iB i `'i #bM? i?QÌM;- T?BK J„ ?–m ? i ç m M?

@ M? #B i +€B ;b- i¬B i?'v `'i ? vX

*¬ ;€B M;²B Î #¨M i` M +MM; # M i v T?ªB çª FQ+? +”m i? M? MB M K°i +•m- +¬ M¦

@ L;?2 F?¬M;- M?¨ i? /K+ b„T i´ +?S+ ?°B /B M- `'i M?B m + bo iW "„+ EBM? ç M
/ FB KX

@ h¬B F?¬M; çB- K'v +?K+ M;¨M M;QÌB +?2M +?9+- +ª M;QÌB ç–v K² ?¬B +¦ ;b K¨ i

*"m i? M? MB M ç€T H¢B `²B M;˜M; ç–m i?'v oQÆM; Zm®+ >Q çSM; +Y - ?„M MÎ

@ æ²M; +?Q- M? ibK B\

@ æ•v H¨ p,M T?ÁM; ;B€K b€i T?ªB F?¬M;\ h¬B ç M çQ iBMX

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB M¦B- i?m"M i v +kM; çQ i?m®+ iÈBX >„M T?€i ?B M ? B
?„M pb ç°M; i€+ [m2M i?m°+ ç¦- i?'v i? ?„M HB M i?m i?m®+ H¢BX

@ L?bM im´B +O M? +?„+ H¨ M;?B M +Sm bBM? KÈB çQÊ+ +?B iÈB ?ª\

*¬ ;€B Î ?¨M; ? B pW M¦B pW çSM; H M +QÌB +QÌB çQ i v ` X

@ h¬B i M H¨ J¢M? E?B i- b m M¨v K¼B M;QÌB H¨ ç²M; M;?B T- M? +?Ì +?9i- +?O

@ >ª- i¬B ç9M; H¨ +¦ #^M; M;?B M +Sm bBM? p¨ KÈB çQÊ+ T?•M iÈB p,M T?ÁM;X a
G•K b Q\

oQÆM; Zm®+ >Q +ªK i?'v +–M T?ªB H¨K `äX

@ JÆ ¨- pW ç M #€Q / M? ç½ çÁB ;†T T?¦ +?€M? p,M T?ÁM; G•K +?O M?B K p,M
H€i +?O M?B K h¢ iÈBX

L;QÌB T?K M[M;²B #¨M ç–m F?¬M; ? F?€+? F?Q M¦B K°i +•m- +¬ ?QT ç¬B K„i K°i
>Q X

@ h¬B M?bM ` çQÊ+ M? +¦ /½ i•K F?¬M; M?Ä- pW çB H¨K ç½ ç`M? çÁB M`M? #Ê

*¬ ;€B M¨v +¦ F?m¬M K†i #bM? i?QÌM;- + Q ?ÆM RKeX J¢M? E?B i M;²B b m i`°B
M?Ä M?„M- F?ûQ HûQ- Hª HQÈi- iQM? +€+? /`m /¨M;X

@ æWM; M;?2 * Q Zmv M Zmv M M¦B HBM? iBM?- H9+ ç–m i¬B iÈB i?b +¬ i +kM;
Zm®+ h?„M;- i`QÈ+ ç•v F?¬M; Qi #` ? B +¬ ;€B M¨v F?B / - b m M¨v +?9M; i T?ª
i` M? +?®M; i? HU+ ?„+ €K Î p,M T?ÁM; ;B€K b€iX

*"m i? M? MB M # M i v i`€B F?€ #B i i¢Q F?¬M; F?Q çQ i v ` ;BÈB i?B m KbM?

J¼B M;QÌB ç m +ÁM i` - oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; ` p ;b +ª- #„i i v #€Q / M? iQM

" M;QÌB +¦ i•K +Æ FûK t oQÆM; Zm®+ >Q - F?¬M; H•m b m oQÆM; Zm®+ >Q ç½
+O p,M T?ÁM; ;B€K b€iX S?¦ +?€M? p,M T?ÁM; G•K H¨ T?¦ +?€M? p,M T?ÁM; idM
?B M Î p,M T?ÁM; ;B€K b€i- i–K im–M tm'i ?B M K°i H–MX *K i? H¨ M;¨v M¨Q i?b
o,M T?ÁM; ;B€K b€i +ÁM +¦ ? B T?¦ +?O M?B K- p` t T i`QÈ+ H¨ +'T +?QM? ?mv
pK +?O i`b +¬M; pB + ?¨M; M;¨vX J'v ?¬K i`QÈ+ p` T?¦ +?O M?B K M¨v çQÊ+ çB m
oQÆM; Zm®+ >Q +?Q H¨K tQM; i?O iK+X L;Q¨B ` +ÁM K°i p` T?¦ +?O M?B K F?
+¬M; pB +- M;Q¨B ` +ÁM +¦ # +?mv M pB M ;B€K b€i ç M; +?¢v Î # M M;Q¨BX J'v
T?ÁM;X " p` M¨v +¦ ç` p` i?'T M?'i Î p,M T?ÁM; ;B€K b€i- +?d H¨ +'T T?¦ i`QÎM; T
"bM? i?QÌM; # p` H¨K pB + p†i- #•v ;BÌ +¦ i? K K°i M;QÌBX

*?O M?B K h¢ H¨ M;QÌB M;?B K i9+- M¦B M,M; i?"M i`¼M;- ;–M ç•v F?¬M; #B i ,M
+?9i H¨ ;–K H M pÈB M?•M pB MX " p` +?mv M pB M ;B€K b€i +MM; +'T pÈB +?O
h¢ [mªM Hw- pb p"v ç2M çOB H¨ M?•M pB M #bM? i?QÌM; Î p,M T?ÁM;X J¢M? E?B
>Q H¨ +¦ w i®iX oQÆM; Zm®+ >Q +kM; T?®B ?ÊT iÄ p +˜M i?"M SM; T?¦X

L¦B +?mv M K°i H9+ * Q Zmv M Zmv M ç°i M?B M p¶ ç–m M¦BX

@ E?¬M; ç9M;- F?¬M; M;?2 M¦B p,M T?ÁM; ;B€K b€i i?B m M;QÌB K¨X J'v ?¬K i`Q
Km®M M;?o [m M ? çQ +QM ;€B p¨Q idM? Ov- i¬B +ÁM t2M KB M; +¦ i? ç M p,M T
[mª #® i¬B K„M; i¬B- M¦B H¨ p,M T?ÁM; ;B€K b€i ç½ i?W #B M +? X

oQÆM; Zm®+ >Q M;?2 p"v HB M M;„i HÌB M¦BX

@ * Q Zmv M Zmv M- #® +¬ H¨ B\ æWM; ç b m M¨v i¬B F?¬M; #B i K¨ i?'i H pÈB

h`QÆM; Zm®+ h?„M; ;?2M iS+ M¦BX

@ S?¦ i`QÎM; # M i?Q Fw * Q- +ÁM B p¨Q ç•v +?S\ J¼B M;QÌB ç m #B i- +¬ F?¬M;

E?¬M; +¦ F?ª M,M;5

>„M ç½ iWM; M;?2 *?m h? M? >mv M bQ i?9+ i´ ;BªB i?Q+? [m p aBM? hY Gm•M >
iB m ? Q im´B i?¼X >ÆM M[+ÁM +¦ bU ?¢M +? X oQ /K M?Q T?€T HU+ b) ;B i,
i?¼ +O ç®B i?OX L?Q i? M¨Q F?B ç'm pÈB EB K w [m€B p"i- p®M M M iB m ? Q i
#B M i?¨M? ?'T i?m FB K w +O ç®B i?O\

:B M T?ÁM; M¨v i?"i ç9M; H¨ +´ [m€BX

æ•v H¨ +¦ +?mv M ;b\

GK+ L;mv M M;?B ?Q†+ p¬ +MM;X

aBM? hY Gm•M >²B +?B #¨M H¨ ?'T i?m i?¼ M;mv M +O ç®B T?QÆM;- M m F?¬M;
Gm•M >²B +?B #¨MX J¨ i?¼ M;mv M +,M #ªM F?¬M; i? i`U+ iB T ?'T i?m- +?d +¦ i
i?¬BX

G¢B M¦B +?QM? ?„M ç®B T?¦ H¨ pÈB K°i FB K w [m€B p"iX EB K w [m€B p"i H¨ /C
EB K w +?QM? H¨ p"i ç ;B[H'v i€M? K¢M; +?Q ;½X h?¼ M;mv M +O ;½ +?QM? H¨
K°i +?OM; FB K w iB m ? Q ? i i?b ;½ b) +? iX

*?Q M M- aBM? hY Gm•M >²B +?B #¨M ?B M i¢B ?'T i?m +kM; pšM H¨ im´B i?¼- +
p"i +?QM? H¨ FB K wX

h?Q€M; K°i +€B HB M i`Î M M F€ [m€BX

> ? ? ? GK+ L;mv M •K i?–K +QÌB iQX

Zm€ M? M?X

o®M M?Q p"v +kM; çQÊ+- i`U+ iB T ?'T i?m FB K w ç m çQÊ+X æQ€M +?WM; iW i`
+?mv M M?Q p"vX

æQÆM; M?B M- F€ i?"i i?b +kM; F?¬M; i? M¦B H¨ iW tQ ç M M vX hW t tQ ç M
i¨BX hmv i i? i?B M i¨B F?¬M; M;QÌB M¨Q H¨ F?¬M; F€ M;° +?²M; +?'iX GK+ L;
M?[M; M;QÌB ç¦X E€ M;° p FB K +kM; F?¬M; `B M; ;b GK+ L;mv MX

æQÆM; M?B M- +ÁM +¦ K°i p'M ç F?€+X E?¬M; T?ªB H¨ M¦B ç M KbM? F?¬M; +€+
#^M; +€+? ?'T i?m im´B i?¼ +O M;QÌB ç¦X L?QM; ç®B pÈB FB K w [m€B p"i i?b +
K°i bU i`MM; ?ÊTX "bM? i?QÌM; ç®B pÈB ç`+? M?•M H¨ æ¢B æ¢Q +ªM? +Ym i–M;-
#B M T?€T +kM; F?¬M; +¦X L?QM; ?B M M v- p'M ç M^K Î +?¶ FB K w i¢Q i?¨M?
i?b H¢B H¨ EB K ?Q¨M; +?B i?•M- Qi M?'i +kM; +¦ i€+ /KM; €T +? M?'i ç`M?X

L?B m HQ¢B M?•M i® HB M #B M i?¨M? ibM? ?m®M; M¨vX

oW M?'+ i v- ?„M M?bM H¢B t2K FB K w pW `²B KbM? i?m çQÊ+ H¨ HQ¢B FB K
i`QÆM; i?QÊM; +´ T?M +?9- ?„M ibK çQÊ+ K°i i`QÆM; i?QÊM; +´ T?M +?9 KÈB M?
p,M iU +´ ó>¨MôX *?ŠM; H) H¨ >¨M +?B FB K w\ h?Q€M; K°i +€B +ªK i?K >¨M +?B
+?B FB K w M¨v H¢M? p¬ +MM;- iU ?² M?Q Km®M ç¬M; b€i p¢M p"iX _²B i`QM; +?
K°i bU b®M;X

>¨M +?B FB K w ç½ i?¨M?5

hB M K°i M;¦M i v- K°i >¨M +?B FB K w H¢M? M?Q #,M; iW i`QM; M;¦M i v +O GK
M;Q¨BX >¨M +?B FB K w +?dX

h?®M; F?Q€B5

. /¨M; ç¢i çQÊ+ K°i HQ¢B FB K wX

GK+ L;mv M ?QÈM; p T?Q FB K w [m€B p"i- p K†i +?•M i?¨M?- ç†+ #B i i?¨M? F

@ h?"i Km®M +ªK ÆM M;QÆB- p¢M T?–M +ªK ÆM M;QÆBX

EB K w [m€B p"i ?B M i¢B pšM +?Q #B i +?mv M ;b ç½ tªv ` X >ÆM M[- pÈB +?d
i?b i?"i bU F?¬M; +€+? M¨Q Hw ;BªB çQÊ+ bU +?•M i?¨M? +O GK+ L;mv MX :½ [r

@ ob +€B ;b- pb +€B ;b K¨ FB K w +O i H¢B i?B m çB K°i +€B\ L¦ ç½ çB ç•m `²B\

EB K w [m€B p"i M?bM GK+ L;mv M,

@ L;QÆB ç½ çQ¢i FB K w +O i X

GK+ L;mv M ;"i ç–m,

@ æ9M; p"v- +?Q M M KÈB +ªK i¢ M;QÆBX

EB K w [m€B p"i iS+ ;B"M M¦B,

@ h Km®M ;B i M;QÆB5

EB K w [m€B p"i H"T iS+ pmM; i v ?¦ K°i ç¢Q FB K F?Q #²M; # M?X æ•v H¨ K°i ç
M„K H'vX oÈB M?½M HU+ +O GK+ L;mv M i?b F?¦ K¨ #„i çQÊ+X L?QM; K†+ F M
i v H M- iB m ? Q i? K i`mM; T?~K HBM? i?¢+?- H¢B K°i H–M M[ç€M? iÈB aBM?

G"T iS+ i¢B aBM? hY Gm•M >²B +?B #¨M bBM? ` #B M ?¦ +U+ F€ ?mv M ªQX hU
i„+ M¨Q ç¦ /B +?mv M i`QM; i?B M ?¢X

GK+ L;mv M +kM; bÈK +¦ +?m~M #`X "®M KQÆB #®M T?M +?9 H¢B tm'i ?B M i? K
#®M KQÆB H,K i`QÆM; i?QÊM; +´ T?M +?9X GK+ L;mv M iB T iK+ /Á tûi- T?€i ?
M¨v ;?B +?[óS?B môX æ¢Q FB K w M¨v H¨ +€B ;b- /MM; H¨K b Q\ GK+ L;mv M +¦

h v F?) ç°M;- ç¢Q S?B m +?B FB K F?Q iW M;¦M i v T?¦M; tm'i ` M;Q¨BX æ¢Q FB
` M;Q¨B HB M T?€i ?B M M¦ # v #´M;- F?B M M;QÌB F?¬M; i? #„i H'vX

æ•v +kM; H¨ K°i FB K w F?€ ?[m /KM;X EB K w M¨v i?B i`B M i` M i?•M FB K- F?B
+€+? M¨Q bmv çQ€M çQÊ+ +¬M; FQ+? +O KbM?X h€+ /KM; i?U+ iB M i?"i H¨ HÈM

G¢B i? K K°i FB K w ç½ i?¨M?X h?"i bU i?®M; F?Q€B5

GK+ L;mv M #•v ;BÌ HÁM; i`¨M ç–v i?®M; F?Q€B- pmB KWM; M?bM p T?Q FB K w

@ L;QÆB i?"i bU H¨ K°i M;QÌB i®iX E?¬M; ç9M;- H¨ [m€B p"i i®iX

EB K w [m€B p"i HB M iK+ F m H MX oÈB +?d b® i?¬M; KBM? +O ;½- t€+ i?U+ F
+m°+ H¨ +€B ;bX ob +€B ;b K¨ ;½ HB M iB T K'i çB ? B ç¢Q FB K wX :½ H¢B pmM;
T?QM; ?¦ pkX GK+ L;mv M F?¬M; +?9i F?€+? F?QX J°i i`,K i`mM; T?~K HBM? i?
M[i?9+ M´B aBM? hY Gm•M >²B +?B #¨M- ?'T i?m ç¢Q FB K w M¨vX

G"T iS+- i` M çdM? ç–m tm'i ?B M #®M KQÆB b€m i`QÆM; i?QÊM; +´ T?M +?9X
K°i +?[ó*?•MôX G¢B i? K K°i i`QÆM; i?QÊM; +´ T?M +?9X

EB K w [m€B p"i M¨v t€+ i?U+ H¨ K°i [m€B p"i i®i F?¦ ;†TX h`QM; i?ÌB ;B M M;„M
FB K wX h?"i bU F?¬M; Km®M +ªK ÆM M;QÌB i +kM; F?¬M; çQÊ+X

GK+ L;mv M i`¨M ç–v +ªK F?€BX

EB K w [m€B p"i +ªK i?'v F?¬M; çQÊ+ #bM? i?QÌM;X :½ imv +?d b® i?¬M; KBM? I
#` GK+ L;mv M ?9i çB # HQ¢B FB K w- +kM; ç½ F`T T?ªM SM;- Q€M ?"M M?bM p
FB i?"i bU `'i +´ [m€BX :½ i'i M?B M H¨ F?¬M; #B i ç•v ;¼B H¨ aBM? hY Gm•M >²

EB K w [m€B p"i i`QM; M?€v K„i HB M #„i ç–m +?¢v i?Q€iX >B M i¢B- F?¬M; i`®M

J¨ GK+ L;mv M +kM; i`QM; M?€v K„i çm´B iÈB,

@ æWM; çB +?SX EB K w [m€B p"i- M;QÆB H¨ K°i [m€B p"i `'i i®iX

GK+ L;mv M M¦B K°i +€+? i?¨M? F?~MX EB K w [m€B p"i /MM; ` p¨B HQ¢B FB K w
M;U i` M "¢+? æ FB K ç¢Q ;B i®+ H M- i?ŠM; iB M i`mv çm´BX EB K w [m€B p"i

M;QM +O KbM?X h` M M;QÌB ?„M +¦ ?ÆM +?QM KQÆB HQ¢B FB K wX L m M?Q
bm®i çÌB b Q\

J°i çm´B K°i H¢B K°i H–M M[#„i ç–m- +?d H¨ F?€+ pÈB H9+ i`QÈ+X h`QÈ+ H¨ F
L;mv M +?¢v i`®MX *ÁM ?B M i¢B- GK+ L;mv M i`mv çm´B +ÁM FB K w [m€B p"i i

j83X *?QÆM; e38@e3e, JQÌB "

L?„+ iÈB FB K w [m€B p"i i?U+ HU+ i?"i bU + Q ?ÆM GK+ L;mv M- M?QM; F?¬M;
>²B +?B #¨M H¢B ?'T i?m FB K w +O ;½- ;½ +,M #ªM ç€M? F?¬M; H¢BX J°i H–M ç
w- K¨ K°i F?B FB K w i´M i?'i i?b im´B i?¼ +O ;½ +QB M?Q +kM; +?'K /SiX

EB K w [m€B p"i p®M KÈB bBM? ` çÌB çQÊ+ p¨B +?K+ M,KX :½ H9+ KÈB #„i ç–m
F?¬M; /€K ` i vX a m F?B i?,K /Á F?ª M,M; F?OM; #® +O EB K [mv M- ;½ KÈB #m
G9+ M¨v ç•v F?¬M; ibK çQÊ+ K°i M?•M p"i i?U+ HU+ +QÌM; K¢M? K¨ ;†T T?ªB GK+
KbM? b) +?B M i?„M; GK+ L;mv MX Gm"M T?€T HU+ i`QM; EB K [mv M i?b GK+ L

E i [mª- `ä `¨M; H¨ ç½ M K KMB i?'i #¢BX EB K w [m€B p"i ?B M M v +kM; +?d #B
b Q H¢B çKM; T?ªB [m€B p"i ?'T i?m FB K w +O KbM?X :½ ?B M M?B M H¨ t2K G

h`Á +?ÆB `QÊi çm´B #„i ç–mX

*?d H¨ EB K w [m€B p"i i?U+ HU+ t€+ i?U+ H¨ + Q ?ÆM GK+ L;mv MX h` M +Æ #ª
#„M H¢B K°i FB KX L?QM; ?B M i¢B- M;šm M?B M H¢B #` GK+ L;mv M H¨K +?Q F
FB KX h?ÌB çB K K'm +?®i M¨v- ;½ M m ç€M? H¢B K°i FB K i?b +¦ i? T?ªB +? i Î

GK+ L;mv M i?b Km®M #S+ EB K w [m€B p"i ç€M? H¢B K°i FB KX J¶B H–M FB K w
i?b +¦ i? ?'T i?m çQÊ+ FB K w ç¦X EB K +?B m #bM? i?QÌM; +¦ i? /MM;- M?QM;
M¨v M m /MM; i?b b) +? iX

æQÆM; M?B M- +¨M; ?v p¼M; +¦ i? ;B i +? i EB K w [m€B p"i- +QÈT H'v ?ÆM +
L?QM; Î ç•m H¢B / /¨M; M?Q p"vX EB K w [m€B p"i /M ;b +kM; H¨ æ¢B æ¢Q +ªM? +

ædM? ç–m #•v ;BÌ H¨ #®M KQÆB b€m i`QÆM; i?QÊM; +´ T?M +?9- M?QM; H"T iS+
+´ T?M +?9 M[tm'i ?B MX æ•v H¨ +´ T?M +?9 i?S #®M KQÆB #ªvX EB K i`QM; i v
#„M ` X GK+ L;mv M i?2Q i?¦B [m2M i?b i?Y t2K ç•v `®i +m°+ H¨ HQ¢B FB K w ;bX

"'i Hm"M H¨ HQ¢B FB K w ;b i?b M?'i ç`M? T?ªB i?Y K°i H–MX L m M?Q +¦ FB K w /
i?S+ ;B Q +?B M- FB K w ç¦ +kM; i`Î i?¨M? +†M #½X

æ¬M; +?B FB K w i?2Q FB K +?d K¨ #„M ` X GK+ L;mv M H–M M¨v T?€i ?B M- ç•v
F€- M?QM; H¢B +¦ +?9i F?€+ #B i pÈB >¨M +?B FB K wX *?QM? ;B[æ¬M; +?B FB
æ¬M; i¨M;5 æ¢Q FB K w M¨v i`QM; H9+ +?B M ç'm i€+ /KM; ?ÆB Qi K°i +?9i- +¦ i
i? v i? X

G¢B çm´B i?2Q K°i i?ÌB ;B M M;„M- F?B M +?Q EB K w [m€B p"i #'i ç„+ /o ç€M? `
>²B +?B #¨M H¢B K°i H–M M[F?ÎB ç°M;- ç®i +?€v K°i i`,K HBM? i?¢+? i`mM; T?
M¨vX h` M çdM? ç–m tm'i ?B M K°i i?QÊM; +´ T?M +?9- æ•v H¨ i?QÊM; +´ T?M +?
i` M +¦ ;?B h?9 +?B FB K wX h?9 +?B FB K w- ç9M; `²BX >„M M?È `ä i`QM; *Ym .Q
pÈB *–K +?B FB K w HB M ?ÊT H¢B +¦ i? ?¦ i?¨M? K°i /QÆM; i`QM; *Ym .QÆM;X

E?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- `ä `¨M; Î +?¶ M¨v M?"M çQÊ+ h?9 +?B FB K wX æ•v
M;° ` *Ym .QÆM;X h`QM; +€B i? ;BÈB EB K [mv M M¨v- +,M #ªM M; v +ª K°i +Q
[m - +kM; F?¬M; #B i EB K w [m€B p"i M¨v M;° ` h?9 +?B FB K w M?Q i? M¨QX G
/` p¬ +MM;- M?QM; H¢B F?¬M; #B i i`QM; EB K [mv M- imv F?¬M; i²M i¢B +–K i?9
#` i¨M T?€- ç¢B HQÊM; i?9 iK i"T +MM; K°i +?¶ iY pQM;- HQm H¢B h?9 +?B FB K
p"i pW H9+ Î pMM; T?K +"M bBM? ` - +?Q M M /mM; ?°B çQÊ+ h?9 +?B FB K wX
FB K w +QÌM; ç¢B +O EB K w [m€B p"iX E i [mª H¢B #` GK+ L;mv M ?9i b¢+?X

æ•v H¨ K°i ç¢B i?m ?Q¢+?X h?9 +?B FB K w ç®B pÈB KbM? i€+ /KM; bQ pÈB æ¬
M?B mX

>„M Km®M i?Y K°i H–M t2K h?9 +?B FB K w +¦ i€+ /KM; ;bX EB K i`QM; i v F?) ç°M
i?9 FB K w iW +?QM? ;B[p¼i` X *€B M¨v +?QM? H¨ h?9 +?B FB K wX h?"K +?Q K
?mv i b¬B i`¨Q- i?–K M;?o Km®M ç¢B M€Q K°i ?²BX E?Q iS+ /½ i?9 K M ?Q M; ;B

æ M #•v ;BÌ KÈB i?¬B- +?QM? KbM? ç½ +¦ i´M; +°M; #®M KQÆB i€K i`QÆM; i?QÊ
p¨ # M M;Q¨B EB K [mv MX " M i`QM; EB K [mv M i?b i?m M?"T çQÊ+ KQÌB K°i +
K°i i?m ?Q¢+? HÈMX

h?QÊM; +´ T?M +?9 i?S #®M KQÆB i€KX

L?QM; i`mM; T?˜K HBM? i?¢+? +O KbM? +kM; F?¬M; +ÁM # Q M?B m- M?B m M?'
+¦ /MM; i?b +kM; +?d çQÊ+ M,K- b€m H–M aBM? hY Gm•M >²B +?B #¨M K¨ i?¬BX
çQÊ+ i`mM; T?˜K HBM? i?¢+?X h`QM; i?ÌB F?„+ K'm +?®i i?b +kM; F?¬M; +¦ /MM
F?¬M; +¦ i`ªB [m +ªK ;B€+ ób¢+? ;¢Q ? i iB Mô M¨vX

>B M i¢B +?QM? KbM? M; v +ª ç M /QÊ+ +?Q p•M ? HBM? i?9 ,M +kM; F?¬M; +¦X

L?QM; ?B M M v F?¬M; T?ªB H¨ H9+ ç ç w ç M M?[M; çB m M¨vX

>B M i¢B EB K w [m€B p"i i´M; +°M; #` ?„M `9i ? i M,K +?OM; FB K wX *ÁM H¢B +

.QÐM; L;¬ HBM? FB K +MM; h`'M L?¢+ FB K M?Q #½Q i€T #„i ç–m- +?QM? H¨ Km
` +?B m- ˜M +?S FB K wX a m ç¦ `9i b¢+? FB K wX GK+ L;mv M K°i +?B m iB T
i?'v GK+ L;mv M i'M +¬M; M?Q p"v +kM; F?¬M; M;WM; ?²B +?B mX L?QM; +?B m i
pÈB GK+ L;mv MX "'i ç„+ /o T?ªB /MM; FB K +?B m ˜M +?S FB K wX

GK+ L;mv M i'i M?B M H¨ F?¬M; +?9i F?€+? F?QX aBM? hY Gm•M >²B +?B #¨M H¢
H'v ç¢Q FB K w M¨vX S?M +?9 i?S #®M KQÆB +?QM tm'i ?B MX h` M i?QÊM; +´
aQÆM; +?B FB K w b Q\ æ•v +kM; H¨ K°i ç¢Q FB K w +¦ i€+ /KM; i?U+ +?B MX

hB M i v K°i FB K i?B i`B M ` M;Q¨B- ;B®M; M?Q KM i?m bQÆM; H¢M?X

:B Q i?O pšM ç M; iB T iK+X

Jm®M +?Q EB K w [m€B p"i +?QM? i?S+ /MM; ` FB K +?B m +¦ FB K w +kM; F?¬M;
HÁM; i?–K M;?o M?QM; +kM; F?¦ i`€+?- #ªM i?•M KbM? i?U+ HU+ F?¬M; #ˆM; EB

EB K HB M iB T ç€M? iÈB- F?¬M; M;WM; +¬M; FQ+? i` M F?¬M; i`mM;X

G¢B i`mv i`mv i`®M i`®M M?Q i? K'i ;–M MY + M? ;BÌX _®i +m°+ FB K w [m€B p'
FB K +?B m +¦ FB K wX GK+ L;mv M +QÌB ? ?ª- H¢B K°i H–M M[ç®i +?€v K°i i`
aBM? hY Gm•M >²B +?B #¨M H¢B K°i H–M M[ç€M? ` - K°i ç¢Q FB K w iB M M?"T
i?ÌB- i` M çdM? ç–m ç½ # v H M T?M +?9 i?S M,K KQÆBX h` M i?QÊM; +´ T?M +?9
H¨,

*–m p²M;\

GK+ L;mv M i?B i`B M K°i FB KX h`QM; ç¦ +?d i?'v p¬ i"M #ªv b„+ +–m p²M;- `'i /E

æ•v +?QM? H¨ >²M; +?B FB K w5

GK+ L;mv M +ªK ;B€+ çQÊ+ ç¢Q FB K w M¨v +MM; pÈB Zm M; +?B FB K w +¦ +?9i
FB K w +?QM? H¨ K°i i`QM; *Ym .QÆM; FB K wX æ•v +?QM? H¨ K°i i`K +°i ç ?B m

*€B M¨v H¨ K°i i`QM; i?"T ç¢B FB K w F?¦ F?,M M?'iX ?B M i¢B GK+ L;mv M ç½ #B
H¨ h?B M +?B FB K w- æ` +?B FB K w- aBM? +?B FB K w- hY +?B FB K w- h?B M +
+?B FB K w p¨ •K +?B FB K wX

*Ym .QÆM; i?B i i„+ v m +–m FB K w F?¬M; M?B m H„KX aQ pÈB Gm•M >²B i?b G
FB K w i?b ç° F?¦ + Q ?ÆM `'i M?B mX

J¨ ?B M M v- +€B KbM? +–M +?QM? H¨ h?B M- æ` - Zm M;- •K- h?B M- •+ b€m H
i?b ?B m i?¬M; `²BX

a€m HQ¢B FB K w ç m `'i F?¦ ?B mX

J¨ ?ÆM KQÌB +?OM; FB K w F?€+ +O *Ym .QÆM; i?b +kM; F?¬M; F?¦ ?B m H„KX
+kM; +?d H¨ L?"i +?B FB K w- æB M +?B FB K w- æ°M; +?B FB K w- hoM? +?B FB

h´M; F i ç M ?B M i¢B- ç M #•v ;BÌ +?QM? KbM? ?B m i?¬M; çQÊ+ i´M; +°M; F?Qª
*Ym .QÆM;X

h?¨M? iUm FB K w i?S M,K KQÆB- GK+ L;mv M +ªK i?'v `'i pmB KWM;- M?bM p T?
w [m€B p"i ?B M M v ç M; ;¨Q F?¦+X :½ #` GK+ L;mv M H'v çB #ªv HQ¢B FB K wX >
#®M FB K wX aQ pÈB H9+ ;½ KÈB bBM? ` çÌB i?b v m ?ÆM M?B mX L?QM; ;½ pW
ç M; çm´B ;B i KbM?X

æ®B pÈB pB + ;B i +? i EB K w [m€B p"i- GK+ L;mv M F?¬M; iQM? MQÆM; i vX

æ9M; p¨Q H9+ M¨v- K°i ç¢B HU+ K½M? HB i ç€M? 9T H¢BX GK+ L;mv M +ª FBM?
`²B b Q\ "ÎB pb i`mv FQ+? FB K w [m€B p"i i?"i H¨ [m€ F`+? HB iX h?ÌB ;B M i`¬B
[mª ? B KQÆB #®M + M? ;BÌ i`¬B [m - ç M H9+ T?ªB `ÌB F?ÄB i? ;BÈB EB K [mv

h?"i H¨ ç€M; iB +5

æ•v H¨ w MB K +m®B +MM; +O GK+ L;mv M i`QM; EB K [mv M- t€+ i?U+ H¨ F?¬M

EB K w [m€B p"i F?¬M; F?ÄB H m K² ?¬BX _®i +m°+ ç½ i`¬B [m X JQÌB M,K b m M
+?¶ M iQ¨MX h`QM; EB K K¬M [m€B p"i M?B m H„KX J°i M?•M p"i æ¢B æ¢Q +ªM?
p"iX h? i?b KbM? H¨K b Q K¨ ;¼B H¨ [m€B p"i çQÊ+\

" M M;Q¨B EB K [mv MX

>B M i¢B H¨ H9+ i?ªQ Hm"M i?¨M? [mª +?B M ç'mX

L;QÌB # M M;Q¨B EB K [mv M F?B +?Q ç¢i çQÊ+ iB m +?m~M # FB K w i?b +kM
J¨ M?[M; M;QÌB # M M;Q¨B EB K [mv M +¦ M?B m M;QÌB + Q KBM? p¬ +MM;X oQ /
*?Q h¬M h?QÊM; Zm M a€i- K¬M ?¢ "€+? Gw *?Q h¬M "€+? Gw ",M;- K¬M ?¢ >B M
G M? # M;QÌB M¨v ç m H¨ M?•M p"i æ¢B æ¢Q +ªM? i?"T i–M;X

E?¬M; T?ªB M¦B # M;QÌB M¨v i?U+ HU+ FûK- i?B M T?9 FB K ç¢Q FûKX J¨ #¼M
[m€ M?B m H–MX a® H–M ç M EB K [mv M [m€ M?B m i?b ?B m /KM; b) +¨M; i?'
HoM? M;° K°i FB K w ç½ H¨ F?¬M; i `²B- i'i M?B M H¨ F?¬M; +€+? M¨Q HoM? M;°
EB K [mv M i€M i?¨M?X

E€ i?"i i?b F?¬M; +?d +¦ #¼M ?¼- K¬M ?¢ *Ym ç¢B +?Q i¬M +kM; T?ªB Î # M M;Q¨

J¨ i`QM; ç¦- K¬M ?¢ h?€B aY *?Q h¬M iW ç iY i?S ? B KQÆB # h–M aQÆM; h?¨M
i€K ç iY ?¢+? i•K F?¬M; i?B m K°i B iQ¨M #° ç m Î # M M;Q¨B- F?¬M; +¦ K°i M;Q
EB K [mv MX

Immmmmmm5 J¬M ?¢ *Ym ç¢B +?Q i¬M M?'i i?ÌB i`¬M; i?'v- tm'i ?B M H¨ K°i ç i`
i`mv M M¨v ?B M M?B M H¨ H–M ç–m iB M p¨Q EB K [mv MX >„M ?QM; T?'M M¦B,

@ h HoM? M;° çQÊ+ #®M HQ¢B FB K wX "®M HQ¢B FB K wX

>„M [m€ ?QM; T?'MX E +ª # M M;Q¨B EB K [mv M- ?„M i´M; +°M; HoM? M;° çQÊ+
pÈB K°i ç iY +?•M i`mv M M?Q ?„M i?b H¨ i?¨M? iUm +U+ HÈMX

G–M i?S M?'i iB M p¨Q EB K [mv M- +¦ i? HoM? M;° çQÊ+ #®M HQ¢B- ç®B pÈB
M¦B- ç®B pÈB K¬M ?¢ h?€B aY *?Q h¬M +kM; ç½ H¨ [m€ M?B mX L?QM; ç®B pÈ
i?b +kM; F?¬M; iQM? H¨ M?B mX æ®B pÈB M?•M p"i M?'i HQm +O i€K ç¢B +?Q i-
a€i- "€+? Gw ",M; i?b H–M i?S M?'i ç M EB K [mv M ç½ HoM? M;° çQÊ+ M,K- b€m
#®M HQ¢B i?b F?¬M; T?ªB M?B m ?ÆM b Q\

lmmmmmmm5 G–M M¨v H¨ K¬M ?¢ +O >B M oB M *?Q h¬M .B T h® >B M oB M æ¢

@ L;QÆB HoM? M;° çQÊ+ # Q M?B m HQ¢B EB K w\

@ a€m HQ¢B5

>B M oB M æ¢K i?ªM M?B M M¦BX

*ÁM >B M oB M G M? i?b +kM; F?¬M; FBM? M;¢+- +?d M¦B,

@ *kM; çQÊ+5

a€m HQ¢B- ç®B pÈB K¬M ?¢ +?Q i¬M F?€+ i?b ç½ H¨ K°i i?¨M? iQ+? i®i- M?QM;
h¬M i?b F?¬M; +QB p¨Q ç•mX >B M oB M *?Q h¬M +?QM? H¨ i`mM; i•K +O *Ym æ

J¬M ?¢ +O >B M oB M *?Q h¬M p®M `'i + Q M;¢QX æ•v H¨ K°i K¬M T?€B + Q KBM

*?Q M M- K¬M ?¢ +O >B M oB M *?Q h¬M B +kM; +¦ i•K iQM? +QÌM; ;BªX

G¢B lmmmmmmm K°i iB M; M[X G¢B +¦ M;QÌB #` MûK ` X *¦ ç iY +?•M i`mv M- +
#ªM iW #®M HQ¢B FB K wX L,K HQ¢B i?b Qi- b€m HQ¢B i?b H¢B +¨M; QiX >B M o
i `²BX

lmmmmmmmmmm5 EB K *?B hBM? EB K o,M >¨Q tm'i ?B M ;B[b•MX

@ " Q M?B m HQ¢B i? \

>B M oB M G M? ?ÄBX

@ h€K HQ¢B5

EB K o,M >¨Q M;[F?Q i?ªM M?B M M¦BX E€ i?"i i?b ?B M i¢B i`QM; HÁM; v +ªK i?
+?OM;5 æ•v +?QM? H¨ i€K +?OM;5 o®M pÈB i?B M T?9 +O EB K o,M >¨Q i?b +Æ
L?QM; i`QÈ+ F?B ç M ç•v- ?mvM? i`QÎM; EB K *?B hY ç½ +?Q v K°i #ªQ p"i- H¨ L;
ç¢Q iB M +?B M¨v F?¬M; i–K i?QÌM;X *?QM? H¨ F?B ;B i +? i M?•M p"i >¶M æ°M
T?"M- ?¦ i?¨M? L;° ç¢Q iB M +?BX L;° ç¢Q iB M +?B M¨v K°i F?B çQÊ+ i¢Q i?¨M
M?[M; #ªQ p"i F?€+X L?QM; #ÎB pb i€+ /KM; +O M¦ +U+ HÈM M M ;B€ +ª +kM; F
T?ªB +¦ M?•M p"i >¶M æ°M; *ªM? H¨K /QÊ+ HB mX

GQ¢B p"i M¨v +?d çQÊ+ HQm i?¬M; Î +?Ê ç K- +?S F?¬M; i? #€M +?QM? [mv çQ
+ Q +? i M;QÌB- >¶M æ°M; *ªM? #bM? i?QÌM; +,M #ªM H¨ Km F?¬M; M´BX

L?QM; EB K *?B hY H¨ K°i ?¨Q T?9 M´B iB M;- M M ç½ Km K°i +€B +?Q EB K o,M

.U p¨Q L;° ç¢Q iB M +?B- EB K o,M >¨Q H9+ M¨v `ä `¨M; ç½ M;° çQÊ+ i€K HQ¢B F

@ h€K HQ¢B5

@ h€K HQ¢B5

@ *?QM? H¨ i€K HQ¢B5 *¦ K°i EB K *?B hY H¨ ?mvM? i`QÎM; i?"i i®iX

@ s€+ i?U+- EB K *?B hY i?"i H¨ K°i ?¨Q T?9X _ä `¨M; ç½ F?B M +?Q EB K *?B hB
wX

@ EB K *?B hBM? i`QM; iQÆM; H B H¨ #'i F?ª t•K T?¢K- i`Î i?¨M? ç¢B M?•M p"i i
o b m p` i`Q +?Q i¬M b) F?¬M; i?Q€i F?ÄB i vX

@ hm i?¨M? +?Q i¬M i?b `'i F?¦- M?QM; pÈB EB K *?B hBM? i?b +¦ i? - imv i ç®B
b Q EB K *?B hY +?QM? H¨ h`mM; PÆM; h?B M h`B m- pÈB i`,K i`B m M9B 'i- i`,K
M;QÌB K¢M? M?'i i`QM; FB K ç¢QX

lmmmmmmmmm5 GK+ L;mv M tm'i ?B MX

@ > ? ? - GK+ L;mv M- M;QÆB /€K K„M; i +?¦ +? iX G9+ M¨v ç•v- i b) +?Q M;QÆ
+? iX

EB K *?B hBM? ç„+ w +QÌB HÈM,

@ J°i H–M i,M; ç M i€K HQ¢B FB K w- M;QÆB H¨K b Q pQÊi [m çQÊ+\

u [mª i?”i ç½ #` GK+ L;mv M ç€M? +?Q F?m’i M?K+- #` ç€M? i?¨M? +?¦ +? iX >B
?½M? /B M K°i H–MX

u çSM; i`QÈ+ K†i GK+ L;mv M- p M? p€Q iU ç„+,

@ G9+ M¨v ç•v- GK+ L;mv M- M;QÆB H¨ K°i ;½ ç iB MX GoM? M;° çQÊ+ # Q M?B

@ L;m M;®+ [mª M?B M H¨ M;m M;®+5

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦BX

EB K *?B hBM? H”T iS+ M´B çB M H MX o®M iQM? ibM? +O v i?b b) M?¨Q iÈB M
T?ªB H¨ ç®B i?O +O GK+ L;mv M i?b +kM; +?d #B i FbK MûM H¢B,

@ L;QÆB F?¬M; /€K M¦B M;QÆB M;° çQÊ+ # Q M?B m FB K w ¨\ > ? ?- +?„+ #` i
F?B T `²BX

j8NX *?QÆM; e3j@e39, >9i G’v EB K v

EB K w [m€B p”i +ÁM Î T?Q b m i`mv çm´B- +QÌB [m€B /`,

@ h M?’i ç`M? T?ªB ;B i +? i M;QÆBX h` M M;QÌB +O M;QÆB- i +ªK ;B€+ +¦ K°i

E?Q iS+ ç²M; HQ¢B pÈB FB K w [m€B p”i i?”i ` H¨ F?Q p”M +ÁM b¦i H¢B +O F, M
M¢T `’i M?B m FB K w Î F, M;mv M i¨M HQm- ç2K F?Q p”M ;B[H¢B +MM; K°i +?¶X

GK+ L;mv M i’i M?B M H¨ F?¬M; #B i M?[M; i?S M¨v- i`QM; HÁM; i?–K K„M; K°i iB
ç²M; HQ¢B pÈB M;QÆB5

h`QM; H9+ +?¢v i`®M- GK+ L;mv M /–M /–M i?Q+? SM; pÈB +¬M; FQ+? +O FB K w

@ " Q M?B m HQ¢B i? \

>B M oB M G M? ?ÄBX

@ h€K HQ¢B5

EB K o,M >¨Q M;[F?Q i?ªM M?B M M¦BX E€ i?"i i?b ?B M i¢B i`QM; HÁM; v +ªK i?
+?OM;5 æ•v +?QM? H¨ i€K +?OM;5 o®M pÈB i?B M T?9 +O EB K o,M >¨Q i?b +Æ
L?QM; i`QÈ+ F?B ç M ç•v- ?mvM? i`QÎM; EB K *?B hY ç½ +?Q v K°i #ªQ p"i- H¨ L;
ç¢Q iB M +?B M¨v F?¬M; i–K i?QÌM;X *?QM? H¨ F?B ;B i +? i M?•M p"i >¶M æ°M
T?"M- ?¦ i?¨M? L;° ç¢Q iB M +?BX L;° ç¢Q iB M +?B M¨v K°i F?B çQÊ+ i¢Q i?¨M
M?[M; #ªQ p"i F?€+X L?QM; #ÎB pb i€+ /KM; +O M¦ +U+ HÈM M M ;B€ +ª +kM; F
T?ªB +¦ M?•M p"i >¶M æ°M; *ªM? H¨K /QÊ+ HB mX

GQ¢B p"i M¨v +?d çQÊ+ HQm i?¬M; Î +?Ê ç K- +?S F?¬M; i? #€M +?QM? [mv çQ
+ Q +? i M;QÌB- >¶M æ°M; *ªM? #bM? i?QÌM; +,M #ªM H¨ Km F?¬M; M´BX

L?QM; EB K *?B hY H¨ K°i ?¨Q T?9 M´B iB M;- M M ç½ Km K°i +€B +?Q EB K o,M

.U p¨Q L;° ç¢Q iB M +?B- EB K o,M >¨Q H9+ M¨v `ä `¨M; ç½ M;° çQÊ+ i€K HQ¢B F

@ h€K HQ¢B5

@ h€K HQ¢B5

@ *?QM? H¨ i€K HQ¢B5 *¦ K°i EB K *?B hY H¨ ?mvM? i`QÎM; i?"i i®iX

@ s€+ i?U+- EB K *?B hY i?"i H¨ K°i ?¨Q T?9X _ä `¨M; ç½ F?B M +?Q EB K *?B hBI
wX

@ EB K *?B hBM? i`QM; iQÆM; H B H¨ #'i F?ª t•K T?¢K- i`Î i?¨M? ç¢B M?•M p"i i
o b m p` i`Q +?Q i¬M b) F?¬M; i?Q€i F?ÄB i vX

@ hm i?¨M? +?Q i¬M i?b `'i F?¦- M?QM; pÈB EB K *?B hBM? i?b +¦ i? - imv i ç®B
b Q EB K *?B hY +?QM? H¨ h`mM; PÆM; h?B M h`B m- pÈB i`,K i`B m M9B 'i- i`,K
M;QÌB K¢M? M?'i i`QM; FB K ç¢QX

lmmmmmmmmm5 GK+ L;mv M tm'i ?B MX

@ > ? ? - GK+ L;mv M- M;QÆB /€K K„M; i +?¦ +? iX G9+ M¨v ç•v- i b) +?Q M;QÆ
+? iX

EB K *?B hBM? ç„+ w +QÌB HÈM,

@ J°i H–M i,M; ç M i€K HQ¢B FB K w- M;QÆB H¨K b Q pQÊi [m çQÊ+\

u [mª i?"i ç½ #` GK+ L;mv M ç€M? +?Q F?m'i M?K+- #` ç€M? i?¨M? +?¦ +? iX >B
?½M? /B M K°i H–MX

u çSM; i`QÈ+ K†i GK+ L;mv M- p M? p€Q iU ç„+,

@ G9+ M¨v ç•v- GK+ L;mv M- M;QÆB H¨ K°i ;½ ç iB MX GoM? M;° çQÊ+ # Q M?B

@ L;m M;®+ [mª M?B M H¨ M;m M;®+5

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦BX

EB K *?B hBM? H"T iS+ M´B çB M H MX o®M iQM? ibM? +O v i?b b) M?¨Q iÈB M
T?ªB H¨ ç®B i?O +O GK+ L;mv M i?b +kM; +?d #B i FbK MûM H¢B,

@ L;QÆB F?¬M; /€K M¦B M;QÆB M;° çQÊ+ # Q M?B m FB K w ¨\ > ? ?- +?„+ #` i
F?B T `²BX

jeRX *?QÆM; e3d@e33, h?B m GBM? h?¢+?

@ JQÌB # 5

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦BX

EB K *?B hBM? +QÌB ? ?ª,

@ L;QÆB [mª M?B M H¨ #` pB + i HoM? M;° i€K HQ¢B FB K w ?M +? i `²BX

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦B,

@ L¦B i`„M; ` i?b M;QÆB [mª M?B M H¨ M;m M;®+X L;QÆB F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB M;®+X

EB K *?B hBM? M;˜M M;QÌB,

@ Zmª M?B M M;QÆB +?°i /¢ `²BX L;QÆB #` i€K HQ¢B FB K w +O i H¨K +?Q bÊ M HoM? M;° çQÊ+ # Q M?B m +?OM; FB K wX

@ *?¦ +? i M;m M;®+ [mª M?B M H¨ +?¦ +? i M;m M;®+X L; v +ª i M¦B `²B K¨ +kM; KBM? M?Q i? M¨v X*?"+ +?"+5

@ L;QÆB M¦B H9+ M¨Q\

EB K *?B hBM? [m€iX

@ h F?¬M; T?ªB pW KÈB M¦B b Q\ æQÊ+ `²B- i?'v +?d b® i?¬M; KBM? +O i M +? M¦B H¢B K°i H–M M[ X G9+ M¨v ç•v ?½v M;?2 +?Q `ä `¨M;X "^M; F?¬M; i?b i F?¬ # M[ç•mX

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦B,

@ JQÌB # 5

@ JQÌB # H¨ +¦ w ;b\

EB K o,M >¨Q F?¦ ?B mX

@ JQÌB # +?OM; FB K wX L;QÆB ç•v F?¬M; ?B m M¦ +¦ w ;b b Q\

GK+ L;mv M HB + M?bM EB K o,M >¨QX

JQÌB # +?OM;5

JQÌB # +?OM; FB K w5

J°i pB M ç€ #„M i?ŠM; M;¨M i–M; K•vX

G–M ç–m iB M iÈB EB K [mv M- iQ +?'i #bM? i?QÌM; i?b K°i ? B HQ¢BX h®i ?ÆM K i`W K¬M ?¢ +O h?€B aY *?Q h¬M- M?[M; M?•M p"i K¬M ?¢ +O i€K ç¢B +?B i¬M F? FB K wX æ¢i iÈB i€K HQ¢B FB K w M?Q EB K *?B hBM? i?b +U+ F€ QiX

h`QM; H`+? bY +O EB K K¬M iW i`QÈ+ ç M M v- Km®M M¦B +¦ M;QÌB ç¢i çQÊ+ ?A T?ªB H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;X L?QM; M?[M; M;QÌB ç¦ `'i H¨ QiX

JQÌB # +?OM; FB K w5 *€B M¨v X

h`QM; H`+? bY EB K K¬M- ç†+ #B i H¨ H`+? bY KQÌB p¢M M,K ;–M ç•v- +¦ i? Hmv w +kM; imv i ç®B ;QK ;¦T F?¬M; ç M KQÌB M;QÌBX h?"K +?Q +kM; +?d ç K i`QM; H9+ M¨v H¨ iQM? Hm¬M +ª EB K *?B hYX

æB m M¨v [mª i?"i FBM? M;QÌBX

h?Q€M; +€B- €M? K„i K¬M ?¢ *Ym æ¢B *?Q h¬M M?bM GK+ L;mv M ?Q¨M iQ¨M i?

EB K *?B .U+ [m€i iQ K°i iB M;,

@ L;QÆB M¦B KbM? M;° çQÊ+ KQÌB # +?OM; FB K wX h +¦ çQÊ+ L;° ç¢Q iB M +?
+?OM; FB K wX L;QÆB /U p¨Q +€B ;b K¨ M;° çQÊ+ KQÌB # +?OM; FB K wX L;QÆ

@ o”v b Q\

GK+ L;mv M M? M?¨M; M¦BX h` M çdM? ç–m GK+ L;mv M ?B M H M ?ÆM KQÌB T
F?¬M; ;B M pMM; T?K +”M #` ?ÆM KQÌB i`QÆM; i?QÊM; +´ T?M +?9 i?„T b€M; H
M;mv M M?X > B # M +¦ ? B i`QÆM; T?M +?9 iQ ;’T M,K H–M bQ pÈB T?M +?9 #b
aBM? Î T?Q i` M- hY Î T?Q /QÈBX

sm®M; H–M T?Q /QÈB H¨ çO HQ¢B FB m /€M; M?’T M?¬ i` M çdM? ç–mX

@ G¨ +´ T?M +?9 aBM? T?Q i` M +MM; +´ T?M +?9 hY T?Q /QÈBX

@ _ä `¨M; H¨ ç½ HoM? M;° çQÊ+ FB K w F?¦ F?,M M?’i aBM? +?B FB K w p¨ hY +?B
M;° çQÊ+\

@ h Km®M HoM? M;° aBM? +?B FB K w K’i i` M i`,K M,K +kM; +?Q +?„+ ç½ HoM?

J°i K¬M ?¢ i?B M i¨B +O K°i *?Q h¬M H M iB M;X

@ æ9M; `²B- +ÁM M?B m i`QÆM; i?QÊM; +´ T?M +?9 F?€+ M[X æ i ç K K°i +?9i
+?B T?M +?9- G¬B +?B T?M +?9- L° +?B T?M +?9- >¨ +?B T?M +?9- GQm +?B T?M
T?M +?9- æQ¢M +?B T?M +?9- aBM? +?B T?M +?9- >¨M +?B T?M +?9- S?B m +?B
+?B T?M +?9- h?9 +?B T?M +?9- aQÆM; +?B T?M +?9- >²M; +?B T?M +?9X h`ÌB
i?QÊM; +´ T?M +?9X

@ G¨K b Q K¨ çQÊ+ M?B m M?Q p”v\

@ h`ÌB ¢5

@ J°i i?B M T?9 FB K ç¢Q M?Q i? H¨K b Q K¨ +?d +¦ i? +QB H¨ i?B M i¨B #bM? i?
H¨ FB K ç¢Q imv i i? i?B M i¨BX

@ E?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ K¬M ?¢ +O h?€B aY *?Q h¬M H¢B +¦ imv i i? i?B

@ hmv i i? i?B M i¨B M?Q p”v- imv F?¬M; +¦ F?ª M,M; #b F`T EB K *?B hY- M?QM
K’v M;¨M M,K KÈB +¦ K°i M;QÌBX

:BÌ F?„+ M¨v- M?¦K K¬M ?¢ h?€B aY *?Q h¬M ç m FQ+? ç°M; M?Q Km®M F?¦+X "
ç€M? €T- M; v +ª i?B M i¨B #bM? i?QÌM; +kM; F?¦ i?m /KM;X h?€B aY *?Q h¬M +
M?•M p”i FB i tm’i tm’i ?B MX G9+ M¨v ç•v bQ ç tªQ [mv i H¢B +¦ çQÊ+ i?¨M? iQ
H¨ +?mv M KWM;X

"¼M ?¼ i`QÈ+ ç•v +kM; iWM; M;?o iB m bQ ç i?U+ HU+ FBM? M;QÌB- H9+ M¨v ç•v
HQ¢B FB K w M¦B F?¬M; +?WM; +?QM? H¨ K°i F€ iQ+?X *¦ i? M;° ` #ªv +?OM; FB
[m X GK+ L;mv M +¦ i? M;° ` KQÌB # +?OM; FB K w ç½ H¨ FB K ç¢Q i?B M T?9 ç

L?[M; M;QÌB F?€+ +kM; +¦ i? M? •K +?”+ +?”+X h’i +ª ç m M;?` Hm”M GK+ L;mv
h?QÊM; Zm M a€i- >B M oB M G M?- "€+? Gw ",M; H¨ M?[M; M?•M p”i æ¢B æ¢Q *
i? F?¬M; i?W M?”M GK+ L;mv M iB K HU+ +QÌM; ç¢B ç M KS+ F?¬M; i? iQÎM; i

E€ i?”i i?b #¼M ?¼ ç½ ç€M? ;B€ + Q GK+ L;mv MX G9+ M¨v ç•v- M m M?Q F?¬M;
p”i- M m M?Q F?¬M; T?ªB pW p†M M´B H M aBM? hY Gm•M >²B +?B #¨M F?„+ +?
T?9 +O GK+ L;mv M- +?d M;° ` çQÊ+ i€K +?QM HQ¢B FB K w K¨ i?¬BX hmv i ç®
FB K w +?’M ç°M; M?•M i•K M?Q p”vX

GK+ L;mv M M?bM p T?Q EB K *?B hBM?,

@ L?Q i? M¨Q- ?B M i¢B +ÁM ?Q¨B M;?B i M;° çQÊ+ KQÌB # +?OM; FB K w b Q\

>„M /MM; €M? K„i çM +Êi +O K°i +QM K Q M?bM +QM +?m°i ç M?bM EB K *?B h

@ "Ä çB- iS+ F?¬M; ç€M;X *?ŠM; [m +K+ i`QÎM; L?•K- [m€ Mm¬M; +?B m +'T /QÈ
M?„+ M?Î +ªM? +€Q M m F?¬M; bÈK Km°M +kM; +¦ +?mv MX G–M M¨v H¨ i¬B- i¬B
+?mv M +ÁM +¦ i? #¨MX G–M b m i?b b Q\ :†T K°i M;QÌB F?¬M; i? +?¼+ p¨Q i?b

GÌB M¨v L?•K æ¢B :B M; M;?2 tQM; i?'v pB + M¨v F?¬M; p'M ç ;b- K'v M;QÌB J¢M
?Q¨M iQ¨M F?€+X h?O çQ¢M +O +?O M?B K oQÆM; ç9M; H¨ i¨M M?šM- pW M½v
+?mv M K¨ H¨ F?¬M; Km®M M?B m +?mv MX H–M i?S ? B ;†T i?Q Fw *?Q- F?¬M;
ç Q b Q\ h`U+ iB T ;¼B +?Q H½M? ç¢Q +O i?Q Fw *?Q- +?B m M¨v +¦ H) H¨K i?Q
M;QÌB i`QM; ? i?®M; +K+ +mM; SM; çB M idM? L K h?B MX

L;?o ç M #ªM i?•M KbM?- K'v p` M¨v ç m +¦ i•K iQX * Q Zmv M Zmv M +¨M; M;?o +
ç–m KbM? +ÁM M?„+ pÈB +?O M?B K oQÆM; #® KbM? H¨ BX F?¬M; T?ªB T?¦ i`Q
t T +m®B +MM; i`QM; #®M T?¦ i`QÎM; # M i?Q Fw idM? OvX

L?bM M;QÌB i t2K- i`U+ iB T ;¼B T?¦ i`QÎM; # M i?Q Fw çSM; ç–m iÈBX

h`QÆM; Zm®+ h?„M; KQK +?†i K¬B F?¬M; T?€i ` K°i iB M;- +ªM? ?¬K M v H¨K ?„
M?'i ç`M? T?ªB i?2Q b€i +?O M?B K oQÆM;- /M H¨K +QM +?¦ +kM; Q B T?QM;X E
+€M #° +'T ;B€K ç®+ bÎ ç M ç•v çBX

J¢M? E?B i H¢B i?'v `'i T?S+ i¢T- K°i # M bÊ ?½B- K°i # M K v K„MX aÉ +?QM? H
+?€M? p,M T?ÁM; G•K K¨ #€Q +€Q F?¬M; Qi +?mv M Î # M- K v H¨ i`Q Km +ÆK
M?Q ç H¢B 'M iQÊM; i®iX +?O M?B K oQÆM; t2K ` F?¬M; T?ªB M;QÌB [m€ [m„i-
H¨ ibK M;QÌB M¦B +?mv M K¨ i?¬BX

"`+?- +Y KÎ ` - i?Q Fw *?Q p¨ >² ."i `'i M? M? ç½ iÈBX "¼M ?¼ i?'v p K†i ç–v iS
:B M; /QÈB €M? M M- +?•M i?Q Fw *?Q K K M?kM H¢B- M m F?¬M; T?ªB çQ i v +?
K†i ç'iX

@ _ M;Q¨B- +Y +kM; F?¬M; #B i ;ä b Q\ *9i- M?È #ªQ +?Q çB M `²B ?½v p¨QX

L?•K æ¢B :B M; pW iS+ pW t'm ?´ M¦B- ?¬K M v [m€ K'i K†iX

> B p` #` [m€i H¨K bÊ ?½B M;²B # i tm®M; ç'i- ;–M M?Q H¨ H,M ` M;Q¨BX *Y pW
+˜M i?"M çQ K„i M?bM oQÆM; Zm®+ >Q - b m ç¦ M?€v K„i pÈB L;¬M G >B mX *?
T?ªB ;BªK M;mv ?B K tm®M; KS+ i?'T M?'i- M?Q p"v L;¬M G >B m b) +¦ Q+? F?¬M

@ G½Q L?•K- F?¬M; T?ªB i¬B M¦B M?- M? t2K M;QÌB KbM? /MM; çBX «B- p T?ªB
#B i b) tªv ` +?mv M ;b M[X

L;¬M G >B m `'i T?®B ?ÊT çª FQ+? L?•K æ¢B :B M;X L?•K æ¢B :B M; +kM; T?®B

@ «B- i?"i bU H¨ K'i K†iX

> B p` ;B€K ç®+ bÎ F /B M M;QÌB ?¼ i?"i bU H¨K +?Q M;QÌB t2K i`ÊM K„i ?€ K²K
çÐ K°i +?9i- >Q¨M; L?¨M M?bM oQÆM; Zm®+ >Q K¨ €M? K„i M?Q i¦2 HY X

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

93yX *?QÆM; 9dk, Zmv *€+? _'i * Q

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?"M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; 9dk, Zmv +€+? `'i + Q

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

oQÆM; Zm®+ >Q çSM; # M i?'v `'i `ä `¨M;- +?mv M ?¬K M v p®M F?¬M; +¦ ;b HÈ
FB m +,M; H¨K K'i +m°+ pmB K¨ i?¬BX *?ŠM; [m ?B m [mª H¢B `'i i®i- #B m ?B M
æ¢B :B M; H¨K K'v M?•M pB M i` im´B +O oQÆM; Zm®+ >Q i®B p M?'i ç`M? F
M K°i Qi M;QÌB +–M #B i b) #B i- +¬M; pB + b) F?¬M; +ÁM M?B m F?¦ F?,M- ?Æ
F?¬M; [m'v `–v oQÆM; Zm®+ >Q X

æB M +m®B +MM; ç½ +¦- +¦ M;QÌB ;ä +Y - L?•K æ¢B :B M; M?bM oQÆM; Zm®+ >Q
w KÈB ?Q F? M K°i iB M; M¦BX

@ o¨Q çBX

h?Q Fw *?Q p¨ >² ."i +9B ç–m p¨Q- pW çB H M i?Q Fw *?Q ç½ M?"M b B,

@ *K+ i`QÎM;- i¬B b B `²BX

L?•K æ¢B :B M; M?QÈM; K¨v +QÌB H¢M? M¦B,

@ *"m M?"M b B pÈB i¬B +¦ i€+ /KM; ;b- +"m M?"M b B pÈB +?O M?B K oQÆM;- i
#¼M ?¼ i? i?S i?b çQÊ+- M m F?¬M; +?mv M ?¬K M v F?¬M; çM çQÊ+X

L?•K æ¢B :B M; M¦B K°i +•m `'i +¦ w iS- i´M; i? K¨ M¦B ?„M H¨ M;QÌB `°M; HQÊM
+?mv M ç½ M?Q p"v- F?¬M; M;Ì F?¬M; KÎ KB M; K„M; iQ i?Q Fw ;•v T?B M T?S+
i?–K €K +?d i?Q Fw *?QX

J°i M;QÌB +¦ i? +¦ •M ibM? M?Q p"v pÈB i?Q Fw i?b +¦ i? i?'v #ªM iQM? +O M;
i?QÌM; p¨Q H9+ M¨v b) +?¼M H¨K ;b\ *€B M¨v F?¬M; +–M ?ÄB +kM; #B iX

h` M K†i oQÆM; Zm®+ >Q H° p F?¦ +?`m F?€ KÌ M?¢i- ?„M iW i®M M¦B,

@ *K+ i`QÎM; L?•K- K M; M;QÌB p çB- b m M¨v i¬B F?¬M; Km®M i?'v ?„M Î idM? i

oQÆM; Zm®+ >Q pšM +?Q L?•K æ¢B :B M; #"+ i? M; ç tm®M;- ?„M F?¬M; +¦ i•K
M¦B HÌB tBM H¶BX L?•K æ¢B :B M; F?) i?Î /¨B K°i iB M;- hB m *?Q M¨v [m€ M;m
KQM; KbM? +¦ i? #ªQ p ?„M- pW p¨Q F?¬M; H¨K `ä ç®B iQÊM; M¦B +?mv M- +¨M
M½v KbM? #ªQ ?„M ` M;Q¨B ;ä +Y H¢BX J°i M;QÌB p¨Q H9+ M;mv +'T i?QÌM; H¨
M?'iX hW ;¦+ ç° M¨v K¨ M¦B i?b i?Q Fw *?Q F?¬M; [m +Y FB K i` X

L?bM ? B +'T /QÈB ç M; F?¬M; #B i H¨K ;b- L?•K æ¢B :B M; i?Î /¨B K°i iB M; çSM

@ *€+ M? ` M;Q¨B +?Ì çBX

> B M;QÌB M¨v /M H¨ K'i i`Q +kM; #B i +?mv M F?¬M; ´M- i?Q Fw *?Q [m€ K¼T tm

@ *K+ i`QÎM;- M ibM? i¬B çB i?2Q M;¨B M?B m M,K- M;¨B M¦B ;B9T i¬B çBX

>² ."i +kM; F?¬M; M;m- ?„M +kM; [m€ tm®M; i?2QX

@ *K+ i`QÎM;- i¬BX

"`+?- oQÆM; Zm®+ >Q ç"T #¨M iS+ ;B"M M¦B,

@ _ M;Q¨B ? i +?Q i¬BX

L?•K æ¢B :B M; H¢B i?Î /¨B K°i iB M; F?) tm i v ` ?B m ? B M;QÌB FB ` M;Q¨BX
Î H¢B +kM; p¬ Q+? M M KÈB M;Q M M;Q½M çSM; H M çB ` X

@ "m²M M¬M +? i çQÊ+X

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B K°i +•m M?Q p"v- K†i L?•K æ¢B :B M; çÄ #WM; H MX h`QÈ
? B i?ˆM; FB M?Q p"v +?S\

@ +?O M?B K oQÆM;- M? M¦B 2M2M H¨K ;b #•v ;BÌ\

L?•K æ¢B :B M; +QB M?Q ?Q¨M iQ¨M #m¬M; i? - K†+ /M çQ M;QÌB p +kM; T?ªB /
>Q K¨ H¨KX

@ *K+ i`QÎM; L?•K- i¬B ç½ M¦B `ä- F?¬M; Km®M i?'v #¼M ?¼ Î idM? i?¨M?- i¬B M

GÌB M¨v t2K M?Q +?Q L?•K æ¢B :B M; K°i pB M i?m®+ M H¨M?- oQÆM; Zm®+ >Q
M¨v M[X L?•K æ¢B :B M; p®M Km®M #ªQ p ? B i M FB M?QM; B M;Ì #¼M ?¼ p
i`QÎM; L?•K- H¨K +?Q # Q i•K i`Q +O L?•K æ¢B :B M; m´M; T?QX æ #¼M ?¼ ` M
`²B p¨Q M¦B +?mv MX h?U+ ` L?•K æ¢B :B M; ç½ +QB i?QÌM; oQÆM; Zm®+ >Q
oQÆM; Zm®+ >Q i?'v `ä- M m F?¬M; H9+ i?Q Fw *?Q p¨Q H–M ? B +kM; b) F?¬M
p"vX L?•K æ¢B :B M; M m #B i oQÆM; Zm®+ >Q M;?o M?Q i? M¨Q i?b +¦ H) b) ?
M;QÌB FB ` X oQÆM; Zm®+ >Q H¨ M;QÌB F?¬M; +?'T M?"M +¦ ?¢i +€i i`QM; K„iX

@ «B- +S M?Q p"v çB- H€i i´M; ;B€K ç®+ >Q¨M; ;YB ?¦ çÆM b M; # M i¬B- i¬B #²

L?•K æ¢B :B M; +kM; +¦ +?9i #'i ç„+ /o- +?mv M ?¬K M v T?€i i`B M M^K M;Q¨B /
+?QM? H¨ #•v ;BÌ L?•K æ¢B :B M; pšM F?¬M; `ä K°i çB m ç¦ H¨ M m ?„M F?¬M; K
i?O çQ¢M M?Ä i?b F i [mª b) F?¬M; M?Q p"vX oQÆM; Zm®+ >Q p®M ç`M? +?Q ?„

L;¬M G >B m çSM; # M çQ K„i M?bM oQÆM; Zm®+ >Q `²B i?ªM M?B M M¦BX

@ h¬B +–M T?ªB p pW H9+ çB +MM; çQÌM; pÈB H½Q L?•KX

@ h¬B +kM; p X

" M?•M pB M +O +O oQÆM; Zm®+ >Q ç m çSM; H M- ç²M; i? M? M¦BX

@ *kM; çQÊ+- i´M; ;B€K ç®+ >Q¨M; T?€B t2 çQ ?¼ p ?° i¬BX

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; +¦ w çB M; v- >Q¨M; L?¨M /†M M?•M pB M T?K+ pK Î M;
J¢M? E?B i` p X oQÆM; Zm®+ >Q pšM Î i¢B +?¶ ?9i i?m®+X

E?¬M; H•m b m >Q¨M; L?¨M p - i?'v p K†i oQÆM; Zm®+ >Q H¢B H¨K +¬ +¦ +?9i F

@ a M; p,M T?ÁM; Î # M M;²B çB- MÆB M¨v +–M /¼MX

G9+ F?¬M; +¦ B F?€+ >Q¨M; L?¨M HB M i`Î H¢B +~M i?"MX

@ o"v b M; ç¦ M;²B çBX

oQÆM; Zm®+ >Q pW M¦B pW çSM; H M çB i?2Q b M; p,M T?ÁM; Î # M +¢M?X o
i`¬M; F?€ #bM? i?QÌM;- +?d `°M; KQÌB K'v Kûi pm¬M;- ç®B /B M #¨M H¨K pB + +
i`QM; +¦ K°i +?B + ;BQÌM; H¨K MÆB M;?d M;ÆBX

o¬ +MM; çÆM ;BªM H¢B H¨K M;QÌB i i?'v / +?`m- bQ pÈB T?ÁM; ,M pW M½v i?
K°i pU+X

>Q¨M; L?¨M `¦i i`¨ K M; iÈB- oQÆM; Zm®+ >Q H9+ M¨v HQÌB #B M; /U HQM; p¨
p"vX *Y ç°M; M¨v H¨K p K†i >Q¨M; L?¨M / /¨M; ?ÆMX *¬ +~M i?"M M;²B tm®M; #
>Q - M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ *?mv M 2K i` B i¬B +¦ i? i?ª HÄM; i v i?ª bÈK K°i +?9i çQÊ+ F?¬M;\

oQÆM; Zm®+ >Q pšM M?„K K„i F?¬M; ç°M; ioM?- i` M K†i F?¬M; +¦ +?9i K€M? F
/ /¨M; +O >Q¨M; L?¨M H¢B çQÊ+ i? v ç´B i?¨M? F?~M i`QÆM;X

@ E?€+? b¢M HÈM M?Q p"v F?¬M; M;Ì F?¬M; +¦ K€v T?€i çB M /U T?ÁM; b Q\

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M;Ì ?ÄB K°i +•m M?Q p"v- K†i >Q¨M; L?¨M çÄ H M- +¬ /MM
Zm®+ >Q X

@ >ÄM;- #bM? i?QÌM; F?¬M; #ªQ i`b i®iX

*•m ;BªB i?Q+? M¨v F?¬M; [m€ ´M- +?•M iQÈM; H° `ä i` M K†i >Q¨M; L?¨M +?d H¨
w KÎ K„i ` t2K K¨ i?¬BX

@ E?¬M; M M +?ÆB i`Á i?¬M; KBM? ç¦- +?mv M +O ?¼ *?Q M m +¬ F?¬M; /MM;
?ÆM K°i +?9i ç¦X

oQÆM; Zm®+ >Q +m®B +MM; ç½ KÎ K„i ` - M?bM ç¬B i v ç M; pm®i p2 M;U+ KbM

@ h¬B F?¬M; T?ªB Km®M +?dM? ?„M i?ªK ?ÆM K°i +?9i b Q\ #bM? i?QÌM; ç m #
F?¬M; +¦ B H¨ i®i +ªX

>Q¨M; L?¨M pW M¦B pW H° p iS+ ;B”M- ç•v +¦ H) H¨ #ªM iQM?X

@ *kM; # Q ;²K +ª i¬B ?ª\

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; F?ÄB +QÌB H¢M? K°i iB M;- pW M¦B pW M;²B i?ŠM; H M
M? M?¨M; ç†i H M i` MX h?’v oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; +¦ T?ªM SM; ;b- >Q¨M; L?
pm®i pm®iX *¬ i?’v +?¶ ç¦ /UM; çSM; H M i?b +¬ +¨M; ?Q¢i ç°M; K¢M? i v ?ÆMX

@ M? +¦ T?ªB M;QÌB i®i ? v F?¬M; i?b i¬B F?¬M; [m M i•K- i¬B +?d +–M #B i M?

>Q¨M; L?¨M M?Ä ;B¼M; M¦B # M i B ?„M K°i +•m- i v F?¬M; `ªM? `¶B iB T iK+ ç°M
HQÐB HBM? ?Q¢i HB K p¨M? i B ?„MX *¬ i?’v K°i i v i?2Q çMB ?QÈM; H M i` M Î
M?Q ?ÆM- ? B +?•M ?ÆB KÎ ` ç +?ÌX

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M;Ì H¢B i?m i v H¢B çSM; H MX >„M ç˜v >Q¨M; L?¨M ` ,

@ Jm°M `²B- i¬B p ç•v- +?mv M 2K +¬ i?b K B i¬B +¦ M #¨BX

>Q¨M; L?¨M ç–v M;¢+ M?B M i`Æ K„i M?bM oQÆM; Zm®+ >Q `ÌB çB- +kM; F?¬M;
H¢B ? v F?¬M;X >„M `ä `¨M; ç½ +¦ ? K Km®M b Q H¢B çB\

>Q¨M; L?¨M `’i F?¦ ?B m- F?¬M; `ä M M F?¬M; /€K iB T iK+ /•v /Q X L,M; HU+ K¨
?B M [m€ ç€M; bÊ- >Q¨M; L?¨M bÊ T?ªM i€+ /KM;X

oQÆM; Zm®+ >Q bmv M;?o M?Q i? M¨Q i?b F?¬M; B #B i çQÊ+X >„M +kM; F?¬M
KbM? [m€ i?¬M; KBM?- i”i t’m +O M;QÌB T?K M[M¨v F?¬M; i? Mm¬M; +?B m M?

a€M; bÈK i?S+ /”v ,M b€M; `²B çB H¨K pB +X æ M +Y p,M T?ÁM; HÈM- oQÆM; Z
i? M? MB M ç M; /¼M p bBM? # M i`QM; •M +–M +?¨Q ?ÄB- oQÆM; Zm®+ >Q H9

@ J’v M;QÌB H¨K pB + çB- +?O M?B K h¢ iÈB i?b #ªQ ç M p,M T?ÁM; i¬BX

h`QÈ+ F?B çB oQÆM; Zm®+ >Q HB + M?bM K°i +€B H¨K K¶B M;QÌB +¦ +ªK ;B€+
h`QÆM; Zm®+ h?„M; i?’v i?ªM M?B M M?’i- ? B M;QÌB T?K M[i?b +¦ +ªK ;B€+ M?

o p,M T?ÁM;- oQÆM; Zm®+ >Q +–K p,M #ªM ç¼+- çÊB ;–M iB M; F?¬M; i?’v h¢ o
iB M;- t2K ` +¦ M;QÌB F?¬M; i?’v K€m H¨ F?¬M; #B i ç mX >„M çSM; H M çB ç M
i`QM; pšM +?d +¦ # M;QÌB i? M? MB MX

GK+ L;mv M +kM; +¦ p¨B T?–M +?Ì KQM;X h?ÌB çB K T?•M HBM? i?¢+? `®i +m°+ ç
HÊB +O ç iY ?¢+? i•KX

*?QM? KbM? ;–M ç•v M;? Q [m€ `²BX L; v +ª HBM? i?¢+? ç Mm¬B p•M ? HBM? i?
i?ÌB çB K T?•M HBM? i?¢+? M¨v +Sm K¢M;X

L;QÌB +O K¬M ?¢ h?€B aY *?Q h¬M pW ç M- ç iY ?¢+? i•K i€K ç¢B K¬M ?¢ +?Q i
;B€ GK+ L;mv MX h–M aQÆM; h?¨M? p¨ i€K M;QÌB F?€+ iQ +?'i #bM? i?QÌM;- F?-
L;mv M çQÊ+ tQM; H¨ i?B M i¨B +ÁM ç€M; +?9 w K°i +?9iX

>B M oB M G M? +O >B M oB M *?Q h¬M KdK +QÌB,

@ GK+ bQ ç 5

u #QÈ+ iÈB i`QÈ+ K†i GK+ L;mv M- KdK +QÌBX >B M oB M G M? iQÈM; K¢Q M?
i?¨M? i?K+X E?B M¦B +?mv M ? v H¨K pB + ç m +¦ ?QÆM; p` +O K°i p` ç¢B i? X

h?'v >B M oB M G M? F?€+? F?Q- GK+ L;mv M +MM; iMv w i?B H H¢B K°i +•m,

@ >B M oB M bQ ?mvM? ibK bQ ç F?¬M; #B i +¦ +?mv M ;b\

>B M oB M G M? i?ªM M?B M +QÌB,

@ GK+ bQ ç FB K ç¢Q i?B M T?9 F?B M +?Q +?9M; i T?ªB #€B T?K+X h`QM; EB
+?OM; FB K w- +¦ i? M¦B H¨ imv i i? i?B M i¨BX :B bQ >B M oB M o¼M; b m F?
i€M i?QÎM; p¬ +MM;- +?Q `^M; GK+ bQ ç imv i i? i?B M i¨B M?Q p"v K¨ ç†i Î h?€B

@ :B bQ >B M oB M *?Q h¬M +?Q `^M;- +?d +–M GK+ bQ ç +?`m ç–m M?"T p¨Q K
bQ +?„+ +?„M b) #²B /QÐM; GK+ bQ ç i`Î i?¨M? K°i imv i i? i?B M i¨B ?ÆM M[X

L;?2 çQÊ+ >B M oB M G M? M¦B M?Q p"v- K¼B M;QÌB # M +¢M? ç m F?) ?¬ H M K

h¢B EB K K¬M- [m€ i`bM? #²B /QÐM; imv i i? i?B M i¨B ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB [m
#bM? i?QÌM;X

h` M +Æ #ªM- ç iY i?B M i¨B ç–m M?"T p¨Q K¬M ?¢ *?Q h¬M i?b +kM; +?d iB T M?
?¢+? i•KX L?QM; çÆM i?m–M K¨ M¦B- ç iY ?¢+? i•K +kM; +¦ K'v i`,K `²BX *ÁM [m
i? i?B M i¨B ç i`Î i?¨M? FB K +?O i?b iW i`QM; H`+? bY ç M #•v ;BÌ b® HQÊM; +k

>„M Î # M i`QM; +¦ çQÊ+ i¨B M;mv M iQ ç M ç€M; bÊX

æ•v H¨ K°i ?'T /šM p¬ +MM;X

>B M oB M *?Q h¬M Km®M ç¨Q ;¦+ iQÌM; M?¨ h?€B aY *?Q h¬MX

h¢B EB K K¬M +¦ `'i Qi pB + ç¨Q ;¦+ iQÌM;X .M b Q i?b K¼B M;QÌB #bM? i?QÌM; +

L?QM; >B M oB M *?Q h¬M H¢B Km®M ç¨Q ;¦+ iQÌM; M?¨ h?€B aY *?Q h¬MX

*€B M¨v ?Q¨M iQ¨M H¨ tû iQ M; / K†iX

L?QM; ?B M i¢B i¢B EB K K¬M- >B M oB M *?Q h¬M ç¢B i? ç½ i?¨M?- +¦ tû iQ M;

>ÆM M[- ?'T /šM M¨v [m€ HÈMX L¦B ç M [m€ i`bM? #²B /QÐM; imv i i? i?B M i¨B
iQÆM; çQÆM; F?Q i`QÆM; T?QÆM; T?€T #²B /QÐM;X L?[M; *?Q h¬M F?€+ F?¬
[m M- ç¢B bU /Q >B M oB M *?Q h¬M [mªM HwX *?Q M M >B M oB M *?Q h¬M
oB M G M? H'v ` K°i H M? #¨B- T?Q i` M +¦ ;?B ? B +?[ó>B M oB MôX

>B M oB M G M? M¦B,

@ æ•v H¨ H M? #¨B +O ;B bQ- i?'v H M? #¨B M?Q i?'v ;B bQX GK+ bQ ç +S v
çdM?X *?d +–M GK+ bQ ç M;mv M ç M H¨K K¬M ?¢ >B M oB M *?Q h¬M- +?„+ +?„
[m€ i`bM? #²B /QÐM; imv i i? i?B M i¨BX

@ æ²M; i?ÌB- ;B bQ ç½ M¦B- GK+ bQ ç +MM; pÈB EB K o,M >¨Q bQ ç +¦ +?9i K•m
?¢ >B M oB M *?Q h¬M i?b çWM; ç w ç M M?[M; K•m i?mšM M?Q M?Ä M¨vX o T?
ç½ +¦ ;B bQ M¦B +?mv M `²BX

*€B M¨v [mª H¨ K M;QÌBX *?ŠM; M?[M; çQ ` F ?Q¢+? #²B /QÐM; imv i i? i?B
K•m i?mšM pÈB EB K *?B hY iQ¨M #° #Ä ? iX .M b Q i?b F i i?M F i Q€M pÈB EB
EB K *?B hY ç½ çQÊ+ [mv i ç`M? b) i`Î i?¨M? M?•M p"i *?Q h¬M bB m pB iX

L?[M; K¬M ?¢ ç iY ?¢+? i•K *?Q h¬M F?€+ i`QM; HÁM; i?–K M;?o- M m M?Q >B M
FB M M?Q p"v- +?QM? KbM? +¦ i? ç–m M?"T p¨Q >B M oB M *?Q h¬M ? v F?¬M;X

h–M aQÆM; h?¨M? +MM; pÈB i€K M;QÌB F?€+ ç m `'i F?˜M i`QÆM;X h?"i p'i pª H„
çQÊ+ K°i i?B M i¨B M?Q p"v- HB M #` M;QÌB F?€+ ç¨Q çB b Q\ L m M?Q p"v i?b h
KÈB +¦ ?v p¼M; T?K+ ?QM;\

h–M aQÆM; h?¨M? F?¬M; F?ÄB K„M;,

@ >B M oB M G M?- M;QÆB ç9M; H¨ F?¬M; #B i t'm ?´X >B M oB M *?Q h¬M K¬
h?€B aY *?Q h¬M +O +?9M; i p'i pª H„K KÈB +¦ K°i M;QÌB- M;QÆB +kM; Km®M ç

>B M oB M G M? i?ªM M?B M M¦B,

@ h ç•v +kM; +?d pb Km®M i®i +?Q GK+ bQ ç X .M b Q pÈB i?B M T?9 +O GK+
h?€B aY *?Q h¬M i?b +?ŠM; T?ªB H¨ `'i ç€M; iB + b Q\ S?ªB #B i t¨B +?Q ç9M; i€
ç +¦ i? ç M >B M oB M *?Q h¬M H¨K K¬M ?¢- pÈB i?B M T?9 +O GK+ bQ ç - p b
i`Î i?¨M? bB m pB i *?Q h¬MX J¨ M?[M; çB m M¨v i?b h?€B aY *?Q h¬M F?¬M; +€

u ç½ [m2M pÈB pB + >B M oB M *?Q h¬M Hm¬M çSM; ç–m- M M F?˜m F?Q i'i M?
+?mv M Hm¬M +¦ bU #bM? ioM?X

h–M aQÆM; h?¨M? i`QM; H9+ M?'i i?ÌB iS+ ;B"M ç M M;? M F?m'iX

J¼B €M? K„i ç m ç´ /²M p¨Q GK+ L;mv M- t2K GK+ L;mv M i`ª HÌB M?Q i? M¨QX

GK+ L;mv M +?d +QÌB- +kM; F?¬M; p°B i`ª HÌB- M? M?¨M; H'v FB K ` F?ÄB pÄ,

@ *€+ p` KÌB t2K- ç•v H¨ .QÐM; L;¬ FB K +O i X E?B i +ÁM Î MQÈ+ M;Q¨B- bQ
FB K /¨B # i?QÈ+ # T?–M # - iQ¨M i?•M iÄ ` ?¢Q M?B M +?QM? F?Q- M†M; K°i

GK+ L;mv M ;BÈB i?B m i? M? FB K- F?B M M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; #` ?'T /šMX

@ aQ T?K +O i p®M iWM; +¦ K°i i? M? h?Mv J° HBM? FB KX h? M? h?Mv J° HBM
i KÈB tSM; ç€M; K M;- +ÁM M?[M; M;QÌB F?€+ i?b F?¬M; i?Q+? ?ÊTX

GK+ L;mv M +QÌB M¦B,

@ J°i FB K i?b +?d tSM; pÈB K°i M;QÌB- i M; v +ª K°i i? M? FB K +kM; F?¬M; #^M
ç b) ç–m M?"T p¨Q >B M oB M *?Q h¬M b Q- >B M oB M G M? bQ ?mvM?\

*•m i`ª HÌB ç½ [m€ `ä `¨M; `²BX

h–M aQÆM; h?¨M? ?¬ p¢M im X

æ€K M;QÌB h–M aQÆM; h?¨M? + Q ?SM; +U+ F€X hB m bQ ç ç9M; H¨ iB m bQ ç
iB m bQ ç +¨M; i? K i?•M K"i p¨B T?–MX *¦ K°i iB m bQ ç M?Q p"v- iBM `^M; h?€
b) [m"i F?ÎBX o®M +ªK i?'v h?€B aY *?Q h¬M Km®M [m"i F?ÎB ;B®M; M?Q M^K KÆ
?B M- çB m M¨v i?"i F?¬M; T?ªB H¨ M^K KÆX

>B M oB M G M? H„+ ç–m,

@ æB m M¨v i?"i ç€M; iB +5

u F€ i?"i +¦ +?9i i?'i p¼M;X GK+ L;mv M F?¬M; +¦ ç–m M?"T p¨Q >B M oB M *?Q h
?Q¢+? K¨ H¨K pB +X

h`ªB [m K°i +?9i tmM; ç°i M;„M M;OB M?Q p”v- H”T iS+ #„i ç–m T?•M T?€i HBM? i

G9+ M¨v ç•v- HBM? i?¢+? H¨ /Q >B M oB M G M? T?•M T?€i,

@ J¶B H–M T?•M T?€i HBM? i?¢+? i`QÈ+ FB ç m H¨ i”T i? X h’i +ª K¼B M;QÌB b)
i?¢+?X h? K p¨Q H¨ K°i b® HBM? i?¢+? # M i?QÎM;X L?QM; b® HQÊM; K¶B M;¨v
+?d i?` ;B bQ- +MM; pÈB K’v p` *?Q h¬M- +m®B +MM; ç½ ç2K T?QÆM; i?S+ tY H

@ G9+ M¨v ç•v- F?ÎB ç–m H¨ K°i i`,K i`mM; T?˜K HBM? i?¢+?X a m ç¦ +,M +S p¨Q M
ç¢i çQÊ+ HBM? i?¢+? M?B m ? v QiX

@ æQÊ+ `²B- ?B M i¢B #„i ç–m T?•M HBM? i?¢+? M,K M vX

>B M oB M G M? M¦B,

@ h`QÈ+ iB M M¦B p #ªM i?•M i i`QÈ+X J°i i`,K i`mM; T?˜K HBM? i?¢+? çQÊ+ ;
tmv M H¨K M?B K pK- pQ /K M?Q M?B K pK T?•M T?€i HBM? i?¢+? /Q i T?K i`€+?
h´M; +°M; çQÊ+ T?•M # M;¨M ? B i`,K HBM? i?¢+?X h?”i i®i5

>B M oB M G M? M,K M v çQÊ+ # M i?QÎM; `’i + Q- i´M; +°M; çQÊ+ # M;¨M ? B i`

S?Q /QÈB H¢B K°i T?2M –K oX

L?QM; T?•M T?€i HBM? i?¢+? F iB T i?b iWM; M;QÌB çQÊ+ T?•M `’i M?B m HBM? i
`’i çÆM ;BªMX oQ /K M?Q ç M i¨M; i?Q i?¨M? i`b i?m /¼M # #°Mc ç M i?¨M? i`b M
/¼M # #°M +€+ HQ¢B M?B K pKX

s2K ` M,K M v H¨ M,K i?m ?Q¢+? HÈMX

L?QM; F?B iÈB K¬M ?¢ h?€B aY *?Q h¬M- >B M oB M G M? H¢B M¦B,

@ h–M aQÆM; h?¨M?X > B i`,K HBM? i?¢+?X

L?[M; M;QÌB F?€+ i?b +¦ ?ÆM K°i M;¨M HBM? i?¢+?- /M b Q bQ pÈB M?[M; M,K [m
i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ h–M aQÆM; h?¨M? H¢B +?d çQÊ+ ? B i`,K HBM? i?¢+?X æB
aY *?Q h¬M H¨K –K o H MX

@ .U p¨Q +€B ;b K¨ T?•M +?Q +?9M; i Qi M?Q p”v\

@ æ9M; p”v- h–M bQ ?mvM? +?d çQÊ+ +¦ ? B i`,K HBM? i?¢+? i`mM; T?˜KX L¦B çM

>B M oB M G M? i?ªM M?B M M¦B,

@ h i`QÈ+ FB ç½ iWM; M¦B [m X L,K M v pšM H¨ M?B m `²B ç’vX h–M bQ ç F?¬M
+¦ HBM? i?¢+? i?b i`€+? çQÊ+ BX

J°i HÌB M¨v M¦B ` - i’i +ª K¼B M;QÌB ç m ?B mX

E€ i?”i i?b h?€B aY *?Q h¬M F?¬M; i? H¨K M?B K pKX L?[M; M,K [m - K¬M ?¢ h?
HQ¢M #€i i Q- M?B K pK M?B m M?Q p”v- M?QM; +Æ #ªM #` +€+ ç¢B *?Q h¬M F?
*?Q h¬M [mv M i? +?B K ? i- H¨K ;b ç M T?B M h?€B aY *?Q h¬MX GK+ L;mv M
iS+ M;?o +˜M i?”M H¨ +?mv M ;b ç½ tªv ` X

G9+ i`QÈ+- +?QM? KbM? i¢B EB K [mv M HoM? M;° çQÊ+ KQÌB # +?OM; FB K wX
?¢ *?Q h¬M F?€+ HB M +?9 w ç M KbM?X

>B M oB M G M? pW `²B çQ ` HÌB KÌB pÈB KbM?X L m M?Q KbM? +?’T M?”M i?

J¨ K°i F?B F?¬M; iB T M?”M HÌB KÌB +O v i?b HB M /MM; #B M T?€T +? M ûTX
T?QÆM; T?€T T?•M T?€i HBM? i?¢+?X *S i? K¨ ûK HBM? i?¢+? H¢BX h``QM; E
HBM? i?¢+? F?¬M; M?B m H„KX L?QM; +? M ûT HBM? i?¢+? GK+ L;mv M +?QM?
L;mv MX

jejX *?QÆM; eNR@eNk, æ¢Q GBM? h?¢+?

E€ i?”i- ç•v H¨ +?d K°i [m M çB K iW i` M #® +€Q tm®M; /QÈB K¨ i?¬BX L m M;?`
i?b b) #` >B M oB M *?Q h¬M +? M ûTX

æ•v +?QM? H¨ [mv M i? +O >B M oB M *?Q h¬MX

E?¬M; M;Q¨B /U iQM?- F?B T?€i ç M GK+ L;mv M- ?„M +?d çQÊ+ ?ÆM ? B i`,K H
p”v- HBM? i?¢+? i`mM; T?˜K F?¬M; # Q H•m b) /MM; ? iX GK+ L;mv M i`QM; HÁM
i?U+ HU+ +O ?„M #•v ;BÌ +?d ç¢i ç M æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S b€mX *¦ i? ç€M? i
i?S i€K- M?QM; imv i ç®B F?¬M; i? ç€M? #¢B çQÊ+ M?•M p”i æ¢B æ¢Q *ªM? i–M

L m M?Q ?B M i¢B KbM? ç°M; i?O i?b M?’i ç`M? b) #` >B M oB M G M? ?mM; ?,M;

L?šM5 >B M i¢B +?d +¦ M?šMX

L?QM; M m >B M oB M G M? M;QÆB /€K +?Q M;QÌB ç€M? €T i - i?b +¦ +? i i +kM

GK+ L;mv M i•K i`¢M; ioM? H†M; tm®M;- ;B®M; M?Q K†i MQÈ+X

*¦ i?M i?b ?„M i’i b) #€QX

>B M oB M G M? i?’v GK+ L;mv M iB T M?”M ? B i`,K HBM? i?¢+? i`mM; T?˜K- F
iB +X L m M?Q ?B M i¢B GK+ L;mv M M€Q HQ¢M H M- v imv i ç®B b) i`’M €T M;
K¬M ?¢ >B M oB M *?Q h¬MX E?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ GK+ L;mv M H¢B M?`M
H¨ K°i M?•M i¨BX æ€M; iB + H¢B Î K¬M ?¢ h?€B aY *?Q h¬MX

E?¬M;- i H¨ M;QÌB #B i bY /KM; M;QÌB Î >B M oB M *?Q h¬MX *¨M; H¨ M?•M i¨B i

EB K o,M >¨Q Î # M +¢M? +ªK i?’v pmB p - i?QªB K€B- bmM; bQÈM;X u #B i KbM? c
M?QM; GK+ L;mv M +?Q /M +¦ K¢M? +kM; F?¬M; [m çQÊ+ EB K *?B hY- >B M oB
p¨ >B M oB M *?Q h¬M ç½ +MM; M? m +? M ûT M;QÆBX s2K M;QÆB +ÁM K¢M? ç

h?€B aY E?¬M; i v F?) ç°M;X

G9+ M¨v ç•v T?•M T?€i HBM? i?¢+? M?Q i? M¨Q F?¬M; #B i- M?QM; M?ˆK p¨Q GK
M?ˆK p¨Q KbM? b Q\

L?šM5

«M; i T?€i ?B M KbM? b„T M?šM F?¬M; çQÊ+X

E?¬M; +¦ #B M T?€TX L,K ç¦ pb #ªQ p u M h?QÆM; h?B M ` F?ÄB h`mM; PÆM;
M;QÌB +O *´ o,M JBM? tB M; tQ+?X sB M; tQ+? M¨v F?B M +?Q i?U+ HU+ +O KbM
ç M?’i *?Q h¬M +ÁM F?¬M; #B i H¨ BX

L?QM; tB M; tQ+? M¨v +?QM? KbM? poM? pB M F?¬M; +¦ +€+? M¨Q #¨B i`W b Q\

E?¬M; # Q H•m M[- K°i F?B tB M; tQ+? #` #¨B i`W- >B M oB M G M?- ç M H9+ ç¦
iQ€M MÊ M–M `²BX

h?€B aY E?¬M; ç°i M?B M [m€i iQ K°i iB M;- iW i` M çdM? ç–m +O v tm’i ?B M K
*ªM?X E?¬M; ;B M M¨v +?d bÊ HÈM M?Q K°i iÁ bÆM K¢+?X L?QM; F?¬M; ;B M M
tQ+? +S i? K¨ i`¦B H¢BX

S?€T +?B tB M; tQ+? M¨v ç¢B /B M +?Q K°i T?€T i?m”i +´ tQ - T?€T i?m”i p,M KB

h?€B aY E?¬M; ç°i M?B M +?’M ç°M;X E?¬M; ;B M >¶M æ°M; *ªM? +?’M ç°M;X S?
+?†i M¦X S?€T +?B tB M; tQ+? M¨v F?¬M; i?¬ H„K- +?d ;B®M; M?Q K°i bÊB /•v i?

E?¬M; *?B aÆM- >Q aÆM +QX

GK+ L;mv M M?bM ç®M; HBM? i?¢+? +¦ K¨m i`Q +O KbM?X

GBM? i?¢+? #bM? i?QÌM; ç m i`QM; bm®iX *?d +¦ HBM? i?¢+? +¦ [m€ M?B m i¢T

G9+ M?”M ? B i`,K HBM? i?¢+? i`mM; T?˜K- # M i`QM; i`°M HšM F?¬M; Qi HBM?
G9+ ’v KbM? T?ªB M?šM M?`MX

L?QM; b m F?B i`Î p - KÈB T?€i ?B M ç®M; HBM? i?¢+? K¨m i`Q M¨v F?¬M; T?ªB
o•M ? HBM? i?9 +O KbM? +?ŠM; ;†K çQÊ+ K°i F?®B HBM? i?¢+? M¨QX > i H–M
[m M? +€B ç®M; HBM? i?¢+? M¨v K¨ +?ŠM; i? K ;†KX >„M # M +–K K°i +K+ M;?B M
M¨v imv KÈB M?bM i?b iQÆM; çQÆM; `€+? `QÈB- ;B®M; M?Q H¨ #` i`°M HšM i¢T
?B M M¦ F?¬M; çÆM ;BªMX

GBM? i?¢+? HQ¢B M¨v `®i +m°+ +´ [m€B M?Q i? M¨Q\

>„M /MM; FB K +?ûK [m X oÈB T?€T HU+ FB K i?m”i +O ?„M ?B M ;BÌ- +?ûK +€B
*,M #ªM +ª K°i /’m p i +kM; F?¬M; +¦X

GK+ L;mv M +¨M; H9+ +¨M; +ªK i?’v F€ [m€BX GBM? i?¢+? M¨v ç M i°i +MM; H¨ p’

GK+ L;mv M i? v ç´B ?ÆM KQÌB HQ¢B FB K w- i? v ç´B `’i M?B m T?QÆM; T?€T-
M¨Q ç m F?¬M; i? / Q ç°M; HBM? i?¢+? HQ¢B M¨v çQÊ+X

æ•v `®i +m°+ H¨ p”i ;b\

S?ªB #B i pÈB i?U+ HU+ +O ?„M #•v ;BÌ i?b ç½ i`ªK F?¬M; #B i # Q M?B m ç² p”i

>Q†+ H¨ KbM? +¦ i? çB ?ÄB bQ T?K ?B M M v +O KbM? Î h?€B aY *?Q h¬MX .M
F?¬M; #B i # Q M?B m im M;mv i `²B- FB M i?S+ bQ pÈB +?QM? KbM? T?ªB `°M;
?B M- M?„K *¨M E?¬M +mM; K¨ çBX E?B iÈB *¨M E?¬M +mM;- h?€B aY E?¬M; ç M
h?¨M?- *?m L° h`b ? B M;QÌBX

@ h? K FB M bQ i¬M5

GK+ L;mv M +?„T i v i?B H X

@ E?B ç M +?¶ +O i F?¬M; +–M +€B ?Q H ç¦ ç•mX

h?€B aY E?¬M; M;²B tm®M;,

@ hÈB ibK i +¦ +?mv M ;b\

GK+ L;mv M i v F?) ç°M;- H’v ` F?®B HBM? i?¢+? K¨m i`Q,

@ aQ T?K- ç² M?B T?€i ?B M F?®B HBM? i?¢+? M¨v +¦ +?9i +´ [m€BX E?¬M; #B i
+?ûK +kM; F?¬M; M€iX

h–M aQÆM; h?¨M?- *?m L° h`b ? B M;QÌB +kM; M?bM i?”i H•mX oÈB M?½M HU+ +
F?¬M; #B i ç•v H¨ p”i ;bX

h?€B aY E?¬M; M?”M H’v F?®B HBM? i?¢+?- +˜M i?”M ç€M? ;B€X " M ç–m i?b F?
KÈB +?,K +?9,

@ ±- H¨ i?S M¨v ¨\

L;?2 F?˜m F?Q i?b `’i H¨ M;¢+ M?B MX

h?€B aY E?¬M; MûK F?®B HBM? i?¢+? p¨Q i v GK+ L;mv M,

@ æ•v H¨ æ¢Q HBM? i?¢+?X

@ æ¢Q HBM? i?¢+?\

GK+ L;mv M F?) ;B”i KbM?X

h`ªB [m pB + T?´ +”T FB M i?S+- #B i i`QM; h`mM; PÆM; h?B M h`B m +¦ ?¢ T?
HBM? i?¢+?- i?QÊM; T?˜K HBM? i?¢+?- +U+ T?˜K HBM? i?¢+?- +ÁM +¦ æ` ;B B H
L?QM; +?Q iWM; M;?2 [m æ¢Q HBM? i?¢+?X

h–M aQÆM; h?¨M? +MM; *?m L° h?¨M? ? B M;QÌB b„+ K†i ç¢B #B M,

@ aQ T?K- +€B M¨v H¨ æ¢Q HBM? i?¢+? i`QM; i`mv M i?mv i\

s2K ` ? B M;QÌB M¨v +kM; ç½ M;?2 [m / M? iB M; +O HBM? i?¢+?- M?QM; H¨ H–
M;¢+ M?B MX

@ æ9M; p”v- ç•v +?QM? H¨ æ¢Q HBM? i?¢+?X

h?€B aY E?¬M; ;”i ç–mX h?’v #° /¢M; F?¦ ?B m +O GK+ L;mv M i?b HB M ;BªB i?

@ æ¢Q bBM? K°i- K°i bBM? ? B- ? B bBM? # - # bBM? p¢M p”iX h?B M i`QM; p¢
HÌB M¨v M;QÆB +?„+ +kM; M;?2 M¦BX h`QM; i`ÌB ç’i M¨v +kM; +¦ K°i b® HBM? i?¢

@ GBM? K¢+? H¨ iW +?¶ M¨Q K¨ bBM? ` \

h?€B aY E?¬M; ?ÄBX

GK+ L;mv M M?9M p BX h¢B h’M [m®+ +,M #ªM F?¬M; +¦ HBM? K¢+?X *?QM? Kb
h?B M h`B m +?d K°i i?ÌB ;B M M;„M M M F?¬M; #B i `ä HBM? K¢+? H¨ iW +?¶ M¨Q

@ *€B ;¼B H¨ HBM? K¢+? H¨ /Q K°i #° T?”M `’i HÈM æ¢Q HBM? i?¢+? T?€i i`B M i

@ æÆM ;BªM K¨ M¦B- æ¢Q HBM? i?¢+? H¨ i`ªB [m K°i i?ÌB ;B M M;„M ?Q†+ H¨ /M
K°i ç–m HBM? K¢+?X

@ J¨ +€B M¨v +QM M?bM i?’v +?QM? H¨ +€B +¦ i? i?9+ ç˜v i¢Q ` HBM? K¢+? M?`

@ *€B ;b\

GK+ L;mv M +?•M +?QM? #` +?’M ç°M;X >„M F?B Î h`mM; PÆM; h?B M h`B m ç½
iWM; çQÊ+ +?SM; FB MX L;?2 M¦B HBM? K¢+? M?’i ;B B ?Q¨M iQ¨M H¨ /Q HBM? i
HBM? i?¢+? M¨v `ä `¨M; +¦ i? i?9+ ç˜v bBM? i`QÎM; HBM? K¢+? M?` ;B BX L?È
;B B +¦ i? bªM tm’i ` ç¢B HQÊM; i`mM; T?˜K HBM? i?¢+?X

h`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m- GK+ L;mv M +MM; pÈB EB K *?B hBM? ç€M? +m°+- /MM; i?
p”i ç€M? +m°+X

L?QM; i` M i?U+ i - i?b ` EB K *?B hBM? H¢B /U p¨Q M? +O v H¨ EB K *?B hY
i?¢+? H¨K çÆM p` ç ç€M? +m°+X

"bM? i?QÌM; æ¢B æ¢Q *ªM? i`bM? ç° + Q M?’i +kM; +?d /MM; i`mM; T?˜K HBM? i

:B®M; M?Q h–M aQÆM; h?¨M?- +kM; +?d +¦ ?ÆM KQÌB p¢M i`mM; T?˜K HBM? i?¢

J¨ #•v ;BÌ- GK+ L;mv M T?€i ?B M KbM? `ä `¨M; i`QM; H9+ p¬ ibM? ç½ M?”M çQÊ
M¨v F?B M ?„M KÆ ?² +ªK i?’v #` +?’M ç°M;X *?ŠM; H) ?„M i`QM; K°i ç K i`Î i?¨M

h?€B aY E?¬M; i?ªM M?B M M¦B,

@ L?•M iB M +kM; ;BªB i?Q+? +?Q +QM ?B m FB M i?S+ +Æ #ªM p HBM? K¢+?X
HBM? K¢+? ç m bªM tm’i ` i`mM; T?˜K HBM? i?¢+?X JQÌB p¢M F?®B i`mM; T?˜
L?’i ;B B HBM? K¢+?X hW KQÌB p¢M ç M K°i i`,K p¢M i?b çQÊ+ ;¼B H¨ L?` ;B B HB
i?b ;¼B H¨ h K ;B B HBM? K¢+?X hS ;B B- L;k ;B B- GK+ ;B B i?b +Æ #ªM ç m ;B®
T?˜K HBM? i?¢+? çQÊ+ ;` H¨ hS ;B B HBM? K¢+?X

@ *kM; iS+ H¨ M¦B- æ¢Q HBM? i?¢+? M¨v +O +QM ˜M +?S HBM? K¢+?- F?QªM;
HBM? i?¢+?X

h?€B aY E?¬M; M¦B,

@ GQ¢B æ¢Q HBM? i?¢+? M¨v M;QÌB #B i M¦ `’i QiX >ÆM M[+kM; +?ŠM; i?’v ç
HBM? i?¢+? i¢T +?’i M M `’i / #` M?bM H–KX L¦ `’i ?B K +¦ M M Qi F?B tm’i ?B M

@ >B M oB M *?Q h¬M +kM; ç½ M?bM H–K M M ç2K æ¢Q HBM? i?¢+? M¨v +?B +?

JQÌB p¢M ç M K°i i`,K p¢M HBM? i?¢+?X

h?”i H¨ KQÌB p¢M ç M K°i i`,K p¢M HBM? i?¢+?\

GK+ L;mv M T?€i ?B M KbM? +¦ +?9i M;˜M M;QÌB- ?Q¨M iQ¨M F?B T bÊ pÈB b® HC
p¢MX

h¬M +–m pB MX h`QÈ+ F?B çB i?”i F?¬M; M;Ì M¦ H¢B M;?B K i–M; M?Q i? - +?Q
i?QÌM;- M¨Q #B i ç•m `^M; ç•v +?QM? H¨ K°i bU K B T?K+X

L?¢+ aQÆM; F?¬M; F?ÄB Q€M ;B”M K°i +•m,

@ h¢B b Q H¢B ç€M? M? m M?Q p”v\

æQ M J°+ *?Q h¬M M?’i ç`M? H¨ Km®M ç®B T?¦ pÈB iB m bQ ç X "¼M ?„M b) F?¬M
?B M i?B M i¨B- +?Q M M [m€i iQ,

@ hB m bQ ç - #¼M ?„M +?QM? H¨ M?„K p¨Q ç X æ i +?†M #¼M ?„M H¢BX

æQ M J°+ hÁM; .mM; KdK +QÌB,

@ >B M i¢B KÈB idM? M;° i?b F?¬M; #B i H¨ ç½ Km°M `²B b Q\

@ E?¬M; Km°MX E€ i?”i i?b i bÈK #B i `ä +€+ M;QÆB +?QM? H¨ Km®M ç®B T?¦ p

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦B,

@ >ÆM M[- i +kM; bÈK [mv i ç`M? i`”M +?B M M¨v M M ç€M? M?Q i? M¨QX

@ æ2K ? i +€+ M;QÆB ç€M? +?Q K°i i`”M i M t€+X

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦BX

@ æQÊ+ `²B- i #KM; +¦ +?9i ç¦B- +ÁM +?Q ,M +ÆK i`Q - H¢B +ÁM +?Q m®M; +
;’TX L?Q p”v çB- +€+ M;QÆB KQÌB # M;QÌB +MM; iB M H M Hm¬M K°i H9+X L?Q

GK+ L;mv M KdK +QÌB- MK +QÌB iQÆM; ç®B ¬M ?Á X

jeeX *?QÆM; eNe@eNd, h?”T h K hm

EB K +?O EB K K¬M b m F?B # [m M- Î i`QM; EB K J¬M HB M +¦ K°i HQ¢B •K KQm

J¨ +QM +€ HÈM GK+ L;mv M ç½ K„+ +•mX

h?”i H¨ ?Q¨M K„- +QM +€ HÈM GK+ L;mv M M¨v ç½ K„+ +•m K¼B +?mv M `’i i®iX

æQÆM; M?B M i`QM; K°i HQ¢B •K KQm M¨v GK+ L;mv M H¨ M;QÌB i?S M?’i- h?€E
çˆM; b m +ÁM +¦ +€+ +QM +€ HÈM i? K M[X

æQ M J°+ hMM; .mM; i?QÌM; tmv M çB +¢M? # M M;QÌB æQ M J°+ *?Q h¬M +kM; +
i?¬B- #•v ;BÌ T?ªB +?Ì +?Q +QM +€ GK+ L;mv M HÈM H MX

E€ i?”i ç•m +?d æQ M J°+ hÁM; .mM; +ªK i?’v i? KQÌB ? B K¬M ?¢ +O æQ M J°-
i?’v p”vX

GK+ L;mv M M? M?¨M; `9i .QÐM; L;¬ EB K ` X

.QÐM; L;¬ EB K M¨v K°i F?B `9i ` - FB K i`U+ +?d p T?Q bQÌM T?ªB +O æQ M J
p¬ +MM;X

æQ M J°+ hÁM; .mM; F?) ;B”i KbM?- i? v ç´B K°i +?B m F?€+ +¬M; FQ+? iÈBX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; [m M i•K #bM? ç¢K /MM; +?B m pšM +?d ?QÈM; p T?Q
hÁM; .mM;- æQ M J°+ hÁM; .mM; bÊ ?½B F m H M K°i iB M;- pW `²B ? B +?B m
+¬M; +¦ i?O M?QM; pšM #` GK+ L;mv M i?ªM M?B M T?€ pÐ ? B H–M ?ÆM M[KkB
T?QÆM; p`X

L m H–M ç–m H¨ M;šm M?B M p”v H–M i?S ? B H¨ ;b\

æQ M J°+ hÁM; .mM; K°i H–M M[#B M +?B m- F i [mª H¢B #` GK+ L;mv M T?€ p
EB K H¢B iB T iK+ +?d p¨Q #° p` bQÌM T?ªBX

" H–M `²BX

æQ M J°+ hÁM; .mM; F?¬M; F?ÄB T?ªB HMB H¢B K°i #QÈ+- GK+ L;mv M çSM; Î
ç°M;- ?„M tm'i` # FB K M?QM; ç½ T?€ # +?B m +O æQ M J°+ hÁM; .mM; ?ÆM M
p K°i çB KX

J¨ ? B KQÆB M;QÌB # M +¢M? +kM; ?Q¨M iQ¨M v M H†M;X

æQ M J°+ hÁM; .mM; M m M?Q F?BM? ç`M? i?b +ÁM çÐ +ÁM ç•v H¨ ç M; id i?Q iQ

"ÎB pb iW i`QÈ+ iÈB M v GK+ L;mv M ç m F?¬M; ?B M H° i?U+ HU+- K¬M ?¢ +O h
? B M?bM i?'v GK+ L;mv M` i v K¨ i?¬B M M #•v ;BÌ #¼M ?¼ F?€ FBM? M;¢+- ?¦
M?Q p"v- pQÊi [m bU iQÎM; iQÊM; +O ç€K M;QÌB K¬M ?¢ h?€B aY *?Q h¬MX L; v
h?¨M? +kM; +?Q `^M; iB m bQ ç ç9M; H¨ `'i +¦ i?B M T?9 M?QM; M m #¨M p +?B
ç®B i?O +O #¼M ?„MX

E i [mª ?B M i¢B h–M aQÆM; h?¨M? *?m L° h`b F?¬M; i?„M; çQÊ+ æQ M J°+ hÁM;
i?b F?€+ t2K` #¼M ?¼ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M ?ÌB ?Êi M¦B,

@ h ç½ M¦B `²B #KM; i ?ÆB ç¦B +ÁM +?Q ,M +ÆK i`Q - F?¬M; +¦ `QÊm m®M;-i?Ì
M;QÌB +€+ M;QÆB +MM; H M çB

L?[M; HÌB M¦B M¨v H9+ i`QÈ+ H¨ i`Á çM M?QM; ?B M i¢B i?b imv i ç®B F?¬M; T?

J¬M ?¢ +O æQ M J°+ *?Q h¬M KQÌB # M;QÌB çQ K„i M?bM M? mX

a m ç¦ iQ¨M i? iB M +¬M;X

æQ M J°+ hÁM; .mM; /QÈB €T HU+ +U+ HÈM +O GK+ L;mv M K¨ +® ;„M; ç°i T?€
Zmw FB K T?€T K°i KU+ F?¬M; Hmv M iÈB çQÊ+ iS [mw M?QM; H9+ M¨v i?B i`B M
ç¬M; ç½ +?QM? i?S+ i? ?B MX

J°i +?B m FB K T?€T M¨v +O ?„M M?Q tmv M i?ŠM; iS [mw- tm•M ?¢ i?m ç¬M; im
M?'i i?ÌB +¦ MY T?–M ?QÆM; p` i?B i i„+- +ªK i?'v im M;mv i M?Q + - iW #B i i?m

æQ M J°+ G K¬M ?¢ +¦ T?–M çQÊ+ bOM; €B +O æQ M J°+ *?Q h¬M- K°i FB K +O
? i i?ªv B +kM; bÊ ç¢B mv +O M¨M;X

J¨ M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; i?B i`B M FBK K°+ i?Ov ?Ä i?´ M;k ç¢B FB K T?€TX

EB K K¬M i K ç¢ imv i ?¼+ i?2Q i?S iU H¨ hBM? h?–M FB K ç¢Q h?b *?B EB K ç¢Q
ç¢Q Î EB K J¬M +¦ Gm•M >²B FB K T?€T Gm•M ?²B FB K T?€T +MM; pÈB Gm•M >
h?B M F?€+ M? m`'i HÈMX

L,K M;QÌB M¨v /o M?B M F?¬M; +¦ F?ª M,M; M„K çQÊ+ Hm•M ?²B #¼M ?¼ K¶B M;Q
T?€T i? v ç´B HB M iK+- b€i +Æ t¬M; H MX

a€m M;QÌB F?€+ +kM; i?B i`B M imv i F„ i'i +ª ç m H¨ imv i ?¼+X

JQÌB # M;QÌB K¬M ?¢ +O æQ M J°+ *?Q h¬M F?¬M; B v mX

JQÌB # M;QÌB M¨v p¬ +MM; HÊB ?¢BX

J¨ H9+ M¨v GK+ L;mv M +kM; +?mv M ç°M; H„+ KbM? iÈB # M +¢M? æQ M J°+ G -.
FB K w p¬ i"M +?ûK tm®M;- æQ M J°+ G /MM; E?¬M; æQ¢M EB K S?€T M?QM; #
ç€M? +?Q çB M +m²M; `²B- M¨M; H9+ KÈB iB T M?"M i?b F?¬M; i?'v ;b M?QM; b m
+´ [m€BX

J°i FB K M¨v `ä `¨M; +¦ ?ÆM KQÌB HQ¢B FB K w i`QM; ç¦- T?QM; +?B FB K w p•M
i?ªQ +?B FB K w- M?m +?B FB K w- ?Ä +?B FB K w bBM? +?B FB K w- iY +?B FB
FB K w- i?9 +?B FB K w L,K KQÆB HQ¢B FB K w im¬M` X

oW M¦B ?„M +ÁM +QÌB +QÌB pÈB oQÆM; Zm®+ >Q - b m ç¦ ibK p` i`Q M;²B tm®M

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; M¦B +?d H¢M? HMM; M?bM h¢ o Zm®+- K°i H€i b m h¢ o
F?¬M; ç9M; M M M;?B M; K„i M?bM •M h?„M; GÊB M;²B # M- w H¨ M? F? B T?€Q
#•v ;BÌ ç M; iS+ i®B- +kM; ç M; çm®B Hw M M F?¬M; i? M¦B ;bX

@ *?O M?B K oQÆM;- iB T iK+ çBX

h¢ o Zm®+ ` p F?¬M; +¦ +?mv M ;b- •M h?„M; GÊB F?¬M; KÎ KB M;- +9B ç–mX h`
iQÎM; K¨v +S i? çÊB çQÊ+X

@ >¼T p¨Q H9+ N?jy- i¬B ç½ bÈK i?¬M; #€Q MY iB M;- #•v ;BÌ H¨ N?9y T?9i- I
;BÌ i¬B H'v iQ +€+? T?¦ +?O M?B K +?O i`b +¬M; pB + " M ;B€K b€i KÌB M? ` M;
i`QÌM;X

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B F, Hm"i ?°B i`QÌM; ` - h¢ o Zm®+ çQÆM; M?B M F?¬M; +?
ç +? i M;QÌB- H9+ M¨v K¨ +?®M; ç®B H¨ F?¬M; b€M; bm®i- h¢ o Zm®+ F?¬M; M;

@ æB i?b çB- i¬B t2K M? +¦ i? FB m +,M; çQÊ+ # Q H•mX

L¦B H¨ çB M?QM; h¢ o Zm®+ pšM FûQ /¨B i?ÌB ;B M /¼M +€B M¨v +€B FB - K„i M
M;¦M; i`¬M; +?€M? p,M T?ÁM; G•K iÈBX h?ˆM; oQÆM; Zm®+ >Q FB +¦ +?S+ + Q
+?S+ + Q ?ÆM M¦X *?ŠM; [m M¦B ç9M; ` i?b F ?Q¢+? H¨K F?¦ oQÆM; Zm®+ >Q
iQ¨M i?'i #¢BX

@ +?O M?B K h¢ M¦B `'i ç9M;- +?O M?B K oQÆM; KÈB ç M K'v M;¨v +?S\ J'v H½
F?¬M; çQÊ+- M¦B p¨B +•m +kM; F?¬M; çQÊ+ b Q\ L;QÌB i` im´B K¨ ç m M?Q M?
+ÁM +Æ ?°B M¦B +?mv M\ J¼B M;QÌB M¦B +¦ ç9M; F?¬M;\

•M h?„M; GÊB +ªK i?'v F?¬M; i? +S i? K¨ [m M- KÎ KB M; ` ç Km®M FûQ H¢B i?
E?B i i`QÈ+ ç•v F?¬M; +?®M; ç®B ;b- +kM; F?€ M;?2 HÌB- p +Æ #ªM M¦B ;b H¨K

G'v iQ +€+? Hw H`+? ` - HQ¢B M;QÌB M¨v F?¬M; ? Qi- ?ÆM M[ç•v H¨ [m€M iQM
[m M M?¨ MQÈ+ FB K Hw H`+?X æ€M; iB + #•v ;BÌ ç½ F?€+- K'v i? M? MB M Î "
iQ¨M /U p¨Q oQÆM; Zm®+ >Q M?QM; Qi M?'i M;Q¨B KB M; b) F?¬M; M¦B ;b ªM?
*¨M; çWM; M¦B h`QÆM; Zm®+ h?„M; p¨ * Q Zmv M Zmv M ç½ [mv i ç`M? ¬K +?•M

@ *?mv M pB M •M- HÌB M¨v +O ¬M; i¬B F?¬M; i?Q+? M;?2X G¨K pB + Î i`QM; +Æ
ç–m iB M H¨ T?ªB i¬M i`¼M; H½M? ç¢Q- M;?2 HÌB H½M? ç¢QX Í ç•v B H¨ H½M? ç
pB M •M +?S\

* Q Zmv M Zmv M M¦B H¨K •M h?„M; GÊB i?B m +?9i M[F?¬M; i? i?Î M´BX *QM
i`QÎM; # M i?Q Fw- ç M H9+ K¨ ç®B ç–m i?b +,M #ªM F?¬M; bÊ •M h?„M; GÊB ?„M
+O oQÆM; Zm®+ >Q i?b K¼B M;QÌB ç m ç½ i"M K„i i?'vX

@ * Q Zmv M Zmv M- +¬ M¦B ;b p"v ?ª\ h¬B +¦ H9+ M¨Q M¦B F?¬M; i¬M i`¼M; H½M
M¦B i¬B +¦ F?¬M; i¬M i`¼M; H½M? ç¢Q F?¬M;\

h`QÆM; Zm®+ h?„M; #bM? i?QÌM; ç m H¨ / #` M„M #¦T M?'i M M #` •M h?„M; GÊB

o'M ç H¨ M;QÌB / #` ,M ?B T i?b +kM; +¦ H9+ i`¶B /"v K¨- +¨M; çWM; M?bM h`QÆ
M?Q p"v K¨ i?¬BX

@ *?mv M pB M •M- ¬M; F?¬M; M¦B ;b F?¬M; i¬M i`¼M; H½M? ç¢Q M?QM; ¬M; H¨
F?¬M; FQM?- H¨K i'K ;QÆM; t'm +?Q M;QÌB i` im´BX

h`QÆM; Zm®+ h?„M; M¦B +ÁM €+ ?ÆM * Q Zmv M Zmv MX .M b Q +kM; ç½ +?¼M
>Q - ?„M iU M?"M KbM? F?¬M; +¦ +,M +Æ ;b K'v- M m Km®M H M +?S+ +?d +¦ i?
H½M? ç¢Q- B +?®M; i?b +„M F ç¦X :B€+ M;° M¨v h`QÆM; Zm®+ h?„M; ç½ bÈK +¦
?,M; +„M K¢M? F ;•v T?B M T?S+ +?Q +?O M?B K oQÆM;X

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

9 3 9 X *?Q Æ M; 9 d 8, G M *?Q M?

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?”M h?B M L? B

yQy

*?Q Æ M; 9 d 8, G M +?Q M?

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@ ±- F?¬M; M;Ì çQÊ+ hB m h`Q Æ M; +kM; M¦B çQÊ+ M?Q p”v- i`QÈ+ ç•v b Q F?¬M
J¢M? E?B i- +¬ M¦B K°i +?9i t2K +¦ ç9M; F?¬M;\

h`Q Æ M; Zm®+ h?„M; M¦B H¨K •M h?„M; GÊB iS+ ç M `mM M;QÌB- F?¬M; M¦B i?¨M?
F?Q ?Æ B HQ¢M HB M +ªK i?’v #•v ;BÌ H¨ H9+ F?m’v MQÈ+- FûQ /¨B iÈB H9+ +?€M
ob i? ?„M p°B p¨M; t2M KB M; /U ç`M? FQ+? i?Q+? K•m i?mšMX

J¢M? E?B i F?€ F?¦ tY- bmv M;?o K°i H9+ H•m +¬ pšM F?¬M; H M iB M;X h?’v h`
Zmv M Zmv M ç’m i` M? M? /kM;- M;?o ç M bU iQM M?B K +O +?O M?B K oQÆ
+?B + çB M i?Q¢B /B ç°M; KÈB i`QM; i9B M[ X h`QÈ+ ç•v çB i?2Q b m +?€M? p,M
H¨ H½M? ç¢Q +?B K- +?O M?B K oQÆM; F?¬M; T?ªB M?Q p”vX >ÆM M[+?O M?
M?B K oQÆM; H¢B +¦ M,M; HU+ `’i K¢M?X

G9+ J¢M? E?B i /Q /U i?b M;Q¨B oQÆM; Zm®+ >Q ç M; #bM? ioM? m®M; i`¨- M;Q
iÈBX * Q Zmv M Zmv M p¨ h`Q Æ M; Zm®+ h?„M; çQÆM; M?B M ?v p¼M; J¢M? E?
Zm®+ >Q - +¦ i? çSM; Î T?Q ç®B /B M KÈB H¨ i®i M?’i- M?Q p”v bm’i T?¦ i`QÎM;
i` M?X J¢M? E?B i KQK +?†i K¬B ?^M +ª p i `,M;- +m®B +MM; +¬ ç½ KÎ KB M;X

@ h¬B +ªK i?’v h`Q Æ M; Zm®+ h?„M; M¦B H¨ i?”iX *¦ K°i p¨B ç²M; +?Q [mª i?”i +”v
?¨M? pB F?¬M; i¬M i`¼M; H½M? ç¢QX oQ /K M?Q +?mv M /MM; t2 p”v- +?O M?B K
`B M;- i?2Q [mv ç`M? i?b +?O M?B K h¢ +?Q çO iQ +€+? çQÊ+ i?B i #` t2 K¨X

J¢M? E?B i M¦B ` i?b i` M K†i ç½ F?¬M; +ÁM p F?~M i`Q Æ M;- `’i iU M?B MX JÈB
+¨M; p b m +¨M; i?m”M KB M;X L m ç½ HU +?¼M i?b F?¬M; +¦ çQÌM; HmB- +¬ +?
>Q K¨ i?¬BX

oQ Æ M; Zm®+ >Q iW i®M #Ä +?ûM tm®M;- #®M M;QÌB +ÁM H¢B ç m i`ÊM K„i ?€ K
p®M çQÊ+ +?€M? p,M T?ÁM; G•K +QB i`¼M; p¨Q H9+ M¨v H¢B M;½ p T?Q oQ Æ M
KÈB ç M +?Q ç–v ? B M;¨v K¨ " M ;B€K b€i ç½ HQ¢M M?Q p”v b Q\

@ h¬B M?„+ H¢B F, Hm”i ?°B i`QÌM; K°i +?9i- KÌB ç²M; +?Q h¢ o Zm®+ H”T iS+
E?B i- +¬ ;?B +?ûT K°i +?9iX æ²M; +?Q h¢ o Zm®+ b m F?B çQÊ+ i¬B KÌB F?ÄB
H M iB M; +?®M; ç®B H½M? ç¢QX "ªM ;?B +?ûT ?°B M;?` i¬B b) Fw i M `²B i`bM?

oQ Æ M; Zm®+ >Q M¦B F?¬M; K M; i?2Q +?9i i•K i`¢M; ;b- ;B®M; M?Q ç•v H¨ pB +
;B”MX

@ *€+ M;QÌB X

h¢ o Zm®+ iS+ ;B”M i v `mM `mM- M;¦M i v +?d p¨Q K’v M;QÌB J¢M? E?B i- ?„M F

@ æB ` M;Q¨BX

oQ Æ M; Zm®+ >Q ç M; #bM? ioM? ç°i M?B M ç”T K¢M? #¨M- çSM; H M M¦B,

@ h¬B #ªQ M? ` M;Q¨BX

h¢ o Zm®+ F?¬M; Î M´B M[- K†i çÄ iQ i B +9B ç–m çB ` M;Q¨B +Y X oQÆM; Zm®
H M M¦BX

@ a m ç•v iB T iK+ ?¼TX

@ > ? - ç M; ?¼T ¨- i¬B F?¬M; iÈB Km°M +?S\

*?€M? p,M T?ÁM; G•K H9+ M¨v tm'i ?B M Î +Y - h¢ o Zm®+ ç M b m +Y pmB p çS

@ *?€M? p,M T?ÁM;- oQÆM; Zm®+ >Q Km®M çm´B i¬B F?ÄB +m°+ ?¼T- F?BM? I

*?€M? p,M T?ÁM; G•K i?Q€M; M?Qm K¨v ?ÄB oQÆM; Zm®+ >Q ,

@ Zm®+ >Q - +¦ +?mv M ;b p"v\

oQÆM; Zm®+ >Q pšM F?€ i¬M i`¼M; +?€M? p,M T?ÁM; G•K- ?„M çSM; H M ;BªB
çÊB oQÆM; Zm®+ >Q M¦B tQM;- h¢ o Zm®+ ç½ ?ûi iQX

@ oQÆM; Zm®+ >Q - M? F?¬M; T?ªB +?O M?B K- +ÁM +¦ +?€M? p,M T?ÁM; G•K
i v +?2 i`ÌB\

h¢ o Zm®+ pW /Si +•m i?b M;Q¨B +Y i`mv M iÈB ;B¼M; M¦B H¢M? HMM;,

@ B M¦B oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; T?ªB +?O M?B K " M ;B€K b€i\ "•v ;BÌ #„i ç–m

J¼B M;QÌB M?bM iÈB +?d i?'v S?¦ i`QÎM; # M i?Q Fw h¨Q K†i b b–K H¢B tm'i ?B M
M i?Q Fw h¨Q M;?B K i9+ F?¬M; i? M;?B K i9+ ?ÆM- €M? K„i M;?B K F?„+ M?
T?ÁM; G•K- H¢M? M?¢i ?W K°i iB M; +QB M?Q ç€T H¢B HÌB •M +–M +?¨Q ?ÄB +O

L?QM; H9+ ç®B K†i pÈB oQÆM; Zm®+ >Q - S?¦ i`QÎM; # M i?Q Fw h¨Q F?¬M; +ÁM
+QÌB +?O ç°M; çQ i v ` X

@ æ²M; +?Q oQÆM; Zm®+ >Q - ç9M; H¨ +ÁM i` +¦ i¨BX

@ h`QÎM; # M i?Q Fw h¨QX

oQÆM; Zm®+ >Q FQM? i`¼M; +?¨Q K°i iB M;X S?¦ i`QÎM; # M i?Q Fw h¨Q #Ä i v

@ "•v ;BÌ i¬B imv M #® i?2Q [mv i ç`M? +O æªM; Ov p,M T?ÁM; p¨ çQÊ+ i`QÎM;
+?m˜M- iW ;BÌ i`Î çB KB M +?S+ +?O M?B K " M ;B€K b€i +O ç²M; +?Q G•K >Á hm
>Q iB T M?"M +?S+ +?O M?B K " M ;B€K b€i- +'T #"+ F?¬M; i? v ç´BX

*ª p,M T?ÁM; i`Î M M v M ioM?- F +ª oQÆM; Zm®+ >Q +kM; F?¬M; M;Ì +¦ #B M ?
+?mv M pÈB L;¬M G >B m p pB + M¨v i?b F i [mª S?¦ i`QÎM; # M i?Q Fw h¨Q ç½ ç

@ æQÊ+ `²B- +€+ p` iB T iK+ ?¼TX æ²M; +?Q G•K >Á hmv M- M? çB pÈB i¬BX

S?¦ i`QÎM; # M i?Q Fw h¨Q M¦B tQM; H¨ çB M; v- +?€M? p,M T?ÁM; G•K M;Æ M;€+
KÈB idM? i€Q tQ v M;QÌB çm´B i?2QX

@ æQ M J°+ M;QÆB H¨ *?Q h¬M +?ŠM; H) i F?¬M; T?ªB b Q\

Í T?Q t t +kM; i`mv M iÈB K°i iYm FB K- M;QM; `QÊm i?¨M? FB K- iW T?Q t çB w ?Q¨M; ?¨ FB K w h`QÌM; :B M;X

Í i`QM; ?Q F?¬M; ? B ç¢B +?Q i¬M ç²M; i?ÌB M?ªv ` X

æQ M J°+ *?Q h¬M +ª FBM?,

@ E?¬M; T?ªB M;QÆB #` tB M; tQ+? F?¦ H¢B `²B b Q\

@ G½Q iY +?Q /M #` tB M; tQ+? F?¦ M?QM; +kM; F?¬M; #` #¢B #ÎB M;QÆB- æQ t T ?¨M; i?S ? B M;QÆB ?¨M; i?S i€K- M;QÆB F?¬M; tSM; bQ pÈB i X

h?€B aY T?€ F?¬M; H Q iÈB- F?Q T?€+? p¬ +MM;- imv M¦B F?Q T?€+? H¨ i? M?Q æQ M J°+ *?Q h¬M K¨ i?¬BX

æQÆM; M?B M M€Q HQ¢M +ª #m´B +?mv M M¨v pšM T?ªB ;BªB [mv iX

jedX *?QÆM; eN3@eNN, o•M GQM; h?"T "B M æ½ h?¨M?

E i [mª æQ M J°+ *?Q h¬M /MM; K°i M?'i ;B B HBM? K¢+? ç2K KQÌB # M;QÌB K¬M

G–M M¨v æQ M J°+ *?Q h¬M #` H¶ HÈM- imv M?B M +kM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q B h¬M +?B K çQÊ+ iB M +Æ ;B K ;B[K¬M ?¢ +O ?„M F?B M ?„M i?B i i?ÁBX

>B M oB M *?Q h¬M # M M¨v imv +QÌM; i? M?QM; h?€B aY >¢ >–m "€+? Gw # +? T?ªB H¨ F?¬M; +¦ i? HU+X

G¨K i®i H„KX

h?€B aY E?¬M; GQM; >¨M? >´ #° çB iÈB M°B +mM; *¨M E?¬M ç2K ç¢B K½ FBK ç Q

@ G¨K i®i H„KX

>¢ >–m h?QÆM; +kM; +?„T i v +QÌBX

h?€B aY E?¬M; ;BÆ i v H M MûK ` K°i #bM? `QÊm,

@ >¢ >–m ?¬K M v i?"i H¨ + Q ?SM;- ç•v H¨ i`•M i¨M; #ªQ iYm +O i i†M; M;QÆB K

@ æ i¢5

>¢ >–m h?QÆM; +QÌB +QÌB ?„M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q K¨ H"T iS+ KÎ #–m `QÊm *¨M E?¬M +mM;X

GK+ L;mv M F?¬M; FbK çQÊ+ K¨ ;B"i ;B"i +€B KkB- ?ªQ iYm- bQ T?K [mª M?B M + bÈK ç½ i? M i?m²M; ç½ H•m i? K¨ F?¬M; +¦ +Æ ?°BX h?€B aY +kM; #B i +?Q M M

@ L;QÆB +kM; +¦ K°i ?kX

GK+ L;mv M F?¬M; F?Q iB T M?"M H'v KÎ #–m `QÊm ` - KMB i?ÆK i`¨M M;"TX

@ B i?„M; æQ M J°+ hÁM; .mM; p"v\

h?€B aY E?¬M; ?ÄBX

J¼B €M? K„i ç m M?bM p T?Q GK+ L;mv MX

h?€B aY E?¬M; p¨ >¢ >–m h?QÆM; ç m M?bM p T?Q ?„M F?¦ iBM ?ÄB,

@ L;QÆB\

@ >bM? M?Q H¨ p"vX

GK+ L;mv M ;"i ç–mX

L?¢+ aQÆM; M;„i HÌB,

@ æ•m +?d +¦ p”v iB m bQ ç +ÁM ç€M? K°i H9+ KQÌB # M;QÌB +O æQ M J°+ hÁM

@ JQÌB # M;QÌB\

h?€B aY E?¬M; F?¬M; i? iBM M´B ?²B H•m h?€B aY E?¬M; KÈB M¦B, EB K >Q¨M;

@ L;šK H¢B K¬M ?¢ +O æQ M J°+ *?Q h¬M H¨K ;b +¦ +?mv M H¨K M?Q p”v- #B M

h?€B aY E>¬M; +QÌB ? ?ªc

@ h–M aQÆM; h?¨M? ¬M M?m +?d bÊ +kM; F?¬M; H¨K +?mv M M?Q p”v- *?m L° M; +kM; F?¬M; H¨K ` X

@ *?ŠM; H) L?¢+ aQÆM;- F?¬M; i? M;QÆB imv M;?`+? M;ÊK M?QM; +kM; +?d H¨ +?mv M M?Q p”vX

L?¢+ aQÆM; KdK +QÌB, aQ T?K ç•v H¨ i?O #9i +O iB m bQ ç X

h?€B aY E?¬M; p¨ >¢ >–m h?QÆM; ç m ;B”i KbM?,

@ G¢B H¨ M;QÆB\

"¼M ?¼ ç m M?bM p T?Q GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M #'i ç„+ /o ;”i M? ç–mX

h?€B aY E?¬M; +QÌB ? ?ª,

@ E?¬M; i H¨K i®i H„KX

>¢ >–m h?QÆM; ?•K K° p¬ +MM;c

@ *¦ i?U+ HU+ +¦ iB K HU+ +¦ i?O çQ¢M ç iY M?Q p”v i?”i bU + Q KBM?- i i?”i bU

h?€B aY E?¬M; iB M i v H’v ` p¬ i”M HBM? K¢+?,

@ GBM? K¢+? M¨v H¨ /Q æQ M J°+ *?Q h¬M çQ +?Q ç’v- +€+ M;QÆB +?QM M;QÌB

h–M aQÆM; h?¨M? M¦B,

@ h`”M +?B M M¨v ç m M?Ì iB m bQ ç M m M?Q F?¬M; M?Ì iB m bQ ç i?b +?9M; i M M # M i?QÎM; +?Q iB m bQ ç X

L?[M; M;QÌB F?€+ ç m i€M i?¨M? M?QM; GK+ L;mv M H¢B i?Q€B i?€+,

@ J¼B M;QÌB +?B M? m i?b i®i ?ÆMX

h?Q€B i?€+ i`QM; +?®+ H€i- GK+ L;mv M +m®B +MM; M?”M #®M p¢M HBM? i?¢+? +?B #®M p¢M i`mM; T?˜K HBM? i?¢+? +ÁM H¢B- T?QÆM; T?€T M?Q p”v B +kM;

h?€B aY E?¬M; ?ÄB GK+ L;mv M,

@ L;QÆB ç½ i?„M; çQÊ+ æQ M J°+ hÁM; .mM; t2K ` M;QÆB ç½ +?m˜M #` i`MM; M?QM; T?€T HU+ +kM; T?ªB ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv çdM? T?QM; +?S

@ æ9M; i? pW KÈB ç¢i iÈB F?¬M; H•mX

GK+ L;mv M ;”i ç–mX

@ _'i i®i +?Q M;QÆB i?ÌB ;B M #ªv M;¨v ç2K iQ¨M #° T?€T HU+ +,M +Æ ´M ç`M?- # T?€T KÈBX

o•M;

J¨ M?Ì +m°+ ç®B ç€T M¨v ç€K M;QÌB h–M aQÆM; h?¨M? KÈB #B i çQÊ+ GK+ L;m >Q¨M; ?ÆM M[+ÁM ç M; i`MM; FQ+? +'T EB K h?€M?- K¨ #¼M ?¼ +,M #ªM pšM ç i?¬B- bU #°B T?K+ +O #¼M ?¼ pÈB GK+ L;mv M H¢B i,M; i? K K°i i–M;X

GK+ L;mv M M;²B M; v M;„M Î i`mM; i•K >Q aÆM #„i ç–m M;QM; Hmv M o•M GQM
ç½ Hmv M o•M GQM; i•K T?€T iÈB i–M; + Q M?'i `²BX

o®M ?„M Hmv M i?¨M? æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv #„i ç–m M;QM; Hmv M o•M GQM
+?mv M K¬M ?¢ +O æQ M J°+ *?Q h¬M +?Q M M ?B M iÈB KÈB +¦ i?ÌB ;B M `ªM?

Í i` M K†i ç'i o•M GQM; ç½ ?B M ?bM? ªM? H MX

hmv M?B M pšM M?Q H–M i`QÈ+ GQM; h?•M pšM M? M?¨M; /B +?mv MX

o•M GQM; i?"T #B M i?¨M? ?bM? +?Q i X

GK+ L;mv M p¶ i v K°i +€B K'v KB M; "¢+? GQM; S?€+? H'v çQÊ+ iW i v +O S?¦ h
"¢+? GQM; S?€+? M¨v bQ pÈB FBK +QÆM; i?b +ÁM +SM; `„M ?ÆM M?B m imv M?
æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv- +?Q M M "¢+? GQM; S?€+? /M +SM; `„M pšM #` ?„M iB m

"¢+? GQM; S?€+? K°i F?B #` Mm®i tm®M;- T?€T HU+ iQ¨M i?•M #„i ç–m F?ÎB ç°M

Í b m HQM; tm'i ?B M K°i HQ¢i [m€B i?9- +¨M; F?B M +?Q T?€T HU+ i,M; H MX

h?•M i? o•M GQM; F?¬M; M;WM; p"M ç°M;X

*m®B +MM; o•M GQM; +kM; i`ÊM K„i ` X

GK+ L;mv M +ªK i?'v T?€T HU+ iQ¨M i?•M p"M +?mv M p¬ +MM; M?Q wX

o•M GQM; i?"T #B M ç½ i?¨M?X

E?¬M; / /¨M;- KbM? iW H9+ #€B bQ T?K Gw L;mv M "¢+? +?Q iÈB #•v ;BÌ Hmv M
ç½ T?ªB i`ªB [m `'i M?B m +?mv M F?¦ F?,M- #•v ;BÌ +m®B +MM; +kM; ç½ Hmv M

E€ i?"i i`QÈ+ F?B ?B M i¢B Hmv M i?¨M? o•M GQM; i?"T #B M GK+ L;mv M ç½ +
M?QM; K¨ #•v ;BÌ F?B i?Y mv HU+ +O o•M GQM; i?"T #B M GK+ L;mv M pšM +ªK
K°i M;¦M i v çB K` T?€T HU+ T?9M /kM;- KÆ ?² +¦ i? M;?2 i?'v iB M; `²M; M;•KX

E€ i?"i ?B M i¢B GK+ L;mv M +¦ T?–M i?´M i?S+ p¬ ibM? ?„M ç½ ?²B iQÎM; H¢B i'i
ç•v +?QM? H¨ i•K T?€T K¨ i?2Q ?„M H¨K #¢M # Q M?B m M,KX

o•M GQM; i?"T #B M iÈB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv H¨ ?¼+ çQÊ+ i•K T?€T +O M

"ªv M;¨v b m- GK+ L;mv M H¢B i?2Q bQ T?K ?¼+ i"T i•K T?€T KÈBX

GK+ L;mv M i`QM; HÁM; i?–K FQ+? ç°M; ?„M Km®M #B i i•K T?€T KbM? b„T ?¼+

hmv M?B M ?B M i¢B M?¨M `¶B F?¬M; #^M; çB H M h`MM; hB m EB K G•m- /M b
KbM? çB H M h`MM; hB m EB K G•m +?ŠM; M?[M; i¬B ` M çQÊ+ F„ M,M; K¨ +ÁM H
+?mv M `'i i?QªB K€BX

GK+ L;mv M çB iÈB # M M;Q¨B h`MM; hB m EB K G•m- M;~M; ç–m M?bM H M i`ÌB-
+¦ i´M; +°M; Ry3 i–M;- ?„M ç M; ç`M? iB M p¨Q i?b M;?2 i?'v +¦ ? B M;QÌB F?€+ ç

@ æQ M J°+ ?mvM? +¦ M M t¬M; p¨Q +Y F?¬M;f

" M +¢M? +¦ M;QÌB ?ÄBX

@ ošM M M t¬M; [m ç +Ym [m MX

æQ M J°+ hÁM; .mM; M¦BX

æ *Ym Zm M H¨ K°i M?•M p"i im pB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S +?QM- æQ M K°+ hÁM
+Y ªB M¨vX

>„M H9+ M¦B +?mv M +kM; M?bM i?'v GK+ L;mv M- GK+ L;mv M M?bM i?'v æQ M

@ æ•v F?¬M; T?ªB æQ M J°+ bQ ?mvM? /šM ç–m i?"T i K im b Q\ oÈB im pB +O æ
i–M; i?S KQÌB # `²B KÈB ç9M; +?S\

æQ M J°+ hÁM; .mM; ;B”M /[- M?QM; M;?o H¢B ?„M ç€M? F?¬M; H¢B GK+ L;mv M
MûMX

E€ i?”i æQ M J°+ hÁM; .mM; ç M; p¬ +MM; T?B M Km°M ;–M ç•v ?„M #` M;QÌB i ;¼
?ÆM- F i [mª æ +Ym [m M +kM; F?¬M; pQÊi [m H¢B ;†T T?ªB GK+ L;mv M Î ç•vX

Í # M +¢M? i`mv M iÈB K°i ?²B iB M; +QÌB- ?B M i¢B EB K K¬M iW i` M tm®M; /QE
iB M; i?”T i K im +O K¬M ?¢ æQ M J°+ *?Q h¬M- i?”T i K im i?”i [m€ ?’T /šM ç +
im T?ªB #€B T?K+ F?¬M; i?¬BX

J¨ K’v ç iY ?¢+? i•K #„i ç–m ç€M? ;B€ GK+ L;mv M- #¼M ?¼ ç½ M?”M çQÊ+ iBM i
ç’m pÈB KQÌB # i?„M; çQÊ+ KQÌB # i?O ?¢ +O æQ M J°+ *?Q h¬M- imv M?B M +
iBM- æQ M J°+ hÁM; .mM; ç½ H¨ M?•M p”i æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S +?QM- KQÌB ?
i–K i?QÌM;- M m M?Q GK+ L;mv M H¨K çQÊ+ M?Q p”v i?b i?U+ HU+ +O GK+ L;mv

oW p†M ?B M i¢B GK+ L;mv M ç½ i`MM; FQ+? iÈB h`MM; hB m EB K G•m- #¼M ?
+¦ i? ç¢i iÈB [m M i?S # Q M?B mX

GK+ L;mv M bªB #QÈ+ iB M p¨Q i`QM; h`MM; hB m EB K G•m p¨Q i–M; i?S #ªv- Î #
p¨M; H¢M? HMM; çSM; i?ŠM;- FB K F?€+? M¨v +¦ im pB æ¢B æ¢Q +ªM? i–M; i?S +?
i¢B ç®B pÈB h?B M EB K J¬M M?”M i?S+ ç½ M?B m ?ÆM i`QÈ+- pQ /K M?Q M?•M
h?ÌB *?B FB K T?€T ?ÆM M[im pB +ÁM p¬ +MM; i?¨M? i?K+X

G¨K i®i H„KX

h?€B aY E?¬M; GQM; >¨M? >´ #° çB iÈB M°B +mM; *¨M E?¬M ç2K ç¢B K½ FBK ç Q

@ G¨K i®i H„KX

>¢ >–m h?QÆM; +kM; +?„T i v +QÌBX

h?€B aY E?¬M; ;BÆ i v H M MûK ` K°i #bM? `QÊm,

@ >¢ >–m ?¬K M v i?”i H¨ + Q ?SM;- ç•v H¨ i`•M i¨M; #ªQ iYm +O i i†M; M;QÆB K

@ æ i¢5

>¢ >–m h?QÆM; +QÌB +QÌB ?„M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q K¨ H”T iS+ KÎ #–m `QÊm
*¨M E?¬M +mM;X

GK+ L;mv M F?¬M; FbK çQÊ+ K¨ ;B”i ;B”i +€B KkB- ?ªQ iYm- bQ T?K [mª M?B M +
bÈK ç½ i? M i?m²M; ç½ H•m i? K¨ F?¬M; +¦ +Æ ?°BX h?€B aY +kM; #B i +?Q M M

@ L;QÆB +kM; +¦ K°i ?kX

GK+ L;mv M F?¬M; F?Q iB T M?”M H’v KÎ #–m `QÊm ` - KMB i?ÆK i`¨M M;”TX

@ B i?„M; æQ M J°+ hÁM; .mM; p”v\

h?€B aY E?¬M; ?ÄBX

J¼B €M? K„i ç m M?bM p T?Q GK+ L;mv MX

h?€B aY E?¬M; p¨ >¢ >–m h?QÆM; ç m M?bM p T?Q ?„M F?¦ iBM ?ÄB,

@ L;QÆB\

@ >bM? M?Q H¨ p”vX

GK+ L;mv M ;”i ç–mX

L?¢+ aQÆM; M;„i HÌB,

@ æ•m +?d +¦ p”v iB m bQ ç +ÁM ç€M? K°i H9+ KQÌB # M;QÌB +O æQ M J°+ hÁM

@ JQÌB # M;QÌB\

h?€B aY E?¬M; F?¬M; i? iBM M´B ?²B H•m h?€B aY E?¬M; KÈB M¦B, EB K >Q¨M;

@ L;šK H¢B K¬M ?¢ +O æQ M J°+ *?Q h¬M H¨K ;b +¦ +?mv M H¨K M?Q p”v- #B M

h?€B aY E>¬M; +QÌB ? ?ªc

@ h–M aQÆM; h?¨M? ¬M M?m +?d bÊ +kM; F?¬M; H¨K +?mv M M?Q p”v- *?m L° M;
+kM; F?¬M; H¨K ` X

@ *?ŠM; H) L?¢+ aQÆM;- F?¬M; i? M;QÆB imv M;?`+? M;ÊK M?QM; +kM; +?d H¨
+?mv M M?Q p”vX

L?¢+ aQÆM; KdK +QÌB, aQ T?K ç•v H¨ i?O #9i +O iB m bQ ç X

h?€B aY E?¬M; p¨ >¢ >–m h?QÆM; ç m ;B”i KbM?,

@ G¢B H¨ M;QÆB\

"¼M ?¼ ç m M?bM p T?Q GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M #’i ç„+ /o ;”i M? ç–mX

h?€B aY E?¬M; +QÌB ? ?ª,

@ E?¬M; i H¨K i®i H„KX

>¢ >–m h?QÆM; ?•K K° p¬ +MM;c

@ *¦ i?U+ HU+ +¦ iB K HU+ +¦ i?O çQ¢M ç iY M?Q p”v i?”i bU + Q KBM?- i i?”i bU

h?€B aY E?¬M; iB M i v H’v ` p¬ i”M HBM? K¢+?,

@ GBM? K¢+? M¨v H¨ /Q æQ M J°+ *?Q h¬M çQ +?Q ç’v- +€+ M;QÆB +?QM M;QÌB

h–M aQÆM; h?¨M? M¦B,

@ h`”M +?B M M¨v ç m M?Ì iB m bQ ç M m M?Q F?¬M; M?Ì iB m bQ ç i?b +?9M; i
M M # M i?QÎM; +?Q iB m bQ ç X

L?[M; M;QÌB F?€+ ç m i€M i?¨M? M?QM; GK+ L;mv M H¢B i?Q€B i?€+,

@ J¼B M;QÌB +?B M? m i?b i®i ?ÆMX

h?Q€B i?€+ i`QM; +?®+ H€i- GK+ L;mv M +m®B +MM; M?”M #®M p¢M HBM? i?¢+
+?B #®M p¢M i`mM; T?˜K HBM? i?¢+? +ÁM H¢B- T?QÆM; T?€T M?Q p”v B +kM;

h?€B aY E?¬M; ?ÄB GK+ L;mv M,

@ L;QÆB ç½ i?„M; çQÊ+ æQ M J°+ hÁM; .mM; t2K ` M;QÆB ç½ +?m˜M #` i`MM;
M?QM; T?€T HU+ +kM; T?ªB ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv çdM? T?QM; +?S

@ æ9M; i? pW KÈB ç¢i iÈB F?¬M; H•mX

GK+ L;mv M ;”i ç–mX

@ _’i i®i +?Q M;QÆB i?ÌB ;B M #ªv M;¨v ç2K iQ¨M #° T?€T HU+ +,M +Æ ´M ç`M?- #
T?€T KÈBX

o•M;

J¨ M?Ì +m°+ ç®B ç€T M¨v ç€K M;QÌB h–M aQÆM; h?¨M? KÈB #B i çQÊ+ GK+ L;m
>Q¨M; ?ÆM M[+ÁM ç M; i`MM; FQ+? +’T EB K h?€M?- K¨ #¼M ?¼ +,M #ªM pšM ç
i?¬B- bU #°B T?K+ +O #¼M ?¼ pÈB GK+ L;mv M H¢B i,M; i? K K°i i–M;X

GK+ L;mv M M;²B M; v M;„M Î i`mM; i•K >Q aÆM #„i ç–m M;QM; Hmv M o•M GQM
ç½ Hmv M o•M GQM; i•K T?€T iÈB i–M; + Q M?’i `²BX

o®M ?„M Hmv M i?¨M? æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv #„i ç–m M;QM; Hmv M o•M GQM
+?mv M K¬M ?¢ +O æQ M J°+ *?Q h¬M +?Q M M ?B M iÈB KÈB +¦ i?ÌB ;B M `ªM?

Í i` M K†i ç'i o•M GQM; ç½ ?B M ?bM? ªM? H MX

hmv M?B M pšM M?Q H–M i`QÈ+ GQM; h?•M pšM M? M?¨M; /B +?mv MX

o•M GQM; i?"T #B M i?¨M? ?bM? +?Q i X

GK+ L;mv M p¶ i v K°i +€B K'v KB M; "¢+? GQM; S?€+? H'v çQÊ+ iW i v +O S?¦ h
"¢+? GQM; S?€+? M¨v bQ pÈB FBK +QÆM; i?b +ÁM +SM; `„M ?ÆM M?B m imv M?
æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv- +?Q M M "¢+? GQM; S?€+? /M +SM; `„M pšM #` ?„M iB m

"¢+? GQM; S?€+? K°i F?B #` Mm®i tm®M;- T?€T HU+ iQ¨M i?•M #„i ç–m F?ÎB ç°M

Í b m HQM; tm'i ?B M K°i HQ¢i [m€B i?9- +¨M; F?B M +?Q T?€T HU+ i,M; H MX

h?•M i? o•M GQM; F?¬M; M;WM; p"M ç°M;X

*m®B +MM; o•M GQM; +kM; i`ÊM K„i ` X

GK+ L;mv M +ªK i?'v T?€T HU+ iQ¨M i?•M p"M +?mv M p¬ +MM; M?Q wX

o•M GQM; i?"T #B M ç½ i?¨M?X

E?¬M; / /¨M;- KbM? iW H9+ #€B bQ T?K Gw L;mv M "¢+? +?Q iÈB #•v ;BÌ Hmv M
ç½ T?ªB i`ªB [m `'i M?B m +?mv M F?¦ F?,M- #•v ;BÌ +m®B +MM; +kM; ç½ Hmv M

E€ i?"i i`QÈ+ F?B ?B M i¢B Hmv M i?¨M? o•M GQM; i?"T #B M GK+ L;mv M ç½ +
M?QM; K¨ #•v ;BÌ F?B i?Y mv HU+ +O o•M GQM; i?"T #B M GK+ L;mv M pšM +ªK
K°i M;¦M i v çB K ` T?€T HU+ T?9M /kM;- KÆ ?² +¦ i? M;?2 i?'v iB M; `²M; M;•KX

E€ i?"i ?B M i¢B GK+ L;mv M +¦ T?–M i?´M i?S+ p¬ ibM? ?„M ç½ ?²B iQÎM; H¢B i'i
ç•v +?QM? H¨ i•K T?€T K¨ i?2Q ?„M H¨K #¢M # Q M?B m M,KX

o•M GQM; i?"T #B M iÈB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S #ªv H¨ ?¼+ çQÊ+ i•K T?€T +O M

"ªv M;¨v b m- GK+ L;mv M H¢B i?2Q bQ T?K ?¼+ i"T i•K T?€T KÈBX

GK+ L;mv M i`QM; HÁM; i?–K FQ+? ç°M; ?„M Km®M #B i i•K T?€T KbM? b„T ?¼+

hmv M?B M ?B M i¢B M?¨M `¶B F?¬M; #ˆM; çB H M h`MM; hB m EB K G•m- /M b
KbM? çB H M h`MM; hB m EB K G•m +?ŠM; M?[M; i¬B ` M çQÊ+ F„ M,M; K¨ +ÁM H
+?mv M `'i i?QªB K€BX

GK+ L;mv M çB iÈB # M M;Q¨B h`MM; hB m EB K G•m- M;˜M; ç–m M?bM H M i`ÌB-
+¦ i´M; +°M; Ry3 i–M;- ?„M ç M; ç`M? iB M p¨Q i?b M;?2 i?'v +¦ ? B M;QÌB F?€+ ç

@ æQ M J°+ ?mvM? +¦ M M t¬M; p¨Q +Y F?¬M;f

" M +¢M? +¦ M;QÌB ?ÄBX

@ ošM M M t¬M; [m ç +Ym [m MX

æQ M J°+ hÁM; .mM; M¦BX

æ *Ym Zm M H¨ K°i M?•M p"i im pB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S +?QM- æQ M K°+ hÁM
+Y ªB M¨vX

>„M H9+ M¦B +?mv M +kM; M?bM i?'v GK+ L;mv M- GK+ L;mv M M?bM i?'v æQ M

@ æ•v F?¬M; T?ªB æQ M J°+ bQ ?mvM? /šM ç–m i?"T i K im b Q\ oÈB im pB +O æ
i–M; i?S KQÌB # `²B KÈB ç9M; +?S\

je3X *?QÆM; dyy@dyR, o¬ hQÈM; h?¬M S? "Q Zmv i

æQ M J°+ hÁM; .mM; ;B”M /[- M?QM; M;?o H¢B ?„M ç€M? F?¬M; H¢B GK+ L;mv M
MûMX

E€ i?”i æQ M J°+ hÁM; .mM; ç M; p¬ +MM; T?B M Km°M ;–M ç•v ?„M #` M;QÌB i ;¼
?ÆM- F i [mª æ +Ym [m M +kM; F?¬M; pQÊi [m H¢B ;†T T?ªB GK+ L;mv M Î ç•vX

Í # M +¢M? i`mv M iÈB K°i ?²B iB M; +QÌB- ?B M i¢B EB K K¬M iW i` M tm®M; /QE
iB M; i?”T i K im +O K¬M ?¢ æQ M J°+ *?Q h¬M- i?”T i K im i?”i [m€ ?’T /šM ç +
im T?ªB #€B T?K+ F?¬M; i?¬BX

J¨ K’v ç iY ?¢+? i•K #„i ç–m ç€M? ;B€ GK+ L;mv M- #¼M ?¼ ç½ M?”M çQÊ+ iBM i
ç’m pÈB KQÌB # i?„M; çQÊ+ KQÌB # i?O ?¢ +O æQ M J°+ *?Q h¬M- imv M?B M +
iBM- æQ M J°+ hÁM; .mM; ç½ H¨ M?•M p”i æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S +?QM- KQÌB ?
i–K i?QÌM;- M m M?Q GK+ L;mv M H¨K çQÊ+ M?Q p”v i?b i?U+ HU+ +O GK+ L;mv

oW p†M ?B M i¢B GK+ L;mv M ç½ i`MM; FQ+? iÈB h`MM; hB m EB K G•m- #¼M ?
+¦ i? ç¢i iÈB [m M i?S # Q M?B mX

GK+ L;mv M bªB #QÈ+ iB M p¨Q i`QM; h`MM; hB m EB K G•m p¨Q i–M; i?S #ªv- Î #
p¨M; H¢M? HMM; çSM; i?ŠM;- FB K F?€+? M¨v +¦ im pB æ¢B æ¢Q +ªM? i–M; i?S +?
i¢B ç®B pÈB h?B M EB K J¬M M?”M i?S+ ç½ M?B m ?ÆM i`QÈ+- pQ /K M?Q M?•M
h?ÌB *?B FB K T?€T ?ÆM M[im pB +ÁM p¬ +MM; i?¨M? i?K+X

h?ÌB +?B FB K T?€T M;?2 M¦B >B M oB M +?Q i¬M ç½ Hmv M i?¨M? h?ÌB *?B h?B

h?ÌB *?B h?B i h„+ H¨ K°i i?B i i„+ `’i F?¦ Hmv M- M,K ç¦ h?€B aY E?¬M; pšM +?Q
>B M oB M *?Q h¬M /MM; F?¬M; ;B M i?B i i„+ €T çªQ h?€B aY *?Q h¬M i`Î i?¨M?

GK+ L;mv M i?2Q i?ÌB ;B M +kM; [m2M /–M +?B m i?S+ +O FB K bo F?,M p¨M;- ?„
i`U+ iB T ç€M? M;½- pQÊi [m +Y ªB i?S #ªvX

hB M p¨Q +Y ªB i?S i€KX

JQÌB FB K F?€+? F?,M p¨M; ç2K GK+ L;mv M p•v [m M?X

JQÌB FB K F?€+? M¨v i?B i`B M b€i +?B m iQÆM; ç®B K½M? HB i- çO HQ¢B FB
i?¨M? K°i ç¢Q FB K päM; p¬ +MM; p¬ i”M p¨ ªQ /B mX

JQÌB FB K F?€+? F?,M p¨M; M¨v T?€i ` FB K i?m”i iQÆM; ç®B b•mX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; ;’T K°i FB K H–M HQÊi çB ` M;Q¨BX

æ•v H¨ H9+ i¬B Hmv M FB K F„X

h¬B Hmv M FB K F„ +kM; F?¬M; T?ªB M?’i i?ÌB K¨ i¬B Hmv M çQÊ+ K¨ +ÁM +–M T

h?m”M HÊB tmv M [m +Y ªB i?S i€KX

æ M +Y ªB i?S +?QM- GK+ L;mv M ?Qi b•m K°i ?ÆBX

.U i?2Q H +k- i¢B +Y ªB i?S +?QM b) ;†T T?ªB K°i i`,K FB K F?€+? F?,M p¨M;-
?MM; ?”m- FB K i?m”i iBM? b•m- M m M?Q KbM? /MM; Gm•M >²B +¦ i? i?O i?„M;
T?ªB /MM; Gm•M >²B p°B- GK+ L;mv M Km®M i?Y t2K KbM? H’v K°i ç`+? K°i i`,K i

J°i i`,K FB K F?€+? F?,M p¨M; +¬M; FQ+? GK+ L;mv M- GK+ L;mv M H”T iS+ i?E
[m M;- FB K [m M; M?Q b¦M; +²M p”vX

J°i i`,K ç®B i?O æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S +?QM- €T HU+ i?”i H¨ HÈMX

h’i +ª K¼B K†i ç m H¨ ç`+? i?O- K¶B i’+ F?¬M; ;B M ç m H¨ FB K T?€TX

:B®M; M?Q GK+ L;mv M ç M; Î i` M K°i #B M ç®B i?OX

h`QM; HÁM; GK+ L;mv M +?d +¦ F?Q€B w p¬ i”M- i`QÌM; FB K i`QM; i v F?¬M; M
p”i H°M pÈB ç®B i?O- K°i pÁM; FB K [m M; ç€M? #¢B KQÌB i€K ç®B i?O tQM; GK-
F?€+? F?,M p¨M; +?d p¨Q +?¶ v m ?¢B- +Y ªB i?S +?QM t2K ` b„T i?’i #¢BX

E?¬M; +¦ +€+? M¨Q F?€+- FB K i?m”i +O GK+ L;mv M ç½ p”M /KM; ç M KS+ +U+
Gm•M >²B +?B HU+ #„i ç–m M?ªv K9 Gm•M >²B +?B #¨M tm’i ?B M- K°i F?B Gm•
F?€+? F?,M p¨M; # M +¢M? HB M #` F?®M; +? - i`QM; F?QªM? F?„+ i€K KQÆB ?

h?m”M HÊB t¬M; [m +Y ªB i?S +?QMX

*Y ªB i?S KQÌB +?QM? H¨ ç®B i?O im pB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S KQÌB- GK+ L;m
imv M?B M b m ç¦ ?„M T?€i ?B M ` `^M; KbM? pšM F?¬M; ç€M? H¢B ç®B i?O M¨v-

s2K ` KbM? T?ªB /WM; Î +Y ªB i?S KQÌB- imv M?B M i¬B Hmv M FB K F„ +O GK+
F?€ M?B m- GK+ L;mv M bªB #QÈ+ ` F?ÄB h`MM; hB m EB K G•mX

@ *Y [m M i?S +?QM GK+ L;mv M ç½ t¬M; [m +Y [m M i?S +?QMX

@ æ9M; i? - +?Q /M H¨ ç iY ?¢+? i•K +kM; F?¬M; +¦ K’v M;QÌB t¬M; [m çQÊ+ +Y

@ æ9M; i? i M?È `ä ç iY ?¢+? i•K +¦ i? t¬M; [m +Y [m M i?S +?QM +kM; +?d +¦
M;QÌB M¨v K¬M ?¢ +O >B M oB M *?Q h¬M # M;QÌB "€+? Gw *?Q h¬M +¦ K°i M;Q
?¢ +O h?QÊM; Zm M *?Q h¬M +¦ K°i M;QÌB H¨ h?QÊM; Zm M a€i- J¬M ?¢ +O æ-
M;QÌB H¨ *¬M; .QÆM; >¨Q- K¬M ?¢ +O >¢ >–m *?Q h¬M +¦ K°i M;QÌB H¨ >¢ >–m F

@ h€K M;QÌB M¨v ç m +¦ T?€T HU+ æ¢B æ¢Q +ªM? i–M; i?S KQÌBX

@ h€K M;QÌB M¨v B +kM; ç½ t¬M; [m +Y [m M i?S +?QMX

@ æ€K ç iY ?¢+? i•K Î EB K J¬M H¨ /Q #¼M ?¼ +–K ç–mX

@ J¨ ?B M i¢B H¢B +¦ M;QÌB t¬M; [m çQÊ+ +Y [m M i?S +?QM- K¬M ?¢ +O h?€B
L;mv M ?B M i¢B +¦ i? t T i?S +?QM i`QM; ç€K ç iY ?¢+? i•KX

hWM; iB M; + M;ÊB +?Q GK+ L;mv M F?¬M; /Si- ?B M i¢B T?€T HU+ +O GK+ L;m
æ¢Q *ªM? i–M; i?S KQÌB M?QM; ?„M pQÊi [m çQÊ+ +Y ªB i?S +?QM +O h`MM; h
?B M i¢B +¦ i? t2K H¨ ç iY ?¢+? i•K `²BX

æQ M J°+ hÁM; .mM; T?B M Km°M p¬ +MM;- i¢B b Q GK+ L;mv M H¢B K¢M? M?Q p
ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *ªM? i–M; i?S KQÌB b m ç¦ ibK +€+? ç€M? #¢B GK+ L;mv MX

>¶M æ°M; *ªM?X

"ªv M;¨v +m®B +MM; +kM; ç½ iÈBX

GK+ L;mv M K°i H–M M[ç½ iÈB +?QM? ;B[+O *¨M E?¬M *mM;X

J¨ Î i`QM; M°B +mM;- h?€B aY E?¬M; ç M; M;²B- ?„M M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ s2K /€M; p +O M;QÆB i?b ç½ ´M ç`M? +ªM? ;BÈB- M;QÆB ç½ Hmv M iÈB ibM?
ç9M; H¨ +¦ i? ?¼+ i•K T?€T KÈB `²BX >B M i¢B i #„i ç–m ;BªM; i•K T?€T +O h`m
M;QÆB i?QÎM; i?S+X

@ Í i`mM; QÆM; i?B M i`B m- i•K T?€T HQm i`mv M +kM; F?¬M; [m€ M?B m- + M
GQM; > i•K T?€T- hB M ç¢Q i•K T?€T # ? M¨v- +ÁM +¦ K°i b® J æ¢Q h•K T?€T
om J¬M i•K T?€TX

@ hmv M?B M i +?d im Hmv M hB M ç¢Q ? i•K T?€T i?S i im Hmv M +?QM? H¨ >
*?•M :BªB- çQÆM; M?B M #ÎB pb M;mv M M?•M ç +?Q / M?È +?Q M M #’i F€ ç¢Q
HU+ +?Q / iQM? iQ€M- pQ /K M?Q T?€T HU+ +O M;QÆB #•v ;BÌ +¦ i? ç¢i iÈB h

@ >Q h?QÆM; E?mM; o¬ h?QÊM; *?•M :BªB +?QM? H¨ i•K T?€T /šM M;mv M F?Q
i,M; H M i?U+ HU+X

h?€B aY E?¬M; ç2K K°i KB M; M;¼+ #°B MûK p T?Q i v T?ªB +O GK+ L;mv M-
i?S+ i?,K /Á p¨Q i`QM; ç¦ i?b H”T iS+ KBM? #¢+?- >Q h?QÆM; E?mM; o¬ h?QÊM;
H¨ T?€T K¬M ;bX

J¬M i•K T?€T M¨v K M? K¬M; p¬ +MM;- KQÊM HU+ +O i`ÌB + Q- i`QM; ç¦ KÆ ?² +
?ÊT M?’i- ç9M; H¨ i•K T?€T T?®B ?ÊT pÈB F?¬M; ;B M i?B i i„+X

h?”K +?Q GK+ L;mv M KÆ ?² +ªK M?”M çQÊ+ K¬M i•K T?€T M¨v K°i F?B ç¢B i?¨M
K°i +€B i? ;BÈB M?Ä- ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB + Q M?’i +O o,M JBM? *?B *?OX

@ J¬M i•K T?€T M¨v i iU KbM? M;?B M +Sm M;QÆB M m M?Q ç²M; w i?b +¦ i? i,M

GK+ L;mv M +ªK i?’v K¬M i•K T?€T M¨v [mª H¨ F?¬M; i M?QM; KÆ ?² +ªK i?’v Kb
T?M ?ÊT pÈB KbM?X

@ aQ T?K p”v +ÁM i•K T?€T M¨Q F?€+ F?¬M;\

h?€B aY E?¬M; KdK +QÌB,

@ *ÁM K’v K¬M i•K T?€T F?€+ M[- T?”i K¬M i•K T?€T +¦ "² h€i æ` h¨M; *?•M :Bª
M¨v K°i F?B im ?¨M? +¦ i? ?¦ i?•M ç` i¨M;- i`Î i?¨M? æ¢B "² h€i æ¢B "² h€i Î h`mM
+kM; iQÆM; çQÆM; pÈB h? :BÈB *ªM?X

GK+ L;mv M H„+ ç–m,

@ h•K T?€T T?”i K¬M tQ M v +QM F?¬M; i?Q+?- i? M? [mv ;BÈB Hm”i [m€ M?B m-

h?€B aY E?¬M; ;”i ç–m,

@ GQM; ? i•K T?€T +kM; +¦- Î ç•v i i´M; +°M; +¦ ? B #°X

@ J°i #° +?QM? H¨ h?QÊM; *´ GQM; h?–M #B i [mv i- M;QÊB +kM; #B i GQM; T?•
i?B M HQM; i?–M HQM;- i?QÊM; +´ i?–M HQM;- >²M; >Q M; h?Ov GQM;- L;mv M

h?€B aY E?¬M; M¦B iB T,

@ "° #Q [mv i i?QÊM; +´ i?–M HQM; M¨v K°i F?B im ?¨M? ç M h? :BÈB +ªM?- K°i F
+¦ çQÊ+ T?€T HU+ +O h?QÊM; *´ h?–M GQM;- i?•M i? HU+ HQÊM; +O HQM; i°+
+?Q i?B MX

h?€B aY E?¬M; +’i iB M; M¦B- t2K ` GK+ L;mv M ç½ +ªK i?’v ?SM; i?9- ?„M H M M
L;mv M iB T M?”M M;¼+ #°B i?,K /Á p¨Q -# M i`QM; +¦ ;BÈB i?B m F?€B [m€i- ç9

@ L?Q p”v +ÁM K°i #° M[H¨ ;b\

GK+ L;mv M ?ÄBX

@ "° +m®B +MM; +¦ i M H¨ o¬ hQÈM; h?¬M S? #Q [mv i- #° i•K T?€T M¨v +kM; H¨
iÈB +ªM? ;BÈB + Q M?’i F?¬M; +?d H¨ +’T h? :BÈB K¨ +ÁM +¦ F?ª M,M; i`MM; FQ
JBM?- imv M?B M ç€M; iB + #° i•K T?€T M¨v +?d +¦ MY #° i¨M i?B MX

h?€B aY E?¬M; M¦BX

GK+ L;mv M +ªK i?’v ?SM; i?9X

h?€B aY E?¬M; MûK ` K°i M;¼+ #°B GK+ L;mv M i?,K /Á p¨Q # M i`QM; i?b i?’v
F?€B [m€i- GK+ L;mv M +¨M; t2K +¨M; +¦ ?SM; i?9X

"° o¬ hQÈM; h?¬M S? #Q [mv i M¨v T?Q i`QÈ+ H¨ o¬ hQÈM; T?Q b m H¨ h?¬M T?
o¬ hQÈM; *?B GQM; +¦ i? Hmv M i?¨M? h?¬M S? +?B HQM; o¬ hQÈM; *?B GQM
?Q¨M; +?B HQM; K°+ +?B HQM; i?Ov +?B HQM; ?Ä +?B HQM; i?´ +?B HQM; T?Q
i?¬M T? +?B HQM;- b m ç¦ i?B M ?¢ p¢M p”i F?¬M; i?S ;b F?¬M; i? F?¬M; i?¬M
ç®B T?QÆM; Mm®i +?YM; ?Q¨M iQ¨M ç€M; bÊ ç M +U+ çB KX

Zm€ K¢M?X

Chí tôn này bàn về khí thế thì mạnh hơn sư phụ tửu quý Thái Sử Không của mình rất nhiều, Lục Nguyên thầm nhủ.

Chí tôn Hiên Viên Vọng quét mắt Lục Nguyên, nhưng chỉ là liếc một cái mà thôi Lục Nguyên đã cảm thấy như rơi vào một hầm băng cực kỳ đáng sợ. Đây chính là thực lực của đứng đầu chín chí tôn, thâm không thể đo lường, có thể dễ dàng giết chết hắn ngay.

Tuy nhiên, không chút yếu thế, ta là kiếm hoàng, kiếm hoàng tuyệt đối không cúi đầu, cũng không yếu thế hơn bất cứ ai.

Kiếm Môn đã chuẩn bị sẵn sàng hết nghênh đón văn minh chi sử đến.

Phía chân trời, vạn dặm bầu trời xuất hiện pháp văn vô cùng phức tạp. Những pháp văn mỗi một cái đều đại biểu pháp thuật đại đạo, pháp thuật vô thượng chân lý, pháp thuật huyền diệu, pháp thuật cường đại, pháp thuật du cửu, pháp thuật vô pháp suy đoán, pháp thuật vô tận cao quý.

Trên những pháp văn xuất hiện mấy chục con chân long.

Chân long đạp kéo vân huân mà đến.

Lúc tiến lên vô số phong tinh linh, phượng hoàng hỏa xuất hiện chỗ bánh xe.

Rốt cuộc, những chân long kéo mây ngừng lại.

Khi vân huân dừng thì xuất hiện mấy đạo đồng môi hồng răng trắn kéo rèm vân huân. Rèm vén lên, một người đàn ông trung niên mặc áo tím bước ra. Khi người đàn ông trung niên đi ra, gã lạnh nhạt liếc bầu trời, cái liếc mắt này có vô số tinh nghĩa pháp thuật.

Người đàn ông trung niên áo tím này mặt trắng râu mép, toàn thân như tập hợp pháp thuật, dường như gã đại biểu cho chân lsy thiên địa. Thậm chí trên người gã như có thể thấy tồn tại tiểu kiền thế giới.

pháp cổ văn minh, văn minh chi sử, thế giới cảnh, Độc Cô Pháp.

Tiếp theo trong vân huân lại xuất hiện nhân vật cực kỳ đặc sắc, mỗi người đều vô cùng uy nghiêm.

Cuối cùng xuất hiện mười người rõ ràng là đại biểu người mới. Mười người này không có uy thế gì nhiều nhưng ít nhất cũng là đại đạo cảnh cửu tầng, thập tầng.

Trong đó một người đàn ông trẻ tuổi mặt trắng thư sinh, gã bước ra khỏi vân luân thì không ngừng liếc người bên Kiếm Môn nghênh đón.

Rốt cuộc gã đã tìm ra mục tiêu, trong Kiếm Môn, thanh y thanh niên hiện trong tầm mắt.

Lục Nguyên, rốt cuộc lần thứ hai trông thấy người.

Phó Trùng muốn ngửa đầu cười to.

Lục Nguyên, ngươi biết không? Tại thử thách trăm quốc thua ngươi làm ta tuyệt vọng biết bao. Tại sao ta xuất thân Đại Dung quốc mà không bằng ngươi đến từ 1Tấn quốc nhỏ bé xa xôi, khiến uy nghiêm của Đại Dung quốc không thể giữ vững. Nhưng ngươi cho ta cơ hội chiến thắng ngươi, ngươi vào Kiếm Môn, còn ta vào pháp cổ văn minh, bây giờ là lúc báo mối thù thử thách trăm quốc.

Trong mắt Phó Trùng rực cháy ngọn lửa.

Pháp cổ văn minh hoàn toàn cai trị hai ngàn đại châu trong mười vạn đại châu, mỗi một đại châu đều lớn đến không thể tưởng tượng.

Văn minh chi sử là đại biểu văn minh uy nghiêm, tất nhiên văn minh chi sử có thực lực vượt hơn bình thường, cho nên có tu vi thế giới cảnh cũng là lẽ thường tình.

Tuần tra có nhiều điều, nhưng khâu quan trọng nhất là mười người mới của chủ pháp cổ văn minh chỉ đạo mười người mới thế lực khác, điều này có ý cảnh cáo rằng pháp cổ văn minh mọi mặt đều vượt trên thế lực của các người, dù là người mới thì có thể chỉ dẫn người mới các ngươi.

Văn minh chi sử Độc Cô Pháp nói:

- Vậy thì, bắt đầu đi.

Hiên Viên chí tôn Hiên Viên Vọng và Độc Cô Pháp ngồi ngang hàng, lạnh nhạt nói:

- Được rồi, bắt đầu.

Gã chính là người nắm quyền thế Kiếm Môn hiện nay, địa vị không thấp, có thể ngồi cùng nơi với Độc Cô Pháp.

Hai đầu lĩnh đã nói bắt đầu thì tất nhiên bắt đầu.

Văn minh chi sử Độc Cô Pháp nói:

- Nếu có ai thắng một người mới bên chúng ta thì được thưởng năm con linh thú cấp truyền thuyết.

Năm con, bỏ vốn thật to, mỗi một con linh thú cấp truyền thuyết đều có giá rất cao.

Vậy mà được thưởng đến năm con, pháp cổ văn minh rộng rãi thật. Vừa lúc mình đang thiếu linh thú, năm linh thú cấp truyền thuyết, xem ra mình vui vẻ nhận rồi. Lục Nguyên ngây ngẩn, cũng không có gì khác, bên pháp cổ văn minh phái ra mười người mới, trong đó có một người quen, đấy chẳng phải là Phó Trùng ư? Năm đó Phó Trùng trong thử thách trăm quốc tu vi là đại đạo cảnh thất tầng, sao bây giờ xem ra tu vi cao hơn rất nhiều? Chắc là gã ở pháp cổ văn minh được một ít kỳ ngộ.

Mười người mới pháp cổ văn minh trừ Phó Trùng ra, chín người kia Lục Nguyên không biết.

Mười người mới này mỗi một vị đều có thực lực đại đạo cảnh cửu tầng, thập tầng.

Thứ nhất ra sân là Hỗn Lôi Môn.

Hỗn Lôi Môn cũng phái ra mười người mới. Mười người mới của Hỗn Lôi Môn hiển nhiên cấp bậc không quá cao, chỉ có một là đại đạo cảnh thất tầng, chín người khác đều là đại đạo cảnh ngũ tầng, lục tầng. Phái ra thực lực như vậy hiển nhiên sẽ bị mười người mới pháp cổ văn minh huyết tẩy.

A, không đúng, không gọi là huyết tẩy.

Mười người mới pháp cổ văn minh đều đang chỉ đạo người mới Hỗn Lôi Môn, chỉ ra ở đâu có sơ hở, làm sao sửa đổi cho tốt nhất. Đây vốn là cuộc chỉ đạo chứ không phải so tài bình thường.

- Người pháp cổ văn minh đúng là cường.

- Đúng thế.

- Mỗi người mới đều có thực lực cường như vậy, hơn nữa ánh mắt cao minh, có thể chỉ điểm cho người khác.

Môn phái Hỗn Lôi Môn được xưng là thực lực gần với Vô Thượng Đại Giáo nhưng rõ ràng đám người mới thua rồi, nếu đám người mới pháp cổ văn minh muốn nhanh thì chỉ một chiêu là có thể giải quyết xong.

Tiếp theo là các loại môn phái khác, đều phái ra mười người mới bị chỉ điểm. Những người mới môn phái bình thường càng yếu, đại đạo cảnh tứ tầng, ngũ tầng là chính, đại đạo cảnh lục tầng rất hiếm thấy, thực lực như vậy mà lên thì chỉ có nước bị các người mới pháp cổ văn minh chỉ đạo.

Cuối cùng đến màn diễn chính.

Mười người mới pháp cổ văn minh chỉ đạo mười người mới Kiếm Môn.

Không chút nghi ngờ, Kiếm Môn là mạnh nhất trong tất cả môn phái, nhưng cho dù có có cường thì chỉ có nước bị chỉ điểm.

- A, đặc sắc tới rồi.

- Đúng vậy, người Kiếm Môn có thể đấu với pháp cổ văn minh hấp dẫn chút.

- Nói không chừng người Kiếm Môn có ai thắng ấy chứ.

- Đừng nằm mơ, sao có thể được!

- Sao không thể chứ? Năm đó Kiếm Chi Tử đã thắng đấy thôi.

- Kiếm Chi Tử là một trong Khí Vận Thất Tử, Kiếm Môn may mắn lắm mới được Kiếm Chi Tử, nhưng chỉ có một lần mà thôi.

Đúng vậy, rốt cuộc sắp bắt đầu. Phó Trùng thầm nghĩ, Lục Nguyên, lần này ta phải bóp chết ngươi. Tuy Phó Trùng rất muốn lập tức bóp chết Lục Nguyên nhưng rất đáng tiếc, người thứ nhất ra tay không phải là hắn. Một người mới pháp cổ văn minh đại đạo cảnh thập tầng đối chiến với Hoắc Nhất Bộ. Trận chiến này không có gì bất ngờ kết thúc, Hoắc Nhất Bộ ở thử thách trăm quốc thực lực coi như cao cường, ở trong tay người mới pháp cổ văn minh đại đạo cảnh thập tầng thì không có chút sức đánh lại.

Cuộc chiến thứ hai, người mới pháp cổ văn minh đấu với Kiếm Môn một người mới Lục Nguyên không quen biết, lại là pháp cổ văn minh dễ dàng chiến thắng, cũng chỉ điểm vài câu.

Cuộc chiến thứ ba, một người mới pháp cổ văn minh đấu với Kiếm Môn Sư Phi Tiên. Người mới pháp cổ văn minh nhìn Sư Phi Tiên, bây giờ thực lực của nàng đã đến đại đạo cảnh bát tầng, Sắc Không kiếm ngự lên, kiếm thuật tinh tuyệt, nhưng đối mặt người mới pháp cổ văn minh thì dễ dàng bị đè ép.

371. Chương 705-706: Gặp Lại Phó Trùng

Người mới pháp cổ văn minh chiến thắng Sư Phi Tiên nói rằng:

- Ta có một sư muội tên Quán Quán, nàng cho rằng đại địch sinh tử cả đời mình là ngươi, quả nhiên thực lực của ngươi không tệ. Tuy nhiên, nhắc nhở ngươi một câu, Quán Quán sư muội tiến bộ nhanh kinh người, ngươi không mau lên tiến bộ sẽ dễ dàng bị nàng thắng.

Cuộc chiến thứ tư, là một người mới pháp cổ văn minh đấu với Kiếm Môn Kiếm Văn Hào.

Lúc chiến đấu hai bên đều tràn đầy chú ý.

Bởi vì đây là trận chiến mở màn của Kiếm Văn Hào.

Độc Cô Pháp luôn ngồi bên trên mắt khép, dường như không chút hứng thú với người mới chiến đấu chợt mở mắt ra.

Độc Cô Pháp hỏi:

- Đó chính là đệ đệ của Kiếm Chi Tử ư?

Bất cứ người mới nào đều không khiến Độc Cô Pháp chú ý, nhưng là đệ đệ của Kiếm Chi Tử thì phải chú ý đôi chút.

Hiên Viên Vọng gật đầu đáp:

- Đúng vậy.

Cuộc chiến này rất nhiều người chú ý, người pháp cổ văn minh đến tập trung quan sát, dù sao đây là đệ đệ của Kiếm Chi Tử. Kiếm Chi Tử uy chấn tám hướng, trong trung ương thiên triều ai cũng nghe thấy.

Nhưng cuộc chiến bắt đầu một lát thì người pháp cổ văn minh thất vọng. Đích thực họ không thể không thất vọng, thực lực của Kiếm Văn Hào chỉ cao hơn Sư Phi Tiên một chút thôi, thực lực như vậy mà nói là đệ đệ của Kiếm Chi Tử đúng là khiến đệ đệ của Kiếm Chi Tử mất mặt.

Cuộc chiến này không chút nghi ngờ, Kiếm Văn Hào thua, bị đánh đến không chút sức đánh lại.

- Quả nhiên, Kiếm Chi Tử chỉ là ngoại lệ ngẫu nhiên mà thôi.

Độc Cô Pháp dựa vào lưng ghế, không chút hứng thú với trận tiếp theo. Vốn cho rằng Kiếm Văn Hào có thể khiến mọi người đã ghiền chút, kết quả trình độ gã như vậy, thật khiến người thất vọng.

Người pháp cổ văn minh đa số khá là thất vọng.

Đúng là chán thật.

Đệ đệ của Kiếm Chi Tử chỉ trình độ nhiêu đó thôi, một Vô Thượng Đại Giáo bình thường quả nhiên không bồi dưỡng ra nhân vật xuất sắc gì. Kiếm Chi Tử chỉ là ngoại lệ riêng biệt mà thôi.

Tiếp theo từng người thua. Đối mặt người mới pháp cổ văn minh, người mới Kiếm Môn không có sức đánh lại. Người mới Kiếm Môn ai nấy uy phong tám hướng ở trước mặt người mới pháp cổ văn minh thì tỏ ra yếu như vậy. Pháp cổ văn minh đúng là pháp cổ văn minh mà.

Rốt cuộc, trận thứ chín đến.

- Pháp cổ văn minh Phó Trùng đấu với Kiếm Môn Lục Nguyên.

Phó Trùng mỉm cười, sắp đặt như vậy là gã cố ý xin người giúp giùm, cố ý muốn đối đầu cùng Lục Nguyên. Lục Nguyên thì ngoài ý muốn, mình đấu với Phó Xung? Trùng hợp thật.

Phó Trùng đạp bước trầm ổn lên đài. Lục Nguyên đã đứng trên đài. Lúc này không ai biết đây sẽ xảy ra ngoài ý muốn, mọi người đều cho rằng tiếp theo sẽ giống như trước, là người pháp cổ văn minh nhẹ nhàng thắng người Kiếm Môn. Dù Kiếm Môn là Vô Thượng Đại Giáo nhưng hoàn toàn không phải đối thủ của pháp cổ văn minh.

Phó Trùng nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Đã lâu không gặp, Lục Nguyên.

Lục Nguyên nhún vai không lên tiếng.

Ánh mắt Phó Trùng như biến thành lửa ma trơi, nói:

- Lục Nguyên, lần thử thách trăm quốc đó ta bị ngươi đánh bại, tại sao chứ? Ta xuất thân Đại Dung quốc, sư phụ là Nạp Lan Đức hỗn động cảnh, lại bị ngươi xuất thân từ quốc gia hẻo lánh Tấn quốc đánh bại. uy nghiêm của Đại Dung quốc ta phải bảo vệ!

- Mà ngươi là truyền nhân của Yến Thương Thiên, ta nhất định đánh bại ngươi!

- Lần này ta ở pháp cổ văn minh, ngươi thì tại Kiếm Môn. Ha ha ha ha, ha ha ha ha, nhớ đến thì ngươi thật ngớ ngẩn, lựa chọn Kiếm Môn. Ngươi vĩnh viễn không thể tưởng tượng ta ở pháp cổ văn minh được bao nhiêu giáo dục, tài nguyên, hơn nữa ta bởi vì nguyên nhân đặc biệt, đến đại đạo cảnh cửu tầng. Nhìn thấy không? Ta vốn là đại đạo cảnh thất tầng trải qua thời gian ngắn như vậy đã tới đại đạo cảnh cửu tầng, thời gian chưa đến một năm. Đương nhiên việc này cũng nhờ ơn ngươi, nếu không phải lúc đó ngươi đánh bại ta, là nỗi nhục nhã đáng sợ suốt đời khó quên của ta, ta sẽ không liên tục cố gắng như vậy. Nếu không cho dù ở pháp cổ văn minh thì ta cũng không cách nào trong thời gian ngắn đến đại đạo cảnh cửu tầng.

Gã không nói ra là còn được đến con trai chủ pháp cổ văn minh để mắt, thành một trong kẻ nhàn giả của con trai pháp cổ văn minh, được thật nhiều tài nguyên, nên mới tu hành nhanh như vậy.

Từng giây từng phút nghĩ cách nịnh nọt con trai chủ pháp cổ văn minh không hề dễ dàng, nhưng bây giờ nhìn Lục Nguyên đứng trước mặt mình, nghĩ đến có thể bóp chết hắn thì tất cả đáng giá.

Phó Trùng cười to nói:

- Lục Nguyên, ngươi hãy bại thê thảm cho ta! Kẻ đê tiện như ngươi có xuất thân thấp hèn, chỉ xứng làm bại tướng dưới tay ta, liếm đế giày của ta thôi!

Gã đắc chí và càn rỡ, sung sướng khó tả. Khổ luyện lâu như vậy, nịnh nọt con trai chủ pháp cổ văn minh lâu đến thế, nhiều kỳ ngộ đều ở khoảnh khắc này được báo đáp lớn nhất.

Bóp chết Lục Nguyên, nhất định phải bóp chết hắn.

Đôi mắt gã đỏ sẫm.

- Ủa, người mới pháp cổ văn minh này có thù cũ với mười người mới Kiếm Môn à?

- Hóa ra mười người mới Kiếm Môn này từng thắng người mới pháp cổ văn minh.

- Nghe họ nói thì lúc ở ngoại vực, nhưng giờ tiến vào trung ương thiên triều, một là pháp cổ văn minh, một là Kiếm Môn.

- Đúng vậy, người mới pháp cổ văn minh kia chắc chắn thắng.

- Người mới pháp cổ văn minh vốn không khả năng thua. Pháp cổ văn minh là cao cao tại thương, sao Kiếm Môn so sánh được chứ?

Văn minh chi sử Độc Cô Pháp mở mắt ra, nhưng chỉ mở mắt mà thôi.

Người mới pháp cổ văn minh này không ngờ có thù cũ với người mới Kiếm Môn.

Nếu đã có thù cũ vậy giải quyết luôn đi.

Dù sao người mới Kiếm Môn không có khả năng chiến thắng.

Bởi vì pháp cổ văn minh là văn minh khổng lồ như vậy, ở trong pháp cổ văn minh học tập một năm so với học mười năm trong Kiếm Môn còn mạnh hơn nhiều.

Nếu niềm tin này còn không có thì pháp cổ văn minh sẽ không thể được gọi là một trong ngũ đại cổ văn minh. Độc Cô Pháp không mấy chú ý cuộc chiến, trận chiến này vốn là đấu chỉ dẫn, nhưng nếu có thù cũ sẽ phát triển thành cái gì thì tùy, chỉ cần không đánh chết người mới Kiếm Môn là được, dù ít dù nhiều phải chừa mặt mũi cho Kiếm Môn chứ. Vậy nên gã không quá chú ý cuộc chiến.

Những pháp cổ văn minh khác đều cho rằng Lục Nguyên thua chắc.

Dù người Kiếm Môn đa số cảm thấy Lục Nguyên phải thua.

Lục Nguyên ngươi dù thực lực kinh người, dù người Kiếm Môn pháp lực đại đạo cảnh cửu tầng không phải đối thủ của ngươi, nhưng địch thủ là người pháp cổ văn minh lại là chuyện khác. Pháp cổ văn minh đại biểu là vô tận uy nghiêm, trong mắt người Kiếm Môn, pháp cổ văn minh so với trời còn cao, đối đầu với pháp cổ văn minh chẳng khác nào tìm cái chết. Đám Hiên Viên Lệnh thầm cười lạnh.

Đoan Mộc Tòng Dung, cùng Kiếm Văn Hào mới thất bại càng phát cuồng cười to. Lục Nguyên, ngươi cũng có ngày hôm nay, thật là tên chuyên gây rắc rối, dám chọc cả người pháp cổ văn minh.

Phó Trùng đắc ý tuyên bố gã phải đánh bại Lục Nguyên thật thảm, gã chờ Lục Nguyên cầu xin tha thứ.

Kết quả làm gã thất vọng, Lục Nguyên phản ứng lạnh nhạt, thậm chí không có chút phản ứng.

Tại sao? Cái tên đệ tiện này không lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ!

Phó Trùng trong lòng hung dữ nghĩ, mình phải đánh đến Lục Nguyên quỳ xin tha mới thôi.

Phó Trùng cười to nói:

- Lục Nguyên, lần này pjhair để ngươi thấy giữa ngươi và ta cách biệt một trời một vực, để ngươi hiểu cái gì gọi là pháp lực đại đạo cảnh cửu tầng.

- Ngươi nói nhảm nhiều quá, còn muốn thắng ta hả? Ngay cả ngón út của ta ngươi cũng không đụng được nữa là.

Lục Nguyên lạnh lùng nói:

- Trong vòng ba chiêu đánh bạo ngươi.

Khoác lác dữ quá!

Vào lúc này, dù là ai đều cảm thấy Lục Nguyên tuyệt đối ở thế yếu.

Trong tình cảnh yếu thế vậy mà hắn dám nói ba chiêu đánh bạo Phó Xung.

Khoác lác xạo sự! Kiếm Văn Hào, Đoan Mộc Tòng Dung ở trong lòng cười rút gân, lập tức có thể thấy Lục Nguyên mất hết mặt mũi. Giờ phút này, đám Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì thầm kinh, không hiểu tại sao Lục Nguyên nói vậy, cần gì cho mình một hạn định chứ? Thật ra họ và Lục Nguyên ở chung còn ít thời gian, không biết phong cách của hắn luôn là vậy.

Muốn đánh thì phải đánh sảng khoái chút.

Lục Nguyên tiến một bước, xông lên, một hơi vọt tới bên cạnh Phó Xung. Đôi tay to hóa thành hư không đại chưởng mạnh đè Phó Xung. Đối mặt người pháp cổ văn minh mà còn dám chủ động tấn công, đó là lá

gan lớn cỡ nào! Lúc trước bất cứ cuộc chiến chỉ đạo nào, không một người mới chủ động tấn công, tất nhiên cũng không ai dám nói câu trong vòng ba chiêu đánh bạo người mới pháp cổ văn minh.

Chỉ nhìn điều này, Lục Nguyên xem như là người mới trong một mớ cuộc chiến chỉ đạo.

Nhưng hắn đã định sẽ bi kịch, bởi vì đối thủ chính là người pháp cổ văn minh.

Lúc trước sáu cuộc chiến người mới dù là trận nào đều là người mới pháp cổ văn minh thắng, còn là thắng tuyệt đối. Dù là đệ đệ của Kiếm Chi Tử lên sân cũng không thay đổi được tình hình này.

Phó Trùng ngửa đầu cười, gã đánh ra đại chưởng pháp lực, giờ gã đã có pháp lực đại đạo cảnh cửu tầng, có tự tin tuyệt đối vào mình.

Gã nói:

- Lục Nguyên, tại thử thách trăm quốc ngươi đụng phải đại đạo cảnh bát tầng Cố Thu Thủy đã đánh không lại, giờ mới chỉ nửa năm thôi ta đã là pháp lực đại đạo cảnh cửu tầng, dựa vào pháp lực đè chết ngươi luôn!

Gã tràn đầy tự tin, niềm tin dạt dào.

Lục Nguyên, hãy để một chưởng của ta dễ dàng chiến thắng ngươi đi.

Bốp! một tiếng.

Phó Trùng bị một chưởng chấn không ngừng bay ra sau, còn học búng máu. Phó Trùng biến sắc mặt. Tại sao! Tại sao pháp lực đại đạo cảnh cửu tầng của mình đụng phải Lục Nguyên mà vẫn thua? Không ngờ đụng chạm với đại chưởng pháp lực ăn bồ hòn, đây là sao chứ? Phó Trùng trong lòng tràn đầy thắc mắc.

- Trong lúc chiến đấu vẫn nói nhảm như vậy, thật nực cười.

Lục Nguyên lạnh lùng nói:

- Đây là chiêu thứ nhất, còn hai chiêu nữa.

Cái này…

Cái này!

Người bên cạnh dù là người pháp cổ văn minh, hay người Kiếm Môn, hoặc là người môn phái khác đều trợn to mắt. Chuyện gì vậy? Người mới pháp cổ văn minh thế mà bị người mới Kiếm Môn một chiêu đánh bay, cái này là việc mấy chục cuộc chiến người mới chưa từng xảy ra.

Người mới Kiếm Môn này quá hung hãn đi?

Coi như cuối cùng hắn bị người mới pháp cổ văn minh đánh bại cũng có thể kiêu ngạo, dù sao đánh bay được người mới pháp cổ văn minh là sự tích rất nở mặt, ví dụ như mười người mới Hỗn Lôi Môn, lúc bị chỉ dẫn đấu với người mới pháp cổ văn minh thắng một chiêu nửa thức là được, nhưng kết quả vẫn không thể, nửa chiêu cũng không thắng được.

Đâu có bá khí giống Lục Nguyên, trực tiếp một chiêu đánh bay Phó Xung.

Phó Trùng tức điên lên, Lục Nguyên vẫn huênh hoang như vậy, lúc ở thử thách trăm quốc hắn từng kiêu ngạo như thế một lần, giờ tuyệt đối không cho hắn làm điều tương tự. Lục Nguyên, tầm thường như ngươi là cái thứ gì? Khi ngươi ở ngoại vực xuất thân Tấn quốc, còn ta là từ Đại Dung quốc.

Ngươi ở trung ương thiên triều xuất thân là Kiếm Môn, còn ta là từ pháp cổ văn minh.

Ngươi chỉ là đồ đê tiện xuất thân ti tiện mà thôi.

Dựa vào cái gì so với ta?

Phó Trùng nhìn Lục Nguyên, đôi mắt chớp lóe lửa cháy:

- Lục Nguyên, là ngươi buộc ta, đừng trách ta!

Phó Trùng đứng trong sân, há mồm ngửa cổ nuốt vào một đan dược kỳ lạ, cùng lúc đó gã lầm bầm:

- Pháp thuật cấp tinh thần Đại Nhật Hàng Lâm! Mặt trời hùng dũng vô song, giáng xuống đi, thiêu đốt đi, đốt cháy kẻ địch thành tro tàn, hủy diệt tất cả, không còn chút sự sống!

Văn minh chi sử Độc Cô Pháp đột nhiên mở mắt ra, con ngươi trợn trừng, so với lúc gã thấy cuộc chiến Kiếm Văn Hào mắt càng trợn to.

Pháp thuật cấp tinh thần!

Không ngờ là pháp thuật cấp tinh thần!

Pháp thuật cấp tinh thần không phải là vui đùa!

Pháp cổ văn minh chính là khởi nguyên của tất cả pháp lực, tập hợp tất cả pháp lực, đại biểu ý nghĩa chí cao của pháp đạo.

Thân pháp pháp lực của pháp cổ văn minh là như vầy, đầu tiên từ nhất cấp đến cửu cấp, uy lực một cấp so với một cấp càng cao. Sau pháp thuật cửu cấp là pháp thuật cấp tinh thần, rồi đến pháp thuật cấp diệt tinh, sau nữa là pháp thuật cấp thế giới, pháp thuật cấp diệt thế.

Pháp thuật cấp thế giới chỉ có người thế giới cảnh mới sử dụng được, loại pháp thuật này là lấy một pháp thuật công kích hơn phân nửa tiểu thiên thế giới. Pháp thuật cấp diệt thế càng khủng bố, lấy một pháp thuật có thể hủy diệt chủ tiểu thiên thế giới. Không sai, chỉ một pháp thuật là đủ rồi, đây chính là pháp thuật cấp diệt thế . Tuy nhiên pháp thuật cấp thế giới do thế giới cảnh mới nắm giữ được. Còn pháp thuật cấp diệt thế thì là chủ văn minh, phó chủ văn minh nắm trong tay. Cho dù là Độc Cô Pháp cũng không nắm giữ được nó, một kích diệt thế là loại thần thông cữo nào chứ.

Hỗn động cảnh có khả năng nắm giữ pháp thuật mạnh nhất chính là pháp thuật cấp tinh thần, pháp thuật cấp diệt tinh.

Pháp thuật cấp tinh thần ý là chỉ một pháp thuật có thể đánh hơn phân nửa tinh thần, nên mới gọi là pháp thuật cấp tinh thần.

Còn pháp thuật cấp diệt tinh biểu thị một pháp thuật đánh bạo nguyên một tinh thần.

Pháp thuật cấp tinh thần người hỗn động cảnh chỉ có thể nắm giữ pháp thuật này, vậy mà bây giờ Phó Trùng lại biết pháp thuật cấp tinh thần!

Chuyện này là sao? Độc Cô Pháp suy nghĩ, nghe nói người này quan hệ rất thân với bách linh nhất thiếu chủ, là người hầu của bách linh nhất thiếu chủ, xem ra là bách linh nhất thiếu chủ truyền ra. Bách linh nhất thiếu chủ là con trai thứ một trăm lẻ một của chủ pháp cổ văn minh, nắm giữ pháp thuật cấp tinh thần cũng không có gì lạ.

Độc Cô Pháp hơi suy nghĩ, lát sau ánh mắt nhìn Lục Nguyên.

Người mới Kiếm Môn đó rất có tiềm lực.

Đáng tiếc dưới pháp thuật cấp tinh thần chỉ có nước bị hủy diệt.

Pháp thuật cấp tinh thần Đại Nhật Hàng Lâm có thể công kích đến nửa tinh thần, nhưng Phó Trùng áp súc chỉ tấn công một mình Lục Nguyên, đủ thấy giờ phút này lực lượng mạnh cỡ nào. Đương nhiên, Phó Trùng có thể khống chế pháp thuật cấp tinh thần này nhưng không hoàn mỹ lắm, may nhờ lúc trước ăn viên đan dược, là linh đan nhất bách linh nhất thiếu chủ ban tặng cho, Pháp Linh Đan.

372. Chương 707-708: Pháp Thuật Cấp Tinh Thần

Phó Trùng cười to, mình chuẩn bị Pháp Linh Đan vốn định đối phso địch của càng cường, nhưng nếu dùng vào người Lục Nguyên, thì sẽ đập chết hắn luôn.

Gã cười lớn tiếng, pháp thuật đã ở trong tay:

- Lục Nguyên, ta muốn ngươi triệt để thua trong tay ta!

Phó Trùng giơ tay lên, ít nhất độ cao mấy chục vạn thiêu đốt phái nam Lục Nguyên, hơn nữa sức nóng còn đang không ngừng tăng cao.

Lại nâng tay, lửa nhiệt độ mấy chục độ đốt ở phía bắc Lục Nguyên.

Gã liên tiếp giơ tay. Phút chốc, phái đông, tay, đỉnh đầu, dưới chân Lục Nguyên đều xuất hiện lửa chẳng chút giống nhau, tầng tầng bao vây hắn, đều là nhiệt độ mấy chục gần mấy trăm, triệt để nhốt hắn trong lưới lửa nhiệt độ siêu cao.

Đông, tây, nam, bắc, trên, dưới, kết hợp sáu mặt.

Trên trời không đường, dưới đất không cửa.

Nhưng nếu pháp thuật này được gọi là pháp thuật cấp tinh thần thì không chỉ như thế thôi. Phó Trùng lại nâng tay đánh ra một mặt trời nhỏ. Không sai, mặt trời có nhiệt độ tuyệt đối kích cỡ nhỏ hơn thật rất là nhiều. Tuy tiểu mặt trời không tính lớn nhưng có thể thiêu đốt một khu vực hầu như không còn.

Hủy diệt! Không có một chút sự sống!

Đây chính là pháp thuật cấp tinh thần!

Phó Trùng dữ tợn cười.

Trận chiến này đã kết thúc, thắng bại đã phân.

Thái Sử Không định nhảy người lên, gã có tự tin phút cuối cứu ra Lục Nguyên được.

Lửa dâng trào cháy nhiệt đột gần trăm! Chia cắt thiên địa! Chia cắt trên dưới! Phong kín bốn phía đông, nam, tây, bắc!

Cùng lúc đó, không ngừng có tiểu mặt trời ném vào.

Mọi thứ đều sục sôi.

Thắng bại đã định.

Thái Sử Không định lợi dụng không gian thiết tắc Phiên Phúc Không Gian cứu người.

Nhưng lúc này, trong ngọn lửa bùng cháy dữ dội truyền ra thanh âm lạnh nhạt:

- A, tuyệt chiêu chung cực của ngươi chính là như vậy sao? Nếu chỉ có thế thôi thì thật khiến người quá thất vọng, chỉ vậy thôi.

Phó Trùng biến sắc, nhưng nghĩ lại uy lực pháp thuật cấp tinh thần to lớn, gần như không thể tưởng tượng!

Có thể khẳng định Lục Nguyên chắc là trước khi chết cứng miệng, tiểu tử này dường như rất thích vịt chết mạnh miệng, vậy tốt thôi, ta sẽ chưng ngươi thành vịt luộc luôn. Phó Trùng nhe răng cười, lại một tiểu mặt trời bay vào, muốn chưng Lục Nguyên càng chín.

Trong pháp thuật cấp tinh thần này bá đạo ở chỗ trong không gian phong kín thiêu đốt tiểu mặt trời. Một tiểu mặt trời có thể chưng khô biển, giờ phút này Lục Nguyên một kiếm cắt ra, một kiếm mang theo khí lạnh như ánh trăng, một kiếm tìm đúng mép tiểu mặt trời. Tiểu mặt trời càng vào trong thì càng nóng, mà một kiếm này thì vô cùng tinh tuyệt chép ở góc, tước tiểu mặt trời chịu lực bay về phía tây.

Một kiếm quá tuyệt vời! Nhưng một kiếm chỉ là mới bắt đầu thôi, một kiếm tinh tuyệt như vậy không ai nhìn thấy.

Lục Nguyên tiếp tục ra một kiếm.

Pháp thuật cấp tinh thần đông, nam, tây, bắc, trên, dưới sáu mặt, nhiệt độ cao trăm vạn, biển lửa vô hạn, phong kín tất cả, dù là ai đều sẽ ở chính giữa tươi sống chết. Biển lửa vô hạn nhiệt độ trăm vạn độ nóng cực cao, dù là thịt hay sắt thép vào trong đều sẽ bị hòa tan, một khi chịu công kích lập tức tụ tập cùng một chỗ chịu lực, bình quân chia lực, muốn phá phong kín sáu mặt là khó đến cực điểm.

Lục Nguyên lại phát ra một kiếm, giờ phút này mỗi một tia tinh thần của hắn đều tập trung lại, một kiếm góc độ thiên y vô phùng, góc độ công kích hoàn mỹ tuyệt đối đâm hướng biển lửa vô hạn. Giờ phút này, kỳ tích xuất hiện, biển lửa sáu mặt phong kín thế mà bị một kiếm cắt ra.

Một kiếm cắt tiểu mặt trời, cắt biển lửa vô hạn phong kín sáu mặt xong vẫn chưa dứt.

Kiếm quang thẳng chỉ Phó Trùng.

Phó Trùng ở trong lòng cuồng kêu, sao Lục Nguyên có thể phá tiểu mặt trời được chứ. Cắt biển lửa vô hạn phong kín sáu mặt là hai đại ý nghĩa của pháp thuật cấp tinh thần.

Phó Trùng ngửa đầu, pháp thuật cấp tinh thần Đại Nhật Hàng Lâm ý nghĩa cuối cùng, gã ngửa cổ bắn ra một mặt trời rực cháy. Lúc này Lục Nguyên cách gã rất gần, vốn bản lĩnh ngửa đầu bắn ra một tiểu mặt trời thiêu cháy thì gã không có, nhưng trước đó chẳng phải gã có ăn vào Pháp Linh Đan sao?

Mặt trời cháy bỏng nhanh vô cùng, xông thẳng hướng Lục Nguyên, muốn thiêu cháy hắn.

Mặt trời cháy bỏng đi ra vào phút cuối đặc điểm lớn nhất là tốc độ nhanh, hung tàn bạo lực, thiêu đốt tất cả.

Một kiếm của Lục Nguyên đâm vào mặt trời cháy bỏng.

Giờ phút này, trên kiếm của Lục Nguyên xuất hiện biến đổi khác lạ, dường như có vầng trăng hiện ra.

Thiên địa một mảnh tối đen! Một vầng trăng dâng lên!

Nguyệt giáng xuống! Đêm buông xuống!

Mặt trời biến thành hư vô.

Kiếm thế rốt cuộc đến cuối, trước ngực Phó Trùng bị đâm một lỗ máu như mặt trăng, trái tim bị đâm thủng, máu chảy ồ ạt.

Văn minh chi sử ở bên trong, đó là tiên nhân thế giới cảnh, Lục Nguyên biết mình tuyệt đối không thể giết chết gã, nhưng muốn dễ dàng thả Phó Trùng là không thể nào. Mới rồi hắn trọng thương Phó Trùng còn đâm trúng trái tim, tuy gã không chết nhưng trong một đoạn thời gian không thể tránh khỏi pháp lực rút lui nhiều.

Một kiếm này rốt cuộc hoàn thành.

Một kiếm quá xuất sắc!

- Người mới pháp cổ văn minh thế mà lại thua.

- Đúng vậy, còn là hai chiêu bị đánh bại!

- Người mới này quá đáng sợ!

- Từ sau Kiếm Chi Tử, người Kiếm Môn thứ hai sáng tạo kỳ tích rốt cuộc xuất hiện.

- Người này tên là gì nhỉ?

- Nếu người này không chết, sau này chắc chắn nổi danh trung ương thiên triều.

- Tiểu tử này tên là Lục Nguyên, là môn hạ Thái Sử chí tôn Kiếm Môn.

Người Kiếm Môn, người môn phái khác đều bàn tán xôn xao, họ bị chấn rồi.

Pháp cổ văn minh cùng người mới thế lực khác đấu, đây không phải đấu chính thức mà là cuộc chiến chỉ đạo!

Cái gì gọi là cuộc chiến chỉ đạo? Tức là nói đám người mới pháp cổ văn minh chỉ đạo người mới môn phái thế lực khác các ngươi. Pháp cổ văn minh là toàn năng, dù là người mới cũng có thể chỉ đạo người mới của các ngươi. Trong cuộc chiến chỉ đạo, pháp cổ văn minh là chiếm ưu thế tuyệt đối, dù là Kiếm Văn Hào, đệ đệ của Kiếm Chi Tử cũng không thắng được một chiêu, hoàn toàn bị đè đầu. Hỗn Lôi Môn vì lần cuộc chiến chỉ đạo này mà chuẩn bị rất kỹ càng lâu dài, đều nghĩ nếu có thể thắng một chiêu nửa thức đã là rất

nở mặt. Họ chuẩn bị lâu như vậy, kết quả lúc đối mặt người mới pháp cổ văn minh phát hiện một chiêu cũng thắng không được.

Khi đó mới phát hiện pháp cổ văn minh thật là mênh mông, muy nghiêm, căn bản không cách nào thắng một chiêu nửa thức.

Kết quả bây giờ Lục Nguyên chẳng những chiêu thứ nhất đánh bay người mới pháp cổ văn minh, sau đó gọn gàng dứt khoát chiêu thứ hai chiến thắng.

Tất cả thế lực khác, tất cả người mới, bao gồm Hỗn Lôi Môn, Kiếm Môn, bao gồm Kiếm Văn Hào đều không thể thắng một chiêu nửa thức, kết quả Lục Nguyên hai chiêu đã chiến thắng người mới pháp cổ văn minh, cái này gọi đám người thế lực xung quanh sao không mắt trân trân, không nói nên lời?

Những người này xem không hiểu một kiếm vừa rồi của Lục Nguyên, họ thấy chỉ là náo nhiệt, biết hắn đáng sợ.

Còn người xem hiểu một kiếm kia của Lục Nguyên, những chí tôn thì đều suy tư. Họ chìm trong suy tư, vì pháp thuật cấp tinh thần của Phó Trùng quá chói mắt, tường ấm sáu mặt phong kín quá chói sáng, cho nên lúc một kiếm của Lục Nguyên mới bắt đầu thì không thấy được, chỉ có cuối cùng nhìn một nhát kiếm cuối. Một kiếm cuối cùng đó là hoàn mỹ tuyệt đối.

Chỉ tiếc một kiếm chiêu cuối cùng không xác định thực lực kiếm đạo nhiều ít của Lục Nguyên. hiện nay, các vị chí tôn kiếm đạo chỉ biết rằng thực lực kiếm thuật của Lục Nguyên rất mạnh, nhưng kiếm thuật mạnh đến cảnh giới nào thì không biết.

Đó rốt cuộc là kiếm chiêu gì chứ?

Đáng tiếc một kiếm kinh hồng chỉ trông thấy kiếm vĩ.

Nhưng có thể một kiếm phá ba đại ý nghĩa pháp thuật cấp tinh thần, tiểu mặt trời, biển lửa phong kín sáu mặt, mặt trời cháy bỏng, một kiếm này tuyệt đối là tinh diệu vô cùng!

Rất nhiều chí tôn chìm vào suy nghĩ sâu xa.

Nhưng mặc kệ thế nào, chỉ bằng kiếm vĩ hiện ra đã biểu lộ kiếm thuật của Lục Nguyên đích thực đến cảnh giới cực cao, lại nhìn tuổi của hắn, thiên phú kiếm đạo tuy không thể xếp vào trẻ tuổi nhất Kiếm Môn nhưng đủ tán thán rồi.

Đám chí tôn bắt đầu hối hạn việc bởi vì Kiếm Chi Tử mà không thu Lục Nguyên vào môn hạ.

Có đồ đệ thiên phú như vậy, dù hơi đắc tội Kiếm Chi Tử cũng mặc kệ.

Nhưng dù là ai, mới bắt đầu không ngờ Lục Nguyên sẽ có thiên phú kiếm đạo cường đại đến thế.

Phút chốc, rất nhiều chí tôn đều hối hận.

Vẫn là khiến Thái Sử chí tôn lời to.

Tuy nhiên, chí tôn Hiên Viên Vọng là người dứt khoát, nếu việc đã tới nowcs này rồi thì đương nhiên tiếp tục đè ép Lục Nguyên, gã thầm quyết tâm.

Văn minh chi sử Độc Cô Pháp đánh giá Lục Nguyên chốc lát, đây là lần đầu tiên gã nghiêm túc đánh giá người, dù là Kiếm Văn Hào thì gã chỉ tùy tiện liếc mắt một cái mà thôi, nhưng Lục Nguyên đáng giá cho gã nhìn.

- Tên ngươi là?

Lục Nguyên đáp:

- Lục Nguyên.

- Rất tốt, ta sẽ ghi nhớ tên này.

Văn minh chi sử Độc Cô Pháp ném một khối Phong Linh bài:

- Chỗ này có năm con linh thú cấp truyền thuyết.

Nói xong gã lại nhắm mắt, trở về trạng thái hờ hững. Kỳ thực đây đã là vượt mức rồi, lần đầu tiên gã nhớ tên người mới.

Lục Nguyên tiện tay đón, năm con linh thú cấp truyền thuyết, đối với văn minh chi sử là tài nguyên vô cùng nhỏ bé xíu xiu, nhưng đối với hắn là rất lớn.

Hơn nữa nói thật, có thể ra sức đánh Phó Trùng cái tên đáng đánh, còn kiếm năm con linh thú cấp truyền thuyết, có gì sướng hơn chuyện này không?

Cuối cùng, trọng tài nhìn trận chiến ngây người rốt cuộc tuyên bố người mới Kiếm Môn Lục Nguyên thắng. Còn Phó Trùng cảm giác thế nào thì ai thèm để ý? Có thể tưởng tượng qua đợt thất bại này, gã đánh mất mặt mũi pháp cổ văn minh, sau này tiền đồ trong pháp cổ văn minh e rằng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Lục Nguyên là trận thứ chín pháp cổ văn minh đấu với Kiếm Môn, trận thứ mười người mới pháp cổ văn minh không chút khách sáo trực tiếp một chiêu đè bẹp người mới Kiếm Môn. Hiển nhiên người mới pháp cổ văn minh đã nổi giận, tuy mười trận Kiếm Môn chỉ thắng một trận, nhưng pháp cổ văn minh đấu Kiếm Môn cũng bị thua một trận, điều này đối với pháp cổ văn minh là sỉ nhục to lớn.

Đến đây thì cuộc chiến chỉ đạo xem như hoàn thành. Đây là cuộc chiến chỉ đạo của pháp cổ văn minh từ hai ngàn đại châu đến nay không thành công nhất. Hai ngàn đại châu một đường tuần tra, trận thất bại duy nhất của pháp cổ văn minh, hơn nữa người pháp cổ văn minh đều biết rằng không phải Phó Trùng quá yếu, ngay cả pháp thuật cấp tinh thần còn sử dụng thì yếu chỗ nào chứ. Nhưng đối thủ quá mạnh, Kiếm Môn lại ra một nhân vật ghê gớm.

Thật ra Lục Nguyên có thể một kiếm thắng đối thủ là vì âm dương thiết tắc. Âm dương thiết tắc chuyên tìm sơ hở của đối thủ, là một thiết tắc rất khó luyện, Lục Nguyên luyện thành tam âm tam dương. Trong đó nhất dương là chỉ nhật, tức là nói nhật hệ kiếm pháp, nhật hệ pháp thuật ở trong mắt hắn chỉ cần có sơ hở là liếc mắt một cái nhìn thấu ngay, vậy nên dễ dàng một kiếm bài trừ, thi triển ra một kiếm khiến đám chí tôn kinh ngạc tán thán.

Dù sao, mặc kệ thế nào thì Lục Nguyên ít nhất đã sáng tạo một kỳ tích.

Pháp cổ văn minh hai ngàn đại châu lưu động cuộc chiến chỉ đạo lần thất bại thứ nhất!

Lần này đã định trước Lục Nguyên danh dương rất nhiều đại châu, lúc này cũng là lần đầu tiên hắn nổi danh bên ngoài Kiếm Môn, hơi có chút danh tiếng.

Thắng người mới pháp cổ văn minh, đây là việc khá giỏi.

Bây giờ Lục Nguyên đúng là một phen nổi tiếng, Kiếm Môn biết, thậm chí ngoài Kiếm Môn cũng có chút danh tiếng. Đừng tưởng rằng chút danh tiếng dễ kiếm, một đại châu rộng lớn cỡ nào, có thể nổi danh trong một châu là việc rất tuyệt vời rồi.

Lúc này trong Không Chi Sơn, Càn Khôn Cung.

Thái Sử Không nhìn Lục Nguyên, nói:

- Một kiếm của ngươi tuy bị tinh thần cấp pháp thuật Đại Nhật Hàng Lâm cản bớt mũi nhọn, Đại Nhật Hàng Lâm quá sáng quá nóng, nhìn không thấy ngươi dùng kiếm thế nào, nhưng mấy vị chí tôn đều biết kiếm thuật ngươi giỏi, coi như hơi nổi tiếng.

Lục Nguyên nhún vai, không để ý.

Thái Sử Không ngửa đầu uống ngụm rượu, nói:

- Bây giờ pháp thuật của ngươi là đỉnh cao đại đạo cảnh thất tầng, tiếp theo tu hành tiến vào, đại đạo cảnh bát tầng thiên địa pháp tướng.

- Cái gọi là thiên địa pháp tướng kỳ thực là chỉ chư đa pháp tắc bắt đầu dung nhập vào nguyên anh, hóa sinh thành thiên địa pháp tướng. Một khi hình thành loại thiên địa pháp tướng lúc đánh nhau thậm chí có thể lấy ra thiên địa pháp tướng, tăng sức chiến đấu.

Thái Sử Không giải thích về thiên địa pháp tướng.

- Muốn đến thiên địa pháp tướng, môn phái bình thường sẽ khó càng khó thêm, nhưng Vô Thượng đại giáo như Kiếm Môn chúng ta thì không tính khó bao nhiêu.

- Vô Thượng đại giáo nếu đã gọi là Vô Thượng đại giáo thì tất nhiên so với giáo phái bình thường cường đại rất nhiều, cũng có nhiều chỗ đặc biệt. Tại Kiếm Môn chúng ta có Pháp Tướng Trì. Trong Pháp Tướng Trì có các loại thiên đài địa bảo giữa thiên địa, các loại kinh nghiệm ký ức, đến đỉnh đại đạo cảnh thất tầng rồi tiến vào Pháp Tướng Trì có thể tẩy ra thiên địa pháp tướng.

- Trực tiếp tẩy ra hả?

Lục Nguyên ngẩn ngơ, có việc tốt như vậy?

Thái Sử Không gật đầu, chuyển đề tài:

- Tuy nhiên, muốn đi Pháp Tướng Trì tẩy ra thiên địa pháp tướng thì cần rất nhiều điểm.

Thái Sử Không nói đến đây thì có chút bực mình.

Việc này phải nói từ khi người pháp cổ văn minh đi rồi, Lục Nguyên làm người mới Kiếm Môn, thắng người mới pháp cổ văn minh, có thể nói là kiếm mặt mũi lớn cho Kiếm Môn, khiến danh vọng của Kiếm Môn cao một bậc. Có thể thắng người mới của pháp cổ văn minh là việc có mặt mũi cỡ nào chứ.

Thái Sử Không liên hợp cùng Bách Lý chí tôn, Hạ Hầu chí tôn muốn cho Lục Nguyên lưu trình bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài.

Tại Kiếm Môn luôn có hai lưu trình bồi dưỡng, một là lưu trình bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài.

Còn cái thứ hai là lưu trình bồi dưỡng đệ tử bình thường. Trong đệ tử bình thường chia làm đệ tử trung tâm, đệ tử chân truyền, và đệ tử bình thường, ba đẳng cấp.

Lưu trình bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài thì khác.

Ví dụ như Pháp Tướng Trì, muốn đi Pháp Tướng Trì cần số lượng điểm rất lớn, nếu là lưu trình bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài thì có thể miễn phí đi vào, rồi còn nhiều ích lợi khác nữa.

Thái Sử chí tôn cũng chỉ muốn thử một lần, nếu gã ở Kiếm Môn có quyền thế lớn thì rất tuyệt.

Tiếc rằng không có gì ngoài ý muốn, bị đoàn người lấy Hiên Viên chí tôn dẫn đầu phủ quyết. Nếu chỉ là vậy thì thôi! Theo lý thì Lục Nguyên thắng người mới pháp cổ văn minh, xem như không theo lưu trình tuyệt thế thiên tài để bồi dưỡng thì cũng nên thưởng không ít điểm mới đúng.

373. Chương 709-710: Pháp Tướng Trì

Kết quả thì sao, đám Hiên Viên chí tôn viện cớ như vậy đắc tội pháp cổ văn minh, cho nên thưởng đè xuống, không thể ban cho.

Lúc ấy Thái Sử chí tôn tức suýt ói máu.

Tuy nhiên bây giờ tiên xích chưa giải, chỉ có thể nhịn.

Nhưng mà, đợi giải tiên xích rồi chúng ta một lần tính hết nợ.

Lục Nguyên nghe Thái Sử chí tôn nói ra tiền căn hậu quả cũng hiểu, thầm nhủ, đám Hiên Viên chí tôn kia, các ngươi rửa cổ chờ đi.

Quăng hết những buồn bực ra ngoài, Lục Nguyên hỏi:

- Muốn đi Pháp Tướng Trì cần bao nhiêu điểm?

Nhanh chóng tới đại đạo cảnh bát tầng mới là đường ngay, giờ mình cần không ngừng tăng thực lực.

Thái Sử Không nói:

- Dựa theo mỗi người khác nhau, cơ bản là thượng cổ phù chú của ngươi càng nhiều thì số điểm Pháp Tướng Trì càng nhiều. Dù sao tác dụng của Pháp Tướng Trì là khiến chưa đa thiên địa pháp tắc của ngươi dung

nhập vào nguyên anh, hóa sinh ra thiên địa pháp tướng. Thiên địa pháp tắc của ngươi càng nhiều thì khó khăn càng lớn, điểm cần vào Pháp Tướng Trì cũng khác đi.

- Tuy nhiên, bây giờ ngươi cần đi ra ngoài Pháp Tướng Trì thí nghiệm xem rốt cuộc cần bao nhiêu điểm mới vào trong Pháp Tướng Trì tẩy ra thiên địa pháp tướng được.

Lục Nguyên đáp:

- Cũng được, ta đi xem còn thiếu bao nhiêu điểm.

Bây giờ Lục Nguyên bởi vì các loại nguyên nhân vượt Xung Tiêu Kiếm Lâu còn tích lũy sáu trăm điểm.

Trong thân phận ngọc bài đã xuất hiển điểm sáng Pháp Tướng Trì, chỉ rõ ràng phương hướng, Lục Nguyên một đường bay nhanh đến mục tiêu.

Đây chính là Pháp Tướng Trì ư?

Lục Nguyên đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy đó là một sơn mạch không tính cao lắm, trên sơn mạch linh khí nồng đậm như thể rắn, nhưng cũng có rất nhiều cấm pháp, tầng tầng chồng chất triệt để phong cấm, chỉ chừa một đường để vào Pháp Tướng Trì.

Chỗ đó có một cánh cửa, có mấy người canh gác, mỗi người đều vô cùng nghiêm nghị.

Lục Nguyên đánh giá, phát hiện phía trước không xa có không ít người đang xếp hàng. Đằng trước đội ngũ đặt một quả cầu phỉ thúy, dường như đang thí nghiệm. Lục Nguyên dùng thần niệm dò qua mới hiểu, hóa ra những người này đang thí nghiệm xem tiến vào Pháp Tướng Trì cần bao nhiêu điểm.

Vừa lúc hắn đến đây cũng vì chuyện này, lập tức lẻn vào xếp hàng.

Đằng trước từng người đi thí nghiệm.

Lục Nguyên ở phía sau đánh giá, phát hiện đa số người vào Pháp Tướng Trì cần điểm không nhiều lắm, khoảng bảy, tám trăm mà thôi, tương đối thì mình gom góp cũng đủ được, dù sao mình hiện tại có sáu trăm điểm. Rốt cuộc đến lượt Lục Nguyên.

Lục Nguyên tới bên dưới quả cầu phỉ thúy, nó có đường kính khoảng một trượng. Lập tức ánh sáng phỉ thúy lóe sáng rót vào người Lục Nguyên, hắn cảm giác bị cái gì nhét vào. Chớp mắt, chỉ thấy bên trên lộ ra, hai ngàn tám trăm điểm!

Không phải chứ, đến lượt mình thì cần điểm cao như vậy!

Lục Nguyên giật nảy mình.

Người xung quanh cũng hết hồn.

- Tẩy ra một thiên địa pháp tướng mà cần hai ngàn tám trăm điểm!

- Đây là loại thiên địa pháp tướng gì vậy, mạnh gấp bốn lần chúng ta!

Người có mặt đều hiểu, điểm càng nhiều biểu thị thiên địa pháp tướng càng cường.

- Người kia là ai? Tại sao có thiên địa pháp tướng cường dữ vậy?

- Đúng thế, nghe nói năm đó Kiếm Chi Tử tại đây thí nghiệm chỉ cần ba ngàn tam trăm điểm thôi.

Năm đó Kiếm Chi Tử đúng là có thí nghiệm nhưng gã đi lưu trình bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài, hoàn toàn miễn phí.

- Cường độ thiên địa pháp tướng của người này gần với Kiếm Chi Tử rồi.

- Ở đâu ra người nghịch thiên vậy trời?

- Ủa, đấy chẳng phải là Lục Nguyên sao?

- Lục Nguyên, trong cuộc chiến người mới thắng người mới pháp cổ văn minh ấy hả?

- Chậc chậc, hóa ra là người thắng người mới pháp cổ văn minh.

- Quá lợi hại, không ngờ gần đây danh tiếng nổi như cồn chính là người này.

- Siêu quá!

- Đã là thiên tài gần với Kiếm Chi Tử rồi.

Bên cạnh đám người bàn tán sôi nổi.

Còn về Lục Nguyên, bây giờ biểu tình duy nhất là buồn bực. Nhưng hết cách, hắn chọn là con đường trưởng thành cực kỳ khó khăn, có được nhiều kiếm ý thì tất nhiên có nhiều pháp tắc, tiếp theo là mỗi bước trưởng thành gian nan hơn người khác, nhưng đã bước lên con đường này rồi hắn không hối hận.

Tuy nhiên, làm vậy cũng có lợi. Thư/jc lực của Lục Nguyên hơn xa người cùng đẳng cấp, không dùng kiếm thuật, chỉ đơn thuần kiếm thuật đủ ngược chết kẻ cùng cấp.

Hơn nữa hắn đâm nền móng sâu, có cơ hội trùng kích thế giới cảnh.

Người có tiềm lực không sâu thì không khả năng trùng kích thế giới cảnh, hỗn động cảnh đã là đỉnh cao.

- Hai ngàn tám trăm điểm, tẩy một thiên địa pháp tướng mà cần nhiều điểm đến thế.

Tần Sương Thành trợn mắt há hốc mồm nói:

- Tiểu sư đệ, ngươi dữ thật đấy, tẩy một thiên địa pháp tướng mà cần nhiều điểm đến thế, quá lợi hại. Tuy nhiên vậy thì ngươi càng khó khăn, mà sau này niềm lực càng lớn, có hy vọng tiến vào thế giới cảnh, chúng ta đều không có hy vọng này, có thể lên đến hỗn động cảnh đã là cầu thần bái phật.

Nhạc Sương ở một bên nói:

- Năm đó ta chỉ có tám trăm điểm lấy ra thiên địa pháp tướng mà thôi.

Đám Chu Nộ Trì không biết nên nói gì nữa, tiểu sự đệ này nghịch thiên không phải bình thường mà.

Lục Nguyên nhún vai, nói:

- Được rồi, bây giờ tahỉ hườnâ r

Lục Nguyên lập tức đáp:

- Tại hạ là Lục Nguyên, môn hạ Thái Sử chí tôn, không biết sư huynh lại là môn hạ của vị nào?

- Ta chính là môn hạ Thượng Quan chí tôn, tên gọi Thượng Quan Hãi.

Người đàn ông toát ra kiếm khí cười nói, khi cười thì thầm nhủ, hóa ra là môn hạ Thái Sử chí tôn. Đúng rồi, trước đó không lâu có tin tức truyền đến nói môn hạ Thái Sử chí tôn ra một người xuất sắc, không lẽ là người này?

Kiếm các nghiên cứu thất là nơi kiếm điểm tốt, hơn nữa đám Hiên Viên chí tôn luôn muốn đặt thế lực vào trong nghiên cứu kiếm chiêu.

Thượng Quan Hãi chính là một người thế lực Hiên Viên chí tôn xếp vào, tất nhiên bản thân gã cũng có thực lực mạnh, đến hỗn động cảnh.

Gã tới đây tất nhiên là muốn sau này tiếp nhận vị trí thất đường chủ lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất trong bảy đường chủ Kiếm Các. Sau khi gã vào kiếm các nghiên cứu thất, có nghiên cứu về Công Tôn Việt, bây giờ quan sát thấy dường như lão chú trọng Lục Nguyên thì lòng trầm xuống. Gã không muốn sau này Công Tôn Việt đem vị trí một trong bảy đường chủ Kiếm Các giao cho Lục Nguyên.

Vậy nên lòng gã đã có địch ý, định ở trong lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất dạy Lục Nguyên một bài học, tuyệt đối không để hắn leo lên trên.

Công Tôn Việt đợi gã nói xong thì bảo với Lục Nguyên rằng:

- Lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất chúng ta có tổng cộng mười người, không đông lắm, đi theo ta.

Công Tôn Việt giới thiệu:

- Nơi này có tổng cộng chín vạn ba ngàn năm trăm sáu mươi sáu quyển kiếm phổ, những kiếm phổ có phân cấp.

- Đầu tiên là kiếm phổ từ nhất cấp đến cửu cấp, càng lên cao càng khó khăn.

- Tiếp theo là kiếm phổ cấp tinh thần, kiếm phổ cấp diệt tinh.

- Vốn kiếm pháp chân chính còn có kiếm phổ cấp thế giới, kiếm phổ cấp diệt thế, nhưng trong này tuyệt đối không có. Đó là cấp thế giới, chỉ chủ văn minh, phó chủ văn minh mới năm giữ được kiếm pháp.

- Đương nhiên kiếm phổ cấp tinh thần, kiếm phổ cấp diệt tinh cũng là cao tầng hỗn động cảnh mới nắm được, muốn ngươi bây giờ xem hiểu thì còn hơi khó.

Công Tôn Việt giới thiệu tiếp:

- Bây giờ mục tiêu chủ yếu của ngươi là phân tích ra ưu, khuyết điểm của kiếm pháp cửu cấp. Bởi vì pháp thuật ngươi còn thấp nên trước tiên hãy phân tích kiếm phổ ngũ cấp, sáu đi, kiếm phổ mấy cấp này thích hợp với ngươi.

- Một khi phân tích ra ưu, khuyết điểm, trải qua nghiệm chứng là sẽ tăng điểm, kiếm phổ cấp càng cao thì điểm càng nhiều.

- Ở trong này còn có không ít tàn chiêu, đều là người Kiếm Môn chúng ta đấu với người bên ngoài ghi nhớ. Những tàn chiêu này khi nghiên cứu ra ưu khuyết điểm thì cũng được điểm, nhiều ít khác nhau.

Công Tôn Việt kể lại tình hình trong Kiếm Các, quy tắc đúng là khá đơn giản, dù sao chỉ là một cơ cấu nghiên cứu, lấy nghiên cứu kiếm chiêu làm chính.

Công Tôn Việt nói xong phát hiện Lục Nguyên sớm nhào tới giá sách dưới người, cầm một quyển lật ra xem.

Công Tôn Việt thấy rõ biểu tình của Lục Nguyên cuồng nhiệt.

Đó là cuồng nhiệt với kiếm!

Thanh niên này mặt ngoài xem hơi lỗ mãng nhưng kỳ thực đối với kiếm vô cùng cuồng nhiệt.

Kiếm Môn cần chính là thanh niên như vậy.

Công Tôn Việt ngày càng vừa lòng, tiếc rằng là đồ đệ của Thái Sử chí tôn, nếu không mình có thể thu người này làm đồ đệ rồi.

Ở trong Kiếm Các nhìn đủ các loại kiếm phổ không cần điểm gì, nhưng mỗi tháng nhất định phải giao điểm kiếm phổ ra, nếu không có năng lực ở lại đây sẽ bị đá ra khỏi Kiếm Các. Kiếm phổ càng cao cấp thì số lượng cần càng ít, kiếm phổ cấp càng thấp cần số điểm càng nhiều.

Nhưng Lục Nguyên giờ đâu có nghe gì, sớm nhào vào giá sách.

Nơi này thật là thiên đường.

Đúng là thiên đường.

Lúc ở Hoa Sơn tổng cộng là mấy trăm quyển kiếm phổ, giờ thì chỉ mình lôi hệ kiếm pháp đã có đến chín vạn ba ngàn năm trăm quyển rồi, cuộc sống hạnh phúc quá đi.

Đối với người yêu kiếm thì đây đúng là thiên đường hạnh phúc vô bờ.

Từng quyển kiếm phổ vào tay, Lục Nguyên phát hiện, chỗ này đa phần kiếm phổ không có tác dụng gì nhiều, liếc mắt một cái là xem thấu. Nhưng dù là vậy có thể từ kiếm phổ biết suy nghĩ của người viết, do đó khiến mình ấn tượng về lôi hệ kiếm pháp càng sâu một tầng.

Mình sớm lĩnh ngộ được lôi kiếm ý nhưng muốn nói nắm giữ sâu thì chưa chắc.

Bây giờ để mình lĩnh ngộ lôi kiếm ý sâu thêm không ít, trong đầu có tiếng sấm vang, lờ mờ thấy lôi chi bản nguyên.

Nhưng lúc lật xem lôi hệ kiếm phổ phát hiện có một đại phân loại là điện hệ kiếm pháp.

Điện! Đây là kiếm pháp mình luôn nắm giữ.

Người dùng điện hệ kiếm pháp rất ít, sử dụng điện hệ pháp thuật cũng cực ít, vì quá nhanh!

Điện hệ kiếm pháp nhanh đến không thể tưởng tượng.

Kiếm pháp nhanh như vậy rất ít người nắm giữ được, có thể nói dù là bạch đế kiếm đạo cũng chậm hơn điện hệ kiếm pháp chút.

Có khi Lục Nguyên rất muốn luyện điện hệ kiếm pháp, tuy nhiên tại Hoa Sơn chỉ duy nhất tìm ra điện hệ kiếm pháp là Nhất Tự Điện Kiếm. Nhưng Nhất Tự Điện Kiếm chỉ là da lông thôi, còn là cực kỳ sơ sài, không thể từ Nhất Tự Điện Kiếm biết cái gì, bây giờ tại Kiếm Môn rốt cuộc tìm đến điện hệ kiếm pháp.

376. Chương 714-715: Điện Hệ Kiếm Ý

Lục Nguyên lật điện hệ kiếm pháp trong tay, không ngừng lật, càng lật càng thấy thú vị.

Điện!

Nó là một trong hiện tượng tự nhiên giữa trời đất, rốt cuộc là cái gì? Lật xem nhiều điện hệ kiếm pháp, tuy có khuôn có dạng luyện thành mấy bộ, ví dụ Thước Khoái Điện Kiếm Pháp, Nhất Tuyến Điện Kiếm, Phụ Cấp Điện Loạn Phi Phong Kiếm Pháp, vân vân, nhưng trong lòng Lục Nguyên biết mình vẫn không hiểu cái gì là điện hệ kiếm ý.

Rốt cuộc cái gì là điện hệ kiếm ý.?

Ầm!

Ngày hôm nay là đêm mưa sấm chớp, tia sét to lớn ầm ầm đánh xuống đất, đây là sấm sét bản suy yếu. Ngoài ba tinh thần Kiếm Môn có một tầng thiên nhiên bình chướng, sẽ suy yếu uy lực ánh nắng, sấm sét, khiến người bình thường có thể sinh tồn.

Trong tiếng sấm đì đùng, một điện xà rạch phá không trung đâm thẳng xuống dưới.

Một bóng người lao ngược lên nghênh đón điện xà, mặc kệ điện xà đánh vào người mình.

Bị sấm sét đánh trúng, Lục Nguyên toàn thân hơi cháy đen, còn lại không bị ảnh hưởng gì. Từng đợt từng đợt sấm sét không ngừng nghỉ đánh xuống. Lục Nguyên không ngừng nghênh đón sấm sét, mặc kệ sấm sét đánh vào người, giây phút bị đánh trúng cảm giác điện kiếm ý.

Điện!

Cái gì là điện kiếm ý!

Mau lẹ vô cùng, mang theo ý hủy diệt đánh xuống nhân gian, đây dường như là biểu hiện bề ngoài của điện kiếm ý, vậy bản ý thật sự của điện là cái gì?

Khi bị sấm sét đánh trúng, Lục Nguyên không ngừng múa kiếm nhanh như điện xuất kiếm. Tốc độ xuất kiếm ngày càng nhanh nhưng cuối cùng vẫn không lĩnh ngộ được bản ý của điện.

Không ngừng luyện tập, không ngừng giở các quyển sách điện hệ kiếm pháp trong Kiếm Các, Lục Nguyên đột nhiên hiểu ra.

Cái gọi là điện kiếm ý, thật ra khá giống lôi kiếm ý!

Lôi kiếm ý là uy lực lực thiên địa uy nghiêm, mà điện kiếm ý là tốc độ thiên địa uy nghiêm.

Sấm sét, đại biểu đều là thiên địa uy nghiêm.

Tay ta nắm kiếm tức là trời, cho nên ta ra kiếm là đánh ra điện kiếm, điện như thiên kích.

Đến đây thì trong cửu âm cửu dương, nhất dương, sấm sét, nhất âm vũ tuyết, bốn loại kiếm ý đã hoàn toàn luyện thành. Bốn loại kiếm ý này không cần nói đến mưa tuyệt, Lục Nguyên lĩnh ngộ kiếm ý thứ nhất chính là vân kiếm ý, cái thứ nhất xưng kiếm vương là thủy hoàng kiếm đạo, đối với thủy hệ kiếm ý có lĩnh ngộ không bình thường. Sấm sét thì bởi vì khoảng thời gian này không ngừng ổn định cho nên chớp mắt, đột nhiên hiểu ra tương sinh tương khắc liên quan sấm sét và vũ tuyết.

Sấm sét không phải do vũ tuyết khắc, vũ tuyết cũng không phải do sấm sét khắc chế.

Lôi điện, vũ tuyết đều thuộc một loại thiên tượng, đại biểu mặc khác nhau trong thiên tượng.

Lôi điện, vũ tuyết còn có thiên tượng khác, ví dụ như đại vũ, kỳ thực đều là trong tuần hoàn, khắc chế nhau. Phút chốc hiểu ra, Lục Nguyên đã luyện thành kiếm ý thứ năm mươi hai, cũng ngộ ra trong âm dương thiết tắc tứ âm tứ dương, lôi điện và vũ tuyết. Đến đây thì tất cả pháp thuật, kiếm chiêu huyễn hóa từ thiên tượng, ưu khuyết điểm của nó sẽ bị mình liếc mắt một cái nhìn thấu.

Thiên đường là đây!

Đó là cảm giác hiện tại của Lục Nguyên.

- Khụ khụ.

Hai tiếng ho khan đánh vỡ trạng thái này của Lục Nguyên. Lục Nguyên mở mắt ra, phát hiện Công Tôn Việt chắp tay sau lưng đứng cạnh mình.

Lục Nguyên thi lễ nói:

- Công Tôn sư thúc, tìm ta có việc ư?

Công Tôn Việt gật đầu nói:

- Theo một số tin bên dưới nói gần đây trạng thái của ngươi không thích hợp, thấy ngươi không ngừng lật kiếm phổ, dường như không phân tích ra ưu khuyết của mấy quyển kiếm phổ.

Lục Nguyên nói:

- A, ta đang luyện kiếm ý.

Công Tôn Việt nghe vậy nổi hứng thú hỏi:

- Luyện kiếm ý? Đang luyện kiếm ý gì?

Lão chỉ hỏi luyện kiếm ý gì, dù sao Lục Nguyên mới vào không một tháng.

Lục Nguyên đáp:

- À, luyện thành điện kiếm ý.

- A? luyện thành rồi?

Lục Nguyên đáp khiến Công Tôn Việt ngây ra.

- Điện kiếm ý, đây coi như là một trong kiếm ý khó luyện, tuy không ở trong mười kiếm ý khó luyện nhất.

Thấy Lục Nguyên gật đầu thì Công Tôn Việt thầm mừng, Lục Nguyên này đúng là thanh niên đáng giá bồi dưỡng, thật hâm mộ Thái Sử Không.

Công Tôn Việt thầm quyết định, còn về ai ở phía sau nói xấu Lục Nguyên, tuy người đó che giấu tốt lắm nhưng mình đã biết là ai rồi. Hừ, Hiên Viên chí tôn, tuy ngươi lợi hại, trong Kiếm Môn quyền thế to lớn nhưng Kiếm Các là Kiếm Chủ đặt ra, muốn nhúng tay vào hả, đừng nằm mơ.

Trong lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất.

Mười mấy người tụ tập.

- Các vị, ngày hôm nay ta có một quyết định. Trước đó không lâu phó đường chủ lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất chúng ta từ chức, vẫn luôn thiếu chức phó đường chủ này.

Công Tôn Việt lạnh nhạt nói:

- Hôm nay coi như đã định phó đường chủ.

Nghe Công Tôn Việt nói vậy, đám người bên dưới lập tức nghiêm túc.

Một khi làm phó đường chủ thì mỗi năm được điểm sẽ nhiều chút, hơn nữa điểm chỉ là việc nhỏ, làm phó đường chủ, một khi Công Tôn Việt từ chức thì leo lên đường chủ là việc đương nhiên, bởi vì nơi nghiên cứu kiếm chiêu chỉ có tổng cộng mười mấy người, số người không bao nhiêu.

Trong những người này, có hy vọng nhất là Thượng Quan Hãi. Mấy ngày nay thành quả nghiên cứu của gã là nhiều nhất, hơn nữa Thượng Quan Hãi là người của Hiên Viên chí tôn, thế lực Hiên Viên chí tôn gần đây ngày càng lớn trong Kiếm Các, chắc Công Tôn Việt đường chủ cũng là kẻ thức thời trang tuấn kiệt, những người khác không có bao nhiêu hy vọng.

Công Tôn Việt lạnh nhạt nói:

- Vậy, nhân tuyển phó đường chủ là, Lục Nguyên.

Một câu thốt ra, chớp mắt kinh động toàn trường.

Lục Nguyên!

Đấy chẳng phải là một người đại đạo cảnh ư? Người trong nghiên cứu thất đều là hỗn động cảnh, đâu có để người đại đạo cảnh vào mắt.

- Một người đại đạo cảnh bình thường mà cũng muốn tranh với chúng ta.

- Đúng vậy, hơn nữa hắn mới vào lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất, tuyển hắn bọn ta không phục!

Thượng Quan Hãi chấn động, gã vốn tưởng mình được chọn làm phó đường chủ, sau này lập công với Hiên Viên chí tôn đại nhân, ai dè Công Tôn Việt chuyển chiến, muốn đẩy vị trí phó đường chủ vào đầu Lục Nguyên, làm sao Thượng Quan Hãi chấp nhận được chứ.

Thượng Quan Hãi là người âm trầm thiện biến, không sốt ruột, mỉm cười nói:

- Công Tôn đường chủ, ngươi luôn xem trọng Lục Nguyên sư đệ, chúng ta đều biết điều này.

- Cái gì vào đường không bao lâu, ta không để ý, chỉ cần có thể đảm nhiệm chức vị này thì tất nhiên ta sẽ không tranh chấp cùng Lục sư đệ.

Thượng Quan Hãi cười đến sáng sủa:

- Chẳng qua, Lục sư đệ mới vào đường một tháng, chỉ có phân tích ưu khuyết điểm hai quyển kiếm phổ tứ cấp.

Hai quyển đó là Lục Nguyên ngộ được điện kiếm ý thì vui vẻ tùy tiện viết xuống.

- Lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất chúng ta chuyên môn nghiên cứu là lôi hệ kiếm pháp, mà Lục Nguyên sư đệ về mặt này không được, khó thể phục chúng.

Thượng Quan Hãi có đầu óc, có thủ đoạn, nếu không thì Hiên Viên chí tôn sẽ không phái gã trú đóng Kiếm Các, dần dần nắm quyền lớn Kiếm Các trong tay.

Thượng Quan Hãi nói vậy thì Công Tôn Việt cũng không có cách, đúng vậy, đây là vấn đề lớn khó thể phục chúng.

Lúc này vang giọng Lục Nguyên:

- Ai nói ta nghiên cứu ưu khuyết điểm lôi hệ kiếm phổ không được? Không bằng sư đệ ta so với Thượng Quan sư huynh một lần, sao hả?

Lục Nguyên cười khẽ, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói.

- Vốn hắn không nhất định muốn tranh vị trí pháp lực, kiếm điểm này, nhưng mà Thượng Quan Hãi, hì hì, người này chẳng phải là thuộc Hiên Viên chí tôn sao?

Hiên Viên chí tôn muốn nắm giữ Kiếm Các, khiến thế lực của mình trong môn phái càng mạnh, hắn cố tình không để Hiên Viên chí tôn như ý.

Hơn nữa trong tin tức Công Tôn Việt đường chủ dưa cho mình, dường như kẻ lan truyền tin tức xấu cho mình chính là ngươi đi?

Thượng Quan Hãi là môn hạ đắc ý của Thượng Quan chí tôn, luôn được hai 2ct Hiên Viên chí tôn, Thượng Quan chí tôn chú trọng, nếu không là vậy thì sẽ không phải gã tiến vào nắm giữ Kiếm Các.

Công Tôn Việt muốn trực tiếp để Lục Nguyên làm phó đường chủ, nhưng Thượng Quan Hãi bắt chặt việc Lục Nguyên không có phân tích ra kiếm phổ gì không chịu buông, khó mà phục chúng khiến trong phút chốc Công Tôn Việt không tiện giải quyết việc này.

Chính lúc đó, Lục Nguyên nói ra muốn cùng Thượng Quan Hãi so phân tích kiếm phổ.

Buồn cười!

Thượng Quan Hãi cảm thấy thật tình quá sức buồn cười. Gã là cường giả hỗn động cảnh, ở trong Kiếm Các nhiều năm.

Lục Nguyên thì chỉ là một đại đạo cảnh, mới vào Kiếm Các thôi.

Muốn so năng lực phân tích kiếm phổ với mình, quá nực cười.

Mười mấy người khác cũng đều cảm thấy Lục Nguyên đại đạo cảnh đúng là hơi cuồng vọng rồi.

Thượng Quan Hãi ở Kiếm Các nhiều năm, năng lực phân tích kiếm phổ mọi người có mắt đều thấy. Trong lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất, muốn nói ai có năng lực phân tích kiếm phổ đè ép gã thì trừ đường chủ Công Tôn Việt ra chỉ có mấy lão già khú đế thôi.

Đại đạo cảnh bình thường muốn cùng Thượng Quan Hãi nổi danh đã lâu so tài phân tích kiếm phổ thì đúng là ngu.

Người trẻ tuổi này quá cuồng vọng.

Chính lúc này, Thượng Quan Hãi trong lòng kinh hãi. Công Tôn Việt chú trọng Lục Nguyên thì gã biết rồi, hắn đề ra so tài, nếu mà tại đây bắt đầu phân tích kiếm phổ thì không chút nghi ngờ, người chủ trì phân tích chắc sẽ là Công Tôn Việt. Một khi Công Tôn Việt ở bên trong làm tay chân gì thì chẳng phải là lão và Lục Nguyên đào hố sẵn chờ mình nhảy à?

Thượng Quan Hãi thường ngày thích âm mưu quỷ kế nên thấy ai cũng e ngại nghi ngờ.

Gã lòng chuyển trăm hồi, suy nghĩ nhanh như chớp, gã có thể kéo một số người vào.

Thầm quyết định xong, gã liền mỉm cười nói:

- Lục sư đệ muốn cùng ta so tài phân tích kiếm phổ, làm sư huynh tất nhiên vô cùng hoan nghênh, không bằng kêu Công Tôn đường chủ làm chủ trì thì sao hả?

Công Tôn Việt là chủ một đường, do lão chủ trì cuộc tỷ thí này là vô cùng hợp lý.

Thượng Quan Hãi nói tiếp:

- Đường chủ kim hệ kiếm pháp nghiên cứu thất Ân Vu Lôi sư thúc là người yêu tài, sớm nghe danh của Lục sư đệ, rất tiếc nuối chưa từng thấy Lục sư đệ ra tay. Nếu Lục sư đệ muốn cùng sư huynh ta tỷ thí một phen, không bằng mời Ân Vu Lôi sư thúc đến làm người chứng kiến thì sao? Cũng để mọi người thấy ánh mắt Công Tôn đường chủ tuyển người như thế nào.

Gã nói câu này hơi khó hiểu, nhưng biết nội tình bên trong thì không.

Gã mời vị Ân Vu Lôi đường chủ là người của Hiên Viên chí tôn, chung một nhóm với gã.

Gã sợ Công Tôn Việt thiết kế hại mình, vậy nên mời Ân Vu Lôi làm chứng, tức là có hai đường chủ làm chủ trì trận so tài này, vậy thì không phải một mình Công Tôn Việt ra đề mục kiếm phổ, Công Tôn Việt muốn hại gã cũng không dễ dàng.

Cùng lúc đó, gã ăn Công Tôn Việt một nước cờ, nếu Lục Nguyên lần này so tài thua, ánh mắt chọn người của lão có vấn đề, danh tiếng sẽ tuột dốc, có lợi cho ngày sau gã đoạt quyền. Gã như hổ rình mồi địa vị đường chủ lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất.

Qua chốc lát, đường chủ kim hệ kiếm pháp nghiên cứu thất, Ân Vu Lôi đã đến. Người này vóc dáng cao to vô cùng, rất vạm vỡ, giống một người khổng lồ, tiếng cười vang dội, khí thế nhiếp người.

Không chỉ có mình đường chủ kim hệ kiếm pháp nghiên cứu thất Ân Vu Lôi, còn có đường chủ thủy hệ kiếm pháp nghiên cứu thất, Thủy Nhã Nhiên. Đường chủ hỏa hệ kiếm pháp nghiên cứu thất Vu Hào Hùng.

Hai vị đường chủ không phải người của Hiên Viên chí tôn, họ chỉ là muốn xem trò hay. Mọi người trông thấy đi bên cạnh đường chủ Thủy Nhã Nhiên là một thiếu nữ tôn quý đeo khăn che mặt trắng. Thiếu nữ tôn quý khí độ bất phàm, như có khí độ tôn quý, kiêu ngạo. Bên cạnh nàng có mấy nữ hộ vệ, nàng chính là Kiếm Linh Đế Cơ. Kiếm Linh Đế Cơ đi theo đường chủ thủy hệ kiếm pháp nghiên cứu thất Thủy Nhã Nhiên, quan hệ với Thủy Nhã Nhiên xem như tạm được. Thủy Nhã Nhiên muốn đến đây xem kịch vui, nàng cũng rảnh rỗi nên đến nhìn xem.

Ánh mắt Kiếm Linh Đế Cơ lạnh nhạt liếc Lục Nguyên một cái.

Người đàn ông từng thấy ra chín sơ hở, ánh mắt còn trên mình lần này sẽ có biểu hiện gì đây? Kiếm Linh Đế Cơ bất giác có chút hứng thú với Lục Nguyên.

Người, ngày càng nhiều.

Trải qua Thượng Quan Hãi cố gắng thiết kế, quy cách trận đấu thăng lên.

Lúc trước chỉ là tranh chấp nội bộ lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất.

Bây giờ bảy đường chủ có bốn đến, hai đường chủ thủy hệ và hỏa hệ không nhúng tay vào, chỉ xem kịch, còn lôi hệ và kim hệ là chủ trì cuộc đấu. Còn có người mấy đường đến xem tụ tập một chỗ. Đường chủ kim hệ Ân Vu Lôi khuôn mặt tươi cười, Công Tôn Việt à Công Tôn Việt, bình thường ngươi cũng là cáo già, lần này sao lại bị Thượng Quan sư điệt chơi một vố?

Thượng Quan Hãi lòng có chút đắc ý, lần này chẳng những muốn đùa chết Lục Nguyên, còn phải kéo Công Tôn Việt xuống nước luôn. Mình thật là giỏi thủ đoạn, tâm kế tuyệt, việc này hoàn thành là có cả hy vọng làm vị trí Thượng Quan chí tôn đời tiếp theo rồi.

Công Tôn Việt lòng hồi hộp, dù sao sự việc gây lớn, nhưng nghĩ lại chơi một trạn cũng chẳng cáo gì ghê gớm.

Lão tằng hắng, nói:

- Bây giờ bắt đầu tỷ thí năng lực phân tích kiếm phổ của hai người Thượng Quan Hãi, Lục Nguyên. Đây là tại lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất, cho nên kiếm phổ tìm trong chín vạn ba ngàn năm trăm sáu mươi sáu quyển lôi hệ kiếm pháp nghiên cứu thất.

Công Tôn Việt nói:

- Ta phụ trách tìm kiếm phổ cho Thượng Quan Hãi, Âan đường chủ thì phụ trách tìm kiếm phổ cho Lục Nguyên, thế nào? Nhưng mỗi lần tìm kiếm phổ đều phải cùng cấp.

Ân Vu Lôi gật đầu.

Đến đây thì tỷ thí chính thức bắt đầu.

- Vậy thì, bắt đầu đi.

Công Tôn Việt từ trong hơn chín vạn quyển kiếm phổ rút ra một bản nhất cấp, lấy bản lĩnh của Thượng Quan Hãi thì kiếm phổ nhất cấp quá dễ dàng, trong khoảnh khắc đã phân tích ra ưu khuyết điểm trong đó.

Tiếp theo là kiếm phổ nhị cấp, khoảnh khắc phân tích ra.

Kiếm phổ tam cấp, chớp mắt phân tích ra ưu khuyết điểm.

Kiếm phổ tứ cấp, hơi lâu nhưng tổng thể thời gian vẫn cực ngắn.

Kiếm phổ ngũ cấp, tốn thời gian lâu hơn kiếm phổ tứ cấp.

Kiếm phổ lục cấp, đến kiếm phổ lục cấp thì Thượng Quan Hãi không thoải mái, nhưng vẫn ở trong vòng nửa nén hương phân tích ra ưu khuyết điểm.

Kiếm phổ thất cấp, đây là bộ Loạn KIếm Phi Ma Nang. Thượng Quan Hãi dùng thời gian một nén hương phân tích ra. Có thể trong vòng một nén hương phân tích ra kiếm phổ cửu cấp đều là hạng cao minh. Mấy chục người xung quanh đa số ở lâu trong Kiếm Các, thấy thế thì khâm phục vài phần.

377. Chương 716-717: Phân Tích Kiếm Pháp

Kiếm phổ bát cấp, Công Tôn Việt chọn một bộ Sát Tật Phong Loạn Điện Phong Lai Vũ Sầu Kiếm, bộ kiếm pháp này khá khoa trương, vô cùng phức tạp, kiếm thế rất loạn. Nhưng trong kiếm thế rối loạn dường như ẩn chứa mối liên tiếp. Muốn phân tích ra bộ kiếm pháp kia thì cực kỳ phức tạp. Thượng Quan Hãi rơi vào tình trạng vắt óc suy nghĩ. Đến kiếm phổ bát cấp thì dù là Thượng Quan Hãi hỗn động cảnh cũng cần thời gian dài suy tư. Thượng Quan Hãi dùng hai nén hương phân tích ra ưu điểm và khuyết điểm của bộ kiếm pháp kia. ưu điểm của kiếm pháp đó là loạn, nhân loạn mà thủ, khuyết điểm cũng ở chữ loạn, trong loạn có rất nhiều kiếm chiêu liên tiếp không hoàn mỹ, dễ dàng bị kẻ địch bắt được.

Thấy Thượng Quan Hãi mất hai nén hương đã phân tích ra bộ kiếm pháp Sát Tật Phong Loạn Điện Phong Lai Vũ Sầu Kiếm thì đám người Kiếm Các, các đường đều tặc lưỡi khen. Thượng Quan Hãi này thật giỏi, giải được một bộ kiếm phổ bát cấp, chỉ mất hai nén hương thôi! Nghe nói Thượng Quan Hãi tư chất xuất sắc, thực lực mạnh mẽ, có khả năng tiếp chưởng Thượng Quan chí tôn, quả nhiên không giả, đúng là không giống kẻ tầm thường.

Rốt cuộc kiếm phổ cửu cấp bị lấy ra, 'Tâm Điện Kiếm'. Bộ Tâm Điện Kiếm là tâm động tức điện động, tâm hành tức điện hành, bộ kiếm pháp rất phức tạp, cơ bản đỉnh cao kiếm pháp cửu cấp. Công Tôn Việt dĩ nhiên sẽ không cho Thượng Quan Hãi dễ chịu, dù sao gã là người của Hiên Viên chí tôn.

Thượng Quan Hãi nhức đầu, lấy năng lực của gã, cơ bản kiếm phổ đã là cực hạn rồi, nhưng lần này không biết tại sao, hoặc có lẽ lập tức sắp thắng Lục Nguyên, kéo Công Tôn Việt xuống nước đem đến khoái cảm làm linh cảm của gã dâng trào, chẳng ngờ có can đảm khiêu chiến kiếm phổ cửu cấp. Gã vắt óc suy nghĩ gần một canh giờ.

Lần so tài này phân tích mỗi loại kiếm phổ thời gian là một canh giờ, nếu không thì ngươi cứ dài dằng dặc phân tích đến đi một bộ kiếm phổ cả tháng trời cũng là có, bình thường là không thành vấn đề, nhưng so tài thì có đấy, mọi người không ai muốn chờ ngươi.

Xem ra cực hạn của Thượng Quan Hãi là kiếm phổ bát cấp, nhưng chỉ là vậy thôi đã khá ghê gớm. Ngay lúc mọi người nghĩ vậy thì đột nhiên Thượng Quan Hãi cất tiếng cười to.

- Ta đột phá, ta lĩnh ngộ, ưu điểm, khuyết điểm của Tâm Điện Kiếm ta đã hoàn toàn hiểu!

Gã xoèn xoẹt hạ bút, lập tức làm ra một phần phân tích ưu và khuyết điểm của Tâm Điện Kiếm. Gã phân tích khiến đám người nghe gật gù, phân tích đúng rồi.

Thượng Quan Hãi không bao giờ ngờ mình có thể vào trận đột phá!

Trong lòng gã tràn đầy đắc ý, Lục Nguyên, ngươi ngoan ngoãn chờ bi kịch đi.

Ha ha ha ha! gã cuồng cười trong lòng.

Những người khác cũng không ngờ Thượng Quan Hãi sẽ vào trận đột phá, bất giác lặng yên, xem ra Lục Nguyên thua chắc rồi.

Tiếp theo, dù Thượng Quan Hãi đột phá ngộ kiếm phổ cửu cấp nhưng lấy đến kiếm phổ cấp tinh thần, cấp diệt tinh thì bó tay, xem cũng không hiểu thì làm sao liệt kê phân tích ra ưu khuyết điểm? Triển lãm của gã đến đây chấm dứt, là một lần triển lãm gần như hoàn mỹ, tiếp theo đến lúc Lục Nguyên trình diễn.

Rốt cuộc đến phiên Lục Nguyên.

Chắc hắn chịu áp lực lớn lắm, dù sao đằng trước Thượng Quan Hãi biểu hiện quá tốt, lại còn vào trạn đột phá, ngộ ra ưu khuyết điểm kiếm phổ cửu cấp 'Tâm Điện Kiếm', đây chính là kiếm phổ cửu cấp!

Bên cạnh mọi người nhìn sang, phát hiện khuôn mặt Lục Nguyên lạnh nhạt, xem ra tiểu tử này tâm trí rất sâu, không thể khinh thường. Thật ra Lục Nguyên không có gì tâm trí sâu đậm cả, hắn hoàn toàn không có áp lực mà thôi, nhưng người khác không hề nghĩ vậy.

Lục Nguyên hỏi:

- Phỉa rồi, nghe nói phân tích ra ưu khuyết điểm kiếm phổ có điểm, không biết trận tỷ thí này phân tích ra ưu khuyết điểm kiếm phổ có được điểm không?

Trong không khí căng thẳng mà còn nhớ điều này khiến đám người lặng đi, lấy làm lạ cấu tạo thần kinh của Lục Nguyên là như thế nào, sao mà thô thần kinh thế.

Công Tôn Việt dở khóc dở cười nói:

- Tất nhiên là có điểm.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Vậy ta yên tâm.

Có thể thắng đối thủ mà kiếm được điểm nữa, việc tốt hai trong một thế này sao mà ghét được.

Ân Vu Lôi đứng dậy, lấy ra một bản kiếm phổ nhất cấp, Lục Nguyên chớp mắt dễ dàng phân tích ra.

Kiếm phổ nhị cấp, chớp mắt phân tích xong.

Kiếm phổ tam cấp, chớp mắt phân tích ra. Ân Vu Lôi hơi ngây ngẩn, xem ra Lục Nguyên này vẫn là có chút thực lực. Ba cấp kiếm phổ đầu không tốn chút thời gian đã phân tích ra, tiếc rằng lần này Thượng Quan Hãi phát huy siêu bình thường, Lục Nguyên ngươi dù làm sao cũng chỉ có nước thất bại thôi.

Kiếm phổ tứ cấp, chớp mắt phân tích xong. A, Thượng Quan Hãi phân tích kiếm phổ tứ cấp phải tốn chút thời gian thế mà Lục Nguyên không mất bao nhiêu lâu, chớp mắt đã phân tích ra, hơi lạ đây, Ân Vu Lôi thầm kinh ngạc.

Kiếm phổ ngũ cấp, Lục Nguyên lần thứ hai chớp mắt phân tích xong. Cái này khiến Ân Vu Lôi ngơ ngác, thầm nghĩ, không lẽ trước đó Lục Nguyên tiểu tử đã nhìn bản kiếm phổ, phân tích ra rồi sao? Nếu thế

thì ta tìm cái hiếm chút. Kiếm phổ lục cấp ra, Lục Nguyên lại phân tích xong trong chớp mắt. Lúc trước Thượng Quan Hãi phân tích kiếm phổ lục cấp mất nửa nén hương. Lần này thì rất nhiều tiếng ồ à vang lên, hiển nhiên người xung quanh phát hiện sự việc lạ lùng, chỉ có Lục Nguyên là biểu tình bình tĩnh. Thượng Quan Hãi mặt hơi biến đổi, mới rồi còn đầy mặt đắc ý, giờ thì phát hiện có điều không đúng.

Kiếm phổ thất cấp, Ân Vu Lôi chọn là bản Điện Kiếm Điện Tự Nang, đây là bộ kiếm pháp khá quái dị, lấy điện cực nhanh ở không trung vạch ra các loại văn tự có lực lượng bí ẩn, lấy đó đối địch. Bộ kiếm phổ thất cấp này chắc sẽ gây khó khăn đôi chút cho Lục Nguyên. Ân Vu Lôi chọn kiếm phổ này chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát, kết quả Lục Nguyên xoẹt xoẹt cầm bút viết trên giấy, rất nhanh đã xong.

Nhanh vậy đã viết xong? Đám Ân Vu Lôi, Công Tôn Việt cùng nhìn bộ Điện Kiếm Điện Tự Nang, ưu khuyết điểm của kiếm pháp này. Ân Vu Lôi vốn cho rằng Lục Nguyên viết bậy nhưng thấy thì ngây ra, chẳng ngờ viết đúng rồi.

Đến đây thì Ân Vu Lôi biến sắc mặt, Thượng Quan Hãi tăng nhiều áp lực. Chớp mắt tìm ra ưu, khuyết điểm của kiếm phổ, đáng sợ.

Kiếm phổ bát cấp, lần này Ân Vu Lôi chọn là Phụ Vân Điện Phong Đăng Xuyên Thoa Như Điện kiếm, bộ kiếm pháp này là bát cấp, đổi làm Thượng Quan Hãi muốn phân tích ra ưu khuyết điểm của kiếm pháp e rằng phải tốn thời gian rất dài, Ân Vu Lôi không tin không làm khó được Lục Nguyên.

Kết quả, chỉ thấy Lục Nguyên lật xong bản kiếm phổ thì xoèn xoẹt viết, dường như không suy nghĩ gì cả. yêu nghiệt, kiếm phổ bát cấp vậy mà chớp mắt đã bị phân tích ra ưu khuyết điểm.

Thế này quá yêu nghiệt đi. Một đám người Kiếm Các trợn mắt há hốc mồm.

Nếu đây là Công Tôn Việt tìm kiếm phổ thì mọi người sẽ nghi ngờ bên trong có trá, nhưng Ân Vu Lôi là người Thượng Quan Hãi tìm đến, người của Hiên Viên chí tôn tuyệt đối không khả năng trợ giúp Lục Nguyên lừa dối, tức là nói đây là thật.

Kiếm phổ bát cấp, khoảnh khắc bị phân tích ra, thế này còn là con ngươi sao?

Không khí biến quái dị.

Kiếm phổ bát cấp đã xong, Ân Vu Lôi rốt cuộc chọn ra bộ kiếm phổ kiếm pháp cửu cấp, Vô Điện Kiếm. Thượng Quan Hãi phân tích bộ An Tâm Điện Kiếm tâm động tức điện động, tâm hành tức điện hành. Còn bộ Vô Điện Kiếm là vô hình vô ảnh, vô hư vô cấu, đoán không ra, cùng lúc đó kiếm tốc nhanh tuyệt vời.

Ân Vu Lôi không tin Lục Nguyên có thể trong khoảnh khắc phân tích ra kiếm phổ cửu cấp này. Tiếp theo, gã thấy Lục Nguyên đầu tiên là rột roạt giở xong quyển Vô Điện Kiếm, tốc độ lật khá nhanh, rồi mới xẹot xoẹt viết trên giây ưu và khuyết điểm của Vô Điện Kiếm. Bộ Vô Điện Kiếm ưu điểm là vô hình vô ảnh, khó bắt giữ, nhanh vô cùng. Nhưng khuyết điểm của nó rất rõ ràng, nhược điểm là lực công kích không đủ, một khi đụng phải pháp bảo phòng ngự của kẻ địch chặn, mượn đó phản kích thì sẽ bị thương. Cùng lúc đó, trên giấy viết ra bảy sơ hở của Vô Điện Kiếm, chỉ cần đối ứng liền thấy rất chính xác.

Lúc này không khí khá là căng thẳng cùng với quái dị.

Mọi người có chút không tin Lục Nguyên trong khoảnh khắc tìm ra ưu khuyết điểm, sơ hở của kiếm phổ cửu cấp.

Tất cả mọi người nhìn hướng mấy đường chủ Ân Vu Lôi, Công Tôn Việt.

Nửa ngày sau, Ân Vu Lôi rốt cuộc gật đầu nói:

- Kiếm phổ cửu cấp thông qua.

Quả nhiên, Lục Nguyên làm được rồi.

Khoảnh phân tích ra ưu khuyết điểm kiếm phổ cửu cấp Vô Điện Kiếm, cái này…

Quá siêu!

Thượng Quan Hãi mặt xám như tro, đến đây thì gã hiểu, đã thua rồi. coi như cùng là phân tích kiếm phổ cửu cấp thì gã mất đến một canh giờ, Lục Nguyên là chớp mắt phân tích ra, điểm này gã đã rơi vào thế

yếu. Hơn nữa gã là hỗn động cảnh, tiến vào Kiếm Các rất lâu, còn Lục Nguyên chỉ là đại đạo cảnh, mới vào Kiếm Các không bao lâu.

Bây giờ Thượng Quan Hãi rất muốn hộc máu. Gã định ám toán Lục Nguyên, mời nhiều người đến, tìm bốn trong bảy vị đường chủ, muốn ở trước mặt bọn họ đạp Lục Nguyên dưới chân, khiến Công Tôn Việt nhận đánh giá mắt mờ nhìn người không rõ. Ai mà ngờ gã mời nhiều như vậy là để xem Lục Nguyên biểu diễn xuất sắc, hoàn toàn uổng phí công sức.

Cho đến giờ thì mọi người hiểu rằng Thượng Quan Hãi thua chắc rồi, nhưng lúc này mọi người hứng thú không phải cuộc so tài giữa gã và Lục Nguyên, mà là muốn xem hắn có thể sáng tạo bao nhiêu kỳ tích. Kiếm phổ từ nhất cấp đến cửu cấp, Lục Nguyên đều là chớp mắt phân tích ra sơ hở, ưu điểm trong kiếm chiêu, tiếp theo hắn sẽ sáng tạo bao nhiêu kỳ tích nữa?

Ân Vu Lôi chọn kiếm phổ cấp tinh thần 'Vạn Mệnh Lôi Trì Kiếm'. Bộ kiếm pháp này có thể oanh kích một nửa tinh thần, nếu đem tất cả công kích gom lại trong một khu vực thì sẽ khủng bố đến cỡ nào, chỉ tưởng tượng thôi đã vô cùng hãi hùng.

Lục Nguyên nhận lấy 'Vạn Mệnh Lôi Trì Kiếm', đây là lần đầu tiên hắn thấy kiếm pháp cấp tinh thần, nổi lên hứng thú. Hắn chậm rãi nhìn, lật không nhanh. Kiếm thức của 'Vạn Mệnh Lôi Trì Kiếm' quả nhiên bất phàm, Lục Nguyên nhìn kỹ, vô số sấm sét xẹt qua đầu óc.

Người bên cạnh rốt cuộc thở ra, cuối cùng Lục Nguyên không trong khoảnh khắc nhìn ra ưu khuyết điểm, chỗ nhược điểm của kiếm pháp nữa. Nếu kiếm pháp cấp tinh thần cũng chớp mắt bị phá thì e rằng đám người sẽ ói máu hết, dẫu sao đó cũng là kiếm pháp cấp tinh thần, may là Lục Nguyên rốt cuộc chậm rãi xem

Bốn phía yên tĩnh, mọi người đều chờ đợi kiếm pháp cấp tinh thần rốt cuộc có làm khó Lục Nguyên được không.

Qua chốc lát, khoảng một nén hương thì Lục Nguyên rốt cuộc đặt bút viết.

Đây mới chỉ một nén hương mà thôi?

Không lẽ Lục Nguyên vẻn vẹn cần một né honwg là nhìn thấu nhược điểm bộ kiếm pháp kia? Cái này cũng khoa trương quá đi. vẻn vẹn chỉ một nén hương, đây là kiếm pháp cấp tinh thần!

Đám Ân Vu Lôi, Công Tôn Việt cùng vây quanh xem, nửa ngày sau mấy vị chủ khảo cùng gật đầu.

Quả nhiên, đám người đứng xem cùng biến sắc mặt, một nén hương phân tích ra ưu khuyết điểm một bộ kiếm pháp cấp tinh thần, cái này khiến người làm sao tin tưởng được đây?

Thượng Quan Hãi đã biến sắc mặt, cảm thấy mình có bệnh, đi chọc nhân vật như vậy.

Chớp mắt nhìn ra sơ hở trong kiếm phổ cửu cấp, một nén hương tìm ra sơ hở của kiếm pháp cấp tinh thần, Lục Nguyên quá yêu nghiệt rồi. Xôn xao xong mọi người lặng đi, muốn nhìn xem Lục Nguyên có thể tiếp tục sáng tạo kỳ tích, làm ra kỳ tích lớn hươn nữa không.

Ân Vu Lôi không biết nên có cảm giác gì nữa, làm bên đối địch Lục Nguyên gã nên buồn bực mới đúng, nhưng giờ chính mắt thấy kỳ tích sinh ra thì tâm lý mâu thuẫn, gã đang chọn lựa kiếm pháp cấp diệt tinh. Kỳ thực trong Kiếm Các không có bao nhiêu kiếm pháp cấp diệt tinh.

Ân Vu Lôi đã chọn xong, là bộ này.

'Lôi Tinh kiếm pháp'. Bộ kiếm pháp này là đem sấm sét thâm nhập vào tinh thần, cuối cùng đem nguyên tinh thần đầy sấm sét, cái này cần thực lực cấp chí tôn mới thi triển ra được, dù là Ân Vu Lôi, muốn phá bộ kiếm pháp hì khá là khó khăn. Gã không tin Lục Nguyên trong thời gian ngắn có thể phá được.

'Lôi Tinh kiếm pháp' vào tay Lục Nguyên, đôi mắt hắn sáng lên tia cuồng nhiệt. Đối với Lục Nguyên, đây đích thực là trận so tài, nhưng cùng lúc đó cũng là loại hưởng thụ. Thứ gì liên quan đến kiếm là hưởng thụ với Lục Nguyên, nếu là một bộ đao phủ thì hắn chẳng chút để ý.

Giở ra 'Lôi Tinh kiếm pháp', Lục Nguyên lần thứ hai rung động. Chiêu thức trong đó mỗi một chiêu đều cực xảo diệu, hơn nữa cần năng lượng rất lớn, dù là mình pháp lực tăng gấp mười lần, trăm lần thì e rằng khó thực hiện năng lượng mà chiêu thức cần, đây là bộ kiếm pháp đại khí, bàng bạc cỡ nào chứ.

Lấy kiếm trảm phá tinh thần! Đây chính là Lôi Tinh kiếm pháp. Lục Nguyên phát hiện mình đi tới trung ương thiên triều, vào Kiếm Môn là đúng rồi.

Không đến trung ương thiên triều, không vào Kiếm Môn thì sao thấy kiếm pháp như vậy.

Ở Hoa Sơn lười biếng ngủ tất nhiên là tự do, nhưng trong Kiếm Môn biết được kiếm pháp có thể lấy kiếm phá tinh thần như vậy cũng là thú vui trên đời.

Cuộc đời có rất nhiều phong cảnh khác nhau.

Mình cần làm là hưởng thụ những phong cảnh khác biệt này.

'Lôi Tinh kiếm pháp', trong bộ kiếm pháp này có khá nhiều chiêu thức huyền diệu.

Ví dụ như chiêu Lôi Long Nhập Địa này! Đem vô số Lôi Long đánh vào tinh thần, chiêu lôi long ra đánh không khó, khó ở chỗ tìm đúng địa mạch. Tinh thần đều có địa mạch, địa mạch là yếu điểm quan trọng nhất trong tinh thần, là điểm địa khí ngưng tụ. Cùng lúc đó, một khi địa mạch bị phá thì tinh thần sẽ tan vỡ, tuy nhiên tinh thần có nhiều địa mạch, muốn cùng lúc phá hết không dễ.

Lại ví dụ chiêu Bạo Lôi Kích Tinh, thật là quá tuyệt diệu. Chiêu Bạo Lôi Kích Tinh là chớp mắt đánh bạo pháp lực, đúng là chiêu thức sướng đến cức điểm, cách dùng đơn giản, bạo lực. Nếu mà mình có pháp lực cấp chí tôn thì e rằng chiêu Bạo Lôi Kích Tinh sẽ là là chiêu thức mình thích, sử dụng nó quá sướng tay.

Rồi ví dụ chiêu Bạo Lôi Tinh Thần này trong chớp mắt nguyên tinh thần nằm trong tầm ngắm của chiêu thức, lấy chiêu này đối địch là đã ghiền.

Rất nhiều chiêu thức tinh diệu.

Quả không uổng là kiếm chiêu cấp diệt tinh.

Lục Nguyên đang hưởng thụ.

Đã lâu rồi không có kiếm chiêu khiến người hưởng thụ như vậy, Lục Nguyên cảm thấy mình như đang trong thiên đường.

Người bên cạnh đều chú ý Lục Nguyên.

Một nén hướng qua đi.

Hai nén hương trở lại.

Ba nén hương đã qua.

Thời gian, lại sắp qua một canh giờ rồi.

378. Chương 718-719: Kiếm Pháp Cấp Diệt Tinh

Cuối cùng Lục Nguyên không thể phá giải kiếm pháp cấp diệt tinh này sao? Trong lòng bất cứ ai không có thất vọng mà là thở ra một hơi. Người đại đạo cảnh mà phá giải được kiếm pháp cấp diệt tinh thì quá khoa trương rồi, may mắn, may mắn, kỳ tích vẻn vẹn đến đây là chấm dứt, khiến người không cần căng thẳng như vậy.

Khi mọi người cho rằng sự việc đến đây là hết, sắp tròn một canh giờ thì Lục Nguyên cầm bút lên, rột roạt viết. Trước khi hết một canh giờ hắn đã viết xong.

Không phải chứ, kiếm pháp cấp diệt tinh mà cũng bị hắn biết cách phá?

Ân Vu Lôi, Công Tôn Việt, thậm chí là Thủy Nhã Nhiên, Vu Hào Hùng, bốn vị đường chủ cùng thò qua xem. Bốn đường chủ bị gợi lên lòng tò mò, dù là Kiếm Linh Đế Cơ cũng rất có hứng thú, chẳng qua nàng không thích có mặt nơi đông người nên không dựa vào gần. bốn đường chủ chậm rãi nhìn.

Kiếm thuật cấp diệt tinh, sơ hở của bộ kiếm pháp kia không dễ tìm ra.

Công Tôn Việt, Ân Vu Lôi, Thủy Nhã Nhiên, Vu Hào Hùng, bốn đường chủ không thể dễ dàng đoán ra, chỉ có không ngừng phân tích, ứng đối. 'Lôi Tinh kiếm pháp', kiếm pháp cấp diệt tinh vốn chính là kiếm pháp chí tôn sử dụng, họ vừa phân tích vừa thăm dò.

Qua một lúc, Ân Vu Lôi rốt cuộc lắc đầu thở dài.

Lắc đầu, thất bại rồi ư?

Ân Vu Lôi thở ra hơi dài, nói:

- Kiếm pháp cấp diệt tinh vậy mà cũng bị tìm ra sơ hở.

Thành công!

Lục Nguyên thành công!

Kiếm pháp cấp diệt tinh cũng bị Lục Nguyên phá giải, hơn nữa là trong một canh giờ, chuyện này nếu nói ra thì e rằng không ai tin, nhưng đây là sự thật bằng thép. Mấy chục người bên cạnh đều tán thán, quá khó để tin, chuyện này thế mà xảy ra.

- Rất, rất không tin được.

- Đúng vậy, Lục Nguyên rốt cuộc cảnh giới kiếm đạo cao cỡ nào chứ?

- Nghe nói người này thắng người mới pháp cổ văn minh đấy.

- Nghe nói lúc đó một kiếm cuối cùng kinh tuyệt một thời!

- Môn hạ Thái Sử chí tôn rốt cuộc ra một thế hệ kiếm kiệt!

Mọi người bàn tán xôn xao.

Thượng Quan Hãi chỉ có tuyệt vọng. Vốn gã thiết kế hãm hại Lục Nguyên, thủ đoạn cao siêu, nghĩ đến tất cả tình huống, kéo cả Công Tôn Việt xuống nước, tâm kế rất giỏi, nhưng giờ bị Lục Nguyên phá hết. Tại sao? Tại sao một đại đạo cảnh thất tầng bình thường lại có thể nhìn thấu sơ hở của kiếm pháp cấp diệt tinh chứ?

Đây là tại sao!?

Thượng Quan Hãi bị đả kích thê thảm, đây là lần đầu tiên gã thấy người dùng lực phá kế, kế của gã bị phá sạch sẽ.

Kiếm Linh Đế Cơ dùng ánh mắt trong suốt và kiêu ngạo nhìn Lục Nguyên, tay thuôn chắp sau lưng, dưới ống tay áo vu thủy lưu vân, bây giờ nàng rất có hứng thú với Lục Nguyên. Nghe nói người này xuất thân từ ngoại vực, rồi đến Kiếm Môn chốn nhỏ nhoi này, rốt cuộc hắn làm sao đến được trình độ này? Trong lòng Kiếm Linh Đế Cơ có chút không phục.

Trong trung ương thiên triều, kiếm đạo phía trên, Kiếm Linh Đế Cơ chưa từng phục ai cả. Thiên phú kiếm đạo của Kiếm Chi Tử trên Kiếm Linh Đế Cơ, nàng công nhận điềm này, dù sao Kiếm Chi Tử là một trong người mạnh nhất Khí Vận Thất Tử, so với loại người nàyl af tự tìm ngược. Dù nàng có là con gái của chủ pháp cổ văn minh, nhưng trừ Kiếm Chi Tử ra nàng chưa từng thua ai cả.

Hai mươi ba tuổi, đại đạo cảnh thập tầng! Cảnh giới kiếm vương!

Bây giờ rõ ràng có người cảnh giới kiếm đạo còn cao hơn cả Kiếm Linh Đế Cơ, đôi mắt trong suốt đánh giá Lục Nguyên, người người đàn ông này thú vị, quan sát một trận đã.

Lúc này, Thủy Nhã Nhiên khen nói:

- Hay cho Lục Nguyên, đại đạo cảnh đã phá kiếm pháp cấp diệt tinh, chính là hy vọng phục hưng của Kiếm Môn!

Lời vừa thốt ra, mới rồi còn xôn xao chớp mắt biến tĩnh lặng.

Thủy Nhã Nhiên đường chủ nói ra một câu, câu đầu không có gì, chỉ là khen thôi, nhưng câu cuối liền thành vấn đề.

Hy vọng phục hưng của Kiếm Môn, câu này rất nặng.

Người Kiếm Môn bình thường lấy Kiếm Môn làm vinh, ra bên ngoài là giương cờ Kiếm Môn, người ta nhìn ngươi là người Kiếm Môn liền nể mặt ba phần. Tất nhiên cái này giới hạn trong Vô Thượng Đại Giáo mới hữu dụng, đụng phải loại văn minh thì ai mà để ý ngươi, một Vô Thượng Đại Giáo bình thường, loại cảnh giới này là đẳng cấp người bình thường.

Trong Kiếm Môn nhân tài kiệt xuất, tới Kiếm Môn lấy ngươi làm vinh, danh tiếng đã cực lớn, ai ai nhìn thấy đều sẽ khen ngợi. Ví dụ như "A, vị này là nhân vật trong truyền thuyết, xuất thân Kiếm Môn.", "Kiếm

Chư đa thiên địa pháp tắc còn đó, năm mươi hai đạo thiên địa pháp tắc, lấy vân chi thiên địa pháp tắc làm chính hóa sinh thành một thiên địa pháp tướng. Thiên địa pháp tướng là chưa đa thiên địa pháp tắc biểu hiện hình thức bên ngoài. Bùm một tiếng, Lục Nguyên cảm thấy trong chớp mắt toàn thân thay đổi long trời lở đất, đến đại đạo cảnh bát tầng thiên địa pháp tướng.

Đến tầng này, thiên địa pháp tướng đại thành, có thể tự do khống chế thiên địa pháp tắc, hoàn toàn tùy ý, không như trước cần thông qua nguyên anh khống chế phù chú, từng bước biến chuyển, đâu như vậy thoải mái tùy tâm, tron chiến đấu cái loại này đem đến tức dụng càng tuyệt.

Cùng lúc đó càng hiểu rõ hơn về quy tắc giữa thiên địa.

Tương đối thì thân thể biến càng rắn chắc, pháp lực biến càng khổng lồ, đây không xem như là việc quan trọng.

Trong lòng Lục Nguyên mừng như điên.

Đến đại đạo cảnh bát tầng thiên địa pháp tướng rồi, cửa tiếp theo là đại đạo cảnh cửu tầng vô thượng kim thân. Đấy là thiên địa pháp tướng phản quay về thân thể, người người càng rắn chắc, càng cường đại. Nhưng trong phút chốc không có manh mối để tùng kích đại đạo cảnh cửu tầng, không cần vội vã.

Tay động vẽ ra một thủy hệ pháp thuật, xuyên qua thủy hệ pháp thuật nhìn bộ dạng thiên địa pháp tướng trên đỉnh đầu. Bản thân màu trắng thu nhỏ, đứng trên hoa sen, sau lưng đeo kiếm, thiên địa pháp tướng này thú vị thật. Khác với nguyên anh, thiên địa pháp tướng có thể trực tiếp phóng ra ngăn kẻ địch, nhưng bình thường rất ít làm vậy, dù sao nếu thiên địa pháp tướng gặp tổn hao gì thì sẽ tổn thương rất lớn.

Đúng rồi, hiện giờ mình đến đại đạo cảnh bát tầng, chắc là nên đi Liệp Long Hải săn kim long, để luyện thành vô tướng chi long.

Bây giờ mình luyện là vô tướng thôn phệ quyết, mà bước đầu tiên của vô tướng thôn phệ quyết là luyện thành vô tướng chi long.

Vô tướng chi long không có gì, nhưng vô tướng chi long là cấp thôn phệ chi long trúc cơ, đặt nền móng. Tâm pháp thôn phệ chi long chỉ có thể dùng nghịch thiên để hình dung, thậm chí là Thái Sử Không khi thấy vô tướng thôn phệ quyết đều muốn từ bỏ công pháp bản thân là Đại Hư Thương Khung Vô Thượng Chân Giải, nhưng cuối cùng vì các loại nguyên nhân mà không từ bỏ tâm pháp bản thân để học vô tướng thôn phệ quyết này.

Thế thì xuất phát đi Liệp Long Hải thôi.

Đỉnh đầu là ánh nắng rực rỡ khiến người say mê, bên dưới là biển rông mênh mông vô bờ xanh như ngọc. Gió biển thổi đến có chút ẩm ướt dễ chịu. Lục Nguyên nằm trên đỉnh đầu một kình long, cầm rượu ừng ực uống một ngụm. Muốn đến Liệp Long Hải săn kim long, nhưng Lục Nguyên không chút vội vã.

Đời người có khi nhàn nhã được thì nên thả lỏng chút.

Ực! Hớp rượu mới được một nửa thì không còn giọt rượu.

Tùy tay ném bình rượu trong tay, được rồi, rượu đã uống hết, có thể bắt đầu làm việc.

Bay lên không trung, hắn bắt đầu dùng tốc độ không nhanh lắm bay đi. Cùng lúc đó, thần thức quét ra ngoài, tìm nơi nguyên khí dao động lớn nhất. Trong Liệp Long Hải rồng các hệ khá là nhiều, dù kim long thưa thớt, mỗi một con kim long đều khiến rất nhiều người giành tới giật lui.

Một đường dùng thần thức càn quét, đến nửa đường thì phát hiện có đoàn người đang bay. Lục Nguyên bất giác dừng lại, phát hiện đấy chẳng phải là đoàn người môn hạ Bách Lý chí tôn đó sao? Môn hạ Thái Sử chí tôn và môn hạ Bách Lý chí tôn giao lưu thân thiết, Lục Nguyên thấy mấy người môn hạ Bách Lý chí tôn vội vã thì bất giác dừng lại.

Mấy môn hạ Bách Lý chí tôn vội vã đi dường như đang bảo vệ người bị thương, nhìn kỹ thì hình như là Bách Lý Băng? Bách Lý Băng là đại đạo cảnh thập tầng, tại sao ở Liệp Long Hải bị trọng thương như vậy?

Lục Nguyên trong lòng nổi lên nghi vấn, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Trong mấy môn hạ Bách Lý chí tôn có một người đáp:

- Ở đằng trước phát hiện một sào huyệt kim long, bên trong có mấy chục con kim long, Bách Lý tỷ đi tranh đoạt nhưng không ngờ bên Hiên Viên chí tôn có là Hiên Viên Lệnh, Diệp Cơ Pháp, Độc Cô Hạo, Thượng Quan Sát, bốn đại đạo cảnh thập tầng liên hợp bắt chặt sào huyệt kim long đó, cho dù Bách Lý tỷ cùng là đại đạo cảnh thập tầng nhưng thế cô đấu không lại, bị đánh trọng thương. Chúng ta mang Bách Lý tỷ về lại môn hạ Bách Lý chí tôn chữa thương.

Ngay cả Bách Lý Băng cũng bị đánh trọng thương! Một sào huyệt kim long, có mấy chục con kim long.

Lục Nguyên lòng rung động, nói:

- Vậy mấy vị đưa Bách Lý sư tỷ đi chữa thương đi, ta tới đằng trước xem thử.

Hắn lập tức ngự kiếm bay thẳng tới trước, không bao lâu sau vùng biển trước mặt có rất nhiều người, những người này bị khu trực khá xa, không thể tới gần.

- Có đến mấy chục con kim long, nghe nói là hơn bảy mươi kim long.

- Nhiều kim long như vậy thật khiến người động lòng, nhưng đáng tiếc không có phần của chúng ta, toàn bị phái Hiên Viên chí tôn chiếm hết rồi.

- Môn hạ Hiên Viên chí tôn đúng là bá đạo!

- Phải đấy!

- Nhưng ngươi có cách gì chứ? Trong những đệ tử trung tâm chúng ta người đại đạo cảnh thập tầng tổng cộng có tám. Môn hạ Hiên Viên chí tôn Hiên Viên Lệnh, Diệp Cơ Pháp, Độc Cô Hạo. Môn hạ Thượng Quan chí tôn Thượng Quan Sát. Môn hạ Bách Lý chí tôn Bách Lý Băng. Môn hạ Hạ Hầu chí tôn Hạ Hầu Ưu. Môn hạ Đông Dã chí tôn Đông Dã Lương. Và môn hạ Công Dương chí tôn Công Dương Hào. Hiện nay Hiên Viên Lệnh, Diệp Cơ Pháp, Độc Cô Hạo, Thượng Quan Sát bốn người liên hợp. Bách Lý Băng, Hạ Hầu Ưu hai người đối địch đại đạo cảnh thập tầng còn bị đánh trọng thương. Đông Dã Lương. Công Dương Hào e rằng không dám ra tay, thực lực của họ quá mạnh.

- Đâu chỉ là thực lực của họ quá mạnh, mấy năm nay Hiên Viên chí tôn ở trong Kiếm Môn thế lực ngày càng lớn, giống chúng ta phái trung lập không muốn chen vào phân tranh sống ngày càng gian nan.

Trên mặt biển đã vạch một đường chỉ.

Đường chỉ này là lấy pháp thuật ở trên mặt biển vẽ ra cách ly, chỉ cần không phải thế lực của Hiên Viên chí tôn, ai dám xâm nhập lằn chỉ sẽ bị đánh trọng thương. Lúc trước có người không tin, nhưng Bách Lý Băng, Hạ Hầu Ưu mà còn bị đánh trọng thương thì còn ai dám không tin?

Rất nhiều người bàn tán, đứng ngoài lằn chỉ. Tuy ngày càng bất mãn môn hạ Hiên Viên chí tôn nhưng không thể làm gì được, rất nhiều người thở dài, xem ra ở Kiếm Môn muốn hưởng đãi ngộ bình đẳng chỉ có nước tham gia môn hạ Hiên Viên chí tôn.

Trong lằn chỉ cách ly, rất nhiều hệ Hiên Viên chí tôn đang tấn công chính giữa sào huyệt kim long. Kim long là con rồng tôn quý nhất, sào huyệt kim long khá là vững chắc, chắc chắn. Sào huyệt lấy ngũ hành kim xây thành, ngũ hành kim cứng nhất rắn nhất, xem như là một loại tài liệu hươi đáng giá. Vô số linh kiếm đâm vào sào huyệt kim long, e rằng cấm pháp không thể chống đỡ quá lâu.

Trong ngoài lằn cách ly là hai vùng trời.

Bên trong vui sướng vì sắp được kim long. Bên ngoài là bất đắc dĩ hệ Hiên Viên chí tôn bá đạo.

Vào lúc này, một thanh y thanh niên đạp bước vào lằn cách ly tuyệt đối không cho phép xâm nhập.

Bất giác nhiều ánh mắt nhìn hướng thanh y thanh niên đó.

Thật to gan, dám đạp vào lằn cách ly.

Một phù văn pháp thuật lằn cách ly như ẩn như hiện.

Bên trong lằn cách ly thế lực hệ Hiên Viên chí tôn vô cùng sung sướng, dù là đám Hiên Viên Lệnh thì trong lòng cũng dâng lên nhè nhẹ vui sướng. Xem quy mô sào huyệt kim long thì e rằng có đến bảy, tám mươi con kim long. Lúc trước đã nói kim long thưa thớt, trả giá rất cao, một hơi được nhiều kim long như vậy có thể kiếm món hời.

Đương nhiên Hiên Viên Lệnh còn có cách nghĩ khác.

Ngày hôm nay, có thể lập uy!

Bây giờ Kiếm Môn cơ bản chia làm ba phái. Trong đó phái mạnh nhất tất nhiên là phe Hiên Viên chí tôn, Thượng Quan chí tôn, Đoan Mộc Tòng Dung. Trung lập là phe Công Dương chí tôn, Đông Dã chí tôn. Phản diện thì là phe Thái Sử chí tôn, Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn.

Ngày hôm nay, trọng thương Bách Lý Băng, Hạ Hầu Ưu, đem hai người đại đạo cảnh thập tầng phe phản nghịch đánh bị thương tất nhiên là lập uy to.

Hiên Viên Lệnh trong lòng mấy phen đắc ý, hôm nay thật là thành công quá xá, vừa được ích lợi vừa có thể lập uy. Kết quả gã nghe thấy có tiếng kinh kêu.

Những tiếng kinh kêu phát ra từ bên ngoài lẫn bên trong lằn cách ly.

- Đó là ai? Lại dám xâm nhập vào lằn cách ly!

- Đúng vậy, mới rồi Bách Lý Băng, Hạ Hầu Ưu đều bị đánh trọng thương, lúc này còn có người dám dâm nhập lằn cách ly?

- A, đó chẳng phải là Lục Nguyên ư?

- Là Lục Nguyên thật hả? Gần đây danh tiếng của Lục Nguyên rất lớn, nghe nói được Thủy Nhã Nhiên gọi là hy vọng phục hưng của Kiếm Môn, trong một canh giờ phá kiếm pháp cấp diệt tinh!

- Đúng là rất ghê gớm, nhưng hắn xông vào lằn cách ly làm gì? Muốn tìm chết ư?

- Nghe nói lần trước hắn ở Liệp Long Hải từng thua trong tay Bách Lý Băng, Độc Cô Hạo, chưa đạt được kim long gì đã thất bại rời khỏi Liệp Long Hải.

- Hắn rời đi chỉ mấy tháng thôi, không khả năng tăng lớn bao nhiêu, phen này dám xâm nhập lằn cách ly e rằng bị đánh thê thảm đây.

Đủ tiếng xôn xao vang lên, Hiên Viên Lệnh nghe nói có người dám xâm nhập lằn cách ly thì cười lạnh, ngoái đầu lại, vừa lúc thấy thanh y thanh niên.

Quả nhiên là hắn, Lục Nguyên.

Hiên Viên Lệnh giờ chỉ muốn cười như điên.

Đả kích Bách Lý Băng, Hạ Hầu Ưu đương nhiên rất vui, có thể lập uy.

Mà đả kích Lục Nguyên thì càng khoái. Tiểu tử Lục Nguyên tuổi rất trẻ, tiềm lực cực lớn, nghe nói là một uy lực to lớn. Trước kia mọi bề khó dễ, kết quả không làm gì được hắn, ngược lại Đoan Mộc Tòng Dung đi tìm hắn bị mượn cơ hội để hắn lập uy. Bên thế lực Kiếm Môn phản nghịch dưới hỗn động cảnh lợi hại nhất chắc là Bách Lý Băng, Hạ Hàu Ưu, nhưng nổi danh nhất ngược lại là Lục Nguyên.

Gã còn đang nghĩ làm sao đả kích Lục Nguyên, kết quả hắn tự đưa lên cửa. Đúng là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ vào. Hiên Viên Lệnh trong lòng cười lạnh, gã không chỉ muốn đánh bại Lục Nguyên còn muốn chà đạp hắn, muốn dùng dược vật đặc biệt hủy diệt hắn.

Hiên Viên Lệnh vốn là người lòng hiểm độc, kẻ làm việc lớn không độc chút thì sao tính kế định thiên hạ chứ?

Trong lòng Hiên Viên Lệnh xẹt qua vô số độc kế nhưng ngoài mặt thì tươi cười nói:

- Lục sư đệ, chúng ta lại gặp mặt. Lấy thiên phú kiếm đạo của Lục sư đệ, làm sư huynh cũng cảm thấy sau này tiền đồ của sư đệ xa xôi, thật tình không muốn khó xử sư đệ đâu. Nhưng rất đáng tiếc, lằn cách ly là quy tắc đã định trước, Lục sư đệ không thể trách ta tay ngoan.

Hiên Viên Lệnh giơ tay lên, mấy người khác lập tức ngừng tấn công sào huyệt kim long. Sào huyệt kim long không đi đâu, dạy dỗ Lục Nguyên quan trọng hơn nhiều.

Một hơi mười mấy người bao vây Lục Nguyên vào trong, trong đó có đại đạo cảnh thập tầng Hiên Viên Lệnh, Thượng Quan Sát, Diệp Cơ Pháp, Độc Cô Hạo. Còn lại đại đạo cảnh bát tầng, cửu tầng cũng đến mười hai người. Trong đó Đoan Mộc Tòng Dung, Kiếm Văn Hào đều có mặt. Kiếm Văn Hào và Đoan Mộc Tòng Dung trong lòng sung sướng khó tả, chúng cực kỳ căm hận Lục Nguyên, nhưng luôn không làm gì được hắn, không ngờ lúc này hắn tự đưa lên cửa. Đoan Mộc Tòng Dung thầm tính toán làm sao lấy đến thập ngũ tu hủy đi thanh danh Lục Nguyên, để báo mối thù thập tam tu.

Chớp mắt Lục Nguyên đã bị mười sáu người bao vây.

Trong mười sáu người, Độc Cô Hạo vóc dáng cao gầy, cằm có chút râu nói:

- Lần này do ta ra tay đi. Lần trước tại Liệp Long Hải có đối đầu với Lục Nguyên một lần, nhưng khi đó cái tên Lục Nguyên này bản lĩnh bỏ trốn lợi hại, chỉ bị thương nhẹ hắn rồi để hắn trốn thoát, lần này thì không tránh được nữa, để ta đánh hắn đã tay.

Diệp Cơ Pháp mặt như quan ngọc, tựa đế vương hoàng tộc cười Lục Nguyêạnh nói:

- Lần trước người ra tay rồi, để ta đến đi. Hy vọng phục hưng của Kiếm Môn, ta muốn xem coi hy vọng phục hưng của Kiếm Môn mạnh cỡ nào.

Diệp Cơ Pháp hừ lạnh, gã cũng là thiên tài nhưng chưa từng ai đánh giá gã là hy vọng phục hưng của Kiếm Môn cả. Lục Nguyên mới vào môn mà bị đánh giá như vậy, gã cực kỳ khó chịu, không đánh Lục Nguyên thành trọng thương thì sao trút được mối hận này.

381. Chương 724-725 : Lá Gan Thật Lớn

Thượng Quan Sát hừ lạnh một tiếng, nói:

- Một canh giờ phá kiếm pháp cấp diệt tinh tuyệt thế thiên tài kiếm đạo, ngày hôm nay do ta ra tay, phải dạy cho vị một canh giờ phá kiếm pháp cấp diệt tinh tuyệt thế thiên tài kiếm đạo bài học.

Lúc đó Thượng Quan Hãi cá cược thua Lục Nguyên là thân huynh trưởng của gã gã phải thay thân huynh trưởng báo thù. Thượng Quan Hãi trải qua ván cược với Lục Nguyên thua rồi, từ nay về sau ở trong Kiếm Các như kiếm củi ba năm thiêu một giờ, không có hy vọng nắm giữ Kiếm Các nữa, tâm huyết nhiều năm uổng phí.

Những người này dù là ai đều muốn đối phó Lục Nguyên, hắn thật sự là hấp dẫn thù hận nhiều.

Ba người Độc Cô Hạo, Diệp Cơ Pháp, Thượng Quan Sát sát khí xộc trời, cùng nhìn Hiên Viên Lệnh, để xem gã quyết định làm sao, dù gì gã là thủ lĩnh cả bọn.

- Ta cũng muốn đánh Lục Nguyên trọng thương hấp hối, cho nên sẽ không nhường các ngươi. Lần này chúng ta cùng ra tay, muốn đánh thế nào thì đánh, hội đồng một mình hắn, chỉ chừa cho hắn một hơi thở là được.

Dù sao Kiếm Chủ Kiếm Môn còn đó, chúng không dám thật sự giết người, đây là quy tắc của Kiếm Môn. Nếu ở mặt ngoài Kiếm Môn không ai biết thì có giết người cũng chẳng sao.

Nghe quyết định cuối cùng của Hiên Viên Lệnh, mười sáu người đều vui sướng. Đúng thế, muốn đánh thế nào thì xử thì đó. Mười sáu người đánh một mình Lục Nguyên, phải đánh hắn tàn phế. Kiếm Văn Hào nhe răng cười. Đoan Mộc Tòng Dung nhếch mép lộ răng nhanh như ác lang.

Lần này Lục Nguyên tiêu đời chắc rồi.

Chỉ thấy Lục Nguyên bị mười sáu người bao vây khẽ cười nói:

- Tốt lắm, ta cũng nghĩ ra đánh làm sao rồi. Mười sáu người các ngươi cùng lên chịu chết đỡ ta tốn sức, tiện lợi nhiều. Nhưng các ngươi hay thật đấy, tranh nhau chịu chết dưới kiếm của ta, thật thú vị.

To gan!

Không biết sống chết!

Hiện tại Lục Nguyên nên cầu xin tha thứ mới đúng, ai mà ngờ hắn dám nói ngôn cuồng như vậy. Mười sáu người thầm giận dữ, lần này không khiến Lục Nguyên sống không bằng chết thì thật là tội trời.

Trong khi mười sáu người bùng phát lửa giận thì tay Lục Nguyên động, chớp mắt ở dưới chân mười sáu người xuất hiện một vòng kiếm khí trắng.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Lúc trước các ngươi làm lần cách ly, nói cái gì ai dám xông vào lần cách ly là bị đánh trọng thương. Vậy ta cũng lập một quy tắc, hôm nay các ngươi hễ ai nửa bước ra khỏi vòng là sẽ bị ta chặt đứt đôi tay.

Huênh hoang!

Cái gì kêu huênh hoang?

Đây chính là huênh hoang!

Bây giờ rõ ràng là mười sáu người Hiên Viên Lệnh xử Lục Nguyên, ai nấy kêu đành đòi giết đối phó hắn. Bốn đại đạo cảnh thập tầng Hiên Viên Lệnh dù là ai đều dễ dàng đánh bại hắn, kết quả hắn chẳng những không xin tha mà còn vênh váo đặt ra quy tắc.

Có thể nói người có mặt cả đời chưa thấy qua ai huênh hoang đến thế, kiêu ngạo khiến người tức giận.

Kiếm Văn Hào bùng cháy lửa giận, tính tình gã vốn nóng nảy, hơn nữa không tin mười sáu người vây công mà Lục Nguyên có thể làm gì được gã.

Chớp mắt gã lao ra khỏi cái vòng Lục Nguyên vạch, cái vòng kiếm khí dưới chân gã, hét:

- Lục Nguyên, ngươi chết cho ta đi!

Kiếm Văn Hào dùng là một chiêu 'Thiên Hạ Độc Tài' trong Thiên Nhân kiếm pháp.

Lục Nguyên không thèm liếc Kiếm Văn Hào một cái, chỉ nhẹ nhàng phát ra một chiêu nghênh hướng gã. Kiếm Văn Hào thấy Lục Nguyên hời hợt tấn công một chiêu, mới đầu không mấy để ý, mãi đến kiếm khí tới gần người mới giật mình thấy một kiếm này đáng sợ. Gã lập tức liên tiếp biến đổi mười sáu chiêu nhưng không chắn nổi một chiêu này. Xoẹt một tiếng, đôi tay Kiếm Văn Hào bị một đạo kiếm khí chém đứt, cùng lúc đó, vô số kiếm khí ùa vào người gã. Kiếm Văn Hào hét thảm, toàn thân bạo huyết, bùm một tiếng đã hôn mê, hiển nhiên bị trọng thương đáng sợ.

Thật nhanh!

Không ngờ Kiếm Văn Hào bị hắn tùy ý thi triển kiếm khí đã đánh thành trạng thái trọng thương, mất đi đôi tay.

Thực lực Lục Nguyên thật mạnh! Còn có lá gan quá lớn, bị mười sáu người bao vây mà dám hành hung!

Tất cả ánh mắt lần thứ hai tập trung vào Lục Nguyên.

Chỉ thấy Lục Nguyên làm như vô tình nhìn hướng Thượng Quan Sát:

- Ngươi bước ra vòng kiếm khí ta vạch, ngươi là ngươi thứ hai.

Nói xong tiến lên một bước, một kiếm đánh tới. Một kiếm mang theo huyền ảo biến đổi vô tận. Thượng Quan Sát là đại đạo cảnh thập tầng, một trong tám cao thủ đại đạo cảnh thập tầng dưới hỗn động cảnh, không dễ chọc. Thấy Lục Nguyên đánh tới, lập tức rút ra Nguyệt Ma Kiếm! Nguyệt Ma Kiếm của gã lấy nguyệt làm chủ, lấy nguyệt khí hút vào hóa thành ma khí vô tận hóa kiếm chiêu. Một kiếm động, mang theo ma khí cuồn cuộn. Trong nhất kiếm có vài con ma long xoay quanh, những ma long cuồn cuộn vô biên vô hạn, trời đất tối sầm.

Gã rất tự tin vào Nguyệt Ma Kiếm của mình, tuy không phải kiếm thuật cấp tinh thần nhưng cũng xem như kiếm thuật cửu cấp, hơn nữa lấy nguyệt làm chính, đã gần với kiếm thuật cấp tinh thần. Khi đánh ra Nguyệt Ma Kiếm, gã tràn trề tự tin, nhưng chưa kịp phản ứng thì kiếm pháp Lục Nguyên phút chốc phá

kiếm pháp của gã. Gã vội vàng biến chiêu nhưng sau kịp, hai tay trái phải bị Lục Nguyên xoẹt một tiếng chặt đứt.

Không chỉ vậy, Lục Nguyên còn dùng kiếm khí vô cùng ập vào người gã, chớp mắt toàn thân gã huyết bạo, trọng thương hôn mê, rơi vào kết cuộc tương tự Kiếm Văn Hào.

Lục Nguyên lạnh lùng nâng tay lên:

- Tên thứ hai.

Lặng ngắt như tờ và yên tĩnh!

Không đúng, còn có tiếng sóng biển vỗ.

Yên tĩnh đến nghe tiếng hít thở, tiếng sóng vỗ.

- Grao!!!

Kim long trong sào huyệt kim long không biết sóng chết rống một tiếng, nhưng bây giờ không ai rảnh rỗi để ý đến nó.

Ánh mắt, tinh thần mọi người đều bị hấp dẫn.

Thượng Quan Sát chính là tiểu lãnh tụ môn hạ Thượng Quan chí tôn, có pháp lực đại đạo cảnh thập tầng, kiếm thuật bất phàm, luyện Nguyệt Ma Kiếm, biến ánh trăng thành ma khí tu thành kiếm pháp không tầm thường. Nhân vật như vậy mà đấu với Lục Nguyên mấy chiêu đã bị chặt đứt đôi tay, trọng thương hôn mê, cái này không mà không khiến người kinh?

Mới bắt đầu Lục Nguyên bị mọi người bao vây nói ra quy tắc mình lập, ở dưới chân mười sáu người vẽ ra vòng kiếm khí trắng bảo ai dám bước ra vòng kiếm khí trắng liền chặt đứt đôi tay, mọi người đều thấy hắn đang nói đùa, tuyệt đối là nói đùa. Nhưng bây giờ Thượng Quan Sát bị đánh bại mới phát hiện dường như không phải là đùa.

Chưa từng có trò đùa lạnh như vậy.

Lục Nguyên tùy ý đứng đó, nói:

- Đây là tên thứ hai, người thứ ba trong các ngươi là ai? Ta nói được thì làm được, yên phận ở trong vòng kiếm khí trắng thì không có việc gì, muốn đi ra tìm chết đừng trách ta, đây là quy tắc của ta, tương tự như quy tắc lần cách ly của các ngươi vậy.

Hiên Viên Lệnh, Diệp Cơ Pháp, Độc Cô Hạo đều kinh ngạc. Ba người có thực lực đại đạo cảnh thập tầng, trừ Hiên Viên Lệnh ra, hai người khác và Thượng Quan Sát thực lực ngang nhau, nhưng dù là Hiên Viên Lệnh, muốn trong mấy chiêu trọng thương Thượng Quan Sát là điều không thể. Tức là nói thực lực của Lục Nguyên lại có bước tiến cực lớn.

Cái người thiên phú kiếm đạo này nhất định phải bị đè bẹp!

Đám Hiên Viên Lệnh liếc nhau.

Gã quát to:

- Cùng xông lên!

Đến đây thì còn lại mười bốn người mỗi tên đánh ra tuyệt kỹ đời mình. Đoan Mộc Tòng Dung lần thứ hai sử dụng Âm Ngưng Tứ Quý kiếm pháp, bộ kiếm pháp đó so với lần trước có tiến cảnh, một khi dùng thì cảm giác tứ quý như thoi đưa, xuân hạ thu đông chớp mắt trôi qua.

Hiên Viên Đạm từng đụng mặt Lục Nguyên tại kiếm quyển sử dụng Đạm Khán Sinh Tử kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này khá hung hiểm, không phải ngươi chết thì ta sống, mang theo tuyệt đối sát khí, lệ khí. Nếu không phải Hiên Viên Đạm sử dụng ra chiêu kiếm pháp này thì sẽ không ngờ gã có kiếm pháp đại hung đại hiểm như thế.

Diệp Cơ Pháp, đại đạo cảnh thập tầng chính tông dùng là bộ kiếm pháp cửu cấp, tức là Tâm Điện Kiếm, tâm động là điện động, tâm hành là điện hành, một kiếm nhanh đến cực điểm. Hơn nữa lúc dùng Tâm Điện

Kiếm dường như trong tay gã nắm pháp bảo gì, khiến tốc độ tăng vài phần, so với Tâm Điện Kiếm bình thường càng đáng sợ hơn nhiều. Gã sắp đến cực hạn dưới hỗn động cảnh.

Độc Cô Hạo dùng là kiếm pháp cửu cấp Đế Hoàng kiếm pháp, mỗi kiếm như chí tôn giáng lâm, đế hoàng giáng thế, khiến người bất giác sinh ra xúc động muốn kính bái. Dường như gã là vạn cổ đế, thiên cổ hoàng, thiên địa mọi thứ phải sùng bái, mỗi một kiếm có khí thế tuyệt đại, uy thế tuyệt vời.

Hiên Viên Lệnh càng không đơn giản, gã dùng là kiếm pháp cấp tinh thần Hỏa Long Vũ Tinh kiếm pháp.

Bộ Hỏa Long Vũ Tinh kiếm pháp này một khi thi triển tựa như vô số con hỏa long xoay quanh trên tinh thần. Không sai, một khi công kích thì có chín trăm chín mươi chín con hỏa long xuất hiện. Chín trăm chín mươi chín con hỏa long xuất hiện đem trời đất biến thành hỏa ngục. Hỏa Long Vũ Tinh kiếm pháp thi triển ra tựa như thế giới lửa, mặt biển gần trăm dặm đều bị bốc hơi khô cạn.

Đây là thế giới hỏa long, tinh thần hỏa long, bạo liệt hỏa long, đáng sợ hỏa long, mạnh mẽ hỏa long. Đây đã là không gian hỏa long ngụy hỗn động không gian của gã, gã tự tin đối với người dưới hỗn động cảnh chính là tuyệt sát.

Hiên Viên Lệnh không thể sử dụng kiếm pháp cấp tinh thần quá hoàn mỹ, dù sao chân chính sử dụng kiếm thuật cấp tinh thần phải có thực lực hỗn động cảnh. Tuy nhiên, gã dùng nó so với trước kia dùng Mạt Nhật Hàng Lâm thì uy lực lớn hơn rất nhiều. Dù sao Hiên Viên Lệnh mạnh hơn Phó Xung nhiều.

Mười bốn người mỗi tên có thực lực không tầm thường, sử dụng kiếm thuật càng xuất sắc.

Âm Ngưng Tứ Quý kiếm pháp, Đạm Khán Sinh tử kiếm pháp, Tâm Điện Kiếm, Đế Hoàng kiếm pháp, Hỏa Long Vũ Tinh kiếm pháp.

Kiếm pháp cửu cấp, kiếm pháp cửu cấp, kiếm pháp cửu cấp, kiếm pháp cửu cấp, kiếm pháp cấp tinh thần.

Mười bốn người cùng ra tay, mới rồi Lục Nguyên lô gìra thực lực đúng là rất cường, có thể dễ dàng thắng Thượng Quan Sát, nhưng bây giờ mười bốn người liên hợp lộ ra thực lực càng cường. Lục Nguyên đã bị bao vây trong một thế giới cấp kiếm pháp càng cao, vô số kiếm ý như độc long muốn nuốt trọn Lục Nguyên.

Lục Nguyên, chúng ta muốn ngươi chết!

Vô số ý chí muốn hủy diệt Lục Nguyên!

Khoảnh khắc này, Lục Nguyên vô cùng bình tĩnh, thân hình vô cùng hùng vĩ, Dưỡng Ngô linh kiếm giương lên, không khí dưới kiếm xuất hiện một âm dương ngư, sinh tử luân hồi bàn xuất hiện!

Hiên Viên Lệnh cười điên cuồng:

- Lực luân hồi ư? Thật đáng tiếc, lần này ta sớm được tuyên cổ thạch từ tay sư tôn, có thể triệt tiêu lực luân hồi của ngươi!

Gã đắc ý lấy ra tuyên cổ thạch, nhưng lập tức phát hiện không thích hợp. gã cảm giác tuổi thọ của mình không ngừng tan rã, tuyên cổ thạch triệt tiêu chỉ là lực luân hồi của Lục Nguyên mà không phải là lực sinh tử luân hồi.

Mười bốn người cùng phát giác tuổi thọ hao tổn nhiều, đều kinh sợ. Giờ tuổi thọ họ có hạn, mà ở trước sinh tử luân hồi bàn thì tuổi họ thấy đơn vị mười năm bị tiêu hao, từng tên biến sắc mặt, tinh thần rối loạn.

Lục Nguyên há miệng cười, tay cầm tuyên cổ thạch của Hiên Viên Lệnh, cùng lúc đó từng bước một đến trước mặt Độc Cô Hạo. Lần trước tại Liệp Long Hải, chính người này làm hắn bị thương nhẹ, còn muốn tủy sát mình, kết quả bị mình trốn thoát. Lực luân hồi dẫn ra, kéo loạn hành động của Độc Cô Hạo, kiếm quang động, tay trái phải Độc Cô Hạo rơi xuống.

- Tên thứ ba.

Lại từng bước đến bên cạnh Đoan Mộc Tòng Dung, nói:

- Lần trước bỏ qua cho ngươi, lần này còn đối đầu với ta, tìm cái chết mà. Tên thứ bốn.

Đoan Mộc Tòng Dung còn chưa kịp phản ứng đã bị Lục Nguyên chặt đứt đôi tay.

Diệp Cơ Pháp đứng ngay bên cạnh.

- Người như ngươi mà cũng muốn khiêu chiến ta hả? Nực cười. Tên thứ năm.

Diệp Cơ Pháp còn muốn giãy dụa, nhưng gã chưa kịp đã bị Lục Nguyên chặt đứt đôi tay. Gã hét thảm, khuôn mặt như quan ngọc đầy mồ hôi lạnh.

Giả quyết xong vài tên, Lục Nguyên phát hiện Hiên Viên Lệnh muốn chạy trốn, hắn cười ung dung đi tới bên cạnh gã.

- Hiên Viên Lệnh, ngươi mấy lần muốn hại ta, từ kiếm quyển bắt đầu đến phân phát linh thạch phong sát ta, phái Đoan Mộc Tòng Dung hại ta, tại Liệp Long Hải muốn hại ta, nếu đã vậy thì hôm nay không báo đáp ngươi không được nhỉ?

Hiên Viên Lệnh còn muốn chống cự nhưng đã bị Lục Nguyên dùng đại chưởng pháp lực túm chặt như chó chết. Xoẹt một tiếng, đôi tay bị chặt, cùng lúc đó kiếm khí nhập vào người, chớp mắt bạo huyết tiễn. Lục Nguyên đã hủy căn cơ của gã, qua trận này gã muốn mọc lại đôi tay không sai, dù gì việc đó không khó với tu tiên giả, nhưng gã bị Lục Nguyên hủy căn cơ, pháp lực rút lui nhiều là tất nhiên.

Kỳ thực đây cũng là việc gã muốn làm với Lục Nguyên, đáng tiếc là gã rơi vào tay hắn.

Hiên Viên Lệnh hét thảm liên miên, cũng hôn mê.

- Tên thứ sáu.

- Tên thứ bảy.

- Tên thứ tám.

- Tên thứ mười sáu.

Một đường đếm, rất nhanh tới thứ mười sáu.

Đến đây thì mười sáu người đều mất đôi tay, mấy người muốn hại Lục Nguyên nhất thì bị hắn hủy căn cơ, pháp lực thụt lùi.

Lục Nguyên không thèm để ý, hắn không ngoan độc lắm, nếu rơi vào tay họ thì sẽ có kết quả giống nhau. Thật ra sướng nhất là trọng thương Độc Cô Hạo, Hiên Viên Lệnh. Lần trước Độc Cô Hạo muốn trọng thương mình, truy sát mình vài ngàn dặm, khó khăn lắm mới thoát được. Hiên Viên Lệnh thì mấy lần muốn hại mình.

Đến đây thì bên Hiên Viên chí tôn mới rồi còn hung hãn vô cùng giờ mất máu xỉu hết, té xuống dưới.

Lục Nguyên vỗ tay, nói:

- Môn hạ Hiên Viên chí tôn các ngươi đặt quy tắc lằn cách ly, ta cũng có quy tắc của ta, không làm theo quy tắc là sẽ có cuộc như vậy đấy, tội tình gì đâu.

Lục Nguyên thở dài, biểu tình vô tội nói:

- Ai, thật tình tổn thương hòa khí đồng môn nha, không tốt, không tốt.

Biểu tình đó chân thành biết bao, lúc đó Kiếm Văn Hào tỉnh dậy, toàn thân gã bị Kiếm Chi Tử rót không biết bao nhiêu linh dược nên tỉnh đặc biệt nhanh, nhưng nghe Lục Nguyên chân thành ngay thẳng nói vậy thì bị hù ngất nữa. Đó là ác ma nha, gã không bao giờ dám đối địch với Lục Nguyên nữa.

- Lục Nguyên mạnh quá!

- Lấy một địch mười sáu mà thắng được!

- Đối thủ lần này là bốn cao thủ đại đạo cảnh thập tầng. Hiên Viên Lệnh, Diệp Cơ Pháp, Độc Cô Hạo, Thượng Quan Sát, bốn cao thủ đều có mặt, họ là đám người đỉnh cao nhất dưới hỗn động cảnh Kiếm Môn chúng ta, thế mà mười sáu người liên hợp bị một mình Lục Nguyên đánh bại.

382. Chương 726-727: Giao Đấu Phân Nhiệm Vụ

- Bây giờ xem ra đệ nhất cao thủ dưới hỗn động cảnh Kiếm Môn chúng ta không phải Hiên Viên Lệnh mà là Lục Nguyên.

- Lục Nguyên này quá hung tàn!

Giờ phút này có hai kiếm ảnh bay tới, vèo một tiếng xâm nhập vào lằn cách ly, chính là Chu Nộ Trì và Nhạc Sương. Hai người vốn ở Liệp Long Hải săn rồng, thực ra họ còn kém kim long phách, nhưng kim long bị môn hạ Hiên Viên chí tôn khống chế đâu tới phiên họ. Lần này nghe nói Lục Nguyên vượt lằn cách ly của môn hạ Hiên Viên chí tôn, lập tưqcs đến. Có lẽ họ đến không giúp ích được gì nhưng không tự chủ được đến, hy vọng tiểu sư đệ đừng xảy ra chuyện gì.

- Tiểu sư đệ, ngươi không sao chứ?

Chu Nộ Trì vừa dừng thượng cổ phù chú lập tức câm nín.

Chu Nộ Trì, Nhạc Sương cùng trông thấy áo xanh của tiểu sư đệ bị gió biển thổi bay phần phật, một người một kiếm đứng trên bầu trời. Mười sáu người môn hạ Hiên Viên chí tôn đứt tay mất máu té trên biển.

Đây là tình huống gì? Chu Nộ Trì, Nhạc Sương cùng ngây ngẩn, nửa ngày chưa kịp phản ứng rốt cuộc là chuyện gì.

Họ bất giác dụi mắt.

Họ nghĩ đến rất nhiều tình huống nhưng không ngờ tiểu sư đệ một người đánh mười sáu người môn hạ Hiên Viên chí tôn bất tỉnh.

Môn hạ Thái Sử chí tôn trước giờ không có ai xuất sắc cả, Tần Sương Thành xem như nhị lưu thôi.

Thế mà giờ đây tiểu sư đệ đem một đám người mạnh nhất dưới hỗn động cảnh đánh ngã.

Tiểu sư đệ thật mạnh!

Môn hạ Thái Sử chí tôn rốt cuộc ra cường giả mạnh nhất dưới hỗn động cảnh Kiếm Môn!

Chu Nộ Trì, Nhạc Sương cùng sôi trào! Có tự kỷ! Tự hào! Hưng phấn! Sảng khoái! Sung sướng!

Các loại hưng phấn dung hợp một chỗ biến thành tiếng cười sang sảng.

- Ha ha ha ha!

Không biết tại sao khóe mắt ướt át, môn hạ Hiên Viên chí tôn đè đầu họ không biết bao nhiêu năm, họ luôn không biết nên làm sao. Đừng nói là tất cả người môn hạ Hiên Viên chí tôn, dù là một mình Diệp Cơ Pháp cũng đủ khiến họ bó tay, giờ rốt cuộc mối thù được tiểu sư đệ báo rồi.

Kiếm Môn, Vô Thượng Kiếm Đường.

Vô Thượng Kiếm Đường này đứng thẳng ở đỉnh núi cao nhất tinh thần, Kiếm phong.

Kiếm phong cao ngất đâm mây, như thần kiếm đâm phá khung trời.

Vô Thượng Kiếm Đường trang nghiêm túc mục, mang theo kiếm đạo uy nghiêm, kiếm đạo túc mục, kiếm đạo trầm tịch, kiếm đạo khởi nguyên, kiếm đạo nguy nga, kiếm đạo bất phàm.

Trong Vô Thượng Kiếm Đường, chín cửu đại chí tôn đang ở.

Hiên Viên chí tôn, Thượng Quan chí tôn, Đoan Mộc chí tôn, Đông Dã chí tôn, Công Dương chí tôn, Thái Sử chí tôn, Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, tám vị chí tôn cùng tụ tập một chỗ. Tám vị chí tôn đều có mặt kỳ thực không phải bàn bạc chuyện lớn gì, chẳng qua là hội nghị thường kỳ trong Kiếm Môn mà thôi.

Kiếm Chủ bế quan, nói việc lớn giao cho tám chí tôn cai quản, hình thành hội nghị thường kỳ.

Nhưng dần dần thành chỗ phát ngôn của ba phe Hiên Viên chí tôn.

Hội nghị thường kỳ như vậy cơ bản toàn ngáp ngủ.

Thái Sử chí tôn cầm hồ lô rượu uống rượu. Hạ Hầu chí tôn nằm đó hình như đang ngủ, Bách Lý chí tôn nằm trên ghế bộ dạng lười biếng. Công Dương chí tôn, Đông Dã chí tôn phái trung lập xưa nay không quan tâm việc gì thì khòm lưng, mặc kệ đám Hiên Viên chí tôn muốn làm gì thì làm.

Hiên Viên chí tôn lạnh nhạt nhìn bên dưới, hội nghị thường kỳ bây giờ sớm là gã một lời đã định, đúng là tay nắm quyền to.

Đáng tiếc mặt trên còn có một Kiếm Chủ.

Vào lúc này, Thái Sử chí tôn bỗng nói:

- Ta cho rằng cách dựa theo công lao chia linh thạch đệ tử trung tâm hiện nay rất không ổn.

Hiên Viên chí tôn lạnh lùng cười nói:

- Thái Sử sư đệ, cái này có gì không ổn? Phân phối theo lao động rất bình thường, đây là loại bỏ tật lười của rất nhiều đệ tử trung tâm.

Thái Sử chí tôn cười khẩy nói:

- Hiên Viên Vọng, đừng nói vớ vẩn. Phân phối theo lao động là công bình, nhưng chỗ đệ tử của ta có được nhiệm vụ gì chứ? Nhiệm vụ có thể nhận cơ bản đều do Hiên Viên Lệnh phân cả.

Hiên Viên Vọng không có gì kích động, gã tay nắm quyền to, mọi thứ trong lòng bàn tay, cần gì kích động chứ?

- Kiếm Môn chúng ta phải vùng lên, cần càng nhiều người tài, do người tài chủ sự là quy tắc Kiếm Chủ định. Như vậy đi, thái Sử sư đệ, đệ tử trung tâm môn hạ của ngươi và đệ tử trung tâm môn hạ của ta so tài một phen, nếu đệ tử trung tâm đệ tử môn hạ của ngươi thắng thì việc chia nhiệm vụ sẽ giao cho đệ tử trung tâm của ngươi, thế nào hả?

Hiên Viên Vọng nhìn Thái Sử chí tôn, hoàn toàn là tát mặt. Mọi người đều biết đám Tần Sương Thành môn hạ Thái Sử chí tôn chỉ là hạng nhị lưu, đụng phải Hiên Viên Lệnh chống đỡ được ba chiêu đã không tệ.

Cố tình do người tài làm chủ sự là quy tắc Kiếm Chủ định.

Cho dù Thái Sử Không có bực mình hơn chỉ đành bất đặc dĩ.

Nhân tiện nhắc tới, quyền biểu quyết trong hội nghị thường kỳ Thái Sử Không chỉ có nửa vé, bởi vì gã bị tiên cổ văn minh chế tài.

Lúc này có hai thần thức truyền vào trong Vô Thượng Kiếm Đường. Loại thần thức truyền tấn này hoàn toàn lấy thần thức truyền đi, so với phi kiếm truyền thư tiện hơn nhiều, sẽ không bị người khác lấy ra. Loại thần tấn truyền thức này sẽ thiết định một thần thức tần suất, còn có thần thức tỏa, chỉ người nhận mới biết được thần thức tần suất và chìa khó thần thức.

Hai thần thức truyền tấn thẳng hướng Hiên Viên chí tôn, Thái Sử chí tôn. Hai người cùng tiếp nhận thần thức, đọc xong rồi sắc mặt biến đổi.

Sáu vị chí tôn ngây ra, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Họ mới nghĩ thế thì lại có sáu thần thức truyền vào Vô Thượng Kiếm Đường, sáu vị chí tôn nhận lấy thần thức, đọc xong rồi dù là ai cũng biến sắc mặt.

Sáu chí tôn dù có tài trí cao thâm, kiến thức rộng cỡ nào, trải qua sóng gió nhiều bao nhiêu.

Nhưng họ không ngờ sẽ có chuyện như vậy.

Người mới môn hạ Thái Sử chí tôn Lục Nguyên lấy một đấu mười sáu, trong đó bao gồm bốn cao thủ đại đạo cảnh thập tầng là Hiên Viên Lệnh, Diệp Cơ Pháp, Độc Cô Hạo, Thượng Quan Sát thế mà Lục Nguyên vẫn thắng.

Các chí tôn có mặt thật ra đều biết Lục Nguyên tiềm lực thâm sâu, nhưng không ngờ hắn tiến bộ nhanh như vậy.

Nhanh thế mà đã đánh bại Hiên Viên Lệnh, Diệp Cơ Pháp, Độc Cô Hạo, Thượng Quan Sát liên hợp lại, thiên phú kiếm đạo của tiểu tử này e rằng hơn cả trước kia đoán rất là nhiều.

Quan trọng nhất là bây giờ đệ nhất cao thủ dưới hỗn động cảnh không phải Hiên Viên Lệnh nữa mà là Lục Nguyên.

Đang khi mấy vị chí tôn thất thần thì Thái Sử Không cười ha hả nói:

- Hiên Viên Vọng, mới rồi ngươi nói muốn đệ tử trung tâm của ngươi đấu với môn hạ đệ tử trung tâm của ta một phen hả? Ai thắng là giao việc phân nhiệm vụ cho người đo đúng không? Việc này ta chấp nhận, khi nào bắt đầu ta tùy theo.

Thái Sử Không đang tát ngược lại mặt Hiên Viên Vọng, cắn chặt không nhả, không nhân dịp đánh ngược lại thì thật có lỗi.

Thái Sử Không bây giờ cực kỳ đắc ý, mình đã thu được một đồ đệ tốt.

Nhưng Thái Sử Không cũng lấy làm kỳ, thực lực hiện tại của Lục Nguyên, tiềm lực như vậy mà không nằm trong bất cứ kiếm đạo bát cực.

Thái Sử Không nhân dịp bắt sơ hở, nhưng Hiên Viên Vọng tốt xấu là đệ nhất chí tôn, dù có bị bắt lời sơ hở trong lời nói cũng không dễ dàng chịu thua.

Gã suy tính một vòng, cười nói:

- Cũng tốt, môn hạ của ta và môn hạ của ngươi ước chiến một trận được không? Cứ vậy đi, lấy mười đối mười, bên nào thắng nhiều nhất là thắng.

Gã bắt lấy khuyết điểm môn hạ Thái Sử chí tôn chỉ có một mình Lục Nguyên là thực lực còn được, mười đối mười, ai sợ ai.

Quyền lợi chia nhiệm vụ đương nhiên Hiên Viên Vọng không chịu nhường.

Khi hai chí tôn tranh chấp thì sáu chí tôn vẫn đang chấn kinh. Mười sáu người Hiên Viên Lệnh bắt tay mà thua một mình Lục Nguyên. Thực lực của Lục Nguyên cường cỡ nào, tiềm lực mạnh bao nhiêu chứ. Sau này chắc chắn sẽ là người thăng lên đến chí tôn đây. Thật đáng tiếc, bỏ lỡ đệ tử như vậy, để Thái Sử chí tôn nhặt được món hời.

……

Trên Liệp Long Hải, trong lằn cách ly.

Lục Nguyên không thèm để ý tiếng kinh kêu xung quanh, đi tới bên cạnh sào huyệt kim long. Một kiém chém xuống sào huyệt kim long, nhát kiếm khí thế hùng hồn, mà không chỉ có khí thế hùng hồn thôi, pháp lực dồi dào, một kiếm hoàn toàn chém hướng sơ hở trên sào huyệt kim long. Bản thân sào huyệt kim long xây có chỗ sơ hở, bị Hiên Viên Lệnh tấn công lâu như vậy thì sơ hở tăng lớn, mắt thấy sắp phá. Một kiếm của Lục Nguyên rạch quá chính xác. Bóc một tiếng, sào huyệt kim long vỡ.

Sào huyệt kim long vỡ, bên trong mấy chục con kim long bay đến các nơi. Dù sao Lục Nguyên chỉ có một người, chúng nó có tới bảy, tám chục con kim long, không tin hắn có thể bắt được bao nhiêu. Những kim long này là tộc tôn quý nhất trong long tộc, đương nhiên không khả năng không có linh tính. Lục Nguyên quát lạnh một tiếng, tay to vung, lực luân hồi gia cố bên trên. Mấy chục con kim long bay ra ngoài phát hiện mình bay bay lại bay về bên cạnh đại chưởng pháp lực của Lục Nguyên, muốn vùng vẫy cũng vô dụng.

Lục Nguyên không khách sáo, nhanh chóng ngưng luyện kim long phách. Từng kim long phách bay vào tay tỏa ra ánh sáng hoàng kim, mỗi một viên đều chớp lóe màu sắc tôn quý. Lấy kim long phách của tất cả kim long rồi hắn mới phát hiện lần này được tổng cộng tám mươi mốt kim long phách, là thu hoạch không tệ.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng trên mặt biển.

Cộng thêm lần trước ở Liệp Long Hải được hai kim long phách vậy là tổng cộng có bốn mươi chín kim long phách vào miệng, phút chốc sau lưng hắn vô số ảo ảnh kim long bay loạn.

Đâu chỉ là ảo ảnh kim long bay, long ảnh khác cũng đang bay.

Phút chốc sau lưng Lục Nguyên tràn đầy long ảnh xoay quanh.

Kim long ảnh! Mộc long ảnh! Thủy long ảnh! Hỏa long ảnh! Thổ long ảnh! Phong long ảnh! Lôi long ảnh! Thất hệ long ảnh ở không trung hiện ra. Không chỉ thế, nhiều hư không long ảnh không ngừng dung hợp, hơn hai trăm con long ảnh càng hóa càng thâm, càng hóa càng nhiều, cuối cùng dần dần biến.

Lúc mới bắt đầu nhiều long ảnh dung hợp nhau, biến đổi đi ra đủ các loại biến hóa cực kỳ quái lạ, ví dụ như phong long ảnh cùng lôi long ảnh một khi hợp lại thì long sinh ra đôi cánh, một cánh là phong một cánh là lôi, vỗ thì phong lôi hai khí dấy lên, cuồng phong thét gào, kinh lôi chớp lóe.

Ví dụ thủy long ảnh và hỏa long ảnh một khi hòa tan, hóa thành long ảnh quái dị, một cái miệng bắn ra nước lửa, cũng có hai cánh nước lửa, khá giống hai cánh phong lôi.

Nhiều lôi ảnh quái lạ ở hư không tiếp tục dung hợp.

Theo dung hợp, những long ảnh dần biến thành một con.

Long ảnh là màu trắng tinh tựa như ban đầu vân long vậy, nhưng Lục Nguyên biết rằng long ảnh trắng này chỉ là ban đầu vân long thôi. Vân long có thập biến, bây giờ thành tựu vô tướng chi long, vô hình vô tướng, vân long vô tướng, có thể có mấy chục, mấy trăm loại biến đổi. Có thể hóa thành băng long, sương long, vụ long, hỏa long, nham long, dù là long gì đều biến ra được hết.

Thật ra cùng trong truyền thuyết đại vô tướng công có chỗ tương tự.

Đại vô tướng công mô phỏng các loại công pháp, mà vô tướng chi long thì có thể mô phỏng bất cứ thuộc tính nào.

Vô tướng chi long này một khi tìm đến công pháp phần sau là sẽ hóa thành đại vô tướng công không phải chuyện gì lạ.

Cùng lúc đó, vô tướng chi long này là làm chuẩn bị vô tướng thôn phệ quyết. Một khi luyện thành thôn vệ chi long thì so với đại vô tướng công đáng sợ rất nhiều.

Lục Nguyên từ từ chấm dứt công việc, con vô tướng chi long cũng dần nhập vào người hắn, biến mất không còn bóng dáng.

Vô tướng thôn phệ quyết bước đầu tiên vô tướng chi long, hoàn thành.

Bây giờ mình có thực lực đại đạo cảnh bát tầng thiên địa pháp tướng, tâm pháp luyện thành vô tướng chi long, đợi luyện thôn phệ chi long rồi mặt kiếm thuật sẽ là luân hồi thiết t thc

Nghe nói trong cấm địa có ba tầng đầu là thưởng cho tốt nhất. Ba mươi người có mặt đều cực kỳ may mắn.

Lục Nguyên nhìn nhìn, phát hiện trong ba mươi người có người quen, người kia chẳng phải là Bách Lý Băng sư tỷ đó sao? Hắn lập tức đi qua chào hỏi.

Bách Lý Băng ngẩn ra, nói:

- Lục sư đệ, ngươi cũng ở đây hả? xem ra chúng ta đều là người có vận may không tệ.

Có thể đi vào cấm địa đều là người vận may không tệ.

Bách Lý Băng chào hỏi xong cười cười bảo:

- Lục sư đệ, cấm địa này thưởng khá phong phú, chỗ khác ba tầng đầu Thái Hoàng Thiên đều không sánh bằng. Tuy nhiên, lần này cạnh tranh khá khốc liệt. Chỗ đó là đệ nhất cao thủ dưới hỗn động cảnh Hỗn Lôi Môn Triệu Thiên Lôi, là nhân vật khó gặm, pháp lực đại đạo cảnh thập tầng, thực lực tuyệt đối không dưới ta.

Lục Nguyên theo ánh mắt nàng nhìn sang, phát hiện người tên Triệu Thiên Lôi là người đàn ông trung niên mắt sâu thẳm, có cảm giác âm trầm, hiển nhiên một bụng mưu trí.

Bách Lý Băng lại nói:

- A, tiểu cô nương đó là tiểu công chúa của Chân Nhất Môn, Dạ Cơ Tuyết.

Lục Nguyên nhìn sang, quá nhiên là thiếu nữ cực kỳ đáng yêu, da trắng hơn tuyết, khuôn mặt búp bê.

Lục Nguyên bất giác hỏi:

- Tiểu công chúa của Chân Nhất Môn Dạ Cơ Tuyết này chắc thực lực không mạnh lắm hả?

- Thực lực của nàng là đại đạo cảnh cửu tầng, không quá mạnh.

Bách Lý Băng chỉ vào người đàn ông trung niên tay áo bay bay thong dong đứng cạnh tiểu công chúa Dạ Cơ Tuyết, nói:

- Đó là đệ nhất cao thủ dưới hỗn động cảnh của Vô Thượng Đại Giáo Chân Nhất Môn này, tên gọi Tống Duy Nhất. Hắn từng mười chiêu chiến thắng Hiên Viên Lệnh, là đối thủ cực kỳ đáng sợ, ta ở dưới tay hắn e rằng khó thể chống đến mười chiêu.

Cùng là đại đạo cảnh thập tầng, có người ở cửa này ngừng lại lâu, thực lực cao cường, so với người mới bước vào đại đạo cảnh thập tầng mạnh vô cùng.

Bách Lý Băng chỉ vào một người đàn ông trẻ tuổi trông mặt khoảng hai mươi, nói:

- A, đấy là đan dược văn minh, Lý Thọ.

Người đàn ông tuổi trẻ này mặc thanh bào như nước chảy, khí thế không giống bình thường, là loại kiêu ngạo xuất thân từ văn minh, không thèm để ý ai bên cạnh cả. Tuy nhiên gã đúng là có tư cách này, vì gã xuất thân từ đan dược văn minh, một trong thập đại văn minh.

Bách Lý Băng nói:

- Người xuất thân văn minh có thực lực không giống bình thường, không phải người mới Phó Xung người thắng có thể sánh bằng. Lý Thọ đó ở trong đan dược văn minh chỉ bình thường thôi, nhưng so với chúng ta thì cường đại hơn rất nhiều, là kình địch cực kỳ đáng sợ.

Lúc này, Bách Lý Băng đang quan sát đối thủ, người khác cũng làm tương tự.

Mọi người lập tức phát hiện trong đám người, kẻ khó đối phó nhất chắc là Lý Thọ đan dược văn minh. Khó đối phó thứ hai là Chân Nhất Môn Tống Duy Nhất. Thứ ba, thứ tư đến phiên Kiếm Môn Bách Lý Băng, Hỗn Lôi Môn Triệu Thiên Lôi. Còn Lục Nguyên, thật bất hạnh, danh tiếng của hắn gần đây rất nổi trong Kiếm Môn nhưng ở bên ngoài thì chẳng là gì cả, ngẫu nhiên có người nhận ra Lục Nguyên đã thắng người mới pháp cổ văn minh trong cuộc chiến chỉ đạo.

Tuy nhiên, đó chỉ là người mới đấu nhau thôi.

Bây giờ là một đám tinh anh nhất dưới hỗn động cảnh đấu nhau.

Chính giữa cách biệt một trời một vực.

Vậy nên cơ bản mọi người bỏ qua Lục Nguyên, không cần đặc biệt chú ý.

Nửa canh giờ nghỉ ngơi chỉnh đốn rất nhanh trôi qua.

Lúc này trong không trung xuất hiện giọng nói ban đầu:

- Bây giờ bắt đầu cửa thử thách thứ nhất cấm địa. Thử thách cửa thứ nhất là, sức chịu đựng.

- Nhớ kỹ, đánh giá càng cao thì được thưởng càng tốt.

- Ba ải cấm địa, thử thách thứ nhất, Thái Hoàng Thiên thủy triều.

Trong không trung vang giọng nói:

- Bây giờ, bắt đầu!

Thái Hoàng Thiên thủy triều? Đó là cái gì vậy? Trong lòng Lục Nguyên xẹt qua nghi vấn, kỳ thực không chỉ mình hắn, mấy người khác cũng nổi lên thắc mắc không biết đây là cái gì. Lúc này từ xa vọt tới thủy triều ồ ạt, đó là thủy triều màu bạc trắng, tốc độ vọt đến khá nhanh, nhấn chìm cả đất hoàng kim.

Đây là cái gì? Có lòng muốn bay lên trời nhưng thủy triều xám bạc đem bầu trời, mặt đất thấm ướt cả.

Nhưng xem ra nó không phải thứ gì tốt, trong ba mươi người có người tò mò ném qua một huyền thiết. Ba mươi người có đủ các dạng, ở trong đỉnh đầu khánh vân của mình bỏ huyền thiết cũng bình thường. Huyền thiết ném vào thủy triều xám bạc, kết quả chớp mắt bị đóng băng. Đây là thủy triều gì vậy? Vừa đụng phải liền đóng băng ngay.

Giờ phút này, ba mươi người trong cấm địa không ai biết nên giải quyết ra sao.

Bây giờ tất nhiên là phải chạy. Thế là ba mươi người cũng chạy như bạy.

386. Chương 732-733: Thứ Hai

Lục Nguyên không chút khách sáo ngự bạch đế kiếm đạo chạy ở đằng trước nhất. Thủy triều xám bạc không ngừng đuổi theo phía sau, tốc độ đang tăng nhanh, biến nhanh không ngừng. Lúc này, có tiếng hét thảm rồi bị thủy triều xám bạc nuốt mất. Người đó hét thảm một tiếng lập tức bị thủy triều xám bạc đóng băng, thoạt trông không có nguy hiểm tính mạng, nhưng biểu hiện tại cửa thứ nhất, không thể nghi ngờ gã thành tích kém nhất, vậy thì được tài nguyên e rằng kém nhất trong ba mươi người. Khó khăn lắm mới cực kỳ may mắn tiến vào cấm địa, kết quả không được bao nhiêu tài nguyên, đó mới là việc bực mình nhất.

Lục Nguyên ngoái đầu nhìn, thầm nhủ, cửa thứ nhất Thái Hoàng Thiên thủy triều chắc là thử thách về tốc độ rồi.

Bạch đế kiếm đạo của Lục Nguyên vốn cực nhanh, tất nhiên là bay đằng trước ba mươi người. Thấy thế, lập tức có tăng thêm điện kiếm ý. Điện kiếm ý bỏ vào bạch đế kiếm đạo thì tốc độ càng nhanh vài phần. Lúc này hắn cách thủy triều xám bạc khá xa nên còn có tâm tình nhìn đôi chút.

Quay đầu lại phát hiện một số người tốc độ không nhanh, mắt thấy sắp bị thủy triều xám bạc cuốn lấy, lập tức có người đánh ra một pháp thuật, dường như là loại thổ chướng thuật, muốn làm chậm lại thủy triều xám bạc. Tuy nhiên, thủy triều xám bạc không chút khựng lại mang theo người lẫn pháp thuật cùng đông trong thủy triều.

Đó là ai? Sử dụng pháp thuật có sáng ý như vậy. Ngươi làm ra pháp thuật sáng ý gì thế này? Một tên mập thấy sắp bị thủy triều xám bạc bắt được, chớp mắt dùng kim cầu thuật. Kim cầu thuật là pháp thuật loại phòng thủ, tiếp thu ngũ hành chi kim vào người cấu thành quả cầu, khiến kẻ địch tạm thời không thể công kích bản thể. Nhưng thủy triều xám bạc đâu quan tâm nhiều thế, lập tức đông luôn tên mập và pháp thuật.

Kia chẳng phải là tiểu công chúa Chân Nhất Môn Dạ Cơ Tuyết đó sao? Chỉ thấy khi Dạ Cơ Tuyết sắp bị thủy triều xám bạc cuốn lấy thì đánh ra pháp bảo họ thân Chân Nhất Lệnh. Trên đỉnh đầu nàng chớp mắt

dựng một cái dù to, đó là Vạn Pháp Bất Xâm Đại Tán, nhưng chỉ chống đỡ mấy giây rồi bị thủy triều xám bạc đông lại.

Có người đánh ra kiếm pháp, nhưng kiếm pháp có diệu cỡ nào ở trước mắt thủy triều xám bạc cũng không có bất cứ tác dụng gì, chớp mắt người và kiếm bị đông lại.

Kiếm pháp vô dụng! Pháp thuật cũng không được! Võ đạo vô vụng! Pháp bảo mất linh!

Tất cả mọi thứ đều vô dụng cả.

Bây giờ còn sót lại hai mươi người đều hiểu rằng, đối mặt thủy triều xám bạc cách duy nhất là chạy càng nhanh càng tốt. Cửa này chính là tốc độ, còn lại không thể làm gì, càng lâu bị thủy triều xám bạc đông lại thì sẽ được đánh giá càng cao. Mọi người yên lòng, bắt đầu không ngừng chạy như bay.

Lục Nguyên không mấy căng thẳng, tuy hắn không cố ý luyện tốc độ bay cái gì nhưng bạch đế kiếm đạo thêm vào điện kiếm ý, cái này không bình thường chút nào, cho nên hắn luôn bay trước nhất.

Sau đó là từng người bị thủy triều xám bạc bắt lấy, từng tiếng hét thảm vang lên, bị đóng băng.

Thủy triều xám bạc đúng là siêu thật.

Bây giờ hoàn toàn là chơi trò tốc độ sinh tử.

Mọi người đang so ai nhanh hơn ai.

Lúc này chỉ còn lại hơn mười người. Lại nghe á một tiếng, một người nữa bị thủy triều xám bạc bắt lấy. Vốn lấy thực lực của Bách Lý Băng có thể kéo chậm chút nữa nhưng trước đó không lâu trong trận Liệp Long Hải nàng trọng thương trong tay Hiên Viên Lệnh, dù sau này dùng nhiều linh dược nhưng thân thể không hồi phục đến mười phần mười. Lần này trước thủy triều xám bạc, mọi người đều hết sức liều mạng, nàng không cẩn thận bị thương, đau đớn thất thần bị thủy triều xám bạc đông lại.

Ngay cả cao thủ như Bách Lý Băng cũng bị thủy triều xám bạc bắt lấy, người còn lại ngay càng ít ỏi.

Đương nhiên số người còn lại đều tò mò, thanh y thanh niên chạy ở trước nhất là ai? xem hắn chắp kiếm thì chắc là người Kiếm Môn, nhưng trước nay không nghe nói Kiếm Môn ra nhân vật trẻ tuổi xuất sắc.

Lại á một tiếng, lại có người bị đóng băng.

Bây giờ người còn lại ngày càng ít. Thủy triều xám bạc không ngừng tăng tốc, lại á một tiếng, Triệu Thiên Lôi cũng bị thủy triều xám bạc bắt lấy.

Bây giờ chỉ còn lại ba người.

Đan dược văn minh Lý Thọ, Chân Nhất Môn Tống Duy Nhất, Kiếm Môn Lục Nguyên.

Trong ba người thì hai người trước có danh tiếng khá lớn, chỉ mình Lục Nguyên trừ trong Kiếm Môn còn lại hoàn toàn vô danh.

Bây giờ không ai rảnh bận tâm nhiều vậy, trước thủy triều xám bạc, mọi người đều đang chơi trò sinh tử tốc độ, giờ trong đầu suy nghĩ duy nhất là phải bay càng nhanh, rảnh đâu chú ý người xung quanh.

Đan dược văn minh Lý Thọ bình thường chú ý nghiên cứu tốc độ, giờ nuốt vào viên tuyệt tốc đan. Tuyệt tốc đan có thể đme tốc độ của gã bùng nổ đến tình trạng cực cao, đan dược văn minh là văn minh chuyên môn nghiên cứu đan dược, đủ các loại đan dược đồi có nghiên cứu cả. Nuốt uống tuyệt tốc đan, tốc độ của Lý Thọ lại tăng nhiều.

Tống Duy Nhất thì lấy ra pháp bảo dong dực, pháp thuật vận.

Kiếm Môn Lục Nguyên cũng lấy ra bạch đế kiếm đạo của mình, điện kiếm ý, đều dùng hết, pháp lực đẩy đến cực hạn.

Xoạt một tiếng, Tống Duy Nhất bị thủy triều xám bạc bắt lấy.

Một lát sau, ào một tiếng, Lục Nguyên cũng bị thủy triều xám bạc đóng băng.

Qua không lâu, lúc này thủy triều xám bạc đã nhanh như chớp ập xuống Lý Thọ.

Đông lại hết ba mươi người rồi, thủy triều xám bạc lại vọt lên một khoảng cách mới chậm rãi dừng thế đi. Lát sau, thủy triều xám bạc chậm rãi tan, nhiều người bị thủy triều xám bạc đông lại từ từ rơi xuống, một lát sau ai nấy hồi phục năng lực hoạt động.

Mới rồi cái loại cùng thủy triều xám bạc chươi trò sinh tử tốc độ đúng là quá đã. Đây chính là Thái Hoàng Thiên thủy triều, nếu lại có cơ hội chơi một lần thì chắc chắn mọi người rất muốn thử, vì lần này chưa đã.

Mọi người phát hiện chỗ bia đá cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn có dao động nguyên khí, lập tức bay đến đó. Mỗingwười có cách bay của riêng mình, chỉ người Kiếm Môn là ngự kiếm đi. Lục Nguyên ngự kiếm mà đi, tới chỗ đó thì thấy bên cạnh bia đá cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn xuất hiện bảng danh sách.

Hạng nhất rõ ràng là cái đầu Lý Thọ, hiển nhiên cấm địa tự động mô phỏng đầu Lý Thọ.

Hạng hai đương nhiên là đầu Lục Nguyên.

Hạng ba là Tống Duy Nhất.

Hạng bốn là Triệu Thiên Lôi. Từng tên xuống dưới, lần này Bách Lý Băng phát huy hơi tệ, ở hạng mười.

Mọi người xem xong tấm danh sách mới xuất hiện, bất giác nhìn hướng cái đầu hạng hai, rất nhanh tìm ra Lục Nguyên.

- Người đó là ai?

- Không biết, xem khí thế thì còn trẻ.

Tại trung ương thiên triều, đa số người sống quá lâu, lâu lắm rồi, thích dùng diện mạo gì là có cái đó, vậy nên xem tuổi thường xem khí thế. Khí thế của người lớn tuổi và trẻ tuổi hoàn toàn khác nhau, tùy tiện cảm giác liền thấy ra ngay.

- Chẳng ngờ là hạng hai, người đó là ai vậy?

- A, ta biết người này!

Triệu Thiên Lôi suy nghĩ một lúc, nói:

- Người này là Lục Nguyên.

Bởi vì biểu hiện của Lục Nguyên trong cuộc chiến chỉ đạo với pháp cổ văn minh, ý nghĩa lôi pháp có hơi điều tra tư liệu về hắn, vừa lúc Triệu Thiên Lôi có nhìn nên nhận ra ngay.

- Người này trong tranh tài cuộc chiến chỉ đạo pháp cổ văn minh thắng người mới pháp cổ văn minh.

- Có thể trong cuộc chiến chỉ đạo thắng người mới pháp cổ văn minh, quả là thiên tài.

- Đúng là thiên tài. Tuy nhiên, bây giờ cách cuộc chiến chỉ đạo không bao lâu, trước đó không lâu hắn vẫn là người mới mà chúng ta ở các thế lực lớn lăn lộn lâu như vậy lại để người mới đuổi kịp và vượt qua.

Tất cả bàn tán xôn xao.

Bây giờ cảm xúc sâu sắc nhất là Tống Duy Nhất. Tống Duy Nhất ở môn phái là Chân Nhất Môn, thế lực không dưới Kiếm Môn, gã là đệ nhất dưới hỗn động cảnh Chân Nhất Môn. Lần này bị thủy triều xám bạc đuổi theo mà gã bị người mới Lục Nguyên đuổi kịp và vượt qua, không biết thân phận của hắn còn đỡ, nhưng sau khi biết rồi thì Tống Duy Nhất cảm thấy không thích hợp, mặt nóng ran.

Cùng lúc đó, Tống Duy Nhất vô cùng kinh dị, trẻ vậy mà có tu vi như thế, quá kinh người, Kiếm Môn ra nhân vật ghê gớm.

Đan dược văn minh Lý Thọ lạnh lùng liếc Lục Nguyên một cía, có thể trong cuộc chiến chỉ đạo thắng người mới pháp cổ văn minh đúng là ghê gớm, mới rồi trong thủy triều xám bạc được hạng hai, đứng sau chính mình, khá giỏi đây.

Xem ra Kiếm Môn ra một thiên tài kiếm đạo.

Đáng tiếc có mình xuất thân từ văn minh, hắn đến từ Vô Thượng Đại Giáo chỉ có nước bị mình giẫm dưới chân.

Bởi vì mình uất thân văn minh.

Xuất thân quyết định tất cả.

Đây chính là này thế giới! Một Vô Thượng Đại Giáo bình thường thôi cũng muốn so với mình? Đây chính là cách biệt một trời một vực.

- Hạng thứ hai, Thái Hoàng Thiên tôn chỉ sắp bắt đầu.

Trong không trung vang lên thanh âm.

Thái Hoàng Thiên tôn chỉ?

Đó là cái gì?

Cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn là một nơi khá kỳ diệu, hạng thứ nhất là Thái Hoàng Thiên thủy triều, bây giờ hạng thứ hai là Thái Hoàng Thiên tôn chỉ, khiến người thấy lạ lùng.

Tuy nhiên trên trời đã xuất hiện ba mươi chỉ kình, những chỉ kình điểm hướng mọi người trên mặt đất, một người một đạo chỉ kình, không thiếu ai, không ai nhiều hơn. Lục Nguyên giơ tay lên, dễ dàng phát một chỉ kình, phá chỉ kình thứ nhất đơn giản lạ lùng.

Chỉ, kiếm, đao, quyền, thật ra đều quy về đại phân loại võ đạo.

Thái Hoàng Thiên Tôn là vô cùng cao quý, nghe nói năm đó lấy bộ Thiên Chỉ Điểm Tướng nổi tiếng.

Thiên Chỉ Điểm Tướng!

Đại thiên điểm tướng!

Năm đó Thái Hoàng Thiên Tôn cũng là cường giả tiếng tăm lừng lẫy trong trung ương thiên triều, tuy không bằng phó chủ văn minh nhưng cũng là cấp bậc cao nhất dưới phó chủ văn minh, đáng tiếc chết trong quá trình tùng kích phó chủ văn minh.

Bắt đầu chỉ thứ nhất chỉ mới là khởi đầu thôi.

Trên không trung chỉ chuyển, chuyển thành hai mươi bốn tiết khí chỉ, hai mươi bốn tiết khí chỉ chia làm hai mươi tám, tức là lập xuân, vũ thủy, kinh trập, xuân phân, thanh minh, cốc vũ, lập hạ, tiểu mãn, tiết mang chủng, hạ chí vân vân các lộ chỉ. Những lộ chỉ này mỗi cái đại biểu một loại tiết khí thiên địa, mỗi loại chỉ tập đến là khí trời liền biến đổi. Thậm chí có nhiều chỉ lờ mờ liên hợp lại, hóa thành thời không huyền chuyển ảo diệu. Một khi thi triển hai mươi bốn tiết khí chỉ thì ba mươi người có mặt đều chịu không nổi, loại chỉ này mang theo lực đại đạo cảnh cửu tầng tập đến, còn biến hóa nhiều.

Bùm!

Đã có người bị chỉ nhập vào người, thân thể phút chốc biến chậm.

Lục Nguyên ở một bên đối phó chỉ kình của mình, giờ tập hướng hắn là lập xuân chỉ kình, vũ thủy chỉ kình. Lục Nguyên bản thân tinh thông xuân kiếm ý, vũ kiếm ý, thủy kiếm ý, cho nên ngăn cản còn nhàn nhã. Lục Nguyên phát hiện tác dụng của một chỉ này, nếu bị chỉ tiến vào người thì tốc độ sẽ chậm lại chút.

Nếu mà bị đánh túng năm lần thì hoàn toàn bị chỉ kình đông lại, không thể nhúc nhích chút nào, coi như mất đi tư cách.

Xem ra Thái Hoàng Thiên Tôn là muốn thử thách sức chiến đấu con người.

Lục Nguyên xác định mục tiêu của Thái Hoàng Thiên Tôn rồi thì yên tâm, kiếm tùy tay động, ứng đối đủ các loại chỉ đánh đến. Hai mươi bốn tiết khí chỉ thì sao chứ? Mình tùy tay phá nó, dễ dàng phá sạch những chiêu thức này.

Nhưng thực rõ ràng, càng đến sau khi thì chỉ càng sắc bén, chỉ kình ngày càng nhiều.

Người bị đào thải cũng ngày càng nhiều, ví dụ lúc này, tiểu công chú Chân Nhất Môn Dạ Cơ Tuyết đã bỏ cuộc chơi.

Chỉ kình ngày càng nhiều, đã tới mấy trăm, mấy ngàn cái.

Lúc này, chỉ kình bỗng xoay chuyển, không còn là hai mươi bốn tiết khí chỉ mà thành Kinh Thần Chỉ.

Kinh Thần Chỉ cũng là một bộ tuyệt học năm đó của Thái Hoàng Thiên Tôn.

Hai mươi bốn tiết khí chỉ coi như ôn hòa, đến Kinh Thần Chỉ thì không ôn hòa chút nào. Kinh Thần Chỉ chi phá sát! Kinh Thần Chỉ chi kinh mộng! Kinh Thần Chỉ chi thiên địch! Ba lộ chỉ này một khi thi triển thì so với hai mươi bốn lộ chỉ trước đó càng khủng bố, hơn nữa lực lượng là đại đạo cảnh thập tầng.

Lực lượng đại đạo cảnh thập tầng rót vào, Kinh Thần Chỉ này chỉ phong kín mà nhanh như vũ, kiêm quỷ thần khó lường, có uy nhiếp hữu hãi thối cửu thiên thập địa thần ma, đây chính là Kinh Thần Chỉ.

Một khi Kinh Thần Chỉ thi triển ra, người còn lại lập tức tăng nhiều áp lực, không ngừng có người bị đào thải.

Đệ nhất cao thủ Hỗn Lôi Môn hỗn động cảnh Triệu Thiên Lôi cũng bị loại. Lần này Bách Lý Băng chống lâu chút, nhưng Triệu Thiên Lôi xuống đài thì nàng cũng đi theo ngay sau đó.

Lúc này Kinh Thần Chỉ chỉ kình như mấy chục cao thủ đại đạo cảnh thập tầng vây công người.

Đan dược văn minh Lý Thọ không ngừng lấy ra đan dược, đủ loại đan dược hóa thành người khổng lồ, lấy đan dịch nô dùng để đối địch, đan dược văn minh đúng là có bản lĩnh.

Lục Nguyên bị buộc bất đắc dĩ, dùng lực luân hồi. Sử dụng lực luân hồi xong áp lực buông lỏng.

Tống Duy Nhất thì dùng Chân Long Nhất Hổ. Chân Long Nhất Hổ là tuyệt học khá cao minh của Chân Nhất Môn, bình thường ở dưới chân tế luyện hai hình long hổ, một khi cần sử dụng thì long hổ hiện thân, vì gã ngăn cản đủ các loại chỉ kình bốn phía. Bây giờ chỉ còn lại ba người mà thôi.

Lúc ở cửa thứ nhất thủy triều xám bạc, mọi người chơi trò sinh tử tốc độ, muốn né tránh thủy triều xám bạc, bị đông lại ở nơi khác nhau nên không thể quan sát được.

Bây giờ cùng là bị chỉ kình đông lại, mọi người cùng bị nên có rảnh nhìn người khác, tức là xem ba người Lý Thọ, Tống Duy Nhất, Lục Nguyên.

Tống Duy Nhất là hai hình long hổ hiện thân nghênh đón kẻ địch, đương nhiên cao minh.

Nhưng so với Lý Thọ lấy đan dịch nô, vô cùng đan dược, vô cùng nô lệ thì kém quá xa. Tuy nhiên, quái dị nhất là Kiếm Môn Lục Nguyên, đúng vậy, tiểu tử trong cuộc chiến chỉ đạo đã đánh bại người mới pháp cổ văn minh. Lần trước ở Thái Hoàng Thiên thủy triều có biểu kiện kinh người, khi đó có vài người thầm không phục nhưng bây giờ chịu phục rồi. Dù sao lúc này Tống Duy Nhất là hai hình long hổ hiện thân, Lý Thọ lấy đan dịch nô, sử dụng đan nô. Chỉ mình Lục Nguyên không dùng gì cả, đơn thuần lấy kiếm ứng đối mà chống được nhiều chỉ kình đến thế.

Bây giờ Tống Duy Nhất khá là vất vả chỉ nghe bóc một tiếng, lại bị đánh túng, đây là lần thứ năm gã trúng đòn, chớp mắt hoàn toàn đóng băng, không thể nhúc nhích một tấc.

Vậy là bây giờ chỉ còn lại Lục Nguyên và Lý Thọ.

387. Chương 734: Hồ Nước Thái Hoàng Thiên

Lý Thọ vận dụng mấy chục đan nô, ứng phó khá nhẹ nhàng, không tính vất vả. Gã dùng đan nô thay thế chặn các mặt công kích. Lý Thọ có rảnh nìn Lục Nguyên, a, người Kiếm Môn này còn có thể chống đến tận đây, hơn nữa không dùng bảo, đơn thuần bằng vào kiếm thuật, không đơn giản.

Lòng Lý Thọ trầm xuống, nhưng không vội, trận này mình thắng chắc.

Bởi vì mình xuất thân từ văn minh, đương nhiên sẽ không thua người Vô Thượng Đại Giáo bình thường rồi.

Không trung chỉ kình lại biến đổi, lần này không phải Kinh Thần Chỉ nữa mà là tuyệt học chân chính của Thái Hoàng Thiên Tôn, Thiên Chỉ Điểm Tướng. Đến đây thì chỉ kình đã rất huyền ảo, một chỉ điểm ra liền có thiên địa kiếm ý phủ lên. Lục Nguyên biết thiên kiếm ý, năm đó tại thử thách trăm quốc có thấy Cố Thu thủy dùng một lần.

Lúc này, thiên địa nhị sắc kiếm ý đều xuất hiện, so với năm đó Cố Thu Thủy dùng thiên kiếm ý càng đáng sợ vô số lần.

Dường như người dùng chỉ chính là trời, y đang đại thiên điểm tướng.

Y dùng chỉ, là khí độ ông trời.

Lúc này chỉ còn lại Lý Thọ và Lục Nguyên, hai chỉ kình chia ra tấn công hai người. Lục Nguyên vừa tiếp xúc chỉ kình lập tức phát hiện nguy rồi, đây là lực lượng hỗn động cảnh, giống hết lúc mình tại Trùng Tiêu Kiếm Lâu đụng phải, chẳng qua càng đáng sợ hơn, đáng sợ hơn trong Trùng Tiêu Kiếm Lâu nhiều.

Bên Lý Thọ vận dụng đan nô nhưng bị chỉ kình nhẹ nhàng buộc lùi.

Đến đây thì phải xem ai có thể ở dưới chỉ kình hỗn động cảnh chống thời gan càng lâu.

Lục Nguyên và Lý Thọ cùng động, cùng lấy ra bản lĩnh thật sự của mình. Tuy hai người đều có tuyệt học kinh thế, một là văn minh, một là tuổi trẻ đã đến cảnh giới kiếm hoàng, nhưng đối mặt chỉ kình hỗn động cảnh vẫn không cách nào chống cự, đây chinsh là cách biệt chân trời góc bể của đại đạo cảnh, hỗn động cảnh.

Lục Nguyên chắn, lại chắn, tiếp tục chắn, mỗi thức đều không ngừng chắn, nhưng muốn chắn hết những công kích thì khá là khó khăn. Bởi vì ở trong Trùng Tiêu Kiếm Lâu thử qua rất nhiều lần, ở bên ngoài Phi Lăng thuyền chóng lại cương phong, lôi hỏa, đến được chút kinh nghiệm, tới chiêu thứ tư thì bị đánh trúng một lần.

Đây là lần đầu tiên Lục Nguyên bị đánh trúng, nếu trúng năm lần liền bị đông cứng. Lục Nguyên lần thứ hai ra chiêu, không ngừng xuất kiếm, chỉ tiếc lực luân hồi vào lúc này sử dụng cũngvoo dụng, dù sao đẳng cấp cách biệt quá lớn. Khó khăn lắm chống đến chiêu thứ mươi bảy đã bị điểm túng năm lần.

Hắn bị đông cứng, mới rồi đấu với chỉ lực hỗn động cảnh đúng là quá kịch, trong phút chốc không quan tâm gì hết, giờ bị đông lại mới phát hiện bên Lý Thọ đã sớm bị chỉ kình đông cứng rồi, xem ra mình là người chống đến cuối cùng.

Một đợt gió xuân thổi đến, chớp mắt mọi người hồi phục năng lực hoạt động.

Vừa có thể nhúc nhích thì tất cả xì xầm bàn tán.

- Cái này thật quá kinh người!

- Đúng vậy Lý Thọ xuất thân văn minh mà xếp thứ hai.

- Hắn ở trước mặt hỗn động cảnh có thể chống nhiều chiêu như vậy mà không lâu bằng một Kiếm Môn Vô Thượng Đại Giáo bình thường.

Thật ra Kiếm Môn không tính nhỏ, nhưng so với văn minh thì hơi bị nhỏ.

- Người xuất thân Kiếm Môn này kiếm chiêu khá là tinh diệu.

- Không ngờ Kiếm Môn ra một người có thể thắng người đan dược văn minh. Tuy đan dược văn minh trong thập đại văn minh xếp hạng mười nhưng không tính nhỏ.

Họ thật sự rất kinh ngạc, người đan dược văn minh mà bị đánh bại, đây là tin tức cực lớn, tất nhiên Lý Thọ đan dược văn minh không tế ra văn minh văn tự.

văn minh văn tự là một thứ huyền diệu khó giải thích, là phân biệt lớn nhất với Vô Thượng Đại Giáo.

Lý Thọ thì hung tợn trừng Lục Nguyên, mặt tràn đầy khuất nhục.

Chẳng ngờ cạnh tranh với một Vô Thượng Đại Giáo tầm thường mà thua một bậc, điều này đối với gã là sỉ nhục to lớn.

Tại trung ương thiên triều, người cổ văn minh tuyệt đối không thua Vô Thượng Đại Giáo, cuộc chiến người mới hoàn toàn không tính.

văn minh bình thường cũng rất ít thua Vô Thượng Đại Giáo, ngẫu nhiên lắm mới xảy ra ngoài ý muốn.

Thế mà mình thành ngoài ý muốn, Lý Thọ tuyệt đối không cam lòng.

Vậy thì cửa thứ ba tranh cao thấp đi! Lý Thọ ở trong lòng kêu gào.

Tình hình bây giờ là cửa Thái Hoàng Thiên thủy triều, Lý Thọ hạng nhất, Lục Nguyên hạng hai. Thái Hoàng Thiên tôn chỉ kình thì Lục Nguyên hạng nhất, Lý Thọ hạng ba. Ba hạng Tống Duy Nhất đều là thứ ba. Tức là nói cái này thành cách cục tranh tài giữa Lý Thọ xuất thân đan dược văn minh và Lục Nguyên đến từ Kiếm Môn.

Trước đó dù là ai cũng không ngờ trở thành thế cục như vậy.

Dù sao Lý Thọ xuất thân cao quý.

Trước đó quen biết Lục Nguyên chỉ có Bách Lý Băng, Triệu Thiên Lôi mà thôi. Hiểu thực lực Lục Nguyên chỉ có mình Bách Lý Băng.

Nay hình thành tình thế như vậy thật khiến người kinh ngạc. Nhưng mọi người nhớ lại, Lục Nguyên đối mặt Kinh Thần Chỉ, Thiên Chỉ Điểm Tướng thì chỉ thi triển ra kiếm thuật, dù mỗi chiêu, mỗi thức đều khiến người kêu tuyệt. Vậy nên Lục Nguyên ngẫu nhiên tiểu thắng Lý Thọ xuất thân đan dược văn minh cũng là hợp lý, dù gì Kiếm Môn từng ra Kiếm Chi Tử.

Vậy tiếp theo phải xem Lý Thọ và Lục Nguyên ai mạnh hơn.

- Cửa thứ ba, hồ nước Thái Hoàng Thiên.

Trong không trung vang lên giọng nói:

- Nhất định phải ở trong hồ nước Thái Hoàng Thiên, toàn thân có vị trí nào lộ ra khỏi mặt hồ là tính bỏ cuộc.

Hồ nước Thái Hoàng Thiên?

Đây là cái gì?

Ầm!

Mặt đất bỗng sụp xuống hình thành đất trũng to lớn vô cùng, chỗ trũng lập tức xuất hiện hồ nước trong veo thấy đáy.

Đây chính là hồ nước Thái Hoàng Thiên ư? xem tình hình là phải nhảy vào trong hồ nước Thái Hoàng Thiên rồi. Ba mươi người lập tức nảy vào trong hồ nước Thái Hoàng Thiên dấy lên bọt nước. Mới vào trong hồ nước Thái Hoàng Thiên cảm giác không có gì khác với nước bình thường, nhưng lập tức phát hiện không thích hợp.

Rõ ràng mới nãy là hồ nước bình thường, chớp mắt biến lạnh giá khiến người rét run, không đợi đám người kịp phản ứng thì lại biến nóng bức vô cùng, nóng cháy đốt mỗi người trong ba mươi người, khiến cả đám ngự pháp lực lượng bản thân ngăn lúc nóng lúc lạnh, pháp lực lượng không ngừng tiêu hao.

Kết quả lại qua chốc lát, hồ nước nóng cháy vô cùng biến thành tràn ngập sấm sét, vừa mới chấp nhận hoàn cảnh cực nóng rồi đến hoàn cảnh sấm sét ngay thật khiến người khó chịu muốn ói máu.

Lập tức không còn hoàn cảnh sấm sét mà là hoàn cảnh địa phong. Gió to thét gào không ngừng đập trong hồ nước cắt người cực kỳ khó chịu.

Qua chốc lát hồ nước biên thành cứng rắn như sắt thép, áp lực to lớn đè ép thân thể mỗi người.

Đây chính là hồ nước Thái Hoàng Thiên.

Lúc này mọi người mới hiểu cái gì gọi là hồ nước Thái Hoàng Thiên. Hồ nước Thái Hoàng Thiên này không ngừng chuyển đổi đủ các loại hoàn cảnh mài mòn dịch của ngươi, hơn nữa không chỉ chuyển đổi hoàn cảnh, các loại hoàn cảnh áp lực thân thể ngày càng lớn, đây là thử thách khả năng thích ứng hoàn cảnh, sức chịu đựng của mọi người.

Pháp lực của ngươi không đủ sâu, tiêu hao không được, sức chịu đựng không tốt thì tất nhiên sớm bị đào thải.

Lý Thọ hiểu rõ điều này, gã rất có tự tin. Sức chiến đấu của đan dược văn minh từ đó giờ là yếu nhất trong thập đại văn minh bình thường, nhưng mặt khác sức chịu đựng của người đan dược văn minh là tốt nhất trong thập đại văn minh.

388. Chương 735-736: Thương Thiên Đại Đạo Thạch

Không chỉ vì nguyên nhân mộc hệ tâm, đan dược văn minh có đủ các loại đan dược, thần hiệu so với đan dược của thế pháp lực khác tốt rất nhiều, có thể hồi phục nhiều pháp lực. Lý Thọ thầm nghĩ, so sức chiuj đựng thì mình thắng Lục Nguyên rồi, vinh diệu của đan dược văn minh không thể mất.

Hồ nước Thái Hoàng Thiên, trong đó điều kiện hoàn cảnh không ngừng biến đổi, biến ảo khó định.

Theo hồ nước Thái Hoàng Thiên không ngừng biến đổi, đủ các loại hoàn cảnh tập đến, đủ các loại áp lực ập đến, bắt đầu có người chịu không nổi hoàn cảnh nơi đây. Hai cửa trước chỉ đóng băng, cửa này nếu ngươi cố ở trong hồ nước mà thân thể thì chịu không nổi bạo tạc trong hồ là bình thường. Đầu tiên ngươi chịu không nổi vọt lên mặt hồ, phút chốc các loại áp lực tan biến hết, tất nhiên tiếp theo chính là bị đào thải.

Một người tiếp một người chịu đựng không nổi, lần này trình tự bị đào thải cơ bản giống lần trước. Sau kh iTống Duy Nhất bị đào thải, còn ở lại là hai người Lục Nguyên, Lý Thọ.

Hai mươi tám người khác đều bay lên trên hồ nước quan chiến.

Họ muốn nhìn xem tranh chấp cuộc chiến thứ ba rốt cuộc là Kiếm Môn Lục Nguyên thắng, hay Lý Thọ đến từ văn minh thắng.

Lý Thọ đang cố chống, pháp lực của gã đến đỉnh cao đại đạo cảnh thập tầng, vốn có thể chống đỡ lâu hơn người khác rất nhiều, nhưng vì áp lực hồ nước Thái Hoàng Thiên đem đến cho người ngày càng lớn, pháp lực tiêu hao ngày càng nhiều. Gã bất giác nhìn hướng Lục Nguyên, phát hiện hắn tĩnh tọa trong hồ nước, dáng vẻ rất thoiar mái.

Bây giờ mình suýt không chống đỡ nổi mà Lục Nguyên thoải mái thế sao?

Lòng Lý Thọ thít chặt, nhưng không mấy để ý, tay động móc ra một đan dược hồi phục pháp lực, nuốt xuống, lập tức pháp lực liên miên sinh ra. Lục Nguyên sai, Lục Nguyên, ngươi là thứ gì chứ, mình có biếtbao nhiêu đan dược, không ngừng hồi phục pháp lực, điểm này ngươi làm được không?

Hồ nước Thái Hoàng Thiên tăng áp lực ngày càng lớn, pháp lực tiêu hao dần hướng đến mức khủng bố. Lý Thọ không ngừng nuốt đan dược, nuốt rất nhiều đan dược.

Khiến Lý Thọ bực mình nhất là Lục Nguyên thoải mái ngồi đó, dường như hồ nước này không đem lại bất cứ áp lực gì cho hắn.

Không sai, hồ nước này đúng là không mang đến bao nhiêu áp lực cho Lục Nguyên. Lục Nguyên phát hiện chỗ này ngươi tùy theo hoàn cảnh hồ nước biến hóa mà thay đổi, ví dụ bên ngoài hồ nước nóng thì ngươi liền dùng vô tướng chi long biến hóa pháp lực tương ứng là có thể không cần gánh vác bao nhiêu áp lực, hoàn cảnh có biến nữa thì vô tướng chi long liền biến theo.

Vô tướng chi long có biến hóa vô cùng, có thể mô phỏng bất cứ hình dạng pháp lực nào.

Vô tướng thôn phệ quyết vốn chính là một môn huyền diệu khó giải thích.

Kết quả bây giờ thành đối lập to lớn. Lý Thọ không ngừng nuốt đan dược, Lục Nguyên thì an nhàn tĩnh tọa, mặt treo nụ cười nhạt.

Rốt cuộc, Lý Thọ phát hiện mình còn lại đan dược chỉ có hai, ba cái mà Lục Nguyên vẫn là bộ dạng thoải mái, cứ đấu như vậy thì e rằng mình thắng không nổi. Tuy gã có vinh diệu xuất thân từ văn minh nhưng cũng biết bây giờ đấu không lại, đành bất đắc dĩbay ra khỏi hồ nước.

Cuối cùng người còn lại chính là Lục Nguyên.

Không chút nghi ngờ, giờ ba chiến Lục Nguyên thắng Lý Thọ hai trận, Lý Thọ thắng Lục Nguyên một trận, tức là cuối cùng Lục Nguyên thắng.

Lần này Lục Nguyên chân chính đánh bại Lý Thọ xuất thân đan dược văn minh.

Lý Thọ phát hiện mình sắp điên rồi.

Mình mà lại thua một người Kiếm Môn không quan trọng, chết tiệt! Mình chính là xuất thân từ văn minh, mặt mũi đan dược văn minh bị mình đánh mất vài phần rồi. Bình thường gã thấy Vô Thượng Đại Giáo thì rất huênh haong, nhưng giờ không biết tại sao thấy nụ cười nhạt của Lục Nguyên thì vênh váo không nổi, đắc ý chẳng được.

Lúc này có tiếng ầm ầm vang lên từ đằng trước, đó là phía trước bia đá bảy chữ cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn. Mặt đất tách ra một khe hở, có một bức tường đất nhô lên cao, trên tường đất có ba mươi cái hộp đen.

Trong không trung vang giọng nói:

- Mỗi người các ngươi tìm ứng hộp có hơi thở của mình, bên trong có phần thưởng tại cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn của các ngươi. Lần này các ngươi biểu hiện càng tốt thì được thưởng càng tuyệt.

Mỗi người đều lao về phần thưởng của mình, hơi thở không đúng thì không thể mở ra hộp đen của người khác, tất cả tự tim cái của mình.

- Ta được đến thiên ngộ thạch! Ha ha, mười thiên ngộ thạch, còn có trung phẩm linh thạch, lớn to!

Có người lên tiếng. Người này trong đợt đánh giá vừa rồi sắp xếp chót, có được đánh giá như vậy mà được thiên ngộ thạch và trung phẩm Lý Thọ, đủ thấy cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn thưởng cho đúng là không tệ.

- Đẹp quá đi! Linh thú tuyết hệ thật là đẹp!

Dạ Cơ Tuyết cười tươi, phần thưởng của nàng rõ ràng là linh long tuyệt hệ cấp truyền thuyết Lục Nguyên tổng cộng chỉ có hai con linh thú cấp truyền thuyết, Dạ Cơ Tuyết lần này biểu hiện không được tốt mà có tới hai con.

- Của ta là linh thú băng hệ.

Bách Lý Băng nhìn năm con linh long cấp truyền thuyết bay lên cạnh mình, phần thưởng của nàng không chỉ có năm con linh long cấp truyền thuyết mà thôi, còn được một khối thiên băng tiên thạch. Thiên băng tiên thạch là vật tất yếu để rèn luyện tiên kiếm, nàng tìm thiên băng tiên thạch đã rất lâu không dè gặp tại đây. Đến hỗn động cảnh không lâu là bắt đầu sử dụng linh kiếm, giờ trước tiên chuẩn bị là vừa.

- Đây là Thương Thiên Đại Đạo Thạch!

Lý Thọ ngơ ngẩn nhìn hòn đá hình tròn hoàn mỹ trong tay mình, vô cùng kích động. Cái gọi là Thương Thiên Đại Đạo Thạch tức là bản tăng cường của thiên ngộ thạch, tác dụng là tăng ba mươi phần trăm lĩnh ngộ một trong mười loại kiếm ý khó nhất. Chớp mắt gã kích động không nói nên lời.

- Đây là Thương Thiên Đại Đạo Thạch ư?

Lục Nguyên nhìn hòn đá trong tay, trừ màu nhạt hoàn toàn khác với trong tay của Lý Thọ ra, bộ dạng y như đúc. Ba mươi phần trăm xác suất lĩnh ngộ một loại trong mười kiếm ý khó nhất ư? Tuy nhiên, Lục Nguyên phát hiện trong hộp của mình không chỉ có Thương Thiên Đại Đạo Thạch mà thôi, còn có một tảng đá tỏa ánh sáng xanh nhạt. Tảng đá rất nhỏ, trong suốt lóng lánh, hình vuông hoàn mỹ, nhưng vào tay thì nặng cỡ mấy ngàn cân, không biết là loại đá gì nữa.

Hắn thuận miệng hỏi Bách Lý Băng sư tỷ bên cạnh, nàng lắc đầu không nhận ra rốt cuộc là tảng đá gì, nhưng chắc là có tác dụng thần kỳ, nếu không thì sẽ chẳng đặt chung với Thương Thiên Đại Đạo Thạch. Dù sao giá trị của Thương Thiên Đại Đạo Thạch đã cao kinh người.

Thật ra Lục Nguyên được thưởng hơn Lý Thọ gấp hai, bởi vì Lục Nguyên được đánh giá là hoàn mỹ!

Hoàn mỹ!

Lý Thọ pháp lực đại đạo cảnh thập tầng biểu hiện còn không bằng Lục Nguyên.

Lục Nguyên pháp lực là đại đạo cảnh bát tầng, biểu hiện đến mức này, cho nên được cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn đánh giá là hoàn mỹ. Bởi vì được đánh giá hoàn mỹ nên mới có phần thưởng tốt như vậy. Tảng đá xanh nhạt nặng mấy ngàn cân có uy lực to lớn, là một trong thần vật cõi thiên địa.

- Thương Thiên Đại Đạo Thạch này chỉ có ba phần khả năng ngộ được thập đại thiên địa pháp tắc khó nhất.

Kỳ thực kiếm ý và thiên địa pháp tắc, đao ý, quyền ý cơ bản như nhau, nhưng từ góc độ Lục Nguyên thói quen gọi chúng là kiếm ý.

Lý Thọ bình thản mang chút kiêu ngạo nói:

- Trong Đan Dược Văn Minh chúng ta có một loại gọi là Ứng Thiên Vô Cầu Đan. Dùng Ứng Thiên Vô Cầu Đan lại dùng Thương Thiên Đại Đạo Thạch là có thể đem ba phần khả năng tăng lên năm phần.

Dường như gã không nhìn ai cả, chỉ thản nhiên nói.

Lý Thọ không phải loại người nói nhiều, hơn nữa gã vốn xem thường người Vô Thượng Đại Giáo. Bình thường gã ở trước mặt người Vô Thượng Đại Giáo nói một câu còn lười, hoàn toàn phớt lờ.

Nhưng Lục Nguyên ba đấu thắng hai, trong cạnh tranh thắng được gã khiến gã khó thể kiêu ngạo được.

Gã nói câu này dù không nhìn hướng Lục Nguyên nhưng kỳ thực là nói cho hắn nghe.

Ý nghĩa trong đó rất đơn giản, nhìn thấy không? Ta xuất thân từ Đan Dược Văn Minh, làm người của văn minh chỗ nào cũng mạnh hơn các ngươi nhiều.

- Còn chưa dùng Ứng Thiên Vô Cầu Đan thì khả năng lãng phí Thương Thiên Đại Đạo Thạch rất lớn.

Dường như Lý Thọ tự nói cho mình nghe, thực ra từng câu đều hướng tới Lục Nguyên.

Gã chưa nói xong Lục Nguyên đã đem Thương Thiên Đại Đạo Thạch hình cầu ném lên đỉnh đầu. Dưới mặt đất thiên địa pháp tắc hiện ra, có liên hoa đài thiên địa pháp tướng làm Lý Thọ ngây ra. Có được liên hoa đài thiên địa pháp tướng! Hơn nữa gã nói nhiều vậy mà Lục Nguyên chẳng chút do dự trực tiếp dùng Thương Thiên Đại Đạo Thạch.

Cái này, hắn thật sự không sợ lãng phí Thương Thiên Đại Đạo Thạch ư?

Lục Nguyên, chúc ngươi dùng Thương Thiên Đại Đạo Thạch không có tác dụng.

Hiện tại Lục Nguyên không thèm để ý gã, hắn ném Thương Thiên Đại Đạo Thạch lên đỉnh đầu, mặt trên thiên địa pháp tướng cũng bắn ra lồng chụp trắng hướng tới Thương Thiên Đại Đạo Thạch. Thương Thiên Đại Đạo Thạch lập tức bị tiêu trừ, cùng lúc đó tinh thần Lục Nguyên hoàn toàn chìm đắm trong đó. Mình trông thấy cái gì? Đó là vô tận đất đai.

Thổ kiếm ý chớp mắt xẹt qua đầu óc, nhưng Lục Nguyên hiểu giờ phút này mình ngộ không phải là thổ kiếm ý, hắn đã sớm ngộ ra pháp lực rồi.

Bây giờ xuất hiện vô tận đất đai chỉ đại biểu cho một điều, đó chính là địa kiếm ý!

Trong Thương Thiên Đại Đạo Thạch chẳng ngờ phong ấn lại là địa kiếm ý, kiếm ý khó nhất trong thập đại kiếm thuật.

Đất vàng trong tầm mắt của mình liên miên kéo dài đến chân trời.

Mặt đất vững chắc như vậy.

Vô số cây cối, hoa cỏ mọc ra từ mặt đất, đua nhau vươn trên đất. Nhưng trải qua một vòng luân hồi, những cây cối, hoa cỏ bắt đầu héo tàn, lại trở về với đất. Không chỉ là những cây cối, hoa cỏ thôi, dù là chim bay cá nhảy thì chết rồi cũng sẽ quay về với đất.

Trên trời đánh sấm! Nặng nề đánh vào mặt đất.

Lũ lụt cuồn cuộn trên đất.

Sinh linh, hoạt động trên đất.

Mặt đất là nơi sinh ra sự sống.

Dù là con ngươi, là sinh linh, là cỏ cây đều ở trên nó.

Sự sống do đó sinh ra, chết rồi quay về đây, khi sinh hoạt cũng là sinh tồn tại mặt trên.

Đây chính là mặt đất!

Trong lòng Lục Nguyên xẹt qua lĩnh ngộ. Địa chi thiên địa pháp tắc, thiên địa pháp tắc bao dung, chất chứa rất cả, đây chính là thiên địa pháp tắc như vậy đấy!

Đất sinh dưỡng vạn vật!

Trên đỉnh đầu Lục Nguyên bắt đầu lại ngưng tụ ra một thượng cổ phù chú. Thượng cổ phù chú này khổng lồ vô cùng, so với thượng cổ phù chú bình thường lớn gấp sáu lần. Nhưng *vèo* một tiếng, tấm thượng cổ phù chú này đã bị hút đến thiên địa pháp tướng, bị thiên địa pháp tướng hấp dẫn. Thiên địa pháp tướng sinh ra ánh sáng nhạt nhưng lập tức trở lại màu trắng ban đầu.

Đây là thiên địa pháp tắc loại thứ năm mươi ba của mình, cũng là trong thập đại thiên địa pháp tắc khó nhất trong thiên địa, bây giờ mình lĩnh ngộ được ba cái rồi.

Lúc này, Lý Thọ rất buồn rầu.

Gã đứng bên quan sát làm sao không biết Lục Nguyên lại luyện thành một thiên địa pháp tắc chứ? Hơn nữa là một trong thập đại thiên địa pháp tắc khó nhất trong thiên địa. Vừa rồi Lý Thọ nói nhiều như vậy, không ngờ Lục Nguyên không bị ảnh hưởng, luyện thành địa chi thiên địa pháp tắc, đây chính là địa chi thiên địa pháp tắc! Coi như là Lý Thọ có được một viên Thương Thiên Đại Đạo Thạch, có Ứng Thiên Vô Cầu Đan tăng xác suất thành công, cũng chỉ có một nửa tỷ lệ thành công, cho nên lúc này Lý Thọ rất hâm mộ đố kỵ.

Cộng thêm thấy Lục Nguyên thiên địa pháp tướng chân đạp liên hoa thì gã có chút buồn bực.

Thiên địa pháp tướng chân đạp liên hoa, cái này không có gì, ít nhất trong văn minh một số người thiên địa pháp tướng chân đạp liên hoa, tuy Lý Thọ chưa có thiên địa pháp tướng chân đạp liên hoa nhưng gã là người văn minh, kiến thức rất rộng.

Lý Thọ ghen tỵ nhất là Lục Nguyên, liên hoa của hắn là ngũ phẩm liên hoa.

Liên hoa có chia phẩm số.

Phẩm số liên hoa cơ bản đại biểu kiếm thuật bên trong bao nhiêu, biểu thị Lục Nguyên đã có từ năm mươi thiên địa pháp tắc trở lên. Năm mươi thiên địa pháp tắc trở lên! Trời ạ! Tuy Lý Thọ là người văn minh nhưng không thể không thừa nhận, thiên địa pháp tắc của mình so với Lục Nguyên thì ít rất nhiều.

Đương nhiên liên hoa đại biểu phẩm số này đến một trăm tám mươi loại thiên địa pháp tắc, tức là thập bát phẩm đài sen thì chấm dứt.

Đài sen cao nhất là mười tám phẩm! Sau này có nhiều nhiều hơn thiên địa pháp tắc cũng không biểu hiện ra được.

Tuy nhiên lúc này Lục Nguyên tuổi trẻ như vậy, người bình thường xuất thân từ kiếm môn thế mà có ngũ phẩm đài sen, dù Lý Thọ là người văn minh cũng không tránh khỏi ghen ghét vài phần. Lý Thọ ở trong lòng rít gào, tại sao mình là người văn minh mà đều không thể có ngũ phẩm đài sen, Lục Nguyên chỉ là người trong kiếm môn lại có ngũ phẩm đài sen chứ! Lý Thọ chỉ cảm thấy sự kiêu ngạo bị Lục Nguyên đến từ Kiếm Môn tầm thường đả kích rồi lại dập nát. Trái tim kiêu ngạo sắp bị vùi dập sắp tan vỡ ra rồi.

Lúc này bên cạnh bia đá Thái Hoàng Thiên Tôn, một cánh cửa đen như mực bỗng mở ra.

Người bên cạnh đều kinh ngạc Lục Nguyên cường đại, trong đám người đứng xem có nhóm Hoàng Diện Lão Giả. Nhóm Hoàng Diện Lão Giả đang tán thán Lục Nguyên mạnh mẽ, lúc đó lão dùng la bàn tính ra Lục Nguyên tìm Tiểu Hỗn Động Thạch tốc độ khá nhanh, từng có người đề nghị đi cướp của hắn, kết quả Hoàng Diện Lão Giả phát hiện có gì lạ cho nên không hành động. Bây giờ nhóm Hoàng Diện Lão Giả đều cảm thấy may là lúc đó không làm cái gì, nếu không thì chết chính là bọn họ.

Lục Nguyên uy thế kinh thiên! Vung tay thay đổi thế cục.

Phó Dịch chưa bao giờ nghĩ tới Lục Nguyên sẽ cường như vậy! Tại sao? Lúc đó Lục Nguyên tỷ thí với đệ đệ mình chẳng phải không mạnh mấy sao? Tại sao bây giờ biến cường như vậy? Ba chiêu đánh chết, trọng thương ba bang chủ của mình? Tại sao chứ? Lòng gã dấy lên hận ý ngập trời.

- Chúng ta cùng lên đi! Chúng ta có hơn hai mươi người đánh một mình hắn, không lẽ đánh không lại ư!?

Phó Dịch hét to:

- Lên Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận!

Tại trung ương thiên triều có đủ các loại trận pháp.

Ví dụ Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận chính là loại trận pháp Vô Song Môn sáng tạo ra. Trận pháp này bảy người đứng ở Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hoành, Khai Dương, Diêu Quang hình thành thế bao vây kẻ địch. Theo trận thức biến đổi, bảy người có thể liên hợp tới lui di chuyển không ngừng, tả hô hữu ứng, hỗ trợ lẫn nhau. Đây mới chỉ là tiểu trận, nhiều tiểu trận có thể liên kết thành đại trận, uy lực xứng là nhất tuyệt.

Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận vừa ra, dường như hai mươi mốt đối thủ đều biến mất, trở thành hai mươi mốt ngôi sao lấp lánh, đủ các loại kiếm pháp thi triển ra.

Loại Vô Song Thất Tinh Kiếm này nếu là do người hỗn động cảnh thực hiện thì đúng là như hai mươi mốt ngôi sao, uy lực to lớn.

Hai mươi mốt đối thủ trước mặt hắn dù chưa đến hỗn động cảnh nhưng đa số có không gian ngụy hỗn động. Phút chốc Lục Nguyên rơi vào biển sao bao vây, đủ các loại pháp thuật, đao pháp, quyền pháp đều thống nhất, muốn triệt để giết chết Lục Nguyên trong Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận này.

- Lục Nguyên, đi chết cho ta! Để ngươi biết sự lợi hại của Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận!

Trong vô tận ánh sao truyền đến giọng cực kỳ đắc ý của Phó Dịch. Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận cùng lúc ba tòa bày ra, uy lực vô cùng, dù là hỗn động cảnh đụng đến trận này thì e rằng phải thận trọng, chắc chắn giết được Lục Nguyên. Hơn nữa Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận chắc chắn sẽ khiến Lục Nguyên bó tay, bị trận pháp vây khốn giết chết.

Loại Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận vốn chính là một trong tuyệt học của Vô Song Môn.

Lục Nguyên cười khẽ nói:

- Trận pháp như vậy cũng dám sử dụng trước mặt ta? Đợi ta một chiêu phá nó.

Hắn làm như không máy để ý. Lục Nguyên đích thực không quan tâm nhiều, hắn học phá nhật nguyệt một âm một dương, nhật nguyệt đại biểu chính là nhật nguyệt tinh thần, nhật nguyệt tinh thần kiếm pháp, pháp thuật, trận pháp đều bị phá, nếu họ bày trận pháp khác thì không sao, cố tình bày Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận thì chẳng phải kêu mình phá sao?

Lục Nguyên bước một bước đứng ở vị trí bắc cực tinh, liếc mắt liền thấy ra Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận tuy biến hóa không ngừng nhưng sơ hở thật sự chính là vị trí bắc cực tinh. Đứng ở vị trí bắc cực tinh, lấy chủ dịch nô, khiến trận pháp của bọn họ bị kiềm chế khó mà nối liền.

- Phá cho ta!

Lục Nguyên giơ tay lên, một kiếm đâm ra. Nhát kiếm chém hư không, nhìn thấu tinh thần, dường như thấy rõ tất cả bí mật trong đó. Cái gọi là Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận dưới nhát kiếm này có vẻ yếu ớt như vậy. Nhát kiếm chỉ thẳng nhược điểm trong tinh thần. Tay nâng kiếm rơi, đã có một người bị thương

dưới kiếm của Lục Nguyên. Mới rồi một mảnh ánh sao biến tán loạn, ánh sao biến mất một phần hiện ra sáu người. Bắc Đẩu Thất Tinh Trận này là một bộ trận pháp nối liền, một người bị trọng thương thì đương nhiên trận pháp sẽ phá.

Cái này quá sức rồi đi? Không thể tin được!

Lý Tam Tiếu, Hà Cầu Ý, Diệp Vô Thiên, ba người đều là nhân vật đại đạo cảnh thập tầng bị Lục Nguyên nhẹ nhàng một chiêu giải quyết.

Cái này không có gì, nay lấy ra tuyệt học của Vô Song Môn Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận. Trận pháp Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận được xưng là ám hợp thiên địa tinh thần bí ẩn, ít khi nào bị phá, kết quả bây giờ Lục Nguyên một chiêu phá tan, còn trọng thương một người.

391. Chương 741-742 : Tiểu Hỗn Động Thạch

Đây là loại nhân vật như thần như ma cỡ nào chứ!

Thực lực đáng sợ đến mức nào!

Người này, thật là đại đạo cảnh ư? Người này rốt cuộc là đại năng nhân sĩ nào chuyển thế!

Nếu không phải đại năng nhân sĩ chuyển thế thì sao có thực lực đáng sợ đến vậy!

Bộp!

Lại một tên bị thương dưới kiếm Lục Nguyên. Kiếm quang chợt lóe, lại một tên bị đâm trúng cổ họng, ánh sao ảm đạm một mảnh, lại một Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận bị phá.

Vô Song Môn vốn là môn phái cực kỳ hung tàn, ai nấy giống như Lý Tam Tiếu, Hà Cầu Ý, nếu đặt ở Tấn quốc thì hành vi của chúng là điển hình ma môn, nhưng bởi vì đầu phục chư đa văn minh cai quản, giết không đáng tiếc.

Lục Nguyên cười lạnh nói:

- Hành động của các ngươi không khác gì heo chó, một nay ta thay trời hành đạo!

Một tên rồi một tên chết dưới tay Lục Nguyên, cuối cùng chỉ còn lại một mình Phó Dịch. Lục Nguyên đứng ở trước mặt Phó Dịch, bây giờ gã đã tan vỡ. Gã chưa từng thấy kẻ nào dưới hỗn động cảnh, trừ chư đa văn minh, như thần như ma giống Lục Nguyên.

- Đừng giết ta, đừng giết ta, ta làm con chó của ngươi, xin đừng giết ta!

Gã khó khăn lắm mới tu đến cảnh giới hiện tại, gã không muốn chết, gã còn có nhiều năm để sống, còn quá nhiều điều thú vị hưởng thụ, còn nhiều mỹ nữ thị thiếp tận hưởng. Cho nên gã lựa chọn cầu xin tha thứ, cái gọi là chết anh hùng không bằng sống hèn.

Lục Nguyên cười lạnh nói:

- Mới bắt đầu hở chút đòi giết ta chính là ngươi, mềm lòng với ngươi trừ phi ta không có não. Bây giờ chết cho ta!

Đại chưởng pháp lực giáng xuống, *bộp* một tiếng, triệt để chấm dứt Phó Dịch.

Toàn quá trình dứt khoát gọn gàng, cực kỳ đơn giản.

Đám người đứng xem hoàn toàn câm nín.

Vô Song Môn, hơn hai mươi người liên hợp thế mà không phải đối thủ một mình hắn.

Cái gì Luyện Hồn Ma Nhân, Huyết Dược Bàn Tử Lý, cái gì Vô Pháp Vô Thiên, cái gì tiểu lãnh tụ đệ tử trung tâm, tất cả giống như cục đất sét. Những người này bình thường cực kỳ lợi hại, mới rồi còn đánh đám Diệp Cơ Phát Kiếm Môn tơi tả, hiển nhiên không phải dễ chọc, bây giờ tỏ ra yếu đuối như vậy chỉ có một khả năng, đó là Lục Nguyên quá mạnh.

Cái gì mà Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận, trận pháp xuất sắc nhất Vô Song Môn, ở trước mặt Lục Nguyên yếu ớt như tờ giấy. Nhưng mới rồi rõ ràng lúc thúc đẩy Vô Song bắc Đẩu Thất Tinh Trận, dù là người đứng xem cũng thấy ánh sao một mảnh không thấy rõ ràng, kết quả Lục Nguyên tùy tay phá.

Đây là loại biến thái ngang tàng cỡ nào, có chút đáng sợ đến khó tin. Nhớ năm đó Kiếm Môn có Kiếm Ma, Kiếm Tham kiệt xuất, lúc chưa đến hỗn động cảnh e rằng không đáng sợ đến cỡ này!

Lục Nguyên mặc kệ ánh mắt cực kỳ kinh sợ của đám người, tay thu pháp lực nâng vận, thu Tiểu Hỗn Động Thạch tới. Vốn đám Diệp Cơ Phát có năm viên Tiểu Hỗn Động Thạch, bên Phó Dịch cũng có bảy Tiểu Hỗn Động Thạch, một hơi thu mười hai viên Tiểu Hỗn Động Thạch cộng thêm cái vốn có, bây giờ mình có mười bảy viên Tiểu Hỗn Động Thạch.

Đương nhiên còn có chiến lợi phẩm khác. Nhân vật giống Phó Dịch ở trong Vô Song Môn có thân phận, gần ngang bằng với Hiên Viên Lệnh tại Kiếm Môn. Trên người gã đã có đến bốn mươi vạn trung phẩm linh thạch, hai mươi người khác trung bình cũng cỡ hai mươi vạn trung phẩm linh thạch, tương đương nói mình có được hơn bốn trăm vạn trung phẩm linh thạch, phát tài to rồi. Cộng thêm vốn có ba mươi vạn khối trung phẩm linh thạch, tổng cộng mình được hơn bốn trăm bảy mươi vạn khối trung phẩm linh thạch, số lượng khổng lồ khó tin, thậm chí khánh vân trên đỉnh đầu nhét không nổi nữa. Kỳ thực đỉnh khánh vân của Lục Nguyên so với người bình thường lớn hơn rất nhiều, nhưng có nhiều trung phẩm linh thạch thế này thì cũng nhét không hết.

Hết cách, phải luyện nó thành linh mạch cho dễ mang.

Lục Nguyên đem những trung phẩm linh thạch lợi dụng luyện hợp quyết luyện thành một linh mạch tam cấp có được bốn trăm bảy mươi vạn khối trung phẩm linh thạch. Con linh mạch tam cấp ở trong đỉnh đầu khánh vân kết thành không gian lấp lánh ánh sáng, rất nhiều cùng nhau tỏa nguyên khí đậm đặc. Trong đỉnh khánh vân nguyên khí đậm đặc hơn cả bên ngoài gấp nhiều lần.

Đỉnh đầu khánh vân chứa linh mạch tam cấp thì còn hơi nhỏ chút, thật hy vọng sớm lên đến hỗn động cảnh, có hỗn động không gian mới là tuyệt vời.

Còn truyền thuyết cấp linh thú từ tay hơn hai mươi người thu hoạch được một trăm bốn mươi bảy truyền thuyết cấp linh thú, chỉ cần đổi chúng nó thành vân hệ linh thú, thêm vào mình có bảy con truyền thuyết cấp linh thú, tức là nói tổng cộng mình có một trăm năm mươi bốn con truyền thuyết cấp linh thú. Những truyền thuyết cấp linh thú cùng phát lực thì tốc độ tăng pháp lực của mình sẽ nhanh rất nhiều.

Thiên Ngộ Thạch cũng thu được ba mươi mốt khối, còn có các loại tài nguyên, linh vật đủ cả, nhiều đếm không xuể.

Bây giờ Lục Nguyên không thể không cảm thán rằng, cái gì kêu người không ngang ngược không giàu, ngựa không ăn cỏ không mập.

Lần này thu hoạch về mặt tài nguyên thì tài sản đột ngột tăng gấp mười lần thậm chí là hai mươi lần, coi như phát tài to.

Hoàng Diện Lão Giả ngồi trên mặt đất, bắt đầu bói toán.

Cây kim trên la bàn xoay chuyển, mai rùa ngã lăn.

Một mặt nước nửa hư nửa thực xuất hiện trước mặt lão. Hoàng Diện Lão Giả thấy hiện giờ xếp ở hạng nhất là Lục Nguyên mười chín Tiểu Hỗn Động Thạch. Tuy nhiên vị đại thần nãy lão không dám đụng. Hoàng Diện Lão Giả có tính kế cũng không dám chọc lên đầu đại thần này. Xếp thứ hai là Tống Duy Nhất, tam cường ban đầu đội Diệp Cơ Phát bị đội Phó Dịch diệt, đội Phó Dịch bị diệt trong tay Lục Nguyên, cứ thế, Tống Duy Nhất thành đội còn sót lại.

Trên cơ bản, bây giờ chỉ cần Tống Duy Nhất không điên chọc Lục Nguyên thì đội của gã ở tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên xem như vô địch.

Dưới nữa cơ bản là đội ba, năm người, không tính mạnh lắm, cái đầu mọi người biểu thị số Tiểu Hỗn Động Thạch không tính nhiều. Lấy thực lực của tiểu đội Hoàng Diện Lão Giả có thể cướp đoạt. Đúng rồi, trước

tiên đừng đụng, người bên Kiếm Môn không cướp để tránh có dính dáng gì với Lục Nguyên. Đương nhiên bên Hiên Viên chí tôn đợt này dường như có thể cướp, người khác thì không cần.

Hoàng Diện Lão Giả làm ra quyết định.

Lục Nguyên cầm hồ lô rượu, giờ trong tay đã có mười chín Tiểu Hỗn Động Thạch, lúc này tại tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên chắc là còn lại ba mươi Tiểu Hỗn Động Thạch. Nhưng muốn tìm ba mươi Tiểu Hỗn Động Thạch không phải chuyện dễ, chúng tách rời hỗn độn khắp nơi, ngươi có hai cái, hắn có hai cái, vân vân.

Càng phiền phức là bây giờ người ở tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên dù là Kiếm Môn hay Vô Song Môn, hoặc Chân Nhất Môn cách hắn ngoài mười dặm là bỏ trốn ngay, giống như hắn là ôn thần vậy.

Cơ bản trải qua cuộc chiến với Vô Song Môn, những người đó không tới tìm hắn nữa, thấy mặt liền trốn.

Cái này làm hắn muốn thu gom Tiểu Hỗn Động Thạch trở nên khó khăn.

Lục Nguyên nhún vai, ở tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên đã không thu hoạch được gì nữa.

Không bằng đi tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên thử xem sao.

Ở đó có Đại Hỗn Động Thạch.

Còn nhớ lúc trước sư phụ Thái Sử Không có nói với mình, Tiểu Hỗn Động Thạch đối với việc trùng kích hỗn động cảnh khả năng tăng là một phần một trăm, chỉ năm cái đầu là có tác dụng, mặt sau vô ích. Được năm cái Tiểu Hỗn Động Thạch có thể cho mình khả năng thành công trùng kích hỗn động cảnh tăng lên hai mươi phần.

Còn Đại Hỗn Động Thạch đối với khả năng trùng kích hỗn động cảnh tăng lên hai phần mười, cũng là năm cái đầu có tác dụng, mặt sau vô dụng. Tức là nói một khi có được Đại Hỗn Động Thạch, khả năng tăng sẽ lên một phần tư, đây là cách tăng khá khủng bố. Một phần tư!

Hỗn động cảnh khó như lên trời.

Dù là tăng hai phần mười hay một phần tư đều rất quý giá.

Nhưng mặc dù Đại Hỗn Động Thạch có sức hấp dẫn lớn lao thì Phó Dịch, Diệp Cơ Phát Tống Duy Nhất, đám cường giả này không dám đi cướp Đại Hỗn Động Thạch, trong lòng họ e sợ Đan Dược Văn Minh.

Mình có nên đi thứ năm Thái Hoàng Thiên không? Nếu đi thì sẽ chọc vào Đan Dược Văn Minh.

Cố tình trước khi đến thì Hiên Viên Thập Nhị lặp lại dặn dò nhóm Kiếm Môn chuẩn bị xuất phát rằng đừng chọc vào Đan Dược Văn Minh. Nghe nói Đan Dược Văn Minh tuy là xếp chót trong thập đại văn minh nhưng so với Vô Thượng Đại Giáo thì mạnh rất nhiều, cấp bậc chênh lệch quá xa.

Mình có nên đi chọc Đan Dược Văn Minh không?

Lúc này đầu óc hắn lóe lên ý nghĩ.

Mục tiêu của mình là muốn dùng kiếm mở ra một kiếm vô thượng đại đạo, muốn đạt thành mục tiêu này sẽ có rấtn hiều hiểm trở, ít nhất thái cổ văn minh, cổ văn minh khá là bài xích kiếm sẽ ngăn cản mình.

Nếu mình không có cả can đảm chọc vào Đan Dược Văn Minh xếp chót trong thập đại văn minh thì làm sao có can đảm, tư cách chọc thái cổ văn minh chứ?

Đúng là nực cười!

Trong lòng Lục Nguyên dâng trào hào hùng ngút trời!

Đan Dược Văn Minh thì sao chứ? Ta cứ chọc đó rồi làm sao?

Không dám làm cái này, chẳng dám làm cái kia thì không phải phong cách của ta.

Nếu đã quyết định thì Lục Nguyên không do dự nữa, xuất phát hướng tới thứ năm Thái Hoàng Thiên. Nếu Đan Dược Văn Minh có gì kỳ quặc thì mình cứ đỡ.

Đầu năm nay gió xuân thổi, trống trận lôi, ai sợ ai.

Thái Hoàng Thiên tầng thứ tư và thứ năm khá gần nhau, chính giữa có một cái hang ngăn cách mà thôi. Nhưng đừng mơ đột phá từ nơi không phải cửa hang, chỗ đó dù nhìn như là vách đá kỳ thực dùng lực không gian của Thái Hoàng Thiên Tôn năm đó ngăn cách, không có khả năng đột phá vách đá, chỉ có đi vào từ cửa hang.

Tại đây canh giữ một người Đan Dược Văn Minh, Lý Thọ.

Lý Thọ nhàm chán đứng ở cửa hang, thần niệm quét tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên. Không phải gã để ý gì người tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên, một đám Vô Thượng Đại Giáo bình thường mà thôi, chẳng qua gã rảnh quá tùy ý quét. Lý Thọ cảm thấy chán, mình phải ở đây canh cửa. Kỳ thực dù không canh cửa thì những người Vô Thượng Đại Giáo cũng tuyệt đối không dám xâm nhập tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên cạnh tranh với người Đan Dược Văn Minh, đây là tự tin và kiêu ngạo của Đan Dược Văn Minh.

Khi Lý Thọ dùng thần niệm quét tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên thì biết rằng lúc ấy trong cấm địa Thái Hoàng Thiên, Lục Nguyên dùng mưu thắng mình là nhân vật cực mạnh, một mình thắng nhiều đại đạo cảnh thập tầng, bây giờ ở trong tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên tung hoành vô địch.

Thiên địa pháp tướng, ngũ phẩm đài sen, quả nhiên không đơn giản.

Nhưng dù ngươi có không đơn giản thì chỉ là kẻ xuất thân từ Vô Thượng Đại Giáo mà thôi.

Dù ngươi có không đơn giản cũng không dám khiêu chiến quyền uy văn minh.

Tiếp theo, Lý Thọ nhìn thấy một thanh y thanh niên rất trẻ tuổi nhàn nhã đi tới. Thanh y nhân tay cầm một hồ lô rượu, lưng cõng hai thanh kiếm, Lục Nguyên. Lý Thọ nheo mắt.

Đây chính là con đường đến tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên ư? Lục Nguyên nhìn nhìn, trông thấy Lý Thọ thì mới dám khẳng định.

- Trước khi đi tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên phải chăng cần đánh bay ngươi?

Lục Nguyên cảm thấy mình hỏi rất ràng, nhưng tại sao Lý Thọ làm biểu tình rất ngu? Không lẽ ý của mình khó hiểu lắm ư?

Lý Thọ đích thực không thể hiểu nổi.

- Ngươi nói cái gì?

Lục Nguyên lặp lại:

- Ta nói là muốn đi tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên có phải cần đánh bay ngươi trước không?

Lần này Lục Nguyên nói rất chậm, hết cách, lỗ tai Lý Thọ có vấn đề, mình chỉ còn cách nói chậm chút.

Lỗ tai Lý Thọ tuyệt đối không có vấn đề, thực ra người đại đạo cảnh thập tầng giống gã lỗ tai muốn có vấn đề không phải chuyện dễ, nhưng gã bị chấn kinh rồi. Mãi đến khi Lục Nguyên lặp lại lần nữa gã mới xác nhận rằng Lục Nguyên, người ở cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn thắng mình một bậc thật sự gan to bằng trời, muốn xâm nhập Thái Hoàng Thiên, nơi mà đệ tử trung tâm Vô Thượng Đại Giáo khác tuyệt đối không dám xâm nhập. Lục Nguyên, hắn cho rằng thực lực cao chút là dám xâm nhập sao? Đúng là gan to bằng trời, làm xằng làm bậy.

Lý Thọ cười to nói:

- Lục Nguyên, ngươi đúng là không biết trời cao đất rộng, nếu đã vậy thì chúng ta hãy đến một lần đi, để ngươi hiểu trời cao cỡ nào, đất dày cỡ nào. Đừng tưởng rằng ngươi thắng Vô Thượng Đại Giáo đại đạo cảnh thập tầng là giỏi rồi, đừng tưởng ngươi ở cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn tắng một bậc thì tự đắc. Hãy để ta triệt để đánh bại ngươi, cho ngươi hiểu văn minh và Vô Thượng Đại Giáo cách biệt một trời một vực!

Lý Thọ giơ tay lên, gã lấy ra một tấm phù chú, mặt phù chú hình như có chữ quái lạ. Phù chú gặp lửa liền thành tro, chớp mắt pháp lực của Lý Thọ đột phá đại đạo cảnh thập tầng, vọt lên một bậc. Không chỉ là thế, thân thể gã biến càng cứng rắn, chắc chắn hơn. Giờ phút này, gã cảm thấy mình và thiên địa liên tiếp càng chặt chẽ, pháp thuật tăng tiến rất nhiều.

Lý Thọ cất tiếng cười nói:

- Đây chính là văn minh phù chú, chúng ta xuất thân từ văn minh mỗi người đều có, một khi thi triển văn minh phù chú thì pháp lực dâng lên nhuộm thân biến cứng rắn, liên hệ với thiên địa pháp tắc càng chặt hơn, sức chiến đấu tăng lên rất nhiều. Tuy còn chưa dùng được văn minh vô thượng văn tự nhưng muốn đánh bại ngươi thì quá dễ.

Lý Thọ cuồng cười:

- Lục Nguyên, tại cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn, ngươi tại ba cửa thắng ta một bậc, ta luôn nghĩ làm sao thắng trở về, kết quả ngươi tự đưa lên cửa cho ta thắng.

Lý Thọ và Lục Nguyên đối chiến còn chưa bắt đầu đã hấp dẫn nhiều người chú ý.

Bên tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên giờ ai nấy đều chú ý Lục Nguyên, chỉ cần hắn hơi đến gần là né ra xa ngay, để tránh bị Lục Nguyên đáng sợ chú ý. Bây giờ Lục Nguyên đã là vô địch tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên, người chú ý Lục Nguyên tất nhiên biết hắn di xâm nhập tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên.

Biết Lục Nguyên dám xâm nhập tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên thì mọi người đều rung động.

Tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên là cấm địa văn minh quy định, không cho phép người Vô Thượng Đại Giáo tiến vào.

Một khi xâm nhập vào trong đó là đối đầu với xuất thân Đan Dược Văn Minh.

Lục Nguyên đúng là quá sức to gan! Chuyện như vậy cũng dám làm!

Đây là việc khiến người kích động hơn cả Lục Nguyên một mình đối phó đội Phó Dịch.

Lập tức tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên dù ở đâu, chỉ cần nghe tin lập tức chạy tới đây, muốn nhìn xem Lục Nguyên gan to bằng trời dám khiêu chiến tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên, cũng muốn thấy màn kịch vui. Chỉ có hai người Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì là lòng nóng như lửa đốt. Hiên Viên Thập Nhị sư thúc tổ dặn đi dặn lại nhất định đừng chọc Đan Dược Văn Minh, Đan Dược Văn Minh không dễ chọc nhưng cố tình Lục Nguyên ghẹo tới trên đầu, tiểu sư đệ này quá to gan.

392. Chương 743-744 : Thái Thượng Thương Hàn Kinh

Người ở tầng thứ tư Thái Hoàng Thiên đều bay đi, tâm tình sục sôi!

Người Đan Dược Văn Minh ở tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên, đã thu gom đủ hai mươi Đại Hỗn Động Thạch.

Không sai, Đại Hỗn Động Thạch có tổng cộng chỉ hai mươi cái chứ không phải năm mươi như Tiểu Hỗn Động Thạch.

Hai mươi Đại Hỗn Động Thạch tất nhiên do người dẫn đầu chia, bây giờ mọi người rảnh rỗi rồi.

Lúc rảnh rang bỗng nghe nói Lý Thọ cùng người Vô Thượng Đại Giáo tầm thường quyết chiến, cảm thấy có trò hay nhìn.

- Một người Vô Thượng Đại Giáo bình thường mà dám khiêu chiến người chúng ta.

- Can đảm thật đấy!

Lý Thọ ở trong đám chúng ta trình độ cũng rất khá.

- Chúng ta đi xem thử, xem coi Lý Thọ làm sao diệt người Vô Thượng Đại Giáo này!

Người Đan Dược Văn Minh nói, cuối cùng tất cả nhìn hướng đầu lĩnh. Đầu lĩnh tuổi chừng hai mươi mấy, thể hình gầy gò, mắt lóe trí tuệ, dường như nắm hết tri thức trong tay.

Đan Dược Văn Minh, Hoa Hạc, cũng là người làm chủ Đan Dược Văn Minh lần này.

Hoa Hạc gật đầu nói:

- Đi xem đi.

Giọng gã rất mềm mỏng, dịu nhẹ đến dễ dàng chui vào lòng người.

Chỗ giao giới tầng thứ tư và tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên.

Rất nhiều người Đan Dược Văn Minh đều tới rồi, người mỗi giáo phái tầng thứ bốn Thái Hoàng Thiên cũng đến, mọi người cảm xúc sục sôi. Lục Nguyên, người xuất thân từ Vô Thượng Đại Giáo lại dám khiêu chiến Lý Thọ đến từ Đan Dược Văn Minh, còn là ngay mặt khiêu chiến, điều này sao không khiến người hưng phấn cho được.

Nhiều năm qua mọi người chưa từng thấy có người Vô Thượng Đại Giáo dám trực tiếp khiêu chiến người văn minh.

Không phải nói nhiều năm chưa từng có người Vô Thượng Đại Giáo nào trực tiếp khiêu chiến văn minh, có xảy ra rồi nhưng cực kỳ ít ỏi, thưa thớt đến xếp vào hàng truyền thuyết.

Bây giờ có thể trực tiếp xem loại chuyện khiêu chiến này xảy ra.

Khiêu chiến uy quyền văn minh!

Loại chuyện này chỉ nói thôi đủ khiến người kinh sợ và hưng phấn vô cùng.

Lý Thọ đứng ở cửa động, đã dùng văn minh phù chú, toàn thân gã tỏa ánh sáng chói lòa, pháp lực cuồn cuộn, vượt qua pháp lực đại đạo cảnh thập tầng bình thường, hơn nữa liên kết với thiên địa pháp tắc càng chặt chẽ hơn, dường như thiên địa pháp tắc làm bạn bên gã.

Gã lạnh nhạt nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, ta biết chiến tích của ngươi, ngươi thắng hơn hai mươi người Phó Dịch, đáng tiếc, ta nói cho ngươi biết, ta cũng có thể thắng hai mươi mấy người Phó Dịch liên hợp.

Trong lời nói của gã bao gồm tự tin, dường như đối với gã đây là một việc đơn giản bình thường. Nói trắng ra là gã chỉ nói một sự thực mà thôi.

- Bây giờ ta muốn cho ngươi biết rằng, văn minh và Vô Thượng Đại Giáo một là mây trên trời, một là bùn đất, chênh lệch chính giữa không thể bù đắp. Ngươi xuất thân từ Vô Thượng Đại Giáo chỉ có thể thua ta.

Gã sử dụng văn minh phù chú, đánh ra đan nô.

Nhưng lá bài tẩy của gã không phải cái này mà là Thái Thượng Thương Hàn Kinh.

Vô số bệnh khuẩn bị gã đánh ra.

Thái Thượng Thương Hàn Kinh là một trong tuyệt học tối cao của Đan Dược Văn Minh, loại tuyệt học này chủ yếu là bệnh khuẩn gần như không thể tiêu diệt đả kích kẻ địch. Thái Thượng Thương Hàn Kinh bệnh khuẩn là cá nhân bồi dưỡng ra, pháp lực đánh không chết, pháp thuật diệt không được, phi kiếm chém không chết, pháp bảo nghiền không chết, gần như bất tử bất diệt, hơn nữa dễ dàng xâm nhập cơ thể địch, pháp bảo bình thường không ngăn nổi.

Thêm nữa Thái Thượng Thương Hàn Kinh bệnh khuẩn có mấy cấp bậc, cấp thứ nhất là bệnh da thịt, cấp thứ hai là bệnh dạ dày, xâm nhập vào thân thể, cấp thứ ba là bệnh ở xương cốt, cấp thứ tư không thể chữa trị. Tu vi càng sâu thì tài nghệ càng cao, luyện bệnh khuẩn càng lợi hại.

Lý Thọ có tự tin đối phó Lục Nguyên là đến từ Thái Thượng Thương Hàn Kinh. Một mình gã đối phó hơn hai mươi người Phó Dịch liên hợp, chỉ cần đánh ra Thái Thượng Thương Hàn Kinh, vậy hai mươi mấy người Phó Dịch sẽ bị thương bị bệnh, sức chiến đấu giảm mạnh tất nhiên không là đối thủ của gã. Gã định dùng cách này đối phó Lục Nguyên.

Lý Thọ đánh ra Thái Thượng Thương Hàn Kinh, phút chốc Lục Nguyên chỉ thấy toàn thật vừa mệt vừa yếu, vừa thương vừa lạnh, tay chân nhũn ra.

Nhìn bộ dạng của Lục Nguyên, Lý Thọ đắc ý cười nói:

- Lục Nguyên, ta sớm biết ngươi không phải đối thủ của ta.

Gã đi từng bước tới cạnh Lục Nguyên, phát ra một kích trí mạng với hắn không còn sức lực, là lúc nên kết thúc.

Ngay lúc này, Lục Nguyên chợt mở mắt ra, cùng lúc đó, trong hư không sinh tử luân hồi bàn đánh ra.

Trời sẽ sụp, đất sẽ nứt, thiên địa vạn vật không có vĩnh viễn trường tồn, đây là chân lý của sinh tử luân hồi bàn. Không sai, pháp bảo không thể tổn thương Thái Thượng Thương Hàn Kinh bệnh khuẩn, pháp thuật cũng không được, kiếm pháp không thể, quyền pháp không thể, nhưng bản thân bệnh khuẩn rơi vào sinh tử luân hồi bàn sẽ bị tiêu trừ sạch, không thể trốn khỏi sinh tử.

Lý Thọ vốn định công kích Lục Nguyên, sắp đánh tới người hắn rồi nhưng lúc nãy gã hộc búng máu. Mỗi người luyện Thái Thượng Thương Hàn Kinh, bệnh khuẩn cũng là mình dưỡng ra, tu vi càng sâu thì bệnh khuẩn càng đáng sợ, những bệnh khuẩn liên kết với tâm huyết mình, bây giờ Lục Nguyên thiêu hủy bệnh khuẩn làm tâm thần gã bị tổn hại nặng, hộc ra búng máu. Gã không bao giờ ngờ Thái Thượng Thương Hàn Kinh gia gia bồi dưỡng ra bệnh khuẩn sẽ chết, điều này chưa từng xảy ra.

Tinh thần gã rối loạn lại bị thương, cách Lục Nguyên quá gần.

Lục Nguyên là lại người nào? Sao bỏ qua cơ hội này được? Kiếm quang Dưỡng Ngô linh kiếm như rắn độc thẳng hướng cổ họng Lý Thọ. Lý Thọ tốt xấu là người Đan Dược Văn Minh, bất giác thụt lùi trốn tránh, nhưng vào lúc này sao mà tránh né được.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi sắt thép va nhau vang lên, trường kiếm Lục Nguyên đâm xuyên vai phải Lý Thọ, khuỷu tay đánh bay gã.

- Thua cho ta!

Lại là một chưởng pháp lực đánh ra, *ầm* một tiếng, đánh Lý Thọ hôn mê.

Thắng bại đã định.

Lục Nguyên mỉm cười nói:

- Người văn minh chỉ có thế thôi.

Thua!

Cứ thế thua!

Chưa ba chiêu đã thua!

Người có mặc dù là văn minh trong tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên, hay là giáo phái tầng thứ bốn Thái Hoàng Thiên đều há hốc mồm. Họ đích thực không ngờ Lục Nguyên sẽ mạnh như vậy. Lúc trước còn chưa biết ai thắng, dù sao Lý Thọ có thể đánh hơn hai mươi người Vô Song Môn dễ như chơi, cường giả kiệt xuất.

Cho nên giờ phút này, người tầng thứ bốn Thái Hoàng Thiên thấy Lục Nguyên thắng, còn nhanh như vậy thì kinh ngạc trợn tròn mắt không biết nên nói.

Văn minh đại biểu là uy nghiêm tối cao. Phó Dịch, Diệp Cơ Phát, Tống Duy Nhất, những người này đều rất có bản lĩnh, lúc trước có một đội nhưng tuyệt đối không ai dám chọc người văn minh. Biết người văn minh có công pháp kỳ lạ, có thể thắng được hơn hai mươi người.

Nhưng bây giờ, người Đan Dược Văn Minh đại biểu cho uy nghiêm tối cao thế mà bị Lục Nguyên đánh bại.

Đám người bọn họ nhìn thấy một truyền thuyết sinh ra!

Người trong tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên như nước sôi sùng sục.

- Thái Thượng Thương Hàn Kinh bị phá!

- Người này rốt cuộc là ai? Phá được cả Thái Thượng Thương Hàn Kinh?

- Người văn minh chúng ta lại bị một người Vô Thượng Đại Giáo đánh bại, hắn dùng công pháp gì vậy?

Người Đan Dược Văn Minh ngơ ngác, không bao giờ ngờ Lý Thọ sẽ bị đánh bại, còn thua nhanh như vậy, chỉ mấy chiêu đã bại rồi.

Sự việc đến tận đây dường như nên chấm dứt, tuy nhiên dẫn đầu Đan Dược Văn Minh, Hoa Hạc đứng dậy.

Gã nhìn Lục Nguyên, nói:

- Văn minh không tha khinh nhờn, người làm bẩn văn minh, khinh thường người văn minh, ngươi hải bị chúng ta bắt giữ.

Hoa Hạc âm nhu đứng dậy.

Gã nhìn xuống Lục Nguyên, dùng ánh mắt cực kỳ kiêu ngạo nhìn hắn.

Kẻ khinh nhờn!

Gã khác với Lý Thọ, tuy Lý Thọ là đệ tử trung tâm nhưng chỉ là ngoại đệ tử trung tâm mà thôi, còn Hoa Hạc là nội đệ tử trung tâm, một trong nhân vật thống lĩnh. Gã lấy Đan Dược Văn Minh làm vinh, bây giờ xuất hiện kẻ khinh nhờn như Lục Nguyên, lại dám nói người văn minh chỉ có thế thôi.

Gã nhất định phải bắt Lục Nguyên, đem Lục Nguyên tống vào trong nhà tù Đan Dược Văn Minh.

Gã lạnh nhạt nói:

- Bắt đầu, lấy ra văn minh văn tự.

Bốn chữ văn minh văn tự thốt ra, trừ Lục Nguyên nghe không hiểu, những người khác đều kinh ngạc. Dù là người văn minh tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên, hay là người giáo phái tầng thứ bốn Thái Hoàng Thiên ai nấy kinh ngạc vô cùng. Người giáo phái tầng thứ bốn Thái Hoàng Thiên đều chấn kinh, văn minh văn tự sắp đi ra ư? Lúc này Hạ Hầu Ưu, Bách Lý Băng, Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì đều rất lo lắng cho Lục Nguyên.

Cái loại như Thái Thượng Thương Hàn Kinh đích thực là một trong tuyệt học trấn phái của Đan Dược Văn Minh.

Nhưng mỗi văn minh chân chính lợi hại vẫn là văn minh văn tự.

Thiên địa pháp tắc, thập đại thiết tắc kỳ thực đều diễn ra từ pháp tắc môn.

Tống Duy Nhất tiên kiếm đều là từ thiên địa môn diễn ra.

Trong trời đất dưới vĩnh hằng môn còn có ba môn hộ, ba môn hộ trừ thiên địa môn, pháp tắc môn ra còn có một môn đó là văn tự môn.

Văn tự môn vào lúc kỷ nguyên hợp diệt sẽ phun ra một số văn tự.

Mỗi một chữ bắn ra từ văn tự môn sẽ có lực lượng kinh thiên động địa.

Ví dụ nhiều kỷ nguyên trước trong văn tự môn phun ra chữ tiên, tiên cổ chủ văn minh thừa dịp ngưng luyện, mượn chữ đó tới vô thượng uy thể cảnh, thành tựu chủ văn minh. Đến đây trải qua vài kỷ nguyên, đến cảnh giới vô cùng cao lớn, gã dựa vào chữ tiên bắn ra từ văn tự môn sáng chế ra một văn minh, văn minh này phát triển thành tiên cổ văn minh. Trong tiên cổ văn minh xuất hiện các loại văn minh văn tự. Văn minh văn tự tuy không cường bằng chữ tiên ban đầu nhưng cũng đủ mạnh. Chủ thái cổ văn minh thi bắnt lấy kỷ nguyên này bắn ra chữ hoang lớn nhất, thành tựu một đại chủ văn minh, sáng lập ra thái cổ văn minh.

Mặt trên đã nói mỗi một chủ văn minh, phó chủ văn minh đều có văn tự bắn ra từ văn tự môn.

Văn tự từ văn tự môn mỗi cái đều có lực lượng bí ẩn cường đại.

Phó chủ văn minh Đan Dược Văn Minh bắt lấy chữ dược phun ra từ văn tự môn luyện đến cảnh giới hiện nay, gã cũng khai sáng ra một loạt chữ diễn biến theo, tuy không lợi hại so với đại văn tự ban đầu nhưng cũng rất đáng sợ.

Văn minh cường đại hơn Vô Thượng Đại Giáo mấu chốt ở chỗ lực lượng văn minh văn tự.

Văn minh văn tự là lực lượng hoàn toàn khác với thiết tắc.

Hai bên không có cao thấp.

Nguyên thủy vô thượng văn tự rất ít thấy, thiết tắc cũng hiếm gặp.

Còn cái nào lợi hại hơn thì phải nhìn bản thân cá nhân, tình huống khác nhau, phát huy khác nhau thì đương nhiên kết quả cũng sẽ khác.

Người văn minh chẳng những có thể luyện thiết tắc còn có thể luyện văn minh văn tự.

Người Vô Thượng Đại Giáo thì chỉ luyện thiết tắc.

Như vậy thì người văn minh cường hơn người Vô Thượng Đại Giáo là rất bình thường.

Đây cũng là lý do tại sao người văn minh xem thường người Vô Thượng Đại Giáo, đó là khinh thường từ trong xương cốt ra.

Cũng vì vậy mà Hoa Hạc cảm thấy Lục Nguyên khinh nhờn mình, muốn bắt nhốt hắn.

Đương nhiên văn minh văn tự thường phải hỗn động cảnh mới phát động được.

Tuy nhiên đừng quên lần này Hoa Hạc có hơn ba mươi người một chỗ, phối hợp Đan Dược Văn Minh mang đến pháp bảo, đủ cho gã phát động văn minh văn tự.

Gã dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn Lục Nguyên như nhìn tù phạm đê hèn.

Một kẻ ti tiện mà dám khinh nhờn văn minh.

Hoa Hạc nhìn Lục Nguyên, nói:

- Phát động văn minh văn tự, hôn!

Gã nâng tay đánh ra pháp quyết cực kỳ phức tạp. Ba mươi mấy người sau lưng gã cũng giơ tay đánh ra pháp quyết riêng, thậm chí dùng các loại pháp bảo, rốt cuộc một chữ 'hôn' to lớn xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người.

Chữ 'hôn' này dường như đại biểu đại đạo thiên địa, có ẩn ý vô cùng sâu, vô số huyền ảo, vô tận huyền bí ở bên trong.

Chữ hôn bay nhanh về phía Lục Nguyên, hắn lập tức phát hiện có gì lạ, muốn bay đi ngay. Nhưng làm sao bay thoát được, chữ hôn chớp mắt giáng trên người Lục Nguyên, nặng nề đè ép hắn xuống đất. Lục Nguyên chợt thấy đầu nặng mà chân nhẹ, cảm thấy đầu óc mông lung buồn ngủ.

Đây là cái gì? Chớp mắt hắn chấn thanh đế kiếm đạo, muốn dùng nó giải độc, thanh đế kiếm đạo có thể giải thiên hạ vạn độc.

Nhưng vận thanh đế kiếm đạo lại không có cảm giác gì khác.

Đây chính là lực lượng của văn minh văn tự ư? Không ngờ lực lượng văn minh văn tự lớn mạnh như thế.

Tuy nhiên, muốn khuất phục mình không dễ như vậy.

Lục Nguyên đánh ra luân hồi bàn, luân hồi lực ra ngoài, tuy nhiên vì đầu óc mê mờ trời đất quay cuồng, buồn ngủ nên lực luân hồi không có bao nhiêu sức. Tuy nhiên, ý chí của Lục Nguyên rất kiên định, lực luân hồi vẫn hướng tới hơn ba mươi người Hoa Hạc, khiến bọn chúng kinh ngạc.

Ý chí lực của Lục Nguyên lại kiên định như thế, nhưng văn minh văn tự là ba mươi mấy người cùng tập hợp pháp bảo phát ra.

Hoa Hạc quát to:

- Áp!

Ba mươi người cùng dùng sức ép Lục Nguyên.

Lục Nguyên đối chọi hơn ba mươi người, đặc biệt là hơn ba mươi người Đan Dược Văn Minh, không dùng luân hồi thiết tắc thì rất khó đánh bại. Bây giờ ưu thế luân hồi bị văn minh văn tự triệt tiêu một phần, lần đầu tiếp xúc văn minh văn tự ăn thiệt thồi lớn, đối mặt chữ hôn bị thất bại.

Hoa Hạc giơ tay lên đánh ra một lưới mê dược trùm hướng Lục Nguyên. Bây giờ Lục Nguyên bị hơn ba mươi người dùng chữ hôn đè, muốn tránh né cũng hơi suy yếu, bị mê dược lưới trói lấy, toàn thân bủn rủn mệt mỏi. Cùng lúc đó, Hoa Hạc liên tục nhúc nhích, phong nhiều quan khiếu trên người Lục Nguyên.

Hoa Hạc nhàn nhạt nói:

- Kẻ khinh nhờn văn minh phải bị bắt giữ.

Giọng điệu gã bình thản nhưng trong đó mang theo tuyệt đối cao ngạo, uy nghiêm và khinh thường Vô Thượng Đại Giáo.

Tuy nhiên lòng gã thầm kinh, hơn ba mươi người liên hợp dùng chữ hôn trấn áp suýt bị Lục Nguyên lật ngược, thực lực của hắn cực kỳ đáng sợ.

Hoa Hạc tuyên bố:

- Người này khinh nhờn văn minh cho nên phải bị ta mang về Đan Dược Văn Minh, giam vào nhà tù Đan Dược Văn Minh.

Gã không ghét Lục Nguyên bao nhiêu, chỉ bởi vì hắn khinh nhờn văn minh mà thôi. Văn minh trên đỉnh cao, tư tưởng này sâu tận xương cốt gã.

Chu Nộ Trì gầm lên:

- Thả Lục sư đệ ra!

Tính tình gã nóng nảy, vọt hướng Hoa Hạc.

Hoa Hạc nhẹ búng tay, Chu Nộ Trì vọt tới bị bắn ra ngoài nhanh hơn, hộc ra ngụm máu, dễ dàng bị gã đánh hôn mê.

393. Chương 745-746 : Giải Trừ Văn Minh Tự

Giờ phút này, Tần Sương Thành kiềm nén không ra tay. Gã biết bây giờ mình không thể làm gì, tiểu sư đệ bị Đan Dược Văn Minh vậy mình phải sống sót, báo cho sư phụ biết, để sư phụ nghĩ cách cứu tiểu sư đệ. Sư phụ là nhất đại chí tôn, có lẽ có cách gì cứu được tiểu sư đệ.

Sự việc đến đây coi như kết thúc một đoạn.

- Lục Nguyên thật lợi hại, thắng được đệ tử trung tâm Đan Dược Văn Minh Lý Thọ.

- Là thắng thật sự đó. Đệ tử trung tâm xuất thân văn minh ở dưới tay hắn không qua bao nhiêu chiêu, tiếc là đụng phải văn minh văn tự.

- Đúng thế, văn minh văn tự đại biểu lực lượng tối cao văn minh.

- Uy nghiêm của văn minh không thể khinh nhờn. Văn minh quả nhiên vượt trên Vô Thượng Đại Giáo.

- Khiêu chiến văn minh chỉ có nước thất bại.

Trong đám giáo phái tầng thứ bốn Thái Hoàng Thiên dù kinh ngạc Lục Nguyên cường đại nhưng trong lòng sợ hãi văn minh càng sâu một tầng. Đây chính là văn minh! Văn minh văn tự quả nhiên có ma lực không thể tưởng tượng, mạnh mẽ như Lục Nguyên mà cũng bị trấn áp.

Chữ hôn to lớn ép trên người Lục Nguyên, bên ngoài là mê dược lưới trói chặt chẽ.

Lực lượng của văn minh văn tự còn đáng sợ và cường đại hơn pháp bảo nhiều.

Lục Nguyên hiểu tình hình hiện giờ của mình, hắn đã bị bắt.

Đây không phải lần đầu trong đời bị bắt, lúc hắn ở trường sinh kỳ đụng phải kiếm tiên Huyết Kiếm môn thì từng bị bắt, tại Nam Hải đụng phải môn chủ Huyền Minh tiên môn cũng bị bắt, chẳng qua tại trung ương thiên triều là lần đầu tiên bị bắt, bị người bắt giữ tuyên dương văn minh uy nghiêm, tâm tình hắn không vui chút nào.

Nếu bây giờ có sức lực thì hắn chắc chắn sẽ một đấm đánh vào mặt Hoa Hạc, cái gì văn minh uy nghiêm, hắn khinh thường. Dựa vào cái gì ta kém hơn ngươi? Nhưng bây giờ hắn bị chữ hôn áp, bị mê dược lưới trói, toàn thân quan khiếu bị phong, không có chút sức lực.

Chết tiệt!

Nhất định phải nghĩ cách giải tình hình nguy hiểm hiện nay mới được.

Muốn tiêu trừ tình hình nguy hiểm, pháp bảo và toàn thân bị phong quan khiếu là việc nhỏ, hắn có thể giải quyết, cái gọi là mê dược lưới là dùng dược, dược thì thanh đế kiếm đạo không sợ, rắc rối nhất là văn minh văn tự 'hôn'. Văn minh văn tự này có thể khiến mình toàn thân bủn rủn không phát huy ra được sức chiến đấu.

Phải làm cách nào trừ đi văn minh văn tự!

Muốn trừ văn minh văn tự không đơn giản.

Văn minh văn tự là điểm khiến văn minh cao hơn Vô Thượng Đại Giáo.

Lúc này Lục Nguyên nội thị toàn thân mình, phát hiện khắp người mỗi một tế bào, mỗi một góc thân thể có tới mấy ngàn, mấy vạn chữ hôn, ngay cả liên vương phẩm liên đài, thiên địa pháp tướng cũng chồng chất chữ hôn, lớn nhỏ trải rộng toàn thân.

Chỉ có đỉnh đầu khánh vân có tấm luân hồi bàn, luân hồi bàn do ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ cấu thành là không bị xâm nhập. Tuy nhiên luân hồi bàn không bị chữ hôn xâm nhập nhưng nó cũng vì thế mà không còn lực lượng.

Văn minh văn tự là lực lượng hoàn toàn khác với thiết tắc, không có cao thấp. Trong văn minh, nhân vật lợi hại đều tu cả hai.

Trừ luân hồi bàn ra pháp bảo khác, linh thạch cái gì đều bị chữ hôn đè ép. Ủa, không đúng.

Cái tảng đá nặng mấy ngàn cân bíanar có được trong cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn không bị chữ xâm nhập, tảng đá này có tác dụng gì? Lục Nguyên rất là tò mò, thần niệm còn có thể di chuyển, tuy lúc di chuyển cũng mờ mịt, hắn dùng thần niệm dò xét tảng đá nặng mấy ngàn cân.

Thần niệm còn chưa dò xét tảng đá bí ẩn thì mặt trên tảng đá tỏa ra ánh sáng xanh vô tận. Đó là màu xanh đậm như có thể hấp thu hết sắc xanh, màu xanh còn sâu hơn cả phỉ thúy. Lục Nguyên mới đưa thần niệm vào trong lập tức bị cuốn đi.

Thời gian dường như rút lui, tảng đá không còn là tảng đá mà là một phần long mục.

Đó là một thần long cỡ mấy chục vạn trượng, nhưng thần long này có một chỗ khác với thần long khác. Thần long này trời sinh miễn dịch các loại văn tự công kích, là thần vật hiếm có trong mấy kỷ nguyên, nhưng thần long luôn che giấu điều này không biểu hiện ra ngoài.

Thần long muốn không ngừng tăng thực lực, tới cấp bậc phó chủ văn minh cũng tốt. Nhưng đáng tiếc là cuối cùng nó vẫn chết rồi, chết trong chiến đấu với một long tộc cao cường khác. Thương hải tang điền, thời gian trôi qua, các loại vật trên người thần long sụp đổ, rải rác.

Thái Hoàng Thiên Tôn được một phần long nhãn, y phát hiện tảng đá kia không tầm thường. Bản thân tảng đá lại có thể miễn dịch văn tự công kích, tiếc là không có cách nào thúc đẩy tảng đá kia nếu không thì tác dụng rất lớn. Cả đời y không thể sử dụng tảng đá đó, trước khi chết đặt nó trong cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn làm phần thưởng.

Tiếp theo khối đá nặng mấy ngàn cân rơi vào tay Lục Nguyên.

Thời gian rút lui rốt cuộc kết thúc, thần niệm Lục Nguyên tỉnh táo lại.

Tảng đá kia sinh ra là một con rồng quái lạ miễn dịch văn tự công kích vài kỷ nguyên khó được, nhưng những người khác không có cách nào thúc đẩy tảng đá kia, dù là thiên tôn giả Thái Hoàng Thiên Tôn cũng không được, vậye rằng mình cũng không thể. Mặc kệ, trước thử xem, nói không chừng vô tướng thôn phệ quyết của mình có thể thì sao?

Dù sao vô tướng thôn phệ quyết là sư phụ Thái Sử Không có được từ trong một di tích, pháp môn cực kỳ quái lạ, sư phụ cũng rất nghi ngờ về lai lịch cổ quyết đó. Ôm một chút hy vọng, Lục Nguyên thúc đẩy Vô Tướng Thôn Phệ Quyết.

Kết quả Lục Nguyên hốt mấy chục loại đan dược, số lượng tính hàng ngàn khiến họ muốn hộc máu, là hâm mộ muốn hộc máu. Trong đó một ít đan dược cực kỳ quý giá, có số ít không phải vấn đề đắt đỏ mà là người giáo phái muốn mua cũng không được, chỉ có người văn minh mới mua được. Kết quả đều bị Lục Nguyên lấy hết, họ hâm mộ rất nhiều.

Dám nghĩ dám làm, gan to bằng trời, đây là cách nhìn của họ với Lục Nguyên.

Lục Nguyên đấu với đám Hoa Hạc Đan Dược Văn Minh xong, thời gian tại Thái Hoàng Thiên cũng sắp hết. Thời gian còn lại Lục Nguyên đi dạo tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên, muốn tìm hai đội ngũ khác tại tầng thứ bốn Thái Hoàng Thiên. Hai đội này tất nhiên trốn tránh, họ có nghe chiến tích đáng sợ của Lục Nguyên.

Trời xanh nhỏ lệ mà, lúc trước là người văn minh đè đầu người giáo phái.

Bây giờ trở thành người văn minh tránh né người giáo phái.

Loại chuyện này khiến người không dám tin! Không thể tưởng tượng!

Chán quá đi, đây là cảm giác duy nhất hiện nay của Lục Nguyên.

Đúng là rất chán. Vốn mình muốn tìm hai đội văn minh khác, đâu ngờ hai đội kia đều trốn mất biệt. Mình giống tìm chuột chũi, cố tình người văn minh thủ đoạn không ít, vẫn không tìm ra hai đội kia.

Mặc kệ, không thèm tìm.

Nhân dịp này mình lại thử một lần, xem coi có thể đột phá đại đạo cảnh cửu tầng vô thượng kim thân cảnh giới không.

Tìm một nơi vắng vẻ, bắt đầu bế quan.

Bình thường muốn xung kích đại đạo cảnh cửu tầng vô thượng kim thân rất là phiền phức, có nguy hiểm, cần người hộ pháp, nhưng mình không cần. Nói thật ra bây giờ trong Thái Hoàng Thiên dù là người giáo phái tầng thứ bốn Thái Hoàng Thiên, hay người văn minh tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên có ai dám chọc mình không?

Vậy nên Lục Nguyên khá là yên tâm bắt đầu bế quan.

Lục Nguyên không đoán sai, hiện nay đích thực rất nhiều người chú ý Lục Nguyên, không dùng các loại bí pháp chú ý hắn. Ví dụ như nhóm Hoa Hạc đều để ý Lục Nguyên, thấy hắn to gan bắt đầu bế quan trùng kích đại đạo cảnh cửu tầng thì Hoa Hạc đầu tiên là giật mình, Lục Nguyên này quá to gan đi, biết có nhiều người chú ý đến mà còn dám bế quan trùng kích đại đạo cảnh cửu tầng, đúng là gan to bằng trời.

Hắn không sợ bọn mình nhân dịp hắn trùng kích đại đạo cảnh cửu tầng mà đánh lén sao?

Tuy nhiên Hoa Hạc nghĩ vậy thôi chứ trong lòng không dám tập kích Lục Nguyên. Cho dù Lục Nguyên vì bị tập kích mà không thành tựu cảnh giới đại đạo cảnh cửu tầng vô thượng kim thân, nhưng nếu hắn thật sự nổi giận, bằng thực lực hiện nay của hắn càn quét mọi người không thành vấn đề, khi đó gã trốn đi đâu được.

Lần trước là nộp giá bồi thường trên trời, dùng đan dược hàng ngàn cuối cùng mới còn sống.

Bây giờ chọc Lục Nguyên thất bại thì sao? Hoa Hạc không dám tưởng tượng.

Bây giờ Hoa Hạc chưa phát hiện sâu tận đáy lòng gã bắt đầu sợ hãi Lục Nguyên. Đương nhiên cho dù gã có nhận ra điều này nhưng tuyệt đối không khả năng thừa nhận. Gã đường đường là người văn minh, làm sao mà sợ Lục Nguyên người giáo phái được. Không khả năng, tuyệt đối không thể nào.

Khi Hoa Hạc thông qua thủ đoạn đặc biệt phát hiện Lục Nguyên bắt đầu nuốt đan dược trùng kích đại đạo cảnh cửu tầng thì khóc ròng.

Đây là đan dược của bên mình, là mới bị Lục Nguyên cướp đi.

Nghĩ đến bên mình bị cướp đan dược trợ giúp Lục Nguyên tăng cấp thì Hoa Hạc muốn ói máu.

Lục Nguyên mặc kệ đám người kia có đổ lệ hay hộc máu gì, giờ hắn tăng cảnh giới của mình mới là lẽ phải.

Vỗ tay một cái, ngưng luyện kim thân chân đan đã bị nuốt vào bụng. Loại ngưng luyện kim thân chân đan này có thể cho bốn phần cơ hội trùng kích đại đạo cảnh cửu tầng vô thượng kim thân. Mới nuốt vào bụng liền thấy đỉnh đầu thiên địa pháp tướng bay lên đầu.

Dưới tác dụng của ngưng luyện kim thân chân đan, Lục Nguyên chỉ cảm giác mặt trên thiên địa pháp tướng bắt đầu chảy uống một đạo chân quyết, đó là một phần phong chi thiên địa pháp tắc, dung nhập vào thân thể hắn. Thân thể Lục Nguyên bắt đầu nhẹ hơn, như gió vậy. Dung nhập một phần tinh hoa của phong chi thiên địa pháp tắc rồi, tốc độ của Lục Nguyên sẽ tăng nhanh rất nhiều.

Lại là một đạo chân quyết tách ra từ thiên địa pháp tướng, dung nhập vào thân thể, là một phần tinh hoa của thổ chi thiên địa pháp tắc. Phút chốc thân thể biết cực kỳ vàng vọt, không ngừng biến đổi, phát triển cứng rắn hơn, độ cứng cơ bắp tăng vài phần.

Lại là một đạo chân quyết từ thiên địa pháp tướng rót vào người, là một phần tinh hoa của lôi chi thiên địa pháp tướng. Phút chốc người lóe tia sét như thể sấm sét.

Một phần tinh hoa sinh chi thiên địa pháp tắc rót vào, thân thể tỏa ra sức sống dạt dào, ngay cả mặt đất bên cạnh cũng bị ảnh hưởng, có cây cỏ chớp mắt mọc ra.

Nhưng lập tức một phần tinh hoa tử chi thiên địa pháp tắc nhập vào, toàn thân biến thành đen như mực, sát ý như chết hủy diệt tất cả biến đổi xung quanh.

Càng nhiều một phần tinh hoa thiên địa pháp tướng nhập vào, không ngừng biến đổi thân thể Lục Nguyên.

Tu tiên, tu tiên, tu là thân thể, thần hồn, pháp lực, nhiều mặt cường đại.

Trong đó pháp lực cường đại là rõ ràng nhất, mỗi tăng một tầng tiểu cảnh giới là có thể tăng lên.

Tăng thần hồn là ở trường sinh kỳ, mặt sau tăng không bao nhiêu.

Tăng thân thể là ở luyện thể kỳ được nhiều nhất, mặt sau tăng không nhiều. Tuy nhiên cứ như vậy xuất hiện một vấn đề, nếu thân thể quá yếu ớt mà pháp lực quá mạnh thì chẳng phải thể xác dễ hỏng sao? May là đến tiểu cảnh giới đại đạo cảnh cửu tầng đã giải quyết vấn đề này.

Tới tầng này thì một phần thiên địa pháp tướng sẽ rót ngược bản thân, ngưng luyện vô thượng kim thân. Tất nhiên tầng này có thể ngưng luyện vô thượng kim thân, luyện cứng rắn bao nhiêu, luyện vô thượng kim thân càng thêm cứng chắc, phải xem ngươi nắm giữ bao nhiêu thiên địa pháp tắc. Dưới tình huống bình thường, thiên địa pháp tướng càng nhiều thì vô thượng kim thân càng vững chắc hơn, điều này có ích lợi rất lớn cho sau này tu hành.

Từng đạo từng đạo tinh hoa thiên địa pháp tướng chảy xuống, dung nhập vào thân thể.

Thân thể Lục Nguyên không ngừng biến đổi.

Các loại màu sắc không ngừng biến đổi đến, cuối cùng năm mươi hai loại thiên địa pháp tướng đều rơi xuống thì toàn thân hắn rực rỡ ánh vàng, gần như chọc mù mắt người. Đó là ánh sáng vàng chói mắt cỡ nào chứ, vô cùng vô tận ánh vàng như mặt trời đâm mắt người.

Lúc này Lục Nguyên chậm rãi thu công.

Luyện thành, đại đạo cảnh cửu tầng vô thượng kim thân, mình đã luyện thành.

Hết cách, mình tích góp vốn rất đậm đặc, hơn nữa Đan Dược Văn Minh quả nhiên là Đan Dược Văn Minh, đan dược của họ rất tốt, có ngưng luyện kim thân chân đan, mình đến đại đạo cảnh cửu tầng vô thượng kim thân là xuôi chèo mát mái, cơ bản không gặp khó khăn gì, dễ như trở bàn tay.

Không tệ, không tệ, Đan Dược Văn Minh đáng biểu dương.

Tất nhiên nếu người Đan Dược Văn Minh cảm thấy bị cướp đan dược mà kẻ cướp còn khen thì chắc sẽ khóc thầm.

Người văn minh âm thầm quan sát đã sớm không nói nên lời.

Ví dụ Hoa Hạc, thấy Lục Nguyên luyện công bế quan tăng tiểu cảnh giới đều nghĩ rằng Lục Nguyên đúng là to gan bằng trời, nhưng theo quá trình hắn ngưng luyện ra vô thượng kim thân thì gã ngày càng nói không nên lời. Cái này được bao nhiêu thiên địa pháp tắc chia ra một phần tinh hoa dung nhập thân thể chứ. Gã cẩn thận nhìn, bất giác giật nảy mình, ngũ phẩm đài sen, dù là tại văn minh, đại đạo cảnh ngũ phẩm đài sen chỉ dùng từ hiếm hoi để hình dung. Cái người này thật là đệ tử trung tâm Vô Thượng Đại Giáo chứ không phải đệ tử trung tâm cổ văn minh ư?

Tiếp theo gã thấy Lục Nguyên kim thân. Người bình thường vô thượng kim thân tuy được xưng là vô thượng kim thân nhưng căn bản không phải kim thân.

Mà là cấp bậc thứ hai, tức là toàn thân màu vang vô thượng kim thân.

Cấp thứ ba là toàn thân màu vàng cũng tỏa ánh sang ngời, bên cạnh như có mặt trời nhỏ vô thượng kim thân. Loại vô thượng kim thân cấp bậc này cực kỳ thưa thớt, có thể nói là hiếm trong hiếm, Lục Nguyên ở cấp bậc vô thượng kim thân này.

Cấp thứ tư là một người tu thành vô thượng kim thân, vạn dặm vân diệu kim quang, đây chỉ có trong truyền thuyết thượng cổ đại năng chuyển thế trọng tu mới có loại vô thượng kim thân ấy. Nghe nói Khí Vận Thất Tử pháp chi tử chính là thượng cổ pháp đế chuyển thế, tu thành vô thượng kim thân là tình hình này.

Hoa Hạc thấy loại vô thượng kim thân của Lục Nguyên đã nói không nên lời, Vô Thượng Đại Giáo ra loại cấp bậc vô thượng kim thân như thế gọi gã nói cái gì đây.

Đến lúc này thì đám Hoa Hạc càng tránh Lục Nguyên trối chết. Lúc hắn còn là đại đạo cảnh bát tầng thì đã không là đối thủ của Lục Nguyên, bây giờ hắn đã là đại đạo cảnh cửu tầng thì càng không có đối thủ.

Cho nên Lục Nguyên tu luyện đến đại đạo cảnh cửu tầng, tiếp theo cuộc sống tại Thái Hoàng Thiên vẫn rất chán.

Trên núi ngoài Thái Hoàng Thiên, rất nhiều đội các phương đang nghỉ ngơi.

Đệ tử trung tâm văn minh các phái tuy ở trong Thái Hoàng Thiên thời gian lâu nhưng đội ngũ các phương giống Hiên Viên Thập Nhị đều là sống cả ngàn năm, mười ngày bình thường chỉ là bế quan trọng chớp mắt thôi.

Mắt thấy thời gian sắp hết, người trong Thái Hoàng Thiên chắc là nên đi ra.

Đột nhiên một người giáo phái nói:

- Những đệ tử trung tâm sắp đi ra, không biết chiến tích bên nào tốt?

- Nếu nói tốt nhất thì tất nhiên vẫn là người Đan Dược Văn Minh. Hai mươi Đại Hỗn Động Thạch e rằng đều vào tay họ cả.

Khi nói lời này những người trong giáo phái đều đánh giá đầu lĩnh đội Đan Dược Văn Minh. Vị đầu lĩnh này ngồi ở nơi hơi cao, gã là người văn minh kiêu ngạo vô cùng, tất nhiên khinh thường ngồi chung chỗ với người giáo phái.

Hơn nữa người Đan Dược Văn Minh được hai mươi Đại Hỗn Động Thạch là điều chắc chắn, bất cứ ai cũng không thể thay đổi.

Đầu lĩnh Đan Dược Văn Minh Hoa Pháp Sinh ở trong lòng thầm nghĩ, khinh thường nhìn người khác, đám người này cũng muốn tranh với mình ư, thật nực cười.

Đầu lĩnh Vô Song Môn Nhâm Vô Tinh cười nói:

- Hiên Viên Thập Nhị, không bằng chúng ta đánh cuộc đi? Xem coi hai Vô Thượng Đại Giáo chúng ta rốt cuộc bên nào được nhiều chiến lợi phẩm hơn, lấy Tiểu Hỗn Động Thạch nhiều đánh đổ?

Gã và Hiên Viên Thập Nhị căn bản không đặt mục tiêu vào Đại Hỗn Động Thạch, đó là của Đan Dược Văn Minh, không phải giáo phái có thể nhúng tay. Lòng gã có chút đắc ý, lần này đám Phó Dịch chuẩn bị chút thủ đoạn, có không ít cao thủ, ví dụ như đám Lý Tam Tiếu, Hà Cầu Ý. Kiếm Môn không có đến ba phần khả năng thắng nữa là.

396. Chương 751-752 : Đánh Cuộc

Hiên Viên Thập Nhị tất nhiên không cam lòng tỏ ra yếu thế, nói:

- Đánh cuộc thì đánh.

Thấy Hiên Viên Thập Nhị mắc câu, Nhâm Vô Tinh cười ha hả nói:

- Chúng ta tốt xấu là tới gần cấp chí tôn, không thể cược quá nhỏ. Vậy đi, ba ngàn thượng phẩm linh thạch được chứ?

Ba ngàn thượng phẩm linh thạch, đây chính là ba ngàn thượng phẩm linh thạch. Tiền đặt cược này lớn đến cực điểm, thật là đánh cược lớn, gã thắng chắc ván này rồi.

Hiên Viên Thập Nhị thấy cá lớn vậy thì cau mày, nhưng nghĩ lại mình không thể yếu thế trước mặt Nhâm Vô Tinh nên gật đầu đồng ý.

Trong không trung, môn hộ lại mở ra.

[Chu hồi tam vạn dặm, Thái Hoàng ta xưng tôn.]

Nhìn câu đối ở cửa, Hiên Viên Thập Nhị, Nhâm Vô Tinh, và đầu lĩnh Đan Dược Văn Minh Hoa Pháp Sinh đều sinh ra vô cùng hâm mộ. Chu hồi tam vạn dặm, Thái Hoàng ta xưng tôn, cái gọi là chu hồi tam vạn dặm là năm đó khi Thái Hoàng Thiên Tôn còn sống chu hồi ba ức vạn dặm Thái Hoàng ta xưng tôn.

Thiên tôn!

Thiên chi tôn giả!

Đám Hiên Viên Thập Nhị đối với tu vi của thiên tôn là vô hạn hâm mộ. Nhóm bọn họ nuôi hy vọng một phần vạn hư vô tu đến thiên tôn.

Thiên tôn không dễ thành, dù cường giả như họ gần sát chí tôn nhưng cách thiên tôn vẫn là vô cùng xa xôi, thậm chí hy vọng đạt tới cũng không có.

Con đường tu hành càng đi phía sau càng gian khó. Nhưng lập tức đám người thu lại suy nghĩ, giờ là lúc đệ tử trung tâm văn minh các phái đi ra.

Trước tiên ra là đệ tử một số tiểu giáo phái, những đệ tử tiểu giáo phái cơ bản không có Tiểu Hỗn Động Thạch. Ngẫu nhiên một Đại Dung hoàng thành tiểu giáo phái được một Tiểu Hỗn Động Thạch như khai hoang tích địa dẫn đến xôn xao, làm tiểu giáo phái ở trong trung ương thiên triều muốn sinh tồn không dễ dàng, giáo phái thay đổi là chuyện thường, mặt đó quen thuộc nhất chính là Triệu Thiên Lôi, gã rất may mắn được một Tiểu Hỗn Động Thạch, còn ở trong cấm địa Thái Hoàng Thiên Tôn được đến một ít chỗ tốt khiến người Hỗn Lôi Môn cảm thấy chuyến hành trình không uổng.

Tuy nhiên những điều này chỉ là mở màn, chân chính bữa tiệc là ba Vô Thượng Đại Giáo vị nào được nhiều Tiểu Hỗn Động Thạch hơn. Trong đó có Nhâm Vô Tinh, Hiên Viên Thập Nhị cá cược lớn đến ba ngàn thượng phẩm linh thạch.

Trong ba Vô Thượng Đại Giáo đi ra nhanh nhất là người Chân Nhất Môn. Người Chân Nhất Môn thống kê tổng cộng được mười lăm viên Tiểu Hỗn Động Thạch, thành tích này còn được, khiến đầu lĩnh Chân Nhất Môn rất vui vẻ. Tiểu Hỗn Động Thạch có tổng cộng năm mươi viên, lấy được mười lăm viên, không tệ.

Lập tức đi ra người Vô Song Môn, ủa, không đúng, sao người Vô Song Môn ít vậy?

Lúc tiến vào Thái Hoàng Thiên người Vô Song Môn tổng cộng năm, sáu chục người sao giờ mới khoảng ba mươi mà thôi? Tại sao thiếu một nửa?

Nhâm Vô Tinh lập tức hỏi:

- Chuyện gì?

Trong Vô Song Môn có người đáp nay:

- Phó Dịch sư huynh, Lý Tam Dược sư huynh và nhiều sư huynh khác đều bị một mình Lục Nguyên tiêu diệt.

- Cái gì !

Nhâm Vô Tinh vô cùng kinh ngạc. Không chỉ mình Nhâm Vô Tinh ngạc nhiên, người khác ai cũng rất bất ngờ. Đám Phó Dịch đều là cao thủ đại đạo cảnh thập tầng, có thực lực vô cùng trác tuyệt.

Nhâm Vô Tinh lại hỏi:

- Chuyện là sao?

Người Vô Song Môn hai năm rõ mười kể chuyện từ đầu tới cuối ra.

Người bên ngoài chờ đợi, đám Nhâm Vô Tinh chớp mắt yên lặng.

Lục Nguyên lấy một chọi hai mươi không ngờ giải quyết hết, cái này nói ra ai mà tin. Nhưng nay sự thực bày trước mắt, hơn nữa người Vô Song Môn không khả năng nói dối vào lúc này. Mấy người Nhâm Vô Tinh liếc nhau, cảm giác thật khó tin, Kiếm Môn lại ra nhân vật như thế.

Nhâm Vô Tinh còn đang ngơ ngẩn thì Hiên Viên Thập Nhị đã cười cười đi tới cạnh gã.

- Ba ngàn thượng phẩm linh thạch, giao ra đây.

Nhâm Vô Tinh khóc không ra nước mắt. Vốn cho rằng lấy Phó Dịch làm đầu lĩnh, đại cục nắm chắc, ván cược minh thắng chắc rồi. Ai dè đám Phó Dịch hai mươi mấy người liên hợp bị một mình Lục Nguyên giải quyết, chưa nói tới tổn thất một đmá cao thủ môn phái, lần này phải đưa Hiên Viên Thập Nhị ba mươi ngàn thượng phẩm linh thạch.

Bây giờ Hiên Viên Thập Nhị cười rất đắc ý, gã và Nhâm Vô Tinh cược mấy lần nhưng trước kia đều thua, giờ rốt cuộc đến phiên mình thắng một lần.

Trong lòng gã rất là đắc ý.

Qua chốc lát không ngờ là người Đan Dược Văn Minh đi ra, nhưng trình tự vốn không cố định mà tùy cơ, từng phái đứng ở địa điểm khác nhau truyền tống ra.

Người Đan Dược Văn Minh đi ra, đầu lĩnh Hoa Pháp Sinh nhìn Hoa Hạc, hỏi:

- Hoa Hạc, lần này thu hoạch thế nào?

Gã chỉ thuận miệng hỏi, vốn thành tích là cố định, hai mươi viên Đại Hỗn Động Thạch chắc chắn rơi vào tay Đan Dược Văn Minh, đây là tuyệt đối không nghi ngờ.

Hoa Hạc biểu tình cay đắng nói:

- Đan Dược Văn Minh chúng ta tổng cộng được mười hai viên Đại Hỗn Động Thạch.

- Cái gì?

Hoa Pháp Sinh ngây ra, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên lần này ra ngoài ý muốn, không sản xuất hai mươi viên Đại Hỗn Động Thạch ư?

Nghe đáp án suy nghĩ đầu tiên của gã là tầng thứ năm Thái Hoàng Thiên ra vấn đề. Theo gã nghĩ thì người Đan Dược Văn Minh tuyệt đối sẽ không thất bại, đây là niềm tin của Đan Dược Văn Minh. Người Đan Dược Văn Minh đa số đều tin như vậy.

Hoa Hạc giọng cay đắng, nếu là trước lúc đụng Lục Nguyên thì gã cũng có niềm tin như thế, nhưng giờ tự tin bị hắn đập bẹp, Hoa Pháp Sinh sư thúc hỏi thì gã phải đáp.

- Bẩm sư thúc, lần này ba mươi người chúng ta liên hợp thua trong tay Kiếm Môn Lục Nguyên.

- Cái gì !?

Hoa Pháp Sinh thất thanh, nhìn chằm chằm Hoa Hạc, hỏi:

- Ngươi không nói nhầm chứ?

Hoa Hạc cười khổ:

- Ta cũng muốn nói sai rồi, nhưng đáng tiếc không thể.

Hoa Pháp Sinh lần thứ hai hỏi:

- Ta nhớ lần này vì muốn đến Thái Hoàng Thiên, sợ các ngươi làm mất uy nghiêm Đan Dược Văn Minh cho nên ban cho các ngươi hai văn minh văn tự hôn và mê. Sao vậy? Không sử dụng văn minh văn tự?

Hoa Hạc mặt vặn vẹo như mướp đắng, đáp:

- Đều dùng hai văn minh văn tự, nhưng đáng tiếc vô dụng. Lục Nguyên quá yêu nghiệt, văn minh văn tự dường như không có tác dụng gì với hắn cả. Văn minh văn tự đều bị hắn xé nát, Thái Thượng Thương Hàn Kinh cũng không có chút tác dụng.

Hoa Pháp Sinh và Hoa Hạc một hỏi một đáp, bên cạnh yên tĩnh lạ thường. Cái này đang nói đùa hả?

Người Đan Dược Văn Minh hơn ba mươi tên liên hợp mà không phải đối thủ của Lục Nguyên. Thái Thượng Thương Hàn Kinh vô dụng, không chỉ là Thái Thượng Thương Hàn Kinh mà văn minh văn tự cũng không tác dụng, cái này đùa quá trớn đi? Văn minh văn tự đại biểu văn minh uy nghiêm thế mà mất tác dụng, cái này sao khiến người tưởng tượng chứ?

Hít ngụm khí lạnh, trợn mắt há hốc mồm, không đủ hình dung tình trạng hiện tại.

Cho nên khi Lục Nguyên bước ra khỏi Thái Hoàng Thiên, hắn phát hiện ánh mắt mọi người cực kỳ quái lạ nhìn mình, khiến hắn lấy làm lạ. Kỳ thực Lục Nguyên ở bên người trưởng thành nên không cảm giác nhiều về văn minh uy nghiêm, bọn họ cơ bản lớn lên tại trung ương thiên triều, bắt đầu từ nhỏ văn minh uy nghiêm đã thấm vào xương cốt, giống Lục Nguyên cả gan làm loạn hơn nữa có thực lực không bao nhiêu người.

Hiên Viên Thập Nhị sớm cực kỳ kích động đặt tay lên vai Lục Nguyên, nói:

- Làm tốt lắm!

Lúc ở Kiếm Môn Lục Nguyên biểu hiện rất mạnh, nhưng khi đó biểu hiện của hắn so với tại Thái Hoàng Thiên thì kém quá xa.

Hiên Viên Thập Nhị tâm tình kích động, chẳng những thắng Nhâm Vô Tinh hơn nữa Đan Dược Văn Minh Hoa Pháp Sinh luôn cực kỳ kiêu ngạo, mắt nhìn lên trời, căn bản không thèm liếc mắt đám người họ một cái, bây giờ ngay cả Hoa Pháp Sinh đều sắc mặt khó coi, xanh mết nhìn qua.

Ha ha ha ha, quá sung sướng!

Tiếp theo tất nhiên là trở về văn minh, môn phái của mình.

Trong đó buồn bực nhất là Đan Dược Văn Minh, đây đúng là sỉ nhục của văn minh. Đường đường hơn ba mươi người văn minh liên hợp, còn sử dụng văn minh văn tự mà không thể làm gì được một đệ tử trung tâm Kiếm Môn, quá mất mặt.

Tuy Vô Song Môn cũng buồn bực nhưng nghĩ đến Đan Dược Văn Minh còn bại thì Nhâm Vô Tinh còn ôm hận nỗi gì. Đám Phó Dịch Vô Song Môn không thua mới là lạ. Nhâm Vô Tinh chỉ là hơi đau lòng ba ngàn khối thượng phẩm linh thạch mà thôi, đó là thượng phẩm linh thạch!

Chân Nhất Môn trở về rất bình lặng, họ biểu hiện tầm thường, không tính tốt không tính kém, chẳng qua quyết định phải chú ý Lục Nguyên, dù sao người này rất có thể giống Kiếm Ma, Kiếm Tham của Kiếm Môn năm đó, thậm chí là vượt qua nữa.

Trên đường về Kiếm Môn, Hiên Viên Thập Nhị vẻ mặt hưng phấn, nhìn Hoa Pháp Sinh kiêu ngạo ngước mắt nhìn đời nay mặt xanh mết thì thật đã ghiền.

Đương nhiên trên đường về, danh tiếng Lục Nguyên dần lan đến địa phương khác. Lần này người tham gia Thái Hoàng Thiên rất nhiều, mỗi giáo phái đều có, những giáo phái trở lại đều tuyên truyền danh tiếng Lục Nguyên đến nơi khác.

Lúc đó Lục Nguyên thắng pháp cổ văn minh tân nhân Phó Trùng tốt xấu chỉ là cuộc chiến chỉ đạo người mới, đối thủ cũng là người mới, lan truyền không rộng.

Lần này là chân chính thắng hơn ba mươi đệ tử trung tâm Đan Dược Văn Minh, nghe nói còn dùng cả văn minh văn tự, kết quả bị Lục Nguyên phá hủy.

Theo danh tiếng lan truyền, Kiếm Môn ra một vị thiên tài kiếm đạo truyền đi xa, Lục Nguyên chính thức nổi danh hơn mười đại phủ, hắn được một danh hiệu là túy kiếm! Trong trung ương thiên triều phải là người xuất sắc mới có danh hiệu.

Bây giờ Lục Nguyên không ở đây, hắn đã trở về Kiếm Môn. Lần này về Kiếm Môn theo sư phụ Thái Sử Không nói thì Hiên Viên chí tôn hình như mượn cờ hắn đắc tội Đan Dược Văn Minh muốn trừng trị, kết quả hai bên kịch nhau, cuối cùng gây đến liệt chủ mới ngừng.

- Đúng rồi, sắp đến mười năm thưởng rồi.

Thái Sử Không nói:

- Mỗi mười năm trong đệ tử dưới hỗn động cảnh sẽ rút ra người có cống hiến lớn nhất cho Kiếm Môn, sau đó tiến vào Kiếm Môn bảo khố, được đến phần thưởng nhất định. Người có cống hiến càng lớn thì có thể vào sâu trong Kiếm Môn bảo khố, được bảo bối càng tốt.

- Môn hạ của ta đã nhiều năm không ai vào đó được, lấy cống hiến của ngươi chắc nên vào trong Kiếm Môn bảo khố.

Thái Sử Không nói:

- Ở đó có một số bảo bối ra ngoài dự đoán của ngươi.

Lục Nguyên ngây ra:

- Kiếm Môn bảo khố.

Đầu tháng chín, ngày này nắng thu sáng sủa.

Hôm nay đúng là ngày lành, là mười năm cống hiến bảng mở ra.

Xhir cần là đệ tử trung tâm dưới hỗn động cảnh, xếp hạng cống hiến vào mười hàng đầu là có thể tiến vào Kiếm Môn bảo khố lấy một pháp bảo.

Cho nên hôm nay sáng sớm mọi người tụ tập ngoài Kiếm Môn bảo khố

Kiếm Môn bảo khố, xây trong một sơn cốc tại tinh cầu, cả sơn cốc dày đặc cấm pháp, số cấm pháp thuộc ngàn vạn, không ít hơn so với thủ hộ kiếm quyển. Tuy nhiên cấm pháp cũng khá kỳ diệu, dù có ngàn vạn tầng nhưng không hề ảnh hưởng mặt trời chiếu vào sơn cốc.

Lục Nguyên tay cầm hồ lô rượu, tẩm trong nắng thu bước vào sơn cốc.

Sơn cốc gió nhẹ vi vu.

Có rất nhiều người đến, đa số là đệ tử trung tâm, dù sao cũng rảnh rỗi, nói không chừng vô tình có cơ hội tiến vào cống hiến bảng mười hàng đầu, không chừng có thể vào trong Kiếm Môn bảo khố. Pháp bảo trong Kiếm Môn bảo khố không đơn giản, nếu may mắn được một cái thì đúng là sướng chết được.

Lại nói dù không tiến vào cống hiến bảng mười hàng đầu nhưng xem trò hay cũng tốt.

Lúc Lục Nguyên bước vào thì dấy lên tiếng bàn tán.

- Ủa, đấy chẳng phải là Lục Nguyên ư?

- Đúng rồi, là hắn đó. Lần này tại Thái Hoàng Thiên hắn nổi bật một phen, Vô Thượng Đại Giáo Vô Song Môn cùng cấp với chúng ta hơn hai mươi người Phó Dịch bị một mình hắn đánh chết.

- Xem ra tin tức của ngươi không nhạy rồi, ta nghe nói Vô Song Môn tính cái gì, nghe nói ngay cả người Đan Dược Văn Minh đều thua trong tay hắn.

- Đan Dược Văn Minh, không thể nào.

- Ngươi không biết đâu, thật sự là người Đan Dược Văn Minh đấy. Nghe nói người Đan Dược Văn Minh lấy ra cả văn minh văn tự còn bị Lục Nguyên đánh bại.

- Cái gì !

Người kia thất thanh kêu lên:

- Văn minh văn tự, trời ạ, đánh bại của văn minh văn tự, thực lực người này mạnh cỡ nào chứ, hắn thật sự là người sao? Đây là người cấp yêu nghiệt rồi, gần đầy Kiếm Môn chúng ta nhân tài lớp lớp, như một trong Khí Vận Thất Tử Kiếm Chi Tử, rồi ra kiếm đạo bát cực, bây giờ còn ra Lục Nguyên.

- Nghe nói mấy đại châu đặt ngoại hiệu cho Lục Nguyên rồi, gọi là túy kiếm.

- Có thể được danh hiệu, siêu thật.

Lục Nguyên nghe tiếng bàn tán, đạp từng bước một tiến tới, phát hiện đám Diệp Cơ Phát đều né mình, dường như không dám nhìn thẳng ánh mắt. Bây giờ đám Diệp Cơ Phát vô cùng buồn bực, sao tự dưng chọc người đáng sợ như Lục Nguyên chứ, chỉ hy vọng Hiên Viên Lệnh nhanh đến hỗn động cảnh, vậy thì mới có thể áp chế Lục Nguyên.

Đám người này nói về Lục Nguyên xong bắt đầu tới người khác.

- Ủa, sao không thấy Kiếm Linh Đế Cơ đâu?

- Ngươi chưa nghe nói rồi, dường như trước đó không lâu Kiếm Linh Đế Cơ bế sinh tử quan, cuối cùng thành công đến hỗn động cảnh, giờ đã là đệ tử trung tâm hỗn động cảnh mà không phải là đệ tử trung tâm dưới hỗn động cảnh.

- Chậc chậc, Kiếm Linh Đế Cơ đến hỗn động cảnh rồi à, quả không uổng là con gái của chủ pháp cổ văn minh.

- Ngươi đừng nói khác, dù Kiếm Linh Đế Cơ không phải con gái của pháp cổ văn minh thì bản thân cũng là kiếm đạo bát cực trong kiếm linh, trời sinh cầm kiếm đạo đại khí vận mà sinh.

Lục Nguyên nghe mấy lời này, thầm nghĩ thì ra thiếu nữ kiêu ngạo kia đã tới hỗn động cảnh.

Nói xong người khác rồi rốt cuộc bắt đầu đi vào chính đề, bàn về vị trí mười người có khả năng vào cống hiến bảng mười hàng đầu.

- Ta cảm thấy Lục Nguyên chắc là có cơ hội vào bảng.

- Hắn đúng là có cơ hội, nhưng hắn chỉ gia nhập Kiếm Môn có một năm, thời gian quá ngắn, người khác dùng mười năm san bằng cống hiến một năm của hắn, chưa chắc hắn vào được.

- Hiên Viên Lệnh sư huynh tuyệt đối vào, chắc chắn hạng nhất rồi.

Trong tiếng bàn tán, danh sách Kiếm Môn bảo khố mười hàng đầu rốt cuộc dán lên.

Hạng nhất, Lục Nguyên.

Hạng hai, Hiên Viên Lệnh.

Hạng ba, Diệp Cơ Phát.

Cứ tiếp tục cho đến hạng mười Đoan Mộc Tòng Dung.

Mười người này ai cũng nổi trội, nhưng khiến tất cả kinh ngạc là Lục Nguyên mới tham gia Kiếm Môn một năm thôi mà trên cống hiến bảng đã vượt qua Hiên Viên Lệnh, đúng là việc hạ hiếm thấy. Lục Nguyên được hạng nhất, vậy cơ bảng tầng thứ nhất Kiếm Môn bảo khố tất cả thưởng cho đều vào tay hắn.

397. Chương 753-754 : Kiếm Môn Bảo Khố

Nhưng còn phát hiện chuyện lạ là Hiên Viên Lệnh không có mặt, xếp hạng hai không có mặt thì đúng là việc lạ. Phải biết rằng loại thưởng này không có lĩnh giùm, nhưng nghe nói Hiên Viên Lệnh trùng kích hỗn động cảnh đến thời điểm mấu chốt, vì trùng kích hỗn động cảnh chỉ đành từ bỏ bên này. Dường như gã kêu gào rằng một khi đến hỗn động cảnh người thứ nhất phải đánh bại chính là Lục Nguyên.

Mặc kệ thế nào, cuối cùng tiến vào Kiếm Môn bảo khố đã xác định chín người, Lục Nguyên, Diệp Cơ Phát, Độc Cô Hạo, Thượng Quan Sát, Hạ Hầu Ưu, Bách Lý Băng, Đông Dã Lương, Công Dương Hào, Đoan Mộc Tòng Dung.

Chín người theo nhân viên Kiếm Môn bảo khố dẫn dắt tiến vào một con đường đen như mực, trải qua con đường sâu vô cùng, đi một đoạn thời gian, rốt cuộc trước mắt xuất hiện bảo khố vô cùng to lớn. Tất nhiên dù cực kỳ to lớn nhưng so với Kiếm Môn hở chút thương nghiệp một thành trì, tàng thư các một cái thành thì nhỏ rất nhiều. Nhưng dù nó nhỏ bên trong chứa ít mà mỗi món đều cực kỳ quý giá.

- Kiếm Môn bảo khố tầng thứ nhất chia làm ba khu, hạng mười đến hạng năm có thể vào khu một, hạng bốn đến hạng hai vào khu một, khu hai. Hạng nhất có thể vào ba khu tầng thứ nhất, tìm bất cứ bảo bối nào ngươi muốn, nhưng với điều kiện ngươi hàng phục được nó.

Mới đầu Lục Nguyên không hiểu lắm, phải hàng phục bảo bối là sao, nhưng rồi lập tức hiểu. Bên trong khu thứ nhất tu vi của Đoan Mộc Tòng Dung hơi yếu chút, muốn thu phục một pháp bảo lôi hệ, kết quả khí linh pháp bảo lôi hệ hóa thành một con lôi phượng hoàng to khổng lồ đuổi theo Đoan Mộc Tòng Dung, đấu với gã, đánh cực kỳ kịch liệt.

Khí linh! Lúc hắn ở Tấn quốc, pháp bảo chính là pháp bảo, ngẫu nhiên có chút linh tính nhưng là cấp bậc tối cáo, cũng có gặp được nguy hiểm thì tự động minh. Nhưng trung ương thiên triều thì khác, những pháp bảo này đã bắt đầu xuất sơ cấp khí linh, nếu không thắng được khí linh, muốn hàng phục pháp bảo thì đừng mơ.

Đoan Mộc Tòng Dung là trong chín người thực lực kém nhất, nhưng đừng tưởng rằng tám người kia sẽ đỡ chút. Lục Nguyên tạm thời chưa gặp pháp bảo mong muốn nên đi lướt qua, mấy người khác bắt đầu tìm pháp bảo, mỗi người có lựa chọn riêng, chọn xong phải đại chiến với pháp bảo. Ngươi muốn hàng phục những pháp bảo này không dễ dàng, thực lực của chúng khá mạnh.

Tuy nhiên, chính vì những pháp bảo vô cùng cường đại, một khi hàng phục rồi sẽ có giúp ích rất lớn.

Nghe nói trong thập đại văn minh, có một cái pháp bảo văn minh, người có pháp bảo văn minh đối với luyện chế pháp bảo, khống chế pháp bảo, khống chế khí linh đặc biệt thuận tay, bàn về sức chiến đấu thì cường hơn Đan Dược Văn Minh rất nhiều.

Dần dần người đi cạnh Lục Nguyên ngày càng ít. Mấy người khác đều tìm pháp bảo vừa mắt, bắt đầu hàng phục pháp bảo. Lục Nguyên vẫn cứ đi. Nói thật, mình không mấy hứng thú với pháp bảo, dù là pháp bảo phòng ngự hay công kích, mình dùng một nhátiên kiếm iếm là đủ rồi.

Cứ thế tiến tới trước, rốt cuộc trong một góc Lục Nguyên phát hiện một hòn đá tro bụi, mặt trên có chữ mơ hồ nhưng vì quá mờ nên thấy không rõ.

Đây là gì? Không biết tại sao, Lục Nguyên phát hiện khi thấy nó thì hắn có cảm giác rất thân thiết, không biết hòn đa này là cái gì. Tay thử đụng vào hòn đá, lập tức phát hiện toàn thân dâng lên kiếm khí, kiếm khí không ngừng dâng lên, thiên địa pháp tướng bắt đầu rục rịch.

Đây là tình huống gì?

Tay Lục Nguyên đặt trên hòn đá dầy tro bụi.

Hơi thở có chút quen thuộc, hơi giống là kiếm đạo thần vật rồi lại giống hơi thở văn tự.

Cái này không lẽ là kiếm đạo văn tự?

Lục Nguyên nhìn chữ mơ hồ trên hòn đá, càng xác định đây chính là kiếm đạo văn tự. Kiếm đạo có để lại văn tự, hắn đã sớm biết, nhưng không ngờ ngay lúc này xuất hiện kiếm đạo văn tự.

Tình hình bày trước mắt mình có tám phần khẳng định là kiếm đạo văn tự thì sao, phải nghĩ cách thu nó.

Lục Nguyên thầm suy tư, tay chộp hòn đá xám xịt, cũng rót pháp lực vào trong.

Khi Lục Nguyên nhìn trúng kiếm đạo văn tự thì người dẫn cả đám vào Kiếm Môn bảo khố bất giác mỉm cười. Kiếm đạo văn tự, chính là kiếm đạo văn tự khá là bí ẩn, năm đó đám người Kiếm Ma tiến vào cũng phát hiện kiếm đạo văn tự này nhưng không cách nào thu lấy, cuối cùng Kiếm Ma chỉ đành chọn một kiếm đạo văn tự khác dễ thu lấy, đành từ bỏ khối này cực kỳ khó bắt. Theo đại lão trong Kiếm Môn nói thì kiếm đạo văn tự này khá là phức tạp, rất khó thu phục.

Kiếm đạo văn tự này ở tại đây không biết bao nhiêu năm, nhiều năm qua không biết bao nhiêu người muốn thu lấy kiếm đạo văn tự này nhưng chưa từng có ai thành công.

Lục Nguyên tất nhiên sẽ không nằm ngoại lệ.

Người trông coi Kiếm Môn bảo khố vừa nghĩ vậy thì phát hiện hòn đá xám tro đang tỏa ánh sáng rực rỡ, dường như bị hòa tan. Người trông coi ngây ra, đây là sao? Kiếm đạo văn tự ở bảo khố không biết bao nhiêu năm đang phát sang, có chuyện gì vậy?

kiếm đạo văn tự này nghe nói cực kỳ phức tạp, cực kỳ thâm ảo sắp bị Lục Nguyên thu lấy ư? Không thể nào! Người trông coi dụi mắt.

Lục Nguyên đã tới giây phút mấu chốt dung luyện kiếm đạo văn tự. Kỳ thực lúc này hắn rất tò mò, kiếm đạo văn tự này sẽ là chữ nào đâu? Chữ khác nhau sẽ có tác dụng khác nhau, kiếm đạo văn tự này sẽ có tác dụng gì?

Lục Nguyên hơi bất ngờ, thực ra hắn không làm gì cả, chỉ đơn giản đưa pháp lực vào trong mà thôi, khối kiếm đạo văn tự này tự nhiên bắt đầu phát sáng.

Kỳ thật Lục Nguyên không hiểu rằng cái gọi là kiếm đạo văn tự vốn chính là tùy duyên.

Duyên đến thì văn tự động.

Hòn đá xám không ngừng tỏa ánh sáng, hòn đá tồn tại vô số thời gian bắt đầu tan rã, hóa thành từng mảng dá vụn nhỏ xíu không ngừng rơi. Bản thân hòn đá dường như có vô số đá vụn, rơi chừng mấy ngàn cân đá vụn rốt cuộc một văn tự sáng lên.

Không đợi người trông coi đứng bên cạnh thấy rõ là chữ gì thì văn tự đã chui vào trong người Lục Nguyên.

Đây là?

Lục Nguyên phát hiện trong thức hải của mình rõ ràng đứng một văn tự.

Không sai, là đứng. Văn tự đứng tại đó như mũi thương thẳng tắp không ngã, càng giống thanh kiếm chĩa thẳng.

Lục Nguyên rốt cuộc nhìn rõ chữ, đó là một chữ dường như ẩn chứa vô số thiên địa huyền bí, tinh hoa kiếm đạo.

Tiến!

Không sai, một chữ vừa lúc là chữ tiến.

Kiếm đạo, thẳng tiến không lùi.

Kiếm, thẳng tắp tiến tới.

Kiếm, chỉ thẳng phía trước.

Kiếm tiến!

Đây là chữ tiến kiếm đạo, kỳ thực là một chữ có thể nói là đáng sợ. Trong kiếm đạo văn tự, chữ này khá lợi hại.

Chữ tiến là con người tăng tới trước, cũng là kiếm đạo tiến tới.

Bình thường một văn minh cường đại nhất không thể nghi ngờ là nguyên thủ văn tự ban đầu nhất. Ví dụ Đan Dược Văn Minh ban đầu vô thượng đại văn tự một chữ dược, pháp cổ văn minh ban đầu vô thượng văn tự một chữ pháp. Văn tự ban đầu sẽ diễn sinh ra đủ các loại văn tự, mỗi chữ uy lực khác nhau.

Ví dụ có một số là nhị cấp văn tự, một số là tam cấp văn tự như chữ hôn, mê chính là văn tự xếp chót trong Đan Dược Văn Minh. Chân chính văn tự đỉnh cao là năng lực giống Thôn Mộc Long, không phải dễ dàng luyện hóa.

Văn tự có chia cấp nghiêm ngặt.

Cùng lúc đó, văn tự có phân loại, đa số văn tự dùng để chiến đấu, nhưng có cực kỳ hiếm hoi không phải văn tự dùng khi chiến đấu. Văn tự không phải chiến đấu tác dụng cực ít, không như văn tự loại chiến đấu, nhưng cũng có ngoại lệ. Có một số văn tự đặc biệt không cho người sức chiến đấu mà bình thường tăng cao thực lực chủ nhân.

Ví dụ chữ tiến là văn tự đặc biệt không phải loại chiến đấu.

Hơn nữa đây là một văn tự có tiềm lực vô hạn.

Đương nhiên Lục Nguyên không quá rõ ràng chữ tiến, liên quan cách sử dụng chữ tiến còn cần chậm rãi lần mò.

Thôi, trước thu chữ tiến đã. Lục Nguyên dừng lại dò xét cách dùng chữ tiến, dù sao không thể ở lâu trong Kiếm Môn bảo khố. Lục Nguyên phát hiện người trông coi Kiếm Môn bảo khố ánh mắt ngơ ngác nhìn mình, hắn lấy làm lạ. Gã dùng ánh mắt đó nhìn mình làm gì?

Lúc này tám người khác đều hàng phục pháp bảo của mình xong, thu vào tay, mỗi người đều có thu hoạch khá lớn, sức chiến đấu tăng một bậc.

Người trông coi Kiếm Môn bảo khố vừa đưa đám Lục Nguyên đi xong lập tức truyền tin tức cho các phương thế lực.

Chức vị trông coi của gã là loại béo bở, đằng sau béo bở tất nhiên là đi kèm đủ các ích lợi. Gã là một điểm cân bằng các phương thế lực. Hòn đá xám ở tầng thứ nhất kiếm đạo văn tự đã được rất nhiều thế lực dặn một khi có người luyện hóa thì phải lập tức báo ngay.

Ở một góc Kiếm Môn, đó là dịa ngục khói đen, ma khí cuồn cuộn đậm đặc, bình thường sinh linh vạn vật vong tuyệt. Trong ma khí cuồn cuộn có vô số ma khí sinh linh sáng sinh. Ma khí Nhâm Độc so với ma khí nơi này tựa như gặp sư phụ, cách biệt không chỉ một cấp bậc.

Đây là ma khí đáng sợ cỡ nào!

Đây là kiếm khí đáng sợ tới đâu! Đây là kiếm khí thề ma hóa vạn vật!

Trong ma khí hắc ám đậm đặc truyền đến giọng âm trầm:

- Cái gì? Năm đó ngay cả ta cũng không hàng phục được văn tự, cuối cùng chọn chữ ma kiếm đạo văn tự, không ngờ lại có người chọn trúng văn tự đó. Chết tiệt, văn tự đó không hàng phục ta mà cúi đầu người mới, tốt thôi, đợi người mới đó đến hỗn động cảnh rồi ta sẽ chém chết hắn, cướp lại văn tự chết tiệt kia.

Ma trong kiếm, Kiếm Ma cực kỳ lạnh lùng nói, trong giọng nói kèm theo vô cùng vô tận ma khí.

Một góc khác trong Kiếm Môn, người đàn ông trung niên áo tím tuấn tú, Hiên Viên chí tôn nhìn tình báo vừa đưa đến, ngẩn ngơ.

- Năm đó văn tự ta không thu phục được không ngờ bị hắn hàng phục.

Kiếm Môn có một ít kiếm đạo văn tự nhưng đều là vốn có để lại chứ không có ban đầu văn tự, không thể diễn sinh ra văn tự khác, đây là khác biệt lớn nhất giữa giáo phái và văn minh.

- Cái tên Thái Sử này đúng là thu được đệ tử tốt, đáng tiếc đệ tử như vậy đã định sẽ hủy trong tay ta, không thể để hắn trưởng thành nữa. Đúng rồi đem tin này nói cho Hiên Viên Lệnh tu luyện ở Vô Tận Kiếm Hải đi, để hắn có thêm can đảm tu hành.

Vô Tận Kiếm Hải, một chỗ nào đó trong môn.

Ở một nơi khác trong Kiếm Môn, một vị tông giả nhìn kiếm quyển trong tay thủ một góc. Công Dương chí tôn Công Dương Bàn nhìn la bàn trước mắt. Trong bát đại chí tôn chỉ có một mình lão có hứng thú với đạo bói toán. La bàn không ngừng dao động, lão không nhận được tin tức người trông coi Kiếm Môn bảo khố truyền đến, không phải lão không đủ quyền uy mà vì không hề dặn dò việc này.

Công Dương Bàn chỉ nhìn la bàn trong tay, mới nãy lão thấy sao trên trời chợt lóe, nảy ra trực giác nên bói một quẻ.

- Lm sẽ xảy ra việc lớn.

Công Dương Bàn bất đắc dĩ thở dài. Làm sao lão không biết trong Kiếm Môn phái Hiên Viên chí tôn và phái Thái Sử chí tôn như nước với lửa, tương lai sẽ có tranh đấu, tử thương thảm trọng. Lão không muốn bị cuốn vào trong tranh chấp, nhưng có khi Công Dương Bàn nghĩ rằng, Kiếm Chủ rốt cuộc đang làm cái gì?

Việc Lục Nguyên được đến một kiếm đạo văn tự cực kỳ hiếm hoi không khiến bao nhiêu chấn động trong Kiếm Môn, biết nội tình chỉ có số ít mấy người, thậm chí có kẻ nghi ngờ hắn không được pháp bảo gì tốt. Không thấy tám người tiến vào Kiếm Môn bảo khố đều là bảo khí hộ thân, sức chiến đấu tăng nhiều à, chỉ mình Lục Nguyên không có biến đổi gì.

Đương nhiên Lục Nguyên sẽ không để ý đám người này nghĩ gì, hắn trở về Hoa Sơn cư trong Không Chi Sơn.

Đến Hoa Sơn cư, hắn ngồi xếp bằng tiến vào trạng thái bế quan, cùng lúc đó thức hải bày ra chữ tiến. Chữ tiến vẫn toát ra uy phong lẫm lẫm, nhưng văn tự có tác dụng gì? Trong lòng Lục Nguyên xẹt qua nghi vấn, thần niệm xâm nhập chữ tiến nhưng phát hiện trừ thần niệm trường kiếm thẳng tới trước ra không thấy gì khác cả.

Vào lúc này, trong chữ tiến phát ra luồng kiếm quang, dường như đang dò xét cái gì. Không đúng, chữ tiến đang định kiểm tra thân thể mình, lát sau tiến vào đỉnh đầu khánh vân chứ không ở thức hải nữa.

Qua chốc lát, trong đỉnh đầu khánh vân xuất hiện bia đá bán trong suốt, cùng lúc đó xuất hiện một vật như đồng lô. Lục Nguyên cẩn thận nhìn, bia đá bán trong suốt trống trơn, bên dưới vật giống đồng lô có chữ huyền ảo khó đoán, tuy xem không hiểu là văn tự gì nhưng trong lòng ngộ ra. Cái này tên gọi vô thượng kiếm lô, là một phần quan trọng chữ tiến tổ thành.

Một lát sau trên bia đá hiện hàng chữ. ‘Quét hình xong, đại đạo cảnh cửu tầng vô thượng kim thân tiểu cảnh giới, tu vi ở đỉnh tiểu cảnh giới.’

Hóa ra mới rồi phóng kiếm quang vô tận là kiểm tra tu vi bản thân, chữ tiến này đúng là cực kỳ quái dị, không ngờ có tác hhữ t* kỶ tfữ k r j ph

Nam Ma liên tục bị phá ba lần, đặc biệt là cái cuối ma đạo căn nguyên khiến gã khó chịu muốn hộc máu. Đại chưởng pháp lực tới trước mắt, gã dốc hết sức ngăn cản nhưng sao chặn được đại chưởng pháp lực vô cùng to lớn.

Bộp một tiếng, Nam Ma hết thảm, bị chưởng của Lục Nguyên đánh thành bánh thịt. May là Lục Nguyên nương tay, chưa dùng kiếm khí đâm, nếu không thì gã chân chính thành thịt nát, chết tại đây, không thể hồi phục.

Lục Nguyên hời hợt nói:

- Cái gọi là Nam Ma chỉ có thế thôi sao.

Nam Ma thua dấy lên sóng gió trong khiêu chiến lâu.

- Ngươi nghe nói chưa? Lục Nguyên liên tục thắng ba trăm trận trong trận chiến ba trăm lẻ một thắng Nam Ma.

- Cái gì? Nam Ma một trong tứ đại cao thủ trấn lâu mà dễ dàng bị đánh bại hả?

- Nói giỡn chắc? Có nghe lộn không vậy?

- Chiến đấu tầng thứ mười đều có ghi chép lại, các ngươi tra xét liền biết.

- Điên quá đi, Nam Ma mà cũng bị xử.

- Lục Nguyên này xuất thân gì vậy, a, Kiếm Môn ư? Kiếm Môn gần đây không thiếu người kinh tài tuyệt diểm nhỉ, có hy vọng nổi bật đây, sau này thứ hạng trong Vô Thượng Đại Giáo e rằng vọt cao cao. Năm đó Kiếm Chi Tử liên tục thắng hai vạn một ngàn trận, không biết Lục Nguyên có thể thắng liên tiếp bao nhiêu đây.

Trong lúc đám người bàn tán, Lục Nguyên nghênh đón liên tiếp ba trận chiến.

Đối thủ ba trận, trận thứ nhất là Đông Tà. Đông Tà là một thanh niên mặt đầy nụ cười ta.

Y bước ra nói câu đầu tiên là:

- Ha ha ha ha, Nam Ma cái thằng ngốc đó bị một người mới đánh nằm bẹp, ngươi ở dưới Tà Kiếm Tiếu Sát tam thức của ta không có cơ hội thắng đâu!

Tà Kiếm Tiếu Sát của y chính là một môn kỳ công, khi nở nụ cười thì kiếm đã đến, thường có người trông thấy nụ cười của y lập tức chết dưới kiếm ngay, đây chính là Tà Kiếm Tiếu Sát.

Tà Kiếm Tiếu Sát của y là một môn kỳ công quái dị kinh thiên động địa. Năm đó khi y mới đến khiêu chiến lâu là liên tục thắng bốn ngàn bảy trăm, so với Nam Ma cường hơn nhiều. Mỗi lần y đấu với Nam Ma đều thắng cả, cho nên cho rằng Lục Nguyên chắc chắn sẽ thua dưới tay mình.

Tiếp theo kết cục của y đương nhiên là Tà Kiếm Tiếu Sát bị Lục Nguyên phá. Bản thân y bị Lục Nguyên không chút khách sáo đánh nhừ tử, muốn hồi phục lại thân hình thì hơi khó.

Trận chiến thứ hai là đối đầu Tây Độc. Tây Độc là người đàn ông trung niên mặt âm trầm.

Người đàn ông trung niên đi ra tràn đầy tự tin nói:

- Tiểu tử Lục Nguyên, tuy ngươi thắng Nam Ma, thắng Đông Tà nhưng không khả năng thắng được ta. Số phận cuối cùng của ngươi là bị ta đánh bại, trong vô tận thống khổ cầu xin ta thuốc giải.

Lý do Tây Độc tràn đầy tự tin là vì gã có độc phá hỗn động kỳ độc. Chiến tích cao nhất của kỳ độc là từng độc chết một hỗn động cảnh trọng thương, đại đạo cảnh dưới tay gã không thể chống được một chiêu, bởi vì trong vòng một chiêu đã bị gã độc chết, không khả năng đấu chết với gã, cho nên gã vô cùng tự tin.

Đáng tiếc, gã có tự tin tràn trề hơn thì kết cuộc rất đơn giản, cái gọi là độc phá hỗn động kỳ độc bị thanh đế kiếm đạo phá, gã hét thất thanh tuyệt đối không có khả năng bị Lục Nguyên đánh thành thịt nát.

Trận chiến cuối đối mặt Bắc Tiên, người mạnh nhất cuối cùng trong tứ đại cao thủ. Bắc Tiên không như ba vị kia kiêu ngạo, Nam Ma, Đông Tà, Tây Độc là cao thủ một thời, thực lực cách Bắc Tiên không quá lớn mà đều bị đánh thành bánh thịt.

Cho nên Bắc Tiên không dám xem thường Lục Nguyên.

Bắc Tiên sở trường về các loại tiên pháp. Gã dùng vô tận tiên pháp odois chiến với Lục Nguyên thậm chí có đột phá nhất định, phát huy vượt bình thường, đáng tiếc như vậy vẫn không là đối thủ của hắn, kết quả cuối cùng vẫn bị hắn đập bẹp.

Mặc kệ ngươi có cố gắng cỡ nào đều chỉ là mớ thịt nát, đây là thủ đoạn bá khí của Lục Nguyên, đánh tứ đại cao thủ khiêu chiến lâu không đỡ nổi.

Mặc kệ ngươi có thủ đoạn gì, công pháp gì, kinh nghiệm chiến đấu nhiều ít, cuối cùng đều chỉ là bánh thịt mà thôi.

Cuộc chiến giữa Bắc Tiên và Lục Nguyên chính thức đại biểu tứ đại cao thủ tọa trấn khiêu chiến lâu là Đông Tà, Tây Độc, Nam Ma, Bắc Tiên dù dốc hết sức đấu chính diện, thậm chí phát huy vượt bình thường vẫn không là đối thủ của Lục Nguyên, bị hắn đánh đến không có sức đánh trả.

Lục Nguyên đích thực là dễ dàng thắng tứ đại cao thủ, bởi vì thực lực đã tới trình độ có thể dễ như ăn cháo thắng là việc đương nhiên, không thắng mới là quái. Cho nên bản thân Lục Nguyên không lấy làm lạ, hắn thực sự không thấy có gì cả.

400. Chương 759-760 : Trung Tháp

Nhưng khiêu chiến lâu thì sôi sục.

- Tà Kiếm Tiếu Sát tam thức của Đông Tà ngay cả đón một thức cũng khó.

- Độc của Tây Độc có thể độc chết hỗn động cảnh bị thương.

- Ma khí của Nam Ma có thể kéo người vào ma đạo vô cùng hắc ám.

Bắc Tiên có tiên pháp huyền diệu vô cùng, còn trên ba người trước.

- Bốn người họ vậy mà thua, dù là Đông Tà hay Tây Độc, dù là Nam Ma hoặc Bắc Tiên đều thua vào tay Kiếm Môn Lục Nguyên.

- Khoa trương quá đi.

- Nghe nói bốn người đều bị Lục Nguyên đập thành hình dạng thịt nát, may là hắn nương tay, chỉ cần đưa vào chút chân khí có tính phá hư, tứ đại cao thủ tọa trấn lầu này toàn bộ chết hết, không còn một mống.

- Quá hùng mạnh, đúng rồi, giờ hắn thắng ba nhiêu trận?

- Giờ hắn đã thắng ba ngàn trận rồi, ngay cả Đông Tà, Tây Độc, Nam Ma, Bắc Tiên tứ đại cao thủ đều chắn không nổi thì còn ai chặn lại được? Một đường khí thế không bị cản trở đã hơn ba ngàn trận, nay hắn đứng ở tầng một trăm.

Lục Nguyên đứng trên tầng lầu cao một trăm nhìn xuống mặt đất dưới chân. Đứng ở tầng một trăm nhìn thành trì khá là nhỏ bé.

Mình cần liên tục thắng ba vạn trận, mới thắng có ba ngàn trận, giờ chỉ là bắt đầu mà thôi.

Ở phía sau còn có các đường cao thủ tiến đến, nhưng mặc kệ là cao thủ nào mình sẽ thắng hết. Trận chiến này sẽ gặp gỡ hết các anh hào dưới hỗn động cảnh, cũng giúp mình luyện thành Kiếm Thắng Đan.

- Phải rồi, các ngươi có nghe nói bánh thịt chưa?

- Bánh thịt, nghe nói là đồ ăn?

- Vậy là các ngươi không có kiến thức rồi.

- Thế ngươi nói bánh thịt là cái gì?

- Có nghe qua Đông Tà, Tây Độc, Nam Ma, Bắc Tiên không?

- Đương nhiên nghe nói, chẳng phải là tứ đại cao thủ tọa trấn khiêu chiến lâu sao, nghe nói bốn vị này có tuyệt học riêng, dù là Nam Ma yếu nhất cũng có bản lĩnh. Bắc Tiên thì tiên pháp huyền diệu, nghe nói BắcTiên học là tiên pháp của tiên cổ văn minh, cực kỳ đặc biệt, có thể dính dáng chút với tiên cổ văn minh thật khiến người hâm mộ.

Người này hâm mộ nửa ngày đột nhiên phản ứng lại, hỏi:

- Đúng rồi, ngươi nói tứ đại cao thủ khiêu chiến lâu ai mà không biết, có liên quan gì đến bánh thịt chứ?

- Tại ngươi không biết đó thôi, gần đây có người mới khiêu chiến, vào trong khiêu chiến lâu đối chiến ông Tà, Tây Độc, Nam Ma, Bắc Tiên. Ngươi đoán kết cục gì?

Người nói hiển nhiên đang thả mồi câu.

- Kết cuộc gì?

Không chút nghi ngờ, người nghe thành công bị gợi lòng tò mò.

- Ha ha, nói đến vui lắm.

Người này bắt đầu cười hai tiếng khiến người nghe sốt ruột rồi mới từ từ nói:

- Đầu tiên là Nam Ma đấu với Lục Nguyên, bị đánh thành bánh thịt. Tiếp theo Đông Tà lên, thành bánh thịt. Tiếp theo nữa Tây Độc lên, lại là bánh thịt. Cuối cùng Bắc Tiên lên, vẫn là bánh thịt.

- Mặc kệ tứ đại cao thủ đánh thế nào, giãy dụa ra sao, cuối cùng vẫn trốn không thoát, biến thành miếng bánh thịt.

- Không phải chứ, tứ đại cao thủ mạnh lắm đấy, sao biến thành bánh thịt được?

- Đúng thế, đây chính là truyền thuyết bánh thịt gần đây.

- Nhân vật cường như vậy thì ta phải đi khiêu chiến thành nhìn xem sao.

- Cùng đi đi, ta cũng muốn xem người thắng tứ đại cao thủ tròn méo thế nào.

Các phương, vô số giáo phái trăm đại châu gần đó nghe nói truyền thuyết bánh thịt xong rất nhiều đại đạo cảnh cửu tầng, thập tầng không hẹn mà cùng lợi dụng truyền tống trận đi khiêu chiến thành. Có người thực lực không đủ chỉ muốn nhìn phong thái của Lục Nguyên, muốn xem kẻ đánh tứ đại cao thủ thành bánh thịt có phong thái như thế nào.

Người thực lực mạnh thì muốn gặp gỡ Lục Nguyên một phen, có đơn thuần muốn đấu với siêu tân tinh cao thủ Lục Nguyên, có người có dã tâm to lớn, muốn thắng Lục Nguyên sẽ một hơi nổi danh trăm châu biết. Nổi danh trăm đại châu là việc rất nở mặt.

Vô số người chạy đến khiêu chiến thành.

Trong phút chốc khiêu chiến thành vì truyền thuyết bánh thịt mà vô cùng náo nhiệt.

Nhiều người chạy đến thì Lục Nguyên cũng nghênh đón càng nhiều đối thủ, kỷ lục liên tục thắng không ngừng dần lên. Ba ngàn một trăm hai mươi mốt trận thắng, ba ngàn hai trăm năm mươi ba trận thắng, ba ngàn ba trăm sáu mươi ba trận thắng, ba ngàn năm trăm trận thắng, bốn ngàn trận thắng, kỷ lục chiến thắng không ngừng tăng cao, một đường chiến thắng là loại sung sướng cỡ nào.

Trong khi hắn thắng nhiều như vậy có một đội người tiến vào khiêu chiến thành. Đội người đó nhân số không nhiều, đó là đội đến từ văn minh bình thường. Đội người này chỉ có vài người mà thôi, trong đó một người là công tử áo trắng khí chất cao quý, công tử hành động toát ra quý khí.

Mộ Dung Hoàng Phục.

Không sai, chính là xuất thân từ Mộ Dung quốc, Mộ Dung Hoàng Phục.

Năm đó trong trăm quốc thử thách gã thứ hạng thứ bốn mươi hai, sau đó bị phân đến một văn minh bình thường.

Trước khi gã vào trung ương thiên triều, nguyện vọng lớn nhất là có thể thắng Lục Nguyên. Vốn trước khi trăm quốc thử thách thực lực của gã ở trên Lục Nguyên, tại Việt Lộc Sơn luôn đè đầu hắn, ai ngờ rằng trong trăm quốc thử thách thua thảm Lục Nguyên. Người luôn đạp dưới chân nhảy lên đỉnh đầu mình.

Cho nên Mộ Dung Hoàng Phục xem Lục Nguyên thành mục tiêu số một của mình, vào trung ương thiên triều rồi là có thể tiến vào văn minh bình thường, Lục Nguyên chỉ tiến vào một Vô Thượng Đại Giáo không quan trọng, dựa vào điều này mình có tự tin thắng Lục Nguyên.

Mộ Dung Hoàng Phục ở trong văn minh điên cuồng luyện công, lại được cơ duyên to lớn, mấy ngày hôm trước đã đến đại đạo cảnh thập tầng. Gã hưng phấn xuất quan, kết quả nghe tin về truyền thuyết bánh thịt. Lúc mới nghe gã không hiểu ẩn ý, nghe giải thích xong mới hiểu ý nghĩa truyền thuyết bánh thịt.

Khi những người khác chấn kinh Lục Nguyên cường đại, Mộ Dung Hoàng Phục rối rắm ở hai chữ Lục Nguyên.

Cho nên gã lặng lẽ tìm mấy sư huynh đệ cùng đến đây, muốn chứng minh xem Lục Nguyên này có phải là Lục Nguyên mục tiêu mà mình muốn đuổi theo.

Mộ Dung Hoàng Phục đến, gã lập tức chạy đến khiêu chiến lâu.

- Trận thứ bốn ngàn ba trăm, thắng!

Gã chưa vào khiêu chiến lâu đã nghe thanh âm như sấm, đó là giọng lớn cỡ nào, chấn đôi tai Mộ Dung Hoàng Phục đau nhức. Gã không cần hỏi người bên cạnh đã nói, bảo rằng Lục Nguyên đã thắng trận thứ bốn ngàn ba trăm.

Mộ Dung Hoàng Phục đến gần, ngẩng đầu lên.

Ở trên tầng lầu cao thứ một trăm bốn mươi ba, một người áo xanh đứng đó, thân hình hơi cao, có chút ốm nhưng giờ có khí khái vô địch tung hoành bốn phương tám hướng không địch thủ, không sai, chính là khí khái vô địch.

Mộ Dung Hoàng Phục ủ rũ gục đầu xuống.

Không sai, chính là hắn, Lục Nguyên.

Không ngờ trong một Vô Thượng Đại Giáo mà thực lực hắn tăng đến tình trạng đáng sợ cỡ này, bây giờ đã là tung hoành vô địch tại khiêu chiến lâu, liên tục thắng hơn bốn ngàn.

Mộ Dung Hoàng Phục không cam lòng lao vào trong khiêu chiến lâu. Lục Nguyên có thể liên tục thắng bốn ngàn ba trăm trận, mình có thể sao? Qua thật lâu, thành tích của Mộ Dung Hoàng Phục đi ra. Ở tầng thứ nhất khiêu chiến lâu liên tục thắng hai trận liền bị người giải quyết. Mộ Dung Hoàng Phục không cam lòng nhìn hướng một trăm bốn mươi tầng đứng người áo xanh.

Lục Nguyên, tại sao ngươi lại chạy ở phía trước ta.

Không, không, ta nhất định sẽ lại cố gắng.

Trong khi Mộ Dung Hoàng Phục không cam lòng, những người xuất thân từ Kiếm Môn cũng trợn mắt há hốc mồm.

Diệp Cơ Phát thì thào:

- Thắng bốn ngàn ba trăm trận.

- Thắng bốn ngàn ba trăm trận.

- Không đúng, là thắng bốn ngàn ba trăm lẻ một trận.

Thượng Quan Sát ngây ngẩn, họ rất cố gắng, cuối cùng được hai mươi lần thắng, Lục Nguyên đã tới tình trạng thắng hơn bốn ngàn, chính giữa cnheneh lệch quá xa xôi. Hai người Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì

đều hưng phấn. Lục sư đệ càng lợi hại tất nhiên họ càng vui sướng. Đông Dã Thương chắp tay sau lưng, thắng bốn ngàn ba trăm trận ư? Rất không tệ.

Tuy nhiên, trước thắng một vạn có một ngưỡng cửa, Đông Dã Thương hiểu cái ngưỡng cửa đó, nếu thắng một vạn trận thì khiêu chiến lâu sẽ tặng một chí bảo khá đặc biệt, đó là quy tắc của khiêu chiến lâu. Năm đó nhóm Kiếm Ma, Kiếm Tham cố gắng muốn được chí bảo này nhưng tiếc rằng chống đỡ lâu vậy mà vẫn bị đánh bại.

Kiểm tra của Kiếm Chủ vẫn còn tiếp tục, nếu có thể kéo đến thắng một vạn, chống qua ngưỡng đó thì xem như hoàn thành, Kiếm Chủ sẽ khá là vừa lòng. Thắng hai vạn một ngàn là không khả năng, đó là số liệu chỉ Kiếm Chi Tử mới có.

Thắng bốn ngàn năm trăm.

Thắng năm ngàn.

Thắng sáu ngàn.

Thắng bảy ngàn.

Thắng tám ngàn.

Thắng tám ngàn chín trăm chín mươi chín trận.

Lục Nguyên ở trên cao nhìn xuống, nhìn xuống bên dưới. Bởi vì thắng gần chín ngàn trận, bây giờ mình đứng ở lầu cao hai trăm chín mươi chín tầng, lúc nhìn xuống dưới chỉ thấy thành trì vô cùng nhỏ bé. Lục Nguyên phát hiện kiếm của mình trong liên tục thắng đang biến đổi.

Lúc mình ở Hoa Sơn kiếm luôn là lười, dù kiếm pháp cực kỳ huyền diệu nhưng ít đi bá khí và khí độ vô địch.

Lúc làm Hoa Sơn chưởng môn thì thêm chút khí phách lãnh đạo.

Bây giờ khi liên tiếp thắng tám ngàn chín trăm chín mươi chín trận thì thêm một chút khí độ vô địch.

Trong chớp mắt, có khí thế cực kỳ cường đại từ phía xa truyền đến, đó là khí độ cường đại cỡ nào. Đây là khí thế lúc trước mình chưa đụng đến người đại đạo cảnh có khí thế như vậy, khí thế thậm chí đã gần với cường giả hỗn động cảnh. Lục Nguyên mở to mắt, liền thấy phía trước đứng một người đàn ông trung niên áo trắng.

Người đàn ông trung niên áo trắng đứng đó, toàn thân phát ra hơi thở pháp bảo, dường như bản thân gã là pháp bảo uy lực vô cùng.

Người đàn ông trung niên áo trắng có diện mạo tuấn tú, có khí chất nho nhã khó tả.

Gã lạnh nhạt nhìn Lục Nguyên, nói:

- Liên tiếp thắng tám ngàn chín trăm chín mươi chín trận, cũng tới lúc chấm dứt rồi.

- Đừng giãy dụa, dừng phản kháng, ngươi không khả năng là đối thủ của ta.

- Thứ nhất, ta so với tứ đại cao thủ Đông Tà, Tây Độc, Nam Ma, Bắc Tiên trước đó ngươi đối phó hoàn toàn khác, bốn tên kia là hạng hai thôi. Phải rồi, theo thứ hạng thì ta chắc là Trung Pháp. Đông Tà, Tây Độc, Nam Ma, Bắc Tiên, Trung Pháp. Chỉ tiếc bốn người kia liên hợp khó đi mười chiêu dưới tay ta.

- Thứ hai, ta căn bản không phải đại đạo cảnh thập tầng, ta là nửa bước hỗn động, nửa bước đạp vào nửa bước hỗn động, cái gì đại đạo cảnh thập tầng, ngươi không khả năng là đối thủ của ta.

- Thứ ba, ta là người pháp bảo văn minh. Nghe nói ngươi cũng thắng người Đan Dược Văn Minh, nhưng trước tiên phải nhắc ngươi một tiếng, Đan Dược Văn Minh là yếu nhất trong ba mươi văn minh bình thường.

Trong trung ương thiên triều, khu vực ngũ đại cổ văn minh thống trị tổng cộng có ba mươi văn minh, nhưng lúc ấy đi thử thách trăm quốc chiêu người chỉ có mười văn minh bình thường. Trong ba mươi văn minh bình thường thì Đan Dược Văn Minh là xếp chót nhất, pháp bảo văn minh thì thứ hạng trung đẳng.

- Hơn nữa ngươi đã đánh bại đám người Hoa Hạc bản thân chỉ là hạng hai trong Đan Dược Văn Minh, cao thủ chân chính của Đan Dược Văn Minh sớm được Đại Hỗn Động Thạch, không cần đi lần thứ hai. Tức là nói ngươi chỉ thắng đệ tử trung tâm hạng hai trong văn minh hạng hai mà thôi, không có gì đáng để kiêu ngạo cả.

Người đàn ông trung niên áo trắng nhàn nhạt nói:

- Đối mặt ta ngươi chỉ có số thua, phản kháng không có chút tác dụng gì.

Danh hiệu của gã là Trung Pháp.

Nhân vật chủ chốt chân chính, gã đến là để ngăn cản Lục Nguyên đạt tới liên tiếp thắng một vạn trận.

Liên tiếp thắng một vạn trận có ý nghĩa đặc biệt, chí bảo đặc biệt đó hiển nhiên Hóa Kim Chân Quân không muốn đưa cho Lục Nguyên.

Đến lúc Lục Nguyên liên tục thắng tám ngàn chín trăm chín mươi chín trận thì đệ nhất cao thủ khiêu chiến lâu Trung Pháp rốt cuộc xuất hiện.

Trung Pháp, Vương Pháp Đạo.

Áo trắng như tuyết, trưởng thành trầm ổn, tư văn nho nhã, Vương Pháp Đạo lạnh nhạt nhìn Lục Nguyên, gã từ đáy lòng khinh thường hắn, một kẻ Vô Thượng Đại Giáo bình thường mà thôi.

Có lẽ người Vô Thượng Đại Giáo này đích thực có chút bản lĩnh.

Nhưng chỉ vẻn vẹn là một chút mà thôi.

Đan Dược Văn Minh là thực lực yếu nhất trong ba mươi văn minh bình thường, có thể thắng Đan Dược Văn Minh đích thực có chút tài năng, tiếc rằng đụng phải mình, coi như hắn xui.

Quanh người Vương Pháp Đạo dâng lên khí thế cực kỳ cường đại, nói:

- Đụng phải ta là bất hạnh của ngươi.

Tay áo gã đột nhiên mạnh vung.

Từ trong tay áo gã bay ra một pháp bảo cực kỳ quái dị.

Pháp bảo hình con rắn, tỏa ra hơi thở tà ác. Pháp bảo này không phải ngũ kim chúc bình thường luyện thành, cảm giác là tập hợp quái lạ, toàn thân màu đen kỳ lạ, dường như là màu đen muốn nuốt linh hồn người.

Thấy pháp bảo này, người đứng xem dưới hai trăm chín mươi chín tầng lầu đều hít ngụm khí lạnh. Mỗi một văn minh đều có chỗ khác với Vô Thượng Đại Giáo. Ví dụ Đan Dược Văn Minh có Thái Thượng Thương Hàn Kinh, văn minh văn tự.

Pháp bảo văn minh có thể xếp trong văn minh thì đương nhiên có khác với Vô Thượng Đại Giáo.

Đặc điểm lớn nhất về pháp bảo văn minh mạnh nhất chính là văn minh văn tự của nó. Nghe nói chủ pháp bảo văn minh, cũng tức là phó chủ từng từ trong văn tự môn được một chữ bảo vô thượng văn tự. Nghe nói chữ bảo đó có uy lực vô cùng. Chữ bảo hiện ra có thể khiến một ngọn núi, biển lập tức trở thành pháp bảo, lực lượng to lớn, uy lực kỳ diệu.

Pháp bảo văn minh đã lấy pháp bảo lập văn minh thì đương nhiên có chỗ khác với môn phái khác.

Môn phái khác cũng biết luyện pháp bảo nhưng chỉ là pháp bảo bình thường.

Pháp bảo của pháp bảo văn minh có ba loại.

Loại thứ nhất cũng là bình thường nhất, tức là pháp bảo phổ thông. Loại pháp bảo này môn phái khác cũng biết tế luyện, nhưng so với pháp bảo văn minh thì chênh lệch khá lớn.

Loại thứ hai là phân loại cực kỳ quái dị, xưng là thần hồn phân loại. Loại pháp bảo phân loại này căn bản không đối phó người mà trực tiếp đánh vào thần hồn thiên địa pháp tướng, căn bản không thể phòng ngự, cực kỳ khủng bố. Loại pháp bảo thần hồn này khiến các tu sĩ trung ương thiên triều nghe đến biến sắc.

Loại thứ ba là thôn bảo. Loại pháp bảo thôn bảo càng vô cùng hung tàn, tế luyện ra pháp bảo có năng lực nuốt pháp bảo khác.

Pháp bảo văn minh dựa vào loại thần hồn pháp bảo và thôn bảo pháp bảo tung hoành trên đời, chỉ nghe đã khiến người cực kỳ sợ hãi.

Bây giờ Vương Pháp Đạo danh hiệu Trung Pháp sử dụng là loại thứ hai thần hồn pháp bảo. Pháp bảo của gã có tên là cửu khúc tà xà, có thể công kích thiên địa pháp tướng của người. Pháp bảo, phi kiếm bình thường không thể chặn được cửu khúc tà xà. Cửu khúc tà xà có hai răng nanh sinh tử, cắn một miếng, khó nắm sống chết.

401. Chương 761-762 : Đánh Bại Vương Pháp Đạo

- Trời ạ, là cửu khúc tà xà.

- Cửu khúc tà xà này quá mức khủng bố, nghe nói trực tiếp công kích thiên địa pháp tướng của người, khó mà chặn được.

- Trừ phi pháp bảo văn minh sinh ra có thể chắn thần hồn pháp bảo, nếu không thì muốn chặn được cửu khúc tà xà, cực kỳ khó khăn.

Người trên đài cao đều kinh ngạc vô cùng, không bao giờ ngờ đến Trung Pháp Vương Pháp Đạo dùng đến sẽ là loại linh hồn phòng ngựb, loại trực tiếp nuốt linh hồn thiên địa pháp tướng của người.

Dù là Đông Dã Thương cũng nhíu mày.

Đệ nhất cao thủ khiêu chiến lâu đúng là có khả năng, cực kỳ ghê gớm.

Dù là Đông Dã Thương, trong phút chốc không chắc chắn có cần để Lục Nguyên nhận thua không, nhưng sau ngẫm lại Lục Nguyên chiến đấu mình làm trưởng bối ở cạnh xem là được. Hắn muốn chân chính nổi trội trong trung ương thiên triều, có khả năng đối mặt lựa chọn càng khó khăn hơn hôm nay, vậy nên gã khoanh tay đứng vững như núi.

Cửu khúc tà xà trong tay Trung Pháp Vương Pháp Đạo nghênh gió biến to, lập tức hóa thành rắn đen vô cùng to lớn tỏa hơi thở cực kỳ tà ác. Đến bên cạnh Lục Nguyên, hắc xà cực kỳ quái dị khẽ rít vài tiếng, đây là tiếng rít dụ thiên địa pháp tướng đi ra. Dưới hai trăm chín mươi chín tầng lầu có rất nhiều người cảm thấy thiên địa pháp tướng của mình hơi không ổn định, suýt nữa bị tiếng rít kêu ra.

Chỉ ở dưới hai trăm chín mươi chín tầng lầu mà còn bị dư âm lan đến, nếu ngay mặt thì e rằng sẽ lập tức bị kêu ra thiên địa pháp tướng.

Một khi lộ ra thiên địa pháp tướng thì sẽ bị cửu khúc tà xà nuốt mất.

Loại cửu khúc tà xà này bản thân là để khắc chế thiên địa pháp tướng.

Lục Nguyên tiêu thật rồi.

Loại linh hồn pháp bảo thứ hai của pháp bảo văn minh thật quá khủng khiếp.

Người bình thường đối mặt công kích như vậy căn bản không có sức đánh lại, đây là còn đáng sợ hơn cả Thái Thượng Thương Hàn Kinh của Đan Dược Văn Minh.

Trên hai trăm chín mươi chín tầng lầu, thiên địa pháp tướng của Lục Nguyên đích thực bị cửu khúc tà xà dụ ra. Thiên địa pháp tướng màu trắng xuất hiện ở trước mắt mọi người, cửu khúc tà xà rít gào định nhào qua nuốt lấy. Chỉ cần nuốt thiên địa pháp tướng này là lập tức khiến Lục Nguyên bị hủy căn cơ, công lực lui nhiều, trọng thương ngay.

Vào lúc này, thiên địa pháp tướng trắng trên đỉnh đầu Lục Nguyên động tay bắt lấy cửu khúc tà xà. Thiên địa pháp tướng cắn lấy cửu khúc tà xà, rắc một tiếng, cắn một miếng cửu khúc tà xà.

Cái này!

Cái này!

Cái này!

Cái này!

Khi tất cả mọi người cho rằng cửu khúc tà xà sẽ cắn thiên địa pháp tướng của Lục Nguyên thì thiên địa pháp tướng lại bắt lấy cửu khúc tà xà, răng rắc cắn nuốt một pahanf cửu khúc tà xà, đây là có chuyện gì? Rất nhiều người đều không hiểu ra sao.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, qua một lúc đều không kịp phản ứng. Nhưng người có mặt có rất nhiều kẻ lập tức đánh giá.

Loại pháp bảo như cửu khúc tà xà chuyên tấn công thần hồn, thiên địa pháp tướng, dưới tình huống bình thường không thể phá. Nhưng loại pháp bảo chuyên tấn công thần hồn, thiên địa pháp tướng có khuyết điểm lớn nhất là nếu công kích thần hồn, thiên địa pháp tướng cực kỳ cường đại thì có thể chế ngược lại pháp bảo này. Nhưng tình huống này khá hiếm thấy, thậm chí là không khả năng xuất hiện. Ví dụ cửu khúc tà xà đối với thiên địa pháp tướng, nếu ngươi chỉ có hai, ba mươi thiên địa pháp tắc thì cơ bản chết chắc rồi, bốn mươi thiên địa pháp tắc cũng khó thể chống lại.

Bây giờ thiên địa pháp tướng của Lục Nguyên lại bắt lấy cắn cửu khúc tà xà, mọi người nhìn qua, phát hiện thiên địa pháp tướng này là ngũ phẩm đài sen. Năm mươi loại thiên địa pháp tắc theo lý thì sẽ không trực tiếp cắn cửu khúc tà xà được, nhưng họ không biết rằng Lục Nguyên có không chỉ là năm mươi loại thiên địa pháp tắc, còn có luân hồi thiết tắc thêm vào trong đó, lại thầm có lực âm dương trôi chảy. Thiên địa pháp tướng này cực kỳ khủng bố, cửu khúc tà xà tầm thường mà thôi.

Rắc! một tiếng, thiên địa pháp tướng lại cắn một miếng cửu khúc tà xà.

Rắc! thiên địa pháp tướng lại cắn, thân rắn cửu khúc tà xà bị ăn mất.

Thiên địa pháp tướng lại cắn miếng nữa, ăn hét toàn thân cửu khúc tà xà.

Đến đây thì mọi người ngây như phỗng. Trong truyền thuyết pháp bảo loại linh hồn vô cùng lợi hại, chuyên môn khắc chế thiên địa pháp tướng, cửu khúc tà xà thế mà bị thiên địa pháp tướng Lục Nguyên ăn sống, đây rốt cuộc là thiên địa pháp tướng mạnh mẽ cỡ nào? Thiên địa pháp tướng mạnh mẽ này ở đâu ra vậy?

Trong phút chốc mọi người không nói nên lời, khiến người rất giật mình.

- Oa!

Vương Pháp Đạo hộc búng máu. Linh hồn pháp bảo của gã liên kết với tâm huyết, giờ bị thiên địa pháp tướng Lục Nguyên nuốt mất, có thể tưởng tượng nỗi khó chịu trong đó.

Lục Nguyên cảm thấy giờ mình rất sảng khoái, nuốt xong cửu khúc tà xà thần hồn thiên địa pháp tướng lại to mấy phần, giờ lượng thần hồn gấp bốn lần người bình thường, thật là rất kinh người. Lục Nguyên trừng mắt, cái trừng này như có tia sáng lóe lên.

- Vương Pháp Đạo, ngươi có danh hiệu Trung Pháp, trong ngũ đại cao thủ khiêu chiến lâu xếp hạng nhất, trên cả Đông Tà, Tây Độc, Nam Ma, Bắc Tiên. Bốn người đã bị ta đánh thành bánh thịt, ngươi đi tiếp chúng đi, cũng thành bánh thịt đi!

Lục Nguyên sải bước tiến tới, đại chưởng pháp lực đánh vào Vương Pháp Đạo.

Trong đại chưởng pháp lực này dường như ẩn chứa kiếm đạo huyền diệu vô cùng, ngũ hành luân hồi, âm dương chảy.

Đại chưởng pháp lực to lớn vung hướng Vương Pháp Đạo.

Vương Pháp Đạo mới hộc ra búng máu nhưng gã tốt xấu là người pháp bảo văn minh, thấy đại chưởng pháp lực Lục Nguyên đánh xuống thì gã muốn phóng ra linh hồn pháp bảo. Nhưng trông thấy thiên địa pháp tướng Lục Nguyên đang liếm đầu lưỡi, gã bị hù không dám sử dụng, mà chậm một nhịp bị đại chưởng pháp lực Lục Nguyên lần thứ hai đè ép. Hết cách, Vương Pháp Đạo sử dụng một bộ sơn thủy vô cùng tán, đó là pháp bảo bình thường, mặt trên có núi non to lớn, là pháp bảo sơn thủy phòng ngự. Gã những tưởng lấy pháp bảo chắn khí thế hùng dũng của Lục Nguyên nhưng đã muộn.

Đại chưởng pháp lực Lục Nguyên dễ dàng ép bẹp sơn thủy vô cùng tán, vô tận sơn thủy trong dù không khác gì tờ giấy, cùng lúc một chưởng đánh trúng Vương Pháp Đạo.

Người này ra sân vô cùng kiêu ngạo, tự cho rằng hơn người một bậc, nghĩ mình tất thắng, thắng không biết bao nhiêu người, xưng là đệ nhất cao thủ khiêu chiến lâu, Vương Pháp Đạo lại bị Lục Nguyên một chưởng đánh thành bánh thịt. Gã hết thảm, dù chưa chết nhưng phải dưỡng ít nhất mấy ngày.

Đây là liên tục thắng trận thứ chín ngàn!

Liên tục thắng trận thứ chín ngàn!

Lục Nguyên chắp tay đứng, khí khái vô địch, Vương Pháp Đạo biến thành miếng bánh thịt.

Dưới hai trăm chín mươi chín tầng sôi trào!

- Đệ nhất cao thủ khiêu chiến lâu Trung Pháp Vương Pháp Đạo vậy mà thua!

- Đây là người xuất thân từ pháp bảo văn minh!

- Không ngờ Lục Nguyên chiến thắng người pháp bảo văn minh.

- Mà không phải người pháp bảo văn minh bình thường, giống như Vương Pháp Đạo tọa trấn đệ nhất cao thủ khiêu chiến lâu không biết thắng bao nhiêu người muốn leo lên liên tiếp thắng một vạn trận, tất cả đều gục dưới tay hắn. Hắn có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, kỹ xảo chiến đấu không thể sánh bằng, thực lực sâu như vực thẳm, đã là nửa bước hỗn động.

- Thực lực như thế mà bị Lục Nguyên thắng, thật khó thể tin.

- Đáng sợ nhất là Vương Pháp Đạo lấy ra thần hồn pháp bảo cửu khúc tà xà, không ngờ bị thiên địa pháp tướng Lục Nguyên cắn ngược. Thiên địa pháp tướng của hắn rốt cuộc là gì mà có uy lực lớn đến vậy?

- Đúng là hung tàn không thể tưởng tượng.

Đám người bàn tán xôn xao, đối với việc Lục Nguyên cường đại những người này không phục cũng không được. Liên tục thắng chín ngàn trận, bách chiến bách thắng, đây đã là nhân vật tuyệt thế thiên tài, nếu vẫn không thua thì chắc chắn sẽ nổi danh một vùng trong trung ương thiên triều.

Mộ Dung Hoàng Phục nhìn phía trên hai trăm chín mươi chín tầng, Lục Nguyên áo xanh chắp tay đứng, khí khái vô địch. Khí khái dưới nửa bước hỗn động khó gặp địch thủ, khi nào thì mình có thể giống như vậy?

Đệ tử trung tâm khác của Kiếm Môn đều hết sức tán thán. Quá mạnh! Bây giờ Lục Nguyên lộ ra thực lực quá mạnh. Đông Dã Thương chắp tay nhìn Lục Nguyên đứng phía trên hai trăm chín mươi chín tầng. Kiếm Chủ kêu gã phụ trách quan sát Lục Nguyên, giờ cuộc kiểm tra này đã đến mục tiêu, hắn hoàn toàn hợp tư cách.

Tiếp theo là bình tĩnh thưởng thức đi, Lục Nguyên có thể biểu hiện ra bao nhiêu thực lực là tùy vào chính hắn, dù sao thử thách quan sát của Kiếm Chủ đã hoàn thành rồi.

Lục Nguyên đạp tầng lầu thứ ba trăm. Đứng trên tầng lầu ba trăm, hắn cảm thấy cách mặt đất càng xa, cảm giác lạnh nhạt nhìn xuống thương sinh.

Lúc này tin tức điên cuồng truyền qua, vốn chỉ truyền gần trăm đại châu mà bây giờ là lan đến mấy trăm đại châu gần bên. Đương nhiên mỗi đại châu tốc độ không nhanh lắm, muốn truyền đến đó không quá mau, tin tức theo trật tự tới trước sau.

Vô Thượng Đại Giáo Thương Thiên Môn, đây là Vô Thượng Đại Giáo có thực lực gần với văn minh.

Trong Thương Thiên Môn truyền đến tiếng cười to.

- Thú vị, Kiếm Môn lại ra nhân vật như vậy, thú vị. Thực lực Kiếm Môn ngày càng mạnh, xem ra ngày sau có khả năng cỏn con tranh vị trí với chúng ta phải tính thêm một cái rồi.

Ngũ đại cổ văn minh uy nhiếp thiên địa, thực lực không biết vượt trên Vô Thượng Đại Giáo bao nhiêu, căn bản không thể tưởng tượng cùng cấp bậc. Mỗi cách một ngàn năm, mỗi địa khu một cổ văn minh khống chế là có thể khiến Vô Thượng Đại Giáo xếp năm hàng đầu tiến vào cổ văn minh học tập một đoạn thời

gian, đây là phúc lợi cổ văn minh cho Vô Thượng Đại Giáo. Có thể hưởng thụ phúc lợi này tổng cộng chỉ có hai mươi lăm Vô Thượng Đại Giáo bình thường mà thôi.

Trong khu pháp cổ văn minh cai quản Vô Thượng Đại Giáo không biết lớn bao nhiêu.

Kiếm Môn vốn không trong năm hàng đầu.

Thương Thiên Môn là có trong năm hàng đầu,.

Nhưng xem tình hình hiện tại, Kiếm Môn xuất hiện Kiếm Chi Tử, Kiếm Ma, Kiếm Tham nhân vật lớn, giờ lại ra túy kiếm Lục Nguyên, thế Kiếm Môn đích thực có khả năng vông vào Vô Thượng Đại Giáo năm hàng đầu, đây là đối thủ nặng ký. Môn chủ Thương Thiên Môn nheo mắt, Kiếm Môn phát triển quá mạnh mẽ.

Tin tức cũng rất nhanh truyền đến Đan Dược Văn Minh. Trong Đan Dược Văn Minh Lý Thọ đang tu hành, lần trước ở Thái Hoàng Thiên quá mất mặt, nhưng chân chính tiểu lãnh tụ là Hoa Hạc, gã bị phạt vào trọng lao, nghe nói phải ở trong đó lâu đến một trăm năm. Lý Thọ nghe nói Lục Nguyên đại thắng pháp bảo văn minh Vương Pháp Đạo thì thở phào một hơn.

Hì hì, pháp bảo văn minh, vốn chỉ có Đan Dược Văn Minh chúng ta một mình chịu yêu nghiệt Lục Nguyên hành hạ.

Giờ các ngươi cũng hiểu Lục Nguyên đáng sợ rồi chứ?

Ha ha, rốt cuộc không chỉ Đan Dược Văn Minh chúng ta mất mặt, kéo pháp bảo văn minh xuống luôn, lần này mọi người cùng mất mặt đi.

Hơn nữa tin này truyền đến, người trong văn minh chắc nên biết không phải Hoa Hạc chỉ huy sai lầm mà Lục Nguyên quá yêu nghiệt, chắc Hoa Hạc có cơ may giảm hình phạt.

Trong pháp cổ văn minh.

Phó Trùng nghe được tin này suýt giậm chân. Tại sao? Tại sao Lục Nguyên tiến bộ thực lực nhanh như vậy? Phó Trùng ở trong pháp cổ văn minh luôn không ngừng tăng thực lực, thêm các loại cơ duyên, nhưng so với tốc độ tăng của Lục Nguyên thì chậm rất nhiều.

- Điện hạ.

Phó Trùng trầm giọng nói:

- Nếu bây giờ ngươi đánh bại Lục Nguyên thì e rằng sẽ một phen nổi danh khắp thiên hạ.

Trước mặt Phó Trùng , một thanh niên mặc lụa là hơi mập nhướng mày nói:

- Ta là nhất bách linh nhất Đế Tử của pháp cổ văn minh, tranh đấu với người Vô Thượng Đại Giáo tầm thường chẳng phải là mất mặt ư?

- Điện hạ!

Phó Trùng nói:

- Hiện nay Lục Nguyên rất có tiếng trong mấy trăm đại châu, những người khác thì biết gì về điện hạ? Chỉ sợ toàn là vì điện hạ là nhất bách linh nhất Đế Tử, không ai thật lòng khâm phục thực lực của điện hạ. Nếu điện hạ có thể dùng sức mạnh chân chính thắng Lục Nguyên, người gần ngàn đại châu đều chịu phục thực lực của điện mà mà không chỉ bởi điện hạ là nhất bách linh nhất Đế Tử.

Phó Trùng nói khiến nhất bách linh nhất Đế Tử động tâm. Nhất bách linh nhất Đế Tử ở trước mặt Phó Trùng thì oai phong nhưng kỳ thực không nắm quyền to bao nhiêu, giống như Đế Tử mười hàng đầu đa số là thế giới cảnh, nhất bách linh nhất Đế Tử xuất thân không lâu, chỉ là đại đạo cảnh thập tầng tầm thường mà thôi.

Kỳ thực không chỉ có Thương Thiên Môn, Đan Dược Văn Minh, pháp cổ văn minh.

Gần ngàn đại châu đều chấn động.

Pháp bảo văn minh Vương Pháp Đạo, đệ nhất cao thủ khiêu chiến lâu thế mà thua, thua trong tay Lục Nguyên.

Lục Nguyên, cái tên nổi khắp mấy trăm đại châu.

Có ngày càng nhiều cao thủ chạy tới, dưới hỗn động cảnh, các đường anh hào có ai chịu phục ai. Mọi người không kém gì nhau, ai mà muốn thua Lục Nguyên chứ? Lục Nguyên, đến so cao thấp đi! Khiêu chiến thành, tòa thành trì giờ chắc chắn là phong vân dâng lên, gió lốc thổi.

Thứ chín ngàn năm trăm, thắng. Thứ chín ngàn tám trăm, thắng. Thứ chín ngàn chín trăm chín mươi chín, thắng.

Thứ một vạn, thắng!

Rốt cuộc thắng thứ một vạn.

Lục Nguyên sải bước đi đến lầu ba trăm ba mươi bốn.

Đứng ở lầu ba trăm ba mươi bốn, có loại cảm giác trên cao tột đỉnh, dãy núi nhỏ bé.

Đạp bước tiến vào lầu thứ ba trăm ba mươi bốn, hắn lập tức phát hiện tầng này có vài phần lạ lùng. Tầng lầu khác đều là trống rỗng chỉ dành cho quyết đấu, còn vào tầng này đứng một người đàn ông trung niên đều đội lưu tử quan khí độ bất phàm. Người đàn ông trung niên toàn thân toát ra khí thế giàu sang.

- Là tiểu hữu Lục Nguyên đúng không?

Người đàn ông trung niên đầu đội lưu tử quan, mặc bào kỳ lân mỉm cười nói:

- Ta là Hóa Kim Chân Quân.

- Hóa Kim Chân Quân?

Lục Nguyên ngây ra. Hắn có nghe qua tên này, tìm tòi trong đầu một phen, rốt cuộc khẳng định nói:

- Chủ nhân khiêu chiến lâu.

Nếu đã là chủ nhân của khiêu chiến lâu thì e rằng thực lực sâu không lường được, dù gì muốn cai quản khiêu chiến lâu không phải chuyện dễ.

- Đúng vậy, chính là ta.

Hóa Kim Chân Quân cười cười nói:

- Chúc mừng ngươi đạt đến liên tiếp thắng một vạn trận, đúng là hậu sinh khả úy mà, đã lâu không gặp thiếu niên có tài như vậy. Xem bộ dạng của ngươi, e rằng Kiếm Chi Tử năm đó cũng chỉ có vậy thôi.

402. Chương 763-764 : Phần Thưởng

Gã cười tủm tỉm, dù là đại chân quân nhưng kỳ thực gã là người làm ăn, nếu đã là người làm ăn thì tất nhiên vừa mở miệng liền nịnh hót, dù sao thuận miệng nói không tốn cái gì, Lục Nguyên dù gì là một hậu bối rất có tiềm lực.

- Quy tắc của khiêu chiến lâu luôn là nếu có một người liên tiếp thắng một vạn trận khiêu chiến lâu vậy sẽ dâng lên chí bảo. Bây giờ ngươi liên tiếp thắng một vạn trận, dựa theo quy tắc tặng ngươi một bộ chí bảo.

Hóa Kim Chân Quân nói:

- Tại đây có nhiều lựa chọn, thứ nhất ngươi có thể chọn một môn tâm pháp, bảo đảm tuyệt đối cao cấp. Chỗ của ta có ít nhất mười bản sẽ không kém gì tâm pháp sư phụ Thái Sử Không của ngươi luyện tâm, mặc ngươi chọn lựa.

Vị này chịu bỏ vốn liếng.

Lục Nguyên lắc đầu từ chối.

- Hoặc là ngươi có thể thử pháp bảo xem. Pháp bảo thì để xem ngươi muốn cái gì, có pháp bảo phòng ngự, có loại tấn công. Pháp bảo phòng ngự thì bảo đảm đại đạo cảnh thập tầng đánh với ngươi sẽ không tổn thương một cọng lông của ngươi. Pháp bảo tấn công có thể khiến ngươi cùng lúc như có mấy đại đạo cảnh thập tầng giúp đỡ. Hoặc là loại linh hồn pháp bảo như Vương Pháp Đạo đã dùng, trực tiếp tấn công thiên địa pháp tướng pháp bảo cũng có.

Lục Nguyên lắc đầu từ chối, hắn luôn không hứng thú với pháp bảo.

Hóa Kim Chân Quân nói:

- Nếu là đan dược thì không có loại trùng kích hỗn động cảnh, nhưng đan dược đại đạo cảnh khác thì cái gì cần có đều có, thậm chí có kiếm pháp có thể khiến ngươi bước vào nửa bước hỗn động.

Lục Nguyên lắc đầu, hắn thật tình không có hứng thú gì với nửa bước hỗn động.

- Vậy thì là loại ngộ đạo.

Hóa Kim Chân Quân nói:

- Trong tay ta có một Giám Động Minh Tĩnh Quả, có thể dùng để ngộ hai thiên địa pháp tắc động, tĩnh. Hai thiên địa pháp tắc động, tĩnh tuy không phải khó nhất trong thập đại thiên địa pháp tắc nhưng cũng thuộc hàng rất khó lĩnh ngộ, đứng thứ hai.

Tuy nhiên Giám Động Minh Tĩnh Quả chỉ có hiệu quả ba ngày, có thể trong ba ngày cảm ngộ hai thiên địa pháp tắc động, tĩnh hay không thì phải xem chính ngươi.

- Bình thường những tuyệt thế thiên tài có thể trong ba ngày cảm ngộ ra một loại thiên địa pháp tắc.

- Thiên tài bình thường thì rất có khả năng không ngộ được một loại thiên địa pháp tắc.

Hóa Kim Chân Quân hỏi:

- Cái này ngươi có muốn không?

Lục Nguyên vừa nghe lập tức dứt khoát gật đầu nói:

- Cái này đi.

Hai thiên địa pháp tắc động, tĩnh chính là thứ mình cần. Trong âm dương thiết tắt cửu âm cửu dương có một âm một dương, tức là nhất động nhất tĩnh, thứ này là điều mình cần.

Hóa Kim Chân Quân đưa một cái phong linh dược hộp vào tay Lục Nguyên. Phong linh dược hộp này vô cùng tinh xảo, Lục Nguyên nhận lấy xong bật cơ quan của phong linh dược hộp, liền thấy một trái cây màu tím đỏ đặt ở chính giữa phong linh dược hộp, dường như có ma lực kỳ diệu.

Hóa Kim Chân Quân nói:

- Nhớ kỹ, trái cây này từ lúc nuốt vào có hiệu quả là ba ngày ba đêm.

Lục Nguyên gật đầu:

- Ba ngày ba đêm ư.

Sau đó hắn không vội vàng nhận khiêu chiến mà ngồi xếp bằng một bên, lấy được liên tiếp thắng một vạn trận rồi có thể nghỉ ngơi một đoạn thời gian dài. Mỗi một con số tròn liên tục liền có thời gian nghỉ ngơi rất dài. Hắn ngồi xếp bằng nhắm mắt nghỉ ngơi, mãi đến ba canh giờ sau Lục Nguyên mới mở mắt ra.

Nghỉ ngơi một trận giờ thì tinh thần phấn khởi.

Lục Nguyên nhìn xuống bầy người dưới ba trăm tầng, hét to:

- Bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày ta sẽ nghênh chiến hai ngàn đối thủ! Ai có gan thì đến đâu!

Lục Nguyên rống như vậy lập tức thiêu đốt không khí bên dưới, khoảnh khắc giống nồi dầu sục sôi.

Bình thường một ngày tiếp chiến đối thủ tối đa là bốn, năm trăm người mà thôi.

Bây giờ Lục Nguyên muốn đem một ngày nghênh chiến bốn, năm trăm đối thủ tăng lên hai ngàn người, áp lực với hắn tăng lên không ít.

Nhưng cũng biểu hiện Lục Nguyên đang khiêu khích.

Thế nào? Ta đồng thời một ngày chiến hai thắng đó, có thể liên tục thắng.

Điều này đối với người dưới lầu là khiêu chiến rõ rành rành, sao không khiến họ cũng sôi sục nhiệt huyết chứ?

Kỳ thực Lục Nguyên bị buộc bất đắc dĩ, Giám Động Minh Tĩnh Quả chỉ có hiệu quả ba ngày ba đêm, không nhân dịp này nắm chắc thì sao luyện thành hai kiếm ý tĩnh động? Một khi bỏ lỡ thôn này là không có điếm nữa. Không chút nghi ngờ, hai chữ động tĩnh chú ý là động, tĩnh. Đấu với người, đủ lại động, đủ loại tĩnh là cách tuyệt nhất hiểu ra động tĩnh.

Cho nên cứ thế bắt đầu khiêu chiến hào hùng to lớn.

Một ngày liên tục chiến với hai ngàn đối thủ.

Đến đây đi, đến hết đi!

Chơi là phải chơi cho đã!

Chiến là phải chiến kích tình!

Ngửa cổ lên, nuốt vào Giám Động Minh Tĩnh Quả trong phong linh dược hộp, chân chính bắt đầu thời gian kích tình.

- Lục Nguyên, người thứ một vạn lẻ một từ ta đến đi!

Là một công tử ăn mặc quý khí bất phảm nhảy lên đài cao. Lục Nguyên đưamắt nhìn lại, không ngờ là Mộ Dung Hoàng Phục.

Lục Nguyên ngây ra:

- Là ngươi.

- Đúng vậy, là ta.

Mộ Dung Hoàng Phục nói:

- Sau khi vào trung ương thiên triều, ta vốn tưởng luôn cố gắng là có thể đuổi kịp ngươi, nhưng bây giờ xem ra vẫn là không theo kịp. Tuy nhiên, nếu đã thế thì sảng khoái đấu một trận đi, xem coi ta với ngươi chênh lệch rốt cuộc lớn bao nhiêu.

- Tốt, đón kiếm!

Lục Nguyên bắn ra một kiếm chỉ, kiếm chỉ này tuy là hắn tùy tiện bắn ra nhưng bây giờ Lục Nguyên tùy tiện cũng có uy lực to lớn. Kiếm khí cực kỳ mênh mông như giang hà cuồn cuộn ập hướng Mộ Dung Hoàng Phục. Mộ Dung Hoàng Phục thầm kinh, tay chuyển ở trước người lấy ra một tấm thuẫn băng tinh.

Kiếm khí như giang hà của Lục Nguyên đánh vào mặt băng tinh thuẫn lập tức bắn ngược về.

Cái này! Này là pháp bảo hệ phản đạn!

Chỉ là pháp bảo hệ phản đạn thì không tính cái gì, cố tình pháp bảo hệ phản đạn của ma đạoph mới rồi bắn ra trên bảy mươi phần trăm, tuy chỉ là bảy mươi phần trăm dưới hỗn động cảnh, nhưng cũng rất đáng sợ rồi. Người đứng xem có một ít sáng suốt thầm nghĩ trong bụng, xem ra pháp bảo văn minh lại có một đệ tử khá xuất sắc.

Lục Nguyên cũng mỉm cười. Mộ Dung Hoàng Phục tiến vào là pháp bảo văn minh, hơn nữa tu hành pháp bảo hệ phản đạn, thú vị. Hắn lại giơ tay lên, kiếm khí phun ra, hóa thành từng đạo kiếm khí trường hà lao hướng Mộ Dung Hoàng Phục. Tấm thuẫn của Mộ Dung Hoàng Phục không ngừng biến đổi.

Lục Nguyên đang quan sát phản đạn thuẫn của Mộ Dung Hoàng Phục, sau khi ăn vào Giám Động Minh Tĩnh Quả, cảm giác nắm giữ động và tĩnh vượt xa bình thường trên trăm lần. Hắn quan sát, chỉ cảm thấy

Lại cúi đầu nhìn mặt đất, đứng trên tầng lầu cao như vậy càng có thể thấy rõ nguyên khiêu chiến thành to lớn. Mặt đất to lớn đây chỉ là một góc nhỏ, đất giống như bầu trời, rộng vô biên vô hạn, khó thể tưởng tượng.

Bầu trời, mặt đất trung ương thiên triều đều rộng lớn như vậy.

Còn mình bây giờ ở trong hoàn cảnh tự nhiên trung ương thiên triều lâu cũng không làm được.

Con đường sau này của mình còn rất dài.

Hùng quan mạn đạo chân như thiết, hôm nay cất bước đầu tiên.

Trong lòng tuôn trào hào hùng.

Lục Nguyên quát dài:

- Vậy người tiếp theo!

Hắn rống với đám người bên dưới. Trong chiến đấu vô cùng kích tình, Lục Nguyên biết được tuyệt học các môn các phái. Có thể nói bây giờ hơn một ngàn đại châu dưới hỗn động cảnh biết dùng tuyệt học đều bị Lục Nguyên thấy hết. Lần này vui sướng chiến đấu đặt nền móng vững chắc cho tương lai Lục Nguyên.

Liên tục chiến đấu, rốt cuộc đến cuộc chiến thứ hai vạn một ngàn!

Đây là cuộc chiến rất quan trọng, đặc biệt đối với người Kiếm Môn. Kiếm Chi Tử năm đó ở trong cuộc chiến thứ hai vạn một ngàn thua tiên chi tử, chấm dứt kỷ lục liên tục thắng. Cách nhiều năm, Lục Nguyên lại đứng trên kỷ lục này, có thể đột phá hay không phải xem cuộc chiến này.

Lục Nguyên tâm tình bình thản, đối thủ lần này là Vô Thượng Đại Giáo xa xôi Sơn Nhạc Môn đến. Sơn Nhạc Môn cách chỗ này hơn một ngàn đại châu, mà tiểu lãnh tụ Sơn Nhạc Môn họ Kỳ, tên Tây. Người này luôn rất tự tin với bản thân, nghe danh Lục Nguyên và liên tục thắng nhưng không sợ chút nào.

Gã nói:

- Vô Thượng Đại Giáo Sơn Nhạc môn, Kỳ Tây!

- Vô Thượng Đại Giáo Kiếm Môn, Lục Nguyên!

Lục Nguyên lạnh nhạt đáp lễ, liền quát:

- Ra chiêu đi!

Hắn kêu Kỳ Tây ra chiêu không vì người từ xa đến là khách, nhường lễ.

Mà vì bây giờ Lục Nguyên đã dưỡng thành loại khí thế vô địch. Với chiến tích huy hoàng liên tục thắng, bất cứ người đại đạo cảnh nào ở trước mặt Lục Nguyên đều tỏ ra yếu thế, đây chỉ là cường giả kính chiêu kẻ yếu trước mà thôi.

Kỳ Tây mỉm cười, lòng nảy ra ngạo khí, giơ tay đánh ra một chiêu Hám Đông Nhạc. Tuyệt học của Sơn Nhạc môn là Ngũ NHạc Tồi, chiêu thức trung tâm gồm sáu chiêu, chính là Hám Đông Nhạc, Băng Tây Nhạc, Tảo Nam Nhạc, Chuyển Bắc Nhạc, Hãm Trung Nhạc, Ngũ Nhạc Hủy Thiên Địa. Sáu chiêu mỗi cái đều có uy thế kinh thiên động địa, đặc biệt là chiêu cuối Ngũ Nhạc Hủy Thiên Địa, uy lực chiêu thức bá đạo tuyệt luân.

Kỳ Tây muốn cùng Lục Nguyên đụng độ, đánh tới đánh lui, ai sợ ai. Ngay mặt đánh không có bao nhiêu người có thể chống lại người Sơn Nhạc môn bọn họ. Sơn Nhạc môn đi vốn chính đường cực kỳ cuồng bá.

Một khi sử dụng chiêu Hám Đông Nhạc thì như núi cao băng, nguyên thái sơn bị lay động.

Một chiêu thật mạnh mẽ!

Chính lúc chiêu mạnh mẽ này chuyển động, Lục Nguyên đã liên tục ra vài kiếm khí. Vài đạo kiếm khí đụng vào chiêu Hám Đông Nhạc, Hám Đông Nhạc đi ra chiêu thức cực kỳ uy mãnh, muốn cùng Kỳ Tây cứng đối cứng. Kỳ Tây thầm cười nhạt, Ngũ Nhạc Thôi của mình nổi tiếng cường chiêu. Lúc này gã cảm giác Lục

Nguyên tùy tay thả ra kiếm khí thế mà hung mãnh đến vậy, như sóng cuộn biển gầm, đem Hám Đông Nhạc gồm cả gã đánh xuống đài tỷ thí.

- Thứ hai vạn một ngàn, thắng.

Rốt cuộc thắng hai vạn một ngàn.

Nhiều đệ tử trung tâm Kiếm Môn nhìn nhau, thật khó thể tin vào chiến tích này.

Kiếm Văn Hào hết:

- Sao có thể, sao có thể liên tục thắng hai vạn một ngàn! Kỷ lục của huynh trưởng ta làm sao bị phá được chứ!

Gã khó thể chấp nhận, huynh trưởng của gã, một trong Khí Vận Thất Tử, được công nhận là khí vận kiếm đạo mạnh nhất kỷ nguyên này.

Cho đến nay, huynh trưởng của mình dù làm gì đều là phá kỷ lục, cho tới nay không ai có thể vượt qua kỷ lục của huynh trưởng.

Người cùng thế hệ khác có thể thắng huynh trưởng của mình chỉ vài tên mà thôi, hơn nữa đều ở trong Khí Vận Thất Tử.

Ở trong lòng Kiếm Văn Hào, huynh trưởng tựa như núi cao ngút trời.

Chính vì có huynh trưởng nên Kiếm Văn Hào mới huênh hoang, khinh thường, khinh người, cho nên mới kết thù với Lục Nguyên.

Bây giờ Lục Nguyên phá kỷ lục năm đó của huynh trưởng.

Đây chính là kỷ lục năm đó của huynh trưởng!

Người Kiếm Môn khác ai không giống nhau, trong lòng thế hệ này Kiếm Chi Tử giống như thần, thế mà bây giờ người như thần đó để lại kỷ lục đã bị phá.

Cái này kêu người làm sao chấp nhận!

Đông Dã Thương chắp tay sau lưng, đã là thắng hai vạn một ngàn, xem ra nhiệm vụ Kiếm Chủ giao cho hoàn thành vượt mức. Bên cạnh Đông Dã Thương đi tới một người đàn ông trung niên đội lưu tử quan, hoàng bào, chính là Hóa Kim Chân Quân.

Hóa Kim Chân Quân nhìn Lục Nguyên đứng trên tầng bảy trăm, nói:

- Đông Dã, chúc mừng, Kiếm Môn các ngươi lại ra một vị tuyệt thế tương lai.

Đông Dã Thương cười cười, nói:

- Tiểu tử này không tệ, giờ đã phá kỷ lục năm đó của Kiếm Chi Tử, xem ra cổ văn minh sẽ không phái người đến.

Bình thường gần hai vạn thắng liên tiếp thì cổ văn minh sẽ phái người ra, nhưng xem tình hình hiện tại thì dường như cổ văn minh chưa phái người đến công kích.

Hóa Kim Chân Quân buồn cười nói:

- Năm đó Kiếm Chi Tử, là vì Cổ Phụ Minh vừa lúc có khí vận chi tử khác, tiên chỉ tử thắng Kiếm Chi Tử chỉ một bậc nên mới phái tiên chi tử đến. Bây giờ Khí Vận Thất Tử sớm đã là hỗn động cảnh, thậm chí là cảnh giới càng cao, mà tiểu tử Lục Nguyên xem tiềm lực hiện tại thì đuổi theo Khí Vận Thất Tử, trước đó không lâu vọt thủng màn trời, ở bên ngoài ngăn cản thiên địa công kích một trăm lẻ bảy chiêu mới thất bại, thực lực như vậy khiến người tim đập loạn. Cổ văn minh trong một chốc tìm đâu ra người dưới hỗn động cảnh thắng được hắn, rất là khó. Nếu đã không làm được họ sẽ phái người đi chịu mất mặt ư? Cổ Phụ Minh cao cao tại thượng, xem trọng mặt mũi.

Những người khác đối với Cổ Phụ Minh đều là vô cùng tôn kính, nhưng Hóa Kim Chân Quân dùng giọng điệu bình thản nói, tuy nhiên có thể ôm hết khiêu chiến thành thì không phải nhân vật tầm thường gì.

Ít nhất thì Đông Dã Thương là chí tôn mà không nhìn thấu vị Hóa Kim Chân Quân này.

Sâu không lường được, sâu như biển.

Đông Dã Thương hiểu lời Hóa Kim Chân Quân nói, nếu Lục Nguyên không có đâm phá màn trời thì còn được, xông phá màn trời, ngăn cản hoàn cảnh ngoài trời công kích đến một trăm lẻ bảy chiêu, đặt hắn vào trạng thái dưới hỗn động cảnh thì cơ bản là vô địch, cổ văn minh sẽ không lại phái người ra. Xem ra lần này Lục Nguyên chắc chắn nổi danh một ngàn đại châu rồi.

Hai vạn hai ngàn, thắng!

Hai vạn năm ngàn, thắng!

Hai vạn tám ngàn, thắng!

Ba vạn, thắng!

Đứng trên tầng một ngàn, Lục Nguyên phát hiện mình đã đấu đến thắng ba vạn. Ngay lúc này, đỉnh đầu khánh vân xảy ra biến đổi cực lớn, khoảnh khắc chữ tiến đột nhiên tỏa ra dào dạt hơi thở quái dị, đó là khí thế chiến đấu không thua.

Ta chiến, cho nên ta thắng. Ta thắng, cho nên ta cường.

Khí thế này đưa vào kiếm đan lô, lập tức bên dưới kiếm đan lô bốc cháy ngọn lửa hừng hực. Vô số trung phẩm linh thạch xung quanh bị hút vào trong, làm thành củi lửa đốt cháy. Linh khí lan tràn mỗi ngóc ngách thân thể. Lục Nguyên tĩnh tâm, tạm thời từ chối tiếp tục khiêu chiến, bắt đầu tập trung luyện đan.

Kỳ thực không thể gọi là luyện đạn, mình không hiểu gì về luyện đan cả, chỉ hiểu hai việc thứ nhất là uống rượu, thứ hai là kiếm pháp. Luyện đan cái gì sao mà mình biết được? Kêu mình luyện đan dược cơ bản nhất e rằng cũng bất lực. Nhưng nói đi phải nói lại, bây giờ mình chẳng cần kiếm đạo văn tự, trong đỉnh đầu khánh vân luyện đan sẽ tự động hoàn thành.

Mình có thể cảm giác được trong đan lô ngày càng nóng.

Qua không biết bao lâu, rốt cuộc phù một tiếng, một viên đan dược bắn lên cao. Đan dược bắn lên tốc độ cực kỳ nhanh, nhưng thiên địa pháp tướng trong đỉnh đầu khánh vân giơ tay lên vung lực luân hồi, chộp đan dược vào tay.

Lục Nguyên xuyên qua thần niệm thiên địa pháp tướng quan sát viên đan dược.

Đan dược này không phải hình tròn thông thường mà như một thanh kiếm nhỏ. Đan dược tỏa ra không phải mùi thuốc mà là hơi thở lấy kiếm thủ thắng lợi, đây chính là Kiếm Thắng Đan! Một đan dược có khả năng tăng ba phần đến hỗn động cảnh. Đan dược này sẽ trở thành tảng đá cực kỳ quan trọng trên con đường tăng cao của mình.

Lục Nguyên thở ra hơi dài.

Lần này văn tự kiếm đạo quái dị tuyên bố nhiệm vụ rốt cuộc hoàn thành, không biết khi nào thì văn tự cực kỳ quái dị đó sẽ phát nhiệm vụ mới.

Đứng trên tầng lầu một ngàn, Lục Nguyên đi tới mép sân đấu. Lúc này nhiều người dưới tháp không rõ Lục Nguyên muốn làm gì. Bỗng nhiên Lục Nguyên nhảy xuống, nhảy xuống dưới tháp. Bên dưới kinh hô, mọi người còn đang chờ Lục Nguyên liên tục thắng, muốn xem kỷ lục càng cao, không ngờ rằng lúc này hắn từ trong sân đấu nhảy xuống.

Lục Nguyên nhảy tới trước mặt Đông Dã Thương.

Hóa Kim Chân Quân đang đứng cạnh Đông Dã Thương. Hóa Kim Chân Quân là người sâu không thấy đáy cũng rất giỏi nói chuyện, đang trò chuyện với Đông Dã Thương thì bỗng nhiên Lục Nguyên nhảy xuống.

Gã buột miệng hỏi:

- Không tiếp tục ở đó chờ người khác khiêu chiến, sáng tạo kỷ lục càng cao ư?

Lục Nguyên lạnh nhạt đáp:

- Đã là liên tục thắng hai vạn, hơn nữa hơi mệt.

Hóa Kim Chân Quân bật cười, vị Lục Nguyên này thật là người lạ lùng, so với lúc trước gặp Kiếm Chi Tử thì mình càng thích người lạ lùng như vậy.

Đông Dã Thương gật đầu nói:

- Cũng tốt, chúng ta trở về đi.

Về, đương nhiên là về Kiếm Môn.

Chuyến này đến khiêu chiến thành đích thực chơi kích động đủ rồi.

Khiêu chiến thành.

Kiếm Văn Hào kiếm một gian phòng.

Sau khi vào phòng này, Kiếm Văn Hào cẩn thận từ trong ngực lấy ra một tấm gương. Gương ở trong không trung nhanh chóng phóng to, phóng to gương rồi Kiếm Văn Hào nhìn thấy một con huyền quy to vô cùng. Huyền quy này rất là to, giống như một ngọn núi vậy.

Huyền quy chính là một loại thần dị nhất trong rùa đen.

Loại huyền quy này nhúc nhích chậm nhưng có thể lấy thân hình to lớn chui vào trong mặt đất, lực lượng mạnh mẽ, phòng ngự cao.

Con huyền quy này cao đến mấy vạn trượng, rộng mấy vạn trượng.

Huyền quy như vậy so với trên đường thấy mấy trăm địa long còn cường đại hơn rất nhiều.

Cơ bản trung ương thiên triều không có nhiều những sinh linh có linh trí, đa số lấy thể tích tính, mấy ngàn trượng lợi hại hơn mấy trăm trượng. Sinh linh mấy vạn trượng thì lớn hơn sinh linh mấy ngàn trượng rấtn hiều lần. Huyền quy trước mắt cao gần vạn trượng, cộng thêm bản thân huyền quy lực phòng ngự cao, chỉ e ngại phòng ngự sinh linh to lớn mấy chục vạn trượng.

405. Chương 769-770 : Trùng Kích Đại Đạo Cảnh Thập Tầng

Lúc này một kiếm quang sắc bén lóe lên, đó là kiếm quang bình thường vô cùng, nhưng kiếm quang bình thường như vậy khiến huyền quy to lớn gần mười vạn trượng bị chém thành hai nửa từ đầu đến chân.

Một người đàn ông trẻ tuổi áo trắng xuất hiện ở mặt gương.

Người đàn ông trẻ tuổi áo trắng vô cùng tuấn tú, khuôn mặt góc cạnh như điêu khắc, anh tuấn tràn ngập sáng sủa. Toàn thân gã có khí chất phi phàm, phong thái lãnh tụ phi phàm tuyệt luân, người như vậy trời sinh chính là lãnh đạo không ai sánh bằng.

Người đàn ông trẻ tuổi áo trắng nhàn nhạt chào:

- A, đệ đệ.

- Huynh trưởng!

Tuy biết dùng cách truyền tin đặc biệt nhưng dù cách xa thì Kiếm Văn Hào vẫn hơi căng thẳng. Ở trước mặt huynh trưởng hoàn mỹ vô khuyết như vậy, gã không thể kiềm chế hồi hộp.

Kiếm Chi Tử lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì?

- Là thế này, huynh trưởng, thì Kiếm Môn chúng ta có một người mới đó?

Kiếm Văn Hào ngập ngừng một lúc, nói:

- Người đó tên gọi Lục Nguyên, cùng ta nhập môn, gần đây hắn đến khiêu chiến thành, trong khiêu chiến lâu liên tục thắng ba vạn, đánh phá kỷ lục của huynh trưởng ngươi.

Kiếm Văn Hào bị kinh sợ, gã chưa từng tưởng tượng huynh trưởng hoàn mỹ vô khuyết sẽ bị ai phá kỷ lục. Lục Nguyên đánh vỡ kỷ lục, tạo thành ảnh hưởng lớn không thể tưởng với tâm hồn gã.

Cho nên gã lấy truyền tin đặc biệt huynh trưởng để lại liên lạc ngay.

- Liên tục thắng ba vạn, phải không?

Trên mặt Kiếm Chi Tử nở nụ cười khẽ:

- Người mới không tệ.

Nói xong Kiếm Chi Tử dường như lại tập trung trong chiến đấu.

Kiếm Văn Hào sốt ruột nói:

- Huynh trưởng, hắn đánh vỡ kỷ lục của ngươi, người như vậy không cần đặc biệt chú ý ư?

- Nếu là chí tôn khác thì đích thực cần đặc biệt chú ý người mới này.

Kiếm Chi Tử hời hợt nói:

- Đáng tiếc, muốn ta đặc biệt chú ý thì không cần. Chỉ là một con kiến bình thường mà thôi, chẳng qua ngẫu nhiên may mắn đến cực điểm mới chạm đến kỷ lục chẳng đáng gì năm đó ta để lại.

Kiếm Chi Tử lạnh nhạt nói:

- Đợi lúc hắn đến hỗn động cảnh mới có tư cách đứng dưới chân ta. Bây giờ con kiến tên Lục Nguyên không có cả tư cách đứng dưới chân ta.

Lời của Kiếm Chi Tử không phải cuồng ngạo.

Đích thực không phải cứng miệng, đó chỉ là sự thật.

Kiếm Văn Hào thế mới chú ý đến huynh trưởng ở không phải đường lớn mà là nơi nguyên thủy hồng hoang hiểm ác. Nhưng dù là nơi nguyên thủy hồng hoang vô cùng hiểm ác thì Kiếm Chi Tử vẫn chẳng thèm để ý, rất là tùy tiện.

Kiếm Chi Tử, mạnh nhất kiếm đạo khí vận.

Rất nhanh đoàn người Đông Dã Thương xuất phát quay về Kiếm Môn. Lúc đến là truyền tống trận, lúc trở về tất nhiên cũng là truyền tống trận. Trải qua một đoạn thời gian truyền tống không dài lắm, lần thứ hai về Kiếm Môn, mới đến thì bị hù nhảy dựng. Trừ phái Hiên Viên chí tôn ra, người khác dù là trung lập hay phái Thái Sử Không, nhiều đệ tử trung tâm còn có không ít trưởng lão bình thường đều cố ý đến đây.

Một đệ tử trung tâm hỏi:

- Ai là Lục Nguyên liên tục thắng ba vạn?

Một đệ tử trung tâm biết mặt Lục Nguyên đáp:

- A, là người đó đó.

Một nữ đệ tử chân truyền tuổi trẻ xinh đẹp mê mẩn nói:

- Trông đẹp trai ghê, nếu hắn thích ta thì tốt biết mấy.

Một trưởng lão vuốt râu nói:

- Xem ra tiềm lực rất sâu, tiểu tử này, có tiền đồ.

Một ông lão rất là cảm thán nói:

- Năm đó ta liên tục thắng ba ngàn, tiểu tử này lại là liên tục thắng ba vạn, ha ha, Kiếm Môn chúng ta thật là sinh ra nhân tài.

Tuy nhiên trong câu nói đối với việc năm đó mình liên tục thắng ba ngàn trận cũng rất tự hào. Tại khiêu chiến lâu liên tục thắng ba ngàn trận là khá lắm rồi.

- Đây đúng là tuyệt thế thiên tài của chúng ta. Nhân vật như vậy mà không đặc biệt bồi dưỡng, cao tầng Kiếm Môn bị mù mắt rồi.

Đây là một trưởng lão nổi danh tính tình nóng nảy, luôn dám nói dám làm.

Đám người này đều đến xem Lục Nguyên, chiến tích liên tục thắng ba vạn đích thực quá xuất sắc.

Chỉ dựa vào chiến tích này phải đến xem Lục Nguyên rốt cuộc là người thế nào.

Hơn nữa Lục Nguyên liên tục thắng ba vạn, danh tiếng Kiếm Môn bởi vậy tăng lên rất nhiều. Đối với một Vô Thượng Đại Giáo, tăng danh tiếng rất hữu dụng.

Thấy đã đến Kiếm Môn, Đông Dã Thương la một tiếng giải tiếng liền rời đi, gã phải tìm Kiếm Chủ.

Mọi người đều cho rằng Kiếm Chủ vì năm đó trọng thương giờ đang bế quan dưỡng thương, cũng vì như vậy nên Hiên Viên Vọng mới dám muốn đoạt quyền. Nhưng Đông Dã Thương biết sự việc không phải vậy, chân thật bên trong hơi rắc rối.

Tuy nhiên, Đông Dã Thương không định để ý nhiều, mặc kệ là nội đấu gì Đông Dã Thương đều không có chút hứng thú. Kiếm Chủ ủy thác nhiệm vụ thì phải nhận rồi, Đông Dã Thương phải giao kết quả lần kiểm tra này cho Kiếm Chủ.

Giao cho Kiếm Chủ xong là mình có thể tự do chiến đấu rồi. Đông Dã Thương chỉ có hứng thú với tự do chiến đấu.

Đông Dã Thương đã kêu giải tán thì mọi người tất nhiên ai về nhà nấy, tự về sơn của mình. Lục Nguyên, Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì muốn bay đi gặp phải sư huynh đệ khác, một hàng chín người bay về Không Chi Sơn. Trong quá trình bay về đề tài trò chuyện luôn là liên tục thắng ba vạn của Lục Nguyên.

Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì có dùng từ kính thuật ghi lại một ít. Lúc hai người thấy Lục Nguyên đánh nhau có ghi lại, cùng sư huynh đệ khác xem, lúc xem có chỗ nào không rõ hỏi hắn, rất nhiều chiêu thức của Lục Nguyên vượt qua phạm vi lý giải của họ.

Lục Nguyên thuân miệng giải thích, mỗi giải đáp đều khiến đám sư huynh Tần Sương Thành được lợi rất nhiều. Trong lúc nói cười bước đi đã đến Không Chi Sơn. Trở lại Không Chi Sơn tất nhiên phải trước đi chào sư phụ Thái Sử chí tôn.

Không Chi Sơn, Càn Khôn cung.

Thái Sử Không ngồi giang chân ra, cầm bình rượu nói:

- Lần này ngươi làm không tệ, liên tục thắng ba vạn, ha ha, ha ha, chắc chắn cái tên Hiên Viên Vọng tức đến sắp hộc máu. Tuy mặt ngoài hắn giả bộ bình tĩnh nhưng ta trông thấy mặt hắn có chút biểu tình khác lạ. Ha ha ha ha, chút biểu tình khác lạ này quá thú vị.

Thái Sử Không nói:

- Vốn lần này có thể cho ngươi tranh thủ lưu trình bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài nhưng vẫn bị Hiên Viên Vọng. Tuy nhiên, dù không giành được lưu trình bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài cho ngươi, cũng có tranh được một phúc lợi khác. Đó là tài nguyên thăng đại đạo cảnh thập tầng đại viên mãn, do môn phái cung cấp.

Lục Nguyên hỏi:

- Thăng đại đạo cảnh thập tầng đại viên mãn cần nhiều tài nguyên lắm sao?

- Người bình thường tất nhiên không cần nhiều tài nguyên, bởi vì đại viên mãn là như thế này, tại đại đạo cảnh thập tầng đại viên mãn, làm chuẩn bị cho trùng kích hỗn động cảnh. Tại hỗn động cảnh phải xây dựng một không gian hỗn động, khi đó cần năng lượng mỗi mặt. Ví dụ mặt thần hồn, mặt thân thể, mặt pháp lực.

- Cho nên muốn thăng lên đại đạo cảnh thập tầng, được thôi, phải trước đem ba mặt thần hồn, thân thể, pháp lực đều lên tới trạng thái cực độ viên mãn thì mới có thể tốt đẹp trùng kích hỗn động cảnh.

- Nói đơn giản là bây giờ thần hồn ngươi càng cường thì cần tài nguyên về mặt thần hồn càng nhiều.

- Hiện tại pháp lực ngươi càng cường thì cần tài nguyên càng nhiều để tăng pháp lực.

- Bây giờ thân thể ngươi càng cường thì tốn nhiều tài nguyên mặt kiên cố thân thể.

- Người bình thường không cần quá nhiều tài nguyên, còn ngươi đâu? Cần tiêu hao tài nguyên tuyệt đối là con số thiên văn.

Thái Sử Không cười gian nói:

- Lần này môn phái bỏ vốn gốc rồi. Hiên Viên Vọng cai quản tài nguyên môn phái, không xem hắn đổ máu ròng ròng một lần là ta không thỏa mãn.

Lục Nguyên nghe thế thì gật đầu.

- Phải rồi, thời gian là mười lăm ngày sau, đây có một miếng ngọc bài đưa ngươi.

Thái Sử Không giơ tay lên, một khối ngọc bài bay đến. Ngọc bài tạo hình cổ kính, hình bát giác, giống như có tám hơi thở rót vào trong, chính là tám vị chí tôn đều đồng ý mới khắc hơi thở vào.

Thái Sử Không nói:

- Chắc ngươi cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi.

Lục Nguyên đích thực mệt mỏi, liên tục đấu ba vạn trận, liên tục thắng ba vạn, tinh thần, thân thể đều mệt mỏi, cho nên không hành lễ chào Thái Sử Không đã quay về Hoa Sơn cư của mình. Quay về Hoa Sơn cư, đầu tiên là hắn nằm trên giường ngủ một lèo mười ngày mười đêm.

Mệt quá, mệt đến ngủ suốt mười ngày mười đêm mới tỉnh dậy.

Tỉnh dậy hắn phát hiện thần hồn tăng lên một phần, vốn thần hồn là gấp bốn người thường, giờ thì tăng gấp sáu, tới mức kinh thế hãi tục rồi.

Mỗi lần cưỡng ép mình chiến đấu vượt cực hạn là sẽ tăng thần hồn. Cuộc chiến bảo vệ Hoa Sơn là lần đầu tiên, liên tục đấu thắng ba vạn trận là lần thứ hai.

Liên tục ngủ mười ngày mười đêm, Lục Nguyên tỉnh dậy phát hiện mình tinh thần tràn đầy.

Liên tục đấu ba vạn trận mệt rã rời giờ hồi phục gần hết.

Tiếp theo trong bốn ngày Lục Nguyên sống rất nhàn nhã, tất cả người đến tìm đều bị hắn từ chối khéo, Không Chi Sơn không dễ vào. Rốt cuộc cứ đến ngày thứ mười lăm, Lục Nguyên ngự kiếm bay hướng Kiếm Môn bảo khố, lần thứ hai đáp xuống ngoài Kiếm Môn bảo khố.

Hắn tìm đến người phụ trách Kiếm Môn bảo khố, đưa ra ngọc bài hình bát giác trong tay.

Người phụ trách Kiếm Môn bảo khố là công việc béo bở, là người Hiên Viên Vọng.

Người phụ trách này tên gọi Sở Bạch, là một trưởng lão Kiếm Môn đương nhiệm, một trong trụ cột của Hiên Viên Vọng. Khác với người trông nom trước, chức vụ của người trông nom thấp hơn của gã một chút. Gã thấy Lục Nguyên liền khó chịu, ghét hắn từ đáy lòng. Nhưng dù lòng có ghét hắn cỡ nào thì gã không biểu hiện ra ngoài, tới cỡ như gã phải có chút thông minh.

Sở Bạch nhìn Lục Nguyên lấy ra ngọc bài hình bát giác, gật đầu nói:

- Vậy theo ta đi.

Gã dẫn Lục Nguyên đi tới tầng thứ nhất Kiếm Môn bảo khố.

Trong tầng thứ nhất có nhiều báu vật, giống y hệt lần trước. Nhưng lần trước hắn đến dường như chỉ có khu một, hai, ba, mà giờ Sở Bạch dẫn Lục Nguyên tới góc khu thứ nhất, ấn cái nút, tiến vào không gian kín.

Không gian kín bằng phẳng, mới vào liền ngửi được mùi linh dược cực đậm.

Sở Bạch nói:

- Nơi này là tầng thứ nhất Kiếm Môn bảo khố đệ linh khu. Chỗ này có nhiều các thức linh dược, tài nguyên. Ngươi sắp xung đại đạo cảnh thập tầng đại viên mãn, vậy đi, dựa theo bình quân lĩnh tài nguyên đi. Mọi người bình thường đều lĩnh như vậy, ngươi có thể lĩnh đến mười đại bình Tôi Thân Dịch, năm mươi vạn viên trung phẩm linh thạch, mười đại bình Thần Hồn Dịch.

Đại đạo cảnh thập tầng đại viên mãn là trúc cơ tại hỗn động cảnh.

Một khi đến hỗn động cảnh, qua không lâu sẽ xây dựng hỗn động không gian của mình, cái đó cần yêu cầu ba mặt thân thể, pháp lực, thần hồn.

Cho nên đại đạo cảnh thập tầng cần phải đem thân thể, pháp lực, thần hồn luyện đến cảnh giới hoàn mỹ.

Tôi thân dịch là dùng để tăng độ cứng rắn của thân thể.

Trung phẩm linh thạch là để tăng pháp lực.

Thần hồn dịch là để tăng thần hồn.

Lục Nguyên nghe, bật cười nói:

- Sở trưởng lão, có phải ngươi xem ta là đồ ngốc không?

Sở Bạch ngẩn người, hỏi:

- Tại sao nói vậy?

Lục Nguyên mỉm cười nói:

- Sở trưởng lão, ta còn nhớ lúc đó nói là Kiếm Môn cho ta phần thưởng liên tục thắng ba vạn là cung cấp tất cả tài nguyên để tăng đến đại đạo cảnh thập tầng đại viên mãn chứ? Không phải nói lấy ra số bình quân. Nếu Hiên Viên chí tôn muốn chơi trò nhỏ nhặt này thì chán lắm.

Không sai, Sở Bạch đang đặt bẫy, hoặc nên nói là thuộc hạ của Hiên Viên chí tôn đặt bẫy.

Cố ý theo quy tắc phân phát bình quân, nếu Lục Nguyên bước vào thì họ có thể ít cung cấp cho hắn một chút.

Đối với việc đè ép Lục Nguyên thì họ rất thích.

Muốn thưởng cho Lục Nguyên thì họ muốn học máu.

Đương nhiên Sở Bạch cũng là cáo già, nếu không sẽ chẳng nhận được công việc béo bở này.

Sở Bạch vỗ đầu nói:

- A, suýt quên, là ta công tác sai sót.

Tâm kế không chơi thành đương nhiên phải làm theo hội nghị chí tôn quyết định. Sở Bạch thầm buồn bực, nếu lần này có thể hại Lục Nguyên một phen, phát theo số liệu bình quân thì gã quay về Hiên Viên chí tôn báo cáo cũng nở mặt. Lục Nguyên này làm sao vậy? Nghe người ta nói là con ma men mà? Sao gian xảo quá vậy?

Lục Nguyên cười cười, nhìn Sở Bạch bộ dạng buồn bực, tâm tình rất tốt.

- Ta trước luyện pháp lực.

Trong Kiếm Môn bảo khố có nhiều trung phẩm linh thạch, Lục Nguyên bắt đầu ngưng luyện pháp lực, Vô Tướng Thôn Phệ Quyết vận chuyển. Vô Tướng Thôn Phệ Quyết này tuy rằng là pháp lực vân hệ nhưng tốc độ vận chuyển nhanh hơn Vân Long thập biến rất nhiều, hơn nữa lúc vận chuyển dễ xuất hiện đủ loại biến ảo.

Ngửa cổ lấy ra Thiên Toàn Vô Khuyết Đan trấn lột từ Đan Dược Văn Minh. Đan dược Thiên Toàn Vô Khuyết Đan tròn trĩnh lạ thường, cỡ long nhãn, đan dược màu kim hoàng hấp dẫn người, rất dễ xem. Lục Nguyên ngửa đầu nuốt đan dược này vào.

Pháp lực toàn thân lập tức cuồn cuộn biến đổi, dường như đang trùng kích nhiều cảnh giới. Lục Nguyên giơ tay lên, không biết bao nhiêu trung phẩm linh thạch bị hút lại. Hấp thu nhiều trung phẩm linh thạch rồi, tất cả hóa thành nguyên khí cuồn cuộn tiến vào thân thể hắn, pháp lực bắt đầu tăng lên. Nhưng hiện nay pháp lực của hắn quá mạnh mẽ, so với lực chân long còn cường gấp nhiều lần, dù hấp thu mấy ngàn khối trung phẩm linh thạch thì cảm giác chân chính tăng không mấy rõ ràng.

Tuy nhiên, dù sao chẳng phải dùng linh thạch của mình, không cần đau lòng.

Mười vạn linh thạch dùng xong hết, pháp lực của Lục Nguyên không ngừng tăng lên, chớp mắt đã dùng hai mươi vạn linh thạch. Chốc lát dùng xong ba mươi vạn, bốn mươi vạn linh thạch. Trong Kiếm Môn bảo khố, mười vạn linh thạch một rương nên dễ thống kê, lúc tính toán thì đã hơn số bình quân năm mươi vạn linh thạch.

Chỉ chớp mắt, hắn lại thiêu đốt ba mươi vạn linh thạch, tổng cộng hao hết tám mươi vạn linh thạch, pháp lực đã tới trạng thái hoàn mỹ không khuyết điểm.

Pháp lực, thành.

Thấy Lục Nguyên tổng cộng tiêu hao tám mươi vạn linh thạch, Sở Bạch thở ra một hơi. Tám mươi vạn linh thạch tuy so với năm mươi vạn linh thạch trung bình thì cao hơn một khúc nhưng không tính quá mức. Lần này Hiên Viên chí tôn đồng ý đề nghị của Thái Sử chí tôn, phụ trách cung cấp cho Lục Nguyên tài nguyên tăng lên đến đại đạo cảnh thập tầng là vì muốn nhìn căn cơ của hắn thế nào. Nhìn từ pháp lực thì căn cơ của Lục Nguyên không tính quá kinh người, tuy so với tiêu chuẩn bình thường cao chút.

406. Chương 771-772: Thịnh Dịch Cốc

Lục Nguyên chậm rãi kết thúc công việc, đến lúc này chỉ cảm thấy pháp lực đã ở trạng thái đại viên mãn, dường như tùy tiện động liền sẽ huy động lực lượng vô cùng to lớn.

Vậy tiếp theo luyện hàng thứ hai, thân thể đi.

Sở Bạch tay động, lấy ra một cái cốc to như bạch ngọc, cốc cao cỡ một người, đường kính khoảng hai thước.

Gã nói:

- Đây là Thịnh Dịch Cốc, người ngâm bên trong rồi ta dùng tôi thân dịch rót vào cho ngươi ngưng luyện thân thể. Nguyên bình tôi thân dịch lớn ngã vào Thịnh Dịch Cốc, vừa lúc là một bình, ngươi có thể hút bao nhiêu thì dùng bao nhiêu.

- Được.

Lục Nguyên lập tức nhảy vào trong Thịnh Dịch Cốc, cũng giơ tay lên cầm một bình tôi thân dịch. Loại tôi thân dịch cầm trong tay không lớn, chỉ cỡ tiểu hồ lô, nhưng lúc đổ vào thì chứa đầy nguyên Thịnh Dịch Cốc to lớn. Loại tôi thân dịch này rót ra có màu kim hoàng, ánh vàng rực rỡ đâm mắt người.

Tới đẩyồi Lục Nguyên dùng tâm pháp, toàn thân biến thành màu tím vàng, đó là kim thân.

Kim thân đụng phải loại kim dịch này thì bắt đầu điên cuồng hấp thu, khiến màu vàng kim thân ngày càng ngưng tụ vàng hơn.

Bình thứ nhất chớp mắt dùng hết, bắt đầu bình thứ hai, nhưng tốc độ hấp thu bình thứ hai vẫn cực nhanh. Một bình lại một bình tôi thân dịch thấy đáy, cứ thế rất nhanh đến bình thứ mười, bình tôi thân dịch thứ mười mau chóng bị hấp thu sạch sẽ.

Sở Bạch ở bên cạnh thầm than, lại vượt qua mức trung bình, chắc ghê gớm thì có thể dùng hết mười sáu, mười bảy bình tôi thân dịch.

Chỉ thấy Lục Nguyên lại giơ tay, một bình tôi thân dịch vào tay, bình vào tay rồi rất nhanh bị kim thân hấp thu sạch sẽ. Chớp mắt đã tới bình tôi thân dịch thứ sáu. Sở Bạch thầm nghĩ, chắc nên tới cực hạn rồi, nhất định gần đến cực hạn. Nghĩ đến mười sáu bình tôi thân dịch bị Lục Nguyên hấp thu, trong lòng gã buồn bực.

Lục Nguyên giơ tay lên, bình thứ mười bảy vào tay, rất nhanh dùng hết.

Khi dùng xong bình tôi thân dịch thứ mười tám, Sở Bạch thầm nghĩ, còn chưa xong?

Khi dùng xong bình tôi thân dịch thứ hai mươi, Sở Bạch con mắt muốn rớt ra ngoài.

Khi dùng xong bình tôi thân dịch thứ hai mươi hai, Sở Bạch dụi mắt. Có chuyện gì vậy? Đã hai mươi hai bình rồi, Lục Nguyên, ngươi còn hấp thu làm cái gì?

Khi dùng xong bình tôi thân dịch thứ hai mươi bốn bị hấp thu sạch sẽ, Sở Bạch nhéo đùi mình. Có chuyện gì vậy? Lúc nãy pháp lực Lục Nguyên chỉ cao hơn giá trị trung bình không bao nhiêu, sao giờ kim thân cao hơn trung bình nhiều dữ vậy, quái lạ quá.

Khi dùng xong bình tôi thân dịch thứ hai mươi sáu, Sở Bạch thầm nghĩ, sao còn chưa xong, mau lên chấm dứt.

Khi dùng xong bình tôi thân dịch thứ hai mươi tám, Sở Bạch đã chết lặng, cũng thầm nghĩ, căn cơ Lục Nguyên pháp lực không tính quá cao nhưng kim thân rất mạnh, phải bẩm báo cái này mới được.

Khi bình tôi thân dịch thứ ba mươi hai cuối cùng còn một chút thì không bị hấp thu, xem ra Lục Nguyên tổng cộng hấp thu, Sở Bạch thầm khóc thết. Không ngờ là đến ba mươi hai bình tôi thân dịch, bên Thái Sử chí tôn lại ra nhân vật nghịch thiên như vậy!

Lục Nguyên hoàn thành tôi thân, kim thân càng ngưng luyện, cảm thấy toàn thân vô cùng sung sướng.

Quá sung sướng.

Bây giờ thân thể cảm giác cứng rắn hơn mới rồi gấp hai rưỡi. Kim thân cứng rắn rất có ích, con người khó tránh bị công kích, nếu kim thân cứng thì có thể ít chịu thương, thậm chí tránh cái chết. Không chỉ thế thôi, bây giờ hắn cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng, dù là pháp lực hay thân thể.

Kỳ thực kim thân của Lục Nguyên trở thành như vậy nguyên nhân rất đơn giản.

Mặt pháp lực Lục Nguyên luôn không xuất sắc lắm, so với giá trị trung bình cao, mạnh hơn người cùng cấp bậc nhưng không cường bao nhiêu, cơ bản là đi đường kỹ thuật. Còn mặt thân thể thì bởi vì kim thân chính là thiên địa pháp tắc tôi luyện thành, thiên địa pháp tắc của Lục Nguyên so với đại đạo cảnh cửu tầng, thập tầng bình thường cao hơn gấp ba. Cái hơn này chẳng những từ số lượng mà còn có chất lượng, và bao gồm mặt thiết tắc, cho nên mới có kết quả như vậy.

Lúc này pháp lực toàn thân hắn và kim thân đều đến trạng thái đại viên mãn.

Bây giờ kém chỉ còn mặt thần hồn.

Sở Bạch bên cạnh đã sớm không nói nên lời, gã bị đả kích quá lớn, chẳng ngờ căn cơ của Lục Nguyên sâu như vậy.

Lục Nguyên nhìn Sở Bạch bộ dạng chịu đả kích, không mấy để ý. Tay hắn co lại, đằng trước không xa thần hồn dịch bay vào tay. Thần hồn dịch này là cái bình giống tiểu hồ lô, Lục Nguyên làm theo cách đợt trước, mở nắp bình ra, vô số dòng nước trong suốt chảy vào Thịnh Dịch Cốc.

Những giọt nước trong suốt mới rót vào Thịnh Dịch Cốc, Lục Nguyên liền phát hiện thần hồn của mình dường như bất giác biến thành con quái kình, không ngừng hấp thu giọt nước trong suốt. Những giọt nước trong suốt có rất nhiều dược liệu quái lạ, Lục Nguyên cảm giác thần hồn đang không ngừng tăng lên, cảm giác thần hồn tăng khá là dễ chịu.

Bây giờ Lục Nguyên cực kỳ dễ chịu.

Khi thần hồn tăng trưởng thì hắn thấy thần trí của mình cũng không ngừng tăng. Lúc trước có thể bao phủ bao nhiêu phạm vi, bây giờ có thể quét qua phạm vi càng rộng rãi hơn.

Một lát sau trong Thịnh Dịch Cốc đã trống không.

Bình thần hồn dịch thứ nhất cho Lục Nguyên tăng một ít thần hồn, nhưng còn kém xa. Lục Nguyên lại dùng tay hút, lập tức có thần hồn dịch mới bay đến, không ngừng bị hấp thu. Bây giờ Lục Nguyên cực kỳ

dễ chịu. Không thể không nói, Hiên Viên chí tôn rốt cuộc rộng rãi một lần, nếu không phải mình liên tục thắng ba vạn quá rung động, không thưởng cho chút gì thì coi không được, nếu không e rằng Hiên Viên chí tôn sẽ không rộng rãi như vậy.

Liên tục thắng ba vạn, cho Kiếm Môn mang đến lợi ích cực kỳ to lớn, bây giờ có không biết bao nhiêu người mới muốn đầu vào Kiếm Môn.

Danh tiếng hiện nay của Kiếm Môn đã đuổi kịp Vô Thượng Đại Giáo cường đại cỡ như Thương Thiên Môn.

Chớp mắt Lục Nguyên tiêu hao mười bình thần hồn dịch, Sở Bạch cho rằng gã đã chết lặng rồi.

Khi Lục Nguyên tiêu hao ba mươi bình thần hồn dịch thì Sở Bạch vẫn tê liệt, không có gì, mình thói quen rồi, chẳng phải là gấp ba người bình thường ư? Không sai, quen rồi, quen rồi, gã thầm nhủ.

Nhưng khi Lục Nguyên tiêu hao tới bốn mươi bình thần hồn dịch thì Sở Bạch tự cho đã chết lặng, kết quả phát hiện không tê liệt nổi nữa. Có chuyện gì vậy? Bốn mươi bình thần hồn dịch, cái này chứng minh lượng thần hồn của Lục Nguyên gấp bốn người bình thường, đây là lượng thần hồn khá là khoa trương.

Thần hồn, cái thứ này trước hỗn động cảnh tác dụng không to lớn mấy, ba bản tu hành ở trường sinh kỳ.

Thần hồn chỉ có hữu hạn trùng kích tiểu cảnh giới mới có tác dụng chút ít thôi.

Nhưng tại hỗn động cảnh, tầm quan trọng của thần hồn tăng lên, đặc biệt là đến thế giới cảnh, khi đó tiểu cảnh giới một tầng xưng là tạo vật cảnh. Tạo vật cảnh này cần mô phỏng sinh linh, tạo ra sinh linh, đột nhiên tạo ra, lúc đó tác dụng của thần hồn to lớn. Trừ tiểu cảnh giới tạo vật cảnh ra, các cảnh giới khác thần hồn cũng có tác dụng rất lớn.

Sở Bạch trưởng lão tu vi không tệ, đối với đường tu hành biết rõ hơn cả Lục Nguyên, cho nên hiểu nhiều về tác dụng thần hồn. Gã thấy thần hồn của Lục Nguyên gấp bốn người bình thường thì vô cùng chấn kinh, thầm nghĩ, tiềm lực Lục Nguyên này quá mức thâm sâu đi.

Nhưng Sở Bạch lập tức phát hiện mình đã sai, gã hoàn toàn đánh giá thấp Lục Nguyên.

Bởi vì lập tức bình thần hồn dịch thứ năm mươi lại bị Lục Nguyên tiêu hao hết. Phút chốc Sở Bạch không biết nên có cảm giác gì, cảm giác lúc này có chút quái.

Khi Lục Nguyên dùng bình thần hồn dịch thứ sáu mươi còn một chút thì Sở Bạch đã câm nín rồi. Sáu mươi bình thần hồn dịch, năm đó Kiếm Chi Tử ở tầng này chỉ tiêu hao sáu mươi bình thần hồn dịch mà thôi, tiềm lực thần hồn của Lục Nguyên ngang bằng với Kiếm Chi Tử.

Chỉ là tiềm lực về mặt pháp lực kém hơn Kiếm Chi Tử nhiều.

Không đúng! Sở Bạch lập tức phát hiện không thích hợp.

Người bình thường đều sẽ không nghĩ đến so sánh với Kiếm Chi Tử.

Ngươi là đệ tử trung tâm, dù có xuất sắc ghê gớm đến đâu, dưới tình huống bình thường, có dữ dội hơn có thể so sánh với Kiếm Ma đã là không sai rồi.

Nhưng Sở Bạch phát hiện trong tiềm thức gã so sánh Lục Nguyên với Kiếm Chi Tử, hiện tượng này thật không tốt.

Sắc mặt Sở Bạch biến khó xem, làm người Kiếm Môn, theo lý thì Kiếm Môn ra một tuyệt thế kiếm tài gần với Kiếm Chi Tử, gã nên vui vẻ mới đúng. Nhưng không chút nghi ngờ, Hiên Viên chí tôn và Thái Sử chí tôn là tình thế không chết không ngừng. Nếu bên Thái Sử chí tôn ra nhân vật như vậy, đối với Hiên Viên chí tôn không phải tin tức tốt.

Lục Nguyên chợt hét chói tai:

- Đại đạo cảnh thập tầng đại viên mãn, thành!

Pháp lực, thân thể, thần hồn toàn thân hắn đang không ngừng biến động, cuối cùng thành đại viên mãn cực kỳ hoàn mỹ. Cùng lúc đó, cảnh giới đã tới đại đạo cảnh thập tầng, thật không dễ dàng, rốt cuộc trùng kích đến cảnh giới đại đạo cảnh thập tầng.

Vậy bước tiếp theo là tiến vào hỗn động cảnh.

Một khi thành công bước vào hỗn động cảnh mới tính chân chính nổi dậy tại trung ương thiên triều.

Tâm tình của Lục Nguyên vui vẻ lạ lùng.

Thu xếp sơ sơ, Lục Nguyên ra khỏi Kiếm Môn bảo khố. Khi Lục Nguyên ra khỏi Kiếm Môn bảo khố, Sở Bạch lập tức liên lạc với Hiên Viên chí tôn.

Thông qua thủy kính thuật, sắc mặt Hiên Viên Vọng có chút khó xem:

- Pháp lực là gấp hai lần đại đạo cảnh cửu tầng bình thường, kim thân là gấp ba cửu tầng bình thường, thần hồn là gấp sáu cửu tầng bình thường.

- Xem ra nhất định phải trừ bỏ tiểu tử này, đợi hắn tới hỗn động cảnh đi.

Gã nói vậy cũng là có lý do, trước khi tới hỗn động cảnh bình thường không ra Kiếm Môn, cho dù có ra cũng sẽ có người đi kèm, không tiện ra tay. Khi hắn đến hỗn động cảnh rồi thì không ai đi theo nữa, đến lúc đó mới có cơ hội thật sự diệt trừ hắn.

Sắc mặt Hiên Viên Vọng lạnh như băng.

Hiên Viên chí tôn như gã muốn giết một người, xác suất còn sống là gần bằng không.

Khi Hiên Viên Vọng thốt ra chữ giết lạnh lẽo thì Lục Nguyên đã ra khỏi Kiếm Môn bảo khố, tâm tình rất vui. Ở trong Kiếm Môn bảo khố hắn dùng hết tám mươi vạn trung phẩm linh thạch, ba mươi hai bình tôi thân dịch, sáu mươi bình thần hồn dịch, khiến Sở Bạch, thuộc hạ Hiên Viên mặt rất khó xem. Mặt gã khó coi thì đương nhiên tâm tình mình vui vẻ.

Bây giờ mình đã tới đại đạo cảnh thập tầng, tuy nhiên mình hiện tại không vội vã trùng kích hỗn động cảnh. Dù sao trong tiểu thiên thế giới kiếm quyển còn có một kiếm ý quái vật, ở đó để lại thật nhiều kiếm ý, khi đến hỗn động cảnh rồi thì không cách nào tới tiểu thiên thế giới kiếm quyển nữa, đè ép chút đi.

Vậy bây giờ mình làm gì nhỉ?

Lục Nguyên ngẩng đầu lên.

Hắn thấy bầu trời.

Đây là trời xanh nắng rực rỡ, cách màn trời ánh nắng ấm áp lạ lùng. Lục Nguyên đột nhiên nâng cao tinh thần, vọt lên, bay thẳng lên trên, rất nhanh phá tan màn trời, đi tới bên ngoài. Không sai, đến đại đạo cảnh thập tầng rồi mình muốn lại thử một lần hoàn cảnh trung ương thiên triều.

Lục Nguyên vừa mới đến bên ngoài, gió xung quanh liền biến thành một con phong long tập kích hắn. Bên cạnh Kiếm Môn còn có tầng lôi hỏa, trong tầng lôi hỏa chui ra một con lôi long dài mấy trăm trượng, hỏa phượng hoàng to mấy trăm trượng xông hướng Lục Nguyên.

Kiếm đã ra khỏi vỏ, Lục Nguyên ngự Dưỡng Ngô linh kiếm, Trấn Nhạc linh kiếm hướng đến vô số hoàn cảnh diễn sinh ra quái vật, thần thú, tấn công chúng. Mặc kệ ngươi là quái vật hay thần thú đều đánh gục hết. Lúc còn ở đại đạo cảnh cửu tầng, hắn ứng đối hoàn cảnh diễn sinh ra quái vật, thần thú khá là khó khăn, mỗi lần đều bị nặng nề công kích. Nhưng lần này, đến đại đạo cảnh thập tầng rồi, hắn cảm thấy công kích của quái vật, thần thú không đáng sợ như vậy.

Lục Nguyên xuất kiếm lại xuất kiếp, liên tiếp không ngừng xuất kiếm đón đỡ công kích.

Ủa! Lục Nguyên chợt phát hiện không tính khó khăn lắm? Tuy mình ngăn cản hơi chật vật xíu, sơ sẩy liền bị hoàn cảnh diễn sinh ra thần thú thương tổn nhưng còn chống được. Trên mặt đất trồi lên từng con quái vật, đây là cự lin hthanaf vô cùng to lớn, một quái vật sức mạnh to gần với hỗn động cảnh. Cự linh thần to lớn tốc độ không nhanh tấn công Lục Nguyên, kiếm pháp hắn xoay chuyển, phát hiện cự linh thần quả nhiên vô cùng cường đại, đón nhát kiếm cực kỳ khó khăn. Nhưng sử dụng kỹ xảo, đối mặt cự linh thần thì chắc đánh được, cự linh thần muốn tới gần mình không dễ dàng.

Chớp mắt, mặt trời trên đầu, động. Ánh sáng cực kỳ chói mắt bắn tới, hóa thành từng thần linh đơn giản tấn công Lục Nguyên. Trong trung ương thiên triều, hoàn cảnh cường đại nhất chính là mặt trời. Mặt trời

bắn ra có thể hóa thành đủ loại thần linh đơn giản. Có thần linh toàn thân rực lửa. Có thần linh toàn thân dung nham. Có thần linh toàn thân đất đá. Có thần linh toàn thân gió quấn.

Những thần linh đơn giản này có thủ đoạn khác nhau.

Lục Nguyên phát huy ra hết bản lĩnh, luân hồi đã có mấy phần quen thuộc, âm dương chưa hoàn toàn thuận tay, đều thi triển ra hết. Đối mặt đủ loại thần linh đơn giản do mặt trời bắn ra, thế mà hắn không rơi vòa thế yếu, chống đỡ được.

Đinh!

Một kiếm đánh lùi hỏa phượng hoàng bên người, Lục Nguyên đứng ngoài màn sáng, đứng vững vàng.

Một người, cầm kiếm, đứng ngoài màn sáng.

Rốt cuộc mình có thể miễn cưỡng sinh hoạt ở hoàn cảnh trung ương thiên triều. Trừ lúc kiểm trả trăm quốc, nghe nói hoàn cảnh trung ương thiên triều giết người, đến khiêu chiến lâu thì dưới trạng thái liên tục thắng hai vạn vẫn đấu không lại hoàn cảnh trung ương thiên triều, tuy nhiên có thể chống đến một trăm lẻ tám chiêu, đến bây giờ hắn rốt cuộc đứng vững ngoài màn trời.

Giờ phút này, long hắn trào dâng cực kỳ tự hào.

Bây giờ đại đạo cảnh thập tầng đã cường đến thế, sau này mình sẽ càng mạnh nữa.

Thời gian với tốc độ không thay đổi cứ trôi đi, như nước sông chảy dòng không quay ngược lại.

Một mùa xuân lại một xuân, một mùa thu lại một thu đi qua, hơ nở hoa tàn, cây chồi cây rụng.

Chớp mắt đã qua tám năm.

Đúng vậy, là tám năm.

dụng pháp bảo, vậy chính là kiếm ý rồi, không ngờ sẽ có kiếm ý thú vị đến thế, nếu mình có thể lấy được kiếm ý này thì chắc chắn thích lắm, thuấn kiếm ý này rất cường đại.

Lục Nguyên lại đuổi theo, kiếm ý quái vật lại né, nhưng khoảnh khắc nó né thì Lục Nguyên lấy ra sinh tử luân hồi bàn. Lần này hắn chuẩn bị vô cùng đầy đủ, trung phẩm linh thạch tùy tiện tiêu hao cũng chẳng sao. Sinh tử luân hồi bàn tước một góc kiếm ý quái vật, tước xuống một đạo kiếm ý.

Chớp mắt Lục Nguyên cảm thấy trong lòng mình hư vô mờ mịt, dường như bềnh bồng không thể nắm bắt, trên đỉnh đầu xuất hiện một tấm thượng cổ phù chú, mặt trên có văn tự cổ đại viết 'U'. Kiếm ý thứ năm mươi chín vào tay. Thượng cổ phù chú này chớp mắt bị thu vào thiên địa pháp tướng.

Lục Nguyên tiếp tục đuổi theo, lần trước từ kiếm ý quái vật tước xuống bảy loại kiếm ý, lần này hắn chuẩn bị đã lâu, vì kiếm ý quái vật, hắn đợi tám năm trời. Chuẩn bị lâu như vậy sẽ không thỏa mãn chỉ bảy loại kiếm ý.

Lục Nguyên lại đuổi theo kiếm ý quái vật, sinh tử luân hồi bàn giơ ra, chẳng ngờ lần này hụt, kiếm ý quái vật dùng thuấn kiếm ý né.

Thú vị, Lục Nguyên không sốt ruột.

- Kiếm ý quái vật, ngươi chậm rãi trốn đi, tiếc là dù ngươi trốn thế nào đều không thoát được. Nếu ngươi có quyết tâm giết ta thì phải có giác ngộ bị ta lấy đi kiếm ý.

Lục Nguyên đuổi theo, kiếm ý quái vật lại muốn chạy trốn, nhưng lần này nó không may mắn, lại bị rút một loại kiếm ý.

Lục Nguyên cảm thấy trên đỉnh đầu mình xuất hiện một tấm thượng cổ phù chú, rõ ràng là đảo kiếm ý, đây là loại kiếm ý khá quái dị, có thể đem cảm quan của người đảo ngược. Ngươi cảm giác một kiếm chém ngay mặt kỳ thực qua đảo kiếm ý biến đổi, nó là đâm tới sau lưng. Ngươi cảm thấy là đánh bên trên, thực ra là tập kích bên dưới. Ngươi cảm thấy nó lùi thật ra là đâm tới. Cái loại kiếm ý đảo loạn thần kinh của ngươi, tác dụng trong chiến đấu rất tuyệt, kiếm ý hữu dụng, có thể làm kiếm ý thực chiến.

Giờ phút này Lục Nguyên thậm chí cảm giác thiên địa pháp tướng của mình chớp mắt ngã một cái rồi hồi phục bình thường.

Kiếm ý thứ sáu mươi.

Lục Nguyên tiếp tục đuổi theo, lập tức lại truy kích một loại kiếm ý, đây là phúc kiếm ý, đó là kiếm ý đại khí khái. Tuy nó không thực dụng như đảo kiếm ý nhưng cũng không tệ, là kiếm ý thứ sáu mươi mốt.

Chớp mắt lấy ra bốn loại kiếm ý, Lục Nguyên sướng lâng lâng. Mình luôn là người ngộ kiếm ý cực nhanh, nhưng trong đời trước giờ chưa từng ngộ kiếm ý nhanh như vậy, mới vài cái đã có bốn kiếm ý vào tay, thật là quá sướng. Tất nhiên nói là vài cái chứ cũng qua hai canh giờ, dù sao mỗi lần bắt kịp kiếm ý quái vật thuấn di trốn đi cần thời gian, sau đó chặn đánh nó cũng mất chút thời gian. Thuấn kiếm ý thật là rất phiền phức, chỉ hy vọng có thể lấy trúng thuấn kiếm ý cho rồi, vậy kiếm ý quái vật hoàn toàn trong tay mình rồi.

Lại một kích đánh trúng, bây giờ Lục Nguyên cảm giác vô biên vô hạn lan tràn, đó là ám quang, nó đáng sợ cỡ nào, dường như thế giới hắc ám đều tập trung một chỗ.

Đây là thế giới không ánh sáng.

Đây là nơi vĩnh hằng bóng đêm.

Tối đên không ánh sáng, tối đến không thanh âm, tối đến tất cả biến mất.

Đây là ngọn nguồn của ám.

Đó là kiếm ý cường đại không gì sánh bằng, Lục Nguyên đang nhận ý niệm đó truyền thừa, thậm chí không đuổi theo kiếm ý quái vật nữa mà ngồi xuống, chậm rãi hấp thu hắc ám kiếm ý cường đại này. Kiếm ý quái vật hết thảm, mới rồi bị lấy ra kiếm ý là một trong căn nguyên của nó, thế mà bị Lục Nguyên rút đi, nó vô cùng thống khổ nhưng không giết được hắn, chỉ có thể trốn.

Đó là điểm tối vô tịch.

Tối đến không có tia sáng, không có thanh âm, không có cảnh vật, không có sinh linh, không có sự vật, không có thời gian, đó là căn nguyên vạn ám, tối đến tận cùng thiên địa. Lục Nguyên thậm chí nhìn thấy lúc kỷ nguyên sụp đổ và sinh ra có một giây phân nửa là thuần màu đen ám.

Tiếo theo loại vô tịch ám này dần tỏa ra.

Có cảnh vật, có sinh linh, có thời gian, có không gian.

Tuy nhiên vẫn ám thuần túy, vì căn bản không có ánh sáng.

Đó là thế giới không có ánh sáng.

Lục Nguyên đứng đó, yên lặng nhìn. Không đúng, không nên nói là nhìn, không có ánh sáng thì sao mà nhìn. Yên lặng cảm giác thế giới không ánh sáng chảy xuôi, cảm ngộ ám kiếm ý.

Đột nhiên, Lục Nguyên ngộ.

Cái gọi là ám không phải tĩnh mịch, khi trời đất mới bắt đầu, trừ nơi phát sáng ra, chốn còn lại đều một mảnh tối đen. Mãi đến khi ánh sáng giáng xuống mới bắt đầu có tia sáng, có quang minh. Ám và quang khác nhau, quang tồn tại ở một điểm phát tán bốn hướng, ám không chỗ nào không ở, mãi đến khi quang giáng xuống thì mới rút đi.

Trừ nơi có tia sáng, chỗ khác không đâu không ở.

Đây chính là ám kiếm ý!

409. Chương 777-778: Thiên Kiếm Ý

Đây là kiếm ý thứ sáu mươi hai mình lĩnh ngộ, cũng học xong cái thứ năm trong mười kiếm ý khó nhất. Cách cửu âm cửu dương còn kém quang chi kiếm ý, thiện chi kiếm ý, thiên chi kiếm ý, chỉ cần gom đủ ba cái, vậy âm dương thiết tắc sẽ thành công, mình cũng hoa lệ thăng lên cảnh giới nhị thiết tắc kiếm thánh.

Khi mở mắt ra kiếm ý quái vật đã sớm biếnmất trước, nhưng theo kiếm hồn ấn vẫn cảm giác được. Kiếm ý quái vật, mặc kệ ngươi trốnđến đâu đều không thoát được.

Lục Nguyên không có cái gì gọi là lòng nhân từ, kiếm ý đang vẫy tay với mình, không đại phát một lần thì thật có lỗi với bản thân.

Lại nói tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển này lúc trước đòi giết mình, muốn ăn thịt mình, đem xương mình làm thành ngai vàng của nó. Nó ác như vậy sao mình tha cho được?

Lục Nguyên thi triển điện kiếm ý đuổi theo.

Cũng muốn nhìn xem rốt cuọc là điện kiếm ý của gia nhanh hay ám kiếm ý của kiếm ý quái vật ngươi nhanh hơn. Lục Nguyên tăng tốc độ, lại bay một đoạn, bóng dáng kiếm ý quái vật đã xuất hiện trước mắt. Bây giờ kiếm ý quái vật bi kịch tuyệt vọng, nó thật vô cùng hối hận mười năm trước chọc vào nhân loại này.

Nhân loại này quá đáng sợ.

Sinh tử luân hồi bàn lấy ra, ngự qua. Kiếm ý quái vật lóe người, Lục Nguyên dùng điện kiếm ý đuổi theo. Lại là một cái sinh tử luân hồi bàn, nhanh lẹ vô cùng. Kiếm ý quái vật đang lúc thuấn di không kịp chỉ có thể lật tay xuất chiêu chắn. Mười năm trước nó còn chắn được không ít chiêu của Lục Nguyên, khi ấy thực lực của nó là đại đạo cảnh cửu tầng, trên hắn. Nhưng bây giờ nó không phải đối thủ của Lục Nguyên. Vèo một tiếng, nó bị sinh tử luân hồi bàn tước một kiếm ý nữa.

Trên đỉnh đầu Lục Nguyên bay ra một tấm thượng cổ phù chú, mặt trên viết chữ 'đỉnh', đỉnh kiếm ý.

Có thể tăng cường bản thân khiến lực phòng ngự tăng nhiều, khi thi triển đường đường chính chính kiếm lấy thế đỉnh thiên lập địa có thể tăng sức chiến đấu nhiều, kiếm ý thứ sáu mươi ba.

Bây giờ Lục Nguyên sung sướng vô cùng.

Tiếp theo đương nhiên là tiếp tục đuổi.

Lần này có thể ở trong kiếm quyển giống đợt trước, là hai mươi bốn canh giờ, xem bây giờ không mất bao nhiêu thời gian, còn rất dài, có thể từ từ tiêu hao kiếm ý trên người kiếm ý quái vật. Hắn không chút vội vàng, tâm tình cực kỳ tốt một đường đuổi theo.

Bên kia kiếm ý quái vật đương niên là liên tục trốn. Cứ thế một truy một trốn.

Nhưng kiếm ý quái vật trốn tránh thỉnh thoảng buồn bực một phen, vì cách mấy lần là sẽ mất một kiếm ý.

Lục Nguyên đuổi theo thì sướng bay lên chín tầng mây. Đời này mình chưa từng sướng như lúc này, tùy tiện vung là có một kiếm ý bay đến cửa, có được kiếm ý quá dễ dàng. Lục Nguyên biết rõ đây là vì số đỏ đến cực điểm mới được kỳ ngộ như vậy.

Lúc khác, ở hỗn động cảnh muốn được nhiều kiếm ý như thế thì cực kỳ khó khăn.

Lại một luồng kiếm ý vào tay, đó là kiếm ý như trường giang đại hà rồi lại vô cùng máu me, huyết kiếm ý. Bây giờ Lục Nguyên cảm giác trước mắt có biển máu mênh mông, dường như hắn đang ở trong biển máu vô tận, đây là kiếm ý thứ bảy mươi.

Qua thời gian dài, lại một kiếm ý vào tay. Kiếm ý lần này có cảm giác bị thơng tổn nặng, chonhs là thương kiếm ý, loại kiếm ý cho người cảm giác đánh thương địch thủ, là kiếm ý thứ tám mươi.

Kiếm ý của Lục Nguyên trong quá trình đuổi theo kiếm ý quái vật, lấy cách khủng bố tăng lên.

Ngày càng nhiều, càng lúc càng nhiều. Mỗi khi hiểu ra một loại kiếm ý, đối với pháp tắc trong thiên địa càng hiểu nhiều một phần, mặt sau càng sáng tỏ các thiên địa pháp tắc. Hắn cảm giác bản thân và thiên địa liên hệ càng chặt chẽ, có cảm giác dung nhập vào trời đất. Nhìn thời gian đã không còn sớm, đến lúc này mới thôi hắn hút lấy kiếm ý khá nhiều, đây là kiếm ý thứ tám mươi tám.

Tám mươi tám!

Lục Nguyên lại một bước đuổi theo không bỏ. Tăng nhiều kiếm ý như vậy, thực lực, sức chiến đấu bản thân tăng không ít. Ngộ được tám mươi tám loại kiếm ý, thực lực tăng tiến, kiếm ý quái vật muốn trốn cũng thoát không được, lại bị sinh tử luân hồi bàn hung ác tước một đạo kiếm ý.

Đây là kiếm ý gì? Như bầu trời rộng lớn, bao dung vạn vật!

Thiên kiếm ý!

Giờ phút này, Lục Nguyên không do dự nước, ngồi xếp bằng tĩnh lặng lĩnh ngộ kiếm ý này. Giờ phút này, hắn cảm thấy nhiều suy nghĩ nhập vào đầu óc, trên trời cao nhìn xuống vạn vật thế gian. Thiên kiếm ý, mờ ảo, tlo lớn, vô biên, vô hạn, tôn quý.

Thiên không lường được!

Thiên uy khó dò!

Thiên ý như đao!

Giờ Lục Nguyên triệt để đốt cháy, không tưởng tượng được trên người kiếm ý quái vật có kiếm ý hóa lệ đến thế, ngay cả thiên kiếm ý cũng tồn tại, đây chính là một trong mười kiếm ý khó nhất. Trên đầu hắn, thượng cổ phù chú thứ tám mươi chín đã ngưng tụ. Lĩnh ngộ thiên kiếm ý xong, Lục Nguyên tâm tình rất tốt, vô cùng sung sướng, đuổi theo kiếm ý quái vật. Bị kiếm ý quái vật dùng thuấn di liên tục tránh vài phen, không dễ dàng bị bắt lấy, sinh tử luân hồi bàn xuất hiện, kiếm ý quái vật muốn giãy dụa nhưng không làm được.

Ủa! Lần này không hút ra.

Lục Nguyên ngây ra. Chuyện gì vậy? Sinh tử luân hồi bàn của mình không hút được kiếm ý, dựa theo lý thì trên người kiếm ý chắc nên còn có sáu mươi bốn kiếm ý mới đúng, tại sao mình không hấp thu được? Trong lòng Lục Nguyên tràn đầy khó hiểu.

Kiếm ý quái vật vốn cho rằng lại bị hút đi kiếm ý, kết quả lần này mới phát hiện, kiếm ý không bị hấp thu, trong lòng mừng rỡ.

Lúc này một ý niệm xâm nhập đầu óc Lục Nguyên, hắn thấy nhiều cảnh tượng, thấy trong tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển tĩnh mịch vô biên vốn không có chút sức sống, nhưng dần dần có kỷ nguyên kiếm đạo khí vận tập trung trên không trung, biến đổi ra một sinh linh.

Đó chẳng phải là kiếm ý quái vật ư?

Lục Nguyên óc lóe tia sáng, coi như đã hiểu lai lịch của kiếm ý quái vật. Kiếm ý quái vật này vốn là một kiếm chi tiểu xa thế giới ở kỷ nguyên trước, một khí tàn phá khí vận tụ tập một chỗ ra nói. Có tổng cộng tám kiếm đạo khí vận tụ tập hóa sinh ra kiếm ý quái vật này.

Tức là nói tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển không bị người thu lấy thì kiếm ý quái vật sẽ không chết. Tám kiếm đạo khí vận tụ tập lại, tám tám cộng lại ;là sáu mươi bốn, tức là nói kiếm ý quái vật có ít nhất sáu mươi bốn loại kiếm ý mới sống được.

Một khi có người luyện hóa tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển, vậy kiếm ý quái vật sẽ bị dung luyện, hóa thành các loại kiếm ý, dung nhập vào người kẻ luyện hóa tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển, trở thành một trong chư đa Thiên Toàn Vô Khuyết Đan.

Hắn một đường rút kiếm ý, rút đến kiếm ý quái vật còn sót lại cuối cùng sáu mươi bốn loại, cho nên bây giờ không thể rút kiếm ý tiếp nữa, tất cả chỉ có thể dừng tại đây.

Vậy kết thúc công việc thôi.

Kiếm ý quái vật này không nên chết.

Lục Nguyên nhìn số lượng kiếm ý hiện nay của mình, đến tám mươi chín loại, trong đó mười kiếm ý khó nhất có lĩnh ngộ sáu loại ngộ thiên chi kiếm ý, địa chi kiếm ý, ám chi kiếm ý, ác chi kiếm ý, sinh chi kiếm ý, tử chi kiếm ý, cách cửu âm cửu dương chỉ kém thiện kiếm ý, quang kiếm ý.

Tám mươi chín loại kiếm ý, thế này khá nhiều đây, e rằng trong hỗn động cảnh số lượng kiếm ý không nhiều hơn mình bao nhiêu. Nhưng Lục Nguyên bỗng giật mình, nhớ lúc tại Hoa Sơn nghe nói Yến Thương Thiên là chín mươi chín loại kiếm ý, khi đó không biết sự lợi hại của chín mươi chín loại, nhưng giờ quay đầu nhìn mới phát hiện chín mươi chín loại kiếm ý khá là đáng sợ.

Yến Thương Thiên tổ sư đúng là lợi hại.

Trong lòng Lục Nguyên nổi lên nghi hoặc, tại sao kiếm ý quái vật cũng là tám kiếm đạo khí vận? Kiếm đạo khí vận kỷ nguyên này cũng là kiếm đạo bát cực. Rốt cuộc kiếm đạo và tám có liên quan gì? Hắn dâng lên nhiều nghi vấn.

Tiếp theo hắn ý định thu kiếm ý quái vật, nhưng làm sao cũng không thể hút kiếm ý quái vật vào trong đỉnh đầu khánh vân của mình. Xem ra muốn chân chính luyện hóa kiếm ý quái vật thì chỉ có thể luyện hóa tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển. Tương lai mình vào trong thế giới cảnh, không chừng có thể luyện hóa nó.

Bầu trời cao cao, vạn dặm sơn hà gió ngừng.

Nước sông mênh mông ngừng chảy, một chiếc thuyền nhẹ lướt mặt sông.

Đây chính là phong cảnh hiện tại. Một thanh y thanh niên đứng trên thuyền nhẹ, nhìn hai bên sông ngừng lại.

Tiểu thiên thế giới này triệt để mất mất đi sự sống, tuy nhiên tồn tại tiểu thiên thế giới hoàn toàn mất sức sống lại sinh ra kiếm ý quái vật.

Vậy kỷ nguyên này được gọi là trời sinh ngăn chặn tu sĩ kiếm đạo, có hay không tồn tại trong kỷ nguyên này cũng có ngoại lệ?

Bình thường mình kế thừa không ít kiếm đạo khí vận, nếu không thì không khả năng tu đến tình trạng này. Khi mình xuất kiếm đem đến rất nhiều nguy hiểm, có khi là do thực lực, có khi là vận khí, lần này là kiếm đạo khí vận.

Vậy lần này hấp thu tổng cộng bốn mươi kiếm ý từ quái vật xem như lấy đến gần một nửa kỷ nguyên bát đạo kiếm đạo khí vận.

Thế thì sau này khí vật của mình sẽ tăng cường không ít.

Kiếm Chi Tử xưng là mạnh nhất kỷ nguyên kiếm đạo này.

Vậy mình sẽ là mạnh cả kiếm đạo và pháp trong kỷ nguyên này.

Thầm đọc tên Kiếm Chi Tử, trong lòng hắn dâng lên tự tin có ngày giẫm Kiếm Chi Tử dưới chân.

Tay động, lấy ra hồ lô rượu, bây giờ cách hai mươi bốn canh giờ còn ba, bốn canh giờ cuối cùng. Tranh thủ nghi ngời, mình có tám mươi chín kiếm ý, tức là nói hành trình kiếm quyển tăng lên ba mươi bốn kiếm ý.

Đối với việc không thể hấp thu hết kiếm ý của kiếm ý quái vật dù rất tiếc nhưng Lục Nguyên không quá quan tâm.

Con người phải biết thỏa mãn.

Nếu không biết đủ thì có được cái gì cũng không vừa lòng.

Mà nếu biết đủ, liền dễ vừa lòng.

Lục Nguyên uống hớp rượu, vị rượu đích thực không tệ, chỗ nào mình cũng uống rượu rồi nhưng đến nay chưa từng uống ở thế giới đứng lặng, nhìn nước sông mênh mông bất động. Một chiếc thuyền con ở trên sông, xem như là cảnh đẹp khó được. Mở nắp uống hớp rượu, thời gian trôi.

Không biết qua bao lâu, Lục Nguyên cảm giác có sức mạnh hút lấy, đây là tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển đang đẩy mình đi. Tới hai mươi bốn canh giờ rồi, nếu vượt qua thời gian sẽ chết trong kiếm quyển. Dị không gian truyền tống cho cảm giác chaóng váng, lần thứ hai tỉnh táo phát hiện đứng ở lối ra Kiếm Cực Cung.

Trong cung điện Kiếm Cực Cung, mọi người bắt đầu chú ý Lục Nguyên, rất muốn nhìn hắn được bao nhiêu kiếm ý. Dù là Lục Nguyên biết rõ được bao nhiêu kiếm ý cũng nhìn sang. Ai có kiếm ý đều thấy ở đây cả, Lục Nguyên nhìn thì thấy là số không.

Ủa, số không ư?

Mình ở ngoài kiếm quyển được ba cái không biểu hiện ra là bình thường, ở trong kiếm quyển được ba mươi mốt kiếm ý tại sao biểu hiện là không?

Kỳ thực cũng là vấn đề biểu hiện.

Năm đó kiếm quyển ở đây ngẫu nhiên bị Kiếm Chủ đời trước có được, đem kiếm quyển để trong Kiếm Môn làm báu vật trấn phái, cũng vì biểu hiện mọi người có được kiếm ý mà để lại Lưu Giám Kính. Mỗi người ở trong kiếm quyển được đến số lượng kiếm ý sẽ hiện ra trên lưu Giám Kính.

Trong Kiếm Môn nhiều năm như có nhiều nhân tài, bình thường vào được kiếm quyển thì ở trong đó tổng cộng được ba, bốn kiếm ý đã là không tệ, đến sáu, bảy kiếm ý là hiếm có.

Có thể được mười kiếm ý đều là tuyệt thế thiên tài. Dù là Kiếm Chi Tử, năm đó trong kiếm quyển chỉ hơn mười kiếm ý. Tị Kinh được gọi là thiên tài mạnh nhất kiếm đạo, một trong Khí Vận Thất Tử có thể được hai mươi kiếm ý là trước nay chưa từng có.

Kiếm Chủ đời trước dựa vào suy nghĩ này, đem đánh giá cao nhất của Lưu Giám Kính là ba mươi, vượt qua con số sẽ hiện là không. Kỳ thực cơ bản biểu hiện hai mươi cái là được rồi, lịch sử Kiếm Môn đến nay chưa từng có ai vượt qua hơn hai mươi kiếm ý, lên đến con số ba mươi, đánh chết năm đó vị Kiếm Xuyến có khả năng xưng hùng trung ương thiên triều cũng không nghĩ ra, sẽ có người ở trong kiếm quyển được hơn ba mươi kiếm ý.

Chính vì hơn số ba mươi nên hiện ra số không, Lục Nguyên có tổng cộng ba mươi mốt kiếm ý, kết quả là số không.

Lục Nguyên lấy làm lạ, tại sao biểu hiện của mình là không.

Thôi cũng tốt, nếu mình hiện ra ba mươi mốt thì quá kinh người rồi. Còn nhớ lần trước mình ở trong kiếm quyển, trừ ba loại bên ngoài được mười kiếm ý đã khiến đủ kinh ngạc.

- Cái gì? Không có kiếm ý!

- Không ngờ Lục Nguyên ở trong kiếm quyển lĩnh ngộ không kiếm ý.

- Ha ha ha, Lục Nguyên đường đường xưng tuyệt thế thiên tài, kết quả tám năm không thể đột phá hỗn động cảnh.

- Không chỉ là thế, hắn ở đây được kiếm ý là số âm, người như vậy cũng có thể gọi là tuyệt thế thiên tài rồi.

- Trước kia đã nói tài năng Lục Nguyên tiêu hao gần hết, bây giờ hắn không xem như là tuyệt thế thiên tài.

- Xì, bây giờ hắn chỉ là người bình thường mà thôi, thiên tài bình thường không thể tính, hả?

Đám thuộc hạ Hiên Viên chí tôn đều há mồm bình luân, đám người đó rất vui sướng. Lục Nguyên à Lục Nguyên, năm đó ngươi là thiên tài kiếm đạo giờ lưu lạc đến nước này. Tám năm không đột phá, trong kiếm quyển không kiếm ý, dù ở ngoài kiếm quyển được ba kiếm ý cũng vô dụng. Lần này môn hạ Hiên Viên chí tôn cực kỳ sung sướng.

Lục Nguyên nghe đám người bình luận, cười khẽ. Không cùng cấp bậc, một đám con kiến mà thôi, mình không rảnh cùng bọn họ dây dưa.

Qua chốc lát, Kiếm Văn Hào bước ra khỏi kiếm quyển. Gã ở trong kiếm quyển được đến hai kiếm ý, tổng cộng có năm kiếm ý. Kiếm Văn Hào nghe đám người bàn tán thì lòng rất thích, Lục Nguyên, ngươi cũng có hôm nay. Gã định góp lời trào phúng nhưng nhớ tới hung ác năm đó của Lục Nguyên, phút chốc không dám làm gì.

Qua giây lát, Diệp Khiêu ra khỏi kiếm quyển. Lần đầu tiên gã vào kiếm quyển, ở trong đó được ba kiếm ý, cộng thêm bên ngoài, là sáu kiếm ý tất cả. Diệp Khiêu nghe người bên cạnh xì xào Lục Nguyên, lòng không chỉ là sướng thôi, đó là lẽ đương nhiên, gã bị Lục Nguyên dùng ánh mắt bắn ra kiếm đánh bại, không có gan khiêu chiến hắn, nhưng trong lòng hung tợn nói, Lục Nguyên, ngươi chờ coi, coi chừng đừng để Diệp Sát Môn ta đánh chết! Gã xuất thân môn phái là Diệp Sát Môn, gã định kéo bè kéo lũ chuẩn bị truy sát Lục Nguyên, chuyện này chắc chắn sư phụ Hiên Viên Hệ Tôn sẽ ủng hộ.

Kiếm quyển mười năm một lần đã chấm dứt.

410. Chương 779-780: Bát Phẩm Đài Sen

Nhưng cái tên Lục Nguyên thiên tài dỏm lần thứ hai lan truyền.

Một ngày sau.

Không Chi Sơn. Trong Càn Khôn cung.

Thái Sử Không tay động ném qua một bình rượu:

- Tới đây, uống miếng rượu nào.

Lục Nguyên đương nhiên không khách sáo nhận lấy. Thái Sử Không thích rượu thứ gì cũng có. Thái Sử Không là cái loại tửu quy thích nghiên cứu các loại rượu, Lục Nguyên cũng nghiên cứu rượu nhưng không giống như Thái Sử Không. Cầm lấy rượu uống một ngụm có tên Thiên Khúc Nhưỡng, vị vào miệng trăm chuyển ngàn hồi.

Thái Sử Không cười nói:

- Đời người có trăm ngàn loại vị, người có trăm ngàn loại gặp gỡ. Đôi khi sống không khả năng thuận buồm xuôi gió, có khi gặp trắc trở, ngươi không cần quá để ý.

Lục Nguyên vốn là người tiêu sái, trong cuộc đời gặp rất nhiều trắc trở, nhưng hắn tò mò là hôm nay sư phụ tìm mình nói những điều này làm gì?

Hắn suy nghĩ, nói:

- Sư phụ, ngươi muốn nói không lẽ là hôm qua trong kiếm quyển Kiếm Cực Sơn ta không có kiếm ý nào, cộng thêm ngoài kiếm ý thì chỉ được ba kiếm ý thôi?

Thái Sử Không gật đầu:

- Chính là việc này, cuộc sống đủ loại trắc trở, chúng ta phải chấp nhận hết.

Lục Nguyên cười to, lấy ra thiên địa pháp tướng của mình.

Thái Sử Không nhìn thiên địa pháp tướng của Lục Nguyên, bắt đầu là tùy tiện liếc rồi lập tức trợn to mắt.

Gã la to:

- Bát phẩm! Bát phẩm đài sen!

Gã dụi mắt, sợ nhìn lầm.

- Đúng vậy, là bát phẩm đài sen.

Lục Nguyên hời hợt đáp, nếu điều dưỡng chút là có thể lên tới cửu phẩm đài sen.

Thái Sử Không kinh ngạc nói:

- Chuyện này là sao? Ta nhớ ngươi chỉ có ngũ phẩm đài sen, sao đột nhiên thêm hai, ba mươi loại kiếm ý?

Lục Nguyên nói:

- Con nói là được trong kiếm quyển thì sư phụ có tin không?

Thái Sử Không ngơ ngác nhìn Lục Nguyên:

- Xem ra ngươi quả nhiên có đại cùng pháp, nói ở trong kiếm quyển được đến thì ta nên tin, nhưng xưa nay Kiếm Môn ra nhiều nhân vật xuất sắc, trong đó bao gồm Kiếm Chi Tử tối đa chỉ có thể được hơn mười kiếm ý trong kiếm quyển, ngươi có đến hai, ba mươi cái. Thôi thôi, người đại khí vận như vậy nếu trưởng thành thì thì ta không lo nghĩ nữa.

Gã đích thực không cần lo nghĩ, dù sao Lục Nguyên ở đỉnh cao đại đạo cảnh, phẩm tính không tệ.

Thái Sử Không vỗ đùi, nói:

- Sáng hôm nay cái tên Hiên Viên Vọng thấy ta cố ý nhắc tới ngươi, đắc ý trước mặt ta, ha ha, nếu hắn biết người thành bát phẩm đài sen ói máu là chuyện nhỏ.

Thái Sử Không cười to, rất là sung sướng.

Thời gian tiếp theo Lục Nguyên hiểu ra quan hệ thiên và địa kiềm chế nhau, cửu âm cửu dương đã thành thất âm thất dương chỉ kém cuối cùng nhị âm nhị dương. Thiếu thiện và ương kiếm ý. Lục Nguyên suy tư, bây giờ mình có nên thử trùng kích hỗn động cảnh không?

Dù sao mình có được Kiếm Thắng Đan có ba phần khả năng trùng kích hỗn động cảnh, Đại Hỗn Động Thạch hai rưỡi khả năng, Tiểu Hỗn Động Thạch nửa phần khả năng, cùng với Ngộ Hóa Hỗn Động Đan một phần khả năng, kết hợp lại có bảy phần khả năng, cao đấy chứ.

Tới đại đạo cảnh thập tầng, hiện giờ bày trước mặt Lục Nguyên chỉ có một cửa cuối cùng, đó là trùng kích hỗn động cảnh.

Bây giờ các loại linh vật trong tay mình cộng lại một chỗ có bảy phần khả năng tới hỗn động cảnh được.

Bảy phần khả năng, khá là cao.

Mình có cần thử một lần xung kích hỗn động cảnh không?

Lục Nguyên rơi vào suy tư, nhưng lúc này hắn lờ mờ cảm giác mình trùng kích hỗn động cảnh chưa chắc thành công, rất có khả năng thất bại, đây là cảm giác kiếm đạo. Lục Nguyên luôn tin tưởng trực giác kiếm

đạo của mình, vậy nên tạm thời không vội xông hỗn động cảnh, dù sao nếu xông thất bại thì những linh vật khó khăn lắm mới thu gom lại sẽ uổng phí.

Lục Nguyên sưu tầm mấy quyển sách liên quan đến trùng kích hỗn động cảnh, mới hiểu được hóa ra trùng kích hỗn động cảnh cũng có kiếp số, hơn nữa thiên địa pháp tắc càng nhiều thì thiên kiếp càng đáng sợ.

Lần này mình tiến vào kiếm quyển, cuối cùng lấy tám mươi chín loại thiên địa pháp tắc bước ra. Bình thường hỗn động cảnh thập tầng ghê gớm nhất là ba mươi loại, giỏi hơn nữa là bốn mươi loại, đâu như mình có đến tám mươi chín loại, vậy thiên địa kiếp số của mình sẽ đáng sợ kinh khủng.

Vậy nên dụ là các loại linh vật cung cấp khả năng trùng kích hỗn động cảnh được bảy phần trăm nhưng khả năng thất bại không nhỏ.

Thôi, đè ép một lúc rồi trùng kích hỗn động cảnh đi, Lục Nguyên thầm nghĩ.

Hoặc là tới nhị thiết tắc kiếm thánh rồi tính tiếp.

Một khi đến nhị thiết tắc kiếm thánh, kiếm thuật đạt tới cảnh giới kiếm thánh, đến khi đó sức chiến đấu tăng rất lớn, chắc là muốn ứng đối thiên kiếp cũng sẽ không quá khó khăn.

Lục Nguyên ở trong lòng suy tính, dù gì bây giờ mình cách nhị thiết tắc kiếm thánh còn kém hai loại kiếm ý là quang kiếm ý và thiện kiếm ý.

Kết quả chuyện này tạm thời bị đè ép.

Lục Nguyên không vội trùng kích hỗn động cảnh, mỗi ngày trôi qua rất bình thản, ngẫu nhiên nghĩ làm sao luyện thành quang kiếm ý và thiện kiếm ý, hai kiếm ý này đâu dễ luyện, sô số lần cảm ứng thiên địa quang, cảm nhận sinh linh thiện đều lấy thất bại làm chấm dứt.

Hiện tại, trong Không Chi Sơn.

Thái Sử Không đang đấu với Lục Nguyên.

Thái Sử Không thi triển ra kiếm pháp là bá khí sắc bén, không chỉ vậy, một khi đánh ra thì mỗi kích đều có mùi không gian, giống như không gian thác loạn. Lục Nguyên thi triển kiếm pháp là mùi khống chết mọi thứ, sư tử luân hồi gồm trong đó.

Kiếm pháp hai người khác biệt xa.

Ở một bên mấy đệ tử trung tâm Tần Sương Thành đều đứng xem.

Lúc họ xem không tránh khỏi kinh thán người bên ngoài, đặc biệt là người hệ Hiên Viên chí tôn giờ hay nói Lục sư đệ là thiên tài dỏm, tài hoa tiêu hào gần như không còn, cách nói này buồn cười xiết bao. Bây giờ Lục sư đệ thi triển kiếm pháp có vài phần ngang ngửa với sư phụ, kiếm thuật như vậy sẽ không kém hơn sư phụ bao nhiêu.

Vậy mà gọi là thiên tài dỏm là kiểu như thần ma mới không là thiên tài dỏm?

Thái Sử Không và Lục Nguyên còn đang đấu. Kiếm pháp hai người chiếm một phương, kiếm pháp Thái Sử Không lộ ra mùi giông giống không, kiếm pháp Lục Nguyên thì lộ ra mùi âm dương, không nhất định là luân hồi. Pháp lực hai người đều k othucs đẩy pháp lực nhưng lại bao gồm mùi vị yếu tố thiên địa bên trong.

Kiếm chiêu lại biến, nhát kiếm chia thiên địa, bổ âm dương.

Thái Sử Không hét to:

- Xuất sắc!

Gã hét to một tiếng xong kiếm đâm tới trước, nhát kiếm thẳng tắp có khí thế cực kỳ kinh người.

Đó là kiếm pháp đại khí cỡ nào. Hai người đấu hơn mười chiêu, rốt cuộc, kiếm của Thái Sử Không dừng ở cổ họng Lục Nguyên.

Chớp mắt Thái Sử Không thu kiếm lại, nói:

- Kiếm pháp của ngươi rất không tồi.

- Kiếm pháp của sư phụ càng cường.

Lục Nguyên thầm khen, không uổng là một trong bát đại chí tôn, hơn nữa hắn hiểu trước khi sư phụ bị tiên xích phong tỏa thì thực lực dường như đứng thứ hai trong bát đại chí tôn, bàn về kiếm pháp thôi thì đứng vững ba hàng đầu.

- Kiếm pháp của ngươi rất không sai, nhưng ngươi rất nhanh bị đuổi kịp.

Thái Sử Không nói:

- Xem bộ dạng của ngươi chắc là sắp hiểu ra âm dương.

Lục Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng vậy, còn kém hai kiếm ý quang và thiện.

Thái Sử Không nâng tay lên:

- Đúng rồi, có một phong thư môn phái của ngươi.

Lục Nguyên ngây ra:

- Thư của môn phái?

Thái Sử Không quăng lá thư ra, nói:

- Là thư môn phái lúc ngươi ở ngoại vực.

Lục Nguyên nhận lấy thư môn phái, lấy ra đọc, mở đầu không có nội dung gì nhiều, chẳng qua hắn làm Hoa Sơn chưởng môn, Hoa Sơn đem mười năm nay xảy ra một số chuyện bẩm báo cho hắn biệt. Một mặt là nội bộ Hoa Sơn, hai là Tấn quốc tranh đấu, là loại đấu với Nhâm Độc. Tiếp tục nhìn, hắn càng xem càng nghiêm túc. Hóa ra gần đây có tin đồn Cửu Hoa Sơn muốn tấn công Hoa Sơn.

Hoa Sơn, đó chính là khởi nguyên của Hoa Sơn, tổ sư khai phái Hoa Sơn Thông Hiểu Chân Nhân là từ đó bị trục xuất ra.

Trong thử thách trăm quốc có tên ngốc Mạc Tử Hạc ba phen bốn lượt chọc giận mình, còn nhớ khi đó mình trực tiếp tiêu diệt Mạc Tử Hạc, cho gã thành bánh thịt, khiến trên đời không còn người này nữa.

Nghĩ đến việc lúc đó đã làm chắc chọc tai họa rất lớn cho Hoa Sơn, bây giờ người Cửu Hoa Sơn không tìm thấy mình ở trung ương thiên triều nên bắt đầu tìm môn phái Hoa Sơn.

Hoa Sơn có Chu sư thúc tổ trấn giữ, mình không quá lo.

Nhưng nếu có cơ hội thì vẫn nên về Hoa Sơn một chuyến, dù gì mình ở trung ương thiên triều rảnh rỗi, về Hoa Sơn đi. Động ý nghĩ, suy nghĩ muốn về Hoa Sơn càng mãnh liệt, dù sao Hoa Sơn là nơi mình trưởng thành bắt đầu từ mười tuổi.

Hắn nói chuyện này cho Thái Sử Không, gã gật đầu đồng ý.

- Nếu ngươi muốn về Hoa Sơn thì cũng được, vừa lúc gần đây Hiên Viên Thập Nhị muốn đi khu vực truyền tống kia, ngươi đi theo đi. Nhưng mà đi thì đơn giản, trở về thì làm sao?

Lục Nguyên nói:

- Cái này, ta có thể tự sinh tồn hoàn cảnh trung ương thiên triều, trước đó không lâu con ở ngoài màn trời thử rồi.

- Cái gì !?

Thái Sử Không đánh giá Lục Nguyên từ trên xuống dưới, hỏi:

- Thật hả?

Lục Nguyên gật đầu đáp:

- Thật.

Thái Sử Không gật gù, nói:

- Lấy kiếm ý của ngươi, có thể tưởng tượng chút chút.

Thái Sử Không miễn cưỡng chấp nhận được, đám Tần Sương Thành thì hoàn toàn không thể. Chưa đến hỗn động cảnh mà sinh tồn hoàn cảnh trung ương thiên triều, đây là thực lực bá đạo cỡ nào.

Thái Sử Không giơ tay đánh ra một bộ bảo giáp trong suốt, nói:

- Đây là huyền thiên giáp của ta, tặng ngươi hộ thân, vậy khi ngươi trở về an toàn chút, dù sao truyền tống trận cách Kiếm Môn chúng ta không tính quá xa, an toàn không phải vấn đề lớn.

Lục Nguyên nhận lấy bộ huyền thiên giáp, bỏ vào trong đỉnh đầu khánh vân.

Thái Sử Không nói:

- Bốn ngày sau Hiên Viên Thập Nhị sẽ xuất phát, ngươi cũng đi theo đi.

Lục Nguyên gật đầu:

- Vâng!

- Đúng rồi, sớm tu hành nhị thiết tắc kiếm thánh đi, để ta đánh đã tay chút, lâu rồi không đụng tới đối thủ kha khá, cứ đánh với cái tên Hạ Hầu thì hơi ngán.

Thái Sử Không cười ha hả.

Bốn ngày sau, Lục Nguyên đi theo Hiên Viên Thập Nhị lên đường, còn nhớ năm đó từ thử thách trăm quốc tiến vào trung ương thiên triều, khi ấy hoàn cảnh trung ương thiên triều đáng sợ như vậy, cho đến nay mình đã có thể ngăn chặn hoàn cảnh ác liệt của trung ương thiên triều.

Sáu ngày sau, trải qua thời gian dài không gian truyền tống, khi Lục Nguyên lần thứ hai nhìn thấy cảnh vật bên ngoài không gian truyền tống thì đã ở tại Đại Dung thành. Tuy Đại Dung thành có linh khí đậm hơn Tấn quốc nhiều, nhưng hoàn toàn không bằng trung ương thiên triều, cách biệt một trời một vực.

Lần thứ hai trở lại Đại Dung thành, Lục Nguyên không vội vã rời đi. Năm đó mình ở Đại Dung thành tiến hành thử thách trăm quốc, giờ về lại chốn cũ, có nhiều điều cảm thán. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất dạo qua Đại Dung thành, Lục Nguyên phát hiện năm đó trong mắt mình Đại Dung thành cao vô cùng không có gì ghê gớm. Trừ mười hỗn động cảnh, mười khí thế ngút trời ra, những người khác không là đối thủ của mình.

Đi xong địa điểm thử thách năm đó ở Đại Dung thành, Lục Nguyên một đường bay thẳng hướng nam.

Nam cảnh trăm quốc, chốn cực nam có ba quốc.

Là Đại Tần, Đại Tấn quốc, Đại Nguyên quốc.

Bây giờ hắn muốn về là Đại Tấn quốc, giữa đường bay rất nhanh, tiêu hao chút thời gian, mắt thấy rốt cuộc đến Đại Tấn quốc. Lại đạp trên mặt đất Đại Tấn quốc, trong lòng hắn xúc động khó tả. Đại Tấn quốc, ta rốt cuộc trở về, cách mười năm.

Đến Đại Tấn quốc, quay về Hoa Sơn thì rất nhanh, Lục Nguyên một đường bay như chớp.

Tấn quốc trình độ tu tiên rất thấp, Lục Nguyên xuyên qua không có một ai phát hiện cả. Lục Nguyên nhận ra mình rời đi mười năm, thế lực ma đạo Tấn quốc dường như rất ngang ngược, đất Tấn quốc dấy lên nhiều chiến tranh. Cuối cùng, Hoa Sơn cao vạn trượng rốt cuộc xuất hiện trước mắt mình.

Hoa Sơn cao vạn trượng, khí thế tận trời.

Sơn thế núi cao dốc đứng, bích lập thiên nhân, dãy núi thanh tú, lấy hiểm trở xưng hùng thế nhân.

Khi Lục Nguyên sắp đến thì trên Tư Quá Phong, một ông lão râu tóc bạc trắng đầu tiên là ngây ra, sau đó vuốt râu cười.

Chân Lục Nguyên rốt cuộc đạp trên đất Hoa Sơn. Hoa Sơn, ta rốt cuộc trở về.

Trong lòng Lục Nguyên ngàn vạn loại xúc động, cuối cùng hóa thành một tình cảm.

Thủ vệ đệ tử Hoa Sơn quát:

- Ai đó!?

- Chưởng môn!

- Là chưởng môn!

- Chưởng môn trở về!

Chớp mắt Hoa Sơn sôi trào.

Hoa Sơn sôi trào.

Đúng vậy, chưởng môn trở lại.

Vị chưởng môn này ở Tấn quốc có địa vị, danh vọng dù không cao bằng Yến Thương Thiên đời trước.

Nhưng cũng gần sát.

Được xưng là thiên tài, rồi khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã có thể đối kháng với đầu lĩnh Tấn quốc, cuối cùng khi Hoa Sơn hai kiếm khí tông đối chọi cứng rắn ngăn cản tranh đấu tiếp, cứu lại kiếm khí hai tông, giữ lại không ít nguyên khí.

Tiếp theo đó khi ma uy tàn phá, trận chiến bảo vệ Hoa Sơn lấy một địch nhiều, gần như một người địch lại toàn bộ đầu lĩnh ma đạo trừ Nhâm Độc ra, đánh đến ma đạo khí thế vốn hùng hồn bị đè ép, cao thủ tổn hao hơn một nữa, không thể ngầm chiếm Tấn quốc chính đạo nữa.

Trận chiến ấy không chỉ bảo vệ Hoa Sơn, cũng hủy ma đạo gần tàn đời.

Cuộc chiến đó nổi danh thiên hạ biết.

Lục Nguyên cũng nhờ vào trận chiến đó trở thành Hoa Sơn chưởng môn danh vọng cực cao.

Bây giờ chưởng môn trở về rồi.

Kỳ thực tất cả không ngờ Lục Nguyên sẽ về. Viết thư môn phái chỉ vì hắn là chưởng môn, mỗi cách mười năm phải báo cáo tình huống Hoa Sơn cho chưởng môn biết.

- Tham kiến chưởng môn!

- Tham kiến chưởng môn!

Hai phó chưởng môn, một là Nguyên Dương Thượng Nhân, một là Tử Hà Thượng Nhân. Hai người này cũng tham gia thử thách trăm quốc, nhưng thử thách đó thật sự quá khó khăn, họ cùng bị đào thải. Tuy nhiên, thực lực của họ là đại đạo cảnh ngũ tầng, xem như không tệ.

Về Hoa Sơn thời gian bận rộn, trước tiên đi gặp phụ mẫu người nhà. Hắn được biết thì ra đệ đệ mình cũng tu tiên, nhưng tư chất khá bình thường, nên Lục Nguyên chỉ để gã chậm rãi tu tiên tại Hoa Sơn, không có ý muốn nâng đỡ. Tại Tấn quốc chậm rãi tu tiên cũng tốt, ít nhất Hoa Sơn coi như an toàn. Mỗi người có con đường riêng để đi, hắn không cần cứng rắn vặn vẹo con đường này.

Việc thứ hai là đi tới mộ sư phụ.

Lục Nguyên kính vài ly rượu, nói:

- Sư phụ, bây giờ đồ nhi hầu hết thời gian ở trung ương thiên triều, hiếm khi trở về một chuyến thăm sư phụ, nên kính sư phụ vài ly.

411. Chương 781-782: Thiện Kiếm Ý

Tiếc là hoa đã không còn, Trích Trục Hoa chỉ mọc ở dưới đất, sư phụ sư nương lại thích loại hoa này, hơi đáng tiếc.

Có thứ gọi là sức con người có hạn.

Việc thứ ba là làm chính vụ, cái thứ công việc này tùy tiện xem lướt qua, biết bây giờ ma đạo ngang ngược, bên Cửu Hoa Sơn có chút rục rịch nhưng hắn không mấy để ý, giao cho Nguyên Dương Thượng Nhân và Tử Hà Thượng Nhân giải quyết.

Rốt cuộc có thời gian đi Tư Quá Phong.

Ông lão tóc trắng trong Tư Quá Phong chắp tay đứng, gió thổi quần áo bay phần phật, như muốn bay theo gió.

Lục Nguyên tới gần, hai tay chắp lại nói:

- Chu sư thúc tổ.

- À, trở về rồi à.

Chu Thanh Huyền lạnh nhạt ừ một tiếng:

- Vậy cũng tốt, để ta xem ngươi ở trung ương thiên triều cũng mười năm rồi, có tiến bộ gì không.

Kiếm của Chu Thanh Huyền chớp mắt động, đâm thẳng ngực Lục Nguyên. Lục Nguyên cảm giác chỗ này của mình có sơ hở.

Quả là Chu sư thúc tổ, tùy tay liền tìm ra sơ hở của mình, Lục Nguyên lấy kiếm đáp trả.

Hai người lấy âm dương đối ấm dương, song kiếm ở trên không trung va chạm một đợt rồi một đợt.

- Không tệ.

Chu Thanh Huyền bỗng thu kiếm lại:

- Xem bộ dạng của ngươi, cách thành tựu âm dương không xa lắm.

Lục Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng vậy, còn thiếu quang kiếm ý và thiện kiếm ý.

Giờ Lục Nguyên rất xúc động, đấu với Chu sư thúc tổ mấy chúc chiêu tohoi nhưng cảm giác ra kiếm thuật của Chu sư thúc tổ cao hơn mình một bấc. Vị Chu sư thúc tổ vĩnh viễn là vậy, dường như không mạnh hơn ngươi bao nhiêu, nhưng khi ngươi leo đến đỉnh cao mới, kết quả phát hiện lão vẫn là ở trên ngươi, đúng là nhân vật sâu không lường được.

- Nếu là thiện kiếm ý thì ngươi có lẽ nên tìm Nhâm Độc.

Chu Thanh Huyền nói, thấy Lục Nguyên khó hiểu thì chậm rãi giải thích:

- Đồn rằng năm đó Nhâm Độc được một khối Vạn Gia Sinh Phật bia. Vạn Gia Sinh Phật bia chính là tập trung vạn loại thiện tâm thành một thể. Nhâm Độc mượn thiện luyện ác, công lực tăng lớn, thứ này có lẽ có chút tác dụng với ngươi.

Lục Nguyên nghe vậy lòng mừng rỡ. Lần này hắn về Hoa Sơn, có một phần là muốn Chu sư thúc tổ chỉ điểm cho luyện âm dương thiết tắc, giờ phải tìm Nhâm Độc ư.

Thư giãn gân cốt, Lục Nguyên định tìm Độc Thiên Nhất Đế Nhâm Độc, năm đó tại Tấn quốc hắn còn chưa đấu với Độc Thiên Nhất Đế đâu, nên tìm rắc rối với gã mới được.

Bên phái Thanh Thành nguy hiểm trập trùng.

Hơn mười năm trước cuộc chiến bảo vệ Hoa Sơn, thế lực ma đạo bị thương nặng, người Thanh Thành cũng quay về Thanh Thành sơn, dựng lại nền móng.

Hơn mười năm nay, phái Thanh Thành đã hồi phục chút nguyên khí.

Vốn cho rằng phái Thanh Thành có thể biến mạnh, nhưng không ngờ ma đạo lần thứ hai tấn công lên núi. Trên dưới Thanh Thành sơn, mặt đất bầu trời đều tiến hành chiến tranh vô cùng kịch liệt. Hộ sơn đại trận của Thanh Thành là Thanh Sơn Vi Thành biến Thanh Vi Cương đại trận bị đột phá mấy trăm lỗ hổng.

phái Thanh Thành sớm có Hoa Sơn, Võ Đang phái người đến cứu viện.

Nhưng thế cục vẫn bấtl ợi với Thanh Thành, chiến cuộc ở thế yếu.

Tấn công phái Thanh Thành gồm Kinh Hoàn Chân, Thiên Sửu Lão Nhân, Kiều Phi Độ, Trương Hư Huyền làm chủ. Năm đó dưới tay Độc Thiên Nhất Đế nhân tài đông đúc, nhưng đều bị tổn hao trong tay Lục Nguyên, chỉ còn lại bốn người, kẻ khác như tuột hậu chút Huyết Kiếm lão tổ đều kém hơn bốn đầu lĩnh chút.

Đặc biệt là Kinh Hoàn Chân, mới rồi trong chiến đấu trọng thương Nhâm Độc Nhâm Bích Ngưng. Khi thế công bên ma đạo đang mạnh mẽ, trên dưới ma đạo bỗng ngừng lại, cùng lúc đó, các nhân vật lớn nhỏ ma đạo cùng đồng thanh quát.

- Thuộc hạ cung nghênh thánh giá Độc Thiên Nhất Đế, Độc Thiên Nhất Đế vạn thọ vô cương, tiên phúc vĩnh hưởng!

Thấy hành động của lớn nhỏ ma đạo, nghe những lời đó, bên chính đạo dù là Thanh Thành tiên môn, hay đến cứu viện Hoa Sơn tiên môn, Võ Đang tiên môn cùng biến sắc. Đứng đầu ma đạo, Độc Thiên Nhất Đế Nhâm Độc cũng tới đây ư?

Quá đáng sợ rồi.

Nhâm Độc, người này hùng tài đại lược, quỷ kế đa mưu, tâm tư sâu nặng. Dù gã mấy lần thua vào tay Chu Thanh Huyền, nhưng trong Tấn quốc trừ Chu Thanh Huyền ra, có ai địch nổi Nhâm Độc? Mà Chu Thanh Huyền thì không ra Hoa Sơn, Nhâm Độc càng thế vô địch thủ.

Bây giờ Nhâm Độc đích thân đến, Thanh Thành tiên môn muốn phòng thủ thật rất khó khăn.

Nhâm Độc hiện thân, vừa xuất hiện lập tức long hành hổ bộ cất bước đến, lộ ra vô thượng kiêu hùng, khí độ ma đạo một đời. Gã nhìn chưởng môn Thanh Thành tiên môn Nhâm Bích Ngưng như nhìn vật chết. Gã liếc mắt phát hiện mấy người Hoa Sơn, trong đó có Hoa Sơn trưởng lão Vạn Thanh Vương, và trụ cột nhất trong đệ tử chân truyền, Thạch Triêu Dương.

Nhâm Độc bất giác cười to:

- Người Hoa Sơn, các ngươi là tự tìm tới cửa, chịu diệt vong, cho ta giết!

Thuộc hạ bên cạnh Nhâm Độc ngẩn ra, hỏi:

- Ma đế, ngươi Hoa Sơn cũng dám giết?

Hoa Sơn luôn là sự tồn tại khác biệt, ra Yến Thương Thiên, ra Chu Thanh Huyền, ra Lục Nguyên, ra rất nhiều cường giả. Năm đó khi Hoa Sơn yếu nhất còn khiến ma đạo lật ngửa, nguyên khí đại thương, khiến ma đạo luôn kiêng dè Hoa Sơn. Hơn mười năm nay, chúng ít khi đụng vào người Hoa Sơn.

Nhâm Độc vẫn còn cười, nói:

- Người Hoa Sơn tại sao không thể giết?

Gã muốn vùng lên, muốn tế cờ, mà đối tượng tế cờ tốt nhất là người Hoa Sơn.

Nếu cứ không dám giết, động vào người Hoa Sơn, vậy uy nghiêm ma đạo vẫn không thể vượt qua ngưỡng cửa Hoa Sơn. Cho nên nhất định phải đối phó người Hoa Sơn.

Hơn nữa Nhâm Độc có lý do riêng của mình.

Nhâm Độc tiến lên một bước, tới trước mặt đội người Hoa Sơn, nói:

- Thực lực của Chu Thanh Huyền có lẽ bây giờ thắng ta, nhưng hắn luôn núp trong Hoa Sơn không chịu đi ra, ta cần gì sợ?

- Hơn nữa hắn chưa chắc thắng được ta bây giờ.

Nhâm Độc mặt mày vênh váo, hiển nhiên gần đây thực lực tăng mảng lớn cho gã tràn trề tự tin.

- Còn Lục Nguyên, dù thắng được thuộc hạ của ta, hắn của mười năm trước yếu hơn ta nhiều, hắn của mười năm ở tại trung ương thiên triều. Trung ương thiên triều rất nhiều nguy hiểm, hắn có thể sống ots ở đó hay không chưa tính, coi như sống được thì sao?

- Mười năm bình thường, dù hắn ở trung ương thiên triều tănng hiều cũng không phải là đối thủ của ta.

Nhâm Độc vô cùng tự tin nói.

- Hai đại thần Hoa Sơn các ngươi, Chu Thanh Huyền, Lục Nguyên, bổn đế không sợ tên nào cả, không sợ một ai. Chu Thanh Huyền đến cũng không làm gì được ta. Lục Nguyên đến ta sẽ bóp sống hắn!

Nhâm Độc vô cùng huênh hoang nói, vung tay, bàn tay gã rất to, dường như một đôi tay có thể nắm càn khôn.

Nhâm Độc tràn đầy đắc ý, bàn tay nắm càn khôn.

- Vậy sao? Ngươi muốn bóp sống ta?

Một giọng nói lạnh nhạt đánh gãy lời của Nhâm Độc.

Đó là ai, lại dám cắt ngang lời của Nhâm Độc? Dám không nhìn uy thế của Nhâm Độc?

Vô số người nhìn qua. Dưới chân núi Thanh Thành, một thanh y thanh niên chậm rãi bước tới. Thanh y thanh niên đi rất chậm, như nhanh như chậm, khiến người khó nắm bắt.

Hoa Sơn chưởng môn, Lục Nguyên.

Người này uy vọng cực cao, một phen tổn hại nặng vô số đầu lĩnh ma đạo, nghe nói hắn ở trung ương thiên triều mà? Sao hắn trở lại rồi? Phút chốc các phương đều rất tò mò. Cùng lúc đó, nhiều cao thủ ma đạo như Kinh Hoàn Chân, Kiều Phi Độ, Thiên Sửu Lão Nhân, những kẻ khiến chính đạo sợ xanh mặt đều lòng run lên. Trải qua cuộc chiến Hoa Sơn, chúng thực sự sợ Lục Nguyên từ tận đáy lòng.

Nhâm Độc nhìn thấy Lục Nguyên xuất hiện thì có chút ngoài ý muốn. Nhưng gã phát hiện bốn phía không có hơi thở của Chu Thanh Huyền, lòng mừng như điên.

Lần này cuộc chiến tấn công Thanh Thành hết sức náo nhiệt.

Đầu tiên là chẳng ngờ Độc Thiên Nhất Đế Nhâm Độc đích thân đến.

Tiếp sau đó là Hoa Sơn chưởng môn Lục Nguyên mười năm đi trung ương thiên triều cũng xuất hiện.

Nhâm Độc nhìn thấy Lục Nguyên, không cảm giác được hơi thở của Chu Thanh Huyền, lòng mừng rơn.

Gã nói:

- Lục Nguyên, ngươi đúng là tự tìm đến chết mà, dám xuất hiện trước mặt bổn tọa.

Lòng gã vô cùng sung sướng, bây giờ tại Tấn quốc gã sợ nhất có hai người. Chu Thanh Huyền mấy lần thắng gã, cao thâm khó dò, không đo lường được.

Lục Nguyên cũng là tiềm lực sâu không đo được, nếu cho thời gian thì e rằng sẽ thành đối thủ đáng sợ, sẽ tạo thành đả kích hủy diệt cho ma đạo Tấn quốc.

Nhâm Độc hy vọng nhất là Lục Nguyên chết trong trung ương thiên triều. Trung ương thiên triều các loại tình huống, đủ loại quái vật, vô cùng hung ác. Nếu Lục Nguyên chết trong đó thì quá tốt, nếu không thì thôi. Tiểu tử Lục Nguyên có khí vận, sẽ không dễ chết, một, hai trăm năm sau hắn trở về thì vô địch Tấn quốc không phải chuyện khó, giống như Yến Thương Thiên năm đó vậy.

Kết quả lúc này Lục Nguyên ra mặt.

Bây giờ Lục Nguyên đi trung ương thiên triều chỉ mới hơn mười năm.

Nhớ năm đó khi Lục Nguyên đến trung ương thiên triều chỉ là đại đạo cảnh ngũ tầng.

Thời gian mười năm có thể tăng bao nhiêu?

Trong lòng Nhâm Độc vô cùng sung sướng, Lục Nguyên tự tìm cái chết, không trách được ta. Tại đây tiêu diệt Lục Nguyên, hủy diệt hy vọng tương lai của Hoa Sơn là việc cực tốt. Chu Thanh Huyền sớm muộn gì sẽ phi thăng, giống Yến Thương Thiên vậy, đến lúc đó ma đạo hoàn toàn có thể thống nhất Tấn quốc.

Nhâm Độc cười sang sảng nói:

- Lục Nguyên, hôm nay ngươi đã đến thì chuẩn bị chịu chết đi!

Nhâm Độc cất bước long hành hổ bộ, một bước nổi phong vân.

- Lục Nguyên, ngươi vào trung ương thiên triều chắc cũng có tiến cảnh, đáng tiếc, tiến cảnh lớn hơn cũng không ích gì. Ngươi không biết mười năm nay ta được kỳ ngộ, thực lực tăng lên tình trạng cực kỳ đáng sợ.

- Thực lực của ta là…

Nhâm Độc gằn từng chữ:

- Nửa, bước, hỗn, động.

Nửa bước hỗn động!

Nửa bước hỗn động!

Người bên cạnh sắp rớt mắt ra.

Tại Tấn quốc, đại đạo cảnh lục tầng là có thể xưng làm nửa bước tông sư. Nửa bước tông sư ở Tấn quốc là danh từ cực kỳ mạnh mẽ. Kinh Hoàn Chân uy chấn Tấn quốc chính là nửa bước tông sư. Kỳ thực không cần nửa bước tông sư, dù là đại đạo cảnh ngũ tầng cỡ Nguyên Dương Thượng Nhân, Kiều Phi Độ, Thiên Sửu Lão Nhân cũng đủ xưng là đầu lĩnh Tấn quốc, có thể hủy diệt một trung đẳng tiên môn, giậm chân một cái là Tấn quốc sẽ run ba lượt.

Tới đại đạo cảnh thất tầng là có thể xưng làm tông sư. Loại tông sư này số lượng tại Tấn quốc chỉ dưới năm người, mỗi tông sư thực lực không tầm thường, địa vị rất cao, được hàng ức vạn người Tấn quốc kính ngưỡng.

Chỉ riêng đại đạo cảnh thất tầng đã như thế, càng đừng nói đại đạo cảnh bát tầng, cửu tầng, thậm chí là đại đạo cảnh thập tầng.

Ở Tấn quốc, trừ Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền ngoại lệ ra, trong năm tháng dài dặc, đại đạo cảnh thập tầng tuyệt đối có tư cách xưng là đệ nhất cao thủ.

Còn hỗn động, đó là cái gì?

Tại nam cảnh trăm quốc, Đại Đường quốc hơn mười hỗn động cảnh. Đại Hoa quốc, quốc gia cường đại như vậy có chừng ba, bốn hỗn động cảnh đã không sai. Giống Mộ Dung quốc có một, ahi hỗn động cảnh đã không tệ. Lấy địa vị của Tấn quốc, theo lý thì không có cả một hỗn động cảnh.

Bây giờ Nhâm Độc đã tới nửa bước hỗn động.

Nửa bước hỗn động!

Tuy đây không phải hỗn động cảnh thật sự nhưng dù sao cũng là nửa bước hỗn động.

Nửa bước hỗn động, uy lực to lớn.

Bên cạnh mọi người đều hiểu tại sao Nhâm Độc có tự tin như vậy. Có lẽ Lục Nguyên ở trung ương thiên triều có kỳ gộ to lớn, nhưng Nhâm Độc đã tới nửa bước hỗn động cảnh, làm sao hắn thắng được. Mười năm bình thường mà thôi, năm đó lúc Lục Nguyên vào trung ương thiên triều thực lực là đại đạo cảnh ngũ tầng.

Người Hoa Sơn căng thẳng, nếu chưởng môn chết trong tay Nhâm Độc thì là việc rất nghiêm trọng. Thực ra không chỉ người Hoa Sơn căng thẳng, người môn phái chính đạo ai nấy vô cùng hồi hộp. Bây giờ hai địa lực lượng chống đỡ chính đạo một là Chu Thanh Huyền không ra Hoa Sơn, hai là Lục Nguyên ở trung ương thiên triều.

Người khác như Tống Thanh Kiều trong thực chiến đã chứng minh thua xa không là đối thủ của Nhâm Độc, dù là thực lực hay tâm kế.

Nếu Lục Nguyên chết tại đây, niềm tin của chính đạo sẽ mất một nửa.

Khí thế ma đạo bên này nâng cao, không ngờ Độc Thiên Nhất Đế tăng thực lực lên tới trạng thái nửa bước hỗn động, một đám người ma đạo đều lớn tiếng hò hết.

- Giết chết Hoa Sơn chưởng môn!

- Trước giết Hoa Sơn chưởng môn rồi tấn công Hoa Sơn!

- Đánh bại Hoa Sơn, nhất thống Tấn quốc! Ma uy của chúng ta diệu nhật nguyệt, Độc Thiên Nhất Đế, tiên phúc vĩnh hưởng, ma đạo đại hưng từ đây lên!

Nhâm Độc sải bước tiến tới, đánh ra một chưởng. Một chương đánh ra như núi cao, bàn tay to lớn rộng vài trăm trượng ép xuống Lục Nguyên. Đại chưởng pháp lực to lớn tràn đầy máu me, mùi máu tanh nồng truyền đến. Chưởng này muốn đem nơi đây hóa thành biển máu. Một chưởng của Nhâm Độc có môn đạo, một là chưởng này chưởng pháp huyền bí vô cùng, hai là một chưởng ẩn chứa lực lượng nửa bước hỗn động cảnh, có mùi hỗn động không gian, dường như sắp tiến vào thế giới máu me, ba là một chưởng ẩn chứa kỳ công hóa huyết đại pháp của gã. Môn hóa huyết đại pháp là pháp môn cực kỳ hung tàn, một khi vận dụng có thể đem máu thịt, pháp lực con người hấp thu hết, không chừa một chút.

- Huyền Thiên Sơn Nhạc Hóa Huyết Chưởng!

- Trời ạ, trước đó không lâu, minh chủ ngũ tiên minh LiệpThiên Thu đã chết dưới Huyền Thiên Sơn Nhạc Hóa Huyết Chưởng!

- Thực lực hiện nay của Nhâm Độc so với năm đó đánh chết Liệp Thiên Thu còn cao minh hơn rất nhiều.

- Hoa Sơn Lục chưởng môn, e rằng chạy trời không khỏi nắng.

Huyết chưởng to lớn như muốn ấn phá thiên địa, dù dùng cái gì chống cự, đụng phải đại chưởng như vậy, sẽ bị hóa huyết đại pháp hấp thu hết không chừa một mẩu. Dưới một chưởng này chỉ có nước mất mạng. Mắt thấy tình hình Lục Nguyên cực kỳ nguy ngập, Nhâm Độc nở nụ cười, giết Lục Nguyên thật là sướng.

Trong chớp mắt, tay Lục Nguyên động. Kiếm khí như núi nhỏ xuất hiện ở ngóntay hắn, đánh hướng huyết chưởng. Hắn ra thủ chỉ e rằng sẽ chịu thiệt, trong hóa huyết chưởng có hóa huyết đại pháp, có thể hấp thu bất cứ pháp lực nào. Khi mọi người nghĩ vậy thì không ngờ hóa huyết chưởng của Nhâm Độc bị phá, giây tiếp theo Lục Nguyên đã tới đỉnh đầu gã, kiếm khí như núi nhỏ nặng nề chém xuống Nhâm Độc.

Nhâm Độc phản ứng cực nhanh, lập tức lật tay đánh ra chưởng, một chưởng đón đỡ.

Bùm!

Nhâm Độc bị đánh lún xuống đất một khúc.

Kiếm khí như núi nhỏ của Lục Nguyên nặng nề đập xuống, Nhâm Độc lại bị ấn lún xuống đất nữa.

Lục Nguyên tiếp tục dùng kiếm khí núi nhỏ đập xuống, Nhâm Độc lần thứ hai bị đánh lún xuống.

- Không tệ, có thể tiếp được ba chiêu, Nhâm Độc, thực lực của ngươi có tiến bộ.

412. Chương 783-784: Giết Nhâm Độc

Lục Nguyên lạnh nhạt nói, dường như hắn đang khen một hậu bối, cố tình trước mặt hắn là đứng đầu ma đạo Tấn quốc Nhâm Độc, xưng làm ma đế.

Lục Nguyên hời hợt nói:

- Nếu ngươi có thể đỡ hai chiêu của ta nữa, gom đủ năm chiêu thì ta sẽ tha cho ngươi.

Đó là lời nói đại khí cỡ nào! Dường như thực lực của Nhâm Độc không thể qua được năm chiêu hắn ra vậy.

Kỳ thực ở khiêu chiến lâu liên tục thắng ba vạn hắn đã đánh ra tự tin. Lục Nguyên lần thứ hai ra kiếm khí núi nhỏ đánh xuống, lần này bên trong tập hợp tám mươi chín loại kiếm ý, phối hợp với pháp lực cao đến cực điểm của Lục Nguyên nặng nề đập xuống, chơi trò không phải tinh diệu mà là thuần sức mạnh.

Tám mươi chín loại kiếm ý đập xuống, Nhâm Độc chỉ có nước cứng rắn chống. Gã cảm thấy từng đợt kiếm khí nhập vào người, chớp mắt thân thể sắp nổ tung vậy.

- Chiêu thứ năm!

Lục Nguyên lại đánh xuống một kiếm, vẫn là bạo lực. Tám mươi chín loại kiếm ý, lực luân hồi, lực âm dương, tất cả tập trung một chỗ nặng nề đập xuống. Vô số kiếm ý rót vào người Nhâm Độc, khắp người gã cuồn cuộn vô số kiếm ý.

Tiếp xong chiêu thứ năm, đôi mắt Nhâm Độc nhìn lên trời. Tại sao? Tại sao? Tại sao mình dã tâm hừng hực, thực lực kinh người, mưu kế vô song, thâm trầm gian xảo, nhưng trước đụng Yến Thương Thiên, chính giữa gặp Chu Thanh Huyền, sau chạm Lục Nguyên, trên đời này có bá chủ ma đạo bất hạnh hơn mình không?

Đây là cuộc sống thê thảm cỡ nào.

*Oành!

Nhâm Độc bị tám mươi chín loại kiếm ý trướng người nổ tung, triệt để tạc nổ, trời đất không còn người này.

Độc Thiên Nhất Đế Nhâm Độc, cứ thế ra đi, chết trận tại Thanh Thành sơn, chết trong tay Lục Nguyên.

Ma đế này tại Tấn quốc hô phong hoán vũ hơn một ngàn năm, hai lần khiến chính đạo ngũ đại tiên môn gần diệt vong.

Sau khi ma đế chết, tất cả người đứng xem đều không thể tin.

Tại Tấn quốc làm ác hơn một ngàn năm, xưng hùng hơn một ngàn năm, ma đế Nhâm Độc cứ thế chết rồi, chết đơn giản như vậy, đơn giản đến khiến người khó tin.

Hơn nữa đây là sao? Lúc mới bắt đầu Nhâm Độc biểu hiện ra thực lực nửa bước hỗn động kinh người, có sức mạnh như vậy muốn khuynh đảo Tấn quốc dễ như trở bàn tay, mọi người sợ vỡ mật, sợ Nhâm Độc giết Lục Nguyên, đợi Chu Thanh Huyền phi thăng thì không ai kiềm chế được nữa.

Kết quả không ngờ rằng khi Nhâm Độc dâng trào ma uy, Lục Nguyên xuất hiện, đối mặt người nửa bước hỗn động cảnh mà đánh nhẹ nhàng vô cùng, năm chiêu đã dễ dàng đánh chết Nhâm Độc, hơn nữa khó tin nhất là Lục Nguyên chỉ dùng cùng một chiêu, dùng cùng một kiếm khí bá đạo, cùng một kiểu công kích tấn công Nhâm Độc, hoàn toàn là vũ lực đánh bạo Nhâm Độc.

Loại bạo lực này tất nhiên không bằng loại kỹ xảo khiến người than thở.

Nhưng càng khiến người kinh sợ.

Quá mạnh mẽ, quá bạo lực, nhưng người chính đạo chúng ta thích!

Kỹ xảo và bạo lực là hai trường phái.

Tại Tấn quốc thường thì chiến đấu Lục Nguyên hợp với đại danh từ kỹ xảo lưu. Nói đến Hoa Sơn Lục chưởng môn, ai không biết, cơ bản có thể nói là đại biểu đệ nhất cao thủ kiếm thuật Tấn quốc. Nhưng bây giờ Lục Nguyên bày ra cho mọi người thấy là cách đánh tuyệt đối bạo lực. Kiểu bạo lực không đẹp mắt bằng kỹ xảo lưu nhưng càng hung tàn, gọn gàng, không giống kỹ xảo, chỉ dùng kiếm chiêu đơn giản nhất bạo ngươi.

Như vậy càng đả kích người.

Sĩ khí bên chính đạo dâng cao.

Người bên ma đạo không kịp phản ứng, nhìn Nhâm Độc mới rồi còn gào la nửa bước hỗn động vô địch Tấn quốc, kết quả không ngờ chớp mắt đã bị Lục Nguyên dùng kiếm pháp đơn giản mà bạo lực đánh biến mất khỏi cõi đời, toàn thân hóa thành vô số mảnh vụn.

Cái này! Cái này! Cái này!

Độc Thiên Nhất Đế Nhâm Độc, chính là nhân vật phong vân Tấn quốc hơn một ngàn năm, một tay làm mưa làm gió, mấy lần suýt diệt tuyệt chính đạo tiên môn. Dù là thời đại Yến Thương Thiên tung hoành, Nhâm Độc đều có thể sống sót, bây giờ cứ vậy chết trong tay Hoa Sơn Lục chưởng môn?

Người ma đạo không dám tin, nhưng có mấy người phản ứng nhanh, trong đó phản ứng nhanh nhất không chút nghi ngờ là Kiều Phi Độ. Lần trước đáy lòng gã sợ Lục Nguyên chết được, cho nên phản ứng đầu tiên là bay mất biệt, giống cuộc chiến Hoa Sơn năm đó ma đạo chiến bại thì chạy trối chết vậy. Nhưng gã vừa bay đi thì trên đỉnh đầu xuất hiện chưởng pháp lực cực kỳ to lớn. Đại chưởng pháp lực túm lấy gã, bóp chết như bóp một con kiến. Người đại đạo cảnh ngũ tầng thế mà bị bóp chết như con kiến.

Kinh Hoàn Chân chớp mắt động, gã cho rằng Lục Nguyên tập trung tinh thần vào Kiều Phi Độ, gã phản ứng không chậm hơn Kiều Phi Độ, chẳng qua trước tiên có người hấp dẫn sức chú ý của Lục Nguyên mà thôi. Giây phút Kiều Phi Độ bị bóp chết, gã giương hắc ám dực bay đi

Hắc ám dực là dực bảo gã có được từ sâu dưới đất, nhưng Kinh Hoàn Chân là người rất thâm sâu, bình thường không sử dụng. Bây giờ gã phát động chí bảo hắc ám dực, chỉ thấy tia sáng đen nhanh chớp mắt bay ra mười dặm, đây là tốc độ cỡ nào chứ! Nhưng gã nhanh, đại chưởng pháp lực Lục Nguyên càng nhanh. Một đại chưởng pháp lực ép hướng Kinh Hoàn Chân. Kinh Hoàn Chân không ngờ Kiều Phi Độ hấp dẫn sức chú ý, gã thi triển hắc ám dực rồi mà vẫn không trốn thoát đại chưởng pháp lực của Lục Nguyên. Bây giờ Lục Nguyên so với cuộc chiến tại Hoa Sơn càng đáng sợ, nhưng Kinh Hoàn Chân là người quyết tuyệt, nháy mắt bùng nổ công lực do giết vợ cầu đạo. Gã dốc hết tuyệt học trong đời, nhưng đại chưởng pháp lực vẫn chẳng chút nương tay đánh xuống.

Ầm!

Chớp mắt Kinh Hoàn Chân giống con kiến bị bóp chết.

Kinh Hoàn Chân nửa bước tông sư khi đối mặt Lục Nguyên thì chẳng có chút sức đánh lại.

Thực lực này tuyệt đối đứng đầu Tấn quốc.

Ít nhất hiện tại không thấy ai dùng qua sức mạnh đáng sợ như thế. So sánh thì minh chủ ngũ tiên minh Liệp Thiên Thu, chưởng môn Võ Đang Tống Thanh Kiều, nguyên Hoa Sơn chưởng môn Sở Đoạn, so với Lục Nguyên bây giờ thì thực lực kém quá xa, căn bản không cùng cấp bậc.

Lục Nguyên nhẹ phất tay, lại bóp chết Thiên Sửu Lão Nhân, Trương Hư Huyền muốn chạy trốn, như bóp hai con kiến.

Hắn lại tiện tay bóp chết Huyết Kiếm lão tổ núp phía sau. Lục Nguyên bỗng 'ủa' một tiếng, phát hiện Thiên Sửu Lão Nhân bị bóp chết chỉ là một con rối phân thân. Hóa ra Thiên Sửu Lão Nhân cực kỳ sợ Lục Nguyên, thấy hắn liền trực giác không may. Trước khi Lục Nguyên và Nhâm Độc đấu nhau thì chân thân trốn đi, để lại phân thân, là kẻ duy nhất trong các đầu lĩnh ma đạo trốn thoát kiếp nạn.

Nhưng dù Thiên Sửu Lão Nhân chừa lại một mạng, ma đạo Tấn quốc chỉ còn một mình lão, mấy người kia toàn là hạng bốn, năm, không thành đại sự.

Lục Nguyên hiểu rằng bắt đầu từ bây giờ, chính đạo sẽ tiến vào cách cục mới.

Cho nên bây giờ tất nhiên là đi Ma Mộc Nhai.

Trước kia đã giới thiệu địa lý Tấn quốc, Ma Mộc Nhai xây ở nơi cách Thanh Thành sơn không bao xa. Tốc độ của Lục Nguyên hiện nay tiến bộ rất nhiều so với năm đó, một đường rất nhanh bay tới Ma Mộc Nhai. Trên Ma Mộc Nhai đương nhiên có tầng tầng thủ vệ, nhưng Lục Nguyên không thèm để ý đám thủ vệ này. Hắn bay nhanh qua, gặp phải người ma đạo đều bị chém thành hai khúc.

Lúc Lục Nguyên đánh chết Nhâm Độc có quét thần niệm, biết vật gã quý giá đa số đặt trong Ma Bảo Lâu trên Ma Mộc Nhai. Ma Bảo Lâu có tầng tầng cấm pháp, nhưng đẳng cấp cấm pháp cỡ đó đâu ngăn được Lục Nguyên? Hắn dễ dàng phá cấm pháp, nhiều báu vật Ma Bảo Lâu hiện ra trước mắt. Nhưng cái gọi là báu vật Tấn quốc không khiến Lục Nguyên để ý.

Tay động, một quyển sách vào tay, sách tràn ngập mũi máu gay mũi, mặt trên viết bốn chữ to 0h. Lục Nguyên lật ra nhìn, môn hóa huyết đại pháp cũng có chỗ hay, một số pháp môn bây giờ hắn hắn kjhas thích dùng, nhưng trong đó cách ra tay tàn nhẫn ác độc, cực kỳ độc ác. Pháp môn như vậy không nên để lại trên đời. Tay hắn bốc ngọn lửa, đem đệ nhất ma công Tấn quốc hóa huyết đại pháp đốt thành tro tàn, chính thức biến mất trong Tấn quốc.

Đưa mắt nhìn, đằng sau nhiều báu vật, vô số huyết xích giăng ngang, từng dây huyết xích khóa ở cuối một dặm, ước chừng có trên ngàn huyết xích. Mỗi một sợi xích máu đều tràn ngập tà ác, máu me, hơi thở ác độc. Nhưng sâu trong ngàn huyết xích tỏa ra ánh sáng nhạt, ánh sáng cho người cảm giác cực kỳ dễ chịu.

Lục Nguyên đưa tay lên đánh ra rượu hỏa. Rượu hỏa là ngọn lửa lúc hắn rảnh quá tu luyện ra. Kiểu lửa này nếu ở trạng thái bình thường thì uy lực cũng thường thường, nhưng một khi vô tướng chi long chuyển hóa thành pháp lực tửu kình rót vào trong, ngọn lửa này sẽ khá là đáng sợ.

Chớp mắt rượu hỏa đốt cháy, đốt sạch hơn một ngàn huyết xích.

Bên dưới hơn một ngàn huyết xích xuất hiện một tấm bia đá to lớn. Trên tấm bai đá khắc đầy tên, từng đợt hơi thở vô cùng dịu dàng tỏa ra. Trên những cái tên, tòa bia đá dường như có hơi thở khiến người rất dễ chịu.

Đây chính là Vạn Gia Sinh Phật bia.

Tay Lục Nguyên vuốt Vạn Gia Sinh Phật bia, vô số ý niệm xông vào óc. Lục Nguyên đã biếtlai lịch của Vạn Gia Sinh Phật bia, đây là thật lâu trước kia có một người bình thường, nói người bình thường này đúng là bình thường, nhưng bất bình thường là gã không ngừng làm việc thiện, có thể giúp đỡ thì sẽ giúp. Cả đời gã không biết bao nhiêu người được gã giúp đỡ, lúc đó dân gian có ca dao rằng: 'Phúc tinh nhất lộ chi ca dao, sinh phật vạn gia chi hương hỏa.' Đến lúc người này chết, người khắp nơi được gã giúp đỡ cùng tụ tập lại, trên một khối bia đá khắc tên của họ, trở thành chí bảo Vạn Gia Sinh Phật bia.

Người thường đích thực không có lực lượng, nhưng vô số người thường ôm tấm lòng cảm ơn có thể ngưng tụ thành Vạn Gia Sinh Phật bia.

Năm đó Nhâm Độc được đến khối Vạn Gia Sinh Phật bia này, lấy thiện luyện ác, phản nghịch ngược lại, thành tựu to lớn, dựa vào nó đặt nền móng đệ nhất ma đạo.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Trong đầu hắn vô số thiện niệm tụ tập một chỗ. Năm đó cái người Vạn Gia Sinh Phật làm ra thật nhiều việc thiện, ngưng tụ trong lòng, có thiện hỗ trợ, có thiện giúp người, có thiện liên nghĩa, có ân giúp nhiều người sống, có đức cứu mạng nhiều người, thật nhiều công đức tập trung trong đầu Lục Nguyên.

Loáng thoáng Lục Nguyên cảm giác mình chạm tới mép thiện kiếm ý, nhưng chỉ là mép mà thôi, không chân chính lĩnh ngộ được, đây là tại sao?

Bỗng nhiên đầu lóe tia sáng, mình luôn chỉ đứng xem, không thể chân chính tạo ra thiện.

Thiện của mình, dường như mình không làm điều tốt gì nhiều.

Không lẽ muốn mình làm thật nhiều điều tốt mới lĩnh ngộ ra thiện của mình? Tốt thôi, tính mình lười biếng, làm một, hai hay một trăm đều được, nhưng giống như Vạn Gia Sinh Phật, một ngàny một thiện kéo dài vài chục năm thì quá khó.

Lục Nguyên nghĩ đến thiện kiếm ý của mình khi nào sẽ thành thì tin tức đang nhanh chóng lan truyền khắp Tấn quốc.

- Cái gì? Độc Thiên Nhất Đế chết rồi?

- Sao có thể? Độc Thiên Nhất Đế hùng tài đại lược, bất phàm, trừ Chu Thanh Huyền ra còn ai có thể làm gì được hắn? Mà Chu Thanh Huyền luôn ở trong Hoa Sơn không bước ra, hắn ở Tấn quốc coi như vô địch.

- Nhân vật vô địch như vậy sao ai giết được hắn chứ?

- Hoa Sơn Lục chưởng môn, chẳng phải hắn ở trung ương thiên triều sao?

- Nói nhảm, khi đó Thanh Thành tiên môn, Võ Đang tiên môn, Hoa Sơn tiên môn, nhiều người đều thấy Lục chưởng môn xuất hiện.

- Nhưng dù là Lục chưởng môn, mười năm trước hắn thua xa Nhâm Độc, mười năm ở trung ương thiên triều dù tiến bộ nhiều hơn cũng không khả năng thắng Nhâm Độc chứ?

Một người chính mắt thấy nói:

- Ngươi hoàn toàn sai rồi, Lục chưởng môn dễ dàng thắng Nhâm Độc, diệt sát hắn. Cái gì Kinh Hoàn Chân, Kiều Phi Độ, những ma đầu chúng ta nghe tên biến sắc ở trong tay Lục chưởng môn chỉ một chiêu bị bóp chết, đơn giản như bóp con kiến. Khi đó ta có mặt chính mắt thấy, đã ghiền thật.

Mọi người kinh ngạc Nhâm Độc chết nhanh như vậy, cách cục mặt đất cũng biến đổi, cùng thời gian, thế lực ma đạo Ma Mộc Nhai bị xóa sạch không còn một mống, thiên hạ trở về bình tĩnh không còn đại chiến, đi hướng thái bình thịnh thế, cũng là hiển nhiên.

Khi thiên hạ đi hướng thái bình, vô số tín niệm tuôn ra hướng về Lục Nguyên.

Lục Nguyên cảm giác thiện của mình, thiện của Vạn Gia Sinh Phật là thiện, hắn trừ bỏ Nhâm Độc là mặt thiện khác ra, chém chết Nhâm Độc, khiến nhiều sinh linh miễn cho chiến tránh, miễn chết vào tay ma đạo. Ma đạo đáng sợ, âm độc, lấy người sống luyện công không hiếm thấy.

Mỗi người có thiện của mình.

Làm thiện như vậy, thiện kiếm ý của mình sắp thành.

Trên đỉnh đầu bay lên một tấm phù chú lớn gấp năm lần bình thường, mặt trên là thượng cổ văn tự thiện.

Đây là loại kiếm ý thứ chín mươi.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng trên Hoa Sơn, dựa vào đánh chết Nhâm Độc được vô số cảm ơn, hành thiện như vậy rốt cuộc lĩnh ngộ thiện chi thiên địa pháp tắc.

Thiện có ngàn vạn loại, dù chọn thứ nào, chỉ cần tạo thành đại công đức là có thể lĩnh ngộ thiện chi thiên địa pháp tắc.

Lục Nguyên ngồi ngay ngắn tại đó, cảm ngộ các loại thiện.

Tiếp theo đương nhiên là lĩnh ngộ thiện và ác khắc chế nhau. Chỉ có lĩnh ngộ quan hệ thiện và ác khắc chế nhau mới chân chính ngộ ra bát âm bát dương.

Thiện và ác rốt cuộc là quan hệ gì?

Lục Nguyên rơi vào suy tư.

Trong đầu hắn xẹt qua các loại thiện, có thiện của Vạn Gia Sinh Phật, có thiện giết chết một ma cứu sinh linh một quốc, cũng có vô số ác xẹt qua đầu. Đó là tội ác vô biên hải, tội ác dương, tội ác nguyên, trong vô biên tội ác nguyên thậm chí cảm giác kẻ do vô tận tội ác tổ thành.

Các loại thiện, các loại ác xẹt qua óc.

Trong đầu Lục Nguyên, tận cùng xuất hiện vạn ác nguyên, cái loại vạn ác nguyên này chỉ nhìn một cái là điên cuồng nẩy mầm, bình thường bị trấn áp giờ hắn nhớ đến thì sẽ điên cuồng trào dâng, muốn lấy vô biên tội ác bao trùm Lục Nguyên vào trong. Lúc này, bầu trời ảo trong đầu bùm một tiếng rơi xuống tấm bai đá, chính là Vạn Gia Sinh Phật bia. Chỉ riêng Vạn Gia Sinh Phật bia không trấn áp được, lại bùm một tiếng, rơi xuống bia đá khác, bên trên viết hai chữ trừ ma.

Hai tấm bia đá ảo ở trong đầu đè ép vô biên tội ác.

Không đúng, không phải đè ép.

Hai bia đá ảo và khí tội ác hình thành cân bằng huyền diệu.

Giờ phút này, Lục Nguyên ngộ ra tù.

413. Chương 785-786: Sứ Giả Hoa Sơn

Thiện ác cân bằng, vũ trụ cân bằng, đây là đạo lý thiên địa.

Thiên địa không có thiện ác, kỷ nguyên luôn hỗn độn.

Bát âm bát dương thành, quan hệ khắc chế giữa thiện và ác cũng thành.

Bây giờ dựa theo cảm giác của mình cách cảnh giới kiếm thánh chỉ kém một bước, đạp qua bước cuối là có thể thành tựu lệ thánh, đến khi đó có thể ngay mặt chống ngự thiên kiếp, thành tựu hỗn động cảnh.

Luyện thành bát âm bát dương xong, Lục Nguyên đi Giang Âm phủ một chuyến. Trong Giang Âm phủ có hai loại rượu lúc hắn còn thiếu niên yêu thích nhất, Lạc Thiên Hoàng Tửu và Khúc Lương Tinh Tửu. Lần này hiếm khi về Hoa Sơn một chuyến, không kiếm đủ rượu lúc còn trẻ thích, quay về trung ương thiên triều thì muốn kiếm cũng không có.

Tại Lạc Thiên Tửu gia mua rượu, Lục Nguyên phát hiện thiếu phụ bán rượu đã thành phụ nhân hơn bốn mươi tuổi phong vận do tồn, thật là tuế nguyệt khiến người lão.

Mua rượu xong hắn bay về Hoa Sơn, bay đến Hoa Sơn thì chợt nghe nói sứ giả Cửu Hoa Sơn đến.

Cửu Hoa Sơn ! Rốt cuộc đến rồi ư.

Lục Nguyên sửa sang quần áo ngay ngắn, đi Hoa Sơn chính điện. Dựa theo lễ nghi, Hoa Sơn là cự hình tiên môn, Hoa Sơn tiên môn là thượng đẳng tiên môn, kém hai cấp bậc.

Nhân tiện giới thiệu chênh lệch giữa cự hình tiên môn và thượng đẳng tiên môn.

Cự hình tiên môn có ít nhất người từ hỗn động cảnh trở lên mới được xưng là cự hình tiên môn. Trong cự hình tiên môn có không ít người đại đạo cảnh thập tầng, cửu tầng, tám tầng, thậm chí một số cự hình tiên môn có đến hai, ba hỗn động cảnh.

Đại hình tiên môn thì có đại đạo cảnh cửu tầng, cộng thêm các điều kiện khác có thể được xưng là đại hình tiên môn.

Thượng đẳng tiên môn thì điều kiện hạ thấp rất nhiều, có ít nhất đại đạo cảnh lục tầng là được. Không thấy chưởng môn Thanh Thành tiên môn, Côn Luân tiên môn chỉ là đại đạo cảnh lục tầng cũng được xưng là thượng đẳng tiên môn à?

Hoa Sơn kỳ thực là hoàn toàn ngoại lệ. Sinh ra Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền, Lục Nguyên, đương nhiên, nếu trừ bỏ ba người này thì Hoa Sơn chỉ là thượng đẳng tiên môn bình thường.

Lục Nguyên đến Hoa Sơn chính điện, ở đó sớm có người đàn ông trung niên áo tím vênh váo đứng đó.

Người đàn ông trung niên áo tím lạnh nhạt liếc Lục Nguyên một cái:

- Ngươi chính là Hoa Sơn chưởng môn?

Gã ra vẻ ta đây.

Lục Nguyên không chút nóng nảy nói:

- Đúng vậy, Cửu Hoa Sơn tìm ta có chuyện gì?

Sứ giả áo tím bâng quơ nói:

- Lục chưởng môn trẻ tuổi, người trẻ tuổi làm việc hay sai lầm, lại dám đánh chết con trai của Mạc chưởng môn Cửu Hoa Sơn tiên môn chúng ta, đúng là to gan thật. Nhưng lần này Mạc chưởng môn chúng ta đặc biệt khai ân, nể Lục chưởng môn cũng tiến vào trung ương thiên triều, cho Lục chưởng môn chút mặt mũi.

Sứ giả áo tím bắt đầu nói ra ý đồ đến, đương nhiên theo gã thấy thì là ban lệnh.

Sứ giả áo tím nói:

- Lục chưởng môn, Mạc chưởng môn chúng ta nói Hoa Sơn các ngươi vốn là một trong Cửu Hoa Sơn chúng ta, cũng là một hệ Cửu Hoa Sơn chúng ta. Khai phái tổ sư Hoa Sơn của các ngươi, Thông Hiểu Chân Nhân chính là khí đồ của phái ta, bây giờ Hoa Sơn đã thịnh vượng vài phần.

- Mạc chưởng môn nói rằng chỉ cần Hoa Sơn chịu quy thuận chúng ta, trở thành một phân đường Cửu Hoa Sơn chúng ta thì sẽ không để ý chuyện cũ nữa.

Sứ giả áo tím giống như ban ân cho Hoa Sơn vậy, kỳ thực gã biết ý định của Mạc chưởng môn. Mạc chưởng môn không phải người dễ chọc, con trai lão yêu thương và có tiền đồ thiên phú nhất Mạc Tử Hạc bị Lục Nguyên giết chết, đâu dễ tha cho hắn? Cơ bản chỉ cần Hoa Sơn thành phân đường của Cửu Hoa Sơn, sau này có cơ hội chậm rãi sửa chữa Hoa Sơn, không làm chết thằng nhóc Lục Nguyên thì sao chịu ngừng.

Sứ giả áo tím lạnh nhạt nói:

- Nếu Hoa Sơn không chịu quy thuận chúng ta, đợi chờ sẽ là đại quân Cửu Hoa Sơn tiên môn tới gần, Hoa Sơn sẽ bị đè thành bột vụn.

Gã cho rằng đã cho Hoa Sơn ưu đãi to lớn.

Tốt xấu cho Hoa Sơn các ngươi một con đường sống, tất nhiên một khi quy thuật thì Lục chưởng môn các ngươi sẽ bị Mạc chưởng môn giết chết.

Nhưng tốt xấu có đường sống thôi? Nếu không thì toàn Hoa Sơn triệt để bị đè bép.

Gã vênh váo hống hách nói:

- Thế nào? Lục chưởng môn ngoan ngoãn quy thuận không?

Lục Nguyên cười cười, sau đó một đấm vung ra, nắm đấm cực nhanh đập vòa mặt sứ giả áo tím. Khoảnh khắc nắm đấm tiếp xúc khuôn mặt sứ giả áo tím, lực lượng to lớn bắn ra, đánh gò má gã nhô lên cao cao. Lục Nguyên lại ra một đấm đánh vào má trái sứ giả áo tím.

Lại một cú đấm móc, đánh vào mũi sứ giả áo tím, đánh gãy mũi gả, hõm sâu hơn cả khuôn mặt.

Lại một cú đấm trái, móc cằm sứ giả áo tím.

Một cú móc phải, đánh vào má phải sứ giả áo tím.

Liên tiếp mấy đấm đánh sứ giả áo tím thành đầu heo. Sứ giả áo tím không kịp phản ứng, liên tiếp bị đánh nhiều đấm, nhưng lúc gã muốn phản kích thì phát hiện bị một đại chưởng pháp lực kiềm chế chặt chẽ, như bóp một con kiến vậy. Lục Nguyên đứng đó, tay cầm hồ lô rượu.

- Thứ nhất, sứ giả Cửu Hoa Sơn bình thường đừng có ở địa bàn Hoa Sơn hất hàm vênh váo, ta không thích. Nếu không phải vì ngươi còn truyền lời về Cửu Hoa Sơn thì không chỉ đơn giản như bây giờ đâu.

- Thứ hai, Cửu Hoa Sơn tiên môn muốn chiến thì Hoa Sơn ta sẽ ứng chiến.

- Bây giờ, chút đi!

Lục Nguyên động đại chưởng pháp lực, ném sứ giả áo tím xuống. Ném này không phải ra ngoài Hoa Sơn chính điện mà trực tiếp ném bay tới cahan trời. Sứ giả áo tím pháp lực bị giam cầm, từ mặt trên Hoa Sơn bắt đầu ngã xuống, không ngừng lăn lộn, một đường từ vạn trượng đường núi lăn xuống, quá trình không biết đụng bao nhiêu đá, cây cối. Áo tím vốn tôn quý hoa lệ trên người gã bị tảng đá, cây cối móc xé rách mướp. Toàn thân gã dù trải qua cường hóa, sẽ không vì ngã vạn trượng mà bị thương nặng, nhưng không thể tránh khỏi sưng bên này xanh bên kia.

Gã bị ném xuống Hoa Sơn, lăn xuống dưới.

Bùm!

Thật nhiều tro bụi dần tán đi, chỉ thấy trên đất nằm một người giống đầu heo, toàn thân xanh tím sưng húp, đồ rách rưới, cực kỳ chật vật. Người đó bò dậy, pháp lực đã hồi phục chút ít, gã tự hiểu mình kém xa Lục Nguyên.

- Tiểu tử hôi sữa họ Lục kia, ngươi dám bất kính với sứ giả Cửu Hoa Sơn ta!

Gã là sứ giả cự hình tiên môn, dù đi đến đâu mọi người đều khách sáo, tại nam cảnh có thể so với cường quốc như Đại Hoa quốc, cũng chính là Phu Dong quốc. Bây giờ chỉ là tiểu quốc nam cương cực kỳ hẻo lánh lại bị ô nhục mất hết mặt, gã rất tức giận, hận không thể giết Lục Nguyên.

- Họ Lục, ngươi dám đắc tội ta, ngươi muốn chết mà! Cửu Hoa Sơn chúng ta sẽ triệt để hủy diệt Hoa Sơn ngươi, ta muốn người Hoa Sơn nam giết nữ làm nô tỳ. Lục Nguyên, ngươi dám đắc tội ta, sẽ chết không chỗ chôn!

Sứ giả áo tím nhanh chóng bay hướng Cửu Hoa Sơn.

Sứ giả áo tím lợi dụng truyền tống trận, rất nhanh bay về Đại Hoa quốc, trở về Cửu Hoa Sơn.

Cửu Hoa Sơn sôi trào.

Một chưởng môn thượng đẳng tiên môn bình thường mà dám ô nhục sứ giả cự hình tiên môn, đúng là ăn gan hùm mật gấu mà.

- Hủy diệt Hoa Sơn!

- Cái loại hậu nhân tiểu phong tầm thường như Tiên Hoa phọng lại dám chọc giận chúng ta, đúng là muốn chết!

- Lục tiểu tử đó còn giết thiếu chưởng môn nữa!

- Đi chết đi, đi chết đi!

- Tiểu quốc chiến!

- Nhất định phải đánh tiểu quốc chiến, hủy diệt Hoa Sơn!

Cửu Hoa Sơn tiên môn toàn môn sôi sục, còn chưởng môn Cửu Hoa Sơn tiên môn là Mạc Dã Vương thì suy tư. Vốn lão định khiến Hoa Sơn trước đầu hàng rồi từ từ cho biết mùi, bóp chết Lục Nguyên. Nhưng nếu con đường này không đi thông vậy cứ dùng sát thức gió thu cuốn lá rụng đi, ngay mặt hủy diệt một Hoa Sơn bình thường.

Mạc Dã Vương vung tay, quăng ra lá bài.

Tiểu quốc chiến.

Mạc Dã Vương định xin tiểu quốc chiến.

Nam cảnh có tổng cộng hai trăm bốn mươi chín quốc gia.

Cộng thêm ba cảnh khác, có gần một ngàn quốc gia.

Một ngàn quốc gia này xưng là dưới quyền thống trị của trung ương thiên triều.

Nhưng kỳ thực trung ương thiên triều không có chút hưng thú quản lý ngàn quốc gia này. Không khó hiểu, phạm vi trung ương thiên triều chẳng biết khổng lồ cỡ nào, một ngàn quốc gia cộng lại không tính lớn bao nhiêu, so với một châu là đã khá lắm rồi, trung ương thiên triều thì có mười vạn đại châu.

Linh khí trung ương thiên triều là gấp mấy chục lần bên ngoài.

Nơi có diện tích càng lớn, linh khí đậm đặc, đối với gần ngàn quốc nước ngoài sao mà có hứng thú chứ? May là cũng đưa không ít chỉ tiêu cho nước ngoài, xem như cho mặt mũi.

Nước ngoài cơ bản là tự trị, khối nam cảnh do Đại Dung quốc quản lý.

Nam cảnh có hai trăm bốn mươi chín quốc gia, có các loại quy tắc.

Ví dụ có quy định là hai quốc gia nếu cách nhau năm nước, muốn đánh thì phải đưa ra xin.

Đây chính là Đại quốc chiến và tiểu quốc chiến.

Cái gọi là Đại quốc chiến tức chỉ hai quốc gia cách nhau hơn năm nước, trực tiếp đánh, hai quốc gia tất cả môn phái, thế lực đều đưa vào, loại Đại quốc chiến này là không chết không ngừng, tình huống này rất ít xuất hiện, nhưng một khi hiện ra thì là chém giết cực kỳ thảm khốc.

Tiểu quốc chiến thì là môn phái, thế lực trong nước cách nhau năm quốc trực tiếp đánh, như vậy hai môn phái sẽ là không chết không ngừng, mãi đến khi một môn phái bị môn phái khác hủy diệt. Cùng lúc đó, môn phái thắng có thể nhận tất cả của môn phái thua, đây cũng là cuộc chiến vô cùng thảm khốc.

Có rất ít người đi xin đại tiểu quốc chiến.

Mọi người cách nhau xa như vậy, bình thường không có thù hận gì lớn, không cần khiến tình hình thảm thiết như đại tiểu quốc chiến.

Cho nên khi Đại Hoa quốc Cửu Hoa Sơn tiên môn đưa ra xin tiểu quốc chiến, nam cảnh nhiều quốc gia chấn động. Tiểu quốc chiến, đây là tình hình bao lâu rồi chưa thấy chứ. Bây giờ thấy đến tiểu quốc chiến, không biết rốt cuộc là môn phái nào chọc Cửu Hoa Sơn tiên môn, khiến Cửu Hoa Sơn tiên môn đưa ra đại kỳ tiểu quốc chiến nữa.

Đại Hoa quốc là một trong cường quốc nam cảnh, tuy không bằng Đại Dung quốc nhưng so với Mộ Dung quốc, Đại Tầnq thì lớn hơn rất nhiều. Cửu Hoa Sơn tiên môn chính là môn phái cường đại của Đại Hoa quốc, thậm chí có người hỗn động cảnh trấn giữ. Cho nên Cửu Hoa Sơn tiên môn xin tiểu quốc chiến khiến rất nhiều thế lực chú ý.

Các phương quốc gia phát hiện, đối tượng Cửu Hoa Sơn tiên môn xin tiểu quốc chiến là một nơi hẻo lánh, lại nhìn, ủa, đó là Hoa Sơn tiên môn.

Hoa Sơn tiên môn, ủa, đây là môn phái nào?

Lại nhìn, thượng đẳng tiên môn mà thôi, chỉ là cự hình tiên môn bình thường, thế thì bị tiêu diệt chắc rồi.

Lại nhìn kỹ tư liệu, phát hiện thượng đẳng tiên môn này cũng khá thú vị, so với cự hình tiên môn bình thường mạnh hơn, năm đó còn ra Yến Thương Thiên siêu đẳng, hơn nữa từng là một phần của Cửu Hoa Sơn tiên môn, nhưng năm ngàn năm trước tách ra ngoài. Lại tra đến cuộc chiến Lục Nguyên và Mạc Tử Hạc thì tất cả sáng to.

Đây là thù mới thêm hạn cũ, hèn chi Cửu Hoa Sơn tiên môn xin tiểu quốc chiến với Hoa Sơn tiên môn.

Không biết Hoa Sơn tiên môn nhỏ bé sẽ làm sao, dù gì chỉ là thượng đẳng tiên môn, không khả năng là đối thủ chân chính của cự hình tiên môn, môn phái đẳng cấp cách xa đến hai bậc.

Cửu Hoa Sơn tiên môn ân oán lấy lý do thù mới hận cũ, Hoa Sơn tiên môn muốn tránh cũng không tránh được, e rằng sẽ bị Cửu Hoa Sơn tiên môn triệt để nghiền nát.

Một đám quốc gia, thế lực, nhóm người đều định xem trận tiểu quốc chiến này.

Tuy tiểu quốc chiến này không thể nghi ngờ, cơ bản là Hoa Sơn bị Cửu Hoa Sơn tiên môn đè bẹp, nhưng thế thì sao chứ? Dù gì đã lâu chưa thấy tiểu quốc chiến, khó khăn lắm mới có một trần, phải đi nhìn một chốc.

Lúc này Tấn quốc bị tin tức tiểu quốc chiến làm chấn động.

Cự hình tiên môn Cửu Hoa Sơn tiên môn lại tuyên chiến hướng thượng đẳng tiên môn Hoa Sơn tiên môn, hơn nữa là tiểu quốc chiến không chết không ngừng, thật khiến người vô cùng giật mình. Hoa Sơn tiên môn cống hiến cho Tấn quốc rất lớn, nếu không có Hoa Sơn tiên môn thì e rằng bây giờ Tấn quốc đã sớm rơi vào tay Nhâm Độc.

Kết quả bây giờ Nhâm Độc mới chết, Hoa Sơn tiên môn công thần bị cự hình tiên môn Cửu Hoa Sơn tiên môn tìm tới cửa.

Võ Đang tiên môn, Côn Luân tiên môn, Thanh Thành tiên môn, Nam hải tiên môn tức giận, nhưng có căm hạn bất bình cũng vô dụng, dù bốn thượng đẳng tiên môn cộng lại cũng không đủ cự hình tiên môn nhét răng, môn phái cách hai cấp bậc, chênh lệch chẳng biết lớn bao nhiêu, lớn đến không thể tưởng tượng.

Trên Hoa Sơn, Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Nếu tiểu quốc chiến sắp bắt đầu, mọi người hãy chuẩn bị đi. Quy tắc tiểu quốc chiến là một bên phái ra một ngàn người quyết định số mạng môn phái. Môn phái chúng ta phải phái ra một ngàn người.

Lục Nguyên vừa dứt lời, không ngừng có người ùa ra muốn tham gia tiểu quốc chiến.

Đích thật thực lực Hoa Sơn tiên môn kém xa Cửu Hoa Sơn.

Nhưng thực lực không bằng thì sao?

Hoa Sơn có tinh thần của Hoa Sơn.

Đặc biệt là sau cuộc chiến bảo vệ Hoa Sơn, triệt để đánh ra khí thế Hoa Sơn, tinh thần Hoa Sơn, các nơi ồ ạt báo tên. Vô Dương Thượng Nhân, Tử Hà Thượng Nhân, Hồi Phong Thượng Nhân, các thượng nhân đều không thiếu một ai báo danh. Bây giờ Hoa Sơn có hai, ba mươi đại đạo cảnh đều báo danh hết, vài trăm người trường sinh kỳ, cộng thêm một ít luyện thể kỳ, rất nhanh gom đủ một ngàn người.

Lúc trước đối mặt đám đầu lĩnh ma đạo ma diễm ngập trời Nhâm Độc, chúng ta có thể bảo vệ Hoa Sơn.

Bây giờ đối mặt thanh thế kinh người của cự hình tiên môn, chúng ta cũng có thể bảo vệ Hoa Sơn.

Đây chính là tinh thần của Hoa Sơn.

- Có thể tính thêm ta không?

Ông lão áo trắng chắp tay sau lưng đi vào điện đường, bên cạnh là tứ vệ cầm kỳ thư họa. Lục Nguyên mừng như điện, lần này cộng không phải một người mà là năm, thực lực tứ vệ cầm kỳ thư họa đều là đại đạo cảnh, mỗi người rất mạnh.

Ngày mười hai tháng bảy, mặt trời nóng cháy.

Một ngàn người bước qua truyền tống trận, đi hướng Đại Dung thành. Không sai, tiểu quốc chiến không phải cử hành ở Đại Hoa quốc, cũng không ở Đại Tấn quốc mà là tại Đại Dung thành, đây chính là quy tắc tiểu quốc chiến. Tới Đại Dung thành, Lục Nguyên khiến mọi người thả lỏng chút, quen thuộc Đại Dung thành. Nhưng không bao nhiêu người đi nghỉ ngơi, đa số người đều ôm niềm tin chết chắc, dù là chết cũng phải bảo vệ Hoa Sơn.

414. Chương 787-788 : Cửu Hoa Sơn Ra Tay

Ngày mười lăm tháng bảy, ngày tiểu quốc chiến rốt cuộc sắp bắt đầu.

Lục Nguyên mang theo chín trăm chín mươi chín ngươi đi hướng Đại Dung hoàng cung. Tới Đại Dung hoàng cung, Lục Nguyên tràn đầy cảm thán, lần trước tới đây là để tham gia thử thách trăm quốc, lần này đến là cùng Đại Hoa quốc Cửu Hoa Sơn tiên môn tiến hành quốc chiến.

Lục Nguyên nhìn thấy trên ghế khách mời không ít người. Đại Dung quốc quốc chủ Chu Trung Dung ngồi đó, Nhị quốc chủ Nạp Lan Đức cười lạnh. Nạp Lan Đức hận Lục Nguyên không chết, gã sớm muốn hắn chết rồi nhưng hắn vẫn không chết, bây giờ Lục Nguyên rốt cuộc chết trong cuộc chiến tiểu quốc chiến, gã rất sung sướng.

Tam quốc chủ Trác Lăng Vân cũng cười tủm tỉm. Gã cùng Chu Thanh Huyền mỉm cười. Trác Lăng Vân và Chu Thanh Huyền là bạncux, biết rõ vị bạn cũ này thực lực đến tình trạng đáng sợ. Trong nhiều người tất cả đều cho rằng Hoa Sơn tiên môn đi tìm chết, chỉ mình Trác Lăng Vân biết, có bạn bạn già này ở thì Cửu Hoa Sơn tiên môn chính là đi tìm chết. Trác Lăng Vân cảm thấy thú vị là Chu Thanh Huyền giả bộ thực lực là đại đạo cảnh thập tầng, hơn nữa không ai thấy ra. Nếu không phải Trác Lăng Vân sớm biết thực lực ông bạn già chỉ sợ cũng không thấy ra.

Nhưng e rằng Trác Lăng Vân không đoán được là Chu Thanh Huyền không có ý định ra tay.

Trừ ba vị quốc chủ ra, Đại Hoa quốc đến không ít người, Tấn quốc cũng có không ít người đến, nq cũng vậy, nước khác cũng tới khá nhiều người, đây chính là tiểu quốc chiến khó gặp.

Nhóm Tấn quốc tất nhiên là hy vọng Hoa Sơn tiên môn thắng, nhưng cũng biết người Tấn quốc muốn thắng rất khó khăn.

Nhóm Nguyên quốc hy vọng Hoa Sơn sớm bị diệt. Một khi Hoa Sơn bị diệt thì nq muốn thắng đám Võ Đang tiên môn khó khăn sẽ giảm một nửa.

Người quốc gia khác đa số cho rằng bên Hoa Sơn thua chắc rồi, không phải thiên hướng cảm tình mà chỉ vì một là thượng đẳng tiên môn, một là cự hình tiên môn, môn phái cách biệt hai đẳng cấp, chênh lệch quá xa, chỉ cần đầu óc bình thường đều cho rằng bên Cửu Hoa Sơn sẽ thắng.

Vào lúc này, khí thế vô số cường giả ở chân trời đến.

Người Cửu Hoa Sơn sắp đến.

Dẫn đầu là ông lão dáng người vạm vỡ. Ông lão tóc bạc trắng, mắt màu trắng, chính là Mạc Dã Vương. Toàn thân lão tỏa ra khí thế hỗn động cảnh, thật là kinh thiên động địa. Khí thế người lão tuy không cường bằng ba vị quốc của nhưng so với người khác thì mạnh rấtn hiều.

Tứ cảnh ngoài trung ương thiên triều, mỗi một hỗn động cảnh đều là tồn tại kinh thiên động địa.

Sau lưng Mạc Dã Vương, có một người đàn ông trung niên diện mạo hơi giống lão. Người đàn ông trung niên có mày đen, không giận mà uy, chính là phong chủ Thập Vương phong Mạc Tử Vương, huynh trưởng của Mạc Tử Hạc, khí thế cuồn cuộn, đã tới nửa bước hỗn động, thật là cường đại.

Còn có một người đàn ông trung niên gầy gò. Người đàn ông trung niên này chính là phong chủ Thiên Đài phong một trong Cửu Hoa thập phong, tên là Mạc Tử Ngôn, đệ đệ của Mạc Tử Vương, nhị huynh của Mạc Tử Hạc, toàn thân cuồn cuộn pháp lực, pháp lực đến đại đạo cảnh thập tầng.

Còn có một phụ nhân mỹ miều, tên là Vinh Phượng Kiều, chính phong chủ của Thiên Trụ phong trong Cửu Hoa thập phong, có pháp lực đại đạo cảnh cửu tầng.

Có một tăng nhân đầu trọc, pháp danh của người này là Vi Ác Tăng Nhân, cũng có pháp lực đại đạo cảnh cửu tầng, là phong chủ La Hán phong trong thập phong.

Còn có người thanh niên cực kỳ kiêu ngạo lạnh lùng, tên là La Tú, là phong chủ Độc Tú phong, có pháp lực đại đạo cảnh bát tầng.

Trừ bọn họ ra còn có nhiều người khí thế cực kỳ hùng hồn.

Hay cho cự hình tiên môn, quả nhiên nhân tài đầy rẫy, khó tưởng tượng. Có người nửa bước hỗn động, có đại đạo cảnh thập tầng, có đại đạo cảnh cửu tầng, có đại đạo cảnh bát tầng, số lượng rất nhiều, thực lực mạnh mẽ như vậy thật là làm người kinh đến rớt trong mắt.

Chưởng môn Cửu Hoa Sơn tiên môn Mạc Dã Vương nhìn hướng Lục Nguyên, trong mắt bắn ra vô tận thù hận, hận không thể nghiền xương Lục Nguyên thành tro.

Sát ý của lão đã đậm đến cực điểm.

Người Cửu Hoa Sơn rốt cuộc đến rồi.

Người Cửu Hoa Sơn số lượng đương nhiên là một ngàn.

Nhưng thực lực một ngàn người này quá cường, rất cường. Có nửa bước hỗn động, có đại đạo cảnh thập tầng, có đại đạo cảnh cửu tầng, có đại đạo cảnh bát tầng, số lượng rất nhiều, trong một ngàn người đến yếu nhất cũng là tu vi trường sinh kỳ tứ, ngũ tầng.

Mặt khác nhìn bên Hoa Sơn, mạnh nhất chắc là Hoa Sơn chưởng môn Lục Nguyên, bộ dạng không mạnh lắm. Còn có ông lão tóc trắng, xem ra chỉ cỡ đại đạo cảnh thập tầng, trừ hai người này ra mạnh nhất mới là đại đạo cảnh thôi. Trong một ngàn người yếu nhất là luyện thể kỳ tứ, ngũ tầng.

Cấp bậc xa đến không thể tưởng.

Cửu Hoa Sơn hiện ra thực lực không uổng là cự hình tiên môn, dễ dàng nghiền nát Hoa Sơn.

Thực lực hai phe cách biệt quá lớn.

Nhìn người Cửu Hoa Sơn, đa số người xem đều thầm nghĩ, xem ra Hoa Sơn tiêu đời rồi.

Đối mặt địch thủ cường đại như vậy, không tiêu cũng không được.

Trong nhiều người Cửu Hoa Sơn, thiếu phụ mỹ miều phong chủ Thiên Trụ phong Vinh Phượng Kiều cười duyên nhìn Lục Nguyên. Mỗi khi ả đi một bước là bộ ngực rung rinh, ba đào mãnh liệt.

Ả cười quyến rũ đi tới trước mặt Lục Nguyên, nói:

- Thật là anh đẹp trai trẻ tuổi, có muốn cùng nô gia không? Bảo đảm ngươi bảy ngày bảy đêm không muốn xuống giường.

Phong chủ Độc Tú phong La Tú lạnh lùng nói:

- Bảy ngày bảy đêm không xuống giường e rằng đã bị ngươi thải dương bổ âm đùa chết rồi.

Phong chu La Hán phong Vi Ác Tăng Nhân đứng bên cạnh cười khùng khục nói:

- Đồ dâm đãng, đừng mơ, ta muốn đập nát đầu hắn, xem coi ngươi chơi làm sao.

Phong chủ Thiên Đài phong Mạc Tử Ngôn đứng ở trước mặt Lục Nguyên, lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi có bản lĩnh dám giết đệ đệ Mạc Tử Hạc của ta, đã định trước cuộc đời ngươi sẽ thê thảm. Yên tâm, ta sẽ không cho Vi Ác Tăng Nhân đập nát đầu ngươi, ta muốn để lại đầu ngươi làm cái bô cho ta.

Phong chủ Thập Vương phong Mạc Tử Vương đi tới trước mặt Lục Nguyên, nói:

- Ngươi không nên dây vào Cửu Hoa Sơn chúng ta, đây chính là con đường chết của ngươi. Lần trước ta cho ngươi cơ hội, để ngươi đầu vào Cửu Hoa Sơn vậy mà không làm, tìm cái chết.

Toàn thân gã có khí phách vương giả, trong lúc nói chuyện có đại khí. Nhưng gã nói lời này không phải tốt bụng gì, chỉ là trước khi đấu lần thứ hai quẫy nhiễu tinh thần Lục Nguyên.

Chưởng môn Cửu Hoa Sơn Mạc Dã Vương thì đôi mắt đầy thù hận. Trong đám người có lão là hận nhiều nhất. Con trai Mạc Tử Hạc của lão bị Lục Nguyên giết chết, hơn nữa là thông qua thủy kính thuật lão chính mắt thấy, lão hận không thể nghiền xương Lục Nguyên thành tro.

- Tiểu tử Lục Nguyên, lần này ta muốn ngươi triệt để chết, ta muốn ngươi hối hận sống trên đời này, ta muốn mỗi khối xương thịt của ngươi dùng cách độc ác nhất hành hạ.

- Không chỉ là ngươi, Hoa Sơn các ngươi, tất cả nam nhân giết chết, nữ nhân làm nô làm tỷ!

Phe Cửu Hoa Sơn tuyên bố nguyền rủa cực kỳ ác độc.

Chúng đều muốn Lục Nguyên chết, là chết triệt để.

Cửu Hoa Sơn là Cửu Hoa Sơn của Mạc gia.

Người Mạc gia hận Lục Nguyên thì Cửu Hoa Sơn cũng sẽ hận chết hắn.

Tiểu quốc chiến còn chưa bắt đầu, khí thế sát phạt cực đậm đã lan tràn, đủ thấy được một khi bắt đầu tiểu quốc chiến là Cửu Hoa Sơn sẽ phát ra lực lượng khủng bố nghiền Hoa Sơn thành bột phấn, không còn tồn tại trên đời.

Đại quốc chủ Chu Trung Dung giơ tay nói:

- Qua không lâu nữa ta sẽ đi trung ương thiên triều, cho nên việc tiểu quốc chiến vẫn là giao cho Nhị quốc chủ Nạp Lan chủ trì.

Đại quốc chủ Chu Trung Dung tọa trấn nam cảnh thật lâu rồi cuộc phải đi, Nạp Lan Đức sắp lên ngôi, bên trong dính dáng đến tranh đấu quyền thế, rất nhiều phe cánh đều biến sắc. Không ngờ Đại quốc chủ Chu

Trung Dung vào lúc này ném ra vấn đề nổ tung. Trong phút chốc các phe đều suy tư, làm sao tới gần kết giao với Nạp Lan Đức, đem quan hệ tiến thêm một bước. Tọa trấn nam cảnh chính là vị trí có quyền thế cực lớn.

Nạp Lan Đức cười cười, gã rất vừa lòng phản ứng của mọi người.

Gã lạnh nhạt nói:

- Tiểu quốc chiến này chọn địa hình vùng núi, đại sơn Thiên Vân Sơn phạm vi mười vạn dặm làm chiến trường.

Mười vạn dặm nói đến thì lớn nhưng thực tế không bao nhiêu, dù sao là hai ngàn người chiến đấu.

Trong trận chiến này sẽ có nhân vật hỗn động cảnh ra tay, thần niệm hỗn động cảnh quét qua, mười vạn dặm bình thường có tác dụng gì.

Tiểu quốc chiến bình thường đều là phạm vi hai mươi vạn dặm.

Nạp Lan Đức vì muốn Lục Nguyên sớm chết, lợi dụng quyền thế trong tay biến thành phạm vi mười vạn dặm. Nạp Lan Đức nói xong âm độc nhìn Lục Nguyên. Bên cạnh nhóm người các quốc cũng biết Nhị quốc chủ Nạp Lan bất mãn Hoa Sơn. Người các quốc cảm thán, Hoa Sơn chọc nhiều thù hận thật, Cửu Hoa Sơn muốn diệt họ, Nhị quốc chủ Nạp Lan cũng muốn tiêu diệt.

Lập tức đằng trước xuất hiện hai truyền tống trận, là truyền tống hai hướng đến Thiên Vân Sơn.

Người Cửu Hoa Sơn đạp trên truyền tống trận, người Hoa Sơn đạp trên truyền tống trận khác.

Hai truyền tống trận hướng đến vị trí khác nhau trong Thiên Vân Sơn.

Cái gọi là tiểu quốc chiến, bắt đầu không cùng một địa điểm mà trong phạm vi nhất định, rồi hai phe đấu nhau.

Một phe đầu hàng hoặc là một phe đoàn diệt thì mới kết thúc.

Người Hoa Sơn lần lượt đạp trên truyền tống trận, lần lượt bị truyền tống vào Thiên Vân Sơn.

Qua truyền tống trận, Lục Nguyên nhìn hoàn cảnh xung quanh. Bốn phía đều là từng cây chọc thẳng che trời, dưới lòng bàn chân lá cây mục ẩm ướt, đủ các loại sâu bò tới bò lui dưới lá cây mục. Đây chính là Thiên Vân Sơn, địa điểm cụ thể lần tiểu quốc chiến này, phạm vi mười vạn dặm đúng là không tính quá lớn.

Tiếp theo hắn nên đấu thế nào đây? Chỉ huy một ngàn người chiến, hắn chưa từng trải qua.

Chu Thanh Huyền lên tiếng:

- Lục Nguyên, ngươi theo ta một lúc.

- Vâng, sư thúc tổ!

Lục Nguyên gật đầu đi theo Chu Thanh Huyền sang một bên.

Chu Thanh Huyền dẫn Lục Nguyên đi một góc, nói:

- Lần này ta không định ra tay.

Lục Nguyên ngây ra, lòng tính toán nếu như không có Chu sư thúc tổ ra tay thì mình đối phó người Cửu Hoa Sơn sẽ khá là khó khăn, phải làm sao mới thắng được, giảm bớt thương vong phe mình.

Chu Thanh Huyền lạnh nhạt nói:

- Đương nhiên, không phải ta cái gì cũng không làm, giờ ta sẽ truyền cho ngươi hậu tục âm dương.

Âm dương thiết tắc mà còn có hậu tục? Lục Nguyên kinh ngạc.

- Thập đại thiết tắc có ý nghĩa riêng của nó. Luân hồi có luân hồi bàn, sinh tử luân hồi bàn, có khi không là luân hồi bàn. Tương tự, âm dương cũng có. Lúc trước ta truyền cho ngươi trúc cơ âm dương là sơ bộ âm dương. âm dương chia ba loại, một loại là nhất túc âm dương, loại thứ hai là thương hải âm dương, loại thứ ba là thiên địa âm dương.

- Ba loại âm dương này hai cái trước có ý thương hải nhất túc. Cái ogij là nhất túc âm dương tức là lúc trước dạy cho ngươi, nhất túc âm dương bình thường được xương âm dương phổ thông, cái này khi đối địch xem thấu sơ hở trong tâm pháp kẻ địch. Bây giờ ngươi luyện thành bát âm bát dương, chỉ kém một âm một dương cuối là thành âm dương, cũng tức là loại nhất túc âm dương này.

- Loại thứ hai thương hải âm dương thì không dùng đối địch một người mà là một môn phái, một tập thể, thậm chí khả năng dùng với một văn minh.

Khi nói ra câu này, hướng Chu Thanh Huyền nhìn rõ ràng là trung ương thiên triều. Lục Nguyên thầm nghi hoặc, Yến tổ sư ở trung ương thiên triều có một đoạn chuyện xưa, vậy Chu sư thúc tổ tại trung ương thiên triều phải chăng cũng có ẩn ý? Có khả năng liên quan đến văn minh.

Chu Thanh Huyền nói:

- Cái gọi là thương hải âm dương là tìm ra sơ hở một thế lực tập thể. Mỗi thế lực đều có sơ hở, đây là nhất định, chỉ cần tìm đến chỗ hở vào tay là có thể đạt đến tác dụng vượt qua tưởng tượng. Thương hải âm dương không phải trực tiếp dùng trong chiến trận nhưng so với nó còn đáng sợ hơn.

- Còn loại thứ ba, thiên địa âm dương là cảnh giới trong truyền thuyết. Giống như trong luân hồi có thời không lâun hồi cũng là cảnh giới truyền thuyết.

- Thời không luân hồi bàn có thể chuyển đổi không gian, luân hồi thời gian. Còn thiên địa âm dương là nhìn thấy sơ hở thiên địa, từ trong sơ hở ngộ ra cách bất bại bất hủ bất diệt.

Chu Thanh Huyền lắc đầu, nói:

- Nhưng đây chỉ là cảnh giới trong truyền thuyết, ta không ngộ ra bất cứ môn đạo nào trong ấy, thật quá xa xôi.

- Loại thứ nhất nhất túc âm dương hướng về một người thì ta đã truyền thụ, ngươi sắp luyện thành, bây giờ là lúc luyện cái thứ hai, thương hải âm dương.

Chu Thanh Huyền nói:

- Thương hải âm dương, phải học quan sát khí kẻ địch, phát hiện nhược điểm của một đám kẻ địch. Bây giờ ta truyền cho ngươi cách xem khí.

Chu Thanh Huyền nói:

- Thế cục hiện nay, ta không ra tay thì thực lực Cửu Hoa Sơn hơn xa chúng ta, ưu thế hoàn toàn nghiền ép, đây là thế lực so với ma đạo Thế Thiên Minh cường đại rất nhiều. Đối mặt Thế Thiên Minh cao một bậc có thể dựa vào sĩ khí tranh một phen, giương lên trên, cuối cùng đánh ra sĩ khí Hoa Sơn chúng ta.

- Nhưng bây giờ đối mặt là Cửu Hoa Sơn. Chúng ta không thể làm như vậy, nếu không thì Hoa Sơn trải qua mấy lần ma kiếp, khó khăn lắm mới giữ xuống chút thực lực sẽ mất hết trong trận chiến này.

- Vậy nên bây giờ ngươi phải học thương hải âm dương, phát hiện nhược điểm của chúng, khiến chúng không thể dễ dàng tìm ra bên Hoa Sơn chúng ta, tránh cho hai bên ngay mặt đấu.

Chu Thanh Huyền nói tiếp kế sách:

- Tiếp theo ngươi tranh thủ sớm tăng thực lực. Một khi đến nhị thiết tắc kiếm thánh, lấy thực lực của ngươi, muốn thắng Mạc Dã Vương không phải chuyện khó.

Trước tiên dùng thương hải âm dương tìm ra điểm mù của Cửu Hoa Sơn, khiến Cửu Hoa Sơn không thể tìm thấy người Hoa Sơn.

Sau đó luyện thành nhị thiết tắc kiếm thánh, dùng sức một mình bình định Cửu Hoa Sơn.

Đây là kế sách Chu Thanh Huyền dành cho Lục Nguyên.

Chu Thanh Huyền nói xong không định ra tay, lão dự định ở bên cạnh xem trò hay.

Ngoài Đại Dung thành hoàng thành.

Đại quốc chủ Chu Trung Dung, Nhị quốc chủ Nạp Lan Đức, Tam quốc chủ Trác Lăng Vân, còn có nhiều phe phái đều thông qua thủy kính thuật nhìn tiểu quốc chiến. Nam cảnh bình tĩnh quá lâu, rất hiếm thấy tiểu quốc chiến như vậy, cho nên khi nó xảy ra thì các phe đều nhìn. Vốn tiểu quốc chiến chỉ là phạm vi mười vạn dặm, không tính quá rộng. Người các quốc vốn tưởng người Cửu Hoa Sơn sẽ rất nhanh tìm đến người Hoa Sơn.

415. Chương 789-790 : Thử Thách

Kết quả cho đến bây giờ, đã qua một ngày mà người Cửu Hoa Sơn vẫn không tìm thấy người Hoa Sơn.

Thấy sao cũng là lạ, chẳng qua là phạm vi mười vạn dặm mà thôi, lấy thần niệm hỗn động cảnh của cao thủ thì dễ dàng quét qua hết.

Hơn nữa thông qua thủy kính thuật, mọi người phát hiện có mấy lần thần niệm Cửu Hoa Sơn rõ ràng thăm dò được người Hoa Sơn, nhưng cực kỳ lạ lùng là không tìm thấy người Hoa Sơn. Rõ ràng chỉ kém một chút nhưng thần niệm vẫn không lan qua, tình huống như vậy xuất hiện một lần có thể nói là bình thường.

Nhưng xuất hiện lần thứ hai, thứ ba, thứ tư thì sao?

Thế này vẫn bình thường sao?

Mới bắt đầu trận tiểu quốc chiến đã lan tràn không khí khác lạ.

Nhiều phe phái có mặt đều roàng bọn họ là người ngoài cuộc tỉnh táo, nhưng Cửu Hoa Sơn sao lại trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ tường thế này, tất cả đều chỉ hướng Hoa Sơn, bên Hoa Sơn rốt cuộc dùng pháp môn quái dị gì mà có thể làm ra chuyện lạ lùng đến vậy?

Trong nhiều người chỉ có Trác Lăng Vân biết rõ thủ đoạn của bạn già Chu Thanh Huyền là hiểu ra có chuyện gì.

Nhưng gã thông qua thủy kính thuật phát hiện bạn già Chu Thanh Huyền vẫn không ra tay. Ủa, xem bộ dạng không lẽ là Lục Nguyên làm? Không đúng, Lục Nguyên tu hình như là luân hồi mà, âm dương của Chu Thanh Huyền hắn cũng học được có khuôn có dạng ư? Nếu là vậy thì Lục Nguyên rất không tầm thường.

Trác Lăng Vân thầm kinh, gã chỉ hạn mình không có con gái, nếu không thì gả con gái cho Lục Nguyên, lôi kéo nhân vật có tiềm lực vô cùng.

Trong Thiên Vân Sơn, tiểu quốc chiến.

Cho đến bây giờ, tiểu quốc chiến đã bắt đầu một ngày.

Quái dị là tiểu quốc chiến bắt đầu một ngày mà hai bên vẫn chưa một lần tiếp xúc.

Lục Nguyên xoa huyệt thái dương, trong vòng một ngày nay hắn luôn học thương hải âm dương. Thương hải âm dương có ý nghĩa huyền diệu vô cùng, Lục Nguyên cũng biết đây là cơ hội khó được, Chu sư thúc tổ ở bên cạnh không ngừng chỉ điểm mình, thương hải âm dương đừng xem nó không có bao nhiêu tác dụng ngay mặt chiến đấu, nhưng phát hiện nhược điểm một thế lực gần như là bản lĩnh nghịch thiên.

Đến bây giờ xem như đã có sở thành thương hải âm dương.

Sau này thương hải âm dương có thể phát huy nhiều trong trung ương thiên triều.

Chu Thanh Huyền vừa lòng gật đầu, Lục Nguyên vừa mặt kiếm đạo đích thực thiên phú kinh người. Hắn đã học được thương hải âm dương có khuôn có dạng. Nhớ năm đó khi Chu Thanh Huyền luyện thương hải âm dương thì tốn thật lâu mới tiểu sở thành, giờ Lục Nguyên đã làm được rồi.

Đợi Lục Nguyên luyện thành cửu âm cửu dương, đặt chắc nền móng âm dương, khi ấy thương hải âm dương chắc chắn càng kinh người.

- Không tệ.

Chu Thanh Huyền khen một tiếng:

- Nhưng bây giờ bắt đầu luyện tập thứ chín cửu âm cửu dương. Ngươi thiếu là thiện kiếm ý.

Lục Nguyên lập tức ngừng thương hải âm dương, bây giờ hắn đã cơ bản phân tích ra điểm mù của Cửu Hoa Sơn, tại đây chắc có thể giấu một đoạn thời gian.

Chu Thanh Huyền nói:

- Hoa Sơn chúng ta chính là năm ngàn năm trước tổ sư gia Thông Hiểu Chân Nhân khai sáng.

- Năm đó Thông Hiểu Chân Nhân chính là một hệ Tiên Hoa phong của Cửu Hoa Sơn thập phong. Thông Hiểu Chân Nhân tuổi trẻ ôm chí lớn, muốn hồi phục hệ Tiên Hoa, tái hiện Tiên Hoa phong. Chẳng qua khi ấy đắc tội đệ nhất phong Thập Vương phong của Cửu Hoa Sơn tiên môn, bị người Thập Vương phong làm khó dễ, muốn gầy dựng lại hệ Tiên Hoa phong thì phải ở trong thử thách trăm quốc lấy được tròn sáu mươi điểm. Đáng tiếc năm đó dù Thông Hiểu Chân Nhân thực lực mạnh mẽ nhưng chỉ được năm mươi điểm.

- Sau đó Thông Hiểu Chân Nhân ôm hận rời đi, tới Tấn quốc, sáng lập ra tiên môn Hoa Sơn này, cũng chính là Hoa Sơn tiên môn chúng ta.

- Đáng tiếc năm đó công pháp chí bảo trấn phong hệ Tiên Hoa phong bị người Thập Vương phong dùng thủ đoạn cực kỳ thấp kém lấy đi.

- Sau đó Thông Hiểu tổ sư gia dù khai sáng ra Hoa Sơn, sáng lập ra cơ nghiệp năm ngàn năm nhưng trong lòng buồn bực khó giải, cuối cùng tức giận chết. Thông Hiểu tổ sư gia từng nói, nếu ai có thể được sáu mươi điểm thì phải trở về Cửu Hoa Sơn, đoạt lại công pháp chấn chư thiên này.

Chu Thanh Huyền bắt đầu kể chuyện, câu chuyện này lúc mới bắt đầu thử thách trăm quốc thì Lục Nguyên sớm nghe qua, giờ lại nghe thêm lần nữa.

Hơn mười năm trước Lục Nguyên được đến sáu mươi điểm đánh giá, nhưng vì tiếp theo đến thử thách trăm quốc, trung ương thiên triều, các loại sự tình dồn dập, không đi Cửu Hoa Sơn.

Bây giờ Chu Thanh Huyền lại kể chuyện này, không biết có mục đích gì.

Chu Thanh Huyền cười cười, nói:

- Chí bảo công pháp năm đó của Tiên Hoa phong chính là Vô Lượng Thiên Quang Ngọc Bích.

Lục Nguyên đương nhiên không khả năng biết Vô Lượng Thiên Quang Ngọc Bích là cái gì, hắn nghiêm túc lắng nghe.

Chu Thanh Huyền từ từ nói:

- Tiền bối năm đó Tiên Hoa phong từng vô tình được đến một món báu vật, báu vật này là ngọc bính không lớn lắm. Ngọc bích này mặt trên có đủ các loại ánh sáng chiếu rọi, ban đầu ánh sáng không có quy luật, nhưng nhìn cẩn thận có thể cấu thành từng môn kiếm quang, diễn sinh ra rất nhiều kiếm pháp. Báu vật này chính là Vô Lượng Thiên Quang Ngọc Bích, ý chỉ tia sáng trên khối ngọc bích là vô cùng vô tận vô lượng, lại do từ trên trời đến nên gọi là Vô Lượng Thiên Quang Ngọc Bích.

- Khối ngọc bích có thể diễn sinh ra nhiều kiếm pháp cho nên là chí bảo uy chấn các quốc.

Chu Thanh Huyền nói:

- Đáng tiếc chí bảo như vậy bị Tiên Hoa phong cướp mất. Ta từng lúc còn trẻ đêm lẻn vào Cửu Hoa Sơn, trộm đi ngọc bích không lớn này luyện thành thiên địa pháp tắc. Tiếc rằng khi đó tuổi trẻ thực lực thấp, bị chưởng môn Cửu Hoa Sơn đánh bại, chí bảo không về với Hoa Sơn được. Bây giờ giao cho ngươi, có chí bảo này, muốn ngộ được quang kiếm ý không tính khó khăn.

- Bây giờ dường như chí bảo ở trên người Mạc Tử Ngôn.

Chu Thanh Huyền nói:

- Bây giờ thử thách của ngươi tới rồi.

Ánh nắng sáng sủa, tâm tình người Cửu Hoa Sơn không tốt đẹp lắm, ngược lại vô cùng bứt rứt.

Hôm nay đụng tới sự việc thật quá quái dị.

Vốn lúc mới vào Thiên Vân Sơn, chính thức tiến vào tiểu quốc chiến, mọi người cho rằng có thể dễ dàng đè bẹp người Hoa Sơn, có thể giết người Hoa Sơn, đồ sát từng tên. Người Cửu Hoa Sơn rất là sung sướng nghĩ, kết quả nguyên một ngày không có gì hết, căn bản không tìm thấy người Hoa Sơn. Không tìm thấy người thì nói đến giết làm sao? Tìm cả ngày không thấy đủ thấy quái dị, người Cửu Hoa Sơn không ngừng tìm tới tìm lui đều không ra, tất cả bất giác tâm tình bực bội.

Mạc Dã Vương chính là Cửu Hoa Sơn chưởng môn, Mạc Tử Vương là phong chủ Thập Vương phong, Thập Vương phong là đứng đầu mười phong, cho nên hai người này nhẫn nhịn được.

Tuy nhiên, họ nhịn được không đại biểu những người khác có thể chịu đựng.

Thiên Đài phong Mạc Tử Ngôn quát:

- Lục Nguyên chết tiệt, núp sâu như vậy, nếu để ta tìm thấy ngươi, ta nhất định sẽ lấy đầu ngươi làm bô!

Gã không chỉ nói thôi, gã thật sự muốn làm vậy. Gã phát ra nguyền rủa ác độc. Mạc Tử Ngôn trong Đại Hoa quốc uy thế rất lớn, tất cả người đắc tội gã đều bị giết đem đầu làm cái bô.

Từng có đôi vợ chồng, thê tử cực kỳ xinh đẹp, bị Mạc Tử Ngôn vừa mắt, kết quả giết người chồng lấy đầu làm thành bô, thê tử không nghe theo bị gã trước hiếp rồi giết, cắt đầu làm thành bô.

Vũ trụ, thiên địa, những đại hoàn cảnh, đại thế giới bản thân không chia thiện hay ác. Trong vũ trụ, trong kỹ nguyên thiện và ác là cân bằng, hoặc ở một đoạn thời gian, địa điểm nào đó không cân bằng nhưng tổng thể thì cân bằng. Lục Nguyên cảm giác như ngồi trong không trung chênh vênh, nhìn kỷ nguyên biến đổi, thiện ác như nước sông cuồn cuộn chảy qua.

Bây giờ đầu bô của gã đã có chín trăm chín mươi chín cái.

Gã muốn cái đầu Lục Nguyên trở thành cái thứ một ngàn.

- Nghe nói Lục Nguyên này thực lực kinh người.

Phong chủ Độc Tú phong La Tú nói:

- Mạc sư huynh, ngươi phải cẩn thận người này.

Mạc Tử Ngôn quát một tiếng, nói:

- Lục Nguyên bình thường tính cái gì !?

- Đúng vậy, một Lục Nguyên bình thường mà thôi, người như hắn xách giày cho Mạc phong chủ còn không xứng nữa là.

- Mạc phong chủ văn thành võ đức, kẻ thấp hèn đó sao mà xứng!

- Mạc phong chủ thần công đại thành, một người có thể diệt được Hoa Sơn.

- Lấy tiềm lực của Mạc phong chủ, chắc chắn trong trăm năm trùng kích được hỗn động cảnh, trở thành siêu cấp thủ lĩnh Đại Hoa quốc!

Mạc Tử Ngôn có tiềm lực kinh người, lại là con trai Mạc Dã Vương, đương nhiên là mọi người cùng vuốt mông ngựa.

Mạc Tử Ngôn đắc ý, vô cùng vênh váo nói:

- Hoa Sơn trên dưới ai có thể giết ta? Lục Nguyên bình thường cũng dám so với ta?

Trong chớp mắt, một kiếm quang lặng lẽ không tiếng động ở trước mắt bao ngươi, cái đầu Mạc Tử Ngôn bị chém xuống, một kiếm đứt thành hai.

Một đại chưởng pháp lực trong chớp mắt lấy hết đồ vật lao ra khỏi đỉnh đầu khánh vân sau khi Mạc Tử Ngôn chết.

Một người này chẳng những lặng lẽ không tiếng động, hơn nữa nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng.

Căn bản không cho người kịp phản ứng.

Đây chính là tàng kiếm ý và điện kiếm ý, cộng thêm uy lực bạch đế kiếm đạo, tất nhiên nếu không có thương hải âm dương, phát hiện nhược điểm trong một tập thể thì sẽ không dễ dàng ám sát thành công như vậy.

Mạc Tử Ngôn, con trai thứ hai của Mạc Dã Vương, phong chủ Thiên Đài phong, đại đạo cảnh thập tầng.

Thế mà bị người ở trước mặt cao thủ hỗn động cảnh Mạc Dã Vương một kiếm đánh chết.

Một kiếm, chỉ vẻn vẹn một kiếm!

Hơn nữa là ngay mặt Mạc Dã Vương.

Người kia là ai?

Đột nhiên xảy ra biến đổi khiến mọi người không kịp phản ứng.

Mạc Dã Vương chớp mắt tức giận. Lão bị người cách thủy kính thuật giết chết Mạc Tử Hạc, bây giờ lại bị người ngay mặt giết con trai Mạc Tử Ngôn, lửa giận chớp mắt bốc lên. Cao thủ hỗn động cảnh tức giận, phong vân biến sắc, thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, lão phải đem kẻ giết người bắt vào tay mới được.

Biến cố đột ngột, phong chủ Thiên Đài Phong Mạc Tử Ngôn, mới rồi còn nói muốn đem đầu Lục Nguyên làm thành cái bô thứ một ngàn của gã, ai ngờ giây tiếp theo đã bị kiếm khí kinh thiên cắt đứt đầu, chặt hết tất cả sự sống.

Điều này làm sao không khiến Cửu Hoa Sơn chưởng môn Mạc Dã Vương giận dữ?

Mạc Dã Vương chớp mắt nổi giận, thần niệm biến đổi, đôi tay mơ ra, trong bàn tay to có vô cùng pháp tắc. Không gian khoảnh khắc như ngừng lại, như muốn đổi thành không gian khác, đó là năng lực chỉ hỗn động cảnh mới có, không phải giống hỗn động cảnh mà là hỗn động cảnh chân chính.

Không gian dường như ngừng lại.

Mạc Dã Vương đánh ra một bạch mi châm. Khi lão phóng ra bạch mi châm thì trên bầu trời đầy ảo ảnh bạch mi. Nếu bị ngàn vạn bạch mi châm của lão đâm trúng một cái tohoi là sẽ bị pháp lực hỗn động cảnh rót vào trong, bị thương nặng, khó tránh khỏi kiếp nạn.

Nhưng trong không trung, bóng người ám sát Mạc Tử Ngôn bỗng ra kiếm.

Nhát kiếm này không phải lặng lẽ không tiếng động mà là cực nhanh và hoàn mỹ.

Nhát kiếm ở trong không trung vạch ra một con rồng trắng, bạch long vuốt sắc bén, mang theo từng đợt long lốc xoáy, quăng bạch mi châm sang bên. Cùng lúc đó, bạch long phá không gian phong tỏa một lỗ hổng nhỏ, hắn thì vội vàng chạy đi xa.

Mạc Dã Vương là hỗn động cảnh, đâu dễ đối phó.

Lão hư không chém, đao khí cực kỳ sắc bén chém ra.

Bùm! một tiếng đánh trúng kẻ ám sát. Kẻ ám sát toàn thân lóe ánh sáng vàng, một miếng vải xanh trên người bị cắt xuống, nhưng kẻ ám sát mượn lực công kích càng tăng tốc độ, đã biến mất trong hư không. Mạc Dã Vương giận dữ quát một tiếng, lão tuyệt đối không để kẻ đó chạy thoạt.

Lão hư không thuấn di, vận dụng Nguyên Dã Tam Biến thân pháp, đuổi theo sát thủ biến mất trong không khí.

Nguyên Dã Tam Biến thân pháp của Mạc Dã Vương được xưng là một bước có thể vượt qua thỏa nguyên đồng bằng, bước thứ hai có thể vượt qua nửa bầu trời, bước thứ ba có thể vượt qua nửa hải dương tuy chỉ có ba biến nhưng ba biến này đáng sợ đến cực độ. Thấy Mạc chưởng môn đuổi theo, đám người Cửu Hoa Sơn thầm nghĩ sát thủ kia chết chắc rồi.

Qua một canh giờ, vèo một tiếng khí thế kinh thiên ập xuống, Mạc Dã Vương đầu trắng mày trắng đáp xuống đất.

Mạc Tử Vương lập tức hỏi:

- Phụ thân, có bắt được hung thủ giết nhị đệ không? Người này dám giết nhị đệ, ta nhất định phải hành hạ hắn!

Mạc Dã Vương lắc đầu, lòng vô cùng tức giận.

Lão giận dữ khiến mặt đất bốn phía dần hòa tan, biến thành từng ngọn lửa, đây chính là lửa của cường giả hỗn động cảnh, giận dữ phong vân nộ.

Người bên cạnh cực kỳ ngạc nhiên. Sát thủ này chẳng những một kiếm giết chết phong chủ Thiên Đài phong Mạc Tử Ngôn, còn trốn ra khỏi không gian phong tỏa của Mạc Tử Ngôn, rồi trốn thoát cường giả hỗn động cảnh dùng Nguyên Dã Tam Biến thân pháp truy sát, đây là cường giả cỡ nào chứ!

Mạc Tử Vương ngây ra, sau đó nói:

- Người đó chắc là Lục Nguyên.

Vi Ác Tăng Nhân hỏi:

- Mạc phong chủ, sao ngươi biết?

Mạc Tử Vương phân tích nói:

- Rất đơn giản, phụ thân chém xuống mảnh vải xanh, Lục Nguyên thường mặc đồ xanh, tại Hoa Sơn có thể một kiếm giết được nhị đệ chỉ có hắn, hoặc Chu Thanh Huyền cũng miễn cưỡng được. Nhưng Chu Thanh Huyền luôn mặt đồ trắng, hơn nữa có một điều là kiếm thuật nhất điều long bạch hệ, đây là tiêu chí của Lục Nguyên.

Lục Nguyên, hay cho Lục Nguyên.

Lại có thể ở trước mặt Mạc Dã Vương giết chết Mạc Tử Ngôn đại đạo cảnh thập tầng, rồi trốn thoát khỏi Mạc Dã Vương truy sát, thong dong rời đi.

Đây là yêu nghiệt cỡ nào.

Mạc Dã Vương cực kỳ giận dữ nói:

- Lục Nguyên, ta muốn hắn phải chết, Hoa Sơn, mọi thứ phải thành bột phấn!

Lửa giận của lão đốt xung quanh, cây có lửa, đất có lửa, đá có lửa, tất cả ở trong lửa giận của lão.

Tại Thiên Vân Sơn, nơi cực xa.

Lục Nguyên thở phào một hơi, hộc ra búng máu. Sau khi hắn ám sát Mạc Tử Ngôn, bị Mạc Dã Vương chém trúng một kiếm, bị thương, hộc ra búng máu này pháp lực mới hết được, chút vết thương chắc lành gần hết. Kỳ thực đây là vô thượng kim thân của Lục Nguyên quá biến thánh. Chín mươi chín thiên địa pháp tắc hóa thành vô thượng kim thân, đó là mạnh mẽ cỡ nào chứ, dù bị Mạc Dã Vương hỗn động cảnh nhất tầng chém túng một nhát chỉ là bị thương chút ít thôi. Nếu như là trung ương thiên triều, bị Mạc Dã Vương chém một nhát e rằng phải trọng thương.

416. Chương 791-792 : Nhất Kiếm Tứ Mạng

Thật sướng!

Ở trước mặt cường giả hỗn động cảnh đánh chết Mạc Tử Ngôn làm ác nhiều năm, thật là sung sướng. Tay hắn chộp không trung, lấy ra chiến lợi phẩm hốt được từ chỗ Mạc Tử Ngôn. Giết Mạc Tử Ngôn xong, đồ vật trong đỉnh đầu khánh vân của gã đều bị hắn hốt hết, tâm pháp thì sẽ không có, bởi vì tâm pháp bình thường truyền miệng, bản chính đều bảo tồn trong bảo khố môn phái.

Tài nguyên thì Lục Nguyên không để mắt, dù sao tài nguyên Đại Hoa quốc không thể so với trung ương thiên triều.

Lục Nguyên rất nhanh tìm ra miếng ngọc bích.

Ngọc bích cao cỡ ba người, rộng năm người, khá là to lớn, chính là Vô Lượng Thiên Quang Ngọc Bích. Ngọc bích ở ánh nắng chiếu uống mắt đầu lóe tia sáng. Các kiểu các dạng tia sáng dường như miêu tả các loại kiếm pháp rất khó tả. Lục Nguyên vốn có thiên phú rất mạnh về kiếm đạo, giờ thấy nhiều ánh sáng như thế thì nhắm mắt suy ngẫm.

Năm đó tiền bối hệ Tiên Hoa đã dựa vào cái này sáng tạo ra các loại kiếm thuật.

Điều mình phải làm không là dựa vào cái này sáng tạo ra các loại kiếm thuật.

Mà là hướng tới căn nguyên nhất kiếm pháp, quang kiếm ý đích xác nhất.

Trong đầu hắn dường như có vô số ánh sáng lóe lên, những tia sáng liên kết lại một chỗ, dường như hình thành ý nghĩa cực kỳ huyền diệu, hình như vô số điểm sáng ở không trung ngưng tụ thành chữ quang. Chữ quang do nhiều điểm sáng tổ hợp sinh ra mà dường như các điểm sáng có đặc điểm riêng.

Trong mênh mênh mang mang, mình thấy vô số điểm sáng, cuối cùng nhiều điểm sáng hóa thành một, đó là quang nguyên điểm khi kỷ nguyên diệt. Từ trong quang nguyên điểm từ từ sinh ra đủ loại quang, tỏa ra trong vũ trụ, tựa như ám nguyên điểm.

Tác dụng của quang hầu như không chỗ không ở, tác dụng của quang đối với sinh linh không khác gì đất.

Lúc này ngọc bích cao ba người rộng năm người ở trong không trung bắt đầu bốc cháy. Khối ngọc bích đốt cháy xong hóa thành ánh sáng bảy sắc vô tận nhập vào đôi mắt Lục Nguyên. Lục Nguyên đón nhận đủ các loại ánh sáng ngọc bích, hiểu ra lai lịch của nó.

Ngọc bích này chính là kỳ vật trong trời đất, uẩn quang mà sinh, bị ánh sáng không ngừng một giây chiếu rọi trong chín ngàn chín trăm chín mươi chín năm. Mình tiếp nhận ý thức chín ngàn chín trăm chín mươi chín, cuối cùng diễn biến ra quang kiếm ý.

Trên đỉnh đầu, phù chú thứ chín mươi mốt xuất hiện, một chữ quang chiếu rọi bốn phương, trạch bối lục hợp bát cực.

Tấm thượng cổ phù chú lập tức bị thiên địa pháp tướng hút lấy, hấp thu thượng cổ phù chú này xong thiên địa pháp tướng Lục Nguyên tỏa ánh sáng chói lòa. Quang và ám có quan hệ gì?

Lục Nguyên học thành quang kiếm ý rồi bắt đầu tĩnh tâm suy nghĩ quan hệ khắc chế nhau giữa quang và ám. Trong không trung bắt đầu là hắc ám vô biên, sau đó một tia sáng xuất hiện, đâmôn phái há bóng đêm. Tia sáng không ngừng hiện ra, hắc ám không ngừng co rụt, nhưng nơi ánh sáng chưa đến thì vĩnh viễn có nhiều hắc ám. Tia sáng không khả năng tồn tại ở mỗi nơi. Tia sáng dần yếu đi, hắc ám lất lướt, nhưng lúc này trong không trung lại nở rộ quang minh.

Lục Nguyên cảm thấy mình ngồi ở điểm kỷ nguyên sinh diệt, lờ mờ thấy đến quang nguyên tử và ám nguyên tử. Hai nguyên tử như thái cực âm dương ngư dây dưa nhau, quang và ám kết hợp chặt chẽ, khắc chết nhau rồi lại nương tựa nhau. Trên đời này không nơi nào có không ánh sáng, cũng không nơi nào có không hắc ám.

Quang và ám, đây là một trong hai mặt cơ bản nhất kỷ nguyên, không cực hạn ở kỷ nguyên này.

Tác dụng khắc chế giữa quang và áp khá là kỳ lạ.

Quang muốn phá ám thì cần lấy ánh sáng vô cùng chóia lòa phá vỡ, có thể càn quét một mảnh ám.

Ám muốn phá quang, không thể ngay mặt giao kích, chỉ có thể nhẫn nhịn tránh né, đợi quang thế qua đi là ám lại nhất thống thiên hạ.

Lục Nguyên đánh ra một kiếm, trong nhát kiếm kiếm quang tung hoành, vô cùng sắc bén, đánh nát một mảnh hắc ám xung quanh. Chớp mắt vị trí hắn đứng không còn tối chút nào, dù là trong hố sâu cũng một mảnh sáng sủa, khiến con sâu ngửa đầu kinh ngạc. Lại đánh ra một kiếm, nhát kiếm chẳng có chút ánh sáng, dường như đang hấp thu ánh sáng. Thiên địa phút chốc biến đen như mực, không có ánh sáng, thế giới tối tăm.

Cửu âm cửu dương thứ chín, quang và ám rốt cuộc thành.

Đến đây thì cửu âm cửu dương, thiên địa, quang ám, sơn thủy, nhật nguyệt, lôi điện mưa tuyết, thảo mộc cùng cầm thú, thiện cùng ác, động cùng tĩnh, sinh và tử, hoàn toàn luyện thành. Không kém một cái, cửu âm cửu dương đại thành.

Rốt cuộc cửu âm cửu dương đại thành, Lục Nguyên nhắm mắt lại bắt đầu suy tư về cửu âm cửu dương.

Cửu âm cửu dương đại biểu chính loại cực hạn trong thiên địa, bây giờ chín cực hạn đó đều hiểu ra ưu điểm và khuyết điểm. Đầu óc không ngừng quanh quẩn, lần này không là chín loại cực hạn nữa, trong đuầ mình hiện ra là thiên địa vạn vật. Bây giờ thiên địa vạn vật đầu vào trong đầu mình, mình có thể thấy ra ưu và khuyết điểm trong đó.

Lục Nguyên mở mắt ra, vừa mở mắt, vạn sinh vạn vật trong thiên địa dường như có nhiều sơ hở.

Âm dương thiết tắc trong thập đại thiết tắc rốt cuộc bị mình luyện thành.

Đây là thiết tắc thứ hai sau luân hồi bị mình luyện thành.

Dựa vào luyện thành thiết tắc này, mình trở thành nhị thiết tắc kiếm thánh, chứ không phải là kiếm hoàng nữa.

Kiếm ý vì thế bước tiến lớn!

Rốt cuộc có thực lực ngay mặt khiêu chiến Mạc Dã Vương.

Mặt gương ở trên không trung tỏa ra ánh sáng vô hạn, mặt gương này có tên là Thọ Quang Thiên Cơ Kính. Gương có thể tính ra nhiều thiên cơ, bao nhiêu việc bí ẩn đều có thể đoán ra được. Nhưng có một chỗ hỏng là mặt gương cần thiêu đốt tuổi thọ, người tu tiên tuy thọ mệnh hơn người thường rất nhiều nhưng đâu ai ngại mình mệnh dài.

Rất sớm trước kia Thọ Quang Thiên Cơ Kính rơi vào tay Mạc Dã Vương.

Nhưng cho đến nay Mạc Dã Vương chưa từng sử dụng Thọ Quang Thiên Cơ Kính.

Tuy nhiên lần này Mạc Dã Vương bị Lục Nguyên chọc giận thật sự, lão hận hắn đã là dốc hết nước tam giang ngũ hồ cũng không tẩy sạch, lão nhất định phải giết chết Lục Nguyên. Cho nên dù thiêu đốt sự sống cũng phải dùng Thọ Quang Thiên Cơ Kính. Thọ Quang Thiên Cơ Kính hiện ra, tuổi thọ nhanh chóng đốt cháy.

Mạc Dã Vương ngây ra, lão tìm thấy địa điểm người Hoa Sơn ở cách người Cửu Hoa Sơn gần như vậy.

Gần như thế mà không phát hiện ra, đây rốt cuộc là sao?

Rốt cuộc là ai làm?

Trong lòng Mạc Dã Vương đầy nghi vấn nhưng nó bị lửa giận che giấu.

Lão phải khiến người Hoa Sơn chết.

Mạc Dã Vương quát một tiếng:

- Đi!

Dưới tay Mạc Dã Vương gồm Mạc Tử Vương, La Tú, Vinh Phượng Kiều, Vi Ác Tăng Nhân, chín trăm chín mươi chín hàng người cùng ùa đi. Đám người đó ai nấy lửa giận hừng hực, sát khí tận trời. Bị người Hoa Sơn trêu đùa cả ngày không thấy tung tích Hoa Sơn, hơn nữa còn bị Hoa Sơn chưởng môn Lục Nguyên ở trong trận ngàn quân giết chết Mạc Tử Ngôn, mất hết cả mặt mũi.

Đây chính là cự hình tiên môn đối đầu thượng đẳng tiên môn.

Có thể nói là đối với cự hình tiên môn Cửu Hoa Sơn tiên môn quá nhục nhã.

Đối với người Cửu Hoa Sơn, phải dùng máu Hoa Sơn để tẩy đi sỉ nhục này.

Cách rất gần, trong chớp mắt chúng đã bay qua hơn mười núi nhỏ, lập tức gần ngàn người Hoa Sơn xuất hiện ở trước mặt người Cửu Hoa Sơn.

- Ha ha ha ha, rốt cuộc bị chúng ta tìm thấy các ngươi!

Vi Ác Tăng Nhân cười ha hả nói:

- Khiến chúng ta mất công tìm, lần này không đập bể vô số đầu thì đúng là không hợp với phong cách của ta.

Vi Ác Tăng Nhân đặc biệt thích đập đầu người thành bột phấn, khiến gã nổi lên kích động khó tả.

Vinh Phượng Kiều tặc lưỡi nói:

- Nhiều đàn ông khỏe mạnh như vậy, tiếc đều chết chết.

La Tú chắp tay sau lưng, nói:

- Có tiếc cũng hết cách, đắc tội Cửu Hoa Sơn chúng ta chỉ có chết, đây là Cửu Hoa Sơn uy nghiêm.

Mạc Tử Vương toàn thân đầy sát khí nói:

- Người Hoa Sơn, là các ngươi xui xẻo. Chưởng môn Lục Nguyên các ngươi dám giết Mạc Tử Ngôn, Mạc Tử Hạc đệ đệ của ta, dám giết hai mạng chúng ta. Các ngươi phải lấy mấy vạn người cả nhà mình bị chúng ta triệt để diệt tuyệt đi!

Đây là phong cách của Cửu Hoa Sơn, Cửu Hoa Sơn là bá chủ một phương, hành động cực kỳ bá đạo.

Mạc Dã Vương giận dữ nhướng mãy, nói đến tức giận là lão nhiều nhất. Không khí xung quanh bị lửa giận của lão thiêu đốt, khi lão đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Lão đích thực rất giận.

- Giết, giết, giết, giết sạch hết, không chừa một tên, hơn nữa đừng giết nhanh nhất, ta muốn mỗi một người Hoa Sơn đều hối hận đi tới thế giới này, tra muốn chúng luân hồi trăm ngàn lần từ đáy linh hồn vẫn sợ hãi Cửu Hoa Sơn, muốn hung danh Cửu Hoa Sơn chúng ta vang vọng nam cảnh!

Giọng Mạc Dã Vương có âm điệu kỳ lạ.

Mạc Dã Vương là chu Cửu Hoa Sơn, lão ra ba lệnh sát, những người Cửu Hoa Sơn sớm tích đầy buồn bực cùng vọt ra ngoài.

Vi Ác Tăng Nhân là người thứ nhất lao ra. Gã luôn thích giết người, lần này đối tượng là người Hoa Sơn, một đám con kiến Hoa Sơn. Pháp trượng trong tay gã càng biến càng to. Tăng nhân bình thường pháp trượng là màu gỗ, pháp trượng của gã thì đỏ như máu. Pháp trượng ở trên không trung hóa thành huyết nguyệt đập xuống người Hoa Sơn. Gã đập một trượng, không biết có bao nhiêu cái đầu sẽ vỡ nát.

Vinh Phượng Kiều cười duyên nói:

- Vi Ác Tăng Nhân, nhớ chừa một ít đàn ông khỏe mạnh cho nô gia đó.

Ả dùng tư thế cực kỳ xinh đẹp bay trên không trung, trong tay áo bay ra hai thải tụ. Hai thải tụ một khi đánh ra, ở trên không trung huyễn hóa các loại tư thế, hương hoa bay ra ngoài, mùi hương rất nhạt hít vào cực kỳ dễ chịu. Nhưng nhiều người Hoa Sơn thì thấy trên bầu trời có nhiều thiên nữ múa, đủ các tư thế yểu điệu, như rơi vào cạm bẫy khô lâu hồng, đến lúc đó tinh khí bị Vinh Phượng Kiều hút hết, sinh tử nằm trong tay ả.

La Tú lạnh lùng hừ một tiếng, tay vỗ, lấy ra một đoàn ma hỏa. Đoàn ma hỏa ở trên không trung bốc cháy, xanh thăm thẳm. Đừng nhìn La Tú bình thường bộ dạng nho nhã, gã là độc nhất. Gã dùng là thất tình ma hỏa, đem linh hồn người kéo vào trong ma hỏa thiêu, dùng đủ loại giận dữ tăng công lực bản thân.

Gã lạnh nhạt nói:

- Người Hoa Sơn, các ngươi hãy yên tâm chết đi, tất cả hóa thành dinh dưỡng cho ta tăng trưởng công lực. Sự tồn tại của các ngươi là dinh dưỡng ch ota.

Mạc Tử Vương cũng xuất chiêu, chiêu thức của gã là cuồng bá nhất. Gã ở không trung đánh ra vương đạo đại ấn. Vương đạo đại ấn ập xuống đầu mọi người, khi đó rất nhiều người sẽ thành bánh thịt, linh hồn cũng chẳng còn sót lại. Tốc độ gã giết người không thể nghi ngờ là nhanh nhất trong đám.

Vi Ác Tăng Nhân, Vinh Phượng Kiều, La Tú, Mạc Tử Vương, một người chiếm một khu, định dùng tốc độ nhanh nhất cắt đứt sinh mạng.

Tổng cộng có gần ngàn mạng sống.

Chúng phải cạnh tranh xem ai giết người nhanh hết, ai thu được hồn phách nhiều hơn.

Cửu Hoa Sơn diệt môn vô số, trước kia rất nhiều lần trải qua rồi, chúng đều phân cách chiến lợi phẩm như vậy đấy, đem mạng người, linh hồn thành chiến lợi phẩm.

Tỷ thí cạnh tranh giết người thế này chẳng biết chúng đã chơi bao nhiêu lần.

Đương nhiên lần này đối mặt người Hoa Sơn, chúng định chơi càng ác hơn, vì thù hận lần này với Hoa Sơn càng sâu hơn trước.

Huyết trượng của Vi Ác Tăng Nhân đánh xuống. Dưới huyết trượng to lớn, Nguyên Dương Thượng Nhân phát hiện Triêu Dương Nhất Khí Kiếm của mình bất lực. Kỹ xảo con kiến nhà ngươi có tốt hơn ở trước mặt con voi chỉ có nước bị đè. Mắt thấy Nguyên Dương Thượng Nhân sắp bị huyết trượng đánh bẹp đầu thì chớp mắt một đạo kiếm quang lóe lên.

Đạo kiếm quang bắt đầu từ huyết quang huyết trượng cắt lên, lấy thế hoàn mỹ tuyệt đối phá vỡ vô tận huyết quang, một kiếm chưa dứt, chỉ hướng cổ họng Vi Ác Tăng Nhân. Vi Ác Tăng Nhân kinh sợ, đây là một đạo kiếm quang hoàn mỹ tinh xảo cỡ nào chứ, còn chỉ hướng mình. Vi Ác Tăng Nhân biết kiếm quang này lợi hại, không rảnh đánh chết Nguyên Dương Thượng Nhân nữa, tay lật lấy ra mạnh bát. Một kiếm chém vào mặt mạnh bát, Vi Ác Tăng Nhân thầm kinh sợ, gã phát hiện mặt ngoài mạnh bát dù chặn được nhát kiếm nhưng kỳ thực kiếm rơi ở mỗi điểm, mỗi dấu vết đều là chỗ yếu nhất của mạnh bát.

Bùm!

Vô số chỗ yếu nhất của mạnh bát bị đánh trúng, bùm một tiếng nổ tung. Vi Ác Tăng Nhân muốn phòng ngự nữa nhưng kiếm quang đó hoàn mỹ bức đến, lấy tư thế hoàn mỹ đưa mũi kiếm vào cổ họng Vi Ác Tăng Nhân. Tử kiếm ý rót vào trong, tất cả sự sống, chớp mắt lấy mạng Vi Ác Tăng Nhân.

Một kiếm giết chết Vi Ác Tăng Nhân, nhát kiếm còn chưa kết thúc.

Giờ phút này, Vinh Phượng Kiều khiến Hồi Phong Thượng Nhân hôn mê, ả muốn chậm rãi đùa chết lão. Kiếm quang hoàn mỹ đó đuổi theo tới, Vinh Phượng Kiều kinh sợ, đây là đạo kiếm quang hoàn mỹ cỡ nào chứ, mỗi một bước đều hoàn mỹ, mỗi một điểm rơi đều chẳng chút sai lệch. Thải tụ của Vinh Phượng Kiều lập tức vòng lại, hóa ra thải tụ vạn biến. Thải tụ của ả thiên biến vạn hóa, không thể đoán trắc, dù là công kích hay phòng thủ đều cực kỳ tinh diệu. Ả luôn lấy nó làm tự hào, nhưng kiếm quang hoàn mỹ dễ dàng đâm thủng phòng ngự, đâm thủng cổ họng ả, tử kiếm ý đưa đến.

Một kiếm vẫn chưa kết thúc, nhát kiếm bước hoàn mỹ tiếp tục hướng tới, mục tiêu lần này là La Tú. La Tú sớm phát hiện plu, Vi Ác Tăng Nhân chết dưới kiếm quang đó, cho nên đặc biệt cẩn thận, thấy kiếm quang đến thì đã chuẩn bị nhiều phen, thất tình ma hỏa ở trên không trung bay ra tầng tầng phòng ngự, nhưng vô dụng. Đối mặt kiếm quang hoàn mỹ, thất tình ma hỏa dễ dàng bị xuyên qua, cùng bị xuyên còn có mạng của La Tú.

Mạc Tử Vương thấy ba người đều chết, chết nhanh như vậy thì kinh hồn táng đảm. Gã phát hiện mình không thể ngăn cản, gã phải trốn, chỉ cần chạy đến bên cạnh phụ thân Mạc Dã Vương là được. Nhưng kiếm quang này cực kỳ hoàn mỹ chặn gã, cực kỳ hoàn mỹ đem kiếm quang đưa vào cổ họng cắt đứt mạng Mạc Tử Vương.

Một kiếm bốn mạng!

Chỉ là một kiếm đã lấy mạng của Vi Ác Tăng Nhân, Vinh Phượng Kiều, La Tú, Mạc Tử Vương.

Hơn nữa đáng sợ nhất không phải điều này.

Nhát kiếm từ bắt đầu đến kết thúc, mỗi một vị trí kiếm rơi, mỗi một dấu vết đều hoàn mỹ.

Trong cõi trời đất chỉ có một điểm là hoàn mỹ.

Một kiếm này mỗi lần đều tìm đúng điểm hoàn mỹ, nhiều điểm hoàn mỹ hóa thành một kiếm hoàn mỹ.

Một kiếm dựa theo cách nói kiếm thuật chắc nên gọi là kiếm thuật nhất tuyến thiên.

417. Chương 793-794 : Kiếm Thánh

Về mặt kiếm thuật có kiếm thuật nhất điều long, cái gọi là kiếm thuật nhất điều long tức tinh khí thần đều tập trung vào một kiếm múa ra, cuối cùng hóa thành hình rồng hoàn mỹ, đây là thập tầng đại viên mãn, muốn luyện thành kiếm thuật nhất điều long không dễ dàng.

Về mặt kiếm thuật có một thứ cao cấp hơn kiếm thuật nhất điều long rất nhiều, đó chính là kiếm thuật nhất tuyến thiên.

Ngươi tìm đúng một vị trí rơi hoàn mỹ rất là khó.

Kiếm thuật nhất tuyến thiên, một kiếm này mỗi rơi một điểm là phải tuyệt đối hoàn mỹ, yêu cầu này so với một điểm phải cao rất nhiều.

Có thể dùng kiếm thuật nhất điều long, dù nam cảnh không nhiều người nhưng vẫn có chút ít.

Tuy nhiên, người có thể dùng kiếm thuật nhất tuyến thiên, tại nam cảnh không có một ai.

Bây giờ không ngờ thấy kiếm thuật nhất tuyến thiên.

Toàn nam cảnh không có ai sử dụng kiếm thuật nhất tuyến thiên thế mà giờ xuất hiện.

Kẻ dùng kiếm là ai?

Mạc Dã Vương trợn to mắt. Không chỉ là Mạc Dã Vương, tại Đại Dung thành hoàng thành, tất cả người có mắt đều trợn trừng.

Cái này!

Cái này!

Cái này!

Làm sao có thể!

Thiên so với long cao.

Kiếm thuật nhất tuyến thiên so với kiếm thuật nhất điều long cường đại hơn rất nhiều.

Kiếm thuật nhất điều long đại biểu là long uy nghiêm, là tập hợp hoàn toàn tinh khí thần của một người.

Kiếm thuật nhất tuyến thiên là tập hợp mỗi một điểm rơi hoàn mỹ, hóa thành một kiếm hoàn mỹ.

Tại nam cảnh, có thể làm được kiếm thuật nhất tuyến thiên, không có một người.

Đại Dung hoàng thành, Đại quốc chủ Chu Trung Dung bộ dáng luôn là mơ ngủ bỗng giật mình tỉnh lại, đôi mắt sáng ngời. Nhị quốc chủ Nạp Lan Đức con ngươi nở to. Tam quốc chủ Trác Lăng Vân cũng thu lại nụ cười lười biếng thường ngày, nghiêm túc hơn. Người các nương ai có ánh mắt cũng đều biến sắc. Đây là cái gì ! Không ngờ là kiếm thuật nhất tuyến thiên!

Không ngờ thấy đến kiếm thuật nhất tuyến thiên!

Đương nhiên có thể nhận ra kiếm thuật nhất tuyến thiên rất ít người, cơ bản phải đến đại đạo cảnh cửu tầng, thập tầng mới có kiến thức đó, hơn nữa không phải tất cả đại đạo cảnh cửu tầng, thập tầng đều có kiến thức này. Đa số người chỉ biết một kiếm đó rất tốt, rất đẹp, tốt ở chỗ này thì không nói ra lời.

Đa số người thấy nhân vật đỉnh cao tại hoàng thành chớp mắt biến sắc mặt thì thầm nhủ, một kiếm này thật sự kinh người thế sao?

Thật ra đâu chỉ là kinh người, là kinh khủng tới cực điểm. Mỗi một người xem hiểu kiếm này, xuyên qua thủy kính thuật nhìn người dùng kiếm.

Bây giờ dù là ai đều rất tò mò, rốt cuộc là người nào sử dụng được kiếm thuật nhất tuyến thiên!

Người dùng kiếm thuật nhất tuyến thiên rốt cuộc xuất hiện.

Bàn tay thuôn dài, áo màu xanh, nụ cười lười biếng, tray phải cầm kiếm, tay trái còn cầm hồ lô rượu.

Đó là Lục Nguyên! Hoa Sơn chưởng môn Lục Nguyên!

Không đúng, Lục Nguyên hiện nay tối đa chỉ hơn bốn mươi tuổi mà thôi, trẻ cỡ nào chứ, trẻ tuổi như vậy sao có thể sử dụng ra kiếm thuật nhất tuyến thiên! Kiếm thuật nhất tuyến thiên, toàn nam cảnh không ai sử dụng được nó, tuy có mấy người đoán rất có thể là Lục Nguyên, nhưng chính mắt thấy hắn thì vẫn rất rung động.

Nhị quốc chủ Nạp Lan Đức lập tức da mặt biến xanh mết, gã tự nhận không vung ra được kiếm thuật nhất tuyến thiên. Tam quốc chủ Trác Lăng Vân cũng thầm kinh, dù biết Lục Nguyên là Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền dạy dỗ, nhưng không bao giờ ngờ hắn trẻ tuổi vậy mà có thể dùng ra kiếm thuật nhất tuyến thiên. Trác Lăng Vân tự biết bản thân không thể làm ra kiếm thuật như vậy.

Người các quốc đều chấn kinh. Hoa Sơn Lục chưởng môn này làm sao vậy, tu tiên biểu hiện hắn trẻ tuổi lắm mà, sao có thể dùng ra kiếm thuật bá đạo như là kiếm thuật nhất tuyến thiên được?

Một kiếm này có phải là tình cờ không? Không khả năng có kiếm thuật đáng sợ như thế đi.

Trong Thiên Vân Sơn.

Một kiếm, bốn đầu lĩnh Cửu Hoa Sơn không sót một tên đã chết hết. người Cửu Hoa Sơn, người Hoa Sơn đều kinh sợ, cùng nhìn hướng người dùng kiếm. Thanh y thanh niên nhẹ nhàng nâng tay đã đưa kiếm vào vỏ, nhàn nhã giơ lên hồ lô rượu uống một hớp.

Một nhát kiếm, chết bốn đầu lĩnh, là Lục chưởng môn làm.

Bên Hoa Sơn hô lên vạn tuế, mới rồi họ bị ma khí đáng sợ của bốn đầu lĩnh Cửu Hoa Sơn ảnh hưởng, rất nhiều người như rơi vào địa ngục. Kết quả không ngờ chớp mắt bốn đầu lĩnh đã chết rồi. Người Cửu Hoa Sơn thì sợ hãi, thực lực bốn đầu lĩnh mạnh cỡ nào người Cửu Hoa Sơn rất hiểu, thế mà bị Lục Nguyên một kiếm chém chết.

Mạc Dã Vương từ chấn kinh một kiếm hồi phục tinh thần, gầm lên:

- Lục Nguyên, ngươi dám giết ba đứa con trai của ta!

Lão có ba đứa con trai khá xuất sắc là Mạc Tử Vương, Mạc Tử Ngôn, Mạc Tử Hạc, kết quả ba người đều chết trong tay Lục Nguyên. Lấy năng lực của lão, muốn sinh thêm mấy đứa con đều được, nhưng muốn bồi dưỡng con trai thành đại đạo cảnh thập tầng, thậm chí là cảnh giới nửa bước hỗn động dễ dàng lắm sao? Lục Nguyên một lần đánh nát tâm huyết mấy ngàn năm của lão.

Lão tràn đầy lửa giận nói:

- Lục Nguyên, ngươi chết chắc rồi, ta sẽ dùng tất cả cách đánh chết ngươi, ngươi lên trời xuống đất chỉ có đường chết, tuyệt đối không có một con đường sống. Ta sẽ khiến ngươi biết cái gì là huy lực hỗn động cảnh!

Lão đã tức phát điên, đánh ra pháp thuật Cửu Hoa Sơn Nhạc cấp tinh thần.

Cửu Hoa Sơn Nhạc chính là pháp thuật tối cao tối cường nhất Cửu Hoa Sơn, toàn toàn là cấp tinh thần.

Trong trung ương thiên triều, pháp thuật cấp tinh thần có rất nhiều.

Nhưng tại nam cảnh, pháp thuật cấp tinh thần cực kỳ thưa thớt.

Hơn nữa lúc trước Lục Nguyên gặp không ít người dùng pháp thuật cấp tinh thần, tuy nhiên những người đó sử dụng pháp thuật cấp tinh thần không một ai phát huy uy lực chân chính. Dù sao chưa đến hỗn động cảnh không khả năng hoàn toàn phát huy uy lực của pháp thuật cấp tinh thần, bây giờ Mạc Dã Vương phát cuồng dùng hết uy lực pháp thuật cấp tinh thần.

Trong không khí, một ngọn núi không nhỏ xuất hiện, đây là tinh phách của Độc Tú phong, chỉ có một phần trăm kích cỡ Độc Tú phong, nhưng lực công kích không khác gì Độc Tú phong, thật sự, thậm chí còn vững chắc hơn gấp trăm lần. Một ngọn núi vô cùng to lớn ẩn chứa pháp lực của Mạc Dã Vương nặng nề đập hướng Lục Nguyên. Công kích như vậy chẳng những là tấn công Lục Nguyên, cũng tấn công nhiều người Hoa Sơn. Nếu Lục Nguyên tránh đi thì các người Hoa Sơn sẽ chết dưới công kích này.

Lục Nguyên đâm ra một kiếm, chỉ cảm thấy rất khó ngăn cản.

Mạc Dã Vương lật tay, lại bày ra một tinh phách núi khác, chính là tinh phách của La Hán phong, áp hướng Lục Nguyên.

pháp thuật Cửu Hoa Sơn Nhạc của lão chủ yếu là tinh phách Cửu Hoa Sơn thập phong, hóa thành một bộ chiêu thức quái dị giữa pháp bảo và pháp thuật. Mỗi tinh phách sơn phong độ cứng rắn gấp mười lần cái đầu, hơn nữa ở trong tay lão nhẹ như không có gì, có thể không ngừng công kích kẻ địch.

Nhưng Lục Nguyên không tầm thường, dưới tình huống như vậy vẫn có thể dựa vào một thanh kiếm ngăn chặn mười tinh phách sơn phong không ngừng bay tới bay lui.

Mạc Dã Vương giận dữ quát:

- Kiếm thuật của ngươi đích thực không sai, tiếc là ta sớm biết kiếm thuật ngươi tinh tuyệt, nghe nói đến cảnh giới kiếm hoàng rồi, cho nên vì khắc chế ngươi, đã dùng giá cao chọn mua một hồng hoang thạch. Kỷ nguyên trước là kiếm kỷ nguyên, kỷ nguyên này sinh ra hồng hoang thạch, trời sinh có thể áp chế kiếm. Cảnh giới kiếm hoàng của ngươi vẫn sẽ bị áp chế!

Đỉnh đầu lão xuất hiện một khối đá bất quy tắc, mặt tảng đá tỏa ra hơi thở hồng hoang.

Hồng là từ viễn cổ thiên địa sơ khai thì nước chảy, cùng với trong dòng nước đủ các dạng hồng thú.

Hoang là viễn cổ thiên địa sơ khai thì mặt đất cùng với trên đất đủ các loại hoang thú.

Hơi thở hồng hoang này đối với người khác không có ảnh hưởng gì.

Nhưng có tác dụng khắc chế tời sinh với kiếm.

Hồng hoang thạch coi như là phẩm cấp cao, Mạc Dã Vương lấy ra hồng hoang thạch, nhiều người Hoa Sơn cảm giác mình không đứng vững được. Bây giờ người Hoa Sơn mới biết, không nói đến trung ương thiên triều, dù là nam cảnh cũng có cường quốc đáng sợ đến vậy. Chỉ một tảng đá đã đè ép mọi người không nhúc nhích nổi, đáng sợ biết bao.

Nguy rồi! Vô cùng nguy cấp! Chưởng môn mạnh mẽ luôn là kiếm thuật, nhưng bây giờ kiếm thuật của hắn bị hồng hoang thạch áp chế. Người Hoa Sơn người có kiến thức có nghe chút chút truyền thuyết về thủy hồng hoang áp chế kiếm, nay hồng hoang thạch xuất hiện, dường như đã là ngàn cân treo sợi tóc.

Mạc Dã Vương tràn đầy tức giận cười to:

- Lục Nguyên, bây giờ hồng hoang thạch hiện ra, ngươi ngoan ngoãn nhận cái chết đi!

Lão lần thứ hai giơ tinh phách Độc Tú phong, bỗng vỗ hướng Lục Nguyên, lấy lực lượng hỗn động cảnh vỗ xuống. Thực ra Mạc Dã Vương nghĩ rằng thực lực của mình đối phó Lục Nguyên tầm thường là chuyện dễ như chơi, nhưng lão sợ ra ngoài ý muốn cho nên trước đó có tìm hồng hoang thạch khắc chế người dùng kiếm.

Bây giờ sát chiêu đã dùng đến.

Lục Nguyên, hãy ngoan ngoãn chịu chết đi.

Lục Nguyên, ta nhất định sẽ giết ngươi chín mươi chín lần, để ngươi luân hồi chín mươi chín đợt vẫn sợ ta. Không, không đúng, dưới tay ta, ngươi không có cơ hội luân hồi! Mạc Dã Vương ở trong lòng điên cuồng rống.

Lực lượng hỗn động cảnh đột nhiên vỗ xuống, nhưng tay Lục Nguyên vỗ đâm ra một kiếm, chẳng ngờ lần thứ hai tinh phách Độc Tú phong bị bật ra.

Đây là sao?

Dưới tình huống cảnh giới kiếm hoàng bị áp chết, Lục Nguyên đại đạo cảnh thập tầng dựa vào cái gì có thể chặn một kích của hỗn động cảnh nhất tầng chứ? Kết quả nên là Lục Nguyên dễ dàng bị đập chết mới đúng, đây rốt cuộc là tại sao? Mạc Dã Vương khó hiểu, mắt lão như lửa ma trơi nhìn Lục Nguyên.

Lục Nguyên nhẹ nhàng một kiếm chặt Độc Tú phong. Lục Nguyên cau mày, dùng ánh mắt lạ lùng nhìn hướng Mạc Dã Vương.

Hắn nói:

- Mạc Dã Vương, ta rất lấy làm lạ, rốt cuộc là ai nói cho ngươi ta là cảnh giới kiếm hoàng?

Không phải cảnh giới kiếm hoàng thì là cái gì?

Câu nói của Lục Nguyên có ý gì?

Hắn là cảnh giới kiếm vương? Không thể nào, lúc trước hắn biểu hiện ra thực lực không phải cảnh giới kiếm vương, hơn nữa hồng hoang thạch có thể áp chế cảnh giới kiếm hoàng thì đương nhiên có thể áp chế cảnh giới kiếm vương, cảnh giới kiếm hầu.

Không lẽ…cảnh giới kiếm thánh!?

Không khả năng!

Nguyên nam cảnh không một ai là cảnh giới kiếm thánh, sao có thể là cảnh giới kiếm thánh chứ.

Lục Nguyên đâm ra một kiếm, nhát kiếm rạch nát hư không, lấy tư thế cực kỳ huyền diệu đâm hướng Mạc Dã Vương. Đối diện một kiếm của Lục Nguyên, hỗn động cảnh Mạc Dã Vương có cảm giác khó thể đón đỡ. Cái này là sao? Đại đạo cảnh thập tầng không khả năng địch lại hỗn động cảnh, dù là cảnh giới kiếm hoàng cũng không khả năng, chẳng lẽ thật sự là cảnh giới kiếm thánh?

Mạc Dã Vương quát to:

- Không, ngươi không thể nào là cảnh giới kiếm thánh!

- Ngươi cảm thấy không thể nào vậy ta biểu hiện cho ngươi xem vậy.

Lục Nguyên lắc đầu, nói:

- Thật không may, ta chính là cảnh giới kiếm thánh.

Lục Nguyên hời hợt chẳng thèm để ý nói:

- Dưỡng Ngô linh kiếm, lão bằng hữu, cùng ta đi gặp hỗn động cảnh này, để hắn biết thực ra hỗn động cảnh không có gì ghê gớm ta là đại đạo cảnh thập tầng có thể đập bẹp hỗn động cảnh này.

Kiếm thánh!

Lục Nguyên nói hắn là kiếm thánh.

Trước thủy kính thuật, tất cả người Đại Dung hoàng thành đều chấn động.

Mới rồi kiếm thuật nhất tuyến thiên đã khiến mọi người bị rung động nhiều.

Kết quả Lục Nguyên không làm người kinh chết không bỏ qua, tự xưng là kiếm thánh.

Hắn có biết kiếm thánh là cái gì không?

Ở vùng nam cảnh này, mọi người biết được cường giả mạnh nhất đương nhiên là kiếm hoàng, hơn nữa kiếm hoàng cực kỳ hiếm hoi, năm ngón tay đếm hết. Mỗi một người tu thành kiếm hoàng đều là kinh thiên động địa.

Còn về kiếm thánh, đó là cái gì vậy? Mọi người gặp qua chưa?

Trong nhiều thủ lĩnh có mặt, có một số đi qua trung ương thiên triều, đừng nói là nam cảnh vùng quê, coi như là trung ương thiên triều cũng không có nhiều kiếm thánh. Mỗi một kiếm thánh ở trong trung ương

thiên triều không biết kinh thiên động địa cỡ nào, đó là nói khoa trương chút nhưng muốn nói uy chấn một phương cũng không có. Tại trung ương thiên triều, có thể uy chấn một phương không đơn giản.

Bây giờ Lục Nguyên lại tự xưng là kiếm thánh.

Hắn có biết kiếm thánh là cái gì không?

Sắc mặt Nạp Lan Đức khó coi, nhưng khẽ phun hai chữ:

- Nhãi ranh.

Gã thật tình không tin Lục Nguyên sẽ là kiếm thánh, làm sao cũng không khả năng.

Trác Lăng Vân cũng lắc đầu, Lục Nguyên không có khả năng tới kiếm thánh, đây chính là kiếm thánh!

Dưới kiếm thần chính là kiếm thánh.

Kiếm thần là mờ ảo, kiếm thánh cơ bản là cường giả nhất kiếm đạo, dù có chia ra vài thiết tắc kiếm thánh, tuy rằng nhị thiết tắc kiếm thánh là cấp thấp nhất, nhưng kiếm thánh chính là kiếm thánh, nhị thiết tắc kiếm thánh cũng là đẳng cấp cao rồi. Nếu thật sự là kiếm thánh, vậy khiến bao nhiêu quốc của phải nhìn lên.

Trong Thiên Vân Sơn, Mạc Dã Vương biểu tình nghiêm túc rồi lập tức bật cười tràng dài.

- Kiếm thánh, ha ha, ngươi dám nói mình là kiếm thánh hả? Quá nực cười. Có lẽ ngươi không biết kiếm thánh là như thế nào, cười chết ta.

Lục Nguyên nhìn Dưỡng Ngô linh kiếm trong tay mình, hời hợt nói:

- Mạc Dã Vương, có lẽ ngươi hiểu nhầm một điều, ta nói cho ngươi ta là kiếm thánh chỉ là nói để ngươi biết thôi, ngươi tin hay không chẳng liên quan gì ta, dù sao trong chiến đấu ngươi sẽ thấy được.

Lục Nguyên nhất kiếm, đánh ra. Một kiếm vung ra, bình đạm thản nhiên, nhưng mặt sau ẩn chứa mùi luân hồi, dường như trong không trung có hai khí sinh tử vờn quanh thân kiếm, làm ra cân bằng huyền diệu hoàn chỉnh tấn công Mạc Dã Vương. Mạc Dã Vương thấy một kiếm thế đến cực kỳ sắc bén, ngự tinh phách Thiên Đài phong chắn.

Lục Nguyên lại ra một kiếm, nhát kiếm chỉ hướng ngực Mạc Dã Vương. Mạc Dã Vương vốn định tấn công nhưng phát hiện không thể chặn được chiêu công kích của Lục Nguyên, chỉ sợ lão sẽ chết dưới kiếm này, thế là lão lại phòng thủ. Lão thầm nghĩ, đợi phòng xong chiêu này nhất định phải tấn công.

Mạc Dã Vương bị tấn công liên tiếp hai chiêu định phản kích, kết quả Lục Nguyên ra chiêu thứ ba, nhát kiếm này lão không định chặn nhưng một kiếm như nhìn thấy sơn thủy, đâm phá tinh phách sơn phong, khiến lão kinh sợ vận dụng Nguyên Dã Tam Biến thân pháp, nhanh chóng né sang bên.

Lão né qua, kiếm pháp của Lục Nguyên đánh tay, luôn đuổi theo. Mạc Dã Vương bất đắc dĩ lấy ra một pháp bảo chặn, một kiếm Lục Nguyên đánh vào pháp bảo, dường như bị chặn. Nhưng Mạc Dã Vương phát hiện, một kiếm Lục Nguyên cực kỳ quái dị, dường như nhìn thấu điểm yếu ớt của pháp bảo, nếu là một kiếm thì không sao, tới mười kiếm thì pháp bảo chắc chắn tan vỡ.

418. Chương 795-796 : Diệt Cửu Hoa Sơn

Lục Nguyên lại công kích một kiếm, Mạc Dã Vương lần thứ hai lấy ra tinh phách sơn phong chặn, nhưng mặt ngoài một kiếm bị chặn, thật ra là kiếm chặt bỏ tinh phách sơn phong.

Chớp mắt Lục Nguyên tấn công bốn mươi chín chiêu, Mạc Dã Vương phòng thủ bốn mươi chín chiêu.

Người xem lòng kinh sợ, tất cả chấn kinh.

Mạc Dã Vương nổi tiếng công kích, dù đụng phải đối thủ nào đều tấn công dồn dập. Cửu Hoa tinh phách của lão đem tinh phách Cửu Hoa thập phong luyện vào trong, nặng như núi cao, cứng hơn tinh cương, tinh phách mười ngọn núi liên hoàn công kích, bình thường đánh khiến người ta không thể tấn công một chiêu nào.

Bây giờ Mạc Dã Vương luôn nổi tiếng công kích, hỗn động cảnh nhất tầng đối mặt Lục Nguyên đại đạo cảnh thập tầng thế mà không có sức đánh lại, tuyệt đối yếu thế.

Điều này sao có thể! Không phải Mạc Dã Vương quá yếu, không phải lão công kích không đủ, rõ ràng là kiếm pháp Lục Nguyên quá huyền, quá diệu, công kích quá mạnh, khiến Mạc Dã Vương không thể từ thủ sang công.

Kỳ thực người bên cạnh chỉ thấy mặt ngoài.

Mạc Dã Vương là người thầm kêu khổ, mỗi kiếm Lục Nguyên tấn công, lão ra mỗi chiêu chỉ có nước trốn hoặc chắn. Thế này không có gì, nhưng Mạc Dã Vương phát hiện mỗi kiếm của Lục Nguyên dường như đang phá pháp bảo, tinh phách sơn phong của lão, đều tìm đúng nhược điểm. Không chắn được bao nhiêu chiêu, những tinh phách sơn phong của lão sẽ bị nổ dưới kiếm của Lục Nguyên.

Đây là loại kiếm thuật như thế nào chứ, tùy tiện vạch là có thể tìm ra nhược điểm tinh phách sơn phong, chẳng những buộc lão không thể đánh trả, còn khiến lão ngày càng gần cái chết.

Sao có thể! Mạc Dã Vương thầm kêu gào, sao có kiếm thuật biến thái như vậy! Mạc Dã Vương tung hoành thế gian mấy ngàn năm, xưng hùng tại nam cảnh, có đi qua trung ương thiên triều. Nhưng dù là trung ương thiên triều hay nam cảnh, trong cuộc đời mấy ngàn năm của lão chưa từng thấy kiếm thuật đáng sợ như vậy.

Thế gian sao có thể cho phép kiếm thuật cường đại như vậy tồn tại?

Tiểu tử này, tiểu tử này rất có thể là kiếm thánh.

Nếu không phải kiếm thánh thì sao có kiếm thuật cường như vậy.

Kiếm thánh! Chỉ nghĩ tới kiếm thánh thôi là Mạc Dã Vương có cảm giác muốn ói máu. Bây giờ không chút nghi ngờ, Lục Nguyên thế tới rào rạt, hắn khống chế kiếm pháp một vòng lại một vòng công kích Mạc Dã Vương. Kỳ thực hắn đang thích ứng lực lượng hỗn động cảnh, đang thử làm sao đánh bại lực lượng hỗn động cảnh.

Một kiếm cực kỳ huyền diệu đâm trúng cánh tay phải của Mạc Dã Vương, có máu bắn ra.

Một kiếm cực kỳ diệu đâm vào vai trái Mạc Dã Vương, máu tung tóe.

Một kiếm bình thường vô cùng, một kiếm thâm ảo vô cùng, một kiếm quái dị vô cùng, một kiếm khó đoán vô cùng, một kiếm như thái sơn, một nhẹ kiếm như liễu nhứ, một kiếm như đại giang nước chảy, một kiếm như như núi cao mây trắng, vô số kiếm thi triển trong tay Lục Nguyên, hắn thấy vô cùng sung sướng.

Đích thực đây là từ khi hắn làm kiếm thánh, lần đầu tiên ra tay thế này.

Đến kiếm thánh rồi thi triển đủ loại chiêu thức, Lục Nguyên chỉ cảm thấy mình hiểu về kiếm đạo sâu thêm mấy tầng, những kiếm pháp đủ kiểu đủ dạng thi triển trong tay. Đối với kiếm pháp như vậy của Lục Nguyên, Mạc Dã Vương chỉ có nước không ngừng bị thương, bị thương. Dù là lực lượng hỗn động cảnh nhất tầng, đối mặt kiếm thuật huyền diệu của Lục Nguyên chỉ đành cúi đầu, từng vết thương không ngừng tăng lên.

Lục Nguyên quát dài một tiếng:

- Kiếm thuật nhất tuyến thiên!

Tay hắn dạn vụng lại là kiếm thuật nhất tuyến thiên, mỗi một điểm rơi đều vô cùng hoàn mỹ. Lục Nguyên thi triển ra một kiếm này, dù Mạc Dã Vương muốn né tránh như đối mặt kiếm thuật nhất tuyến thiên hoàn mỹ thì không có chút tác dụng, triệt để chết dưới kiếm của Lục Nguyên.

Trước khi Mạc Dã Vương, suy nghĩ cuối cùng là, không ngờ sự sự là kiếm thánh, tại sao là kiếm thánh chứ. Nhưng suy nghĩ cuối cùng của lão đã định rằng không có kết quả, đi hướng cái chết.

kiếm thánh! Người Cửu Hoa Sơn, người Hoa Sơn đều ngạc nhiên. Dù họ không hiểu như Mạc Dã Vương nhưng cũng biết kiếm thánh là gì. Kiếm thánh, đó là cực kỳ cao cao, gần như đi hướng đỉnh kiếm đạo, gần như là chí cao vô thượng kiếm đạo, bây giờ Lục chưởng môn thành tựu kiếm thánh.

Kiếm thánh! Những quốc chủ Đại Dung hoàng thành, lúc mới bắt đầu nghe Lục Nguyên nói mình là kiếm thánh thì tràn đầy nghi ngờ, nhưng khi hắn chân chính thi triển kiếm kỹ, đưa vào lực lượng đại đạo cảnh thập tầng giết chết Mạc Dã Vương hỗn động cảnh nhất tầng thì bọn họ không thể không tin.

Muốn lấy đại đạo cảnh thập tầng thắng hỗn động cảnh nhất tầng gần như là không thể nào.

Một là đại đạo cảnh, một là hỗn động cảnh, cách biệt một đại cảnh giới.

Chính giữa chênh lệch không thể bù đắp.

Nhưng Lục Nguyên có thể vượt qua chênh lệch một tầng, đánh chết Mạc Dã Vương, chỉ đại biểu một việc, kiếm thuật của hắn đích thực đã tới mức quỷ thần khó lường. Mà tình trạng quỷ thần khó lường này rất có khả năng là kiếm thánh!

Chu Trung Dung lầm bầm:

- Kiếm thánh.

Mắt lão nhìn hướng Lục Nguyên, lộ nụ cười sâu xa.

- Kiếm thánh.

Mặt Nạp Lan Đức xanh mết, gã phát hiện Lục Nguyên đã tới mức gã không thể kiểm soát.

- Kiếm thánh, Chu huynh, người ngươi bồi dưỡng tới tình trạng này, chính ngươi lại ở mức nào?

Trác Lăng Vân đột nhiên phát hiện gã không biết rõ Chu Thanh Huyền, không lẽ bạn già của mình cũng tới mức kiếm thánh? Cộng thêm Yến Thương Thiên, phái Hoa Sơn này thật là quái dị.

Người các quốc cũng vẻ mặt kỳ lạ, bây giờ họ có bảy, tám phần thừa nhận Lục Nguyên trở thành kiếm thánh.

Đến đây thì, Thiên Vân Sơn tiểu quốc chiến rốt cuộc kết thúc. Vốn tại thế giới này có một số nghiêng về vũ lực cá nhân, khi vũ lực cá nhân cao tầng quyết định ra thắng bại thì tầng dưới chót không cần đánh nữa. Lần tiểu quốc chiến này, kết quả là Hoa Sơn thăng cấp thành cự hình tiên môn, tiếp thu tất cả tài nguyên của Cửu Hoa Sơn, cùng với nhiều thứ khác.

Nếu dưới tình huống bình thường Hoa Sơn tiếp nhận các loại tài nguyên, thì giống như con nít đeo vàng đi trên đường vậy. Nhưng người các quốc thầm nhủ, Lục Nguyên là tu vi kiếm thánh, bây giờ tu hành tại trung ương thiên triều, nếu thật sự đụng Hoa Sơn, đến lúc hắn trở về thì chuyện không đơn giản.

Cứ như thế, năm đó Sở Đoạn muốn thăng lên đại hình tiên môn mà không được, Lục Nguyên vô cùng đã đem Hoa Sơn tiên môn thăng cấp thành cự hình tiên môn.

Mạc Dã Vương có di sản, tài sản không tệ lắm.

Mạc Dã Vương dù sao cũng là cường giả hỗn động cảnh nhất tầng, không phải cường giả đại đạo cảnh bình thường, cũng là cường giả hỗn động cảnh thứ nhất Lục Nguyên đánh bại.

Tài sản của Mạc Dã Vương chỉ riêng linh thạch thôi đã là năm trăm khối thượng phẩm linh thạch. Đến hỗn động cảnh, cơ bản dùng thượng phẩm linh thạch để tính toán, rất ít lấy trung phẩm linh thạch đi tính. Tức là nói, cộng thêm Lục Nguyên có được một ngàn khối thượng phẩm linh thạch, giờ hắn tổng cộng có một ngàn năm trăm khối thượng phẩm linh thạch.

Linh thú thì Mạc Dã Vương có được mười con linh thú cấp truyền thuyết. Lục Nguyên vốn có mười một linh thú cấp truyền thuyết, lúc tu hành có thể cung cấp pháp lực vân hệ khá nhiều cho hắn, giúp ích pháp lực của hắn nhanh tiến bộ hơn.

Cửu Hoa tâm pháp của Mạc Dã Vương cũng thú vị, cao cấp hơn Vân Long tâm pháp. Lục Nguyên đem Cửu Hoa tâm pháp phát cho đám người Hoa Sơn. Người Hoa Sơn đang lo thăng cấp tâm pháp, Hoa Sơn vốn mạnh nhất là Vân Long thập biến tâm pháp, đến đại đạo cảnh thất tầng là đỉnh tâm pháp rồi. Bây giờ có Cửu Hoa tâm pháp, có thể luyện đến hỗn động cảnh tam tầng, coi như không tệ.

Mạc Dã Vương Nguyên Dã Tam Biến thân pháp, bước đầu tiên là đạp nguyên dã, bước thứ hai là đạp thiên không, bước thứ ba là đạp hải dương, xem như là tâm pháp thú vị. Lục Nguyên phát hiện bộ thân pháp này có bí ẩn khác cho nên tự luyện tập. Sau khi luyện thành thân pháp, tốc độ tăng không ít.

Trừ điều đó ra, Cửu Hoa Sơn không có gì khiến hắn động tâm nữa. Nhưng nói đi phải nói lại, Lục Nguyên đã đứng vững gót chân tại trung ương thiên triều, tài nguyên phong phú hơn Cửu Hoa Sơn rất nhiều. Lục Nguyên không vừa mắt nhưng người Hoa Sơn rất kích động. Tài nguyên, tâm pháp của Cửu Hoa Sơn so với Hoa Sơn cường rất nhiều.

Còn đám người Cửu Hoa Sơn, Hoa Sơn không đuổi tận giết tuyệt.

Cơ bản tiêu diệt đám đầu lĩnh tội ác, người Cửu Hoa Sơn khác có thể hợp nhất thì hợp, không thì để họ lĩnh một phần tài nguyên rời đi. Lấy phong cách vốn có của Hoa Sơn, không khả năng diệt tuyệt từng người. Hoa Sơn luôn là chính đạo môn phái, không thể làm ra hành động thuộc ma đạo. Người Cửu Hoa Sơn có một phần lương thiện vốn đã bất mãn cha chon họ Mạc cách nói năng hành động, giờ bị Hoa Sơn hợp nhất cũng là việc tốt. Còn phần khác thì bị đuổi đi, không bức đến đường cùng, để họ mang theo một phần tài nguyên rời đi.

Lúc này Hoa Sơn đã thăng cấp thành cự hình tiên môn.

Vốn tiểu quốc chiến chính là hoàn toàn thay thế. Hoa Sơn thắng Cửu Hoa, tiếp nhận tất cả Cửu Hoa Sơn, bao gồm vị trí cự hình tiên môn.

Nhưng hiện nay Hoa Sơn tuyệt đối là yếu nhất trong cự hình tiên môn. May là Chu Thanh Huyền còn trận giữ Hoa Sơn, có vị Chu sư thúc tổ này ở, không ai đụng được Hoa Sơn.

Chỉ cần chờ Lục Nguyên từ trung ương thiên triều trở về tiếp nhận là Hoa Sơn sẽ chân chính lớn mạnh, trở thành thế lực chấn động chư thiên.

Lại nói một câu, bây giờ Lục Nguyên ở Đại Tấn quốc có danh vọng cực cao.

Lục Nguyên vốn đã đánh bại Nhâm Độc, có danh tiếng khá cao tại Đại Tấn quốc, nhưng kém xa Yến Thương Thiên. Yến Thương Thiên như là thước đo, mọi người biết Yến Thương Thiên là cường giả hỗn động cảnh, một cường giả hỗn động cảnh cực kỳ hiếm thấy.

Bây giờ Lục Nguyên trở thành người chiến thắng hỗn động cảnh nhất tầng, danh vọng đuổi theo Yến Thương Thiên.

Thần thoại Tấn quốc.

Thần thoại Tấn quốc trước kia chỉ có một mình Yến Thương Thiên đứng, bây giờ thêm một Lục Nguyên. Kỳ thực nhiều người Đại Tấn quốc vẫn không biết rằng thần thoại nên cộng thêm Chu Thanh Huyền. Ba thần thoại thật sự của Đại Tấn quốc là Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền, Lục Nguyên, ba người đều đến từ Hoa Sơn.

Trên Tư Quá Phong Hoa Sơn.

Hai thanh kiếm đang nhanh chóng va chạm trên không trung, hai thanh kiếm biến chiêu rất nhanh, bởi vì dù là Chu Thanh Huyền ra tay hay Lục Nguyên đều nhanh đến cực độ. Hơn nữa hai người tùy ý chỉ là trúng sơ hở của đối phương, đây là công kích nhanh cỡ nào chứ.

Chu Thanh Huyền và Lục Nguyên tùy kiếm mà đi, kiếm quang lóe lên, kiếm hai người đánh trên không trung, như có sông luân hồi, một con sông âm dường chảy xuôi, hơn nữa hình như trong đó còn có một thiết tắc.

Đinh! một tiếng vang kịch liệt, kiếm quang của Chu Thanh Huyền chỉ xéo Lục Nguyên.

Kiếm Lục Nguyên chỉ vào Chu Thanh Huyền.

Kiếm hai người đều chỉ hướng đối phương, nhưng Lục Nguyên cảm giác nếu đấu tiếp, kiếm của Chu Thanh Huyền sẽ nhanh hơn mình một đường, tức là nói kiếm thuật của Chu sư thúc tổ vẫn trên mình.

Lục Nguyên cười khổ, sư thúc tổ này thật là sâu không lường được.

Chu Thanh Huyền nhẹ động, thu lại kiếm.

- Kiếm thuật của Yến sư huynh còn trên ta, ngươi vẫn non chút.

Thấy Lục Nguyên khó hiểu, Chu Thanh Huyền giải thích:

- Cơ bản tại trung ương thiên triều, gần cấp chí tôn có cấp kiếm hoàng, trong cấp chí tôn có một ít kiếm thánh, có một ít kiếm hoàng, cái này không nói chắc được. Ví dụ bát đại chí tôn Kiếm Môn chắc có vài người là cấp kiếm hoàng, còn có vài cái là kiếm thánh. Trong đó kẻ sâu thâm khó lường nhất là Hiên Viên Vọng. Thực lực của Hiên Viên Vọng rất có khả năng đã đến thế giới cảnh. Một người khác là sư phụ hiện tại của ngươi, Thái Sử Không. Nếu không phải Thái Sử Không bị tiên xích khóa lại thực lực thì sẽ rất đáng sợ.

- Yến sư huynh là đệ tử mạnh nhất của Thái Sử Không, được gọi là xuất lam mà thắng vu lam, thực lực của Yến sư huynh sẽ rất đáng sợ. Một khi hắn trở về từ di thất địa, thực lực sẽ kinh người đến cực điểm.

- Trong chí tôn, kiếm thánh cực kỳ thưa thớt, chân chính đến thế giới cảnh thì mới bắt đầu nhiều kiếm thánh chút.

Chu Thanh Huyền nhìn ánh mắt Lục Nguyên, cười cười nói:

- Ta giống như ngươi, điển hình kiếm thuật cường hơn tu vi.

Trò chuyện một lát, Lục Nguyên chính thức rời khỏi Hoa Sơn, đi hướng trung ương thiên triều. Giờ là lúc hắn nên trở về trung ương thiên triều.

Đợi Lục Nguyên rời đi, Chu Thanh Huyền nhìn hướng hắn khuất xa, lẩm bẩm:

- Trên người hắn, kiếm đạo khí vận kỷ nguyên trước roàng biến mạnh, xem ra tại trung ương thiên triều hắn có kỳ ngộ khác.

Người có thể thấy ra kiếm đạo khí vận kỷ nguyên trước là cực kỳ ít, Chu Thanh Huyền nói ra câu này lộ bí ẩn của lão.

Chu Thanh Huyền thì thào, khóe môi nhếch nụ cười:

- Kiếm khí tam phân, một phần ở chỗ hắn, dường như một phần này khá thú vị, so với hai phần của chúng ta càng quái dị hơn.

Đương nhiên Lục Nguyên không hay biết những điều này.

Lục Nguyên ngự kiếm bay, rất nhanh tới Đại Dung thành, mượn truyền tống trận rời khỏi nam cảnh, đi hướng trung ương thiên triều. Qua một đoạn thời gian truyền tống dài, hắn rốt cuộc trở về trung ương thiên triều. Vốn thực lực hiện nay của Lục Nguyên có thể trùng kích hỗn động cảnh, nhưng khi ấy hắn đem Tiểu Hỗn Động Thạch đặt ở Không Chi Sơn Hoa Sơn cư, cũng vì lý do đó nên hắn phải về Kiếm Môn mới độ được thiên kiếp hỗn động cảnh.

Lại trở về trung ương thiên triều. Hắn cảm thấy linh khí xung quanh không ngừng tụ lại, có một phong long nhào tới. Lục Nguyên dễ dàng đánh ra một kiếm khí tìm đến nhược điểm phong long, nhẹ nhàng áp là triệt để đánh bạo phong long. Hiện nay hắn có thực lực thắng hỗn động cảnh nhất tầng, đi trên đường lớn càng an toàn.

Hắn một đường bay nhanh, hướng đến Kiếm Môn. Qua mấy ngày bay, hắn rốt cuộc trở về Kiếm Môn.

Trong Không Chi Sơn.

Lục Nguyên trở về Không Chi Sơn có trò chuyện vài câu với các sư huynh Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì. Đám người họ đều lớn lên tại trung ương thiên triều, không đi ra nước ngoài, Lục Nguyên đơn giản nói chút ít về nước ngoài, khiến đám người nghe tâm động, đều gào la nếu lần sau hắn đi nước ngoài phải dẫn bọn họ đi chung.

Đương nhiên chỉ vẻn vẹn nói mà thôi, họ bây giờ chưa đến hỗn động cảnh, không địch lại hoàn cảnh trung ương thiên triều, căn bản không đi được đường chính. Họ không có nghịch thiên giống Lục Nguyên, đại

đạo cảnh thập tầng mà dám đi trên đường lớn trung ương thiên triều, không bị hoàn cảnh trung ương thiên triều đánh chết.

Trò chuyện vài câu xong Hoa Sơn định đi Hoa Sơn cư tu thành hỗn động.

419. Chương 797-798: Đánh Bại Hỗn Động Cảnh

Vào lúc này, Lục Nguyên bỗng cảm thấy trên bầu trời có nhiều thiên kiếp giáng xuống, vô số thiên kiếm đánh hướng điểm nào đó trên tinh thần.

Tần Sương Thành nói:

- Đây là xuân thu huyền thủy thiên kiếp, xuân nhật hồng thủy, thu nhật thu thủy cùng ập đến, đó là hỗn động cảnh thiên kiếp, không biết là vị nào đang độ hỗn động cảnh nữa.

Có người đang độ hỗn động cảnh ư, không biết là ai.

Hiển nhiên người độ kiếp đó cũng khá giỏi, vô biên hồng thủy ở hư không tạc nổ, vô số thu thủy bị thu đi.

Chu Nộ Trì nói:

- Xem tình hình thì thiên kiếp này độ qua được rồi, Kiếm Môn chúng ta lại thêm một cao thủ hỗn động cảnh.

Đối với người có thể độ qua hỗn động cảnh, họ hâm mộ ghen tỵ. Đại đạo cảnh tu hành là vì chuẩn bị cho hỗn động cảnh.

Đại đạo cảnh cơ bản thời gian ở trong Kiếm Môn.

Chỉ có đến hỗn động cảnh mới đi khắp nơi.

Cố tình tới hỗn động cảnh quá sức khó khăn.

Cho nên có người độ qua hỗn động cảnh thì họ vô cùng hâm mộ, lòng thầm đánh giá, không biết là ai may mắn trở thành cường giả hỗn động cảnh, thật khó đoán. Bởi vì trong Kiếm Môn, có không ít người chuẩn bị tiến lên hỗn động cảnh, đmá người đó bình thường không xuất hiện, chỉ có thành hỗn động cảnh rồi mới ra mặt, tất cả vì trở thành cường giả hỗn động cảnh.

Qua chốc lát, Nhạc Sương lấy kiếm quang cực nhanh bay đến, nói:

- Không hay rồi, lần này độ qua hỗn động cảnh là Hiên Viên Lệnh bế quan đã lâu!

Nghe Nhạc Sương nói vậy, Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì đều biến sắc, không ngờ là Hiên Viên Lệnh.

Năm đó Hiên Viên Lệnh thua Lục Nguyên thê thảm, mất hết mặt mũi, nhưng sau đó Hiên Viên chí tôn cho Hiên Viên Lệnh tài nguyên hải lượng để gã tu luyện, bắt đầu từ tám năm trước đã vào sâu trong cấm địa, tu hành đột phá hỗn động cảnh. Nghe nói rất sớm trước đó đã có tiến cảnh, nhưng không biết khi nào có thể tu thành hỗn động cảnh.

Không tưởng tượng nổi gã sẽ vào lúc này tu thành hỗn động cảnh, một khi gã tu thành hỗn động cảnh e rằng sẽ đi tìm Lục Nguyên gây chuyện. Cố tình Lục sư đệ chưa tu thành hỗn động cảnh, Lục sư đệ có thể liên tục thắng ba vạn, nhưng đó là thắng người đại đạo cảnh. Người đại đạo cảnh và cường giả hỗn động cảnh có chênh lệch rất lớn, dùng từ cách biệt một trời một vực không đủ nói. Lục Nguyên không có khả năng thắng được Hiên Viên Lệnh hỗn động cảnh.

Việc lớn không tốt.

Vốn dựa theo quy tắc Kiếm Môn bình thường, hỗn động cảnh không thể gây chuyện với đại đạo cảnh, dù sao chênh lệch quá lớn. Hỗn động cảnh nhất tầng có thể dễ dàng bóp chết đại đạo cảnh thập tầng, nhưng cũng có đặc lệ. Ví dụ trước đó hỗn động cảnh và đại đạo cảnh có thù hận sâu thì được phép tìm tới cửa.

Cố tình lúc trước Lục Nguyên trọng thương Hiên Viên Lệnh, gã có tư cách gây chuyện với hắn. Đúng là sợ cái gì đến cái gì. Hai người Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì mặt biến sắc, không ngờ kết quả xấu đến rồi,

đằng trước Không Chi Sơn môn ồn ào nhốn nháo. Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì, Lục Nguyên, Nhạc Sương tới trước sơn môn, phát hiện nơi đó đứng mấy chục người.

Dẫn đầu chính là Hiên Viên Lệnh.

Nhưng trước kia thấy Hiên Viên Lệnh là cực kỳ kiêu ngạo, cao hơn mọi người, nhưng độ cao đó vẫn có thể với tới được.

Bây giờ Hiên Viên Lệnh cho người cảm giác cao không thể với tới, dường như gã chính là núi cao vô cùng, gã chính là trời. Toàn thân gã pháp lực vận chuyển liên miên bất tận như trường giang đại hà, không phải đại đạo cảnh có thể so sánh được. Cảnh giới của gã đã biến đổi trời long đất lở.

Lực lượng hỗn động cảnh đè ép Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì hơi bị áp lực.

Hiên Viên Lệnh nhìn hướng Lục Nguyên, thái độ huênh hoang vênh váo.

Bên cạnh Hiên Viên Lệnh, Diệp Cơ Phát lạnh lùng quát một tiếng:

- Lục Nguyên, còn không ra chịu chết!

Độc Cô Hạo cười ha hả nói:

- Hiên Viên Lệnh sư huynh đã tu thành hỗn động cảnh, Lục Nguyên, ngươi rửa sạch cổ chờ đi.

Thượng Quan Sát toàn thân đầy sát khí nói:

- Lục Nguyên, năm đó ngươi đánh bại chúng ta, đánh chúng ta rất thống khổ. Bây giờ chắc không ngờ Hiên Viên sư huynh tới hỗn động cảnh? Ngươi ngoan ngoãn chịu thua đi.

Diệp Cơ Phát, Độc Cô Hạo, Thượng Quan Sát đều bị Lục Nguyên trọng thương nặng, nghĩ đến hắn sẽ bị đánh bại thì lòng vui sướng biết bao.

Đoan Mộc Tòng Dung ở một bên âm trầm cười. Năm đó gã bị Lục Nguyên đánh bại, còn bị hắn treo lên trên cây, bị lấy tên thập tam tu, sỉ nhục to lớn. Cho nên bây giờ gã ra ngoài đều bị người chỉ trỏ nói thập tam tu dâm loạn Kiếm Môn, gã rất muốn thấy Lục Nguyên thất bại, bị đánh trọng thương.

Kiếm Văn Hào mắt lóe tia sáng. Kiếm Văn Hào mấy lần thua trong tay hắn, sớm không trỗi dậy chút gì giận dữ hay có gan khiêu chiến hắn. Nhưng bây giờ chắc chắn Lục Nguyên thua vào tay Hiên Viên Lệnh rồi, chỉ cần hắn thua là mình sẽ hồi phục tự tin, đến lần sau là tới phiên mình bại Lục Nguyên.

Hiên Viên Lệnh nhìn Lục Nguyên, dùng thái độ người khổng lồ nhìn xuống con kiến nói:

- Lục Nguyên, ngươi ở đại đạo cảnh đúng là rất có sức chiến đấu, đáng tiếc chỉ vẻn vẹn là thế thôi. Ta đã tu thành hỗn động cảnh, lần trước ngươi làm ta trọng thương, lần này ta khiến người trọng thương hơn nữa rút lui công lực.

Trong câu nói tràn đầy hận ý, đổ tam giang thủy cũng không tẩy sạch.

Môn hạ Hiên Viên chí tôn sẽ không thua trong tay môn hạ Thái Sử chí tôn.

Lúc trước là sỉ nhục, bây giờ tẩy sạch nhục nhã này.

Bên cạnh người xem kịch ngày càng nhiều, đều biết mối thù giữa Hiên Viên Lệnh và Lục Nguyên.

- Hiên Viên Lệnh đối chiến với Lục Nguyên, các ngươi nói bên nào thắng?

- Cái này còn cần nói? Tất nhiên là Hiên Viên Lệnh rồi. Bây giờ Hiên Viên Lệnh sư huynh là hỗn động cảnh, chênh lệch giữa hỗn động cảnh, đại đạo cảnh là một trời một vực.

- Đúng thế, hơn nữa Lục Nguyên không có gì ghê gớm cả, đỉnh điểm của hắn chắc là liên tục thắng ba vạn, đến đó rồi hắn cơ bản xong, không thấy tám năm rồi chưa đột phá hỗn động cảnh ư? Hắn chỉ là nhân tài bình thường mà thôi, tiềm lực dùng hết, sớm không phải là tuyệt thế thiên tài.

- Hơn nữa lần trước Lục Nguyên ở trong kiếm quyển chỉ được không loại kiếm ý. Ha ha, vậy thì tính tuyệt thế thiên tài cái gì.

- Danh hiệu tuyệt thế thiên tài hôm nay sẽ hoàn toàn đánh mất, Lục Nguyên chỉ là sao băng mà thôi, tuy một khắc kia vô cùng đặc sắc nhưng rồi lập tức rơi xuống chân trời.

"Đúng vậy, đây đúng là cuộc chiến Lục Nguyên thiên tài hoàn toàn bị đánh bại. Sau cuộc chiến, Lục Nguyên sẽ trở thành người bình thường, không còn là đối tượng ca ngợi nữa." Hiên Viên Lệnh thầm nghĩ. Lần này phải triệt để đánh bại Lục Nguyên thành tro bụi, để hắn nếm tám năm không đột phá, trong kiếm quyển không được kiếm ý nào, lần thất bại thứ ba hoàn toàn mất đi quang hoàn.

Đương nhiên lần này muốn đánh bại Lục Nguyên là chuyện quá đơn giản, bởi vì đây là tuyệt đối chênh lệch giữa hỗn động cảnh và đại đạo cảnh.

Hiên Viên Lệnh có niềm tin tràn đầy.

Hiên Viên Lệnh tiến lên một bước, nói:

- Lục Nguyên, ta muốn ngươi biết cái gì gọi là hỗn động cảnh, hiểu cách biệt giữa ta và ngươi. Gã lấy ra thiên địa pháp tướng, bên trong bắn ra ba mươi lăm tấm thượng cổ phù chú. Ba mươi lăm thượng cổ phù chú bắn bốn phía, bao vây gã và Lục Nguyên trong một khu vực.

Đôi tay Hiên Viên Lệnh giang ra, đã sử dụng Hỏa Vũ Long Tinh kiếm pháp. Hỏa Vũ Long Tinh kiếm pháp là kiếm pháp cấp tinh thần, một khi sử dụng có mấy ngàn con rồng bay múa. Lúc ở đại đạo cảnh Hiên Viên Lệnh từng dùng kiếm pháp cấp tinh thần nhưng không thể phát huy ra uy lực lớn của bộ kiếm pháp kia, bây giờ mới tính chân chính dùng ra uy lực.

Hỏa Vũ Long Tinh kiếm pháp, một khi chân chính sử dụng không phải chút uy lực ở đại đạo cảnh, hỏa liệt to lớn đáng sợ nhiệt độ trên trăm vạn, hừng hực đốt cháy như muốn thiêu sạch tất cả.

Cùng lúc đó, trong ba mươi lăm thượng cổ phù chú có ít nhất mười một tấm bỗng bay lên. Mười một tấm thượng cổ phù chú là hỏa, liệt, dung nham, sí, đại nhật, nhiệt vân vân, tất cả đều đốt cháy lên. Những thượng cổ phù chú bập bùng ngọn lửa, cùng hỏa diễm Hỏa Vũ Long Tinh kiếm pháp đánh ra liên tiếp với nhau, chế tạo công kích càng đáng sợ.

Nhìn thấy không? Đây chính là hỗn động cảnh cường đại.

Hỗn động cảnh nhất tầng, chính là ảnh hưởng thiên địa.

Hỗn động cảnh giận dữ là phong vân nộ. Trước đó không lâu cuộc chiến Cửu Hoa Sơn, Mạc Dã Vương tức giận thì bốn phía bị lửa giận của lão đốt cháy, đá cũng bốc lửa

Bây giờ Hiên Viên Lệnh dùng ra năng lực của hỗn động cảnh nhất tầng, lấy thượng cổ phù chú ảnh hưởng thiên địa. Trong ba mươi lăm tấm thượng cổ phù chú gã có mười một tấm thuộc phù chú hỏa hệ. Mười một tấm kết hợp với Hỏa Vũ Long Tinh kiếm pháp, sinh ra ngọn lửa cực kỳ đáng sợ, đốt cháy hướng Lục Nguyên.

Cách đánh này khá là khủng bố.

Thiên địa xung quanh đều bị ảnh hưởng.

Chân chính kiếm pháp cấp tinh thần vốn cần thượng cổ phù chú phối hợp như vậy, nhưng chỉ đến đại đạo cảnh mới phối hợp được, chỉ có như thế mới hoàn toàn phát huy ra sức chiến đấu cấp tinh thần. Có được năng lực này, hỗn động cảnh có thể dễ dàng tiêu diệt cường giả đại đạo cảnh thập tầng.

Đây cũng là vì sao tất cả người đều cho rằng đại đạo cảnh thập tầng đánh với hỗn động cảnh nhất tầng thì không có chút cơ hội thắng.

Hỗn động cảnh và đại đạo cảnh cách nhau vốn khá xa.

Hiên Viên Lệnh lấy thượng cổ phù chú phối hợp kiếm pháp cấp tinh thần, trong phạm vi ngọn lửa không phải bình thường nữa mà như thượng cổ hỏa hừng hực cháy.

Tuy Hiên Viên Lệnh không giống Mạc Dã Vương tới hỗn động cảnh nhất tầng lâu nhưng được chân truyền, sức chiến đấu không phải Mạc Dã Vương học lóm có thể sánh bằng.

Khi Hiên Viên Lệnh chân chính dùng năng lực hỗn động cảnh, mấy người khác sớm trốn xa, nhưng dù né ra xa vẫn cảm giác được lực lượng đó đáng sợ. Hỗn động cảnh đúng thật vượt xa cảnh giới đại đạo cảnh. Người có mặt đều tưởng tượng nếu mình có thể đến hỗn động cảnh là có được lực lượng vô cùng. Đám Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì thì vô cùng lo lắng, trận chiến này vốn không thể đánh, nếu tiếp tục không biết Hiên Viên Lệnh sẽ đánh Lục sư đệ thành cái gì. Nhưng lấy thực lực như họ không cách nào nhúng tay vào trận chiến. Lực lượng hỗn động cảnh toàn bộ mở ra, Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì chỉ là đại đạo cảnh cửu tầng, không tới cả giáp ranh, có xông vào chỉ là chịu chết, sẽ lập tức thành tro.

Rất nhiều người đều cho rằng Lục Nguyên thua chắc rồi.

Lục Nguyên ngẩng đầu, nói:

- Ta có hiểu một chút hỗn động cảnh nhất tầng ảnh hưởng thiên địa, nghe nói tầng này là thượng cổ phù chú phóng ra không gian xung quanh, tăng cường độ công kích. Ví dụ hiện tại ngươi muốn ảnh hưởng thiên địa, một bên ra Hỏa Vũ Long Tinh kiếm pháp, một bên phải dùng mười một tấm phù chú hỏa hệ gia cố vào Hỏa Vũ Long Tinh kiếm pháp.

Lục Nguyên bỗng dưng nói câu này khiến mọi người khó hiểu không biết tại sao hắn nói câu đó.

Hiên Viên Lệnh cười to nói:

- Biết sự lợi hại của hỗn động cảnh nhất tầng rồi chứ? Đáng tiếc, bây giờ cầu xin đã quá muộn.

- Đối với cầu xin tha thứ thì ta chẳng có chút hứng thú.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ muốn thử một lần, xem có thể dùng kiếm cắt ra trạng thái gia cố này không.

Cái gọi là gia cố gần như chớp mắt hoàn thành.

Ví dụ bây giờ mười một tấm thượng cổ phù chú rót lực lượng lửa vào Hỏa Vũ Long Tinh kiếm pháp, tốc độ phóng cực nhanh, không có khả năng cắt đứt.

Nhưng Lục Nguyên bỗng ra một kiếm.

Một kiếm này nhanh như tia chớp, nhanh như tia sáng, một kiếm này là Lục Nguyên hợp quang kiếm ý, điện kiếm ý thêm vào bạch đế kiếm đạo, hóa thành một kiếm nhanh nhất, là tốc độ cực nhanh hiện tại hắn có thể làm. Một kiếm dù là tiên nhãn cũng không thấy tung tích. Vài kiếm đánh ra, khiến mười một tấm thượng cổ phù chú mỗi lần phóng ánh lửa sắp rơi vào kiếm của Hiên Viên Lệnh thì bị hắn dùng Dưỡng Ngô linh kiếm cản lại.

Điều này sao có thể?

Điều này sao có thể chắn được?

Loại thượng cổ phù chú gia cố kiếm tốc độ nhanh kinh khủng, sao có thể dùng kiếm chắn được.

Hiên Viên Lệnh không dám tin. Kỹ năng Hiên Viên Lệnh kiêu ngạo nhất, năng lực đặc biệt hỗn động cảnh nhất tầng ảnh hưởng thiên địa.

Lục Nguyên hời hợt nói:

- Vậy bây giờ tới lúc ta biểu diễn, kỳ thực hỗn động cảnh thật tình không ghê gớm bao nhiêu.

Hỗn động cảnh nhất tầng chính là phù chú gia cố.

Tầng này là đem thượng cổ phù chú trên người tỏa ra, rải rác trong hoàn cảnh nhất định, tiếp theo dùng chiêu thức một hệ của ngươi là có thể lấy thượng cổ phù chú cùng hệ trợ trận, đây chính là cảnh giới hỗn động cảnh nhất tầng. Bình thường đến tầng này tuyệt đối không phải đại đạo cảnh thập tầng có thể sánh bằng.

Thật nhiều thượng cổ phù chú lấy ra trợ trận, uy lực tăng nhiều, chiêu thức gì đều bắt đầu xen lẫn thiên địa pháp tắc.

Ví dụ bây giờ Hiên Viên Lệnh công kích mang theo mùi vị mười một thiên địa pháp tắc.

Thượng cổ phù chú gia cố thiên địa pháp tắc vào kiếm gần như không khả năng bị cắt đứt, bởi vì hành động gia cố nhanh đến cực điểm.

Từng có nhân tài muốn làm điều này, cắt đứt thượng cổ phù chú gia cố nhưng không ngoại lệ đều thất bại.

Tuy nhiên bây giờ Lục Nguyên thành công cắt đứt.

Mặt ngoài xem ra không có gì.

Nhưng người trong nghề thấy ra môn đọa, cao thủ kiếm thuật càng cao thì càng hiểu điều Lục Nguyên làm đáng sợ.

Kỳ thực Lục Nguyên có thể làm được điểm này là vì gần đây tới cảnh giới kiếm thánh. Đến cảnh giới kiếm thánh rồi luyện thành kiếm thuật nhất tuyến thiên, đối với điểm rơi hoàn mỹ nắm chắc, cho nên thanh Dưỡng Ngô linh kiếm không ngừng biến đổi, có thể đem thượng cổ phù chú gia cố ngăn chặn cắt đứt.

Nếu như không đi tới cảnh giới kiếm thánh thì mình không thể làm được điều đó.

Đương nhiên Lục Nguyên biết rõ kiếm thánh bình thường không làm được điều này, chỉ có kiếm thánh lĩnh ngộ âm dương, âm dương sở trường rõ về nhìn thấu sơ hở mới làm được điều đó.

Nguyên Kiếm Môn, bao gồm nhiều chí tôn, có thể nói người làm được điều này tuyệt đối không nhiều.

Trong lúc vô tình, Lục Nguyên dùng kiếm pháp làm một việc khiến người không thể tin.

Hiên Viên Lệnh kinh sợ. Sao có thể? Mình có tuyệt kỹ hỗn động cảnh nhất tầng, thượng cổ phù chú gia cố, sao có thể thất bại được? Cho đến nay niềm tin lớn nhất của gã là thượng cổ phù chú gia cố. Bởi vì thượng cổ phù chú gia cố rồi uy lực kiếm pháp hết sức lớn lao, thế mà giờ bị phá.

Khi Hiên Viên Lệnh kinh sợ thì Lục Nguyên phát động công kích.

420. Chương 799-800: Trùng Kích Hỗn Động Cảnh

Dưỡng Ngô linh kiếm một kiếm chém xéo cắt đến, một kiếm nhanh, một kiếm đánh thẳng vào chính giữa Hiên Viên Lệnh. Hiên Viên Lệnh kinh hãi ngự kiếm phòng thủ. Kiếm pháp của gã ở trên không trung hóa thành bức tường dày, dường như xuất hiện một ngọn núi, đó là kiếm pháp cấp chín Hóa Sơn kiếm pháp. Cùng lúc đó, ba mươi lăm tấm thượng cổ phù chú trong đó năm tấm thượng cổ phù chú thổ hệ gia cố.

Dưỡng Ngô linh kiếm của Lục Nguyên giờ phút này phát ra kiếm quang cực kỳ kinh người, chẳng những phá thượng cổ phù chú gia cố, hơn nữa cách Hiên Viên Lệnh càng gần chút. Hiên Viên Lệnh muốn lùi, nhưng gã muốn chưa chắc gì làm được. Lục Nguyên thành công đem quang kiếm ý và điện kiếm ý dung nhập vào bạch đế kiếm đạo rồi có đặc điểm lớn nhất chính là nhanh.

Một kiếm nhanh tuyệt vời đâm vào vai phải của Hiên Viên Lệnh, bả vai gã dấy lên bảo quang, hiner nhiên gã có pháp bảo hộ thân. Tuy nhiên chỉ lần này thôi đã khiến Hiên Viên Lệnh khá là chật vật.

Lục Nguyên thì chơi đến sướng vô cùng, lúc đánh với Mạc Dã Vương chìm sâu trong thiên địa kiếm thuật nhất tuyến thiên.

Bây giờ hắn mới chân chính dùng kỹ xảo cấp kiếm thánh.

âm dương thiết tắc thật rất hữu dụng, Hiên Viên Lệnh tùy tiện dùng chiêu thức gì đều dễ dàng bị mình nhìn thấu sơ hở. Mình tùy tay đâm một kiếm sẽ khiến Hiên Viên Lệnh luống cuống tay chân. Ngẫu nhiên luân hồi động, khiến Hiên Viên Lệnh có khi không bị khống chế nghiêng chút, âm dương đuổi theo sơ hở càng lớn đâm trúng đối thủ.

Luân hồi thêm âm dương, âm dương rồi luân hồi, hai thiết tắc không ngừng luân phiên.

Lúc đùa hai thiết tắc, Lục Nguyên chơi vô cùng sung sướng, cực kỳ hưởng thụ. Hiên Viên Lệnh thành búp bê rách đáng thương, không ngừng bị đánh trúng, máu chảy ròng ròng.

Đường đường là hỗn động cảnh nhất tầng thượng cổ phù chú gia cố Hiên Viên Lệnh, đối với Lục Nguyên không có chút tác dụng, hoàn toàn yếu thế. Vài kiếm liên hoàn đâm ra, Hiên Viên Lệnh chống đỡ không nổi nữa, quỳ sụp xuống. Gã không muốn quỳ, đôi chân mất lực lượng chống đỡ, không thể đứng lên.

Quỳ xuống!

Hiên Viên Lệnh quỳ xuống trước mặt Lục Nguyên.

Lục Nguyên nhìn Hiên Viên Lệnh, hời hợt nói:

- Ngươi vĩnh viễn làm thuộc hạ bại tướng dưới tay ta, trước kia là vậy, về sau cũng là vậy.

Người đứng xem bùng nổ.

- Làm sao có thể!

- Đường đường hỗn động cảnh nhất tầng Hiên Viên Lệnh đối mặt Lục Nguyên mà không có chút sức đánh lại!

- Đúng vậy, hỗn động cảnh đánh không lại đại đạo cảnh, đây là vạn cổ khó có.

- Trước giờ chưa thấy qua chuyện này.

- Hỗn động cảnh nhất tầng thượng cổ phù chú gia cố, thế mà bị hắn lấy kiếm pháp phá hỏng, cái này mà cũng bị kiếm pháp phá, thật là mở mắt, ta trở về phải thử một lần mới được.

Một người đàn ông trung niên đầu trọc bị gọi lão Khâu nói.

- Thôi đi, dựa vào kiếm pháp của lão Khâu ngươi sao mà so với Lục Nguyên được.

Một người đứng cạnh chọc quê nói:

- Ai nói Lục Nguyên không phải tuyệt thế thiên tài? Không phải tuyệt thế thiên tài thì sao có thể lấy tu vi đại đạo cảnh thập tầng đánh bại hỗn động cảnh Hiên Viên Lệnh được?

- Tám năm trước chưa đột phá, vào kiếm quyển không tăng kiếm ý, xem ra chỉ là tạm thời thoái trào.

- Cái danh tuyệt thế thiên tài lại nở rộ ánh sáng.

Tất cả người bên cạnh đều sôi trào. Hỗn động cảnh nhất tầng Hiên Viên Lệnh bị Lục Nguyên đánh bại chính là chuyện trời long đất lở, giờ càng đáng sợ là Hiên Viên Lệnh đối mặt Lục Nguyên không có chút sức đánh lại, hoàn toàn rơi vào thế yếu, không một chiêu trên cơ, đây là việc càng đáng sợ.

Rất nhanh tin tức này lan tràn cả Kiếm Môn, bay đi khắp phương.

Dưới tình huống bình thường, thắng bại một trận chiến chỉ lan trong phạm vi nhỏ, dù sao Kiếm Môn rộng lớn, không biết có bao nhiêu đệ tử. Một cuộc chiến đệ tử trung tâm bình thường đâu truyền khắp bốn phương được. Nhưng lần này không phải cuộc chiến đệ tử trung tâm bình thường, chăng những là môn hạ của hai chí tôn là Hiên Viên chí tôn, Thái Sử chí tôn giao tranh, hơn nữa trận chiến sinh ra một kỳ tích. Lục Nguyên lấy cảnh giới đại đạo cảnh thập tầng chiến thắng Hiên Viên Lệnh hỗn động cảnh nhất tầng, loại chiến tích khiến người chấn kinh, trong lịch sử các đời Kiếm Môn chưa từng xuất hiện.

Nhận được tin tức nhanh nhất đương nhiên là Thái Sử Không trên Không Chi Sơn. Bởi vì trận chiến này bắt đầu ở bên ngoài Không Chi Sơn.

Thái Sử Không nghe được tin thì ngây ra:

- Lấy đại đạo cảnh thập tầng thắng hỗn động cảnh nhất tầng, thú vị. Lục Nguyên à Lục Nguyên, ngươi thật là tiềm lực không giống bình thường. Luân hồi, âm dương, hai thiết tắc của ngươi rốt cuộc thành.

Thái Sử Không ở bên cạnh quan sát, hơn nữa gã biết Lục Nguyên luyện là hai thiết tắc này, cho nên có thể đoán ra được, chí tôn khác thì không thể đoán như thế.

Trong Long Thủ Sơn, Hiên Viên Vọng, vị chí tôn này đang cùng Thượng Quan chí tôn chơi cờ, con cờ trắng đen nhanh chóng rơi xuống. Cờ đen của Thượng Quan chí tôn sát khí đằng đằng, mỗi một bước ép chặt.

Hiên Viên Vọng thì cờ là đại khí, đại cách cục, từ toàn bàn cờ buộc cờ đen đầy sát khí của Thượng Quan chí tôn không có nơi hạ xuống.

- Thượng Quan, làm việc gì đều phải có ánh mắt đại cách cục, ví dụ thế cục Kiếm Môn không thể đơn giản nhìn từ bát đại chí tôn, thậm chí không thể chỉ nhìn từ Kiếm Môn.

Lời gã nói đầy ẩn ý.

Thượng Quan chí tôn cũng biết Hiên Viên Vọng ý chỉ cái gì. Lúc này, một tin tức nhanh chóng truyền đến.

Thượng Quan chí tôn nhận được tin thì bị kinh ngạc giật nảy mình. Lục Nguyên đại đạo cảnh thập tầng mà thắng được Hiên Viên Lệnh hỗn động cảnh nhất tầng. Đại đạo cảnh thắng hỗn động, đây là việc vạn cổ hiếm có, Lục Nguyên đúng là đáng sợ, một khi hắn lớn lên thì rất có khả năng đuổi kịp Kiếm Chi Tử.

Thượng Quan chí tôn liếc Hiên Viên Vọng. Hiên Viên Vọng chắc chắn có thu được tin, mặt ngoài co vẻ bình tĩnh, nhưng gã lập tức phát hiện Hiên Viên Vọng đặt sai một con cờ.

Cờ đặt sai!

Cùng lúc đó, có một tin tức nhanh chóng truyền đến Kiếm Chủ Sơn, Kiếm Chủ Đường. Trong Kiếm Chủ Đường là nơi Kiếm Chủ bế quan. Kiếm Chủ bế quan thời gian dài, rất nhiều tình báo việc lớn đều không truyền vào trong Kiếm Chủ Đường, nhưng tin tức trận Lục Nguyên thắng Hiên Viên Lệnh lại nhanh chóng truyền vào đây.

Một là vì cuộc chiến này quá khiến người kinh ngạc, làm người khó tin.

Hai là Kiếm Chủ thầm dặn dò, tin tức liên quan Lục Nguyên một khi chấn động Kiếm Môn đều phải truyền vào trong.

Kỳ thực không chỉ là Không Chi Sơn, Long Thủ Sơn, Kiếm Chủ Sơn, tin tức này còn nhanh chóng truyền khắp các sơn các động các phủ. Trong Kiếm Môn không biết tồn tại bao nhiêu lão cổ đổng, vốn những nhân vật này bình thường không nhận tin tức, nhưng chiến tích chấn kinh người thế này vẫn sẽ truyền vào trong.

Phú chốc Kiếm Môn chấn động như dấy lên bão tố nhỏ.

Người gây lên bão tố này, Lục Nguyên thì đang ngồi trên một khối đất trống Không Chi Sơn.

Trận chiến với Hiên Viên Lệnh chỉ là chuyện nhỏ, nhân vật như vậy vĩnh viễn không phải đối thủ của mình, kiếm đạo bát cực rất đáng giá chú ý một phen, đại địch chân chính của mình là Kiếm Chi Tử chứ không phải hàng dỏm như Hiên Viên Lệnh. Đó là nhân vật mấy năm trước có thể đánh chết một chí tôn, thực lực mạnh đến không thể tưởng tượng, trời sinh có khí vận còn lớn hơn cả mình, dù ở đâu đều là gây chú ý nhất.

Thu lại suy nghĩ, trở về chuyện cần làm.

Trong đỉnh đầu khánh vân, Đại Hỗn Động Thạch, Tiểu Hỗn Động Thạch, Kiếm Thắng Đan, Ngộ Hóa Hỗn Động Đan, bốn đan dược đạt đến hỗn động cảnh, thiên địa linh vật đã đầy đủ.

Bây giờ là lúc trùng kích hỗn động cảnh.

Chỉ có trùng kích xong hỗn động cảnh mới có võ đài càng lớn chờ đợi mình.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng trên đất trống.

Thái Sử Không ở một bên ngồi giang chân, tay cầm bình rượu ừng rực uống một hớp, nói với tám người Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì đứng một lên rằng:

- Lát nữa Lục Nguyên sẽ bắt đầu độ hỗn động thiên kiếp, tám người các ngươi phải nhìn kỹ, sớm muộn gì các ngươi sẽ độ kiếp này, trước tiên học chút đi.

- Vâng!

Đám người Tần Sương Thành hơi kích động, họ đích thực sớm muộn gì sẽ hỗn động thiên kiếp. Trước tiên nhìn người khác hỗn động thiên kiếp, có thể học hỏi chút, có ích lợi rất lớn cho tương lia mình độ kiếp.

Thật ra Thái Sử Không ở đây một là vì kêu đám Tần Sương Thành, Chu Nộ Trì học hỏi chút, đối với tám đệ tử có chỗ tốt cực lớn. Hai là hỗn động thiên kiếp vô cùng nguy hiểm, Lục Nguyên lại có nhiều thiên địa pháp tắc, hỗn động thiên kiếp của hắn e rằng khủng bố hơn người bình thường rất nhiều. Cho nên gã phải ở một bên hỗ trợ, tránh cho hỗn động thiên kiếp quá sức khủng bố đánhchết đệ tử của mình, muốn có một đệ tử xuất sắc như vậy không dễ dàng.

Vốn Thái Sử Không hơi hiểu biết Lục Nguyên, biết hắn làm việc chững chạc, không có nắm chắc tuyệt đối không tùy tiện trùng kích hỗn động cảnh. Tuy nhiên nói là vậy nhưng Thái Sử Không vẫn phải lo lắng, cho nên đích thân đến trấn áp, nếu không may xảy ra chuyện gì thì sẽ ra tay giúp đỡ.

Lục Nguyên trùng kích hỗn động thiên kiếp thì đã bình lặng tất cả tâm tình.

Bây giờ hắn vứt bỏ hết tấ cả, trùng kích đến hỗn động cảnh mới là việc chính.

Đầu tiên là đốt cháy thượng phẩm linh thạch. Lục Nguyên chơi sang, vì trùng kích hỗn động cảnh, một hơi đốt hết một trăm thượng phẩm linh thạch. Một trăm khối thượng phẩm linh thạch tức là một trăm vạn trung phẩm linh thạch. Bây giờ Lục Nguyên tổng cộng chỉ có một ngàn năm trăm khối thượng phẩm linh thạch mà thôi, giờ một hơi đốt hết một trăm khối, hơn nữa đây chỉ là bắt đầu, mặt sau không biết phải đốt bao nhiêu nữa.

Một trăm khối thượng phẩm linh thạch thiêu đốt, thật nhiều linh thạch tỏa ra.

Lục Nguyên đã vận Vô Tướng Thôn Phệ Quyết, linh khí xung quanh không ngừng bị nuốt.

Bây giờ Lục Nguyên đã không cần dùng Phong Linh trận. Trước kia dùng Phong Linh trận là bởi vì thu nạp lực cực độ cường đại, Vô Tướng Thôn Phệ Quyết có thể dễ dàng hấp thu hết sạch linh khí, sao còn để lại linh khí, cho nên không cần Phong Linh trận.

Một trăm khối thượng phẩm linh thạch thiêu đốt sinh ra linh khí tiến vào thân thể, bảy linh thú cấp truyền thuyết cũng sinh ra nguyên khí vân hệ đưa vào thân thể.

Lục Nguyên không ngừng điều dưỡng thân thể của mình, khiến cơ thể rất nhanh tiến vào trạng thái tốt nhất.

Bây giờ tinh thần hắn nâng cao, toàn thân pháp lực cuồn cuộn tràn đầy mỗi một kinh mạch, từng tấc da, từng ly cơ bắp. Máu thịt của Lục Nguyên chỉ cần một chút thôi đặt ở Tấn quốc là linh dược cực kỳ tuyệt diệu, có thể giúp tu tiên giả trường sinh kỳ nhảy vọt.

Trạng thái không tệ, có thể bắt đầu xông quan.

Đại Hỗn Động Thạch, Tiểu Hỗn Động Thạch, Kiếm Thắng Đan, Ngộ Hóa Hỗn Động Đan, bốn loại đan dược hoặc là thiên địa linh vật cùng nuốt vào trong miệng.

Năm viên Đại Hỗn Động Thạch có thể cung cấp năm phần xác suất trùng kích đến hỗn động cảnh. Đại Hỗn Động Thạch có thể cho không phẩy năm phần xác suất, Ngộ Hóa Hỗn Động Đan là một phần, Kiếm Thắng Đan là ba phần, cộng lại có bảy phần xác suất đến hỗn động cảnh.

Bảy phần xác suất, thật sự không nhỏ.

Trong đó mỗi viên Đại Hỗn Động Thạch cỡ nửa bàn tay, hơn nữa vô cùng vững chắc, có thể cứng hơn cương thiết. Nhưng tu hành đến cỡ Lục Nguyên thì mạnh mẽ lạ thường, dù là Đại Hỗn Động Thạch hơn cương thiết to nửa bàn tay cũng nhanh chóng bị dạ dày cường đại hòa tan.

Đến lúc này thể sinh mệnh đã vượt qua phàm nhân tưởng tượng.

Bốn loại thiên địa linh vật đan dược nuốt vào bụng xong Lục Nguyên lờ mờ cảm giác trong không trung như có hai cánh cửa. Hai cánh cửa này dù là cái nào đều vô cùng to lớn, tang thương, khiến ngón tay muốn vươn ra chạm vào chúng. Nhưng hai cánh cửa như là cấm kỵ, không thể chạm vào.

Ầm!

Tiếng sấm to lớn vang lên, hỗn động thiên kiếp đến. Lúc hỗn động thiên kiếp còn chưa bắt đầu, trên không trung đã ngưng tụ sấm sét gần như vô biên vô tận. Sấm sét vô tận tụ tập một chỗ, trong số đó diễn sinh ra lôi long, lôi phượng, lôi hòa kỳ, vân vân, còn có nhiều loi thần.

Thậm chí trong lôi điện có tiếng trống trầm đục vang lên.

Thiên lôi kích trống!

Nghe đến tiếng trống trầm đục thì Thái Sử Không biến sắc. Thiên lôi kích trống, này không phải trò chơi, bình thường hỗn động thiên kiếp đâu có thiên lôi kích trống, chỉ là tiếng sấm trầm thấp. Xuất hiện tiếng thiên lôi kích trống thì chỉ có một khả năng, chính là hỗn động thiên kiếp này rất đáng sợ, đáng sợ ở chỗ thiên lôi kích trống.

Tại Kiếm Môn nhiều năm như vậy, khi độ hỗn động thiên kiếp chỉ có hai người đụng tới tình huống thiên lôi kích trống. Một là Kiếm Chi Tử, hai là Kiếm Ma. Kiếm Chi Tử là thiên phú quá mạnh, tiềm lực quá sâu, đụng phải thiên lôi kích trống. Kiếm Ma thì vì giết người quá nhiều, Kiếm Ma vì thăng lên hỗn động cảnh dùng cách đặc biệt giết trăm ức người khiến thiên địa giận dữ, lúc gã thiên kiếm mới xuất hiện thiên lôi kích trống. Giờ Lục Nguyên cũng là thiên lôi kích trống.

Lục Nguyên tuyệt đối không giống Kiếm Ma vì giết quá nhiều người mới khiến thiên địa giận dữ, không lẽ hắn tựa như Kiếm Chi Tử, căn cơ quá sâu, tiềm lực quá sâu nên khiến thiên lôi kích trống?

Đùng!

Từng đạo sấm sét đánh xuống. Những sấm sét ở trong không trung hóa thành xuân thu huyền thủy thiên kiếp, bách giáp thần mộc thiên kiếp, từ bạo thiên kiếp, vân vân nhiều thiên kiếp. Những kiếp số này nếu đặt trên người Hiên Viên Lệnh là toàn bộ kiếp số, nhưng ở chỗ Lục Nguyên thì chỉ là điểm tâm sáng.

Lục Nguyên dễ dàng đánh ra kiếm pháp, bây giờ mấy kiếp số còn đơn giản, không chút khó khăn, hắn ứng đối nhẹ nhàng.

Nhưng đánh một lát kiếp số như vậy xong, trong không trung dần xuất hiện cái trống to lớn. Trống to này ở trong phong vân ẩn hiện, nó không phải vật tầm thường, là Quỳ Ngưu Cổ. Truyền thuyết ở thượng cổ có một quái vật gọi là Quỳ Ngưu, loại quái vật này ra vào sẽ có mưa gió ầm ầm, tiếng rống như sấm. Hoàng đế và Xi Vưu đại chiến, binh sĩ bị Xi Vưu tìm đến các sơn tinh thủy quái mê hoặc, hoàng đế quyết định dùng chút tài liệu đặc biệt làm cái trống để khích lệ binh sĩ. Quỳ Ngưu tìm đến, lấy da làm trống, Quỳ Ngưu Cổ đại biểu là sấm sét uy nghiêm.

Thùng! Thùng! Thùng!

Từng tiếng sấm to lớn nổ, theo tiếng sấm nổ, từng sấm sét dài hơn ngàn trượng đánh xuống. Những sấm sét không chỉ đánh vào thân thể còn có linh hồn người, lại có thanh âm cùng công kích, chỉ cần tinh thần yếu chút là sẽ bị sấm sét đánh chết.

Quỳ Ngưu Cổ! Không ngờ là Quỳ Ngưu Cổ!

Quỳ Ngưu Cổ, so với từ bạo thiên kiếp, xuân thu huyền thủy thiên kiếp thì khó khăn hơn rất nhiều, nhưng trình độ của Lục Nguyên còn ứng đối được.

421. Chương 801-802: Thiên Kiếp

Chớp mắt, Lục Nguyên động, người hóa thành như rồng bay, theo kiếm quang vô số sấm sét bị chém hết.

Qua Quỳ Ngưu Cổ, sấm sét trên trời hơi khựng lại, dường như sáng sủa chút.

Nhạc Sương nói:

- Hỗn động thiên kiếp thế là qua rồi? Xem ra không khó khăn lắm thôi.

Chu Nộ Trì cười khẩy nói:

- Không khó? Nói đùa. Không nói cái khác, mở đầu xuân thu huyền thủy thiên kiếp đã không dễ dàng thông qua, nếu đến phiên chúng ta độ một kiếm Quỳ Ngưu Cổ thì ta bảo đảm dù là đại đạo cảnh thập tầng cũng tuyệt đối không qua nổi.

Nhạc Sương thè lưỡi hồng hồng nói:

- Ta thấy Lục sư đệ độ qua đơn gian quá.

Tần Sương Thành tổng kết:

- Đó là vì kiếm pháp của Lục sư đệ quá mạnh.

Khi tám đệ tử nói chuyện thì Thái Sử Không nhìn lên trời, gã mơ hồ cảm giác sẽ không đơn giản như vậy. Lần trước Lục Nguyên có tám mươi chín thiên địa pháp tắc, thế này đã sáng tạo không biết bao nhiêu lịch sử, hỗn động thiên kiếp của hắn không dễ vượt qua như vậy. Gã nhìn thấy bầu trời đúng là sáng sủa chút, nhưng xem kỹ không giống như thiên kiếp đã qua mà đang tích luy ra thiên kiếp đáng sợ.

Bầu trời rốt cuộc xuất hiện biến đổi, trong không trung một Vệ Tinh Lôi đập xuống.

Vệ Tinh Lôi!

Thái Sử Không bị kinh sợ.

Những Vệ Tinh Lôi to cỡ vệ tinh, tràn ngập tinh hoa sấm sét dadpj xuống, hơn nữa không thể trốn, hoàn toàn tỏa định, không ngờ nổi sẽ là Vệ Tinh Lôi. Vệ Tinh Lôi ở trên không trung lăn lộn, chính là thiên kiếp dẫn động hàng ức vạn tinh thần lực hóa thành một loại lôi phạt.

Lại nhìn bầu trời, Vệ Tinh Lôi chỉ có một viên, may mắn, chỉ một viên, Thái Sử Không thở phào một nửa.

Nhưng không cần nhiều, chỉ một viên Vệ Tinh Lôi đã đủ đáng sợ.

Thái Sử Không vừa thở ra lại hít vào, gã quyết định phải nắm chắc thời gian, nếu Lục Nguyên không độ qua cần cứu hắn, nếu không nguyên tinh thần sấm sét vẹ tinh đập lên người hắn đủ khủng bố.

Lúc này trên trời, Vệ Tinh Lôi to lớn đường kính năm mươi vạn trượng thẳng tắp hướng tinh thần Kiếm Môn ở. Đây là tiểu cầu đụng đại cầu, vệ tinh cầu đụng vào tinh thần Kiếm Môn ở, một khi bị đập trúng thì thật là tai họa lớn. Tất nhiên loại Vệ Tinh Lôi này phải giải quyết Lục Nguyên trước, nếu còn dư lực mới tập kích Kiếm Môn.

Vệ Tinh Lôi ngày càng gần.

Trong Kiếm Môn một số lão cổ đổng, các cường giả đều phát hiện Vệ Tinh Lôi tới gần.

- Ai đang độ thiên kiếp?

- Rốt cuộc là ai độ thiên kiếp?

Bởi vì Không Chi Sơn ngăn cách với bên ngoài, cho nên đám Kiếm Môn không ngừng đoán xem rốt cuộc là vị nào độ thiên kiếp, hẫn dẫn cả Vệ Tinh Lôi. Tất nhiên có người nghi ngờ là Lục Nguyên, tuy không ít người bế quan trùng kích hỗn động cảnh, nhưng có thể dẫn động thiên kiếp đáng sợ như Vệ Tinh Lôi thì không mấy ai, tuy nhiên họ không dám chắc chắn.

Vệ Tinh Lôi lấy thế lôi điện cuồn cuộn hóa thành quả cầu to lớn muốn đụng vào tinh thần Kiếm Môn to bực.

Đây là tiểu tinh thần đụng đại tinh thần.

Một số lão cổ đổng, các cường giả trong Kiếm Môn đều phát hiện Vệ Tinh Lôi tới gần.

Trong một góc Kiếm Môn, chỗ đó đứng một nho sinh khoảng ba mươi tuổi, dáng người gầy gò. Nho sinh vóc người bình thường, đôi mắt sâu thẳm, dường như chất chứa trí tuệ thế gian. Trên người gã tỏa ra hơi thở trí tuệ vô cùng tận, người này tên gọi là Kiếm Tuệ.

Một trong kiếm đạo bát cực.

Kiếm đạo bát cực tự mang một cực đoan kiếm đạo, vâng chịu đại khí vận trong thiên địa mà sinh.

Ví dụ Kiếm Ma mang theo ma tính kiếm đạo.

Kiếm Tham là tính tham lam kiếm đạo.

Kiếm Linh là kiếm đạo linh khí, chung kiếm đạo linh tú mà sinh.

Kiếm Tuệ tức là tập kiếm đạo trí tuệ mà sinh. Gã ở trong kiếm đạo bát cực là thông minh nhất, cũng là thuộc hạ của Kiếm Chi Tử, đệ nhất quân sư. Kiếm Tuệ chịu đi theo Kiếm Chi Tử là vì lấy trí tuệ vô thượng của gã phongr đoán, Kiếm Chi Tử sẽ trở thành người mạnh nhất Kiếm Môn. Lấy trí tuệ vô cùng của Kiếm Tuệ, tất nhiên phải đi theo người như vậy.

Kiếm Tuệ ngồi trước bàn, tay đang ghi chép.

Khi những người khác còn chưa phỏng đoán ra cụ thể Vệ Tinh Lôi đập vào đâu thì gã ứng với kiếm đạo trí tuệ mà sinh đã khẳng định nên là Không Chi Sơn. Chỗ Không Chi Sơn có Lục Nguyên ư?

Người theo kiếm đạo trí tuệ mà sinh này tay cầm bút lông, ở trên giấy viết xuống một loạt văn tự, nhìn kỹ tờ giấy gã viết, đó là một phần tư liệu khá là hữu dụng, tư liệu từ lúc Lục Nguyên tiến vào trung ương thiên triều đều có ghi chép. Từ rất sớm trước kia Kiếm Tuệ đã chú ý Lục Nguyên, ghi chép hết mọi thứ liên quan hắn.

Kiếm Tuệ cười khẽ nói:

- Lục Nguyên, tiềm lực của hắn không tệ, đáng tiếc cuối cùng sẽ thua.

Bên cạnh gã đứng Hiên Viên Lệnh vừa đến hỗn động cảnh nhất tầng.

Hiên Viên Lệnh gần đây gặp đại bại, vốn cho rằng mình rất khó làm đối thủ của Lục Nguyên nữa, nhưng khi ấy Kiếm Tuệ xuất hiện. Kiếm Tuệ sư huynh là người thong minh nhất cả đời Hiên Viên Lệnh gặp, tính toán không bỏ sót, hơn nữa dường như Kiếm Tuệ sư huynh định đối phó Lục Nguyên, hắn chết chắc rồi.

Kiếm Tuệ sư huynh muốn đối phó một người, người ấy tuyệt đối không tránh thoát khỏi xui xẻo.

Bởi vì đó vốn chính là tập hợp kiếm đạo trí tuệ.

Kiếm Tuệ thản nhiên nói:

- Tiểu tử Lục Nguyên đích thực hơi mạnh, tiềm lực sâu, nhưng đáng tiếc tương lai hắn sẽ kết thúc trong tay ta.

Dù gã hời hợt nói nhưng câu nói lộ ra vô cùng tự tin, đó là tự tin sâu tận xương tủy.

Kiếm Văn Hào ở bên cạnh nói:

- Kiếm Tuệ sư huynh, nhất định phải giết chết tiểu tử Lục Nguyên, dù không giết phải khiến hắn liếm gót giày ta.

Tuy Kiếm Văn Hào là đệ đệ của Kiếm Chi Tử nhưng tự biết Kiếm Chi Tử khá là tôn trọng Kiếm Tuệ, cho nên dù gã la hết nhưng rất tôn kính Kiếm Tuệ.

- Ngươi yên tâm.

Kiếm Tuệ lạnh nhạt nói:

- Ta sẽ bắt hắn, để hắn liếm gót giày ngươi. Đương nhiên ta muốn tủy não của hắn, nuốt tủy não thiên tài kiếm đạo có thể khiến kiếm đạo trí tuệ của ta thêm một tầng.

Lục Nguyên, tuy ngươi sắp tiến vào hỗn động cảnh, nhưng vừa vào hỗn động cảnh lập tức có thiên la địa võng chờ đợi ngươi.

Đôi mắt Kiếm Tuệ chớp lóe ánh sáng trí tuệ mà nguy hiểm.

Lục Nguyên lại có một đại địch, Kiếm Tuệ xuất hiện.

Vệ Tinh Lôi, ngày càng gần.

Vệ Tinh Lôi to đến năm mươi vạn trượng, trên Vệ Tinh Lôi to vô cùng còn có lôi long, lôi phượng hoàng, lôi kỳ lân, nhưng những cái đó chỉ là mặt ngoài, bên trong Vệ Tinh Lôi, bản chi nguyên mới càng khủng bố, một khi tập kích có thể phá hủy vô số tòa sơn mạch, vô số thành trì.

Vệ Tinh Lôi tỏa ra vô tận lôi quang, mang theo thế sấm sét vô cùng động vào tinh thần Kiếm Môn ở.

Vệ Tinh Lôi ngày càng gần, rốt cuộc đám lão cổ đổng trong Kiếm Môn xác định mục tiêu cuối cùng của nó, Không Chi Sơn. Nếu như là Không Chi Sơn, vậy người lần này độ kiếp cũng lộ ra.

Không ngờ lại là Lục Nguyên này.

Hơn nữa Lục Nguyên thật không tầm thường.

Tám năm không độ hỗn động thiên kiếp thì thôi, một khi bắt đầu độ hỗn động thiên kiếp là kiếp số khủng bố như vậy. Trước không nói lôi kiếp ban đầu, cuối cùng giáng xuống lại là một viên Vệ Tinh Lôi, đó là kiếp số khủng bố cỡ nào? Nhưng những người xem cũng yên lòng, nếu đã ở Không Chi Sơn, đó là địa bàn của Thái Sử Không, Vệ Tinh Lôi này dù Lục Nguyên không đụ được kiếp chắc Thái Sử Không cũng ngăn được, sẽ không đánh trúng Kiếm Môn tinh thần.

Vệ Tinh Lôi ngày càng gần.

Trong mắt đám Tần Sương Thành thì Vệ Tinh Lôi cao cỡ mấy trăm ngọn núi, chiếm tất cả tầm mắt bầu trời, ngẩng đầu đều là lôi quang chớp lóe.

Nhạc Sương thè lưỡi nói:

- Đây là kiếp số gì vậy? Khủng khiếp quá đi. Chậc chậc, nếu là ta độ kiếp số này chắc chắn dễ bị đánh chết.

Tất nhiên Nhạc Sương đang nói đùa, bởi vì thực lực, căn cơ như nàng, khi độ kiếp đến một xuân thu huyền thủy thiên kiếp đã là không tệ, không khả năng sẽ là kiếp số cực kỳ đáng sợ như vậy.

Nhưng không chút nghi ngờ, tám người Tần Sương Thành đều bị siêu cấp thiên kiếp chấn nhiếp đến không nói nên lời.

Lúc này Lục Nguyên sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Vệ Tinh Lôi mang cho Lục Nguyên áp lực cực lớn, khiến hắn không dám phân tâm chút nào.

Có sơ hở!

Đôi mắt Lục Nguyên như ưng nhìn bầu trời trên đầu, phát hiện trong Vệ Tinh Lôi vô cùng to lớn tồn tại chút sơ hở, nhưng sơ hở cực kỳ nhỏ, hơn nữa chỗ sơ hở có vô tận sát khí, muốn phá sơ hở không dễ dàng. Tuy nhiên, chỉ đành làm vậy.

Lục Nguyên hú dài ra tay, Dưỡng Ngô linh kiếm dốc sức xuất kiếm.

Đánh một chiêu hướng Vệ Tinh Lôi trên không trung.

Thái Sử Không ngây ra. Bây giờ Vệ Tinh Lôi khí thế cực thịnh, thế mà Lục Nguyên lựa chọn ra tay, dường như không sáng suốt lắm. Nhưng lập tức Thái Sử Không bỗng hét hét tiếng.

- Kiếm thuật nhất tuyến thiên, không thể nào!

Kiếm thuật nhất tuyến thiên, đây là kiếm pháp cả Thái Sử Không còn không làm được.

Kiếm thuật nhất tuyến thiên yêu cầu mỗi một điểm rơi đều phải hoàn mỹ, không phải nói kiếm pháp của Thái Sử Không không bằng Lục Nguyên, kiếm pháp của gã so với hắn cao hơn chút. Nói trắng ra là Lục Nguyên tinh thông âm dương mà Thái Sử Không không biết cái này, chỉ có nắm giữ âm dương mới càng giỏi nắm giữ chiêu kiếm thuật nhất tuyến thiên.

Lục Nguyên một kiếm thi triển ra, đâm vào trong Vệ Tinh Lôi.

Một kiếm đâm vào sơ hở thứ nhất, lập tức cái thứ hai rồi cái thứ ba.

Sơ hở thứ ba mươi lăm, sáu mươi bảy, chín mươi chín.

Một trăm sơ hở, một trăm năm mươi ba, hai trăm lẻ một.

Giờ thì Lục Nguyên hơi khó kiên trì nổi, Vệ Tinh Lôi quá to lớn, muốn liên tục cắt nhiều sơ hở thì phải tập trung tinh thần rất cao, hơn nữa đáng sợ nhất là sấm sét bên cạnh luôn không ngừng công kích thân thể mình, hắn toàn dùng ý chí cố chống. Trên người không biết có bao nhiêu dấu vết bí sấm sét đánh trúng, nhưng lòng Lục Nguyên hiểu rõ nếu bây giờ ngừng thì Vệ Tinh Lôi sẽ hoàn toàn đánh trúng, mình đang công kích sơ hở mới có cơ may đem công kích từ Vệ Tinh Lôi giảm nhỏ nhất.

Cho nên chỉ có thể cố chống tiếp.

Không ngừng đụng độ.

Lục Nguyên cầm Dưỡng Ngô linh kiếm, kiếm trong tay, một đường vung. Giờ phút này toàn là ý chí chống đỡ hắn công kích.

Sơ hở thứ hai trăm năm mươi mốt, thứ ba trăm lẻ năm, thứ bốn trăm bốn mươi ba.

Hơn bốn trăm sơ hở chém xuống, Lục Nguyên cảm giác thân thể rã rớt, bị sét đánh thương không nhẹ, nhưng giờ không có cách nào, tiếp tục va chạm. Lục Nguyên quát dài một tiếng, trường kiếm ở trên không trung vạch một đường ánh sáng rực rỡ, phá mở mấy chục sơ hở.

Sơ hở thứ năm trăm!

Thành công!

Lục Nguyên mừng rỡ, một kiếm này triệt để đâm xuyên sơ hở lớn nhất của Vệ Tinh Lôi. Vệ Tinh Lôi bị đâm xuyên sơ hở, năm trăm sơ hở bị một kiếm xuyên qua đã hiện trạng thái không ổn định. Lục Nguyên không màng thân thể đau đớn và vô số vết thương, xoay người xông lên.

Lại một kiếm đâm ra, nhát kiếm bắt đầu là đâm, tước, chém xéo, trảm, chuyển sang chém ngang, cả quá trình như mây bay nước chảy, có mỹ cảm khó tả. Một kiếm lại một kiếm không ngừng gọt Vệ Tinh Lôi, vết thương trên người hắn không ngừng tăng thêm nhưng Vệ Tinh Lôi cũng tùy thời tan vỡ.

Nhát kiếm cuối cùng, Lục Nguyên nhất kiếm động. *ầm* một tiếng, Vệ Tinh Lôi nổ tung. Nguy rồi! Tuy Vệ Tinh Lôi bị Lục Nguyên công phá nhưng một khi bắn ra bốn phía thì e rằng sẽ phá hỏng vô số sơn mạch. Đang khi Thái Sử Không định ra tay thì Lục Nguyên chuyển kiếm pháp, lại là luân hồi.

Vô số sấm sét theo kiếm pháp của Lục Nguyên bị thu vào một hồ lô trong tay hắn. Hồ lô là pháp bảo có thể thu năng lượng, lấy từ trong di sản của Mạc Dã Vương, luôn không biết tác dụng nhưng bây giờ xem như mò ra. Sấm sét to lớn vô cùng bị thu vào trong hồ lô, lập tức hồ lô hiện màu tử điện, hóa thành sấm sét hồ lô.

Hồ lô này chất liệu không đơn giản nhỉ, gần như phân nửa năng lượng Vệ Tinh Lôi bị nó hấp thu mà nó không bạo tạc. Thật ra Mạc Dã Vương vô tình có được hồ lô này, lão không biết lai lục của nó, bị Lục Nguyên vô tình có được.

Rốt cuộc độ hỗn động thiên kiếp, tới hỗn động cảnh.

Lục Nguyên thở ra hơi dài.

Nhưng lúc này có một ý niệm vô cùng mạnh mẽ chui vào đầu.

Đang khi mình độ qua hỗn động thiên kiếp, sao lại có ý niệm mạnh mẽ chui vào, đây là cái gì? Lục Nguyên ngây ra.

Ý niệm này muốn chui vào trong đầu cường đại, và bá đạo.

Trong đầu Lục Nguyên bất giác hiện ra sấm sét to lớn vô cùng đánh xuống dưới.

Cửu thiên lôi đình.

Thiên lôi vạn đình.

Lôi và đình thật ra rất giống nhau.

Lôi là độ công kích của thiên lôi.

Đình là uy nghiêm thiên lôi công kích.

Một khi tổ hợp lôi đình có thể hóa thành loại công kích hung tàn mà bá đạo, tất nhiên còn có tổ hợp càng thêm bá đạo, tức là hợp ba cái lôi đình điện. Một khi ba thứ hợp lại như thiên lôi giáng thế.

Bây giờ Lục Nguyên hiểu, chui vào trong đầu mình là đình kiếm ý.

Mới rồi Vệ Tinh Lôi vô cùng hung ác, to cỡ năm mươi vạn trượng, bên trong có thiên địa hung tàn. Tu hành vốn là việc nghịch thiên, vật bình thường, gốc cây ngọn cỏ phàm nhân tích góp năng lượng có hạn. Tu sĩ là cùng thiên địa tranh giành năng lượng, cho nên mới có thiên kiếp.

Trong Vệ Tinh Lôi có lôi chi thiên địa pháp tắc, đình chi thiên địa pháp tắc.

Lục Nguyên đánh bại Vệ Tinh Lôi, đình chi thiên địa pháp tắc đại biểu uy nghiêm, cho rằng hắn đủ uy nghiêm nên đình chi thiên địa pháp tắc tứ tán ngược lại tiến vào đầu Lục Nguyên. Lục Nguyên lập chí phải tìm ba ngàn kiếm ý, tu thành kiếm thần, có thể nhiều một kiếm ý thì tất nhiên vui vẻ nhận.

Đình kiếm ý ở trong óc xẹt qua, cái loại này không cần hắn cảm ngộ bao nhiêu, công kích của lôi, uy nghiêm của đình, nhanh của điện, có cảm ngộ lôi và điện, cảm ngộ đình kiếm ý cực nhanh. Tấm thượng cổ phù chú thứ chín mươi hai đã xuất hiện, khiến thiên địa pháp tướng lại to chút, còn tràn ngập uy nghiêm như là Cửu Điện Thần Lôi vậy.

Hắn mới lĩnh ngộ đình kiếm ý thì cảm giác thời không xa xôi có hai cánh cửa tang thương, cổ xưa, to lớn chậm rãi mở ra.

Cửa thứ nhất là trong tam đại môn thộ thiên địa môn, cửa này đại biểu nguyên khí thiên địa, chậm rãi mở ra, bên trong một mảnh mơ hồ, căn bản thấy không rõ tình hình bên trong. Nhưng theo sau đó lập tức có nguyên khí như sông dài bay nhanh vào người Lục Nguyên.

Đó là nguyên khí khổng lồ cỡ nào chứ, tất cả đều ùa vào người Lục Nguyên.

Nguyên khí như trường giang, Thái Sử Không thầm nghĩ, năm đó mình lên hỗn động cảnh cũng không có nhiều nguyên khí như vậy. Khi đó căn cơ của mình khá sâu, nhưng thiên địa môn mở phóng ra nguyên khí không bằng một nửa Lục Nguyên bây giờ.

422. Chương 803-804: Không Gian Chi Tuyến

Những nguyên khí này vô cùng tinh thuần.

Mỗi một tia nguyên khí đều tinh thuần hơn đại đạo cảnh gấp mười lần.

Hỗn động cảnh cường đại là do đây mà ra.

Nguyên khí cuồn ruộn rơi vào người Lục Nguyên, hắn cảm thấy pháp lực không ngừng biến cường, không ngừng tăng trưởng, tăng đến gấp hai đại đạo cảnh thập tầng thì cái loại trướng pháp lực này vẫn chưa ngừng.

Cánh cửa thứ hai là trong tam đại môn hộ quy tắc môn, cửa này đại biểu quy tắc trong trời đất đang từ từ mở ra. Bên trong vẫn là không thấy rõ cái gì, quy tắc môn vô cùng to lớn giáng xuống thiên địa quy tắc như nước sông cuồn cuộn. Dù không cường thế bằng thiên địa môn nhưng quy tắc môn thật nhiều quy tắc, mỗi một cái đều vô cùng cường đại. Người bình thường dù có mở ra được cửa quy tắc môn thứ hai cũng sẽ không giáng xuống nhiều thiên địa quy tắc như vậy. Những thiên địa quy tắc, thiên địa huyền bí rơi vào người Lục Nguyên.

Những thiên địa quy tắc, thiên địa huyền trong phút chốc hình như không có tác dụng gì.

Nhưng Thái Sử Không biết rõ, những thiên địa quy tắc, thiên địa huyền bí kỳ thực đã lưu trữ trong người Lục Nguyên, từ nay về sau thân xác hắn không còn là xác phàm, sau này lĩnh ngộ đủ các loại thiên địa quy tắc, thiên địa huyền bí cũng giảm bớt khó khăn rất rất nhiều, đây là tại sao căn cơ càng sâu thì độ kiếp càng khó nhưng tương lai thành tựu càng lớn.

Dựa theo căn cơ hiện tại của Lục Nguyên, e rằng tương lai hắn muốn vào thế giới cảnh không khó bao nhiêu.

Thậm chí rất có khả năng trùng kích đến phó chủ văn minh.

Giờ phút này, bản thân Lục Nguyên cảm thấy mình đối với bí văn thiên địa ngày càng rõ ràng. Trên đỉnh đầu hcisn mươi hai tấm thượng cổ phù chú đều hiện ra, lúc tiếp nhận thiên địa quy tắc, thiên địa huyền bí những thượng cổ phù chú hình như biến lớn một vòng. Không chỉ như thế, pháp lực của hắn tăng lên gấp ba.

Đó là pháp lực hùng hồn cỡ nào chứ, dường như chỉ nhẹ vung là có thể chấn động càn khôn, Lục Nguyên cảm giác không gian xung quanh dường như dưới nắm đấm của mình có chút không ổn định.

Thiên địa môn, quy tắc môn, hai môn hộ đại biểu vĩ đại rốt cuộc dần khép kín.

Lục Nguyên phát hiện tuổi thọ của mình biến đổi kinh người. Vốn đại đạo cảnh tuổi thọ cực hạn là hai ngàn tuổi, bây giờ lên đến hai vạn tuổi. Thật ra hỗn động cảnh nhất tầng bình thường chỉ có tuổi thọ một vạn, nhưng căn cơ của Lục Nguyên vững chắc hơn xa người khác nhiều, vậy nên mới tới hỗn động cảnh thì thọ mệnh đã lên đến hai vạn tuổi.

Bây giờ mình mới hơn bốn mươi tuổi, tuổi thọ hai vạn đủ cho mình tu hành rất lâu.

Cùng lúc đó, mình lờ mờ cảm giác liên hệ giữa trời đất và bản thân.

Một khi đến hỗn động cảnh, là đi hướng tự thành hỗn động không gian, đối kháng thiên địa.

Lục Nguyên thở hắt ra hơi dài.

Hắn lật tay, từ thiên địa pháp tướng bắn ra chín mươi chín phù chú. Chín mươi chín phù chú xếp theo quy tắc bày ra đó, trong đó có một đội hình luân hồi, một đội âm dương thành hai hàng, hai hàng đối diện nhau cấu thành thế giới cực kỳ quái dị.

Đây chính là hỗn động cảnh nhất tầng, phù chú gia cố. Có phù chú gia cố rồi Lục Nguyên cảm giác rõ rệt sức chiến đấu tăng lên rất nhiều.

Cái gì Hiên Viên Lệnh, giờ mình một chiêu là dễ dàng đánh bại gã, không cần tốn nhiều chiêu đấu với gã.

Giờ có cảm giác tay nắm càng khôn, chân đạp sơn hà.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên hiểu hỗn động cảnh tổng cộng có mười tầng.

Tầng thứ nhất tức là phù chú gia cố, phóng ra phù chú vào hoàn cảnh xung quanh, tăng sức chiến đấu bản thân.

Tầng thứ hai là tôi luyện tiên kiếm. Đếnbước đó là bắt đầu nắm giữ tiên kiếm, cho nên sức chiến đấu của hỗn động cảnh đệ nhị tầng khá cường. Có được tiên kiếm và không có tiên kiếm là hai điều khác nhau.

Tầng thứ ba là cát ly thiên địa, chính là đem không gian khu vực nhất định hoàn toàn cách ly, đếnbước này sẽ chịu thiên địa điên cuồng phản công. Đây không phải là đỉnh đầu khánh vân cắt ly một chút mà là cắt không gian phạm vi lớn, thiên địa cuồng phản công đến mức độ khủng bố.

Tầng thứ ba là không gian sơ thành, đến đây thì sẽcos một không gian to lớn vô cùng dần hình thành.

Tầng thứ năm, không gian pháp tắc, tức là đem tất cả thiên địa pháp tắc học được rót vào trong không gian của mình. Cửa này có càng nhiều pháp tắc càng tốt, đạt thành không gian càng cường.

Tầng thứ sau là hỗn khí tức, trong không gian tinh luyện ra hỗn khí tức thứ nhất.

Tầng thứ bảy là hỗn độn đại thành, là đem trong không gian cố hết sức diễn sinh ra nhiều hỗn khí tức.

Tầng thứ tám, trọng quy hỗn độn, là không gian trong đó thập đại thiên địa pháp tắc và nhiều sự vật quay về hỗn độn, phải khai phá ra thế giới hoàn toàn thuộc về mình. Cần thế giới này trước quay về hỗn độn, giống như kỷ nguyên hỗn độn vậy, chỉ là đem những sự vật thu nhỏ lại mà thôi.

Tầng thứ chín, hỗn độn diễn hóa, là trong hỗn độn bắt đầu xuất hiện chút linh trí, xuất hiện một ít hỗn độn sinh linh đơn giản.

Tầng thứ mười, đại viên mãn, tầng này là để chuẩn bị cho thế giới cảnh, chuẩn bị vững vàng trùng kích thế giới cảnh.

Đúng rồi, thuyết minh thêm, tu sĩ tầng cuối đại cảnh giới thế giới cảnh đệ nhất tầng là khai thiên tích địa, đến lúc đó giống như mô phỏng đại thế giới sinh ra, bắt đầu ở trong tiểu thiên thế giới bản thân khai thiên tích địa.

Cái gọi là đường tu sĩ tức tự thành một phương tiểu thiên thế giới.

Luyện khí, luyện thể, trường sinh, ba đại cảnh giới này là luyện nội bộ thân thể.

Đại đạo, hỗn động, thế giới, ba đại cảnh igươis này là đem bản thân luyện thành một tiểu thiên thế giới.

Đến cuối cùng, nhân là thế giới, thế giới là nhân, tới tình trạng không giống bình thường, vượt xa thần, thánh, tiên, phật, thành tựu phó chủ văn minh, thậm chí là chủ văn minh.

Đương nhiên một tiểu thiên thế giới chỉ có thể có một văn minh.

Phải tới tình trạng vĩnh hằng bất bại cần vô số văn minh, vô số đại thế giới, chủ vĩnh hằng là cảnh giới cao đến khiến người tuyệt vọng, từ xưa đến nay chưa có ai tu thành.

Đây là con đường tương lai của mình, tất nhiên bây giờ mình không sốt ruột cho tương lai. Hiện tại mình đã tới đệ nhất tầng, phù chú gia cố, tiếp theo là đệ nhị tầng tôi luyện tiên kiếm, mình phải làm chính là đạp ổn mỗi một bước chân.

Lục Nguyên thở ra khói trắng, ngụm khói trắng đều có nhiều thiên địa huyền bí, đây là cảnh giới hỗn động cảnh. Thực ra bây giờ Lục Nguyên thở ra ngụm khí đối với một tòa núi cao Tấn quốc có thể dễ dàng phá núi. Đương nhiên núi của trung ương thiên triều độ cứng gấp trăm lần núi Tấn quốc, không phải dễ dàng phá hủy.

Thái Sử Không luôn ở bên cạnh nhìn, lần này đệ tử này cho mình kinh ngạc quá nhiều. Cảnh giới kiếm thánh, chín mươi hai thiên địa pháp tắc, kiếm thuật nhất tuyến thiên, thiên địa môn và quy tắc môn tràn ra rót vào người Lục Nguyên đều vượt xa hỗn động cảnh nhất tầng bình thường.

Tất nhiên Thái Sử Không vốn tưởng Lục Nguyên độ hỗn động thiên kiếp có thể cho tám đệ tử khác có chút thu hoạch, giờ mới phát hiện đám Tần Sương Thành không có chút thu hoạch nào. Bởi vì Lục Nguyên độ thiên kiếp và cách độ quá cao cấp, tám đệ tử không học nổi.

Thái Sử Không suy tư, cũng là lúc mình nên dạy cho đệ tử không gian thiết tắc của mình rồi.

Tam thiết tắc kiếm thánh và nhị thiết tắc kiếm thánh là hoàn toàn khác nhau.

Dương xuân ngũ nguyệt, thảo trường oanh phi, yến phi điệp vũ.

Thật là ngày xuân ấm áp. Trong bụi cỏ châu chấu nhảy, bươm bướm đang bay, phía xa bên hồ vang tiếng ếch kêu.

Đây là một góc Không Chi Sơn.

Thái Sử Không khoanh tay đứng.

Lục Nguyên cách trước mặt gã nửa trượng.

Thái Sử Không nói:

- Bây giờ ngươi đã hiểu ra âm dương, luyện thành luân hồi, trở thành nhị thiết tắc kiếm thánh, giờ là lúc truyền cho ngươi thiết tắc ta quen thuộc nhất, không gian thiết tắc.

- Không gian, không đâu không ở, chỗ ngươi đứng chính là không gian. Bản thân không gian tồn tại trên đầu, bên dưới, đằng trước, đằng sau, bên trái, bên phải của ngươi, dù là nơi nào đều có không gian.

Thái Sử Không nói:

- Không chỉ nơi này, trung ương thiên triều một là không gian vô cùng to lớn. Nước ngoài ngươi ở là một không gian, cùng lúc đó, những di thất địa kỳ thực cũng là từng không gian.

- Những cái này đều là không gian.

- Không gian không đâu không ở, dường như ngươi có thể tùy thời chạm được, nhưng muốn nói rõ rốt cuộc là cái gì thì khó mà miêu tả.

Thái Sử Không bắt đầu giới thiệu không gian:

- Không gian, hoặc là khác nhau nhưng dù là dạng gì đều có không gian tồn tại. Không có không gian thì sẽ không tồn tại bất cứ sự vật gì. Vạn sự vạn vật trong thiên địa đều ở trong không gian.

Thái Sử Không giảng, Lục Nguyên suy ngẫm, đúng là vậy, vạn sự vạn vật đều tồn tại trong không gian.

Thái Sử Không cực kỳ nghiêm túc nói:

- Bây giờ ta sẽ hiện ra không gian chi tuyến, ngươi phải cẩn thận chút.

Không gian chi tuyến? Lục Nguyên ngây ra.

Thái Sử Không giải thích rằng:

- Đây là do người nắm giữ không gian mới bày ra được không gian chi tuyến. Một khi bày ra không gian chi tuyến có thể cho ngươi cảm ngộ nhiều về không gian, giúp ngươi sơ bộ hiểu cái gì gọi là không gian thiết tắc. Chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Thấy Lục Nguyên gật đầu, bàn tay to của Thái Sử Không một chưởng đánh vào trên không khéo.

Theo đại chưởng của Thái Sử Không đánh vào hư không, kỳ cảnh xuất hiện.

Trên hư không dần hiện ra một lằn chỉ tránh.

Không đúng, không phải một.

Mà là ba cái.

Một lằn chỉ trắng từ trên xuống dưới, ngửa đầu nhìn lên sẽ không thấy tận cùng chỉ trắng, nhìn xuống vẫn không thấy tận cùng chỉ trắng.

Còn có một chỉ trắng từ đông đến tây, đông nhìn không thấy tận cùng chỉ trắng, tây cũng không thấy tận cùng của chỉ trắng.

Lại có một chỉ trắng từ nam hướng bắc. Nam nhìn không thấy tận cùng chỉ trắng, bắc cũng không thấy tận cùng của chỉ trắng.

Hơn nữa không ngừng có đủ các loại chỉ trắng hướng tới các phương, gần như vô cùng vô tận. Nhiều chỉ trắng nhanh chóng tăng trưởng, dường như làn đầy cả không gian. Lập tức nguyên không gian liền bị đủ các loại chỉ trắng tràn đầy.

Đây chính là không gian chi tuyến ư?

Lục Nguyên đầy nghi hoặc, lập tức khẳng định suy nghĩ này.

Hơn nữa bây giờ Lục Nguyên phát hiện kỳ lạ, những không gian chi tuyến ở đây, ban đầu mình đứng trên mặc cỏ, có yến phi điệp vũ, không gian vốn có và không gian chi tuyến hiện nay ở một trạng thái kỳ lạ. Dường như không gian chi tuyến hoàn toàn không ảnh hưởng thế giới vốn có vậy.

Thái Sử Không quát dài:

- Tĩnh tâm, chú ý không gian chi tuyến!

Lục Nguyên gật đầu:

- Vâng!

Đây tương đương với sư phụ Thái Sử Không cho mình mở một đường tắt. Nếu không có đường tắt như vậy, muốn lĩnh ngộ không gian thiết tắc khó khăn rất nhiều. Lục Nguyên trừ hết tạp niệm, ngồi xếp bằng nhìn từng sợi không gian chi tuyến. Nhìn nhiều không gian chi tuyến, lờ mờ phát hiện mình hiểu về không gian so với trước kia hơn chút, tuy vẫn không tính hiểu rõ.

Không gian chi tuyến đại biểu là sợi chỉ tồn tại trong không gian.

Những không gian chi tuyến rậm rạp đại biểu không gian này tồn tại.

Nhưng phân tích qua lại, phát hiện cái gọi là không gian kỳ thực cơ bản tồn tại ba trục bắt đầu, tức là từ trên xuống dưới, từ đông sang tây, từ nam tới bắc, tất cả không gian chi tuyến khác đều ở trên cơ sở này. Ba sợi chỉ này chắc là cơ sở không gian chi tuyến.

Cẩn thận quan sát hơn, cái gọi là không gian chi tuyến dường như do nhiều điểm chi chít hợp thành.

Thời gian đang trôi qua.

Thái Sử Không thu lại, không gian chi tuyến tan biến, nói:

- Không gian chi tuyến không dễ dàng hiện ra, mỗi giây đều phải tiêu hao linh vật và nhiều pháp lực. Bây giờ ngươi thấy không gian chi tuyến rồi, chắc cũng hiểu cái gì gọi là không gian, vậy bây giờ ta bắt đầu giảng về không gian thiết tắc.

Thái Sử Không nói:

- Muốn luyện không gian thiết tắc là phải chia làm ba phần để luyện. Phần thứ nhất không gian bản thân, phần thứ hai không gian thác loạn, phần thứ ba không gian biến hóa.

- Phần thứ nhất không gian bản thân là phải luyện bảy đại kiếm ý chia làm đông, tây, nam, bắc, thượng, hạ, trung. Một khi luyện thành bảy đại kiếm ý này, hiểu không gian bản thân, lấy không gian bản thân quản lý chung pháp là có thể thành tựu phần này.

- Phần thứ hai không gian thác loạn, là cơ bản biến hóa của không gian. Cơ bản biến hóa của không gian phải lĩnh ngộ sáu đại kiếm ý đảo, chính, phản, tà, loạn, thác. Khi đã luyện thành sáu đại kiếm ý này, lấy không gian cơ bản quản lý chung pháp là có thể thành tựu phần này.

- Phần thứ ba, không gian biến hóa, không gian thác loạn cần có hai kiếm ý là thuấn, cải. Có được hai đại kiếm ý này là ngươi có thể khiến không gian biến hóa.

- Một khi luyện thành ba phần không gian bản thân, không gian thác loạn, không gian biến hóa là có thể thành tựu không gian thiết tắc.

Thái Sử Không nói tiếp:

- Nhưng thành tựu không gian thiết tắc rồi còn có không gian, không gian phá toái, không gian trùng kiến, ba tắc này, nhưng đó là cảnh giới càng cao thâm, bây giờ ngươi chỉ cần hiểu mặt trước không gian bản thân, không gian thác loạn, không gian biến hóa là được.

Lục Nguyên đếm, phát hiện tổng cộng cần kiếm ý, yêu cầu so với luân hồi kiếm đạo ít hơn, nhưng dù ít mà không dễ dàng.

Trong đó bản thân Lục Nguyên có đảo kiếm ý, trước đó không lâu mới học xong. Tức là nói trừ đảo kiếm ý ra còn có mười bốn loại kiếm ý hắn phải học.

Thái Sử Không nói:

- Trừ điều đó ra ngươi còn cần tả hữu càn khôn thạch. Thiết tắc này cần có mười lăm loại kiếm ý cộng thêm tả hữu càn khôn thạch mới luyện thành, không phải bình thường là được.

Nghe Thái Sử Không giải thích, Lục Nguyên gật đầu, bắt đầu nhắm mắt suy tư về không gian thiết tắc.

Thái Sử Không thấy Lục Nguyên suy tư thì không lại quấy rầy hắn, mặc kệ hắn suy ngẫm, tự rời đi.

Thái Sử Không đi rồi Lục Nguyên còn đang suy tư, dường như có một kiếm đạo môn đang chậm rãi mở ra với hắn.

Năm ngày sau, dường như Lục Nguyên có thu hoạch rồi hình như không, nhưng mặc kệ thế nào, đều đã xuất quan. Sau khi xuất quan hắn nhận được phong thư, là sư phụ kêu hắn đi Càn Khôn cung. Đến Càn Khôn cung, hắn phát hiện sư phụ Thái Sử Không vẫn đang say be bết, Lục Nguyên hành lễ.

Thái Sử Không cười ha ha nói:

- Ngươi đến rồi, phải rồi, ngươi có biết tinh thần thứ hai của Kiếm Môn ở đâu không?

Lục Nguyên ngây ra, trong đầu bất giác hiện ra ba tinh thần.

Kiếm Môn, Vô Thượng Đại Giáo như vậy, chỗ lập phái có ba tinh thần, nhưng cho đến nay Lục Nguyên phát hiện nơi mình hoạt động chỉ là tinh thần thứ nhất. Tức là nói Kiếm Môn tinh thần dù là kiếm quyển hay Pháp Tương Trì, hoặc là Liệp Long Hải đều là trong tinh thần thứ nhất, còn tinh thần thứ hai, thứ ba là cái gì thì hắn chưa bao giờ biết.

423. Chương 805-806: Kiếm Tú

Thái Sử Không nói:

- Tinh thần thứ hai tên là kiếm tu tinh thần. Tinh thần này là cho đệ tử trung tâm chân chính tu hành.

- Bình thường dưới hỗn động cảnh thì cũng kêu là đệ tử trung tâm nhưng không phải chân chính. Chỉ có đệ tử trung tâm trên hỗn động cảnh mới gọi là đệ tử trung tâm chân chính. Môn hạ của ta, chân chính đệ tử trung tâm bây giờ còn sống tổng cộng mười bốn người. Trong đó xếp ở trước Yến Thương Thiên có mười người, xếp sau Yến Thương Thiên có bốn người.

Khi giới thiệu Tần Sương Thành thì thứ hạng của gã là hai mươi ba, những người khác xếp sau, đến Lục Nguyên là thứ ba mươi mốt.

Hai mươi người trước không thể nào chết hết, đó là tuyệt đối không thể.

Nhưng cho đếnn ay chưa từng giới thiệu hai mươi người trước, tất nhiên mình hiểu sư huynh thứ mười lăm chính là Yến tổ sư Yến Thương Thiên tại Hoa Sơn, như vậy hai mươi mốt ngươi kia ở đâu?

Bây giờ coi như được cho biết.

Thái Sử Không nói tiếp:

- Mười bốn vị sư huynh của ngươi bây giờ đều tu hành trong kiếm tu tinh thần.

- Còn ngươi bởi vì tới hỗn động cảnh cũng phải đi kiếm tu tinh thần để tu hành.

- Nhưng vì quy tắc cũ, mỗi lần đi kiếm tu tinh thần phải gom đủ mười đệ tử trung tâm thì mới xuất phát. Vốn có tám cái, giờ thêm vào Hiên Viên Lệnh rồi cuối cùng cộng ngươi vừa đến hỗn động cảnh, vừa lúc đủ mười người, phải đi kiếm tu tinh thần.

- Trong mười người này có ngươi, có Hiên Viên Lệnh, có Kiếm Linh Đế Cơ, có Kiếm Tú. Kiếm Tú cũng là một trong kiếm đạo bát cực, tuổi hơi lớn hơn ngươi, là phụng theo kiếm đạo khí vận trong thiên địa.

- Mười người các ngươi sẽ cùng đi kiếm tu tinh thần, nhưng bề ngoài kiếm tu tinh thần có các loại hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, các ngươi phải vượt qua những hoàn cảnh đó mới đến kiếm tu tinh thần được. Tương tự, trên đương đi bề ngoài sẽ quyết định vị trí thứ hạng tương lai của các ngươi tại kiếm tu tinh thần.

- Trên kiếm tu tinh thần thứ hạng càng cao, vị trí càng tốt, điểm này cần ngươi tự đi kiếm tu tinh thần mới thấy được, ta không nói nhiều làm gì.

Thái Sử Không nói:

- Đương nhiên ngươi phải cẩn thận Kiếm Tú, người này từng vài lần tỏ ra chán ghét ngươi, cho rằng gã mới chính là nhân tài nổi bật của kiếm đạo chứ không phải ngươi.

- Kiếm Tú là trong đám thanh niên cạnh tranh nặng ký nhất với ngươi. Thượng tầng Kiếm Môn chúng ta vẫn còn lắc lư, rốt cuộc dùng nhiều chút tài nguyên bồi dưỡng hắn hay là ngươi.

Thái Sử Không không biết là lúc này bên Kiếm Chủ, muốn thông qua thử thách bề ngoài trên đường đi kiếm tu tinh thần không chỉ là Lục Nguyên còn có Kiếm Tú. Hai người này rốt cuộc là ai mạnh hơn ai, Kiếm Chủ muốn xem và làm ra quyết định cực kỳ quan trọng.

Kiếm Môn có ba tinh thần, mỗi cái đều có tác dụng riêng.

Tinh thần thứ nhất là nơi mấy chí tôn cư ngụ cùng với một ít đệ tử thực lực yếu, một số trưởng lão.

Tinh thần thứ hai là đệ tử trên hỗn động cảnh, trong đó đa phần là đệ tử trung tâm, cũng có đệ tử chân truyền, ngẫu nhiên còn có đệ tử bình thường. Rất đơn giản, chỉ cần ngươi từ hỗn động cảnh trở lên, thân phận đệ tử là có thể đến tinh thần này.

Còn tinh thần thứ ba thì vẫn bao trùm trong sương mù dày đặc.

Nghe nói trong tinh thần thứ hai có các loại linh vụ, tầng tầng mạo hiểm đều đang chờ đệ tử từ hỗn động cảnh trở lên. Ở bên trong ngươi có khả năng được thu hoạch rất lớn, một bước lên trời, cũng có thể rơi vào địa ngục, chết không chỗ chôn, thậm chí linh hồn đều bị thứ gì không biết tên hút đi, ngàn vạn năm chịu hành hạ.

Bây giờ Lục Nguyên bởi vì tới hỗn động cảnh sẽ phải đi kiếm tu tinh thần thứ hai.

Kiếm tu tinh thần bản thân rất có lai lịch, chỉ là tại đây không nói nhiều.

Ba ngày sau, Lục Nguyên cầm hồ lô rượu, lưng cõng kiếm, ngự một đạo kiếm quang bay hướng cách Không Chi Sơn một ngàn dặm, chỗ này là điểm tụ tập. Khi Lục Nguyên đến phát hiện Hiên Viên Lệnh đã có mặt. Hiên Viên Lệnh thấy Lục Nguyên thì mắt dấy lên ngọn lửa báo thù, hiển nhiên định sau hỗn động cảnh sẽ trả thù hắn, nhưng hắn không thèm để ý tới gã.

Phương xa một luồng kiếm quang bay đến, lần này đáp xuống là người đàn ông trung niên huyền y, xem cực kỳ lạnh lùng, thực lực tuyệt đối đến hỗn động cảnh.

Vèo một tiếng, lại một người, không là hai người đến. Hai người lớn lên giống như đúc, người ngoài khó phân biệt ra. Hai người đều là môn hạ của Thượng Quan chí tôn, một người tên là Thượng Quan Tả Hiên, Thượng Quan Hữu Hiên, là huynh đệ sinh đôi. Hai người này từ nhỏ luôn cùng một chỗ, chưa từng ngoại lệ. Kỳ tích nhất là hai người độ hỗn động thiên kiếp là cùng một lúc, gây nên kỳ cảnh. Tuy nhiên môn hạ của Thượng Quan chí tôn tất nhiên sẽ không bắt chuyện với Lục Nguyên, môn hạ Thái Sử chí tôn.

Lại vài kiếm quang đáp xuống, có mấy người tiến đến.

Mấy người kia cũng không ai chào hỏi Lục Nguyên, tất nhiên hắn sẽ không chủ động chào họ. Môn hạ Thái Sử chí tôn tại Kiếm Môn vốn là phái thiểu số, bình thường.

Lục Nguyên thầm đánh giá đám người, phát hiện đa số không phải tu vi mới đến hỗn động cảnh, ngẫm nghĩ lại liền hiểu tại sao. Muốn đi kiếm tu tinh thần phải tụ tập đủ mười người, mà muốn có mười người thì không dễ dàng. Giống như Kiếm Linh Đế Cơ sớm ở nhiều năm trước tu thành hỗn động cảnh vậy, lần này bọn họ đợi lâu đến hai, ba mươi năm. Những người này hai, ba mươi năm nay không có khả năng hoàn toàn không tiến bộ. Mới vào hỗn động cảnh tổng cộng có hai người, một là hắn, một là Hiên Viên Lệnh đáng thương.

Một kiếm quang mông lung mờ ảo đến, đáp xuống là một thiếu phụ xinh đẹp. Thiếu phụ khí chất u u hư hư.

Mỹ thiếu phụ nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Chắc đây là Lục sư đệ? Nô gia chính là môn hạ của Hạ Hầu chí tôn, U Nhược Cơ.

Thì ra là môn hạ của Hạ Hầu chí tôn, vậy là người mình rồi.

Lục Nguyên giơ tay nói:

- Thì ra là U sư tỷ.

Mỹ thiếu phụ mỉm cười nói:

- Sớm nghe tiếng của Lục sư đệ, nghe nói khi Lục sư đệ độ hỗn động thiên kiếp thì dẫn phát Vệ Tinh Lôi, quả nhiên giang sơn xuất nhân tài, e rằng thành tựu sau này sẽ không kém hơn kiếm đạo bát cực.

- Phải không? Người như hắn mà xứng so sánh với kiếm đạo bát cực ta ư? Thật nực cười.

Vang lên tiếng hừ lạnh, sâu trong hư không, một kiếm quang như tia chớp bay cực nhanh đến.

Kiếm quang đến rất nhanh, mấy người có mặt đều là tu vi hỗn động cảnh, nhưng vẫn bị kiếm quang nhanh như vậy chấn kinh, đủ thấy tốc độ kiếm quang này đáng sợ. Kiếm quang rơi xuống hiện ra một người đàn ông trẻ tuổi áo trắng thắng tuyết.

Người đàn ông trẻ tuổi áo trắng thắng tuyết diện mạo thanh tú, nhưng trong thanh tú có phần kiêu ngạo cao cao tại thượng.

Kiếm Tú! Một trong kiếm đạo bát cực.

Kiếm Tú, có tiếng là nhân tài mới mạnh nhất kiếm đạo.

Kiếm Tú nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Ngươi chính là Lục Nguyên gần đây hơi có tiếng đi? Nghe nói qua sự tích của ngươi, đích thực không sai, nhưng tiếc là so với ta thì ngươi vẫn cách biệt quá xa. Lúc trước ngươi đánh bại Kiếm Văn Hào, Đoan Mộc Tòng Dung, Thượng Quan Sát, Hiên Viên Lệnh, những người đó chỉ là bình thường, không tính là thiên tài nữa là, đánh bại chúng không tính có bản lĩnh gì.

- Mà ta, là Kiếm Tú, nhân tài mới mạnh nhất kiếm đạo, tuyệt thế thiên tài.

Kiếm Tú nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Ngươi muốn so sánh với kiếm đạo bát cực thì còn kém quá xa, hơn nữa loại chênh lệch này là trời sinh. Chúng ta sinh ra đã là kiếm đạo bát cực, đại biểu tám cổ khí vận kiếm đạo, ngươi vĩnh viễn mãi mãi không sánh bằng kiếm đạo bát cực chúng ta.

Gã đứng đó, cực kỳ kiêu ngạo.

Dưới Kiếm Chi Tử, mạnh nhất chính là kiếm đạo bát cực. Tám người họ là thiên mệnh sở về, Lục Nguyên ngẫu nhiên có một ít tiểu khí vân, không thể so với khí vận như mình.

Lần này đi kiếm tu tinh thần, nhất định phải chà đạp Lục Nguyên, để hắn biết cái gì là cao thấp, cái gì là quý tiện.

Lục Nguyên cười lạnh, người khác đối xử với mình như vậy thì không cần khách sáo làm gì.

- Kiếm Tú, nghe nói ngươi là một trong kiếm đạo bát cực, tuy nhiên kiếm đạo bát cực sao chỉ biết khoác lác thôi vậy? Sắp bắt đầu bay đi kiếm tu tinh thần, chúng ta ai sớm bay đến kiếm tu tinh thần thì tính ai thắng, quy tắc đơn giản như vậy so với đấu miệng mạnh hơn nhiều.

Kiếm Tú giận dữ. Lục Nguyên này đúng là can đảm, dám phản kháng mình, hắn biết mình là ai không? Mình chính là Kiếm Tú trong kiếm đạo bát cực, tầm thường thiên tài có chút khí vận mà dám phản kháng mình?

Gã lửa giận bừng bừng nói:

- Tốt, Lục Nguyên, để xem chúng ta ai trước tiên bay đến kiếm tu tinh thần.

Đến đây thì đã tụ tập chín người, chỉ thiếu một.

Lục Nguyên và Kiếm Tú tranh chấp lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt, bảy người khác đương nhiên chỉ xem náo nhiệt. Một là Kiếm Tú, một trong kiếm đạo bát cực, một là liên tục thắng ba vạn, đại đạo thăng hỗn động dẫn đến Vệ Tinh Lôi thiên kiếp, Lục Nguyên. Hai người này ai thua ai thắng đúng là rất khó nói.

Rốt cuộc đằng trước phát ra tiếng tiên nhạc, góc trời xuất hiện vân liễn cực kỳ cao quý. Trên vân liễn khác pháp thuật phức tạp vô cùng, bên cạnh vân liễn có mấy hộ giá, cái này tất nhiên là Kiếm Linh Đế Cơ. Chỉ có nàng mới cái giá lớn như vậy, ai kêu nàng là con gái của chủ pháp cổ văn minh.

Kiếm Linh Đế Cơ vén lên bức rèm vân liễn, nói:

- Các ngươi lui xuống đi, lần này đi kiếm tu tinh thần ta tự mình đi.

Mấy hộ vệ theo bên người nàng dù muốn lên tiếng nhưng nghĩ đến tính tình của Kiếm Linh Đế Cơ, chỉ đành im lặng lùi xuống.

Kiếm Linh Đế Cơ bước xuống vân liễn, phút chốc ánh mắt mọi người đều bị nàng hấp dẫn. Dù mặt nàng che khăn trắng nhưng nửa trên mặt vẫn là linh vật thiên hạ. Dù cách khăn trăng, có thể khẳng định nàng là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng Kiếm Linh Đế Cơ luôn ít lui tới với người khác, nơi này gần như không ai từng nói chuyện với nàng.

Kiếm Linh Đế Cơ đi tới bên cạnh Lục Nguyên, môi hồng hé mơ:

- Chúc mừng ngươi đến hỗn động cảnh.

Lục Nguyên nhún vai, rất là nhàn nhã nói:

- Chẳng phải ngươi đã sớm tới rồi sao?

Mấy người kia cùng Kiếm Linh Đế Cơ nói chuyện có áp lực nhưng không bao gồm Lục Nguyên. Kỳ thực Kiếm Linh Đế Cơ thích bộ dạng hời hợt lười biếng của Lục Nguyên, cho nên hay nói chuyện với hắn.

Kiếm Linh Đế Cơ nói:

- Ta có xem ngươi liên tục thắng ba vạn, rất đẹp.

Lục Nguyên đáp:

- Bình thường.

Khi Lục Nguyên và Kiếm Linh Đế Cơ nói chuyện thì Kiếm Tú ghen tỵ sắp phát điên. Kiếm Tú lớn lên rất thanh tú, lại là đại khí vận kiếm đạo, cho đến nay không biết bao nhiêu thiếu nữ thích nhưng gã không thèm nhìn. Mãi đến khi thấy Kiếm Linh Đế Cơ, gã chưa từng gặp bộ mặt thật của nàng, nhưng chỉ thấy Kiếm Linh Đế Cơ một lần là bị hấp dẫn si mê. Gã thích không chỉ là thân phận con gái chu pháp cổ văn minh, cũng thích khí chất, dáng vóc của Kiếm Linh Đế Cơ.

Kiếm Tú khác với phế vật như Hiên Viên Lệnh, Hiên Viên Lệnh không có tư cách truy đuổi Kiếm Linh Đế Cơ nhưng Kiếm Tú thì hoàn toàn có. Gã thamạ chí bắt đầu hành động theo đuổi Kiếm Linh Đế Cơ rồi, nhưng ngay cả mặt nàng còn có gặp, không từng nói nửa câu, bây giờ Lục Nguyên bộ dạng lười biếng vậy mà khiến Kiếm Linh Đế Cơ bắt chuyện, khiến Kiếm Tú tức điên.

Kiếm Tú ở trong lòng thầm nhủ, qua lát nữa phải đạp bẹp Lục Nguyên, phải sớm hơn hắn đến kiếm tu tinh thần, để Kiếm Linh Đế Cơ thấy mình ưu tú hơn Lục Nguyên.

Đến đây thì mười người đi kiếm tu tinh thần lần này đã đông đủ.

Trong mười người tới hỗn động cảnh thời nga ngắn nhất tất nhiên là Hiên Viên Lệnh.

Yếu nhất dĩ nhiên là Hiên Viên Lệnh, chín người khác ai nấy có bản lĩnh mạnh mẽ, không ai cho rằng yếu hơn Lục Nguyên.

Bây giờ lập tức sắp bay đi kiếm tu tinh thần.

Đừng cho rằng kiếm tu tinh thần rất dễ dàng tới. Mặt ngoài nhìn qua Kiếm Môn tinh thần cách kiếm tu tinh thần chỉ mấy vạn dặm thôi, rất gần. Nhưng tình hình thực tế là trên đường nhiều khó khăn, muốn tiến vào kiếm tu tinh thần không phải chuyện dễ.

Sắp bắt đầu thì Kiếm Linh Đế Cơ nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, ở kiếm đạo nghiên cứu thất năng lực phân tích kiếm chiêu của ngươi ở trên ta, lần này hãy nhìn xem là ai trước tiên đến kiếm tu tinh thần.

- Tốt.

Lục Nguyên gật đầu, nói:

- Nghe nói pháp cổ văn minh các ngươi có một loại thiên pháp tửu, là dùng ngàn loại pháp thuật điều phối thành, vô cùng thuần tửu. Nếu ngươi thua ta thì phải đem thiên pháp tửu cho ta một bình, không, là mười bình.

Kiếm Linh Đế Cơ không ngờ Lục Nguyên sẽ ra yêu cầu như vậy, lại muốn uống rượu, nàng khẽ cười, tiếng cười thánh thót như chim hót.

Kiếm Linh Đế Cơ hỏi một câu:

- Vậy nếu ngươi thua ngươi thì sẽ trả giá cái gì?

Lục Nguyên sờ mũi:

- Ta không có gì đáng giá, nếu thua ngươi thì, hình như cũng không có gì hết. Vậy đi, chỗ ta có vài loại mỹ tửu, nếu ta thua thì các mỹ tửu mặc ngươi chọn.

Kiếm Linh Đế Cơ bật cười nói:

- Ta không uống rượu, lấy rượu của ngươi có ích gì?

Lục Nguyên nhún vai:

- Vậy hình như ta không có gì để thua.

- Vậy đi, nếu ngươi thua đồng ý một điều kiện với ta, đương nhiên ta chưa nghĩ ra là cái gì, một là sẽ không làm trái hiệp nghĩa của ngươi, hai sẽ không thương tổn bằng hữu sư huynh đệ của ngươi.

Kiếm Linh Đế Cơ không biết tại sao sẽ thốt ra lời như vậy, nói xong mặt nàng đỏ ửng.

Dưới tình huống bình thường Lục Nguyên sẽ không đồng ý, nhưng không biết tại sao, ma xui quỷ khiến hắn ừ một tiếng.

Kiếm Tú ở bên cạnh thầm tức giận, chết tiệt!

Tại sao Kiếm Linh Đế Cơ đối với Lục Nguyên đặc biệt vậy, nếu đã thế thì phải chà đạp Lục Nguyên mới được.

Lúc này Hiên Viên Thập Nhị đáp xuống, nói:

- Các ngươi một đường đi kiếm tu tinh thần, trong đó có khả năng gặp nguy hiểm, ta làm người hộ tống, một khi các ngươi gặp nguy hiểm sẽ ở bên cạnh giúp đỡ.

Có chuyện gì đều tới lượt Hiên Viên Thập Nhị làm, rốt cuộc gã có thân phận gì? Lục Nguyên có chút tò mò.

Lập tức mười người cùng bay.

Mục tiêu thẳng hướng kiếm tu tinh thần.

Đương nhiên muốn tới kiếm tu tinh thần phải rời khỏi Kiếm Môn tinh thần đã. Phải rồi, sẵn đây thuyết minh chút, tinh thần thứ ba tên là kiếm tổ tinh thần, chính là cấm địa huyền diệu khó dò, dù là đệ tử trung tâm cũng không thể tiến vào trong.

Mười người đều là hỗn động cảnh, tốc độ bay cực nhanh, hơn nữa không hề sợ hãi rời khỏi màn trời. Mười người tăng tốc, đã bay khỏi màn trời.

424. Chương 807-808: Kiếm Thụ

Khi bay khỏi màn trời là sẽ tiến vào hoàn cảnh trung ương thiên triều. Hoàn cảnh trung ương thiên triều lập tức công kích mười người, nhưng mười người đều là hỗn động cảnh, đâu thèm để mắt công kích như vậy, dù là Hiên Viên Lệnh yếu nhất cũng dễ như trở bàn tay chém ra công kích.

Kiếm Tú thì nhẹ nhàng nhúc nhích ngón trỏ tay phải, từng đạo kiếm khí tung hoành, lập tức phá tất cả hoàn cảnh tấn công gã.

Đây là việc khó khăn rất thấp hoặc nên nói là chẳng có gì khó.

Rất nhanh tới gần kiếm tu tinh thần.

Tinh thần bình thường mặt trên có hai tầng.

Một là lôi điện tầng. Trong lôi điện tầng bình thường là điện tử tự do, xem thì chẳng cuồng bạo gì cả, nhưng mặt tinh thần tia chớp sét đánh toàn do lôi điện tầng khống chế. Một khi lôi điện tầng cuồng bạo thì khá là đáng sợ. Lôi điện tầng của kiếm tu tinh thần so với bình thường đáng sợ gấp mười lần.

Thứ hai là tầng đối lưu, trong tầng đối lưu có cuồng phong mạnh mẽ, vô số khí lưu va đụng, bình thường nhìn chẳng có gì, một khi xâm nhập thì chuẩn bị nhận lửa giận của gió đi.

Tương đối thì lôi điện tầng khó khăn không cao bằng tầng đối lưu.

Mười người đã xâm nhập vào lôi điện tầng.

Một khi xâm nhập vào lôi điện tầng, những điện từ tự do lập tức vận động, những điện từ kịch liệt nhấp nháy, trong hư không ầm một tiếng từng điện từ nổ. Loại điện từ này nổ uy lực cực lớn, ầm tạc bên cạnh Hiên Viên Lệnh. Hiên Viên Lệnh giơ ngự kiếm chắn, nhưng gã mới vào hỗn động cảnh nhất tầng, cản điện từ bạo, người đã bay ra hơn mười trượng, xem ra lôi điện tầng không dễ vượt qua.

Từng điện từ oanh tạc, lúc này trong mười người trừ Hiên Viên Lệnh thực lực yếu nhất hơi chật vật ra, người khác vẫn bình thản. Lục Nguyên, Kiếm Tú, Kiếm Linh Đế Cơ được mọi người chú ý là thản nhiên nhất, cái loại điện từ bạo này chẳng là gì.

Lôi điện tầng bắt đầu giận dữ, lôi điện tầng không phải dễ đột phá.

Vô số lôi tử, điện từ bắt đầu ở không trung bạo nộ.

Lập tức vô số lôi tử, điện từ ở hư không liên kết một mảnh, bắt đầu điên cuồng chấn động. Chớp mắt xuất hiện vô cùng vô tận công kích, những lôi điện này chấn động. Loại lôi điện chấn động xuất hiện hàng loạt, mới đầu chậm rồi xuất hiện hàng loạt nhanh.

Loại lôi điện chấn động này có thể diệt sát hoàn cảnh trung ương thiên triều bình thường sinh hỏa long, địa long.

Hiên Viên Lệnh thấy tình hình như vậy lập tức ngự pháp bảo hỗn nguyên tán. Hỗn nguyên tán của gã có thể tịch đắc vạn tà, Hiên Viên Lệnh đưa vào pháp lực cũng ngự kiếm chặn lôi điện chấn động cực kỳ khủng bố. Nhưng lúc này lôi điện chấn động không dễ chống, gã mới chịu đựng một lát thì bóc một tiếng, hỗn nguyên tán vỡ nát. Loại lôi điện chấn động có thể dễ dàng tiêu diệt Hiên Viên Lệnh, trong chớp mắt Hiên Viên Thập Nhị bàn tay to chộp lấy, đã chộp Hiên Viên Lệnh đến bên cạnh.

Trong mười người, Hiên Viên Lệnh là kẻ thứ nhất bị đào thải.

Còn lại chín người cũng hiện ra bản lĩnh của mình.

Kiếm pháp của U Nhược Cơ quái dị, thân hình quái dị, có kh ilôi điện chấn động dường như không thể đánh trúng nàng. Tuy nhiên, có thể thấy ra nàng ở trong lôi điện chấn động khá là miễn cưỡng.

Thượng Quan Tả Hiên, Thượng Quan Hữu Hiên huynh đệ giúp đỡ lẫn nhau, đối kháng lôi điện chấn động. Họ cùng nhau đánh đích thực giỏi. Thượng Quan Tả Hiên dùng là tả thuẫn tả kiếm, Thượng Quan Hữu Hiên dùng là hữu thuẫn hữu kiếm, chiêu thức cực kỳ quái dị, uy lực cực lớn, nhưng đối mặt lôi điện chấn động không dễ vượt qua.

Kiếm Tú nhẹ vung kiếm chỉ, chặn các loại công kích.

Mắt Lục Nguyên bắn ra vô số kiếm khí, chính là Ngự Nhãn kiếm pháp phóng ra kiếm khí.

Kiếm Linh Đế Cơ vung Cửu Thiên Vũ Sa, có vô cùng kiếm khí.

Ba người khác không chống đỡo được nữa, trong lôi điện chấn động kịch liệt vô cùng bị đào thải.

Lôi điện tầng rốt cuộc qua hết, lúc này Kiếm Tú, Lục Nguyên, gìld đều tiến lên, mỗi người tốc độ cực nhanh. Mặt sau là U Nhược Cơ, Thượng Quan Tả Hiên, Thượng Quan Hữu Hiên đuổi theo. Cho đến bây giờ, có

thể đại khái nhìn ra mười người cao thấp, nhưng Kiếm Tú, Kiếm Linh Đế Cơ là hỗn động cảnh tam tầng, thế mà lại cùng Lục Nguyên hỗn động cảnh nhất tầng tiến lên.

Rốt cuộc qua lôi điện tầng, lập tức sẽ tiến vào tầng đối lưu.

Tầng đối lưu so với lôi điện tầng càng nguy hiểm hơn vài phần.

Mới vào tầng đối lưu thì vô số gió dữ quét đến, loại gió này gọi là tang hồn diệt phách cương phong. Một khi bị trận gió này thổi trúng, dưới hỗn động cảnh lập tức tiêu đời, nhưng đại đạo cảnh nhất tầng, nhị tầng cũng không dễ qua. Mới đến tầng này Lục Nguyên thầm nhủ, chỗ biến thái, gió cuồng mạnh mẽ như vậy. Hắn không biết hắn là hỗn động cảnh nhất tầng ở trong tầng gió này mà bình thản như vậy thì quá biến thái.

Vù vù

Trong tang hồn diệt phách cương phong, lực gió dữ dội, trong gió có quỷ khóc sói trú, đảo mắt nhìn chỉ thấy một số cột gió đen hình thành từng đợt vòi rồng, như có linh tính bay, đang tìm sinh linh máu thịt cắn nuốt. Đến tang hồn diệt phách cương phong rồi, Kiếm Tú, Lục Nguyên, Kiếm Linh Đế Cơ khá nhẹ nhàng.

U Nhược Cơ, Thượng Quan Tả Hiên, Thượng Quan Hữu Hiên có chút chật vật. Từng đợt vòi rồng đen ập đến, vô cùng oán niệm ập đến. Rốt cuộc, U Nhược Cơ là người thứ nhất không chống được, mắt thấy sắp mất mạng trong tầng đối lưu. Hiên Viên Thập Nhị ra tay cứu nàng, tiếp theo Thượng Quan Tả Hiên, Thượng Quan Hữu Hiên cũng không chống đỡ bao lâu, đều bị đánh ngã.

Tới đây thì chỉ còn lại Lục Nguyên, Kiếm Tú, Kiếm Linh Đế Cơ. Ba người đều nhanh chóng tiến tới, tốc độ cực nhanh nên dù tang hồn diệt phách cương phong có ảnh hưởng lớn với họ nhưng dường như không chênh lệch bao xa.

Trong chớp mắt, vô cùng phong hiện ra Phong Ma Vương. Những Phong Ma Vương mỗi một con đều là thực lực hỗn động cảnh nhị tầng, tam tầng, thậm chí đến mức hỗn động cảnh tam tầng cát ly không gian. Trong phong thế giới không gian không ngừng bị cắt hiện ra ma uy hừng hực.

Đối mặt điều đó, Kiếm Tú, Lục Nguyên, Kiếm Linh Đế Cơ cùng ra tay.

Hai người tự đối mặt hai con Phong Ma Vương.

Lục Nguyên hiểu ra âm dương, liếc mắt liền nhìn thấu sơ hở của Phong Ma Vương. Khoảnh khắc đâm hướng sơ hở hai con Phong Ma Vương, buộc chúng lao tới trước né. Lục Nguyên một bước bay tới trước, thấy hắn bay đi Kiếm Tú thì lập tức đuổi theo. Nhưng gã bị Phong Ma Vương tấn công tạm thời không thoát ra được. Bên kia Kiếm Linh Đế Cơ cũng gặp vấn đề, công kích của Phong Ma Vương không dễ đối phó.

Thông qua ra tay có thể thấy thực lực Kiếm Tú coa hơn Kiếm Linh Đế Cơ chút.

Dần dần hình thành đội hình thế này.

Lục Nguyên ở trước nhất, Kiếm Tú thứ hai, cuối cùng là Kiếm Linh Đế Cơ. Ba người không ngừng đi tới, cách tầng đối lưu ngày càng gần.

Trong quá trình Kiếm Tú mấy lần muốn đuổi kịp, vượt qua Lục Nguyên, nhưng làm sao cũng không thực hiện được. Lúc mới bắt đầu gã không dám tin sự thật, mình sao có thể yếu hơn Lục Nguyên chứ? Gã tuyệt đối không tin. Nhưng một đường đi, Lục Nguyên luôn vượt xa. Kiếm Tú thầm nghĩ, không lẽ mình thật sự yếu hơn Lục Nguyên ư? Không cam lòng, tuyệt đối không cam lòng.

Vèo một tiếng, Lục Nguyên phá tầng đối lưu. Vốn cho rằng đột phá tầng đối lưu là có thể tiến vào kiếm tu tinh thần, nhưng hắn lập tức phát hiện mình tiến vào sương khói. Sương khói mông lung, hắn ở trong sương tốc độ tiến lên không nhanh, dường như bị sương hạn chế tốc độ. Đây là cái gì?

Lục Nguyên không biết sương khói này là căn bản của kiếm tu tinh thần, khí vận chi thụ phát ra kiếm đạo khí vận chi vụ.

Thế giới này thần kỳ nhất đoan nghiêm nhất cao lớn nhất đương nhiên là môn, chí cao vô thượng vĩnh hằng môn, cùng với bên dưới thiên địa môn, pháp tắc môn, văn tự môn.

Nhưng xếp hàng ba lại là thụ.

Tại trung ương thiên triều, hoặc nên nói là trong nhiều kỷ nguyên sinh ra các loại cây cối vô cùng kỳ lạ.

Trong trung ương thiên triều, bí ẩn nhất là môn.

Một chữ môn ẩn chứa vô cùng huyền bí.

Còn thụ, tuy không kỳ diệu như môn nhưng cũng đủ huyền diệu.

Trong yêu địa nghe nói từng tồn tại một loại cây xưng là Kỷ Nguyên Thụ. Loại Kỷ Nguyên Thụ này mới bắt đầu hoàn toàn bình thường, nhưng đến mặt sau càng biến thái. Cây bình thường ở trong thân khu trưởng thành, cây cối Kỷ Nguyên Thụ thì to lớn đến không thể hình dung.

Kỷ Nguyên Thụ càng biến thái là có thể vắt ngang vài kỷ nguyên.

Vắt ngang kỷ nguyên là phá ức vạn năm thời không trường hà.

Tức là nói ngươi từ đầu cây này đi đến đầu bên kia có thể qua vài kỷ nguyên, ức ức vạn năm lâu, từ một kỷ nguyên bò đến kỷ nguyên khác, thậm chí là kỷ nguyên sau nữa.

Kỷ Nguyên Thụ này nghe nói cuối cùng tiêu diệt trong trường hà.

Dù là cái gì đều phải bại, diệt.

Trừ vĩnh hằng môn trong truyền thuyết, bất cứ môn nào khác, bất cứ sự vật mạnh mẽ nào đều phải bại và diệt. Tuy qua thời gian có lẽ khá lâu, có thể dùng kỷ nguyên tính toán nhưng sự thực là như vậy, nghe nói gốc Kỷ Nguyên Thụ đó thân thể rơi vào tay chủ kỷ nguyên, chủ văn minh thật nhiều kỷ nguyên.

Trừ Kỷ Nguyên Thụ, còn có thế giới thụ. Thế giới thụ vắt ngang yêu địa, có kỷ nguyên sẽ sinh ra.

Còn có thông thiên thụ, phủ tang thụ, mười mặt tời giắt trên thân cây cũng tính là cây.

Kỷ nguyên này sinh ra các loại cây lạ lùng quái dị, ví dụ Pháp Cổ Thụ. Mặt trên Pháp Cổ Thụ ghi chép vô số nguồn gốc pháp thuật, vô số chân lý pháp thuật. Pháp Cổ Thụ là chủ thể pháp cổ tiểu thiên thế giới, tác dụng đối với pháp cổ văn minh lớn đến cực điểm.

Bên võ cổ văn minh có một loại gọi là Võ Đạo Thụ, cũng rất kỳ diệu. Cây cối rất nhiều rất nhiều, có ngàn vạn gốc, mỗi gốc là võ đạo khác nhau, còn tấn công người. Loại Võ Đạo Thụ này bị phong ấn trong võ cổ thế giới, tác dụng tăng võ cổ thế giới.

Vô thượng Kiếm Môn cũng được đến một gốc cây.

Gốc cây đương nhiên không mạnh bao nhiêu như Pháp Cổ Thụ, Võ Đạo Thụ nhưng đối với Kiếm Môn khá là quý giá.

Đó chính là Kiếm Đạo Thụ.

Kiếm Đạo Thụ này bản thân có vô cùng ảo diệu, khó mà nói ra hết.

Năm đó chủ Kiếm Môn đời thứ nhấtp hát hiện ra Kiếm Đạo Thụ này, tổn hao sức lực dời đến kiếm tu tinh thần, chuyên để kiếm tu tinh thần sử dụng. Sau đó hình thành thông lệ mười đệ tử trung tâm hỗn động cảnh cùng đến kiếm tu tinh thần, cùng lúc đó nhiều chân chính đệ tử trung tâm đều tu hành ở kiếm tu tinh thần.

Kiếm Đạo Thụ này sẽ tỏa ra sương mù cực kỳ bí ẩn, loại sương này bao phủ hơn phân nửa bề mặt kiếm tu tinh thần. Còn nửa mặt khác thì bị một loại khói độc ăn nuốt bao phủ. Nửa mặt kia nếu đi qua đó dù là hỗn động cảnh nhất tầng, nhị tầng, tam tầng thì e rằng sẽ bị nuốt, trúng độc chết.

Cho nên nhiều nhóm người đều từ nửa mặt này vào trong kiếm tu tinh thần.

Từ nửa mặt kiếm tu tinh thần tiến vào sẽ phải đi qua đoàn sương khói.

Sương khói này cực kỳ quái dị.

Không chỉ kiểm tra tu vi cá nhân, thậm chí còn kiểmtra khí vận của ngươi. Trên người ngươi kiếm đạo khí vận bản kỷ nguyên càng cường thì gặp trở ngại càng nhỏ, kiếm đạo khí vận càng yếu thì gặp cản trở càng lớn. Đám người Kiếm Ma, Kiếm Tham khi đi qua đây gặp cản trở rất ít.

Năm đó lúc Kiếm Chi Tử giáng lâm thì đoàn khí chẳng chút ngăn cản, ngược lại giúp đỡ Kiếm Chi Tử. Đến đây thì đám Kiếm Ma, Kiếm Tham đều thần phục, nhận Kiếm Chi Tử là đệ nhất kiếm đạo khí vân, địa vị người mạnh nhất Kiếm Môn tương lai, không còn tranh chấp với Kiếm Chi Tử nữa.

Bây giờ Lục Nguyên tiến vào trong 0ông lão.

Tiến vào kiếm thụ khí vận vụ, Lục Nguyên phát hiện tốc độ của mình đột ngột giảm xuống. Có chuyện gì vậy? Tay động, kiếm đã bay ra ngoài, nhưng xuất kiếm đánh tan một mảnh sương khói lập tức lại sinh ra cái mới, không thể đánh hết, quét sạch được.

Tốc độ không nhanh ư?

Khi Lục Nguyên bay trong kiếm thụ khí vận vụ thì Kiếm Tú cũng đã lao vào trong. Lúc bắt đầu ở lôi điện tầng, tầng đối lưu, Kiếm Tú cực kỳ buồn bực, mình đường đường là hỗn động cảnh tam tầng mà tốc độ không nhanh bằng Lục Nguyên, đây là việc khó tin cỡ nào chứ, Kiếm Tú rất giận.

Kiếm Tú không muốn thua Lục Nguyên, gã thầm nhủ, mình là một trong kiếm đạo bát cực. Tất nhiên Kiếm Tú cũng có tính toán. Gã là một trong kiếm đạo bát cực, khí vận tuyệt đối mạnh hơn Lục Nguyên, tiến vào trong kiếm thụ khí vận vụ chắc chắn tốc độ của mình nhanh hơn Lục Nguyên.

Kiếm Tú một đường đuổi theo vào kiếm thụ khí vận vụ, vốn định dùng kiếm thụ khí vận vụ để gỡ gạc, gã xông vào trong mới phát hiện đằng trước đã không còn bóng dáng Lục Nguyên. Tốc độ của Lục Nguyên nhanh quá chứ? Nhưng dù hắn nhanh hơn cũng không bằng mình, khí vận của mình đã định trước là mạnh. Gã một đường bay nhanh, muốn đuổi theo Lục Nguyên, nhưng mặc kệ gã bay tới đâu vẫn không thấy hắn, trước mắt chỉ là sương khói mênh mông.

Sương mù tán đi, tầm nhìn rõ ràng rất nhiều, Kiếm Tú rốt cuộc trông thấy Lục Nguyên, nhưng thấy hắn bay một đoạn thì gã tức điên. Tại sao? Tại sao tốc độ của Lục Nguyên ngang bằng với mình? Chẳng phải mình là một trong kiếm đạo bát cực ư? Tại sao tốc độ ngang với Lục Nguyên? Khí vận của hắn có mạnh hơn mình không? Lần này Kiếm Tú hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Kiếm Linh Đế Cơ cũng xông vào trong kiếm thụ khí vận vụ, tốc độ của nàng và Lục Nguyên, Kiếm Tú ngang bằng nhau, chẳng ngờ khí vận ba người ngang nhau, kiếm đạo khí vận của ba người sàn sàn như nhau.

Điều này hình thành tình hình cực kỳ quái dị.

Rốt cuộc Lục Nguyên ở trước nhất vèo một tiếng phá tan sương mù, người thứ nhất chân chính tiến vào kiếm tu tinh thần. Kiếm Tú kém chút cũng phá sương mù vào trong kiếm tu tinh thần. Cuối cùng là Kiếm Linh Đế Cơ cũng phá tan sương mù, vào trong kiếm tu tinh thần. Đến đây thì không chút nghi ngờ, Lục Nguyên đã lấy được thắng lợi so tài cùng Kiếm Tú. Kiếm Tú nhìn Lục Nguyên, đôi mắt tràn ngập khó tin, đích thực, làm sao có thể, tốc độ của Lục Nguyên còn mạnh hơn mình. Kiếm đạo khí vận của hắn tương đương với mình ư? Vậy tại sao tên của hắn không ở trong kiếm đạo bát cực?

Gã hỏi:

- Sao có thể? Khí vận của ngươi làm sao ngang bằng ta được?

Lục Nguyên nhún vai:

- A, phải không?

Thật ra Lục Nguyên cũng biết khí vận của mình tuyệt đối không bằng Kiếm Tú, hắn dựa vào từ người kiếm ý quái vật hấp dẫn một nửa khí vận của nó, nhưng đó là kiếm đạo khí vận của kỷ nguyên trước, kiếm thụ khí vận vụ căn bản không nhận kiếm đạo khí vận kỷ nguyên trước. Kỳ thực Lục Nguyên đã sai, đâu chỉ là khí vận từ kiếm ý quái vật, hắn ở Hoa Sơn cũng được đến một luồng kiếm đạo khí vận mà kỷ nguyên này không thừa nhận, tổng hợp khí vận, Lục Nguyên mạnh hơn Kiếm Tú rất nhiều, là cách biệt một trời một vực.

425. Chương 809-810: Khí Vận Ngang Bằng

Kiếm Tú nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, thực lực của ngươi đích thật là mạnh, hơn nữa kiếm đạo khí vận cũng khá mạnh, nhưng ngươi rốt cuộc vẫn không phải kiếm đạo bát cực, sớm muộn gì sẽ thua trong tay ta lần sau chúng ta chân chính đấu.

Tất nhiên Kiếm Tú không cam lòng mình thua, đặt ra cuộc chiến sau.

Lục Nguyên nhún vai, không thèm để ý Kiếm Tú. Kiếm Tú nếu lại lần nữa chọc mình trực tiếp đánh chết là được.

Hắn ngoái đầu nhìn Kiếm Linh Đế Cơ:

- Hình như ta thắng rồi, vậy khi nào đưa ta thiên pháp tửu?

Nghĩ đến có thể uống trong truyền thuyết dùng ngàn loại pháp thuật điều phối ra, vô cùng mỹ vị, vừa hương vừa thuần thiên rượu là Lục Nguyên thèm chảy nước miếng.

Kiếm Linh Đế Cơ gật đầu nói:

- Được, ta sẽ sai Yêu Nguyệt đi làm.

Yêu Nguyệt là một trong hai nữ hộ vệ dưới tay nàng, Liên Tinh là người khác. Hai hộ vệ này thực lực cực kỳ đáng sợ, trình độ sâu không lường được, là chủ pháp cổ văn minh mời nữ hộ vệ bảo vệ an toàn ch ôcn gái.

Hiên Viên Thập Nhị lóe người, dẫn bảy người khác ra. Bảy người thần trí tỉnh táo, giờ họ cũng biết Lục Nguyên là người sớm nhất đến kiếm tu tinh thần, ngây ra. Lục Nguyên là tới hỗn động cảnh trễ nhất trong mười người, lại rất có khả năng mạnh nhất trong đám. Hiên Viên Lệnh sắp phát điên, gã thua trong tay Lục Nguyên còn muốn báo thù, nhưng không tưởng tượng nổi hắn đã mạnh đến mức này, khiến người tuyệt vọng. Không đúng, còn có Kiếm Tuệ sư huynh. Kiếm Tuệ sư huynh trí mưu vô địch, có Kiếm Tuệ sư huynh ở, muốn thắng Lục Nguyên không phải chuyện khó khăn.

Hiên Viên Thập Nhị nói:

- Lần này biểu hiện mười người khác ngươi sẽ có điểm tương ứng, sẽ đưa vào trong thân phận ngọc bài của các ngươi. Đúng rồi, các ngươi ở Kiếm Môn tinh thần được số điểm không thể dùng tại tinh thần này. Mới rồi các ngươi kiếm được đồi là điểm kiếm tu tinh thần.

- Trong đó Lục Nguyên được điểm cao nhất.

- Kiếm Tú thứ hai.

- Kiếm Linh Đế Cơ thứ ba.

- Tiếp theo là U Nhược Cơ, Thượng Quan Tả Hiên, Thượng Quan Hữu Hiên.

Hiên Viên Thập Nhị báo hàng loạt cái tên, xếp chót tất nhiên là Hiên Viên Lệnh. Lục Nguyên phát hiện số điểm của mình tăng một ngàn, những người khác tăng bao nhiêu điểm tất niên không biết. Hiên Viên Lệnh xem thấy mình tăng một trăm điểm.

Hiên Viên Thập Nhị nói chuyện tay nhẹ búng, phóng ra một tin tức.

Nội dung tin tức là: 'Lục Nguyên, Kiếm Tú, Kiếm Linh Đế Cơ, kiếm đạo khí vận của ba người cơ bản tương đương.'

Tin tức này chắc chắn sẽ dấy lên dao động lớn nhất tại kiếm tu tinh thần.

Đương nhiên Hiên Viên Thập Nhị không biết rằng đánh giá của gã với Lục Nguyên đã sai rồi.

Một tin tức nhanh chóng lan trong kiếm tu tinh thần.

Cùng lúc đó, có vài tin nhanh chóng bắn hướng kiếm môn tinh thần.

Tin tức nhanh chóng lan truyền.

Bình thường mười đệ tử trung tâm cùng đi kiếm tu tinh thần không khiến bao nhiêu người chú ý, nhưng lần này không bình thường. Lần này mười người đi kiếm tu tinh thần trong đó có hai kiếm đạo bát cực, đólà Kiếm Tú và Kiếm Linh Đế Cơ. Còn có một người có được liên tục thắng ba vạn, lấy đại đạo cảnh thập tầng có thể thắng hỗn động cảnh, sáng tạo ra kỳ tích, Lục Nguyên. Ba người này quá chói mắt.

Đi kiếm tu tinh thần thực ra cũng là thử nghiệm cao thấp mười người.

Cho nên mọi người đặc biệt chú ý.

Kiếm Tú, Kiếm Linh Đế Cơ, Lục Nguyên, rốt cuộc là ai mạnh ai yếu.

Tin tức truyền ra, các phương phản ứng khác nhau.

Ví dụ trưởng lão bình thường, đệ tử chân truyền bình thườngm những người này nghe nói Lục Nguyên thắng cả Kiếm Tú thì chợt kinh ngạc. Lục Nguyên thế mà thắng Kiếm Tú trong kiếm đạo bát cực, làm sao làm được vậy? Hơn nữa nghe nội dung chi tiết, trong kiếm thụ khí vận vụ Lục Nguyên tốc độ gần bằng Kiếm Tú, Kiếm Linh Đế Cơ.

Tức là nói kiếm đạo khí vận của Lục Nguyên tương tự như Kiếm Tú.

Trưởng lão bình thường nghe đến đây phản ứng là không thể nào!

Đích thực, điều này sao có thể.

Kiếm Tú là một trong kiếm đạo bát cực, đại biểu một trong kỷ nguyên bát cổ kiếm đạo khí vận, bàn về khí vận sao mà thua Lục Nguyên được, nếu không còn gọi là kiếm đạo bát cực cái gì. Lục Nguyên có khí vận mạnh như vậy, tại sao không kêu kiếm đạo cửu cực? Rất nhiều trưởng lão bình thường sớm biết Lục Nguyên mạnh mẽ nhưng đúng thật không ngờ hắn sẽ đánh đồng với kiếm đạo bát cực Kiếm Tú.

Đương niên đây chỉ vẻn vẹn là cách nghĩ của trưởng lão bình thường, trong mắt họ thì kiếm đạo bát cực quá sức cao.

Cao đến không thể với tới, cho nên phát hiện khí vận của Lục Nguyên không kém hơn Kiếm Tú thì rung động đến vậy.

Những chí tôn thì không nghĩ như thế.

Tại kiếm môn tinh thần, bát đại chí tôn nhận được tin tức này không nghĩ thế. Đám chí tôn sớm nghĩ ra Lục Nguyên quái lạ, giờ rốt cuộc xác định. Kiếm đạo khí vận của Lục Nguyên ngang bằng Kiếm Tú, chặn được kiếm đạo bát cực, vậy có thể giải thích trước đó hắn liên tục thắng ba vạn, đại đạo cảnh thắng hỗn động cảnh.

Kiếm môn tinh thần, trên Long Thủ Sơn, Hiên Viên Vọng nhìn tình báo trong tay.

- Cấp bậc Kiếm Tú ư? Vậy giao cho Kiếm Tuệ xử lý là được. Kiếm tu tinh thần sẽ là nơi Lục Nguyên chôn xương.

Trên kiếm tu tinh thần, Kiếm Tuệ khẽ cười, toàn thân tỏa ánh sáng trí tuệ.

- Thử một lần liền thử ra, là khí vận cấp bậc Kiếm Tú. Khí vận cùng loại như Kiếm Tú, nhưng ngộ tình người này chắc rất cao, vẫn là không vội ra tay. Hắn sắp đến đại đạo cảnh nhị tầng, sẽ luyện thành tiên kiếm, đến khi đó từ kiếm thăm dò thực lực hắn.

Người thông minh sẽ không vội vã ra tay.

Gã sẽ từ từ mò ra gốc gác Lục Nguyên, rồi mới một kích ra tay, lấy thế gió chớp mưa rào trực tiếp đánh chết hắn. Một khi gã ra tay thì sẽ không cho Lục Nguyên có cơ hội lật ngược.

Bởi vì bản thân gã chính là trí tuệ.

Trên kiếm tu tinh thần, Kiếm Tham, người đàn ông trung niên gầy gò yếu ớt vô cùng tham lam đôi mắt tỏa ra tham lam:

- Ha ha, trái cây Lục Nguyên rốt cuộc sắp chín rồi? Ta thích nhất là thiên tài dùng tiên kiếm, ngươi mau đến hỗn động cảnh nhị tầng đi, ta muốn tiên kiếm của ngươi.

Một nơi khác, Kiếm Ma cuồng cười:

- Thì ta chỉ là cấp bậc Kiếm Ma, người đẳng cấp như vậy không có gì ghê gớm. Trong kiếm đạo bát cực chúng ta, khí vận yếu nhất chính là Kiếm Tú và kiếm Linh. Nhưng cha kiếm linh là pháp cổ văn minh chi tử, chỗ dựa qua cứng, còn Kiếm Tú, ngươi chỉ miễn cưỡng đủ con số tám kiếm đạo mà thôi, căn bản yếu nhất trong tám người chúng ta, tương lai là kẻ yếu.

Mấy kiếm đạo bát cực khác phát hiện khí vận của Lục Nguyên tương đương Kiếm Tú thì không mấy để ý.

Thật ra mọi người đã sai rồi, tất cả đánh giá sai khí vận của Lục Nguyên, cho rằng hắn sàn sàn như Kiếm Tú mà thôi.

Dù gì ai mà tưởng tượng được trên người Lục Nguyên có kiếm đạo khí vận kỷ nguyên trước chứ.

Lúc này Lục Nguyên, Kiếm Tú, Kiếm Linh Đế Cơ, U Nhược Cơ, mười người đã đáp xuống hư không kiếm tu tinh thần.

Đến kiếm tu tinh thần không dễ chút nào.

Đang lúc mười người thở phào thì trên trời bỗng xuất hiện quái vật vô cùng to lớn. Lục Nguyên đưa mắt đánh giá, đây là loại quái vật gì vậy. Quái vật dài ngàn trượng, gần hai ngàn, Lục Nguyên hơi lùi lại mới nhìn hét toàn thân quái vật.

Đây là một con quái vật sơn phong, con này màu xanh, lấp lóe huỳnh quang xanh, đôi mắt như hai viên cầu to lớn tỏa ánh sáng quái dị nhìn đám mười người Lục Nguyên.

Hơn ngàn trượng, gần hai ngàn! Đây là thiên cấp yêu thú.

Tại Tấn quốc cơ hội gặp gỡ quái vật rất ít, chỗ đó linh khí mỏng manh vô cùng, căn bản không có điều kiện sinh ra nhiều quái vật, ngẫu nhiên mới có chút yêu vật xuất hiện. Lúc Lục Nguyên ở Tấn quốc rất hiếm khi thấy các loại yêu vật, đến trung ương thiên triều mới phát hiện nhiều yêu vật như vậy.

Yêu vật chia cấp là như thế này, bình thường mấy chục trượng gọi là chân cấp, mấy trăm trượng xưng là địa cấp, mấy ngàn trượng là thiên cấp, mấy vạn trượng là thần cấp, mấy chục vạn trượng là thượng cổ thần cấp, mấy trăm vạn trượng là hồng hoang cấp. Thân hình đến mấy trăm vạn trượng, yêu thú ở trung ương thiên triều trình độ lợi hại đã không thể dùng thể tích cân đo.

Bình thường địa cấp lợi hại hơn chân cấp, thiên cấp lợi hại hơn địa cấp, cứ thế.

Tất niên cùng cấp bậc, cùng thể tích thì sức chiến đấu của rồng cao hơn một số yêu thú khác, trừ phi là một ít thượng cổ dị chủng. Đụng phải thượng cổ dị chủng thì dù là long cũng bó tay.

Thế mà giờ xuất hiện yêu thú thiên cấp, loại yêu thú này căn bản không phải hỗn động cảnh nhị tầng đối phó nổi.

Bích Sơn Oa gần hai ngàn trượng há mồm, phút chốc như một hố đen loại nhỏ đánh đến, lực hút to lớn vô cùng, Lục Nguyên suýt bị hút vào trong. Hiên Viên Lệnh là thê thảm nhất, trực tiếp bay theo lực hút to lớn chui vào miệng Bích Sơn Oa.

Bích Sơn Oa bỗng giơ lên đầu lưỡi, cái lưỡi đỏ thắm qua mấy trăm trượng bắn đến, nhanh như tia chớp. Cùng đường có Lục Nguyên và Kiếm Tú, hai người tự ra tay nhưng không địch lại Bích Sơn Oa. Chớp mắt, trên người Hiên Viên Thập Nhị tỏa ra kiếm khí kinh người. Bích Sơn Oa bỗng phát hiện Hiên Viên Thập Nhị, bất giác lắc đầu xoay chuyển, như tia chớp bắn đi, nhanh chóng bỏ trốn. Bích Sơn Oa thật gian xảo, phát hiện nơi này có kẻ nó địch không lại là lập tức bỏ trốn, không chút dừng lại.

Hiên Viên Thập Nhị nói:

- Mới rồi con Bích Sơn Oa đó chỉ là cho các ngươi biết tại kiếm tu tinh thần này khác với kiếm môn tinh thần, có lẽ gặp các loại nguy hiểm, có khả năng mất mạng. Kiếm môn tinh thần là tuyệt đối ác toàn, cá ngươi đã đến đây phải có giác ngộ chết đi.

- Bây giờ ta mang các ngươi đến nơi cư ngụ.

Hiên Viên Thập Nhị dẫn mười người bay nhanh, không bay bao xa thì thấy đến một gốc cây cao vạn trượng, đó là loại cây cao cỡ nào chứ. Loại cây to lớn này cả đời Lục Nguyên e rằng không thấy qua, nó không chỉ cao mà còn to.

Chỉ gốc cây này đã không nhỏ hơn Hoa Sơn.

Gốc cây từ dưới đất lên trời, không biết to bao nhiêu.

- Đây chính là Kiếm Đạo Thụ, nơi quan trọng nhất của kiếm tu tinh thần. Yêu thú bình thường sẽ không đến gần Kiếm Đạo Thụ, cơ bản tất cả đệ tử trung tâm đều ở trên cây.

Hiên Viên Thập Nhị nói:

- Mà các ngươi đến từ môn hạ chí tôn nào thì ở tầng nấy. Kiếm Đạo Thụ có tổng cộng chín tầng, cư ngụ tầng trên nhất là môn hạ Hiên Viên chí tôn, ở tầng cao nhất có không nhỏ ích lợi, ví dụ trên nhất bách linh nhất Đế Tử sẽ kết ra Kiếm Đạo Thụ quả. Loại Kiếm Đạo Thụ quả này hiệu quả dù không bằng Thiên Ngộ Thạch nhưng không kém bao nhiêu.

- Tầng thứ hai là môn hạ Thượng Quan chí tôn ở. Trong tầng thứ hai tuy không có Kiếm Đạo Thụ quả nhưng có kiếm đạo diệp trấp, tác dụng rất lớn.

- Còn nếu là môn hạ chí tôn nào khác thì ở tầng thứ chín, tức là tầng chót nhất.

Hiên Viên Thập Nhị giới thiệu nói.

Lần này toàn bộ hỏi Hiên Viên Thập Nhị tự đi tầng của mình. Như Kiếm Linh Đế Cơ thì nên đi tầng thứ chín, nhưng nàng là con gái chủ pháp cổ văn minh, hộ vệ của nàng sớm ở tầng trên nhất xây một nơi để nàng cư ngụ.

Kiếm Tú là môn hạ Thượng Quan chí tôn thì đương nhiên đi tầng thứ hai.

Tới Lục Nguyên hỏi, Hiên Viên Thập Nhị đáp:

- Ngươi là tầng thứ tám.

Lục Nguyên ngây ra:

- Tầng thứ tám, chẳng phải là tầng kém nhất sao? Không so với không có chí tôn làm chỗ dựa ở tầng thứ chín tốt hơn bao nhiêu.

Hiên Viên Thập Nhị gật đầu nói:

- Không sai, bây giờ môn hạ Thái Sử chí tôn là ở tầng kém nhất. Nơi này mỗi cách một thời gian sẽ tiến hành tranh đoạt thụ, tranh số tầng trên Kiếm Đạo Thụ, càng lên trên càng tốt. Môn hạ Thái Sử chí tôn năm đó về việc Yến Thương Thiên hao tổn mấy người, sau đó bị đè ép, lại không có một ai trong kiếm đạo bát cực, cho nên ở tầng thứ tám. Nhưng ngươi muốn lên trên ở cũng rất đơn giản, cố gắng vào cuộc chiến đoạt thụ là được.

Hình như tại kiếm tu tinh thần này sư môn của mình cũng là bị đè ép, nhưng nếu đã có cuộc chiến đoạt thụ thì chẳng sao.

Kiếm Tú cười giễu nói:

- Lục Nguyên, lần này để ngươi hơi thắng một bậc, nhưng không sao, ta tu hành ở tầng thứ hai Kiếm Đạo Thụ, ngươi ở tầng tám, lần sau gặp lại ngươi sẽ bị ta đánh bại!

Lục Nguyên nhìn Kiếm Tú, nói:

- Ta phát hiện ngươi miệng lưỡi lợi hại, trừ đó ra chẳng có tác dụng gì.

Kiếm Linh Đế Cơ nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Thiên pháp tửu, ta nhất định sẽ đưa tặng ngươi.

Đến đây thì mỗi người tự đi tầng của mình, tất cả bay hướng Kiếm Đạo Thụ.

Kiếm Đạo Thụ to lớn đập vòa mắt, ở trước mặt Lục Nguyên bày ra nó thần bí và vĩ đại.

Lục Nguyên bay thẳng hướng Kiếm Đạo Thụ.

Gốc Kiếm Đạo Thụ to lạ lùng.

Hơn nữa cây này chỗ đang sợ nhất là dù là cành, lá, thân đều chẳng chút gấp khúc, cây khác nhiều ít hơi cong nhưng gốc cây này thì không. Cây thẳng tắp hướng lên trên một vạn trượng, không cong chút nào. Cành cũng như vậy, lá cũng như vậy, tựa từng thanh phi kiếm loại nhỏ, cứng rắn. Nếu như phàm nhân ở trên gốc cây này thì e rằng sẽ dễ dàng bị cắt thương.

Gốc cây dường như càng lên trên thì linh khí càng nồng.

Tất niên dù ở dưới thì linh khí cũng tươi tốt, so với linh khí trên kiếm môn tinh thần tươi tốt hơn chút.

Thật ra tinh thần này chỉ có Kiếm Đạo Thụ là tươi tốt chút, chỗ khác không có linh khí giống vậy.

Hơn nữa Kiếm Đạo Thụ sẽ kết ra Kiếm Đạo Thụ quả, và kiếm đạo diệp trấp, các loại kỳ hiệu khó mà nói rõ.

Kiếm Đạo Thụ này mỗi cách một ngàn trượng là có một giao điểm lớn.

Đem Kiếm Đạo Thụ thiên nhiên chia làm mười tầng.

Kỳ thực tầng dưới chót nhất, tầng thứ mười là trống trơn, chín tầng trên thì có người ở, cho nên Hiên Viên Thập Nhị giới thiệu chín phần.

Cái gọi là tầng thứ tám cũng dễ nhận ra. Lục Nguyên bay thẳng đến tầng thứ tám, phát hiện phạm vi rất lớn, cao ngàn trượng, cây cối rậm rạp cỡ vạn trượng. Nhưng dường như mọi người không sinh hoạt trên lá cây, Lục Nguyên một đường bay qua, rất nhanh tìm thấy một cánh cửa.

Cánh cửa cao cỡ ba trượng, rộng bốn trượng, những cái này không là gì, Lục Nguyên có thấy qua ngàn vạn cửa, có cửa nhà bình thường, có cửa cung điện thành trì, có cửa các loại động phủ, nhưng chưa từng thấy trên hốc cây dựng một cánh cửa lớn như vậy, đúng là có sáng kiến!

Đương nhiên nhận định này có lẽ vì kiến thức mình nông cạn. Chậc chậc, thật là không phục không được, trung ương thiên triều, ngọa hổ tàng long, khác với mọi người.

Lục Nguyên ngự kiếm bay đến đằng trước, gõ cửa.

Lập tức cửa bị mở ra.

426. Chương 811-812: Yến Thu Nguyệt

Mở cửa là một thiếu phụ xinh đẹp dáng người cao gầy bộ ngực đầy đặn.

Thiếu phụ nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ngươi là Lục sư đệ đúng không?

Lục Nguyên ngẩn ra, hỏi lại:

- Không biết sư tỷ là?

Mỹ thiếu phụ mỉm cười, nói:

- Ta tên Yến Thu Nguyệt, là đệ thập nhị sư tỷ của ngươi.

Lục Nguyên trong số nhiều đệ tử của Thái Sử Không xếp thứ ba mươi mốt, Tần Sương Thành là hai mươi ba, bây giờ thiếu phụ xinh đẹp Yến Thu Nguyệt là thứ hai mươi.

Lục Nguyên tức nói:

- Thì ra là đệ thập nhị sư tỷ.

Yến Thu Nguyệt mở cửa làm tư thế mời vào:

- Những tư liệu bên ngoài của ngươi đã sớm được sư phụ đưa vòa kiếm tu tinh thần rồi, mới nãy có truyền tin đến, trong mười người thì Lục sư đệ là người thứ nhất đến kiếm tu tinh thần, lấn át cả Kiếm Tú, Kiếm Linh Đế Cơ, quả nhiên lợi hại.

Lục Nguyên nói:

- Chỉ là may mắn thôi.

Khi Lục Nguyên nói chuyện thì đánh giá trong hốc cây, phát hiện bên trong bị làm thành hoàn cảnh vô cùng to lớn, bên trong có ít nhất hơn mười sân độc lập, bên ngoài còn trốn nhiều. Hoàn cảnh to lớn như vậy chắc không phải là đào rỗng cây rồi chứ?

Dường như Yến Thu Nguyệt nhìn thấu Lục Nguyên nghi ngờ, giải thích:

- Kiếm Đạo Thụ này to lạ lùng, hốc cây nhìn thì rất lớn nhưng so vớicar gốc Kiếm Đạo Thụ thì chỉ là một điểm nhỏ đến có thể bỏ qua.

Khi nói chuyện đã có bốn người đi đến, diện mạo bốn người đều giống hệt nhau, không phân biệt được, nhưng mặt mũi chỉ có thể tính là xấu xí.

Yến Thu Nguyệt giới thiệu nói:

- Bốn người này là thập nhất sư huynh Cát Vô Thương, thập nhị sư huynh Cát Vô Thống, thập tam sư huynh Cát Vô Bệnh, thập tứ sư huynh Cát Vô Tai.

Nghe Yến Thu Nguyệt giới thiệu, Lục Nguyên thầm nghĩ, bốn người này tên quái thật, thú vị đây.

- Ngươi chính là Lục Nguyên?

Cát Vô Thương nói:

- Nghe nói ngươi rấtl ợi hại.

Cát Vô Thống nói:

- Nhưng có lợi hại hơn cũng không được, vì không đẹp trai bằng ta.

Cát Vô Bệnh nói:

- Nhảm nhí, ta mới đẹp trai!

Cát Vô Tai nói:

- Ba ngươi không đẹp trai bằng ta, vì ta đẹp nhất!

Bốn người làm sao vậy? Một người một câu, hơn nữa còn vì việc này mà khắc khẩu. Lục Nguyên từ nhỏ đến lớn, tu hành nhiều năm chưa từng gặp phải nhân vật như vậy.

Yến Thu Nguyệt nói nhỏ rằng:

- Bốn người này luôn ngơ ngác ngây ngốc, xúc động, nhưng không biết tại sao tu hành đến hỗn động cảnh.

Lục Nguyên lại gặp vài người đều là sư huynh cả.

Trải qua giới thiệu, Lục Nguyên phát hiện các sư huynh sư tỷ mạnh nhất là Thái Sử Bi, hỗn động cảnh ngũ tầng, mấy người khác đa số là hỗn động cảnh nhị tầng, tam tầng, tứ tầng, không có ai là hỗn động cảnh lục tầng. Thực lực đám người không giỏi lắm, nghe nói trong kiếm đạo bát cực có mấy người là hỗn động cảnh lục tầng, hèn chi trong tranh đoạt thụ chiếm vị trí chót nhất.

Lục Nguyên đánh giá hốc cây, phát hiện sâu trong động chính giữa có một khúc cây thô to viết: 'cuộc tranh đoạt thụ.'

Bốn chữ khắc ở đó, khí thế ãnh liệt ập vào mặt, biểu hiện quyết tâm của mọi người muốn xông lên cao. Dù là ai cũng không muốn ở tầng thứ tám, đây là vị trí kém nhất.

Lục Nguyên định hỏi vấn đề này, liền thuân miệng hỏi rằng:

- Cuộc tranh đoạt thụ, rốt cuộc là cái gì?

Yến Thu Nguyệt giải thích:

- Cuộc tranh đoạt thụ chia làm ba phần. Phần thứ nhất là xem kiếm căn sáng kiếm chiêu. Đương nhiên phải sáng tạo ra chiêu thức từ lục cấp trở lên mới có điểm tinh thần tương ứng. Tầng thứ mười kiếm thụ, bên trên có một phần rễ cây Kiếm Đạo Thụ. Kiếm Đạo Thụ đại biểu vô số kiếm đạo, còn nhớ năm đó tổ sư từng ở trên rễ cây này ngộ được luân hồi, thời gian, không gian, ba thiết tắc, cũng là ba thiết tắc của Kiếm Môn chúng ta, có rất nhiều thiết tắc truyền thừa. Bây giờ yêu cầu chính là chúng ta đến tầng thứ mười xem kiếm căn, căn cứ vào quan sát rễ cây Kiếm Đạo Thụ sáng tạo ra chiêu thức tương đối. Nhất định phải là kiếm pháp trên lục cấp mới có điểm kiếm tu.

- Phần thứ hai là chiến lợi phẩm, đủ loại chiến lợi phẩm. Tại kiếm tu tinh thần có các loại yêu thú, chỉ cần rời khỏi Kiếm Đạo Thụ là bị bao vây ngay. Địa khu bên ngoài đa số xuất hiện yêu thú, có thể thu hoạch nhiều yêu thú thì sẽ đạt được tương ứng chiến lợi phẩm, sau đó sẽ được càng nhiều điểm tinh thần.

- Phần thứ ba là bát mạch tỷ thí. Bát mạch tỷ thí mỗi mười năm mới bắt đầu một lần.

- Xem rễ cây sáng tạo kiếm chiêu tổng thành tích hai phần, chiến lợi phẩm chiếm ba phần thành tích, bát mạch tỷ thí là năm phần thành tích, một phần so với một phần quan trọng.

- Đương nhiên xem thụ căn sáng chiêu và chiến lợi phẩm là một năm thống kê một lần, bát mạch tỷ thí thì mười năm mới bắt đầu một lần.

Yến Thu Nguyệt giới thiệu xong hết cuộc tranh đoạt thụ, cười khổ nói:

- Nhưng bát mạch tỷ thí đâu dễ dàng, Kiếm Tú đại biểu tám cực đoan kiếm đạo, tám người đại khí vận. Kết quả chúng ta không một ai có được, mà trong kiếm đạo bát cực vài người là hỗn động cảnh lục tầng, trừ đó ra các môn hạ Hiên Viên chí tôn cũng có người hỗn động cảnh lục tầng, chỉ mình chúng ta là không có. Hỗn động cảnh ngũ tầng chỉ có một người, chính là Thái Sử Bi sư huynh.

Thế là Lục Nguyên ở lại tầng thứ tám kiếm thụ.

Ngày thứ hai hắn bị Yến Thu Nguyệt kêu đi tầng thứ mười Kiếm Đạo Thụ.

Thật ra Yến Thu Nguyệt rất tò mò về Lục Nguyên. Từ khi Yến Thu Nguyệt vào phái đến nay luôn nghe nói môn hạ thái Sưqr Yến Thương Thiên mạnh nhất, luôn rất tò mò về Yến Thương Thiên nhưng chưa từng gặp mặt. Bây giờ sư phụ đưa lời bình, lại nói là Lục sư đệ tư chất, ngộ tính, khí vận tuyệt đối không dưới Yến Thương Thiên, thậm chí rất có khả năng trên cơ nữa, khiến Yến Thu Nguyệt nổi lên tò mò, vậy nên dẫn Lục Nguyên đi tầng thứ mười.

Đi tầng thứ mười xem thụ căn sáng chiêu vốn chính là một phần tu hành quan trọng tại kiếm tu tinh thần, không biết bao người tại đây dò kiếm pháp.

Tầng thứ mười thật ra rất gần với tầng một dưới đất, Kiếm Đạo Thụ gốc cây vô cùng to lớn không biết sinh trưởng bao nhiêu năm, có rất nhiều rễ cây trồi lên mặt đất. Năm đó chủ Kiếm Môn đời thứ nhất do đố ngộ đạo, đại triệt đại ngộ.

Khi Lục Nguyên đến tầng thứ nhất thì phát hiện ở đây có không ít người, các nhóm phe phái đều có mặt. Trong đó có môn hạ Hiên Viên chí tôn, có môn hạ Thượng Quan chí tôn. Trong môn hạ Thượng Quan chí tôn còn có Kiếm Tú hôm qua thua dưới tay hắn, thậm chí trông thấy Kiếm Linh Đế Cơ.

Rất nhiều người ở đây quan sát rễ cây, bọn họ thấy Lục Nguyên đi vào thì đều đánh giá hắn. Tuy Lục Nguyên chỉ mới đến kiếm tu tinh thần, nhưng ở đây hơi nổi tiếng. Dù sao trong cuộc so tài bay Lục Nguyên thắng Kiếm Tú, một trong kiếm đạo bát cực, tất nhiên một phen thành danh tinh thần biết. Có một số người đang thảo luận tư liệu liên quan Lục Nguyên.

Lục Nguyên vừa bước vào tầng thứ mười đã bị những cái rễ dưới đất hấp dẫn. Từng cái rễ cứng cáp vững chắc bày trên mặt đất, đâm sâu vào đất, có một ít thì chĩa lên trên. Rễ thế này mỗi một cái đều dài mấy trăm trượng, đây chỉ là chiều dài mặt đất chứ chưa tính dưới lòng đất.

Đó đâu giống rễ cây, thật như là một con rồng to lớn già nua lơ lửng trên mặt đất.

Lục Nguyên bị chấn kinh rồi.

Rễ cây như vậy! Đây chính là rễ cây của Kiếm Đạo Thụ. Lục Nguyên phát hiện trong những rễ cây có vô số ảo diệt, dường như thực nghĩa giữa thiên địa, vô cùng huyền diệu. Lục Nguyên chợt phát hiện chỗ này có thể cung cấp cho mình luyện thành đủ các loại kiếm ý, đặc biệt là bây giờ mình đang rất cần kiếm ý liên quan không gian.

Cho này đúng là trời ban ân.

Nơi này là cây cối kỷ nguyên này ngưng tụ vô số kiếm đạo khí vận, Kiếm Đạo Thụ.

Có rất nhiều sự vật vĩ đại, hoành đại, vĩ ngạn, hùng vĩ, lần đầu tiên trông thấy sẽ rất rung động.

Ví dụ như Hoa Sơn, năm đó lần đầu tiên thấy Hoa Sơn vạn trượng thì cảm giác rung động trong lòng lớn đến kho tưởng tượng.

Bây giờ lần đầu tiên thấy rễ Kiếm Đạo Thụ, vô số rễ cây ở trên mặt đất như rồng như giao, đa số thật sâu cắm vào đất, sao không khiến người cực kỳ rung động chứ? Trong những rễ cây cũng có vô số huyền bí, dường như lờ mờ cảm giác đến luân hồi, không gian, và một loại cảm giác thời gian xuyên lăng kỳ lạ. Cảm giác này cực kỳ lạ lùng, chắc đó là thiết tắc.

Lục Nguyên đã luyện thành luân hồi, dù là sinh tử luân hồi bàn cũng được, nhưng không luân hồi bàn thì xa xa không hẹn, cho nên không vội vàng nhìn luân hồi.

Bây giờ hắn đang học không gian.

Không gian!

Lúc đó Thái Sử Không dạy nói những lời đó và cảm giác không gian chi tuyến còn ở trong óc xẹt qua. Hắn bắt đầu quan sát rễ cây như rồng như giao, tìm đến cảm giác tương đối với không gian thiết tắc, bình tĩnh nhìn, phát hiện bí ẩn trong đó. Những rễ cây đa số rũ xuống, mỗi một rễ đầu là rũ xuống.

Dường như nhìn thấy không gian chi tuyến, trong từng rễ cây mình thấy rất nhiều huyền bí trước kia chưa thấy, chưa nghe chưa biết, chưa từng nghĩ.

Xuống dưới là vì cái gì?

Rễ cây xuống dưới, là vì so với mặt đất hấp thu đủ dinh dưỡng, cung cấp cho cây cối sinh trưởng.

Rồng dưới đáy ao, ở dưới đáy là vì phi long tại thiên.

Xuống là vì lên.

Tạm thời ở dưới vì tích góp năng lượng xông lên trên.

Đây chính là ý nghĩa bên dưới.

Không gian chi tuyến và nhiều rễ cây như rồng như giao xẹt qua đầu, Lục Nguyên cảm thấy óc mình suy nghĩ liên tục lóe qua, chỉ khoảnh khắc trên đỉnh đầu đã hiện một tấm thượng cổ phù chú, đó là hạ kiếm ý, đây là loại kiếm ý thứ chín mươi ba của mình.

Hiểu ra hạ kiếm ý xong Lục Nguyên còn chìm đắm trong biển rễ cây, những cái rễ như rồng như giao thật là quá huyền diệu, không biết có bao nhiêu kiếm đạo huyền bí.

Chìm đắm trong biển rễ cây, Lục Nguyên không tự chu được rút kiểma.

Kiếm trong tay.

Kiếm không kiềm được theo dấu vết rễ cây bắt đầu múa. Kiếm múa như rễ cây lên xuống giờ, bên trong rễ cây có vô cùng huyền bí, kiếm bay múa cũng có vô cùng huyền bí. Lục Nguyên múa kiếm trong tay, lần này tại đây ngộ đạo, dù vẻn vẹn hiểu ra một kiếm ý nhưng kỳ thực đặt xuống nền móng vô cùng vững chắc cho về sau học tập không gian thiết tắc.

Lần này đến tầng thứ mười, quan sát rễ cây Kiếm Đạo Thụ, hành trình không uổng.

Thật ra đâu chỉ là Lục Nguyên, lần đầu tiên đến xem rễ cây Kiếm Đạo Thụ đều bị rung động sâu, tức là nhóm mười người Lục Nguyên, Kiếm Tú. Mỗi người đều bị rung động, đó là rễ cây hoành vĩ cỡ nào chứ, một số người chỉ rung động, mà trong mười người căn cơ kiếm đạo sâu, ngộ tính kiếm đạo tốt, khí vận cường thì bắt đầu ngộ đạo.

Trong mười người Kiếm Tú, Lục Nguyên, Kiếm Linh Đế Cơ bắt đầu bắt chước tư thế rễ cây.

Kiếm Linh Đế Cơ bắt chước là khúc luân hồi trong rễ cây, đây cũng là lần đầu tiên mọi người thấy kiếm của Kiếm Linh Đế Cơ. Kiếm quang của Kiếm Linh Đế Cơ như một luồng trắng đỏ, đấy là Bạch Hồng tiên kiếm! Một trong chín mươi chín tiên kiếm trung ương thiên triều.

Trung ương thiên triều có cách nói chín mươi chín tiên kiếm. Chín mươi chín tiên kiếm này mỗi một thanh đều có uy lực to lớn.

Trong đó Bạch Hồng Tiên Hoa chính là thanh này.

Chủ pháp cổ văn minh lấy vô thượng pháp lực tính ra kiếm này có duyên với con gái mình, cho nên dùng vô thượng pháp lực từ vô tận thời không lấy kiếm đến, cũng đem kiếm biến thành phi kiếm bình thường, cùng với con gái mình trưởng thành. Chỉ cần Kiếm Linh Đế Cơ trưởng thành đến thời điểm nào đó, kiếm cũng sẽ trưởng thành theo, linh kiếm, tiên kiếm, một đường thăng lên. Vốn vì dùng kiếm khác chứ không phải kiếm mình luyện chế sẽ hơi không hợp với bản thân, nhưng kiếm này hợp mệnh cách Kiếm Linh Đế Cơ nên không có việc không hòa hợp.

Kiếm Linh Đế Cơ tay ngọc động, Bạch Hồng tiên kiếm ở trên không trung phập phồng lên xuống, xoay quanh, dường như một luân hồi, quả nhiên không uổng là Kiếm Linh Đế Cơ, mọi người thầm nghĩ.

Kiếm Tú thì mô phỏng không gian, dường như gã cũng đang học tập không gian. Gã dùng thanh có tên Tú Phong tiên kiếm, đương nhiên không phải một trong chín mươi chín tiên kiếm. Nhưng thanh Tú Phong tiên kiếm này xuất kiếm như có núi chồng chất, gã bắt chước rễ cây liên quan không gian có khuôn có dạng, không uổng là Kiếm Tú.

Mọi người xem xong Kiếm Tú mới nhìn hướng Lục Nguyên.

Lúc này thì tất cả chấn kinh rồi.

Dưỡng Ngô linh kiếm của Lục Nguyên chỉ là linh kiếm. Linh kiếm ở trong không trung hạ rồi lại lên, dường như không gian trôi nổi, có rất nhiều giống với không gian thiết tắc.

Kiếm Tú dùng kiếm mô phỏng không gian, có hai phần giống. Tuyệt đối đừng xem thường hai phần giống đó, chỉ hai phần đã khá là ghê gớm. Lần đầu tiên đến rễ Kiếm Đạo Thụ, có một phần giống rất không dễ dàng, làm được hai phần giống, lực lĩnh ngộ kiếm đạo đã đáng sợ đến cực điểm. Đa số người ngay cả một phần giống, không, là nửa phần giống cũng không làm được.

Lục Nguyên dùng kiếm mô phỏng không gian thấy sao cũng có ba phần giống. Ba phần giống so với hai phần khó khăn rất nhiều, muốn tăng một phần giống là sẽ tăng thật nhiều gian khó. Một khi có thể làm được chín phần giống là sẽ lĩnh ngộ ra không gian thiết tắc.

Nói Kiếm Tú siêu, ai ngờ Lục Nguyên càng khủng hơn, có thể làm đến ba phần giống, đây chính là ba phần giống! Từ đời chủ Kiếm Môn thứ nhất, nhiều đệ tử trung tâm đến đây chỉ thưa thớt vài người có thể ở lần đầu tiên thấy rễ Kiếm Đạo Thụ thì làm được ba phần giống.

Qua thật lâu sau, Kiếm Tú, Lục Nguyên, Kiếm Linh Đế Cơ đều thức tỉnh khỏi biển rễ cây.

Lần này Lục Nguyên chiếm tiên cơ, lấy ưu thế. Kiếm Tú ở trong lòng phát điên, nhưng gã nhịn. Không sợ, mình tu hành tại tầng thứ hai, Lục Nguyên tu hành tầng thứ tám, rốt cuộc có một ngày mình sẽ thắng Lục Nguyên, cuối cùng mình sẽ chứng minh kiếm đạo bát cực chí cao vô thượng.

Khi trời tối, Lục Nguyên đi theo Yến Thu Nguyệt cùng nhau trở lại hốc cây tầng thứ tám. Không gian hốc cây rộng lớn lạ lùng, về điểm này sẽ không thấy áp lực, Lục Nguyên lại là người tùy tính nên cũng hưởng thụ vui vẻ ở trong đó.

- Ngươi không sáng chiêu ư?

Quay về hốc cây, Yến Thu Nguyệt hỏi:

- Chỉ cần có thể sáng chế ra kiếm pháp trên cấp sáu là có thể tăng điểm kiếm tu tinh thần. Điểm kiếm tu tinh thần một là có thể tự mình dùng, hai là tính tập thể. Tầng thứ tám chúng ta tất cả người có càng nhiều điểm kiếm tu tinh thần là trong cuộc tranh đoạt thụ sáng chiêu hai phần có thể được càng nhiều điểm, có lợi cho chúng ta xông tầng thứ bảy, thứ sáu. Xông lên một tầng là linh khí tăng không ít.

Lục Nguyên giơ hồ lô rượu, nói:

- Không vội, uống rượu rồi tính tiếp.

427. Chương 813-814 : Tống Địa Ghen Tức

Rượu này không phải bình thượng, là đêm hôm qua Lục Nguyên phát hiện trên gốc cây không ngờ có chân chính hầu nhi tửu. Nghe nói về hầu nhi tửu nhiều năm, mình được xưng là túy kiếm mà chưa nhấm nháp qua, quá thất bại.

Không ngờ tiến vào kiếm tu tinh thần, phát hiện chỗ này có nhiều linh hầu. Những linh hầu tu vi đa số là trường sinh kỳ, đại đạo cảnh, chúng hình như đem gốc kiếm đạo khí vận thụ này làm thành nhạc viên, ở đây làm ổ. Tất nhiên loại linh hầu này không có chiến lợi phẩm gì, vậy nên nhiều đệ tử trung tâm không định giết linh hầu.

Đó là trong mắt người khác, tối hôm qua Lục Nguyên vô tình phát hiện hóa ra những con khỉ có hầu nhi tửu, lập tức cướp ngay. Ha ha, không dễ dàng có được hầu nhi tửu, không uống cho đã thì sao được.

Lục Nguyên vui sướng uống hầu nhi tửu, mắt mê say.

Thật ra loại hầu nhi tửu này không cần uổng, chỉ ngửi thôi hương tỏa trăm bước, vào họng thì mỹ vị nhân gian hiếm có, hương du thanh có đủ cả. Lục Nguyên cảm thán hầu nhi tửu là nhất tuyệt, dù chưa chắc thắng đại sư nhưỡng rượu hạng nhất nhân gian nhưng cũng là cực phẩm.

Lục Nguyên uống hầu nhi tửu, vô cùng sung sướng. Nhưng lúc uống rượu hắn phát hiện Yến Thu Nguyệt hình như đang vắt óc nghĩ liên tiếp hai kiếm chiêu, hình như nàng đang sáng tạo kiếm pháp cấp sáu. Chiêu trước mềm nhẹ như gió, chiêu sau nhanh như nước chảy, nhưng hai chiêu này khó liên tiếp.

Muốn luyện chiêu thức cấp sáu đối với Yến Thu Nguyệt không có bất cứ khó khăn gì, nhưng luyện chiêu thức là chuyện khác, muốn sáng chế chiêu thức cùng đẳng cấp lại là việc khác nữa.

Mấy người trong không gian hốc cây này không giúp được gì, Yến Thu Nguyệt vắt óc suy tư, Lục Nguyên nghĩ đến mình tới kiếm tu tinh thần thì Yến Thu Nguyệt giúp đỡ rất nhiều nên chen một câu.

- Chiêu trước mềm nhẹ như gió, hóa thành gió xuân, chiêu sau nhanh như nước chảy, hóa thành xuân thủy. Phong và thủy lấy ý xuân tiếp, rất đơn giản thôi.

Yến Thu Nguyệt ngẩn ra, vỗ đầu, nói:

- Đúng là vậy, đa tạ ngươi, Lục sư đệ, may là có ngươi.

Vấn đề Yến Thu Nguyệt đau khổ suy nghĩ thật lâu bị giải quyết, rất là vui mừng. Nàng nhớ sư phụ có nói Lục sư đệ ở mặt chiêu thức đặc biệt giỏi, lập tức lấy ra vài vấn đề kiếm chiêu nàng bí đường, đa số là vấn đề sáng tạo kiếm chiêu. Lục Nguyên tu vi đã là kiếm thánh, tùy tiện đem mây vấn đề làm Yến Thu Nguyệt đau đầu thật lâu giải quyết hết.

Đối với Yến Thu Nguyệt đó là vấn đề rất khó, đối với Lục Nguyên là quá đơn giản.

Yến Thu Nguyệt vừa kinh vừa mừng nói:

- Lục sư đệ, tu vi kiếm thuật của ngươi giỏi quá, không bằng cũng sáng tạo chút kiếm pháp đi? Sáng tạo kiếm pháp có thể tăng điểm kiếm tu tinh thần, tác dụng rất lớn.

- Sáng tạo kiếm pháp ư?

Lục Nguyên suy tư, đích thật là lúc mình nên sáng tạo chút kiếm pháp, dù sao chỉ là việc thuận tay, lại có thể kiếm điểm kiếm tu tinh thần, cớ sao không làm, đối với mình rất đơn giản, nói không chừng góp đủ điểm nữa, khiến nóm mình có thể thăng lên tầng thử bảy ngụ ở.

- Dựa vào tiểu tử họ Lục như hắn mà cũng sáng tạo kiếm pháp?

Một giọng lạnh lẽo vang lên.

Đang lúc Lục Nguyên suy tư xem mình có nên sáng tạo kiếm pháp hay không thì một giọng nói lạnh lẽo vang lên, nghe giọng điệu dường như rất khinh thường Lục Nguyên.

Lục Nguyên bất giác nhìn qua, phát hiện đólà một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi, người này tuấn tú phi phàm.

Lục Nguyên rất lấy làm kỳ, mình chưa bao giờ quen người này mà? Mà vừa mở miệng đã móc mỉa mình? Không biết là thần thánh phương nào.

Hắn hỏi:

- Ngài là?

Người đàn ông trung niên tuấn tú phi phàm nói:

- Tống Địa.

Tống Địa? Tên cũng được đấy, nhưng tại sao khi người đàn ông trung niên này nói ra Yến Xuân Thu thì có hậm hực, báo tên mình hậm hực như vậy làm gì? Lục Nguyên gặp đủ thứ người, nhưng trước giờ chưa từng thấy ai báo tên mình mà hậm hực như vậy.

Đang lúc Lục Nguyên nghi hoặc thì bên tai vang Yến Thu Nguyệt truyền âm:

- Sư đệ, đây là đệ thập lục sư huynh Tống Địa.

Tiếp theo nàng truyền âm đơn giản giới thiệu tình huống.

Nghe Yến Thu Nguyệt truyền âm Lục Nguyên mới hiểu là sao, tại sao vị đệ thập lục sư huynh Tống Địa tự dưng gây chuyện với mình, đúng là tai bay vạ gió.

Hóa ra đệ thập lục sư huynh Tống Địa này trước giờ luôn là thiên chi kiêu tử, được xưng là thiên tài.

NHưng khi vào Kiếm Môn gã đụng phải Yến Thương Thiên, từ đây bi kịch bắt đầu.

Thiên chi kiêu tử như gã dù ở chỗ nào đều không thể so với Yến Thương Thiên.

Dù là kiếm pháp hay tu vi, hay cái khác, gã không bằng Yến Thương Thiên, khắp nơi đều bị Yến Thương Thiên ép một bậc không có gì, bi thảm nhất là cô gái gã thích, cố tình nàng kia thích Yến Thương Thiên, gã càng bị vô tình đả kích.

Chiến trường, thực lực, tình trường đều thua Yến Thương Thiên.

Cái này khiến Tống Địa làm sao chịu nổi?

Tiếp theo gã bỗng phát hiện tên mình cũng thua Yến Thương Thiên.

Người ta kêu Yến Thương Thiên, gã kêu Tống Địa. Một ở trên trời một dưới đất, trời ép đất thôi.

Lần này thì Tống Địa phát cuồng, gã thật tình mọi mặt đều yếu hơn Yến Thương Thiên, sau khi phát hiện điểm này thì tranh giành từng tấc đất với Yến Thương Thiên. Nhưng mặc kệ tranh cỡ nào cũng không hơn Yến Thương Thiên được, cuối cùng càng khiến gã phát cuồng là ngay cả năng lực chọc vạ cũng không sánh bằng Yến Thương Thiên. Gã chọc là một Vô Thượng Đại Giáo, Yến Thương Thiên chọc là con trai chủ tiên cổ văn minh, năng lực gây vạ cách biệt quá xa.

Tống Địa còn muốn so với Yến Thương Thiên, đáng tiếc là Yến Thương Thiên đã đi xa xứ.

Đến đây thì Tống Địa rơi vào ma chướng.

Vốn thiên tư của gã trong nhiều đệ tử của Thái Sử Không trừ Yến Thương Thiên là cao nhất ra gã sẽ không bị cực hạn tại đây, đáng tiếc là gã rơi vào ma chướng, bây giờ mới đến hỗn động cảnh tứ tầng mà thôi. Tuy nhiên, dù tu vi của gã chỉ là hỗn động cảnh tứ tầng, không bằng tam sư huynh Thái Sử Bi hỗn động cảnh ngũ tầng, kiếm pháp của gã lại là cấp bậc cao nhất trong đám người, tư chất ngộ tính kiếm đạo càng cao.

Vậy nên trong mười bốn người ở tầng thứ tám, Tống Địa sáng tạo ra kiếm pháp có số điểm tuyệt đối hạng nhất, vượt qua người khác, chỉ kém hơn tam sư huynh Thái Sử Bi.

Tống Địa nhìn Lục Nguyên, nói:

- Bằng ngươi mà cũng sáng tạo kiếm pháp? Thật nực cười.

Không phải gã bất mãn Lục Nguyên, chẳng qua gã rất bất mãn Yến Thương Thiên, cố tình gã đọc tư liệu Thái Sử Không truyền đến, biết Lục Nguyên là ở ngoại vực Yến Thương Thiên dạy dỗ ra. Vậy nên Tống Địa nhìn Lục Nguyên cứ thấy gai mắt.

- Yến Thương Thiên chỉ có vậy thôi.

Tống Địa hừ lạnh:

- Bây giờ còn trốn đến di thất địa nữa chứ.

Vốn khiêu khích thế này Lục Nguyên không định để ý, tốt xấu là thập lục sư huynh, sư ra một môn. Tuy nhiên, nếu nói đến trên đầu Yến Thương Thiên thì hắn không nhẫn nhịn.

- Ta có sáng tạo kiếm pháp hay không hình như không phải ngươi nói là được. Phải rồi, yến sư tỷ, vị Tống Địa này rốt cuộc sáng tạo ra bao nhiêu kiếm pháp ghê gớm vậy?

Yến Thu Nguyệt chớp mắt, nàng không biết Lục Nguyên muốn làm cái gì?

Lục Nguyên nói:

- Ta chợt nghĩ, lần này muốn sáng tạo ra kiếm pháp nhiều hơn điểm tổng số kiếm pháp của Tống Địa sư huynh.

Cái gì !

Lục Nguyên đang nói cái gì?

Tống Địa chính là Tống Địa sư huynh.

Gã tiến vào kiếm tu tinh thần đã mấy trăm năm.

Trong mấy trăm năm không biết gã đã tạo ra bao nhiêu kiếm pháp.

Bây giờ Lục Nguyên nhẹ nhàng nói muốn một lần sáng tạo kiếm pháp số điểm càng nhiều hơn điểm tổng số kiếm pháp của Tống Địa sư huynh.

Cái này không chỉ cuồng, thật là quá cuồng vọng.

Phải biết rằng bản thân Tống Địa sáng tạo kiếm pháp là hàng đầu trong mười bốn người, mấy trăm năm sáng tạo ra nhiều kiếm pháp như vậy mà Lục Nguyên muốn hoàn toàn vượt qua, đây là cuồng khó tin đến đâu.

Yến Thu Nguyệt và Tống Địa cho rằng mình nghe lầm, họ không thể không nghi ngờ lỗ tai của mình.

Tống Địa trừng Lục Nguyên, hỏi:

- Ngươi nói cái gì?

Lục Nguyên hời hợt nói:

- Vừa rồi ta đã nói, ta muốn sáng tạo ra kiếm pháp nhiều hơn tổng điểm của Tống Địa sư huynh.

Tiếp theo hắn khó hiểu nhiền Tống Địa:

- Tai của Tống Địa sư huynh không tốt, nghe không rõ ràng à?

- Hay, hay cho Lục Nguyên, so với Yến Thương Thiên năm đó còn cuồng hơn!

Tống Địa quát lạnh một tiếng:

- Yến Thu Nguyệt, ngươi đi giúp hắn tra xem mấy năm nay ta sáng tạo bao nhiêu kiếm pháp bao nhiêu điểm!

Những thứ này đều có hệ thống, dù là việc mấy trăm năm trước cũng có thể dò ra. Yến Thu Nguyệt lập tức đi tra xét, rất nhanh đã tra ra.

- Tống Địa sư huynh mấy năm gần đây sáng tạo một trăm bộ kiếm pháp cấp sáu, năm mươi bộ kiếm pháp cấp bảy, mười bộ kiếm pháp cấp tám, một bộ kiếm pháp cấp chín. Trong đó sáng tạo kiếm pháp cấp sáu số điểm sẽ từ một đến mười, theo kiếm pháp mà định. Sáng tạo kiếm pháp cấp bảy số điểm di động từ mười đến một trăm, theo kiếm pháp mà chia ra cụ thể. Sáng tạo kiếm pháp cấp tám thì một trăm đến năm trăm. Nếu sáng tạo kiếm pháp cấp chín thì là năm trăm đến một ngàn điểm, cho nên Tống Địa sư huynh tổng cộng được số điểm là bốn ngàn tám trăm ba mươi lăm điểm.

- Đương nhiên còn có kiếm pháp cấp tinh thần, cấp diệt tinh.

- Kiếm pháp cấp tinh thần chính là có tác dụng rất lớn với Kiếm Môn, nếu có thể sáng tạo ra một bộ kiếm pháp cấp tinh thần thì có thể được thưởng năm ngàn đến một vạn điểm. Một bộ kiếm pháp cấp diệt tinh có thể được thưởng một vạn đến năm vạn điểm. Còn trong truyền thuyết kiếm pháp thế giới cảnh thì không cần tưởng tượng, căn bản không có khả năng, nó là kiếm pháp người thế giới cảnh dùng.

Yến Thu Nguyệt giới thiệu đến nơi đây thì chần chờ một lúc nói tiếp:

- Kỳ thực không chỉ là kiếm pháp thế giới cảnh, dù là kiếm pháp cấp tinh thần, cấp diệt tinh cũng không có người sáng tạo ra được, ít nhất ở lịch sử kiếm tu tinh thần đã rất lâu rồi không có ai sáng tạo ra kiếm pháp như vậy, cho nên không cần tưởng tượng.

- Vậy thì Lục sư đệ, bây giờ có thể sáng tạo chiêu thức.

Yến Thu Nguyệt báo xong một chuỗi tư liệu, trong lòng thầm nghĩ, Tống Địa sư huynh thật quá siêu, mấy trăm năm về mặt sáng tạo kiếm chiêu đã trám nhiều điểm kiếm tu tinh thần như vậy, mình ở mặt này mới chỉ kiếm được vài trăm thôi.

Lục sư đệ nguy rồi đây. Thật ra mấy ngày ở chung, Yến Thu Nguyệt rất có hảo cảm với Lục Nguyên. Lục sư đệ có thể hai lần đè đầu Kiếm Tú, đủ thấy thiên phú về mặt kiếm đạo, sau này Thái Sử chí tôn môn muốn vùng lên phải nhờ vào Lục sư đệ, kết quả không ngờ là Lục sư đệ tại đây chọc phải Tống Địa sư huynh, e rằng dẫn đến trận thảm bại, hy vọng trận thảm bại này sẽ không sinh ra ảnh hưởng quá xấu với Lục sư đệ, ảnh hưởng hắn tăng kiếm đạo.

Lúc này sư huynh đệ khác cũng chạy đến. Dù sao không gian hang động tuy rằng lớn nhưng không quá mênh mông, có kịch vui thì tất nhiên phải lại đây xem rồi. Nghe nói Lục Nguyên muốn khiêu chiến Tống Địa mấy trăm năm sáng tạo kiếm chiêu sinh ra tổng điểm, tất cả sư huynh đều cảm thấy Lục Nguyên điên rồi, dù là Thái Sử Bi cũng không ngoại lệ.

Bốn huynh đệ họ Cát cũng đến.

Lão đại Cát Vô Thương nói:

- Lục sư đệ khiêu chiến tất cả kỷ lục của Tống sư đệ, hắn điên rồi, làm sao mà thắng được.

Lão nhị Cát Vô Thống dù cảm thấy Lục Nguyên chắc chắn thua nhưng gã luôn phản nghịch với lão đại, nên nói:

- Chưa chắc, nói không chừng Lục Nguyên sẽ thắng.

Lão tam Cát Vô Bệnh nói:

- Đúng vậy, dù Lục sư đệ không đẹp trai bằng ta nhưng coi như vô cùng anh tuấn, so với Tống Địa còn tuấn hơn, nói không chừng thắng đó.

Thật ra Tống Địa tuấn tú, Lục Nguyên thì hơi đẹp, Cát Vô Bệnh lớn lên xấu nhưng gã cứ nói vậy.

Lão tứ Cát Vô Tai nói:

- Đúng đúng đó. Lục sư đệ có một chút khả năng thắng thôi, nếu hắn học mấy chiêu với ta là thắng chắc.

Bốn huynh đệ họ Cát luôn là hỗn loạn chí chóe như vậy, hưng trong lời nói có thể thấy ra dù là huynh đệ họ Cát điên điên khùng khùng đều thấy ra Lục Nguyên chắc chắn sẽ thua.

Lục Nguyên thầm nghĩ trong lòng, xem ra họ đều cho rằng mình thua, nhưng không sai, vậy thắng cho họ xem.

Lục Nguyên quát:

- Cầm bút, giấy tới đây!

Lập tức có người đưa lên giấy bút, muốn sáng tạo kiếm pháp thì đương nhiên phải viết trên giấy.

Lục Nguyên ngồi xuống, cầm hồ lô rượu, đây là hầu nhi tửu tối hôm qua mới chứa, hương du tinh khiết. Lục Nguyên ừng ực uống, rất là sung sướng.

Tống Địa ở bên cạnh lạnh lùng nói:

- Chắc sẽ không muốn uống say rồi giả bộ khùng qua cửa đi?

- Câm miệng cho ta rồi tính tiếp.

Lục Nguyên lại ừng ực uống, uống một ngụm ngâm một câu:

- Hội đương nhu ẩm tam bách cốc, cổ lai thánh hiền giai tịch mịch.

Sung sướng, sung sướng! Coi như cảm nhận được sung sướng chỉ có uống rượu mới ưu kỳ danh.

Uống rượu là phải đã ghiền!

Uống sảng khoái xong Lục Nguyên quăng đi hồ lô rượu sang bên cạnh, ợ một hơi, nói:

- Vậy thì bây giờ bắt đầu, Tống Địa, mở mắt chó ngươi ra xem, xem coi ta làm sao trong một ngày, một lần kiếm điểm vượt qua số điểm sáng tạo kiếm pháp ngươi làm mấy trăm năm. Để ngươi hiểu hạng như ngươi muốn so với Yến Thương Thiên, dù là so với ta cũng kém xa.

Rượu đủ, ý quá cuồng.

Nếu vậy thì, bắt đầu!

Trong mắt người khác, Lục Nguyên tuyệt đối là say rồi.

Nhưng bản thân Lục Nguyên không thèm để ý, bây giờ hắn là ý quá cuồng, rượu tràn đầy.

Hào hùng mãn chí.

- Tương tiến tửu, tương tiến tửu, bút động!!!

Lục Nguyên quát dài một tiếng, bút lông ở trên giấy tung bay, trên tờ giấy trắng xuất hiện hình ảnh một người múa kiếm. Người kia múa kiếm, kiếm quang động, kiếm tốc rất nhanh, tung múa nhanh như tia chớp, rất lanh lẹ. Bộ kiếm pháp kia nhanh những nhanh mà rất là kỳ lạ.

Rất nhanh, liên tiếp ba mươi ba chiêu đã xuất hiện dưới bút của Lục Nguyên. Ba mươi ba chiêu, mỗi chiêu đều nhanh nhẹn, một khi thi triển sẽ khiến kẻ địch bị vây khốn nhiều.

Rất nhanh viết xong một bộ kiếm pháp, Lục Nguyên bắt đầu đặt tên mỗi chiêu cho kiếm pháp đó.

'Linh Hầu Khiêu', 'Linh Hầu Dược Thụ', 'Linh Hầu Trích Đào', đủ các loại tên bị viết ra, sau đó tay vung, bút lông viết ra cái tên kiếm pháp 'Linh Hầu kiếm pháp'.

Thật nhanh!

Thời gian ngắn vậy đã sáng tạo ra một bộ kiếm pháp cấp sáu. Nên biết rằng giống như Yến Thu Nguyệt, sáng tạo kiếm pháp cấp sáu chẳng biết tốn bao nhiêu sức lực, có khi vắt óc hơn mười ngày chẳng nghĩ ra chiêu đầu và chiêu sau làm sao nối tiếp, nhưng Lục Nguyên khoảnh khắc đã sáng tạo ra kiếm pháp cấp sáu.

428. Chương 815-816 : Sáng Tạo Kiếm Pháp

Yến Thu Nguyệt kinh ngạc ngây ra.

Tống Địa Lạnh lùng cười, nói không chừng Lục Nguyên sớm chuẩn bị kiếm pháp này rồi, hơn nữa kiếm pháp cấp sáu không tính có gì hay ho. Mình tổng cộng sáng tạo kiếm pháp một trăm bộ, ngươi mới tạo ra một bộ bình thường mà thôi. Tống Địa cười nhạt, Yến Thương Thiên cuồng, nhưng Yến Thương Thiên dậy ra Lục Nguyên càng thêm cuồng vọng, so với Yến Thương Thiên càng khiến người chán ghét.

Lục Nguyên cười hì hì, lại giơ tay lên, lấy ra một bình rượu, bình này là tuyết tửu, đồn rằng lấy nước tuyết đọng trên núi, sau đó là các tài liệu quý giá trên tuyết sơn nhưỡng thành, rượu khá là quý. Lục Nguyên uống loại rượu này, rượu vào miệng rất lạnh nhưng có cảm giác mát lạnh lạ thương.

Huống một hơi bình rượu, Lục Nguyên mắt say lờ đờ nhìn nhân thế, tay cầm bút lông, ở trên giấy vẽ ra một loạit kiếm pháp. Những kiếm pháp như tuyết bay, vừa lạnh vừa phiêu. Dù kiếm pháp vẽ trên giấy nhưng người bên cạnh đều như tiến vào băng giá.

Lục Nguyên liền một hơi bốn mươi chín chiêu, trong bốn mươi chín chiêu có tuyết bay từ trên trời xuống, có tuyết rơi đầy sương, tuyết lớn liên tục rơi, tuyết đọng đầy núi, bông tuyết như băng, băng tuyết tan, mỗi chiêu đều vô cùng tinh diệu. Liên tục vẽ xong bốn mươi chín chiêu, Lục Nguyên cười cười, tổng kết bộ kiếm pháp này, ở trên giấy viết xuống bốn chữ 'Phi Tuyết kiếm pháp'.

Cái này!

Người bên cạnh đều nhìn sang.

Mỗi người đều hiểu kiếm, chỉ cần nhìn bộ Phi Tuyết kiếm pháp hơi suy ngẫm liền hiểu đó là kiếm pháp cấp bảy.

Nếu nói kiếm pháp cấp sáu có thể vẽ xong trong khoảnh khắc, kiếm pháp cấp bảy cũng cùng thời gian thì hơi khó tin, dù sao đấy cũng là kiếm pháp cấp bảy. Luyện kiếm pháp cấp bảy không tính việc khó khăn, nhưng muốn sáng tạo kiếm pháp cấp bảy thì hêtswcs khó khăn. Giống như Yến Thu Nguyệt có tu vi hỗn động cảnh nhị tầng, nhưng nàng chỉ sáng tạo một bộ kiếm pháp cấp bảy mà thôi, đây còn là vì ở tình huống rất tình cờ mới tạo ra, chứ bình thường không thể làm được. Bộ kiếm pháp cấp bảy đó không biết bao gồm bao nhiêu tâm huyết của nàng, thế mà giờ Lục Nguyên một hơi sáng tạo ra.

Tống Địa cũng ngây ngẩn, xem ra Lục Nguyên cũng có chút bản lĩnh. Tuy nhiên, chỉ là vậy mà muốn khiêu chiến mình thì hơi sớm, quá cuồng vọng.

Tay Lục Nguyên lại lật, lấy ra một bình rượu. Bình rượu này khá là tinh xảo, có tên là bích lạc tửu. Bích lạc bích lạc, màu rượu là xanh ngọc, vào miệng rất thuần. Bây giờ Lục Nguyên đang ý quá cuồng, cầm lấy rựu màu ngọc rót vào miệng, rất là đã ghiền.

- Rượu ngon!

Lục Nguyên quát dài, ném bình rựou không đập xuống đất.

Rồi bàn tay cầm bút điên cuồng viết.

Dưới bút của Lục Nguyên kiếm pháp chẳng hề điên cuồng, đâu chỉ là không điên cuồng, thật như mây bay nước chảy. Không, không đúng, không phải nước chảy mà là bích thủy. Trên giấy Lục Nguyên vẽ, mọi người cảm giác như có một người múa kiếm đang múa bích thủy vậy.

Bích thủy trông như nhu nhược lại ẩn chứa cảm giác thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, lưỡng giả mang mang giai bất kiến.

Lục Nguyên vẽ xong kiếm pháp cũng nhanh chóng đặt tên cho các chiêu, tốc độ rất nhanh.

'Bích Thủy Vô Tung', 'Bích Thủy Lưu', 'Thượng Cùng Bích Lạc', 'Hạ Hoàng Tuyền', 'Lưỡng Giả Mang Mang', vân vân các chiêu thức đều viết trên giấy. Liên tục vẽ sáu mươi mốt chiêu xong Lục Nguyên ngừng lại, ở phái sau viết xuống tên bộ kiếm pháp này 'Bích Lạc kiếm pháp'. Hóa ra là Bích Lạc kiếm pháp.

Người ở bên cạnh xem đều cảm thấy cái tên rất thích hợp kiếm pháp kia.

- Đây là...kiếm pháp cấp tám.

- Tuyệt đối là kiếm pháp cấp tám.

- Nhanh vậy đã sáng tạo ra kiếm pháp cấp tám?

Người bên cạnh bàn tán xôn xao. Yến Thu Nguyệt khó tin nhìn Lục Nguyên. Vị Lục sư đệ này mạnh quá đáng đi? Kiếm pháp cấp tám thế mà khoảnh khắc hoàn thành, cái này đâu chỉ là kỳ, kỳ đến cực điểm. Tống Địa sắc mặt khó xem, gã kinh sợ phát hiện mình có khả năng thua. Tuy trước khi kiếm pháp bắt đầu sáng tạo kiếm pháp gã cho rằng mình tuyệt đối không thua được, nhưng nay sự thật bày trước mắt, Lục Nguyên biểu hiện biến thái quá.

Ở bên cạnh Nhất Kiếm Bi Dung Thái Sử Bi đột nhiên nói:

- Bình rượu thứ nhất là hầu nhi tửu, cho nên sáng tạo Linh Hầu kiếm pháp. Bình rự thứ hai là lấy tuyết sơn làm tài liệu, cho nên sáng tạo Phi Tuyết kiếm pháp. Bình rượu thứ ba màu ngọc bích, cho nên sáng tạo Bích Lạc kiếm pháp.

Thái Sử Bi quanh năm bi khổ, vì tình bị thương, nhưng bản thân gã là rượu đạo đại sư, dù không uống ở bên cạnh ngửi cũng ra loại rượu Lục Nguyên uống.

Người bên cạnh nghe Thái Sử Bi nói rung động đến câm nín.

Khoảnh khắc sáng tạo ra kiếm pháp cấp sáu, cấp bảy, cấp tám đã đủ kinh người rồi, bây giờ Lục Nguyên không chơi kiểu đó, hắn là uống rượu gì thì sáng tạo kiếm pháp loại hình tương ứng, đây là tài tình cỡ nào, thật chính là không câu nệ giới hạn, tùy tiện sáng tạo kiếm pháp. Nghĩa là Lục Nguyên muốn kiếm pháp loại là có thể sáng tạo cái đó.

Nghe Thái Sử Bi nói vậy, mọi người biến sắc mặt, họ hoàn toàn bị chấn kinh, dù là Tống Địa cũng bị rung động. Tống Địa phát hiện mình ở mặt sáng tạo kiếm pháp kém xa Lục Nguyên. Tại sao? Tại sao người tên Yến Thương Thiên dạy ra sẽ có thiên phú sáng tạo kiếm pháp như vậy?

Nhưng đến bây giờ Tống Địa vẫn không cho rằng mình thua, vì gã có bốn ngàn tám trăm ba mươi lăm điểm, cái này phải sáng tạo kiếm pháp rất nhiều bộ, gã không tin trí tuệ của Lục Nguyên không khô kiệt, dù gì con người trí tuệ có hạn.

Tống Địa nghĩ vậy là vì mỗi sáng chế ra một bộ kiếm pháp số điểm đều không cao mấy, dù là kiếm pháp cấp tám cũng chỉ khoảng một trăm đến năm trăm điểm.

Còn kiếm pháp cấp chín, Tống Địa không cho rằng Lục Nguyên có thể sáng tạo ra được. Dù sao kiếm pháp cấp chín khó khăn hơn kiếm pháp cấp tám rất nhiều lần. Mấy trăm năm qua Tống Địa chỉ sáng tạo ra một kiếm pháp cấp chín mà thôi.

Thật ra bây giờ người bên cạnh, bao gồm cả Thái Sử Bi đều mong chờ Lục Nguyên tiếp theo sẽ sáng tạo kiếm pháp gì.

Kiếm pháp cấp chín, cái này khó khăn quá lớn.

Lục Nguyên lại lấy ra một bình rượu, đây là ngũ hành rượu. Ngũ hành rượu khá là quái, rượu bình thường chỉ có một vị, rượu này có tới năm vị, là Lục Nguyên lấy từ chỗ sư phụ Thái Sử Không, giờ sung sướng uống. Nhưng lần này uống rượu hắn không uống nhanh như trước.

Đến kiếm pháp cấp chín, Lục Nguyên không khả năng chớp mắt hoàn thành, cần thời gian suy nghĩ.

Rốt cuộc phải suy nghĩ, nếu cứ đều là không cần suy nghĩ thì quá nghịch thiên rồi. Tuy nhiên hắn nghĩ không bao lâu, tối đa một nén hương thì Lục Nguyên uống ngụm rượu cuối, ném bình rỗng, bắt đầu vẽ xuống bộ kiếm pháp trên giấy.

Bộ kiếm pháp này tổng cộng năm chiêu.

Chiêu thứ nhất, Đoạn Thủy Lưu. Đoạn Thủy Lưu tuy chỉ có một chiêu nhưng trong đó cực kỳ huyền diệu, chất chứa không biết bao nhiêu biến đổi, chỉ riêng chiêu kiếm pháp này đủ khiến người cómaựt luyện tập một đoạn thời gian.

Chiêu thứ hai, Phân Kim Chiêu, cũng là một chiếun hưng trong một chiêu có vô cùng cát.

Đến lúc này thì mọi người càng trông chờ chiêu thứ ba. Lục Nguyên hơi khựng lại rồi viết ra chiêu thứ ba.

Chiêu thứ ba Liệt Thố Phá, chiêu này tràn ngập bá khí vô cùng, diễn sinh ra biến đổi vô tận.

Chiêu thứ tư, Diệt Hỏa Sát, chiêu này miên miên mật mật, có thể diễn hóa thành ngàn chiêu vạn thức, xem chiêu này thật là cực kinh người.

Chiêu thứ năm, Hóa Mộc Sinh, chiêu này mang khí tức diệt tuyeyêu thú vô cùng, bên cạnh có người luyện kiếm pháp mộc hệ xem thì chỉ có nước tán thán.

Viết xong năm chiêu, Lục Nguyên bắt đầu làm tổng kết. Không sai, bộ kiếm pháp kia chỉ có năm chiêu, nhưng mỗi chiêu đều tinh diệu đến khiến người khó hình dung. Lục Nguyên ở mặt trên viết xuống 'Nghịch Ngũ Hành kiếm pháp'. Không sai, đây chính là Nghịch Ngũ Hành kiếm pháp.

Thái Sử Bi ở một bên khẳng định nói:

- Cấp chín.

Không ngờ là cấp chín!

Lục Nguyên suy nghĩ thời gian một nén hương xong sáng tạo ra kiếm pháp cấp chín. Trên mặt Yến Thu Nguyệt là vẻ khó tin. Tống Địa mặt xanh mết.

Lão đại Cát Vô Thương nói:

- Mạnh thật, không ngờ sáng tạo ra được kiếm pháp cấp chín.

Lão nhị Cát Vô Thống phản đối rằng:

- Chưa chắc cường bao nhiêu, bốn chúng ta nghiêm túc cũng sáng tạo ra kiếm pháp cấp chín được vậy!

Lão tam Cát Vô Bệnh phản đối lời của lão nhị:

- Ngươi chỉ sáng tạo kiếm pháp cấp tám thôi, không tạo ra được kiếm pháp cấp chín. Đúng rồi, ngươi sáng chế ra kiếm pháp cấp tám chắc là bởi vì ngươi thuộc vương bát.

Lão tứ Cát Vô Tai tò mò nói:

- Bốn chúng ta cùng một mẹ sinh ra, nếu lão nhị vlaf vương bát thì chẳng phải ta cũng là vương bát? Không được, ta không muốn là vương bát!

Đây là loại ý phóng kháng cỡ nào chứ.

Bây giờ Lục Nguyên chỉ có hai chữ hình dung.

Một là say, hai là cuồng.

Lại say lại cuồng.

Mà lúc đang say đang cuồng Lục Nguyên nổi hứng lên, một tay cầm hồ lô rượu, người bay lên trời, lấy bút làm kiếm, ở trên không trung múa. Cùng lúc đó mực nước tỏng bút nhanh chóng nhỏ xuống, ở trên giấy vẽ loạn. Mọi người chờ Lục Nguyên thi triển thân thủ, không ngờ hắn bỗng vẽ loạn.

Từng mảng từng mảng mực nước bị vung lên giấy, căn bản không phải vẽ kiếm chiêu mà là làm bậy.

Có chuyện gì vậy?

Yến Thu Nguyệt kinh sợ, Lục sư đệ sao bỗng dưng nổi điên làm gì? Mới rồi Lục sư đệ biểu hiện đúng là kinh người, chỉ một nén nhang rưỡi đã sáng tạo kiếm pháp một bộ cấp sáu, một bộ cấp bảy, một bộ cấp tám, một bộ cấp chín, nhưng số điểm của Lục sư đệ mới một ngàn mà thôi, kém xa bốn ngàn tám trăm ba mươi lăm điểm của Tống sư huynh.

Lúc này mà Lục sư đệ nổi điên là không thắng nổi Tống sư huynh.

Không lẽ Lục sư đệ uống nhiều rượu quá nên men say chếch choáng rồi?

Đa số người đứng xem đều cho rằng Lục Nguyên đang say rượu nổi điên, trừ số ít người.

Thái Sử Bi, Tống Địa đều là có kiếm thuật cao nhất trong đám, sắc mặt hai người rất nghiêm túc.

Không sai, bây giờ Lục Nguyên đúng là không viết từng nét bút, dường như đang vẩy loạn mực nước. Nhưng Thái Sử Bi, Tống Địa phát hiện mực nước vung loạn không tầm thường.

Đây là!

bát mặc đại tả ý!

Cái gọi là bát mặc đại tả ý chính là một loại kỹ xảo trong vẽ. Bình thường vẽ là từng bút đồ, còn cách vẽ bát mặc đại tả ý thì không bó buộc khuôn đúc, tùy tiện vẩy mực thành tranh. Cách vẽ này cực kỳ ít người nắm giữ được, một khi nắm bắt thì vô cùng mực nước tả ý vung tùy người, tùy tiện vẩy, tùy tiện vẽ.

Nên gọi là bát mặc đại tả ý.

Bây giờ Thái Sử Bi và Tống Địa phát hiện Lục Nguyên biểu hiện là say rượu điên nhưng kỳ thực dùng bát mặc đại tả ý. Có thể dùng bát mặc đại tả ý vẽ xuống kiếm pháp, vậy biểu hiện Lục Nguyên sáng tạo kiếm pháp cấp chín đã đến trình độ tùy tâm tùy ý. Lục Nguyên có thể rất nhẹ nhàng sáng tạo ra vài bộ kiếm pháp cấp chín.

Thái Sử Bi, Tống Địa cùng hiểu rằng lần này Lục Nguyên chắc chắn thắng, Tống Địa thua rồi.

Đương nhiên mấy người khác còn tưởng Lục Nguyên say nên quậy.

Nhưng theo Lục Nguyên tùy ý vung mực nước, kiếm pháp ngày càng lộ rõ trên giấy thì Yến Thu Nguyệt ngây ra, người khác cũng ngơ ngẩn. Vậy mà cũng được? Đích thực, họ không bao giờ giờ thế mà cũng được, quá quái dị. Ai sáng tạo kiếm pháp không phải viết bình thường, ở đâu ra như Lục Nguyên tùy ý vung mực.

Khi thấy kiếm pháp trên tầng giấy trắng, từng vệt mực nước hóa thành kiếm pháp cực kỳ lạ lùng.

Dường như là một người đang say rượu điên múa kiếm vậy.

Lục Nguyên cười ha hả, lại uống hớp rượu, lần này không dùng mực nước viết chữ là dùng rượu trong miệng phun, ở trên giấy hóa thành hai chữ túy kiếm.

Tần Sương Thành phát ra tiếng khen:

- Hay cho Túy Kiếm kiếm pháp, ngàn điểm cấp chín thượng phẩm không trốn khỏi tay ngươi rồi.

Trong kiếm pháp cấp chín chỉ có thượng phẩm nhất mới được một ngàn điểm, bình thường năm, sáu trăm điểm. Bảy, tám trăm điểm là ghê gớm rồi, có thể được một ngàn điểm gần như không có. Nhưng túy kiếm là Lục Nguyên say rượu phát ra, đích thực là đỉnh của hắn, cho nên Thái Sử Bi mới khen.

Bộ kiếm pháp cấp chín Túy Kiếm pháp lực so với Nghịch Ngũ Hành kiếm pháp cao minh hơn.

Lại là một bộ kiếm pháp cấp chín, bị Lục Nguyên lấy bát mặc đại tả ý tùy tiện đùa sáng tạo ra.

Sáng tạo ra Túy Kiếm kiếm pháp xong Lục Nguyên ngửa đầu uống rượu, vài giọt rượu theo cằm trượt xuống. Lục Nguyên ném sáng tạo kiếm pháp sang bên, lại lấy ra một tờ giấy trắng, nghệch ngoạc vài bút liền ném bên cạnh, dường như là phế giấy. Lần này Thái Sử Bi cũng không thấy ra gì cả, gã đón tờ giấy, nhìn sơ là vài bút nghệch ngoại, nhưng càng nhìn càng khen, càng khen càng nhìn. Vài nét bút hình như không thành kiếm pháp lại chất chứa một môn phong chi kiếm pháp. Vài nét bút đang vẽ ra dấu vết gió.

Chỉ vài bút đã vẽ ra siêu như vậy.

Thái Sử Bi lại khen:

- Hay cho Lưu Bạch tiểu đề thi, lại là một bộ kiếm pháp cấp chín. Bộ pháp lực này ý pháp cao minh, ít nhất có chín trăm điểm.

Về kỹ năng vẽ có loại Lưu Bạch, vẽ ra một phần, để lại một phần cho người không gian tưởng tượng vô hạn, đúng là cách vẽ cao minh.

Bây giờ Lục Nguyên chỉ vài bút đã dùng thủ pháp Lưu Bạch tiểu đề thi. Hay cho Lục Nguyên.

Thái Sử Bi liên tục khen, mới chơi xong bát mặc đại tả ý lại tới Lưu Bạch tiểu đề thi.

Lục Nguyên giờ đây dạt dào ý tưởng, bình thường một số vấn đề kiếm pháp không nghĩ thông nay bỗng nhiên rộng mở, chỉ thấy vô cùng vô tận suy nghĩ ùa vào đầu. Khi Thái Sử Bi cầm bát mặc đại tả ý, Lưu Bạch tiểu đề thi cảm thán, khen ngợi thì Lục Nguyên đã vẽ ra hai bộ kiếm pháp.

Hai bộ kiếm pháp một là Lôi Âm kiếm pháp. Bộ Lôi Âm kiếm pháp này lấy lực sấm sét, tốc đọ điện đập hướng người, có vạn lôi phá không, thế lôi đình, tử điện lôi kiếm, vân vân thế tới rào rạt.

Còn lại bộ kiếm pháp là bá kiếm. Lục Nguyên có một đoạn thời gian làm Hoa Sơn chưởng môn, tạo ra bá khí, từng chiêu từng thức trong bá kiếm đều có khí thế đứng trên tất cả.

Chỉ hai canh giờ Lục Nguyên đã sáng tạo ra năm bộ kiếm pháp cấp chín. Yến Thu Nguyệt luôn thống kê điểm Lục Nguyên sáng tạo kiếm pháp, có cách tính tương đối.

Nửa ngày sau, Yến Thu Nguyệt khó kiềm nén kích động trong lòng, nói:

- Tổng cộng bốn ngàn chín trăm năm mươi điểm, thắng Tống sư huynh.

Sắc mặt Tống Địa khá là khó xem, gã không thể chấp nhận được. Tại sao? Tại sao đệ tử của Yến Thương Thiên sẽ cường như vậy, đây rốt cuộc là tại sao?

429. Chương 817-818 : Kiếm Pháp Cấp Tinh Thần

Lục Nguyên cười ha ha nhìn Tống Địa, nói:

- Ta nói thắng ngươi liền sẽ thắng, ngươi ngoan ngoãn chịu thua cho ta.

Sắc mặt Tống Địa rầu rĩ, trắng bệch. Gã không bao giờ ngờ nổi mình thua thảm như thế. Yến Thương Thiên, Yến Thương Thiên, tại sao ta không bằng ngươi, vĩnh viễn không bằng, bây giờ ngay cả kẻ ngươi dạy ra cũng không bằng.

Vốn đến đây thì Tống Địa đã thua, Lục Nguyên thắng, nên kết thúc mới đúng.

Nhưng Lục Nguyên hỏi người bên cạnh:

- Yến sư tỷ, sáng tạo kiếm pháp cấp tinh thần được bao nhiêu điểm?

Yến Thu Nguyệt giới thiệu:

- Kiếm pháp cấp tinh thần, là kiếm pháp khá quan trọng với Vô Thượng Đại Giáo, cho nên một khi sáng tạo ra kiếm pháp cấp tinh thần ít nhất được năm ngàn điểm, tối đa là một vạn điểm. Lục sư đệ, không lẽ ngươi muốn sáng tạo kiếm pháp cấp tinh thần? Nhưng nguyên kiếm tu tinh thần, chưa có ai sáng tạo kiếm pháp cấp tinh thần được.

Lục Nguyên vô cùng hòa sảng nói

- Họ không sáng tạo ra được là việc của ta, ta muốn sáng tạo ra một bộ.

Lục Nguyên nói ra câu này chấn người bên cạnh. Thái Sử Bi, Tống Địa, Yến Thu Nguyệt đều rung động. Kiếm pháp cấp tinh thần, Lục Nguyên lại muốn sáng tạo kiếm pháp cấp tinh thần. Kiếm pháp cấp tinh thần không dễ tạo ra, có phải là bọn họ nghe lầm rồi không? Nhưng không khả năng tập thể nghe sai.

Dù là bốn huynh đệ họ Cát bình thường ngơ ngơ ngẩn ngẩn cũngcamr thấy có phải mình nghe sai.

Cát Vô Thương nói:

- Chắc chắn nghe lộn rồi.

Lão nhị Cát Vô Thống thói quen phản đối lão đại:

- Lỗ tai ngươi ngày hôm qua mới dùng nước gừng tẩy, sao mà nghe lộn được.

Lão tam Cát Vô Bệnh nói:

- Ảo giác, chắc chắn là ảo giác. Kiếm pháp cấp tinh thần, dù là bốn huynh đệ ta anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, đẹp trai toàn vũ trụ, cũng không thể sáng tạo kiếm pháp cấp tinh thần được.

Lão tứ Cát Vô Tai nói:

- Không đúng, bốn chúng ta khinh thường chiêu thức, nếu không thì cái gì kiếm pháp cấp thế giới có thể sáng tạo ra hết.

Bốn huynh đệ này mới rồi còn bị rung động, giờ lập tức là bộ dáng đắc ý khoe khoang, dường như họ thật sự có thể sáng tạo kiếm pháp cấp thế giới, Lục Nguyên chỉ bình thường thôi.

Tất nhiên dù có bốn huynh đệ họ Cát chen ngang nhưng không khí vẫn kỳ kỳ.

Lục Nguyên không ngừng uống rượu, một bình lại một bình, uống đến mắt lờ đờ mê ly. Uống gần xong Lục Nguyên ngừng uống rượu, dùng bút ở trên giấy vẽ kiếm pháp. Những người khác nhìn sang, cứ tưởng Lục Nguyên sẽ sáng tạo ra kiếm pháp gì kinh thế hãi tục lắm, nhưng thấy thì thất vọng.

Giờ Lục Nguyên vẽ ra kiếm pháp trên giấy tối đa là kiếm pháp cấp sáu.

Không sai, tối đa là cấp sáu.

Bây giờ Lục Nguyên có thể tùy tay sáng tạo kiếm pháp cấp chín, tại sao vẽ ra lại là kiếm pháp cấp sáu? Đám người chẳng hiểu gì cả, không hiểu tại sao Lục Nguyên sáng chế ra kiếm pháp cấp sáu. Không lẽ vì mới rồi sáng tạo mấy bộ kiếm pháp mệt mỏi quá, nên mới sáng tạo ra bộ kiếm pháp cấp sáu tuột tiêu chuẩn?

Lục Nguyên ở trên giấy vẽ xong bộ kiếm pháp đó, viết xuống tên kiếm chiêu này.

Dưỡng Ngô kiếm pháp.

Không sai, chính là Dưỡng Ngô kiếm pháp.

Năm đó hắn thắng các đầu lĩnh ma đạo, sắp rời khỏi Hoa Sơn tham gia Đại Dung quốc thử thách trăm quốc thì vì Hoa Sơn sáng tạo ra bộ Dưỡng Ngô kiếm pháp. Nhưng khi đó tu vi kiếm pháp bản thân chỉ là đỉnh cao kiếm vương mà thôi, vậy nên sáng tạo ra là kiếm pháp cấp sáu, đó là bộ kiếm pháp thứ nhất mình sáng tạo trong đời.

Bây giờ mình đã là kiếm thánh, vượt qua hai đại cảnh giới kiếm vương.

Vậy hoàn thiện kiếm chiêu này đi, để bộ kiếm pháp đến cấp tinh thần.

Lục Nguyên bắt đầu suy tư. Bộ Dưỡng Ngô kiếm pháp này kiếm chiêu từng cái xẹt qua óc, thực ra muốn đem Dưỡng Ngô kiếm pháp biến thành kiếm pháp cấp chín không khó, nhưng muốn biến nó thành kiếm pháp cấp tinh thần thì khiêu chiến Lục Nguyên. Lục Nguyên không sốt ruột, nghiêm túc suy ngẫm, nếu có thể sáng tạo ra bộ kiếm pháp cấp tinh thần thứ nhất thì kiếm pháp của mình sẽ có bước tiến lớn.

Muốn sáng tạo kiếm pháp cấp tinh thần không phải chuyện dễ dàng.

Kiếm pháp cấp tinh thần so với kiếm pháp cấp chín kỳ thực là tăng trên diện rộng.

Tại Tấn quốc, kiếm pháp trấn phái như Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm, hay Triêu Dương Nhất Khí Kiếm thật ra đều là kiếm pháp cấp tám, còn kiếm pháp cấp tinh thần chân chính của Tấn quốc chỉ có một bộ, đó là Thái Cực kiếm pháp. Trong ngoại vực cũng lưu lạc một ít kiếm pháp cấp tinh thần, nhưng bản thân kiếm pháp không có ai sử dụng ra được, rất nhiều người đều là bản uy lực bị cắt giảm. Nếu như Võ Đang tiên môn thật sự ra một nhân vật có thể dùng Thái Cực kiếm pháp bản hoàn toàn thì Nhâm Độc làm sao dám đi diệt Võ Đang.

Ở ngoại vực có thể luyện thành kiếm pháp trấn thế, nơi này trấn thế tức là nói kiếm pháp cấp tinh thần, chính là việc kinh thế hãi tục.

Bây giờ Lục Nguyên phải làm không là luyện thành cấp trấn thế mà là sáng tạo, khó khăn trong đó đủ kinh hãi tất cả.

Lục Nguyên tiêu trừ tất cả tạp niệm.

Rồi bắt đầu một mình múa kiếm.

Kiếm trong tay, ta tự múa kiếm.

Trong múa kiếm đi tìm cảm giác, kiếm chiêu của Dưỡng Ngô kiếm pháp, từng chiêu sử dụng, mỗi chiêu đều ngay ngắn có mùi cương trực công chính.

Lục Nguyên múa kiếm, chiêu thức bộ Dưỡng Ngô kiếm pháp dần dần lột ra, đang nhanh chóng từ kiếm pháp cấp sáu biến thành kiếm pháp cấp chín. Nhưng dù là kiếm pháp cấp chín thì cách kiếm pháp cấp tinh thần có chênh lệch rất lớn. Cấp tinh thần và cấp chín khoảng cách khá xa.

Lục Nguyên ngừng múa kiếm, rơi vào suy tư.

Dường như có cửa ai chặn mình sáng tạo kiếm pháp vậy.

Lục Nguyên suy ngẫm tròn ba ngày.

Trong ba ngày này vô số kiếm chiêu xẹt qua đầu, vô số suy nghĩ tinh hoa tràn trong óc.

Rốt cuộc, khoảnh khắc này, Lục Nguyên tìm đến cảm giác.

Đúng vậy, đã hiểu mình sáng tạo kiếm pháp thiếu cái gì.

Dưỡng Ngô linh kiếm dùng Dưỡng Ngô kiếm pháp cần là dưỡng ngô hạo nhiên chính khí, mà bây giờ mình dựa vào tài hoa sáng tạo ra bộ kiếm pháp kia, lại thiếu đi linh hồn. Thì ra kiếm pháp cấp tinh thần là có linh hồn kiếm pháp của mình.

Nghĩ thông điểm này, Lục Nguyên nhanh chóng ra tay.

- Thiên địa có chính khí, tạp nhiên phú lưu hình. Hạ tức là hà nhạc, thượng tức là nhật tinh. Cho nên viết hạo nhiên, bái hồ tắứ thương minh

Theo ngâm thơ, Lục Nguyên nhanh chóng múa kiếm. Kiếm pháp lần này đã có hồn, trong kiếm chiêu có mùi chính khí ngang nhiên.

- Hoặc vi kích tặc hốt, nghịch thụ đầu phá liệt. Thị khí sở bàng bạc, lẫm liệt vạn cổ tồn. Đương kỳ quán nhật nguyệt, sinh tử an túc luận.

Lục Nguyên lại đánh ra vài kiếm, vài kiếm này xé gió, có sinh tử kiếm ý bên trong, lại có mùi không màng sống chết, quyết tuyệt coi rẻ sinh tử.

- Du du ta tâm bi, thương thiên hạt hữu cực. Triết nhân nhật dĩ viễn, hình phạt bình thường tại túc tích. Phong diêm triển thư độc, cổ đạo chiếu nhan sắc.

Kiếm pháp trong tay Lục Nguyên như quyển sách, lại như trời xanh êm đềm, lúc này kiếm pháp không sắc bén mà giống thánh hiền.

Không sai, là thánh hiền.

Kiếm pháp như vậy đối với ma đạo chắc sẽ có tác dụng khắc chế khá lơn.

Thái Sử Bi ở một bên giật nảy mình. Tống Địa bị Yến Thương Thiên khiến tâm ma kiềm chế, trong đám người có thể đọc hiểu kiếm pháp Lục Nguyên chỉ có Thái Sử Bi.

Kiếm pháp hiện tại của Lục Nguyên tương đương với Nho Chi Văn Minh kiếm pháp. Không đúng, Lục Nguyên không chỉ là Nho Chi Văn Minh kiếm pháp, kiếm pháp của hắn cái loại thánh hiền kia siêu thoát Nho Chi Văn Minh kiếm pháp, sau này vị sư đệ này e rằng có nhiều gút mắc với nho chi văn minh đây.

Cho đến bây giờ thì bộ kiếm pháp khá là đặc sắc, tuyệt đối là cấp tinh thần, nhưng muốn kết thúc không phải dễ.

Nếu Lục sư đệ thành công kết thúc, vậy thật sự là sáng tạo ra một bộ kiếm pháp cấp tinh thần, đánh vỡ kỷ lục.

Bây giờ Lục Nguyên ngừng giữa không trung, suy nghĩ ngừng trong khoảnh khắc. Lục Nguyên lấy ra bình rượu uống ừng ực, uống hết rồi dường như linh cảm trào dâng.

Lục Nguyên ở trong không trung hát vang:

- Trong thiên địa có nhiều tà khí, trong vạn ma ma đạo trọng sinh là ma khí. Đại yêu hoàn tý là yêu khí. Thị sát như mạng sát khí. Tham lam thành tính là tham tính. Thích danh hưởng danh là danh tính. Nhiều ngụy, ngụy làm quân tử, là ngụy khí. Ác niệm sinh ra là ác khí.

- Mà ta thiện dưỡng thiên địa tính tình cương trực, làm khí dã, chí đại chí cương, luôn dưỡng mà vô hại tức là thuộc thiên địa.

Kiếm pháp của Lục Nguyên sắp kết thúc, đang siêu thoát.

- So khí có bảy, khí ta chỉ một, tuy nhiên.

Lục Nguyên nừng, đọc câu cuối cùng:

- Lấy một địch bảy, ta có sợ gì.

Khi thốt ra câu cuối, Lục Nguyên đâm ra một kiếm.

Một kiếm này!

Một kiếm này!

Con mắt Thái Sử Bi sắp rớt ra ngoài. Vốn tưởng bộ kiếm pháp cấp tinh thần của Lục Nguyên khó kết thúc, kết quả hắn chấm dứt vô cùng xinh đẹp khiến chính khí lấp đầy giữa thiên địa, không chỉ thế, cuối cùng một kiếm rõ ràng hướng đến kiếm pháp cấp diệt tinh.

Bộ Dưỡng Ngô kiếm pháp này nói là kiếm pháp cấp tinh thần.

Nhưng dựa vào nhát kiếm cuối cùng, đã có nửa bước vào cấp diệt tinh.

Nếu cho thời gian, vị Lục sư đệ này muốn sáng tạo ra cấp diệt tinh không phải chuyện khó.

Thái Sử Bi điên cuồng cướp lấy kiếm pháp Lục Nguyên bắt đầu xem. Vị Lục sư đệ này quá tài, lúc Nghịch Ngũ Hành kiếm pháp không có gì, nhưng đến bát mặc đại tả ý, Lưu Bạch tiểu đề thi hai bộ kiếm pháp cấp chín thì Thái Sử Bi triệt để chấn động. Bây giờ là ngâm thơ thành kiếm, trong kiếm pháp rót vào linh hồn, Thái Sử Bi điên cuồng nhìn kiếm pháp Lục Nguyên sáng tạo ra. Kiếm pháp của gã đã bị phong nhiều năm, khó thể tiến cảnh, nhưng lần này gã bị kiếm pháp Lục Nguyên xúc động, gã cảm giác nếu mượn linh cảm thiên tài, sáng tạo kiếm pháp của Lục Nguyên, gã có thể đột phá.

Gã nâng niu nhìn các quyển kiếm pháp trên tay, mỗi quyển đều tinh mỹ như vậy, xảo đoạt thiên công, thần phủ thần công như vậy.

Tống Địa chìm trong tuyệt vọng, tuyệt vọng, đây thật là tuyệt vọng. Mình chẳng những không bằng Yến Thương Thiên, bây giờ người Yến Thương Thiên dạy gã cũng kém xa lơ xa lắc, chênh lệch to lớn. Lần này thảm bại là vì sao? Tại sao mình thua thảm như thế? Mình thật sự hoàn toàn không bằng Yến Thương Thiên, Lục Nguyên sao?

Đúng vậy, mình không bằng.

Tống Địa rốt cuộc chết tâm, thừa nhận mình không bằng Yến Thương Thiên, Lục Nguyên.

Nhưng khi lòng triệt để buông, Tống Địa cũng đại triệt đại ngộ, thoát khỏi tâm ma. Tâm ma của gã là không bằng Yến Thương Thiên, giờ dới đáy lòng thừa nhận không sánh bằng Yến Thương Thiên, tâm ma bỏ xuống. Thiên phú của gã vốn rất cao, lần này thoát khỏi tâm ma, không tranh với Yến Thương Thiên và Lục Nguyên nữa, tiến cảnh sau này sẽ rất lớn.

Bốn huynh đệ họ cát còn đang mơ hồ, chính mình nói cái gì cũng không nghe rõ.

Đám Yến Thu Nguyệt thì triệt để chấn kinh rồi. Bọn họ không ngờ Lục Nguyên có thể sáng tạo kiếm pháp cấp tinh thần. Đây chính la kiếm pháp cấp tinh thần, không phải cái gì khác! Đây cũng xem như là sáng tạo một kỷ lục. Họ lập tức đi tới bên Thái Sử Bi, nhìn từng kiếm quyển Lục Nguyên vẽ ra.

Quỷ phủ thần công! Xảo đoạt thiên công! Thần hồ kỳ kỹ!

Đây chính là đánh giá những quyển kiếm pháp của Lục Nguyên.

Yến Thương Thiên cười nói:

- Bộ kiếm pháp cuối cùng của Lục Nguyên lấy đi đổi có thể đáng giá chín ngàn điểm.

Nhát kiếm cuối cùng Dưỡng Ngô kiếm pháp của Lục Nguyên có nửa bước đạp vào cấp diệt tinh, cho nên đánh giá chín ngàn điểm là bình thường.

Yến Thu Nguyệt nói:

- Tức là nói mới rồi trong thời gian ngắn như vậy, Lục sư đệ tổng cộng kiếm được một vạn ba ngàn chín trăm năm mươi điểm, có số điểm một vạn ba ngàn chín trăm năm mươi này lần thống kê một năm cuộc tranh đoạt thụ nói không chừng chúng ta có thể lên tầng bảy, không cần ở tầng thứ tám nữa.

Kiếm Đạo Thụ mỗi lên một tầng đều cực kỳ khó khăn.

Nhưng một khi thăng lên thì linh khí càng đậm và nhiều ích lợi. Ví dụ tầng thứ nhất, thứ hai, thậm chí là tầng thứ ba Kiếm Đạo Thụ đều có rất nhiều chỗ tốt.

Bây giờ cách lần thống kê điểm tinh thần còn có nửa năm.

Yến Thu Nguyệt nghĩ đến thống kê nửa năm sau thì lòng hân hoan.

Khi mọi người mừng như điên thì Lục Nguyên liên tục nốc vài bình rượu.

Hắn nói:

- Thà say triền miên không muốn tỉnh.

Một bình lại một bình uống hết, rất nhanh Lục Nguyên gục ngã.

Lần này sáng tạo kiếm pháp có thực lực kiếm đạo đột xuất, cũng có một ít nhân tố phá huy đột nhiên, nhưng mặc kệ thế nào, cuối cùng có thể bước thấp bước cao vào sân của mình nghỉ ngơi, rất nhanh thiếp ngủ. Lục Nguyên nửa say nửa ngã, cuối cùng nằm trên mặt đất gian phòng của mình, không bò lên giường được.

Nhưng còn lại hơn mười người còn đang điên cuồng thảo luận thiên phú kiếm đạo kinh người của Lục Nguyên.

Đó là tài hoa cỡ nào! Kinh người cỡ nào!

Năm bộ kiếm pháp cấp chín, một bộ kiếm pháp cấp tinh thần, nhiều kiếm pháp như vậy dùng thời gian chỉ ba canh giờ, hoàn thành trong nửa say nửa tỉnh. Thiên phú này, thực lực này, sư phụ Thái Sử Không tuy có thể làm được nhưng muốn thực hiện không phải chuyện dễ.

Đến đây thì mọi người coi như hiểu thiên phú kiếm đạo của Lục Nguyên đáng sợ bao nhiêu, hèn chi Kiếm Tú trong kiếm đạo bát cực cũng thua.

- Xưa có Lý Thái Bạch đấu rượu thi trăm thiên, nay có túy kiếm say rượu sáng tinh thần.

Vào đêm, Lục Nguyên đã tỉnh lại.

Tỉnh lại đầu hơi đau, Lục Nguyên vận chuyển tâm pháp một lần, lập tức cảm giác nặng nề biến mất.

Bây giờ mình phải tham ngộ kiếm ý. Khi đâm ra kiếm cuối cùng kết thúc Dưỡng Ngô kiếm pháp, dường như mình ngộ cái gì nhưng khi đó say quá lĩnh ngộ không ra, giờ cảm giác còn đó tất nhiên phải thừa dịp ngộ ra rồi, nói không chừng là kiếm ý mình cần.

Ngồi xếp bằng, hắn cố gắng nhớ lại cảm giác sáng tạo một kiếm cuối cùng trong Dưỡng Ngô kiếm pháp.

Trăng treo trên cao.

Ánh trăng mông lung chiếu trên Kiếm Đạo Thụ.

Ánh trăng, chiếu mờ ảo cạnh Lục Nguyên.

Lục Nguyên ngồi ở bên cạnh Kiếm Đạo Thụ, bắt đầu nắm mắt suy tư, tìm cảm giác nhát kiếm cuối.

Trung, là chính.

Chính, kiếm chính khí, chính khí kiếm pháp.

Mới rồi mình lấy Dưỡng Ngô linh kiếm sáng chế ra một bộ kiếm pháp cấp tinh thần, chính khí tràn đầy trong người.

Khi cảm ngộ Dưỡng Ngô kiếm pháp thì cũng nghĩ đến về trung.

Đường đường chính chính, dồi dào thiên địa.

Mặc kệ ngươi đông, nam, tây, bắc, thượng, hạ, ta tự tại trung mà bất động.

Đường đường chính chính, lập thủ chi trung.

Lúc này Lục Nguyên chỉ cảm giác mình như ở trong một không gian xa xôi, bên trên có mây đen sấm sét, đó là sấm sét viễn cổ. Bên dưới có một đám viễn cổ độc thú chui ra. Phía đông hồng hoang cây to, cắn nuốt tất cả. Phía nam hồng hoang ly hỏa, thiêu đốt vạn vật. Phía tây hồng hoang bạch thủy, tràn ngập mặt đất. Phía bắc hồng hoang thần tộc, chờ đợi muốn tấn công.

430. Chương 819-820: Cửu Mệnh Miêu Yêu

Ta đứng trung gian, không quan tâm.

Tất cả ảo giác, diệt cho ta!

Theo tiếng Lục Nguyên cực kỳ tự tin rống, chỉ thấy xung quanh tất cả cảnh tượng khủng bố lập tức trôi qua hết. Trên đỉnh đầu hắn dâng lên một tấm thượng cổ phù chú, chính là trung chi thượng cổ phù chú, là loại kiếm ý thứ chín mươi bốn của hắn, coi như thành.

Loại kiếm ý này đại biểu hoành bàng về trung tín tâm, thái sơn nguy nga là vì đứng trung chính, nếu nghiêng thì e rằng sớm sụp đổ rồi.

Loại kiếm ý này đối với lĩnh ngộ không gian thiết tắc có tác dụng không nhỏ.

Ngày thứ hai, khi Lục Nguyên bước ra khỏi phòng, phát hiện mọi người còn thỏa luận việc này hôm qua hắn say rượu sáng tạo kiếm chiêu. Hôm qua say rượu sáng tạo kiếm chiêu đích thực tạo rung động lớn cho mọi người. Chỉ có bốn huynh đệ họ Cát là bộ dạng như không có gì xảy ra, ở một bên so bốn người ai đẹp trai hơn chút.

Lục Nguyên rất nhanh tìm đến Yến Thu Nguyệt, nói:

- Yến sư tỷ, ta đối với kiếm tu tinh thần này không quen thuộc, bây giờ vấn đề là rốt cuộc đi đâu lấy được các tài liệu luyện tiên kiếm?

Bây giờ nhiệm vụ hàng đầu là tăng cảnh giới mình, hiện nay cách tăng cảnh giới nhanh nhất chính là luyện tiên kiếm.

Nhưng rèn tiên kiếm cần các loại tài liệu cần thiết, hoảng như tiên viêm chi hỏa, đó là lửa để rèn luyện tiên kiếm. Còn có thái bạch tiên sa, tinh hà kiếm thiết, cùng với quan trọng nhất là khẩu luyện tiên trì, tài liệu tiên kiếm khá là phức tạp, chủ yếu nhất vẫn là

Trước khi đến kiếm tu tinh thần, Lục Nguyên có tra xét tư liệu, nói là kiếm tu tinh thần có rất nhiều tài liệu, đa số tài liệu luyện tiên kiếm đều có thể tìm thấy tại đây.

Lục Nguyên mới đến kiếm tu tinh thần, đương nhiên phải hỏi Yến Thu Nguyệt ở đây đã lâu.

- Các tài liệu luyện tiên kiếm như tiên viêm chi hỏa, thái bạch tiên sa, tinh hà kiếm thiết, luyện tiên trì, mấy cái này có thể lấy điểm kiếm tu tinh thần để đổi. Sư đệ, ngày hôm qua ngươi say rượu sáng chế không biết bao nhiêu kiếm chiêu, được đến hơn một ngàn ba ngàn điểm tinh thần, muốn đổim ấy tài liệu này dư sức.

Yến Thu Nguyệt nói:

- Nhưng mà, kiếm tu tinh thần khác với kiếm môn tinh thần. Điểm trong kiếm môn tinh thần có thể tùy thời đổi, điểm kiếm tu tinh thần thì chỉ có một năm mới mở một lần đổi tài nguyên, quang kiếm ý và thiện kiếm ý, mỗi một năm có một lần bát mạch so cao thấp điểm, so hoàn rồi mới cử hành điểm đổi thực vật, tài nguyên.

- Tác là nói bây giờ ngươi không đổi được, chỉ có thể đợi thêm nửa năm.

Lục Nguyên thầm nghĩ, hóa ra còn phải chờ nửa năm à.

Nhưng phải chờ nửa năm thì tiếp theo mình nên làm gì đây?

Lục Nguyên suy tư, sáng tạo kiếm pháp tiếp? Chán chết, cái này không tăng nhiều ít tác dụng tăng kiếm thuật cho mình. Tu luyện pháp lực, thôi đi, thiên phú tu hành pháp lực của mình khá bình thường, nếu bế quan tu hành pháp lực nửa năm e rằng cũng không có tác dụng gì.

Lục Nguyên kiếm một phần giới thiệu quái vật trong kiếm tu tinh thần.

Đọc giới thiệu, hắn phát hiện yêu thú ở kiếm tu tinh thần chỉ cần đáng giá cơ bản đều là hỗn động cảnh tứ tầng, ngũ tầng, lục tầng. Trong đó tứ tầng khá ít, đa số là hỗn động cảnh ngũ tầng, lục tầng, thậm chí có rất nhiều yêu thú hỗn động cảnh thất tầng. Một khi bắt được yêu thú hỗn động cảnh thất tầng có thể bán với giá trên trời, nhiều tài nguyên, điểm tinh thần kếch sù.

Nhưng muốn bắt được yêu thú hỗn động cảnh thất tầng không dễ dàng.

Dù sao Lục Nguyên tìm tới kiếm lui không phát hiện yêu thú thích hợp cho mình. Không phải nói kiếm tu tinh thần không có yêu thú hỗn động cảnh nhất tầng, nhưng loại yêu thú này đa số không đáng tiền, coi như bắt được cũng không có chiến lợi phẩm gì.

Khoan đã.

Đây là cái gì !

Lục Nguyên lật tư liệu kiếm tu tinh thần, phát hiện có giới thiệu một loại yêu thú, cửu mệnh miêu yêu, mặt trên có tranh vẽ giới thiệu. Hình ảnh rất kỹ càng, một con hình dáng miêu yêu vô cùng hung tợn. Lục Nguyên nhìn giới thiệu, cho biết loại cửu mệnh miêu yêu này đa số là hỗn động cảnh nhất tầng, nhị tầng, tam tầng, cũng có cửu mệnh miêu yêu tứ tầng. Cửu mệnh miêu yêu như vậy thì tài liệu trên người rất đáng giá.m không phải đâu, miêu yêu châu có thể được năm trăm điểm, cái khác như miêu yêu cốt, miêu yêu da tuy giá không cao như vậy nhưng cũng được một trăm điểm.

Sáng tạo kiếm pháp cấp tám một bộ chỉ được chừng đó điểm.

Đối với hỗn động cảnh bình thường, sáng tạo một bộ kiếm pháp cấp tám rất khó, còn cửu mệnh miêu yêu thì ngang giá với sáng tạo một bộ kiếm pháp cấp chín, cái này có nguyên nhân gì? Lục Nguyên không hiểu gì cả.

Lục Nguyên hỏi:

- Yến sư tỷ, cửu mệnh miêu yêu sao đáng giá vậy?

Yến Thu Nguyệt cười cười nói:

- Lục sư đệ, cửu mệnh miêu yêu không đơn giản, chính là một trong sinh linh kỳ lạ nhất trung ương thiên triều. Mèo, là sinh vật khó chết nhất. Một con mèo là vô cùng bé nhỏ, nhưng dù là mèo con yếu nhất, từ mấy tầng lầu cao té xuống sẽ không chết. Chúng ta to lớn mèo rất nhiều, nhưng dù là thế rơi cùng một độ cao, phàm nhân bình thường đều sẽ mất mạng, đây là điều kỳ quái của mèo. Mèo không có cánh không biết bay. Cửu mệnh miêu yêu chính là yêu trong mèo, kết thừa điểm này của mòe, cho nên cửu mệnh miêu yêu bất tử. Trước kia có tiền bối nghiên cứu, trong thân thể chúng có loại miêu yêu châu, một khi nuốt vào sẽ khiến thân thể người cực kỳ mềm mại.

- Ở đại đạo cảnh cửu tầng chính là vô thượng kim thân, tầng này lấy tinh hoa thiên địa pháp tắc rót vào trong đó, có thể khiến thân thể đến mức cực cương. Còn cửu mệnh miêu yêu, có thể khiến thân thể mềm đến cực độ, do đó đạt tới cương nhu một thể, khiến lực phòng ngự bản thân tăng cường nhiều.

- Cho nên trong hỗn động cảnh, mọi người đều phổ biến miêu yêu châu của cửu mệnh miêu yêu, hấp thu tinh hoa trong đó vào da thịt mình, khiến da có thể đến loại cương nhu tịnh tế, khó bị thương.

Yến Thu Nguyệt giới thiệu rằng:

- Cho nên cửu mệnh miêu yêu rất quý giá.

- Miêu yêu cốt có thể dùng vào luyện tiên kiếm, tăng lực công kích rất nhiều cho tiên kiếm.

- Miêu yêu da có thể dùng trong phòng cụ, tăng lực phòng ngự cho phòng cụ.

Yến Thu Nguyệt nói:

- Cửu mệnh miêu yêu chính là đầy là báu vật.

Yến Thu Nguyệt nói vậy Lục Nguyên coi như hiểu đại khái, nói:

- Vậy thì yến sư tỷ, loại cửu mệnh miêu yêu này có phải là rất ít?

- Nguyên trung ương thiên triều đích thực không có nhiều, mỗi chỗ xuất hiện cửu mệnh miêu yêu đều bị các đại văn minh chiếm cứ, số rất ít Vô Thượng Đại Giáo mới có được chỗ cửu mệnh miêu yêu sinh sảng. Kiếm Môn chúng ta may mắn có được một tinh thần cửu mệnh miêu yêu sinh sản.

- Đó chính là kiếm tu tinh thần. Trong kiếm tu tinh thần, cửu mệnh miêu yêu không ít, nhưng mà…

Yến Thu Nguyệt đổi giọng:

- Cửu mệnh miêu yêu của kiếm tu tinh thần chúng ta không sợ độc, đa số tránh ở nửa bên tinh cầu. Khi người tiến vào kiếm tu tinh thần chắc là cũng thấy, toàn kiếm tu tinh thần có một nửa là kiếm thụ khí vận vụ, một nửa kia lan tràn khói độc.

- Không sai, một nửa khác tại kiếm tu tinh thần bị một loại quái độc tràn đầy, hơn nữa loại cắn nuốt quái độc này lấy tốc độ không tính quá nhanh đi tới, lại cho nó mấy chục vạn năm, nói không chừng sẽ đem toàn kiếm tu tinh thần chìm trong khói độc. Nhưng cố tình loại cắn nuốt khói độc này cường đại vô cùng, dù Hiên Viên chí tôn muốn trị khói độc đó kết quả bị trúng độc, còn vì thế mà trọng thương, bất cứ pháp bảo gì đều vô dụng. Chính vì khói độc quá lạ lùng, không chỗ nào không nuốt, cho nên chúng ta đặt tên cho nó là cắn nuốt khói độc.

Yến Thu Nguyệt giới thiệu rằng:

- Cũng vì thế, dù trong cắn nuốt khói độc có nhiều cửu mệnh miêu yêu nhưng thế thì sao, chúng ta không dám đụng.

Lục Nguyên nghe, lòng máy động.

Cắn nuốt khói độc, độc có thể thương tổn chí tôn, thamạ chí là thế giới cảnh.

Nhưng mình có thanh đế kiếm đạo có thể phá thiên hạ vạn độc.

Vậy mình có nên lao vào cắn nuốt khói độc tìm cửu mệnh miêu yêu không? Cửu mệnh miêu yêu có thể tăng cường vô thượng kim thân, có thể khiến thực lực của mình tăng mảng lớn, lại thêm đổi được thật nhiều điểm tinh thần, dùng nó đổi được nhiều tài nguyên khác.

Cuộc buôn bán này, làm được.

Lục Nguyên đặt quyết tâm.

Lại qua ba ngày, Lục Nguyên tìm đến một phần bản đồ kiếm tu tinh thần, bỏ nó vào trong thân phận ngọc bài của mình, xác định địa điểm cắn nuốt khói độc, bay đi. Dọc theo đường đi hắn phát hiện nhiều yêu thú cực kỳ hung ác, nhưng dùng tàng kiếm ý coi như hữu kinh vô hiểm.

Rốt cuộc sắp đến cắn nuốt khói độc.

Thật ra Lục Nguyên biết thanh đế kiếm đạo có thể ở Tấn quốc phá giải thiên hạ vạn độc nhưng chưa chắc hữu dụng tại trung ương thiên triều. Nhưng mà, có thanh đế kiếm đạo, nếu mình phát hiện không thích hợp có thể lập tức chạy trốn ngày, không phải chuyện khó gì.

Kiếm tu tinh thần này yêu thú khủng bố nhiều thật.

Con Bích Sơn Oa gần hai ngàn trượng đáng sợ rồi, trên đường đi Lục Nguyên còn thấy Thương Sơn Văn ba ngàn trượng, loại mũi này giác hút sắc bén vô cùng, không kém gì tiên kiếm, hơn nữa tốc độ rất nhanh. Còn có loại bạch mã, loại ngựa trắng này một vó đạp xuống là có núi bị đạp sắp sụp ngay. Yêu thú chỗ này đúng là khủng bố đến cực điểm. Trong đó lần mạo hiểm nhất là đụng phải Mê Huyễn Thải Hồ, loại Mê Huyễn Thải Điệp này xem cái đầu chỉ chừng ngàn trượng như đôi cánh có bảy sắc, một khi bị hấp dẫn đến sẽ rơi vòa ảo cảnh.

May là Lục Nguyên tu vi kiếm thánh, ta là kiếm thánh, vạn huyễn không xâm.

Dù sao rốt cuộc đến cạnh cắn nuốt khói độc, tới nơi rồi thì khá là an toàn, dù là những yêu thú mấy ngàn trượng khủng bố cũng tránh xa cắn nuốt khói độc, chúng nó rất sợ khói độc này. Lục Nguyên nhìn sang, đứng bên ngoài nhìn cắn nuốt khói độc không có chút gì nguy hiểm cả.

Nhưng Lục Nguyên không dám xem thường, chí tôn đến đây mà còn gục, mình có thể làm liều được không?

Thanh đế kiếm đạo đã lấy ra, người không xông vào trong cắn nuốt khói độc mà dùng thanh đế kiếm đạo thăm dò, muốn thử xem uy lực của cắn nuốt khói độc. Kết quả chỉ thử một lần Lục Nguyên lập tức phát hiện không thích hợp. Thanh đế kiếm đạo của mình đúng là có thể diệt vạn độc, đối phó độc tố bình thường của trung ương thiên triều thì không nói chơi. Nhưng cắn nuốt khói độc chỗ này thật tình quá khủng khiếp, thanh đế kiếm đạo của mình chống được một khoảng cách thì những độc tố dọc theo ngự kiếm tinh thần tuyến tràn trở về, chớp mắt xâm nhập người mình.

Những độc tố vừa mới tới người Lục Nguyên, thân thể hắn bắt đầu không ngừng biến đổi.

Già nua, tỏa mùi hôi, quần áo rách rưới.

Đây là hiện tượng thiên nhân ngũ suy.

Tới hỗn động cảnh, cơ bản có thể xứng với đẳng cấp La Hán, thần tướng.

Dù là La Hán hay thần tướng đều sẽ thiên nhân ngũ suy. Cái gọi là thiên nhân ngũ suy tức là đụng phải tuổi thọ hết, hoặc đại kiếp nạn đến thì sẽ xuất hiện quần áo dơ bẩn, tóc bạc, tỏa mùi hôi. Hắn không ngờ mới dính phải cắn nuốt khói độc đã sinh ra biến đổi thế này.

Loại cắn nuốt khói độc này quá đáng sợ!

Trên cấp chí tôn một khi dính chút thôi là có thể thoát khỏi được.

Dưới cấp chí tôn, nếu dính phải lập tức tiêu đời, đây là độc cắn nuốt tiêu diệt thiên địa.

Lục Nguyên còn may, bởi vì năng lực giải độc của thanh đế kiếm đạo đích thực cường đại, rất nhiều hỗn động cảnh dính phải độc này không mất bao lâu là sẽ đi hướng thần hồn câu diệt.

Trên người Lục Nguyên xuất hiện một chút hiện tượng lập tức cắt đứt tia liên hệ đó. Hắn ngồi xuống, vận thanh đế kiếm đạo đến lớn nhất, dù là vậy cũng không thể ngăn bản thân đi hướng tử vong. Cái bóng kịch độc đáng sợ lan tràn trên đỉnh đầu. Chết tiệt, không dễ xử lý.

Đang khi Lục Nguyên bó tay thì trên đầu chẳng ngờ dâng lên một con Thôn Mộc Long.

Thôn Mộc Long vèo một tiếng phun ra hai chữ.

Một là hôn, một là mê.

Không sai, chính là lúc ở trong Thái Hoàng Thiên, hắn dùng tlm nuốt hai văn tự của Đan Dược Văn Minh. Hai tiểu quốc chiếnm này bản thân là ban đầu văn tự dược biến thành hạ cấp văn tự, bản thân ẩn chứa khí thanh mộc của chữ dược, bị Thôn Mộc Long chiết xuất, giờ vừa lúc đánh vào thanh đế kiếm đạo.

Chớp mắt trên thanh đế kiếm đạo bắt đầu không ngừng biến đổi.

Kiếm quang càng thêm tinh thuần, càng thân xanh, xanh đến không chút tạp sắc.

Lúc này thanh đế kiếm đạo khác với thanh đế kiếm đạo của Yến Thương Thiên. Thanh đế kiếm đạo hấp thu hai Đan Dược Văn Minh văn tự, hoặc gọi nó là thanh đế kiếm đạo không còn thích hợp, bây giờ nên gọi

nó là thanh thánh kiếm đạo. Lục Nguyên cảm giác thanh đế kiếm đạo tăng tiến đến thanh thánh kiếm đạo, năng lực mặt này tăng vọt.

Thanh thánh kiếm đạo vừa thành, quần áo trên người lập tức như mới, người sạch sẽ mát mẻ, làn da biến về như cũ, không còn hiện tượng thiên nhân ngũ suy.

Thành công!

Xem như may mắn, vào lúc mấu chốt Thôn Mộc Long đem tinh hoahai dược văn tự đánh vào thanh đế kiếm đạo, xem như thành công. Tức là nói sau này năng lực giải độc của hắn càng cường, lại nuốt mấy văn tự dược thì e rằng vạn độc trung ương thiên triều không thể làm gì được hắn.

Lục Nguyên không biết rằng hắn đã sáng tạo một kỳ tích.

Tại trung ương thiên triều, nhiều đại nhân vật chư đa cổ văn minh, chỉ có một phần rất ít mới vạn độc bất xâm. Văn minh bình thường chỉ có dược văn minh và số ít người mới vạn độc bất xâm. Còn Vô Thượng Đại Giáo, có thể làm được điều này không một ai, bây giờ Lục Nguyên đã gần với vạn độc bất xâm, bàn về kháng độc thì toàn trung ương thiên triều Lục Nguyên có thể xếp vào hai mười hàng đầu. Đừng xem thường kháng độc, tại trung ương thiên triều có nhiều hoàn cảnh cực kỳ quái dị, đủ loại độc tố, làm được vạn độc bất xâm, sau này ít ăn đau khổ, chiếm được nhiều ích lợi.

Nếu đã không e ngại độc tố của cắn nuốt khói độc thì tất nhiên phải xông vào trong bắt cửu vĩ miêu yêu rồi.

Lục Nguyên đã vào trong cắn nuốt khói độc, loại khói độc này ảnh hưởng phạm vi thị giác, ở bên trong, thị lực của Lục Nguyên chỉ có thể thấy sự vật trong một vạn thước. Hắn bay trong khói độc, rất nhanh đụng phải một con cửu vĩ miêu yêu, con này cao cỡ ba, bốn trăm trượng, trên không trung bềnh bồng như ngọn núi nhỏ, chín cái đuôi lắc lư trong không khí, mỗi cái đuôi dài ba, bốn trăm trượng.

Cửu vĩ miêu yêu này được xưng là cửu mệnh miêu yêu đang tò mò đánh giá Lục Nguyên.

Trong cắn nuốt khói độc trông thấy nhân loại thì đúng là hiếm lạ.

Nhưng lập tức tròng mắt con cửu vĩ miêu yêu biến thành xanh lè, vọt tới Lục Nguyên. Nó thấy ra pháp lực của Lục Nguyên không tính cao, trong cắn nuốt khói độc sẽ giảm sức chiến đấu nhiều, là bữa ăn ngon cho nó. Tiếc rằng, nghênh đón nó là một thanh kiếm cực diệu.

431. Chương 821-822: Luyện Yêu Châu

Một kiếm của Lục Nguyên đã đâm vào vuốt cửu vĩ miêu yêu, mượn sức, lấy tư thế càng diệu nhào qua, lại thi triển một kiếm, một kiếm nối tiếp kiếm, không ngừng xuấ kiếm đánh về phía cửu vĩ miêu yêu. Con cửu vĩ miêu yêu muốn đem Lục Nguyên thành điểm tâm, kết quả nó thành điểm tâm của hắn.

Sau mấy chục chiêu, cửu vĩ miêu yêu đắt giá bị Lục Nguyên đánh chết.

Một kiếm qua đi, dùng đại pháp lực hút ra miêu yêu châu của miêu yêu. Con miêu yêu to mấy trăm trượng nhưng miêu yêu châu nhỏ đến lạ lùng, chỉ cỡ bàn tay. Miêu yêu châu hình tròn, mềm mại nhưng mặc kệ Lục Nguyên thi triển pháp lực rót vào trong thế nào cũng không thể công phá miêu yêu châu.

Hay cho miêu yêu châu!

Thời gian bất giác trôi qua năm tháng.

Trong cắn nuốt khói độc, một bóng xanh nhanh chóng xẹt qua, cùng bay với cái bóng còn có óng cửu vĩ miêu yêu to lớn. Lát sau bóng cửu vĩ miêu yêu động, lát sau là bóng xanh động. Qua chốc lát, bóng miêu yêu châu ầm một tiếng như núi ngã.

Kỳ lạ là trong cắn nuốt khói độc thế mà có người hoạt động bình thường được, quái dị thật.

Lục Nguyên thở phào.

cắn nuốt khói độc này phạm vi quá lớn, hắn phát hiện thanh thánh kiếm đạo chỉ có thể ở rìa cắn nuốt khói độc chứ không thể xâm nhập vào trong, trừ phi nuốt một ít văn tự dược văn minh thăng cấp mới có thể tiến vào khu vực càng sâu. Nhưng dù chỉ ở ngoài rìa thì trong thời gian này thu hoạch quá nhiều rồi.

Năm tháng này hắn thu hoạch tổng cộng một ngàn ba trăm con miêu yêu.

Không sai, tròn một ngàn ba trăm con.

Nhiều đến không thể tưởng tượng!

Những người khác cótheer được một con cửu vĩ miêu yêu đã rất vui rồi, mà Lục Nguyên có tới một ngàn ba trăm con, thật là kinh thế hãi tục. Tuy nhiên Lục Nguyên phát hiện cửu vĩ miêu yêu trong khu vực cũng học khôn, giờ đi vào nơi sâu hơn khiến hắn không thể vào, giờ khu vực này không có cửu vĩ miêu yêu nữa.

Tiếc quá! Hắn thầm than, nhưng tính thời gian đã năm tháng rồi.

Còn một tháng nuối là lúc bạt mạch so điểm. Một năm một lần bát mạch so điểm chiếm năm phần cuộc tranh đoạt thụ, còn năm phần khác là do mười năm một lần bát mạch tỷ thí quyết định.

Vốn Lục Nguyên còn định dùng miêu yêu châu cường hóa thân thể.

Tu hành thật ra là tu thân thể, pháp lực, thần hồn cùng với hỗn động không gian, bốn phần.

Thân thể là khâu quan trọng.

Tu sĩ trung ương thiên triều, dù là môn phái nào đều thích miêu yêu châu, nếu không thì miêu yêu châu sẽ chẳng có giá cao như vậy.

Nhưng Lục Nguyên phát hiện trong tay mình không có cách sử dụng miêu yêu châu, cách dùng chắc có gì đặc biệt.

Đương nhiên dù trở lại mình sẽ không nói ra miêu yêu châu của mình đến từ cắn nuốt khói độc, dù sao chí tôn còn không vào được, mình vào được thì rất lạ. Nếu để người Hiên Viên chí tôn biết mình không sợ khói độc thì sẽ nảy ra các loại âm mưu tính kế mình. Tất nhiên một lần được một ngàn ba trăm con miêu yêu thì quá kinh khủng, số lượng rất lớn, đến khi đó mình tùy tiện báo một trăm con chắc được rồi.

Lục Nguyên lập tức rời khỏi vùng cắn nuốt khói độc, bay hướng Kiếm Đạo Thụ.

Lục Nguyên vừa rời khỏi cắn nuốt khói độc không lâu thì cuồng phong thổi đến.

Nơi Lục Nguyên vừa đứng xuất hiện một miêu yêu vô cùng to lớn.

Con miêu yêu cỡ mấy ngàn trượng, không phải chín đuôi.

Mười tám cái đuôi đỏ thẫm ở không trung phe phẩy.

"Chết tiệt, nhân loại đồ sát tộc miêu ta trốn mất rồi." Thập bát miêu yêu thầm nghĩ.

Lục Nguyên ở khu vực miêu yêu châu giết nhiều cửu vĩ miêu yêu tất nhiên dẫn đến miêu yêu cường đại sâu trong khói độc chú ý. Miêu yêu cường đại không phải cửu vĩ miêu tộc mà là thập bát vĩ miêu yêu.

Kỳ thực những miêu yêu này có thể gọi chung là miêu yêu tộc.

Nghe nói thủy tổ của chúng có chín ngàn chín trăm chín mươi chín cái đuôi, mỗi cây ổn ba, ổn cố một cực thế giới, hóa thành một tiểu thiên thế giới.

Thủy tổ chúng nghe nói cũng cỡ cấp chủ văn minh.

Tiếc rằng miêu yêu cấp thủy tổ có chín ngàn chín trăm chín mươi chín cái đuôi lại muốn sáng tạo ra miêu văn minh, lấy miêu thống trị thế giới, kết thúc nhân loại thống trị. Kết quả bị nhiều chủ văn minh nhân tộc đuổi giết, miêu yêu châu của thủy tổ miêu yêu to như quốc gia cũng bị mấy chủ văn minh lấy đến tu luyện thân thể.

Tới đây thì miêu tiểu thiên thế giới sụp đổ, không còn tồn tại.

Miêu yêu đuôi càng nhiều thì miêu yêu châu càng cường đại. Miêu yêu châu của thập bát vĩ miêu yêu so với của cửu vĩ miêu yêu cường rất nhiều.

Lúc này, sâu trong cắn nuốt khói độc, chính giữa có mấy vật quái dị, là mấy thứ này hóa thành cắn nuốt khói độc hiện nay. Trong đó có một khúc xương tràn đầy khói độc, dường như đang triệu hoán Lục Nguyên, chỉ chờ hắn rời khỏi cắn nuốt khói độc thì khúc xương mới từ bỏ triệu hoán.

Dường như khúc xương này và vô tướng thôn phệ công Lục Nguyên luyện tập có chút dính dáng nhau.

Lục Nguyên bay đi, tốc độ không nhanh, mà dù muốn mau cũng không nổi. Trong kiếm tu tinh thần cực kỳ lạ lùng này tùy thời gặp phải đủ tình huống, các loại quái thú to mấy ngàn trượng chọc không nổi, hết cách, chỉ có thể tạm đi đường vòng, ai kêu đẳng cấp yêu thú quá hung tàn.

Dùng thời gian mấy ngày, hắn rốt cuộc trở lại Kiếm Đạo Thụ.

Trở về Kiếm Đạo Thụ, hắn phát hiện mọi người đều đang cố gắng.

Còn hai mươi ngày là đến bát mạch so điểm. Đó là màn diễn quan trọng, mọi người chuẩn bị cho khi đó, sáng tạo kiếm pháp tập trung sáng tạo kiếm pháp, chỉnh sửa cảnh giới kiếm hoàng thì sắp xếp cảnh giới kiếm hoàng, mọi người đều chăm chỉ làm. Lục Nguyên đi tìm Yến Thu Nguyệt, nàng còn đang sáng tạo một bộ kiếm pháp. Bây giờ nàng muốn sáng tạo kiếm pháp cấp bảy, nhưng lấy tu vi như nàng, muốn tạo ra một bộ kiếm pháp khá là khó khăn.

Đây là bộ Yếm Nguyệt Bi Phong kiếm pháp, rất có ý cảnh.

Nhưng Yến Thu Nguyệt riêng sáng chế mấy chiêu yểm nguyệt rất là khó khăn, sáng chế mấy chiêu bi phong cũng khó. Muốn kết hợp yểm nguyệt và bi phong, tạo thành ý cảnh hoàn mỹ vô cùng khó khăn.

Lục Nguyên ở bên cạnh nhìn, thuận tiện chỉ điểm mấy chiêu. Thuận miệng chỉ chiêu không phải muốn Yến Thu Nguyệt làm sao liên kết kiếm chiêu mà dùng góc độ dẫn đạo dạy, khiến nàng suy nghĩ, lấy cách dẫn dắt chỉ điểm. Nói đơn giản là Lục Nguyên dạy ngươi bắt cá chứ không phải tay cầm tay chỉ bắt cá.

Yến Thu Nguyệt được dẫn dắt, có Lục Nguyên chỉ dẫn, mất nửa ngày rốt cuộc hoàn thành bộ kiếm pháp cấp bảy này.

Một bộ kiếm pháp cấp bảy giai đoạn kết cục mất hơn nửa ngày.

Trong mắt Lục Nguyên là vô cùng chậm, bởi vì trong tay hắn, trọn bộ kiếm pháp cấp bảy có thể thuận miệng sáng tạo ra, cực kỳ đơn giản.

Nhưng theo Yến Thu Nguyệt thấy thì có thể ở nửa ngày hoàn thành phần kết thúc bộ kiếm pháp cấp bảy đã là rất nhanh rồi.

Yến Thu Nguyệt vô cùng cảm kích nói:

- Đa tạ Lục sư đệ hỗ trợ.

- Chỉ tiện tay thôi.

Lục Nguyên nói:

- Phải rồi, Yến sư tỷ, miêu yêu châu phải luyện làm sao?

Yến Thu Nguyệt rất kinh ngạc hỏi:

- Miêu yêu châu? Ngươi được đến miêu yêu châu ư?

Lục Nguyên giải thích:

- À, lúc đi dạo gần cắn nuốt khói độc đột nhiên bên cạnh bay ra một số miêu yêu, bị ta chặn giết.

Việc có thể đi vào cắn nuốt khói độc quá kinh thế hãi tục, truyền ra ngoài thì e rằng Hiên Viên chí tôn sẽ đổ ập các loại âm mưu lên đầu mình, cho nên không nói thật.

- Sư đệ thật là quá may mắn.

Yến Thu Nguyệt gật đầu ý là đã hiểu, tất nhiên không ai dám vào cắn nuốt khói độc nhưng có một ít cửu vĩ miêu yêu sẽ tự bay ra ngoài, mọi người săn giết cửu vĩ miêu yêu cũng là từ đây, xem ra Lục Nguyên số đỏ thật. Yến Thu Nguyệt lập tức truyền công pháp hấp thu miêu yêu châu cho Lục Nguyên. Trong Kiếm Môn có rất nhiều loại công pháp này, chẳng qua Lục Nguyên không đi học thôi, coi như là tiểu pháp môn, tiểu kỹ xảo.

Lục Nguyên hỏi:

- Vậy người bình thường ở hỗn động cảnh nhất tầng có thể hấp thu bao nhiêu miêu yêu châu?

Yến Thu Nguyệt về mặt thực chiến, thực lực thì không giỏi lắm nhưng đối với lý luận thì rất rành rẽ.

Nàng đáp:

- Bình thường hỗn động cảnh nhất tầng có thể hấp thu năm viên miêu yêu châu. Hỗn động cảnh nhị tầng có thể hấp thu mười viên miêu yêu châu. Đại đạo cảnh tam tầng có thể hấp thu hai mươi viên miêu yêu châu. Hỗn động cảnh tứ tầng có thể hấp thu bốn mươi viên miêu yêu châu, cứ thế tính gấp hai. Đến hỗn động cảnh thập tầng có thể hấp thu hai ngàn năm trăm sáu mươi viên miêu yêu châu. Nghe nói một khi cùng thế giới cảnh hấp thu đủ miêu yêu châu rồi bị người đồng cấp khác đánh trúng đều không bị thương, chỉ cấp cao nhất mới tạo thành tổn thương không tính quá nặng.

Yến Thu Nguyệt cảm thán bảo:

- Tiếc rằng ở đâu ra loại miêu yêu châu này.

Nàng đang ở hỗn động cảnh nhị tầng nhưng có tổng cộng ba viên miêu yêu châu mà thôi.

Lục Nguyên cảm ơn Yến Thu Nguyệt, trở lại sân mình cư ngụ, bắt đầu bế quan.

Hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất trong phòng mình, tay động, lấy ra một viên miêu yêu châu. Miêu yêu châu cỡ bàn tay.

Lục Nguyên quát dài, mở miệng hút, hút miêu yêu châu vào bụng. Mới hút vào bụng hắn liền phát hiện có lực lượng mềm nhũn kỳ lạ xông vào làn da, máu thịt, và ngũtanjg lục phủ. Loại lực lượng kỳ lạ này không tăng cường pháp lực mà là thân thể.

Lực lượng kỳ lạ này lôi kéo với lực lượng vô thượng kim thần, dường như đang tổ chức lại kết cấu thân thể. Nhưng hắn lập tức cảm giác lực lượng không đủ.

Lục Nguyên không chút do dự lại quăng một viên miêu yêu châu vào họng. Ném một viên rồi mặt sau ném ba, bốn viên miêu yêu châu vào, từng đợt lực lượng vọt khắp thân thể hắn, đó là lực lượng cực kỳ mềm mại, vô thượng kim thân là lực lơnjg cực cương.

Lực lượng cương và nhu cùng tuôn trào trong thân thể.

Một lát là cực cương, chốc lát là cực nhu.

Nhưng mặt sau lực lượng cương vẫn chiếm trên cơ, Lục Nguyên phát hiện trong người mình lực lượng nhu chiếm quá ít, thế là tiếp tục nuốt vòa miêu yêu châu. Nhiều miêu yêu châu không ngừng bị hắn nuốt vào người, cùng cực cương vô thượng kim thân trung hòa.

Viên thứ sáu.

Viên thứ bảy.

Viên thứ mười.

Viên thứ mười ba.

Viên thứ mười lăm.

Đến viên thứ mười lăm thì Lục Nguyên cảm giác thân thể không ngừng biến cường, lực lượng cương và nhu không ngừng trung hòa, gần như đã hoàn thành xong. Hắn phát hiện thân thể độ cứng tương đương với trước, nhưng độ nhuyễn tăng lên rất nhiều.

Lúc này thân thể Lục Nguyên bắt đầu tiến hóa đến vô thượng cương nhu thân, không còn là vô thượng kim thân trước đó nữa.

Lúc bình thường cách đánh của Lục Nguyên là không để đối phương đánh trúng, loại vô thượng cương nhu thân không có ích gì nhưng lăn lộn trong trung ương thiên triều, nói không bị ai đánh trúng một lần là nói khoác, làm sao cũng không khả năng, cho nên vô thượng cương nhu thân bình thường không là gì, một khi vận dụng thì rất hữu dụng.

Lục Nguyên phân tích vô thượng cương nhu thân của mình, khi vẫn còn là vô thượng kim thân thì lực phòng ngự thân thể gấp ba cùng cảnh giới, chủ yếu vì thiên địa pháp tướng của mình chảy ra bao nhiêu tinh hoa quyết định.

Vô thượng cương nhu thân của mình, vô thượng kim thân là cương, miêu yêu châu là nhu, nhu và cương kết hợp tương đương, lực phòng ngự mặt nhu lại là gấp ba cùng cảnh giới.

Vậy tổng kết lại, giờ thống kê lực phòng ngự của mình là gấp sáu phần cùng cảnh giới.

Đó là lực phòng ngự cường cỡ nào chứ, chẳng ngờ gấp sáu lần cùng cảnh giới.

Lực phòng ngự như vậy, hỗn động cảnh nhất tầng, nhị tầng đánh Lục Nguyên e rằng không đánh ngã được hắn. Dù là hỗn động cảnh tam tầng công kích Lục Nguyên, đánh trúng vài cái sẽ bị thương nhẹ chứ không quá nặng, đương nhiên nếu là hỗn động cảnh tứ tầng tấn công Lục Nguyên thì hắn chống đỡ không nổi.

Lần này dùng hết mười lăm miêu yêu châu, trong số một ngàn ba trăm miêu yêu châu thì con số này xem như rất ít ỏi, gần như bỏ qua. Miêu yêu châu giữ lại hết, không thể đưa làm điểm được. Miêu yêu cốt thì để lại chút ít, dù sao mình cần luyện chế tiên kiếm. Miêu yêu da dùng để làm phòng cụ, hoàn toàn vô dụng với mình, có thể đổi thành điểm tinh thần.

Mấy ngày tiếp theo Lục Nguyên lại luyện kiếm pháp vài ngày, uống rượu vài ngày, tùy tay sáng tạo mấy bộ kiếm pháp. Rốt cuộc, một phần cuộc tranh đoạt thụ, bát mạch so điểm sắp bắt đầu.

Cái này sẽ quyết định môn hạ tám vị chí tôn ai chiếm vị trí tốt tầng nào.

Lần này môn hạ Thái Sử chí tôn ai nấy tràn trề tự tin, bởi vì có Lục sư đệ sáng tạo kiếm pháp rất là nhiều, trám khá nhiều điểm, rất giúp sức.

Lần này nhất định phải thắng, không ở tầng thứ tám nữa.

Mười lăm người, mỗi người siết chặt nắm tay.

Khi mặt trời dâng lên, đỉnh cao nhất Kiếm Đạo Thụ cao vạn trượng tẩm trong ánh nắng.

Sau đó chậm rãi hướng ra một khóc gỗ mới.

Kiếm Đạo Thụ chính là cây chịu tải kiếm đạo khí vận.

Gốc cây này bản thân cường đại vô cùng.

Cùng lúc đó cũng bị các đời tiền bối Kiếm Môn đánh xuống nhiều cấm pháp.

Trừ các tầng có người cư ngụ, nhánh cây Kiếm Đạo Thụ không thể lay động được. Từng có hỗn động cảnh tứ tầng dùng lực lượng to lớn công kích, kết quả Kiếm Đạo Thụ không chút phản ứng. Nhưng mỗi năm một ngày ngày, khi ánh mặt trời chiếu ở đỉnh cao, tại chỗ cao nhất sẽ xuất hiện một khúc gỗ mới.

Khúc gỗ này mỗi năm sẽ bị chém xuống, thật ra không chém cũng chẳng có tác dụng gì, một tháng sau sẽ héo tàn.

Bởi vì vạn trượng đã là cực hạn của Kiếm Đạo Thụ.

Kiếm đạo, tại kỷ nguyên này không dài được.

Kiếm Đạo Thụ tại kỷ nguyên này cũng không dài nổi.

Khúc gỗ mới này không lớn nhưng tác dụng thì cực kỳ to, đủ các ích lợi.

Không biết khi nào thì ra quy định, mỗi năm một lần trong cuộc tranh đoạt thụ, người cống hiến nhiều điểm nhất có thể được khúc gỗ mới này.

Một ngày này rốt cuộc đến.

Cuộc tranh đoạt thụ, mỗi lần đều ở đỉnh chóp Kiếm Đạo Thụ. Tại đỉnh Kiếm Đạo Thụ không có bất cứ ai ở, dù là tầng thứ nhất Hiên Viên chí tôn ở cũng thấp hơn đỉnh chóp chút.

Thái Sử Bi quát dài một tiếng:

- Một ngày này rốt cuộc đến!

Gã có chút cảm thán, trong tay gã môn hạ Thái Sử chí tôn luôn bị đè ép, ở tận cùng Kiếm Đạo Thụ. Thái Sử Bi biết tài năng của mình có hạn, cố tình Yến sư đệ mạnh nhất giờ xa tại di thất địa, thấy thứ chi có tài đều chết, Tống Địa có tài thì mấy trăm năm bị tâm ma vây khốn, may là lần này thua dưới tay Lục Nguyên, rốt cuộc đại triệt đại ngộ, mở tâm ma, nhưng muốn gã nhảy vọt thì còn xa lắm. Sư phụ viết thư riêng cho mình muốn để Lục sư đệ làm hắc mã đó.

432. Chương 823-824: Một Vạn Năm Ngàn Tám Trăm Điểm

Một kiếm của Lục Nguyên đã đâm vào vuốt cửu vĩ miêu yêu, mượn sức, lấy tư thế càng diệu nhào qua, lại thi triển một kiếm, một kiếm nối tiếp kiếm, không ngừng xuấ kiếm đánh về phía cửu vĩ miêu yêu. Con cửu vĩ miêu yêu muốn đem Lục Nguyên thành điểm tâm, kết quả nó thành điểm tâm của hắn.

Sau mấy chục chiêu, cửu vĩ miêu yêu đắt giá bị Lục Nguyên đánh chết.

Một kiếm qua đi, dùng đại pháp lực hút ra miêu yêu châu của miêu yêu. Con miêu yêu to mấy trăm trượng nhưng miêu..3.369852v yêu châu nhỏ đến lạ lùng, chỉ cỡ bàn tay. Miêu yêu châu hình tròn, mềm mại nhưng mặc kệ Lục Nguyên thi triển pháp lực rót vào trong thế nào cũng không thể công phá miêu yêu châu.

Hay cho miêu yêu châu!

Thời gian bất giác trôi qua năm tháng.

Trong cắn nuốt khói độc, một bóng xanh nhanh chóng xẹt qua, cùng bay với cái bóng còn có óng cửu vĩ miêu yêu to lớn. Lát sau bóng cửu vĩ miêu yêu động, lát sau là bóng xanh động. Qua chốc lát, bóng miêu yêu châu ầm một tiếng như núi ngã.

Kỳ lạ là trong cắn nuốt khói độc thế mà có người hoạt động bình thường được, quái dị thật.

Lục Nguyên thở phào.

cắn nuốt khói độc này phạm vi quá lớn, hắn phát hiện thanh thánh kiếm đạo chỉ có thể ở rìa cắn nuốt khói độc chứ không thể xâm nhập vào trong, trừ phi nuốt một ít văn tự dược văn minh thăng cấp mới có thể tiến vào khu vực càng sâu. Nhưng dù chỉ ở ngoài rìa thì trong thời gian này thu hoạch quá nhiều rồi.

Năm tháng này hắn thu hoạch tổng cộng một ngàn ba trăm con miêu yêu.

Không sai, tròn một ngàn ba trăm con.

Nhiều đến không thể tưởng tượng!

Những người khác cótheer được một con cửu vĩ miêu yêu đã rất vui rồi, mà Lục Nguyên có tới một ngàn ba trăm con, thật là kinh thế hãi tục. Tuy nhiên Lục Nguyên phát hiện cửu vĩ miêu yêu trong khu vực cũng học khôn, giờ đi vào nơi sâu hơn khiến hắn không thể vào, giờ khu vực này không có cửu vĩ miêu yêu nữa.

Tiếc quá! Hắn thầm than, nhưng tính thời gian đã năm tháng rồi.

Còn một tháng nuối là lúc bạt mạch so điểm. Một năm một lần bát mạch so điểm chiếm năm phần cuộc tranh đoạt thụ, còn năm phần khác là do mười năm một lần bát mạch tỷ thí quyết định.

Vốn Lục Nguyên còn định dùng miêu yêu châu cường hóa thân thể.

Tu hành thật ra là tu thân thể, pháp lực, thần hồn cùng với hỗn động không gian, bốn phần.

Thân thể là khâu quan trọng.

Tu sĩ trung ương thiên triều, dù là môn phái nào đều thích miêu yêu châu, nếu không thì miêu yêu châu sẽ chẳng có giá cao như vậy.

Nhưng Lục Nguyên phát hiện trong tay mình không có cách sử dụng miêu yêu châu, cách dùng chắc có gì đặc biệt.

Đương nhiên dù trở lại mình sẽ không nói ra miêu yêu châu của mình đến từ cắn nuốt khói độc, dù sao chí tôn còn không vào được, mình vào được thì rất lạ. Nếu để người Hiên Viên chí tôn biết mình không sợ khói độc thì sẽ nảy ra các loại âm mưu tính kế mình. Tất nhiên một lần được một ngàn ba trăm con miêu yêu thì quá kinh khủng, số lượng rất lớn, đến khi đó mình tùy tiện báo một trăm con chắc được rồi.

Lục Nguyên lập tức rời khỏi vùng cắn nuốt khói độc, bay hướng Kiếm Đạo Thụ.

Lục Nguyên vừa rời khỏi cắn nuốt khói độc không lâu thì cuồng phong thổi đến.

Nơi Lục Nguyên vừa đứng xuất hiện một miêu yêu vô cùng to lớn.

Con miêu yêu cỡ mấy ngàn trượng, không phải chín đuôi.

Mười tám cái đuôi đỏ thẫm ở không trung phe phẩy.

"Chết tiệt, nhân loại đồ sát tộc miêu ta trốn mất rồi." Thập bát miêu yêu thầm nghĩ.

Lục Nguyên ở khu vực miêu yêu châu giết nhiều cửu vĩ miêu yêu tất nhiên dẫn đến miêu yêu cường đại sâu trong khói độc chú ý. Miêu yêu cường đại không phải cửu vĩ miêu tộc mà là thập bát vĩ miêu yêu.

Kỳ thực những miêu yêu này có thể gọi chung là miêu yêu tộc.

Nghe nói thủy tổ của chúng có chín ngàn chín trăm chín mươi chín cái đuôi, mỗi cây ổn ba, ổn cố một cực thế giới, hóa thành một tiểu thiên thế giới.

Thủy tổ chúng nghe nói cũng cỡ cấp chủ văn minh.

Tiếc rằng miêu yêu cấp thủy tổ có chín ngàn chín trăm chín mươi chín cái đuôi lại muốn sáng tạo ra miêu văn minh, lấy miêu thống trị thế giới, kết thúc nhân loại thống trị. Kết quả bị nhiều chủ văn minh nhân tộc đuổi giết, miêu yêu châu của thủy tổ miêu yêu to như quốc gia cũng bị mấy chủ văn minh lấy đến tu luyện thân thể.

Tới đây thì miêu tiểu thiên thế giới sụp đổ, không còn tồn tại.

Miêu yêu đuôi càng nhiều thì miêu yêu châu càng cường đại. Miêu yêu châu của thập bát vĩ miêu yêu so với của cửu vĩ miêu yêu cường rất nhiều.

Lúc này, sâu trong cắn nuốt khói độc, chính giữa có mấy vật quái dị, là mấy thứ này hóa thành cắn nuốt khói độc hiện nay. Trong đó có một khúc xương tràn đầy khói độc, dường như đang triệu hoán Lục Nguyên, chỉ chờ hắn rời khỏi cắn nuốt khói độc thì khúc xương mới từ bỏ triệu hoán.

Dường như khúc xương này và vô tướng thôn phệ công Lục Nguyên luyện tập có chút dính dáng nhau.

Lục Nguyên bay đi, tốc độ không nhanh, mà dù muốn mau cũng không nổi. Trong kiếm tu tinh thần cực kỳ lạ lùng này tùy thời gặp phải đủ tình huống, các loại quái thú to mấy ngàn trượng chọc không nổi, hết cách, chỉ có thể tạm đi đường vòng, ai kêu đẳng cấp yêu thú quá hung tàn.

Dùng thời gian mấy ngày, hắn rốt cuộc trở lại Kiếm Đạo Thụ.

Trở về Kiếm Đạo Thụ, hắn phát hiện mọi người đều đang cố gắng.

Còn hai mươi ngày là đến bát mạch so điểm. Đó là màn diễn quan trọng, mọi người chuẩn bị cho khi đó, sáng tạo kiếm pháp tập trung sáng tạo kiếm pháp, chỉnh sửa cảnh giới kiếm hoàng thì sắp xếp cảnh giới kiếm hoàng, mọi người đều chăm chỉ làm. Lục Nguyên đi tìm Yến Thu Nguyệt, nàng còn đang sáng tạo một bộ kiếm pháp. Bây giờ nàng muốn sáng tạo kiếm pháp cấp bảy, nhưng lấy tu vi như nàng, muốn tạo ra một bộ kiếm pháp khá là khó khăn.

Đây là bộ Yếm Nguyệt Bi Phong kiếm pháp, rất có ý cảnh.

Nhưng Yến Thu Nguyệt riêng sáng chế mấy chiêu yểm nguyệt rất là khó khăn, sáng chế mấy chiêu bi phong cũng khó. Muốn kết hợp yểm nguyệt và bi phong, tạo thành ý cảnh hoàn mỹ vô cùng khó khăn.

Lục Nguyên ở bên cạnh nhìn, thuận tiện chỉ điểm mấy chiêu. Thuận miệng chỉ chiêu không phải muốn Yến Thu Nguyệt làm sao liên kết kiếm chiêu mà dùng góc độ dẫn đạo dạy, khiến nàng suy nghĩ, lấy cách dẫn dắt chỉ điểm. Nói đơn giản là Lục Nguyên dạy ngươi bắt cá chứ không phải tay cầm tay chỉ bắt cá.

Yến Thu Nguyệt được dẫn dắt, có Lục Nguyên chỉ dẫn, mất nửa ngày rốt cuộc hoàn thành bộ kiếm pháp cấp bảy này.

Một bộ kiếm pháp cấp bảy giai đoạn kết cục mất hơn nửa ngày.

Trong mắt Lục Nguyên là vô cùng chậm, bởi vì trong tay hắn, trọn bộ kiếm pháp cấp bảy có thể thuận miệng sáng tạo ra, cực kỳ đơn giản.

Nhưng theo Yến Thu Nguyệt thấy thì có thể ở nửa ngày hoàn thành phần kết thúc bộ kiếm pháp cấp bảy đã là rất nhanh rồi.

Yến Thu Nguyệt vô cùng cảm kích nói:

- Đa tạ Lục sư đệ hỗ trợ.

- Chỉ tiện tay thôi.

Lục Nguyên nói:

- Phải rồi, Yến sư tỷ, miêu yêu châu phải luyện làm sao?

Yến Thu Nguyệt rất kinh ngạc hỏi:

- Miêu yêu châu? Ngươi được đến miêu yêu châu ư?

Lục Nguyên giải thích:

- À, lúc đi dạo gần cắn nuốt khói độc đột nhiên bên cạnh bay ra một số miêu yêu, bị ta chặn giết.

Việc có thể đi vào cắn nuốt khói độc quá kinh thế hãi tục, truyền ra ngoài thì e rằng Hiên Viên chí tôn sẽ đổ ập các loại âm mưu lên đầu mình, cho nên không nói thật.

- Sư đệ thật là quá may mắn.

Yến Thu Nguyệt gật đầu ý là đã hiểu, tất nhiên không ai dám vào cắn nuốt khói độc nhưng có một ít cửu vĩ miêu yêu sẽ tự bay ra ngoài, mọi người săn giết cửu vĩ miêu yêu cũng là từ đây, xem ra Lục Nguyên số đỏ thật. Yến Thu Nguyệt lập tức truyền công pháp hấp thu miêu yêu châu cho Lục Nguyên. Trong Kiếm Môn có rất nhiều loại công pháp này, chẳng qua Lục Nguyên không đi học thôi, coi như là tiểu pháp môn, tiểu kỹ xảo.

Lục Nguyên hỏi:

- Vậy người bình thường ở hỗn động cảnh nhất tầng có thể hấp thu bao nhiêu miêu yêu châu?

Yến Thu Nguyệt về mặt thực chiến, thực lực thì không giỏi lắm nhưng đối với lý luận thì rất rành rẽ.

Nàng đáp:

- Bình thường hỗn động cảnh nhất tầng có thể hấp thu năm viên miêu yêu châu. Hỗn động cảnh nhị tầng có thể hấp thu mười viên miêu yêu châu. Đại đạo cảnh tam tầng có thể hấp thu hai mươi viên miêu yêu châu. Hỗn động cảnh tứ tầng có thể hấp thu bốn mươi viên miêu yêu châu, cứ thế tính gấp hai. Đến hỗn động cảnh thập tầng có thể hấp thu hai ngàn năm trăm sáu mươi viên miêu yêu châu. Nghe nói một khi cùng thế giới cảnh hấp thu đủ miêu yêu châu rồi bị người đồng cấp khác đánh trúng đều không bị thương, chỉ cấp cao nhất mới tạo thành tổn thương không tính quá nặng.

Yến Thu Nguyệt cảm thán bảo:

- Tiếc rằng ở đâu ra loại miêu yêu châu này.

Nàng đang ở hỗn động cảnh nhị tầng nhưng có tổng cộng ba viên miêu yêu châu mà thôi.

Lục Nguyên cảm ơn Yến Thu Nguyệt, trở lại sân mình cư ngụ, bắt đầu bế quan.

Hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất trong phòng mình, tay động, lấy ra một viên miêu yêu châu. Miêu yêu châu cỡ bàn tay.

Lục Nguyên quát dài, mở miệng hút, hút miêu yêu châu vào bụng. Mới hút vào bụng hắn liền phát hiện có lực lượng mềm nhũn kỳ lạ xông vào làn da, máu thịt, và ngũtanjg lục phủ. Loại lực lượng kỳ lạ này không tăng cường pháp lực mà là thân thể.

Lực lượng kỳ lạ này lôi kéo với lực lượng vô thượng kim thần, dường như đang tổ chức lại kết cấu thân thể. Nhưng hắn lập tức cảm giác lực lượng không đủ.

Lục Nguyên không chút do dự lại quăng một viên miêu yêu châu vào họng. Ném một viên rồi mặt sau ném ba, bốn viên miêu yêu châu vào, từng đợt lực lượng vọt khắp thân thể hắn, đó là lực lượng cực kỳ mềm mại, vô thượng kim thân là lực lơnjg cực cương.

Lực lượng cương và nhu cùng tuôn trào trong thân thể.

Một lát là cực cương, chốc lát là cực nhu.

Nhưng mặt sau lực lượng cương vẫn chiếm trên cơ, Lục Nguyên phát hiện trong người mình lực lượng nhu chiếm quá ít, thế là tiếp tục nuốt vòa miêu yêu châu. Nhiều miêu yêu châu không ngừng bị hắn nuốt vào người, cùng cực cương vô thượng kim thân trung hòa.

Viên thứ sáu.

Viên thứ bảy.

Viên thứ mười.

Viên thứ mười ba.

Viên thứ mười lăm.

Đến viên thứ mười lăm thì Lục Nguyên cảm giác thân thể không ngừng biến cường, lực lượng cương và nhu không ngừng trung hòa, gần như đã hoàn thành xong. Hắn phát hiện thân thể độ cứng tương đương với trước, nhưng độ nhuyễn tăng lên rất nhiều.

Lúc này thân thể Lục Nguyên bắt đầu tiến hóa đến vô thượng cương nhu thân, không còn là vô thượng kim thân trước đó nữa.

Lúc bình thường cách đánh của Lục Nguyên là không để đối phương đánh trúng, loại vô thượng cương nhu thân không có ích gì nhưng lăn lộn trong trung ương thiên triều, nói không bị ai đánh trúng một lần là nói khoác, làm sao cũng không khả năng, cho nên vô thượng cương nhu thân bình thường không là gì, một khi vận dụng thì rất hữu dụng.

Lục Nguyên phân tích vô thượng cương nhu thân của mình, khi vẫn còn là vô thượng kim thân thì lực phòng ngự thân thể gấp ba cùng cảnh giới, chủ yếu vì thiên địa pháp tướng của mình chảy ra bao nhiêu tinh hoa quyết định.

Vô thượng cương nhu thân của mình, vô thượng kim thân là cương, miêu yêu châu là nhu, nhu và cương kết hợp tương đương, lực phòng ngự mặt nhu lại là gấp ba cùng cảnh giới.

Vậy tổng kết lại, giờ thống kê lực phòng ngự của mình là gấp sáu phần cùng cảnh giới.

Đó là lực phòng ngự cường cỡ nào chứ, chẳng ngờ gấp sáu lần cùng cảnh giới.

Lực phòng ngự như vậy, hỗn động cảnh nhất tầng, nhị tầng đánh Lục Nguyên e rằng không đánh ngã được hắn. Dù là hỗn động cảnh tam tầng công kích Lục Nguyên, đánh trúng vài cái sẽ bị thương nhẹ chứ không quá nặng, đương nhiên nếu là hỗn động cảnh tứ tầng tấn công Lục Nguyên thì hắn chống đỡ không nổi.

Lần này dùng hết mười lăm miêu yêu châu, trong số một ngàn ba trăm miêu yêu châu thì con số này xem như rất ít ỏi, gần như bỏ qua. Miêu yêu châu giữ lại hết, không thể đưa làm điểm được. Miêu yêu cốt thì để lại chút ít, dù sao mình cần luyện chế tiên kiếm. Miêu yêu da dùng để làm phòng cụ, hoàn toàn vô dụng với mình, có thể đổi thành điểm tinh thần.

Mấy ngày tiếp theo Lục Nguyên lại luyện kiếm pháp vài ngày, uống rượu vài ngày, tùy tay sáng tạo mấy bộ kiếm pháp. Rốt cuộc, một phần cuộc tranh đoạt thụ, bát mạch so điểm sắp bắt đầu.

Cái này sẽ quyết định môn hạ tám vị chí tôn ai chiếm vị trí tốt tầng nào.

Lần này môn hạ Thái Sử chí tôn ai nấy tràn trề tự tin, bởi vì có Lục sư đệ sáng tạo kiếm pháp rất là nhiều, trám khá nhiều điểm, rất giúp sức.

Lần này nhất định phải thắng, không ở tầng thứ tám nữa.

Mười lăm người, mỗi người siết chặt nắm tay.

Khi mặt trời dâng lên, đỉnh cao nhất Kiếm Đạo Thụ cao vạn trượng tẩm trong ánh nắng.

Sau đó chậm rãi hướng ra một khóc gỗ mới.

Kiếm Đạo Thụ chính là cây chịu tải kiếm đạo khí vận.

Gốc cây này bản thân cường đại vô cùng.

Cùng lúc đó cũng bị các đời tiền bối Kiếm Môn đánh xuống nhiều cấm pháp.

Trừ các tầng có người cư ngụ, nhánh cây Kiếm Đạo Thụ không thể lay động được. Từng có hỗn động cảnh tứ tầng dùng lực lượng to lớn công kích, kết quả Kiếm Đạo Thụ không chút phản ứng. Nhưng mỗi năm một ngày ngày, khi ánh mặt trời chiếu ở đỉnh cao, tại chỗ cao nhất sẽ xuất hiện một khúc gỗ mới.

Khúc gỗ này mỗi năm sẽ bị chém xuống, thật ra không chém cũng chẳng có tác dụng gì, một tháng sau sẽ héo tàn.

Bởi vì vạn trượng đã là cực hạn của Kiếm Đạo Thụ.

Kiếm đạo, tại kỷ nguyên này không dài được.

Kiếm Đạo Thụ tại kỷ nguyên này cũng không dài nổi.

Khúc gỗ mới này không lớn nhưng tác dụng thì cực kỳ to, đủ các ích lợi.

Không biết khi nào thì ra quy định, mỗi năm một lần trong cuộc tranh đoạt thụ, người cống hiến nhiều điểm nhất có thể được khúc gỗ mới này.

Một ngày này rốt cuộc đến.

Cuộc tranh đoạt thụ, mỗi lần đều ở đỉnh chóp Kiếm Đạo Thụ. Tại đỉnh Kiếm Đạo Thụ không có bất cứ ai ở, dù là tầng thứ nhất Hiên Viên chí tôn ở cũng thấp hơn đỉnh chóp chút.

Thái Sử Bi quát dài một tiếng:

- Một ngày này rốt cuộc đến!

Gã có chút cảm thán, trong tay gã môn hạ Thái Sử chí tôn luôn bị đè ép, ở tận cùng Kiếm Đạo Thụ. Thái Sử Bi biết tài năng của mình có hạn, cố tình Yến sư đệ mạnh nhất giờ xa tại di thất địa, thấy thứ chi có tài đều chết, Tống Địa có tài thì mấy trăm năm bị tâm ma vây khốn, may là lần này thua dưới tay Lục Nguyên, rốt cuộc đại triệt đại ngộ, mở tâm ma, nhưng muốn gã nhảy vọt thì còn xa lắm. Sư phụ viết thư riêng cho mình muốn để Lục sư đệ làm hắc mã đó.

Mấy thứ hạng đầu sáng tạo kiếm pháp không nhiều giá trị điểm, chỉ khoảng hai, ba ngàn điểm. Mỗi lần đều là phái Hiên Viên chí tôn sáng tạo ra kiếm pháp có số điểm cao nhất, thậm chí được năm ngàn điểm.

Kiếm Cửu sắc mặt quái lạ khiến mọi người bắt đầu nghi ngờ, dù Đoan Mộc Như Hổ nói là môn hạ Thái Sử chí tôn sáng tạo ra kiếm pháp chỉ một trăm điểm, thực tế cũng biết đó là không khả năng, chắc là sáu, bảy trăm điểm, dù gì Thái Sử Bi, Tống Địa có chút tài năng.

Kiếm Cửu sắc mặt quái lạ thật lâu sau rốt cuộc lên tiếng:

- Môn hạ Thái Sử chí tôn sáng tạo kiếm pháp tổng cộng điểm kiếm tu tinh thần là một vạn năm ngàn tám trăm điểm.

Điểm kiếm tu tinh thần một vạn năm ngàn tám trăm điểm!

Số điểm thế này quá cao rồi đi.

Không biết khi nào thì Kiếm Linh Đế Cơ mặc cửu thiên vũ sa trắng, che vải mỏng, bí ẩn mà cao quý đến. Kiếm Linh Đế Cơ đến gây nên xôn xao, đám Kiếm Ngục, Kiếm Ma đều mắt sáng ngời nhìn. Nhưng Kiếm Linh Đế Cơ tuy kinh diễm lại bị số điểm lất án.

Một vạn năm ngàn tám trăm điểm!

Không ngờ là một vạn năm ngàn tám trăm điểm!

Làm sao có thể!

Điểm tinh thần cao như vậy.

Bình thường mỗi năm, môn hạ Thái Sử chí tôn sáng tạo kiếm pháp có số điểm là khoảng một ngàn, sao có thể có một vạn năm ngàn tám trăm điểm được? Dù là môn hạ Hiên Viên chí tôn xếp ở tầng thứ nhất bình thường khoảng năm ngàn điểm thôi, sẽ không lên tới một vạn năm ngàn tám trăm điểm. Số điểm này quá khủng khiếp rồi.

Phút chốc mọi người lặng ngắt như tờ, ai nấy sắc mặt quái dị.

Mọi người xem như hiểu tại sao Kiếm Cửu sắc mặt lạ như vậy.

Bây giờ đến phiên mọi người mặt quái dị.

Đoan Mộc Như Hổ quát dài một tiếng:

- Cái này không có khả năng, làm sao có nhiều điểm tinh thần như vậy, chắc chắn sai ở đâu rồi.

Kiếm Cửu tằng hắng, nói:

- Một năm nay môn hạ Thái Sử chí tôn sáng tạo ra kiếm pháp cấp sáu tổng cộng hai mươi bảy bộ, kiếm pháp cấp bảy bốn bộ, kiếm pháp cấp chín năm bộ.

Khi Kiếm Cửu đọc đến đây thì Đoan Mộc Như Hổ thầm nghĩ, quả nhiên tính sai, mới rồi thống kê ra, ghê gớm nhất chỉ năm, sáu ngàn điểm là cùng, sao có thể là một vạn năm ngàn tám trăm điểm, quả nhiên tính sai. Đương nhiên năm, sáu ngàn điểm đã là ghê gớm lắm rồi, lần này môn hạ Thái Sử chí tôn biểu hiện không tệ, đáng tiếc vẫn bị chúng ta áp chế, Đoan Mộc Như Hổ thầm nghĩ.

Quả nhiên tính sai rồi ư?

Nhưng Kiếm Cửu trưởng lão là nhân tài của Kiếm Chủ, chắc sẽ không phạm sai lầm như vậy mới đúng.

Kiếm Cửu trưởng lão khựng lại một chút, nói:

- Một bộ kiếm pháp cấp tinh thần.

- Cái gì?

- Kiếm pháp cấp tinh thần?

- Sao có thể được?

- Môn hạ Thái Sử chí tôn sao có thể sáng tạo ra kiếm pháp cấp tinh thần được?

- Không thể tin, có phải là sai lầm không vậy?

Có người nghi ngờ là lầm, bởi vì có thể sáng tạo ra kiếm pháp cấp tinh thần là điều không thể nào. Dù là kiếm đạo bát cực cũng không có ai sáng tạo ra kiếm pháp cấp tinh thần. Cho nên Đoan Mộc Như Hổ kinh sợ, thật ra không chỉ có gã thôi.

Môn hạ Hiên Viên chí tôn Kiếm Ngục chấn kinh, khí chất thâm trầm như ngục cũng bị đánh vỡ không ít.

Kiếm Tuệ vốn ở một bên nhẹ phẩy quạt lông như Khổng Minh sống trên đời, nhưng tay lay quạt cứng đờ.

Môn hạ Thượng Quan chí tôn, Kiếm Ma ma khí âm trầm bùng nổ, chớp mắt ma khí như núi ập xuống làm người bên cạnh bị áp lực.

Môn hạ Đông Dã chí tôn Kiếm Hùng, cũng là một trong kiếm đạo bát cực, là gã đàn ông cao như núi cơ bắp cục cục, sau lưng là kiếm như cánh cửa, khuôn mặt chữ điền, có hàm râu thô đến đâm người, lưng giắt hồ lô rượu, bộ dạng phóng khoáng.

Đông Dã chí tôn Đông Dã Thương chính là trong bát đại chí tôn có sức chiến đấu giỏi nhất, thực lực cũng ở vài hàng đầu trong các chí tôn. Chân chính kế thừa y bát của gã, tương lai chắc chắn là xuất lam mà thắng vu lam, chính là gã đàn ông Kiếm Hùng vô cùng phóng khoáng này.

Kiếm đạo bát cực đến đây đã có bảy người lộ mặt.

Kiếm Ngục, Kiếm Hùng, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Kiếm Tham, những người này không ai dễ chọc, Kiếm Linh Đế Cơ và Kiếm Tú là yếu nhất.

Kiếm Hùng nghe là kiếm pháp cấp tinh thần thì cất tiếng cười.

Kiếm Linh Đế Cơ mắt đẹp co rụt.

Kiếm Tú kinh sợ.

Kiếm đạo bát cực lần này có sáu người đến.

Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Kiếm Hùng, Kiếm Linh Đế Cơ, Kiếm Tú, sau người do dự một lúc đều cùng nhìn Lục Nguyên.

Môn hạ Thái Sử chí tôn có tài năng chỉ ít ỏi hai người, một là Thái Sử Bi, một là Tống Địa. Chính là hai người này có thể sáng tạo kiếm pháp cấp chín. Đúng rồi, bốn huynh đệ họ Cát điên khùng từng lông một bộ kiếm pháp cấp chín, nhưng chỉ là một bộ mà thôi, loại ngẫu nhiên điên này căn bản không khả năng sáng tạo ra kiếm pháp cấp tinh thần.

Thái Sử Bi, Tống Địa thì tài hoa không đủ, hao hết nhiều năm tốn công sức mới sáng tạo ra kiếm pháp cấp chín. Mọi người tin tưởng nhưng muốn nói hai người họ có thể sáng tạo kiếm pháp cấp tinh thần thì không tin nổi.

Vậy nên chỉ có một khả năng.

Lục Nguyên! Lục Nguyên vừa đến kiếm tu tinh thần, Lục Nguyên ở kiếm môn tinh thần, sáng tạo rất nhiều chiến tích kinh người, ví dụ như liên tục thắng ba vạn, ví dụ Vệ Tinh Lôi, nhưng dù là vậy thì ánh mắt mọi người nìn Lục Nguyên vẫn khó thể tin.

Đoan Mộc Như Hổ thầm nghĩ, gã cũng lập tức nghĩ đến Lục Nguyên. Thái Sử Bi có tài nhưng không khả năng đến mức đó, tuy nhiên Lục Nguyên trẻ tuổi như vậy mà sáng tạo kiếm pháp cấp tinh thần. Sáng tạo ra kiếm pháp cấp tinh thần khó khăn đến cực điểm, hiển nhiên phá kỷ lục kiếm tu tinh thần, không lẽ bộ kiếm pháp cấp tinh thần này tham khảo những người khác?

Khi Đoan Mộc Như Hổ ở trong lòng suy tư thì Kiếm Tuệ mở miệng:

- Kiếm Cửu trưởng lão, mượn một bộ kiếm pháp cấp tinh thần là cần một ngàn điểm tinh thần đúng không? Ta thanh toán một ngàn điểm tinh thần quan sát bộ kiếm pháp cấp tinh thần này.

Kiếm Tuệ phát hiện Lục Nguyên có chút ngoài dự đoán của gã, cho nên lập tức yêu cầu xem kiếm pháp kia, để hiểu tiến độ kiếm pháp của hắn.

Kiếm Ma cười âm trầm nói:

- Ta cũng một ngàn điểm tinh thần quan sát bộ kiếm pháp kia.

Kiếm Ma bản năng cảm giác trên kiếm quyển đó có một loại chính khí khiến gã cực kỳ khó chịu, nên phải quan sát một hai.

Kiếm Hùng cười ha hả nói:

- Cũng tính cả ta. Ta muốn dùng một ngàn điểm tinh thần quan sát bộ kiếm pháp kia.

Gã từng nghe sư phụ nói rất thưởng thức Lục Nguyên, gã muốn nhìn kiếm pháp cấp tinh thần Lục Nguyên sáng tạo ra.

Lập tức Kiếm Cửu trưởng lão sao chép một phần đưa cho ba người, thu lấy ba ngàn điểm tinh thần. Ba người bắt đầu quan sát, khi Kiếm Tuệ xem xét thì thầm nghĩ là lúc dẫn đến Kiếm Tham ra tay. Kiếm Ma nhìn bộ kiếm pháp tràn đầy chính khí rất muốn giết Lục Nguyên. Kiếm Hùng nhìn đến bộ kiếm pháp kia chỉ cảm thấy dù nó hơi bó buộc chút nhưng không tệ, xem ra vị bằng hữu Lục Nguyên mình có thể kết giao.

Từ kiếm quen người, Kiếm Hùng là quen người như vậy đấy.

Mấy người có mặt dù gì cũng là cường giả hỗn động cảnh, dù không mẫn cảm như sáu người trong kiếm đạo bát cực, nhưng kiếm đạo lục cực cùng nhìn Lục Nguyên, họ lại phân tích suy ngẫm lập tức nghĩ ra, chắc là Lục Nguyên sáng tạo ra kiếm pháp cấp tinh thần này.

433. Chương 825-826: Ba Phái Chèn Ép

Nghe nói Lục Nguyên ở hỗn động cảnh nhị tầng có thể xưng là tuyệt thế thiên tài, tại khiêu chiến lâu liên tục thắng ba vạn.

Có người tin tức nhanh nhạy nói. Có một số người tại kiếm tu tinh thần tin tức không linh thông, mà một số người thì tin rất linh.

- Tại khiêu chiến lâu, liên tục thắng ba vạn, đây không phải là đánh vỡ kỷ lục liên tục thắng hai vạn một ngàn trận của Kiếm Chi Tử sao? Không lẽ tiềm lực của hắn có thể sánh bằng Kiếm Chi Tử?

- Thế thì không. Năm đó vì Kiếm Chi Tử dẫn đến tiên chi tử xuất hiện, Khí Vận Thất Tử khắc chế lẫn nhau, đối thủ của Lục Nguyên không có Khí Vận Thất Tử, thậm chí ngũ đại cổ văn minh cũng không phái ai ra.

- Tuy là vậy nhưng liên tục thắng ba vạn cũng rất khó, Lục Nguyên này tiềm lực e rằng có thể so với người trong kiếm đạo bát cực có sức nặng đây.

- Thật kỳ lạ, người như vậy mà không xếp vào kiếm đạo bát cực.

Rốt cuộc, náo động do Lục Nguyên sáng tạo kiếm pháp cấp tinh thần, sáng tạo một vạn năm ngàn tám trăm điểm rốt cuộc sắp qua đi. Tiếp theo các phân mạch khác lấy ra kiếm pháp mình tự sáng tạo. Môn hạ Công Dương chí tôn cũng sáng tạo ra năm trăm điểm kiếm pháp, không khiến mọi người chú ý chút nào. Mọi người bị một vạn năm ngàn tám trăm điểm rung động.

Đến lượt môn hạ Đoan Mộc chí tôn. Môn hạ Đoan Mộc Như Hổ mới rồi vô cùng huênh hoang trào phúng môn hạ Thái Sử chí tôn, lần này khiến gã thua đủ luôn. Đến lượt môn hạ Đoan Mộc chí tôn, Đoan Mộc Như Hổ sắc mặt không dễ nhìn, nhưng lúc này thuộc hạ Kiếm Ngục, Kiếm Ma đều phái người đến bên cạnh Đoan Mộc Như Hổ, dường như lặng lẽ nói vài câu, rốt cuộc trên mặt gã xẹt qua vui mừng.

Qua chốc lát, Đoan Mộc Như Hổ giao lên kiếm quyển, Kiếm Cửu trưởng lão sắp mặt xuất hiện vẻ quái dị.

Mất nửa ngày Kiếm Cửu mới nói:

- Môn hạ Đoan Mộc chí tôn, một vạn một ngàn chín mươi tám điểm kiếm tu tinh thần.

Cái gì?

Một vạn một ngàn chín mươi tám điểm kiếm tu tinh thần, sao có thể như vậy?

Đây trở thành khó hiểu, nhưng nghĩ đến mới rồi người bên cạnh Kiếm Ngục, Kiếm Ma đều tới bên Đoan Mộc Như Hổ, ngẫm nghĩ một lát là liên tưởng ra rất nhiều.

Tới tầng thứ hai, môn hạ Thượng Quan chí tôn lấy Kiếm Ma dẫn đầu cống hiến ra là không điểm.

Rồi tầng thứ nhất, môn hạ Hiên Viên chí tôn Kiếm Ma dẫn đầu cống hiến ra là không điểm.

Kết hợp như vậy liền thấy rõ ràng.

Hiên Viên chí tôn, Thượng Quan chí tôn, Đoan Mộc chí tôn, môn hạ ba chí tôn liên hợp đè ép môn hạ Thái Sử chí tôn, đem tất cả kiếm pháp môn hạ hai chí tôn sáng tạo giao cho môn hạ Đoan Mộc chí tôn.

Như vậy thì môn hạ Đoan Mộc chí tôn có được tổng hợp môn hạ ba chí tôn sáng tạo kiếm pháp. Trong đó môn hạ Hiên Viên chí tôn e rằng có năm ngàn điểm, Thượng Quan chí tôn xếp thứ hai có hai, ba ngàn điểm không khó. Tập hợp môn hạ ba chí tôn, rốt cuộc được một vạn một ngàn chín mươi tám điểm, cộng thêm ban đầu chín ngan điểm, cộng lại là hai vạn chín mươi tám điểm.

Môn hạ Thái Sử chí tôn ban đầu số điểm là năm ngàn, cộng vào lần này được một vạn năm ngàn tám trăm támđiểm, tổng cộng là hai vạn tám mươi điểm.

Đây là đè đầu, đè môn hạ Thái Sử chí tôn, đè Lục Nguyên.

Lúc này bát mạch so điểm đã tiến hành đến một nửa.

Người phái Hiên Viên chí tôn đều muốn đè ép phái Thái Sử chí tôn, và bao gồm cả Lục Nguyên.

Nếu Thái Sử chí tôn yếu thì sẽ không như vậy, cố tình trước khi Thái Sử chí tôn bị tiên xích khóa lại thì thực lực đuổi kịp Hiên Viên chí tôn, huống chi Kiếm Chủ trọng thương bế quan, Hiên Viên chí tôn muốn nắm giữ bá quyền môn phái thì phải trước đè ép Thái Sử chí tôn đã.

Còn Lục Nguyên, một mặt hắn là môn hạ Thái Sử chí tôn, hai là cây cao đón gió lớn. Thứ ba, nghe nói Lục Nguyên và Kiếm Linh Đế Cơ quan hệ không tệ, trong này ai không muốn thành nữ tế của chủ pháp cổ văn minh? Một khi thành nữ tế của chủ pháp cổ văn minh tiền đổ vô hạn lượng, nên sớm đem Lục Nguyên thành kẻ địch.

Vậy nên đè ép môn hạ Thái Sử chí tôn, đè ép Lục Nguyên là chuyện tất nhiên.

Bây giờ vì đè ép trường sinhl tại tầng thứ tám, bên Hiên Viên chí tôn, Thượng Quan chí tôn thậm chí đưa mình sáng tạo kiếm pháp cho môn hạ Đoan Mộc chí tôn, khiến bây giờ so điểm sáng tạo kiếm pháp kết thúc, bên Đoan Mộc chí tôn vẫn hơn Thái Sử chí tôn một bậc.

Điểm chú ý bây giờ không thể nghi ngờ là cuộc tranh đấu giữa hai mộ hạ Đoan Mộc và Thái Sử chí tôn.

Cuộc tranh chấp rốt cuộc ai thắng?

Lập tức bắt đầu đợt thứ hai. Đợt thứ hai là lấy chiến lợi phẩm, mọi người giao ra chiến lợi phẩm của mình để được điểm kiếm tu tinh thần.

Vòng thứ nhất là từ tầng thứ tám Kiếm Đạo Thụ bắt đầu đến tầng thứ nhất, cứ thế một vòng.

Đợt thứ hai là từ tầng thứ nhất Kiếm Đạo Thụ đến tầng thứ tám.

Thứ nhất lấy ra chiến lợi phẩm là môn hạ Hiên Viên chí tôn. Lần này môn hạ Hiên Viên chí tôn lấy ra chiến lợi phẩm là không, cái này thì kỳ quá rồi, sáng tạo kiếm pháp điểm không, lấy ra chiến lợi phẩm cũng là không, sáng tạo một kỳ tích. Mọi người không ngu dốt lập tức nghĩ đến mục đích tại sao môn hạ Hiên Viên chí tôn làm vậy, chắc là giao hết cho môn hạ Đoan Mộc chí tôn, dùng môn hạ Đoan Mộc chí tôn đè ép môn hạ Thái Sử chí tôn, đây là chính sách phái Hiên Viên đặt ra.

Thứ hai lấy ra chiến lợi phẩm là môn hạ Thượng Quan chí tôn, không dám làm loạn, nếu họ còn làm vậy thì e rằng vị trí thứ hai sẽ bị môn hạ Đông Dã chí tôn thay thế. Kiếm Hùng môn hạ Đông Dã chí tôn không phải ăn chay, đối với vị trí thứ hai của Kiếm Ma như hổ rình mồi lấy ra chiến lợi phẩm bốn ngàn điểm.

Thứ ba đương nhiên là môn hạ Đông Dã chí tôn lấy Kiếm Hùng dẫn đầu đưa ra chiến lợi phẩm ba ngàn điểm, còn kém chút là đuổi kịp thứ hai, đáng tiếc vẫn không thành công.

Thứ tư là môn hạ Hạ Hầu chí tôn, lấy ra chiến lợi phẩm hai ngàn năm trăm điểm.

Thứ năm là môn hạ Bách Lý chí tôn, lấy ra chiến lợi phẩm hai ngàn hai trăm điểm.

Rốt cuộc đến thứ sáu.

Thứ sáu môn hạ Đoan Mộc chí tôn, do môn hạ Hiên Viên chí tôn hỗ trợ, rốt cuộc có bao nhiêu điểm chiến lợi phẩm đây?

Thái Sử Bi, Tống Địa, Yến Thu Nguyệt, cả đám căng thẳng. Lần này môn hạ Thái Sử chí tôn tổng cộng chuẩn bị hai ngàn điểm mà thôi, đây đã là phát huy vượt mức bình thường, vốn cho rằng lần này thắng chắc môn hạ Đoan Mộc chí tôn, lấy vị trí tầng thứ sáu, nhưng không bao giờ ngờ phái Hiên Viên hỗ trợ như vậy, thật sự là ba chí tôn hợp lại dùng điểm đấu với một mình bên Thái Sử chí tôn.

Trên mặt Đoan Mộc Như Hổ treo nụ cười mỉm chi:

- Chiến lợi phẩm bảy ngàn hai trăm ba mươi lăm điểm.

Bảy ngàn hai trăm ba mươi lăm điểm!

Bên trong e rằng có môn hạ Hiên Viên chí tôn hỗ trợ năm ngàn điểm.

Đây rõ ràng là chèn ép!

Đoan Mộc Như Hổ nhìn hướng Thái Sử Bi, nói:

- Muốn đấu với ta, ngươi còn sớm lắm.

Gã rõ ràng kêu gào cảm thấy thắng chắc rồi, môn hạ Thái Sử chí tôn ngươi đi ra một tuyệt thế thiên tài Lục Nguyên thì sao chứ? Vẫn là đã định sẽ bị đè đầu thôi, số mệnh bị chèn ép, Thái Sử Không, ngươi vĩnh viễn đều ở dưới tay ta.

Bên Đoan Mộc chí tôn thắng!

Tuyệt tứ thắng!

Không sai, Hiên Viên chí tôn, Thượng Quan chí tôn, Đoan Mộc chí tôn, ba phương liên hợp đè chặt môn hạ Thái Sử chí tôn, bên Thái Sử chí tôn không thể không thua, nhưng cũng không có cách nào. Hiên Viên chí tôn ngồi vững hạng nhất, chênh lệch kéo quá xa, chuyển hết điểm của mình đi thì vẫn là hạng nhất. Bên Thái Sử, Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, môn hạ hai chí tôn không có ưu thế như vậy.

Cho nên lần này môn hạ Đoan Mộc chí tôn sẽ thắng, môn hạ Thái Sử chí tôn sẽ thua.

Chớp mắt, Thái Sử Bi cảm giác mười mấy người bên mình sĩ khí sắp bị đả kích hết rồi, lần này quả nhiên phải thua. Mọi người đã tuyệt vọng, thật ra lần này bị đả kích sĩ khí, sau này khó thể vùng lên, nhưng đối mặt tình huống này Thái Sử Bi cũng hết cách.

Thua! Thua! Thua!

Dường như vô số chữ thua đè đầu môn hạ Thái Sử chí tôn.

Thứ bảy Công Dương chí tôn không ai quan tâm, rốt cuộc đến thứ tám Thái Sử chí tôn. Thái Sử Bi đi lên giao chiến lợi phẩm. Gã giao ra chiến lợi phẩm cũng khá nhiều, có hai ngàn một trăm điểm, nhưng so với bên Đoan Mộc chí tôn bảy ngàn hai trăm ba mươi lăm điểm thì kém rất nhiều.

Kiếm Cửu hỏi:

- Chỉ những chiến lợi phẩm này thôi?

- Đúng vậy.

Thái Sử Bi gật đầu.

Nghe Thái Sử Bi đáp và thấy gã gật đầu, mọi người rốt cuộc xác định, Thái Sử Bi thua.

Lục Nguyên đột nhiên lên tiếng:

- Chờ đã.

Đoan Mộc Như Hổ nhìn sang:

- A, Lục sư đệ, không lẽ chiến lợi phẩm một mình ngươi vượt qua năm ngàn điểm ra?

chiến lợi phẩm trong một năm muốn vượt qua năm ngàn điểm là nằm mơ. Trên kiếm tu tinh thần số lượng yêu thú trung đẳng không ổn định, hơn nữa yêu thú khá là đối phó, ngươi giết một con sơ sẩy là chọc đến một đám. Muốn giết các loại yêu thú kiếm chiến lợi phẩm không dễ dàng.

Lục Nguyên cười cười nói:

- Các ngươi, môn hạ Hiên Viên chí tôn, môn hạ Thượng Quan chí tôn, môn hạ Đoan Mộc chí tôn, ba phe liên hợp muốn đánh bại môn hạ Thái Sử chí tôn chúng ta, đáng tiếc, không dễ vậy đâu.

- Đụng tới ta, các ngươi đều sẽ thất bại.

Lục Nguyên nói câu này hào khí tràn đầy.

Đây là đang khiêu khích Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma.

Nếu Lục Nguyên đã dám nói thì sẽ dùng sự thật chiến thắng chúng. Hắn giơ tay lên, lấy ra mười tấm miêu yêu da. Miêu yêu da vừa xuất hiện liền khiến mọi người liếc mắt nhìn, không ngờ là miêu yêu da, tức là nói Lục Nguyên có được miêu yêu châu, cái này quá may mắn đi.

Lập tức Lục Nguyên lấy ra mười tấm miêu yêu da, giờ đã là hai mươi tấm.

Tay nâng lên, lại lấy ra mười tấm miêu yêu da, giờ là ba mươi tấm.

Lại là mười tấm miêu yêu da, tức là bốn mươi tấm.

Lại là mười tấm miêu yêu da, tức là năm mươi tấm.

Lại là mười tấm miêu yêu da, tức là sáu mươi tấm.

Sáu mươi tấm miêu yêu da đặt tại đây, chớp mắt kinh toàn trường.

Một tấm miêu yêu da đại biểu một miêu yêu châu, mỗi một miêu yêu châu đều cực kỳ quý giá. Bây giờ Lục Nguyên lấy ra sáu mươi tấm, tức là nói hắn thu hoạch được sáu mươi miêu yêu châu cực kỳ quý báu, thật là việc quá kinh khủng tuyệt vọng, cho nên toàn trường sôi trào.

Lục Nguyên này quá may mắn, vô tình đụng phải sáu mươi con cửu vĩ miêu yêu bên ngoài cắn nuốt khói độc. Những người này đương nhiên không nghĩ tới Lục Nguyên có thể sinh tồn trong cắn nuốt khói độc, càng không biết miêu yêu châu của Lục Nguyên không phải sáu mươi viên bình thường mà là một ngàn ba trăm viên, nhiều đến mức khó tin. Nếu nói là một ngàn ba trăm viên, đừng nói Kiếm Ngục, Kiếm Ma, e rằng Kiếm Chi Tử cũng sẽ rung động.

Tác dụng của miêu yêu châu lớn đến khó thể tưởng tượng, mặt sau muốn tăng cảnh giới ngày càng cao, có đầy đủ miêu yêu châu có thể khiến tiểu cảnh giới mặt trên không làm gì được ngươi.

Lục Nguyên nhìn đám Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Kiếm Tú, nói:

- Kẻ như Đoan Mộc Như Hổ ta tùy ý có thể đánh bại, dù các ngươi liên hợp muốn đè ép ta cũng sẽ bị ta đánh gục hết.

Cái này!

Quá cuồng!

Lục Nguyên, hắn lại làm chuyện cuồng như vậy, một mình hắn khiêu khích Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Kiếm Tú, bốn người trong kiếm đạo bát cực. Kiếm Tú thì không đề cập tới, ba người kia ai không phải cực kỳ khó gặm, trong đệ tử Kiếm Môn trừ Kiếm Chi Tử ra chúng ta nhân vật đỉnh cao.

Bây giờ hắn khiêu khích đám người đỉnh cao nhất trong toàn đệ tử trung tâm Kiếm Môn.

Cố tình mấy nhân vật cao cấp Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma đích thực liên hợp đè ép môn hạ Thái Sử chí tôn, kết quả thua thê thảm.

Đám Thái Sử Bi mừng như điên. Lần này Lục Nguyên đem đến tác dụng to lớn, nghiền nát phái Hiên Viên chèn ép, khiến bây giờ môn hạ Thái Sử chí tôn thắng đậm môn hạ Đoan Mộc chí tôn. Không chút nghi ngờ,

điều này tăng lên niềm tin cho môn hạ Thái Sử chí tôn. Phải biết rằng trước đó môn hạ Thái Sử chí tôn bị chèn ép đến không còn tự tin nữa.

Cuối cùng, hai vòng so điểm kết thúc.

Kiếm Cửu trưởng lão chủ trì việc này tuyên bố thành tích cuối cùng:

- Hạng nhất, môn hạ Hiên Viên chí tôn ba vạn năm ngàn điểm. Hạng hai, môn hạ Thái Sử chí tôn hai vạn tám ngàn điểm. Hạng ba, môn hạ Thượng Quan chí tôn hai vạn bảy ngàn điểm. Hạng bốn, môn hạ Đoan Mộc chí tôn hai vạn bảy ngàn điểm. Hạng năm, môn hạ Đông Dã chí tôn hai vạn sáu ngàn điểm. Hạng sáu, môn hạ U Nhược Cơ. Hạng bảy, môn hạ Bách Lý chí tôn. Hạng tám, môn hạ Công Dương chí tôn.

Bởi vì môn hạ Hiên Viên chí tôn không ngừng quấy rối khiến môn hạ Đoan Mộc chí tôn tăng điểm nhiều.

Môn hạ Thái Sử chí tôn vì Lục Nguyên nên bùng nổ. Vốn môn hạ Thái Sử chí tôn chỉ muốn xông lên thứ sáu là được, không ngờ cuối cùng vọt đến hạng hai.

Đối với thành tích này, mọi người đuề trợn mắt há hốc mồm.

Lục Nguyên thật cường!

Đi tới kiếm tu tinh thần vẻn vẹn một năm thôi mà đã thế, có thể mang Thái Sử chí tôn đến hạng hai, đây là thực lực cỡ nào.

Còn môn Đoan Mộc chí tôn, chỉ tạm ở hạng bốn một năm thôi, sang năm e rằng sẽ bị hạng năm, sáu, bảy mặt sau đẩy xuống, dù sao thực lực chân chính của môn hạ Đoan Mộc chí tôn yếu hơn ba môn hạ chí tôn rất nhiều.

Chân chính kinh hãi vẫn là Lục Nguyên môn hạ Thái Sử chí tôn.

Sức của một người, chưa đến một năm đã làm đến mức này.

Tầng thứ hai Kiếm Đạo Thụ, tầng này là gần với tầng thứ nhất.

Tầng thứ nhất quanh năm bị môn hạ Hiên Viên chí tôn chiếm cứ, không thể nhúc nhích.

Mọi người tranh tới tranh lui kỳ thực là giành tầng thứ hai mà thôi.

Tầng thứ hai có kiếm đạo diệp trấp có thể dùng, hiệu quả to lớn.

Tất nhiên trước kia môn hạ Thái Sử chí tôn chưa từng nghĩ có thể xông lên tầng thứ hai, luôn cho rằng đến thứ sáu đã là không tệ, kết quả không ngờ đám Kiếm Ngục, Kiếm Ma hỗ trợ dnm hoàn toàn chọc giận Lục Nguyên. Lục Nguyên dứt khoát không làm thì thôi, đã làm là đến cùng, lấy ra sáu mươi tấm miêu yêu da, độc mạnh mẽ vọt lên tầng thứ hai.

Đám Thái Sử Bi giống như ở trong mộng vậy.

Đây đích thật là mộng.

Thái Sử Bi còn giữ bình tĩnh, Yến Thu Nguyệt thì nhéo mặt mình.

- Không phải ta đang nằm mơ chứ?

Tống Địa thì thào:

- Ta quả nhiên kém xa hắn.

434. Chương 827-828: Luyện Kiếm Tiên Trì

Gã phát hiện mình cách Lục Nguyên rất xa xôi, tâm ma của gã triệt để mở ra, lúc này chỉ là lầm bầm vài câu chứ không nghĩ nhiều. Có thể xông lên tầng thứ hai gã được nhiều ích lợi, phải cảm ơn Lục Nguyên.

Mấy người khác cảm giác như đang mơ.

Hiên Viên chí tôn, Thượng Quan chí tôn, Đoan Mộc chí tôn, ba chí tôn liên hợp là lực lượng mạnh nhất Kiếm Môn. Sau khi Kiếm Chủ bế quan, lực lượng này không ai có thể chế ngự. Ba chí tôn liên hợp, có ai đối kháng được.

Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, đám người đều đứng ở đỉnh cao nhất đệ tử trung tâm, chỉ dưới Kiếm Chi Tử, thực lực của họ gần với chí tôn. Trong kiếm đạo bát cực, ba người trừ Kiếm Chi Tử ra, đệ tử trung tâm khác có ai nghĩ rằng so bì được với ba người đó?

Nhưng sự thật là, môn hạ ba Cửu Hoa Sơn t, Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, đám đệ tử trung tâm nhất liên hợp chèn ép, kết quả bị Lục Nguyên nghiền nát, hắn áp một bậc, đè ép mấy đỉnh cao nhất trong kiếm đạo bát cực một bậc, đây là việc ảo mộng cỡ nào.

Sức một người, chưa tới một năm mà làm đến tình trạng này, triệt để sửa cân bằng mạnh yếu ở kiếm tu tinh thần.

Phải biết rằng cân bằng là mọi người từ nhiều năm đánh ra.

Muốn thay đổi cân bằng không dễ dàng, nhưng Lục Nguyên nhanh chóng làm được.

Người ở tầng cao nhất Kiếm Đạo Thụ đều thấy khó tin.

Lục Nguyên, cái tên này rốt cuộc là quái thai chui ra từ tảng đá nào vậy.

Nghe nói hắn sinh ra từ nước ngoài, không biết là loại thâm sơn cùng cốc nào mà sinh ra quái thai nước ngoài như vậy, không lẽ là phong thủy tốt sao.

- Lục Nguyên này mạnh thật.

- Dù bây giờ thực lực không tính quá mạnh nhưng tiềm lực sâu không lường được.

- Trước kia ta nghe tên Lục Nguyên, có người nói cái tên Lục Nguyên chỉ là tuyệt thế thiên tài kiếm môn tinh thần, dù sao ở đó chỉ có đệ tử đại đạo cảnh, tại kiếm tu tinh thần không tính là tuyệt thế thiên tài. Nhưng bây giờ xem ra, Lục Nguyên ở kiếm tu tinh thần cũng là tuyệt thế thiên tài.

Kiếm Ngục trời sinh khí chất cực kỳ âm trầm, như muốn mai táng kiếm đạo vậy. Gã đứng đó, lòng dâng lên sát ý. Lục Nguyên dám khiêu khích đám người chúng, đúng là muốn tìm chết. Đương nhiên cũng có một tầng ẩn ý khác, giờ gã mới biết tiềm lực Lục Nguyên sâu không lường được, nếu để người này lớn lên thì e rằng cực kỳ đáng sợ.

Nhưng bên tai hắn chượt vang giọng Kiếm Tuệ truyền âm.

"Đừng sốt ruột, chờ ta giết chết hắn, sẽ có một người hành động nhưng phải để Kiếm Tham động thủ thăm dò đã."

Nghe đến Kiếm Tuệ tuyền âm, Kiếm Ngục nhìn hướng gã, thấy Kiếm Tuệ tay phe phẩy quạt lông, bộ dáng như tính hết tất cả.

Kiếm Ngục biết Kiếm Tuệ trí tuệ thâm trầm như biển, kiếm đạo trí tuệ đều ở trên người gã. Gã nói có cách thì có cách, gã định đối phó Lục Nguyên thì hắn chết chắc rồi. Kiếm tu tinh thần khác với kiếm môn tinh thần, tại đây muốn giết chết một người không phải chuyện khó khăn.

Toàn thân Kiếm Ngục ma khí vòng quanh, trời sinh gã không có hảo cảm với Lục Nguyên, gã là ma, Lục Nguyên là chính, từ xưa chính ma không đứng chung, gã tìm một cơ hội giết chết Lục Nguyên.

Kiếm Tú nhìn hướng Lục Nguyên, đây là lần thứ ba, lần này Lục Nguyên lại chứng minh hắn ưu tú, so với gã một trong kiếm đạo bát cực còn ưu tú.

Hiên Viên Lệnh ở trong lòng cuồng kêu, tại sao? Tại sao Lục Nguyên cường như vậy? Lúc tiến vào kiếm tu tinh thần, gã cho rằng dựa vào nhiều sư huynh cường đại muốn trừng trị Lục Nguyên rất dễ, kết quả không ngờ hắn biểu hiện mạnh mẽ như vậy, bằng sức một người làm đến mức này.

Cứ thế, nguyên kiếm tu tinh thần chấn động.

Tất nhiên thực tế là người ở trên Kiếm Đạo Thụ đều rung động.

Nhưng người ngụ ở kiếm tu tinh thần đều ở trên cây này, nên kết quả cuối cùng rất rõ ràng.

Mọi người bàn tán về Lục Nguyên, cái tên này nổi lên trong kiếm tu tinh thần.

Tuy không ở trong kiếm đạo bát cực, nhưng không ai nói tiềm lực của Lục Nguyên yếu hơn bảy người trong kiếm đạo bát cực, trừ Kiếm Ngục.

Kiếm Ngục, đó là danh hiệu khá là đặc biệt. Kiếm Hùng, Kiếm Ma, Kiếm Tham, thậm chí là Kiếm Tuệ, tập thể chiến đấu không pỉ đối thủ của Kiếm Ngục, bởi vì gã đại biểu là kiếm đạo địa ngục. Kỷ nguyên này là kiếm đạo địa ngục, gã thuận thiên, ứng là mệnh, gã là nắm đại khí vận trong tay. Nếu không phải Kiếm Chi Tử xuất hiện, đệ tử đời này kẻ mạnh nhất tuyệt đối là Kiếm Ngục.

Lúc này, Lục Nguyên nhận thưởng.

Trước đó đã có nói, mỗi năm so điểm một người cống hiến nhiều điểm nhất có thể được một khúc gỗ mới của Kiếm Đạo Thụ. Lần này một mình Lục Nguyên lấy đến hai vạn điểm, thật là nhiều đến mức khó tin, tất nhiên khúc gỗ mới thuộc về quyền sở hữu của hắn là chuyện bình thường.

Khúc cây này dài cỡ một người, rộng cỡ một người, nặng khoảng ngàn cân. Lục Nguyên nhấc tay nghiên cứu kỹ, công dụng của gỗ Kiếm Đạo Thụ luôn bí ẩn, mọi người dùng lung tung không có tiêu chuẩn thống nhất, điều duy nhất xác định là Kiếm Đạo Thụ gỗ mới có ích.

Lục Nguyên phút chố không hiểu khúc Kiếm Đạo Thụ gỗ mới có thể làm được gì nên quăng nó vào trong đỉnh đầu khánh vân của mình, để lại sau này từ từ nghiên cứu vậy.

Rốt cuộc cuộc tranh đoạt thụ tạm thời chấm dứt một đoạn, chấmt dứt cuộc tranh đoạt thụ là sẽ mở ra trang mới.

Tức là lúc kiếm tu tinh thần đổi điểm đổi tài nguyên rốt cuộc đến rồi.

Kiếm những điểm kiếm tu tinh thần tất nhiên là để dùng, nếu thể dùng thì mọi người điểm làm cái gì. Kiếm Cửu trưởng lão nhẹ vỗ tay, lập tức đỉnh Kiếm Đạo Thụ xuất hiện một cái chợ to lớn, bên trên có đủ loại Hoàng Khăn Lực Sĩ làm chưởng quầy, cái thứ gì đều bán được, ngươi có thể dùng điểm mua đồ tại đây, cũng có thể dùng thông hóa tệ thượng phẩm linh thạch mua bán. Lục Nguyên thấy nhiều vật để giá khá cao, hở chút là mấy trăm thượng phẩm linh thạch.

Lục Nguyên thấy không ít mấy vật quái lạ, trong đó bán cả Kiếm Đạo Thụ quả. Dù sao Kiếm Đạo Thụ quả chỉ tầng thứ nhất môn hạ Hiên Viên chí tôn mới có, lấy ra đây bán cũng được. Còn rất nhiều vật lạ lùng, nhưng trong phút chốc Lục Nguyên không có hứng thú với chúng, mục đích của hắn là luyện tiên kiếm, đến hỗn động cảnh nhị tầng.

Muốn rèn tiên kiếm thì cần có tiên viêm chi hỏa, thái bạch tiên sa, tinh hà kiếm thiết, cùng với luyện tiên trì.

Tiên viêm chi hỏa, thái bạch tiên sa, tinh hà kiếm thiết, ba thứ này tuy đắt nhưng số điểm đổi khoảng một ngàn, Lục Nguyên có dư dả. Còn luyện kiếm tiên trì là quý nhất trong đám, cũng là quan trọng nhất để luyện tiên kiếm. Nghe nói trong luyện kiếm tiên trì có các loại tiên khí, mà luyện tiên kiếm là cần đem tiên khí trong luyện kiếm tiên trì tất cả bỏ vào tiên kiếm. Bình thường tiên kiếm của ngươi tiên khí càng nhiều thì uy lực sẽ tăng lên rất nhiều.

- Luyện kiếm tiên trì.

Kiếm Cửu trưởng lão nghe Lục Nguyên hỏi về Kiếm Cửu trưởng lão thì nói:

- Ngươi muốn luyện kiếm tiên trì hả? Không thành vấn đề, muốn loại thuộc tính gì? Luyện kiếm tiên trì chia làm nhiều thuộc tính, xem coi ngươi muốn tiên khí thuộc tính nào, bình thường chia bảy loại, tức là bảy hệ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi.

Kiếm Cửu trưởng lão giới thiệu nói:

- Bình thường phong hệ luyện kiếm tiên trì, kim hệ luyện kiếm tiên trì, lôi hệ luyện kiếm tiên trì, hỏa hệ luyện kiếm tiên trì, băng hệ luyện kiếm tiên trì, vụ hệ luyện kiếm tiên trì là được yêu thích nhất, giá cũng đắt nhất.

Sự thật rất đơn giản, kim hệ tiên kiếm sắc bén nhất, phong hệ tiên kiếm nhanh nhất, lôi hệ và hỏa hệ tiên kiếm lực công kích cao nhất, băng lệ là hệ lạnh giá tiên kiếm mạnh nhất, vụ hệ là tiên kiếm dễ khiến người có ảo giác. Cho nên đối ứng, vài loại luyện kiếm tiên trì này giá đắt nhất, lượng lưu trữ rất ít.

Lục Nguyên hỏi:

- Vậy có loại luyện kiếm tiên trì thuộc tính chính khí không?

- Thuộc tính chính khí?

Kiếm Cửu trưởng lão hỏi:

- Thuộc tính chính khí luyện kiếm tiên trì đối với tà ma, yêu đều có tác dụng khắc chế, tương đương phật môn, nhưng vấn đề lớn nhất là chính khí tiên kiếm lực công kích nếu không đối với tà ma yêu thì khá thấp.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Không cần, ta chọn thuộc tính chính khí.

Kiếm Cửu trưởng lão hỏi lại lần nữa:

- Quyết định?

Lục Nguyên dứt khoát gật đầu:

- Đúng vậy!

Đến tiên kiếm chỉ có thể chọn một thanh, không thể song kiếm lưu nữa, vì toàn tâm toàn ý mới phát huy uy lực tiên kiếm lớn nhất. Lục Nguyên sớm phát hiện điều này rồi, cho nên gần đây hắn ít dùng Trấn Nhạc linh kiếm, muốn chọn một thì đương nhiên là Dưỡng Ngô linh kiếm sư phụ ban cho thăng lên tiên kiếm rồi.

Lục Nguyên sắp thăng hỗn động cảnh nhị tầng rồi ư? Bây giờ Lục Nguyên bị mọi người chú ý, hắn chọn là thuộc tính chính khí luyện kiếm tiên trì, khiến người bên cạnh kinh ngạc, hắn lại chọn luyện kiếm tiên trì lực công kích khá thấp.

Đương nhiên Kiếm Ma thì phát cuồng. Lục Nguyên là cố ý đói đầu với mình? Mình là ma, hắn cố tình làm chính, thực là chuyên môn khiến mình khó chịu.

Luyện kiếm tiên trì liên quan đến tiên kiếm.

Tiên kiếm thì quan hệ đến một kiếm tu công kích cao thấp.

Rất ít người chọn thuộc tính chính khí luyện kiếm tiên trì.

- Lục Nguyên đúng là một hơi chính khí đi đến cùng.

- Con đường của hắn đã định trước gian nan.

Khi đám người bàn tán thì Kiếm Cửu trưởng lão cười cười, lão cảm thấy Lục Nguyên thú vị, không uổng là người Kiếm Chủ dặn dò phải chú ý, không ngờ chọn thuộc tính chính khí. Tuyệt thế thiên tài giống như Lục Nguyên không có chút tính cách đặc biệt của riêng mình mới là lạ.

- Vậy theo ta đi.

Kiếm Cửu trưởng lão dẫn Lục Nguyên bay khỏi phía đông Kiếm Đạo Thụ.

Không bay bao xa thì Kiếm Cửu trưởng lão dẫn Lục Nguyên đáp xuống.

Lục Nguyên phát hiện chỗ mình ở có nhiều cái giếng, mỗi một cái bị dùng băng lăng dày đặc phong lại. Mỗi một miệng giếng nước bên trong khác nhau, có cuồng bạo sấm sét, có đỏ của lửa, có trắng của tuyến, có xanh ngắt của thanh mộc.

Kiếm Cửu trưởng lão nói:

- Đây chính là luyện kiếm tiên trì.

Lão chỉ đằng trước không xa Kiếm Đạo Thụ to lớn nói:

- Kiếm Đạo Thụ to lớn vô cùng, đóng ở kiếm tu tinh thần, hấp thu tinh hoa thiên địa, phun ra nuốt vào nhật nguyệt, hóa thành gốc cây này. Cây này có thể nói là lớn nhất trong mấy đại châu gần đầy, bên trên cẩn chứa tiên khí dày đặc vô cùng.

- Giọt sương cây này cách một thời gian sẽ nhỏ một lần. Kiếm Đạo Thụ giọt sương ẩn chứa đậm đặc tiên khí, những giọt sương đó bị các tiền bối Kiếm Môn chúng ta dùng đại năng lực cải tạo đôi chút biến thành như bây giờ. Vô số hạt sương sẽ chảy tới đây.

- Kiếm Đạo Thụ hấp thu nhật nguyệt, thiên địa tinh hoa, các loại thuộc tính thiên địa tinh hoa đều bị hấp thu. Dù là tinh của mặt trời, tinh của trăng đêm, các loại tinh hoa trải qua tiền bối Kiếm Môn ta cải tạo hóa thành tuyến lộ rót vào từng cái giết, hóa thành luyện kiếm tiên trì.

- Ngươi muốn thuộc tính chính khí luyện kiếm tiên trì, mà thuộc tính chính khí bình thường không ai đụng nên số lượng còn nhiều, mỗi một luyện kiếm tiên trì chỉ cần một ngàn điểm.

Kiếm Cửu trưởng lão cười cười nói:

- Rất rẻ đúng không?

- Nhân đây cũng cho ngươi biết trùng kích hỗn động cảnh nhị tầng cần chú ý cái gì.

Kiếm Cửu trưởng lão nói:

- Cửa này khảo ý chí lực của ngươi, ý chí càng mạnh, ngưng kết thành tiên kiếm tương đối càng cường.

Kiếm Cửu trưởng lão dẫn Lục Nguyên đi tới một luyện kiếm tiên trì, bên trong là màu trắng, trắng đại minh thiên hạ, trắng tập hợp vô số chính khí.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng trước luyện kiếm tiên trì, mới rồi nó đã bị Kiếm Cửu trưởng lão mở ra.

Dưỡng Ngô kiếm đã đưa tới, đầu tiên là lấy tiên viêm chi hỏa phát động. Tiên viêm chi hỏa là ngọn lửa trắng, đánh trên mặt Dưỡng Ngô kiếm chốc lát, chỉ thấy Dưỡng Ngô kiếm xèo xèo đốt cháy, bị tiên viêm chi hỏa đốt có chút hòa tan. Tiếp theo Lục Nguyên đánh ra thái bạch tiên sa, thái bạch tiên sa lẫn vào trong đó, bắt đầu giao hòa. Trong quá trình thiêu đốt, Lục Nguyên không ngừng đưa vào pháp lực.

Sau khi đốt nửa canh giờ, Lục Nguyên nhanh chóng đưa vào tinh hà thiết kiếm

Tinh hà thiết kiếm và thái bạch tiên sa với Dưỡng Ngô kiếm sinh ra phản ứng. Tiên viêm chi hỏa hừng hực chảy, cùng lúc đó nhiều tiên khí thuộc tính chính khí từ trong giếng bị hút lên thân kiếm, tiên khí trên thân kiếm ngày càng đậm, nhưng lúc này Lục Nguyên cũng rơi vào từng đợt kiếp số.

Kiếp, không đến từ bên ngoài mà là trong.

Không sai, chính là tâm ma.

Lúc bình thường Lục Nguyên không hề đụng tâm ma, bởi vì thuộc tính chính khí của Dưỡng Ngô kiếm vốn khắc chế tâm ma. Nhưng giờ Dưỡng Ngô kiếm đang độ kiếp, thật nhiều tâm ma luôn bị kiếm áp chế ập đến. Dưỡng Ngô kiếm muốn thăng cấp thì phải qua cửa tâm ma.

Lục Nguyên phát hiện mình ở trong Hoa Sơn, là lúc còn thiếu niên.

Sư phụ Lý Nguyên Bạch ngồi chỗ cũ nói:

- Đồ nhi, ta kỳ vọng với ngươi là dưỡng thiên địa hạo nhiên chính khí một thân, tiên hiệp tiên hiệp, vừa tiên vừa hiệp, ngươi không được thẹn với hai chữ tiên hiệp.

- Vâng, sư phụ!

Thiếu niên bản thân đã đáp như vậy.

Lúc này, bên tai vang thanh âm:

- Ngươi nói dưỡng thiên địa hạo nhiên chính khí hoàn toàn là sư phụ rót cho ngươi, ngươi muốn là tiêu dao tự do, không bị hai chữ dưỡng ngô đè ép.

Thanh âm dường như tràn ngập dụ hoặc vô cùng, Lục Nguyên thấy phía xa Kiếm Linh Đế Cơ đứng.

Sau thân thể mỹ miều của Kiếm Linh Đế Cơ là đủ các loại mỹ tửu, mùi rượu bất tận tỏa trên không khí.

Tiếp theo, Lục Nguyên phát hiện mình ở trong một nhà to, đẩy cửa ra chỉ thấy ánh nắng rực rỡ, thảo nguyên danh biếc, ngẩng đầu lên, ánh nắng cực kỳ ấm áp chiếu trên mặt cỏ, khiến người rất thoải mái.

- Thả xuống trách nhiệm, thả xuống dưỡng ngô, thả xuống chính khí, ngươi là một người tiêu dao tự do, không nên bị các loại bó buộc.

Thanh âm cực hấp dẫn khẽ vang bên tai.

Ánh nắng, bãi cỏ, mỹ tửu, những thứ đó đều là mình thích nhất.

Tự do không ràng buộc, là điều mình thích nhất.

Lục Nguyên như sắp sa vào, hắn thói quen tay đặt lên kiếm, nhưng phát hiện kiếm không còn. Kiếm, phải rồi, đây là tâm ma.

Khóe môi Lục Nguyên khẽ cong lên.

- Dưỡng Ngô kiếm, đi ra cho ta!

Theo tiếng quát của Lục Nguyên, vỏ kiếm xuất hiện Dưỡng Ngô kiếm. Hắn lật tay lấy ra Dưỡng Ngô kiếm.

Không sai, tự do, tự tại, không bị bó buộc là điều ta truy cầu.

Lục Nguyên nhìn không khí trước mặt, nâng cao Dưỡng Ngô kiếm, sau đó một kiếm quyết tuyệt chém xuống.

- Nhưng thế đạo này có nhiều chuyện khiến người buồn bực. Kiếm Ma vì thành tựu cực ma chi đạo của mình mà tru sát số người đến hàng ức, mười ức tính toán, nhiều người văn minh quyền thế vì lợi mình mà tùy ý chém giết người cấp dưới. Trung ương thiên triều so với Tấn quốc càng hỗn loạn. Tấn quốc còn có chính đạo tiên môn, mà trung ương thiên triều dù không ở dưới tà ác nhưng trung lập đã nghiêng.

435. Chương 829-830: Kiếm Ngục

- Người thực lực yếu không thể bảo vệ mạng mình.

- Thế đạo này có rất nhiều bất bình.

- Vậy ta muốn lấy kiếm trong tay xóa sạch bất bình đó, việc tà ma, độc ác.

- Ta muốn dùng tam xích thanh phong trong tay, trả cho thế gian bầu tời trong sáng.

- Kiếm của ta phải sáng tạo kiếm đạo vô thượng đại đạo, cũng phải sáng tạo một thanh bình trong sáng.

- Dương ngô, mới bắt đầu đích thực là kỳ vọng sư phụ cho ta, nhưng rất sớm trước kia đã thành kỳ vọng của chính ta.

- Trên đời này không khả năng có tự do tự tại thật sự.

- Bởi vì ta có thực lực, có năng lực cho nên ta càng phải dưỡng thiên địa hạo nhiên chính khí cho bản thân, cố gắng làm điều mình có thể làm. Có lẽ lực lượng này rất nhỏ bé nhưng đó là điều ta làm được.

Trường kiếm dứt khoát chém xuống, mang theo kiếm quang kinh hồng, ý chí vô cùng kiên định, chém xuống.

Theo kiếm quang này chém xuống, truyền đến tiếng hú kinh sợ rất khủng bố. Tâm ma biểu tình kinh hoàng bối rối chạy trốn.

- Ngươi là tiểu bối Lục Nguyên Kiếm Môn đúng không? Lại dám chém chết phân thân của ta, Nhận Lợi Thiên Ma ta sẽ tới tìm ngươi!

Nhận Lợi Thiên Ma, tên nghe quen quen, Lục Nguyên lục tìm ký ức trong đầu.

Tại trung ương thiên triều, mạnh nhất đương nhiên là ngũ đại cổ văn minh, nhưng trong hắc ám cũng ẩn chứa một số văn minh thực lực cực mạnh, ví dụ ma chi văn minh. Ma của Kiếm Ma chỉ là kiếm ban đầu văn tự mặt sau cấp hai, ba mà thôi. Ma tự của ma chi văn minh chính là từ văn tự môn bắn ra sơ đại văn tự, uy lực của sơ đại văn tự không phải văn tự cấp hai, ba so sánh được.

Ma chi văn minh chính là hắc ám văn minh có lịch sử lâu đời.

Nhận Lợi Thiên Ma là một trong đầu lĩnh ma chi văn minh. Vốn Nhận Lợi Thiên Ma không vì cỡ như Lục Nguyên luyện tiên kiếm mà xuấ động, dù sao chỉ là tiểu bối mà thôi. Nhưng bây giờ luyện thuộc tính chính khí khá là ít, dù là nho chi văn minh rất nhiều người không luyện thuộc tính chính khí. Gã tò mò nên phái một phân thân đến, không ngờ phân thân của gã bị một tiểu bối Vô Thượng Đại Giáo rất tầm thường chém chết. Nhận Lợi Thiên Ma Tôn chấn kinh, một tiểu bối Kiếm Môn không quan trọng mà có tâm trí kiên định như vậy, tương lai người này lớn lên sẽ tạo thành trở ngại nhất định cho ma chi văn minh đây, nhất định phải mau chóng tiêu diệt. Gã quan sát bốn phía, lập tức một đạo ma khí cực thuần rót vào người Kiếm Ma.

Lục Nguyên đã tỉnh lại. Nhận Lợi Thiên Ma Tôn đến thì sao chứ? Chém chết hết. Đã độ qua tâm ma kiếp, bây giờ là phút mấu chốt luyện tiên kiếm.

Mới rồi độ qua tâm ma kiếp, thậm chí giết phân thân của Nhận Lợi Thiên Ma Tôn biểu hiện tín niệm của Lục Nguyên kiên định vô cùng.

Ý chí cường đại, dưỡng ngô tín niệm mạnh mẽ như vậy chống đỡ.

Trong luyện kiếm tiên trì, vô tận tiên khí bị cuốn lên, cuốn đến thân kiếm.

Kiếm Cửu trưởng lão luôn ở bên cạnh xem, lão biết Lục Nguyên đến tâm ma kiếp, dù sao loại chính khí phải độ tâm ma kiếp, chắc chắn dẫn đến tâm ma. Tất nhiên lão không ngờ tới Lục Nguyên dẫn động là đẳng cấp cỡ Nhận Lợi Thiên Ma Tôn giáng thiên kiếp, còn thành công giết chết phân thân của ma tôn.

Bây giờ phải xem Lục Nguyên có thể cuốn bao nhiêu tiên khí, có thể thăng tiên khí lên cao cỡ nào.

Cái gọi là tiên khí lên trời, chính là một quá trình rèn luyện tiên kiếm. ý chí ngươi càng cao thì tiên khí nâng càng cao, có thể lấy hướng thiên địa chứng giám quyết tâm mình thành tựu tiên khí.

Bình thường hỗn động cảnh nhất tầng luyện tiên kiếm có thể đem tiên khí nâng cao ba trăm trượng.

Lục Nguyên, có thể đem tiên khí nâng cao cỡ nào?

Lục Nguyên bắt đầu cuốn lấy tiên khí trong luyện kiếm tiên trì.

Một trăm trượng.

Hai trăm trượng.

Ba trăm trượng.

Rất nhanh, từng đợt tiên khí chính khí nâng lên ba trăm trượng, thế xông chưa dứt.

Ý chí càng cường đại, thiên địa chưngs kiến, tiên khí lên càng cao.

Tiên khí lên cao rồi rơi xuống linh kiếm, hóa thành tiên kiếm sẽ càng cường đại.

Đây là quá trình rèn luyện tiên kiếm.

Lục Nguyên nhìn tiên kiếm trong tay, từng đợt linh khí từ luyện kiếm tiên trì bắn ra, đánh trên Dưỡng Ngô linh kiếm rồi bay lên trời, càng bay càng cao. Tiên khí ẩn chứa trong luyện kiếm tiên trì thứ nhất đã không đủ dùng, tất nhiên Lục Nguyên lập tức triệu hoán luyện kiếm tiên trì thứ hai.

Tiên khí thuộc tính chính khí càng bay càng cao.

Bốn trăm trượng.

Năm trăm trượng.

Sáu trăm trượng.

Bảy trăm trượng.

Đến bảy trăm trượng thế chưa dứt.

Lục Nguyên biểu tình nghiêm túc, trong lòng chứng kiến đúc thanh tiên kiếm này.

Trên Kiếm Đạo Thụ, đa số người còn đang buôn bán. Bình thường sẽ không mất thời gian bao lâu, nhưng tại kiếm tu tinh thần mua bán tài nguyên một năm mới mở một lần, mọi người xem lâu chút, bỏ lỡ cơ hội này là phải chờ một năm. Sắc trời ngày càng tối.

Sắc trời dần tối.

Chợ một năm một lần sắp dẹp.

Vào lúc này, mọi người thấy ánh sáng.

Đó là ánh sáng trắng thuần chính, trong ánh sáng trắng cực thuần chính dường như ẩn chứa thiên địa thanh khí vô cùng vô tận.

Ánh sáng trắng từ phía đông dưới cây bốc lên.

Trong đêm đen sao có ánh sáng trắng? Không lẽ là yêu thú quái dị tiến đến? Mọi người không quá lo lắng, tại kiếm tu tinh thần, trừ tình huống đặc biệt ra, yêu thú có cường đại hơn cũng tuyệt đối không dám tập kích Kiếm Đạo Thụ. Tất cả nhìn sang, chỉ thấy bên luyện kiếm tiên trì, một luồng sáng trắng thuần chính càng dâng càng cao.

Tám trăm trượng.

Chín trăm trượng.

Một ngàn trượng.

Đến một ngàn trượng thì ánh sáng trắng không dâng lên nữa.

Người có mặt đa số là từ hỗn động cảnh nhị tầng trở lên, hiểu quá trình rèn luyện tiên kiếm, đương nhiên biết tiên khí dâng lên không liên quan pháp lực, không liên quan thiên địa pháp tắc, không liên quan thần hồn cường đại, chỉ liên quan một điều, chính là ý chí. Vốn dù là Kiếm Ngục, Kiếm Ma hay Kiếm Tuệ đều cho rằng người như Lục Nguyên bề ngoài lười biếng, ý chí chắc sẽ không quá kiên định, trước nay chưa từng nghĩ đến bề ngoài lười nhác mà nội tâm kiên định như thế, dâng lên tiên khí đến một ngàn trượng.

Kiếm Ngục thì thào:

- Cho dù ngươi là cái gì, đụng phải địa ngục ta, ngươi chỉ có nước xong đời.

Kiếm Tuệ phe phẩy quạt Khổng Minh.

Kiếm Ma đang kế thừa ma khí đến từ Nhận Lợi thiên Ma Tôn, biết vị đầu lĩnh này muốn tiêu diệt Lục Nguyên thì gã cười khục khục, vừa lúc, mình và ma tôn đại nhân này có cùng ý định, đều là muốn diệt trừ Lục Nguyên.

Lúc mới bắt đầu Lục Nguyên chọn tiên kiếm thuộc tính chính khí, mọi người đều xem thường tiên kiếm của hắn, cho rằng Lục Nguyên dùng thanh tiên kiếm lực sát thương sẽ giảm không chỉ một bậc, nhưng nay mới phát hiện, tiên kiếm Lục Nguyên tuyệt đối không vì vậy mà hạ thấp lực sát thương. Tiên kiếm thuộc tính chính khí đúng là bình thường lực sát thương yếu chút, nhưng thanh tiên kiếm này ngưng tụ rất nhiều tiên khí, tiên khí rót vào trong hết sức nhiều, một khi thanh tiên kiếm này thành tựu sẽ không yếu.

Trong hắc ám, cách luyện kiếm tiên trì không quá xa, vang lên giọng nói:

- Hì hì, tốt lắm, thành tựu tiên kiếm ư, đây là một thanh tiên kiếm thuộc tính chính khí, vừa lúc, trong cất chứa của ta không có tiên kiếm như vậy. Thèm thật, ta nhất định phải lấy tiên kiếm này vào tay!

Trong hắc ám, một người đàn ông trung niên gầy gò đôi mắt lóe tham dục dày đặc.

kiếm đạo bát cực, Kiếm Tham.

Kiếm Tham cười khằng khặc:

- Trái cây rốt cuộc chín. Lục Nguyên, tiên kiếm của ngươi, ta muốn.

Gã định không lâu sau sẽ ra tay, bây giờ không tiện lắm.

Tiên khí vô biên vô tận rốt cuộc lại rơi xuống, ngưng kết trên mặt linh kiếm. Tiên khí vô cùng tận xông vào trong tiên khí, Lục Nguyên không ngừng dùng tiên viêm chi hỏa thiêu đốt. Khi hoàn toàn phong ấn tiên khí trong kiếm, hắn bắt đầu đưa pháp lực bản thân vào trong.

Không biết qua bao lâu, dần nghe bóc một tiếng, thanh âm vang lên, Lục Nguyên phát hiện tiên khí xông thiên từ tam xích thanh phong của mình phát ra. Tiên khí của mình, thành.

Lục Nguyên cúi đầu nhìn, phát hiện Dưỡng Ngô linh kiếm trải qua biến đổi nhiều.

Thanh kiếm trong tay vẫn là ba thước ba phân, sáng long lanh, bề ngoài giống chính mình vô cùng tùy ý, nội hạch giống như lòng mình vô cùng kiên định.

Kiếm trừ ma, kiếm chém yêu.

Dưỡng Ngô tiên kiếm.

Dưỡng Ngô tiên kiếm rốt cuộc thành. Lục Nguyên nhẹ vuốt tiên kiếm trong tay, đây là một thanh tiên kiếm vô cùng rắn chắc lại không có sát khí, là thanh kiếm chính đạo, đường đường chính chính chi đạo, hành đường đường chính chính chi kiếm. Cùng lúc đó, Lục Nguyên phát hiện giây phút tiên kiếm thành tựu, vô tận tiên khí ùa vào người mình, khiến trong ngoài thân thể tất cả pháp lực hơi biến đổi, loại biến đổi này còn đang tiếp tục. Cẩn thận dò xét mới phát hiện, bây giờ biến đổi thật ra là đang chiết xuất pháp lực của mình, khiến pháp lực ít tạp chất hơn, càng tinh thuần, pháp lực đến loại trạng thái nguyên.

Pháp lực bản thân không tăng lên gì, nhưng vì bị chiết xuất nên chiếm chỗ ít hơn, khiến trong người chừa ra bộ phận lớn có thể hấp thu càng nhiều nguyên khí thiên địa. Thân thể cũng qua chiễnuaast, biến càng rắn chắc. Lục Nguyên lập tức ăn miêu yêu châu, khiến bản thân lại đến trạng thái cân bằng vô thượng cương nhu thân.

Hỗn động cảnh nhị tầng rèn luyện tiên kiếm rốt cuộc bị mình đạt tới.

Một ngày này đến đây thì chính thức kết thúc.m sau khi chấm dứt tiếp theo là công tác trao đổi, môn hạ Thái Sử chí tôn đếntầng thứ hai, môn hạ Thượng Quan chí tôn vốn ở tầng thứ hai thì xuống tầng thứ ba. Hiển nhiên môn hạ Thượng Quan chí tôn vô cùng không cam lòng thua môn hạ Thái Sử chí tôn, nhưng thua chính là thua, thua là phải đổi số tầng Kiếm Đạo Thụ, đây là quy luật thép, môn hạ Thượng Quan chí tôn không dám sửa đổi, dù là tài năng như Kiếm Ma cũng chỉ có nước ngoan ngoãn phục tòng quy định cấp trên.

Ngồi ở tầng thứ hai Kiếm Đạo Thụ, mười mấy người môn hạ Thái Sử chí tôn đều thấy như nằm mơ.

Đến bây giờ họ vẫn không dám tin có thể đến tầng thứ hai Kiếm Đạo Thụ, cho dù đang thực sự đứng ở đây.

Thái Sử Bi cảm thán, trong thư sư phụ nói thiên phú của Lục sư đệ rất có khả năng trên cả Yến sư đệ, quả nhiên không giả. Dù là Yến sư đệ lúc tuổi trẻ cũng không cường như vậy, tuy nhiên bây giờ tu vi của Yến sư đệ chắc đã tới tình trạng sâu không lường được. Một khi y quay về trung ương thiên triều, e rằng sẽ dấy lên phong vân cả Kiếm Môn.

Lục Nguyên đang tìm kiếm đạo diệp trấp. Ở tầng thứ hai muốn tìm kiếm đạo diệp trấp không khó, cái gọi là kiếm đạo diệp trấp chính là chồi trên tầng đỉnh Kiếm Đạo Thụm, mỗi ngày sáng sớm có một phần cành lá sẽ sinh ra kiếm đạo diệp trấp, nhưng hiển nhiên hôm nay đã bị môn hạ Thượng Quan chí tôn mang đi hết rồi. Ngày thứ hai, Lục Nguyên rốt cuộc tìm ra kiếm đạo diệp trấp.

Kiếm đạo diệp trấp màu xanh biếc.

Lục Nguyên dùng bát hứng một chén trở về, sao giống trà quá.

Lục Nguyên không thích trà, không phải nói trà khó uống.

Chẳng qua người thích rượu ít ai cũng thích trà.

Tuy nhiên, vì thử vị kiếm đạo diệp trấp, hắn cắn răng uống, phát hiện mùi vị là vị trà, nhưng uống một ngụm nữa, liền cảm giác pháp lực cực đậm dọc theo diệp trấp xanh nổ tung trong người. Pháp lực thân thể đã bị chiết xuất, lập tức bắt đầu tăng trưởng pháp lực.

Kiếm đạo diệp trấp này đúng là đồ tốt, uống một ngụm đã tăng pháp lực.

Tầng thứ hai Kiếm Đạo Thụ, đúng là sảng khoái thật.

Nhưng không biết Kiếm Đạo Thụ quả ở tầng thứ nhất Kiếm Đạo Thụ có hiệu quả gì nữa, cái thứ đó xếp hạng trên kiếm đạo diệp trấp.

Lục Nguyên ở tầng thứ hai Kiếm Đạo Thụ nhàn nhãn vài ngày, uống kiếm đạo diệp trấp tăng pháp lực, hoặc luyện kiếm, ngày qau vô cùng rảnh ranh. Mấy ngày sau, Lục Nguyên luyện kiếm một lát, định đi ra ngoại dạo một vòng. Hắn bước ra hốc cây, đi qua lá cây cực tươi tốt, đáp trên cành cây đầy lá, nơi này ánh nắng không tốt lắm, phải đi nhánh cây xa chút. Cách cây chính càng xa thì lá cây càng rậm, dễ nằm ngủ.

Lục Nguyên thầm nghĩ, mới bay vài bước đã thấy phía trước trong ánh nắng, thiếu nữ mặc cửu thiên vũ sa từ không trung chậm rãi đáp xuống, như tiên nữ giáng trần.

Kiếm Linh Đế Cơ.

Lục Nguyên dừng bước.

Kiếm Linh Đế Cơ mỉm cười này:

- Đây, đánh cuộc thua đưa ngươi thiên pháp tửu.

Cái gọi là đánh cuộc ý chỉ lúc tiến vào kiếm tu tinh thần, khi đó là xem ai sớm đến kiếm tu tinh thần nhất, nếu Lục Nguyên thua thì phải đồng ý Kiếm Linh Đế Cơ một chuyện, nếu nàng thua thì cho Lục Nguyên thiên pháp tửu đặc biệt dùng ngàn cổ pháp thuật điều phối thành lấy từ pháp cổ văn minh.

Lục Nguyên mê rượu, nghe danh thiên pháp tửu nhưng chưa từng uống, rất là thèm.

Hắn nghe Kiếm Linh Đế Cơ nói là thiên pháp tửu lập tức tinh thần phấn chấn, mới rồi buồn ngủ mất hết. Chỉ thấy trên bàn tay ngọc của Kiếm Linh Đế Cơ nắm một vò rượu.

- Biết ngươi thích rượu, cho nên vò rượu này là một trăm cân.

Kiếm Linh Đế Cơ mỉm cười nói:

- Cuộc tranh đoạt thụ ngươi biểu hiện rất đặc sắc, nhưng sớm muộn gì ngươi sẽ thua ta một lần.

Nàng khẽ hừ, tiếng rất dễ nghe.

Lòng Lục Nguyên đột nhiên nghĩ, không biết tại sao phân thân Nhận Lợi Thiên Ma Tôn biến thành tâm ma sinh ra cô gái là Kiếm Linh Đế Cơ? Nhưng hắn lập tức bỏ qua cách nghĩ này.

Dưới ánh nắng ấm áp, ánh mặt trời chiếu rọi.

Hai nam nữ trẻ tuổi ngồi trên cành cây.

Không biết tại sao, hai người luôn có nhiều chuyện để nói, từ kiếm đạo nghiên cứu thất đã thế, bây giờ cũng là vậy.

Tâm tình nam nữ trẻ tuổi đều đặc biệt vui vẻ, giống như ánh nắng ấm áp này.

Kiếm Tuệ phe phẩy quạt Khổng Minh, mở ra một mặt nước trong như gương.

Ở mặt bên kia của thủy kính, là một chàng trai trẻ tuổi tuấn tú. Trên người chàng trai này có khí tức sáng như mặt trời. Người này là vị lãnh đạo trời sinh. Cả người gã từ trên cao xuống thấp, tỏa ra đều là khí tức thần thánh của kiếm đạo, tựa hồ, gã đại biểu cho văn minh của kiếm đạo vậy. Gã chính là vương giả, hoàng giả, đế giả trong kiếm.

Sự thâm trầm của Kiếm Ngục như ngục, trí tuệ của Kiếm Tuệ như hải, ma khí của Kiếm Ma như sơn, sự tham lam của Kiếm Tham như hỏa, sự hùng bá của Kiếm Hùng vô song, so với vương giả, hoàng giả, đế giả kiếm trung như vậy, không đáng để nhắc tới.

Bởi vì người này chính là Kiếm Chi Tử.

Một trong những Kiếm Chi Tử của khí vận

Kiếm Chi Tử cả thân mình đều là Kiếm đạo Khí vận.

Trước đây rất lâu còn có thể chém giết Kiếm chi tử chí tôn.

Kiếm chi tử là thiên tài tuyệt thế đệ nhất từ cổ chí kim của kiếm môn.

- À, Kiếm Tuệ sao?

Kiếm chi tử thản nhiên nói:

- Có vấn đề gì sao?

- Đúng, có vấn đề.

436. Chương 831-832: Pháp Thánh Đế Tử

Kiếm Tuệ nói:

- Mới đây vừa kết thúc cuộc đấu phân cao thấp, Lục Nguyên sáng tạo ra kiếm pháp Tinh Thần cấp, hơn nữa có được 60 miếng da miêu yêu. Khiến chúng ta tuy là Chi Tỉnh Đoan Mộc như hổ, định dựa vào Đoan Mộc Chí tôn môn hạ gây áp lực với Thái sử chí tôn môn hạ, tuy nhiên đã thất bại.

- À, đã có thể sáng tạo ra kiếm pháp Tinh Thần cấp sao. Mặc dù sáng tạo ra kiếm pháp Tinh thần cấp không phải chuyện gì khó, nhưng người tên Lục Nguyên này, cũng có chút tài năng.

Kiếm chi tử hời hợt nói:

- Tuy nhiên, Kiếm Tuệ, chỉ là một Lục Nguyên thôi, không thể không đối phó được chứ? Ta không mong nhìn thấy Lục Nguyên lại phát triển thêm nữa.

- Chuyện này đương nhiên ta đã chuẩn bị xong lâu rồi, chỉ chờ thời điểm đến.

Kiếm Tuệ đong đưa chiếc quạt lông vũ.

- Ngươi nói thời điểm đó sao? Bình thường ở kiếm đạo thụ đúng là không tiện ra tay, nhưng thời điểm đó một khi đến, thì không nói hai lời.

Kiếm chi tử gật đầu:

- Ngươi làm việc, ta yên tâm rồi, chuyện này giao cho ngươi làm. Lúc này ta phải đột phá cảnh giới cao hơn. Đối thủ của ta là Tiên chi tử, không phải là

Lục Nguyên cỏn con này.

- Không vấn đề.

Kiếm Tuệ nhìn sắc trời, ngày đó chắc cũng sắp đến rồi.

Tầng thứ hai kiếm đạo thụ.

Ánh mặt trời ôn hòa, Lục Nguyên và Kiếm Linh Đế Cơ ngồi trên cành cây thứ hai. Ánh mặt trời chiếu rọi trên áo Lục Nguyên, cũng chiếu lên lớp áo the mỏng mngươi của Kiếm Linh Đế Cơ. Thật ra Kiếm Linh Đế Cơ rất thích nói chuyện phiếm với Lục Nguyên. Ở bên cạnh Lục Nguyên có một cảm giác nhẹ nhàng tự tại, còn bên cạnh những người con trai khác thì không có được cảm giác tự tại như vậy.

Kiếm Linh Đế Cơ chính là một trong những kiếm đạo bát cực. Hơn nữa là Kiếm Linh trong đó.

Cô thân là Kiếm trung chi linh, có bản phong đặc thù, lại là Thông Linh, Thông là Linh của kiếm khác, thậm chí còn là Linh của những vũ khí khác.

Trong số những người con trai Kiếm Linh Đế Cơ từng gặp, ma niệm tiên kiếm của Kiếm Ma, tham niệm của kiếm tham khiến Kiếm Linh Đế Cơ rất không thoải mái, tham lang tiên kiếm. Thế giới ngục của Kiếm

Ngục, ngục tiên kiếm. Tuệ Kiếm trí tuệ như hải của Kiếm Tuệ, đều là tiên kiếm có phần khiến Kiếm Linh Đế Cơ không thoải mái.

Bình thường cô ta dùng thái độ rất kiêu ngạo để nhìn mọi người, nhưng lại dễ dàng nhìn thấu tâm can người ta.

Chính là vì có bản lĩnh nhìn người qua vũ khí. Cho nên bình thường cô rất ít tiếp xúc với những người khác. Bởi vì không cần thiết phải tiếp xúc, chỉ cần thông linh vũ khí của bọn họ, cô có thể cảm nhận được đủ mọi loại khát vọng, tham niệm, cho nên trước mặt người khác, cô khá kiêu ngạo, vốn không phản ứng với ai bao giờ.

Còn thông linh Dưỡng ngô tiên kiếm của Lục Nguyên, là một việc rất thoải mái, có cảm giác ấm áp.

Chính là bởi vì như vậy, cho nên mới có thể tiếp xúc với Lục Nguyên, cũng khá thoải mái tự tại.

Lục Nguyên, bản thân vốn đã là người khá tự tại.

Dưới ánh mặt trời ôn hòa, nhìn một người đàn ông trẻ tự tại uống rượu, Kiếm Linh Đế Cơ phát hiện mình thích nhìn tư thế ngẩng cổ lên uống rượu của Lục Nguyên, thích nụ cười ấm áp dưới ánh mặt trời, chỉ bởi vì rất ấm áp, rất tự tại, không có mảy mảy tính toán gì. Nếu nơi này có nước chảy, Kiếm Linh Đế Cơ sẽ cởi bỏ tất, đặt chân xuống nước, để cho cá tôm thoải mái bơi lội dưới chân.

Trong trí nhớ, khi còn bé, lúc còn ở với đại ca, đại ca đưa mình cùng hưởng cảm giác này, đáng tiếc, đại ca ngày càng bận rộn.

Khi đó mình cũng không phải Đế Cơ Cổ Đầu Minh gì cả, chỉ là một người vô tư.

Thời gian dần dần trôi.

Mặt trời cũng sắp xuống núi.

- Đã trễ rồi, ta đi đây.

Kiếm Linh Đế Cơ phát hiện sắc trời đã tối lại, lập tức cầm kiếm đi.

Lục Nguyên đi như bay trở về trong động thụ của kiếm đạo thụ, về phòng mình, bắt đầu uống rượu. Là một con quỷ rượu chính tông, lấy được pháp tửu trong truyền thuyết, không uống một trận hết mình, thì sao được.

Một tay mở niêm phong của vò rượu, lúc này nước miếng sắp chảy ra cả, ồ, không đúng, chuyện gì thế này?

Lục Nguyên phát hiện giờ phút này mình tựa hồ như bị hút vào bên trong vò rượu, lập tức định giơ kiếm phản kháng, nhưng sao phản kháng được, đã bị hút vào trong vò rượu rồi.

Đây là bên trong vò rượu sao?

Lục Nguyên phát hiện mình đang ở bên trong một cung điện vàng son lộng lẫy. Mỗi góc của cung điện này, đều ẩn chức vô số đạo lý pháp thuật, mỗi nơi hoa văn đều có pháp thuật vô cùng ở phía trên. Còn xà nhà và một số nơi quan trọng, giống như hướng chỉ thẳng về pháp thuật đại đạo, đây là một cung điện pháp thuật.

Mà ở phía trên của cung điện pháp thuật này, một người đàn ông trung niên ngồi ở trên cửu long vương,

Đây là một người trung niên rất khí khái, ông ta tựa hồ mỗi tấc thịt toàn thân, mỗi cọng lông trên người, đều viết đầy sự huyền bí của pháp thuật. Thậm chí, cặp mắt của ông ta tựa hồ ẩn chức pháp thuật vô tận, đây là ai? Lục Nguyên trong lòng thầm cả kinh.

Nếu nói khí thế của Kiếm chi tử mạnh mẽ, thì khí thế của người đàn ông trung niên này lại càng mạnh hơn. So với Kiếm chi tử thì còn mạnh hơn nhiều lần. Người này tuyệt đối là thế giới cảnh, mà không phải là thế giới cảnh bình thường, mà là một người giỏi trong số thế giới cảnh. Người này rút cục là cường giả nào?

Người trung niên toàn thân trần đầy pháp thuật huyền bí, mặc áo cà sa thần thánh nhìn về phía Lục Nguyên:

- Cậu chính là Lục Nguyên mà Tứ Muội đã từng nhắc tới hả, xin chào, ta là một phân thân của Pháp thánh đế tử.

Trong văn minh Pháp cổ, Đế tử được sắp xếp theo thứ tự. Tổng cộng có 100 người. Đế cơ cũng xếp theo thứ tự, chỉ có năm người, Kiếm Linh Đế Cơ là thứ tư, Pháp Linh đế cơ là thứ năm.

Pháp thánh Đế tử.

Lục Nguyên tuy không quá quan tâm tới chuyện thế tục, những nhân vật từng nghe nói tới rất ít, nhưng đường đường một Pháp Thánh Đế Tử, dù thế nào cũng từng nghe nói tới.

Chủ của văn minh pháp cổ, có hơn 100 đế tử, tuy nhiên, có quyền thế, có thực lực thực sự, cũng chỉ có mười người. Mà trong số mười người này, xếp thứ nhất là Pháp thánh đế tử. Pháp thánh đế tử này, trong văn minh Pháp cổ, có quyền thế rất lớn, có thực lực khá giỏi.

Pháp thánh đế tử, nghe nói ông ta là thánh nhân trong Pháp thuật, thánh năng của ông ta có mặt ở khắp nơi.

Người này, chính là đại ca của Pháp Linh Đế Cơ.

Đã nghe nói tới từ lâu, Đế tử xếp thứ mười, cũng là nhân vật thế giới cảnh.

Mà vị Pháp thánh đế tử này, không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là nhân vật thế giới cảnh.

Pháp thánh đế tử nhìn về phía Lục Nguyên:

- Theo Liên Tinh của Thủ Thiên pháp tửu nói, ngươi là người duy nhất có thể khiến tứ muội cảm thấy nhẹ nhàng, tự tại, hình như trong lòng tứ muội cũng thích ngươi một chút.

Lục Nguyên không kìm được, khẽ giật mình. Kiếm Linh Đế Cơ có chút thích mình? Quan hệ của mình và Kiếm Linh Đế Cơ hiện nay như nào? Lục Nguyên phát hiện mình cũng thích ngồi bên cạnh Kiếm Linh Đế Cơ, cùng hưởng cảm giác tự tại kia, ở bên cạnh Kiếm Linh Đế Cơ có cảm giác khá nhẹ nhõm. Tuy nhiên, mình đã thích Kiếm Linh Đế Cơ rồi sao? Không đúng, mình chỉ là có chút thiện cảm với Kiếm Linh Đế Cơ mà thôi.

Pháp thánh đế tử trên mặt có chút thổn thức:

- Kiếm Linh Đế Cơ, là muội muội cùng một mẹ với ta, cũng là đứa muội mà ta thương nhất. Kiếm Linh Đế Cơ, sinh ra vốn là kiếm linh của kiếm đạo bát cực, trời sinh thuộc kiếm, hơn nữa thân con gái có chút yếu ớt cũng không làm gì được, cho nên, dù biết rõ kỷ nguyên này chống lại kiếm, vẫn để nó lựa chọn tiến nhập kiếm môn. Còn ngươi, là người duy nhất muội muội ta có chút thiện cảm, rất có khả năng sau này ta là ngươi vợ của ngươi, ngươi không thể yếu đuối. Hiện tại, cho ngươi một lựa chọn, gia nhập văn minh Pháp cổ của ta, là một trong những văn minh Pháp cổ, ngươi chỉ cần đi từng bước một, có thể đạt được tầng cao trong thế giới cảnh, thậm chí còn đạt Thiên Tôn chi cảnh, cũng không có gì là khó khăn.

- Gia nhập, hay là không gia nhập.

Pháp thánh đế tử nhìn về phía Lục Nguyên, quan sát thần thái của Lục Nguyên.

Lục Nguyên quả quyết lắc đầu:

- Không gia nhập

Không chút do dự, không chút hoài nghi, trực tiếp từ chối lựa chọn này.

- Vì sao?

Trên mặt Pháp thánh đế tử hiện lên một chút kỳ quái:

- Theo lý mà nói, gia nhập văn minh Pháp cổ, hơn nữa còn có Pháp thánh để tử ta đây đích thân hướng dẫn, đây là việc bao nhiêu thanh niên mơ ước tha thiết, ngươi vì sao lại từ chối?

- Bởi vì ta thuộc về kiếm.

Lục Nguyên kiên quyết nói:

- Ta không thể vì bất cứ điều gì mà vứt bỏ kiếm của ta.

Nghe câu trả lời của Lục Nguyên, Pháp thánh đế tử nở nụ cười.

Kỳ thật, cái gọi là lựa chọn, muốn Lục Nguyên gia nhập văn minh Pháp cổ để học Pháp thuật, chỉ là một khảo nghiệm của Pháp thánh đế tử, một cái bẫy.

Khảo nghiệm cái tâm của Lục Nguyên, kiên định hay không.

Nếu tâm của Lục Nguyên không kiên định, do dự chọn pháp thuật, lựa chọn gia nhập văn minh Pháp cổ. Như vậy người này ngay cả nội tâm của mình cũng không kiên định, người như vậy, căn bản không xứng với muội muội mình, sẽ bị loại ngay không chút do dự, không xứng đáng trở thành muội rể của mình.

Còn lúc này, Lục Nguyên không do dự lựa chọn kiếm, cho thấy nội tâm của hắn rất kiên định, không chút do dự.

Khảo nghiệm đầu tiên của một người đại ca tương lai sẽ rất có khả năng thành ngươi vợ này, Lục Nguyên đã vượt qua.

Tuy nhiên, cũng không phải Lục Nguyên đã vượt qua tất cả khảo nghiệm của mình. Muốn làm muội rể ta, muốn kết hôn với muội muội của ta, đâu phải chuyện dễ dàng như vậy. Pháp thánh đế tử thầm nghĩ trong lòng.

Pháp thánh đế tử là đế tử đệ nhất của Pháp cổ văn minh, cũng là đệ tử đệ nhất nắm giữ quyền lực rất lớn.

Quyền thế của ông ta rất lớn, có thể trong nháy mắt, diệt cả vô thượng đại giáo

Đúng vậy, ông ta có quyền lực lớn như vậy.

Còn đối với muội muội Kiếm Linh Đế Cơ cùng một mẹ, Pháp thánh đế tử khá thích. Còn nhớ khi Kiếm Linh Đế Cơ còn bé, sợ Kiếm Linh Đế Cơ thấy nhàm chán, Pháp thánh đế tử còn đưa Kiếm Linh Đế Cơ tới bờ sông bắt cua. Nếu chuyện này để người ngoài biết được, biết hùng tài đại lược, nắm giữ quyền lớn, vốn là một Pháp thánh đế tử kiêu hùng, lại đưa muội muội ra bờ sông bắt cua, phỏng chừng tròng mắt họ cũng phải trừng lên.

Nhưng trên thực tế, Pháp thánh đế tử lại làm vậy.

Pháp thánh đế tử có tổng cộng năm đứa muội muội.

Nhưng muội cùng mẹ chỉ có hai người, Kiếm Linh Đế cơ thứ tư, và Pháp Linh Đế Cơ thứ năm.

Ông ta đặc biệt sủng ái Kiếm Linh Đế Cơ, rất yêu chiều cô muội muội này.

Từ trước tới nay, có rất nhiều người muốn theo đuổi muội muội mình.

Muội muội mình vì sao lại được ưa chuộng như vậy. Cũng rất đơn giản, thứ nhất dung nhan tuyệt thế của bản thân muội muội, thứ hai, muội muội là con gái của Pháp cổ văn minh chi chủ, lại còn là đứa con gái rất được sủng ái, thứ ba, tứ muội là muội muội mình khá sủng ái. Người muốn nịnh nọt mình lại không thiếu, một khi cưới tứ muội, liền có thể một bước lên mây.

Pháp thánh đế tử luôn luôn theo sát muội muội mình, ngay cả muội muội tới kiếm môn cũng phái người theo bảo vệ.

Hơn nữa từ trước tới nay, mặc dù có vô số người muốn theo đuổi muội muội, nhưng muội muội vẫn luôn không có thiện cảm với ai.

Còn hiện nay, rõ ràng xuất hiện một nhân vật mà muội muội khá thích.

Lúc này, Pháp thánh đế tử là một huynh trưởng bảo vệ muội muội, muốn khảo nghiệm cái tâm của muội rể tương lai. Thiêu đốt hừng hực, sau đó hoa tay múa chân một chút bên trong Thiên pháp tửu, mới dẫn tới sự việc này.

Đương nhiên, trước kia ngươi ta cũng đã nghe nói chút ít về Lục Nguyên. Dù sao lần thắng liên tiếp ba chục ngàn, cũng coi như kiếm được chút danh tiếng.

Thứ nhất, muốn khảo nghiệm nội tâm của Lục Nguyên, người có nội tâm không kiên định, cũng không thể lấy muội muội của mình. Mục thứ nhất chỉ là cạm bẫy ngôn ngữ đơn giản thôi, nhưng, nếu thực sự có khoảng mười ngàn người tới được cạm bẫy này, chỉ sợ có 999 người trở lên, sẽ rơi vào cạm bẫy ngôn ngữ này.

Còn Lục Nguyên vượt qua được cái bẫy thứ nhất, khiến Pháp thánh đế tử khá hài lòng. Nhưng đây chỉ là mục thứ nhất. Mục thứ nhất là khảo nghiệm nội tâm có kiên định hay không.

Mục thứ hai, là khảo nghiệm khát vọng, dùng tâm ma khảo nghiệm.

Pháp thánh đế tử hất tay áo lên, chính giữa hư không lập tức có vô cùng vô tận tâm ma, những tâm ma này chui vào cơ thể Lục Nguyên nhanh như bay. Vô cùng vô tận tâm ma xuất hiện trong cơ thể của Lục Nguyên, hóa thành các loại cám dỗ.

Lục Nguyên nhìn thấy quyền thế rất lớn, bản thân tựa hồ đạt được thứ quyền lực chỉ cần trở bàn tay liền có thể nắm được trời đất. Sự sống chết của văn minh, cũng phải được quyết định bởi bàn tay của mình. Còn thực lực của bản thân, cũng đạt tới mức độ tập hợp một văn minh. Đây ít nhất cũng phải tới cấp độ Phó chủ, bên cạnh mình, có rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp, những thiếu nữ xinh đẹp này, có thanh thuần, có gợi tình, mỗi người một vẻ.

Quyền, thế, thực lực, mỹ nhân.

Cần gì đều có

Lục Nguyên bật cười lớn:

- Chỉ là tâm ma của Nhận Lợi thiên phân thân hóa thành, cũng không làm gì được ta, những tâm ma này của các người, quá kém. Lại hóa ra quyền thế, thực lực, mỹ nhân, ngay cả thứ mà ta thực sự theo đuổi cùng không biết, thật buồn cười, Dưỡng Ngô.

Dưỡng Ngô kiếm nhẹ nhàng động, tiên khí vô biên liền tỏa ra, lập tức chính khí chấn áp tâm ma, tất cả tâm ma đều biến mất.

ồ, Pháp thánh đế tử lúc này mới nhìn kiếm của Lục Nguyên.

Đây là Tam xích thanh phong chính khí Hạo Nhiên đầy trời đất. Tiên Kiếm thuộc tính chính khí. Ngoại trừ đám mọt sách nho chi văn minh kia, lại vẫn có người dùng, thật sự hiếm thấy, hiếm thấy.

Hơn nữa, nhanh như vậy liền đánh tan bầy tâm ma này, không tệ.

Đến giờ, Pháp thánh đế tử đã khảo hạch được, Lục Nguyên là một người có nội tâm khá kiên định, hơn nữa không dễ bị những tham vọng như quyền thế, thực lực chi phối. Hơn nữa dùng tiên kiếm thuộc tính chính khí. Như vậy, hai cuộc khảo hạch đầu tiên đã xong, phương diện đạo đức của Lục Nguyên coi như đạt rồi.

Tuy nhiên, Lục Nguyên đạt về phương diện đạo đức.

Nhưng, chỉ là phương diện đạo đức, còn cả phương diện thực lực.

Người của Vô Thượng đại giáo, hình như thực lực đều khá kém.

Mà muốn làm muội rể Pháp thánh đế tử, muốn làm người đàn ông bảo vệ được muội muội, phải có thực lực khá hoành tráng mới được.

437. Chương 833-834: Thế Giới Cảnh Là Gì?

Pháp thánh đế tử nhìn về phía Lục Nguyên:

- Xem ra, phương diện đạo đức ngươi đạt rồi. Kế tiếp chính là khảo hạch thực lực, tiềm lực. Ta không mong muội muội của ta gả cho một người không thể bảo vệ được nó. Nếu vượt qua khảo hạch sau đây, là đại ca, ta thừa nhận ngươi và tứ muội.

Pháp thánh đế tử nhìn về phía Lục Nguyên:

- Ngươi biết cảnh giới thế giới cảnh không?

Lục Nguyên bị Pháp thánh đế tử đột nhiên gắn cho cái mác lạ lùng, cho rằng mình sẽ lấy muội muội của ông ta. Nhưng có một điều không thể phủ nhận được là, bản thân cũng có chút thiện cảm với muội muội

ông ta, đang định giải thích gì đó. Nhưng lúc này Pháp thánh đế tử lại nhắc đến cảnh giới thế giới cảnh này. Lục Nguyên khá tò mò về đại cảnh giới thế giới cảnh này.

Mà ở kiếm môn, liên quan đến đại cảnh giới thế giới cảnh này, cũng giới thiệu không nhiều.

Pháp thánh đế tử không vội không chậm nói:

- Ở trong thế giới cảnh, sau khi tự thành tiểu thiên thế giới một phương, sẽ có một cảnh giới gọi là tạo vật. Tạo vật cảnh nói ở đây, tạo ra không chỉ là vật thể không có sự sống, còn cả linh hồn có sự sống. Đây chính là vô thượng uy năng của Thế giới cảnh.

Sau khi ông ta giới thiệu xong về Tạo vật cảnh, chuyển chủ đề:

- Người theo đuổi muội muội của ta khá nhiều, trong đó, mấy người có thực lực nhất, lần lượt là bốn người Nghiêm Thiên Pháp của Pháp Cổ Văn Minh, Vũ Sinh Đế Tử của Vũ Cổ Văn Minh, Thiên Hoang Đế Tử của Hoang Cổ Văn Minh, và Phong Nhị Thập Tứ của Phong Chi Văn Minh.

Trong đó, Nghiêm Thiên Pháp của Pháp Cổ Văn Minh là đệ tử cha ta mới thu nhận. Thực lực tuy không bằng Pháp chi tử, nhưng cũng là một người khá có tiềm lực trong số đệ tử của cha ta. Vũ Sinh Đế Tử của Vũ Cổ Văn Minh chính là Đế Tử trẻ tuổi của Vũ Cổ Văn Minh, rất được Vũ Cổ Văn Minh chi chủ sủng ái. Thiên Hoang Đế Tử của Hoang Cổ Văn Minh, thân phận tương đương với Vũ Sinh Đế Tử. Phong Nhị Thập Tứ của Phong Chi Văn Minh, mặc dù thân phận không bằng ba người kia, nhưng thực lực rất đáng kinh ngạc. Nghe nói ngươi ta có cái tên Phong Nhị Thập Tứ là do tốc độ của ngươi ta, còn nhanh hơn tốc độ trôi qua của 24 tiết khí.

Ta dùng thủ đoạn Vô Thượng của Tạo Vật Cảnh, tạo ra bốn người họ. Đương nhiên, bốn người bọn họ được tạo ra, đều chỉ là thực lực Hỗn Động Cảnh tam trọng thiên, cao hơn một trọng thiên so với pháp lực của ngươi hiện nay. Người được tạo ra, có tất cả thủ đoạn Hỗn Động Cảnh tam trọng thiên của bọn họ, tính cách cũng giống hệt bọn họ.

Bàn tay lớn tựa hồ có ma lực vô cùng của Pháp Thánh Đế Tử, miết trên không trung bốn lần.

Đồng thời, xuất hiện bốn người.

Người thứ nhất là Nghiêm Thiên Pháp của Pháp Cổ Văn Minh. Người này có vẻ khá trẻ, trông ngươi tuấn như dương quang, rõ ràng có bộ dạng của một tiểu sinh. Trên toàn thân áo bào của ngươi ta, đều tràn đầy pháp thuật phù chú. Ngươi ta nhìn về phía Lục Nguyên:

- Chỉ một người của Vô Thượng Đại Giáo, lại dám cướp Kiếm Linh Đế Cơ của ta, thực là muốn chết. Lần này, để ngươi nếm thử sự lợi hại của trăm loại pháp thuật của ta.

Người thứ hai là Vũ Sinh Đế Tử của Vũ Cổ Văn Minh, tên này trông khá cường tráng, oai hùng dọa người. Ngươi ta tinh thông vô số loại vũ kỹ, nhìn Lục Nguyên:

- Chỉ là một kiếm môn, chỉ là một người được phân loại ra từ Vũ Cổ Văn Minh ta, lại dám khiêu chiến với ta, thật buồn cười.

Vũ, là một nhân tố lớn, còn trong kỷ nguyên này, kiếm thực ra là nằm trong vũ.

Ngoại trừ kiếm, đao, thương, tiến…đều thuộc trong vũ. Cho nên Vũ Sinh Đế Tử mới dùng giọng điệu này nói chuyện với Lục Nguyên, giống như giáo huấn một người dưới.

Người thứ ba là Thiên Hoang Đế Tử của Hoang Cổ Văn Minh, ngươi ta nhìn về phía Lục Nguyên:

- Yêu nghiệt, phản nghịch, người của kiếm môn, nếu không phải là Pháp Cổ Văn Minh chúng ta che chở cho các ngươi, đã tiêu diệt cả nhà các ngươi từ lâu rồi.

Hoang Cổ Văn Minh coi người dùng kiếm là yêu nghiệt. Kỷ nguyên trước là kỷ nguyên của kiếm, kỷ nguyên trước là thế hệ di nghiệt.

Người thứ tư là Phong Nhị Thập Tứ của Phong Chi Văn Minh, nhìn về phía Lục Nguyên:

- Nghe nói ngươi dùng kiếm, đáng tiếc, bất luận ngươi dùng cái gì, đều xếp dưới tốc độ nhanh vô song của ta, bị đánh tan xác thành tro bụi. Bởi vì ta là Phong Nhị Thập Tứ, có thể so sánh với nhân vật thiên tài

tuyệt thế của Cổ Văn Minh, gặp ta, dám tranh Kiếm Linh Đế Cơ với ta, là sai lầm lớn nhất của ngươi, mà sai lầm một lần, đã đủ để ngươi chết một lần rồi.

Bốn người này, người sau càng điên cuồng hơn người trước, cho dù chỉ là nhân vật dùng Tạo Vật cảnh tạo ra, bởi vì, đây vốn là tính cách của bọn họ. Nếu bọn họ tới đây thật, chỉ sợ càng điên cuồng hơn bốn phân thân này. Bọn họ làm gì có người nào không có được gia thế cao quý cực kỳ, có được tiềm lực vô hạn.

Pháp Thánh Đế Tử nhìn về phía Lục Nguyên:

- Chân thân của bốn người này, có thể sẽ là đối thủ chân chính trong tương lai của ngươi. Dù sao muốn làm muội rể ta cũng không dễ dàng như vậy đâu. Như này đi, trong số bốn người này, ngươi chọn một người. Nếu có thể thắng, liền coi là vượt qua khảo nghiệm của ta. Sở trường của bọn họ, lần lượt là Pháp Thuật, Vũ Học, Hồng Hoang, và Tốc Độ.

Nếu vượt qua, ta cũng sẽ ban thưởng một chút cho ngươi. Xem như đây là lễ vật mà ngươi vợ tương lai tặng cho muội rể. Vượt qua càng vẻ vang, lễ vật sẽ càng lớn. Nếu không vượt qua, thực bất hạnh, ta cũng sẽ không đồng ý việc ngươi và muội muội ta.

Pháp Thánh Đế Tử nhìn về phía Lục Nguyên nói:

- Quyết định đối phó với ai?

Kỳ thật khảo hạch mục ba này, là khảo hạch sức chiến đấu của Lục Nguyên.

Đương nhiên, muốn khảo hạch sức chiến đấu cũng không thể bắt một Lục Nguyên Hỗn Động nhị trọng đánh với Hỗn Động ngũ trọng, lục trọng được, như vậy quá vô nghĩa.

Cho nên, Pháp Thánh Đế Tử mới khảo nghiệm Lục Nguyên như vậy.

- Bốn người bọn họ, cùng lên đi.

Lục Nguyên hời hợt nói.

- Cái gì.

Pháp Thánh Đế Tử không khỏi thấy quái lạ, ngươi ta thực sự kinh ngạc, Lục Nguyên đang nói gì vậy.

Pháp Thánh Đế Tử rất sủng ái tứ muội Kiếm Linh Đế Cơ.

Cho nên, không thể để cho Kiếm Linh Đế Cơ chịu bất kỳ tổn hại nào.

Đối với người đàn ông mà rất có khả năng Kiếm Linh Đế Cơ sẽ thích, đương nhiên muốn khảo nghiệm nhiều lần. Phương diện đạo đức đã vượt qua được, bây giờ là khảo hạch phương diện thực lực. Cửa ải này, Pháp Thánh Đế Tử cho rằng mình có chút làm khó Lục Nguyên. Dù sao, lần này bốn đối thủ của Lục Nguyên, cơ bản đều có xuất thân cao quý. Thứ hạng trong Cổ Văn Minh đều có thể được gọi là thiên tài tuyệt thế. Mặc dù so ra thì kém cấp độ của Khí Vận Thất Tử, nhưng cũng coi là nhóm người rất mạnh dưới Khí Vận Thất Tử. Bốn người bọn họ, bất luận người nào, đều có thực lực kinh người. Còn hiện nay, bốn người mà Pháp Thánh Đế Tử dựa vào thủ đoạn Tạo Vật Cảnh để tạo ra, thực lực đều là Hỗn Động Cảnh tam trọng thiên, cao hơn Lục Nguyên nhất trọng thiên.

Lục Nguyên phải thắng một người, cũng không dễ dàng gì.

Pháp Thánh Đế Tử vốn cho rằng như vậy, nhưng không có cách gì. Muốn lấy được Kiếm Linh Đế Cơ thì phải mạnh mẽ. Cho nên, cho dù là làm khó Lục Nguyên, cũng không có cách nào. Hơn nữa, nghe nói Lục Nguyên lúc ở

Đại Đạo Cảnh, từng liên tiếp thắng ba chục ngàn, hẳn là có chút thực lực, không dễ bị đánh bại như vậy.

Nhưng, Pháp Thánh Đế Tử cũng tuyệt đối bất ngờ, Lục Nguyên lại nói "bốn người họ cùng lên". Hơn nữa còn nói rất hời hợt.

Hắn có biết bốn người này mạnh như nào không? Biết bốn người này cùng lên thì hàm ý gì không?

Nghiêm Thiên Pháp cười ha hả:

- Tốt, rất tốt, tự ngươi muốn tìm cái chết, đừng trách ta.

Nghiêm Thiên Pháp niệm Pháp chú. Ngươi ta định thi triển pháp thuật Tinh Thần cấp đính phong, trọng lực vô biên. Một chiêu pháp thuật này, có thần thông thần kỳ, có thể khiến lực hấp dẫn của trái đất đối với con người biến thành gấp khoảng một trăm ngàn lần so với ban đầu.

Lúc trọng lực đột nhiên gia tăng gấp trăm ngàn lần, áp lực với cơ thể lập tức lớn thêm một trăm ngàn lần. Pháp chú này của Nghiêm Thiên Pháp xem ra cũng không phải thứ có tính công kích trực tiếp gì, tựa hồ chỉ là pháp lực hỗ trợ. Nhưng đây vốn là chiêu công kích cực kỳ hung hiểm. Trọng lực tăng một trăm ngàn lần, lập tức có thể khiến tu tiên giả Hỗn Động Cảnh đều bị loại trọng lực này đè ép trực tiếp, dần tới cái chết. Cũng chỉ có luyện Tinh Thần Cấp tới đính phong, mới có được loại trọng lực vô biên này. Thậm chí chiêu pháp thuật này, đã ẩn chứa là Diệt Tinh cấp rồi.

Nghiêm Thiên Pháp cũng không phải người lương thiện gì, vừa ra tay đã dùng sát chiêu tuyệt mạnh.

Mà trong tích tắc Nghiêm Thiên Pháp ra tay, Vũ Sinh Đế Tử trong nháy mắt đã tới bên cạnh Lục Nguyên, đánh một đại phách vương quyền tới, một đại phách vương quyền này, một khi đã xuất ra, liền thần thông đủ để tiêu diệt hết thảy thành tro bụi. Đây là quyền pháp vô cùng. Ngươi ta định khiến Lục Nguyên nổ tan xác. Cú xuất quyền này, như bá vương trên đời, diệt hết mọi thứ.

Đại vương Phách quyền, đây là võ học của Cổ Văn Minh.

Tuyệt học của Cổ văn minh, so với tuyệt học bình thường, tuyệt đối không giống.

Còn Thiên Hoang Đế Tử, cũng lập từng ra tay, trường đao của ngươi ta múa một đường. Đao này mang theo khí tức của Hồng, khí tức của Hoang, vô cùng ảo diệu, tựa như trở lại khí tức buổi Hồng Hoang. Chém hướng về phía Lục Nguyên, một đao kia tựa hồ muốn chém phá hết thảy, trảm đi hết thảy, giống như quay lại thuở Hồng Hoang.

Đây là Đại Hoang Đao Pháp.

Nghe nói còn có Đại Hồng Đao Pháp, Đại Nguyên Đao Pháp, Đại Thủy Đao Pháp.

Tứ đại Đao Pháp này một khi liên thủ, liền có thể tạo thành Hồng Hoang, được gọi là tứ đại Đao Pháp của Hoang Cổ Văn Minh. Đương nhiên, chỉ một Đại Hoang Đao Pháp thôi cũng đã đủ đáng sợ rồi.

Đao pháp của ngươi ta huyền diệu, hơn nữa trong lúc ngươi ta động thủ, đã có một cỗ khí tức tản ra áp chế Lục Nguyên, người của Hoang Cổ Văn Minh, Thiên Sinh Tiện Khắc Chế Kiếm Tu.

Phong Nhị Thập Tứ hét một tiếng đến sau lưng Lục Nguyên, một chân đá tới.

Ngươi ta ra tay cuối cùng, nhưng lại là người tiến đến bên người Lục Nguyên nhanh nhất.

Thích pháp của ngươi ta, không có bất kỳ môn đạo nào. Chính là một thích rất đơn giản, nhưng, chỉ một thích đơn giản này, cũng có thể đá nát tất cả. Bởi vì quá nhngươi, nhanh tới mức với mắt thường, cảm giác không theo kịp. Phong Nhị Thập Tứ được gọi là người nhanh nhất trong thời đại này. Nhanh nhất này, là bao gồm rất nhiều Văn Minh, dù không bao gồm Cổ Văn Minh, nhưng cũng đủ kinh dị rồi.

Pháp thuật trọng lực vô biên của Nghiêm Thiên Pháp, Đại Phách Đạo Quyền của Vũ Sinh Đế Tử, Đại Hoang Đao Pháp của Thiên Hoang Đế Tử, Khoái Thích của Phong Nhị Thập Tứ.

Tứ đại tuyệt sát, hướng đến Lục Nguyên.

Đối diện với bốn tuyệt sát này, tay Lục Nguyên vừa lật, lấy bản thân làm trung tâm phát động lực luân hồi. Vòng luân hồi cực lớn xuất hiện trên người hắn. Nhưng đối diện với bốn người này, vòng luân hồi đơn thuần không tác dụng, Lục Nguyên lật tay lại là một kiếm.

Lúc kiếm này mới bắt đầu, dựa vào tốc độc nhanh nhất phản lại Phong Nhị Thập Tứ. Phong Nhị Thập Tứ phát hiện đao này của Lục Nguyên đúng lúc chỉ về nơi mình định đá tới, một cước này lại không thể đá tới. Ngươi ta vừa định lui, lại phát hiện kiếm của Lục Nguyên rõ ràng đuổi theo, điểm rơi ở mỗi nơi đều rất hoàn mỹ. Ngươi ta tiến vào quá nhngươi, muốn lui trở ra, nhưng lại bị nhát kiếm hoàn mỹ chặn lại con đường thoát đẹp nhất. Ngươi ta đành bứt ra, kiếm khí của kiếm này lại đã đâm vào chân ngươi ta, làm chân ngươi ta bị thương nhẹ.

Đồng thời, một kiếm này chưa xong.

Một kiếm hoàn mỹ này, tựa hồ hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi trọng lực vô biên. Không đúng, hắn cắt trọng lực vô biên ra, trọng lực vô biên cũng có chỗ phân bố mỏng, dày. Còn kiếm này lại tìm chỗ phân bố mỏng. Kiếm này cắt vào trong Đại Vương Phách Quyền, đâm xầm vào Đại Vương Phách Quyền vô cùng này. Kiếm này lại nhẹ nhàng thọc vào điểm yếu của Đại Vương Phách Quyền, dễ dàng đánh trúng.

Đại Hoang Đao Pháp cũng đã tới rồi. Vốn dĩ Dưỡng Ngô Tiên Kiếm đã tới thì không cách nào quay lại, nhưng Dưỡng Ngô tiên kiếm cứ nhất định quay lại, cắt nát cả Đại Hoang Đao Pháp.

Đến lúc này, tất cả đã kết thúc rồi.

Tất cả sự tấn công đều bị Lục Nguyên đánh tan, thậm chí trong số bốn người còn có hai người bị thương nhẹ, còn Lục Nguyên chỉ cần ra một kiếm.

Pháp Thánh Đế Tử bên cạnh không khỏi trừng mắt, kiếm thuật nhất tuyến thiên.

Lại là kiếm thuật nhất tuyến thiên.

Lục Nguyên rõ ràng dùng kiếm thuật nhất tuyến thiên.

Tuy nhiên cho dù Lục Nguyên dùng kiếm thuật nhất tuyến thiên, bốn người này cũng không phải dễ đối phó. Thiên Hoang Đế Tử lập tức trên đỉnh đầu xuất hiện một chữ 'thụ'. Chữ 'thụ' này không phải thụ bình thường, mà là Hồng Hoang chi thụ, chính là một loại văn tự của Hoang Cổ Văn Minh. Loại Hồng Hoang chi thụ này, trấn áp vô vùng với kiếm tu. Ngươi ta không tin không áp chế được Lục Nguyên.

Lục Nguyên lập tức cảm thấy áp lực rất lớn. Pháp lực của mình lại bắt đầu từ từ chuyển động. Lại là văn tự của Văn Minh cực kỳ cổ quái. Mà trong chốc lát đỉnh đầu bay lên một con rồng màu xngươi bích, Thôn Mộc chi long lập tức mở miệng nuốt chửng chữ thụ.

Sau khi nuốt vào chữ thụ, Lục Nguyên cũng không dám do dự nữa, văn tự văn minh khá cổ quái. Nếu những người này tùy ý thả ra văn tự văn minh, chỉ sợ mình cũng không thắng được. Tuy nhiên đến lúc này, thật ra Lục Nguyên cũng rất hiểu, tế ra văn tự văn minh cũng cần chút động thủ, còn bản thân mình chỉ cần khiến họ không động thủ được là được.

Lục Nguyên giây phút này không thể dừng lại nữa. Âm dương thiết tắc, luân hồi thiết tắc, kiếm thuật nhất tuyến thiên…đều bạt mạng xuất ra. Lấy một địch bốn, nhất định đánh tới mức bốn người không thể có cơ hội tế ra văn tự văn minh nữa. Kỳ thật bốn người có chút do dự, chữ thụ vừa rồi đã bị nuốt chửng rồi.

Quá hay, quá hay.

Pháp Thánh Đế Tử trong lòng thầm nghĩ, chuyện này thật quá hay.

Người của Vô Thượng Đại giáo bình thường muốn đấu với Văn Minh bình thường, cùng đẳng cấp căn bản cũng không thể thắng được.

Nếu Lục nguyên có thể thắng được một người văn minh cao hơn hắn một cảnh giới nhỏ, như vậy Pháp Thánh Đế Tử sẽ phải thừa nhận Lục Nguyên thắng.

Kết quả, Lục Nguyên hiện nay không phải đấu thắng một người cao hơn hắn một cảnh giới nhỏ, mà là đấu thắng bốn người, đúng là mãnh chiến.

438. Chương 835-836: Kiếm Văn Tự

Chuyện như này, nếu như lưu truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ chấn động hơn chục ngàn đại châu, khiến Lục Nguyên chỉ một lần hành động đã nổi danh trên cả hơn chục ngàn đại châu, vậy sẽ còn hoành tráng hơn việc thắng liên tiếp ba chục ngàn tháp khiêu chiến.

Không chỉ qua quá trình, mà còn trong quá trình, biểu hiện của Lục Nguyên, cũng quá giỏi rồi.

Kiếm thuật nhất tuyến thiên, âm dương thiết tắc. Theo tài liệu, Lục Nguyên này hình như chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, xấp xỉ với tứ muội. Tuổi đời như vậy, đã là lưỡng thiết tắc kiếm, thánh, thậm chí nhìn cách ra

kiếm của hắn, đã trên con đường cầu đạo đi về phía tam kiếm thánh. Pháp Thánh Đế Tử không khỏi luôn mồm khen giỏi.

Hơn nữa, điều khiến Pháp Thánh Đế Tử cảm thấy kỳ lạ chính là, trong giây phút đó, Thiên Hoang Đế Tử dùng văn tự văn minh, chữ 'thụ'. Kết quả lại bị một con rồng màu xngươi bích nổi lên phía sau lưng Lục Nguyên nuốt gọn. Có thể nuốt văn tự văn minh, dựa vào kinh nghiệm của Pháp Thánh Đế Tử, cũng cơ bản chưa từng nhìn thấy.

Muội rể tương lai này trên người có chút cổ quái. Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, người có thể có tài năng lớn, tương lai lớn, có ai là trên người không có chút cổ quái đâu. Người có tương lai lớn, vận khí lớn, liền khiến Pháp Thánh Đế Tử vỗ nhẹ tay:

- Hay quá.

Kết thúc, Pháp Thánh Đế Tử đã nhận người muội tế Lục Nguyên này. Về phương diện đạo đức có thể yên tâm, sức chiến đấu khá mạnh mẽ, mạnh tới mức có thể vượt qua cả mình, tương lai của hắn nhất định không giới hạn. Nếu không phải vì nguyên nhân Kiếm tu bị thời đại này áp chế, chỉ e tương lai của hắn càng mạnh mẽ hơn. Muội muội, nếu quả thực muội thích người này, giao muội cho hắn, đại ca như ngươi cũng miễn cưỡng yên tâm được.

Tuy nhiên, cứ cho là thế, huynh cũng sẽ âm thầm bảo vệ muội. Nếu ai dám dùng âm mưu chước quỷ với muội, không quan tâm đối phương lai lịch thế nào, sẽ nghiền tới chết.

Bởi vì, huynh là đại ca của muội, đại ca cùng cha cùng mẹ.

Pháp Thánh Đế Tử nhìn về phía Lục Nguyên:

- Không tồi, ta đã thừa nhận muội rể là ngươi rồi, bây giờ là lúc ta tặng ngươi lễ vật. Ta làm anh vợ cũng không thể quá keo kiệt.

Tốt xấu gì, Pháp Thánh Đế Tử cũng là thánh tử đệ nhất của Pháp Cổ Văn Minh, thực lực vững vàng đứng trên Thiên Tôn, đang tấn công chức phó chủ của Văn Minh. Một lời có thể diệt một vô thượng đại giáo.

Nhân vật như vậy, nếu keo kiệt trong việc tặng lễ vật, vậy chẳng phải khiến mọi người trong trung ương thiên triều chê cười sao.

Tựa hồ, có một văn tự hiện ra giữa chưởng đó của ông ta.

Mặt trên của văn tự này, tựa hồ ẩn chứa tinh hoa của kiếm đạo.

Như có uy năng vô thượng của kiếm đạo.

Thậm chí, Lục Nguyên thầm cảm nhận được, 'tiền' tự khánh vân trung trên đỉnh đầu mình, hấp thụ sự ẩn ẩn này.

Văn tự này, hẳn là văn tự kiếm đạo, hơn nữa là văn tử kiếm đạo có lai lịch lớn.

Pháp Thánh Đế Tử rõ ràng là người của Pháp Cổ Văn Minh, sao lại có văn tự kiếm đạo. Lục Nguyên không khỏi thầm nghi hoặc, tuy nhiên cũng lập tức bình thường trở lại. Pháp thánh Đế Tử, nắm trong tay quyền thế rất lớn, thuộc năm mươi người có quyền thế lớn nhất ở trong trời đất. Nhất định ở vào địa vị của ông ta, trong tay có văn tự kiếm đạo thì cũng là bình thường.

Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Thời đại trước, có kiếm tự đại uy lực, cũng đã mất tích lâu rồi, ai cũng không biết kiếm tự kia, cuối cùng đi đâu.

Còn thế giới thời kỳ sơ khai của thời đại này, trong văn tự chi môn, văn tự liên quan đến kiếm xuất hiện, là một chữ 'phong'.

Văn tự thời mới bắt đầu cũng thế, cũng có mạnh có yếu. Kiếm tự của kỷ nguyên trước, tuy không cường đại như tiên tự, pháp tự đã được rèn luyện qua nhiều kỷ nguyên. Nhưng cũng là văn tự thời kỳ sơ khai cực kỳ cường đại. Còn 'phong' tự này, đương nhiên không thể cường đại hơn kiếm tự, tuy nhiên dù gì cũng là văn tự thời đại sơ khai.

Tuy nhiên, đáng tiếc, thế giới thời kỳ sơ khai của kỷ nguyên, lúc đó còn chưa thăng cấp thành phó chủ Hoang Cổ Văn Minh của Cổ Văn Minh chi chủ, thả người nhảy lên. Dùng lực Đại Hồng đại hoang vô cùng, đánh nát chữ 'phong' này. Mà khi đó, dựa vào vô thượng thần thông quan chi của cha ta, phát hiện chữ 'phong' đó, vỡ ra thành 32 mảnh, hóa thành 32 nhị đại văn tự.

Mà 32 nhị đại văn tự này, có chữ rơi vào tay người có tài, có chữ không may rơi xuống Trường hà, biến mất không thấy.

Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Còn thế giới mà muội muội ta sinh ra, lại có một chữ 'linh'. Đồng thời cha ta dựa vào Vô thượng đại năng quan chi, phát hiện muội muội là một trong kiếm đạo bát cực.

Còn các kiếm đạo bát cực khác, mỗi cái đều có một văn tự. Ví dụ như, Kiếm ma có ma tự, kiếm tham có tham tự, còn phải cẩn thận nhất là Ngục tự của kiếm ngục. Ngục của nó, là chữ vâng lời thiên địa mà sinh ra, cũng là nằm trong số 32 nhị đại văn tự, một chữ khá quan trọng. Ngục tự, có thể chôn vùi những văn tự khác.

Ngoài ra, Kiếm chi tử, đây mới là vận giả đại khí đích thực. Tất cả văn tự lúc ngươi ta sinh ra mang theo, có đến tám chữ. 32 nhị đại văn tự, chỉ sinh thôi đã có mang theo tám chữ. Còn về sau không biết ngươi ta còn góp nhặt thêm được mấy văn tự. 32 văn tự bị phá nát của phong tự của kỷ nguyên này, chỉ e phần lớn rơi vào tay ngươi ta.

Kiếm đạo văn tự trong tay ngươi ta, càng này càng rõ ràng. Lục Nguyên hỏi:

- Kiếm chi tử kia vì sao không thu thập tất cả những văn tự còn lại?

Pháp Thánh Đế Tử hừ lạnh một tiếng:

- Linh tự trong tay muội muội của ta, có cho thêm Kiếm chi tử mấy lá gan, cũng không dám động vào. Còn Kiếm ma, kiếm tham, đặc biệt là Kiếm ngục, cũng có người bảo vệ, đâu có dễ thu được như vậy. Cho nên Kiếm chi tử cũng không đi thu thập 32 chữ này, hơn nữa, một khi thu thập đủ 32 chữ, sẽ bị Hoang Cổ Văn Minh chi chủ gạt đi. Dù sao 'phong' tự là do Hoang cổ văn minh chi chủ đập nát. Ngươi muốn tập hợp lại thành phong tự, chẳng phải là phạm vào điều tối kỵ của ông ta sao, mà 32 chữ này, mỗi chữ có một đặc điểm.

Kiếm đạo văn tự trong tay Pháp Thánh Đế Tử, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đốn.

Đúng vậy, chữ trong tay Pháp Thánh Đế Tử là chữ 'đốn'. Ồ, chữ 'đốn', cái này có tác dụng gì vậy? Lục Nguyên thật sự khó hiểu, chữ tiền mình có được còn có thể lý giải được, đại biểu cho phương hướng tiến về phía trước của kiếm đạo, có thể giải thích được, còn chữ 'đốn' này, có tác dụng gì?

Pháp Thánh Đế Tử mỉm cười:

- Vào thời sơ khai của kỷ nguyên này, chữ 'phong' mà văn tự chi môn phun ra, vỡ ra thành 32 khối, biến thành 32 nhị tỉnh văn tự. Mà trong đó, còn có một chữ ngộ, chữ ngộ đó, chính là một trong 32 văn tự đó, một chữ huyền diệu nhất, ngay cả chữ tiền trong truyền thuyết, cũng thấp hơn chữ ngộ kia một bậc.

Chữ tiền, chính là chữ tiền trong khánh vân trên đỉnh đầu mình.

Chữ ngộ kia, cường đại như thế, còn mạnh hơn chữ tiền của mình

Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Chữ ngộ kia, chính là chữ đệ nhất trong 32 chữ. Đồng thời, cũng nằm trong tay Kiếm chi tử. Vì vậy Kiếm chi tử hiện nay bạo ngược như vậy, có gần nửa nguyên nhân là bởi vì chữ ngộ kia. Chữ ngộ có tác dụng rất lớn đối với ngộ thiên địa pháp tắc, còn có đủ loại tâm pháp, đều có thể dùng chữ ngộ.

Còn chữ đốn này, là văn tự có thể kết hợp với chữ ngộ. Hai văn tự này một khi kết hợp lại, sẽ phát huy uy lực cực lớn, mạnh hơn rất nhiều so với chữ ngộ đơn thuần. Kiếm chi tử vẫn luôn đi tìm kiếm chữ này, đáng

tiếc chữ này trong tay ta, Kiếm chi tử có bản lĩnh ngất trời tới đâu, cũng đừng nghĩ đoạt được nó từ trong tay ta.

Chữ này, không truyền cho Kiếm Linh Đế Cơ, vì với giới tính của nó, chỉ e không thể đoạt được chữ ngộ trong tay Kiếm chi tử. Tuy nhiên hôm nay truyền cho ngươi.

Pháp Thánh Đế Tử cười hắc hắc:

- Cố gắng hạ gục Kiếm chi tử, lấy được chữ ngộ của ngươi ta, kết quả ngươi sẽ có được hai chữ ngộ đốn.

Chữ đốn này từ trong tay ông ta, đánh qua hư không tới, Lục Nguyên đỡ lấy, lúc này đương nhiên không thể khách sáo.

Đây là kiếm đạo văn tự thứ hai của mình, đều là nhị đại văn tự, vốn khó sánh kịp với sự sắc sảo của sơ đại văn tự. Nhưng trong nhị đại văn tự, cũng coi là khá hữu dụng.

Pháp Thánh Đế Tử lại giương một tay lên, ném tới một tấm Phong linh bài:

- Nghe nói ngươi luyện vân hệ linh thú, liền tặng ngươi năm mươi linh thú cấp truyền thuyết.

Chậc chậc, linh thú cấp truyền thuyết, hiện nay Lục Nguyên cũng không có bao nhiêu. Còn vị Pháp Thánh Đế Tử này thật đúng là ra tay hào phóng. Một khi đã tặng là tặng đến năm mươi con, tuy nhiên xét về địa vị thân phận của ông ta, cũng dễ hiểu thôi.

Pháp Thánh Đế Tử lại ném tới một sự vật:

- Thiên pháp tửu tứ muội tặng ngươi ta đã giở chút thủ đoạn, kỳ thật không có thiên pháp tửu, bị ta sắp xếp vào không gian của ta, bây giờ ta tặng ngươi một ngàn cân.

Ông ta hô một tiếng, đã ném tới một bình rượu, bình rượu này không lớn, Lục Nguyên thuận tay đỡ lấy, ánh mắt tỏa sáng.

Người có thể sẽ thành muội rể này, thật đúng là tích rượu. Nhìn thấy rượu mắt liền sáng lên, tuy nhiên đàn ông thích rượu thì cũng chẳng sao.

Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Lễ vật cũng tặng xong rồi, lễ vật này của ta, cũng không quá nhẹ đấy chứ. Haha. Nếu ngươi có thể thực sự thành muội rể, lễ vật càng lớn hơn.

Ông ta cười ha ha một tiếng, tuy nhiên sắc mặt lập tức trở nên rất chăm chú:

- Tuy nhiên, ngươi ngàn vạn lần không được chủ quan. Muốn lấy muội muội của ta, thật ra rất khó. Cũng bởi vì muội muội có chút thích ngươi, cho nên ta mới hào phòng với ngươi một chút. Ngươi đã qua khảo hạch của ta. Nhưng, ngàn vạn lần không được coi thường những đối thủ cạnh tranh kia. Nghiêm thiên pháp, về tạo nghệ của pháp thuật, ngươi ta được gọi là gần bằng Pháp chi tử.

Vũ Sinh Đế Tử, vũ học tạo tỉnh của ngươi ta, khá cao, được gọi là đệ tử có tiềm lực nhất của Vũ Xa Văn Minh. Thiên Hoang Đế Tử, đây là đế tử được Hồng Hoang đại trạch công nhận. trong Hoang cổ văn minh, một khi được Hồng Hoang đại trạch công nhận, có nghĩa là gì, có thể ngươi không rõ, nhưng ngươi về tìm hiểu chút tài liệu, hẳn sẽ rõ. Phong Nhị Thập Tứ, tốc độ của ngươi ta nhanh tới cực điểm, được gọi là Phong Chi văn minh, nhân vật nhanh nhất trong số thế hệ người trẻ.

Pháp Thánh Đế Tử nhìn về phía Lục Nguyên, rất nghiêm túc nói:

- Lần này, những người ngươi đánh bại, là bốn người ta dựa vào thủ đoạn Tạo vật cảnh đại thần thông để tạo ra. Bản thân bốn người bọn họ, mạnh hơn rất nhiều. Nếu coi thường bọn họ, chính là sẽ chết.

Cố gắng trở nên mạnh mẽ, haha.

Phân thân của Pháp Thánh Đế Tử đột nhiên biến mất.

Còn ở nơi thâm sâu của Pháp Cổ Văn Minh, bên trong tiểu thiên thế giới của Pháp cổ văn minh, cửu trọng thiên chi thượng, có một tòa cung điện vàng son lộng lẫy, mà bên trong tòa cung điện này, có một người cực

kỳ tôn quý đứng ở đó. Luận trong toàn bộ trung ương thiên triều, có thể liệt vào năm mươi Pháp cổ chi tử đứng đầu, haha cười nói:

- Không tồi, tiểu tử này cũng không tệ.

Tuy nhiên.

Pháp Cổ thánh tử vuốt vuốt cằm:

- Tuy nhiên, nghĩ tới muội muội mình, sẽ bị tiểu tử này lừa gạt, thật sự có chút không cam lòng.

Pháp Cổ Thánh tử lầu bầu nói, mà cô gái phong hoa tuyết nguyệt bên cạnh Pháp Cổ Thánh Tử, hoàn toàn không hiểu, một nhân vật quyền lực như thiên đại này, đột nhiên lại lầu bầu một mình làm gì. Hơn nữa, tiểu tử này, rút cục là nhân vật nào. Phải biết rằng trong trung ương thiên triều, có thể được nhân vật như Pháp Cổ Thánh tử nhắc tới mấy lần, cũng là một việc khá khó.

Còn lúc này, bên trong Pháp cổ tiểu thiên thế giới, Phó Trùng vẫn đang miệt mài nịnh nọt, nịnh được một vị đế tử không nhiều quyền lực lắm trong 100 vị. Trong lòng ngươi ta thầm nghĩ, Lục Nguyên, sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ giẫm nát bàn chân ngươi. Nếu ngươi ta mà biết Pháp Cổ Thánh Tử rất vừa ý với Lục Nguyên, có khi còn có thể thổ huyết nữa.

Lục Nguyên đương nhiên không biết chuyện của pháp cổ văn minh tiểu thiên thế giới cách đây mấy trăm đại châu.

Được rồi, phân thân của Pháp Thánh Đế Tử đi vào, quả thật có chút lạ lùng.

Tuy nhiên, không để ý.

Bởi vì lúc này mình cũng không lý giải nổi tâm trạng này, mà trong lúc không lý giải nổi tâm trạng, thì trước tiên hãy để sang một bên đã.

Bây giờ, uống rượu đã.

Thiên pháp tửu, rượu được phối ra từ ngàn loại pháp thuật.

Lục Nguyên cầm bình rượu lên uống một ngụm. Uống hết một ngụm này, mới phát hiện ngụm này vào bụng, vô số mùi vị trong lòng, vốn dĩ một bình rượu mấy chục hương vị chưa chắc đã là chuyện hay, nhưng lại có nhiều hương vị như vậy, dùng một phương pháp kỳ lạ kết hợp lại, biến thành một việc rất hài hòa cân đối.

Lục Nguyên uống một ngụm, sau đó rất lâu, mới quát một tiếng dài:

- Rượu ngon.

Đúng là rượu ngon.

Bản thân đã uống qua đủ mọi loại rượu, nhưng chưa từng gặp loại rượu ngon như vậy.

Ngàn pháp tửu, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngày tháng này trôi qua rất thoải mái, tuy nhiên mình cũng phải nghĩ cách, sớm ngày đạt được Hỗn Động cảnh tam trọng thiên, cắt rời trời đất.

Kiếm chi tử, Kiếm ngục, Kiễm ma, Kiếm tuệ, Kiễm tham, những người này đều đang không ngừng tiến về phía trước.

Ngày hôm nay, mây đen sấm chớp, mật vũ đánh úp.

Từng tầng mây đen cuồn cuộn kéo tới, che đầy bầu trời.

Hạt mưa ở đây, có hạt to thô như thùng nước.

Đây thật sự không phải là khoa trương, mà thực sự là có loại hạt mưa như vậy.

Ở trung ương thiên triều, mưa đột nhiên biến hóa thành yêu thú, đây cũng là việc khá bình thường. Lục Nguyên phát hiện sau khi mình đạt được Kiếm tu tinh thần, thần kinh rất không ổn định. Không có cách

nào, ở trong đủ mọi hoàn cảnh thiên biến vạn hóa của trung ương thiên triều, ngươi muốn thần kinh ổn định cũng không được.

Lục Nguyên rất không thích thời tiết như vậy, nhưng cũng không làm gì được, thời tiết như vậy, lẽ nào chính mình có thể sửa thành không thế. Cũng chỉ có đạt được Hỗn Động cảnh mới có thể sống được dưới thời tiết của trung ương thiên triều. Còn phàn nàn gì nữa. Yến Thu Nguyệt bên cạnh nói:

- Kỳ thật với kiếm tu tinh thần chúng ta, thời tiết ác liệt nhất, vẫn là đêm sương mù.

Đêm sương mù? Đây là cái gì?

Lục Nguyên đang định hỏi về đêm sương mù, trong chốc lát, từ trên bầu trời, truyền đến một khí thế cực kỳ mạnh mẽ.

Đây là một kiếm khí cực kỳ mạnh mẽ.

Sự mạnh mẽ của kiếm khí này, so với sư huynh Thái Sử Bi, còn mạnh hơn nhiều.

439. Chương 837-838: Kiếm Tham Khiêu Chiến

Hơn nữa, ở phía trên cỗ kiếm khí cường đại này, ẩn chứa một loại tham lam, sự tham lam này in đậm vào lòng Lục Nguyên.

Kiếm tham, bản năng của Lục Nguyên cảm giác được đây hẳn là Kiếm tham.

Mà ở trên bầu trời, một người đã ngự kiếm xuống.

Đây là một người trung niên chừng bốn mươi, cao gầy, mặc áo màu tro, hai hàng lông mày rất dài, trong đôi mắt ánh lên sự tham lam. Đó là sắc tham lam vô cùng. Ngươi ta nhìn về chuôi thanh Dưỡng Ngô tiên kiếm trên lưng Lục Nguyên một cách tham lam. Dưỡng ngô tiên kiếm vẫn còn trong vỏ, ngươi ta tham lam nhìn về phía chuôi kiếm:

- Đây chính là Dưỡng Ngô tiên kiếm sao? haha, chính khí tiên kiếm.

Lục Nguyên nhìn về phía Kiếm tham:

- Ngươi là Kiếm tham?

- Đúng, ta là Kiếm tham.

Người trung niên cao gầy, hai mắt lộ ra vẻ tham lam cười haha :

- Ngươi chính là Lục Nguyên à, rất tốt, rất được, quả rút cục cũng phải chín rồi, ta ở đây khiêu chiến với ngươi.

- Khiêu chiến?

Lục Nguyên khẽ giật mình.

Yến Thu Nguyệt ở bên cạnh giải thích:

- Kiếm tu tinh thần, là nơi tu hành, không chỉ là tu hành về pháp lực cảnh giới, còn tu hành về phương diện kỹ xảo chiến đấu, cho nên phía trên kiếm tu tinh thần có quy định, có thể khiêu chiến, đương nhiên, khiêu chiến cũng có quy định tương đối,ví như ngươi muốn khiêu chiến, được, nhưng trong lúc khiêu chiến, không thể đánh chết người ta. Cơ bản là khiêu chiến thì không được từ chối bởi vì căn bản sẽ không chết người, từ chối làm gì.

Lục Nguyên không khỏi khẽ giật mình, Kiếm tham muốn tìm mình khiêu chiến làm gì?

Nghe nói Kiếm tham thích nhất là đoạt kiếm tiên của người khác, đây là một cuồng nhân kiếm tiên.

Hơn nữa, sau khi mình đã luyện thành kiếm tiên, ngươi ta lập tức tìm đến mình, xem ra thật sự là một cuồng nhân kiếm tiên, thích nhất là đoạt kiếm tiên của người khác.

Tuy nhiên, trong quá trình khiêu chiến, có thể đoạt kiếm tiên của người khác sao?

- Đợi đã.

Thái Sử Bi từ trong bước ra, nhìn Kiếm Tham:

- Ngươi đã luyện thành Thiên tham thủ?

Kiếm Tham cười như điên:

- Đúng vậy, lão tử chính là luyện thành Thiên tham thủ, sau khi luyện thành, muốn đoạt kiếm tiên, không hề khó khăn.

Thiên tham thủ? Đây là cái gì?

Thái Sử Bi hạ giọng giải thích:

- Thiên tham thủ, ta cũng chỉ nghe nói qua. Nghe nói Kiếm tham tự mình sáng tạo ra đấy. Kiếm tham từng một lần vô tình nói ra. Kiếm tham thủ khá đáng sợ, Kiếm tham giao thủ với người. Chỉ cần chiếm được thượng phong tuyệt đối, liền có thể đoạt được hồn của kiếm bên trong kiếm tiên của người khác.

Lúc này, xem như đã hiểu dụng tâm của Kiếm tham.

Tên này, lại định dùng thiên tham thủ, trong trận quyết chiến, cướp lấy Dưỡng ngộ kiếm tiên của Lục Nguyên.

Đây là chuyện ti tiện đến mức nào chứ.

Nhưng, Kiếm tham vốn làm những việc ti tiện như vậy mà.

Kiếm tham, ngươi ta căn bản không sợ bị người ta mắng là ti tiện, ngươi ta chỉ cần tiên kiếm.

Tiên kiếm thuộc tính chính khí của Lục Nguyên, hơn nữa lúc luyện chế tiên kiếm, chính khí trực tiếp bay lên độ cao một ngàn trượng, so với độ cao ba trăm trượng bình thường, cao hơn quá nhiều. Khiến Kiếm tham càng rớt nước miếng, cho nên sau vài ngày đã tới thăm.

Thái Sử Bi trầm giọng nói:

- Kiếm tham, ngươi có phải hơi quá đáng không?

- Quá đáng, có sao, ta chỉ là ưa thích kiếm tiên thôi. Nghe nói Kiếm ma cũng mài kiếm soàn soạt, muốn đoạt mệnh của Lục Nguyên, so với ngươi ta, ta chỉ đoạt kiếm tiên, thật sự là quá lương thiện rồi, quy định này của việc quyết chiến, vốn đã định rồi. Hơn nữa Thái Sử Chí tôn muốn đổi, chỉ sợ Hiên Viên chí tôn cũng sẽ không dễ dàng sửa đổi quy định này.

Haha, tiểu tử Lục Nguyên, Dưỡng Ngô kiếm tiên của ngươi, ta phải có được.

Kiếm tham cười một tràng quái dị:

- Thời gian quyết chiến, định vào ba tháng sau.

Ba tháng sau, ta dùng thiên tham thủ tới lấy kiếm.

Kiếm tham cười haha.

Thái Sử Bi còn định nói, Kiếm tham cười haha:

- Ồ, Thái Sử Bi, ta cũng gửi cho ngươi một bức thư khiêu chiến, Bi tiên kiếm của ngươi, ta cũng muốn.

Đúng rồi, còn có Địa tiên kiếm của Tống Địa, cũng có chút hữu ích, dù sao cùng thu một thể luôn. Tống Địa, thư khiêu chiến này, ngươi nhận lấy.

Kiếm tham giơ một tay lên, đã phát ra một thư khiêu chiến, bay thẳng về phía Tống Địa.

Kiếm Tham phát xong ba bức thư khiêu chiến, cười haha điên cuồng:

- Các ngươi là môn hạ của Thái Sử chí tôn, cũng đắc tội với quá nhiều người rồi, bây giờ, cứ ngoan ngoãn để ta đoạt tiên kiếm đi, rồi hãy chết dưới tay Kiếm ma, haha.

Ngươi ta bay thẳng lên trời, đến quỷ dị, đi cũng quỷ dị, để lại chính là ba bức thư khiêu chiến.

Ba bức thư khiêu chiến này, thật sự đập thật nặng vào mặt của Thái Sử chí tôn.

Thật sự phải ba tháng sau, tiếp nhận khiêu chiến của Kiếm tham, như vậy chỉ có một con đường là kiếm tiên bị đoạt mất.

Mà hiện nay chỉ có ba con đường để đi.

Con đường thứ nhất, tìm Thái Sử chí tôn quyết định, nhưng Hiên Viên chí tôn nhất định sẽ phối hợp áp chế Thái Sử chí tôn. Về phương diện này, Hiên Viên chí tôn vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, cho nên con đường này rất khó thông.

Con đường thứ hai, Thái Sử Bi thắng Kiếm tham. Thái Sử Bi và Kiếm tham đều là tu vi Hỗn Động cảnh ngũ trọng thiên. Nhưng con đường này cũng không thông. Thải Sử Bi năm năm trước từng giao đấu với Kiếm tham một lần. Lần đó tiếp được hai mươi chiêu của Kiếm tham đã không chịu được liền thất bại.

Con đường thứ ba, Lục Nguyên thắng Kiếm tham. Nhưng chuyện này cũng không thể. Kiếm tham là một trong mấy người mạnh nhất của Hỗn Động cảnh ngũ trọng thiên. Còn Lục Nguyên tuy sáng tạo ra kiếm pháp Tinh Thần cấp, có được da của miêu yêu, tạo ra đủ loại kỳ tích, nhưng, nói trắng ra, đến bây giờ, chiến tích hoành tráng nhất mà Lục Nguyên tạo ra, là thắng Hiên Viên Lệnh Hỗn Động cảnh nhất trọng thiên. Cũng không còn chiến thắng ai khác khi chiến đấu trực diện nữa.

Cho nên, Lục Nguyên sao có thể thắng được Kiếm tham.

Ba con đường này đều không giải quyết được, như vậy không có cách nào, chẳng lẽ thật sự bị đoạt kiếm tiên sao.

Vừa rồi, mới đạt được tầng thứ hai của kiếm đạo thụ. Mọi người trong lòng vui vì có thể sống ở tầng thứ hai của kiếm đạo thụ. Chẳng ngờ, chỉ trong chớp mắt, Kiếm tham đã lần đến thăm, hơn nữa còn luyện thành thiên tham thủ. Chỉ dựa vào như vậy, chỉ một người đã áp chế cả khí thế của Thái Sử chí tôn, chẳng có cách gì.

Không khí vui mừng vốn có của tầng hai kiếm đạo thuật, lập tức bị chấn áp mất cả, tình cảnh bi thảm, giống như thời tiết bên ngoài.

Lục Nguyên không kìm được hỏi:

- Kiếm tham, hẳn là Hỗn Động cảnh ngũ trọng thiên không gian pháp tắc đúng không?

- Đúng, tuy nhiên thực lực của ngươi ta hơn ta không ít.

Thái Sử Bi nói.

- Rất tốt, ba tháng sau, ta đấu với ngươi ta.

Lục Nguyên nhún vai nói, mà câu này của Lục Nguyên, đều khiến mọi người ở đó kinh hãi. Lục Nguyên đang nói gì vậy, hắn chiến đấu với Kiếm tham. Kiếm tham là Hỗn Động cảnh ngũ trọng thiên, Lục Nguyên tuy sáng tạo ra rất nhiều kỳ tích, nhưng đối thủ mạnh nhất hắn từng thắng là Hỗn Động cảnh nhất trọng thiên. Cứ cho là hắn lợi hại đôi chút, có thể thắng được Hỗn Động cảnh nhị trọng, tam trọng, thậm chí tứ trọng, cũng tuyệt đối không thể thắng được Kiếm tham ngũ trọng thiên đính phong.

Kiếm tham, cũng không bình thường như kiếm tú

Kiếm tham, là nhân vật đứng đầu trong Kiếm đạo bát cực. Chỉ kém mấy người Kiếm ngục, Kiếm Ma đỉnh cấp.

Lục Nguyên đã xác định cách để ba tháng sau thắng được Kiếm tham. Đó chính là nâng cao thực lực bản thân tới Hỗn Động cảnh tam trọng thiên cắt rời thiên địa. Chỉ có đạt tới Hỗn Động cảnh tam trọng thiên, mới có thể thắng được Kiếm tham. Nhưng muốn đạt được Hỗn Động cảnh tam trọng thiên, chỉ e không dễ.

Tuy nhiên, khó đến đâu nào.

Khó thì từ bỏ sao?

Thật bất hạnh, bản thân dù từ trước tới nay, đều biếng nhác đấy, nhưng lúc bản thân thật sự muốn làm điều gì đó, chưa từng bao giờ từ bỏ.

Ta cũng không tin, thời gian ba tháng, không tới được Hỗn Động cảnh tam trọng thiên, thắng được Kiếm tham.

Ở trong hốc cây đương nhiên không thể là nơi tốt để luyện công, môi trường ở đây quá an nhàn, Lục Nguyên định ra ngoài một chút. Kết quả vừa định đi, đã nghe thấy trên Kiếm đạo thụ, truyền tới đủ lời nghị luận.

- Haha, Thái Sử chí tôn môn hạ, đoán chừng đang vui vẻ ở tầng hai của kiếm đạo thụ. Kết quả Kiếm tham liền tìm đến cửa.

Thường thường, tầng thứ hai của kiếm đạo thụ, đều là dành cho những người tương đương có thực lực. Thái Sử chí tôn môn hạ quả nhiên chỉ là may mắn, mới có thể ở tầng hai của kiếm đạo thụ. Thực lực của bọn họ quá kém, chỉ một Kiếm tham đã khiến họ không biết phải làm sao.

Một môn phế vật như vậy, lại còn dám ở tầng hai của kiếm đạo thụ. Kiếm tham làm rất tốt, ta thấy bọn họ sẽ bại thôi.

Cùng xmuội, ba tháng sau, có trò hay để xmuội.

Những người này rõ ràng đang thấy rất hả hê. Việc Kiếm tham đến rất nhanh chóng bị truyền ra ngoài. Lục Nguyên cũng không để ý, một đường bay thẳng tới nơi cách kiếm đạo thụ không xa. Nơi này vừa nằm trong sự bảo vệ của kiếm đạo thụ, lại có thể ra ngoài tìm yêu thú để luyện, đồng thời cũng khá yên tĩnh, có thể khiến mình yên tĩnh luyện công.

Bắt đầu luyện công

Lục Nguyên lẳng lặng nhìn kiếm của mình. Tuy không phải là luyện kiếm, nhưng mình luyện công, thường thích bắt đầu từ luyện kiếm.

Mà lúc này, một thư mật báo được đưa tới kiếm chủ trên núi, là liên quan tới việc Lục Nguyên luyện công.

- Kiếm tham, ép Lục Nguyên tới mức này sao? Tạm thời trấn áp Thái Sử, không cần vội ra tay, xem xem Lục Nguyên có thể biểu hiện thế nào.

Giọng kiếm chủ truyền tới.

- ồ, người của Ẩn Kiếm tông cũng tới sao? Xem ra, cũng là tới vì Lục Nguyên.

Giọng kiếm chủ bồng bềnh mờ mịt:

- Bạn cũ đã tới rồi, đương nhiên phải gặp.

Đây là một khu rừng rậm.

Cây cối ở đây, thô và to một cách thần kỳ. Mỗi cây cao tới hơn trăm trượng. Bò sát ở đây, cũng lớn một cách thần kỳ. Một con bò sát to tới gần một trượng, có thể nuốt chửng một trăm người phàm cũng không thành vấn đề. Tuy nhiên, cây cối ở đây có to đến đâu, bò sát có lớn đến đâu, so với rễ cây kia, cũng nhỏ một cách lạ kỳ.

Một rễ cây kia, khá thô và to, vốn không phải chỉ cây này to, đi vào sâu bên trong, rễ cây này thậm chí dài cả trăm trượng thậm chí ngàn trượng, đâm rất sâu vào lòng đất. Nhìn từ xa, đó cây cao vạn trượng, là một cây đại thụ tồn tại với thời gian.

Cây kiếm đạo.

Mà ở đây, một người thanh niên mặc áo xngươi, đang ngồi xếp bằng.

Vô tướng thôn phệ quyết vận lên, Dưỡng Ngô tiên kiếm đặt bên người.

Lục Nguyên thở một hơi.

Lần này lại thất bại.

Muốn tấn công Hỗn Động cảnh tam trọng thiên cắt rời thiên địa, thực không phải chuyện đơn giản.

Nếu là bình thường tấn công cao thêm một cảnh giới bị thất bại, Lục Nguyên cũng thực sự không quá để ý. Bản thân Lục Nguyên là người khá rộng lượng. Với tính cách bình thường của Lục Nguyên, chỉ lo bây giờ sẽ uống một bình rượu, sau đó ngủ một giấc, thật an nhàn, thói quen đó, mới là tính cách của Lục Nguyên.

Chỉ là, lần này không giống.

Khi đó, Kiếm Tham hẹn ba tháng tỉ thí, ba tháng sau, sẽ dựa vào Thiên Tham Thủ đại thành của ngươi ta, đến cướp tiên kiếm của Lục Nguyên. Hơn nữa không chỉ tiên kiếm của Lục Nguyên, còn cả Bi tiên kiếm của Thái Sử Bi, tiên kiếm của Tống Địa. Ngươi ta định một lần hành động đoạt được ba thanh tiên kiếm, khiến Thái sử chí tôn môn hạ, mất mặt toàn bộ.

Mà hiện nay, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có mình có khả năng đấu lại với Kiếm Tham.

Chỉ là, đến lúc này, đã qua một tháng, còn hai tháng nữa, Kiếm Tham sẽ tới.

Nếu như mình không thể đạt được Hỗn động cảnh đệ tam trọng thiên cắt rời thiên địa, thì không cách gì ngăn cản được Kiếm Tham, thắng được Kiếm Tham.

Chỉ là, muốn trong hai tháng còn lại, đạt được hỗn động cảnh tam trọng thiên, không phải là chuyện dễ.

Lục Nguyên thở ra một hơi, thời gian thật sự là nhngươi.

Nhưng bất kể thế nào…nhất định phải thành.

- Ngươi luyện như vậy, không nói cho ngươi hai tháng, mà là có cho cả hai năm, chỉ sợ căn bản cũng không luyện thành.

Một giọng nói khàn khàn vang lên sau lưng Lục Nguyên. Lục Nguyên đột nhiên cả kinh, bị người đi tới sau lưng, lại không phản ứng gì lại, đây là một sơ suất quá lớn, quá mất thể diện.

Hơn nữa, không chỉ là sơ suất, như vậy thật sự là nguy hiểm. Nếu người đột nhiên xuất hiện phía sau mình lại động thủ với mình, vậy mấy cái mạng của mình cũng không đủ chết.

Lục Nguyên vô cùng kinh sợ, trong nháy mắt nhảy ra xa, sau khi xa tới gần trăm trượng, mới quay đầu nhìn.

Ở đó, một ông già tóc bạc trắng, đang đứng chắp tay.

Ông lão tóc trắng này, tựa hồ chỉ là một người bình thường…Chút khí thế cũng không có gì đáng kể, nhưng Lục Nguyên biết rõ, ông lão tóc bạc này tuyệt đối không phải người thường. Người thường không thể bất tri bất giác đến cách phía sau mình ba thước, mà không để mình biết được.

- Không phải khẩn trương, lão phu không có ác ý gì.

Ông lão tóc bạc nói:

- Lão phu quen biết Chu Thỉnh Huyền.

- Ông quen biết Chu sư thúc tổ?

Lục Nguyên khẽ giật mình.

- Nói chính xác, lão phu còn dạy Chu Thỉnh Huyền một thời gian ngắn.

Ông lão tóc trắng này nói, thấy bộ dạng không tin của Lục Nguyên, ông lão tóc trắng mỉm cười:

- Chu Thỉnh Huyền cách đây không lâu gửi thư nói, ông ta dạy được một nhân vật thiên tài, tên là Lục Nguyên. Thậm chí ở Hoa Sơn, thông qua vạn luân hồi, thậm chí còn chống được mười ngàn lẻ một kiếm.

Câu này nói ra, Lục Nguyên không khỏi tin tới tám phần. Bởi vì, vạn kiếm luân hồi năm đó của mình, thậm chí cả chuyện chống được mười ngàn lẻ một kiếm, thật sự chỉ có Chu Thỉnh Huyền biết rõ. Những người khác, cho dù là người của Hoa Sơn cũng tuyệt đối không biết.

- Vậy là ông?

Lục Nguyên hỏi.

- Lão phu là Kiếm Như Hải, chủ tông đương đại của Ẩn Kiếm Tông.

Ông lão tóc trắng thản nhiên nói.

- Ẩn Kiếm Tông?

Lục Nguyên không khỏi khẽ giật mình. Bản thân mình đã vào trung ương thiên triều lâu rồi, nhưng cho tới giờ vẫn chưa từng nghe qua cái tên Ẩn Kiếm Tông.

Ông lão tóc bạc tự xưng là Kiếm Như Hải này lại nói:

- Chu Thỉnh Huyền hẳn là đã nói với ngươi việc của Kiếm Tông rồi?

Lục Nguyên lập tức bắt đầu nhớ lại. Đây quả thực là một việc không ngờ. Tuy nhiên theo trí nhớ, cũng lập tức nhớ ra.

Trên mặt đất trước đây rất lâu, sự tồn tại của Tài Kiếm, nhưng lại không có sự tồn tại của Tài Kiếm.

440. Chương 839-840: Tông Chủ Ẩn Kiếm Tông

Còn lần đó, lại xuất hiện một người thanh niên tên là Tiểu Sư, bắt đầu khai quật tác dụng của kiếm, sáng tạo ra bộ kiếm đầu tiên trong trời đất. Lúc bộ kiếm đầu tiên này xuất hiện, mưa to như trút, sấm chớt điên cuồng, trời đất cũng trỗi dậy vì sự xuất hiện của bộ kiếm đầu tiên trong nhân gian.

Người thanh niên tên là Tiểu Sư kia, sau đó được tôn xưng là Vạn Thế kiếm sư.

Cũng như vậy, trong số đệ tử của Vạn Thế kiếm sư, có một đệ tự kiệt xuất, sáng tạo ra Bạng Tông.

Đây chính là lai lịch của Kiếm Tông.

Kiếm Như Hải, tông chủ kiếm của Ẩn Kiếm Tông thản nhiên nói:

- Chu Thanh Huyền đã từng nói, cơ bản chính xác rồi, tuy nhiên vài điểm cũng phải bổ sung. Thứ nhất, cái gọi là bộ kiếm thứ nhất trong trời đất, chính là bộ kiếm thứ nhất trong trời đất ở kỷ nguyên chúng ta, có được kiếm trong Thường lân thất tử ở hiện tại. Tử tích phải lớn đến mức rất nhiều khí vận, thậm chí cả một kỉ nguyên. Rất nhiều kiếm, rất nhiều khí vận, dung hợp trên người ngươi ta, vốn dựa vào thực lực của Vạn Thế Kiếm sư, mới có thể tấn công thành văn minh chi chủ.

Đáng tiếc, Thái Cổ văn minh chi chủ, căn bản không tha cho Vạn Thế kiếm sư. Sau khi gã xuất quan, nhất định đòi đánh chết Vạn Thế kiếm sư. Hy vọng lớn nhất quật khởi của kiếm đạo chúng ta, liền bị Thái Cổ văn minh chi chủ đánh chết.

Kiếm Như Hải nói về lịch sử quá khứ.

- Còn đệ tử giỏi nhất của Vạn Thế kiếm sư đã tạo ra kiếm tông của chúng ta. Nhưng vì phải chịu sức ép từ mọi phía, cho nên Kiếm Tông trở thành Ẩn Kiếm Tông, đây chính là lai lịch của chúng ta.

Mà Ẩn kiếm tông trong nhiều thế hệ như vậy, vẫn luôn âm thầm hoạt động. Đương nhiên, Ẩn Kiếm Tông mang một chữ 'ẩn', đương nhiên không thể thu nhận đệ tử quy mô lớn một cách chính thức. Giống Hiển kiếm môn, Vô Thượng đại giáo kiếm môn của các ngươi, thường được bọn ta gọi là Hiển kiếm môn.

Kiếm Như Hải nói.

- Ẩn kiếm tông của bọn ta, rất hạn chế thu nhận đệ tử, thậm chí có lúc cả chục ngàn năm cũng không thu nhận một đệ tử nào cũng là đều bình thường.

Kiếm Như Hải nói:

- Còn ngươi trải qua vạn kiếm luân hồi ở Hoa Sơn, thực ra tiêu chuẩn thu đệ tử của Ẩn kiếm môn chúng ta, một khi có thể thông qua vạn kiếm luân hồi, liền có thể được thu nhận làm đệ tử của Ẩn kiếm tông.

Hoa Sơn của các ngươi năm đó, xuất hiện hai người khá giỏi. Một là Yến Thương Thiên, một là Chu Thỉnh Huyền. Vốn hai người này ta định thu nhận vào Ẩn Kiếm Tông. Chỉ là Yến Thương Thiên có cơ duyên của Yến Thương Thiên, ngươi ta cuối cùng không gia nhập Ẩn kiếm tông, còn Chu Thỉnh Huyền thì có.

Thì ra là thế, Lục Nguyên xem như đã hiểu, vì sao Yến sư tổ và Chu sư thúc tổ đều mạnh như vậy.

Một người là thiên tài tuyệt thế của Hiển Kiếm Môn, một người là thiên tài tuyệt thế của Ẩn kiếm tông.

- Còn ngươi, cũng là thông qua vạn kiếm luân hồi. Hiện tại, theo ta đi một chuyến thì sao. Ta biết rõ mục tiêu hiện nay của ngươi là phải thắng Kiếm Tham. Ta sẽ huấn luyện ngươi vượt qua Kiếm Tham. Còn hai tháng, đủ để ngươi đạt được Hỗn động cảnh tam trọng thiên, đánh bại Kiếm Tham.

Kiếm Như Hải nói.

- Đợi chút.

Lục Nguyên không khỏi xua tay:

- Ta hiện nay là kiếm môn, cũng chính là người của Hiển kiếm môn mà người nói đời trước, không thể đi theo thầy khác.

- Xem ra ngươi vẫn không rõ mối quan hệ giữa Ẩn kiếm môn và Hiển kiếm môn.

Kiếm Như Hải nói.

- Haha, ta đã sớm nói Lục Nguyên rất được mà.

Một giọng nói khác vang lên. Lục Nguyên không khỏi bật cười. Chuyện gì thế này? Thế đạo này sao lại có nhiều cao nhân như vậy? Vừa rồi Tông chủ Ẩn kiếm tông, Kiếm Như Hải vô tiếng vô thanh xuất hiện sau lưng mình thì cũng thôi đi.

Nhưng lúc này, lại một cao nhân vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng mình, Lục Nguyên đưa mắt nhìn sang, giật mình.

Người xuất hiện sau lưng mình, dáng người cao gầy, tóc trắng râu bạc, trên mặt hiện lên nét sầu khổ, toàn thân tỏa ra một cỗ kiếm khí kinh người.

- Đây là.

Lục Nguyên tuy chưa từng thấy người này ở đời thực, nhưng lại gặp rất nhiều lần qua trngươi. Người này là kiếm chủ của Hiển kiếm môn đương đại. Nghe nói người đó đã bị trọng thương, sau đó nhường quyền lại cho kiếm chủ Hiên Viên vọng thủ, còn hiện nay rõ ràng gặp được kiếm chủ.

- Tham kiến kiếm chủ.

- Không cần đa lễ.

Kiếm chủ mỉm cười, đến bên cạnh Kiếm Như Hải, cười haha. Một kiếm đâm tới, còn Kiếm Như Hải cũng quay người đâm một kiếm rất nhngươi. Kiếm của hai người đâm tới đều rất nhngươi, nhanh hơn nhiều lần khả năng nhanh nhất của Lục Nguyên.

Nhưng trong chốc lát, hai chuôi kiếm liền dừng lại.

Kiếm của Kiếm Như Hải dừng ở phía trước cổ họng của kiểm chủ. Còn kiếm của kiếm chủ cũng dừng trước cổ họng của Kiếm Như Hải.

Kiếm của hai người, đều chỉ cần tiến lên một tấc, liền khiến đối phương trọng thương.

Nhưng, kiếm của hai người đều không tiến lên một tấc.

Không phải vì đố kị đối phương, mà vì tuyệt đối ăn ý.

Giữa hai người, có sự ăn ý tuyệt đối, xem ra năm đó đã liên thủ tác chiến nhiều lần.

Hai người đồng thời thu kiếm, sau đó đều cười haha, mắng nhau mấy câu.

Kiếm Chủ nhìn Lục Nguyên:

- Lục Nguyên, lão già Kiếm Như Hải này nhìn trúng ngươi, ngươi cứ theo lão tới Ẩn kiếm tông tu hành một hai tháng. Hơn nữa Ẩn kiếm tông căn bản không cần bái sư, hậu nhập môn đích hảm, tiên nhập môn đích sư huynh, khá đơn giản, ngươi cũng không phải bái sư.

Về phần quan hệ năm đó của ta và lão gì Kiếm Như Hải, cũng khá đơn giản. Năm đó hai người chúng ta, đã từng cùng đối chiến với Hoang Thánh đế tử của Hoang cổ văn minh. Kết quả hai người bị trọng thương, bây giờ cũng vẫn chưa lành hẳn.

Kiếm chủ tiện nói, hóa ra, đây chính là chân tướng của việc kiếm chủ bị thương nặng, hai người liên thủ khiêu chiến Hoang thánh đế tử

Lúc thánh đế tử đi rồi, Lục Nguyên cũng điều tra tài liệu một chút, phát hiện mỗi văn minh, có thể được gọi là Thượng thánh đế tử, đều có vai trò không đơn giản.

Về phần vì sao Kiếm và Hoang phải đấu với nhau, điều này quá dễ hiểu, Kiếm không đấu với Hoang, đây mới là chuyện kỳ lạ.

Đến lúc này, việc Lục Nguyên đi theo Kiếm Như Hải tu hành đã được định.

Thời gian, hai tháng.

Hai tháng sau, phải quay về đấu với Kiếm Tham.

Kiếm Như Hải nâng cằm lên, rất nghiêm túc quan sát Lục Nguyên trong kiếm luân hồi.

Hai chục ngàn đạo kiếm khí phía trước, biểu hiện của Lục Nguyên cũng có thể coi là không tệ.

Tuy nhiên biểu hiện như vậy, rất nhiều người đều có thể làm được. Đám Kiếm Tiềm, Kiếm Tuyệt, ai cũng làm được.

Cho nên, hãy xem hai chục ngàn đạo kiếm khí phía sau.

Kiếm pháp của hai chục ngàn đạo kiếm khí phía trước, rất bình thường. Kiếm chiêu cao minh nhất, cũng chính là kiếm chiêu Tinh thần cấp. Dựa vào lời khen của Chu Thỉnh Huyền dành cho Lục Nguyên, muốn đối phó với kiếm chiêu Tinh thần cấp, thực ra không khó. Nhưng hai chục ngàn đạo kiếm khí phía sau, lại xuất hiện kiếm chiêu Diệt Tinh cấp.

Kiếm chiêu diệt Tinh cấp, nhìn thì tưởng không chênh lệch nhiều lắm.

Nhưng trên thực tế, chiêu thức Diệt Tinh cấp rất huyền diệu

Chỉ riêng sự huyền diệu này, cũng đã rất khó đối phó.

Nhưng không nghi ngờ gì, không chỉ như vậy.

Diệt tinh cấp có một chữ diệt, lực phá hoại trong đó, tương đương lớn. Tuy kiếm chiêu trong kiếm luân hồi là kiếm chiêu nửa thực nửa huyễn. Nhưng lại khiến người ta rất đau, chính bởi vì như thế, chữ diệt này mà đánh lên cơ thể người, cảm giác đau đớn rất khó chịu đựng.

Cũng có nghĩa, kiếm khí của hai chục ngàn đạo kiếm khí phía sau, một là phải bỏ ra càng nhiều sức lực để phá giải, tìm ra kiếm, thời điểm khí thịnh nhất, kiếm pháp của diệt tinh cấp không dễ phá giải. Thứ hai là cảm giác đau đớn đột nhiên tăng mạnh. Ở vào tình huống như vậy, người muốn chống đỡ, thế nhưng khá khó khăn.

Cho nên, đây mới thực sự là khảo nghiệm.

Giữa kiếm khí thứ hai chục ngàn và kiếm thứ hai chục ngàn lẻ một, dừng lại một chút, cho Lục Nguyên cơ hội nghỉ ngơi. Nhưng Lục Nguyên cũng không vui mừng gì, có thể dừng lúc này, chỉ thể hiện một việc, kiếm chiêu phía sau, sẽ càng khó đối phó.

Rốt cục, đạo kiếm khí thứ hai chục mươi ngàn lẻ một cũng xuất hiện.

Đạo kiếm khí này giống như một con ác long hủy diệt, dần hiện ra lực phá hoại rất lớn. Chỉ vừa mới xuất hiện, Lục Nguyên đã cảm nhận được đạo kiếm khí này khá đáng sợ. Đạo kiếm khí này nếu đặt ở phía Tinh thần cấp không có cấm pháp phía trên, thậm chí có thể phá hủy cả tinh thần.

Đây là, kiếm chiêu diệt Tinh cấp.

Diệt tinh cấp.

Lục Nguyên cũng rất ít đối diện với Diệt Tinh cấp. Lần này đối diện với Diệt tinh cấp, Lục Nguyên không dám có chút chủ quan nào. Đạo kiếm khí này giống như một con ác long hủy diệt. Lúc phi hành, như con rồng bay trên trời, có một thứ khí thế ở bên trong. Đạo kiếm khí này phát ra về phía Lục Nguyên, dường như có cảm giác muốn mổ xẻ cả người Lục Nguyên ra.

Một kiếm này, không chỉ có lực công kích tương đối khủng bố, hơn nữa còn cực kì huyền diệu, lại khiến Lục Nguyên bị mổ ra hoàn mỹ. Giống như đầu bếp róc thịt trâu.

Lục Nguyên còn là lần đầu tiên gặp phải cảm giác này, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Tuy nhiên, cũng trong tình cảnh ngặt nghèo này, khám phá ra điểm mạnh nhất của đường kiếm này, đồng thời nghênh đón.

Kiếm chiêu Diệt tinh cấp làm khó ta, sao có thể. Lục Nguyên nghênh hướng mạnh nhất. Giờ phút này, một cảm giác đau nhức kịch liệt đến tận xương tủy truyền đến. Chết tiệt, sao lại đau vậy. Lục Nguyên cơ hồ muốn điên lên, sao lại đau như vậy. Giờ phút này thực sự quá đau đớn. Đây chính là sự đau đớn về thần kinh mà Diệt tinh cấp mang đến cho mình sao?

Đau đớn kịch liệt sẽ ảnh hưởng tới phán đoán của con người. Lục Nguyên lập tức liền phát hiện, độ khó sau đạo kiếm khí thứ hai chục ngàn đột ngột tăng lên gấp nhiều lần.

Đáng chết.

Tuy nhiên nhất định phải nhịn.

Đạo kiếm khí thứ hai mươi ngàn lẻ hai như một con độc long hủy tinh diệt thần. Nhưng Lục Nguyên nhất định đỡ lấy. Chỉ là sau khi đỡ, lập tức cảm giác toàn thân rất đau nhức, còn mạnh hơn một chút so với nỗi đau khi nãy. Cảm giác đau đớn này cứ tích lũy thêm, đến tận kiếm khí thứ hai mươi ngàn lẻ năm.

Kiếm khí thứ hai mươi ngàn một trăm.

Lúc đạt tới kiếm khí hai mươi ngàn một trăm năm mươi, Lục Nguyên phát hiện cảm giác đau đớn sắp che hết cả thần kinh của mình. Cảm giác này thật quá đau đớn. Sau khi kiếm luân hồi quay lại đạo kiếm khí hai chục ngàn, độ khó tăng lên rất nhiều. Chẳng lẽ phải chịu thất bại như vậy sao? Không, không thể thất bại.

Kiếm Tham diễu võ dương oai, bản thân vẫn muốn hai tháng sau, trở về Kiếm tu tinh thần, thắng được Kiếm Tham một cách ongươi liệt, sao có thể thất bại được

Ý chí lực của Lục Nguyên, mạnh hơn rất nhiều so với những người cùng cảnh giới, gấp sáu lần người bình thường. Một ý chí kiên định như vậy, chắc chắn nhất định không thể thất bại, phải không ngừng cố gắng.

Đạo kiếm khí thứ hai chục ngàn ba trăm.

Đạo kiếm khí thứ hai chục ngàn sáu trăm.

Đạo kiếm khí thứ hai chục ngàn chín trăm.

Đến lúc này, Kiếm Như Hải đứng từ xa quan sát, sắc mặt đã bắt đầu nghiêm trọng. Số người Ẩn Kiếm Tông bồi dưỡng tuy rất nhỏ, nhưng cũng có số lượng nhất định. Hơn nữa, mỗi người mà Ẩn Kiếm Tông bồi dưỡng, đều là tinh ngươi trong số tinh ngươi, thiên tài trong số những thiên tài. Có thể được chọn làm tông chủ của Ẩn Kiếm Tông trong số nhiều thiên tài tuyệt thế như vậy, thiên phú, thực lực của Kiếm Như Hải, không cần nói cũng biết

Mà năm đó lúc Kiếm Như Hải đạt Hỗn động cảnh nhị trọng thiên cũng từng dùng Kiếm luân hồi này để luyện pháp lực. Nhưng khi đó Kiếm Như Hải cũng chỉ cầm cự được tới đạo kiếm khí thứ hai hai mươi mốt ngàn hai trăm. Lục Nguyên muốn phá vỡ kỉ lục này sao?

Đang lúc Kiếm Như Hải trầm tư, Lục Nguyên đã phá vỡ kỷ lục đạo kiếm khí thứ hai mươi mốt ngàn hai trăm. Kiếm Như Hải không khỏi gật đầu cười cười. Là tông chủ của Ẩn Kiếm tông, tiền bối về kiếm đạo, nhìn thấy một hậu bối kiếm đạo có tiền đồ, ông ta đương nhiên rất mừng rỡ. Ông ta hy vọng kiếm đạo ngày càng mạnh, không phải là sự mạnh mẽ của cá nhân, mà là sự mạnh mẽ của cả tập thể. Càng quan trọng hơn là, đạo đức phẩm chất của Lục Nguyên khá tốt, điều này đã được Chu Thanh Huyền kiểm chứng. Ông ta đương nhiên yên tâm. Kiếm Như Hải kỳ thật có ý để Chu Thỉnh Huyền tới nhận chức tông chủ của Ẩn kiếm tông. Đương nhiên, Chu Thỉnh Huyền vẫn phải bồi dưỡng thêm một thời gian.

Đạo kiếm khí thứ hai mươi mốt ngàn năm trăm.

Đạo kiếm khí hai mươi hai ngàn lẻ một.

Về sau, kiếm khí càng ngày càng nhngươi. Uy lực của kiếm khí càng lúc càng lớn, cảm giác bản thân cũng đang không ngừng tích lũy. Tuy ý thức của Lục Nguyên thường gấp sáu lần người bình thường cùng cảnh giới. Nhưng lúc này cũng có chút mơ hồ, đáng chết, sao ý thức lại mơ hồ, mình nhất định phải chống cự tiếp.

Phải đánh bại Kiếm Tham.

Về cơ bản, Lục Nguyên lúc này đã đánh mất phần lớn ý thức. Với cảm giác đau đớn như vậy, còn có thể chịu đựng sức mạnh của Diệt tinh cấp kiếm chiêu, hoàn toàn là tác dụng chống giữ của ý niệm, hoàn toàn là tính bản năng đang chống đỡ, não bộ cơ bản cũng không ngừng hoạt động.

Đúng vào lúc này, trong lúc đầu óc đang mơ hồ, đột nhiên lóe lên linh quang.

Giờ phút này, Lục Nguyên nghĩ ra một cách đột phá lên Hỗn động cảnh tam trọng thiên cắt rời thiên địa. Cái gọi là cắt rời thiên địa, nói một cách đơn giản, là cắt rời ra một khối thiên địa thật lớn. Khối thiên địa này không thể nhỏ, bộ phận thiên địa này, sau này phải hóa thành không gian của bản thân mình, về sau không gian liền đối ứng và nhỏ đi không ít. Hỗn động cảnh vốn dĩ chính là quá trình tu thành Hỗn độn không gian.

Mà vốn dĩ vẫn luôn không có cách cắt rời thiên địa. Lúc này nghĩ ra cách, hiện nay bản thân không ngừng nghênh tiếp kiếm khí đủ mọi phương thức, hấp thụ một chút kiếm khí của diệt tinh cấp kiếm chiêu, sau đó, sau khi ra bên ngoài, bản thân sẽ phóng xuất ra, tạo thành một thiên địa cắt rời, nắm giữ năng lực cắt rời thiên địa.

Như vậy, bây giờ tiếp tục chịu đựng loại kiếm khí khiến người ta đau đớn này, đồng thời hấp thu một bộ phận, chịu đựng được càng nhiều, lúc cắt rời thiên địa, xác suất thành công càng lớn.

Rốt cục tìm được phương pháp thắng Kiếm Tham rồi.

Tìm lâu như vậy, rốt cuộc tìm được biện pháp, trong lòng vô cùng sung sướng.

Vốn dĩ Kiếm Như Hải ở bên cạnh quan sát, ông ta phát hiện sau khi Lục Nguyên cơ bản đánh mất ý thức, định ngăn cản kiếm luân hồi. Dù sao kiếm luân hồi cứ tiếp tục như vậy, sẽ vì thế mà bị thương, thậm chí có thể bị kiếm luân hồi đáng sợ áp đảo tâm linh, nếu vậy vạn kiếp khó phục, lại không tốt. Đúng lúc này, Kiếm Như Hải nhìn thấy hai mắt Lục Nguyên hồi phục một mảng sáng trong.

441. Chương 841-842: Đông Tây Nam Bắc Kiếm Khí

Lợi hại, trong kiếm luân hồi như vậy, trong tình trạng đau đớn như vậy, còn có thể tìm lại ý thức của mình.

Kiếm Như Hari chỉ có thể bội phục, đồng thời định tiếp tục thưởng thực màn biểu diễn đầy màu sắc của kiếm đạo hậu bối.

Đạo kiếm khí thứ hai mươi hai ngàn ba trăm.

Đạo kiếm khí thứ hai mươi hai ngàn năm trăm.

Đạo kiếm khí thứ hai mươi ba ngàn.

Vào thời điểm đạo kiếm khí thứ hai mươi ba ngàn năm trăm, Lục Nguyên rốt cục không chống đỡ nổi ngã xuống. Chèo chống đến giờ đã là cực hạn của cực hạn. Kiếm Như Hải thấy tình cảnh như vậy, lập tức đóng kiếm luân hồi.

Ba ngày sau, Lục Nguyên tỉnh lại, mà sau khi tỉnh lại, câu nói đầu tiên là:

- Ta vẫn muốn tiến vào kiếm luân hồi.

Sau khi tỉnh lại, phát hiện bản thân đã ngưng tụ được không ít kiếm khí, nhưng còn có một khoảng cách nhỏ mới tới được kiếm khí của cắt cách thiên. Cho nên dịnh lại vào kiếm luân hồi một chuyến.

Chuyến đi tới kiếm luân hồi lần thứ hai, bởi vì không nghỉ giữa đường nhiều, nguyên nhân của việc trạng thái không trong tình trạng tốt nhất. Vào thời điểm kiếm đạo thứ hai mươi hai ngàn một trăm, Lục Nguyên lại ngã xuống lần nữa.

Lúc này, Lục Nguyên phải dùng tới tận năm ngày mới tỉnh lại được.

- Ngươi bây giờ không thể lại đi kiếm luân hồi.

Kiếm Như Hải nói, ông ta sợ Lục Nguyên lại đi kiếm luân hồi, thật sự sẽ làm mình bị thương.

- Tông chủ yên tâm, ta bây giờ sẽ không đi kiếm luân hồi.

Lúc Nguyên nói. Đúng thế, hiện nay bản thân thật sự đã thích lũy được kha khá kiếm khí, đã đủ để bản thân đột phá lên hỗn động cảnh tam trọng thiên cát ly thiên địa. Đương nhiên, hiện nay bản thân phải nghỉ ngơi cho khỏe đã rồi tính sau.

Lần này nghỉ ngơi trọn bảy ngày bảy đêm, Lục Nguyên mới hồi phục.

Trong thời gian đó, nuốt mấy trăm khối tung phẩm linh thạch, còn có được rất nhiều dược liệu ở chỗ Kiếm Như Hải. mới hồi phục trạng thái hoàn toàn.

Như vậy, bây giờ bắt đầu đột phá Hỗn động cảnh tam trọng thiên cắt rời thiên địa.

Kỳ thật, trong kiếm luân hồi, tác dụng tốt mà Lục Nguyên có được không chỉ là kiếm khí để đột kích lên hỗn động cảnh tam trọng thiên, mà còn một điểm cực tốt khác, là phá giải được năng lực của diệt tinh cấp kiếm pháp. Hai lần trong kiếm luân hồi, không biết đã phá bao nhiêu kiếm pháp diệt tinh cấp, hiện nay đã quen với diệt tinh cấp rồi.

Hiện nay muốn phá diệt tinh cấp kiếm pháp, đơn giản như ăn cơm uống nước.

Lần tu hành kiếm luân hồi này, thu được rất nhiều lợi ích.

Nghỉ ngơi cho thật tốt xong, cuối cùng cũng có thể trùng kích Hỗn Động Cảnh tam trùng thiên.

Tam trùng thiên này chính là mấu chốt của việc tu hành Hỗn Động Cảnh, đặt nền móng cho việc tu hành của Hỗn Động Cảnh trong tương lai.

Cũng chỉ có cắt rời một bộ phận không gian trong trời đất tu luyện không gian của mình.

Lục Nguyên ngồi xuống hiện tại bên cạnh thân thể của hắn có không biết bao nhiêu kiếm khí như ảo như thực, tất cả đều ở bên cạnh Luân Hồi bàn.

A, không đúng.

Lúc này Lục Nguyên phát hiện ra kiếm khí bên cạnh Luân Hồi bàn giống như thực mà không phải thực giống như giả mà không phải giả, thật giả khó phân biệt, làm thế nào cắt đứt được không gian.

Kiếm khí đó mình có thể biến hóa thành thật, kiếm khí bên cạnh Kiếm Luân Hồi có một phần giả một phần thực vậy tại sao không tu bổ phần giả cho nó trở thành sự thật?

Lục Nguyên đột nhiên phát hiện, trong lúc mình đang đăm chiêu suy nghĩ thiên địa pháp tướng ở bên cạnh phóng xuất ra khí tức mãnh liệt vô cùng đền bù lấy kiếm khí bên cạnh Luân Hồi, ngươi bình thường Thiên Địa Pháp Tướng không thể có hiệu quả như vậy, nhưng Lục Nguyên có tam hồn Thiên Hồn, Địa Hồn, Nhân Hồn

Thiên Địa Pháp Tướng ở sau lưng Lục Nguyên cũng hình thành một thanh kiếm.

Mà lúc này Thiên Địa Pháp Tướng sau khi hình thành hình thái liền phóng xuất ra kiem khí mạnh mẽ.

Đại lượng kiếm khí phát ra đúng là kiếm khí cấp Tinh Thần, gần đạt tới cấp Diệt Tinh Thần, nó nhanh chóng khuếch tán tứ phương, dùng Lục Nguyên làm trung tâm hóa thành một quy mô cực lớn không ngừng khuếch tán bốn phía.

Lục Nguyên ở giữa bắt đầu hành động.

- Thượng Hạ Kiếm Khí.

- Đông Tây Nam Bắc Kiếm Khí.

Trong quá trình này những kiếm khí kia nghe theo lệnh của Lục Nguyên, bắt đầu hóa thành một lập thể, giờ khắc này Lục Nguyên bỗng nhiên nghĩ tới không gian chi tuyến mà Thái Sử Không biến hóa ra, ngày càng có nhiều kiếm khí được khởi động.

Lúc này dùng Lục Nguyên làm trung tâm, không gian bao trùm kiếm khí.

- Ngã chi không gian, Kiếm Vi vương giả.

Lục Nguyên tản ra vô số kiếm khí bay lên trong không gian.

Mà không gian này càng ngày càng khác biệt xa với ngoại giới.

Không gian này của Lục Nguyên tràn ngập kiếm khí hơn nữa Kiếm Vi Vương giả khiến cho không gian bên trong và không gian bên ngoài khác biệt nhau rất nhiều.

Ầm trong tích tắc giống như là biển gầm.

Thiên địa ý thức, sinh ra sóng lớn mãnh liệt hướng về Lục Nguyên mà bao phủ.

Nếu như Lục Nguyên không ngăn được công kích này thì hắn sẽ bị trọng thương, trở nên ngớ ngẩn.

- Ta làm kiếm thánh, Khai Ích Niên Dạ nói.

- Nguyên thủy thì thế nào, hồng hoang thì thế nào, ta dùng kiếm chém ra.

- Ngoại vực tâm ma, né cho ta.

- Thiên địa vạn vật, Kiếm Đạo Niên Dạ thành.

Một tiếng hú dài vang lên, Lục Nguyên chống đỡ từng đợt ý thức xâm nhập, đúng thế, sự mông muội đó bài xích kiếm tu, nhưng Lục Nguyên vung kiếm, chém tới nó.

Lục Nguyên cũng biết mình trong lúc công kích này đã chính thức đạt tới Hỗn Động Cảnh tam trùng thiên.

Rốt cuộc cũng đạt tới tam trùng thiên, đạt tới cảnh giới thiên cấp.

Cảnh giới này là tạo trụ cột cho việc tu hành Hỗn Động Cảnh trong tương lia.

Kiếm Tham lúc này trố mắt nhìn.

Mà Lục Nguyên lúc trùng kích Hỗn Động Cảnh tam trọng thiên, Kiếm Như Hải vẫn luôn một mực quan sát, hắn liên tục kinh ngạc.

Thật kinh ngạc, Lục Nguyên dùng kiếm cắt gió cách thiên, muốn dùng kiếm khí cách thiên thật không đơn giản, Kiếm Như Hải quan sát, phát hiện ra nguyên nhân Lục Nguyên có thể làm được như vậy là do hắn có Kiếm Luân Hồi có thiên địa pháp tướng, cùng với rất nhiều nguyên nhân mới tạo ra kỳ tích như vậy.

Thứ hai chính là do Lục Nguyên dùng thiên địa pháp tướng, ma thiên địa pháp tướng có thiên kiếm hồn, nhân kiếm hồn địa kiếm hồn, đều là những thứ có liên hệ với kiếm, hắn lại có cửu phẩm đài sen, hơn chín mươi loại kiếm ý, đến tận đây Kiếm Như Hải đã tin rằng Lục Nguyên đúng là nhân vật có thể sánh ngang với Kiếm chi Tử, cho dù có chỗ không bằng nhưng cũng không kém quá xa.

Kinh ngạc thứ ba chính là, Lục Nguyên mở ra Không Gian Chi Niên Dạ, với tu vi của Lục Nguyên, thật là không phù hợp.

Điều kinh ngạc thứ tư chính là, Lục Nguyên rõ ràng đã nhẹ nhõm vượt qua sự cắn trả của thiên địa, Lục Nguyên dùng kiếm cắt Niên Dạ không gian, nhẹ nhõm vượt qua.

Kinh ngạc vô cùng.

Kiếm Như Hải nở ra nụ cười.

Lục Nguyên thật là có thực lực.

Thời gian từ từ trôi qua.

Lục Nguyên tiếp tục ở Kiếm Tông tu hành Luân Hồi kỳ thực Lục Nguyên cũng phát hiện ra, Kiếm Luân Hồi này có thể luyện tập pháp lực đồng thời cũng có thể luyện tập kiếm thuật cho chính bản thân mình, ít nhất hiện tại hắn đã dễ dàng phá kiếm pháp cấp Tinh Thần, mà thời gian cũng không ngừng trôi qua, ở đây tu hành Lục Nguyên cũng đã đạt tới Hỗn Độn Cảnh tam trùng thiên pháp lực.

Rốt cuộc thời gian một năm rưỡi đã trôi qua.

Cũng đã đến lúc Kiếm Sư bắt đầu.

Cái gọi là Kiếm Sư truyền thừa, Lục Nguyên cũng nghe nói từ khi khai sáng đến nay, môn sinh muôn đời của Kiếm Sư đều có trách nhiệm là Kiếm Sư truyền thừa đồng thời trong Kiếm Tông có rất nhiều tiền bối cũng đem tuyệt kỹ bình sinh của mình vào trong đó.

Ẩn Kiếm Tông mỗi một lần sẽ chọn mấy thiên tài đồng thời tiến hành tu hành, tuy nhiên một khi chính thức đạt tới Kiếm Sư truyền thừa sẽ có rất nhiều tuyệt thế thiên tài kiếm đạo ở bên cạnh, trong đó sẽ chọn ra người tinh anh nhất.

Bởi Kiếm Sư truyền thừa này mỗi lần chỉ chọn một người.

Mà lúc này nhất đạo trùng thiên kiếm khí cuồn cuộn tới, đây là một kiếm khí kiếm đạo thiên tài, ở trước mặt Lục Nguyên một nam tử trẻ tuổi tuấn dật mang theo tro bụi của đêm tối toàn thân của hắn trắng như tuyết cất tiếng:

- Ngươi là Lục Nguyên?

- Ta trước khi tiến vào Kiếm Tông đã nghe qua thanh danh, hình như ở Khiêu Chiến tháp ngươi thắng liên tiếp ba vạn trận.

Tin tức của hắn quả nhiên tụt hậu cũng khó trách hắn ở Kiếm Tông tu hành tin tức không lạc hậu mới là chuyện lạ.

- Đúng là thiên tài kiếm đạo đáng tiếc là đụng phải ta.

- Kiếm Tiềm, tiềm lực kiếm đạo mạnh nhất.

Hai mắt Kiếm Tiềm lộ ra vẻ tự tin;

- Ta chính là nhân tài mạnh nhất của kiếm đạo, Kiếm Tú căn bản không phải là địch thủ của ta, mục tiêu của ta là vượt qua Kiếm Ngục thậm chí là Kiếm Chi Tử.

- Kiếm Sư truyền thừa lần này ta nhất định phải đạt được.

Kiếm Tiềm tự tin cực kỳ mà nói:

- Ngươi chỉ có phần bại.

Kiếm Tiềm hắc hắc nhìn Lục Nguyên:

- Tiến nhập Ẩn Kiếm Tông.

Rõ ràng đây là Ẩn Kiếm Tông, có nghe không, thật là buồn cười đến cực điểm, người này cũng xứng cùng ta tranh giành Kiếm Sư truyền thừa thật là cuồng.

Bởi vì hắn là Kiếm Tiềm, Kiếm đạo có thực lực mạnh nhất.

Cái gì là Lục Nguyên, cái gì là Kiếm Ngục Kiếm Chi Tử, hắn tự nhận mình là người có tiềm lực mạnh nhất, bởi vì hắn đã được chữ Tiềm.

Huống chi Lục Nguyên ở Ẩn Kiếm Tông sử dụng pháp lực Luân Hồi tu hành thực sự rất khôi hài.

Trong tích tắc một loại Tuyệt Thiên tuyệt địa kiếm khí hạ xuống, đây là một kiếm khí tương đối mạnh mẽ, rơi xuống như bão táp.

- Cũng muốn đạt được Kiếm Sư truyền thừa, thật là buồn cười.

Kiếm Tuyệt cười lạnh một tiếng người của hắn phát ra một chữ Tuyệt, Kiếm Khí Tuyệt, lời nói tuyệt.

- Kiếm Tiềm chỉ có bại trong tay ta.

Hắn căn bản không xem Lục Nguyên ra gì.

Hắn chỉ chú ý tới Kiếm Tiềm.

Thứ nhất bọn họ lúc đi vào Ẩn Kiếm Tông tu hành, thanh danh của Lục Nguyên vẫn chưa có, không nổi danh bằng hai người bọn họ.

Thứ hai hai người bọn họ ở Vô Tận Kiếm cốc tu hành, tiến vào Ẩn Kiếm Tông ở Vô Tận Kiếm Cốc luyện kiếm, mà Lục Nguyên luyện pháp lực luân hồi thật là quá buồn cười.

Hai nguyên nhân này bọn họ đều nghĩ Lục Nguyên muốn làm truyền thừa Kiếm Sư, đúng là nằm mơ.

Hai người ở bên cạnh Vô Tận Kiếm Cốc tràn đầy kiêng kỵ lẫn nhau.

Hai người đều nhìn về địch thủ.

Mà lúc này một lão giả áo xám bồng bềnh chính là tông chủ Ẩn Kiếm Tông Kiếm Như Hải:

- Ba người các ngươi xem ra cũng đã đến vậy theo ta đi tới Linh Kiếm Thất.

Linh Kiếm Thất đó là nơi nào?

Kiếm Như Hải mang theo ba người nhanh chóng đi tới một gian nhà gỗ, gian nhà gỗ này ở bên trong có một loại cây nở ra trắng, giống như là tuyết vậy, loài hoa này có tên là Bạch Dương hoa, làm cho phong cảnh nơi này băng hàn vô tận.

- Vào thôi.

Kiếm Như Hải mang ba người tiến vào gian nhà.

Sau khi vào trong gian nhà gỗ bọn họ phát hiện ra gian nhà này trống trơn.

Theo lời của Kiếm Như Hải ba người cách biệt nhau ngồi xuống.

Kiếm Như Hải cất tiếng:

- Chỉ có một người có thể tiến vào Kiếm Sư truyền thừa mà các ngươi có tận ba người, tuy nhiên kế tiếp thật ra không có khảo hạch nào các ngươi nghĩ sai rồi.

Kiếm Tiềm hỏi:

- Vậy làm sao quyết định ai đạt được Kiếm Sư truyền thừa.

- Rất đơn giản.

Kiếm Như Hải nói:

- Gian nhà gỗ này gọi là Linh Kiếm Thất, các ngươi im lặng lắng nghe thanh âm của Kiếm, nó sẽ là người quyết định Kiếm Sư truyền thừa.

Gian nhà gỗ quyết định Kiếm Sư truyền thừa?

Thật là cổ quái.

Kiếm Như Hải nói:

- Ta nhắc nhở các ngươi, nơi này là Linh Kiếm Thất, sẽ có thanh âm hiện ra các ngươi im lặng lắng nghe thanh âm của kiếm, đến lúc đó tự nhiên gian nhà này sẽ quyết định ai được Kiếm Sư truyền thừa.

Nghe Kiếm Như Hải nói vậy Lục Nguyên, Kiếm Tiềm Kiếm Tuyệt đều yên tĩnh ngồi xuống.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng buông lỏng tâm tình, gian nhà gỗ này còn có cửa sổ, Lục Nguyên lại gần cửa sổ, tâm tình của hắn bông lỏng, lúc này hắn cầm rượu lên uống một ngụm, xuyên qua cửa sổ Bạch Dương hoa theo gió bay lên.

Kỳ thật Lục Nguyên vốn ở Hỗn Động Cảnh tam trọng thiên gấp gáp trùng kích là muốn đối phó với Kiếm Tham, mà hiện tại sau khi đối phó được rồi hắn tâm tình trở nên trầm tĩnh không cần vội vã, Kiếm Sư truyền thừa này có cũng được không có cũng sao cả.

Không vì đạt được mà hỉ, không vì mất đi mà sầu.

Thấy hắn uống rượu Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt đều thầm nghĩ Lục Nguyên này đúng là không biết sống chết thời điểm mấu chốt này mà còn dám uống rượu, Kiếm Tuyệt và Kiếm Tiềm bọn họ đều lắng nghe thanh âm của Kiếm.

Lục Nguyên tiêu sái vô cùng.

Đúng vào lúc này Lục Nguyên nghe được một hồi ông ông tiếng vang, đây là thanh âm gì, không giống như thanh âm tồn tại trong thế giới, thế nhưng mà nó đã lọt vào trong tay của hắn, Lục Nguyên liền rút kiêm ra.

Thân kiếm sáng ngời mang theo một chính khí trong kiếm.

Đây chính là Dưỡng Ngã Kiếm Tiên.

Lục Nguyên ở bên chờ mong, có Dưỡng Ngã Kiếm Tiên ở bên cạnh có sư phụ ở bên cạnh chờ mong mình.

Đây là cảm xúc gì, nhân gian đều có chính nghĩa, lúc này Lục Nguyên cảm thấy một cảm giác khó tả chảy qua lòng mình.

Kiếm chờ mong chờ mong mình có thể trở thành chính nghĩa, kiếm có đau nhức lúc bị kẻ địch đánh bại nó có đau nhức, kiếm có đau thương có vui sướng có rất nhiều tâm sự, kiếm cuồng kiếm tôn quý kiếm vô song, đây chính là thanh âm do Dưỡng Ngã Kiếm Tiên phát ra.

Lục Nguyên nghe được rất nhiều thanh âm của Dưỡng Ngã Kiếm Tiên, tựa hồ Dưỡng Ngã Kiếm Tiên đã đem tất cả mọi chuyện nói cho hắn biết.

Linh kiếm linh kiếm hóa ra linh kiếm là như thế.

Trải qua linh kiếm này Lục Nguyên phát hiện ra mình đã hiểu rõ về kiếm hơn, trước đây hắn kỳ thật không hiểu Dưỡng Ngã Kiếm Tiên là thế nào bây giờ phải cảm tạ Kiếm Thất cho hắn cơ hội hiểu nó.

Ở bên ngoài gian nhà gỗ, Kiếm Như Hải đứng chắp tay không chỉ vậy bên cạnh còn có một lão giả cao gầy Kiếm Chủ.

- Kiếm Sư truyền thừa muốn khảo nghiệm thanh âm với kiếm tình cảm với kiếm, người càng yêu kiếm càng dễ tương thông.

Kiếm Chủ nói.

- Vâng hiện tại xem ra trong ba người người hiểu kiếm rõ nhất vẫn là Lục Nguyên, hắn cùng với kiếm của hắn tương thông, Kiếm tuyệt quá sắc nhọn mà kiếm của hắn không có sự sắc nhọn đó hắn chỉ có thể nghe

thanh âm của kiếm một nửa, mà Kiếm Tiềm tiềm lực của hắn thâm hậu tuy nhiên hắn quá xem nặng tiềm lực không đánh giá cao kiếm của mình.

442. Chương 843-845: Linh Kiếm Thất

Kiếm Như Hải gật đầu:

- Một Kiếm Tu mà ngay cả Kiếm của mình cũng không hiểu thì không phải là một Kiếm Tu tốt Chỉ có hiểu được Kiếm mới đạt tới cảnh giới cao nhất của Kiếm Đạo.

- Như vậy quyết định rồi chứ?

- Không phải ta quyết định mà là Linh Kiếm Thất quyết định chính là hắn rồi.

Kiếm Như Hải nói:

- Tuy nhiên đợi một chút Linh Kiếm thất nghe Kiếm vẫn chưa hết.

Lục Nguyên ở bên trong tiếp tục nghe kiếm một mặt hắn lại vuốt ve thanh kiếm Dưỡng Ngô Kiếm nói cho hắn biết rất nhiều điều, lúc này trong óc của Lục Nguyên tựa hồ truyền tới một luồng ý nghĩa Dưỡng Ngô Kiếm có thanh âm của nó.

Hắn đang nghĩ bỗng nhiên thanh âm của kiếm bị cách ly.

Tuy nhiên lúc này mặc dù cách ly nhưng mơ hồ vẫn còn có một sợi dây nhỏ khiến cho Lục Nguyên nghe được thanh âm của kiếm, Lục Nguyên giương tay thu Dưỡng Ngô Kiếm vào trong vỏ, ở trước gian Linh Kiếm thất, Kiếm Như Hải đẩy cửa ra;

- Hiện tại Linh Kiếm thất đã quyết định ai đạt được truyền thừa Kiếm Sư.

Lục Nguyên, Kiếm Tiềm Kiếm Tuyệt ngừng lại.

- Lục Nguyên.

Kiếm Như Hải thản nhiên nói.

Kiếm Tuyệt Kiếm Tiềm đều thấy không thể nào hai người bọn họ đã liên tục cố gắng nghe mà Lục Nguyên chỉ uống rượu vậy tại sao lại chọn Lục Nguyên?

Kiếm Tuyệt quát:

- Tại sao lại là Lục Nguyên hắn mạnh hơn chúng ta sao?

- Kiếm Tiềm cũng thét lên;

- Gian nhà gỗ này nó biết bình phán sao, thật là buồn cười từ trước tới nay chưa từng nghe gian nhà gỗ nào có thể bình phán người thích hợp làm Kiếm Sư truyền thừa.

Kiếm Như Hải phát ra ánh mắt sắc bén.

- Đây là quy củ của Ẩn Kiếm Tông, Ẩn Kiếm Tông từ trước tới nay là thế gian nhà gỗ này có tuổi tác so với các ngươi phải gấp mấy vạn lần.

Kiếm Như Hải giận dữ, Kiếm Tiềm Kiếm Tuyệt không dám cất tiếng.

Kiếm Như Hải nói;

- Ba người các ngươi đều là tuyệt thế thiên tài kiếm đạo, đối với phát triển kiếm đạo vô cùng lớn, Kiếm Tiềm Kiếm Tuyệt hai người các ngươi không phục cũng được như vậy đi, hai người các ngươi tiến vào Kiếm Sư truyền thừa xem có thể có nhận được nhiều truyền thừa hơn Lục Nguyên hay không.

- Chúng ta tuyệt đối không thua dưới tay Lục Nguyên.

Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt đồng thời lên tiếng.

Kiếm Chủ ở bên cạnh mỉm cười, Kiếm Như Hải quả nhiên vẫn giống như trước, tận tâm bồi dưỡng thiên tài.

Kế tiếp Lục Nguyên muốn đi Kiếm Sư truyền thừa, Kiếm Tiềm Kiếm Tuyệt cũng muốn đi vào sao, vậy thì cùng đi.

- Như vậy, Kiếm Tiềm Kiếm Tuyệt hai người đi từ trong Linh Kiếm Thất cùng tới chỗ tiếp nhận Kiếm Sư truyền thừa.

Kiếm Như Hải nói.

Mà ở cửa ra vào của gian nhà gỗ một người trẻ tuổi đáp:

-Vâng.

Người trẻ tuổi này chính là nhi tử của Kiếm Như Hải Kiếm Như Độn.

Kiếm Như Độn tư chất bình thường cho nên Kiếm Như Hải gọi hắn là Kiếm Như Độn mà Kiếm Như Độn tuy tư chất bình thường nhưng chăm chỉ, cũng có thành công trên con đường Kiếm đạo tuy nhiên vẫn không thể so với Kiếm Tiềm Kiếm Tuyệt.

Kiếm Như Độn tâm lý cũng rất cân đối, hắn từ trước tới giờ vẫn không nghĩ qua chuyện tranh phong với tuyệt thế thiên tài.

Kiếm Như Độn mang theo Kiếm Tiềm Kiếm Tuyệt tiến vào trong Kiếm Sư truyền thừa tiến tới Kiếm Sư truyền thừa.

Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt lúc này tràn đầy chiến ý, hai người đều có tâm tư muốn vượt qua Lục Nguyên.

Mà Kiếm Như Hải đi tới bên cạnh gian nhà gỗ, nhẹ nhàng nhấn một cái trên vách tưởng ở đây mở ra một cánh cửa.

Kiếm Như Hải nói:

- Đằng sau chính là chỗ tiếp nhận Kiếm Sư truyền thừa, các ngươi vào đi.

- Cuối cùng ta muốn nhắc nhở các ngươi một câu muốn tiếp nhậ Kiếm sư truyền thừa cần phải dùng tâm.

Dưới thanh âm nhắc nhở của Kiếm Như Hải Lục Nguyên đã tiến vào trong con đường đi vào, sau khi tiến vào bên trong Lục Nguyên phát hiện ra bên cạnh lối đi này đen kịt vô cùng cái gì cũng không nhìn rõ.

Lại tâm!

Lục Nguyên cảm thấy xung quanh tuy nhìn không thấy nhưng vẫn cảm giác được đây là một con đường tối đen đồng thời hắn cảm thấy trái phải sau ba phía đều có vách tường, cái duy nhất có thể làm là tiến lên phía trước.

Tiến lên trước chưa được bao lâu Lục Nguyên liền cảm thấy có gió lạnh.

Không đúng đây không phải là gió lạnh mà là một loại kiếm khí rét lạnh đến cực iểm.

Những kiếm khí này tích lũy trong người nhiều một chút chỉ sợ sẽ sinh ra chuyện bất ổn.

Lục Nguyên trình bày phát huy những điểm mạnh yếu của kiếm khí này lợi dụng âm dương thiết tắc nhanh chóng tìm được sự mạnh yếu của nó, hắn nhanh chóng di động bước chân hướng về phía bên trong mà đi, đơn giản tránh khỏi âm phong, tựa hồ như bất kỳ mỗi bước nào hắn bước đi đều đạt tới tình trạng hoàn mỹ vô cùng,

Âm dương, có thể khám phá ra tất cả chiêu thức âm dương tránh mạnh lựa chọn yếu.

Âm phong kiếm khí ngày càng trở nên mạnh, dưới tình hình như vậy một âm dương đã không thể giải quyết vấn đề, loại âm hàn kiếm khí này tích lũy trong người thật khiến người ta không thoải mái.

Lục Nguyên chuyển động Luân Hồi dùng lực Luân Hồi bắt đầu khống chế kiếm khí xung quanh một bên tìm điểm yếu một bên tìm cách xâm nhập.

Ở bên ngoài Kiếm Như Hải cùng với Kiếm Chủ hai người đang đứng ở trước Thủy Kính có thể nhìn thấy tình hình của Lục Nguyên hiện tại.

- Rất hoàn mỹ, một bước cũng không sai, Chu Thanh Huyền không sai Lục Nguyên nắm giữ Âm Dương quả nhiên là hoàn mỹ.

Kiếm Như Hải nhìn về phía Kiếm Chủ:

- Dứt khoát đem hắn tặng cho Ẩn Kiếm Tông là được.

- Hắn nắm giữ Luân Hồi cũng tương đối hoàn mỹ, đây chính là lộ kiếm của Yến Thương Thiên.

Kiếm Chủ cười hắc hắc.

- Như vậy hắn sẽ đi tới Bách Kiếm Phần Mộ.

- Đúng thế, hắn sẽ đi tới Bách Kiếm Phần Mộ.

Chỗ chôn cất kiếm chính là Bách Kiếm Phần Mộ.

Mà địa chỉ của Kiếm Sư truyền thừa chính là Bách Kiếm Phần Mộ

Bách Kiếm Phần Mộ của Ẩn Kiếm Tông là một xứ sở tương đối kỳ quái.

Ẩn Kiếm Tông từ khi môn sinh của Vạn Thế Kiếm Sư sáng tạo ra đã chuyên môn đi tìm các thiên tài để bồi dưỡng ở đây dùng mười vạn năm trăm vạn năm đã bồi dưỡng không biết bao nhiêu tuyệt thế thiên tài mà những tuyệt thế kiếm đạo thiên tài này mặc dù không đạt tới cấp bậc của Phó Chủ Văn Minh thế nhưng cũng vì nguyên nhân khí vận ở bên cạnh những người này có không ít những nhân vật kinh tài tuyệt diễm.

Mà Ẩn Kiếm Tông có quy định là ở Ẩn Kiếm Tông có được vô số chỗ tốt cũng không cần hồi báo gì nhưng mà lúc chết cần phải đem kiếm đưa về Ẩn Kiếm Tông.

Những tuyệt thế thiên tài có đủ loại kiếm tiên, kỳ thật không phải tất cả đều đưa vào Bách Kiếm Phần.

Bách Kiếm Phần gọi là Bách Kiếm Phần vì nó chỉ lấy một trăm thanh kiếm mạnh nhất.

Dùng thời gian mười vạn năm mà tính, trăm vạn năm mà tính, thậm chí kéo dài thời gian năm tháng, một trăm thanh kiếm mạnh nhất được chôn trong Bách Kiếm Phần.

Mà ở bên cạnh Bách Kiếm Phần có đủ loại bí pháp.

Mỗi một kiếm sư truyền thừa vào trong đó có cơ hội được sự chú ý của một trong một trăm thanh kiếm, sau đó còn được mật pháp đặc biệt ở bên cạnh, có thể trở thàn chủ nhân của tiên kiếm đó.

Lục Nguyên cuối cùng cũng đi vào bên trong, mà lúc đi vào Kiếm Như Hải và Kiếm Chủ hai người cũng trở nên khẩn trương.

Là hắn!

Lại là hắn!

Rõ ràng xuất hiện nhân vật này, là hắn.

Lục Nguyên đi vào bên trong trải qua vô tận ởi chỗ này có một tòa núi, cứ cách vài thước lại cắm một thanh kiếm tiên, cơ hồ không có bất kỳ khí thế nào giống như đã chết rồi.

Tòa núi này vô cùng lẻ loi nhưng có khoảng một trăm thanh tuy mỗi thanh giống như chết rồi thế nhưng Lục Nguyên cảm thấy được một trăm thanh kiếm này thanh nào cũng bất phàm.

Sau đó Lục Nguyên thấy được một người.

Đây là một hòa thượng.

Hơn nữa còn là một hòa thượng tuấn dật.

Bạch sắc tăng bào hiện ra, lúc hắn hiện ra tựa hồ có cả thiên hoa rơi xuống.

Vị tăng nhân này xuất hiện khiến cho cả kiếm chủ và Kiếm Như Hải cũng phải động dung, y chính là Phật Đà kiếm tu, vị Phật Đà kiếm tu này ở Phật giáo cũng khá nổi danh, một thân tu vi của hắn đã đạt tới trình độ kinh thiên động địa.

Vị Phật Đà kiếm tu này vô cùng bất phàm, phật kiếm cùng tu, thậm chí có khả năng đạt được cấp Phó Chủ Văn Minh.

Nhưng đáng tiếc y bị Phật Môn Nam Mô Túc Vương dùng độc kế đuổi ra khỏi Phật Cổ Văn Minh thế giới, rồi sau đó lại bị Thái Cổ Văn Minh chi chủ giết chết.

Vốn lần đó Kiếm Chi Văn Minh có thể phục hưng.

Đáng tiếc Phật Hoang cả hai liên thủ cứ thế mà diệt sát con đường phục hưng này.

Hơn nữa vị Phật Đà Kiếm Tu này ở trong một trăm nhân vật này có thể lọt vào năm vị trí đầu tiên, thậm chí là ba vị trí đầu tiên.

Kiếm Như Hải và Kiếm Chủ hai người đều kinh ngạc, người bình thường thừa kế có thể dẫn xuất ba mươi nhân vật đứng đầu đã là không tệ rồi mà Lục Nguyên rõ ràng đã dẫn xuất nhân vật nằm trong năm vị trí đầu Phật Đà Kiêm Tu, Kiếm Chủ Kiếm Như Hải đều đã trải qua truyền thừa này, hai người một người dẫn động người xếp thứ ba mươi một người xếp thứ bốn mươi hiện tại một người đã trở thành nhất môn chi chủ một người trở thành nhất tông chi chủ mà Lục Nguyên không ngờ đã dẫn xuất ra Phật Đà kiếm tu.

Kiếm Như Hải và Kiếm Chủ cũng phải giật mình.

Vị Phật Đà Kiếm Tu này tinh thông âm dương không gian luân hồi nhân quả tứ niên dạ thiết tắc, thậm chí những thiết tắc khác hắn cũng đạt tới cảnh giới khó lường.

Phật Đà Kiếm Tu nhìn về phía Lục Nguyên quát lên một tiếng:

- Tuệ Nhãn Động Thiên, Phản Quả Tố Nhân.

Theo tiếng hét to của y, Lục Nguyên đột nhiên phát hiện ra thân của mình đã tới Hoa Sơn hơn nữa còn ở trong rừng liễu để luyện kiếm mình đang khổ luyện Phong Vân 108 kiếm, nghênh chiến Tư Mã Hạo, nhớ lại những chuyện cũ Lục Nguyên đột nhiên phát hiện, một công cụ vô hình đã chui vào trong cơ thể của mình.

Đây là cái gì?

Lục Nguyên cảm thấy vô hạn trí tuệ, Lục Nguyên minh bạch đó chính là Khí Vận.

Mà Khí Vận này tựa hồ đến từ Hoa Sơn.

Hoa Sơn bản tự có được khí vận?

Phật Đà Kiếm Tu khai mở trí tuệ tựa như khiến cho mình thấy được hóa ra trước khi Kỷ Nguyên bị nghiền nát chỗ Hoa Sơn hiện tại hóa ra là một tòa kiếm nhai, Hoa Sơn vốn đã bất phàm từ rất lâu.

Lục Nguyên đã minh bạch tại sao Hoa Sơn từ trước tới nay lại sản sinh ra nhiều cao thủ như vậy.

Lục Nguyên cũng đã hiểu ra mình tại sao lại luyện Phong Vân 108 kiếm một đường tương thuận xuôi gió xuôi nước.

Tuy nhiên có thể nhìn thấy khí vận của Hoa Sơn đã không còn nhiều nữa, không rót vào thân thể của mình nhiều nữa, Khí Vận cuối cùng của Hoa Sơn có lẽ đã tràn vào cơ thể của mình.

Khí Vận vốn là thứ không nhìn thấy được không sờ chạm được.

Thế nhưng mà Phật Đà Kiếm Tu chính là nhân vật phật tổ hơn nữa y cùng với kiếm dây dưa sâu đậm, chính y cũng có quan hệ với Khí Vận trước kỷ nguyên, lại dùng vô thượng tuệ nhãn mới khiến cho Lục Nguyên cảm nhận được Khí Vận trước Kỷ Nguyên.

Mà dãy núi Hoa Sơn chính là Kiêm Nhai ở trước Kỷ Nguyên.

Hoa Sơn Khí Vận có giới hạn.

Trong đó tổ sư đời thứ hai được một phần Yến Thương Thiên được một phần, Chu Thanh Huyền được một phần, cuối cùng Khí Vận cuối cùng cũng là Khí Vận mạnh nhất chính là lúc Lục Nguyên ở trong rừng liễu cuồng phong luyện Phong Vân 108 kiếm đoạt được.

Đồng thời Lục Nguyên cũng hiểu ra tại sao Trung Ương Thiên Triều đối với xứ sở ngoại vực này khá chú ý, hơn nữa hai mươi người xếp đầu còn có thể tiến vào trong Cổ Văn Minh, phải biết rằng ở Trung Ương Thiên Triều muốn gia nhập Cổ Văn Minh là một chuyện khó khăn giống như lên trời vậy.

Tuy nhiên chuyện này đoán chừng chỉ có một số nhân vật cấp cao biết rõ, một số nhân vật bình thường không có tư cách biết.

Đến đây Lục Nguyên đã hiểu ra tất cả.

Lục Nguyên chắp tay nói;

- Đa tạ.

Phật Đà Kiếm Tu mỉm cười:

- Tại sao phải cám ơn ta, Kiếm Đạo Quang Phục, Kiếm Chi thiên thế giới tái hiện còn phải dựa vào ngươi.

Lục Nguyên gật đầu.

Phật Đà Kiếm Tu và Lục Nguyên hai người nói chuyện với nhau, Kiếm Như Hải và Kiếm Chủ đã kinh ngạc đến cực điểm.

Tái hiện Kiếm Chi Thế Giới?

Đây là cái gì?

Kiếm chủ cùng với Kiếm Như Hải hai người cũng biết sức nặng của những lời này, Kiếm Chi thiên thế giới tái hiện, Kiếm Đạo sinh ra một nhân vật mạnh như Phật Đà Kiếm Tu vẫn còn bị Phó Chủ Văn Minh ngăn cản, muốn trùng kiếm Kiếm Chi thiên thế giới là vô cùng không dễ dàng, sẽ bị Thái Cổ Văn Minh Chi Chủ đánh tan.

Muốn làm được những điều này ít nhất phải có thực lực chống lại Thái Cổ Văn Minh Chi Chủ.

Đúng thế Thái Cổ Văn Minh Chi Chủ, vô cùng cường hoành ai cũng được Kỷ Nguyên Khí Vận hộ thân, muốn cùng với bọn họ chống lại căn bản là không thể.

Kiếm Chủ Kiếm Như Hải hai người một người là Kiếm Môn chi chủ một người là Ẩn Kiếm Tông chi chủ, nhưng từ trước tới nay chưa từng nghĩ qua mình có thể làm được điều này.

Đây là điều bọn họ nằm mơ cũng không dám.

Mà bây giờ Phật Đà kiếm tu lại nói Lục Nguyên có thể tái hiện được Kiếm Chi thiên thế giới.

Chẳng lẽ tiền đồ của Lục Nguyên lại có thể vượt xa như vậy sao.

Làm sao có thể tin được.

Thế nhưng mà những lời này chính là do Phật Đà kiếm tu nói ra, Phật Đà Kiếm tu khi còn sống đã đạt tới thực lực cấp Phó Chủ Văn Minh, hơn nữa nắm trong tay Nhân Quả thiết tắc, ở phương diện này có rất nhiều phó chủ văn minh cũng không theo kịp.

Y nói có khả năng thì thật sự là có khả năng.

Trong mắt Kiếm Như Hải và Kiếm Chủ đều hiện lên vẻ khó có thể tưởng tượng được.

Tiền đồ của Lục Nguyên có thể lớn như vậy sao?

Ở trong Bách Kiếm Phần.

Phật Đà Kiếm Tu mỉm cười tự tại:

- Đã đến thì tiếp nhận truyền thừa của ta.

Phật Đà Kiếm Tu nhìn Lục Nguyên thật sâu sau đó khẽ chuyển động tay một chuỗi phật châu đánh từ trong tay của hắn ra, đem Lục Nguyên bao vào trong đó.

Đây là một chuỗi mấy chục viên phật châu.

Thế nhưng mà đến bên người Lục Nguyên thì bỗng nhiên có mấy viên biến mất.

Chỉ còn bảy viên.

Phật Đà Kiếm Tu nhìn về phía Lục Nguyên:

- Bảy viên phật châu này chính là khảo nghiệm của ta, cũng chính là truyền thừa của ta, bảy viên phật châu này đại biểu cho bảy loại tri thức học được một loại một viên phật châu sẽ biến mất, ít nhất phải học được sáu loại trong đó mới có thể rời khỏi nếu không sẽ bị vây cấm trong đó không biết năm nào mới có thể rời đi.

Không gian xung quanh Lục Nguyên lúc này tựa hồ ở bên cạnh Bách Kiếm Phần.

Thế nhưng mà hắn lại phát hiện cao thấp trái phải trước sau đều bị bảy miếng phật châu che kín.

Nhất định phải học được sáu loại trong đó nếu không sẽ bị vây kín ở chỗ này.

Hơn nữa cần phải học trong vòng nửa năm.

Không học xong trong vòng nửa năm thì không còn ý nghĩa gì nữa.

Bởi vì nửa năm sau cũng chính là thời gian nửa tháng sau ở bên ngoài mình sẽ đối mặt với Kiếm Tham, tuyệt đối không thể thua, Dưỡng Ngô Kiếm Tiên chính là đồng bọn của mình, là bằng hữu là bảo vật cuối cùng sư phụ tặng cho mình, làm sao có thể để cho Kiếm Tham cướp lấy.

Cho nên tâm tư của hắn trầm xuống.

Lục Nguyên quan sát bảy miếng phật châu hắn phát hiện ra bảy viên phật châu này có phần cổ quái căn bản không cách nào xác định bọn chúng ở nơi nào.

Tựa hồ ở chỗ này nhưng không cách nào xác định được có một cảm giác kỳ quái.

Được rồi trước hết cần phải ngộ miếng phật châu ở phía chính đông, Lục Nguyên lúc này bay tới bên cạnh phật châu, nhìn phía trên phật châu, một đạo thức ở bên cạnh xuất hiện, một con thanh long từ từ bay lên.

Ở Phương Đông mặt trời từ từ xuất hiện.

Lục Nguyên lúc này đã tiếp nhận được trí tuệ truyền thừa của Phật Đà Kiếm Tu, đây chính là Đông Chi Kiếm Ý, Phật Đà Kiêm Tu muốn cho mình quán thâu Đông Chi Kiếm Ý, Lục Nguyên thiên phú vốn cực cao lại bị Phật Đà Kiếm Tu khai mở trí tuệ, hắn trong chốc lát đã hiểu được Đông Chi Kiếm Ý.

Đây chính là đạo kiếm ý thứ năm mươi, không những thế Đông Chi Kiếm Ý này không chỉ vẻn vẹn là kiếm ý thậm chí Lục Nguyên còn phát hiện ra một loại công phám trong đó.

Phật Đà Kiếm Tu bắt đầu truyền vào đầu Lục Nguyên một loại cổ văn tự, Lục Nguyên bắt đầu học tập Thanh Mộc Phật quyết này, đột nhiên linh quang trong óc của hắn lóe lên, đây không phải là Kiếm Đạo Thụ sao?

Kiếm Đạo thụ? Kiếm Đạo Khí Vận chi thụ.

Đại biểu cho Kiếm Đạo Khí Vận ở kỷ nguyên này.

Lục Nguyên nghĩ tới đây thì vô cùng vui mừng, hắn bắt đầu thi triển Thanh Mộc pháp quyết, theo Lục Nguyên thi triển pháp quyết đỉnh đầu của hắn tựa hồ sinh ra hạt giống, mặt dù không nảy mầm nhưng đã có sinh cơ, hiển nhiên đó là kỳ hiệu của Thanh Mộc Phật Quyết, có thể làm ra hạt giống.

Lục Nguyên kỳ thật không biết, Phật Đà Kiếm Tu lúc ở Niên Dạ Minh Phật đã có bản lĩnh xuất chúng mà bản lĩnh của y đã đem toàn bộ đặt ở trong phật châu này.

Kỳ thật Thanh Mộc Phật quyết tác dụng có hạn tối đa có thể không đạt tới Niên Dạ Khí Vận, nhưng nếu đạt được thì thật là nghịch thiên.

Lục Nguyên trong lòng cuồng hỉ, đây chính là Khí Vận của Kỷ nguyên Kiếm đạo, cùng với Khí Vận của Kiếm Tú tương đương, nếu như mình nắm được Kiếm Đạo Chi Thụ, tăng lên khí vận sau này muốn hơn Kiếm Chi Tử cũng không phải là chuyện khó.

Lúc này phật châu phương đông đã nhạt nhòa vô hình.

Lục Nguyên bay về phía Tây chỉ thấy mặt trời hiện ra, cảnh tượng tuyết sơn xuất hiện, đây là cảnh tượng phía Tây, Tây chi kiếm ý kỳ thật không phải là kiếm ý khó khăn, cho nên không bao lâu sau Lục Nguyên đã lĩnh ngộ được.

Đây chính là đạo kiếm ý thứ chín mươi sáu.

Tây Phương phật châu này cũng không chỉ ẩn chứa kiếm ý mà còn có một loại công pháp chính là Trầm Tinh Diệt Thế Kiếm Pháp.

Đúng thế đây chính là một bộ kiếm pháp cấp Diệt Thế.

Bộ Kiếm Pháp này cũng làm cho Lục Nguyên mở rộng tầm mắt, ở Kiếm Môn mặc dù có rất nhiều điển tịch thế nhưng tối đa cũng chỉ có kiếm pháp cấp thế giới cảnh, không có kiếm pháp cất Diệt Thế, mà ở chỗ này ngay cả Kiếm Pháp cấp Diệt Thế cũng có, thật là đại khai nhãn giới, Lục Nguyên vốn là Kiếm Si hắn lập tức đắm chìm vào trong đó.

Kết quả hắn xem xét một chút thoáng cái đã kinh ngạc vô cùng.

Không cách nào xem.

Muốn xem xét kiếm pháp này cần phải có pháp lực quá mức cao thâm, Lục Nguyên ít nhất phải tăng thêm mười cảnh giới nữa mới có thể dùng, bây giờ xem khiến cho hắn có cảm giác choáng váng buồn nôn.

Mà thôi trước hết sưu tầm đã.

Tây Phương phật châu biến mất không còn gì, chỉ còn lại năm viên phật châu.

Quy củ của Ẩn Kiếm Tông chính là người tu hành ở Ẩn Kiếm Tông sau khi chết đem Kiếm giao cho Ẩn Kiếm Tông.

Tuy nhiên Ẩn Kiếm Tông cũng không phải tự tư tự lợi những kiếm tiên này có thể để cho hậu bối của Ẩn Kiếm Tông.

Cho nên bộ phận mọi người ở Niên Dạ đều tuân thủ quy củ này.

Trong đó mạnh nhất chính là Kiếm Tiên trong Bách Kiếm Phần.

Kiếm Tiềm Kiếm Tuyệt hai người cũng tiến vào trong Kiếm Sư Truyền thừa.

Kiếm Tiềm vừa đi vào không lâu đã cười ha hả:

- Ta mới vào không lâu đã lĩnh ngộ hai đạo Kiếm Ý, Lục Nguyên ngươi nhất định bại trong tay ta ta không tin gian nhà gỗ kia lại có thể chọn được Kiếm Sư truyền thừa, ta sẽ dùng sự thật chứng minh nó sai rồi.

Mà ở bên trong Kiếm Tuyệt cũng thỏa mãn mà cười nói;

- Lại là kiếm pháp cấp Thế Giới không tin rằng ta đã lấy được kiếm pháp cấp Thế Giới, Lục Nguyên ngươi được chọn là Kiếm Sư truyền thừa thì thế nào, ta chính là Tuyệt trong kiếm, nhất định sẽ thắng ngươi.

Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt đều tràn đầy tin tưởng.

Lúc này ở bên Kiếm Sư truyền thừa.

Hai phật châu đã biến mất, Lục Nguyên từ chúng nó mà có được không ít chỗ tốt.

Đông Chi Kiếm Ý Tây Chi Kiếm Ý hai Niên Dạ Kiếm Ý này hắn đã lĩnh ngộ được.

Còn có Vô Thượng Thanh Mộc Quyết, có thể khiến cho mình đạt được Khí Vận Kiếm Đạo ở Kỷ Nguyên này, đạt tới cảnh giới có thể so sánh với Kiêm chi Tử, hơn nữa còn là Kiếm Đạo Khí Vận.

Còn có Diệt Thế Kiếm pháp.

Lục Nguyên bay về phía bên cạnh hạt châu phía nam, ý niệm vô biên của nó bỗng nhiên bừng lên, Lục Nguyên cũng hiểu trong đó ẩn chứa Nam Chi Kiếm Ý, đây chính là đạo kiếm ý thứ chín mươi bảy của mình, hắn cũng lấy được Niên Dạ Minh Chú bộ Nam Mô Niên Dạ Minh Chú này có uy lực của Niên Dạ, có thể giiả trừ một số trạng thái không tốt, đều là tuyệt học sở trường của Phật Đà Kiếm Tu.

Lục Nguyên lại bay tới hạt châu phía Bắc, hắt lại học được Bắc Chi Kiếm Ý, đây là đạo kiếm ý thứ chín mươi tám của hắn, ở chỗ này hắn còn có được một bộ kiếm pháp Bắc Đẩu Chủ Sát Kiếm Pháp, bộ Bắc Đẩu Chủ Sát Kiếm Pháp này cũng là kiếm pháp cấp diệt thế.

Mà ở hạt châu phía trên Lục Nguyên cũng học được Thượng Chi Kiếm Ý, đạt thành tích Kiếm Ý thứ chín mươi chín, ở chỗ này lấy được một bộ Thượng Diệt Kiếm Pháp, cũng là kiếm pháp cấp Diệt Thế.

Lục Nguyên hiện tại đã có được ba bộ Diệt Thế Kiếm Pháp.

Diệt Thế Kiếm Pháp Kiếm Môn ngay cả một bộ cũng không có.

KỲ thật đâu chỉ Kiếm môn mà ngay cả Trung Ương Thiên Triều mỗi bộ Kiếm Pháp cấp Diệt Thế cũng vô cùng trân quý.

Mà bây giờ Lục Nguyên tổng cộng đã lấy được ba bộ.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ khiến cho vô số kẻ phải chảy nước miếng hâm mộ mà chết.

Tuy hiện tại Lục Nguyên không để ý tới những điều này nhưng đạt được thành tích chín chín loại Kiếm Ý, đã ngang bằng với Yến Thương Thiên trước kia ở Tấn quốc trong lòng của hắn cũng thổn thức.

Hơn nữa không chỉ như thế.

Không gian thiết tắc chia làm ba bộ phận Niên Dạ.

Bộ phận thứ nhất chính là lĩnh ngộ không gian chính mình, mà không gian chính mình lại do bảy loại Kiếm Ý cấu thành, Thượng, Trung, Hạ, Đông, Tây, Nam, Bắc.

443. Chương 846-847: Nhân Quả Thiết Tắc

Như vậy còn tổng cộng hai phật châu nữa.

Hai quả phật châu này hư vô mờ ảo ngay cả phương vị cũng không thể xác định trong lòng Lục Nguyên kinh dị.

Phật Đà Kiếm Tu gật đầu, kỳ thật năm quả phật châu đầu tiên căn bản là đưa đồ ăn mà thôi khó khăn chân chính chính là hai quả phật châu cuối cùng.

Bên cạnh một quả phật châu ẩn chứa Nhân chi kiếm ý.

Bên cạnh một phật châu khác thì ẩn chứa Quả chi kiếm ý.

Một khi luyện thành hai Niên Dạ kiếm ý này sẽ đạt được Nhân Quả thiết tắc.

Nhân Quả thiết tắc xếp hàng thứ hai, Phật Cổ Văn Minh cũng chỉ có thưa thớt mấy người luyện được nó.

Khó khăn nhất của Mười Niên Dạ Kiếm Ý chính là Sinh, Tử, Quang, ÁM, Thiên, Địa, Thiện, Ác, Dĩ Cập, Nhân, Quả.

Nơi nào có nhân, nơi ấy tất có quả.

Hơn nữa Nhân Quả hai Niên Dạ kiếm ý này so với tám niên dạ kiếm ý còn lại thì còn khó khăn hơn.

Lục Nguyên suy nghĩ một lúc bỗng nhiên vèo một cái hắn đã tới bên cạnh một phật châu, xác định phương vị của phật châu đúng là không dễ dàng tuy nhiên hắn đã luyện thành Bảy Niên Dạ Kiếm Ý cho nên liền cảm giác được.

Kỳ thật hắn không phải đến bên cạnh một viên phật châu mà đến bên cạnh hai viên.

Bởi vì hai viên phật châu này kỳ thật ở kề cạnh nhau.

Hai luồn ý niệm truyền vào người của Lục Nguyên.

Lục Nguyên nhắm mắt lại tiếp nhận Nhân Quả hai loại Kiếm Ý.

Khó khăn!

Một cửa ải này đã đến chỗ khó rồi, Phật Đà Kiếm Tu thầm nghĩ trong lòng, Lục Nguyên ngươi lúc này có thể thông hiểu Nhân Quả Lưỡng Dạ Kiếm Ý, tuy muốn thông hiểu toàn bộ không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng chỉ cần thông hiểu một loại thì đã vượt qua kiểm tra rồi.

Phật Đà Kiếm Tu đang nghĩ tới đây thì đã thấy Lục Nguyên quát dài một tiếng:

- Nhân chi kiếm ý, thành.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu của Lục Nguyên đã hiện ra một thượng cổ phù chú Niên Dạ Thượng Cổ Phù Chú này so với phù chú bình thường thì lớn hơn gấp bảy tám lần, so với Sinh Tử phù chú còn lớn hơn nhiều.

Phật Đà Kiếm Tu ngạc nhiên nhanh như vậy đã đạt thành tích như vậy sao?

Phật Đà Kiếm Tu còn chưa có phản ứng thì Lục Nguyên lại quát dài một tiếng:

- Quả chi kiếm ý, thành.

Cũng là một thanh âm quát, ở trên đỉnh đầu của hắn lại xuất hiện một thượng cổ phù chú, trên thượng cổ phù chú này có viết một chữ ”Quả’

Tại sao lại nhanh như vậy làm sao có thể/

Nếu như Phật Đà Kiếm Tu ngay từ đầu đã nhìn thấy thành tích của Lục Nguyên thì còn có thể tiếp nhận hiện tại trong nháy mắt Lục Nguyên đã luyện thành Quả Chi Kiếm Ý, đây là một tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng được, dùng kiến thức của Phật Đà Kiếm Tu cũng phải kinh dị vô cùng.

Y không ngờ lại gặp phải chuyện hoang đường như vậy.

Nhân Quả lưỡng Niên Dạ kiếm ý dù sao cũng là hai đạo kiếm ý khó khăn nhất trong ba nghìn đạo kiếm ý, Lục Nguyên làm sao có thể nhanh chóng tu thành như vậy/

Chuyện này thật khó có thể tin được.

Kỳ thật chuyện quỷ dị như vậy cũng có nguyên nhân.

Nguyên nhân khó luyện của Nhân Quả chính là người ở trong hồng trần không thể không nhiễm nhân quả tuổi tác càng cao thì nhiễm càng nhiều, nhân quả càng nhiều.

Mà Lục Nguyên thì sao? Hắn bình sinh cơ bản không có mấy thứ mưu toan bá quyền địa vị hắn không bị nhiễm gì nhiều bình sinh chỉ một kiếm một rượu yêu kiếm mà thôi cho nên không bị ảnh hưởng quá nhiều bởi Nhân Quả.

Nhân Quả của Lục Nguyên ít đến cực kỳ.

Tuy còn có Hoa Sơn Nhân Quả, Kiếm Môn Nhân Quả rất nhiều nhân quả trói buộc tuy nhiên những nhân quả này cũng không sâu, Nhân Quả còn ít, rất dễ ngộ ph.

Còn phương diện tuổi tác Lục Nguyên hiện tại mới chỉ có bốn mươi mà thôi cho nên hắn Nhân Quả cực nhỏ, dưới sự hỗ trợ của Phật Đà Kiếm Tu, hắn có thể dễ dàng khám phá ra.

Điều thứ ba chính là cơ duyên của Lục Nguyên, hắn đã được uống Nhất Muội Hồng Trần Thiên Pháp Kỳ Tửu, ngay cả hắn cũng không biết, làm cho hồng trần giảm bớt.

Cho nên Nhân Quả trên người Lục Nguyên quá ít, hắn không khó khăn để khám phá ra nhân quả, luyện thành Nhân Quả.

Bất kể thế nào Lục Nguyên cũng đã luyện thành Nhân Quả thiết tắc.

Mà Kiếm Sư truyền thừa cũng đã kết thúc.

Tiếp theo chính là đối phó với Kiếm Tham.

Rất nhiều cơ duyên khiến cho Lục Nguyên dùng tốc độ vô cùng nhanh, tu hành Nhân Quả cũng thành tựu.

Phật Đà Kiếm Tu áo trắng tuấn tú nhìn về phía Lục Nguyên mà mỉm cười:

- Thí chủ không bằng cùng ta đấu vài chiêu.

Đã luyện thành Nhân Quả thiết tắc thì nhất định phải vận dụng không vận dụng thì sẽ không thành thục được, tuyệt chiêu càng lợi hại thì càng phải dùng cho tinh thuần.

Lục Nguyên gật đầu tay đặt lên trên chuôi kiếm đâm về phía Phật Đà Kiếm Tu, hiện tại Lục Nguyên lúc tấn công cường địch thường chú ý vào sơ hở của kẻ địch mà tấn công, nhưng lúc này Lục Nguyên cho dù nhìn thế nào cũng không phát hiện ra chút sơ hở nào trên người của Phật Đà kiếm tu.

Tại sao không có sơ hở, cho tới bây giờ không có ai là hoàn mỹ.

Phật Đà kiếm tu tại sao lại hoàn mỹ không có chút sơ hở nào?

Lục Nguyên kinh ngạc vô cùng.

Tuy nhiên hắn cũng cảm thấy không phải Phật Đà Kiếm Tu không có sơ hở mà là mình không phát hiện ra sơ hở mà thôi.

Cũng tức là nói, với nhãn lực của mình không cách nào phát hiện ra sơ hở của Phật Đà Kiếm Tu.

Phật Đà Kiếm Tu cười cười;

- Tại sao không thử Nhân Quả thiết tắc một lần.

- Nhân Quả thiết tắc?

Lục Nguyên khởi động Nhân Quả thiết tắc, hắn lập tức phát hiện ra ở tay phải của Phật Đà Kiếm Tu có chút thương thế, tựa hồ đây là nhược điểm, Lục Nguyên vung kiếm chém xéo tới, một kiếm này bề ngoài bình thản không có gì là lạ nhưng đã phối hợp rất nhiều loại thiết tắc trong đó.

Phật Đà Kiếm Tu mỉm cười một chưởng đánh tới, đã vỗ vào trong chưởng của Lục Nguyên.

- Xem ra ngươi đã hiểu chút về tiểu Nhân Quả thiết tắc.

Phật Đà Kiếm Tu nói;

- Năm đó ta bị thương bởi vì khám phá Quả, Tiểu Nhân Quả Thiết Tắc có thể phát hiện ra bất kỳ thương thế nào, tìm ra không ít nhược điểm.

- Có một số thương thế đã hoàn toàn khôi phục nhưng có một sỗ chố chỉ cần bị thương thì sẽ không thể khôi phục hoàn toàn.

Phật Đà Kiếm Tu nói.

- Còn Nhân Quả thiết tắc chân chính thì không chỉ như vậy.

- Nhân Quả thiết tắc chính thức cũng có hai cảnh giới, cảnh giới thứ nhất là tìm Nhân Quả của tâm, người đời này làm rất nhiều chuyện làm rất nhiều sự tình mà trong những chuyện đó khó tránh khỏi có chuyện làm cho mình áy náy, khó tránh khỏi tiếc nuối, mà Nhân Quả thiết tắc, sẽ tấn công vào những điều đó so với tiểu Nhân Quả thiết tắc thì còn đáng sợ hơn.

- Nhân Quả thiết tắc thứ hai thì càng thêm đáng sợ, Nhân Quả thiết tắc thứ hai ta cũng không tu luyện thành công, Nhân Quả thiết tắc này khi luyện thành có thể giết chết ngươi khi còn bé, không cho ngươi thành Quả là lớn lên sau này.

- Ở Trung Ương Thiên Triều tu lớn, người luyện thành Nhân Quả thiết tắc tầng thứ hai không có ai, địch nhân của ta Nam Vô Túc Vương Phật cũng không luyện thành.

Lục Nguyên nghe vậy thì trợn mắt há hốc mồm, hóa ra Nhân Quả Thiết tắc này còn có một tầng thứ hai tầng cao nhất, có thể quay về quá khứ mà giết, chiêu thức này cũng thật quá mạnh và vô địch, dù sao hiện tại ngươi có thể là nhân vật hùng mạnh vô địch nhưng trước kia không thể nào cường mạnh vô địch như bây giờ được.

Nhân Quả thiết tắc.

Thật là đáng sợ.

Phật Đà Kiếm Tu nói;

- Ngươi bây giờ tu thành Tiểu Nhân Quả Thiết tắc, ta cũng bắt đầu chỉ cho ngươi tu luyện Nhân Quả thiết tắc chính thức.

Hành động của y không che được ánh mắt của Kiếm chủ và Kiếm Như Hải, nhưng phương pháp của y, hai người bọn họ không được chân truyền nên nghe cũng không hiểu.

Bạch sắc tăng bào của Phật Đà Kiếm Tu bay bồng bềnh, lộ ra vẻ tuấn dật không nói nên lời.

- Nhân Quả Thiết Tắc, cần Tiểu Nhân Quả Thiết Tắc phác họa mặt khác còn cần Nghiệp Báo hai đại Kiếm Ý, Thiện Ác, hai đại Kiếm Ý, đồng thời còn phải sưu tập Giải Thoát Chi Nhai, Phổ Độ Chi Hải, mới có thể luyện thành.

Phật Đà Kiếm Tu nói.

Lục Nguyên khẽ giật mình, Thiện Ác hai đại Kiếm ý cùng âm dương rất nặng, cũng nói mình không cần tu luyện hai đại kiếm ý này.

Như vậy thứ mình cần phải tu hành chính thức chính là Nghiệp Báo hai đại kiếm ý.

Đồng thời còn phải tìm cho ra Giải Thoát Chi Nhai Phổ Độ Chi Hải dung nhập bản thân vào trong đó mới có thể thành tựu Nhân Quả Thiết Tắc.

Chỉ sợ Giải Thoát Chi Nhai Phổ Độ Chi Hải cũng không dễ tìm kiếm nói cách khác ở giữa thiên địa cũng không có nhiều người luyện thành Nhân Quả Thiết Tắc.

Phật Đà Kiếm Tu nghiêng người nhìn Lục Nguyên, một chuỗi phật châu ánh ra, chui vào trong thân thể của hắn, Lục Nguyên chỉ thấy kinh ngạc một hồi tuy nhiên sau đó hắn phát hiện ra cơ thể của mình không có bất kỳ biến hóa gì, Phật Đà Kiếm Tu mỉm cười:

- Như vậy hiện tại cho ngươi truyền thừa cuối cùng rồi.

- Hiện tại dùng Nhân Quả thiết tắc, quan sát ta.

Phật Đà Kiếm tu nói.

Lục Nguyên khẽ giật mình, hắn lập tức nhìn sang Tiểu Nhân Quả Thiết Tắc phát ra.

Trong tích tắc Lục Nguyên phát hiện ra Phật Đà Kiếm Tu khi đó Phật Đà Kiếm Tu vẫn mang theo Bạch Sắc tăng bào bồng bềnh, có một cảm giác tuấn dật không nói nên lời, đồng thời ở trên người còn mang theo hương vị thong dong, trên kiếm có phật ý, vô cùng nghiêm nghị.

Một thi thể tràn đầy hoang khí rơi xuống, một cường giả Thế Giới Cảnh đã bị Phật Đà Kiếm Tu loại bỏ.

Đúng lúc này ở trên bầu trời truyền tới một khí tức Hồng Hoang tựa như là Hồng Hoang thế giới phủ vậy, vây quanh khí tức của Phật Đà Kiếm Tu, hướng về phía Phật Đà Kiếm Tu mà đè ép xuống.

Phật Đà Kiếm Tu tế lên Thiên Thiền Kiếm Tiên, mãnh liệt nghênh đón.

Bàn tay lớn Hồng Hoang cùng với Thiên Thiền Kiếm Tiên tiếp xúc với nhau, trên người của Phật Đà Kiếm Tu phát ra phật quang mãnh liệt, tuy nhiên bàn tay lớn này vẫn ấn xuống một cái, trực tiếp nghiền Phật Đà Kiếm Tu thành một khối thịt nát.

Một chưởng đã loai bỏ Phật Đà Kiếm Tu.

Đây chính là Thái Cổ Văn Minh Chi Chủ.

Lục Nguyên lúc này đã minh bạch ý của Phật Đà Kiếm Tu, thông qua hắn mà biết được cảnh tượng của hắn trước khi chết, lại có thể để mình quan sát thân thủ của Thái Cổ Văn Minh chi chủ, bởi vì theo sự phát triển của Lục Nguyên nhất định có thể chống lại Thái Cổ Văn Minh Chi Chủ, hiện tại cảm nhận sức mạnh của y thì thật bổ ích.

Phật Đà Kiếm Tu nhìn về phía Lục Nguyên mà cười.

Lục Nguyên cũng nhìn về phía PHật Đà Kiếm Tu.

- Truyền thừa đã xong.

Phật Đà Kiếm Tu hô lên một tiếng đã hóa thành một thanh Thiền Kiếm Tiên trở lại trong Bách Kiếm Phần xung quanh lại trở nên vắng lặng im ắng.

Kiếm Sư truyền thừa đã chính thức chấm dứt tuy nhiên Lục Nguyên phát hiện ra mình vẫn còn bị nhốt ở trong này vẫn chưa đi ra, hắn dùng hết tất cả các phương pháp cũng không khai mở ra được, Lục Nguyên cũng không gấp ở đây tương đối nhàm chán, Lục Nguyên lại quan sát các Bách Kiếm Phần khác.

Bách Kiếm Phần là một tòa núi không cao lắm.

Cứ cách một khoảng là có một thanh Kiếm Tiên, đại biểu cho một trăm Kiếm Thủ mạnh nhất của Ẩn Kiếm Tông từ trước tới nay, Lục Nguyên lúc này đang nhìn một thanh Kiếm Tiên Trác Tuyệt, hắn cũng không gấp ngồi xuống mà quan sát nó.

Thanh Tiên Kiếm trước mắt này tên là Đại Phụ kiếm tiên.

Lục Nguyên mơ hồ phát hiện ra thanh Đại Phụ Kiếm Tiên này đang truyền cho mình nội dung gì đó.

Qua một thời gian ngắn Lục Nguyên đứng dậy đi tới một thanh Kiếm Tiên khác, Lục Nguyên thoáng cảm thấy có một trung niên nam tử khoan hậu xuất hiện, tựa hồ cũng đang nói chuyện với mình.

Trong chốc lát Lục Nguyên lại tới một thanh tiên kiếm khác đây là một thanh Vương Bá Kiếm, cũng xuất hiện bóng của kiếm thủ nói chuyện với hắn.

Những kiếm thủ này có khí thế vô cùng bá đạo.

Có nhân vật phát ra khí chất đứng dầu, có nhân vật phát ra khí chất tự tin, tuyệt thế, còn có nhân vật quỷ dị khó lường thông qua một thanh kiếm tiên Lục Nguyên có thể nhìn thấy phong thái tuyệt thế của Kiếm Khách.

Kiếm Chủ và Kiếm Như Hải hai người cũng cảm khái, Lục Nguyên rõ ràng dẫn động được Phật Đà Kiếm Tu, đã học được Tiểu Nhân Quả Thiết Tắc đây là một cơ duyên thật là lớn lao.

Mà hiện tại bọn họ nhìn thấy Lục Nguyên quan sát Bách Kiếm Phần thì cười cười.

Kiếm Như Hải nói:

- Mỗi một người tiến vào trong Bách Kiếm Phần đều chỉ có thể dẫn động một thanh Tiên Kiếm Lục Nguyên cho dù tìm Kiếm Tiên khác cũng không khiến bọn họ xúc động.

- Đúng thế.

Kiếm Chủ gật đầu.

Tuy nhiên đúng lúc này bọn họ phát hiện ra một trăm thanh Tiên Kiếm trong phần mộ ông ông rung động.

Đúng vậy không ngừng rung động.

Đây là có chuyện gì?

Kiếm Như Hải cũng đại biến sắc mặt, về sau mới từ từ nói:

- Không thể nào.

- Chẳng lẽ nhưng Kiếm Tiên này muốn cho Lục Nguyên truyền thừa?

- Không phải

Kiếm Như Hải lắc đầu;

- Không có khả năng những kiếm tiên này cho Lục Nguyên truyền thừa nữa, mà là Kiếm Giới, một truyền thuyết về Ẩn Kiếm Tông hàng nghìn vạn năm.

- Kiếm Giới.

Kiếm Chủ cũng chấn động, y cũng đã loáng thoáng nghe về truyền thuyết này nhưng không thể xác định.

- Đúng vậy, truyền thuyết Kiếm Giới.

Kiếm Như Hải nói:

- Hiện tại ngươi có thể coi là một trong năm người nổi tiếng trong kiếm đạo, rảnh rỗi có thể nghe được chút truyền thuyết về Kiếm Giới. Nhưng cả Trung Ương Thiên Triều chỉ có mình ta là người chính thức hiểu rõ truyền thuyết Kiếm Giới.

- Cái gọi là truyền thuyết Kiếm Giới ta vẫn cho là giả tạo, chỉ có truyền thuyết về Đại tông chủ của Ẩn Kiếm Tông thì không ngờ mới là chân thật.

Trên mặt Kiếm Như Hải lộ thần sắc không thể tin nổi. Hắn chậm rãi nói:

- Trong truyền thuyết có một thế giới kiếm.

Kiếm Chủ không khỏi giật mình:

- Thế giới kiếm? Ngươi nói là loại Tiểu Thiên thế giới bị tàn phá giống như Đại Hoang Kiếm Quyển sao?

- Không, Tiểu thiên thế giới bị tàn phá như Đại Hoang Kiếm Quyển dù tại thời điểm chưa bị tàn phá cũng gần như chỉ gần bằng thế giới kiếm thủ, không phải là thế giới của kiếm.

Kiếm Như Hải nói:

- Trong truyền thuyết còn có một thế giới hoàn toàn đơn thuần thuộc về kiếm. Tại chính thế giới kia, mỗi một thanh kiếm nổi danh đều có hình chiếu xuất hiện. Chẳng qua trong truyền thuyết, có số người cực nhỏ là có thể tiếp xúc với Kiếm Giới này. Ẩn Kiếm Tông nhiều năm qua như vậy cũng chưa tiếp xúc chính thức được với người của Kiếm Giới.

- Mà trong truyền thuyết khai phái của Ẩn Kiếm Tông, một khi được Kiếm Giới thừa nhận thì cuối cùng người nhất thống Kiếm Giới có thể trở thành truyền thuyết kiếm đạo, thần thoại kiếm đạo.

Kiếm Như Hải nói.

- Đồng thời người được Kiếm Giới thừa nhận có thể khiến vạn kiếm chấn động. Mà người đứng đầu Kiếm Giới có thể khiến vạn kiếm cúi đầu.

Nhưng lời nói của hắn thốt ra, Lục Nguyên phía Thái Sử Chí Tôn vẫn chậm chạp chưa thấy xuất hiện. Vậy là có chuyện gì chứ?

Chẳng lẽ Lục Nguyên chạy trốn, không dám ứng chiến sao?

Không đúng. Lục Nguyên không phải là người như vậy.

Nhưng hiện tại Kiếm Tham cũng đã tới lâu như vậy mà vẫn không thấy Lục Nguyên. Chẳng lẽ Lục Nguyên thật sự bởi sợ Kiếm Tham cướp đi Dưỡng Ngô Tiên Kiếm, bởi sợ hãi thất bại nên ẩn nấp không dám ra tay sao?

Ở một bên, Kiếm Ngục thâm trầm như ngục.

Kiếm Tuệ đung đưa quạt lông. Hắn tựa như đều đoán trúng hết thảy vậy.

Kiếm Ma cười hăng hắc, ma khí quấn quanh thân. Vài người đến xem cuộc vui chính là để chứng kiến lúc này. Lục Nguyên thua cũng không sao, cùng lắm chỉ là đánh bại truyền thuyết thắng liên tiếp của hắn mà thôi. Nhưng nếu Lục Nguyên bỏ chạy, không dám đánh, một khi tiếng xấu này truyền ra thì tiền đồ của hắn tại Kiếm Môn cơ bản sẽ bị phá hủy hơn một nửa. Kiếm Ma chính là mong Lục Nguyên sợ hãi trốn chạy.

- Lục Nguyên còn chưa xuất hiện, xem ra thực sự có thể sợ chiến mà chạy rồi.

- Ha ha, hay là thanh danh của Kiếm Tham sư huynh truyền xa, trực tiếp khiến Lục Nguyên sợ chiến mà chạy.

- Nói bậy, Lục sư đệ làm sao lại sợ chiến mà chạy chứ.

Yến Thu Nguyệt lập tức không phục nói.

- Nói bậy. Hắc hắc, chỉ sợ là không phải nói bậy đâu. Bằng không vì sam Kiếm Tham đến đây rồi mà Lục Nguyên còn không dám ứng chiến. Hơn nữa sao mà gọi Lục sư đệ thân thiết thế. Lục Nguyên không phải là nhân tình của ngươi chứ? Ngươi Yến Thu Nguyệt, ta nhớ rõ ngươi đã có trượng phu rồi, vậy mà còn nuôi nhân tình. Nếu để Dư sư huynh biết được mà nói thì chỉ sợ… Hắc hắc.

Một đệ tử hạch tâm của Hiên Viên Chí Tôn môn trơ mặt ra cười nói.

Yến Thu Nguyệt vừa xấu hổ vừa phẫn nộ.

- Lục Nguyên không đánh đã chạy.

Tiếng nghị luận vang lên. Người của Thái Sử Chí Tôn đều muốn phản bác nhưng sự thật đúng là như vậy. Bây giờ Lục Nguyên còn chưa xuất hiện.

444. Chương 848-850: Kiếm Giới

Vạn kiếm cúi đầu!

- Nghe đồn Bách Kiếm Phần có bách kiếm đồng vũ cũng chính là do chiếm được thừa nhận của Kiếm Giới.

Kiếm Như Hải chắp tay:

- Kiếm Giới này vô cùng hư vô mờ ảo.

Lục Nguyên đi tới trên Bách Kiếm Phần, nhìn thấy rất nhiều tiên kiếm, tựa hồ thấy nguyên một đám kiếm thủ phong thái tuyệt thế. Quan sát dọc đường đi, đột nhiên cả trăm thanh tiên kiếm trên Bách Kiếm Phần, kể cả Thiên Thiên Tiên Kiếm đều đồng loạt chấn động. Trăm thanh tiên kiếm cực kỳ trác tuyệt không ngờ đồng loạt chấn động.

Lục Nguyên lúc này chỉ cảm thấy một trăm luồng ý niệm truyền tới đầu mình. Trăm luồng ý niệm này cũng không phải muốn truyền thừa cho mình mà muốn kéo mình cùng đi tới một địa phương xa lạ.

Lục Nguyên trong hư vô mờ mịt, tựa hồ đi tới một nơi. Đây là địa phương nào? Lục Nguyên nhìn kĩ nơi này, chỉ thấy có một cánh cửa rất lớn cao chọc trời. Mà ở chính giữa hư không có hai chữ lớn: Kiếm Giới. Đồng thời dường như Lục Nguyên chứng kiến vô số tiên kiếm được nhìn mình. Đám tiên kiếm này đang đánh giá bản thân mình.

Về sau vô số luồng kiếm khí liền truyền vào trong đầu hắn.

Lục Nguyên hơi mơ hồ, không biết đây rốt cục là chuyện gì?

Lúc này dường như có ý niệm của Thiên Thiện Tiên Kiếm truyền tới. Lúc này Lục Nguyên mới hiểu ra, hóa ra Kiếm Giới là một thế giới hoàn toàn chỉ có kiếm tồn tại.

Tất cả tiên kiếm cường đại đều thuộc về Kiếm Giới.

Cái Kiếm Giới này cũng không phải tồn tại thật mà giao hòa giữa chân thật cùng hư ảo, giống như thực mà không phải thực, giả mà không phải giả.

Mà Kiếm Giới này đã thừa nhận mình.

Chẳng qua cũng chỉ mới thừa nhận mình một cách sơ bộ mà thôi, còn chưa thần phục mình.

Nếu như mình có thể nhất thống Kiếm Giới thì sẽ có vô số lợi ích. Khi đó thì vạn kiếm cúi đầu, hơn nữa rất nhiều tiên kiếm, mỗi thanh đều ẩn chứa tri thức, truyền thụ cho mình. Đến lúc đó mình có thể trở thành người mạnh nhất về kiếm đạo, muốn áp bách Kiếm Chi Tử cũng không phải là việc khó gì, thậm chí là rất dễ dàng.

Đương nhiên bản thân hiện giờ chỉ mới được Kiếm Giới thừa nhận, còn lâu mới được Kiếm Giới cúi đầu.

Vô số ý niệm lại đưa mình về hiện thực. Lục Nguyên phát hiện ra bản thân đang đứng ở giữa Bách Kiếm Phần.

Cũng có thể nói hiện tại cảnh giới của mình không phải là vạn kiếm cúi đầu mà là vạn kiếm chấn động.

Về Kiếm Giới, sau đó có cơ hội, nhất định phải dạo chơi khắp nơi mới được.

Lúc này đại môn đối ngoại đã ầm ầm chấn động. Về sau rời đi, Lục Nguyên khom người nói với Thiên Thiện Tiên Kiếm:

- Đa tạ tiền bối Phật Đà Kiếm Tu. Vãn bối sẽ tận sức mình đối với kiếm đạo.

Sau khi khom người, hắn rốt cục ngẩng đầu bước ra khỏi Bách Kiếm Phần, đi ra thế giới bên ngoài.

Lúc này, tại giữ Ẩn Kiếm Tông.

Tiểu Kiếm Sư tổng cộng có ba truyền thừa.

Một trong số đó lóe lên hào quang, Kiếm Tiềm bước ra, khí tức quanh thân càng thêm cường đại.

- Truyền thừa của Tiểu Kiếm Sư quả nhiên không hổ là truyền thừa của Tiểu Kiếm Sư. Ha ha, ta nắm giữ nhiều kiếm ý như vậy, còn nắm giữ không ít sát ý, quả thực là vô địch, dù là Lục Nguyên gặp ta cũng phải thất bại.

- Thế đã là gì. Kiếm Tiềm, ngươi trở nên cường đại thì cũng không sai nhưng trở nên mạnh mẽ dưới truyền thừa của Tiểu Kiếm Sư cũng đâu chỉ có riêng ngươi. Còn có ta đây.

Khí thế tuyệt thiên tuyệt địa của Kiếm Tuyệt giáng xuống. Hắn nhìn về phía Kiếm Tiềm đầy khiêu khích:

- Kiếm Tiềm, thực lực của ngươi không tồi, chẳng qua vẫn còn kém ta một bậc.

Hai người Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt đối chọi nhau, trên người đều bộc phát ra kiếm khí cực kỳ mãnh liệt. Hai luồng kiếm khí này cường đại vô cùng, hiển nhiên là đã mạnh hơn trước khi tiến vào truyền thừa của Tiểu Kiếm Sư không ít.

Chính giữa một chỗ truyền thừa khác của Tiểu Kiếm Sư, Kiếm Như Độn đi ra. Kiếm Như Độn chẳng qua chỉ là góp cho đủ số mà thôi. Dù sao thì hắn cũng dứt khoát vào xem một chỗ truyền thừa của Tiểu Kiếm Sư. Tư chất của hắn cực kém, ở chính giữa truyền thừa của Tiểu Kiếm Sư cũng không học được bao nhiêu, nhìn thấy thân thể hai sư đệ Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt bộc phát ra kiếm khí cực kỳ cường đại, hắn cũng sờ lên mũi. Hai vị sư đệ này đúng là kinh tài tuyệt diễm, một lần tiến vào trong Tiểu Kiếm Sư truyền thừa liền có thể tăng cường lên tới vậy.

Mà lúc này, Kiếm Như Hải tóc trắng râu bạc đã tới.

Kiếm Như Hải vừa giáng xuống, Kiếm Tuyệt đã cười hắc hắc:

- Môn chủ, chúng ta khiêu chiến Lục Nguyên thôi.

Kiếm Tiềm cũng cười hắc hắc:

- Lúc này chúng ta cũng không tin cái Linh Kiếm Thất kia nữa. Chúng ta muốn tỷ thí chính thức một lần, xem thử ai trong chúng ta mạnh hơn. Chúng ta muốn giao thủ thật. Lục Nguyên nếu không làm bừa trong Linh Kiếm Thất thì hoàn toàn không thể là đối thủ của chúng ta.

Kiếm Như Hải vuốt chòm râu bạc của mình:

- Ta cũng sẽ không gây ảnh hưởng tới việc các ngươi ra tay với Lục Nguyên.

Trong tích tắc này, Kiếm Tiềm phát hiện ra Tiềm Uyên Kiếm của mình đang run rẩy ông ông không ngừng. Đây là chuyện gì? Kiếm Tiềm phát hiện không chỉ có kiếm của mình run rẩy mà cả Thiên Thiện Tiên Kiếm của Kiếm Tuyệt cũng đang không ngừng run rẩy. Không chỉ có thể, cả Độn Tiên Kiếm của Kiếm Như Độn cũng không ngừng chấn động.

Ba thanh tiên kiếm không thanh nào ra khỏi vỏ.

Nhưng ba thanh tiên kiếm lại không ngừng run rẩy.

Kiếm Như Độn hỏi:

- Phụ thân, chuyện gì thế này? Kiếm của ta, kiếm của ta vì sao lại không ngừng run rẩy vậy?

- Bởi vì có một kiếm khí cực kỳ cường đại. Có một kiếm khí rất cao tầng, không tự chủ được đang giáng xuống.

Kiếm Như Hải nói.

Hai người Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt đều hơi giật mình. Có kiếm khí còn cao hơn cả của bọn họ giáng xuống sao? Kiếm Như Độn cũng hơi khó hiểu. Là ai tới vậy?

Xác thực có một luồng khí tức cường đại đang tới.

Lúc này ba thanh tiên kiếm đều run rẩy càng ngày càng mạnh, tựa như nổi giận hay hưng phấn vậy.

Tiên kiếm đang hoan hô vì hắn tới!

Người kia là ai?

Kiếm Tiềm, Kiếm Tuyệt Kiếm Như Độn đồng loạt nhìn sang. Mà ở chỗ đó, một người thanh niên mặc áo xanh đang chắp tay đi tới.

Là hắn! Lại là hắn!

Rất nhiều tiên kiếm đều không chào đón hắn!

Hai người Kiếm Tiềm, Kiếm Tuyệt đều thầm giận dữ. Tiên kiếm của hai người không ngờ lại đang chào đón, tựa hồ chào mừng vương giả trong kiếm tới. Đây là chuyện quỷ dị gì chứ? Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt đều không phục. Bọn họ nắm chặt lấy tiên kiếm của mình.

Lục Nguyên nhìn Kiếm Tiềm, Kiếm Tuyệt:

- Hai người các ngươi muốn khiêu chiến với ta? Đi thôi, không có vấn đề gì. Hai người các ngươi cùng lên đi.

- Hai người Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt đều hơi giật mình. Bản thân bọn họ tự nhận là dù ai cũng có thể hơn Lục Nguyên, kết quả Lục Nguyên lại kiêu ngạo, bảo cả hai xông lên. Thật sự là buồn cười. Kiếm Tiềm quát dài một tiếng:

- Kiếp này ta sẽ cho ngươi biết rõ cái gì gọi là Kiếm Đạo Bát Cực. Tiềm Uyên tiên kiếm, rống rận cho ta đi!

Kiếm Tuyệt thét dài:

- Thiên Thiện Tiên Kiếm, diệt sạch đi!

Hai người đều gào thét dài nhưng lúc này Lục Nguyên lại đâm ra một kiếm.

Không cách nào hình dung được sự kinh diễm của một kiếm này!

Không cách nào hình dung được sự huyền diệu của một kiếm này!

Không cách nào hình dung được một kiếm này đã trải qua bao nhiêu lần luân hồi!

Không cách nào hình dung được sự hoàn mỹ của một kiếm này!

Không thể nào hình dung nổi một kiếm này mang theo bao nhiêu nhân quả!

Kiếm Tiềm ngây dại! Kiếm Tuyệt ngây dại! Hai người bọn họ quả thật đều ngây dại. Bọn họ chưa từng nghĩ tới một người tu hành pháp lực luân hồi kiếm lại có thể đâm ra một kiếm hoàn mỹ như vậy. Dù là bọn họ tu hành trong kiếm cốc vô tận nhưng căn bản cũng không thể đâm ra một kiếm như thế. Hai người bọn họ lập tức rơi vào giữa kiếm này.

Một kẻ là kiếm si, một kẻ là kiếm cuồng!

Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt kỳ thực cũng không thể coi là người xấu, bằng không thì cũng không thể được đưa vào Ẩn Kiếm Tông. Chẳng qua bọn họ tuổi trẻ đắc chí, cuồng ngạo cũng là bình thường mà thôi.

Mà hiện tại thấy được một kiếm này của Lục Nguyên, bọn họ mới biết kiếm thuật của mình và Lục Nguyên chênh lệch tới cỡ nào.

Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt ngây ngốc nghiên cứu một kiếm trước mắt, mặc dù ngoài miệng không nói ra chữ phục nhưng trong đáy lòng bọn họ, thực tế đã phục triệt để rồi.

Kiếm Tiềm và Kiếm Tuyệt đã hiểu rõ vì sao tiên kiếm của mình thấy Lục Nguyên lại hưng phấn đón tiếp, vì sao tiên kiếm lại chấn động với đối phương.

Mười lăm ngày sau đó, Lục Nguyên rời khỏi Ẩn Kiếm Tông.

Mà trong mười lăm ngày này, Lục Nguyên thực ra còn tiến hành một lần tu hành cuối cùng. Lần tu hành cuối cùng này chính là nhằm vào tầng năm không gian phá pháp Hỗn Độn của Kiếm Tham Hỗn Độn.

Tầng năm không gian Hỗn Độn của Kiếm Tham đã đạt tiểu thành, có thể dùng không gian trực tiếp nghiền nát người khác. Mà lần tu hành này chính là biện pháp đặc thù chuyên dùng để châm phá không gian áp bách của hắn

Tất cả đã chuẩn bị xong, tu hành cũng đã tu hành tốt rồi.

Vậy thì xuất phát thôi. Từ nay về sau trở lại Kiếm Tu Tinh Thần, mục tiêu là Kiếm Tham!

Kiếm Tham, ngươi lau sạch cổ chờ đó đi!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, âm u như sắp mưa.

Mây đen dày đặc trên không trung đè bầu trời xuống thấp ba phần.

Ở dưới mây đen dày đặc này, Yến Thu Nguyệt cũng cảm thấy bản thân hơi bức bối.

Lúc này tầng thứ hai Kiếm Đạo thụ đã có khá nhiều người vây quanh. Môn hạ của các đại chí tôn đều cơ bản tới xem trò vui. Đúng là hôm nay tại Kiếm Đạo thụ tầng hai có một trò hay, kỳ hạn khiêu chiến đã tới. Kiếm Tham muốn khiêu chiến Thái Sử Bi, Tống Địa, Lục Nguyên. Đương nhiên bao nhiêu đều hiểu rõ trọng điểm bị đùa bỡn là Lục Nguyên, mà Tống Địa và Thái Sử Bi chỉ là hai người bị dính vào mà thôi.

Một luồng kiếm khí tham lam mà cực kỳ cường đại tràn ra trong không trung, khiến người ta sợ hãi, đúng là kiếm khí của Kiếm Tham.

Kiếm chiêu Khôn cùng lạc mộc tiêu tiêu hạ của Thái Sử Bi có loại lực lượng đoạt tâm phách người khác, tựa hồ có thể khiến cả thiên địa bi thương.

Nhưng bi thương của hắn cũng không như Kiếm Tham.

- Ha ha ha, tinh phách Bi Tiên Kiếm tới tay rồi.

Kiếm Tham cười ha hả. Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn, một con thiên lang hiện ra, rất giống vẻ hung tàn dữ tợn của thiên lang. Thiên lang này chụp vào hư không một cái, đã thu kiếm phách của Bi Tiên Kiếm tới tay. Mà Kiếm Tham sau khi chiếm được kiếm phách của Bi Tiên Kiến liền cười ha hả, nhưng lại giơ chân đá Thái Sử Bi bay qua một bên.

Hắn chiếm được kiếm phách của Bi Tiên Kiếm, đã không còn chút hứng thú đối với Thái Sử Bi.

Kiếm Tham nhìn Thiên Lang trong tay đầy tham lam, cười ha hả, có vẻ sung sướng không nói lên lời.

- Tiếp theo, Tống Địa.

Kiếm Tham lại khiêu chiến đối thủ tiếp theo là Tống Địa. Tống Địa dứt khoát bước lên đài. Từ sau khi so tâm ma với Yến Thương Thiên xong, thực lực của hắn cũng tiến bộ một chút nhưng so với Thái Sử Bi thì còn chưa bằng chứ đừng nói tới Kiếm Tham. Tất nhiên hắn càng không phải là đối thủ của Kiếm Tham, nhưng chiến đấu một chút lại là chuyện không thể tránh khỏi.

Tống Địa đi lên lôi đài, để lộ Địa Tiên Kiếm của hắn ra. Địa Tiên Kiếm nhợt nhạt vô cùng, nặng nề như đại địa nhưng chiêu kiếm của hắn lại thần kỳ linh xảo vô cùng, kiếm thuật đạt tới mức dùng nặng như nhẹ, dùng nhẹ như nặng tùy ý chuyển hóa tình trạng.

Chẳng qua kiếm pháp của hắn có tinh diệu thì kiếm pháp của Kiếm Tham càng tinh diệu hơn.

Kiếm pháp của Kiếm Tham tên là Tham Dục Kiếm Pháp.

Tham Dục Kiếm Pháp là dùng ý niệm tham lam, dục niệm không lỗ nào không chui lọt. Tham Dục Kiếm Pháp kỳ thật nói trắng ra là một loại kiếm pháp không ngừng tìm kiếm sơ hở của đối phương, tất nhiên không bằng Âm Dương Thiết Tắc nhưng lại giống như Âm Dương Thiết Tắc mà tạo thành một loại kiếm pháp cực kỳ đáng sợ.

Ba chiêu!

Tống Địa đối kháng với Kiếm Tham được ba chiêu thì đã bị Kiếm Tham dùng Thiên Tham Thủ đánh tới. Một con Thiên Lang cự đại xuất hiện từ trong kiếm của hắn, cướp đi kiếm pháp của Địa Tiên Kiếm. Kiếm Tham cười khằng khặc quái dị, đá Tống Địa đi ra rất xa.

- Chút thức ăn khai vị. Tiên kiếm của hai người Tống Địa, Thái Sử Bi đã bị ta cướp lấy. Lục Nguyên giờ ở đâu?

Kiếm Tham quát, ánh mắt nhỏ hẹp, lóe lên thần sắc tham lam.

Đây chính là Kiếm Tham!

Dùng tham niệm thôi động kiếm pháp, một người có thể ép bức người của Thái Sử Chí Tôn nhất mạch.

Tuy hắn không phải là người tốt gì nhưng thực lực tuyệt đối mạnh tới đáng sợ.

Đúng vậy!

Lục Nguyên mới là vai chính lúc này.

Kiếm Tham muốn đoạt được tiên kiếm của Lục Nguyên, cũng thuận tiện chèn ép Thái Sử Chí Tôn.

Kiếm Tham không khỏi hơi căm tức trong lòng. Hắn muốn thắng lợi, càng muốn tiên kiếm của Lục Nguyên. Hắn chưa từng thu thập tiên kiếm có thuộc tính chính khí bao giờ, sắp bị tiên kiếm có thuộc tính chính khí khiến cho thèm đỏ cả con mắt rồi. Nếu như Lục Nguyên không tới thì chẳng phải là… Không đúng. Lục Nguyên không xuất hiện thì cũng có chỗ tốt. Như vậy đả kích Thái Sử Chí Tôn, đả kích Lục Nguyên cho sướng, thế thì cũng được coi là một chuyện rất tốt cho Hiên Viên Chí Tôn. Đến lúc đó được trọng thượng, Hiên Viên Chí Tôn cũng sẽ ra tay không chút keo kiệt.

Kiếm Tham đưa Tham Lang Tiên Kiếm của hắn tới:

- Ta ở trong này, đợt Lục Nguyên một canh giờ. Trong một canh giờ, Lục Nguyên không xuất hiện thì coi như Lục Nguyên thua.

Tham Lang Tiên Kiếm của hắn cường đại thần kỳ, hiện ra một bàn chân tham lang cự đại.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Mây đen trên đỉnh đầu vẫn không ngừng tích tụ như trước.

Một canh giờ có thể chia làm tám nén hương.

Nén hương thứ nhất hết rất nhanh. Nén hương thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm hết, Lục Nguyên vẫn chưa xuất hiện.

Nén hương thứ sáu hết, Lục Nguyên cũng vẫn chưa xuất hiện.

Nén hương thứ bảy cháy xong, Lục Nguyên vẫn chưa tới.

Nén hương thứ tám được thắp lên. Đây là nén hương cuối cùng. Nếu như trong thời gian này mà Lục Nguyên không xuất hiện thì Lục Nguyên đã thua trận chiến này.

Xem ra Lục Nguyên đã thua rồi.

Tiếng bàn luận nổi lên, hầu như ai cũng cho rằng Lục Nguyên đã xong đời rồi. Hắn nhất định bị ô danh rồi. Mà môn hạ của Thái Sử Chí Tôn cũng đều cho rằng Lục Nguyên không tới. Môn hạ của Thái Sử Chí Tôn

cũng không tin là Lục Nguyên không dám tới, chỉ sợ là có chuyện gì đó. Một trận chiến này đúng là một thảm kịch.

Nén hương thứ tám cháy được một nửa, đột nhiên tham lang cự đại trên Tham Lang Tiên Kiếm đột nhiên chấn động nhẹ nhàng, sau đó không chỉ chấn động một lần mà không ngừng chấn động. Nhưng lập tức tất cả mọi người đều không còn tâm tư quan sát Tham Lang Tiên Kiếm bởi tiên kiếm của tất cả mọi người đều đang không ngừng chấn động.

Yến Thu Nguyệt phát hiện ra Nguyệt tiên kiếm của mình cũng đang chấn động!

Hiên Viên Lệnh phát hiện ra linh kiếm của mình đang chấn động.

Kiếm Tú đè nhẹ Tú Phong tiên kiếm trên tay. Tú Phong tiên kiếm không ngừng rung động gay gắt.

U Nhược Cơ phát hiện ra Thương Hương tiên kiếm của mình cũng không ngừng chấn động. Kiếm Linh Đế Cơ cũng phát hiện Bạch Hồng tiên kiếm của mình nằm trong chín mươi chín tiên kiếm nổi tiếng cũng đang chấn động.

Ngục tiên kiếm của Kiếm Ngục, Trảm Tuệ Kiếm của Kiếm Tuệ, Ma Niệm Kiếm của Kiếm Ma cũng đang không ngừng rung động.

Tiên kiếm của tất cả mọi người, không đúng, không phải là tiên kiếm của tất cả mọi người.

Bi Tiên Kiếm và Địa Tiên Kiếm đã mất đi linh phách thì không chấn động bởi vì đã mất đi linh tính.

Cát Vô Thương trong Cát thị tứ huynh đệ nói:

- Ồ, Mạc Tiên Kiếm của ta tại sao lại chấn động như vậy.

Lão nhị Cát Vô Thống nói:

- Bởi vì hưng phấn. Bọn họ thấy vẻ đẹp trai của ta nên hưng phấn muốn khiêu vũ.

Lão tam Cát Vô Bệnh nói:

- Lão nhị đúng là thần kinh rồi. Vẻ đẹp trai của ngươi sao? Đương nhiên là ta còn đẹp hơn nhiều. Nhưng ta đoán dù vẻ đẹp trai của ta cũng chưa thể dẫn động tiên kiếm chấn động. Phải là thiên địa dị biến, đại phá diệt gì đó mới làm được.

Lão tứ Cát Vô Tai gật đầu:

- Tam ca nói có đạo lý.

Cát thị tứ huynh đệ đương nhiên là nói hươu nói vượn. Những người khác xung quanh biết bốn huynh đệ này toàn nói lung tung nên cũng không để ý tới bọn họ. Bọn họ cũng biết rõ là tiên kiếm đang hưng phấn. Tiên kiếm hưng phấn như đang hoan nghênh người nào đó. Nhưng tiên kiếm rốt cục là chào đón người nào?

Nhân vật như Kiếm Chi Tử cũng không khiến nhiều tiên kiếm đồng thời chấn động, đồng thời nghênh đón như vậy.

Như vậy thì là ai có thần thông như thế, có thể khiến rất nhiều tiên kiếm tự chủ nhảy lên nghênh đón.

Nén hương thứ tám đã cháy hơn một nửa nhưng hiện tại không ai có tinh thần đi chú ý tới việc Lục Nguyên chưa tới nữa. Hiện giờ bọn họ muốn biết rốt cục là đại nhân ật nào có thể khiến cả trăm thanh tiên kiếm ở đây đồng thời chấn động. Đây là chuyện kinh dị tới mức nào chứ?

Xanh! Áo xanh!

Một người đầu đội nón, mặc áo xanh từ giữa không trung rớt xuống.

Sau lưng người này đeo một thanh kiếm, tay cầm hồ lô rượu.

Người kia là ai?

Yến Thu Nguyệt đột nhiên phát hiện trong lòng mình có một dự cảm mãnh liệt.

Cát Vô Thương trong Cát thị tứ huynh đệ nói:

- Người này không phải Lục Nguyên chứ?

Lão nhị Cát Vô Thống khó khăn lắm mới không phản bác:

- Có thể lắm.

Lão tam Cát Vô Bệnh, lão tứ Cát Vô Tai cũng gật đầu.

Cát thị tứ huynh đệ đang nói hươu nói vượn. Làm sao lại có thể là Lục Nguyên được. Trang phục giống nhau như Lục Nguyên không có khả năng khiến nhiều tiên kiếm chấn động, tự động bay múa như vậy được.

Nam tử đầu đội nón, mặc áo xanh kia đưa tay lên nó.

Nón cỏ bị bỏ xuống.

Lôi vân cuồn cuộn. Trong không trung truyền lại tiếng sấm vang rền.

Cuồng phong đang gào thét trong thiên địa.

Mọi ánh mắt đều nhìn về phía nam tử áo xanh kia.

Chiếc nón bị bỏ xuống, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi, hơi có vẻ lười nhác.

Tại sao có thể là hắn!

Lại là hắn!

Hầu như mọi người đều lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

Đại nhân vật dẫn tới tất cả tiên kiếm đều chấn động, kiếm đạo mà mọi người đều khó lường được, cuối cùng lại là Lục Nguyên.

Hầu như tất cả mọi người đều muốn phát điên. Trước đó ai cũng nghĩ Lục Nguyên sẽ không tới, vậy mà bây giờ bách kiếm chấn động, tất cả tiên kiếm đều nghênh đón hắn.

Kiếm Ngục nhìn thật sâu vào Lục Nguyên, càng cảm thấy người này là đại địch. Trong lòng Kiếm Tuệ thầm nghĩ, hôm nay ngày chết sắp tới rồi. Trong lòng Kiếm Ma thầm giận, muốn nhất định phải giết chết Lục Nguyên. Kiếm Linh Đế Cơ hơi mỉm cười, dù có mạng che mặt nhưng cũng có thể cảm nhận được nụ cười cực kỳ xinh đẹp của nàng. Kiếm Linh Đế Cơ chưa bao giờ tin rằng Lục Nguyên là hạng người sợ chuyện chạy trốn. Hắn quả nhiên đã tới. Trong lòng Kiếm Tú như phát điên. Lục Nguyên này hiện giờ trong mắt mọi người đã ở trên mình rồi. Hắc hắc, nhưng cũng không cần lo lắng. Lục Nguyên chính là kẻ muốn sống muốn chết khiêu chiến Kiếm Tham, vậy thì đó là chuyện riêng của hắn. Thực lực của Kiếm Tham sâu không thể lường, Lục Nguyên sẽ phải gặp thảm bại.

Trên trăm thanh tiên kiếm dần dần ngừng chấn động.

Hai chân Lục Nguyên từ từ hạ xuống mặt đất.

Rầm! Mặt đất dường như chấn động nhẹ nhàng một chút.

- Hình như ta vẫn tới kịp.

Sau khi Lục Nguyên hạ xuống liền uống ực một ngụm rượu.

Kiếm Tham tham lam nhìn Dưỡng Ngô Tiên Kiếm của Lục Nguyên.

- Ha ha, Lục Nguyên, rốt cục ngươi cũng dám xuất hiện. Ta còn tưởng ngươi không dám ra mặt, e sợ mà bỏ chạy rồi. Không thể không thừa nhận, phương thức ngươi xuất hiện có hơi khác thường. Loại kỳ thuật khiến bách kiếm chấn động này học cũng khá, muốn giả thần giả quỷ thì rất hợp. Đáng tiếc là khi chiến đấu trực diện, không có thực lực thì không được rồi. Thực lực chấn chính, chính là thực lực chân chính đó.

Lục Nguyên chiến đấu chính diện lại là mặt mạnh nhất, vượt qua ả Hiên Viên Lệnh tầng một của Hỗn Độn cảnh, từ sau đó lại không có chiến tích chiến đấu với người khác nữa. Mọi người đánh giá nếu chiến đấu thì Lục Nguyên nhiều nhất chỉ có thể hơi hơn Kiếm Tú một bậc là đã rất nghịch thiên rồi. Bản lĩnh thật của Lục Nguyên khi chiến đấu rất khó hơn nổi Tống Địa.

445. Chương 851-852: Đánh Bại Kiếm Tham

Mà Kiếm Tham là ai? Chính là người mạnh nhất trong Kiếm Đạo Bát Cực, trong lòng có tham niệm. Nhân vật như hắn đơn giản chỉ mấy chiêu là đánh bại Tống Địa.

Thời điểm Lục Nguyên xuất hiện khiến bách kiếm chấn động đúng là cực kỳ mê hoặc, ai ở đây, kể cả Kiếm Ngục cũng đều chấn kinh.

Nhưng thực tế, sức chiến đấu của Lục Nguyên không biết còn kém Kiếm Tham bao nhiêu nữa.

Sự chênh lệch của hai người giống như bùn và mây trời trên cao vậy. Trăm kiếm chấn động thì có thể tạo nên tác dụng gì chứ?

Một trận chiến này, Lục Nguyên chỉ có thể thua, không có khả năng thắng.

Nhiều nhất là hắn xuất chiến, không sợ hãi bỏ chạy nên không bị bêu danh, sau đó thanh danh sẽ khá hơn một chút. Dù sao thì bất kể thế nào, tại thời điểm hắn đối diện với Kiếm Tham thì chỉ có đường thảm bại.

Lục Nguyên lạnh nhạt nhìn Kiếm Tham.

- Có mạnh hơn ngươi hay không thì cũng phải đánh mới biết được. Nghe nói kiếm pháp mạnh nhất của ngươi là Tham Dục Kiếm Pháp lưu truyền từ thời trung cổ tới, là tìm sơ hở của ngươi rồi mới mượn đó tiến công.

Nhưng lời này nói không hề sai chút nào.

Ý niệm của Thiên Đế Kiếm này không lỗ nào không chui lọt, là dục niệm. Thực ra Tham Dục Kiếm Pháp nói trắng ra là một loại kiếm pháp không ngừng tìm sơ hở của đối phương, phảng phất như một loại kiếm pháp do Âm Dương Thiết Tắc tạo thành.

Thái Sử Bi và Tống Địa đều thua dưới Tham Dục Kiếm Pháp này.

Bộ Tham Dục Kiếm Pháp này một khi thi triển ra thì cũng khá khó đối phó.

Trong Tinh Thần kiếm tu có rất ít người thắng được bộ Tham Dục Kiếm Pháp này của Kiếm Tham.

Lục Nguyên hời hợt nói:

- Ta hôm nay muốn cho ngươi biết, bộ Tham Dục Kiếm Pháp này của ngươi hoàn toàn không thể dùng được, chẳng qua chỉ là một bộ kiếm pháp yếu ớt, căn bản không có giỏi tìm sơ hở, đáng bị chuyên gia chê cười mà thôi.

Lục Nguyên thực cuồng vọng. Thực lực của hắn tuyệt đối không mạnh bằng Kiếm Tham.

Mà hiện tại không ngờ hắn lại khiêu khích, nói tuyệt học Tham Dục Kiếm Pháp của Kiếm Tham là vô dụng, yếu tới đáng chê cười.

Chuyện này cuồng vọng tới đâu chứ!

Kiếm Tham không khỏi cười tức giận một hồi:

- Thằng nhãi cuồng vọng thật. Vốn ta chỉ muốn tiên kiếm của ngươi, hiện giờ phải hung hăng giáo huấn ngươi. Chuyên gia, ngươi muốn nói ngươi chính là chuyên gia sao?

Hắn cười quái dị, một kiếm đâm thẳng tới. Một kiếm này của Kiếm Tham vừa ra tay, chiêu thức vừa nhanh vừa hiểm, thẳng như sông dưới cửu u. Một kiếm của hắn đâm ra, âm phong tràn ngập, cũng có vô số ma đầu tham lam theo một kiếm này của hắn, đánh về phía Lục Nguyên như lang như hổ, lao thẳng về phía vai trái đối phương. Hắn cũng nhận ra vai trái của Lục Nguyên là một chỗ sơ hở. Tay trái Lục Nguyên không ngờ còn cầm hồ lô rượu. Trong lúc chiến đấu còn cầm rượu thì đúng là muốn chết rồi.

Một kiếm giống như Cửu U âm hà xuất hiện!

Quả nhiên không hổ danh là Kiếm Tham.

Thành công!

Khi mọi người cho rằng Kiếm Tham đã thành công, tiên kiếm của Kiếm Tham chỉ còn cách vai trái của Lục Nguyên có ba thước thì trong nháy mắt, Dưỡng Ngô Tiên Kiếm của Lục Nguyên tuôn ra một vùng hào quang trong hư không, hóa thành mặt trời chính khí, bao dung cả Cửu U hà do kiếm của Kiếm Tham hóa thành.

Một chiêu sau khi Kiếm Tham tiến công, trong nháy mắt Lục Nguyên hành động, đâm tới một kiếm.

- Sơ hở đầu tiên.

Một kiếm này chỉ thẳng vào vai trái Kiếm Tham. Lúc này Kiếm Tham bỗng nhiên mới phát hiện ra vai trái của mình còn có một sơ hở, không khỏi cả kinh, vội vàng thu kiếm về đón đỡ. Hai kiếm va chạm trong hư không, vô số gợn sóng kiếm khí tản ra..

Lục Nguyên lại hành động, một kiếm chỉ thẳng vào vai trái của Kiếm Tham.

- Sơ hở thứ hai.

Thế tới của một kiếm này nhanh như sao băng, Kiếm Tham vốn muốn phản công nhưng lại chỉ còn cách đón đỡ.

Một kiếm của Lục Nguyên lại đâm tới vai trái của Kiếm Tham.

- Sơ hở thứ ba của ngươi.

Kiếm Tham lại cùng chỉ đỡ đòn, muốn ngăn một kiếm của Lục Nguyên rồi tiến công. Nhưng còn chưa đợi hắn ra tay, kiếm thứ tư của Lục Nguyên lại đã tới, khiến hắn không tự chủ được mà phòng thủ.

- Sơ hở thứ năm.

Lục Nguyên đánh về phía sườn phải của Kiếm Tham. Kiếm Tham luống cuống chân tay.

- Sơ hở thứ sáu.

Lục Nguyên tiến công về phía đùi phải của Kiếm Tham. Kiếm Tham liên tục ngăn chặn

- Sơ hở thứ bảy.

Một kiếm của Lục Nguyên đâm về phía sau lưng Kiếm Tham.

- Sơ hở thứ tám.

Lục Nguyên lại tấn công từ trên cao xuống, đâm vào đỉnh đầu thiên linh cái của Kiếm Tham.

- Sơ hở thứ ba mươi.

Lục Nguyên căn bản không vội chiến đấu, nhàn nhã như thể dạo chơi, hơi một chút liền tìm ra sơ hở, còn đếm rõ là sơ hở thứ bao nhiêu. Mà trái lại Kiếm Tham vốn nổi danh tìm sơ hở của đối phương mà tiến công, tới lúc gặp Lục Nguyên lại không tự chủ được mà phòng thủ, không ngừng đề phòng, căn bản không có cơ hội tấn công, hơn nữa bề ngoài nhìn chật vật tới cực điểm.

Tất cả mọi người bên cạnh, kẻ cả mấy người Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma nhìn thấy mà không khỏi trợn mắt há mồm. Không thể tưởng tượng nổi Kiếm Tham với Tham Dục Kiếm Pháp mạnh nhất là tìm sơ hở của đối phương, trực tiếp chỉ mấy chiêu đã đánh Thái Sử Bi và Tống Địa thua liểng xiểng, không đỡ nổi một chiêu.

Kết quả hiện tại Kiếm Tham lại bị Lục Nguyên đánh cho thành cục diện thế này.

Chuyện này làm người ta cảm thấy không biết nói gì cho phải.

Hơn nữa lúc này mọi người không khỏi nhớ tới mấy câu nói từ đầu của Lục Nguyên.

- Ta hôm nay muốn cho ngươi biết, bộ Tham Dục Kiếm Pháp này của ngươi hoàn toàn không thể dùng được, chẳng qua chỉ là một bộ kiếm pháp yếu ớt, căn bản không có giỏi tìm sơ hở, đáng bị chuyên gia chê cười mà thôi.

Thời điểm hắn nói những lời này, mọi người đều cho rằng Lục Nguyên nói lời ngông cuồng nhưng hiện tại xem ra hắn căn bản là nói đúng sự thật.

Kiếm pháp của Lục Nguyên thật là quá huyền diệu, quả nhiên có thể xưng là chuyên gia.

Phải là đại chuyên gia!

Nhưng Kiếm Tham dù sao cũng là người đạt Hỗn Độn cảnh tầng năm đỉnh phong, hiện tại tạm thời rơi vào thế hạ phong nhưng Lục Nguyên muốn đả thương được Kiếm Tham cũng không dễ dàng gì. Tất cả mọi người xem trận chiến này đều thầm nghĩ.

Nhưng nếu như những người này có thể dự kiến được kết quả thì Lục Nguyên còn đánh làm gì nữa.

Kiếm của Lục Nguyên sững lại.

Mà sau một thoáng ngừng lại, Lục Nguyên đã thi triển ra Tiểu Nhân Quả Thiết Tắc. Vừa rồi dùng Âm Dương Thiết Tắc đủ rồi, hiện tại lại dùng cả Tiểu Nhân Quả Thiết Tắc và Âm Dương Thiết Tắc, đồng thời thoáng dùng Luân Hồi Thiết Tắc một chút.

Vai phải!

Tay phải! Chân trái!

Sau lưng!

Tay phải!

Trong nháy mắt, Lục Nguyên đánh ra năm kiếm. Năm kiếm này dung hợp tam đại thiết tắc Âm Dương , Tiểu Nhân Quả, Luân Hồi làm một. Năm kiếm này so với chỉ dùng Âm Dương Thiết Tắc còn khủng bố hơn rất nhiều. Nếu nói kiếm pháp vừa rồi khiến người chỗ này không biến sắc thì kiếm kỹ hiện tại đã khiến đám người Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma không khỏi sợ hãi.

Năm kiếm này quá hoàn mỹ rồi!

Mỗi một kiếm đều hoàn mỹ như vậy!

Trong mỗi một kiếm trong năm kiếm này đều có ý tức thần kỳ, huyền diệu không gì so sánh nổi.

Kiếm Ngục cả kinh.

- Kiếm pháp như vậy thật khiến ta muốn chôn vùi giữa Địa ngục kiếm thôi.

Động tác phe phẩy quạt lông của Kiếm Tuệ ngừng lại.

- Hơi ngoài kế hoạch rồi.

Ma khí toàn thân Kiếm Ma quấn quanh, giống như ma diệt thế gian vậy.

Con mắt Kiếm Tú cũng giận dữ trừng lên, phát hiện ra dù mình có dùng toàn lực cũng không thi triển nổi một kiếm nào trong đó, dù chỉ là hình thức. Vậy mà trong nháy mắt Lục Nguyên đã thi triển được năm kiếm.

Là hậu quả của năm kiếm này chính là phải, tay phải, chân trái, phía sau lưng, trên tay phải của Kiếm Tham trong nháy mắt xuất hiện năm vết máu đỏ tươi.

Kiếm Tham nhìn về phía Lục Nguyên.

- Ta thừa nhận, luận kiếm kỹ thì ngươi đã vượt ta quá xa. Nhưng trận chiến này ngươi đã thua. Ngươi đã chọc giận ta rồi. Lục Nguyên. Ta sẽ đánh bại ngươi, hơn nữa đoạt hết thảy của ngươi, trừ tính mạng ra.

Tính mạng không thể lấy được bởi nơi này là trong Kiếm Môn, dưới tình huống bình thường không thể giết người, trừ một số thời điểm không tầm thường. Nhưng đó lại là kế hoạch của Kiếm Tuệ.

Kiếm Tuệ muốn đoạt tính mạng của Lục Nguyên!

Lục Nguyên thất bại.

Quay mắt nhìn về Kiếm Tham vô cùng cường đại hắn cũng chỉ có thể bại.

Dù sao Hỗn Động Cảnh tầng thứ năm Thiên Địa Pháp Tắc không gian đã thành tựu Pháp Tắc.

Không gian của ta ta làm chủ.

Không có cách nào Lục Nguyên giỏi nhưng thật sự quá đáng tiếc.

Đương nhiên Kiếm Tú và Hiên Viên Lệnh bọn họ rất hưng phấn.

Lục Nguyên thất bại hơn nữa còn bị xách ra giống như là chó chết.

Khoan đã.

Người xách mặc thanh y mà người bị xách là mặc áo xám.

Thanh y là Lục Nguyên, áo xám là Kiếm Tham.

Tại sao Lục Nguyên lại mang Kiếm Tham ra/

Tất cả mọi người đều quái dị vô cùng ai cũng dụi mắt mà nhìn sang lúc này bọn họ đều thấy Kiếm Tham giống như con chó chết bị lôi ra vậy.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao Kiếm Tham có tu vi Hỗn Động Cảnh tầng thứ năm hơn nữa rõ ràng Kiếm Tham đã đưa Lục Nguyên vào trong không gian thiết tắc của hắn, tại sao Kiếm Tham lại có thể thất bại, mà Kiếm Tuệ cũng ngừng phe phẩy chiếc quạt, rốt cuộc là có chuyện gì? Kiếm Ma Ma khí cũng ngưng tụ lại.

Biểu lộ của những người khác cũng đều kinh ngạc.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra Lục Nguyên làm sao có thể thắng, bất kể ở góc độ nào bọn họ đều nghĩ không ra.

Nhưng sự thật Lục Nguyên đã thắng Kiếm Tham.

Hiên Viên Lệnh lại tuyệt vọng vì sao vì sao Lục Nguyên lại có thể thắng được Hỗn Động Cảnh tầng thứ năm, mà ngay cả Kiếm Tú cũng kinh sợ vô cùng cho tới nay hắn vẫn muốn chính diện giao chiến với Lục Nguyên, mà Kiếm Tú chỉ thua trong thi đấu vẫn chưa thua trong chiến đấu thực sự hắn vẫn không cho rằng mình thua Lục Nguyên, mà hiện tại Lục Nguyên ngay cả Kiếm Tham cũng đánh bại thì khiến cho hắn phải kinh dị nếu như hắn giao chiến với Lục Nguyên chẳng khác nào mang đồ ăn dâng tới miệng Lục Nguyên.

Lục Nguyên xách Kiếm Tham ra mà nói:

- Kiêm Tham, kiếm phách vừa rồi ngươi hấp thụ đâu rồi?

Kiếm Tham còn muốn mạnh miệng hắn rất thích kiếm tiên làm sao có thể đem Kiếm Phách mà hắn hấp thu trả cho Lục Nguyên.

Lục Nguyên cười hắc hắc, tay trái của hắn hóa thành một quyền ấn pháp lực xuống.

Pháp lực này không quá nhiều Lục Nguyên liên tiếp đánh lên trên mặt Kiếm Tham, trong lòng Lục Nguyên vô cùng vui sướng có cơ hội đánh người liên tục như vậy thật là thoải mái.

Kiếm Tham cuối cùng cũng không chịu đau nổi đem kiếm phách của Bi Kiếm Tiên Địa Kiếm tiên trả lịa, ngay lập tức Bi Kiếm tiên và Địa Kiếm Tiên ông ông một tiếng kiếm phách trở về bọn chúng lại khôi phục trạng thái như cũ, đương nhiên nguyên khí đại thương cần thời gian khôi phục nhưng nếu như không có Kiếm Phách hai thanh kiếm này coi như bị phế bỏ.

Kiếm Tham giao hai kiếm phách ra thì thổ ra một búng máu.

- Như vậy xong rồi chứ?

Lục Nguyên cười lạnh một tiếng;

- Xong rồi sao, bảo ta ra tay há có thể đơn giản như vậy ngươi tiêu hao không ít pháp lực của ta, cũng cần phải bồi thường, đúng rồi kiếm tiên của ta cùng với Tham Lang Kiếm Tiên của ngươi giao kích mấy lần cũng cần phải có phí mài mòn chứ?

Lục Nguyên bắt đầu tính toán, trong chốc lát đã tính ra đủ loại phí tổn.

Kiếm Tham nghe xong thì biến sắc.

- Ta cũng không muốn nhiều như vậy đi chữ Tham của ngươi giao cho ta là được xem như đó là bồi thường.

Kiếm Tham nghe vậy thì dĩ nhiên tuyệt đối không chịu thứ khác có thể giao nhưng chữ Tham này thì không thể, đây chính là chữ biểu lộ Khí Vận của hắn, là chuyện trọng yếu làm sao có thể giao cho Lục Nguyên.

Lục Nguyên mỉm cười:

- Không được sao nếu ngươi đã phản kháng ta cũng không có cách nào khác, đành phải dùng Sinh Tử Luân Hồi Chi Bàn.

Lục Nguyên hiện tại lại có cớ để xuất ra Sinh Tử Luân Hồi Chi Bàn.

- Không có cách nào khác pháp lực của ta hơi yếu không dùng Sinh Tử Luân Hồi chi bàn thì không được.

Hắn lấy cớ xong lập tức hành động.

Sinh Tử Luân Hồi Chi Bàn tế ra, chiếu lên trên người của Kiếm Tham, Kiếm Tham liền cảm thấy tuổi thọ của mình không ngừng bị thiêu đốt.

Gặp quỷ rồi.

Kiếm Tham cho rằng mình dù không thể chết, Lục Nguyên không thể lấy chữ Tham của mình dù sao đây cũng là Kiếm Môn không thể tàn sát đồng môn, đây là phạm vào điều tối kỵ.

Nhưng Lục Nguyên đúng là không giết hắn chỉ thiêu đốt tuổi thọ của hắn.

Một trăm tuổi thọ bị thiêu đốt mất, hai trăm năm ba trăm năm một nghìn năm.

Trong nháy mắt một nghìn năm trăm tuổi thọ của hắn đã bị thiêu đốt.

- Mọi người đều là đồng môn ta dĩ nhiên không giết ngươi.

Lục Nguyên cười cười:

- Aizzz, không có biện pháp, ai bảo ta là một người yêu chủ nghĩa hòa bình, như vậy đi ta sẽ để lại cho ngươi một nghìn tám trăm năm tuổi thọ cam đoan ngươi không chết tuyệt đối không vi phạm môn quy.

- Ai bảo ta là người tốt chứ.

Lục Nguyên thở dài trên mặt hiện lên vẻ hiền lành.

Kiếm Tham cuối cùng không gánh được nữa;

- Được chữ Tham của ta giao cho ngươi đừng thiêu đốt tuổi thọ của ta nữa.

Chữ Tham dĩ nhiên là rất trọng yếu, nhưng tuổi thọ của hắn dĩ nhiên là cũng trọng yếu vô cùng, so với chữ Tham còn quan trọng hơn.

Chữ Tham của hắn vừa hiện ra quả nhiên là một văn tự huyền ảo Lục Nguyên không khách khí đem chữ Tham nhập vào trong Đỉnh Đầu Khánh Vân của mình đồng thời thu hồi lại Sinh Tử Luân Hồi Chi Bàn.

Kỳ thật lúc này đây Lục Nguyên đâu chỉ là đe dọa Kiếm Tham mà còn lập uy.

Mô hạ của Thái Sử Chí Tôn lập uy.

Hóa ra môn hạ của Thái Sử Chí Tôn cũng không dễ bức hiếp.

Mà hiện tại Lục Nguyên muốn sửa trị Kiếm Tham và những người khác muốn đụng vào môn hạ của Thái Sử Chí Tôn thì có thể nhưng một khi chọc giận ta thì cũng có kết cục giống như là Kiếm Tham.

Lục Nguyên thở dài một hơi;

- Aizzz, ta thật sự là một người tốt.

Nghe hắn nói vậy những nhân vật ở trong Hiên Viên ngoại trừ một số ít như Kiếm Ngục bọn họ thì ai cũng cả kinh lùi lại vài bước, Kiếm Tham nổi danh còn bị hắn đánh cho thê thảm như vậy, còn nói hắn là người tốt.

Đùa giỡn cũng đã đến lúc kết thúc rồi mọi người đều tản đi, Lục Nguyên trở về tầng thứ hai của Kiếm Đạo Thu nghiên cứu ảo diệu của chữ Tham, chữ Tham chính là một trong ba mươi hai chữ trong đó có không ít ảo diệu.

446. Chương 853-854: Kiếm Thụ Quả

Đồng thời Kiếm Tham cũng trở về chỗ ở của hắn hắn nghiến răng nghiến lợi muốn báo thù hắn đường đường là Kiếm Tham mà lại thua ở trong tay của Lục Nguyên, thật là một điều vô cùng nhục nhã tuy nhiên Kiếm Tham mất đi một chữ Tham cũng mất đi Khí Vận lớn lao, về sau tốc độ tu hành còn kém hơn trước muốn báo thù dễ như vậy sao?

Mà lúc đó tin tức này cũng bay về Kiếm Môn tinh thần, bay về chỗ của tất cả các đại Chí Tôn.

Thái Sử Chí Tôn nghe được tin tức này thì cười vô cùng thống khoái, hơn nữa Thái Sử Chí Tôn suy nghĩ lại, Kiếm Chủ cho Lục Nguyên đặc huấn sao? Nói cách khác Lục Nguyên trong thời gian ngắn đã được Kiếm Chủ chọn trúng.

Mà Hiên Viên Chí Tôn nhận được tin tức này thì sắc mặt biến đổi:

- Kế hoạch của Kiếm Tuế bao lâu nữa thì hành động?

- Bẩm chí tôn không lâu nữa, chỉ chờ thởi điểm kia tới.

Ở bên cạnh Hiên Viên chí tôn một vị trưởng lão cất tiếng nói.

- Đúng thế đợi tới lúc đó.

Hiên Viên chí tôn gật đầu nếu như không phải hắn sớm có kế hoạch quan sát Lục Nguyên chỉ sợ cũng phải khiếp sợ.

- Lục Nguyên tốc độ phát triển của hắn không hề kém hơn so với Kiếm Chi Tử nhanh như vậy đã đánh bại Kiếm Tham, đúng là nhân vật quá mạnh.

Tin tức này truyền tới những chí tôn khác, tất cả đều không ngờ Lục Nguyên lại có thể phát triển nhanh như vậy, không ngờ đã thắng được cả Kiếm Tham.

Mà đồng thời lúc này ở chính giữa Kiếm Tu Tinh Thần.

Kiếm Tuệ nhẹ nhàng đong đưa quạt lông vũ.

- Tiến độ của Lục Nguyên so với tưởng tượng của ta thì còn nhanh hơn, xem ra kế hoạch lúc đầu cần phải sửa đổi một chút.

Hiên Viên Lệnh ở bên cạnh khẽ giật mình;

- Kiếm Tuệ sư huynh huynh muốn đi ra ngoài?

- Lục Nguyên người này tương đối trọng tình cảm, kế hoạch lúc đầu của ta tương đối hoàn mỹ ta muốn đi ra ngoài bắt lấy một số nhân vật trọng yếu của Hoa Sơn có Hoa Sơn làm con tin hành động của chúng ta càng dễ tiến hành.

Kiếm Tuệ thản nhiên nói.

Thì ra là vậy.

Hiên Viên Lệnh thầm nghĩ trong lòng.

Hơn nữa Kiếm Tuê đã đạt tới Hỗn Động Cảnh tầng thứ sáu một khi ra ngoài dĩ nhiên là vô địch.

Bởi vì bên ngoài mạnh nhất chỉ là Hỗn Động Cảnh tầng thứ tư, vượt qua một tầng này thì phải phi thăng hoặc tiến vào Trung ương Thiên Triều.

Chuyến đi này của Kiếm Tuệ sư huynh, nhất định sẽ chơi đùa chết Lục Nguyên.

Quả nhiên không hổ là Kiếm Tuệ sư huynh trí kế vô song.

Ánh mắt trợ cao chiếu mây trắng du du.

Chu Thanh Huyền kéo đàn nhị hồ.

Đàn Nhị Hồ phát ra thanh âm bi thương .

Chu Thanh Huyền vốn là người đa nghệ, thực lực tuy kém Yến Thương Thiên nhưng ở phương diện cầm kỳ thư họa thì không có thứ nào không tinh.

Một loan điểu màu xanh từ trên bầu trời hạ xuống.

Thanh loan, so với phượng hoàng thì thực lực không thấp hơn bao nhiêu nhưng lại nhỏ hơn không ít thần điểu.

Thanh loan lúc hạ xuống không ngừng thu nhỏ thân hình cuối cùng đậu trên bờ vai của Chu Thanh Huyền Chu Thanh Huyền nhẹ nhàng vuốt lông vũ xanh của nó rút từ bên trong ra một phong thư trong bức thư này có ẩn chứa mật ngữ đặc biệt của Ẩn Kiếm Tông.

- A, Lục Nguyên đã dẫn động được Phật Đà Kiếm Tu, học xong Nhân Quả Thiết Tắc.

Chu Thanh Huyền lộ ra vẻ tươi cười.

- Kiếm giới truyền thừa.

Chu Thanh Huyền khẽ giật mình.

Xem xong thư của Ẩn Kiếm Tông truyền đến, Chu Thanh Huyền liền đứng chắp tay.

Nhìn mây trắng du du trong núi, Chu Thanh Huyền cũng lâm vào trầm tư.

Nhâm Độc đã đi, mình ở đây trông coi Hoa Sơn cũng không có nhiều ý nghĩa, có nên đến Di Thất Chi Địa dạo chơi một phen không, Yến sư huynh tuy ở Di Thất Chi Địa ngày càng trở nên mạnh mẽ nhưng mình ở Tư Quá Phong cũng học được không ít kiếm thuật trước Kỷ Nguyên.

Được rồi chờ một thời gian ngắn nữa.

Chu Thanh Huyền dứt khoát ngồi xuống kéo đàn nhị hồ.

Trung Ương Thiên Triều Kiếm Tu Tinh Thần.

Kiếm Đạo Thụ tầng thứ hai.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng hiện tại hắn đang nghiên cứu chữ Tham.

Ở trên Đỉnh Đầu Khánh Vân, từng văn tự lập lòe sáng, lộ ra vẻ huyền bí không giống bình thường, tuy nhiên trong chốc lát Lục Nguyên đã phát hiện chữ Tham này kỳ thật tuy không có nhiều tác dụng với mình nhưng không phải không hoàn toàn không có tác dụng.

Thứ nhất nó có thể gia tăng khí vận Kiếm Đạo, thứ hai là có thể phát ra vô số tham niệm, dùng để tôi luyện lòng của mình, ý chí càng thêm kiên định.

Hiện tại Lục Nguyên đã đạt tới Hỗn Động Cảnh tam trùng trung kỳ còn cách hậu kỳ một khoảng cách nhất định, xem ra muốn đạt tới đỉnh phong còn phải tốn nhiều thời gian.

Lục Nguyên bắt đầu lấy tài liệu ra, ở trong này có không ít tư liệu làm thế nào để trùng kích Hỗn Động Cảnh.

Lục Nguyên nhìn vào đó, chờ đến khi hắn đạt tới Hỗn Động Cảnh tam trùng thiên đỉnh phong rồi muốn xung kích Hỗn Động Cảnh tứ trùng thiên thì cần phải có hai thứ đồ vật.

Cái thứ nhất chính là Thất Phương Thạch. Thất Phương Thạch chính là đá chỉ đông tây nam bắc trung thượng hạ, thất phương thạch có thể cho bản thân cảm giác dùng để hỗ trợ Trùng Kích Hỗn Động Cảnh tứ trùng thiên.

Mà cái thứ hai thì được gọi là Phòng Ngự Kết Tinh, Phòng Ngự Kết Tinh chính là kết tinh của phòng ngự Kiếm Đạo Thụ bình thường cũng mang theo Phòng Ngự Kết Tinh, bất luận yêu thú nào tới tấn công cũng không bị xoay chuyển. Tuy nhiên Phòng Ngự Kết Tinh này năm mươi năm mới xuất hiện một lần.

Lục Nguyên thầm đoán chừng Thất Phương Thạch này mình chưa hẳn cần, bởi vì mình có bảy đại kiếm ý ở trong không gian thiết tắc, đối với không gian bản thân tương đối hiểu rõ cho nên không cần phải dùng đến Thất Phương Thạch.

Cho nên Lục Nguyên chỉ cần phải tìm Phòng Ngự Kết Tinh, một khi có Phòng Ngự Kết Tinh rồi thì hắn có thể trùng kích Hỗn Động Cảnh tứ trùng thiên.

Năm mươi năm một lần Kiếm Đạo Thụ mới tạo ra Phòng Ngự Kết Tinh mà thời gian cũng sắp tới rồi.

Hiện tại hắn cần phải nhanh chóng lấy được.

Năm mươi năm mới có một cơ hội.

Nghĩ thông suốt xong, Lục Nguyên cũng không bề bộn nữa, hắn nghỉ ngơi uống rượu đã lâu rồi hắn chưa được thưởng thức linh hầu tửu.

Thời gian cứ như nước chảy trôi qua những ngày sau tương đối bình thản.

Những ngày này truyền ra tin tức, Kiếm Ngục bế quan, trùng kích Hỗn Động Cảnh thất trùng thiên, Kiếm Ngục chính là người mạnh nhất trong Kiếm Đạo Bát Cực, lúc này không ngờ hắn lại đột phá.

Trong mười ngày này Lục Nguyên uống rượu tiêu dao, đột nhiên ở bên ngoài truyền tới thanh âm dồn dập, Lục Nguyên cũng thấy nhàm chán ra ngoài xem thì thấy đúng là Yến Thu Nguyệt sư tỷ đang đứng bàn luận mấy thứ gì đó.

Lục Nguyên ở bên cạnh lắng nghe thì hiểu được, hóa ra Thu Nguyệt sư tỷ trước đó không lâu đã đến Kiếm Đạo Thụ, tu hành Kiếm Tu Tinh Thần chuyến tu hành này thuận lợi không những vậy mà còn gặp phải một con miêu yêu, con miêu yêu này Yến Thu Nguyệt đối phó được trong lòng nàng kinh hỉ, da và xương cốt của miêu yêu đều có tác dụng rất lớn, bởi vì Cửu Vĩ Miêu Yêu toàn thân đều là chí bảo Yên Thu Nguyệt đang tấn công nó đánh cho con miêu yêu này sắp chết thì đúng lúc này môn hạ hạch tâm của Hiên Viên Chí Tôn xuất hiện, bọn họ không khách khí mà đoạt lấy Miêu Yêu, còn dùng ngôn từ ô uế cười cợt nàng.

Đúng vậy, là đoạt quái.

Hơn nữa còn đoạt lấy Miêu Yêu chi châu trân quý.

Môn hạ của Hiên Viên Chí Tôn thật là quá cuồng vọng.

Không có cách nào bát đại chí tôn, Hiên Viên chí tôn đứng đầu.

Trong tất cả đệ tử ngoại trừ Kiếm Chi Tử cao cao tại thượng thì nhân vật mạnh nhất chính là Kiếm Ngục.

Cho nên Hiên Viên Chí Tôn có thể vênh váo.

Môn hạ của Thái Sử Chí Tôn có Lục Nguyên đúng là khá giỏi tuy nhiên cũng chỉ là khá giỏi mà thôi làm sao có thể được đám người Hiên Viên chí tôn để vào trong mắt.

Bởi vậy ta đoạt Cửu Vĩ Miêu Yêu của ngươi thì sao?

- Aizzz, chuyện này cũng không có cách nào chúng ta cũng không có chứng cứ gì.

Tống Địa nói:

Thái Sử Bi gật đầu:

- Đúng thế, hơn nữa cho dù có chứng cứ cũng chưa chắc có thể thắng, chỉ có thể chịu đựng thiệt thòi này thôi.

Yến Thu Nguyệt tức giận đến mức bộ ngực sữa rung lên, chiến lợi phẩm của nàng bị chiếm đi không còn gì, lại còn bị mấy người kia dùng ngôn ngữ ô uế đùa giỡn, nàng tức giận tới muốn khóc.

Ở bên cạnh có một sư huynh khuyên nhủ:

- Được rồi Yến sư muội ta cũng bị đoạt mất chiến lợi phẩm, Thiên Tinh phách cũng bị đoạt, nếu như có nó ta đã có thể tăng trưởng thần hồn rồi, thật là đáng tiếc.

Hắn tuy rất phiền muộn nhưng cũng đành phải cam chịu.

- Ta cũng bị đoạt mất một ít Phòng Ngự Kết Tinh.

Một vị sư huynh khác nói. Phòng Ngự Kết Tinh là thứ trọng yếu để đột phá tới Hỗn Động Cảnh tứ trùng thiên, nhưng cho dù vậy thì sao, ai bảo họ là môn hạ của Hiên Viên Chí Tôn.

Ở Kiếm Tu Tinh Thần cạnh tranh càng thêm kịch liệt, mà uy phong của môn hạ Hiên Viên chí tôn ngày càng lớn.

Kiếm Ngục Kiếm Tuệ đều là môn hạ của Hiên Viên chí tôn mà Kiếm Ma Kiếm Tham đều sẵn sàng giúp đỡ hắn.

Lục Nguyên lúc này nhớ lại một việc, Kiếm Ngục tựa hồ đã bế quan, Kiếm Tuệ đã ra ngoài không ở Kiếm Tu Tinh Thầ.

Ừ, không tệ.

Lục Nguyên nghĩ tới một chuyện vô cùng kinh sợ.

Trong thanh âm nghị luận của mọi người Lục Nguyên lẳng lặng đi ra.

Đi tới dưới Kiếm thụ Lục Nguyên nhìn lên trên đỉnh đầu.

Ở trên xa xa đỉnh đầu mọc ra một loại quả vô cùng trân quý gọi là Kiếm Đạo Quả Kiếm Đạo Quả này tuy là trái cây nhưng không phải hình tròn mà là hình một thanh kiếm, đủ loại nhan sắc đều có, vô cùng đáng yêu ai cũng muốn ăn.

Loại Kiếm Đạo quả này nghe nói có thể dùng để ngộ kiếm ý, không có hiệu quả như thiên ngộ thạch nhưng công dụng cũng rất lớn.

Đáng tiếc tuy nhiều người thích nhưng không ai dám đụng vào.

Bởi vì đây chính là tầng thứ nhất của Kiếm Đạo Thụ.

Chỗ này là của môn hạ Hiên Viên Chí Tôn.

Lục Nguyên đưa một đạo Luân Hồi Kiếm Khí tới, thẳng tới một nhánh cây, bắn ra Luân Hồi Chi Lực trong chốc lát đã lấy được mấy Kiếm Đạo quả.

Đúng thế, Lục Nguyên hiện tại làm một chuyện đơn giản.

Đoạt tài nguyên.

Môn hạ của Hiên Viên Chí Tôn có thể đoạt chiến lợi phẩm của môn hạ Thái Sử Chí Tôn.

Như vậy môn hạ của Thái Sử Chí Tôn sao lại không làm được?

Chẳng lẽ ngươi có thể đoạt của ta còn ta không thể đoạt của ngươi sao?

Lục Nguyên hái lấy Kiếm Đạo Quả vô cùng hăng hái vui sướng.

Kiếm Đạo thụ có nghìn trượng.

Cành lá của nó chĩa thẳng về phía trước

Tuyệt đối không rủ xuống kiếm không rủ xuống kiếm đạo thụ cũng thế.

Lục Nguyên nhấc tay trái lên một đạo bạch sắc kiếm quang phát ra, ở trên không trung hình thành ngũ phù trong nháy mắt đã hái kiếm đạo quả vào trong tay.

Mà lúc này ở tầng thứ hai Thái Sử Bi Tống Địa Yến Thu Nguyệt bọn họ cũng đã đi ra.

Bọn họ đi ra không dám tin cảnh tượng trước mắt.

Lục Nguyên Lục Nguyên làm gì đó?

Hắn rõ ràng kéo cành Kiếm đạo xuống sau đó lấy Kiếm Đạo quả.

Kiếm Đạo quả chính là độc quyền của Kiếm Đạo thụ tầng thứ nhất.

Kiếm Đạo quả cơ bản là của môn hạ Hiên Viên chí Tôn.

Đây là cướp bóc trắng trợn.

Đúng thế Lục Nguyên đang cướp bóc.

Cướp bóc cũng không sao, Kiếm Môn và Hoa Sơn khác nhau Hoa Sơn là tiên môn chính đạo, mà Kiếm Môn vừa chính vừa tà, như Kiếm Ma tru sát người cả trăm vạn cũng không có ai ngăn cản hắn, cho nên ở Kiếm Môn cướp bóc không phải là một đại sự.

Đúng thế cướp bóc là chuyện nhỏ nhưng đối tượng lại là Hiên Viên Chí Tôn nhất môn thì đúng là một chuyện kinh thiên động địa.

Kiếm Chủ bế quan, thế lực mạnh nhất ở Kiếm Môn chính là Hiên Viên Chí Tôn nhất mạch.

Ở bên trong các Chí Tôn Hiên Viên xưng hùng.

Đệ tử hạch tâm Kiếm Ngục xưng hùng.

Những người khác cướp ai thì cướp ai dám cướp trên đầu Hiên Viên Chí Tôn.

Mà Lục Nguyên dám hành động, chuyện này…

Thái Sử Bi hỏi:

- Lục sư đệ đệ làm gì vậy?

Thái Sử Bi cũng là nhân vật tu vi Đại Đạo Cảnh tầng thứ năm, trước khi Lục Nguyên đi vào Kiếm Môn cũng là một nhân vật làm mưa làm gió nhưng hiện tại cũng bị hành động của Lục Nguyên làm cho kinh hãi.

Lục Nguyên nhún vai:

- Đệ chỉ hiếu kỳ tại sao môn hạ của Hiên Viên Chí Tôn cướp đoạt của chúng ta được mà chúng ta không làm ngược lại được?

Lục Nguyên nhẹ nhàng lấy kiếm của mình ra:

- Kiếm của đệ từ trước tới nay không quen cúi đầu trước bất kỳ ai.

Đúng thế!

Từ trước tới nay thẳng tắp về phía trước mới gọi là kiếm.

Kiếm đạo tinh thần, đã triệt để nhập vào Lục Nguyên.

Cho nên hắn mới làm chuyện to gan lớn mật như vậy.

Mà ngay lập tức các nhân vật ở Kiếm Đạo thụ tầng thứ nhất cũng đã tới, hành động của Lục Nguyên gây ra chấn động quá lớn, đương nhiee bọn họ lúc đi ra cũng không biết chuyện gì phát sinh nhưng sau khi nhìn thấy Lục Nguyên dùng lực kéo cành Kiếm thụ, hái Kiếm Đạo Quả thì trợn mắt há hốc mồm.

- Lục Nguyên ngươi làm gì vậy?

- Rõ ràng lấy Kiếm Đạo Quả của chúng ta.

Môn hạ của Hiên Viên Chí Tôn nguyên một đám điên cuồng quát lên, hiển nhiên bọn họ đều bị hành động của Lục Nguyên làm cho chấn động, tất cả đều nói Lục Nguyên to gan lớn mật, giống như Lục Nguyên vừa làm một chuyện đại nghịch bất đạo vậy.

Hiên viên Ngũ Bại nhìn về phía Lục Nguyên tức giận nói:

- Ngươi dám ăn cướp Kiếm Đạo quả của chúng ta, thật là lớn mật.

Lục Nguyên nhún vai:

- Ngươi có lầm không, ta ăn cướp lúc nào? cành cây của Kiếm Đạo thụ tự mình rủ xuống, ta ăn cướp sao? Có cành cây rủ xuống bên cạnh ngươi, vừa vặn quả của nó hương vị không tệ chẳng lẽ ngươi không nếm thử sao?

Đúng thế, tuy làm chuyện ăn cướp nhưng cũng cần có một danh phận đại nghĩa.

Không có danh phận đại nghĩa tất cả đều là giả dối.

Tuyệt đối phải thể hiện mình làm theo đại nghĩa, đây là kinh nghiệm của Lục Nguyên.

Hiên Viên Ngũ Bại cười hắc hắc;

- Miệng lưỡi vẫn còn dám lợi hại, được ngươi muốn miệng lưỡi lợi hại thì tùy ngươi, ta phải bắt ngươi giao cho Chí Tôn đại nhân xử lý.

Ở bên cạnh Hiên Viên Ngũ Bại một người gầy tong teo nói:

- Đừng tưởng ngươi thắng được Kiếm Tham là giỏi, môn hạ của Hiên Viên Chí Tôn không thể yếu ớt như Kiếm Tham.

Người này tên là Long Nhân Đồ nghe nói hắn có huyết mạch của Long Tộc còn có cả tuyệt kỹ của Long Tộc.

Một bước chân tràn đầy âm khí tiến ra hắn nhìn về phía Lục Nguyên mà nói:

- Chính hắn muốn chết thì hãy thành toàn cho hắn, hắn thấy mấy người chúng ta không nổi danh cho rằng dễ bắt nạt.

Người này chính là đệ tử đắc ý của Hiên Viên Chí Tôn, Âm Thế Kỳ, hắn tinh thông tuyệt kỹ của Hiên Viên, Âm Thế Ngũ Tuyệt Kiếm.

447. Chương 855-856: Nhắm Mắt Chiến Đấu

Một nhân vật như cương thi nhìn về phía Lục Nguyên mà nói:

- Ta đối với chuyện giết chết hắn rất có hứng thú tuy nhiên hiện tại tạm thời không cần giết chết hắn.

Người này chính là Ngũ Hành Thi, Hà Tích Kiền, hắn là người tu hành nắm trong tay không biết bao nhiêu kiếm pháp cổ quái.

Đúng thế bốn người này đều có tự tin tuyệt đối.

Bởi vì bốn người bọn họ đều là đệ tử đắc ý của Hiên Viên Chí Tôn.

Hơn nữa bọn họ cũng đã cùng giao thủ với Kiếm Tham, chẳng phân biệt được thắng bại.

Kiếm Tham trước kia sở dĩ danh khí khá lớn là vì hắn có được chữ Tham ,nổi tiếng trong Kiếm Đạo Bát Cực, chứ thực lực cũng tương đương với bọn họ mà thôi.

Bốn người bọn họ vô luận là ai cũng vượt qua Thái Sử bi.

Môn hạ của Hiên Viên Chí Tôn so với Thái Sử Chí Tôn đều mạnh hơn về mọi mặt.

Hiện tại Kiếm Ngục đã trùng kích Chí Tôn tới thời khắc mấu chốt, nếu như hắn có thể trở thành Chí Tôn thứ chín là một chuyện vô cùng đáng mừng, Kiếm Ngục lúc này không thể ra tay được tuy nhiên cũng không sao môn hạ của Hiên Viên Chí Tôn còn rất nhiều người tài giỏi.

Năm người đều có thể đánh bại Lục Nguyên.

Hơn nữa bọn họ còn muốn bắt Lục Nguyên giao cho Hiên Viên Chí tôn xử lý.

Bọn họ cũng sớm chướng mắt với Lục Nguyên rồi tuy nhiên không có cơ hội ra tay, hiện tại có cơ hội, dĩ nhiên là không bỏ qua.

Bốn kiếm khí ngập trời xông thẳng lên.

Mà quay mắt nhìn về bốn kiếm khí ngập trời này Lục Nguyên thản nhiên nói;

- Không tệ lắm, bốn người các ngươi cùng lên là được rồi để tránh cho nói ta khi dễ các ngươi, ta nhắm mắt lại đánh.

Lục Nguyên nói gì?

Hắn nhắm hai mắt lại mà đánh?

Nếu là đối thủ bình thường Lục Nguyên có thể nhắm mắt lại đánh dù sao cũng có thể dùng cảm giác.

Nhưng hiện tại không chỉ là một mà là bốn người môn hạ của Hiên Viên Chí Tôn, Hiên Viên Ngũ Bại, Vọng Đồ Âm Thế Kỳ Hà Thanh Kiền ai cũng vô cùng khó đối phó.

Đối thủ cường đại ngươi có linh cảm cảm giác đối phương cũng có.

Cho nên bế không nhắm mắt kỳ thực chênh lệch rất lớn.

Lục Nguyên thật quá cuồng vọng.

Tất cả mọi người nghị luận liên tục.

Mà Lục Nguyên thì từ từ nhắm hai mắt lại hắn không phải cuồng vọng mà đang muốn luyện một không gian thiết tắc.

Địch nhân từng chút biến hóa sẽ khiến không gian biến hóa.

Không gian biến hóa tương đối yếu ớt rất khó cảm giác, hiện tại Lục Nguyên cần phải tôi luyện.

Nhắm mắt lại đối phó bốn cao thủ Hiên Viên Ngũ Bại, Long Vọng Đồ, Âm Thế Kỳ, Hà Thanh Kiền. Bốn cao thủ này dù là ai cũng không kém gì Kiếm Tham, Lục Nguyên làm vậy đúng là đi tìm chết mà.

Hiên Viên Ngũ Bại nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ngươi đang tìm chết!

Lục Nguyên nói:

- Ngươi đã cho rằng ta đi tìm chết thì tốt thôi, coi như là tìm chết đi.

Nói xong Lục Nguyên nhắm mắt lại.

Long Vọng Đồ cười to nói:

- Tiểu tử Lục Nguyên muốn tự tìm chết thì chúng ta thành toàn hắn! Mới thắng Kiếm Tham đã không biết trời cao đất rộng, dám một người khiêu chiến bốn chúng ta, đã vậy còn dám nhắm mắt lại đánh!

Long Vọng Đồ đánh ra Vạn Long Đế Quyền cực kỳ bá đạo hướng Lục Nguyên. Vạn Long Đế Quyền này nghe nói có thể đem lực lượng một ngàn con rồng tập trung vào nắm đấm bùng phát, đúng là uy lực một đấm đập nát một quốc. Long Vọng Đồ chưa tu luyện tới cảnh giới đó, nhưng gã đã luyện đến thiên long cảnh, một đấm bùng phát như ngàn con địa long lượn lờ, thật sự khủng bố đến cực điểm.

Một quyền đầy bá đạo.

Mấy người khác như Hiên Viên Ngũ Bại, Âm Thế Kỳ, Hà Thanh Kiền thì đều là hạng thực lực kinh người, vốn không định bốn đấu một, nhưng một là Lục Nguyên quá cuồng, chúng nhịn không được muốn dạy cho một bài học, hai là chỉ cần đánh bại hắn xem như lập công lớn với Hiên Viên chí tôn. Hiên Viên chí tôn đã nói ai thắng Lục Nguyên liền trọng thưởng, phần thưởng dày thật khiến người động lòng. Vậy nên ba người không muốn cho Long Vọng Đồ độc chiếm công lao, lần lượt ra tay như điện.

Âm Thế Kỳ dùng đến Âm Thế Ngũ Tuyệt Kiếm chiêu thứ nhất Hồi Vọng Dương Gian Lộ, nhát kiếm đánh ra, âm khí tràn đầy tử khí, hoàn toàn không cho người một phần sự sống, muốn ngươi chết rồi quay đầu nhìn đường dương gian, một kiếm cực hung, cực hiểm, cực tuyệt.

Kiếm pháp của Hà Thanh Kiền càng quái dị, gã luyện là Thảng Thi kiếm pháp, người và kiếm đầy khí cương khí. Khí cương thi của gã không phải loại bình thường mà được gọi là cương thi tổ khí. Cương thi tổ khí này cực kỳ nguy hiểm, dù là tu sĩ hỗn động cảnh cũng phải né tránh. Từng có tổ cương thi cứng rắn đem người thế giới cảnh xưng thần hóa tiên làm phật biến thành cương thi, đủ thấy cương thi tổ khí khủng bố.

Hiên Viên Ngũ Bại dùng kiếm pháp là một bộ lưu truyền từ thời thượng cổ, tên là Kiếm Bại Thập Phương.

Bộ Kiếm Bại Thập Phương kiếm pháp này có nhiều tuyệt kỹ.

Nhất bại đồ địa, nhị bại khuynh thành, tam bại thảo lư, tứ bại đại bại, ngũ bại đồ thiên, bát bại thiên hạ, thập phương câu bại.

Loại kiếm pháp này khá là quái dị, càng là bị đánh bại thì lực lượng càng mạnh, kiếm ý mặt sau càng khủng khiếp.

Bây giờ Hiên Viên Ngũ Bại dùng là Nhất Bại Đồ Địa.

Nhất Bại Đồ Địa thế đến rào rạt như muốn đồ diệt nguyên mảnh đất, tấn công Lục Nguyên.

Lục Nguyên vẫn đang nhắm mắt.

Bốn sát chiêu cùng đánh tới.

Chính lúc này, Lục Nguyên hơi lách mình.

Hơi lách mình đã muốn tránh bốn sát chiêu thì sao được chứ, vậy nên Lục Nguyên rút kiếm ra khỏi vỏ. Dưỡng Ngô tiên kiếm ở trên không trung đỡ bốn người. Từ lúc mới bắt đầu cuộc chiến Lục Nguyên ở vào thế yếu, nhắm mắt đúng là chịu thiệt thòi quá lớn, rất nhiều chiêu thức không trông thấy, thiệt nhiều lắm.

Hoàn toàn dựa vào linh giác thì đối thủ cũng có.

Hơn nữa năm người đại chiến với nhau, nguyên khí dao động kịch liệt, linh giác ở trong dao động dữ dội này muốn cảm cứng mỗi một tia thì khá là khó khăn.

Kiếm đến kiếm đi kiếm chạy kiếm trốn kiếm chém kiếm chặt kiếm lướt kiếm đâm kiếm bình.

Kiếm của Lục Nguyên không ngừng chống đỡ, từ lúc bắt đầu chỉ có đỡ thôi chứ không có sức đánh lại.

Thậm chí áo xanh có mấy lỗ thủng.

Nhưng bị thủng thì sao, nếu đã quyết định nhắm mắt, luyện tập không gian thiết tắc, vậy phải luyện tiếp.

Đời này Lục Nguyên thành công có tám phần dựa vào kiếm thuật, nên luôn là bắt lấy kiếm thuật là điểm quan trọng nhất.

Lục Nguyên tiếp tục cảm ứng.

Đông, nam, tây, bắc, trên, giữa, dưới.

Bảy phương hướng!

Vô số không gian tuyến dường như đang dâng lên trong đầu.

Bên trái có người, xem kiếm pháp có khí thể đặc biệt, đó là một luồng cương thi tổ khí. Người đến là Hà Thanh Kiền, phong cách kiếm của gã theo phong cách âm sát mãnh liệt. Dưỡng Ngô tiên kiếm chém ngược một kiếm, Dưỡng Ngô tiên kiếm thuộc tính chính khí tỏa ánh sáng chớp mắt chiếu rọi không gian.

Đằng trước công kích bá liệt chắc là một thanh trọng kiếm, còn là không có biến hóa tinh xảo gì. Lục Nguyên lập tức đoán ra người này chắc là Long Vọng Đồ. Long Vọng Đồ là biến quyền pháp làm kiếm pháp, lấy Vạn Long Đế Quyền thành Vạn Long Đế Kiếm. Đối phó loại Vạn Long Đế Kiếm này, Lục Nguyên chớp mắt dùng cách cực xảo đâm tới phá cương.

Sau lưng có khí thế đáng sợ, là loại tử khí, chắc là kiếm của Âm Thế Kỳ. Lúc này Dưỡng Ngô tiên kiếm ở đằng trước không thể kịp chắn mặt sau, Lục Nguyên giơ lên tay trái, giọt rượu trong hồ lô rượu biến thành kiếm tửu, lập tức hóa thành một nguồn đại giang đại hạ chặn mặt sau.

Hiên Viên Ngũ Bại, Long Vọng Đồ, Hà Thanh Kiền, Âm Thế Kỳ dần phát hiện không thích hợp. Lúc bốn người bắt đầu bao vây Lục Nguyên còn chiếm ưu thế, ngẫu nhiên bị thương hắn đủ làm người kinh sợ. Thực lực bốn người ngang bằng Kiếm Tham đánh một mình Lục Nguyên, vậy mà ngẫu nhiên mới bị thương một chút, thật quá kinh khủng.

Nhưng càng về sau bốn người càng phát hiện không thích hợp, dần dần hình như Lục Nguyên quen nhắm mắt chiến đấu, bốn ngươi liên hợp dù vẫn chiếm ưu thế nhưng không thể tổn thương được Lục Nguyên một chiêu! Sao có thể chứ! Bốn ngươi liên hợp mà không tổn thương được Lục Nguyên.

Đến cuối cùng, bốn ngươi kinh sợ tuyệt vọng. Dù Lục Nguyên vẫn nhắm mắt đánh nhưng nay bốn ngươi hợp tác chẳng những không làm hắn bị thương, ngược lại bị hắn tổn thương nữa. Bốn người liên hợp không làm Lục Nguyên nhắm mắt bị thương, đây là việc khiến người kinh hãi biết bao.

Lúc này Lục Nguyên đã quen cách đánh như vậy.

Đông, nam, tây, bắc, trên, giữa, dưới.

Bây giờ Lục Nguyên cảm giác bảy hướng, hiểu biết về không gian lại sâu một tầng, đối với không gian thiết tắc cũng biết sâu hơn nữa, dù nhắm mắt lại thì bên nào xuất hiện đối thủ đều thấy rõ ràng, rành rẽ không có sai sót.

Lần này luyện kiếm xem như thành công.

Lục Nguyên lại đâm ra một kiếm, dường như nhát kiếm đâm ra nhưng mặt sau thì tựa sóng triều phá tan con đê, kiếm triều dữ dội tuôn hướng bốn người Hiên Viên Ngũ Bại. Dù bốn người Hiên Viên Ngũ Bại dốc sức ngăn cản nhưng trong bọn Hà Thanh Kiền đã bị một kiếm đâm vào tay.

Hà Thanh Kiền luyện cương thi tổ khí có tác dụng với người khác nhưng cố tình bị Lục Nguyên khắc chế, đối mặt hắn thì rất buồn bực, giờ lại bị đâm một kiếm.

Hà Thanh Kiền giận dữ gầm lên:

- Lục Nguyên, là ngươi tự tìm chết!

Vèo một tiếng gã lấy ra cương thi không gian pháp tắc, chớp mắt Lục Nguyên đã bị thu vào trong không gian pháp tắc của gã. Nếu bây giờ Lục Nguyên mở to mắt ra sẽ thấy trong cương thi không gian pháp tắc này ở chính giữa có một tượng cương thi vô cùng to lớn. Tượng cương thi to khổng lồ đứng thẳng trong không gian, dường như cõi trời đất này cao bao nhiêu là tượng cương thi cao bấy nhiều. Bên trên thân tượng cương thi tỏa ra hơi thở hủy diệt, ôn dịch, vân vân cực kỳ đáng sợ. Hơn nữa bản thân không gian pháp tắc cực kỳ cứng rắn.

Trong cương thi không gian pháp tắc này tuân theo là cương thi pháp tắc, không ngừng bị cương thi tổ khí ô nhiễm mãi đến khi bị luyện thành cương thi.

Nhưng hiển nhiên Hà Thanh Kiền không kiên nhẫn chờ lâu đến thế, gã cười chát tai, dùng giọng cứng ngắc nói:

- Lục Nguyên, ngươi muốn khiêu chiến ta, không tệ lắm. Đáng tiếc là ngươi đã lầm thực lực của ngươi cách biệt quá xa xôi. Ở trong cương thi không gian pháp tắc của ta phải nhận pháp tắc ta chế tài!

Vô số cương thi tổ khí thiên địa pháp tắc nồng đậm quấn lấy Lục Nguyên, trong cương thi không gian pháp tắc này tất cả do Hà Thanh Kiền làm chủ. Trong không gian của gã, chính khí kiếm không có chút tác dụng, không thể khắc chế cương thi tổ khí, đây là là quy tắc của gã.

Tiếc rằng lúc này Lục Nguyên đã nặng nề ngự thứ kiếm ý, nặng nề đâm vào cương thi không gian pháp tắc. Chớp mắt có thiên địa pháp tắc lẻn vào trong, Lục Nguyên thì kiếm quang bùng phát. Chờ Hà Thanh Kiền phản ứng lại thì đã đánh gã trọng thương rồi.

Dưỡng Ngô tiên kiếm chính khí bùng phát, chém vào cương thi tổ khí của Hà Thanh Kiền, thuộc tính chính khí dễ dàng đánh bại cương thi thân, đánh đến Hà Thanh Kiền hú hét. Hà Thanh Kiền chưa từng chịu đau đớn như thế này, so với bị người khác dùng kiếm trọng thương đau đớn nhiều, thuộc tính chính khí chết tiệt.

Lục Nguyên định rời khỏi cương thi không gian pháp tắc, dù sao mới rồi đã đánh bại Hà Thanh Kiền.

Nhưng chợt trong óc lóe tia sáng.

A!

Tại sao mình phải vội vã rời đi chứ?

Không gian của một người bình thường thì không ai công phá được.

Cho nên dưới tình huống bình thường rất nhiều người đem tài nguyên bỏ vào trong không gian pháp tắc. Dù sao đến hỗn động cảnh thì có rất nhiều tài nguyên, ngươi không dùng không gian pháp tắc thì không chứa hết được. Lại thêm địa bàn của ta thì ta là chủ, dù không gian pháp tắc có thua thì vẫn giữ được tài nguyên của mình.

Bây giờ mình ở trong cương thi không gian pháp tắc của Hà Thanh Kiền, nếu là vậy thì cần gì sốt ruột rời đi chứ?

Không bằng hốt hết tài nguyên Hà Thanh Kiền tích lũy đi.

Bởi vì trong tình trạng đánh cuộc nên hắn không thể mở to mắt, nhưng đừng quên trên đời có thứ gọi là linh giác. Thêm nữa bây giờ không phải chiến đấu, linh giác không bị quấy nhiễu, rất nhanh thần thức quét đến tài nguyên hắn cần!

Linh mạch tứ cấp!

Không ngờ là linh mạch tứ cấp!

Cái gọi là linh mạch tứ cấp tức là chỉ linh mạch đổi giá dưới mười vạn khối thượng phẩm linh thạch.

Lục Nguyên dò xét ra Hà Thanh Kiền có tổng cộng bốn cái linh mạch tứ cấp, thượng phẩm linh thạch thì cỡ năm vạn khối. Trước kia Lục Nguyên chỉ có một linh mạch tam cấp mà thôi, thượng phẩm linh thạch cỡ hai ngàn.

Không tệ, không tệ nha. Lục Nguyên không khách sáo thu lấy một cái linh mạch tứ cấp này.

Giàu to!

Hà Thanh Kiền vô cùng buồn bực, nhưng gã đã bị Lục Nguyên đánh trọng thương, bị thu đi linh mạch tứ cấp chỉ đành nuốt lệ.

Đó là một không gian pháp tắc tràn đầy rồng, quanh không gian có vô số địa long đang bay, trên mặt đất có rồng bò, nguyên không gian pháp tắc được ba mươi sáu cây cột chống. Trên mỗi cây cột cuộn địa long, mặt đất được xây dựng tường vàng dát ngọc như là long cung.

Long Vọng Đồ gọi long phương không gian pháp tắc của mình là Chủ cực long cung.

Nghe nói năm đó tổ tiên Long Hùng đồ thiên hạ đã từng ở tứ cực thiên địa xây bốn tòa long cung gọi là Đông cực long cung, Tây cực long cung, Bắc cực long cung, Nam cực long cung, tứ cực long cung trấn áp chư thiên, khi đó long tộc là đứng đầu chư thiên, long tổ cũng đến cảnh giới không thể tươngr tượng, nghe nói có thần thông chủ kỷ nguyên.

Sau đó long kỷ nguyên tan vỡ.

Rồi sau đó khí vận của long tộc ngày càng yếu.

Rất nhiều long tộc đều bị người làm thành vật nuôi.

Long Vọng Đồ có huyết mạch long tộc nửa người nửa rồng.

Gã chưa từng quên điều này, gã muốn hồi phục lại quang vinh long tộc.

Cho nên gã gọi long phương không gian pháp tắc của mình là chủ cực long cung, bên trong vô cùng phồn hoa.

Dã tâm của gã rất lớn.

Gã cho rằng trong long phương không gian pháp tắc của mình thì gã là vua.

Gã thấy Hà Thanh Kiền hút Lục Nguyên vào trong cương thi không gian pháp tắc, kết quả lát sau hắn thong dong đi ra. Hà Thanh Kiền vô dụng, cương thi không gian pháp tắc vô dụng, đúng là phế vật giống tham phương không gian pháp tắc của Kiếm Tham, không có tác dụng gì, vẫn là long phương không gian pháp tắc của mình mạnh nhất.

Bây giờ gã đã hút Lục Nguyên vào long phương không gian pháp tắc của gã.

Long Vọng Đồ đứng trên ngũ long đế tọa nhìn xuống Lục Nguyên bên dưới, nói:

- Lục Nguyên, ngươi đích thực rất mạnh, đáng tiếc không có không gian pháp tắc là điểm yếu lớn nhất của ngươi, ngươi sẽ bị ta giết chết. Ta sẽ cướp khí vận của ngươi, bản thân ta có khí vận cộng thêm của ngươi, tương lai thành tựu to lớn có thể hồi phục long tộc!

Bây giờ Long Vọng Đồ thậm chí muốn giết Lục Nguyên. Giết Lục Nguyên là phản môn quy, nhưng gã có thể trốn ra Kiếm Môn, khí vận của hắn cho gã hồi phục được long tộc.

448. Chương 857-858: Chu Thanh Huyền Hiển Lộ Thực Lực

Long Vọng Đồ cười to tràn đầy vui vẻ.

Long Vọng Đồ bóp bàn tay to, trong không trung vô số long tỏa giáng xuống.

Năm đó long kỷ nguyên long tổ nhất thông chư thiên vạn giới, sáng lập ra long tỏa. Long tỏa giáng xuống muốn khóa ai thì không người phản kháng. Long Vọng Đồ thật sự nhớ lại một chuyện cũ, long tỏa của gã hình dạng thì giống rồi nhưng không khả năng là long tỏa thật sự. Long tỏa thật sự là pháp bảo khó gặp, sớm bị nhân vật cường đại nắm giữ, đâu ra tới phiên gã.

Không chút nghi ngờ, long tỏa của gã là từ thiên địa pháp tắc long phương không gian pháp tắc biến thành, trong pháp tắc chính là vô địch.

Long Vọng Đồ nhốt Lục Nguyên xong cuồng cười, lấy Vạn Long Đế Quyền nặng nề đập vào hắn. Dám nhắm mắt đấu với mình hả, nếu vậy thì đánh chết hắn luôn. Kết quả gã chưa kịp phản ứng đã bị nắm đấm nặng nề của Lục Nguyên đánh vào bên mặt.

Lục Nguyên nhắm mắt lại, cảm giác sát khí cực mạnh mẽ.

Rồi nhân lúc Long Vọng Đồ không chút ý phát huy ra công kích mạnh nhất, chớp mắt đánh trọng thương gã.

Nhưng còn chưa kết thúc, Lục Nguyên tiếp tục dùng nắm đấm đánh Long Vọng Đồ, đánh gã tới bên kia rồi đánh bên này, một đấm tiếp một đấm. Lúc này Lục Nguyên đã đánh tới chín ngàn chín trăm chín mươi chín nắm đấm. Long phương không gian pháp tắc của Long Vọng Đồ bị Lục Nguyên triệt để đánh hủy.

Lục Nguyên không giết Long Vọng Đồ, dưới tình huống nhiều người Kiếm Môn nhìn mà giết người là đi tìm chết.

Tuy nhiên, đánh tới chín ngàn chín trăm chín mươi chín nắm đấm thì cũng đã ghiền rồi.

- Nắm đấm thứ một vạn!

Lục Nguyên đánh ra nắm đấm thứ một vạn, nặng nề đập vào gò má Long Vọng Đồ, chớp mắt đánh gã chỉ còn một hơi cuối cùng. Lục Nguyên dò được tài nguyên của Long Vọng Đồ, gã có tới hai cái linh mạch tứ

cấp, so với Hà Thanh Kiền còn giàu, quả không uổng là truyền nhân của long tộc, đổi làm thượng phẩm linh thạch thì khoảng mười một vạn khối.

Đập nát long phương không gian pháp tắc, cướp hết thượng phẩm linh thạch, còn đánh Long Vọng Đồ chỉ còn một hơi, làm xong hết ba chuyện Lục Nguyên mới thong dong đi ra long phương không gian pháp tắc.

Ra khỏi long phương không gian pháp tắc rồi hắn phát hiện Hiên Viên Ngũ Bại và Âm Thế Kỳ đang thu không gian pháp tắc. Thì ra chúng định dùng không gian pháp tắc đối phó Lục Nguyên, nhưng lúc này Hà Thanh Kiền đi ra nói Lục Nguyên có thể phá không gian pháp tắc, chúng vô cùng kinh sợ, lại nhìn Hà Thanh Kiền bị cướp luôn một cái linh mạch tứ cấp, thế là không dám lấy ra không gian pháp tắc đối phó hắn nữa.

Lục Nguyên biết bây giờ cơ hội tời cho bày ngay trước mắt, sao chịu bỏ qua?

Chắc là Hiên Viên Ngũ Bại giàu hơn chút, Lục Nguyên dùng thứ kiếm ý chớp mắt đâm vào không gian pháp tắc của Hiên Viên Ngũ Bại. Ngươi không cho ta tiến mà ta cứ tiến! hắn bước vào trong không gian pháp tắc, Hiên Viên Ngũ Bại cũng lập tức đi vào. Gã thu lại không gian pháp tắc quá trễ nên đành ở bên trong quyết đấu cùng Lục Nguyên, nhưng sao là đối của hắn được, Lục Nguyên nhắm mắt không cần dùng bao nhiêu chiêu thức đã đánh bại gã rồi.

Gia sản của Hiên Viên Ngũ Bại không tệ, dù chỉ có một cái linh mạch tứ cấp nhưng nó đến mười vạn khối thượng phẩm linh thạch.

Lục Nguyên ở trong không gian pháp tắc của Hiên Viên Ngũ Bại thong dong như đi bộ.

Đến lúc này Lục Nguyên không mở mắt ra, nếu trợn mắt sẽ phát hiện không gian pháp tắc của Hiên Viên Ngũ Bại khá thú vị.

Không gian pháp tắc của Hiên Viên Ngũ Bại có bốn thụ bia.

Cái thứ nhất viết là bại Kiếm Hùng, cái thứ hai viết bại Kiếm Ma, cái thứ ba viết bại Kiếm Tuệ, cái thứ tư viết bại Kiếm Ngục, còn Kiếm Chi Tử thì gã mơ cũng không dám.

Trọng thương Hiên Viên Ngũ Bại xong Lục Nguyên nhàn nhã đi ra.

Hắn nhắm mắt đi hướng Âm Thế Kỳ.

Lúc này Hiên Viên Ngũ Bại, Long Vọng Đồ, đã bị thương nặng.

Âm Thế Kỳ hoàn toàn đánh mất can đảm chiến đấu. Gã nhìn Lục Nguyên nhắm mắt như thấy quái vật nhắm mắt vậy.

Gã lắp bắp nói:

- Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?

Xem bộ dạng của atm có không ít người muốn người. Bình thường Âm Thế Kỳ hung dữ thế mà ở trước mặt Lục Nguyên như là cô gái bị đao chỉ vào vậy.

- Làm gì hả?

Lục Nguyên nhún vai, nói:

- Giao ra một cái linh mạnh có không ít hơn sáu vạn linh thạch, không thì thả không gian pháp tắc cho ta đi vào.

Thật là cách nói kỳ lạ quá đi, mấy người khác đều sợ vào không gian pháp tắc của kẻ địch, vào trong đó rồi là sẽ bị địch thủ khống chế, sinh tử không do mình, chỉ có quái vật như Lục Nguyên mới muốn tiến vào không gian pháp tắc của người khác.

- Quái vật, đúng là quái vật!

Âm Thế Kỳ rốt cuộc chịu không nổi nữa, gã nhìn đám Hiên Viên Ngũ Bại bên cạnh, nghĩ tới nếu để Lục Nguyên vào trong không gian pháp tắc của mình thì sẽ tổn thất càng lớn. Thôi thôi, chịu thua, ngoan ngoãn giao ra sáu vạn khối thượng phẩm linh thạch cho rồi.

Như vậy là trận chiến này Lục Nguyên tổng cộng góp nhặt được ba mươi hai vạn khối thượng phẩm linh thạch.

Lục Nguyên thầm nghĩ rằng, quả nhiên ngươi không ác là không giàu được. Nếu mình ngoan ngoãn đi tích lũy gia sản thì giờ không tới được một vạn khối thượng phẩm linh thạch nữa là. Chỉ cướp nho nhỏ bốn tên Âm Thế Kỳ là được đến ba mươi hai vạn khối thượng phẩm linh thạch, quá ngoài ý muốn.

Thật ra mình là người tốt đấy chỉ, mới bắt đầu chỉ muốn cướp chút kiếm đạo thụ quả nếm thử thôi, không nghĩ đến cướp linh thạch đâu, là đám Hiên Viên Ngũ Bại cứng rắn khiêu khích mình, cho nên mình không có cách nào.

Lục Nguyên nhún vai, không hề thấy xấu hổ.

Người môn hạ Hiên Viên chí tôn, cướp chiến lợi phẩm, tài nguyên của bên mình đâu có ngại gì, mới rồi Yến Thu Nguyệt mở đầu hình như là môn hạ Thái Sử chí tôn. Dù là bên nào đều bị cướp một lần, họ làm trơn tru thì sao mình phải e dè! Tại nơi như trung ương thiên triều không có đạo nghĩa gì cả, chỉ so nắm đấm ai càng lớn thôi.

Tất nhiên trung ương thiên triều là trung ương thiên triều, mình là mình, mình vẫn là phong cách hành động ban đầu, không bao giờ thay đổi.

Tới đây thì bốn người Long Vọng Đồ hoàn toàn bại.

Bên cạnh nhốn nháo ngất trời!

Lục Nguyên, người này to gan bằng trời!

Đó giờ chưa ai dám khiêu khích Hiên Viên chí tôn, Lục Nguyên là người thứ nhất.

Lục Nguyên, người này thực lực kinh người!

Đối mặt Âm Thế Kỳ, Long Vọng Đồ, Hiên Viên Ngũ Bại, Hà Thanh Kiền liên hợp, mỗi người thực lực không kém gì Kiếm Tham vậy mà nhắm mắt vẫn đánh thắng được bốn tên.

Lại còn thắng nhẹ nhàng đến thế.

Ầm! như đá to rơi vào nước sông dấy lên gợn sóng to, từng tin tức không ngừng tuyền đi các góc kiếm tu tinh thần, kiếm môn tinh thần, dấy lên phản ứng rất lớn.

Lúc này Lục Nguyên phát động tiểu nhân quả thiết tắc, đánh nát vài thứ, mấy thứ này vốn rất quan trọng, đó là thứ tên gọi nam châm.

Bên ngoài.

Kiếm Tuệ phe phẩy quạt long đã đi tới nước ngoài Tấn quốc Hoa Sơn.

Ngày hôm nay gió nhẹ mây trắng lững lờ trôi.

Kiếm Tuệ đến một mình, không khiến bất cứ ai chú ý.

Hoa Sơn ngay trước mắt.

Lục Nguyên, ngươi muốn cùng ta chơi hả, tốt thôi. Xem ta đùa chết ngươi.

Nếu không chơi chết ngươi thì ta kêu Kiếm Tuệ làm gì, người kiếm đạo trí tuệ.

Kiếm Tuệ nhìn Hoa Sơn, ngọn núi này không cao. Kiếm Tuệ nhẹ phẩy tay, dường như một kích là sẽ đánh sụp núi ngay. Hết cách, hỗn động cảnh lục tầng là vô địch như vậy đấy.

Trong Hoa Sơn Tư Quá phong, Chu Thanh Huyền kéo nhị hồ bất giác dừng tay.

Có kẻ địch đến!

Hơn nữa không phải đồ dỏm như Nhâm Độc mà là cao thủ chân chính.

Xem ra mình nên dùng bản lĩnh một phen rồi.

Nhưng mà ra tay rồi sẽ phiền phức đây, thực lực của mình rõ ràng là trên hỗn động cảnh ngũ tầng, có giấu diếm hơn cũng che không được, trận chiến này xong phải đi di thất địa rồi.

Rốt cuộc Kiếm Tuệ đến Hoa Sơn.

Lúc gã sắp đi lên Hoa Sơn thì bỗng thấy trước mặt có kẻ chắn đường.

Đó là một người đàn ông tóc trắng, có thong dong và ưu thương khó tả, ngồi đó kéo nhị hồ.

Giờ phút này, trời và đất cùng với người đàn ông kéo nhị hồ hoàn mỹ kết hợp.

Kiếm Tuệ lờ mờ cảm thấy người đàn ông kéo nhị hồ đã tới tình trạng cực kỳ hòa hợp với thiên địa, rất kỳ lạ.

Sao có thể!

Kiếm Tuệ giật mình.

Người đàn ông kéo nhị hồ này cảnh giới kiếm đạo cao đúng là trong đời gã hiếm thấy.

Kiếm Tuệ nhìn người đàn ông kéo nhị hồ, hỏi:

- Ngươi là ai?

Người đàn ông kéo nhị hồ lạnh nhạt nói:

- Hoa Sơn, Chu Thanh Huyền.

Hoa Sơn! Hoa Sơn còn có quái vật như vậy. Kiếm Tuệ lập tức cảm giác người tới là cỡ đẳng cấp quái vật. Kiếm Tuệ là loại mưu sĩ, rất ít ngay mặt đối địch với người, lần này cho rằng đến hỗn động cảnh lục tầng rồi ở ngoại vực là vô địch tuyệt đối nên mới một mình đến đây.

Ai dè Hoa Sơn còn có quái vật như thế, dù chưa ra tay đã biết không bình thường.

Trong lòng Kiếm Tuệ ngàn kết xoay chuyển, nói:

- Ta thấy núi này phong cảnh rất đẹp nên muốn tham quan thôi.

Dù gì trước đó gã chưa lộ sát khí, Kiếm Tuệ không định ra tay ngay, hoặc tạm thời không làm gì cả, mượn cớ thăm núi.

Chu Thanh Huyền buồn cười nói:

- Ngươi ở trong kiếm xưng là Tuệ thì cần gì che giấu. Nếu đã tới mà không để lại gì đã đi thì hết nói nổi.

Lòng Kiếm Tuệ trầm xuống, thì ra người này đã biết thân phận của mình, lời nói cứng rắn, xem ra không đấu không được. Gã lập tức thu lại tâm tư, tuy rất ít ngay mặt đấu với người nhưng không đại biểu thực lực gã không sâu. Tay động ấn trên chuôi Trảm Tình Tuệ Kiếm, thân kiếm động, trước tiên công kích, một chiêu thử sâu cạn.

Kiếm chiêu của Kiếm Tuệ không giống bình thường, đó là bộ kiếm chiêu diễn sinh ra từ chữ tuệ, tên là Đại Trí An Tuệ Kiếm.

Bộ kiếm chiêu này có tuyệt đại trí tuệ, cần rất nhiều tính toán.

Nếu đã đi không được thì chân chính chiến đấu vậy!

Tấn quốc sôi trào!

Tấn quốc không thể không sục sôi!

Nhiều cao nhân Tấn quốc đều cảm giác ở bên Hoa Sơn truyền đến tiếng nổ to, dư âm năng lượng to lớn nhanh chóng lan tràn, đó là lực lượng đáng sợ cỡ nào chứ. Bạo tạc ở Hoa Sơn, mấy vạn dặm đều cảm giác được, đó là đại chiến cỡ nào, rốt cuộc là ai đang chiến đấu.

Nhiều cao nhân Tấn quốc đều bay tới gần Hoa Sơn quan sát, sau đó thấy hình ảnh làm họ chấn kinh.

Trong cuộc chiến người ăn mặc văn nhân nho sinh thì không biết.

Nhưng người kia rõ rành rành là Hoa Sơn nhất kiếm Chu Thanh Huyền.

Chu Thanh Huyền quá mạnh rồi đi!

Đến bây giờ lão bày ra thực lực quá đáng sợ!

Loại thực lực này vượt xa lúc đấu với Nhâm Độc, không lẽ ngay từ đầu cuộc chiến giữa Chu Thanh Huyền và Nhâm Độc chỉ là đùa với gã thôi. Ma Đạo còn sót lại vài tên nhìn nhau, thầm nghĩ, Nhâm Độc à Nhâm Độc, ngươi rất thảm rồi, thì ra luôn bị Chu Thanh Huyền đùa.

Hơn nữa Hoa Sơn ra Chu Thanh Huyền quá biến thái.

Thì ra cho đến nay Hoa Sơn nổi tiếng nhất là Yến Thương Thiên, bây giờ xem tình hình rất có thể là Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền, Lục Nguyên cùng nổi như nhau.

Trong cuộc đấu giữa hỗn động cảnh cao tầng vô cùng kịch liệt, Kiếm Tuệ rốt cuộc phát hiện mình chống không nổi nữa. Trong quá tình đánh nhau với người đàn ông kéo nhị hồ quái lạ, gã hoàn toàn rơi vào thế yếu. Bây giờ là kiếm kiếm tuyệt mệnh, Kiếm Tuệ là kiếm đạo trí tuệ, nghiên cứu nhiều tư liệu, phát hiện kiếm của người này rất giống với Kiếm Ẩn tông trong truyền thuyết, xem ra là người Kiếm Ẩn tông. Kiếm Ẩn tông luôn nổi tiếng ẩn giấu, hèn chi có thể vượt qua hỗn động cảnh ngũ tầng mà vẫn ở tại nước ngoài, dưới tình huống bình thường thì Kiếm Tuệ chết chắc rồi, nhưng gã là kiếm đạo trí tuệ nên có chừa đường lui. Chớp mắt gã thi triển ra trí tuệ hóa thân ngưng luyện nhiều năm, bản thể lập tức bỏ trốn.

Nhưng trí tuệ hóa thân của gã chỉ có thể dùng một lần, muốn dùng nữa thì, được thôi, ngưng luyện trăm năm rồi tính.

Mắt thấy Kiếm Tuệ muốn trốn, Chu Thanh Huyền quát dài:

- Không để lại cái gì đã muốn đi!?

Lại là thanh phong tiên kiếm giơ lên, như gió quét qua, lấy một loại kiếm thuật quái dị kỷ nguyên trước kéo chữ tuệ ra, chữ tuệ chớp lóe rực rỡ rơi vào tay Chu Thanh Huyền.

Kiếm Tuệ đã trốn thoát nhưng Chu Thanh Huyền lộ ra thực lực rồi không ở lại Hoa Sơn được nữa, phải đi di thất địa. Trước khi lão rời đi, chém hư không tam kiếm không vào Hoa Sơn. Hư không tam kiếm có thể thay Hoa Sơn đỡ ba lần tai kiếp, cùng lúc đó lão phong lại chữ tuệ, định nhờ Trác Lăng Vân đưa cho Lục Nguyên. Lão không cần chữ tuệ, cho Lục Nguyên thì hơn, còn bạn tốt nhiều năm Trác Lăng Vân thì lão tuyệt đối tin tưởng.

Vậy tạm biệt, Hoa Sơn!

Chu Thanh Huyền phất tay, tạm biệt Hoa Sơn bảo vệ nhiều năm.

Lục Nguyên, dù không thủ hộ hai trăm năm nhưng bây giờ ở lại Tấn quốc đã không có tác dụng gì.

Trên đỉnh đầu Chu Thanh Huyền xuất hiện một chữ hư không to lớn!

Phá toái hư không! Đi tới di thất địa.

Chu Thanh Huyền một bước đi vào phá toái hư không, Yến sư huynh, xem ra chúng ta có cơ hội gặp lại rồi. Lục Nguyên, tại trung ương thiên triều nhanh lên tăng cao. Trong ánh mắt rung động của người Tấn quốc, Chu Thanh Huyền đơn giản hoàn thành hành động phi thăng vĩ đại. Thật ra đối với Chu Thanh Huyền thì cái này không phải chuyện gì khó.

Trung ương thiên triều, Kiếm Môn, kiếm môn tinh thần.

Trên kiếm môn tinh thần, tám vị chí tôn đang mở hội.

Hiên Viên chí tôn, Thượng Quan chí tôn, Đoan Mộc chí tôn, Thái Sử chí tôn, Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Đông Dã chí tôn, Công Dương chí tôn, tám chí tôn cùng ở.

Đệ tử trung tâm thì có Hiên Viên Ngũ Bại, Âm Thế Kỳ, Hà Thanh Kiền, Long Vọng Đồ, Lục Nguyên và một số đệ tử trung tâm khác đều có mặt.

Hiên Viên Vọng quát rằng:

- Lục Nguyên, trực tiếp cướp bóc kiếm đạo thụ quả kiếm đạo thụ tầng thứ nhất, phải chịu tội gì!?

Không sai, có một số việc làm được nhưng bày ra ngoài ánh sáng thì hơi to gan rồi, thêm nữa cho đến nay Hiên Viên chí tôn dám huênh hoang như vậy là vì nắm giữ quyền to, chí tôn khác và môn hạ của họ không thể làm như vậy.

Hệ Hiên Viên chí tôn luôn bá đạo như vậy đấy.

Hiên Viên Vọng bắt chặt điểm này công kích Lục Nguyên.

Chiêu này e rằng Lục Nguyên đối đáp không được, nhưng Thái Sử chí tôn đã định tổn thất một số lợi ích bảo vệ hắn, dù sao lần này hắn chịu thiệt một chút nhưng tuyệt đối sẽ không bị Hiên Viên chí tôn đè ép quá thảm, dù gì Thái Sử chí tôn không cục đất mặc cho nhào nặn.

449. Chương 859-860: Chữ Tuệ

Lục Nguyên thắc mắc nhìn Hiên Viên Vọng, hỏi:

- Hiên Viên chí tôn nói vậy là sao! Ta chưa từng cướp kiếm đạo thụ quả.

Thượng Quan chí tôn gầm lên:

- Nhiều người chính mắt thấy, ngươi còn dám chối cãi!?

Lục Nguyên cười cười nói:

- Chính mắt thấy, à, đúng rồi, môn hạ Thái Sử chí tôn chúng ta Yến sư tỷ bị các ngươi cướp miêu yêu châu, à mà cái này không có người ngoài chính mắt thấy. Rồi Chu sư huynh bị các ngươi cướp Hổ Thần đầu lâu, cái này nhiều người thấy lắm đấy, còn có Bạch sư huynh.

Lục Nguyên đếm ra, đếm tới vô số lần môn hạ Hiên Viên chí tôn cướp bóc chiến lợi phẩm.

Thượng Quan chí tôn quát:

- Loại chuyện này là các ngươi tự nói, có chứng cứ gì?

Lục Nguyên cười đáp:

- Đúng vậy, nói ta cướp kiếm đạo thụ quả chỉ là mở miệng nói nhảm, không có chứng cứ.

Đoan Mộc chí tôn quát:

- Ngươi không cướp bóc thì sao kiếm đạo thụ quả rơi vào trong hồ lô của ngươi! Không lẽ có người môn hạ Hiên Viên chí tôn đưa tặng ngươi sao?

- Tất nhiên môn hạ Hiên Viên chí tôn sẽ không ai đưa tặng.

Lục Nguyên nhún vai, nói:

- Sự thật là như vầy, nhánh cây kiếm đạo tự rũ xuống tới tầng thứ hai, trái cây rụng trước mặt ta, ta không hái được ư, từ khi nào có quy định như vậy?

Đoan Mộc chí tôn hừ lạnh bảo:

- Nói nhảm nhí, nhánh cây kiếm đạo chưa bao giờ rũ xuống, chỉ dựng thẳng xéo lên trên.

Lục Nguyên vỗ tay, nói:

- Đoan Mộc chí tôn đúng là lợi hại, lo rộng thật, chẳng những trông nom người mà ngay cả cây, thì ra kiếm đạo thụ thuộc về Đoan Mộc chí tôn cai quản, nhánh cây kiếm đạo có rũ xuống hay không do Đoan Mộc chí tôn quyết định, đúng là nực cười quá.

- Hay cho Lục Nguyên mỏ nhọn dẻo miệng lắm!

Hiên Viên Vọng cười nhạt nói:

- Lấy nam châm lên.

Nam châm là dùng để ghi lại.

Hiên Viên Vọng dùng nam châm đả kích Lục Nguyên, bên trên nam châm ghi rõ ràng, chỉ cần thả ghi chép nam châm ra là có thể phán Lục Nguyên trọng tội ngay, đây là lý do Hiên Viên Vọng nhịn được đến bây giờ, mà Lục Nguyên cũng đang nhẫn nhịn.

Nam châm, rốt cuộc bị mang lên.

Nhưng chưa xem thì đã két một tiếng toàn bộ vỡ ra.

Nam châm ghi chép là nhân, khi Lục Nguyên chiến đấu thì cảm ứng được là quả.

Lục Nguyên lấy kiếm khí đánh thương nam châm là nhân, bây giờ nó vỡ ra là quả.

Đây chính là tiểu nhân quả thiết tắc. Thật ra lúc làm chuyện này Lục Nguyên đã nghĩ đến các mặt, không phải mình xông lên tầng thứ nhất kiếm đạo thụ mà lấy lực luân hồi kéo xuống, cũng lấy tiểu nhân quả thiết tắc cảm ứng tất cả nam châm, phá vỡ chúng hết.

Không chỉ các ngươi mới thông minh, gia đâu có ngu. Nguyên tắc của Lục Nguyên luôn là không chơi thì thôi, đã chơi là phải đẹp chút.

Không chút nghi ngờ, lần này Lục Nguyên định tính kế đám Hiên Viên Vọng một lần.

- Đẹp lắm!

Đông Dã Thương cười to, gã là người trung lập, hơn nữa tính tình hiếu chiến, không sợ Hiên Viên Vọng chút nào.

Lục Nguyên làm chuyện này đúng là quá đẹp, chu đáo, không lọt giọt nước. Đông Dã Thương không hiểu nổi một tiểu tử khoảng bốn mươi tuổi trong đầu có nhiều cong cong quấn quấn như vậy, không tính kế được hắn.

Thái Sử Không cũng cười. Lục Nguyên làm thật đẹp, đương nhiên không cần gã ra tay.

Việc này cứ như thế kết thúc, Lục Nguyên nhận được một lá thư, thư từ Hoa Sơn, trung gian đi qua Trác Lăng Vân chuyển đến.

Cuối thư ký tên là Chu Thanh Huyền.

Thư của Chu sư thúc tổ!

Lục Nguyên ngây ra.

Lờ mờ cảm giác trong phong thư có hơi thở kiếm đạo không giống bình thường.

Lục Nguyên xé phong thư, vừa mở ra thì một chữ tuệ bay lên.

Ủa! chữ tuệ!

Sao vậy nè, nghe nói chữ này rơi vào tay Kiếm Tuệ mà, sao nằm trong tay Chu sư thúc tổ, rồi đưa mình! Lục Nguyên lấy làm lạ.

[Lục Nguyên, trước đó Kiếm Tuệ đến tập kích Hoa Sơn, e rằng có liên quan đến ngươi, nhưng đã bị ta đả thương rồi, chữ tuệ bị ta cướp. Kiếm Tuệ này có vài phần nhân quả với ngươi, vậy cho ngươi chấm dứt nhân quả đi. Chữ tuệ của hắn vô dụng với ta nên tặng cho ngươi.]

[Ta bởi vì lộ ra tu vi trên hỗn động cảnh ngũ tầng nên chỉ có thể đi di thất địa, nếu không sẽ bị Chấp Tông giết chết.]

Chấp Tông là một đội trong trung ương thiên triều, Chấp Tông rất lạ, do ngũ đại cổ văn minh quản lý chung, nghe nói trong đội mỗi nhân vật đều kinh thiên động địa, có tuyệt học kinh người, chỉ cần phạm quy tắc ngũ đại cổ văn minh chế định là sẽ bị Chấp Tông giết chết.

[Ta ở Hoa Sơn thấy hơi uể oải, đi di thất địa cũng tốt lắm. Di thất địa là nơi rất tốt cho tu hành, hoàn cảnh cực kỳ khắc nghiệt. Ngươi ở tại trung ương thiên triều tăng thực lực đi, dù là ta hay Yến sư huynh đều sẽ có ngày quay về trung ương thiên triều.]

[Mỗi người chúng ta đề cố gắng vì chữ kiếm.]

[Về Hoa Sơn không cần lo.]

[Kiếm Tuệ ở ngoại vực dùng thực lực hỗn động cảnh lục tầng, tuy phạm tội không nặng bằng ta nhưng cũng là làm lỗi, e rằng sau này khó tiến vào nước ngoài nửa bước.]

[Hơn nữa trong Hoa Sơn để lại ba hư không kiếm ý, có thể chặn ba đợt tai nạn cho Hoa Sơn.]

Thư đến đây thì ngừng, hóa ra là vậy, Lục Nguyên hiểu sơ sự việc.

Kiếm Tuệ này âm hiểm gian xảo, gã đi Hoa Sơn tuyệt đối là muốn bắt cóc người quan trọng uy hiếp mình, nếu không có Chu sư thúc tổ trấn giữ Hoa Sơn thì chắc đã bị gã thực hiện được. Chết tiệt! Đối mặt kẻ âm hiểm gian xảo như vậy, trong lòng Lục Nguyên dấy lên sát khí rất mãnh liệt.

Kiếm Tuệ, đây là người mình phải trừ bỏ.

Nhưng nên tìm cơ hội đã, rất nhiều chuyện không thể làm bừa.

Vậy hãy chờ đi!

Sẽ chờ đến cơ hội.

Lục Nguyên nghĩ thông rồi bắt đầu nghiên cứu chữ tuệ. Chữ tuệ ở trên không trung lóe ánh sáng, hiện ra hơi thở huyền diệu. Lục Nguyên đem thần thức đặt vào chữ tuệ thì chữ đúng là có huyền diệu, dường như chữ tuệ đem trí tuệ mà ngươi sở trường bày ra hết.

Trước giờ mình ở mặt trí tuệ sở trường nhất là ngộ kiếm ý.

Được chữ tuệ rồi chớp mắt năng lực ngộ kiếm ý của Lục Nguyên tăng một bước.

Trong đầu hắn thoáng hiện chữ chính, đường đường chính chính.

Chữ chính vô hạn phóng to trong đầu.

Rốt cuộc chiến thành chữ chính vô cùng to lớn.

Lục Nguyên cảm giác đến vô biên chính khí đường đường chính chính chính, chính nghĩa chính.

Ta là chính, dục phù thiên hạ!

Chính tại nhân gian tà không áp chính!

Trên đỉnh đầu Lục Nguyên bay lên một tấm thượng cổ phù chú tràn ngập chính khí, mặt trên viết rõ ràng chữ 'Chính' thượng cổ văn tự, đây là chữ chính không gian thiết tắc cần thiết. Thật ra chữ chính này người bình thường rất khó ngộ, tu sĩ thường, đặc biệt là trung ương thiên triều quơ một bó to liền có muốn ngộ chữ chính rất khó khăn.

Bản thân Lục Nguyên bởi vì thừa kế đạo lý dưỡng ngộ, hạo nhiên chính khí trong người nên hành động xứng là đường đường chính chính. Cho nên khi được một chữ tuệ, đem sở trường mặt trí tuệ càng cường hơn, mới nước chảy thành sông, thật tự nhiên hiểu ra kiếm ý chính, đặt nền móng vững chắc luyện thành không gian thiết tắc.

Đây là kiếm ý một trăm lẻ ba của Lục Nguyên!

Không gian thiết tắc tổng cộng cần mười lăm loại kiếm ý, thêm vào Tả Hữu Càn Khôn Thạch mới luyện thành. Bây giờ trong mười lăm kiếm ý mình thành tựu chín loại đông nam tây bắc thượng hạ trung đảo chính, còn lại sáu loại phản, tà, thác, loạn, thuấn, cải là thành tựu mười lăm kiếm ý rồi.

Chữ tuệ khá là hữu dụng, Kiếm Tuệ vốn giỏi về bố cục, có được chữ tuệ khiến về bố cục có ưu thế càng lớn. Lục Nguyên thì tăng trí tuệ mặt hiểu kiếm ý.

Hiểu ra chính kiếm ý rồi Lục Nguyên rơi vào suy tư.

Lúc này, Kiếm Tuệ đã trở lại trung ương thiên triều.

Kiếm Tuệ trở về trung ương thiên triều bực mình muốn chết. Không nói gã ở Hoa Sơn tay không về, còn tổn thất hóa thân trí tuệ. Có hóa thân trí tuệ là một lần thoát khỏi chết chắc, kết quả bị tổn thất tại Hoa Sơn. Dĩ nhiên đây chưa phải điều khiến người đau đớn nhất, đau nhất là chữ tuệ bị mất. Chữ tuệ mất là năng lực bố cục sẽ giảm mạnh, chết tiệt, đó là chữ tuệ của mình!

Đương nhiên Kiếm Tuệ sẽ không cứ thế nhận thua, dù không có chữ tuệ thì gã vẫn sẽ bố cục.

Dù rằng bố cục không hoàn mỹ như trước, chắc chắn có thể chỉnh chết Lục Nguyên.

Lúc này cách ngày đó càng gần. Hai bên Kiếm Tuệ, Lục Nguyên đều lấy mục tiêu diệt đối phương làm nhiệm vụ, không giết đối phương thề không bỏ qua.

Cái gọi là tranh kiếm đạo thụ quả nói trắng ra là bữa điểm tâm trước món chính giữa đám Kiếm Tuệ, Kiếm Ma và Lục Nguyên mà thôi. Cuộc tranh hùng thật sự giữa Lục Nguyên và Kiếm Đạo Bát Cực ngày càng gần đến.

Thời gian tiếp theo tương đối bình tĩnh.

Dù Kiếm Ngục trùng kích hỗn động cảnh thất tầng, muốn tới chí tôn cảnh, nhưng luôn không được, dù gì muốn đến chí tôn cảnh không phải chuyện dễ. Lục Nguyên thì mỗi ngày uống rượu, luyện kiếm, ngày trôi qua vô cùng tự do. Lục Nguyên vốn là loại người khiến cuộc sống hằng ngày bình thản.

Những ngày này trên kiếm tu tinh thần, biến đổi lớn nhất là hệ Thái Sử chí tôn, có xu thế đối kháng được với hệ Hiên Viên chí tôn, đây đương nhiên là vì Lục Nguyên. Ở kiếm tu tinh thần, Lục Nguyên đã trở thành người đứng đầu dới hỗn động cảnh lục tầng.

Trên kiếm môn tinh thần, hỗn động cảnh lục tầng có tổng cộng mấy người mà thôi.

Mấy người tầm thường như Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Kiếm Hùng mà thôi.

Chiến tích của Lục Nguyên khiến hệ Thái Sử hơi nổi lên.

Trong ngày tháng bình thản, một ngày lớn sắp đến.

Cái gọi là ngày lớn tức là ngày kết tinh phòng ngự phá vỡ.

Kiếm đạo thụ có một kết tinh phòng ngự, bình thường kết tinh phòng ngự này thi triển thì trong phạm vi nhất định tại kiếm đạo thụ không có bất cứ yêu thú nào đến gần. Đệ tử trung tâm Kiếm Môn có thể nhẹ nhàng ra vào. Loại kết tinh phòng ngự này màu trong suốt, rất quý giá.

Loại kết tinh phòng ngự tác dụng khá lớn, nếu luyện chế không gian bản thân thì đem kết tinh phòng ngự dung nhập vào mép không gian có thể tăng cường lực phòng ngự của không gian. Đương nhiên lúc bình thường kết tinh phòng ngự của kiếm đạo thụ dù là ai đều không đụng được.

Mỗi cách năm mươi năm thì kết tinh phòng ngự kiếm đạo thụ sẽ vỡ, nguyên khối kết tinh phòng ngự kiếm đạo thụ to lớn vô cùng vỡ thành rất nhiều mảnh.

Lúc này là tranh giành kích động lòng người.

Khi đó, nhiều yêu thú to lớn trên kiếm tu tinh thần đến cướp đoạt kết tinh phòng ngự.

Tương tự, đệ tử trung tâm trên kiếm tu tinh thần cũng giành giật kết tinh phòng ngự.

Dù sao kết tinh phòng ngự vô cùng quý giá, là một trong tài nguyên quan trọng nhất để hỗn động cảnh tam tầng hại ly không gian trùng kích hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành. Không chỉ có vậy, dù là thành tựu không gian rồi cướp được càng nhiều kết tinh phòng ngự sẽ khiến không gian phòng ngự càng vững chắc.

Cho nên từ hỗn động cảnh tam tầng bắt đầu, thậm chis là toàn hỗn động cảnh sẽ không bỏ qua lúc cướp đoạt kết tinh phòng ngự.

Đương nhiên chí tôn sẽ không nhúng tay vào loại tranh đoạt này, bình thường là nhiều đệ tử trung tâm giành giật với nhau.

Mỗi năm mươi năm một lần tranh đoạt kết tinh phòng ngự mọi người tranh đến bể đầu.

Đương nhiên, thực lực không đủ cướp kết tinh phòng ngự hay vì lý do nào khác có thể núp trong thụ động, khi trở vào thụ động thì yêu thú có làm sao cũng không lay động được kiếm đạo thụ, tuyệt đối an toàn.

Lục Nguyên uống rượu, đang suy nghĩ rốt cuộc là lúc mình tùng kích hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành. Chỉ cần cướp đủ kết tinh phòng ngự là mình có thể đến hỗn động cảnh tứ tầng!

Ngày hôm này là một ngày rất chói mắt, trời không áng mây.

Hơn trăm đệ tử trung tâm trên kiếm tu tinh thần và một số trưởng lão đang chờ đợi.

Lúc này ánh nắng chiếu rọi, kiếm đạo thụ cao vạn trượng bên ngoài có tầng kết tinh phòng ngự trong suốt đang chớp lóe ánh sáng, sáng hơn bình thường rất nhiều, đây là lần năm mươi năm một lần kết tinh phòng ngự sáng nhất cũng là lúc yếu ớt nhất, ánh sáng vẫn đang nhấp nháy.

Bùm một tiếng! Trong kết tinh phòng ngự trong suốt có tiếng nét rạn, một khe nứt to lớn xuất hiện ở phía đông kết tinh phòng ngự, không ngừng tăng lớn.

Cách thời gian tranh đoạt kết tinh phòng ngự ngày càng gần.

Lục Nguyên đứng ở tầng thứ hai kiếm đạo thụ, ngon lành uống thiên rượu, vị thiên rượu rất ngon.

Lúc này, tầng thứ nhất kiếm đạo thụ, Kiếm Ngục đã xuất quan:

- Lần này nhất định phải cho Lục Nguyên biết mùi!

Kiếm Tuệ nét mặt hiện sát khí ngập trời:

- Đó là đương nhiên.

Mối thù tại Hoa Sơn mất hóa thân trí tuệ, mất chữ tuệ, đều phải báo trở về từ người Lục Nguyên.

Tầng thứ ba kiếm đạo thụ, Kiếm Ma toàn thân cuồn cuộn ma khí bùng phát:

- Rốt cuộc, Lục Nguyên, ngày ngươi chết cuối cùng đến rồi, hãy xem Ma của ta nuốt ngươi thế nào!

Kết tinh phòng ngự vô cùng quý giá.

Toàn hỗn động cảnh, nó đều rất có ích.

Chỉ cần đem nó dung nhập vào không gian bản thân là sẽ tăng mạnh lực phòng ngự không gian, có thể nói nó chính là bảo bối trong truy đuổi hỗn động cảnh, hơn nữa cơ bản người hỗn động cảnh đều theo đuổi.

Hỗn động cảnh tam tầng hại ly thiên địa muốn xông lên hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành cần có bảy phương thạch và kết tinh phòng ngự.

Tương đối thì bảy phương thạch chỉ tác dụng một lần trùng kích cảnh giới, lúc khác vô dụng.

Kết tinh phòng ngự là có hiệu quả toàn hỗn động cảnh.

Thứ này vô giá, một khi có được kết tinh phòng ngự mọi người đều dùng cho bản thân, dù đến thế giới cảnh không cần kết tinh phòng ngự cũng sẽ đem những kết tinh phòng ngự giao cho sư đệ, đệ tử của mình. Người đến thế giới cảnh đều là nổi danh như côn, đa số có đệ tử.

Lại nói trở về.

Bây giờ là lúc cướp đoạt kết tinh phòng ngự.

Đến lúc này thì tất cả xoa tay.

Không chút nghi ngờ, bốn người bắt mắt nhất đương nhiên là tứ cường ngày thường kiếm tu tinh thần là Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Kiếm Hùng.

Trong Kiếm Đạo Bát Cực cũng là bốn người mạnh nhất.

Nhưng lần cướp đoạt kết tinh phòng ngự này quá quý giá, cho nên ngày thường một số đệ tử trung tâm bế quan quanh năm ít khi lộ mặt lần lượt xuất hiện.

- Năm đó ta và Kiếm Ma chiến đấu thua một chiêu, nhưng lần này ta bế quan dài lâu, lần thứ hai xuất sơn. Lần này xuất sơn ta chắc chắn sẽ không thua nữa.

Một người đàn ông trẻ tuổi khí thế nóng rực nói. Mày nhướng lên như kiếm, người này có ngoại hiệu gọi là Hỏa Kiếm Tư Mã Chung, bốn mươi năm trước đấu một lần với Kiếm Ma, chỉ thua một chiêu. Rồi gã bế quan bốn mươi năm, đây là lần xuất sơn thứ hai.

- Kiếm Hùng, ta chắc chắn sẽ đánh bại ngươi.

450. Chương 861-862: Đào Hoa Kiếm Nguyệt Phương Hoa

Đây là một gã đàn ông dáng người như núi đứng lên không nhỏ hơn Kiếm Hùng một chút, người này là Sơn Kiếm Đồ Cương, bình thường lấy trọng kiếm nổi tiếng, từng quyét đấu cùng Kiếm Hùng, hai người đấu trận kiếm quyết, lực lượng lay động núi non, đánh mấy người hàng đầu kiếm tu tinh thần đều biến sắc.

Một người phụ nữ yêu mị cười tà nói:

- Nghe nói bây giờ ra nhân vật mới, đánh bại Kiếm Tham, có chút bản lĩnh. Hãy để ta so thử với đối thủ này.

Người phụ nữ quyến rũ này bên cạnh có vô số cánh hoa, đó là Đào Hoa Kiếm Nguyệt Phương Hoa, trông tuổi rất trẻ nhưng kỳ thực đã mấy ngàn tuổi, lớn hơn Kiếm Đạo Bát Cực rất rất rất nhiều.

Những đệ tử trung tâm quanh năm bế quan ai nấy thực lực kinh người.

Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Kiếm Hùng, Lục Nguyên, bốn người đều là mục tiêu khiêu khích của họ.

Chỉ mình Kiếm Chi Tử không ai dám khiêu chiến.

Bởi vì ai đều biết thực lực Kiếm Ngục đã đến trình trạng không thể xem thường, không thể tưởng tượng.

Kiếm Địa Ngục của gã đối với kiếm tu là tuyệt sát.

Hơn nữa không chỉ như thế.

Bên ngoài kiếm đạo thụ một tiếng hú dài, đó là tiếng hú vô cùng sắc bén, là một con quái điểu chín đầu to mấy ngàn trượng. Loại quái điểu này rất có lai lịch, có tên là Cửu Đầu Ác Điểu, loại chim này thích lấy rồng con làm thức ăn, trên kiếm tu tinh thần cũng có quái điểu đó nhưng nó thường ẩn núp không đi ra, bây giờ vì cướp đoạt kết tinh phòng ngự, quái điểu cũng đi ra từ sâu trong kiếm tu tinh thần.

Động đất! Ầm!

Lại là một Đại Địa Bá Long vô cùng to lớn, loại Đại Địa Bá Long này cường đại hơn con rồng bình thường rất nhiều. Toàn thân là kim cương thiết cốt, rất khó công phá phòng ngự của nó, hơn nữa Đại Địa Bá Long thể hình cực kỳ khổng lồ đạp trên đất, nguyên mặt đất rung rinh.

Đây là cái gì! Một đóa hoa năm sắc tiến đến. Hoa rất lớn, cao cỡ mấy ngàn trượng, là thực vật yêu gọi là Ngũ Thải Lục Sắc Thực Nhân Hoa, loại yêu hoa này tuy là thực vật nhưng Đại Địa Bá Long, Cửu Đầu Ác Điểu, đều phải hơi né tránh một chút. Loại Ngũ Thải Lục Sắc Thực Nhân Hoa cũng là bá chủ cường đại kiếm tu tinh thần.

Còn có đủ loại yêu thú, thần thú cường đại vô cùng từ sâu trong kiếm tu tinh thần đến.

Những yêu thú, thần thú đều đến để cướp đoạt kết tinh phòng ngự.

Đây chính là cơ hội năm mươi năm gặp một lần.

Đương nhiên những yêu thú, thần thú to lớn vô cùng vừa bắt đầu không thể cướp đoạt kết tinh phòng ngự được.

Bởi vì kết tinh phòng ngự kiếm đạo thụ có tôngr cộng hai tầng.

Một tầng là nội bộ kết tinh phòng ngự.

Một tầng là ngoại bộ kết tinh phòng ngự.

Lúc mới bắt đầu ngoại bộ kết tinh phòng ngự sẽ không tan vỡ, những yêu thú chỉ có thể khô khan chờ. Nội bộ kết tinh phòng ngự sẽ vỡ ra trước tiên, khi đó là lúc các đệ tử trung tâm trong kiếm đạo thụ thi triển tài năng.

Hai tầng kết tinh phòng ngự kiếm đạo thụ, nội bộ kết tinh phòng ngự không ngừng tăng lớn dấu vết nứt vỡ.

Yến Thu Nguyệt biết Lục Nguyên không hiểu rõ lắm những điều đó, ở một bên giải thích nói:

- Nội bộ kết tinh phòng ngự không phải cùng lúc nứt vỡ, có trình tự trước sau. Ban đầu kết tinh phòng ngự chỗ thân cây vỡ trước, chỗ thân cây là khối lớn số lượng cũng ít nhất, rồi nứt vỡ là kết tinh phòng ngự trên nhánh cây. Kế tiếp vỡ là rễ cây kết tinh phòng ngự, cuối cùng là ở chỗ lá cây. Đến đây thì nội bộ kết tinh phòng ngự vỡ nát xong hết, không chút để lại. Một khi cướp đoạt kết tinh phòng ngự, càng cướp nhiều thì dưới chân càng lộ màu sắc khắc ấn kiếm đạo thụ, đó là sắc xanh tươi.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Ra là vậy.

Bộp!

Kết tinh phòng ngự chỗ thân cây bỗng phá vỡ!

Khi kết tinh phòng ngự chỗ cành cây phá vỡ không thành nhiều mảnh, lúc này tinh anh trong đệ tử trung tâm cùng ra tay, dùng các thủ đoạn riêng nhào hướng kết tinh phòng ngự chỗ thân cây, loại kết tinh phòng ngự chỗ cành cây này dù mỗi khối đều khá lớn nhưng số lượng cực kỳ ít ỏi.

Lục Nguyên cũng nhào qua, tìm đến một khối kết tinh phòng ngự chỗ thân cây.

Đây là khối kết tinh phòng ngự chỗ thân cây khá lớn, r rằng to cỡ mười gina phòng. Tranh với hắn có Kiếm Tham, Âm Thế Kỳ.

Lục Nguyên cười tà ác nói:

- Các ngươi giành với ta hả?

Kiếm Tham và Âm Thế Kỳ đang định cướp đoạt bỗng phát hiện Lục Nguyên thì ngây ra. Hai người đều bị Lục Nguyên đánh bại, biết rõ hắn đáng sợ, dù kết tinh phòng ngự chỗ cành cây to cỡ mười gian phòng rất hấp dẫn nhưng Lục Nguyên càng đáng sợ hơn, chúng đành bất đắc dĩ từ bỏ.

Lục Nguyên cướp được khối kết tinh phòng ngự cỡ mười gian phòng lập tức bỏ vào đỉnh đầu khánh vân. Tuyệt đối đừng tưởng cỡ mười gian phòng là lớn, không gian của hắn cỡ một ngọn núi, kết tinh phòng ngự còn thiếu rất nhiều. Chớp mắt, hắn thấy kết tinh phòng ngự cỡ mười lăm căn phòng, nhanh chóng vọt qua.

- Ngươi chính là Lục Nguyên tiểu sự đệ đúng không! Không biết tôn kính sư tỷ gì cả.

Một người phụ nữ yêu mị cười tà đến bên cạnh Lục Nguyên, cùng lục lọi hướng kết tinh phòng ngự cỡ mười lăm gian phòng, vô số cánh hoa hồng bay hướng hắn.

Không sai, đây chính Đào Hoa Kiếm Nguyệt Phương Hoa.

Đào Hoa Kiếm Nguyệt Phương Hoa ẩn cư đã lâu, rất ít xuất sơn.

Nhưng lần này vì kết tinh phòng ngự ả cũng xuất hiện.

Ả không mấy để ý Lục Nguyên, một hậu bối bình thường mà thôi, dù thắng Kiếm Tham thì sao chứ, năm đó Kiếm Tham đã thua trong tay ả.

Chớp mắt Đào Hoa Kiếm Nguyệt Phương Hoa đánh ra vô số cánh hoa hồng, ả tin tưởng lấy hồng sắc kiếm pháp đại sát trận của mình muốn đối phó một tiểu tử tuổi trẻ bình thường thì dễ như trở bàn tay. Chớp mắt Lục Nguyên ngự luân hồi, thu hết cánh hoa hồng của ả, ngự ra âm dương thiết tắc, một kiếm đâm ra.

Nguyệt Phương Hoa không dám tin, gì thế này!

Ả đối mặt một tiểu tử trẻ trăm tuổi tầm thường, chưa nói tới tuyệt kỹ cánh hoa hồng của ả bị thu hết, rồi còn bị một kiếm buộc thành như vậy, là sỉ nhục to lớn. Đương nhiên bây giờ ả không rảnh để ý có sỉ nhục không, vì phát hiện một kiếm này còn chưa đáng sợ, nhưng càng nghiên cứu càng thấy kiếm khủng bố.

Một kiếm như ẩn chứa vô số đạo lý, một kiếm đã nhìn thấu thực hư của ả.

Ả chưa kịp phản ứng thì kết tinh phòng ngự cỡ mười lăm gian phòng đã rơi vào tay Lục Nguyên.

- Đa tạ.

Lục Nguyên cười to, định tiến tới nữa vì phát hiện có kết tinh phòng ngự thân cây cỡ hai mươi căn phòng ở phía trước. Kết quả một kiếm khí lớn như núi cản đường hắn.

Kiếm Hùng mỉm cười nói:

- Lục Nguyên, khối này thuộc về ta.

Kết tinh phòng ngự thân cây mỗi khối khá lớn nhưng số lượng không nhiều.

Chỉ hai, ba kết tinh phòng ngự thân cây mà thôi, bị mọi người giành hết sạch.

Bây giờ dưới lòng bàn chân những đệ tử trung tâm cường đại dâng lên ánh sáng xanh, kết tinh phòng ngự mới cướp vào tay chưa luyện hóa, lòng bàn chân đã dâng lên ánh sáng xanh thế này, bình thường ngươi có càng nhiều kết tinh phòng ngự thì ánh sáng xanh càng chói lòa.

Không chút nghi ngờ, bây giờ ánh sáng dưới bàn chân sáng nhất chính là Kiếm Ngục!

Ánh sáng xanh dưới chân Kiếm Ngục e rằng dài trăm trượng, rộng trăm trượng.

Ánh sáng xanh dưới chân Kiếm Ma, Kiếm Tuệ, Kiếm Hùng thì dài rộng cỡ tám mươi trượng.

Tiếp theo là Sơn Kiếm Đồ Cương, Đào Hoa Kiếm Nguyệt Phương Hoa, Hỏa Kiếm Tư Mã Chung, ánh sáng xanh dưới chân dài rộng năm mươi trượng. Còn ánh sáng xanh dưới chân Lục Nguyên thì kém hơn chút, dài rộng cỡ bốn mươi trượng. Hết cách, Lục Nguyên chủ yếu không quen ánh sáng xanh dưới chân phòng ngự tầng tan vỡ! Những người khác có kinh nghiệm, có kinh nghiệm so với không có thì tất nhiên trội hơn chút.

Đám Kiếm Tham, Âm Thế Kỳ thì ánh sáng xanh dưới chân dài rộng hơn ba mươi trượng!

Tất nhiên đây chỉ là mới bắt đầu cướp đoạt kết tinh phòng ngự thôi, còn có nhiều kết tinh phòng ngự xuất hiện nữa.

Trong trận chiến thứ nhất, bốn người Kiếm Ngục, Kiếm Ma, Kiếm Tuệ, Kiếm Hùng đều lổa thực lực của mình.

Kiếm Ngục có khí thế như bước ra từ địa ngục, cực đáng sợ.

Kiếm Ma toàn thân ma khí, không ai dám đụng.

Kiếm Tuệ chiến đấu tràn ngập kỹ xảo trí tuệ, thường là đến mức độ ngươi không nghĩ ra được.

Kiếm Hùng chiến đấu trần đầy bá khí, như núi to kiếm khí vung, mặc cho ai chỉ có nước né tránh.

Trong Kiếm Đạo Bát Cực tứ cực đúng là không bình thường.

Thật ra nếu cho Kiếm Tham, Kiếm Tú, Kiếm Linh, Kiếm Tiềm, có thời gian trưởng thành cỡ như Kiếm Ma cũng không có gì khó. Dù sao họ được đến một kiếm đạo văn tự riêng, có khí vận cực lớn. Người khác có thể sánh vai với Kiếm Tham hoặc mạnh hơn, lợi hại hơn ai không phải là tuổi lớn hơn Kiếm Tham nhiều chứ?

Kết tinh phòng ngự kiếm đạo thụ vô cùng to lớn bắt đầu vỡ ra!

Trước tiên vỡ là nội bộ kết tinh phòng ngự, bên ngoài yêu thú có cường đại hơn chỉ đành ngoan ngoãn chờ.

Kết tinh phòng ngự thân cây đã hoàn tất tan vỡ.

Kế tiếp là kết tinh phòng ngự nhánh cây!

Bộp một tiếng vang thật lớn quanh quẩn trong trời đất, kết tinh phòng ngự nhánh cây bắt đầu vỡ ra! Kết tinh phòng ngự nhánh cây vỡ, những kết tinh phòng ngự không ngoan ngoãn rơi vào tay ngươi mà ở giữa không trung hóa thành đủ loại kiếm pháp, chỉ cần có người đến gần liền phát động công kích.

Kiếm đạo thụ, là cây vâng chịu kiếm đạo khí vận.

Tất cả như kiếm!

Dù ra trái cũng là hình kiếm.

Khi kết tinh phòng ngự thân cây bắt đầu vỡ thì không trung tràn ngập kiếm pháp.

Đến đây thì có thể dùng pháp lực cường đại đem tất cả kiếm pháp phá, cũng có thể dùng kiếm chiêu cực xảo diệu phá kiếm pháp trên không trung. Nếu có thể phá kiếm pháp liền được đến kết tinh phòng ngự nhánh cây đối ứng.

Lúc này nhiều đệ tử trung tâm cùng xông ra, ai nấy thi triển tuyệt học của mình, thu thập kết tinh phòng ngự nhánh cây trên không trung.

Kết tinh phòng ngự nhánh cây nói đến kích cỡ thì không to bằng kết tinh phòng ngự thân cây, nhưng số lượng thì nhiều hơn rất nhiều. Bởi vì số lượng nhiều nên mới bắt đầu không quá kịch liệt, không giống như kết tinh phòng ngự thân cây vừa lên liền sống mái với nhau.

Lục Nguyên bay rất nhanh!

Trong không trung những kết tinh phòng ngự nhánh cây huyễn hóa ra đủ các loại kiếm chiêu.

Lục Nguyên dần phát hiện những kiếm chiêu cơ bản chia làm ba loại.

Luân hồi, thời gian, không gian.

Năm đó tổ sư khai phái Kiếm Môn chính là dưới ánh sáng xanh dưới chân lĩnh ngộ ba thiết tắc luân hồi, thời gian, không gian. Bản thân kiếm đạo thụ đã có ba loại thiết tắc này, trên không trung biến ảo ra đa số là ba loại thiết tắc đó.

Lục Nguyên nhìn sang, người như mũi tên ở trên không trung chuyên môn tìm kiếm chiêu từ không gian thiết tắc diễn hóa ra mà phá, dù gì hắn nghiên cứu không gian thiết tắc nhiều, hiểu rõ, tuy không hiểu ra thời không luân hồi thiết tắc nhưng nghiên cứu nó đã đến cảnh giới cực cao.

Dưỡng Ngô tiên kiếm theo người đi, dễ dàng phá mấy kiếm chiêu. Phá xong vài kiếm chiêu thì kết tinh phòng ngự nhánh cây đã lộ ra bộ mặt, hóa thành một khối kết tinh phòng ngự, Lục Nguyên không chút khách sáo ở không trung chộp lấy khối kết tinh phòng ngự này bỏ vào đỉnh đầu khánh vân. ánh sáng xanh dưới chân lại biến mạnh thêm chút.

Lục Nguyên cầm Dưỡng Ngô tiên kiếm một đường bay nhanh, chuyên môn tìm kiếm chiêu từ luân hồi thiết tắc diễn hóa ra, dễ dàng phá khối kết tinh phòng ngự thứ hai.

Khối kết tinh phòng ngự thứ ba.

Khối kết tinh phòng ngự thứ năm.

Khối kết tinh phòng ngự thứ tám.

Khối kết tinh phòng ngự thứ mười lăm.

Lục Nguyên dễ dàng phá những kiếm chiêu này, rất dễ, không có gì khó khăn. Một đường thu hơn mười khối kết tinh phòng ngự, nhưng chúng không to bằng kết tinh phòng ngự thân cây, dù là mười lắm khối vẫn không tính nhiều, đương nhiên vyaaj cũng đã là nhiều. Ví dụ Yến Thu Nguyệt còn đang anh dũng chiến đấu cùng khối kết tinh phòng ngự thứ nhất. Thái Sử Bi còn đang vật lộn với khối kết tinh phòng ngự thứ ba. Giống Kiếm Tham giải quyết khối kết tinh phòng ngự thứ năm, Sơn Kiếm Đồ Cương giỏi hơn Kiếm Tham chút, đã là khối kết tinh phòng ngự thứ sáu.

Đương nhiên bá đạo nhất là Kiếm Ngục. Kiếm Ngục hoàn toàn hóa ra một mảnh kiếm địa ngục, bất cứ kiếm chiêu nào đều bị cắn nuốt hết, hóa thành từng khối kết tinh phòng ngự, gã đã được đến kết tinh phòng ngự thứ hai mươi khối.

Lục Nguyên một đường cướp đoạt kết tinh phòng ngự, bây giờ nó ngày càng ít.

Kết tinh phòng ngự ít đi thì mọi người sẽ cướp đoạt. Lục Nguyên cướp đến khối kết tinh phòng ngự thứ mười sáu, định cướp khối thứ mười bảy thì cô gái vô cùng yêu mị Nguyệt Phương Hoa đến bên cạnh hắn. Bên người ả bay bổng vô số tinh ác sắc, vô số cánh hoa hồng ập hướng Lục Nguyên.

Mới rồi Nguyệt Phương Hoa rất sung sướng, tổng cộng được tám khối kết tinh phòng ngự! cái này không tính là gì, mới nãy ả còn thắng Kiếm Linh Đế Cơ!

Dù Kiếm Linh Đế Cơ là một trong Kiếm Đạo Bát Cực nhưng bây giờ còn chưa lớn lên, Đào Hoa Kiếm Nguyệt Phương Hoa dùng thực lực thắng Kiếm Linh Đế Cơ là rất bình thường.

Nguyệt Phương Hoa là đàn bàn, còn là đàn bà rất đẹp, rất yêu mị, rất hấp dẫn.

Không chút nghi ngờ, Kiếm Linh Đế Cơ cũng là người con gái rất xinh đẹp, hơn nữa luôn không lộ ra mặt thắng đã bị cho rằng mỹ nữ xếp vài hàng đầu hiện nay trong Kiếm Môn, danh tiếng lớn hơn Nguyệt Phương Hoa nhiều.

Nguyệt Phương Hoa tự biết luôn có nhiều người đàn ông có ý với mình, nhưng những người đàn ông đó dù là ai chỉ cần Kiếm Linh Đế Cơ hơi tỏ ý mà chút thì e rằng đã chạy hết đi liếm giày cho nàng rồi.

Nguyệt Phương Hoa rất tức giân, mình bày ra hết sức quyến rũ mà không bằng Kiếm Linh Đế Cơ lạnh như băng được hoan nghênh, mà không sánh bằng một nửa trình độ được yêu thích mới đau.

Nguyệt Phương Hoa bị đả kích trầm trọng, làm phụ nữ, ả rất e ngại Kiếm Linh Đế Cơ, mới rồi đấu với nàng, Nguyệt Phương Hoa chẳng những thắng mà còn dùng chân đạp lên áo trắng của nàng, làm ả rất là vui.

Nguyệt Phương Hoa tâm tình tốt trông thấy Lục Nguyên.

Tiểu tử trẻ tuổi này mới rồi thắng mình một phen.

Nguyệt Phương Hoa định tìm Lục Nguyên so tài một lần, chắc chắn ả sẽ không thua hắn.

Nguyệt Phương Hoa bày ra siêu cấp tuyệt kỹ thiên ma phiêu nhu đào hoa kiếm pháp đại sát trận. Thiên ma phiêu nhu đào hoa kiếm pháp đại sát trận của ả chẳng những chiêu thức kiếm pháp huyền diệu, hơn nữa trong đào hoa có ảo thuật khiến người thấy leiefn mê mờ, giữa dải băng có loại cấp độ không gian.

Ả không tin không đối phó được Lục Nguyên!

Ả đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!

451. Chương 863-864: Độn Thổ

Người đàn bà thật phiền phức! Rõ ràng mình không chọc vào mà cứ tìm tới mình, cố tình kết tinh phòng ngự thứ mười bảy cách không xa, dường như có người nhắm ngya nó rồi, không rảnh dây dưa với người phụ nữ này. Lục Nguyên không chúc khách sáo một kiếm đâm ra, phá kiếm chiêu mới rồi của Nguyệt Phương Hoa.

Nhưng Nguyệt Phương Hoa vẫn quấn quýt không dứt, phiền phức!

Lục Nguyên liên tục đạp hai cước!

Cước thứ nhất vừa lúc đạp vào bộ ngực to của Nguyệt Phương Hoa. Ngực của Nguyệt Phương Hoa to khiến cánh đàn ông thèm nhỏ dãi, có mấy gã đàn ông có sờ qua, mà đệ Nguyệt Phương Hoa cũng tự sờ. Nhưng dù là ai khi sờ thì cẩn thận nhẹ nhàng, cảm giác nó là thần vật vô thượng. Nhưng nay Lục Nguyên không chút khách sáo một cước vừa nặng vừa nhanh, mạnh đạp vào bộ ngực của Nguyệt Phương Hoa, làm ả đau đớn vô cùng.

Cước thứ hai là đạp lên mặt Nguyệt Phương Hoa. Khuôn mặt Nguyệt Phương Hoa quyến rũ mà ma mị, bình thường không biết khiến bao gã đàn ông điên đảo tâm hồn, nhưng bây giờ bị Lục Nguyên một cước đạp ngya mặt, đế giáy và khuôn mặt trắng nõn tiếp xúc hoàn mỹ, lực lượng to lớn đạp trên mặt Nguyệt Phương Hoa khiến ả đau nhức vô cùng, mũi bị đạp méo.

Nguyệt Phương Hoa sắp tức điên rồi!

Lục Nguyên ra hai cước đạp quá gắt, một cước ngya ngực một cước vào mặt, toàn là chỗ Nguyệt Phương Hoa tự hào mà hắn không chút nương chân đạp, làm ả ghi hạn hắn. Nhưng Nguyệt Phương Hoa không phải đồ ngu, ả biết mình không là đối thủ của Lục Nguyên, nhưng vậy thì sao! Nguyệt Phương Hoa là người vừa xinh vừa mị lại biết dụ dỗ người, có mấy tình phu, mỗi tình phu thực lực đều khủng bố. Nguyệt Phương Hoa đã tính hết rồi, chắc chắn phải kiếm tình phu dạy cho Lục Nguyên một trân, không để hắn nằm dưới chân trắng nõn của ả chà đạp là tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Đàn ông và đàn bà không giống nhau. Đàn ông thua đa số muốn biến mạnh về trả thù đối thủ.

Đàn bà giống Nguyệt Phương Hoa là muốn sau này tìm tình phu trả thù Lục Nguyên.

Lục Nguyên không rảnh để ý Nguyệt Phương Hoa, lúc này khối kết tinh phòng ngự thứ mười bảy vào tay, lập tức cái thứ mười tám cũng tới tay.

Rất nhanh trên không trung kết tinh phòng ngự nhánh cây đã bị xử lý gần xong hết.

Lúc này kết tinh phòng ngự thân cây 1k1m là rực rỡ nhất, dài cỡ hai trăm trượng. Kiếm Hùng, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma thì kém hơn, ánh sáng xanh dài rộng cỡ một trăm sáu mươi trượng.

Kế là Lục Nguyên, ánh sáng xanh dưới chân cỡ một trăm hai mươi trượng. Rồi kế nữa là Nguyệt Phương Hoa, Đồ Cương cỡ một trăm trượng.

Kiếm Tham có ánh sáng xanh bảy mươi trượng, kém một bước.

Kiếm Linh Đế Cơ là ánh sáng xanh ba mươi trượng.

Giống Yến Thu Nguyệt cơ bản là ít nhất, chỉ là ánh sáng xanh cỡ mấy trượng thôi.

Đương nhiên cỡ như Hiên Viên Lệnh là không có cả một trượng. Trước mặt nhiều đệ tử trung tâm tinh anh gã không cướp được một khối kết tinh phòng ngự.

Đây là chân chính Kiếm Môn đệ tử trung tâm tranh hùng!

Vô số cao thủ kiếm đạo giao đấu tại đây!

Chiến đấu vô cùng kịch liệt!

Lúc này mỗi người ra tay không chỉ vì tranh đoạt kết tinh phòng ngự, càng vì biểu hiện mình mạnh hơn, để lọt vào mắt Kiếm Chủ, sau này thành đại nhân vật Kiếm Môn.

Vị trí chí tôn là mỗi người truy cầu.

Sau khi kết tinh phòng ngự nhánh cây vỡ rồi thì hơi tạm dừng nghỉ ngơi một lúc.

Hiện tại nhiều người đều ăn đan dược hồi phục pháp lực.

Trong đám người chỉ mình Lục Nguyên là không ăn đan dược mà uống rượu.

Lúc này còn có rảnh rỗi uống rượu xem như đặc biệt.

Nhưng con người Lục Nguyên đó giờ là trong tình huống nào cũng uống rượu hết.

Lục Nguyên hỏi Yến Thu Nguyệt bên cạnh:

- Yến sư tỷ, hỏi một chuyện, trong những yêu thú có loại giỏi chui xuống đất không?

Yến Thu Nguyệt gật đầu đáp:

- Đương nhiên là có. Ta nhớ trong Ký Yêu Bạc của xích pháp cổ văn minh có ghi chép một loại yêu thú, chính là Tam Đầu Xuyên Địa Long. Loại Tam Đầu Xuyên Địa Long này thường núp dưới đất.

Thái Sử Bi ở bên cạnh nói:

- Chính vì có yêu thú giỏi chui xuống đất nên kết tinh phòng ngự kiếm đạo thụ là dưới đất cũng có rễ cây, nếu không thì chắc chắn yêu thú sẽ từ dưới lẻn vào.

Ầm!

Chính lúc này, mặt đất nhẹ rung rinh.

Lục Nguyên nhìn hướng Đại Địa Bá Long vô cùng to lớn. Mỗi lần con Đại Địa Bá Long di chuyển là sẽ khiến động đất. Nhưng dường như con Đại Địa Bá Long đó không nhúc nhích, vậy mới nãy tiếng nổ đến từ đâu! Lục Nguyên lấy làm lạ.

Thái Sử Bi lên tiếng:

- Là kết tinh phòng ngự rễ cây dưới đất bắt đầu tan vỡ, lát nữa mọi người phải đi tìm kết tinh phòng ngự rễ cây dưới đất dưới đất.

Lục Nguyên ngẩn ra:

- Kết tinh phòng ngự rễ cây dưới đất?

Lục Nguyên chợt phát hiện lần này so với hai lần trước, kết tinh phòng ngự thân cây, kết tinh phòng ngự nhánh cây rất khác biệt.

Dù là kết tinh phòng ngự thân cây hay kết tinh phòng ngự nhánh cây, dù là hình dạng gì đều trông thấy được.

Còn kết tinh phòng ngự rễ cây thì không thấy gì cả.

- Đúng vậy, là nhìn không thấy.

Thái Sử Bi nói:

- Đây cũng là chỗ khó của kết tinh phòng ngự rễ cây. Kết tinh phòng ngự rễ cây là sâu dưới đất ngàn trượng, mấy ngàn trượng. Dưới đất không dễ đào, dù là độn địa thuật lẻn xuống cũng rất khó tìm ra kết tinh phòng ngự rễ cây.

- Cơ bản cửa này cực kỳ khó khăn.

Lục Nguyên chợt phát hiện một việc khiến mình lúng túng, hỏi:

- Độn địa thuật? Pháp thuật?

- Đúng vậy, pháp thuật.

Thái Sử Bi nhìn Lục Nguyên, phát hiện giọng điệu của hắn là lạ.

- A, ta không biết độn địa thuật

Lục Nguyên tự hiểu bản thân, biết pháp thuật chỉ chừng mười cái, cơ bản là thủy kính thuật, từ kính thuật, vọng viễn các loại pháp thuật đơn giản.

Thái Sử Bi ngây ngẩn, nói:

- Độn địa thuật mà cũng không biết! Độn địa thuật rất đơn giản đấy, nhưng không sao, bây giờ ngươi có thể học.

Thái Sử Bi lập tức lấy ra một khối ngọc giản, thần thức quét ngọc giản ghi chép độn địa thuật. Lục Nguyên bất đắc dĩ, vì càng nhiều kết tinh phòng ngự, chỉ đành học độn địa thuật ngay tại chỗ.

Độn địa thuật này không có gì khác, xem pháp quyết khá đơn giản.

Lục Nguyên xem xong pháp quyết bắt đầu học độn địa thuật.

- Độn!

Lục Nguyên kêu một chữ 'độn' trong độn địa thuật, hét rất hùng hồn.

Bùm! Nặng nề đập xuống đất, Lục Nguyên bắn ngược trở lại. Nghe nói độn địa thuật là pháp thuật khá đơn giản, xem ra năng lực học pháp thuật của mình không tốt lắm, là căn bệnh nhỏ từ Hoa Sơn đến nay.

Hết cách, thử lại.

- Độn!

Tiếp tục la rất hùn hồn.

Nhưng lần nữa thất bại, lại bị bắn ngược.

Lục Nguyên tiếp tục thử độn địa thuật, nhưng hết lần này đến lần khác thất bịa. Mới bắt đầu Lục Nguyên luyện độn địa thuật thì không mấy ai chú ý, nhưng hắn liên tục thất bại mấy chục lần khiến rất nhiều người nhìn sang. Mọi người vốn chờ kết tinh phòng ngự dưới đất hoàn toàn tan vỡ, kết quả vừa lúc xem Lục Nguyên tập độn địa thuật.

- Ủa, bây giờ mới học độn địa thuật, mắc cười quá.

- Đúng thế, thú vị ghê.

Không chút nghi ngờ, Lục Nguyên là người duy nhất trong cả đám không biết độn địa thuật.

Hơn bữa bình thường người ta học độn địa thuật cực kỳ nhanh, Lục Nguyên học mấy chục lần vẫn không được, khiến đám người xung quanh buồn cười, thầm nhủ về kiếm thuật Lục Nguyên thiên phú bá đạo, nhưn thiên phú về pháp thuật thì không được. Đương nhiên mọi người chỉ tạm thời vui thôi chứ hiểu rõ, nhiều không bằng tinh, Lục Nguyên chỉ cần có thiên phú kiếm thuật bá đạo là đủ rồi.

Mọi người thầm nghĩ bây giờ Lục Nguyên còn đang học độn địa thuật, xem ra lần kết tinh phòng ngự rễ cây này không lấy được rồi. Ai nấy bắt đầu chui xuống đất, rất nhanh trên mặt đất chỉ còn một mình Lục Nguyên, ngẫu nhiên có một, hai người ló đầu khỏi đất.

Đương nhiên người óc thu hoạch cực kỳ ít ỏi.

Kết tinh phòng ngự dưới đất vị trí không cố định, hơn nữa sâu cạn cũng không biết.

Đương nhiên mọi thứ chỉ có thể bằng vào vận may của mình.

Vậy nên muốn có thu hoạch không phải chuyện dễ.

Đám người này chui ra khỏi mặt đất thấy Lục Nguyên vẫn đang luyện độn địa thuật, hơn nữa luyện hoài không thành công thì cất tiếng cười to.

Cha nó! Lục Nguyên chửi một tiếng, vẫn chưa thành công.

Dường như là nhờ tiếng chửi đó, lại một lần dùng độn địa thuật, hét một chữ độn, vèo một tiếng chui tọt vào lòng đất. Cảm giác này là gì! Lục Nguyên phát hiện thân thể tiến vào một hoàn cảnh tuyệt đối xa lạ. Bốn phái là bùn đất tối đen ấm áp dính nị, đây chính là ảm giác độn địa thuật ư?

Trong lòng Lục Nguyên dâng lên tự hào, thật không dễ dàng, mình rốt cuộc nắm giữ độn địa thuật. Khó được luyện thành một pháp thuật, người khác luyện pháp thuật không khó chứ mình thì vô vàn khó khăn, cảm giác nắm giữ pháp thuật so với nắm giữ một loại kiếm ý càng khiến người muốn khóc.

Lục Nguyên chui vào lòng đất rồi bắt đầu đi tìm kết tinh phòng ngự rễ cây.

Nhưng mà muốn trong nơi tối tăm này tìm kết tinh phòng ngự rễ cây không phải chuyện dễ, nó quá tối, hành động khó khăn, dù dùng độn địa thuật nhưng muốn tự do hoạt đọng như trên đất liền là không thể nào. Lục Nguyên cảm giác hành động không nhanh, càng xuống dưới lực cản càng lớn, càng khó khăn.

Thì ra ở dưới đất muốn tìm kết tinh phòng ngự rễ cây là khó đến vậy, hèn chi lúc mình luyện tập độn địa thuật trên mặt đất thấy rất nhiều người chui lên, đám người đó đa số là hai tay trống trơn không được gì cả, thật khó khăn.

Thêm nữa Lục Nguyên cảm giác dù là dùng độn địa thuật cũng bị hạn chế. Ngươi dùng độn địa thuật là có thể qua lại dưới đất không bị ngăn cản nhưng pháp lực không ngừng tiêu hao, cái này không đáng lo, vì pháp lực vân hệ của mình luôn là lấy miên mật du trường kiến trường.

Thôi được, lại nói trở về.

Làm sao tìm kết tinh phòng ngự rễ cây đây? Ở dưới đất rất khó khăn.

Lục Nguyên đang vừa nghĩ vừa nhúc nhích thì bỗng phát hiện một cây rễ cây! Tìm ra rễ cây và tìm rễ cây kết tinh là hoàn toàn khác nhau. Rễ cây dễ tìm, rễ cây kết tinh thì không dễ chút nào. Rễ cây kết tinh không phải bám trên cây, một khi vỡ ra thì sẽ bay tán loạn.

Chờ đã!

Đối với người khác là rễ cây dễ tìm, rễ cây kết tinh khó tìm.

Đối với hắn thì không phải như vậy, vì hắn có tiểu nhân quả thiết tắc, tiểu nhân quả thiết tắc không chỉ rùng trong chiến đấu. Rễ cây là nhân, rễ cây kết tinh là quả.

Tiểu nhân quả thiết tắc đương niên không có khả năng chân chính có tác dụng như nhân quả thiết tắc, thậm chsi có thể mở rộng tình cảm quá khứ của người, thậm chí trực tiếp đánh chết người lúc còn nhỏ, nhưng đụng phải dưới tình huống nhân như rễ cây, muốn quả như rễ cây kết tinh thì không khó khăn.

Nghĩ thông điều này, hắn lấy ra tiểu nhân quả thiết tắc, rất nhanh cảm ứng một khối kết tinh phòng ngự ở, chắc là cách phía đông nam, cỡ mười lăm dặm. Lục Nguyên lập tức dùng độn địa thuật đi qua, nhanh chóng tìm thấy kết tinh phòng ngự.

Lập tức lại đụng phải một gốc rễ cây, dùng tiểu nhân quả thiết tắc tìm chỗ kết tinh phòng ngự rễ cây, rất nhanh tìm ra khối thứ hai. Khối kết tinh phòng ngự này khá lớn, xem như kiếm được món lời nhỏ.

Lục Nguyên tiếp tục tìm dưới đất, mới bắt đầu vì không biết độn địa thuật mà lãng phí nhiều thời gian, nhưng lập tức dùng tiểu nhân quả thiết tắc kết hợp độn địa thuật, điên cuồng vớt kết tinh phòng ngự rễ cây dưới đất.

Lục Nguyên ở dưới đất phát hiện độn địa thuật khá thú vị, xem ra kiếm thuật có chỗ đặc biệt của nó, pháp thuật có điểm đặc biệt của nó, mọi thứ có sở trường riêng. Tựa như kiếm thuật tuyệt đối không thể đem thân thể giấu trong đất di chuyển vậy.

Rốt cuộc sắp tới lúc rồi.

Cái gọi là sắp đến lúc không phải nói kết tinh phòng ngự rễ cây dưới đất bị kiếm hết, cái loại giấu dưới đất này không ai dám khẳng định tìm đủ hết, chỉ là đa số bị kiếm hết, hơn nữa kết tinh phòng ngự lá cây sắp vỡ ra, mọi người cần chuẩn bị, chờ lát nữa là kết tinh phòng ngự lá cây cuối cùng.

Đây chính là màn kịch chính.

Lục Nguyên đã tới ngoài mặt đất.

Khi hắn nhô lên thì khiến mọi người kinh ngạc.

Đúng vậy, mọi người đúng là không ngờ nổi.

Ban đầu mọi người thấy Lục Nguyên đang học độn địa thuật, học rất buồn cười, một độn địa thuật đơn giản mà học mấy chụcc lần không xong, hơi buồn cười thật. Mọi người tạm thời vui thôi, vì biết kiếm thuật của Lục Nguyên bá đạo, yếu về pháp thuật cũng không có gì. Nhưng lần này Lục Nguyên không học tốt độn địa thuật, mất rất nhiều thời gian, e rằng không được bao nhiêu kết tinh phòng ngự dưới đất.

Kết quả Lục Nguyên từ dưới đất lao lên cao, dưới lòng bàn chân đạp ánh sáng xanh, cỡ một trăm bảy mươi trượng, xem ra hắn góp nhặt nhiều kết tinh phòng ngự rễ cây lắm đây, chỉ kém hơn Kiếm Ngục, Kiếm Hùng, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, đã vượt xa những người khác.

Bây giờ Lục Nguyên cảm thấy mình cần phải kiểm kê chiến lợi phẩm.

Lục Nguyên dùng thần thức len vào đỉnh đầu khánh vân, bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

Kiểm kê rồi phát hiện một chuyển.

Kết tinh phòng ngự dù là thân cây, nhánh cây, rễ cây tác dụng đều cùng loại, dùng để ổn định không gian bản thân. Lục Nguyên ba lần biểu hiện không tệ, đoạt được không ít kết tinh phòng ngự, đứng sau đám

Kiếm Hùng, Kiếm Ma, kết tinh phòng ngự tỏa ra ánh sáng xanh nhạt khắp đỉnh đầu khánh vân, cùng ánh sáng xanh của linh thạch nổi bật cho nhau.

Đỉnh đầu khánh vân vẫn là hơi nhỏ chút, Lục Nguyên nghĩ, sớm luyện thành không gian mới là lẽ phải.

Lục Nguyên kiểm kê so sánh kích cỡ mình sắp ngưng tụ thành không gian, phát hiện bản thân có được kết tinh phòng ngự trông khá nhiều, nhưng so với ngưng tụ thành không gian lại nhỏ hơn rất nhiều, bây giờ tối đa miễn cưỡng đủ phân nửa, rắc rối quá.

Xem tình hình này, Lục Nguyên đáy lòng suy tư, tiếp theo phải càng cố gắng có được nhiều kết tinh phòng ngự hơn, để lần này kết thúc rồi có thể tới hỗn động cảnh tứ tầng.

Mình không muốn chờ năm mươi năm nữa mới đến hỗn động cảnh tứ tầng.

Quả thật năm mươi năm không tính dài lâu.

Trên con đường tu hành dài dằng dặc, tính theo số ngàn năm, vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm, năm mươi năm bình thường có là gì?

Nhưng có thể nhanh chóng tăng lên thì cần gì vô vị chờ năm mươi năm?

Dù gì mình tu hành không phải con đường bằng phẳng, đằng trước còn có Kiếm Đạo Bát Cực, Kiếm Chi Tử.

Lục Nguyên tỉnh táo lại.

Lúc này trong tầng thứ hai kiếm đạo thụ mọi người đều chà tay.

Thái Sử Bi nói:

- Lục sư đệ, tiếp theo là kết tinh phòng ngự lá cây. Kết tinh phòng ngự lá cây có số lượng nhiều nhất, cho nên mỗi người đều có phần, số lượng thật là đếm hoài không hết. Hơn nữa kết tinh phòng ngự lá cây sẽ rơi cùng với lá cây, ngươi chỉ có đâm trúng một mảnh lá cây mới được đến một kết tinh phòng ngự.

- Chỗ này phải xem ai nhanh hơn, càng nhanh, kiếm pháp càng chuẩn thì được đến kết tinh phòng ngự lá cây càng nhiều.

452. Chương 865-866: Nhanh

Nhanh! Và chuẩn!

Đây là hai yêu cầu của kiếm pháp.

Về độ chính xác của kiếm pháp thì mình luôn chuẩn.

Nhanh thì sao?

Vốn kiếm pháp của mình không nhanh, nhưng từ khi luyện thành bạch đế kiếm đạo thì nhanh hơn.

Đương nhiên khi đó không tính quá nhanh, nhưng từ lúc dung hợp điện kiếm ý thì tăng nhanh lên không biết bao nhiêu lần.

Rồi lại cùng dung hợp quang kiếm ý, tốc độ nhanh đến khiến người khó sánh kịp.

Bạch đế kiếm đạo là một kiếm đạo khá thú vị.

Tăng lên là nắm lấy tốc độ, thú vị nhất là bạch đế kiếm đạo có thể dung hợp với kiếm ý tốc độ khác, đem điện kiếm ý và quang kiếm ý hoàn toàn hợp lại, khiến bạch đế kiếm đạo lên đến mức độ không bình thường.

Tuy nhiên mình dù nhanh.

Nhưng bốn người Kiếm Ngục, Kiếm Ma, Kiếm Tuệ, Kiếm Hùng không dễ chọc.

Thật ra tốc độ của Kiếm Hùng không tính nhanh, nhưng ba người Kiếm Ngục, Kiếm Ma, Kiếm Tuệ thì khá nhanh, đặc biệt là Kiếm Ngục.

Cho nên muốn cướp được càng nhiều kết tinh phòng ngự thì cần nghĩ cách làm mình nhanh hơn nữa.

Lúc này cách kết tinh phòng ngự lá cây tan vỡ có một đọna thời gian.

Lục Nguyên khoanh chân, bắt đầu suy tư. Làm sao để trăm thước can đầu tiến thêm một bước, nhanh thêm.

Nhưng muốn xuất kiếm nhanh hơn nữa đâu phải chuyện dễ dàng.

Nhanh đến mức tận cùng, mỗi đi một bước là khó như lên trời.

Không đúng! Lục Nguyên chớp mắt phát hiện suy nghĩ của mình lầm đường. Cho tới nay hắn ra tay rất nhanh nhưng tốc độ di chuyển thì chưa đến mức độ kinh người, muốn tăng tốc độ ra tay là việc cực khó, không bằng tăng tốc độ di chuyển. Tăng tốc độ di chuyển có tác dụng gì?

Dùng bạch đế kiếm đạo vào người mình đúng là có tác dụng khá nhiều nhưng không có hiệu quả lớn hơn trên kiếm, dù gì bạch đế kiếm đạo vốn là dùng vào kiếm, bản chất không có tác dụng vào thân người.

Muốn khiến tốc độ di chuyển càng nhanh chỉ cần khiến thân thể giống như kiếm.

Lục Nguyên bắt đầu suy tư, lúc này trong đỉnh đầu khánh vân, theo hắn suy tư, bốn chữ tiến, đốn, tham, tuệ tỏa ra ánh sáng nhạt. Đúng vậy, bốn chữ này, Lục Nguyên chớp mắt lấy ra bốn chữ, trong đỉnh đầu khánh vân bốn chữ tỏa ra ánh sáng càng chói lòa.

Lục Nguyên quan sát bốn chữ, dần cảm thấy mặt sau bốn nhị đại văn tự có mơ hồ xuất hiện một chữ phong. Chữ phong này dường như ẩn chứa vô thuượng ảo diệu kiếm đạo, là bao gồm tất cả tinh hoa kiếm đạo kỷ nguyên này.

Nhưng bởi vì hắn được bốn chữ chứ không phải ba mươi hai cái cho nên chỉ mơ hồ trông thấy.

Tuy nhiên, vẻn vẹn là mơ hồ thấy thôi cũng có ích rất lớn cho Lục Nguyên. Chớp mắt một luồng sáng bắn vào người Lục Nguyên, hắn hiểu kiếm thuật của mình vì thế mà tăng tiến một tầng, không chỉ như vậy, thân thể càng giống kiếm. Hơi thử một chút, hắn phát hiện tốc độ di chuyển thân thể nhanh rất nhiều.

Rất tốt, trong thời gian ngắn như vậy lĩnh ngộ kiếm đạo sâu thêm một tầng, cùng lúc đó tốc độ di chuyển của bản thân tăng lên không ít.

Tức là nói, hai tốc độ của mình là tốc độ ra tay và tốc độ di chuyển đã tới mức kinh khủng.

Khi Lục Nguyên tăng tốc độ di chuyển rất là nhiều thì trên bầu tời, vô số lá cây nhanh chóng rơi rụng, lá cây kiếm đạo thụ không phải trong chớp mắt rơi hết mà chỉ rơi một phần lá cây, thế mà đã nhiều vô cùng, dù giây đây là quá trình tất cả lá cây kiếm đạo thụ rụng. Kiếm đạo thụ cao cỡ một vạn trượng, nó có bao nhiêu lá cây chứ! Những lá cây cùng rơi xuống, dù chỉ mới là bắt đầu cũng là vạn vạn lá cây bay, hàng ức lá cây không ngừng rơi xuống cấu thành cảnh tuượng cực kỳ đẹp.

Đây là lá rụng đẹp cỡ nào chứ!

Rơi cùng lá cây còn có một tầng kết tinh phòng ngự lá cây trong suốt.

Đỉnh đầu ánh nắng mặt tời chớp lóe phản chiếu.

Mọi người cùng lúc vọt lên.

Lá cây này số lượng rất nhiều tất niên không thể một mình chiếm hết, mọi người có thể chia một chén canh.

Khoảnh khắc Lục Nguyên cũng lao ra.

Dưỡng Ngô tiên kiếm ở trên không trung thành luồng sáng lạnh, một đường xẹt qua, chớp mắt đâm trung hơn trăm mảnh lá cây. Thu hơn trăm mảnh kết tinh phòng ngự lá cây thu vào trong đỉnh đầu khánh vân của mình, dù kết tinh phòng ngự lá cây không lớn nhưng số lượng đúng là nhiều.

Kiếm pháp của Lục Nguyên vừa nhanh vừa chuẩn, một đường xẹt qua quét ngang. Nguyệt Phương Hoa lao đi cùng một hướng với Lục Nguyên thì thảm rồi, ả chưa kịp phản ứng thì phát hiện kết tinh phòng ngự lá cây một đường bị quét sạch sẽ. Nguyệt Phương Hoa nhìn Lục Nguyên một đường bão táp, kiếm ý cuốn thẳng, lòng thầm mất vui.

Kiếm pháp của Lục Nguyên nhanh như vậy, ngoan đến thế, kiếm thuật đã đạt đến mức độ không nhỏ.

Nhưng dám đạp vào ngực và mặt của lão nương, hoàn toàn không để mắt lão xương xinh đẹp, thù này phải báo. Đối với người tự hào về vẻ đẹp của mình như Nguyệt Phương Hoa, Lục Nguyên cho hai cước tuyệt đối là sỉ nhục.

Lục Nguyên không để ý nhiều vậy, có nhiều kết tinh phòng ngự lá cây đến thế, đây là thứ tốt mà toàn hỗn động cảnh đều cần, sao bỏ qua được.

Một đường gió cuốn, Dưỡng Ngô tiên kiếm trong bão tố người nhanh mà kiếm cũng nhanh.

Song mau!

Kiếm Tham đang thi triển Tham Dục kiếm pháp với vài chục mảnh lá cây, mắt thấy mấy chục kết tinh phòng ngự lá cây sắp rơi vào tay thì lúc này một bóng kiếm nhanh chóng đâm ra, chớp mắt đâm phá mấy chục kết tinh phòng ngự lá cây. Kiếm Tham hừng lửa giận, Kiếm Tham gã ở trong nhiều đệ tử trung tâm tại kiếm tu tinh thần tốt xấu xem như hạng nhân vật vậy mà bị người cướp đồ, gã liếc mắt nhìn, phát hiện một bóng người áo xanh lướt nhanh qua. Kiếm Tham định chửi thề là ai dám cướp kết tinh phòng ngự lá cây của Kiếm Tham bổn đại gia, phát hiện thanh tiên kiếm kia thì đánh rùng mình.

Trong kiếm tu tinh thần thì người mặc áo xanh rất nhiều, nhưng người dùng tiên kiếm thuộc tính chính khí chỉ có một nhà, không có chi nhánh. Kiếm Tham vốn định dùng chữ tham trả thù Lục Nguyên, nhưng bốn người Hiên Viên Ngũ Bại liên hợp còn bị Lục Nguyên nhắm mắt đánh bại làm gã tắt ngấm lửa trả thù, không dám!

Thôi! Kiếm Tham thầm bực mình nhủ rằng, chọc phải Lục Nguyên sát tinh khiến người muốn kchos quá.

Hiên Viên Ngũ Bại dùng Bát Bại Chi Giao trong Thập Bại kiếm pháp, tuyệt học gã đắc ý nhất, kiếm pháp huyễn thành tám tám sáu mươi bốn ảo ảnh, đâm hướng những kết tinh phòng ngự lá cây. Kết quả lập tức bị một luồng sáng trắng quét qua, chớp mắt bị cướp đi bốn mươi ba khối kết tinh phòng ngự. Không sai, Hiên Viên Ngũ Bại dùng tám tám sáu mươi bốn ảo ảnh nhưng công kích tốc độ cao thế này gã tối đa đâm trúng hơn bốn mươi cái thôi, không giống Lục Nguyên một hơi sáu mươi bốn kiếm đâm trúng sáu mươi bốn khối được.

Hiên Viên Ngũ Bại chưa kịp phản ứng nhưng lập tức nhận ra kết tinh phòng ngự lá cây bị Lục Nguyên cướp.

Thật ra không chỉ mình Hiên Viên Ngũ Bại, mấy người khác như Âm Thế Kỳ dùng Âm Thế Ngũ Tuyệt Kiếm, Long Vọng Đồ dùng Vạn Đế Long Kiếm, Hà Thanh Kiền dùng Cương Tổ Thi Sát Kiếm đều chớp mắt bị Lục Nguyên cướp hết.

Lúc này Kiếm Tham rất vui, gã mới bị Lục Nguyên cướp đi kết tinh phòng ngự lòng buồn bực, nhưng mắt sắc phát hiện mấy người Hiên Viên Ngũ Bại đều bị Lục Nguyên cướp kết tinh phòng ngự thì thầm cười trong bụng, mọi người cùng gặp xui khiến Kiếm Tham thấy nhẹ lòng nhiều.

Lục Nguyên không ngừng ngự kiếm.

Càng ngự kiếm, dùng kiếm nhanh xuyên qua vô tận lá cây, càng cảm thấy nhanh.

Đó là cảm giác nhanh như tia chớp.

Lục Nguyên ít khi đánh kiếm nhanh!

Vì cho đến nay hắn luôn là kiếm thủ tính kỹ thuật, nỗi danh kiếm kỹ.

Một kiếm thủ tính kỹ thuật bình thường càng quan trọng mặt kỹ thuật.

Bình thường đối với cơ bản yếu tố như tốc độ, lực lượng không mấy chú ý, chỉ cân bằng thôi.

Lục Nguyên cũng giống vậy, càng chú ý là kỹ xảo tôngr thể.

Cùng người khác chơi kỹ thuật không tệ, đó là loại dùng kiếm kỹ hoàn toàn nắm đối thủ trong bàn tay.

Dù Lục Nguyên luôn đùa kỹ thuật nhưng bạch đế kiếm đạo là tăng tốc độ.

Nếu chỉ là bạch đế kiếm đạo thôi thì không có gì, nhưng bạch đế kiếm đạo của Lục Nguyên nhu hợp nhiều kiếm ý bên trong có khoái kiếm ý. Nếu chỉ là khoái kiếm ý thì không có gì quá khó khăn, cố tình còn nhu hợp điện kiếm ý, quang kiếm ý.

Điện kiếm ý, quang kiếm ý gần như là nhanh nhất trong các kiếm ý.

Lục Nguyên thu hai kiếm ý này vào bạch đế kiếm đạo có thể tăng tốc độ như nghịch thiên vậy.

Đương nhiên bình thường Lục Nguyên chưa dốc hết tốc độ, chỉ có thể dùng tám phần.

Ví dụ ngươi có một con ngựa, bình thường không cưỡi, thật sự lên ngựa thì tốc độ không nhanh bằng ngựa bình thường.

Chỉ có đợi khi người đã quen rồi mới phát huy ra tốc độ chân chính của ngựa.

Lúc này Lục Nguyên đang dốc sức vào tốc độ kiếm!

Một đường cướp đoạt kết tinh phòng ngự của cả đám Kiếm Tham, Hiên Viên Ngũ Bại, xúc cảm rất tuyệt.

Lúc này tốc độ kiếm dần tăng lên.

Nói đơn giản là bây giờ tốc độ của Lục Nguyên đã vượt qua cảm giác, tới chín phần tốc độ chân chính, gần mười phần.

Tốc độ kiếm còn đang tăng nhanh.

Mười phần!

Rốt cuộc, giờ phút này, Lục Nguyên đã biết ngay sau đó mình có thể phát huy mười phần tốc độ.

Khi chém ra nhát kiếm này, Lục Nguyên phát hiện một kiếm của mình không chỉ là tốc độ kiếm nhanh còn có tốc độ di chuyển nhanh, tất cả đều nhanh, cùng nhu hợp vào.

Khi phát ra một kiếm thì bóng áo xanh đã hoàn toàn biến mất.

Tốc độ kiếm quá nhanh, di chuyển quá nhanh, khiến mắt thường con người đã không trông thấy. Mình đã dốc hết sức ra một kiếm.

Kiếm Tú chưa kịp phản ứng thì chỉ thấy một luồng kiếm quang xẹt qua trước mắt mình, gã ngây ra. Kết tinh phòng ngự của mình bị người ta cướp, Tú Phong tiên kiếm của Kiếm Tú đuổi theo, nhưng ngay cả cái bóng của kiếm quang trắng cũng không đuổi theo được. Kiếm Tú muốn xem là ai cướp kết tinh phòng ngự lá cây của mình nhưng không thấy bóng người, chỉ thấy một luồng kiếm quang.

Quá nhanh!

Kiếm Tú chấn động, sao người này nhanh như vậy! Đó là ai!

Thật ra không chỉ là Kiếm Tú, bây giờ còn có Như Hồ kiếm pháp Đoan Mộc Như Thử, Hỏa Kiếm Tư Mã Chung, các nhân vật nổi danh lâu năm tất cả đều bị một kiếm này cướp đoạt kết tinh phòng ngự lá cây họ sắp thu vào ngực.

Không chỉ là mấy người họ thôi!

Trong thời gian cực ngắn, nhiều đệ tử trung tâm môn hạ Hiên Viên chí tôn, môn hạ Thượng Quan chí tôn, môn hạ Đoan Mộc chí tôn lần lượt bị kiếm quang này cướp sạch kết tinh phòng ngự lá cây.

Kiếm thật nhanh!

Trong một kiếm mà cướp kết tinh phòng ngự lá cây của mấy chục người.

Trong đó bao gồm ngôi sao mới như Kiếm Tú, nhân vật nổi danh lâu năm giống dmn, Tư Mã Chung nhân vật bình thường ẩn sâu không lộ mặt, kiếm đó nhanh cỡ nào chữ, năng lực khống chế chính xác cực kỳ đáng sợ.

Loại nhanh này! Ở trên kiếm tu tinh thần cực ít xuất hiện.

Rốt cuộc là ai có tốc độ kiếm nhanh như vậy?

không lẽ có ai bình thường ẩn giấu sâu, nhưng trên kiếm tu tinh thần mặc dù có một ít người không lộ mặt ra nhưng không ai có kiếm pháp nhanh đến thế.

Một kiếm này từ rễ cây đến đỉnh, một đường lướt qua, hệ Hiên Viên có nhiều người bị cướp mất kết tinh phòng ngự.

Rốt cuộc một luồng kiếm quang này khí thế dần mất, kiếm vừa dứt thì người đứng trên đỉnh kiếm đạo thụ.

Một vạt áo xanh, tay ấn trên chuôi kiếm.

Là hắn! Lục Nguyên!

Không đúng, Lục Nguyên thường cho người ấn tượng kiếm kỹ lưu, không phải thuộc tốc độ lưu. Cho đến này hắn biểu hiện ra tốc độ đương niên nhanh nhưng không kinh người đến mức này, ít nhất còn trong phạm vi mọi người chấp nhất. Bây giờ tốc độ của Lục Nguyên khiến bao người kinh ngạc.

Sao có thể! Lục Nguyên kiếm kỹ lưu mà tốc độ bỗng tăng nhanh như vậy vậy!

Hắn thuộc kiếm kỹ lưu mà có tộc độ nhanh như vậy, nếu còn mau hươn thì gọi người làm sao sống đây?

Lục Nguyên đứng ở đỉnh kiếm đạo thụ nhìn bên dưới rất nhiều nhóm người tranh giành kết tinh phòng ngự lá cây, mới rồi một kiếm hết sức xinh đẹp, làm Lục Nguyên máu sục sôi.

Lục Nguyên đứng đó, nói:

- Ta muốn xem một việc, toàn kiếm tu tinh thần, có phải ta là nhanh nhất?

Lục Nguyên vừa dứt lời thì đám người đang tranh giành kết tinh phòng ngự lá cây bất giác ngẩng đầu, câu nói thật cuồng. Nhiều đệ tử trung tâm kiếm tu tinh thần, nói ai nhanh nhất thì ai phục ai, nhưng bây giờ Lục Nguyên muốn nói tốc độ kiếm của hắn nhanh nhất chính là khiêu chiến tất cả đệ tử trung tâm.

Nói xong lời đó đám người lại lao vào cuộc chiến tranh đoạt kết tinh phòng ngự lá cây.

Lục Nguyên bay lên, lại lao vào tình trạng cướp đoạt kết tinh phòng ngự kiếm đạo diệp.

Dù kiếm đạo diệp có rất nhiều nhưng hơn một trăm người tranh giành, trên không trung ngày càng ít. Kết tinh phòng ngự lá cây càng lúc càng ít thì mọi người giành giật càng kịch liệt, tình hình rất căng thẳng. Kiếm Ngục, Kiếm Ma, Kiếm Tuệ, Kiếm Hùng là chiếm nhiều tài nguyên nhất, bốn người cát cứ một phương.

Mấy người khác cộng lại tài nguyên chỉ bằng một mình trong bốn người thôi.

Tài nguyên thiếu thì đương nhiên là thiên hạ của bốn người này.

Kiếm Ma, Kiếm Tuệ sợ tài nguyên sẽ dấy lên xung đột. Tuyệt đối đừng nghĩ Kiếm Ma và Kiếm Tuệ sẽ không có xung đột, hai người một là phó thủ của Kiếm Chi Tử, một là mạnh nhất môn hạ Thượng Quan chí tôn, dù cùng đonà thể nhưng không phải không có xích mích. Ví dụ có một đống kết tinh phòng ngự lá cây ở khu vực giữa hai người, vì ích lợi làm sao không giành giật?

Kiếm Ma dùng là ma sát khoái kiếm, loại ma sát khoái kiếm không phải kiếm kỹ mạnh nhất của gã nhưng là tốc độ kiếm nhanh nhất.

Kiếm Tuệ dùng không phỉa đại trí đại tuệ kiếm mà là trí chi khoái kiếm, loại trí chi khoái kiếm này là kiếm nhanh nhất của gã.

Giờ so là ai nhanh hơn.

Chính lúc này, một bóng xanh rơi xuóng chính giữa Kiếm Ma và Kiếm Tuệ. Hai người nhìn sang, chính là Lục Nguyên.

Tìm cái chết!

Ma sát khoái kiếm của Kiếm Ma và trí chi khoái kiếm của Kiếm Tuệ cùng đánh qua. Ma sát khoái kiếm hóa thành vô số bóng đen ở không trung cùng hiện ra mấy ngàn bóng kiếm đen, đủ thấy ma sát khoái kiếm nhanh rồi. Trí chi khoái kiếm thì là loại nhanh khác, nhanh đến đúng lý hợp tình, khiến người cảm thấy nên nhanh, cho người áp lực tâm lý.

Thật là hai khoái kiếm đáng sợ! Kiếm Ma, Kiếm Tuệ đáng sợ.

Nhưng Lục Nguyên càng nhanh, chẳng những tránh đi kiếm pháp của hai người, mà dùng tốc độ nhanh nhất đâm trúng kết tinh phòng ngự giữa hai người, bỏ chúng vào trong đỉnh đầu khánh vân.

Lục Nguyên biết nếu mình cứng đối cứng với Kiếm Ma thì Kiếm Tuệ thua rồi, giờ hắn cò chưa phải đối thủ của hai người, nên không chọi cứng với chúng mà né qua hai người chỉ lấy tốc độ kiếm đâm trúng kết tinh phòng ngự, tiếp theo thoải mái tránh mất. Nếu như là bình thường Lục Nguyên chưa chắc làm được điều này, nhưng bây giơ ra kiếm ra cảm giác, không có gì là làm không được.

453. Chương 867-868: Lục Nguyên Thắng

Người bên cạnh ngẩn ngơ.

Nhanh quá!

Trong Kiếm Ma và Kiếm Tuệ giáp công, vậy mà Lục Nguyên có thể cuốn đi kết tinh phòng ngự rồi thong thả ra đi, vậy chỉ có một lời để giải thích, chính là tốc độ của Lục Nguyên, so với Kiếm Ma, Kiếm Tuệ càng nhanh.

Loại tốc độ này không chỉ là tốc độ kiếm mà còn có tốc độ di chuyển.

Về mặt tốc độ thắng Kiếm Ma, Kiếm Tuệ thì chỉ còn lại một mình Kiếm Ngục.

Nếu tốc độ của Lục Nguyên thắng cả Kiếm Ngục thì mới rồi Lục Nguyên nói câu kia, nguyên kiếm tu tinh thần hắn nhanh nhất, câu đó trở thành chính xác không sai.

Nhưng hai người này rốt cuộc là ai nhanh hơn?

Mặt Kiếm Ma biến sắc, ma sát khoái kiếm của gã thế mà dễ dàng bị tránh né, rồi còn bị cướp kết tinh phòng ngự, tốc độ của Lục Nguyên này thật nhanh. Kiếm Tuệ vẫn cười tủm tỉm, bộ dạng như không thèm để ý.

Đương nhiên bây giờ đa số người nghĩ là Lục Nguyên và Kiếm Ngục, rốt cuộc ai mới là tốc độ thứ nhất trên kiếm tu tinh thần!

Trên không trung kết tinh phòng ngự lá cây không ngừng bị càn quét, ngày càng ít. Tốc độ của Lục Nguyên và Kiếm Ngục so kiếm nhanh ngày càng gần.

Cuối cùng một trăm kết tinh phòng ngự lá cây!

Không sai, đây chính là một trăm mảnh cuối cùng!

Một trăm mảnh kết tinh phòng ngự lá cây có vị trí thật khéo.

Cách Lục Nguyên một trăm trượng, cách Kiếm Ngục một trăm trượng!

Kiếm Ma, Kiếm Tuệ thì cách hai trăm trượng! Kiếm Hùng là ba trăm trượng!

Thật ra một trăm mảnh kết tinh phòng ngự không tính nhiều.

Dù là Lục Nguyên hay Kiếm Ngục đều không kém một trăm mảnh kết tinh phòng ngự.

Rất rõ ràng, họ tranh không phải một trăm mảnh kết tinh phòng ngự mà là tranh ai cái danh nhanh hơn kiếm tu tinh thần.

Lục Nguyên và Kiếm Ngục liếc nhau.

Khoảnh khắc thời gian một phần mười, Lục Nguyên và Kiếm Ngục cùng đâm hướng một trăm mảnh kết tinh phòng ngự.

Lúc này mọi người đều khựng lại, trên không trung rải rác vài mảnh kết tinh phòng ngự nhưng không có ai muốn lấy, mọi người đều muốn xem rốt cuộc ai nhanh nhất. Bây giờ không ai dám chớp mắt một cái, trạn quyết đấu tốc độ số một chỉ chớp mắt liền trôi qua.

Thậm chí có người vận phóng mạn thuật, đó là loại pháp thuật trong trung ương thiên triều dùng để khi có đánh nhau tốc độ quá nhanh thì cần phóng mạn thuật làm chậm lại.

Nhiều người đều quên phút cuối kết tinh phòng ngự lá cây rải rác, cùng nhìn hướng không trung.

Đương nhiên trên không trung chuyện xảy ra quá nhanh khiến họ chỉ có thể dùng phóng mạn thuật mới xem được.

Trong phóng mạn thuật, động tác của Lục Nguyên và Kiếm Ngục chậm không ít khiến người thấy rõ ràng.

Lục Nguyên và Kiếm Ngục cùng phát động.

Nhào hướng một trăm mảnh kết tinh phòng ngự.

Nhanh quá! Tốc độ di chuyển của Lục Nguyên thật nhanh, sao lại có tốc độ di chuyển nhanh đến thế.

Quá nhanh rồi đi! Tốc độ di chuyển của Kiếm Ngục cũng nhanh như vậy.

Du là trong phóng mạn thuật, tốc độ của hai người chậm rất nhiều nhưng vẫn cảm thấy rất nhanh, hơn nữa chỉ nhìn thôi không thấy ra cao thấp.

Hai người cùng trong một phần ngàn giây lao hướng một trăm mảnh kết tinh phòng ngự lá cây.

Cùng xuất kiếm!

Tất cả chỉ trong chớp mắt. Khoảnh khắc này tốc độ rút kiếm của Kiếm Ngục dường như nhanh hơn chút. Kiếm Ngục chuyên tâm luyện thuật rút kiếm nên giờ nhanh hơn chút.

Kiếm Ngục xuất kiếm đâm trúng mảnh kết tinh phòng ngự lá cây thứ nhất. Khi gã chiếm ưu thế ra tay trước thì Lục Nguyên rốt cuộc xuất kiếm.

Kiếm Ngục và Lục Nguyên mang theo kiếm pháp ở không trung đan xen.

Hai người nhanh chóng đâm kết tinh phòng ngự lá cây, hai người ra kiếm khá nhanh, nhanh đến khó tin.

Đương nhiên trong quá trình đâm thì Kiếm Ngục lấy Ngục tiên kiếm va đụng vào Dưỡng Ngô tiên kiếm của Lục Nguyên. Cứng đối cứng thì gã thắng Lục Nguyên, đối mặt tình huống này Dưỡng Ngô tiên kiếm của hắn chỉ có nước né tránh, hết cách, ai bảo pháp lực không bằng đối thủ, chỉ đành nhường nhịn.

Đương nhiên tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, một khoảnh khắc mà thôi.

Mọi người thông qua phóng mạn thuật quan sát trận chiến này.

Nhưng dù là thông qua phóng mạn thuật thì một số người thực lực hơi thấp vẫn xem không rõ rốt cuộc là ai được nhiều kết tinh phòng ngự lá câyw hơn.

Nhưng người ánh mắt lợi hại thì thấy rõ ràng.

Trong tia chớp giao đấu đó, Lục Nguyên tổng cộng ra sáu mươi kiếm, Kiếm Ngục cũng đâm ra sáu mươi kiếm. Một trăm hai mươi kiếm, mỗi kiếm đều nhanh như tia chớp thậm chí là hơn cả tia chớp.

Đương niên tuy hai người đều đâm sáu mươi kiếm nhưng tuyệt đối không là ngang tay!

Lục Nguyên đâm trúng năm mươi ba mảnh kết tinh phòng ngự lá cây, Kiếm Ngục thì đâm túng bốn mươi bảy kết tinh phòng ngự lá cây.

Lục Nguyên thắng!

Kiếm Ngục được xưng là kiếm địa ngục, tốc độ của gã luôn đứng đầu kiếm tu tinh thần, vậy mà bây giờ Lục Nguyên thắng.

Năm mươi ba so bốn mươi bảy thì hơn một chút, dù chỉ một chút nhưng dù sao là thắng. Không chút nghi ngờ, bây giờ Lục Nguyên đã là ngươi nhanh nhất toàn kiếm tu tinh thần, người môn hạ Thái Sử chí tôn suýt hoan hô ra tiếng. Đúng vậy, nhanh nhất kiếm tu tinh thần, dù không phải mạnh nhất kiếm tu tinh thần nhưng có thể làm nhanh nhất đã khá ghê gớm.

- Ta nhanh nhất kiếm tu tinh thần.

Lục Nguyên nói câu này quả nhiên không là nói xuông.

Dường như từ xa thấy có một bóng áo xanh đứng trên đỉnh kiếm đạo thụ, vô cùng bá khí thốt ra lời đó.

Toàn thân Kiếm Ngục đầy ngục khí tức, người khác không rõ ràng nhưng Kiếm Ngục thì hiểu. Tốc độ của Lục Nguyên không chỉ là hơn gã một chút, mà nhanh hơn rất nhiều. Tuy gã luôn nhanh nhưng Lục Nguyên càng nhanh hơn.

Khi đâm hướng kết tinh phòng ngự, gã mấy lần lấy Ngục tiên kiếm chặn đường Dưỡng Ngô tiên kiếm của Lục Nguyên, đối mặt Ngục tiên kiếm hắn chỉ đi đường vòng, mà đường vòng thì sẽ khoảng cách xa. Gã tầng tầng ngăn chặn, lợi dụng uy thế pháp lực ngăn lại, thế mà Lục Nguyên còn đâm trúng nhiều lá cây hơn gã.

Thêm nữa gã luyện thuật rút kiếm, từ đầu ra tay sớm hơn Lục Nguyên.

Dưới tình huống như vậy mà vẫn thành năm mươi ba so bốn mươi bảy.

Nếu không phải gã dùng nhiều thủ đoạn thì có khả năng là sáu mươi so ba mươi rồi.

Tốc độ của hai người cách biệt to lớn.

Kiếm Ngục nhìn Lục Nguyên, người nhanh thật.

Tốc độ của tiểu tử này là vô song Kiếm Môn!

Người như vậy để mặc trưởng thành e rằng sẽ lại là một Kiếm Chi Tử.

Kiếm Ngục, đại biểu là kiếm địa ngục. Đã xuất hiện một Kiếm Chi Tử, tuyệt đối không hy vọng có Kiếm Chi Tử thứ hai đè đầu mình. Nhưng không sao cả, theo kế sách của Kiếm Tuệ thì lần này kết tinh phòng ngự vỡ, cũng là lúc Lục Nguyên đứt hơi thở cuối, tất cả đã là đại cục nắm trong tay.

Đến đây thì nội tầng kết tinh phòng ngự toàn bộ tan vỡ.

Mọi người lập tức trở lại thụ động.

Hơi dừng lại mọt lúc, tiếp theo phá vỡ không là nôi tầng kết tinh phòng ngự mà là ngoại tầng kết tinh phòng ngự. Ngoại tầng kết tinh phòng ngự vỡ ra, bên ngoài những yêu thú cực kỳ cường đại sẽ xông đến cướp kết tinh phòng ngự, cho nên khi nội tầng kết tinh phòng ngự phá vỡ thì mọi người còn rất bình tĩnh, nhiều đệ tử trung tâm tranh cướp kết tinh phòng ngự nhưng một khi ngoại tầng kết tinh phòng ngự vỡ ra, mọi người ngoan ngoãn núp trong thụ động là vừa.

Thụ động của kiếm đạo thụ vô cùng cứng rắn, yêu thú không thể công phá. Ngươi không trốn vào đây thì bị những yêu thú cường đại luân pheine giết cũng đừng trách.

Chỉ có đệ tử trung tâm thực lực cường đại mới xen chỗ trống cướp được một ít kết tinh phòng ngự, rồi lập tức quay vào thụ động.

Đây không phải Hiên Viên Thập Nhị đối phó yêu thú một, hai ngàn trượng mà là sâu trong kiếm tu tinh thần ẩn giấu yêu thú có đến năm, sáu ngàn trượng, so với thứ trước kia Hiên Viên Thập Nhị đối phó cường đại rất nhiều. Cơ bản yêu thú khi đã đến năm, sáu ngàn trượng thì cường đại cỡ chí tôn của nhân loại. Đương nhiên những yêu thú này có thể thu nhỏ thân hình, nhưng bản thể của chúng to cỡ đó.

Lúc này ngoại tầng kết tinh phòng ngự còn chưa vỡ ra, mọi người liếc mắt phát hiện ánh sáng xanh dưới chân Lục Nguyên đã tới hai trăm tám mươi trượng, hắn đang thu gom kết tinh phòng ngự, ngang bằng Kiếm Hùng, Kiếm Ma, Kiếm Tuệ, chỉ kém hơn tổng số kết tinh phòng ngự Kiếm Ngục thu được một chút.

Kết tinh phòng ngự kiếm đạo thụ tan vỡ một lần, góp nhặt được bao nhiêu kết tinh phòng ngự đủ cho người bình thường tu thành không gian, e rằng còn có nhiều hơn, đương niên người bình thường trùng kích hỗn động cảnh tứ tầng không cần thất phương thạch.

Dĩ nhiên Lục Nguyên là người trong nhà tự biết nhà mình, mới rồi thần thức quét phát hiện kết tinh phòng ngự đúng là vượt xa tiêu chuẩn người bình thường, nhưng cách tu thành không gian sơ thành vẫn kém rất nhiều. Bây giờ tối đa hơn một nửa mà thôi, còn kém một nửa.

Tức là nói muốn tu thành hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành thì vẫn phải không ngừng thu gom kết tinh phòng ngự.

Vậy là chỉ có nước thu gom ngoại tầng kết tinh phòng ngự.

Ngoại tầng kết tinh phòng ngự bắt đầu vỡ ra! Khe hở to lớn xuất hiện trên bề mặt! Yêu thú bên ngoài đều dáng vẻ hưng phấn phát cuồng, chúng nó cũng muốn kết tinh phòng ngự.

Két!

Rốt cuộc khe hở to lớn tăng to lớn, ngoại tầng kết tinh phòng ngự bắt đầu vỡ nát, có kết tinh phòng ngự thành mảnh vụn. Nhiều yêu thú cùng nhào lên, một mảnh hỗn loạn, những yêu thú này vô cùng cường đại. Yếu có hai, ba ngàn trượng, mạnh có năm, sáu ngàn trượng, thậm chí là yêu thú to lớn cỡ bảy ngàn trượng đúng là kinh thiên động địa.

Những yêu thú này đầu to vô cùng, mỗi lần hành động toát ra sóng gió to lớn như từng đợt gió.

Đối mặt yêu thú cường đại như vậy, đa số đệ tử trung tâm đều ngoan ngoãn ở trong thụ động, bây giờ ra ngoài đúng là liều mạng.

Đương nhiên có số ít vài người ra ngoài.

Chính là bốn người Kiếm Ngục, Kiếm Hùng, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma. Bốn người đều là hỗn động cảnh lục tầng, thực lực gần với hỗn động cảnh thập tầng, coi như là đối mặt yêu thú to lớn năm, sáu ngàn trượng cũng sẽ không bại. Một khi yếu thế thì rút vào kiếm đạo thụ động là được, dù sao trong thụ động có thể an toàn tuyệt đối.

Nhưng vẻn vẹn chỉ bốn người này có thực lực xông vào bầy yêu thú, cướp thịt từ miệng cọp, cướp đi kết tinh phòng ngự!

Khoan đã!

Không chỉ là Kiếm Ngục, Kiếm Hùng, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma mà còn có một bóng xanh xông vào bầy yêu thú cướp đoạt kết tinh phòng ngự!

Lục Nguyên!

Không sai, chính là Lục Nguyên.

Không phải chứ, lúc này mà Lục Nguyên dám xông vào bầy yêu thú. Lúc này ở trong bầy yêu thú là cực kỳ nguy hiểm!

Chỉ thấy Lục Nguyên ở trong bầy yêu thú bay lên xuống thấp dao động không định, lấy tốc độ cao tuyệt đối tung hoành, cướp rất nhiều kết tinh phòng ngự. So với bốn người Kiếm Ngục, Kiếm Hùng, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma không kém chuts nào.

Đến đây thì danh tiếng Lục Nguyên hoàn toàn nổi bật.

Trước kia Lục Nguyên cho kiếm tu tinh thần ấn tượng là cao thủ nhất lưu, có tiềm lực khá lớn, đến đây thì mọi người coi như hiểu hắn không chỉ là cao thủ nhất lục, ở kiếm tu tinh thần hắn có thể xưng là đỉnh cấp.

Lục Nguyên ở trong bầy yêu thú tung bay không định, kiếm trong tya di chuyển nhanh.

Đến đây thì ánh sáng xanh dưới chân đã dài rôngj đến ba trăm hai mươi trượng, thu hoạch rất nhiều kết tinh phòng ngự.

Lúc này đám Thái Sử Bi, Tống Địa đều muốn khóc. Lục Nguyên ngày càng mạnh, chắc chắn tương lai môn hạ Thái Sử chí tôn sẽ trỗi dậy. Môn hạ Thái Sử chí tôn nhẫn nhịn lâu như vậy, nuốt hận lâu đến thế, bây giờ rốt cuộc vùng lên, bây giờ chỉ thiếu sư tôn Thái Sử Không phá tiên xích. Dường như tiên xích sắp bị sư phụ luyện hóa rồi.

Bây giờ dám ở ngoài kiếm đạo thụ liều mạng tổng cộng chỉ có năm người.

Là Kiếm Ngục, Kiếm Hùng, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma và Lục Nguyên.

Năm người này thi triển tuyệt kỹ.

Nhưng lần này hấp dẫn ánh mắt nhiều nhất không phải Kiếm Ngục, Kiếm Hùng, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, bốn cường giả nổi danh từ lâu mà chính là Lục Nguyên.

Bởi vì Lục Nguyên là người mới, mọi người muốn xem tuyệt kỹ của người mới.

Hai là tốc độ kiếm của Lục Nguyên, giờ kiếm kỹ siêu tốc, thật là quá đặc sắc.

Lục Nguyên xông vào một đám yêu thú Phi Thiên Biên Bức. Loại yêu thú Phi Thiên Biên Bức là thứ kiếm tu bình thường ghét nhất, bản thân không tính quá mạnh, đã số là hỗn động cảnh tứ tầng, ngũ tầng, ngẫu nhiên có lục tầng, nhưng tốc độ của Phi Thiên Biên Bức cực nhanh, còn có năng lực quái lạ không sợ pháp bảo gì, kháng tính về pháp thuật cũng rất cao.

Đâu chỉ là kiếm tu ghét chúng, tu sĩ khác đa số đều ghét loại Phi Thiên Biên Bức này.

Nhưng bây giờ Lục Nguyên độc thân một mình lao vào bây Phi Thiên Biên Bức.

Luôn tốc độ di chuyển nhanh kiếm siêu tốc cắt ra, đem kết tinh phòng ngự trong khối khu vực của bầy Phi Thiên Biên Bức khống chế đâm trúng thu vào đỉnh đầu khánh vân hết. Bầy Phi Thiên Biên Bức sao chịu để người ngồi trên đầu, tìm Lục Nguyên gây chuyện, tập thể bay siêu nhanh hướng tới hắn.

Nhưng chúng nó nhanh, Lục Nguyên càng nhanh.

Trong tốc độ di chuyển nhanh không ngừng xuyên toa xuất kiếm.

Đây đúng là chơi đùa Phi Thiên Biên Bức nổi tiếng tốc độ trong lòng bàn tay.

Người tầng chín kiếm đạo thụ nhìn thấy Lục Nguyên xuyên qua xuất kiếm, họ dùng phóng mạn thuật quan sát, xem xong không nói nên lời, thật là kinh điển như sách dạy học!

Thái Sử Bi nói:

- Sau này nếu Kiếm Môn dùng sách dạy xuất kiếm siêu tốc thì trận chiến này Lục sư đệ biểu hiện ra kiếm thuật chính là bài dạy mẫu dùng kiếm siêu tốc.

Đám Kiếm Tú, Đoan Mộc Như Hổ đương nhiên là hận Lục Nguyên thấu xương, nhưng không thừa nhận không được, Lục Nguyên siêu tốc ngự kiếm pháp thật là quá đẹp,tuyệt đối có thể được chọn là sách dạy mẫu cho Kiếm Môn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, ngoại tầng kết tinh phòng ngự ngày càng ít.

Ngoại tầng kết tinh phòng ngự mà ít mà không hỗnl oạn nữa.

Cơ bản là Kiếm Ngục, Kiếm Hùng, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Lục Nguyên, năm người thừa nước đục thả câu. Hỗn loạn thế cục không loạn nữa là họ muốn hôi của cũng không cơ hội nên tự động rút về thụ động.

Lúc này bên cạnh kiếm đạo thụ thế cục rõ ràng hơn.

Bên trên nhất là một con Cửu Đầu Ác Điểu vô cùng khổng lồ. Trung thượng bộ đều bị Cửu Đầu Ác Điểu chiếm cứ, không ai dám xằng bậy. Thực lực của con Cửu Đầu Ác Điểu này tuyệt đối tới cấp chí tôn, độc chiếm hết kết tinh phòng ngự trung thượng bộ.

Phương đông đứng Đại Địa Bá Long bảy ngày trượng. Đại Địa Bá Long chiếm cứ kết tinh phòng ngự phương đông.

Tây phương có một con bạch hổ dài bảy trượng, có mười tám cái đuôi lạnh lùng đứng. Kết tinh phòng ngự phương tây bị nó bao hết.

Phương bắc có Vạn Túc ngô Vương vạn đảo thù sắc hơn bảy ngàn trượng, phương bắc có nhiều thêm kết tinh phòng ngự đều bị nó chiếm giữ.

454. Chương 869-870: Luyện Thanh Sắc Quang Mang

Phương nam là một Ngũ Thải Lục Sắc Thực Nhân Hoa hơn bốn ngàn trượng.

Năm yêu thú bá chủ cát cứ một phương, điên cuồng cướp đoạt kết tinh phòng ngự còn lại.

Năm yêu thú bá chủ trừ phương nam thực nhân hoa ra mấy cái khác có bản lĩnh hỗn động cảnh bát tầng. Những yêu thú khác đều bị chúng nó đuổi đi, thế cục ổn định xuống, dù là tài năng như Kiếm Ngục nếu muốn làm liều sẽ bị nó một cú tát bay.

Phương nam thực nhân hoa, đừng nhìn nó chỉ có thực lực khoảng hỗn động cảnh lục tầng, nhưng xung quanh nó đầy kịch động, loại kịch độc này kém hơn căn nuốt khói độc trên kiếm tu tinh thần nhưng Cửu Đầu Ác Điểu, Đại Địa Bá Long, bạch hồ mười tám tuổi, Vạn Túc Ngô Vương hỗn động cảnh bát tầng cũng không dám trêu vào thực nhân hoa này.

Năm yêu thú bá chủ, điên cuồng càn quét kết tinh phòng ngự.

Năm yêu thú bá chủ dù là thứ nào đều cường đại không gì sánh được, hình thể to lớn nên phạm vi bao phủ cũng nhiều hơn.

Đến lúc này, theo quy tắc hàng năm thì chờ năm yêu thú bá chủ chia cắt xong kết tinh phòng ngự.

Lục Nguyên ngồi trong thụ động tầng thứ hai kiếm đạo thụ, kiểm kê kết tinh phòng ngự của mình, rồi lại so kích cỡ cát ly thiên địa hình thành không gian, phát hiện vẫn là thiếu một ít kết tinh phòng ngự. Hết cách, căn cơ của hắn quá sâu, đổi lại mỗi lần tăng một tầng là cần các loại tài nguyên càng nhiều.

Vẫn cần kết tinh phòng ngự thì, đúng rồi, phương nam Ngũ Thải Lục Sắc Thực Nhân Hoa!

Thực nhân hoa là pháp lực hỗn động cảnh lục tầng, lợi hại chính là kịch độc, nhưng hắn đâu có sợ kịch độc. Chớp mắt Lục Nguyên xông vào phương vào, vọt vào tầng khói độc, đỉnh đầu nổi lên thanh thánh kiếm đạo. Thanh thánh kiếm đạo là bản thăng cấp của thanh đế kiếm đạo, ngay cả cắn nuốt khói độc cũng bị chắn chứ đừng nói kịch động thực nhân hoa bình thường.

Hắn tiến vào khu vực thực nhân hoa khống chế, thực nhân hoa thấy vậy lập tức điên cuồng phóng khói độc, cùng lúc đó vài cái vòi quất tới.

Lục Nguyên không thèm để ý khói độc, chỉ tránh né vòi, đoạt kết tinh phòng ngự. Năng lực thực chiến của thực nhân hoa không mạnh lắm, Lục Nguyên một bên trốn một bên xuất kiếm mà nó chẳng làm gì được hắn.

Thực nhân hoa tức điên, nó chưa từng nghĩ có nhân loại dám chọc vào mình, xâm nhập vào khói độc của mình. Nhưng đấu với Lục Nguyên một trận, nó phát hiện đúng là trong phút chốc không làm gì được nhân loại này, hơn nữa hắn không sợ khói độc của nó.

Trong lòng Lục Nguyên mừng rơn, không ngừng kiếm đâm kết tinh phòng ngự, một khối lại một khối rơi vào đỉnh đầu khánh vân.

Khu vực phương nam thực nhân hoa khống chế ngày càng ít đi kết tinh phòng ngự. Rốt cuộc, kết tinh phòng ngự phương nam hoàn toàn bị Lục Nguyên và thực nhân hoa quét sạch không còn chút gì.

Lúc này dưới chân Lục Nguyên đạp ánh sáng xanh dài cỡ bốn trăm hai mươi trượng.

Đương nhiên hiện tại kết tinh phòng ngự ở mấy vùng khác cũng bị quét hết.

Tức là nói lần cướp đoạt kết tinh phòng ngự này dù là ngoại tầng kết tinh phòng ngự, hay nội tầng kết tinh phòng ngự đều đã bị cướp sạch sẽ.

Lục Nguyên tăng tốc quay trở lại kiếm đạo thụ.

Trong kiếm đạo thụ đang bàn tán xôn xao.

- Lần này sẽ là ai cướp được nhiều kết tinh phòng ngự nhất?

- Còn cần nghĩ ư? Tất nhiên là Kiếm Ngục rồi. Kiếm Ngục mạnh nhất trong Kiếm Đạo Bát Cực, người thứ nhất chỉ dưới Kiếm Chi Tử trong các đệ tử.

- Thật là bây giờ tranh đấu là kết tinh phòng ngự của Kiếm Hùng, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Lục Nguyên. Dường như kết tinh phòng ngự của bốn người ngang nhau, Kiếm Ngục thì khỏi cần nghĩ. Không biết ai là thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm nhỉ?

- Ta thấy Kiếm Ma là thứ hai.

- Hừ, ta thấy Kiếm Tuệ thứ hai mới đúng. Kiếm Tuệ trí tuệ vô song, đấu với hắn hả, mấy người khác nằm mơ cũng đừng mộng đi.

- Nói không chừng Lục Nguyên hạng hai thì sao?

- Sao có thể? Dù Lục Nguyên lợi hại nhưng pháp lực hơi thấp, mới là hỗn động cảnh tam tầng thôi, hơi non chút. Sau này hắn vượt qua Kiếm Ma, Kiếm Tuệ là tất nhiên nhưng bây giờ thì còn non tay.

Cơ bản cho đến bây giờ Kiếm Ngục có ánh sáng xanh dài rộng bốn trăm trượng. Kiếm Tuệ dường như có độ dài rộng ba trăm ba mươi trượng. Kiếm Ma là ba trăm ba mươi trượng. Kiếm Hùng kém chút, Lục Nguyên càng kém hơn. Đang lúc tất cả bàn tán thì một luồng sáng xanh dâng lên cao, trên vô tận ánh sáng xanh đứng một thanh y thanh niên.

Lục Nguyên!

Ánh sáng xanh, bốn trăm hai mươi trượng!

- Lục Nguyên đạp ánh sáng xanh chẳng ngờ đến bốn trăm hai mươi trượng!

- Ánh sáng xanh của hắn so với Kiếm Ngục đạp còn hơn hai mươi trượng.

- Trời ạ! Sao hắn có thể được nhiều kết tinh phòng ngự hơn vậy, không lẽ mới rồi lúc năm yêu thú bá chủ càn quét hắn còn dám lao qua cướp kết tinh phòng ngự?

- Mạnh quá, lần này Lục Nguyên đánh vỡ kỷ lục của Kiếm Ngục rồi. Nhiều năm qua luôn là Kiếm Ngục cướp được kết tinh phòng ngự nhiều nhất, lịch sử rốt cuộc bị Lục Nguyên phá vài lần.

- Lục Nguyên này có thể trấn áp cả Kiếm Ngục!

Có thể không khiến người kinh ngạc sao? Kiếm Ngục luôn là vô địch, kết quả lần này bị Lục Nguyên thắng về mặt tốc độ, mặt thu hoạch kết tinh phòng ngự cũng bị hắn đè đầu.

Đây là việc khiến người kinh sợ cỡ nào!

Trong tiếng bàn tán của đám người, Lục Nguyên đáp xuống tầng thứ hai, đi vào thụ động, ngồi xếp bằng, bắt đầu luyện hóa kết tinh phòng ngự.

Những kết tinh phòng ngự mang theo thuộc tính mãnh liệt của kiếm đạo thụ, cho nên dù bỏ vào trong đỉnh đầu khánh vân vẫn có vô tận ánh sáng xanh rơi xuống, chỉ có luyện hóa xong thì ánh sáng xanh dưới chân mới biến mất, sau đó kết tinh phòng ngự mới bị mình hoàn toàn chiếm hữu.

Khi luyện ánh sáng xanh, từng chút một bị thu nhỏ, chỉ cần hoàn thành luyện ánh sáng xanh là có thể lấy trùng kích hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành. Dù sao lần này điên cuồng cướp đoạt kết tinh phòng ngự, số lượng đủ cho mình xông tiểu cảnh giới lần này.

Yêu thú bên ngoài dần rời đi, kết tinh phòng ngự đã bị cướp sạch, có ở lại đây cũng không ích gì.

Đương nhiên vẫn có một số yêu thú quanh quẩn tại đây, dù gì bây giờ kiếm đạo thụ không có kết tinh phòng ngự, một số yêu thú muốn nhân dịp này bắt vài người để ăn.

Lần thứ hai kết tinh phòng ngự dựng lên là một tháng sau.

Tương đương nói kiếm đạo thụ sẽ qua một tháng không có kết tinh phòng ngự, đoạn ngày này nguy hiểm hơn bình thường nhiều, nhưng ở trong kiếm đạo thụ thì không có việc gì.

Luyện ánh sáng xanh là công việc đơn điệu mà tốn thời gian.

Lục Nguyên đang luyện ánh sáng xanh, ngẫu nhiên nhìn phong cảnh ngoài thụ động, thỉnh thoảng thấy yêu thú to lớn vô cùng bay qua bên cạnh.

Ánh sáng xanh ngày càng nhỏ, bốn trăm trượng, ba trăm năm mươi trượng, ba trăm trượng.

Hai trăm năm mươi trượng, hai trăm trượng.

Một trăm trượng.

Lúc này ánh sáng xanh chỉ còn cuối cùng năm mươi trượng, ngưng luyện xong năm mươi trượng xong là luyện hóa hết kết tinh phòng ngự, có thể trùng kích hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành rồi.

Trong lòng Lục Nguyên tràn đầy mong chờ.

Lục Nguyên yên tĩnh ngồi xếp bằng, cướp đoạt kết tinh phòng ngự bị ngưng luyện chỉ còn năm mươi trượng.

Ngưng luyện như vậy hơi mệt chút, Lục Nguyên cầm hồ lô rượu uống một hớp.

Xuyên qua cửa sổ thụ động nhìn hướng ra bên ngoài.

Bên ngoài có đủ loại yêu thú bay, nhưng bay không có bao lâu, dường như hôm nay là ngày kết tinh phòng ngự mọc ra, trong vòng một ngày kết tinh phòng ngự sẽ lớn lên, một ngày sau sẽ không có yêu thú tiến vào phạm vi của kết tinh phòng ngự kiếm đạo thụ được nữa.

Mọi người muốn lấy kết tinh phòng ngự, được thôi, lại chờ năm mươi năm.

Năm mươi năm sau, lại một vòng luân hồi.

Lúc này quanh kiếm đạo thụ có một vòng, kết tinh phòng ngự bắt đầu lớn lên, cùng lúc đó ánh mắt trời chiếu rọi, kết tinh phòng ngự lóe ánh sáng xinh đẹp cho đại thụ vạn trượng này khoác một tấm áo cực kỳ xinh đẹp.

Lục Nguyên uống hớp rượu rồi bắt đầu ngồi xếp bằng tu hành.

Không tu hành được bao lâu thì hắn bỗng phát hiện hoàn cảnh xung quanh thay đổi. Lục Nguyên cảm thấy trước mắt tối đen.

Đây là tình huống gì?

Lục Nguyên hoàn toàn không kịp phản ứng lại.

Lúc này người trên kiếm đạo thụ khác đều kinh hãi vô cùng.

Mới bay vào một con chim kỳ lạ, chim khoảng ba ngàn trượng nên mới bắt đầu họ mấy để ý con chim. Con chim cỡ ba nghìn trượng ở nơi khác ít ỏi chứ trên kiếm tu tinh thần không hiếm gặp. Con chim đậu trên kiếm đạo thụ mọi người vẫn không mấy quan tâm, dù gì không có yêu thú nào có thể tấn công vào kiếm đạo thụ, kiếm đạo thụ là tuyệt đối an toàn.

Kết quả không đợi mọi ngườip hản ứng lại thì thấy con chim dùng mỏ đâm vào kiếm đạo thụ.

Vậy mà kiếm đạo thụ bị đâm xuyên qua!

Vậy mà kiếm đạo thụ bị đâm xuyên qua!

Đừng trách bọn họ kinh hoàng, vì chuyện này thật quá khiến người khó tin, dường như từ khi kiếm đạo thụ có lịch sử đến nay chưa từng xảy ra việc kiếm đạo thụ bị đâm xuyên.

Tiếp theo mọi người làm ra phản ứng gì thì con chim bay ra ngoài về phía xa xôi.

Tầng thứ hai kiếm đạo thụ vốn không có chút lỗ hổng nay xuất hiện một lỗ, không tính quá to.

Mọi người kiểm kê nhân số, phát hiện không thấy Lục Nguyên, rất có thể là bị quái điểu bắt mất rồi. Chuyện này quá khủng khiếp, lập tức có tin tức truyền hướng kiếm môn tinh thần.

Mới nãy xảy ra chuyện gì?

Lục Nguyên nằm trong cuộc nên không biết chuyện gì cả, chỉ thấy bốn phái tối đen, mà không gian tối đen hình như di động, hắn kinh sợ thắc mắc.

Rồi giờ thì xung quanh tỏa ánh sáng rực rỡ.

Lục Nguyên phát hiện mình đang ở trong không gian khá lớn.

Trong không gian trừ hắn ra còn có vài người.

Trong đó đứng thẳng là Kiếm Tuệ phẩy quạt khổng minh. Bên kia đứng Kiếm Ma, còn có hai người khác, vóc dáng giống nhau chín phần, đều là cao to vạm vỡ, khuôn mặt cực kỳ binh thường, trán của hai người xăm hình con rồng nhỏ, ký hiệu rất bắt mắt, hai người này là ai nhỉ?

Đúng rồi, là hai huynh đệ Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long. Hai huynh đệ này cũng là trưởng lão nổi danh, nghe nói là hỗn động cảnh lục tầng, dù chưa trùng kích đến hỗn động cảnh thất tầng nhưng cũng là nổi tiếng đã lâu. Nếu hai người thành công trùng kích thì Kiếm Môn sẽ lập tức có thêm hai chí tôn.

Bốn người hỗn động cảnh lục tầng!

Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long.

Lục Nguyên ấn chuôi kiếm, biểu tình không thay đổi nói:

- Xem ra ta đã trúng kế của ngươi.

Kiếm Tuệ gật đầu nói:

- Không sai, ngươi đã trúng kế.

- Thôi được, bây giờ ngươi sắp chết rồi thì để ngươi làm quỷ hiểu rõ đi. Từ lúc ban đầu biết ngươi thì ta liền biết phải giết chết ngươi. Nhưng Kiếm Chủ còn ở, môn quy ở đó, muốn giết ngươi không dễ. Vậy nên từ đầu sự kiện cướp đoạt kết tinh phòng ngự là cơ hội để giết ngươi.

- Đương nhiên, lần cướp đoạt kết tinh phòng ngự ngươi quá cẩn thận làm ta không ra tay được, vậy nên chấp hành cách thứ hai.

Kiếm Tuệ chắp tay sau lưng, có sự đắc ý vì kế hoạch thành công:

- Thật ra ta đã sớm chuẩn bị rồi. Kiếm đạo thụ được gọi là không yêu thú nào công phá được, nhưng trên đời làm gì có vật nào hoàn mỹ vô khuyết không thể công phá? Ta lật mòn điển địch, phát hiện thì ra có một dị thú có thể công phá kiếm đạo thụ, chính là Thiên Trác Thần Điểu. Loài chim Thiên Trác Thần Điểu trời sinh khắc chế cây cối, có thể đem kiếm đạo thụ đâm ra một cái lỗ. Dĩ nhiên Thiên Trác Thần Điểu bình thường đâm không thủng kiếm đạo thụ được, chỉ có lúc kiếm đạo thụ mới sinh ra kết tinh phòng ngự thì có khả năng thôi. Ta dùng loại Thiên Trác Thần Điểu này nuốt người vào bụng, bây giờ ngươi ở trong bụng Thiên Trác Thần Điểu.

- Dĩ nhiên dù Thiên Trác Thần Điểu còn sống nhưng sớm bị ta cải tạo nhiều lần, không gian bên trong vô cùng cứng rắn, không phải ngươi ta có thể công phá. Dù tốc độ trốn tránh của ngươi nhanh tới đâu sẽ không có chút tác dụng.

Kiếm Tuệ mỉm cười nói:

- Ta có hết tất cả tư liệu của ngươi. Ngươi có thể vượt hai tầng tiểu cảnh giới khiêu chiến người, bây giờ ngươi là hỗn động cảnh tam tầng, tối đa thắng được hỗn động cảnh ngũ tầng, nơi này có bốn cao thủ hỗn động cảnh lục tầng, có thể diệt tuyệt ngươi.

- Ngươi không thể thăng lên hỗn động cảnh tứ tầng được, vì không có thất phương thạch. Ta nắm rất rõ tư liệu cảu ngươi, ngươi không hề có thất phương thạch. Cùng lúc đó, ngươi chưa luyện hóa xong ánh sáng xanh năm mươi trượng, lần này ngươi chắc chắn sẽ chết.

- Kế sách này là khiến ngươi bị yêu thú trên kiếm tu tinh thần giết chết.

- Kế này không có mảy may sai sót, bên Kiếm Chủ không thể nói gì được.

Lục Nguyên coi như hiểu đây là sao.

Kiếm Tuệ thiết kế nói đơn giản thì giản đơn, nói phức tạp thì rắc rối thật.

Dù sao mặc kệ thiết kế thế nào, bây giờ Lục Nguyên đã ở trong bụng Thiên Trác Thần Điểu, khó thể chạy đi. Cùng lúc đó, trong bụng Thiên Trác Thần Điểu còn chuẩn bị bốn cao thủ hỗn động cảnh lục tầng, chỉ cần một người thoi đủ giết chết Lục Nguyên chứ đừng nói bốn cao thủ cùng ra tay.

Kiếm Tuệ phe phẩy quạt lông hiện rõ phong lưu.

Gã nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, ngươi có sức mạnh lớn hơn nữa thì có tác dụng gì? Đối mặt kế sách của ta ngươi chỉ có nước thua thôi. Ta là Kiếm Tuệ, kiếm đạo trí tuệ, mà ngươi, chỉ có nước bị ta bóp chết.

Từ đầu Kiếm Tuệ đã muốn giết chết Lục Nguyên.

Bởi vì Lục Nguyên mà tại Hoa Sơn gã mất chữ tuệ quan trọng nhất, gã sớm muốn đem mối thù này trả lên người hắn.

Không giết chết Lục Nguyên tuyệt đối không bỏ qua.

Dù bề ngoài gã thong dong nhưng trong lòng sát tâm trỗi lên.

- Khục khục khục khục khục.

Kiếm Ma cười quái dị, nhìn Lục Nguyên, tràn ngập sát khí, nói:

- Lục Nguyên, vốn ngươi và ta không có cừu, không có hận, nhưng cố tình ngươi dùng tiên kiếm thuộc tính chính khí. Chết tiệt, hôm nay ta phải giết chết ngươi, không chỉ vậy, còn đem thân hình ngươi luyện thành ma tướng của ta, tù cấm linh hồn ngươi thành ma hồn của ta.

Kiếm Tuệ lạnh nhạt nói:

- Đầu của hắn thuộc về ta, ta nói rồi, ta muốn ăn dịch não của hắn.

Hiên Viên Ti Long mỉm cười nói:

- Giết hắn, hy vọng cuối cùng của hệ Thái Sử cũng xong.

Hiên Viên Cốt Long cười khằng khặc nói:

- Diệt sát hệ Thái Sử, hơn nữa hậu bối bình thường mà dám làm càn như vậy.

Hai người này không có thù hạn gì nhiều với Lục Nguyên, chẳng qua một là vì phải diệt hệ Thái Sử, hai là gần đây danh tiếng của hắn quá lớn, chúng muốn giết hắn.

Bốn cao thủ hỗn động cảnh lục tầng đều cười quái dị nhìn Lục Nguyên.

Giết chết Lục Nguyên!

455. Chương 871-872: Nhị Kiếm Ra Tay

Nghĩ đến có thể giết Lục Nguyên là mắt bốn người tỏa sáng.

- Vậy sao?

Lục Nguyên cười khẽ.

- Vậy hẹn tạm biệt.

Vèo một tiếng, Lục Nguyên mới đứng trước mặt bốn người đột nhiên biến mất, khiến đám Kiếm Tuệ giật nảy mình.

Nhưng Kiếm Tuệ là người kiếm đạo trí tuệ, lập tức phản ứng lại, nói:

- Hắn không khả năng thoát được, chắc chắn là còn ở trong Thiên Trác Thần Điểu, không thể nào ra bên ngoài. Có lẽ là bản lĩnh quái lạ gì, nhưng chúng ta có thể đi tìm hắn, một khi tìm ra là giờ chết của hắn.

Kiếm Tuệ không chút hoảng hốt nói:

- Bên trong Thiên Trác Thần Điểu chia làm đầu chim, thân chim, đuôi chim, cánh chim, bốn phần có thể đi. Ta ở đầu chim, Hiên Viên Ti Long sư thúc, ngươi đi thân chim. Hiên Viên Cốt Long sư thúc ngươi đi cánh chim. Kiếm Ma, ngươi phụ trách đuôi chim. Nhất định phải tìm ra Lục Nguyên rồi giết hắn.

- Hắn trốn không thoát lòng bàn tay của chúng ta.

Kiếm Tuệ tràn đầy tự tin!

Lúc này Lục Nguyên đã núp xong ồi.

Mới nãy Lục Nguyên phát độn không là gì khác mà dùng tàng kiếm ý! Trước khi tiến vào kiếm tu tinh thần hắn học được kiếm ý này, nếu không nhờ có tàng kiếm ý thì hắn không khả năng nhẹ nhàng ở trong cắn nuốt khói độc tránh đi những loài yêu thú vô cùng cường đại. Tình huống vừa rồi hắn dùng tàng kiếm ý lóe người bỏ chạy.

Dùng tàng kiếm ý, Lục Nguyên đã núp đến nơi rất xa.

Lục Nguyên có thẻ bên trong Thiên Trác Thần Điểu, phát hiện nó đúng là vô cùng cứng rắn, không biết do linh vật nào chế thành, kiếm đánh vào không gây lỗ hổng nào. Xem ra Kiếm Tuệ không nói xuông, hắn trốn không ra Thiên Trác Thần Điểu.

Nhưng trốn không ra thì không trốn vậy.

Chẳng có chuyện gì to tát cả.

Tình báo của Kiếm Tuệ là mình không có thất phương thạch, không trùng kích nổi hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành.

Nhưng thật xin lỗi, tình báo của Kiếm Tuệ không lầm, tuy nhiên mình luyện thành bảy kiếm ý đông nam tây bắc thượng trung hạ, luyện thành bảy kiếm ý này rồi không cần thất phương thạch, có đủ kết tinh phòng ngự là sẽ trùng kích lên hỗn động cảnh tứ tầng được.

Gia không trốn, ở trong Thiên Trác Thần Điểu thăng lên hỗn động cảnh tứ tầng rồi giải quyét ngươi.

Kiếm Tuệ! Kiếm Ma!

Hai ngươi rửa cổ chờ đi.

Trúng kế thì sao? Lục Nguyên ta mưu kế luôn không có gì xuất sắc nhưng kiếm thì tuyệt diệu, đủ chặt cái đầu chó của Kiếm Tuệ.

Kiếm tu tinh thần, con chim xám to lớn ba ngàn trượng bay hướng này, mang theo khí lưu mãnh liệt.

Con chim xám to lớn ba ngàn trượng ở nơi khác là quý giá nhưng tại kiếm tu tinh thần thì không chút gì lạ cả. Nhưng không ai biết bên trong Thiên Trác Thần Điểu đang tiến hành trận tranh đấu, còn rất kịch liệt.

Thiên Trác Thần Điểu, tổng cộng có bốn bộ phận.

Kiếm Ma phụ trách bộ phận là đuôi chim.

Đuôi chim của Thiên Trác Thần Điểu giống như đuôi chim bình thường, chẳng qua phóng to rất nhiều, dài gần ngàn trượng, rộng gần ngàn trượng.

Phạm vi khá rộng.

Cấu tạo bên trong rất phiền phức.

Dù sao đây là bên trong con chim chứ không phải khoảng không.

Dưới tình huống bình thường, Kiếm Ma quét thần thức thì phạm vi dài rộng gần ngàn trượng bình thường này một hơi là quét hết, nhưng cố tình Lục Nguyên trốn quá sâu, gã lấy thần thức dò tìm không ra, vậy nên không còn cách nào khác, Kiếm Ma chỉ đành tự mình ra trận.

Kiếm Ma độn phi như luyện, tốc độ cực nhanh, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lục Nguyên đâu.

Không lẽ khu vực mình truy tìm không có hắn? Liên lạc với Kiếm Tuệ, phát hiện bên họ dường như cũng không tìm được gì, Lục Nguyên giấu thật là sâu. Kiếm Ma muốn giết Lục Nguyên ngày càng rực cháy, trên đỉnh đầu gã nổi lên ma nhãn, đây là Thiên Đô Ma Nhãn của gã, không có gì không tìm được.

Từng con ma nhãn đánh về mỗi phần đuôi chim, chỉ cần có ma nhãn thì bất cứ thứ gì không che giấu được, Kiếm Ma tin tưởng dựa vào Thiên Đô Ma Nhãn, chắc chắn tìm ra được Lục Nguyên, chỉ cần hắn có trong khu vực gã muốn tìm.

Đương nhiên dùng Thiên Đô Ma Nhãn cũng tốn nhiều thời gian.

Cơ bản một ma nhãn có thể khiến bất cứ sự vật, ảo thuật gì trong phạm vi rộng dài mười trượng bị phá vỡ hết, chắc chắn sẽ tìm.

Trong toàn khu vực đuôi chim Thiên Trác Thần Điểu muốn tìm hết khu vực phải sắp xếp một trăm Thiên Đô Ma Nhãn mới được.

Mỗi sắp xếp một Thiên Đô Ma Nhãn là cần mười giây.

Cho nên muốn xếp Thiên Đô Ma Nhãn toàn khu vực thì cần một ngàn giây.

Kiếm Ma hung tợn nói:

- Lục Nguyên, chỉ cần ngươi ở đuôi chim, một ngàn giây thì ta chắc chắn sẽ tìm được ngươi!

Lục Nguyên đúng là đang ở đuôi chim dùng tàng kiếm ý, trong phút chốc Kiếm Ma tìm không thấy hắn. Nhưng Lục Nguyên bản năng phát hiện tàng kiếm ý của mình sẽ bị Thiên Đô Ma Nhãn phá, nghe giọng của Kiếm Ma thì hắn chỉ có thời gian một ngàn giây, bây giờ phải hoàn toàn luyện hóa ánh sáng xanh năm mươi trượng dưới bàn chân thì mới có thể trùng kích hỗn động cảnh tứ tầng.

Nhưng theo trình tự bình thường muốn trong một ngàn giây tế luyện xong ánh sáng xanh năm mươi trượng là không khả năng.

Nhưng hết cách, phải bắt đầu tế luyện thôi.

Thời gian đã qua năm mươi giây, ánh sáng xanh còn có bốn mươi chín trượng, dựa theo tốc độ này cho dù qua một ngàn giây thì ánh sáng xanh còn có ba mươi trượng.

Có cách gì để tăng tốc không?

Phải rồi, còn nhớ lúc trước mình ở trong góc bản điển tịch, lúc mắt buồn ngủ sụp mí từng trông thấy loại 'Nhiên Thiêu Linh Thạch Pháp', công pháp này lấy thiêu đốt nhiều linh thạch khiến luyện hóa càng nhanh. Lục Nguyên lập tức không khách sáo, bây giờ hắn có tổng cộng hơn ba mươi vạn thượng phẩm linh thạch.

Cắn răng, đốt cháy mười vạn thượng phẩm linh thạch.

Không sai, một hơi đốt mười vạn thượng phẩm linh thạch đúng là rất đau đớn, đó là số tài nguyên khá lớn.

Nhưng lúc liên quan sống còn thế này không rảnh nghĩ nhiều.

Đốt linh thạch xong tốc độ ánh sáng xanh ngưng luyện chợt tăng không ít.

Lúc năm trăm giây thì ánh sáng xanh còn lại khoảng hai mươi trượng.

Kiếm Ma ở trong đuôi chim bày ra một ngàn Thiên Đô Ma Nhãn, lập tức thấy bóng dáng Lục Nguyên. Người áo xanh ngồi xếp bằng ở sâu trong đuôi chim. Rốt cuộc phát hiện ra hắn rồi, Kiếm Ma cười to, gã cảm giác rõ ràng khí thế của hắn không biến đổi gì, vẫn là ở cường độ gã dễ dàng đánh bại.

Kiếm Ma cười khùng khục nói:

- Lục Nguyên, rốt cuộc ngươi bị ta tìm thấy.

- Hôm nay ta muốn ngươi chết!

Kiếm Ma không vội thông báo cho người khác.

Bởi vì ma niệm của Nhận Lợi Thiên Ma Tôn. Năm đó Lục Nguyên luyện tiên kiếm thì ma niệm xâm nhập vào Lục Nguyên, kết quả thất bại, ngược lại bám vào người Kiếm Ma, khiến Kiếm Ma tiếp xúc với ma chi văn minh trong truyền thuyết. Ma chi văn minh muốn linh hồn của Lục Nguyên, cho nên Kiếm Ma không báo với Kiếm Tuệ, cũng có nguyên nhân vì gã cho rằng một mình đủ giết Lục Nguyên.

Kiếm Ma dùng Ma Niệm tiên kiếm của gã, một kích ngưng tụ không biết bao nhiêu ma niệm chém hướng Lục Nguyên.

Chính lúc này, Lục Nguyên mở mắt ra, mỉm cười nói:

- Ngươi tới chậm.

Đối mặt Ma Niệm tiên kiếm vung trước mắt, Lục Nguyên không thèm để ý, khoanh chân trùng kích hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành. Hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành là cần ngưng luyện không gian, một không gian kỳ lạ khác với trung ương thiên triều. Khi ngưng luyện không gian này thì sẽ xịch ra không gian loạn lưu dao động, Ma Niệm tiên kiếm cái gì xem thì như chém hướng Lục Nguyên thật ra là chém trong không gian loạn lưu, không hề trúng hắn.

Hỗn động cảnh tam tầng xung kích hỗn động cảnh tứ tầng, không gian thác loạn, không gian loạn lưu sinh ra.

Dưới tình huống này có hai cách công kích người xông cảnh giới đó, một là công lực quá cao mình không hề sợ không gian thác loạn, hai là hiểu về không gian thiết tắc.

Đáng tiếc Kiếm Ma không hiểu không gian thiết tắc, thực lực là hỗn động cảnh lục tầng nhưng không cách nào chống lại những không gian loạn lưu.

Ma Niệm tiên kiếm công kích, biến mất trong không gian loạn lưu.

Lúc này Kiếm Ma chỉ đành trơ mắt nìn Lục Nguyên trùng kích hỗn động cảnh tứ tầng, trong lòng phát điên gào rằng, không đúng, trong tư liệu của Kiếm Tuệ Lục Nguyên không có cơ hội được đến thất phương thạch, sao có thể trùng kích hỗn động cảnh tứ tầng chứ! Hay là Lục Nguyên sắp chết giãy dụa? Hắn trùng kích sẽ thất bại, chỉ cần thất bại là nguyên khí đại thương, mình có thể đánh chết hắn. Kiếm Ma vô cùng tin vào tư liệu của Kiếm Tuệ.

Giờ phút này Lục Nguyên quên đi mọi thứ bên ngoài, bắt đầu tập trung tinh thần trùng kích hỗn động cảnh tứ tầng.

Thượng phẩm linh thạch điên cuồng đốt cháy.

Mấy chục linh thú cấp truyền thuyết điên cuồng truyền vào nguyên khí.

Lúc trước cát ly thiên địa lại hiện ra, đó là một không gian cỡ ngọn núi.

Lục Nguyên quát dài:

- Không gian, thành cho ta!

Xung quanh không gian có vô số kiếm khí thẳng hướng này, kiếm khí càng cường đại hơn cát ly không gian, khiến không gian càng rõ ràng.

Mảnh không gian này bản thân quái lạ, bây giờ theo tiếng Lục Nguyên hét, dần thoát ly thành một vực, muốn cắt đứt quan hệ với thiên địa trung ương thiên triều, tự thành không gian tự do.

Đây chính là không gian hoàn toàn tự do.

Nhưng phần không gian bản thân này đến từ trung ương thiên triều, trung ương thiên triều sao mà để Lục Nguyên cắt đứt liên hệ cùng thiên địa như. Nộ triều như hải như sơn đánh hướng không gian tự do của Lục Nguyên. Bây giờ không gian tự do của Lục Nguyên đã tới mức độ nguy hiểm.

Nếu không gian này bị lực lượng thiên địa nổ nát, có thể khẳng định một điều là hắn sẽ nguyên khí đại thương.

Lục Nguyên vỗ chưởng, đánh ra vô só kết tinh phòng ngự bay hướng các mặt không gian tự do.

Không chút nghi ngờ, kết tinh phòng ngự là sử dụng vào lúc này. Những kết tinh phòng ngự đem không gian tự do của Lục Nguyên chế tạo thành thế giới băng trong suốt, cách biệt với không gian ngoại giới. Lực lượng thiên địa bên ngoài như nộ triều đánh vào kết tinh phòng ngự, cuối cùng đều bị nó vững vàng chặn đứng.

Lúc này không chỉ có lực lượng thiên địa công kích, ý thức thiên địa cũng công kích Lục Nguyên.

Lục Nguyên quát dài:

- Kiếm đạo của ta, khai thiên tích địa!

Ý thức thiên địa mạnh, ý thức của Lục Nguyên cũng cường, hai bên trên không trung giao nhau. Lục Nguyên cảm giác mình như một khối nồ tiều đối mặt biển rộng, dù sóng biển hùng dũng nhưng nộ triều của mình vẫn đứng thẳng.

Dần dần lực lượng thiên địa, ý thức thiên địa công kích bị Lục Nguyên chặn.

Lục Nguyên cảm giác không gian tự do khác như núi đã thành không gian tự do của bản thân, rốt cuộc mình tăng lên đến hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành, không gian bản thân đã thành, không còn là đỉnh đầu khánh vân mà là không gian bản thân, không gian này to lớn đỉnh đầu khánh vân rất nhiều.

Đương nhiên không gian bản thân mới ngưng luyện thành, bên trong trốn rỗng không có gì khác.

Không! Chính là cảm giác duy nhất.

Nếu muốn không trống rỗng, được thôi, mau lên hỗn động cảnh ngũ tầng pháp tắc không gian, đem nhiều pháp tắc rót vào không gian là sẽ không rỗng nữa.

Lục Nguyên có vài phần tò mò với không gian tự do mới luyện thành, đem thượng phẩm linh thạch mà đỉnh đầu khánh vân sắp chứa không nổi bỏ vào trong không gian tự do. Bởi vì trong không gian không có trọng lực nên mấy thượng phẩm linh thạch bềnh bồng trên không trung.

Ha ha, không gian tự do có một ngọn núi to như vậy, sau này không cần lo không gian nhỏ nữa.

Đối với không gian mới thành của mình, Lục Nguyên ngắm nghía một lát, mlaays thần thức quét một chốc rồi tỉnh táo lại, trở về thế giới thực.

Trong hiện thực Kiếm Ma đứng trước mặt hắn.

Kiếm Ma vẫn đang tỏa ra ma khí to lớn, ma khí như núi như biển tứ tán cuồng quét! Cho người áp lực to lớn, ma niệm khổng lồ cớp lóe.

Nhưng bây giờ mình đã đến hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành rồi, muốn đánh Kiếm Ma hỗn động cảnh lục tầng không thành vấn đề.

Lục Nguyên nhìn Kiếm Ma, mỉm cười nói:

- Kiếm Ma, ngươi rửa sạch đầu chó cho ta chém chưa?

Cha nó! Bị Kiếm Ma đè đầu lâu như vậy, rốt cuộc sắp phản kích được rồi.

Bây giờ hãy để gia xinh đẹp đánh ngược lại đi, chém đầu chó của Kiếm Ma đã rồi tính.

Máu đang sục sôi!

Lục Nguyên đến hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành rồi tự tin tăng nhiều.

Một kiếm trong tay, dám khiêu chiến anh hùng thiên hạ.

- Kiếm Ma, cái đầu chó của ngươi treo không lâu đâu!

Kiếm Ma trong lòng hoang mang.

Thật ra Kiếm Ma rất có lòng tin vào thực lực của mình, người nổi bật trong Kiếm Đạo Bát Cực sao không có tự tin chứ. Nhưng đối mặt Lục Nguyên, nhớ đến hắn sáng tạo nhiều kỳ tích, gã không tràn trề tự tin.

Hơn nữa gã rất tin vào Kiếm Tuệ, tư liệu của Kiếm Tuệ là Lục Nguyên có thể vượt hai tầng tiểu cảnh giới thắng địch, Kiếm Tuệ trước này không có gì đoán không trúng, tính toán không bỏ sót.

Vậy nên Kiếm Ma không định ngay mặt đụng độ với Lục Nguyên.

Gã định né tránh.

Trước né một phen, dù gì Lục Nguyên còn ở trong Thiên Trác Thần Điểu, kêu đủ bốn người Kiếm Tuệ đối phó một mình Lục Nguyên, lấy bốn chọi một rồi tính tiếp.

Kiếm Ma vốn nghĩ ăn chắc Lục Nguyên nên mới muốn một chọi một.

Bây giờ tràn ngập tính không xác định thì gã muốn lấy bốn đấu một.

Con người thôi, phải sống thông minh chút.

Kiếm Ma cho rằng mình là một người khá thông minh, sẽ không làm chuyện gì điên rồ, nên gã lập tức quan sát địa hình, xem coi chỗ nào thích hợp chạy trốn.

Lục Nguyên lắc đầu nói:

- Muốn trốn hả? Ở trong tay ta sao thoát được.

Nghe Lục Nguyên khoác lác như vậy, Kiếm Ma suýt bật cười. Nếu thật sự đánh nhau, Kiếm Ma không ch oằng mình sẽ thua, chẳng qua vì muốn chắc ăn trăm phần trăm mới chờ đám Kiếm Tuệ đến rồi đánh. Xem coi bây giờ Lục Nguyên nói cái gì, hắn dám nói gã trốn cũng không thoát, buồn cười quá, sao gã không thoát được chứ?

Kiếm Ma cười khẩy nói:

- Lục Nguyên, có lẽ ngươi đốt cháy đầu óc rồi, mặc dù ngươi đến hỗn động cảnh tứ tầng cũng chưa chắc thắng được ta, dù có thắng ta thì tối đa là một bậc thôi, ta muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, ngươi làm sao ngăn ta? Thật buồn cười.

Kiếm Ma cười nói, cảm thấy Lục Nguyên cháy não rồi.

Kiếm Ma chớp mắt nhoáng người rất nhanh lùi về sau, biến mất.

Kiếm Ma né nhanh nhưng Lục Nguyên tiến lên càng mau.

Lóe người, chỉ tiến một hơi.

Xem tốc độ của hai người thì Lục Nguyên nhanh hơn Kiếm Ma nhiều, tức là nói cứ tiếp tục thì hắn chắc chắn đuổi kịp gã.

Nhưng chớp mắt trên không trung xuất hiện mười Kiếm Ma. Đây là tuyệt kỹ phân thân của Kiếm Ma, bình thường dùng để tấn công nhưng bây giờ sử dụng cho chạy trốn. Chỉ cần Lục Nguyên đuổi theo nhầm người là không thể bắt kịp gã nữa. Kiếm Ma rất tự tin vào tuyệt kỹ phân thân của mình.

Mười tên phân thân, chỉ cần Lục Nguyên lầm trong chớp mắt là hoàn toàn sai, đuổi theo không kịp Kiếm Ma.

456. Chương 873-874: Chém Giết Nhị Kiếm

Khi Kiếm Ma rút lui thì mang theo nụ cười tất thắng. Lục Nguyên, bây giờ ta tạm thời rút lui, một khi liên lạc được Kiếm Tuệ, lúc đó liền giét chết ngươi. Lục Nguyên, ta nhất định khiến ngươi chết, tuyệt đối không cho ngươi có một chút đường sống. Coi như lúc gã lùi vẫn muốn giết Lục Nguyên, đối với người có chính khí tiên kiếm, Kiếm Ma chắc chắn không thể để lại, trong lòng gã thề nguyền rủa ác độc.

Chính lúc này, Kiếm Ma phát hiện Lục Nguyên không chút do dự bay thẳng tới chân thân của gã.

Cái này!

Kiếm Ma phản ứng không kịp, không ngờ Lục Nguyên không hề chần chờ chút nào, lúc này kiếm của hắn đã tới trước mặt gã. Kiếm Ma biết nhuệ khí mất rồi, lần này giao đấu tất nhiên sẽ chịu thiệt, nhưng dưới kiếm tuyệt sát của Lục Nguyên gã chỉ đành tiếp chiêu.

Kiếm Ma chợt nghe từ xa có tiếng gió.

Tổng cộng ba tiếng gió, trong Thiên Trác Thần Điểu không có ai khác, xem ra Kiếm Tuệ, Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long đã đuổi tới. Nghe tiếng gió thì tối đa mười giây ba người Kiếm Tuệ liền tới ngay. Chính là nói gã chống mười giây liền sống sót.

Mười giây!

Bình thường mười giây thì nói sao mình cũng chống nổi, Kiếm Ma có niềm tin này.

Dưỡng Ngô tiên kiếm sắc bén đã bay tới. Đối mặt công kích sắc bén nhất của Lục Nguyên, Kiếm Ma sử dụng tuyệt kỹ mạnh nhất của mình, vốn đối người dưới hỗn động cảnh ngũ tầng thì hay nhất là lấy ra không gian pháp tắc, cơ bản tất thắng. Nhưng Kiếm Ma sớm nghe đến đám Âm Thế Kỳ nói rằng Lục Nguyên có bản lĩnh kỳ lạ chớp mắt đâm phá không gian pháp tắc cho nên gã không dám dùng.

Gã đánh ra Thiên Ma một trăm lẻ tám kiếm. Thiên Ma một trăm lẻ tám kiếm của gã thật là ma cực độ, ma cực đoan, vô số ma long xuất hiện ở mũi kiếm của gã, vô số hình tượng ma thần linh xuất hiện trong kiếm. Ma Niệm tiên kiếm của gã đang biểu thị cực đoan chữ ma, chữ ma vô biên vô cảnh, một kiếm của gã như muốn biến nó thành ma biển.

Giây thứ chín! Sau chín giây là Kiếm Tuệ sẽ đuổi đến.

Kiếm của Lục Nguyên bây giờ hóa thành chính khí đại hải, chính khí đại dương. Dường như dưới kiếm của Lục Nguyên xuất hiện một bài ca chính khí, hình như có một vị đại nho ở trong kiếm của hắn. Đại nho đang đọc áng thơ: 'Thiên địa có chính khí, tạp nhiên phú lưu hình, thượng tắc vi nhật nhĩ, hạ tắc vi hà sơn.'

Giây thứ tám!

Kiếm Ma giật nảy mình, kiếm xuất hiện đại nho! Đây là một cảnh giới quái lạ, có chút liên quan đến nho chi văn minh, rồi đây nho chi văn minh sớm muộn gì sẽ tìm đến Lục Nguyên. Không đúng, bây giờ mình đang đối mặt kiếm tuyệt sát của Lục Nguyên, đâu rảnh nghĩ lung tung.

Giây thứ bảy!

Xuyên qua!

Chính khí của Lục Nguyên vốn có tác dụng tuyệt đối khắc chế ma khí của Kiếm Ma, mới đầu gã muốn trốn nhưng mười phân thân bị xuyên thấu, lại bị tập kích, nhuệ khí sớm mất, dưới tình huống này nhát kiếm mạnh nhất của Kiếm Ma lại bị một kiếm đường đường chính chính của Lục Nguyên xuyên qua.

Tới giây thứ sáu Kiếm Ma phát hiện kiếm khí chính khí của Lục Nguyên đã đến cổ họng gã, lúc này gã không còn cách nào khác, lấy ra văn tự của mình, ma!

Chữ ma to lớn vừa xuất hiện lập tức chặn kiếm khí đi tới!

văn tự vốn là lực lượng không bình thường, Kiếm Ma cười khùng khục nói:

- Ta phải giết ngược lại ngươi!

Thiên Ma một trăm lẻ tám kiếm kết hợp cùng chữ ma, ở không trung như có vô cùng ma đầu xuất hiện trấn áp Lục Nguyên.

Giây thứ năm!

Lục Nguyên quát dài, đỉnh đầu lóe lên ánh sáng kiếm đạo bốn văn tự.

Tiến, đốn, tham, tuệ, kiếm đạo văn tự lấy ra, chữ ma còn muốn hung hăng nhưng lập tức bí bốn kiếm đạo văn tự đè ép.

Sao có thể!

Lục Nguyên mà có đến bốn kiếm đạo văn tự, lại còn có chữ tuệ. Kiếm Ma toàn thân kiếm khí bị bốn chữ đè ép khó chịu muốn hộc máu, kiếm của Lục Nguyên chính khí nồng hơn, một kiếm xuyên qua cổ họng Kiếm Ma. Vốn Kiếm Ma có Thiên Ma Cửu Chuyển để trốn nhưng đối mặt công kích chính khí như vậy dù là Nhất Chuyển cũng không dùng được.

Ba giây đếm ngược, Kiếm Ma mắt nhắm lại, gã không bao giờ ngờ rằng ngay cả mười giây cũng chống không nổi sắp chết vào tay Lục Nguyên. Lúc mới bắt đầu Kiếm Ma vô cùng tự tin, chắc chắn có thể trốn thoát, giờ mới phát hiện đã đánh giá cao bản thân, kiếm của Lục Nguyên quá biến thái. Đonwg nhiên Kiếm Ma hiểu rằng nếu không phải mới bắt đầu mình liền muốn chạy, mất nhuệ khí thì sẽ không dễ dàng bị đánh bại như thế.

Bùm!

Đầu Kiếm Ma nặng nề đập xuống đất, Kiếm Ma trong Kiếm Đạo Bát Cực cứ thế chết đi, chết bình yên mà đơn giản.

Lục Nguyên nhàn nhã đứng đó, tay động đã chộp chữ ma vào tay, giống hút nước rút tài nguyên của Kiếm Ma ra khỏi ma chi không gian pháp tắc vỡ vụn của gã. Kiếm Ma có năm mươi mốt con linh thú cấp truyền thuyết, không tệ nha không tệ.

Thượng phẩm linh thạch chẳng ngờ tới ba mươi vạn khối!

Lục Nguyên tính toán thì linh thú cấp truyền thuyết của mình qua trận với Kiếm Ma có tổng cộng một trăm con, thượng phẩm linh thạch thì năm mươi vạn khối, xem như tài sản dày.

A! Còn có kết tinh phòng ngự nữa.

Kiếm Ma đã chết, không gian pháp tắc của gã bắt đầu tan vỡ, kết tinh phòng ngự cũng vỡ tan, đây là thời cơ tốt để thu lấy kết tinh phòng ngự.

Kết tinh phòng ngự thật ra chỉ là một đơn vị thống kê, cơ bản là lấy lượng làm đơn vị thống kê. Cái gọi là đơn vị thống kê một lượng ý chỉ bình thường tu tiên giả khi xông vào hỗn động cảnh tứ tầng thì cần số lượng kết tinh phòng ngự, mà lúc trước Lục Nguyên trùng kích hỗn động cảnh tứ tầng sử dụng là hai điểm năm lượng.

Bây giờ Kiếm Ma chết rồi, Lục Nguyên nhanh chóng thu lấy kết tinh phòng ngự, dù là vậy nhưng vẫn hao tổn một ít, cuối cùng thu lấy một điểm năm lượng kết tinh phòng ngự.

Lục Nguyên thầm nghĩ, quả nhiên con người không cướp thì không giàu, giết Kiếm Ma liền có một điểm năm lượng kết tinh phòng ngự, lúc trước cướp một điểm hai lượng kết tinh phòng ngự mệt muốn chết.

Đến đây thì tài nguyên quan trọng trên người Kiếm Ma cơ bản bị hắn mò hết, cái khác như đồ thuộc ma đạo, thư tịch ma đạo thì Lục Nguyên thói quen mồi lửa đốt hết.

Khi lửa bốc cháy, Kiếm Tuệ, Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long, ba cao thủ hỗn động cảnh lục tầng rốt cuộc đến.

Kiếm Tuệ giật mình kêu lên:

- Kiếm Ma chết rồi?

Gã thật không ngờ từ khi Lục Nguyên bùng phát ý chí chiến đấu cường đại đến bây giờ chỉ mười giây thôi mà Kiếm Ma đã chết.

Lục Nguyên gật đầu, hời hợt nói:

- Đúng vậy, mới đầu hắn tràn đầy tự tin cho rằng có thể thoát khỏi tay ta, kết quả không trốn được, chết trong tay ta.

Lục Nguyên thốt ra câu này khiến Kiếm Tuệ, Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long cùng kinh sợ. Kiếm Ma dù gì cũng là trên hỗn động cảnh lục tầng, kết quả đối mặt Lục Nguyên mà muốn thoát cũng không được, chết vào tay Lục Nguyên. Kiếm Ma muốn đi không mấy ai ngăn được, nhưng đụng tới Lục Nguyên thế mà chỉ có con đường chết.

Đây chính là Kiếm Ma trong Kiếm Đạo Bát Cực đấy.

Vậy mà trốn cũng không thoát!

Lục Nguyên này quá đáng sợ!

Tiểu tử này nhất định phải bị tiêu diệt!

Kiếm Tuệ lắc đầu phẩy quạt lông chim, nói:

- Kiếm Ma đã chết, thật tiếc, rất tiếc. Kiếm Ma, ngươi hãy yên tâm ra đi, sẽ do ta giết chết Lục Nguyên. Lục Nguyên mà đụng phải ta là chết chắc, vì ta kế sách vô song, tính vô bách kế, tất cả sức mạnh đúng phải ta người kiếm đạo trí tuệ thì chỉ có chết.

Lục Nguyên nhìn Kiếm Tuệ, dấy lên sát tâm.

Hắn chắc chắn giết Kiếm Ma, vì sát tính của gã quá nặng, chỉ vì tu luyện mà giết người đến số hàng ức, vì chính địa trong thiên địa đương nhiên hắn phải giết gã, đây là thiên địa đại nghĩa.

Còn với Kiếm Tuệ, Lục Nguyên muốn giết vì lý do cá nhân.

Kiếm Tuệ phe phẩy quạt lông, bộ dạng ta kế trí vô song, sách lược vô địch đúng là khiến người rất khó chịu!

Hơn nữa đây không phải trọng điểm, cái tên này luôn hại mình.

Quan trọng nhất là tên này hại mình thì thôi đi, còn đi ngoại vực muốn gây chuyện với Hoa Sơn, định bắt cóc nhân vật quan trọng ở Hoa Sơn để đối phó mình, cái này là đáng chết nhất. Rồng có nghịch lân, ai đụng vào sẽ giận. Nghịch lân của Lục Nguyên chính là Hoa Sơn, có cảm tình với Hoa Sơn rất sâu dày, Kiếm Tuệ là đang tìm chết.

Vậy nên Kiếm Ma chỉ là món điểm tâm.

Kiếm Tuệ mới là bữa chính.

Món chính này phải ăn thật đã.

Kiếm Tuệ đứng trước mặt Lục Nguyên chắc chắn cảm nhận được sát ý của hắn tăng cao, nhưng gã chẳng thèm để ý.

Gã nói:

- Ngươi muốn giết ta, tiếc là vô dụng thôi. Bởi vì chỉ có ta giết ngươi chứ không có chuyện ngươi giết ta. Ta chính là Kiếm Tuệ,trí tuệ của ta vô song vô đối.

Kiếm Tuệ nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ngươi có biết tại sao ta không gọi là Kiếm Ngục không? Theo lý thì trong hỗn động cảnh lục tầng Kiếm Ngục nên là mạnh nhất.

Kiếm Tuệ phe phẩy quạt lông chim, tự đáp:

- Bởi vì ta muốn lấy ra một vật tên gọi hồng hoang tinh thạch!

Kiếm Tuệ vung tay, trong tay áo bay ra một tinh thể sáng lấp lánh!

Tinh thể tỏa ra màu sắc khó tả, là mong lung đỏ xen lẫn màu sắc.

Cùng lúc đó, trên tinh thể tỏa ra hơi thở hồng, hoang.

Đây là hơi thở hồng hoang viễn cổ.

Trên tinh thạch dường như còn điêu khắc quái thú thời cổ đại. Cổ đại núi cao sông chảy, dường như có thể thấy quái thú hồng hoang viễn cổ ở trên mặt đất chạy nhanh.

Hơi thở vừa xuất hiện Lục Nguyên lập tức phát hiện toàn thân trong trạng thái kỳ lạ, bị áp chế gắt gao.

Đương nhiên Lục Nguyên phát hiện ra Kiếm Tuệ cũng bị áp chế.

Trong kỷ nguyên này rất ít người chọn dùng kiếm bởi vì điểu này.

Trong hồng hoang kỷ nguyên này có rất nhiều loại kỳ vật hồng hoang có thể áp chế người dùng kiếm.

Đối với người dùng kiếm đây là bất công.

Nhưng đó là trời đất lựa chọn, vậy nên rất ít người học kiếm.

Nếu không thì bỗng nhiên người ta lấy vật gì đè ép ngươi khỏi cần đánh nữa, kêu người ta chơi thế nào?

Lục Nguyên nhìn Kiếm Tuệ, lấy làm lạ hỏi:

- Kiếm Tuệ, ta rất thắc mắc, ngươi cũng là người dùng kiếm, còn là một trong Kiếm Đạo Bát Cực, ta bị hồng hoang tinh thạch của ngươi áp chế, ngươi cũng bị, mọi người đều bị áp chế, đây là cân bằng mà thôi.

Kiếm Tuệ lắc đầu phản bác:

- Không, không phải cân bằng. Ta là trí giả, trí giả lúc nào đều để mình có đường lui. Ta không chỉ luyện kiếm thôi, pháp thuật của ta cũng xuất sắc, cho nên ta bị hồng hoang tinh thạch không tính nghiêm trọng. Hơn nữa có hai Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long không phải người luyện kiếm, trưởng lão Kiếm Môn không nhất định phải dùng kiếm hết.

- Đây là tại sao ta không kêu Kiếm Ngục đến mà gọi hai trưởng lão Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long tới.

Kiếm Tuệ khẽ cười nói:

- Tất cả của ngươi đều nằm trong tính toán của ta.

- Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long, hai trưởng lão, hãy ra tay đi.

Kiếm Tuệ phe phẩy quạt lông, việc đánh giết giao cho người khác làm là được, nhưng một kích cuối cùng phải để gã ra tay, không giết chết Lục Nguyên thì sao tẩy trừ được nỗi đau mất đi chữ tuệ.

Hồng hoang tinh thạch ở trên trời tỏa ra ánh sáng mông lung chiếu rọi Lục Nguyên.

Hiên Viên Ti Long cười khùng khục, gã bắt đầu thi triển pháp thuật. Gã chuyên về pháp thuật, tài năng về mặt này ở trong Kiếm Môn bao gồm mấy nhân vật lánh đời tuyệt đối có thể xếp vào năm hàng đầu.

Xương khắp người Hiên Viên Cốt Long bắn đầu lòi ra, gã đánh nhau bằng xương cốt. Xương của gã thiên biến vạn hóa, có thể từ bất cứ bộ phận nào trên người nhô ra. Thêm nữa xương cứng rắn vô cùng, có thể so với tiên kiếm, gã chiến đấu chính là thiên biến vạn hóa xương cốt.

Tuy Lục Nguyên bị hồng hoang tinh thạch khắc chế nhưng đối mặt Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long vẫn ngang nhiên xuất kiếm.

Không sai, hồng hoang tinh thạch có tác dụng áp chế khiến tốc độ kiếm của hắn biến chậm, lực lượng trên kiếm yếu đi nhưng còn có thể đối địch. Mỗi một kiếm cực kỳ tinh diệu đâm hướng Hiên Viên Ti Long và Hiên Viên Cốt Long. Bây giờ Lục Nguyên vô cùng yếu ớt nhưng mỗi kiếm như có thần trợ giúp, làm Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long không chỗ xuống tay.

Kiếm Tuệ phẩy quạt long nói:

- Ti Long sư thúc, tấn công giữa lưng.

- Cốt Long sư thúc, ba tấc sườn phải.

Kiếm Tuệ không ngừng lên tiếng chỉ điểm. Có gã chỉ điểm, Lục Nguyên phát hiện mỗi Lục Nguyênaf đều chỉ hướng nhược điểm của hắn, đây là sao? Không lẽ Kiếm Tuệ cũng biết âm dương thiết tắc ư? Không đúng, không đúng, Lục Nguyên coi như hiểu ra, Kiếm Tuệ sớm nghiên cứu tư liệu của hắn, tra xét kỹ về hắn rồi cho nên giờ mới ra tiếng chỉ vẽ được.

Kiếm Tuệ này vì giết chết mình mà hao phí nhiều công sức, không biết đã nghiên cứu mình bao lâu, tiêu phí bao nhiêu sức lực bày ra bố cục giết chết mình.

Nhưng mình sẽ không để gã giết chết.

Mình tuyệt đối không để Kiếm Tuệ giết, nhất định phải giết lại gã.

Người khác thì thôi, Kiếm Tuệ dám đụng Hoa Sơn, mình nhất định khiến gã chết.

Có tín niệm mãnh liệt chống đỡ, Lục Nguyên lấy ra năm kiếm đạo văn tự tiến, đốn, tham, tuệ, ma đè hướng hồng hoang tinh thạch. Không sai, hồng hoang tinh thạch đúng là có thể áp chế người dùng kiếm, nhưng kiếm đạo văn tự cũng có lực lượng to lớn, lấy lực lượng năm kiếm đạo văn tự cứng rắn đánh phá lực lượng của hồng hoang tinh thạch.

Năm kiếm đạo văn tự cùng hồng hoang tinh thạch va chạm. Năm kiếm đạo văn tự rất quý giá, hồng hoang tinh thạch thì thông thường chút, nhưng dù là vậy thìhồng hoang tinh thạch cùng với năm kiếm đạo văn tự cực kỳ quý giá đấu đến khó chia thắng bại.

Mắt Kiếm Tuệ nóng rực nói:

- Thì ra chữ tuệ ở trong tay ngươi, giết chết ngươi là ta có thể cướp lại chữ tuệ. Ha ha, còn có bốn văn tự khác, ta sẽ được năm kiếm đạo văn tự, trở thành người mạnh nhất dưới Kiếm Chi Tử.

Lục Nguyên không rảnh để ý Kiếm Tuệ ngông cuồng nói, bây giờ đã đến giây phút cực kỳ nguy ngập.

Kiếm Tuệ đúng là không bình thường, có thể buộc mình đến tận đây.

Nhưng mình vẫn có tự tin giết chết Kiếm Tuệ.

Chính trong chớp mắt này, chữ tiến tỏa ra ánh sáng không giống bình thường, Lục Nguyên thậm chí cảm thấy có luồng thần thức tiến vào đầu, đây là chữ tiến đang kêu gọi hắn.

Trong ba mươi hai nhị cấp kiếm đạo văn tự, mạnh nhất không thể nghi ngờ là chữ ngộ của Kiếm Chi Tử, mà bí ẩn quái dị nhất là chữ tiến.

Chữ tiến này lúc trước các đời Kiếm Môn dù là nhân kiệt nào đi cũng không thu phục được nó, mãi đến khi Lục Nguyên xuất hiện.

Bây giờ chữ tiến tỏa ra ánh sáng, Lục Nguyên cảm thấy trong thức hải của mình xuất hiện một hàng chữ.

'Lấy kiếm tiếp xúc hồng hoang tinh thạch có thể hấp thu hồng hoang tinh thạch, hóa thân thành kiếm khắc hoang áp chế hồng hoang.'

457. Chương 875: Phá Vỡ Hồng Hoang Tinh Thạch(thượng)

Chữ tiến này từ khi rơi vào tay Lục Nguyên chỉ có một lần phá huy tác dụng, đó là luyện chế Kiếm Thắng Đan. Lần đó vì luyện Kiếm Thắng Đan mà Lục Nguyên ở Khiêu Chiến Lâu liên tục thắng ba vạn lần. Bây giờ chữ tiến rốt cuộc lần thứ hai phát huy hiệu lực.

Phải tiếp xúc hồng hoang tinh thạch! Chữ tiến muốn làm cái gì?

Luyện chế kiếm khắc hoang áp hồng hoang!

Trước giờ chỉ có hồng hoang áp chế người dùng kiếm, trong mắt mọi người đó là lẽ đương nhiên.

Bây giờ chữ tiến muốn làm là luyện kiếm khắc hoang, dùng kiếm áp hồng hoàng, cái này quá quá quá quá quá quá quá khó tin!

Chữ tiến muốn làm điều trái ngược tư duy, hoàn toàn phản pháp tắc kỷ nguyên này.

Pháp tắc kỷ nguyên chính là thiên tắc, là so với luật trời còn luật trời!

Bất cứ tu sĩ nào ở trong cục cơ bản không thể phản lại pháp tắc một kỷ nguyên.

Môn chủ Kiếm Môn lợi hại không, tông chủ Kiếm Ẩn tông Kiếm Nhe Hải lợi hại không, Kiếm Chi Tử lợi hại không.

Nhưng những người này dù có cường gấp mười lần, trăm lần cũng không thể phản pháp tắc kỷ nguyên, đây là luật trời trong luật trời.

Hồng hoang khắc kiếm, tuy không công bình nhưng đã là pháp tắc kỷ nguyên này thì bất cứ ai cũng không thể trái ngược.

Tuy nhiên, bây giờ chữ tiến muốn làm trái lại pháp tắc kỷ nguyên, muốn kiếm áp hồng hoang.

Cái này quá khó tin rồi!

Lục Nguyên cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng chữ tiến không khả năng lừa gạt người.

chữ tiến này là một phần quái dị nhất trong chữ phong. Năm đó chữ phong chắc cũng rất quái, nếu mà không phải chữ phong quái thì chắc chủ thái cổ văn minh sẽ không vội vã đánh nát nó.

Chữ tiến lắng đọng nhiều năm rốt cuộc phát uy trên người Lục Nguyên.

Vừa phát uy liền khó tin như vậy! Không thể tưởng tượng, không thể suy đoán! Quỷ thần khó lường!

Lục Nguyên hít sâu một hơi, tuy rằng muốn luyện kiếm khắc hoang là việc khó tin, nhưng chữ tiến có rất nhiều điều khó tin. Một kiếm đánh lùi hai tên Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long, Dưỡng Ngô tiên kiếm chém vào hồng hoang tinh thạch. Lục Nguyên làm hành động này ở trong mắt ba người Kiếm Tuệ là trò hề.

Hồng hoang tinh thạch, khắc tinh của tất cả người dùng kiếm!

Ngươi có dùng kiếm chém cũng vô dụng, hơn nữa dùng kiếm chém là kiếm trực tiếp chạm vào, bị áp chế càng nghiêm trọng.

Kiếm Tuệ chờ đợi Lục Nguyên dùng kiếm chém vào hồng hoang tinh thạch rồi cả người rụng rời bị gã bắt trói, hắn chắc chắn sẽ thua.

Chính lúc này, đám Kiếm Tuệ, Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long thấy việc khiến người vô cùng kinh ngạc.

Kiếm của Lục Nguyên tiếp xúc hồng hoang tinh thạch thế mà không bị áp chế.

Hơn nữa trông như hồng hoang tinh thạch bị luyện.

Làm sao có thể!

Hồng hoang tinh thạch khắc kiếm mà lại bị Lục Nguyên dùng kiếm luyện!

Điều này hoàn toàn làm trái quy tắc thiên địa.

Cho dù Kiếm Chủ có lợi hại gấp mười, một trăm lần cũng làm không được, dù Kiếm Chi Tử lợi hại gấo mười, trăm lần cũng không làm được như vậy.

Đây hoàn toàn trái lại pháp tắc kỷ nguyên, thần.

Thế mà Lục Nguyên thực hiện được!

Quạt lông của Kiếm Tuệ ngừng phe phẩy. Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long trợn tròn mắt như mắt ếch.

Một kỷ nguyên có pháp tắc kỷ nguyên của nó.

Kỷ nguyên này là hồng hoang khắc kiếm.

Đó là luật trời trong luật trời, không thể vi phạm, không thể làm trái.

Dù Kiếm Chủ có lợi hại gấp mười lần cũng không làm được.

Thế mà bây giờ, dưới kiếm của Lục Nguyên, hồng hoang tinh thạch đang bị luyện, có thể tưởng tượng ba người Kiếm Tuệ, Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long kinh ngạc cỡ nào. Kiếm Tuệ không thể giữ được bình thản nữa, không thể lắc lư cây quạt lông chim ra vẻ nắm mọi chuyện trong tay nữa.

Lục Nguyên mặc kệ mấy chuyện đó.

Bây giờ trong người Lục Nguyên lắc lư dữ dội.

Một bên là hồng hoang tinh thạch truyền đến cảm giác cực kỳ khó chịu, một bên là lực lượng bí ẩn đến từ chữ tiến. hai lực lượng ở trong người hắn không ngừng giao nhau, công kích đến đi. Thân thể hắn thành sân đấu, cố tình hai lực lượng quá mạnh, nếu không phải Lục Nguyên lấy miêu yêu châu rèn luyện thân thể, luyện thành vô thượng cương nhu thì chắc bây giờ đã trọng thương rồi.

Tranh đấu rất lâu sau hai lực lượng mới dần ở đỉnh đầu của hắn nngwg luyện ra một thanh kiếm!

Thanh kiếm này xuất hiện trong đầu hắn.

Thanh kiếm rất là nhỏ bé, hơi khó để gọi là kiếm.

Nó chỉ có hình dạng kiếm phôi mà thôi, nhỏ xíu xìu xiu, khoảng một tấc.

Nhưng thanh kiếm này xuất hiện trong thần thức thì lạ lùng.

Chớp mắt thanh kiếm chui vào người hắn, mới tiến vào đã dễ dàng đè ép khí hồng hoang, thậm chí là hấp thua. Khi hấp thu khí hồng hoang thì dường như nó lớn hơn chút, cuối cùng khi khí hồng hoang bị hút hết, thanh kiếm khắc hoang mới chỉ dài một điểm ngũ tấc.

Đây là kiếm phôi chưa thành hình.

Nhưng trong lòng Lục Nguyên mừng như điên.

Khắc hoang tà!

Kiếm khắc hoang!

Thật ra khi Lục Nguyên biết hồng hoang có thể áp chế kiếm thì rất bất bình.

Dựa vào cái gì kiếm của ta phải bị hồng hoang ngươi áp chế chứ?

Vì vậy nên Lục Nguyên mới muốn mở ra kiếm pháp vô thượng đại đạo.

Nhưng Lục Nguyên biết rằng con đường này cực kỳ gian nan.

Đối thủ có chủ thái cổ văn minh, có tác dụng khắc chế.

Nhưng bây giờ ra tin tốt.

Hắn luyện thành kiếm khắc hoang rồi, sau này không phải hồng hoang áp chế kiếm, hắn có thể phạm thiên địa đại đạo, đại đạo bản kỷ nguyên, phản đạo áp chế. Hơn nữa vừa rồi thử dùng kiếm khắc hoang thì phát hiện nó đối phó hơi thở hồng hoang tỏa ra từ hồng hoang tinh thạch rất có hiệu quả, thật là mọi chuyện suôn sẻ.

Nếu sau này có người dùng loại như hồng hoang tinh thạch, hoặc người thái cổ văn minh dùng võ hệ hồng hoang, linh vật khắc chế hắn thì sẽ bị khắc ngược lại, cảnh tượng lúc đó chắc cực kỳ đặc sắc. Khi đó biểu tình của đối thủ nhất định dễ xem lắm.

Lục Nguyên cất kiếm khắc hoang vào thức hải, cười tà ác.

Lục Nguyên tỉnh táo lại, phát hiện ba tên Kiếm Tuệ, Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long đang trợn tròn mắt nhìn mình.

Thật không tin được!

Phản pháp tắc thiên địa kỷ nguyên! quy tắc!

Lục Nguyên ấn trên chuôi Dưỡng Ngô tiên kiếm, nói:

- Kiếm Tuệ, bây giờ sổ sách của chúng ta nên tính một phen rồi.

Kiếm Tuệ tính hết mọi nước nhưng không nghĩ rằng sẽ có chuyện như vậy, Lục Nguyên luyện hóa được cả hồng hoang tinh thạch. Tuy nhiên, gã là kiếm đạo trí giả, lập tức hồi phục tinh thần.

Gã phe phẩy quạt nói:

- Về hồng hoang tinh thạch không tính ta sai sót, tính ngươi nghịch thiên, nhưng tất cả tư liệu của ngươi đã bị ta thu vào trong đầu, thói quen dùng kiếm, các nhược điểm của ngươi ta đều biết hết. Ngươi vẫn là thua ta.

- Tư Long sư thúc, vai trái.

- Cốt Long sư thúc, ngươi tấn công một tấc dưới lưng.

- Ta tấn công chính diện.

Kiếm Tuệ một bên chỉ huy một bên đem quạt lông biến thành đầy trời lông chim, hợp thành ảo thuật cực kỳ lợi hại. Bản thân gã sử dụng Trảm Tình Tuệ tiên kiếm, thi triển ra Đại Trí Đại Tuệ Trừ Ma Thức trong Đại Trí Đại Tuệ kiếm pháp! Vô tận ý nghĩa xuất hiện trong tay gã.

Dù xuất hiện tình hình biến dị thì Kiếm Tuệ vẫn bình tĩnh chỉ huy.

Kiếm Tuệ không uổng cái tên kiếm đạo trí tuệ.

Kiếm Tuệ không vội vã, dù có xuất hiện ngoài ý muốn, nhưng tất cả tư liệu của Lục Nguyên nằm trong đầu gã, có thể dễ dàng đùa chết hắn. Lục Nguyên, hôm nay là ngày giỗ của ngươi. Kiếm Tuệ tràn đầy tự tin vì gã không thể nào thua. Gã là kiếm đạo trí tuệ, gã là tà tuệ, là tuệ trong kiếm.

458. Chương 876 : Phá Vỡ Hồng Hoang Tinh Thạch (hạ)

Lục Nguyên, đi chết cho ta! Kiếm Tuệ ở trong lòng ác ý nghĩ.

Hiên Viên Ti Long thi triển Ti thuật tấn công vai trái của Lục Nguyên, theo tư liệu cho biết tay trái hắn luôn cầm rượu, ít khi nắm kiếm, đây là sơ hở tự nhiên. Hiên Viên Ti Long dùng Ti thuật, ti hệ thuật là loại thuật hình phạt chính phạt, có lôi điện hỏa vũ chấn nhiếp, tuyệt đối cường đại.

Hiên Viên Cốt Long dùng vô số xương cốt đâm sau lưng Lục Nguyên, gã sử dụng chiêu Cốt Ma Tế Thiên. Kiếm Tuệ thì thi triển Đại Trí Đại Tuệ Kiếm. Ba người công kích biến thành từng đợt ba lôi vân phong bạo, thiên địa thần phạt, tựa như có thần phật đại trí đại tuệ phán xét nhân gian bi ai.

Ba người chiến đấu gộp lại uy lực gần như vô biên vô hạn, như có vô tận thần phạt hướng đến thanh iếm chính giữa. Mặc kệ thanh kiếm có uy lực gì đều sẽ bị thần phật thần phạt phán xét tội chết, vô số xích sắt khóa thân kiếm, hướng tới nhược điểm kiếm.

Nhưng trong chớp mắt, thanh kiếm bị vô số xiềng xích khóa lại như phi long thăng thiên, vô tận lực lượng nhân quả tiêu trừ vô tận thần phạt, hơn nữa luân hồi và âm dương cùng phát uy. Nhân quả cực kỳ chính xác lấy vô tận kiếm kỹ, lực lượng vô cùng khổng lồ ngay mặt đánh vào thần phật.

Ầm!

Thần phật tan biến.

Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long, Kiếm Tuệ mặt biến trắng bệch.

Tính cách của Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long cực kỳ ác độc, vẫn muốn tấn công Lục Nguyên, nhưng hắn không chút khách sáo Dưỡng Ngô tiên kiếm đâm xuyne hai người, triệt để giết chết. Tiêu diệt hai người này xong Lục Nguyên thuận tay thu tài nguyên của họ vào túi.

Hai người kia một người có hơn hai mươi vạn thượng phẩm linh thạch, hơn bốn mươi con linh thú cấp truyền thuyết, và một điểm năm lượng kết tinh phòng ngự.

Nếu là hai người tức là hơn bốn mươi vạn thượng phẩm linh thạch, hơn tám mươi con linh thú cấp truyền thuyết, cùng với ba điểm kết tinh phòng ngự.

Trừ điều đó ra còn có vài bản như 'Ti thuật tổng tập', 'Cốt Thần Ma Chiến' vân vân, hắn tùy tiện ném vào không gian của mình.

Tiếp theo Lục Nguyên chỉ hướng Kiếm Tuệ.

Kiếm Tuệ biến sắc mặt nhưng lập tức trở lại bình thường.

- Ngươi không dám giết ta đâu, vì sau lưng ta đứng là Kiếm Chủ, khác với họ, Kiếm Chi Tử luôn bao che khuyết điểm, nếu ngươi giết ta sẽ phải chịu đựng lửa giận từ Kiếm Chi Tử.

Gã cười khẽ nói:

- Vậy đi, ta cho ngươi đủ ích lợi, trên người ta có ba mươi vạn thượng phẩm linh thạch, năm mươi con linh thú cấp truyền thuyết, đều cho ngươi hết, còn đưa ngươi một số kiếm pháp. Không phải ngươi thích nhất là kiếm pháp sao? Chúng ta làm giao dịch đi. Đương nhiên về sau ta sẽ rời khỏi Kiếm Môn một trăm năm, một trăm năm sau chắc ngươi trưởng thành rồi, vậy thì ta sẽ không tính kế ngươi nữa, mọi người hòa bình ở chung.

Kiếm Tuệ đang thuyết phục Lục Nguyên, ở bất cứ lúc nào gã đều không hoảng hốt, dù là dưới tuyệt cảnh vẫn bình tĩnh như vậy.

Gã nói:

- Chúng ta đều là người dùng kiếm, sau này có thể cùng nhau phục hưng kỷ nguyên kiếm đạo, sử dụng lực lượng của mình. Ngươi đã thấy kế sách của ta rồi, không lẽ sau này kiếm đạo hồi phục không cần mưu kế của ta sao?

Kiếm Tuệ cảm thấy mình đúng là thiên tài, dưới tình huống này vẫn không chút hoang mang, một mặt dùng Kiếm Chi Tử, thứ hai dụ dỗ ích lợi, thứ ba là thuyết phục đại nghĩa. Dưới tình huống như vậy, Lục Nguyên không thể nào không trúng kế. Một khi gã tìm được đường sống lập tức sẽ kêu Kiếm Chi Tử đối phó Lục Nguyên, tiêu diệt hắn, đương nhiên thậm chí không cần kêu Kiếm Chi Tử, chỉ riêng việc hắn luyện hóa hồng hoang tinh thạch đủ khiến đám thái cổ văn minh đánh chết hắn rồi, Kiếm Môn cũng không bảo vệ được hắn.

Kiếm Tuệ nhìn Lục Nguyên, hắn đang cất kiếm vào bao.

Kiếm Tuệ biết mình thành công, khóe môi nhếch lên, đúng là thứ vũ phu. Ngay khi Kiếm Tuệ ch oằng kế đã thành thì Lục Nguyên nặng nề đánh một đấm vào gã, đánh gã thành đầu heo.

- Kiếm Tuệ, ta buồn nôn nhất là bộ dạng phẩy quạt của ngươi.

Khi nói thì Lục Nguyên đánh ra tám trăm tám mươi tám quyền, vô số quyền ảnh đánh vào người Kiếm Tuệ. Kiếm Tuệ bị đánh bay tới bay đi bay lui bay ngược, dần dần gã không biết mình đang làm gì nữa. Cố tình Kiếm Tuệ luyện Tuệ Tâm quyết, sẽ không hôn mê, cảm giác đau đớn so với người thường càng sâu sắc, bây giờ khắp người vô cùng đau đớn.

- Kiếm Tuệ, ngươi tính kế ta rất nhiều lần.

Lục Nguyên lại đánh ra tám trăm tám mươi tám quyền, mỗi một đấm đánh rất sảng khoái, dù là giết chết Kiếm Ma cũng không sung sướng như vậy.

- Càng đáng giận là ngươi dám đi Hoa Sơn, lại muốn bắt ngươi Hoa Sơn uy hiếp ta, chết tiệt!

Lục Nguyên lại đánh ra tám trăm tám mươi tám quyền.

- Trước khi chết còn muốn dùng Kiếm Chi Tử uy hiếp ta? Buồn cười!

Lục Nguyên lại đánh ra tám trăm tám mươi tám quyền.

- Chết cho ta!

Lục Nguyên lần nữa đánh tám trăm tám mươi tám quyền.

Đối với Kiếm Tuệ tổng cộng ăn mấy ngàn đấm, đánh đã ghiền chết được.

Lý do mình thu kiếm không phải muốn hòa đàm với Kiếm Tuệ, chỉ cảm thấy dùng kiếm giết gã không sướng mấy.

Muốn dùng Kiếm Chi Tử uy hiếp mình hả, đáng tiếc, nằm mơ đi, trước giờ mình chưa từng sợ ai.

Mình phải dung nắm đấm đánh cho cái tên phẩy quạt lông ngu ngốc tươi sống bị đập chết!!! Thật đã ghiền!

Mỗi đấm đều đánh vào đầu heo của Kiếm Tuệ, chứng minh giờ phút này sung sướng.

Nắm đấm thứ bốn ngàn năm trăm!

Nắm đấm thứ bốn ngàn tám trăm!

Nắm đấm thứ năm ngàn một trăm!

Lục Nguyên một đấm tiếp một đấm nhanh chóng đánh ra, mỗi nắm đấm đánh cực kỳ sung sướng!

Kiếm Tuệ, xem ngươi làm bộ dáng phe phẩy quạt lông! Đáng chết!

Kiếm Tuệ, ai kêu ngươi làm bộ làm tịch tính kế! Đáng giết!

Kiếm Tuệ, còn định đến Hoa Sơn bắt cóc người hả! Nên diệt!

Kiếm Tuệ, còn muốn kéo nhiều người đến giết ta! Nên tru!

Kiếm Tuệ, xem ngươi ở phút cuối trước khi chết dám dùng Kiếm Chi Tử đè ta? Mệnh nên tuyệt!

Đối với gã đàn ông làm bộ làm tịch như Kiếm Tuệ, Lục Nguyên không thèm quăng cho chút hảo cảm, làm như là Gia Cát tái sinh vậy, làm người buồn nôn chết được, còn chạm nghịch lân của hắn nữa vậy nên, ngoan ngoãn đi chết đi.

Kiếm Tuệ thì sao? Bị Lục Nguyên không ngừng đánh bay, trong đầu gã có muôn vàn kế sách, vạn loại pháp môn để trốn chạy nhưng đối mặt cú đấm nhanh của Lục Nguyên thì không lấy ra được một món, chỉ có không ngừng như bao cát bị đánh tới đập lui, mặt sưng to hơn đầu heo gấp mười lần.

- Cú đấm thứ một vạn!

Cú đấm thứ một vạn của Lục Nguyên tụ tập tất cả khó chịu với Kiếm Tuệ lại thành một đấm.

Nắm đấm cuối cùng, thật là kinh thiên động địa!

Nặng nề đập hướng Kiếm Tuệ.

Ầm!

Trời đất trong khoảnh khắc này dường như chấn đọng rồi tĩnh lại.

Kiếm Tuệ, chết!

Kiếm Tuệ bình thường vũ phiến quan cân, tái thế Gia Cát, nhàn nhã thong dong, gặp chuyện gì cũng không hốt hoảng, các loại kế sách trong lòng, khoảnh khắc này bị Lục Nguyên triệt để xóa bỏ, chết cực kỳ thảm hại.

Kiếm Tuệ thật ra trí tuệ rất cao, đặc biệt có chữ tuệ hỗ trợ. Tiếc rằng mất đi chữ tuệ thì trí tuệ giảm sút nhiều, càng vì hận Lục Nguyên mà đích thân ra trận. Nếu không thì Kiếm Tuệ thói quen không bao giờ lộ mặt sẽ không chết trong tay Lục Nguyên, đương nhiên dù gã có ra trận đã có sắp đặt hoàn mỹ, hồng hoang tinh thạch quá diệu, nhưng ai dè trên người hắn có chữ tiến càng siêu, làm ngược quy tắc kỷ nguyên này. Hơn nữa tuyệt chiêu bảo mệnh Kiếm Chi Tử của gã có tác dụng với người khác chứ Lục Nguyên thì không. Ai kêu Lục Nguyên bản thân không ngại quyền uy, gan to bằng trời, chỉ lo sảng khoái!

459. Chương 877-878 : Tất Cả Kinh Động

Lục Nguyên liên tục đánh xong một vạn đấm. Đánh xong hết một vạn đấm tay hơi run, tùy tiện vung tay, không sai, dù tay hơi run chút nhưng rất đã ghiền, tiếp theo là càn quét chiến lợi phẩm. Dễ dàng cướp lấy ba mươi vạn thượng phẩm linh thạch, thêm vào năm mươi con linh thú cấp truyền thuyết, cùng với một điểm năm lượng kết tinh phòng ngự. Trừ điều đó ra còn thấy kiếm phổ 'Đại Trí Đại Tuệ Kiếm'. Nếu nói lúc trước không có tác dụng gì, nhưng bộ 'Đại Trí Đại Tuệ Kiếm' này có tác dụng khá lớn.

Bộ kiếm pháp kia có đại trí đại tuệ bên trong, một khi thi triển thì tuệ kiếm có thể chém chết nhiều ảo thuật! Ma pháp!

Kiểm kê sơ chiến lợi phẩm, hắn phát hiện tài nguyên bây giờ có một trăm hai mươi vạn thượng phẩm linh thạch, hai trăm con linh thú cấp truyền thuyết, sáu lượng kết tinh phòng ngự. Cách tích lũy tài nguyên thế này sướng hơn đau khổ gom góp nhiều, tiếc rằng không có nhiều cơ hội đại sát đại phạt, tiếc quá là tiếc.

- Ha ha ha ha.

Lục Nguyên sảng khoái cười thành tiếng.

Sống trên đời lúc khóc thì khóc, lúc cười nên cười.

Đây là cuộc sống vui vẻ của mình.

Lúc này thì bốn đối thủ trong Thiên Trác Thần Điểu Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Hiên Viên Ti Long, Hiên Viên Cốt Long đều mất mạng trong tay hắn, giờ trong Thiên Trác Thần Điểu đã không còn là đối thủ. Lục Nguyên liếc Thiên Trác Thần Điểu, phát hiện nó hơi phập phồng, chắc con chim còn đang bay.

Lục Nguyên nhanh chóng tìm kiếm lối ra, rất nhanh đã thấy rồi.

Lối ra tức là miệng chim nhỏ nhọn.

Khi đi qua lối ra, ra khỏi bên trong Thiên Trác Thần Điểu, lập tức phát hiện trời cao mây bay, có ánh áng chói lòa. Lục Nguyên nghiêng người đi lên lưng Thiên Trác Thần Điểu, đứng trên lưng Thiên Trác Thần Điểu. Thiên Trác Thần Điểu phát hiện không phải chủ nhân ở trên lưng mình thì hết sức chống cự, nhưng Lục Nguyên sao để nó làm vậy, dùng pháp lực cứng rắn đè ép.

Thiên Trác Thần Điểu phản kháng ở trên không trung lên rồi lại xuống, bềnh bồng, điên cuồng đập cánh chim. Con chim to ba ngàn trượng đập cánh chim khiến bốn phía dấy cuồng phong, gió to có thể dễ dàng thổi chết một người đại đạo cảnh. Nhưng đoi chân Lục Nguyên như nam châm đứng trên lưng chim, mặc kệ chim to ba ngàn trượng lên xuống lượn ngang, hắn không leo xuống, còn dùng pháp lực mạnh đánh vào chim to. Lăn qua lộn lại thật lâu, từ ban ngày vật đến tối, chim to mệt mỏi thần phục Lục Nguyên.

Lý do Lục Nguyên muốn thu phục con Thiên Trác Thần Điểu chỉ vì bây giờ đột nhiên muốn một tọa kỵ thôi.

Nghĩ xem, một người cưỡi con chim to ba ngàn trượng xuất hiện thì oách cỡ nào.

Hơn nữa con Thiên Trác Thần Điểu bề ngoài xem sức chiến đấu chỉ chừng hỗn động cảnh lục tầng, nhưng qua Kiếm Tuệ cải tạo thì lực phòng ngự cho dù Lục Nguyên cũng không công phá nổi. Chim to có phong cách như vậy không bắt để cưỡi thì không nói nổi rồi.

Đúng rồi, trong công pháp Kiếm Tuệ để lại dường như có ghi chép về con chim to này. Lục Nguyên dùng thần thức len vào không gian của mình lấy ra bản 'Ngự Điểu chân quyết'. Lục tìm mới phát hiện con Thiên Trác Thần Điểu không phải Kiếm Tuệ chế tạo ra, mà gã tìm được từ di tích thời đại trung cổ. Lực phòng ngự của Thiên Trác Thần Điểu thật ra cao không thể tưởng, đừng nói là hỗn động cảnh lục tầng, dù là chí tôn bình thường cũng không thể nổ nát phòng ngự của nó. Hơn nữa tác dụng chân chính của Thiên Trác Thần Điểu là miệng nó chính là trời sinh linh vật, có thể đâm phá nhiều pháp bảo, đặc biệt pháp bảo mộc hệ, không có cái nào không phá được. Dù là đại thụ như kiếm đạo thụ vào lúc đặc biệt sẽ bị đâm thủng, người thời trung cổ luyện ra con chim này chính vì kẻ thù có pháp bảo mộc hệ lợi hại.

Đương nhiên tiền bối trung cổ kia báo thù xong đóng băng bảo vật này, cuối cùng bị Kiếm Tuệ chiếm lấy. Kiếm Tuệ vì đối phó Lục Nguyên mà lấy ra con chim, sau đó nó rơi vào tay hắn.

Con Thiên Trác Thần Điểu dù bản thân là binh khí nhưng quái dị có thể sinh trưởng, chỉ cần cung cấp đủ tài nguyên là có thể biến càng mạnh hơn, cụ thể cuối cùng mạnh bao nhiêu thì ngay cả tiền bối thời trung cổ sáng tạo ra con chim cũng không biết. Bởi vì con Thiên Trác Thần Điểu vốn là huyết mạch thời thượng cổ.

Không tệ, không tệ, Lục Nguyên rất vừa lòng.

Thì ra con Thiên Trác Thần Điểu có tác dụng như vậy.

Hơn nữa trong 'Ngự Điểu chân quyết ' Lục Nguyên còn thấy một tấm ngự điểu lệnh, một khi không cần con chim hiện hình thì có thể bỏ nó vào trong ngự điểu lệnh, thật quá tiện lợi, Lục Nguyên thấy khá thú vị.

Nhưng bây giờ phải chơi đã rồi tính.

- Xông lên!

Lục Nguyên quát dài một tiếng, Thiên Trác Thần Điểu đột nhiên bay lên trên, bay hướng chín tầng trời.

- Hạ xuống!

Lục Nguyên lại quát dài, Thiên Trác Thần Điểu đáp xuống, khí lưu to lớn khiến tóc Lục Nguyên bay ra sau, như rơi xuống đất. Nhưng Thiên Trác Thần Điểu sẽ không té xuống đất, khi sắp tiếp xúc mặt đất thì ngừng thế, la đà trên mặt đất.

Thật là sung sướng, Lục Nguyên sướng đến không thể tả.

Chơi một lát xong Lục Nguyên định quay về kiếm đạo thụ, ở bên ngoài đủ lâu, thật ra quan trọng nhất là kiếm tu tinh thần không mấy an toàn, đừng tưởng giờ mình lên hỗn động cảnh tứ tầng thì bảo đảm nhiều. Có mọt số nơi trong kiếm tu tinh thần dù là chí tôn cũng không chống nổi.

Lại nói lúc này trên kiếm đạo thụ đã trở về bình yên.

Kết tinh phòng ngự vỡ nát năm mươi năm một lần lại mọc ra, như hoa nở hoa rơi, một vòng luân hồi. Bây giờ luân hồi vòng lại, sẽ tiến vào thời gian bình tĩnh năm mươi năm một lần. Nhưng trong lần luân hồi này xảy ra nhiều chuyện lớn chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung, đó là kinh tâm động phách.

Đầu tiên Lục Nguyên ở trong cướp đoạt kết tinh phòng ngự biểu hiện quá kinh người, đè đầu Kiếm Ngục. Nên biết nhiều năm qua Kiếm Ngục luôn xưng hùng trong kiếm tu tinh thần, cao thủ trong đệ tử trung tâm không dám cả ý nghĩ khiêu chiến với Kiếm Ngục. Nhưng bây giờ gã bị Lục Nguyên đè ép, đó là việc kinh khủng cỡ nào.

Thứ hai là quanh co khúc khuỷu, một loại quái điểu tập kích kiếm đạo thụ. Kiếm đạo thụ được gọi là không gì phá được mà bị đâm thủng cía hố to, rồi Lục Nguyên đang lên như gió biến mất, sao không khiến người cảm thán phong vân thay phiên chuyển.

Đương nhiên trong nhiều tầng kiếm đạo thụ có lan truyền kiểu nói rằng.

Lục Nguyên tiêu rồi!

Dù không có chứng cớ đích thực nhưng đắc tội người Hiên Viên chí tôn thì xưa nay chưa ai sống sót nổi. Người Kiếm Tuệ muốn đối phó càng không thể trốn thoát.

Cho nên dù việc này không có chứng cứ nhưng tất cả đều cho rằng Lục Nguyên tiêu đời.

Quả nhiên, đắc tội Hiên Viên chí tôn không có kết cuộc tốt. Hơn nữa Hiên Viên chí tôn làm việc tay chân sạch sẽ, làm như vậy bất cứ ai không lời nào để nói, dù sao không có bằng chứng. Lục Nguyên ngươi là bị yêu thú giết, liên quan gì hệ Hiên Viên chí tôn ta? Thủ đoạn của Hiên Viên chí tôn thật cao minh!

Kiếm Ngục chắp tay sau lưng đứng ở đỉnh tầng thứ nhất kiếm đạo thụ. Gã đứng ở đỉnh cao, có cảm giác tay nắm quyền to, thiên hạ nằm trong tay.

Lục Nguyên, dám chơi với đám chúng ta hả, đúng là muón tìm chết, tiếc rằng một thiên tài kiếm đạo cứ thế tiêu đời, nhưng không thuộc về ta thì giết thôi.

Kiếm Ngục chắp tay đứng, bây giờ chắc là lúc đám Kiếm Tuệ, Kiếm Ma trở về rồi.

Kiếm Ngục nhìn phương xa.

Lúc này phái xa có cầu vồng bảy sắc cực kỳ xinh đẹp, rất nhiều người đều nhìn hướng đó.

Chân trời đông nam xuất hiện một con chim to hiện ra từ bầu trời.

Chim to dài ba ngàn trượng, trên lưng còn đứng một cường giả dùng kiếm. Chim to một đường bay đi hướng tới kiếm đạo thụ.

Kiếm Ngục đang chờ Kiếm Tuệ và Kiếm Ma trở về.

Chờ tin tốt của hai người này.

Chắc là Lục Nguyên dù làm sao cũng trốn không thoát.

Đối mặt trí tuệ ngất trời của Kiếm Tuệ thì mấy ai thoát được, dù gì Kiếm Tuệ là đệ tử đắc ý của trong truyền thuyết đệ nhất trí giả Thiên Châu Giản Vân Sầu.

Kiếm Ngục chắp tay sau lưng chờ, kết quả chượt thấy một con chim khổng lồ cỡ ba ngàn trượng.

Thiên Trác Thần Điểu! Kiếm Ngục nheo mắt lại. Không đúng, theo kế hoạch thì con Thiên Trác Thần Điểu không nên xuất hiện, dù gì nó nuốt vào Lục Nguyên, nếu lại hiện ra thì chẳng phải là khiến hệ Thái Sử chí tôn nghi ngờ? Đúng rồi, không lẽ Kiếm Tuệ đổi ý, cố ý khiến Thái Sử Không tức giận rồi đối phó gã, một phen xóa sạch Thái Sử Không luôn.

Trong lòng Kiếm Ngục xoay chuyển suy nghĩ.

Gã nhìn Thiên Trác Thần Điểu, theo con chim to lớn ngày càng gần thì rốt cuộc hiện ra người bên trên.

Đó là một bộ áo xanh theo gió phần phật bay.

Lòng Kiếm Ngục chìm xuống, không biết tại sao, bây giờ gã hơi ghét màu xanh.

Càng gần.

Một thanh kiếm rồi một hồ lô, một khuôn mặt lười nhác.

Quả nhiên là hắn!

Lục Nguyên xuất hiện!

Vậy người chết là Kiếm Tuệ! Kiếm Ma!

Dù sao trong Thiên Trác Thần Điểu chỉ có một phe sống được chứ không khả năng là hai phe.

Ủa, không đúng. Trái tim Kiếm Ngục rớt xuống vực sâu, thật là không thích hợp. Kiếm Ngục có xem kế sách của Kiếm Tuệ rồi, không có gì sai sót, gã cho rằng lấy thực lực như mình đối mặt kế hoạch của Kiếm Tuệ tuyệt đối không đường sống, Lục Nguyên càng không có khả năng. Tại sao bây giờ Lục Nguyên sống sót trở về, còn Kiếm Tuệ, Kiếm Ma thì không thấy.

Chính vì sâu sắc biết kế sách này đáng sợ, Kiếm Tuệ đáng sợ cho nên mới đặc biệt rung động.

Con chim to lớn đáp xuống ngoài kiếm đạo thụ, không vào kiếm đạo thụ được.

Không biết có phải là trùng hợp, hay là lý do gì, Lục Nguyên và Kiếm Ngục nhìn thẳng nhau.

Lục Nguyên nhìn hướng Kiếm Ngục, mỉm cười nói:

- Kiếm Ngục, buổi sáng tốt lành.

Đương nhiên bây giờ không phải sáng sớm, chào hỏi không vì chào mà là thị uy.

- Không biết Kiếm Tuệ và Kiếm Ma có phải đi lạc đường không.

Lục Nguyên rõ ràng đang tát mặt.

Lục Nguyên ngồi trên lưng chim biểu thị rõ mình trở về.

Lục Nguyên ta trở lại.

Môn hạ Thái Sử chí tôn rất là vui vẻ, Thái Sử Bi lập tức đưa tin phát qua kiếm môn tinh thần. Từ khi Lục Nguyên mất tích, Thái Sử Không sắp đứt hơi, giờ hắn rốt cuộc trở về, khó khăn lắm mới quay về.

Chuyện tiếp theo đương nhiên là phản ứng các phương.

Bên Hiên Viên Vọng đúng là không ngờ kế hoạch của Kiếm Tuệ thất bại. Kế hoạch của Kiếm Tuệ vốn nên không có gì sai sót, thật ra sai nhất là Lục Nguyên có thể phản quy tắc kỷ nguyên, không bị hồng hoang tinh thạch áp chế. Đương nhiên Hiên Viên Vọng không biết điều đó, gã tràn đầy kinh ngạc.

Hiên Viên Vọng cũng biết rằng Lục Nguyên đã đến mức không đối phó không được.

Nếu không thì tiểu nhân vật này có khả năng từng bước trưởng thành đại nhân vật, thậm chí lật bàn.

Đương nhiên Hiên Viên Vọng không cần tự mình đối phó Lục Nguyên, Kiếm Tuệ là thuộc hạ của Kiếm Chi Tử, quân sư Kiếm Tuệ chết thì do Kiếm Chi Tử đối phó hắn.

Một khi Kiếm Chi Tử ra tay là Lục Nguyên tuyệt đối không có đường sống.

Lẽ đương nhiên còn có sư phụ thật sự của Kiếm Tuệ là Giản Vân Sầu, vị này chắc cũng có hứng thú đối phó Lục Nguyên.

Hiên Viên Vọng phát ra hai phong thư rồi ngồi chờ, bây giờ không cần gã ra tay. Kiếm Chi Tử và Giản Vân Sầu cùng xuất thủ, Lục Nguyên không thể nào không chết. Lục Nguyên, tiểu bối bình thường như ngươi không lẽ thật sự để cho ngươi lật ngược cờ? Hiên Viên Vọng cười lạnh.

Bên Thái Sử Không thì đương nhiên rất vui vẻ. Mới đầu Lục Nguyên biến mất, Thái Sử Không dù cảm thấy hắn sẽ không mất mạng nhưng vẫn rất lo lắng, suýt chút muốn đại sát tứ phương rồi. Nhưng dưới tình huống không chứng cớ mà đại sát tứ phương thì sẽ lại rơi vào bố cục của Hiên Viên Vọng. Thật ra bố cục của Kiếm Tuệ bao gồm lợi dụng Lục Nguyên biến mất chọc giận Thái Sử Không, gã không có chứng cớ sẽ đại sát tứ phương, thế là bắt lấy gã. Lại nói Thái Sử Không biết Lục Nguyên an toàn trở về, từ chỗ hắn biết tin Kiếm Tuệ và Kiếm Ma đã chết thì cười to. Đệ tử của mình xem ra có khí vận rất lớn, Kiếm Tuệ và Kiếm Ma liên hợp mà đều chết trong tay hắn.

Dần dần tại kiếm tu tinh thần mọi người đều biết tin Kiếm Tuệ, Kiếm Ma mất tích. Không biết là ai lan truyền rằng Kiếm Tuệ, Kiếm Ma đều thua trong tay Lục Nguyên. Nhưng mặc kệ thế nào đều không có chút chứng cứ.

Tất nhiên theo tin tức lan truyền, dần dần không khí trên kiếm tu tinh thần biến đổi.

Trước kia dù Lục Nguyên sáng tạo ra một bộ kiếm pháp cấp tinh thần rất là ghê gớm, dù rằng ở mặt kết tinh phòng ngự đè đầu Kiếm Ngục, nhưng đại thế kiếm tu tinh thần vẫn là nghiêng bên Kiếm Ngục, chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhưng bây giờ theo tin Kiếm Tuệ, Kiếm Ma chết trong tay Lục Nguyên, dần dần bên Kiếm Ngục không chiếm ưu thế gì nữa. Tiếp theo là Lục Nguyên trên cơ.

Tình thế kiếm tu tinh thần biến đổi, dần lấy Lục Nguyên làm tôn.

Kết quả thành cục diện quái dị, kiếm môn tinh thần lấy Hiên Viên chí tôn làm tôn, còn kiếm tu tinh thần thì Lục Nguyên là tôn.

Bản thân Lục Nguyên không mấy để ý mấy chuyện này, hắn đang nghiên cứu kiếm đạo văn tự của mình. Giờ hắn có tổng cộng năm kiếm đạo văn tự là tiến, đốn, tham, ma, tuệ. Trong đó bốn chữ hắn sớm nghiên cứu một phen, chẳng qua chữ ma thì còn chưa điều tra.

Lục Nguyên nghiêm túc nghiên cứu chữ ma.

Chợt phát hiện chữ ma nhào hướng hắn, bên trên ẩn chứa bí quyết tăng sức chiến đấu không thể tưởng tượng, tiếc rằng đều là cách rất hung ác, hở chút là lấy mạng người để luyện, thiêu đốt hồn người. Những cách ác độc kiểu này Lục Nguyên sao mà dùng được.

Tạm thời giữ lại đi, bây giờ trong ba mươi hai chữ coi như gom được năm, còn lại hai mươi bảy chữ, bản kỷ nguyên sinh ra duy nhất văn tự chữ phong e rằng có chút bí ẩn quái lạ, chỉ nhìn chữ tiến là hơi hiểu ngay.

Tập trung nghiên cứu chữ ma xong hắn bắt đầu suy tư con đường tu hành.

Giờ hắn là hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành, cần trùng kích hỗn động cảnh ngũ tầng không gian pháp tắc. Cái gọi là không gian pháp tắc tức đem bản thân nắm giữ từng pháp tắc chuyển hóa thành pháp

tắc trong không gian. Hắn hiểu hơn một trăm cái thiên địa pháp tắc, muốn đến hỗn động cảnh ngũ tầng không gian pháp tắc thì chắc chắn sẽ khó khăn hơn người khác nhiều.

Lục Nguyên chợt cảm giác có áp lực to lớn.

Đây là kiếm khí!

Không đúng, trên kiếm tu tinh thần là ai có thể phát ra kiếm khí cường đại như núi như biển thế này!

Dù là Kiếm Ngục phát ra kiếm khí cũng không thể khiến hắn kinh sợ đến vậy!

Thế mà kiếm khí này làm được!

Đây là loại kiếm khí cường đại cỡ nào chứ!

Lục Nguyên giật nảy mình, trước kiếm khí này thì không rảnh bế quan, nhảy ra ngoài thụ động.

460. Chương 879-880 : Kiếm Chi Tử Khiêu Chiến

Thật ra không chỉ mình Lục Nguyên, bất cứ đệ tử trung tâm nào trong kiếm đạo thụ đều nhảy ra ngoài hết, trng đó bao gồm Đồ Cương, Nguyệt Phương Hoa, những đệ tử trung tâm bình thường bế quan ít khi xuất hiện, cũng bao gồm Kiếm Ngục, cường giả nổi danh đã lâu, bao gồm đám Hiên Viên Lệnh.

Trong đó răng Hiên Viên Lệnh run lập cập, gã không có bệnh run rẩy nhưng kiếm khí quá mức cường đại, cường đến không thể tưởng tượng, đè ép gã chỉ có nước răng kêu lanh cách.

Tất cả mọi người đều nhìn hướng phát ra kiếm khí.

Đó là một vật giữa bầu trời.

Vật đó càng tới càng gần, mọi người rất tò mò, rốt cuộc là thứ gì mà tỏa ra kiếm khí kinh nguiwf như vậy! So với bất cứ kiếm khí của ai trên kiếm tu tinh thần thì mạnh hơn nhiều.

Rốt cuộc, mọi người thấy vật đó.

Là một phong thư!

Đó là ai, chỉ một lá thư mà làm được đến mức này, có kiếm khí cường đại như vậy.

Phong thư bay thẳng hướng Lục Nguyên, hắn lấy làm lạ. Lá thư cuối cùng rơi vào tay Lục Nguyên, hắn xem bên trên lá thư có ba chữ to như rồng uốn xà lượn.

'Kiếm Chi Tử', Lục Nguyên thầm kinh ngạc, đây là lá thư Kiếm Chi Tử gửi đến.

Bùm!

Kiếm khí bùng nổ, xuất hiện trước mặt Lục Nguyên là vài hàng chữ to.

'Dám giết trợ thủ Kiếm Tuệ của ta, to gan lắm. Lục Nguyên, ta cho ngươi tám năm, sau tám năm ngày này ứng ước chiến của ta, Kiếm Chi Tử.'

Ước chiến!

Kiếm Chi Tử ước chiến!

Mọi người đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn Lục Nguyên. Trước đó không lâu Lục Nguyên là người đứng nhất kiếm tu tinh thần, khí thế đè đầu Kiếm Ngục, nhưng bây giờ Kiếm Chi Tử đưa ra thư khiêu chiến thì tất cả đệ tử trung tâm đều cho rằng Lục Nguyên tiêu chắc rồi. Không sai, bây giờ Lục Nguyên đúng là đứng đầu kiếm tu tinh thần, nhưng dù có là người số một kiếm tu tinh thần thì bị Kiếm Chi Tử khiêu chiến coi như xong đời.

Kiếm Chi Tử, bách chiến bách thắng, là một trong Khí Vận Thất Tử.

Cái gọi là Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Kiếm Tham không xứng cả xách giày cho Kiếm Chi Tử. Bởi vì, đó là Kiếm Chi Tử.

Lục Nguyên có mạnh hơn thì sao chứ, đối mặt Kiếm Chi Tử chỉ có nước thua thôi.

Xem ra Kiếm Tuệ đúng là bị Lục Nguyên giết chết, đáng tiếc giết gã là nước cờ sai lầm của hắn, chẳng ngờ chọc vào Kiếm Chi Tử.

Tức là nói sau tám năm Lục Nguyên chết chắc, không có một con đường sống.

Phong thư khiêu chiến của Kiếm Chi Tử viết bá khí hùng hồn, khinh rẻ bất cứ ai.

Gã đúng là có tư cách coi khinh tất cả, vì gã là Kiếm Chi Tử.

Chỉ một phong thư khiêu chiến đã có áp lực vô tận.

Áp lực to lớn ập hướng Lục Nguyên, đối mặt áp lực như núi này môi hắn nhếch lên!

Số tự kiếm ứng đối thật ra là tám.

Có lẽ khó mà giải thích nhưng nó quái dị như vậy đấy.

Kiếm Đạo Bát Cực.

Chữ phong tách biệt bốn hướng, một hướng là tám phần.

Khí vận kiếm đạo kỷ nguyên trước của kiếm ý quái vật cũng là tám đạo.

Duyên phận của kiếm và bát khó mà phân chia.

Kiếm Chi Tử nhất ngôn nhất hợp, hợp đại đạo kiếm đạo khiêu chiến là tám năm sau.

Bên cạnh có tiếng bàn tán xôn xao, đều nói về tám năm sau Lục Nguyên chết chắc, dù gì đối mặt Kiếm Chi Tử không có một chút cơ hội thắng. Kiếm Chi Tử là mạnh nhất, một trong Khí Vận Thất Tử.

Trong tiếng xì xầm, khóe môi Lục Nguyên cong lên, nụ cười ngày càng lớn, cuối cùng biến thành cười to.

- Ha ha ha ha, ha ha ha ha!

Lục Nguyên cất tiếng cười to.

Bên cạnh đang thảo luận về Lục Nguyên chết chắc, tám năm sau sẽ chết, kết quả phát hiện hắn không hề sợ hay nhát gan, còn cất tiếng cười làm đám người đứng xem thầm nhủ, chắc không phải dưới áp lực lớn của Kiếm Chi Tử ép Lục Nguyên điên rồi đi? Bị hù phát điên rồi, chứ nếu là người bình thường thì lúc này cười to không nổi đâu.

Nhưng dưới áp lực to lớn của Kiếm Chi Tử bị hù điên thì không có gì mất mặt.

Đây là chuyện rất bình thường.

Vì ba chữ Kiếm! Chi! Tử! Đại biểu là vô thượng quyền uy.

Đừng nhìn Hiên Viên chí tôn là đệ nhất chí tôn nhưng trong lòng mọi người, Kiếm Chi Tử còn cao hơn cả Hiên Viên chí tôn.

Lục Nguyên tiếp tục cười to:

- Ha ha ha ha, ha ha ha ha!

Lục Nguyên chẳng hề thấy sợ, vô cùng vui sướng.

Kiếm Chi Tử, lần đầu tiên mình nghe cái tên này là khi nào, phải rồi, lúc ấy mình ở Tấn quốc, trường sinh kỳ. Nghe danh tiếng của Kiếm Chi Tử, biết là cường giả khí vận kiếm đạo mạnh nhất, chân chính thiên tài kiếm đạo số một! Khi đó mình lấy Kiếm Chi Tử làm mục tiêu, nhưng cho đến nay chưa từng tới gần Kiếm Chi Tử. Đến trung ương thiên triều rồi phát hiện Kiếm Chi Tử cách mình càng xa xôi.

Tham gia Kiếm Môn, cùng Kiếm Chi Tử chung một môn phái.

Nhưng Kiếm Chi Tử quá xa xôi, cao cao tại thượng, cao không thể với tới.

Đầu tiên mình tranh với Hiên Viên, rồi đấu với Kiếm Đạo Bát Cực, nhưng đến đây là ngừng, không có tư cách khiêu chiến với Kiếm Chi Tử.

Bởi vì chênh lệch rất xa xôi, Kiếm Chi Tử đã từng giết người chí tôn.

Bây giờ rốt cuộc thấy uy phong của Kiếm Chi Tử.

Một phong thư phát ra kiếm khí còn mạnh hơn cả mình!

Kiếm Chi Tử quá mạnh!

Lục Nguyên cảm thấy vô cùng sung sướng.

Nếu mạnh vậy thì đấu đi.

Tám năm ngắn ngủi, muốn thắng Kiếm Chi Tử không phải dễ, nhưng nếu đã khiêu chiến tới cửa thì mình tiếp nhận. Nếu không có cả can đảm nhận khiêu chiến thì mình không cần lăn lộn nữa.

Lục Nguyên cười to nói:

- Được, Kiếm Chi Tử, tám năm sau chúng ta chiến! Để ta xem thử rốt cuộc ngươi mạnh bao nhiêu!

Lục Nguyên vô cùng khí khái, hào tình hùng ý!

Điên rồi! Điên rồi! Lục Nguyên thật sự điên, dám khiêu khích Kiếm Chi Tử, hắn quả niên bị Kiếm Chi Tử buộc điên. Kiếm Ngục nhìn hướng Lục Nguyên, hay cho Lục Nguyên. Dù Kiếm Ngục là mạnh nhất trong Kiếm Đạo Bát Cực nhưng không có can đảm khiêu chiến Kiếm Chi Tử, chỉ điểm này thì hắn đã mạnh hơn gã. Nhưng Kiếm Ngục biết Lục Nguyên là đi chịu chết, tuyệt đối không có chút đường sống.

Náo nhiệt rồi cũng có lúc tàn, đương nhiên người trở về lập tức xôn xao tin tức rung động lòng người. Tám năm sau Kiếm Chi Tử khiêu chiến Lục Nguyên, tươi sống bóp chết hắn.

Đám Thái Sử Không vẻ mặt rầu rĩ, họ lạc quan không nổi. Dù Lục Nguyên có bản lĩnh lật trời nhưng đối mặt Kiếm Chi Tử thì sao có một phần cơ hội thắng đây. Đó là Kiếm Chi Tử, một sự tồn tại cường đại đến không thể tưởng tượng.

Trong đó thong dong nhất chỉ mình Lục Nguyên.

Lục Nguyên trở về sân của mình, định tìm chút kiếm pháp luyện tập, tám năm sau sẽ quyết chiến cùng Kiếm Chi Tử, trước tiên tu luyện đã, không thì địch không lại Kiếm Chi Tử.

Nhưng Lục Nguyên chợt giật nảy mình.

Bởi vì hắn lờ mờ cảm giác trong sân có một người, dù cảm giác tồn tịa mờ nhạt nhưng hắn vẫn nhận ra được.

- Là vị nào đại giá quan lâm, cần gì núp núp ló ló?

Lúc này trước mặt Lục Nguyên bỗng xuất hiện một người, người đó cao gầy, râu tóc bạc phơ, mặt ủ mày chau.

Kiếm Chủ!

Lục Nguyên lập tức hành lễ nói:

- Tham kiến Kiếm Chủ!

- Không cần đa lễ.

Kiếm Chủ giơ tay nói:

- Ta đến tìm ngươi vì thư kiêu chiến của Kiếm Chi Tử.

Lục Nguyên mời Kiếm Chủ ngồi.

Kiếm Chủ ngồi xuống, nói:

- Thật ra thư khiêu chiến này ta đã sớm biết, có lẽ ngươi sẽ hiểu ta tại sao không ngăn cản, rất đơn giản, ta ngăn không được. Vốn Kiếm Chi Tử là muốn lập tức khiêu chiến với ngươi, giết chết ngươi. Đích thực trong môn quy không thể giết hại đồng môn.

- Nhưng môn quy, quy tắc chỉ là thứ trói buộc người bình thường, yếu ớt, đối với cường giả tuyệt đối nghịch thiên thì hạn chế không được. Nếu nói môn quy của Kiếm Môn hoàn toàn hạn chế Kiếm Chi Tử là không thể nào.

Kiếm Chủ cười khổ nói:

- Môn chủ như ta tuy hơi yếu thế nhưng dù gì là môn chủ đương thời của Kiếm Môn, vậy nên dù là Kiếm Chi Tử nhiều ít chừa chút mặt mũi cho ta. Hắn vốn muốn giết ngươi ngay nay đổi thành khiêu chiến tám năm.

- Đương nhiên khiêu chiến tám năm là khích lệ với ngươi, giờ xem ra ngươi không sợ hãi, tốt lắm.

Không biết từ khi nào trong tay Kiếm Chủ xuất hiện một chén trà.

- Ngoài ra muốn giải thích sơ thế cục Kiếm Môn hiện tại cho ngươi. Chắc ngươi lấy làm lạ là tại sao Kiếm Chủ như ta yếu thế, Hiên Viên chí tôn mạnh mẽ như vậy.

Kiếm Chủ thở dài nói:

- Đây không phải ta đùa với Hiên Viên Vọng, ta chơi không nổi.

- Ta làm Kiếm Chủ không mạnh mẽ được đương nhiên có liên quan đến bị thương trong tay Pháp Hoàng Đế Tử. Còn lý do khác là bởi vì cách cục Kiếm Môn. Kiếm Môn chỉ là một Vô Thượng Đại Giáo, theo lý thì trong trung ương thiên triều Vô Thượng Đại Giáo thế này không mấy ngàn cũng có vài trăm, không có gì lạ cả, nhưng cố tình kỷ nguyên trước là kiếm kỷ nguyên, khiến Kiếm Môn trong Vô Thượng Đại Giáo không bình thường.

- Đầu tiên Kiếm Môn chúng ta trên danh nghĩa là pháp cổ văn minh thống trị, tất nhiên Kiếm Môn chúng ta ở biên duyên pháp cổ văn minh nên mức thống trị không quá lớn, cơ bản hơi tự do. Chúng ta tuyệt đối không dám thoát khỏi pháp cổ văn minh thống trị, bởi vì giản chi văn minh.

- Giản chi văn minh là một trong ba mươi văn minh bình thường, còn có sâu xa với Kiếm Môn chúng ta.

- Nghe nói phó chủ giản chi văn minh xuất thân là một phó chủ văn minh kỷ nguyên kiếm, cũng có thể sống sót trong đại kiếp nạn kỷ nguyên băng diệt, rồi yếu đến cấp bậc thiên tôn cảnh không khả năng sống sót. Phó chủ giản chi văn minh vốn là luyện kiếm, nhưng nghe nói sau đó phản bội kiếm đạo, chính vì phản bội kiếm đạo mà gã mới sống tiếp được.

- Giản kiếm đồng nguyên.

Kiếm Chủ nói:

- Cùng kiếm tương đồng là thiết giản, không lưỡi có bốn góc, ngôn phương lăng tự dã.

- Phó chủ giản chi văn minh luôn mưu đồ trọng bảo trấn môn của Kiếm Môn chúng ta, nghe nói tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển là vật gã mơ ước. Nếu thoát khỏi pháp cổ văn minh thống trị thì e rằng ngày thứ hai đã bị giản chi văn minh diệt môn cướp bảo rồi. Cố tình chúng ta có pháp cổ văn minh thống trị, mấy năm trước Kiếm Linh Đế Cơ tham gia vào Kiếm Môn tu hành, khiến giản chi văn minh không dám cứng rắn cướp.

Kiếm Chủ nửa cười nửa không nói:

- Đây là thế giới sau lưng mặt phải, nhiều việc âm u, Kiếm Linh Đế Cơ tiến vào Kiếm Môn không phải chuyện đơn giản.

- Vậy nên giản chi văn minh không dám cứng rắn cướp, gã không có gan tranh với cổ văn minh. Tuy văn minh rất mạnh nhưng so với cổ văn minh thì vẫn cách biệt rất xa, nhưng gã dám làm mềm. Kết quả phái người xâm nhập vào, trong thái thượng trưởng lão Kiếm Môn có không ít người đầu hướng giản chi văn minh. Dù gì giản chi văn minh là con đường tương lai rất tốt cho người dùng kiếm. Giản kiếm đồng nguyên

có sức hấp dẫn quá lớn với với người dùng kiếm chúng ta. Một khi tu được cách này, biến thành dùng giản thì có thể không bị bản kỷ nguyên áp chế.

- Nói đơn giản là phái Hiên Viên chí tôn cơ bản là người giản chi văn minh, hơn nữa trong thái thượng trưởng lão có không ít người ủng hộ phái Hiên Viên chí tôn.

- Cái gọi là thái thượng trưởng lão tức người thế giới cảnh, Kiếm Môn chúng ta dù chỉ là Vô Thượng Đại Giáo nhưng ít nhiều vẫn có một ít thế giới cảnh.

- Hiên Viên bành trướng, nói trắng ra là giản chi văn minh ăn mòn nội bộ Kiếm Môn chúng ta.

- Đương nhiên nếu nội bộ Kiếm Môn chỉ như vậy thì không có gì, cố tình còn có thái cổ văn minh. Thái cổ văn minh từng giây phút muốn quét sạch tất cả người dùng kiếm, dù chúng ta có pháp cổ văn minh bảo vệ nhưng thái cổ văn minh muốn ký kết một ít điều kiện bất bình đẳng với chúng ta, Kiếm Môn thế mới sinh tồn được.

Kiếm Chủ nói xong thở dài.

Lục Nguyên thế mới biết hóa ra Kiếm Môn có thế cục phức tạp đến vậy.

Hai cổ văn minh pháp cổ văn minh, thái cổ văn minh.

Một văn minh bình thường, giản chi văn minh.

Nhiều thế lực cấp văn minh cuốn vào, vậy thì Kiếm Chủ muốn mạnh mẽ cũng làm không được.

Có thể nói dưới tình huống này, Kiếm Chủ đem khiêu chiến của Kiếm Chi Tử từ lập tức biến tám năm đã là không dễ.

Tình này, ta nhận.

Thời gian tám năm!

Mình chắc chắn sẽ cố gắn tu hành, tám năm sau thắng Kiếm Chi Tử.

Kiếm Môn khó khăn như vậy, thế thì kiếm của ta sẽ mở ra kiếm vô thượng đại đạo.

Khiến sau này người dùng kiếm không đến mức khó khăn như thế.

Giản chi văn minh!

Văn minh này là một văn minh bình thường.

Đương nhiên coi như là văn minh bình thường cũng lợi hại hơn Vô Thượng Đại Giáo rất nhiều.

Giản chi văn minh có Giản Vân Sầu là một nhân vật khá nổi tiếng.

Xưng là đệ nhất trí giả Thiên Châu, tức là nói trong một đại châu người này tính toán cao siêu nhất. Người này có ngoại hiệu gọi là quỷ khóc thần sầu, ý là quỷ thần đụng phải người này đều sẽ rầu. Thực lực của Giản Vân Sầu chỉ là sơ thế giới cảnh, chưa đến cảnh giới thiên tôn khiến người thấy cao không thể với tới.

Nhưng thời nay không phải dùng sức mạnh là giải quyết mọi thứ.

Cần có đầu óc, Giản Vân Sầu là người nhờ vào đầu óc sống.

Hơn nữa người này còn có một thân phân, là sư phụ của Kiếm Tuệ. Kiếm Tuệ, mặt ngoài là người của Kiếm Môn. Nhưng giản chi văn minh sớm xâm nhập vào Kiếm Môn, ngoài mặt sư phụ của Kiếm Tuệ là Hiên Viên chí tôn nhưng sư phụ chân chính là Giản Vân Sầu. Kiếm Tuệ có môn tính kế đều học từ Giản Vân Sầu, nhưng lấy bản lĩnh của Kiếm Tuệ thì kém xa quỷ khóc thần sầu Giản Vân Sầu nhiều lắm. Giản Vân Sầu diện mạo tuấn tú, mặt tái nhợt thậm chí trắng bệch, chân mày lá liễu, đôi mắt phượng.

- Kiếm Tuệ đã chết.

Nhận được thư đến từ Kiếm Môn, Giản Vân Sầu mỉm cười.

- Kiếm Tuệ chết không là gì.

Giản Vân Sầu nói:

- Nhưng cố tình đánh chết Kiếm Tuệ là Lục Nguyên, tiềm lực trên cả Kiếm Đạo Bát Cực, đuổi sát Kiếm Chi Tử. Kiếm Chi Tử muốn chờ tám năm mới giết Lục Nguyên, tiếc rằng ta không thích chờ. Đối với Lục Nguyên có tiềm lực to lớn như vậy, thời gian tám năm có quá nhiều biến số.

- Cố tình biến số này là kẻ cuồng nhiệt kiếm đạo, không thích hợp chúng ta nắm giữ Kiếm Môn, được đến báu vật trấn phái và tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển của Kiếm Môn.

Giản Vân Sầu nhướng mày:

- Đương nhiên không thể phái người giản chi văn minh chúng ta đi. Cỡ như Kiếm Ngục đặt ở giản chi văn minh là đỉnh cấp, Kiếm Ngục không thắng được thì đệ tử của chúng ta sẽ rất khó.

Giản Vân Sầu mỉm cười nói:

- Báo cho thái cổ văn minh đi, nói ra xuất hiện một người có tư chất hơn xa Kiếm Đạo Bát Cực xuất hiện, tin tưởng thái cổ văn minh sẽ rất có hứng thú.

Tin Kiếm Tuệ chết truyền đến hai hướng, dẫn hai cường địch cho Lục Nguyên.

Bây giờ Lục Nguyên không biết việc bên Giản Vân Sầu.

Hơn nữa dù có biết hắn cũng không để ý. Giản! Phản bội kiếm đạo.

Người như vậy bản thân trời sinh là kẻ địch, loại không chết không ngừng.

Lục Nguyên ngồi tại chỗ, Kiếm Chủ đã rời đi.

Nhưng dù Kiếm Chủ rời đi thì Lục Nguyên vẫn cảm giác được loại bi ai.

461. Chương 881-882: Kiếm Khắc Hồng Hoang

Đúng là rất bi ai, Vô Thượng Đại Giáo Kiếm Môn cuối cùng của kiếm đạo lại bị cổ văn minh, văn minh bóp méo tròn, đó là việc khiến người buồn cỡ nào.

Trong gió dường như có tiếng kiếm bi kêu. Khó chịu.

Bây giờ Lục Nguyên cực kỳ khó chịu!

Rồi sẽ có một ngày ta sẽ mở ra kiếm vô thượng thịnh thế.

Đương nhiên kẻ địch lớn nhất của kiếm là thái cổ văn minh.

Phải rồi, mình có kiếm khắc hoang!

Lục Nguyên lản ý thức vào thức hải, trong thức hải có một thanh kiếm khắc hoang nho nhỏ chỉ có một điểm năm tấc còn hiện ra. Lục Nguyên dùng thần thức quan sát thanh kiếm khắc hoang, phát hiện thanh kiếm vẫn là hình thức kiếm phôi, không tỏa ra ánh sáng chân chính. Kiếm phôi khác với kiếm, kiếm phôi không thể phát huy uy lực thật sự.

Kiếm có thể phát huy ra uy lực chân chính, nhưng dù là kiếm phôi đã khắc chế được hồng hoang tinh thạch, không tệ lắm!

Lục Nguyên suy tư, một luồng ý thức tiến vào kiếm phôi, phát hiện bên cạnh kiếm phôi lập tức hiện ra một vài chữ. 'Có thể khắc chế vật hạ cổ hồng hoang, nếu hóa ra hình kiếm có thể khắc chế vật thượng cổ hồng hoang.'

Hồng hoang cũng có chia cấp.

Bình thường là ban đầu nguyên thủy hồng hoang, thượng cổ hồng hoang, trung cổ hồng hoang, hạ cổ hồng hoang.

Ví dụ hồng hoang tinh thạch là rất hung dữ trong hạ cổ hồng hoang. Nhưng hạ cổ hồng hoang không thể sánh bằng trung cổ hồng hoang, thậm chí có không ít thái cổ văn minh thế giới cảnh luyện là thần thông trung cổ hồng hoang.

Nếu nói hạ cổ hồng hoang có tác dụng lớn khắc chế kiếm đạo, vậy trung cổ hồng hoang khắc chế kiếm đạo đáng sợ không thể tưởng tượng, đến thượng cổ hồng hoang càng khủng bố, có thể dễ dàng áp chế cỡ Kiếm Chủ. Còn nguyên thủy hồng hoang, đó là trong truyền thuyết, dù ở thái cổ văn minh người luyện thành cũng đếm trên đầu ngón tay.

Kiếm tu bình thường bàn về trung cổ hồng hoang đều biến sắc mặt, khi đối đầu với trung cổ hồng hoang sẽ ăn thiệt thòi lớn.

Kiếm phôi này một khi luyện này là có thể khắc chế trung cổ hồng hoang, tác dụng quá lớn.

Lục Nguyên cũng thấy chú thích bên dưới, hiện ra hàng chữ: 'Cần nuốt nhiều vật hồng hoang mới luyện ra hình kiếm, hóa thành kiếm khắc hoang chân chính!'

vật hồng hoang! Kiếm phôi của chính mình thật quá dị, nhưng thú vị. Lục Nguyên chợt nghĩ, mình từ đâu lấy vật hồng hoang đây, thật là muốn kiếm vật hồng hoang mà cố tình không thấy, nói thậ ra vật hồng hoang ở trong thái cổ văn minh thường thấy nhưng ở nơi khác thì rất hiếm. Đặc biệt là Kiếm Môn, trừ Kiếm Tuệ có ý xấu ra ai mà có một vật hồng hoang chứ.

Kiếm khắc hoang của mình luôn thăng cấp thì sẽ biến thành bộ dạng gì đây? Lục Nguyên có vài phần tò mò.

Kiếm khắc hoang không có vật hồng hoang là không thể tu luyện, không thú vị gì cả, Lục Nguyên chơi chốc lát thì không xem xét nữa, bắt đầu tu hành pháp lực, nhưng bây giờ bản thân hắn tăng pháp lực không dễ dàng. Hỗn động cảnh tứ tầng không gian sơ thành muốn xông hỗn động cảnh ngũ tầng không gian pháp tắc không dễ chút nào.

Từng chút một tích lũy pháp lực, nhưng luyện chốc lát liền thấy mệt, cầm linh hầu rượu uống.

Tuy có áp lực khổng lồ như núi của Kiếm Chi Tử nhưng nên làm cái gì thì làm cái đó, không có việc vẫn sống an nhàn, cuộc đời thôi.

Ngày không ngừng trôi qua, hôm nay bỗng truyền đến tin tức.

Sứ giả thái cổ văn minh đến!

Lúc trước đã giới thiệu, quan hệ của thái cổ văn minh và Kiếm Môn rất lạ, muốn hủy diệt Kiếm Môn nhưng cố tình kẹt ngưỡng cửa pháp cổ văn minh, nên xem như một nửa người giám thị. Dù sao Kiếm Tuệ không thể không cho thái cổ văn minh chút mặt mũi, mọi người cùng là cổ văn minh thôi.

Sứ giả thái cổ văn minh lần này đến là gây chuyện.

Thái Cổ tới Kiếm Môn không kiếm chuyện mới là lạ.

Lần này do Hiên Viên chí tôn đến, trên người gã có chút hơi thở giản, trong mắt thái cổ văn minh chỉ xem như một nửa kẻ phản nghịch, cộng thêm giao tiếp với Hiên Viên chí tôn nhiều năm, không biết gã đút lót bao nhiêu ích lợi, vậy nên các sứ giả nhiều ít cho gã chút mặt mũi.

Sứ giả thái cổ văn minh là một ông lão xám, trông tu vi rất đáng sợ, người này có tên Bát Hoang chí tôn, tên gọi Bát Hoang Quyển, là một chí tôn cường đại. Sau lưng Bát Hoang chí tôn đi theo bốn đệ tử, là đệ tử của thái cổ văn minh.

Tên của bốn đệ tử là Thất Hoang Tập! Thất Hoang Động! Thất Hoang Chiến! Mỗi người đều có khí thế vô cùng khủng khiếp, hơi thở thía cổ quá đậm, đó là khí thế nhiếp người. Họ đều là cao thủ trong đệ tử trung tâm thái cổ văn minh, như hồng hoang không thể khắc kiếm thì họ cũngc thắng được Kiếm Ngục, mà dưới quy tắc kỷ nguyên hồng hoang khắc iếm, mỗi người có thể dễ dàng tiêu diệt Kiếm Ngục.

Bát Hoang chí tôn đi phái trước, bốn đệ tử theo sau.

Bát Hoang chí tôn liếc kiếm đạo thụ, gã thấy gốc kiếm đạo thụ là khó chịu rồi, sau đó đưa mắt liếc nhiều đệ tử trung tâm Kiếm Môn.

Rất nhanh gã liếc qua Kiếm Ngục, hơi tạm dừng một chút mới nói:

- Kiếm Tuệ và Kiếm Ma đâu? Tu vi kiếm đạo của hai người này không tệ lắm.

Hiên Viên Vọng ở bên cạnh nói:

- Kiếm Tuệ và Kiếm Ma mất tích.

- Mất tích ư?

Bát Hoang chí tôn mỉm cười, nhìn Lục Nguyên như nhìn kẻ phản nghịch, nói:

- Ngươi chính là Lục Nguyên?

Lục Nguyên cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thái cổ văn minh là tử địch của kiếm, đối thủ một mất một còn, hồng hoang có thể khắc kiếm. Có thể nói trong ngũ đại cổ văn minh khiến Lục Nguyên buồn nôn nhất là thái cổ văn minh, cố tình bây giờ người thái cổ văn minh hắn ghét nhất làm bộ dáng cấp trên tuần tra Kiếm Môn, nhìn từng người.

Thêm nữa bây giờ thái cổ văn minh nhìn hắn như nhìn kẻ phản nghịch, ánh mắt đó làm hắn vô cùng khó chịu.

Lục Nguyên nghi ngờ nếu mình có thể thắng Bát Hoang chí tôn thì chắc chắn sẽ lấy ra kiếm phôi kiếm khắc hoang hung hăng đánh. Chém xuống cái đầu chó của Bát Hoang chí tôn, chắc chắn trước khi đầu rớt xuống sắc mặt của gã dễ nhìn lắm. Tiếc rằng thực lực hiện nay của hắn chưa đủ.

Đường kiếm đạo gian nan hiểm trở, không dễ dàng.

Nhưng mặc kệ con đường này có khó bao nhiêu mình vẫn đi tiếp.

Bởi vì kiếm là lựa chọn của ta.

Đối mặt Bát Hoang chí tôn chất vấn, Lục Nguyên nhún vai đáp:

- Chính là ta.

Giọng điệu khó chịu, Lục Nguyên nói giọng điệu khó chịu như vậy khiến xung quanh các đệ tử trung tâm kinh sợ, không bao giờ ngờ hắn dám nói chuyện như vậy với thượng sử thái cổ văn minh.

Đây chính là người thái cổ văn minh! Một trong ngũ đại cổ văn minh, lại còn là cổ văn minh có thể khắc chế kiếm.

Lục Nguyên ăn gan hùm mật gấu mà.

Cũng đúng, Lục Nguyên luôn là ăn gan hùm mật gấu, đối mặt ước chiến của Kiếm Chi Tử không bị hù sợ còn dám cười to, bản thân là kẻ to gan làm loạn.

Bát Hoang chí tôn nhìn chằm chằm Lục Nguyên, nói:

- Tốt lắm, Lục Nguyên, ta nhớ ngươi.

Trong giọng nói tràn ngập sát khí.

Đêm đó Bát Hoang chí tôn ở lại Kiếm Môn.

Cũng đêm đó, có bốn cái bóng vọt hướng tầng hai kiếm đạo thụ.

Lục Nguyên đang luyện công.

Tuy tính tình hắn luôn là tự do nhưng dù gì có ước hẹn tám năm với Kiếm Chi Tử, bây giờ vô tướng thôn phệ quyết chỉ mới luyện thành một trong bảy quyết là thôn mộc long, còn có sáu thôn phệ long chưa luyện thành. Thôn phệ long này nếu luyện thành bảy hệ sẽ có lực lượng không thể tưởng tượng, là công pháp vô cùng khủng bố.

Lục Nguyên luyện trong chốc lát nhưng chưa được điểm lợi gì.

Đêm nay đói bụng quá, có nên đi kiếm gì ăn không?

Lục Nguyên thầm nghĩ, hơn nửa đâu đi đâu làm đồ ăn? Nói trắng ra là dù không phải hơn nửa đêm cũng không có chỗ để ăn. Ở khu kiếm tu tinh thần này yêu thú các loại có hết, quái thú yếu thì cơ bản tuyệt chủng.

Những yêu thú cường đại mùi vị không ngon lắm, chẳng ngon bằng gà nướng bình thường nhất.

Nghĩ tới gà nướng là Lục Nguyên chảy nước miếng.

Mà buồn bực nhất là thịt chó.

Thịt chó nha thịt chó.

Cái gọi là nhất hắc nhị hoàng tam hôi tứ bạch, vị thịt chó ở trong lòng, đáng tiếc tìm vài lần trong kiếm tu tinh thần, yêu khuyển thì có thấy nhưng vị dở ẹc, thịt chó mỹ vị thật sự không thấy. Tiếc quá, ngày nào mới có thể ăn bữa thịt chó đây, đời a, thật là vô thường.

Chính lúc này, Lục Nguyên bất giác nhướng mày.

Hắn cảm thấy xung quanh có bốn lực lượng cường đại. Bốn lực lượng này mỗi một cái mạnh mẽ lạ lùng, vượt qua Kiếm Ngục không ít, hơn nữa hơi thở kỳ lạ, như là hơi thở hồng hoang lan tràn làm hắn thấy khó chịu, không phải hơi thở người dùng kiếm thường gặp mà là hơi thở hồng hoang.

Trong chớp mắt, bốn hơi thở mạnh mẽ đã bao vây Lục Nguyên.

Bốn người cực kỳ cường đại cũng cùng lúc hiện ra.

Đứng ở phía đông là Thất Hoang Tập, là gã đàn ông cực kỳ cao to, toàn thân cơ bắp cục cục, rắn chắc vô cùng.

Đứng ở phía tây là Thất Hoang Đồ, một người đàn ông tuổi trẻ nhã nhặn.

Đứng ở phía nam là Thất Hoang Động, người này bộ dạng không cao nhưng có kình lực, dường như vô số kình lực ẩn trong người.

Đứng ở phương bắc là Thất Hoang Chiến, người này cao lớn uy mãnh, đôi mắt thành màu đỏ máu tựa quái thú khát máu vậy.

Thất Hoang Tập nhìn Lục Nguyên, nói:

- Không cần trốn, Lục Nguyên, lần này chúng ta đến đối phó ngươi.

Tay Lục Nguyên ấn trên chuôi kiếm nhìn hướng Thất Hoang Tập, nói:

- Bây giờ, chỗ này là địa bàn của Kiếm Môn chúng ta, ở địa bàn Kiếm Môn các ngươi dám đối phó ta?

Lục Nguyên không thể tin, Kiếm Môn dù có yếu nhưng dẫu sao cũng là Vô Thượng Đại Giáo, đây là địa bàn Vô Thượng Đại Giáo.

Thất Hoang Tập cười khẩy nói:

- Theo lý thuyết thì chúng ta nhiều ít cho Vô Thượng Đại Giáo chút mặt mũi, bình thường không làm gì quá đáng, sẽ không ở địa bàn Vô Thượng Đại Giáo giết chết người của Vô Thượng Đại Giáo. Nhưng mà, cái loại kẻ phản nghịch như Kiếm Môn, muốn giết nhân tài kiệt xuất trong kẻ phản nghịch là bình thường.

Cái gì là huênh hoang?

Cái này chính là huênh hoang!

Tại Kiếm Môn diệt trừ tuyệt thế thiên tài của Kiếm Môn, hành động kiêu ngạo như vậy mà cũng làm được.

Thất Hoang Tập nói:

- Coi như diệt trừ ngươi khá tài năng trong Kiếm Môn, dù Kiếm Môn có biết thì làm gì được chúng ta? Kiếm Môn có can đảm động chúng ta không?

Toàn thân Thất Hoang Đồ dường như chớp lóe hiện ra từng bức tranh, nói:

- Nhân tài kiệt xuất hả? Đùa cái gì, trong một đám kẻ phản nghịch mà ra nhân tài cái quỷ gì, chỉ là thắng thằng ngu Kiếm Tuệ tầm thường, và Kiếm Ma cái loại ngay cả đồ ngu cũng không bằng, thế mà cũng gọi là kiệt xuất?

Thất Hoang Động ở bên cạnh cười khẩy nói:

- Thật ra miễn cưỡng coi như là nhân tài kiệt xuất đấy chứ, ít nhất trong đám con kiến dùng kiếm thì đã là nổi bật lắm rồi, tất nhiên là so với chúng ta thì cách biệt quá xa. Kẻ tài năng trong đám con kiến có kiệt xuất đến đâu cũng chỉ là một con kiến, không thể chuyển hóa thành người.

Thất Hoang Chiến hỏi:

- Hoang Âm Đế Cơ của thái cổ văn minh chúng ta sắp tới ngày sinh nhật, bình thường Hoang Âm Đế Cơ thích tìm một số tuyệt thế thiên tài của các loại thế lực làm vật nuôi, không bằng cống hiến tên này đi?

Thất Hoang Tập gật đầu nói:

- Được lắm.

Thất Hoang Tập, Thất Hoang Đồ, Thất Hoang Động, Thất Hoang Chiến thảo luận như chốn không người, có định giết Lục Nguyên, có định đem hắn làm thành lễ vật đưa cho Hoang Âm Đế Cơ làm vật nuôi gì đó. Họ bàn tán mà không hề hỏi qua Lục Nguyên, vì nghĩ rằng không cần thiết.

Lục Nguyên bình thường mà thôi.

Lục Nguyên một kiếm đánh qua, một kiếm vô cùng tinh diệu chia ra tấn công bốn người Thất Hoang Tập. Nhưng Thất Hoang Đồ lập tức tiến lên một bước, trong tay xuất hiện một tấm thần đồ, vô số kiếm pháp tiến vào thần đồ của gã lập tức bị tiêu trừ.

Lục Nguyên bị bắn ngược về, lòng kinh sợ. Mới rồi kiếm chiêu tinh diệu của hắn không phải bị cái gọi là thần đồ phá giải, chân chính phá kiếm chiêu là một pháp lực cường đại hung tàn, đó là loại pháp lực hung tàn cỡ nào chứ, không phải pháp lực bình thường.

Đây là pháp lực hỗn động cảnh thất tầng!

Đây là pháp lực cấp chí tôn!

Thất Hoang Đồ cười lạnh nói:

- Không sai, bốn chúng ta đều là hỗn động cảnh thất tầng, được gọi là chí tôn. Ở Vô Thượng Đại Giáo chí tôn có thể xưng hùng, kiếm thuật thì hỗn động cảnh ngũ tầng làm đệ tử. Ngũ đại cổ văn minh chúng ta thì là sơ kỳ thế giới cảnh chỉ có nước làm đệ tử. Đệ tử cấp chí tôn trong thái cổ văn minh chúng ta có rất nhiều, chính vì vậy nên chúng ta giết ngươi, ngươi trốn không thoát đâu.

Lục Nguyên ngẩn ra, bốn người cấp chí tôn! Lấy thực lực của hắn muốn thắng bốn người cấp chí tôn là không thể nào. Lục Nguyên không ngờ thái cổ văn minh xem trọng mình như vậy, xuất động bốn người cấp chí tôn để giết mình. Lục Nguyên vẫn không quá hiểu biết phong cách của thái cổ văn minh, thật ra thái cổ văn minh định phái người càng mạnh để giết hắn, nhưng sau đó nghĩ rằng hỗn động cảnh thất tầng cũng quá đủ rồi, có thể rèn luyện đệ tử trung tâm. Dù sao đệ tử trung tâm giống bốn người Thất Hoang Tập nếu có thể đem Lục Nguyên thành đá mài dao, đá lót chân thì không tệ lắm.

Bốn người hỗn động cảnh thất tầng bao vây Lục Nguyên.

Thất Hoang Tập nói:

- Dùng Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh luyện hóa hắn, hóa hắn thành sơ cấp Hồng Hoang đan cho chúng ta.

Tay áo gã bỗng bay ra một đỉnh đồng, dường như nso làm bằng tài liệu thời thường cổ, kiểu dáng rất xa xưa, không giống phong cách hiện tại, e rằng là từ ngàn vạn năm trước!

Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh!

Trong Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh bắn ra từng luồng hơi thở hồng mông hồng loang.

Bốn người Thất Hoang Tập cùng quát:

- Cầm!

Bốn lực lượng hỗn động cảnh thất tầng khổng lồ đè ép Lục Nguyên, chớp mắt đã giam cầm hắn.

Lục Nguyên chỉ thấy choáng váng, bốn lực lượng đè ép hắn không thể phản kháng đã bị thu vào Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh.

Tiến vòa Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh, hắn cảm thấy có lực lượng cường đại đè ép làm hắn lập tức mất đi sức lực, dù tỉnh táo nhưng không có sức mạnh, đây là hồng hoang áp chế kiếm tu, hơn nữa xem ra uy lực lớn hơn hồng hoang tinh thạch rất nhiều, là phẩm cấp trung cổ hồng hoang.

Từng đợt thần hỏa bắn ra đốt hướng hắn, đây là lửa thời hồng hoang. Lục Nguyên hiểu rằng đó là muốn hoàn toàn đốt cháy hắn, nghe nói hóa hắn thành sơ cấp Hồng Hoang đan cho họ. Lòng Lục Nguyên khó chịu, cố gắng triệu hoán ra kiếm phôi kiếm khắc hoang.

Lục Nguyên cố gắng hét to một tiếng, kiếm phôi kiếm khắc hoang rốt cuộc xuất hiện.

Kiếm phôi kiếm khắc hoang vừa xuất hiện liền bắt đầu tham lam hấp thu lửa hồng hoang xung quanh. Theo kiếm phôi xuất hiện, Lục Nguyên cảm giác khó chịu đang yếu đi, thậm chí là hoàn toàn biến mất. Cùng lúc đó, thần hỏa hừng hực biến thành tài liệu của kiếm phôi, bị nó hấp thu.

462. Chương 883-884: Giết Sạch

Cái này cũng là tình cờ, Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh là phẩm cấp trung cổ hồng hoang, cái này không có sai, kiếm phôi kiếm khắc hoang không đối phó được thần hỏa đỉnh này.

Nhưng lửa bên trong là Thất Hoang Tập tự tay luyện chế, phẩm cấp thấp nhiều, chỉ là phẩm cấp bình thẩm hồng hoang, vì vậy nên bắt đầu đã bị kiếm phôi kiếm khắc hoang hấp thu.

Hấp thu nhiều lửa hồng hoang, kiếm phôi không ngừng biến đổi.

Dường như lửa đã đốt ra bề ngoài kiếm phôi kiếm khắc hoang, dần xuất hiện một khúc thân kiếm.

Chỉ lộ ra một khúc thân kiếm đã tràn ngập cảm giác uy nghiêm.

Dường như có vô cùng thần uy.

Một khúc thân kiếm vàng rực rỡ như ánh chiếu sinh tử thiên hạ.

Xoẹt!

Lại một khúc kiếm phôi luyện ra, lần này xuất hiện là mũi kiếm. Thân kiếm sáng rực như phun nuốt cửu u nguyên khí, dần dần thân kiếm hoàn toàn hiện ra, lần này xuất hiện thân kiếm vẫn là một điểm năm tấc nhưng không phải hình dạng kiếm phôi nữa, tỏa ra khí lạnh và thế đè ép tất cả.

Kiếm hình chân chính của kiếm khắc hoang rốt cuộc xuất hiện!

Khi kiếm khắc hoang thành hình là có thể khắc chế phẩm cấp trung cổ hồng hoang như là Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh.

Lục Nguyên có thể cảm giác được mình dễ dàng phá mở Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh, chẳng qua phá nó rồi thì sao, đối thủ là bốn hỗn động cảnh thất tầng còn hắn chỉ là cảnh giới hỗn động cảnh tứ tầng, tối đa thắng được hỗn động cảnh lục tầng chứ hỗn động cảnh thất tầng là đánh cỡ nào cũng không thắng nổi.

Khoan đã!

Kiếm khắc hoang! Kiếm khắc hoang! Đây là thanh kiếm có thể khắc hồng hoang!

Vậy mình sử dụng kiếm khắc hoang có thể áp chế bốn người Thất Hoang Tập không?

Nếu thật là có tác dụng áp chế, thế thì họ trước mặt mình tối đa tương đương hỗn động cảnh lục tầng, vậy là khả năng thắng rất cao.

Có nên cược một lần không? Lục Nguyên suy tư.

Tại sao không cược một lần?

Trước giờ mình không quen bị người ta bắt đi luyện thành đan dược, vậy nhất định phải phản kích.

Hơn nữa giọng điệu của bốn người đó thật buồn nôn, bộ dạng cao cao tại thượng, dường như xuất thân thái cổ văn minh là có thể ở trên cao nhìn xuống chúng sinh vậy, loại cảm giác này khiến Lục Nguyên rất ghét.

Hơn nữa bốn người đều là chí tôn cảnh.

Mỗi một chí tôn cảnh chắc gia sản dày lắm, nếu có thể chớp mắt giết chết bốn cao thủ chí tôn cảnh vậy thì tài sản sẽ tăng cao đến mức không thể tưởng.

Tình huống như vậy không đánh cuộc mới là ngu.

Đương nhiên nếu không thắng thuộc bỏ mạng cũng hết cách.

Sống trên đời có lúc nên chơi hết mình.

Nếu luôn nhún nhường sống vậy không phải là mỉnh rồi.

Bản thân mình phải làm người tiêu sái, làm người cần sống vui sướng, sống tự do.

Đã đặt quyết định, hắn nắm kiếm khắc hoang trong tay. Thanh kiếm khắc hoang giờ đang không ngừng hấp thu tài liệu Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh, từng khối trung cổ hồng hoang đồng bị hút vào thân kiếm. Lúc này trên không trung xuất hiện một hàng chữ: 'Đây là bản thu nhỏ của kiếm khắc hoang, nếu có thể tiến hóa dài đến chín tấc là sẽ xuất hiện kiếm khắc hoang bản hoàn chỉnh.

Bây giờ kiếm khắc hoang trong tay hắn không còn là kiếm phôi nhưng vẫn không phải bản hoàn chỉnh, thú vị.

Hấp thu chân chính tinh hoa của Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh xong, thanh kiếm khắc hoang đã dài hai tấc.

Vậy phá đỉnh ra thôi.

Thật ra bây giờ Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh chỉ còn vỏ rỗng, tinh hoa bên trong bị kiếm khắc hoang hấp thu hết rồi.

Bốn tên Thất Hoang Tập, Thất Hoang Đồ, Thất Hoang Động, Thất Hoang Chiến đang rời khỏi kiếm đạo thụ, đi hướng kiếm môn tinh thần.

Thất Hoang Tập nói:

- Cái gọi là tuyệt thế thiên tài Kiếm Môn có thể đấu bại Kiếm Tuệ và Kiếm Ma chỉ có thế thôi. Chúng ta ở trong thái cổ văn minh xem như đệ tử trung lưu, kết quả tuyệt thế thiên tài Kiếm Môn bị chúng ta dễ như trở bàn tay trấn áp.

Thất Hoang Đồ cười lạnh nói:

- Ngươi vốn đã đánh giá tuyệt thế thiên tài Kiếm Môn quá cao.

- Chỉ là một đám đồ bỏ đi.

Thất Hoang Động nhún vai.

Thất Hoang Chiến nói tiếp:

- Hồng Hoang đan sơ cấp, ăn hơi bổ đấy, chắc Lục Nguyên miễn cưỡng có ít chất, có thể luyện ra bốn viên Hồng Hoang đan sơ cấp.

Bốn người đối với việc mới đánh bại Lục Nguyên cảm giác bình thường thôi, vốn hắn là thứ dễ dàng bị đè bẹp, coi như đạp dẹp Lục Nguyên thì sao? Mọi người bàn tán sau khi luyện Lục Nguyên thành Hồng Hoang đan sơ cấp thì chia thế nào, chắc một người có thể chia được một viên Hồng Hoang đan sơ cấp.

Chính lúc này, một kiếm khí kinh thiên vọt lên trời, bay ra khỏi Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh thẳng hướng Thất Hoang Tập. Thất Hoang Tập mắt thấy tránh không kịp, đôi tay chặp lại chắn một kích. Đây là đòn tập kích đơn thuần, Thất Hoang Tập bị thương nhưng rất nhẹ.

Sau đó một bóng áo xanh xuất hiện ở giữa bốn người Thất Hoang Tập.

Người áo xanh nhẹ cất kiếm vào vỏ.

Thất Hoang Tập nhìn người áo xanh thì ngây nngaar sau đó tức giận.

Giật mình là Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh của mình bị Lục Nguyên phá, đây thật là việc khó tin. Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh là trung phẩm hồng hoang, thế mà bị một kiếm tu Kiếm Môn phá, điều này sao khiến người tin tưởng. Không chỉ Thất Hoang Tập giật mình, ba người Thất Hoang Đồ, Thất Hoang Chiến, Thất Hoang Động đều kinh sợ.

Giận thì có hai điều, một là Hồng Hoang Thần Hỏa Đỉnh là pháp bảo khó được mà bị vỡ nát.

Giận thứ hai là mình bị người Kiếm Môn làm bị thương, điều này đối với Thất Hoang Tập là sỉ nhục to lớn. Người kiếm tu là phản nghịch đại đạo, một đám cặn bã, bây giờ mình lại bị cặn bã làm bị thương, làm Thất Hoang Tập thấy rất mất mặt, nếu việc này truyền vào thái cổ văn minh thì mặt mũi mất hết rồi.

Gã nhất định phải hủy diệt Lục Nguyên! Ngay cả luyện chế Hồng Hoang đan sơ cấp cũng không cần, trực tiếp hủy diệt hắn!

Thất Hoang Tập vốn không tức giận như vậy, nhưng bị người kiếm tu làm bị thương thì rất mất mặt.

Thất Hoang Tập nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Ta sẽ khiến ngươi hối hạn xuất hiện trên đời này.

Thất Hoang Đồ cười to nói:

- Thất Hoang Tập, bị người kiếm tu làm bị thương thật mất mặt, chuẩn bị sẵn sàng linh thạch trám miệng ta đi.

Thất Hoang Tập vung tay nói:

- Giết, giết, giết, giết hắn!

Thất Hoang Tập trước tiên lấy ra đại hồng đao pháp. Đại hồng đao pháp là bộ tuyệt học của thái cổ văn minh. Đại hồng đao pháp vừa ra, đao biến thành thượng cổ hồng hoang trường hà, ập hướng Lục Nguyên. Thượng cổ hồng hoang trường hà có thể tẩy rửa tất cả, cũng diệt sát Lục Nguyên. Lực hồng hoang áp chế ập hướng Lục Nguyên, nếu là kiếm tu bình thường dưới uy áp hồng hoang thế này thì e rằng ra tay khá khó khăn, nếu đổi thành Kiếm Ngục tại đây chắc chắn sẽ bị diệt ngay.

Thất Hoang Tập toàn thân bay lên từng tấm bản đồ, những bức tranh chính là hồng hoang thần đồ, từng tấm hình ghi chép hồng hoang. Hồng hoang sơn, hồng hoang hà, hồng hoang điểu, hồng hoang thú, biến thành từng tấm sát trận, vây quanh Lục Nguyên. áp lực này so với uy lực hoang tập còn đáng sợ hơn.

Thất Hoang Động nhanh chóng bay lên, Thất Hoang Động luyện là Hồng Hoang Vượn Ma, Vượn Ma Đại Thánh tâm pháp. Thất Hoang Động động, tay cầm một côn pháp đánh hướng Lục Nguyên.

Thất Hoang Chiến sử dụng là đại hoang đao pháp. Đại hoang đao pháp khi dùng thì biến thành đất hồng hoang.

Đại hồng đao pháp hóa thành hồng hoang hà lưu, đại hoang đao pháp biến thành liễu hồng hoang sơn nhạc.

Bốn người liên hợp vô cùng đặc sắc, dưới tình huống khắc chế dù là Đoan Mộc chí tôn cũng khó thắng được, phải thua trước bốn người liên hợp.

Thất Hoang Tập rất có lòng tin một người liên hợp một chiêu có thể giết chết Lục Nguyên! Không sai, đối phó một đệ tử Kiếm Môn bình thường mà thôi, bốn chí tôn liên hợp một chiêu đủ đối phó rồi.

Chiêu thức thật mạnh! Pháp lực thật hung mãnh!

Trước công kích hồng hoang sơn xuyên, hồng hoang lưu xuyên, hồng hoang thần đồ, hồng Hoang Vượn Ma Đại thánh tâm pháp, Lục Nguyên cảm thấy mình nghẹt thở, bốn chí tôn liên hợp đúng là cực kỳ khủng bố. Hắn có thể tối đa chống được một chiêu, chiêu thứ hai chắc sẽ mất mạng.

- Kiếm khắc hoang, đi ra cho ta!

Rốt cuộc Lục Nguyên triệu ra kiếm khắc hoang. Kiếm khắc hoang so với kiếm bình thường ngắn nhiều, chỉ chừng hai tấc, thật là đoản kiếm.

Kiếm khắc hoang trong tay, hồng hoang khắc chế hắn lập tức biến mất sạch sẽ.

Khi Lục Nguyên nắm kiếm khắc hoang thì bốn người Thất Hoang Tập đều cười thầm, Lục Nguyên này buồn cười quá, dùng một thanh đoản kiếm, dùng ngắn đến tìm chết hả? Dưới tình huống bình thường đoản kiếm không có tác dụng gì.

Lục Nguyên giết hướng Thất Hoang Đồ, kiếm hường rơi vào vô tận hồng hoang thần đồ của Thất Hoang Đồ liền chìm vào trong. Thất Hoang Đồ thầm nghĩ Lục Nguyên đang tìm chết, gã liên tục đánh ra mười hai tấm hồng hoang thần đồ, miêu tả cảnh sắc mênh mông đất hồng hoang, các loại uy áp đè hướng Lục Nguyên. Thất Hoang Đồ từng giết chết một người dùng kiếm của Ẩn Kiếm tông. Chí tôn hỗn động cảnh thất tầng đó dưới hồng hoang thần đồ không có chút sức đánh lại, Thất Hoang Đồ cực kỳ tự tin, thế mà bị Lục Nguyên một kiếm chẻ rách.

Mười hai tấm hồng hoang thần đồ bị Lục Nguyên một kiếm xuyên qua, bị chém thành hai mươi bốn mảnh!

Sao có thể! Thất Hoang Đồ lại lấy ra tám tấm hồng hoang thần đồ còn lại nhưng lập tức bị Lục Nguyên một kiếm chém bay, thành mười sáu tấm rưỡi!

Thất Hoang Đồ hoàn toàn ngu ra, đây là sao?

Nhưng gã không kinh sợ lắm, vì gã là cao thủ chí tôn cảnh hỗn động cảnh thất tầng, Lục Nguyên có mạnh cỡ nào thì làm gì được gã? Nên gã tràn đầy tự tin giơ tay trần chắn kiếm khắc hoang của hắn. Gã nghĩ rằng chắc sẽ dễ dàng chặn được Lục Nguyên.

Kiếm khắc hoang của Lục Nguyên rốt cuộc tiếp xúc với tay trần của Thất Hoang Đồ.

Đôi tay trần như tời, như thần, như phật.

Nhưng khoảnh khắc kiếm khắc hoang đánh trúng tay trần thì dễ dàng đâm vào. Thất Hoang Đồ ánh mắt không thể tin bị một kiếm đâm xuyên thân thể, trọng thương. Giờ phút này Thất Hoang Đồ không dám tin tưởng, đây là sao? Thanh kiếm này có thể áp chế lực lượng hồng hoang của mình?

Sao có thể!

Đây là vi phạm quy tắc kỷ nguyên!

Thất Hoang Đồ có ngàn vạn lời muốn nói nhưng gã bị thương nặng, sao mà nói được.

Lục Nguyên vững bụng, trước khi một kiếm đâm trúng Thất Hoang Đồ thì hắn không có bao nhiêu tự tin, dù gì không biết kiếm khắc hoang áp chế hồng hoang bao nhiêu, dù gì đối phương là chí tôn cảnh hỗn động cảnh thất tầng, đã vượt qua cực hạn sức chiến đấu của mình.

Nhưng khi kiếm khắc hoang dễ dàng đâm bị thương bàn tay và thân thể Thất Hoang Đồ thì Lục Nguyên yên bụng rồi.

Sau lưng gã, đại hồng đao pháp của Thất Hoang Tập, đại hoang đao pháp của Thất Hoang Chiến biến thành sông núi ập hướng Lục Nguyên. Chúng muốn hoàn toàn nuốt Lục Nguyên.

Lục Nguyên quay người xuất kiếm!

Một kiếm này! Mang theo tuyệt đối phong hoa, điểm rơi mỗi một kiếm đều hoàn mỹ không có chút sai lệch.

Jhông sai, bây giờ mình vững bụng rồi, có thể thắng được bốn hỗn động cảnh thất tầng. Tác dụng của kiếm khắc hoang lớn hơn mình tưởng, nếu đã yên lòng thì bày ra hết kiếm pháp đi. Một kiếm này chân chính pahst huy trình độ kiếm thuật của Lục Nguyên, phản kích đi.

Ai nói chỉ hồng hoang khắc chế kiếm.

Lúc này, hôm nay ta phải dùng kiếm khắc hồng hoang một lần.

Bạn mới kiếm khắc hoang, cùng chiến đấu nào.

Sau này chúng ta cùng sóng vai chiến đấu, ngày còn rất dài.

Để chúng ta cùng cố gắng đánh vỡ truyền thuyết hồng hoang, để kiếm lần thứ hai hồi phục thịnh thế, tỏa ánh sáng thịnh thế!

Đó là một kiếm hoàn mỹ cỡ nào! Mỗi một điểm kiếm rơi đều hoàn mỹ không khuyết điểm.

Trong vô tận hồng hoang hà lưu có thủy lưu mạnh yếu, có một số chỗ giao tiếp với dòng nước, thủy triều dâng, nuốt trời diệt đất.

Vô tận đất hồng hoang có đủ loại sơn mạch, biến thành các hình dạng.

Đại hồng đao pháp! Đại hoang đao pháp!

Hai bộ đao pháp này lộ ra hồng chân lý, hoang chân lý, là đao pháp tuyệt học của thái cổ văn minh, sao mà không tinh diệu được. Nhưng một kiếm kia hoàn mỹ cắt vào giữa đại hồng đao pháp cùng đại hoang đao pháp, phá đi hồng, tách ra hoang, phá và chặt tất cả, khiến người không thể không tán thán một kiếm này hoàn mỹ.

Kiếm thuật nhất tuyến thiên!

Không sai, đây chính là kiếm thuật nhất tuyến thiên!

Hay cho kiếm thuật nhất tuyến thiên!

Thất Hoang Tập, Thất Hoang Chiến thấy đao chiêu của mình bị phá lập tức lấy ra thủ đoạn riêng. Trước mặt Thất Hoang Tập xuất hiện một cái đầu hồng hoang thương lang. Con sói há to mồm như có thể nuốt tất cả công kích. Thất Hoang Chiến lấy ra đao sau lưng, là hoang đao, loại hoang đao này có thể ngăn cản tất cả công kích từ kiếm, chỉ cần pháp lực của đối phương không quá cao.

Hai người đều tràn đầy tự tin.

Là tự tin của hỗn động cảnh thất tầng với hỗn động cảnh tứ tầng.

Là tự tin của Thái Cổ đối với Kiếm Môn.

Là tự tin thái cổ văn minh áp chế Kiếm Môn từ ngàn ngàn vạn vạn ức ức năm đến nay.

Kiếm thuật nhất tuyến thiên của Lục Nguyên đang hoàn mỹ kết thúc.

Kiếm khắc hoang đâm vào miệng hồng hoang thương lang. Trong ánh mắt không thể tin của Thất Hoang Tập, hắn dễ dàng xé rách miệng hồng hoang thương lang, đâm vào bả vai phải của gã, không chỉ vậy, một kiếm này còn kém một bước.

Một bước cuối cùng hoàn mỹ là đâm hướng Thất Hoang Chiến, đâm thẳng ngay chính giữa hoang đao. Hoang đao nổi danh cứng rắn trong binh khí hồng hoang phút chốc dễ dàng vỡ ra, mũi kiếm đam tới ngực Thất Hoang Chiến.

Cái này! Cái này! Cái này!

Bốn tên kinh sợ. Người như Lục Nguyên mà đánh bại được ba người hỗn động cảnh thất tầng, sao có thể! chỉ một mình kiếm thuật nhất tuyến thiên chưa khiến họ kinh sợ đến vậy, dù gì tuy kiếm thuật nhất tuyến thiên rất hiếm hoi, khiến kinh ngạc nhưng so sánh với đánh bại ba người hỗn động cảnh thất tầng thì kém quá xa.

Ba người bị đánh bại chịu vết thương nhẹ nhất là Thất Hoang Tập, bởi vì gã bị thương ở phần giữa kiếm thuật nhất tuyến thiên hoàn mỹ, còn Thất Hoang Chiến trúng đoạn cuối, vết thương nặng rất nhiều.

Thất Hoang Tập kinh sợ nói:

- Ngươi có thể khắc chế lực lượng hồng hoang của chúng ta?

Gã là người nhanh nhất phát hiện lực lượng hồng hoang bị kiếm khí áp chế. Sao có thể! Là người thái cổ văn minh, gã tru sát qua một số phản nghịch dùng kiếm, trước kia dù là phản nghịch dùng kiếm nào đụng phải pháp lực hồng hoang của gã chỉ có nước thất bại.

Cái gọi là pháp lực kiếm đụng phải pháp lực hồng hoang thì quá yếu ớt, gã sớm không để mắt pháp lực kiếm.

Nhưng hiện tại là sao vậy?

463. Chương 885-886: Kiếm Ý Tạo Phản

Gã không dám tin có chuyện tà dị như vậy sao có thể xảy ra? Nhưng trong người đúng là pháp lực hồng hoang bị kiếm khí áp chế, đây là kiếm khí quái dị cỡ nào, hoàn toàn vượt qua tri thức của Thất Hoang Tập, nên gã bật thốt ra tiếng.

Lục Nguyên mỉm cười nói:

- Không tệ.

Đấy là nụ cười cực kỳ tự tin. Lục Nguyên nắm chặt đoản kiếm hai tấc, trong tay hắn đỏa kiếm hai tấc phun nuốt vô số hồng hoang nguyên khí, tỏa ra tơ sáng như định tiêu diệt cắn nuốt chín tầng trời.

Hắn nói:

- Quên cho các ngươi biết một việc, thanh kiếm của ta tên gọi kiếm khắc hoang!

Khắc! Hoang! Kiếm!

Tên kiếm thật vang dội!

Từ đó giờ chỉ có đạo lý hồng hoang khắc kiếm, chưa từng có chuyện kiếm khắc hồng hoang.

Lục Nguyên quá mức tự tin rồi đi? Thất Hoang Động không cho là đúng, vì kiếm khắc hồng hoang là việc không thể nào. Nhưng Thất Hoang Tập biến sắc mặt.

Trong bốn người chỉ Thất Hoang Động chưa bị thương, gã hỏi:

- Có thật hả?

Thất Hoang Tập sắc mặt vô cùng nghiêm túc gật đầu, dù gã không muốn thừa nhận nhưng đúng là sự thật.

Cái này! Cái này! Cái này! Cái này! Cái này! Cái này! Cái này! Trước giờ chưa có việc khiến người kinh ngạc như vậy. Vốn họ chỉ định tiêu diệt đệ tử trung tâm Kiếm Môn bình thường mà thôi, tưởng rằng việc dễ như trở bàn tay, nhưng không ngờ rằng trên người đệ tử trung tâm Kiếm Môn xảy ra việc quái dị như vậy, có thể lấy kiếm khắc hồng hoang!

Lục Nguyên xoay người nhìn Thất Hoang Động, nói:

- Ngươi là tên cuối cùng.

Thất Hoang Động múa côn, gã luyện Vượn Ma Đại thánh tâm pháp.

Gã nói:

- Cũng được, để ta dùng Vượn Ma Đại thánh tâm pháp triệt để tiêu diệt ngươi!

Trường côn trong tay bay lên xuống, đánh hướng Lục Nguyên. Gã luôn cho rằng côn pháp của mình khó nắm bắt, một khi vận dụng Vượn Ma Đại thánh tâm pháp là như hóa thành con Vượn Ma, mỗi một gậy đều tinh diệu vô song.

Nhưng gã lập tức phát hiện mình sai rồi.

Cái gọi là côn pháp tinh diệu ở trước mặt kiếm pháp tinh diệu của Lục Nguyên không có đất dùng võ.

Bởi vì kiếm pháp của Lục Nguyên càng tinh, càng diệu, càng tuyệt.

Thượng cổ Vượn Ma Đại thánh nổi tiếng nhanh nhẹn, khi chiến đấu không ngừng chạy nhanh đổi vị trí, tập kích kẻ địch, nhưng Thất Hoang Động phát hiện mặc kệ gã chạy nhanh cỡ nào, rõ ràng đến góc chết linh giác rồi mà Lục Nguyên vẫn dễ dàng tìm ra vị trí, đây đương nhiên là tác dụng của không gian thiết tắc. Lục Nguyên chưa luyện thành không gian thiết tắc, nhưng muốn luyện thành không gian thiết tắc cần bảy kiếm ý đông, nam, tây, bắc, thượng, trung, hạ, hiểu rõ không gian vô cùng. Thất Hoang Động đúng là có sức chiến đấu không sai, tuy nhiên, Lục Nguyên ra một kiếm cực kỳ tinh diệu, không ngừng áp súc phạm vi gã hoạt động.

Phạm vi Thất Hoang Động có thể hoạt động ngày càng ít, cuối cùng bị hạn chế trong một kiếm của Lục Nguyên, cố tình một kiếm này chỉ là đảo kiếm dài hai tấc.

Thất Hoang Động muốn phản kháng, sau lưng xuất hiện ảo ảnh Vượn Ma to vô cùng, đây là Vượn Ma Đại thánh tâm pháp một chiêu cực kỳ khủng bố, triệu hoán ra hồng hoang vượn ma. Một khi triệu hoán ra hồng hoang vượn ma thì vô cùng đáng sợ, nhưng gã chưa hoàn thành thì một nhát kiếm khắc hoang của Lục Nguyên dễ dàng chặt đứt ảo ảnh Vượn Ma của Thất Hoang Động, phá hủy tuyệt chiêu cuối cùng của gã.

- Ngươi, ngươi, ngươi thật có lực lượng khắc chế hồng hoang.

Thất Hoang Động kinh hoàng hoảng sợ. Thất Hoang Động từng đánh chết người kiếm tu, lúc giết thấy bộ dạng kinh hoàng hoảng loạn của kiếm tu thì rất sướng, tuy nhiên bây giờ đến lượt gã. Khi Thất Hoang Động run sợ thì kiếm khắc hoang đã tới trước ngực rạch vệt máu.

Thì ra máu thái cổ văn minh cũng có màu đỏ.

Trong chớp mắt, Lục Nguyên cảm thấy thần trí mình hoảng hốt.

Lục Nguyên lờ mờ cảm thấy mình đi đến thế giới vô cùng khổng lồ. Trước khi vào thế giới này có một tòa thế giới môn. Thế giới môn thật là to lớn cao vô biên bao la, Lục Nguyên ngẩng đầu nhìn thấy cao nhất có bộ văn tự.

Kiếm Giới!

Đi đến giới này!

Lúc trước tu hành ở Ẩn Kiếm tông mình từng đi Kiếm Giới một lần, khi đó cũng như bây giờ, đứng ở cửa Kiếm Giới.

Mình bị Kiếm Giới triệu hoán? Lục Nguyên thắc mắc nghĩ, chính lúc này, cửa Kiếm Giới chậm rãi mở ra, bày ở trước mắt hắn là một thế giới bao la vô cùng. Đập vào mắt đều là từng thanh kiếm, kiếm có cao có nhỏ nhưng không khác biệt mỗi một thanh kiếm đều cường đại.

Đây là một thế giới kiếm!

Lục Nguyên sớm rất tò mò Kiếm Giới, lập tức tiến vào trong thế giới kiếm.

Bước vào thế giới kiếm, dọc đường đi hắn thấy rất nhiều thanh tiên kiếm. Những tiên kiếm có địa bàn riêng, nhưng Lục Nguyên phát hiện mình có thể hoạt động một khu vực rất nhỏ, đây là sao? Tại sao không vào được thế giới càng bao la?

Thật ra lý do sự việc khá đơn giản.

Kiếm Giới, đi đến thế giới.

Lần trước Lục Nguyên ở Ẩn Kiếm tông mộ Bách Kiếm được Kiếm Giới thừa nhận, có thể đứng ngoài Kiếm Giới từ xa nhìn giới vô cùng khổng lồ cường đại.

Lần này Lục Nguyên có thể được chấp nhận lớn nhất đi vào vào Kiếm Giới là nguyên nhân rất đơn giản.

Kiếm khắc hoang! Kiếm bị hồng hoang khắc chế, đây là thiết tắc của bản kỷ nguyên. Bản kỷ nguyên sinh ra lâu như vậy, trước nay không một ai lấy kiếm khắc chế hồng hoang. Kiếm tu muốn chiến thắng người thái cổ văn minh cực kỳ khó khăn, bình thường phải là pháp lực cao hơn ba tầng mới thắng nổi. Lục Nguyên

nhờ chữ tiến dẫn dắt khai phá ra kiếm khắc hoang, triệt để đi ngược đạo, lấy kiếm khắc chế hồng hoang, sáng tạo ra kỳ tích chưa từng có trong bản kỷ nguyên.

Cho nên, kiếm động! Kiếm Giới thừa nhận! Kiếm Giới môn mở rộng với Lục Nguyên.

Tất nhiên chỉ vẻn vẹn mở Kiếm Giới môn, quyền hạn một phần rất nhỏ, đa số khu vực vẫn không thể đi. Kiếm Giới là thế giới cực kỳ bí ẩn, chỗ sâu nhất ẩn giấu cổ tự bí ẩn nhất kiếm đạo, lực lượng cổ tự thật là kinh thiên động địa, so với chữ phong do ba mươi hai chữ hợp lại còn cường đại hơn rất nhiều.

Cổ tự bí ẩn đó là hy vọng kiếm đạo vùng lên.

Hoàn toàn nắm giữ Kiếm Giới là có thể nắm giữ kiếm đạo cổ tự cực kỳ bí ẩn kia.

Đương nhiên bây giờ Lục Nguyên được một phần Kiếm Giới chấp nhận được đến ích lợi khá lớn.

Lúc này trên không trung có ba sợi xích vươn hướng Lục Nguyên.

Lục Nguyên định nhúc nhích nhưng trực giác cảm thấy Kiếm Giới sẽ không hại mình, vậy nên đứng im, mặc kệ ba sợi xích quấn quanh người. Ba sợi xích cũng lạ, một sợi phản, một sợi tà, một sợi thác, ba xiềng xích vô cùng quái dị trói Lục Nguyên lại.

Cùng lúc đó, nhiều ý thức tiến vào đầu Lục Nguyên.

Ba xiềng xích hư không vươn đến đầu vai Lục Nguyên, vài luồng ý thức nhập vào óc hắn.

Phản! Tà! Thác!

Khoảnh khắc này, Lục Nguyên cảm giác như thần trì đảo ngược hỗn loạn. Giờ phút này Lục Nguyên cảm giác một trăm lẻ ba kiếm ý quay cuồng, vài chục kiếm ý phản tới, vài chục kiếm ý tà đi, vài chục kiếm ý cho hắn cảm giác là sai, dường như hắn sai rồi.

Thật ra bây giờ đâu chỉ là kiếm ý tạo phản.

Pháp lực toàn thân cũng tạo phản, chốc lát phản, một lát tà, lát sau thác. Pháp lực vốn vô cùng nhu hòa của Lục Nguyên giờ đây điên cuồng va đụng, ý thức cũng không ngừng phản, tà, thác, cảm giác khó chịu khiến người muốn ói máu. Phụt một tiếng, Lục Nguyên thật sự hộc máu.

Đây là sao?

Lục Nguyên không biết rằng ba ngàn kiếm ý đúng là có mười kiếm ý khó nhất.

Nhưng mười kiếm ý khó nhất chỉ vẻn vẹn là mười kiếm ý khó nhất, trong ba ngàn kiếm ý còn có nhiều kiếm ý cực kỳ nguy hiểm.

Ví dụ kiếm ý là rất nguy hiểm, một khi lĩnh ngộ kiếm ý này chìm vào trong đó là sẽ vạn kiếp bất phục. Không gian thiết tắc phần thứ nhất là nắm giữ phản phần không gian bảy kiếm ý, tức là các đông tây nam bắc.

Phần thứ hai là nắm giữ sáu kiếm ý đảo, chính, phản, tà, loạn, thác.

Sáu kiếm ý này còn đỡ, mặt sau bốn kiếm ý vô cùng nguy hiểm.

Bốn kiếm ý này tại sao nguy hiểm? Bởi vì khi ngươi lĩnh ngộ bốn kiếm ý thì pháp lực toàn thân, kiếm ý, ý thức đều trải qua bốn hạng phản, tà, loạn, thác, thật là khó chịu vô cùng, hơi sơ sẩy không khống chết được là sẽ tẩu hỏa nhập ma, vạn kiếp bất phục.

Mười kiếm ý khó nhất thì đúng là khó nhưng không nguy hiểm mấy, luyện thành thì thôi.

Cố tình những kiếm ý cực kỳ nguy hiểm này một khi ngươi chìm vào sẽ tẩu hỏa nhập ma, không cho ngươi có cơ hội cứu lại.

Vậy nên kiếm tu bình thường khi lĩnh ngộ mấy kiếm ý này là tách rời ra.

Vốn Lục Nguyên cũng biết điều đó, bây giờ trong không trung vươn ra ba sợi xích ẩn chứa là phản kiếm ý! Tà kiếm ý! Thác kiếm ý!

Ba kiếm ý cùng đánh tới.

Kiếm ý cực kỳ cường đại làm kiếm ý, pháp lực, ý thức của Lục Nguyên hỗn loạn, may là không có loạn kiếm ý đến, nếu không e rằng hắn chống không nổi.

Tình hình bây giờ là ba kiếm ý làm loạn Lục Nguyên!

Nhưng Lục Nguyên không dễ chọc, bản thân có ý thức gấp sáu lần người cùng đẳng cấp, ý niệm khổng lồ như vậy không phải chơi.

Lục Nguyên thả lỏng tinh thần, mơ hồ thấy tinh linh ba kiếm ý đang làm loạn trong người, đảo loạn tất cả.

Lục Nguyên quát dài:

- Bản tâm như nhất, vạn vật quy nguyên, quy nhất cho ta!

Dùng ý niệm cường độ khổng lồ hướng đến tinh hoa của ba kiếm ý.

Tinh hoa của ba kiếm ý định chống cự nhưng Lục Nguyên không cho chúng cơ hội, như có ba núi to đè xuống, mới đầu giãy dụa rồi sau dần thần phục. Trong quá trình Lục Nguyên dần hiểu ra tinh túy của ba kiếm ý.

Phản, khiến tất cả làm tría lại.

Tà, khiến vạn vật đảo tà! Thác, khiến vạn sự vạn vật biến sai.

Phản là phản, tà là tà, thác là sai.

Tinh túy của ba kiếm ý ùa vào đầu óc Lục Nguyên.

Trong chớp mắt, Lục Nguyên phát hiện trên đỉnh đầu bay lên ba tấm thượng cổ phù chú.

Vừa lúc chính là kiếm ý thứ một trăm lẻ bốn, lẻ năm, lẻ sáu của Lục Nguyên.

Rốt cuộc thành tựu ba kiếm ý, Lục Nguyên thở ra hơi dài.

Không gian thiết tắc tổng cộng cần mười lăm loại kiếm ý là đông, nam, tây, bắc, thượng, trung, hạ, chính, đảo, phản, tà, thác, loạn, thuấn, cải. Cộng thêm tả hữu càn khôn thạch. Bây giờ hắn chỉ thiếu ba kiếm ý loạn, thuấn, cải cộng tả hữu càn khôn thạch liền có thể tu thành không gian thiết tắc.

Nhất định phải tìm cách sớm tu thành, Lục Nguyên thầm nhủ.

Thật ra bây giờ đối thủ Lục Nguyên cần đối phó đã dứng ở đỉnh cao nhất dưới chí tôn, dù gì hắn có thể vượt cấp thắng người, tất nhiên đối với thái cổ văn minh là vì tác dụng của kiếm khắc hoang nên trực tiếp vượt ba cấp thắng.

Lại qua một đoạn thời gian, người mình cần đối phó e rằng đa số là chí tôn cảnh. Đến chí tôn cảnh xuất hiện không ít cấp thánh, ví dụ như kiếm thánh, pháp thánh. Mình còn muốn giữ cho kiếm thuật áp chế chỉ có nước nhanh chóng tăng lên kiếm thuật, thành tựu tam thiết tắc kiếm thánh.

Khi Lục Nguyên mở mắt ra thì đã không ở trong Kiếm Giới mà là hiện thật.

Hắn ở trong Kiếm Giới lâu như vậy đều là ý thức đi vào, nên thế giới hiện thật thời gian trôi qua rất ngắn. Khi trở về thế giới thực, hắn phát hiện bốn tên Thất Hoang Tập, Thất Hoang Đồ, Thất Hoang Động, Thất Hoang Chiến vắt giò lên cổ chạy. Trong lòng họ cực kỳ rung động, Lục Nguyên có thể lấy kiếm khắc hồng hoang, khiến họ chỉ muốn bỏ chạy.

Đối với người bình thường thì lực lượng càng mạnh càng muốn sống, không muốn chết.

Cuộc đời này khó khăn lắm mới tu luyện đến tình trạng này, nếu chết thì chẳng phải là rất đáng tiếc sao?

Lục Nguyên cười khẽ, kiếm khắc hoang tăng dài kiếm khí vây khốn bốn tên Thất Hoang Tập, Thất Hoang Đồ, Thất Hoang Động, Thất Hoang Chiến.

Hắn nói:

- Bốn ngươi muốn chạy trốn hả? Buồn cười quá. Dưới trong ta các ngươi thoát được sao?

Thất Hoang Tập nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Ngươi dám giết chúng ta? chúng ta là người thái cổ văn minh, một khi ngươi giết chúng ta thì lên trời xuống đất trốn không thoát. Hơn nữa chẳng những ngươi trốn không thoát, Kiếm Môn của ngươi cũng sẽ bị hủy diệt.

Dù dưới tình huống trọng thương thì Thất Hoang Tập vẫn hùng bổ, bởi vì gã là người thái cổ văn minh, vốn có ưu thế tuyệt đối với Kiếm Môn.

- Vậy hả?

Lục Nguyên động kiếm khắc hoang. Phút chốc một luồng kiếm quang lsoe lên, một cái đầu rơi xuống đất. Vốn chí tôn thái cổ văn minh không dễ chết, nhưng kiếm khắc hoang có tác dụng khắc chế Thất Hoang Tập hết sức lớn, chớp mắt đã giết gã.

Dám uy hiếp mình hả? Bình thường mình không thèm quan tâm.

Lúc trước Kiếm Tuệ dùng Kiếm Chi Tử uy hiếp mình cũng chém chết.

Không sai, sau lưng Thất Hoang Tập có thái cổ văn minh đúng là mạnh hơn Kiếm Chi Tử nhiều, nhưng sống là phải sảng khoái, giết chết thì sao?

Nếu mặc kệ bốn tên chạy trốn mới không hợp tâm tình, trái ngược đại đạo của mình.

Đầu Thất Hoang Tập rơi xuống, Thất Hoang Đồ, Thất Hoang Động, Thất Hoang Chiến lập tức miễn cưỡng lấy ra văn tự thái cổ văn minh.

Ba chữ 'Đại', 'Man', 'Dã' xuất hiện trong không trung.

Thời hồng hoang văn tự to cỡ mấy chục trượng, sinh linh kahcs càng to. Thời hồng hoang vốn là thời đại khổng lồ.

Man, đại biểu là hồng hoang dã.

Dã, lúc hồng hoang một mảnh hoang dã.

Ba chữ lấy ra, mỗi chữ có uy lực vô cùng, đáng tiếc chỉ lóe lên lập tức uy lực yếu đi, nguyên nhân đương nhiên đến từ Thất Hoang Đồ, Thất Hoang Động, Thất Hoang Chiến đều bị trọng thương. Bốn người đều có văn minh văn tự nhưng từ đầu không lấy ra, cho rằng bắt Lục Nguyên rất dễ dàng, kết quả ngược lại bị hắn làm trọng thương. Giờ dưới tình huống trọng thương họ mới lấy ra văn minh văn tự, thì còn tác dụng gì nữa?

Kiếm quang chớp lóe, giết Thất Hoang Đồ, Thất Hoang Động, Thất Hoang Chiến ngay tại chỗ, đương nhiên ba văn tự thái cổ văn minh cũng rơi vào tay Lục Nguyên, cùng rơi vào tay hắn còn có văn tự nguyên của Thất Hoang Tập.

'Đại', 'Man', 'Nguyên', 'Dã' bốn văn minh văn tự nhị cấp dù rơi vào trong tay mình nhưng vẫn điên cuồng nhảy bắn.

Lục Nguyên không chút khách sáo lấy kiếm khắc hoang hấp thu bốn văn minh văn tự. Chớp mắt bốn văn minh văn tự đã bị kiếm khắc hoang hấp thu, sau khi hấp thu thì kiếm khắc hoang biến thành ba tấc, kích cỡ đã bằng trường kiếm bình thường, uy lực của kiếm khắc hoang càng mạnh.

Hắn đánh giá kiếm khắc hoang trong tay, thanh kiếm phun nuốt hơi thở không ổn định đáng sợ, so với Dưỡng Ngô tiên kiếm thì thanh kiếm này hiển nhiên có lực sát thương lớn hơn chút. Tuy nhiên, Lục Nguyên không định thường dùng thanh kiếm này, kiếm khắc hoang là vũ khí để hắn đối phó thái cổ văn minh, bình thường không dùng đợi giải quyết người thái cổ văn minh mới lấy ra. Còn thường này thì vẫn là dùng Dưỡng Ngô tiên kiếm.

464. Chương 887-888: Hoang Thánh Đế Tử

Thanh lão bằng hữu này mình đã dùng quen.

Tiếp theo là cướp đoạt tài sản của bốn người, phát hiện không uổng là chí tôn, tài sản béo bở hơn người thường.

Linh thạch thì một người đã có năm mươi vạn thượng phẩm linh thạch, linh thú cấp truyền thuyết mỗi người một trăm con.

Lục Nguyên một hơi hốt của được đến hai trăm vạn thượng phẩm linh thạch, bốn trăm linh thú cấp truyền thuyết. Bây giờ tổng tài sản của Lục Nguyên đã là hơn ba trăm vạn thượng phẩm linh thạch, năm trăm con linh thú cấp truyền thuyết, toàn thân cuồn cuộn nguyên khí, đã đến tình trạng dùng không cạn kiệt.

Lục Nguyên thấy vô cùng sung sướng!

Giết bốn chí tôn thái cổ văn minh cực kỳ kiêu ngạo, còn được nhiều tài nguyên, làm sao không thấy sướng chứ?

Tiếp tục lục chiến lợi phẩm nào, nếu bỏ lỡ thì đáng tiếc. Lục Nguyên lục tìm chiến lợi phẩm.

Hắn tìm chiến lợi phẩm phát hiện trong tài nguyên của Thất Hoang Tập mò ra một món tốt.

Si!

Một kiếm đạo văn tự tỏa ánh sáng bay lên trước mắt hắn, tỏa ra ánh sáng khiến người si mê.

Khi đánh chết thái cổ văn minh chí tôn không ngờ xuất hiện một kiếm đạo văn tự, thật là kỳ lạ, nhưng nghĩ đến bốn người Thất Hoang Tập từng đánh chết kiếm đạo chí tôn, cho nên cướp được một kiếm đạo văn tự không tính gì lạ. Kết quả Thất Hoang Tập bị mình giết chết, kiếm đạo văn tự tất nhiên rơi vào tay mình.

Chữ si hiện ra, Lục Nguyên cảm giác rất thân thiết.

Hướng đến ai si!

Trước kia trong năm kiếm đạo văn tự của Lục Nguyên thì chữ tiến giúp lớn nhất, chữ đốn là vì đợi chữ ngộ, ba chữ tuệ, tham, ma không giúp ích hắn quá nhiều, vì bản thân hắn một không tham, hai không liên quan đến ma, ba vốn không lấy trí mưu làm sở trường.

Nói đơn giản là ba chữ kia không hợp tính Lục Nguyên.

Còn chữ si thì rất hợp với Lục Nguyên.

Lục Nguyên vốn là người rất si.

Si kiếm, si rượu.

Cho nên chữ si vào tay, Lục Nguyên phát hiện một điều rằng có chữ si trợ giúp sau này mình muốn hiểu ra kiếm ý chắc chắn tốc độ sẽ rất nhanh, đương nhiên tửu lương chắc lớn hơn nữa, ngày tương lai không tệ đây.

Thật ra chữ si còn có một tác dụng nữa. Chữ si là một trong ba mươi hai nhị cấp văn tự do ban đầu văn tự chữ phong tách ra mà thành, tức là hắn có được cái thứ sáu trong ba mươi hai văn tự. Trong tay Kiếm Chi Tử e rằng cũng có không ít, nghe nói từ rất sớm gã đã có tám cái, bây giờ chắc hơn mười cái. Nếu có thể đánh bại Kiếm Chi Tử thì chắc hắn sẽ được hơn hai mươi cái trong ba mươi hai nhị cấp văn tự.

Lục Nguyên ở trong chiến lợi phẩm lại tìm thấy một số nữa, trong đó quái lạ nhất là một cây dù, trên dù thêu núi non nhưng hắn có làm thế nào cũng không mở được, thật là dù rất quái lạ, không biết bên trong có bí ẩn gì không.

Lục Nguyên bay thẳng hướng kiếm đạo thụ, nơi này cách kiếm đạo thụ không xa, rất nhanh hắn trở lại chỗ ở bắt đầu tham ngộ chữ si này.

Nghiên cứu chữ ngộ một đêm, ngày thứ hai mặt trời dâng lên, Lục Nguyên cảm giác đêm này nghiên cứ khiến kiếm thuật của hắn lại có tăng tiến hơn.

Chính lúc này, Lục Nguyên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Đây là lực lượng hồng hoang vượt xa đám Thất Hoang Tập nhiều. Khoảnh khắc mặt trời dâng lên nó ập hắn, lực lượng này to lớn thật là khó tưởng tượng, thật là như một hồng hoang mặt trời đánh vào vậy. Lục Nguyên cảm thấy giờ nếu lấy ra kiếm khắc hoang, nếu bị lực lượng hồng hoang mặt trời này đập trúng chỉ có nước chết chắc.

Đó là lực lượng đáng sợ cỡ nào!

Lục Nguyên đột nhiên bay ra khỏi kiếm đạo chi thụ.

Chỉ thấy một nắm đấm vô cùng to lớn đang đánh hướng kiếm tu tinh thần. Đó là nắm đấm to khổng lồ cỡ nửa tinh thần, một đấm ẩn chứa lực lượng hồng hoang mạnh đánh vào kiếm tu tinh thần, nắm đấm này có thể nổ nát kiếm tu tinh thần.

Đây là lực lượng gì thế này!

Lục Nguyên bị chấn kinh.

Hắn thấy qua muôn vàn pháp, vạn bàn thuật, nhưng chưa từng gặp lực lượng khủng khiếp đến thế.

Không chỉ mình Lục Nguyên, tất cả người trong kiếm tu tinh thần đều thấy nắm đấm to lớn khổng trên đỉnh đầu! Mếu để nắm đấm đánh xuống thật thì tinh thần sẽ đổ, tận thế. Hơn nữa muốn thoát khỏi tinh thần cũng không thể, áp lực to lớn khiến người không cách nào bay cao.

Thật ra nắm đấm này chính là Hoang Thánh Đế Tử đánh ra.

Thì ra đêm qua bốn tên Thất Hoang Tập đi đánh chết Lục Nguyên, tràn đầy tự tin cho rằng giết được hắn dễ như bắt gà con, kết quả cuối cùng chết trong tay hắn.

Bát Hoang chí tôn thấy bổn mệnh đăng của bốn người tắt liền biết họ đã chết, rất là giận dữ.

Trong đó Thất Hoang Động trước khi chết truyền tin tức đến chính là Lục Nguyên giết bốn người họ.

Bát Hoang chí tôn không tin Lục Nguyên giết được bốn người, dù gì họ là tu vi hỗn động cảnh thất tầng, pháp lực hồng hoang có thể áp chế kiếm, vậy nên cảm thấy có gì lạ. Lục Nguyên không khả năng giết chết được bốn ngươi Thất Hoang Tập, Bát Hoang chí tôn băn khoăn nên làm sao, vừa lúc ở không xa Hoang Thánh Đế Tử đến, Bát Hoang chí tôn bẩm báo việc này.

Phản ứng của Hoang Thánh Đế Tử là một đấm oanh sát Lục Nguyên.

Mặc kệ Lục Nguyên có phải là hung thủ giết người hay không, giết ngươi rồi tính.

Đây chính là sự bá đạo của thái cổ văn minh.

Đệ tử trung tâm của văn minh mình ở trên địa bàn Kiếm Môn đi ám sát đệ tử trung tâm Kiếm Môn, theo lý mà nói có thua cũng hết cách, đành chịu vậy, dù gì là đệ tử trung tâm bên mình ám sát trước, đuối lý trước.

Nhưng cố tình thái cổ văn minh không chịu, dướng tình huống hoàn toàn đuối lý mà vô cùng bá đạo muốn Lục Nguyên đèn mạng, hắn không bỏ mạng là thề không bỏ qua.

Lực lượng ngày càng hạ xuống, mọi người phát hiện không phải hướng về toàn kiếm tu tinh thần mà chỉ mình Lục Nguyên.

Lúc này một lực lượng thiên địa đồng bi hóa thành từng tầm màn trời nghênh nắm đấm to lớn.

Kiếm Chủ xuất hiện, nói:

- Hoang Thánh Đế Tử, ngươi đang làm cái gì?

Lão và Hoang Thánh Đế Tử có đấu qua, thảm bại đương trường, sớm nhận ra gã ngay.

Thanh âm cực kỳ hùng hồn:

- Kiếm Môn Lục Nguyên các ngươi giết chết bốn đệ tử trung tâm thái cổ văn minh chúng ta, xem ở bốn đệ tử trung tâm chúng ta sai trước, ám sát Lục Nguyên nên trước giết hắn rồi giết ba mươi chín đệ tử trung tâm các ngươi liền bỏ qua cho.

Kiêu ngạo quá!

Đây là sự kiêu ngạo của Hoang Thánh Đế Tử!

Nếu như đệ tử thái cổ văn minh không đuối lý thì e rằng gã muốn giết bốn trăm đệ tử trung tâm Kiếm Môn mới chịu bình ổn.

Kiếm Chủ còn muốn nói cái gì nhưng bùm một tiếng, đã bị lực lượng to lớn của Hoang Thánh Đế Tử đánh văng sang bên.

Lực lượng to lớn hướng đến Lục Nguyên!

Giờ phút này, Hiên Viên chí tôn thấy nhẹ nhõm và sảng khoái vô cùng. Mới rồi biểu hiện Kiếm Chủ đúng là có bị thương nặng, không địch lại Hoang Thánh Đế Tử, nếu không thì đã chẳng dễ dàng bị đánh bay sang bên. Thứ hai gã luôn đau đầu vấn đề Lục Nguyên, cho rằng lấy Kiếm Chi Tử giải quyết giờ có Hoang Thánh Đế Tử trước tiên xử lý.

Đệ tử trung tâm đa số thở phào, thì ra chỉ là giết Lục Nguyên. Còn ba mươi chín tên làm nền chắc đại đạo cảnh trúng tuyển, muốn họ đối kháng lực lượng gần như tận thế này thì không nổi lên can đảm được.

Trong chớp mắt, một đại chưởng pháp lực tràn ngập huyền diệu xuất hiện. Một chưởng che đậy bầu trời va chạm với nắm tay của Hoang Thánh Đế Tử.

Ầm!

Nguyên kiếm tu tinh thần bị chấn rung động.

- Pháp Thánh Đế Tử, ngươi muốn ngăn cản bổn tọa? Bổn tọa không phải muốn hủy diệt tinh thần, cũng không định phạm ước định năm đó, chỉ là muốn trừ bỏ Lục Nguyên.

- Này, Lục Nguyên đó là người bổn tọa nhắm trúng, đâu phải nói muốn hủy liền diệt? Bổn tọa che chở hắn chắc rồi!

Hai bàn tay to ở trên không trung va chạm, dư âm đánh đến tinh thần liên tục rung rinh. Rốt cuộc, Hoang Thánh Đế Tử hét lớn một tiếng, rốt cuộc thụt lùi.

Giây tiếp theo, một bóng người đáp xuống trước mặt Lục Nguyên, đó là một người đàn ông trung niên mỗi một sợi tóc, mỗi một tấc da đều đầy pháp thuật huyền ảo, Pháp Thánh Đế Tử.

Pháp Thánh Đế Tử chắp tay sau lưng nói:

- Tiểu tử Hoang Thánh Đế Tử này thật rắc rối, nhưng ta sẽ giải quyết. ít nhất trong một trăm năm Hoang Thánh Đế Tử sẽ không tìm ngươi gây rối.

Gã có tự tin này, hoang tuy xưng là trong ngũ đại cổ văn minh nhưng so với pháp cổ văn minh thì vẫn non chút. Địa vị của Pháp Thánh Đế Tử so với Hoang Thánh Đế Tử cao chút.

- Lục Nguyên, báo cho ngươi một tiếng, pháp cổ văn minh sắp bắt đầu triệu tập tuyệt thế thiên tài vô số đại châu trong phạm vi quản lý, để tiến hành một kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài, ngươi có danh ngạch, đến khi đó phải biểu hiện cho tốt vào.

Pháp Thánh Đế Tử vỗ vai Lục Nguyên, rồi nhìn hướng Kiếm Linh Đế Cơ, nói:

- Tứ muội, gần đây khỏe chứ?

Pháp Thánh Đế Tử phát hiện ánh mắt của mình thật cao siêu, rõ ràng mắt tứ muội lộ ra quan tâm Lục Nguyên, không tệ à.

Tiểu tử Hoang Thánh Đế Tử muốn giết muội phu tương lai của mình, đúng là mắt mù.

Lục Nguyên thì gục đầu xuống.

Hắn không ngờ dưới tình huống thái cổ văn minh đuối lý mà vẫn huênh hoang muốn giết hắn, quá sức kiêu ngạo!

Mình vẫn quá yếu!

Mình nhất định phải nắm giữ lực lượng càng cường!

Hoang Thánh Đế Tử, thù này ta nhớ.

Hơn nữa lần này hắn đã thấy ra, cái gọi là Vô Thượng Đại Giáo Kiếm Môn ở trước mặt đế tử cường đại không đáng một xu. Nếu không phải e dè pháp cổ văn minh, chắc Hoang Thánh Đế Tử dễ dàng tiêu diệt Kiếm Môn rồi.

Kiếm Môn đối diện Thái Cổ yếu như vậy!

Tương lai của kiếm ở đâu!

Mê mang một lúc, tinh thần Lục Nguyên ổn định lại.

Tương lai của kiếm sẽ do mình sáng tạo ra.

Thái cổ văn minh, mình chắc chắn tiêu diệt, dù thế nào cũng phải diệt nó.

Nghĩ đến suy tư bản thân, Lục Nguyên không mấy để ý kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của Pháp Thánh Đế Tử.

Pháp Thánh Đế Tử nhìn Lục Nguyên suy tư, không quấy rầy. Lần này Lục Nguyên bị kích thích khá lớn, hắn rốt cuộc cảm giác sức chiến đấu đỉnh cấp trên đời này. Vậy hắn biến mạnh đi, Lục Nguyên, lấy tiềm lực của ngươi, tương lai đỉnh cấp thế giới sẽ có phần của ngươi.

Sự kiện lần này đến đây bình ổn lại.

- Nghe nói chưa? Nghe nói gần đây Kiếm Môn có chuyện lớn.

- Địa phương nhỏ như Kiếm Môn xảy ra chuyện lớn gì được?

- Nghe nói tuần tra sử của thái cổ văn minh mang theo bốn đệ tử chí tôn cảnh đi, kết quả đều chết trong tay đệ tử Kiếm Môn tên là Lục Nguyên.

- Lục Nguyên, ngươi nói là Lục Nguyên ở Khiêu Chiến Lâu liên tục thắng ba vạn ấy hả? Hắn đúng là có tiềm lực, nhưng muốn thắng bốn đệ tử chí tôn cảnh của thái cổ văn minh thì không thể nào, hơn nữa hồng hoang khắc kiếm.

- Ta cũng cho rằng có cao nhân khác ra tay.

- Nhưng cuối cùng khiến Hoang Thánh Đế Tử ra tay muốn tiêu diệt Lục Nguyên.

- Hoang Thánh Đế Tử ra tay, vậy thì chẳng phải Lục Nguyên chết chắc rồi?

- Không, lúc này Pháp Thánh Đế Tử xuất hiện cứ Lục Nguyên một mạng, nói Lục Nguyên là người hắn phải bảo vệ. Cuộc chiến hai thánh đế tử, cuối cùng Pháp Thánh Đế Tử chiếm trên cơ, Hoang Thánh Đế Tử rút đi.

- Kích thích thật, bình tĩnh lâu như vậy rốt cuộc ra cuộc chiến đỉnh cấp, Pháp Thánh Đế Tử đối đầu Hoang Thánh Đế Tử.

Trong Kiếm Môn dấy lên gió bão nhanh chóng lan truyền, cuộc chiến hai thánh đế tử lan tràn mười vạn đại châu trung ương thiên triều. Đây là lần đầu tiên Lục Nguyên nổi danh thiên hạ, tiếc rằng lần đầu tiên này chiến tích của hắn vốn đánh chết bốn đệ tử chí tôn thái cổ văn minh được đa số cho rằng có cao nhân khác giết, tuyệt đối không phải hắn làm.

Tiêu điểm mọi người chú ý là cuộc chiến của hai thánh đế tử.

Lần này Lục Nguyên vang danh thiên hạ chỉ vẻn vẹn truyền đến mỗi hướng trung ương thiên triều, cách danh chấn thiên hạ còn rất xa xôi.

- Lục Nguyên này rốt cuộc là ai?

- Đúng vậy, Hoang Thánh Đế Tử muốn giết hắn còn hiểu được, dù gì bốn đệ tử trung tâm thái cổ văn minh chết trong địa phương nhỏ như Kiếm Môn, thái cổ văn minh không tìm hắn gây chuyện mới là kỳ, hơn nữa thái cổ văn minh luôn muốn tiêu diệt thiên tài kiếm đạo. Nhưng Pháp Thánh Đế Tử tại sao muốn bảo vệ

Lục Nguyên? Hoang Thánh Đế Tử là ba thánh tử hàng đầu thái cổ văn minh, vì tiểu nhân vật này đối địch với Hoang Thánh Đế Tử thật không sáng suốt.

- Đúng thế, Lục Nguyên rốt cuộc có thân phận gì?

Cuộc chiến giữa đế tử không có gì ghê gớm, nhưng hai thánh đế tử đấu nhau, mỗi người người được gọi là thánh đế tử thì không phải bình thường, là đế tử tay nắm quyền to.

Vậy nên có không ít người bàn tán về Lục Nguyên, lấy làm lạ thân phận của hắn, đương nhiên không lâu sau sẽ quên đi tiểu nhân vật này, bởi vì Lục Nguyên bây giờ ở trong Kiếm Môn rất là nặng ký, nhưng ở nguyên trung ương thiên triều thì chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi.

Lục Nguyên ngồi trong gian phòng của mình tại kiếm tu tinh thần.

Đối diện Lục Nguyên có hai đại nhân vật Kiếm Môn.

Kiếm Chủ, Thái Sử Không.

Thái Sử Không nhìn Lục Nguyên, nói:

- Đúng là kỳ tích, Pháp Thánh Đế Tử dường như đặc biệt chú ý ngươi, nhắc ngươi mấy lần.

Lục Nguyên nhún vai không biết nên nói gì, không thể nói Pháp Thánh Đế Tử cho rằng hắn là muội phu.

Thái Sử Không nhìn Lục Nguyên, lại hỏi:

- Bốn người thái cổ văn minh chí tôn cảnh là sao vậy? Thật sự là ngươi giải quyết?

Lục Nguyên đang định kể rõ thì Kiếm Chủ phẩy tay nói:

- Mỗi người có bí mật riêng, chỉ cần không phản bội Kiếm Môn thì chúng ta sẽ không quản lý ngươi.

Hiển nhiên Kiếm Chủ không muốn nghe nguyên nhân.

Nếu Kiếm Môn không muốn nghe thì hắn cũng vui lòng, dù gì chuyện kiếm khắc hoang quá lạ lùng, có thể không nói càng tốt.

Kiếm Chủ nói:

- Thật ra bây giờ pháp lực của ngươi là hỗn động cảnh tứ tầng mà đánh thắng người hỗn động cảnh lục tầng, đến cảnh giới này Kiếm Môn chúng ta có thể dạy ngươi đã rất ít. Dù sao Kiếm Môn chúng ta chỉ là một trong Vô Thượng Đại Giáo, đến hỗn động cảnh lục tầng là không dạy gì được nữa.

- May là Pháp Thánh Đế Tử kêu ngươi đi kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài.

Kiếm Chủ nói đên đây nhẹ ho khan, đấu với Hoang Thánh Đế Tử chỉ một chiêu nhưng lão bị đánh ra vết thương cũ. Hoang Thánh Đế Tử thật quá cường đại, Kiếm Chủ lại có bệnh cũ trong người nên mới như vậy.

- Kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài này là cách năm hạn định tổ chức.

465. Chương 889-890:kế Hoạch Bồi Dưỡng

Kiếm Chủ nói:

- Kế hoạch này là đem đa phần tuyệt thế thiên tài thuộc quyền quản lý của pháp cổ văn minh gom lại, tiến hành bồi dưỡng, rồi chọn người có tiềm lực đảm nhận chức vị khách khanh pháp cổ văn minh.

- Cơ bản pháp cổ văn minh thu nạp đủ loại thiên tài, vậy thì càng có lợi cho pháp cổ văn minh bước tiến cường đại.

- Đương nhiên làm khách khanh không xung đột với thế lực môn phái vốn ở, cho nên cơ bản đều sẽ làm khách khanh của pháp cổ văn minh.

- Kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài bình thường là từ hỗn động cảnh lục tầng trở lên mới có tư cách, đến hỗn động cảnh cửu tầng là ngừng.

- Tương đương gom hết hỗn động cảnh cường giả, còn hỗn động cảnh thập tầng đều nghĩ đến tùng kích thế giới cảnh, không mấy người hứng thú đi pháp cổ văn minh đặc huấn. Dù sao một khi trùng kích đến thế giới cảnh thì khác hẳn, tới thế giới cảnh rồi trong toàn trung ương thiên triều có thể xưng là bá chủ một phương.

Tại trung ương thiên triều chính là như vậy, đại đạo cảnh thì bước ra ngoài cũng không được.

Hỗn động cảnh chính là nhân vật một phương.

Trong hỗn động cảnh chí tôn cảnh là hơi nổi tiếng.

Đến thế giới cảnh rồi chính là bá chủ một phương.

Chân chính đến thiên tôn cảnh thì là bá chủ toàn trung ương thiên triều, uy chấn chư thiên, khó người địch lại.

Cuộc chiến trước đó của hai thánh đế tử thật ra là hai thiên tôn đấu nhau! Hai thiên tôn đấu nhau chân chính uy động thiên địa, hư không thành quyền to cỡ một tinh thần, nắm đấm đánh xuống có thể đập nát một tinh thần.

Kiếm Chủ nói kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của pháp cổ văn minh khiến Lục Nguyên nghe mà tâm động.

Nếu đã vậy thì mình đi kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài.

Bởi vì, mình phải biến cường!

Hoang Thánh Đế Tử, mối thù một đấm này ta nhớ kỹ, nếu không phải Pháp Thánh Đế Tử xuất hiện thì e rằng mình đã bị đánh chết rồi.

Kiếm Chủ nói:

- Nhưng kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài là sau một năm, trong một năm này là tu hành cuối cùng tại Kiếm Môn.

Đúng vậy, tu hành cuối cùng!

Nhưng cái gì là tu hành cuối cùng?

Kiếm Chủ nói:

- Tại Kiếm Môn chúng ta có một nơi tu hành cuối cùng được gọi là Quy Kiếm Trì. Quy Kiếm Trì là sơ đại Kiếm Chủ xây dựng. Sơ đại Kiếm Chủ xây Quy Kiếm Trì ở chính giữa kiếm đạo thụ, tức là nói lúc bình thường chúng ta không thể vào trong Quy Kiếm Trì.

- Người ở Kiếm Môn cơ bản chỉ cần là hỗn động cảnh liền vào Quy Kiếm Trì một lần, nhưng chỉ một lần duy nhất. Vậy nên bình thường đến hỗn động cảnh ngũ tầng, lục tầng mới vào trong Quy Kiếm Trì, mặt sau nữa không còn bao nhiêu ý nghĩa. Một năm sau ngươi phải tham gia kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài pháp cổ văn minh, cho nên trong năm này tiến hành tu hành cuối cùng cuối cùng.

- Trước khi đi Quy Kiếm Trì cần thông qua kiếm đạo thụ thử thách, thử tỷ lệ đồng bộ của ngươi với kiếm đạo thụ. Tỷ lệ đồng bộ càng cao thì càng có khả năng được ích lợi lớn trong Quy Kiếm Trì.

- Tỷ lệ đồng bộ là thứ không bị người khống chế, tùy người, cho đến bây giờ Kiếm Chi Tử là có tỷ lệ đồng bộ cao nhất, chín phần tỷ lệ, không uổng là người có khí vận cao nhất từ trước tới nay của Kiếm Môn.

Nghe xong lời Kiếm Chủ nói, Lục Nguyên định đi tu hành cuối cùng Kiếm Môn.

Khi Lục Nguyên và Kiếm Chủ, Thái Sử Không nói chuyện thì.

Ầm! ầm! ầm!

Từng đợt tiếng sấm điếc tai vang lên. Lục Nguyên xuyên qua cửa sổ nhìn bên ngoài, phát hiện ngoài kiếm tu tinh thần hình thành từng đợt lôi lân, lôi vân sắc trần hồng, đây là diệt tiên hồng trần lôi.

Diệt tiên hồng trần lôi là một loại lôi kiếp quái lạ, có nhiều tâm ma ở trong lôi kiếp, còn ở lực thiên ngoại diệt tiên, một lôi kiếp cực kỳ khủng bố, so với xuân thu huyền thủy thiên kiếp, bách giáp thần mộc thiên kiếp, từ bạo thiên kiếp, các loại lôi kiếp càng đáng sợ hơn nhiều. Đây là có người trùng kích hỗn động cảnh độ lôi kiếp.

Hơn nữa người này không bình thường.

Diệt tiên hồng trần lôi này tuy không đáng sợ bằng vệ tinh lôi kiếp mà Lục Nguyên từng độ nhưng cũng khá khủng bố, người độ lôi kiếp không phải bình thường đây, nhưng không biết đó là ai. Lục Nguyên hơi khó hiểu, nhưng có mặt đều là nhân vật gì chứ? Kiếm Chủ là chủ Kiếm Môn, rất nhanh có tin tức truyền đến.

Kiếm Chủ mỉm cười nói:

- Thái Sử Không, xem ra học trò của ngươi lại ra một thiên tài, tuy không bằng Lục Nguyên nhưng thiên tư thì trên đám Thái Sử Không, Tống Địa.

Thái Sử Không mỉm cười.

Lục Nguyên ngẩn ra, hỏi:

- Đó là ai?

Lục Nguyên đích thật không hiểu. Người môn hạ Thái Sử chí tôn tại kiếm môn tinh thần không ai có thể xưng là thiên tài, muốn sánh ngang với Thái Sử Bi, Tống Địa thì kém rất xa.

Thái Sử Không nói:

- Sau ngươi thì ta lại thu một đệ tử, nhưng là nữ đệ tử. Phải rồi, là cùng người ở nước ngoài đến, tên Sư Phi Tiên. Tư chất của nàng ta khá cao, bây giờ đang trùng kích thiên kiếp hỗn động cảnh.

Gã đối với nữ đệ tử Sư Phi Tiên khá vừa lòng.

Sư Phi Tiên! Trong đầu Lục Nguyên xẹt qua một thiếu nữ thanh lệ như tiên, tay cầm không Linh kiếm.

Khi đó hai người cùng nhau đến trung ương thiên triều, hắn từ đại đạo cảnh ngũ tầng lên đến hỗn động cảnh tứ tầng. Sư Phi Tiên thì từ đại đạo cảnh thất tầng đến hỗn động cảnh nhất tầng, dù không tiến bộ nhanh bằng hắn nhưng cũng khá mau, người này mai sau thành tựu về kiếm đạo cũng không bình thường.

Ngày hai tháng hai, đầu xuân, tuyết bay lất phất tơ vương, long sĩ đầu.

Sáng sớm ngày hôm nay, nhiều người tại kiếm đạo thụ đều đi ra, môn hạ Thái Sử chí tôn lại thêm một người, chính là thanh lệ như tiên Sư Phi Tiên. Tất nhiên Sư Phi Tiên không chút bắt mắt, tất cả mọi người đều đang nhìn người ở đỉnh chóp kiếm đạo thụ. Lục Nguyên đứng trên đỉnh kiếm đạo thụ.

Lần này là lúc xem tỷ lệ đồng bộ.

Trên đỉnh chóp kiếm đạo thụ có mười nhánh cây khác với các nhánh khác. Nhánh cây khác đều là hình kiếm, mà mười nhánh này không phải hình kiếm, mười nhánh cây cấu thành một hình tròn, nếu thử thách tỷ lệ đồng bộ khiến mười nhánh cây tỏa sáng là mười phần tỷ lệ đồng bộ, nếu là chín nhánh tỏa sáng là chín phần, từ đó suy ra.

Lục Nguyên đứng trên đỉnh kiếm đạo thụ, hít sâu một hơi. Thật ra Lục Nguyên đã biết, tỷ lệ đồng bộ càng cao thì truyền thừa cuối cùng trong Kiếm Môn sẽ được càng nhiều.

Tay đặt vào vòng tròn mười nhánh cây, hắn đưa vào pháp lực.

Chớp mắt sáu nhánh cây sáng lên.

Sáu cây ư?

Cái này nhiều hơn Kiếm Ngục một cây. Lúc trước Kiếm Ngục làm năm nhánh tỏa sáng, Kiếm Tham, Kiếm Ma là bốn nhánh, nhưng Kiếm Chi Tử thì là chín nhánh cây tỏa sáng.

Khí vận kỷ nguyên này Lục Nguyên và Kiếm Ngục cùng loại, vốn không mạnh bằng gã, bây giờ thêm vào các chữ tham, ma tăng nhiều khí vận, rốt cuộc mạnh hơn khí vận của Kiếm Ngục một chút.

Vốn đến đây là kết thúc, nhưng Lục Nguyên chợt phát hiện trong không gian của mình, chồi non kiếm đạo thụ trải qua vô thanh mộc phật quyết tỏa ra sự sống chôn trong đất vì cảm ứng lực lượng kiếm đạo thụ, hai bên đồng bộ nhau, ảnh hưởng nhau, khiến chồi non kiếm đạo thụ bắt đầu tỏa ra sức sống.

Lục Nguyên bỗng cảm thấy chồi kiếm đạo thụ cầng linh thạch, cần rất nhiều linh thạch cung cấp cho nó sinh trưởng

Lục Nguyên cũng sảng khoái, lập tức giưo tay lấy ra mười vạn thượng phẩm linh thạch.

Mười vạn thượng phẩm linh thạch rót vào nhiều linh khí, bắt đầu rót vào chồi kiếm đạo thụ dưới đất.

Khi mọi người cho rằng Lục Nguyên là sáu phần tỷ lệ đồng bộ thì…

Bảy cây! Có bảy phần tỷ lệ đồng bộ cùng kiếm đạo thụ.

Tám cây! Có tám phần tỷ lệ đồng bộ cùng kiếm đạo thụ.

Chín cây! Có chín phần tỷ lệ đồng bộ cùng kiếm đạo thụ.

Mười cây! Có đến mười phần tỷ lệ đồng bộ cùng kiếm đạo thụ!

Cái này!

Tỷ lệ đồng bộ của Lục Nguyên với kiếm đạo thụ hơn cả Kiếm Chi Tử, đây là sao?

Kiếm Chi Tử chẳng phải là không thể vượt qua sao? Khi Lục Nguyên ở Khiêu Chiến Lâu liên tục thắng ba vạn thì người nhanh nhạy đã sớm phân tích, năm đó Kiếm Chi Tử gặp tiên chi tử, Lục Nguyên thì không gặp phải người ngũ đại cổ văn minh phái ra, cho nên cuối cùng có chiến tích liên tục thắng ba vạn hơn Kiếm Chi Tử, đó không phải tiềm lực thật sự của Lục Nguyên thắng Kiếm Chi Tử.

Bây giờ thì sao thế này?

Chiến tích là bao gồm các loại nhân tố sẽ ảnh hưởng chiến tích cuối cùng.

Nhưng kiếm đạo thụ sẽ không bị nhân tố gì ảnh hưởng, vậy là sao?

Lúc này trên kiếm tu tinh thần có nhiều người trong lòng cảm thấy quái lạ. Kiếm Chi Tử, một trong 3gã đàn ông.

Lục Nguyên là cái gì? Ở mặt nào đó có thể so với Kiếm Chi Tử, thậm chí vượt qua.

Cái này thật là quái!

Đương nhiên bây giờ Lục Nguyên không rảnh để ý những điều đó, hắn cảm thấy tiểu kiếm đạo thụ trong không gian của mình sắp nẩy mầm, một khi nẩy mầm thì khí vận của hắn sẽ tăng vọt, đây là việc vô cùng sung sướng. Mười vạn thượng phẩm linh thạch rót xuống đất không được bao nhiêu phản ứng.

Hết cách, lại bỏ vào mười vạn thượng phẩm linh thạch!

Bây giờ Lục Nguyên vô cùng sảng khoái, gần đây đấu với đám Kiếm Tuệ, người thái cổ văn minh, số lượng thượng phẩm linh thạch đã đến ba trăm vạn, đúng là nhà giàu mới nổi, căn bản không thèm để ý những điều này. Mười vạn tiếp mười vạn thượng phẩm linh thạch không ngừng rót vào, liên tục đưa vào một trăm năm mươi vạn thượng phẩm linh thạch, thế mới cảm giác tân mộc kiếm đạo thụ dưới đất hấp thu đủ linh khí!

Tuy Lục Nguyên mới tự nhận nhà giàu mới nổi nhưng lập tức phát hiện tiểu kiếm đạo thụ như là hồng hoang quái thú ăn linh thạch, nuốt một ngụm liền to đến một trăm năm mươi vạn, tiếp đến chỉ cần chờ. Lục Nguyên không vội vã, ở đó chờ. Nuốt xong một trăm năm mươi vạn thượng phẩm linh thạch, bùm một tiếng, dường như có gì đó nổ tung, mặt đất mọc ra một khúc cây, nó rất nhỏ bé nhưng dù có nhỏ thì Lục Nguyên bản năng cám giác khí vận quấn quanh nó.

Đây là tiểu kiếm đạo thụ!

Trong không gian của mình rốt cuộc dưỡng ra tiểu kiếm đạo thụ thuộc về mình rồi.

Tiểu kiếm đạo thụ vừa ra Lục Nguyên thậm chí cảm giác trên nó có chút dấu vết thiết tắc. Tiểu kiếm đạo thụ tự kèm theo thiết tắc, chỉ cần nó lớn đến trình độ nhất định là sẽ chân chính sinh ra thiết tắc. Khi tiểu kiếm đạo thụ chân chính trưởng thành thiết tắc, Lục Nguyên nắm giữ thiết tắc đối ứng cũng dễ dàng rất nhiều.

Không biết trên gốc tiểu kiếm đạo thụ này sẽ mang theo loại thiết tắc gì!

Lục Nguyên vô cùng hân hoan, bây giờ hắn cảm thấy có nhiều linh thạch rót vào tiểu kiếm đạo thụ cũng đáng, vì một là thêm khí vận, hai là thiết tắc kèm theo có lợi cho mình lĩnh ngộ thiết tắc.

Đây là một việc vô cùng tốt!

Lục Nguyên lại rót vào một trăm vạn thượng phẩm linh thạch. Gốc tiểu kiếm đạo thụ được một trăm vạn thượng phẩm linh thạch tưới, lớn lên rất nhiều, dần thành hình cây, thiết tắc kèm theo cũng tăng trưởng theo trình độ nhất định. Nhưng Lục Nguyên cảm giác rõ ràng thiết tắc rất nhạt, hắn không lĩnh ngộ được thứ gì.

Đến lúc này Lục Nguyên không dám rót thêm linh thạch nữa, mới rồi dùng đến hai trăm năm mươi vạn thượng phẩm linh thạch mới có thành quả như hiện nay, tiểu kiếm đạo thụ thật như quái vật ăn linh thạch.

Bây giờ mình còn lại tám mươi vạn thượng phẩm linh thạch, rồi còn phải nuôi linh thú và nhiều cái khác cần dùng thượng phẩm linh thạch. Thôi, thạm thời như vậy đi. Được rồi, có gốc tiểu kiếm đạo thụ này không gian của mình rốt cuộc không hoàn toàn đơn điệu.

Lục Nguyên thế này mới tỉnh táo lại.

Tỉnh táo lại Lục Nguyên phát hiện kiếm đạo thụ trước mặt xuất hiện một điểm truyền tống.

Đây là? Lục Nguyên ở bên cạnh xem mới phát hiện, thì ra chỗ này vốn là có điểm truyền tống nhưng bị mười nhánh cây thành hình tròn che lại, giờ mười nhánh cùng sáng lên và tránh đường, nên truyền tống trận mới hiện ra. Chắc truyền tống trận này truyền tống đến truyền thừa cuối cùng Quy Kiếm Trì Kiếm Môn.

Lục Nguyên đạp vào trong truyền tống trận, ánh sáng chợt lóe, hắn đã biến mất tại đỉnh kiếm đạo thụ, hiển nhiên là đi Quy Kiếm Trì.

Lục Nguyên đi Quy Kiếm Trì thì mọi người cũng tự tan, đa số đệ tử trung tâm còn đang bàn tán. Sư Phi Tiên đeo kiếm đi theo sau, im lặng nhìn đỉnh cây. Chưa đến kiếm tu tinh thần thì không biết, Lục Nguyên, ngươi đã trở thành bá chủ kiếm tu tinh thần, sau này ta sẽ không yếu thế, ta sẽ biến càng cường.

Không gian truyền tống truyền tống trận rốt cuộc có nguyên lý gì? cái gọi là truyền tống trận vốn hắn không thèm quan tâm, nhưng bây giờ bản thân đang luyện tập không gian thiết tắc, truyền tống trận chắc là cải lao, cải kiếm ý chiếm chủ yếu. Nếu mình hắn luyện thành không gian thiết tắc thì chắc cũng tự chết ra truyền tống trận được.

Đang lúc Lục Nguyên suy tư về nguyên lý không gian truyền tống thì đã đến Quy Kiếm Trì.

Lục Nguyên trông thấy mười cánh cửa lớn khắc kiếm hoa.

Mỗi một cánh cửa tràn ngập hơi thở kiếm, là do từng thanh kiếm cấu thành cửa. Lục Nguyên nhìn sang, cánh cửa thứ nhất viến bỗn chữ thời gian chi môn. Thời gian chi môn, Lục Nguyên ngây ra, đây là luyện thời gian thiết tắc ư? Bây giờ Lục Nguyên chưa định thời gian thiết tắc, bởi vì hắn cùng luyện không gian thiết tắc và nhân quả thiết tắc, cùng luyện hai cái là đủ nhiều rồi, không cần thêm nữa.

Lục Nguyên đi tới cánh cửa thứ hai, cái này rõ ràng là không gian chi môn, xem ra là nơi luyện không gian thiết tắc, có thể vào xem nhưng không vội, đi xem tám cửa khác đã.

Cửa thứ ba viết luân hồi chi môn, chắc là nơi luyện luân hồi thiết tắc, không có tác dụng với hắn.

Cửa thứ tư viết chiến hoang chi môn. Chiến hoang chi môn? Đấu với thái cổ văn minh ư? Lục Nguyên hơi lấy làm lạ nhưng không vội vàng xem.

Trên cánh cửa thứ năm viết khoái kiếm chi môn, xem ra là nơi luyện khoái kiếm.

Cánh cửa thứ sáu viết thân hình như điện, xem ra để luyện nhanh chongs di động, có thời gian chắc chắn vào xem.

Cửa thứ bảy viết chu dịch vi bộ, không biết làm gì nữa.

Cửa thứ bảy viết trọng kiếm vô xong, chắc là để luyện trọng kiếm.

Cửa thứ chín là vô vong kiếm khí, loại tâm pháp ư? Mình không cần dùng.

Trên cửa thứ mười viết vạn bại chân kinh. Vạn bại chân kinh, đấy là cái gì? Lục Nguyên thấy lạ lùng.

Lúcnày trong bí thất chưởng môn của Kiếm Chủ thấy tình hình trong Quy Kiếm Trì.

Kiếm Chủ thì thào:

- Vạn bại chân kinh rốt cuộc xuất hiện.

Thái Sử Không ngây ra:

- Vạn bại chân kinh?

- Không sai, là vạn bại chân kinh.

Kiếm Chủ chắp tay sau lưng.

- Kiếm Chủ đời thứ nhất là một kỳ nhân, năm đó kiếm đạo so oviws bây giờ còn thảm, chí có một mạch kiếm đạo là Ẩn Kiếm tông, nhưng Ẩn Kiếm tông khắp nơi bị người truy sát, người bình thường luyện kiếm là sẽ bị tiêu diệt mất mạng.

466. Chương 891-892: Sở Đại Kiếm Chủ

- Sơ đại Kiếm Chủ gặp nhiều kỳ ngộ, nhưng cho dù là vậy cũng bị truy sát khắp nơi.

- Sơ đại Kiếm Chủ biết năm thiết tắc, nhưng hai cái vì nguyên nhân khác có được, năm đó lúc được truyền cho liền nói không thể truyền cho đời sau, vậy nên không truyền xuống.

- Sơ đại Kiếm Chủ dựng lên Quy Kiếm Trì là đem mười tuyệt kỹ bỏ vào trong đó.

- Thời gian thiết tắc, không gian thiết tắc, luân hồi thiết tắc, ba đại thiết tắc chiếm ba chỗ, sơ đại Kiếm Chủ nghĩ ra tuyệt kỹ chiến với thái cổ văn minh để ở hạng bốn, hạng năm là tâm đắc khoái kiếm xuất sắc nhất của sơ đại Kiếm Chủ. Mặt sau cánh cửa thứ sáu giấu cách cho thân hình cực nhanh. Cửa thứ bảy giấu tâm pháp né tránh, năm đó sơ đại Kiếm Chủ được xưng là tam khoái, kiếm khoái, nhân khoái, né tránh khoái. Nếu không vì tam khoái này thì e rằng đã sớm bị các kẻ truy sát truy đuổi chết rồi. Sau cửa thứ bảy còn có cách trọng kiếm vô song hắn ngẫu nhiên có được, khá hữu dụng.

- Cửa thứ chín là tâm pháp năm đó của hắn, đó là chưởng môn tâm pháp. Trừ các đời chưởng môn có thể luyện, được chín phần tỷ lệ đồng bộ với kiếm đạo thụ cũng luyện được.

Kiếm Chủ nói:

- Năm đó Kiếm Chi Tử được đến vô thượng kiếm khí tâm pháp này, hơn nữa có luyện tập.

- Còn cánh cửa thứ chín luôn không xuất hiện, là cái sơ đại Kiếm Chủ kiêu ngạo nhất. Năm đó sơ đại Kiếm Chủ bị các loại truy sát không có chỗ trốn, liên tiếp đục thất bại nên sau này sáng chế ra môn vạn bại chân kinh. Hắn lợi dụng vạn bại chân kinh liên tục chín ngàn chín trăm chín mươi bại thì tới cần đẳng cấp phó chủ văn minh.

- Tiếc rằng lúc một vạn bại đụng phải chu thái cổ văn minh đích thân ra tay. Hắn để lại di ngôn rằng nếu luyện vạn bại chân kinh có thể qua vạn bại mà không chết thì sẽ tới cấp phó chủ văn minh.

Kiếm Chủ biểu tình trầm trọng nói:

- Vạn bại chân kinh thật ra đã bị trước khi sơ đại Kiếm Chủ đứt hơi đổi thành bách bại chân kinh, chẳng qua không sửa tên.

Thái Sử Không bỗng chấn kinh.

Thái Sử Không chấn kinh, phó chủ văn minh, đây là đẳng cấp người dùng kiếm kỷ nguen này chưa từng đến, hơn nữa người dùng kiếm bị thiên địa trói buộc, không có cách nòa đến phó chủ văn minh. Người ta nói Kiếm Chi Tử tương lai có khả năng đến phó chủ văn minh, đó chỉ vẻn vẹn là có khả năng mà thôi.

Bản vạn bại chân kinh lại đến được đẳng cấp phó chủ văn minh!

Cái này sao không khiến gã kinh sợ?

Thái Sử Không lên tiếng:

- Kiếm Chủ, tại sao ngươi nói cho ta biết? Những cái này chỉ chưởng môn mới biết.

- Bởi vì ta không biết trong Kiếm Môn phe giản chi văn minh khi nào thì bắt đầu hành động. Lần này đấu với Hoang Thánh Đế Tử lộ ra ta quả nhiên bị thương không nhẹ, pháp lực xâm nhập vào Kiếm Môn chúng ta quá sâu, ngươi tinh thông không gian thiết tắc, nếu tương lai ta chết ngươi phải truyền xuống những chuyện này.

Sơ đại Kiếm Chủ để lại mười tuyệt kỹ cuối cùng, cánh cửa thứ nhất là thời gian thiết tắc, không có tác dụng gì với hắn. Lục Nguyên định đi bên trong cánh cửa thứ hai không gian thiết tắc để xem thử.

Đẩy cửa ra, xuất hiện trước mắt hắn là một thế giới rối loạn.

Loạn vô cùng loạn!

Lục Nguyên cảm giác như ở trong nơi rối loạn, vạt vật đều trật tự bình thường.

Jhông chỉ loạn, hơn nữa trong loạn không ngừng biến đổi, đủ loại thay đổi khiến trong phtus chốc tinh thần Lục Nguyên chịu không nổi, quá rối loạn. Lục Nguyên thậm chí thấy ba không gian tuyến hoàn toàn vặn vẹo. Không đúng, không chỉ là ba sợi không gian tuyến, là vô số không gian tuyến vặn vẹo.

Không chỉ đơn giản vặn vẹo, đột nhiên không gian tuyến đứt, rơi khắp nơi trên mặt đất, đổi đến góc khác.

Đây là loạn ý rối cỡ nào!

Lục Nguyên chượt nghĩ đến loạn kiếm ý! Ý của loạn rốt cuộc là cái gì?

Thiên địa vạn vật, mỗi một thứ tồn tại đều có ý nghĩa của nó.

Đại đạo, không chỗ nào mà không bao lấy, vô có gì không dung.

Như vậy ý của loạn ở đâu?

Lục Nguyên hiểu chỗ này có nhiều không gian tuyến đang beieur thị loạn chân lý cho hắn, nếu ngộ được loạn chân lý là sẽ ngộ ra loạn kiếm ý.

Vạn sự vật vật thường có trật tự nhất định.

Chờ đã! Trật tự có trật tự của nó, nhưng thiên địa vạn vật, cũng không thể biểu thị mỗi một cái trật tự đều là tốt. Ví dụ vương triều tận diệt, khi đó có trật tự nhưng là trật tự không? Nếu loại trật tự này không bị phá hủy. Thay đổi vậy người bị hại sẽ rất nhiều, mthees thì hỗn loạn rồi.

Hỗn loạn và trật tự vốn chính là một thể. Loạn chân lý là khi trật tự có sai lầm, rối loạn biến đổi sai lầm ban đầu, khiến nó lại quay về trật tự.

Cái gọi là hỗn loạn cùng thể với trật tự.

Vậy thì, loạn kiếm ý, thành.

Lục Nguyên quát dài. Vô số thanh âm vang trong lòng, tấm thượng cổ phù chú thứ một trăm lẻ bảy bay lên, một trăm lẻ bảy kiếm ý thành.

Bây giờ không gian thiết tắc cần là mười lăm kiếm ý, đã thành tựu mười ba kiếm ý, còn lại hai kiếm ý thuấn và cải liền đại công cáo thành. Nhưng hai kiếm ý thuấn và cải không dễ thành tựu, nếu lúc đó từ người quái vật kiếm ý cắt xuống thuấn kiếm ý thì tốt rồi, tiếc quá.

Lục Nguyên thầm than, đối với kiếm ý có thể khiến mình thuấn di hắn thèm muốn chết.

Thế giới trong căn phòng này, không gian tuyến không ngừng tồn tại, không ngừng biến đổi. Không gian tuyến và không gian tuyến không ngừng biểu thị không gian biến đổi như thế nào. Lục Nguyên dần phát hiện cái gọi là cải kiếm ý thật ra khống chế cải biến không gian tuyến trong khu vực nhất định.

Nói đơn giản là ví dụ khu vực này.

Có một vật thể đặt ở một điểm, thay đổi không gian tuyến nơi vật thể ở, chuyển vật thể sang không gian tuyến khác.

Đổi câu đơn giản tất cả vật thể đặt ở không gian, không gian tuyến trong không gian biến đổi thì vật thể trong đó cũng đổi thay, đây là không gian cải biến, lý do của cải kiếm ý.

Tức là nói chỉ cần học khống chế không gian tuyến là luyện thành cải kiếm ý.

Không gian tuyến!

Lục Nguyên dùng ý thức ảnh hưởng định khống chế không gian tuyến. Vô số không gian tuyến không ngừng biến đổi, Lục Nguyên lấy thần thức xâm nhập vào từng sợi không gian tuyến, bắn đầu dùng thần trí biến đổi không gian tuyến của mình. Cùng lúc đó, Lục Nguyên hiểu rằng lấy thực lực của hắn hiện tại không đi ra khỏi căn phòng này, bởi vì bước vào trong phòng là không gian không ngừng biến đổi.

Chỉ có ổn định tất cả không gian tuyến trong không gian, cải biến không gian tuyến mới đi ra khỏi căn phòngđược.

Cải! Cải! Phóng!

Liên tục hét cải xong từng thần thức truyền ra ngoài, không gian tuyến vốn vô cùng cuồng bảo bị thần thức Lục Nguyên ổn định bắt đầu cải biến. Từng sợi thay đổi, cuối cùng dần ổn định, trên đỉnh đầu Lục Nguyên bay lên thượng cổ phù chú thứ một trăm lẻ tám, mặt trên rõ ràng một chữ cải.

Mười lăm kiếm ý không gian thành tựu mười bốn kiếm ý, giờ chỉ kém một thuấn kiếm ý.

Thời gian tiếp theo Lục Nguyên tập trung vào thuấn kiếm ý, nhưng làm sao cũng không thành công, xem ra thuấn kiếm ý không dễ thành. Về thuấn kiếm ý hắn đã thất bại hai lần.

Bước ra khỏi cửa thứ hai không gian thiết tắc, Lục Nguyên đi đến cửa thứ bốn chiến hoang chi môn. Trong chiến hoang chi môn, Lục Nguyên phát hiện hàng loạt tính toán chiến đấu kiếm với thái cổ văn minh, nhưng cơ bản chỉ chặn thái cổ văn minh khắc chế kiếm đạo một chút, không có tác dụng tốt bằng kiếm khắc hoang. Cho nên hắn tùy tay luyện rồi ngừng.

Cửa thứ năm khoái kiếm chi môn, cánh cửa này khá thú vị, thật ra trong Kiếm Môn một số người từng học khoái kiếm. Khoái kiếm môn cung cấp có hai loại, một loại là lấy thân hóa điện, tức là nói tạm thời đem một phần thân thể thành điện, vậy càng tăng tốc độ xuất kiếm. Lục Nguyên thử một chút, đúng là nhanh hơn trước rất nhiều.

Cái thứ hai là cần thiết không thể thiếu, chỉ là một ít bí quyết nhỏ, tuyệt học nhỏ, ví dụ như rút kiếm, làm sao nhanh nhất rút nó ra khỏi vỏ, làm sao thu kiếm thì thu nó nhanh nhất. Những thứ này đều là tiểu kĩ xảo tiểu tuyệt học. Năm đó Kiếm Ngục có học những tiểu kỹ xảo này, rút kiếm nhanh hơn Lục Nguyên, trong lúc tranh đoạt kết tinh phòng ngự thì đâm vào kết tinh phòng ngự sớm hơn Lục Nguyên đối với cái này Lục Nguyên tập trung học tập.

Cửa thứ sáu là thân hình như điện. Trong cửa thứ sáu có một môn hóa điện thân, hóa điện này rất thú vị, có thể tập luyện một chút. Trừ môn hóa điện thân ra còn có một ít tiểu kĩ xảo tiểu tuyệt học, cơ bản đều là làm sao phá lực cản trong không khí, làm sao bay nhanh nhất.

Cửa thứ bảy, chu dịch vi bộ, thứ này rất tốt. Chu dịch vi bộ không phải nhanh mà trong phạm vi nhỏ thi triển chu dịch vi bộ có thể khiến đối phương khó thể tấn công mình, cái loại chỉ thuần tránh né này Lục Nguyên trước nay chưa từng học, đây xem như là lần đầu tiên, học cũng có bổ ích.

Cửa thứ tám trọng kiếm vô song, không có tác dụng với hắn. Hắn không đi trọng kiếm lưu, lực lượng không bá đạo cho nên đi đường vòng.

Cửa thứ chín vô thượng kiếm khí, Lục Nguyên tùy tay giở, đúng là không tệ lắm, tiếc rằng không có nhiều tác dụng với hắn, bởi vì hắn có vô tướng thôn phệ quyết.

Ài, không có thứ gì tốt cả.

Lục Nguyên xem như hoàn toàn hiểu rằng Vô Thượng Đại Giáo dù gì chỉ là Vô Thượng Đại Giáo, đến cấp bậc này muốn từ truyền thừa cuối cùng của Kiếm Môn đào ra cái thứ gì tốt là vô cùng khó khăn. Đương nhiên đây chỉ là đối với hắn thôi, nếu là đám Kiếm Ngục, Kiếm Ma đến thì có thể đào rất nhiều thứ tốt, thực lực tăng vọt. Ví dụ vô thượng kiếm khí đối với họ chính là vô thượng tuyệt học, với hắn thì vô dụng.

Đáng tiếc các loại tuyệt kỹ nơi này chỉ có thể khiến thực lực mình tăng tiến chút, bổ ích nho nhỏ.

Lúc trước Kiếm Chủ đã nói Kiếm Môn có thể khiến mình tăng tiến cực kỳ nhỏ, câu này đúng là không giả.

Quả nhiên, mình muốn tiến bộ càng nhanh chỉ có thể đi thiên địa rộng lớn hơn, kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của pháp cổ văn minh, xem ra mình chắc chắn phải đi rồi.

Thiên địa càng rộng lớn!

Lúc này Lục Nguyên coi như hiểu tại sao Kiếm Chi Tử ít khi ở Kiếm Môn. Kiếm Môn đối với Kiếm Chi Tử quá gò bó, hoặc nói gò bó là đánh giá cao, Kiếm Môn cơ bản không khiến Kiếm Chi Tử tăng cao được, vậy nên gã quanh năm ở bên ngoài tăng thực lực, đối với gã chính là rất đáng sợ.

Mang theo cảm thán thổn thức, Lục Nguyên mở ra cánh cửa thứ mười.

Trong cánh cửa thứ mười chính giữa đặt một quyển sách, Lục Nguyên mới đầu không để ý, cho rằng là sách thơ gì, cố tình bây giờ hắn không quá cần gì cả. Lục Nguyên không mấy tò mò nhìn tên sách, xem tên xong thì ngây ra.

Vạn bại chân kinh!

Lấy bại làm danh là rất ít ỏi.

Giở vạn bại chân kinh xong Lục Nguyên ngẩn ra.

[Ta phiêu linh thiên hạ hàng vạn năm, trải qua vô số đại nạn sinh tử, không chết mà độ qua tai kiếp, cuối cùng sáng tạo ra vạn bại chân kinh. Chỉ tiếc rằng ở một vạn bại gặp phải chủ thái cổ văn minh, nếu không thì có thể tới đẳng cấp phó chủ văn minh, thành tựu một trong người đứng đầu thiên địa, tiêu dao thế gian, sáng tạo kiếm đại đạo, rất tiếc nuối.]

[Nhưng ta vạn bại, dù bị chủ thái cổ văn minh truy sát chưa lập tức chết đi, lòng nghĩ rằng vạn bại chân kinh là tuyệt học tối cao đời ta, nhưng cần vạn bại, quá rườm rà cho nên bỏ phồn biến giản, thành bách bại chân kinh. Cần trong đối thủ cấp bậc phó chủ văn minh thua một trăm lần là sẽ lấy khí trăm bại tu thành phó chủ văn minh.]

Lục Nguyên nhìn bản di ngôn, chấn động.

Nơi này không ngờ có cách tu thành phó chủ văn minh.

Tại trung ương thiên triều, từ xưa đến nay không có một ai dùng kiếm tu thành phó chủ văn minh, nghe nói là kỷ nguyên này áp chế kiếm mà bây giờ lại có thể tu thành phó chủ văn minh.

Cái này quá chấn động!

Lục Nguyên lập tức lật xem bản vạn bại chân kinh, phát hiện xem không heieur mấy. Bây giờ thực lực của hắn chỉ là hỗn động cảnh tứ tầng, cách đỉnh cao cảnh giới thiên tôn kém rất xa, nhưng có nó trong tay thì quá tuyệt, quá tuyệt, dù sao cái này có hữu dụng rất lớn cho tương lai.

Vốn tưởng ở Kiếm Môn không đào được thứ gì tốt, không ngờ vớ phải vạn bại chân kinh, mạnh nhất Kiếm Môn.

Đến đây thì hành trình Quy Kiếm Trì cơ bản kết thúc, ngày tháng còn lại yên tâm chờ kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của pháp cổ văn minh.

Không biết tế diệp ai tài xuất, xuân phong tháng hai tự kéo.

Ngày xuân thật tốt, phong cảnh thật đẹp.

Tốt lắm, bên trên giới thiệu những ngày xuân thật ra không liên quan gì đến kiếm tu tinh thần cả. Tại khu vực kiếm tu tinh thần thì ngày xuân vô cùng tàn khốc. Không biết bắt đầu từ khi nào, đám quái thú trên kiếm tu tinh thần đầy sức sống, công kích nhau, cắn xé nhau.

Ầm!

Mặt đất chấn động, lại một con yêu thú bị đánh té trên đất khiến đất rung rinh.

Mưa xuân rơi liên miên trên kiếm tu tinh thần, khiến ngày xuân kiếm tu tinh thần đồ sát thêm vài phần sắc mông lung.

Bây giờ Lục Nguyên đang ở tầng thứ hai kiếm đạo thụ.

Tại Quy Kiếm Trì, vùng đất truyền thừa cuối cùng của Kiếm Môn, hắn được đến hai kiếm ý là cải kiếm ý và loạn kiếm ý, khiến kiếm ý lên đến một trăm lẻ tám cái.

Nguyệt thì được đến ba môn hữu dụng, một môn là lấy thân hóa điện thân, chu dịch vi bộ, vạn bại chân kinh. Trong đó vạn bại chân kinh là tuyệt chiêu sau này trùng kích phó chủ văn minh, tạm thời không dùng được. Lấy thân hóa điện thân và chu dịch vi bộ một cái khiến tốc độ di chuyển càng nhanh, một cái khiến tránh né tăng cao, đều khá hữu dụng.

Còn có hai tiểu bí quyết, một là khiến tốc độ kiếm nhanh hơn, một là khiến người càng mau.

Bây giờ Lục Nguyên luyện tiểu bí quyết khiến tốc độ dùng kiếm nhanh, rút kiếm.

Tiểu bí quyết này đúng là nhỏ nhưng cũng cần luyện lâu dài.

Rút kiếm!

Mỗi lần rút kiếm liền cảm giác biến đổi so với lần trước, suy tư làm sao khiến kiếm nhanh hơn. Không ngừng luyện tập, Lục Nguyên phát hiện tốc độ rút kiếm của mình nhanh hơn chút, bây giờ tốc độ không kém gì Kiếm Ngục. Tiểu bí quyết này dù nhỏ nhưng lần ngày ngày tháng tháng luyện tập.

Chính lúc này, Lục Nguyên nghe tiếng chim hót.

Là tiếng chim khiến người nghe thấy khó chịu, cảm giác không thoải mái truyền từ đáy lòng.

Lục Nguyên phóng người bay ra kiếm đạo thụ, phát hiện có không ít người cũng ra ngoài, mọi người cùng nhau nhìn lên trời. Bên ngoài kết tinh phòng ngự có một quái điểu to lớn, con quái điểu có mười bốn cẳng chân, giống chim mà không phải chim, giống trùng mà không phải sâu, kích cỡ khaỏng bốn ngàn trượng.

Bình thường yêu thú có mười bốn cẳng chân sẽ không đẹp đẽ gì, có vẻ xấu xí mới đúng, nhưng lông con quái điệu mềm mượt trông rất đẹp.

467. Chương 893-895: Cổ Cổ Đa Túc Loan

Lục Nguyên thuận miệng hỏi:

- Đây là yêu thú gì vậy?

- Đây là Cổ Cổ Đa Túc Loan.

Thái Sử Bi đáp:

- Cổ thứ nhất ý chỉ con chim cổ xưa, nghe nói từ thời hồng hoang đã có nó. Chữ cổ thứ hai ý là cổ quái. Nó thuộc loại loan, loan bình thường rất đẹp. Con Cổ Cổ Đa Túc Loan tuy là xấu nhất trong loại loan nhưng cũng xinh đẹp hoa mắt.

- Cổ Cổ Đa Túc Loan này có thực lực hỗn động cảnh lục tầng, nhưng vì nó xuất thân cổ xưa, trên người có hơi thở hồng hoang nên e rằng Kiếm Ngục cũng không địch lại được.

Thái Sử Bi nói:

- Tiếc quá, thật tiếc, loại Cổ Cổ Đa Túc Loan thế này toàn thân là báu vật, lông chim có thể chế thành song dực bảo để bay, khiến tốc độ nhanh hơn.

Thái Sử Bi nói tiếp:

- Nội đan của nó là thứ tốt cho hỗn động cảnh tứ tầng trùng kích hỗn động cảnh ngũ tầng. Hỗn động cảnh tứ tầng là không gian sơ thành, hỗn động cảnh ngũ tầng là không gian pháp tắc. Loại Cổ Cổ Đa Túc Loan này nuốt tinh khí thiên địa, nội đan có tác dụng tốt vậy đấy, tiếc rằng khó bắt được nó.

- Phải không?

Bây giờ Lục Nguyên đã tích lũy đến đỉnh hỗn động cảnh tứ tầng, nghe Thái Sử Bi giới thiệu xong thì mỉm cười. Hắn ngự một luồng kiếm quang bay ra khỏi kết tinh phòng ngự.

Con Cổ Cổ Đa Túc Loan thấy Lục Nguyên tới thì cho rằng thực vật đến, mười bốn cẳng chân bay ra mười bốn tơ màu sắc khác nhau cuốn lấy Lục Nguyên. Mười bốn tơ chim màu khác nhau này có đủ loại lực lượng, chỉ một loại đủ hủy diệt hỗn động cảnh nhị tầng, tam tầng. Mười bốn lực lượng hợp lại cực kỳ khủng khiếp.

Con Cổ Cổ Đa Túc Loan này từng đấu với Kiếm Ngục, kết quả gã bị đánh chạy vắt giò lên cổ.

Lục Nguyên chớp mắt lấy tay làm kiếm, kiếm khí tuôn trào. Bây giờ kiếm khí so với lúc hắn vào Quy Kiếm Trì nhanh hơn chút, vốn định dùng chu dịch vi bộ tránh né nhưng rồi phát hiện không cần thiết. Hắn chỉ cần vài chiêu là tìm thấy nhược điểm của con Cổ Cổ Đa Túc Loan, một kiếm đánh chết nó.

Cổ Cổ Đa Túc Loan né trái tránh phải, lông chim bay đầy. Nó đã phát hiện ra Lục Nguyên cường đại, muốn bỏ trốn, nhưng kiếm khí ngón tay của hắn cuốn lấy không cho nó trốn thoát.

Tay tại đó, kiếm khí chỉ ở nơi đâu?

Mắt thấy ở đâu là ánh mắt biến thành kiếm khí ở chỗ đó.

- Chết!

Cuối cùng đánh ra một kiếm đã cắt lông chim cùng với nội đan bên trong. Một kiếm này đánh chết Cổ Cổ Đa Túc Loan.

Từ đầu tới cuối Lục Nguyên không hề dùng bất cứ tuyệt kỹ gì, chỉ đơn giản một kiếm lại một kiếm dồn Cổ Cổ Đa Túc Loan vào chỗ chết, rất dễ dàng.

Nếu Lục Nguyên dùng đại chiêu, tuyệt chiêu cái gì thì Kiếm Ngục sẽ không kinh ngạc như vậy.

chiêu thức bình thường như thế dễ dàng đánh chết Cổ Cổ Đa Túc Loan, mà con chim này từng đánh gã chạy trối chết, lòng Kiếm Ngục trầm xuống, thực lực của Lục Nguyên đã vượt xa chính mình.

Đánh chết Cổ Cổ Đa Túc Loan rồi Lục Nguyên cầm nội đan nuốt vào muộn, hắn không trông chờ bây giờ liền trùng kích hỗn động cảnh ngũ tầng, dù gì nội đan chỉ hơi có tác dụng tăng một phần mà thôi. Kết quả ai mà ngờ hắn vừa nuốt nội đan vào người lập tức có phản ứng.

Cái này! Thật ra Lục Nguyên đến đỉnh hỗn động cảnh tứ tầng đã có khả năng trùng kích hỗn động cảnh ngũ tầng rồi.

Nói đơn giản là, trạng thái bây giờ của Lục Nguyên như than củi khô ráo, nội đan của Cổ Cổ Đa Túc Loan thì giống ngọn lửa, chớp mắt đốt than cháy.

Trước cảm ứng này, Lục Nguyên lấy ra không gian bản thân.

Không gian vô cùng khổng lồ hiện ra trên không trung, đó là không gian to như một ngọn núi. Không gian vừa xuất hiện liền khiến một mảnh than thở kinh ngạc. Bình thường chưa thấy Lục Nguyên lấy ra không gian nên không biết, giờ hắn lấy ra mới hiểu thì ra không gian của Lục Nguyên lớn hơn của người thường rất nhiều, gấp bốn, năm lần không gian của những người khác.

Lục Nguyên vèo một tiếng vào trong không gian của mình, ngồi xếp bằng.

Thiên địa pháp tắc của Lục Nguyên thật ra đều là thiên địa pháp tắc trong đại hoàn cảnh đại thế giới trung ương thiên triều, không có một cái nào đưa vào không gian bản thân được. Lúc này dưới tác dụng mãnh liệt, dường như có chút gió thổi vào không gian của Lục Nguyên. Gió, đây là lần đầu tiên có gió xuất hiện trong không gian.

Tại trung ương thiên triều có gió là bình thường, nhưng trong không gian tự do xuất hiện gió chỉ đại biểu một việc, trong không gian xuất hiện phong chi thiên địa pháp tắc.

Lập tức lại có từng tia vân khí tiến vào trong không gian tự do, khiến không gian có gió không còn đơn điệu nữa. Gió và mây ở không trung xuất hiện, gió bên mây, mây cùng gió phong vân tương sinh, phong vô thường, vân vô tướng. Lục Nguyên hiểu rằng mình bắt đầu trùng kích hỗn động cảnh ngũ tầng.

Lần này không dám dè dặt nữa, thập vạn thượng phẩm linh thạch bóc một cái vỡ ra, tất cả vào trong người hắn, điên cuồng thiêu đốt. Mấy trăm con linh thú cấp truyền thuyết cũng điên cuồng cố gắng chuyển vận.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng trong không gian bản thân, không dám lơi lỏng.

Không gian bản thân giờ đã có gió, có mây, nhưng còn kém xa mới đủ.

Xuất hiện đi!

Đây là thế giới tối đen có gió và mây, trước tiên đến ánh sáng vậy. Bởi vì quang là một trong mười kiếm ý khó nhất, cho nên Lục Nguyên dùng ý niệm khá lớn, tiêu hao nhiều nguyên khí mới khiến không gian đen đặc xuất hiện ánh sáng. Ánh sáng hiện ra rồi Lục Nguyên bắt đầu triệu hoán ám. Quang và ám vốn là một đôi!

Phải rồi, còn có mặt đất và bầu trời!

Nếu là một hoàn cảnh thì không khả năng không có mặt đất và bầu trời.

Xuất hiện đi!

Mặt đất!

Vốn trong không gian tự do cũng có đất đai, nhưng đây là vì bồi dưỡng tiểu kiếm đạo thụ gieo trồng, không phải đất thật sự. Giờ Lục Nguyên quát dài, ý niệm thúc đẩy, lại một luồng thiên địa pháp tắc tiến vào không gian, bên dưới không gian có phân nửa xuất hiện mặt đất.

Đất đai để trồng tiểu kiếm đạo thụ thì bị mặt đất đùn đến chính giữa.

Nếu đã xuất hiện đất vậy thì lại hiện sơn mạch nào, dù sao mình nắm giữ sơn chi thiên địa pháp tắc, sơn chi thiên địa pháp tắc không quá khó khăn. Lục Nguyên quát dài, một phần đất bắt đầu nhô lên, dần hình thành một ngọn núi nhỏ, thật ra tất cả đều là cỡ nhỏ, ngay cả sơn mạch cũng cỡ nhỏ.

Sơn mạch xuất hiện, nham thạch, sa mạc, đất bùn, tảng đá, những thứ này lục tục xuất hiện khiến mặt đất đa dạng nhiều loại, không đơn điệu nữa.

Không chỉ có vậy, còn có biển cũng xuất hiện cho ta. Xuất hiện một biển cả cỡ nhỏ, trên đất liền nơi thấp xuất hiện hồ nước, có vài nơi xuất hiện con sông, vô số nước chảy xuôi, chảy rất sống động, sơn hà hải hồ địa hiện ra hết.

Lục Nguyên tạo xong chúng rồi bắt đầu tạo bầu trời.

Bầu trời nhìn như không tồn tại nhưng đúng là phải tạo ra. Thiên kiếm ý nhập vào đầu Lục Nguyên, dần dần bầu trời xuất hiện.

Lục Nguyên chìm đắm trong quá trình trùng kích hỗn động cảnh ngũ tầng, đám Kiếm Ngục thì nhìn hắn.

Mỗi một thiên địa pháp tắc rót vào không gian của Lục Nguyên đều sẽ quanh quẩn một lát mới bị ý niệm cường đại của hắn kéo vào, vậy nên người bên ngoài có thể trông thấy.

Từng đợt thiên địa pháp tắc nối tiếp nhau tiến vào không gian tự do của Lục Nguyên.

Phong kiếm ý, vân chi tà ý.

Quang kiếm ý, ám kiếm ý.

Địa kiếm ý, thổ kiếm ý, sơn kiếm ý.

Vân vân và vân vân, thật nhiều kiếm ý tiến vào không gian tự do.

Đây là thiên địa pháp tắc thứ bốn mươi tám đến, quá trình vẫn đang tiếp tục, bốn mươi tám loại thiên địa pháp tắc đã khá nhiều rồi.

Bốn mươi tám thiên địa pháp tắc chui vào không gian tự do của Lục Nguyên, mỗi một cái đều có hình thức hiện ra như tuyết chi thiên địa pháp tắc chui vào thì bên ngoài tuyết bay lất phất. Vũ chi thiên địa pháp tắc chui vào thì mưa bụi mênh mông.

Bốn mươi tám thiên địa pháp tắc này vừa có chất lượng vừa có số lượng.

Số lượng thì chỉ riêng con số bốn mươi tám đã khá lắm rồi.

Về mặt chất lượng, mới rồi đã xuất hiện quang chi thiên địa pháp tắc, ám chi thiên địa pháp tắc, địa chi thiên địa pháp tắc, thiên chi thiên địa pháp tắc, bốn cái này là nằm trong số mười thiên địa pháp tắc khó nhất. Lục Nguyên có được bốn thứ này thật là không bình thường.

Kiếm Tú chợt nhật ra, kêu lên:

- Đó là sinh chi thiên địa pháp tắc!

Gã nghiên cứu rất sâu về sinh chi thiên địa pháp tắc nên lập tức nhận ra ngay.

- Này là tử chi thiên địa pháp tắc.

Kiếm Ngục nói xong mặt trầm xuống. Gã đại biểu cho kiếm địa ngục, chuyên nghiên cứu tử chi thiên địa pháp tắc. Vốn gã tưởng trong đám người chỉ có mình luyện thành tử chi thiên địa pháp tắc, không ngờ Lục Nguyên cũng biết. Kiếm Ngục lập tức phát hiện gã luyện thành ác chi thiên địa pháp tắc mà Lục Nguyên cũng biết luôn. Kiếm Ngục cau mày, theo lý thì lấy tính tình của Lục Nguyên không khả năng biết ác chi thiên địa pháp tắc, nên là kẻ đại ác như gã mới biết ác chi thiên địa pháp tắc, sao hắn có thể chứ?

Kiếm Tiềm kinh kêu:

- Hai thiên địa pháp tắc thiện và ác, trừ hai thiên địa pháp tắc sinh và tử ra, không ngờ trong mười thiên địa pháp tắc khó nhất Lục Nguyên còn nắm giữ thiện, ác thiên địa pháp tắc.

Gần đây Kiếm Tiềm mới trở về từ Ẩn Kiếm tông, vừa vặn thấy Lục Nguyên tại đây đột phá thì ngây như phỗng. Năm đó Kiếm Tiềm chứng kiến các kiếm cùng động, kiếm tâm chấn động, coi như phục Lục Nguyên rồi, giờ tổng thấy hắn đột phá thì vô cùng kinh ngạc.

Kiếm Linh Đế Cơ mắt đẹp nhìn Lục Nguyên trên bầu trời, mắt sáng ngời.

Nàng thì thào:

- Nhân, quả thiên địa pháp tắc cũng bị luyện thành.

Nếu nói tám thiên địa pháp tắc trước là nằm trong mười kiếm ý khó nhất.

Nhân, quả thiên địa pháp tắc so với tám cái trước khó khăn rất nhiều.

Nhân, quả được công nhận là khó nhất.

Bình thường người ta không có cả tư cách biết nhân, quả thiên địa pháp tắc.

Kiếm Linh Đế Cơ xuất thân từ siêu cấp văn minh như pháp cổ văn minh, ánh mắt cao siêu. Từ nhỏ đến lớn nàngk iến thức rất nhiều, có biết nhân, quả thiên địa pháp tắc. Mắt đẹp liếc Lục Nguyên, chuyến này

Lục Nguyên sẽ đi pháp cổ văn minh sao? Mình cũng định về nhà một chuyến, lâu rồi không gặp mẫu thân. Thiếu nữ tìm cớ về nhà.

Kiếm Hùng cười to nói:

- Giỏi quá, giỏi quá!

Gã trông thấy Lục Nguyên có nhiều thiên địa pháp tắc như vậy thì cười to. Tính tình gã phóng khoáng, chẳng hề ghen tỵ.

- Bốn thiên địa pháp tắc nguy hiểm phản, thác, loạn, tà cũng bị ngươi ngộ ra, giỏi!

Ba đại thiết tắc Kiếm Môn, Kiếm Hùng là không gian thiết tắc, dù không luyện thành nhưng chỉ kém chút, vậy nên nhận ra bốn phản, thác, loạn, tà thiên địa pháp tắc.

- Cải chi thiên địa pháp tắc cũng bị ngươi hiểu ra.

Kiếm Hùng cười dài nói:

- Nghe sư phụ nói ngươi vốn là nhị thiết tắc kiếm thánh, xem ra sắp thành tựu tam thiết tắc kiếm thánh rồi. Xem ra thực lực của ta không được, phải vui vẻ đấu với ngươi một lần mới được.

Tính cách của Kiếm Hùng giống như Đông Dã chí tôn, đều là khoái chiến đấu, tính tình phóng khoáng.

Trên kiếm đạo thụ, nhiều đệ tử trung tâm nhìn bên cạnh không gian của Lục Nguyên xuất hiện từng cái thiên địa pháp tắc, tặc lưỡi lấy làm lạ.

Lục Nguyên thi triển ra thiên địa pháp tắc thật rất có chất lượng.

Mà không chỉ chất lượng thôi.

Mới rồi còn là bốn mươi tám loại thiên địa pháp tắc, lập tức đạt đến loại thứ năm mươi tám. Kiếm Hùng cười to, bản thân gã chỉ có năm mươi chín loại thiên địa pháp tắc mà thôi.

Lập tức ngoài không gian tự do thiên địa pháp tắc sắp chui vào trong đã đến sáu mươi tám loại. Mặt Kiếm Ngục đen hơn. Kiếm Ngục được gọi là kiếm địa ngục, thiên địa pháp tắc chỉ cỡ sáu mươi bảy loại, tức là nói bây giờ thiên địa pháp tắc Lục Nguyên có được ngang ngửa với gã.

Cố tình gã kẹt ở mức sáu mươi bảy mà Lục Nguyên còn chưa.

Lại qua chốc lát, xuất hiện các loại thiên địa pháp tắc.

Trong đó có lôi chi thiên địa pháp tắc, điện chi thiên địa pháp tắc, số lượng đã đến bảy mươi tám loại. Đến bảy mươi tám loại nhưng vẫn chưa ngừng, liên tục đủ các kiểu thiên địa pháp tắc chui vào không gian.

Một lát có hỏa chi thiên địa pháp tắc, dung nham thiên địa pháp tắc, chốc lát sau đến tám mươi tám loại rồi. Nhiều thiên địa pháp tắc như vậy đủ khiến đa số người ngừng thở, vì thiên địa pháp tắc thật tình rất nhiều.

Chốc lát sau lại có vụ chi thiên địa pháp tắc, hàn chi thiên địa pháp tắc, giây lát đến chín mươi tám loại, thật là số lượng làm người trợn mắt líu lưỡi.

Qua một lát nữa lại xuất hiện nhiều thiên địa pháp tắc, tàng chi thiên địa pháp tắc, đông chi thiên địa pháp tắc, thu chi thiên địa pháp tắc vân vân và vân vân, rồi còn có các đông chi thiên địa pháp tắc. Nhiều thiên địa pháp tắc xuất hiện, số lượng không ngừng tăng lên, đến một trăm lẻ sáu loại thiên địa pháp tắc, một trăm lẻ bảy, một trăm lẻ tám.

Một trăm lẻ tám loại!

Đây đúng là điển hình vừa có số lượng vừa có chất lượng!

Kiếm Ngục ánh mắt ngơ ngác. Thật ra lúc trước dù làm cái gì thì Kiếm Ngục bộ dạng thâm trầm, giờ đây biến sắc mặt.

Lúc này, vô số tin tức xông đến kiếm môn tinh thần.

- Cái gì? Một trăm lẻ tám loại thiên địa pháp tắc? Tương đương với ta, mà còn vừa có chất vừa có số lượng?

Hiên Viên Vọng chắp tay sau lưng, mắt nổi lên sát khí âm trầm nhưng bây giờ muốn đối phó Lục Nguyên không phải chuyện dễ. Trong Kiếm Môn hắn có Kiếm Chủ chống lưng, ngoài Kiếm Chủ có Pháp Thánh Đế Tử làm chỗ dựa. Nếu Kiếm Môn không đổi trời thì thật sự đụng vào Lục Nguyên được.

Nhưng Hiên Viên Vọng không phải đồ ngu, lập tức phát ra hai tin tức. Một cái đưa cho đệ nhất trí giả giản chi văn minh Giản Vân Sầu, một cái cho Kiếm Chi Tử. Lục Nguyên bây giờ không thể giết nhưng hai người này sẽ giết hắn.

Bên cạnh Hiên Viên Vọng, dmc rất buồn bực, gã phát hiện thiên địa pháp tắc mình biết kém xa hậu bối này.

Thái Sử Không thì phát ra tiếng cười to:

- Tốt, uống rượu!

Thái Sử Không tính tình là hễ vui vẻ liền uống rượu.

Lục Nguyên không hề biết mình trùng kích hỗn động cảnh ngũ tầng sẽ dấy lên oanh động như vậy.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng trong không gian của mình.

Lúc này trong không gian có mặt đất, có bầu trời, có biển, có sông, có hồ nước, có lôi điện, có tuyết, có sương mù, có tất cả thời tiết. Đông nam tây bắc trung thượng trung hạ vô cùng ngay ngắn không kém một ly. Mặt đất có sơn mạch, có nham thạch, có sa mạc, có bãi cỏ, có rừng rậm, tất cả đều có hết.

Đây là một không gian hoàn toàn đủ hết bản thu nhỏ.

Đương nhiên còn kém vài thứ quan trọng.

Thứ nhất, thời gian.

Thứ hai, sinh mệnh có linh tí.

Ở trong này không có thời gian chảy, hoàn toàn đi theo bên ngoài chảy, cũng không có linh trí sinh mệnh. Không gian có phóng đại gấp mấy vạn, mấy chục vạn lần thì vẫn gọi là tiểu thiên thế giới, chỉ có thế thôi. Đương nhiên muốn đến tiểu thiên thế giới phải trước tiên thăng lên thế giới cảnh đã, hơn nữa muốn thành tựu thế giới, khai thiên tích địa, tạo vật hóa linh các loại vô thượng thần thông. Nếu thật đến khi đó thì Lục Nguyên có thể xưng là thần trong thần, so với thần linh còn thần.

Hơn nữa lúc này trong trời đất có bày ngũ hành, Lục Nguyên cảm giác các loại vật quy thành một, chia làm năm hướng. Luân hồi thiết tắc xuất hiện gia cố toàn không gian. Có luân hồi thiết tắc gia cố, khiến độ cứng của tiểu thiên thế giới này tăng gấp đôi, cơ bản là gấp hai ban đầu.

Lập tức có vô số khí âm dương tụ tập hóa trên không trung gia cố các góc không gian, khiến lực phòng ngự của không gian tăng vọt, mạnh cực kỳ, gấp bốn ban đầu, đây là tác dụng thiết tắc chồng thiết tắc.

Tiểu nhân quả thiết tắc là nửa thiết tắc cũng bay ra, khiến phòng ngự không gian của Lục Nguyên tăng lên gấp sáu lần vốn có.

Đây chính là tác dụng thiết tắc, mỗi một cái đầu tăng mạnh không gian phòng ngự, độ cứng rắn. Càng nhiều thiết tắc thì không gian càng không dễ bị phá hư, Lục Nguyên nghĩ lấy thứ kiếm ý của mình muốn đâm phá mình kiếm phương không gian pháp tắc này là rất khó khăn. Năm đó đâm phá không gian pháp tắc của đám Kiếm Tham cực kỳ đơn giản.

Đây chính là mình kiếm phương không gian pháp tắc của mình ư?

Lục Nguyên đã biết mình đến hỗn động cảnh ngũ tầng không gian pháp tắc.

Hơn nữa đây là kiếm phương không gian pháp tắc của mình.

Đến kiếm phương không gian pháp tắc rồi Lục Nguyên chỉ cảm thấy nguyên khí phun nuốt gấp nhiều lần ban đầu, một tầng này biến đổi quá lớn. Thân thể hắn tồn trữ không ít nguyên khí thiên địa, có thể bỏ vào

không gian bản thân. Vốn không gian vô cùng đơn điệu giờ biết đặc sắc nhiều màu, tựa như một thành trì nhỏ thật sự.

Hơn nữa Lục Nguyên phát hiện tiểu kiếm đạo thụ của mình lại lớn chút, hắn có cảm giác đợi khi tiểu kiếm đạo thụ trưởng thành đến đâm trời, khi đó nó sẽ cắm rễ toàn không gian, lúc ấy kiếm phương không gian pháp tắc của mình càng xuất sắc, cường đại.

Bất giác Lục Nguyên phát hiện mình cũng theo trào lưu tùy thân mang không gian.

Hơn nữa sau này sẽ là trường phái tùy thân mang theo một thế giới.

Lục Nguyên cũng rảnh, lấy ý niệm thúc đẩy trong kiếm phương không gian pháp tắc xây dựng một sân nhỏ. Sân là phỏng theo phong cách Trường Xuân Cư, nhưng Lục Nguyên không đặt tên nó là Trường Xuân Cư, nó có tên là Túy Tiêu Dao Cư.

Lục Nguyên đến hỗn động cảnh ngũ tầng không gian pháp tắc rồi ngắm nghía tiểu kiếm đạo thụ của mình.

Thật ra thì kiếm phương không gian pháp tắc khá là ghê gớm, những người khác đa số ở cảnh giới tiểu kiếm đạo thụ này vô cùng đơn điệu, chỉ mình Lục Nguyên có nhiều kiếm ý nên cảnh giới kiếm phương không gian pháp tắc mới khác lạ như vậy.

Rốt cuộc đến hỗn động cảnh ngũ tầng.

Nhìn kiếm phương không gian pháp tắc vây quanh người, Lục Nguyên có chút thổn thức.

Rốt cuộc có không gian pháp tắc của mình rồi.

Vì tương lai xây dựng sáng tạo ra thế giới mình, đặt nền móng vững chắc.

Hỗn động cảnh lục tầng là hỗn chi khí tức, cần ở trong trong không gian pháp tắc của mình tinh luyện ra một chút hơi thở hỗn độn. Đương nhiên muốn có thể trong không gian pháp tắc tinh luyện ra chút hơi thở hỗn độn là việc vô vàn khó khăn, không dễ dàng gì, không thể vội vàng tiến lên, chờ sau này rồi tính.

Bây giờ mình phải thử một lần uy lực của kiếm phương không gian pháp tắc đã.

Thật ra không gian pháp tắc bình thường có hai tác dụng lớn trong chiến đấu.

Một là hút đối thủ vào không gian pháp tắc của mình, lúc trước đám Kiếm Tham có dùng chiêu này đối phó với mình, tiếc rằng bị mình dùng thứ kiếm ý phá sạch sành sanh.

Còn có một cách là dùng không gian pháp tắc đè bẹp đối thủ. Không gian pháp tắc bản thân ở bán vị diện, cái gọi là bán vị diện tức thật sự tồn tại nhưng không hoàn chỉnh, không thể cấu thành tự do vị diện, nếu đã kêu bán vị diện thì đương nhiên không xem như hoàn toàn tồn tại trong trung ương thiên triều.

Nhưng chủ nhân mỗi một không gian pháp tắc có thể truyện hoán nó tới nghiền đối thủ.

Không sai, đến đẳng cấp này có thể dùng không gian đập người.

Lục Nguyên suy nghĩ mình dùng không gian đập người sẽ như thế nào.

Lục Nguyên nhìn bốn phía, phát hiện một mảnh trống rỗng. Bất cứ loài chim yêu thú nào đều chạy xa. Mới rồi Cổ Cổ Đa Túc Loan vô cùng cường đại còn chết trong tay Lục Nguyên, yêu thú khác mắt đâu bị mù, tất nhiên phải chạy thật xa. Hình như không có chỗ thử chiêu, vậy dưới đất thì sao.

Lục Nguyên ngự kiếm phương không gian pháp tắc mạnh đập xuống đất, muốn nhìn uy lực của nó.

Phút chốc kiếm phương không gian pháp tắc như sao băng rơi xuống nặng nề đập trên mặt đất.

Đất bùm một tiếng bị đụng mở một lỗ ổng vô cùng to lớn.

Cái này!

Đám Kiếm Ngục, Kiếm Hùng, Kiếm Tiềm hít ngụm khí lạnh.

Độ cứng rắn của trung ương thiên triều không bình thường, gấp nngaf lần nước ngoài, nơi rễ kiếm đạo thụ đâm thì độ cứng rắn của đất gấp trăm lần đất trung ương thiên triều bình thường. Không gian pháp tắc

của đám Kiếm Ngục chỉ có thể để lại một dấu không sâu không cạn ở đất kiếm đạo thụ mọc rễ. Cho nên lúc tìm kết tinh phòng ngự dưới đất đều dùng địa độn thuật tiến vào.

Ai mà giống Lục Nguyên, kiếm phương không gian pháp tắc đụng một cái liền ra cái hố lớn vậy.

Không gian pháp tắc của Lục Nguyên thật mạnh!

Kiếm Ngục tuy tự xưng là kiếm địa ngục, nhưng đối mặt người như vậy cũng thấy vô lực. Người như vậy đúng là ở trên Kiếm Đạo Bát Cực, chỉ có Kiếm Chi Tử mới trấn áp được, bây giờ cách ước hẹn tám năm của Kiếm Chi Tử còn có một đoạn thời gian.

Lục Nguyên uống một hớp rượu, đã quá.

Trong thời gian tiếp theo, Lục Nguyên trải qua ngày nhàn nhã.

Giờ về mặt Kiếm Môn nên dạy cũng đã dạy xong, không có gì nhiều để dạy nữa. Cái cuối cùng thời gian thiết tắc không vội dạy, bởi vì Lục Nguyên cũng không sốt ruột học. Học kiếm là phải theo trật tự tiến dần, nóng nảy không được. Thời gian tiếp theo đa số hắn dùng để uống rượu, cũng có mấy lần gặp gỡ Kiếm Linh Đế Cơ.

Gặp gỡ Kiếm Linh Đế Cơ, ở chung rất tự nhiên.

Không có bao nhiêu gò bó, hai người giống như trời sinh hợp ý vậy.

Ánh nắng ấm áp, Lục Nguyên dựa vào nhánh cây, mặc kệ nắng chiếu vào người.

Thiếu nữ đứng lên từ biệt, vì sắc trời dần tối. Thiếu nữ che khăn trắng mặt hồng nhạt, dường như vì có ánh nắng ấm áp chiếu.

Thiếu nữ nhìn Lục Nguyên, nói:

- Phải rồi, tên ta là Vân Tụ Tuyết.

Thiếu nữ nói tên mình xong lập tức rời đi.

Vân Tụ Tuyết! Đây là tên của Kiếm Linh Đế Cơ.

Vân tụ chợt huy gió cuốn tuyết!

Hay cho Vân Tụ Tuyết.

Bây giờ Lục Nguyên phát hiện trong lòng mình có chút hảo cảm với thiếu nữ này.

Thời gian cứ thế trôi qua, gần một năm đã qua rồi.

Khu Kiếm Môn có tổng cộng ba người tiếp nhận lời mời kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của pháp cổ văn minh, chính là Kiếm Ngục, Kiếm Hùng và Lục Nguyên. Bình thường một Vô Thượng Đại Giáo có ít nhất ba danh ngạch, vừa lúc đứa ba người này. Nếu Kiếm Ma, Kiếm Tuệ chưa chết thì chắc chắn sẽ tranh giành một phen, nay chết gần hết nên không có tranh chấp gì.

468. Chương 896: Cừu Quỷ Đao Phó Cừu(thượng)

Lục Nguyên không mấy quan tâm việc này, Kiếm Môn có thể dạy cho hắn quá ít ỏi, sớm muộn gì sẽ tiến bước này đi đến võ đài càng lớn.

Có một ít trưởng lão hoặc chí tôn đối với ba chỉ tiêu này hâm mộ và ghen ghét. Có thể đi vào kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài pháp cổ văn minh, ở trong pháp cổ văn minh học thêm một chút, tương lai trưởng thành đáng giá mong chờ, chỉ nghĩ thôi đã khiến người rất động tâm. Tiếc rằng không có cơ hội đó, chỉ Kiếm Ngục, Kiếm Hùng, Lục Nguyên là có cơ hội.

Rất nhanh ba người Kiếm Hùng, Kiếm Ngục, Lục Nguyên sắp xuất phát, lần này mang đội chính là Hiên Viên Thập Nhị. Lúc hắn mới vào Kiếm Môn, cảm giác thực lực của Hiên Viên Thập Nhị là không đoán được, có thể dễ dàng diệt địa long, nhưng nay Lục Nguyên liếc sơ liền nhìn thấu thực lực của gã, chỉ là hỗn động cảnh lục tầng, hơn nữa thiên tư không bằng Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, chỉ dựa vào tuổi lớn mới tu thành

hỗn động cảnh lục tầng, vậy nên không được pháp cổ văn minh kêu gọi xếp vào kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài. Hiên Viên Thập Nhị đúng là chỉ dẫn đường thôi.

Lúc trước là đại đạo cảnh, Lục Nguyên ra ngoài cần bảo vệ.

Bây giờ e rằng chí tôn bình thường không làm gì được Lục Nguyên, ở hoàn cảnh trung ương thiên triều vô cùng an toàn.

Hiên Viên Thập Nhị làm người dẫn đường, một hàng bốn người bay hướng pháp cổ văn minh.

Trong quá trình có đi qua một số truyền tống trận, nếu không thì dù lấy tốc độ của Lục Nguyên cũng quá xa xôi. Càng tới gần truyền tống trận của pháp cổ văn minh thì càng có người pháp cổ văn minh canh gác. Hiên Viên Thập Nhị đưa ra các loại cjhwngs minh mới thông qua, đủ thấy pháp cổ văn minh phòng bị nghiêm ngặt.

Rốt cuộc trước mắt Lục Nguyên cảm giác nguyên khí thiên địa càng đậm đặc, nhìn sang thấy vô số thần long cực kỳ khổng lồ đang bay. Những thần long to lạ lùng, mỗi một con cỡ vìa vạn trượng, thậm chí là mấy chục vạn trượng. Thần thú như phượng hoàng đang bay, bảo vệ chính giữa.

Chính giữa là một tiểu thiên thế giới vô cùng khổng lồ.

Tiểu thiên thế giới khổng lồ cỡ nào chứ, thành trì, sơn mạch dù ngay trước mắt nhưng là qua cái lồng phòng ngự trong suốt.

Pháp cổ văn minh khác với Kiếm Môn.

Kiếm Môn là ba tinh thần làm dất dựng môn phái.

pháp cổ văn minh thì lấy một tiểu thiên thế giới làm nơi kiến trúc môn phái. Lục Nguyên từ bên ngoài nhìn, thấy đất rộng bạt ngàn, e rằng cỡ vài châu, hơn nữa ở trên trời hiện ra ngàn tinh thần. Kích cỡ pháp cổ văn minh là lớn gấp mấy ngàn, mấy vạn lần Kiếm Môn.

Đây chính pháp cổ thế giới! So với tiểu thiên thế giới bình thường thì tiểu thiên cổ pháp cổ thế giới cường đại hơn nhiều.

Thông qua cửa lớn pháp cổ thế giới cũng to lạ lùng.

Thế giới môn to lớn! Túc mục! Hiện đầy pháp thuật huyền ảo, pháp thuật trang nghiêm.

Rốt cuộc đến pháp cổ thế giới, Lục Nguyên biết tương lai một đoạn thời gian mình sẽ ở trong này đặc huấn.

Hiên Viên Thập Nhị đưa ra chứng minh, thủ vệ pháp cổ văn minh thế giới môn tra xét xong rốt cuộc để bốn người vào trong pháp cổ thế giới. Mới vào pháp cổ thế giới cảm thấy nguyên khí nơi này rất đậm, đậm hơn Kiếm Môn nhiều, xuất hiện ở trước mắt hắn là một thế giới to lớn.

Người pháp cổ văn minh dẫn đường nói:

- Bây giờ các ngươi phải đi tinh thần số một ngàn lẻ ba.

Trong pháp cổ văn minh có ngàn tinh thần, không phải mỗi tinh thần đều có tên, chỉ đánh số. Nói xong gã dẫn bốn người đi tinh thần số một ngàn lẻ ba. Rất nhanh, tinh thần số một ngàn lẻ ba đã hiện ra trước mắt. Họ thông qua tầng khí quyển tiến vào tinh thần số một ngàn lẻ ba, đáp xuống một điểm trên tinh thần.

Tại đây có nhiều phòng ốc đơn giản, đều tạo ra cho kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài lần này.

Lục Nguyên tới đây thì ngây ngẩn.

Bởi vì trông thấy một người quen.

Đại Dung quốc nhị quốc chủ Nạp Lan Đức!

Gã, tại sao ở đây?

Nạp Lan Đức trông thấy Lục Nguyên cũng ngây như phỗng. Lsy do nguyên khíiếm đạo xuất hiện tại đây, dựa theo kế hoạch thì gã nên ở Đại Dung quốc làm nhị quốc chủ, nhưng gã đến đây là vì may mắn. Gã ở

Đại Dung quốc phát hiện một bảo tàng, thực lực tăng vọt, đến hỗn động cảnh lục tầng. Lần này thực lực quá cao, không làm được quốc chủ Đại Dung quốc nên gã vào trung ương thiên triều luôn.

Trước kia Nạp Lan Đức ở Đại Dung quốc có kết bạn không ít người, vào trong trung ương thiên triều vô cùng may mắn có một danh ngạch kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của pháp cổ văn minh, nên mới đến đây.

Gần đây Nạp Lan Đức vô cùng may mắn, thực lực tăng tiến, tràn trề tự tin.

Giờ thấy Lục Nguyên thì sát khí dâng lên.

Lục Nguyên, tiểu tử này trước kia khí vận cực tốt nên mới biến mạnh như vậy.

Nhưng bây giờ vận may của mình cũng tốt lên, vạn đạo ở ta, Lục Nguyên, ngươi ngoan ngoãn thua đi.

Trước nguyên khí ở thử thách trăm quân Nạp Lan Đức mấy lần tính kế Lục Nguyên, kết quả bị hắn phá hết, hai người kết mối thù sâu. Lần này Nạp Lan Đức định đích thân ra trận, hoàn toàn đánh bại Lục Nguyên, gã mới là khí vận vương giả, gã là có tài mà muộn thành công.

Nạp Lan Đức tràn đầy tự tin nghĩ.

Pháp cổ văn minh, trong tinh thần số một ngàn lẻ ba, bây giờ rất náo nhiệt.

Lục Nguyên liếc Nạp Lan Đức, hơi ngoài ý muốn, chẳng ngờ gã có mặt ở đây.

Nếu có cơ hội nhất định phải đánh Nạp Lan Đức tơi bời.

Lục Nguyên không phải người mang thù, nhưng Nạp Lan Đức hai lần muốn tính kế hắn, nếu bị gã thành công một lần là hắn sẽ rất thảm, dưới tình huống như thế mà tha cho người ngày mới là ngu. Đương nhiên phải có cơ hội mới được, trên thế giới có đủ các loại quy tắc, thực lực hiện nay của hắn chưa đến mức không nhìn mọi quy tắc.

Mình vẫn quá non, khi nào thì mới đến thế giới cảnh được đây, đó mới là thực lực xưng hùng trung ương thiên triều.

Lục Nguyên nhìn bên cạnh, đa số là mấy người tụ lại, nhưng có vài nơi là mười mấy người, mấy chục người tụ tập.

Hiên Viên Thập Nhị nói:

- Mấy người ở một chỗ đa số là Vô Thượng Đại Giáo. Những Vô Thượng Đại Giáo này giống như Kiếm Môn chúng ta, một môn phái chỉ có thể đến một người thôi, ví dụ như người Vô Song Môn, Chân Nhất Môn.

Vô Song Môn và Chân Nhất Môn, đấy chẳng phải là Vô Thượng Đại Giáo từng gặp trong Thái Hoàng Thiên sao? Khi đó quan hệ với Chân Nhất Môn bình thường, với Vô Song Môn thì gay gắt, hắn còn tru sát mấy người Vô Song Môn. Chỉ thấy trong Vô Song Môn có người căm thù nhìn hắn, thật ra Phó gia kết thù với Lục Nguyên có nhiều người ở trong Vô Song Môn. Lần này tuyệt thế thiên tài Vô Song Môn đến đây có Phó Cừu. Phó Cừu vóc dáng rất cao, đao pháp tinh tuyệt, là đỉnh hình Phó gia. Tiền đồ của Phó Xung bị Lục Nguyên hủy, Phó Dịch chết trong tay hắn, Phó gia và Lục Nguyên thù sâu như biển. Phó Cừu hung dữ trừng Lục Nguyên.

Cừu Quỷ Đao Phó Cừu!

Hiên Viên Thập Nhị giới thiệu mấy môn phái khác, chỗ này còn có cái gì Tiêu Thần Lôi môn, Thiên Thủy Môn, Ngự Hỏa môn vân vân, rất nhiều môn phái. Những môn phái này hoàn toàn không tiếp xúc với Lục Nguyên, chỉ nghe tên, hơn nữa nghe xong liền quên.

Hướng đông có một đám người, gồm mấy chục tên, biểu tình như gió, hơi kiêu ngạo. Người dẫn đầu lớn lên tuấn tú đẹp trai, tóc dài tung bay, áo xanh phần phật theo gió bay. Lục Nguyên có chút ấn tượng, ủa, cái người, người, người này là?

469. Chương 897-898: Cửu Quỷ Đao Phó Cửu (trung+hạ)

Lục Nguyên lục tìm trong đầu, rốt cuộc phát hiện thân phận.

Còn nhớ lúc đó trong thiên pháp tửu, Pháp Thánh Đế Tử thử thách mình, lấy vô thượng tạo vật thủ đoạn, tạo ra người này, nói đây là một trong tình địch lớn nhất của mình, Phong Nhị Thập Tứ phong chi văn minh. Nghe nói người này thực lực cao tuyệt, giờ gặp đúng là nhân trung phong thần, còn là lãnh tụ mấy người phong chi văn minh khác.

Hiên Viên Thập Nhị truyền âm nói:

"Đây là người phong chi văn minh. Phong chi văn minh cũng là từ pháp cổ văn minh quản lý, xem ra họ đều đến. Người dẫn đầu tên gọi Phong Nhị Thập Tứ, nghe nói tốc độ cực nhanh, có danh hiệu phong thần."

Phong thần Phong Nhị Thập Tứ.

Phong Nhị Thập Tứ chỉ liếc mắt một cái hồi lờ đi đám Lục Nguyên, đối với gã nhóm Lục Nguyên chỉ là ba kẻ nhỏ bé không đáng kể, giống con kiến.

Lục Nguyên lại nhìn hướng khác, chỗ này cũng có mấy chục người, toàn thân đầy mùi thuốc.

Hiên Viên Thập Nhị giới thiệu rằng:

- Đây là người dược chi văn minh. Dược chi văn minh cũng thuộc pháp cổ văn minh quản lý, lần này đến tham gia kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài.

Lục Nguyên có nhiều ấn tượng với dược chi văn minh, vì khi ở Thái Hoàng Thiên từng gặp người của dược chi văn minh, khi đó đánh bại từng người.

Lãnh tụ của dược chi văn minh, Hoa Biển Y chắp tay đứng, không thèm để ý Lục Nguyên.

Lục Nguyên lại nhìn hướng khác, chốn ấy có mấy chục người, mang theo bình khí hơi lạ, đó là hơi thở giống kiếm mà không phải kiếm. Loại hơi thở này cực kỳ quái lạ, Lục Nguyên chưa từng thấy, hơn nữa hơi thở này làm hắn hơi bị khó chịu. Mấy chục người trò chuyện rôm rả.

Hiên Viên Thập Nhị trầm giọng nói:

- Bọn họ chính là người phong chi văn minh.

Phong chi văn minh!

Văn minh phản bội kiếm đạo tự thành văn minh, ngược lại đứng trên kiếm đạo.

Văn minh thèm thuồng bảo vật trấn phái của Kiếm Môn, đem thế lực thẩm thấu vào Kiếm Môn.

Văn minh bây giờ gần như khống chế một nửa Kiếm Môn.

Lục Nguyên nhìn hướng văn minh đó.

Ba văn minh hầu như có chút liên quan với Lục Nguyên.

Đương nhiên may là văn minh thứ tư không liên quan gì Lục Nguyên cả.

Lục Nguyên đến không khiến bao nhiêu xôn xao nhưng không tránh được dẫn đến cười nhạo.

- A, người Kiếm Môn…

- Ha ha, cái môn phái bị kỷ nguyên áp chế lại có người đến rồi?

- Môn phái này chỉ có Kiếm Ngục còn được, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Kiếm Hùng thì bình thường thôi.

Có một số người nghe tiếng Kiếm Ngục, trong nhiều đệ tử bên ngoài trừ đứng trên cao tất cả như Kiếm Chi Tử là một trong Khí Vận Thất Tử, thanh danh lớn nhất không chút nghi ngờ chính là Kiếm Ngục, danh hiệu kiếm địa ngục thế nào cũng phải có chút tài chứ.

- Đúng rồi, nghe nói Kiếm Môn bây giờ có một người tên Lục Nguyên.

- Ngươi nói là tên khiến hai thánh đế tử đấu nhau ấy hả?

- Lục Nguyên rốt cuộc có gốc gác gì mà khiến hai thánh đế tử đấu nhau vậy nhỉ?

Một năm trước cuộc chiến của hai thánh đế tử thật là đánh kinh thiên động địa, khu pháp cổ văn minh thống trị người người đều biết, bàn tán xôn xao. Mọi người không hiểu được Lục Nguyên và Pháp Thánh Đế Tử có quan hệ gì.

Việc này vốn cực kỳ bí ẩn, Pháp Thánh Đế Tử dù biết muội muội hơi thích Lục Nguyên nhưng không vạch ra, vậy nên các đại thế lực có phái mật thám gì cũng không biết việc này, đều cho rằng không chừng Lục Nguyên dùng cái gì đi thông đường Pháp Thánh Đế Tử, hoặc là thên thích của thê thiếp Pháp Thánh Đế Tử.

Có người tò mò hỏi:

- Phải rồi, Lục Nguyên là ai người nào?

Trong đám người có kẻ biết Lục Nguyên, chỉ cho người kia xem hắn. Đa số nhìn hướng Lục Nguyên, thấy thì thất vọng.

Có người tò mò nói:

- Ủa, lần này kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài không phải bảo ít nhất phải là hỗn động cảnh lục tầng ư? Sao Lục Nguyên mới là hỗn động cảnh ngũ tầng liền tiến đến đây vậy?

- Đơn giản thôi, chắc chắn là đi đường Pháp Thánh Đế Tử rồi, được đặc biệt chiêu vào, coi như nhờ quan hệ.

- Thì ra là nhờ quan hệ.

Một số người đăm chiêu, thật ra trong đám không phải chỉ mình Lục Nguyên là hỗn động cảnh ngũ tầng nhưng it ỏi vài người mà thôi, hiển nhiên đều thuộc dạng nhờ quan hệ. Lục Nguyên bị bỏ vào loại đó luôn.

Tất nhiên bàn tán đề tài này chỉ là chốc lát, mọi người lại thảo luận về chuyện khác. Trung ương thiên triều hết sức rộng lớn, dù là khu vực pháp cổ văn minh thống trị cũng lớn đến khó tin, bình thường rất hiếm thấy mặt, giờ gặp nhau thì có loại ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu đi bắt chuyện, cũng có loại cừu nhân gặp lại mắt đỏ.

Trong chớp mắt, khí thế cực kỳ cường đại từ bên trên áp xuống. Khí thế hơn xa chí tôn, Lục Nguyên có tiếp xúc loại khí thế này. Khí thế của Kiếm Chủ và Kiếm Như Hải chính là như vậy. Lục Nguyên ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên trời dần đáp xuống một người đàn ông trung niên gầy gò tiên phong đạo cốt.

Thế giới cảnh!

Lục Nguyên lập tức hiểu người đàn ông trung niên tiên phong đạo cốt này chắc là thế giới cảnh.

Người đàn ông trung niên đạo bào bay bay, toàn thân như đang ngưng tụ thành từng chữ pháp, không ngừng tự thuật pháp văn minh, pháp huyền diệu!

Người đàn ông trung niên nói:

- Ta chính là đế tử thứ mười ba, Pháp Tiêu Đế Tử.

Trước kia đã từng nói, đế tử xếp ở mười hàng đầu đều là thế giới cảnh, thật ra đế tử thứ mười ba Pháp Tiêu Đế Tử cũng là thế giới cảnh. Pháp Tiêu Đế Tử thường không cuốn vào tranh quyền đoạt thế của đế tử.

- Lần này kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài do ta chủ trì, thời gian rất dài trong tương lai ta là giáo quan của các ngươi.

Pháp Tiêu Đế Tử thản nhiên nói:

- Thật bất hạnh là cá nhân ta không thích cho các ngươi thời gian nghỉ ngơi, vậy nên bây giờ kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài bắt đầu.

Bắt đầu liền?

Nhanh vậy?

Pháp Tiêu Đế Tử vừa nói xong, đa số người chưa kịp phản ứng.

Pháp Tiêu Đế Tử nói:

- Thật không may là không phải mỗi người được triệu tập tới đây đều có thể tiến vào pháp cổ văn minh tập huấn, tại đây có rất nhiều người bị đào thải.

Nơi này còn có đào thải người?

Có thể nói rất nhiều người không nghĩ tới sẽ bị loại, nghe Pháp Tiêu Đế Tử nói vậy thì hơn phân nửa ngu ra.

Pháp Tiêu Đế Tử chắp tay sau lưng, nói:

- Quy tắc đào thải rất đơn giản, người pháp cổ văn minh không cần bị đào thải, tất cả thế lực khác đều phải tham gia lần đào thải này. Kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài này là lấy hỗn động cảnh ngũ tầng đến hỗn động cảnh thập tầng làm chủ yếu.

- Trước tiên chúc mừng người hỗn động cảnh cửu tầng, thập tầng, các ngươi không cần tiến vào bị đào thải, có thể trước đi qua đấu loại.

- Còn người hỗn động cảnh lục tầng, lục tầng, bát tầng, các ngươi nghe kỹ đây, các ngươi sẽ thành hai tổ tiến hành chiến đấu, người thua tự động bị đào thải rời khỏi pháp cổ văn minh, không thể tham gia kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài. Đương nhiên quy tắc rút thăm là thế này, hỗn động cảnh lục tầng chỉ đấu với đối thủ hỗn động cảnh lục tầng. Hỗn động cảnh thất tầng chỉ gặp đối thủ hỗn động cảnh thất tầng. Hỗn động cảnh bát tầng chỉ đấu cùng đối thủ hỗn động cảnh bát tầng. Còn mấy hỗn động cảnh ngũ tầng linh tinh, đối thủ của các ngươi là hỗn động cảnh lục tầng, cơ bản sắp xếp như vậy.

- Thắng đối thủ cùng tiểu cảnh giới là có thể tiến vào tập huấn cuối cùng.

- Nếu không thắng được thì lên đường về nhà đi.

Kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của pháp cổ văn minh vừa mới bắt đầu đã rất kịch liệt.

Người thắng ở, người thua về.

Không phải người pháp cổ văn minh, từ hỗn động cảnh lục tầng đến bát tầng đều tùy cơ rút thăm gặp đối thủ.

Chỉ chiến thắng đối thủ này mới có thể chân chính tiến vào kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của pháp cổ văn minh, tăng cao thực lực của mình.

Người trong văn minh có mặt không căng thẳng gì mấy.

Nhưng người Vô Thượng Đại Giáo thì rất hồi hộp.

Thật ra Vô Thượng Đại Giáo khác giống như Kiếm Môn, đến hỗn động cảnh lục tầng là không còn gì bồi dưỡng nữa, chỉ có dựa vào thời gian hoặc ngẫu nhiên kỳ ngộ bỗng tăng thực lực, hoàn toàn là ăn may, hoặc dùng thời gian xa xôi tiêu hao, nếu không thì chẳng có cách nào. Bây giờ trước mắt có cơ hội, tất nhiên họ sẽ xoa tay rồi.

Tiếp theo là bắt đầu rút thăm.

Lần này rút thăm, ba người Kiếm Môn đều tiến lên.

Loại rút thăm này là tùy cơ, Kiếm Ngục đụng đối thủ đến từ Vô Thượng Đại Giáo Ngự Hỏa môn. Kiếm Hùng gặp đối của là người phong chi văn minh. Rốt cuộc đến lượt Lục Nguyên, hắn rút cây thăm ra, mở ra, đối tượng là giản chi văn minh Trương Quân Khả.

Giản chi văn minh Trương Quân Khả ư?

Lát sau trong giản chi văn minh, một người tuổi trẻ có chút tà khí cất tiếng cười. Người này tóc đỏ sậm, mắt xếch, đầy khiêu khích.

Gã nói:

- Đối thủ của ta là Lục Nguyên.

Nghe gã nói vậy, mấy người giản chi văn minh khác nhìn sang. Người thế lực môn phái khác không hiểu rõ về Lục Nguyên, nhưng người giản chi văn minh đa số có nghe tiếng hắn.

Hết cách, Kiếm Môn có gần phân nửa bị giản chi văn minh xâm nhập.

Dưới tình huống như vậy, tình báo của Kiếm Môn có thể lừa được giản chi văn minh không?

Lãnh tụ đám giản chi văn minh là một người cõng giản trên vai, mày trắng kỳ lạ rũ xuống.

Lãnh tụ Giản Nguyệt Bạch lạnh nhạt nói:

- Cẩn thận chút, sức chiến đấu của Lục Nguyên vượt qua Kiếm Ngục nhiều.

- Kiếm Ngục chỉ là phế vật, xưng hùng tại Kiếm Môn thôi, đụng phải người giản chi văn minh thì tính cía gì?

Trương Quân Khả tóc đỏ cười khẩy nói:

- Lục Nguyên cũng chỉ xưng hùng trong Kiếm Môn, hắn đụng phải ta chắc chắn sẽ thua. Bởi vì ta ở trong giản chi văn minh được gọi là thiên tài.

Người tên Trương Quân Khả cười tà, hiển nhiên đang suy nghĩ lát nữa làm sao ngược đãi Lục Nguyên.

Gã tràn đầy tự tin!

Những người khác lần lượt rút thăm xong, bắt đầu hỏi thăm tình hình đối thủ, nhốn nháo cả lên.

Pháp Tiêu Đế Tử lạnh nhạt nói:

- Bây giờ đã rút thăm xong, bắt đầu được rồi. Một đối một đấu, đọc tên ra liền đánh, người thắng ở lại, người thua bị đào thải.

- Trận thứ nhất, Vô Thượng Đại Giáo Kiếm Môn Kiếm Ngục đối với Vô Thượng Đại Giáo Ngự Hỏa môn Dược Hỏa Vũ.

Trận thứ nhất là Kiếm Ngục lên sân. Lục Nguyên nổi hứng lên, trước nhiên rồi nói sau. Hắn và Kiếm Ngục ở trong kiếm tu tinh thần lâu như vậy mà chưa từng thấy gã ra tay.

Kiếm Ngục nhảy vào trong sân. Lúc gã lên sân dấy lên xôn xao.

Vô Thượng Đại Giáo Ngự Hỏa môn ra sân là Dược Hỏa Vũ, một thiếu nữ. Con đường tu hành càng lên cao thì con gái càng ít ỏi, không thấy trong Kiếm Đạo Bát Cực chỉ có một cô gái là Kiếm Linh Đế Cơ sao. Trong Kiếm Môn tám chí tôn không có một người phụ nữ. Con gái ít mà xinh đẹp thì càng hiếm hơn. Dược Hỏa Vũ dáng người rất tốt, thân trên mặc đơn giản, thân dưới mặc váy ngắn, dáng người bốc lửa toát ra sức sống thanh xuân, khiến người bên dưới kêu to tuyệt.

Kiếm Ngục và Dược Hỏa Vũ hành lễ xong, Dược Hỏa Vũ dẫn đầu tấn công. Chỉ thấy thân hình nàng động, năm con hỏa lòng bay ra khỏi chỉ chưởng tấn công Kiếm Ngục.

Hay cho Kiếm Ngục, ngay lúc này kiếm xuất hiện ở không trung, mũi kiếm dần xuất hiện một con đường đen tối, năm hỏa lòng đều bị nuốt vào. Đây là cái gì? Đó là kiếm địa ngục ư? Bởi vì Lục Nguyên ở ngoài cuộc, khoảng cách khá xa nên xem không rõ một chiêu của Kiếm Ngục rốt cuộc là gì, có phải là kiếm địa ngục trong truyền thuyết không.

Hắn rất lấy làm tiếc, phải chi sớm đấu với Kiếm Ngục, xem coi chiêu tên kiếm địa ngục rốt cuộc là thứ gì.

Trong sân, Dược Hỏa Vũ thấy Kiếm Ngục như vậy chẳng những không sợ còn vui mừng, thân hình như luyện ở trên không trung bay múa. Từng đợt ánh lửa nổ trên trời, vô tận ánh lửa tuôn hướng Kiếm Ngục, đủ loại ngọn lửa xuất hiện, cái gì màthạch trung hỏa, đáy biển hỏa, thiên thượng hỏa, khiến nhiệt độ trong sân tăng cao.

Trận này cuối cùng Kiếm Ngục vẫn là thua, gã là kiếm địa ngục, khắc chế kiếm chứ không phải lửa.

Đối với trận chiến này, tiếc nuối lớn nhất của Lục Nguyên là chưa một lần thử kiếm địa ngục.

Trận thứ hai mươi ba là Kiếm Hùng đấu với phong chi văn minh Phong Dương Mục. Chiêu thức của Kiếm Hùng vô cùng hùng hồn, thế to lực nặng, nếu mặt đối mặt đánh thì đối thủ Phong Dương Mục chưa chắc địch lại gã, tiếc rằng tốc độ của đối thủ quá nhanh đánh đường vong. Gã đánh Kiếm Hùng chứ Kiếm Hùng đánh không trúng gã, rất nhanh, Kiếm Hùng thua trong tay Phong Dương Mục.

Đối với trận chiến này, Lục Nguyên cảm thán là phát hiện người phong chi văn minh khống chế phong chi thiên địa pháp tắc trên cả mình. Tốc độ quá nhanh đi, sao làm được vậy? Lục Nguyên đăm chiêu, theo lý thì hắn đã nắm giữ phong chi thiên địa pháp tắc, sao giống như họ nhanh hơn một chút?

Từng vòng qua đi, mãi vẫn chưa đến lượt Lục Nguyên.

Chỗ này tổng cộng có ba, bốn trăm người, phải đánh hai trăm trận, chờ đến lượt hắn thì cần thời gian rất dài.

Lục Nguyên ở một bên chán quá, đi vòng vòng chơi. Hắn đi dạo phát hiện phong cảnh xung quanh hơi kỳ, trên tinh thần số một ngàn lẻ ba rất hoang vắng nhưng có không ít lửa đốt cháy. Nhiệt độ của tinh thần số một ngàn lẻ ba chắc nên là không độ chứ, ở đâu ra nhiều lửa như vậy?

Lục Nguyên tò mò, vừa lúc rảnh rỗi đi tới thăm dò.

Hắn tới cạnh ngọn lửa, lấy tay sờ, phát hiện lửa này rất quái lạ, không giống bình thường cái loại thạch trung hỏa, đáy biển hỏa, này là lửa gì vậy? Lục Nguyên cảm thấy trong thân thể tiểu nhân quả thiết tắc chớp mắt hiện ra, dường như đang hấp thu cái gì.

Có chuyện gì thế nào?

Lục Nguyên ngây ra. Tiểu nhân quả thiết tắc không phải thiết tắc hàon toàn dùng trong chiến đấu, nhiều lúc có thể dùng nhân quả suy tính. Lục Nguyên lấy nhân quả suy tính, việc này liên quan rất sâu với hắn, tiểu nhân quả thiết tắc suy tính một chút coi như hiểu chỗ này rốt cuộc xảy ra việc gì.

Thì ra thật lâu trước kia, Phật Đà Kiếm Tu bị Nam Vô Túc Vương Phật của phật cổ văn minh hại, rời khỏi phật cổ văn minh, lại bị thái cổ văn minh truy sát, trong lúc đó từng đến tinh thần này. Đương nhiên khi ấy tinh thần không phải thuộc về pháp cổ văn minh, nó chỉ ở bên cạnh pháp cổ văn minh mà thôi.

Trên tinh thần này, Phật Đà Kiếm Tu cùng với kẻ truy sát từ thái cổ văn minh đại chiến, lần đó Pháp Tiêu Đế Tử bị thương một chút nhưng kẻ truy sát bị tiêu diệt sạch sẽ. Phật Đà Kiếm Tu vốn định lập tức rời đi, nhưng trong lòng nảy ra kinh sợ vô cùng, lấy nhân quả thiết tắc suy tính, biết có thái cổ văn minh đích thân đuổi theo.

Dưới tình huống này, nhân quả thiết tắc của gã suy tính đến độ cao không thể tưởng tượng, thậm chí hơi đuổi theo vận mệnh thiết tắc. Gã tính đến sau này người truyền mình sẽ tới tinh thần, cho nên rải vô beien nghiệp hỏa, khiến tinh thần có vô tận nghiệp hỏa.

470. Chương 899-900: Nghiệp Hỏa

Nghiệp hỏa không phải lửa bình thường mà là lửa nghiệp chướng.

Kiếp trước có bao nhiêu oán liền chịu bao nhiêu địa ngục lửa cháy thiêu đốt, đó tức là nghiệp hỏa.

Trong nghiệp hỏa, Phật Đà Kiếm Tu có để lại trong nhân quả thiết tắc nghiệp thiên địa pháp tắc khá quan trọng, cũng tức là nghiệp kiếm ý.

Nhiều năm qua, bởi vì pháp cổ thế giới khuếch trương, nhiều tinh thần bị thu vào pháp cổ văn minh, tinh thần này cũng nằm trong số đó. Mới đầu tinh thần đầy nghiệp hỏa khiến nhiều người tò mò, có nhiều người pháp cổ văn minh muốn thu lửa này đều không thành công. Dù sao Phật Đà Kiếm Tu có tu vi gần với phó chủ văn minh, lại có nhân quả thiết tắc cường đại gia cố, không phải người hữu duyên sao có nghiệp hỏa này được.

Tiếp sau đó còn kinh động chủ pháp cổ văn minh. Chủ pháp cổ văn minh lấy vô thượng pháp thuật suy tính, hiểu được ý đồ của Phật Đà Kiếm Tu, cũng tính ra người đời sau có duyên với mình nên chưa đụng nghiệp hỏa, khiến nghiệp hỏa tiếp tục giữ lại, dần bị đa số người pháp cổ văn minh lãng quên.

Cứ thế qua đi.

Thành tựu bây giờ của Lục Nguyên là tiểu nhân quả thiết tắc, muốn tu thành nhân quả thiết tắc còn cần hai kiếm ý nghiệp, báo và Giải Thoát Nhai, Phổ Độ Hải, bốn thứ này dù là cái nào cũng không dễ tu. Lúc trước hắn không có chút manh mối, ai ngờ tại đây được cơ duyên.

Lục Nguyên không lo đến trận chiến chốc lát nữa, bắt đầu tìm nghiệp hỏa. Đa số nghiệp hỏa không khó đi, Lục Nguyên thu chúng vào tay, bỏ vào kiếm phương không gian pháp tắc của mình. Loại nghiệp hỏa này sẽ không khuếch tán, sẽ không đốt cháy nguyên kiếm phương không gian pháp tắc.

Mỗi một nghiệp hỏa ẩn chứa một ít vụn vặt của nghiệp kiếm ý.

Bình thường sưu tầm nghiệp hỏa không phải chuyện dễ, vì nghiệp hỏa là lửa ác báo. Nhưng Lục Nguyên luyện thành tiểu nhân quả thiết tắc, chưa từng làm chuyện ác, không giết người lung tung, mỗi giết một người thì đối thủ tuyệt đối đáng chết, cho nên hắn chưa từng thẹn với lòng, vậy nên thu gom nghiệp hỏa rất an toàn.

Nghiệp hỏa ở trong kiếm phương không gian pháp tắc ngày càng nhiều, Lục Nguyên cảm giác nghiệp kiếm ý càng lúc càng đầy đủ.

Dần dần Lục Nguyên cảm giác nghiệp hỏa bị mình thu gom đủ rồi.

Cùng lúc đó, hắn cảm giác ra cái gì là nghiệp kiếm ý.

Bây giờ, thành cho ta, nghiệp kiếm ý.

Kiếm ý thứ một trăm lẻ chín!

Lúc này một bên khác, cuộc chiến một đối một sắp đọc đến tên Lục Nguyên.

Nghiệp hỏa!

Ngọn lửa địa ngục thiêu đốt tội ác.

Nhân sinh tại thế, thiên đạo bất bình.

Xây cầu sửa đường vô thi hài, giết người phóng hỏa dây vàng dát ngọc.

Đây chính là nhân đạo! Nhân đạo lý. Con người sống trên đời, thế giới có rất nhiều quan hệ, các loại lợi ích khiến nhân đạo không công bình.

Trên đời này có thiên đạo lý, cũng có nhân đạo lý.

Nhân đạo vốn không công bình.

Vậy nên thiên đạo san bằng, mới có nghiệp hỏa.

Vô biên nghiệp hỏa, thiêu huỷ tội ác.

Nghe nói trong mấy kỷ nguyên trước có một kỷ nguyên còn có cơ cấu Diêm La điện. Nếu khi còn sống ngươi làm chuyện xấu quá nhiều sẽ chịu địa ngục trừng phạt, làm ác càng nhiều thì sẽ vào địa ngục tầng càng sâu.

Một phù chú bay lên, mặt trên viết thượng cổ văn tự 'Nghiệp', nghiệp kiếm ý rốt cuộc thành. Lục Nguyên hiểu khổ tâm của Phật Đà Kiếm Tu, không chỉ vì muốn truyền thừa nghiệp kiếm ý của gã. Lục Nguyên ngồi xếp bằng, biểu tình như đại phật cao tăng, như đại nho trong nho môn.

- Nếu ta là chủ văn minh, chắc chắn sẽ sáng tạo ra lục đạo cân bằng, thế giới thiên đạo và nhân đọa cân bằng, khiến thiện có thiện báo, ác có ác báo.

Lục Nguyên đặt quyết tâm.

Cùng tức dưỡng ngô chính khí, cô linh bởi thế gian.

Đạt tức kiến lập thế giới thiện ác có báo.

Luyện xong nghiệp kiếm ý, Lục Nguyên bay thẳng tới chỗ chiến đấu, lúc này chắc sắp đến phiên hắn rồi.

Hắn bay nhanh đến sân, phát hiện chưa tới lượt hắn.

Hiên Viên Thập Nhị và Kiếm Hùng biểu tình quái lạ.

Hiên Viên Thập Nhị hỏi:

- Mới rồi ngươi làm sao vậy? Có kêu ngươi mà ngươi chậm chạp không xuất hiện, đợi đã lâu cuối cùng Pháp Tiêu Đế Tử phán ngươi thua.

Á! Lục Nguyên ngẩn ra.

Mình thua rồi?

Bỗng dưng thua mất! Chết tiệt, luyện nghiệp kiếm ý qusa tập trung khiến bỗng dưng thua. Lục Nguyên không biết nên có cảm giác gì, vốn kế hoạch tại pháp cổ văn minh huấn luyện, chỉ vì luyện kiếm ý quá tập trung mà bỏ lỡ cơ hội.

Nhưng cũng hết cách, luyện kiếm thành si là một trong đắc tính của hắn.

Lúc này, một thanh niên tóc đỏ tà mị chắp tay sau lưng đi tới, người này chính là đối thủ Trương Quân Khả mà Lục Nguyên rút thăm.

Trương Quân Khả nhìn Lục Nguyên, ánh mắt cực kỳ kiêu ngạo, nói:

- Vừa rồi ta lên đài mà không thấy ngươi, xem ra ngươi biết không phải là đối thủ của ta, sợ ta muốn chết nên trốn không dám xuất hiện chứ gì? Đợi phán ngươi thua mới dám xuất hiện.

Trương Quân Khả lắc đầu than thở nói:

- Vốn ta còn muốn đo cân lượng của ngươi chút, nhìn xem tuyệt thế thiên tài Kiếm Môn rốt cuộc có bao nhiêu sức nặng, kết quả chỉ đến trình độ này, thật đáng tiếc.

Trương Quân Khả sớm nghe một số người trong giản chi văn minh nói Lục Nguyên lợi hại, có lòng muốn thử một lần.

Lần chiến đấu này Trương Quân Khả dấy lên chiến ý, nhất định phải đạp Lục Nguyên dưới chân.

Tuyệt thế thiên tài Kiếm Môn tính cái gì, mình là thiên tài giản chi văn minh, so với thiên tài Vô Thượng Đại Giáo cao một cấp bậc.

Ai dè không thấy Lục Nguyên lên sân, thời gian đã qua rồi vẫn không thấy mặt hắn, cuối cùng tuyên bố gã thắng.

Trương Quân Khả chắp tay sau lưng đứng, huênh hoang trước mặt Lục Nguyên.

Đúng là một Lục Nguyên bình thường, sao dám đấu với gã được.

Đến đây thì cuộc chiến cuối cùng đã xong.

Ba người Kiếm Môn cùng bị đào thải, không ai ở lại.

Pháp Tiêu Đế Tử nói:

- Mới rồi chiến đấu một trăm năm mươi trận, đào thải một trăm năm mươi người. Một trăm năm mươi này có thể rời đi, các ngươi đi tinh thần số một ngàn lẻ năm, ở đó sẽ có người mang các ngươi rời đi.

Lập tức một trăm năm mươi người rời khỏi tinh thần số một ngàn lẻ ba, bay tới tinh thần số một ngàn lẻ năm. Mọi người đi theo người dẫn đường tới một điểm trên tinh thần số một ngàn lẻ năm, chờ cuối cùng giải tán. Lục Nguyên hơi buồn bực, vốn định ở pháp cổ văn minh đặc huấn, kết quả tốt lắm, vì sai sót chìm trong luyện kiếm mà bị đào thải luôn.

Đây chỉ vì mình quá sơ sẩy, sau này không thể phạm sai lầm tương tự nữa.

Coi như không có đặc huấn của pháp cổ văn minh thì mình cũng có thể biến mạnh trong cuộc chiến.

Chính lúc này, một khí thế cực kỳ cường đại giáng xuống. Một người đàn ông trung niên mặt đầy rầu, có vết đao, cực kỳ vạm vỡ đáp xuống. Gã đàn ông đôi mắt sắc bén như ưng, thân thể rắn chắc như gấu, mặt chữ điền hiện rõ uy nghiêm.

Gã nói:

- A, một đám kẻ thất bại bị đào thải? Chúc mừng các ngươi một tiếng, các ngươi không hoàn toàn bị đào thải, đây là cơ hội cuối cùng pháp cổ văn minh cho các ngươi, các ngươi bị chia đến Bại Giả Tổ.

- Một trăm năm mươi người, một trăm năm mươi kẻ thất bại, nghe rõ ràng cho bổn đại gia, bây giờ các ngươi đang ở Bại Giả Tổ, nhưng đừng vội vui mừng, tương lai các ngươi sẽ bị bổn đại gia huấn luyện. Huấn luyện sẽ vô cùng vất vả, đến khi đó có chống được không là chuyện của các ngươi, tương lai sẽ rất khổ cực.

- Tất nhiên bị bổn đại gia huấn luyện rồi trong số các ngươi chắc sẽ có một số nhân tài có thể đào tạo, lúc đó mới tranh hùng cùng người Thắng Giả Tổ.

471. Chương 901-903: Pháp Cường Đế Tử

Lục Nguyên nghe Pháp Cường Đế Tử nói, đăm chiêu nghĩ, những khí này trước kia mình có tiếp xúc qua. Ví dụ Nhâm Độc trên người có ma khí ngập trời, hay trên người mình có chính khí. Những khí này lúc chiến đấu đúng là có tác dụng, nhưng hình như là tự nhiên troa ra, không lẽ có thể thu lấy lợi dụng ư?

Lòng Lục Nguyên dâng lên sự tò mò.

Pháp Cường Đế Tử nói tiếp:

- Không sai, tới đẳng cấp này thì có thể thu những khí đó để lợi dụng, giống như chiêu thức vậy.

- Cho nên có một số người lợi dụng khí thành công pháp chiêu thức.

- Ta luyện tập Pháp Tôn Bá Khí Quyết chính là pháp môn lợi dụng bá khí, hơn nữa là pháp môn đẳng cấp cao.

Pháp Cường Đế Tử nói với một trăm năm mươi người rằng:

- Bây giờ các ngươi đi theo sau ta, ta mang các ngươi đi một nơi.

Nói xong Pháp Cường Đế Tử bay lên, giống như cưỡi mây lướt gió bay đi, trong mây mù ẩn chứa phi hành pháp thuật, phòng ngự pháp thuật vân vân, thật nhiều ảo diệu.

Một trăm năm mươi người lập tức theo đuôi, cũng tự thi triển cách bay của mình. Có người lấy pháp thuật làm cơ sở bay như Pháp Cường Đế Tử, có người ngự pháp bảo bay, ví dụ chân đạp hai bánh xe lửa. Có một số ngự binh khí bay, ví dụ người giản chi văn minh là ngự giản mà bay. Đám Lục Nguyên thì là ngự kiếm đi.

Tổng cộng một trăm năm mươi mốt người vòng phân nửa tinh thần, bay đến góc khác của tinh thần, Pháp Cường Đế Tử rốt cuộc ngừng lại. Lục Nguyên đánh giá hoàn cảnh xung quanh, phát hiện bọn họ đến một nơi phong cảnh rất đẹp.

Trước mặt hắn có thác nước vô cùng to lớn, nghi ngờ là từ cửu thiên huyền lạc rơi xuống, từ không trung đổ xuống.

Ầm ầm vù vù, tiếng động lớn vang vọng.

Thác nước này dài đến gần vạn trượng.

Thật ra vạn trượng không tính quá xa, nhưng thác nước này không phải một màu mà là năm màu. Hồng chanh hoàng lục bảy sắc đan vào, như mộng như ảo.

- Đây là Vạn Pháp Bộc Bố.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Nghe nói năm đó có người tranh hùng tại đây, cuối cùng khiến thiên địa biến dị, hình thành Vạn Pháp Bộc Bố này, còn gọi là mộng huyễn thác nước thủy lưu của thác nước khác với chỗ khác, trong thác nước còn có một loại thiên tinh ngư cực kỳ quý giá.

- Đương nhiên ta không phải kêu các ngươi đến ngắm thác nước, cũng không bảo các ngươi nhìn cá bơi trong nước.

Pháp Cường Đế Tử chắp tay sau lưng nói:

- Gọi các ngươi đến đây là vì thác nước này đặc biệt có lợi cho tu hành Pháp Tôn Bá Khí Quyết.

- Bây giờ bắt đầu, Pháp Tôn Bá Khí Quyết tâm pháp. Cái gọi là Pháp Tôn Bá Khí Quyết, bá khí giả, thiên địa chi khí bá đạo.

Pháp Cường Đế Tử đọc Pháp Tôn Bá Khí Quyết tâm pháp. Đọc xong rồi giải thích một phen, rồi gã mới nói:

- Các ngươi có thể lấy thác nước này luyện Pháp Tôn Bá Khí Quyết, một khi luyện thành có thể khiến trong một đoạn khu vực thác nước chậm trôi đi. Một khi Pháp Tôn Bá Khí Quyết đại thành sẽ khiến thác nước trong khu vực ngừng trôi.

- Bá khí vốn là khí chấn nhiếp kẻ địch.

- Bá khí luyện đến cực độ sẽ khiến đối phương không thể nhúc nhích.

- Thiên địa các khí có tác dụng riêng.

Gã giải thích cặn kẽ xong, tiếp theo mọi người bắt đầu luyện Pháp Tôn Bá Khí Quyết. Đây là một môn tâm pháp khá hữu dụng, một khi luyện thành sẽ chấn nhiếp đối phương, khiến họ không dám nhúc nhích, đương nhiên bây giờ cần chấn nhiếp không phải kẻ địch mà là Vạn Pháp Bộc Bố trước mắt.

Một trăm năm mươi người Bại Giả Tổ bắt đầu luyện tập.

Lục Nguyên cũng bắt tay luyện.

Pháp Tôn Bá Khí Quyết tâm pháp đã xẹt qua trong đầu hắn, một chữ một câu. Lục Nguyên bắt đầu vận khí, nghĩ đến Pháp Tôn Bá Khí Quyết, dần dần dường như có điều ngộ. Bá khí! Thật ra lúc trước mình cũng có, ví dụ tại Hoa Sơn làm chưởng môn, đối mặt thuộc hạ của Nhâm Độc như Nguyên Lăng, khi đó mình cực kỳ bá khí, nói mấy chiêu diệt đối thủ là thực hành được.

Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai.

Nói ngươi chết là ngươi phải chết.

Những thứ này, chính là bá khí.

Đối với Pháp Tôn Bá Khí Quyết, bây giờ Lục Nguyên rất có hứng thú.

Vận hành tâm pháp, Lục Nguyên phát hiện trong người dường như sinh ra bá khí rồi. Bá khí khá cường đại, bá đạo, mình đã luyện Pháp Tôn Bá Khí Quyết được tiểu thành. Lục Nguyên thăm dò, lấy cách Pháp Cường Đế Tử dạy đem bá khí đưa ra ngoài người, xem coi bá khí của mình có thể khiến Vạn Pháp Bộc Bố đông lại trong khu vực nhất định không.

Kết quả lúc định toát ra bá khí thì trong người có một khí động khác đè ép bá khí, khí này tràn ngập thiên địa chính khí.

Đây là?

Chính khí!

Tại sao trong cơ thể mình có chính khí như vậy, còn cường đại lạ lùng. Thật ra rất đơn giản, tuy Lục Nguyên chưa từng luyện thứ gì có liên quan đến chính khí, nhưng từ khi bước vào đường tu tiên, hắn luôn giữ hai chữ dưỡng ngôn, chính khí toàn thân như trường giang đại hà vậy.

Chính khí khổng lồ như thế vượt xa bá khí vừa sinh ra.

Chính khí và bá khí không phải khí cùng thuộc tính. Bá khí muốn toát ra ngoài người đương nhiên chính khí không cho phép, đè chặt bá khí.

Giờ thì Lục Nguyên đã hiểu, muốn đưa bá khí ra ngoài thì mình phải làm một việc, đó là khí phách này dù không thể đứng ngang hàng với chính khí nhưng ít nhất không yếu quá mức, không thì bá khí không cách nào toát ra ngoài người được.

Ai dà, ai kêu mình vốn có chính khí công chính thiên địa, tràn đầy như trường giang đại hà.

Pháp Cường Đế Tử xem một trăm năm mươi người Bại Giả Tổ, muốn xem rốt cuộc là vài người nào sớm nhất luyện ra bá khí. Càng luyện ra bá khí sớm thì thiên phú càng cao, dù gì bá khí là loại tâm pháp, xem như là tâm pháp phụ trợ. Gã đang quan sát.

Pháp Cường Đế Tử đánh giá, trong số một trăm năm mươi người Bại Giả Tổ, có mấy người ví dụ Giản Huyền Cương giản chi văn minh, Phong Trung Thu của phong chi văn minh, Hoa Nguyệt Sinh của dược chi văn minh, mấy người này đều là hỗn động cảnh bát tầng, khi họ luyện ra bá khí cũng nhanh nhất.

Pháp Cường Đế Tử đang thống kê, định ra ba mươi người để đặc biệt dạy. Một hơi phải dạy một trăm năm mươi người, dạy thì được rồi nhưng thầy giáo ít mà học sinh quá nhiều, không khả năng dạy dỗ giỏi nhiều. Gã định chọn ra ba mươi người tập trung dạy, cứ lấy tốc độ tiểu thành bá khí để chọn đi.

Pháp Cường Đế Tử đêm lần lượt từng người.

Mất chút thời gian gã đã điểm danh xong ba mươi người, định bỏ công dạy ba mươi người này. Ba mươi người sẽ tranh hùng với Thắng Giả Tổ, trong đó đến từ Vô Thượng Đại Giáo có Vô Song Môn Phó Cừu, kẻ địch của Lục Nguyên.

Còn Lục Nguyên hiển nhiên không nằm trong đó.

Pháp Cường Đế Tử nhìn Lục Nguyên, có nghe Pháp Tiêu Đế Tử nói về hắn, giọng điệu xem trọng, nhưng xem tình hình dường như thiên phú của Lục Nguyên không được tốt lắm, ít nhất không thích hợp mình dạy, luyện Pháp Tôn Bá Khí Quyết mãi vẫn không xong. Pháp Cường Đế Tử không hay biết trong người Lục Nguyên bởi vì tồn tại chính khí nên dù sớm nhất sinh ra bá khí lại không cách nào toát ra, cứ bị chính khí áp chế.

Hơn nữa nói thật, nếu không phải bị chính khí áp chế thì Lục Nguyên tuyệt đối xếp mười người đầu luyện thành bá khí rồi.

Đáng tiếc, lúc này Pháp Cường Đế Tử không thèm nhìn.

Ầm ầm vù vù!

Thác nước to lớn từ trên đầu chảy xuống.

Trong thác nước có nhiều pháp thuật ẩn sâu bên trong.

Từng người lần lượt đánh ra bá khí, đánh vào mặt thác nước, khiến tốc độ chảy của Vạn Pháp Bộc Bố giảm thấp nhiều.

Đến bây giờ đã hơn một trăm người luyện thành Pháp Tôn Bá Khí Quyết, còn hơn ba mươi người chưa luyện được.

Pháp Cường Đế Tử ho khan nói:

- Pháp Tôn Bá Khí Quyết, bộ này tổng cộng chia chín tầng. Tầng thứ nhất không khó luyện thành, không lâu liền học được, muốn luyện tầng thứ ba bình thường cần một năm. Luyện tầng thứ sáu cần một trăm năm, luyện đến tầng thứ chín phải xem bản thân người đó.

- Uy lực tầng thứ nhất chính là bây giờ các ngươi luyện thành, khiến tốc độ chảy của Vạn Pháp Bộc Bố giảm bớt, luyện đến tầng thứ ba thì tốc độ chảy càng chậm. Nếu luyện đến tầng thứ sáu sẽ khiến Vạn Pháp Bộc Bố ngừng chảy. Luyện tầng thứ chín bá khí chấp nhiếp sâu vào hồn người, có uy lực vô thượng bá đạo.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Bổn đại gia huấn luyện cũng muốn tìm ra một số người tập trung luyện, người khác không khả năng trọng điểm như vậy, vì phải là tinh anh xuất chiến đấu với Thắng Giả Tổ. Bây giờ ta điểm danh tên của ba mươi người, còn lại một trăm hai mươi người một ngày theo ta luyện bốn canh giờ, lúc khác nếu tu hành ra vấn đề có thể hỏi ta.

Pháp Cường Đế Tử đọc tên của ba mươi người, người được gọi tên rất là vui vẻ.

Pháp Cường Đế Tử dù gì cũng là thánh tử xếp thứ mười lăm, thực lực cực kỳ cao cường. Có Pháp Cường Đế Tử đích thân chỉ điểm đem đến tác dụng quan trọng biết bao.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Các ngươi ở đây luyện chốc lát, luyện tới mức rồi thì tìm ta tiếp tục đặc huấn giai đoạn tiếp theo.

Nói xong Pháp Cường Đế Tử dẫn đầu rời đi, người còn lại ở đây luyện Pháp Tôn Bá Khí Quyết. Luyện tập, dần dần đa số người đều thi triển ra Pháp Tôn Bá Khí Quyết được rồi.

Chỉ có số ít vài người vẫn không thi triển được Pháp Tôn Bá Khí Quyết, đa số người đã hoàn thành, có người bắt đầu luyện tầng thứ hai Pháp Tôn Bá Khí Quyết.

Khí!

Đây là một thứ rất hữu dụng. Bá khí chấn nhiếp người! Chính khí phá tà! Ma khí dẫn phát tâm ma con người! Những thứ này như là các loại tuyệt chiêu, khi giao đấu thì rất có ích.

Dần dần có một số người luyện thành Pháp Tôn Bá Khí Quyết tầng thứ hai. Nhưng người luyện thành Pháp Tôn Bá Khí Quyết tầng thứ hai rất ít ỏi, đa số vẫn ở Pháp Tôn Bá Khí Quyết tầng thứ nhất. Xem thời gian cũng tới lúc rồi, đa số người bay khỏi Vạn Pháp Bộc Bố, định đặc huấn giai đoạn thứ hai.

Người ở lại Vạn Pháp Bộc Bố rất ít, chỉ rải rác vài người.

Tất nhiên Lục Nguyên nằm trong số đó.

Thật ra Lục Nguyên là sớm nhất sinh ra bá khí, ít nhất nằm trong số mười người đầu tiên có bá khí, nhưng bị chính khí đè ép, bá khí không thể toát ra ngoài người,

chứ đừng nói đanh vào Vạn Pháp Bộc Bố. Bây giờ hắn chỉ có một cách là tăng cường bá khí trong người, tốt xấu miễn cưỡng cân bằng với chính khí, khiến mình hoàn toàn nắm giữ tuyệt chiêu này.

Lần này vận chuyển Pháp Tôn Bá Khí Quyết thật nhiều lần sau, hắn đã đẩy Pháp Tôn Bá Khí Quyết lên cấp bậc thứ hai, nhưng rõ ràng dù luyện tuyệt chiêu đến tầng thứ hai thì so với nhiều năm tích lũy chính khí vẫn cách biệt quá xa xôi.

Làm sao đây?

Bá khí! Có thể chấn nhiếp người, tốt xấu coi như một tuyệt chiêu.

Nhất định phải nắm giữ tuyệt chiêu này.

Bá khí!

Trở về Hoa Sơn rồi, chưởng môn để ta làm!

Cuộc chiến bảo vệ Hoa Sơn, đối mặt yêu ma hát bài ca ma khí ngập trời, hét dài đánh bại nhiều yêu ma, đánh bại tinh khí thần như vậy mới thú vị.

Cuộc chiến bảo vệ Hoa Sơn, nói bại người liền đánh bại.

Cuộc chiến bảo vệ Hoa Sơn, nói năm chiêu liền đón được năm chiêu của ngươi.

Cuộc chiến bảo vệ Hoa Sơn, các ngươi cùng lên thì sao?

Đến trung ương thiên triều rồi, ngươi là Kiếm Chi Tử, đấu thì sao? Ta vẫn sẽ giết.

Trung ương thiên triều, nói giết ngươi liền giết, mặc kệ sau lưng ngươi đứng là ai, mặc kệ ngươi là người giản chi văn minh cái gì, chém chết hết.

Trung ương thiên triều, ta phải lấy kiếm sáng tạo ra kiếm đại đạo.

Những điều này đều là bá khí!

Thì ra sâu trong xương cốt mình có bá khí. Lục Nguyên về mặt bá khí tu hành cũng tốt hơn người khác, vì hắn xuất thân từ nước ngoài, từng đứng đầu một môn phái, hơn nữa bá khí là đối mặt chiến đấu, ưu thế không phải những đệ tử trung tâm ở trung ương thiên triều có thể sánh bằng.

Khi Lục Nguyên nghĩ thì bên trong kiếm chi không gian, tiểu kiếm đạo thụ bắt đầu nảy sinh chút biến đổi. Tiểu kiếm đạo thụ đang trong sơ kỳ trưởng thành, dễ biến đổi nhất, Lục Nguyên mãnh liệt cần bá khí làm tiểu kiếm đạo thụ biến đổi theo, một luồng bá khí rót vào người hắn.

Trong người Lục Nguyên, bá khí càng tích càng dày, Pháp Tôn Bá Khí Quyết dần leo lên tầng thứ sáu, không sai, chính là tầng thứ sáu.

Người khác bây giờ tối đa chỉ luyện pháp quyết này đến tầng thứ hai mà thôi.

Nhưng Lục Nguyên thì luyện đến tầng thứ sáu rồi.

Tầng thứ sáu thật là rung động lòng người! Nếu có ai biết thì chắc rớt cằm, cái này qua khủng khiếp.

Đương nhiên Lục Nguyên phát hiện cho dù là vậy thì trong người sinh ra bá khí vẫn ít hơn chính khí một chút, tuy nhiên, dù ít hơn chính khí chút nhưng tốt xấu miễn cưỡng hình thành cân bằng, bá khí không còn bị đè ép chặt chẽ nữa. Lục Nguyên phát hiện mình rốt cuộc có thể phóng bá khí ra ngoài người rồi.

Chớp mắt một luồng bá khí phóng ra, giây lát sau trước mặt Lục Nguyên, trong phạm vi dài mười trượng rộng mười trượng Vạn Pháp Bộc Bố hoàn toàn đông lại.

Quả nhiên Pháp Tôn Bá Khí Quyết khi đến tầng thứ sáu thì rất có ích.

Lục Nguyên khá vừa lòng hiệu quả này.

Lúc nãy hắn thấy những người khác luyện Pháp Tôn Bá Khí Quyết mạnh nhất chỉ đến tầng thứ hai, có thể yếu đi tốc độ của Vạn Pháp Bộc Bố nhưng không quá nhiều, so với hắn dùng bá khí hoàn toàn đông lại Vạn Pháp Bộc Bố thì đúng là kém đến không thể so sánh.

Mình rốt cuộc nắm giữ tuyệt chiêu rồi, không tệ nha không tệ.

Tiếp theo phải thử chính khí một lần đã. Tác dụng của chính khí là khắc yêu phá ma. Bá khí của mình là tầng thứ sáu, chính khí tuyệt đối không nằm ở tầng này, không biết chính khí là tầng thứ mấy nữa.

Lục Nguyên không hề hay biết, bên cạnh Vạn Pháp Bộc Bố có một góc khuất, trong góc khuất có một cô bé mười mấy tuổi mặc hoàng y khuôn mặt tròn tròn búng ra sữa đang trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn. Thiếu nữ hoàng y mặt non nay không phải người bình thường, trên đỉnh đầu có một pháp bảo, pháp bảo này ẩn mà không cần, hiện mà không hiện, bên trên có hai chữ thái hư.

Thái hư ẩn nấp lệnh!

pháp bảo này là phó chủ bảo chi văn minh đích thân luyện ra, tên của nó gọi là thái hư ẩn nấp lệnh, tác dụng của nó chỉ có một, đó là ẩn nấp! Trừ điều đó ra không còn tác dụng gì nữa.

Phó chủ bảo chi văn minh gần như là hiện thời trên đời luyện pháp bảo tuyệt nhất.

Y tập trung luyện một bộ pháp bảo, tác dụng chỉ có một, vậy tác dụng của pháp bảo đó mạnh bao nhiêu gần như không thể tưởng tượng.

Không sai, thái hư ẩn nấp lệnh được gọi là dù ai dùng thì dưới cấp thiên tôn không thể phát hiện tung tích.

Dưới thiên tôn không thể phát hiện tung tích là mạnh cỡ nào.

Tất nhiên pháp bảo này có mặt trên đời chỉ vì một nhiệm vụ.

Pháp bảo này là phó chủ bảo chi văn minh đích thân luyện chế cho con gái Bảo Bối Đế Cơ La Yên Bối.

Phó chủ bảo chi văn minh rất cưng chiều cô con gái này, giống như là bảo bối vậy.

Thiếu nữ ẩn nấp một bên toàn thân đều là bảo vật.

Trên đỉnh đầu không trung thái hư ẩn nấp lệnh là báu vật ẩn nấp mạnh nhất, đầu cắm cây trâm xanh thập lý sai là pháp bảo loại công kích, một kích đến mười dặm không tính nhiều nhưng muốn chặn công kích kia không dễ dàng, nó lại là pháp bảo không phẩm cấp bất cứ pháp lực nào đều dùng được thắt lưng quấn bạch ngọc phật đái là pháp bảo phật tính, xưng hùng phòng ngự, khó mà bị thương chủ thể. Dưới chân một đôi phong hỏa luân cực nhanh có thể dễ dàng tăng tốc siêu nhanh, khó bị đuổi kịp.

Một thân bảo bối chiếu rọi cô bé càng thêm non nớt, như là búp bê tuyết vậy.

Bảo Bối Đế Cơ La Yên Bối chỉ là cô bé mười bốn, mười lăm tuổi, luôn rất thân với Kiếm Linh Đế Cơ. Lần này nghe Pháp Linh Đế Cơ tiểu muội nói tỷ tỷ của nàng rất có khả năng thích người tên Lục Nguyên, Bảo Bối Đế Cơ kiềm không được lòng tò mò chạy đến xem cái người tên Lục Nguyên trông như thế nào.

Đương nhiên nàng có chút ghen ghét, nàng vẫn cho rằng Kiếm Linh Đế Cơ Vân Tụ Tuyết Tụ Tuyết tỷ tỷ là của nàng, nàng rất thích Tụ Tuyết tỷ tỷ, trên người Tụ Tuyết tỷ tỷ có mùi thơm dịu nhẹ. Kết quả Tụ Tuyết tỷ tỷ hơi thích Lục Nguyên này, hừ, để đại tiểu thư ta xem coi người đàn ông này có gì lợi hại.

Bảo Bối Đế Cơ La Yên Bối là người rất hồ đồ, lúc một trăm năm mươi người Bại Giả Tổ luyện tập ngủ quên mất, vừa tỉnh lại không quan sát Lục Nguyên bao lâu, thấy hắn đanh ra Pháp Tôn Bá Khí Quyết, chớp mắt Vạn Pháp Bộc Bố ngừng chảy, khiến Bảo Bối Đế Cơ ngơ ngác trợn tròn mắt.

Dù rằng nàng rất mơ hồ nhưng tốt xấu là con gái của phó chủ văn minh, rất hiểu nhiều chuyện.

Bá khí lúc mới luyện bình thường là một tầng, ngẫu nhiên có hai tầng, muốn luyện đến tầng thứ sáu khiến Vạn Pháp Bộc Bố ngừng chảy không tính khó, thiên tư tốt gần một trăm năm. Còn về tầng thứ bảy, tám, chín thì hoàn toàn xem vận may.

Kết quả bây giờ Lục Nguyên! Người đàn ông Tụ Tuyết tỷ tỷ nhìn trúng, lại đánh ra Pháp Tôn Bá Khí Quyết tầng thứ sáu.

Người đàn ông này ghê gớm quá, chỉ một ngày mà luyện đến trình độ thiên tài bình thường cần một trăm năm mới sáng tạo ra kỳ tích.

Bảo Bối Đế Cơ La Yên Bối trợn to mắt tròn xoe, không thể tin nổi!

Thật ra lúc đó Pháp Cường Đế Tử vì khích lệ một trăm năm mươi người Bại Giả Tổ nên cố ý nói thấp vài chỗ khó, ví dụ Pháp Tôn Bá Khí Quyết đến tầng thứ sáu đúng là cần một trăm năm, nhưng phải là thiên tài có thiên phú, chứ không phải bất cứ ai cố gắng một trăm năm là được.

Có người không có thiên phú đối ứng dù dùng thời gian lâu hơn cũng không thể đến Pháp Tôn Bá Khí Quyết tầng thứ sáu, do đó nắm giữ tuyệt chiêu này.

Bảo Bối Đế Cơ La Yên Bối nói trắng ra xuất thân từ đại tiểu thư, xem thường rất nhiều gian khổ.

Vậy nên Lục Nguyên dùng một ngày đem Pháp Tôn Bá Khí Quyết đẩy lên tầng thứ sáu đáng sợ hơn cả Bảo Bối Đế Cơ La Yên Bối tưởng.

Bây giờ Lục Nguyên định thử một lần chính khí của mình.

Thông qua bá khí đánh ra ngoài người, Lục Nguyên dần hiểu làm sao toát ra chính khí. Hóa ra hắn có chính khí như trường giang đại hà vậy mà không hay biết.

Dùng công pháp đặc biệt đem chính khí từ tay phải cứng rắn đánh ra ngoài.

Lúc hắn đánh ra bá khí thì một khu vực bị đông lại.

Khi hắn đánh ra chính khí, trước mắt nguyên Vạn Pháp Bộc Bố như bị tinh lọc, bất cứ trọc khí, tà khí cái gì đều mất sạch, thậm chí bên trên như hiện ra một nho sinh đang ngâm nga cái gì. Lục Nguyên cho rằng chính khí của mình chắc đến tầng thứ bảy, so với tầng thứ sáu bá khí thì càng cao hơn chút.

Bảo Bối Đế Cơ ở một bên dụi mắt.

Quá! Quá! Quá khó tin!

Bá khí tầng thứ sáu.

Chính khí tầng thứ bảy.

Nhanh vậy đã tu luyện ra, Bảo Bối Đế Cơ có ánh mắt căn bản, thấy ra Lục Nguyên là lần đầu tiên sử dụng chính khí, bá khí, lần đầu mà đã mạnh mẽ như vậy.

Chính khí tầng thứ bảy trừ phá tà ra không có tác dụng gì lớn, nhưng tầng này rất khó thành. Tầng thứ sáu và dưới nữa có thể dùng thời gian tiêu hao, càng lên trên thì càng khó thể chỉ nhờ vào thời gian. Hắn nhanh như vậy đã đánh ra chính khí tầng thứ bảy, sao không khiến Bảo Bối Đế Cơ kinh ngạc được.

Bảo Bối Đế Cơ đã quyết định, phải lập tức đi tìm Tụ Tuyết tỷ tỷ, thảo luận việc liên quan đến Lục Nguyên nhà nàng.

Lục Nguyên này không đơn giản chút nào, tốc độ luyện công nhanh cực kỳ, so với người bình thường không biết cao bao nhiêu lần.

Ánh mắt của Tụ Tuyết tỷ tỷ đúng là lợi hại.

Bảo Bối Đế Cơ La Yên Bối bay thẳng đến Kiếm Linh Cung, nơi Kiếm Linh Đế Cơ cư ngụ. Kiếm Linh Cung có phong cách điền viên, tự nhiên vô cùng. Bảo Bối Đế Cơ bay nhanh đến, nghe có người đưa tới tin tức, là Pháp Thánh Đế Tử đưa tin liên quan đến Lục Nguyên.

Liễu Như Mi nói:

- Về mặt lĩnh ngộ Pháp Tôn Bá Khí Quyết, tốc độ lĩnh ngộ của Lục Nguyên khá chậm, xếp sau một trăm, xem ra không thích hợp phong cách đặc huấn của Pháp Cường Đế Tử.

Kiếm Linh Đế Cơ nhíu mày, nàng biết đặc huấn này rất quan trọng với Lục Nguyên.

Chính lúc này, Bảo Bối Đế Cơ xông vào nói:

- Ai nói chứ? Mới rồi ta thấy Lục Nguyên trong một ngày đã luyện Pháp Tôn Bá Khí Quyết đến tầng thứ sáu, còn chính khí quyết thì luyện đến tầng thứ bảy.

Thời gian một ngày! Bá khí quyết tầng thứ sáu! Chính khí tầng thứ bảy!

Sao có thể được!

Một người có thiên phú cần một trăm năm!

Liễu Như Mi lập tức biến sắc mặt, nàng là trợ thủ tay trái tay phải của Pháp Thánh Đế Tử, phụ trách thu thập tình báo, chưa từng thấy việc rung động như vậy.

Liễu Như Mi hỏi lại:

- Lời này có thật không?

Bảo Bối Đế Cơ chu môi nói:

- Ta không có thói quen gạt ngươi.

Liễu Như Mi rất khó hiểu, nàng lập tức lục tìm tư liệu trong ký ức, muốn nhìn ra chuyện gì, nhưng nghĩ sao cũng không thông. Nàng không biết trong kiếm phương không gian pháp tắc của Lục Nguyên có một tiểu kiếm đạo thụ, tiểu kiếm đạo thụ ở sơ kỳ sinh trưởng bị Lục Nguyên thay đổi chút thuộc tính, sinh ra bá khí.

Sau này gốc tiểu kiếm đạo thụ lớn lên sẽ còn đáng sợ hơn kiếm đạo thụ vốn có, càng cường đại hơn.

Lục Nguyên không biết rằng bên cạnh có cô bé đáng yêu mới rình lén mình, hắn đang cảm thán rốt cuộc luyện thành Pháp Tôn Bá Khí Quyết, còn một hơi đột phá đến tầng thứ sáu, chính khí luyện tới tầng thứ bảy, giờ chắc nên đi luyện thứ khác.

Hắn nhìn Pháp Tôn Bá Khí Quyết, thấy thác nước bảy sắc đan xen như mộng như ảo, Lục Nguyên không biết nên luyện cái gì nữa.

Hắn thấy trong thác nước có một loại cá cực kỳ đẹp, cá giống băng tinh vậy, nhưng chỉ thoáng quá lập tức biến mất, không cho người bình bắt giữ.

Lục Nguyên ngây người nhìn Pháp Tôn Bá Khí Quyết, trong phút chốc không nghĩ ra luyện cái gì đây.

Thôi, đến góc khác tinh thần xem Pháp Cường Đế Tử huấn luyện đi, xem xem có thể đi theo gã luyện được gì không.

472. Chương 904-905: Vạn Pháp Độc Bố

Lục Nguyên đặt quyét định liền bay tới bên khác tinh thần.

Nhưng hắn trở lại bên khác tinh thần, phát hiện Pháp Cường Đế Tử đã dẫn ba mươi người lĩnh ngộ Pháp Tôn Bá Khí Quyết nhanh nhất đi chỗ khác đặc huấn, trong phút chốc không quay về, rất buồn bực.

Kiếm Hùng chợt hỏi:

- Không bằng chúng ta đi tinh thần số bảy xem xem?

Lục Nguyên ngẩn ra, hỏi:

- Tinh thần số bảy?

- Đúng vậy, tinh thần số bảy.

Kiếm Hùng nói:

- Tinh thần số bảy là thương nghiệp tinh thần của pháp cổ văn minh. Trong thương nghiệp tinh thần có nhiều tài nguyên, chỉ cần bỏ tiền ra được là gần như không có gì không mua được, so với thương nghiệp thành trì của chúng ta khổng lồ hơn rất nhiều.

Lục Nguyên nghe mà líu lưỡi. Tại Hoa Sơn chỉ là một chợt, tối đa mấy con phố liền xong. Đến Kiếm Môn có một thành trì làm chợ, bây giờ pháp cổ văn minh càng giỏi, có một tinh thần làm chợ, bỏ vốn to cỡ nào.

Kiếm Hùng và Lục Nguyên đến đây có thân phận tạm thời cho nên có thể đi tinh thần số bảy.

Muốn đi tinh thần số bảy rất dễ, thậm chí ở tinh thần số một ngàn lẻ năm có truyền tống trận, có thể trực tiếp đi tinh thần số bảy. Trải qua truyền tống trận rất nhanh đến tinh thần số bảy, tới đây rồi Lục Nguyên phát hiện đang đứng ở một ngã tư đường giao nhau.

Mỗi một con đường có một bảng hiệu.

Như là đi hướng bắc, phương bắc viết toàn là dược vật.

Hướng nam toàn là pháp bảo, có nhiều loại. Tinh thần số bảy quá to lớn, cho nên cần nhiều chỉ dẫn, hướng nào chuyên bán loại nào.

Lục Nguyên trong lòng máy động, hắn cần tu hành không gian thiết tắc, giờ chỉ kém thuấn kiếm ý và tiền hậu tả hữu càn khôn thạch. Thuấn kiếm ý thì hắn có thể ngộ ra, vậy tiền hậu tả hữu càn khôn thạch nên làm sao đây? Đi đâu mới tìm được? Lục Nguyên ngẫm nghĩ, lập tức tìm nơi tương đối, chia tay với Kiếm Hùng tự đi tìm. Phía đông bắc có một cửa hàng vô cùng lớn, trong đó hắn đã tìm được tiền hậu tả hữu càn khôn thạch.

Nhưng giá thì đúng là trên trời, hắn có hơn ba trăm vạn thượng phẩm linh thạch, nhưng thứ này vì quá quý gia nên không bán với giá hơn ba trăm vạn thượng phẩm linh thạch. Một cái tiền hậu tả hữu càn khôn thạch giá bán là ba ngàn vạn thượng phẩm linh thạch.

Bây giờ mình hai bàn tay trắng, đào đâu ra ba ngàn vạn thượng phẩm linh thạch?

Nên làm sao đây? Trong phút chốc không vơ vét nhiều thượng phẩm linh thạch như vậy được, nó không phải số lượng nhỏ, đúng là giá trên trời. Dù sao một hỗn động cảnh thất tầng bình thường chỉ có sáu, bảy chục vạn thượng phẩm linh thạch mà thôi.

Lục Nguyên trong phút chốc bó tay.

Khoan đã! Đây là cái gì!? Lục Nguyên lập tức trông thấy, loại cá đó, thiên tinh ngư! Lúc ở Vạn Pháp Bộc Bố hắn có thấy. Lục Nguyên nhìn giới thiệu loại thiên tinh ngư, phát hiện bởi vì thiên tinh ngư có mang kết tinh phòng ngự nên thuộc loại có thể ngộ chứ không cầu được, có giới thiệu thiên tinh ngư tồn tại trong Vạn Pháp Bộc Bố.

Nhưng mà loại thiên tinh ngư này ở trong Vạn Pháp Bộc Bố dễ dàng biến mất, khó tìm được. Nói đơn giản là khó bắt nó, hoặc nên nói không thể bắt được.

Một con thiên tinh ngư có giá mười vạn thượng phẩm linh thạch, tuyệt đối là giá trên trời. Hỗn động cảnh thất tầng bình thường mới có gia sản sáu, bảy chục mà một con cá đá bằng tài sản rồi.

Nhưng loại cá này rất khó bắt.

Lúc này Lục Nguyên đã quay về Vạn Pháp Bộc Bố, nhìn thiên tinh ngư trong thác nước ngẫu nhiên hiện ra. Lục Nguyên muốn bắt thiên tinh ngư, nhưng muốn bắt được nó không dễ, mỗi lần xuất hiện thời gian rất ngắn, đợi ngươi tới gần thì sớm biến mất không còn bóng dáng.

Lục Nguyên liên tục thử vài lần, phát hiện mình chỉ tốn công, không thể bắt được loại thiên tinh ngư này.

Làm sao đây?

Khoan đã! Nghĩ ra cách rồi. Nếu mình biết thuấn kiếm ý, mỗi lần thiên tinh ngư vừa xuất hiện lập tức chớp mắt di chuyển qua, lấy bá khí đông lại dòng nước chỗ đó, chớp mắt lấy âm dương xem thấu, vậy là chẳng phải bắt được thiên tinh ngư rồi ư? Tức là nói bây giờ mình cần trước học thuấn kiếm ý, kiếm ý cuối cùng của không gian thiết tắc.

Lục Nguyên suy tư, quyết định làm như vậy.

Thật ra Lục Nguyên làm như vậy rất khó khăn, trước tiên cần biết thuấn kiếm ý, rồi lại phải bá khí đến tầng thứ sáu, còn phải biết âm dương. Loại cá thiên tinh ngư điểm yếu không giống nhau, tonaf thân chỉ có một điểm yếu, nếu không thể bắt trúng điểm yếu thì nó lập tức chạy trốn ngay, ngươi có làm sao cũng vô dụng.

Bây giờ yên lòng luyện thuấn kiếm ý vậy.

Một con thiên tinh ngư có giá mười vạn thượng phẩm linh thạch, tới lúc giàu to rồi.

Cùng lúc đó, chỉ cần săn được ba trăm còn là sẽ được tiền hậu tả hữu càn khôn thạch, thuấn kiếm ý cũng thành.

Đến lúc ấy mình có thể thành thiết tắc thứ ba, chân chính thành tựu tam thiết tắc kiếm thánh.

Nghĩ đến tam thiết tắc kiếm thánh thì hắn mong chờ.

Pháp Thánh Cung Điện hoa lệ mà huy hoàng.

Lưng Pháp Thánh Thánh Tọa do chín con rồng cùng tổ thành.

Pháp Thánh Đế Tử ngồi trên thánh tọa cao cao, nhìn xuống chúng sinh bên dưới.

Nhưng bộ dạng uy nghiêm của gã lập tức nứt rạn.

- Cái gì!

Gã làm bộ mặt kinh ngạc.

Liễu Như Mi gật đầu, nói:

- Không sai, mới rồi Bảo Bối Đế Cơ truyền đến tin tức chính là như vậy, trong vòng một ngày Lục Nguyên luyện thành sáu tầng bá khí, bảy tầng chính khí.

Làm trợ thủ tay trái phải của gã, Liễu Như Mi phát hiện tình báo khác lạ đương nhiên phải bẩm báo cho Pháp Thánh Đế Tửp. Hơn nữa Pháp Thánh Đế Tử đặc biệt chú ý người tên Lục Nguyên, là thân tín của gã, Liễu Như Mi đoán được vài phần.

Pháp Thánh Đế Tử sờ cằm nói:

- Thời gian một ngày, sáu tầng bá khí, bảy tầng chính khí, nhanh thật.

- Chính khí, tuy là bảy tầng, miễn cưỡng giải thích còn được. Ta có thu thập tình báo về Lục Nguyên, kiếm của hắn là dưỡng ngô hạo nhiên chính khí. Chính khí này chắc là chảy trong người hắn, không có pháp quyết tương ứng thì thì không phát huy ra được. Bây giờ có pháp quyết ứng đối, rốt cuộc phát huy ra được, chính khí bảy tầng tuy khiến người hơi kinh ngạc nhưng còn chấp nhận được.

- Tuy nhiên, bá khí sáu tầng không dễ luyện, Lục Nguyên không có thuộc tính đối ứng, hắn làm sao được như vậy?

Pháp Thánh Đế Tử chống cằm, ngẫm nghĩ.

Pháp Thánh Đế Tử cười tươi nói:

- Liễu Như Mi, tiếp tục quan sát đi. Tiểu tử thú vị thật, có lẽ tiềm lực của hắn còn lớn hơn ta tưởng tượng, không chỉ có thể làm muội phu của ta mà còn là đồng minh với ta.

- Đồng minh.

Liễu Như Mi đăm chiêu.

Muội phu và đồng minh.

Ý nghĩa khác nhau.

Là cánh tay đắc lực của Pháp Thánh Đế Tử, Liễu Như Mi biết muốn làm đồng minh của Pháp Thánh Đế Tử cần thực lực cường đại cỡ nào.

Pháp Thánh Đế Tử, xem trọng Lục Nguyên này không bình thường.

Thôi được, để Thanh Chi Thần Nữ Liễu Như Mi ta xem coi, Lục Nguyên, tiềm lực của ngươi rốt cuộc lớn bao nhiêu, tương lai thành tựu sẽ cao bao nhiêu.

Lúc này trước Vạn Pháp Bộc Bố, Lục Nguyên đang đứng, rơi vào suy tư.

Nhiệm vụ hàng đầu của mình là luyện thành thuấn kiếm ý, chỉ cần luyện thành thậm chí có hy vọng rất lớn là thành tựu không gian thiết tắc.

Như muốn luyện thành thuấn kiếm ý, nói dễ hơn làm.

Ở chỗ kiếm ý quái vật mình muốn hấp thu thuấn kiếm ý, đã thất bại một lần. Trong Quy Kiếm Trì, muốn nhờ cách sơ đại Kiếm Chủ để lại luyện thành thuấn kiếm ý cũng chấm dứt trong thất bại. Có thể nói lúc mình muốn luyện thuấn kiếm ý đã thất bại hai lần, còn là dưới tình huống có ngoại vật.

Bây giờ không có ngoại vật gì cả, muốn luyện thành thuấn kiếm ý không dễ chút nào.

Nhưng khó khăn thì sao chứ, khó mình cũng phải làm.

Hắn ngồi trước Vạn Pháp Bộc Bố thấy thác nước ào ào chảy xuống, thác nước không ngừng biến động, nhưng không có một vật nào là giúp cho chớp mắt đổi vị trí không gian, hoàn toàn khác với thuấn kiếm ý mà hắn muốn luyện. Hắn muốn là có thể chớp mắt di chuyển.

Giáng xuống!

Lục Nguyên suy tư, lúc này chữ tiến, tuệ, si cùng tỏa ánh sáng chóia mắt. Hai chữ này đều có tác dụng cho ngộ kiếm, tiếc rằng chữ ngộ ở chỗ Kiếm Chi Tử, nếu không thì ngộ sẽ dễ dàng hơn chút.

Trong mắt Lục Nguyên nhìn thấy vạn sự vạn vật, dần dần không còn là vạn sự vạn vật nữa mà là vạn sự vạn vật đầy không gian tuyến. Nếu muốn chớp mắt di chuyển nên lấy không gian tuyến góc nào đó chớp mắt thay đổi chuyển qua chỗ khác. Nhưng muốn di chuyển không gian tuyến không phải chuyện dễ.

Thuấn di, rốt cuộc di chuyển làm sao?

Lục Nguyên đứng dậy, thử nhúc nhích.

Nhanh! Lục Nguyên động thì nhanh như tia chớp, bây giờ tốc độ của hắn rất nhanh.

Nhưng có di chuyển nhanh hơn vẫn hơi khác với di động tức thời.

Không gian di động rốt cuộc là gì?

Khoan đã! Cải kiếm ý! Trong một trăm lẻ tám kiếm ý mình lĩnh ngộ thì kiếm ý này có thể biến đổi, chuyển hoán không gian, nếu mình dung nhập một phần không gian để cải kiếm ý chuyển hoán, vậy nói không chừng sẽ thánh công thuấn di. Lục Nguyên thi triển ra cải kiếm ý, nhưng bình thường phát hiện không gian biến đổi mà mình thì không.

Không gian di chuyển, bản thân khó nhúc nhích, đây là vấn đề lớn nhất.

Luyện tập, lại luyện tập!

Thất bại, lại thất bại!

Lục Nguyên ở dưới Vạn Pháp Bộc Bố không ngừng luyện tập, không ngừng thất bại. Thuấn kiếm ý đúng là khó thành quá. Thời gian không ngừng trôi qua, mỗi lần thất bại hắn lại đứng lên. Lục Nguyên không ngừng thí nghiệm, lặp lại thử, cứ thế qua nửa ngày thì.

- Thuấn!

Lục Nguyên khẽ quát, chớp mắt đã xuất hiện ở địa điểm khác.

Thành công! Mình rốt cuộc luyện thành kiếm ý cuối cùng không gian thiết tắc cần, thuấn kiếm ý. Trong lòng Lục Nguyên dâng trào vui sướng. Một khi luyện thành thuấn kiếm ý thì tác dụng rất nhiều! Lớn thì không chỉ về mặt không gian thiết tắc, sau này nếu có người truy sát mình, có thể dùng thuấn di rời đi. Bây giờ đối thủ cao hơn mình ba tầng muốn giết mình cũng không dễ dàng. Tất nhiên nếu đối thủ tinh thông không gian thiết tắc thì không còn gì để nói, nếu đối thủ không hiểu không gian thiết tắc vậy muốn giết mình vô cùng khó khăn.

Không gian thiết tắc là một thiết tắc thích hợp truy sát cùng chạy trốn!

Cách thác nước không xa, Pháp Thánh Đế Tử và một trong cánh tay đắc lực Liễu Như Mi khoanh tay đứng. Vóc dáng Liễu Như Mi rất cao, ngực to bự, dáng bốc lửa, dường như luôn mỉm cười. Nhưng trong trung ương thiên triều không mấy người dám chọc Thanh Chi Thần Nữ này, năng lực tình báo của nàng xếp mấy hàng đầu tại pháp cổ văn minh.

Liễu Như Mi nhìn hướng Lục Nguyên không ngừng sử dụng thuấn kiếm ý, thật ra hắn tu hành nửa tháng đều nằm trong hệ thống tình báo của nàng. Liễu Như Mi ít khi thấy người hoàn toàn chìm vào trong luyện công, đó là si mê cỡ nào chữ, một người si mê kiếm đạo. Người như vậy chỉ cần không chết thì sau này sẽ trươngr thành đến có thể làm đồng minh với Pháp Thánh Đế Tử đại nhân.

Lục Nguyên, ta thừa nhận ngươi.

Liễu Như Mi thầm nhủ.

Liễu Như Mi định rời đi chợt thấy phía xa có đoàn người đến, đám người tỏa ánh sáng dược, hiển nhiên thuộc dược chi văn minh. Người dẫn đầu chính là dược chi văn minh Hải Trọng Đế Tử. Hải Trọng Đế Tử vóc người rất cao, mái tóc đỏ tràn ngập hấp dẫn, bước đi long hành hổ bộ.

Hải Trọng Đế Tử đi thẳng tới Vạn Pháp Bộc Bố. Hải Trọng Đế Tử là đế tử của dược chi văn minh, ở trong pháp cổ văn minh rất có địa vị, việc gã muốn nhất là có thể cưới Kiếm Linh Đế Cơ, kết minh cùng pháp cổ văn minh, tăng cao địa vị của mình.

Kiếm Linh Đế Cơ có nhiều người theo đuổi là có lý do. Chủ pháp cổ văn minh có thổng cộng năm con gái, ba người trước đều gả đi rồi, cuối cùng Pháp Linh Đế Cơ cũng có vị hôn phu, vị hôn phu là Pháp Chi Tử, một trong Khí Vận Thất Tử. Vậy nên có thể theo đuổi chỉ còn mình Kiếm Linh Đế Cơ.

Trong đó bốn người theo đuổi nổi tiếng nhất là phong chi văn minh Phong Nhị Thập Tứ, bản thân pháp cổ văn minh Nghiêm Thiên Pháp, võ cổ văn minh Võ Sinh Đế Tử, thái cổ văn minh Thiên Hoang Đế Tử. Nhưng trừ bốn người này ra còn có kẻ khác, ví dụ đế tử của dược chi văn minh, Hải Trọng Đế Tử.

Lần này Hải Trọng Đế Tử đến Vạn Pháp Bộc Bố là để bắt thiên tinh ngư.

Không nói đến thiên tinh ngư có kết tinh phòng ngự, cũng là con cái đẹp nhất thế gian, rất nhiều cô gái thích thiên tinh ngư.

Hải Trọng Đế Tử định tới đây bắt thiên tinh ngư để theo đuổi Kiếm Linh Đế Cơ.

Đương nhiên gã có mang theo bí dược đặc chế, văn hương tán. Loại văn hương tán này sẽ hấp dẫn thiên tinh ngư, còn khiến tốc độ của con cá chậm chút, nên gã tràn đầy tự tin sẽ bắt được cá. Mình nhất định phải bắt thiên tinh ngư thật đẹp để lấy lòng Kiếm Linh Đế Cơ.

Gã đi đến Vạn Pháp Bộc Bố, thấy có mấy người ở đây. Vạn Pháp Bộc Bố đúng là còn có mấy người, bao gồm cả Lục Nguyên.

Lấy thói quen bình thường của Hải Trọng Đế Tử đương nhiên muốn đuổi người đi, nhưng nơi này là pháp cổ thế giới, sợ đối thủ có người pháp cổ văn minh, không tiện làm quyết liệt.

Hải Trọng Đế Tử nói:

- Các vị cũng ở đây bắt thiên tinh ngư, vậy không bằng đánh cuộc đi? Cược với bổn đế tử, trong thời gian cố định xem ai bắt được nhiều thiên tinh ngư hơn. Kẻ thắng ở lại bắt thiên tinh ngư, người thua rời đi.

- Các ngươi dù có thắng bổn đế tử hay không thì bổn đế tử sẽ lấy ba viên hải y thăng nguyên đang tặng cho, thến nào?

Hải Trọng Đế Tử vốn hành động bá đạo, nhưng dược chi văn minh không cường đại bằng pháp cổ văn minh, không biết mấy người ở Vạn Pháp Bộc Bố có ai là người pháp cổ văn minh không, trong thoáng chốc không dám lỗ mãng, khó được ăn nói đàng hoàng.

Lục Nguyên đang luyện thành thuấn kiếm ý, định bắt thiên tinh ngư, kết quả bị đánh gãy nên đưa mắt nhìn sang. Một vị đế tử của dược chi văn minh ư? Lại một vị cường nhị đại. Cái gọi là cường nhị đại đương nhiên là cường giả nhị đại, phó chủ dược chi văn minh tuyệt đối là cường giả của trung ương thiên triều.

Lúc này trong tai Lục Nguyên vang giọng lạnh lùng. "Xin tự giới thiệu, ta là thuộc hạ của Pháp Thánh Đế Tử Liễu Như Mi, Hải Trọng Đế Tử này bắt thiên tinh ngư là muốn theo đuổi Kiếm Linh Đế Cơ."

Liễu Như Mi ở bên cạnh định đốt lửa, xem như là cánh tay đắc lực của Pháp Thánh Đế Tử, địa vị cao quyền nặng thì đôi khi không tránh khỏi nổi lên tâm tình con gái, muốn bỏ dầu vô lửa.

Lục Nguyên nghe truyền âm như thế thì giận dữ cười.

Thì ra là vậy!

Không biết từ khi nào, đáy lòng mình có bóng hình thiếu nữ ấy.

Hải Trọng Đế Tử muốn theo đuổi thiếu nữ mình thích.

Tìm cái chết!

Hoặc là vì tu hành bá khí, còn luyện đến bá khí tầng thứ sáu nên phong cách hành động của Lục Nguyên bất giác mang theo chút bá đạo.

Không gian pháp tắc không ngừng chảy xuống dưới, như ngân hà đổ ngược.

473. Chương 906-907: Thiên Tinh Ngư Mẫu

Dược chi văn minh Hải Trọng Đế Tử nói xong đề nghị của mình, nói là đề nghị chứ có mấy phần uy hiếp.

Mấy người các ngươi dù có là pháp cổ văn minh thì chỉ là tiểu tốt thôi.

Hải Trọng Đế Tử là đế tử của dược chi văn minh, hơn nữa hơi được yêu thương.

Ai nặng ai nhẹ, so sánh liền biết ngay.

Hơn nữa hơi thở hỗn độn làm vậy không tính là khi dễ người, dù thua cũng từ chỗ gã có được ba viên hải y thăng nguyên đan. Hải y thăng nguyên đan rất hữu dụng, có thể tăng thực lực, nên mấy người kia đều gật đầu đồng ý cuộc so tài.

Vạn Pháp Bộc Bố ngay trước mắt.

Hải Trọng Đế Tử mỉm cười nói:

- Lần so tài này lấy thời hạn là một canh giờ được chứ?

Trận so thứ nhất là Hải Trọng Đế Tử với một người mặc đạo bào sau lưng viết chữ cổ.

Ra tay trước là người mặc đạo bào chữ cổ. Người mặc đạo bào chữ cổ liếc mắt qua, lập tức phát hiện một con thiên tinh ngư trong Vạn Pháp Bộc Bố, liền nhảy lên. Người mặc đạo bào chữ cổ này tốc độ cực nhanh, nhưng gã chưa đến nơi thì thiên tinh ngư đã biến mất.

Thiên tinh ngư được gọi là tồn tại trong Vạn Pháp Bộc Bố, thật ra nó chỉ ngẫu nhiên xuất hiện ở Vạn Pháp Bộc Bố thôi, nếu phát hiện có người đuổi bắt thì liền đi ngay, chỗ nó đi hình như là dị giới, không thể tìm ra được.

Một khi thiên tinh ngư biến mất liền không khả năng tìm thấy nữa.

Người mặc đạo bào chữ cổ chỉ có nước lần thứ hai chờ.

Thác nước như mộng huyễn, nước có ngũ nhan lục sắc thật ra là tạo trở ngại cho thiên tinh ngư.

Qua một nén nhang, rốt cuộc, con thiên tinh ngư thứ hai xuất hiện. Người mặc đạo bào chữ cổ thả tay đánh ra một cái lưới lớn, lưới này như mũi tên rời cung bắn ra, kết quả chưa đến gần thiên tinh ngư thì nó đã hoàn toàn biến mất.

Lại đợi một nén nhang, con thiên tinh ngư thứ ba xuất hiện, nhưng người mặc đạo bào chữ cổ chưa động thì thiên tinh ngư này đã biến mất trong vô tận dòng thác.

Nén nhang thứ năm lại có một con thiên tinh ngư xuất hiện, hơn nữa con thiên tinh ngư này cách người mặc đạo bào chữ cổ rất gần. Người mặc đạo bào chữ cổ lại đánh ra võng lớn, bắt thiên tinh ngư vào lưới. Nhưng mà vèo một cái, thiên tinh ngư biến mất. Thiên tinh ngư có một đặc điểm là toàn thân chỉ có một nhược điểm, nếu không thể đánh trúng nhược điểm của nó vậy dù ngươi có dùng lưới bắt nó, nó có thể đi vào thế giới khác.

Trong ba nén nhang còn lại, người mặc đạo bào chữ cổ chưa bắt được một con thiên tinh ngư.

Thiên tinh ngư vốn không dễ bị bắt, một tháng chưa bắt được một con là rất bình thường.

Nhưng tương đối thì mỗi bắt một con có thể kiếm mười vạn thượng phẩm linh thạch. Đối với người hỗn động cảnh lục tầng, thất tầng thì kiếm được mười vạn thượng phẩm linh thạch là lời to.

Rốt cuộc đến lượt Hải Trọng Đế Tử.

Hải Trọng Đế Tử mỉm cười, bắt đầu.

Hay cho Hải Trọng Đế Tử, giờ đánh ra văn hương tán, ở trong thác nước nó khiến tất cả sinh vật đều biến yếu đi, kéo dài một đoạn thời gian. Lý do Hải Trọng Đế Tử muốn đuổi đi những người khác là vì văn hương tán của gã rất quý, gã tự mình dùng chứ không muốn để mấy người khác chiếm lợi.

Trong một nén nhang gã lợi dụng tác dụng mềm yếu của văn hương tán giảm bớt tốc độ thiên tinh ngư biến mất, vô cùng may mắn bắt được một con thiên tinh ngư.

Người mặc đạo bào chữ cổ thất bại, được ba viên hải y thăng nguyên đan ra đi.

Hải Trọng Đế Tử lại so với mấy người khác. Trong một canh giờ gã thường có thể bắt được một con thiên tinh ngư, ngẫu nhiên bắt được hai con.

Lần này chỉ còn mình Lục Nguyên.

Hải Trọng Đế Tử tràn đầy tự tin, có văn hương tán trong tay, ai là đối thủ của mình? Mình chắc chắn có thể bắt được khá nhiều thiên tinh ngư tặng cho Kiếm Linh Đế Cơ. Nếu cưới được Kiếm Linh Đế Cơ là mình ở trong dược chi văn minh dù là Dược Thánh Đế Tử cũng không dám nói gì mình, địa vị của mình sẽ rất rất là cao.

Lục Nguyên nhìn hướng Hải Trọng Đế Tử, nói:

- So tài thế này không kịch liệt, tiền đặt cược quá ít, muốn chơi lớn không? Ba viên hải y thăng nguyên đan thì không thú vị lắm, vầy đi, nếu ngươi thua thì đưa nhất điểm hỗn chi đan cho ta một viên, thế nào?

Nhất điểm hỗn chi đan!

Đây là đan dược rất quan trọng.

Hỗn động cảnh ngũ tầng không gian pháp tắc muốn thăng lên hỗn động cảnh lục tầng hỗn chi khí tức là vô cùng khó khăn, cần tinh luyện ra một điểm hơi thở hỗn độn thứ nhất.

Dược chi văn minh có nhất điểm hỗn chi đan hỗ trợ trùng kích lên cảnh giới này.

Lục Nguyên cười lạnh. Vốn hắn đã gai mắt Hải Trọng Đế Tử này lắm rồi, Kiếm Linh Đế Cơ là của hắn mà mơ theo đuổi hả, hắn định cho Hải Trọng Đế Tử một bài học nhớ đời. Hắn chẳng những muốn Hải Trọng Đế Tử thua trân, còn phải thua tài. Nhất điểm hỗn chi đan có giá rất đắt, hay chính xác hơn là thiên kim khó cầu.

Hải Trọng Đế Tử thấy Lục Nguyên khiêu khích thì rất giận, thầm nghĩ thanh y thanh niên trông bộ dáng không phải đế tử gì, tiện dân bình thường mà dám khiêu khích mình? nếu đây là ở bên ngoài thì gã sớm tiêu diệt Lục Nguyên rồi, nhưng đây là trong pháp cổ thế giới, gã không dám xằng bậy.

Gã quát lạnh nói:

- Ta thua thì giao ra nhất điểm hỗn chi đan, vậy ngươi thua đưa cái gì?

- Ta thua thì giao một trăm vạn thượng phẩm linh thạch, như thế nào?

Lục Nguyên báo ra giá không thấp. Nhất điểm hỗn chi đan dù là thiên kim khó cầu thì tương đương giá này thôi. Thật ra trên người Lục Nguyên chỉ có mười vạn thượng phẩm linh thạch, còn lại dùng gần hết rồi, nhưng cho rằng thắng chắc nên hắn tràn đầy tự tin.

- Tốt!

Hải Trọng Đế Tử hung dữ trừng Lục Nguyên, kiềm nén giận dữ. Tiểu tử, có gan lắm, bây giờ trước đè bẹp ngươi, ra ngoài pháp cổ thế giới rồi đụng độ ngươi thì sẽ tiêu diệt ngươi!

Lục Nguyên không thèm để ý ánh mắt hung tợn của gã.

Bây giờ là lúc hắn biểu diễn, tính thời gian một canh giờ đã bắt đầu.

Lục Nguyên nhìn Vạn Pháp Bộc Bố, con thiên tinh ngư thứ nhất đã xuất hiện. Lục Nguyên thuấn di đến bên cạnh thiên tinh ngư, chớp mắt phóng ra bá khí sáu tầng. Bá khí đúng là chấn nhiếp được nhưng chỉ có trong chớp mắt thôi, Lục Nguyên có âm dương, lập tức thấy ra sơ hở duy nhất, là ở phần đuôi của nó. Lục Nguyên như tia chớp ra tay, một con thiên tinh ngư vào tay.

Lục Nguyên mỉm cười nhìn Hải Trọng Đế Tử, nói:

- Con thứ nhất.

Hải Trọng Đế Tử thấy Lục Nguyên bắt được con thiên tinh ngư thứ nhất lòng tức giận, chửi thầm, chỉ là may mắn biết thuấn kiếm ý thôi, có gì ghê gớm.

Sau một nén nhang, lại xuất hiện một con thiên tinh ngư, Lục Nguyên thuấn di tiếp, phóng ra bá khí sáu tầng, âm dương trong người, khoảnh khắc thấy ra sơ hở, ra tay như tia chớp, động tác nối liền, con thiên tinh ngư thứ hai vào tay.

Lục Nguyên mỉm cười nhìn Hải Trọng Đế Tử, nói:

- Con thứ hai.

Hải Trọng Đế Tử tức đến méo mũi, không biết tại sao gã gai mắt Lục Nguyên.

- Hừ, biết thuấn di có gì ghê gớm.

Lại qua một nén nhang, một con thiên tinh ngư xuất hiện, Lục Nguyên lại thuấn di tiếp, phóng ra bá khí sáu tầng, âm dương trong người, con thiên tinh ngư vào tay, đã là con thứ ba. Lúc bắt hai con trước hắn còn hơi căng thẳng, sợ bắt không được, giờ bắt quen tay mới vững bụng, nhàn nhã nhìn thiên tinh ngư trong tay.

Đây chính là thiên tinh ngư mẫu.

Tựa như phỉ thúy bình thường, không đúng, không phải phỉ thúy bình thường, dường như con thiên tinh ngư không ngừng biến ảo màu sắc, giống hệt màu chớp lóe của thác nước Vạn Pháp Bộc Bố. Phần đuôi càng xinh đẹp, có một thứ trong suốt dường như nhẹ chạm vào liền sẽ biến thành băng tinh.

Đây chính là thiên tinh ngư? Bị gọi là con cá đẹp nhất trung ương thiên triều đúng là không giả.

Mình từng thấy qua hoa đẹp nhất Tấn quốc là Trịch Trục Hoa, bây giờ lại thấy con cá đẹp nhất, trong trời đất sự vật xinh đẹp không ít. Lục Nguyên coi như hiểu những người đó bắt thiên tinh ngư không giết, phần kết tinh phòng ngự ở đuôi cá có thể dùng cách đặc biệt lấy ra rồi bán đi, có không biết bao nhiêu nữ tu thích loại thiên tinh ngư này, dù là để trang trí gian phòng hay cái khác đều đáng gọi là xa hoa.

Ba con thiên tinh ngư vào tay rồi Lục Nguyên không quên nhìn hướng Hải Trọng Đế Tử, cười nói:

- Ngại quá, con thứ ba.

Nhìn bộ dạng Hải Trọng Đế Tử sắp điên lên, Lục Nguyên tâm tình rất tốt.

Hết cách, ai kêu mình nhìn Hải Trọng Đế Tử liền khó chịu.

Nếu đã khó chịu thì phải dạy cho Hải Trọng Đế Tử một bài học nhớ đời.

Có thể tát mạnh là phải đánh nặng vào.

Một nén nhang sau xuất hiện con thiên tinh ngư thứ bốn, lại bị Lục Nguyên bắt lấy.

Lục Nguyên lần thứ hai đi tới trước mặt Hải Trọng Đế Tử, nói:

- Bốn con.

Con thứ bốn chưa thất bại thì con thứ năm cũng không lọt tay.

Bây giờ Hải Trọng Đế Tử đã tức muốn khùng, quát:

- Thuấn di thuấn di lại thêm bá khí sáu tầng, có gì ghê gớm!

Bên cạnh Hải Trọng Đế Tử một ông lão tóc bạc trắng lắc đầu nói:

- Đế tử, e rằng không đơn giản là thuấn di thêm bá khí sáu tầng. Toàn thân thiên tinh ngư chỉ có một yếu điểm, hơn nữa yếu điểm của mỗi con thiên tinh ngư khác nhau. Người áo xanh này một lần chưa từng thất bại, chứng minh hắn nhìn chính xác yếu điểm, một lần có thể nói nhìn chính xác, năm lần thì chỉ có giải thích rằng người này biết âm dương trong mười thiết tắc.

Ông lão tóc bạc cực kỳ nghiêm túc nói:

- Người áo xanh này biết thuấn di vậy dù không biết không gian thiết tắc thì cũng sắp biết, lại còn biết âm dương thiết tắc và cộng thêm bá khí sáu tầng.

- Thêm nữa hắn ra tay rất nhanh, nhanh như tia chớp, sắp so với người phong chi văn minh rồi, mà trên người hắn ta không cảm giác hơi thở phong chi văn minh.

- Dùng kiếm, là Kiếm Môn.

- Không đơn giản, thật không đơn giản.

Ông lão tóc trắng biểu tình cực kỳ trầm trọng.

Ông lão tóc trắng này khác với hộ vệ bình thường.

Hải Trọng Đế Tử coi như là đế tử được phó chủ dược chi văn minh yêu thương.

Chỉ có mình mới biết nhà mình, phó chủ dược chi văn minh hiểu con trai mình bây giờ chưa ra cái gì mà thích gây sự khắp nơi, nên kêu một vị cao thủ khá gỏi là Bạch Phát Thần Châm Hải Đồng Nhất đi theo con mình, bảo vệ con trai. Đương nhiên có dặn Bạch Phát Thần Châm Hải Đồng Nhất rằng không liên quan tính mạng của Hải Trọng Đế Tử thì không cần ra tay.

Đây là lá bài cuối cùng bên cạnh một vị đế tử.

Thực lực của lão cơ bản tương đương với hai hộ vệ theo bên cạnh Kiếm Linh Đế Cơ là Liên Tinh, Yêu Nguyệt. Nhưng Kiếm Linh Đế Cơ có hai cái, lão chỉ một người. Tuyệt đối đừng xem thường Liên Tinh, Yêu Nguyệt, hai người này thực lực xem như cao nhất Kiếm Môn, nhưng cho đến bây giờ không bị cuốn vào chuyện gì trong Kiếm Môn nên mới không được để ý.

Bạch Phát Thần Châm Hải Đồng Nhất nhìn Lục Nguyên.

Lấy ánh mắt của lão sao không nhìn ra pháp lực của Lục Nguyên.

Pháp lực hỗn động cảnh ngũ tầng, dùng kiếm.

Biết âm dương thiết tắc, nhận định sắp luyện thành không gian thiết tắc.

Bá khí sáu tầng!

Ánh mắt thật đáng sợ, ra tay như chớp!

Thật mạnh!

Người như vậy đặt ở cùng cảnh giới tuyệt đối là yêu nghiệt, không ngờ Kiếm Môn ra nhân vật biến thái đến vậy.

Nếu lão biết bây giờ Lục Nguyên sắp thành tựu ba thiết tắc chắc trừng rớt tròng mắt.

Hải Trọng Đế Tử cực kỳ khó chịu, gã rất ghét Lục Nguyên.

Đáng tiếc, gã ghét hay không thì chẳng thay đổi được sự việc. Hải Trọng Đế Tử lòng máy động, lặng lẽ đánh ra một văn minh văn tự, chữ dược này ban đầu văn tự diễn sinh ra chữ vựng, chỉ cần Lục Nguyên tiếp xúc với nước liền sẽ bị chữ vựng tập kích. Hải Trọng Đế Tử vốn không phải cái loại quang minh lỗi lạc gì.

Con thiên tinh ngư thứ sáu xuất hiện, Lục Nguyên lại là thuấn di, toát bá khí chấn nhiếp, âm dương hiện ra. Nhưng lúc âm dương hiện ra Lục Nguyên cảm giác có một văn minh văn tự ập hướng mình, chớp mắt hơi nặng đầu, đây là văn minh văn tự. Lục Nguyên dùng tâm pháp chuyển thôn mộc long đánh ra, nuốt trọn chữ đó. Thôn mộc long đã lâu không ăn mộc hệ văn tự, giờ thì ăn một ngụm, hơi lớn chút.

Lục Nguyên vung tay, bắt được con thiên tinh ngư thứ sáu.

Hắn nhìn hướng Hải Trọng Đế Tử, nói:

- Con thứ sáu.

Hải Trọng Đế Tử lấy làm lạ, sao vậy nhỉ, mình rõ ràng dùng văn minh văn tự chữ vựng mà sao Lục Nguyên không bị ảnh hưởng gì?

Còn lại hai nén nhang Lục Nguyên lại bắt thêm hai con thiên tinh ngư, tổng cộng có tám con thiên tinh ngư.

Lục Nguyên giơ lên tám con thiên tinh ngư trong tay, nói:

- Mời, mời, mời.

Mời đương nhiên là Hải Trọng Đế Tử, dùng ba chữ mời không phải biểu hiện khách sáo. Hải Trọng Đế Tử hiểu tại sao Lục Nguyên dùng ba chữ mời này, đó là mời gã đi mất mặt. Dù gã dùng dược một canh giờ bắt thiên tinh ngư cũng không khả năng được nhiều vậy.

Nhưng Hải Trọng Đế Tử đã quen diễu võ dương oai, không dễ dàng chịu thua, lập tức nghĩ kế. Gã thậm chí có lẽ mình đột nhiên bùng nổ may mắn, bắt được chín con thiên tinh ngư thì sao. Tiếc rằng gã không đột nhiên may mắn, lần này không bắt được cả một con thiên tinh ngư.

- Ngươi thua.

Lục Nguyên mỉm cười xòe tay trước mặt Hải Trọng Đế Tử.

Hải Trọng Đế Tử tức sắp ói máu, gã cũng muốn nuốt lời, nhưng đường đường là đế tử mà không giữ lời thì hơi xấu mặt. Thôi, giao nhất điểm hỗn chi đan cho người này đi.

Gã hằn hộc lấy ra một phong mộc dược hộp, nói:

- Đây chính là nhất điểm hỗn chi đan.

Lục Nguyên vô cùng vui vẻ đón lấy, kiểm tra lại, đúng là giống với trong truyền thuyết nhất điểm hỗn chi đan. Có nhất điểm hỗn chi đan này, mình trùng kích hỗn động cảnh lục tầng có thêm tin chắc.

- Hải Trọng Đế Tử, ngươi đúng là người tốt!

Câu nói này tuyệt đối là thật lòng thật dạ.

Hải Trọng Đế Tử không phải người tốt được sao?

Khi mình thiếu nhất điểm hỗn chi đan thì gã tự đưa đến, còn chìa mặt ra cho mình tát đã tay. Không đúng, còn một điều, gã đưa tặng một chữ văn minh văn tự, để thôn mộc long ăn nô nê, người như vậy không phải người tốt thì còn ai nữa?

Nghe Lục Nguyên nói ngươi là người tốt, 'Người tốt' Hải Trọng Đế Tử nổi giận quát:

- Người áo xanh kia, ngươi nhớ kỹ, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, xem ngươi sẽ không luôn luôn ở trong pháp cổ thế giới!

Bỏ câu đó xong gã đi mất, theo đánh cuộc thì gã pahir rời khỏi đây.

Mới rời khỏi Vạn Pháp Bộc Bố Hải Trọng Đế Tử liền lớn tiếng la:

- Lập tức điều tra rõ người áo xanh này ch ota, rốt cuộc là nhân vật gì, ta muốn cho hắn biết cái gì là thuốc hối hận!

Không thể không công nhận thuộc hạ của Hải Trọng Đế Tử khá giỏi, chốc lát đã tra ra lai lịch người áo xanh.

474. Chương 908-910: Vân Tụ Tuyết

- Lục Nguyên, xuất thân Kiếm Môn, hiện tại tham gia kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của pháp cổ văn minh.

Tư liệu đưa đến trước mặt Hải Trọng Đế Tử, mặt gã lộ nụ cười dữ tợn:

- Chỉ là tạp chủng xuất thân từ môn phái nhỏ như Kiếm Môn, cho ta tìm quan hệ nội bộ pháp cổ thế giới, giết chết hắn.

Bạch Phát Thần Châm lắc đầu nói:

- Nghe nói Pháp Thánh Đế Tử vì bảo vệ Lục Nguyên mà đánh với Hoang Thánh Đế Tử ở Kiếm Môn. Pháp Thánh Đế Tử quyền thế ngập trời tại pháp cổ thế giới, muốn ở đây giết Lục Nguyên không phải chuyện dễ.

- Vậy ra lệnh cho người dược chi văn minh tham gia kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài trong kế hoạch tìm cơ hội diệt Lục Nguyên. Dám đối chọi với bổn đế tử hả? To gan lắm. Nếu hắn đi ra pháp cổ thế giới thì ta sẽ giết hắn!

Trong khi Hải Trọng Đế Tử gầm rống nguyền rủa Lục Nguyên thì hắn đang nhàn nhã bắt thiên tinh ngư trong Vạn Pháp Bộc Bố.

Kiếm Linh Đế Cơ ở trươc mặt Lục Nguyên tựa như thiếu nữ nhà bên, bởi vì nàng là linh trong kiếm, cảm giác đến kiếm của hắn, từ kiếm đến tâm, hiểu trái tim ấp áp của hắn, vậy nên từ đầu đã không bài xích hắn, dần giao lưu càng có hảo cảm với hắn hơn.

Còn trước mặt người khác vì Kiếm Linh Đế Cơ vẫn là nàng công chúa cực kỳ cao quý kiêu ngạo.

Kiếm Linh Đế Cơ đi vào Pháp Thánh Cung Điện của huynh trưởng.

Ở trước mặt huynh trưởng rất thương mình thì Kiếm Linh Đế Cơ không có bao nhiêu lạnh lùng. Nàng đi vào cung điện xa hoa lộng lẫy, Pháp Thánh Đế Tử thấy tứ muội đến nở nụ cười yêu thương.

Chính lúc này, Liễu Như Mi được gọi là Thanh Thần Chi Nữ tiến vào Pháp Thánh Cung Điện, nói.

- Bẩm đế tử, ta cảm thấy cần thành lập tiểu tổ phân tích tình báo về Lục Nguyên.

Pháp Thánh Đế Tử nhíu mày.

Kiếm Linh Đế Cơ trước tiên kinh ngạc nói:

- Có cần thiết không? Ta còn nhớ ở lứa tuổi trẻ thành lập tiểu tổ chuyên môn phân tích tình báo chỉ mới ba mươi người thôi.

Liễu Như Mi nói:

- Cần thiết chứ, rất cần, vì mới rồi ta trông thấy Lục Nguyên luyện công, ban đầu dùng chưa đến nửa tháng đã luyện thành thuấn kiếm ý.

- Nửa tháng luyện thành thuấn kiếm ý, cái này không tính khoa trương.

Pháp Thánh Đế Tử lấy làm lạ hỏi. Đối với người bình thường nửa tháng luyện thuấn kiếm ý đúng là rất không thể tưởng tượng, nhưng trên đời có một số yêu nghiệt, nếu Lục Nguyên tính vào hàng biến thái này thì chuyện như vậy không có gì quá kinh ngạc.

- Cái này không có gì, nhưng tiếp theo, hắn là hỗn động cảnh lục tầng, cực hạn thuấn di mới đầu ba trăm trượng, sau qua luyện tập đến bốn trăm trượng.

- Ngươi nói là?

Pháp Thánh Đế Tử mới đầu còn nhàn nhã lập tức ngồi ngay ngắn, hỏi:

- Thiết tắc sơ bộ hợp tác?

Liễu Như Mi gật đầu đáp:

- Đúng vậy, thiết tắc sơ bộ hợp tác.

Kiếm Linh Đế Cơ cũng biến sắc mặt. Dù nàng không luyện thành một thiết tắc nào nhưng gia đình xuất thân đã định ánh mắt của nàng, nàng biết điều này đại biểu cho cái gì, tiểu tổ phân tích tình báo chuyên về Lục Nguyên sẽ thành lập.

Liễu Như Mi nói:

- Phải rồi, bây giờ hắn ở Vạn Pháp Bộc Bố, ngươi có thể đi xem.

Kiếm Linh Đế Cơ mặt ửng hồng chối nói:

- Ta, ta mới không đi gặp hắn đâu.

Nói là vậy nhưng bước chân nàng hướng tới Vạn Pháp Bộc Bố. Đương nhiên, đương nhiên mình tuyệt đối không phải đi tìm Lục Nguyên, chỉ là muốn trợ giúp huynh trưởng tra xét thói quen tu hành của hắn thôi, nên mới đi Vạn Pháp Bộc Bố.

Không thể không nói Kiếm Linh Đế Cơ Vân Tụ Tuyết là một người không có tài nói dối, dù trong lòng tự lừa mình cũng nói lắp bắp.

Vạn Pháp Bộc Bố vẫn đẹp như vậy.

Tựa ảo mộng.

Khi Kiếm Linh Đế Cơ đến Vạn Pháp Bộc Bố thì ánh mặt trời đang chiếu rọi. Ánh nắng vàng chiếu trên Vạn Pháp Bộc Bố, khiến thác nước càng như mộng như ảo, tựa thế giới pháp thuật, giống khối bảo thạch xinh đẹp.

Lục Nguyên đang bắt thiên tinh ngư, hắn đã bắt được hơn ba trăm con thiên tinh ngư. Dường như bắt đến hơn ba trăm con thiên tinh ngư thì bên thiên tinh ngư có tin tức gì đó, mấy canh giờ rồi mà không xuất hiện một con thiên tinh ngư nào, bây giờ khó bắt quá.

Lục Nguyên đang nghĩ vậy thì đột nhiên ngoái đầu, trông thấy một thiếu nữ mặt che lụa mỏng.

Hắn nói:

- A, là nàng à.

Thiếu nữ còn đang do dự nên ra ngoài thế nào, dùng cách gì chào hỏi Lục Nguyên. Đã Lục Nguyên trước tiên gọi nàng thì nàng cũng thoiar mái đi tới cạnh hắn.

Lục Nguyên hỏi:

- A, nàng về pháp cổ thế giới?

Kiếm Linh Đế Cơ nói:

- Đúng vậy, muốn về xem mẫu thân.

- Vậy à.

Lục Nguyên gật đầu.

- Phải rồi, gần đây ta mới luyện một chiêu thuấn di không tệ nhé.

Kiếm Linh Đế Cơ ồ một tiếng:

- A, thật hả?

Kỹ xảo nói chuyện với con gái của Lục Nguyên rất là vụng về, nhưng nói đi phải nói lại, Kiếm Linh Đế Cơ cũng là lần đầu nói chuyện cùng con trai, trừ các huynh trưởng ra. Hai người ăn nói đều vụng về, thế mà nói tới nói lui ngày càng vui vẻ, ngày càng hợp rơ.

- Đúng rồi, ta bắt được một ít thiên tinh ngư khá đẹp, tặng nàng một chút.

Lục Nguyên tùy tiện lấy ra chín con thiên tinh ngư, cũng lấy một cái ly thủy tinh pháp bảo đựng. Trong ly thủy tinh khá to, chín con thiên tinh ngư tỏa ra sức hấp dẫn xinh đẹp, phần đuôi lóng lánh như ngọc lóe các loại ánh sáng, biến ảo không ngừng, như là mộng huyễn.

Mặt Vân Tụ Tuyết biến đỏ rực.

- Ngươi tặng ta chín con thiên tinh ngư?

Lục Nguyên khó hiểu hỏi:

- Đúng vậy, có vấn đề gì ư?

Lục Nguyên không biết rằng trong pháp cổ thế giới có một phong tục, đàn ông chưa thành thân tặng chín con thiên tinh ngư cho đàn bà là thổ lộ. Chính vì thiên tinh ngư có ý nghĩa đó nên nó được tiêu thụ rất tốt, giá cực kỳ đắt, mười vạn thượng phẩm linh thạch một con.

Vân Tụ Tuyết ngập ngừng một lúc mới gật đầu nói:

- Vậy ta nhận.

Nhận lấy ly thủy tinh chứa chín con thiên tinh ngư của Lục Nguyên, gò má Vân Tụ Tuyết đỏ lan đến cổ trắng ngần.

- Ta có việc, trước đi đây.

Nàng không nói gì nhiều với Lục Nguyên, vội vã rời đi.

Mình, mình nhận chín con thiên tinh ngư!

Chín con thiên tinh ngư, trong pháp cổ thế giới ý là thiên trường địa cửu, đời đời kiếp kiếp làm bạn! Mình sẽ cùng người đàn ông áo xanh tiêu sái mang chút bá khí này thiên trường địa cửu, đời đời kiếp kiếp làm bạn sao? Thiếu nữ mặt đỏ rực, trong đầu thầm nói đừng nghĩ lung tung, nhưng cứ rối loạn cả lên.

Lúc này, Pháp Cường Đế Tử chắp tay sau lưng, đang ở tinh thần số một ngàn lẻ năm, nên lúc Kiếm Linh Đế Cơ bay ra thì gã có thấy. Muội muội của mình đến nơi này làm gì? Pháp Cường Đế Tử khó hiểu, rất ít người biết chuyện của Lục Nguyên và Kiếm Linh Đế Cơ.

Lục Nguyên vẫn còn khó hiểu, mới rồi Kiếm Linh Đế Cơ Vân Tụ Tuyết còn đang trò chuyện vui vẻ với mình, sao bỗng dưng gò má hây hồng chạy mất? Không thích món quà mình đưa tặng ư? Nhưng không đúng, thiên tinh ngư khá đẹp, con gái nên thích mới đúng. Lục Nguyên ngờ nghệch chẳng hiểu gì cả.

Vân Tụ Tuyết đã đi, trong tay còn hơn ba trăm con thiên tinh ngư, Lục Nguyên quyết định đi tiền hậu tả hữu càn khôn thạch.

Hắn thông qua truyền tống trận tinh thần số một ngàn lẻ năm pháp cổ thế giới, đây là thương nghiệp tinh thần.

Lần thứ hai đi tới thương nghiệp tinh thần, Lục Nguyên đến cửa hàng bán tiền hậu tả hữu càn khôn thạch, giữa đường có ngắm phong cảnh.

- Cái này tặng nàng.

Một thanh niên đưa ra chín con thiên tinh ngư.

- Vậy, ta nhận.

Chần chờ một lát, thiếu nữ thanh tú gật đầu.

Bên cạnh vang tiếng huýt sáo kêu la hay hay. Thoáng chốc bị đám người náo nhiệt cản đường, Lục Nguyên thuận miệng hỏi có chuyện gì.

Bên cạnh một người nói:

- Không phải ngươi ở pháp cổ thế giới sao? Chúng ta ở pháp cổ thế giới đều biết trong pháp cổ thế giới tặng chín con thiên tinh ngư chính là tượng trưng cầu yêu. Chín con thiên tinh ngư là ý thiên trường địa cửu, đời đời kiếp kiếp làm bạn.

Nghe câu đó Lục Nguyên ngây như phỗng.

Chín con thiên tinh ngư là ý thiên trường địa cửu, đời đời kiếp kiếp làm bạn!

Cái này! Cái này! Cái này!

Mình thật tình chỉ là tùy tay tặng chín con thiên tinh ngư mà thôi, thật sự là tùy tay, không có ẩn ý gì khác hết, không hề biết pháp cổ thế giới có phong tục như vậy, mình thật sự là thấy thiên tinh ngư đẹp nên mới tùy tiện tặng.

Mình thật sự không có ý đó!

Lục Nguyên coi như hiểu tại sao cần cổ trắng ngần của Vân Tụ Tuyết đỏ hồng.

Lục Nguyên cũng hiểu ra vì sao Vân Tụ Tuyết nhận chín con thiên tinh ngư rồi liền đi ngay.

Thì ra lạ vậy! Một hiểu lầm xinh đẹp.

Lục Nguyên dở khóc dở cười, nhưng ngẫm nghĩ lại nếu đã là hiểu lầm xinh đẹp rồi thì không giải thích nữa, trong lòng mình cũng có chút hảo cảm với Vân Tụ Tuyết.

Trước kia mình luôn một mình nằm trên mặt cỏ, tự rót rượu cho mình.

Nếu Vân Tụ Tuyết có thể ở bên cạnh rót rượu cho mình, còn mình nằm trên cỏ phơi nắng, nàng quỳ ngồi một bên mình.

Hình ảnh này cũng không tệ.

Lục Nguyên thế mới hiểu lòng mình, thì ra cũng có chút thích Vân Tụ Tuyết, nếu đã thành hiểu lầm thì cứ để hiểu lầm xinh đẹp trở thành hiện thực đi.

Thật ra Lục Nguyên vẫn không có động tâm với bất cứ cô gái, vì con đường hắn lựa chọn là vô thượng kiếm đạo, con đường quá gian khổ. Trên đường không biết gặp bao nhiểu kẻ địch, nên hắn vẫn không dám, không có tư cách thầm mến bất cứ thiếu nữ nào. Nhưng bây giờ Vân Tụ Tuyết dịu dàng, như cô bé nhà bên, hơn nữa dù con đường hắn đi có gian khổ hơn cũng không ai dám bắt nàng làm con tin đối phó hắn. Bởi vì phụ thân của nàng vốn là một trong người mạnh nhất trên thế giới này, tại trung ương thiên triều không ai dám đắc tội chủ pháp cổ văn minh.

Lòng đã định, ý đã quyết.

Lục Nguyên khẽ cười.

Nụ cười dịu dàng, tuấn tú, ấm áp, còn có nhè nhẹ ôn nhu, vô cùng kiên định.

Chuyện tiếp theo đương nhiên là đi bán số thiên tinh ngư còn lại, đổi thành thành ba ngàn vạn thượng phẩm linh thạch, cũng mua về tiền hậu tả hữu càn khôn thạch, toàn quá trình bình yên không có gì lạ. Bây giờ mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng, là lúc mình trùng kích không gian thiết tắc.

Lục Nguyên hít sâu một hơi, tìm một ít thượng phẩm linh thạch thuê gian phòng luyện tập trong thương nghiệp tinh thần, vậy thì tuyệt đối an toàn, có thể bắt đầu luyện công.

Trong một gian phòng luyện tập tại thương nghiệp thành trì, Lục Nguyên đang luyện công.

Hiện giờ là lúc luyện không gian thiết tắc.

Trong đầu hắn xẹt qua mười lăm kiếm ý , đông, nam, tây, bắc, trung, thượng, hạ, chính, phản, thác, loạn, tả, đảo, thuấn, cải.

Còn nhớ lúc đó sư phụ Thái Sử Không đã dạy mình thế này, bảy kiếm ý đông nam tây bắc trung thượng hạ là hiểu bản thân không gian.

Sáu chính, phản, thác, loạn, đảo, tả kiếm ý là về không gian biến đổi cơ bản.

Cuối cùng hai kiếm ý thuấn, cải là không gian biến đổi cao cấp.

Lúc này đã lĩnh ngộ hết mười lăm kiếm ý.

Bản thân không gian thiết tắc, không gian biến đổi cơ bản, không gian biến đổi cao cấp, tổng cộng mười lăm loại lướt qua đầu, dường như trở lại lúc Thái Sử Không lấy không gian tuyến biểu thị không gian thiết tắc cho.

Nhưng lúc này vẫn có chút không hiểu.

Không sai, bản thân không gian thiết tắc, không gian biến đổi cơ bản, không gian biến đổi cao cấp mình đều nắm giữ rồi.

Nhưng quan hệ giữa mình và không gian như thế nào?

Lục Nguyên mờ mịt suy tư thật lâu, vẫn không hiểu được.

Trầm tư thật lâu sau Lục Nguyên rốt cuộc lấy ra tiền hậu tả hữu càn khôn thạch mới mua được. Tiền hậu tả hữu càn khôn thạch rất to, còn cao hơn một con người. Hắn vừa lấy nó khỏi dung khí lập tức tỏa ra

không gian tuyến kinh người, đây là do không sử dụng, nếu dùng thì không gian tuyến sẽ biến yếu rồi cuối cùng biến mất.

Đương nhiên cách dùng của tiền hậu tả hữu càn khôn thạch không phải ăn mà là dung nhập vào trong đá.

Cùng loại với độn thổ thuật! Thạch độn thuật!

Mới rồi hắn đã học thạch độn thuật, đương nhiên có tốn chút thời gina. Lúc luyện thạch độn thuật, theo thói quen cũ luyện rất dở, vốn thạch độn thuật cực kỳ đơn giản thế mà hắn mặt mũi bầm dập mới luyện thành công, nếu để người ta biết chắc sẽ cười bể bụng. Thiên phú pháp lực của Lục Nguyên thật là tệ hết sức.

Bây giờ Lục Nguyên vận thạch độn thuật vừa mới học xong, dung nhập vào trong tiền hậu tả hữu càn khôn thạch. Mới dung nhập vào, hắn phát hiện ở bên trong hiểu về không gian lại tăng một bậc.

Cái này cũng chưa là gì.

Quan trọng nhất, trong tiền hậu tả hữu càn khôn thạch hắn phát hiện sáng tỏ quan hệ của bản thân với không gian.

Đông, nam, tây, bắc, trung, thượng, hạ là tồn tại tương đối.

Bản thân phương hướng không gian thật ra không có nhiều như vậy, chính là cách chia xung quanh khác với đông, nam, tây, bắc bản thân không gian.

Không gian tất nhiên tồn tại, chỗ bản thân đang ở là không ngừng biến đổi.

Không gian và bản thân có quan hệ kỳ diệu khó giải thích.

Bây giờ Lục Nguyên hiểu rất rất là nhiều, đó là cảm giác khó nói nên lời, nhưng hắn biết mình thật sự hiệu.

Lục Nguyên quát dài:

- Phóng!

Theo tiếng hét to, trong bàn tay Lục Nguyên xuất hiện khá nhiều không gian tuyến, hơn nữa không gian tuyến ngày càng nhiều, chi chít rậm rạp tràn đầy không gian.

Lục Nguyên biết, mình chân chính thành tựu không gian thiết tắc, thiết tắc thứ ba.

Thêm vào tiểu nhân quả thiết tắc, sự thật là bây giờ mình hiểu ba thiết tắc rưỡi.

Lúc này trên đỉnh đầu Lục Nguyên dần bay lên tam hoa.

Đỉnh đầu tam hoa!

Mặc kệ là tu sĩ nơi nào, mặc kệ tu phật, tu đạo, hay là tu ma, chỉ cần luyện thành ba thứ thiết tắc thì trên đỉnh đầu sẽ dâng lên ba đóa hoa, đây tức là cách nói đỉnh đầu tam hoa. Đương nhiên muốn đến đỉnh đầu tam hoa, tam đại thiết tắc không phải chuyện dễ gì. Trung ương thiên triều có nhiều thiên tài, tuyệt thế thiên tài, yêu nghiệt đến thế mà thành tựu đỉnh đầu tam hoa, tam loại thiết tắc cũng rất ít ỏi.

Đỉnh đầu tam hoa của Lục Nguyên một hoa hiện luân hồi, một hoa như âm dương, một hoa tựa không gian.

Tam hoa dần bay lên, càng bay càng cao.

Tam hoa kinh động người xung quanh.

Quanh phong luyện tập này có khá nhiều người, bọn họ yên lặng luyện cỗng thì bỗng nghe có người kinh kêu.

- Đỉnh đầu tam hoa!

Chỉ là đỉnh đầu tam hoa đã quá đủ hấp dẫn nhiều người, lập tức có kẻ đến xem. Đỉnh đầu tam hoa là rất hiếm hoi, ai nấy đều quên luyện công, quên mua đồ, con gái ở cửa hàng mua trang sức pháp bảo ngừng lại, con trai cũng không mua đan dược nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn hướng phòng luyện tập, bên trên có ba đóa hoa đang chậm rãi bay lên.

- Đỉnh đầu tam hoa.

- Trời ạ, thật là đỉnh đầu tam hoa.

- Thật hiếm thấy, không ngờ ta có thể thấy đỉnh đầu tam hoa.

Ai nấy bàn tán xôn xao. Không sai, pháp cổ thế giới rộng lớn như vậy, một trong mấy khu vực cường đại nhất trung ương thiên triều, người nơi này đều có kiến thức rộng, nhưng dù là vậy thì tình hình đỉnh đầu tam hoa vẫn rất ít khi xuất hiện. Việc này rất hiếm hoi, khiến nhiều người kinh ngạc một phen.

- Không biết là vị nào tu hành đỉnh đầu tam hoa nhỉ?

Mọi người vô cùng tò mò, cùng hỏi chủ phòng luyện tập rốt cuộc là ai luyện thành đỉnh đầu tam hoa, muốn xem là đại nhân vật nào. Tiếc rằng ông chủ phòng luyện tập rất có đạo đức nghề nghiệp, cộng thêm ông chủ không biết thân phận thật sự của Lục Nguyên, hắn chỉ tùy tay đăng ký thôi. Vậy nên, dù rất nhiều người thắc mắc về đại nhân vật luyện thành đỉnh đầu tam hoa này nhưng không ai điều tra được Lục Nguyên rốt cuộc là ai.

Trong phòng luyện tập, Lục Nguyên đã thu lại đỉnh đầu tam hoa, cùng lúc đó, hắn phát hiện kiếm phương không gian pháp tắc biến đổi vô cùng. Kiếm phương không gian pháp tắc bỗng tăng lớn gấp hai, giờ đã cỡ ba ngọn núi, có thiết tắc gia cố cường độ của bản thân không gian.

Đây là tác dụng của không gian thiết tắc, có thể tăng cường kích cỡ không gian bản thân.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên lấy ra hết kết tinh phòng ngự thu hoạch từ chỗ đám Kiếm Ma, bao nhiêu đó vẫn không đủ, hắn lấy thêm kết tinh phòng ngự ở đuôi vài chục con thiên tinh ngư, thế mới phòng ngự mới lại không gian pháp tắc của mình, khiến không gian pháp tắc bản thân đến mức độ kiên cố.

Không gian thiết tắc thành!

Lục Nguyên cười khẽ, đợi qua một lúc là mình có thể luyện thiết tắc mới.

Bước tiếp theo của mình là luyện thiết tắc mới cùng với trùng kích hỗn động cảnh lục tầng. Thật muốn thử xem, luyện thành ba thiết tắc rồi ngứa tay quá, không biết có ai làm đối thủ của mình không.

Đương nhiên trên tinh thần số năm không ai làm đối thủ của hắn cả, tại tinh thần số năm nghiêm cấm đánh nhau. Lục Nguyên rất nhanh trở lại tinh thần số một ngàn lẻ năm, lần này không đi Vạn Pháp Bộc Bố, tại đó huấn luyện gần hoàn thành rồi, để xem chỗ Pháp Cường Đế Tử có huấn luyện gì mới không.

Khi hắn trở về là lúc mặt trời đang dâng lên.

- Lục! Nguyên!

Lục Nguyên đáp xuống tập huấn doanh không lâu thì nghe tiếng hét to, kêu tên hắn, tiếng hét rất hùng hồn, uy phong bát diện.

Lục Nguyên ngoái đầu, thấy một người đàn ông áo trắng rất cao, mái tóc dài đến thắt lưng. Người đàn ông áo trắng tóc dài tới eo rất tuấn tú, trên người tỏa ra vị cừu đậm đặc, dường như gã cừu thiên, cừu địa, cừu người, cừu ta vậy. Lục Nguyên ở trong khí thế cảm giác được gã rất thù địch hắn.

Không đúng, mình không quen người này, gã làm gì cừu địch mình?

Lục Nguyên kinh ngạc hỏi?

- Ngươi là ai?

- Vô Song Môn Phó gia, Cừu Quy Đao Phó Cừu.

Người đàn ông áo trắng tóc dài tới eo nhìn Lục Nguyên, nói:

- Phó gia, là nhà thù địch ngươi, ngươi chém Phó Dịch, đánh bại Phó Xung, hai người này là đường đệ của ta.

Thật ra Vô Song Môn do Phó gia khống chế, không phải gia tộc bình thường.

- Ta và đường đệ Phó Dịch yếu ớt đó không giống nhau.

Phó Cừu nói:

- Ta là người đứng đầu thế hệ thanh niên của Phó gia.

Phó Cừu đúng là có tư cách nói câu này, gã là người hỗn động cảnh thất tầng, trong Vô Song đại giáo đời trẻ tuổi mà tu vi như vậy thì đúng là rất kinh người. Vô Song Môn và Kiếm Môn cùng là Vô Thượng Đại Giáo, thực lực của gã còn trên cả Kiếm Môn. Lần này gã gặp phải người phong chi văn minh, kết quả thua vào Bại Giả Tổ. Nhưng dù là vào Bại Giả Tổ thì gã vẫn bày ra thực lực, giờ đã lờ mờ có địa vị đệ nhất cao thủ trong tất cả người hỗn động cảnh thất tầng và dưới nữa, rất được Pháp Cường Đế Tử chú trọng, một người có tiềm lực lớn.

Phó Cừu nhìn Lục Nguyên, nói:

- Vốn cho rằng Kiếm Môn Lục Nguyên là loại kinh tài tuyệt diễm cỡ nào, nhưng bây giờ xem ra chỉ thường thôi. Nở rộ hào quang của ngươi đi, ta thích đánh bại cường giả, bây giờ ngươi biểu hiện quá yếu, có đánh bại ngươi cũng không ý nghãi gì.

Phó Cừu là người đứng đầu trẻ tuổi Phó gia, cũng là kẻ rất hiếu chiến, thích đánh bại cao thủ.

Lục Nguyên mỉm cười, không tệ, vừa lúc mình luyện thành ba thiết tắc, rất ngứa tay, giờ có đối thủ đưa lên cửa. Hắn cảm giác được khí thế chiến đấu cực kỳ mãnh liệt từ người Phó Cừu.

- Cừu Quỷ Đao Phó Cừu đang khiêu chiến ai vậy?

- Xem ra không mạnh gì mấy.

- A, người kia tên là Lục Nguyên, nghe nói có chút quan hệ với Pháp Thánh Đế Tử, có lẽ là nhờ vả quan hệ.

- Vậy à, thế thì Cừu Quỷ Đao Phó Cừu thắng chắc rồi.

Chính lúc Phó Cừu và Lục Nguyên sắp chiến đấu thì Pháp Cường Đế Tử bước vào sân, nói:

- Thắng Giả Tổ phái một số người đến chỉ đạo chúng ta. Nghe rõ, là chỉ đạo, đây là sỉ nhục, người muốn rửa nhục hãy chuẩn bị cho tốt.

Pháp Cường Đế Tử vừa đi ra liền nói lời khiến người sôi sục máu nóng.

Mọi người đều là thiên tài, kết quả tại đây bị đưa vào Bại Giả Tổ thì sao vừa lòng.

Tất cả sớm muốn rửa nhục.

Nhưng cho tới bây giờ không có cơ hội chiến đấu cùng Thắng Giả Tổ.

Bây giờ rốt cuộc có trận chiến mở màn với Thắng Giả Tổ, cơ hội rửa nhục đến rồi.

Khoảnh khắc, mọi người sục sôi máu nóng, trong đó bao gồm Lục Nguyên.

Tay ngứa quá, vốn tưởng mình lấy Phó Cừu thử tay nghề, giờ làm nửa ngày còn có con cá lớn hơn. Một đám Thắng Giả Tổ cực kỳ kiêu ngạo đưa lên cửa cho mình thử tay nghề, sỉ nhục bị đưa vào Bại Giả Tổ, mình phải tẩy!

Trận chiến mở màn giữ Bại Giả Tổ và Thắng Giả Tổ sắp bắt đầu!

Pháp Cường Đế Tử khí thế hùng hồn nói:

- Không sai, Thắng Giả Tổ sắp đến viếng, đây cũng là trận chiến mở màn giữa Thắng Giả Tổ và Bại Giả Tổ, chỉ là thăm do thôi. Lần này biểu hiện cho tốt đấy, nếu biểu hiện tệ thì ta không có gì, nhưng các ngươi sẽ càng thêm thấy sỉ nhục.

- Rửa nhục, rửa nhục!

Từng tiếng la rửa nhục vang lên.

Đúng thế, không ai muốn thua.

Mọi người đều muốn thắng. Thua một lần đã đủ, không muốn lại thua lần thứ hai.

- Tốt lắm!

Pháp Cường Đế Tử hét to rằng:

- Vậy bây giờ để ta giải thích kỹ chút. Lần này tuyệt thế thiên tài sẽ đến tổng cộng mười người, trong đó năm hỗn động cảnh bát tầng, năm hỗn động cảnh thất tầng, chúng ta cũng phải tuyển mười người nghênh chiến.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Trong đó cũng chọn năm hỗn động cảnh bát tầng, năm hỗn động cảnh thất tầng.

Hiển nhiên trong Thắng Giả Tổ còn có người hỗn động cảnh cửu tầng, thập tầng.

Vốn Thắng Giả Tổ cường đại hơn Bại Giả Tổ nhiều, vậy nên người pháp cổ văn minh tự động tham gia Thắng Giả Tổ. Tất cả người hỗn động cảnh cửu tầng, thập tầng đều tự tham gia vào Thắng Giả Tổ, dưới tình huống đó Thắng Giả Tổ không mạnh hơn Bại Giả Tổ mới là kỳ lạ.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Giản Huyền Cương, Giản Hà Cầu, Phong Minh Nguyệt, Hoa Nguyệt Sinh. Năm ngươi đều là tu vi hỗn động cảnh bát tầng, lần này Thắng Giả Tổ đến viếng, trong đó hỗn động cảnh bát tầng sẽ do các ngươi ứng chiến.

Gã đọc ra năm cái tên đều là trong văn minh, mỗi người đều là nổi bật trong Bại Giả Tổ.

475. Chương 911-912: Phong Tam Thập

Pháp Cường Đế Tử quát:

- Phó Cừu, Lâm Hận, Trương Sinh, Chu Bất Bình, Phong Trì, năm ngươi có tu vi hỗn động cảnh thất tầng, sẽ do các ngươi ứng chiến hỗn động cảnh thất tầng.

Vốn Phó Cừu định đánh với Lục Nguyên nay chỉ đành tạm bỏ xuống chiến đấu, chuẩn bị đi ứng đối Thắng Giả Tổ đến viếng.

Bản thân Phó Cừu trong Bại Giả Tổ là đệ nhất cao thủ hỗn động cảnh thất tầng, gã không ứng chiến mới lạ.

Lục Nguyên, cuộc chiến với ngươi tạm gác lại, coi như ngươi may mắn, Phó Cừu thầm nghĩ.

Pháp Cường Đế Tử điểm danh mười người đều là hiện rõ thực lực trong Bại Giả Tổ. Không chút nghi ngờ, Lục Nguyên sẽ không được nêu tên, trong tư liệu của Pháp Cường Đế Tử thì Lục Nguyên vốn không mạnh, sao mà kêu hắn tham gia cuộc chiến được.

Nhưng lần chiến đấu này Pháp Cường Đế Tử không đặc huấn nữa.

Bởi vì hai canh giờ sau là người Thắng Giả Tổ sẽ tiến đến.

Không khí rất nặng nề. Hai canh giờ sau, Thắng Giả Tổ đúng là có người đến. Pháp Tiêu Đế Tử cường đại vô biên vô tận rồi lại mang vài phần tiêu dao giáng xuống. Vị đế tử này mặc âm dương pháp bào, tay cầm phất trần trắng, sau lưng gã có mười khí thế tự tin cường đại phát ra.

Tự tin! Cường thế!

Người Thắng Giả Tổ đi ra vốn là có tự tin, bởi vì Bại Giả Tổ chính là bại tướng dưới tay họ.

Mười người cuối cùng lộ mặt.

Hỗn động cảnh bát tầng gồm năm người là Hoa Phủ Thủ, Nghiêm Hạc, Bang Thanh Phong, Phong Tiềm, Giản Tự hành. Năm người hỗn động cảnh thất tầng là Phong Tam Thập, Trương Quân Khả, Hải Thanh Cảnh, Chu Phá Đồ, Phương Hành Chi.

Mười người mỗi tên đều có khí thế cực kỳ cường đại.

Pháp Tiêu Đế Tử và Pháp Cường Đế Tử gườm nhau. Là đế tử của pháp cổ văn minh, xem như không cuốn vào tranh đấu quyền thế pháp cổ thế giới thì đôi khi có ma sát, ví dụ như Pháp Tiêu Đế Tử và Pháp Cường Đế Tử có chút ganh đua.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Lão thập tam, đã lâu không gặp.

Pháp Tiêu Đế Tử nói:

- Lão thập ngũ, để ta xem lần này ngươi huấn luyện ra người mạnh cỡ nào.

Pháp Cường Đế Tử đáp:

- Tốt, vậy bây giờ bắt đầu. Hỗn động cảnh thất tầng chiến đấu trước.

Pháp Tiêu Đế Tử nói ra quy tắc chiến đấu lần này:

- Không thành vấn đề. Năm hỗn động cảnh thất tầng Thắng Giả Tổ đối với năm hỗn động cảnh thất tầng Bại Giả Tổ, một chọi một, bên thắng không cần xuống, bên thua tiếp tục đưa người lên. Cuối cùng bên nào còn lại người thì tính bên đó thắng.

Pháp Cường Đế Tử gật đầu:

- Đồng ý.

Theo hai vị đế tử nói chuyện, chiến đấu chính thức mở màn.

Trận chiến đầu tiên, Phong Tam Thập Thắng Giả Tổ đấu với Phó Cừu Bại Giả Tổ.

Lục Nguyên không vội vã, ở bên cạnh quan sát.

Phó Cừu có mái tóc dài ngang eo, mặc đồ trắng, toàn thân tản ra khí thế cừu. Gã giơ lên đao, gã xưng tuyệt về đao pháp. Thi lễ xong gã chém một đao qua, đao kia như chém quỷ thần, đao quang như nước, một đao kia thật lợi hại. Lục Nguyên hơi giật mình, Phó Cừu này dám khiêu chiến với mình đúng là có chút bản lĩnh.

Một đao thật nhanh! Chớp mắt chém Phong Tam Thập thành hai nửa!

Kết thúc? Nhanh như vậy?

Tuy rằng biết Phó Cừu rất mạnh nhưng không ngờ sẽ cường đến mức này, có thể giải quyết Phong Tam Thập Thắng Giả Tổ. Nhất đao cừu quỷ thần, Cừu Quỷ Đao Phó Cừu đúng là không giả, tất nhiên Phong Tam Thập Thắng Giả Tổ cũng yếu chút. Lục Nguyên đứng bên ngoài quan sát nhướng mày, không thích hợp, trận chiến còn chưa kết thúc.

Trong không trung vang thanh âm như gần như xa:

- Bại Giả Tổ Phó Cừu, đao của ngươi rất nhanh, nhưng muốn so tốc độ thì ngươi kém quá xa. Ngươi biết tại sao ta gọi là Phong Tam Thập không? Lý do ta tên Phong Tam Thập là vì Phong Thần Bách Bộ phong chi văn minh ta luyện đến bước thứ hai mươi.

Phong Thần Bách Bộ! Đây là tuyệt học tối cao của phong chi văn minh! Nghe nói có thể luyện đến một trăm bước thì ngay cả chủ văn minh cũng khó mà đánh bị thương. Đương nhiên người được đến Phong Thần Bách Bộ một trăm bước không hề tồn tại. Phong Tam Thập có thể luyện Phong Thần Bách Bộ đến hai mươi bước đúng là lợi hại.

Hay cho Phong Thần Bách Bộ. Phong Tam Thập đạp tuyệt học Phong Thần Bách Bộ, dễ dàng chém thương Phó Cừu. Phó Cừu không thể phản kích, chỉ có nước chịu đánh chứ không làm gì được Phong Tam Thập. Không trông chốc lát Phó Cừu đã thua trong tay Phong Tam Thập.

Trong hỗn động cảnh thất tầng Bại Giả Tổ, mạnh nhất chính là Phó Cừu, nhưng đối mặt Phong Tam Thập tốc độ quỷ thần khó dò như vậy thì gã không có cả sức đánh lại.

Nếu Phong Tam Thập đã thắng theo quy tắc, có thể tiếp tục chiến đấu. Đối thủ tiếp theo của gã là Bại Giả Tổ Lâm Hận. Lâm Hận xuất thân từ Ngự Hỏa môn, lửa như ma. Nhưng cuộc chiến này mặc dù lửa của gã hung mãnh như ma lại không đuổi kịp tốc độ của Phong Tam Thập.

Lục Nguyên thầm nhủ, hay cho Phong Tam Thập, tuyệt học tối cao của phong chi văn minh, Phong Thần Bách Bộ đúng là cực kỳ đáng sợ. Đối mặt tốc độ như vậy, ngươi có dùng cái gì cũng vô dụng. Nếu không phải mình học không gian thiết tắc, đối mặt người như vậy e rằng cũng chịu bó tay.

Cuộc chiến tiếp theo, Phong Tam Thập liên tiếp đánh bại Trương Sinh, Chu Bất Bình, Phong Trì của Bại Giả Tổ.

Lần này thì Pháp Cường Đế Tử mặt âm trầm.

Vốn Bại Giả Tổ đấu với Thắng Giả Tổ, năm hỗn động cảnh thất tầng đấu với năm hỗn động cảnh thất tầng. Kết quả giờ thì sao, mới bắt đầu năm trận đã bị một cạo trọc đầu, năm người bị một mình Phong Tam Thập đánh bại, chuyện này rất mất mặt. Pháp Cường Đế Tử vốn là người háo thắng, lửa giận hừng hực.

Mấy người Bại Giả Tổ cảm thấy không còn mặt mũi. Phó Cừu, Lâm Hận, Trương Sinh, Chu Bất Bình, Phong Trì, năm người đều là đứng đầu hỗn động cảnh thất tầng Bại Giả Tổ, kết quả thảm bại dưới tay một mình Phong Tam Thập, đây không phải vì năm người Phó Cừu quá yếu mà bởi Phong Tam Thập quá mạnh.

Không sai, người Bại Giả Tổ biến mạnh, mà người Thắng Giả Tổ cũng đang biến mạnh. Cứ tiếp tục như vậy, họ biến mạnh nhanh hơn Bại Giả Tổ.

Mới rồi còn gào la muốn rửa hận cũ, bây giờ xem ra là đã nhục càng thêm nhục.

Phong Tam Thập chắp tay sau lưng đứng, nói:

- Xem ra Bại Giả Tổ không có nhân tài nào nhỉ.

Đây rõ ràng là tát mặt, tát mạnh vào lòng tất cả người Bại Giả Tổ.

Phong Tam Thập cười lạnh, theo kế hoạch là lần này phải nặng nề đả kích Bại Giả Tổ, để họ biết chênh lệch với Thắng Giả Tổ. Gã động, như gió xẹt qua, khi Phong Tam Thập lần thứ hai quay lại trong sân thì trong tay có nhiều thanh binh khí.

Không sai, mới rồi gã chỉ dựa vào tốc độ một hơi cuốn đi mười binh khí của mười người.

Phong Tam Thập mỉm cười tự tin nói:

- Xem ra tốc độ của ta cũng tạm được?

Chính lúc này, gã bỗng phát hiện trong tay chỉ có chín thanh binh khí. Có chuyện gì vậy? Mới rồi rõ ràng mình lấy đến mười binh khí mà? Không biết khi nào thì trước mặt Phong Tam Thập đứng một thanh y thanh niên.

Thanh y thanh niên thản nhiên nhìn Phong Tam Thập, nói:

- Vốn không muốn xen vào chuyện này, nhưng Dưỡng Ngô tiên kiếm của ta cũng dám cướp, không thể không công nhận, ngươi rất có gan. Nếu ngươi có gan như vậy thì phải chịu cái giá của nó.

Đây là sao!

Nhanh quá!

Phong Tam Thập thầm kinh sợ. Có thể cướp lại binh khí từ trong tay gã, cái đó cần tốc độ nhanh bao nhiêu? Thanh y thanh niên này có lẽ là đối thủ thật sự đây.

Nhanh quá đi!

Nhiều người Bại Giả Tổ đều nhìn sang, nhưng không ai phát hiện mới rồi thanh y thanh niên hành động như thế nào.

- Ủa, đó không phải là Lục Nguyên sao?

- Phải rồi, chính là Lục Nguyên, bị gọi là tiến vào nhờ quan hệ, tốc độ của hắn nhanh quá.

Lục Nguyên nhìn hướng Phong Tam Thập, nói:

- Thôi được, để ta đấu với ngươi đi, để ta xem Thắng Giả Tổ có gì ghê gớm.

Thật ra Lục Nguyên có nổi lên chiến ý. Hết cách, ai kêu mình cũng là người Bại Giả Tổ, sỉ nhục này có dính chút vào người mình, không rửa mối nhục thì sao được chứ.

Lục Nguyên lại nhìn sang Phó Cừu ở một bên thất bại đang trị thương, nói:

- Phó Cừu, cuộc chiến của chúng ta không đánh được, giờ ngươi hãy trợn to con mắt lên xem ra làm sao thắng Phong Tam Thập, do đó hiểu rằng giữa chúng ta có chênh lệch tuyệt đối.

Trước khi Thắng Giả Tổ đến Lục Nguyên và Phó Cừu định quyết chiến để chứng minh ai mạnh hơn.

Phó Cừu ngây ra. Gã không bao giờ ngờ dưới tình huống năm người mạnh nhất hỗn động cảnh thất tầng của Bại Giả Tổ thua hết mà Lục Nguyên còn dám đứng ra.

Có gan!

Phó Cừu không thể không phục Lục Nguyên một tiếng.

Thật ra Phó Cừu tính tình không xấu, rất hiếu chiến, chẳng qua gã xuất thân từ Phó gia. Phó gia sớm là tình thế không chết không ngừng với Lục Nguyên, cho nên gã nhất định là địch cùng Lục Nguyên, nhưng dù đối địch thì lúc này phải phục hắn gan lớn. Nhưng nói đi phải nói lại, đối mặt Phong Tam Thập quỷ thần khó bắt rất khó thắng được, Lục Nguyên có đi lên chỉ tự rước lấy nhục.

Phong Tam Thập cất tiếng cười to:

- Ha ha ha ha, ha ha ha ha!

Lúc gã cười mái tóc cực kỳ phiêu dật theo gió bay, như là gió nhẹ phất qua, nhưng rõ ràng nơi này gió không thổi.

- Dám nói muốn thắng ta? Trong Bại Giả Tổ ra người như vậy, thú vị.

Phong Tam Thập đúng là nổi lên hứng thú.

- Phong Thần Bách Bộ thứ hai mươi mốt bước, Phong Trung Kình Thảo.

Chớp mắt gã động, như cỏ trong gió, lập tức đến sau lưng Lục Nguyên, một luồng lãnh tiêu sắc đánh ra. Tốc độ của lãnh tiêu sắc rất nhanh, nhưng Lục Nguyên lập tức lách qua, biến mất.

- Phong Thần Bách Bộ thứ hai mươi ba bước, Sơn Phong Xuy Hoa.

Phong Tam Thập chớp mắt động. Gã động cực nhanh nhưng cố tình cho cảm giác chậm, tựa như gió núi thổi qua đồi hoa, cho người cảm giác rất thong dong, người bình thường khó thích ứng bước như vậy.

Khi gã tới sát lưng Lục Nguyên cách một tấc thì hắn đã biến mất.

Lục Nguyên nhàn nhạt nói:

- Phong Tam Thập, ngươi vẫn chưa đủ nhanh.

- Tốt, ghê gớm lắm. Phong Thần Bách Bộ, bước thứ hai mươi lăm, Phong Trung Vô Ảnh.

Phong Tam Thập chớp mắt động, đến đỉnh đầu Lục Nguyên, lãnh tiêu sắc đánh ra, công kích, như tia chớp. Phong Thần Bách Bộ vốn chính là càng về sau càng mau, nhanh đến không thể tưởng tượng.

Một đòn lãnh tiêu đâm từ đỉnh đầu Lục Nguyên xuyên thấu thân thể. Nhưng việc lạ là tại sao Lục Nguyên bị đánh túng mà không chảy chút máu nào? Có chuyện gì vậy? Theo lý thì nhiều ít nên có chảy ra chút máu mới đúng? Phong Tam Thập lập tức phát hiện không thích hợp, vèo một tiếng rời đi.

Lúc Phong Tam Thập đối chiến với Phó Cừu, khi ấy Phó Cừu chém ra một đao cho rằng chém trúng Phong Tam Thập kết quả chỉ là ảo ảnh.

Bây giờ Lục Nguyên cũng dùng ảo ảnh.

Chỉ có tốc độ đủ nhanh mới dùng được ảo ảnh.

Tốc độ của Lục Nguyên cũng rất nhanh.

Sắc mặt Phong Tam Thập vô cùng trầm trọng, nói:

- Phong Thần Bách Bộ thứ hai mươi tám bước, Phong Trung Lưu Ảnh.

Phong Trung Lưu Ảnh so với Phong Trung Vô Ảnh còn nhanh hơn chút, nhưng gã vẫn chỉ đánh trúng ảo ảnh.

- Mới rồi dùng Phong Trung Lưu Ảnh ta đã dò được cực hạn tốc độ của ngươi.

Phong Tam Thập mặt lộ nụ cười. Phong Trung Lưu Ảnh để lại cái bóng của đối phương, thông qua cái bóng tính toán cực hạn tốc độ đối thủ, Phong Thần Bách Bộ vốn là tuyệt học tối cao của một văn minh như phong chi văn minh, sao không nhanh được.

- Vậy nên ngay sau đó ngươi sẽ thua, thua dưới Phong Thần Bách Bộ bước thứ ba mươi mươi, Phong Xuy Phong.

Gió có thể thổi gió, đây đã là gió nhanh đến không thể sánh bằng. Phong Tam Thập đối phó bất kể đối thủ nào, trừ người phong chi văn minh, chưa từng có ai nhanh hơn gã.

Hơn nữa thông qua chiêu Phong Trung Lưu Ảnh dò được tốc độ của Lục Nguyên, gã tự tin một chiêu này tuyệt đối đánh trúng hắn. Nhưng trước khi Phong Xuy Phong đánh trúng Lục Nguyên thì hắn đã biến mất.

Đây là tốc độ gì vậy!

Không đúng, đây không phải tốc độ! Cái này là thuấn di!

Phong Tam Thập rốt cuộc hiểu tại sao Lục Nguyên có tự tin khiêu chiến với gã, thì ra có thuấn di.

- Hóa ra ngươi biết thuấn di, hèn chi.

Phong Tam Thập mỉm cười, nói:

- Nhưng ngươi biết thuấn di thì sao nào? Tốc độ của ta cực nhanh, mỗi lần thuấn di xuất hiện sóng gợn không gian, trước khi sóng gợn nổi lên ta có thể dùng bước thứ ba mươi Phong Xuy Phong rời đi ngya, xem như chúng ta ngang tay.

- Ngang tay? Ngươi nói gì vậy?

Lục Nguyên cũng cười khẽ nói:

- Ta không hứng thú với thế hòa. Để ngươi ra tay lâu như vậy, bây giờ là lúc ta phản kích.

Lục Nguyên đứng đó, bàn tay to chộp phướng Phong Tam Thập.

Phong Tam Thập đang định dùng bước Phong Xuy Phong rời đi, nhưng liền phát hiện không gian xung quanh biến đổi. Chưa đợi gã phản ứng thì đã bị bàn tay to của Lục Nguyên bắt lây. Phong Tam Thập còn muốn chống cự, nhưng Lục Nguyên đã túm gã, đập gã nặng nề xuống đất.

Phong Tam Thập đứng dậy, bỗng dưng bị đánh, gã lập tức thi triển Phong Xuy Phong bỏ chạy. Nhưng không gian xung quanh lại biến, lập tức bị chộp lấy, sau đó gã như chim gãy cánh bị Lục Nguyên bắt.

Phong Tam Thập lần thứ hai đứng dậy, lần thứ hai thi triển Phong Thần Bách Bộ thứ ba mươi bước. Nhưng không gian lại đổi, lại bị Lục Nguyên dễ dàng bắt nặng nề đập xuống đất.

Cái này! Cái này! Cái này!

Phong Tam Thập nổi tiếng về tốc độ, thế mà ở trước mặt Lục Nguyên không là gì cả, dễ dàng bị hắn lần lượt bắt lấy.

Lục Nguyên nhàn nhã nói:

- Ngươi cướp binh khí của ta nên ta đập ngươi ba lần. Ta rất ghét có người cướp đồng bạn của ta. Lần sau còn cướp kiếm của ta thì sẽ là ngày giỗ của ngươi!

Đến lúc này thì rõ ràng Phong Tam Thập thua.

Gã bị Lục Nguyên như chim gãy cánh đập tới đập lui, không thua thì là gì?

Ván thắng thứ nhất của Bại Giả Tổ vào tay.

Cuộc chiến này Lục Nguyên triển lãm ra không gian thiết tắc, tuyệt đối không chế không gian.

Mới rồi Phong Tam Thập còn kiêu ngạo huênh hoang, bây giờ kiêu không nổi, gục mặt. Không có cách nào, bị Lục Nguyên đánh bại thế này, gã làm gì kiêu căng nổi nữa. Phong Tam Thập buồn bực, nhưng gã biết tốc độ của Lục Nguyên chậm hơn gã một chút, chỉ vì tinh thông không gian thiết tắc, không gian đổi hoán, tốc độ của gã có nhanh hơn cũng vô dụng, nên đành bó tay.

Phong Tam Thập nhìn Lục Nguyên, lạnh nhạt nói:

- Lần này ngươi thắng ta nhưng đừng quên còn có Phong Nhị Thập Tứ.

Lục Nguyên tùy tiện hỏi:

- Phong Nhị Thập Tứ? Chắc không phải hắn là huynh trưởng của ngươi chứ? Một người tên Phong Nhị Thập Tứ, một kẻ tên là Phong Tam Thập.

- Sai rồi, Phong Nhị Thập Tứ kêu bằng Phong Nhị Thập Tứ là vì năm hắn hai mươi bốn tuổi đã thi triển là bước thứ hai mươi bốn trong Phong Thần Bách Bộ, vậy nên đổi tên gọi là Phong Nhị Thập Tứ.

476. Chương 913-914: Giản Phệ Kiếm Lưu Tức

Phong Tam Thập nói:

- Bây giờ không biết hắn đã biết bao nhiêu bước trong Phong Thần Bách Bộ, ta không biết nữa. Hắn không giống ta đến nay hơn ngàn tuổi mà chỉ có thể học ba mươi bước trong Phong Thần Bách Bộ.

- Chắc chắn Phong Nhị Thập Tứ sẽ đánh bại ngươi.

Lục Nguyên nhún vai, không để trong lòng lời cảnh cáo của Phong Tam Thập. Không sai, Phong Nhị Thập Tứ chắc chắn là đối thủ của hắn, nhưng nếu là làm đối địch vậy cứ tới đi, không có gì ghê gớm, hắn chưa bao giờ sợ bất cứ khiêu chiến nào.

Lúc này Phó Cừu rất ngạc nhiên. Phong Tam Thập đánh gã không có đường chống đỡ thế mà bị Lục Nguyên đánh gục, xem tình hình e rằng gã không là đối thủ của hắn.

Pháp Cường Đế Tử cũng ngạc nhiên. Lục Nguyên này chẳng ngờ không đơn giản, lúc đầu gã dùng Vạn Pháp Bộc Bố bá khí thử một lần, xem ra đã nhìn nhau. Nhưng thế cũng tốt, nhiều ít thắng một lần, xem như lấy lại mặt mũi. Pháp Cường Đế Tử là đế tử thứ mười lăm, thân phận này đương nhiên chú trọng mặt mũi.

Tất cả người Bại Giả Tổ đều thầm giật mình. Vốn mọi người cho rằng Lục Nguyên là dựa vào quan hệ, không ngờ hắn mạnh như vậy, có thể thắng Phong Tam Thập của Thắng Giả Tổ. Người như vậy nếu là dựa vào quan hệ thì còn có ai không là dựa vào quan hệ? Đây chính là thực lực thật sự của một người, mạnh!

Kiếm Ngục, Kiếm Hùng cũng vô cùng kinh ngạc. Họ và Lục Nguyên cùng xuất thân từ Kiếm Môn, biết sau cạn của hắn. Lục Nguyên vốn đã rất mạnh, lần này vì vắng mặt chiến đấu mới vào Bại Giả Tổ, nhưng không ngờ hắn lại biến mạnh hơn. Trong thời gian ngắn, cùng huấn luyện mà biến mạnh đến thắng được Phong Tam Thập. Cho dù Kiếm Ngục ở trong Kiếm Môn là đệ tử trung tâm xưng hùng xưng bá, đụng phải Phong Tam Thập cũng sẽ bị diệt ngay. Người như Phong Tam Thập đối với đệ tử trung tâm Kiếm Môn là quá mạnh, hưng mà gã địch không lại Lục Nguyên, tốc độ tiến bộ của hắn quá nhanh.

Đối với việc Lục Nguyên thắng Phong Tam Thập dẫn đến các phương kinh ngạc.

Nhưng cũng có người không cho là đúng.

- Chẳng qua là hơi nhanh thôi.

Một người hời hợt nói:

- Mới rồi tại ta không ra tay, lần này để ta thắng Lục Nguyên bình thuường cho.

Người này lấy giọng điệu lạnh nhạt nói:

- Lục Nguyên, ngươi đã thua một lần trong tay ta, bây giờ sẽ thua lần thứ hai.

Người này là ai? Giọng điệu lớn lối như vậy? Nói là đánh bại Lục Nguyên một lần, bây giờ sẽ đánh gục hắn lần thứ hai.

Lục Nguyên kinh ngạc.

Mấy người Bại Giả Tổ đứng xem cũng ngạc nhiên.

Thắng Giả Tổ, trong năm người hỗn động cảnh thất tầng người thứ hai, giản chi văn minh Trương Quân Khả.

Trương Quân Khả nhìn Lục Nguyên, cười khẩy. Mới rồi Lục Nguyên đánh bại Phong Tam Thập, nói là đánh bại chứ Trương Quân Khả biết, Phong Tam Thập luôn xưng hùng tốc độ, trừ tốc độ ra không có gì, về mặt khác không tính là cường giả. Trừ tốc độ ra, Phong Tam Thập thật sự không phải đối thủ của gã.

Vậy nên Lục Nguyên may mắn biết không gian, có thể chắc chế Phong Tam Thập mới thắng được.

Nhưng chiến đấu thật sự thì sao? Trương Quân Khả không cho rằng Lục Nguyên mạnh bao nhiêu.

Một kẻ bình thường Bại Giả Tổ! Một kẻ bình thường từng thua một lần trong tay mình! Còn muốn kiêu ngạo sao?

Kiếm Môn Lục Nguyên, lần trước ngươi sợ đáu không dám đi ra, lần này thì ta sẽ khiến ngươi thua.

Trương Quân Khả chắp tay sau lưng cười nhạt, tràn đầy tự tin.

Gã có tâm lý thắng chắc Lục Nguyên.

Trương Quân Khả ở lúc mới bắt đầu đắc huấn là đỉnh hỗn động cảnh lục tầng, sau đó trong đặc huến đột phá đến hỗn động cảnh thất tầng, người này tài hoa kinh người, ở trong giản chi văn minh được gọi là thiên tài, tiến bộ kinh khủng. Vậy nên Pháp Tiêu Đế Tử mới xếp gã vào danh sách mười người Thắng Giả Tổ.

Trương Quân Khả khuôn mặt anh tuấn, khí chất cao quý.

Bản thân gã là quý tộc, quý tộc giản chi văn minh!

Bất cứ Vô Thượng Đại Giáo đều không có chữ quý tộc, mọi người xuất thân đều như nhau, ngươi là đại châu này, ta là đại châu khác, ngẫu nhiên có người xuất thân nước ngoài.

Nhưng đi tới văn minh thì khác.

Trong văn minh có đủ khác loại quý tộc. Những quý tộc này là vì trong gia tộc của họ có người thiên tôn cảnh, vậy nên mới được xưng là quý tộc. Mỗi một môn đệ quý tộc đều có tự tin, vì họ khác với bình dân, họ chính là quý tộc.

Tất nhiên trong trung ương thiên triều còn tồn tại vương tộc.

Cái gọi là vương tộc tức là gia tộc cỡ phó chủ văn minh mới tự xưng là vương tộc.

Ví dụ Kiếm Linh Đế Cơ Vân Tụ Tuyết chính là một thành viên vương tộc.

Thân phận của Trương Quân Khả kém xa vương tộc như Vân Tụ Tuyết, nhưng gã cho rằng cao hơn bình dân giống Lục Nguyên rất nhiều. Hơn nữa từ nhỏ đến giờ Trương Quân Khả rất ít gặp thất bại, chỉ có thành công lại thành công. Lúc giản chi văn minh xuất hiện cái tên Lục Nguyên, thậm chí đệ nhất trí giả giản chi văn minh Giản Quân Sầu đều điều tra về Lục Nguyên, biết tin tức này Trương Quân Khả thầm đặt quyết tâm, nhất định phải đánh bại Lục Nguyên.

Lần này kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài gã đụng phải Lục Nguyên, chiến đấu một chọi một. Vốn gã cho rằng có thể thắng Lục Nguyên trong chiến đấu, ai ngờ hắn chạy trốn không dám chiến.

Nhưng bây giờ là cơ hội tốt.

Lần này nhất định phải đánh bại Lục Nguyên, để Giản Quân Sầu biết thực lực của gã mạnh hơn Lục Nguyên.

Lục Nguyên cũng nổi nóng rồi. Trương Quân Khả kiêu căng quá, lần trước bởi vì tiếp nhân kiếm ý nên mới để gã thắng một lần, thế mà tưởng hắn sợ chắc? Nếu đã vậy thì được thôi, để mình chân chính thắng gã, cho gã hiểu chênh lệch lớn cỡ nào.

Trương Quân Khả nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, lần này ta muốn ngươi hoàn toàn thua trong tay ta.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Lần này rõ ràng ngươi sẽ thua.

Cuộc chiến không cần đốt lửa thì chiến ý đã hừng hực.

Mọi người thấy rõ chiến ý trận đấu so với trận trước cao nhiều.

Phong Tam Thập và Lục Nguyên cuối cùng là không có bao nhiêu ân oán.

Nhưng Lục Nguyên và Trương Quân Khả có thù oán.

Quan hệ giữa giản chi văn minh cùng Kiếm Môn có ai không biết hai thế lực là tử địch. Hơn nữa Lục Nguyên vì lần trước vắng mặt khiến Trương Quân Khả thắng một ván, lần này sẽ là ai thua ai thắng?

Trương Quân Khả nhìn Lục Nguyên, nói:

- Để ngươi xem chiêu thức của ta đi, cho người ta hiểu Kiếm Môn đụng phải giản chi văn minh chỉ có nước thua! Giản Phệ Kiếm Lưu!

Lưng Trương Quân Khả cõng giản chớp mắt hóa thành như nước lũ ập hướng Lục Nguyên. Một kiếm của gã có uy nghiêm tiêu diệt tất cả, thậm chí là kiếm chiêu có chút vị hồng hoang.

Giản Phệ Kiếm Lưu!

Đây là!

Phó chủ giản chi văn minh bản thân là đi ra từ kỷ nguyên trước kiếm chi văn minh, sau phản kiếm chi văn minh sáng chế ra giản chi văn minh. Nghe nói lúc kỷ nguyên trước sụp thì gã từng làm việc tổn hại kiếm chi văn minh, cho nên mới lập công lớn. Người như vậy sao có thể không lo âu. Nên gã sáng tạo ra Giản Phệ Kiếm Lưu.

Cái gọi là Giản Phệ Kiếm Lưu tức hoàn toàn khắc chế người dùng kiếm.

Lý do Trương Quân Khả tràn trề tự tin bởi vì có Giản Phệ Kiếm Lưu.

- Giản Khởi Long Xà!

- Lấy Giản Phá Kiếm!

- Giản Áp Kiếm!

- Kiếm Đỉnh Có Giản!

Thanh cao sơn giản của Trương Quân Khả biết thành từng đợt sát ảnh, như rồng như rắn, như ma như thần ập hướng Lục Nguyên. Từng đợt đồng ảnh toàn là dùng để phá kiếm. Nếu nói hồng hoang khắc chế kiếm là trời sinh áp chế, bây giờ trong chiêu thức của Trương Quân Khả áp chế kiếm là vì quá quen thuộc với kiếm. Trong kỷ nguyên này, quen thuộc kiếm nhất tuyệt đối không phải nhân vật như Kiếm Chủ Kiếm Môn, Ẩn Kiếm tông Kiếm Như Hải mà nên là phó chủ giản chi văn minh. Không có bất cứ ai hiểu kiếm như gã, chính vì quá hiểu biết nên dễ dàng phá kiếm, áp kiếm.

Đối mặt vô tận bóng giản của Trương Quân Khả, phút chốc Lục Nguyên thấy phiền phức. Những chiêu thức này mới nhìn không có gì, nhưng khắp nơi đều khắc chế mình, khiến người cực kỳ khó chịu. Giản Phệ Kiếm Lưu ư? Mình sẽ nhớ kỹ tên này. Thật ra mấy chiêu thức của Trương Quân Khả lấy năng lực âm dương mà Lục Nguyên nắm giữ có thể dễ dàng phá, nhưng mà hắn không vội làm.

Mình cần gì vội vã phá! Người như Trương Quân Khả dùng Giản Phệ Kiếm Lưu đúng là khá non, nhưng bản thân Giản Phệ Kiếm Lưu là thứ phó chủ giản chi văn minh sáng tạo ra, không đơn giản, sau này mình nhất định sẽ gặp kiếm chiêu này nữa, vậy nên trước tiên nhìn và học từ chỗ Trương Quân Khả, về sau dễ đối phó.

Trương Quân Khả thấy Lục Nguyên đối mặt Giản Phệ Kiếm Lưu của mình quả nhiên bị tầng tầng bóng giản đè ép khó thể đánh lại, thầm cười trong bụng.

- Lục Nguyên, bây giờ ngươi biết giản chi văn minh đáng sợ rồi chưa? Phải rồi, hiện tại ta phải thêm vào luân hồi thiết tắc!

Trương Quân Khả là hỗn động cảnh thất tầng, hay còn gọi là chí tôn. Chí tôn bình thường đều nắm giữ một thiết tắc, dựa theo cách nói kiếm đạo chính là kiếm hoàng, dĩ nhiên trong giản chi văn minh gọi là giản hoàng!

Trương Quân Khả phát hiện Lục Nguyên đối mặt Giản Phệ Kiếm Lưu của mình khó thể chống đỡ, đã không làm thì thôi, làm rồi thì phải đến cùng. Gã sử dụng luân hồi thiết tắc tấn công Lục Nguyên, muốn đánh vỡ chút phòng ngự cuối cùng của hắn.

- Lục Nguyên, ngươi hoàn toàn bị ta đánh bại đi!

- Lục Nguyên, bây giờ chắc ngươi đã biết ngươi được gọi là tuyệt thế thiên tài Kiếm Môn đụng phải tuyệt thế thiên tài giản chi văn minh thì yếu ớt bao nhiêu rồi chứ?

Trương Quân Khả cười to. Đệ nhất trí giả Giản Quân Sầu còn đem người này định vị tai họa lơns của giản chi văn minh, thật nực cười. Người như Lục Nguyên cũng xứng làm tai họa? Để một mình ta giải quyết mối họa này.

Bóng giản của gã thế công như núi, chẳng mấy chốc đã dùng gần hết Giản Phệ Kiếm Lưu. Nhưng không sao, lại dùng một lần, lần này chắc chắn khiến Lục Nguyên tiêu đời.

Khi Trương Quân Khả tràn đầy tự tin thì Lục Nguyên lạnh nhạt hỏi:

- Ồ, ngươi chỉ có những chiêu thức thế sao?

- Cái gì?

Trương Quân Khả ngây ra:

- Nhiêu đó đủ đánh bại ngươi rồi.

- Vậy hả?

Lục Nguyên ra một kiếm. Một kiếm chỉ hướng đôi mắt Giản Khởi Lơng Xà, đôi mắt là nhược điểm của nó. Lại một kiếm đụng vào giản của Trương Quân Khả, lấy hung phá hung, lấy hiểm trừ hiểm, cứng rắn phá chiêu Lấy Giản Phá Kiếm này. Cùng lúc đó kiếm như thái sơn áp đỉnh phá chiêu Kiếm Đỉnh Có Giản. Lục Nguyên tùy tay xuất kiếm, tùy tiện thành kiếm phá giản pháp của Trương Quân Khả.

Trương Quân Khả liên tục hét thầm, sao có thể! Mình học Giản Phệ Kiếm Lưu chuyên phá kiếm pháp, sao có thể bị Lục Nguyên phá được. Nhưng may là mình còn có luân hồi thiết tắc, lực luân hồi còn đó!

- Ngươi muốn chơi luân hồi bàn hả? Lạc hậu quá, xem sinh tử luân hồi bàn của ta đây!

Lục Nguyên đánh ra sinh tử luân hồi bàn, cường đại hơn cả luân hồi bàn của Trương Quân Khả. Sinh tử luân hồi bàn khổng lồ lấy thế vô cùng bá đạo giáng xuống, đè lên luân hồi bàn yếu ớt của Trương Quân Khả. Lần này chẳng những có lực luân hồi, còn có sinh tử luân hồi lực, cứng rắn hao mòn tuổi thọ của Trương Quân Khả.

Trương Quân Khả biến sắc mặt, hai tuyệt kỹ Giản Phệ Kiếm Lưu của gã bị phá, luân hồi thiết tắc còn bị luân hồi thiết tắc của đối phương đánh bại! Gã lập tức muốn lùi lại! Nhưng chạy gì được, Lục Nguyên tiến lên, đầu tiên liên tục đánh năm cú đấm, mỗi nắm đấm mục tiêu ngay mặt. Sau đó liên tục đạp năm cước, mỗi cước đạp trên người, trên mặt gã, đạp như là đạp rác rưởi vậy.

- Người như ngươi cũng xứng chơi với ta?

Lục Nguyên cười lạnh nhìn Trương Quân Khả như nhìn rác rưởi, nói:

- Đúng rồi, quên cho ngươi biết, rồi sẽ có một ngày ta sẽ phá hết Giản Phệ Kiếm Lưu!

Ăn nói to tát!

Cái gì là ăn to nói lớn?

Chính là đây!

Câu này thật là huênh hoang cùng cực.

Giản Phệ Kiếm Lưu, đây là thứ phó chủ giản chi văn minh sáng tạo ra.

Muốn phá Giản Phệ Kiếm Lưu, tức là nói Lục Nguyên muốn thắng phó chủ giản chi văn minh. Nếu không thắng thì sao phá Giản Phệ Kiếm Lưu được?

Muốn thắng phó chủ văn minh! Đây đúng là nói giỡn chơi, dù là một thiên tôn đứng trên đỉnh cao nhất đương thời nói ra câu này cũng bị cho rằng giỡn chơi.

Tuyệt đối là nói giỡn thôi!

Nhưng không biết tại sao, Lục Nguyên đứng đó nói ra câu này cho người cảm giác hắn thật sự làm được.

Ánh mặt trời đang dâng lên, chiếu trên khuôn mặt người thanh niên.

Câu nói đó như chém đinh chặt sắt.

Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử đứng ở góc độ vừa lúc ánh nắng cheiues vào mặt thanh niên.

Cảm xúc trong lòng hai đế tử vào giây phút này là, người thanh niên này tương lai sẽ không bình thường.

Lục Nguyên lại một cước đạp Trương Quân Khả dưới đế giày mình, nói:

- Vốn ta không định ra sân, cũng không đến lượt ta. Nhưng Phong Tam Thập dám cướp binh khí của ta, Trương Quân Khả khiêu khích ta, nếu ta đã đứng ra rồi vậy cứ chiến đấu tiếp.

Câu này nói là thật, nếu không phải Phong Tam Thập ra vẻ ta đây cướp kiếm của Lục Nguyên thì e rằng hắn sẽ không lên sân.

Coi như là vì Phong Tam Thập lên sân, nếu gã thua rồi không ai khiêu chiến thì coi như là cuộc chiến sĩ diện thôi.

Cố tình Trương Quân Khả bước ra, lại khiêu chiến Lục Nguyên.

Vậy nên diễn biến thành tình huống này, Bại Giả Tổ Lục Nguyên khiêu chiến Thắng Giả Tổ.

Nhớ kỹ, Bại Giả Tổ! Kẻ bại thắng!

Lục Nguyên quát một tiếng:

- Vậy tiếp theo là ai?

Nếu nói lúc trước Phong Tam Thập một đấu năm, một mình đánh bại năm người Phó Cừu Bại Giả Tổ thì bây giờ Lục Nguyên cũng sẽ làm chuyện tương tự.

Nếu đã đứng ra ứng chiến rồi, vậy hãy để mình đấu thật đã đi! Máu dang sôi lên!

Vốn Thắng Giả Tổ hỗn động cảnh thất tầng đấu với Bại Giả Tổ hỗn động cảnh thất tầng, năm chọi năm đã kết thúc, nhưng vì một số chuyện ngoài ý muốn đã dây vào Lục Nguyên.

Vậy nên, cuộc chiến vẫn còn tiếp.

Lục Nguyên quát dài:

- Vậy thì kế tiếp là ai?

- Tiếp theo là ai.

Bạch y y giả bước ra, chính là Hải Thanh Cảnh trong tổ năm người Thắng Giả Tổ. Hải Thanh Cảnh cao gầy, tỏa mùi thuốc, mùi y. Gã đứng đó, gã và Lục Nguyên đương nhiên không có cuộc chiến thù mới hận cũ giống giống như Trương Quân Khả, chẳng qua gã là Thắng Giả Tổ, đương nhiên muốn đấu cùng Lục Nguyên Bại Giả Tổ chỉ vì muốn thắng hắn mà thôi.

Thắng Giả Tổ có tôn nghiêm của Thắng Giả Tổ.

Hải Thanh Cảnh đi tới trước mặt Lục Nguyên ba trượng, nói:

- Ta sẽ không để ngươi liên tục thắng năm trận.

477. Chương 915-916: Hải Thanh Cảnh

Lục Nguyên cười lạnh nói:

- Ta cũng muốn xem ngươi có ngăn cản được hay không.

- Cũng tốt.

Hải Thanh Cảnh xuất thân từ dược chi văn minh, đương nhiên biết Lục Nguyên lợi hại. Gã chớp mắt đánh ra dược chi văn minh Thái Thượng Thương Hàn Kinh. Thái Thượng Thương Hàn Kinh của gã luyện đến tầng thứ ba Thâm Nhập Cốt Tủy. Quyết Thâm Nhập Cốt Tủy có bệnh khuẩn không tầm thường.

Cùng lúc đó, gã biết sinh tử luân hồi bàn của Lục Nguyên có tác dụng khắc chế Thái Thượng Thương Hàn Kinh, mặc dù Thái Thượng Thương Hàn Kinh của gã là tầng thứ ba bệnh khuẩn cũng như vậy.

Cho nên gã cũng đánh ra Vô Thượng Sinh Cơ Quyết. Vô Thượng Sinh Cơ Quyết có thể khiến sinh mệnh dạt dào sức sống, kết hợp với Thái Thượng Thương Hàn Kinh có thể sinh ra uy lực khủng bố.

Gã biết Lục Nguyên lợi hại, vậy nên khoảnh khắc này dùng hết tất cả tuyệt chiêu mình có. Gã thậm chí đem ra văn minh văn tự, đánh ra chữ 'thương'.

Ba tuyệt chiêu cùng thi triển.

- Hay cho Thái Thượng Thương Hàn Kinh, không ngờ Hải Thanh Cảnh có tài hoa rất sâu về Thái Thượng Thương Hàn Kinh như vậy, đến tình trạng tầng thứ ba Thâm Nhập Cốt Tủy rồi. Bệnh khuẩn đó không thể đề phòng, sẽ xâm nhập sâu vào xương cốt của ngươi, rút xương tích thủy, không thể đối phó.

- Hay cho Vô Thượng Sinh Cơ Quyết. Vô Thượng Sinh Cơ Quyết của gã luyện đến sức sống bừng bừng, vạn vật hoa nở, tình trạng này dù ở mặt đất không có một chút phân bón thì vẫn kết ra trái cây phong phú nhất, xương trắng cũng sẽ mọc ra máu thịt. Không tưởng được Hải Thanh Cảnh luyện đến mức độ này.

- Càng đáng sợ là Thái Thượng Thương Hàn Kinh cùng Vô Thượng Sinh Cơ Quyết, hai tuyệt kỹ của dược chi văn minh một khi liên hợp thật là đến mức kinh thiên động địa. Lấy sự sống của Vô Thượng Sinh Cơ Quyết thúc đẩy bệnh khuẩn Thái Thượng Thương Hàn Kinh, hai người hợp lại làm một, có thể tạo thành thương tổn rất đáng sợ.

- Hải Thanh Cảnh còn có chữ thương nữa.

- Chữ thương tuy là nhị cấp văn tự từ chữ dược diễn sinh ra, nhưng là lợi hại nhất trong nhị cấp văn tự diễn sinh ra từ chữ dược. Hơn nữa chữ thương còn có thể kết hợp cùng Thái Thượng Thương Hàn Kinh, khiến Thái Thượng Thương Hàn Kinh tới mức độ càng cường đại, đến mức độ kinh thiên động địa.

Bình thường thấy Hải Thanh Cảnh không lên tiếng, ai dè thực lực mạnh đến thế.

Giờ phút này, ngay cả Phong Tam Thập, Trương Quân Khả cũng chấn kinh. Hai người Phong Tam Thập, Trương Quân Khả đều là cao thủ của Thắng Giả Tổ, nhưng bình thường trong tổ này ít khi đấu với Hải Thanh Cảnh, cho nên không hay biết thực lực của gã. Người dược chi văn minh bình thường không quá am hiểu chiến đấu, nên mới bắt đầu đều cho rằng thực lực của Hải Thanh Cảnh không bằng hai người.

Kết quả bây giờ xem Hải Thanh Cảnh ra tay, Phong Tam Thập và Trương Quân Khả nhìn nhau, chẳng ngờ thực lực của Hải Thanh Cảnh sẽ như thế. Ba đại tuyệt chiêu cùng thi triển ra, Phong Tam Thập tự nhận ra dùng Phong Thần Bách Bộ bước thứ ba mươi Phong Xuy Phong cũng chưa chắc né được. Trương Quân Khả cho rằng dùng chiêu giản mạnh nhất e rằng khó chắn.

Lúc này, cuộc chiến đang kịch liệt phát triển.

Đối mặt ba tuyệt chiêu, Lục Nguyên vốn không sợ Thái Thượng Thương Hàn Kinh, không tính sợ chữ thương, dù gì hắn có thôn mộc long, nhưng đây là ba tuyệt kỹ kết hợp lại.

Một cộng một cộng một hiệu quá lớn hơn ba rất là nhiều.

Nhưng thế mà đã muốn ngăn cản mình, mơ viễn vông thật.

Chữ thương đã đánh vào đỉnh đầu Lục Nguyên, toàn thân hắn liền bị thương, bị Vô Thượng Sinh Cơ Quyết mở rộng tăng mạnh cho bệnh khuẩn Thái Thượng Thương Hàn Kinh, chui vào người Lục Nguyên, bắt đầu không ngừng phá hư thân thể cuatr hắn. Nhưng muốn phá hỏng thân thể Lục Nguyên không phải dễ, vì thân thể hắn trải qua miêu yêu châu cường hóa vô thượng cương nhu thân.

Có thể nhu, có thể cương, vô thượng cương nhu thân, dù bệnh khuẩn muốn phá cũng không dễ.

Mặt Hải Thanh Cảnh nở nụ cười khẽ, mình thắng chắc rồi.

Chớp mắt đỉnh đầu Lục Nguyên bỗng lóe ánh sáng xanh như rồng. Không sai, hắn dùng thôn mộc long nuốt chữ thương, no nê một bữa. Trong đó tinh hoa mộc hệ văn tự khiến thôn mộc long biến lớn một khúc, cùng lúc đó, sinh tử luân hồi bàn thúc đẩy đến mức cực lớn, dùng âm dương quán tìm ra nhược điểm, dùng lực sinh tử rót vào bệnh khuẩn.

Một luân hồi khó phá hủy hai tuyệt chiêu Thái Thượng Thương Hàn Kinh, Vô Thượng Sinh Cơ Quyết liên hợp.

Lúc này Hải Thanh Cảnh còn tưởng mình thắng chắc. Lục Nguyên xem như có chiến trận kinh nghiệm, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, chớp mắt một thuấn di đến trước mặt Hải Thanh Cảnh, kiếm vắt ngang cổ Hải Thanh Cảnh.

Hắn lạnh nhạt nói:

- Ngươi thua.

Hải Thanh Cảnh ngây như phỗng, gã không kịp phản ứng.

Làm sao có thể!

Thái Thượng Thương Hàn Kinh thêm vào Vô Thượng Sinh Cơ Quyết, lại thêm vào chữ thương, ba cái liên hợp, ba tuyệt kỹ tổ hợp thế mà vẫn thua.

Làm sao thua thế này?

Hải Thanh Cảnh thua một cách khó hiểu, thua thế nào gã cũng không biết.

Nhưng mặc kệ gã thắc mắc ra sao, thua là thua, trong lòng gã nảy ra cảm giác Lục Nguyên cao sâu khó dò.

Lục Nguyên cảm thấy rất sung sướng. Thôn mộc long ăn chữ thương no một bữa, một ngày này lại kiếm chút văn tự đến ăn thì tốt rồi, thôn mộc long sẽ trưởng thành. Theo vô tướng thôn phệ quyết ghi chép thì bảy con thôn phệ long, mỗi con trưởng thành không có hạn chế, dù làm sao trưởng thành cũng được!

Không hạn chế!

Ba chữ kia nghe thì bình thương nhưng thật ra rất biến thái.

Công pháp, tâm pháp bình thường luyện thế nào thì mặt sau cũng có hạn chế.

Chỉ có tâm pháp từ cấp phó chủ văn minh trở lên mới không có hạn chế.

Lục Nguyên thắng Hải Thanh Cảnh rồi người xung quanh đều nhìn nhau, vì chuyện này quá phập phồng cao trào, nhanh quá là nhanh. Mới bắt đầu Hải Thanh Cảnh cùng đánh ra ba tuyệt chiêu, hoàn mỹ phối hợp, cho rằng Hải Thanh Cảnh chiếm ưu thế, kết quả chưa kịp phản ứng thì Lục Nguyên thuấn di, kiếm gác trước cổ Hải Thanh Cảnh rồi.

Hai trận chiến trước Lục Nguyên thắng Trương Quân Khả, Phong Tam Thập, thắng thì có thắng rồi nhưng không dứt khoát như vậy, bây giờ đối mặt Hải Thanh Cảnh thực lực không kém hơn hai người kia, thế mà dễ dàng thắng, khiến người vô cùng kinh sợ.

Lục Nguyên! Thật mạnh!

Thắng xong Hải Thanh Cảnh, Lục Nguyên hét to:

- Vậy, người tiếp theo!

Đối thủ tiếp theo là Chu Phá Đồ. Chu Phá Đồ này không tính là người trong văn minh, chỉ là một Vô Thượng Đại Giáo Chân Đồ môn. Chân Đồ mon là một môn phái khác với tu sĩ bình thường, vũ khí của họ không phải đao, kiếm hay pháp lực mà lấy tranh để chiến.

Lấy tranh chiến đấu thì Lục Nguyên trước kia có đụng một người, chính là chí tôn của thái cổ văn minh Thất Hoang Đồ, kết quả bị Lục Nguyên chém chết.

Bây giờ đối thủ Chu Phá Đồ trình độ chơi tranh cỡ như Thất Hoang Đồ thôi, thực lực của Lục Nguyên hơn xa khi đó, tất nhiên có thể dễ dàng thắng gã. Toàn quá trình rất đơn giản, Lục Nguyên không nghiêm túc, cho là chơi chút thôi.

Nói thật ra bây giờ hỗn động cảnh thất tầng bình thường muốn Lục Nguyên nghiêm túc thì rất khó.

Đối thủ thứ năm tên là Phương Hành Chi, đây cũng là một người của Vô Thượng Đại Giáo Thiên Thủy môn. Người Thiên Thủy môn giỏi về khống chế thủy pháp lực, so với bất cứ đối thủ Lục Nguyên đụng ở Tấn quốc đều mạnh hơn, cơ bản có thể xem là một trong người có pháp lực mạnh nhất Lục Nguyên từng gặp. Nếu là hắn lúc ở Tấn quốc, đụng phải pháp lực như vậy thì e rằng chỉ có nước thua.

Nhưng bây giờ khác nhau, khác xa.

Lục Nguyên bây giờ mạnh hơn lúc ở Tấn quốc rất nhiều.

Cho nên đối mặt pháp lực lúc ở Tấn quốc hắn bó tay, Lục Nguyên dễ dàng phá giải.

Kiếm, rất nhanh gác trên cổ Thiên Thủy môn Phương Hành Chi.

Trận thứ năm thắng lợi vào tay.

Mọi người luôn đè nén tâm tình chở đến bây giờ. Năm trận chiến đấu chỉ có ba cái đầu là đặc sắc, hai trận sau không có gì hay. Nhưng một trận tiếp một trận thắng, cho dù mặt sau chiến đấu không hấp dẫn vẫn cho người cảm giác sung sướng, tất cả nhìn không chớp mắt.

- Lại thắng!

- Đúng vậy, lại thắng!

- Không ngờ thắng hết!

- Năm trận liên tục thắng!

- Bại Giả Tổ Lục Nguyên lấy một khiêu chiến năm người, liên tục thắng năm người của Thắng Giả Tổ!

Xung quanh sắp bùng nổ, đây đúng là khiến người sôi trào, làm người ta vô cùng kích động. Người Bại Giả Tổ vào lúc đám Phó Cừu thua thì đè nén khí, khí này càng đè càng chặt, cuối cùng bùm một tiếng phóng ra.

Rửa nhục! Đây cũng là rửa nhục!

Tuy không phải là thắng lợi từ đám Phó Cừu sớm sắp đặt mà là Lục Nguyên ngoài ý muốn chiến đấu, còn liên tục thắng năm.

Nhưng mặc kệ là đám Phó Cừu hay Lục Nguyên đều là Bại Giả Tổ.

Cho nên lần này khiến người cảm thấy vô cùng đã ghiền.

Mọi người hoan hô ra tiếng! Hoan hô phát ra từ đáy lòng.

Lần này từ Lục Nguyên thay mọi người tẩy sỉ nhục, nhưng sau này họ sẽ tự mình cố gắng rửa mối nhục Bại Giả Tổ.

Tinh thần số một ngàn lẻ ba! Tinh thần Thắng Giả Tổ huấn luyện.

- Mười người kia đi viễn chinh Bại Giả Tổ, không biết chiến tích sao rồi?

Một người như là vượn khỉ, vóc dáng cực cao cứ nhảy tới nhảy lui, nói. Người này là hỗn động cảnh cửu tầng, Vượn Ma Đóa Đại Chi, ở trong phong chi văn minh một kẻ lạ lùng, có huyết thống phong vượng cổ xưa.

- Mười người họ tuy không tính tài năng bao nhiêu trong Thắng Giả Tổ nhưng càn quét Bại Giả Tổ là không thành vấn đề.

Lên tiếng là cấp lãnh tụ giản chi văn minh, đôi mày trắng bệch quái dị rũ xuống, Giản Nguyệt Bạch. Người này thực lực kinh khủng, đến hỗn động cảnh thập tầng.

Giản Nguyệt Bạch cười ẩn ý nói:

- Quý Hoa Đà, ngươi cho rằng thế nào?

Người bị kêu là Quý Hoa Đà tóc trắng như tuyết, chân mày như tuyết. Gã định mở miệng thì ho sặc sụa làm không ngừng hộc ra máu. Ho kịch liệt đánh gãy lời gã định nói, người bệnh không tự chữa, xuất thân từ dược chi văn minh, Quý Hoa Đà.

Lại là một người đàn ông gầy yếu đến nói chuyện mà sắp ngã.

Bên cạnh Quý Hoa Đà đứng một người thanh niên phong thần ngọc tuấn. Người thanh niên khoanh tay sau lưng đứng, dưới tình huống không có gió mà tóc lại quái dị bay lên, thành khí thế cực kỳ tiêu sái đạp gió lướt đi. Vị này là tiểu lãnh tụ của phong chi văn minh, lúc hai mươi bốn tuổi bước tđến Phong Thần Bách Bộ bước thứ hai mươi bốn. Đến ngày hôm nay, không biết gã đã luyện bao nhiêu bước trong Phong Thần Bách Bộ. Thực lực của vị này cũng đến mức hỗn động cảnh thập tầng rồi.

Nhưng trong mọi người, khí thế cao nhất không phải tiểu lãnh tụ giản chi văn minh Giản Nguyệt Bạch.

Không là tiểu lãnh tụ dược chi văn minh Quý Hoa Đà.

Cũng chẳng phải tiểu lãnh tụ phong chi văn minh Phong Nhị Thập Tứ.

Mà nên là người đứng ở hướng bắc.

Cùng là người trẻ tuổi đương thời, nhưng thanh niên này khí thế hiên ngang, dường như có loại tay nắm quyền to. Gã hơi nhíu mày, phong thái không người sánh bằng. Nếu Lục Nguyên ở đây chắc chắn sẽ nhận ra người này chính là pháp cổ văn minh Nghiêm Thiên Pháp, được gọi là một trong bốn người mạnh nhất theo đuổi Kiếm Linh Đế Cơ. Nghe nói người này về thiên tư thì rất là cao, dù không như Pháp Chi Tử cũng khá đáng sợ.

Trong đó Vượn Ma Tôn Đại Chi chỉ là làm nền, chân chính trung tâm là bốn tiểu lãnh tụ văn minh.

Trung tâm của Thắng Giả Tổ chính là bốn người này.

Mỗi người đều là đứng ở đỉnh Thắng Giả Tổ.

Bốn người họ bàn tán về việc Thắng Giả Tổ đánh bại Bại Giả Tổ, nhưng thật ra mỗi người đều cho rằng Thắng Giả Tổ thắng chắc rồi, cho rằng muốn thua rất là khó, vậy nên trung tâm chấn chính vẫn là bốn người tranh đấu gay gắt, ai cũng là rồng trong người, rốt cuộc vị nào càng cường hơn?

Chính lúc này, có tình báo truyền đến.

- Cái gì? Thắng Giả Tổ Phong Tam Thập, Trương Quân Khả, năm người thua hết?

- Thua trong tay người tên Lục Nguyên?

Tinh thần số một ngàn lẻ ba cách tinh thần số một ngàn lẻ năm không tính xa.

Nghe cái tên Lục Nguyên, Giản Nguyệt Bạch quái dị nhướng chân mày trắng. Lục Nguyên ở trong giản chi văn minh có chút nổi tiếng, chủ yếu vì đệ nhất trí giả Giản Quân Sầu nói là nếu Lục Nguyên không chết chắc chắn sẽ trở thành họa lớn của giản chi văn minh.

Pháp cổ văn minh Nghiêm Thiên Pháp cũng nhíu mày, gần đây dường như có nghe đến tên Lục Nguyên, hình như liên quan chút chút với Kiếm Linh Đế Cơ.

Trong tinh thần số một ngàn lẻ năm.

- Thắng Giả Tổ thì sao nào?

- Còn không phải bị người Bại Giả Tổ chúng ta liên tục thắng năm lần?

- Tuyệt vời, tuyệt vời, Lục Nguyên quá tuyệt!

Trong tiếng hoan hô, khí thế kiêu ngạo của Thắng Giả Tổ bị đánh rớt, khí thế của Bại Giả Tổ thì phồng lên.

Chiến đấu tiếp theo là nằm trong hỗn động cảnh bát tầng. Bại Giả Tổ Giản Huyền Cương, Giản Hà Cầu, Phong Trung Thu, Phong Minh Nguyệt, Hoa Nguyệt Sinh. Năm người này đấu với Thắng Giả Tổ Hoa Phủ Thủ, Nghiêm Hạc, Giao Thanh Phong, Phong Tiềm, Giản Tự Hành. Trận chiến này bởi vì khí thế của Bại Giả Tổ tăng cao nên kết quả đối chiến năm chọi năm bên Bại Giả Tổ thắng hai trận.

Tức là nói lần chiến đấu này tổng cộng tiến hành mười lăm trận.

Trong đó Thắng Giả Tổ thắng tám trận, Bại Giả Tổ thắng bảy trận, một mình Lục Nguyên đơn độc thắng năm trận.

Tức là nói đối mặt Thắng Giả Tổ mạnh mẽ, Bại Giả Tổ chỉ thua chút xíu thôi.

Có thể nói chiến tích này hoàn toàn ra ngoài dự đoán của Pháp Cường Đế Tử, lúc bắt đầu gã không ngờ có chiến tích như vậy. Pháp Cường Đế Tử nhìn hướng Lục Nguyên, đúng là nhân vật thần kỳ, ban đầu mình đã mù mắt nhìn lầm rồi, người như vậy phải bồi dưỡng nhiều vào, đến lúc cuộc chiến cuối cùng với Bại Giả Tổ phát huy ra uy lực.

Đây là người xuất sắc dưới tay mình, nếu huấn luyện mạnh lên sẽ trở thành đại sát khí!

Pháp Tiêu Đế Tử cũng rất bất đắc dĩ, nhìn chằm chằm Lục Nguyên. Nói thật ra lần này nếu Lục Nguyên không có mặt, mười trận đấu gã bảo đảm thắng chín thua một trận. Kết quả Lục Nguyên quậy, thắng tám trận thua bảy, chỉ thắng sít sao, phải biết rằng trong tay gã là Thắng Giả Tổ, Pháp Cường Đế Tử có là Bại Giả Tổ.

May là trong tay gã còn nhiều lá bài, có người hỗn động cảnh cửu tầng, thập tầng.

Gã nhìn ra cực hạn của Lục Nguyên, trong cuộc chiến hai tổ Thắng Bại, một mình Lục Nguyên không dấy lên nổi cơn sóng.

Trận chiến đến đây chấm dứt.

Người Thắng Giả Tổ trở về. Thắng Giả Tổ lần này trở về tin tức bị người liên tục thắng năm truyền đi, trên tinh thần số một ngàn lẻ ba vang từng tiếng kêu gào, kêu gào phải san bằng Lục Nguyên. Không chút nghi ngờ, lòng kiêu ngạo của Thắng Giả Tổ bị Lục Nguyên chà đạp, đợi lần sau Bại Giả Tổ và Thắng Giả Tổ lại đấu thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người vui vẻ muốn đánh bại hắn.

478. Chương 917-918: Đối Phó Văn Minh Tự

Trong Thắng Giả Tổ, bị kích thích nhiều nhất là Nạp Lan Đức. Gần đây Nạp Lan Đức rất may mắn, đầu tiên ở ngoại vực được trung cổ kỳ bảo, thực lực tăng rất nhiều, đến hỗn động cảnh lục tầng, rồi còn tiến vào trong kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài. Gã vào pháp cổ thế giới rồi vô cùng may mắn được chọn vào Thắng Giả Tổ.

Gã chính mắt thấy Lục Nguyên tiến vào Bại Giả Tổ, lúc đó gã thầm nghĩ mình vào Thắng Giả Tổ, Lục Nguyên thì vào Bại Giả Tổ, đến lúc đó mình phải chà đạp hắn. Trong khoảng thời gian gã huấn luyện ở Thắng Giả Tổ tự tin dạt dào, kết quả truyền đến tin tức Lục Nguyên thắng năm người Phong Tam Thập, cái này kêu Nạp Lan Đức làm sao chịu nổi. Nạp Lan Đức liều mạng, gãc nhất định phải thắng Lục Nguyên, gã và hắn là không chết không ngừng.

Tin tức như thế tất nhiên truyền vào trong Pháp Thánh Cung, đối với tin này Pháp Thánh Đế Tử không có gì ngoài ý muốn. Người khác không chú ý đến Lục Nguyên trưởng thành, gã thì kêu Lục Nguyênm nhìn chằm chằm hắn, thậm chí có tiểu tổ phân tích tình báo. Lục Nguyênm càng cảm thấy mình đã làm đúng một việc, đặc biệt thành lập tiểu tổ phân tích tình báo về Lục Nguyên, quá chính xác.

Vân Tụ Tuyết nghe tin thì khóe môi nhếch, nụ cười như vô số hoa nở.

Dư âm trận chiến này dần tán đi.

Pháp Cường Đế Tử lại bắt đầu đặc huấn.

Nhưng lúc trước đặc huấn trọng điểm là ba mươi người.

Bây giờ trọng điểm đặc huấn là ba mươi mốt người, thêm một người đương nhiên là Lục Nguyên rồi.

Lẽ dĩ nhiên không có ai không phục, lấy chiến tích của Lục Nguyên tuyệt đối có tư cách tham gia vào đặc huấn.

Dù sao chiến tích của Lục Nguyên quá huy hoàng.

Pháp Cường Đế Tử nhìn ba mươi người trước mắt, ba mươi người đều là tinh anh trong Bại Giả Tổ.

Gã nói:

- Lần đặc huấn này là ba mươi mốt người, đặc huấn liên quan đến làm sao đối phó văn minh văn tự. Văn minh văn tự là hơi rắc rối chút nhưng làm sao đối phó được nó? Chắc trong các ngươi có nhiều người không có kinh nghiệm mặt này.

- Lần này dạy cho các ngươi là cách làm sao đối phó văn minh văn tự.

- Đương nhiên muốn một lần đối phó tất cả văn minh văn tự là không được, ta dạy thì không sao nhưng các ngươi không thể học thông. Lần này đối thủ của các ngươi là Thắng Giả Tổ có tổng cộng bốn văn minh, là giản chi văn minh, dược chi văn minh, phong chi văn minh cùng với pháp cổ văn minh. Lần này bổn đế tử muốn dạy các ngươi cách đối phó bốn văn minh văn tự.

Gã bắt đầu kể cách đối phó dược chi văn minh. Dược chi văn minh chia làm nhiều loại, văn tự đa số là tác dụng các loại dược vật, lúc dạy khá là phức tạp. Pháp Cường Đế Tử dạy tường tận, phát hiện trong quá trình Lục Nguyên không thèm nghe, cách gã dạy Lục Nguyên học không tốt lắm.

Đây là sao vậy? Pháp Cường Đế Tử có chút khó hiểu.

Nhìn theo chiến tích thì nếu cố gắng tài bồi, Lục Nguyên chắc sẽ là đại sát khí của Bại Giả Tổ, tại sao bây giờ học cách đối phó dược chi văn minh thì không tốt lắm? Pháp Cường Đế Tử vô cùng khó hiểu, nhưng gã đã nhìn nhầm một lần, giờ không dễ dàng xem thường Lục Nguyên nữa, định cẩn thận quan sát hắn.

Lục Nguyên sắp sửa ngủ gật, cách của Pháp Cường Đế Tử đúng là không sai nhưng tiếc rằng không dễ dùng như thôn mộc long của hắn.

Cách của gã chỉ đối phó với văn tự dược chi văn minh, chỉ là đối phó thôi, còn cách của mình là trực tiếp nuốt luôn văn tự dược chi văn minh, tuyệt đối khắc chế.

Vậy nên học cách này làm cái gì?

Tiếc rằng vô tướng thôn phệ quyết mình chỉ học được một loại thôn mộc long, nếu học xong bảy loại thì thiên hạ này tất cả văn minh văn tự không gì không nuốt được, không chỗ nào không bao lấy, mới chân chính là đường ngay. Rốt cuộc thì làm sao luyện thành thôn phệ long nhỉ? Lục Nguyên tẩm trong ánh nắng pháp cổ thế giới, ngẫm nghĩ.

Đặc huấn của Pháp Cường Đế Tử còn đang tiến hành.

Lần này đấu với Thắng Giả Tổ, nếu không phải Lục Nguyên dị quân vùng lên thì chắc chắn Bại Giả Tổ mất hết mặt mũi.

Xem ra lúc trước mình huấn luyện Bại Giả Tổ còn chưa đủ.

Pháp Cường Đế Tử thầm nhủ.

Tất nhiên Lục Nguyên càng phải luyện tập, đây là đại sát khí tương lai mình dùng để thắng Thắng Giả Tổ.

- Tốt lắm, cách đối phó dược chi văn minh văn minh văn tự học đến đây là hết. Ta chỉ dạy cho các ngươi cách cơ bản mà thôi, chân chính làm tới mức độ nào vẫn phải xem chính các ngươi.

Pháp Cường Đế Tử lạnh nhạt nói:

- Tiếp theo ta dạy cách đối phó phong chi văn minh văn minh văn tự.

Pháp Cường Đế Tử chắp tay sau lưng, nói:

- Văn tự của phong chi văn minh cơ bản có hai mặt.

- Thứ nhất là khiến tác dụng càng nhanh hơn. Vì phong chi văn minh vốn đã rất nhanh, thêm vào phong chi văn minh văn tự nữa sẽ càng nhanh thêm, đến mức độ không thể tưởng tượng.

- Loại thứ hai là đối với không gian thiết tắc, người phong chi văn minh bị người giỏi về vạn dụng không gian thiết tắc khắc chế, đây là không thể nghi ngờ. Nhưng phong chi văn minh dù gì cũng là một trong văn minh, sao mà cam lòng bị không gian thiết tắc khắc chế cho được? Vậy nên phong chi văn minh văn tự có một phần tác dụng quan trọng đó là chế ngược lại không gian thiết tắc, khiến tốc độ của người văn minh đó siêu nhanh, không bị không gian thiết tắc khống chế.

- Cachs đối phó phong chi văn minh văn tự chắc là…

Pháp Cường Đế Tử dạy tới đây thì cau mày, phát hiện Lục Nguyên vẫn không chú tâm, lúc học cách gã dạy thì không nghiêm túc chút nào. Pháp Cường Đế Tử nhíu mày, đây là sao? Lục Nguyên rốt cuộc ở trạng thái gì thế này?>

Pháp Cường Đế Tử khó hiểu nhưng không từ bỏ, định tiếp tục quan sát.

Thật ra gã không biết Lục Nguyên không hề hứng thú đối phó phong chi văn minh văn tự, tra lý do thì cũng đơn giản, phong lôi đều thuộc về mộc đại phân loại, dù thôn mộc long không thể hoàn toàn nuốt phong hệ văn tự vì dù gì nó là thôn phệ long chuyên nuốt mộc, nhưng trên cơ bản phong hệ văn tự cũng bị thôn mộc long áp chế. Lục Nguyên có thử hiệu quả rồi, còn tốt hơn cách Pháp Cường Đế Tử dạy.

Tất nhiên nếu có thể luyện thành thôn phong long thì ngay cả tinh hoa văn tự cũng sẽ bị nuốt mất.

Dạy xong cách đối phó văn minh văn tự của dược chi văn minh, phong chi văn minh, Pháp Cường Đế Tử cuối cùng dạy cho cách đối phó giản chi văn minh, lúc này thì Lục Nguyên không dám lơ là.

Giản là tử địch của kiếm! Cũng là tử địch của mình!

Hơn nữa mình có thể hoàn toàn nuốt dược văn tự, khắc chế phong văn tự, nhưng với giản thì chịu bó tay.

Vậy nên phải học thật nghiêm túc, không thể lười biếng như hai cái đầu.

Pháp Cường Đế Tử mang ba mươi mốt người đến chỗ học giản chi văn minh, Vạn Pháp Bộc Bố!

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Đặc điểm của giản chi văn minh văn tự thì không biết các ngươi có chú ý không? Giản và kiếm tương đương cùng loại, mặt trên có nhiều chi tiết. Giản chi văn minh văn tự khá thực dụng, quái lạ. Văn tự dùng để chiến đấu tác dụng đại khái là: Khiến pháp thuật của đối thủ từng chút từng chút, chiêu thức ngắt khúc, dù sao chính là không trôi trảy.

- Tức là nói một khi ngươi đấu với người dùng giản chi văn minh văn tự, ngươi muốn tăng pháp thuật kết quả pháp thuật bị biến thành ngắt khúc, ngươi muốn dùng chiêu thức, kết quả chiêu thức hoàn mỹ bị ngắt khúc, làm người rất khó chịu, đây chính là uy lực của giản chi văn minh văn tự, cũng là một loại khiến người bực mình.

- Muốn đối phó văn minh văn tự này, cách đó là…

Pháp Cường Đế Tử cất cao giọng, đợi tim mọi người treo cao mới chịu nói:

- Hành vân lưu thủy.

- Nhìn đỉnh đầu, chỗ này có vô số mây trắng.

- Nhìn thức nước nơi đây, nước chảy không ngừng.

- Đây chính là cái gọi là hành vân lưu thủy.

- Giản chi văn minh văn tự tác dụng chủ yếu là đánh gãy chiêu thức, van hành pháp thuật của đối thủ. Hành vân lưu thủy khiến vận hành chiêu thức, pháp thuật của ngươi đến tình trạng hành vân lưu thủy.

Pháp Cường Đế Tử khoanh tay nói:

- Thế nên bây giờ cần học là hành vân lưu thủy.

- Hành, vân, lưu, thủy, chính là chỉ hành chi thiên địa pháp tắc, vân chi thiên địa pháp tắc, lưu chi thiên địa pháp tắc, thủy chi thiên địa pháp tắc, bốn thiên địa pháp tắc kết hợp sinh ra tác dụng. Kết hợp bốn thiên địa pháp tắc là sẽ tổ thành công pháp hành vân lưu thủy.

Pháp Cường Đế Tử bắt đầu đọc nội dung công pháp.

Lục Nguyên dựa theo hiểu biết của mình nghe Pháp Cường Đế Tử nói.

Tức là nói mình phải đem hành kiếm ý! Vân kiếm ý! Lưu kiếm ý! Thủy kiếm ý, bốn kiếm ý hợp làm một. Hiện nay mình có hơn một trăm loại kiếm ý nhưng chưa từng thử hợp bốn kiếm ý thành một.

Mình hiểu được thủy kiếm ý! Vân kiếm ý! Lưu kiếm ý! Chỉ thiếu có hành kiếm ý!

Thôi được, trước ngộ hành kiếm ý rồi tính.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng, bắt đầu ngộ hành kiếm ý.

Lục Nguyên ngẩng đầu nhìn mây!

Mây đang chậm rãi trôi! Mây trắng lững lờ trôi.

Cái gì là hành kiếm ý?

Lục Nguyên chìm trong suy tư nhìn mây trắng.

Hắn đột nhiên giật mình nghĩ đến đã lâu không nhàn nhã nhìn mây phơi nắng thế này, ngày lười biếng khó mà trở lại. Nhưng hết cách, ai kêu mình đi con đường gian nan quá làm chi, có nhiều địch thủ như là thái cổ văn minh, giản chi văn minh, muốn rảnh một chút cũng không dễ dàng.

Không bằng ngẩn người ngắm đủ mây trắng bay đi.

Tự do thật! rất muốn giống như mây tự do bay trong trời đất.

Trong lúc ngẫm nghĩ, Lục Nguyên chợt cứng đờ, hình như mình thấy quỹ tích vân di chuyển, đó là một loại quỹ tích vô cùng tự do, tự nhiên. Mà mục đích của hành là cái gì? Lục Nguyên đột nhiên nghĩ tới lưu kiếm ý. Hắn đại triệt đại ngộ, hiểu ra hành kiếm ý rồi.

Cái gọi là hành kiếm ý nói trắng ra là cùng loại với lưu kiếm ý, tác dụng đều khiến thiên địa vạn vật thông nhau, không khiến một chỗ trở thành như nước lặng. Đây là một loại khá giống với lưu kiếm ý nhưng lại hơi khác. Lục Nguyên hiểu mình bởi vì bình thường nhìn mây trắng niều nên mới lĩnh ngộ đặc biệt nhanh, hiểu ra kiếm ý này.

Thượng cổ phù chú thứ một trăm mười bay lên, bên trên có một chữ hành.

Rốt cuộc lĩnh ngộ hành kiếm ý!

Vậy bắt đầu luyện thôi. Lục Nguyên dựa theo cách luyện tập hành vân lưu thủy tâm pháp.

Trong khi Lục Nguyên luyện tập thì Pháp Cường Đế Tử khoanh tay quan sát.

Gã nói xong hết thì ba mươi mốt người bắt đầu luyện tập. Muốn luyện thành hành vân lưu thủy tâm pháp trước tiên phải học được bón loại hành chi thiên địa pháp tắc, vân chi thiên địa pháp tắc, lưu chi thiên địa pháp tắc, thủy chi thiên địa pháp tắc. Không chút nghi ngờ, trong ba mươi mốt người không ai học hết bốn thứ này, đều bắt đầu tập luyện.

Nhìn xem là ai nhanh nhất luyện thành một loại thiên địa pháp tắc nào! Pháp Cường Đế Tử quan sát.

Kết quả không trong chốc lát trên đỉnh đầu Lục Nguyên đã bay lên một tấm thiên địa pháp tắc, đó là hành chi thiên địa pháp tắc!

Nhanh như vậy!

Pháp Cường Đế Tử giật nảy mình, gã đúng là không ngờ Lục Nguyên nhanh như thế đã luyện thành hành chi thiên địa pháp tắc! Nhanh quá đi! Pháp Cường Đế Tử cảm thấy dù là mình muốn luyện ra một thiên địa pháp tắc cũng không mau đến thế! Đây là thiên phú của Lục Nguyên ư? Pháp Cường Đế Tử luôn tập trung quan sát Lục Nguyên, vì hắn rất có khả năng là đại sát khí cho gã đối phó Thắng Giả Tổ. Từ khi gã huấn luyện Lục Nguyên đến đây vẫn không phát hiện bất cứ ưu điểm, sở trường nào của hắn. Dù là lúc trước luyện Pháp Tôn Bá Khí Quyết, hay là trước đó luyện ứng phó văn minh văn tự, bây giờ thì gã rốt cuộc phát hiện sở trường của Lục Nguyên.

Tiểu tử Lục Nguyên này, rốt cuộc đến lúc ngươi phát huy năng lực của mình ư? Bổn đế tử rất mong chở.

Pháp Cường Đế Tử tập trung quan sát.

Hành vân lưu thủy bốn thiên địa pháp tắc một khi luyện thành thì sẽ là tiếp đến tiện là hành chi thiên địa pháp tắc cùng vân chi thiên địa pháp tắc kết hợp, lưu chi thiên địa pháp tắc cùng thủy chi thiên địa pháp tắc kết hợp, cuối cùng là hành vân cùng lưu thủy kết hợp. Trong đó, hành cùng vân kết hợp, lưu cùng thủy kết hợp, xem như khó khăn, nhưng cũng có thể luyện thành được.

Nhưng hành vân và lưu thủy kết hợp thì hơi phức tạp, có người cả đời cũng không luyện thành.

Đây liên quan đến bốn thiên địa pháp tắc kết hợp.

Pháp Cường Đế Tử bây giờ chỉ có thể chú ý một mình Lục Nguyên, vì người khác rõ ràng còn đang luyện tập thiên địa pháp tắc, nên gã chỉ chú ý mình hắn thôi. Gã muốn xem Lục Nguyên luyện hành vân lưu thủy.

Bình thường hành và vân kết hợp cần một đoạn thời gian, dù sao nó rất khó khăn.

Lưu cùng thủy kết hợp cũng sẽ mất thời gian.

Bây giờ Lục Nguyên đang luyện hành và vân kết hợp. Hành vân kết hợp có khó không? Lục Nguyên phát hiện hành và vân rất dễ kết hợp, chớp mắt là luyện xong. Trong mắt Lục Nguyên hình như hành và vân vốn nên kết hợp cùng nhau. Chớp mắt bên canhj Lục Nguyên như có mây vòng quanh, mây nhè nhẹ di động, như là hành vân trên trời.

Pháp Cường Đế Tử trợn tròn mắt muốn rớt xuống dưới, đây là sao?

Guống như mây trên trời quấn quanh người, đây là hành vân!

Cũng chỉ có hành và vân kết hợp mới có thể hóa thành hành vân! Tạo thành tình hình hiện nay.

Không đúng, hành và vân kết hợp rất khó, sao đến lượt Lục Nguyên thì đơn giản đã luyện thành hành vân? Thật là một nhân loại bình thường sao?

Cái người này là yêu nghiệt? Pháp Cường Đế Tử rung động đến câm nín. Tròng mắt gã trợn tròn như ốc bưu, sao cảm thấy thiên tư của người này đuổi theo cấp bậc Khí Vận Thất Tử rồi? Không đúng, sao có thể đuổi sát cấp bậc Khí Vận Thất Tử được, để ta tiếp tục quan sát xem sao.

Vạn Pháp Bộc Bố, nước đánh ầm ầm đập xuống mặt đất.

Không thể không nói thiên nhiên vô cùng kỳ diệu.

Thác nước khí thế vô cùng bàng bạc đập xuống, đập mặt đất bắn ra dòng nước, không có chút gì không hài hòa, trôi chảy như vậy! Nếu muốn nhân tố từ kịch liệt biến chuyển rồi vô cùng trôi chảy thế này thật không dễ, ba mươi mốt người đặc huấn tại đây.

Nhưng dù bây giờ họ đặc huấn trên cơ bản là đang luyện tập bốn thiên địa pháp tắc hành, vân, lưu, thủy.

Luyện đến mặt sau hành vân, lưu thủy, hành vân lưu thủy chỉ có một mình Lục Nguyên.

Mới rồi Lục Nguyên đã luyện thành hành vân.

Ban đầu mỗi ngày nhìn hành vân trên trời, hành và vân kết hợp đối với hắn dễ như ăn cơm uống nước.

Bây giờ là luyện lưu và thủy kết hợp.

Lưu và thủy kết hợp kết hợp, mấu chốt nằm ở đâu?

Dường như trước mặt mình xuất hiện nước sông cuồn cuồn, nước không ngừng chảy mang đến sức sống vô cùng cho mặt đất. Lưu và thủy nên làm sao kết hợp? Lục Nguyên không hiểu lưu và thủy kết hợp, thì bỗng nhiên nghĩ đến pháp thuật trong người có thể chuyển hóa thành hình thái lưu thủy. Phút chốc pháp lực vân hệ chuyển hóa thành thủy hệ, đây là đặc điểm pháp thuật của mình.

479. Chương 919-920: Hành Vân Lưu Thủy

Phút chốc pháp thuật trong người hắn như lưu thủy vậy.

Lưu và thủy kết hợp trong người mình đã thành công.

Rốt cuộc cái gì là lưu thủy?

Dường như Lục Nguyên trở về lúc trẻ tuổi, khi đó mình nằm trên mặt cỏ ngủ nước, khi đó mình thích ở trong núi ngâm chân, mình rất thích uống rượu. Lục Nguyên chợt hiểu, năm tháng ở Hoa Sơn lười biếng không lãng phí, đó là nhiều năm chân chính cùng thiên địa kết hợp.

Giờ phút này tiểu nhân quả thiết tắc vận chuyển.

Lục Nguyên nhìn thấy khí vận của mình.

Khí vận của mình là ở trong Cuồng Phong Liễu Lâm luyện kiếm thì được đến Hoa Sơn khí vận. Hoa Sơn đưa khí vận cho mình cũng vì sáu năm lười biếng kết hợp với thiên địa quá tốt, kết hợp với Hoa Sơn quá tuyệt, gần như muốn hợp thành một thể.

Tất nhiên đây không phải hành động cố ý mà xích tử tâm thành.

Bên cạnh Lục Nguyên hiện ra lưu thủy không ngừng chảy, vòng quanh chân hắn cảm giác rất thoải mái.

Pháp Cường Đế Tử còn đang chú ý lưu và thủy kết hợp, hành và vân kết hợp mất bao nhiêu thời gian. Nhưng có thể ở trong thời gian dài vậy mà hoàn toàn sử dụng lưu và thủy kết hợp thì cũng không đơn giản. Pháp Cường Đế Tử chắp tay sau lưng đứng, nhưng bây giờ mới là lúc thật sự thử thách ngươi.

Lưu và thủy kết hợp, hành và vân kết hợp đương nhiên là khó.

Nhưng hành vân và lưu thủy kết hợp so với cái trước còn khó gấp mười lần, mấy chục lần.

Đây là vô vàn khó khăn!

Bây giờ để xem Lục Nguyên có thể hiểu được không?

Nếu có thể ngộ ra hành vân lưu thủy cuối cùng kết hợp, vậy sau này giản chi văn minh văn tự cơ bản không làm gì được Lục Nguyên. Đương nhiên đây là trừ bỏ ban đầu văn tự. Ban đầu văn tự hoàn toàn khác với nhị cấp văn tự. Cường độ của nhị cấp văn tự và ban đầu văn tự khác nhau hoàn toàn, nhưng nói đi phải nói lại, dưới tình huống bình thường thì văn minh bình thường chỉ có một ban đầu văn tự mà thôi.

Lục Nguyên bắt đầu luyện tập hành vân và lưu thủy kết hợp.

Hành vân và lưu thủy muốn kết hợp không phải dễ. Mây trên trời, nước dưới đất vốn là cách biệt quá xa xôi. Mới đầu Lục Nguyên vận chuyển hành vân và lưu thủy kết hợp tâm pháp cảm giác đi ngược lại, trong người có loại cảm giác khó chịu nói không ra lời, thật là quá khó chịu.

Hành vân và lưu thủy kết hợp đúng là khó đến cực điểm.

Thời gian đang không ngừng tiêu hao, Lục Nguyên luyện tập hành vân và lưu thủy kết hợp, nhưng vẫn không có bao nhiêu thành quả. Hắn vẫn không ngừng thất bại nối tiếp thất bại, thất bại nhiều lần, toàn thân đảo ngược, tinh huyết loạn chuyển, tinh thần thác loạn, khó chịu vô cùng. Hắn chỉ đành tạm ngừng, nghỉ ngơi chốc lát.

Lúc nghỉ ngơi Lục Nguyên cầm rượu uống một hớp, phát hiện xung quanh đa số người còn đang luyện tập thiên địa pháp tắc. Có hai, ba người luyện hành vân, hoặc là lưu thủy, nhưng không ai luyện thành được. Mọi người đều là tinh anh trong tinh anh, kết quả giờ đây chỉ một mình Lục Nguyên luyện thành hành vân và lưu thủy. Người khác luyện thành hành vân hay lưu thủy chẳng có một ai, hành vân lưu thủy này khó khăn thật.

Nghỉ ngơi chốc lát, Lục Nguyên tiếp tục luyện hành vân lưu thủy.

Bắt đầu xong, Lục Nguyên vẫn không ngừng thất bại, thời gian không ngừng tiêu hao. Một ngày,hai ngày, mười ngày, hai mươi ngày cứ thế trôi qua. Không biết qua đi bao lâu, trong quá trình Lục Nguyên vẫn luôn kiên trì. Mình nhất định phải luyện thành hành vân lưu thủy, bởi vì hành vân lưu thủy có thể đối phó giản chi văn minh văn tự, mà giản chi văn minh là đại địch của mình.

Vì sự kiên quyết này, Lục Nguyên vẫn luon kiên trì.

Rốt cuộc có một ngày Lục Nguyên bỗng nhiên phát hiện đạo hành vân và lưu thủy kết hợp. Mây trên trời và nước dưới đất đúng là khó kết hợp, dường như không có quan hệ gì, nhưng bản thân trời đất chính là một cân bằng, mình phải ý hóa thiên địa liền có thể khiến ý hành vân và lưu thủy trong ý niệm thiên địa của mình kết hợp lại.

Ý hóa thiên địa!

Trong ý thức hải của Lục Nguyên dường như sinh ra biến đổi to lớn. Trong ý thức hải của bản thân xuất hiện hành vân và trên mặt đất lưu thủy, hành vân và lưu thủy trong ý hóa thiên địa kết hợp rất hoàn mỹ.

Lúc này bên người Lục Nguyên có lưu thủy chảy qua, lại có mây trắng vòng quanh.

Hắn như là hoàn mỹ vậy! Kết hợp hoàn mỹ giữa hành vân và lưu thủy.

Pháp Cường Đế Tử rốt cuộc biến sắc mặt! Cái này! Hành vân lưu thủy bị Lục Nguyên luyện thành, chỉ mất ba tháng! Mạnh quá! bên cạnh Lục Nguyên có hai, ba người hoặc là luyện thành hành vân, hoặc là luyện thành lưu thủy. Nhưng hai, ba người muốn luyện thành hành vân lưu thủy cực kỳ khó khăn.

Bây giờ người duy nhất luyện thành hành vân lưu thủy chỉ có một mình Lục Nguyên thôi!

Pháp Cường Đế Tử rốt cuộc xác định tư chất của Lục Nguyên, đây tuyệt đối là cấp yêu nghiệt, đuổi theo tư chất Khí Vận Thất Tử!

Rốt cuộc xác định tư chất của Lục Nguyên. Pháp Cường Đế Tử lần đầu tiên phát hiện muốn xác định tư chất của một người khó khăn như vậy, lúc luyện bá khí nhìn không ra, ứng đối dược chi văn minh văn tự nhìn không ra, ứng phó phong chi văn minh văn tự cũng không nhìn ra, bây giờ rốt cuộc thấy rồi, đúng là không dễ dàng!

- Lần trước chiến đấu trừ chiến tích của Lục Nguyên ra, các ngươi làm ta mất mặt. Lần này không cho phép các ngươi mất mặt nữa, nếu không thì uổng phí ta huấn luyện rồi.

Hiển nhiên biểu hiện lần trước của đám Phó Cừu khiến gã rất bực mình.

Dưới thác nước, Pháp Cường Đế Tử đứng, ba mươi mốt người ngồi.

Pháp Cường Đế Tử chắp tay sau lưng nói:

- Thật ra huấn luyện pháp thuật cuối cùng nói là huấn luyện pháp lực chứ chỉ là nhảm nhí thôi. Mỗi người luyện tâm pháp khác nhau, thuộc tính khác nhau, muốn thống nhất huấn luyện là chuyện không có khả năng, vậy nên lần huấn luyện pháp lực này các ngươi tự nghĩ khó khăn trong tâm pháp các ngươi tu hành, ta sẽ giải đáp cho.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Vậy bây giờ từng người hỏi đi.

Bây giờ người ở đây đa số là hỗn động cảnh thất tầng, bát tầng.

Hỗn động cảnh thất tầng chính là hỗn độn đại thành!

Hỗn động cảnh bát tầng tức là trọng quy hỗn độn!

Ba mươi mốt người từng người đi lên hỏi khó khăn mặt tu hành pháp thuật của mình, ví dụ tại hỗn động cảnh thất tầng gặp vấn đề gì, hỗn động cảnh bát tầng có vấn đề, làm sao tùng kích hỗn động cảnh cửu tầng, vân vân và vân vân các loại.

Lục Nguyên ở một bên nghe, được lợi nhiều.

Cuối cùng đến lượt Lục Nguyên.

- Vấn đề của ta là làm sao hóa ra nhất điểm hỗn độn.

Vấn đề của Lục Nguyên thoạt nghe khiến người kinh ngạc. Mọi người đều hỏi vấn đề hỗn động cảnh thất tầng, bát tầng, hoặc là từ hỗn động cảnh bát tầng trùng kích hỗn động cảnh cửu tầng. Chỉ một mình Lục Nguyên là hỏi vấn đề làm sao trùng kích hỗn động cảnh lục tầng.

Ba mươi mốt người mỉm cười, quả nhiên vẫn là Lục Nguyên pháp thuật thấp nhất.

Đương nhiên dù pháp thuật của Lục Nguyên thấp nhất cũng không ai dám khinh thường hắn.

Lúc trước lấy một thắng năm, chiến tích khắc năm người Thắng Giả Tổ, đã đặt địa vị của Lục Nguyên trong Bại Giả Tổ, tuy không cao bằng hỗn động cảnh bát tầng nhưng so với hỗn động cảnh thất tầng khác thì cao minh rất nhiều.

Pháp Cường Đế Tử suy tư, nói:

- Cái gọi là hóa xuất nhất điểm hỗn độn để ta xem coi.

Gã đặt tay vào cổ tay Lục Nguyên, một luồng pháp thuật rót vào kinh mạch của Lục Nguyên, lát sau mới nói:

- Thì ra là vậy, ta hiểu rồi. Bây giờ vấn đề của ngươi là nhất điểm hỗn độn này, tinh luyện ra hỗn độn thứ nhất của bản thân.

- Ngươi cần hiểu, cái gì là hỗn độn.

- Vạn vật diễn sinh ra từ trong hỗn độn.

- Cuối cùng lại quay về hỗn độn.

- Đây chính là vấn đề căn nguyên của vạn vật.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Có lẽ ngươi rất khó hiểu, bây giờ ta biểu thị cho ngươi xem hỗn độn của ta.

Chỉ thấy trong tay Pháp Cường Đế Tử dần xuất hiện một đoàn khí lưu màu vàng. Đoàn khí lưu bềnh bồng ở ngón tay gã, thấy không rõ bên trong rốt cuộc là cái gì. Dường như gì cũng có, lại dường như không có gì cả.

- Đây chính là hỗn độn của ta.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Nhìn rõ ràng!

Pháp Cường Đế Tử hét to:

- Cái gọi là hỗn độn có thể nói là gì cũng có hết, cũng có thể nói là không có gì cả, có thể nói là ban đầu của vạn vật, cũng có thể nói là cuối cùng vạn vật.

Lục Nguyên phát hiện khí lưu vàng trong tay Pháp Cường Đế Tử dường như vô hạn mở rộng. Đoàn khí lưu vàng này dường như bên trong nó vô cùng mở rộng, Lục Nguyên nhìn đoàn khí lưu vàng giống như Pháp Cường Đế Tử nói cảm giác bên trong đều không co gì cả, lại cảm thấy cái gì cũng không có. Có thể nói là ban đầu của vạn vật, cũng có thể nói là cuối cùng vạn vật.

Đó là loại cảm giác rất kỳ quái!

Lục Nguyên như có cảm ngộ rồi!

Mình hình như đã hiểu hỗn độn là gì rồi.

Pháp Cường Đế Tử mỉm cười nói:

- Bây giờ ngươi đã lĩnh ngộ rồi chứ? Nếu có nhất điểm hỗn chi đan của văn minh bình thường, thêm vào Pháp Hỗn Quả của tinh thần số năm, rất có khả năng thành hỗn động cảnh lục tầng. Nhất điểm hỗn chi đan rất khó mua, nhưng Pháp Hỗn Quả thì dễ mua được. Pháp Hỗn Quả là trái cây do pháp đạo thụ kết xuất ra, ước chừng một trái cây cỡ một trăm vạn thượng phẩm linh thạch.

Lục Nguyên nói:

- Ta có nhất điểm hỗn chi đan.

Đây là hắn thắng dược chi văn minh Hải Trọng Đế Tử lấy được.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Vậy thì đơn giản, Pháp Hỗn Quả chỉ chừng một trăm vạn thượng phẩm linh thạch mà thôi.

Pháp Cường Đế Tử tất nhiên cho rằng Lục Nguyên có một trăm vạn thượng phẩm linh thạch, bởi vì nó vốn không nhiều. Gã không hề biết Lục Nguyên không có một trăm vạn thượng phẩm linh thạch, bây giờ tối đa khoảng hai mươi vạn, còn phải để lại cho mình dùng. Nhưng không có thượng phẩm linh thạch cũng không sợ, nơi này lại đi ra thiên tinh ngư thôi. Xem ra thiên tinh ngư lại nguy hiểm rồi.

Thiên tinh ngư là thứ ta yêu nhất.

Bây giờ Lục Nguyên rất cảm ơn thiên tinh ngư nha. Hết cách, không cảm ơn được sao? Không biết sẽ cho mình bao nhiêu thượng phẩm linh thạch.

Lục Nguyên thuấn di! Bá khí sáu tầng! Âm dương! Ra tay như tia chớp! Một bộ liên chiêu này đã chơi rất nhiều lần, giờ lại chơi một lần không hề thấy áp lực, dễ dàng bắt được mười con thiên tinh ngư. Lục Nguyên bắt cá khiến đám người xung quanh trợn mắt há hốc mồm, có cách bắt thiên tinh ngư như vậy sao?

Pháp Cường Đế Tử ngây ra. Mới bắt đầu gã đặc huấn là dạy bá khí, khi đó Lục Nguyên luyện bá khí khá chậm nên bị gã từ bỏ, mãi đến trận chiến Thắng Giả Tổ đến viếng, gã mới lại xem trọng hắn. Nhưng gã luôn cho rằng bá khí của Lục Nguyên không được, giờ phát hiện Lục Nguyên luyện bá khí đã đến sáu tầng rồi!

Sáu tầng!

Dưới tay mình những người hỗn động cảnh bát tầng như Giản Huyền Cương, Giản Hà Cầu, Phong Trung Thu, Phong Minh Nguyệt, Hoa Nguyệt Sinh chỉ là luyện Pháp Tôn Bá Khí Quyết đến tầng thứ ba mà thôi, không ngờ Lục Nguyên luyện đến tầng thứ sáu, hắn làm sao luyện ra được? Pháp Cường Đế Tử rất thắc mắc.

Bá khí sáu tầng! Thật là không đơn giản, người có thiên phú, tài năng cần một trăm mới luyện được sáu tầng. Lục Nguyên không khả năng luyện đến lục tầng mới đúng, Pháp Cường Đế Tử rất là khó hiểu.

Hơn nữa ánh mắt của Pháp Cường Đế Tử cực kỳ lợi hại, đã thấy ra mỗi lần Lục Nguyên ra tay cầm thiên tinh ngư thì chưa từng vồ hụt, không lẽ bởi vì luyện thành âm dương! Âm dương thiết tắc ư? Pháp Cường Đế Tử đã có chút nghi ngờ, nếu là như vậy thì cuộc chiến với Thắng Giả Tổ rất đặc sắc.

480. Chương 921-922: Hỗn Động Cảnh Tầng Thứ Sáu

Đương nhiên Lục Nguyên mới đầu không dùng luân hồi và thuấn di, nếu không người ta chắc chắn sẽ càng kinh ngạc.

Lục Nguyên rất nhanh dùng truyền tống trận đi tin thồng hoanganaf thứ năm một chuyến.

Sau khi trở về mang theo Pháp Hỗn Quả.

Bây giờ bắt đầu luyện công.

Mọi người đều luyện công dưới Vạn Pháp Bộc Bố, Lục Nguyên tất nhiên cũng luyện công tại đây.

Bây giờ là lúc trùng kích hỗn động cảnh lục tầng thiên hỗn khí tức.

Lục Nguyên nhớ đến mới rồi Pháp Cường Đế Tử cho mình thấy hỗn độn vàng nhạt, như là ngộ ra, hắn nuốt xuống nhất điểm hỗn chi đan và Pháp Hỗn Quả. Lúc này Lục Nguyên phát hiện dường như toàn thân biến hóa ra đủ loại hỗn độn, có tầng tầng ảo ảnh.

Ảo ảnh không phải chuyện xấu, có khi giúp cho hắn cảm ngộ được.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên phát hiện trong người có khí lực đang di chuyển. Lục Nguyên phát hiện trong kiếm phương không gian pháp tắc có xuất hiện nhất điểm hỗn độn, là màu hư vô trong suốt, trông giống như là gió thổi liền tan vậy.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên phát hiện trong không gian tự do phong chi thiên địa pháp tắc có một đầu tiến vào nhất điểm hỗn độn này. Không chỉ là phong chi thiên địa pháp tắc, cái khác như là vân chi thiên địa pháp tắc, vụ chi thiên địa pháp tắc, lôi chi thiên địa pháp tắc đều bắt đầu liên tiếp với hư vô hỗn độn trong suốt này, dường như có một đầu liên kết với hỗn độn.

Hơn nữa bản thân sắc hư vô trong suốt dần biến đổi.

Sắc hư vô trong suốt dần có hồng nhạt, hồng hơi đậm, hồng đậm, sau đó dần thành cam nhạt, cam đậm, cuối cùng chuyển thành vàng nhạt, rốt cuộc ổn định ở vàng nhạt.

Điểm hỗn độn vàng nhạt này dường như không có gì cả lại dường như thứ gì cũng có, dường như là ban đầu vạn vật rồi lại giống cuối cùng của vạn vật.

Đây là nhất điểm hỗn độn của mình!

Mình rốt cuộc ngưng luyện ra nhất điểm hỗn độn của bản thân rồi!

Lục Nguyên nhìn nhất điểm hỗn độn trong kiếm phương không gian pháp tắc, có chút kích động. Lục Nguyên cảm giác những thiên địa pháp tắc liên tiếp với nhất điểm hỗn độn, uy lực tăng mạnh chút.

Tất nhiên Lục Nguyên hiểu rằng mình rốt cuộc đến hỗn động cảnh lục tầng thiên hỗn khí tức! Thật không dễ dàng a, phấn đấu lâu như vậy, rốt cuộc khiến mình đến hỗn động cảnh lục tầng rồi! Lục Nguyên cảm thán, mục tiêu tiếp theo chính là hỗn động cảnh thất tầng đại thành!

Bây giờ là hỗn động cảnh lục tầng.

Tương lai của mình chắc chắn sẽ từng bước một đi đến đỉnh!

Lục Nguyên tỉnh táo lại.

Pháp Cường Đế Tử hỏi:

- Sao rồi, tới hỗn động cảnh lục tầng chưa?

Lục Nguyên là đại sát khí Pháp Cường Đế Tử để lại đối phó Thắng Giả Tổ nên dĩ nhiên rất quan tâm.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Đến rồi.

Nghe Lục Nguyên nói vật, Pháp Cường Đế Tử gật gù.

Đến thì tốt, Lục Nguyên tới hỗn động cảnh lục tầng, mình có thêm một phần nắm chắc đối phó Thắng Giả Tổ.

- Phải rồi, Pháp Cường Đế Tử, tại sao hỗn độn của ta là vàng nhạc, của ngươi là vàng?

Lục Nguyên nghĩ đến vấn đề chênh lệch, hỏi ra:

- Không lẽ hỗn độn cũng có màu sắc khác nhau?

- Hỗn độn tất nhiên có màu khác nhau.

Pháp Cường Đế Tử đang định giải thích chợt ngây ra, hỏi:

- Ngươi nói cái gì? Hỗn độn của ngươi là vàng nhạt?

Lục Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng vậy.

- Không thể nào, hỗn độn của ngươi sao là vàng nhạt!

Pháp Cường Đế Tử kinh kêu khó hiểu.

- Hỗn độn vàng nhạt, sao có thể?

Hoa Nguyệt Sinh ở một bên hỏi, gã thật sự khó hiểu.

Phong Trung Thu nói:

- Hỗn độn vàng nhạt, nói giỡn hả?

Mấy người này đều là hỗn động cảnh bát tầng, đương nhiên biết về nhất điểm hỗn độn, giờ nghe nói hỗn độn của Lục Nguyên là vàng nhạt, kinh kêu khó hiểu, không rõ tại sao hỗn độn của Lục Nguyên lại là vàng nhạt, dường như hỗn độn vàng nhạt là chuyện gì khó hiểu lắm.

Hỗn độn màu vàng nhạt!

Lục Nguyên có chút khó hiểu.

Lục Nguyên bèn hỏi:

- Cái gì là hỗn độn màu vàng nhạt?

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Hỗn độn có tổng cộng tám màu.

- Bình thường dưới năm mươi loại thiên địa pháp tắc là hỗn độn màu hồng. Hỗn độn hồng chia làm nhạt, trung và đậm. Tùy theo ngươi tăng nắm giữ thiên địa pháp tắc mà màu không ngừng biến đậm. Một khi đột phá năm mươi loại thiên địa pháp tắc thì sẽ biến thành hỗn độn màu cam, cũng là cam nhạt, trung, đậm biến đổi. Khi vượt qua một trăm loại thiên địa pháp tắc thì sẽ biến thành hỗn độn màu vàng. Đến một trăm năm mươi loại thì không ngừng biến đổi, vàng nhạt, vàng trung và vàng đậm, sau nữa là hỗn độn màu lục, lam, chàm, tím.

- Thậm chí cuối cùng còn có hỗn độn hỗn độn sắc.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Khi đã đến hỗn độn hỗn độn sắc rồi sẽ có uy lực to lớn.

Hỗn độn sắc!

Lục Nguyên chưa từng thấy màu gì ngoài bảy sắc.

Bây giờ không ngờ còn có hỗn độn sắc.

Hỗn độn sắc này rốt cuộc là màu gì? Lục Nguyên rất khó hiểu.

Nhưng cho dù chưa từng thấy thì sau này tính đi.

Pháp Cường Đế Tử nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Ngươi là hỗn độn màu vàng nhạt, vậy tức là ngươi có hơn một trăm loại thiên địa pháp tắc?

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Pháp Cường Đế Tử rất kinh ngạc, bản thân gã chỉ là hỗn độn sắc vàng trung thôi, không ngờ Lục Nguyên đã là hỗn độn màu vàng nhạt. Tất cả thiên địa pháp tắc của Lục Nguyên theo kịp gã, thật khiến người kinh ngạc, sao không khiến Pháp Cường Đế Tử kinh sợ cho được. Thật là một nhân vật!

Người có thể được Pháp Cường Đế Tử gọi là nhân vật không nhiều lắm!

Hơn một trăm thiên địa pháp tắc! Pháp Cường Đế Tử cười khẽ. Thú vị! Thật là thú vị!

Những người xung quanh cực kỳ kinh ngạc. Dược chi văn minh, phong chi văn minh và người Vô Thượng Đại Giáo khác vô cùng kinh sợ, nhưng không có gì ác ý, mọi người cùng chung Bại Giả Tổ, Lục Nguyên cường chút thì xem như là tăng cường lực lượng cho Bại Giả Tổ.

Mọi người đều hiểu tuy người Bại Giả Tổ khá giỏi, lúc ở các môn phái, thế lực thì cũng xưng hùng xưng bá, nhưng so với Thắng Giả

Tiếp theo Pháp Cường Đế Tử có nói một số cách đối phó pháp văn tự.

Lục Nguyên, hóa ra hắn mạnh như thế!

Lục Nguyên càng mạnh thì càng bất lợi cho chúng!

Giản chi văn minh và Vô Song Môn có thù hận sâu với Lục Nguyên, cơ bản là cục diện không chết không ngừng.

Bây giờ Lục Nguyên đến hỗn động cảnh lục tầng thiên hỗn khí tức, bước tiếp theo sẽ tùng kích hỗn động cảnh thất tầng hỗn độn đại thành.

Hắn lập tức hỏi:

- Pháp Cường Đế Tử, bây giờ ta đã là lục tầng hỗn độn khí tức, muốn đến thất tầng hỗn độn đại thành nên luyện ra sao?

Pháp Cường Đế Tử đáp:

- Hỗn động cảnh lục tầng muốn tu hành đến hỗn động cảnh thất tầng là rất khó khăn. Cần làm chuyện gian khó, như là vấn đề đem hỗn độn khuếch trương, cần tốn thời gian dài dặc, bình thường tốn mấy trăm năm mới luyện thành tầng này, đó là tốc độ của thiên tài bình thường, nếu là người thường thì cần lâu đến mấy ngàn năm.

Lục Nguyên nghe thế ngây ra như phỗng, nếu thật cần mấy trăm năm thì mình bỏ ra không nổi, mình có ước hẹn tám năm cùng Kiếm Chi Tử, giờ đã hơn một năm, gần hai năm rồi.

Pháp Cường Đế Tử nói:

- Tuy nhiên, có cách đơn giản là cướp hỗn độn khí tức người khác luyện thành, tăng hỗn độn khí tức cho bản thân, lấy đó là hỗn độn đại thành, chính là loại cướp đoạt.

- Vậy à?

Lục Nguyên chìm trong suy tư.

Pháp Cường Đế Tử quát to:

- Được rồi, tiếp theo một tháng sau là tiến hành cuộc chiến chính thức giữa hai tổ Thắng Bại. Đến khi đó chẳng những là lúc các ngươi rửa nhục, hơn nữa người thắng Thắng Giả Tổ lấy chiến thắng cuối cùng sẽ có rất nhiều phần thưởng, khiến thực lực của các ngươi lần thứ hai tăng cao.

- Còn lại một tháng các ngươi bắt đầu luyện tập đi. Mấy ngày nay ta dạy những thứ như là bá khí, chiêu thức, ứng đối văn tự, cùng với tâm pháp, ta chỉ là sư phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào chính các ngươi.

- Đặc huấn của ta chính thức dừng tại đây.

Đúng vậy, đặc huấn của Bại Giả Tổ đã kết thúc, Pháp Cường Đế Tử bắt đầu thống kê những người gã huấn luyện.

Trong những người gã huấn luyện có người tỏa sáng chói nhất chắc là Phong Trung Thu. Người này xuất thân từ phong chi văn minh, có tu vi hỗn động cảnh bát tầng, hưng lúc đặc huấn thực lực tăng lớn, đến hỗn động cảnh cửu tầng, thật xuất sắc. Phong Trung Thu tốc độ cực nhanh, khi đối mặt một trong năm người Thắng Giả Tổ đã vững vàng thắng, lần này cuộc chiến với Thắng Giả Tổ chắc là chiến tích của gã tốt nhất.

Mấy người sau như Giản Huyền Cương, Giản Hà Cầu, Phong Minh Nguyệt, Hoa Nguyệt Sinh đều đến đỉnh cao hỗn động cảnh bát tầng, trong đó Giản Huyền Cương, Giản Hà Cầu đều được chân truyền của giản chi văn minh. Thực lực của Phong Minh Nguyệt đương nhiên không bằng Phong Trung Thu nhưng coi như không sai. Còn Hoa Nguyệt Sinh, gã là người dược chi văn minh, thực lực ucngx không tệ, tinh thông Thái Thượng Thương Hàn Kinh, Vô Thượng Sinh Cơ Quyết.

Trong số đó đáng giá quan sát nhất chắc là Lục Nguyên. Lục Nguyên, đây cũng là người cực kỳ xuất sắc! Lục Nguyên, không nghiên cứu thì không biết, nghiên cứu sâu bị hù giật mình.

Pháp Cường Đế Tử nhìn tư liệu trong tay, Lục Nguyên, bây giờ là hỗn động cảnh lục tầng!

Pháp Tôn Bá Khí Quyết, luyện đến cảnh giới tầng thứ sáu!

Biết không gian thiết tắc! Có thể tự do thuấn di!

Biết luân hồi thiết tắc, hơn nữa thúc đẩy luân hồi thiết tắc lên đến cảnh giới sinh tử luân hồi bàn!

Đã luyện thành hành vân lưu thủy!

Hơn nữa hỗn độn của hắn chẳng ngờ là vàng nhạt.

Nhiều tư liệu tổ hợp lại, đây đúng là một nhân vật yêu nghiệt mà!

Người như vậy chắc chắn sẽ khiến Thắng Giả Tổ kinh ngạc.

Đến lúc đó thì, ha ha!

Pháp Cường Đế Tử mỉm cười. Gã đã thống kê hết nhân vật lợi hại tuyệt vời trong huấn luyện của mình. Trong số đó, Phong Trung Thu, Lục Nguyên thực lực không tệ, có thể cản trở rất lớn cho Thắng Giả Tổ, nhưng muốn thắng Thắng Giả Tổ là không thể nào.

Bởi vì trong Thắng Giả Tổ có nhiều cao thủ!

Giống lần trước chỉ là hỗn động cảnh thất tầng, bát tầng, bản thân Thắng Giả Tổ còn có hỗn động cảnh bát tầng, thập tầng là núi to không thể vượt qua.

Khi Pháp Cường Đế Tử thống kê những tài liệu thì Lục Nguyên đang luyện tập. Hắn ngồi tu hành trước Vạn Pháp Bộc Bố.

Bây giờ mình đã đến hỗn động cảnh lục tầng, nhưng cách hỗn động cảnh thất tầng còn có khoảng cách, giờ nếu có người tự động tìm tới cửa cho mình đánh chết thì tốt biết mấy. Lục Nguyên trong lòng tiếc nuối nghĩ. Hiện tại trách không có ai đưa lên cửa? Hắn bây giờ hắn thiếu hỗn độn.

Thôi được, tốt xấu cũng tự luyện đi. Lục Nguyên luyện pháp thuật một lát, đáng tiếc pháp thuật không tăng chút nào, đến mức này muốn dựa vào luyện tập tăng cao quá tốn thời gian. Lục Nguyên luyện một lát tâm pháp, thấy không có tiến bộ gì thì ngừng lại. Hắn lại luyện hành vân lưu thủy, cái này có tác dụng khá tốt, tiếc rằng cũng chỉ luyện chốc lát.

Ài!

Hắn phát hiện bây giờ mình cơ bản không có gì để luyện cả.

Ba thiết tắc luân hồi, âm dương, không gian đã thành, nhân quả thiết tắc thì thành tựu tiểu nhân quả, mặt sau không luyện xuống được nữa.

Phải rồi, Kiếm Môn ba thiết tắc mình còn thiếu một cái là thời gian thiết tắc! Không bằng mình đi tìm Hiên Viên Thập Nhị, nhớ không lầm thì Hiên Viên Thập Nhị còn ở lại trên nhập môn tinh thần. Trong pháp cổ thế giới có một nhập môn tinh thần, dùng để chiêu đãi các phương đến. Lục Nguyên rất nhanh tới nhập môn tinh thần tìm Hiên Viên Thập Nhị.

- Hiên Viên sư thúc, không biết ngươi có biết thời gian thiết tắc không? Nếu biết thì dạy ta đi!

Lục Nguyên nói thẳng. Tu hành ba thiết tắc ở trong Kiếm Môn không phải chuyện gì bí mật, vậy nên Lục Nguyên trực tiếp hỏi.

Hiên Viên Thập Nhị ngây ra:

- Ngươi luyện thành không gian thiết tắc!

Gã là tâm phúc của Kiếm Chủ, có hiểu về tình hình Lục Nguyên.

Lục Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng thế.

- Vậy thì tốt, vừa lúc ta luyện chính là thời gian thiết tắc, bây giờ truyền cho ngươi cách tu hành Kiếm Môn thời gian thiết tắc.

Hiên Viên Thập Nhị nói:

- Tu hành thời gian thiết tắc đơn giản hơn ngươi tuưởng. Thời gian không có lúc nào không tồn tại, không ngừng chảy tới trước, dường như không thể nắm bắt.

- Nhưng mà, thời gian rồi lại quái dị tuần hoàn, mỗi một năm tuần hoàn một lần.

- Mỗi năm từ xuân đến đông rồi lại sang xuân.

- Nói là tuần hoàn rồi lại hàng năm khác nhau.

- Cho nên thời gian thiết tắc cần hai mươi bốn loại kiếm ý là lập xuân, vũ thủy, kinh trập, xuân phân, thanh minh, cốc vũ, lập hạ, tiểu mãn, tiết mang chủng, hạ chí, tiểu thử, đại thử, lập thu, tiết xử thử, bạch lộ, tiết thu phân, hàn lộ, sương giáng, lập đông, tiểu tuyết, đại tuyết, đông chí, tiểu hàn, đại hàn. Hai mươi bốn kiếm ý này đại biểu cho một ngày trong năm.

- Đây là hai mươi bốn tiết khí hợp thành một năm.

- Thời gian tuần hoàn một năm lại một năm, cùng với khác nhua trôi qua.

- Khi ngươi hiểu hai mươi bốn kiếm ý này thì cơ bản ngộ ra chín phần thời gian thiết tắc rồi.

- Nhưng vẫn thiếu chút, ngươi cần mượn hai mươi bốn kiếm ý ngộ ra bản chất thời gian, và thời gian trôi rốt cuộc tại sao.

Hiên Viên Thập Nhị nói, tất nhiên gã có đơn giản giới thiệu. Bản thân gã không hoàn toàn luyện thành thời gian thiết tắc, còn kém nhiều. Thời gian thiết tắc là thiết tắc rất khó tu thành, gã chỉ máy móc học thôi.

481. Chương 923-924: Tống Xung Minh

- Phong Thần Bách Bộ của Phong Nhị Thập Tứ thật là xuất sắc.

- Tuy nhiên, Giản Nguyệt Bạch dùng giản chi đạo cũng đến tình trạng xuất thần nhập hóa rồi.

Pháp Tiêu Đế Tử và Pháp Cường Đế Tử bình luận về cuộc chiến vừa rồi, hai người đúng là có thể dùng thủy kính thuật xem tình hình trong tương ngộ sâm lâm. Nhưng trong tương ngộ sâm lâm cực kỳ rộng lớn, họ không khả năng nhìn hết toàn trường, vậy nên chỉ chọn cảnh đặc sắc xem.

Ở trong tương ngộ sâm lâm, bốn người mạnh nhất tất nhiên là Nghiêm Thiên Pháp của pháp cổ văn minh, Phong Nhị Thập Tứ của phong chi văn minh, Giản Nguyệt Bạch của giản chi văn minh, và Quý Hoa Đà của dược chi văn minh. Bốn người này mỗi người đều là tiểu lãnh tụ văn minh của mình, không giống bình thường.

Cho nên khi Phong Nhị Thập Tứ cùng Giản Nguyệt Bạch, hai đỉnh cao hỗn động cảnh thập tầng đấu nhau thì Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử cùng chú ý.

Xem xong cuộc chiến, Pháp Tiêu Đế Tử và Pháp Cường Đế Tử sâu sắc cảm thấy hai thanh niên này tiền đồ không thể đo lường, sau này nếu không chết thích rất có thể là người nổi tiếng trong trung ương thiên triều.

Kết quả cuộc chiến vừa rồi là Phong Nhị Thập Tứ thắng sít sao Giản Nguyệt Bạch.

Không phải nói Phong Nhị Thập Tứ cường hơn Giản Nguyệt Bạch, hai người thực lực gần bằng nhau, cuộc chiến này có lẽ thắng, cũng có thể đánh thêm lần nữa thì Giản Nguyệt Bạch thắng.

Pháp Tiêu Đế Tử nói:

- Có những người đó ở, lão thập ngũ, bại giả tổ không khả năng lật người.

Tuy Pháp Cường Đế Tử đó giờ tính tình không chịu thua nhưng lúc này chỉ có nước thở dài. Hết cách, không phải lõ không bằng Pháp Tiêu Đế Tử mà thật tình dưới tay thực lực cách xa dưới tay của Pháp Tiêu Đế Tử quá nhiều.

Hai đế tử cảm thán xong lập tức đi tìm chiến tích của những người khác.

Ví dụ như Nghiêm Thiên Pháp một pháp thuật đánh gục đối thủ chẳng hạn.

Lúc này Pháp Tiêu Đế Tử kinh ngạc nói:

- Thất Hoang Thủy chết rồi? Nghiêm Hạc cũng chết?

Gã tra tư liệu tử vong có hai người này.

- Nghiêm Hạc chết thì thôi, nhưng thực lực của Thất Hoang Thủy là trong toàn tương ngộ sâm lâm tuyệt đối xếp mười hàng đầu, kẻ có thể giết chết hắn không quá năm người. Là ai giết hắn vậy?

Pháp Cường Đế Tử cũng rất giật mình. Thất Hoang Thủy chết không phải vấn đề lớn, không sợ thái cổ văn minh đến tính sổ, pháp cổ văn minh không như Kiếm Môn. Tại Kiếm Môn đánh chết người thái cổ văn minh thì chắc chắn sẽ bị tìm tới cửa, nhưng pháp cổ văn minh thì khác.

Lại nói Thất Hoang Thủy tự mình vào tương ngộ sâm lâm, trong tương ngộ sâm lâm sống chết tự lo thân.

Họ chỉ tò mò là rốt cuộc ai ra tay có thể đánh chết Thất Hoang Thủy?

Bên trong có tự liệu để tra, tra một hồi tra lên đầu Lục Nguyên.

Lục Nguyên!

Không ngờ là Lục Nguyên!

Làm sao có thể!

Bọn họ lập tức nhìn từ kính thuật. Trong từ kính thuật có tư liệu Lục Nguyên đánh Nghiêm Hạc, nhưng khi hắn đối phó Thất Hoang Thủy thì không có gì hết, chủ yếu là vì Thất Hoang Thủy bày đại hoang không

tỏa trận. Đại hoang không tỏa trận là không gian cách ly với bên ngoài, đề phòng thuấn di cùng truyền tống phù, kết quả chặn luôn từ kính thuật.

Vậy nên khi hai Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử cầm tư liệu từ kính thuật nhìn hồi lâu mà không thấy ra Lục Nguyên làm sao ra tay đánh chết Thất Hoang Thủy.

Chẳng qua khi từ kính thuật hồi phục thì Thất Hoang Thủy đã chết, Lục Nguyên là người sống sót.

Lục Nguyên! Không ngờ hắn giải quyết luôn Thất Hoang Thủy là hỗn động cảnh thập tầng.

Điều này sao có thể!

Rốt cuộc hắn dùng thủ đoạn gì chiến thắng Thất Hoang Thủy chứ?

Pháp Tiêu Đế Tử thảng thốt kêu lên, không thể tin được:

- Sao hắn làm được vậy?

- Sao ta biết chứ?

Pháp Cường Đế Tử nhún vai, buông hai tay:

- Tuy nhiên vậy là bại giả tổ chúng ta chắc chắn có người tiến vào mười hàng đầu.

Lúc trước nhìn Phong Nhị Thập Tứ, Giản Nguyệt Bạch chiến đấu sâu sắc cảm thấy thực lực cường giả thắng giả tổ quá mạnh, Phong Trung Thu và Hoa Nguyệt Sinh so sánh với cường giả thắng giả tổ thì chẳng đáng là gì. Tuy nhiên bây giờ có Lục Nguyên thì đủ cân lượng rồi.

Không chút nghi ngờ, Lục Nguyên ở trong tương ngộ sâm lâm lại trưởng thành.

Còn có thủ đoạn khiến người khó tin.

Lục Nguyên, ta mong chờ tương lai của ngươi, cùng lúc đó, hãy khiến bại giả tổ khắc phục khó khăn thật đẹp vào. Pháp Cường Đế Tử trên mặt có chút đắc ý.

Tương ngộ sâm lâm, trong khu an toàn.

Lục Nguyên nói ra hắn giết chế Nghiêm Hạc, Thất Hoang Thủy, nhưng không mấy người tin tưởng, bao gồm Phong Minh Nguyệt. Bởi vì điều này là không thể nào, Nghiêm Hạc đành thôi, thực lực của Thất Hoang Thủy tuyệt đối xếp mười hàng đầu trong tương ngộ sâm lâm, sao có thể bị Lục Nguyên giết chết chứ. Lục Nguyên này xạo ghê gớm.

Phong Minh Nguyệt vô cùng cảm động nói:

- Lục sư đệ, đa tạ ngươi giúp ta cửu về con cửu thiên phong tuyết thỏ, có dịp ngươi đến phong chi văn minh chúng ta, ta lấy thân phận Minh Nguyệt Đế Cơ bảo đảo sẽ khiến phong chi văn minh tặng ngươi một con phong chi tinh linh.

Nghe đến câu đó thì người bên cạnh hâm mộ.

Phong chi tinh linh, đấy chính là phong chi tinh linh!

Phong chi tinh linh là vật đặc biệt của phong chi văn minh, nghe nói sản lượng không nhiều.

Phong chi tinh linh có tác dụng là khiến tốc độ người càng nhanh, muốn bao nhiêu thuộc tính là có bấy nhiêu, những thuộc tính này chỉ cần luyện công pháp phong chi văn minh là có thể tăng nhanh cực kỳ, ngươi nói tác dụng lớn cỡ nào?

Cố tình phong chi tinh linh sản lượng không nhiều, trong phong chi văn minh phải có địa vị nhất định mới có được phong chi tinh linh, bên ngoài thì chỉ tiến cống một ít cho pháp cổ văn minh thôi. Pháp cổ văn minh là chắc chắn có một chút, văn minh bình thường thì trừ phi kết giao cực thân với phong chi văn minh, nếu không thì không khả năng có phong chi tinh linh.

Vô Thượng Đại Giáo, ngại quá, cơ bản đừng mơ, không khả năng được đến phong chi tinh linh.

Thế mà bây giờ Phong Minh Nguyệt nói muốn tặng vật hiếm hoi phong chi tinh linh cho Lục Nguyên, lấy thân phận Minh Nguyệt Đế Cơ của của nàng thì rất khả năng thực hiện, vậy nên đám người mới hâm mộ chết được.

- Lục Nguyên này đúng là may mắn.

Mấy lời đại loại kiểu này vang lên không dứt, không nghĩ tới nhiệm vụ cướp đoạt cửu thiên phong tuyết thỏ lúc trước không ai dám nhận chính là Lục Nguyên đi.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Vậy tốt, đến khi đó ta đi phong chi văn minh lấy.

Phong chi tinh linh có thể tăng tốc độ bản thân, Phong Minh Nguyệt muốn tặng mình một con thì đương nhiên vui vẻ nhận rồi, nhưng cũng là việc sau này tính.

Khi nói chuyện với Phong Minh Nguyệt thì Lục Nguyên phát hiện thân phận ngọc bài xuất hiện gợi ý.

'Lần thứ tám tương ngộ sắp bắt đầu, xin chuẩn bị.'

Lần tương ngộ thức bảy là gặp phải hỗn động cảnh cửu tầng Giản Trường Không, lần đó mình lợi dụng truyền tống phù biến mất, khi ấy đánh không lại Giản Trường Không hỗn động cảnh cửu tầng.

Không biết đối thủ lần thứ tám tương ngộ của mình là ai? Nếu như là Giản Trường Không thì phải dạy dỗ gã một trận.

Mười giây sau, trong khu an toàn trừ Lục Nguyên ra những người khác đều bị truyền tống đến tương ngộ thụ động của mình. Mỗi lần tương ngộ đều cùng tiến hành, không có ai trước ai sau.

Trời đất quay cuồng, sau đó Lục Nguyên trông thấy đối thủ.

Đáng tiếc không phải Giản Trường Không.

Đối thủ lần này là một thanh niên hoa phục. Thanh niên hoa phục phe phẩy quạt, trên cây quạt có bốn chữ 'nan đắc hồ đồ'. Người này diện mạo vô cùng tuấn tú, chính là một trong lục đại gia tộc pháp cổ văn minh, Tống gia thiếu gia, Tống Xung Minh, bàn về địa vị thân phận thì không dưới Nghiêm Hạc.

Vị Tống Xung Minh này là loại túy nằm bụi hoa, thích hưởng lạc, thích ti trúc, yêu cầm kỳ, yêu tinh xá, yêu mỹ nhân, yêu thích rượu.

Đương nhiên thực lực của gã không thấp, là hỗn động cảnh cửu tầng.

Tống Xung Minh trông thấy đối thủ là thanh y thanh niên thì hơi chau mày:

- Ồ, chỉ là người bại giả tổ thôi ư? Hơn nữa pháp lực không cao, xem ra có thể dễ dàng chiến thắng.

Đối với kẻ thích hưởng lại như Tống Xung Minh, có thể dễ dàng chiến thắng đương nhiên là việc tốt.

Tống Xung Minh dẫn đầu phát động công kích, liên tiếp đánh ra mấy chục pháp thuật. Pháp thuật của gã vừa nhiều vừa rậm rạp, theo gã thì nhiều pháp thuật như thế oanh tạc, không trong chốc lát là giải quyết Lục Nguyên ngay.

Vô số pháp thuật ở không trung bạo tạc.

Chính lúc này, Lục Nguyên lần thứ hai sử dụng kiếm thuật nhất tuyến thiên!

Hơn nữa không phải kiếm thuật nhất tuyến thiên bình thường mà là tăng gốc độ gấp ba. Tống Xung Minh ngây ra, nhưng coi như có chút bản lính. Tống Xung Minh không sợ kiếm thuật nhất tuyến thiên, gã đánh ra càng nhiều pháp thuật hơn. Nhược điểm lớn nhất của kiếm thuật nhất tuyến thiên là phải cố định điểm rơi hoàn mỹ, tức là nói thành tuyến, chỉ cần chặn sợi tuyến là được.

Đây là cách của Tống Xung Minh. Kết quả là.

Lục Nguyên đột nhiên biến mất.

Không sai, chính là bỗng nhiên biến mất.

Hơn nữa biến mất rồi ngay lúc Tống Xung Minh còn chưa phản ứng lại thì đã chỉ kiếm gần sát cổ họng gã.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Ngươi thua.

Tống Xung Minh giật nảy mình:

- Đây là kiếm thuật nhất tuyến thiên, thêm vào thuấn di?

Gã không thể tin vào mắt mình.

- Kiếm thuật nhất tuyến thiên thuấn di thêm vào kiếm thuật nhất tuyến thiên, làm sao liên tiếp được chứ?

Tống Xung Minh ngơ ngác nói:

- Đúng rồi, tên ngươi là gì?

Trước khi đấu Tống Xung Minh không cho rằng cần thiết biết tên đối thủ, nhưng bây giờ phát hiện cần phải biết.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Lục Nguyên, Kiếm Môn Lục Nguyên.

- Kiếm Môn Lục Nguyên ư? Ta nhớ tên này.

Tống Xung Minh gật đầu, nhớ kỹ cái tên, tất nhiên không phải vì trả thù, Tống đại công tử không rảnh rỗi như vậy. Tống đại công tử là định về nhà bẩm báo, không ngờ có người sử dụng được kiếm thuật nhất tuyến thiên cộng thêm kiếm thuật nhất tuyến thiên thuấn di, tiềm lực của người này to lớn đáng sợ. Dù Tống Xung Minh là hoa hoa công tử nhưng ánh mắt cơ bản phải có, người thế này nên kêu gia đình lôi kéo, kết giao.

Bây giờ số điểm đã đến một trăm sáu mươi sáu điểm.

Lần thứ tám tương ngộ cũng kết thúc.

Lục Nguyên biết thật ra bây giờ cách lúc kết thúc tương ngộ sâm lâm không còn dài.

Tại tương ngộ sâm lâm, có tổng cộng mười lần tương ngộ là sẽ kết thúc.

Lần thứ chín tương ngộ, Lục Nguyên tưởng mình sẽ gặp hỗn động cảnh cửu tầng Giản Trường Không, hoặc là đối thủ hỗn động cảnh thập tầng cũng tốt. Người trước thì có thể báo mối thù nhỏ, dù sao lúc đó Giản Trường Không bộ dạng nhất định phải giết hắn, khiến hắn khó chịu đã lâu. Còn người sau thì có thể khiến hắn hiểu hỗn động cảnh thập tầng rốt cuộc cường đến mức nào, chân chính đấu với hỗn động cảnh thập tầng, hắn có thể đánh thành tình trạng gì. Không chút nghi ngờ, trận chiến với Thất Hoang Thủy thái cổ văn minh không thể làm ví dụ, vì hắn có thể khắc chế Thất Hoang Thủy.

Kết quả là, vô cùng tiếc nuối, lần thứ chín tương ngộ không gặp đối thủ mình muốn gặp mà là một người hỗn động cảnh cửu tầng thuộc dược chi văn minh.

Người đến từ dược chi văn minh vốn cho rằng Lục Nguyên là đối thủ yếu như bún.

Đích thực là nhìn từ góc độ nào thì Lục Nguyên không mạnh gì.

Ở trong bại giả tổ, pháp lực không cao, hơn nữa là người Kiếm Môn.

Bại giả tổ, Kiếm Môn, pháp lực thấp, dù điểm nào cũng đại biểu yếu xìu! Cực kỳ yếu.

Người đến từ dược chi văn minh này cho rằng có thể nhẹ nhàng giải quyết Lục Nguyên, không làm được mới là kỳ.

Đáng tiếc, sự thật luôn chênh lệch với ảo tưởng.

Sự thật chân chính là người đến từ dược chi văn minh làm ra cống hiến lớn nhất là dâng lên văn tự dược chi văn minh của gã cho thôn mộc long của Lục Nguyên làm chất dinh dưỡng, lại bị hắn đánh bại, thế mà

thôi. Cả quá trình đơn giản vô cùng, giờ Lục Nguyên đã liên tiếp thắng mấy người hỗn động cảnh cửu tầng, dần thói quen chiến thắng hỗn động cảnh cửu tầng rồi.

Vậy nên kết quả cuộc chiến này là làn nhẹ nhàng thắng, lấy được gấp hai điểm, giờ là một trăm tám mươi sáu điểm.

Chỉ để lại người đến từ dược chi văn minh lầm bầm mỗi một câu là:

- Sao có thể! Sao có thể!

Gã không thể tin, làm sao mình bị đánh bại, gã nghĩ không ra sao mà dễ dàng bị đánh bại đến thế.

Đương nhiên Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử đang thống kê số liệu thì chẳng chút ngạc nhiên, chỉ có thể nói, bây giờ Lục Nguyên đánh bại hỗn động cảnh cửu tầng ngày càng quen tay, đúng là tiểu tử tiềm lực vô hạn.

Sau lần thứ chín tương ngộ là phải cách một đoạn thời gian mới tới lần thứ mười tương ngộ.

Trong khoảng thời gian này Lục Nguyên không ngừng tìm tòi trong tương ngộ sâm lâm, nhưng không đụng tới bao nhiêu người.

- Lần thứ mười tương ngộ sắp bắt đầu, xin chuẩn bị.

Lục Nguyên ngẩn ra, sắp đến lần thứ mười tương ngộ rồi ư? Lần này cuộc chiến hai tổ thắng Bại Giả thật ra chỉ có mười lần tương ngộ, đây là lần tương ngộ cuối cùng. Kết thúc tương ngộ này rồi thì cuộc chiến tại tương ngộ sâm lâm cũng hoàn toàn chấm dứt.

Không biết lần tương ngộ này, đối thủ cuộc chiến cuối cùng sẽ là ai?

Mười giây sau, một trận trời đất quay cuồng, khi Lục Nguyên tỉnh táo lại thì phát hiện mình đang ở trong một thụ động, đối thủ lần này hiện ra thân hình.

Đó là! Phong Trung Thu!

Trước khi đi vào tương ngộ sâm lâm, bại giả tổ một trong hai hỗn động cảnh cửu tầng, bàn về thực lực thì gã đứng đầu trong bại giả tổ, được Pháp Cường Đế Tử chú ý nhất, cho rằng bại giả tổ muốn tỏa sáng phải dựa vào người này.

Phong Trung Thu cũng đánh giá đối thủ, thấy là Lục Nguyên thì mỉm cười nói:

- Hóa ra là ngươi, Lục Nguyên.

Phong Trung Thu chắp tay sau lưng, lạnh nhạt nói:

- Không ngờ ngươi còn ở lại được mặt sau, chưa bị đào thải, không uổng là người có tiềm lực to lớn.

Gió thổi quần áo gã, cuốn lấy mái tóc đen dài, có vẻ đặc biệt tuấn tú, loại phong cách này là học theo Phong Nhị Thập Tứ.

- Tuy nhiên ngươi sẽ chỉ đưa điểm cho ta.

Phong Trung Thu nói:

- Thực lực của ngươi đúng là không tệ, đáng tiếc trong bại giả tổ, ta là mạnh nhất!

Dù Phong Trung Thu gặp người thắng giả tổ thì thua vài trận nhưng vẫn tự tin gã mạnh nhất trong bại giả tổ.

Khoảnh khắc gã đã đến sau lưng Lục Nguyên. Gã luyện là Phong Thần Bách Bộ, nhưng đã thôi luyện Phong Thần Bách Bộ đến bước thứ ba mươi bốn 'Phong Xuy Nhân'. Một khi gió thổi thì thổi vào người, khiến kẻ đó không thể trốn thoát. Phong Thần Bách Bộ bước thứ ba mươi bốn 'Phong Xuy Nhân' so với bước thứ ba mươi 'Phong Xuy Phong' càng đáng sợ.

Chớp mắt gã đã đứng sau lưng Lục Nguyên.

Lục Nguyên thuận tay đánh ra không gian thiết tắc, không gian thiết tắc là khắc tinh của người tốc độ cao.

Không gian thiết tắc, cải hoán không gian!

Mới rồi Phong Trung Thu còn đứng sau lưng Lục Nguyên chớp mắt đã bị cải hoán không gian ném đi cực xa.

Phong Trung Thu và Lục Nguyên cùng là bại giả tổ, có biết hắn nắm giữ không gian thiết tắc cho nên không kinh không dị. Gã đánh ra văn tự 'phá' của phong chi văn minh.

- Lục Nguyên, ngươi đi theo Pháp Cường Đế Tử học cách đối phó phong chi văn tự không hề chăm chú, đây là nguyên nhân thất bại ngày hôm nay của ngươi.

Chữ 'phá' của gã vừa lúc dùng để phá không gian thiết tắc.

Phong Trung Thu tràn đầy tự tin, lần thứ hai thi triển Phong Xuy Phong, cực kỳ tự tin công kích Lục Nguyên.

Chính trong chớp mắt, gã phát hiện là lạ. Không gian xung quanh lại biến đổi, rõ ràng gã công kích sau lưng Lục Nguyên nhưng biến thành đưa lưng hướng hắn tấn công trước mặt hắn, hướng công kích sai quá xa, đây là không gian thiết tắc. Không thích hợp, mình đã dùng chữ 'phá' rồi, tại sao còn ở trong không gian thiết tắc chứ?

Phong Trung Thu chưa kịp phản ứng đã bị Lục Nguyên một chưởng đánh vào lưng, kiếm khí theo chưởng xâm nhập vào người Phong Trung Thu, chớp mắt trọng thượng Phong Trung Thu.

Lục Nguyên chắp tay sau lưng đứng trước mặt Phong Trung Thu, nói:

- Quên nói cho ngươi, khi ta đi theo Pháp Cường Đế Tử học tập lý do không nghiêm túc họ cách đối phó phong chi văn tự là bởi vì ta có cách của mình, vậy nên mới dám không chăm chú học hỏi, tùy tiện qua loa.

482. Chương 925-926: Vị Trí Thứ Bảy

Phong Trung Thu hiểu mình thua, mới rồi Lục Nguyên có ít nhất mười một lần đưa gã vào chỗ chết.

Phong Trung Thu cảm thấy tâm lý bị đánh thật nặng, cho đến nay gã đều cho rằng mạnh nhất trong bại giả tổ là bản thân, dù Lục Nguyên có tiềm lực lớn nhưng còn hơi non. Trước đó gã không thèm để Lục Nguyên vào mắt, không hề nghĩ đến Lục Nguyên là đối thủ của mình. Lúc lần thứ mười tương ngộ phát hiện đối thủ là Lục Nguyên gã còn tưởng sẽ dễ lấy điểm, cuộc chiến cực kỳ nhẹ nhàng, kết quả cuộc chiến này chẳng ngờ mình thua.

Lần thứ mười tương ngộ đến đây là kết thúc.

Số điểm của Lục Nguyên đã đến hai trăm lẻ sáu điểm.

Trước kia đã nói, sau lần thứ mười tương ngộ thì cuộc chiến trong tương ngộ sâm lâm tới đó chấm dứt, vậy nên chờ một lát Lục Nguyên cảm giác có lực lượng không gian to lớn truyền đến. Lục Nguyên quen thuộc lực không gian này, chỉ cảm thấy không gian thiết tắc của mình còn cần tiến bộ nhiều.

Thật ra mặt sau không gian thiết tắc còn có hai tầng là tỏa định không gian, phá toái không gian.

Trong lúc hắn suy nghĩ thì đã trở lại tinh thần số một ngàn lẻ ba.

Lúc trước đi tinh thần số một ngàn lẻ ba có ba trăm năm mươi người, bây giờ chỉ có ba trăm mười trở về, cơ bản khoảng bốn mươi ngươi chết trong tương ngộ sâm lâm. Tuy rằng pháp cổ thế giới không đồng ý ở trong tương ngộ sâm lâm đánh chết người, nhưng đôi khi có tình huống không giết người không được, vậy nên chết bốn mươi người không tính nhiều lắm.

Trong số người trở về dễ thấy nhất đương nhiên là bốn người kia, Nghiêm Thiên Pháp pháp cổ văn minh, Phong Nhị Thập Tứ phong chi văn minh, Quý Hoa Đà dược chi văn minh, và giản chi văn minh Giản Nguyệt Bạch. Bốn tiểu lãnh tụ này mỗi người tỏa ra khí thế cực kỳ cường đại, hiển nhiên trong tương ngộ sâm lâm thực lực bọn họ lại tăng tiến một tầng, đến tình trạng khá là tuyệt vời.

Ở trong tương ngộ sâm lâm có khả năng gặp kỳ ngộ, tuy rằng rất nhỏ bé. Trong khi Lục Nguyên tiến bộ thì người khác cũng đang tiến bộ.

Ba trăm mười người trở về, đầu tiên là mọi người xem coi ai chưa về, ai chết trong tương ngộ sâm lâm.

- Nhiêu Sinh Minh chết rồi!

- Nghiêm Hạc cũng chết.

- Thất Hoang Thủy chết luôn, không phải chứ?

Lúc trước mấy người Nhiêu Sinh Minh, Nghiêm Hạc chết không khiến bao nhiêu oanh động. Hỗn động cảnh bát tầng, hỗn động cảnh cửu tầng còn trong vòng chấp nhận được, nhưng nay Thất Hoang Thủy là hỗn động cảnh thập tầng mà chết luôn thì hơi khó chấp nhận.

Thực lực của Thất Hoang Thủy khá cao, ở trong tương ngộ sâm lâm chân chính có tự tin đánh chết được gã thật ra chỉ bốn người mà thôi, đó là Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ, Quý Hoa Đà và Giản Nguyệt Bạch. Mấy người khác, nói thật thì muốn giết Thất Hoang Thủy khó khăn rất lớn.

- Ai giết Thất Hoang Thủy vậy?

Vấn đề bày trước mặt mọi người, bàn tán sôi trào.

Nghiêm Thiên Pháp lắc đầu, Phong Nhị Thập Tứ lắc đầu, Quý Hoa Đà lắc đầu, Giản Nguyệt Bạch cũng lắc đầu luôn.

Bốn vị tiểu lãnh tụ đều lắc đầu phủ nhận mình giết chết Thất Hoang Thủy.

Thế là khiến mọi người lấy làm kỳ.

- Rốt cuộc là ai giết Thất Hoang Thủy? Ai có thể giết chết Thất Hoang Thủy?

Mọi người bàn tán xôn xao, có người nói là Thượng Quan Đình. Thượng Quan Đình cũng là kẻ hỗn động cảnh thập tầng, xuất thân từ pháp cổ văn minh, thuộc về một trong sáu gia tộc pháp cổ văn minh Thượng Quan gia. Có người nói có lẽ là Đường Tùng. Đường Tùng là hỗn động cảnh thập tầng, một trong sáu đại gia tộc pháp cổ văn minh Đường gia. Tuy nhiên, dù là Thượng Quan Đình hay Đường Tùng đều phủ nhận cách nói này.

Có người nói:

- Phải rồi, ta nghe nói trong bại giả tổ có một người bảo rằng đã giết chết Thất Hoang Thủy.

- Nói đùa hả? Bại giả tổ sao có ai giết được Thất Hoang Thủy chứ? Người mạnh nhất bại giả tổ chỉ tiếp được mười chiêu của Thất Hoang Thủy. Đúng rồi, là tên nào thổi phồng dữ vậy?

- Lục Nguyên.

- Cười chết người, có khả năng không?

- Dùng đầu gối nghĩ cũng biết là hoàn toàn không thể.

Có một số người đánh giá Lục Nguyên rồi lập tức lắc đầu, đúng là không thể nào, có mười Lục Nguyên cùng lên e rằng không làm gì được Thất Hoang Thủy. Lục Nguyên và Thất Hoang Thủy chênh lệch quá xa xôi.

Hỗn động cảnh thập tầng như Thất Hoang Thủy mà bị người đánh chết, việc này đương nhiên khiến tất cả bàn tán. Bình thường hỗn động cảnh thập tầng khó chết, lần này là ngoại lệ.

Nhưng mọi người bàn đến tán đi cũng không hỏi ra là ai giết Thất Hoang Thủy. Xem thì rất có thể là Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ, Quý Hoa Đà, Giản Nguyệt Bạch, hoặc là Thượng Quan Đình, Đường Tùng, một trong sáu người này, chẳng qua không muốn kết thù với thái cổ văn minh nên không nói ra bản thân thôi.

Hiển nhiên mọi người đều nghĩ sai.

Thảo luận xong rốt cuộc là ai chết trong tương ngộ sâm lâm thì đương nhiên tiếp tục nói về ai được nhiều điểm hơn.

- Nghe nói chưa? Dường như Nghiêm Thiên Pháp được gần ba trăm điểm.

Người nghe kinh ngạc kêu lên:

- Trời ạ, gần ba trăm điểm! Điểm cao quá, chắc chắn hắn có trong mười hạng đầu rồi!

Người mở đầu nói:

- Hừ, ngươi nói thế coi như không nói. Nghiêm Thiên Pháp sư huynh thực lực tinh tuyệt, chưa bước vào tương ngộ sâm lâm cũng chắc chắn có vị trí của hắn rồi.

Người nghe lập tức gật đầu tán đồng:

- Nói cũng đúng.

Nghiêm Thiên Pháp sư huynh đúng là thực lực rất giỏi, mọi người đều là tâm phục khẩu phục.

Không sai, những kẻ có mặt đều là thiên tài, tuyệt thế thiên tài.

Cơ bản đều là nhân vật tuyệt vời tuyển ra từ mỗi Vô Thượng Đại Giáo.

Ví dụ như Kiếm Hùng ở trong Kiếm Môn coi như nổi trội.

Nhưng đến nhiều văn minh tụ tập thì Kiếm Hùng khá là bình thường. Loại như Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ thì là đứng ở đỉnh tuyệt thế thiên tài, nhìn xuống rất nhiều thiên tài.

- Phải rồi, nghe nói Đường Tùng cũng được hai trăm điểm, xem ra vị trí mười hàng đầu có Đường Tùng.

- Viên Ma Tước Đại Chi, nghe nói hơn một trăm điểm, không biết có vào được mười hàng đầu không nữa.

- Cái này nguy hiểm à, tính theo bình thường thì cỡ một trăm tám mươi điểm mới tiến vào mười hàng đầu. Tuy nhiên đây chỉ là phép tính thường lệ, tình huống lần này chưa chắc giống đợt trước.

Lại có một người tin tức nhanh nhạy nói:

- Đúng rồi, nghe bảo đồng chi văn minh Đồng Độc Tâm sư huynh có một trăm tám mười điểm, rất khả năng vào mười hàng đầu đó.

- Ài, mới bắt đầu ta có hơn tám mươi điểm, đến nay hơn tám mươi điểm đủ nhiều, vốn cho rằng có thể chen chân vị trí mười hàng đầu, bây giờ xem ra không hy vọng rồi. Hơn tám mươi điểm không tính nhiều.

Có người thở dài thườn thượt, bộ dạng buồn bực, hiển nhiên cho rằng lấy hơn tám mươi điểm là có hy vọng, kết quả nghe điểm của đám người thì thấy hết mơ nổi.

Bên cạnh có người cười mắng:

- Ngươi được hơn tám mươi điểm mà cũng mơ tiến vào mười hàng đầu? Sao mà được chứ.

Có một thằng giả tổ hỏi:

- Phải rồi, không biết chiến tích lần này của bại giả tổ thế nào?

- Bại giả tổ, lúc trước mạnh nhất chính là Phong Trung Thu, Hoa Nguyệt Sinh, lần này chiến tích của Phong Trung Thu không tệ, nghe nói được hơn chín mươi điểm. Nhưng mà hơn chín mươi điểm cách mười hàng đầu quá xa.

- Phong Trung Thu được hơn chín mươi điểm, còn Hoa Nguyệt Sinh nghe nói chỉ hơn bảy mươi, không có một chút hy vọng.

Người này tin tức khá rộng, biết rất nhiều chuyện.

Một người cảm thán nói

- Điểm lớn nhất của bại giả tổ tối đa chỉ chín mươi mấy điểm, đáng thương thật, xem ra lần này bại giả tổ bị thua thảm rồi.

- Bại giả tổ vốn chính là một đám bại tướng dưới tay chúng ta thôi. Chúng ta là thằng giả tổ, muốn hoàn toàn đánh bại họ không có gì khó.

Kẻ nói ra câu này là Trương Quân Khả, một trong người thua cuộc dưới tay Lục Nguyên. Khi gã nói chuyện thì mắt liếc Lục Nguyên, hiển nhiên nảy lòng ác độc.

Trương Quân Khả sải bước đi tới trước mặt Lục Nguyên, nói:

- Lần này ta được sáu mươi điểm, ngươi được bao nhiêu?

Lấy thực lực của Trương Quân Khả vốn không được tới sáu mươi điểm, nhưng lần này cơ duyên tình cờ đụng phải hai người đánh ngang tay đến không có pháp lực, kết của bị gã cuồng kiếm điểm. Vì kiếm được sáu mươi điểm nên gã mới tràn trề tự tin khoe khoang trước mặt Lục Nguyên. Phải biết rằng sáu mươi điểm là khá cao, Trương Quân Khả phát huy bình thường tối đa chỉ kiếm được mười, hai mươi điểm mà thôi.

Lục Nguyên thản nhiên liếc Trương Quân Khả một cái, nói:

- Ta cần gì để ý ngươi?

- Ngươi!

Trương Quân Khả tức giận, gã phát hiện ánh mắt Lục Nguyên nhìn mình như thấy con kiến. Trương Quân Khả rất giân, nếu cho gã cơ hội chắc chắn sẽ hành chết Lục Nguyên, nhưng hắn cũng sống không lâu, ai kêu hắn là người bị quân sư Giản Vân Sầu muốn tiêu diệt? Kẻ Giản Vân Sầu muốn diệt đâu sống được chứ, lần trước Hồi Hoang Thánh Đế Tử đi cũng là quân sư Giản Vân Sầu tính toán, lần này là Pháp Thánh Đế Tử ra tay, khiến Lục Nguyên tránh khỏi cái chết, lần sau quân sư đại nhân lại ra tay thì không có Pháp Thánh Đế Tử giúp đỡ chắc chắn Lục Nguyên chết chắc rồi.

Trong khi đám người xôn xao thì Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử đi ra.

Pháp Tiêu Đế Tử phất tay nói:

- Mọi người mới trải qua cuộc chiến quyết tử trong tương ngộ sâm lâm, qua trận chiến này, thắng bại giữa bại giả tổ và thắng giả tổ đã phân ra, cùng với tuyển ra mười người cao nhất đứng đầu trong tuyệt thế thiên tài các ngươi.

- Tiếp theo ta sẽ tuyên bố danh sách mười người này.

Nghe Pháp Tiêu Đế Tử nói vậy thì mọi người đều im lặng.

Danh sách mười người rất hấp dẫn người, dù là ai được đến một vị trí thôi là rạng rỡ tổ tông.

- Người thứ nhất, Nghiêm Thiên Pháp, điểm, hai trăm chín mươi sáu điểm.

Hạng nhất là Nghiêm Thiên Pháp.

Đây hoàn toàn là lẽ đương nhiên. ánh mắt mọi người nhìn hướng gã mặc áo xám, có khí thế hiên ngang.

- Người thứ hai, Phong Nhị Thập Tứ, hai trăm bảy mươi lăm điểm.

Phong Nhị Thập Tứ mặc áo xanh, tóc không gió quái dị tự bay, có loại quái dị và tiêu sái.

- Người thứ ba, Quý Hoa Đà, hai trăm sáu mươi mốt điểm.

Người thứ ba Quý Hoa Đà tóc trắng như tuyết, đôi chân mày cũng trắng.

- Người thứ tư, Giản Nguyệt Bạch, hai trăm năm mươi lăm điểm.

Giản Nguyệt Bạch đôi mày trắng quái dị rũ xuống, là một người khá lợi hại.

- Người thứ năm, Thượng Quan Đình, hai trăm mười tám điểm.

Thượng Quan Đình là một gã đàn ông khá bá khí, giơ tay nhấc chân có bá khí.

- Người thứ sáu, Đường Tùng, hai trăm lẻ tám điểm.

Đường Tùng bộ dạng như thư sinh, mỉm cười, có phong thái.

Sáu người đầu đều nằm trong dự đoán, là hỗn động cảnh thập tầng, cơ bản đến từ văn minh, ba người là trong sáu gia tộc pháp cổ văn minh, Nghiêm gia, Thượng Quan gia, Đường gia. Sáu gia tộc pháp cổ văn

minh vốn không bình thường, dù là một gia tộc nào quăng ra ngoài đều có thể so sánh với một văn minh bình thường.

Vốn dưới tình huống bình thường hạng nhất nên là Thất Hoang Thủy, nhưng Thất Hoang Thủy chết rồi, không biết người thứ bảy sẽ là ai?

- Người thứ bảy, Lục Nguyên, hai trăm lẻ sáu điểm.

Câu này thốt ra lập tức khiến vô số oanh động. Sáu người trước cực kỳ nổi tiếng, nhưng Lục Nguyên là ai? Không có ai biết cả. Mọi người chợt nhớ ra, không sai, đích thực có người tên Lục Nguyên, nhưng thực lực của hắn nên nằm trong ba trăm năm mươi người bình thường mới đúng, sao có thể xếp hạng bảy được chứ? Sao hắn chen vào hạng bảy được? Sao có được hai trăm lẻ sáu điểm chứ?

- Làm sao có thể! Hai trăm lẻ sáu điểm!

- Lục Nguyên làm sao làm được vậy?

Lần này như dầu sôi trào, mọi người không hiểu tại sao Lục Nguyên có nhiều điểm như vậy, quá khó tin. Mới rồi Trương Quân Khả còn gào la muốn so điểm với Lục Nguyên, gã tự cho rằng sáu mươi điểm của mình là rất nhiều, kết quả điểm Lục Nguyên bày ra thì gã hoàn toàn bị đả kích. Không ngờ là hơn hai trăm điểm, đây là đỉnh mà Trương Quân Khả không thể với tới. Đáng ghét, không thể nào, sao Lục Nguyên có nhiều điểm như vậy được.

Lúc này Phong Minh Nguyệt cũng ngơ ngác, Minh Nguyệt Đế Cơ thì thào nói:

- Sao Lục sư đệ có hơn hai trăm điểm được? Sao có thể? Trừ phi hắn nói giết chết Nghiêm Hạc và Thất Hoang Thủy là sự thật. Không đúng, dù Lục sư đệ giết chết được Nghiêm Hạc, thì Thất Hoang Thủy vẫn là không thể nào.

Phong Minh Nguyệt sờ cửu thiên phong tuyết thỏ trong tay mình, chìm trong khó hiểu.

Phong Trung Thu đầu tiên là ngẩn người sau đó hiểu ra, gã đã hiểu, Phong Trung Thu thua trong tay Lục Nguyên hoàn toàn sạch sẽ. Vậy nên Lục Nguyên có được hai trăm lẻ sáu điểm tuy rằng rất khó tin nhưng gã miễn cưỡng chấp nhận được. Dù sao Lục Nguyên thực lực cường như vậy, trước khi đấu với hắn không ai ngờ hắn sẽ mạnh đến thế.

Còn Kiếm Hùng thì sao? Giật nảy mình rồi qua một lúc mới cười khổ nói:

- Sư phụ từng nói Lục Nguyên là một quái vật tiềm lực vô hạn, xem ra là thật rồi, hưng như vậy cũng là may mắn của Kiếm Môn ta.

Đối mặt số điểm hai trăm lẻ sáu của Lục Nguyên mọi người có cách nghĩ riêng, nhưng tin tưởng chỉ có Phong Trung Thu, hoặc mấy người rất thông minh như Kiếm Hùng, còn hơn ba trăm người không ai tin Lục Nguyên sẽ có được điểm như vậy. Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử rất hiểu bên dưới sôi trào, nếu không phải đích thực thấy Lục Nguyên nhẹ nhàng nghiền nát hỗn động cảnh cửu tầng, thậm chí xem tư liệu Thất Hoang Thủy chết trong tay Lục Nguyên thì họ cũng không tin số điểm, chiến tích như vậy.

Trong chớp mắt vang lên một giọng nói:

- Lục Nguyên có được số điểm này, ta không tin.

Người nói chuyện giọng điệu dứt khoát.

Tuy rằng mọi người không tin nhưng chỉ xì xầm, không ai lớn tiếng nói ra, đây là một người duy nhất.

Nhìn sang, chỉ thấy kẻ nói chuyện là cao tám thước, vóc dáng cao ráo như có phong thái riêng, lưng cõng một bính đồng.

Không sai, người này chính là Giản Trường Không từng gặp Lục Nguyên trong tương ngộ sâm lâm, là đối thủ lần tương ngộ thứ bảy Lục Nguyên đụng phải. Lúc đó gã tuyên bố sẽ giết chết Lục Nguyên, nói là dù hắn lên trời xuống đất cũng trốn không thoát.

Trong khi mọi người nghi ngờ số điểm của Lục Nguyên thì Giản Trường Không đứng dậy.

Đối thủ lần thứ bảy tương ngộ của Lục Nguyên, Giản Trường Không đứng ra quát dài:

- Lục Nguyên có được số điểm này, ta không tin! Có lẽ các vị nghi ngờ tại sao ta không tin số điểm này, ở lần thứ bảy tương ngộ, đối thủ ta gặp chính là Lục Nguyên. Trong trận chiến đó Lục Nguyên và ta đấu với nhau mấy chục chiêu, rơi vào thế yếu, mắt thấy sắp thua kết quả lợi dụng truyền tống phù bỏ trốn.

- Dùng truyền tống phù, cái này cũng bình thường, có đạo cụ thì tại sao không dùng?

- Nhưng mà…

483. Chương 927-928; Không Phục Đánh Cho Phục

Giản Trường Không quát:

- Bình thường thì đúng là bình thường nhưng lần thứ bảy tương ngộ cách kết thúc không xa, khi đó hắn không địch lại ta, khoảng năm mươi chiêu là ta có thể lấy mạng hắn. Ngươi như vậy có được hai trăm lẻ sáu điểm, ta không tin!

- Vậy nên ta nghi ngờ Lục Nguyên không khả năng được nhiều điểm như vậy. Lý do hắn có nhiều điểm rất đơn giản, trước kia ta nghe nói Hoàng Thánh Đế Tử định lấy mạng Lục Nguyên, kết quả Pháp Thánh Đế Tử đại nhân ra tay đấu với Hoàng Thánh Đế Tử một trận, khiến Lục Nguyên giữ lại sinh mạng. Cho nên ta nghi ngờ, Lục Nguyên này là vì quan hệ nên cố ý sắp đặt cho hắn nhiều điểm như vậy chứ không phải chiến tích thật sự.

Giản Trường Không nói một tràng có lớp có lang, khi gã nói ra thì có nhiều người phụ họa.

Mọi người vốn lấy làm lạ là tại sao Lục Nguyên có thể lấy nhiều điểm như vậy, kết quả Giản Trường Không nói lần thứ bảy tương ngộ Lục Nguyên không phải đối thủ của gã. Tất cả người hỗn động cảnh cửu tầng có mặt đều không phục, hỗn động cảnh bát tầng thì rất thèm muốn cũng hét to không phục.

- Lục Nguyên là nhờ vào quan hệ!

- Đúng vậy, sao chúng ta phục được!

- Lúc đó tiến vào kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài ta đã lấy làm kỳ, hắn là hỗn động cảnh ngũ tầng làm sao vào được, thì ra là dựa dẫm quan hệ, giờ lại dựa quan hệ được đến hạng bảy, chúng ta không phục!

- Ta cũng không phục!

Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử nghe nhiều người la hét không phục thì rất nhức đầu. Dù bọn họ là đế tử nhưng muốn đè ép nhiều người không phục thì rất khó, dù gì đều là có lai lịch lớn, xem ra chỉ có nước công bố chiến tích của Lục Nguyên trong tương ngộ sâm lâm.

Chính lúc Pháp Tiêu Đế Tử đặt quyết tâm thì một giọng nói trong sáng vang lên:

- Xem ra có rất nhiều người không phục ta.

Thanh âm phát ra, mọi người nhìn hướng người nói chuyện, lên tiếng chính là Lục Nguyên.

Giản Trường Không nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Không sai, chúng ta không phục ngươi, thì sao chứ?

Lục Nguyên gật đầu:

- Xem ra mọi người rất không vui, rất không phục hai trăm lẻ sáu điểm của ta. Vậy đi, người không phục đứng ra, cùng ta đánh một trận.

Lục Nguyên hời hợt nói:

- Không phục ta đánh cho ngươi phục.

Cha nó! Chọc con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người!

Chứ đừng nói bọn họ, thật sự xem mình là bùn dễ nhào chắc? Dễ khi dễ chắc? Ai nấy gào la.

Không phục thì đánh cho ngươi phục! Câu nói thật bá khí!

Lần này đa số người có mặt đều bị chọc giận.

- Lục Nguyên, ngươi thua cho ta!

- Có gì hay ho, Lục Nguyên, đợi đó bổn đại gia đấu với ngươi.

- Lục Nguyên, chờ ta gặp ngươi đi!

- Lục Nguyên, ta sẽ khiến ngươi biết cái gì gọi là tuyệt học dược chi văn minh!

- Lục Nguyên, Phong Thần Bách Bộ của Phong Tam Thập có gì ghê gớm? Hắn biết ba mươi bước thì ta biết ba mươi sáu bước, đợi ta đi!

Lần này tất cả đều đòi chiến, hừ, Lục Nguyên trước khi tiến vào tương ngộ sâm lâm thì chiến tích mạnh nhất chính là thắng đám như hỗn động cảnh thất tầng Phong Tam thập, Trương Quân Khả. Những người có mặt đa số là hỗn động cảnh bát tầng, cửu tầng, ai mà chịu phục Lục Nguyên chứ?

Nghe Lục Nguyên nói vậy, mặc kệ là hỗn động cảnh bát tầng, hay là hỗn động cảnh cửu tầng thì đều khí thế hiên ngang hét đòi đấu, bộ dạng không cùng Lục Nguyên tranh cao thấp thề không bỏ qua.

Không khí một hơi tăng lên cao nhất.

Pháp Tiêu Đế Tử nghe bên dưới rối một đống thì nhìn hướng Pháp Cường Đế Tử:

- Lục Nguyên này thật giống ngươi nhỉ, phong cách hành động bá đạo thật.

Pháp Cường Đế Tử cười ha hả nói:

- Cứ làm theo cách của hắn đi, không phục đánh đến phục.

Hai vị đế tử rất vui xem trò hay, nhưng hiênr nhiên mọi người cứ gào la đòi đấu không hay lắm.

Pháp Tiêu Đế Tử khụ một tiếng, nói:

- Được rồi, Lục Nguyên đã nói vậy, không phục thì đánh, vậy mọi người đánh đi, rất dễ làm. Nhưng các ngươi có quá nhiều người, Lục Nguyên không khả năng đánh nhiều như vậy. Thế này đi, chọn hai mươi người ra đấu với Lục Nguyên.

Lần này phải chọn ra hai mươi người đấu cùng Lục Nguyên, nhưng vấn đề là nhiều người có mặt đều muốn đấu với hắn.

Nói đùa, một kẻ không tên tuổi trong bại giả tổ được đến hạng bảy trong tất cả mọi người, ai mà chịu phục? Hơn nữa nghe giọng điệu của Giản Trường Không thì Lục Nguyên đánh không lại hỗn động cảnh cửu tầng Giản Trường Không, vậy thì càng khiến tất cả không phục.

Mặt khác, bây giờ Lục Nguyên xếp ở thứ bảy, nếu đánh thắng hắn thì nói không chừng sẽ thay thế hắn leo lên vị trí thứ bảy. Ai nấy đều muốn kéo Lục Nguyên về phái mình, nên giờ nghe Pháp Tiêu Đế Tử nói vậy thì ồ ạt báo danh, muốn tiến vào danh sách hai mươi người.

- Chọn ta, chọn ta đi!

- Ta nhất định phải ra tay, khiến Kiếm Môn đê tiện này biết thế giới bên ngoài trời cao đất rộng!

- Hừ, ngươi ra tay hả, hãy đểta đi, để cái tên bại giả tổ hiểu rằng người thắng giả tổ cường bao nhiêu.

Mọi người đều điên cuồng muốn tiến vào danh sách hai mươi người, vốn còn có rất nhiều hỗn động cảnh bát tầng muốn khiêu chiến với Lục Nguyên. Trong mắt những người hỗn động cảnh bát tầng muốn đánh bại Lục Nguyên không phải chuyện khó, ở trước mặt nhiều người đánh bại Lục Nguyên xem như nho nhỏ thành danh. Kết quả họ giành không lại người hỗn động cảnh cửu tầng.

Cho nên cuối cùng thì hai mươi người trúng tuyển toàn bộ là hỗn động cảnh cửu tầng, trong đó tất nhiên có Giản Trường Không. Mười chín người khác cơ bản đều là tinh anh văn minh, không một ai đơn giản cả, mỗi người đều có địa vị khá cao trong văn minh.

Phong Minh Nguyệt bất giác lo lắng cho Lục Nguyên. Lục Nguyên sư đệ một đấu hai mươi, cố tình hai mươi đối thủ của hắn mỗi người thực lực không tầm thường. Trận chiến này Lục sư đệ không khả năng thắng, chắc chắn là cục diện tệ hại, tới hai mươi đối thủ đấy!

Không biết Lục sư đệ sao bỗng nổi điên, đòi một đấu hai mươi làm gì!

Sao mà thắng được chứ?

Cho dù Lục Nguyên có thể thắng người thứ nhất nhưng mặt sau còn mười chín người, xa luân chiến thì căn bản không khả năng chiến thắng!

Kỳ thực đâu chỉ Phong Minh Nguyệt có suy nghĩ này, cơ bản tất cả người đều cho rằng xa luân chiến với hai mươi người là thua chắc rồi.

Hai mươi người ứng chiến với Lục Nguyên đã quyết định, nhưng giờ vấn đề là trình tự chiến đấu. Không ai cho rằng Lục Nguyên có thể chống bao lâu, chắc chắn rất nhanh thất bại, nếu xếp ở hai hàng đầu là có cơ hội ngowjc đãi Lục Nguyên rồi. Nếu xếp ở mặt sau chắc chắn không có một chút cơ hội, vậy nên đều muốn tranh đoạt cơ hội xếp ở nhất, nhìn. Hơn nữa không chỉ riêng cơ hội ngược đãi Lục Nguyên, nếu thắng hắn thì nói không chừng có thể thay thế vị trí hạng bảy, tiến vào mười hàng đầu là được thưởng rất dày, mọi người có ai không muốn?

Giản Trường Không quát:

- Là ta đề nghị cho nên người thứ nhất xuất chiến nên là ta!

Một người pháp cổ văn minh nói:

- Hừ, ngươi đề xuất thì người thứ nhất xuất chiến là ngươi chắc? Số một nên là ta, nơi này là cổ thế giới, ta là người pháp cổ văn minh, cái này gọi là khách theo chủ!

- Ta cảm thấy người thứ nhất xuất chiến nên là ta, Lục Nguyên phá Phong Thần Bách Bộ của Phong Tam Thập, vì thanh danh Phong Thần Bách Bộ, vì danh tiếng phong chi văn minh, nên do ta đến!

Một người phong chi văn minh hiên ngang lẫm liệt nói, dường như gã rất muốn giữ danh dự của phong chi văn minh vậy.

- Theo lý thì nên là ta mới đúng. Đệ đệ của ta từng ở trong Thái Hoàng Thiên thua vào tay Lục Nguyên, bây giờ phải báo thù rửa hận!

Một người dược chi văn minh giả bộ dạng thù sâu tận xương tủy với Lục Nguyên.

Nhưng bên cạnh lập tức có người vạch bộ mặt thật của gã:

- Thôi đi, lần trước không phải ngươi từng nói đó là đệ đệ của đệ đệ của đệ đệ của đệ đệ của ngươi, đệ đệ ở đâu ra vậy?

Đám người vì tranh cơ hội thứ nhất đấu với Lục Nguyên, giành đến ngất trời, dường như Lục Nguyên là món ngon vậy. Không có ai xem trọng Lục Nguyên, cho rằng trận thứ nhất hắn liền thua.

Ngay khi hai mươi người giành qua giật lại thì vang lên giọng Lục Nguyên:

- Các ngươi có phải lầm hay không? Ta kêu hai mươi người các ngươi không phải muốn xa luân chiến.

Tất cả lập tức nhìn về phía Lục Nguyên. Hắn nói không phải xa luân chiến, sao vậy, Lục Nguyên hối hạn à? Hắn không dám xa luân chiến với hai mươi người? Nhưng cũng bình thường, xa luân chiến thì hắn không có chút cơ hội thắng, nhưng mặc kệ đánh thế nào thì Lục Nguyên không có cơ hội thắng.

Mọi người nhìn sang, thấy Lục Nguyên gằn từng chữ nói:

- Ta nói không phục đánh cho phục không có nghĩa là xa luân chiến mà ý kêu các ngươi cùng lên, tới bao nhiêu ta tiếp bấy nhiêu.

Cái gì!

Mới rồi Lục Nguyên nói cái gì vậy?

- Ta nói không phục đánh cho phục không có nghĩa là xa luân chiến mà ý kêu các ngươi cùng lên, tới bao nhiêu ta tiếp bấy nhiêu.

Câu nói đó dường như lần thứ hai vang bên tai mọi người.

Theo lý thì một địch hai mươi người xa luân chiến thì khó khăn cao đến không tưởng tượng.

Một địch hai mươi người không dùng xa luân chiến mà cùng xông lên, khó khăn so với xa luân chiến ít nhất cao gấp mười lần!

Cao gấp mười nha gấp mười!

Cái này! Có phải là mới rồi lỗ tai nghe lầm không?

Mọi người bất giác nhìn hướng đối phương, phát hiện mỗi người đều nghi ngờ lỗ tai nghe lầm rồi, mỗi người đều như vậy thì xem ra không có lầm.

Lục Nguyên, hắn dám! Dám! Dám! Dám nói như vậy!

Hắn ăn gang hùm mật gấu, điên rồi, mất trí rồi! Nếu không thì không dám nói như vậy đâu!

Hắn điên rồi?

Vốn Lục Nguyên nói một chọi hai mươi mọi người hiểu là xa luân chiến đã thấy hắn điên, giờ hắn càng điên hơn, nói không phải đấu xa luân chiến mà muốn hai mươi đối thủ cùng lên, đó là điên cuồng cỡ nào, cuồng vọng cỡ nào, khiến người không thể tin tưởng.

Cái! Tên điên!

Nhưng mọi người nhìn Lục Nguyên, phát hiện biểu tình hắn không giống điên.

Hắn chỉ lấy ra hồ lô rượu ừng ực uống vài ngụm, có hào hùng bình thường không có.

Ta ngửa cổ sảng khoái uống, rượu dính đầy thân không để ý.

Địch thủ một, hai, mười, một trăm thì sao?

Tiếng rượu trôi qua cổ họng.

Hóa ra không phải nổi điên mà say rượu.

Pháp Tiêu Đế Tử và Pháp Cường Đế Tử mới đầu cũng không thể tin, Lục Nguyên lại muốn lấy một khiêu chiến hai mươi, đây đúng là phát điên. Nhưng thấy Lục Nguyên tràn đầy hào tình bắt đầu uống rượu thì Pháp Cường Đế Tử cười to.

Gã nói:

- Tiểu tử này đúng là có mấy phần bá khí của ta!

Pháp Tiêu Đế Tử ở một bên nói:

- Rõ ràng là có vài phần tiêu dao của ta!

Hiển nhiên hai vị đế tử này đều vừa mắt Lục Nguyên.

Nói xong Pháp Tiêu Đế Tử nghiêm túc nhìn Lục Nguyên, trầm giọng nói:

- Lục Nguyên, ngươi muốn cùng lúc ứng đối hai mươi địch thủ, nếu xác định thì lập tức tiến hành trận đấu. Hai mươi người cùng ra tay, xuất thủ quá nhanh, rất có thể trong cuộc chiến bị trọng thương, đến khi đó ta và Pháp Cường Đế Tử chưa chắc cứu được.

Lục Nguyên ngửa cổ hớp ngụm rượu, nói:

- Ta nói rồi, nếu họ không phục thì đánh cho đến khi phục. Đã nói kêu họ cùng lên, nói rồi thì đương nhiên không hối hận. Hơn nữa đấu với hai mươi địch thủ hỗn động cảnh cửu tầng thì rất sảng khoái, chỉ tưởng tượng thôi đủ khiến người sôi sục máu nóng.

Nói thật ra cùng lúc đối phó hai mươi hỗn động cảnh cửu tầng thì Lục Nguyên không tin tưởng trăm phần trăm.

Không sai, đối phó một, hai, ba, bốn hỗn động cảnh cửu tầng thì khá dễ dàng .

Nhưng hai mươi hoàn toàn khác với ba, bốn tên, khó khăn tăng lên rất rất là nhiều.

Nhưng thế thì sao? Việc gì đều nắm chắc mười phần mười mới dám làm, cuộc đời như vậy có phải hơi chán không?

Có khi cuộc đời mình phải sảng khoái vui vẻ chút.

Vậy nên ngẫu nhiên đùa là việc có ích cho thể xác khỏe mạnh cho tinh thần.

Lục Nguyên vừa thốt khỏi môi thì sự việc đã quyết định.

Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử chỉ có nước ở một bên xem kịch vui. Phong Minh Nguyệt lo lắng Lục Nguyên. Trương Quân Khả ở trong lòng cười lạnh, Lục Nguyên, ngươi đang tìm cái chết, hoàn toàn muốn chết mà, đối mặt hai mươi địch thủ, ngươi sẽ hoàn toàn bị mạt sát. Trương Quân Khả chỉ thấy vô cùng sung sướng.

Kiếm Hùng mặt lộ nụ cười khổ. Trong Kiếm Môn, Kiếm Hùng kế thừa Đông Dã chí tôn. Đông Dã chí tôn nổi tiếng hiếu chiến, Kiếm Hùng thế thừa ba mươi hai văn tự chữ 'hùng', bình thường chiến đấu cực kỳ sảng khoái, cực kỳ hào tình, nếu không sẽ chẳng xưng hùng. Nhưng bây giờ phong cách chiến đấu của mình vẫn không bằng Lục sư đệ chơi dữ hơn. Lục sư đệ đúng là hào tình đến hơi cuồng, nhưng chiến đấu như vậy, ta thích.

Mọi người phản ứng lại, nhưng không chút nghi ngờ, hai mươi người được chọnđa số sắp nổi điên.

- Tốt lắm, dám lấy một đấu hai mươi người, cùng lên một lúc, xem ra không cần tranh trước sau rồi.

- Đích thực, không cần tranh thứ tự nữa, chúng ta cùng lên triệt để đánh bại Lục Nguyên, để hắn hiểu cái gì là Mã Vương Gia có ba mắt!

- Đến lúc ra tay đừng ác quá, ngươi nặng tay đánh chết hắn thì hết chơi.

- Khặc khặc khặc khặc.

Hai mươi tên hỗn động cảnh cửu tầng cùng cười gian.

Vốn trong đám có nhiều người tự tin thắng Lục Nguyên.

Bây giờ Lục Nguyên nói hai mươi người cùng lên thì lên thôi, cùng xông lên, để Lục Nguyên hiểu rõ cái gì gọi là Địa! Ngục! Trần! Gian!

- Ra tay!

Giản Trường Không đánh ra công kích, giản của gã như một ác giao thò ra ngoài, đây chính là một chiêu trong Giản Phệ Kiếm Lưu. ác giản xuất giản, chiêu này thật như là một con ác giản xuất giản vậy. Mới vừa thì triển đã có mùi cực kỳ hung ác, hơn nữa cái loại hung tợn này dần tăng cường.

Mà Giản Trường Không vừa đánh ra một chiêu này có có một người giản chi văn minh phối hợp, đánh ra Giản Long Thăng thiên, thật là giản như rồng bay lên trời. Một cái đánh ra giản một cái thăng thiên, hai chiêu liên kết tập kích Lục Nguyên.

Hơn nữa bây giờ ra tay không chỉ là hai người này.

Mười tám người khác cùng ra tay.

Phong chi văn minh có người dùng Phong Thần Bách Bộ thứ ba mươi sáu bước, Phong Chi Phiêu Miểu, sử dụng chiêu này gã sẽ biến mất trên trời rồi đột ngột xuất hiện, ngươi không biết rốt cuộc hắn ở đâu, không thể tỏa định vị trí người này. Nhưng hắn có thể tấn công ngươi cực kỳ đáng sợ. Phong Thần Bách Bộ, càng đến mặt sau càng kinh khủng, nghe nói một trăm bước là đào thoát hủy diệt, hủy diệt ý chỉ hủy kỷ nguyên. Nghe nói năm đó người sáng tạo ra bộ Phong Thần Bách Bộ muốn dùng một trăm bước đào thoát kỷ nguyên hủy diệt, thật là tình hình không thể tưởng tượng.

Rồi có người phong chi văn minh lấy ra tuyệt học Phong Liệt Bách Thức. Cái gọi là Phong Liệt Bách Thức kỳ thực là học cùng Phong Thần Bách Bộ, nhưng danh tiếng không lớn bằng Phong Thần Bách Bộ. Tuy nhiên, Phong Thần Bách Bộ là chiêu thức tăng tốc, còn Phong Liệt Bách Thức là hoàn toàn công kích. Phong Liệt Bách Thức chính là muốn đem gió không ngừng phân liệt, dùng đủ các loại phân liệt phong, hủy diệt phong để diệt trừ đối thủ.

484. Chương 929-930: Đánh Bại Tất Cả

Người dược chi văn minh thì đánh ra Thái Thượng Thương Hàn Kinh, Vô Thượng Sinh Cơ Quyết, các loại tuyệt học. Tuy nhiên trừ điuề đó ra, không khí di chuyển mùi độc dược do thảo mộc cương kinh phối thành, còn có kim châm độ. Vài kim châm đâm ra, những cây kim mỏng như lông trâu, không cẩn thận sẽ trúng chiêu.

Người pháp cổ thế giới thì là người công kích cường đại nhất. Theo lý thì hiện trường là hai mươi người hỗn chiến, không tiện dùng thuật mới đúng, nhưng những người pháp cổ thế giới không phải bình thường, đa số phóng ra nhiều truy tung thuật, không sợ cũng sẽ không ngộ thương đối thủ.

Không sai, bên công kích là người bốn văn minh.

Người Vô Thượng Đại Giáo có làm thế nào cũng khó tới hỗn động cảnh cửu tầng.

Bình thường lên được hỗn động cảnh cửu tầng trong Vô Thượng Đại Giáo bình thường có thể xưng là chí tôn, nắm quyền to một phương.

Công kích thật mạnh!

Đám Vô Thượng Đại Giáo đứng xem nghẹt thở nhìn, đây là công kích cường đại cỡ nào chứ! Đổi almf người Vô Thượng Đại Giáo lên thì sớm bị công kích cường đại như vậy dễ dàng xé nát. Lục Nguyên này đúng là yêu nghiệt của Vô Thượng Đại Giáo. Kiếm Môn liên tục ra hai yêu nghiệt, người thứ nhất là quang diệu vạn trượng thái cổ Kiếm Chi Tử, người sau ánh sáng dù không bằng Kiếm Chi Tử nhưng không kém bao nhiêu.

Tuy nhiên, Lục Nguyên làm sao ứng đối nổi công kích đây? Công kích của đối thủ cường đến cực điểm.

Trong công kích của hai mươi người, thân hình Lục Nguyên rất nhẹ nhàng, dù tốc độ không bằng người phong chi văn minh nhưng tốc độ Lục Nguyên khá là xuất sắc, thỉnh thoảng né tránh, ngẫu nhiên rút kiếm khỏi vỏ, lấy Dưỡng Ngô tiên kiếm chặn bốn phía rồi tấn công. Lục Nguyên đối mặt hai mươi đối thủ, công kích như sóng cuộn biển gầm mà hắn thì tựa con thuyền nhỏ trong sóng, bềnh bồng theo sóng nhưng tùy thời bị sóng nhấn chìm.

Cực kỳ nguy hiểm!

Nhưng lạ lùng là đây.

Cho đến bây giờ, dù Lục Nguyên nguy hiểm nhưng không bị sóng lật thuyền, thời gian kéo dài cũng lâu quá đi.

Hai mươi người liên hợp công kích cho đến giờ đã đánh ba mươi chiêu, không bắt được Lục Nguyên, rõ ràng là tát mặt.

Giản Trường Không nhanh trí nhất, quát một tiếng:

- Lục Nguyên, thì ra ngươi chỉ biết trốn, xem ra Kiếm Môn nên đổi tên thành đào môn đi, truyền thụ kỹ năng trốn vô song thiên hạ!

Cái này là sỉ nhục sư môn của Lục Nguyên chọc giận hắn, khi hắn nổi sùng là sẽ không trốn nữa mà ngay mặt nghênh đón hai mươi người, chớp mắt sẽ bị bắt ngay. Giản Trường Không là người thông minh, hiểu lợi dụng tình thế. Ví dụ mới rồi lợi dụng mọi người giận dữ buộc Lục Nguyên, nay lợi dụng sỉ nhục buộc Lục Nguyên làm sai, cảm xúc mất khống chế, nếu mất khống chế là Lục Nguyên tiêu rồi.

Lục Nguyên mỉm cười nói:

- Kiếm Môn có đổi tên thành đào môn hay không thì ta không biết, nhưng Kiếm Môn đổi thành đào môn, vậy giản chi văn minh có nên chọn một chữ tương đồng với đào để đổi tên không?

Cái này là mỉa mai điển cổ lịch sử giản xuất từ kiếm.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Nhưng nói ta chỉ biết trốn, có thể ở trong tay hai mươi hỗn động cảnh cửu tầng liên hợp trốn được thì cũng là loại bản lĩnh, ta thấy tự hào.

Hắn tránh đi năm đòn tấn công tập đến.

Không sai, có thể ở trong tay hai mươi hỗn động cảnh cửu tầng liên hợp mà không thua, mặc kệ là ngay mặt đấu hay không thì cũng là bản lĩnh rồi.

Việc này nếu truyền ra ngoài thì hai mươi người này mất hết mặt mũi, Lục Nguyên danh tiếng tăng vọt.

Dù sao hai mươi người văn minh liên hợp đánh một người Vô Thượng Đại Giáo, còn bó tay, bên nào mất mặt bên nào nổi danh, quá rõ ràng.

Thật ra Lục Nguyên đang chờ thời cơ.

Đối thủ là hai mươi người xuất thân từ văn minh, liên hợp với nhau, bắt đầu là khí thế không thể đỡ, dù có phát hiện sơ hở của đối thủ nhưng quá sắc bén đỡ không nổi, ra tay dù có thể tổn thương đối thủ nhưng e rằng mình cũng sẽ bị thương không nhỏ.

Cho nên, mình đang chờ.

Một hơi xông lên, lần hai suy, lần ba kiệt.

Đợi chúng ta nôn nóng thì cơ hội của mình liền đến.

Mình chờ được, đối thủ thì không.

Cán cân thắng lợi cuối cùng sẽ nghiêng về mình.

Hai mươi người hỗn động cảnh cửu tầng liên hợp lại, các loại kỳ công tuyệt kỹ thi triển.

Pháp cổ văn minh, dược chi văn minh, tiên cổ văn minh, phong chi văn minh.

Thật nhiều kỳ công tuyệt kỹ, dù là một chiêu đều đáng giá mọi người bình luận một hai. Nếu là bình thường sẽ kiềm không được khen một tiếng tuyệt, nhưng giờ không có ai khen cả, giờ nói tốt là rõ ràng tát vào mặt rồi. Tuyệt kỹ ngươi có tốt, chiêu thức đánh có diệu thì phải đánh trúng người mới tính là hợp cách chứ.

Kết quả là hai mươi người hỗn động cảnh cửu tầng liên hợp tấn công trăm chiêu, nhưng không đánh gục được Lục Nguyên.

Sai rồi, không chỉ không tóm được Lục Nguyên mà không tổn thương được hắn nữa, chỉ vẻn vẹn dính chút góc áo của hắn, đâm vào vài miếng vải xanh áo của hắn, như vậy mà thôi.

Một vết nặng nhất là Giản Trường Không đánh vào vai Lục Nguyên, không nhẹ không nặng chịu một nhát, căn bản không bị tổn thương.

Đây chính là hai mươi người hỗn động cảnh cửu tầng, liên hợp trăm chiêu, chiến tích mạnh nhất.

Cái này nói ra chỉ e rằng kinh hãi chết người, gọi người không cách nào tin tưởng!

- Chuyện gì vậy? Tiểu tử này biết yêu thuật chắc?

- Không thể nào, mới rồi đã đẩy hắn vào tuyệt cảnh, rõ ràng nên đánh trúng mới phải.

Hai mươi người bao vây Lục Nguyên đều nóng trong mình, hôm nay mặc kệ kết quả có bắt được Lục Nguyên hay không họ mất mặt rồi, không còn mặt mũi gì cả.

Đâu chỉ là họ không dám tin, người bao vây ai nấy không dám tin, không ngờ lâu như vậy mà chưa bắt được Lục Nguyên. Hai mươi người hỗn động cảnh cửu tầng bao vây đều là có danh tiếng cả.

Từ lúc bắt đầu Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ, Giản Nguyệt Bạch, Quý Hoa Đà, bốn người xem thường nhưng giờ đều nghiêm túc nhìn. Trên mặt họ xẹt qua kinh ngạc. Bốn vị tiểu lãnh tụ ai nấy đều đứng trên cảnh giới mạnh nhất hỗn động cảnh, sẽ không để ý tu vi thấp hơn. Bọn họ đều nhìn về phía trước, nhìn chằm chằm cấp bậc như Khí Vận Thất Tử.

Nhưng bây giờ họ phát hiện không chỉ nhìn vào Khí Vận Thất Tử mà thôi.

Người tên Lục Nguyên, hoàn toàn lớn lên e rằng có thể đối kháng với họ, tất nhiên bất giờ thì không được.

Tốt lắm!

Cơ hội đến rồi! Những người này đã nóng nảy.

Lục Nguyên nhìn trong hai mươi người, có một phần bắt đầu nóng nảy nhưng còn một số vẫn bình tĩnh. Ví dụ như Giản Trường Không khá là tỉnh táo, gã đúng là một tai họa, chơi đùa tình thế, vận dụng ngôn ngữ, phúc thủ phiên vân, đáng tiếc trận này không thể giết chết chỉ có thể đánh bại gã thôi.

Cơ hội tốt!

Nhát kiếm đầu tiên của Lục Nguyên! Không sai, phản kích là kiếm thuật nhất tuyến thiên. Kiếm thuật nhất tuyến thiên xem thấu sơ hở hai mươi người liên hợp, một kiếm nhanh đến cực điểm, mau chóng quét qua. Một kiếm quét qua, chớp mắt hai mươi người liên hợp xuất hiện sơ hở một đoạn thời gian.

Đương nhiên sơ hở này xuất hiện thời gian rất ngắn, nếu không bắt được sẽ là bỏ lỡ.

Lục Nguyên một kiếm đâm một người tiên cổ văn minh. Một kiếm này dường như bình thường không có gì lạ, nhưng bên trong ẩn chứa cửu âm cửu dương sâu sắc nhất. Người này đã từ bỏ phòng ngự, toàn lực tấn công, vì gã nghĩ rằng hai mươi người liên hợp thì Lục Nguyên sao phản kích được, vậy nên gã lộ ra một sơ hở không nhỏ. Lục Nguyên đâm ra một kiếm đã trúng bả vai người đó, lập tức gã bị thương không nhẹ, đây là tên thứ nhất.

Đâm bị thương người xong Lục Nguyên không dừng tay, lại một kiếm phản tập. Một kiếm phản tập ở không trung đánh ra kiếm vũ. Mới rồi mười chín người định tụ tập muốn phản kích Lục Nguyên, ai ngờ kiếm vũ lên, dường như ai nấy đều là mục tiêu vậy.

Cùng lúc đó, kiếm vũ như sóng thần dấy lên, Lục Nguyên vận không gian thiết tắc đem người phong chi văn minh định tập kích sau lưng mình dời đến trước người, giật nhỏ, đây là người thứ hai bị thương.

Luân hồi sạ vận, đến từ dược chi văn minh mới trồng xuống Thái Thượng Thương Hàn Kinh, kết quả liền bị sinh tử luân hồi bàn đánh trúng. Lúc này sinh tử luân hồi bàn nhuộm đẳng uy lực, chớp mắt đốt cháy tuổi thọ người đó. Người này kinh sợ vận pháp lực kháng cự, muốn chặn sinh tử luân hồi bàn, nhưng bị Lục Nguyên nhân dịp đánh bị thương, đây là tên thứ ba.

Một người bay lên đỉnh đầu Lục Nguyên, muốn đánh bị thương hắn. Nhưng khoảnh khắc Lục Nguyên vận dụng tiểu nhân quả thiết tắc. Ngươi muốn tập kích ta là nhân, ngươi bị ta đánh thương là quả. Mới vận tiểu nhân quả thiết tắc thì người đó đã toát ra máu, đó là người trọng thương dưới tay Lục Nguyên.

Đương nhiên đối phương không phải con rối tùy tiện Lục Nguyên xoay. Sau khi hắn tổn thương bốn người thì còn lại mười sáu người hoảng loạn tập hợp lại muốn so cao thấp với hắn.

Mắt thấy đối thủ trong khoảnh khắc trấn tĩnh lại.

Lúc này, một kiếm của Lục Nguyên tay đến.

Không sai, một kiếm từ tây đến.

Một kiếm này ẩn chứa tiểu nhân quả thiết tắc, cửu âm cửu dương, luân hồi thiết tắc và không gian thiết tắc, ba thiết tắc rưỡi cùng với một trăm mười một loại kiếm ý, tất cả ẩn chứa trong một kiếm này, bây giờ muốn đè ép khí thế của đối thủ, mặt khác còn nữa.

Ầm!

Trong chớp mắt giao đấu, triệt để tập hợp lại mười sáu người thì đã tổn thương ba, chỉ còn lại mười ba người.

Thật ra chỉ trong chớp mắt, chân chính bị thương không phải ba người này.

Mà là niềm tin của đối thủ.

Lục Nguyên mới rồi ra một kiếm thật quá kinh diễm, kinh diễm đến khó tưởng tượng, ba thiết tắc rưỡi, một trăm mười một loại kiếm ý đều hợp cùng một chỗ. Một kiếm xảo diệu khiến hai đế tử ở một bên biến sắc. Hơn mười người đang đấu dù không muốn thừa nhận nhưng vừa rồi Lục Nguyên đánh ra nhát kiếm kia đúng là khiến chúng ngửa cổ nhìn kỹ xảo chiêu thức của hắn, khó mà với tới.

Thật không tin được! Một đệ tử Vô Thượng Đại Giáo không quan trọng đánh ra một kiếm lại khiến họ có cảmgiacs ngửa đầu nhìn núi cao, điều này làm người khó thở.

Nhưng đây đúng là sự thật.

Giản Trường Không quát dài:

- Dùng văn tự! Chúng ta còn có văn tự!

Văn tự, đây là một trong nguyên nhan quan trọng văn minh đứng trên Vô Thượng Đại Giáo. Nghe Giản Trường Không nói vậy, mười ba người bị một kiếm của Lục Nguyên kinh diễm làm kinh ngạc ngây người chớp mắt đánh ra văn tự. Phong chi văn minh văn tự có hai loại, một là văn tự khiến bản thân càng nhanh, một là văn tự khắc chế không gian thiết tắc.

Văn tự dược chi văn minh cơ bản là đủ các loại đặc hiệu dược vật, ví dụ làm người hôn mê, đau đầu, khó chịu.

Văn tự của tiên cổ văn minh là khiến người có cảm giác ngắt quãng, dù là pháp lực, tinh thần hay chiêu thức đều bị làm cho ngắt quãng.

Đương nhiên đáng sợ nhất vẫn là văn minh văn tự của pháp cổ văn minh. Văn minh văn tự khác là đơn, mà pháp cổ văn tự là đủ các loại, tăng cường uy lực pháp lực này, trói buộc người này, đủ các loại văn tự đi ra, nguyên khung trời xuất hiện mười mấy gần hai mươi văn tự.

'Tật, chế' đó là văn tự của phong chi văn minh, cái trước là tăng tốc độ, cái sau nghiêng về không gian thiết tắc, hơn nữa không chỉ hai mà còn có mấy cái khác.

'Đảo, toàn', đây là văn tự dược chi văn minh, khiến người có cảm giác đảo và toàn, khó thể chiến đấu, trừ đó ra còn có mấy cái.

'Tạp, đoạn' vân vân, đây là văn tự của tiên cổ văn minh, tác dụng thì khỏi nói nữa, đồng chi văn tự cơ bản là cùng loại tỉnh dùng.

'Hỏa, thủy, đại' vân vân là văn tự của pháp cổ văn minh. Thủy có thể tăng uy lực thủy hệ pháp thuật, hỏa có thể phát huy uy lực hỏa hệ pháp thuật, còn chữ đại thì dùng để tăng trọng lực lên người Lục Nguyên, đến mức độ cực kỳ đáng sợ.

Nhiều văn tự như vậy xẹt qua trên trời.

Có nhiều văn tự thế sao?

văn tự của tiên cổ văn minh là mình thích nhất. Lục Nguyên lập tức vận dụng thôn kim long, chẳng chút do dự nuốt lấy đồng chi văn tự để làm mạnh thêm kiếm đạo văn tự của mình, cảm giác kiếm đạo văn tự tăng lớn không ít. Văn tự của dược chi văn minh thì thành chất dinh dưỡng cho thôn mộc long, Thanh Thánh kiếm đạo, khiến Thanh Thánh kiếm đạo càng tăng một tầng.

Còn về phong chi văn tự, hiện nay mình còn chưa thể hấp thu, nhưng không cấu thành áp chế với mình.

Văn tự 'thủy, hỏa' vân vân thật ra mình không hề sợ, chẳng qua tăng cường uy lực pháp thuật. Pháp thuật có cường hơn thì mình cũng phá hết, không phải chuyện khó khăn gì. Chỉ có chữ đại cùng loại văn tự là tạo thành chút áp lực với mình, khiến trọng lực trên người lớn rất nhiều, tốc độ biến chậm chút. Tuy nhiên, mình có thể thuấn di. Không sợ.

Tất nhiên thôn phệ long của Lục Nguyên hấp thu chỉ là tinh hoa văn tự, bề ngoài thì nó vẫn như trước kia, không nhìn ra có gì khác biệt. Vậy nên trong mắt mọi người, Lục Nguyên vẫn là bị nhiều văn tự trấn áp, bộ

dạng cực kỳ vất vả. Không ai hay biết Lục Nguyên giờ sung sướng lên chín tầng trời, lần này là lần mình hấp thu văn tự sướng nhất, cắn nuốt nhiều tinh hoa văn tự.

Người Vô Thượng Đại Giáo bình thường rất ít thấy văn tự, rốt cuộc giờ đã biết, nhiều văn tự như vậy, mỗi cái đều có uy lực khủng bố. Người Vô Thượng Đại Giáo trời sinh sợ hãi văn tự, sau sao đây là một trong tiêu chí cường đại của văn minh. Mặc dù Lục Nguyên khá giỏi nhưng chắc địch không lại văn tự, tiếc quá, Lục Nguyên sắp bị nhiều văn tự trấn áp rồi.

Giản Trường Không cười dài nói:

- Lục Nguyên, hôm nay rốt cuộc trấn áp được ngươi!

Gã cực kỳ đắc ý. Lục Nguyên, ngươi giờ ngươi huênh hoang cái gì, thì cũng bị trấn áp thôi, Lục Nguyên, lần này ngươi phải bị ta đánh bại thê thảm.

Trong khi Giản Trường Không vô cùng đắc ý thì vèo một tiếng, Lục Nguyên lại ra tay.

Gần mười văn tự triệt để vỡ nát, giống tờ giấy.

Còn lại gần mười văn tự cũng không có tác dụng gì.

Lục Nguyên hời hợt nói:

- Đây chính là văn tự? Cũng không có gì ghê gớm lắm đâu?

Văn tự, là vinh diệu của văn minh.

Văn tự, là mặt cường đại nhất của văn minh.

Kiếm đạo văn tự tồn tại, khiến người văn minh có cảm giác ưu việt với người Vô Thượng Đại Giáo.

Gần hai mươi văn tự trấn áp Lục Nguyên, người bên cạnh thấy thì đó là việc đơn giản, ngay chính Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử cũng cảm thấy Lục Nguyên khó chống cự. Nhưng chính lúc đó, trong nhiều văn tự, có gần mười cía bị Lục Nguyên dễ dàng đánh nát.

Tương phản lớn như vậy, nghịch chuyển mãnh liệt như vậy khiến người khó thể chấp nhận.

- Văn tự, chẳng qua chỉ có vậy.

Hời hợt nói xong câu đó, Lục Nguyên động, phát động đòn tấn công nhanh.

Nhanh!

Càng nhanh!

Nhanh như tia chớp!

Chỉ chớp mắt đã đánh trúng bốn người, chỉ còn lại chín người thôi.

485. Chương 931-932: Tứ Phe Lôi Kéo

Kỳ thật đánh trúng chín người không phải chuyện dễ, dù gì đối thủ toàn là hỗn động cảnh cửu tầng, nhưng lúc trước kiếm thuật của Lục Nguyên dung hợp ba thiết tắc rưỡi và một trăm mười một kiếm ý, chiêu thức huyền diệu khiến người vô lực, cảm giác về mặt chiêu thức không thể tranh tài. Bây giờ xé nát văn tự càng khiến ngoài cảm thấy văn tự vô dụng.

Nói đơn giản là tâm lý đám người bị Lục Nguyên kích thích.

Sâu tận đáy lòng bọn họ đã thừa nhận Lục Nguyên đáng sợ, thừa nhận mình không bằng hắn.

Cho nên, dưới khí thế như vậy, tâm lý bị Lục Nguyên đè ép, bị hắn đánh bại là chuyện bình thường.

Bây giờ đối thủ còn lại chín người.

Chín người còn lại đều không tầm thường, trong văn minh có thể xưng là tuyệt thế thiên tài, coi như tâm lý bị dao động, bị rung động thì vẫn muốn tấn công.

Giản Trường Không quát dài:

- Cùng xông lên!

Lại là chín người thi triển sát chiêu, phối hợp Lục Nguyên tấn công.

Còn muốn xông lên ư, ngoan cố thật.

Nếu đối thủ không từ bỏ, vậy mình chỉ có nước bỏ thêm sức.

kiếm thuật nhất tuyến thiên, thuấn di. Kiếm thuật nhất tuyến thiên, liên chiêu này rất dễ dùng, hơn nữa trong lần chiến đấu này liên tục dùng liên chiêu, dù là ai cũng không đón nhận được. Chớp mắt lại ba người ngã gục, bây giờ còn sót lại sáu người, ít đến đáng thương.

Quá đẹp! Pháp Tiêu Đế Tử và Pháp Cường Đế Tử trong thủy kính thuật có thấy Lục Nguyên sử dụng rồi, nhưng khi bộ liên chiêu này lại xuất hiện thì bất giác thầm khen một tiếng đẹp, còn người khá thì tất nhiên vô cùng rung động, đây là liên chiêu xinh đẹp thế nào chứ, vậy mà cũng liên kết được.

Cùng lúc đó, trong lòng Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử hiểu rằng, cuộc chiến này tới đây thì dù chưa kết thúc nhưng thật sự đã chấm dứt, tiếp theo chỉ là màn biểu diễn cá nhân Lục Nguyên mà thôi.

Một kiếm đánh ra, mang theo âm dương ẩn vào trong, tìm ra khuyết điểm, lại gục một người, còn năm tên.

Lại đánh ra một kiếm, lần thứ hai đâm một người, sót lại một tên.

Lại một kiếm đánh ra, một kiếm này không phải âm dương tìm khuyết điểm mà là luân hồi. Âm dương tìm sơ hở, luân hồi do ta khống chế trong bàn tay. Giờ đối thủ chỉ còn lại bốn người, Lục Nguyên có thể đánh bá khí rồi, lên xuống chưa đến mười chiêu thì lại có ba người thua dưới kiếm Lục Nguyên.

Bây giờ chỉ còn lại một người cuối cùng, tức là Giản Trường Không.

Lục Nguyên cầm kiếm nhìn Giản Trường Không, nói:

- Giản Trường Không, ngươi nói ở lần thứ bảy tương ngộ ta không phải đối thủ của ngươi, xem ra là nói dối rồi.

Lúc lần thứ bảy tương ngộ Lục Nguyên tất nhiên không là đối thủ của Giản Trường Không, Lục Nguyên sẽ không chối chuyện đó, giờ hắn nói vậy chẳng qua đùa giỡn thủ đoạn thôi.

Lần này khiêu chiến Lục Nguyên là ai gây nên? Không thể nghi ngờ, chính là Giản Trường Không. Giản Trường Không nói Lục Nguyên không phải đối thủ của gã, trong năm mươi chiêu là có thể giết chết Lục Nguyên, đây là sự thật ở lần thứ bảy tương ngộ.

Nhưng lần này hai mươi người liên hợp khiêu chiến với hắn, nhận kết quả là tập thể thảm bại, hai mươi người mất hết mặt mũi.

Con người lúc mất mặt thì đa số sẽ bản năng tìm kẻ chịu tội thay.

Nhưng khó mà kiếm kẻ chịu tội thay.

Tuy nhiên, giờ hắn giúp họ tìm ra một người, không sai, kẻ đó chính là Giản Trường Không. Hắn cố ý nói Giản Trường Không nói dối.

Vậy thì lửa giận của rất nhiều người sẽ oanh tạc Giản Trường Không. Không sai, ngươi thấy đó, là vì ngươi cố ý nói tình báo giả, bảo rằng Lục Nguyên không địch lại năm mươi chiêu của ngươi, kết quả hắn cường như vậy. Ngươi nói chỉ là tình báo giả, khiến mọi người thảm bại, mất hết mặt mũi.

Cứ thế thì Giản Trường Không sẽ đắc tội rất nhiều người.

Không sai, Lục Nguyên đùa chính thủ đoạn này. Hết cách, trong trường hợp này không tiện giết Giản Trường Không, cố tình mấy lần gã đối nghịch với hắn, muốn ám hại hắn, vậy giờ hắn dùng ngôn ngữ ám lại một lần, khiến gã kết hạ nhiều thù hận.

Giản Trường Không nghe Lục Nguyên nói vậy thì biến sắc mặt. Gã thâm trầm gian xảo, chớp mắt liền nghĩ thông mục đích Lục Nguyên nói vậy, mặt biến sắc.

Mười chín người thua cuộc không phải ai cũng trúng kế, nhưng đa số đều trợn mắt trừng Giản Trường Không.

- Giản Trường Không đáng chết, cung cấp tình báo giả cho chúng ta!

- Chúng ta thất bại có hơn phân nửa là lỗi của Giản Trường Không!

Thật là có người nghi ngờ lời Lục Nguyên nói, nhưng mà, dưới tình huống mất mặt, xuất hiện kẻ chịu tội này thì tất nhiên nên trách tên đó rồi, dù sao bản năng phản xạ của đa số là vậy, đúng là mình, sai là người khác.

Giản Trường Không biết mình một lúc đắc tội nhiều người như vậy, đang nghĩ nên giải quyết như thế nào. Gã không bao giờ ngờ Lục Nguyên sẽ chơi chiêu này. Đang khi gã suy tư thì nghe Lục Nguyên la lên.

- Cuộc chiến còn chưa kết thúc nha!

Chưa đến Giản Trường Không phản ứng thì Lục Nguyên đã xuất kích, lần này không dùng kiếm mà bằng nắm đấm.

Trên câu quyền, dưới câu quyền, trái câu quyền, phải câu quyền, trực kích, khuỷu tay kích, đánh thọc sườn, trên đá chân, dưới đá chân, trái đá chân, phản đá chân, dù sao Lục Nguyên dùng cả tay chân, dù là quyền hay cước đều đánh lên người Giản Trường Không. Phút chốc Giản Trường Không như bao cát bị Lục Nguyên đánh tới đánh lui.

Đánh ra một kích cuối cùng thì Giản Trường Không đã bất tỉnh rồi, đầu bị đánh thành đầu heo, toàn thân bị đánh sưng phù, cực kỳ thê thảm, bị Lục Nguyên làm thành bao cát quyền đấm cước đá một trận. Nhưng đau khổ nhất là mười mấy người hận gã, trách gã, cho rằng tại gã đưa tình báo sai, cùng lúc đắc tội nhiều người như vậy, dù lần này Giản Trường Không không chết cũng phải lột dá.

Đánh ra một kích cuối cùng, chiến đấu một đối hai mươi đã hạ màn.

Người chiến thắng không phải bên hai mươi người đầu trận mọi người chú ý, mà là bên Lục Nguyên. Thật là khó tin, dù là ai cũng không ngờ chiến thắng cuối cùng sẽ là bên Lục Nguyên.

Trời ạ! Bây giờ Lục Nguyên mạnh như vậy, có thể lấy một địch hai mươi, chiến thắng hai mươi người hỗn động cảnh cửu tầng.

Trước khi chiến đấu không ai tin điều này.

Nhưng giờ cuộc chiến kết thúc, hắn sáng tạo ra chiến tích chiến thắng hai mươi người hỗn động cảnh cửu tầng.

Thật khó thể tưởng tượng!

Bây giờ không ai không phục Lục Nguyên xếp ở hạng bảy, có được hai trăm lẻ sáu điểm.

Không phục thì ta đánh cho phục, đây là câu trước đó Lục Nguyên nói, thông qua chiến đấu lần này, người khác cơ bản phục rồi.

Lục Nguyên đứng đó, đó là vị trí người số điểm hạng bảy đứng. Đứng cách Lục Nguyên rất gần là Đường Tùng xuất thân từ Đường gia pháp cổ văn minh.

Nhân vật xuất sắc này cười tủm tỉm nói:

- Không tệ, là Lục Nguyên sư đệ đúng không? Nếu có rảnh hãy đến Đường gia làm khách.

Là một trong người thừa kế Đường gia, Đường Tùng cũng là một nhân vật xuất sắc, chớp mắt đoán ra Lục Nguyên là nhân vật cần phải lôi kéo.

Lục Nguyên mỉm cười đáp:

- Nếu có cơ hội ta sẽ đi. Mà nếu ngươi đến gần Kiếm Môn thì nhớ báo cho ta một tiếng.

Khi Lục Nguyên và Đường Tùng nhỏ giọng nói Tống Xung Minh đứng chung với người khác trên bảng, một trong sáu gia tộc Tống gia, phong lưu đại thiếu gia tích tinh xá yêu mỹ nhân khoái hưởng lạc thầm nghĩ,

lúc trước mình đã đánh giá thấp Lục Nguyên, giờ phải báo lại gia tộc, nhất định phải kéo Lục Nguyên cho bằng được. Nhân vật như vậy mà không mượn sức thì sẽ chịu thiệt, là một đại gia tộc, muốn đứng vững không ngã phải hiểu lôi kéo nhân tài, nếu không thể thực hiện cũng phải kết bạn.

Pháp Tiêu Đế Tử mỉm cười nói:

- Tiếp theo tiếp tục tuyên bố mười người đứng đầu, giờ tuyên bố đến đến vị thứ tám, giản chi văn minh Giản Độc Tâm, có một trăm tám mươi ba điểm.

Lại là một người đến từ giản chi văn minh, đứng bên cạnh Lục Nguyên, vị trí thứ tám.

- Hạng chín là giản chi văn minh Giản Trường Không, một trăm bảy mươi hai điểm.

Vị này chẳng ngờ là giản chi văn minh Giản Trường Không. Thật ra Giản Trường Không khá lợi hại, trong hỗn động cảnh cửu tầng khó được cao thủ, lần này trong tương ngộ sâm lâm cũng rất may mắn, không gặp đối thủ khó xơi lắm, cho nên điểm cũng cao. Nhưng lúc trước dù là người nào xếp điểm mười hàng đầu đều tiêu sái bình tĩnh đi, chỉ có Giản Trường Không bị đánh trọng thương tiến lên. Gã bị Lục Nguyên đánh thành đầu heo, bộ dạng cực kỳ chật vật, trong lòng rất là buồn bực.

- Hạng mười, phong chi văn minh Viên Ma Tôn Đại Chi, một trăm sáu mươi tám điểm.

Đến đây thì mười người điểm xếp mười hàng đầu đã ra hết.

Hạng nhất là Nghiêm Thiên Pháp. Hạng hai là Phong Nhị Thập Tứ. Hạng ba là Quý Hoa Đà. Hạng bốn là Giản Nguyệt Bạch. Hạng năm là Thượng Quan Đình. Hạng sáu là Đường Tùng. Hạng bảy là Lục Nguyên. Hạng tám là Giản Độc Tâm. Hạng chín là Giản Trường Không. Hạng mười là Tôn Đại Chi.

Mười người này có ba thuộc về pháp cổ văn minh, là Nghiêm Thiên Pháp, Thượng Quan Đình, Đường Tùng. Có ba thuộc về giản chi văn minh là Giản Nguyệt Bạch, Giản Độc Tâm, Giản Trường Không. Có hai thuộc về phong chi văn minh. Có một thuộc về dược chi văn minh, còn Vô Thượng Đại Giáo chỉ có một người là Lục Nguyên.

Trong đó Lục Nguyên là ngựa ô rõ ràng nhất, đen từ đầu đến đuôi. Dù là ai thì trước đó không ngờ Lục Nguyên có thể xếp vào mười hàng đầu.

Ba trăm mười người ở trong tương ngộ sâm lâm đấu nhau quyết định điểm.

Số điểm cuối cùng mười người đứng đầu đã quyết định.

Ngựa ô lớn nhất Lục Nguyên lóe sáng xuất hiện!

Pháp Tiêu Đế Tử mỉm cười nói:

- Bây giờ đã điểm danh mười người hàng đầu, lần này vốn là cuộc chiến của hai tổ Thắng Bại Giả. Thắng Giả Tổ có chín người vào mười hàng đầu, bại giả tổ có một người vào. Căn cứ theo bại giả tổ lúc bắt đầu thực lực thua xa thắng giả tổ nên trận chiến này xem như hòa, coi như thắng giả tổ và bại giả tổ hòa nhau.

Nếu bại giả tổ không có người vào mười hàng đầu thì chính là bại giả tổ.

Bại giả tổ có người vào mười hàng đầu thì tính là ván hòa.

Bại giả tổ có hai người vào mười hàng đầu thì tính là bại giả tổ thắng.

Hết cách, ai kêu bại giả tổ bắt đầu đã thua xa thắng giả tổ, tất cả người hỗn động cảnh cửu tầng đều về hết bên thắng giả tổ. Hỗn động cảnh bát tầng, thất tầng cũng cũng ở trong thắng giả tổ, điều kiện vốn có quá tốt.

Vậy nên cuộc chiến này cuối cùng đã định là hòa nhau.

Đây là đả kích rất lớn với thắng giả tổ. Trước khi chiến đấu thì người thắng giả tổ tràn đầy tự tin, gào la phải đánh thắng bại giả tổ, kết quả bị Lục Nguyên xuất thân bại giả tổ xông vào mười hàng đầu, kêu người sao mà chịu nổi. Nhưng vừa rồi Lục Nguyên lấy một chọi hai mươi nhiệt huyết đấu khiến người không thể không thừa nhận, hắn đánh rất đặc sắc, xếp ở mười hàng đầu cũng là bình thường, không vào được mười hàng đầu mới là quái.

Pháp Cường Đế Tử hừ một tiếng, nói:

- Lần tới lại đến nữa thì gã thập tam, ta sẽ thắng!

Tuy rằng là hòa nhau nhưng Pháp Cường Đế Tử hơi mất vui.

Pháp Tiêu Đế Tử mỉm cười nói:

- Lần sau sẽ không ra loại yêu nghiệt như Lục Nguyên nữa đâu. Lão thập ngũ, lần tới ta sẽ khiến ngươi thua.

Hai vị đế tử kình nhau.

Qua nửa ngày Pháp Tiêu Đế Tử buồn cười nói:

- Được rồi, bây giờ bắt đầu tuyên bố phần phần thưởng mười hàng đầu. Trước khi đấu thì có nói rồi, người số điểm mười hàng đầu sẽ được thưởng phong phú, đối với thiên tài đặc biệt, pháp cổ văn minh chúng ta luôn đặc biệt chú trọng. Lần này mười hàng đầu có ba phần thưởng.

- Giờ công bố cái thứ nhất. Thưởng thứ nhất là mười người các ngươi trừ ba người pháp cổ văn minh ra, bảy người khác đều có thể làm khách khanh trưởng lão của chúng ta, có được tất cả quyền lợi của khách khanh trưởng lão.

Nghe phần thưởng thứ nhất mọi người đều mừng rỡ. Làm một Vô Thượng Đại Giáo không có gì.

Nhưng có thể làm khách khanh trưởng lão văn minh bình thường là khá ghê gớm.

Làm khách khanh trưởng lão của thượng cổ văn minh càng dữ dội hơn.

Làm khách khanh trưởng lão của pháp cổ văn minh thì được ích lợi khá nhiều. Thứ nhất chính là một năm có thể lĩnh hai mươi vạn thượng phẩm linh thạch, đây là vốn khá lớn. Một năm có thể lĩnh hai mươi vạn, nếu là mười năm đến lĩnh một lần thì chính là hai trăm vạn, món tài sản khá lớn.

Hơn nữa làm khách khanh trưởng lão pháp cổ văn minh có thể tự do đi vào pháp cổ thế giới, nếu có người truy sát ngươi thì trốn vào pháp cổ thế giới cũng được, ai mà dám động người pháp cổ thế giới? Đây là việc rất tốt, một chỗ tránh nạn tuyệt vời.

Có thể vào pháp cổ thế giới còn có thể ở thương nghiệp tinh thần của pháp cổ thế giới mua bán đồ đạc. Thương nghiệp tinh thần của pháp cổ thế giới có rất nhiều tài nguyên vật liệu để mua bán, không phải thương nghiệp thành trì của Vô Thượng Đại Giáo có thể mua đến.

Trừ điều đó ra còn có nhiều điều tốt khác.

Khách khanh trưởng lão của pháp cổ văn minh, đúng là không bình thường.

Pháp Tiêu Đế Tử tiếp tục tuyên bố:

- Phần thưởng thứ hai là cho các ngươi quán chú pháp chi khí vận, cái gọi là pháp chi khí vận ý chỉ pháp chi vốn chia ra pháp chi thế giới khí vận.

Nghe nói vậy, mọi người đều lên tinh thần. Khí vận, là thứ hư vô mờ mịt nhất trên đời nhưng đích thực quan trọng.

Khí vận rất khó nắm bắt.

Nhưng khí vận của pháp cổ văn minh khá là lâu dài, hơn nữa chủ pháp cổ văn minh dường như có năng lực sinh ra một phần tiểu khí vận.

Giờ được ban xuống khí vận đối với thượng phẩm linh thạch vô cùng khổng lồ ngay cả cọng lông trâu cũng không tính là, nhưng chia cho mười người thì có thể khiến họ được bổ rất nhiều, có ích.

Lục Nguyên thầm nghĩ, không ngờ còn được khí vận nữa, pháp cổ văn minh đúng là rộng rãi thật, không như bình thường.

Chỉ thấy mười luồng sáng chụp xuống.

Chụp xuống mười người Nghiêm Thiên Pháp, Lục Nguyên.

Ánh sáng hướng về Nghiêm Thiên Pháp là chói lòa nhất, đến Phong Nhị Thập Tứ thì hơi nhạt chút, cứ thế xuống dưới, ánh sáng trên người Lục Nguyên càng nhạt. Người cuối cùng Tôn Đại Chi thì ánh sáng nhạt nhòa. Lục Nguyên cảm thấy có luồng khí vận rót vào người, loại cảm giác này hơi quen quen, lúc trước lấy sinh tử luân hồi tước kiếm ý quái vật chính là loại cảm giác này.

Lục Nguyên cảm nhận rõ ràng khí vận đang tăng lên, nhưng không sánh bằng khi tước kiếm ý quái vật.

Tất nhiên, dù pháp cổ văn minh thưởng cho khí vận nhưng không khả năng thưởng nhiều được. Khí vận quá quý giá, không thể cho nhiều.

Nhưng con người biết thỏa mãn mới vui vẻ, có thu hoạch khí vận đã là không sai rồi, không yêu cầu quá nhiều.

Lục Nguyên bình thường là người biết thỏa mãn, nói thật, không vào trung ương thiên triều phát hiện tại đây người dùng kiếm không có địa vị gì, thậm chí còn bị thái cổ văn minh khắp nơi truy sát, chắc chắn Lục Nguyên sẽ không cố gắng như vậy mà tìm chốn yên tịnh núp một bên làm biếng.

486. Chương 933-934: Pháp Cổ Chi Hà

Lại nói Pháp Tiêu Đế Tử bắt đầu tuyên bố phần thưởng thứ ba:

- Phần thưởng thứ ba là cho các ngươi một tháng ở tại pháp cổ chi hà để tu hành.

- Cái gì!

- Cái gì!

- Nói đùa hả, pháp cổ chi hà!?

- Trời ạ, sớm biết có cơ hội đi pháp cổ chi hà tu hành thì liều mạng cũng phải xông vào mười hàng đầu.

Có mấy người điểm một trăm bốn, năm mươi không ngừng kêu la. Họ đúng là oan quá, đây chính là pháp cổ chi hà, là một nơi rất khó được.

Có thể tu hành tại bờ pháp cổ chi hà là cơ hội tốt tăng cường thực lực, cho nên nghe vậy thì người biết ý nghĩa pháp cổ chi hà đều dùng ánh mắt ghen tỵ nhìn hướng mười người Nghiêm Thiên Pháp, Lục Nguyên. Nghiêm Thiên Pháp rất khôn ngoan không biến sắc mặt, Lục Nguyên thì không hiểu cái gì là pháp cổ chi hà.

Đường Tùng xếp hàng sáu đã quyết định lôi kéo Lục Nguyên nên không quên cơ hội lấy lòng, thấy hắn ra vẻ không hiểu thì giải thích rằng:

- Pháp cổ chi hà rất ít mở ra bên ngoài, bên cạnh pháp cổ chi hà có nhiều vị trí có thể cho người tu hành. Nghe nói pháp cổ chi hà một lần mở rộng một tháng, nửa tháng đầu chảy pháp thuật chi hà, có thể ở bên trong học được rất nhiều pháp thuật, thậm chí bí truyền uy lực cực lớn của pháp cổ văn minh không truyền ra cũng có khả năng xuất hiện ở bên trong. Những pháp thuật này uy lực lớn đến cực điểm, tùy tiện đưa ra một cái đều có thể học được rất nhiều, đương nhiên ngươi có thể thông qua pháp thuật trực tiếp học bản chất pháp thuật thiên địa pháp tắc, rất tốt cho học tập.

Nghe Đường Tùng giải thích, Lục Nguyên mới hiểu ra. Pháp cổ chi hà này so với tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển còn quý giá rất nhiều. Ai bảo nó còn tăng hỗn độn, vậy là bây giờ mình là hỗn động cảnh thất tầng hỗn động đại thành, muốn xung kích hỗn động cảnh bát tầng trọng quy hỗn độn cần rất nhiều hỗn độn, mà có hỗn độn thủy thì có thể trợ giúp mình trùng kích hỗn động cảnh bát tầng trọng quy hỗn độn.

Xem ra pháp cổ chi hà này có ích với mình đây.

Pháp Tiêu Đế Tử nói:

- Bây giờ giải tán, hai ngày sau, mười người các ngươi lần thứ hai tới đây rồi tiến vào pháp cổ chi hà, ở đây có thể hành lâu cỡ một tháng.

Gã vỗ tay kêu mọi người giải tán, nhưng tất cả không đi ngay mà bàn tán xôn xao.

Thật ra nói nhiều nhất là chiến tích lấy một đấu hai mươi của Lục Nguyên, và Lục Nguyên ngựa ô lớn nhất.

Đương nhiên bởi vì cuối cùng Lục Nguyên khiêu khích, nên Giản Trường Không có thể tiến vào mười hàng đầu nay kẹp đuôi bỏ trốn.

Lục Nguyên trở lại tinh thần số một ngàn lẻ năm, Hiên Viên Thập Nhị vừa lúc đến chơi. Gã đến hỏi thăm tin tức, xem coi đám Lục Nguyên, Kiếm Ngục, Kiếm Hùng ở tương ngộ sâm lâm được vị trí gì, được bao nhiêu điểm.

Hiên Viên Thập Nhị phát hiện chỉ có Lục Nguyên và Kiếm Hùng thì lấy làm lạ hỏi:

- Kiếm Ngục đâu rồi?

Kiếm Hùng cũng lấy làm kỳ, tuy gã không vừa mắt Kiếm Ngục nhưng dù sao cũng là cùng một môn phái đi ra.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Kiếm Ngục chết rồi, bị ta giết. Lúc ở trong tương ngộ sâm lâm đụng phải hắn, hắn muốn giết ta nên ta xử hắn luôn. Đúng rồi, hắn còn có một thân phận khác là Nam Cung chí tôn Nam Cung Tiềm.

- Cái gì? Kiếm Ngục là Nam Cung Tiềm!?

Hiên Viên Thập Nhị và Kiếm Hùng bị tin tức làm giật mình. Nói thật ra lúc Lục Nguyên biết Kiếm Ngục là Nam Cung Tiềm thì cũng giật nảy mình, ai cũng nghĩ không ra Kiếm Ngục nổi lên không bao lêu lại là chí tôn uy tín đã lâu Nam Cung chí tôn.

Qua hồi lâu Hiên Viên Thập Nhị mới tiêu hóa xong tin tức Kiếm Ngục là Nam Cung chí tôn, gã cũng là người thông minh.

- Vậy là có thể giải thích tại sao Kiếm Ngục đi ra thì Nam Cung chí tôn không xuất hiện, ngẫu nhiên hai người cùng có mặt thì có một người chưa bao giờ ra tay.

Có thể dùng người giả mạo thay thế, nhưng vừa ra tay liền lòi.

- Xem ra Kiếm Môn có không ít đệ tử trung tâm tinh anh khi cùng Kiếm Ngục chấp hành nhiệm vụ chết đi chắc có Nam Cung chí tôn nhúng tay.

Hiên Viên Thập Nhị lạnh nhạt nói, gã đã hiểu rõ tại sao Kiếm Ngục là Nam Cung chí tôn:

- Việc này ta phải nói với Kiếm Chủ đại nhân một câu, xem như bắt được một nhược điểm của Hiên Viên chí tôn.

Hiên Viên Thập Nhị hỏi:

- Phải rồi, Kiếm Hùng, Lục Nguyên, điểm của các ngươi là bao nhiêu?

Hiên Viên Thập Nhị hỏi điểm, Kiếm Hùng cười đáp:

- Talà không điểm, vòng thứ nhất liền bị đào thải.

Thật ra thực lực của Kiếm Hùng không yếu, bây giờ đã tăng lên đến hỗn động cảnh thất tầng, nhưng đối thủ vòng thứ nhất là Trương Quân Khả. Hùng chi kiếm của gã bị giản của Trương Quân Khả khắc chế, áp chế gắtgao, vòng thứ nhất bị đào thải chỉ có không điểm.

Hiên Viên Thập Nhị gật đầu. Trong ba người Kiếm Môn đến thì lấy Lục Nguyên mạnh nhất, Kiếm Ngục lớp giữa, Kiếm Hùng xếp chót. Kiếm Hùng không điểm không tính ngoài ý muốn, Kiếm Ngục vốn lớp giữa hóa ra là cái tên Nam Cung chí tôn, thực lực coi như mạnh nhưng lại chết vào tay Lục Nguyên, xem bộ dạng của hắn chắc lấy bảy, tám chục điểm không khó gì.

Hiên Viên Thập Nhị nhìn hướng Lục Nguyên, hỏi:

- Vậy còn ngươi?

Lục Nguyên nói:

- Hai trăm lẻ sáu điểm.

- A, hai trăm lẻ, cái gì! Hai trăm lẻ sáu điểm!

Hiên Viên Thập Nhị trợn tròn mắt:

- Hai trăm lẻ sáu điểm, không lẽ có cơ hội tiến vào mười hàng đầu!?

Hiên Viên Thập Nhị cảm thấy giọng mình hơi khàn.

Lục Nguyên tùy tiện đáp:

- À, xếp hạng bảy.

Hiên Viên Thập Nhị câm nín, hạng bảy! Hạng bảy! Xếp ở hạng bảy!

Đây là kỷ lục Kiếm Môn chưa từng có.

Từ khi Kiếm Môn thành lập đến nay không biết ra bao nhiêu thiên tài.

Tại cổ thế giới cử hành rất nhiều kế hoạch huấn luyện thiên tài, nhiều lần hoạt động, Kiếm Môn chưa từng có một lần xếp ở mười hàng đầu. Lần này xếp vào mười hàng đầu đúng là quá khó tin. Đương nhiên nơi này không tính đến kỷ lục của Kiếm Chi Tử. Kiếm Chi Tử bẩm sinh có đại khí vận, không tham gia loại huấn luyện này, trực tiếp đi lưu trình cổ văn minh khác, cho nên không có xếp hạng.

Vì thế nên Lục Nguyên sáng tạo một kỷ lục, một kỷ lục cực kỳ khó khăn, một kỷ lục khiến Hiên Viên Thập Nhị nín thở.

Hiên Viên Thập Nhị mặt mày hớn hở nói:

- Chỉ dựa vào điều này, chuyện tru sát Kiếm Ngục thì Hiên Viên chí tôn khó mà tránh tội lên đầu ngươi. Ngươi thay Kiếm Môn chúng ta nở mặt rồi!

Đang lúc gã hớn hở nói thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, hiển nhiên có người tới ngoài cửa. Hiên Viên Thập Nhị mở cửa ra, thấy một người đứng đó, chính là Đường Tùng.

Đường Tùng mỉm cười có vị thong dong tiêu sái, hỏi:

- Lục Nguyên có ở đây không?

Là tìm Lục Nguyên, đương nhiên Hiên Viên Thập Nhị mời người ấy vào trong.

Đường Tùng rất có lễ độ, nhìn hướng Kiếm Hùng:

- Vị này chắc Kiếm Hùng đạo hữu? Kính đã lâu, nghe nói kiếm của ngươi có thế phóng khoáng. Còn vị này chắc là Hiên Viên Thập Nhị đạo hữu?

Hai người Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị ở trong Kiếm Môn hơi nổi tiếng, nhưng tại cổ thế giới thì chẳng là gì cả, càng đừng nói lọt vào mắt Đường đại công tử. Nhưng Đường Tùng biết khách sáo, không uổng là một trong người thừa kế Đường gia lục đại gia tộc.

Đường Tùng lại nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên sớm đến pháp cổ thế giới nhưng vẫn không kết bạn, giờ thì thật không dễ dàng kết bạn, sao không đi Đường gia dạo chơi? Tiểu muội Đường Uyển Nhi của ta nghe nói Lục huynh lấy một địch hai mươi thì rất ngưỡng mộ, nói là muốn gặp anh hùng hào kiệt như Lục huynh đây.

Hóa ra là đến lêu kéo mình. Lục Nguyên chưa đáp lời thì lại nghe tiếng gõ cửa. Hiên Viên Thập Nhị lần thứ hai đi mở cửa, lần này tiến vào là vị hoa hoa công tử tay cầm quạt.

Không sai, chính là người thích tinh xá, yêu mỹ nhân, khoái ti trúc, mê hưởng lạc, thích đi đó đây Tống địa công tử Tống Xung Minh. Cùng là một trong lục đại gia tộc, Tống gia, tuy gã không phải người thừa kế,

dù chỉ biết hưởng lạc nhưng gã cũng hiểu Lục Nguyên không đơn giản. Nói xong tình huống gần đây của Lục Nguyên cho người nhà mình, Tống gia lập tức sai gã đến lôi kéo Lục Nguyên.

Tống Xung Minh tiến vào lập tức kêu lên:

- Lục Nguyên huynh, lão gia nhà ta mời ngươi đi làm khách!

Tính tình gã ngay thẳng, không giống Đường Tùng cong cong quấn quấn.

Kết quả gã liếc thấy Đường Tùng, nói:

- Là ngươi? Ngươi đến tìm Lục huynh?

Đường Tùng bất đắc dĩ gật đầu, xem ra mục đích của Tống gia và Nghiêm gia giống nhau. Vào lúc này, lần thứ ba vang tiếng gõ cửa. Lần này đến cũng là người quen, Thượng Quan Đình, hóa ra là Thượng Quan gia trong lục đại gia tộc nghe Thượng Quan Đình miêu tả về Lục Nguyên lập tức phát ra chỉ lệnh tương tự, khiến Thượng Quan Đình tiến đến.

Thượng Quan Đình phản ứng nhanh hơn Tống Xung Minh, trông thấy Đường Tùng và Tống Xung Minh liền hiểu ngay.

Đường Tùng, Tống Xung Minh, Thượng Quan Đình nhìn nhau, gật đầu.

Hiển nhiên mục đích cả đám đều giống nhau.

Giờ Lục Nguyên rất bất đắc dĩ, không thể tưởng tượng qua cuộc chiến tương ngộ sâm lâm thì có ba nhà trong lục đại gia tộc đến lôi kéo. Lấy tính cách của Lục Nguyên vốn không định đi mấy gia tộc này, nhưng mà, bên tai vang Hiên Viên Thập Nhị dẫn âm, nói cái gì ba nhà đều phải đi hết, kết giao những gia tộc này có ích cho Kiếm Môn.

Rồi, xem ra chỉ có nước đi.

Ai bảo có ích cho Kiếm Môn, còn đi nhà nào trước thì theo trình tự trước sau, đầu tiên là Đường gia, rồi Tống gia, rồi đến Thượng Quan gia.

Khi bốn người Lục Nguyên, Đường Tùng, Tống Xung Minh, Thượng Quan Đình đi rồi thì Hiên Viên Thập Nhị lần thứ hai mặt mày hớn hở.

- Lục Nguyên quả nhiên là Lục Nguyên, bây giờ hắn là thiên tài mà nhiều đại gia tộc pháp cổ văn minh thừa nhận. Lục đại gia tộc pháp cổ văn minh có ba nhà lôi kéo hắn, từ khi nào Kiếm Môn chúng ta có được nhân vật như vậy!

Kiếm Hùng chỉ có nước bái phục. Kiếm Hùng giống như Hiên Viên Thập Nhị, ở trên người Lục Nguyên nhìn thấy hy vọng kiếm đạo lại dựng nên.

Hiên Viên Thập Nhị là cảm thán nhiều nhất, năm đó là gã mang Lục Nguyên vào trung ương thiên triều. Khi ấy Lục Nguyên non búng ra sữa, mới là hỗn động cảnh ngũ tầng mà thôi. Hỗn động cảnh ngũ tầng, nói thật là trong Vô Thượng Đại Giáo làm đệ tử bình thường cũng không được, bây giờ thì sao, tiến bộ đến mức này, được ba trong lục đại gia tộc pháp cổ văn minh lôi kéo.

Mới chỉ qua hai mươi năm mà thôi, tiến bộ quá kinh người, năm đó mình mang Lục Nguyên vào trung ương thiên triều chưa từng nghĩ đến biến đổi như vậy.

Hai ngày rất nhanh trôi qua.

Ngày này Lục Nguyên lại đi tinh thần số một ngàn lẻ ba, cũng là người duy nhất bại giả tổ đi được, người khác không có tư cách tiến tới. Tinh thần số một ngàn lẻ ba, ở ngoài tương ngộ sâm lâm, chín người khác sớm tới rồi. Thấy Lục Nguyên đến, Đường Tùng, Thượng Quan Đình cùng đón chào, hai ngày này quan hệ giữa hai người và Lục Nguyên không tệ.

Còn Giản Nguyệt Bạch, Giản Trường Không, Giản Độc Tâm, ba người giản chi văn minh thì lạnh lùng đánh giá Lục Nguyên. Giản chi văn minh và kẻ dùng kiếm chính tông vốn là tử địch, tất nhiên nếu chịu đầu hàng giản chi văn minh thì ngoại lệ, càng đừng nói Lục Nguyên hành thamr Giản Trường Không. Bây giờ Giản Trường Không ngủ cũng không yên, quá nhiều người vì gã đưa tình báo giả mà ghi hận.

Lục Nguyên xuất hiện chính là trung tâm chú ý, dù sao hắn là ngựa ô to nhất, mọi người không muốn chú ý cũng không được.

Pháp Tiêu Đế Tử lập tức xuất hiện, nói:

- Lần này mang các ngươi đi pháp cổ chi hà chính là ta. Ta không nói nhảm nhiều, ở pháp cổ chi hà tổng cộng một tháng, bây giờ bắt đầu.

Gã làm việc gọn lẹ, mọi người lập tức theo sau, một đường bay đi không phải hướng đến tinh thần trên trời mà bay đến trời xanh pháp cổ thế giới. Trước kia đã nói trung tâm cjhana chính của pháp cổ thế giới là một đại lục to lớn có thể chứa cả ngàn tinh thần, đó là đại lục to cỡ nào, so với bất cứ đại lục nào Lục Nguyên từng thấy đều to lớn gấp ngàn lần.

Đi đến một góc đại lục to lớn, trải qua tầng tầng cấm pháp, xuyên qua trùng trùng cửa, rốt cuộc thấy pháp cổ chi hà.

Đó là một con sông đông lại thời gian, không hề chảy.

Còn nguồn thì Lục Nguyên ngóng nhìn, chỉ thấy nguồn sông bị tầng tầng cấm pháp cách trở, từ xa nhìn có thể thấy nó rất vĩ đại, coi như cách nhiều cấm pháp hơn cũng thấy nó khí phách bất phàm, hùng hồn.

Không biết nguồn sông là vật sống hay là vật chết, Lục Nguyên thầm nghĩ.

Pháp Tiêu Đế Tử nói:

- Đây chính là pháp cổ chi hà, lập tức bắt đầu chảy. Nửa tháng đầu sẽ chảy pháp thuật thủy. Pháp thuật thủy chảy thì các ngươi có thể từ mặt trên ngộ ra rất nhiều chiêu thức cường thuật, có thể mượn nó ngộ thiên địa pháp tắc, có thể ngộ ra bao nhiêu phải xem chính các ngươi.

- Được rồi, bây giờ bắt đầu. Các ngươi ngồi theo vị trí đối ứng, tính từ trên cao xuống. Nghiêm Thiên Pháp ở vị trí thứ nhất, Phong Nhị Thập Tứ vị trí thứ hai, cứ theo trật tự này xuống tiếp.

Hiển nhiên càng lên trên thì vị trí càng tốt, nước sông chảy xuôi xuống, ngươi ở mặt trên ngộ thì nó sẽ tương ứng tan biến, bên dưới không khả năng có thể ngộ tương tự.

Lục Nguyên xếp hạng bảy, tất nhiên ngồi ở thứ bảy.

Vị trí thứ bảy không tính tốt nhưng không quá kém, dù gì đằng sau còn có ba người kia.

Đợi mười người ngồi xuống lập tức nước sông bắt đầu chảy.

Nước sông chảy, mười người hít thở đều đều, bắt đầu lĩnh ngộ pháp thuật.

Tiếp theo Lục Nguyên phát hiện mình nói vớ vẩn, vì không ngộ được bất cứ pháp thuật gì. Thật ra ngộ tính pháp thuật thì Lục Nguyên là gần bằng không, tuyệt đối không hơn số không bao nhiêu. Dù là Hoa Sơn chọn một đệ tử chân truyền bình thường cũng có thể ở mặt này diệt Lục Nguyên.

Cho nên ngộ một lát không ngộ được nửa pháp thuật.

Mở đầu đã thất bại, Lục Nguyên buồn bực một phen.

Như vậy là ngộ thiên địa pháp tắc, mình vô duyên với pháp thuật rồi. Tuy nhiên vô duyên với thiên địa pháp tắc này thì giờ mình cũng có một trăm mười loại thiên địa pháp tắc rồi, thiên địa pháp tắc là danh từ, đổi đến kiếm thì là kiếm ý. Đổi đến đao thì là đao ý, đổi đến thương thì là thương ý. Tiếp theo Lục Nguyên phát hiện mình lại thất bại, muốn từ các loại pháp thuật thủy ngộ đến thiên địa pháp tắc quá khó khăn, căn bản ngộ không ra. Thiên phú quá kém, cản chân Lục Nguyên.

Một ngày trôi qua mà Lục Nguyên không ngộ ra một pháp thuật nào, không có cả một thiên địa pháp tắc.

Pháp cổ thế giới, lục đại gia tộc.

487. Chương 935-936: Nghiêm Gia

Lục đại gia tộc đều không giống bình thường, như sáu cây cột chống trời chống đỡ thế giới pháp cổ văn minh to lớn, vô thượng uy nghiêm.

Bình thường tranh chấp bên ngoài không cần pháp cổ văn minh Vương Lưu Vân gia ra mặt, lục đại gia tộc đủ dùng rồi.

Người Nghiêm gia chính là một trong lục đại gia tộc, hơn nữa có thực lực hàng đầu.

Cửa phủ Nghiêm phủ rộng ba ngàn trượng, cao một vạn trượng, đó là cửa phu to cỡ nào. Bên trên hai chữ Nghiêm phủ càng hiện hết ảo diệu, dù hai chữ ở tấm biển mà như tùy thời nhảy ra công kích kẻ địch, người Nghiêm gia ngay cả tấm biển cũng không tầm thường.

Nghiêm phủ to lớn khó mà tưởng tượng, nói đơn giản là một Nghiêm phủ đặt ở ngoại vực thì to cỡ mấy quốc gia.

Có lẽ ngươi khó thể tưởng tượng một trạch phủ mà to đến vài quốc gia, nhưng sự thật đúng là vậy.

Bên trong Nghiêm phủ, nhị gia chủ của Nghiêm phủ là Nghiêm Cảm Đương, người này mặt chữ điện, mày rậm tai to, không giận mà uy, trên người tỏa ra khí thế như thần phật tiên, đang chắp tay sau lưng đứng. Đến thế giới cảnh, hình thái sinh mệnh biến hóa từ bản chất, khi đó con người tục xưng là thần, phật, tiên.

Trước mặt nhị gia chủ Nghiêm Cảm Đương đứng một người, người này mặt trắng không râu, hết sức mềm nhẹ, chính là một trong phụ tá của người Nghiêm gia, tên là Âm Thảm Tu.

Âm Thảm Tu nói:

- Nhìn từ mỗi góc độ, cơ bản nhận định tam công tử ở trong tay Lục Nguyên, hắn thừa nhận giết Nghiêm Hạc và Thất Hoang Thủy, hơn nữa tam công tử đích thực có xung đột với Lục Nguyên. Ta lợi dụng thủ đoạn điều tra một ít từ kính thuật.

- Vậy sao?

Nhị gia chủ người Nghiêm gia Nghiêm Cảm Đương quát lạnh một tiếng:

- Giỏi, có gan lắm, dám giết Hạc nhi của ta! Lục Nguyên, ta muốn ngươi chết trong pháp cổ thế giới!

Âm Thảm Tu trầm giọng nói:

- Muốn giết Lục Nguyên cũng không dễ, Hoàng Thánh Đế Tử và Pháp Thánh Đế Tử từng đụng độ một lần chính là vì cứu Lục Nguyên. Nếu Pháp Tiêu Đế Tử muốn ngăn cản thì e rằng người Nghiêm gia chúng ta giết Lục Nguyên không phải chuyện dễ.

Nghiêm Cảm Đương ngây ra, bây giờ Pháp Thánh Đế Tử ở tại pháp cổ thế giới như mặt trời ban trưa, nắm quyền to trong tay.

- Thù của Hạc nhi ta không thể không báo, nhưng đừng quên tam đế tử hoàng đế tử, vốn chúng ta là ủng hộ Pháp Hoàng Đế Tử.

Pháp cổ thế giới ba đế tử xếp hàng đầu chính là gã nhất đế tử, gã nhị Pháp Thánh Đế Tử và gã tam Pháp Hoàng Đế Tử.

Lão nhất đế tử tập trung nghiên cứu vô thượng thiên đào, hơn nữa đã vào cấp bậc phó chủ văn minh, là kẻ tu luyện cuồng, không chút hứng thú với quyền thế.

Chân chính nắm quyền to ở trong tay gã nhị Pháp Thánh Đế Tử và gã tam Pháp Hoàng Đế Tử.

Hai người này cũng là đấu đến đấu đi.

Nhị gia chủ Nghiêm Cảm Đương quát dài nói:

- Ta không tin ở đại bàn pháp cổ thế giới chúng ta không giết chết được một Lục Nguyên bình thường!

Lúc này, bên cạnh pháp cổ chi hà.

Lục Nguyên đang tu hành.

Pháp cổ chi hà đúng là tu hành tốt lắm, nhưng muốn tiến vào trong pháp cổ chi hà mộc thân không phải chuyện dễ.

Qua một ngày rồi mà Lục Nguyên không ngộ được cả một pháp thuật, một thiên địa pháp tắc.

Cái này đúng là kinh người.

Bây giờ bên cạnh pháp cổ chi hà, pháp thuật thủy cuồn cuộn chảy là vô cùng cửu uẩn bên trong, dưới tình huống này muốn hiểu ra pháp thuật thật tình không phải chuyện gì khó cả.

Lúc này, trên hắn hai vị, Thượng Quan Đình quát dài:

- Pháp thuật thế giới cấp, thành!

Theo tiếng quát dài, ngón tay gã dường như uẩn chứa bão tố cấp thế giới, dường như là một phong hệ pháp thuật thế giới, cực kỳ siêu. Cùng lúc đó, xếp ở vị trí thứ ba, hỗn động cảnh, đỉnh đầu người thanh niên tóc trắng xuất hiện một tấm thượng cổ phù chú, hiển nhiên là hiểu ra một thiên địa pháp tắc.

Nói trắng ra là tất cả chiêu thức, pháp thuật đều là biểu hiện bên ngoài thiên địa pháp tắc.

Đối mặt pháp cổ chi hà vô tận pháp thuật phản thôi thiên địa pháp tắc cũng là bình thường.

Giống như Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm của Lục Nguyên phản thôi ra hai kiếm ý phong vân, tức là hai thiên địa pháp tắc phong vân, cơ bản là thế.

Giản Độc Tâm xếp ở hàng tám cũng ngộ ra một pháp thuật cấp thế giới.

Không sai, pháp cổ chi hà chính là đáng sợ như vậy.

Dễ dàng ngộ pháp thuật cấp thế giới, thậm chí là thiên địa pháp tắc.

Đương nhiên càng tới hàng đầu vị trí càng tốt, dù sao nước sông là từ trên cao chảy xuống, càng ở mặt sau vị trí càng tệ.

Bây giờ trong mười người, kẻ duy nhất không ngộ một pháp thuật hay thiên địa pháp tắc chỉ có một mình Lục Nguyên.

Lục Nguyên phát hiện thiên phú pháp thuật của mình tệ hết sức, hoàn cảnh tốt như pháp cổ chi hà mà không ngộ được gì cả, xem như sáng tạo kỷ lục rồi.

Ngày thứ hai, Lục Nguyên đã hiểu thiên phú pháp thuật của mình quá kém, cho nên không nghĩ pháp thuật nữa mà muốn thông qua pháp thuật ngộ thiên địa pháp tắc. Nhưng thiên phú pháp thuật kém cỏi ngăn cản Lục Nguyên, khiến ngày thứ hai hắn vẫn không hiểu ra bất cứ thiên địa pháp tắc nào.

Ngày thứ ba, Lục Nguyên vẫn không hiểu ra một pháp thuật hay thiên địa pháp tắc.

Ngày thứ tư, vẫn như cũ.

Mười lăm ngày đầu một tháng là pháp thuật thủy, kết quả bị Lục Nguyên lãng phí hết bốn ngày.

Lục Nguyên lần thứ hai chứng minh thiên phú của mình kém đến không thể tưởng tượng.

Thiên phú pháp thuật dù là kém thì cũng kém ra phong cách riêng.

Giản Độc Tâm, Giản Trường Không nhìn nhau cười.

Giản Độc Tâm nhân lúc tu hành rảnh rỗi cười nói:

- Vốn cho rằng vị trí thứ tám của ta không tốt, bây giờ xem ra là vị thứ bảy.

Nói vậy là cũng có lý do, Lục Nguyên không ngộ được gì hết, không thể từ nước sông hấp thu bất cứ thứ gì, tương đương nước sông trực tiếp chảy đến chỗ gã, thì chẳng phải là vị trí thứ bảy sao?

Giản Trường Không cũng cười ha hả nói:

- Đúng vậy, lúc trước không ngờ có người thiên phú pháp thuật kém đến trình độ này, đúng là xưa nay chưa từng có.

Rõ ràng là tát mặt Lục Nguyên, bất đắc dĩ lần này hắn hiểu thiên phú của mình cực kỳ kém coi, chỉ đành câm nín.

Ngày thứ năm đã đến mình không làm được gì hết, bỏ qua mười lăm ngày đầu sao? Đây chính là cơ hội tu hành cực kỳ hiếm có.

Không, mình không cam tâm!

Không cam tâm vậy phải cố gắng anh dũng chiến đấu, chăm chỉ tu hành.

Trước mắt pháp thuật thủy chảy qua. Pháp thuật rốt cuộc là gì? Kiếm thuật lại là cái gì?

Đúng rồi, mình chơi kiếm thuật lâu như vậy, rốt cuộc kiếm thuật là gì chứ?

Trong đầu hắn hiện ra vô số kiếm pháp, đều là kiếm pháp từng học. Bắt đầu từ Phong Vân một trăm lẻ tám kiếm, đến Triêu Dương Nhất Khí Kiếm, rồi Bách Biến Thiên Huyễn Vân Vụ một ngàn ba trăm kiếm, Âm Ngưng Tứ Quý Kiếm, Dưỡng Ngô kiếm pháp, Hi Di kiếm pháp, Không Chi kiếm pháp, Phản Loạn kiếm pháp, Nhất Tự Điện kiếm pháp, Tác Tự Điện kiếm pháp, vân vân.

Hình hình sắc sắc kiếm pháp bắt đầu tiến vào đầu hắn.

Vô số kiếm chiêu ở trong đầu chìm nổi, trong quá trình những kiếm chiêu dần quy nhất, dường như biến thành một văn tự.

Văn tự bắt đầu thì hơi mơ hồ, nhưng nhiều kiếm chiêu quy nhất thì biến ngày càng rõ ràng.

Ngày thứ năm trôi qua, thứ sáu đi tới, thứ bảy đi qua.

Ngày thứ tám đến.

'Đạo'!

Không sai, chính là một chữ đạo.

Lục Nguyên như nhìn thấy từ chỗ xa sôi sâu thẳm trong vô số vũ trụ, sâu trong vô số cánh cửa một chữ 'đạo' to lớn tỏa ra vô thượng uy lực đang yên tĩnh nổi trong không trung.

Giây phút này, Lục Nguyên hiểu ra rất rất nhiều.

Pháp Tiêu Đế Tử tay cầm một bình rượu, nhoáng lên một cái đã tới gần chỗ chỗ nguồn thượng du pháp cổ chi hà.

Chỗ tận cùng có một gian nhà tranh.

Pháp cổ chi hà là từ chính giữa nhà tranh xuyên qua. Trong nhà tranh có một người đàn ông áo trắng. Người đàn ông áo trắng này lớn lên bình thường, khí chất cũng bình thường, nếu không xuất hiện ở chỗ gần nguồn pháp cổ chi hà thì thật cho rằng đó là người thường.

Nhưng nếu y đã ở gần nguồn thì tất nhiên không là người thường.

- Đại ca, ta đến thăm ngươi, còn mang rượu, ngươi thích nhất thiên hồi bách chuyển vong ưu tửu này!

Pháp Tiêu Đế Tử nói, ném qua bình rượu.

- A, là lão thập tam hả?

Người đàn ông áo trắng vươn tay, lập tức đón lấy thiên hồi bách chuyển vong ưu tửu. Không đúng, Pháp Tiêu Đế Tử gọi người này là đại ca, có thể làm đại ca của Pháp Tiêu Đế Tử chỉ một người, chính là trong nhiều đế tử pháp cổ văn minh nổi danh nhất, gã nhất Đế Tử. Nghe nói y nắm giữ trong vĩnh hằng một chữ, chính là một chữ này không phải văn tự nhị cấp mà là nguyên thủy văn tự.

Pháp Nhất Đế Tử tuyệt đối là cường giả xếp hàng trên pháp cổ văn minh.

Pháp Nhất Đế Tử định nói chuyện thì vào lúc này, hạ du pháp cổ chi hà phát ra luồng sáng chói lòa. Pháp Nhất Đế Tử bản năng ngoái đầu, trông thấy hạ du pháp cổ chi hà như có một chữ đạo mờ nhạt, cảm giác nhạt đến trong suốt, không giống thực thể.

Pháp Nhất Đế Tử giật nảy mình thảng thốt:

- Đạo tự phân thân!

Pháp Tiêu Đế Tử ngây ra hỏi:

- Đạo tự phân thân là cái gì vậy?

Pháp Nhất Đế Tử quát dài:

- Kiếm đạo là đạo, đạo là đạo, võ đạo là đạo, hoang đạo là đạo, tất cả đều là đạo. Trong văn tự môn có một chữ đạo, là văn tự cường nhất trong nhiều văn tự, dù là pháp tự, kiếm tự cũng không sánh bằng đạo tự đó. Đạo tự trước này không có chủ nhân.

- Đạo tự này là căn nguyên, khởi nguyên của tất cả chiêu thức, pháp thuật.

- Trong tuyền thuyết có rất ít một số người nhìn thấu hư không, nhìn thấy đạo tự trong văn tự môn. Một khi thấy đạo tự thì đỉnh đậu trong chớp mắt ngưng kết ra đạo tự phân thân. Một khi ngưng kết đạo tự phân thân, nhìn bất cứ pháp thuật, kiếm thuật, võ đạo đều có thể nhìn thấu căn nguyên, trực tiếp hiểu ra thiên địa pháp tắc của nó.

- Một khi thấy đạo tử trong văn tự môn thì thiên phú pháp thuật, võ thuật, kiếm thuật sẽ cao đến cực điểm, bởi vì tất cả kiếm đạo, pháp đạo, võ đạo, hoang đạo đều là một phần của đạo.

- Có thể dễ dàng từ pháp thuật ngộ ra thiên địa pháp tắc, từ kiếm thuật ngộ ra thiên địa pháp tắc, từ võ thuật ngô gìra thiên địa pháp tắc, không bị trở ngại gì nữa. Nhân vật như vậy sau này số lượng thiên địa pháp tắc sẽ cực kỳ nhiều.

- Hơn nữa có thể nhìn một chữ đạo không chỉ là tác dụng như thế mà thôi.

Biểu tình của Pháp Nhất Đế Tử cực kỳ nghiêm túc.

Ngày thứ tám, Pháp Tiêu Đế Tử đi tới chỗ cuối pháp cổ chi hà tìm đại ca Pháp Nhất Đế Tử đang tu hành tại đó. Hai vị đế tử vốn là tùy tiện trò chuyện vài câu, kết quả nổ ra chuyện đạo tự phân thân.

Bình thường Pháp Nhất Đế Tử lạnh nhạt thản nhiên, xem rất là bình thường, người như vậy dù ai cũng không tưởng tượng được sẽ là đứng đầu các đế tử pháp cổ văn minh, cấp bậc phó chủ văn minh.

Đẳng cấp phó chủ văn minh là sức chiến đấu đỉnh cao đương thời.

Giờ phút này Pháp Nhất Đế Tử toàn thân bùng phát khí thế bình thường khó gặp, dường như y là duy nhất trong vũ trụ. Y là nhất, nhất chính là y, thiên hạ độc nhất, là loại duy nhất thực ta, tinh khí thần đều hóa thành một chữ nhất.

- Chữ đạo này không chỉ tăng thiên phú pháp thuật, thiên phú kiếm thuật, thiên phú võ đạo hoặc bất cứ thiên phú nào khác.

Pháp Nhất Đế Tử nói:

- Tác dụng lớn nhất của nó, tác dụng chân chính không phải thế.

Pháp Tiêu Đế Tử tập tủng nghe, lấy thân phận địa vị của gã mà trước giờ chưa từng nghe về bí ẩn này.

Pháp Nhất Đế Tử nói:

- Chữ đạo này rất khó thấy được, nhưng một khi trông thấy là có cơ hội được đến đạo tự, việc này rất khó khăn, dù sao là thiên văn tự mạnh nhất, hơn nữa người nhìn chằm chằm văn tự này không biết bao nhiêu, rất nhiều ngũ đại cổ văn minh đều đang dòm ngó văn tự mạnh nhất này.

Pháp Nhất Đế Tử rốt cuộc nói ra tác dụng lớn nhất của đạo tự, tức là có cơ hội được đến nó.

Một khi có được đạo tự là lập tức thành người mạnh nhất trong trời đất.

Pháp Nhất Đế Tử nói:

- Vấn đề bây giờ là tìm ra người có được đạo tự.

Chớp mắt y đánh ra một thủy kính thuật, liền trông thấy một thanh y nhân.

- Đây là ai? Người pháp cổ thế giới chúng ta?

Pháp Tiêu Đế Tử khẽ kêu, gã rốt cuộc trông thấy là ai:

- Là hắn!

Pháp Tiêu Đế Tử lập tức giải thích rằng:

- Người này tên gọi Lục Nguyên, không phải người pháp cổ văn minh chúng ta, xuất thân từ nước ngoài, hiện ở trong Vô Thượng Đại Giáo Kiếm Môn. Lần này bởi vì kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài pháp cổ văn minh được mười hàng đầu nên tiến vào đây, tiểu tử này tiềm lực rất cao.

- Vậy sao?

Pháp Nhất Đế Tử khép mắt, thần niệm cực nhanh quét qua vô số thời không, sau đó lạnh nhạt nói:

- Thì ra là thế, hóa ra là được khí vận kiếm đạo kỷ nguyên trước. Khí vận của hắn không yếu hơn Kiếm Chi Tử bao nhiêu. Kiếm cổ văn minh kỷ nguyên trước kết giao thân với pháp cổ văn minh chúng ta, dù kiếm cổ văn minh đã mất đi nhưng ta và một số người kiếm cổ văn minh vẫn có chút tình cảm. Vậy đi, cho người này một ít ưu đãi, thuận tiện đừng lộ ra việc hắn được đến pháp cổ thế giới. Dù sao pháp cổ thế giới của hắn chỉ xuất hiện trong chớp mắt, chín người khác không hiểu, chưa chắc chú ý đến.

Trong nhiều đế tử pháp cổ văn minh thì Pháp Nhất Đế Tử là người duy nhất sống qua vài kỷ nguyên.

Các đế tử khác đều sinh ra tại kỷ nguyên này.

Còn đế tử càng trước kia nữa nghe nói một số chết, một số biến mất, cho nên bây giờ lấy đế tử dẫn đầu.

Đương nhiên Kiếm Môn đời này được pháp cổ văn minh che chở không bị thái cổ văn minh tiêu diệt cũng vì kỷ nguyên trước pháp cổ và kiếm cổ có giao tình, chủ pháp cổ văn minh có hứa với chủ kiếm cổ văn minh, nếu không thì lấy tính tình của thái cổ văn minh, Kiếm Môn không khả năng tồn tại.

Pháp Tiêu Đế Tử gật đầu đáp:

- Vâng!

Rồi Pháp Nhất Đế Tử cầm lên bách chuyển vong ưu tửu uống, hát vang:

- Cái gì là giải ưu, chỉ có Đỗ Khang.

Con người sống quá lâu, luôn có một số chuyện cũ, mà chuyện xưa đến thì Pháp Nhất Đế Tử liền thích uống rượu, sở thích uống rượu của y hợp với Pháp Tiêu Đế Tử, cho nên quan hệ hai đế tử không tệ.

Lúc này, cánh cửa dần khép.

Chính Lục Nguyên cũng không biết sao tự nhiên ra một đạo tự.

Ngày thứ tám sắp kết thúc, Lục Nguyên lờ mờ cảm thấy mình hơi kahcs với trước, nhưng cụ thể khác ở chỗ nào thì trong phút chốc không rõ ràng.

Bên tai hắn vang tiếng cười châm chọc của hai người Giản Độc Tâm, Giản Trường Không.

488. Chương 937-938: Lĩnh Ngộ Pháp Thuật

Giản Độc Tâm cười to nói:

- Ài, sắp hết ngày thứ tám mà vẫn không có ngộ ra một pháp thuật, một thiên địa pháp tắc, trình độ tệ thật, tệ có phong cách đấy chứ, khâm phục, khâm phục.

Giản Trường Không mỉm cười nói:

- Nhưng người ta có bản lĩnh đấy chứ. Thiên phú tệ không phải bản lĩnh, thiên phú tệ đến đẳng cấp này xem như có bản lĩnh.

Hai người không phải vì muốn châm chọc nên mới trào phúng, làm đỉnh cao trong giản chi văn minh, hai người chưa chán đến mức này. Bọn họ muốn chọc giận Lục Nguyên, một khi kích hắn chủ động ra ngoài, vậy thì Giản Nguyệt Bạch đỉnh cao hỗn động cảnh thập tầng có thể ra tay, lúc đó gã có thể xử lý Lục Nguyên.

Lục Nguyên không thèm để ý hai người, tiếp tục nhìn chằm chằm pháp cổ chi hà.

Ủa, lần này thấy ra thứ gì.

Pháp thuật cấp diệt tinh 'Tinh Động' bị Lục Nguyên tùy tay phóng ra. Trước kia hắn tối đa dù pháp thuật nhị cấp, tam cấp như địa độn thuật thôi, chưa từng dùng pháp thuật cao cấp như vậy. Xem thứ hoàn toàn kahcs với kiếm thuật xuất hiện trong bàn tay mình, Lục Nguyên ngây như phỗng.

Đây chính là pháp thuật ư? Lục Nguyên muốn khóc, tu tiên lâu như vậy chưa từng tiếp xúc pháp thuật cao cấp, trước kia cao nhất là cỡ địa độn thuật, thủy kính thuật.

Sao tự dưng mình biết dùng pháp thuật? Không lẽ có liên quan đến đạo tự mới rồi xuất hiện ư?

Trong lòng Lục Nguyên dâng lên thắc mắc.

Chẳng lẽ cái này gọi là đại đạo chí lý, vốn là chung, bởi vì mới rồi thấy đạo tự lĩnh ngộ rất nhiều nên Lục Nguyên lờ mờ biết chút chút.

Mặc kệ, tiếp tục chơi.

- Tinh Diệu Chiếu Thế!

Lục Nguyên lại dùng một pháp thuật cấp thế giới. Trình độ cỡ Lục Nguyên có thể miễn cưỡng sử dụng pháp thuật cấp thế giới, chẳng qua không thể phát huy hết uy lực của pháp thuật cấp thế giới. Lần thứ hai sử dụng, Lục Nguyên phát hiện dùng kiếm và dùng pháp thuật là hoàn toàn khác nhau. Dùng kiếm là đánh từng chút một, pháp thuật thì một lần đánh ra rất nhiều, thuần uy lực lớn hơn kiếm thuật, nhưng không tốt khống chế như kiếm thuật.

Lục Nguyên chơi ghiền, quan sát pháp cổ chi hà, liên tiếp lây ra không ít pháp thuật cấp thế giới.

- Thế Giới Chi Quang!

Đây là pháp thuật cấp thế giới quang hệ. Thật ra Lục Nguyên tinh thông hai thiên địa pháp tắc quang và ám, bây giờ vì xem thấy đạo tự tăng cao nên tùy tay đánh ra pháp thuật này.

- Ám Tịch!

Đây là pháp thuật ám hệ.

- Vô Thượng Vô Thiên Hỏa!

Đây là hỏa hệ pháp thuật.

- Thế Giới Chi Mộc!

Đây là pháp thuật cấp thế giới mộc hệ.

Lục Nguyên rất nhanh từ pháp cổ chi hà ngộ ra không ít pháp thuật cấp thế giới, dù không đến thế giới cảnh, cho nên dùng pháp thuật cấp thế giới thì có thiếu sót nhưng dù sao cũng là phóng ra pháp thuật cấp thế giới được. Đây không thể không nói là kỳ tích, cơ bản không dùng pháp thuật, kết quả lần đầu tiên sử dụng đã là pháp thuật cấp thế giới.

Lục Nguyên sử dụng pháp thuật vô cùng sung sướng, không, trước giờ chưa từng dùng nên xem như chơi cho đã. Bên kia chín người cùng nhìn chằm chằm.

Mới rồi chưa tới một canh giờ Lục Nguyên liên tiếp sử dụng năm pháp thuật cấp thế giới!

Cái này! Cái này! Cái này!

Tóc độ bình thường, xếp vị trí thứ bảy trong một canh giờ có thể ngộ ra một pháp thuật cấp thế giới, mà Lục Nguyên trong một canh giờ ngộ ra tới năm pháp thuật cấp thế giới! Tốc độ vượt xa thành tích vị trí thứ bảy nên có, phút chốc rung động tất cả.

Có chuyện gì vậy?

Im hơi lặng tiếng, vừa vang liền kinh người ư?

Gần tám ngày trước không ngộ được cả một pháp thuật.

Giản Độc Tâm, Giản Trường Không ngây như phỗng.

Lục Nguyên chơi đã tay luôn, tốt lắm, bởi vì lý do không biết mà thiên phú pháp thuật của mình đích thực dâng cao, pháp cổ chi hà và đạo tự hình như có quan hệ gì đó, khiến mình ngộ ra pháp thuật càng nhanh. Mình chơi đã ghiền pháp thuật, nhưng nói thật là không thích pháp thuật chút nào, chỉ thích kiếm thuật.

Cho nên chơi đã rồi thì ngừng.

Giờ vẫn nên ngoan ngoãn luyện thiên địa pháp tắc thôi.

Thật ra Lục Nguyên chiếm lợi ích rất lớn, đầu nguồn pháp cổ chi hà là chủ pháp cổ thế giới lấy pháp lực ngưng luyện ra, cũng lấy rất nhiều tài nguyên trong đó có đạo tự phân thân, và nhiều văn tự, thiên tài địa bảo cấu thành pháp cổ chi hà này. Chính vì Lục Nguyên có đạo tự phân thân mà con sông này cũng có đạo tự phân thân, cho nên hắn ở pháp cổ chi hà xem như chiếm lợi ích to lớn.

Tất nhiên Lục Nguyên không khả năng hiểu rõ nguồn gốc, hơn nữa bây giờ hắn bắt đầu làm chính sự, tham ngộ thiên địa pháp tắc!

Lục Nguyên bắt đầu chân chính tham ngộ thiên địa pháp tắc, cảm thấy xuân thiên sự sống dạt dào, chính lúc lập xuân, ngày xuân là sức sống, diệu diệu vào mắt, thảo trường oanh phi. Lập xuân khác với vu xuân. Hai chữ lập và vu xuân liên hợp có uy lực to lớn.

Lập xuân!

Chỉ mấy canh giờ tham ngộ, trên đỉnh đầu Lục Nguyên chậm rãi dâng lên một tấm thượng cổ phù chú, mặt trên có hai chữ lập xuân, đây là thiên địa pháp tắc thứ một trăm mười hai.

Hơi tạm dừng, Lục Nguyên bắt đầu tham ngộ. Trước đó đã lãng phí thời gian tám ngày, pháp cổ chi hà chỉ còn dảy bảy ngày thôi, cho nên còn lại bảy ngày nhất định không thể lãng phí, nếu không thì đúng là hết nói nổi.

Tất nhiên vừa rồi mấy canh giờ đã tính nhanh, dù sao thiên địa pháp tắc là càng về sau càng khó tham ngộ, tăng khó khăn lên nhiều.

Thế thì bắt đầu tham ngộ thôi.

Pháp chi thiết tắc của mình còn kém nhiều thiên địa pháp tắc, xem như ngộ đến không phải thiên địa pháp tắc cần thiết có lẽ ngày sau dùng cho thiết tắc khác.

Bây giờ điên cuồng tham ngộ thôi, thiên địa pháp tắc tức là kiếm ý tới lúc tăng vọt rồi.

Giống như cuồn cuộn sấm sét đánh xuống, vốn các loại sinh linh ngủ đông dưới đất đều ló đầu ra.

Tiết tháng hai, vạn vật xuất hồ chấn, chấn là lôi, cố viết kinh trập, là chập trùng kinh mà xuất tẩu hĩ.

Này tức là kinh trập! Một trong nhị thập tứ tiết.

Theo thời gian trôi qua, Lục Nguyên dần hiểu rõ thiên địa pháp tắc này, đỉnh đầu bềnh bồng một tấm thượng cổ phù chú chính là thiên địa pháp tắc thứ một trăm mười ba.

Đây chính là lúc tuyệt vời tu hành, Lục Nguyên không khách sáo tiếp tục tham ngộ.

Lần này lĩnh ngộ là thiên địa pháp tắc đơn giản nhất, xuân phân.

Xuân phân giả, âm dương tương bán dã, cố trú dạ quân hàn thử bình, nói đơn giản là Lục Nguyên lĩnh ngộ âm dương, nóng lạnh, cho nên lần này rất đơn giản đã thu phục thiên địa pháp tắc này, tức là thiên địa pháp tắc thứ một trăm mười bốn.

Thanh minh giả vạn vật đến đây, tất cả cùng trong sáng tinh khiết cho nên gọi là thanh minh.

Lúc bắt đầu lĩnh ngô gìthanh minh thì Lục Nguyên tốn khá nhiều thời gian, nhưng vẫn không lĩnh ngộ được. Không biết tại sao mà sau đó có hàn thử xẹt qua, tốn nửa ngày rót cuộc lĩnh ngộ hai chữ thanh minh, hoàn toàn luyện thành thiên địa pháp tắc thứ một trăm mười lăm.

Trừ điều đó ra Lục Nguyên còn lĩnh ngộ vài thiên địa pháp tắc.

Ví dụ như cốc vũ thiên địa pháp tắc, đây là thiên địa pháp tắc thứ một trăm mười sáu. Cốc vũ giả, cốc đắc vũ mà sinh dã, có thực trọng sinh thiên địa pháp tắc ẩn trong đó.

Lĩnh ngộ xong thiên địa pháp tắc thứ một trăm mười sáu, Lục Nguyên phát hiện một điều, pháp chi thiết tắc cần thiên địa pháp tắc đa số là lấy thiên địa pháp tắc khác làm cơ sở, nếu không có thiên địa pháp tắc khác làm cơ sở muốn lĩnh ngộ pháp chi thiết tắc thì khá là gian nan, cho nên pháp chi thiết tắc mới thành loại thiên địa pháp tắc khó luyện thành.

Chắc các vị sẽ nói tại sao pháp cổ chi hà này đa số liên quan đến xuân, là thế này.

Lần này pháp thuật thủy đúng là đa số liên quan đến xuân.

Đương nhiên không khả năng vừa lúc liên quan đến pháp chi thiết tắc, trừ năm loại thiên địa pháp tắc này ra Lục Nguyên còn lĩnh ngộ bảy loại thiên địa pháp tắc khác, tức là ôn chi thiên địa pháp tắc, noãn chi thiên địa pháp tắc, diệu chi thiên địa pháp tắc, minh chi thiên địa pháp tắc, xung chi thiên địa pháp tắc, bao chi thiên địa pháp tắc, hàm chi thiên địa pháp tắc, bảy loại thiên địa pháp tắc này đều liên quan đến ngày xuân.

Trong đó xung chi thiên địa pháp tắc có thể cùng thứ chi thiên địa pháp tắc liên kết lại, khiến uy lực của thứ chi thiên địa pháp tắc càng lớn.

Thêm vào những thiên địa pháp tắc, giờ hắn có tổng cộng một trăm hai mươi ba loại thiên địa pháp tắc.

Có đến một trăm hai mươi ba loại thiên địa pháp tắc, thiên địa pháp tắc nhiều đến khủng bố! Bình thường thế giới cảnh nhất tầng đều không có thiên địa pháp tắc nhiều đến thế!

Lúc này thì mười lăm ngày đã trôi qua.

Dù sao phía trước Lục Nguyên lãng phí tám ngày, sau có bảy ngày ngộ ra mười hai loại thiên địa pháp tắc đã là việc khá ghê gớm.

Bảy ngày sau đó ba vị xếp sau là Giản Độc Tâm, Giản Trường Không, Viên Ma Tôn Đại Chi đều nhìn Lục Nguyên ngơ ngẩn.

Sự việc vốn là như vậy, Lục Nguyên ngươi một hơi ngộ ra nhiều pháp thuật cấp thế giới tuy rất chấn kinh, nhưng kinh xong rồi thì nên làm gì làm cái đó. Kết quả là, họ định tu hành, khó được có chỗ tu hành tốt như pháp cổ chi hà, nhưng tu hành mới phát hiện không từ pháp thuật thủy lấy được cái gì cả.

Không, sao họ có thể lấy được thứ gì?

Lục Nguyên có được đạo tự phân thân cùng pháp cổ chi hà phối hợp nhau.

Nói đơn giản là pháp thuật thủy đến chỗ Lục Nguyên cơ bản tinh hoa tự động vòng quanh hắn.

Tức là nói ba người xếp sau Lục Nguyên là Giản Độc Tâm, Giản Trường Không, Tôn Đại Chi không thể lấy ích lợi gì từ pháp thuật thủy.

Giản Độc Tâm, Giản Trường Không mới đầu còn chưa kịp phản ứng.

Nhưng thấy Lục Nguyên không ngừng ngưng luyện ra thiên địa pháp tắc thì rốt cuộc hiểu.

Trong tám ngày đầu họ rảnh quá toàn cười nhạo Lục Nguyên lãng phí thời gian, không học được một pháp thuật! Ngay cả một thiên địa pháp tắc cũng không học được, quá mất mặt. Kết quả bây giờ họ buồn bực,

Lục Nguyên phát điên không biết dùng cách quái dị gì mà khiến họ không ngộ được pháp thuật hay thiên địa pháp tắc, đều hút sạch tinh hoa pháp cổ chi hà.

Đây là bi kịch mà, xếp đằng sau Lục Nguyên.

Thế là hình thành cảnh tượng khá kỳ lạ.

Tám ngày đầu Lục Nguyên một pháp thuật hay thiên địa pháp tắc đều không ngộ được.

Rồi bảy ngày sau là Giản Độc Tâm, Giản Trường Không một pháp thuật hay thiên địa pháp tắc đều không ngộ được. Còn Tôn Đại Chi xếp vị trí thứ mười bị lan đến cũng không phàn nàn gì. Vị này là cá đuôi trung tâm của Phong Nhị Thập Tứ, cho rằng tương lai có phần lớn khả năng đối địch với Phong Nhị Thập Tứ.

Đối với điều này, Giản Trường Không có phản ánh với Pháp Tiêu Đế Tử, nhưng gã nhận được Pháp Nhất Đế Tử dặn dò rằng phải chiếu cố Lục Nguyên một phen, thế nên sẽ không đứng về phái Giản Trường Không.

- Ài, hắn không dùng thủ đoạn đặc biệt gì, không khiến pháp cổ chi hà khô, ngươi xếp hạ du hắn thì còn cách nào khác?

Ác mộng nha, bảy ngày sau đối với Giản Độc Tâm và Giản Trường Không tuyệt đối là ác mộng.

May là mười lăm ngày đã kết thúc, mười lăm ngày sau là hỗn độn thủy, thế này chắc hết ác mộng rồi. Giản Độc Tâm, Giản Trường Không thầm nghĩ.

Mười lăm ngày rốt cuộc trôi qua, bây giờ là ngày thứ mười sáu.

Nước sông tạm ngừng, khô cạn.

Nhưng lát sau liền xuất hiện nước sông.

Lần này màu sông không phải hồng chanh hoàng lục lam xanh tím, mà là màu sắc rất khó hình dung, đó là hỗn độn sắc! Hỗn độn sắc tức là hỗn độn thủy, loại hỗn độn thủy đối với người hỗn động cảnh, thế giới cảnh có tác dụng rất lớn.

Mười người bên bờ sông đều cần hỗn độn thủy.

Đám Nghiêm Thiên Pháp bắt đầu hấp thu hỗn độn thủy, ở mặt trên hỗn độn sắc có vẻ nồng đậm, càng về sau thì hỗn độn sắc càng nhạt, nhưng mọi người không có gì để oán trách, trình tự xếp vị trí là mọi người ở trong tương ngộ sâm lâm dùng bản lĩnh tranh đến, xếp ở mặt sau ai dám nói gì.

Hỗn độn thủy rốt cuộc chảy tới bên cạnh Lục Nguyên.

Hỗn độn thủy chảy qua, Lục Nguyên bắt đầu hấp thu, hỗn độn thủy cuồn cuộn bị hấp thu vào người, trong kiếm chi không gian của bản thân có hỗn độn thủy, phong chi thiên địa pháp tắc lập tức hỗn độn hóa. Một khi phong chi thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa thì tất cả phong trong không gian này đều quay về hỗn độn.

Muốn đến hỗn động cảnh bát tầng trọng quy hỗn độn tức là phải đem một trăm hai mươi ba thiên địa pháp tắc tất cả hỗn độn hóa. Như vậy thì kiếm chi không gian cũng sẽ hỗn độn hóa hết.

Bây giờ đã hỗn độn hóa một trăm hai mươi mốt phần.

Chính lúc này, Lục Nguyên phát hiện lượng nước quanh mình thiếu bớt, đây là sao?

Lục Nguyên mở mắt ra, thấy chín người khác thi triển bản lĩnh như muốn nuốt hỗn độn thủy.

Pháp Tiêu Đế Tử lạnh nhạt nói:

- Lục Nguyên, ngươi là Vô Thượng Đại Giáo, có lẽ không rõ ràng tình hình pháp cổ chi hà. Nửa tháng đầu pháp thuật thủy không thể lấy được, ngươi ngộ bao nhiêu là bao nhiêu, thuần túy xem lĩnh ngộ, ngộ được thì thôi. Nửa tháng sau hỗn độn thủy không liên quan gì đến ngộ đạo cả, phải xem ai được đến càng nhiều hỗn độn thủy.

- Vậy nên tình hình nửa tháng sau là thi triển thủ đoạn nhưng không thể đánh nhau, nói đơn giản là chỉ có thể dùng các loại chiêu thức với nước, không thể dùng với người. Ngươi thu được càng nhiều hỗn độn thủy là bản lĩnh của ngươi.

Thì ra là thế! Lục Nguyên đã hiểu.

Lúc này thật là tự bằng bản lĩnh mình!

Nghiêm Thiên Pháp hư không pháp thuật tráo một khúc nước. Phong Nhị Thập Tứ cũng đánh ra phong, lấy phong dấy lên sóng to cuồn cuộn, thừa dịp loạn lấy nước. Quý Hoa Đà trong tay áo bắn ra nhiều ngân châm, từng cây không ngừng rút đi nước. Giản Nguyệt Bạch liên tục đánh vào mặt nước, nước lúc ngừng lúc liền, không có tiết tấu. Lúc không có tiết tấu thì tìm tiết tấu hiển nhiên là sở trường của Giản Nguyệt Bạch, cho nên gã cũng thừa dịp ra tay.

Thượng Quan Đình là người Thượng Quan gia trong lục đại gia tộc, yếu hơn Nghiêm Thiên Pháp chút nhưng cũng có bản lĩnh của mình. Đỉnh đầu gã bỗng hiện một tòa đại tập, vô số nước chảy vào trong đỉnh.

Đường Tùng cũng là người lục đại gia tộc, không yếu. Đường Tùng đánh ra một gốc cây tùng, cây tùng chặn mặt nước điên cuồng hấp thu nước.

Sáu người đều là pháp lực hỗn động cảnh thập tầng, hấp thu hỗn độn thủy là điên cuồng nhất.

Lục Nguyên đánh ra thủy hoàng kiếm đạo hấp thu hỗn độn thủy.

Mặt sau Giản Độc Tâm, Giản Trường Không và Tôn Đại Chi cũng lấy ra các loại thủ đoạn hấp thu hỗn độn thủy.

Nhưng mà, người mặt sau đều là hỗn động cảnh cửu tầng, dù sử dụng thủ đoạn riêng nhưng có sáu người xếp đầu chiếm đa số nước sông, vô số hỗn độn thủy bị họ hấp thu hết, tương đối thì Lục Nguyên, Giản Độc Tâm, Giản Trường Không và Tôn Đại Chi hấp thu hỗn độn thủy khá ít.

489. Chương 939-940: Thủy Thánh Kiếm Đạo

Dù sao sáu người đều sức chiến đấu cường đại hơn bốn người sau cả một bậc, đừng xem thường một bậc, đó là cách biệt một trời một vực.

Giản Độc Tâm, Giản Trường Không vớt được chỉ chút chút thôi.

Nhưng mà, họ thấy Lục Nguyên vì không chuẩn bị nên vớt vát thiếu hơn họ một chút thì cười thầm trong bụng.

Họ thấy Lục Nguyên vấp trắc trở là sướng rơn.

Lúc này Lục Nguyên phát hiện mình có được hỗn độn thủy ngang bằng với Giản Độc Tâm, Giản Trường Không và Tôn Đại Chi, thậm chí là ít hơn thì nghĩ cách, nếu không mọi người điên cuồng vớt hỗn độn thủy thì tất nhiên lấy số ít rồi, thế chẳng phải là đáng tiếc lắm sao. Mới rồi hắn đã phát hiện tác dụng to lớn của hỗn độn thủy.

Nhất định phải nghĩ cách mới được.

Tuy nhiên, nên làm sao đây? Gấp quá muốn tìm ra cách không dễ chút nào.

Hiện giờ là bát tiên qua biển, mỗi người tổ thần thông.

Tuy nhiên, sáu vị xếp ở mặt trước vị trí càng tốt, hơn nữa thực lực càng cường, cho nên hỗn độn thủy có chín phần bị họ hấp thu.

Còn lại mới đến phiên Lục Nguyên, Giản Độc Tâm, Giản Trường Không, Tôn Đại Chi, thật ra chỉ có một phần hỗn độn thủy mà thôi.

Lục Nguyên chia được hỗn độn thủy có năm phần mười nguyên hỗn độn thủy, đúng là rất ít ỏi. Vốn nên chia được bốn phần mười, tiếc rằng không có chuẩn bị, những người khác đã biết trước, họ xuất thân từ văn minh, hiểu về pháp cổ chi hà, Lục Nguyên xuất thân Kiếm Môn, Kiếm Môn chưa từng có ai đến pháp cổ chi hà, vào mười hàng đầu, ai mà biết pháp cổ chi hà, vậy nên mới chịu thiệt.

Hết cách, không nghĩ ra kế gì là không khả năng có được càng nhiều hỗn độn thủy.

Cố tình bây giờ mình rất cần hỗn độn thủy.

Nên nghĩ ra cách gì đây?

Đang lúc vắt óc suy nghĩ thì Lục Nguyên vô tình tiến vào kiếm chi không gian của mình, phát hiện bên trong kiếm chi không gian, ở đỉnh kiếm đạo thụ có một đạo tự nhàn nhạt. Không ngờ trong kiếm chi không gian của mình xuất hiện một đạo tự phân thân.

Đạo tự phân thân này thật cường đại.

Lục Nguyên phát hiện kiếm đạo văn tự của mình tiến, võ, ma, tuệ, đốn, si sáu chữ đều bị đạo tự phân thân đè ép xuống dưới.

Vốn đạo tự là văn tự mạnh nhất, dù là phân thân ở đây nhưng muốn đè ép văn tự nhị cấp bình thường thì quá dễ. Đạo tự là văn tự sơ đại cường nhất.

Lục Nguyên dùng ý thức xâm nhập vào đạo tự phân thân.

Ý thức tiến vào liền phát hiện đạo tự phân thân, văn tự sơ đại phân thân mạnh nhất này chỉ là phân thân thôi đã có tác dụng to lớn. Phân thân này có thể thăng cấp tuyệt học! Nói đơn giản là có thể bỏ nhiều tuyệt học vào bên trong thăng cấp, có thể tăng ra tuyệt học càng cường.

Thủy chi tuyệt học cường nhất của mình là thủy hoàng kiếm đạo, đem tất cả thủy kiếm ý hợp cùng một chỗ thành kiếm đạo.

Ủa, hoặc là thử một lần thăng cấp thủy hoàng kiếm đạo xem, dù gì thủy hoàng kiếm đạo của mình không lợi hại gì, nếu có tể bỏ thủy hoàng kiếm đạo vào trong thăng cấp, nói không chừng mình có thể được càng nhiều hỗn độn thủy. Nghĩ liền làm là thói quen của Lục Nguyên, hắn lập tức bỏ thủy hoàng kiếm đạo vào trng đạo tự phân thân.

Tuy nhiên, đạo tự phân thân không có phản ứng gì, tài liệu không đủ ư?

Đúng rồi, có thể thử vài kiếm ý bỏ vào trong.

Thủy hoàng kiếm đạo có thể thu hợp thủy kiếm ý, nhưng chỉ giới hạn thủy kiếm ý thôi, ví dụ mấy tứ như thủy kiếm ý, tuyết kiếm ý, băng kiếm ý.

Tuy nhiên kiếm ý có liên quna đến nước, ví dụ lưu kiếm ý, tuyền kiếm ý, qua kiếm ý vân vân cũng không cách nào nhu hợp lại, còn có chia ra kiếm ý đại tuyết kiếm ý, lại như hàn kiếm ý, đông kiếm ý, những thứ này đều không thể dung hợp vào trong. Lục Nguyên dứt khoát bỏ vào hết.

Đưa mấy thứ này vào rồi Lục Nguyên phát hiện đạo tự phân thân vẫn thiếu tài liệu, còn thiếu.

Thế thì tiếp tục.

Lục Nguyên đem kiếm đạo thụ lộ trấp cũng đưa vào luôn.

Đúng rồi, còn có từng luyện Huyền Minh 1tp một đoạn thời gian, dù gì tất cả thứ linh tinh liên quan đến thủy thì bỏ vào hết vậy.

Như vậy có kết quả không?

Lục Nguyên hơi nghi ngờ, chơi kiểu này quá xằng bậy. Kết quả qua chốc lát, thấy đạo tự phân thân tỏa ánh sáng chói lòa không gì sánh kịp, chỉ vài giây thì đạo tự phân thân đã sản xuất ra một luồng thần thức nhập vào đầu Lục Nguyên. Cái này! Cái này! Cái này! Cái này rõ ràng là một bộ công pháp thủy hệ, hơn nữa cường hơn cả thủy hoàng kiếm đạo.

Cái này chắc là! Thủy thánh kiếm đạo!

Lục Nguyên đem nó đặt tên là thủy thánh kiếm đạo, hơn nữa nhìn mặt chữ thì thủy thánh kiếm đạo khá là cường đại, hơn thủy hoàng kiếm đạo rất là nhiều. ít nhất thì thủy hoàng kiếm đạo thêm vào một đống các loại sự vật hợp thành, nhìn giới thiệu thì uy lực khá lớn nhưng không biết thực tế ra sao.

Đạo tự phân thân sáng chế ra thủy thánh kiếm đạo xong Lục Nguyên suy nghĩ nếu bỏ vô tướng thôn phệ quyết của mình vào trong thì thế nào nhỉ? Lục Nguyên thử một lần, phát hiện đạo tự phân thân không có

phản ứng, xem ra thứ phẩm cấp quá cao không thể thăng cấp. Vô tướng thôn phệ quyết là bộ công pháp nghịch thiên, tất nhiên không khả năng thăng cấp thêm rồi.

Bây giờ một lần thủ đoạn của thủy thánh kiếm đạo xem sao.

Lục Nguyên hưng phấn mở mắt ra nhìn, phát hiện cách cục hiện tại vẫn là sáu vị đầu giữ lục cường, hỗn độn thủy liên miên bất tận có chín phần rơi vào tay họ, mà hắn hơi ngây ra một chút thì còn lại một phần hỗn độn thủy bị Giản Độc Tâm, Giản Trường Không, cùng với Tôn Đại Chi cướp hết.

Nay là mọi người tự dựa vào thủ đoạn, triển lộ thần thông.

Lục Nguyên hú dài một tiếng:

- Thủy thánh kiếm đạo, Vòng Xoáy Thôn Phệ!

Ở ngón tay hắn xuất hiện một vòng xoáy vô cùng to lớn. Vòng xoáy vừa xuất hiện lập tức có sức hút to lớn, điên cuồng hút hỗn độn thủy từ bốn phương tám hướng. Mới rồi Giản Độc Tâm, Giản Trường Không còn thầm mừng cướp đi một phần hỗn độn thủy của Lục Nguyên lập tức phát hiện hỗn độn thủy bay đến chỗ hắn.

không chỉ là thế thôi, thậm chí Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ, sáu người cùng phát hiện một phần hỗn độn thủy mình khống chế cùng bay về phía Lục Nguyên.

Giản Nguyệt Bạch xếp vị trí thứ bốn quát một tiếng, hướng tới một phần hỗn độn thủy bị Lục Nguyên hút đi. Đoạn tục vốn là năng lực của giản chi văn minh, dưới tình huống bình thường thì Lục Nguyên muốn lại hấp thu phần nước này không dễ. Nhưng đáng tiếc là trong tay Lục Nguyên xuất hiện Vòng Xoáy Thôn Phệ không sợ đoạn này, hút đi phần nước đó.

Giản Nguyệt Bạch kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì!?

- Cái gì!?

Lúc này Nghiêm Thiên Pháp cũng ngạc nhiên, mới rồi gã đánh ra tụ thủy pháp nhưng vẫn bị thủy thánh kiếm đạo của Lục Nguyên hút đi một phần hỗn độn thủy, cái này ra ngoài dự đoán của gã.

- Cái gì!?

Phong Nhị Thập Tứ cũng rất kinh ngạc, mà Đường Tùng, Thượng Quan Đình, Quý Hoa Đà cũng tương tự, đều bị Lục Nguyên hút đi một phần hỗn độn thủy.

Dưới tình huống này dần hình thành cách cục thất cường. Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ, Quý Hoa Đà, Giản Nguyệt Bạch, Thượng Quan Đình, Đường Tùng, Lục Nguyên, bảy người là thất cường cùng hút đi hỗn độn thủy. Ba người mặt sau không rút được một giọt nào, đương nhiên thất cường cũng chia mạnh yếu, mạnh nhất đương nhiên là hai người Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ, Lục Nguyên thì được đến một phần rưỡi hỗn độn thủy.

Thật mạnh! Thủy thánh kiếm đạo này mạnh quá!

Phải biết rằng Lục Nguyên đứng ở vị trí khá bất lợi, tức là thứ bảy, pháp lực không bằng sáu người xếp hàng đầu, dưới hai tình huống bất lợi mà Lục Nguyên có thể chia được một phần rưỡi hỗn độn thủy, cái này còn vượt qua một phần bày, chỉ có một giải thích, thủy thánh kiếm đạo quá cường.

Cho nên trong khi hấp thu hỗn độn thủy thì ai nấy liếc mắt, người người kinh ngạc, không biết Lục Nguyên từ đâu được môn công pháp này.

Bản thân Lục Nguyên cũng rất kinh ngạc, đạo tự phân thân quá tuyệt vời, đem thủy hoàng kiếm đạo vốn là bình thường thăng lên thủy thánh kiếm đạo đáng sợ như vậy.

Uy lực của thủy thánh kiếm đạo so với thủy hoàng kiếm đạo vốn có ít nhất tăng gấp mười lần! Là mười lần đấy!

Cho đến bây giờ, buồn bực nhất đương nhiên là Giản Độc Tâm, Giản Trường Không. Hai người này mới bắt đầu cho rằng Lục Nguyên chỉ có thể được năm phần mười hỗn độn thủy còn thiếu hơn cả họ, rất sung sướng, thấy Lục Nguyên vấp trắc trở là họ sướng rồi, Lục Nguyên càng thống khổ là họ càng sung sướng.

Kết quả không trong chốc lát Lục Nguyên lấy ra một môn công pháp được một phần rưỡi hỗn độn thủy.

Là một phần rưỡi, vốn Lục Nguyên chỉ được năm phần mười hỗn độn thủy thôi, chênh lệch rất lớn.

Ổn định nguồn hỗn độn thủy rồi Lục Nguyên bắt đầu lấy hỗn độn thủy luyện hóa kiếm chi không gian của mình. Có hỗn độn thủy muốn luyện hóa các pháp tắc không mấy khó khăn, từng pháp tắc bắt đầu hỗn độn hóa.

Thứ ba mươi lăm vụ chi pháp tắc hỗn độn hóa.

Thứ bốn mươi bảy hỏa chi pháp tắc hỗn độn hóa.

Thứ sáu mươi mốt tuyết chi pháp tắc hỗn độn hóa.

Thứ bảy mươi sáu hàn chi pháp tắc hỗn độn hóa.

Thứ tám mươi mốt lưu chi pháp tắc hỗn độn hóa.

Khi Lục Nguyên luyện hóa thì Giản Độc Tâm và Giản Trường Không tiếp tục khóc ròng, vốn cho rằng mười lăm ngày sau không còn ác mộng nữa, kết quả mới phát hiện hóa ra mười lăm ngày sau tiếp tục ác mộng. Mười lăm ngày trước tốt xấu có tám ngày được pháp thuật thủy, bây giờ là chỉ có nước ngồi nhìn thôi.

Khi hoàn thành thứ tám mươi mốt lưu chi pháp tắc hỗn độn hóa, Lục Nguyên đột nhiên phát hiện xung quanh không có hỗn độn thủy nữa, bất giác mở mắt ra. Lúc này chín người khác cũng mở mắt ra.

Pháp Tiêu Đế Tử lạnh nhạt nói:

- Một tháng đã qua.

A, một tháng qua rồi sao, lúc tu hành không biết thời gian trôi qua. Lục Nguyên hơi tiếc nuối, còn kém bốn mươi hai pháp tắc hỗn độn hóa là mình có thể tới hỗn động cảnh bát tầng rồi, khi đó có thể dùng lực địch lại đối thủ hỗn động cảnh thập tầng. Pháp Tiêu Đế Tử vốn chú trọng Lục Nguyên, lại vì lời của Pháp Nhất Đế Tử nên càng chú ý hắn, luôn quan sát hắn, nhìn hắn hấp thu một phần rưỡi hỗn độn thủy. Lão thầm đánh gia, đây chắc là đủ tám mươi mốt pháp tắc hỗn độn hóa rồi. Cho tới nay Lục Nguyên chưa thăng lên đến hỗn động cảnh bát tầng, rốt cuộc hắn có bao nhiêu thiên địa pháp tắc đây?

Đang định mỗi người rời đi thì Nghiêm Thiên Pháp đi hướng Lục Nguyên.

Nghiêm Thiên Pháp lạnh nhạt nói:

- Lục Nguyên, ta tìm ngươi có một việc.

Nghiêm Thiên Pháp hỏi:

- Có phải là ngươi giết Nghiêm Hạc?

Lục Nguyên nhún vai, ngay thẳng đáp.

- Vậy sao?

Nghiêm Thiên Pháp nhìn Lục Nguyên, ánh mắt sắc bén như lưỡi!

Nghiêm Thiên Pháp nói:

- Ta tìm người đúng là có việc.

Lục Nguyên ngẩn ra, không biết Nghiêm Thiên Pháp tìm mình có chuyện gì, không lẽ báo thù việc Nghiêm Hạc? Tuy nhiên không giống lắm, nghe nói Nghiêm Hạc và Nghiêm Thiên Pháp kịch nhau, trừ Nghiêm Hạc cũng là giúp Nghiêm Thiên Pháp diệt trừ một đối thủ cạnh tranh tương lai.

Nghiêm Thiên Pháp đề nghị quyết đấu:

- Có dám nhận khiêu chiến của ta không? Nửa tháng sau, Thiên Đoạn phong, cùng ngươi chiến đấu.

Không sai, gã muốn quyết đấu với Lục Nguyên.

Lục Nguyên hỏi:

- Tại sao? Vì Nghiêm Hạc?

Nghiêm Thiên Pháp cười lạnh, nói:

- Nghiêm Hạc liên quan gì ta? Hắn có chết hay không liên quan gì ta? Chẳng qua gần đây ta nghe một tin tức, Kiếm Linh Đế Cơ và ngươi có chút quan hệ, vậy nên chuyện này ta không thể nhịn, làm một người đàn ông, hãy ứng chiến đi.

Nghiêm Thiên Pháp nhìn hướng Lục Nguyên.

Tu hành tại pháp cổ chi hà một tháng, mọi người sắp tản đi thì Nghiêm Thiên Pháp tìm tới Lục Nguyên khiến tất cả kinh ngạc, lại nghe gã đòi khiêu chiến cùng hắn thì càng kinh, không biết Nghiêm Thiên Pháp tại sao muốn khiêu chiến với Lục Nguyên, giờ nghe đến đây coi như hiểu chuyện là sao.

Thì ra là quan hệ tình địch nha.

Mọi người đều biết Nghiêm Thiên Pháp theo đuổi Kiếm Linh Đế Cơ nhiệt tình nhất, là một trong bốn người có khả năng nhất. Nghiêm Thiên Pháp cho rằng mình có hy vọng.

Bây giờ gã khiêu chiến Lục Nguyên e rằng hắn và Kiếm Linh Đế Cơ có chút quan hệ.

Đoạn thời gian trước Kiếm Linh Đế Cơ ở tại Kiếm Môn, Lục Nguyên thì xuất thân Kiếm Môn, như vậy là hơi suy nghĩ nữa lập tức hiểu được rất nhiều.

Phong Nhị Thập Tứ vốn là khuôn mặt vô cùng tuấn tú trầm xuống, lạnh lùng nhìn Lục Nguyên. Gã là một trong bốn người nhiệt tình theo đuổi Kiếm Linh Đế Cơ nhất. Gió thổi bay mái tóc gã, nếu có ai quen thuộc Phong Nhị Thập Tứ liền biết trong lòng gã vo ocùng tức giận.

Quý Hoa Đà khẽ ho khan, khẽ cười, gã chỉ muốn nhìn trò hay.

Giản Nguyệt Bạch cười càng rõ ràng, đương nhiên không chỉ muốn xem kịch vui. Quý Hoa Đà là trung lập, gã thì hy vọng Lục Nguyên sớm đi chết cho rồi. Vốn cho rằng ở pháp cổ văn minh không làm gì được Lục Nguyên, nhưng giờ Nghiêm Thiên Pháp ra tay thì hy vọng gã sẽ hành hắn một chút.

Pháp Tiêu Đế Tử cũng giật nảy mình, sao tự dưng ra chuyện gì thế này?

Gã ồ lên, tứ muội với Lục Nguyên ư? Ra chuyện như vậy, toàn thân gã dâng trào tế bào nhiều chuyện.

Pháp Nhất Đế Tử tu hành ở đầu đầu nguồn pháp cổ chi hà nghe việc tứ muội và Lục Nguyên vốn chuyên tâm tu thiên đạo nhưng giờ chia ra chút tinh thần nhìn trò hay.

Tất cả ánh mắt cùng nhìn hướng Lục Nguyên.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Nếu Nghiêm huynh đã muốn khiêu chiến thì ta nhận.

Không sai, ứng chiến.

Người ta tới cửa tìm ngươi, không ứng chiến chẳng lẽ trốn tránh?

Khác với chiến đấu trước kia, đây là cuộc chiến mặt mũi đàn ông.

Nếu đã muốn chiến thì cứ đấu đi!

Lục Nguyên trong lòng phát điên! Bà nội nó, đầu năm nay ai sợ ai. Còn hiện tại không bằng Nghiêm Thiên Pháp, sợ gì, nửa tháng này có thể tăng thực lực, giờ chỉ kém bốn mươi hai loại thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa, không tin nửa tháng tăng không được.

Lục Nguyên thở ra một hơi.

- Tốt lắm.

Nghiêm Thiên Pháp thấy Lục Nguyên đồng ý lần quyết chiến này thì gật đầu, nói:

- Nửa tháng sáu, Thiên Đoạn phong, nhớ đấy, đến khi đó ta phải khiến Kiếm Linh Đế Cơ hiểu rằng ngươi chỉ là kẻ khốn khổ thua dưới tay ta thôi, chỉ là kẻ khoác lác ở chốn Kiếm Môn nhỏ bé.

Nói xong gã rời đi. Thiên Đoạn phong là nơi pháp cổ văn minh giải quyết ân oán, chỗ quyết đâu rất nổi tiếng, dễ dàng tìm được.

Phong Nhị Thập Tứ lạnh lùng liếc xéo Lục Nguyên.

Lục Nguyên không thèm để ý mấy người đó, bước đi. Bây giờ phải bắt đầu tu hành, nửa tháng sau là quyết phân thắng bại cùng Nghiêm Thiên Pháp.

Pháp Tiêu Đế Tử cũng vui vẻ, gã quyét định đi chỗ tứ muộn dò xét việc này chân giảe thế nào, dù gì không có lửa sao có khói. Xem Lục Nguyên này không tệ lắm, Pháp Tiêu Đế Tử giờ mới phát hiện mình cũng nhiều chuyện quá chứ.

490. Chương 941-942: Tình Địch Chiến

Không thể không nói, tin tức lan truyền rất nhanh.

Đặc biệt tin tức liên quan ba người Nghiêm Thiên Pháp, Lục Nguyên và Kiếm Linh Đế Cơ. Gần đây Lục Nguyên hơi nổi danh, Kiếm Linh Đế Cơ và Nghiêm Thiên Pháp ở trong pháp cổ văn minh thì danh tiếng rất lớn.

- Nghe nói chưa? Sắp có một cuộc chiến tình địch đó!

- Tình địch chiến? Là ai với ai? Giành ai vậy?

- Nghiêm Thiên Pháp và Lục Nguyên sắp ở nửa tháng sau quyết đấu tại Thiên Đoạn phong!

- Nghiêm Thiên Pháp luôn theo đuổi Kiếm Linh Đế Cơ, thì chẳng lẽ là tranh Kiếm Linh Đế Cơ hả?

- Đúng thế.

Có người hỏi:

- Mà Lục Nguyên là ai vậy?

- Lục Nguyên hả, người xuất thân Kiếm Môn đó.

- Người xuất thân Kiếm Môn bình thường mà dám quyết đấu với Nghiêm sư huynh, muốn tìm chết hả?

- Chưa chắc đâu, Lục Nguyên là người có tiềm lực lớn, vốn xuất thân từ Kiếm Môn, trong kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài xếp vị trí thứ bảy đấy, còn nghe nói tuổi chưa tới năm mươi à.

- Chưa tới năm mươi mà có thực lực như vậy? Không tệ nha, có trò hay xem rồi.

Không thể không nói, có lẽ người pháp cổ thế giới bình thường rảnh quá, bây giờ nghe nói chuyện này đều bàn tán sôi sục, phút chốc nổ tung nhiều khu vực trong pháp cổ thế giới.

Lúc này, trong Kiếm Linh Cung.

Kiếm Linh Cung khác với cung điện kahcs, đó là một cung điện trang nhã, trong cung điện đình đài lầu các, hành lang dài khúc kiều, hoa nở tinh mỹ, có tinh xá, rừng trúc, hồ nước, núi giả, đường nhỏ râm mát. Trong sân có núi, trong sân có sân, thật là cực kỳ thanh nhã.

Một góc Kiếm Linh Cung, Kiếm Linh Đế Cơ Vân Tụ Tuyết không che mặt nữa mà lô gìra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, đẹp như trời đất điêu khắc thành. Mắt như ánh sao, trong suốt như nhìn thấu hồn người. Kiếm Linh, vốn chính là có năng lực thông linh cùng binh khí, có thể nhìn thấu lòng người.

Đằng trước Vân Tụ Tuyết có một hang cá trong suốt, trong hang cá có chín con thiên tinh ngư vui vẻ bơi lội.

Vân Tụ Tuyết ngơ ngác nhìn những thiên tinh ngư bơi, ngón tay thuôn dài thả thức ăn cá. Phần đuôi thiên tinh ngư kết tinh phòng ngự đang tỏa ánh sáng, người bình thường sẽ lấy kết tinh phòng ngự tu hành nhưng thân phận đế cơ như Vân Tụ Tuyết sao mà thiếu kết tinh phòng ngự. Lại thêm thiên tinh ngư là có người tặng cho, sao nàng nỡ lấy kết tinh phòng ngự trên người thiên tinh ngư được.

Pháp Thánh Đế Tử chắp tay sau lưng đi vào cung điện, dù gã chỉ bước đi đã toát ra bá khí, như long hành hổ bộ, làm Vân Tụ Tuyết giật mình khỏi ngơ ngác. Vân Tụ Tuyết hơi kinh ngạc, chỉnh sắc mặt che giấu.

Kết quả Bảo Bối Đế Cơ đi bên cạnh Pháp Thánh Đế Tử đã kêu lên:

- Chậc chậc, chín con thiên tinh ngư nha.

Pháp Thánh Đế Tử ngẩn ra:

- A, chín con thiên tinh ngư, là Lục Nguyên tặng?

Chín con thiên tinh ngư, một đời một thế, thiên trường địa cửu, suy nghĩa này Pháp Thánh Đế Tử làm người của pháp cổ thế giới được nhiên hiểu rõ vô cùng.

Gò má trắng noãn của Kiếm Linh Đế Cơ ửng hồng, cúi đầu.

Pháp Thánh Đế Tử thầm tán thán, ánh mắt mình thật chính xác, tứ muội quả nhiên có ý với Lục Nguyên, giờ chín con thiên tinh ngư cũng tặng luôn rồi.

Pháp Thánh Đế Tử bình tĩnh nói:

- Phải rồi, việc của ngươi và Lục Nguyên lộ ra ngoài rồi.

- Cái gì? Sao có thể?

Kiếm Linh Đế Cơ chấn kinh như con thỏ.

- Bởi vì đây là ý của mẫu thân.

Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Tuy Lục Nguyên thông qua thử thách của huynh trưởng ta nhưng chưa thông qua thử thách của mẫu thân. Thử thách của mẫu thân rất đơn giản, để lộ viết này ra ngoài, khiến mấy tên muốn truy đuổi ngươi đi đối phó Lục Nguyên, xem coi phản ứng của hắn thế nào.

Vân Tụ Tuyết giẫm chân ngọc:

- Sao lại có chuyện như vậy!

- Mẫu thân đã quyết định, chúng ta không có cách nào.

Pháp Thánh Đế Tử nhún vai, nói:

- Hơn nữa nghe nói Nghiêm Thiên Pháp đã chính thức khiêu chiến Lục Nguyên, nửa tháng sau quyết chiến ở Thiên Đoạn phong.

- Ý của mẫu thân không phải nhất định muốn hắn thắng mà xem can đảm của hắn và năng lực ứng đối tình hình.

Pháp Thánh Đế Tử lạnh nhạt nói:

- Đây cũng là việc không có cách nào, nếu ngươi xuất thân từ gia đình bình thường thì tất nhiên không cần nhiều thử thách như vậy, nhưng ngươi xuất thân không tầm thường, nếu Lục Nguyên không hợp tư cách thì e rằng sau này không có năng lực bảo vệ ngươi. Bởi vì làm phu quân của ngươi có khả năng sau này đối mặt nhiều tình hình lớn, một Kiếm Môn bình thường không thể ứng đối nổi.

- Hơn nữa không cần quá lo lắng.

Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Nếu hắn thông qua thử thách này thì chuyện xem như quyết định.

Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Chuyện này đương nhiên là chuyện của ngươi và hắn.

- Tất nhiên đối thủ lần này không chỉ là Nghiêm Thiên Pháp, còn có Phong Nhị Thập Tứ, Thiên Hoang Đế Tử, Võ Sinh Đế Tử.

- A, tứ muội, nghe nói ngươi và Lục Nguyên dường như có chuyện gì?

Thanh này nếu không lầm chính là Pháp Tiêu Đế Tử đến xem trò hay, không, giờ Pháp Tiêu Đế Tử đã hừng hực lửa nhiều chuyện.

Trong Kiếm Linh Cung, Pháp Thánh Đế Tử và Kiếm Linh Đế Cơ cùng trò chuyện, Lục Nguyên thì đang tu hành.

Thực lực của mình kém hơn Nghiêm Thiên Pháp rất xa, cho nênphải cố gắng tăng cao trong mười lăm ngày.

Bây giờ mình có tám mươi mốt thiên địa pháp tắc đã hỗn độn hóa, kém bốn mươi hai thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa nữa là sẽ đến hỗn động cảnh bát tầng trọng quy hỗn độn.

Bây giờ bắt đầu thứ tám mươi hai thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa, nhưng muốn chân chính đem một thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa mà không có ngoại lực giúp đỡ thì rất khó khăn. Lục Nguyên đang luyện thì phát hiện có người gõ cửa, tùy tay mở ra, thấy đứng bên ngoài là Hiên Viên Thập Nhị.

Hiên Viên Thập Nhị đi tới hỏi:

- Ngươi sắp quyết đấu với Nghiêm Thiên Pháp?

Lục Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng vậy.

Hiên Viên Thập Nhị cười khổ nói:

- Nghe nói lần này chẳng những Nghiêm Thiên Pháp đến mà cả Thiên Hoang Đế Tử, Võ Sinh Đế Tử, hai vị đế tử truy đuổi Kiếm Linh Đế Cơ nhiệt tình cũng sẽ đến. Nghe nói hai người họ thực lực không kém gì Nghiêm Thiên Pháp, nếu họ đến thì sợ rằng ngươi có rắc rối.

Hiên Viên Thập Nhị lo trắng đầu, Lục Nguyên sao mà đối mặt nhiều đại nhân vật như vậy.

Những nhân vật này đối với Vô Thượng Đại Giáo là đáng sợ khó chọc vô cùng.

Hiên Viên Thập Nhị rầu rĩ, Lục Nguyên thì không chút lo lắng.

Đến vừa lúc!

Chiến thì chiến.

Kệ nó, trong tương lai một đoạn thời gian khiến mình sảng khoái đấu đi.

Đem tất cả tình địch đều biến thành thuộc hạ thua dưới tay mình, khiến họ biết Kiếm Linh Đế Cơ là đàn bà của ai.

Lục Nguyên tràn đầy hào hùng.

Thứ tám mươi hai thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa, phàm kinh hỗn độn hóa.

Lục Nguyên thở ra hơi dài, vì để loại này thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa, hắn tiêu tốn gần một trăm vạn thượng phẩm linh thạch, còn dùng ba ngày, tiêu hao nhiều thời gian, linh thạch, cứ tiếp tục tiêu hao thế này, không khả năng trong mười hai ngày đem một trăm hai mươi ba loại thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa hết, cũng không khả năng vào lúc đó đến hỗn động cảnh bát tầng trọng quy hỗn độn.

Cái này nên làm sao bây giờ.

Lục Nguyên chìm trong suy tư.

Đương nhiên mình tràn đầy hào hùng muốn quét sạch tất cả tình địch.

Nhưng mà, hào hùng là một chuyện, hiện thực không dễ dàng .

Lục Nguyên đang định tu hành tiếp nhưng lúc này, bản năng đánh rùng mình, cảm giác có khí thế cường đại rót vào. Đó là khí thế mạnh mẽ cỡ nào, so với Nghiêm Thiên Pháp chẳng chút yếu kém. Cửa ầm một tiếng bị đánh bay, hiện ra một người.

Đó là một người đàn ông vô cùng vam vỡ, cực kỳ anh tuấn. Người đàn ông trẻ tuổi mặc bào ngọa hổ, trông như một con hổ vậy.

Ngọa hổ há mồm liền gầm bốn biển.

Lục Nguyên thấy hơi quen, ủa, đó chẳng phải là lúc Pháp Thánh Đế Tử thử thách mình lấy tạo vật cảnh vô thượng thủ đoạn nặn ra hình tượng bốn người, trong đó có người này. Bốn người đó là truy đuổi Kiếm Linh Đế Cơ nhiệt tình nhất, nếu hắn nhớ không lầm thì kẻ trước mắt chính là Võ Sinh Đế Tử.

Võ Sinh Đế Tử chính là một trong đế tử của võ cổ văn minh.

Hơn nữa là đế tử rất giỏi, dù còn trẻ tuổi nhưng nghe nói tiền đồ vô lượng.

Võ Sinh Đế Tử nhìn hướng Lục Nguyên như xem kẻ thấp bé, ánh mắt như nhìn con mồi.

Khí tức hỗn độn nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Thật to gan, người Kiếm Môn bình thường mà dám dính dáng với Kiếm Linh Đế Cơ? Thật nực cười.

Lục Nguyên nhìn Võ Sinh Đế Tử, phát hiện trên người gã toát ra sát khí cực sắc bén.

- Ta rất lấy làm kỳ, ngươi làm sao đến tinh thần này còn là bộ dạng muốn giết ta. Theo lý thì nơi đây là pháp cổ thế giới.

Võ Sinh Đế Tử cười lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng trong pháp cổ thế giới có Pháp Thánh Đế Tử giúp ngươi là không ai dám giết người. Trong pháp cổ thế giới nắm quyền to có tám người, Pháp Thánh Đế Tử và Pháp Hoàng Đế Tử, cùng với lục đại gia tộc. Pháp Thánh Đế Tử muốn bảo vệ ngươi nhưng Pháp Hoàng Đế Tử thì chưa chắc, huống nghi người Nghiêm gia muốn trừ bỏ ngươi.

- Lấy lực lượng Pháp Hoàng Đế Tử và người Nghiêm gia liên hợp, muốn khiến Pháp Thánh Đế Tử trong thời gian ngắn không bảo vệ được ngươi là chuyện quá đơn giản.

- Đoạn thời gian này ta đến rồi, đến giết ngươi.

- Người Nghiêm gia sợ giết ngươi không tiện đối mặt Pháp Thánh Đế Tử cho nên mượn đao của ta. Tuy nhiên, bổn đế tử không ngại bị mượn đao giết người, bởi vì bổn đế tử rất muốn giết ngươi.

Lục Nguyên coi như hiểu, thì ra là thế.

Người Nghiêm gia trong lục đại gia tộc ở mặt ngoài khiến Nghiêm Thiên Pháp và Lục Nguyên nửa tháng sau quyết đấu tại Thiên Đoạn phong, để mọi người xem coi, có thấy không, người Nghiêm gia định công bình quyết đấu, nhưng thực tế đâu, họ hơi sợ Pháp Thánh Đế Tử, nên báo tin cho Võ Sinh Đế Tử biết, muốn mượn đao Võ Sinh Đế Tử giết Lục Nguyên. Người Nghiêm gia muốn làm là dưới tình huống đặc biệt dẫn dắt chú ý của Pháp Thánh Đế Tử, khiến trong phút chốc không thể để ý bên Lục Nguyên.

Người Nghiêm gia dù gì là một trong lục đại gia tộc, lại có Pháp Hoàng Đế Tử xếp vị trí thứ ba trợ giúp, cho nên muốn làm được điều này không tính khó khăn.

Võ Sinh Đế Tử cũng biết rõ đó là mượn đao giết người nhưng không chịu nổi quan hệ giữac Kiếm Linh Đế Cơ và Lục Nguyên, nên muốn hủy diệt hắn. Gã không sợ Pháp Thánh Đế Tử, võ cổ văn minh là đứng ngang hàng với pháp cổ văn minh, gã giết ngươi trở về võ cổ văn minh là được, Pháp Thánh Đế Tử không thể làm gì được gã.

Võ Sinh Đế Tử nhìn hướng Lục Nguyên, lạnh nhạt nói:

- Cái gọi là kiếm, chỉ là một chi nhánh nhỏ dưới võ mà thôi. Người như ngươi chỉ là đồ đê tiện, thế mà muốn ăn thịt thiên nga, quá nực cười. Ngày hôm nay ta sẽ triệt để hủy diệt ngươi tại đây, để ngươi hiểu rằng kiếm và võ cách biệt cỡ nào.

Võ Sinh Đế Tử nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Hôm nay hãy để chúng ta đấu kiếm một trận!

Gã nói là đấu kiếm nhưng cầm lấy không phải kiếm mà là một cái hộp.

- Chắc ngươi không hiểu về võ cổ văn minh chúng ta, cái này là binh khí, có tên là thập cường chiến hộp, có thể biến hóa ra mười loại binh khí, tương ứng với võ học chính là thập cường võ học.

Võ Sinh Đế Tử nói:

- Phụ thân của ta là chủ võ cổ văn minh, chính là người vài kỷ nguyên bất bại bất diệt. Hắn hợp lại tất cả võ học trong trời đất, sáng tạo ra thập cường võ đạo, chính là trong trời đất mười loại võ học cường đại nhất.

- Trong thập cường võ đạo này kiếm là một trong số đó, vì thiên mệnh kiếm đạo. Ngày hôm nay sẽ để ngươi lĩnh hội một phen cái gì gọi là thiên mệnh kiếm đạo.

Võ Sinh Đế Tử vỗ tay một cái, trong thập cường chiến hộp đã xuất hiện một thanh kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh, trên kiếm tỏa ra hơi thở dưỡng thiên mệnh.

- Ta Mệnh Do Ta!

Khắp người Võ Sinh Đế Tử tỏa ra khí thế, hoàn toàn hợp nhất nhân cùng kiếm cùng thiên cùng địa, mạnh mẽ chém hướng Lục Nguyên, đó là kiếm khí kinh người cỡ nào, sắc bén như vậy. Đối mặt sắc bén đến thế, Lục Nguyên bản năng lựa chọn thuấn di. Hết cách, Võ Sinh Đế Tử là lực lượng hỗn động cảnh thập tầng, mình có dùng liên miên kiếm chiêu thư hoãn kiếm khí kinh người thì sẽ vì lực lượng không đủ mà khó thể chống cự.

Nhưng mới chỉ một chớp mắt liền phát hiện chiêu Ta Mệnh Do Ta vẫn còn đuổi theo hắn, ngay cả thuấn di cũng vẫn bị đuổi kịp. Lục Nguyên phát hiện thuấn di không phải kỹ năng quá mạnh, rất nhiều văn minh đều có cách ứng đối được, chỉ đành bất đắc dĩ lấy Dưỡng Ngô tiên kiếm hóa thành xuân vũ mật mật chắn lại, nhưng lực lượng cách biệt quá xa, kiếm khí của Võ Sinh Đế Tử xâm nhập vào người, thấy khó chịu.

- Ngươi Mệnh Do Ta!

Võ Sinh Đế Tử lại dùng một chiêu trong thiên mệnh kiếm đạo, mới rồi một chiêu kia là kết hợp nhân cùng kiếm cùng thiên cùng địa, chiêu này thì là kiếm thống chư thiên, không chỗ có thể ẩn núp.

Mạnh quá!

Xem ra địch không lại Võ Sinh Đế Tử rồi, phải trốn thôi. Lục Nguyên biết ngay mặt giao thủ thì mình không có phần thắng, vậy nên không chút do dự xoay người bỏ trốn, liên tục thuấn di.

Tuy nhiên Võ Sinh Đế Tử không thèm để ý, khóe môi nhếch nụ cười:

- Thập cường võ đạo chi tỏa đạo!

Một chữ tỏa đánh ra, chỉ thấy toàn không gian đều bị phong tỏa, một tầng gì đó quái lạ bao chặt xung quanh, hơn nữa từng sợi xích bắn hướng Lục Nguyên. Lục Nguyên cố gắng thuấn di, nhưng Võ Sinh Đế Tử vung kiếm lên, lần thứ hai tấn công hắn, chưa đến mấy chục chiêu đã bắt lấy Lục Nguyên.

- Thập cường võ đạo, tổng cộng chia mười đạo, mta chỉ dùng kiếm đạo và tỏa đạo mà ngươi đã thua rồi.

Võ Sinh Đế Tử cười nói:

- Xem ra ngươi cùng bình thường thôi, Kiếm Môn nói đến thì chỉ là một chi nhánh nhỏ dưới võ của chúng ta, mạnh đến đâu được chứ, cuối cùng là đồ đê tiện.

Gã khinh thường Lục Nguyên, một kiếm đạo bình thường sao mà so được với võ đạo dung nạp trăm trăm sông.

Bây giờ Lục Nguyên cực kỳ buồn bực, không ngờ mình bị bắt.

Nghe lời của Võ Sinh Đế Tử thì hắn càng tức chết, lý do bị bắt nguyên nhân lớn nhất là mới đến hỗn động cảnh thất tầng hỗn độn đại thành, cách Võ Sinh Đế Tử hỗn động cảnh thập tầng cách biệt xa xôi. Thứ hai là Võ Sinh Đế Tử dùng thập cường võ đạo, không uổng là thứ chủ võ cổ văn minh sáng chế, đúng là có chút quái lạ. Có vài Kiếm Môn cũng không có chiêu thức cường như vậy.

491. Chương 943-944: Võ Sinh Đế Tử

Võ Sinh Đế Tử mỉm cười nói:

- Ta cũng không vội giết ngươi đâu, ta sẽ hấp thu thiên phú kiếm đạo của ngươi rồi mới giết chết. Trong trung ương thiên triều có rất nhiều người không biết tuyệt kỹ trấn phái thập cường võ đạo của võ cổ văn minh đạo cuối cùng là cái gì, hôm nay ta cho ngươi biết, đạo cuối cùng của thập cường võ đạo là thôn đạo. Cái gọi là thôn đạo tức nuốt thiên phú đạo của ngươi. Thôn đạo của ta chỉ có thể dùng chín lần, một lần đối ứng một đạo đằng trước, ví dụ như kiếm đạo có thể nuốt thiên phú kiếm đạo, nhưng chỉ có thể nuốt thiên phú kiếm đạo của một người. Ta nghĩ tới nghĩ lui, trên đời này ít người dùng kiếm, trong thiên phú dùng kiếm thì ngươi là tốt nhất trong số ta thấy, cho nên ta định nuốt thiên phú kiếm đạo của ngươi.

Đây đúng là một kỳ môn, có thể nuốt thiên phú của người khác!

Chủ võ cổ văn minh, đúng là sáng tạo ra tuyệt kỹ siêu đẳng.

Võ Sinh Đế Tử lại mang Lục Nguyên bay nhanh, chớp mắt rời khỏi chỗ này, dùng phong đạo trong thập cường võ đạo.

Gã tới một góc yên lặng, lúc này Lục Nguyên vẫn bị tỏa đạo khóa.

Võ Sinh Đế Tử nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ngươi hãy ngoan ngoãn chờ thiên phú bị ta hút hết rồi chết đi.

Gã phóng ra võ sinh không gian, không gian của gã lớn hơn cả Lục Nguyên. Không gian của gã tràn đầy hỗn độn, thậm chí trong hỗn độn có một tia linh trí linh tính.

Gã dùng thôn tự quyết trong thập cường võ đạo, phút chốc một con rồng xuất hiện sau lưng gã, táp hướng không trung đỉnh đầu Lục Nguyên. Dưới tác dụng của con rồng, kiếm chi không gian của Lục Nguyên xuất hiện, con rồng biến thành đường khiến võ sinh không gian và kiếm chi không gian bắt đầu dung hợp.

Hai không gian dung hợp là sắp tiến hành bước đầu nuốt thiên phú.

Võ Sinh Đế Tử nhìn kiếm chi không gian của Lục Nguyên, tặc lưỡi, mắt sáng rỡ:

- Ồ, không ngờ còn có vạn thượng phẩm linh thạch nữa chứ, xem ra không phải nghèo kiết xác, rồi một gốc kiếm đạo thụ đang trưởng thành, cái này có thể tăng khí vận kiếm đạo. Ha ha, không ngờ ngươi còn có chút đồ tốt, những thứ này đều thuộc về ta.

Bây giờ Lục Nguyên vô cùng buồn bực, bình thường hắn cướp của người khác thôi giờ đến phiên bị người ta trấn lột lại.

Hơn nữa còn muốn đoạt thiên phú kiếm đạo của mình.

Võ Sinh Đế Tử này thật là đáng sợ, nếu có cơ hội nhất định tiêu diệt gã. Nhưng mà cơ hội ở đâu chứ, Võ Sinh Đế Tử sắp bắt đầu nuốt thiên phú kiếm đạo của mình rồi.

Chờ đã! Thôn phệ! Sao mà giống với vô tướng thôn phệ quyết vậy nhỉ.

Trung ương thiên triều không có nhiều lấy danh thôn phệ.

Có lẽ mình có một cơ hội.

Mặc kệ thế nào phải thử một lần, nhất định phải xử lý Võ Sinh Đế Tử này, không thể để gã giết chết mình.

- Ha ha ha ha, thượng phẩm linh thạch của ngươi, linh thú cấp truyền thuyết của ngươi, lạc tinh phòng ngự của ngươi ta đều muốn!

Võ Sinh Đế Tử cười ha hả, thập cường võ đạo cái cuối cùng đạo thôn đạo tổng cộng có thể nuốt chín người, đối ứng chín đạo đầu thập cường võ đạo, gã từng nuốt thiên phú của mấy người, khi thu hoạch chiến lợi phẩm thì phát hiện không phong phú như vậy.

Vốn gã cho rằng Lục Nguyên cũng nghèo kiệt xác, dù gì chỉ là đồ hền đến từ Kiếm Môn thôi, nhưng nay phát hiện chuyện không phải thế. Lục Nguyên giàu dữ vậy, làm gã phát tài to, khiến tâm tình gã tốt lên.

Khí tức hỗn độn bắt đầu thi triển thập cường võ đạo đạo cuối cùng thôn đạo, thôn đạo này không dễ dàng , thời gian chuẩn bị rất lâu.

Người kia đã ở trong võ sinh không gian của gã, Lục Nguyên thì đang trong kiếm chi không gian.

Võ sinh không gian và kiếm chi không gian là liên kết với nhau.

Dù Lục Nguyên bị tỏa đạo trói khó thể nhúc nhích nhưng đang quan sát thôn đạo của Võ Sinh Đế Tử càng nhìn càng thấy rất giống vô tướng thôn phệ quyết, đây là sao?

Vô tướng thôn phệ quyết có tổng cộng một ngàn quy tắc chung, bảy ngàn phân cương.

Khi đó Thái Sử Không được đến là một ngàn quy tắc chung cùng phân cương thôn mộc long, 1thôn mộc long, thôn thủy long, thiếu thôn phong long, thôn lôi long, thôn hỏa long, thôn thổ long, bốn tiểu cương, lúc truyền cho Lục Nguyên thì cũng nhiều như thế. Lục Nguyên càng đối ứng quy tắc chung càng phát hiện thập cường võ đạo thôn đạo chắc là một ngàn trong phân cương vô tướng thôn phệ quyết.

Lục Nguyên đoán đúng rồi.

Vô tướng thôn phệ quyết là một kỳ công tuyệt vời từ xưa đến nay không gì sánh bằng.

Năm đó chủ võ cổ văn minh được phân cương thôn lôi long, gã phát hiện đây là công phải tuyệt diệu vô cùng, tiếc rằng không có quy tắc chung trong tay, chỉ lấy được một phần phân cương, dưới tình huống như thế thì không có tác dụng gì. Thái Sử Không là cơ duyên tình cơ được đến nhiều hơn chủ võ cổ văn minh, kết quả vẫn không tác dụng gì.

Nhưng chủ võ cổ văn minh không uổng là một trong người mạnh nhất vài kỷ tôn thiên địa.

Dưới tình huống chỉ có một phần phân cương mà cải tọa môn công pháp này. Đây vốn là thôn lôi long nhưng trải qua chủ võ cổ văn minh cải tạo biến thành công pháp nuốt thiên phú người. Tất nhiên vẫn có khuyết điểm, ví dụ chỉ có thể thi triển chín lần, đối ứng chín đạo đầu của thập cường võ đạo, hơn nữa là lúc đối phương không nhúc nhích mới được.

Tuy nhiên, dù rằng có nhiều khuyết điểm thì đây cũng là kỳ công có một không hai.

Dù sao trừ môn công pháp này còn công pháp gì có thể hấp thu thiên phú của người?

Hấp thu thiên phú của người!

Chỉ nghĩ thôi đã khiến người thấy sợ rồi.

Thiên phú là thứ mờ ảo khó bắt, thế mà chủ võ cổ văn minh có thể hấp thu thiên phú của người ta, quá đáng sợ đi.

Nghĩ tới đây thì Võ Sinh Đế Tử đã bắt đầu hấp thu thiên phú kiếm đạo của Lục Nguyên.

Tuy nhiên, Lục Nguyên đã lờ mờ nghi ngờ quan hệ giữa thôn đạo và vô tướng thôn phệ quyết.

Cho nên hắn thầm vạn khí, thay đổi một ít khiến Võ Sinh Đế Tử không hấp thu được thiên phú kiếm đạo.

Bản thân thôn đạo chính là thôn lôi long, tuy trải qua cải tạo nhưng vẫn bị quy tắc chung trong tay Lục Nguyên khắc chế.

Võ Sinh Đế Tử nghi hoặc, có chuyện gì vậy? Sao thôn đạo không hấp thu được thiên phú kiếm đạo của Lục Nguyên? Gã không sốt ruột, rất tin tưởng thôn đạo phụ thân đã sáng tạo, bởi vì phụ thân gã là chủ võ cổ văn minh, một trong kỷ tôn mạnh nhất thiên địa.

Gã nhìn Lục Nguyên:

- A, để ngươi nhảy nhót lâu chút vậy, nhân lúc chưa chết cứ vùng vẫy đi, sắp chết ngay đây, muốn nhảy cũng không được.

Võ Sinh Đế Tử nở nụ cười nói:

- Bây giờ bắt đầu chính thức nuốt trọng thiên phú kiếm đạo để thành tựu thiên phú kiếm đạo của ta đây!

- Đúng rồi, trước đó ta thử với ngươi chút.

Võ Sinh Đế Tử lấy ra một miếng ngọc bội, nói:

- Ngọc bội này là đế tử chúng ta học tập thập cường võ đạo, tổng cộng có chín mặt, một mặt đại biểu nhất cường võ đạo, bên trên có mười ô vương đối ứng mười loại thiên phú. Đưa pháp lực vào trong là có thể kiểm nghiệm mình có bao nhiêu cách thiên phú, ví dụ ta là thất cách thiên phú. Để xem ngươi có mấy cách thiên phú nào.

Đừng nhìn thất cách không cao, nhưng dưới tình huống mười cách là tràn đầy thì thất cách đã cao kinh khủng.

Võ Sinh Đế Tử luôn tự hào mình có thất cách thiên phú, không chút nghi ngờ, Võ Sinh Đế Tử là có đế tử có tiềm lực nhất võ cổ văn minh.

Võ Sinh Đế Tử đi tới bên cạnh Lục Nguyên, đặt ngọc bội bên cạnh hắn. Lục Nguyên cũng nổi hứng thú, phối hợp một chút, chủ yếu là bây giờ không bị nguy hiểm gì cả. Đưa vào trong chợt phát hiện ngọc bội có cửu cách sáng lên.

Võ Sinh Đế Tử con mắt trợn to:

- Thiên phú kiếm đạo của ngươi thế mà là cửu cách! Cửu cách! Cửu cách!

Gã vừa hâm mộ vừa ghen tỵ Lục Nguyên, nhưng lập tức cười to nói:

- Tuy nhiên cửu cách thiên phú kiếm đạo của ngươi đều thuộc về ta rồi, ta sẽ trở thành thập cách thiên phú vang dội từ xưa đến nay. Cho dù khí vận kém chút nhưng chắc chắn có thể đuổi kịp Khí Vận Thất Tử, thậm chí là ngang bằng Khí Vận Thất Tử!

Gã cho rằng thiên phú kiếm đạo đã là của mình, gã cho rằng đó là tuyệt đối.

Cửu cách ư?

Võ Sinh Đế Tử bắt đầu lần thứ hai vận công, muốn nuốt thiên phú kiếm đạo của Lục Nguyên, bây giờ gã rất nóng lòng.

Lục Nguyên thầm nghĩ, Võ Sinh Đế Tử muốn nuốt thiên phú kiếm đạo của mình, vậy sao mình không đi nuốt thiên phú kiếm đạo của gã? Gã cũng là thất bách thiên phú kiếm đạo, nếu mình nuốt tới thập cách thiên phú kiếm đạo thì là việc cực kỳ sảng khoái. Hơn nữa mình có năng lực làm điều này, bởi vì mình có quy tắc chung vô tướng thôn phệ quyết.

Võ Sinh Đế Tử ngồi xếp bằng, Lục Nguyên cũng ngồi khoanh chân, hai người đều định nuốt đối phương.

Võ Sinh Đế Tử nuốt hết nửa ngày mà phát hiện thôn đạo của mình nuốt không được, cái này lạ đây. Tuy nhiên gã liền phát hiện không thích hợp, thiên phú kiếm đạo của mình đang giảm bớt, giảm đi đâu vậy chứ. Gã lờ mờ thấy một luồng sáng vô hình bắn tới chỗ Lục Nguyên. Đây là sao? Lục Nguyên đang nuốt thiên phú kiếm đạo của mình ư? Làm sao có thể?

Giờ Lục Nguyên rất sung sướng, mình lấy quy tắc chung phản chuyển thôn đạo, phút chốc cảm giác thiên phú kiếm đạo của Võ Sinh Đế Tử vọt vào người mình. Lờ mờ cảm giác thiên phú kiếm đạo ập đến, dường như lực lĩnh ngộ với kiếm lại tăng một tầng rồi.

Trong phút chốc như uống nước hấp thu thiên phú kiếm đạo của Võ Sinh Đế Tử.

- Sao có thể được? Đây là chuyện gì vậy!

Võ Sinh Đế Tử kinh hoàng nhìn Lục Nguyên, gã chưa từng biết chuyện vớ vẩn như vậy.

Lục Nguyên mở mắt ra, lạnh lùng nhìn Võ Sinh Đế Tử:

- Ngươi muốn nuốt ta thì ta nuốt ngược lại ngươi, rất công bình, rất công chính thôi.

- Không! Không! Không thể nào!

Võ Sinh Đế Tử kinh hoảng hét, cố gắng muốn ngừng lại thôn đạo.

Đáng tiếc gã có kinh hoàng hú cỡ nào cũng vô dụng. Gã muốn ngừng thôn đạo, nhưng Lục Nguyên sao mà cho phép, nếu thật khiến Võ Sinh Đế Tử ngừng lại thôn đạo, một chọi một thì bây giờ mình vẫn không phải là đối thủ của Võ Sinh Đế Tử. Dưới tình huống Võ Sinh Đế Tử dùng thôn đạo thì gã sẽ không thể ra tay.

Lục Nguyên dùng quy tắc chung đối với phân cương, khiến Võ Sinh Đế Tử muốn ngừng cũng không được.

Thiên phú kiếm đạo của Võ Sinh Đế Tử rốt cuộc bị Lục Nguyên hút hết, không chừa một chút nào.

Võ Sinh Đế Tử mặt tái nhợt, thập cường võ đạo của mình có thiên mệnh kiếm đạo, bây giờ thiên phú kiếm đạo đều bị hấp thu hết, lần này dù sử dụng thiên mệnh kiếm đạo được thì được, nhưng thiên mệnh kiếm đạo sẽ không có một chút cơ hội tăng lên, đây là điều khiến người thống khổ. Gã cảm thấy đây là điều thảm nhất đời mình từng gặp.

Lục Nguyên rất là sung sướng, nhưng hắn vẫn chưa phải đối thủ của Võ Sinh Đế Tử.

Lục Nguyên đột nhiên trông thấy hơi thở hỗn độn như nước của Võ Sinh Đế Tử. Khí tức hỗn độn là hỗn động cảnh thập tầng, võ sinh không gian của gã tràn ngập khí tức hỗn độn. Lục Nguyên lòng máy động, chẳng phải mình còn thiếu khí tức hỗn độn ư? Bây giờ có chất bổ dồi dào ngay tại đây.

Phải rồi, có thể dùng thủy thánh kiếm đạo! Một chiêu Vòng Xoáy Thôn Phệ của thủy thánh kiếm đạo sức hút to lớn khó thể tưởng tượng.

Bây giờ phát động thôi. Lục Nguyên bắt đầu nuốt khí tức hỗn độn của Võ Sinh Đế Tử.

Lục Nguyên quát dài:

- Thủy thánh kiếm đạo, Vòng Xoáy Thôn Phệ!

Phút chốc một vòng xoáy xuất hiện ở bàn tay Lục Nguyên, vòng xoáy xuất hiện khiến khí tức hỗn độn bị Lục Nguyên trực tiếp hút đi.

Phải giải tích một việc, giết người rồi cướp hỗn độn thì có được rất ít, chín phần là trực tiếp tan biến trong trời đất, đây là thiết tắc, quy luật, chân lý của thiên địa. Bởi ivf thiên địa cần cân bằng, một tu sĩ từ thiên địa hấp thu nhiều như vậy chết rồi trả lại đa phần mới duy trì cân bằng thiên địa được.

Bây giờ hai không gian của Võ Sinh Đế Tử và Lục Nguyên liên tiếp, còn là người sống chưa chết, thôn đạo còn đang vận hành hạn chế hành động của gã. Ai kêu lúc sử dụng thôn đạo thì hạn chế quá nhiều, Lục Nguyên đang vận thủy thánh kiếm đạo, Vòng Xoáy Thôn Phệ, khí tức hỗn độn của Võ Sinh Đế Tử chỉ có nước bị Lục Nguyên hút hết.

Thứ tám mươi ba nhật chi thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa.

Thứ tám mươi bốn băng chi thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa.

Thứ tám mươi bảy đông chi chi thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa.

Thứ chín mươi nham chi thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa.

Lục Nguyên không ngừng hấp thu khí tức hỗn độn của Võ Sinh Đế Tử, khiến gã hắn cách hỗn động cảnh bát tầng trọng quy hỗn độn ngày càng gần.

Lúc này Lục Nguyên thầm nhủ, Võ Sinh Đế Tử, ngươi đúng là người tốt, chẳng những cống hiến ra thiên phú kiếm đạo của mình còn đưa đến nhiều khí tức hỗn độn nữa, thậm chí đưa tặng một con thôn phệ long, thật là người tốt hết sức, gương mẫu hàng đầu của trung ương thiên triều.

Võ Sinh Đế Tử giờ rất đau khổ, gã chưa từng nghĩ sẽ chịu thiệt trong tay Lục Nguyên lớn như vậy. Một Lục Nguyên bình thường mà thôi, vốn cho rằng hắn là món ngon của mình, kết quả trái ngược. Võ Sinh Đế Tử hoàn toàn không hiểu gì hết.

- Chết tiệt! Đáng chết!

Võ Sinh Đế Tử phát cuồng hét to. Vốn gã muốn ăn Lục Nguyên, muốn nuốt thiên phú kiếm đạo của hắn, kết quả có ai ngờ trái ngược hoàn toàn, ngược lại là thiên phú kiếm đạo của gã bị cắn nuốt, không chỉ là thế, khí tức hỗn độn bị Lục Nguyên dùng thủy thánh kiếm đạo thu nạp, ăn bồ hòn.

Cố tình thôn đạo còn đang vận hành.

Thôn đạo không cắt đứt, gã có muốn phản kích Lục Nguyên cũng không làm được.

Dù thôn đạo có đánh ra như thế nào thì Lục Nguyên đều có cách phá giải, muốn cắt đứt cũng không thể. Gã lờ mờ cảm giác thôn đạo của mình hoàn toàn bị Lục Nguyên khống chế, bây giờ mình hơi giống con rối, thật quá khó chịu làm Võ Sinh Đế Tử sắp ói máu.

Vào lúc này, trong đầu Võ Sinh Đế Tử đột nhiên nhớ đến một đoạn lời nói, đó là khi phụ thân truyền thôn đạo cho gã thì bảo rằng: Thôn đạo còn hơi thiếu sót, nếu gặp phải người có thể trừ đi thiếu sót này thì phải lấy cách đặc biệt ứng đối. Khi ấy Võ Sinh Đế Tử không đặt câu nói này trong lòng, hưng giờ bỗng nhiên nhớ tới.

- Phá thôn đạo, phá cho ta!

Võ Sinh Đế Tử gầm lên, pháp lực toàn thân bùng nổ, chớp mắt tạc rất nhiều, tiếng nổ mãnh liệt luôn vang lên.

Rốt cuộc thì tiếng nổ dừng lại.

Thôn đạo triệt để bị cắt đứt.

Lúc này Lục Nguyên đã đem thứ chín mươi mốt thiên chi thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa, cách một trăm hai mươi ba thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa còn rất xa.

Võ Sinh Đế Tử giận dữ cười:

- Lục Nguyên, ta sẽ khiến ngươi chết. Ngươi nuốt thiên phú kiếm đạo của ta, ta phải khiến ngươi chết!

492. Chương 945-946: Giết Võ Sinh Đế Tử

Võ Sinh Đế Tử nén giận nhích động, nhưng lúc này Lục Nguyên giật một cái, phá tỏa đạo. Vốn Võ Sinh Đế Tử mất nhiều khí tức hỗn độn như vậy thì pháp lực cũng yếu đi, vì giận dữ mà lộ ra sơ hở, mới bị Lục Nguyên thoát khỏi tỏa đạo.

Lục Nguyên thuấn di né sang bên.

Cũng lấy ra một hồ lô.

Hắn mở miệng hồ lô ra, rồi thì vô số hỗn độn tuôn ra, Lục Nguyên mừng như điên. Thì ra hồ lô này chính là mới rồi dùng thủy thánh kiếm đạo Vòng Xoáy Thôn Phệ thì hút võ sinh không gian của Võ Sinh Đế Tử qua, lúc đó lờ mờ cảm thấy không thích hợp rồi.

Bây giờ mới phát hiện trong hồ lô tràn ngập khí tức hỗn độn, lượng khá lớn.

Thật ra chuyện là như vầy, Võ Sinh Đế Tử đã đến đỉnh cao hỗn động cảnh thập tầng, tức là nói tạm thời gã không thể tiếp tục tu lên nữa, trừ phi đột phá ngưỡng cửa thế giới cảnh. Võ Sinh Đế Tử chính là đế tử võ cổ văn minh, tài nguyên không phải người bình thường có thể so sánh, dù là khí tức hỗn độn thì cũng không ít, mấy năm nay đều gom lại cất trong hồ lô.

Kết quả lúc này hồ lô bị Lục Nguyên dùng thủy thánh kiếm đạo chiếm được.

Vậy nên xuất hiện tình hình hiện tại, Lục Nguyên mở nắp hồ lô ra, vô số khí tức hỗn độn xuất hiện.

Ha ha! Đúng là con vịt đưa lên cửa, miệng Lục Nguyên há ra như uống nước hút lấy vô số khí tức hỗn độn, cùng lúc đó bắt đầu không ngừng ngưng luyện. Giờ phút này, Lục Nguyên cảm thấy thiên địa pháp tắc của mình không ngừng hỗn độn hóa.

Thứ chín mươi lăm thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa, một trăm thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa.

Một trăm lẻ bốn thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa.

Một trăm mười bảy thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa.

Một trăm hai mươi ba thiên chi thiên địa pháp tắc hỗn độn hóa.

Trong kiếm chi không gian của Lục Nguyên hỗn độn không ngừng tăng nhiều, đây là thời điểm biến hóa kịch liệt, lúc biến đổi lớn như vậy mà công kích của Võ Sinh Đế Tử không đánh vào được. Võ Sinh Đế Tử suýt rớt tròng mắt, mới rồi gã không chú ý, hoàn toàn bị thiên phú kiếm đạo của Lục Nguyên hấp dẫn.

Bây giờ gã mới chú ý, thì ra thiên địa pháp tắc của Lục Nguyên nhiều đến mức này, hèn ci Lục Nguyên hấp thu nhiều khí tức hỗn độn thế mà chưa thăng cấp.

Võ Sinh Đế Tử bị rung động dữ dội.

Nhưng càng là vậy thì càng khiến Lục Nguyên chết.

Lục Nguyên, ngươi không thể không chết.

Võ Sinh Đế Tử lần thứ hai lấy ra thiên mệnh kiếm đạo ném hướng kiếm chi không gian của Lục Nguyên.

Lúc này Lục Nguyên đang trùng kích hỗn động cảnh bát tầng, đã đến giây phút quan trọng. Bây giờ kiếm chi không gian của mình bao gồm cả bầu trời, cả mặt đất, tất cả mọi thứ đều đã hỗn độn hóa, hóa thành một mảnh hỗn độn, không tồn tại bất cứ sinh linh nào nữa.

Ầm!

Một tiếng nổ kịch liệt nghiêng trời lệch đất, Lục Nguyên cảm thấy pháp lực toàn thân tăng vọt, hình thức sinh mệnh của mình đang biến đổi, dường như bản thân cũng hỗn độn hóa, đây là hình thái sinh mệnh siêu thoát nhân loại, một khi đến thế giới cảnhd là có thể xưng thần, phật, tiên.

Đây chính là hỗn động cảnh bát tầng! Lục Nguyên nhìn trong tay mình một đoàn hỗn độn.

Đến hỗn động cảnh bát tầng rồi Lục Nguyên cảm thấy pháp lực dâng lên rất nhiều, chủ yếu nhất không phải cái này, Lục Nguyên hiểu tại sao nhiều thiên địa pháp tắc cần trọng quy hỗn độn. Nếu ngươi trọng quy hỗn độn một lần thì đến thế giới cảnh lại diễn sinh ra tư kim không gian thế giới thiên địa pháp tắc một lần, vậy thiên địa pháp tắc này đều có dấu ấn của trung ương thiên triều. Còn trọng quy hỗn độn một lần, là xóa đi dấu ấn trung ương thiên triều, nếu có thể lần thứ hai trọng tân diễn sinh, vậy là không còn dấu ấn của trung ương thiên triều nữa, hoàn toàn thành thiên địa pháp tắc của bản thân.

Đến hỗn động cảnh bát tầng rồi bước tiếp theo là trùng kích hỗn động cảnh cửu tầng, hỗn động cảnh cửu tầng tức là hỗn độn diễn hóa, trong hỗn độn bắt đầu xuất hiện chút linh tí, một ít sinh linh hỗn độn đơn giản. Tầng này khá thú vị, mỗi một hỗn độn diễn hóa ra sinh mệnh thứ nhất đều có sức chiến đấu, có thể hỗ trợ bản thân chiến đấu. Ví dụ kỷ nguyên trước thứ nhất diễn hóa ra tên gọi là nhân vật Kiếm Thần, còn mấy kỷ nguyên trước nữa thứ nhất diễn hóa ra sinh mệnh có tên là Bàn Cổ. Kỷ nguyên diễn hóa ra cùng hỗn độn con người diễn hóa là giống nhau, chẳng qua bản thân diễn hóa không có sức chiến đấu giống như Kiếm Thần, Bàn Cổ nhưng cũng khá mạnh.

Hỗn động cảnh cửu tầng là một tầng rất hữu dụng.

Bước tiếp thoe của mình là tiến tới cảnh giới tầng theo.

Đương nhiên đây là chuyện về sau, mình mới đến hỗn động cảnh bát tầng, không vội trùng kích hỗn động cảnh cửu tầng. Bây giờ nhiệm vụ thứ nhất là dạy cho Võ Sinh Đế Tử một bài học. Võ Sinh Đế Tử này muốn giết mình, có thù không báo không phải là quân tử, mình đương nhiên phải làm một quân tử rồi.

Trong chớp mắt bởi vì thăng cấp mà sinh ra hỗn độn phong bạo kịch liệt biến mất. Võ Sinh Đế Tử đã lọt vào trong hỗn độn của Lục Nguyên, thiên mệnh kiếm đạo đâm đến, là một chiêu thiên mệnh kiếm đạo Ta Mệnh Do Ta.

Gã hét:

- Lục Nguyên, ta muốn ngươi chết!

Vốn không chặn được chiêu thiên mệnh cường kiếm này vì pháp lực của hắn quá yếu, mà giờ pháp lực không chênh lệch lớn như vậy, Lục Nguyên lấy chiêu thức miên miên mật mật hòa hoãn lực xung kích cực mạnh của thiên mệnh kiếm đạo, dễ dàng phá một kiếm.

- Võ Sinh Đế Tử, lần này chết là ngươi.

- Vậy sao?

Võ Sinh Đế Tử nhìn Lục Nguyên, nói:

- Thì ra đã đột phá đến hỗn động cảnh bát tầng, hền chi mạnh miệng dám nói vậy. Tuy nhiên, dù cho đột phá hỗn động cảnh bát tầng thì vẫn chết dưới thập cường chiến hộp của ta. Lúc trước ngươi chỉ tiếp kiếm đạo, tỏa đạo, thôn đạo của ta. Kiếm đạo bởi vì thiên phú kiếm đạo không có mà sinh ra biến đổi không ít. Thôn đạo bị ngươi phá. Tỏa đạo không thể một mình đối địch. Hôm nay để ngươi đón bảy đạo khác đi, để ngươi hiểu cái gì là thập cường võ đạo!

Lục Nguyên cũng cười dài bảo:

- Ngày hôm nay phải để ngươi biết cái gì gọi là chênh lệch. Ngươi cứ dùng hết thập cường võ đạo ra đi, dù dưới tình huống nào, ngươi dùng đạo võ học nào, ta tối đa năm chiêu là sẽ phá ngay.

Lục Nguyên nói câu này hào khí can vân, nghe vào tai Võ Sinh Đế Tử thầm nhủ hắn quá ngông cuồng, nực cười, mơ phá được thập cường võ đạo của mình?

Võ Sinh Đế Tử biến thập cường chiến hộp, phóng ra một lưỡi đao.

- Thập cường võ đạo chi hùng bá đao pháp, đao pháp đi con đường hùng, bá. Lấy vô thượng bá khí chấn nhiếp lòng người. Lấy khí thế vô thượng hùng chặt đứt tất cả. Đây chính là Thập cường võ đạo chi hùng bá đao pháp.

Đao pháp của gã mang theo thế quỷ khóc thần sâu mạnh chặt xuống Lục Nguyên.

Đối với hùng bá đao pháp này Võ Sinh Đế Tử cực kỳ tự tin, bởi vì đó là tuyệt học của thập cường võ đạo, muốn trong mười chiêu phá hùng bá đao pháp, sao được chứ, ngoan ngoãn chờ mình chém giết đi.

Ngay lúc này, kiếm của Lục Nguyên đã chiêu vào hùng bá đao pháp. Hùng bá đao pháp là hùng là bá, kiếm pháp của Lục Nguyên thì như mưa xuân không chỗ nào không lọt, như thủy ngân rơi xuống xâm nhập vào hùng bá đao pháp. Võ Sinh Đế Tử biến sắc mặt, gã vốn không để ý kiếm pháp của Lục Nguyên, bởi vì khi đó pháp lực của gã chiếm ưu thế áp đảo, đánh sao cũng thắng.

Nay pháp lực của gã không có tính áp đảo nữa, mới biết kiếm pháp của Lục Nguyên rốt cuộc đáng sợ bao nhiêu.

Pháp lực không chỗ nào không lọt, Võ Sinh Đế Tử không ngừng biến chiêu nhưng Lục Nguyên biến kiếm pháp càng nhanh.

Đến chiêu thứ tư thì…

Lục Nguyên quát dài:

- Triệt thủ!

Hùng bá đao của Võ Sinh Đế Tử rời khỏi tay, gã biến sắc mặt, có chuyện gì thế này?

Lúc trước Lục Nguyên nói dù đối diện một đạo võ học nào đều sẽ phá trong vòng năm chiêu, gã cảm thấy Lục Nguyên hoàn toàn nói khoác, bây giờ xem ra không phải là khoác lác.

Sao có thể chứ! Võ Sinh Đế Tử kinh sợ.

Thật ra chân chính đánh thì Lục Nguyên muốn thắng không dễ như thế.

Nhưng Võ Sinh Đế Tử mất nhiều hỗn độn, rớt xuống sơ kỳ hỗn động cảnh, đây là một điểm.

Võ Sinh Đế Tử bởi vì trước đó mất quá nhiều, ngay cả thiên phú kiếm đạo, nhiều hỗn độn đều mất nên tâm tình nóng nảy.

Vì vậy nên Lục Nguyên mới có thể trong bốn chiêu đã phá hùng bá đao pháp của Võ Sinh Đế Tử.

Bốn chiêu phá hùng bá đao của Võ Sinh Đế Tử xong Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Thập cường võ đạo của ngươi chắc còn lại sáu đạo ta chưa tiếp xúc? Dùng hết đi, để ta xem cái ngươi gọi là thập cường võ đạo có bao nhiêu tác dụng, có một đạo nào đón được năm chiêu của ta mà bất bại không.

Lục Nguyên thật sự muốn xem thập cường võ đạo, dù sao đó là tuyệt học của chủ võ cổ văn minh sáng tạo ra, không thể khinh thường.

Lục Nguyên cuồng ngạo nói, tất nhiên Võ Sinh Đế Tử phải ứng chiến rồi.

Võ Sinh Đế Tử bị bốn chiêu phá hùng bá đao pháp, tay vỗ, trong thập cường chiến hộp xuất hiện một cây gậy. Trong tay gã xuất hiện cây gậy có tên là bình thiên côn pháp. Bộ bình thiên côn pháp này được xưng là bình được hết tất cả, chủ võ cổ văn minh từng ở trong một kỷ nguyên đem côn này dạy cho một con khỉ và một con ngưu. Lúc đó con khỉ và ngưu đều bằng con này nổi danh đứng đầu đương thời.

Bây giờ Võ Sinh Đế Tử dùng là bộ bình thiên côn pháp này, trong chiêu thức có bình thiên khí độ. Giờ thì Lục Nguyên tập trung tinh thần, nếu là bình thiên côn pháp thì dùng thiên chi kiếm đạo ứng đối đi. Lục Nguyên thi triển thiên kiếm ý, lấy thiên kiếm ý mênh mông vô tận ứng phó bình thiên côn pháp.

Lấy thiên kiếm chiến bình thiên côn pháp!

Bình thiên côn pháp đúng là rất tuyệt, nhưng Lục Nguyên lập tức phát hiện Võ Sinh Đế Tử không có hào hùng bình thiên, không thể hoàn mỹ dung nhập bình thiên côn pháp vào bản thân, vậy thì không bằng lấy thiên mệnh kiếm đạo còn có cơ hội hơn! Là cơ hội lớn nữa! Lục Nguyên không buông tay, thiên kiếm ý mênh mông! Mênh mông phát triển, lấy thiên đè ép bình thiên, chẳng qua bốn chiêu đơn giản đã khiến bình thiên côn pháp bị bại.

Võ Sinh Đế Tử bị phá kiếm đạo, tỏa đạo, thôn đạo, đao đạo và côn đạo trong thập cường võ đạo. Hơn nữa hai cái sau bốn chiêu đã bị phá.

Gã hét to:

- Đáng ghét! Đáng ghét!

Trong thập cường chiến hộp xuất hiện một thanh hồng anh thương. Thanh hồng anh thương có tên là vô hồi thương pháp. Võ Sinh Đế Tử giận điên vọt hướng Lục Nguyên đâm một thương, đây là vô hồi thương pháp mạnh nhất trong thập cường võ đạo.

Lần này Võ Sinh Đế Tử dùng vô hồi thương pháp hợp với mối thù bị Lục Nguyên đoạt đi thiên phú kiếm đạo, khí tức hỗn độn, và bốn chiêu phá đao đạo, côn đạo. Tất cả buồn bực và giận dữ đều đặt trong một thương này, đây chính là chân chính của vô hồi thương đạo!

Thương chi vô hồi!

Lần này là thể hiện trình độ cao nhất trong đời Võ Sinh Đế Tử.

Võ Sinh Đế Tử nổi giận gầm một tiếng:

- Lục Nguyên, thua cho ta!

Một thương như tia chớp chỉ hướng Lục Nguyên.

Lục Nguyên nhìn thấy một thương của Võ Sinh Đế Tử, hiểu rằng không bình thường, đối mặt vô hồi thương này mình phải dùng tín niệm kiếm, đúng rồi, Võ Sinh Đế Tử vô tận lửa giận hòa thành một thương thì hắn sẽ lấy vô thượng kiếm đạo kiên định tin tưởng tự sáng tạo ra hoàn toàn đánh bại gã.

- Võ Sinh Đế Tử, thua cho ta!

Lục Nguyên lấy ra tín niệm kiếm, như là tín niệm vô cùng kiên định tựa núi.

Vô hồi thương pháp và tín niệm kiếm chiến đấu, lấy cương đối cương, lầy cường đấu cường, so ai với ai càng cường hơn. Vẫn là ở chiêu thứ tư, Võ Sinh Đế Tử thua.

Cuộc chiến lấy cứng chọi cứng, lấy tín niệm đụng tín niệm, Võ Sinh Đế Tử đã thua mất.

Thập cường võ đạo bây giờ đã phá sáu.

Khi đạo thứ sáu thương đạo bị phá thì Võ Sinh Đế Tử đã mất đi niềm tin chiến thắng. Gã không dám tin, thương đạo vô hồi thương pháp mạnh nhất của gã vậy mà bị đánh bại! Võ Sinh Đế Tử đánh mất niềm tin dù vẫn dùng đạo thứ bảy phong đạo, tốc độ như gió nhưng lập tức bị Lục Nguyên phá ngay, chiêu này phá càng nhanh, chỉ ba chiêu thôi.

Làm sao có thể! Làm sao có thể! Phong đạo chỉ chống ba chiêu liền thua.

không, mình phải tự tin lên, Võ Sinh Đế Tử giơ tay đánh ra đạo thứ tám, vân đạo! Vân đạo chính là vô tướng đạo, vô số vân trong chiến trường, ngươi không biết chiêu thức của hắn đánh từ đâu tới, đây chính là vân đạo. Võ Sinh Đế Tử đánh ra Vân Tâm Khó Dò! Nhưng ngay lập tức chỉ một chiêu, Võ Sinh Đế Tử bị Lục Nguyên một kiếm đâm trúng vai. Sao có thể! Vân Tâm Khó Dò cũng bị phá hủy!

Gã không biết rằng Lục Nguyên luyện lâu nhất là Vân Long thập biến, bản thân có vân thuộc tính, chơi Vân Tâm Khó Dò với hắn thì đúng là buồn cười.

Lần này chỉ dùng một chiêu! Liền phá đạo thứ tám vân đạo.

Đạo thứ chín là chỉ đạo. Võ Sinh Đế Tử thi triển ra một bộ quy thần chỉ tiểu xảo biến hóa đa đoan, chỉ vừa ra quỷ thần mạc châu.

- Lục Nguyên, ngày hôm nay phải cho ngươi biết cái gì là biến hóa đa đoan quỷ thần chỉ!

Quỷ thần chỉ của gã đánh ra, vô số biến đổi, Lục Nguyên thi triển vô số biến hóa.

Trong quá trình xảo đấu xảo, chỉ tới chiêu thứ ba là phá quỷ thần chỉ của Võ Sinh Đế Tử.

Đạo thứ mười là quyền đạo. Quyền đạo nặng về bá khí, Võ Sinh Đế Tử tập quyền đạo quyền chính là thương bá địa quyền. Đây vốn là bộ quyền chiêu đầy sát khí, nhưng bây giờ Võ Sinh Đế Tử đã bị Lục Nguyên đánh mất hết cả can đảm, chỉ một chiêu thôi thương bá địa quyền đã bị Lục Nguyên phá.

Đến đây thì Võ Sinh Đế Tử luyện tập thập cường võ đạo kiếm đạo, đao đạo, thương đạo, quyền đạo, phong đạo, tỏa đạo, côn đạo, phong đạo, vân đạo, chỉ đạo, thôn đạo, mười đạo đều bị Lục Nguyên phá hết.

Phá kiếm đạo là hấp thu thiên phú kiếm đạo phá, phá thôn đạo là lấy quy tắc vô tướng thôn phệ quyết phá. Phá tỏa đạo là nhân lúc pháp lực của Võ Sinh Đế Tử giảm thấp và giận điên mà phá. Phá đao đạo dùng bốn chiêu. Phá côn đạo dùng bốn chiêu. Phá thương đạo dùng bốn chiêu, phá phong đạo dùng ba chiêu. Phá vân đạo dùng một chiêu. Phá chỉ đạo dùng ba chiêu. Phá quyền đạo dùng một chiêu.

Thập cường võ đạo tất cả bị phá.

Võ Sinh Đế Tử ngã quỵ xuống đất, chỉ vào Lục Nguyên la:

- Làm sao có thể! Làm sao có thể! Thập cường võ đạo của ta sao có thể bị phá sạch sẽ được!? Ngươi không phải con người! Ngươi là quỷ, là thần, ngươi tuyệt đối không phải con người, không có khả năng con người nào giống như ngươi!

493. Chương 947-948: Gặp Mặt Pháp Nhất Đế Tử

Gã không cách nào tin điều mình đã trông thấy, vốn đối phương chỉ là hạ tiện Kiếm Môn thôi, sao có thể dễ dàng phá thập cường võ đạo của mình được!

Lục Nguyên thổi thân kiếm, nói:

- Mặc kệ ngươi có tin hay không, dù sao ta nhất định lấy đầu ngươi.

Võ Sinh Đế Tử mặt quái dị hỏi:

- Ngươi dám giết ta?

Lục Nguyên biểu tình kỳ lạ hỏi lại:

- Tại sao ta không dám giết ngươi?

Võ Sinh Đế Tử biến sắc mặt, uy phong nổi lên:

- Ta chính là võ cổ văn minh Võ Sinh Đế Tử, không phải người bình thường, ngươi mà dám giết ta? Ngươi giết ta thì Kiếm Môn khó tránh khỏi họa diệt môn. Vốn chỉ có ta giết ngươi thôi, ta không giết được ngươi cũng đành thôi, không đến phiên ngươi giết ta, đây là thiên lý, đây chính là đạo lý.

Dường như gã hồi phục khỏi thảm bại, nói:

- Ngươi yên tâm, lần này không giết chết ngươi, mà ta sẽ cho ngươi thời gian tu hành năm năm, đến khi đó ta lại đến giết ngươi, xem coi lúc ấy có thể giết ngươi hay không. Nếu vẫn không giết được ngươi thì lại tha mạng ngươi sống năm năm.

Hay cho Võ Sinh Đế Tử vênh vao, giết người không thành còn không sợ bị giết ngược.

Không sai, bởi vì gã là người có thân phận.

Gã là Võ Sinh Đế Tử, là võ cổ văn minh đế tử.

Lục Nguyên thì sao, chỉ là Kiếm Môn ti tiện mà thôi.

Thân phận của hai người chênh lệch quá lớn.

Cho nên chỉ cho phép gã giết Lục Nguyên, không cho hắn giết lại gã.

Đây không chỉ là đạo lý của gã, còn là đạo lý của trung ương thiên triều.

Tại trung ương thiên triều, chuyện như vậy không biết xảy ra bao nhiêu lần, mngwười bình thường đối mặt chuyện này chỉ có thể nhịn.

Võ Sinh Đế Tử chính là chỉ điểm giang sơn, kích dương văn tự nhưng chợt phát hiện một thánh kiếm cực kỳ sắc bén, kiếm khí lãnh liệt đâm tới, kiếm quang sắc lạnh cỡ nào chứ. Võ Sinh Đế Tử cuối cùng còn muốn vùng vẫy nhưng lập tức thấy lưng mình.

Con người thấy lưng mình chỉ có một lý do, đầu lìa khỏi thân!

- Ngươi dám giết ta thật!

Đây là câu cuối cùng trước khi chết của gã.

Lục Nguyên hừ một tiếng, uy hiếp rõ ràng.

Có gan rút kiếm muốn giết mình thì phải bị giết ngược lại, mặc kệ người đó có bối cảnh thông thiên gì, đây là nguyên tắc của Lục Nguyên.

Nói trắng ra là cùng lắm thì lưu lạc thiên nhai, ai sợ ai?

Ta tự cô kiếm hành thiên hạ lại như kha.

Sống trên đời này chỉ cầu hai chữ sảng khoái.

Sảng khoái sống, sảng khoái uống rượu, sáng khoái tự do, sảng khoái thoải mái!

Ai khiến ta khó chịu ta sẽ khiến người đó khó chịu!

Một kiếm chém chết Võ Sinh Đế Tử mới rồi thua mà còn vênh váo, Lục Nguyên thấy vô cùng sung sướng.

Hắn bắt đầu thu gom chiến lợi phẩm. Chiến lợi phẩm của Võ Sinh Đế Tử không ít, khí tức hỗn độn trong hồ lô vẫn chưa dùng hết, kết tinh phòng ngự còn có ba cái, thượng phẩm linh thạch có ba trăm vạn, linh thú cấp truyền thuyết có hai trăm con, hơn xa hỗn động cảnh thập tầng bình thường.

Hơn nữa quan trọng nhất không phải điều đó mà là bản thôn đạo phân cương. Dựa vào phân cương này, cộng thêm quy tắc chung của vô tướng thôn phệ quyết, Lục Nguyên tự tin lấy nó thôi ra vô tướng thôn phệ quyết con rồng thứ tư thôn lôi long.

Chính vào lúc này, một giọng nói vang lên:

- Không uổng là truyền nhân của kiếm cổ văn minh, không uổng là kẻ dùng kiếm, đều giống đám tiểu tử đó, tính tình thà chết không cúi đầu, chỉ bằng mình sảng khoái, ai phạm thì nâng tay chém, không tệ!

Lục Nguyên nghe câu nói này thì bỗng uqya lại. Chỗ này rõ ràng vẫn là trong võ sinh không gian và kiếm chi không gian, người ngoài sao mà vào được? Người bình thường không có khả năng đi vào.

Kết quả ngoái đầu liền thấy một người bình thường.

Đây là một người cực kỳ bình thường.

Lục Nguyên cảnh giác hỏi:

- Ngươi là?

Pháp Nhất Đế Tử lạnh nhạt nói:

- Tiểu tử, đừng căng thẳng, ta là Pháp Nhất Đế Tử, có giao tình sâu với mấy tên kiếm cổ văn minh kỷ nguyên trước.

Pháp Nhất Đế Tử! Lục Nguyên ngây ra, hắn có nghe qua tên này. Nghe nói Pháp Nhất Đế Tử là đứng đầu tất cả đế tử pháp cổ văn minh, hơn nữa nghe nói là cảnh giới phó chủ văn minh, thực lực không dưới phó chủ văn minh phong, dược, giản chi văn minh.

Nhưng nói đi phải nói lại, con người này nếu là Pháp Nhất Đế Tử thì mình không cần đề phòng, đối mặt phó chủ văn minh thì mình đề phòng cũng có tác dụng không?

Pháp Nhất Đế Tử nhàn nhạt nói:

- Đánh chết Võ Sinh Đế Tử là rắc rối không nhỏ. Như vậy đi, ta giải quyết rắc rối này cho ngươi, ngươi đi nhà tranh của ta ở một thời gian, nghỉ ngơi một lúc.

Trong pháp cổ văn minh, rất ít có việc gì Pháp Nhất Đế Tử xử lý không được. Trước mắt việc rắc rối đánh chết Võ Sinh Đế Tử đúng là việc siêu cấp lớn, nhưng đối với phó chủ văn minh như Pháp Nhất Đế Tử thì không tính lớn bao nhiêu.

Gần nhất pháp cổ thế giới, thật là rất náo nhiệt.

Mới bắt đầu là kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài, ba trăm năm mươi tinh anh, nhân tài đến từ các nơi văn minh, Vô Thượng Đại Giáo, tiến hành đặc huấn. Trong đặc huấn mười hàng đầu lại ra một người không lệ thuộc văn minh, khiến mọi người giật nảy mình.

Lục Nguyên ngựa ô đến nay cái tên đã lưu truyền trong pháp cổ thế giới.

Đương nhiên lan không xa lắm.

Tuy nhiên lập truyền ra Nghiêm Thiên Pháp và Lục Nguyên quyết đấu. Nghiêm Thiên Pháp là cường giả tuổi trẻ nổi danh từ lâu trong pháp cổ thế giới, Nghiêm Thiên Pháp chủ động khiêu chiến Lục Nguyên đúng là khiến người kinh ngạc. Kết quả liền truyền tin tức Nghiêm Thiên Pháp khiêu chiến Lục Nguyên lý do là vì Kiếm Linh Đế Cơ. Còn lời đồn? Mọi người đều thổi phồng lên, có nói là Kiếm Linh Đế Cơ cùng Lục Nguyên đã đính chung thân, đương nhiên người bình thường sẽ không cho rằng là sự thật, đều là tin đồn mà thôi. Thật ra đây rất gần với sự thật, dù sao Lục Nguyên vốn không biết quy tắc của pháp cổ thế giới,

đưa tặng chín con thiên tinh ngư, mà chín con thiên tinh ngư ý nghĩa là một đời một thế, thiên trường địa cửu.

Nhưng mặc kệ sự thật là cái gì, Lục Nguyên vì đó mà nổi danh, toàn pháp cổ thế giới oanh động.

Nghiêm Thiên Pháp, Lục Nguyên, Kiếm Linh Đế Cơ, còn có Phong Nhị Thập Tứ và mấy người khác mắt thấy một trận đấu đại loạn sắp bắt đầu.

Hơn nữa trận đại loạn đấu này cực kỳ thú vị.

Chính vào lúc này, có tin tức nổ tạc.

Võ Sinh Đế Tử chết rồi, vị đế tử này rời khỏi pháp cổ thế giới trên đường bị một đám kẻ cướp tán tu Hắc Võng giết chết. Một đế tử chết không phải tin tức nhỏ, càng đừng nói là võ cổ văn minh đế tử. Việc này xảy ra bên cạnh pháp cổ thế giới, cho nên pháp cổ thế giới phải xon lỗi võ cổ văn minh, còn đưa lễ bồi thường.

Chuyện này không biết sẽ dao động bao nhiêu nữa, cái đám tổ chức ẻ cướp tán tu Hắc Võng chắc chắn sẽ bị tiêu diệt.

Mọi người đều chú ý dư âm việc này.

Lúc này thì Pháp Nhất Đế Tử mang theo Lục Nguyên đi qua tầng tầng cám chế đến bên cạnh pháp cổ chi hà. Lục Nguyên phát hiện pháp cổ chi hà, nơi hắn từng tu hành, nước sông đã cạn khô.

Pháp Nhất Đế Tử dẫn Lục Nguyên đi đến đầu nguồn pháp cổ chi hà.

Chỗ đó sơn thế hiểm trở.

Trong vô tận sơn thế trập trùng có một gian nhà tranh.

Gian nhà tranh này cực kỳ đơn giản nhưng có mùi vị nhất ở bên trong, dường như là gian nhà độc nhất vô nhị, gian nhà tranh có mùi vị thiên địa duy nhất.

Pháp Nhất Đế Tử mang Lục Nguyên đi vào trong nhà tranh.

- Đây là bách chuyển thiên hồi vong ưu tửu, ngươi cũng uống đi?

Pháp Nhất Đế Tử giơ tay lên, quăng tới một bình rượu, lúc Pháp Tiêu Đế Tử đến đâymang theo không ít loại rượu này.

Lục Nguyên là người sảng khoái, đón lấy uống một hớp. Rượu vào bụng ban đầu là trăm chuyển ngàn hồi, nhưng lần hai thì thấy ưu sầu mất hết, đúng là mỹ tửu không tệ.

Lục Nguyên lại liên tục uống vài ngụm:

- Rượu ngon!

- Rượu đương nhiên là ngon rồi.

Pháp Nhất Đế Tử ngồi xuống, giơ tay lên:

- Ngồi đi.

Lục Nguyên gật đầu, học theo bộ dạng của Pháp Nhất Đế Tử, ngồi trên mặt đất.

Pháp Nhất Đế Tử tùy tiện hỏi:

- Phải rồi, hỏi ngươi một câu, tại sao lúc đó giết Võ Sinh Đế Tử, có phải là bởi vì tứ muội của ta?

- Không phải.

Lục Nguyên lắc đầu, nói:

- Đây là ta thói quen kẻ chĩa binh khí vào ta, muốn tiêu diệt ta, vậy ta nhất định sẽ giết chết kẻ đó, mặc kệ sau lưng hắn có thế lực lớn bao nhiêu, mặc kệ có hậu quả lớn thế nào, ta phải giết chết, đây là nguyên tắc của ta. Đây không phải là ghê gớm gì, cùng lắm thì lưu lạc thiên nhai, ai sợ ai, ta vốn định lập tức rút khỏi Kiếm Môn để tránh ảnh hưởng người trong Kiếm Môn.

Pháp Nhất Đế Tử hỏi:

- Mặc kệ thế lực đối thủ thế nào, chỉ cầu một kiếm vấn thiên, một kiếm chém ân cừu?

Lục Nguyên gật đầu, hớp ngụm rượu.

Pháp Nhất Đế Tử cười to nói:

- Không tệ, không tệ, giống hệt đám tiểu tử kỷ nguyên trước, kiếm giả thà gãy không cong, nếu cong thì sau này muốn đi tới khá khó khăn, đánh mất tinh thần dùng kiếm, còn dùng kiếm gì nữa. Ta thấy nhiều người Kiếm Môn ngươi cong rồi, khó được thấy một kiếm giả chân chính, ngày hôm nay rốt cuộc thấy một kiếm giả giống với mấy kỷ nguyên trước. Không đúng, ngươi so với họ còn cuồng lãng chút.

Lục Nguyên hỏi:

- Chuyện này xử lý như thế nào?

Hỏi là chuyện về Võ Sinh Đế Tử, nếu Pháp Nhất Đế Tử không có nắm chắc thì hắn thà tự mình gánh chịu, cùng lắm là liền rút khỏi Kiếm Môn, bỏ mạng thiên nhai.

- Ngươi không cần lo, giết Võ Sinh Đế Tử không phải ngươi mà là tổ chức La Võng.

Pháp Nhất Đế Tử mỉm cười nói:

- Hơn nữa ta dùng nhân quả thiết tắc sửa đổi, bảo đảm không ai biết. Muốn trách thì chỉ trách Võ Sinh Đế Tử bình thường sợ chọc Pháp Thánh Đế Tử mặt mũi khó coi, nên không thông báo bất cứ ai. Một mình tiến đến giết người, khiến ta muốn che giấu cũng dễ dàng rất nhiều.

- Lại nói đừng quá xem trọng Võ Sinh Đế Tử, chỉ là một đế tử bình thường không tới thế giới cảnh nữa là. Võ cổ văn minh đế tử có mấy trăm tên, hơn nữa ở kỷ nguyên này một chủ võ cổ văn minh có mấy trăm ngàn con trai, chỉ cần mặt mũi không mất rồi được lợi ích lớn, chủ võ cổ văn minh sao mà để ý một Võ Sinh Đế Tử không quan trọng gì chứ.

- Hơn nữa coi như võ cổ văn minh giận dữ thì ta cũng gánh được, bởi vì thực lực hiện nay của ta đã gần chủ văn minh.

Khi Pháp Nhất Đế Tử nói câu này thì có loại bá khí khó miêu tả, ta là duy nhất trong thiên địa.

Lục Nguyên chấn động, không ngờ Pháp Nhất Đế Tử có thực lực gần với chủ văn minh.

Chủ văn minh và phó chủ văn minh là khác nhau.

Thực lực của chủ văn minh vượt xa phó chủ văn minh.

Không ngờ thực lực của Pháp Nhất Đế Tử tới gần chủ văn minh, hèn chi tự tin như vậy.

Kỳ nam tử duy nhất trên đời này quả nhiên có bá khí khó miêu tả.

- Tốt, uống rượu!

Pháp Nhất Đế Tử lạnh nhạt nói:

- Thật ra ta kêu ngươi tới không có gì đặc biệt, chỉ vì hoài niệm mấy bằng hữu cũ thôi.

Lục Nguyên cũng mở rộng phóng khoáng, cùng Pháp Nhất Đế Tử đối ẩm.

Nói đơn giản là hai người là bạn rượu.

Bạn rượu tương tụ, không hỏi nhiều, không hỏi thị phi, chỉ cầu khoái ý, chỉ cầu tiêu dao, đây chính là bạn rượu.

Uống mất nửa ngày, Pháp Nhất Đế Tử nói:

- Tiểu bối Nghiêm Thiên Pháp này có chút thực lực, hắn tinh tu là lôi hệ pháp thuật, phối hợp lôi hệ văn tự, ngươi có thể ứng đối nhưng nếu có cần thì cứ tìm ta hỗ trợ. Coi như ta giúp bạn rượu.

Nếu là lôi hệ pháp thuật dựa vào kiếm để phá, mình có tự tin lấy các kiếm phá các pháp thuật.

Chẳng qua lôi hệ văn tự thật rắc rối, thôn mộc long có thể khắc phong hệ văn tự là bởi vì phong hệ văn tự chỉ nhanh thôi, không bá đạo. Lôi hệ văn tự thì nổi danh bá đạo, tuy lôi thuộc đại hệ mộc, nhưng thôn mộc long khắc chế không được lôi hệ văn tự, xem ra chỉ có thể luyện thôn lôi long.

Lục Nguyên uống hết hớp rượu cuối cùng trong bình, ném bình đi, tìm một khoảnh đất duy nhất trong gian nhà tranh, bắt đầu tu hành.

Quy tắc chung ở, phân cương thôn lôi long ở, nhưng muốn tìm đến cách luyện thôn lôi long thì không dễ. Vô tướng thôn phệ quyết là loại công pháp đỉnh cấp khó luyện thành, nếu không thì Lục Nguyên sớm đã luyện thành thôn kim long, đâu cần đợi bây giờ. Lục Nguyên tham khảo thôn đạo chủ võ cổ văn minh cải tạo qua, chủ võ cổ văn minh đúng là thiên tài, Lục Nguyên tham ngộ một lát rốt cuộc ngộ ra cách luyện thôn lôi long.

Tuy nhiên, bây giờ cần tài liệu!

Một khối tài liệu miễn dịch lôi hệ pháp thuật!

Lục Nguyên không phải người gò bó, Pháp Nhất Đế Tử đã nói vậy thì hắn mở miệng nói. Pháp Nhất Đế Tử nghe xong tùy tay ném một khối tài liệu qua đây, Lục Nguyên nhận lậy xem, đây rõ ràng là tài liệu miễn dịch lôi hệ pháp thuật. Loại tài liệu này rất quý giá.

Nhưng cố tình Pháp Nhất Đế Tử là gần với chủ văn minh, hơn nữa y vừa vặn có trong tay nên tùy ý đưa cho Lục Nguyên.

Ài, ai kêu năm đó cùng mấy tên khốn kiếm cổ có giao tình sinh tử, hiếm khi xuất hiện một kiếm chủ chân chính kế thừa đạo nho khí vận thật sự của họ, nhiều ít cho chút mặt mũi.

Được đến khối tài liệu hình bát giác, Lục Nguyên nuốt lấy, sau đó lập tức thấy đỉnh đầu phát hiện ảo ảnh, có một con lôi long xuất hiện, đó là lôi long sấm sét chớp lóe. Lục Nguyên thở ra hơi dài, rốt cuộc, thôn lôi long thành.

Bảy con thôn phệ long, mình luyện thành thôn kim long, thôn mộc long, thôn lôi long.

Lục Nguyên luyện thành thôn lôi long, rất là mong chờ uy lực của thôn lôi long.

Nghiêm Thiên Pháp, hì hì, đến lúc đó chúng ta hãy đấu vậy.

Lục Nguyên huấn luyện thành thôn lôi long, ngày tiếp theo tự do hưởng thụ thiên địa bên gian nhà tranh. Gian nhà tranh này cho người cảm giác nhàn nhã, Pháp Nhất Đế Tử không có dạy Lục Nguyên bất cứ thứ gì. Y vốn không định dạy Lục Nguyên cái gì, chẳng qua muốn tìm về một chút cảm giác năm đó cùng mấy tiểu tử uống rượu.

Dần dần, ngày trôi qua.

Mười một ngày sau, Lục Nguyên lên đường.

Bởi vì bây giờ đếm thời gian thì giờ đã là ngày thứ mười bốn, hắn phải đi Thiên Đoạn phong, quyết đấu cùng Nghiêm Thiên Pháp.

Từ biệt Pháp Nhất Đế Tử, Lục Nguyên bay hướng Thiên Đoạn phong, hắn sớm nghe ngóng chỗ của nó.

Lục Nguyên ra đi, Pháp Nhất Đế Tử vẫn cầm bình rượu trong tay lắc lư.

Y cười cười nói:

- Mấy tên xấu xa, các ngươi chết trong kỷ nguyên trước sụp đổ, chết tiêu sái, muốn lấy thân phận chủ văn minh, phó chủ văn minh đấu với trời, kết quả muốn đặt thứ đó ở chỗ ta, nhiều năm như vậy vẫn không tìm ra người thích hợp.

494. Chương 949-950: Bị Vây Hãm

- Lục Nguyên này tính tình gần như giống hệt mấy tên xấu xa các ngươi, chắc có khả năng kế thừa thứ đó, tính tình tốt hơn tiểu tử Kiếm Chi Tử rất nhiều.

- Tuy nhiên, sau này tiểu tư có học giống các ngươi, đấu với trời không? Sao ta cảm thấy rất có thể, nhưng đấu với trời chỉ có một con đường chết, đúng là hết nói, dùng kiếm đều là đồ khốn!

Ngày thứ mười lăm rốt cuộc đến rồi.

Ngày thứ mười lăm là ngày lập hạ.

Đấu chỉ đông nam, duy vi lập hạ, vạn vật đến cùng lớn lên, cho nên tên là lập hạ.

Ngày hôm nay ve kêu, giun ra, vương qua sinh, khổ thái tú.

Thật ra hôm nay là một tiết nhật pháp cổ thế giới, ngày này tên gọi là ngày lập hạ chiến đấu, đó là có ý gì? Ngày hôm nay các gia trưởng pháp cổ thế giới mang theo đám con nít mới thành niên tiến hành thực tập chiến đấu, để thiếu niên thích ứng chiến đấu, ở trung ương thiên triều thực lực trên tất cả, không học chiến đấu không được.

Mỗi năm ngày lập hạ chiến đấu đều cực kỳ náo nhiệt.

Người dưới hai mươi tuổi đều có gia trưởng hoặc sư trưởng dẫn dắt tiến hành thực tập chiến đấu.

Mỗi một năm đều là tiết nhật không nhỏ.

Nhưng ngày hôm nay, mọi thứ thay đổi.

Gần như tất cả sư trưởng đều không có tâm tình mang hậu bối làm ngày lập hạ chiến đấu, mà sửa thành đến Thiên Đoạn phong xem chiến đấu. Đây là Nghiêm Thiên Pháp ra tay, Nghiêm Thiên Pháp là người trẻ tuổi rất nổi tiếng. Lục Nguyên cũng là ngựa ô mới nổi gần đây, hai người giao đấu khá đặc sắc. Vậy nên ngày lập hạ chiến đấu bị bỏ lại, ở đây quan sát chiến đấu chọc tập.

Cho nên trên Thiên Đoạn phong mới bắt đầu đã tràn đầy người.

Thiên Đoạn phong, vừa nghe thì hiểm trở nhưng thật ra không hiểm bao nhiêu. Thiên Đoạn phong không quá cao, khá là hẹp dài, đặc biệt dùng để chiến đấu.

Bây giờ trời mới sáng ở bên cạnh Thiên Đoạn phong đều đầy người.

Các phương các nơi pháp cổ thế giới.

Ở tận cùng Thiên Đoạn phong có một bóng người đang ngồi, bóng dáng ấy như tảng đá ngàn năm vẫn ngồi đó, mà không chỉ là đá ngàn năm thôi, khí thế người này to lớn, dần chuyển hướng phi nhân. Phi nhân là khí chết thế giới cảnh.

Người này hiển nhiên đang chuyển hoán, dù chưa đến thế giới cảnh nhưng thực lực cao sâu khó dò.

Gã yên tĩnh ngồi, có vị như kháng trời.

Trời sập, gã không sụp.

Mọi người cố gắng nhìn qua, rốt cuộc thấy rõ ràng, người đó mặc áo choàng xanh, mặt mũi có uy nghiêm, chính là một trong người thừa kế người Nghiêm gia, một trong lãnh tụ tuổi trẻ pháp cổ thế giới, Nghiêm Thiên Pháp.

Nghiêm Thiên Pháp đã đến.

Hơn nữa trời chưa sáng gã đã ngồi trên Thiên Đoạn phong.

- Chắc đó là Nghiêm Thiên Pháp?

Pháp cổ thế giới rất lớn, tuy Nghiêm Thiên Pháp nổi tiếng như cồn nhưng có không ít người không biết mặt gã, giờ coi như kiến thức rồi.

- Không sai, đó chắc là Nghiêm Thiên Pháp, nghe nói là một kỳ tài. Nghe nói lúc hắn ngộ ra thiên địa pháp tắc thứ nhất chỉ mới mười tuổi, không chỉ vậy, hắn từng ở hai mươi tuổi ngày lập hạ chiến đấu thì tiêu diệt tổ chức băng cướp tán tu Hắc Nha, rồi liên tục lập chiến tích. Nghe nói bây giờ hắn có thể hoàn mỹ phát ra pháp thuật cấp thế giới, bị định làm người thừa kế tương lai của người Nghiêm gia. Nghe nói người Nghiêm gia trọng điểm bồi dưỡng hắn.

- Lục đại gia tộc người Nghiêm gia trọng điểm bồi dưỡng, tiểu tử này về sau tiềm lực không thể đo lường đây.

- Đúng thế, hơn nữa nghe nói hắn vì lần quyết chiến này còn tập trung tu hành, do lão cổ đổng người Nghiêm gia đích thân chỉ điểm.

- Lão cổ đổng người Nghiêm gia, trời ạ, do đám lão cổ đổng đích thân chỉ điểm thì bây giờ thực lực của hắn mạnh cỡ nào!

- Đúng là siêu cường!

- Xem ra lần này ngựa ô Lục Nguyên sẽ tiêu đời trong tay Nghiêm Thiên Pháp.

- Tất nhiên, không nhìn xuất thân. Nghiêm Thiên Pháp xuất thân là gì? Lục Nguyên là cái gì?

- Ta thấy chưa chắc đâu. Lục Nguyên xuất thân từ một Vô Thượng Đại Giáo không quan trọng, lăn lộn đến đẳng cấp này thiên phú sẽ càng cao, nói không chừng Lục Nguyên thắng đấy.

Có người không phục cho rằng Lục Nguyên có khả năng thắng. Cơ bản cho rằng Nghiêm Thiên Pháp thắng chiếm đa số, số ít ngược lại cho rằng Lục Nguyên thắng.

Chính lúc này, có đoàn người rầm rộ tới, là người người Nghiêm gia tiến đến. Người Nghiêm gia đến cũng là lẽ tất nhiên, dưới tình huống này mà không thahyas người Nghiêm gia mới là quái. Người Nghiêm gia đến rồi không nói nhiều lời, không khích lệ cổ vũ gì. Trong mắt họ, Nghiêm Thiên Pháp thắng Lục Nguyên là tất nhiên, không cần cổ vũ cái gì.

Chính lúc này, lại có đoàn người đến, hàng người không phải đơn độc đến mà tới mấy chục người một chỗ, trong đó có một người Lục Nguyên biết, chính là Tống Xung Minh.

Bên cạnh có người kêu lên:

- Ủa, trong lục đại gia tộc người Tống gia đến kìa.

Người Tống gia đến.

Chờ một lát lại một đội rầm rộ đến, trong đội này có hai người Lục Nguyên biết, một là Đường Tùng, một là muội muội của gã, Đường Uyển Nhi, là trước khi vào pháp cổ thế giới đã quen biết, hiển nhiên chính là đứng hàng đầu lục đại gia tộc, người Đường gia.

Người Đường gia mới đến thì người Thượng Quan gia cũng tới, trong đội Thượng Quan gia có Thượng Quan Đình mà Lục Nguyên quen biết.

Chốc lát, trong lục đại gia tộc Lữ gia, Vu gia dắt tay nhau đến. Lữ gia và Vu gia có quan hệ thân thiết. Cơ bản lục đại gia tộc chia làm hai phái, Tống gia, Đường gia, Thượng Quan gia là một phái, ba gia tộc Nghiêm gia, Lữ gia, Vu gia là một phái, hình thành cân bằng kỳ diệu.

- Tống gia, Đường gia, Thượng Quan gia, Nghiêm gia, Lữ gia, Vu gia trong lục đại gia tộc đều tới hết, lần này quy mô lớn qua, người lục đại gia tộc đông đủ cả.

- Đúng vậy, thật khó tưởng tượng. Mới bắt đầu cho rằng cuộc chiến của Nghiêm Thiên Pháp, Lục Nguyên tuy oanh động nhưng không ngờ người của lục đại gia tộc cùng có mặt. Sau lưng điều này ẩn chứa nội tình gì chúng ta không biết nhỉ?

Mọi người đều xôn xao, thật ra không hề phức tạp, Nghiêm Thiên Pháp là nhân vật trẻ tuổi xuất sắc nhất lục đại gia tộc, bình thường gã ít khi lộ ra bản lĩnh thật sự. Lần này có người cho rằng gã sẽ dùng nhiều vài phần bản lĩnh, cho nên mấy gia tộc đều đến quan sát. Đối với các gia tộc thì đối thủ tương lai người Nghiêm gia phải nghiêm túc quan sát. Còn về Đường gia, Tống gia và Thượng Quan gia thì còn có chút ý định, Lục Nguyên biểu hiện bao nhiêu thực lực họ sẽ dùng thái độ gì lôi kéo, điều này cần phải nghiên cứu kỹ.

Lúc này lại có hàng người mấy trăm người tiến đến, do Pháp Tiêu Đế Tử dẫn dắt, là mấy nhân vật trong kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài, trong đó đa số đến xem kịch vui. Tốt xấu gì có cùng Nghiêm Thiên

Pháp, Lục Nguyên cùng huấn luyện, nay hai người họ muốn quyết đấu cao thấp thì tất nhiên phải đến xem rồi.

Trong đó biểu tình của Phong Nhị Thập Tứ là lạnh lùng nhất, gã cũng muốn truy đuổi Kiếm Linh Đế Cơ, dù là Nghiêm Thiên Pháp hay Lục Nguyên đều là đối thủ của gã.

Qua một lát, lại có người đến.

Đến chính là Pháp Thánh Đế Tử. Pháp Thánh Đế Tử long hành hổ bộ, mang theo uy nghiêm cai quản một phương thế giới, là rồng trong người, thánh trong người. Gã ngồi đó, biểu tình lạnh băng.

Qua một lát đến Pháp Hoàng Đế Tử tới. Pháp Hoàng Đế Tử là kẻ mặt để chùm râu, lộ uy nghiêm hoàng giả, toàn thân khí thế hoàng giả xông lên tầng mây. Hai đế tử Pháp Hoàng Đế Tử, Pháp Thánh Đế Tử bình thường hay kịch nhau, đều là thống lĩnh một phương thế giới gần nửa quyền to.

Pháp Thánh Đế Tử không lạnh không nóng hỏi một tiếng:

- Tam đệ cũng đến rồi, hơi sớm nhỉ?

- Nhị ca đến càng sớm.

Pháp Hoàng Đế Tử không chút sợ hĩa, mhai người đều là cảnh giới thiên tôn đứng đỉnh cao.

- Hai ngươi đến không sớm.

Pháp Thánh Đế Tử và Pháp Hoàng Đế Tử kịch nhau sắp thăng cấp thì một giọng nói lạnh nhạt vang lên. Hai đế tử tay nắm quyền to cùng nghiêng đầu nhìn, ở đó có một người áo trắng đang nằm.

- Đại ca!

Không sai, người áo trắng chính là Pháp Nhất Đế Tử. Pháp Nhất Đế Tử rất ít lộ mặt, nhưng dù người khác không nhận biết thì Pháp Thánh Đế Tử và Pháp Hoàng Đế Tử không khả năng không nhận ra. Hai vị đế tử lấy làm lạ, đại ca đã đến phó chủ văn minh, nghe nói có khả trùng kích chủ văn minh sao lại đi ra? Hơn nữa còn đến xem kịch vui này. Nên biết trận tỷ thí này đặt ở những người khác coi như oanh động, nhưng đối với Pháp Nhất Đế Tử trùng kích chủ văn minh thì nhỏ đến cỡ bọt nước. Pháp Nhất Đế Tử trong quá trình xông chủ văn minh bị kẹt lại, nếu đã kẹt thì đi ra giải sầu thôi, vừa lúc Lục Nguyên là người y chú ý, mấy lão bằng hữu giao đồ cho y bảo quản cũng nên tìm kiếm giả truyền đi, cho nên y tùy tiện đến xem.

Sự việc có khi rất đơn giản, không cần nghĩ quá phức tạp.

Pháp Nhất Đế Tử lộ mặt đánh gãy Pháp Thánh Đế Tử và Pháp Hoàng Đế Tử cãi lộn. Hai đế tử không gây gỗ nữa, đều đoán mục đích Pháp Nhất Đế Tử đến.

Lục đại gia tộc ở một bên cũng nhận ra Pháp Nhất Đế Tử, thấy y xuất hiện cùng ngây như phỗng, đây chính là đại nhân vật.

Chính lúc này, có tiên nhạc vang lên. Tiên nhạc vang như đặt mình vào tiên giới, có mùi hương kỳ lạ tản ra, tiên hao từ không trung bày xuống. Trên trời có một liễn cưỡi mây tới, chính là chức vân vân liễn, dành cho Thương Vân Đế Phi của chủ pháp cổ văn minh ngồi. Thấy là đế phi giáng lâm thì Pháp Nhất Đế Tử, Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Hoàng Đế Tử cùng thi lễ. Không thể không làm vậy, Thương Vân Đế Phi là trưởng bối của họ, bà còn là mẹ ruột của Pháp Nhất Đế Tử. Không sai, Thương Vân Đế Phi chính là mẹ ruột của Kiếm Linh Đế Cơ.

- Thương Vân Đế Phi đến!

- Trời ạ, không ngờ Thương Vân Đế Phi cũng đến!

- Tới bây giờ đến rất nhiều người, Nghiêm gia, Tống gia, Đường gia, Lữ gia, Vu gia, Thượng Quan gia trong lục đại gia tộc, rồi còn Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Hoàng Đế Tử, thậm chí là Pháp Nhất Đế Tử cũng tới.

- Bây giờ có cả Thương Vân Đế Phi đến!

- Trời ạ, cuộc quyết chiến của Nghiêm Thiên Pháp và Lục Nguyên rốt cuộc là sao vậy, nhiều người đến xem quá!

- Đúng vậy, quá nhiều đại nhân vật, ta nhìn hoa mắt luôn, không ngờ nhiều đại nhân vật đến thế!

Trong chức vân vân liễn truyền đến giọng của Thương Vân Đế Phi:

- Lần này trên Thiên Đoạn phong, nếu ai thắng thì bổn cung có một mặt đồng tâm bội sẽ giao cho người đó.

Thanh âm vừa thanh vừa giòn, có chút mềm mại, đồng tâm bội trong miệng bà có hai cái, một là cho con gái, giờ lấy ra cái kia.

Các phương thế lưng khẽ thì thầm:

- Thương Vân Đế Phi đưa ra đồng tâm bội, xem ra Thương Vân Đế Phi đang chọn nữ tế rồi.

- Đúng vậy, có chút giống.

- Ha ha, cuộc chiến này ai thắng có khả năng rất lớn làm nữ tế của Thương Vân Đế Phi, cưới được Kiếm Linh Đế Cơ.

- Đúng thế!

Bàn tán xôn xao, trên Thiên Đoạn phong, Nghiêm Thiên Pháp nhắm mắt như tảng đá thì hơi giương mắt nhìn, thầm nghĩ, xem ra lựa chọn Lục Nguyên là đối thủ quá đúng, vốn không có chút cơ hội, lần này mình biểu hiện tốt chút sẽ có cơ hội đón mỹ nhân về.

Các phương đều đã đến nơi.

Nghiêm Thiên Pháp cũng ở trên Thiên Đoạn phong chờ rất lâu.

Nhưng bây giờ vấn đề là Lục Nguyên vẫn không xuất hiện.

Thời gian trôi qua, dần đến giữa trưa, mặt trời kéo rất dài mà Lục Nguyên vẫn chưa có mặt.

- Sao Lục Nguyên chưa ra vậy? Không lẽ sợ Nghiêm Thiên Pháp nên không dám ứng chiến?

- Chắc không đâu, nói từ lý trí thì Lục Nguyên không dám không ứng chiến.

- Hừ, vậy là ngươi không hỏi thăm danh hiệu của Nghiêm sư huynh rồi. Nghiêm sư huynh có danh hiệu là Lôi Thần, ai từng đấu với hắn thì tình trạng khủng bố, so với sét đánh trúng người phàm càng đáng sợ hơn nhiều.

- Nhưng ta vẫn không tin Lục Nguyên không dám tới.

Mới bắt đầu đa số người không tin Lục Nguyên không dám tới, nhưng thời gian trôi qua, nửa buổi chiều rồi mà Lục Nguyên chưa có mặt, khiến người ngẫm nghĩ. Pháp Nhất Đế Tử chắp tay sau lưng lấy làm kỳ, Lục Nguyên xuất phát còn sớm hơn mình mà. Dù Lục Nguyên tốc độ không nhanh bằng mình nhưng trễ tới đâu cũng không khả năng bây giờ chưa đến.

Pháp Nhất Đế Tử là tu vi gì? Thần niệm quét qua xuyên thời không lập tức hiểu là xảy ra chuyện gì.

Thì ra là thế, Pháp Nhất Đế Tử mỉm cười, không quan tâm nữa.

Không sai, Lục Nguyên đúng là đang gặp rắc rối, nhưng những cửa ải đó phải Lục Nguyên tự mình vượt qua, nếu không qua được thì hắn không có bản lĩnh, muốn thành người truyền thừa của kiếm cổ văn minh phải là yêu nghiệt, tư chất bình thường dễ dàng bị trung ương thiên triều này tiêu diệt.

Pháp Nhất Đế Tử không nhúng tay vào mấy chuyện đó.

Pháp Thánh Đế Tử thì không thể bỏ mặc được, gã dặn Liễu Như Mi bên cạnh. Pháp Hoàng Đế Tử cũng sai người bên cạnh.

Bây giờ Lục NGuyên trải qua một việc rất quan trọng.

Chuyện là thế này, rời khỏi gian nhà tranh của Pháp Nhất Đế Tử, trước tiên Lục Nguyên đi nơi mình thường cư ngụ rồi phát hiện không thích hợp, có người âm thầm theo dõi định giết hắn, khi phát hiện đã muộn, lập tức trong bóng đêm có người giết ra.

Mới đầu đối thủ là hỗn động cảnh thập tầng, Lục Nguyên lập tức bỏ chạy. Có thuấn di thêm vào truyền tống phù, nếu không dùng một số tuyệt kỹ đặc biệt của hỗn động cảnh thập tầng muốn bắt hắn không phải dễ.

Kết quả trong chốc lát thì Lục Nguyên hoảng, chuyện không đơn giản như vậy, trong kẻ địch còn có thế giới cảnh.

Không chút nghi ngờ, đối mặt người thế giới cảnh thì Lục Nguyên bó tay, hoàn toàn không là đối thủ.

Vốn cho rằng tiêu đời, kết quả lúc này xuất hiện một người thế giới cảnh khác cùng với người thế giới cảnh trước đấu nhau.

Rồi tiếp theo Lục Nguyên phát hiện thế cục hỗn loạn.

Cục diện cực kỳ loạn!

Nói đơn giản có một đám người muốn bắt hắn, một đám người muốn bảo vệ hắn. Nhóm người muốn bắt hắn thực lực cường chút, nhóm người muốn bảo vệ hắn thì thực lực yếu chút. Hai bên đều xuất động sơ kỳ thế giới cảnh, đánh thành đống rối nùi, Lục Nguyên ở trong hỗn loạn bỏ trốn.

Không trốn không được! Thực lực của đối thủ quá mạnh, có thể không trốn ư?

Thật ra Lục Nguyên dần thấy ra muốn bảo vệ hắn chắc là người của Pháp Thánh Đế Tử, muốn diệt hắn e rằng là người Pháp Hoàng Đế Tử và người Nghiêm gia.

Tình hình chân thật chính là vậy. Từ đầu tới đuôi Pháp Hoàng Đế Tử và người Nghiêm gia chưa từng nghĩ để Lục Nguyên, Nghiêm Thiên Pháp chân chính giao đấu, cho nên các đường sắp đặt. Pháp Thánh Đế Tử không phải bình thường, tất nhiên phái nhân vật các đường đấu với hai nhóm Pháp Hoàng Đế Tử và người Nghiêm gia. Bởi vì là ám đấu, không tiện ra nhân vật thực lực quá cao, nên tối đa chỉ ra thế giới cảnh nhị tầng mà thôi.

495. Chương 951-952: Lục Nguyên Tới

Ba bên lấy Lục Nguyên làm trung tâm đại hỗn chiến, đây là vì sao hắn vẫn chưa xuất hiện tại Thiên Đoạn phong.

Trong tầng tầng giết chóc, giữ mạng đã không tệ chứ đừng nói là đi Thiên Đoạn phong.

Người Nghiêm gia, hay cho người Nghiêm gia vô sỉ, bắt đầu là mời Võ Sinh Đế Tử giết mình, đợi gã chết rồi thì lập tức dẫn động tầng tầng kiếp sát. Lại còn Pháp Hoàng Đế Tử, tuy chưa thấy qua người này nhưng mình sẽ nhớ kỹ tên này, kẻ truy giết mình.

Thuấn di! Truyền tống phù! Tàng kiếm ý!

Lục Nguyên không ngừng sử dụng hai cái!

Trong cuộc chiến lần này, mấy lần đấu với cao thủ thế giới cảnh, tuy thường mấy chiêu liền gặp nguy hiểm tính mạng, nhưng dưới tình huống này vẫn sống được thì về sau có tác dụng lớn cho Lục Nguyên trưởng thành, khó mà tưởng tượng, dù gì đấu với siêu cấp cao thủ mà không chết đã là tài phú to lớn rồi.

Bên Thiên Đoạn phong.

Mọi người vẫn đang chờ bắt đầu trận quyết đấu, những vẫn chưa mở màn được, có không ít người đã rút đi, bởi vì giờ đã là trăng sao đầy trời.

Trong chức vân vân liễn truyền đến giọng nói:

- Bây giờ đã quá muộn, trong một nén hương nếu Lục Nguyên còn chưa đến thì tính hắn thua.

Một nén hương!

Thời gian đang trôi qua.

Một nén hương không tính dài.

Rất nhanh, nhang đốt đến tận cùng.

Xem ra lần này phải chúc mừng Nghiêm Thiên Pháp thắng rồi. Nghiêm Thiên Pháp cười khẽ, tất nhiên gã biết người Nghiêm gia dùng thủ đoan, nhưng gã không cho rằng người Nghiêm gia làm vậy không tốt, chỉ cần đạt thành mục tiêu, dùng thủ đoạn gì chẳng được? Đây là câu cách ngôn của Nghiêm Thiên Pháp, phong cách của người Nghiêm gia.

- Xem ra Nghiêm Thiên Pháp không chiến mà thắng rồi.

- Cái tên Lục Nguyên đó quả nhiên không dám ứng chiến.

Nhang rất nhanh đốt hết, rốt cuộc, một bóng áo xanh xuất hiện trong sân. Bóng áo xanh bay không quá nhanh, lúc đáp xuống Thiên Đoạn phong thì lảo đảo. Một ngày này trên Thiên Đoạn phong chỉ có mình Nghiêm Thiên Pháp, nay rốt cuộc xuất hiện người thứ hai.

Bóng áo xanh! Không lẽ là Lục Nguyên?

Mọi người lập tức nhìn sang, phát hiện người tới áo xanh rách rưới, mặt trên có không ít vết máu, khuôn mặt đầy mỏi mệt, xem ra chính là Lục Nguyên. Lục Nguyên đã bị thương, toàn thân đẫm máu, pháp lực tiêu hao khá nhiều.

Lục Nguyên đến, nhưng không phải trong trạng thái bình thường mà bị thương, pháp lực tiêu hao nghiêm trọng.

- Ủa, sao Lục Nguyên bị thương?

- Còn tiêu hao pháp lực nghiêm trọng như vậy, không lẽ có người truy sát hắn?

- Hền chi hắn không xuất hiện, hóa ra bị người truy giết à.

- Ta nói rồi mà, sao Lục Nguyên không dám tới chứ?

- Hì hì, chắc chắn là người Nghiêm gia.

- Đừng nói tên ra, coi chừng người Nghiêm gia tìm ngươi trả thù bây giờ. Người Nghiêm gia là một trong lục đại gia tộc pháp cổ thế giới đấy.

- Sợ cái gì, lão tử chỉ có một mạng, người Nghiêm gia muốn lấy thì tùy tiện.

Hiển nhiên đây là người không sợ chết.

- Hừ, ta còn tưởng Nghiêm Thiên Pháp của người Nghiêm gia là nhân vật gì giỏi lắm, hóa ra là vậy thôi, trước khi quyết chiến công bình sai người truy sát đối thủ, đúng là tiểu nhân vô sỉ.

- Đúng, đúng thế.

- Người Nghiêm gia chỉ là thế thôi.

- Nhưng trận chiến này e rằng Lục Nguyên sẽ thua mất. Hắn bị thương, pháp lực tiêu hao trầm trọng, vốn hắn đã không là đối thủ của Nghiêm Thiên Pháp rồi, nay e rằng càng không là gì.

Một đám người bàn tán, hiển nhiên kêu oan cho trận chiến, nhưng thấy oan thì sao chứ, cuộc chiến vẫn phải tiến hành.

Đây tuyệt đối là trận chiến không công bình.

Lúc này, gia chủ người Nghiêm gia Nghiêm Cảm Tiếu, nhân vật phong vân từng tung hoành một thời gật gù. Thật ra trong lòng Nghiêm Cảm Tiếu cực kỳ chấn kinh, gã xuất động rất nhiều người, bên Pháp Hoàng Đế Tử cũng ra nhiều người, đương nhiên gã biết Pháp Thánh Đế Tử cũng ra nhiều người lắm, ba bên đều ra không ít người. Nhưng người Nghiêm gia và Pháp Hoàng Đế Tử liên kết thế lực lớn hơn Pháp Thánh Đế Tử, cho nên lần này có rất nhiều tất sát tuyệt sát, không ngờ rằng nhiều tất sát tuyệt sát như vậy đều bị Lục Nguyên tránh được trốn thoát.

Nghiêm Cảm Tiếu biết những tuyệt sát này đáng sợ cỡ nào, dù là Nghiêm Thiên Pháp, thậm chí Phong Nhị Thập Tứ xưng hùng về tốc độ đối mặt những kiếp sát đó e rằng chỉ có thể chết uổng mạng, khó mà sống sót.

Bây giờ Lục Nguyên đã trốn thoát.

Lục Nguyên trơn trượt cỡ nào chứ!

Đừng xem thường giỏi trốn, trốn cũng có bản lĩnh, là môn bản lĩnh khá lớn!

Nghiêm Cảm Tiếu vuốt râu mình, tiểu tử này tiềm lực cực kỳ kinh người.

Đáng tiếc, lần này dù hắn có tiềm lực kinh người cỡ nào cũng sẽ thua thôi.

Nghiêm Thiên Pháp chính là trải qua lão tổ tông đặc huấn, lão tổ tông là cấp bậc phó chủ văn minh.

Còn Lục Nguyên có thể trải qua loại huấn luyện gì chứ? Còn bị thương không nhẹ, máu nhuộm áo xanh, pháp lực tiêu hao rất nhiều chỉ còn năm phần, trạng thái như vậy muốn đấu với Nghiêm Thiên Pháp là thua chắc rồi.

Pháp Thánh Đế Tử muốn kêu ngừng, nhưng Lục Nguyên và Nghiêm Thiên Pháp ở mười lăm ngày trước đã ký quyết chiến văn thư. Một khi ký kết quyết chiến văn thư thì không cách nào sửa đây.

Đây tuyệt đối là cuộc chiến không công bình vẫn phải tiếp tục tiến hành, thêm nữa lập tức bắt đầu.

Không công bằng, không công bằng.

Bắt đầu chỉ có một hai tiếng, sau thanh âm ngày càng lớn.

Thật là cuộc chiến rất không công bằng. Lục Nguyên bị thương không nhẹ, pháp lực tiêu hao đến chỉ còn năm phần, thế mà phải đối mặt Nghiêm Thiên Pháp.

Sau đó người cảm thấy không công bình ngày càng nhiều.

- Không công bình! Không công bình!

Từng tiếng kêu hòa thành một.

Gia chủ người Nghiêm gia Nghiêm Cảm Tiếu đương nhiên không để ý đám người đó nói gì, gia chủ người Nghiêm gia làm sao thèm để ý bêu danh một thời. Kiêu hùng vì đạt được mục đích là không từ thủ đoạn, bêu danh với ta như mây bay.

Gia chủ tống gia Tống Đế Vương tặc lưỡi nói:

- Da mặt Nghiêm Cảm Tiếu vẫn dày như trước, các ngươi đó, học hỏi đi.

Nói là học hỏi nhưng thanh âm hơi lớn, đây là đang tát mặt Nghiêm Cảm Tiếu. Tuy nhiên Nghiêm Cảm Tiếu đâu thèm để ý, mặt kệ gã cười giễu.

Trong chức vân vân liễn không phát ra thanh âm nào cả.

Trong tiếng rống không công bình, Lục Nguyên yên tĩnh đứng trên Thiên Đoạn phong.

- Ta đến rồi, xem ra không muộn.

Nghiêm Thiên Pháp gật đầu nói:

- Ngươi không muộn, đáng tiếc chỉ có nước thua.

Không sai, bốn phía gào thét không công bình chẳng hề ảnh hưởng Nghiêm Thiên Pháp. Bên cạnh tiếng gào quá phiền phức, nhưng chiến đấu là thế đấy, không từ thủ đoạn, chiến thắng đối thủ, điều này rất đơn giản. Dùng thủ đoạn gì thì có sao nào? Hơn nữa, Nghiêm Thiên Pháp nhếch môi nở nụ cười lạnh băng.

Lục Nguyên đến càng tốt.

Lục Nguyên không đến thì gã đúng là cũng thắng, không chiến mà thắng thì không tệ.

Nhưng mà, Lục Nguyên đến, tự tay đánh bại hắn khiến Kiếm Linh Đế Cơ biết Lục Nguyên mà nàng thích là hạng bất tài mới là chuyện càng sung sướng.

Nghiêm Thiên Pháp nhìn Lục Nguyên, nói:

- Có thể bắt đầu chưa? Thời gian một ngày sắp trôi qua.

Dưới tình huống bình thường, bây giờ pháp lực của Lục Nguyên chỉ còn lại năm phần, nên để hắn nghỉ ngơi hồi phục pháp lực mới là lẽ công bằng. Nhưng Nghiêm Thiên Pháp không có tinh thần công bình đó, gã bắt chặt tin tức quy định kết thúc trong một ngày, thế là lại dấy lên tiếng mắng, nhưng gã chẳng nghe lọt tai.

Lục Nguyên gật đầu:

- Có thể bắt đầu.

- Tốt lắm.

Môi mỏng của Nghiêm Thiên Pháp rất mỏng, tựa như người vô tình.

Gã ra tay không chút lưu tình, sử dụng lôi pháp mình sở trường nhất.

Lôi hệ pháp thuật là một pháp thuật hung tàn đáng sợ.

- Lôi Xà Truy Tung!

Một tia chớp đánh hướng Lục Nguyên.

- Lôi Kích Cửu Địa!

Một tia chớp đánh vào Lục Nguyên, đây cũng là pháp thuật truy tung.

Dù có ở chín tầng đất cũng sẽ bị sấm sét tìm ra.

- Lôi Thanh Nhập Nhĩ!

Mặc kệ ngươi chạy tới đâu đều sẽ nghe tiếng sấm này, mà nghe thấy rồi là trốn không thoát, chính là ý nghĩa của pháp thuật Lôi Thanh Nhập Nhĩ này, đây là một pháp thuật truy tung khá đáng sợ.

Nghiêm Thiên Pháp chớp mắt đánh ra ba mươi lăm truy tung hỏa hệ pháp thuật.

- Thuấn di của ngươi, truyền tống phù của ngươi đối mặt những pháp thuật truy tung thì không có hiệu quả gì cả.

Hiển nhiên trước đó Nghiêm Thiên Pháp đã chuẩn bị nhiều, hiểu rõ mọi thứ về Lục Nguyên.

Phút chốc trên Thiên Đoạn phong vô số sấm sét đánh ầm ầm, đều đuổi theo Lục Nguyên. Lục Nguyên một đường dùng thuấn di, truyền tống phù, nhưng dù là một bên dùng thuấn di, một bên lấy ra truyền tống phù cùng sử dụng thì vẫn bị vô số sấm sét bám gắt gao, không có bao nhiêu cơ hội phản kích.

Nghiêm Thiên Pháp nhìn Lục Nguyên, gã đã dùng ba mươi lăm truy tung hỏa hệ pháp thuật đánh Lục Nguyên trốn khắp nơi, giống như mèo vờn chuột.

Không sai, đây là thủ đoạn lúc đó Nghiêm Hạc đối phó Lục Nguyên.

Nghiêm Thiên Pháp đến từ người Nghiêm gia, pháp thuật truy tung so với Nghiêm Hạc còn giỏi hơn nhiều.

Nếu là Nghiêm Hạc thì tới đây là ngừng.

Nhưng Nghiêm Thiên Pháp không phải Nghiêm Hạc. Nghiêm Thiên Pháp lợi hại hơn Nghiêm Hạc nhiều, đối với gã đây chỉ là điểm tâm thôi, khiến Lục Nguyên vội vã đến không thể đối mặt, gã liền phát hiện hắn có một sơ hở, nên lại đánh ra một loại lôi pháp.

Điểm rơi của hàng loạt lôi pháp khá tốt.

Không đúng, không phải khá tốt.

Là hoàn mỹ!

Không sai, một hàng điểm rơi không có chiêu nào sai.

Đây là! Pháp thuật nhất tuyến thiên!

Có kiếm thuật nhất tuyến thiên thì đương nhiên cũng có pháp thuật nhất tuyến thiên.

Nhưng mọi người đều biết, pháp thuật nhất tuyến thiên so với kiếm thuật nhất tuyến thiên khó luyện hơn chút. Bởi vì dùng kiếm thuật nhất tuyến thiên thì con người nắm kiếm, pháp thuật là quăng ra, quăng pháp thuật ra ngoài khó khống chế hơn nắm kiếm trong tay chút. Vậy nên khi Nghiêm Thiên Pháp đánh ra pháp thuật nhất tuyến thiên thì xung quanh đầy tiếng hút khí lạnh.

Nếu nói mới bắt đầu mọi người thấy Nghiêm Thiên Pháp hơi vô sỉ, vì thắng lợi không từ thủ đoạn.

Bây giờ coi như phát hiện ra, hóa ra thực lực của Nghiêm Thiên Pháp cường đến thế, ngay cả thứ cực khó như pháp thuật nhất tuyến thiên mà cũng chơi được. Pháp thuật nhất tuyến thiên tạo thành một lần chỉ đánh hướng Lục Nguyên.

Lục Nguyên lấy Dưỡng Ngô tiên kiếm vào phút cuối chặn pháp thuật nhất tuyến thiên, nhưng lực lượng của pháp thuật nhất tuyến thiên vẫn là đánh vào người hắn, khiến hắn lại tăng thêm vết thương.

Nghiêm Thiên Pháp nhếch lên nụ cười lạnh băng, tốt lắm, pháp thuật nhất tuyến thiên có hiệu quả.

Nhưng tiếp theo không phải là pháp thuật nhất tuyến thiên.

Tay của Nghiêm Thiên Pháp ở không trung không ngừng múa, đủ các loại lôi pháp phát ra từ tay gã, nhưng lạ là những lôi pháp không tấn công Lục Nguyên mà đánh vào không trung. Gã đánh vào không trung làm gì? Lạ thật, mọi người thầm tò mò.

Gia chủ người Nghiêm gia Nghiêm Cảm Tiếu cười lạnh, Nghiêm Thiên Pháp là kỳ tài của người Nghiêm gia, qua một lát gã xuất thủ chắc chắn sẽ khiến mọi người hô to ngoài ý muốn, thầm kêu kỳ tài! Bây giờ Nghiêm Thiên Pháp sử dụng một chiêu là trong mười lăm này lão tổ tông đích thân dạy!

Tay Nghiêm Thiên Pháp vạch không trung, không ngừng có lôi pháp đánh vào hư không. Hư không có sấm sét, chỗ nóng cháy ngày càng nhiều.

Lục Nguyên cũng thầm lấy làm lạ.

Rốt cuộc có người khẽ quát:

- Trời ạ, là pháp thuật vô song!

Cái gọi là pháp thuật vô song tức một đại tuyệt chiêu trong pháp thuật, rất khó luyện, dù là hạng thiên tài của pháp cổ văn minh cũng rất ít ngươi luyện thành. Cái gọi là pháp thuật vô song ý chỉ trong không gian nhất định trước không tấn công kẻ địch mà để lại dấu vết mỗi điểm rơi pháp thuật, cứ thế sắp đặt, mỗi một điểm rơi phải chọn thật tốt, vào phút cuối nhiều điểm rơi tất cả pháp thuật tập trung một chỗ, vô số uy lực pháp thuật tụ tập lại giết đối phương.

Loại pháp thuật này có mấy chỗ khó chơi.

Thứ nhất là phải chọn điểm rơi cho tốt, cần phải cực kỳ hiểu rõ không gian.

Thứ hai, phải đem nhiều pháp thuật phút cuối chớp mặt tụ tập, phát huy ra lực công kích gấp mười lần bình thường, cái này cần lực khống chế pháp thuật rất mạnh.

Thứ ba, pháp thuật này cần tinh thần lực rất lớn.

Nói đơn giản là kiểu chơi pháp thuật vô song cần thiên tài trong thiên tài, nếu không phải thì chơi không nổi.

- Mới rồi thấy Nghiêm Thiên Pháp dùng pháp thuật nhất tuyến thiên đã thấy hắn giỏi lắm rồi, không ngờ còn biết cả pháp thuật vô song đáng sợ hơn pháp thuật nhất tuyến thiên nữa! Dùng đến cả pháp thuật vô song!

- Đúng vậy, hơn nữa Nghiêm Thiên Pháp chiến đấu có sách lược, đầu tiên là dùng pháp thuật truy tung đuổi sát Lục Nguyên, khiến hắn mệt mỏi, rồi lấy pháp thuật nhất tuyến thiên đánh trúng hắn, khiến hắn

thêm vết thương, cuối cùng dùng pháp thuật vô song tốn thời gian nhất. Pháp thuật vô song này chắc chắn sẽ tạc Lục Nguyên bay lên trời luôn quá.

- Khi pháp thuật vô song hoàn thành là lúc Lục Nguyên thua.

Thực lực của Nghiêm Thiên Pháp quá mạnh! Sử dụng pháp thuật nhất tuyến thiên đã khiến người giật mình, giờ pháp thuật vô song càng khó hơn pháp thuật nhất tuyến thiên cũng xuất hiện, người xung quanh không ai không tán thán.

pháp thuật vô song sắp hoàn thành, lực công kích của nó là gấp mười lần bình thường! Không sai, chính là mười lần! Chiêu này tốn quá nhiều thời gian, hơn nữa khó phát động. Nghe bên cạnh đám người kinh kêu thiên tài, Nghiêm Thiên Pháp mỉm cười. Pháp thuật vô song này là lão tổ tông truyền thụ, mconf dùng một tặng phù của lão tổ tông mới phát động được, nếu không thì gã không thể hoàn thành, đây chính là đại sát chiêu của gã.

Pháp thuật vô song, tổng cộng cần tám trăm tám mươi tám điểm rơi, một khi hoàn thành liền là công kích gấp mười lần!

Công kích gấp mười lần!

Cao kinh khủng!

Tám trăm tám mươi tám điểm rơi, đến nay đã hoàn thành tám trăm sáu mươi tám chỗ, chỉ kém hai mươi cái cuối.

Đến bây giờ không có bất cứ ai ngăn cản được Nghiêm Thiên Pháp, trừ phi có cùng lúc mười người dùng kiếm.

Pháp thuật nhất tuyến thiên, pháp thuật vô song là mười tảng đá, nhưng đối thủ chỉ một mình Lục Nguyên, không khả năng có mười người.

Bây giờ dù là sơ kỳ thế giới cảnh đến nếu bị đánh trúng sẽ bị thương, Lục Nguyên thì chỉ có con đường chết.

Chính lúc này vang lên giọng trong trẻo:

- Xem ra là lúc phản kích.

Người lên tiếng chính là Lục Nguyên mới rồi còn rất chật vật.

Phản kích! Hắn đang nói đùa gì vậy!? Phản kích! Thật là buồn cười!

Dựa vào thân thể trọng thương, dựa vào pháp lực năm phần của hắn mà cũng muốn phản kích? Quá buồn cười.

Nếu nói lúc trước còn có một chút hy vọng, giờ pháp thuật vô song sắp đặt tám trăm sáu mươi tám chỗ rồi, không khả năng bị phá hỏng, đừng nói là một Lục Nguyên, dù có mười Lục Nguyên cũng sẽ thua thôi.

496. Chương 953-954: Cuộc Chiến Không Công Bình

Dù là ai đều lắc đầu, chỉ có Pháp Nhất Đế Tử là ánh mắt hơi mong chờ.

Lục Nguyên nhún vai, đích thực là lúc phản công.

Lý do lúc trước không phản kích là bởi vì tiêu hao pháp lực quá nhiều, chỉ có năm phần. Mới rồi mình nuốt đan dược hồi phục pháp lực, không ngừng né tránh đã hồi phục pháp lực khoảng bảy phần, là lúc phản kích rồi. Năm phần pháp lực đánh không lại, cho nên mới bị Nghiêm Thiên Pháp đánh trúng bị thương, kỳ thật vết thương nhẹ, đa phần lực lượng đã bị mình tiêu trừ rồi, số còn dư đánh trúng thì đáng gì, đừng quên mình có vô thượng cương nhu thân, rồi có nhiều miêu yêu châu khiến thân thể chịu đựng nhiều hơn người cùng cảnh giới. Đó không phải vết thương nặng gì, tối đa coi như bị thương nhẹ thôi, Nghiêm Thiên Pháp đã bị mình lừa.

Còn về pháp thuật vô song! Mình đã tìm ra cách phá pháp.

Bây giờ là lúc phản kích.

Không sai, trận chiến này từ lúc bắt đầu đã không công bình, Nghiêm Thiên Pháp chiếm lợi ích tuyệt đối.

Đây là cuộc chiến tuyệt đối không công bình.

Nhưng cho dù là trận chiến không công bình, dù tình huống hoàn toàn nghiêng hướng Nghiêm Thiên Pháp thì mình cũng pjhair đá Nghiêm Thiên Pháp xuống.

Xem như mới bắt đầu không công bình, coi như ta bị người Nghiêm gia các ngươi phục kích bị thương, cho dù ta bị người Nghiêm gia các ngươi phục kích tiêu hao năm phần pháp lực thì ta cũng sẽ thắng ngươi, Nghiêm! Thiên! Pháp!

Đúng vậy, đúng là tới lúc nghịch chuyển rồi.

Lục Nguyên hơi nhún vai, hết cách, thật sự chiến đấu mình không quen bị người đè đầu đánh.

Nhưng lúc trước bó tay, pháp lực tiêu hao quá nhiều chỉ còn có năm phần, giờ rốt cuộc hồi bảy phần, có thể chiến đấu rồi.

Thế thì, đến trận chiến nhiệt huyếtđi!

- Ha ha ha ha, ha ha ha ha!

Vang tiếng cười giễu của Nghiêm Thiên Pháp:

- Đùa gì vậy? Ngươi muốn phản kích? Nằm mơ đi thôi. Pháp thuật vô song này có thể tăng lực công kích gấp mười lần cho pháp thuật, sắp hoàn thành rồi, bây giờ ngươi không thể phá hư nó được, không lâu sau, chừng chín giây là ngươi sẽ bại thảm dưới đòn công kích của ta!

- Ngày hôm nay phải để ngươi biết cái gọi là danh tiếng tuyệt thế thiên tài đến đây chấm dứt.

- Trên trời dưới đất, chân chính tuyệt thế thiên tài là ta chứ không phải ngươi, thằng nhãi Lục Nguyên!

Nghiêm Thiên Pháp tiếp tục pháp thuật vô song. Pháp thuật vô song cần bày ở tám trăm tám mươi tám nơi, bây giờ gã đã đặt đến tám trăm bảy mươi bảy rồi.

Thời gian đã không còn kịp.

Lục Nguyên chỉ có nước thua!

Không đúng, trong chớp mắt này, Lục Nguyên động.

Trong khoảnh khắc ra kiếm thuật nhất tuyến thiên!

- Kiếm thuật nhất tuyến thiên! Không ngờ hôm nay đặc sắc như vậy, mới rồi Nghiêm Thiên Pháp dùng là pháp thuật nhất tuyến thiên, giờ Lục Nguyên xuất kiếm thuật nhất tuyến thiên, hai người này không uổng là thiên tài!

- Đụng vậy, thêm nữa dùng kiếm thuật nhất tuyến thiên tùy ý đến thế, như Nghiêm Thiên Pháp mới rồi dùng pháp thuật nhất tuyến thiên phải chuẩn bị một phen,còn kiếm thuật nhất tuyến thiên của Lục Nguyên thì không cần chuẩn bị gì cả. Tất nhiên pháp thuật nhất tuyến thiên của Nghiêm Thiên Pháp độ khó cao hơn kiếm thuật nhất tuyến thiên chút, hai người này tại mặt này ngang ngửa nhau.

- Đáng tiếc, bây giờ dùng kiếm thuật nhất tuyến thiên chỉ vô dụng, bởi vì pháp thuật vô song sắp bày xong rồi, lực công kích gấp mười lần bình thường. Nếu mà chuẩn bị lâu như vậy thì thế giới cảnh sơ kỳ cũng sẽ chật vật dưới một chiêu này.

- Đúng vậy, đáng tiếc.

Lục Nguyên không thèm để ý mấy tiếng đáng tiếc, kiếm thuật nhất tuyến thiên đã hoàn mỹ vô khuyết phá hủy một trong mười tảng đá. Chẳng phải đã nói rồi sao? Pháp thuật vô song này có mười tảng đá.

Pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp đã sắp đến chỗ tám trăm bảy mươi tám.

Lục Nguyên không khả năng làm kịp! Người xung quanh nghĩ vậy.

Mình không khả năng kịp ư? Thật buồn cười, bước tiếp theo là thuấn di!

Không sai, chính là kiếm thuật nhất tuyến thiên thêm thuấn di rồi cộng tuyệt chiêu kiếm thuật nhất tuyến thiên, phất tay một cái lại hủy diệt một hòn đá.

- Cái gì! Kiếm thuật nhất tuyến thiên thêm thuấn di rồi thêm kiếm thuật nhất tuyến thiên? Như vậy sẽ không đánh loạn tiết tấu của kiếm thuật nhất tuyến thiên sao?

- Trời ạ, cái này khó khăn so với chỉ dùng kiếm thuật nhất tuyến thiên cao hơn gấp mấy lần!

- Chúng ta vẫn đánh giá thấp thiên phú kiếm đạo của Lục Nguyên, thiên phú kiếm đạo của hắn cường đến như vậy.

- Nhưng đáng tiếc, pháp thuật vô song đã bày đến chỗ tám trăm bảy mươi tám rồi, không kịp đâu, hắn vẫn thua thôi.

Pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp đã bảy đến tám trăm bảy mươi chín.

Giờ phút này Lục Nguyên lại thuấn di lần thứ hai, lại là kiếm thuật nhất tuyến thiên tiếp vừa rồi một kiếm.

Không sai, bây giờ Lục Nguyên muốn làm chuyện là rất hoang đường, chiêu thức giống như nàm mơ giữa ban ngày.

Tức là kiếm thuật nhất tuyến thiên cộng thuấn di rồi thêm kiếm thuật nhất tuyến thiên, lại thuấn di, lại kiếm thuật nhất tuyến thiên, lại thuấn di, lại kiếm thuật nhất tuyến thiên, tuần hoàn.

Vốn kiếm thuật nhất tuyến thiên cho cảm giác mềm mại, thuấn di sẽ phá hư loại cảm giác này, có thể trong kiếm thuật nhất tuyến thiên thêm vào một thuấn di đã khá ghê gớm. Bây giờ Lục Nguyên muốn làm là thêm chín thuấn di mà còn không phá hư cảm giác kiếm thuật nhất tuyến thiên, khó khăn lớn đến không tưởng.

Nói thật ra, dù là mười lăm ngày trước thì mình cũng không làm được điều này.

Nhưng bây giờ thì phải cảm ơn siêu người tốt Võ Sinh Đế Tử.

Võ Sinh Đế Tử một lần hiến dâng quá sức to lớn, làm người ta vô cùng cảm động, dâng cả thiên phú kiếm đạo của gã ra.

Võ Sinh Đế Tử siêu người tốt hiến dâng khiến thiên phú kiếm đạo của hắn đến thập cách tràn đầy, có xu hướng tràn ra nữa.

Thiên phú kiếm đạo, thập cách đầy và cửu cách xem thì chỉ kém một cách nhưng chênh lệch rất lớn.

Rất nhiều cửu cách thiên phú không làm được nhưng thập cách thiên phú thì có thể.

Ví dụ lần này kiếm thuật nhất tuyến thiên, lấy thuân di liên tục đoạn chín lần là điều trước kia hắn không làm được.

Nhưng bây giờ có thể làm được rồi.

Nếu không thì sao gọi là thiên phú kiếm đạo mãn đầy.

- Lại là thuấn di, trong kiếm thuật nhất tuyến thiên liên tiếp hai thuấn di!

- Trời ạ! Thế mà cũng được?

- Quá mạnh!

- Hắn muốn làm cái gì? Bây giờ hắn đã phá ba tảng đá pháp thuật vô song rồi, hắn định làm gì? Không lẽ muốn chơi đến cùng?

- Kiếm thuật nhất tuyến thiên trung gian thêm chín thuấn di, sao mà có thể!

Giờ phút này, tất cả người xung quanh, bao gồm người Nghiêm gia, cả người Tống gia, người Đường gia, người Lữ gia, người Vu gia, người Thượng Quan gia, bao gồm ba trăm thiên tài tham gia huấn luyện, bao

gồm Pháp Hoàng Đế Tử, Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Nhất Đế Tử, bao gồm Thương Vân Đế Phi, bao gồm tất cả mọi người đều trợn to mắt nhìn.

Đây là phút đặc sắc nhất cuộc chiến, Lục Nguyên đang biểu diễn kỳ tích.

Một kỳ tích chưa từng xảy ra!

Một kỳ tích khiến người khó tin!

Pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp đã đến chỗ tám trăm tám mươi. Kiếm thuật nhất tuyến thiên thêm thuấn di của Lục Nguyên không phá hư cảm giác kiếm thuật nhất tuyến thiên đã đến lần thứ tư. Trời ạ, là lần thứ tư

Thêm bốn lần thuấn di không phá hư cảm giác kiếm thuật nhất tuyến thiên, đây là thiên phú đáng sợ cỡ nào.

Pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp tới chỗ tám trăm tám mươi mốt. Kiếm thuật nhất tuyến thiên của Lục Nguyên thêm vào thuấn di đã tới năm lần, là lần thứ năm! Số lần khiến người khó thể tin.

Pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp sắp đặt đến chỗ thứ tám trăm tám mươi hai. Kiếm thuật nhất tuyến thiên thêm thuấn di của Lục Nguyên tới lần thứ sáu! Lần thứ sáu khó khăn cao hơn lần thứ năm rất nhiều.

Pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp sắp đặt đến tám trăm tám mươi ba. Kiếm thuật nhất tuyến thiên của Lục Nguyên thêm vào thuấn di đạt tới lần thứ bảy.

Pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp sắp đến chỗ tám trăm tám mươi lăm, hiển nhiên gã cũng phát hiện tình huống không đúng. Gã đã phát hiện mục đích, cho nên tốc độ sắp đặt nhanh hơn bình thường nhiều, đây đã là phát huy vượt mức. Kiếm thuật nhất tuyến thiên thêm thuấn di của Lục Nguyên đã đến lần thứ bảy.

Pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp lần thứ hai tăng tốc độ, siêu vượt qua mức bình thường, đã là chỗ thứ tám trăm tám mươi sáu, chỉ kém hai lần nữa. Bây giờ Lục Nguyên thuấn di đến lần thứ tám.

Cuối cùng ai sẽ thắng?

Nếu như Nghiêm Thiên Pháp đặt xong chỗ cuối tám trăm tám mươi tám, vậy chớp mắt công kích gấp mười lần đánh trúng Lục Nguyên là hắn thua.

Nếu Lục Nguyên sớm phá mười khối tảng đá, pháp thuật vô song bị phá, Nghiêm Thiên Pháp tốn hao nhiều tinh thần sắp đặt pháp thuật vô song bị phá, tâm lý bị đả kích thì cơ bản là gã thua rồi.

Cuối cùng thì ai nhanh hơn?

Hai người đang phát huy siêu vượt mức một chút, lần thứ tám trăm tám mươi tám sắp hoàn thành, xem ra trận chiến này là mình thắng. Trên mặt Nghiêm Thiên Pháp lộ vẻ đắc ý, đúng thế, trận chiến này đích thực là mình thắng, ha ha ha ha. Nghiêm Thiên Pháp chi muốn sảng khoái cười thành tiếng.

Đây là cuộc chiến vớ vẩn cỡ nào, từ đó giờ mình chưa từng bị buộc đến tận đây, nhưng rốt cuộc mình thắng.

Tuy nhiên, trong chớp mắt thắng rồi Nghiêm Thiên Pháp mới phát hiện pháp thuật vô song không phát động! Tại sao vậy?

- Bởi vì mới rồi trong chớp mắt ta đã đâm vỡ tảng đá cuối cùng pháp thuật vô song của ngươi. Mười tảng đá đều vỡ, ngươi làm sao phát huy lực công kích gấp mười lần?

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Ngươi đã thua.

Cái này! Cái này! Cái này!

Nghiêm Thiên Pháp ngây như phỗng. Pháp thuật vô song của mình cuối cùng bị phá ư? Sao có thể! Tuyệt chiêu mạnh nhất của mình!

Đám người xung quanh cũng mất hồn, mới rồi, bọn họ thấy cái gì? Lục đại gia tộc, ba trăm thiên tài, Pháp Hoàng Đế Tử, Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Nhất Đế Tử, cùng với Thương Vân Đế Phi đều rơi vào im lặng. Chuyện vừa xảy ra khiến người hết sức kinh sợ.

Kiếm thuật nhất tuyến thiên thêm vào một thuấn di còn khó.

Trong kiếm thuật nhất tuyến thiên của Lục Nguyên thêm đến chín thuấn di.

Nếu là người bình thường thì một thuấn di đã sớm phá hỏng cảm giác, đừng nói tới chín thuấn di.

Nhưng cố tình Lục Nguyên thi triển ra được.

Đây là loại thiên phú kiếm đạo cỡ nào!

Pháp Thánh Đế Tử thì thào:

- Xem ra ta vẫn đánh giá thấp hắn.

Pháp Nhất Đế Tử trầm ngâm:

- Quả nhiên rất giống mấy tên kia, nhưng thiên phú thì mạnh hơn chút nữa. Không tệ.

Sắc mặt Pháp Hoàng Đế Tử không thay đổi nhưng trong lòng mãnh liệt sát cơ, phải giết chết hắn ngay, tuyệt đối không chừa đường sống.

Tống gia, Đường gia, Thượng Quan gia cùng quyết định tăng sức lôi kéo Lục Nguyên, nhân tài như vậy nhất định phải chèo kéo.

Người Nghiêm gia thì sát cơ càng dữ dội.

Thương Vân Đế Phi ở trong chức vân vân liễn chưa lộ mặt, cao thâm khó do.

Ba trăm thiên tài lúc này mới phát hiện dù bọn họ là tuyệt thế thiên tài nhưng thiên phú của Lục Nguyên cao hơn họ một cấp. Giản chi văn minh Giản Độc Tâm, Giản Trường Không đều thầm nghĩ, quân sư Giản Vân Sầu không uổng là đệ nhất trí giả, tính toán không bỏ sót, Lục Nguyên quả nhiên là đại địch của giản chi văn minh.

- Ta còn chưa thua, Lục Nguyên, ta sẽ không thua ngươi!

Bây giờ Nghiêm Thiên Pháp hơi chật vật:

- Ta còn có lôi hệ văn tự!

- Chấn!

- Động!

- Uy!

- Cửu!

- Oanh!

- Mãnh!

Nghiêm Thiên Pháp trong khoảnh khắc đánh ra sáu lôi hệ văn tự, không sai, mđây là sát chiêu cuối cùng của gã, mặc kệ ra sao tuyệt đối không thể thua Lục Nguyên.

Mỗi một lôi hệ văn tự đều phát ra ánh sáng tím, mang theo vô cùng uy nghiêm.

Lục Nguyên thầm cười nhạt, lôi hệ văn tự, rốt cuộc sắp đến ư? Thôn lôi long của mình cũng nên dùng.

Lôi hệ văn tự luôn hiếm hoi.

Không biết tại sao mà, lôi hệ ban đầu văn tự có thể diễn sinh ra nhị đại văn tự, nhiều hơn văn tự hệ khác một chút.

Lôi hệ văn tự khá là quý giá.

Bây giờ Nghiêm Thiên Pháp phất tay đánh ra sáu lôi hệ văn tự.

Sáu đoàn sáng lấp lánh.

Hơn nữa sáu lôi hệ văn tự, không giống bình thường.

Ví dụ trong đó các văn tự uy lực lớn như chấn, oanh, mãnh, uy.

Dưới tình huống bình thường thì Nghiêm Thiên Pháp khó mà được nhiều văn tự như thế, xem ra người Nghiêm gia vì để gã thắng mà bỏ vốn gốc.

Nghiêm Thiên Pháp nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Không thể không thừa nhận, ngươi rất mạnh, nhưng ngươi rồi sẽ thua dưới tay ta. Chấn động uy cửu oanh mãnh, sáu lôi hệ văn tự phối hợp lôi hệ pháp thuật, sẽ tăng uy lực của lôi hệ pháp thuật lớn vô cùng. Lục Nguyên, ngươi thua cho ta!

Gã đánh ra một thủy hệ pháp thuật, Cửu Tiêu Dẫn Lôi!

Phút chốc sấm sét ầm ầm, nguyên Thiên Đoạn phong dù rằng cứng rắn hơn đất đai trung ương thiên triều khác gấp ngàn lần cũng bị tạc nổ bề mặt. Bình thường trên Thiên Đoạn phong có không ít người quyết đấu nhưng bề mặt của nó chưa từng bị thương, vậy mà bây giờ bị đánh thành như thế.

Sự việc đến đây lại nảy ra khúc chiết.

Vốn mọi người cho rằng Lục Nguyên thắng chắc, dù sao hắn biểu hiện thiên phú kiếm đạo quá kinh khủng.

Kết quả bây Nghiêm Thiên Pháp lấy ra sáu lôi hệ văn tự, trận chiến này xem ra còn đánh nữa.

Chính lúc này, Lục Nguyên đánh ra một kiếm.

Một kiếm vốn tuyệt diệu vô cùng, nhưng so với kiếm thuật nhất tuyến thiên thì không tinh tuyệt bao nhiêu.

Mới rồi mọi người trong chiến đấu thấy pháp thuật nhất tuyến thiên, pháp thuật vô song, kiếm thuật nhất tuyến thiên, bị dưỡng ánh mắt kén chọn, sao mà để ý một kiếm tinh tuyệt đó. Tuy nhiên thấy một kiếm thẳng hướng sáu lôi hệ văn tự thì ngây ra. Lục Nguyên không có kinh nghiệm đấu với lôi hệ văn tự sao?

Văn tự hệ khác đụng vào không có gì.

Nhưng lôi hệ văn tự, nếu va chạm sẽ như bị vô số sấm sét đáng sợ đánh trúng, tuyệt đối không thể chạm.

Lục Nguyên đang tìm cái chết ư?

Mắt thấy một kiếm của Lục Nguyên sắp đánh trúng sáu lôi hệ văn tự.

Nghiêm Thiên Pháp nhếch môi cười lạnh, tìm chết.

Nhiều người đứng xem lấy làm lạ, không lẽ Lục Nguyên hoàn toàn không có kinh nghiệm đấu với lôi hệ văn tự? Đáng tiếc, vốn Lục Nguyên có cơ hội rất lớn chiến thắng, kết quả vì vậy mà thua mất.

Dưỡng Ngô tiên kiếm rốt cuộc chém vào bề mặt sáu lôi hệ văn tự.

Sáu lôi hệ văn tự này mới bắt đầu là sấm sét ầm vang, giờ Lục Nguyên cảm thấy rất thống khổ nhưng trong kiếm chi không gian lôi long xoay quanh bay ra, dễ dàng hút hết tinh hoa của sáu lôi hệ văn tự vào trong người thôn lôi long, tác dụng cụ thể ra sao còn chưa biết, dù sao trước thu mấy lôi hệ văn tự này đã.

497. Chương 955-956: Ngươi Thua

Cùng lúc đó, lôi hệ văn tự đã mất đi tinh hoa bên trong thì còn tác dụng gì?

Kết quả Lục Nguyên một chiêu Dưỡng Ngô tiên kiếm dễ dàng cắt ra sáu lôi hệ văn tự thành mười hai phần.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, hơn nữa thôn phệ long như thôn lôi long đều ẩn khuất, vậy nên trong mắt người bên ngoài ra Lục Nguyên một kiếm cắt ra sáu lôi hệ văn tự. Chỉ có Pháp Nhất Đế Tử nhìn ra chút khác biệt, khác biệt ảo diệu.

Giờ thì Lục Nguyên mạnh mẽ tấn công, Dưỡng Ngô tiên kiếm chớp mắt đâm xuyên qua người Nghiêm Thiên Pháp, máu đổ ào ạt. Cùng lúc đó, Dưỡng Ngô tiên kiếm chuyển ngang rạch cổ Nghiêm Thiên Pháp.

- Trận này chiến này chấm dứt, là ngươi thua.

Nghiêm Thiên Pháp ngây như phỗng!

Trước khi chiến đấu gã đã được lão tổ tông người Nghiêm gia dạy, chuẩn bị hai đại tuyệt chiêu là pháp thuật vô song và sáu lôi hệ văn tự, kết quả đều bị Lục Nguyên dễ dàng phá, giờ còn thua trong tay hắn. Vấn đề lớn nhất là Lục Nguyên bị thương không nhẹ, pháp lực hao chỉ còn có năm phần đấu với gã, kết quả hắn thắng!

Bốn phía các Nghiêm gia, Tống gia, Lữ gia, Vu gia, Thượng Quan gia, Đường gia, ba trăm thiên tài, Pháp Hoàng Đế Tử, Pháp Thánh Đế Tử, Thương Vân Đế Phi, vân vân và vân vân cùng ngẩn ngơ.

Những người như họ đều có thần thông, thậm chí một số là thiên tôn cảnh thế mà không thấy rõ mới rồi Lục Nguyên một kiếm chặt đứt sáu lôi hệ văn tự là làm sao được. Văn tự không dễ dàng bị chặt đứt, đây là sao? Chắc chắn trên người Lục Nguyên có giấu bí mật.

Nhưng nói đi phải nói lại, người được xưng tuyệt thế thiên tài ai không có bí mật? Ai không có kỳ ngộ kinh thường?

Có gia thế cung cấp đồ tốt, có kỳ ngộ, đây là cách vượt xa người cùng thế hệ.

Qua thật lâu mọi người mới phản ứng lại, Lục Nguyên thắng rồi!

Trạng thái bị thương, pháp lực còn năm phần đấu với Nghiêm Thiên Pháp đã chuẩn bị tốt, cuối cùng Lục Nguyên vẫn thắng.

Đây tuyệt đối là cuộc chiến không công bình, Lục Nguyên ở vị trí bấtl ợi mà cuối cùng vẫn thắng.

Chiến thắng không dễ dàng , nghênh nghịch cảnh mà thắng.

Trận chiến này triệt để đánh nghiêng quang hoàn tuyệt thế thiên tài trên đầu Nghiêm Thiên Pháp. Gã dưới tình huống có khắp ưu thế mà còn thua Lục Nguyên thì có lời gì để nói? Mặt mũi gã mất sạch rồi, sau này người ta nhắc tới sẽ nói rằng: 'a, Nghiêm Thiên Pháp, chính là cái tên dùng âm mua thủ đoạn kết qua vẫn thua.'

- Đánh hay lắm Lục Nguyên!

- Lục Nguyên, đàn ông lắm!

Một đống la hay. Mọi người có mắt thấy trận chiến này không công bình, công đạo ở lòng người, bây giờ tất nhiên có người kêu hay.

Trong chức vân vân liễn truyền ra một giọng nói mềm mại dễ nghe:

- Trận chiến này là Lục Nguyên thắng, vậy đồng tâm bội liền giao cho Lục Nguyên.

Một khối ngọc phối không là gì, nhưng đồng tâm bội thì không bình thường. Mành châu chức vân vân liễn bị vén lên, là hai tỳ nữ xinh đẹp vén rèm. Trong vân liễn mơ hồ thấy một mỹ phụ ung dung hoa quý, nhưng như trong sương thấy không rõ hình dáng, chỉ cảm thấy rất đẹp.

Thương Vân Đế Phi nói:

- Tụ Tuyết, đồng tâm bội này từ ngươi giao cho hắn đi.

Hoàng y thiếu nữ tụ tập thiên địa linh tú, đẹp đến không giống phàm trần bước ra khỏi vân liễn. ánh mắt của hoàng y thiếu nữ sáng như nhìn thấu lòng người, trên đôi mắt sáng là hàng mi dài như lá liễu.

Cổ trắng ngần thon dài, cử thiên vũ sa vàng nhạt, đai lưng bạc trắng, thiếu nữ đẹp đến không giống trần gian.

Trên bàn tay thuôn cầm một khối ngọc bội, bề mặt ngọc bội viết hai chữ đồng tâm, ẩn ý sâu xa.

Hoàng y thiếu nữ đi tới bên cạnh Lục Nguyên, khuôn mặt đỏ rực.

- Này, cho.

Lục Nguyên ngơ ngác đón lấy:

- Nàng là? Kiếm Linh Đế Cơ?

Tuy có tặng thiên tinh ngư nhưng Lục Nguyên chưa từng thấy khuôn mặt thật của Kiếm Linh Đế Cơ Vân Tụ Tuyết, vậy nên không dám chắc.

Mũi quỳnh khẽ hừ, Vân Tụ Tuyết nói:

- Đúng vậy, đồ ngốc.

Trong tiếng đồ ngốc có bao nhiêu tình sâu ý đậm, người bên cạnh có thể nhìn ra được. Lập tức một nửa nhóm người kêu la lên.

- Qảu nhiên, nghe nói Thương Vân Đế Phi tuyển nữ tế.

- Trước kia có nghe nói Nghiêm Thiên Pháp và Lục Nguyên quyét đấu là tình đấu, ta đâu có tin nhưng giờ thì tin rồi.

- Đúng đúng!

Lục Nguyên nhìn Vân Tụ Tuyết, đột nhiên nghĩ đến một vấn đè quan trọng:

- Nếu ta thua?

- Nếu ngươi thua thì kêu tỳ nữ đưa đồng tâm bội.

Vân Tụ Tuyết khẽ hừ, nói:

- Đồ ngốc ghen kìa.

Nàng nở nụ cười tinh nghịch.

Lục Nguyên như ở trong thiên đường.

Nhưng lúc này vang một thanh âm:

- Lục Nguyên, ta muốn khiêu chiến với ngươi!

Lục Nguyên quay đầu lại, thì ra là Phong Nhị Thập Tứ.

Phong Nhị Thập Tứ chắp tay sau lưng đứng, không còn vẻ anh tuấn tiêu sái bình thường, nói:

- Nếu ta thua thì sẽ không dây dưa Vân tiểu thư nữa, nếu ta thắng thì ngươi cũng đừng quấy rầy Vân tiểu thư!

Hiển nhiên Phong Nhị Thập Tứ đứng một bên không cam lòng.

Lục Nguyên không vui, đang cùng thiếu nữ mình yêu tình chàng ý thiếp bị đánh gãy thì tất nhiên không vui rồi.

Tốt lắm, Phong Nhị Thập Tứ, ngươi muốn tự tìm thất bại thì hôm nay chuẩn bị đi.

Chợt bên tai hắn vang giọng của Thương Vân Đế Phi.

"Lục Nguyên, con gái bổn cung thích ngươi, bổn cung có biết, chẳng qua mấy vị kia là rắc rối, ngày hôm nay nếu ngươi đem Phong Nhị Thập Tứ và còn lại Thiên Hoang Đế Tử giải quyết luôn thì ta sẽ ngầm chấp nhận chung sự của ngươi và Tụ Tuyết."

Lục Nguyên nghe vậy thầm cười to.

Tốt lắm, hôm nay quét sạch luôn.

Có bao nhiêu tình địch hôm nay quét hết.

Để đám người đo biết mình và Vân Tụ Tuyết là một đôi, kld là đàn bà của mình, người khác đừng mơ nhúng chàm!

Lục Nguyên nhìn hướng Phong Nhị Thập Tứ, nói:

- Phong Nhị Thập Tứ, ngươi muốn khiêu chiến thì ta ứng chiến. Sau cuộc chiến đừng lại dây dưa Tụ Tuyết nữa. Nhân tiện, ta muốn tốc chiến tốc thắng, cho nên lấy hai mươi chiêu làm hạn định đánh ngã ngươi.

Lục Nguyên thốt cuồng ngôn, muốn trong phòng hai mươi chiêu đánh ngã Phong Nhị Thập Tứ.

Lục Nguyên rất mạnh! Nhưng Phong Nhị Thập Tứ cũng cường không kém.

Phong Nhị Thập Tứ là được công nhận nhanh nhất dưới thế giới cảnh.

Dù là Nghiêm Thiên Pháp đấu với Phong Nhị Thập Tứ cũng chưa chắc thắng được gã.

Bây giờ Lục Nguyên lại nói rằng trong hai mươi chiêu sẽ đánh ngã Phong Nhị Thập Tứ.

Đó là cuồng ngôn cỡ nào chứ.

Thật ra Lục Nguyên muốn tốc chiến tốc thắng hai ba cái quét hết tình địch, thế mới phù hợp phong cách của hắn.

Vậy nên mới tuyên bố như thế.

Đối với hắn đó không phải cuồng ngôn mà là tự tin.

Phong Nhị Thập Tứ cười to nói:

- Hai mươi chiêu đánh ngã ta hả? Ngươi cuồng vọng thật đấy. Lục Nguyên, hôm nay phải để ngươi biết cái gì gọi là trời cao đất rộng, cái gì là tốc độ nhanh nhất dưới thế giới cảnh.

Mái tóc đen của Phong Nhị Thập Tứ theo gió bay lên, tiêu sái vô cùng, giằng co với Lục Nguyên.

Trận chiến vừa rồi Lục Nguyên và Nghiêm Thiên Pháp đánh quá đã ghiền nhưng thời gian hơi ngắn, nhiều người đến xem như lục đại gia tộc, ba trăm thiên tài, ba đế tử, một đế phi.

Bây giờ đánh một trận nữa mới đáng giá chứ.

lần này Lục Nguyên đối đầu với Phong Nhị Thập Tứ, người nhanh nhất dưới thế giới cảnh.

Hôn sự, là việc không đơn giản.

Đương nhiên nếu ngươi nói ngươi là tán tu, hai bên cùng là tán tu hoặc tiểu môn tiểu hộ cái gì thì không phải chuyện lớn, chỉ cần hai bên vừa mắt, theo thường lên là vương bá xứng đậu xanh, nhìn trúng thì không thành vấn đề, đơn giản tiến hành hôn sự là có thể ở chung một chỗ.

Nhưng thế lực càng lớn, hôn sự nam nữ càng rắc rối.

Giống như văn minh bình thường, hôn sự trai gái khá là phức tạp, không phải các ngươi nam nữ thương nhau là được, phải dựa vào các mặt, ví dụ hai bên nam nữ thuộc về thế lực gì, có đối địch không, rồi lần thành thân này mang đến ích lợi gì.

Cơ bản đến cấp văn minh rồi thì hôn sự đa số là liên kết, lo lắng mọi mặt.

Cái gì hôn sự bản thân làm chủ, nói đùa.

Tất nhiên nếu đến tu vi như Pháp Nhất Đế Tử thì không ai buộc ngươi.

Nhưng đa số đế tử, đế cơ không có mạng đó.

Trên cơ bản muốn cưới một đế cơ cổ văn minh, văn minh bình thường có thể lấy được là trời ban phước lành.

Còn Vô Thượng Đại Giáo muốn cưới đế cơ cổ văn minh hả, vậy chỉ có nước nằm mơ, chuyện sẽ không xảy ra.

Không đúng, không đúng, trước đó không lâu nghe nói Kiếm Chi Tử định việc hôn nhân, là Tinh Nguyệt Đế Cơ của giản chi văn minh, nhưng đó là đế cơ văn minh bình thường, còn đây là đế cơ cổ văn minh.

Lục Nguyên không phải người mới vào trung ương thiên triều, ở trung ương thiên triều lâu sẽ hiểu rất rất nhiều chuyện. Hắn biết muốn cười Kiếm Linh Đế Cơ khó khăn nặng nề, nhưng bây giờ Thương Vân Đế Phi nói rằng chỉ cần hắn có thể giải quyết Phong Nhị Thập Tứ, Thiên Hoang Đế Tử là đồng ý hôn nhân ngay.

Cơ bản chủ pháp cổ văn minh đường đường là chủ văn minh, đầu lĩnh trong thiên địa, sẽ không để ý việc nhỏ xíu này, chuyện hậu cung như gả con thế này Thương Vân Đế Phi làm mẹ đồng ý là ông sẽ không có gì phản đối.

Cho nên bây giờ Lục Nguyên sức chiến đấu hừng hực.

Thiên Hoang Đế Tử còn chưa xuất hiện, trước tiên thắng Phong Nhị Thập Tứ rồi tính.

Vèo cơn gió thổi qua, Phong Nhị Thập Tứ đã đứng trên Thiên Đoạn phong, đối mặt với Lục Nguyên. Gió thổi quanh Phong Nhị Thập Tứ, gã là một thiên tài thật sự, siêu quần không ai so nổi. Phong Nhị Thập Tứ là năm đó có thể dùng bộ Phong Thần Bách Bộ đến bước thứ hai mươi bốn.

Phong Nhị Thập Tứ giằng co với Lục Nguyên.

- Lục Nguyên, lần này ta sẽ triệt để đánh bại ngươi.

Phong Nhị Thập Tứ lạnh nhạt nói:

- Bây giờ ngươi hãy mở to mắt xem cái gì là tốc độ nhanh nhất dưới thế giới cảnh!

Vèo một tiếng gã đã tới sau lưng Lục Nguyên. Lục Nguyên bản năng a một tiếng, phát hiện vai phải đau đớn, đã bị thương.

Thật nhanh! Nhanh không thể tưởng tượng!

- Đây mới chỉ là Phong Thần Bách Bộ bước thứ bốn mươi, Phong Vô Hình.

Phong Nhị Thập Tứ bước ra từ trong gió:

- Tốc độ của ta sẽ càng nhanh.

- Bước thứ bốn mươi à?

Lục Nguyên mỉm cười. Phong Nhị Thập Tứ đúng là không tầm thường. Hắn có tiếp xúc người phong chi văn minh khác nhưng đa số chỉ ở ba mươi mấy bước đã là giỏi rồi, Phong Nhị Thập Tứ vừa ra liền là bước thứ bốn mươi Phong Vô Hình, thật là cực nhanh.

Phong Nhị Thập Tứ lần thứ hai biến mất.

Lần thứ hai gã xuất hiện thì áo xanh của Lục Nguyên lại rách một chút, nhưng Phong Nhị Thập Tứ lập tức khựng lại.

Bởi vì không gian tỏa định.

Lúc mới luyện thành không gian thiết tắc chỉ có không gian chuyển hóa, không có không gian tỏa định. Nhưng luyện không gian thiết tắc đến mặt sau thì sẽ có không gian tỏa định, không gian phá toái, nhưng phải ngộ đã.

Vốn tỏa kiếm ý khó ngộ, nhưng mã, chỗ này không thể không lại cảm hơn Võ Sinh Đế Tử siêu người tốt. Trong thập cường võ đạo của gã có tỏa võ đạo, Lục Nguyên ở chỗ Pháp Nhất Đế Tử từng thấy tỏa võ đạo, phát hiện tỏa võ đạo này hơi giống luyện tỏa kiếm ý.

Cho nên hắn đã nắm được một nửa tỏa kiếm ý.

Không sai, bây giờ không gian tỏa định là chưa thành phẩm, phạm vi khóa rất nhỏ, không đáng sợ như không gian tỏa định thật sự.

Phong Nhị Thập Tứ chớp mắt bị không gian thiết tắc tỏa định, Lục Nguyên lật tay đâm đến một kiếm. Phản ứng của Phong Nhị Thập Tứ cực nhanh, lập tức vận tạc pháp lực và thiết tắc tránh thoát không gian tỏa định của Lục Nguyên. Nhưng dù là vậy thì vai phải của gã vẫn là bị Dưỡng Ngô tiên kiếm đâm thương một vết.

Đến đây thì ngừng, đánh ngang tay.

Phong Nhị Thập Tứ nhờ vào thứ bốn mươi bước tổn thương Lục Nguyên một lần. Lục Nguyên dựa vào không gian tỏa định tổn thương Phong Nhị Thập Tứ một lần.

Phong Nhị Thập Tứ lập tức lấy ra phong hệ văn tự tự và do. Có hai chữ tự, do, gã không sợ chiêu không gian tỏa định nữa. Lần thứ hai gã đến gần Lục Nguyên, lại là thứ bốn mươi bước Phong Vô Hình, nhưng lúc này Phong Nhị Thập Tứ vẫn bị khóa lại. Gã muốn phát động hai chữ tự do nhưng phát hiện dường như hai chữ bị áp lực cường đại đè ép.

Cái này là!

Thật ra Lục Nguyên luyện thành, mộc đại hệ chia hai tiểu hệ là phong, lôi.

Dưới tình huống đó, luyện thành thôn mộc long, thôn lôi long áp lực với phong hệ văn tự khá lớn, dù rằng không thể nuốt phong hệ văn tự nhưng khiến nó không có tác dụng gì.

Phong Nhị Thập Tứ phản ứng không kịp bị Lục Nguyên đâm thương vai trái, nhưng Phong Nhị Thập Tứ không uổng là nhân vật tài giỏi phong chi văn minh, chỉ trong khoảnh khắc đó đã vận lực lượng khá cường đại, chớp mắt thụt lùi không còn bóng dáng.

Phong Nhị Thập Tứ lần thứ hai biến mất trong không trung.

- Lục Nguyên, ngươi không đuổi kịp tốc độ của ta. Ta còn có Phong Thần Bách Bộ thứ bốn mươi mốt, bốn mươi hai bước, thậm chí là bước thứ bốn mươi sáu Phong Xuy Nhập Tâm.

Thứ ra Phong Thần Bách Bộ bước thứ bốn mươi sáu chính là chiêu thức tuyệt học Phong Xuy Nhập Tâm.

Không sai, tốc độ của Phong Nhị Thập Tứ đúng là nhanh vượt lẽ thương, Lục Nguyên không khả năng đuổi kịp gã.

Nhưng bây giờ Phong Nhị Thập Tứ không dám dễ dàng tới gần Lục Nguyên, một khi tới gần sẽ bị không gian tỏa định, dù gã có thể giải không gian tỏa định nhưng sẽ phải khựng lại, tmaj dừng một chút đủ để Lục Nguyên đâm thương gã.

Tình huống bây giờ là Lục Nguyên không đuổi kịp Phong Nhị Thập Tứ. Phong Nhị Thập Tứ không dám tới gần Lục Nguyên. Hai bên đang giằng co.

Chiến đấu quái dị mà hòa bình tiến hành. Phong Nhị Thập Tứ luôn chạy như bay. Lục Nguyên luôn đứng bất động. Cứ thế qua lâu đến nửa nén hướng, mới bắt đầu còn kích động nhưng không lâu sau thì tắt hết, dù gì Lục Nguyên và Phong Nhị Thập Tứ cực ít giao đấu.

- Chán quá, hai người này không đụng vào đối phương nữa là.

- Lục Nguyên là đụng không tới, Phong Nhị Thập Tứ là không dám đụng, sợ bị không gian tỏa định.

- Oáp, cuộc chiến chán quá.

- Xem ra là ngang tay.

- Đúng vậy, có khả năng là ngang tay.

Ngang tay! Đùa cái gì, Lục Nguyên thầm cười, sao mà ngang tay được, mình đối phó Phong Nhị Thập Tứ dư dả.

Chớp mắt Lục Nguyên động, chém ra một kiếm. Nhát kiếm chém vào hư không chứ không trúng Phong Nhị Thập Tứ.

Lục Nguyên lại chém kiếm thứ hai, vẫn không đánh trúng, là chém vào không khí.

Nhát kiếm thứ ba không chém trúng.

Kiếm thứ tư không chém trúng.

Kiếm thứ mười không chém trúng.

Kiếm thứ mười tám không chém trúng..

Kiếm thứ ba mươi hai không chém trúng.

Quả nhiên tốc độ của Lục Nguyên hoàn toàn không kịp Phong Nhị Thập Tứ, hắn bị gã đùa chết, tốc độ của gã đúng là đáng sợ, khiến Lục Nguyên chém sao cũng hụt, xem ra lần này là ván hòa rồi.

Nhưng không biết tại sao, Lục Nguyên biết rõ không chém trúng mà vẫn không ngừng chém ra.

498. Chương 957-958: Kiếm Thuật Vô Song

Nhát kiếm thứ ba mươi lăm không chém trúng.

Nhát kiếm thứ bốn mươi bảy không chém trúng.

Vẫn luôn không chém trúng, Lục Nguyên đang làm gì vậy? Rõ ràng đánh không trúng mà vẫn không ngừng công kích, hắn định làm gì? Có nhiều người không hiểu, không rõ rốt cuộc Lục Nguyên muốn làm cái gì. Tất nhiên không ai cười Lục Nguyên, vì mới rồi hắn dùng năm phần pháp lực, thân xác bị thương đấu với Nghiêm Thiên Pháp quá giỏi.

Nhát kiếm thứ năm mươi tám không chém trúng.

Nhát kiếm thứ sáu mươi chín không chém trúng.

Lúc này sắc mặt Pháp Nhất Đế Tử dần nghiêm trọng.

Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Hoàng Đế Tử cũng nghiêm mặt.

Họ rốt cuộc phát hiện việc Lục Nguyên sắp làm. Sao có thể! Sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Nhát kiếm thứ bảy mươi tám không chém trúng.

Nhát kiếm thứ tám mươi chín không chém trúng.

Giọng Phong Nhị Thập Tứ từ trong gió truyền đến:

- Lục Nguyên, ngươi chém không trúng ta, dù chém bao nhiêu kiếm cũng vô dụng.

Lục Nguyên lạnh nhạt cười:

- Nếu bây giờ ngươi vẫn chưa phát hiện thì chỉ có thể chứng minh một điều, ngươi ngu không thể tưởng. Xemn ra thực lực giữa ngươi và ta không cùng cấp bậc.

Phong Nhị Thập Tứ cười lạnh nói:

- Giọng điệu lớn lối thật.

Mặt ngoài gã không thèm để ý Lục Nguyên nhưng cũng bắt đầu quan sát hắn đang làm gì.

Người bên cạnh cũngquan sát Lục Nguyên hành động.

Lục Nguyên vẫn đang chém kiếm, một kiếm liền một kiếm, bây giờ đã chém đến nhát kiếm chín mươi chín.

Rốt cuộc có người nói:

- Kia không phải là kiếm thuật vô song chứ?

- Trời ạ, không ngờ là kiếm thuật vô song!

- Không đúng, Lục Nguyên từ đâu học được kiếm thuật vô song chứ?

- Đúng vậy, không có khả năng, dù là pháp thuật vô song hay kiếm thuật vô song đều là đại chiêu tuyệt vời. Gia tộc như người Nghiêm gia có kiếm thuật vô song là bình thường, Kiếm Môn tầm thường nghe nói sớm không còn kiếm thuật vô song, Lục Nguyên học được từ đâu?

- Đúng vậy, sao có thể!

- Chắc không phải mới rồi hắn thấy Nghiêm Thiên Pháp làm pháp thuật vô song một lần rồi do đó suy luận ra kiếm thuật vô song đi?

- Nếu là vậy thì quá khủng bố rồi, không thể nào.

Dù có người nghi ngờ nhưng ngẫm lại đúng là rất có thể, nếu không thì khó giải thích Lục Nguyên học ở đâu ra kiếm thuật vô song.

Không sai, Lục Nguyên muốn chơi là kiếm thuật vô song.

Nghiêm Thiên Pháp chơi là pháp thuật vô song, Lục Nguyên lúc đó trốn tránh luôn chăm chú nhìn, phát hiện tác dụng của pháp thuật vô song. Pháp thuật vô song là một thứ sắp đặt rất phiền phức, nhưng hoàn thành thì có uy lực to lớn, đánh trúng không lệch. Vốn cho rằng không thể từ pháp thuật phản đẩy thành kiếm thuật.

Nhưng xem một lần đạo tự phân thân xong thiên phú pháp thuật tăng lớn nhiều.

Bây giờ mình có thể từ trong pháp thuật phản thôi ra căn nguyên của nó, luyện thành kiếm thuật.

Vậy nên dưới tình huống không thể đánh trúng Phong Nhị Thập Tứ thì hưởng dụng kiếm thuật vô song đi.

Chơi kiếm thuật vô song này một chút, xem coi uy lực một chiêu.

Lục Nguyên chém ra chém ra một trăm lẻ bảy kiếm, vẫn là chém vào không khí.

Người xung quanh coi như hiểu Lục Nguyên đang định làm cái gì, chẳng ngờ là muốn dùng kiếm thuật vô song.

Một người trong người Nghiêm gia nói:

- Không đúng, chém ra một trăm lẻ bảy kiếm của hắn có sai lầm.

Một người Tống gia bên cạnh người Nghiêm gia nói:

- Hắn chỉ nhìn pháp thuật vô song một lần rồi thản thôi ra kiếm thuật vô song, nếu hắn không sai lầm chút thì mới là kỳ, tuyệt đối có sai lầm mới là chính xác.

Bên cạnh có một người nói:

- Đây cũng biểu thị kiếm thuật vô song của Lục Nguyên không phải mới bắt đầu đã học xong mà là nhìn pháp thuật vô song rồi mới đi thôi diễn, nếu thành công thì rất biến thái rồi.

Nghiêm Thiên Pháp và Lục Nguyên chiến đấu bị trọng thương, giờ nhìn cuộc chiến trên Thiên Đoạn phong, nghe bên tai tiếng bàn tán, lắc đầu. Không, không thể nào, lúc đó mình dùng pháp thuật vô song cực kỳ phiền phức, là lão tổ tông đích thân dạy dỗ, từng chút một dạy vô cùng tỉ mỉ, rồi cho một phù chú đặc biệt mới dùng được pháp thuật vô song. Hơn nữa đạo phù này chỉ có thể dùng ba lần pháp thuật vô song mà thôi.

Lục Nguyên không có người dạy, chỉ xem mình dùng một lần thì sao học được chứ?

Vân Tụ Tuyết khoanh tay đứng, mỉm cười nhìn cuộc chiến trên núi, cảm thấy tự hào vì Lục Nguyên.

Chiến đấu trên Thiên Đoạn phong còn đang tiếp tục.

Phong Nhị Thập Tứ đã phát hiện Lục Nguyên định làm là kiếm thuật vô song, một khi hoàn thành thì trong khu vực Thiên Đoạn phong gã đứng dù trên trời hay dưới đất đều bị oanh sát. Vậy nên Phong Nhị Thập Tứ bắt đầu phá hư kiếm thuật vô song của Lục Nguyên. Nhưng muốn phá hỏng kiếm thuật vô song không dễ dàng .

Mỗi lần Phong Nhị Thập Tứ đến gần là Lục Nguyên không thèm để ý gã, dùng không gian tỏa định, tay trái thành kiếm chỉ, lấy tay trái đối địch làm Phong Nhị Thập Tứ co giò trốn.

Bây giờ Phong Nhị Thập Tứ mới hiểu kiếm kỹ của Lục Nguyên rốt cuộc cao bao nhiêu.

Không ngờ dùng tay trái mà có thể chặn được, vậy mình còn gì để nói nữa?

Đương nhiên Phong Nhị Thập Tứ không cam lòng thất bại.

Gã không tin Lục Nguyên có thể dựa vào xem một lần pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp là sử dụng ra kiếm thuật vô song, cái này quá tà rồi.

Kiếm thứ một trăm hai mươi mốt chém vào không tủng.

Lục Nguyên vẫn đang tiếp tục kiếm thuật vô song.

Pháp thuật vô song khá là khó khăn, kiếm thuật vô song cũng khó như vậy.

Trước không nói khó gì khác, chỉ nói ba điều, một là phải hiểu rất rõ không gian, hai là tuyệt đối năm chắc mỗi một kiếm không thể sai lệch chút nào, ba là tinh thần lực vô cùng cường đại. Trừ ba điểm khó này còn có các loại khác, đương nhiên đối với Lục Nguyên còn có một trắc trở to lớn là không thấy hệ thống kiếm chiêu, toàn dựa vào ký ức Nghiêm Thiên Pháp dùng một lần từ pháp thuật phản thôi ra kiếm pháp, trong đó khó khăn lớn đến có thể nói là nghịch thiên.

Kiếm thứ một trăm chín mươi lăm chém ra, Lục Nguyên vẫn đang tiếp tục một chiêu kiếm thuật vô song.

Tất cả người đứng xem giờ đây không quan tâm thắng bại giữa Phong Nhị Thập Tứ và Lục Nguyên nữa, họ chỉ nhìn hắn có thể hoàn thành kiếm thuật vô song hay không. Chỉ dựa vào thấy pháp thuật vô song một lần rồi suy luận ra kiếm thuật vô song, chuyện như vậy chưa từng nghe nói qua, làm sao để người ta tin chứ?

Kiếm thứ hai trăm sáu mươi lăm chém ra! Nguy rồi, một kiếm này chém lệch, không tìm ra cảm giác.

Bên cạnh đứng gia tộc như Tống gia, Thượng Quan gia đều thầm kêu đáng tiếc. Đúng vậy, kiếm thứ hai trăm sáu mươi lăm chém lệch rồi, xem ra không làm được kiếm thuật vô song. Người Nghiêm gia thì suýt chút la tốt, xem đi, sao có thể một lần nhìn pháp thuật vô song liền phản thôi ra kiếm thuật vô song được chứ.

Kiếm thứ hai trăm sáu mươi sáu thi triển ra, kiếm thứ hai trăm sáu mươi sáu đúng là quái, không đúng, mỗi kiếm mặt ngoài nhìn không tuyệt diệu nhưng bù đắp khuyết điểm của kiếm thứ hai trăm sáu mươi lăm.

Nhìn đến kiếm thứ hai trăm sáu mươi sáu, kẻ vốn tưởng Lục Nguyên không thắng được giờ khựng lại, xem ra vẫn có chút mong chờ.

Kiếm thứ ba mươi đến rồi.

Kiếm thứ bốn trăm năm mươi lại chệch chút, nhưng kiếm thứ bốn trăm năm mươi bổ sung lại.

Trong quá trình, kiếm thuật vô song của Lục Nguyên luôn có chút khuyết điểm, không hoàn mỹ bằng pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp, nhưng rung động thì lớn hơn pháp thuật vô song của Nghiêm Thiên Pháp rất là nhiều. Bởi vì Nghiêm Thiên Pháp là dựa theo từng bước làm sẵn, rồi có phù chú hỗ trợ. Lục Nguyên là tự mình phản thôi, khó khăn to lớn.

Kiếm thứ sáu trăm! Cách kiếm thuật vô song ngày càng gần.

Kiếm thứ bảy trăm! Kỳ tích này dường như Lục Nguyên có thể hoàn thành.

Bây giờ mọi người ngày càng mong chờ.

Kiếm thứ tám trăm ! Thi triển ra kiếm thứ tám trăm quen tay hơn trước chút.

Kiếm thứ tám trăm sáu mươi lăm!

Kiếm thứ tám trăm tám mươi! Sắp thành công!

Kiếm thứ tám trăm tám mươi mốt!

Kiếm thứ tám trăm tám mươi ba!

Kiếm thứ tám trăm tám mươi bảy! Đây là kiếm thứ hai đếm ngược, chỉ kém một kiếm cuối, kết thúc kiếm cuối kiếm thứ tám trăm tám mươi tám khó hơn mấy kiếm khác một chút, Lục Nguyên làm được không?

Chỉ thấy trong không khí một kiếm đánh ra, nhát kiếm như kinh hồng, như thác nước, như cầu vồng, như từ trời đến, thật ứng với câu 'kỳ kiếm vốn thiên thành, diệu thủ ngẫu đắc chi', đây chính là kiếm thứ tám trăm tám mươi tám. Kiếm thuật vô song rốt cuộc hoàn tất. Trong khoảnh khắc, Phong Nhị Thập Tứ ở trong không trung hét thảm một tiếng, tiếng hét thê thảm thiết, gã đã bị trọng thương.

Vốn pháp thuật vô song bình thường là lực công kích gấp mười.

Nhưng Lục Nguyên hoàn thành kiếm thuật vô song lực công kích chỉ có gấp ba. Rất đơn giản, Lục Nguyên xem một lần học xong, trong quá trình kiếm thuật vô song dù miễn cưỡng thi triển nhưng sai lầm không ít, vậy nên chỉ có lực công kích gấp ba, nhưng dù đã vậy cũng rất ghê gớm rồi, đó dẫu sao là kỳ tich.

Đúng vậy, kỳ tích, hoàn thành!

Một đại kỳ tích thật sự.

Trong số người đứng xem có nhiều đại nhân vật, ví dụ gia chủ lục đại gia tộc, ví dụ nhiều đế tử thân phận tôn quý. Nhưng trừ Pháp Nhất Đế Tử ra, tất cả mọi người chưa từng thấy nhân vật kinh tài tuyệt diễm như thế. Chỉ có Pháp Nhất Đế Tử là không kinh ngạc giật mình, vì y quen biết có rất nhiều người đều tài năng như vậy, chẳng qua người siêu tài năng y quen đa số là phó chủ văn minh. Muốn đến phó chủ văn minh vốn là cần không giống bình thường, tài năng vượt xa người thường, còn có khí vận cực tốt nữa, thiếu một thứ không được.

Leo lên đỉnh cao chính là chân lý không thay đổi.

Phong Nhị Thập Tứ hộc búng máu, bởi vì không phải công kích gấp mười lần nên gã không trọng thương. Vậy nên dù gã bị thương mà chưa chết, còn muốn cố chống nhưng phát hiện mình đã không còn sức lực. Lục Nguyên giơ kiếm để ngang cổ họng gã, lạnh lùng nhìn gã.

Hắn nói:

- Ngươi thua.

Phong Nhị Thập Tứ gật đầu nói:

- Thôi được, đúng là ta thua, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Đã nói là phải thực hiện, sau này ta sẽ không truy đuổi Kiếm Linh Đế Cơ nữa.

- Nhưng phải cẩn thận Thiên Hoang Đế Tử. Thiên Hoang Đế Tử là người không từ thủ đoạn, khác với ta.

Dù Phong Nhị Thập Tứ bị đánh bại nhưng có khí độ phóng khoáng, không uổng là kỳ tài khó được của phong chi văn minh.

Đến đây thì ba trăm thiên tài nổ tung.

- Lúc đó ba trăm năm mươi người chúng ta cùng vào pháp cổ văn minh huấn luyện, khi ấy Lục Nguyên không chút bắt mắt, thậm chí bị bỏ vào bại giả tổ làm quân tốt.

- Đúng vậy, lúc đó Lục Nguyên thắng đám Phong Tam Thập còn cho rằng hắn may mắn thôi.

- Kết quả ai mà ngờ Lục Nguyên ngựa ô đến cuối, tại tương ngộ sâm lâm chỉ là hạng bảy thôi, giờ càng khoa trương, đánh bại Nghiêm Thiên Pháp xếp thứ nhất, Phong Nhị Thập Tứ xếp thứ hai. Theo ta thấy thì trong ba trăm năm mươi người chúng ta đệ nhất thiên tài chắc nên là Lục Nguyên.

- Đúng vậy, Lục Nguyên đích thực có thể xưng là đệ nhất thiên tài.

- Ta xem lần này cuộc chiến Thắng bại giả tổ, dù mấy người khác trong bại giả tổ không được nhưng người đứng nhất lại là bại giả tổ.

Ba trăm thiên tài bàn tán xông xao, hiển nhiên kinh ngạc vì Lục Nguyên đánh bại Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ. Bây giờ họ đều cho rằng Lục Nguyên mạnh nhất, chỉ cần không chết sau này sẽ nổi danh trung ương thiên triều.

Kiếm Hùng tràn đầy tự hào, đúng vậy, trước khi bắt đầu huấn luyện không ai ngờ.

Trong ba trăm năm mươi người kinh tài tuyệt diễm, mạnh nhất là Lục Nguyên, kiếm đạo có lẽ sẽ vì Lục Nguyên mà vô cùng hưng thịnh.

- Lục Nguyên, đừng tưởng ngươi đã thắng, còn có bổn đế tử, ngươi chưa thắng bổn đế tử đâu!

Một giọng nói vang lên trên trời cao:

- Bổn Thiên Hoang Đế Tử đã đến!

Thiên Hoang Đế Tử vào phút cuối rốt cuộc giá lâm.

Lục Nguyên mỉm cười.

Bốn địch thủ, Võ Sinh Đế Tử, Thiên Hoang Đế Tử, Phong Nhị Thập Tứ, Nghiêm Thiên Pháp, trong bốn người giờ chỉ còn một mình Thiên Hoang Đế Tử.

Ba người kia mình còn xem trọng chút.

Nhưng mà Thiên Hoang Đế Tử thì không cần đặc biệt chú ý.

Người như vậy không tiếp được mấy chiêu của mình.

Ai kêu hoang bị mình khắc chế đâu.

Nếu đến thì để mình vài chiêu đánh gục gã là được.

Sẽ không hơn ba chiêu, Lục Nguyên tràn đầy tự tin nghĩ.

Thiên Đoạn phong, bây giờ cuộc chiến đã đi đến cuối.

Thiên Hoang Đế Tử trong bốn người phút cuối xuất hiện.

Hơn nữa vừa lộ mặt liền hùng hổ.

Trên đỉnh Thiên Đoạn phong một vạn trượng ngưng kết một đóa hồng hoang vân to lớn vô cùng. Hồng hoang vân không giống bình thường, chính mà mây từ hồng thủy cực dày nặng ngưng tụ thành, còn có hoang bên trong, do hồng hoang kết hợp mà thành, so oviws mây bình thường đáng sợ hơn rất nhiều.

Một đoàn hồng hoang vân nếu ném tới núi trung ương thiên triều bình thường thì mây có thể đè sụp núi.

Bên trên hồng hoang vân đứng một người thanh niên tràn ngập dương cương khí.

Người trẻ tuổi toát vẻ tà tính và hoang.

Thiên Hoang Đế Tử lạnh nhạt nói:

- Lục Nguyên, ngươi rất giỏi, đánh bại được Nghiêm Thiên Pháp và Phong Nhị Thập Tứ, đáng tiếc, đụng đến ta thì ngươi chỉ có nước thất bại. Trong ba mươi chiêu sẽ khiến ngươi thảm bại!

Gã nói làm như rất dễ dàng chiến thắng, mà gã đúng là có tư cách cuồng ngạo.

Không sai, Thiên Hoang Đế Tử đúng là có tư cách này.

Bởi vì gã chính là Thiên Hoang Đế Tử.

Không phải nói Thiên Hoang Đế Tử cường hơn Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ, Võ Sinh Đế Tử, thực lực bốn người sàn sàn như nhau.

Nhưng Thiên Hoang Đế Tử có một đặc điểm mạnh hơn ba người trước, bởi vì gã là người thái cổ văn minh, hoang đối với kiếm có áp chế trời sinh.

Vậy nên gã mới dám vênh váo như vậy.

Thiên Hoang Đế Tử nói:

- Lục Nguyên, trong ba mươi chiêu nếu ngươi không thua thì coi như ngươi có bản lĩnh. Dám giành đàn bà với ta hả? Thật buồn cười, một con kiến bình thường mà thôi, chỉ có nước bị ta nghiền nát.

Hay cho Thiên Hoang Đế Tử, vừa đến liền tạo ra áp lực to lớn, cùng lúc đó, mây bốn phía dần bị đổi thành hồng hoang vân, đây là tăng cường áp lực với Lục Nguyên. Hoang càng nhiều thì áp lực với kiếm giả càng lớn. Hồng hoang vân ngưng tụ, mới rồi còn thấy mặt trời nhưng lập tức mặt trời bị hồng hoang vân đậm đặc che lấp khiến một mảnh âm trầm.

Kiếm Hùng cảm giác đặc biệt khó chịu, loại hồng hoang vân lực áp chế quá mạnh, rõ ràng cách xa như vậy mà gã thấy toàn thân cực kỳ khó chịu, suýt chút ói ra. Gã chỉ bị lan sang mà đã khó chịu đến thế, vậy Lục Nguyên bị bao trùm e rằng càng khó chịu hơn.

Không khí chợt biến đổi.

- Lục Nguyên gặp khó đây.

- Đúng vậy, đụng phải người thái cổ văn minh, người dùng kiếm có mạnh hơn cũng vô dụng.

- Cùng là lực lượng, đế tử thái cổ văn minh chưa từng thua người dùng kiếm, huống chi pháp lực của Thiên Hoang Đế Tử trên cả Lục Nguyên.

- Đúng rồi, lần này Lục Nguyên gặp khó đây.

499. Chương 959-960: Thiên Hoang Đế Tử

Bởi vì biểu hiện hai cuộc chiến trước nên đa số người đứng xem ủng hộ Lục Nguyên.

- Không chừng Lục Nguyên sẽ sáng tạo kỳ tích.

- Nếu là tình huống khác có lẽ Lục Nguyên sẽ sáng tạo kỳ tích, nhưng lần này thì khác. Hoang áp chế kiếm là chân lý kỷ nguyên. Nếu chân lý bị đánh vỡ thì không còn là chân lý.

Hiển nhiên bây giờ không có ai coi trọng Lục Nguyên, bao gồm cả Pháp Thánh Đế Tử.

Trên khuôn mặt đẹp tuyệt trần của Vân Tụ Tuyết thoáng qua nét lo lắng.

Gia chủ người Nghiêm gia Nghiêm Cảm Tiếu thầm nhủ, sớm biết Thiên Hoang Đế Tử sẽ tới thì không cần để Nghiêm Thiên Pháp lên. Nhưng nói đi phải nói lại, ai mà ngờ Nghiêm Thiên Pháp thua trong tay Lục Nguyên chứ. Nhưng bây giờ tất cả đã kết thúc, bởi vì Thiên Hoang Đế Tử đến rồi, Thiên Hoang Đế Tử thắng Lục Nguyên là chân lý thế gian.

Chạna lý không tha nghi ngờ.

- Ha ha ha ha!

Trong không khí vô cùng nặng nề, Lục Nguyên bỗng cất tiếng cười to.

Hắn chỉ trên đỉnh đầu Thiên Hoang Đế Tử, nói:

- Thiên Hoang Đế Tử, ngươi nói ba mươi chiêu đánh bại ta hả? Thật buồn cười, nói mạnh miệng như vậy thì ta cũng đến một câu, trong vòng ba chiêu ta sẽ đánh bại ngươi, tuyệt đối không để ngươi chống qua ba chiêu!

Cuồng vọng! Hiện nay Lục Nguyên cực kỳ cuồng vọng.

Thiên Hoang Đế Tử dám nói thắng Lục Nguyên trong ba mươi chiêu là bởi vì pháp lực của gã cao hơn hắn, lại có chân lý hoang khắc chế kiếm.

Còn Lục Nguyên thì sao? Hắn dựa vào cái gì dám nói câu này? Quá nực cười. Bây giờ một số người ủng hộ Lục Nguyên cũng cho rằng hắn đang nói khoác.

Nhưng Lục Nguyên không có hứng thú giải thích, nói nhiều làm gì? Để mình triệt để ba chiêu đánh bại Thiên Hoang Đế Tử là được, trận chiến này đánh hơi lâu, mình hơi ghét rồi, tốc chiến tốc thắng thôi, dùng tốc độ cuối cùng đánh bại Thiên Hoang Đế Tử.

- Nếu ngươi không tin trong ba chiêu ta đánh bại ngươi vậy hãy xem đây!

Lục Nguyên nhìn lên trời, bỗng bay lên, vọt hướng Thiên Hoang Đế Tử cao một vạn trượng.

Thiên Hoang Đế Tử nhìn Lục Nguyên bay lên cao thì thầm mừng, hồng hoang vân của gã vốn chỉ để dùng bao phủ Lục Nguyên, làm hắn khó chịu. Bây giờ tốt lắm, Lục Nguyên bay vào trong hồng hoang vân của gã, thế thì áp lực hướng hắn sẽ càng lớn, hắn sẽ thua nhanh hơn. Lục Nguyên, là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ vào.

Lục Nguyên lao vào trong hồng hoang vân, tùy tiện thi triển ra một chiêu Bách Chỉ Kiếm. Khoảnh khắc chiêu Bách Chỉ Kiếm đánh ra mấy trăm kiếm khí đánh loạn phong vân. Phút chốc gió mây loạn, hồng hoang vân cũng một mảnh hỗn loạn.

Thiên Hoang Đế Tử dễ dàng ngăn cản mấy trăm kiếm khí đến trước mắt, dù bốn phía rối loạn nhưng gã không chút quan tâm.

Gã nói:

- Lục Nguyên, nếu ngươi chỉ có mấy bản lĩnh này thì hãy ngoan ngoãn chịu thua đi!

- Phải không?

Lục Nguyên ra chiêu thứ hai, mang theo giảo động phong vân kiếm chém tới.

Thiên Hoang Đế Tử vác lên thiên hoang đao nghênh đón. Thiên hoang đao của gã so với đại hoang đao bình thường thì lợi hại rất nhiều, bên trong có hoang khí đậm đặc, khắc chế kiếm tu khá lợi hại. Hai người va chạm, nhưng khoảnh khắc một kiếm của Lục Nguyên khiến Thiên Hoang Đế Tử không đỡ kịp, hắn vọt vào trước mặt gã. Thiên Hoang Đế Tử muốn biến chiêu, lấy khí hồng hoang chắn, nhưng chớp mắt khí hồng hoang bị kiếm khí của Lục Nguyên xuyên qua. Sao có thể! Thiên Hoang Đế Tử không có cả cơ hội phản ứng liền bị Lục Nguyên một kiếm đâm xuyên.

Thật ra nói là xuyên, mới rồi Thiên Hoang Đế Tử đã bị Lục Nguyên dùng kiếm kỹ không kịp đề phòng lấy khí hồng hoang chắn, tình huống bình thường không thành vấn đề nhưng tiếc rằng đây không phải tình hình bình thường. Mới rồi Lục Nguyên dùng một ít kiếm khắc hong, Thiên Hoang Đế Tử không cảm giác được kiếm khắc hoang thì đã bị trọng thương rồi.

Lục Nguyên lần thứ hai đánh ra kiếm thứ ba, nhát kiếm này tuyệt đối kỹ xảo, tiểu nhân quả, luân hồi, âm dương, không gian, tất cả kết hợp một chỗ còn mang theo tác dụng kiếm khắc hoang nặng nề đâm hướng Thiên Hoang Đế Tử. Khoảnh khắc lần thứ hai xuyên qua người Thiên Hoang Đế Tử, máu bắn tung tóe.

Bây gờ thực lực của Lục Nguyên là hỗn động cảnh bát tầng, đối phó thái cổ văn minh hỗn động cảnh thập tầng chỉ dùng một chút kiếm khắc hoang là được, đơn giản gọn lẹ. Thiên Hoang Đế Tử không phát hiện ra kiếm khắc hoang.

Nơi này quá trống trải, nhiều chú ý, vậy nên Lục Nguyên mới xông vào hồng hoang vân đánh. Hồng hoang vân che đi tầm mắt, hơn nữa chiêu thứ nhất là trăm chỉ kiếm, cùng lúc mấy trăm kiếm khí đánh loạn phong vân, chân chính giải quyết Thiên Hoang Đế Tử chỉ cần hai chiêu thôi. Tất nhiên đây vẫn là vì che tầm mắt, khiến Thiên Hoang Đế Tử không hề phát hiện kiếm khắc hoang.

Nếu là chân chính liều mạng, không có người bên cạnh quan sát, Lục Nguyên có thể khẳng định rằng một chiêu là đánh chết ngay Thiên Hoang Đế Tử.

Ba chiêu vừa ra, Thiên Hoang Đế Tử đã bại.

Cho nên nói trong bốn người vô dụng nhất là Thiên Hoang Đế Tử hùng hổ nhất, cho rằng có thể thắng mình, không quá bận tâm người này.

Bên cạnh Thiên Đoạn phong có rất nhiều người đang nhìn lên trời.

Bầu trời tình huống khá là hỗn loạn, vốn hồng hoang vân che tầm mắt, che thần niệm, sau đó hồng hoang vân loạn, càng như vậy càng cho rằng không trong chốc lát Lục Nguyên sẽ ngã xuống, dù sao hồng hoang khắc chế kiếm không phải giả, đó là chân lý tuyệt đối khắcchees. Lục Nguyên ở trên Thiên Đoạn phong đánh không có một chút cơ may thắng, huống chi hắn làm bậy xông vào hồng hoang vân chứ?

Trong chớp mắt, một bóng người từ hồng hoang vân rơi xuống.

Chắc là Lục Nguyên rồi.

Không đúng! Người đó sao lại mặc áo đen?

Lục Nguyên luôn mặc áo xanh mà, hơn nữa cuộc chiến trước áo xanh rách nát.

Áo trắng chắc là y phục của thái cổ văn minh, vì màu đại hoang là đen, hồng hoang là màu đến đen.

Rớt xuống không ngờ chính là Thiên Hoang Đế Tử.

Chăc là không phải rớt đâu, không chừng Thiên Hoang Đế Tử tự bay xuống, nhưng thấy tư thế sao giống rơi xuống quá.

Bùm!

Thân hình Thiên Hoang Đế Tử năng nề đập xuống Thiên Đoạn phong, phun ra búng máu, biểu tình cực kỳ chật vật, trên người vài miệng vết thương rất sâu, hiển nhiên trọng thương. Có chuyện gì vậy? Thiên Hoang Đế Tử thua? Sao Thiên Hoang Đế Tử thua được? Chân lý thế giới là hoang khắc kiếm, sao bây giờ Thiên Hoang Đế Tử pháp lực cao hơn mà thua?

Đừng nói là người đứng xem, chính Thiên Hoang Đế Tử cũng lấy làm khó hiểu.

Sao tự dưng mình thua?

Sao mình thua người dùng kiếm cấp thấp hơn bản thân?

Đây là sao?

Cảm giác đầu đớn xộc lên óc, nhưng Thiên Hoang Đế Tử mặc kệ nó, gã không hiểu vì sao mình thua, sao trong ba chiêu đã thua. Nếu gã biết Lục Nguyên chân chính chỉ một chiêu liền giết được gã thì chắc càng ói máu.

Hồng hoang vân nhanh chóng thu nhỏ, Lục Nguyên không trực tiếp lấy kiếm khắc hoang thu mà thu hồng hoang vào kiếm chi không gian của mình. Không gian vốn là có thể chứa vạn vật, trải qua một kích do kiếm khắc hoang luyện hóa, những người khác sẽ không phát hiện. Trên bầu trời lập tức trong sáng, áo xanh hiện từ trên tời rơi xuống.

Lục Nguyên đáp xuống bên cạnh Thiên Hoang Đế Tử, Dưỡng Ngô tiên kiếm lấp lóe tia sáng lạnh.

- Thiên Hoang Đế Tử, xem ra ngươi đã thua, ba chiêu liền thua trong tay ta.

Ba chiêu, chỉ dùng ba chiêu, đây là việc khiến người không thể tin

Cuộc chiến này đến lúc chấm dứt.

Cũng là lúc tính kết quả, mà kết quả này tất nhiên là việc hôn nhân của Lục Nguyên cùng Kiếm Linh.

Thiên Đoạn phong!

Một bóng áo xanh từ trời dáng xuống!

Dưỡng Ngô tiên kiếm mũi nhọn lấp lóe!

Ba chiêu!

Không ngờ chỉ ba chiêu đã đánh bại Thiên Hoang Đế Tử.

Lúc trước Lục Nguyên chiến thắng Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ đều dùng khá nhiều chiêu thức, nhiều tuyệt kỹ, mọi người xem đã mắt, cảm thấy là chiến đấu cứng chọi cứng. Dù Lục Nguyên thắng nhưng thắng hơi hồi hộp, thắng đặc sắc, đánh cực kỳ kịch liệt.

Bây giờ Lục Nguyên đối mặt Thiên Hoang Đế Tử có thể khắc chế hắn, dưới tình huống thua chắc ngược lại ba chiêu là chiến thắng.

Lần này đúng là khiến người khó hiểu.

Quá kỳ diệu đi.

Nhưng mặc kệ là có kỳ diệu hay là gì, trận chiến này là Lục Nguyên thắng, điều này không thể nghi ngờ.

Tiếp theo mọi người tán đi, ba trăm thiên tài tán thán thì ra Lục Nguyên mới là mạnh nhất trong ba trăm năm mươi người. Còn Tống gia, Đường gia, Thượng Quan gia đều vững vàng quyết tâm lôi kéo Lục Nguyên. Người Nghiêm gia cùng Pháp Hoàng Đế Tử càng nhất quyét phải giết chết Lục Nguyên, tuyệt phải phải tìm cách xử lý hắn, nếu thành kẻ thù rồi, đối phương tiềm lực quá lớn, người như vậy tuyệt đối không thể để hắn lớn lên.

Pháp Thánh Đế Tử đi tới, cười ha hả bảo:

- Lục Nguyên, ngươi ra ngoài dự đoán của ta, bây giờ theo ta nào, mẫu thân của ta muốn gặp ngươi!

Mẫu thân của gã đương nhiên chính là Thương Vân Đế Phi, tức là mẹ của Kiếm Linh Đế Cơ. Đoàn người lập tức theo đằng sau chức vân vân liễn bay thẳng hướng Thương Vân Cung.

Thương Vân Cung!

Thương Vân Cung này ung dung mà đại khí, hoa lệ.

Xung quanh đều là đá phỉ thủy như mộng ảo, đi trong cung phỉ thủy xanh biếc dường như có nhiều ảnh ngược bản thân, có loại mình đang trong mộng, đó là cảm giác khá kỳ lạ. Đi một đonạ thời gian, rốt cuộc đến một đại điện, Mộng Huyễn Điện.

Trong Mộng Huyễn Điện, có một phượng ỷ rất cao, ngồi trên phượng ỷ là một hoa quý mỹ phụ nhân nhưng thấy không rõ, tựa như hoa trong nước, trong mây mù.

Bên cạnh Thương Vân Đế Phi, Kiếm Linh Đế Cơ Vân Tụ Tuyết yêu kiều đứng.

Pháp Thánh Đế Tử trực tiếp ngồi một bên, bộ dạng xem kịch vui.

Lục Nguyên thi lễ, nói:

- Tham kiến Thương Vân Đế Phi!

- Xem ra không tệ lắm.

Thương Vân Đế Phi gật đầu khen:

- Dù xuất thân kém chút nhưng đàn ông không thể chỉ nhìn xuất thân mà phải có bản lĩnh, có tài thật. Ngươi coi như hợp cách, việc hôn nhân này bổn đế phi ưng thuân.

Một câu thốt ra, gò má Kiếm Linh Đế Cơ ửng hồng.

Chuyện này ưng thuận vừa nhỏ vừa to, dù sao muốn cưới một đế cơ cổ văn minh không phải chuyện dễ

- Nhưng mà.

Thương Vân Đế Phi nói:

- Bây giờ ngươi chắc là hỗn động cảnh bát tầng? Còn là lúc phấn đấu, nên bây giờ cho ngươi danh hiệu trượng phu của đế cơ, cho ngươi thêm rất nhiều tầng quang hoàn thì không cho lợi để ngươi trưởng thành. Vậy nên bổn đế phi định ở bên ngoài tuyên bố hôn nhân của ngươi và Kiếm Linh Đế Cơ tạm thời gác lại, bổn đế phi có chút không bằng lòng, nên ngươi phải cố gắng phấn đấu.

Thương Vân Đế Phi nói:

- Nếu đến cảnh giới thiên tôn cảnh giới hãy đến cưới Tụ Tuyết.

- Tốt lắm, việc này ta đến làm chứng.

Lên tiếng là Pháp Nhất Đế Tử. Pháp Thánh Đế Tử thấy Pháp Nhất Đế Tử thì tò mò, đại ca sớm tới cảnh giới phó chủ văn minh, bình thường không quản lý việc gì giờ cứ xen vào việc của Lục Nguyên, dường như có chút quan hệ với hắn, xem tư liệu thì ở kỷ nguyên trước đại ca và người kiếm cổ văn minh có giao tình chắc là thật rồi.

Lục Nguyên ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy vậy rất tốt.

Mình còn có rất nhiều kẻ địch, có rất nhiều đại địch.

Một phần trong Kiếm Môn, giản chi văn minh, thái cổ văn minh.

Mình còn phải phiêu bạt.

Còn phải cô kiếm tung hành.

Bây giờ thành thân thì có nhiều ràng buộc.

Không bằng sau này tới thiên tôn cảnh hoặc là cảnh giới càng cao rồi mới thành thân, dù gì việc đã định, có mấy nhân vật nặng ký như Thương Vân Đế Phi, Pháp Nhất Đế Tử, Pháp Thánh Đế Tử làm chứng.

Thương Vân Đế Phi mỉm cười nói:

- Được rồi, Tụ Tuyết, ngươi mang Lục Nguyên đi Kiếm Linh của ngươi dạo chơi đi, qua thời gian ngắn hắn phải rời khỏi pháp cổ thế giới trở về Kiếm Môn.

Tuy mặt Kiếm Linh Đế Cơ hây hồng nhưng nàng biết thời gian Lục Nguyên ở lại pháp cổ thế giới không lâu, tạm thời nàng chưa thể về Kiếm Môn vì phải chúc thọ cho mẫu thân, cũng biết tương lai một đoạn thời gian không ở bên Lục Nguyên nhiều, nên khó được mạnh dạn kêu hắn theo nàn đi Kiếm Linh cung.

Trong Kiếm Linh cung, Lục Nguyên và Kiếm Linh Đế Cơ ở chung hơi mất tự nhiên.

Dù hai người trong Kiếm Môn thời gian ở chung khá dài, nhưng khi đó quan hệ chưa định, giờ quan hệ đột nhiên thay đổi thì tất nhiên hơi lúng túng rồi. Nhưng chỉ trong chốc lát là hai người trở lại trạng thái bình thường. Hai người này Lục Nguyên giống mây núi cao, Kiếm Linh Đế Cơ thì tựa nước suối trong vắt trong núi.

Thanh tuyền chảy, mây chậm rãi trôi.

Cùng Vân Tụ Tuyết ở chung là cảm giác nhàn nhạt, không như người khác ái tình kịch liệt, kích tình, nhưng cảm giác thản nhiên này khiến mình rất thích.

Ngày thứ hai hắn phải đi rồi, bởi vì người khác tham gia kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài lục tục ra đi. Mọi người tham gia kế hoạch bồi dưỡng này biến cường ở mực khác nhau, huấn luyện kết thúc thì đương nhiên sẽ đi mỗi hướng. Trong ba trăm người có vài kẻ tìm đến hắn.

Ví dụ Phong Nhị Thập Tứ, tiểu lãnh tụ phong chi văn minh rất có phong độ, còn mời Lục Nguyên sau này có cơ hội đi phong chi văn minh chơi.

Rồi ví dụ Phong Minh Nguyệt cũng đến tìm Lục Nguyên.

- Lục sư đệ, ta còn thiếu ngươi một con phong chi tinh linh, nếu có cơ hội thì đến phong chi văn minh nhé, ta sẽ đưa ngươi phong chi tinh linh.

Tác dụng của phong chi tinh linh cực lớn, có thể khiến người ta tăng tốc độ cực nhanh, đương nhiên Lục Nguyên phải ghi nhớ chuyện này, nhưng giờ chuyện cần làm nhất là về Kiếm Môn.

Từ biệt những người tập huấn xong hắn cùng Kiếm Hùng, chủ văn minh cất bước trở về Kiếm Môn.

Khi Lục Nguyên bắt đầu về Kiếm Môn thì tin tức liên quan đến hắn, theo nhiều thiên tài trở về bắt đầu tứ tán lan truyền. Lần này Lục Nguyên đúng là danh tiếng lan xa, trước kia nổi danh là vì Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Hoàng Đế Tử đấu với nhau, còn lần này nổi tiếng bởi vì thực lực bản thân.

Tương ngộ sâm lâm, xếp hạng bảy, đây đã là ngựa ô.

Sau đó tại Thiên Đoạn phong, đánh bại Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ, cùng với Thiên Hoang Đế Tử, chiến tích khiến người kinh sợ.

Đương nhiên bây giờ Lục Nguyên dù nổi tiếng rồi, dựa vào thực lực mà nổi tiếng. Nhưng muốn làm đến chấn động trung ương thiên triều thì chưa đủ.

Bởi vì muốn danh chấn trung ương thiên triều rất đơn giản, trước lấy ra thực lực thế giới cảnh đã. Không có thực lực thế giới cảnh muốn danh chấn trung ương thiên triều thì sao được chứ. Nói đơn giản là thế giới

cảnh là một loại tư cách, cũng là căn cơ bắt đầu xưng hùng trung ương thiên triều, trước đó thì không có loại tư cách này.

Lúc này Lục Nguyên, Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị cất bước trên đường trở về.

Hiện nay trung ương thiên triều hoàn cảnh vẫn ác liệt, nhưng đối với Lục Nguyên thì không tính là gì, chỉ cần đi trên đường chính là không có chuyện gì, nếu cứng rắn đi ra ngoài chọc yêu thú, thần thú thế giới cảnh thì đó là tự tìm chết, không trách được người.

500. Chương 961-962: Túy Chí Tôn

- Ha ha, lần này ngươi ở tương ngộ sâm lâm điểm xếp hạng bảy ta không bẩm báo với Kiếm Môn, lần này trở về e rằng trên dưới Kiếm Môn đều bị chiến tích của ngươi hù chết. Càng đừng nói trận chiến Thiên Đoạn phong, quá nở mũi, đè đầu người cổ văn minh đều phải thua, siêu!

Hiên Viên Thập Nhị khen, giơ ngón cai.

Lục Nguyên tùy tiện nhún vai nói:

- Bình thường thôi.

Hiên Viên Thập Nhị tùy tiện hỏi:

- Đúng rồi, Lục Nguyên, Kiếm Hùng, các ngươi bây giờ một là hỗn động cảnh bát tầng, một là hỗn động cảnh thất tầng, chuyến này về Kiếm Môn có thể xưng chí tôn rồi, các ngươi muốn xưng là gì?

Lục Nguyên cười ha hả:

- Ta thì gọi là Túy chí tôn đi, cũng không tệ.

Kiếm Hùng cũng cười nói:

- Ta thì gọi là Hùng chí tôn.

Đúng vậy, chuyến này trở về hai người chắc nên thăng chí tôn.

Chí tôn ở cổ văn minh, văn minh là vô cùng bình thường.

Nhưng tại Vô Thượng Đại Giáo thì chí tôn xưng hùng một phương, nắm giữ quyền lực khá lớn.

Hiên Viên Thập Nhị cười tủm tỉm nói:

- Vậy đi, Kiếm Môn chúng ta xem ra có mười chí tôn, tổn thất một Nam Cung chí tôn có thêm hai, vậy cũng đáng.

Kiếm Môn có nhiều chí tôn thì đương nhiên gã vui vẻ rồi, hơn nữa lần này thêm chí tôn không phải bên Hiên Viên chí tôn. Giờ trong Kiếm Môn thế lực của Hiên Viên chí tôn ngày càng lớn, thêm hai chí tôn không phải phe họ thì chắc có thể kiềm chế một phen.

Ba người một đường bay đi, trong quá trình tới gần Kiếm Môn thì Hiên Viên Thập Nhị đánh đạn tín hiệu.

- Qua chốc chắc chắn có người đến nghênh đón chúng ta.

Bắn xong đạn tín hiệu, ba người Lục Nguyên bay nhanh, nhưng bay hoài bay mãi, Hiên Viên Thập Nhị phát hiện có gì không đúng.

- Ủa, sao không có người đón chúng ta? Không lẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Ba người rất nhanh đến một cứ điểm của Kiếm Môn, tới nơi rồi phát hiện bên trong cứ điểm Kiếm Môn ngã xuống không ít người.

Hiên Viên Thập Nhị kiểm tra sơ, nói:

- Có lẽ xảy ra ngoài ý muốn, trong cứ điểm có không ít người chết.

Lục Nguyên hỏi:

- Có kẻ xâm nhập?

- Xem thì không giống.

Hiên Viên Thập Nhị lắc đầu nói:

- Ngã là người Kiếm Môn chúng ta, còn là phái Hiên Viên, phái chúng ta. Rất có thể bây giờ phái Hiên Viên chí tôn và phái chúng ta bắt đầu đánh nhau, thế cục Kiếm Môn đại biến.

Kiếm Hùng giật nảy mình la lên:

- Cái gì!

Mới từ pháp cổ văn minh trở về kết quả thấy tình hình hiện tại, rất có khả năng búng phát Kiếm Môn đại biến, hơn nữa dường như mới gặp biến cố không lâu, còn trong chiến đấu.

Kiếm Môn, rất có khả năng nội loạn.

Tình hình khá là nguy cấp.

Lục Nguyên quét thần niệm, tinh thần lực của hắn vốn là gấp sáu lần cảnh giới bình thường, phạm vi thần niệm quét lớn hơn rất nhiều. Thần niệm quét qua, bỗngiáo phái hát hiện phương xa có người đánh nhau, cường độ không thấp.

Hắn lập tức nói với Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị:

- Bên kia có đánh nhau, chúng ta đi xem thử.

Lập tức ba người lao nhanh bay tới không xa.

Nơi này là đường chính trung ương thiên triều.

Có một đồi núi trập trùng.

Trên đồi núi có mấy người đang đấu nhau nhưng rõ ràng một phe thế yếu, một phe chiếm ưu thế.

Lục Nguyên ngây ra, phát hiện phe yếu thế có hai người, một người đầy máu ngã trên đất, hiển nhiên bị thương rất nặng. Còn một người cầm kiếm động, nhưng kiếm pháp rời rạc hiển nhiên là đang cố chống. Lại nhìn người đó, chính là Kiếm Cửu trưởng lão, chính là lúc đó ở kiếm tu tinh thần chủ trì so tài kiếm đạo thụ chia tầng, trực thuộc Kiếm Chủ.

Thực lực của Kiếm Cửu trưởng lão rõ ràng là hỗn động cảnh lục trầng, đối thủ là năm, sáu người, xem ra cũng có thực lực, không dưới hỗn động cảnh lục tầng, hơn nữa mỗi người cầm kiếm, nếu dùng kiếm chắc là người Kiếm Môn mới đúng. Dù sao có hai môn phái dùng kiếm mà người Hiển Kiếm Môn nhiều chút, Ẩn Kiếm Tông càng ít. Lại thêm Ẩn Kiếm Tông không rảnh rỗi đi tấn công Kiếm Môn.

Tuy nhiên, thực lực mấy người này hỗn động cảnh lục tầng, sao lúc trước mình chưa thấy nhỉ?

Nên biết trong Kiếm Môn, hỗn động cảnh lục tầng thực lực khá giỏi.

Có thực lực như vậy thì danh tiếng to lớn, ví dụ như Kiếm Ngục, Kiếm Ma, Kiếm Tuệ, những người này ai mà danh tiếng không to lớn?

Bây giờ có chuyện gì vậy.

Tốc độ của Hiên Viên Thập Nhị chậm hơn Lục Nguyên nhưng giờ cũng đuổi kịp.

- Những người này là ám vệ.

Thấy bộ dạng Lục Nguyên khó hiểu, Hiên Viên Thập Nhị giải thích sơ sơ:

- Mỗi thế lực không khả năng lấy ra hết tất cả lực lượng, khiến đối phương hiểu rõ lá bài của mình.

- Đó là hành vi rất ngốc, còn Kiếm Môn chúng ta có hai thế lực ẩn một là thái thượng trưởng lão. Chẳng phải Kiếm Môn chúng ta có ba tinh thần sao? Trong đó một cái là kiếm môn tinh thần, thứ hai là kiếm tu tinh thần, thứ ba là kiếm tổ tinh thần.

- Thái thượng trưởng lão của Kiếm Môn chúng ta đều cư ngụ ở kiếm tổ tinh thần. Muốn làm thái thượng trưởng lão rất đơn giản, từ thế giới cảnh trở lên là có thể làm thái thượng trưởng lão Kiếm Môn. Đương nhiên bây giờ thái thượng trưởng lão cũng chia làm hai phái, một phái trong tối hàng giản chi văn minh, ủng hộ Hiên Viên Vọng. Còn một phái thì ủng hộ Kiếm Chủ.

- Còn có một thế lực ám nữa là ám vệ. ám vệ cơ bản do các trưởng lão tổ thành, hơn nữa trong trưởng lão trung thượng tầng cơ bản là hỗn động cảnh tứ tầng, ngũ tầng, lục tầng, thậm chí thất tầng. Rất hiếm thấy bát tầng, vì bát tầng sẽ ra ngoài làm chí tôn, không ở trong ám vệ nữa.

- Những nhân vật này danh tiếng không cao, nhưng thực lực rất mạnh, âm thầm bảo vệ Kiếm Môn.

- Đương nhiên trong ám vệ cũng chia thành hai phái. Một là người của Hiên Viên chí tôn, một là thiên hướng Kiếm Chủ. Chẳng qua giản chi văn minh thẩm thấu ngày càng lợi hại, dù là thái thượng trưởng lão hay ám vệ đều nghiêng về Hiên Viên chí tôn ngày càng nhiều. Đương nhiên ta và Kiếm Linh đều nằm trong ám vệ.

Hiên Viên Thập Nhị nhanh chóng giới thiệu thế lực ẩn trong Kiếm Môn.

Đệ tử, đệ tử chân truyền, đệ tử trung tâm.

Trưởng lão, ám vệ, chí tôn.

Thái thượng trưởng lão.

Kiếm Chủ.

Đây chính là tất cả người, thế lực của Kiếm Môn.

- Ha ha, Kiếm Cửu, Ma Bát, các ngươi chạy làm gì nữa?

Trong ám vệ người lệ thuộc Hiên Viên chí tôn Công Tôn Thanh Long cười ha hả. Bây giờ là nhóm Hiên Viên chí tôn tấn công hệ Kiếm Chủ. Còn Kiếm Cửu, Ma Bát thì lệ thuộc Kiếm Chủ bị truy sát. Bây giờ phái Hiên Viên chí tôn chiếm hết trên cơ.

Thuận tiện nói một câu, Ma Bát là người cùng Kiếm Cửu ngã trên đất hộc máu. Kiếm Cửu còn đang chống cự.

Nhưng trong đối thủ bao gồm Công Tôn Thanh Long, có sáu người hỗn động cảnh lục tầng.

Đúng rồi, không chỉ là vậy, còn có một người đứng chắp tay sau lưng.

Người này cao gầy, xem thì giống cây gậy trúc vậy, nhưng tựa như thiên thần, hình như trời đất đều nằm trong bàn tay gã. Người này rõ ràng là Đoan Mộc chí tôn, một trong chín chí tôn. Dù bị Thái Sử chí tôn châm chọc là chí tôn đếm ngược thứ hai, nhưng gã yếu là Thái Sử chí tôn nói thôi chứ với người khác thì gã rất cường, mạnh đến không thể tưởng tượng. Ví dụ như những hỗn động cảnh lục tầng trước mắt tính là cường giả, nhưng so sánh với Đoan Mộc chí tôn thì quá yếu ớt.

- Kiếm Cửu, ngươi còn muốn chạy? Đi chết đi!

Trong ám vệ một người thi triển Độc Long Tham Giản kiếm pháp, một kiếm như độc long tham giản. Một tên khác thi triển Âm Ngưng Tứ Quý kiếm pháp, chính là một chiêu Đông Quý Hàn Tịch. Khi tới mùa đông thì thời gian giá rét. Trong phút chốc toàn thân Kiếm Cửu bao phủ trong lạnh lẽo, muốn nhúc nhích cũng có.

Kiếm Cửu biến sắc mặt, biết chạy tới đây rồi không thể trốn thoát được, hơn nữa đối mặt hai người công kích, lão đã bị trọng thương, muốn chặn cũng không nổi, xem ra sẽ chết tại đây.

Chính trong chớp mắt, vang mấy tiếng đinh đinh đinh.

Kiếm Hùng xuất hiện bên trái, thi triển ra một thức Sơn Thạch Băng Tháp, chặn lại Độc Long Tham Giản kiếm pháp.

Hiên Viên Thập Nhị xuất hiện bên phải, thi triển chiêu Vạn Vật Hồi Xuân, chặn bên phải Đông Quý Hàn Tịch.

Ở chính giữ đứng một thanh y thanh niên, bây giờ hai người Hiên Viên Thập Nhị, Kiếm Hùng lấy Lục Nguyên làm trung tâm.

Còn bảy người lấy Đoan Mộc chí tôn dẫn đầu cũng trông thấy Lục Nguyên, Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị.

Đoan Mộc chí tôn nhìn ba người, ngẩn ra, nói:

- A, các ngươi từ pháp cổ văn minh trở về rồi? Trở về sớm thật.

Trong ám vệ Công Tôn Thanh Long nói:

- Đáng tiếc, trở lại cũng là chịu chết.

Một người hỗn động cảnh lục tầng nói:

- Bây giờ đại cục Kiếm Môn đa phần đã bị chúng ta khống chế.

Một người hỗn động cảnh lục tầng khác nói:

- Nhưng trở về cũng tốt, cùng giải quyết luôn.

Một hỗn động cảnh lục tầng khác nói:

- Đúng vậy, sớm gai mắt Lục Nguyên rồi, hôm nay có thể giải quyết. Để ta thử một lần thiên tư của ngươi cường cỡ nào.

- Ha ha, Lục Nguyên cứ giao cho ta giết đi, ai kêu Hiên Viên Lệnh là con trai của ta?

Người tên là Hiên Viên Tiểu Hào, cũng có tu vi hỗn động cảnh lục tầng, chính là phụ thân của Hiên Viên Lệnh.

- Cha nó tất cả đều cướp giết Lục Nguyên. Hiên Viên Lệnh là con trai ngươi, Đoan Mộc Tòng Dung là con của ta nè, cũng bị hành thảm!

Vị này là phụ thân của Đoan Mộc Tòng Dung, Đoan Mộc Hạc Hành.

Sáu người hỗn động cảnh lục tầng đều muốn giết Lục Nguyên.

Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị ở một bên hớn hởm uốn ra tay.

Lục Nguyên ngẩn ra, sáu người này chỉ là hỗn động cảnh lục tầng, khi nào thì sáu hỗn động cảnh lục tầng liên hợp dám la lối với mình? Quá nực cười. Nhưng ngẫm lại, mkhi mình rời khỏi Kiếm Môn là hỗn động cảnh ngũ tầng, khi ấy đã có thể giải quyết sáu hỗn động cảnh lục tầng liên hợp nhưng không có cơ hội đụng phải tình huống đó. Kiếm Môn cho rằng chiến tích mạnh nhất của mình đã là việc rất rất lâu về trước rồi, hền chi sáu hỗn động cảnh lục tầng bình thường cũng dám khiêu khích mình.

Thôi được, đểm mình dạy cho sáu người bài học.

Nâng tay lên ngăn lại Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị, hắn nói:

- Sáu người này để ta ứng đối.

Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị biết thực lực của Lục Nguyên, thế nên ngừng tay xem trò hay.

Công Tôn Thanh Long, Hiên Viên Tiểu Hào, Đoan Mộc Hạc Hành và ba người sáu, sáu hỗn động cảnh lục tầng cười to nói:

- Buồn cười, thật rất buồn cười, không ngờ dám một mình chọi sáu, trước lúc hắn đi pháp cổ văn minh chỉ có tu vi thắng Kiếm Ma một bậc mà thôi. Còn sau người chúng ta ai đều thắng được Kiếm Ma, vậy mà hắn dám một người đối đầu sáu người chúng ta hả? Đúng là đi tìm chết.

- Không lẽ đi pháp cổ văn minh một chuyến liền biến mạnh rất nhiều?

- Ha ha, thôi được, hôm nay chúng ta hãy dạy cho hắn một bài học, để hắn chết tại đây.

Kiếm Cửu cực kỳ lo lắng nhìn Lục Nguyên. Lục Nguyên có được không? Lão biết tiềm lực của Lục Nguyên rất lớn, nhưng đối thủ là sáu hỗn động cảnh lục tầng, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu phong phú, không ai dám coi thường, hắn hơi sơ suất chút?

Công Tôn Thanh Long cười khằng khặc, trên kiếm của gãquaasn một thanh long to lớn, đột nhiên táp hướng Lục Nguyên. Hiên Viên Tiểu Hào thì thi triển ra Âm Ngưng Tứ Quý kiếm pháp. Tuy gã không nắm giữ pháp chi thiết tắc nhưng cũng có thực lực khá sâu. Tên Đoan Mộc Hạc Hành ưu nhã, trang nhã nhưng kiếm pháp thì hung ác, mỗi một thức đều như độc long đang động vậy, đúng là một kiếm pháp điên cuồng độc long chui.

Ba người khác không dễ chọc, trong đó một người thi triển kiếm pháp dường như không gian đều phải nghiêng ngã, rõ ràng có trình độ nhất định ở mặt không gian thiết tắc.

Còn có một người dùng đến kiếm pháp có mấy phần luân hồi, hiển nhiên là tu luân hồi. Hơn nữa luân hồi mang một ít tử ý, hiển nhiên hơi hiểu tử kiếm ý.

Mang theo tử kiếm ý luân hồi không hoàn chỉnh, uy lực khá lớn.

Một người cuối cùng kiếm pháp là nhanh nhẹn, vô cùng linh hoạt.

Sáu người thể hiện ra thực lực khá cường.

Sáu người này không có một thực lực dưới Kiếm Ma, Kiếm Tuệ, đứng trên họ.

Quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Thế công của sáu người như hổ, muốn triệt để tiêu diệt Lục Nguyên.

Sáu người công kích đến rồi nhưng Lục Nguyên không nhúc nhích.

Khi đòn tấn công của sáu người sắp đến thì, Lục Nguyên động, Dưỡng Ngô tiên kiếm rút ra khỏi vỏ.

Một kiếm chém xuống người dùng luân hồi.

Lại một kiếm chặt đứt người dùng không gian.

Một kiếm chém giết người dùng kiếm nhanh nhẹn.

Đến đây thì đã chém ba nhát kiếm vào ba người.

Lục Nguyên ra ba kiếm chém ba người, nhanh đến khó tin.

Nên biết rằng ba người này không giống bình thường, đều là hỗn động cảnh lục tầng, hơn nữa mỗi người đều có kinh nghiệm chiến trận.

Nhưng cứ thế bị Lục Nguyên chém chết.

Không có chút sức đánh lại.

Nhẹ nhàng, đơn giản, giống như giẫm nát một con kiến.

Quá trình này quá nhanh, quá nhanh.

Nhanh đến trong sáu hỗn động cảnh lục tầng chỉ còn lại ba người là Công Tôn Thanh Long, Hiên Viên Tiểu Hào, Đoan Mộc Hạc Hành phản ứng không kịp. Một kiếm của Lục Nguyên đã tới đỉnh đầu Hiên Viên Tiểu Hào, một kiếm mang sát ý lãnh liệt chém tới.

- Hiên Viên Tiểu Hào, Hiên Viên Lệnh là con trai của ngươi, xem ra ngươi muốn chết trước con trai trong tay ta?

- Không!

Hiên Viên Tiểu Hào không uổng là Hiên Viên Tiểu Hào, lúc này lấy ra hết bản lĩnh. Âm Ngưng Tứ Quý kiếm pháp chiêu thứ bảy mươi ba Xuyên Thoa Tứ Quý đánh ra. Trước kia đã nói Âm Ngưng Tứ Quý kiếm pháp tổng cộng có bảy mươi ba chiêu, chiêu thứ bảy mươi ba cường đại hơn bảy mươi hai chiêu đầu. Một chiêu Xuyên Thoa Tứ Quý vừa ra, như bốn mùa xuân, hạ, thu, đông đều xuất hiện, xuyên qua.

Kiếm quang của Lục Nguyên đã chém vào kiếm quang của Hiên Viên Tiểu Hào.

Mặc kệ ngươi là Âm Ngưng Tứ Quý gì, mặc kệ ngươi là xuân, hạ thu, đông gì.

Ta một kiếm chém phá!

Máu bắn tung tóe!

Hiên Viên Tiểu Hào chậm rãi ngã xuống, gã vẫn không trốn thoát khỏi một kiếm của Lục Nguyên. Trốn sao được? Bây giờ thực lực của Lục Nguyên đối phó hỗn động cảnh thập tầng còn được, giờ chỉ là hỗn động cảnh lục tầng bình thường mà thôi, nếu để đối phương trốn thoát một kiếm thì hắn khỏi lăn lộn nữa.

Ngay lúc này, Công Tôn Thanh Long, Đoan Mộc Hạc Hành đã phản ứng lại, vốn là sáu người giết Lục Nguyên.

Nhưng khoảnh khắc đã chết bốn, hai người họ không phải đồ ngu, tình huống hoàn toàn không đúng thì tất nhiên chúng phải nhanh chóng thụt lùi.

Lục Nguyên thuấn di đi tới sau lưng Công Tôn Thanh Long, lạnh lùng nói:

- Trốn được không?

Lại chém một kiếm xuống, giết chết Công Tôn Thanh Long. Bây giờ Lục Nguyên đúng là phát hiện hỗn động cảnh lục tầng, hỗn động cảnh thập tầng khác nhau. Người hỗn động cảnh lục tầng đa số không có kinh nghiệm thuấn di, còn hỗn động cảnh thập tầng thì tràn đầy kinh nghiệm thuấn di.

Đoan Mộc Hạc Hành hồn vía lên mây rồi, đánh chết gã cũng không ngờ sáu người liên hợp tấn công Lục Nguyên sẽ rơi vào kết quả thế này. Lục Nguyên chỉ ra năm kiếm, thế mà giết chết năm người.

501. Chương 963: Kiếm Môn Có Biến

Cái này!

Đoan Mộc Hạc Hành còn muốn trốn, nhưng Lục Nguyên đã thuấn di tới bên cạnh gã, lạnh nhạt hỏi:

- Ngươi trốn được không?

Kiếm quang chém xuống, Đoan Mộc Hạc Hành bây giờ cực kỳ chật vật, khoảnh khắc đánh ra tất cả kiếm chiêu gã tinh thông nhất nhưng vẫn không thể chặn một kiếm đoạt kiếm của Lục Nguyên. Gã bị một kiếm đoạt mệnh cướp đi mạng sống.

Tới đây thì Đoan Mộc Hạc Hành, Công Tôn Thanh Long, Hiên Viên Tiểu Hào, cộng thêm ba người hỗn động cảnh lục tầng khác, tất cả chết dưới kiếm Lục Nguyên, không chừa một tên.

Lục Nguyên chỉ mới ra sáu kiếm.

Sáu kiếm chém sáu người.

Kiếm Cửu không thể tin. Lão biết tiềm lực của Lục Nguyên cao tuyệt nhưng chưa từng nghĩ rằng hắn sẽ cường như vậy. Một kiếm một tên, sáu kiếm giết chết sáu hỗn động cảnh lục tầng. Năm đó lão thấy Lục Nguyên từ mới vào hỗn động cảnh, đến kiếm tu tinh thần non nớt như thế giờ đã cường đại đến vậy.

Một bên Ma Bát ho ra máu, lão chưa từng tiếp xúc Lục Nguyên nhưng có nghe danh tiếng của hắn.

Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị không chớp mắt một cái, không có gì kinh sợ. Theo họ nghĩ thì Lục Nguyên không mạnh như vậy mới là lạ.

- Ha ha ha ha, ha ha ha ha!

Bên kia truyền đến tiếng cười kinh thiên động địa.

Lục Nguyên ngoái đầu lại.

Tiếng cười thuộc về Đoan Mộc chí tôn.

Đoan Mộc chí tôn cười to nói:

- Không tệ, Lục Nguyên, xem ra tiến vào pháp cổ văn minh tu hành ngươi đã tiến bộ không ít. Nhớ năm đó ngươi địch không lại một chiêu của ta, nếu không phải có lão quy Thái Sử Không sư phụ ngươi cứu thì ngươi đã chết trong tay ta rồi.

Lại nói chuyện năm đó, khi ấy Lục Nguyên mới vào Kiếm Môn không lâu, đồ đệ của Đoan Mộc chí tôn là Đoan Mộc Tòng Dung âm mưu thiết kế đám Lục Nguyên, kết quả bị hắn đánh ngược lại, đem mười ba người môn hạ Đoan Mộc chí tôn, mười hai nam một nữ bắt trói, vu oan mười ba nam nữ chơi thập tam tu. Lúc đó Đoan Mộc chí tôn đánh tới cửa, khi ấy gã ra tay, đối với Lục Nguyên là uy thế như trời. Vừa lúc Thái Sử Không cách phá không gian quay về đấu với Đoan Mộc chí tôn, nếu không thì Lục Nguyên rất có thể chết trong tay Đoan Mộc chí tôn rồi.

Đoan Mộc chí tôn cười to nói:

- Có lẽ ngươi ở pháp cổ văn minh tiến bộ rất nhiều, giờ có thực lực nhưng đáng tiếc, đối mặt chí tôn nổi danh đã lâu như ta chỉ cóncs thua. Hơn nữa khi ngươi đi pháp cổ văn minh thì bổn chí tôn đã đẩy pháp lực đến cảnh giới hỗn động cảnh cửu tầng.

Đoan Mộc chí tôn cười to nói.

Gã biết Lục Nguyên chiến tích gần một năm trước mạnh nhất cũng chỉ là đánh bại Kiếm Tuệ, Kiếm Ma mà thôi. Xem như kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của pháp cổ thế giới thật sự ghê gớm, Lục Nguyên không có khả năng tiến bộ quá lớn, bởi vì thời gian quá ngắn.

Đoan Mộc chí tôn thì là chí tôn uy tín lâu năm, hơn nữa trong một năm gã đột phá một lần, tới hỗn động cảnh cửu tầng. Bây giờ trong chín chí tôn gã không xếp đếm ngược hạng hai nữa, chính vì các loại việc cho nên Đoan Mộc chí tôn mới tràn trề tự tin.

Đoan Mộc chí tôn nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Mới rồi sáu kiếm chém sáu người, Lục Nguyên ngươi làm rất xinh đẹp. Đáng tiếc, sáu người kia chỉ là hỗn động cảnh lục tầng mà thôi. Sáu kiếm chém sáu người không phải điều gì khó khăn, ta có thể dễ dàng làm được. Lục Nguyên, lần này phải khiến ngươi hiểu rằng ngươi và chí tôn nổi danh lâu năm cách biệt một trời một vực, để ngươi hiểu cái gì là cách biệt, để ngươi triệt để chết trong tay ta. Bây giờ Thái Sử Không đang bị Hiên Viên chí tôn công kích, lập tức sắp chết, ha ha ha ha, ngươi hãy ngoan ngoãn chết đi.

Đoan Mộc chí tôn không động nhưng gã không cần động vì phong vần đã động.

Bốn phía gió xoay nhanh.

Mây bốn phương biến thành đoàn vòng xoáy.

Hoàn cảnh thiên địa bị Đoan Mộc chí tôn ảnh hưởng bắt đầu biến hóa nhanh.

Bởi vì gã là Đoan Mộc chí tôn, một trong chí tôn nổi danh đã lâu.

- Năm ngươi các ngươi hôm nay cũng phải chết trong tay ta!

Đoan Mộc chí tôn quát chói tai:

- Thời chi thiết tắc!

Chớp mắt trong không trung tất cả thời gian biến rất chậm chạp, tốcdodoj thời gian chảy chậm, động tác của đám Lục Nguyên, Kiếm Hùng biến cực kỳ chậm, duy nhất không biến chậm chỉ có Đoan Mộc chí tôn.

- Đây chính là thời gian thiết tắc! Thiết tắc duy nhất ta nắm giữ.

Đoan Mộc chí tôn quát to:

- Trong đối chiến thời gian thiết tắc là thiết tắc rất có ích. Năm người các ngươi nhất định phải chết trong tay ta!

Tuy nhiên, gã mới nói xong thì phát hiện mình cũng bị phong lại. Không gian thiết tắc chi không gian phong tỏa.

Sử dụng không gian thiết tắc đương nhiên là Lục Nguyên!

Bốp!

Bốp!

Đoan Mộc chí tôn tránh thoát khỏi không gian thiết tắc!

Lục Nguyên cũng tránh thoát thời gian thiết tắc!

Đoan Mộc chí tôn cười khùng khục quái dị:

- Xem ra thiết tắc của ngươi nắm giữ rất tốt, luyện thành không gian thiết tắc, nhưng, xem chiêu!

Kiếm của gã biến đổi, giờ phút này kiếm quang như mưa thiên thạch rơi xuống. Không, không đúng, không phải mưa thiên thạch mà nên là tinh thần vũ.

Tên kiếm chiêu này gọi là tinh thần vũ.

Chính là kiếm chiêu cấp thế giới cảnh.

Lý do Đoan Mộc chí tôn có niềm tin là bởi vì kiếm chiêu cấp thế giới cảnh này. Vốn hỗn động cảnh cửu tầng bình thường làm sao phát ra kiếm chiêu cấp thế giới cảnh được, mà Đoan Mộc chí tôn cố gắng dồi mài luyện lâu như vậy chỉ vẻn vẹn luyện thành ba chiêu kiếm chiêu cấp thế giới cảnh mà thôi. Bây giờ gã thi triển một chiêu có uy lực khá lớn, tinh thần vũ.

Một chiêu này chẳng những tấn công Lục Nguyên mà còn công kích Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị, Kiếm Cửu, Ma Bát. Theo Đoan Mộc chí tôn thấy thì một chiêu của mình đích thực có thể hủy diệt năm người Lục Nguyên, Hiên Viên Thập Nhị, Kiếm Cửu, Ma Bát, Kiếm Hùng, không lọt một người, tất cả đều phải chết dưới chiêu này.

Đây chính là niềm tin của Đoan Mộc chí tôn, niềm tin chí tôn nổi danh lâu năm, niềm tin kiếm chiêu cấp thế giới cảnh.

Vào lúc này, gã khựng lại!

- Rắc rối quá, chưa xong nữa.

Khi Đoan Mộc chí tôn bị tầng bá khí thứ sáu chấn nhiếp thì Lục Nguyên chém ra một kiếm, một kiếm này mới hiện tựa nước lũ đại giang, rất đáng sợ. Đoan Mộc chí tôn ngây ra, không ngờ Lục Nguyên vung một kiếm đáng sợ đến thế. Nhưng gã không sợ, bởi vì gã tin kiếm chiêu cấp thế giới cảnh có thể phá một kiếm của Lục Nguyên.

Kiếm chiêu cấp thế giới cảnh tinh thần vũ, đụng vào một kiếm như trường giang đại hà của Lục Nguyên.

Trong chớp mắt này, kiếm của Lục Nguyên quét qua!

Dường như trong chớp mắt, Đoan Mộc chí tôn thấy một kiếm như trường giang đại hà của Lục Nguyên ngày càng lớn, biến thành to như ngân hà, đó là tinh thần hà, so với tinh thần vũ củagã lớn hơn rất nhiều, chớp mắt đã triệt để hủy tinh thần vũ.

Sao có thể được!

Đoan Mộc chí tôn đang kêu la không thể được, kiếm thuật của Lục Nguyên sao có thể trong chớp mắt biến thành ngân hà to lớn? Hơn nữa, quan trọng nhất là có chuyện gì vậy? Mình đường đường là chí tôn nổi danh lâu năm, gần đây thực lực biến cường, đến hỗn động cảnh cửu tầng, tại sao không đón được một kiếm của Lục Nguyên?

Nhưng Đoan Mộc chí tôn có kêu la cũng vô dụng, vì lúc này sinh mệnh đang rời xa gã, chỉ để lại thật sâu không cam lòng, bùm một tiếng ngã xuống đất đứt hơi.

Bàn tay to của Lục Nguyên cuốn, đem tài sản Đoan Mộc chí tôn để lại cuốn vào trong kiếm chi không gian của mình, như là loại kết tinh phòng ngự. Đoan Mộc chí tôn dù gì cũng là chí tôn uy tín lâu năm, có chút tài sản.

Một kiếm gọn gàng dứt khoát chém chết Đoan Mộc chí tôn xong Lục Nguyên xoay người hỏi Kiếm Cửu, Ma Bát:

- Nói đi, trong Kiếm Môn rốt cuộc xảy ra biến loạn gì? Nói rõ ràng cho ta!

Lục Nguyên hỏi ra câu này.

Hai người Kiếm Cửu và Ma Bát còn chưa kịp phản ứng.

Kiếm Cửu và Ma Bát một người là trước có quen Lục Nguyên, một người là chưa từng quen hắn.

Nhưng mà, hai người bị chiến tích của Lục Nguyên làm chấn kinh rồi.

Lúc trước Lục Nguyên sáu kiếm chém sáu người, khi đó chiến tích tuy kinh người nhưng đối thủ là hỗn động cảnh lục tầng, vậy nên có thể miễn cưỡng chấp nhận. Tốt lắm, này đã là miễn cưỡng rồi, mọi người cố chấp nhận việc Lục Nguyên sáu kiếm chém sáu người.

Nhưng bây giờ thì sao?

Thế giới thác loạn rồi ư?

Kiếm Cửu dụi mắt, rất là buồn rầu nói:

- Có phải xa nhìn lầm không?

Ma Bát dụi mắt, bất đắc dĩ nói:

- Ngươi không xem lầm.

Hai người họ tự nhận chính mình không khả năng cùng lúc thấy ảo giác, tức là nói đây là chuyện thật. Lục Nguyên thật sự một kiếm giết chết Đoan Mộc chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng, đó là một chí tôn thực lực mạnh mẽ nổi danh đã lâu, năm đó từng đấu một lần với Thái Sử chí tôn, nhân vật trác kiệt.

Thế mà bây giờ chết rồi.

Cái này!

Cái này còn lời nào để nói.

Kiếm Cửu và Ma Bát đều phát hiện không thích hợp, từ khi nào Lục Nguyên cường như vậy?

Lục Nguyên hỏi xong chờ lâu không nghe đáp lời, ngẩn ra hỏi:

- Sao vậy? Trong Kiếm Môn rốt cuộc xảy ra biến loạn gì?

Kiếm Cửu nuốt nước miếng, nói:

- Ngươi giết chết Đoan Mộc chí tôn? Chỉ dùng một kiếm? Điều này sao có thể?

- Sao không thể chứ?

Lục Nguyên khó hiểu nói:

- Chẳng phải lúc trước ta có tham gia kế hoạch bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài của pháp cổ văn minh ư? Giết chết một chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng có gì ghê gớm đâu, một kế hoạch bồi dưỡng dao không biến cường cho được?

Kiếm Cửu cười khổ, trải qua kế hoạch đặc huấn biến mạnh thì không giả.

Nhưng Lục Nguyên biến quá mạnh đi.

Thật ra sinh ra ảo giác như vậy cũng là có lý do.

Lúc trước khi rời khỏi Kiếm Môn, chiến tích mạnh nhất của Lục Nguyên là đánh chết Kiếm Tuệ, mọi người bất giác cho rằng đó là chiến tích thật sự nhưng tình hình thực tế không phải vậy. Lúc rời khỏi Kiếm Môn Lục Nguyên có thể thắng chí tôn hỗn động cảnh thất tầng, cho nên họ đã đánh giá thấp hắn.

Lại nói Lục Nguyên ở trong pháp cổ văn minh tăng quá là nhanh, nhanh đến mức không thể tưởng tượng, vượt xa tốc độ của người bình thường. Ví dụ Lục Nguyên mới đến pháp cổ văn minh thì ở trong ba trăm năm mươi người chỉ xếp ở mức hai trăm, đến lúc kết thúc lại xếp đệ nhất, thắng Nghiêm Thiên Pháp.

Cho nên mới tạo thành nguyên nhân bây giờ Kiếm Cửu, Ma Bát không thể chấp nhận. Một là vì họ xem thường thực lực Lục Nguyên khi hắn rời khỏi Kiếm Môn, hai là vì bản thân hắn quá yêu nghiệt.

Mất nửa ngày xem như Kiếm Cửu, Ma Bát chấp nhận điều này, dù không thể nhận được.

Kiếm Cửu ho khan nói:

- Thật ra Kiếm Môn loạn chưa xảy ra bao lâu. Kiếm Môn chúng ta tổng cộng có ba tinh thần tức là kiếm tổ tinh thần, kiếm tu tinh thần, và kiếm môn tinh thần. Ba tinh thần đều có phòng ngự nhất định, mấy canh giờ trước Kiếm Chủ ở kiếm môn tinh thần mở tiệc, kết quả trên bữa tiệc Hiên Viên Vọng bỏ độc.

- Tiếp theo Hiên Viên chí tôn đối với Kiếm Chủ của chúng ta và phái Thái Sử chí tôn tảo quét.

- Chúng ta trúng độc không phải đối thủ của Hiên Viên Vọng.

- Vậy nên khi Kiếm Môn gặp nguy hiểm muốn mời các thái thượng trưởng lão trên kiếm tổ tinh thần.

- Nhưng lúc này phát hiện kết giới phòng ngự của kiếm tổ tinh thần bị mở ra. Kết giới phòng ngự loại này vốn là phòng ngoại địch nhưng giờ bị mở ra, người bên trong không ra được, đương nhiên có thể coi là đám thái thượng trưởng lão trên kiếm tổ tinh thần ủng hộ Kiếm Chủ và Hiên Viên Vọng ngang nhau, vì vậy không lộ mặt chờ kết quả bên chúng ta.

- Kiếm Chủ trúng kịch độc, may là Thái Sử chí tôn không trúng độc, còn mở tiên xích nữa, thực lực tăng tiến lớn đấu với Hiên Viên Vọng. Hai đại nhân vật thế giới cảnh giao đấu đánh vô cùng kịch liệt.

Kiếm Cửu nói tiếp:

- Sau đó Hiên Viên Vọng và Thái Sử chí tôn chiến đấu trên kiếm môn tinh thần.

- Bên kia Thượng Quan chí tôn cũng thực lực bùng nổ, không ngờ đã đến cảnh giới nửa bước thế giới. Lý do lần này Hiên Viên chí tôn bùng nổ chắc có nguyên nhân rất lớn vì thực lực Thượng Quan chí tôn tăng vọt. Khi ấy Bách Lý chí tôn, Hạ Hầu chí tôn, Công Dương chí tôn trong ba người có Công Dương chí tôn trúng độc. Dù Bách Lý chí tôn và Hạ Hầu chí tôn chưa trúng độc nhưng liên hợp không phải đối thủ của Thượng Quan chí tôn. Mà Đông Dã chí tôn hiếu chiến nhất không có mặt.

- Hai chí tôn Bách Lý và Hạ Hầu mang theo Công Dương chí tôn chạy trốn đến kiếm tu tinh thần.

Lục Nguyên hơi trầm ngâm, nói:

- Tức là nói bây giờ kiếm tổ tinh thần tạm thời bị phong. Trên kiếm môn tinh thần sư phụ của ta và Hiên Viên Vọng hai thế giới cảnh giao đấu. Còn trên kiếm tu tinh thần thì Thượng Quan chí tôn đang đuổi theo hai người Bách Lý chí tôn, Hạ Hầu chí tôn.

Kiếm Cửu gật đầu đáp:

- Còn nơi khác thì hỗn loạn. ám vệ dưới tay Hiên Viên Vọng đều xuất động hết, bên chúng ta hoàn toàn không ngăn được, khắp nơi bị đối phương trên cơ.

Lục Nguyên nghe nói vậy thì cơ bản hiểu tình huống hiện tại của Kiếm Môn.

Mình đến cực kỳ xảo.

Vừa lúc Kiếm Môn loạn mới tiến hành thì trở về, nếu muộn hơn một ngày thì chẳng có chuyện gì để chúng tay nữa, e rằng chủ Kiếm Môn sẽ là Hiên Viên Vọng làm. Tuy nhiên, vừa lúc mình quay về, cho nên chuyện này cực kỳ xảo. Nếu mình đã trở lại thì tất nhiên không để Hiên Viên Vọng leo lên vị trí Kiếm Chủ.

- Kiếm Cửu, ngươi dẫn Ma Bát đi trị thương, hai ngươi bị thương rất nặng.

Lục Nguyên dặn dò:

- Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị, đi theo ta.

Kiếm Cửu, Ma Bát tất nhiên tuân lệnh, trước kia thì họ không khả năng nghe lời Lục Nguyên, dù gì hắn chỉ là một tiểu bối, nhưng bây giờ hắn bày ra thực lực không là tiểu bối nữa. Nói thật ra trên người Lục Nguyên có thiên thượng kiếm uy làm người ta không dám khinh thường.

Thái Sử Bi đang chạy trốn, Tống Địa đang chạy trốn, Yến Thu Nguyệt đang chạy trốn.

Không trốn không được, hoàn toàn đánh không lại.

Dù sao thế lực hai bên so sánh thì thực lực bên Hiên Viên chí tôn cường chút, lần này phe mình có không ít người túng độc, càng đánh không lại.

Trốn! Lại trốn! Tiếp tục trốn!

- Muốn trốn ư? Thật buồn cười.

Một ám vệ hỗn động cảnh thất tầng giơ tay lên, vươn ra một ống khỏa dài, trường tỏa này không biết dài bao nhiêu, khoảnh khắc vươn ra, quấn lấy đám Tống Địa, Yến Thu Nguyệt. Thái Sử Bi còn muốn chống cự nhưng vì trường tỏa quá đáng sợ, lập tức quấn luôn Thái Sử Bi.

Người này là rất nổi danh Tỏa Vệ Tư Không Tỏa, khá giỏi trong ám vệ.

502. Chương 965-966: Thượng Quan Chí Tôn

Thực lực của gã là hỗn động cảnh thất tầng.

Tuy nhiên, chí tôn có danh ngạch.

Dù gì gã là đẳng cấp trưởng lão, nay đến hỗn động cảnh thất tầng xem như tiềm lực không lớn. Người thực lực không lớn trừ phi thăng lên hỗn động cảnh bát tầng, nếu không thì môn phái sẽ không để gã chuyển đến vị trí chí tôn.

Tuy nhiên, lúc bình thường không thể, lần này dọn sạch thế lực của Kiếm Chủ, Thái Sử Không thì gã sẽ lên ngôi ngay.

Chính vì có thể leo lên ngôi không cần làm Tỏa Vệ quân tốt cho nên gã mới hăng hái như vậy.

Đoan Mộc Như Hổ cười to nói:

- Ha ha ha ha, rốt cuộc ngươi rơi vào tay ta, Thái Sử Bi!

- Thái Sử Bi, Tống Địa, Yến Thu Nguyệt, đám môn hạ Thái Sử chí tôn các ngươi, giỏi lắm, lúc Lục Nguyên ở thì hay lắm mà, giờ rơi vào tay chúng ta rồi hả?

Hiên Viên Lệnh cũng rất đắc ý. Gã ở trong tay Lục Nguyên ăn rất nhiều bồ hòn, hận hắn sâu trong xương cốt. Gã biết mình không bao giờ địch lại nổi Lục Nguyên, cho nên có thể giết đồng môn với hắn thì rất sung sướng.

- Nhưng có thể giữ lại Yến Thu Nguyệt, làm tỳ thiếp của ta cũng không tệ, đương nhiên phải trước phế pháp lực đã.

Ánh mắt Hiên Viên Lệnh dâm tà đánh giá Yến Thu Nguyệt.

- Dù Lục Nguyên trở về ta cũng có thể giết hắn!

Người nói huênh hoang là trong kiếm đạo bát cực, Kiếm Tú. Gã bị cho rằng kém xa Lục Nguyên, sao chịu phục nên giờ khoác lác nói.

- A, dám khiêu chiến ta? Có gan thật.

Một thanh âm lạnh nhạt phát ra, một bóng người rơi xuống.

Lục Nguyên nhìn Kiếm Tú, hời hợt nói:

- Kiếm Tú, bây giờ ta đã đến, ngươi tới khiêu chiến ta xem, xem coi ngươi làm sao giết ta.

- Lục Nguyên, ngươi đến rồi, đúng lúc lắm, đợi Tỏa Vệ Tư Không Tỏa ta gặp ngươi!

Tư Không Tỏa đứng dậy, lòng mừng như điên, chỉ cần gã đánh chết Lục Nguyên là lập công to. Gã nghĩ kỹ rồi nếu đấu không lại Lục Nguyên lập tức đi ngay, gã không tin hắn có thể cản được gã. Tỏa Vệ Tư Không Tỏa gã có một môn tuyệt kỹ chính là tốc độ phi hành.

Tư Không Tỏa vung tay áo, hai trường tỏa vươn hướng Lục Nguyên, thì ra Tư Không Tỏa có tổng cộng song tỏa nhưng bình thường che giấu thực lực, chỉ dùng một tỏa, bây giờ vì đánh chết Lục Nguyên để lập công lớn nên lấy ra song tỏa, muốn trói hắn vào trong. Tuyệt kỹ song tỏa cực kỳ khó đối phó.

Chính lúc này, Lục Nguyên thuấn di tới trên đỉnh đầu Tư Không Tỏa, một kiếm chém xuống.

Nhanh quá! Tư Không Tỏa muốn bay đi.

Nhưng sao Lục Nguyên cho gã bay đi được, một kiếm lại chỉ tới trước, kiếm khí khổng lồ chớp mắt chém cả Tư Không Tỏa và song tỏa của gã. Khoảnh khắc, một ám vệ hỗn động cảnh thất tầng đã chết trong tay Lục Nguyên.

- Tỏa của ngươi so với thập cường võ đạo tỏa đạo kém rất nhiều.

Giết chết ám vệ Tư Không Tỏa xong Lục Nguyên nhìn hướng Kiếm Tú, nói:

- Tốt lắm, bây giờ đến phiên Kiếm Tú ngươi khiêu chiến ta, để ta xem ngươi làm sao giết ta hả?

Kiếm Tú quỳ xuống.

Gã không quỳ không được.

Gã chưa từng nghĩ bây giờ Lục Nguyên sẽ cường đến vậy.

Lúc Kiếm Tú và Lục Nguyên gặp nhau thì hắn là hỗn động cảnh nhất tầng, Kiếm Tú là hỗn động cảnh tam tầng. Khi đó hai người bay đến kiếm tu tinh thần, kết quả lúc đó Kiếm Tú thua Lục Nguyên, nhưng không phục muốn lại so tài với hắn. Tuy nhiên, mặt sau Lục Nguyên thắng Kiếm Tú, giết chết Kiếm Tuệ, Kiếm Ma thì gã không còn đòi tranh đấu với hắn nữa.

Đến bây giờ Kiếm Tú đã tới hỗn động cảnh tứ tầng, với tuổi của gã thì đúng là một nhân tài Kiếm Môn khó gặp.

Tất nhiên gã cho rằng mình không phải đối thủ của Lục Nguyên, nhưng chắc muốn thắng gã thì hắn phải tốn chút chiêu thức.

Kết quả bây giờ Lục Nguyên một chiêu giết chết Tư Không Tỏa hỗn động cảnh thất tầng. Phải biết rằng Kiếm Tú bị Tư Không Tỏa mấy chiêu đánh gục, bây giờ Tư Không Tỏa lại bị Lục Nguyên một chiêu giải quyết, cái này khiến Kiếm Tú làm sao chịu nổi đây.

- A, sao chưa ra tay?

Lục Nguyên nhìn Kiếm Tú, người năm đó cùng mình tranh đấu giờ ở trước mặt không bằng cả một con kiến, là vì mình biến cường.

Kiếm Tú rốt cuộc không thể chịu đựng, gã dù gì cũng là một trong kiếm đạo bát cực. Tay động, đâm ra Tú Phong kiếm, một chiêu Hoa Khai Bách Sơn Sơn Bất Động, khí thế hùng hồn. Nhưng Lục Nguyên không rút kiếm, pháp lực biến thành chưởng to dễ dàng một chưởng đập bẹp Kiếm Tú. Ở không trung một chữ tú từ từ rơi vào tay Lục Nguyên.

Sơ đại văn tự phong tự chia thành ba mươi hai tự trong đó chữ tú rơi vào tay hắn, lại có thêm một nhị cấp văn tự, đáng tiếc có ngày được một sơ đại văn tự mới tuyệt.

Lục Nguyên nhìn hướng Đoan Mộc Như Hổ, Hiên Viên Lệnh, nói:

- A, không phải mới rồi các ngươi nói muốn giết hết môn hạ Thái Sử chí tôn à? Hiên Viên Lệnh, ngươi đã nói muốn đem Yến Thu Nguyệt sư tỷ làm thị thiếp, phế pháp lực, tốt lắm.

Đoan Mộc Như Hổ lập tức quỳ xuống nói:

- Lục Nguyên, cầu xin ngươi tha ch ota!

Gã phát hiện đánh không lại Lục Nguyên nên quỳ xuống xin tha, tất nhiên đây chỉ là kế hoãn binh thôi. Chỉ cần Lục Nguyên tha cho gã một mạng, tìm cơ hội chạy trốn, bây giờ tình thế Kiếm Môn nghiêng hướng Hiên Viên chí tôn, khi đó Hiên Viên chí tôn giam giữ Lục Nguyên rồi là gã sẽ báo mối thù quỳ gối này.

Hiên Viên Lệnh không quỳ xuống, gã lập tức bỏ chạy. Không chạy không được, gã không có ý nghĩ đấu với Lục Nguyên, đó là đi tìm chết, ngay cả Tư Không Tỏa một chiêu đã tiêu đời.

Một quỳ một chạy trốn.

Lục Nguyên đánh ra bàn tay to, liên tục vỗ hai chưởng. Chớp mắt Hiên Viên Lệnh, Đoan Mộc Như Hổ đều bỏ mạng. Hiên Viên Lệnh có thù hận đã lâu với hắn giờ cuối cùng chết rồi.

Bình thường Lục Nguyên ít khi giết người, liên tục giết cần mười người thế này rất hiếm hoi.

Nhưng bây giờ hắn không thể không giết người.

Hiện nay Kiếm Môn nội loạn.

Đối mặt nội loạn thì khoái đao trảm loạn ma.

Hơn nữa chỉ cần giết những phần tử ô uế Kiếm Môn, trả lại bầu trời trong lành mới khiến Kiếm Môn phát triển tốt hơn.

Bình thường không tiện giết mấy thứ núp bong Kiếm Môn này, giờ Kiếm Môn loạn từng tên nhảy ra, vừa lúc để mình giết đã tay.

Vì tương lai Kiếm Môn mà giết, vì tương lai của kiếm mà giết.

Ta giết những người này, trong lòng không hề thẹn.

Trừ những khối u ác tính này mới có thế giới càng xinh đẹp.

Trong lòng Lục Nguyên dâng lên vô hạn hào hùng.

Tay động phá vỡ xiềng xích, Thái Sử Bi, Tống Địa, Yến Thu Nguyệt đều được tự do. Nhưng đám Thái Sử Bi nhìn Lục Nguyên như xem quái vật, họ không bao giờ ngờ bây giờ hắn mạnh đến thế, dễ dàng giết chết ám vệ Tư Không Tỏa hỗn động cảnh thất tầng, khiến họ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Thật là một người kỳ diệu.

Đương nhiên nếu họ biết Lục Nguyên một kiếm giết Đoan Mộc chí tôn thì không biết sẽ kinh ngạc đến mức nào.

Lục Nguyên thuấn di bay đi. Lúc này ngoài ba tinh thần có nhiều môn hạ Hiên Viên chí tôn đang truy sát phe Kiếm Chủ, Thái Sử Không, cơ bản chiếm ưu thế áp đảo. ám vệ môn hạ Hiên Viên chí tôn có rất nhiều, Lục Nguyên không khách sáo, thuấn di đi một kiếm vung ra, giết chết một tên hỗn động cảnh nhất tầng đang truy sát Tần Sương Thành.

Lại thuấn di, lần này tới bên cạnh Bách Lý Nguyệt. Bách Lý Nguyệt là đồ nhi của Bách Lý chí tôn, là một nhân vật khá giỏi, bị một ám vệ truy sát. Lục Nguyên thuấn di qua, một kiếm chém ra, một kiếm đã lấy mạng ám vệ hỗn động cảnh lục tầng.

Lại thuấn di, lại một kiếm cắt đứt mạng một hỗn động cảnh lục tầng.

Đây chính là kiếm của ta, vì kiếm đạo càng cường, thanh kiếm chặt bỏ ô uế.

Lục Nguyên không ngừng chém giết, không ngừng có kẻ chết dưới kiếm của Lục Nguyên. Dù là ám vệ hỗn động cảnh ngũ tầng hay hỗn động cảnh lục tầng, hoặc là hỗn động cảnh thất tầng đều như vậy, không ai thoát khỏi một kiếm của Lục Nguyên.

Rất nhiều người thế mà không ai đấu lại hắn.

Tóc độ thuấn di của Lục Nguyên ngày càng nhanh, không biết bao nhiêu thuộc hạ của Hiên Viên chí tôn chết dưới kiếm Lục Nguyên.

Dưới tình huống như vậy, tình hình cuối cùng biến đổi. Không biết từ khi nào thì người bay ngoài tinh thần, phe Hiên Viên không nhiều bằng phe Kiếm Chủ, Thái Sử Không, không cường bằng phe này. Mọi người mới đầu chưa kịp phản ứng, qua một lúc mới giật mình tỉnh lại.

Trời ạ!

Lục Nguyên một người một kiếm đã biến đổi cả thế cục Kiếm Môn.

Khiến tình hình bên ngoài tinh thần phe Kiếm Chủ, Thái Sử Không chiếm ưu thế.

Từ khi nào Lục Nguyên cường đến vậy!

Quả nhiên lại là thắc mắc này.

Thật ra nếu Kiếm Môn không nội loạn thì tình báo đưa đến, họ sẽ không thắc mắc tại sao Lục Nguyên cường đến thế. Nhưng bây giờ thì sao? Bởi vì tình báo chưa đến, bọn họ không thể tin Lục Nguyên đi pháp cổ văn minh một chuyến trở về biến cường đến khó tin.

Ngoài không gian cơ bản bị quét sạch gần xong.

- Lục Nguyên, ngươi đang tìm chết!

Một tiếng quát chói tai vang lên, Lục Nguyên chưa kịp phản ứng thì một dòng khí lớn ập hướng hắn. Dòng khí to lớn, Lục Nguyên không vội tránh né, Dưỡng Ngô tiên kiếm quét đằng sau, hai lực lượng to lớn ở không trung đụng độ, bốn phía biến bụi phấn.

Cú va chạm Lục Nguyên phát hiện bản thân bị đánh lùi ra sau không ít, hiển nhiên đấu với người này chính mình chịu thiệt, lại nhìn đối thủ, diện mạo sát khí không gian mà uy, không phải Thượng Quan chí tôn thì là ai. Tỏa ra khí thế như thần không thần, như phật không phật.

Con người chuyển hướng thần phật tiên chính là thế giới cảnh.

Trên người gã có khí thế như thần không thần xem ra giống như trong đồn đại, Thượng Quan chí tôn đã đến nửa bước thế giới. Tình trạng này nửa bước thế giới không phải cảnh giới bắt buộc, ngẫu nhiên bước vào trong cảnh giới này, thực lực nửa bước thế giới mạnh hơn hỗn động cảnh thập tầng rất nhiều nhưng lại yếu hơn thế giới cảnh bình thường.

Nửa bước thế giới Thượng Quan chí tôn đã đến.

Bây giờ Kiếm Chủ trúng kịch độc, trong người có vết thương cũ, không có bao nhiêu sức chiến đấu, chỉ có hai người thế giới cảnh là Hiên Viên Vọng và Thái Sử Không ở trong kiếm môn tinh thần đấu nhau không biết việc bên ngoài. Vậy nên lần này tới, nhân vật mạnh nhất chân chính là Thượng Quan chí tôn.

Thượng Quan chí tôn lấy một địch hai, đánh Bách Lý chí tôn và Hạ Hầu chí tôn thảm bại.

Trên cơ bản bây giờ nhân vật mạnh nhất là Thượng Quan chí tôn.

Hiện nay Thượng Quan chí tôn đến nửa bước thế giới gần như vô địch, đã tìm đến trên đầu Lục Nguyên.

Lục Nguyên làm sao đây? Lục Nguyên đấu lại Thượng Quan chí tôn không?

Thượng Quan chí tôn gầm một tiếng, chém hướng Lục Nguyên. Lục Nguyên không thèm để ý, trực tiếp thuấn di rời đi. Nhưng Thượng Quan chí tôn cũng thuấn di theo, đuổi hướng Lục Nguyên.

Gã nói:

- Lục Nguyên, ngươi biết không gian thiết tắc, ngươi biết thuấn di, ta cũng biết.

Hiển nhiên Thượng Quan chí tôn cũng là cao thủ đạo.

Bây giờ gã muốn đấu với Lục Nguyên, cuối cùng đại quyền Kiếm Môn sẽ rơi vào tay Hiên Viên Vọng, mà Thượng Quan chí tôn muốn làm người đứng thứ hai Kiếm Môn. Đương nhiên phải trừ bỏ đám thái thượng trưởng lão trên kiếm tu tinh thần đã, tuy nhiên thái thượng trưởng lão vốn là mặc kệ mọi chuyện.

Lục Nguyên và Thượng Quan chí tôn lần thứ hai giao đấu, hai người đều biết thuấn di.

Thượng Quan chí tôn thi triển ra tất cả bản lĩnh, kiếm quang bùng nổ, kiếm pháp đáng sợ, nộ ý tràn đầy. Thượng Quan chí tôn tên gọi Thượng Quan Hạc, cái tên rất ưu nhã nhưng trước khi gã thành Thượng Quan chí tôn có danh hiệu là Nộ tiên kiếm Thượng Quan Hạc, vô số kiếm pháp nộ đến cực điểm, bá khí đến cực điểm thi triển ra.

Lục Nguyên gặp chiêu đã chiêu, nhưng sau mấy chục chiêu liền yếu thế.

Tuy nhiên, bị yếu thế Lục Nguyên có thể dễ dàng dùng truyền tống phù rời đi.

Không sai, Lục Nguyên biết không chỉ thấu di mà còn có truyền tống phù.

Cứ thế Thượng Quan chí tôn đâu với Lục Nguyên đã lâu mà vẫn không chiếm ưu thế, không thể đánh chết Lục Nguyên.

Bây giờ ai cao hơn Lục Nguyên ba tiểu cảnh giới chưa chắc giết được hắn, chỉ xem vấn đề khí vận hoặc là khắc chế, hoặc giết được hay không, Lục Nguyên dánh du kích đúng là khiến người bó tay. Tất nhiên, người cao hơn hai tiểu cảnh giới liền bị Lục Nguyên giết chết ngay.

Xem xung quanh phe Kiếm Chủ, Thái Sử sắp rút xong hết, hắn đấu với Thượng Quan chí tôn đã tới ngàn chiêu.

Lục Nguyên mỉm cười nói:

- Thượng Quan chí tôn, không chơi nữa, hẹn gặp lại, sau này có cơ hội lại cùng chơi.

Hắn không đấu kéo dài nữa, vèo một tiến đã biến mất, khiến Thượng Quan chí tôn tức ói máu.

Thật ra từ khi Lục Nguyên trở về ở chút là một kiếm tiêu diệt, một kiếm diệt một tên.

Tất cả nghi ngờ rốt cuộc thì Lục Nguyên mạnh bao nhiêu.

Ngay cả Đoan Mộc chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng còn bị một kiếm diệt càng khiến người thắc mắc.

Bây giờ rốt cuộc hiểu Lục Nguyên cường tới đâu.

Đối mặt Thượng Quan chí tôn nửa bước thế giới mà Lục Nguyên có thể sống thoải mái như vậy, trốn thoát khỏi tay gã.

Cái này cường kinh khủng!

Dù là ai, có là phe Kiếm Chủ, Thái Sử Không hay phe Hiên Viên có cùng cảm giác.

Lục Nguyên, quá mạnh rồi đi!

Tu hành pháp cổ thế giới một chuyến mà sao hắn biến cường dữ vậy, từ ban đầu thắng Kiếm Tuệ, Kiếm Ma hỗn động cảnh lục tầng, giờ biến thành có thể sống sót dưới tay nửa bước thế giới Thượng Quan chí tôn, cách biệt quá lớn rồi.

Đại cục chưa định, đây chính là cảm giác của Thượng Quan chí tôn.

Toàn thân gã giận dữ còn chưa tán đi.

Lần này phát động chính biến tất nhiên đã sớm kết hoạch rồi.

Trong quá trình chính biến không ngờ tiên xích của Thái Sử Không bị giải, không chỉ thế, thực lực tăng tiến, đến mức thế giới cảnh nhị tầng, đánh ngang tay với Hiên Viên chí tôn, điều này ra ngoài ý muốn khiến bay giờ đại cục chưa định.

Điều ngoài ý muốn thứ hai là không ngờ Lục Nguyên trở về, thực lực còn cường như vậy. Gã có nửa bước thế giới mà không tóm được Lục Nguyên.

Chính vì hai điều ngoài ý muốn này làm toàn đại cục không ổn định.

Nhưng dù là vậy sẽ không dấy lên sóng to gì.

Những ngoài ý muốn này vẫn có thể chấp nhận được.

Kiếm Môn lập tức đổi Kiếm Chủ, Kiếm Chủ tiếp theo chính là Hiên Viên chí tôn Hiên Viên Vọng.

Thượng Quan chí tôn cười khẩy, đáp xuống kiếm tu tinh thần, đứng trên đỉnh kiếm đạo thụ. Lúc này tuy Kiếm Môn vẫn loạn nhưng đại cục đã nằm trong tay Thượng Quan chí tôn.

Chợt có một tình báo viên bay đến:

- Báo, báo, bên pháp cổ văn minh truyền đến tin tức!

- Pháp cổ văn minh truyền đến tin tức à.

Thượng Quan chí tôn dùng thần niệm quét qua tin tức.

- Lục Nguyên sau tương ngộ sâm lâm xếp hạng bảy, rồi trong Thiên Đoạn phong cùng Nghiêm Thiên Pháp, Phong Nhị Thập Tứ, Thiên Hoang Đế Tử chiến đấu, liên tục thắng ba trận.

503. Chương 967-968: Hỗn Động Cảnh Tầng Thứ Chín

Thượng Quan chí tôn nhìn tin tức, lòng rung động khó tả. Gã không bao giờ ngờ rằng Lục Nguyên đi một chuyến pháp cổ văn minh sẽ tăng vọt nhiều đến thế.

May là trong tin truyền đến cuối cùng Lục Nguyên và Thương Vân Đế Phi bất hòa, hôn nhân với Kiếm Linh Đế Cơ cũng tạm ngừng.

Đây đúng là tin tốt.

Thượng Quan chí tôn rốt cuộc hiểu tại sao Lục Nguyên cường như thế.

Thượng Quan chí tôn nói:

- Tin tức của ngươi chậm nửa ngày, làm chúng ta tổn thất nhiều người!

Nhưng nói đi phải nói lại, Kiếm Môn gặp đại biến, có thể trong thời gian ngắn đưa tin đã là giỏi lắm rồi. Rõ ràng lực khống chế đại cục của Thượng Quan chí tôn không giống bình thường.

- Lục Nguyên à Lục Nguyên, ta công nhận ngươi đúng là có tài, tiếc rằng bước tiến Kiếm Môn biến đổi không phải ngươi có thể khống chế. Ngươi vẫn còn hơi non.

Khi Thượng Quan chí tôn nói lời này thì tràn đầy hào hùng, cảm thấy đã nắm đại cục.

Lúc này Lục Nguyên đang suy ngẫm.

Mình vẫn không đánh lại Thượng Quan chí tôn.

Nhưng nói đi phải nói lại, dù gì cũng là một chí tôn Vô Thượng đại giáo, còn là Thượng Quan chí tôn xếp hạng ba, không có chút thực lực sao mà được. Vậy nên Thượng Quan chí tôn có thực lực như vậy là bình thường. Mình muốn đánh thắng Thượng Quan chí tôn chỉ có nước tăng lên hỗn động cảnh cửu tầng mới được. Tuy nhiên, mình không có nhiều manh mối về hỗn động cảnh cửu tầng hỗn độn diễn hóa.

Hỗn động cảnh cửu tầng nên trùng kích sao đây?

Chính lúc này Lục Nguyên phát hiện đằng trước xuất hiện một tin tức, hắn tiện tay chộp lấy: 'Nhanh đến ngoài không gian khu ngưng sát, Hạ Hầu Thương.'

Hạ Hầu Thương là tên của Hạ Hầu chí tôn, Lục Nguyên ngẩn ra, khu ngưng sát, chính là mặt trên ba tinh thần cũng thuộc phạm vi thế lực Kiếm Môn.

Hạ Hầu chí tôn tìm mình, Lục Nguyên ngừng lại, bay hướng khu ngưng sát.

Trong khu ngưng sát tràn ngập sát khí, thật ra nơi này là địa điểm tu hành nhưng Lục Nguyên chưa trừng tới đây.

Vào khu ngưng sát rồi Lục Nguyên quét thần niệm nhưng không phát hiện hơi thở của Hạ Hầu chí tôn, có chuyện gì vậy? Không lẽ là bẫy? Lục Nguyên mới nghi ngờ thì một bóng người đáp xuống trước mặt Lục

Nguyên, không ngờ chính là Hạ Hầu chí tôn. Sắc mặt của Hạ Hầu chí tôn không dễ nhìn, hiển nhiên trên người có vết thương,

Gã nhìn Lục Nguyên, nói:

- Đi theo ta.

Lục Nguyên đi theo sau.

Bay đến một khu vực hẻo lánh trong khu ngưng sát, hắn phát hiện chỗ này có vài người, trong đó có Công Dương chí tôn bị thương rất nặng đang dưỡng thương. Cũng có Bách Lý chí tôn bí ẩn quyến rũ, thêm vào Hạ Hầu chí tôn, ba chí tôn đều tại đây.

Lục Nguyên thi lễ:

- Tham kiến Bách Lý sư cô, tham kiến Công Dương sư thúc.

- Không cần đa lễ.

Hạ Hầu Thương giơ tay nói:

- Mới rồi ngươi cùng tên Thượng Quan Hạc chiến đấu ta có thấy, bây giờ thực lực của ngươi đã đến tình trạng gì rồi?

Gã có thấy thực lực của Lục Nguyên nhưng phải xác nhận lại.

Lục Nguyên đáp:

- Bây giờ ta là hỗn động cảnh bát tầng nhưng có thể thắng hỗn động cảnh thập tầng.

- Tăng nhanh như vậy sao?

Bách Lý chí tôn hơi kinh ngạc, giọng của bà trong sáng dễ nghe.

Lục Nguyên nhún vai, không cho là đúng nói:

- Trong pháp cổ văn minh đặc huấn, không tăng chút chút thì còn mặt mũi gì.

Nghe Lục Nguyên nói vậy, ba vị chí tôn muốn hộc máu. Đặc biệt là Công Dương chí tôn, vốn đang chữa thương suýt chút hộc máu ra. Đùa gì vậy? Lục Nguyên thế này mà tăng một chút thôi hả? Là tăng quá nhiều rồi. Trước khi đi pháp cổ văn minh chiến tích mạnh nhất là thắng Kiếm Tuệ hỗn động cảnh lục tầng, bây giờ trở về thắng cả người hỗn động cảnh thập tầng.

Cái này! Cái này! Cái này! Cái này kêu là tăng 'một chút' thôi hả? Nếu đây tính là tăng một chút thì ba chí tôn xem như là đại nhân vật Kiếm Môn xem như đồ vô dụng.

Khó khăn lắm ba chí tôn mới đè nén máu dồn lên cổ họng.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Kể lại thế cục cho ngươi nghe đi.

- Bây giờ Thái Sử sư huynh và Hiên Viên Vọng ở kiếm môn tinh thần va chạm, pháp lực của hai người tương đương, thực lực không cách biệt quá xa. Nhưng cái tên Thượng Quan Hạc đột phá đến nửa bước thế giới cảnh, đánh bại chúng ta hết. Bây giờ Thượng Quan Hạc ở trên Kiếm Môn làm cái gì ngươi biết không? Hắn đang tinh luyện tiên xích!

- Tiên cổ văn minh làm việc luôn thích thành đôi, năm đó Yến Thương Thiên đắc tội đế tử của tiên cổ văn minh, kết quả Yến Thương Thiên đi xa xứ nước ngoài, tiếp theo Thái Sử sư huynh bị tiên cổ văn minh xử phạt, hạ tiên xích, khiến thực lực của Thái Sử sư huynh rơi mạnh, không chênh lệch với tên Đoan Mộc chí tôn bao nhiêu. Khi đó hạ tiên xích không phải một cây mà là hai, một dương tiên xích là dùng để trói người Thái Sử sư huynh, một âm tiên xích bị phong ấn trong kiếm đạo thụ âm dương tương hòa. Bây giờ điều Thượng Quan Hạc muốn làm là tinh luyện ra âm tiên xích phong ấn trong kiếm đạo thụ. Một khi để hắn tinh luyện ra, dùng nó thì dễ dàng thi triển trên người của Thái Sử sư huynh. Đến khi đó, thực lực Thái Sử

sư huynh giảm mạnh, những thái thượng trưởng lão bị phong ở kiếm tu tinh thần, cứ thế vị trí chủ Kiếm Môn rơi vào tay Hiên Viên Vọng, chúng ta sẽ thua tham.

Hóa ra còn có khâu này.

Lục Nguyên không ngờ trong kiếm đạo thụ phong ấn một cây âm tiên xích.

Hạ Hầu chí tôn nói tiếp:

- Bây giờ tiểu tử Thượng Quan Hạc luôn ở trong kiếm tu tinh thần tinh luyện âm tiên xích, để hắn tinh luyện thành công là chúng ta hoàn toàn thua. Nhưng mấy người chúng ta liên hợp đều không địch lại Thượng Quan Hạc. Vốn cho rằng Kiếm Môn thật sự sẽ đổi chủ, trở thành Hiên Viên Vọng Kiếm Môn, nhưng giờ thấy ngươi, thực lực bây giờ của ngươi chênh lệch không lớn với Thượng Quan Hạc.

- Lấy tiềm lực của ngươi rất có khả năng trong một, hai ngày tăng lên một cấp bậc, đến hỗn động cảnh cửu tầng. Chỉ cần ngươi đánh bại Thượng Quan chí tôn Thượng Quan Hạc khiến âm tiên xích không xuất hiện trên thế gian thì có thể chặn việc này, khiến Kiếm Môn không bị đám Hiên Viên Vọng đoạt mất.

Lục Nguyên coi như hiểu, vấn đề mấu chốt bây giờ là mình có thể tăng lên hỗn động cảnh cửu tầng hay không.

Tăng lên thì coi như thành công.

Nhưng trong lúc gấp rút tăng thực lực lên đến hỗn động cảnh cửu tầng rồi thắng Thượng Quan chí tôn đâu có dễ.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Bây giờ ta giảng giải cho ngươi làm sao trùng kích hỗn động cảnh cửu tầng. Cái gọi là hỗn động cảnh cửu tầng tức là trong hỗn độn bắt đầu xuất hiện một chút linh trí, xuất hiện một sinh linh đơn giản. Hỗn động không gian chúng ta thật ra rất giống với vũ trụ, ví dụ có một kỷ nguyên xuất hiện sinh vật linh trí thứ nhất là Bàn Cổ. Kỷ nguyên trước xuất hiện sinh vật linh trí thứ nhất là Kiếm Thần. Còn ngươi phải cố gắng khiến hỗn động không gian xuất hiện sinh linh có linh trí thứ nhất.

- Điều này cần ngươi tập trung toàn bộ tinh thần, đem tất cả tri thức hiểu được ở trong hỗn độn biến đổi mới có khả năng sinh ra sinh linh có linh trí thứ nhất.

- Đây chính là cách trùng kích hỗn động cảnh cửu tầng.

Hạ Hầu chí tôn giới thiệu chỉ nhiêu đó, tiếp theo có thể trong một, hai ngày trùng kích đến hỗn động cảnh cửu tầng không là chuyện của Lục Nguyên, họ không giúp được gì. Tu vi càng cao cần tăng cảnh giới, những người khác giúp đỡ được càng ít. Đừng nói tới Hạ Hầu Thương chỉ là hỗn động cảnh thập tầng mà thôi, đương nhiên không giúp được gì rồi.

Lục Nguyên chìm trong suy tư, muốn đem tất cả tri thức biến hóa trong hỗn độn, khiến hỗn động không gian sinh ra sinh linh thứ nhất, tựa như Bàn Cổ trong hỗn độn vậy. Đến thế giới cảnh rồi thì trong thế giới bản thân sẽ có càng nhiều sinh linh.

Điều này nên làm sao nhỉ?

Lục Nguyên mờ mịt, điều này rất khó khăn, đến tu vi hiện nay muốn đột phá thì nói dễ hơn làm.

Làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây? Lục Nguyên nghĩ nát óc, quá khó khăn rồi.

Nhưng bây giờ không thể không đột phá.

Vì tương lai Kiếm Môn, vì tương lai kiếm đạo, ta nhất định phải đột phá!

Không đột phá thì Kiếm Môn sẽ đổi chủ!

Không đột phá thì sư phụ sẽ chết thảm.

Không đột phá thì các sư huynh sư tỷ sư đệ sư muội của mình cũng phải chết trong trận chiến này.

Không được, nhất định phải đột phá! Mặc kệ phía trước có khó khăn gì phải đột phá!

Tín niệm vô cùng kiên định rót vào trong kiếm chi không gian, khiến kiếm chi không gian hỗn độn xảy ra biến đổi vo cùng kịch liệt, như nước sôi sục bọt.

- Buồn cười, nếu hỗn động cảnh cửu tầng dễ dàng bị đột phá thì quá nực cười rồi!

Bỗng vang lên một giọng nói.

Mọi người nhìn sang, thấy người lên tiếng mặc áo đen, tóc đen rũ xuống, khuôn mặt tuấn tú, trên người chớp lóe ánh sáng trí tuệ, khí chất hơi giống với Kiếm Tuệ.

- Đúng rồi, các vị còn chưa biết ta, ta là đệ tử thứ mười của Quỷ Khốc Thần Sầu Giản Vân Sầu, Giản Huyền Y.

Người đàn ông tóc đen lạnh nhạt nói:

- Môn hạ Giản Vân Sầu sư phụ ta có rất nhiều đệ tử, Kiếm Tuệ chỉ là một trong số đó, nhưng mà, Kiếm Tuệ chỉ xem như đệ tử bình thường. Sư phụ Giản Vân Sầu của ta chính thức thu mười đệ tử, bỏ công bồi dưỡng, ta chính là người thứ mười. So với Kiếm Tuệ đệ tử bình thường khác hẳn, ta là tinh anh thật sự.

- Đáng tiếc, Lục Nguyên, tiềm lực của ngươi rất lớn nhưng hôm nay sẽ chết trong tay ta.

- Đúng rồi, còn có Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Công Dương chí tôn, ba chí tôn các ngươi cũng sẽ chết trong tay ta.

Giản Huyền Y lạnh nhạt nói, lời nói tràn ngập bình tĩnh và tự tin.

Giản Huyền Y xuất hiện tại đây là có lý do.

Lúc trước đã nói Hiên Viên Vọng sớm đầu phục giản chi văn minh.

Trong kiếm tu tinh thần có không ít thái thượng trưởng lão cũng đầu vào giản chi văn minh.

Nhưng mà, Hiên Viên Vọng là người tâm khí rất cao.

Nếu gã hoàn toàn dựa vào lực lượng giản chi văn minh thì có thể thành công chính biến, nhưng nếu vậy thì gã chỉ là một con rối trong tay giản chi văn minh mà thôi. Hiên Viên Vọng tâm khí cao sao cam lòng làm con rối chứ? Gã đầu vào giản chi văn minh nhưng vẫn giữ thực lực nhất định, làm chủ Kiếm Môn chân chính chứ không phải con rối.

Vậy nên gã phát hiện chính biến có thể nắm trong tay nên không báo với giản chi văn minh.

Bên giản chi văn minh, kỳ quân sư Giản Vân Sầu được xưng là đệ nhất trí giả quy khốc thần sầu, nhân vật như vậy đâu có đơn giản, làm gì mà không phát hiện điều này được, gã sớm sắp xếp người luôn mai phục bên Kiếm Môn. Người mai phục này may mắn làm sao chính là Giản Huyền Y, đệ tử thứ mười của Giản Vân Sầu.

Hạ Hầu chí tôn và Bách Lý chí tôn bị thương không quá nặng, hai chí tôn cùng ra tay, thi triển ra kiếm pháp. Kiếm pháp của Hạ Hầu chí tôn có mùi vị thương, dường như không thương người là không thoải mái. Kiếm pháp của Bách Lý chí tôn dường như kiếm phong phun nuốt, có thể cực độ khô lạnh.

Hai người một thương một hàng phối hợp khá là ăn ý, tạo thành lực sát thương một cộng một lớn hơn hai.

Nhưng Giản Huyền Y không sợ, gã thấy mà chỉ cười, rút ra gản sau lưng, ra tay là Giản Phệ Kiếm Lưu, lấy một chọi hai, giản phong Hạ Hầu chí tôn, địch Bách Lý chí tôn, đấu mấy chiêu hoàn toàn chiếm ưu thế.

- Quên nói cho các ngươi, thực lực của ta là nửa bước thế giới, không dưới Thượng Quan chí tôn, vậy nên bốn ngươi ngoan ngoãn chịu chết đi!

Thật mạnh!

Thực lực của Giản Huyền Y quá mạnh.

Đây chính là thực lực của nửa bước thế giới cảnh!

Thực lực không kém gì Thượng Quan chí tôn!

Đối mặt công kích ngày càng mạnh của Giản Huyền Y, Hạ Hầu chí tôn và Bách Lý chí tôn lòng cùng dâng lên cảm giác uất nghẹn. Đây là sao chứ? Tại sao? Mình có khả năng thành công, khả năng lật ngược mà! Không lẽ Kiếm Môn thật sự rơi vào tay Hiên Viên Vọng tiểu nhân vô sỉ sao?

Trời bỏ Kiếm Môn chúng ta rồi sao?

Trời bỏ kiếm đạo chúng ta rồi sao?

Không cam lòng!

Giản Huyền Y cười to nói:

- Xem ra các ngươi đã tuyệt vọng rồi hả? Sớm nói các ngươi nên hết hy vọng đi, trước đó trông chờ Lục Nguyên đúng là nực cười. Muốn trong vòng hai ngày đột phá hỗn động cảnh cửu tầng là không thể nào.

Gã huênh hoang cười, cười nhạo Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn mơ tương hão huyền.

- Đúng vậy, Giản Huyền Y, ngươi nói không sai, muốn trong một, hai ngày đột phá hỗn động cảnh cửu tầng là không thể nào.

Tiếp lời chính là Lục Nguyên.

Giản Huyền Y ngây ra, gã không ngờ Lục Nguyên sẽ tiếp lời.

- A, không lẽ ngươi phát hiện Kiếm Môn sắp tiêu nên sửa sang đầu vào giản chi văn minh? Thiên phú của ngươi rất tốt, chỉ cần chịu vào dưới tay giản chi văn minh chúng ta là có thể tha cho ngươi, bảo đảm ngươi ở trong giản chi văn minh một bước lên mây.

Lục Nguyên nhìn Giản Huyền Y như nhìn tên ngốc, nói:

- Ai nói ta muốn đầu vào giản chi văn minh vậy? Mới rồi ta nói muốn trong vòng hai ngày đột phá hỗn động cảnh cửu tầng là không thể nào.

Giản Huyền Y không hiểu gì cả hỏi:

- Vậy ngươi có ý gì?

- Ngu đúng là ngu mà.

Lục Nguyên lắc đầu nói:

- Ý ta là dùng một, hai ngày là quá lâu, không cần lâu đến thế, muốn đột phá hỗn động cảnh cửu tầng không cần một, hai ngày, một canh giờ, không, nửa canh giờ là đủ rồi.

Khí thế trên người Lục Nguyên đang biến đổi, đang tăng lên.

Cái này!

Đây là đang trùng kích hỗn động cảnh cửu tầng, sắp thành công rồi!

Làm sao có thể!

Hạ Hầu và Bách Lý, Công Dương, ba vị chí tôn lúc mới bắt đầu cho rằng Lục Nguyên có thể trong một, hai ngày đột phá hỗn động cảnh cửu tầng đã rất ghê gớm.

Giản Huyền Y cũng cho rằng muốn đột phá hỗn động cảnh cửu tầng trong một, hai ngày là hoàn toàn không thể.

Nhưng bây giờ Lục Nguyên bắt đầu đột phá, cảm giác sắp thành công, bây giờ còn chưa đến nửa canh giờ.

Cái này yêu nghiệt quá đi!

Giản Huyền Y bỏ qua Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn lao nhanh hướng Lục Nguyên. Nếu để Lục Nguyên đột phá hỗn động cảnh cửu tầng thì nguy rồi, rất có khả năng bị hắn lật bàn. Gã đâm ra một giản, đâm trúng, không, không có máu chảy ra. Không đúng, là tàn ảnh, tốc độ quá nhanh để lại tàn ảnh.

Tốc độ của Lục Nguyên vốn đã nhanh, có thuấn di rồi truyền tống phù, phút chốc Giản Huyền Y không làm gì được Lục Nguyên.

Lục Nguyên bị Giản Huyền Y nửa bước thế giới công kích bắt đầu đột phá.

Tất cả ý thức, tất cả điều hiểu biết đều đưa vào trong hỗn độn.

Đầu tiên là kiếm đạo thụ. Lục Nguyên lờ mờ cảm thấy kiếm đạo thụ trong hỗn độn bộ dạng như ẩn như hiện.

Tiếp theo là công pháp vô tướng thôn phệ quyết đưa vào trong kiếm đạo thụ.

Đúng rồi, còn có một trăm hai mươi ba loại kiếm ý của mình nữa.

Rồi đạo tự phân thân cũng bỏ vào luôn.

A, cả kiếm khắc hoang cũng đi vào.

Suýt quên kiếm đạo văn tự, tổng công bảy chữ tiến, đốn, yêu, ma, si, tuệ, tú.

504. Chương 969-970: Hồ Lô

Lần này Lục Nguyên chơi lớn, người bình thường đưa mấy chục loại thiên địa pháp tắc vào thôi, hắn một hơi bỏ vào một trăm hai mươi ba loại. Trừ đó ra còn có kiếm đạo thụ, vô tướng thôn phệ quyết, đạo tự phân thân, kiếm khắc hoang, bốn thứ nghịch thiên. Bốn thứ này mỗi loại đều rất ghê gớm, có thể nói là nghịch thiên.

Bây giờ gom lại bốn thứ nghịch thiên này.

Phải rồi, còn có kiếm giới, ký ức về kiếm giới cũng đi vào, thành năm loại nghịch thiên.

Nhiều thứ nghịch thiên tiến vào trong hỗn độn.

Hỗn độn như là nước sôi bắt đầu biến đổi dữ dội, như sắp sinh ra sinh linh thứ nhất trong hỗn độn.

Năm loại nghịch thiên kết hợp rốt cuộc sinh raquái vật gì? Lục Nguyên rất là mong chờ.

Bùm!

Một biến đổi vô cùng to lớn sinh ra trong hỗn độn của Lục Nguyên, dường như trong hỗn độn sinh ra thứ gì không giống bình thường, nhưng chỗ đó hỗn độn rất là sâu, tựa như chốn nguyên điểm thiên địa. Giờ phút này Lục Nguyên không biết rốt cuộc sinh ra vật gì, không thấy rõ ràng.

Nhưng Lục Nguyên biết rằng bây giờ mình đã tới hỗn động cảnh cửu tầng, hỗn độn diễn sinh. Hỗn độn của mình diễn sinh ra sinh linh thứ nhất, không biết sinh linh thứ nhất này là cái gì nhỉ? Lục Nguyên phát hiện pháp lực tăng mảng lớn, dường như thân thể biến càng cường đại thêm.

Mấy người bên cạnh tất nhiên biết Lục Nguyên đã đến hỗn động cảnh cửu tầng.

Chẳng qua Bách Lý chí tôn, Công Dương chí tôn, Hạ Hầu chí tôn hơi tò mò Lục Nguyên rốt cuộc sinh ra vật gì.

Bọn họ sống khá lâu, vấn đề thường thực hiểu rõ hơn Lục Nguyên nhiều.

Hỗn động cảnh cửu tầng, tầng này bình thường sinh ra một sinh linh.

Sinh ra sinh linh có khác nhau.

Ví dụ cao cấp nhất là sinh ra sinh linh hình người, bình thường sinh linh thứ nhất trong hỗn độn sinh ra sinh linh là hình người, là cao cấp nhất. Ví dụ kỷ nguyên sinh ra có xuất hiện Bàn Cổ, KIếm Thần đều là đẳng cấp đó, nhưng loại này quá ít, cơ bản là kỷ nguyên mở ra mới xuất hiện sinh linh hình người thế này, cho nên không cần tính vào.

Cấp thứ hai là sinh linh hình nhân loại, bình thường sinh ra là sinh linh hình nhân loại, có thể là đại năng nhân sĩ, nghe nói có không ít phó chủ văn minh khi sinh ra là sinh linh hình nhân loại. Kiểu sinh linh hình nhân loại này tác dụng khá lớn, có thể tu luyện, họ tu luyện sẽ tăng thực lực bản thân.

Cấp thứ ba là sinh linh hình động vật, loại sinh linh hình động vật bình thường tăng thêm ít thuộc tính cho chủ nhân, ví dụ khiến tốc độ, công kích của chủ nhân mạnh hơn.

Cấp bậc thứ bốn là sinh linh hình thực vật, những sinh linh hình thực vật này có tác dụng riêng, phối với dược chi văn minh là cực tốt, còn với văn minh, thế lực khác thì kém hơn sinh linh hình động vật nhiều.

Cấp bậc thứ năm cũng là cấp kém nhất là sinh linh lung tung, có thể là một tảng đá, cũng có lẽ là cành khô, thứ gì đều có, cũng là sinh linh vô dụng nhất. Nói đúng hơn đây thậm chí không tính là sinh linh, là trường hợp hỗn độn diễn sinh cực kỳ thất bại.

Bây giờ trong kiếm chi không gian hỗn độn của Lục Nguyên diễn sinh ra sinh linh rốt cuộc có bộ dạng gì?

Bây giờ trong kiếm chi không gian hỗn độn của Lục Nguyên diễn sinh ra sinh linh rốt cuộc có bộ dạng gì?

Rất nhiều người tò mò.

Không thể không tò mò.

Dù sao Lục Nguyên là thiên tài hiếm có.

Trong hỗn độn của Lục Nguyên sinh ra sinh linh thứ nhất rốt cuộc là loại hình người? Hình động vật? Hình thực vật? Hay là sinh linh lung tung? Còn hình người thì nghĩ cũng không dám nghĩ, cơ bản không ai có thể sinh ra sinh linh thứ nhất là hình người cả, đó là kỷ nguyên mở ra mới có.

Lúc này đỉnh đầu Lục Nguyên một ánh hào quang chậm rãi dâng lên.

Ánh sáng là hỗn độn sắc. Hỗn độn sắc không nằm trong bảy sắc, chỉ cần hỗn độn sắc đậm đặc mặc kệ tầm mắt ngươi có siêu đến đầu, ánh mắt có sắc bén cỡ nào cũng không cách nào thấy rõ bên trong.

Lòng tò mò của mọi người bị gợi lên đỉnh điểm.

Hỗn độn sắc dần tán đi, trong hỗn độn sắc có thể thấy sinh linh.

Hai hình tròn? Một lớn, một nhỏ, đó là cái gì?

Hỗn độn sắc đang tán đi.

Bây giờ thì Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Công Dương chí tôn đều thấy rõ ràng đó là gì.

Hồ lô!

Một hồ lô!

Một hồ lô xanh nhạt!

Cái này! Không ngờ là hồ lô!

Hồ lô theo lý thì nên thuộc về thực vật nhưng không hoàn toàn là thực vật mà chỉ là một phần, vậy nên hồ lô thấp hơn sinh linh hình thực vật cấp thứ bốn, cơ bản gần bằng gấp thứ năm, dáng vẻ miễn cưỡng cao hơn tảng đá, cành khô một chút nhưng không trên bao nhiêu, coi như tám lạng nửa cân.

Không tưởng được Lục Nguyên trong hỗn độn diễn sinh ra sinh linh là hồ lô!

Cái này khiến người sao chịu nổi đây.

Nên biết càng dưới tình huống bình thường càng thiên tài thì trong hỗn độn diễn sinh ra càng mạnh.

Lấy tài tình của Lục Nguyên ít nhất nên là hình dạng thực vật tồn tại vật chất sinh linh, có khả năng là loại hình người, kết quả khiến người rớt tròng mắt, không ngờ là hồ lô, cơ bản thuộc cấp năm. Phút chốc mọi người không thể chấp nhận.

Hồ lô hiện ra lập tức quay vào kiếm chi không gian của Lục Nguyên.

- Ha ha ha ha, ha ha ha ha!

Bên kia, đệ tử thứ mười của quỷ khóc thần sầu Giản Vân Sầu cười to:

- Ta còn tưởng trong hỗn độn ngươi sinh ra cái gì, hóa ra là một hồ lô cấp năm, thật là buồn cười.

Mới bắt đầu Giản Huyền Y định nhân lúc Lục Nguyên không thể trong một, hai ngày đột phá thì giết tới cửa.

Kết quả có lúc sự việc biến đổi quá nhanh, gã cho rằng Lục Nguyên không thể trong một, hai ngày đột phá, dù gì đột phá không phải nhặt của rơi đâu cũng có, ai dè chớp mắt hắn bắt đầu đột phá.

Gã muốn truy sát Lục Nguyên, kết quả hắn một bên thuấn di một bên đột phá khiến người bó tay.

Vốn gã định lập tức rời đi, cố tình vì sợ Lục Nguyên chạy trốn mà phong tỏa bốn phía, vậy nên dù chính gã muốn giải phong tỏa cũng mất một đoạn thời gian, cái này gọi là thông minh bị thông minh lầm. Tuy nhiên, gã giải phong tỏa của mình rất nhanh, mắt thấy sắp xong thì phát trong hỗn độn của Lục Nguyên diễn sinh ra lại là một hồ lô.

Khiến Giản Huyền Y suýt bật cười.

Đùa gì vậy trời, hồ lô!

- Ha ha ha ha, Lục Nguyên, ngươi ta gọi người là thiên tài trong thiên tài, mỗi một lần đột phá thì căn cơ vô cùng sâu, không ngờ lần này đột phá là cấp năm. Trong hỗn độn sinh ra một hồ lô, buồn cười quá!

Giản Huyền Y nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, giản chi văn minh chúng ta có tư liệu của ngươi, lý do ngươi có thể vượt hai tiểu cảnh giới thắng địch một là vì kiếm thuật của ngươi giỏi, vượt xa cùng thế hệ. Hai là căn cơ sâu, vượt qua cùng thế hệ. Chính vì hai nhân tố này cộng lại khiến ngươi có thể vượt hai tiểu cảnh giới thắng địch, đây là điều người khác không làm được.

- Nhưng bây giờ tầng căn cơ hiện nay của ngươi quá kém, kém đến cực độ. Trong hỗn độn sinh ra một hồ lô, thuộc về cấp năm, đối ứng ngươi đột phá tầng này tăng pháp lực thiếu thê thảm. Lần này ngươi muốn vượt hai tiểu cảnh giới thắng địch là không thể nào. Ngươi hãy ngoan ngoãn chịu chết đi!

Giản Huyền Y cười ha hả, tràn đầy tự tin.

Nói thật ra bây giờ gã đã mở phong tỏa rồi, nếu đánh không lại Lục Nguyên thì dễ dàng bỏ trốn thôi.

Hắc long của gã đồng hóa thành vật sáng đen lao hướng Lục Nguyên.

Lục Nguyên giơ tay chắn.

Một kiếm và một giản ở trên va chạm.

Va chạm một phen, Giản Huyền Y phát hiện pháp lực của Lục Nguyên đúng là cực kỳ yếu, cơ bản không hơn hỗn động cảnh bát tầng bao nhiêu, chỉ hơi tăng lên chút.

Gã cười to nói:

- Xem ra pháp lực của ngươi không băng bao niêu, ngươi chắc chắn thua trong tay ta rồi!

Giản Huyền Y liên tiếp công kích, ánh sáng đen như điện.

Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn thì ngây ngẩn, quả nhiên lần này căn cơ ucar Lục Nguyên quá thiển, không tăng bao nhiêu pháp lực, khiến không thể vượt hai tiểu cảnh giới thắng địch. Nếu là vậy thì thật đúng là trời muốn diệt Kiếm Môn, không! Hạ Hầu, Bách Lý, Công Dương, ba người trong lòng vô cùng không cam tâm nhưng bây giờ họ bất lực.

Công Dương chí tôn sớm bị thương, hai chí tôn Hạ Hầu và Bách Lý mới rồi đấu với Giản Huyền Y đã bị thương.

Kiếm Môn sắp ngã, chỉ đành bó tay.

Giản Huyền Y càng đánh càng sung sướng, trường giản trong tay gã hóa thành một chiêu thức huyền diệu, dường như Lục Nguyên sắp bị thương dưới giản của gã vậy.

- Lục Nguyên, xem ra ngươi sẽ chết trong tay ta!

Giết chết Lục Nguyên là lập công to, bây giờ trong bảng truy nã của giản chi văn minh Lục Nguyên xếp ba mươi hàng đầu.

Tuyệt đối đừng xem thường vị trí ba mươi hàng đầu trong bảng truy nã của giản chi văn minh, ngươi xem thì ba mươi hàng đầu không có gì ghê gớm.

Nhưng bảng truy nã của một văn minh xếp ba mươi hàng đầu trừ Lục Nguyên ra hai mươi chín người khác ai không phải là cao thủ thế giới cảnh đương thời nổi tiếng như cồn.

Hơn nữa Giản Vân Sầu đã nói thẳng là ai giết Lục Nguyên gã liền đem chân truyền thật sư truyền cho người đó.

Giản Huyền Y càng đánh càng hưng phấn. Chính lúc này, kiếm pháp của Lục Nguyên bỗng nhiên biến đổi. Giây trước kiếm pháp còn vô lực mà giờ thì kiếm pháp nhu hợp vô số huyền diệu. Giản Huyền Y hừ lạnh, kiếm pháp của ngươi huyền diệu nhưng pháp lực quá kém thì có tác dụng gì? Kết quả Giản Huyền Y chắn thì phát hiện pháp lực của Lục Nguyên bỗng chốc tăng mạnh.

Có chuyện gì thế này!?

Giản Huyền Y ngẩn ngơ, nhưng Lục Nguyên không cho gã cơ hội ngây ngẩn. Chỉ thấy kiếm pháp của Lục Nguyên như tinh thần hà rậm rạp ập đến.

- Có lẽ ngươi không thể hiểu tại sao pháp lực của ta tăng nhiều như vậy. Thật ra không phải pháp lực của ta tăng mà vì khi lên đến hỗn động cảnh cửu tầng hỗn độn diễn hóa thì đã tăng nhiều pháp lực như thế. Ta không biểu hiện ra ngoài vì phát hiện ngươi tùy thời chạy trốn, nên cố ý tỏ ra yếu thế một đoạn thời gian, khiến người uy phong một lúc. Bây giờ thì ngươi đã không thể chạy trốn, bị vây trong võng kiếm của ta.

- Chết!

Lục Nguyên quát dài, kiếm như truy hồn mệnh.

Lúc trước Giản Huyền Y một mình đối phó hai người Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn là uy phong tám hướng.

Sau Giản Huyền Y truy sát Lục Nguyên cũng là oai phong lẫm liệt, vô cùng hào hùng.

Sau nữa khi Giản Huyền Y giao đấu với Lục Nguyên chiếm hết trên cơ, vô cùng hưng phấn.

Bây giờ thì Lục Nguyên tăng lên đến hỗn động cảnh cửu tầng, chân chính lộ ra thực lực của mình, đem Giản Huyền Y trước đó cực kỳ uy phong hùng hổ đánh cho chật vật không chịu nổi.

- Chết!

Lục Nguyên lại đánh ra một kiếm, kiếm quang lạnh lẽo, trong kiếm ý có đại khủng bố.

Giản Huyền Y liều mạng phản kích, tất cả thực lực chớp mắt bùng nổ, nhưng một kiếm của Lục Nguyên đúng là có đại khủng bố giữa sinh tử, một kiếm phá tất cả giản ảnh đâm vào cổ họng Giản Huyền Y. Kiếm khí hủy diệt đánh vào, Giản Huyền Y chết dưới kiếm Lục Nguyên, không kịp kêu một tiếng.

Trước khi chết thắc mắc lớn nhất của Giản Huyền Y là Lục Nguyên rốt cuộc làm sao vậy? Rõ ràng đó là hồ lô cấp bậc năm, theo lý thì không tăng bao nhiêu pháp lực nhưng tại sao Lục Nguyên tăng nhiều pháp lực như vậy? So với hình động vật cấp ba còn cao hơn nhiều, thậm chí cao hơn loại hình người cấp hai một chút.

Đây rốt cuộc là chuyện gì!

Thế giới từ khi nào điên cuồng như vậy!

Lục Nguyên giơ tay lên, lấy hết di vật của Giản Huyền Y, bao gôm một đồng hệ văn tự trong đó.

Là để thôn kim long ăn, hóa thành hơi thở kiếm đạo tăng lực lượng tám kiếm đạo văn tự của mình, cùng lúc đó còn có mấy thứ khác như thượng phẩm linh thạch, kết tinh phòng ngự, linh thú cấp truyền thuyết.

Làm xong những điều này thì Lục Nguyên lấy làm kỳ.

Theo lý thì một hồ lô bình thường tăng pháp lực rất ít.

Nhưng tại sao mình tăng pháp lực nhiều vậy chứ? Đúng là pháp lực đột nhiên tăng mảng lớn, tương đương thêm một phần pháp lực ban đầu.

Mặt ngoài là sinh linh cấp năm nhưng xem pháp lực tăng trưởng thì tuyệt đối không phải.

Sau khi đánh chết Giản Huyền Y, Lục Nguyên khoanh chân ngồi, che hết tạp niệm, dùng thần thức len vào kiếm chi không gian. Chính giữa kiếm chi không gian hồ lô đang trôi nổi, vô số khí tức hỗn độn ở ngoài miệng hồ lô phun nuốt, dường như hồ lô là chung điểm cũng là khởi điểm của mọi thứ.

Hồ lô này rốt cuộc là cái gì?

Lục Nguyên dùng thần thức dò vào trong.

Thần thức vừa len vào, Lục Nguyên giật nảy mình, thật tình, chưa từng nghĩ hồ lô này sẽ khủng như vậy, gần bằng sinh linh hình nhân loại, thậm chí hơn cả sinh linh hình nhân loại.

Ngẫm nghĩ thì Lục Nguyên đã vì sinh ra sinh linh thứ nhất này rót vào bao nhiêu tri thức và thứ nghịch thiên?

Đạo tự phân thân, vô tướng thôn phệ quyết, kiếm đạo thụ, kiếm khắc hoang, ký ức kiếm giới, tổng cộng năm vật nghịch thiên, thứ khác bình thường chút như một trăm hai mươi ba loại kiếm ý vân vân và vân vân đều đưa vào hết, cái nào không phải là nghịch thiên biến thái vô địch, như vậy mà đi ra sinh linh cấp năm mới là việc lạ.

Lục Nguyên dùng thần thức len vào trong mới biết chuyện là sao.

Thì ra hồ lô này không phải hồ lô bình thường.

Tên của nó chắc là kiếm đạo hồ lô.

Kiếm đạo hồ lô có tác dụng gì đâu?

Kiếm đạo hồ lô này có thể hấp thu kiếm khí, kiếm chiêu của ngươi khác, đây là đặc tính cắn nuốt của vô tướng thôn phệ quyết, còn hấp thu nhiều kiếm khí, kiếm chiêu làm cái gì? Chỉ cần hấp thu kiếm khí, kiếm chiêu đến mức nhất định là có thể triệu hoán ra kiếm đạo môn.

Môn luôn là vật bí ẩn nhất trong thiên địa.

Ví dụ trong trời đất môn cường đại nhất là vĩnh hằng môn, vĩnh hằng bất diệt, qua trăm triệu kỷ nguyên mà không hủy.

Có một số môn khác cường đại.

Ví dụ thiên địa môn, đây là tất cả lực lượng, nguyên khí của kỷ nguyên này đều xuất phát từ nó.

Rồi ví dụ văn tự môn, văn tự trong nhiều kỷ nguyên bắn ra văn tự, là ngọn nguồn tất cả văn minh văn tự, chính là văn tự môn này.

Trừ điều đó ra còn nhiều môn, ví dụ trong truyền thuyền chúng diệu môn huyền diệu khó đoán.

Nghe nói trong kỷ nguyên trước còn có Kiếm Thần môn. Kiếm Thần môn đó là siêu thoát vạn vật, trong nhiều môn xếp vào hàng đầu, đương nhiên Kiếm Thần môn ở cuối kỷ nguyên trước đã bị hủy, không còn tồn tại, đến đây thì không còn môn nào liên quan đến kiếm.

Bây giờ Lục Nguyên trong hỗn độn dung hợp năm loại nghịch thiên luyện ra hồ lô chẳng ngờ dựng dục kiếm đạo môn.

Kiếm đạo môn này không đơn giản.

505. Chương 971-972: Giết Kiếm Tham

Kiếm đạo môn chấp chưởng trong tay người dùng kiếm khác, không có khả năng đấu thắng người dùng kiếm đạo môn về mặt kiếm đạo nữa. Tức là nói chỉ cần trước khi hắn đấu với Kiếm Chi Tử khiến hồ lô dựng dục ra kiếm đạo môn thì về mặt kiếm chiêu có thể khắc Kiếm Chi Tử.

Đại địch Kiếm Chi Tử đương nhiên không thể quên.

Chẳng qua cho đến nay, hắn đối mặt Kiếm Chi Tử trong Khí Vận Thất Tử không có bao nhiêu tin chắc.

Bây giờ thì mới niềm tin.

Đương nhiên điều kiện là phải nuốt vô tận kiếm khí, hơn nữa không biết số lượng bao nhiêu mới triệu hoán kiếm đạo môn ra được nữa.

Mặc kệ, có một hy vọng.

Đương nhiên bây giờ Lục Nguyên tò mò là có thể nuốt kiếm khí thì nuốt giản khí được không? Giản đến từ kiếm, bản chất vẫn là kiếm, chẳng qua lừa gạt thiên cơ, không biết giấu man quá thiên cơ, không biết giấu diếm được thiên cơ, lừa gạt kiếm đạo môn này của mình không, nếu có thể ăn giản thì khoái rồi. Tất nhiên bây giờ Lục Nguyên cang mong chờ là có ngày dùng kiếm đạo môn đập người, đánh xỉu Kiếm Chi Tử luôn, thế mới sương.

Lục Nguyên lờ mờ cảm giác hồ lô quái dị của mình tác dụng không chỉ thế thôi, còn có tác dụng khác nữa, nhưng trong phút chốc thần thức chỉ có thể thăm dò tới đây là ngừnng.

Lục Nguyên trong hỗn độn diễn sinh ra môn thé này so với cấp loại hình người còn cao hơn, nhưng không sánh được hình người. Nghĩ đến loại sinh linh hình người khủng bố, ví dụ kỷ nguyên trước sinh ra sinh linh thứ nhất là Kiếm Thần, tự mang Kiếm Thần môn hộ, trấn áp tất cả, so với kiếm đạo môn của Lục Nguyên mạnh hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, hồ lô có một điều không tốt là không thể chứa rượu.

Nếu có người biết Lục Nguyên chê hồ lô này không thể chứa đồ không biết có bao nhiêu người sẽ khóc.

Lục Nguyên mở mắt ra, Hạ Hầu chí tôn và Bách Lý chí tôn đồng thanh hỏi.

- Cái của ngươi đúng là hồ lô?

- Đúng, thật là hồ lô nhưng là một hồ lô quái lạ.

Lục Nguyên nói:

- Dường như là sau khi hấp thu kiếm khí thì có thể triệu hoán ra kiếm đạo môn trấn áp đối thủ.

Mắt Hạ Hầu chí tôn trợn trừng thảng thốt:

- Kiếm! Đạo! Môn!

Cái này đáng giá kinh ngạc lắm sao? Lục Nguyên nhún vai, ai, Hạ Hầu chí tôn thật không bình tĩnh, xem Công Dương chí tôn và Bách Lý chí tôn kìa, bình tĩnh biết bao. Lục Nguyên nhìn hướng Bách Lý chí tôn, phát hiện thiếu phụ xinh đẹp môi anh đào há hốc, hoàn toàn không còn hình tượng ưu nhã bình thường. Công Dương chí tôn vốn bị trọng thương giờ tâm tình lên rồi lại xuống suýt tắt thở.

- Cái gì? Là kiếm đạo môn!?

Hạ Hầu chí tôn con mắt muốn lồi ra, nói:

- Thật sự là kiếm đạo môn? Kiếm đạo chúng ta đã không còn môn hộ, nay sắp xuất hiện ư?

- Đúng vậy, ngay cả Kiếm Chi Tử trong Khí Vận Thất Tử đều không thể thôi ra kiếm đạo môn!

- Tuy kiếm đạo chúng ta sa sút, kiếm đạo môn kém xa mấy cái khác như đạo môn gì, nhưng cũng là một môn hộ, dù có nhỏ thì vẫn là môn. Thật sự có kiếm đạo môn.

Công Dương chí tôn chậm rãi tỉnh lại, bị Lục Nguyên kích động quá nhiều, không bao giờ ngờ sẽ xuất hiện vật này.

Mới rồi Giản Huyền Y tính cái gì, đây mới là việc khiến người kinh sợ.

Hạ Hầu chí tôn hỏi:

- Mới rồi ngươi nói đưa lực lượng của ngươi vào hồ lô, chỉ cần có đủ kiếm khí là sẽ thôi sinh ra kiếm đạo môn?

Gã lần thứ hai muốn xác nhận.

Lục Nguyên đáp:

- Đúng vậy.

Hạ Hầu chí tôn kích động nói:

- Vậy, vậy thì bắt đầu đi, để ta thử một lần!

Gã không để ý bản thân trọng thương, một kiếm khí bắn ra. Lục Nguyên lập tức lấy ra hồ lô xanh nhạt, nhưng đến gần phát hiện hồ lô không thèm thu kiếm khí, bất đắc đành tránh ra.

Có chuyện gì vậy? Không hút kiếm khí? Mình dùng thần thức thăm dò thì rõ ràng hồ lô thu kiếm khí mà?

Lúc này một thần niệm xẹt qua đầu Lục Nguyên, rõ ràng là hồ lô đang gợi ý cho hắn. Thật ra hồ lô đã là sinh linh thứ nhất, tất nhiên có chút linh trí, lúc này nhắc nhỏ vừa lúc. Lục Nguyên hiểu thì ra là hồ lô chỉ thu dưới tình huống đối lập, kiếm khí chân chính chứa sát khí, không giả bộ được, không chịu cùng phe đưa vào kiếm khí.

Hồ lô này quá tinh ranh đi, nếu không tinh như vậy thì mình sớm chút triệu hoán ra kiếm đạo môn đập đối thủ rồi.

Lục Nguyên nói nguyên do cho đám Hạ Hầu chí tôn nghe, mấy chí tôn thế mới hiểu, hiểu được rồi liên tục kêu đáng tiếc. Họ rất muốn thấy khi kiếm đạo môn xuất hiện thì uy lực to lớn cỡ nào, đáng tiếc bây giờ nhìn không thấy. Ba vị chí tôn bởi vì bên trong hồ lô của Lục Nguyên có khả năng dựng dục ra kiếm đạo môn mà hưng phấn sục sôi hơn nửa ngày.

Kiếm đạo môn, đây là môn hộ.

Tuy có lẽ là môn hộ yếu nhược nhất nhưng dù gì cũng là môn hộ.

Mất nửa ngày tâm tình của họ mới dần bình tĩnh lại.

Lục Nguyên lên tiếng:

- Đúng rồi, còn có Thượng Quan Hạc.

Đúng vậy, bây giờ Kiếm Môn loạn còn đang tiếp tục.

Thượng Quan chí tôn Thượng Quan Hạc còn đang ở kiếm đạo thụ tinh luyện âm tiên xích. Một khi bị gã tinh luyện ra, dùng nó phong ấn Thái Sử Không thì chiến cuộc Kiếm Môn triệt để ngã chiều sang Hiên Viên Vọng, vậy nên bây giờ phải đối phó Thượng Quan chí tôn.

Lục Nguyên chắp tay nói:

- Ba vị sư thúc hãy ở đây dưỡng thương, đợi ta đi gặp Thượng Quan chí tôn.

- Chúng ta tạm thời không dưỡng thương, cùng đi chúng xem đi, việc lớn này liên quan toàn Kiếm Môn chúng ta, đương nhiên chúng ta sẽ không vào kiếm tu tinh thần, bây giờ chúng ta có thể đón một chiêu của Thượng Quan Hạc đã là không tệ.

Hạ Hầu chí tôn cười khổ rồi lại hop ra máu, mới nãy đấu với Giản Huyền Y bị thương quá nặng.

- Tham kiến Kiếm Tham sư huynh!

- Tham kiến Kiếm Tham sư huynh!

- Kiếm Tham sư huynh sau này chắc chắn thành cấp lãnh tụ, xem ra về sau dưới Kiếm Chi Tử Kiếm Môn chính là Kiếm Tham sư huynh rồi.

- Đúng thế, đã định Kiếm Tham sư huynh là nhân vật có tiềm lực lớn tiền đồ không thể đo lượng mà.

Các sư huynh sư đệ đều vuốt mông ngựa Kiếm Tham.

Trên người Kiếm Tham toát ra cảm giác yêu mị, giống như gã là loài yêu gì quái dị, yêu trong kiếm! Nói đến thì Kiếm Tham mất đi chữ tham có thể nói là tổn thương nguyên khí nặng, sau đó kết quả là bị người Kiếm Môn hắt hủi, trong kiếm đạo bát cực thành kẻ bị cho rằng không có tiềm lực nhất.

Đoạn ngày tiếp theo là thời kỳ u ám, thung lũng của Kiếm Tham, dường như không bao nhiêu đệ tử để ý gã.

Kết quả sông có khúc người có lúc, một lần tình cờ ra ngoài Kiếm Tham phát hiện chữ yêu trong kiếm đạo văn tự, chữ yêu này cũng là ban đầu văn tự phong tự diễn sinh ra ba mươi hai nhị đại văn tự, nó là một trong số đó. Được đến yêu tự, thực lực Kiếm Tham tăng mạnh, đến hỗn động cảnh lục tầng. Hơn nữa gã phát hiện mình phối hợp với yêu tự còn trên cả hợp tham tự.

Nếu chỉ là vậy thì thôi.

Cố tình mấy ngày nay Kiếm Môn thì Kiếm Ma chết, Kiếm Tuệ chết, Kiếm Tú trước đó không lâu đã chết, kiếm đạo bát cực chỉ còn lại Kiếm Linh, Kiếm Tham, Kiếm Tiềm và Kiếm Hùng. Cố tình Kiếm Linh là người pháp cổ văn minh, không thể tính. Kiếm Hùng, Kiếm Tiềm bây giờ bị phe Hiên Viên châm chích.

Lục Nguyên càng là mục tiêu của phe Hiên Viên.

Cho nên đếm tới đếm lui phát hiện một việc.

Dựa theo đại thế phát triển thì một khi Hiên Viên Vọng đạt được quyền hành thì trong đệ tử đời này đệ nhất dưới Kiếm Chi Tử dĩ nhiên là Kiếm Tham.

Tính toán như thế, Kiếm Tham bắt đầu ủng hộ Hiên Viên Vọng đoạt quyền. Lại nói gã vốn là người của Hiên Viên Vọng, Kiếm Tham thật sự không ngờ sự biến lại thành hiện tại, gã so với kiếm đạo bát cực còn sống tốt hơn, lờ mờ thành đệ nhất đứng ngang với Kiếm Chi Tử.

- Ha ha ha ha, đây chính là dã, mệnh dã, chú định ta độc tôn kiếm đạo, xưng hùng Kiếm Môn. Trong đệ tử ta xưng hùng, cái gì Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, mKiếm Ngục, Lục Nguyên đều thành mây bay biến mất, chỉ có ta mới là lợi hại nhất!

Kiếm Tham đắc ý cười sang sảng.

Kiếm Tham cực kỳ đắc ý.

Cái gì gọi là mệnh? Đây chính là mệnh.

Đám Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma liều mạng tính toán, liều chết chiến đấu, Lục Nguyên thiên phú kinh người không ngừng tăng lên.

Nhưng đứng trên cao nhất lại là gã.

Kiếm Tham cảm thấy mình không nên gọi là Kiếm Tham mà sửa thành kiếm phúc, thật là rất có phúc khí.

Chính vì vậy nên bây giờ Hiên Viên Vọng hơi lôi kéo gã, để gã thành tiểu lãnh tụ đệ tử phe Hiên Viên Vọng.

Lúc này có một người đến nói:

- Kiếm Tham sư huynh, ngoài phía nam kiếm tu tinh thần thái không có Kiếm Tiềm xuất hiện, chúng ta có đi bao vây diệt trừ hắn không?

- Đi, đương nhiên phải đi.

Kiếm Tham ngẩn ra rồi cười nói:

- Xem ra chữ tiềm kiếm đạo văn tự thứ hai sắp vào tay. Ta quả nhiên sắp trở thành siêu nhân ư?

- Thế hả?

Một giọng nói vang lên, một người áo xanh bỗng đáp xuống.

Kiếm Tham thấy người áo xanh này thì mặt cứng ngắc, người nhũn ra. Kẻ gã không muốn thấy nhất chắc chắn là Lục Nguyên, giờ thấy hắn thì đầu sẽ nhức.

Lục Nguyên nhìn Kiếm Tham nói:

- Nối giáo cho giặc, làm loạn Kiếm Môn, nên tru.

Vừa dứt lời thì đại chưởng pháp lực to lớn đánh tới, hiển nhiên muốn lấy mạng Kiếm Tham. Hành động của Kiếm Tham là loạn Kiếm Môn, rõ ràng là tay sai đắc lực cho Hiên Viên Vọng, người như vậy không tru sát sao được.

Lúc này Kiếm Tham cũng bùng nổ tất cả sức mạnh, yêu tự lấy ra.

Nhưng đáng tiếc giờ gã có bùng phát lực lượng bao lớn đều vô dụng, hoàn toàn bị Lục Nguyên dễ dàng bóp chết.

Lục Nguyên hơi ngây ra nói:

- Kiếm Tham không tệ lắm, trước khi chết còn tặng cho ta một yêu tự, cũng là một trong ba mươi hai tự.

Lục Nguyên đúng là hơi cảm thán, Kiếm Tham là đồng chí tốt nha, tặng cho mình hai tự là tham và yêu tự, khiến kiếm đạo văn tự của mình có nhiều hơn.

Tiến, đốn, yêu, ma, tuệ, ngục, tú, tham, si.

Ba mươi hai tự gom được chín cái rồi.

Chắc trong tay Kiếm Chi Tử ít nhất hơn mười tự, nếu có thể đánh gục Kiếm Chi Tử là ba mươi hai tự gom đủ đa số.

Lục Nguyên nhìn phía xa, chỗ đó có gốc cây to lớn.

Kiếm đạo thụ!

Đây chính là kiếm đạo thụ trên kiếm tu tinh thần.

Lúc đó hắn và đám Kiếm Ngục, Kiếm Tuệ, Kiếm Ma, Kiếm Tú tranh giành kiếm đạo, lấy kiếm đạo thụ làm tủng tâm. Đương nhiên kiếm đạo bát cực tranh hùng sớm đã trôi qua, bây giờ là Kiếm Môn loạn, âm tiên xích ở trên kiếm đạo thụ.

Mình nên đi tới kiếm đạo thụ. Lục Nguyên lập tức lên đường, trong quá trình xuất phát gặp phải không ít người Hiên Viên Vọng.

Đại cục Kiếm Môn bây giờ cơ bản nằm trong tay Thượng Quan Hạc.

Vị Thượng Quan chí tôn này tất nhiên biết có thể tinh luyện âm tiên xích trên kiếm đạo thụ là việc mấu chốt, cho nên đem người gã khống chế sắp xếp bên cạnh kiếm đạo thụ, trong đó có không ít ám vệ. Đương nhiên tình huống bây giờ là người bên Kiếm Chủ, Thái Sử cũng biết đây là cơ hội cuối cùng của phe mình, dưới tình huống không biết địch tình vẫn trùng kích kiếm đạo thụ.

Vì kiếm đạo thụ không biết có bao nhiêu cuộc chiến.

Đương nhiên những điều đó không liên quan mấy đến Lục Nguyên.

Bây giờ kiếm tu tinh thần dù là bên Hiên Viên hoặc Kiếm Chủ, người hai phe đa số biết Lục Nguyên rất mạnh, thậm chí hỗn động cảnh lục tầng, thất tầng đều bị Lục Nguyên một kiếm giết chết. Dù Thượng Quan chí tôn tự mình ra tay cũng không tóm được Lục Nguyên, vậy nên thấy hắn thì đa số tự động né tránh, số ít không có mắt bị hắn dễ dàng giết chết.

Một hơi phe Hiên Viên tránh ra một con đường.

Con đường Lục Nguyên muốn đi.

Không sai, đây chính là phong cách của Lục Nguyên.

Ta muốn đi qua là ngươi phải nhường đường.

Không nhường đường loạn thần tặc tử giết hết.

Thấy Lục Nguyên vọt vào, lập tức có mấy người phe Kiếm Chủ lại đây, chính là Hiên Viên Thập Nhị và Kiếm Hùng. Khi đó ba người cùng nhau quay về Kiếm Môn, có tách ra một đoạn thời gian giờ lại tụ hợp một chút.

Hiên Viên Thập Nhị khẽ nói bên tai Lục Nguyên:

- Ta đi bên ngoài kiếm tổ tinh thần nhìn, phát hiện kết giới ngoài kiếm tổ tinh thần ta không thể mở ra được.

Trên người Kiếm Hùng đẫm máu, hiển nhiên là bị thương không nhẹ, nhưng Kiếm Hùng đó giờ là người sảng khoái, bị thương mà không sợ ngược lại đấu chí càng cao hơn.

Một đường bay đi, ngẫu nhiên gặp chặn đường bị Lục Nguyên dễ dàng giết chết.

Đến bên ngoài kiếm đạo thụ mới thật sự ngẩn ngơ.

Lúc trước có đề cập tới, bên ngoài kiếm đạo thụ có một tầng kết tinh phòng ngự, bây giờ Lục Nguyên thấy là bên trong kết tinh phòng ngự có một kiếm khí, mà đâu phải một kiếm khí, không biết có bao nhiêu kiếm khí sắp đặt ở đó, có sát khí ẩn mà không phát.

Hiên Viên Thập Nhị lắc đầu, nói:

- Đây chính là Đại Tu Di Chính Phản Thất Diệu Cung Kiếm Trận. Thất Diệu giả là nhật, nguyệt, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ chi thất tinh. Cửu cung giả, kiền cung, khảm cung, cấn cung, chấn cung, trung cung, tốn cung, ly cung, khôn cung, đoái cung. Thất Diệu Cửu Cung ý chỉ trên trời thất diệu và dưới đất cửu cung không ngừng biến đổi, thêm vào âm dương chính phản, cho nên đúng là quy thần khó dò.

- Kiếm trận này rất khó phá.

- Trong chín chí tôn thì Thượng Quan chí tôn xếp hạng ba, nhưng mà tuy Thượng Quan chí tôn có danh xưng là Nộ Kiếm, chiến đấu sẽ phát cuồng bản thân lại là đại gia bày kiếm trận. Trình độ bày kiếm trận xưng hùng trong chín chí tôn. Đại Tu Di Chính Phản Thất Diệu Cung Kiếm Trận của hắn vô cùng khó phá.

- Nếu bình tĩnh lại, bên Kiếm Chủ chúng ta một số người liên hợp tốn mười ngày mười đêm là có ba phần khả năng phá kiếm trận. Nhưng bây giờ không có thời gian, tối đa một ngày rưỡi là Thượng Quan chí tôn có thể tinh luyện ra âm tiên xích. Đến lúc âm tiên xích ra thì thực lực của Thái Sử chí tôn lần thứ hai bị trói lại, triệt để xong rồi.

Hiên Viên Thập Nhị buồn bực, không kịp ồi.

Thật sự không kịp ư?

Lúc này Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Công Dương chí tôn, ba vị chí tôn đáp xuống, pháp lực của họ đã hồi phục một chút. Hiên Viên Thập Nhị thấy ba chí tôn đáp xuống thì mừng rỡ.

- Công Dương chí tôn là hành gia kiếm trận, có hắn thì sẽ rút ngắn thời gian.

Công Dương chí tôn nhìn nhìn, nói:

- Nếu do ta phá thì kiếm trận này cần ít nhất ba ngày.

Hiên Viên Thập Nhị bất đắc dĩ thở dài nói:

- Quả nhiên vẫn không kịp ư?

Trong chớp mắt, Lục Nguyên động.

506. Chương 973-974: Đấu Với Thượng Quan Hạc

Tay giơ lên hồ lô xanh nhạt, Lục Nguyên lóe người đi tới chính giữa Đại Tu Di Chính Phản Thất Diệu Cung Kiếm Trận. Hắn mới bước vào kiếm trận thì vô số kiếm khí ập hướng Lục Nguyên. Lục Nguyên giơ lên hồ lô xanh nhạt. Phút chốc vô tận kiếm khí bị hút lấy không sai, cảm giác không tệ, hồ lô của mình bắt đầu hút kiếm khí rồi.

Đương nhiên Lục Nguyên sẽ không dừng tay, lần thứ hai bắt đầu.

Đại Tu Di Chính Phản Thất Diệu Cung Kiếm Trận, Lục Nguyên trước hấp thu chiêu thức vị trí nhật, ở vị trí nhật chiêu thức như lửa, vô số chiêu thức rào rạt. Nhưng mặc kệ là kiếm khí gì như hỏa, hút, hút sạch hết.

Lần thứ hai chạy tới vị trí nguyệt, hướng này hấp thu kiếm khí như nguyệt hoa vậy.

Lần thứ hai hấp thu kiếm khí hướng kim, kiếm khí nhập vào hồ lô liền hấp thu kiếm khí mộc, thủy, hỏa, thổ bốn vị trí. Hồ lô không biếtcasi gì là đầy, hấp thu sung sướng, tâm tình Lục Nguyên cũng rất vui vẻ. Hút xong kiếm khí năm hướng chỉ cảm thấy ngũ đế kiếm đạo lại có tiến cảnh.

Tiếp theo Lục Nguyên nhúc nhích, tới chín vị trí cửu cung, bắt đầu từ kiền cung. Kiếm khí chín vị trí cửu cung có khác nhau, cảm giác riêng, ví dụ như kiếm khí trung cung có cảm giác thiên địa càn khôn, ta tự tại trung, đó là kiếm khí đường đường chính chính.

Từng đợt kiếm khí bị Lục Nguyên hấp thu gần hết.

Lần này chắc là hấp gần hết kiếm khí rồi, Lục Nguyên cảm gã đã thu không ít kiếm khí.

Nhưng vẫn quá ít, tựa như chín trâu mất lông thôi, muốn triệu hoán kiếm đạo môn thì còn sớm lắm. Lúc này một luồng thần niệm ập đến, chính là thần niệm trong hồ lô. Lục Nguyên chỉ đành bất đắc dĩ, vốn tưởng lần này hấp thu kiếm khí đã nhiều rồi, kết quả hồ lô nói rằng chỉ là một cọng lông nhỏ xíu, xem ra kiếm đạo môn không dễ triệu hoán đâu.

Lúc này Hiên Viên Thập Nhị ngơ ngác.

Hiên Viên Thập Nhị là người tinh thông kiếm trận, đối với Đại Tu Di Chính Phản Thất Diệu Cung Kiếm Trận đã nghiên cứu rất lâu, nhưng nghiên cứu có lâu bao nhiêu vẫn rất khó phá trận trong mười ngày. Theo gã nghĩ thì cả Kiếm Môn năng lực bày trận trên gã chỉ có hai người, một là Thượng Quan chí tôn không nói đến, hai là Công Dương chí tôn, vẫn phải cần thời gian ba ngày mới phá được trận.

Thế mà bây giờ Lục Nguyên không biết kiếm trận chỉ trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi đã phá kiếm trận sạch sẽ. Lục Nguyên dùng hồ lô đó rốt cuộc là thứ gì? Hồ lô này không lẽ là khắc tinh của kiếm trận?

Công Dương chí tôn chỉ có nước kinh thán, gã sớm biết hồ lô của Lục Nguyên hấp thu kiếm khí nhưng không ngờ hồ lô phá kiếm trận nhanh như vậy.

Còn Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn thì mặt mày hớn hở. Không sai, họ muốn xem hồ lô hút bao nhiêu kiếm khí, bởi vì trong hồ lô sẽ dựng dục ra kiếm đạo môn. Kiếm đạo môn là hy vọng của kiếm đạo, hai chí tôn Hạ Hầu và Bách Lý nằm mơ cũng muốn thấy kiếm đạo môn một cái.

Đương nhiên bây giờ người có cảm xúc sâu nhất có một là Kiếm Hùng. Kiếm Hùng và Lục Nguyên ở chung một đoạn thời gian, từ lúc tiến vào kiếm tu tinh thần rồi đến pháp cổ văn minh, gã từng giây phút trông thấy Lục Nguyên tiến bộ. Khi Lục Nguyên về Kiếm Môn thì rõ ràng không có bản lĩnh phá kiếm trận, kết qua chỉ chớp mắt hắn lại thêm một bản lĩnh.

Kiếm Tiềm cũng chạy tới, gã phát hiện Lục Nguyên lỗ hổng để đột phá nên tới đây.

Vì tương lai Kiếm Môn, Lục Nguyên đang cố gắng, Kiếm Hùng cố gắng, Kiếm Tiềm cố gắng, Hiên Viên Thập Nhị cố gắng, Hạ Hầu chí tôn cố gắng, Bách Lý chí tôn cố gắng, Công Dương chí tôn cố gắng, còn có rất là nhiều người cố gắng, mọi người đều đang cố gắng.

Trận chiến này nhất định không thể thua.

Kiếm Môn, tuyệt đối không thể rơi vào tay Hiên Viên Vọng.

Chính vì vậy nên phải cố gắng.

Mặc kệ thực lực bản thân mạnh hay yếu, đều anh dũng chiến đấu vì Kiếm Môn của mình.

Lục Nguyên, Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị, Kiếm Tiềm, Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Công Dương chí tôn, tất cả đều đã đến.

Khona đã, không chỉ là những người đó.

Còn có kẻ khác nữa.

Đúng vậy, Lục Nguyên đã phá lỗ hổng, những người khác cố gắng vì Kiếm Môn dần tham gia vào vòng chuyển, ví dụ như Kiếm Cửu đến. Bão hộ Ma Bát đi dưỡng thương rồi đến sau, Thái Sử Bi, những người khác đều tham gia vòng chiến. Vốn có thể tránh nhưng bây giờ đa số biết rằng nếu lần này không đánh hai kiếm đạo thụ, không thắng Thượng Quan chí tôn thì gã tinh luyện ra âm tiên xích, thế thì, Kiếm Môn xong rồi.

Vậy nên dù không có một chút cơ hội thắng cũng phải liều.

Không liều là không có hy vọng.

Liều thì còn có chút hy vọng.

Chính trong chớp mắt này, thiên địa tràn ngập nộ khí. Nộ khí đó lớn, cường, hùng vĩ, mênh mông, tựa như là tất cả căn nguyên nộ khí trong trời đất, ngọn nguồn nộ khí. Mọi người nhìn theo nộ khí, thấy nguồn gốc của nó.

Trên đỉnh kiếm đạo thụ, một bóng người to lớn.

Nộ tiên kiếm Thượng Quan Hạc, Thượng Quan chí tôn.

Gã tựa như thần ma đứng đo, bàn tay to như nắm cả thế giới.

Gã có vị phi nhân ngày càng nặng, gã là thần, là thiên, là phật.

Thượng Quan chí tôn lòng lấy làm lạ, mới bắt đầu gã bày ra Đại Tu Di Chính Phản Thất Diệu Cung Kiếm Trận có tự tin tuyệt đối rằng chặn được mọi người. Dù là Công Dương chí tôn hiểu về kiếm trận đến thì không ba ngày đừng mơ phá kiếm trận của gã.

Sự thật là Thượng Quan chí tôn cũng có làm chút hút tay chân.

Một chút thủ đoạn đó là đối bên ngoài tọa thành cảm giác, làm người ta thấy gã sắp tinh luyện âm tiên xích cần một ngày rưỡi, nhưng sự thật không cần lâu như thế, chân chính tinh luyện âm tiên xích chỉ cần một canh giờ thôi.

Một canh giờ sau, âm tiên xích xuất hiện là lúc phe Kiếm Chủ, Thái Sử Không thua.

Đến khi đó mọi thứ đều chấm dứt.

Đây là thủ đoạn của Thượng Quan chí tôn, làm sai thời gian, cho đối phương nhiều chút thời gian, để đối phương cho rằng một ngày rưỡi nữa mới thất bại, kết quả một canh giờ sau đánh đối phương trở tay không kịp.

Thượng Quan chí tôn đứng chắp tay sau lưng, có vài phần đắc ý.

Nhưng lúc này truyền đến tin tức, Đại Tu Di Chính Phản Thất Diệu Cung Kiếm Trận của gã bị người phá, điều này khiến Thượng Quan chí tôn ngây ra. Mới rồi gã tập trung tinh luyện âm tiên xích, không ngờ kiếm trận mình đắc ý bị phá, cho nên chỉ có thể tạm ngừng tinh luyện âm tiên xích.

Thượng Quan chí tôn đứng trên đỉnh kiếm đạo thụ, nhìn xuống bên dưới rất nhiều người:

- A, đến không ít người nhỉ? Để bổn chí tôn đếm xem.

- Xương già Hạ Hầu chí tôn, Công Dương chí tôn, Bách Lý chí tôn, ba ngươi lúc đó bị ta giết đến bị thương không nhẹ, vì ta gấp gáp tinh luyện âm tiên xích mới tha cho các ngươi một con đường sống, bây giờ còn dám tìm tới cửa? Đúng là muốn chết!

Gã lại nhìn hướng Lục Nguyên:

- A, Lục Nguyên, thực lực hiện tại của ngươi đúng là không tệ, lần trước để ngươi trốn thoát, tiếc rắng quấy rầy ta tinh luyện âm tiên xích là sai lầm quá xa.

- Còn có Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị, Kiếm Tiềm, Kiếm Cửu, đám các ngươi không có sức đấu với ta, tất cả đến chịu chết hả? Đáng tiếc, còn có một ít là mầm tốt của Kiếm Môn, tiếc quá, không nghe lời ngoan ngoãn thuần phục chúng ta, vậy thì đi chết đi.

- Thôi được, nếu các ngươi già trẻ bé lớn đã tập hợp lại hết thì để ta giết hết vậy.

- Kiếm Môn chắc chắn đổi chỗ!

- Thiên kiếm kiếm khí, oanh kích đi, đem những đối thủ này giết hết!

Thượng Quan chí tôn gầm lên, phất tay thi triển tuyệt kỹ gã đắc ý, thiên kiếm kiếm khí. Cái gọi là thiên kiếm kiếm khí chính là một loại sát khí khá khủng bố, có thể chớp mắt đánh ra một ngàn đạo kiếm khí, tuy rằng mỗi một kiếm khí không thể có lực công kích mười phần bản thân nhưng cũng được tám phần.

Đây tuyệt đối là một bí kỹ, đấu đơn không có nhiều tác dụng nhưng trong quần chiến thì tác dụng to lớn.

Theo Thượng Quan chí tôn đánh ra thiên kiếm kiếm khí, vô số kiếm khí bạo nộ đánh xuống tất cả người dưới kiếm đạo thụ. Đối mặt kiếm khí bạo nộ, trong đám người Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn thực lực mạnh nhất, Hạ Hầu chí tôn là hỗn động cảnh thập tầng, Bách Lý chí tôn là đỉnh cao hỗn động cảnh cửu tầng, theo lý thì muốn chắn công kích không khó khăn. Nhưng mà, hai người bị thương không nhẹ, muốn vận kiếm chặn kiếm khí bạo nộ này thì rất khó.

Công Dương chí tôn vốn bị thương nặng nhất trong đám, thực lực lại không cao lắm, là trung kỳ hỗn động cảnh cửu tầng, nên càng khó cản.

Bên kia, Kiếm Hùng vô cùng phóng khoáng đánh về phía kiếm khí bạo nộ, nhưng dù gã tác chiến hăng hái mà thực lực kém quá xa, nên bị đánh bay.

Kiếm Hùng có thực lực cao nhất trong cả bọn. Kiếm Hùng bị vậy thì nhóm Kiếm Tiềm, Hiên Viên Thập Nhị, Kiếm Cửu, Thái Sử Bi càng như thế, bị kiếm khí bạo nộ đánh bay, mắt thấy nguy hiểm tính mạng.

Chính lúc đó, Lục Nguyên đột nhiên động thuấn di! Lại thuấn di! Tiếp tục thuấn di!

Hơn nữa mỗi lần thuấn di đến một nơi là phóng ra hồ lô trong tay. Hồ lô kia đúng thật huyền diệu, đến đâu là thu sạch kiếm khí, rất sảng khoias. Lục Nguyên cảm thấy cực kỳ sung sướng, rất muốn Thượng Quan chí tôn phóng ra nhiều kiếm khí hơn để hồ lô của mình ăn càng nhanh thêm, cứu thoát những người khác trong nguy hiểm.

Thượng Quan chí tôn vốn tưởng phóng ra ngàn kiếm khí bạo nộ thì những đối thủ trước mắt sẽ bị tiêu diệt hết, không ngờ Lục Nguyên động, trong tay cầm một hồ lô quái lạ hút hết kiếm khí của gã. Gã lại phóng ra kiếm khí, nhưng vẫn bị hồ lô của Lục Nguyên hút đi.

Kiếm khí đều bị Lục Nguyên hút hết?

Thượng Quan chí tôn chỉ có nước ngừng lại không phóng ra kiếm khí bạo nộ nữa.

- Hồ lô của ngươi rốt cuộc là thứ gì? Có thể hấp thu kiếm khí bạo nộ của ta!

Lục Nguyên dùng ánh mắt xem ngu ngốc nhìn Thượng Quan chí tôn.

- Ta có cần phải nói cho ngươi không?

Thượng Quan chí tôn nghe vậy nổi giận:

- Có gan lắm, hôm nay để ta giết ngươi!

Lục Nguyên quát lại:

- Sai rồi, hôm nay là ta đến giết ngươi!

Thượng Quan chí tôn bật cười, ba canh giờ trước gã mới đấu với Lục Nguyên, dù hắn không tệ nhưng chỉ có nước bị Thượng Quan chí tôn giết, bây giờ muốn giết ngược lại gã đúng là buồn cười.

- Thôi được, hôm nay trước hết giết ngươi rồi xử cái khác, định cục diện mới Kiếm Môn.

Thượng Quan chí tôn phát hiện không thể phóng kiếm khí nữa, xem ra chỉ có theer thấy kiếm đấu. Kiếm thẳng hướng Lục Nguyên, hắn lấy ra hồ lô, vô cùng căng thẳng.

Thượng Quan chí tôn phát hiện hồ lô xanh nhạt của Lục Nguyên quái lạ, như là hút được cả kiếm khí ẩn trong kiếm của gã. Trận này đánh không được rồi, gã không thắng nổi.

Lục Nguyên cũng căng thẳng, từ khi được hồ lô, phát hiện hồ lô xanh nhạt mạnh mẽ, tuyệt chiêu phá kiếm trận hút kiếm khí của đối phương, mọi chuyện đều thuận lợi. Nếu lần này có thể hút kiếm khí ẩn trong kiếm của đối phương thì đúng là vô địch vô song, ai có thể địch lại, xưng hùng kiếm đạo.

Kiếm khí trên kiếm đã tiếp xúc với hồ lô!

Hồ lô không sợ kiếm chém, dường như tường đồng vách sắt, điều này lúc trước Lục Nguyên có thử rồi.

Bây giờ điểm quan trọng là hồ lô có thể hút kiếm khí ẩn trong kiếm không.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn, hồ lô bình yên vô sự, Nộ tiên kiếm của Thượng Quan chí tôn cũng không sai.

Tất nhiên kiếm khí của Nộ tiên kiếm không bị hấp thu.

Lục Nguyên hơi tiếc nuối, xem ra hồ lô về mặt kiếm đạo không phải thứ vô địch, muốn vô địch về mặt chiêu thức kiếm đạo thì vẫn là nên làm ra kiếm đạo môn.

Thượng Quan chí tôn vững bụng, nói:

- Lục Nguyên, xem ra hồ lô của ngươi không phải cái gì cũng làm được, kiếm khí ẩn trong kiếm của ta nó không hấp thu được, pháp bảo ngươi đắc ý không thể làm gì được ta. Hôm nay ngươi sẽ thua dưới tay ta, Kiếm Môn sẽ rơi vào trong tay Hiên Viên và ta. Còn phái các ngươi sẽ bị phái chúng ta đuổi tận giết tuyệt, không chừa cọng cỏ!

Thượng Quan chí tôn mỉm cười, gã chưa chân chính đấu với Lục Nguyên, không biết việc hắn tăng pháp lực nên cho rằng lý do hắn dám lại đến khiêu chiến là vì hồ lô xanh nhạt này. Bây giờ hồ lô xanh nhạt vô dụng, Lục Nguyên chỉ có nước thua dưới kiếm của gã thôi.

Thượng Quan chí tôn lần thứ hai chém ra một kiếm. Kiếm trước còn sợ hồ lô hấp thu kiếm khí nên dò xét là chính, lần này một kiếm như thiên mã hành không, mang theo vô tận nộ khí đánh vào Lục Nguyên. Một kiếm này Lục Nguyên tuyệt đối không địch lại, chỉ óc nước chạy trốn, tiếp theo Thượng Quan chí tôn nghĩ đến các loại cách đối phó Lục Nguyên tránh né, lần này nhất định phải dồn hắn vào chỗ chết.

Nhưng trong chớp mắt này, Lục Nguyên không hề trốn, lần tay chém vào một kiếm nộ khí của Thượng Quan chí tôn.

Đinh! hai kiếm ở không trung va chạm.

Vô số dư âm năng lượng trùng kích ra.

Thượng Quan chí tôn chấn kinh. Có chuyện gì vậy? Pháp lực của Lục Nguyên sao bỗng dưng tăng rất nhiều, so với ba canh giờ trước thì pháp lực tăng nhiều lắm, dường như lại đẩy pháp lực lên một cấp.

Lục Nguyên đùa cợt nhìn Thượng Quan chí tôn, nói:

- Thượng Quan chí tôn, có phải ngươi nghĩ lầm cái gì rồi? Ta dựa vào không chỉ riêng hồ lô này mà là thực lực của chính ta.

Thu lại hồ lô, Lục Nguyên thản nhiên nói:

- Thời gian biểu diễn của ngươi đã kết thúc, bây giờ tới lượt ta biểu diễn, ta sẽ giết chết ngươi.

Lục Nguyên lạnh lùng nói:

- Kiếm Môn, nhất định phục.

Đích thực! Thượng Quan Hạc chưa từng nghĩ rằng Lục Nguyên có thể nhanh chóng đột phá như vậy.

Trước kia Thượng Quan Hạc biết rằng Lục Nguyên tốc độ đột phá khá nhanh, tiềm lực to lớn, không thể tưởng tượng.

Nhưng biết là biết.

Đột phá nhanh cũng có giới hạn.

Tuy nhiên bây giờ làm sao vậy?

Thượng Quan Hạc ngơ ngẩn, ba canh giờ trước mình đánh với Lục Nguyên, chớp mắt hắn lại đột phá một tiểu cảnh giới. Nên biết rằng đây là giai đoạn cao hỗn động cảnh, muốn đột phá một tầng là vô vàn khó khăn, không đơn giản như đột phá trường sinh cảnh, đại đạo cảnh.

Cái này! Cái này tính chuyện gì!

Thượng Quan Hạc câm nín.

Có người đột phá như ăn cơm không?

Quá gạt người đi.

Tất nhiên Thượng Quan chí tôn là nhân vật quan trọng của Kiếm Môn, Lục Nguyên là đối thủ rất đáng giá quan sát, vậy nên Thượng Quan Hạc quan sát Lục Nguyên, biết rất nhiều tư liệu hắn, ví dụ cho đến nay hắn luôn dựa vào kiếm thuật đáng sợ và căn cơ sâu có thể vượt hai tầng tiểu cảnh giới thắng người.

Nhưng mà, nói đi phải nói lại.

Thượng Quan chí tôn biết Lục Nguyên lợi hịa, nếu hắn đã tăng cao thì cuộc chiến này gã chưa chắc thắng, nhưng cũng biết rằng không thể lùi, lùi lại là xong hết. Đại cục Kiếm Môn, nhiều năm tính kế sao có thể thua tại đây lúc này, lòng gã dâng trào niềm tin mãnh liệt.

- Thôi được, Lục Nguyên, ngày hôm nay hãy để chúng ta đấu một trận đi. Đã lâu nghe danh kiếm thuật của ngươi siêu tuyệt, hôm nay để sư thúc ta đấu kiếm một trận với ngươi!

507. Chương 975-976: Âm Tiên Xích

Thượng Quan Hạc quát dài, khí thế không ngừng tăng lên, người như vậy là cường giả chân chính, khi biết đối thủ không đơn giản, mình rất có khả năng thua vẫn không thèm quan tâm, dâng lên đấu chí mạnh mẽ, muốn liều mạng một mất một còn với Lục Nguyên.

Thượng Quan Hạc vùng Nộ tiên kiếm, kiếm khí bạo nộ chỉ là thuật quần sát của Thượng Quan Hạc, Nộ tiên kiếm mới là tuyệt kỹ chân chính của gã.

Nộ tiên kiếm cuồng tiêu! Nộ khí xung thiên!

Nộ hỏa hùng hùng! Nộ sát thiên địa!

Nhất nộ bạt kiếm! Nộ ta nộ người!

Vô sự không nộ! Thất phu nộ!

Thiên tử nhất nộ! Thiên địa nộ!

Tất cả chiêu thức nộ ý tấn công Lục Nguyên, nhưng đều bị hắn tránh hết. Bị liên tục tránh mười tuyệt chiêu Nộ tiên kiếm thì Thượng Quan Hạc không gấp rút, gã chậm rãi đánh ra một kiếm cuối cùng. Một kiếm cuối của Nộ tiên kiếm tên gọi 'nộ', một thức nộ này đem mười thức trước ngưng kết lại tất cả nộ ý.

Hơ nữa thức này tuyệt đối không quay đầu lại.

Đây là tất cả chiêu thức, mcông kích của Thượng Quan Hạc tập kết lại một chỗ hóa thành chiêu thức vô địch vô song, cũng không cần hồi đầu.

Ngưng kết tất cả nộ ý rồi Thượng Quan Hạc đánh hướng Lục Nguyên.

Vô hạn nộ ý đánh ra!

Lúc này Thượng Quan Hạc khí thế càng phi nhân, ngày càng chuyển hoán hướng thần, tiên, phật.

Trong khoảnh khắc, Lục Nguyên cảm giác một kiếm của Thượng Quan Hạc cường đại khó sánh bằng, một kiếm lẽ ra hắn nên trốn nhưng trong chớp mắt phát hiện không thể được. Bởi vì nếu hắn né một kiếm kia thì sẽ đánh vào mặt sau ba chí tôn Hạ Hầu, Bách Lý, Công Dương, và đám Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị, Kiếm Cửu. Có lẽ trong những người đó có kẻ đón được một chiêu, nhưng cũng có không thể tiếp được một chiêu.

Làm sao đây?

Suy nghĩ nhiều, đầu đột nhiên lóe tia sáng.

Trong luân hồi thiết tắc có thời không luân hồi. Nhưng thời không luân hồi có thể biến thành thời gian luân hồi và không gian luân hồi. Hắn biết luân hồi thiết tắc và không gian thiết tắc, tức là nói nếu hắn dùng không gian luân hồi thì nói không chừng ra được!

Đinh!

Nộ tiên kiếm to lớn đã chém đến.

Lục Nguyên dùng Dưỡng Ngô tiên kiếm chắn.

Nộ tiên kiếm to lớn tùng kích khiến Dưỡng Ngô tiên kiếm oằn xuống.

Thượng Quan Hạc không có đắc ý hay gì khác, chỉ có nộ. Gã đã phát huy ra thực lực mạnh nhất của mình, nhất định phải đoạt quyền. Lục Nguyên thì tâm tình vô cùng bình tĩnh, lờ mờ cảm giác không gian cùng luân hồi liên tiếp. Lúc ở pháp cổ văn minh có luyện sơ bộ kết hợp, ví dụ khiến bản thân thuấn di càng xa, bây giờ không phải kết hợp sơ bộ mà là chân chính.

Lục Nguyên lờ mờ cảm thấy không gian trong thiên địa dường như đang chuyển đổi, đó là ánh mắt nhảy ra khỏi thế giới nhìn thế giới, là đạo lý huyền diệu khó giải thích,đồng thương hải biến tang điền, tang điền lại lần thứ hai biến thương hải, loại cảm giác này thật khó nói ra.

Tuy nhiên dù không nói ra.

Nhưng đã ngộ được rồi.

Trên không tủng Nộ tiên kiếm và Dưỡng Ngô tiên kiếm còn không ngừng va chạm, không có gì hoa xảo. Thượng Quan Hạc đẩy nộ ý đến cực hạn, Nộ tiên kiếm ẩn chứa tất cả pháp lực của gã, chiếm ưu thế. Khoảnh khắc bỗng xuất hiện chuyện vô cùng quái lạ.

Thượng Quan Hạc phát hiện lực lượng của mình không hề đánh hướng Lục Nguyên mà xuất hiện phía sau mình. Đây là sao?Nếu như là những người khác cũng đành thôi, còn có thể ngăn được. Nhưng đó là chiêu nộ cuối cùng của Thượng Quan Hạc, vô tận nộ ý, hết sức phát ra, nhất nộ vô hồi, cho nên bây giờ gã cũng không thể chắn bị nộ ý của mình đánh trúng. Chướp mắt Lục Nguyên xuất kiếm, lần thứ hai đánh trúng Thượng Quan Hạc.

Thượng Quan Hạc dốc sức một kích và Lục Nguyên dốc sức một kích, hai người đều đánh vào chỗ trí mạng, xem như hai tầng công kích, mạng Thượng Quan Hạc đã là chỉ mành treo chuông.

Gã ngơ ngác nhìn Lục Nguyên:

- Mới rồi là thiết tắc kết hợp?

Lục Nguyên gật đầu.

- Thì ra là vậy, ta thua không oan.

Thượng Quan Hạc gật đầu, gã là nhân vật nửa bước thế giới, đối với thiết tắc sâu sắc hơn mấy chí tôn khác nhiều. Chính vì hiểu thiết tắc cho nên mới hiểu thiết tắc kết hợp lợi hại, tất nhiên cũng càng biết thiết tắc khó khăn.

Đây là khó khăn nghịch thiên, một khi thành công là uy lực nghịch thiên.

- Thật ra trong Kiếm Môn chúng ta có truyền thuyết Tam Cực Quy Nhất kiếm. Cái gọi Tam Cực Quy Nhất kiếm tức là thời thiết tắc, không gian thiết tắc, và luân hồi thiết tắc ba cái hợp nhất biến thành Tam Cực Quy Nhất kiếm pháp. Tam Cực Quy Nhất kiếm pháp này bao trùm tất cả các kiếm pháp.

Dường như Thượng Quan Hạc không còn sức chống đỡ, bùm một tiếng ngã trên đất.

Lục Nguyên ngây ra, không biết Thượng Quan Hạc nói những gl ời đó làm cái gì.

Thượng Quan Hạc cười nói:

- Chắc ngươi lấy làm kfy tại sao bây giờ ta nói điều đó? Mong chờ ngươi luyện thành Tam Cực Quy Nhất kiếm. Thật xin lỗi, ta không chút mong chờ. Ha ha ha ha, bây giờ Kiếm Chi Tử đang luyện Tam Cực Quy Nhất kiếm hơn nữa đã có tiểu thành, ngươi sẽ chết trong tay Kiếm Chi Tử.

Lục Nguyên nhún vai nói:

- Ta và Kiếm Chi Tử quyết đấu không cần ngươi lo lắng.

- Đương nhiên ta không lo cái gì, nói với ngươi mấy lời này không phải hy vọng Kiếm Chi Tử giết ngươi, Kiếm Chi Tử vốn sẽ giết chết ngươi, không cần ta lo lắng, ha ha ha ha!

Thượng Quan Hạc điên cuồng cười to:

- Ta thành công, ta thành công!

Gã thành công cái gì? Lục Nguyên càng khó hiểu, bây giờ Thượng Quan Hạc sao giống đồ điên quá.

- Đó là cái gì!?

- Trời ạ!

Lục Nguyên nghe sau lưng không xa đám Kiếm Cửu hít ngụm khí lạnh rồi kinh sợ nhìn lên đỉnh kiếm đạo thụ, Lục Nguyên bản năng nhìn hướng kiếm đạo thụ. Chỉ thấy đỉnh kiếm đạo thụ có một sợi xích ngưng tụ vô số âm khí đang chậm rãi kéo dài ra.

Sợi xích này như ngưng tụ thiên địa vô số âm khí, rất to rất dài, mang theo vô tận uy nghiêm, dường như có thể tỏa định thiên hạ vạn vật vậy.

Âm tiên xích, không sai, chính là âm tiên xích phong ấn trong kiếm đạo thụ.

Hắn vọt tới cạnh kiếm đạo thụ cùng Thượng Quan Hạc đánh sống đánh chết là để ngăn cản âm tiên xích xuất thế. Một khi âm tiên xích xuất thế thì năm đó nó dùng để khóa Thái Sử Không, vậy sẽ lao về phía Thái Sử Không, đến khi thực lực Thái Sử Không giảm sút, địch không lại Hiên Viên Vọng thì hoàn toàn tiêu.

Vốn cho rằng chiến thắng Thượng Quan Hạc thì âm tiên xích sẽ không xuất thế, ai mà ngờ nó vẫn hiện ra.

Thượng Quan Hạc cười to nói:

- Ta chính là Thượng Quan chí tôn, trong Kiếm Môn chí tôn xếp hạng ba, sao đễ đối phó chứ? Trước khi ta quyết đấu với cái ngươi đã để lại bát cực luyện âm hỏa trước kia ta tìm được ở trên đỉnh kiếm đạo thụ tiếp tục luyện chế âm tiên xích. Đương nhiên ta vốn cho rằng dễ dàng đánh bại các ngươi, nhưng không ngờ nổi ta lại thua trong tay các ngươi.

- Nhưng xem như ta thua thì bát cực luyện âm hỏa vẫn tiếp tục luyện hóa phong ấn kiếm đạo thụ, khiến âm tiên xích xuất thân.

- Sau khi chiến đấu với ngươi ta đúng là thua, âm tiên xích chưa xuất thế, ta sợ ngươi lập tức xông vào đỉnh kiếm đạo thụ phá hủy bát cực luyện âm hỏa, vậy nên luôn nói chuyện với ngươi, bắt đầu kể về vô thượng tuyệt kỷ Kiếm Môn Tam Cực Quy Nhất kiếm, nói Kiếm Chi Tử đang luyện Tam Cực Quy Nhất kiếm này, những điều đó là vì kéo dài thời gian cho bát cực luyện âm hỏa.

- Kết quả ta thắng. Bát cực luyện âm hỏa quả nhiên dùng tốt, trước tiên luyện ra âm tiên xích. Ha ha ha ha, dù ta chết nhưng lần này Kiếm Môn đổi chủ là lẽ đương nhiên, các ngươi thua.

Thượng Quan Hạc cười to, tự hào vì mình.

- Đương nhiên lúc trước nói Kiếm Chi Tử luyện thành Tam Cực Quy Nhất kiếm là sự thật. Kiếm Chi Tử cho phép ước hẹn tám năm bởi vì cho rằng một khi hắn dùng thời gian tám năm luyện thành Tam Cực Quy Nhất kiếm thì ngươi thua chắc. Kiếm Chi Tử không đơn giản, hắn bán nhân tình mặt mũi cho Kiếm Chủ, cũng chế tạo cơ hội diệt tuyệt ngươi.

Thượng Quan Hạc cười to, dù gã sắp chết nhưng chưa đứt hơi.

Gã phải sống nhìn âm tiên xích hoàn toàn bay ra, gã muốn đám Lục Nguyên triệt để tuyệt vọng.

Cha nó! Lục Nguyên cảm thấy nhất định phải nghĩ cách đối phó âm tiên xích, khoan, hình như trong đầu lóe tia sáng.

Lục Nguyên đánh bại Thượng Quan chí tôn xếp hạng ba Kiếm Môn.

Chuyện này nói ra e rằng không mấy ai tin.

Nhưng đó là mọi người chính mắt thấy.

Lục Nguyên vào Kiếm Môn thời gian khá ngắn, mới mười năm mà thôi.

Hơn mười năm mà đã luyện đến tình trạng này.

Khiến người không nói nên lời.

Đương nhiên mọi không chăm chú vào mặt này quá lâu, vì không có thời gian ngây người.

Bởi vì âm tiên xích xuất hiện!

Thì ra Thượng Quan Hạc kéo dài lâu như vậy là để kéo thời gian cho âm tiên xích đi ra.

Bây giờ thì nguy cấp rồi, âm tiên xích xuất thê, theo tình huống bình thường, nhìn âm tiên xích igoóng như muốn lao hướng kiếm môn tinh thần đi phong ấn thực lực của Thái Sử Không. Trong khoảnh khắc, ba chí tôn là Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Công Dương chí tôn cùng nhảy lên.

Ba người bọn họ đều bị trọng thương.

Nhưng giây phút liên quan nguy hiểm sống còn của Kiếm Môn, bất chấp tất cả vết thương trên người lao lên. Hạ Hầu chí tôn đánh ra một chưởng ấn hướng âm tiên xích, muốn ngăn lại thế đi của nó. Một kiếm của gã đánh vào bề mặt âm tiên xích, nhưng nó không thèm để ý gã, vẫn lao hướng kiếm môn tinh thần. Hạ Hầu chí tôn phát huy ra tất cả thực lực hiện có nhưng bất lực không khiến âm tiên xích khựng lại được.

- Chết tiệt!

Bách Lý chí tôn chắn phía trước âm tiên xích, không lao hướng nó mà lật tay vòng quanh âm tiên xích, muốn hút nó vào trong cơ thể. Nhưng âm tiên xích cũng phớt lờ bà, trực tiếp bay đi kiếm môn tinh thần, tốc độ tăng không ít.

- Ha ha ha ha, các ngươi không có hy vọng!

Dù sinh mệnh của Thượng Quan chí tôn xói mòn nhưng sung sướng lạ thường.

- Muốn ngăn lại âm tiên xích? Thật nực cười. Âm tiên xích là bảo bối của tiên cổ văn minh, đâu phải tầm thường như chí tôn ngươi phá hư được. Dù là Thái Sử Không thế giới cảnh muốn luyện hóa dương tiên xích cũng cần gần ngàn năm, ngươi là thứ gì chứ?

- Còn muốn tưởng hấp thu hả? Ha ha ha ha, Bách Lý chí tôn, ngươi không hấp thu được âm tiên xích đâu.

- Lần này dù ta chết nhưng các ngươi thua, chúng ta thắng!

Thượng Quan chí tôn cười to, sung sướng khó tả.

- Vậy sao?

Lục Nguyên vèo một tiếng biến mất, hiển nhiên là thuấn di, lần thứ hai xuất hiện đã ở đằng trước âm tiên xích.

Thượng Quan chí tôn cười to nói:

- Ngươi cũng muốn ngăn lại hoặc hấp thu âm tiên xích? Nằm mơ đi!

Gã tuyệt đối tin vào âm tiên xích, bởi vì đây là âm tiên xích, một trong bảo bối quan trọng của tiên cổ văn minh, khóa Thái Sử Không lâu đến ngàn năm.

Tuyệt vọng rồi sao?

Không lẽ sắp thành công lại vì âm tiên xích mà thất bại?

Không khí khiến người tuyệt vọng lan tràn.

Nhưng hy vọng sinh ra trong tuyệt vọng.

Lục Nguyên quát dài một tiếng:

- Phong!

Lấy ra kiếm chi không gian, âm tiên xích muốn giãy dụa, chớp mắt hóa thành âm long to lớn vùng vẫy không ngừng, trong phút chốc bị lôi kéo. Nhưng mà, không thích hợp, hoàn toàn không thích hợp. Đám người bên cạnh xem ngây ngẩn.

Lúc trước dù là Hạ Hầu, Bách Lý, Công Dương, ba chí tôn ra tay cũng bị âm tiên xích phớt lờ, sao Lục Nguyên ra ngoài là có xu hướng kéo nó sang bên vậy?

Lúc này lại đến giây phút mấu chốt.

Lục Nguyên có thể kéo âm tiên xích vào kiếm chi không gian của mình không? Nếu có thể thì chẳng phải là sẽ giải cứu Kiếm Môn?

Lục Nguyên sao cho âm tiên xích có cơ hội giãy dụa, lực hút to lớn phát ra từ kiếm chi không gian, dường như có vòng xoáy vô cùng to lớn. Âm long khổng lồ rốt cuộc chống không nổi nữa, bị lực hút to lớn kéo vào trong vòng xoáy, biến mất trong kiếm chi không gian của Lục Nguyên.

Lục Nguyên lập tức ngồi xuống khoanh chân lại.

Âm tiên xích tiến vào kiếm chi không gian của mình phải tỏa định tu vi bản thân, nhưng đáng tiếc, muốn kéo âm tiên xích không phải để nó khóa pháp lực tu vi của mình, hắn không ngốc như vậy.

Hắn muốn phong ấn âm tiên xích.

Khi đó dương tiên xích dù là Thái Sử Không ra tay cũng khôngiáo pháihong được, bị âm tiên xích phong ấn.

Bây giờ âm tiên xích uy lực không kém gì âm tiên xích, thực lực Lục Nguyên muốn phong nó sao làm được.

Nhưng nói đi phải nói lại.

Việc này phải bắt đầu từ kiếm đạo thụ.

Trên kiếm tu tinh thần có một gốc đại kiếm đạo thụ, trong thân phận ngọc bài thật sự của Lục Nguyên có một tiểu kiếm đạo thụ. Khi âm tiên xích xuất thế thì Lục Nguyên liền nghĩ, nếu đại kiếm đạo thụ có thể phong ấn âm tiên xích nhiều năm như vậy thì tiểu kiếm đạo thụ sẽ như thế nào?

Thế nên Lục Nguyên làm thử.

Quả nhiên thử một lần liền phát hiện, trước dùng thủy thánh kiếm đạo hấp thu rồi lấy ra hơi thở tiểu kiếm đạo thụ, âm tiên xích quả nhiên bị hấp dẫn tiến vào trong kiếm chi không gian của mình.

Làm xong những điều này, âm tiên xích đã vào trong kiếm chi không gian, Lục Nguyên tiến vào không gian đứng trên tiểu kiếm đạo thụ.

- Vào đi!

Thần lực phóng thích đến đỉnh, theo tiếng quát dài, âm tiên xích chậm rãi bị phong ấn trong tiểu kiếm đạo thụ.

Thành!

Mình thành công phong ấn âm tiên xích!

Pháp lực của mình không giảm chút nào!

Lục Nguyên chỉ có cảm giác hơi mệt, vừa rồi là giây phút Kiếm Môn sống còn, nếu không kiềm chế được âm tiên xích thì mọi thứ xong rồi. May là cuối cùng hắn vẫn chế được âm tiên xích, Kiếm Môn, trận kiếp nạn này được hắn cứu lại.

Khoan đã! Lục Nguyên đột nhiên phát hiện một chuyện, lúc này hắn phát hiện tiểu kiếm đạo thụ có khác biệt rất lớn với trước khi phong ấn âm tiên xích, dường như có lực lượng to lớn đang dao động lung tung. Lục Nguyên thầm giật mình, không lẽ tiểu kiếm đạo thụ chống không lại âm tiên xích ư?

Lục Nguyên dùng thần thức dò xét, phát hiện không phải như hắn nghĩ mà là chuyện khác.

Khi học tập cửu âm cửu dương, liền biết thế gian này, động vật thuần dương, thực vật thuộc âm. Âm tiên xích thì tất nhiên thuộc tính là âm, vậy nên tiên cổ văn minh mới đem bảo bối phong ấn trong đại kiếm đạo thụ. Âm tiên xích ở trong kiếm đạo thụ được ích lợi rất lớn, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa gần ngàn năm của đại kiếm đạo thụ.

Tiếp theo âm tiên xích bị Thượng Quan chí tôn dùng Bát Cực Luyện Âm Hỏa luyện ra khỏi đại kiếm đạo thụ, rồi bị phong ấn vào trong tiểu kiếm đạo thụ, khi đó âm tiên xích mang theo nhật nguyệt tinh hoa gần ngàn năm của đại kiếm đạo thụ, kết quả là giờ thì âm tiên xích bắt đầu phóng ra nhật nguyệt tinh hoa gần ngàn năm của đại kiếm đạo thụ.

Đây là chuyện tốt! Cực kỳ tốt!

Không khách sáo, mặc kệ tiểu kiếm đạo thụ trưởng thành.

Mới bắt đầu thì tiểu kiếm đạo thụ nhỏ bé, chỉ cỡ ba, bốn trượng.

508. Chương 977-978: Phá Vỡ Tiên Xích

Lần này hấp thu nhật nguyệt tinh hoa gần ngàn năm của đại kiếm đạo thụ vào trong, nó điên cuồng tăng vọt, cuồng trưởng thành, chớp mắt đã cao đến mấy trăm trượng. Cao tới bốn trăm trượng nó mới dần ngừng thế lớn lên, cuối cùng dừng ở bốn trăm tám mươi trượng.

Trước kia tiểu kiếm đạo thụ cành lá không nhiều.

Giờ cao đến bốn trăm tám mươi trượng thì tiểu kiếm đạo thụ cành lá xum xuê, thật là một gốc cây to, dù không sánh bằng đại kiếm đạo thụ trên kiếm tu tinh thần nhưng không kém.

Trước đó có giới thiệu rồi, tiểu kiếm đạo thụ một khi lớn lên sẽ mang theo ba thiết tắc, giống như đại kiếm đạo thụ cũng mang ba thiết tắc.

Lúc này nó cao đến bốn trăm tám mươi trượng thì bắt đầu thiết tắc.

Tiểu kiếm đạo thụ sinh ra trong kiếm chi không gian của Lục Nguyên, mới sinh ra đã là của hắn, cho nên tiểu kiếm đạo thụ mang theo rất nhiều thiên địa pháp tắc, Lục Nguyên có thể trực tiếp học. Chính vì vậy nên bây giờ khi tiểu kiếm đạo thụ điên cuồng tronwgr thành đến bốn trăm tám mươi trượng thì Lục Nguyên ngộ thiên địa pháp tắc cũng điên cuồng tăng lên.

Lập hạ kiếm ý! Tiểu mãn kiếm ý! Tiết mang chủng kiếm ý! Hạ chí kiếm ý! Tiểu thử kiếm ý! Đại thử kiếm ý! Khi tiểu kiếm đạo thụ biến cao thì Lục Nguyên bản năng hiểu ra sáu loại kiếm ý này, không chút khó khăn, trên đỉnh đầu bay lên sáu thượng cổ phù chú. Cứ như vậy đem thiên địa pháp tắc thúc đẩy lên đến một trăm hai mươi chín loại.

Tứ là nói theo tiểu kiếm đạo thụ trưởng thành thì hắn sẽ chậm rãi hiểu ra thời gian thiết tắc! Đương nhiên một gốc kiếm đạo thụ mang ba loại thiết tắc, không biết hai loại kia là thứ gì, tuyệt đối đừng là bốn loại luân hồi, âm dương, không gian, nhân quả, nếu là vài loại khác thì tốt rồi, mười thiết tắc liền xưng thần! Tất nhiên Lục Nguyên cũng muốn có mười thiết tắc.

Không sai, không ngờ phong ấn âm tiên xích mang đến nhiều chỗ tốt như vậy.

Thật ra Lục Nguyên đánh giá thấp âm tiên xích mang đến ích lợi. Nói thật là âm tiên xích còn có chút huyền diệu, nếu sau này Lục Nguyên có thể nắm giữ nó thì sẽ có tác dụng to lớn nữa, vậy nên lần này hắn được chỗ tốt không ít.

Mặc kệ thế nào, việc này dừng tại đây.

Lục Nguyên mở mắt ra.

Vừa mở mắt thì bốn phía toàn là ánh mắt khó tin.

Âm tiên xích, bảo bối năm đó hành thảm Thái Sử Không, bảo vật của tiên cổ văn minh vậy mà bị Lục Nguyên phong ấn.

Bất giác trong lòng nhiều người Kiếm Môn sinh ra cảm giác Lục Nguyên không gì làm không được.

Bốn phía vẫn bốc huyết hỏa.

Có máu rơi, có lửa thiêu đốt phát ra tiếng tí tách.

Dường như vô cùng hỗn tạp rồi lại cực kỳ bình tĩnh.

Kiếm Môn loạn vẫn đang tiếp tục nhưng sắp đến lúc kết thúc rồi.

Máu đang đổ, lửa đang đốt.

Kiếm Môn vẫn đang tiếp tục chiến đấu.

Đại loạn nghiêng trời sụp đất.

Thượng Quan chí tôn nhìn Lục Nguyên, ngơ ngác hỏi:

- Ngươi, sao ngươi hấp thu được âm tiên xích? Sao có thể?

Thượng Quan chí tôn vốn cho rằng mọi chuyện đã định, dù gã chết nhưng phe ta thắng, sung sướng vô cùng. Tính kế thật lâu Kiếm Môn chính biến, thấy thành công rồi chết lại có sao đâu, không chút để ý.

Nhưng không ngờ Lục Nguyên phá hủy âm tiên xích.

Tuy nhiên, Thượng Quan chí tôn lập tức phản ứng lại, cười to:

- Ha ha ha ha, ha ha ha ha, tuy rằng âm tiên xích bị ngươi hấp thu, nhưng mà ngươi vốn rất có tiềm lực giờ bị hủy rồi. Âm tiên xích khiến thực lực của ngươi không thể tiến lên, sáu năm sau ngươi sẽ chết trong tay Kiếm Chi Tử!

Gã sung sướng cười ra tiếng. Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Công Dương chí tôn và đám Kiếm Hùng, Hiên Viên Thập Nhị, Kiếm Cửu, Kiếm Tiềm đều nhìn hướng Lục Nguyên. Đúng vậy, Lục Nguyên là có tiềm năng lớn của Kiếm Môn, chẳng lẽ vì muốn cứu Kiếm Môn một kiếp mà phế đi mình?

Mọi người nhìn Lục Nguyên, phát hiện sắc mặt hắn không đổi.

Lục Nguyên nhìn Thượng Quan Hạc, nói:

- Thượng Quan sư thúc, xem ra thọ mệnh cuối cùng của ngươi không lâu nữa, thôi được, đưa ngươi đoạn đường. Còn về pháp lực của ta có bị âm tiên xích hạn chế hay không, ngươi thử một kiếm cuối cùng của ta liền biết.

Dưỡng Ngô tiên kiếm vạch ra tia sáng lạnh chém xuống.

Lực lượng to lớn mười phần mười của hỗn động cảnh cửu tầng ẩn trong kiếm này.

Nhất kiếm kinh quỷ thần!

Mặt Thượng Quan Hạc hiện vẻ kinh sợ. Gã không sợ chết, vốn tuổi thọ sắp tận, chẳng qua gã không thể hiểu một kiếm của Lục Nguyên lại chứa pháp lực hỗn động cảnh cửu tầng, âm tiên xích không hạn chế hắn sao? Không đúng, Thái Sử Không mà còn bị âm tiên xích hạnchees, tại sao Lục Nguyên không có?

Không lẽ lần này mưu kế Kiếm Môn biến đã lâu sẽ tiêu tan sao?

Nếu là vậy thì thôi rồi.

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Thượng Quan Hạc.

Cứ như vậy, trong Kiếm Môn chí tôn xếp hạng ba Thượng Quan chí tôn lìa đời, thân hồn tan biến.

Rốt cuộc giải quyét đại địch, Lục Nguyên thở ra. Muốn xử lý đại địch này đúng là không phải chuyện dễ, đại chưởng pháp lực cuốn lấy đồ vật Thượng Quan Hạc để lại vào trong kiếm chi không gian. Thượng Quan Hạc là nửa bước thế giới, để lại đồ vật không đơn giản, có rất rất là nhiều linh thạch, mấy tài nguyên khác cũng không ít.

Hạ Hầu chí tôn chợt hỏi:

- Âm tiên xích không tạo thành ảnh hưởng cho ngươi?

Hạ Hầu chí tôn rất quan tâm Lục Nguyên, một là vì hắn là đối tượng Kiếm Môn trọng yếu bồi dưỡng, hai là lần này hắn ra nhiều sức lợc cho Kiếm Môn, ba là vì sáu năm sau ước chiến với Kiếm Chi Tử, nếu bây giờ hắn bị âm tiên xích trói thì quá đáng tiếc.

- Không có.

Lục Nguyên lắc đầu đáp:

- Có thể phát huy hết sức.

Nghe Lục Nguyên nói vậy thì Hạ Hầu chí tôn yên lòng, cũng biết mỗi người có bí mật của mình, càng là tuyệt thế thiên tài như Lục Nguyên thì càng có không ít bí mật, nói không chừng trên người hắn có thứ gì khắc chế được âm tiên xích.

Lục Nguyên nói:

- Lần này Kiếm Môn loạn chia ba khối là kiếm tổ tinh thần bị kết giới phong lại, cái này không bàn tới. Khối thứ hai trên kiếm môn tinh thần, Hiên Viên chí tôn và sư phụ Thái Sử Không của ta đang đánh nhau. Một khối nữa là kiếm tu tinh thần, lấy Thượng Quan chí tôn dẫn đầu tại đây tinh luyện âm tiên xích. Bây giờ kiếm tu tinh thần đã kết thúc, bên ngoài không gian cũng kết giản.

Hắn nói là sự thật, thực lực phe Hiên Viên lấy Thượng Quan chí tôn dẫn đầu,nay gã bị đánh ngã thì đương nhiên phe Kiếm Chủ chiếm trên cơ tuyệt đối, thu thập tàn cục trước mắt không khó.

Lục Nguyên lại nói rằng:

- Ta đi kiếm môn tinh thần nhìn một cái, xem xem Hiên Viên và sư phụ ta chiến đấu đến trình độ nào.

Hạ Hầu chí tôn ngẩn ra, nói:

- Hai người thế giới cảnh nhị tầng chiến đấu, nếu nhúng tay vào rất có khả năng bị oanh sát.

Đúng vậy, cho dù sức chiến đấu của Lục Nguyên là đỉnh cao hỗn động cảnh nhưng thế giới cảnh và hỗn động cảnh là khái niệm hoàn toàn khác nhau, nếu bị cuốn vào thì rất có thể bị oanh sát.

Lục Nguyên lắc đầu nói:

- Không sao, ta có chút tự tin với núp, trốn, tốc độ chạy, thiết tắc, truyền tống. Nếu Hiên Viên Vọng muốn truy sát ta thì một cái hẩy ta là ta khó thoát cái chết, nhưng nay hắn đấu với sư phụ Thái Sử Không muốn dễ dàng giải quyết ta thì không dễ đâu.

Lục Nguyên nói rồi ngự một kiếm quang trắng bay hướng kiếm môn tinh thần.

Lúc đi kiếm môn tinh thần thì tâm tình Lục Nguyên hỗn loạn.

Lần đầu tiên hắn tới kiếm môn tinh thần mới là đại đạo cảnh ngũ tầng, bây giờ sắp đến trùng kích thế giới cảnh rồi. Đương nhiên lần trước đến Kiếm Môn vẫn bình tĩnh, lần này tới kiếm môn tinh thần là liên quan đại chiến sinh tử liên quan Kiếm Môn, vô cùng kịch liệt, khiến người muốn thở dốc cũng khó.

Ầm!

Đang lúc Lục Nguyên suy tư thì nguồn sóng năng lượng vô cùng to lớn ập đến. Lục Nguyên né qua, chỉ thấy sóng năng lượng to cỡ trăm trượng, đánh đến chân trời. Lục Nguyên liếc mắt nhìn, phát hiện sóng năng lượng không hướng về mình. Nên nói sao đây, bên dưới đang kịch chiến, sóng năng lượng giống mới rồi có hơn ngàn cái, vừa rồi một sóng năng lượng đã đáng sợ, chiến đấu bên dưới đến ngàn cái thì đúng là vô cùng đáng sợ.

Lục Nguyên lập tức trông thấy trên kiếm môn tinh thần có hai người thỉnh thoảng bay lên bay xuống.

Hai người, hoặc nên gọi là hai thần.

Bình thường trông thấy Hiên Viên Vọng, khi đó gã vô cùng anh tuấn, có khí thế và sát khí, bây giờ Hiên Viên Vọng càng như thế. Tuấn tú như là thần mặt trời, khí thế bình thường cực kỳ đáng sợ giờ càng khủng khiếp, khủng bố khó tả.

Sư phụ Thái Sử Không bình thường chẳng thấy có gì, sư phụ Thái Sử Không ngày thường bộ dạng tửu quỷ, bây giờ thì bá khí độc bá thiên địa, đó là bá khí to lớn cỡ nào chứ, khí phách xông chín tầng mây, không gì sánh bằng.

Hai người như thần như tiên triển khai kịch chiến vô cùng dữ dội. Hai người chiến đấu đều sử dụng ba loại thiết tắc, đương nhiên Hiên Viên Vọng nắm giữ tốt nhất không thể nghi ngờ chính là thời gian thiết tắc. Trong tay gã thời gian như chậm lại, thậm chí có khi tạm dừng.

Sư phụ Thái Sử Không dùng tốt nhất là không gian thiết tắc, không gian phong tỏa, không gian phá toái. Thường có từng góc không gian bị gã đánh vỡ nát.

Đây là cuộc chiến dữ dội cỡ nào, có thể nói là đại chiến kịch liệt thứ hai Lục Nguyên trông thấy.

Đại chiến kịch liệt thứ nhất là trận Pháp Thánh Đế Tử và Pháp Hoàng Đế Tử đấu nhau.

Hiên Viên Vọng trong khi chiến đấu quát to:

- Thái Sử Không, ngươi ẩn giấu thực lực rất lâu nhỉ! Trước kia thực lực còn dưới ta, không ngờ ngươi bị âm tiên xích khóa gần ngàn năm mà thực lực có thể tương đương với ta!

Thái Sử Không vô cùng bá khí nói:

- Nói nhảm! Lão tử nhịn ngươi lâu vậy là vì ngày hôm nay, có thể đập bẹp đầu ngươi, không thì lão tử nhịn làm gì!?

Hay cho sư phụ Thái Sử Không vô cùng bá khí. Lục Nguyên tặc lưỡi khen, cuộc chiến hai người tạm dừng. Thái Sử Không và Hiên Viên Vọng cùng nhìn thấy Lục Nguyên.

Thái Sử Không có tâm tình tán gẫu:

- Ồ, ngươi từ pháp cổ văn minh trở lại rồi?

Lục Nguyên gật đầu:

- Phải.

Thái Sử Không hỏi:

- Vậy tình hình bên ngoài ra sao? Có đụng tới tiểu tử Thượng Quan Hạc không?

- Thấy, nhưng bị con làm thịt rồi.

Lục Nguyên hời hợt nói:

- Còn tình hình bên ngoài thì Thượng Quan Hạc bị làm thịt, phe thế lực của Hiên Viên sư bá ngươi bị bên chúng ta dọn dẹp sạch rồi.

- Nói đùa!

Hiên Viên Vọng hừ lạnh nói:

- Ngươi mà giết được Thượng Quan Hạc?

- Chắc Hiên Viên sư bá thấy được pháp lực hiện nay của ta chứ? Ngươi cho rằng ta giết được Thượng Quan Hạc không?

Lục Nguyên tùy tay ném ra một thanh kiếm, chính là Nộ tiên kiếm. Thượng Quan Hạc chưa từng rời tay Nộ tiên kiếm, bây giờ nó lại nằm trong tay Lục Nguyên, chứng minh gã đúng là bị hắn giải quyết rồi.

Hiên Viên Vọng nhìn Nộ tiên kiếm, thầm nghĩ, xem ra kế hoạch có biến đổi.

- Ha ha ha ha!

Thái Sử Không cười to nói:

- Hiên Viên Vọng, lúc trước trong chiến đâu ngươi bảo thế cục bên ngoài bị trưởng lão khống chế, bây giờ Thượng Quan Hạc chết trong tay đồ đệ ta, xem ra thế cục bên ngoài giờ có lợi cho phe ta, chính biến của ngươi đã thất bại.

Hiên Viên Vọng đột nhiên động lao hướng Lục Nguyên, nhưng Thái Sử Không thuấn di chặn lại trước mặt gã.

- Hiên Viên Vọng, ngươi chính biến thất bại rồi, ngoan ngoãn chấp nhận đi. Ha ha ha ha, bây giờ còn muốn giết đồ nhi của ta? Sao có thể!

Hiên Viên Vọng quát:

- Giết ngươi là chính biến của ta không thất bại!

Thái Sử Không cười nói:

- Ngươi làm được không? Thực lực hai ta ngang nhau, ngươi không giết được ta, ta cũng không giết được ngươi.

Nói thật ra Hiên Viên Vọng và Thái Sử Không không hề ngờ thế cục sẽ phát triển như vậy.

Trong các loại suy nghĩ họ không bao giờ ngờ đánh vỡ thế cục sẽ là Lục Nguyên.

Nên biết rằng lúc trước Lục Nguyên đi pháp cổ văn minh chiến tích mạnh nhất là thắng Kiếm Tuệ hỗn động cảnh lục tầng.

Thế mà giờ chiến tích của Lục Nguyên là giết chết Thượng Quan Hạc nửa bước thế giới.

Chính giữa chênh lệch to đến khiến người khó tin.

Mọi người đương nhiên biết đi pháp cổ văn minh đặc huấn sẽ tăng cường thực lực, nhưng bình thường tăng một tầng đã không tệ.

Lục Nguyên thì đi nhận pháp cổ văn minh đặc huấn, rốt cuộc cường bao nhiêu vậy, sao giờ biến thái đến thế.

Tốc độ biến mạnh của Lục Nguyên qua nhanh!

Hiên Viên Vọng có chút hối hận, lúc đó không nên vì sợ đắc tội Kiếm Chi Tử mà nhường Lục Nguyên cho Thái Sử Không làm đồ đệ, kết quả bây giờ khiến hắn thay đổi đại cục. Nhưng nói đi phải nói lại, có ai mà ngờ sau này Lục Nguyên sẽ biến mạnh như vậy, tiềm lực to lớn.

Có một số việc không trong dự đoán.

Bây giờ Kiếm Môn cục diện chính biến, dường như đại uccj sắp định.

- Lục Nguyên hỏi:

- À mà sư phụ, lão nhân gia Kiếm Chủ đang ở đâu?

- Năm đó Kiếm Chủ bị thương trong hồ Pháp Hoàng Đế Tử, lại trúng kịch độc, còn bị Hiên Viên Vọng đánh thương, vi sư để hắn ở nơi an toàn.

Thái Sử Không cười ha hả, Kiếm Môn chính biến đến đây là sắp kết thúc, cuối cùng phe Kiếm Chủ và Thái Sử Không thắng lợi, đương nhiên gã thấy khoái rồi.

Hiên Viên Vọng lần thứ hai bắn ra từng đợt công kích nhưng đều bị Thái Sử Không chặn lại.

Chính trong chớp mắt này, khí thế như thần như thế từ trên trời giáng xuống. Vào lúc này giáng xuống khí thế như thần như tiên, đây rốt cuộc là ai? Trong Kiếm Môn tất nhiên cũng có người có khí thế này, nhưng Kiếm Chủ trọng thương, Hiên Viên và Thái Sử đều ở đây, thái thượng trưởng lão khá đều bị kết giới chặn.

Đếm tới đếm lui trong Kiếm Môn không còn ai là thế giới cảnh cả.

Vậy thì người thế giới cảnh này rốt cuộc là ai đâu?

Người, rốt cuộc đáp xuống.

Đó là một người che dù đen, vì dưới dù đen nên thấy không rõ khuôn mặt. Rõ ràng trời không mưa mà che dù, cực kỳ quái lạ. Nhưng lúc này, trong đầu Lục Nguyên đột nhiên nghĩ đến ngoại hiệu của một người, Tán Giản Nhân Thượng Minh Bạch, đó là đệ tứ thứ tám của Giản Vân Sầu.

Xếp hạng còn trước cả Giản Huyền Y Lục Nguyên đánh chết nhiều.

Nghe nói người này dù đi đâu cũng mang theo dù.

Hơn nữa thực lực của gã khá mạnh.

Gã lấy dù xuống, lộ ra khuôn mặt, diện mạo rất bình thường, trong bình thường có khí chất u buồn. Quả nhiên là gã, đương xưng là Tán Giản Nhân Thượng Minh Bạch.

- Xem ra ta đến không tính quá trễ.

Thượng Minh Bạch lạnh nhạt nói:

- Khi ta nhận tín hiệu của tiểu tử Giản Huyền Y vốn tưởng là chuyện nhỏ, kết quả đến nhìn thì đúng là việc lớn.

509. Chương 979-980: Thượng Minh Bạch

Thật ra tất cả đều là Giản Vân Sầu sắp xếp cả rồi. Giản Vân Sầu được xưng là đệ nhất trí giả giản chi văn minh, không có thủ đoạn thì không lăn lộn được rồi.

Giản Vân Sầu chẳng những sắp đặt Giản Huyền Y che giấu tung tích trong Kiếm Môn, còn sắp xếp đệ tử thứ tám Thượng Minh Bạch cách Kiếm Môn không xa. Thượng Minh Bạch này có thực lực thế giới cảnh nhị tầng, một khi Kiếm Môn xuất hiện loạn ngoài ý muốn thì gã sẽ tùy thời cứu viện.

Bây giờ tất nhiên Thượng Minh Bạch đến cứu viện.

Thượng Minh Bạch cười cười nói:

- Chậc chậc, Hiên Viên huynh, lần này chính biến ngươi làm tham quá, rơi vào thế yếu, đáng thương thật.

Gã lại nhìn Lục Nguyên:

- A, ngươi là tiểu tử Lục Nguyên ư? Giản Huyền Y phát tín hiệu cho ta nói là đi giải quyết ngươi. A, ngươi còn sống?

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Ta sống là vì Giản Huyền Y đã chết.

- Tốt, có bản lĩnh.

Thượng Minh Bạch không có chút gì buồn vì Giản Huyền Y chết. Trong mười đệ tử của Giản Vân Sầu cạnh tranh lẫn nhau, giờ chết một người gã không quan tâm.

- Phải rồi, Hiên Viên huynh, lần này có cần ta trợ giúp không? Đem đám Thái Sử Không và Lục Nguyên giết hết?

Hiên Viên Vọng không chút do dự đồng ý:

- Tốt.

Hiên Viên Vọng là kiêu hùng, kiêu hùng giỏi về quyết đoán. Lúc trước Hiên Viên Vọng không kêu người giản chi văn minh tham gia là vì sợ đoạt quyền chiến bính cần người giản chi văn minh nhúng tay, gã không dám chắc người giản chi văn minh có đem gã thành con rối không. Người như gã đương nhiên không cam lòng làm con rối rồi.

Nhưng bây giờ sự việc phát triển đến mức này, nếu xin người giản chi văn minh hỗ trợ thì chính biến sẽ thất bại.

Cho nên chỉ đành vậy.

- Tốt lắm.

Trên khuôn mặt u buồn của Thượng Minh Bạch xuất hiện sát ý kinh người.

Gã nhìn hướng Thái Sử Không và Lục Nguyên, nói:

- Ngại qua, Hiên Viên huynh đã xin ta ra tay, chỉ đành mời các ngươi đi chết. Thái Sử Không, Lục Nguyên, mà Lục Nguyên ngươi dù gì cũng là có tiềm lực, tạm thời không giết ngươi, trước giết sư phụ của ngươi đã, ha ha ha ha!

Dù của Thượng Minh Bạch động, tấn công Thái Sử Không. Thái Sử Không không sợ, giơ kiếm chắn.

Đinh!

Dù của Thượng Minh Bạch và Không tiên kiếm của Thái Sử Không va chạm. Nhưng khoảnh khắc, trong dù bỗng bắn ra giản đâm thẳng hướng Thái Sử Không, thế đến rất nhanh. Thái Sử Không chuyển không gian thiết tắc va chạm với Thượng Minh Bạch, hai người thực lực ngang nhau, không ai thắng được ai.

Nhưng đối phương không chỉ có Thượng Minh Bạch mà còn Hiên Viên Vọng nữa.

Hiên Viên Vọng nhe răng cười, cũng tấn công.

Khoảnh khắc Thái Sử Không đã rơi vào thế yêu.

Tình hình bây giờ lại nguy hiểm.

Mới rồi cho rằng đại cục đã định, bên Thái Sử Không, Kiếm Chủ chiến thắng.

Nhưng mà, Thượng Minh Bạch tham gia, bây giờ là bên Hiên Viên Vọng chiếm ưu thế tuyệt đối. Trận chiến này là cuộc chiến cuối cùng quyết định Kiếm Môn, cố tình trong cuộc chiến Thái Sử Không tối đa năm mươi chiêu là sắp bị đánh gục, tình huống không hay, tương lai Kiếm Môn sắp tuyệt sao?

Lục Nguyên chìm trong suy tư. Nói thật ra bây giờ ba thế giới cảnh nhị tầng đại chiến, Lục Nguyên không giúp ích gì được. Lấy thực lực hiện nay của Lục Nguyên đụng với thế giới cảnh nhất tầng chỉ có nước bị đập chết, cho nên hắn đành trơ mắt nhìn cuộc chiến cuối cùng quyết định Kiếm Môn mà đánh bất lực.

Mình khó khăn lắm mới đánh bại Thượng Quan Hạc, phong ấn âm tiên xích, kết quả vẫn không có chút tác dụng ư?

không, mình không cam lòng.

Mình phải chiến thắng trận này, Kiếm Môn không thể bị hủy như vậy, vì đây là một trong hai môn phái cuối cùng của kiếm đạo trên đời này. Không biết khi nào thì Lục Nguyên nhìn chằm chằm cuộc chiến của

Thượng Minh Bạch, Thái Sử Không, Hiên Viên Vọng. A, không đúng, chiêu này rõ ràng sư phụ có thể chắn tốt hơn sao không làm?

A, chiêu này nên là giơ lên rồi chuyển ngược chém ngang chứ, sư phụ sử dụng không đúng rồi.

Có phải là kiếm pháp của sư phụ cao minh nên mình xem không hiểu?

Nhưng không đúng, rõ ràng nên là thế này mới đúng.

Lục Nguyên khó hiểu, rõ ràng sư phụ có thể dùng kiếm càng tuyệt hơn sao lại làm sai. Trong đầu Lục Nguyên chợt lóe tia sáng, có phải là vì bây giờ kiếm thuật của mình cao hơn sư phụ, nên sư phụ thi triển kiếm pháp của trong mắt mình mới có không ít sơ hở?

Không thể nào, sư phụ Thái Sử Không luôn là sức chiến đấu đỉnh cao nhất Kiếm Môn, kiếm thuật được gọi là tuyệt vời đương thời, sao mình so được với sư phụ chứ? Lục Nguyên vội phu định suy nghĩ của mình, tiếp tục nhìn chiến đấu.

Không đúng, không chỉ là chiêu thức của sư phụ có không ít sơ hở, không nên vung như vậy, chiêu thức của Thượng Minh Bạch, Hiên Viên chí tôn cũng có sơ hở nhiều, rõ ràng họ có thể dùng chiêu thức càng hay hơn. Nếu là một mình sư phụ Thái Sử Không thì thôi, cố tình Lục Nguyên cảm giác chiêu thức của ba người không hoàn mỹ, mình có thể làm càng tốt.

Đây là sao? Không lẽ kiếm thuật của mình thật sự hợn Hiên Viên Vọng, Thượng Minh Bạch và sư phụ Thái Sử Không ư?

Điều này không thể nào.

Nhưng ngẫm lại, từ lúc mới vào Kiếm Môn đã có người nói Kiếm Chủ đời trước vô cùng siêu phàm, tinh thông sáu thiết tắc, là nhân kiệt hiếm có của Kiếm Môn. Đúng rồi, Kiếm Chủ đời trước có sáu thiết tắc được xưng là nhân kiệt, dưới tình huống bình thường Kiếm Chủ không có sáu loại thiết tắc, Hiên Viên Vọng, Thái Sử Không chắc còn thấp hơn Kiếm Chủ một cấp, thiết tắc của họ rất có thể chỉ hai, ba loại thôi.

Bây giờ mình có bao nhiêu thiết tắc? Luân hồi, âm dương, không gian, ba thứ này khống chế hoàn toàn. Thời gian thiết tắc nắm một nửa, nhân quả thiết tắc chỉ kém hai thứ cuối là sẽ luyện thành nhân quả thiết tắc chân chính. Bây giờ thiết tắc của mình khoảng chừng bốn thiết tắc.

Tức là nói hiện nay kiếm thuật của mình cao hơn sư phụ Thái Sử Không, Hiên Viên Vọng là bình thường.

Lục Nguyên vẫn hơi khó tin.

Thật ra đây là có nguyên nhân. Trừ lúc nhập môn theo Lý Nguyên Bạch học kiếm ra, bình thường Lục Nguyên đi theo Yến Thương Thiên học kiếm, theo Chu Thanh Huyền học kiếm, theo Thái Sử Không học kiếm. Lúc theo ba người học kiếm đều cảm thấy kiếm thuật của họ sâu không thấy đáy, cho nên luôn thói quen người dạy mình kiếm thuật là sâu không đo lường.

Đột nhiên phát hiện kiếm thuật của mình vượt qua sư phụ Thái Sử Không thì phản ứng có chút mất tự nhiên.

Nhưng giờ không phải lúc do dự.

Còn chần chờ nữa là Kiếm Môn sẽ đổi chủ mất.

- Sư phụ!

Lục Nguyên quát dài:

- Bây giờ người địch không lại Thượng Minh Bạch và Hiên Viên Vọng, mắt thấy Kiếm Môn sắp đổi chủ, không bằng như vậy, người nghe lời con ra chiêu, con có cách đánh bại hai người Thượng Minh Bạch và Hiên Viên Vọng liên hợp, con thấy được sơ hở và thiếu sót trong kiếm chiêu của họ!

Lục Nguyên thốt ra câu này khiến Thượng Minh Bạch, Hiên Viên Vọng cười bể bụng.

- Ha ha ha ha, Thái Sử Không, ngươi nghe thấy không? Đồ đệ của ngươi dám kêu ngươi nghe hắn chỉ huy xuất kiếm kìa!

Hiên Viên Vọng cười to:

- Không lẽ hắn cho rằng kiếm thuật đã vượt qua hai chúng ta? Buồn cười quá, một hậu bối bình thường mà muốn đấu kiếm thuật với chúng ta hả?

Thượng Minh Bạch thì cười khùng khục nói:

- Thanh niên Kiếm Môn kiêu ngạo thật, về điểm này thì thanh niên giản chi văn minh chúng ta kém xa. Nhưng nghe theo Lục Nguyên chỉ huy dung kiếm, ha ha, ngươi không thua mới là kỳ lạ.

Thái Sử Không ngẩn ra, đương nhiên gã không tin kiếm thuật của Lục Nguyên đã vượt qua mình. Bản thân gã là cao cấp nhất Kiếm Môn, không tin Lục Nguyên có thể đạt tới trình độ này. Nhưng bây giờ gã đã bị buộc đến đường cùng, nếu một mình gã chết tại đây thì không có gì, cố tình sau lưng còn có Kiếm Môn.

Hết cách, chỉ đành cược một phen.

Thái Sử Không vốn chính là người hào tửu hào tình.

Bây giờ đổ một ván.

Đem tương lai đổ vào Lục Nguyên tiềm lực vô hạn.

Thái Sử Không quát dài:

- Lục Nguyên, ngươi nói, ta nghe!

Nhường tương lai trong tay người thanh niên bay đi, rốt cuộc là bay cao hay lập tức rớt xuống, vậy phải xem ý trời.

Không có cách nào, chỉ có thể đặt cược vào người trẻ tuổi, còn kết quả cuối cùng ra sao thì qia biết, hơn nữa ai mà trông nom chứ.

Cuối cùng Thái Sử Không quyết định.

- Ha ha ha ha, Thái Sử Không, ngươi buồn cười qusa đi, thật sự tin lời của đồ đệ, cũng được, vậy để ngươi chết sáng mắt!

Dù của Thượng Minh Bạch động, đâm hướng Thái Sử Không. Trong dù của gã giấu giản, thiên biến vạn hóa, có chênh lệch rất lớn với người giản chi văn minh bình thường.

Bên kia Hiên Viên Vọng cũng đánh ra Kiếm Cửu kinh người. Dưới kiếm của gã như thời không xuyên lăng làm người cực kỳ khó chịu.

Hai người đều muốn diệt tuyệt Thái Sử Không, khiến cục diện cuối cùng Kiếm Môn định.

Kiếm Môn, là của ta.

Thái Sử Không phát hiện hai người liên hợp khó đối phó, nếu là một mình gã thì e rằng sẽ bị thương không nhẹ, bản năng định ra tay, chợt bên tai vang giọng Lục Nguyên.

- Trái phải xuất kiếm kiếm khí phản toàn, giơ lên chém xuống, ngược lại kiếm quang, kích có bảy trượng.

Thái Sử Không dù gì đã đánh cược nên nghe theo lời Lục Nguyên xuất chiêu.

Thượng Minh Bạch chợt phát hiện nếu mình ra chiêu nữa dù có thể đánh trúng Thái Sử Không nhưng cánh tay phải sẽ bị kiếm quang của gã cuốn vào trong đó phá hủy, vậy thì không đáng, nên Thượng Minh Bạch đành rút lui. Cùng lúc đó, Hiên Viên Vọng phát hiện kiếm chiêu của gã bị đỡ.

Khoảnh khắc, Lục Nguyên dùng cách Lục Nguyên nói chặn lại đòn đánh của Hiên Viên Vọng và Thượng Minh Bạch.

Nếu là chính Thái Sử Không ra tay thì e rằng sẽ bị thương nhẹ.

Tức là nói cá cược tương lai có lẽ thành công.

Thái Sử Không thầm mừng rỡ.

Hiên Viên Vọng và Thượng Minh Bạch liếc nhau, hiển nhiên không dám tin chiến tích một chiêu vừa rồi, kiếm thuật của Lục Nguyên thật sự cao cường đến thế sao? Nhưng mà, họ còn muốn thử một lần.

Hiên Viên Vọng lần thứ hai thi triển kiếm pháp. Lần này kiếm pháp như một trường hà xuyên thời không dài dặc.

Thượng Minh Bạch giản pháp hơi giống kiếm nhưng khắc kiếm, chính là chiêu thức giản phệ kiếm lưu, tuy nhiên gã thay đổi bộ chiêu thức này một chút, tăng thêm dù mê hoặc khiến chiêu thức càng thích hợp gã, uy lực càng lớn chút.

- Kiếm chém ngược năm trượng rồi chuyển chém lên trên mười ba trượng, xoáy thân kiếm đánh ra kiếm khí mười lăm giáp. Rồi quẹo thân kiếm đâm ngược Thượng Minh Bạch!

Lục Nguyên lại thốt lời nên đánh tiếp thế nào.

Thái Sử Không làm theo lời xuất chiêu, chớp mắt đánh lui Thượng Minh Bạch và Hiên Viên Vọng. Không tệ, đệ tử của mình đúng là xuất sắc, chỉ huy mình xuất chiêu mà đánh thắng được hai tên trước mắt.

Thái Sử Không mỉm cười nói:

- Đồ nhi, làm không tệ, đánh bẹp hai tên khốn Thượng Minh Bạch và Hiên Viên Vọng đi!

Lục Nguyên cất tiếng cười đáp:

- Rõ rồi!

Hiên Viên Vọng, Thượng Minh Bạch thầm nghĩ, sao có thể! Lục Nguyên chỉ huy xuất chiêu thế mà khiến Thái Sử Không thắng hai người chúng liên hợp, chứng minh một điều, đó là kiếm thuật của Lục Nguyên đã hơn xa hai người. Hiên Viên Vọng là chí tôn xếp hạng nhất, không dám tin có chuyện này.

Vậy nên Hiên Viên Vọng, Thượng Minh Bạch lần thứ hai ra tay, tấn công Thái Sử Không.

- Sư phụ, xuất kiếm bên trái, khoảng cách sáu trượng năm, xuất kiếm nghiêng hướng nam, xuất kiếm ba mươi độ hướng đông nam.

- Sư phụ, xuất kiếm phía dưới, đừng để ý cây dù đó, trực tiếp đâm đi.

- Sư phụ, kiếm thành trường xà, kiếm hóa cự long, long xà phiên đằng, long xà lên xuống.

- Sư phụ, chiêu này không cần phiền phức, đem chiêu thức thiên phát sát khí đổi thành tương phản là đối phó được.

Theo từng tiếng hét của Lục Nguyên, Hiên Viên Vọng, Thượng Minh Bạch càng lúc càng phát hiện không thích hợp, đúng vậy, hoàn toàn không hợp. Lục Nguyên chỉ huy Thái Sử Không ra chiêu mà chặn được hai người tấn công, mà đây mới chỉ là bắt đầu, đến sau thì Thái Sử Không còn tổn thương hai người họ.

Kiếm thuật của Lục Nguyên chẳng ngờ thần diệu đến mức này!

Thượng Minh Bạch, Hiên Viên Vọng liếc nhau.

Thượng Minh Bạch quát lên:

- Hiên Viên Vọng, ngươi đối phó Thái Sử Không, ta đi giết Lục Nguyên!

Không sai, thực lực của Lục Nguyên còn yếu, chưa đến thế giới cảnh, chỉ cần giết chết hắn rồi tụ hợp cùng Thượng Minh Bạch là thắng chắc rồi, Kiếm Môn cuối cùng vẫn thuộc về Hiên Viên Vọng.

Hiên Viên Vọng gật đầu nói:

- Tốt!

Hai người đặt kế hoạch, Thái Sử Không nghe lòng quýnh lên, nếu là vậy thì trận này bên Kiếm Chủ vẫn sẽ thua.

- Sư phụ, đừng sốt ruột, con có cách đối phó họ.

Lục Nguyên ra vẻ tràn đầy tự tin, dường như có sát chiêu khác.

Thượng Minh Bạch nhe răng cười, lao nhanh hướng Lục Nguyên.

- Ta phải nhìn xem tiểu nhân vật chưa đến thế giới cảnh như ngươi làm sao chắn được một kích tuyệt sát của ta!

Gã như chim ưng phá không trung dánh thẳng hướng Lục Nguyên.

Lục Nguyên không chút hoảng hốt chỉ huy:

- Sư phụ, kiếm quang thành hình cung, khuếch tán trăm trượng, lấy thức nửa vòng tròn kết thúc.

Thượng Minh Bạch sắp lao vào Lục Nguyên thì lúc này một kiếm khí hình cung chém hướng gã. Nếu gã muốn chém Lục Nguyên thì trước tiên sẽ bị kiếm quang hình cung chém trúng. Đây là sao? Phút chốc Thượng Minh Bạch không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì nữa.

Thượng Minh Bạch lần thứ hai muốn tấn công Lục Nguyên nhưng hắn lại ra tiếng, kêu Thái Sử Không làm sao xuất kiếm, tiếp tục chặn Thượng Minh Bạch.

Thái Sử Không, Thượng Minh Bạch, Hiên Viên Vọng đấu hơn mười chiêu, giữa mười mấy chiêu này Lục Nguyên không ngừng chỉ huy. Càng đấu thì Thượng Minh Bạch, Hiên Viên Vọng dần hiểu đây là sao. Nói đơn giản là bây giờ họ ở trong một cái lưới lớn, Lục Nguyên mượn tay Thái Sử Không dùng kiếm thuật kinh người của mình bện ra cái lưới to.

Thượng Minh Bạch, Hiên Viên Vọng như con sâu rơi vào lưới lớn, muốn vùng thoát ra cực kỳ khó khăn.

Thật ra cái võng này từ đầu đã bày sẵn, Thượng Minh Bạch, Hiên Viên Vọng ở trong võng kiếm to lớn, mới đầu nếu kịp phản ứng đã có thể thoát đi, nhưng đợi lúc phản ứng lại muốn giết Lục Nguyên thì không có khả năng ra khỏi võng nữa.

Hền chi Lục Nguyên cực kỳ tự tin nói:

- Sư phụ, đừng sốt ruột, con có cách đối phó họ.

Hay cho Lục Nguyên!

Hay cho Lục Nguyên kiếm thuật tuyệt vời!

Đầu tiên nói về kiếm thuật của Thái Sử Không, Hiên Viên Vọng. Kiếm thuật của hai người này khá giỏi, là đỉnh cao Kiếm Môn, trong Kiếm Môn chí tôn xếp hai hàng đầu. Giản thuật của Thượng Minh Bạch tương đương với kiếm thuật của Hiên Viên Vọng, Thái Sử Không, trình độ ngang nhau.

Dưới tình huống này mà Lục Nguyên có thể chỉ huy Thái Sử Không một địch hai thì không thể tưởng tượng được.

Nên biết chỉ huy người rất không tiện bằng tự mình làm.

Chỉ huy người thắng Hiên Viên Vọng, Thượng Minh Bạch thì phải ở mặt kiếm thuật trên hai người này một bậc mới làm được.

Nhưng Hiên Viên Vọng, Thượng Minh Bạch có kiếm thuật như thế nào? Có thể vượt qua hai người một bậc là kiếm thuật tuyệt diệu cỡ nào?

510. Chương 981-982 : Đánh Bại Hiên Viên Vọng

Càng đừng nói cuối cùng Lục Nguyên chỉ huy Thái Sử Không bện ra một tấm võng kiếm, làm Thượng Minh Bạch, Hiên Viên Vọng muốn thoát ra cũng khó khăn, đây thật là kiếm thuật huyền diệu đến cực điểm. Chính Thái Sử Không cũng không ngờ rằng đệ tử của mình có kiếm thuật như vậy.

Kiếm thuật như vậy dù là trong đám người kiếm tổ tinh thần cũng tuyệt đối có tư cách vào ba hàng đầu. Dù sao Kiếm Chi Tử là người không dễ chọc, kiếm thuật của Kiếm Chi Tử đáng sợ đến mức khó tưởng, thậm chícos tư cách trùng kích hạng nhất.

Được xưng là duy nhất trong Kiếm Môn!

Tình hình bây giờ rất bất lợi cho Thượng Minh Bạch, Hiên Viên Vọng. Hai người họ hoàn toàn không ngờ sẽlà tình hình thế này. Hiên Viên Vọng phát hiện mỗi khi mình đánh giá trình độ của Lục Nguyên, kết quả luôn phát hiện đã đánh giá thấp hắn, đúnglà bỏ lỡ cơ hội lôi kéo hắn rồi.

Chết tiệt, giờ không phải lúc nghĩ điều này, mình nên chạy trốn, không trốn thì thật sự không thể thoát.

Hiên Viên Vọng và Thượng Minh Bạch liếc nhau:

- Bạo!

- Tốt! Bạo!

Cái gọi là bạo tức đến thế giới cảnh nhất tầng rồi đối mặt nguy hiểm tính mạng thì dùng tuyệt chiêu. Khi hỗn độn thì nguyên khí ổn định, nhưng khai thiên tích địa rồi ở trạng thái cực kỳ không ổn định lúc này có thể bạo phát không gian cá nhân, để dấy lên hỗn loạn còn chúng thì thừa lúc bỏ trốn. Đương nhiên người bạo phát không gian sẽ bị trọng thương, mất rất nhiều năm mưới hồi phục trạng thái mười phần mười.

Tức là nói dưới tình huống bình thường thì người ta sẽ không muốn bạo không gian cá nhân.

Nhưng bây giờ hết cách rồi.

Thượng Minh Bạch, Hiên Viên Vọng hiểu rằng cứ đánh tiếp thì hai người họ sẽ thua càng thảm.

Cho nên họ phải bạo không gian cá nhân.

Đương nhiên bạo không gian cá nhân không vì muốn thắng, giờ họ biết rằng lần này Kiếm Môn chính biến họ vẫn thua, bạo chỉ vì muốn chạy trốn.

Ầm!

Ầm!

Hai sóng khí to lớn bùng nổ, chớp mắt Thái Sử Không cảm giác hai sóng khí ập đến. Đối mặt hai thế giới cảnh cùng tự bạo không gian cá nhân, gã chỉ có thể tạm né mũi nhọn. Chớp mắt Hiên Viên Vọng, Thượng Minh Bạch bắt đầu cùng bỏ chạy. Đương nhiên trước khi trốn thì Hiên Viên Vọng phát ra một kích cuối cùng hướng Lục Nguyên, một phần dư âm bạo tạc đánh vào hắn.

Lục Nguyên nhẹ nhàng né tránh.

Hiên Viên Vọng phát ra một kích kia xong liều mạng bỏ chạy, gã không dám ngừng lại. Gã bạo không gian cá nhân rồi bị trọng thương, nếu còn ở lại đây lâu thêm chút có khả năng sẽ chết trong tay Thái Sử Không.

- Thái Sử Không, ta không phải thua trong tay ngươi mà là thua bởi tiểu tử Lục Nguyên! Lục Nguyên, ta sẽ lại tìm người!

Dù thất bại Kiếm Môn chính biến, Hiên Viên Vọng tuyệt đối không thừa nhận thua trong tay Thái Sử Không. Gã và Thái Sử Không đấu nhiều năm chưa từng yếu thế, đây là lần đầu tiên.

Cho nên dù có chính biến thất bại thì gã không thừa nhận là thua vào tay Thái Sử Không.

Hiên Viên Vọng đã trốn thoát, dù gã bị thương nặng nhưng trong Kiếm Môn người ngăn được gã dưới tình huống kiếm tổ tinh thần bị phong kín thì không có ai, người duy nhất chắn được là Thái Sử Không chậm một giây nên gã an toàn bỏ trốn. Tuy nhiên, gã trốn rồi thì đại cục Kiếm Môn đã định.

Không sai, đại cục chính là gã chính biến thất bại.

Bên Kiếm Chủ, Thái Sử thắng lợi.

Trận chính biến này từ trước khi Lục Nguyên về Kiếm Môn bắt đều, từ bữa tiệc hạ độc đến Hiên Viên Vọng nổi loạn, rồi tới phe Hiên Viên Vọng truy sát phe Kiếm Chủ, cho đến khi Lục Nguyên trở về, sau đó là hắn giết chết ám vệ, Đoan Mộc chí tôn, đấu cùng Thượng Quan Hạc cuối cùng khó khăn lắm mới chiến thắng, rồi âm tiên xích đột biến, thậm chí cho rằng đại cục đã định kết quả đến người của giản chi văn minh Thượng Minh Bạch nhúng tay vào.

Quá trình không biết trải qua bao nhiêu biến đổi, phập phồng, biến chuyển.

May là có nhiều phập phồng, biến chuyển bao phen thì lúc này đã tới điểm cuối.

Đại cục, đã định.

Hiên Viên Vọng trốn, dù gã không chết nhưng triệt để đánh mất kahr năng nắm giữ Kiếm Môn.

Sau này gã mãi mãi là đào phạm của Kiếm Môn mà thôi.

Thời cuộc chuyển đổi kỳ diệu như thế đó.

Thái Sử Không cười to đi tới trước mặt Lục Nguyên, vỗ bả vai hắn, cú vỗ làm hắn hơi đau.

- Làm tốt lắm, ha ha, lão tử và Hiên Viên Vọng đấu nhiều năm như vậy mà chưa một lần trên cơ, đây là lần duy nhất chiếm ưu thế, toàn nhờ ngươi cả!

- Hiên Viên Vọng thắng ta bao nhiêu lần thì sao? Vào lúc mấu chốt nhất lại thua ta.

Thái Sử Không sung sướng lạ lùng, gã sớm muốn nhìn Hiên Viên Vọng khó chịu.

Theo chiến đấu kết thúc, đám Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Công Dương chí tôn, Kiếm Hùng, Kiếm Cửu, Hiên Viên Thập Nhị, Kiếm Tiềm đều đáp xuống kiếm môn tinh thần, nhìn Thái Sử Không đứng đây dĩ nhiên biết người thắng trận là ai. Hạ Hầu chí tôn hỏi kết cục cuối cùng.

Thái Sử Không đáp:

- Ta thắng, cái tên Hiên Viên Vọng bỏ trốn, nhưng đa số là nhờ công Lục Nguyên cả.

Một câu nói không đầu không đuôi.

Bởi vì Thái Sử Không và Hiên Viên Vọng đánh nhau quá bá khí, thủy kính thuật xung quanh đều bị đánh vỡ, nên Lục Nguyên muốn xem cuộc chiến này ra sao chỉ có thể tới kiếm môn tinh thần mà xem. Những người khác không biết tình hình chiến đấu, đường nhiên không hiểu hắn phát huy tác dụng trong trận chiến.

Đám Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn ngây như phỗng.

Thái Sử Không và Hiên Viên Vọng là cuộc chiến thế giới cảnh, theo lý thì Lục Nguyên không thể nhúng tay mới đúng, họ định hỏi Lục Nguyên thì Thái Sử Không nói.

- Chúng ta tìm Kiếm Chủ thôi.

Sự việc liên quan Kiếm Chủ thì phải đặt hàng đuầ, đám Hạ Hầu chí tôn đành gác lại.

Chỗ Kiếm Chủ ở là Không Chi Sơn.

Đừng xem thường Không Chi Sơn, nó rất phức tạp, bên ngoài là một ngọn núi, nhưng sự thật là bên trong càn khôn thức tạp,không gian thác loạn, thực lực hơi yếu một ít tiến vào Không Chi Sơn thì rất dễ bị mơ hồ. Dù Hiên Viên Vọng chính mình ra tay, muốn tấn công Không Chi Sơn phải mất không ít thời gian.

Trong Càn Khôn Cung Không Chi Sơn, mọi người thấy Kiếm Chủ.

Kiếm Chủ mặt vốn đã xanh giờ càng tái hơn, trắng bệch. Lục Nguyên nhớ lần đầu tiên thấy Kiếm Chủ thì cảm giác sâu không lường được, nhưng giờ chẳng còn chút cảm giác đó. Hiện nay Kiếm Chủ không còn sâu thâm khó dò nữa, Lục Nguyên lờ mờ phát hiện có thể thấy sâu cạn của Kiếm Chủ nhưng không quá chính xác, mơ hồ thấy. Điều này không chỉ vì hắn biến cường mà cũng bởi Kiếm Chủ suy yếu.

Kiếm Chủ hỏi:

- Khụ khụ, các ngươi đến rồi, sự việc giải quyết?

Thái Sử Không gật đầu nói:

- Hiên Viên Vọng bỏ trốn.

- Ồ, ngươi đánh thắng Hiên Viên Vọng? Cho dù ngươi ẩn giấu thực lực thì tối đa chỉ đánh ngang tay với Hiên Viên Vọng.

Kiếm Chủ tuy rằng không còn thời kỳ đỉnh cao nhưng ánh mắt còn đó.

Thái Sử Không nói:

- Cái này toàn nhờ vào Lục Nguyên.

Lời vừa thốt ra, đám Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Công Dương chí tôn nổi lên tò mò. Mới rồi trước khi tìm thì Thái Sử Không nói câu này đã khiến họ thắc mắc, nhưng vì đi gặp Kiếm Chủ nên không có cơ hội, giờ rốt cuộc có thể nghe là nguyên nhân gì, tại sao Lục Nguyên nhúng tay vào cuộc chiến hai thế giới cảnh.

Thái Sử Không nói:

- Mới rồi ta và Hiên Viên Vọng đấu luôn ngang tay thì Lục Nguyên đến, nhưng rồi tới một người nữa, chính là Tán Giản Nhân Thượng Minh Bạch, đệ tử thứ tám của giản chi văn minh quân sư Giản Vân Sầu.

Nghe Thái Sử Không nói vậy, người bên cạnh kinh kêu. Thượng Minh Bạch thực lực cũng là thế giới cảnh nhị tầng, thế thì tiêu rồi!

Thái Sử Không kể lại chuyện xảy ra sau đó, bản thân gã không giỏi về kể chuyện, kể chuyện là cần bí quyết. Văn tự nhìn sơn không hỉ bình, kể chuyện cũng như nhau, cố tình Thái Sử Không kể chuyện đoạn vốn nên hấp dẫn bị gã nói thành bình thường không có gì lạ, chán chết.

Nhưng dù là vậy thì người bên cạnh nghe ngây ngốc.

Đúng thế, họ không bao giờ ngờ kiếm thuật của Lục Nguyên đến đẳng cấp này.

Kiếm thuật của Lục Nguyên đến mức có thể chỉ điểm Thái Sử Không một địch hai, đối phó Hiên Viên Vọng và Thượng Minh Bạch liên hợp, cuối cùng buộc hai người bạo không gian cá nhân mới chạy thoát.

Đó là kiếm thuật vô địch thần diệu cỡ nào chứ!

Lần này tất cả người xung quanh nhìn Lục Nguyên ánh mắt khác biệt nhiều.

Kiếm Chủ cười híp mắt nhìn Lục Nguyên, nói:

- Không sai, không sai, ta không nhìn nhầm.

Kiếm Chủ rất sớm đã thấy ra Lục Nguyên giỏi, nhìn hậu bối lớn lên tất nhiên lão vô cùng vui sướng.

- Cha nó! Hiên Viên Vọng cái thằng khốn đó!

Một giọng sang sảng vang lên, một người lao nhanh đáp xuống, chính là Đông Dã chí tôn. Đông Dã chí tôn đáp xuống xong tìm hiểu sơ thế cục xung quanh.

- Mụ nội nó! Thằng khốn Hiên Viên Vọng điều ta đi xa làm không kịp chạy về Kiếm Môn loạn khiến hắn suýt chút thực hiện được âm mưu quỷ kế!

Kiếm Chủ mỉm cười nhìn mọi người, nói:

- Xem ra các ngươi đã tới đủ, hôm nay ta có việc dặn dò.

Nghe Kiếm Chủ nói có chuyện thì người xung quanh đêm im lặng.

Kiếm Chủ ho khan, nói:

- Ta muốn giao vị trí Kiếm Chủ cho Thái Sử Không.

Thái Sử Không ngây như phỗng:

- Cái gì!?

- Cái gì!?

Người bốn phía cũng ngây ngẩn.

Sau đó là bán tán xôn xao. Thật tình mọi người không ngờ Kiếm Chủ đột nhiên muốn giao vị trí Kiếm Chủ cho Thái Sử Không, trong phút chốc họ không kịp phản ứng.

Thái Sử Không bực mình nói:

- Kiếm Chủ, ta chưa từng muốn vị trí Kiếm Chủ của ngươi, mà nói thật làm Kiếm Chủ các mặt đều bị người nhìn, không sướng gì cả, đâu vui bằng ta tự uống rượu.

Kiếm Chủ lắc đầu nói:

- Không phải ngươi không thích làm mà nhất định phải, không làm không được.

- Thật ra trước kia ta bị Pháp Hoàng Đế Tử công kích sớm bị thương rất nặng, nhiều năm nay ta phát hiện mình không cách nào tiến lên, lần này bị độc tửu nữa, còn bị Hiên Viên Vọng đánh trọng thương, nay ta đã gần đất xa trời. Ta làm Kiếm Chủ là vì muốn lừa người, người bên ngoài không biết thực lực của ta giảm sút, có thể lừa bao lâu thì được bao lâu, nhưng lần này Kiếm Môn loạn, Hiên Viên Vọng triệt để đánh bại ta, mặt nạ giả thực lực bị xé rách, giờ môn phái bên ngoài nào không biết ta không được nữa? Đến mức này rồi ta có giả bộ thêm cũng vô dụng, không bằng thoái vị cho rồi.

- Sau khi thoái vị làm thái thượng trưởng lão cũng không tệ.

- Ta thoái vị thì ai làm Kiếm Chủ đây? Trong kiếm tu tinh thần đấu tranh kịch liệt, quá rắc rối, dứt khoát truyền vị trí Kiếm Chủ vcho ngươi ta mới yên tâm đi kiếm tổ tinh thần, vậy thì có thể tăng thế lực phái chúng ta trong kiếm tổ tinh thần, bên ngoài có ngươi chống đỡ đại cục.

Tuyệt đối đừng nghĩ rằng Hiên Viên Vọng ngã rồi thì Kiếm Môn mọi chuyện bình yên.

Không nói tới có một Kiếm Chi Tử.

Trong kiếm tổ tinh thần còn có một ít thái thượng trưởng lão ủng hộ Hiên Viên Vọng, nhưng lần này họ không ra tay thì không tiện tiêu diệt, vậy nên nội bộ Kiếm Môn vẫn có rất nhiều phân tranh. Chuyến này Kiếm Chủ đi kiếm tổ tinh thần là có ý muốn tranh thế lực càng cường.

Lão nói rõ sự việc khiến Thái Sử Không chỉ có nước gật đầu.

Cứ thế, Thái Sử Không bất đắc dĩ thành Kiếm Chủ đời thứ mười một của Kiếm Môn, tiền Kiếm Chủ Gia Cát Trí Thương thoái vị tiến vào kiếm tổ tinh thần.

Qua mười lăm ngày, chiến trường quét dọn sạch, kiếm môn tinh thần, kiếm tu tinh thần cũng trang hoàng không khí vô cùng vui vẻ.

Ngày hôm nay là Kiếm Chủ đời thứ mười một Kiếm Môn Thái Sử Không đăng vị, tiếc rằng người đến không nhiều.

Làm sao có nhiều người đến được? Vốn Lục Nguyên nghe nói là có quan hệ không tệ với Kiếm Linh Đế Cơ pháp cổ văn minh, nhưng sau này nghe nói đàm phán tan vỡ, tất nhiên chỉ là làm bộ, vì để Lục Nguyên chân chính trưởng thành.

Bây giờ đại thế cục là giản chi văn minh thế tới rào rạt, mọi người không ai muốn đắc tội giản chi văn minh, vậy nên môn phái đến rất ít ỏi, linh tinh vài người, đủ thấy tình hình của Kiếm Môn không tốt.

Lúc này tân Kiếm Chủ Thái Sử Không đã ngồi trên vị trí Kiếm Chủ, đương nhiên gã tuyệt đối không vui chút nào, nếu không phải không còn cách nào khác thì gã sẽ không làm Kiếm Chủ.

Bốn chí tôn đã có mặt.

Bốn chí tôn này đương nhiên là Đông Dã chí tôn, Công Dương chí tôn, Bách Lý chí tôn, Hạ Hầu chí tôn, vốn Kiếm Chủ còn có chín chí tôn, Thái Sử Không thăng, Hiên Viên Vọng trốn, Thượng Quan Hạc đã chết, Đoan Mộc chí tôn chết, Nam Cung chết vậy nên chỉ còn lại bốn.

Không đúng, còn có hai tân chí tôn, tức là Túy chí tôn Lục Nguyên, và Hùng chí tôn Kiếm Hùng. Tức là nói bây giờ Kiếm Môn có sáu chí tôn.

Sáu chí tôn này thực tế là lấy Lục Nguyên dẫn đầu.

Lần này Kiếm Môn tổn hao nghiêm trọng, chín chí tôn biến thành sáu chưa tính thảm nhất. Vốn nhiều đệ tử kiếm đạo như kiếm đạo bát cực giờ chỉ còn Kiếm Linh, và Kiếm Tiềm, hai người xuất sắc, Kiếm Hùng và Lục Nguyên thăng lên chí tôn, những người khác chết hết.

Còn có ám vệ, vốn là ám vệ hỗn động cảnh lục tầng, thất tầng có mấy chục người giờ còn tối đa mười người, tổn hao cực kỳ trầm trọng.

Trừ điều đó ra, bên dưới nhiều nhóm người cũng tổn hao nghiêm trọng, chỉ còn một nửa trước khi Kiếm Môn nội loạn.

Kiếm Môn trải qua loạn nàt nguyên khí đại thương.

Thượng Minh Bạch đang trị thương.

Trong chiến dịch Kiếm Môn loạn gã bị thương rất nặng.

Hơn nữa trước khi trị thương gã đã truyền tình báo về trận Kiếm Môn cho sư phụ Giản Vân Sầu.

Đối với tình huống trận Kiếm Môn, sư phụ Giản Vân Sầu quan tâm nhất đương nhiên là về Lục Nguyên. Lần này Hiên Viên Vọng chính biến thất bại, bản thân Giản Vân Sầu không mấy quan tâm.

Thôi, đây là việc sư phụ lo nghĩ, bây giờ mình lo chữa thương cho tốt đã.

Chính chớp mắt này, Thượng Minh Bạch bỗng nghe tiếng bước chân kỳ lạ.

Có người đến! Hơn nữa khí thế tựa thần linh.

Đây là, người thế giới cảnh.

Bây giờ gã bị trọng thương, người thế giới cảnh đến không biết là địch là bạn. Thượng Minh Bạch thầm nghĩ lần này tìm chỗ trị thương hẻo lánh như vậy tại sao vẫn bị người tìm được chứ.

Chưa đợi gã phản ứng lại thì một thanh niên áo trắng xuất hiện không xa. Thanh niên áo trắng toàn thân tràn ngập kiếm khí thiên địa, người này tóc như kiếm, mày như kiếm, môi như kiếm, mắt như kiếm, bạch y như kiếm, mang hài như kiếm.

Toàn thân trên dưới không chỗ nào không giống kiếm.

Nếu Lục Nguyên có ở đây sẽ phát hiện khí thế thanh niên này rất giống với Yến Thương Thiên.

Nhưng khí thế của Yến Thương Thiên càng sắc bén.

Hơn nữa cảnh giới pháp lực quanh người gã so với lúc Yến Thương Thiên ở Hoa Sơn thì không biết cao đến bao nhiêu.

Đương nhiên diện mạo người này khác Yến Thương Thiên rất xa. Thanh niên này anh tuấn mà lãnh ngạo, dường như khí trời đất xung quanh đều phải vây quanh gã vậy.

511. Chương 983-984 : Kiếm Chủ Từ Chức

Thượng Minh Bạch gần như rống lên:

- Kiếm Chi Tử!

Người này! Người này chẳng lẽ là Kiếm Chi Tử trong truyền thuyết?

Kiếm Chi Tử luôn bí ẩn khó bắt, chưa từng thấy tung tích.

Gã cùng Lục Nguyên có ước hẹn tám năm nhưng đến nay chưa lộ mặt, không ngờ lại xuất hiện tại đây.

Thượng Minh Bạch lập tức hét:

- Tại sao ngươi ở đây?

- Bởi vì ta ở đây nên đứng đây.

Kiếm Chi Tử lạnh nhạt lắm:

- Được rồi, bây giờ ngươi có thể chết.

Thượng Minh Bạch hiểu Kiếm Chi Tử muốn giết mình, gã biết Kiếm Chi Tử lợi hại, xoay chuyển suy nghĩ, nói:

- Lục Nguyên, ta có tuyệt mật tình báo về Lục Nguyên!

Gã muốn dùng Lục Nguyên phân tán suy nghĩ Kiếm Chi Tử.

Kiếm Chi Tử lắc đầu, nói:

- Ta luôn có tình báo của Lục Nguyên, thậm chí lần gần đây nhất, hắn chỉ huy Thái Sử Không ra chiêu thắng ngươi và Hiên Viên Vọng liên hợp. Tuy nhiên ta đã sớm nghĩ cách đối phó Lục Nguyên rồi, hơn nữa kiếm thuật của Lục Nguyên thì sao chứ? Ta sắp luyện thành Tam Cực Quy Nhất kiếm. Còn việc giết người thì tất nhiên là vu oan lên đầu đám Thái Sử Không.

Đây vốn là một quỷ kế, giết Thượng Minh Bạch lấy được tài sản của gã rồi vu oan cho Thái Sử Không.

Thượng Minh Bạch bùng phát sức chiến đấu cường đại, gã không cam lòng chết dưới tay Kiếm Chi Tử.

- Kiếm Chi Tử, dù sao ta cũng là thế giới cảnh nhị tầng.

Tuy nhiên mới đấu hơn hai mươi chiêu thì gã thấy lưng mình, chớp mây ngây như phỗng.

Bởi vì gã thấy lưng mình, con ngươi sau có thể thấy lưng mình được? Gã hiểu đã bị Kiếm Chi Tử một kiếm chẻ làm hai.

Kiếm Chi Tử thật mạnh, tuy mình bị trọng thương nhưng dù sao cũng là thế giới cảnh nhị tầng, kết quả nhanh như vậy đã thua dưới tay Kiếm Chi Tử.

Giết chết Thượng Minh Bạch xong Kiếm Chi Tử lạnh lùng cười, nói:

- Tất cả di sản của người thế giới cảnh nhị tầng có thể kiếm món lời nhỏ. Lục Nguyên ư, ta đã bắt đầy bày võng đối phó ngươi, ta nhất định sẽ giết chết ngươi, cướp đoạt khí vận của ngươi.

Gã lầm bầm tên Lục Nguyên, tuy trước kia không xem trọng hắn nhưng bây giờ không thể không thừa nhận, Lục Nguyên là đối thủ rắc rối, khiến Kiếm Chi Tử trong Khí Vận Thất Tử cao ngạo phải quay lại chú ý một chút.

Lúc này Thái Sử Không đã tiếp nhận địa vị Kiếm Chủ đời thứ mười bảy Kiếm Môn.

Lục Nguyên là đứng đầu sáu chí tôn đương nhiên biết không ít việc, ví dụ Kiếm Chủ Thái Sử Không sư phụ của hắn thật ra không có nhiều quyền lực trong Kiếm Môn. Đương nhiên ở hai tinh thần kiếm môn tinh thần, kiếm tu tinh thần thì quyền lực lớn nhưng tại kiếm tổ tinh thần thì không mấy để ý tân Kiếm Chủ Thái Sử Không.

Thế giới này có quy tắc, trật tự nhất định, nhưng nói chung ra vẫn là thực lực trên hết.

Kiếm Chủ trước tuy bị trọng thương nhưng giả bộ còn là hỗn động cảnh tứ tầng, có chút uy vọng. Mấy thái thượng trưởng lão trên kiếm tổ tinh thần nhiều ít cho chút mặt mũi.

Đến Thái Sử Không làm Kiếm Chủ, thực lực thế giới cảnh nhị tầng đối với mấy thái thượng trưởng lão kiếm tổ tinh thần thì không có bao nhiêu áp lực.

Bây giờ Lục Nguyên biết kiếm tổ tinh thần chia ba phái.

Một phái là kiếm đạo chính thống, lấy Kiếm Chủ đời trước cùng Thái Sử Không làm đại biểu.

Phái thứ hai là đầu hàng giản chi văn minh. Đừng tưởng Hiên Viên Vọng chính biến thất bại là những người đó quay về làm người, sao mà được chứ. Bọn họ sớm nghiêng hướng giản chi văn minh, dù gì giản mới tránh được thiên đạo, kiếm bị thiên đạo áp chế.

Phái thứ ba là phái Kiếm Chi Tử. Kiếm Chi Tử là một trong Khí Vận Thất Tử, tương lai không thể đo lương, có một số thái thượng trưởng lão nghe theo Kiếm Chi Tử.

Bây giờ Thái Sử Không chỉ được một trong ba phái thái thượng trưởng lão ủng hộ, bản thân thực lực không tính cao, cho nên giờ thì quyền lực của gã không lớn.

Được rồi, không nói nhảm nữa.

Mình lo mấy chuyện này làm gì?

Bây giờ mình phải tu hành, lại nói trong Kiếm Môn loạn mình hấp thu âm tiên xích, khi đó âm tiên xích đánh ra thiên địa tinh hoa khiến tiểu kiếm đạo thụ trưởng thành đến hơn bốn trăm trượng, trừ điều đó ra, Lục Nguyên cảm giác âm tiên xích còn có tác dụng quan trọng với mình.

Lục Nguyên ngồi ngay ngắn ở một góc yên tĩnh trên kiếm tu tinh thần, lúc hắn mới đến kiếm tu tinh thần thì thấy nó rất nguy hiểm, giờ cảm giác không mấy nguy hiểm. Ngẫu nhiên có một ít yêu vật thế giới cảnh, nhưng cực kỳ ít ỏi.

Lục Nguyên đang suy tư về âm tiên xích, thần thức len vào nhìn cấu tạo pháp bảo này, trong đầu dường như đang viết chữ tỏa.

Lục Nguyên vừa suy tư vừa không ngừng tay phải cầm phút viết chữ tó trên giấy.

Tỏa, tỏa, tỏa, tỏa, các kiểu dáng tỏa xuất hiện dưới ngòi bút Lục Nguyên. Nhưng mặc kệ là chữ tỏa gì đều cảm thấy bình thường thôi. Đầu óc Lục Nguyên lần thứ hai đuổi theo âm tiên xích, bút ngừng lại, chậm rãi từ từ viết ra một chữ tỏa.

Tỏa tự này như trong một giây bắn ra, có linh tính.

Tấm giấy trắng dường như bị tỏa tự khóa lại.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Lục Nguyên chậm rãi dâng lên thứ một trăm ba mươi tấm thượng cổ phù chú, mặt trên viết một chữ tỏa.

Kiếm ý thứ một trăm ba mươi, luyện thành. Lục Nguyên hitds sâu một hơi, không chỉ như vậy, có tỏa tự này phối hợp với không gian thiết tắc, mình rốt cuộc hòa thành tỏa định không gian, không còn là tỏa định không gian không hoàn chỉnh như khi ở pháp cổ văn minh cùng Phong Nhị Thập Tứ đấu nữa. Tỏa định không gian không thể nghi ngờ là một chiêu hữu dụng.

Tỏa đạo trong thập cường võ đạo và âm tiên xích rốt cuộc đem tỏa chi thiên địa pháp tắc luyện ra.

Khi Lục Nguyên sắp thu công thì phát hiện không đúng, kiếm chi không gian của mình dường như có gì đó không thích hợp, lập tức nhập vào kiếm chi không gian. Chỉ thấy trong kiếm chi không gian đang tỏa sáng chói lòa, ngọn nguồn ánh sáng chính là tiến tự. Tiến tự làm sao vậy?

Tiến tự rất ít khi tỏa sáng, nhưng một khi tỏa ra là có ích lắm.

Lục Nguyên đưa thần thức vào trong, lập tức có một hàng chư xuất trên không trung.

'Lấy được liên tục thắng một vạn là có thể được đến kiếm đạo thế giới quả. Kiếm đạo thế giới quả có thể tăng hai phần khả năng trùng kích thế giới cảnh, nhưng phải liên tục thắng một vạn đối thủ khác nhau, đối thủ cùng phải từ hỗn động cảnh cửu tầng trở lên.'

Liên tục thắng một vạn!

Còn nhớ lúc trước trùng kích hỗn động cảnh thì tiến tự có xuất hiện một lần, lần đó cần liên tục thắng ba vạn.

Lần này thì cần liên tục thắng một vạn. Nhưng tuyệt đối đừng tưởng liên tục thắng một vạn sẽ dễ hơn liên tục thắng ba vạn. Dù gì đây là đối thủ trên hỗn động cảnh cửu tầng, hơn xa đại đạo cảnh có thể so sánh, trong đó hung hiểm, khó khăn trên cả liên tục thắng ba vạn, không kém gì đâu.

Lục Nguyên thấy vậy đầu óc mơ hồ, bây giờ mình đi đâu mới có được liên tục thắng một vạn chứ?

Chỉ nói Kiếm Môn, không khả năng có nhiều cao thủ trên hỗn động cảnh cửu tầng.

Nhưng nói đi phải nói lại, bây giờ mình đã ở hỗn động cảnh cửu tầng, phải chuẩn bị cho trùng kích thế giới cảnh, không có thời gian rảnh rỗi. Dù sao ước hẹn tám năm với Kiếm Chi Tử chỉ còn năm năm thôi. Thực lực của Kiếm Chi Tử rốt cuộc mạnh bao nhiêu thì mình không biết.

Tạm thời Lục Nguyên không thể có liên tục thắng một vạn, chỉ có thể làm nhiệm vụ đứng đầu sáu chí tôn.

Đầu tiên là đi Kiếm Môn mở một dãy núi làm sơn mạch của mình, như Không Chi Sơn của Thái Sử Không vậy. Lục Nguyên cũng đơn giản, qua hoa lấy vô thượng tạo hóa lực xây một tòa Tửu Tuyền sơn. Tửu Tuyền sơn phòng bị cực ít, nhưng trong sơn mạch có một ít suối rượu mùi thơm nức mũi, là sơn mạch hiếm thấy.

Lục Nguyên làm ra sơn mạch chí tôn như vậy thật khiến người dở khóc dở cười.

Trừ điều đỏa còn có không ít người bái ở môn hạ Lục Nguyên. Dù sao Lục Nguyên bây giờ là chí tôn, lần này khiến hắn giật nảy mình, không hề có ý định thu đồ đệ. Đã quen tự do tự tại, một người một kiếm uống rượu tốt biết mấy, thu đồ đệ làm gì, tạm thời không hứng thú.

Đương nhiên dù nói không thu đồ đệ thì vẫn có một số việc phải làm.

Ví dụ làm chí tôn đứng nhất cần chỉ điểm những đệ tử trung tâm, Lục Nguyên tùy tiện chỉ vài lần.

Có thể nói bây giờ là trộm một ít thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng chắc chắn nghỉ ngơi không bao lâu, bởi vì bây giờ có rất nhiều việc.

- Thiên không yêu rượu thì trời không rượu tinh. Địa nếu không rượu thì đại không có tửu tuyền. Thiên địa nếu yêu rượu không uổng thiên.

Lục Nguyên nằm tẩm trong ánh nắng ấm áp, hưởng thụ thời giẩnnhr rỗi khó được. Cái gì là hưởng thụ? Chính là đây, đời người khó được hưởng thụ.

Từ khi tiến vào trung ương thiên triều thì phát hiện luôn bận rộn như con quay.

Chốn trung ương thiên triều đều là tiết tấu nhanh.

Thật ra Lục Nguyên biết không phải trung ương thiên triều tiết tấu nhanh mà vì tâm mình rối.

Như một câu chuyện nhà phật.

Gió thổi lá cờ, rốt cuộc là gió động, hay cờ động, thật ra là tâm động.

Không sai, tâm mình đang động.

Nhưng mình không thể không vội được, bởi vì trách nhiệm đè lên người quá nặng nề.

Gánh nặng kiếm đạo, giản chi văn minh dòm ngó, thái cổ văn minh đè ép, rất là nhiều.

Hết cách, đợi mình đánh đổ thái cổ văn minh, khai sáng ra kiếm đạo vô thượng đại đạo rồi thì sẽ làm biếng thật là nhiều, bù lại hôm nay.

Chính lúc này, Lục Nguyên nghe có tiếng xé gió.

Hạ Hầu chí tôn lập tức đáp xuống trước mặt hắn.

Lục Nguyên hành lễ, nói:

- Tham kiến Hạ Hầu sư thúc.

Tuy bây giờ hắn là chí tôn, còn đứng đầu sáu chí tôn nhưng bối phận là bối phận, không có khả năng bởi vì thực lực của ngươi cường thì bối phận sẽ thay đổi, không có đạo lý như vậy.

Hạ Hầu chí tôn phất tay ý bảo sư điệt thực lực còn cường hơn mình không cần đa lễ.

- Lục Nguyên, có hứng thú đi chính trung tâm trung ương thiên triều xem không?

Lục Nguyên nhướng mày hỏi lại:

- Chính trung tâm trung ương thiên triều?

Tốt lắm, đến trung ương thiên triều đã rất nhiều năm, nhưng mà luôn sinh hoạt ở biên duyên trung ương thiên triều, chưa từng đi chính trung tâm trung ương thiên triều. Tất nhiên trước giờ chưa từng nghe nói qua chính trung tâm trung ương thiên triều. Trung ương thiên triều quá lớn, mình không khả năng biết chính trung tâm trung ương thiên triều ở đâu.

Hiển nhiên Hạ Hầu chí tôn thấy ra Lục Nguyên thắc mắc, nói:

- Ngươi cũng biết trung ương thiên triều này năm thế lực lớn nhất tức là ngũ đại cổ văn minh, xếp dưới nữa là ba mươi văn minh bình thường, yếu hơn là Vô Thượng Đại Giáo tính hàng trăm ngàn, đây chính là cơ bản cấu thành của trung ương thiên triều.

- Ngũ đại cổ văn minh chiếm mỗi hướng.

- Chính giữa ngũ đại cổ văn minh chính là chính trung tâm trung ương thiên triều. Tại chính trung tâm trung ương thiên triều có một thứ gọi là thế giới hỏa sơn, phun ra tất nhiên không phải lửa mà là nguyên khí thế giới. Loại nguyên khí thế giới này đối với người tu hành trùng kích thế giới cảnh có tác dụng rất lớn, thật là thứ cần có để trùng kích thế giới cảnh.

- Thế giới hỏa sơn không phải lúc nào cũng phun trào, lượng phun trào cực kỳ ít ỏi, cho nên luôn có người thường trú trong thế giới hỏa sơn.

- Thế giới hỏa sơn chia làm ba phần, một phần là đỉnh núi, nơi này được nguyên khí thế giới thế giới hỏa sơn thuần nhất.

- Phần thứ hai là sườn núi thế giới hỏa sơn, chỗ này nguyên khí thế giới khá nhiều, độ thuần tàm tạm.

- Thứ ba là chân núi thế giới hỏa sơn, nơi này được nguyên khí thế giới ít nhất, độ thuần rất kém.

- Đỉnh núi thế giới hỏa sơn tổng cộng có năm nơi bị ngũ đại cổ văn minh chiếm cứ.

- Sườn núi thế giới hỏa sơn có ba mươi phương bị ba mươi văn minh bình thường chiếm cứ.

- Chân núi thế giới hỏa sơn tổng cộng có ba trăm sáu mươi phương bị ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo chiếm cứ.

- Từng giây từng phút đều có người ở gần thế giới hỏa sơn.

- Càng muốn trùng kích thế giới cảnh thì càng nhiều người đến gần thế giới hỏa sơn.

- Vô Thượng Kiếm Môn chúng ta trong nhiều Vô Thượng Đại Giáo xem như môn phái trung thượng du, vậy nên ở ba trăm sáu mươi phương trong chân núi thế giới hỏa sơn có một vị trí.

Hạ Hầu chí tôn giới thiệu nói:

- Bình thường chúng ta có ít nhất một chí tôn ở đó, hoặc là mấy chí tôn. Lúc trước Kiếm Môn loạn Đông Dã chí tôn không biết chuyện, hắn trú đóng tại đó, vì xảy ra Kiếm Môn loạn mới quay về.

Hạ Hầu chí tôn đơn giải giới thiệu về thế giới hỏa sơn.

Đây chính là chính trung tâm trung ương thiên triều, thế giới hỏa sơn.

Lục Nguyên nghe lòng máy động, thế giới hỏa sơn! Nghe Hạ Hầu chí tôn giới thiệu thì người từng giây từng phút muốn trùng kích thế giới cảnh sẽ thường trú tại đó, thế thì tốt cho mình chiến đấu rồi. Không nói mình cần nguyên khí thế giới, có nhiều người cho mình liên tục thắng một vạn cũng là cần thiết.

Bây giờ mình phải cố gắng trùng kích thế giới cảnh.

Mình cần ở thế giới cảnh đại chiến cùng Kiếm Chi Tử.

Hạ Hầu chí tôn hỏi:

- Có hứng thú đi thế giới hỏa sơn không?

- Có, đương nhiên là có.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Ta đi thế giới hỏa sơn.

Thế giới hỏa sơn, trung tâm thế giới, là lúc nên đi nhìn một cái.

Đi một chuyến thế giới hỏa sơn không chỉ có Hạ Hầu chí tôn và Lục Nguyên thôi, còn có đám Đông Dã chí tôn, Bách Lý chí tôn, tổng cộng bốn người, Công Dương chí tôn, Kiếm Hùng chí tôn thì ở lại giữ Kiếm Môn. Bốn vị chí tôn lên đường, hai người Hạ Hầu, Đông Dã pháp lực là hỗn động cảnh thập tầng. Lục Nguyên

và Bách Lý chí tôn pháp lực là hỗn động cảnh cửu tầng, nhưng không chút nghi ngờ, thực lực mạnh nhất là Lục Nguyên.

Đầu tiên là thời gian truyền tống khá dài, trải qua truyền tống này là Lục Nguyên đi tới thế giới hỏa sơn. Kết quả truyền tống xong phát hiện không có dấu vết thế giới hỏa sơn gì cả.

Đông Dã chí tôn nói:

- Đoạn thời gian tiếp theo không có truyền tống, chúng ta phải tự bay qua.

Lục Nguyên ngây người:

- Tại sao?

- Rất đơn giản, bởi vì đó là thế giới hỏa sơn.

Đông Dã chí tôn nói:

- Thế giới hỏa sơn là núi lửa lớn nhất toàn trung ương thiên triều, ngọn núi lửa to đến không thể tưởng tượng, tùy thời phun ra nguyên khí thế giới. Vậy nên ở xung quanh núi lửa không gian cực kỳ không ổn định, nếu để truyền tống trận gần đó, không gian không ổn định, rất có khả năng không phải truyền tống đến thế giới hỏa sơn mà là nơi nào đó không biết, thậm chí là di thất địa.

Lục Nguyên gật đầu:

- Thì ra là vậy.

Một hàng bốn người bay nhanh, tốc độ cực kỳ nhanh nhưng vẫn phải mất một ngày mới trông thấy thế giới hỏa sơn to lớn vô cùng!

512. Chương 985-986: Thế Giới Hỏa Sơn

Đây chính là thế giới hỏa sơn sao?

Lục Nguyên bị rung động.

Núi lửa to lớn biết bao nhiêu! Núi lửa cao mười vạn trượng, độ cao đó không hề bắt mắt, núi lửa màu đỏ sậm vô cùng xinh đẹp, miệng núi lửa thường phun ra ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Núi lửa khác phun là dung nham, thế giới hỏa sơn phun là nguyên khí thế giới cực kỳ sáng lạn.

Bên trên ngọn núi lửa khổng lồ có rất nhiều người.

Đưa mắt nhìn đông đúc đầu người.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Trên đỉnh núi bi gìngũ đại cổ văn minh chiếm lĩnh là tiên cổ, võ cổ, thái cổ, pháp cổ, phật cổ văn minh.

- Chính giữa là ba mươi văn minh bình thường, ví dụ như nho chi văn minh, pháp bảo văn minh, dược chi văn minh, giản chi văn minh, phong chi văn minh, lôi chi văn minh, hỏa chi văn minh, man chi văn minh, vân và vân vân. Ba mươi văn minh trung ương thiên triều không thiếu một cái, trong đó man chi văn minh là một loại văn minh man tộc, họ lấy man làm gốc, rất khá lạ. Ví dụ như hỏa chi văn minh lấy ngự hroa chiến đấu.

- Ba trăm sáu mươi vị trí chót nhất là ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo cường đại trung ương thiên triều. Kiếm Môn chúng ta xếp ở cuối cùng trong ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo, bên cạnh chúng ta còn có Vô Song môn, Chân Nhất môn, Ngự Hỏa môn, Thiên Thủy môn, vân vân và vân vân đềulà xếp cuối trong ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo. Đương nhiên nơi này cuối cùng chứ kỳ thực trong toàn Vô Thượng Đại Giáo trung ương thiên triều thì xem như trung thượng đẳng rồi.

- Tất nhiên trong ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo có một số Vô Thượng Đại Giáo cường đại như là Tiễn môn, Địa Ngục môn, Huyết môn, vân và vân vân vô cùng cường đại, thực lực so với chúng ta mạnh

rất nhiều. Đương nhiên họ vẫn không sánh được văn minh bình thường. Vô Thượng Đại Giáo và văn minh bình thường chênh lệch rất lớn.

Hạ Hầu chí tôn giới thiệu chuyện nơi đây.

Lục Nguyên nghe, cảm thấy mở mắt.

Đúng thế, đúng là mở mắt.

Nơi này có nhiều cổ văn minh, văn minh và môn phái như vậy.

Hoàn cảnh mình ở đúng là chỉ có một góc trung ương thiên triều, bây giờ thì đến trung tâm trung ương thiên triều.

Lục Nguyên đột nhiên phát hiện một điều, bây giờ mình ở chính giữa thế giới, võ đại của mình không còn là một góc trung ương thiên triều mà là chính trung tâm trung ương thiên triều. Tại đây mình sẽ gặp đa số môn phái thế lực trung ương thiên triều.

Trung ương thiên triều, thiên địa của ngươi rốt cuộc lớn bao nhiêu, hãy để ta kiến thức đi.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Bây giờ chúng ta đi nơi trú đóng. Chúng ta có chiếm một trong ba trăm sáu mươi vị trí chân núi thế giới hỏa sơn. Có ghế này chúng ta có thể hấp thu nguyên khí thế giới. Thế giới hỏa sơn phun ra nguyên khí thế giới chỉ chia năm chỗ đỉnh núi, ba mươi chỗ sườn núi, ba trăm sáu mươi chỗ chân núi.

Bốn người liền bay tới chân núi thế giới hỏa sơn.

Nhưng lúc vừa đáp xuống thì Đông Dã chí tôn quát một tiếng:

- Nguy rồi, doanh địa ba trăm sáu mươi chúng ta trú đóng bị người chiếm!

Đây là sao? Lục Nguyên thắc mắc.

Đông Dã chí tôn chỉ cờ xí không xá. Lá cờ có hình tượng Lục Nguyên chưa từng thấy, hình tượng trương nha mà vũ trảo.

- Lúc trước là cờ của Kiếm Môn giờ không có nữa, có người nhân dịp Kiếm Môn chúng ta nội loạn đã chiếm một trong ba trăm sáu mươi ghế rồi.

Kiếm Môn xảy ra trận loạn kết quả khi nội loạn kết thúc thì phát hiện một ghế thuộc Kiếm Môn bị chiếm.

Đông Dã chí tôn tính tình nóng nảy, túm lấy lá cờ ném sang bên, quát:

- Rốt cuộc là thằng khốn nào nhân lúc người Kiếm Môn chúng ta không ở chiếm ghế hả, ra cho lão tử!

Lập tức trong doanh địa đi ra không ít người.

Nơi này chí tôn có tới sáu người, sáu người mặt mày âm trầm u ám.

Trong đó người dẫn đầu pháp lực hỗn động cảnh thập tầng, gã nhìn Đông Dã chí tôn, lên tiếng:

- Đông Dã chí tôn.

Đông Dã chí tôn quát:

- Quỷ Vương Hà Cầu Đạo, thì ra là ngươi!

- Không sai, ta chính là Quỷ Vương Hà Cầu Đạo.

Người kia âm trầm cười khùng khục, nói:

- Kiếm Môn các ngươi xảy ra nội loạn, chúng ta đương nhiên chiếm ghế Kiếm Môn.

- To gan thật!

Đông Dã chí tôn quát:

- Quỷ Vương Hà Cầu Đạo, ngươi tiến bộ nhỉ!

Quỷ Vương Hà Cầu Đạo cười hì hì nói:

- Không lẽ ngươi muốn cướp lại à? Đáng tiếc, bây giờ không được, Kiếm Môn các ngươi trải qua trận đại loạn, nghe nói vốn có chín chí tôn chỉ còn lại bốn, rồi lập tức đề bạt hai người mới lên làm chí tôn. Kiếm Môn các ngươi tổn hao ít nhất một nửa thực lực, vậy mà còn muốn bám chặt ba trăm sáu mươi ghế hả? Quá nực cười. Cái ghế có được nguyên khí thế giới này thuộc về ta!

Lục Nguyên ở một bên nghe, coi như hiểu rốt cuộc là sao.

Đám người này là Vô Thượng Đại Giáo tên gọi Quỷ Vương môn.

Trong trung ương thiên triều có rất nhiều Vô Thượng Đại Giáo, khoảng một ngàn cái, Kiếm Môn xếp ba trăm hàng. Cố tình ghế nơi này chỉ có ba trăm sáu mươi cái, thực lực của Kiếm Môn tất nhiên là chiếm một. Nhưng mà lần này Kiếm Môn loạn, thực lực Kiếm Môn giảm sút nhiều, cho nên đám Vô Thượng Đại Giáo vốn không cơ hội có được ghế bắt đầu kích động.

Quỷ Vương môn vốn là xếp vị trí khoảng bốn trăm Vô Thượng Đại Giáo, chúng thấy Kiếm Môn như vậy, lại không có ai nên nhân dịp cướp lấy ghế của Kiếm Môn.

Khi Kiếm Môn trở về thì sao làm đây? Người Quỷ Vương môn không hề sợ.

Kiếm Môn trải qua lần nội loạn này còn gì ghế gớm, Quỷ Vương môn họ chiếm ghế này chắc rồi.

Quỷ Vương Hà Cầu Đạo đứng đó cùng Đông Dã chí tôn gầm gừ, khí thế không yếu hơn chút nào.

- Không bằng chúng ta đánh một trận đi. Dù sao ba trăm sáu mươi ghế này là năm đó đánh ra.

Hà Cầu Đạo cười nói:

Đông Dã chí tôn, thực lực của chúng ta gần nhau, sáu người chúng ta đấu bốn ngươi, a, bốn các ngươi có một người mới, chắc không phải chí tôn mới thăng chứ? Hắn đến thế giới hỏa sơn này kiến thức hả? Vậy chăc là sáu đấu ba, chúng ta thắng chắc rồi.

Hà Cầu Đạo vô cùng huênh hoang.

Gã sướng chết được, cuối cùng cướp được một trăm ba trăm sáu mươi ghế, chỉ cần cướp được ghế này là có thể được nguyên khí thế giới, là một trng tài nguyên cần có để trùng kích thế giới cảnh. Không có nguyên khí thế giới mà muốn trùng kích thế giới cảnh thì cũng được nhưng khó khăn tăng gấp mấy lần.

Nếu không phải Kiếm Môn nội loạn thì gã không cướp được vị trí này. Trước kia Kiếm Môn có Thượng Quan, Đông Dã, Hạ Hầu, ai không là cao thủ, trong đó Thượng Quan là khó gặm nhất. Không ngờ Thượng Quan chí tôn khó chơi nhất đã chết, tốt quá đi.

Hà Cầu Đạo huênh hoang khiêu chiến.

Hà Cầu Đạo muốn nhìn Đông Dã chí tôn làm sao đón lời, mặc kệ Đông Dã chí tôn nói cái gì thì một trong ba trăm sáu mươi ghế này gã bắt chặt rồi.

- Đánh thì đánh!

Chớp mắt, sáu chí tôn Quỷ Vương môn đấu với bốn chí tôn Kiếm Môn.

Quỷ Vương Hà Cầu Đạo tấn công Đông Dã chí tôn. Có một chí tôn hỗn động cảnh thập tầng tấn công Hạ Hầu chí tôn. Lại có một chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng tấn công Bách Lý chí tôn. Ba chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng khác cùng tấn công Lục Nguyên. Đây là lối đánh của Quỷ Vương môn, trước chọn yếu nhất xuống tay, giải quyét Lục Nguyên rồi chĩa sang Bách Lý Băng. Giải quyết Bách Lý Băng xong thì đối phó Hạ Hầu chí tôn. Giải quyết Hạ Hầu chí tôn xong cuối cùng đương nhiên là sáu chọi một mình Đông Dã chí tôn.

Trình tự này sắp thật là tốt.

Quỷ Vương môn luôn đánh như vậy.

Chọn yếu xuống tay.

Mục tiêu thứ nhất là Lục Nguyên.

Ba chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng Quỷ Vương môn cùng tấn công Lục Nguyên.

Ba chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng Quỷ Vương môn một thi triển lệ quỷ công tâm, đây là tuyệt kỷ công kích hệ tâm linh, chỉ cần tâm linh có sơ hở là dễ dàng bị gã tấn công.

Có một chí tôn thi thì triển ra lệ quỷ vô hình, mặt ngoài quy khí âm trầm, trong vô tận âm trầm ẩn chứa kỳ độc, lấy quỷ khí yểm độc khí, có không ít người thua dưới chiêu này.

Cuối cùng một chí tôn dùng là đại lực quỷ vương quyết, lực lượng to lớn, khó mà tưởng tượng.

Ba chí tôn cùng tấn công một mình Lục Nguyên, chúng nghĩ rằng hắn chỉ có con đường chết.

Trong chớp mắt, Lục Nguyên bay vọt lên như vòi rồng, thi triển ra kiếm vũ, vô tận kiếm vũ đem ba vị chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng bao vây trong đó. Chỉ khoảnh khắc, ba vị chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng bị thương dưới kiếm Lục Nguyên, muốn vùng vẫy cũng không được.

Ba người Quỷ Vương Hà Cầu Đạo nghe đến ba tiếng hét thảm thì liếc qua, phát hiện không thích. Sao vậy chứ, ba vị chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng bao vây một người mới mà chớp mắt đã bị đánh trọng thương, sao có thể chứ! Chúng rung động tinh thần. Thấy tâm thần chúng lay động thì Hạ Hầu chí tôn, Đông Dã chí tôn, Bách Lý chí tôn không phải ăn chay, bắt lấy cơ hội chiếm ưu thế, khoảng trăm chiêu thì ba chí tôn Quỷ Vương môn còn lại cũng trọng thương.

Cứ như vậy Kiếm Môn thắng.

Đương nhiên mấu chốt trận thắng này vẫn là Lục Nguyên, một kiếm nhanh chóng thắng ba vị chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng.

Đánh chết sáu chí tôn Quỷ Vương môn cũng không tin một chí tôn mới sẽ mạnh đến vậy.

Quỷ Vương Hà Cầu Đạo nhìn chằm chằm Lục Nguyên:

- Ngươi làm sao thắng ba ngươi đó, dùng bí kỹ gì?

Lục Nguyên lắc đầu nói:

- Muốn thắng thì thắng thôi, cần dùng bí kỹ gì?

Quỷ Vương Hà Cầu Đạo lần thứ hai phủ định rằng:

- Không thể nào, sao ngươi có thể dễ dàng thắng chứ, chắc chắn là dùng bí kỹ gì.

Lục Nguyên bất đắc dĩ, bây giờ hắn là hỗn động cảnh cửu tầng, ba người kia là hỗn động cảnh cửu tầng cùng lên không đáng là gì, hắn tùy tiện đánh là thắng. Bị người nghi ngờ hắn không mấy để ý, Lục Nguyên nhún vai, quyết định phớt lờ sáu người này. Lý do không giết sáu ngươi là vì ở trung ương thiên triều, bình thường dưới tình huống không hoàn toàn đối lập thì ít khi giết người. Mọi người tu hành đến bước này không dễ dàng, một hơi giết chết sáu chí tôn thì Kiếm Môn và Quỷ Vương môn sẽ có thù sâu không thể giải, mọi người chưa đếnmức đó.

Tất nhiên không bắt sáu người trả chút trái đắng mà thả đi thì quá tốt rồi.

Cuối cùng sáu người giao ra tất cả nguyên khí thế giới có được, thêm vào ba ngàn vạn thượng phẩm linh thạch, cùng với hai ngàn linh thú cấp truyền thuyết và hàng loạt tài liệu quý hiếm việc này mới xong. Lần này Quỷ Vương môn đúng là tiền mất tật mang, vốn cho rằng bắt chặt thời kỳ Kiếm Môn suy yếu có thể đoạt ghế của Kiếm Môn, đây là một trong ba trăm sáu mươi ghế, ai dè thua thảm thiết.

Người Quỷ Vương môn trọng thương rời đi, lúc đi thì phát hiện ánh mắt Lục Nguyên là lạ. ánh mắt của Lục Nguyên sao không kỳ cho được, mới rồi là sáu đối thủ kết quả chỉ được chia ba tên, ba liên tục thắng, cách liên tục thắng một vạn kém quá xa. Nhìn con mồi rời đi thì không kỳ quái sao được?

Giải quyết xong đám Quỷ Vương môn, tiến vào doanh địa, Lục Nguyên phát hiện bên trong có một cân thiên tỉnh, thỉnh thoảng có chút nguyên khí thế giới cực kỳ rực rỡ rơi vào trong thiên tỉnh, mặc dù không nhiều lắm.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Đây là doanh địa của chúng ta, nguyên khí thế giới sẽ rơi vào doanh địa.

Lục Nguyên nhìn trong thiên tỉnh thỉnh thoảng có nguyên khí thế giới cực kỳ rực rỡ rơi vào, phút chốc hơi hoảng hốt.

Hạ Hầu chí tôn giới thiệu trong:

- Trong thế giới hỏa sơn này cho phép đơn độc khiêu chiến, và hai thế lực hai môn phái khiêu chiến.

- Nếu là đơn khiêu chiến thua mười trận phải thua mười lượng nguyên khí thế giới, cái gọi là một lượng…

Hạ Hầu chí tôn chỉ nguyên khí thế giới cực kỳ rực rỡ rơi vào trong thiên tỉnh, nói:

- Một lượng là chỗchúng ta rơi năm ngày mới cỡ này. Đương nhiên ở trung bộ thế giới hỏa sơn thì không cần lâu như vậy, đỉnh thế giới hỏa sơn cần thời gian càng ngắn.

- Nếu là hai thế lực khiêu chiến thì một bên thua là thua nguyên khí thế giới số lượng một năm. Cái gọi là lượng nguyên khí thế giới một năm ý chỉ thế lực của ngươi trong một năm này tổng số thu thập nguyên khí thế giới. Lượng năm nguyên khí thế giới căn cứ theo vị trí ghế khác nhau, ví dụ lượng năm của cổ văn minh nhiều hơn văn minh bình thường. Lượng năm của văn minh bình thường nhiều hơn Vô Thượng Đại Giáo rất nhiều.

- Đây chính là tranh nguyên khí thế giới.

Hạ Hầu chí tôn nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Chắc rất thích hợp ngươi?

Lục nguyên gật gật đầu, thiên đường a.

Chỗ khác có thiên đường thế không?

Tại đây thắng là có thể tích lũy liên tục thắng một vạn, cái này khỏi nói.

Không chỉ vậy, còn tăng nguyên khí thế giới nữa.

Đây chính là nguyên khí thế giới, thứ cần thiết để trùng kích thế giới cảnh.

Thứ cực kỳ rực như tuyết bay ngẫu nhiên rơi xuống, mình cảm giác rõ ràng bên trong có năng lượng không giống bình thường. Lục Nguyên suy tư, mình nên kiếm nguyên khí thế giới như thế nào nhỉ? Dù sao mình cần phải trùng kích thế giới cảnh.

- Phải rồi.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Bây giờ thực lực của ngươi gần tới thế giới cảnh, đến lúc này cần thân phận ngọc bài thật sự.

Thân phận ngọc bài thì Lục Nguyên có mấy lần được, ví dụ thân phận ngọc bài ở Kiếm Môn, thân phận ngọc bài tạm thời ở pháp cổ văn minh.

Bây giờ Hạ Hầu chí tôn nói là có ý gì? Thân phận ngọc bài thật sự, không lẽ lúc trước là giả ư?

Hạ Hầu chí tôn gật đầu, nói:

- Không sai, lúc trước mấy thân phận ngọc bài của ngươi có thể nói là giả nhưng cũng không chính xác lắm. Thân phận ngọc bài trước kia của ngươi đều là trong một lúc một nơi nào đó chứ không thông hành toàn trung ương thiên triều. Ví dụ như Kiếm Môn, chỉ có Kiếm Môn mới nhận. Thân phận ngọc bài tạm thời pháp cổ văn minh thì chỉ có pháp cổ văn minh nhận, là tạm thời.

- Những thân phận ngọc bài này đều chỉ tạm thời một chỗ, không phải lâu dài.

- Chân chính đến thế giới cảnh, trung ương thiên triều thừa nhận thân phận của ngươi thì có thân phận ngọc bài trường cửu chính thức, đây là nhiều năm trước đặt ra quy tắc. Loại thân phận ngọc bài này được

xưng là cá nhân trung ương lệnh, thông dụng toàn trung ương thiên triều, dù là tại Kiếm Môn hay pháp cổ văn minh, hoặc là văn minh khác, cổ văn minh. Nhưng theo ngày biến đổi thì quy tắc này dần thả lỏng.

- Hiện nay không cần đến thế giới cảnh, chỉ cần gần tới là được cá nhân trung ương lệnh.

- Tại thế giới hỏa sơn có bán cá nhân trung ương lệnh, thực lực hiện nay của ngươi muốn được một cá nhân trung ương lệnh không tính khó khăn.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Đi theo ta.

Lục Nguyên không quen thế giới hỏa sơn, cho nên tất nhiên đi theo sau Hạ Hầu chí tôn.

thế giới hỏa sơn tổng cộng ba vạn trượng, chia làm ba tầng. Tức là cổ văn minh chiếm đỉnh núi, văn minh chiếm sườn núi, ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo chiếm chân núi.

513. Chương 987-988: Liên Tục Khiêu Chiến

Đương nhiên thế giới hỏa sơn không chỉ có nơi này mới náo nhiệt.

Thế giới hỏa sơn ở nơi xa hơn có khá nhiều người.

Lúc trước đã nói toàn trung ương thiên triều có hơn ngàn Vô Thượng Đại Giáo, nhưng chỉ có ba trăm sáu mươi ghế mà thôi, Vô Thượng Đại Giáo đều muốn cướp được một trong ba trăm sáu mươi ghế. Tất nhiên ba trăm sáu mươi ghế không phải dễ đoạt, người Vô Thượng Đại Giáo khác trú đóng tại đây, từng giây phút muốn cướp lại.

Không chỉ thế thôi.

Thế giới hỏa sơn, nói là tiêm sơn sẽ phun ra nguyên khí thế giới trung ương thiên triều.

Nếu đã kêu là núi lửa thì đương nhiên không ổn định.

Có đôi khi thế giới hỏa sơn khổng lồ này sẽ phun ra nguyên khí thế giới, theo tiêu chuẩn. Một khi siêu tiêu chuẩn thì Vô Thượng Đại Giáo khác dù không chiếm được ghế cũng có thể được chút ít nguyên khí thế giới, dù không nhiều nhưng tốt xấu là có. Tục ngữ đã nói có còn hơn không.

Vậy nên quanh thế giới hỏa sơn náo nhiệt vô cùng.

Hạ Hầu chí tôn rất quen thuộc chỗ này, dẫn Lục Nguyên bay nhanh tới địa đầu.

Địa đầu là một nhà cửa hàng.

Một nhà cửa hàng hẻo lánh, không bắt mắt.

Lạ là cửa hàng không có cả tấm biển.

Trong cửa hàng trống rỗng, dường như không bán cái gì cả.

Trong cửa hàng ngồi một lão già cầm ống tẩu thuốc.

Hạ Hầu chí tôn tiến vào cửa hai chào hỏi lão già cầm tẩu thuốc.

- Cá nhân trung ương lệnh!

lão già cầm tẩu thuốc liếc Hạ Hầu chí tôn nói:

- Trên người ngươi đã có, là hắn?

Lão đánh giá Lục Nguyên, gật đầu:

- Tu vi hỗn động cảnh cửu tầng, có thể được cá nhân trung ương lệnh.

Lão gật đầu, tẩu thuốc nhẹ đánh vào bàn, phút chốc xuất hiện một mỹ ngọc to lớn vô cùng. Lão già cầm tẩu thuốc tay động đánh ra một khối ngọc to cỡ bàn tay, chỉ thấy chớp mắt trong tay lão vài ánh sáng bay nhanh đều rót vào ngọc.

Lão già cầm tẩu thuốc nói:

- Tốt lắm, đưa vào tin tức cá nhân của ngươi.

Lục Nguyên báo ra:

- Kiếm Môn, Lục Nguyên, hỗn động cảnh cửu tầng.

Lão già cầm tẩu thuốc đưa vào trong chốc lát sau đã làm xong cá nhân trung ương lệnh. Mặt phải lệnh có hai chữ trung ương, mặt trái có thiên triều, cả khối ngọc giống như tự nhiên, không chút khuyết điểm.

Lão già cầm tẩu thuốc nói:

- Ta lại đưa vào số liệu.

Qua một lát lão già cầm tẩu thuốc ném cá nhân trung ương lệnh vào tay Lục Nguyên:

- Đây là cá nhân trung ương lệnh của ngươi, đã làm tốt. Sau này mang theo cá nhân trung ương lệnh đi khắp trung ương thiên triều cũng được, tất nhiên tuyệt đối đừng để người khác có được cá nhân trung ương lệnh, nếu không thì tự gánh hậu quả.

Cá nhân trung ương lệnh này mới làm xong, kêu một tiếng. Lục Nguyên dò xét thần thức vào trong, ngây như phỗng. Có một người lạ đòi khiêu chiến với hắn, tự xưng là Trung Cực môn này là ai vậy?

Chưa đợi Lục Nguyên kịp phản ứng thì lại vèo một tiếng, nhận được một phóng thư khiêu chiến nữa, là từ Huyết môn. Nghe nói Huyết môn xếp hạng hàng đầu trong Vô Thượng Đại Giáo, lại có người muốn khiêu chiến với mình, tại sao chứ? Lục Nguyên hoàn toàn không hiểu gì cả, hắn chỉ mới đến thế giới hỏa sơn thôi, sao có nhiều người khiêu chiến vậy?

Lục Nguyên đang lấy làm lạ, phát hiện trong cá nhân trung ương lệnh của mình lại thêm nhiều thư khiêu chiến, lần này không phải một mà tới ba cái. Môn phái kỳ kỳ quái quái.

Lục Nguyên rất lấy làm lạ, không kịp phản ứng thì thư khiêu chiến tới nữa, lần này là năm cái.

Sao nhanh quá vậy!

Lục Nguyên triệt để ngu ra, không trong chốc lát, thư khiêu chiến đã tới một trăm cái.

Lục Nguyên ngẩng đầu hỏi Hạ Hầu chí tôn:

- Sao tới nhiều thư khiêu chiến quá vậy?

Hạ Hầu chí tôn buồn cười nói:

- Ngươi nhận thư khiêu chiến rồi ư? Là thế này, ngươi được đến cá nhân trung ương lệnh, mà tại thế giới hỏa sơn mọi người đều giao lưu tin tức với nhau, vậy nên ngươi có cá nhân trung ương lệnh sẽ lập tức hiện ra. Mọi người thấy thế giới hỏa sơn đến người mới thì tất nhiên khiêu chiến, phải biết nếu khiêu chiến thắng sẽ được một lượng nguyên khí thế giới. Bình thường người mới không mạnh lắm, cho nên thông thương nghe nói có người mới thì tất cả sẽ tích cực đến khiêu chiến. Khi ta mới tới cũng nhận được mấy trăm thư khiêu chiến, đừng quá để ý nó.

- Cơ bản để ý là tặng cho họ nguyên khí thế giới.

Không để ý, làm sao có thể.

Lục Nguyên cười hì hì.

Mình đang tích lũy kỷ lục liên tục thắng, đưa lên cửa không để ý mới là ngu.

Lục Nguyên phát hiện trong khi nói chuyện thì số lượng thư khiêu chiến tăng điên cuồng, qua một lát đã tới sáu trăm cái.

Lục Nguyên hỏi:

Hạ Hầu chí tôn, khi đó ngươi được bao nhiêu phong thư khiêu chiến?

Lục Nguyên tò mò.

- Hình như là ba trăm cái.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Đúng rồi, bây giờ ngươi được bao nhiêu thư khiêu chiến?

- Sáu trăm, không đúng, bảy trăm, không đúng, tám trăm, ủa, nhiều vậy, một ngàn phong rồi.

Lục Nguyên chưa kịp phản ứng thì nhận được thư khiêu chiến đã tới một ngàn phong. Nhận được một ngàn phong còn chưa ngừng số lượng, tiếp tục tăng lên.

Một ngàn ba trăm phong, một ngàn bảy trăm phong, hai ngàn phong.

Hai ngàn bốn trăm phong, ba ngàn phong.

Hạ Hầu chí tôn hỏi:

- Bây giờ bao nhiêu phong thư khiêu chiến?

Lục Nguyên đáp:

- Ba ngàn phong.

Đáp án này hù Hạ Hầu chí tôn giật nảy mình. Lúc gã còn là người mới nhận được ba trăm phong thư khiêu chiến đã tính nhiều, bây giờ Lục Nguyên nhận đến ba ngàn phong.

Lão già cầm tẩu thuốc nói:

- Mấy năm gần đây không có cả một người mới đến, chỗ chúng ta không làm được cả nửa cá nhân trung ương lệnh, người mới Kiếm Môn các ngươi là duy nhất một, rất nhiều người từng tại đây dán thiếp, chỉ cần có người mới là bắt đầu khiêu chiến, vậy nên mới nhiều đến thế.

Lão nói ra nguyên nhân, hóa ra là vậy. Mấy năm gần đây không có cả một người mới, hơn nữa rấtn hiều người đã làm sẵn thư khiêu chiến, chờ có người mới là khiêu chiến nguyên khí thế giới, vậy nên mới tích lũy nhiều thư khiêu chiến như vậy.

Không chút nghi ngờ, lần này ba ngàn phong thư khiêu chiến truyền ra thế giới hỏa sơn thì lập tức xôn xao ngay.

Tốt lắm, mọi người thích kiếm người mới lấy nguyên khí thế giới, nhưng bình thường khiêu chiến người mới tối đa là mấy trăm phong thư khiêu chiến thôi, ba trăm phong thư khiêu chiến khá là cao rồi, bây giờ lên đến ba ngàn phong thư khiêu chiến, nhiều chút đi? Gần như lập kỷ lục mới. Bình thường thế giới hỏa sơn khá bình tĩnh, mọi người rảnh chết được, phát hiện ba ngàn phong thư khiêu chiến người mới là việc vui.

- Ba ngàn phong thư khiêu chiến, vậy để ta tăng một chút.

Có người cười to giúp vui, thư khiêu chiến lên đến ba ngàn năm trăm phong.

- Cha nó! Đều kiếm người mới, vậy cũng để ta làm người mới, kiếm chút nguyên khí thế giới coi.

Có người lo không đủ náo nhiệt, thư khiêu chiến đến bốn ngàn.

- Ủa, người mới này là Kiếm Môn, đối tượng chúng ta phải đả kích.

Thư khiêu chiến tới bốn ngàn năm trăm.

- Người mới là Lục Nguyên, ta nghe nói qua hắn có chút danh tiếng, nhân vật như vậy khiến ta đến đánh bại.

Một người vô cùng tự tin nói, thư khiêu chiến tới năm ngàn phong.

Đủ các loại nguyên nhân, có người thấy vui, có người muốn góp vui, có người muốn đánh bại Lục Nguyên, có gai mắt Kiếm Môn, dù sao số lượng thư khiêu chiến không ngừng tăng, không ngừng tăng nhiều, càng lúc càng nhiều.

Chớp mắt đã tới năm ngàn năm trăm phong! Rất nhiều người thế giới hỏa sơn đều câm nín.

Hạ Hầu chí tôn và lão già cầm tẩu thuốc cũng câm nín.

Năm ngàn năm trăm phong.

Chớp mắt lại nhảy đến sáu ngàn phong thư khiêu chiến, còn xu thế không ngừng, lần này rốt cuộc có bao nhiêu thư khiêu chiến đây, thật khiến người không lời để nói.

Thế giới hỏa sơn sôi trào, quá thú vị, không ngờ một hơi nhảy tới sáu ngàn phong thư khiêu chiến.

Hơn nữa số lượng còn đang lên.

Sáu ngàn năm trăm phong thư khiêu chiến.

Bảy ngàn phong thư khiêu chiến.

Bảy ngàn năm trăm phong thư khiêu chiến.

Tám ngàn phong thư khiêu chiến.

Hạ Hầu chí tôn phát hiện cần đè ngực, nếu không trái tim nhảy quá nhanh. Hạ Hầu chí tôn cảm thấy trái tim không đủ dùng, qusa kích thích, nhiều phong thư khiêu chiến như vậy. Lúc đó gã được ba trăm thư khiêu chiến là nhiều rồi, giờ lên tới tám ngàn phong thư khiêu chiến.

Cái này!

Tám ngàn một trăm phong thư khiêu chiến! Số lượng vẫn chưa ngừng.

Tám ngàn ba trăm phong thư khiêu chiến. Nói chính xác hơn là tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến.

Biết bao nhiêu thư khiêu chiến.

Rốt cuộc con số đến mức này thì không nhảy lên nữa.

Trong toàn thế giới hỏa sơn có khoảng hai vạn người, nhiều hơn cũng không còn. Tuy đây là chính trung tâm trung ương thiên triều nhưng không có khả năng rất nhiều người tụ tập một chỗ, trong hai vạn người thì có ba trăm hai mươi mốt người phát ra phong thư khiêu chiến.

- Ha ha, chắc chắn người mới đó bị hù ngu luôn.

- Đúng vậy, hắn làm gì thấy tình hình như vậy.

- Ha ha, ác thật đó, nhiều người cùng khiêu chiến hắn, coi như vét sạch nguyên khí thế giới cả Kiếm Môn thì hắn cũng không đưa ra được nhiều như vậy.

Chỗ thế giới hỏa sơn, nhiều người đang cười, đúng là rất vui, lúc trước chưa từng xảy ra chuyện này.

Lục Nguyên nhìn tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến trong tay, bất giac vui mừng.

- Không tệ.

Hạ Hầu chí tôn ngẩn ra hỏi lại:

- Cái gì không tệ?

- Không có gì không tệ, chỉ là đang nghĩ đến đánh nhau, nhiều người chủ động tìm tới cửa, không tệ.

Lục Nguyên mỉm cười rồi nhận thư khiêu chiến, lần lượt hồi đáp hết. Việc này giờ gây lớn rồi, bỗng nhiên có người phát hiện người mới đang hòi thư khiêu chiến, hơn nữa còn nhận khiêu chiến thì ngây ra.

Hạ Hầu chí tôn ngẩn ngơ hỏi:

- Ngươi đang làm gì?

Lục Nguyên nhún vai đáp:

- Ta đang nhận khiêu chiến của bọn họ.

Hạ Hầu chí tôn hỏi:

- Ngươi chuẩn bị nhận người khiêu chiến?

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Đương nhiên là nhận hết rồi.

Hạ Hầu chí tôn ngây như phỗng. Lão già cầm tẩu thuốc vốn bình tĩnh cũng ngẩn ngơ. Cái này, tình huống gì thế này, lão từng thấy qua đủ các người mới đến thế giới hỏa sơn nhưng chưa từng thấy tình huống này.

Lục Nguyên không ngừng nhận khiêu chiến, thế giới hỏa sơn sôi trào.

- Khiêu chiến của ta được nhận!

- Người mới đó không ngừng nhận khiêu chiến.

- Người mới đó điên rồi, loại khiêu chiến này cũng dám nhận?

- Quá kỳ diệu đi, rốt cuộc hắn nhận bao nhiêu khiêu chiến?

- Trời ạ, dường như hắn tổng cộng nhận ba ngàn đợt khiêu chiến rồi.

- Hắn có là người không vậy?

- Hắn thật muốn thua sạch toàn bộ Kiếm Môn hả?

- Nếu hắn cá thua không có cách nào bồi thường thì sau này sẽ phải đền mấy chục, mấy trăm năm nguyên khí thế giới, trừ phi Kiếm Môn khai trừ người mới này đi, nếu không thì trả không hết.

- Ha ha, trời đã định để ta thắng lớn.

- Người mới đó tên gì vậy? Lục Nguyên?

- Á, dường như ta có nghe tên này, đúng rồi, hình như vùng pháp cổ văn minh thống trị có nhân tài nổi tiếng mới xuất hiện.

- Hì hì, chỉ là nhân tài nổi tiếng mới xuất hiện vùng pháp cổ văn minh thống trị mà thôi, trung ương thiên triều có mười vạn đại châu, vùng pháp cổ văn minh thống trị tổng cộng hai ngàn ba châu mà thôi.

- Thú vị, rất thú vị.

- Yêu nghiệt, yêu nghiệt tìm chết.

Đây là người pháp cổ văn minh, đối với Lục Nguyên tất nhiên là dùng chữ yêu nghiệt.

Trong sườn núi, một người đàn ông tuổi trẻ gió vờn quanh chắp tay sau lưng đứng, chính là Phong Nhị Thập Tứ.

Phong Nhị Thập Tứ khẽ cười nói:

- Thú vị, Lục Nguyên, ngươi vẫn thú vị như vậy. Hơn tám ngàn phong thư khiêu chiến mà dám nhận, đây là chính trung tâm trung ương thiên triều thế giới hỏa sơn,vô tận địa vực, vô cùng đối thủ, ngươi thật sự nhận được sao?

Gã không tính là người mới, gã đã sớm đến thế giới hỏa sơn, chẳng qua pháp cổ văn minh đặc huấn nên trở lại một chuyến thôi, giờ gã lại đến thế giới hỏa sơn.

Phong Nhị Thập Tứ cảm thán xong nói với người bên cạnh:

- Người phong chi văn minh chúng ta nghiêm cấm khiêu chiến Lục Nguyên, ta không muốn các ngươi tặng nguyên khí thế giới cho hắn.

Phong Nhị Thập Tứ xem như là xếp vài hàng đầu thế giới cảnh trong phong chi văn minh, gã còn đánh không lại thì đa số người không cần thử làm gì. Có mấy người mạnh hơn Phong Nhị Thập Tứ không muốn ra tay, xem kịch chút rồi tính.

Một nơi khác sườn núi, giản chi văn minh Giản Nguyệt Bạch đứng chắp tay sau lưng, nói:

- Lục Nguyên, ngươi đến rồi, tốt lắm.

Gã thốt lời ẩn chứa hạn thù Lục Nguyên. Giản Nguyệt Bạch nghiến răng nghiến lợi, mấy người giản chi văn minh cười gian, trong bọn có vìa người phát thư khiêu chiến.

Đương nhiên so với giản chi văn minh, phong chi văn minh hơi hiểu thực lực văn minh thì đa số người trong thế giới hỏa sơn không hay biết sức mạnh của hắn, nói chính xác hơn cái tên Lục Nguyên là ngày hôm nay mới nghe thấy, dù sao hắn chưa nổi tiếng toàn trung ương thiên triều.

Lục Nguyên liên tục nhận tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến, lần này hắn nổi danh rất lớn, gần như tất cả người thế giới hỏa sơn đều biết cái tên Lục Nguyên. Tuy nhiên, mọi người đều cho rằng hắn rất nhanh sẽ thua, nhưng Lục Nguyên có thua cũng chẳng sao, dù gì hắn nhận khiêu chiến trừ phi Kiếm Môn khai trừ hắn, nếu không sẽ phải đền những nguyên khí thế giới. Ha ha, Lục Nguyên người mới này thật là đáng yêu, tặng cho mọi người một người một lượng nguyên khí thế giới, tuy ít chút nhưng dù sao cũng là một lượng nguyên khí thế giới, không tệ nha không tệ.

Bây giờ cả thế giới hỏa sơn đều muốn chúc mừng, khó được có người mới như vậy, ngoan ngoãn tặng số lượng nguyên khí thế giới hơn tám ngàn cho mọi người. Lấy lượng của Kiếm Môn, năm ngày mới sinh ra một lượng, một năm có thể sinh bảy mươi lượng nguyên khí thế giới, muốn tám ngàn lượng cần hơn một trăm năm. Kiếm Môn hơn một trăm năm thu gom nguyên khí thế giới bị người mới này tặng hết, thật là buồn cười.

Nên biết rằng nguyên khí thế giới chẳng nhữngbanr thân có thể nhiều, nếu có nhiều thì lấy nó thành tiền tệ thông trung ương thiên triều.

Bây giờ Lục Nguyên đang trở về doanh địa Kiếm Môn.

Quay về doanh địa, Đông Dã chí tôn và Bách Lý chí tôn mắt to trợn trừng Lục Nguyên.

Đông Dã chí tôn thở dài thườn thượt nói:

- Cho đến nay ta cho rằng mình hiếu chiến lắm, bây giờ phát hiện mình sai rồi, ta không ham đấu bằng ngươi, ngươi mới là vua hiếu chiến.

Lục Nguyên hỏi:

- Phải rồi, khiêu chiến này khi nào thì bắt đầu?

- Bình thường thư khiêu chiến có tác dụng thì khoảng một canh giờ sẽ bắt đầu, nhưng lần này ngươi nhận đến tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến, vậy một canh giờ sẽ bắt đầu mà chỉ một trận. Sau đó ngươi đánh xong trận này mới có tiếp theo, giữa chừng có đoạn thời gian nghỉ ngơi.

Lục Nguyên không chút khách sáo nói:

- Một canh giờ? Vậy các ngươi có cái gì hồi phục pháp lực đan dược không, cho ta coi.

Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Đông Dã chí tôn lập tức lấy ra hồi phục pháp lực cho Lục Nguyên, các bình đan dược lớn nhỏ. Lục Nguyên không khách sáo đón lấy, những đan dược đáng giá này về sau mình kiếm đươnc nguyên khí thế giới chia chút cho họ là được, dù gì lần này mình kiếm dư nguyên khí thế giới luôn.

514. Chương 989-990: Tám Nghìn Phong Thư Khiêu Chiến

Đông Dã chí tôn nói:

- Lục Nguyên, ngươi đã nhận khiêu chiến thì ta không nói thêm cái gì, nhưng phải cẩn thận đó. Trong thế giới hỏa sơn, có rất là nhiều cao thủ, có không ít nửa bước thế giới, hơn nữa chỉ kém một ít đến thế giới cảnh so với người nửa bước thế giới cường đại hơn nhiều. Không chỉ vậy, thất hệ văn minh văn tự đều sẽ xuất hiện, công pháp quái dị, chiến tích kinh người, vân vân và vân vân đều có cả. Bây giờ tất nhiên không phải thời hưng thịnh tuổi trẻ, thời tuổi trẻ hưng thịnh là thời kỳ Khí Vận Thất Tử, nhưng cũng có nhiều nhân vật cực kỳ khủng bố, thậm chí có một ít là cấp thiên tôn chuyển thế. Những người cấp thiên tôn chuyển thế có công pháp không giống bình thường.

Lục Nguyên thì thào:

- Người chỉ kém một đường đến thế giới cảnh, cấp thiên tôn chuyển thế?

Nói thật ra nếu chỉ là chỉ kém một đường đến thế giới cảnh, cấp thiên tôn chuyển thế thì mình không có tự tin mười phần mười. Dù gì người cấp thiên tôn chuyển thế có ý thức cấp thiên tôn, không dễ đối phó, chỉ có thế giới cảnh thất tầng trở lên mới được xưng là cấp thiên tôn.

Cấp thiên tôn cường đại tuyệt đối không thể xem thường.

Đó là nhân vật đứng trên đỉnh sinh linh.

Người như vậy chuyển thế thì sức chiến đấu mạnh kinh khủng.

Thế giới rất lớn, cao thủ rất nhiều.

Nhưng càng là vậy mới càng thú vị.

Trong lòng Lục Nguyên rất vui sướng.

Nếu đối thủ yếu thì không vui chút nào.

Chính vì đạp nhiều người cường đại như vậy mình mới xưng tôn thế gian, đến thế giới cảnh và càng cường đại được.

Tiến quân toàn trung ương thiên triều, xông hướng thế giới cảnh.

Trong lòng Lục Nguyên hưng phấn một lát, lại cầm rượu uống.

Đông Dã chí tôn cũng cười to, gã hiểu rõ nhất cảm giác hiện giờ của Lục Nguyên, bởi vì gã là người hiếu chiến. Hạ Hầu chí tôn hơi hiểu, nghĩ thì nhiệt huyết sôi sục.

Chỉ mình Bách Lý chí tôn bình thường cẩn thận tính toán nên giờ không thể hiểu nổi cánh đàn ông nhiệt huyết.

Một canh giờ rất nhanh đến rồi, Lục Nguyên uống rượu đã xong lên đường.

Lúc trước hắn đã hỏi thăm, địa điểm quyết đấu không phải trên thế giới hỏa sơn mà là bên cạnh, chỗ đó có một Quyết Đấu phong, một ngọn núi cao vạn trượng. Lục Nguyên bước lên Quyết Đấu phong, đối thủ chưa đến, hắn không vội vàng, vui vẻ uống rượu chờ đối thủ tới.

Cuộc chiến đấu tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến sắp bắt đầu.

Đây là trận chiến đầu tiên!

Chính trung tâm trung ương thiên triều, thế giới hỏa sơn.

Nguyên khí rực rỡ như tuyết rơi từ thế giới hỏa sơn.

Bay lất phất.

Như dương liễu tháng ba, lá phong tháng mười, nhè nhẹ tung bay.

Lục Nguyên đã bước lên Quyết Đấu phong.

Quyết Đấu phong ở bên cạnh thế giới hỏa sơn, hình dáng như vọi, mọi người hay quyết đấu ở đây nên có tên là Quyết Đấu phong.

Dưới Quyết Đấu phong vây quanh không ít người.

- Tên đó chính là Lục Nguyên!

- Đậy vậy, người mới đầu đất nhận tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến.

- Tuy ngu chút nhưng danh tiếng nổi lên rồi, có ai không biết thế giới hỏa sơn ra một người mới Lục Nguyên Kiếm Môn đầu đất.

- Nói không chừng Kiếm Môn thấy danh tiếng môn phái mình hơi nhỏ nên phái Lục Nguyên ra lập danh đấy.

- Ha ha, nói cũng phải. mà ngươi có phát thư khiêu chiến không vậy?

- A, ngươi có phát thư khiêu chiến thì ta cũng vậy.

- Dù sao là nguyên khí thế giới đưa lên cửa, không lấy thì uổng.

Đám người bàn tán xôn xao, đa số xem Lục Nguyên thành máy kiếm nguyên khí thế giới.

Trên Quyết Đấu phong, một người đột nhiên đáp xuống.

Người này vóc dáng cao to, đôi tay to bự, chính là người thứ nhất phát ra thư khiêu chiến với Lục Nguyên, người Trung Cực môn, tên gọi Hoàng Cường. Quyết Đấu phong là một môn phái trong Vô Thượng Đại Giáo, môn phái này am hiểu quyền pháp, quyền pháp trấn phái là Trung Cực Thần Quyền. Nghe nói môn Trung Cực Thần Quyền của họ một khi động thì như mặt đất ở sau lưng họ, họ đang phát huy đất tác chiến. Nghe nói Trung Cực môn này là mấy kỷ nguyên trước một người tên Hậu Thổ Nương Nương để lại quyền pháp, nhưng đồn rằng tổ sư khai phái Hậu Thôr Nương Nương của họ sớm biến mất trong kỷ nguyên đó. Vài kỷ nguyên trước Trung Cực môn coi như hưng thịnh, giờ thì xuống dốc gần bằng Kiếm Môn.

Trung Cực môn Hoàng Cường đáp xuống, nói:

- Ha ha, xem ra trời cho ta không ít vận may, chúc mừng ngươi, người mới, bây giờ ngươi nổi tiếng rồi. Hiện nay toàn thế giới hỏa sơn đều biết ngươi nhận tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến. Đương nhiên ta cũng nổi tiếng, vì là người thứ nhất thắng ngươi, mặt sau ai kiếm nguyên khí thế giới từ ngươi của ngươi cũng không có ưu thế lần đầu.

Trung Cực môn và Kiếm Môn giống nhau, không có bao nhiêu danh tiếng, bây giờ vừa kiếm được nguyên khí thế giới mà có được danh tiếng nữa thì rất là vui.

Đám người dưới Quyết Đấu phong kêu la bảo:

- Này, Hoàng Cường, đừng đánh hắn trọng thương nhé!

- Đúng đó, mặt sau chúng ta chờ kiếm nguyên khí thế giới đây!

- Nếu ngươi đánh hắn trọng thương, người sau bất cẩn đánh chết thì nguy rồi, mấy người sau như chúng ta sao kiếm được nguyên khí thế giới?

Hoàng Cường cười to nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ thắng thôi chứ không đánh bị thương nặng, sẽ cho các ngươi cơ hội lấy nguyên khí thế giới. Nhớ đấy, ta tên Hoàng Cường!

Khi nào thì Hoàng Cường có danh tiếng như vậy chứ, mấy ngàn đỉnh cao hỗn động cảnh quan sát, gã có chút vênh váo đắc ý.

Hoàng Cường lần thứ hai nhìn Lục Nguyên, nói:

- Bắt đầu!

Chớp mắt gã thi triển ra Trung Cực Thần Quyền. Trung Cực Thần Quyền của gã động, toàn thiên địa xuất hiện vô số khối đất cứng rắn, hơn nữa những khối đất vô cùng cứng rắn nặng như mặt đất, dài như cục đất tấn công Lục Nguyên, chớp mắt đánh ra mấy chiêu lực lớn nặng.

Hoàng Cường này là người hỗn động cảnh cửu tầng.

Gã thi triển Trung Cực Thần Quyền lực công kích thậm chí gần với hỗn động cảnh thập tầng.

Ta đứng trên đất, ta là trung tâm, đại địa nguyên khí về ta sử dụng.

Ta tức là Trung Cực Thần Quyền.

Trung cực hậu lâu vô lượng chi quyền.

Hoàng Cường thi triển ra Trung Cực Thần Quyền, một chiêu tiếp một chiêu đánh, Lục Nguyên thì liên tục né. Đám người bên dưới kêu la Lục Nguyên chỉ biết tránh né.

Hoàng Cường đánh hoài không trúng bực mình quát:

- Ngươi chỉ biết tránh thôi hả? Thật là vô dụng, có bản lĩnh thì đỡ chiêu thức của ta nè!

Hoàng Cường am hiểu Trung Cực Thần Quyền cái loại quyền pháp nặng nề cương mãnh, mtocos độ không nhanh nhưng gã không phải người vụng về, cố ý dùng phép khcihs tướng, muốn kích Lục Nguyên ngay mặt đánh với gã.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Phải không? Vậy ta sẽ đỡ một chiêu của ngươi.

Dưỡng Ngô tiên kiếm ra khỏi vỏ, mang theo kiếm quang xông vào Trung Cực Thần Quyền.

Hoàng Cường thấy Lục Nguyên dám ngay mặt đón quyền thế của gã thì đắc ý lắm. Người mới này không chịu nổi phép kích tướng, dám xâm nhập vào trong quyền thế Trung Cực Thần Quyền, lập tức bị mình đánh trọng thương ngya đây. Mắt thấy kiếm quang của Lục Nguyên đã xâm nhập vào quyền thế, gã mừng rơn. Kết quá chỉ thấy kiếm thế của Lục Nguyên như trường giang đại hà, lấy nước phá thổ, đến thủy nhấn chìm.

Sóng nước to lớn đánh ngã Hoàng Cường.

Sao có thể! Kiếm pháp của Lục Nguyên sao bỗng dưng mạnh vậy!

Gã không kịp phản ứng đã bị đánh bại.

Trước khi tới Quyết Đấu phong phải đặt ra lượng nguyên khí thế giới của mình, cho nên Hoàng Cường thua rồi thì tự động nộp lượng nguyên khí thế giới cho Lục Nguyên. Lục Nguyên cười gian, không tệ, thắng một lượng nguyên khí thế giới. Lục Nguyên mới thành chí tôn không lâu, theo quy tắc Kiếm Môn, trở thành chí tôn được thẳng một lượng nguyên khí thế giới.

Cho nên bây giờ Lục Nguyên có tổng cộng một lượng nguyên khí thế giới, nếu trận chiến này thua Hoàng Cường là triệt để thua hết nguyên khí thế giới, bây giờ thì tích lũy cái thứ hai nguyên khí thế giới.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Vậy thì, người tiếp theo.

Hắn không cần nghỉ ngơi, mới rồi đấu với Hoàng Cường chỉ dùng một chiêu thôi.

Bên dưới Quyết Đấu phong một mảnh yên tĩnh. Vốn lúc mới bắt đầu luôn là Lục Nguyên ở thế yếu, ai dè chưa kịp phản ứng hắn đã lấy được trận thắng thứ nhất, chỉ một kiếm đã thắng. Chắc là ngẫu nhiên thôi, chắc là người mới Lục Nguyên này có thủy khắc thổ. Đương nhiên nếu nói ngược lại thì thổ cũng khắc thủy được, đây là âm dương tương sin thương khắc. Trung Cực Thần Quyền của Hoàng Cường chắc không luyện tốt gì.

- Người tiếp theo là ta!

Một luồng sáng đỏ đột nhiên vọt lên Quyết Đấu phong.

Người này không thấy rõ bóng người, chỉ trông thấy ánh sáng đỏ, còn mặt mày diện mạo thì không thấy gì hết.

Huyết môn!

Không ngờ người tiếp theo là người Huyết môn!

Huyết môn là trong Vô Thượng Đại Giáo một môn phái khá cường đại.

Rất nhiều người nói thực lực của Huyết môn cường đến trong Vô Thượng Đại Giáo xếp mười hàng đầu, dù có chênh lệch lớn với văn minh bình thường nhưng vẫn là trong mười đại phái hàng đầu Vô Thượng Đại Giáo.

Lý do Huyết môn cường như vậy, khiến người tim đập chân run chỉ có một lý do, chính là Huyết Thần Kinh Huyết môn. Huyết Thần Kinh là một công pháp khá quái dị, nghe nói phải dùng vô thượng sát khí ngưng luyện, lấy chín ngàn chín trăm chín mươi chín máu đạo nhân luyện thành huyết trì. Kẻ luyện công pháp tẩm trong huyết trì, dẫn dẫn vô thượng thiên ngoại huyết ma nhập thể, hóa thành thân xác huyết ảnh huyết ma huyết thần, mặt sau là toàn thân không còn xương, không còn da mặt, không còn ngũ quan, khiến người nhìn chỉ thấy huyết ảnh. Huyết ảnh này lả bản thân kẻ luyện công, Huyết Thần Kinh hóa thành huyết ảnh đấu với người, chỉ cần xuyên qua thân xác người một lần là có thể hút khô đối thủ, khiến pháp lực bản thân tăng lên nhiều.

Cùng người Huyết môn luyện thành Huyết Thần Kinh đấu thì tuyệt đối đừng đánh cận chiến, nếu bị tiếp cận liền tiêu đời.

Không chỉ thấy, người luyện thành Huyết Thần Kinh có thể đánh ra một phần máu, trong máu chứa kịch động, khá là đáng sợ.

Bằng vô thượng ác điển Huyết Thần Kinh này, Huyết môn mới xếp mười hàng đầu Vô Thượng Đại Giáo.

Môn phái tà ác như vậy bị mọi người sợ hãi, theo lý nên sớm bị tiêu diệt mới đúng. Nhưng Huyết môn ở dưới thái cổ văn minh che chở, mà bản thân thái cổ văn minh không sợ Huyết môn, vì Huyết Thần Kinh Huyết môn có lợi hại hơn vẫn bị khí hồng hoang khắc chế chặt chẽ.

Không ngờ đối thủ thứ hai là người Huyết môn, dưới Quyết Đấu phong không ít người câm nín. Người Huyết môn luôn nổi tiếng cười đại mà tà ác.

Huyết ảnh đáp xuống Quyết Đấu phong, khằng khặc cười nói:

- Ta và tên trước khác nhau, quy tắc của Huyết môn ta là ra tay liền giết người. Ta sẽ giết chết ngươi.

Giọng gã có gì đó quái dị.

Huyết ảnh này quả nhiên đến giết người.

Người bên dưới lầm bầm, người Huyết môn đến hơn nữa xem ra pháp lực của huyết ảnh khá cao, so với Hoàng Cường trước thì cao rất nhiều, e rằng tới hỗn động cảnh thập tầng rồi. Người Huyết môn hỗn động cảnh thập tầng tu luyện Huyết Thần Kinh, chỉ tonwgr tượng thôi đã khiến người đau đầu.

Huyết ảnh cười khùng khục, giọng âm trầm lạnh lẽo, toàn thân lấp lánh ánh sáng đỏ, vọt tới Lục Nguyên. Chỉ cần huyết quang của gã xuyên qua Lục Nguyên là giết dược hắn ngay, pháp lực của gã sẽ tăng nhiều, đây là điều đáng sợ của Huyết Thần Kinh.

Chính lúc này, chỉ thấy Lục Nguyên vẫn là đánh ra một kiếm, nghênh đón huyết quang.

Hắn đang điên hả!

Loại huyết quang này có thể đón sao? Đây chính là huyết ảnh Huyết Thần Kinh, chỉ cần xuyên qua người là sẽ chết.

Lục Nguyên tiêu rồi!

Ai, hắn không có kinh nghiệm a.

Mọi người cho rằng Lục Nguyên tiêu đời.

Kiếm và huyết quang giao nhau lướtqua.

Huyết quang đã cách người Lục Nguyên một tấc, huyết quang chiếu khuôn mặt hắn có chút đỏ.

Trong chớp mắt phát ra tiếng rống xé trời vô cùng thê lương, huyết quang chớp mắt biến thành từng sợi tơ.

Đây là sao?

Mọi người chưa kịp phản ứng lại. Tại sao đường đường hỗn động cảnh thập tầng luyện Huyết Thần Kinh mà chết dưới kiếm của Lục Nguyên? Rõ ràng Huyết Thần Kinh củagã không sợ công kích vật lý, không sợ phi kiếm công kích, trong Quyết Đấu phong có không ít người không kịp phản ứng lại nhưng một số ít ánh mắt sắc bén thì thấy ra, mới rồi một kiếm của Lục Nguyên quá sắc bén, chớp mắt đem huyết ảnh biến thành mấy vạn mảnh, dù huyết ảnh chịu công kích vật lý bình thường không thành vấn đề nhưng bị kiếm khí sắc bén đâm trúng thành mấy vạn mảnh thì chỉ có nước chết thôi.

Ba trăm hai mươi mốt trận chiến, trận thắng thứ hai, đến rồi.

Nếu nói trận đầu thắng hỗn động cảnh là may mắn, dù sao bản thân gã không tính mạnh bao nhiêu, tu vi chỉ là hỗn động cảnh thập tầng, hơn nữa tuy Trung Cực Thần Quyền công kích cương mãnh nhưng tốc độ không nhanh, có khuyết điểm, bị Lục Nguyên phá còn dễ chấp nhận.

Nhưng cuộc chiến thứ hai thì hơi quái.

Đối thủ là người Huyết môn, luyện Huyết Thần Kinh.

Người luyện Huyết Thần Kinh, huyết ảnh chiếu xuyên người là có thể giết người, cũng là thực lực hỗn động cảnh thập tầng, ngươi như vậy lại bị Lục Nguyên một kiếm giết chết.

Cái này!

Bây giờ người có mắt đầu thấy ra, người mới Lục Nguyên liều lĩnh ngu ngốc không đơn giản.

Người Huyết môn ở trên Quyết Đấu phong bị giết chết, trong không khí cạnh Quyết Đấu phong có mấy huyết ảnh đau thương nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, ngươi dám giết người Huyết môn chúng ta, ngươi đang tìm chết!

- Đúng vậy, lên trời xuống đất không ai cứu được ngươi, số ngươi đã định!

Hiển nhiên đây là ý nghĩ của Huyết môn, chỉ cho người Huyết môn giết người, nói muốn giết Lục Nguyên, bị hắn giết ngược lại thì không được.

Huyết môn kiêu ngạo như vậy cũng có nguyên nhân của nó.

Vì Huyết môn xếp hàng đầu thượng thiên Vô Thượng Đại Giáo, mười hàng đầu, so với Kiếm Môn thì thực lực mạnh rất nhiều.

Môn phái khủng bố, tà ác như vậy uy hiếp Lục Nguyên, hắn thì không thèm để ý, rất buồn cười, cái này liên quan gì đến mình?

Lục Nguyên cầm rượu uống một ngụm, nói:

- Muốn đến trả thù thì cứ tới, ta tiếp hết.

Hào khí!

Cái gì kêu hào khí!

Đây kêu hào khí!

Mấy người Huyết môn cực kỳ buồn bực, nhưng trước đó một huyết ảnh gục ngã, chúng không nắm chắc thắng đươnc Lục Nguyên nên đành im hơi, chờ quay về Huyết môn thì đương nhiên bên trong sẽ phái ra cao thủ cấp thế giới truy sát Lục Nguyên. Khi đó giết đến Lục Nguyên không đường trốn tránh, chỉ có đường chết.

Tất nhiên như vậy thì đám đông đứng xem dần có vài người ủng hộ Lục Nguyên. Lúc trước gần vạn người đến là xem trò cười, xem trò cười người mới Lục Nguyên, không có ai ủng hộ hắn cả. Nhưng bây giờ biểu hiện hào hùng của Lục Nguyên khiến có một phần người bắt đầu ủng hộ hắn.

- Lục Nguyên này không tệ lắm.

Một thiếu nữ mặt trẻ măng nói, thiếu nữ tóc bạc, ngực cao, đường nét khiến người tim đập nhanh, người này thuộc tiên cổ văn minh, khá nổi danh bên trong tiên cổ văn minh, tên gọi Thường Nga. Nghe nói nàng là đỉnh cao cấp thiên tôn chuyển thế từ mấy kỷ nguyên trước, trong tiên cổ văn minh rất có địa vị.

515. Chương 991-992: Thường Nga

Thiếu nữ tóc bạc tên Thường Nga tay động, đã ngồi trên đầu cây quế, xem trò hay. Bàn tay thuôn thò vào không trung, lấy ra một hoa quế cao, đây là hứng thú của nàng, thích ăn hoa quế cao. Nàng ăn hoa quế cao, tóc bạc rũ xuống, không trung tỏa mùi hương thơm mát tự nhiên.

Thật là một cô gái xinh đẹp cực kỳ, rõ ràng chỉ mười hai, mười ba tuổi mà hành động cử chỉ làm tim người đập nhanh, dường như có sức quyến rũ tự nhiên.

Trên Quyết Đấu phong, Lục Nguyên ừng ực uống hớp rượu, nói:

- Đối thủ tiếp theo đâu?

- Đối thủ tiếp theo là ta!

Lại một người nhảy lên Quyết Đấu phong, đặt xuống một lượng nguyên khí thế giới.

Người này hét:

- Thú Võ Môn, Lệ Phóng!

không cần đẩy, bởi vì thư khiêu chiến sớm phát ra, giờ dựa theo trình tự phát thư khiêu chiến. Lệ Phóng xuất thân Thú Võ Môn toàn thân như biến thành yêu thú viễn cổ. Thú Võ Môn này là dung hợp hình phách yêu thú viễn cổ, khiến bản thân sinh ra công kích to lớn, môn phái quái lạ, giờ loại yêu thú gã dung hợp có tên là đế giang điểu.

Loại đế giang điểu này nổi tiếng về tốc độ.

Nghe nói thượng cổ thời đại đế giang tốc độ nhanh đến cực điểm.

Bây giờ tốc độ của Lệ Phóng cũng nhanh tới cực hạn.

Vô số tàn ảnh xuất hiện trong không tủng, có mấy chục Lệ Phóng xuất hiện.

Rốt cuộc cái nào mới là Lệ Phóng?

Đây chính là Lệ Phóng này một chiêu hư thực, nếu Lục Nguyên đánh trúng tàn ảnh thì Lệ Phóng có thể nhân lúc thế chưa thu mà công kích hắn, lấy được thắng lợi. Lệ Phóng rất tự tin tốc độ và tàn ảnh của mình, không tin Lục Nguyên có thể trong khoảnh khắc tìm ra bóng dáng của mình.

Chính trong chớp mắt này, Lục Nguyên bùm một chonwgr đánh tới trước mặt Lệ Phóng, Lệ Phóng đó biến thành hư vô, là hư ảnh.

Lệ Phóng thật bắt chặt cơ hội khoảnh khắc, dùng tốc độ nhanh nhất xẹt hướng Lục Nguyên, trong chớp mắt đó, gã kẹt, đây là! Tỏa định không gian!

Lục Nguyên lật tay một kiếm chém tới, Lệ Phóng chưa kịp phản ứng đã bị hắn đánh trúng.

Trận thắng thứ ba ba trăm hai mươi mốt xuất hiện, cùng lúc đó, Lục Nguyên lấy được lượng nguyên khí thế giới thứ ba.

- Người mới Lục Nguyên đó lại thắng.

- Đúng vậy, lần này dùng là không gian thiết tắc.

- Phải rồi, các ngươi phát hiện không? Lục Nguyên liên tục đấu ba trận đều chỉ ra một kiếm, không có kiếm thứ hai.

- Đúng vậy, ngươi không nói ra quên mất, chỉ dùng một kiếm thôi.

- Người mới lợi hại quá, các ngươi nói khi nào thì hắn sẽ dùng kiếm thứ hai?

- Không biết là ai có thể đánh vỡ truyền thuyết Lục Nguyên một kiếm đây.

Đối thủ thứ bốn đi lên, đó là cao thủ Thiên Thủy môn, nhưng Lục Nguyên vẫn dùng một kiếm giải quyết cuộc chiến.

Đối thủ thứ năm đi lên, là cao thủ Ngự Hỏa môn, ra chiêu thì lửa múa chín tầng trời, đánh ra chiêu thức tinh hỏa liễu nguyên, có thể xưng là nhất tuyệt. Người như vậy vẫn bị hắn đánh bại, truyền thuyết Lục Nguyên một kiếm vẫn đang tiếp tục.

Cuộc chiến thứ ba mươi lăm, mới bắt đầu Lục Nguyên không ra tay, chỉ né tránh, nhưng né một lúc rồi một kiếm đánh ra, vẫn là một kiếm.

Cuộc chiến thứ sáu mươi bảy, Lục Nguyên vẫn không ra tay, chỉ né tránh, tới lúc thì một kiếm quang kinh hồng lóe lên, một kiếm này thật sự chiếu sáng cả Quyết Đấu phong, khiến đối thủ đến từ Tiễn môn chịu thua.

Cuộc chiến thứ chín mươi chín Lục Nguyên đánh ra một kiếm liền thắng đối thủ.

Cuộc chiến thứ chín mươi chín đợi đối thủ cường công ba mươi chiêu, Lục Nguyên ra một kiếm quang như điện đánh vào, kết thúc trận chiến, cũng giành được nguyên khí thế giới thứ chín mươi chín.

Cuộc chiến thứ một trăm ba mươi lăm, đối thủ lần này là người Thiên Sơn môn nổi danh phòng ngự. Người Thiên Sơn môn bắt đầu hối hận khiêu chiến với người mới Lục Nguyên. Nhưng dù là ai thì ban đầu không ngờ người mới này sẽ khủng như thế, một trăm ba mươi bốn người trước không ai khiến hắn ra được kiếm thứ hai, ngay cả kiếmd thứ hai cũng không có.

Người Thiên Sơn môn tuy luyện là Thiên Sơn pháp lực nổi danh phòng ngự nhưng bản thân không thuộc mình, cứ nghĩvayaj thì, phải rồi, mấy người trước không chống được một kiếm của Lục Nguyên, nếu mình cố chống qua chẳng phải nói coi như tiêu thành danh rồi? Thiên Sơn Quy Nhất của mình sở trường nhất là phòng ngự. Nghĩ vậy, người Thiên Sơn môn vững bụng.

Đúng vậy, tập tủng phòng ngự, kết quả chờ gã bày ra bộ dạng phòng ngự tập trung chống qua kiếm thứ nhất, đến kiếm thứ hai, ai dè lần này hắn dùng là kiếm thế vô cùng nặng nề. Kiếm thế to lớn như ngọn núi to nặng vô cùng đập xuống, đánh người Thiên Sơn môn hôn mê bất tỉnh, trận chiến này vẫn là một kiếm.

Nhất kiếm, nhất kiếm.

Vẫn là nhất kiếm.

Đối phó một trăm ba mươi lăm cái đối thủ, đều chỉ dùng một kiếm.

Đây là đáng sợ cỡ nào.

Từ khi nào Kiếm Môn ra người mới đáng sợ như vậy?

Hơn nữa rốt cuộc là ai có thể phá truyền thuyết Lục Nguyên một kiếm?

Cuộc chiến một trăm chín mươi chín, đối thủ là người Khôi Lỗi môn. Khôi Lỗi môn là khá mạnh trong Vô Thượng Đại Giáo, xếp mười hàng đầu. Môn phái này con rối là chính, dùng con rối xuất chiến, nhân vật cùng đẳng cấp khó thể là đối thủ của họ, lại dùng khôi lỗi thế thân thuật, khiến công kích chém vào người mình chuyển sang khôi lỗi thế thân. Rồi còn khôi lỗi tự bạo thuật, trước dùng con rối đánh với ngươi, đánh rồi tự nổ.

Người đến từ Khôi Lỗi môn đáp xuống trước mặt Lục Nguyên, tay động bày ra ba con rối hỗn động cảnh thập tầng tấn công Lục Nguyên, hiển nhiên luyện người làm rối. Mới bắt đầu Lục Nguyên né tránh, chợt lóe thì đột nhiên một thuấn di, bỗng xuất kiếm.

Sắp thắng sao? Không đúng, là con rối thế thân thuật.

Lục Nguyên nhích người, lại một kiếm chém trúng, vẫn là khôi lỗi thế thân thuật.

Đối thủ ở đâu? Lục Nguyên bỗng phát hiện quan hệ giữa con rối và chủ nhân, vì tiểu nhân quả thiết tắc phát huy tác dụng. Lần này hắn chém một kiếm, người Khôi Lỗi môn còn muốn dùng khôi lỗi thế thân thuật để trốn nhưng bỗng kẹt, là vì tiểu nhân quả thiết tắc phát huy tác dụng chuyển sang thế thân của gã.

Chân bị chuyển dời đến con rối, bản thân là một loại nhânquar, cho nên bị tiểu nhân quả thiết tắc khắc chế.

Đến đây thì trận chiến thứ một trăm chín mươi chín, Lục Nguyên thắng.

Nhưng cuộc chiến này khác với một trăm chín mươi tám trận trước.

Vì trận chiến này Lục Nguyên dùng vài kiếm, không còn là lấy một kiếm chiến đâu nữa.

Truyền thuyết Lục Nguyên chỉ dùng một kiếm đối địch thủ rốt cuộc ở một trăm chín mươi chín trận bị phá vỡ.

Lúc này, thiếu nữ tóc trắng quyến rũ tự nhiên Thường Nga đang ăn hoa quết cao trong mắt có ý cười:

- Người thú vị, trời sinh chiến ý cường đại, rất giống người kia.

Nàng thậm nhủ: "Có lẽ người này có thể giúp bổn tọa, hoàn thành kinh thiên đại nghịch chuyển của bổn tọa."

Dường như thiếu nữ đến từ cổ văn minh, là đại nhân vật chuyển thế mấy kỷ nguyên trước có bí mật.

"Không đúng, không phải chiến ý cường đại, là kiếm thuật và tín niệm quá cường."

Thiếu nữ tóc bạc Thường Nga rõ ràng bộ dáng chỉ có mười hai, mười ba tuổi nhưng không biết tại sao thể nhìn thấu lòng người. Không biết mấy kỷ nguyên trước nàng rốt cuộc là thần linh gì, thiên tôn gì mà có thể làm được điều này.

"Mặc kệ mặc kệ, dù sao xem ra có khả năng giúp được bổn tọa."

Tóc bạc rũ xuống, thiếu nữ chân trần trắng nõn nhẹ đạp thân cây hoa quế.

Hương quế nhè nhẹ tỏa bốn phía.

Bên cạnh Quyết Đấu phong, người xung quanh cảm thán. Truyền thuyết Lục Nguyên một kiếm rốt cuộc bị phá, một trăm chín mươi chín cuộc chiến cuối cùng có người buộc hắn dùng kiếm thứ hai, không còn là một kiếm đánh bại đối thủ nữa. Nhưng họ lập tức phản ứng lại, cái này có gì vui, đây là sỉ nhục.

Một trăm chín mươi tám trận chiến trước đều bị một kiếm đánh bại.

Đến một trăm chín mươi chín trận mới trừ kỷ lục nhất kiếm này.

Không có gì đáng vui mừng cả.

Vậy rốt cuộc ai có thể chiến thắng Lục Nguyên?

Lúc mới bắt đầu mọi người nhìn Lục Nguyên đứng trên Quyết Đấu phong, cho rằng là người mới ngu ngốc, nay xem ra đâu phải là ngu ngốc gì, đúng là chiến thần bất bại.

Lục Nguyên đứng trên Quyết Đấu phong, hắn đã thắng một trăm chín mươi chín lượng nguyên khí thế giới, cộng ban đầu bản thân có một phần nguyên khí thế giới, tức là nói nay tổng cộng hắn có hai trăm nguyên khí thế giới. Thật ra bây giờ Lục Nguyên lờ mờ phát hiện nguyên khí thế giới là thứ tốt rồi.

Thứ này không chỉ giúp ích mình đột phá thế giới cảnh.

Dù là trùng kích hỗn động cảnh cửu tầng, hỗn động cảnh thập tầng cũng có tác dụng nữa.

Hỗn động cảnh cửu tầng có tên là hỗn độn diễn sinh, muốn đột phá cảnh giới này cần diễn sinh ra thứ có linh trí, ví dụ hồ lô của Lục Nguyên.

Hỗn động cảnh thập tầng là đại viên mãn, tầng này thật ra không cần đột phá khó khăn gì, chỉ cần có nhiều tài nguyên, tài nguyên chồng chất tài nguyên là được.

Nguyên khí thế giới rốt cuộc là thứ gì? Cái này là thế giới mới mở thì nguyên khí, nguyên khí đậm đặc không phải nguyên khí bình thường có thể so sánh, còn tinh thuần, tính bao dung, dung hợp cao độ, có thể cùng bất cứ người tu luyện sau này dung hợp nguyên khí. Chính trung tâm trung ương thiên triều có nhiều người luôn trực ở thế giới hỏa sơn, trung ương thiên triều thế giới đang phóng ra nguyên khí thế giới.

Lúc này nguyên khí thế giới dù không thể so với mới khai thiên nhưng khá đậm, có tác dụng.

Nói đơn giản là nguyên khí thế giới là đan dược đại bổ, siêu cấp bổ, bất cứ ai đều dùng được, không có di chứng dược vật, cho nên nhiều người mới thích nguyên khí thế giới. Cùng lúc đó nguyên khí thế giới có thể tăng lên đến hỗn động cảnh thập tầng.

Đương nhiều điều kiện là có đầy đủ nguyên khí thế giới.

Nhưng không chút nghi ngờ, mình lại thắng vài trận là nguyên khí thế giới đủ xài rồi.

Dù sao từ hỗn động cảnh cửu tầng đến hỗn động cảnh thập tầng cần nguyên khí thế giới không tính nhiều.

Mà từ hỗn động cảnh thập tầng đột phá thế giới cảnh là đại cảnh giới đột phá, không phải đột phá tiểu cảnh giới có thể so sánh, trong đó cần nguyên khí thế giới rất là nhiều.

Hắn đang suy tư thì đối thủ thứ hai trăm xuất hiện ngay trước mắt, là Hoa Gian môn. Hoa Gian môn này khá thú vị, người thường đều có vũ khí riêng, vũ khí của Hoa Gian môn là bút, giấy, lấy giấy bút làm tranh, tiếp theo công kích từ trong họa nghênh đón địch, đây chính là Hoa Gian môn. Hơn nữa người Hoa Gian môn thích vẽ tranh viết thơ, coi như là môn phái đặc biệt.

Lục Nguyên bởi vì môn phái này thú vị hơn nữa trước kia chưa từng gặp đối thủ như vậy nên cùng người Hoa Gian môn giao đấu nhiều vài chiêu. Người Hoa Gian môn cũng buồn cười, đấu mười chiêu xong phát hiện không phải đối thủ của Lục Nguyên thì nhã nhặn nhận thua, lại một phần nguyên khí thế giới vào tay.

Lần thắng hai trăm, nguyên khí thế giới thứ hai trăm vào tay.

Lục Nguyên liên tục thắng, không ngừng lại.

Lần thắng thứ hai trăm năm mươi sáu.

Lần thắng thứ ba trăm sáu mươi mốt.

Lần thắng thứ bốn trăm hai mươi hai.

Lần thắng thứ năm trăm.

Lần thắng thứ bảy trăm sáu mươi lăm.

Kỷ lục liên tục thắng vẫn đang tiếp tục, vấn đề bây giờ không còn là ai buộc Lục Nguyên ra kiếm thứ hai, vì hắn sớm làm rồi mà là ai đánh thắng được hắn, đánh vỡ kỷ lục liên tục thắng của Lục Nguyên. Mới bắt đầu mọi người đem người mới Lục Nguyên làm công cụ kiếm nguyên khí thế giới, kết quả làm nửa ngày mình ngược lại bị Lục Nguyên kiếm nguyên khí thế giới.

Có khi sự việc là kỳ diệu như vậy đấy.

- Trời ạ, vẫn còn liên tục thắng!

- Người mới Lục Nguyên này rốt cuộc từ đâu ra vậy trời!

- Kiếm Môn mà ra được người mới như vậy.

- Đừng nói là Kiếm Môn, dù là môn phái thập đại Vô Thượng Đại Giáo cũng khó bồi dưỡng ra được người mới như thế.

- Gần đây khí vận của Kiếm Môn hưng thịnh thật, trước có Kiếm Chi Tử, sau có người mới Lục Nguyên.

- Mặc kệ mọi thứ đi, giờ quan trọng là ngừng lại Lục Nguyên liên tục thắng.

- Đúng vậy, Lục Nguyên tổng cộng nhận tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến. Nếu để hắn liên tục thắng ba trăm hai mươi mốt vậy thì Lục Nguyên sẽ nổi danh trung ương thiên triều, khắp các góc đều truyền tên của hắn, dù là danh tiếng của chúng ta cũng bị đạp xuống thành đá lót chân cho hắn nổi tiếng.

Một người lo lắng nói.

- Ngươi lo cái gì, sao hắn có thể liên tục thắng tám ngàn tam bách hai mươi mốt lần được, ngươi đừng nhìn hắn bây giờ liên tục thắng bảy trăm sáu mươi lăm lần, nhưng chưa đến lượt người văn minh. Người văn minh có văn tự, văn tự đối với người Vô Thượng Đại Giáo chúng ta đúng là tuyệt sát. Cho tới nay văn

minh mạnh hơn Vô Thượng Đại Giáo một điểm chính là bởi văn tự, đụng phải văn tự, ngươi cho rằng Lục Nguyên thắng được sao?

Người nói chuyện rất vững vàng nói.

Người nghe gật mạnh đầu.

Đúng thế, nếu đụng phải người văn minh thì đúng là thắng không được.

Văn minh đối với Vô Thượng Đại Giáo là cao không thể với tới.

Loại cao cao tại thương này có nhiều nguyên nhân, trong đó văn tự là điều đáng sợ nhất.

Chiêu thức của ngươi đối mặt văn tự không có bao nhiêu tác dụng.

Khi nào thì Lục Nguyên đối mặt văn tự?

Một kiếm bay lên chuyển như phi nhạn, trận thắng thứ tám trăm vào tay. Lục Nguyên nhìn nguyên khí thế giới hiện có, nay đã có tám trăm lẻ một nguyên khí thế giới, cách nguyên khí để trùng kích hỗn động cảnh thập tầng đại viên mãn đã không xa.

Một kiếm như u linh cửu chuyển, như vụ như điện, trận thắng chín trăm vào tay. Hiện có chín trăm lẻ một phần, cách nguyên khí để trùng kích hỗn động cảnh thập tầng đại viên mãn lại gần chút.

Cuộc chiến thứ một ngàn đã tới, đối thủ thứ một ngàn là ai? Bởi vì tổng cộng nhận tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến, vậy nên hắn không xem đối thủ là ai, dù sao nhận hết thư khiêu chiến, mặc kệ đối thủ là ai cũng nhận, để hoàn thành liên tục thắng một vạn.

Đối thủ chưa xuất hiện, làm sao vậy?

Không lẽ bỏ cuộc? Nếu bỏ quyền thì sẽ chủ động trừ một lượng nguyên khí thế giới, vậy thì thắng nhẹ nhàng rồi.

Chính lúc này, chỉ thấy một bóng người to con từ dưới núi đi lên, thân hình to lớn khiến Lục Nguyên ngây ra. Đây là vóc dáng gì vậy.

Người này cao khoảng hai trượng!

Hai trượng!

Lục Nguyên ngây ra.

Không sai, tại thế đạo này bàn về lọa nguyên hình thì mấy ngàn, trượng mấy vạn trượng là quá bình thường.

Nhưng bình thường hoạt động trong xã hội nhân loại đều biến thành hình thái người thường, khoảng hơn nửa trượng. Cao hơn một trượng là cực kỳ ít ỏi, mà người này cao đến hai trượng, vô cùng hiếm thấy. Người này đi rất chậm nhưng vẫn rất nhanh lên tới Quyết Đấu phong.

Ầm!

Người đó dừng chân, ầm một tiếng dường như cả Quyết Đấu phong rung rinh.

516. Chương 993-994: Bàn Động Thất

Người này rốt cuộc là ai? Toàn thân khí thế thật cường đại!

Gã đàn ông cao hai trượng giơ tay vung trong không trung, chớp mắt trong tay xuất hiện một cây búa, cây búa tỏa ánh sáng xám tro, tuy có ánh sáng xám nhưng cho người thấy bị chấn nhiếp, dường như vô cùng phong vị, cây búa to trong tay người khổng lồ e rằng dài hai trượng.

Cao! To!

Đây là cảm giác hiện nay của Lục Nguyên.

Người khổng lồ Bàn Động Thất quát dài một tiếng:

- Ngươi là Lục Nguyên? Ta có nghe tên ngươi, ta tên Bàn Động Thất, chắc ngươi chưa nghe tến ta, nhưng ta tới từ phủ chi văn minh!

Người khổng lồ Bàn Động Thất! Họ Bàn, phủ chi văn minh.

Rốt cuộc thì Lục Nguyên nghênh đón đối thủ thứ một ngàn, là đối thủ có lực lượng lớn vô cùng.

Phủ chi văn minh, truyền thừa vài kỷ nguyên trước.

Lúc trước từng nói kỷ nguyên nào đó thiên địa sinh ra sinh linh thứ nhất có linh trí là Bàn Cổ.

Bàn Cổ để lại văn minh của mình,t ức là phủ chi văn minh.

Cuối cùng Bàn Cổ vẫn chết trong thiên địa, phủ chi văn minh truyền thừa xuống, lưu truyền đến nay, phủ chi văn minh bình thường nổi danh là công kích lực mạnh vô cùng.

Giờ truyền thuyết Lục Nguyên một kiếm Bàn Động Thất đi ra, người khổng lồ họ Bàn, nghe nói trong phủ chi văn minh chỉ có cùng thế hệ một đám nhân tài tinh anh nhất mới có tư cách họ Bàn, người khác không có tư cách đó.

- Nghe nói ngươi là nhân tài trong khu pháp cổ văn minh thống trị cai quản, nhưng đáng tiếc đã đụng phải ta, cuối cùng ngươi sẽ thảm bại dưới búa của ta, thua dưới Bàn tín niệm của ta.

Bàn Động Thất nói, bình thường gã nói chuyện như đang quát, mang theo vô cùng tín niệm.

- Ngươi sẽ không liên tục thắng thứ một ngàn.

Trận chiến thứ một ngàn, nữ minh trung nhân, chung kiền lâu tràng.

Hơn nữa vừa lên sân đã là một văn minh không bình thường.

Phủ chi văn minh! Đây là một văn minh truyền thừa Bàn Cổ.

Bàn Cổ chết mà văn minh còn.

Những người khác dùng búa cho người cảm giác rất vung về. Nguyên thiên địa pháp tắc người dùng búa rất ít ỏi.

Nhưng mà, đó không phải người phủ chi văn minh, chân chính phủ chi văn minh truyền thừa Bàn Cổ phủ, phá vỡ hư không, chém chết hết thảy, diệt sát thời không, đó là búa chân chính càn quét mọi thứ. Đó mới chính là búa cực kỳ khủng bố, khiến người tâm kinh lòng hoảng.

Bàn! Cổ! Chính! Tông!

Chỉ bốn chữ này đủ khiến người không dám xem thường.

Năm đó Bàn Cổ một búa trong tay, nhiều chủ văn minh một chọi một mà không chiếm ưu thế gì cả.

Người như vậy tiếc là đã chết, nếu còn sống thì trong nhiều chủ văn minh hiện nay tuyệt đối cường đại.

Bây giờ đối thủ của Lục Nguyên chính là Bàn Cổ chính tông người khổng lồ Bàn Động Thất.

Một người đứng, xách một búa, có uy thế động thiên phá địa.

- Đó là người phủ chi văn minh!

- Bàn Cổ chính gia, không thể xem thường.

- Đúng vậy, phủ chi văn minh xưng hùng về sức mạnh.

- Rốt cuộc thì Lục Nguyên muốn liên tục thắng một ngàn là rất khó, vì người văn minh rốt cuộc xuất hiện.

- Người văn minh không phải người Vô Thượng Đại Giáo. Vô Thượng Đại Giáo có cường hơn cũng không so được với văn minh, vì người văn minh có văn tự.

Dưới Quyết Đấu phong bàn tán xôn xao, tất cả rung động vì người phủ chi văn minh xuất hiện, cao thủ phủ chi văn minh khiến người chấn động.

Búa lớn trong tay, duy ta bất bại.

Bàn Động Thất nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Bây giờ ta sắp ra tay.

Gã vung lên cây búa to lớn, ầm một tiếng chém xuống Lục Nguyên. Khi gã chém uống thì không khí như dính lại. Bàn Động Thất hét to, trong tiếng hét có lực lượng khiến người ngây như phỗng, búa khổng lồ chặt xuống.

Ầm!

Dường như trời đất rung rinh.

Dưỡng Ngô tiên kiếm của Lục Nguyên nặng nề đập vào búa to, hắn thậm chí phát hiện trên Dưỡng Ngô tiên kiếm phát ra thanh âm, lần này dù là Dưỡng Ngô tiên kiếm cũng khó thể chặn lại công kích quá nặng. Lục Nguyên phát hiện có sức mạnh to lớn truyền đế đánh bay mình ra xa.

Thật mạnh! Lục Nguyên cố ý đón lấy một kích của gã, phát hiện lực lượng của đối thủ hơn xa tưởng tượng, không thể đón đỡ.

Trong nhiều văn minh đứng đầu sức mạnh đúng là không giả, lời đồn so về lực lượng thì cổ văn minh không lớn bằng phủ chi văn minh.

Lục Nguyên bị một kích đánh bay khiến người bên dưới càng tin chắc, hắn đúng là mạnh nhưng so với người văn minh thì còn yếu chút.

Bàn Động Thất nhìn hướng Lục Nguyên:

- Lại tiếp một búa của ta!

Gã gầm lên, toàn thân biến sắc, tốc độ nhanh đến cực hạn, chém một búa xuống Lục Nguyên.

Bàn Cổ chính tông phủ chi văn minh khác với người dùng búa bình thường. Họ được đến một trọc tự. Năm đó Bàn Cổ phân một kỷ nguyên thiên địa, trong văn tự môn kích ra hai chữ một là thanh tự, một là trọc tự. Thanh tự bị tiên cổ văn minh lấy, trọc tự thì là phủ chi văn minh lấy.

Nhân tiện nói chút, chủ tiên cổ văn minh là hậu nhân Bàn Cổ sinh ra nhận lão sư.

Thanh tự là Bàn Cổ làm lễ giao cho lão sư.

Trọc tự thì truyền cho văn minh của mình.

Trọc tự có huyền diệu rất nhiều, văn tự ban đầu bình thường chỉ có thể diễn sinh ra một mặt thần thông, nhưng trọc tự thì có thể sinh ra thần thông nhiều mặt, ví dụ nhị đại văn tự có thể khiến lực công kích càng tăngl ớn, có thể diễn sinh ra nhị đại văn tự khiến người sử dụng đại địa gia tốc thuật. Cái gọi là đại địa gia tốc thuật ý chỉ nơi mặt đất là tăng tốc độ cho bản thân được, một môn thần thông khá hữu dụng. Lực công kích của phủ chi văn minh lớn nhưng tốc độ chậm, nếu cùng người bình thường đánh thì khó đuổi kịp đối phương, giờ thêm vào môn đại địa gia tốc thuật thì không cần buồn phiền.

Bây giờ Bàn Động Thất vác búa lớn nhanh kinh người chém hướng Lục Nguyên.

Vừa nhanh vừa mãnh!

Lục Nguyên tiêu đời rồi!

Xem ra hắn không địch lại Bàn Động Thất, trận thứ một ngàn sẽ thua.

Nếu hắn thua thì nhuệ khí liên tục thắng thua luôn, mặt sau muốn thắng hắn dễ dàng hơn. Trước đó hắn thắng một ngàn nguyên khí thế giới sẽ khiến hắn phun ra hết. Trong đám người dưới Quyết Đấu phong có vài người văn minh cười lạnh. Bây giờ xem ra Lục Nguyên không giỏi lắm thôi, chỉ là trình độ này, có thể thắng người Vô Thượng Đại Giáo nhưng không cách nào thắng người văn minh. Dù rất mạnh nhưng chỉ giới hạn cấp bậc Vô Thượng Đại Giáo, so sánh với người văn minh thì chênh lệch vẫn rất lớn.

Lúc này búa của Bàn Động Thất sắp chém trúng Lục Nguyên, hắn bình tĩnh lạ thường, không chút gì e sợ. Phủ chi văn minh lực lượng đệ nhất, liều đánh không được nên không vội vã, cần lấy nhu thắng cương. Kiếm ở trên không trung bện ra võng kiếm miên miên mật mật, lấy nhu đối cương.

Bàn Động Thất cười lạnh, búa chém xuống. Đối phương nhu thì mình cương cực hạn, không tin không phát được võng kiếm dày đặc của Lục Nguyên.

Búa chém thẳng xuống, rất mạnh mẽ, nhưng đánh ra thế nào cũng không chém phá võng kiếm dày đặc, như là thiên võng bện thành, thế búa tận. Điều này sao có thể! Phủ thức uy mãnh vậy mà không phá được võng kiếm, võng kiếm dày đặc này rốt cuộc lớn và mật bao nhiêu chứ?

Phủ thức rốt cuộc tận, chiêu thức càng uy mãnh thì dùng hết rồi lộ sơ hở càng lớn, Lục Nguyên làm gì bỏ qua sơ hở này được. Hắn lật tay một kiếm như xuân vũ đánh vào, chốc lát đã đặt kiếm ngang cổ họng Bàn Động Thất, chỉ cần đâm vào một chút liều lấy mạng gã. Đương nhiên Lục Nguyên không rảnh đến lấy mạng Bàn Động Thất, không có việc gì đắc tội người phủ chi văn minh làm gì? Lại thêm sát tính của hắn không nặng.

- Dường như ta thắng.

- Đúng vậy, ngươi thắng, ta sẽ nhớ tên ngươi, vì ngươi là một cường giả.

Bàn Động Thất sảng khoái, thua là thua, hơn nữa tôn trọng cường giả là thói quen của phủ chi văn minh. Phủ chi văn minh là văn minh có lực lượng lớn nhất trong ba mươi văn minh, cũng là văn minh đơn giản nhất. Văn minh này tôn trọng cường giả, cơ bản không có cái gì âm mưu tính kế, cực kỳ đơn giản.

Bên dưới ngạc nhiên, mới rồi phản ứng quá nhanh, Bàn Động Thất còn đang hùng hổ thì chớp mắt đã thua Lục Nguyên. Lục Nguyên này thật ghê gớm, vốn bình thường Vô Thượng Đại Giáo không chiến thắng được văn minh thế mà hắn có thể thắng người văn minh.

Rốt cuộc hoàn thành trận thắng thứ một ngàn, cũng thắng phần nguyên khí thế giới thứ một ngàn.

- Phủ chi văn minh, thật vô dụng.

Một giọng nói khinh cuồng vang lên. Mọi người nhìn sang, thì ra là một thanh niên mặc áo lông màu xanh.

Khóe môi thanh niên nhếch nụ cười khinh cuồng:

- Phủ chi văn minh được xưng là lực lượng dứng đầu trong tất cả văn minh, kết quả thì sao, chỉ là con trâu điên thôi.

Bàn Động Thất liền giân, quát:

- Tinh Dã Tốc, ngươi cho rằng mình là ai hả? Có bản lĩnh ngươi đi lên đấu với hắn!

- Đương nhiên là ta sẽ đi lên đấu với hắn, vốn ta xếp ở một ngàn lẻ một trận

Người thanh niên áo lông xanh kiêu ngạo cười:

- Bàn Động Thất, trâu điên, hãy xem người văn minh chân chính nên đánh như thế nào, đừng thành đáng thương như vậy, thật bi kịch.

Người thanh niên áo lông xanh nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ta tên là Tinh Dã Tốc, người của tinh chi văn minh.

Tinh chi văn minh cũng là một trong ba mươi văn minh.

Văn minh chia làm hai đại lưu phái.

Một đại lưu phái lấy sức mạnh làm chủ, xưng là hằng tinh phái.

Lưu phái thứ hai hoàn toàn khác, hơi giống kiếm khí hai tông của Hoa Sơn, tương tự.

Đương nhiên tinh chi văn minh là khá mạnh trong ba mươi văn minh.

Tinh chi văn minh Tinh Dã Tốc nhìn Lục Nguyên, nói:

- Thật ra trâu điên Bàn Động Thất thua cũng tốt, đánh như hắn chỉ có nước thua, quá ngu ngốc tứ chi phát triển, hắn thua ta mới có cơ hội. Nhìn phía trước ngươi liên tục thắng một ngàn là ta khó chịu rồi, để ta chiến thắng ngươi.

- Liên tục thắng của ngươi sẽ chấm dứt tại đây.

- Bởi vì bây giờ ngươi gặp ta, người tinh chi văn minh chứ không phải trâu điên phủ chi văn minh dễ đối phó.

Tinh Dã Tốc nhìn Lục Nguyên, người thanh niên kiêu ngạo này mắt hẹp dài trông như mắt độc xà. Khoảnh khắc xuất đao, một thanh đao cực kỳ mỏng. Thật nhanh! Nếu nói người phong chi văn minh là tốc độ di chuyển nhanh, ra ngoài tốc độ nhanh càng nhanh thì người tinh chi văn minh lưu tinh phái tốc độ di động không bằng phong chi văn minh nhưng tốc đọ xuất thủ thì nhanh hơn.

Tinh chi văn minh ra tay nhanh có thể xưng tuyệt trong văn minh, đơn thuần so tốc độ dù Lục Nguyên cũng rất nhanh nhưng không sánh bằng người tinh chi văn minh.

Dù gì đây là sở trường nhất của một văn minh, nếu Lục Nguyên dễ như trở bàn tay phá giải thì văn minh này làm sao lăn lộn đây?

Hơn nữa bây giờ Tinh Dã Tốc không chỉ ra tay mà còn đánh ra văn minh văn tự 'cực' của gã. Đây là văn tự ban đầu 'lưu' diễn sinh ra nhị đại văn tự, tinh chi văn minh được đến văn tự ba đầu một là tinh, một là lưu.

- Ngươi xuất thủ rất nhanh, nhưng đối mặt ta thì chắc chắn thua.

Lục Nguyên vô cùng nhàn nhã chặn một chiêu cực nhanh của Tinh Dã Tốc. Nếu đối thủ có tốc độ ra tay vượt qua mình thì lấy chậm đánh nhanh, âm dương thiết tắc, tương sinh chi, tương sinh tương khắc.

- Thật nhanh!

- Đúng vậy, nhanh quá.

- Tinh chi văn minh lưu tinh phái, quả nhiên tốc độ đáng sợ tới cực điểm.

- Sao mà có tốc độ nhanh vậy chứ? Lục Nguyên muốn lấy chậm đánh nhanh là ý định sai lầm, không biết rằng người tinh chi văn minh bình thường phá lấy chậm đánh nhanh lưu.

Tinh Dã Tốc càng đánh càng nhanh, đối với chậm đánh nhanh lưu thì tinh chi văn minh rất có kinh nghiệm, đánh ngày càng nhanh.

Trong chớp mắt này, Tinh Dã Tốc bỗng phát hiện mình khựng lại, không gian thiết tắc, đây là từ lúc chiến đấu đến nay lần đầu tiên Tinh Dã Tốc đụng phải không gian thiết tắc nhưng gã không sợ, lấy ra nhị câp văn tự, muốn phá không gian thiết tắc. Gã có kinh nghiệm đối phó không gian thiết tắc.

Không thích hợp, vô dụng.

Tinh Dã Tốc kinh sợ.

Trong chớp mắt, Lục Nguyên ra tay, khoảnh khắc đã lấy kiếm đâm vào vai Tinh Dã Tốc, cũng lật kiếm chĩa vào cổ họng gã.

Nói trắng ra là ban đầu Lục Nguyên đúng là muốn lấy chậm đánh nhanh, nhưng phát hiện dường như Tinh Dã Tốc có kinh nghiệm với nó nên không dùng. Hắn bày cái bẫy, giả bộ luôn dùng cách đó nhưng mặt sau đổi sang dùng không gian thiết tắc, đối thủ có kinh nghiệm ứng phó không gian thiết tắc, hắn lấy thôn mộc long, thôn lôi long rất lớn khắc chế văn tự Tinh Dã Tốc sử dụng, văn tự của gã thật ra cũng là phong hệ văn tự.

Cuối cùng bùng phát kiếm tốc độ cao.

Vì bày bãy, Tinh Dã Tốc hoàn toàn đạp vào trong.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Ngươi thua.

- Sao ta thua được, sao ta thua được.

Tinh Dã Tốc cuồng kêu, gã không thể chấp nhận vì sao mình thua.

Lục Nguyên lạnh lùng nói:

- Thua là thua, nói nhảm nhiều làm gì?

Hắn giơ tay, thu lấy nguyên khí thế giới thứ một ngàn lẻ một, trận thắng liên tục thứ một ngàn vào tay.

Dưới Quyết Đấu phong một mảnh lặng yên. Mới bắt đầu thắng người phủ chi văn minh có thể nói là ngẫu nhiên, làm người khó tránh khỏi tình cờ một lần. Nhưng lập tức thắng người tinh chi văn minh thì còn gì để nói nữa?cái gì khiếu vênh váo, thế này kêu vênh váo, đây cũng không phải ngẫu nhiên.

Dưới tình huống người văn minh dùng văn tự mà Lục Nguyên còn có thể thắng.

Bất giác người Vô Thượng Đại Giáo bắt đầu cổ vũ Lục Nguyên, hắn lại tăng thêm người ủng hộ.

Chuyện như vậy cũng rất đơn giản, Vô Thượng Đại Giáo luôn không thắng nổi người văn minh. Văn minh, văn tự dường như là hai ma chú quấn quanh người Vô Thượng Đại Giáo. Người Vô Thượng Đại Giáo đối mặt người văn minh trời sinh có tự ti, bây giờ Lục Nguyên đánh ra can đảm cho họ.

Vậy nên, làm sao họ không ủng hộ Lục Nguyên được.

Chiến đấu tiếp theo con số liên tục thắng còn đang tăng.

Thắng trận một ngàn mười.

Thắng trận một ngàn hai trăm.

Thắng trận một ngàn ba trăm sáu mươi ba.

Cuộc chiến một ngàn ba trăm sáu mươi bốn, đối thủ là con gái, thuộc thiên mẫu văn minh. Thiên mẫu văn minh là một văn minh kỳ lạ, văn minh khác đều là người đàn ông làm tôn, cố tình văn minh này lấy đàn bà làm tôn, phái nữ nắm quyền to. Nghe nói thủ lĩnh văn minh này tên là Thiên Mẫu, từng ở trong một kỷ nguyên nặn đất làm người, sinh ra nhân tộc, cấp phó chủ văn minh, nghe nói thực lực của bà đã gần với chủ văn minh.

Người thiên mẫu văn minh dùng một quả cầu đỏ, tú cầu.

Trên tú cầu có màu đỏ, dính phải thì người bốc nóng, chiêu loạn.

Khi đấu với người này, mới đầu Lục Nguyên ăn bồ hòn nhiều, toàn thân nóng nảy, lập tức uống hớp rượu đè nén. Chủ yếu vì tính tình Lục Nguyên, bản tính hắn vốn lạnh nhạt, nếu không vậy thì đã sớm trúng chiêu rồi.

Người thiên mẫu văn minh dùng tú cầu xuất chiêu quái dị, đáng tiếc chiêu thức của Lục Nguyên càng quái hơn. Đấu chiêu thức với Lục Nguyên thì người cùng cấp chưa ai thắng được hắn.

Người thiên mẫu văn minh sẽ không ngoại lệ.

Vậy nên cuộc chiến thứ một ngàn ba trăm sáu mươi bốn Lục Nguyên thắng.

- Lục Nguyên, ta nhớ tên ngươi.

517. Chương 995: Thiên Mẫu Văn Minh(thượng)

Người thiên mẫu văn minh thu tú cầu, mỉm cười nói:

- Đúng rồi, ngươi cường đại như vậy, nếu chịu ở rể thiên mẫu văn minh chúng ta thì rất có khả năng nhé. Thiên mẫu văn minh chúng ta không ít tỷ muội thích loại như ngươi.

Nàng chớp mắt, rất quyến rũ.

Lục Nguyên đổ mồ hôi, đây chính là người thiên mẫu văn minh, chưa từng tiếp xúc qua, đúng là lạ lùng.

Hắn nhún vai nói:

- Thế thì không cần đâu.

Chiến đấu, vẫn còn tiếp tục.

Trận thứ một ngàn năm trăm lẻ sáu, thắng.

Trận thứ một ngàn sáu trăm ba mươi sáu, thắng. Đây là nguyên khí thế giới thứ một ngàn sáu trăm ba mươi sáu, giờ Lục Nguyên cảm giác nguyên khí thế giới của mình sắp gom đủ rồi.

Trận thứ một ngàn sáu trăm ba mươi bảy sắp bắt đầu, đối thủ lần này là dạ chi văn minh. Dạ chi văn minh là một văn minh kỳ lạ, văn minh chia làm hai lưu phái. Một là chủ lưu ám sát lưu, hai là thứ lưu dạ mị lưu. Người ám sát lưu am hiểu ám sát trong bóng đêm, người dạ mi lưu thì đều là bộ dạng phiên phiên công tử, vô cùng đẹp trai, hấp dẫn ánh mắt dị tính, xem như lưu phái đặc biệt. Hai phái này cấu thành dạ chi văn minh, phó chủ dạ chi văn minh xưng là Dạ Đế, cũng là một người rất hấp dẫn, nghe nói thực lực không kém hơn Thiên Mẫu.

Lục Nguyên lần này đối phó là người ám sát lưu. Người ám sát lưu mới bắt đầu giấu trong không trung, năng lực ẩn giấu này Lục Nguyên phát hiện lợi hại hơn đơn thuần tàng kiếm ý rất nhiều, bàn về năng lực giấu thì hơn xa hắn, đối với điều này, Lục Nguyên chỉ đành khâm phục.

Nhưng biết ẩn núp không có nghĩa là địch nổi hắn.

Trong chớp mắt, một sát khí tới gần cổ Lục Nguyên, sát khí tới thật nhanh, không uổng là người ám sát lưu dạ chi văn minh. Lục Nguyên đối mặt chiêu thức như vậy dường như sớm chuẩn bị, xoay đầu há mồm cắn binh khí của đối phương, nhân lúc gã kinh ngạc thì quay người đánh trúng đối thủ.

không sai, lần này có thể tìm dấu vết của đối thủ không phải vì gã ẩn núp không tốt.

Mà vì hắn dùng tiểu nhân quả thiết tắc, đối thủ ẩn giấu không tiêu trừ tình trạng nhân quả cho nên hắn tìm ra được.

Người dạ chi văn minh đương nhiên không biết tiểu nhân quả thiết tắc, thua mà chẳng hiểu gì cả.

Cuộc chiến thứ một ngàn sáu trăm ba mươi bảy, thắng.

Lục Nguyên chiến đấu không ngừng, người bên cạnh Quyết Đấu phong ngày càng nhiều. Mới bắt đầu chỉ gần một vạn người, nhưng theo Lục Nguyên chiến thắng, cơ bản người ở thế giới hỏa sơn đều tới xem, xem Lục Nguyên chiến đấu, phát hiện phong cách chiến đấu của hắn đáng sợ, dù là đối thủ nào đi lên đều bị đánh bại.

Cuộc chiến thứ một ngàn bảy trăm, đối thủ là người hỏa chi văn minh, Lục Nguyên thắng.

Cuộc chiến thứ một ngàn chín trăm, đối thủ là người lôi chi văn minh, tên gọi công kích lôi sát mạnh nhất, bị Lục Nguyên đánh gục.

Trận chiến thứ hai ngàn lẻ ba, đối thủ là người nho chi văn minh. Đến đây thì mọi người mới phát hiện, kiếm của Lục Nguyên và kiếm của nhi chi văn minh rất giống, không lẽ Lục Nguyên là người nho chi văn minh? Không giống, văn minh khác có lẽ chơi âm mưu quỷ kế gì chứ nho chi văn minh bình thường tự cho rằng làm việc ngay thẳng chính trực, tuyệt đối không thi triển ra âm mưu quỷ kế. Trận chiến này không có gì bất ngờ, Lục Nguyên thắng.

Cuộc chiến thứ hai ngàn một trăm sáu mươi ba, đối thủ là người giản chi văn minh, lần này mọi người cho rằng Lục Nguyên đụng phải khắc tinh. Dù sao ai đều biến giản có thể khắc kiếm, nhưng tình huống là người giản chi văn minh dễ dàng bị Lục Nguyên đánh trọng thương, không phải đối thủ của hắn.

Cuộc chiến thứ hai ngàn tám mươi tám, đối thủ lần này là thái cổ văn minh, xấut hiện người cổ văn minh cực kỳ hiếm thấy. Hơn nữa hồng hoang khắc kiếm là mười phần mười, mọi người cho rằng kỷ lục liên tục thắng của Lục Nguyên dừng ở đây. Kết quả giật mình phát hiện, lại sai.

Lục Nguyên vẫn thắng.

Rốt cuộc làm sao vậy? Kiếm sao mà thắng hồng hoang được? Không lẽ là năm đó sơ đại Kiếm Chủ để lại kiếm pháp? Có không ít người biết chuyện có biết năm đó sơ đại Kiếm Chủ để lại bộ áp hoang kiếm pháp, nhưng hiệu quả không lớn, cộng thêm Lục Nguyên không đùng kiếm khắc hoang mà chỉ dùng một chút lực lượng kiếm khắc hoang nên bị ngộ nhận là áp hoang kiếm pháp của sơ đại Kiếm Chủ để lại.

Cuộc chiến thứ hai ngàn ba trăm sáu mươi lăm, đối thủ lần này là người man chi văn minh. Man chi văn minh là văn minh cực kỳ hiếm thấy khá thú vị, nhưng kết quả rất đơn giản, thua dưới tay Lục Nguyên.

Lại thắng! Thắng nữa!

Chớp mắt đã đến liên tục thắng ba ngàn.

Ai có thể ngăn cản Lục Nguyên? Không lẽ mặc kệ kỷ lục liên tục thắng của Lục Nguyên lên đến ba trăm hai mươi mốt sao?

Người tiên cổ văn minh nhìn hướng cô gái tóc bạc trên cây quế. Thường Nga tóc bạc này nghe nói là đỉnh cao cấp thiên tôn chuyển thế, nếu nàng ra tay thì muốn thắng Lục Nguyên cũng dễ dàng đi?

Thiếu nữ tóc bạc ăn hoa quế cao nói:

- Ta không có hứng thú ra tay.

Thiếu nữ tóc bạc Thường Nga đếm kỷ lục của Lục Nguyên, tạm thời không tính Vô Thượng Đại Giáo, đánh bại người văn minh có phủ chi văn minh, tinh chi văn minh, Thiên mẫu văn minh, Dạ đế văn minh, lôi chi văn minh, nho chi văn minh, giản chi văn minh, hỏa chi văn minh, dược chi văn minh, pháp bảo văn minh, vân vân và vân vân.

Trong trung ương thiên triều có tổng cộng ba mươi văn minh bình thường, bây giờ nhiều người văn minh ra tay đều bị Lục Nguyên đánh bại.

Thú vị.

Tốt lắm, Lục Nguyên, nhanh lên trưởng thành đi. Trở thành trợ thủ của ta đi. Thiếu nữ tóc bạc Thường Nga thầm nhủ. Lần này nhất định phải lật thế cờ, mối thù năm kỷ nguyên trước phải thanh toán. Đôi mắt thiếu nữ tóc bạc Thường Nga lạnh lẽo. Có thể nhớ thù năm kỷ nguyên trước, thiếu nữ tóc bạc Thường Nga có lẽ không phải cấp thiên tôn đơn giản như vậy, rất có thể nàng là phó chủ văn minh, thậm chí là chủ văn minh chuyển thế.

- Lục Nguyên, sau liên tục thắng ba ngàn rồi sẽ không dễ dàng như vậy.

Thiếu nữ tóc bạc chống cằm:

- Có một người cấp thiên tôn, hơi kiềm không nổi rồi.

Ánh mắt của thiếu nữ tóc bạc Thường Nga cao cường, đã nhìn ra thực lực của Lục Nguyên tại thế giới hỏa sơn có mấy người hắn tuyệt đối không thắng được.

Trận chiến ba ngàn một trăm, đối thủ là người hồ chi văn minh.

Hồ chi văn minh là một văn minh rất đẹp.

Lấy con gái làm chính, con gái cực đẹp.

Có một phần đàn ông, đàn ông cũng cực kỳ tuấn tú.

Trong lịch sử trung ương thiên triều từng xuất hiện miêu chi văn minh, nhưng cuối cùng miêu chi văn minh bị tiêu diệt mà hồ chi văn minh còn giữ lại. Hồ chi văn minh ở trong ba mươi văn minh bình thường rất yếu, nhưng bình thường hồ chi văn minh kết thân nhiều, phó chủ văn minh, thậm chí là chủ văn minh bên cạnh đều có tiểu thiếp hồ tộc. Có thể nói hồ chi văn minh là thâm căn cố đế, nên bình thường không ai dám chọc người của hồ chi văn minh.

Mỗi một văn minh đều có thế đứng riêng, nhất định có đạo lý của nó.

Trận chiến này khỏi nói, tất nhiên là Lục Nguyên thắng.

Trận thứ ba ngàn hai trăm, thắng.

Trận thứ ba ngàn ba trăm, thắng.

Trận thứ ba ngàn bốn trăm, thắng.

Kỷ lục liên tục thắng của Lục Nguyên còn đang tiếp tục, từng trận tiếp theo.

518. Chương 985-986: Thế Giới Hỏa Sơn

Đây chính là thế giới hỏa sơn sao?

Lục Nguyên bị rung động.

Núi lửa to lớn biết bao nhiêu! Núi lửa cao mười vạn trượng, độ cao đó không hề bắt mắt, núi lửa màu đỏ sậm vô cùng xinh đẹp, miệng núi lửa thường phun ra ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Núi lửa khác phun là dung nham, thế giới hỏa sơn phun là nguyên khí thế giới cực kỳ sáng lạn.

Bên trên ngọn núi lửa khổng lồ có rất nhiều người.

Đưa mắt nhìn đông đúc đầu người.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Trên đỉnh núi bi gìngũ đại cổ văn minh chiếm lĩnh là tiên cổ, võ cổ, thái cổ, pháp cổ, phật cổ văn minh.

- Chính giữa là ba mươi văn minh bình thường, ví dụ như nho chi văn minh, pháp bảo văn minh, dược chi văn minh, giản chi văn minh, phong chi văn minh, lôi chi văn minh, hỏa chi văn minh, man chi văn minh, vân và vân vân. Ba mươi văn minh trung ương thiên triều không thiếu một cái, trong đó man chi văn minh là một loại văn minh man tộc, họ lấy man làm gốc, rất khá lạ. Ví dụ như hỏa chi văn minh lấy ngự hroa chiến đấu.

- Ba trăm sáu mươi vị trí chót nhất là ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo cường đại trung ương thiên triều. Kiếm Môn chúng ta xếp ở cuối cùng trong ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo, bên cạnh chúng ta còn có Vô Song môn, Chân Nhất môn, Ngự Hỏa môn, Thiên Thủy môn, vân vân và vân vân đềulà xếp cuối trong ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo. Đương nhiên nơi này cuối cùng chứ kỳ thực trong toàn Vô Thượng Đại Giáo trung ương thiên triều thì xem như trung thượng đẳng rồi.

- Tất nhiên trong ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo có một số Vô Thượng Đại Giáo cường đại như là Tiễn môn, Địa Ngục môn, Huyết môn, vân và vân vân vô cùng cường đại, thực lực so với chúng ta mạnh rất nhiều. Đương nhiên họ vẫn không sánh được văn minh bình thường. Vô Thượng Đại Giáo và văn minh bình thường chênh lệch rất lớn.

Hạ Hầu chí tôn giới thiệu chuyện nơi đây.

Lục Nguyên nghe, cảm thấy mở mắt.

Đúng thế, đúng là mở mắt.

Nơi này có nhiều cổ văn minh, văn minh và môn phái như vậy.

Hoàn cảnh mình ở đúng là chỉ có một góc trung ương thiên triều, bây giờ thì đến trung tâm trung ương thiên triều.

Lục Nguyên đột nhiên phát hiện một điều, bây giờ mình ở chính giữa thế giới, võ đại của mình không còn là một góc trung ương thiên triều mà là chính trung tâm trung ương thiên triều. Tại đây mình sẽ gặp đa số môn phái thế lực trung ương thiên triều.

Trung ương thiên triều, thiên địa của ngươi rốt cuộc lớn bao nhiêu, hãy để ta kiến thức đi.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Bây giờ chúng ta đi nơi trú đóng. Chúng ta có chiếm một trong ba trăm sáu mươi vị trí chân núi thế giới hỏa sơn. Có ghế này chúng ta có thể hấp thu nguyên khí thế giới. Thế giới hỏa sơn phun ra nguyên khí thế giới chỉ chia năm chỗ đỉnh núi, ba mươi chỗ sườn núi, ba trăm sáu mươi chỗ chân núi.

Bốn người liền bay tới chân núi thế giới hỏa sơn.

Nhưng lúc vừa đáp xuống thì Đông Dã chí tôn quát một tiếng:

- Nguy rồi, doanh địa ba trăm sáu mươi chúng ta trú đóng bị người chiếm!

Đây là sao? Lục Nguyên thắc mắc.

Đông Dã chí tôn chỉ cờ xí không xá. Lá cờ có hình tượng Lục Nguyên chưa từng thấy, hình tượng trương nha mà vũ trảo.

- Lúc trước là cờ của Kiếm Môn giờ không có nữa, có người nhân dịp Kiếm Môn chúng ta nội loạn đã chiếm một trong ba trăm sáu mươi ghế rồi.

Kiếm Môn xảy ra trận loạn kết quả khi nội loạn kết thúc thì phát hiện một ghế thuộc Kiếm Môn bị chiếm.

Đông Dã chí tôn tính tình nóng nảy, túm lấy lá cờ ném sang bên, quát:

- Rốt cuộc là thằng khốn nào nhân lúc người Kiếm Môn chúng ta không ở chiếm ghế hả, ra cho lão tử!

Lập tức trong doanh địa đi ra không ít người.

Nơi này chí tôn có tới sáu người, sáu người mặt mày âm trầm u ám.

Trong đó người dẫn đầu pháp lực hỗn động cảnh thập tầng, gã nhìn Đông Dã chí tôn, lên tiếng:

- Đông Dã chí tôn.

Đông Dã chí tôn quát:

- Quỷ Vương Hà Cầu Đạo, thì ra là ngươi!

- Không sai, ta chính là Quỷ Vương Hà Cầu Đạo.

Người kia âm trầm cười khùng khục, nói:

- Kiếm Môn các ngươi xảy ra nội loạn, chúng ta đương nhiên chiếm ghế Kiếm Môn.

- To gan thật!

Đông Dã chí tôn quát:

- Quỷ Vương Hà Cầu Đạo, ngươi tiến bộ nhỉ!

Quỷ Vương Hà Cầu Đạo cười hì hì nói:

- Không lẽ ngươi muốn cướp lại à? Đáng tiếc, bây giờ không được, Kiếm Môn các ngươi trải qua trận đại loạn, nghe nói vốn có chín chí tôn chỉ còn lại bốn, rồi lập tức đề bạt hai người mới lên làm chí tôn. Kiếm Môn các ngươi tổn hao ít nhất một nửa thực lực, vậy mà còn muốn bám chặt ba trăm sáu mươi ghế hả? Quá nực cười. Cái ghế có được nguyên khí thế giới này thuộc về ta!

Lục Nguyên ở một bên nghe, coi như hiểu rốt cuộc là sao.

Đám người này là Vô Thượng Đại Giáo tên gọi Quỷ Vương môn.

Trong trung ương thiên triều có rất nhiều Vô Thượng Đại Giáo, khoảng một ngàn cái, Kiếm Môn xếp ba trăm hàng. Cố tình ghế nơi này chỉ có ba trăm sáu mươi cái, thực lực của Kiếm Môn tất nhiên là chiếm một. Nhưng mà lần này Kiếm Môn loạn, thực lực Kiếm Môn giảm sút nhiều, cho nên đám Vô Thượng Đại Giáo vốn không cơ hội có được ghế bắt đầu kích động.

Quỷ Vương môn vốn là xếp vị trí khoảng bốn trăm Vô Thượng Đại Giáo, chúng thấy Kiếm Môn như vậy, lại không có ai nên nhân dịp cướp lấy ghế của Kiếm Môn.

Khi Kiếm Môn trở về thì sao làm đây? Người Quỷ Vương môn không hề sợ.

Kiếm Môn trải qua lần nội loạn này còn gì ghế gớm, Quỷ Vương môn họ chiếm ghế này chắc rồi.

Quỷ Vương Hà Cầu Đạo đứng đó cùng Đông Dã chí tôn gầm gừ, khí thế không yếu hơn chút nào.

- Không bằng chúng ta đánh một trận đi. Dù sao ba trăm sáu mươi ghế này là năm đó đánh ra.

Hà Cầu Đạo cười nói:

Đông Dã chí tôn, thực lực của chúng ta gần nhau, sáu người chúng ta đấu bốn ngươi, a, bốn các ngươi có một người mới, chắc không phải chí tôn mới thăng chứ? Hắn đến thế giới hỏa sơn này kiến thức hả? Vậy chăc là sáu đấu ba, chúng ta thắng chắc rồi.

Hà Cầu Đạo vô cùng huênh hoang.

Gã sướng chết được, cuối cùng cướp được một trăm ba trăm sáu mươi ghế, chỉ cần cướp được ghế này là có thể được nguyên khí thế giới, là một trng tài nguyên cần có để trùng kích thế giới cảnh. Không có nguyên khí thế giới mà muốn trùng kích thế giới cảnh thì cũng được nhưng khó khăn tăng gấp mấy lần.

Nếu không phải Kiếm Môn nội loạn thì gã không cướp được vị trí này. Trước kia Kiếm Môn có Thượng Quan, Đông Dã, Hạ Hầu, ai không là cao thủ, trong đó Thượng Quan là khó gặm nhất. Không ngờ Thượng Quan chí tôn khó chơi nhất đã chết, tốt quá đi.

Hà Cầu Đạo huênh hoang khiêu chiến.

Hà Cầu Đạo muốn nhìn Đông Dã chí tôn làm sao đón lời, mặc kệ Đông Dã chí tôn nói cái gì thì một trong ba trăm sáu mươi ghế này gã bắt chặt rồi.

- Đánh thì đánh!

Chớp mắt, sáu chí tôn Quỷ Vương môn đấu với bốn chí tôn Kiếm Môn.

Quỷ Vương Hà Cầu Đạo tấn công Đông Dã chí tôn. Có một chí tôn hỗn động cảnh thập tầng tấn công Hạ Hầu chí tôn. Lại có một chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng tấn công Bách Lý chí tôn. Ba chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng khác cùng tấn công Lục Nguyên. Đây là lối đánh của Quỷ Vương môn, trước chọn yếu nhất xuống tay, giải quyét Lục Nguyên rồi chĩa sang Bách Lý Băng. Giải quyết Bách Lý Băng xong thì đối phó Hạ Hầu chí tôn. Giải quyết Hạ Hầu chí tôn xong cuối cùng đương nhiên là sáu chọi một mình Đông Dã chí tôn.

Trình tự này sắp thật là tốt.

Quỷ Vương môn luôn đánh như vậy.

Chọn yếu xuống tay.

Mục tiêu thứ nhất là Lục Nguyên.

Ba chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng Quỷ Vương môn cùng tấn công Lục Nguyên.

Ba chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng Quỷ Vương môn một thi triển lệ quỷ công tâm, đây là tuyệt kỷ công kích hệ tâm linh, chỉ cần tâm linh có sơ hở là dễ dàng bị gã tấn công.

Có một chí tôn thi thì triển ra lệ quỷ vô hình, mặt ngoài quy khí âm trầm, trong vô tận âm trầm ẩn chứa kỳ độc, lấy quỷ khí yểm độc khí, có không ít người thua dưới chiêu này.

Cuối cùng một chí tôn dùng là đại lực quỷ vương quyết, lực lượng to lớn, khó mà tưởng tượng.

Ba chí tôn cùng tấn công một mình Lục Nguyên, chúng nghĩ rằng hắn chỉ có con đường chết.

Trong chớp mắt, Lục Nguyên bay vọt lên như vòi rồng, thi triển ra kiếm vũ, vô tận kiếm vũ đem ba vị chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng bao vây trong đó. Chỉ khoảnh khắc, ba vị chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng bị thương dưới kiếm Lục Nguyên, muốn vùng vẫy cũng không được.

Ba người Quỷ Vương Hà Cầu Đạo nghe đến ba tiếng hét thảm thì liếc qua, phát hiện không thích. Sao vậy chứ, ba vị chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng bao vây một người mới mà chớp mắt đã bị đánh trọng thương, sao có thể chứ! Chúng rung động tinh thần. Thấy tâm thần chúng lay động thì Hạ Hầu chí tôn, Đông Dã

chí tôn, Bách Lý chí tôn không phải ăn chay, bắt lấy cơ hội chiếm ưu thế, khoảng trăm chiêu thì ba chí tôn Quỷ Vương môn còn lại cũng trọng thương.

Cứ như vậy Kiếm Môn thắng.

Đương nhiên mấu chốt trận thắng này vẫn là Lục Nguyên, một kiếm nhanh chóng thắng ba vị chí tôn hỗn động cảnh cửu tầng.

Đánh chết sáu chí tôn Quỷ Vương môn cũng không tin một chí tôn mới sẽ mạnh đến vậy.

Quỷ Vương Hà Cầu Đạo nhìn chằm chằm Lục Nguyên:

- Ngươi làm sao thắng ba ngươi đó, dùng bí kỹ gì?

Lục Nguyên lắc đầu nói:

- Muốn thắng thì thắng thôi, cần dùng bí kỹ gì?

Quỷ Vương Hà Cầu Đạo lần thứ hai phủ định rằng:

- Không thể nào, sao ngươi có thể dễ dàng thắng chứ, chắc chắn là dùng bí kỹ gì.

Lục Nguyên bất đắc dĩ, bây giờ hắn là hỗn động cảnh cửu tầng, ba người kia là hỗn động cảnh cửu tầng cùng lên không đáng là gì, hắn tùy tiện đánh là thắng. Bị người nghi ngờ hắn không mấy để ý, Lục Nguyên nhún vai, quyết định phớt lờ sáu người này. Lý do không giết sáu ngươi là vì ở trung ương thiên triều, bình thường dưới tình huống không hoàn toàn đối lập thì ít khi giết người. Mọi người tu hành đến bước này không dễ dàng, một hơi giết chết sáu chí tôn thì Kiếm Môn và Quỷ Vương môn sẽ có thù sâu không thể giải, mọi người chưa đếnmức đó.

Tất nhiên không bắt sáu người trả chút trái đắng mà thả đi thì quá tốt rồi.

Cuối cùng sáu người giao ra tất cả nguyên khí thế giới có được, thêm vào ba ngàn vạn thượng phẩm linh thạch, cùng với hai ngàn linh thú cấp truyền thuyết và hàng loạt tài liệu quý hiếm việc này mới xong. Lần này Quỷ Vương môn đúng là tiền mất tật mang, vốn cho rằng bắt chặt thời kỳ Kiếm Môn suy yếu có thể đoạt ghế của Kiếm Môn, đây là một trong ba trăm sáu mươi ghế, ai dè thua thảm thiết.

Người Quỷ Vương môn trọng thương rời đi, lúc đi thì phát hiện ánh mắt Lục Nguyên là lạ. ánh mắt của Lục Nguyên sao không kỳ cho được, mới rồi là sáu đối thủ kết quả chỉ được chia ba tên, ba liên tục thắng, cách liên tục thắng một vạn kém quá xa. Nhìn con mồi rời đi thì không kỳ quái sao được?

Giải quyết xong đám Quỷ Vương môn, tiến vào doanh địa, Lục Nguyên phát hiện bên trong có một cân thiên tỉnh, thỉnh thoảng có chút nguyên khí thế giới cực kỳ rực rỡ rơi vào trong thiên tỉnh, mặc dù không nhiều lắm.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Đây là doanh địa của chúng ta, nguyên khí thế giới sẽ rơi vào doanh địa.

Lục Nguyên nhìn trong thiên tỉnh thỉnh thoảng có nguyên khí thế giới cực kỳ rực rỡ rơi vào, phút chốc hơi hoảng hốt.

Hạ Hầu chí tôn giới thiệu trong:

- Trong thế giới hỏa sơn này cho phép đơn độc khiêu chiến, và hai thế lực hai môn phái khiêu chiến.

- Nếu là đơn khiêu chiến thua mười trận phải thua mười lượng nguyên khí thế giới, cái gọi là một lượng…

Hạ Hầu chí tôn chỉ nguyên khí thế giới cực kỳ rực rỡ rơi vào trong thiên tỉnh, nói:

- Một lượng là chỗchúng ta rơi năm ngày mới cỡ này. Đương nhiên ở trung bộ thế giới hỏa sơn thì không cần lâu như vậy, đỉnh thế giới hỏa sơn cần thời gian càng ngắn.

- Nếu là hai thế lực khiêu chiến thì một bên thua là thua nguyên khí thế giới số lượng một năm. Cái gọi là lượng nguyên khí thế giới một năm ý chỉ thế lực của ngươi trong một năm này tổng số thu thập nguyên khí thế giới. Lượng năm nguyên khí thế giới căn cứ theo vị trí ghế khác nhau, ví dụ lượng năm của cổ văn minh

nhiều hơn văn minh bình thường. Lượng năm của văn minh bình thường nhiều hơn Vô Thượng Đại Giáo rất nhiều.

- Đây chính là tranh nguyên khí thế giới.

Hạ Hầu chí tôn nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Chắc rất thích hợp ngươi?

Lục nguyên gật gật đầu, thiên đường a.

Chỗ khác có thiên đường thế không?

Tại đây thắng là có thể tích lũy liên tục thắng một vạn, cái này khỏi nói.

Không chỉ vậy, còn tăng nguyên khí thế giới nữa.

Đây chính là nguyên khí thế giới, thứ cần thiết để trùng kích thế giới cảnh.

Thứ cực kỳ rực như tuyết bay ngẫu nhiên rơi xuống, mình cảm giác rõ ràng bên trong có năng lượng không giống bình thường. Lục Nguyên suy tư, mình nên kiếm nguyên khí thế giới như thế nào nhỉ? Dù sao mình cần phải trùng kích thế giới cảnh.

- Phải rồi.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Bây giờ thực lực của ngươi gần tới thế giới cảnh, đến lúc này cần thân phận ngọc bài thật sự.

Thân phận ngọc bài thì Lục Nguyên có mấy lần được, ví dụ thân phận ngọc bài ở Kiếm Môn, thân phận ngọc bài tạm thời ở pháp cổ văn minh.

Bây giờ Hạ Hầu chí tôn nói là có ý gì? Thân phận ngọc bài thật sự, không lẽ lúc trước là giả ư?

Hạ Hầu chí tôn gật đầu, nói:

- Không sai, lúc trước mấy thân phận ngọc bài của ngươi có thể nói là giả nhưng cũng không chính xác lắm. Thân phận ngọc bài trước kia của ngươi đều là trong một lúc một nơi nào đó chứ không thông hành toàn trung ương thiên triều. Ví dụ như Kiếm Môn, chỉ có Kiếm Môn mới nhận. Thân phận ngọc bài tạm thời pháp cổ văn minh thì chỉ có pháp cổ văn minh nhận, là tạm thời.

- Những thân phận ngọc bài này đều chỉ tạm thời một chỗ, không phải lâu dài.

- Chân chính đến thế giới cảnh, trung ương thiên triều thừa nhận thân phận của ngươi thì có thân phận ngọc bài trường cửu chính thức, đây là nhiều năm trước đặt ra quy tắc. Loại thân phận ngọc bài này được xưng là cá nhân trung ương lệnh, thông dụng toàn trung ương thiên triều, dù là tại Kiếm Môn hay pháp cổ văn minh, hoặc là văn minh khác, cổ văn minh. Nhưng theo ngày biến đổi thì quy tắc này dần thả lỏng.

- Hiện nay không cần đến thế giới cảnh, chỉ cần gần tới là được cá nhân trung ương lệnh.

- Tại thế giới hỏa sơn có bán cá nhân trung ương lệnh, thực lực hiện nay của ngươi muốn được một cá nhân trung ương lệnh không tính khó khăn.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Đi theo ta.

Lục Nguyên không quen thế giới hỏa sơn, cho nên tất nhiên đi theo sau Hạ Hầu chí tôn.

thế giới hỏa sơn tổng cộng ba vạn trượng, chia làm ba tầng. Tức là cổ văn minh chiếm đỉnh núi, văn minh chiếm sườn núi, ba trăm sáu mươi Vô Thượng Đại Giáo chiếm chân núi.

519. Chương 987-988: Liên Tục Khiêu Chiến

Đương nhiên thế giới hỏa sơn không chỉ có nơi này mới náo nhiệt.

Thế giới hỏa sơn ở nơi xa hơn có khá nhiều người.

Lúc trước đã nói toàn trung ương thiên triều có hơn ngàn Vô Thượng Đại Giáo, nhưng chỉ có ba trăm sáu mươi ghế mà thôi, Vô Thượng Đại Giáo đều muốn cướp được một trong ba trăm sáu mươi ghế. Tất nhiên ba trăm sáu mươi ghế không phải dễ đoạt, người Vô Thượng Đại Giáo khác trú đóng tại đây, từng giây phút muốn cướp lại.

Không chỉ thế thôi.

Thế giới hỏa sơn, nói là tiêm sơn sẽ phun ra nguyên khí thế giới trung ương thiên triều.

Nếu đã kêu là núi lửa thì đương nhiên không ổn định.

Có đôi khi thế giới hỏa sơn khổng lồ này sẽ phun ra nguyên khí thế giới, theo tiêu chuẩn. Một khi siêu tiêu chuẩn thì Vô Thượng Đại Giáo khác dù không chiếm được ghế cũng có thể được chút ít nguyên khí thế giới, dù không nhiều nhưng tốt xấu là có. Tục ngữ đã nói có còn hơn không.

Vậy nên quanh thế giới hỏa sơn náo nhiệt vô cùng.

Hạ Hầu chí tôn rất quen thuộc chỗ này, dẫn Lục Nguyên bay nhanh tới địa đầu.

Địa đầu là một nhà cửa hàng.

Một nhà cửa hàng hẻo lánh, không bắt mắt.

Lạ là cửa hàng không có cả tấm biển.

Trong cửa hàng trống rỗng, dường như không bán cái gì cả.

Trong cửa hàng ngồi một lão già cầm ống tẩu thuốc.

Hạ Hầu chí tôn tiến vào cửa hai chào hỏi lão già cầm tẩu thuốc.

- Cá nhân trung ương lệnh!

lão già cầm tẩu thuốc liếc Hạ Hầu chí tôn nói:

- Trên người ngươi đã có, là hắn?

Lão đánh giá Lục Nguyên, gật đầu:

- Tu vi hỗn động cảnh cửu tầng, có thể được cá nhân trung ương lệnh.

Lão gật đầu, tẩu thuốc nhẹ đánh vào bàn, phút chốc xuất hiện một mỹ ngọc to lớn vô cùng. Lão già cầm tẩu thuốc tay động đánh ra một khối ngọc to cỡ bàn tay, chỉ thấy chớp mắt trong tay lão vài ánh sáng bay nhanh đều rót vào ngọc.

Lão già cầm tẩu thuốc nói:

- Tốt lắm, đưa vào tin tức cá nhân của ngươi.

Lục Nguyên báo ra:

- Kiếm Môn, Lục Nguyên, hỗn động cảnh cửu tầng.

Lão già cầm tẩu thuốc đưa vào trong chốc lát sau đã làm xong cá nhân trung ương lệnh. Mặt phải lệnh có hai chữ trung ương, mặt trái có thiên triều, cả khối ngọc giống như tự nhiên, không chút khuyết điểm.

Lão già cầm tẩu thuốc nói:

- Ta lại đưa vào số liệu.

Qua một lát lão già cầm tẩu thuốc ném cá nhân trung ương lệnh vào tay Lục Nguyên:

- Đây là cá nhân trung ương lệnh của ngươi, đã làm tốt. Sau này mang theo cá nhân trung ương lệnh đi khắp trung ương thiên triều cũng được, tất nhiên tuyệt đối đừng để người khác có được cá nhân trung ương lệnh, nếu không thì tự gánh hậu quả.

Cá nhân trung ương lệnh này mới làm xong, kêu một tiếng. Lục Nguyên dò xét thần thức vào trong, ngây như phỗng. Có một người lạ đòi khiêu chiến với hắn, tự xưng là Trung Cực môn này là ai vậy?

Chưa đợi Lục Nguyên kịp phản ứng thì lại vèo một tiếng, nhận được một phóng thư khiêu chiến nữa, là từ Huyết môn. Nghe nói Huyết môn xếp hạng hàng đầu trong Vô Thượng Đại Giáo, lại có người muốn khiêu chiến với mình, tại sao chứ? Lục Nguyên hoàn toàn không hiểu gì cả, hắn chỉ mới đến thế giới hỏa sơn thôi, sao có nhiều người khiêu chiến vậy?

Lục Nguyên đang lấy làm lạ, phát hiện trong cá nhân trung ương lệnh của mình lại thêm nhiều thư khiêu chiến, lần này không phải một mà tới ba cái. Môn phái kỳ kỳ quái quái.

Lục Nguyên rất lấy làm lạ, không kịp phản ứng thì thư khiêu chiến tới nữa, lần này là năm cái.

Sao nhanh quá vậy!

Lục Nguyên triệt để ngu ra, không trong chốc lát, thư khiêu chiến đã tới một trăm cái.

Lục Nguyên ngẩng đầu hỏi Hạ Hầu chí tôn:

- Sao tới nhiều thư khiêu chiến quá vậy?

Hạ Hầu chí tôn buồn cười nói:

- Ngươi nhận thư khiêu chiến rồi ư? Là thế này, ngươi được đến cá nhân trung ương lệnh, mà tại thế giới hỏa sơn mọi người đều giao lưu tin tức với nhau, vậy nên ngươi có cá nhân trung ương lệnh sẽ lập tức hiện ra. Mọi người thấy thế giới hỏa sơn đến người mới thì tất nhiên khiêu chiến, phải biết nếu khiêu chiến thắng sẽ được một lượng nguyên khí thế giới. Bình thường người mới không mạnh lắm, cho nên thông thương nghe nói có người mới thì tất cả sẽ tích cực đến khiêu chiến. Khi ta mới tới cũng nhận được mấy trăm thư khiêu chiến, đừng quá để ý nó.

- Cơ bản để ý là tặng cho họ nguyên khí thế giới.

Không để ý, làm sao có thể.

Lục Nguyên cười hì hì.

Mình đang tích lũy kỷ lục liên tục thắng, đưa lên cửa không để ý mới là ngu.

Lục Nguyên phát hiện trong khi nói chuyện thì số lượng thư khiêu chiến tăng điên cuồng, qua một lát đã tới sáu trăm cái.

Lục Nguyên hỏi:

Hạ Hầu chí tôn, khi đó ngươi được bao nhiêu phong thư khiêu chiến?

Lục Nguyên tò mò.

- Hình như là ba trăm cái.

Hạ Hầu chí tôn nói:

- Đúng rồi, bây giờ ngươi được bao nhiêu thư khiêu chiến?

- Sáu trăm, không đúng, bảy trăm, không đúng, tám trăm, ủa, nhiều vậy, một ngàn phong rồi.

Lục Nguyên chưa kịp phản ứng thì nhận được thư khiêu chiến đã tới một ngàn phong. Nhận được một ngàn phong còn chưa ngừng số lượng, tiếp tục tăng lên.

Một ngàn ba trăm phong, một ngàn bảy trăm phong, hai ngàn phong.

Hai ngàn bốn trăm phong, ba ngàn phong.

Hạ Hầu chí tôn hỏi:

- Bây giờ bao nhiêu phong thư khiêu chiến?

Lục Nguyên đáp:

- Ba ngàn phong.

Đáp án này hù Hạ Hầu chí tôn giật nảy mình. Lúc gã còn là người mới nhận được ba trăm phong thư khiêu chiến đã tính nhiều, bây giờ Lục Nguyên nhận đến ba ngàn phong.

Lão già cầm tẩu thuốc nói:

- Mấy năm gần đây không có cả một người mới đến, chỗ chúng ta không làm được cả nửa cá nhân trung ương lệnh, người mới Kiếm Môn các ngươi là duy nhất một, rất nhiều người từng tại đây dán thiếp, chỉ cần có người mới là bắt đầu khiêu chiến, vậy nên mới nhiều đến thế.

Lão nói ra nguyên nhân, hóa ra là vậy. Mấy năm gần đây không có cả một người mới, hơn nữa rấtn hiều người đã làm sẵn thư khiêu chiến, chờ có người mới là khiêu chiến nguyên khí thế giới, vậy nên mới tích lũy nhiều thư khiêu chiến như vậy.

Không chút nghi ngờ, lần này ba ngàn phong thư khiêu chiến truyền ra thế giới hỏa sơn thì lập tức xôn xao ngay.

Tốt lắm, mọi người thích kiếm người mới lấy nguyên khí thế giới, nhưng bình thường khiêu chiến người mới tối đa là mấy trăm phong thư khiêu chiến thôi, ba trăm phong thư khiêu chiến khá là cao rồi, bây giờ lên đến ba ngàn phong thư khiêu chiến, nhiều chút đi? Gần như lập kỷ lục mới. Bình thường thế giới hỏa sơn khá bình tĩnh, mọi người rảnh chết được, phát hiện ba ngàn phong thư khiêu chiến người mới là việc vui.

- Ba ngàn phong thư khiêu chiến, vậy để ta tăng một chút.

Có người cười to giúp vui, thư khiêu chiến lên đến ba ngàn năm trăm phong.

- Cha nó! Đều kiếm người mới, vậy cũng để ta làm người mới, kiếm chút nguyên khí thế giới coi.

Có người lo không đủ náo nhiệt, thư khiêu chiến đến bốn ngàn.

- Ủa, người mới này là Kiếm Môn, đối tượng chúng ta phải đả kích.

Thư khiêu chiến tới bốn ngàn năm trăm.

- Người mới là Lục Nguyên, ta nghe nói qua hắn có chút danh tiếng, nhân vật như vậy khiến ta đến đánh bại.

Một người vô cùng tự tin nói, thư khiêu chiến tới năm ngàn phong.

Đủ các loại nguyên nhân, có người thấy vui, có người muốn góp vui, có người muốn đánh bại Lục Nguyên, có gai mắt Kiếm Môn, dù sao số lượng thư khiêu chiến không ngừng tăng, không ngừng tăng nhiều, càng lúc càng nhiều.

Chớp mắt đã tới năm ngàn năm trăm phong! Rất nhiều người thế giới hỏa sơn đều câm nín.

Hạ Hầu chí tôn và lão già cầm tẩu thuốc cũng câm nín.

Năm ngàn năm trăm phong.

Chớp mắt lại nhảy đến sáu ngàn phong thư khiêu chiến, còn xu thế không ngừng, lần này rốt cuộc có bao nhiêu thư khiêu chiến đây, thật khiến người không lời để nói.

Thế giới hỏa sơn sôi trào, quá thú vị, không ngờ một hơi nhảy tới sáu ngàn phong thư khiêu chiến.

Hơn nữa số lượng còn đang lên.

Sáu ngàn năm trăm phong thư khiêu chiến.

Bảy ngàn phong thư khiêu chiến.

Bảy ngàn năm trăm phong thư khiêu chiến.

Tám ngàn phong thư khiêu chiến.

Hạ Hầu chí tôn phát hiện cần đè ngực, nếu không trái tim nhảy quá nhanh. Hạ Hầu chí tôn cảm thấy trái tim không đủ dùng, qusa kích thích, nhiều phong thư khiêu chiến như vậy. Lúc đó gã được ba trăm thư khiêu chiến là nhiều rồi, giờ lên tới tám ngàn phong thư khiêu chiến.

Cái này!

Tám ngàn một trăm phong thư khiêu chiến! Số lượng vẫn chưa ngừng.

Tám ngàn ba trăm phong thư khiêu chiến. Nói chính xác hơn là tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến.

Biết bao nhiêu thư khiêu chiến.

Rốt cuộc con số đến mức này thì không nhảy lên nữa.

Trong toàn thế giới hỏa sơn có khoảng hai vạn người, nhiều hơn cũng không còn. Tuy đây là chính trung tâm trung ương thiên triều nhưng không có khả năng rất nhiều người tụ tập một chỗ, trong hai vạn người thì có ba trăm hai mươi mốt người phát ra phong thư khiêu chiến.

- Ha ha, chắc chắn người mới đó bị hù ngu luôn.

- Đúng vậy, hắn làm gì thấy tình hình như vậy.

- Ha ha, ác thật đó, nhiều người cùng khiêu chiến hắn, coi như vét sạch nguyên khí thế giới cả Kiếm Môn thì hắn cũng không đưa ra được nhiều như vậy.

Chỗ thế giới hỏa sơn, nhiều người đang cười, đúng là rất vui, lúc trước chưa từng xảy ra chuyện này.

Lục Nguyên nhìn tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến trong tay, bất giac vui mừng.

- Không tệ.

Hạ Hầu chí tôn ngẩn ra hỏi lại:

- Cái gì không tệ?

- Không có gì không tệ, chỉ là đang nghĩ đến đánh nhau, nhiều người chủ động tìm tới cửa, không tệ.

Lục Nguyên mỉm cười rồi nhận thư khiêu chiến, lần lượt hồi đáp hết. Việc này giờ gây lớn rồi, bỗng nhiên có người phát hiện người mới đang hòi thư khiêu chiến, hơn nữa còn nhận khiêu chiến thì ngây ra.

Hạ Hầu chí tôn ngẩn ngơ hỏi:

- Ngươi đang làm gì?

Lục Nguyên nhún vai đáp:

- Ta đang nhận khiêu chiến của bọn họ.

Hạ Hầu chí tôn hỏi:

- Ngươi chuẩn bị nhận người khiêu chiến?

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Đương nhiên là nhận hết rồi.

Hạ Hầu chí tôn ngây như phỗng. Lão già cầm tẩu thuốc vốn bình tĩnh cũng ngẩn ngơ. Cái này, tình huống gì thế này, lão từng thấy qua đủ các người mới đến thế giới hỏa sơn nhưng chưa từng thấy tình huống này.

Lục Nguyên không ngừng nhận khiêu chiến, thế giới hỏa sơn sôi trào.

- Khiêu chiến của ta được nhận!

- Người mới đó không ngừng nhận khiêu chiến.

- Người mới đó điên rồi, loại khiêu chiến này cũng dám nhận?

- Quá kỳ diệu đi, rốt cuộc hắn nhận bao nhiêu khiêu chiến?

- Trời ạ, dường như hắn tổng cộng nhận ba ngàn đợt khiêu chiến rồi.

- Hắn có là người không vậy?

- Hắn thật muốn thua sạch toàn bộ Kiếm Môn hả?

- Nếu hắn cá thua không có cách nào bồi thường thì sau này sẽ phải đền mấy chục, mấy trăm năm nguyên khí thế giới, trừ phi Kiếm Môn khai trừ người mới này đi, nếu không thì trả không hết.

- Ha ha, trời đã định để ta thắng lớn.

- Người mới đó tên gì vậy? Lục Nguyên?

- Á, dường như ta có nghe tên này, đúng rồi, hình như vùng pháp cổ văn minh thống trị có nhân tài nổi tiếng mới xuất hiện.

- Hì hì, chỉ là nhân tài nổi tiếng mới xuất hiện vùng pháp cổ văn minh thống trị mà thôi, trung ương thiên triều có mười vạn đại châu, vùng pháp cổ văn minh thống trị tổng cộng hai ngàn ba châu mà thôi.

- Thú vị, rất thú vị.

- Yêu nghiệt, yêu nghiệt tìm chết.

Đây là người pháp cổ văn minh, đối với Lục Nguyên tất nhiên là dùng chữ yêu nghiệt.

Trong sườn núi, một người đàn ông tuổi trẻ gió vờn quanh chắp tay sau lưng đứng, chính là Phong Nhị Thập Tứ.

Phong Nhị Thập Tứ khẽ cười nói:

- Thú vị, Lục Nguyên, ngươi vẫn thú vị như vậy. Hơn tám ngàn phong thư khiêu chiến mà dám nhận, đây là chính trung tâm trung ương thiên triều thế giới hỏa sơn,vô tận địa vực, vô cùng đối thủ, ngươi thật sự nhận được sao?

Gã không tính là người mới, gã đã sớm đến thế giới hỏa sơn, chẳng qua pháp cổ văn minh đặc huấn nên trở lại một chuyến thôi, giờ gã lại đến thế giới hỏa sơn.

Phong Nhị Thập Tứ cảm thán xong nói với người bên cạnh:

- Người phong chi văn minh chúng ta nghiêm cấm khiêu chiến Lục Nguyên, ta không muốn các ngươi tặng nguyên khí thế giới cho hắn.

Phong Nhị Thập Tứ xem như là xếp vài hàng đầu thế giới cảnh trong phong chi văn minh, gã còn đánh không lại thì đa số người không cần thử làm gì. Có mấy người mạnh hơn Phong Nhị Thập Tứ không muốn ra tay, xem kịch chút rồi tính.

Một nơi khác sườn núi, giản chi văn minh Giản Nguyệt Bạch đứng chắp tay sau lưng, nói:

- Lục Nguyên, ngươi đến rồi, tốt lắm.

Gã thốt lời ẩn chứa hạn thù Lục Nguyên. Giản Nguyệt Bạch nghiến răng nghiến lợi, mấy người giản chi văn minh cười gian, trong bọn có vìa người phát thư khiêu chiến.

Đương nhiên so với giản chi văn minh, phong chi văn minh hơi hiểu thực lực văn minh thì đa số người trong thế giới hỏa sơn không hay biết sức mạnh của hắn, nói chính xác hơn cái tên Lục Nguyên là ngày hôm nay mới nghe thấy, dù sao hắn chưa nổi tiếng toàn trung ương thiên triều.

Lục Nguyên liên tục nhận tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến, lần này hắn nổi danh rất lớn, gần như tất cả người thế giới hỏa sơn đều biết cái tên Lục Nguyên. Tuy nhiên, mọi người đều cho rằng hắn rất nhanh sẽ thua, nhưng Lục Nguyên có thua cũng chẳng sao, dù gì hắn nhận khiêu chiến trừ phi Kiếm Môn khai trừ hắn, nếu không sẽ phải đền những nguyên khí thế giới. Ha ha, Lục Nguyên người mới này thật là đáng yêu, tặng cho mọi người một người một lượng nguyên khí thế giới, tuy ít chút nhưng dù sao cũng là một lượng nguyên khí thế giới, không tệ nha không tệ.

Bây giờ cả thế giới hỏa sơn đều muốn chúc mừng, khó được có người mới như vậy, ngoan ngoãn tặng số lượng nguyên khí thế giới hơn tám ngàn cho mọi người. Lấy lượng của Kiếm Môn, năm ngày mới sinh ra một lượng, một năm có thể sinh bảy mươi lượng nguyên khí thế giới, muốn tám ngàn lượng cần hơn một trăm năm. Kiếm Môn hơn một trăm năm thu gom nguyên khí thế giới bị người mới này tặng hết, thật là buồn cười.

Nên biết rằng nguyên khí thế giới chẳng nhữngbanr thân có thể nhiều, nếu có nhiều thì lấy nó thành tiền tệ thông trung ương thiên triều.

Bây giờ Lục Nguyên đang trở về doanh địa Kiếm Môn.

Quay về doanh địa, Đông Dã chí tôn và Bách Lý chí tôn mắt to trợn trừng Lục Nguyên.

Đông Dã chí tôn thở dài thườn thượt nói:

- Cho đến nay ta cho rằng mình hiếu chiến lắm, bây giờ phát hiện mình sai rồi, ta không ham đấu bằng ngươi, ngươi mới là vua hiếu chiến.

Lục Nguyên hỏi:

- Phải rồi, khiêu chiến này khi nào thì bắt đầu?

- Bình thường thư khiêu chiến có tác dụng thì khoảng một canh giờ sẽ bắt đầu, nhưng lần này ngươi nhận đến tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến, vậy một canh giờ sẽ bắt đầu mà chỉ một trận. Sau đó ngươi đánh xong trận này mới có tiếp theo, giữa chừng có đoạn thời gian nghỉ ngơi.

Lục Nguyên không chút khách sáo nói:

- Một canh giờ? Vậy các ngươi có cái gì hồi phục pháp lực đan dược không, cho ta coi.

Hạ Hầu chí tôn, Bách Lý chí tôn, Đông Dã chí tôn lập tức lấy ra hồi phục pháp lực cho Lục Nguyên, các bình đan dược lớn nhỏ. Lục Nguyên không khách sáo đón lấy, những đan dược đáng giá này về sau mình kiếm đươnc nguyên khí thế giới chia chút cho họ là được, dù gì lần này mình kiếm dư nguyên khí thế giới luôn.

520. Chương 989-990: Tám Nghìn Phong Thư Khiêu Chiến

Đông Dã chí tôn nói:

- Lục Nguyên, ngươi đã nhận khiêu chiến thì ta không nói thêm cái gì, nhưng phải cẩn thận đó. Trong thế giới hỏa sơn, có rất là nhiều cao thủ, có không ít nửa bước thế giới, hơn nữa chỉ kém một ít đến thế giới cảnh so với người nửa bước thế giới cường đại hơn nhiều. Không chỉ vậy, thất hệ văn minh văn tự đều sẽ xuất hiện, công pháp quái dị, chiến tích kinh người, vân vân và vân vân đều có cả. Bây giờ tất nhiên không phải thời hưng thịnh tuổi trẻ, thời tuổi trẻ hưng thịnh là thời kỳ Khí Vận Thất Tử, nhưng cũng có nhiều nhân vật cực kỳ khủng bố, thậm chí có một ít là cấp thiên tôn chuyển thế. Những người cấp thiên tôn chuyển thế có công pháp không giống bình thường.

Lục Nguyên thì thào:

- Người chỉ kém một đường đến thế giới cảnh, cấp thiên tôn chuyển thế?

Nói thật ra nếu chỉ là chỉ kém một đường đến thế giới cảnh, cấp thiên tôn chuyển thế thì mình không có tự tin mười phần mười. Dù gì người cấp thiên tôn chuyển thế có ý thức cấp thiên tôn, không dễ đối phó, chỉ có thế giới cảnh thất tầng trở lên mới được xưng là cấp thiên tôn.

Cấp thiên tôn cường đại tuyệt đối không thể xem thường.

Đó là nhân vật đứng trên đỉnh sinh linh.

Người như vậy chuyển thế thì sức chiến đấu mạnh kinh khủng.

Thế giới rất lớn, cao thủ rất nhiều.

Nhưng càng là vậy mới càng thú vị.

Trong lòng Lục Nguyên rất vui sướng.

Nếu đối thủ yếu thì không vui chút nào.

Chính vì đạp nhiều người cường đại như vậy mình mới xưng tôn thế gian, đến thế giới cảnh và càng cường đại được.

Tiến quân toàn trung ương thiên triều, xông hướng thế giới cảnh.

Trong lòng Lục Nguyên hưng phấn một lát, lại cầm rượu uống.

Đông Dã chí tôn cũng cười to, gã hiểu rõ nhất cảm giác hiện giờ của Lục Nguyên, bởi vì gã là người hiếu chiên. Hạ Hầu chí tôn hơi hiểu, nghĩ thì nhiệt huyết sôi sục.

Chỉ mình Bách Lý chí tôn bình thường cẩn thận tính toán nên giờ không thể hiểu nổi cánh đàn ông nhiệt huyết.

Một canh giờ rất nhanh đến rồi, Lục Nguyên uống rượu đã xong lên đường.

Lúc trước hắn đã hỏi thăm, địa điểm quyết đấu không phải trên thế giới hỏa sơn mà là bên cạnh, chỗ đó có một Quyết Đấu phong, một ngọn núi cao vạn trượng. Lục Nguyên bước lên Quyết Đấu phong, đối thủ chưa đến, hắn không vội vàng, vui vẻ uống rượu chờ đối thủ tới.

Cuộc chiến đấu tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến sắp bắt đầu.

Đây là trận chiến đầu tiên!

Chính trung tâm trung ương thiên triều, thế giới hỏa sơn.

Nguyên khí rực rỡ như tuyết rơi từ thế giới hỏa sơn.

Bay lất phất.

Như dương liễu tháng ba, lá phong tháng mười, nhè nhẹ tung bay.

Lục Nguyên đã bước lên Quyết Đấu phong.

Quyết Đấu phong ở bên cạnh thế giới hỏa sơn, hình dáng như vọi, mọi người hay quyết đấu ở đây nên có tên là Quyết Đấu phong.

Dưới Quyết Đấu phong vây quanh không ít người.

- Tên đó chính là Lục Nguyên!

- Đậy vậy, người mới đầu đất nhận tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến.

- Tuy ngu chút nhưng danh tiếng nổi lên rồi, có ai không biết thế giới hỏa sơn ra một người mới Lục Nguyên Kiếm Môn đầu đất.

- Nói không chừng Kiếm Môn thấy danh tiếng môn phái mình hơi nhỏ nên phái Lục Nguyên ra lập danh đấy.

- Ha ha, nói cũng phải. mà ngươi có phát thư khiêu chiến không vậy?

- A, ngươi có phát thư khiêu chiến thì ta cũng vậy.

- Dù sao là nguyên khí thế giới đưa lên cửa, không lấy thì uổng.

Đám người bàn tán xôn xao, đa số xem Lục Nguyên thành máy kiếm nguyên khí thế giới.

Trên Quyết Đấu phong, một người đột nhiên đáp xuống.

Người này vóc dáng cao to, đôi tay to bự, chính là người thứ nhất phát ra thư khiêu chiến với Lục Nguyên, người Trung Cực môn, tên gọi Hoàng Cường. Quyết Đấu phong là một môn phái trong Vô Thượng Đại Giáo, môn phái này am hiểu quyền pháp, quyền pháp trấn phái là Trung Cực Thần Quyền. Nghe nói môn Trung Cực Thần Quyền của họ một khi động thì như mặt đất ở sau lưng họ, họ đang phát huy đất tác chiến.

Nghe nói Trung Cực môn này là mấy kỷ nguyên trước một người tên Hậu Thổ Nương Nương để lại quyền pháp, nhưng đồn rằng tổ sư khai phái Hậu Thôr Nương Nương của họ sớm biến mất trong kỷ nguyên đó. Vài kỷ nguyên trước Trung Cực môn coi như hưng thịnh, giờ thì xuống dốc gần bằng Kiếm Môn.

Trung Cực môn Hoàng Cường đáp xuống, nói:

- Ha ha, xem ra trời cho ta không ít vận may, chúc mừng ngươi, người mới, bây giờ ngươi nổi tiếng rồi. Hiện nay toàn thế giới hỏa sơn đều biết ngươi nhận tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến. Đương nhiên ta cũng nổi tiếng, vì là người thứ nhất thắng ngươi, mặt sau ai kiếm nguyên khí thế giới từ ngươi của ngươi cũng không có ưu thế lần đầu.

Trung Cực môn và Kiếm Môn giống nhau, không có bao nhiêu danh tiếng, bây giờ vừa kiếm được nguyên khí thế giới mà có được danh tiếng nữa thì rất là vui.

Đám người dưới Quyết Đấu phong kêu la bảo:

- Này, Hoàng Cường, đừng đánh hắn trọng thương nhé!

- Đúng đó, mặt sau chúng ta chờ kiếm nguyên khí thế giới đây!

- Nếu ngươi đánh hắn trọng thương, người sau bất cẩn đánh chết thì nguy rồi, mấy người sau như chúng ta sao kiếm được nguyên khí thế giới?

Hoàng Cường cười to nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ thắng thôi chứ không đánh bị thương nặng, sẽ cho các ngươi cơ hội lấy nguyên khí thế giới. Nhớ đấy, ta tên Hoàng Cường!

Khi nào thì Hoàng Cường có danh tiếng như vậy chứ, mấy ngàn đỉnh cao hỗn động cảnh quan sát, gã có chút vênh váo đắc ý.

Hoàng Cường lần thứ hai nhìn Lục Nguyên, nói:

- Bắt đầu!

Chớp mắt gã thi triển ra Trung Cực Thần Quyền. Trung Cực Thần Quyền của gã động, toàn thiên địa xuất hiện vô số khối đất cứng rắn, hơn nữa những khối đất vô cùng cứng rắn nặng như mặt đất, dài như cục đất tấn công Lục Nguyên, chớp mắt đánh ra mấy chiêu lực lớn nặng.

Hoàng Cường này là người hỗn động cảnh cửu tầng.

Gã thi triển Trung Cực Thần Quyền lực công kích thậm chí gần với hỗn động cảnh thập tầng.

Ta đứng trên đất, ta là trung tâm, đại địa nguyên khí về ta sử dụng.

Ta tức là Trung Cực Thần Quyền.

Trung cực hậu lâu vô lượng chi quyền.

Hoàng Cường thi triển ra Trung Cực Thần Quyền, một chiêu tiếp một chiêu đánh, Lục Nguyên thì liên tục né. Đám người bên dưới kêu la Lục Nguyên chỉ biết tránh né.

Hoàng Cường đánh hoài không trúng bực mình quát:

- Ngươi chỉ biết tránh thôi hả? Thật là vô dụng, có bản lĩnh thì đỡ chiêu thức của ta nè!

Hoàng Cường am hiểu Trung Cực Thần Quyền cái loại quyền pháp nặng nề cương mãnh, mtocos độ không nhanh nhưng gã không phải người vụng về, cố ý dùng phép khcihs tướng, muốn kích Lục Nguyên ngay mặt đánh với gã.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Phải không? Vậy ta sẽ đỡ một chiêu của ngươi.

Dưỡng Ngô tiên kiếm ra khỏi vỏ, mang theo kiếm quang xông vào Trung Cực Thần Quyền.

Hoàng Cường thấy Lục Nguyên dám ngay mặt đón quyền thế của gã thì đắc ý lắm. Người mới này không chịu nổi phép kích tướng, dám xâm nhập vào trong quyền thế Trung Cực Thần Quyền, lập tức bị mình đánh trọng thương ngya đây. Mắt thấy kiếm quang của Lục Nguyên đã xâm nhập vào quyền thế, gã mừng rơn. Kết quá chỉ thấy kiếm thế của Lục Nguyên như trường giang đại hà, lấy nước phá thổ, đến thủy nhấn chìm.

Sóng nước to lớn đánh ngã Hoàng Cường.

Sao có thể! Kiếm pháp của Lục Nguyên sao bỗng dưng mạnh vậy!

Gã không kịp phản ứng đã bị đánh bại.

Trước khi tới Quyết Đấu phong phải đặt ra lượng nguyên khí thế giới của mình, cho nên Hoàng Cường thua rồi thì tự động nộp lượng nguyên khí thế giới cho Lục Nguyên. Lục Nguyên cười gian, không tệ, thắng một lượng nguyên khí thế giới. Lục Nguyên mới thành chí tôn không lâu, theo quy tắc Kiếm Môn, trở thành chí tôn được thẳng một lượng nguyên khí thế giới.

Cho nên bây giờ Lục Nguyên có tổng cộng một lượng nguyên khí thế giới, nếu trận chiến này thua Hoàng Cường là triệt để thua hết nguyên khí thế giới, bây giờ thì tích lũy cái thứ hai nguyên khí thế giới.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Vậy thì, người tiếp theo.

Hắn không cần nghỉ ngơi, mới rồi đấu với Hoàng Cường chỉ dùng một chiêu thôi.

Bên dưới Quyết Đấu phong một mảnh yên tĩnh. Vốn lúc mới bắt đầu luôn là Lục Nguyên ở thế yếu, ai dè chưa kịp phản ứng hắn đã lấy được trận thắng thứ nhất, chỉ một kiếm đã thắng. Chắc là ngẫu nhiên thôi, chắc là người mới Lục Nguyên này có thủy khắc thổ. Đương nhiên nếu nói ngược lại thì thổ cũng khắc thủy được, đây là âm dương tương sin thương khắc. Trung Cực Thần Quyền của Hoàng Cường chắc không luyện tốt gì.

- Người tiếp theo là ta!

Một luồng sáng đỏ đột nhiên vọt lên Quyết Đấu phong.

Người này không thấy rõ bóng người, chỉ trông thấy ánh sáng đỏ, còn mặt mày diện mạo thì không thấy gì hết.

Huyết môn!

Không ngờ người tiếp theo là người Huyết môn!

Huyết môn là trong Vô Thượng Đại Giáo một môn phái khá cường đại.

Rất nhiều người nói thực lực của Huyết môn cường đến trong Vô Thượng Đại Giáo xếp mười hàng đầu, dù có chênh lệch lớn với văn minh bình thường nhưng vẫn là trong mười đại phái hàng đầu Vô Thượng Đại Giáo.

Lý do Huyết môn cường như vậy, khiến người tim đập chân run chỉ có một lý do, chính là Huyết Thần Kinh Huyết môn. Huyết Thần Kinh là một công pháp khá quái dị, nghe nói phải dùng vô thượng sát khí ngưng luyện, lấy chín ngàn chín trăm chín mươi chín máu đạo nhân luyện thành huyết trì. Kẻ luyện công pháp tẩm trong huyết trì, dẫn dẫn vô thượng thiên ngoại huyết ma nhập thể, hóa thành thân xác huyết ảnh huyết ma huyết thần, mặt sau là toàn thân không còn xương, không còn da mặt, không còn ngũ quan, khiến người nhìn chỉ thấy huyết ảnh. Huyết ảnh này lả bản thân kẻ luyện công, Huyết Thần Kinh hóa thành huyết ảnh đấu với người, chỉ cần xuyên qua thân xác người một lần là có thể hút khô đối thủ, khiến pháp lực bản thân tăng lên nhiều.

Cùng người Huyết môn luyện thành Huyết Thần Kinh đấu thì tuyệt đối đừng đánh cận chiến, nếu bị tiếp cận liền tiêu đời.

Không chỉ thấy, người luyện thành Huyết Thần Kinh có thể đánh ra một phần máu, trong máu chứa kịch động, khá là đáng sợ.

Bằng vô thượng ác điển Huyết Thần Kinh này, Huyết môn mới xếp mười hàng đầu Vô Thượng Đại Giáo.

Môn phái tà ác như vậy bị mọi người sợ hãi, theo lý nên sớm bị tiêu diệt mới đúng. Nhưng Huyết môn ở dưới thái cổ văn minh che chở, mà bản thân thái cổ văn minh không sợ Huyết môn, vì Huyết Thần Kinh Huyết môn có lợi hại hơn vẫn bị khí hồng hoang khắc chế chặt chẽ.

Không ngờ đối thủ thứ hai là người Huyết môn, dưới Quyết Đấu phong không ít người câm nín. Người Huyết môn luôn nổi tiếng cười đại mà tà ác.

Huyết ảnh đáp xuống Quyết Đấu phong, khằng khặc cười nói:

- Ta và tên trước khác nhau, quy tắc của Huyết môn ta là ra tay liền giết người. Ta sẽ giết chết ngươi.

Giọng gã có gì đó quái dị.

Huyết ảnh này quả nhiên đến giết người.

Người bên dưới lầm bầm, người Huyết môn đến hơn nữa xem ra pháp lực của huyết ảnh khá cao, so với Hoàng Cường trước thì cao rất nhiều, e rằng tới hỗn động cảnh thập tầng rồi. Người Huyết môn hỗn động cảnh thập tầng tu luyện Huyết Thần Kinh, chỉ tonwgr tượng thôi đã khiến người đau đầu.

Huyết ảnh cười khùng khục, giọng âm trầm lạnh lẽo, toàn thân lấp lánh ánh sáng đỏ, vọt tới Lục Nguyên. Chỉ cần huyết quang của gã xuyên qua Lục Nguyên là giết dược hắn ngay, pháp lực của gã sẽ tăng nhiều, đây là điều đáng sợ của Huyết Thần Kinh.

Chính lúc này, chỉ thấy Lục Nguyên vẫn là đánh ra một kiếm, nghênh đón huyết quang.

Hắn đang điên hả!

Loại huyết quang này có thể đón sao? Đây chính là huyết ảnh Huyết Thần Kinh, chỉ cần xuyên qua người là sẽ chết.

Lục Nguyên tiêu rồi!

Ai, hắn không có kinh nghiệm a.

Mọi người cho rằng Lục Nguyên tiêu đời.

Kiếm và huyết quang giao nhau lướtqua.

Huyết quang đã cách người Lục Nguyên một tấc, huyết quang chiếu khuôn mặt hắn có chút đỏ.

Trong chớp mắt phát ra tiếng rống xé trời vô cùng thê lương, huyết quang chớp mắt biến thành từng sợi tơ.

Đây là sao?

Mọi người chưa kịp phản ứng lại. Tại sao đường đường hỗn động cảnh thập tầng luyện Huyết Thần Kinh mà chết dưới kiếm của Lục Nguyên? Rõ ràng Huyết Thần Kinh củagã không sợ công kích vật lý, không sợ phi kiếm công kích, trong Quyết Đấu phong có không ít người không kịp phản ứng lại nhưng một số ít ánh mắt sắc bén thì thấy ra, mới rồi một kiếm của Lục Nguyên quá sắc bén, chớp mắt đem huyết ảnh biến thành mấy vạn mảnh, dù huyết ảnh chịu công kích vật lý bình thường không thành vấn đề nhưng bị kiếm khí sắc bén đâm trúng thành mấy vạn mảnh thì chỉ có nước chết thôi.

Ba trăm hai mươi mốt trận chiến, trận thắng thứ hai, đến rồi.

Nếu nói trận đầu thắng hỗn động cảnh là may mắn, dù sao bản thân gã không tính mạnh bao nhiêu, tu vi chỉ là hỗn động cảnh thập tầng, hơn nữa tuy Trung Cực Thần Quyền công kích cương mãnh nhưng tốc độ không nhanh, có khuyết điểm, bị Lục Nguyên phá còn dễ chấp nhận.

Nhưng cuộc chiến thứ hai thì hơi quái.

Đối thủ là người Huyết môn, luyện Huyết Thần Kinh.

Người luyện Huyết Thần Kinh, huyết ảnh chiếu xuyên người là có thể giết người, cũng là thực lực hỗn động cảnh thập tầng, ngươi như vậy lại bị Lục Nguyên một kiếm giết chết.

Cái này!

Cao Khiết dù như thế nào cũng không ngờ được Vương Quốc Hoa sẽ chủ động mời mình tới. người truyền lời là Từ Diệu Quốc lại không nói nguyên nhân cụ thể gì. Cao Khiết tự nhủ mình phải cẩn thận đối phó.

Bí thư mời, Cao Khiết không dám chậm trễ, sáng sớm đến văn phòng thấy không có chuyện quan trọng liền đi tới thị ủy.

- Trưởng ban thư ký, bí thư tìm tôi có việc gì vậy?

Cao Khiết đầu tiên tìm Từ Diệu Quốc, gặp mặt liền hỏi một câu. Từ Diệu Quốc cười cười đầy thần bí.

- Gặp là biết mà.

Cao Khiết càng khó hiểu hơn. Trước đó Hàn Hạo chủ động liên lạc Vương Quốc Hoa còn muốn rụt rè một chút, hôm nay tìm mình chẳng lẽ là vì công việc?

Vương Quốc Hoa hôm nay dậy thật sớm, tối hôm qua hoạt động mặc dù khá kịch liệt nhưng trong lòng có chuyện nên Vương Quốc Hoa biết khống chế bản thân mình. Thang Tân Hoa đã đặt bản báo cáo lên bàn làm việc của hắn, đây là bản báo cáo mà Vương Quốc Hoa bảo Từ Diệu Quốc tìm cho mình.

Vương Quốc Hoa cầm báo cáo xem được lát thì Từ Diệu Quốc dẫn Cao Khiết tới. Vương Quốc Hoa cười nói:

- Thị trưởng Cao đến, mời ngồi chờ một chút, tôi đọc xong ngay.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

632. Chương 634: Dục Vọng (1)

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 634: Dục vọng (1)

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Xong ngay của Vương Quốc Hoa mất khoảng năm phút. Cao Khiết ngồi đối diện không khỏi buồn bực, mình cũng là thường vụ thị ủy chẳng lẽ còn bị Vương Quốc Hoa này dùng thời gian học tập để bắt mình đợi sao?

Cao Khiết cũng chỉ có thể nhịn trong lòng, ngoài mặt vẫn thể hiện sự bình tĩnh vốn có.

Nhưng rất nhanh sự hờn giận của Cao Khiết biến thành giật mình. Lúc Vương Quốc Hoa gập báo cáo, Cao Khiết đứng lên ra vẻ tôn trọng lãnh đạo thực ra muốn xem Vương Quốc Hoa đang đọc gì. Không ngoài dự đoán đó không phải là văn bản gì đặc biệt. Nhưng nhìn đến tên tiêu đề Cao Khiết lại hoảng hốt. Báo cáo tính khả thi việc cải tạo hồ Hóa tử, người đề tên là Cao Khiết.

Cái này hắn tìm từ đâu ra? Báo cáo này trong hội nghị thường vụ lần đó bị bác bỏ không phải do Hác Long Quang khởi xướng mà là do nguyên bí thư. Nguyên bí thư cho rằng tài chính của thị xã Thiết Châu không đủ để chống đỡ kế hoạch cải tạo này.

Cao Khiết mới đến Thiết Châu đúng là muốn làm gì đó. Lúc làm báo cáo cũng đã tính đến khả năng thừa nhận về mặt tài chính của thị xã, vì thế kế hoạch cải tạo này kéo dài trong tám năm, chia ra theo từng bước nhỏ. Cứ như vậy đầu tư hàng năm sẽ không quá lớn. Đáng tiếc bản báo cáo cải tạo rất có tính khả thi lại bị nguyên bí thư bác bỏ, qua đó làm tổn thương sự nhiệt tình trong công việc của Cao Khiết.

Thời gian trôi qua lâu như vậy Cao Khiết cũng quên chuyện này, không ngờ Vương Quốc Hoa lại tìm được bản báo cáo từ trong đống hồ sơ ra. Cao Khiết không nhớ ra thứ này về sau do ai quản lý, hình như nguyên bí thư có nói một câu "Báo cáo rất tốt, chờ thị xã có tiền rồi nói tiếp", vì thế báo cáo này cũng không trả lại cho Cao Khiết.

Không ngờ bản báo cáo này bây giờ lại xuất hiện ở đây. Vương Quốc Hoa có ý gì? Cao Khiết dù như thế nào cũng không thể hiểu nổi. Vương Quốc Hoa cười cười chủ động nói:

- Tôi đã đọc qua bản báo cáo này, cụ thể không nói nhưng cảm thấy có tính khả thi. Tôi không phải nhân viên chuyên môn, chỉ có thể đứng từ góc độ một cán bộ giải thích bản báo cáo này. Thời gian cải tạo tám năm theo tôi là quá dài, tôi cùng lắm chỉ có thể cho chị ba năm.

Tại sao có thể như vậy? Cao Khiết lúc ấy rất nhiệt tình làm bản báo cáo này nên quen thuộc với nội dung bên trong. Rút ngắn thời gian công trình cải tạo từ tám năm xuống còn ba năm, tài chính của ủy ban thị xã sao có thể gánh vác nổi. Cao Khiết cười lạnh một tiếng nói:

- Bí thư, tôi sao cảm thấy anh đang đùa tôi vậy?

Vương Quốc Hoa nhìn thoáng qua Cao Khiết, hắn cầm tập báo cáo nói:

- Có phải là đùa chị hay không thì rất dễ dàng thấy được. Chẳng qua trước đó tôi có hai đề nghị với bản báo cáo này. Thứ nhất đơn thuần cải tạo không được, nhất định phải cân nhắc việc lợi dụng khu vực đất đai xung quanh hồ. Thị ủy, ủy ban thị xã không thể đơn thuần đầu tư, không thể làm như vậy. Thứ hai bản báo cáo này còn cần mời nhân viên chuyên môn liên quan tiến hành nghiệm chứng, nếu như không thể thông qua thì phải làm lại. Chuyện này nhất định phải làm nhưng phải làm tốt, đây là ý của tôi.

- Vậy còn tiền từ đâu ra?

Cao Khiết bấu chặt vào vấn đề này. Đối mặt với bí thư thị ủy trẻ hơn mình chục tuổi, Cao Khiết có chút căm tức cảm thấy Vương Quốc Hoa đây là đang bốc muối bỏ vào vết thương của mình.

Vương Quốc Hoa cười cười cầm lấy điện thoại gọi nói.

- Hai vị tới đây.

Bỏ máy hắn cười nói:

- Ngồi rồi nói chuyện thị trưởng Cao.

Sự ung dung của Vương Quốc Hoa làm Cao Khiết cảm thấy chuyện có thể nằm ngoài suy đoán của mình, Vương Quốc Hoa này không chừng có biện pháp. Cao Khiết cố gắng duy trì bình tĩnh ngồi xuống, lúc này máy điện thoại trước mặt Vương Quốc Hoa lại đổ chuông.

Cầm lấy nhìn số máy, Vương Quốc Hoa cười khổ một tiếng nói:

- Ừ, là anh.

Giọng Vương Quốc Hoa không lớn nhưng rất nhẹ nhàng. Cao Khiết ở đối diện nghe cảm thấy Vương Quốc Hoa như đang nói chuyện với tình nhân.

- Chuyện của anh không lớn chứ? Em biết rồi.

Trực giác của Cao Khiết rất chính xác, người gọi tới là Nghiêm Giai Ngọc. Vương Quốc Hoa cười nói:

- Em biết tin muộn quá đó, anh đã học xong ở trường Đảng trung ương, bây giờ đang là bí thư thị ủy Thiết Châu tỉnh Đông Hải.

Nghiêm Giai Ngọc bên kia cũng là từ miệng ông chú nghe được tin về Vương Quốc Hoa, cô muốn gọi điện đến an ủi hắn, ai ngờ Vương Quốc Hoa đã đến nơi khác làm bí thư vì thế cô yên tâm nói.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Ừ, anh chờ chút, nửa tiếng nữa em gọi lại cho anh.

Tút tút tút, cô nói xong dập máy ngay, Vương Quốc Hoa không khỏi dở khóc dở cười.

Ngoài cửa xuất hiện hai người phụ nữ rất đẹp. Cao Khiết nếu lùi lại gần 20 năm trước thì còn có thể tự tin đi cùng nhưng theo thời gian đã bào mòn dáng vẻ của người phụ nữ. Tuy chăm sóc tốt nhưng vẫn không thể bằng lúc còn trẻ.

- Giới thiệu một chút, hai vị này là nhà đầu tư đến từ tỉnh Nam Thiên. Hai cô rất có hứng thú với việc khai thác kinh doanh khu vực đất xung quanh hồ Hóa tử. Vì thế tôi mời bọn họ đến trao đổi với thị trưởng Cao một chút.

Vương Quốc Hoa nói như vậy, Cao Khiết thoáng cái hiểu rõ vấn đề. Đây căn bản là chuyện do một tay Vương Quốc Hoa an bài, có lẽ kế hoạch cải tạo hồ Hóa tử thật sự có hy vọng.

- Tôi là Cao Khiết, chào hai vị.

Cao Khiết cố kìm tâm trạng đang nhấp nhô, chị ta cười đứng lên giới thiệu mình.

Sau mấy câu khách khí, Cao Khiết nói:

- Bí thư, anh bận công việc tôi sẽ không chiếm thời gian của anh, tôi muốn mời hai vị giám đốc đây đến khách sạn nói chuyện.

Cao Khiết vẫn duy trì phong cách cẩn thận. Nói chuyện ở đây Cao Khiết có chút lo lắng.

- Không vấn đề gì.

Vương Quốc Hoa cười nói, Lưu Linh nói theo:

- Chúng tôi cũng không có vấn đề gì.

Tiễn ba người, Vương Quốc Hoa về lại văn phòng tiếp tục làm việc. Cao Khiết cùng hai người Lưu Linh đến khách sạn rồi bắt đầu đàm phán. Chút nghi ngờ của Cao Khiết sau khi nói chuyện đã bay biến hẳn.

Lưu Linh, Hoàng Nhàn có thể nói là đã chuẩn bị rất đầy đủ, tối hôm qua ba người ngồi thảo luận rất lâu và đưa ra một phương án cơ bản. mặc dù không cần ghi chép nhưng khái niệm về cơ bản đã rất rõ ràng. Cụ thể có mấy điểm. Thứ nhất ở giai đoạn hiện nay là tiến hành ở hướng gần trung tâm đô thị tiến hành xây dựng khu thương mại. Hai xây dựng khu dân cư cao cấp, lấy chiêu bài nhà ở gần hồ hấp dẫn người có thể vào ở. Tuyên truyền cụ thể thì không phải điều Cao Khiết cần quan tâm. Ba cải tạo hồ Hóa tử, xây dựng một công viên điều hòa, sinh thái. Bốn đó là muốn bọn họ đầu tư thì cần phải được chuyển giao đất cùng với quyền kinh doanh công viên, cái này cần phải đàm phán cụ thể mới xác định được.

Nói cách khác, Lưu Linh cùng Hoàng Nhàn đầu tư là muốn lấy hiệu quả, muốn lợi ích, các cô đương nhiên không vứt tiền vào vũng nước đục. Hai nhà đầu tư nhấn mạnh muốn có lợi thực ra lại khiến Cao Khiết yên tâm. Tiền của người ta không phải từ trên trời rơi xuống, nhà kinh doanh luôn muốn có lợi, đó cũng là điều bình thường. Còn không muốn như vậy thì sẽ khiến người nghi ngờ có phải muốn lừa gạt hay không.

- Từ kế hoạch thì thấy hai cô rất có thành ý. Tôi muốn biết hai vị giám đốc có thể đầu tư được bao nhiêu tài chính?

Cao Khiết quay lại xuất phát điểm, nếu xác định người ta có ý đầu tư thật sự thì cần phải nói đến việc này. Cao Khiết cũng chú tâm đến công trình cải tạo hồ Hóa tử, cô cũng có nhu cầu chính trị và khát vọng, hy vọng có thể làm ra thành tích thì sau này càng dễ tiến bộ hơn.

- Tài chính bước đầu chúng ta có thể đầu tư khoảng 30 triệu, trong vòng một năm sau sẽ đầu tư tiếp 30 triệu, đồng thời ủy ban thị xã cũng cần phải giới thiệu giúp chúng tôi để chúng tôi vay vốn ngân hàng khoảng 60 triệu.

Lưu Linh đưa điều kiện. Cô muốn mình đầu tư bao nhiêu thì sẽ vay vốn ngân hàng từng đó. Làm bất động sản nếu không vay vốn ngân hàng thì sao làm được.

Cao Khiết thoáng tính một chút, năm đầu có thể đầu tư nhiều như vậy là đủ rồi.

- Như vậy hai vị giám đốc còn có yêu cầu gì khác không?

- Yêu cầu đương nhiên là có….

Lục Nguyên bởi vì môn phái này thú vị hơn nữa trước kia chưa từng gặp đối thủ như vậy nên cùng người Hoa Gian môn giao đấu nhiều vài chiêu. Người Hoa Gian môn cũng buồn cười, đấu mười chiêu xong phát hiện không phải đối thủ của Lục Nguyên thì nhã nhặn nhận thua, lại một phần nguyên khí thế giới vào tay.

Lần thắng hai trăm, nguyên khí thế giới thứ hai trăm vào tay.

Lục Nguyên liên tục thắng, không ngừng lại.

Lần thắng thứ hai trăm năm mươi sáu.

Lần thắng thứ ba trăm sáu mươi mốt.

Lần thắng thứ bốn trăm hai mươi hai.

Lần thắng thứ năm trăm.

Lần thắng thứ bảy trăm sáu mươi lăm.

Kỷ lục liên tục thắng vẫn đang tiếp tục, vấn đề bây giờ không còn là ai buộc Lục Nguyên ra kiếm thứ hai, vì hắn sớm làm rồi mà là ai đánh thắng được hắn, đánh vỡ kỷ lục liên tục thắng của Lục Nguyên. Mới bắt đầu mọi người đem người mới Lục Nguyên làm công cụ kiếm nguyên khí thế giới, kết quả làm nửa ngày mình ngược lại bị Lục Nguyên kiếm nguyên khí thế giới.

Có khi sự việc là kỳ diệu như vậy đấy.

- Trời ạ, vẫn còn liên tục thắng!

- Người mới Lục Nguyên này rốt cuộc từ đâu ra vậy trời!

- Kiếm Môn mà ra được người mới như vậy.

- Đừng nói là Kiếm Môn, dù là môn phái thập đại Vô Thượng Đại Giáo cũng khó bồi dưỡng ra được người mới như thế.

- Gần đây khí vận của Kiếm Môn hưng thịnh thật, trước có Kiếm Chi Tử, sau có người mới Lục Nguyên.

- Mặc kệ mọi thứ đi, giờ quan trọng là ngừng lại Lục Nguyên liên tục thắng.

- Đúng vậy, Lục Nguyên tổng cộng nhận tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến. Nếu để hắn liên tục thắng ba trăm hai mươi mốt vậy thì Lục Nguyên sẽ nổi danh trung ương thiên triều, khắp các góc đều truyền tên của hắn, dù là danh tiếng của chúng ta cũng bị đạp xuống thành đá lót chân cho hắn nổi tiếng.

Một người lo lắng nói.

- Ngươi lo cái gì, sao hắn có thể liên tục thắng tám ngàn tam bách hai mươi mốt lần được, ngươi đừng nhìn hắn bây giờ liên tục thắng bảy trăm sáu mươi lăm lần, nhưng chưa đến lượt người văn minh. Người văn minh có văn tự, văn tự đối với người Vô Thượng Đại Giáo chúng ta đúng là tuyệt sát. Cho tới nay văn minh mạnh hơn Vô Thượng Đại Giáo một điểm chính là bởi văn tự, đụng phải văn tự, ngươi cho rằng Lục Nguyên thắng được sao?

Người nói chuyện rất vững vàng nói.

Người nghe gật mạnh đầu.

Đúng thế, nếu đụng phải người văn minh thì đúng là thắng không được.

Văn minh đối với Vô Thượng Đại Giáo là cao không thể với tới.

Loại cao cao tại thương này có nhiều nguyên nhân, trong đó văn tự là điều đáng sợ nhất.

Chiêu thức của ngươi đối mặt văn tự không có bao nhiêu tác dụng.

Khi nào thì Lục Nguyên đối mặt văn tự?

Một kiếm bay lên chuyển như phi nhạn, trận thắng thứ tám trăm vào tay. Lục Nguyên nhìn nguyên khí thế giới hiện có, nay đã có tám trăm lẻ một nguyên khí thế giới, cách nguyên khí để trùng kích hỗn động cảnh thập tầng đại viên mãn đã không xa.

Một kiếm như u linh cửu chuyển, như vụ như điện, trận thắng chín trăm vào tay. Hiện có chín trăm lẻ một phần, cách nguyên khí để trùng kích hỗn động cảnh thập tầng đại viên mãn lại gần chút.

Cuộc chiến thứ một ngàn đã tới, đối thủ thứ một ngàn là ai? Bởi vì tổng cộng nhận tám ngàn ba trăm hai mươi mốt phong thư khiêu chiến, vậy nên hắn không xem đối thủ là ai, dù sao nhận hết thư khiêu chiến, mặc kệ đối thủ là ai cũng nhận, để hoàn thành liên tục thắng một vạn.

Đối thủ chưa xuất hiện, làm sao vậy?

Không lẽ bỏ cuộc? Nếu bỏ quyền thì sẽ chủ động trừ một lượng nguyên khí thế giới, vậy thì thắng nhẹ nhàng rồi.

Chính lúc này, chỉ thấy một bóng người to con từ dưới núi đi lên, thân hình to lớn khiến Lục Nguyên ngây ra. Đây là vóc dáng gì vậy.

Người này cao khoảng hai trượng!

Hai trượng!

Lục Nguyên ngây ra.

Không sai, tại thế đạo này bàn về lọa nguyên hình thì mấy ngàn, trượng mấy vạn trượng là quá bình thường.

Nhưng bình thường hoạt động trong xã hội nhân loại đều biến thành hình thái người thường, khoảng hơn nửa trượng. Cao hơn một trượng là cực kỳ ít ỏi, mà người này cao đến hai trượng, vô cùng hiếm thấy. Người này đi rất chậm nhưng vẫn rất nhanh lên tới Quyết Đấu phong.

Ầm!

Người đó dừng chân, ầm một tiếng dường như cả Quyết Đấu phong rung rinh.

522. Chương 993-994: Bàn Động Thất

Người này rốt cuộc là ai? Toàn thân khí thế thật cường đại!

Gã đàn ông cao hai trượng giơ tay vung trong không trung, chớp mắt trong tay xuất hiện một cây búa, cây búa tỏa ánh sáng xám tro, tuy có ánh sáng xám nhưng cho người thấy bị chấn nhiếp, dường như vô cùng phong vị, cây búa to trong tay người khổng lồ e rằng dài hai trượng.

Cao! To!

Đây là cảm giác hiện nay của Lục Nguyên.

Người khổng lồ Bàn Động Thất quát dài một tiếng:

- Ngươi là Lục Nguyên? Ta có nghe tên ngươi, ta tên Bàn Động Thất, chắc ngươi chưa nghe tến ta, nhưng ta tới từ phủ chi văn minh!

Người khổng lồ Bàn Động Thất! Họ Bàn, phủ chi văn minh.

Rốt cuộc thì Lục Nguyên nghênh đón đối thủ thứ một ngàn, là đối thủ có lực lượng lớn vô cùng.

Phủ chi văn minh, truyền thừa vài kỷ nguyên trước.

Lúc trước từng nói kỷ nguyên nào đó thiên địa sinh ra sinh linh thứ nhất có linh trí là Bàn Cổ.

Bàn Cổ để lại văn minh của mình,t ức là phủ chi văn minh.

Cuối cùng Bàn Cổ vẫn chết trong thiên địa, phủ chi văn minh truyền thừa xuống, lưu truyền đến nay, phủ chi văn minh bình thường nổi danh là công kích lực mạnh vô cùng.

Giờ truyền thuyết Lục Nguyên một kiếm Bàn Động Thất đi ra, người khổng lồ họ Bàn, nghe nói trong phủ chi văn minh chỉ có cùng thế hệ một đám nhân tài tinh anh nhất mới có tư cách họ Bàn, người khác không có tư cách đó.

- Nghe nói ngươi là nhân tài trong khu pháp cổ văn minh thống trị cai quản, nhưng đáng tiếc đã đụng phải ta, cuối cùng ngươi sẽ thảm bại dưới búa của ta, thua dưới Bàn tín niệm của ta.

Bàn Động Thất nói, bình thường gã nói chuyện như đang quát, mang theo vô cùng tín niệm.

- Ngươi sẽ không liên tục thắng thứ một ngàn.

Trận chiến thứ một ngàn, nữ minh trung nhân, chung kiền lâu tràng.

Hơn nữa vừa lên sân đã là một văn minh không bình thường.

Phủ chi văn minh! Đây là một văn minh truyền thừa Bàn Cổ.

Bàn Cổ chết mà văn minh còn.

Những người khác dùng búa cho người cảm giác rất vung về. Nguyên thiên địa pháp tắc người dùng búa rất ít ỏi.

Nhưng mà, đó không phải người phủ chi văn minh, chân chính phủ chi văn minh truyền thừa Bàn Cổ phủ, phá vỡ hư không, chém chết hết thảy, diệt sát thời không, đó là búa chân chính càn quét mọi thứ. Đó mới chính là búa cực kỳ khủng bố, khiến người tâm kinh lòng hoảng.

Bàn! Cổ! Chính! Tông!

Chỉ bốn chữ này đủ khiến người không dám xem thường.

Năm đó Bàn Cổ một búa trong tay, nhiều chủ văn minh một chọi một mà không chiếm ưu thế gì cả.

Người như vậy tiếc là đã chết, nếu còn sống thì trong nhiều chủ văn minh hiện nay tuyệt đối cường đại.

Bây giờ đối thủ của Lục Nguyên chính là Bàn Cổ chính tông người khổng lồ Bàn Động Thất.

Một người đứng, xách một búa, có uy thế động thiên phá địa.

- Đó là người phủ chi văn minh!

- Bàn Cổ chính gia, không thể xem thường.

- Đúng vậy, phủ chi văn minh xưng hùng về sức mạnh.

- Rốt cuộc thì Lục Nguyên muốn liên tục thắng một ngàn là rất khó, vì người văn minh rốt cuộc xuất hiện.

- Người văn minh không phải người Vô Thượng Đại Giáo. Vô Thượng Đại Giáo có cường hơn cũng không so được với văn minh, vì người văn minh có văn tự.

Dưới Quyết Đấu phong bàn tán xôn xao, tất cả rung động vì người phủ chi văn minh xuất hiện, cao thủ phủ chi văn minh khiến người chấn động.

Búa lớn trong tay, duy ta bất bại.

Bàn Động Thất nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Bây giờ ta sắp ra tay.

Gã vung lên cây búa to lớn, ầm một tiếng chém xuống Lục Nguyên. Khi gã chém uống thì không khí như dính lại. Bàn Động Thất hét to, trong tiếng hét có lực lượng khiến người ngây như phỗng, búa khổng lồ chặt xuống.

Ầm!

Dường như trời đất rung rinh.

Dưỡng Ngô tiên kiếm của Lục Nguyên nặng nề đập vào búa to, hắn thậm chí phát hiện trên Dưỡng Ngô tiên kiếm phát ra thanh âm, lần này dù là Dưỡng Ngô tiên kiếm cũng khó thể chặn lại công kích quá nặng. Lục Nguyên phát hiện có sức mạnh to lớn truyền đế đánh bay mình ra xa.

Thật mạnh! Lục Nguyên cố ý đón lấy một kích của gã, phát hiện lực lượng của đối thủ hơn xa tưởng tượng, không thể đón đỡ.

Trong nhiều văn minh đứng đầu sức mạnh đúng là không giả, lời đồn so về lực lượng thì cổ văn minh không lớn bằng phủ chi văn minh.

Lục Nguyên bị một kích đánh bay khiến người bên dưới càng tin chắc, hắn đúng là mạnh nhưng so với người văn minh thì còn yếu chút.

Bàn Động Thất nhìn hướng Lục Nguyên:

- Lại tiếp một búa của ta!

Gã gầm lên, toàn thân biến sắc, tốc độ nhanh đến cực hạn, chém một búa xuống Lục Nguyên.

Bàn Cổ chính tông phủ chi văn minh khác với người dùng búa bình thường. Họ được đến một trọc tự. Năm đó Bàn Cổ phân một kỷ nguyên thiên địa, trong văn tự môn kích ra hai chữ một là thanh tự, một là trọc tự. Thanh tự bị tiên cổ văn minh lấy, trọc tự thì là phủ chi văn minh lấy.

Nhân tiện nói chút, chủ tiên cổ văn minh là hậu nhân Bàn Cổ sinh ra nhận lão sư.

Thanh tự là Bàn Cổ làm lễ giao cho lão sư.

Trọc tự thì truyền cho văn minh của mình.

Trọc tự có huyền diệu rất nhiều, văn tự ban đầu bình thường chỉ có thể diễn sinh ra một mặt thần thông, nhưng trọc tự thì có thể sinh ra thần thông nhiều mặt, ví dụ nhị đại văn tự có thể khiến lực công kích càng tăngl ớn, có thể diễn sinh ra nhị đại văn tự khiến người sử dụng đại địa gia tốc thuật. Cái gọi là đại địa gia tốc thuật ý chỉ nơi mặt đất là tăng tốc độ cho bản thân được, một môn thần thông khá hữu dụng. Lực công kích của phủ chi văn minh lớn nhưng tốc độ chậm, nếu cùng người bình thường đánh thì khó đuổi kịp đối phương, giờ thêm vào môn đại địa gia tốc thuật thì không cần buồn phiền.

Bây giờ Bàn Động Thất vác búa lớn nhanh kinh người chém hướng Lục Nguyên.

Vừa nhanh vừa mãnh!

Lục Nguyên tiêu đời rồi!

Xem ra hắn không địch lại Bàn Động Thất, trận thứ một ngàn sẽ thua.

Nếu hắn thua thì nhuệ khí liên tục thắng thua luôn, mặt sau muốn thắng hắn dễ dàng hơn. Trước đó hắn thắng một ngàn nguyên khí thế giới sẽ khiến hắn phun ra hết. Trong đám người dưới Quyết Đấu phong có vài người văn minh cười lạnh. Bây giờ xem ra Lục Nguyên không giỏi lắm thôi, chỉ là trình độ này, có thể thắng người Vô Thượng Đại Giáo nhưng không cách nào thắng người văn minh. Dù rất mạnh nhưng chỉ giới hạn cấp bậc Vô Thượng Đại Giáo, so sánh với người văn minh thì chênh lệch vẫn rất lớn.

Lúc này búa của Bàn Động Thất sắp chém trúng Lục Nguyên, hắn bình tĩnh lạ thường, không chút gì e sợ. Phủ chi văn minh lực lượng đệ nhất, liều đánh không được nên không vội vã, cần lấy nhu thắng cương. Kiếm ở trên không trung bện ra võng kiếm miên miên mật mật, lấy nhu đối cương.

Bàn Động Thất cười lạnh, búa chém xuống. Đối phương nhu thì mình cương cực hạn, không tin không phát được võng kiếm dày đặc của Lục Nguyên.

Búa chém thẳng xuống, rất mạnh mẽ, nhưng đánh ra thế nào cũng không chém phá võng kiếm dày đặc, như là thiên võng bện thành, thế búa tận. Điều này sao có thể! Phủ thức uy mãnh vậy mà không phá được võng kiếm, võng kiếm dày đặc này rốt cuộc lớn và mật bao nhiêu chứ?

Phủ thức rốt cuộc tận, chiêu thức càng uy mãnh thì dùng hết rồi lộ sơ hở càng lớn, Lục Nguyên làm gì bỏ qua sơ hở này được. Hắn lật tay một kiếm như xuân vũ đánh vào, chốc lát đã đặt kiếm ngang cổ họng Bàn Động Thất, chỉ cần đâm vào một chút liều lấy mạng gã. Đương nhiên Lục Nguyên không rảnh đến lấy mạng

Bàn Động Thất, không có việc gì đắc tội người phủ chi văn minh làm gì? Lại thêm sát tính của hắn không nặng.

- Dường như ta thắng.

- Đúng vậy, ngươi thắng, ta sẽ nhớ tên ngươi, vì ngươi là một cường giả.

Bàn Động Thất sảng khoái, thua là thua, hơn nữa tôn trọng cường giả là thói quen của phủ chi văn minh. Phủ chi văn minh là văn minh có lực lượng lớn nhất trong ba mươi văn minh, cũng là văn minh đơn giản nhất. Văn minh này tôn trọng cường giả, cơ bản không có cái gì âm mưu tính kế, cực kỳ đơn giản.

Bên dưới ngạc nhiên, mới rồi phản ứng quá nhanh, Bàn Động Thất còn đang hùng hổ thì chớp mắt đã thua Lục Nguyên. Lục Nguyên này thật ghê gớm, vốn bình thường Vô Thượng Đại Giáo không chiến thắng được văn minh thế mà hắn có thể thắng người văn minh.

Rốt cuộc hoàn thành trận thắng thứ một ngàn, cũng thắng phần nguyên khí thế giới thứ một ngàn.

- Phủ chi văn minh, thật vô dụng.

Một giọng nói khinh cuồng vang lên. Mọi người nhìn sang, thì ra là một thanh niên mặc áo lông màu xanh.

Khóe môi thanh niên nhếch nụ cười khinh cuồng:

- Phủ chi văn minh được xưng là lực lượng dứng đầu trong tất cả văn minh, kết quả thì sao, chỉ là con trâu điên thôi.

Bàn Động Thất liền giân, quát:

- Tinh Dã Tốc, ngươi cho rằng mình là ai hả? Có bản lĩnh ngươi đi lên đấu với hắn!

- Đương nhiên là ta sẽ đi lên đấu với hắn, vốn ta xếp ở một ngàn lẻ một trận

Người thanh niên áo lông xanh kiêu ngạo cười:

- Bàn Động Thất, trâu điên, hãy xem người văn minh chân chính nên đánh như thế nào, đừng thành đáng thương như vậy, thật bi kịch.

Người thanh niên áo lông xanh nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ta tên là Tinh Dã Tốc, người của tinh chi văn minh.

Tinh chi văn minh cũng là một trong ba mươi văn minh.

Văn minh chia làm hai đại lưu phái.

Một đại lưu phái lấy sức mạnh làm chủ, xưng là hằng tinh phái.

Lưu phái thứ hai hoàn toàn khác, hơi giống kiếm khí hai tông của Hoa Sơn, tương tự.

Đương nhiên tinh chi văn minh là khá mạnh trong ba mươi văn minh.

Tinh chi văn minh Tinh Dã Tốc nhìn Lục Nguyên, nói:

- Thật ra trâu điên Bàn Động Thất thua cũng tốt, đánh như hắn chỉ có nước thua, quá ngu ngốc tứ chi phát triển, hắn thua ta mới có cơ hội. Nhìn phía trước ngươi liên tục thắng một ngàn là ta khó chịu rồi, để ta chiến thắng ngươi.

- Liên tục thắng của ngươi sẽ chấm dứt tại đây.

- Bởi vì bây giờ ngươi gặp ta, người tinh chi văn minh chứ không phải trâu điên phủ chi văn minh dễ đối phó.

Tinh Dã Tốc nhìn Lục Nguyên, người thanh niên kiêu ngạo này mắt hẹp dài trông như mắt độc xà. Khoảnh khắc xuất đao, một thanh đao cực kỳ mỏng. Thật nhanh! Nếu nói người phong chi văn minh là tốc độ di chuyển nhanh, ra ngoài tốc độ nhanh càng nhanh thì người tinh chi văn minh lưu tinh phái tốc độ di động không bằng phong chi văn minh nhưng tốc đọ xuất thủ thì nhanh hơn.

Tinh chi văn minh ra tay nhanh có thể xưng tuyệt trong văn minh, đơn thuần so tốc độ dù Lục Nguyên cũng rất nhanh nhưng không sánh bằng người tinh chi văn minh.

Dù gì đây là sở trường nhất của một văn minh, nếu Lục Nguyên dễ như trở bàn tay phá giải thì văn minh này làm sao lăn lộn đây?

Hơn nữa bây giờ Tinh Dã Tốc không chỉ ra tay mà còn đánh ra văn minh văn tự 'cực' của gã. Đây là văn tự ban đầu 'lưu' diễn sinh ra nhị đại văn tự, tinh chi văn minh được đến văn tự ba đầu một là tinh, một là lưu.

- Ngươi xuất thủ rất nhanh, nhưng đối mặt ta thì chắc chắn thua.

Lục Nguyên vô cùng nhàn nhã chặn một chiêu cực nhanh của Tinh Dã Tốc. Nếu đối thủ có tốc độ ra tay vượt qua mình thì lấy chậm đánh nhanh, âm dương thiết tắc, tương sinh chi, tương sinh tương khắc.

- Thật nhanh!

- Đúng vậy, nhanh quá.

- Tinh chi văn minh lưu tinh phái, quả nhiên tốc độ đáng sợ tới cực điểm.

- Sao mà có tốc độ nhanh vậy chứ? Lục Nguyên muốn lấy chậm đánh nhanh là ý định sai lầm, không biết rằng người tinh chi văn minh bình thường phá lấy chậm đánh nhanh lưu.

Tinh Dã Tốc càng đánh càng nhanh, đối với chậm đánh nhanh lưu thì tinh chi văn minh rất có kinh nghiệm, đánh ngày càng nhanh.

Trong chớp mắt này, Tinh Dã Tốc bỗng phát hiện mình khựng lại, không gian thiết tắc, đây là từ lúc chiến đấu đến nay lần đầu tiên Tinh Dã Tốc đụng phải không gian thiết tắc nhưng gã không sợ, lấy ra nhị câp văn tự, muốn phá không gian thiết tắc. Gã có kinh nghiệm đối phó không gian thiết tắc.

Không thích hợp, vô dụng.

Tinh Dã Tốc kinh sợ.

Trong chớp mắt, Lục Nguyên ra tay, khoảnh khắc đã lấy kiếm đâm vào vai Tinh Dã Tốc, cũng lật kiếm chĩa vào cổ họng gã.

Nói trắng ra là ban đầu Lục Nguyên đúng là muốn lấy chậm đánh nhanh, nhưng phát hiện dường như Tinh Dã Tốc có kinh nghiệm với nó nên không dùng. Hắn bày cái bẫy, giả bộ luôn dùng cách đó nhưng mặt sau đổi sang dùng không gian thiết tắc, đối thủ có kinh nghiệm ứng phó không gian thiết tắc, hắn lấy thôn mộc long, thôn lôi long rất lớn khắc chế văn tự Tinh Dã Tốc sử dụng, văn tự của gã thật ra cũng là phong hệ văn tự.

Cuối cùng bùng phát kiếm tốc độ cao.

Vì bày bãy, Tinh Dã Tốc hoàn toàn đạp vào trong.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Ngươi thua.

- Sao ta thua được, sao ta thua được.

Tinh Dã Tốc cuồng kêu, gã không thể chấp nhận vì sao mình thua.

Lục Nguyên lạnh lùng nói:

- Thua là thua, nói nhảm nhiều làm gì?

Hắn giơ tay, thu lấy nguyên khí thế giới thứ một ngàn lẻ một, trận thắng liên tục thứ một ngàn vào tay.

Dưới Quyết Đấu phong một mảnh lặng yên. Mới bắt đầu thắng người phủ chi văn minh có thể nói là ngẫu nhiên, làm người khó tránh khỏi tình cờ một lần. Nhưng lập tức thắng người tinh chi văn minh thì còn gì để nói nữa?cái gì khiếu vênh váo, thế này kêu vênh váo, đây cũng không phải ngẫu nhiên.

Dưới tình huống người văn minh dùng văn tự mà Lục Nguyên còn có thể thắng.

Bất giác người Vô Thượng Đại Giáo bắt đầu cổ vũ Lục Nguyên, hắn lại tăng thêm người ủng hộ.

Chuyện như vậy cũng rất đơn giản, Vô Thượng Đại Giáo luôn không thắng nổi người văn minh. Văn minh, văn tự dường như là hai ma chú quấn quanh người Vô Thượng Đại Giáo. Người Vô Thượng Đại Giáo đối mặt người văn minh trời sinh có tự ti, bây giờ Lục Nguyên đánh ra can đảm cho họ.

Vậy nên, làm sao họ không ủng hộ Lục Nguyên được.

Chiến đấu tiếp theo con số liên tục thắng còn đang tăng.

Thắng trận một ngàn mười.

Thắng trận một ngàn hai trăm.

Thắng trận một ngàn ba trăm sáu mươi ba.

Cuộc chiến một ngàn ba trăm sáu mươi bốn, đối thủ là con gái, thuộc thiên mẫu văn minh. Thiên mẫu văn minh là một văn minh kỳ lạ, văn minh khác đều là người đàn ông làm tôn, cố tình văn minh này lấy đàn bà làm tôn, phái nữ nắm quyền to. Nghe nói thủ lĩnh văn minh này tên là Thiên Mẫu, từng ở trong một kỷ nguyên nặn đất làm người, sinh ra nhân tộc, cấp phó chủ văn minh, nghe nói thực lực của bà đã gần với chủ văn minh.

Người thiên mẫu văn minh dùng một quả cầu đỏ, tú cầu.

Trên tú cầu có màu đỏ, dính phải thì người bốc nóng, chiêu loạn.

Khi đấu với người này, mới đầu Lục Nguyên ăn bồ hòn nhiều, toàn thân nóng nảy, lập tức uống hớp rượu đè nén. Chủ yếu vì tính tình Lục Nguyên, bản tính hắn vốn lạnh nhạt, nếu không vậy thì đã sớm trúng chiêu rồi.

Người thiên mẫu văn minh dùng tú cầu xuất chiêu quái dị, đáng tiếc chiêu thức của Lục Nguyên càng quái hơn. Đấu chiêu thức với Lục Nguyên thì người cùng cấp chưa ai thắng được hắn.

Người thiên mẫu văn minh sẽ không ngoại lệ.

Vậy nên cuộc chiến thứ một ngàn ba trăm sáu mươi bốn Lục Nguyên thắng.

- Lục Nguyên, ta nhớ tên ngươi.

523. Chương 995: Thiên Mẫu Văn Minh(thượng)

Người thiên mẫu văn minh thu tú cầu, mỉm cười nói:

- Đúng rồi, ngươi cường đại như vậy, nếu chịu ở rể thiên mẫu văn minh chúng ta thì rất có khả năng nhé. Thiên mẫu văn minh chúng ta không ít tỷ muội thích loại như ngươi.

Nàng chớp mắt, rất quyến rũ.

Lục Nguyên đổ mồ hôi, đây chính là người thiên mẫu văn minh, chưa từng tiếp xúc qua, đúng là lạ lùng.

Hắn nhún vai nói:

- Thế thì không cần đâu.

Chiến đấu, vẫn còn tiếp tục.

Trận thứ một ngàn năm trăm lẻ sáu, thắng.

Trận thứ một ngàn sáu trăm ba mươi sáu, thắng. Đây là nguyên khí thế giới thứ một ngàn sáu trăm ba mươi sáu, giờ Lục Nguyên cảm giác nguyên khí thế giới của mình sắp gom đủ rồi.

Trận thứ một ngàn sáu trăm ba mươi bảy sắp bắt đầu, đối thủ lần này là dạ chi văn minh. Dạ chi văn minh là một văn minh kỳ lạ, văn minh chia làm hai lưu phái. Một là chủ lưu ám sát lưu, hai là thứ lưu dạ mị lưu. Người ám sát lưu am hiểu ám sát trong bóng đêm, người dạ mi lưu thì đều là bộ dạng phiên phiên công tử, vô cùng đẹp trai, hấp dẫn ánh mắt dị tính, xem như lưu phái đặc biệt. Hai phái này cấu thành dạ chi văn

minh, phó chủ dạ chi văn minh xưng là Dạ Đế, cũng là một người rất hấp dẫn, nghe nói thực lực không kém hơn Thiên Mẫu.

Lục Nguyên lần này đối phó là người ám sát lưu. Người ám sát lưu mới bắt đầu giấu trong không trung, năng lực ẩn giấu này Lục Nguyên phát hiện lợi hại hơn đơn thuần tàng kiếm ý rất nhiều, bàn về năng lực giấu thì hơn xa hắn, đối với điều này, Lục Nguyên chỉ đành khâm phục.

Nhưng biết ẩn núp không có nghĩa là địch nổi hắn.

Trong chớp mắt, một sát khí tới gần cổ Lục Nguyên, sát khí tới thật nhanh, không uổng là người ám sát lưu dạ chi văn minh. Lục Nguyên đối mặt chiêu thức như vậy dường như sớm chuẩn bị, xoay đầu há mồm cắn binh khí của đối phương, nhân lúc gã kinh ngạc thì quay người đánh trúng đối thủ.

không sai, lần này có thể tìm dấu vết của đối thủ không phải vì gã ẩn núp không tốt.

Mà vì hắn dùng tiểu nhân quả thiết tắc, đối thủ ẩn giấu không tiêu trừ tình trạng nhân quả cho nên hắn tìm ra được.

Người dạ chi văn minh đương nhiên không biết tiểu nhân quả thiết tắc, thua mà chẳng hiểu gì cả.

Cuộc chiến thứ một ngàn sáu trăm ba mươi bảy, thắng.

Lục Nguyên chiến đấu không ngừng, người bên cạnh Quyết Đấu phong ngày càng nhiều. Mới bắt đầu chỉ gần một vạn người, nhưng theo Lục Nguyên chiến thắng, cơ bản người ở thế giới hỏa sơn đều tới xem, xem Lục Nguyên chiến đấu, phát hiện phong cách chiến đấu của hắn đáng sợ, dù là đối thủ nào đi lên đều bị đánh bại.

Cuộc chiến thứ một ngàn bảy trăm, đối thủ là người hỏa chi văn minh, Lục Nguyên thắng.

Cuộc chiến thứ một ngàn chín trăm, đối thủ là người lôi chi văn minh, tên gọi công kích lôi sát mạnh nhất, bị Lục Nguyên đánh gục.

Trận chiến thứ hai ngàn lẻ ba, đối thủ là người nho chi văn minh. Đến đây thì mọi người mới phát hiện, kiếm của Lục Nguyên và kiếm của nhi chi văn minh rất giống, không lẽ Lục Nguyên là người nho chi văn minh? Không giống, văn minh khác có lẽ chơi âm mưu quỷ kế gì chứ nho chi văn minh bình thường tự cho rằng làm việc ngay thẳng chính trực, tuyệt đối không thi triển ra âm mưu quỷ kế. Trận chiến này không có gì bất ngờ, Lục Nguyên thắng.

Cuộc chiến thứ hai ngàn một trăm sáu mươi ba, đối thủ là người giản chi văn minh, lần này mọi người cho rằng Lục Nguyên đụng phải khắc tinh. Dù sao ai đều biến giản có thể khắc kiếm, nhưng tình huống là người giản chi văn minh dễ dàng bị Lục Nguyên đánh trọng thương, không phải đối thủ của hắn.

Cuộc chiến thứ hai ngàn tám mươi tám, đối thủ lần này là thái cổ văn minh, xấut hiện người cổ văn minh cực kỳ hiếm thấy. Hơn nữa hồng hoang khắc kiếm là mười phần mười, mọi người cho rằng kỷ lục liên tục thắng của Lục Nguyên dừng ở đây. Kết quả giật mình phát hiện, lại sai.

Lục Nguyên vẫn thắng.

Rốt cuộc làm sao vậy? Kiếm sao mà thắng hồng hoang được? Không lẽ là năm đó sơ đại Kiếm Chủ để lại kiếm pháp? Có không ít người biết chuyện có biết năm đó sơ đại Kiếm Chủ để lại bộ áp hoang kiếm pháp, nhưng hiệu quả không lớn, cộng thêm Lục Nguyên không đùng kiếm khắc hoang mà chỉ dùng một chút lực lượng kiếm khắc hoang nên bị ngộ nhận là áp hoang kiếm pháp của sơ đại Kiếm Chủ để lại.

Cuộc chiến thứ hai ngàn ba trăm sáu mươi lăm, đối thủ lần này là người man chi văn minh. Man chi văn minh là văn minh cực kỳ hiếm thấy khá thú vị, nhưng kết quả rất đơn giản, thua dưới tay Lục Nguyên.

Lại thắng! Thắng nữa!

Chớp mắt đã đến liên tục thắng ba ngàn.

Ai có thể ngăn cản Lục Nguyên? Không lẽ mặc kệ kỷ lục liên tục thắng của Lục Nguyên lên đến ba trăm hai mươi mốt sao?

Người tiên cổ văn minh nhìn hướng cô gái tóc bạc trên cây quế. Thường Nga tóc bạc này nghe nói là đỉnh cao cấp thiên tôn chuyển thế, nếu nàng ra tay thì muốn thắng Lục Nguyên cũng dễ dàng đi?

Thiếu nữ tóc bạc ăn hoa quế cao nói:

- Ta không có hứng thú ra tay.

Thiếu nữ tóc bạc Thường Nga đếm kỷ lục của Lục Nguyên, tạm thời không tính Vô Thượng Đại Giáo, đánh bại người văn minh có phủ chi văn minh, tinh chi văn minh, Thiên mẫu văn minh, Dạ đế văn minh, lôi chi văn minh, nho chi văn minh, giản chi văn minh, hỏa chi văn minh, dược chi văn minh, pháp bảo văn minh, vân vân và vân vân.

Trong trung ương thiên triều có tổng cộng ba mươi văn minh bình thường, bây giờ nhiều người văn minh ra tay đều bị Lục Nguyên đánh bại.

Thú vị.

Tốt lắm, Lục Nguyên, nhanh lên trưởng thành đi. Trở thành trợ thủ của ta đi. Thiếu nữ tóc bạc Thường Nga thầm nhủ. Lần này nhất định phải lật thế cờ, mối thù năm kỷ nguyên trước phải thanh toán. Đôi mắt thiếu nữ tóc bạc Thường Nga lạnh lẽo. Có thể nhớ thù năm kỷ nguyên trước, thiếu nữ tóc bạc Thường Nga có lẽ không phải cấp thiên tôn đơn giản như vậy, rất có thể nàng là phó chủ văn minh, thậm chí là chủ văn minh chuyển thế.

- Lục Nguyên, sau liên tục thắng ba ngàn rồi sẽ không dễ dàng như vậy.

Thiếu nữ tóc bạc chống cằm:

- Có một người cấp thiên tôn, hơi kiềm không nổi rồi.

Ánh mắt của thiếu nữ tóc bạc Thường Nga cao cường, đã nhìn ra thực lực của Lục Nguyên tại thế giới hỏa sơn có mấy người hắn tuyệt đối không thắng được.

Trận chiến ba ngàn một trăm, đối thủ là người hồ chi văn minh.

Hồ chi văn minh là một văn minh rất đẹp.

Lấy con gái làm chính, con gái cực đẹp.

Có một phần đàn ông, đàn ông cũng cực kỳ tuấn tú.

Trong lịch sử trung ương thiên triều từng xuất hiện miêu chi văn minh, nhưng cuối cùng miêu chi văn minh bị tiêu diệt mà hồ chi văn minh còn giữ lại. Hồ chi văn minh ở trong ba mươi văn minh bình thường rất yếu, nhưng bình thường hồ chi văn minh kết thân nhiều, phó chủ văn minh, thậm chí là chủ văn minh bên cạnh đều có tiểu thiếp hồ tộc. Có thể nói hồ chi văn minh là thâm căn cố đế, nên bình thường không ai dám chọc người của hồ chi văn minh.

Mỗi một văn minh đều có thế đứng riêng, nhất định có đạo lý của nó.

Trận chiến này khỏi nói, tất nhiên là Lục Nguyên thắng.

Trận thứ ba ngàn hai trăm, thắng.

Trận thứ ba ngàn ba trăm, thắng.

Trận thứ ba ngàn bốn trăm, thắng.

Kỷ lục liên tục thắng của Lục Nguyên còn đang tiếp tục, từng trận tiếp theo.

524. Chương 996: Thiên Mẫu Văn Minh (hạ)

Bây giờ giới Quyết Đấu phong nhìn người trên núi như Kiếm Thần khiến người kinh ngạc. Đây thật sự là xuất sinh từ Kiếm Môn, khiến mọi người có nhận thức mới, kiếm đạo thật sự đáng sợ, vô thượng văn minh bị hủy diệt ở kỷ nguyên trước đáng sợ đến cực điểm.

Quan trọng nhất là bây giờ có ai ngăn Lục Nguyên.

Không biết có bao nhiêu người văn minh thua trong tay Lục Nguyên.

Cuộc chiến thứ ba ngàn năm trăm bắt đầu, mọi người tê dại rồi, chỉ nhìn Lục Nguyên không ngừng thắng rồi thắng, e rằng lần này cũng sẽ nhẹ nhàng thắng. Nhưng khi thấy người trong sân thì hít ngụm khí, lần này e rằng Lục Nguyên muốn thắng là cực kỳ khó khăn.

Người đứng trên Quyết Đấu phong gầy gò, có vẻ bệnh trạng, mái tóc trắng phối với khuôn mặt trẻ trung thì hơi lạ.

Là gã! Thụ chi văn minh Mộc Bệnh Dĩ!

Thụ chi văn minh là một trong ba mươi văn minh, rất gần với thái cổ văn minh, cơ bản xem như là thuộc hạ của thái cổ văn minh. Nghe nói thủ lĩnh văn minh là cây thứ nhất sinh trưởng trong hồng hoang kỷ nguyên này, rồi qua trăm triệu năm tới ngày tu luyện thành phó chủ văn minh, coi như là một người trẻ tuổi trong phó chủ văn minh.

Thụ chi văn minh là lấy cây cỏ để công kích, am hiểu về điều trả, đương nhiên có sở trường chiến đấu.

Mộc Bệnh Dĩ là giỏi nhất thụ chi văn minh, hơn nữa gã ở thế giới hỏa sơn thực lực xếp năm hàng đầu. Nghe nói thực lực của người này cách thế giới cảnh chỉ có một đường tơ, bình thường nửa bước thế giới không phải đối thủ của gã, nửa bước thế giới có thể đi mười chiêu dưới tay gã đã là giỏi rồi.

Nghe nói gã chỉ cần một cơ duyên là có thể đột phá đến thế giới cảnh.

Thế giới cảnh và nửa bước thế giới cách biệt rất lớn, so với hỗn động cảnh càng lớn hơn nhiều.

Trên đường tu hành, đại cảnh giới cuối cùng là thế giới cảnh.

Đi qua đại cảnh giới này là có thể trùng kích cấp chủ phó chủ văn minh, đến lúc đó kỷ nguyên tan vỡ có khả năng không chết.

Thế giới cảnh gần như là tận cùng tu hành,, luyện khí cảnh, luyện thể cảnh, trường sinh cảnh, đại đạo cảnh, hỗn động cảnh, một đường đi đến rốt cuộc tới đại cảnh giới cuối thế giới cảnh, không dễ dàng .

Mộc Bệnh Dĩ đứng trước mặt Lục Nguyên, khẽ ho khan:

- Rất ghê gớm, bây giờ đã là ba ngàn bốn trăm chín mươi chín lão già cầm tẩu thuốc. Xin tự giới thiệu, ta thuộc thụ chi văn minh, tên là Mộc Bệnh Dĩ, tốt lắm, chuẩn bị bắt đầu đi.

Gã lạnh nhạt nói, không phát ra bất cứ lời huênh hoang nào nhưng Lục Nguyên cảm giác rợn tóc gáy.

Cái loại lạnh nhạt rồi ẩn chứa sát khí đáng sợ tràn ngập quanh người mình.

Dường như người mắc bệnh không nói ra lời huênh hoang gì muốn giết mình.

Chó cắn người sẽ không sủa, người này thật sự muốn giết mình. Thụ chi văn minh muốn giết Lục Nguyên là chuyện thường, thụ chi văn minh trước giờ đều là lưỡi dao của thái cổ văn minh, thái cổ văn minh muốn giết ai là họ sẽ giết kẻ đó.

Hơn nữa Lục Nguyên phát hiện Mộc Bệnh Dĩ cường trên mình rất xa, bất cứ ai hắn từng đấu đều không mạnh bằng gã.

Nhưng nếu muốn đánh thì cứ đánh đi, mình sợ gì.

Lục Nguyên khẽ quát một tiếng:

- Bắt đầu!

- Hay, đủ sảng khoái!

Mộc Bệnh Dĩ không nói gì nữa.

Mộc Bệnh Dĩ chợt ra tay, phút chốc mấy vạn mảnh lá cây sắc bén bay hướng Lục Nguyên. Mấy vạn mảnh lá cây sắc bén mỗi một cái đều bén như tiên kiếm, đâm thủng nguyên Quyết Đấu phong, khiến Lục Nguyên

không có chỗ chắn. Thật ra bên trong còn ẩn giấu bẫy, xuất thủ như vậy là trong mộc thánh đạo quy tắc chung Vạn Diệp Tề Phát, trên bầu trời đều bị lá cây bén bằng tiên kiếm chặn, chỉ có mặt đất. Nhiều người lúc này sẽ muốn chui xuống đất, nếu nghxi vậy thì hoàn toàn trúng kế.

Trong đất có cây cối đang bén rễ nẩy mầm chờ.

Trong đất là thiên hạ của sinh linh lung tung.

Nếu dùng địa độn thuật lặn xuống tránh chiêu này thì càng trúng kế của Mộc Bệnh Dĩ, sớm thua, đấu với người thụ chi văn minh tuyệt đối không thể chui vào đất.

Lục Nguyên không nhìn thấu chiêu này nhưng hắn bình thường không thích trốn xuống đất, không, trốn vào lòng đất là thuật, Lục Nguyên chưa bao giờ dùng thuật đối địch, cho nên vô tình thoát khỏi cạm bẫy. Nhưng pháp lực của đối thủ thật mạnh, mạnh hơn nửa bước thế giới rấtn hiều.

Lục Nguyên không ngừng đón chiêu thức của đối thủ. Đối thủ không có chiêu thức tinh dạo gì cả, hoàn toàn là oanh tạc.

Nếu đối phương dùng chiêu thức tinh xảo thì Lục Nguyên không hề sợ, so chiêu thức tinh xảo với mình hả, vô cùng hoan nghênh, hắn chưa từng thua so chiêu thức tinh xảo. Nhưng bây giờ rõ ràng đối phương nhân lúc pháp lực cao hơn hắn cuồng oanh tạc, đánh đến Lục Nguyên hoàn toàn bất đắc dĩ.

Kiếm không ngừng phát ra tiếng:

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Cổ tay hơi đau, đụng phải người dùng pháp lực đè người thì Lục Nguyên chỉ có thể buồn bực.

Vèo một tiếng, một lá cây đánh trúng Lục Nguyên, xẹt qua một vết thương nhạt.

Đây là vết thương nhạt, không có gì!

Trong chớp mắt, Lục Nguyên phát hiện cánh tay mình chậm chạp nhiều, thamaj chí đầu óc suy nghĩ u mê, là độc ư? Lục Nguyên không vội, lập tức phát động thanh thánh kiếm đạo. Thanh thánh kiếm đạo có thể phá giải vạn độc thiên hạ, ít nhất Lục Nguyên chưa từng thấy thì gì gây khó khăn cho thanh thánh kiếm đạo. Nhưng vận dụng thanh thánh kiếm đạo mới phát hiện vô dụng, thân thể mình chậm chạp, đầu óc cũng mông lung.

Bão tố lá cây còn đang kéo dài, Mộc Bệnh Dĩ dùng lá cây oanh kích, bốn phía chớp mắt xuất hiện nhiều đại thụ sinh trưởng trên Quyết Đấu phong, khiến người bốn phía không thấy rõ bên trong Quyết Đấu phong xảy ra chuyện gì. Không chỉ vậy, trong Quyết Đấu phong xuất hiện một cái lưới to, đó là lưỡi lá cây, chớp mắt cuốn Lục Nguyên vào trong.

Bây giờ Lục Nguyên rất muốn né nhưng thân thể không nghe theo ý chí. Hắn không biết Mộc Bệnh Dĩ ở trong lá cây dùng thủ đoạn gì đó, cho nên đã bị trói vào võng lá cây.

Mộc Bệnh Dĩ đi tới bên cạnh Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, bây giờ ngươi rơi vào tay ta, có thể đi chết đi.

Tay gã đè đỉnh đầu Lục Nguyên, một nguyên khí cực kỳ quái dị tiến vào. Đây là nguyên khí gì? Nguyên khí khiến đầu óc, mthana thể u mê.

Đây rốt cuộc là thứ quái lạ gì? Không giống là độc.

Trên mặt Mộc Bệnh Dĩ lộ nụ cười tàn nhẫn:

- Đây rốt cuộc là thứ gì hả? Chắc chắn ngươi chưa tiếp xúc qua, ngươi chưa đi thái cổ văn minh thì sao biết sự lợi hại của mộc đạo thánh khí chúng ta. Không sai, đây chính là mộc đạo thánh khí, loại mộc đạo thánh khí này một khi tiếp xúc với người, đánh trúng người sẽ khiến người chậm chạp rồi thành mộc đạo khôi lỗi. Thực lực của ngươi không tệ, hãy làm mộc đạo khôi lỗi của ta đi!

Gã không vừa mắt sức chiến đấu của Lục Nguyên mà muốn kiếm thuật của hắn, kỹ xảo mặt chiêu thức, nếu thu mộc đạo khôi lỗi như vậy thì có thể từ từ nghiên cứu chiêu thức, khiến mình đột phá kỹ xảo chiêu thức.

Nói thật ra Mộc Bệnh Dĩ hiểu rằng mình có khuyết điểm là không mạnh mặt chiêu thức, nhưng không có cách nào tăng cao, bây giờ chỉ cần đem Lục Nguyên chế thành mộc đạo khôi lỗi là có thể tăng cao rồi.

Đây là việc tốt đẹp cỡ nào.

Cho nên Mộc Bệnh Dĩ dùng trận chiến này ngay từ đầu đã có ý đó.

Tất cả giống như Mộc Bệnh Dĩ tính kế, không có gì lệch lạc.

525. Chương 997 + 998: Mộc Bệnh Dĩ

Trên mặt Mộc Bệnh Dĩ lộ nụ cười tàn nhẫn, nói:

- Lục Nguyên, ngươi hãy ngoan ngoãn làm mộc đạo khôi lỗi của ta đi.

Gã không ngừng rót mộc đạo thánh khí vào trong người Lục Nguyên. Trong người Lục Nguyên tất cả máu thịt không ngừng biến đổi, chuyển hóa hướng mộc đạo khôi lỗi, máu thịt đang dần tiêu diệt.

Chết tiệt! Mình không cam lòng chết như vậy, Lục Nguyên ở trong lòng tức giận gầm lên.

Nhưng suy nghĩ dần rời xa thể xác.

Làm sao đây?

Lúc này thiếu nữ tóc trắng Thường Nga cảm giác được, nhíu mày. Làm sao đây? Có cứu Lục Nguyên không? Không cứu thì nếu Lục Nguyên không sống được bằng sức mình, vậy hắn không tính là có khí vận dồi dào, người như vậy sớm muộn gì đều chết, mỗi người có thể tu hành đến cấp bậc chủ phó chủ văn minh đều là khí vận vô địch cả.

Nếu giúp đỡ được mình giải quyết chuyện năm kỷ nguyên trước cần có tu vi văn minh.

Thiếu nữ tóc trắng Thường Nga cảm giác được nhưng người khác thì không, không biết hiện giờ đánh nháu thế nào rồi.

Ta mệnh do ta không do thiên!

Bị đưa vào mộc đạo thánh khí, trong đầu Lục Nguyên đột nhiên bùng nổ bảy chữ này. Mình tuyệt đối không thể thua, tương lai kiếm đạo còn cần mình sáng tạo.

Khi bùng phát tín niệm mãnh liệt này, đầu óc hắn tỉnh táo chút.

Ta mệnh do ta không do thiên!

Tương lai kiếm đạo do ta sáng tạo!

Bây giờ khốn cảnh nên làm sao?

Những mộc đạo thánh khí không ngừng đưa vào người khiến một chút tỉnh táo lại biến u mê.

Phải rồi, trong kiếm chi không gian có một gốc kiếm đạo thụ, bản thân chính là cây.

Giờ cái gọi là mộc đạo thánh khí chính là muốn biến mình thành kết cấu cây cối.

Có thể đem những mộc đạo thánh khí chuyển vào tiểu kiếm đạo thụ, không biết tiểu kiếm đạo thụ sẽ ra sao nữa.

Nhân lúc đầu óc còn tỉnh táo, hắn cố gắng vận mộc đạo thánh khí liên miên không ngừng dẫn hướng tiểu kiếm đạo thụ.

Mới đầu tiểu kiếm đạo thụ phong ấn âm tiên xích bên trong cao cỡ bốn trăm tám mươi tám trượng.

Bây giờ mộc đạo thánh khí nhập vào trong, Lục Nguyên lập tức chú ý phản ứng hiện giờ của tiểu kiếm đạo thụ, nếu nó không thể hấp thu mộc đạo thánh khí thì hắn thật sự tiêu đời. Lục Nguyên hồi hộp căng thẳng, hắn không muốn gục tại đây.

Rốt cuộc! Bộp một tiếng, dường như tiểu kiếm đạo thụ có chồi mới. Lại nhìn kỹ, tiểu kiếm đạo thụ quả nhiên đâm chồi.

Tiểu kiếm đạo thụ bắt đầu lên lên.

Trong lòng Lục Nguyên có mong chờ.

Tiểu kiếm đạo thụ trưởng thành không biết sẽ đến mức nào nữa.

Lục Nguyên mong chờ.

Tiểu kiếm đạo thụ không ngừng cao lên, chớp mắt đã đến năm trăm trượng.

Khi tiểu kiếm đạo thụ cao đến năm trăm trượng thì trong lòng Mộc Bệnh Dĩ cười đắc ý, ha ha, Lục Nguyên, giờ biết mộc đạo thánh khí lợi hại chưa? Chỉ cần thêm mộc đạo khôi lỗi Lục Nguyên, khi đó có thể dùng kiếm khí đột phá tăng vọt. Gã không ngừng đưa vào mộc đạo thánh khí.

Trong kiếm chi không gian của Lục Nguyên, tiểu kiếm đạo thụ cao đến năm trăm trượng.

Trong khi tiểu kiếm đạo thụ trưởng thành thì Lục Nguyên phát hiện mình cảm ngộ thiên địa pháp tắc tăng lên theo.

Thứ một trăm ba mươi mốt, lập thu kiếm ý thành.

Thứ một trăm ba mươi hai tiết xử thử kiếm ý cũng thành.

Tiểu kiếm đạo thụ còn tiếp tục vươn cao, Lục Nguyên cảm ngộ thiên địa pháp tắc tăng vọt. Thứ một trăm ba mươi tam bạch lộ kiếm ý cũng thành luôn.

Tiểu kiếm đạo thụ đã cao đến sáu trăm trượng, bây giờ thứ một trăm ba mươi tứ tiết thu phân kiếm ý cũng thành công.

Bây giờ thu đế kiếm đạo tổng cộng cần lục đạo, Lục Nguyên thành tứ đạo rồi.

Mộc đạo thánh khí này thất có ích.

Lục Nguyên không biết mộc đạo thánh khí không tầm thường, dù là trong thụ chi văn minh cũng có số rất ít người tập luyện được.

Mộc Bệnh Dĩ là học lén, Mộc Bệnh Dĩ là một người rất đặc sắc, xuất thân đê tiện nhưng dựa vào các loại thủ đoạn hai người giết người vân vân mà không ngừng leo lên, giờ đã là một trong trọng điểm bồi dưỡng của thụ chi văn minh, còn học kỹ năng trấn phái của thụ chi văn minh là mộc đạo thánh khí.

Mộc đạo thánh khí dùng để đánh nhau thì thật là mọi chuyện thuận lợi, là một trong căn bản cho thụ chi văn minh tung hoành.

Hơn nữa Mộc Bệnh Dĩ có các loại thủ đoạn, mđánh chết một đồng đồn rồi cướp mộc đạo thánh khí của người đó để mình dùng.

Chính vì nhiều nguyên nhân nên mộc đạo thánh khí của gã tương đương hùng hậu, khiến tiểu kiếm đạo thụ của Lục Nguyên tăng lên đến một trăm trượng, thật không đơn giản.

Tuy nhiên, sao không có nhiều thêm mộc đạo thánh khí đưa vào người, nếu thân thể thêm chút mộc đạo thánh khí là mình có thể luyện thành thu đế kiếm đạo.

Tất nhiên Lục Nguyên biết hiện nay mình không phải đối thủ của Mộc Bệnh Dĩ, giờ mình chỉ là miễn dịch mộc đạo thánh khí của đối phương, nhưng thực lực đối thủ là chỉ kém một đường đến thế giới cảnh. Hiện nay mình còn chưa đánh lại người chỉ kém một đường đến thế giới cảnh, vậy nên vẫn cần tăng thực lực.

Làm sao tăng thực lực?

Đúng rồi, có cách.

Lúc trước đã nói qua, chỉ cần đủ nguyên khí thế giới thì muốn xông hỗn động cảnh thập tầng không khó, bởi vì hỗn động cảnh thập tầng là đại viên mãn, cần nguyên khí tích lũy. Nguyên khí thế giới thì là nguyên khí tinh thuần nhất, cho nên đây là thời cơ đột phá tốt.

Lục Nguyên giả bộ bị mộc đạo thánh khí làm mê muội, biểu hiện không biến đổi, bộ dạng ngơ ngác, cũng phun nuốt nguyên khí thế giới. Bây giờ hắn có ba ngàn tám trăm nguyên khí thế giới, giờ bị nuốt hết, vô số nguyên khí thế giới xâm nhập vào trong kiếm chi không gian, lẻn vào người Lục Nguyên, khiến pháp lực như lửa đang tinh luyện.

Nguyên khí thế giới thật mạnh!

Lục Nguyên cảm thấy thân thể không ngừng chuyển đổi, đó là biến đôit thân thể như thế nào đây? Máu thịt toàn thân trừ mặt ngoài nhất cố ý khiến mộc đạo thánh khí làm ngu ra, các chỗ khác có biến đổi rất lớn, khiến thân thể dường như là hình thái hoàn mỹ.

Không đúng, loại hoàn mỹ hóa này nên hướng nội bộ thân thể sâu hơn chút.

Sâu trong người, hình thái gien đang xảy ra thay đổi, tư liệu này Lục Nguyên có thấy qua. Nghe nói có một học phái tu tiên giả luôn nghiên cứu hình thái sinh mệnh, trong đó có nói cơ sở nhất của sinh mệnh là dựa vào một loại gien. Gien mang theo người bí túc, nhưng loại cơ bản này có nhiều lỗ hổng, chỗ thiếu sót.

Cái gọi là thần, tiên, phật, sinh mệnh đến thế giới cảnh thì tầng gien chẳng có chút lỗ hổng, thiếu sót, hơn nữa khiến gien hoàn mỹ hóa, mỗi một gien đều phát huy tác dụng mười phần mười, máu thịt không còn bất cứ khuyết điểm gì.

Bây giờ Lục Nguyên phát hiện sinh mệnh gien của mình đang không ngừng biến đổi. Có một ít gien không hoàn chỉnh đang sửa đổi, gien không cần thiết bị cắt bỏ, hình thức sinh mệnh đang xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất. Lục Nguyên biết đây chính là hỗn động cảnh thập tầng.

Hỗn động cảnh thập tầng đại viên mãn, chân chính đại viên mãn.

Đại viên mãn là hình thức sinh mệnh cơ bản nhất. Không phải đại viên mãn luyện khí kỳ kinh mạch. Không phải đại viên mãn luyện thể kỳ thân thể. Không phải đại viên mãn trường sinh kỳ thần hồn. Không phải đại viên mãn đại đạo cảnh không gian, mà là hình thức sinh mệnh cơ bản nhất, tất cả mọi thứ đại viên mãn.

Thì ra tất cả đại viên mãn của bốn cảnh giới luyện khí, luyện thể, trường sinh, đại đạo đều tổng kết tại đây.

Hình thức sinh mệnh được biến đổi.

Lục Nguyên không ngừng thu lại khí thế biến đổi của bản thân, là khí thế phi nhân như thần như tiên. Nếu để khí thế lan tràn thì e rằng Mộc Bệnh Dĩ lập tức phát hiện hắn đang đột phá.

Theo thời gian trôi qua, sinh mệnh gien toàn thân đã hoàn thành sửa đổi, đã hoàn mỹ rồi.

Hỗn động cảnh thập tầng, đến.

Muốn trùng kích thế giới cảnh thì đơn giản thoi, đem tất cả năng lực trong gien sinh mệnh đều khám phá hết, một cái cũng không thể thiếu, đó gọi là thế giới cảnh, bởi vì khi ấy là cảnh giới thần linh, thần tiên. Đương nhiên muốn phát huy tất cả năng lực có trong gien, hoàn mỹ hơn cả gien thì khó càng khó thêm.

Rốt cuộc mình đứng ở hỗn động cảnh thập tầng, chỉ cần đạp một bước nữa là đến thế giới cảnh. Tới thế giới cảnh là chân chính thành bá chủ một phương trung ương thiên triều.

Hắn cảm giác một lát, trước tiên là phát hiện còn lại năm trăm phần nguyên khí thế giới. A, xem ra mình đột phá đến tầng này dùng hết ba ngàn trùng kích thế giới cảnh. Vậy là muốn đọt phá đến thế giới cảnh thì cần rất rất nhiều nguyên khí thế giới, gấp mấy lần cái này.

Hắn phát hiện Mộc Bệnh Dĩ đưa vào mộc đạo thánh khí đã không bao nhiêu, Lục Nguyên mở mắt ra nhìn hướng Mộc Bệnh Dĩ.

Hắn nói:

- Ngươi kêu Bệnh Dĩ, không phải bệnh thật chứ? Sao mới có chút xíu mộc đạo thánh khí vậy? Có thể thêm nhiều chút không?

Mộc Bệnh Dĩ giật mình và muốn bộc máu. Ngươi hỏi vì lý do gì? Thật đáng thương, mộc đạo thánh khí của Mộc Bệnh Dĩ là rất hùng hồn, đừng nói một người thành mộc đạo khôi lỗi, dù là mười mộc đạo khôi lỗi cũng đủ dùng. Gã gần như đem tất cả mộc đạo thánh khí đưa vào người Lục Nguyên, hết cách, vì một

chiêu thức cường mộc đạo khôi lỗi đối với gã quá quan trọng, gã muốn tham gia luyện tập võ nghệ thụ chi văn minh, kết quả không ngờ đưa hết mộc đạo thánh khí vào người Lục Nguyên mà hắn không có phản ứng gì, còn mở mắt ra nói rằng mộc đạo thánh khí quá ít.

Cái này!

Khi Mộc Bệnh Dĩ kinh ngạc và muốn hộc máu thì Lục Nguyên đánh ra một kiếm.

Một kiếm như kinh hồng.

Kiếm xuất kinh quỷ thần!

Mộc Bệnh Dĩ vốn yếu mặt chiêu thức, thêm vào lúc này kinh ngạc và muốn hộc máu, giây phút này đối mặt kiếm chiêu Lục Nguyên đánh tới chặn không kịp, chỉ có thể ngự mộc thần quyết tăng sức phòng ngự. Lục Nguyên một kiếm chém xuống nặng nề cỡ nào.

Chớp mắt máu bắn tung.

Mộc Bệnh Dĩ vừa kinh vừa dị hỏi:

- Ngươi, sao ngươi có thể? Khi thân thể độn hóa rồi còn có thể xuất chiêu nhanh như vậy?

Gã không thể tin vào mắt mình.

- Ngươi nói thân thể độn hóa là cái này hả?

Lục Nguyên hơi giật người, phút chốc mặt ngoài độn hóa như đầu gỗ lập tức biến mất, lại mọc ra máu thịt, cùng lúc đó, toàn thân Lục Nguyên toát ra khí thế phi nhất, có chút giống như thần như phật nhưng là lại không phải chân chính thần, tiên, phật.

Khí thế nhiếp người.

Mộc Bệnh Dĩ giật mình nói:

- Ngươi, ngươi đến thế giới cảnh? Không đúng, không tới thế giới cảnh, là nửa bước thế giới?

- Ngươi có lầm không, ta không phải đến nửa bước thế giới, chỉ là hỗn động cảnh thập tầng thôi.

- Mới rồi ngươi đấu với ta luôn dùng pháp lực hỗn động cảnh cửu tầng hả?

Mộc Bệnh Dĩ không thể tin.

Lục Nguyên gật đầu đáp:

- Tiếp theo ta sẽ dùng pháp lực hỗn động cảnh thập tầng. Phải rồi, ngươi muốn ta làm mộc đạo khôi lỗi của ngươi giúp ngươi tăng chiêu thức, hôm nay ta giúp ngươi vậy.

Lục Nguyên cười lạnh, giờ là lúc hắn giúp Mộc Bệnh Dĩ 'tăng năng lực cách đấu'.

Hết cách, ai bảo mình là người tốt làm chi.

Thế gian này chú trọng là có gì báo nấy.

Mới rồi Mộc Bệnh Dĩ định luyện mình thành mộc đạo khôi lỗi, để gã tăng năng lực cách đấu.

Hôm nay mình sẽ khiến hắn hiểu cái gì kêu là kiếm thuật.

Cái gì!

Thoáng như sấm sét đánh xuống.

Cần phải nói là Lục Nguyên thốt ra câu này giọng hơi to.

Vậy nên?

Chẳng những Mộc Bệnh Dĩ nghe được, người dưới Quyết Đấu phong cũng nghe thấy luôn.

Không ngờ! Không ngờ còn có chuyện như vậy!

Lục Nguyên là vân hệ công pháp, vân hệ công pháp là một loại công pháp am hiểu ẩn núp, cơ bản nếu pháp lực ngang nhau, hệ khác đều có thể nhìn ra được. Nhưng vân hệ công pháp thì nhìn không ra, trừ phi pháp lực hơn xa người đó. Vậy nên người trong Quyết Đấu phong trước đó không biết Lục Nguyên là hỗn động cảnh cửu tầng.

Đều cho rằng Lục Nguyên là hỗn động cảnh thập tầng.

Kết quả giờ mới biết, thì ra Lục Nguyên có ba nghìn bốn trăm chín mươi chín liên tục thắng chỉ là pháp lực hỗn động cảnh cửu tầng thì đã thắng hàng loạt đối thủ, lần này thì sục sôi.

- Cha nó, không phải chứ, ta vốn tưởng Lục Nguyên là hỗn động cảnh thập tầng, có thể dùng hỗn động cảnh thập tầng thắng nửa bước thế giới là rất ghê gớm rồi.

- Dùng pháp lực hỗn động cảnh cửu tầng thắng nửa bước thế giới, Lục Nguyên giỏi quá.

- Trời ạ, xem ra Mộc Bệnh Dĩ chống không nổi rồi.

- Đúng vậy, Lục Nguyên sắp phát uy.

- Nhiều cây cối chặn không thấy được Lục Nguyên ra tay, đáng tiếc.

Khi mọi người xôn xao rằng không thể thấy Lục Nguyên ra tay thì ầm một tiếng, cây cối trên Quyết Đấu phong chớp mắt đốt cháy, lửa đi rất nhanh, khoảnh khắc lại thấy tình hình Quyết Đấu phong. Cuộc chiến thứ ba ngàn năm trăm kịch liệt vô cùng.

Lửa dần nhỏ đốt quanh Quyết Đấu phong.

Trong lửa, Lục Nguyên và Mộc Bệnh Dĩ đứng đối diện nhau.

Lục Nguyên lắc đầu nói:

- Là lúc để ngươi thấy kiếm thuật của ta.

- Thức thứ nhất, chung cực chi kiếm!

Một kiếm này bình bình không có gì lạ, trung trung chính chính lại có vị thế không thể đỡ. Mộc Bệnh Dĩ chắn, khó khăn lắm mới chắn lại một kiếm, thầm nghĩ nhát kiếm này loại hại quá đi? Nhưng lúc này dưới Quyết Đấu phong vang lên giọng nói.

- Trời ạ, đây là Trung Cực Thần Quyền của ta hóa thành kiếm thức, hơn nữa dùng còn xuất sắc hơn cả Trung Cực Thần Quyền!

Là đối thủ thứ nhất dùng Trung Cực Thần Quyền của Lục Nguyên cực kỳ kinh ngạc nói.

Một kiếm kiếm thức của Lục Nguyên đánh ra, như sóng máu ngập trời.

Người Huyết môn kinh ngạc nói:

- Đây là Huyết Lãng Ngập Trời của Huyết môn ta mà, tinh diệu hơn cả Huyết Lãng Ngập Trời nữa!

Mộc Bệnh Dĩ lại chắn một chiêu.

Lục Nguyên đánh ra một thức tiếp một thức.

Kiếm tiếp theo như chém rách không trung, là một kiếm uy nghiêm cỡ nào. Nhát kiếm này dường như không là kiếm nữa mà là búa, chỉ có búa mới có đại khí phách kinh thiên động địa như vậy.

Thấy thế, Bàn Động Thất nghiêm mặt nói:

- Sao có thể? Đây là Phủ Trảm Phá Thiên Thức của ta, mà dùng còn giỏi hơn ta.

Một kiếm to lớn nặng nề chém xuống phòng ngự của Mộc Bệnh Dĩ, đó là sức mạnh lớn cỡ nào, chớp mắt đè chặt gã xuống đất.

Bây giờ người Quyết Đấu phong đều phát hiện Lục Nguyên quái lạ.

Lục Nguyên đem chiêu thức lúc trướcd của đối thủ đều lấy hình thức kiếm phát ra, hơn nữa sử dụng cường, tinh diệu hơn cả đối thủ.

Điều này sao có thể?

Một người sao có thể sau khi quyét đấu với đối thủ thì họ chiêu thức của đối thủ?

- Đây là vô ngã cảnh giới!

Khi người tiên cổ văn minh xem cuộc chiến bị Lục Nguyên làm chấn kinh thì thiếu nữ tóc trắng Thường Nga lên tiếng giải thích rằng.

- Cái gọi là vô ngã cảnh giới là một loại cảnh giới người thiên tư thượng đẳng mới tới được, có thể học và bắt chước bất cứ chiêu thức gì hắn đã thấy, thậm chí là thay đổi chiêu thức.

- Bình thường tới vô ngã cảnh giới rồi võ đạo bản thân sẽc tiến bộ, thấy chiêu thức càng nhiều càng rộng, cuối cùng sáng tạo ra võ đạo của mình, võ đạo sẽ càng rộng, hỗn độn, càng đáng sợ.

526. Chương 999 + 1000: Đạo Là Gì?

Thiếu nữ tóc trắng nói:

- Tức là nói bây giờ Lục Nguyên đang trong quá trình sáng lập võ đạo của mình.

- Một người có thể chân chính sáng lập một đạo của mình là cất bước vào ngưỡng cửa chiêu thức tông sư, lúc trước chỉ xem nưh một khối tượng của chiêu thức, Lục Nguyên đang lột xác.

Trên Quyết Đấu phong, Lục Nguyên hoàn troàn chìm trong thiên địa của mình.

Một kiếm như Bàn Cổ búa lớn đánh bay và tổn thương Mộc Bệnh Dĩ xong Lục Nguyên chớp mắt ra kiếm, một kiếm này tốc độ nhanh hơn bình thường ra chiêu nhiều, cơ bản có nhanh của tinh chi văn minh Tinh Dã Tốc, khoảnh khắc đâm vào mắt Mộc Bệnh Dĩ.

Tiếp theo kiếm thức quá dị như quả cầu xoay, dây là đang học thiên mẫu văn minh.

Thiếu nữ tên Tô Tình Tuyết kinh kêu:

- Lục Nguyên, cường quá, người như vậy nên dẫn vào vô ngã cảnh giớithập đại văn minh chúng làm chủng mã mới ưu hóa đàn bà đời tiếp theo của vô ngã cảnh giớithập đại văn minh chúng ta. Đáng tiếc, người như vậy làm chủng mã không thể độc chiếm riêng, quá đáng tiếc.

Thiên mẫu văn minh chủng mã là vinh dự rất cao đối với đàn ông.

Muốn đi thiên mẫu văn minh nơi lấy nữ làm tôn để chủng mã thì cần người đàn ông đó là ưu tú nhất trong đám.

Đi rồi có thể hưởng hết diễm phúc, để lại con cái.

Hiển nhiên người tên Tô Tình Tuyết đang do dự có nên dẫn tiến Lục Nguyên đi thiên mẫu văn minh làm chủng mã không.

Kiếm tiếp theo của Lục Nguyên biến mất, lần thứ hai xuất hiện đã đâm trúng Mộc Bệnh Dĩ, đây là cách ám sát của dạ chi văn minh. Lục Nguyên nhu hợp trong kiếm vận dụng không thua gì một dạ chi văn minh, khiến người dạ chi văn minh biến sắc mặt, không ngờ hắn có năng lực như vậy.

Lục Nguyên còn trong vô ngã cảnh giới, lần này một kiếm như lửa, tựa hỏa thần chuyển thế chém xuống một kiếm, đây là học hỏa chi văn minh. Hắn dùng kiếm bá và đạo, khiến người hỏa chi văn minh cảm thấy từ trong kiếm của Lục Nguyên học được vài điều, Mộc Bệnh Dĩ lại hét thảm.

Mộc Bệnh Dĩ đáng thương, gã rốt cuộc biết kiếm thuật của Lục Nguyên là loại kiếm thuật đáng sợ cỡ nào. Giờ gã không muốn thấy kiếm thuật của Lục Nguyên nữa, mỗi thấy một lần là bị thương một lần, bị đánh như giẻ rách, cảm giác làm người cực kỳ khó chịu.

Lúc Từ Diệu Quốc về, Vương Quốc Hoa đã ra khỏi văn phòng. Hắn vừa đi vừa nói:

- Trưởng ban thư ký, tôi phải lên tỉnh một chuyến, anh bảo Triệu Quân chuẩn bị xe, tôi tự lái xe đi.

Không mang theo thư ký cùng lái xe là do Vương Quốc Hoa cố ý. Hắn cũng muốn mượn cơ hội ở bên Lưu Linh. Tỉnh tổ chức hoạt động thu hút đầu tư, Vương Quốc Hoa không quá coi trọng. Vừa lái xe, Vương Quốc Hoa lại nhận được cuộc điện không ngờ.

Người gọi điện tới là Khương Nghĩa Quân, hắn cười rất lớn.

- Lão đại, tôi nghe qua chuyện của ông rồi, tốt quá, đừng làm quan làm mẹ gì, cùng nhau kinh doanh phát tài.

- Miệng chó không mọc được ngà voi, ông bây giờ đã đến làm bí thư thị ủy thị xã Thiết Châu – tỉnh Đông Hải rồi đó.

Vương Quốc Hoa đốp lại, không ngờ Khương Nghĩa Quân gào lên:

- Gì? tỉnh Đông Hải? Ha ha ha.

- Cười con em ông à?

Vương Quốc Hoa thấy sắp lên cao tốc vì thế vội vàng dừng sang bên. Hắn còn tưởng Khương Nghĩa Quân trêu mình nên bực bội mắng lại.

- Lão đại, tuyệt đối đừng hiểu lầm, tôi cười vì chúng ta quá có duyên. Tôi vừa mới mở hai siêu thị ở Thần Châu, ông lại đến tỉnh Đông Hải tiếp tục làm quan, ông nói có trùng hợp không? Tôi bây giờ đang ở sân bay, chuẩn bị bay tới thành phố Thần Châu đó.

Khương Nghĩa Quân nói rất đắc ý làm Vương Quốc Hoa muốn chửi vài câu.

- Ôi, là như vậy ư, không ngờ giám đốc Khương làm ăn lớn như vậy, sau này nhất định phải giúp đỡ một cán bộ nhà nước quèn như tôi đó.

Bí thư Vương châm chọc làm Khương Nghĩa Quân ngứa răng, hắn nói:

- Lão đại đừng hiểu lầm, mấy năm qua siêu thị phát triển rất nhanh, lúc đầu nếu không có ông giúp thì tôi đâu có ngày hôm nay. Tôi chỉ là không ngờ siêu thị làm lại thần kỳ như vậy, bây giờ các nhà máy, công ty đều cầu siêu thị, nhớ đến lúc trước nhờ vả các nhà máy đúng là thấy quá thê lương.

- Nói nhảm, đây là trào lưu phát triển, thời đại bên tiêu thụ chiếm tuyệt đối thượng phong nhất định sẽ tới.

Vương Quốc Hoa đương nhiên là hiểu rõ cái này, Khương Nghĩa Quân thở dài một tiếng:

- Đúng thế, mấy năm qua siêu thị của tôi coi như phát triển tốt. Hôm nay trong vòng mười tỉnh đều có chi nhánh, các công ty sản xuất không nhờ tôi còn nhờ ai.

- Được rồi, đợi ông đến rồi nói tiếp, ông đây đang rất bận.

Vương Quốc Hoa cười nói, nói chuyện với Khương Nghĩa Quân đều khá dễ dàng, không cần ra vẻ này kia.

- Được, tôi cũng sắp lên máy bay, tới nơi sẽ liên lạc với ông.

Khương Nghĩa Quân vừa nói chuyện điện thoại, bên cạnh có một cô em xinh đẹp có chút tò mò nói:

- Ai vậy, em thấy hắn nói chuyện với anh rất không khách khí, kiêu ngạo như vậy sao?

- Mẹ chứ, cô xen miệng vào làm gì? Không thấy tôi gọi hắn là lão đại sao? Nói ra làm cô sợ, người ta nhỏ hơn tôi một tuổi đã là bí thư thị ủy cấp giám đốc sở đó.

Khương Nghĩa Quân nói đến Vương Quốc Hoa mà lại thấy khá tự hào.

Nhờ phúc của Vương Quốc Hoa, công ty của Khương Nghĩa Quân mấy năm nay phát triển rất nhanh. Địa bàn tdga không nói, bên Thượng Hải cũng phát triển rất thuận lợi. Siêu thị này vốn là như vậy, trong tay có tiền mà muốn kiếm tiền sẽ dễ dàng, các chi nhánh cũng dễ mở ra. Siêu thị liên hợp Nghĩa Hoa hiện nay cũng là công ty tiêu thụ có tiếng ở trong nước.

Con đường phát triển của Khương Nghĩa Quân có thể liên quan mật thiết với Vương Quốc Hoa. Từ kinh doanh xăng dầu đến siêu thị, tới bất động sản, đều là được Vương Quốc Hoa chỉ đường. Vì thế trong mắt của Khương Nghĩa Quân, địa vị của Vương Quốc Hoa là không thể thay đổi.

So với Khương Nghĩa Quân ngồi máy bay với gái đẹp bên cạnh đầy sung sướng, Vương Quốc Hoa đang trên đường cao tốc. Mất ba tiếng mới đến được tỉnh thành, tới nơi đã quá giờ trưa. Vương Quốc Hoa xuống cao tốc gọi điện, Lưu Linh bảo hắn đến khách sạn …

Ở cửa khách sạn đã thấy Lưu Chấn Nam cùng Lưu Linh đứng đó chờ, Vương Quốc Hoa có chút buồn bực. Hắn vốn nghĩ mình gần như không thể nào có qua lại với Lưu Chấn Nam nữa, không ngờ vòng quay của số mệnh lại không như thế.

- Quốc Hoa, chúng ta lại gặp mặt.

Lưu Chấn Nam tự nhiên hơn Vương Quốc Hoa nhiều. Vương Quốc Hoa dù sao cũng có quan hệ với con gái y, y có tự tin cũng là bình thường.

- Đúng vậy, lại gặp mặt.

Vương Quốc Hoa không biết nói gì, mắt Lưu Chấn Nam rất độc, nhìn cái là nhận ra sự mất tự nhiên của Vương Quốc Hoa, y cười nói;

- Linh nhi, con và Quốc Hoa nói chuyện, bố đi trước có chút chuyện.

Lưu Chấn Nam đi nhưng câu nói cuối cùng làm mặt Vương Quốc Hoa nóng lên. Lưu Linh thấy Vương Quốc Hoa ngẩn ra liền cười cười dùng khuỷu tay đâm hắn:

- Sao vậy?

Vương Quốc Hoa lắc đầu nói:

- Hình như anh và em ở cạnh nhau chỉ có làm mỗi một việc, câu kia cua bố em đúng là không cho mặt mũi.

Lưu Linh lúc đầu chưa hiểu, sau đó che miệng nhỏ giọng nói:

- Linh tinh, em nói với ông là tìm anh đều có việc cần làm.

- Ồ, thì ra là suy nghĩ của anh có vấn đề, anh phải kiểm điểm.

Vương Quốc Hoa cười hắc hắc, Lưu Linh khoác tay Vương Quốc Hoa tiến vào phòng ăn khách sạn. Vương Quốc Hoa vừa ngồi xuống thì điện thoại di động lại vang lên, Từ Diệu Quốc gọi tới là trên tỉnh có hội nghị, Vương Quốc Hoa cần phải tham gia. Mai Từ Diệu Quốc sẽ dẫn theo thư ký và lái xe của Vương Quốc Hoa lên tỉnh, hội nghị diễn ra vào sáng ngày kia.

Vương Quốc Hoa đi cả buổi nên người khó chịu, ăn xong Lưu Linh dẫn hắn lên phòng tắm. Hắn lúc này mới chú ý mình đi gấp quên không mang quần áo thay, hắn định ra ngoài mua thì Lưu Linh cười nói:

- Biết ngay là anh quên mang hành lý, em chuẩn bị rồi.

Việc nhỏ này làm Vương Quốc Hoa cảm động, hơn nữa ghi nhớ rất sâu trong lòng.

- Chuyện của bố em xử lý thế nào rồi?

Vương Quốc Hoa hỏi. Chuyện của Lưu Chấn Nam không phải chuyện của Lưu Linh sao? Trước đó lúc đối mặt với Lưu Chấn Nam, hắn biểu hiện không được tốt nên phải bù lại.

- Chuyện đó sớm xong rồi, bố em niệm tình ả ta theo ông bảy tám năm nên cho ả một khoản tiền không nhỏ. Gần đây tỉnh đang tiến hành công trình cải tạo thôn nội đô, bố em cũng tranh thủ công trình này.

- Nghe nói tên Lưu Triệu Quốc không dễ nói chuyện đâu.

Vương Quốc Hoa nhắc, Lưu Linh cười nói:

- Cái này anh không cần để ý, chắc bố em có biện pháp.

Chuyện này Vương Quốc Hoa đúng là không có lực mà giúp, vì thế hắn đành chờ cơ hội sau.

Không mấy khi được ở riêng bên cạnh nhau, Vương Quốc Hoa liền bù lại đôi chút cho Lưu Linh. Nếu tối không có vũ hội, Vương Quốc Hoa không định ra khỏi khách sạn.

Quần áo Lưu Linh chuẩn bị khá hợp mốt, sơ mi, quần dài, giày da sáng bóng. Sau khi cẩn thận kiểm tra Vương Quốc Hoa một lúc, Lưu Linh mới yên tâm đi thay đồ, trang điểm.

Lưu Linh chỉ trang điểm nhẹ, bôi ít kem, đánh chút son, chiếc váy không tay, trên nền trắng có vài đóa hoa màu vàng làm cô thiếu vài phần trẻ trung, thêm vài phần đoan trang.

Ra ngoài Vương Quốc Hoa mới biết vũ hội tổ chức ở tầng ba khách sạn. Hai người đi lên, bên trong đã có nhiều người. Lúc viết tên, Lưu Linh viết chữ tổng giám đốc tập đoàn Lưu thị. Hai người đến chỗ tiếp đón thì có một người đàn ông khoảng 35, 36 tuổi trông rất phong độ đi tới.

Thấy Lưu Linh, mặt tên này rất vui vẻ nhưng thấy cô khoác tay Vương Quốc Hoa, hắn sa sầm mặt lại ngay.

- Tổng giám đốc Lưu.

Người đàn ông tiến lên chủ động đưa tay ra. Lưu Linh cười cười nhìn Vương Quốc Hoa rồi gật đầu bắt tay:

- Tổng giám đốc Hạ.

Lưu Linh không giới thiệu Vương Quốc Hoa, họ Hạ không chịu bỏ qua, hắn cười nói:

- Sao không giới thiệu một chút?

Không đợi Lưu Linh mở miệng, Vương Quốc Hoa đã chủ động tiến lên nói:

- Tôi là trợ lý của tổng giám đốc Lưu, tôi họ Vương, anh gọi tôi Tiểu Vương là được.

Họ Hạ không nghĩ Vương Quốc Hoa nói như vậy, cử động vừa nãy của Lưu Linh thì hắn có thể thấy.

- Tổng giám đốc Lưu, tôi có mấy người bạn ở bên kia, tôi sang đó một chút, lát nói chuyện.

Họ Hạ không thèm để ý tới Vương Quốc Hoa, nói xong đi ngay.

Tay Vương Quốc Hoa đưa ra hắn cũng không thèm chạm, đợi đối phương đi, Vương Quốc Hoa cười lạnh một tiếng:

- Như vậy đó.

Lưu Linh che miệng nhỏ giọng nói:

- Đáng đời, giả vờ làm trợ lý lắm vào.

Vương Quốc Hoa lắc đầu nghiêm túc nói:

- Không phải anh muốn giả vờ, hôm nay anh như một nhân viên tình báo đánh vào đội ngũ địch.

Lưu Linh nói:

- Người này là ủy viên gì đó của văn phòng công thương tỉnh, có mối làm ăn không nhỏ ở tỉnh thành, lần trước cùng ăn cơm với bố em rồi suốt ngày làm phiền, em không thèm để ý tới hắn.

- Không cần giải thích.

Vương Quốc Hoa lắc đầu, hai người sóng vai đi vào. Nơi này vốn là phòng hội nghị lớn nhất khách sạn, bây giờ được đổi thành vũ hội. Trên sàn nhảy đã có không ít người nhảy, Vương Quốc Hoa đưa tay ra mời, Lưu Linh cười cười đồng ý.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

ejNX *?QÆM; ej3, E?¬M; S?ªB h`Ê Gw\ URV

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 638: Không phải trợ lý? (1)

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Hai người chưa nhảy hết điệu thì tổng giám đốc Hạ đã cùng một người đàn ông tóc hoa râm đi tới, điệu nhảy dừng lại, mọi người đều vỗ tay. Lưu Linh nói khẽ với Vương Quốc Hoa:

- tổng giám đốc Hạ là trưởng ban thư ký văn phòng công thương tỉnh, vừa nãy không cho anh danh thiếp chắc là coi thường anh. Bình thường hắn rất nhiệt tình phát thiếp.

- Người kia là ai?

Vương Quốc Hoa cười cười, Vương Quốc Hoa hôm nay không dám nói là gặp việc gì đều không tức, ít nhất không phải là kẻ vì việc nhỏ cũng tức. Vì thế Lưu Linh trêu đùa, Vương Quốc Hoa không thèm để ý.

- Hình như là lãnh đạo văn phòng công thương tỉnh thành, quái lạ, văn phòng chiêu thương sao lại không có ai lên nhỉ?

Lưu Linh kinh ngạc nói, Vương Quốc Hoa cười nói:

- Treo đầu dê bán thịt chó, hoạt động này chắc không có quan hệ mấy với văn phòng chiêu thương, chắc là do đám người văn phòng công thương bày ra hết thôi.

Lưu Linh suy nghĩ một chút ám chỉ trong câu nói của Vương Quốc Hoa rồi gật đầu nói:

- Có lý, nghe nói văn phòng công thương sắp tuyển cử, tổng giám đốc Hạ rất có hy vọng làm phó hội trưởng.

Lục Nguyên thêm cảm thán, đúng vậy, tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận rốt cuộc hoàn thành. Thông qua tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận mình học được rất nhiều, giờ cách liên tục thắng một vạn chỉ kém một ngàn sáu trăm trận nữa, còn luyện thành kiếm đạo của mình, Vạn Vật Sâm La kiếm đạo, một kiếm đạo đáng sợ.

527. Chương 1001 + 1002: Liên Tục Thắng Tám Nghìn Trận

Dưới Quyết Đấu phong, đám người sắp phát điên, quá siêu! Tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận toàn thắng, trong quá trình đụng phải đủ các loại đối thủ mà Lục Nguyên vẫn thắng, nhìn kỳ tích xảy ra, cảm giác thật lạ. Dù là ai mới bắt đầu không ngờ Lục Nguyên mạnh như thế, ban đầu mọi người cho rằng Lục Nguyên là tặng nguyên khí thế giới thôi.

Kiếm Môn, Vô Thượng Đại Giáo nho nhỏ lại ra một nhân vật kinh tài tuyệt diễm, nếu người này không chết thì về sau Kiếm Môn biến cường là việc chắc chắn rồi.

Phong chi văn minh.

phong chi văn minh là người nhận được tin tức nhanh nhất. Khi tin tức từ thế giới hỏa sơn đến phong chi văn minh thì một thiên tôn phong chi văn minh nhìn chiến báo trước mắt, liên tục thắng tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận, hơn nữa ở nơi đặc biệt như thế giới hỏa sơn.

Gã cảm thán rằng:

- Xem ra Phong Nhị Thập Tứ không nói sai, Lục Nguyên này không phải hạng đơn giản, người như vậy nên lôi kéo.

Dược chi văn minh. Một thiên tôn dược chi văn minh cầm chiến báo tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận, thở dài một tiếng nói:

- Lục Nguyên này càng lúc càng không đơn giản, tiểu bối dược chi văn minh chúng ta năm đó thua không tính oan.

Trong nhiều văn minh thì dược chi văn minh là người thứ nhất thua Lục Nguyên, khi đó người thứ nhất thua Lục Nguyên bị trách phạt nặng nề, cho rằng thua một đệ tử Vô Thượng Đại Giáo, không ngờ thua đệ tử Vô Thượng Đại Giáo, nhưng bây giờ chứng minh không phải mấy người dược chi văn minh đó quá yêu mà vì Lục Nguyên rất mạnh.

Trong thiên mẫu văn minh, một vị thiên tôn cầm chiến báo trong tay. Thiên tôn là một mỹ phụ nhân, chân mày xẹt qua một màu sắc:

- Tô Tình Tuyết đưa đến chiến báo có nói Lục Nguyên này ưu tú lạ lùng, giờ xem ra đúng vậy, thế thì nên kéo đến thiên mẫu văn minh chúng ta chủng mã.

Thiên mẫu văn minh đem một đám đàn ông ưu tú nhất làm chủng mã là đặc sắc của văn minh, trước kia không có người Vô Thượng Đại Giáo có thể vào được, Lục Nguyên xem như số ít Vô Thượng Đại Giáo có thể vào.

Trong nhi chi văn minh, một vị thiên tôn đại nho cảnh giới vuốt râu nói:

- Kiếm Môn xuất hiện một thiếu niên thuộc tính chính khí tiên kiếm, hơn nữa kiếm kỹ tinh thuyệt, liên tục thắng tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận, người như vậy rất hiếm thấy, có chút duyên với nho chi văn minh ta.

Trong giản chi văn minh, quỷ khóc thần sầu quân sư Giản Vân Sầu khiến người vô cùng đau đầu đang chơi cờ. Tin tức liên tục thắng tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận truyền đến không khiến gã dao động.

- Chúng ta mượn đao Thái Cổ giết Lục Nguyên, thất bại, cho nên giờ không cần gấp. Có thể phái người hỗ trợ bên Hiên Viên Vọng, Hiên Viên Vọng giờ muốn giết nhất chắc chắn không phải Thái Sử Không mà là Lục Nguyên. Hiên Viên Vọng xem như là thân vật khó được, gã có vài phần khả năng đối phó Lục Nguyên, nhưng rốt cuộc khí vận quá yếu, chân chính sát chiêu là Kiếm Chi Tử.

Một đế tử ngồi đối diện Giản Vân Sầu nói:

- Nếu Kiếm Chi Tử thua Lục Nguyên thì sao?

- Kiếm Chi Tử đúng là cơ tỷ lệ thua nhưng không lớn. Kiếm Chi Tử thực lực siêu quần, tâm kế thâm sâu, quan trọng nhất là đại khí vận của hắn không bình thường, tuyệt đối là khí vận khó được trong Khí Vận Thất Tử, người như vậy tính xác suất thì Lục Nguyên thua mới đúng. Cho dù ra ngài ý muốn, Kiếm Chi Tử thua thì chúng ta có thể nhân diếm Kiếm Chi Tử hợp nhất lấy khí vận của hắn. Người này là đại địch sinh tử của Lục Nguyên, cho nên dù thế nào chúng ta sẽ không thua.

- Phải rồi, ván này, ta thắng.

Bàn cờ Giản Vân Sầu chơi thế cục hai quan đen trắng bỗng biến.

Sát đại gia!

Giản Thánh Đế Tử của giản chi văn minh cười khổ, thật là phong cách của quân sư, không ra tay thì thôi, hễ phát ra thì là cục sát đại long.

Trong lôi chi văn minh, một vị thiên tôn nhìn chiến báo trong tay:

- Đúng là một nhân vật tuyệt vời, người như vậy trước quan sát đã. Truyền xuống dưới, bây giờ lôi chi văn minh không thể kết thù với Lục Nguyên.

Đụng tới người cường đại không thể kết thù thì tất nhiên lôi kéo là chính, đay là đạo sinh tồn của các đại thế lực. Một khi kết thù thì không chết không ngừng tiêu diệt.

Chiến bào liên tục thắng tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận không chỉ truyền đến nhiều văn minh mà cũng đến rất nhiều Vô Thượng Đại Giáo.

Vô Thượng Đại Giáo Huyết môn truyền đến giọng âm trầm:

- Lục Nguyên này dám giết người Huyết môn chúng ta, đáng giết, đáng giết!

Thanh âm âm trầm như khiến người rơi vào cửu u địa ngục.

Vô Thượng Đại Giáo Bá Đao môn. Môn chủ Bá Đao môn cũng là một vị thiên tôn:

- Chậc chậc, liên tục thắng tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận, Kiếm Môn gần đây may quá vậy, rõ ràng chỉ là Vô Thượng Đại Giáo xếp hạng ba trăm thôi, gần đây ra hai nhân vật xuất sắc tuyệt luân là Kiếm Chi Tử, Lục Nguyên. Bá Đao môn chúng ta là Vô Thượng Đại Giáo xếp mười hàng đầu mà không xuất hiện nhân vật như vậy, mạnh nhất là trình độ như thanh niên Long Tôn thôi.

- Đoạt Ái Đao của ta ai có thể kế thừa đi?

Môn chủ Bá Đao môn họ Hoành, đao tên là Đoạt Ái Đao.

Trong trung ương thiên triều có hai thanh đao tên kjhas bá khí, khác lạ. Một thanh là Đạot Ái Đao của môn chủ Bá Đao môn, còn một tên Xuất Quỹ Đao. Chu nhân của Xuất Quỹ Đao có danh tiếng rất lớn trng trung ương thiên triều.

Tin tức như vậy theo lý thì không nên truyền đến cổ văn minh.

Không sai, liên tục thắng tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận của ngươi đúng là khiến người chấn kinh, nhưng dù sao tại trung ương thiên triều có chiến tích như vậy không phải không ai, đa số người chỉ có tunh hoành bất tử mới trở thành một trong nhân vật chính trung ương thiên triều. Chỉ có nhân vật chính trung ương thiên triều mới vào mắt cổ văn minh.

Vậy nên trong tình huống bình thường, ngũ đại cổ văn minh dù có nghe qua tin của Lục Nguyên nhưng không truyền ngoài mặt.

Nhưng lần này bên cổ văn minh lan truyền. Pháp Thánh Đế Tử nhìn chiến báo trong tay, thì thào:

- Vốn cho rằng chỉ là một muội phu, giờ xem ra xuất hiện một minh hữu.

Gã nói minh hữu đương nhiên không phải minh chủ cổ văn minh. Lục Nguyên không khả năng có tư cách này, mà là minh hữu của Pháp Thánh Đế Tử gã, hỗ trợ gã đánh ngã liên hợp Pháp Hoàng Đế Tử và các gia tộc người Nghiêm gia.

Bên thái cổ văn minh cũng lan truyền tin tức Lục Nguyên.

Một thiên tôn thái cổ văn minh sắc mặt lạnh băng thốt:

- Nên diệt.

Không sai, thái cổ văn minh đối với Lục Nguyên tràn ngập sát khí, nhưng bây giờ có Pháp Thánh Đế Tử chặn, thái cổ văn minh không bằng pháp cổ văn minh, mặt ngoài không tiện ra tay nhưng âm trầm làm tay chân.

Đến đây thì tất cả thế lực trung ương thiên triều chỉ có có tiên cổ văn minh, phật cổ văn minh, võ cổ văn minh là không truyền về tin tức Lục Nguyên. Vì cho dù Lục Nguyên sáng tạo ra liên tục thắng tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận thì tư cách còn kém.

Phút chốc, khắp góc trung ương thiên triều đều nghe danh tiếng Lục Nguyên.

Liên tục thắng tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận là chiến tích kinh người cỡ nào.

Đây là từ khi Lục Nguyên chào đời đến nay lần đầu tiên danh tiếng truyền khắp trung ương thiên triều.

Trước kia dù lần nào đều không đến mức Lục Nguyêna cả trung ương thiên triều.

Nhưng xem như bây giờ danh tiếng truyền khắp trung ương thiên triều, mọi người nói về Lục Nguyên rất nhiệt liệt nhưng dù sao hắn không phải là thế giới cảnh, càng không phải thiên tôn cảnh, ầm ĩ qua đi rồi thôi, chỉ có các thiên tôn, đó là thực lực tuyệt đối cường đại mới được toàn trung ương thiên triều ghi nhớ.

Mà lúc này thế giới hỏa sơn.

Bụi bặm lạc định.

Liên tục thắng tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận, chiến tích khủng bố như vậy, tuy hàng loạt chiến đấu đã kết thúc, nhưng trong thế giới hỏa sơn mọi người vẫn không ngừng nói về nó. Lục Nguyên từ Quyết Đấu phong đi xuống chân núi, trở lại doanh địa Kiếm Môn. Từ đó người đến viếng khá nhiều, người như Lục Nguyên không lôi kéo mới là ngu.

Lục Nguyên giao tiếp một người lại một ngời đến lôi kéo. Trong chớp mắt…

Ầm ầm!

Lục Nguyên cảm giác dưới lòng bàn chân chấn động, cảm giác nguyên khí thế giới khổng lồ bùng nổ trên đỉnh thế giới hỏa sơn. Cùng lúc đó, nguyên khí thế giới cực kỳ rực rỡ như mưa bắn ra, nhanh hơn bình thường nhiều.

Đây là sao chứ?

Lục Nguyên bay ra ngoài. Không chỉ Lục Nguyên, giờ rất nhiều người bay ra.

Bay ra thì thấy trên đỉnh thế giới hỏa sơn bùng phát nguyên khí thế giới khổng lồ. Lục Nguyên thấy bên cạnh ai nấy cực kỳ nghiêm túc. Có chuyện gì vậy?

Đông Dã chí tôn nói:

- Đây là thế giới hỏa sơn, nếu đã gọi là núi lửa thì tất nhiên không ổn định. Trạng thái bình thường là như ngươi mới đến trông thấy, còn giờ là một lần bộc phát. Thời gian thế giới hỏa sơn bộc phát không dài, trong lúc bộc phát thì nguyên khí thế giới nhiều hơn trước rất nhiều. Không chỉ vậy, còn có thứ quý giá hiếm hoi bùng phát.

Đông Dã chí tôn nói:

- Còn về bùng phát cái gì thì phải xem vận may.

Thì ra là thế!

Đang khi Lục Nguyên thầm nhủ thì ra là thế thì vài thứ bị bắn ra.

Có thứ bắn ra, mọi người nghiêm túc lên.

Thế giới hỏa sơn có đủ các đại thế lực trung ương thiên triều. Một khi bùng phát thứ gì đều có người nào tranh giành.

Bây giờ bắn ra thứ gì đã thấy rõ.

Một hình đao. Thấy hình đao thì người Bá Đao môn mấy mấy môn phái dùng đao xông ra ngoài. Trong sườn núi có mấy người văn minh vọt ra, có rất nhiều văn minh dùng đao. Đỉnh núi người thái cổ văn minh cũng xông ra ngoài, rất nhiều người thái cổ văn minh dùng đao.

Hình mũi tên, lần này thập đại Vô Thượng Đại Giáo Tiễn môn vọt tới, nhưng dạ chi văn minh cũng lao lên, tinh chi văn minh vọt lên. Hai văn minh tinh, dạ dùng mũi tên, lại nói từ thế giới hỏa sơn bắn ra đa số là thứ tốt, tại sao không cướp chứ? Tới gần liền cướp.

Cái thứ ba là vật như cài tóc phụ nữ, lần này Hoa Gian môn xông ra ngoài. Hoa Gian môn lấy đồ cài tóc tặng lấy lòng phụ nữ, mấy người Vô Thượng Đại Giáo khác cũng lao ra. Ở sườn núi, thiên mẫu văn minh, tinh chi văn minh đều có người lao ra, đồ cài tóc nữ không ít người tranh.

Thứ tư là hình kiếm. Kiếm thì chỉ có giản, người dùng kiếm quá ít ỏi, ai kêu kiếm bị kỷ nguyên áp chế, bình thường đều là giản chi văn minh độc quyền. Chính trong chớp mắt, trong Kiếm Môn một bóng xanh như mũi tên rời cung lao ra, xông đến vật hình kiếm.

Phải rồi, lần này không chỉ giản chi văn minh độc kiếm vật kiếm mà có Lục Nguyên cũng muốn giành.

Rất nhiều người bắt đầu tranh dành.

Bốn thứ từ thế giới hỏa sơn kẹt trong nguyên khí thế giới, có diệu dung riêng.

Ví dụ vật hình đao dường như ẩn chứa vô số đao đạo lý.một khi có được thanh đao đó là sẽ khiến mình tăng lên đao đạo rất nhiều. Nên người dùng đao đa số vọt tới, tất nhiên người thứ nhất bị đánh bay xuống núi là Bá Đao môn. Chỉ thấy sườn núi vài văn minh chặn lại, lấy ra văn minh văn tự, chỉ vài giây là đánh bay người Bá Đao môn.

- Đùa hả, Vô Thượng Đại Giáo bình thường mà cũng muốn cướp vật thế giới hỏa sơn ném ra, buồn cười quá.

Nói Bá Đao môn cũng là một trong thập đại Vô Thượng đại giáo, nhưng so với văn minh thì kém qua xa.

Vật thứ hai hình mũi tên, nó lặng lẽ không tiếng động, nếu được đến thần khí này dùng để chiến đấu tập kích thì quá tiện. Kết quả liền bị người tinh chi văn minh cản lại. Người tinh chi văn minh ra tay như điện, chớp mắt đánh trọng thương người Tiễn môn.

Người tinh chi văn minh hừ lạnh nói:

- Đây là mũi tên tinh chi văn minh chúng ta muốn, sao để ngươi đụng được.

Tiễn môn là một trong thập đại Vô Thượng đại giáo, ở trước mặt văn minh cũng yếu ớt như vậy, không chịu nổi một kích,chênh lệch quá xa xôi.

Bá Đao môn xưng bá đao, đấu với người cực kỳ bá đạo.

Tiễn môn xưng công kích cự ly xa.

Hai môn phái này đều là một trong thập đại Vô Thượng đại giáo, coi như thế lực cường đại của trung ương thiên triều, nhưng đụng phải văn minh công kích thì hai môn phái không thể chống nổi. Văn minh đúng là cực kỳ đáng sợ, vô cùng cường đại, khiến Vô Thượng Đại Giáo khó thể với mới mép văn minh.

Vật thứ hình cài đầu nữ cũng bay ra, người Hoa Gian môn vọt tới. Chợt chặn trước mặt mấy người Hoa Gian môn là một cô gái trẻ trung, rõ ràng là Tô Tình Tuyết từng đấu với Lục Nguyên.

Mấy người đàn ông Hoa Gian môn ai nấy cầm quạt, quần áo tung bay, có thong dong tiêu sái khó tả. Trong đó có một người đàn ông Hoa Gian môn từng đấu với Lục Nguyên tay phẩy quạt, phong cách tiêu sái, nhìn Tô Tình Tuyết.

- Vị tiểu thư này nhường được được không? Hoặc là Hoa Gian môn chúng ta không giành, xem như tặng lễ vật cho tiểu thứ. Nhưng khi nào chúng ta cùng đi ngắm hoa?

Hoa Gian môn không uổng là Hoa Gian môn, lúc này bắt đầu theo đuổi cô gái.

Xưng là người không phong lưu uổng hoa gian.

Vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp không dính thân, hoa gian môn chính là hoa gian môn.

Tô Tình Tuyết cười khẽ nói:

- Muốn ta nhường các ngươi đi thì cũng được, tiếc rằng các ngươi không đủ mạnh, không xứng làm chủng mã.

Chớp mắt Tô Tình Tuyết lấy ra mê tự, mê tự ban là văn tự ban đầu mẫu tự diễn sinh ra, có uy lực to lớn. Chớp mắt mấy người Hoa Gian môn đều cảm giác tay chân mềm nhũn.

Trong thiên địa có nhiều văn tự ban đầu.

Trong văn tự ban đầu có chia mạnh yếu.

Thiên mẫu văn minh nắm giữ mẫu tự đương nhiên vô cùng cường đại. Dựa vào mẫu tự này mà thực lực thiên mẫu văn minh ở trong ba mươi văn minh hiện ra cực kỳ cường đại, đuổi theo ngũ đại cổ văn minh. Nghe nói áu kỷ nguyên trước, chủ thiên mẫu văn minh, Nữ Oa từng nặn đất tạo người, dựa vài đại đức mới được đến chữ mẫu.

Mẫu nghi thiên hạ!

Mà Tô Tình Tuyết lấy ra nhị cấp văn tự mê tự, phút chốc mấy tên Hoa Gian môn tay chân mềm nhũn. Tô Tình Tuyết ném ra tú cầu đỏ. Tú cầu đỏ vạch đường cong quái dị, khoảnh khắc đem bốn người bị mê tự làm mê mang đánh bay ra ngoài.

Phái Hoa Gian cũng chịu không nổi.

Ba vật đầu đều rơi vào tay văn minh, không có ngoại lệ.

Lúc này Lục Nguyên như mũi tên rời cung bay hướng đỉnh núi thế giới hỏa sơn.

Lúc này vật hình kiếm kẹt trong nguyên khí thế giới, Lục Nguyên lờ mờ cảm giác nó tỏa ra nguyên khí có lực sát thướng lớn vô tận. Hắn thậm chí phát hiện kiếm đạo hồ lô trong kiếm chi không gian kịch liệt nhảy, dường như chỉ cần nuốt vật hình kiếm là kiếm đạo hồ lô của mình sẽ tiến hóa một bước nữa.

Kiếm đạo hồ lô tiến hóa cần nhiều kiếm khí.

Nơi này vật hình kiếm là mấu chốt để kiếm đạo hồ lô tiến hóa.

528. Chương 1003 + 1004: Phản Kích

Không chút nghi ngờ, kiếm đạo hồ lô là mấu chốt để Lục Nguyên đối địch Kiếm Chi Tử.

Một khi dựng ra kiếm đạo môn, mặc kệ Kiếm Chi Tử ngươi dùng loại kiếm chiêu gì đều đập nát hết, tuyệt đối không ngoại lệ.

Phải rồi, lấy kiếm đạo hồ lô có thể hấp thu kiếm khí, kiếm giản vốn một thể chẳng qua bề ngoài hơi đổi khác, có thể hấp thu kiếm khí của kẻ địch. Không biết hấp thu giản khí của đối thủ thì được không nữa. Lục Nguyên thầm nghĩ, định dùng kiếm đạo hồ lô chơi một lần.

Lục Nguyên đã quyết định đại náo một trận.

Bên vật hình kiếm văn minh đương nhiên không khả năng khinh thường đối thủ lần này.

Trong nhiều văn minh, để ý Lục Nguyên nhất chính là giản chi văn minh.

Thậm chí từ lúc bắt đầu, quân sư Giản Vân Sầu đã nói Lục Nguyên là đại địch của giản chi văn minh, nghe nói quân sư dùng mai hoa dịch sổ suy tính ra. Lục Nguyên liên tiếp biểu hiện chứng thực điều này, cho nên giản chi văn minh đối với Lục Nguyên là cực kỳ cảnh giác.

Còn vật hình kiếm, người giản chi văn minh liếc mắt liền phát hiện nó không tầm thường, dường như bên trong có vô tận kiếm khí.

Chính vì vậy nên giản chi văn minh cũng phải có được nó.

Lúc này tiểu thủ lĩnh giản chi văn minh, Trường Thương Lệ quát dài:

- Tổ thành thiên hiển đại trận!

Thiên hiển đại trận chính là một trong trận pháp nổi tiếng của giản chi văn minh, cần ba mươi sáu người đứng mới bày thành, hợp với con số ba mươi sáu thiên lý. Khi bày trận thì ba mươi sáu người đứng ở vị trí định sẵn, cùng bày trận.

Khi trận bày ra, đầy đất hỗn độn.

Nếu ai tiến vào trận này khó phân biệt phương hướng, đây là điều thứ nhất.

Ngươi ở trong trận thế từng giây phút có mấy chục thanh giản tấn công ngươi, đây là điều thứ hai.

Công kích của ngươi bị ba mươi sáu người phân tán, đây là điều thứ ba.

Đương nhiên chân chính đáng sợ là điều thứ bốn, lúc trước đã nói, văn tự có tác dụng lớn nhất của giản chi văn minh là đốn, tạp, khiếnc ngươi ở bên trong rất khó chịu. Chiêu thức của giản chi văn minh thoát khỏi kiếm chiêu nhưng đa số có tác dụng đốn và tạp. Đối địch với giản chi văn minh là việc không thoải mái chút nào.

Thiên hiển đại trận của giản chi văn minh càng thêm đáng sợ, giản chi văn minh văn minh văn tự ở trong trận tác dụng phóng đại lớn nhất. Ở trong trận ngươi muốn làm động tác nhẹ nhàng cũng không thể, thậm chí là không làm được động tác gì. Động tác của người vừa bắt đầu liền bị kẹt, ngừng lại, khi đó sẽ bị người giản chi văn minh giải quyết.

Đây là một đại trận đáng sợ như vậy đấy, chỉ nghĩ thôi đã khiến người e ngại.

Không biết bao nhiêu nhân vật xuất sắc gục dưới thiên hiển đại trận.

Bây giờ đối mặt Lục Nguyên, quả nhiên người giản chi văn minh cực kỳ cẩn thận, dùng ra đại trận như vậy.

- Trời ạ, không ngờ người giản chi văn minh sử dụng thiên hiển đại trận.

- Thiên hiển đại trận, thứ này rất khủng bố.

- Ba mươi sáu người dùng một đại trận, ai có thể phá được?

- Dù đơn đấu thì Lục Nguyên vô địch nhưng đụng phải tình huóng này đấu không lại đâu.

Rất nhiều người xôn xao, mọi người nhìn bên này tranh giành một là vì ba món kia đã đạot xong, vật hình kiếm bị ném ra trễ nhất vẫn còn đang tranh giành, hai là Lục Nguyên gần đây danh tiếng nổi như cồn, rõ ràng xuất thân từ Vô Thượng Đại Giáo mà có danh tiếng vô địch đấu đơn, cho nên đều nhìn qua. Đương nhiên dù Lục Nguyên có danh hiệu vô địch đấu đơn nhưng nhìn giản chi văn minh bày thiên hiển đại trận thì không ai xem trọng hắn cả.

Thiên hiển đại trận, danh tiếng quá lớn.

Nếu Lục Nguyên xông vào thì e rằng tiêu đời rồi.

Kiếm và giản thù hận sâu xa, hắn bị hành chết trong trận là bình thường.

Bây giờ phải xem Lục Nguyên có dám xông vào thiên hiển đại trận này không.

Đang lúc mọi người thắc mắc thì Lục Nguyên đã xông vào trong thiên hiển đại trận. Hắn thật sự xông vào thiên hiển đại trận, thật là to gan, đáng tiếc sẽ bị hủy tại đây. Trong ba mươi sáu người đại trận có vài người Lục Nguyên quen mặt, ví dụ Giản Nguyệt Bạch, lúc đặc huấn tại pháp cổ văn minh hắn có biết, khi

đó Giản Nguyệt Bạch không đấu với hắn lần nào, giờ rốt cuộc đụng độ. Dĩ nhiên lần này đấu không phải một đối một mà là ba mươi sáu chọi một, nghĩ vậy Giản Nguyệt Bạch thầm vui vẻ, ha ha, ba mươi sáu chọi một thì sao chứ, thắng là được.

Lục Nguyên, truyền thuyết bất bại của ngươi hôm nay kết thúc.

Mấy người khác trong ba mươi sáu người cũng đều nghĩ vậy.

- Lục Nguyên, đừng tưởng đấu đơn lợi hại chút liền đắc ý!

- Lục Nguyên, hôm nay là dấu chấm hết đời ngươi!

- Lục Nguyên, hôm nay ngươi chắc chắn thua thảm!

Từng tên gào la, cũng bắt đầu việc của mình, mỗi người lấy ra văn tự của mình, ba mươi sáu văn tự kêu gọi nhau biến thành công kích to lớn. Khoảnh khắc, thiên hiển đại trận phát ra uy lực.

Lục Nguyên bị kẹt, trong phút chốc muốn nhúc nhích rất khó. Ba mươi sáu văn tự nặng nề đập vào người Lục Nguyên, không chỉ thế thôi, ba mươi sáu người dựa theo trình tự đại trận, hơn mười người tấn công hắn. Mắt thấy Lục Nguyên sắp gục trong thiên hiển đại trận vô cùng đáng sợ, và chắc chắn sẽ bị thương nặng.

Thật ra lúc này tại thế giới hỏa sơn, Lục Nguyên dựa vào tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận hấp dẫn vô số người hâm mộ thuộc Vô Thượng Đại Giáo. Dù sao lấy thân phận người Vô Thượng Đại Giáo tung hoành bất bại, liên tục thắng văn minh, cổ văn minh đã có thể xưng là anh hùng. Có không ít người Vô Thượng Đại Giáo xem Lục Nguyên thành anh hùng, mà giờ anh hùng sắp thua họ chỉ đành than đáng tiếc.

Đang lúc này, giản khí bỗng tan biến.

Sao vậy chứ?

Nhiều giản khí tấn công sao mất hết rồi?

Họ không hiểu nổi, chỉ có Lục Nguyên thầm nghĩ, tốt lắm, kiếm và giản quả nhiên cùng loại, kiếm đạo hồ lô chỉ có thể hút kiếm khí giờ hút luôn giản khí rồi, có phải chăng nếu mình dùng hồ lô biến ra kiếm đạo môn thì khi đó có thể trấn áp cả phó chủ giản chi văn minh?

Loại kiếm đạo môn này vừa ra, về mặt kiếm đạo không ai có thể so chiêu thức cùng Lục Nguyên, bây giờ xem ra khi đó chẳng những Kiếm Chi Tử không thể so chiêu thức với hắn, dù là phó chủ giản chi văn minh cũng không thể.

Đấy là tin vui cỡ nào!

Dù sao cho đến nay, một trong địch thủ lớn nhất của hắn là phó chủ giản chi văn minh.

Thế cục chiến trường như lửa, mười mấy, hai mười mấy giản khí công kích đến. Đồng chi văn tự trói buộc Lục Nguyên càng lớn chút. Ba mươi sáu người giản chi văn minh mỗi người lấy hết tuyệt kỹ trong đời đánh hướng Lục Nguyên, không tin ba mươi sáu người đấu một người mà không làm gì được hắn.

Chính lúc này, Lục Nguyên mở mắt ra, vô số tia sáng bắn ra.

- Tiếp theo ta sẽ phản kích.

Phản kích

Lục Nguyên nói gì vậy!

Hắn muốn phản kích!

Hắn sử dụng một đội gồm ba mươi sáu người, cả ba mươi sáu người này đều không phải người tầm thường, mà là người đã tiếp cận với thế giới văn minh. Ba mươi sáu người, không ai là đơn giản, huống chi, hiện tại Lục nguyên đang bị vây hãm trong trận địa của ba mươi sáu người, có thể thoát ra được mới là lạ.

Cho nên Lục Nguyên nói hắn phải phản kích, gây ra một trận cười lớn

Quả thực, quá buồn cười

Hắn lại muốn phản kích, có thể ư.

Giản Nguyệt Bạch ha ha cười:

- Ngươi muốn phản kích, ta sẽ đánh ngươi đến trọng thương luôn, xem ngươi phản kích thế nào?

- Haha, phản kích cho chúng ta xem, chúng ta rất sợ nha!

Tên chính giữa trong ba mươi sáu người còn lại nói

- Đúng vậy a, chúng ta rất sợ nha, người ta là Lục Nguyên kiếm môn vô địch thiên hạ nha.

- Vậy sao?

Vô số ánh mắt giết người hướng về Lục Nguyên một lần nữa biến mất, mà đồng thời, phía trên đầu Lục Nguyên có một luồng ánh sáng xuay xung quanh,mà trong lúc luồng ánh sáng chuyển động có thấy hình ảnh của một con rồng vàng, lúc này Lục Nguyên trong chốc lát sảng khoái đến ngây người, từ trước đến nay chưa bào giờ cảm thấy thoải mái như lúc này, thoáng cái đã nuốt vào ba mươi sáu chữ trong người con rồng, mà ba mươi sáu chữ này đều là nguyên bản kiếm pháp, lập tức những chữ vàng được nuốt vào này sẽ luyện ra tinh hoa của ba mươi sáu đạo kiếm chữ , đồng thời những chiêu tinh hoa này cũng rơi vào chính giữa những kiếm hệ văn tự.

Nếu như trong khi những kiếm hệ văn tự này lại một lần nữa tổ hợp lại trở thành chữ “phong”, khi đó uy lực của chữ “phong” sẽ lớn hơn nhiều so với ban đầu.

Năm đó chữ phong này vừa mới xuất hiện, liền bị chủ của Thái Cổ Văn Minh đánh tan, vì vậy kiếm hệ văn tự tương đối cổ quái.

Mà nếu như một lần nữa xuất hiện, uy lực của nó còn lớn hơn rất nhiều so với năm đó.

Thật là mong chờ tới ngày đó a!

Đương nhiên, không cần có phải chờ đợi ngày đó hay không, trước tiên phải đem đối thủ trước mắt này giải quyết đã

Lục Nguyên hấp thu xong tinh hoa của ba mươi sáu chữ, đồng thời một kiếm xuất ra, chém về phía ba mươi sáu chữ kia,

Ba mươi sáu chữ lập tức biến thành bảy mươi hai nửa.

Cái này!

Một kiếm chém chữ

Hơn nữa là ba mươi sáu chữ!

Có thể chém rời chữ đã được coi là thần kì rồi, tuy vẻn vẹn chỉ là văn tự cấp hai, nhưng tại trung tâm thiên triều có rất ít người hiểu rõ điều đó.

Mà bây giờ, những việc mà Lục Nguyên đã làm cũng không phải là một kiếm chém một chữ, mà là một kiếm xuất ra chém hết trọn vẹn ba mươi sáu chữ!

Cái này!Đùa à!

Mà Lục Nguyên lập tức liền động, một kiếm xuất ra, như là du long bơi dưới đáy biển, tự tại, tiêu dao, và cuồng ngạo, kiếm này huyền diệu cỡ nào đâm thẳng về phía thi nhân chính giữa của giản chi văn minh người đầu tiên đối mặt với kiếm này chính là Giản Nguyệt Bạch Huyến Nguyệt Bạch đến từ sau nền văn minh cổ, liên tục biết được thực lực của bản thân,cũng chỉ gần theo kịp Lục Nguyên mà thôi, cho nên đối mặt với một kiếm này rất có lòng tin, phóng ra mấy đạo giản khí, cùng với trường giản trong tay đâm về phía Lục Nguyên, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng liền phát hiện giản khí của mình đã biến mất, mà bản thân hắn đã bị thương trong tay của Lục Nguyên.

Dùng hồ lô thu lại giản khí, đánh cho đối thủ trở tay không kịp, lại bằng những kiếm thuật tuyệt diệu toàn thắng đối phương, cái này chính là trò chơi của Lục Nguyên.

Giản Nguyệt Bạch đến làm thế nào để hiểu rõ được chuyện này thì đã bị Lục Nguyên đánh bại.

Giản Nguyệt Bạch bất ngờ, nhưng mà trên vai của hắn cũng đã bị Lục Nguyên đả thương, đây là sự thật không thể chối cãi, hơn nữa kiếm khí của Lục Nguyên cũng đã xâm nhập vào cơ thể hắn, hắn nhất thời lực bốc lên không ngớt, tạm thời đã mất đi sực chiến đấu.

Mà Giản Nguyệt Bạch không khỏi kinh hãi, rốt cuộc là có chuyển gì!

Lúc bản thân mình hóa ra ở thời cổ đại, dù gì thực lực cũng ngang với Lục Nguyên, cùng lắm chỉ kém một đường, thế mà tại sao mình rõ ràng lại bị Lục Nguyên một chiêu đánh bại tại chỗ.

Mà lúc này, bên cạnh Giản NGuyệt Bạch, ba người cùng đứng tại một chỗ, ba người này thực lực mỗi người đều huyền diệu như nhau:

- Hồ lô của hắn có thể hấp thi giản khí của binh khí, chúng ta vận chân khí vào trong giản khí, như vậy cái hồ lô cổ quái của hắn liền không làm gì được chúng ta.

Ba đạo giản thế biến thành một thế cục hỗn loạn, cùng hướng về phía Lục Nguyên mà tới.

Ba người này cùng công kích, thật khó đối phó.

Hơn nữa, chỉ cần bọn họ thoáng cái đã giữ trụ được Lục Nguyên, hơn ba mươi người lập tức tiến lên công kích.

Trong một caí thừa ra kia, Lục Nguyên cũng phát hiện mình trước mắt ở vào thế tương đối nguy hiểm, muốn xuất ra luân hồi nhưng là trong số các đối thủ thông qua luân hồi cũng không phải là không có, đúng rồi, Lục Nguyên quát một tiếng:

- Vạn kiếm chấn động

Đây cũng là chiêu học được lúc ở Ẩn Kiếm Tông, tiếp xúc với kiếm giới, làm cho vạn kiếm chấn động

Kiếm giản nhất thể!

Cái còn lại này ở xung quanh Lục Nguyên, tất cả giản đều chấn động cả lên.

Mỗi chiêu thức đều huyền diệu như nhau, mà nếu như đột nhiên trấn động, chiêu thức huyền diệu như thế tự nhiên bị phá hỏng, binh khí của ba người tấn công Lục Nguyên sẽ không bị khống chế, trong lúc nhất thời sơ hở mở rộng ra, mà kiếm của Lục Nguyên thừa cơ xông vào, ba người trong tầm tay bị thương ngã xuống bên Lục Nguyên.

Liên tiếp bốn người bị thương dưới kiếm của Lục Nguyên, bởi vậy trận địa giản sao Bắc Đẩu đương nhiên đã bị phá hoàn toàn. Nhưng coi như là trận địa giản sao Bắc Đẩu bị phá hoàn toàn, mà đối thủ vẫ có hơn ba mươi hai người, mà lúc này tiểu thủ lĩnh của đối thủ Trương Thương Lệ lạnh quát một tiếng, xuyến hình chi vật phun trào lúc này đã đến thời điểm mấu chốt , nếu như không thu, chỉ sợ sẽ theo thế giới núi lửa trở về. thế giới núi lửa là như vậy, thời điểm đã đến nếu như không thu sẽ lại quay trở về, Trương Thương Lệ đến trước kiếm hình chi vật, hai mắt híp lại, bắt đầu thu, việc thu này phải trong thời gian nhất định, căn bản là trong khoảng đếm đến một trăm nhịp, Trương Thương Lệ nói:

- Các người đi ngăn cản thời gian một trăm nhịp của Lục Nguyên, ta sẽ đích thân thu lại kiếm hình chi vật.

Ba mươi mốt người còn lại đi ngăn cản thời gian một trăm của Lục Nguyên, quá dễ dàng

Muốn trong thời gian dưới một trăm đánh bại một nhóm ba mươi mốt người, đây là một chuyện vô cùng khó khăn, thậm chí, đây dường như là nhiệm vụ không thể hoàn thành

Thời gian một trăm nhịp sao?

Lục Nguyên lập tức tấn công về phía một cái giản chi văn minh, cái giản chi văn minh này cũng không phải những dễ dàng, giản kĩ đặc sắc, Lục Nguyên đâm tới một vố, người này đổi tay phản công, căn bản không e ngại thế công của Lục Nguyên, nhưng lúc này hắn đột nhiên phát hiện giản cảu mình đột nhiên ông ông chấn động, không chấp nhận sự khống chế của hắn,hắn ta mặc dù dùng lực lớn đè xuống, nhưng những sơ hở còn lại cũng đã dủ rồi, Lục Nguyên luồn qua mà vào, cũng đem người này đâm bị thương.

Không thể không nói, do ở kiếm giới học được tuyệt kĩ, thật sự thích hợp sử dụng, hơn nữa có thể sử dụng với kiếm, mà cũng có thể sử dụng với giản nữa.

Kĩ năng này quá quen rồi

Nếu như có thể được kiếm giới thừa nhận, cũng không phải là cái gì kiếm giản chấn động, kể từ đó, đối thủ căn bản là không đánh nữa, ba mươi mốt người đệ nhất, đã dùng ba nhịp thời gian.

Người của giản chi văn minh phát hiện không được bình thường, thế này làm sao chơi được đây, vũ khí của mình đều không bị khống chế, đấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa, tất cả giản đều hướng có chấn động của Lục Nguyên, tựa hồ giống như cung nghênh vương giả trong cây kiếm,rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

529. Chương 1005 + 1006: Tiểu Thần Thoại Kiếm Đạo

Một kẻ dùng kiếm, làm cho mộ đám giản thần phục,đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Trong truyền thuyết, thần thoại kiếm đạo nếu như theo lời đồn, sẽ vạn kiếm thần phục.

Thiếu nữ tóc trắng Hằng Nga kiến thức rộng rãi, nhẹ nhàng nói, thanh âm của nàng không lớn, nhưng là hết lần này đến lần khác những người nên nghe đều nghe thấy hết

- Đó là thời đaiị của những người cầm kiếm, nhưng mà kỉ nguyên phía trước kỉ nguyên kiếm cũng rất ít những thần thoại như vậy.

- Mà có thể làm kiếm chấn động cung nghênh giống như thần tử, là tiểu thần thoại của kiếm đạo

Tiểu thần thoại của kiếm đạo, Lục Nguyên.

Kỉ nguyên này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Dựa theo quy luật trời đất, kỉ nguyên này bài xích áp lực lớn nhất chính là kỉ nguyên trước, ví dụ như sáu kỉ nguyên trước Kỷ Nguyên Thiên Mẫu Kỷ vế sau, top năm kỉ nguyên nữ tử không có một chút địa vị, biến thành phụ thuộc vào nam nhân, liên lục không thay đổi cho đến ngày nay. Top 5 Kỷ Nguyên từ Bàn Cổ Kỷ Nguyên về sau kỉ nguyên đệ tức búa người tuyệt tích, hiện tại búa chi văn minh còn miễn cưỡng sót lại một ít.

Trước kia, quy luật của kỉ nguyên, quả thật những kẻ dùng kiếm để sống thật thảm, miễn cưỡng tạo thành một cái nhiễm kiếm đại đạo tối cao, không có chút tiền đồ.

Nhưng là những năm này đã xảy ra chuyện gì? Trước là một kiếm chi tử, sau là một Lục Nguyên, hai người này căn bản không nên tồn tại ở cái kỉ nguyên này.

Kỉ nguyên này rất cổ quái.

Trong ngọ kỉ nguyên, rốt cuộc còn tàng ẩn bí mật gì nữa.

Hơn nữa hiện tại có nghĩa là, một là kiếm chi tử, một là tiểu thần thoại của kiếm đạo, hai người này rất thú vị, nghe nói họ còn có ước hẹn tám năm, rốt cuộc ai sẽ chiến thắng? Ban đầu cơ bản thiên về một bên cho rằng kiếm chi tử sẽ giành chiến thắng, nhưng là bây giờ không dám khẳng định nữa rồi, dù sao tiểu thần thoại của kiếm đạo cũng không phải ăn chay.

Đương nhiên, làm cho giản chi văn minh phiền muộn nhất chính là điểm ấy

Lục Nguyên là tiểu thần thoại kiếm đạo, có thể làm cho vạn kiếm chấn động, vạn kiếm chấn động, vạn kiếm đón chào, cái này có thê giải thích Lục Nguyên vì sao có thể làm cho vạn kiếm được đón chào ở đây.

Nhưng, nhưng, nhưng, vấn đề của ni mã này là, chúng ta là giản chi văn minh, vốn không phải là kiếm chi văn minh a,

Người của giản chi văn minh còn muốn một chuyến nhờ vào kiếm để đi, cái này quá buồn bực đi.

Quan hệ giữa giản và kiếm, thật sự là sâu sắc đã lâu, cừu hận sâu đậm.

Giản là một bộ như kiếm, tất cả mọi người đều biết, đều rõ.

Nhưng là hết lần này tới lần khác, khe chi văn minh ghét nhất chính là đoạn lịch sử này, bọn hắn muốn chia rõ hết thảy quan hệ, bọn hắn muốn đem toàn bộ những đen tối xóa sạch triệt để, bọn hắn muốn đem kiếm diệt sạch, để tránh người khác nhắc đến lịch sử xấu hổ đó, thế nhưng bọn hắn lại phản bội lại Nhị Ngũ Tử. Bọn hắn cho rằng mình làm rất sạch sẽ, hiện tại cũng nói sử dụng kiếm kém một bậc, giản chi văn minh bọn họ mới là cao quý.

Kết quả hiện tại làm thế nào có, Lục Nguyên cứ thế mà vạch tìm lớp ngụy trang của bọn chúng, mặt nạ của bọn chúng

Hóa ra, giản kiếm đúng là chuyện có thật, dấu ấn xuất thân giản kiếm này, là không thể xóa bỏ.

Đây quả thực là Lục Nguyên triệt để nhiều lần đánh vào mặt bọn họ.

Lời nói của Ngân phát nữ tử Hằng Nga, xem như là hiểu rõ hết thảy mọi người rồi.

Mà trước đây cũng đã từng nói qua, trải qua tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận, trong không thượng đại giáo, cũng có không ít người Lục Nguyên sùng bái.

Đám người sùng bái bất lực thừa dịp quát to lên.

- Hóa ra tìm cả buổi, giản chi văn minh lại chính là nhị ngũ tử.

- Đúng vậy , hơn nữa đến giờ còn không thoát được cá tên nhị ngũ tử, lại để chi vạn kiếm tương nghênh, cũng cí thể để cho vạn giản tương nghênh

- Ha ha.

Những lời này bình thường đương nhiên không dám nói, những lúc bình thường, nếu như không ngang ngạnh nói ra những lời này,như vậy cục diện gặp phải chính là bị giản chi văn minh đuổi giết, nhưng mà bây giờ mọi người đang loạn như vậy, thừa dịp nói ra lại không biết là ai nói, kết quả lại tạo thành những tiếng rầm rầm.

Giản chi văn minh sợ nhất là bị nhắc đến đoạn lịch sử này, bình thường nhắc đến nó là nổi giận, hết lần này tới lần khác bị vạn kiếm tương nghênh của Lục Nguyên chơi đùa, có một phần nộ khí tăng lên, có một phần là do tâm ý phiền muộn.

Mà bất kể là nộ khí tăng lên hay là nội tâm phiền muộn, bởi như vậy bọn hắn càng để lộ sơ hở.

Sơ hở thật là lớn!

Lục Nguyên trong nháy mắt ra tay xuất kiếm, giương đến trước mặt một người, đây là bản năng phòng thủ, kết quả Lục Nguyên dùng vạn kiếm chấn động tương nghênh đánh lại trận này, càng làm choc ho lòng người thêm phiền muộn, sơ hở càng lớn, lại bị Lục Nguyên một kiếm đâm thủng, trọng thương dưới kiếm của Lục Nguyên, bây là nhị thứ chín rồi, mà đối thủ còn tới hơn hai mươi chín người.

Lục Nguyên lại lần nữa xuất kiếm, đối phó với người của giản chi văn minh, dùnghai cái đặc tính của vạn kiếm chấn động tương nghênh cùng với hồ lô kiếm đạo hấp thu giản khí, quả nhiên là đại sát tứ phương.

Lúc nhịp thứ mười một, có người đưa tới một thủ hạ của Lục Nguyên.

Lúc nhịp thứ mười bốn, một người nữa lại ngã xuống

Thời điểm nhịp thứ mười bảy, có thêm hai người ngã xuống.

Lúc nhịp thứ mười hai, hai người ngã xuống, lúc này chỉ còn lại hai mươi ba người mà thôi

Lúc nhịp thứ bốn mươi, còn lại mười sáu người.

Lúc nhịp thứ năm mươi, chỉ còn mười người.

Thòi điểm nhịp thứ sáu mươi chỉ còn lại năm người

Thời điểm nhịp thứ bảy mươi chỉ còn lại người cuối cùng.

Lúc nhịp thứ bảy mươi hai là lúc giải quyết triệt để trện quyết đấu.

Một loạt trận chiến vừa rồi, không nói là kinh thiên động địa qủy thần khiếp, nhưng là một đám nửa thần nửa tiên nửa phật của thế giới hỏa sơn đã bị dọa chết khiếp rồi, người ở thế giới hỏa sơn này căn bản đều có thể tiếp cận với thực lực của thế giơi cảnh,thế giới cảnh có thể xưng là thần, tiên, phật, bọn họ đương nhiên là có tư thế của bán thần.

Mà vừa rồi một đám người bán thần một đám người bán phật đều bị dọa đến ngây người ra.

Cái này! Cái này! Cái này!

Mạnh mẽ quá cơ!

Trận đấu vừa rồi của Lục Nguyên, đánh cho Vương Đạo cùng với Phách Đạo, lấy một người địch với cả đámgiản chi văn minh gồm hơn ba mươi người, kết quả thế nào nhỉ, cứ thế mà ở trong thời gian một trăm nhịp toàn bộ bị Lục Nguyên đánh đến trọng thương, phải biết rằng đối thủ là người của giản chi văn minh, cũng không phải yếu ớt gì, vả lại trước kia còn là đại trận giản chi sao bắc đẩu đỉnh đỉnh đại danh.

Dưới tình huống như vậy kết quả còn để cho Luc Nguyên chiến thắng, phá vỡ thế trận không nói, mà lại chỉ trong hai đến ba nhịp là giả quyết xong được một tên.

Chuyện này thật là khủng bố!

Ban đầu trải qua tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận, cho rằng Lục Nguyên là đan thiêu vô địch, kết quả giờ mới phát hiện ra Lục Nguyên không chỉ là đan thiêu vô địch, mà trong trận chiến hiện tại cũng là vô địch, lấy một người địch với đám giản chi văn minh hơn ba mươi người, trong thời gian ngắn như vậy mà đã chiến thắng rồi.

Ngưu!

Đương nhiên, nếu như là những người văn minh bình thường khác, Lục Nguyên thực tình không có khả năng hiểu rõ diểm ấy.

Đây chính là hơn ba mươu đối thủ vô luận bất kì người nào đều đạt đến trình độ thế giới cảnh,là sao mà có thể dễ dàng giành chiến thắng được như vậy, đối thủ với Lục Nguyên mà nói dường như muốn giành được chiến thắng còn có thể thắng được nhưng mà tuyệt đối không thể nhanh như thế được, giống như là nằm mơ vậy.

Lúc này đây sở dĩ có thể chơi được như vậy kì thực có là có bốn tác dụng.

Một là, Lục Nguyên dùng thôn kim chi long đem văn tự của người giản chi văn minh đưa chi hấp điệu tinh hoa, , lại một kiếm chém xuống, khiến cho trong lòng của giản chi văn minh đều khiếp sợ không hiểu.

Hai là, đương nhiên là hổ lô kiếm đạo của Lục Nguyên có thể nuốt trọn giản khí.

Ba là, đương nhiên là vạn kiếm chấn động tương nghenh của Lục Nguyên, một chiêu này làm cho giản khí không ngừng lắc lư, binh khí lắc lư, như vậy tự nhiên sẽ để lộ ra sơ hở, dễ dàng cho Lục Nguyên công kích.

Bốn là, vì vạn kiếm chấn động dẫn tới đoạn lịch sử đen tối cùng với giản khi kia, đoạn lịch sử đen tối này càng chính là mấu chốt của sự việc

Chính là vì như thế mà Lục Nguyên mới có thể là được việc kinh người đến thế.

Thời điểm nhịp thứ bảy mươi bam Lục Nguyên đã đứng ở trước mặt Trương Thương Lệ kiếm hình chi vật:

- À, xem ra các người còn lại đến một trăm người không ủng hộ đến một trăm nhịp thời gian, kiếm hình chi vật này là do ông trời chủ định cho chúng ta.

Trương Thương Lệ cũng biết kẻ địch mạnh sắp đến, tạm thời không có cách nào luyện kiếm hình chi vật, hắn đến cũng không gấp

- Lục Nguyên, ngươi xác thực rất giỏi, vạn kiếm chấn động, lại còn cái hồ lô cổ quái, hơn nữa kiếm kỹ tuyệt đỉnh, đáng tiếc, ngươi không biết thân phận ta là gì, ba mươi người thất bại cũng không sao cả, bởi vì chỉ cần một mình ta cũng đủ chiến thắng ngươi rồi.

Ngươi vừa chiến liền hơn ba mươi trận, xem ra tuy là rất nhanh chiến thắng đối thủ, nhưng là thời điểm giao chiến, mỗi giây mỗi phút, đều tiêu hao lượng lớn tinh thần và pháp lực, ngươi bây giờ pháp lực tối đa chỉ còn lại sáu bảy phần, không cần phủ nhận, trong thời gian tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận ta đã quan sát ngươi rất kĩ, đương nhiên hiểu rõ ngươi rồi.

Lục Nguyên nhún vai:

- Đúng vậy, ta hiện tại chỉ còn bảy thành côn lực, tinh thần tiêu hao cũng tương đối nghiêm trọng, chỉ là, ta ngay cả mộc bệnh cũng thắng, ta thực không biết ngươi tin tưởng vào đâu, xem bộ dạng của ngươi, pháp lực cũng không có cao như mộc bệnh

- Pháp lực của ta đương nhiên không có cao như mộc bệnh, so với hắn kém hơn một chút.

Trương Thương Lệ lắc đầu nói:

- Nhưng mà, quên không nói cho ngươi biết, ta là chuyển thế của thế giới cảnh, ở kiếp trước chậm một chút là đã bước chân vào Thiên tôn cảnh giới,

Một câu này của hắn nói ra, đám người có mặt đều ngạc nhiên, chỉ có mấy người hiểu thì cười lạnh.

Thiên tôn cảnh giới! Đây là cảnh giới cực cao! Văn minh chi chủ, văn minh hôn chủ của hai cảnh giới này, chỉ có chủ nhân loại hình nhân vật của đại cơ duyên này mới có thể đạt đén hai cấp độ này, càng huyền diệu chính là văn minh chi chủ, trong lịch sử lâu dài của kỉ nguyên này, chỉ sinh ra có một cái thái cổ văn minh chi chủ, văn minh ca chủ mặc dù hơi nhiều một chút, nhưng kì thật cũng không có nhiều hơn là bao nhiêu.

Cho nên, thực tế đích đến của mọi người là thiên tôn cảnh giới

Mỗi một người ngày nay của thiên tôn cảnh giới, đều có thể nghe được thanh danh của nhân vật tại trung ương thiên triều.

Thiên tôn cảnh giới, cái kia đại diện cho đích đến của mọi người.

Thiên tôn hiện nay, không phải giẫm mạnh một cái, liền có thể gây ra biến động lớn cho khu vực.

Giống như là người mạnh nhất của không thượng đại giáo, cũng không phải thiên tôn, đủ thấy thiên tôn khó khăn thế nào.

Mà bây giờ, Trương Thương Lệ nói hắn là cường giả chuyển thế của thế giới cảnh lục trọng thiên, tiếp cận thiên tôn cấp, trách không được hắn tự tin như thế, tự nhận là pháp lực có thể thắng Lục Nguyên pháp lực đã bị tiêu hao nghiêm trọng, cướp lấy kiếm hình chi vật.

Trương Thương Lệ trước tiên đem một ngụm máu bôi ở trên giản khí:

- Kể từ đó có thể phòng ngừa vạn kiếm chấn động.

Hắn kiếp trước là nhân vật có khả năng lớn, đến mức có một tay bí pháp. Giản khí ở sau thủ phong giơ lên, trong tay hắn xuất ra chiêu thức vô cùng tinh diệu:

- Lục Nguyên, ngươi vẫn cho rằng chiêu kiếm của ngươi là cao minh nhất, không ai có thể vượt qua được ngươi, liền để ngươi xem qua chiêu thức năm đó ta tiếp cận thiên tôn cảnh. Chiêu thức của hắn tinh diệu như vậy, huyền bí như vậy.

Giản chiêu của hắn, một khắc trước giống như Trường Hà rơi xuống, một khắc sau lại như thác nước sông lớn, lại như một dải ngân hà đáp xuống.

Chiêu kiếm rầm rộ, rồi lại chuyển hướng bất định.

Chiêu kiếm người này, thực tình là rất mạnh, giản kĩ của nhân vật như vậy, vượt qua những người khác của giản chi văn minh, thực lực của hắn tuyệt đối không kém hơn mộc bệnh, lúc ấy mộc bệnh đánh với Lục Nguyên đánh đến không phân thắng bại, hiện tại hắn quay mắt về phía Lục Nguyên pháp lực đã tiêu hao nghiêm trọng, xác thực có khả năng chiến thắng

Lục Nguyên tuyệt đối cũng không thể khẳng định, giản kỹ của người này, mình đã chứng kiến cái mạnh nhất.

Trước kia tận mắt chứng kiến giản kĩ mạnh nhất, đều kém xa so với người này.

Quả nhiên không hổ là nhân vật tiếp cận thiên tôn cảnh.

Lục Nguyên phát hiện, giản pháp thuần luận,giản pháp của người này cũng không chênh lệch quá nhiều so với kiếm pháp của mình, tiếp cận thiên tôn cấp chuyển thế, quả nhiên là vô cùng phiền toái

Nói thật, nếu như là trước khi mình sáng chế ra vạn vật sâm la kiếm pháp, người này vẫn là có thể đánh cùng mình, nhưng hiện tại thì sao?

ở trong hư không, Trương Thương Lệ cùng Lục Nguyên kịch liệt bắt tay, hai người giao thủ vô cùng kịch liệt

Mà tại thời điểm giao thủ kịch liệt, Lục Nguyên đột nhiên nói ra:

- Được rồi, không chơi với ngươi nữa.

Không chơi với Trương Thương Lệ nữa? Đây là ý gì? Chẳng lẽ trận chiến đấu kịch liệt vừa rồi, Lục Nguyên còn chưa dùng hết sức sao?

Trương Thương Lệ trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai:

- Ngươi nói đùa gì vậy? khả năng của ngươi thế nào ta rất rõ, ngươi bị đánh đến mặt sưng lên rồi.

- Mạo danh là hảo hán sao?

Lục Nguyên hai tay khẽ động, nắm chặt kiếm tiên:

- Ngươi lập tức nhận lấy đao thứ nhất vạn tượng sâm la kiếm đạo của ta, kiếm khắc giản đạo. Đúng vậy, tự mình sáng tạo ra vạn tượng sâm la kiếm đạo có thể không phải vì đùa, trong tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận chiến trước kia, bản thân liên tục nghiên cứu vạn tượng sâm la kiếm đạo, mà cùng với hơn ba mươi người của giản chi văn minh giao thủ cho nên tự mình cũng sáng chế ra đạo thứ nhất của vạn tượng la sâm kiếm đạo, kiếm khắc giản nói

Đương nhiên, sáng tạo ra một đạo này, có nguyên nhân của kiếm kĩ của Lục Nguyên, có rất nhiều nguyên nhân khí vận, cũng có nguyên nhân từ kiếm đạo hồ lô, kiếm đạo hồ lô có ảnh hưởng tương đối lớn, bản thân có tác dụng khắc chế đối với giản khí tương đối lớn.

530. Chương 1007 + 1008: Kiếm Khắc Giản Đạo

Trương Thương Lệ cười lạnh một tiếng:

- Cho tới bây giờ còn chưa từng nghe qua cái gì kiếm khắc giản đạo

- Vậy sao.

Lục Nguyên đồng thời cười lạnh, trong chốc lát thoát kiếm ra khỏi vỏ.

Trong chớp mắt, hào quang của kiếm che đậy hết thảy

Cái này! Cái này! Cái này! Cái này là kiếm khắc giản đạo!

Không có cách nào hình dung nổi kiếm quang này!

Không có cách nào hình dung nổi một kiếm vĩ đại này!

Không có cách nào hình dung nổi một kiếm ngoan tuyệt này

Không có cách nào hình dung nổi một kiếm tuyệt diệu này!

Trương Thương Lệ đột nhiên phát hiện trước mặt một kiếm pháp như vậy, vô lực như thế này, không thể nào. ặc, cái này thật sự là khắc tinh của giản kiếm pháp! Trương Thương Lệ cảm giác mình sắp phát điên lên mất.

Kỳ thực, đối với những người khác thì thanh kiếm Lục Vô này vô cùng tuyệt vời, tinh xảo, nhưng nó chắc chắn chưa thể dùng những từ như lẫy lừng, vĩ đại, tuyệt diệu, vô cùng đáng sợ để miêu tả.

Nhưng, trong mắt của những người trong thời đại văn minh đồ đồng, thì thanh kiếm này thực sự đã đạt được đến trình độ ấy.

Lúc trước đã nói đến đồng pháp của Trương Thương Lệ khá lợi hại, kiếp trước hắn là kẻ mạnh đã gần đạt đến Thiên Tôn cảnh, chiêu thức không chút tầm thường, Lục Nguyên muốn thắng được hắn không phải dễ, nhưng sự phát hiện đột ngột về chiêu thức của bản thân của Trương Thương Lệ, cũng không giúp được gì cho hắn trong lúc đối mặt với đường kiếm của Lục Nguyên, trạng thái gần như không chút phòng bị.

Kiếm của Lục Nguyên tựa như sự tồn tại trời sinh khắc chế với Đồng.

Ánh kiếm xẹt qua tựa ánh trăng, nhưng trong mắt Trương Thương Lệ, nó chói lóa như ánh mặt trời mọi ngày.

So với thứ ánh sáng chói lóa ấy, đòn chiêu của Trương Thương Lệ chỉ tựa như con kiến nhỏ mà thôi.

Xoạt! tựa như tuyết trắng trên núi trong chớp mắt đã tan thành nước.

Mà khi ánh sáng chói lóa ấy tiêu tán, toàn thân Trương Thương Lệ tóe ra vô số tia máu.

Trương Thương Lệ thần sắc tím tái:

- Tại sao? Tại sao? Không ngờ lại có thứ kiếm thuật này, không ngờ lại có thể khắc chế được chúng ta!

Lúc này Trương Thương Lệ thương tích đầy mình, đương nhiên, điều khiến hắn khiếp sợ là kiếm thuật vừa nãy của Lục Nguyên.

Thực ra, chẳng phải chỉ có mình Trương Thương Lệ, những người Mưu khác cũng hồn bay phách lạc hết cả.

Muốn sáng tạo ra một chiêu thức chuyên khắc chế một chiêu thức khác, kỳ thực không khó, có rất nhiều người ở đây cũng có thể làm được.

Nhưng, muốn lập ra một trường phái, đạo phái chuyên khắc chế một loại vũ khí thì thực sự rất rất khó, thật không thể tưởng tượng được.

Nghĩ lại Hôn Chủ của văn minh đồ đồng năm đó để tạo ra trường phái chuyên khắc chế kiếm Đồng Phệ Kiếm chắc chắn cũng đã tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Nói một cách đơn giản, muốn lập ra một trường phái chuyên khắc chế một loại binh khí, chẳng phải là chuyện kẻ võ công bậc ba bậc bốn, kể cả bậc năm bậc sáu cũng chẳng làm nổi, chỉ có bậc bảy, bậc tám, bậc chin trong truyền thuyết mới có thể thực hiện được. Trong Thiên Tôn Cảnh giới cũng chỉ có nhóm bậc cao nhất mới có thể làm được.

Cho nên đối với đường kiếm đầu tiên trong hàng vạn những đường kiếm như bày ra trước mắt – Kiếm khắc đồng mà Lục Nguyên sáng tạo ra này thì họ cảm thấy một sự khiếp sợ chưa từng thấy.

Làm sao có thể tạo ra thứ kiếm đạo như vậy! Lục Nguyễn rốt cuộc là nhân vật nào trong thần thoại chuyển thế thành? Nếu không, chỉ dựa vào sự tu luyện của hắn hiện nay, tuyệt đối không thể tạo ra thứ kiếm đạo như vậy.

Không chừng, Lục Nguyên cũng là do một nhân vật lớn kinh thiên động địa chuyển thế cũng không thành.

Nhưng họ lại không biết Lục Nguyên – người đã tạo ra thứ nhất tắc này tuyệt đỉnh này, ngoài việc là một kiếm khách tầm bậc ba, bốn với kiếm thuật có chút lợi hại ra, thì còn một điểm nữa: tắc là hiệu quả của kiếm đạo Hồ Lô nên mới có thể tạo ra thứ kiếm đạo khiến người ta kinh sợ đến như vậy.

Trương Thương Lệ nhìn về phía Lục Nguyên nói:

- Không thể nào!

- Có thể hay không, ngươi thử lần nữa là biết liền!

Lục Nguyên lạnh lùng nói, cánh tay vung lên, kiếm thức lại lần nữa phát ra thứ ánh sáng chói lóa. Dưới mạnh mẽ ấy, Đồng chiêu trong tay Trương Thương Lệ tan chảy tựa như băng tuyết, đến khi thứ ánh sáng rực rõ tiêu tan, thì Trương Thương Lệ đã quỳ sụp giữa hư không.

- Ta không cam tâm! Ta không cam tâm kiếp này vẫn chưa tu luyện đến Tiên Tôn Cảnh, thậm chí chưa đến được Thế Giới Cảnh đã thất bại rồi!

Trương Thương Lệ mặt ngửa lên trời gầm vang một tiếng ai oán, tiếng thét chưa dứt thì đã rơi xuống rồi.

Những người ở dưới Thế Giới Cảnh, chết rồi thì cũng là chết rồi.

Nhưng những người một khi đã đến được Thế Giới cảnh, nếu chết thì vẫn còn khả năng hồi sinh nhất định, đương nhiên chỉ là khả năng nhất định chứ không phải một trăm phần trăm có thể hồi sinh, trên đời làm gì có chuyện tốt như thế?

Nhưng đã đến được đẳng cấp văn minh Hôn Chủ thì lại kỷ nguyên sụp đổ, đều có khả năng hồi sinh sau một vài kỷ nguyên, đương nhiên, khả năng này chẳng có là bao, chỉ là một tỷ lệ vô cùng nhỏ bé.

Trương Thương Lệ kiếp trước đã gần tiếp cận được Thiên Tôn Cảnh, đường đường là Thế giới cảnh lục trọng thiên, khó khăn lắm mới hồi sinh trở lại. Kiếp này đang nung nấu tiền đồ rộng lớn hơn, kết cục bây giờ lại bại trong tay Lục Nguyên, mãi mãi chôn thân ở nơi này, sức mạnh lúc này chưa đạt đến Thế giới cảnh thì cả cơ hội hồi sinh cũng không còn.

Nơi đây, có vô số những nhân vật thần bí.

Đừng tưởng rằng đến trận thứ 8321 thì thành vô địch bất bại, nếu nghĩ như vậy thì thực sự là một sai lầm kinh khủng.

Nói cho cùng, nơi đây không giống với những nơi khác.

Bùng ! lại là một trận âm thanh rung chuyển. Lục Nguyên phi người bay ra mới phát hiện lại có một số vật lạ phun ra từ trong Thế giới hỏa sơn. Điềm tĩnh nói:

- Thế giới hỏa sơn thi thoảng lại phun trào vài lần một lúc, không biết lần này lại phun ra vật thần kỳ gì? Lại có một số ngươi được lợi rồi đây.

Trong Thế giới nguyên khí chói lọi, sớm đã phun trào từ lâu rồi.

Đợt phun trào lần này có vẻ ít, tất cả chỉ có hai thứ.

Sau khi ánh sáng chói lọi dần dần tiêu tán, cuối cũng đã nhìn rõ được thứ lần này được phun ra rốt cuộc là cái gì.

Trong đó có một kỳ vật tựa như câu trúc từng khúc từng khúc, còn vật khác lại tựa như một ngọn lửa đang cháy, trong ngọn lửa dường như có một ngôi sao.

Khúc đầu tiên của cây trúc kỳ vật, tự vật trong khúc này vừa mới xuất hiện đã có không ít người xông lên tranh giành. Nhưng trong bao nhiêu người lên tranh cướp này, kẻ thực sự có sức cạnh tranh cũng chỉ có Thôn chi văn minh và Tiên cổ văn minh, khúc trúc này cũng có đôi phần tiên khí, lại và vật sở hữu của Tiên cổ văn minh, nhưng trúc cũng là một loại cây, Thụ chi văn minh cũng cần có. Lúc đầu có lẽ còn có thêm Đồng chi văn minh nữa, xét cho cùng trúc cũng là từng khúc từng khúc, đối với Đồng chi văn minh nhất định hữu dụng, nhưng mà, Đồng chi văn minh bây giờ còn tranh cướp cái gì nữa, vừa nãy đã bị Lục Nguyên đánh phế rồi còn đâu, bị đánh bại rồi sĩ khí sớm cũng chẳng còn nữa, ba mươi sáu người đánh với Lục Nguyên một người, chết mất kẻ mạnh nhất Trương Thương Lệ, hơn ba mươi năm kẻ thương nặng, với tình hình này Đồng chi văn minh bây giờ tạm thời chẳng dám tranh cướp gì với các Văn minh khác.

Kết quả là, cây trúc này đương nhiên chỉ còn lại hai phe Tiên cổ văn minh và Thôn văn minh tranh giành lẫn nhau. Nhưng Thôn văn minh cũng đã bị Lục Nguyên giết mất tên lãnh tụ nhỏ, Mộc thì đã bệnh tới mức coi như tàn phế, bởi vậy cây trúc này bị đám Tiên cổ văn minh giành lấy một cách nhẹ nhàng. Chỉ là, người mạnh nhất trong Tiên cổ văn minh rõ ràng là Ngân Phát Thiếu Nữ Thường Nga, nhưng Ngân Phát Thiếu Nữ Thường Nga nhất quyết không chịu động đậy, dường như cây trúc này còn chưa thể hấp dẫn cô vậy, nên nó bị một người khác trong Tiên cổ văn minh đạt được.

Còn kỳ vật thứ hai mang hình ngôi sao đang cháy đó lại được Hỏa chi văn mình và Hồ chi văn mình cùng với Tinh chi văn minh tranh giành, tất cả đều muốn đoạt được nó.

Hình sao đương nhiên là của Tinh chi văn minh, nhưng lại có ngọn lửa đương cháy thì Hỏa chi văn minh ắt không thể bỏ qua, mà Hồ hỏa của Hồ chi văn minh cũng tương đối nổi tiếng, nếu nói cây trúc lúc trước bị Tiên Cổ văn minh giành được thì cuộc tranh dành kỳ vật lần này, thực lực của ba nền văn minh không hề có chút tổn hại, thì cuộc chiến thực sự vô cùng hấp dẫn và ác liệt.

Sau một phen long tranh hổ đấu, cuối cùng rối cuộc Hỏa chi văn minh cũng giành thắng lợi, dựa vào sự liều mạng bất chấp nguy hiểm họ đã đạt được món kỳ vật này.

Lần phun trào thứ hai của Thế giới hỏa sơn, cuối cùng cũng kết thúc.

Lục Nguyên cũng không vội, lúc này đang trong lúc hồi phục tinh lực, vừa nãy sau khi uống thuốc, hiện tại khỏe lên không ít, cơ bản cũng tầm hơn kém chin mươi phần trăm.

- Đúng rồi, Đông Dã sư thúc, Thế giới hỏa sơn này mà phun trào thì sẽ phun trào mấy lần cùng lúc?

Lục Nguyên tùy hứng hỏi.

- Cái này thì cũng không biết được

Đông Dã Chí Tôn nói:

- Cái này còn phải xem tình hình, vì nó tương đối không ổn định, có điều nhiều nhất cũng chỉ ba hoặc bốn lần một lúc, có đợt cũng chỉ phun trào một lần, hoàn toàn là tùy hứng, chúng ta chẳng đoán nổi, mà nó sẽ phun ra thứ kỳ vật gì, chúng ta cũng không biết trước được.

Lúc vừa nói xong, miệng Thế giới hỏa sơn bên kia lại ầm ầm một trận rung động, không biết lần này sẽ phun ra thứ kỳ vật gì.

Chỉ thầy một chiếc lệnh bài trong vầng nguyên khí rực rỡ, chầm chậm bay lên.

Tấm lệnh bài này, trông rất mờ nhà, cũng không biết rốt cuộc là tầm lệnh bài như thế nào.

Nhưng lúc này, trong tất cả những người có mặt tại Thế giới hỏa sơn, hình như đều phát hiện, chiếc lệnh bài này, có liên quan khá lớn tới việc tiến vào Thế giới cảnh. Gần như có một thứ năng lực có thể làm tăng khả năng đột phá thế giới cảnh.

Chiếc lệnh bài kỳ vật này! Có sức mạnh tương đối lớn!

Lúc trước, bất luận là đợt phun trào lần đầu tiên của Thế giới hỏa sơn, hay lần phun trào thứ hai của Thế giới hỏa sơn, những kỳ vật được phun ra, đều chỉ có một số người dùng được, nhưng kể cả như thế, sự cạnh tranh cũng rất ác liệt, sự tranh giành ác liệt vô cùng, thậm chí còn có người mất mạng trong lúc tranh giành, chẳng hạn như Trương Thương Lệ, còn kẻ bị thương thì vô số.

Mà bây giờ, chiếc lệnh bài kỳ vật vừa được sinh ra, lại hữu dụng đối với hầu như tất cả những người có mặt ở Thế giới hỏa sơn này.

Lần này, quả thật ai ai cũng như phát cuồng lên.

- Trời ơi, là thứ có thể tiến vào Thế giới cảnh đấy.

- Lần này ta quyết liều một phen.

- Chúng ta cũng phải giành cho bằng được.

Trong chớp mắt, tựa như ong vỡ tổ, có như ong vỡ tổ cũng dễ hiểu, tất cả tập trung trên Thế giới hỏa sơn mục đích là vì cái gì? Ngoài tiến vào Thế giới cảnh ra còn mục đích gì nữa chứ? Thế giới cảnh đóng vai trò là cảnh giới lớn cuối cùng trên con đường tu hành, nên vô cùng khó phá vỡ được, có thể nói là sự khó khăn lên đến cực điểm.

Không biết có bao nhiêu nhân tài, bao nhiêu nhân vật kiệt xuất đều phải thất bại trước Thế giới cảnh, mãi đến nay vẫn chưa có người phá được cảnh giới này.

Đã từng có người nói, vào thế giới cảnh còn khó hơn cả lên trời.

Đúng đấy, khó hơn cả lên trời.

Nhưng, một khi đã luyện thành thế giới cảnh thì lập tức có thể trở thanh bá chủ một phương của Thiên triều trung ương, có thể lập mở môn phái.

Mà nếu đạt được cấp ba cấp bốn của Thế giới cảnh thì cơ bản có thể lập mở một môn phái có một không hai.

Đạt được Cấp bảy Thế giới cảnh, thì sẽ trở thành Thiên Tôn, cũng là trở thành đại nhân vật nổi tiếng khắp Thiên triều trung ương.

Thế giới cảnh vốn dĩ rất khó phá vỡ, nhưng một khi tiến được vạo thì sẽ có được giới cảnh hồi báo cực kỳ lớn. bất kỳ cảnh giới nào trước đó luyện khí, luyện thể, phát triển, đại đạo, hỗn động đều không thể nào so sánh được với Thế giới cảnh, bởi sự khác biệt thực sự là quá lớn.

Cho nên, lần này tất cả đều vô cùng kích động.

Ai ai cũng muốn giành được chiếc lệnh bài này!

Mà trong lúc đó, trong Vô thượng đại giáo, có rất nhiều nhân vật kiệt xuất bay đến, số người lần này xuất hiện có thể nói là gấp đôi bất kể lần nào trước đó. Ba trăm sáu mươi môn phái dưới đáy Thế giới hỏa sơn không có môn phái nào là không có rất nhiều người bay lên, còn ở những nơi ngoài Thế giới hỏa sơn hơn tám trăm Vô thượng đại giáo cũng có người nhao nhao bay thẳng đến. trong chớp mắt hàng ngàn người đã bay đến trung tâm của Thế giới hỏa sơn.

Nhưng trong lúc ấy, khu trung tâm Thế giới hỏa sơn, những nền văn minh đó, mỗi nền văn minh đều có mấy chục người ở đó, thậm chí là gần trăm người, mà trong chớp mắt cũng phát động toàn bộ, hơn nghìn người nhất loạt bay lên, xong thẳng lên đỉnh Thế giới hỏa sơn.

Mà trên đỉnh Thế giới hỏa sơn cũng đang có hơn ngàn người đang bay lên, xông thẳng đến phía chiếc lệnh bài.

Cơ hồ chỉ trong một cái nháy mắt đó, gần trăm ngàn người đang giao đấu, gần trăm ngàn người này đều là những người xuất sắc nhất, tinh anh nhất của Thế giới hỏa sơn, tất cả nhất loạt rat ay!

Mục tiêu của tất cả đều là chiếc lệnh bài đó.

Đấy chính là niền hi vọng Thế giới cảnh.

Đương nhiên không chút hoài nghi, lúc này Đông Dã Chí Tôn cùng Hạ Hầu Chí Tôn cũng xông lên. Hai người đều là Thế giới cảnh Thập trọng thiên, vì một chút hi vọng đột phá Thế giới cảnh mà phát cuồng, nhưng Bách Lý Chí Tôn là Hữu động cảnh Cửu trọng thiên lại không xông lên, ông không nhịn được cười nói:

- Đây chính là sự hấp dẫn của Thế giới cảnh đấy.

Đúng đấy, có quá nhiều quá nhiều người muốn trở thành Thế giới cảnh, nhưng đáng tiếc thực tế khó quá, chẳng có mấy ai có thể trở thành nổi Thế giới cảnh.

Hơn nữa, gần trăm ngàn người đấm đá tranh nhau, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng.

Cái gì, văn minh, ngươi rõ ràng mạnh hơn Vô thượng đại giáo, còn có văn tự có thể sử dụng, nhưng trong cảnh hỗn loạn này, trong trận hỗn chiến của gần trăm ngàng người, thì có văn tự trong tay uy lực cũng chẳng là bao, ai ai cũng bị đối thủ vây quanh tứ phía, tất cả chỉ có một mục tiêu duy nhất, xông đến chiếc lệnh bài trên đỉnh Thế giới hỏa sơn.

Ai ai cũng đều nỗ lực xông lên, có điều người thực sự quá nhiều, quá dày, trong tình trạng này, có người lại tìm cách chặn những người khác ở phía sau, một mình xông lên phía trước, trong chớp mắt, vung tay một cái, đồng thời có đủ các loại vũ khí đang giao chiến, thoáng cái cuộc chiến càng thêm hỗn loạn.

531. Chương 1009 + 1010: Đánh Không Trúng Được

Hơn nữa, không chỉ có vậy, còn có một số người thấy đường phía trước bị chắn, mẹ khiếp, ta không lấy được lệnh bài thì nhà ngươi cũng đừng mơ, thế lè, một là pháp thuật hai là binh khi, giữ chặt người phía trước

Vương Quốc Hoa cười cười không tiếp lời. Từ Diệu Quốc vừa vặn gọi tới, Vương Quốc Hoa nhìn số rồi nói:

- Trưởng ban thư ký thị ủy gọi điện tới, chắc là có việc, tôi nghe một chút.

Vương Quốc Hoa nghe điện xong quay về nói:

- Hai vị lãnh đạo, tôi có chút chuyện cần xử lý, tôi xin đi trước.

Vương Quốc Hoa rời đi, Lục Vĩnh Hạo nhìn trưởng ban Thái nói:

- Hắn hình như đã cảnh giác.

Trưởng ban Thái gật đầu nói:

- Rất bình thường, nếu là tôi cũng cảnh giác.

Lục Vĩnh Hạo đưa tay sờ sờ đầu nói.

- Năm nay tôi đã năm năm, còn có hơn hai năm nữa là hết khóa, nếu không thể tiến bộ thì không hy vọng gì cả.

Trưởng ban Thái nhìn ba cô em đang ngồi nói chuyện cách đó xa xa, hắn cười nói:

- Tôi cũng 53.

Lục Vĩnh Hạo không khỏi tức giận nói:

- Tiểu tử đó mới 31, quá trẻ, quá đả kích người.

Hội nghị hôm sau chỉ diễn ra nửa ngày. Sau khi hội nghị kết thúc Vương Quốc Hoa vừa đi ra lại có một người đàn ông mặc cảnh phục đi tới trước mặt. đối phương cười nói:

- Bí thư Vương, chào anh, tôi là Hà Minh Vân – Sở công an.

- Giám đốc Hà.

Vương Quốc Hoa vội vàng chủ động đưa tay ra, Hà Minh Vân cũng đi tới trước một bước.

Cảnh này Hà Minh Vân không sợ người khác thấy, y cười nói:

- Trưa nếu rảnh thì cùng ngồi ăn chứ?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

e98X *?QÆM; e9k, h?` a€i UkV

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 642: Thị sát (2)

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Đúng lúc này máy điện thoại Vương Quốc Hoa lại vang lên. Hắn cầm nghe không ngờ là Lục Vĩnh Hạo gọi.

- Quốc Hoa, trưa tôi mời khách, cùng đến nhé.

Vương Quốc Hoa nhìn thoáng qua Hà Minh Vân rồi cười nói:

- Bí thư Lục, xin lỗi, giám đốc Hà Sở công an vừa hẹn tôi, tôi đã nhận lời.

Lục Vĩnh Hạo không ngờ Vương Quốc Hoa nghĩ như vậy, y ngẩn ra một chút rồi nói:

- Vậy để lần sau.

- bí thư Lục? Bí thư Lục – thành phố Tân Thành?

Hà Minh Vân rất nhanh có câu trả lời, thực ra không khó tìm được câu trả lời. Có thể làm Vương Quốc Hoa nghe điện với thái độ này chắc chỉ có thường vụ tỉnh ủy Lục Vĩnh Hạo.

- Đúng thế, đều ở tại khách sạn Đông Hải, lúc ăn cơm vừa vặn gặp và bị bí thư Lục kéo đi đánh bài kiều.

Vương Quốc Hoa không ngại giải thích một lần. Lai lịch của Hà Minh Vân, Vương Quốc Hoa cũng không biết gì. Bất cứ hiểu lầm nào cũng không ổn, Vương Quốc Hoa bây giờ đặt cẩn thận lên hàng đầu.

- Ha ha, bí thư Lục có sở thích này. Y có nhắc đến lịch sử huy hoàng đã đánh bài với lãnh đạo trung ương không?

Giọng điệu nói chuyện của Hà Minh Vân làm Vương Quốc Hoa có chút kinh ngạc, hình như không quá thích Lục Vĩnh Hạo.

- Ha ha, bí thư Lục không nói chuyện này với tôi. Đi thôi, đi ăn cơm.

Vương Quốc Hoa rất kịp thời nói một câu rồi đi ra. Ra ngoài hắn gọi điện cho Từ Diệu Quốc, xe đã chờ ở bên ngoài.

Xe Hà Minh Vân đi trước dẫn đường, xe Vương Quốc Hoa theo sau. Trên đường đi, Vương Quốc Hoa đột nhiên hỏi Từ Diệu Quốc.

- Giám đốc Hà Minh Vân có phải có ân oán gì với bí thư thị ủy Tân Thành – Lục Vĩnh Hạo không?

Từ Diệu Quốc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tôi không nghe nói qua, chẳng qua có việc tôi biết là bí thư Lục một tay che trời ở Tân Thành, Sở công an có quyền bổ nhiệm cục trưởng Cục công an các nơi nhưng Tân Thành lại là ngoại lệ. Cục trưởng ở Thần Châu cũng là do Sở công an bổ nhiệm.

Hà Minh Vân mời khách, Dư Mậu Hoa cũng xuất hiện. Lần này coi như là Hà Minh Vân ra mặt giúp Dư Mậu Hoa. Bởi vậy có thể thấy được Hà Minh Vân và chủ tịch Quan có mối quan hệ như thế nào. Ăn xong bữa này, chuyện của Dư Mậu Hoa coi như đã được xác định. Trước đó Hà Minh Vân còn có chút lo lắng Vương Quốc Hoa còn trẻ kiêu ngạo, không tiếp nhận tục lệ của tỉnh Đông Hải, làm ra chuyện giống như Tân Thành.

Trong bữa ăn Hà Minh Vân còn thử dò xét một câu:

- Bí thư Quốc Hoa, cậu trước kia có quen với bí thư Lục?

Vương Quốc Hoa cười nói:

- Không biết, hôm đó chỉ là trùng hợp gặp ở phòng ăn khách sạn. bí thư Lục chủ động bắt chuyện, thiếu người đánh bài nên gọi tôi tới đánh cùng.

Hà Minh Vân thản nhiên nói:

- Thường vụ tỉnh ủy muốn tìm người đánh bài sợ là người xếp hàng đến tận ngoại ô.

Vương Quốc Hoa cười cười không tiếp lời. Tỉnh Đông Hải dù sao cũng là nơi xa lạ đối với hắn, hắn vẫn luôn có cảm giác bất an. Hà Minh Vân không tiếp tục, chỉ tỏ vẻ ăn xong sẽ có tiết mục. Vương Quốc Hoa đành phải nói:

- Thị xã còn có chút chuyện nên tôi phải về gấp.

Hà Minh Vân không khó giải thích Vương Quốc Hoa đây là không muốn xen vào việc trên tỉnh, đó cũng là thái độ rất bình thường. Hơn nữa Vương Quốc Hoa điều từ nơi khác tới, làm việc không cần xem mặt ai, điểm này cũng là ưu thế không nhỏ.

Ăn trưa xong Vương Quốc Hoa lập tức rời đi. Khương Nghĩa Quân gọi điện tới tỏ vẻ muốn gặp, Vương Quốc Hoa suy nghĩ một chút nói:

- Muốn gặp thì trực tiếp tới thị xã Thiết Châu đi, tỉnh thành tôi ở không tiện.

Khương Nghĩa Quân nghe vậy liền nói:

- Vậy cũng được, tôi đến Thiết Châu mở chi nhánh.

Vương Quốc Hoa cười ha hả nói:

- Tùy ông, chỉ cần kinh doanh hợp pháp là tôi không có ý kiến.

Vương Quốc Hoa vừa về đến Thiết Châu thì Vu Á Lệ đã đến viếng thăm.

Vương Quốc Hoa nghe thấy thư ký vào nói Vu Á Lệ tới liền nhìn Từ Diệu Quốc. Từ Diệu Quốc nói:

- Cái này chắc là vẫn đang đợi ngài, Vu Á Lệ làm việc rất có kiên nhẫn. Lúc còn trẻ lao động ở tuyến đầu thì không có nam đồng chí nào hơn được cô ta.

- Ồ.

Vương Quốc Hoa gật đầu tỏ vẻ chấp nhận lời giải thích của Từ Diệu Quốc.

- Chủ tịch Vu đợi lâu chưa?

Thấy Vu Á Lệ, Vương Quốc Hoa nói một câu, Vu Á Lệ rất thành thật nói.

- Không quá lâu, chỉ hơn tiếng mà thôi. Tôi tính thời gian không ngờ lại đến sớm.

Vương Quốc Hoa nghe vậy mỉm cười thầm nghĩ người phụ nữ này đúng là.

- Chị đợi hơn tiếng có phải có chuyện quan trọng gì không?

Vu Á Lệ nói:

- Đối với các đồng chí ở quận mà nói thì chuyện quan trọng nhất là mời ngài xuống thị sát một chuyến.

Câu này nếu do một đồng chí lớn tuổi hơn sợ là có cảm giác như bay lên trời. Vương Quốc Hoa cũng thấy rất thoải mái, nhất là một bí thư thị ủy mới tới như hắn.

- Được, mai đi, trưởng ban thư ký bố trí, không nên bị thương lòng nhiệt tình của các đồng chí bên dưới.

Vương Quốc Hoa quay đầu lại phân phó, Từ Diệu Quốc lập tức nói:

- Ngài có chỉ thị gì không?

Vương Quốc Hoa thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Đơn giản một chút, không nên làm quá phức tạp, ba bốn người, một xe là đủ. Chúng ta đi xuống để xem một chút chứ không phải là quan gia đi tuần.

Vu Á Lệ ở đối diện nghe xong không khỏi bạo gan nói:

- Bí thư, nhiệm vụ tiếp đón ngài có chỉ thị gì không?

Vương Quốc Hoa nhìn Vu Á Lệ bằng ánh mắt khá thú vị, hắn cười nói:

- Tôi quen đơn giản, không nên nghênh đón quá phức tạp.

Vu Á Lệ cười nói:

- Tôi biết rồi, tôi cũng nên về chuẩn bị, cảm ơn bí thư đã ủng hộ công việc của quận.

Vương Quốc Hoa rất tự nhiên nói:

- Nên mà.

Vu Á Lệ hài lòng rời đi. Trạm đầu tiên của tân bí thư thị ủy là quận Đông Hợp đã nói rõ nhiều vấn đề. Không nên tỏ vẻ quan hệ mật thiết trước mặt bí thư, đó là hành vi của kẻ ngu. Quan hệ giữa cấp dưới và lãnh đạo tốt nhất là duy trì khoảng cách nhất định.

Từ Diệu Quốc chờ Vu Á Lệ đi mới nói:

- Bí thư, Vu Á Lệ này có thể dùng nhưng dã tâm không nhỏ.

Câu này rất có ý tứ, Vương Quốc Hoa ngẩng đầu nhìn thoáng qua Từ Diệu Quốc. Từ Diệu Quốc không hề né tránh ánh mắt. Vương Quốc Hoa dừng lại vài giây mới nói:

- Người do anh đề cử, tôi không sợ cô ta có dã tâm, chỉ cần có năng lực là đủ.

Trong mắt Từ Diệu Quốc hiện ra một tia vui mừng, y nói:

- Không còn sớm nữa, ngài nghỉ ngơi.

Vương Quốc Hoa gật đầu, Từ Diệu Quốc vững chắc tiến ra. Trong nháy mắt vừa rồi Từ Diệu Quốc biết mình hoàn toàn nhận được sự tín nhiệm của Vương Quốc Hoa.

Từ nội thành thị xã Thiết Châu đến quận Đông Hợp là khoảng 60km, tổng thể mà nói Hác Long Quang ngồi trên vị trí không phải là không làm gì. Xây dựng cơ sở vật chất làm khá tốt, đường từ thị xã đến quận Đông Hợp đều là đường quốc lộ cấp hai.

Trong số nhân viên đi theo Vương Quốc Hoa có trưởng ban Tổ chức cán bộ Việt Phong, trưởng ban thư ký Từ Diệu Quốc, phó trưởng ban thư ký thị ủy Lăng Hà. Việt Phong tối qua nhận được thông báo của Từ Diệu Quốc, y có chút bất ngờ. Lẽ ra đi theo với bí thư thị ủy trạm đầu tiên phải là phó bí thư Mẫn Tự Hùng mới đúng, sao lại gọi mình?

Chẳng qua Việt Phong không có lý do từ chối bởi Vương Quốc Hoa làm bí thư cần tìm hiểu năng lực cán bộ bên dưới, hắn tìm trưởng ban tổ chức cán bộ thị ủy là quá thích hợp. Mọi người ngồi trên một xe 12 chỗ khá đơn giản.

Trước đây Việt Phong không phải chưa từng cùng bí thư thị ủy đi xuống, tác phong của Vương Quốc Hoa vừa nhìn biết ngay là muốn làm việc thật. Việt Phong không có đánh giá với cái này. Bí thư thị ủy Vương Quốc Hoa và y đến bây giờ chỉ có quan hệ rất bình thường.

Xe đến địa phận quận Đông Hợp, từ xa đã thấy được bộ máy lãnh đạo quận đến nghênh đón. Vương Quốc Hoa lộ vẻ hờn giận nhìn Từ Diệu Quốc. Trưởng ban thư ký lập tức trả lời.

- Cái này tôi không rõ.

Vương Quốc Hoa ừ một tiếng rồi nói với đối phương:

- Lát nữa tôi không xuống, anh mời Hướng Cảnh Hoa và Vu Á Lệ lên, các đồng chí khác thì mời bọn họ lên xe của mình.

Từ Diệu Quốc mặt không chút thay đổi gật đầu nói:

- Được, tôi nhớ kỹ.

Cách nghênh đón bí thư thị ủy lần này, bộ máy lãnh đạo quận Đông Hợp có tranh chấp nho nhỏ. Bí thư quận ủy Hướng Cảnh Hoa chủ trương giống trống khua chiêng nghênh đón, Vu Á Lệ lại nhấn mạnh một điểm trưởng ban thư ký đã nói không nên làm lớn. Hướng Cảnh Hoa không tiếp nhận đề nghị này, quyết định toàn thể thường vụ quận ủy có mặt đông đủ, nước Pháp bên Đại hội đại biểu nhân dân và Hội nghị hiệp thương chính trị nhân dân quận cũng phải đi theo.

Hướng Cảnh Hoa đã quyết định, Vu Á Lệ không có năng lực phản kháng. Ở quận Đông Hợp, Vu Á Lệ là bên phía yếu thế. Hướng Cảnh Hoa cả về lý lịch, chức vụ đều hơn xa Vu Á Lệ.

Đương nhiên danh tiếng của Hướng Cảnh Hoa cũng khá tốt, không phải người quá bá đạo, không quá can thiệp vào công việc bên ủy ban quận. Nếu là một chủ tịch quận bình thường thì coi như hòa hợp, nhưng Vu Á Lệ lại khá bất mãn. Đúng vì như vậy Từ Diệu Quốc mới nói một câu là Vu Á Lệ có dã tâm không nhỏ.

Đây là một thân đáng sợ như thế nào, cũng tức là vạn vật sâm la kiếm đạo đạo thứ hai, phù sinh nhược mộng.

Cái này là Phù! Sinh ! Nhược! Mộng!

Giao thủ cùng với thân như vậy, tựa như đang ở trong một giấc mộng.

Đương nhiên, hiện ở trung tâm thế giới hỏa sơn, đúng lúc đó Hằng Nga, Hồng Lạc Vương, Vũ Dương Đế tử cùng với Lục Nguyên bốn người.

Vạn vật sâm la phù sinh nhược mộng đạo thứ hai vốn dĩ chính là một thân pháp cực kỳ quỷ dị.

Loại thân pháp này được rất nhiều văn minh nghiên cứu đều không nghiên cứu ra.

Lục Nguyên cũng là có cơ duyên trùng hợp, kết hợp kiếm giới thêm một kiếm đạo, kiếm đạo hồ lô, cùng với tám ngìn tràng giao thủ…. Vẫn là trùng hợp mới tế ra pháp môn này. Hơn nữa Lục Nguyên nghe rất rõ được cảm giác pháp môn này vẫn không thể truyền đi, chỉ mình hắn có thể dùng, bởi vì trên thân người khác không có khả năng có tiểu kiếm đạo, kiếm đạo hồ lô cũng không có khả năng tiếp xúc tới kiếm giới.

532. Chương 1011 + 1012: Hằng Nga

Cho nên cái này là pháp môn độc nhất vô nhị.

Nhưng mọi người mặc dù khiếp sợ nhưng lại không hề biết biến những cái khác.

Hiện tại là thời khắc để cướp lệnh bài.

Hằng Nga có chút cười, cô bé này, rõ ràng chỉ mới có mười hai mười ba tuổi, bộ dạng dường như vô cùng mê người, nhưng đồng thời lại tạo ra cho người ta một áp lực thực sự lớn, dường như nàng chỉ cần lật bàn tay là có thể làm nên những chuyện không thể tưởng tượng nổi. Cười kiêu ngạo một tiếng, Hằng Nga nói:

- Nếu như đã là bốn người rồi, vật thì hai người một quyết đấu thế nào, Vũ Dương Đế tử, nghe nói trước đó không lâu ngươi chọc ghẹo bổn cung, hôm nay bổn cung sẽ quyết đấu với ngươi.

Một cô nương mười hai mười ba tuổi, dám xưng là bổn cung, cảm giác này khiến cho người ta cảm thấy thật kỳ quái, nhưng không thể không thừa nhận, lời nói của thiếu nữ này thực sự là có uy thế.

Hồng Nhạc Vương cười ha hả nói:

- Thế này cũng đúng, để ta đấu với Lục Nguyên, Lục Nguyên, ta muốn xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh.

Cánh tay hắn giương đao lên, dường như chỉ muốn chiến Lục Nguyên.

Bởi như vậy, tự nhiên được Hằng Nga đấu với Võ Dương Đế Tử, Hồng Lạch Vương đấu với Lục Nguyên.

Dùng lệnh bài làm trung tấm chiến đấu.

Hiện tại ở thế giới hỏa sơn, thật sự có tổng cộng bốn đại cao thủ, tức là Hằng Nga, Vũ Phi Đế Tử, Hồng Nhạc Vương và Lục Nguyên.

Còn lần này, ai mạnh hơn ai?

Ai mạnh hơn thì người đó có thể cướp được lệnh bài kia.

Hồng Nhạc Vương trong tay giương cánh đao.

- Lục Nguyên, ta sớm đã nghe qua thanh danh của ngươi, thế thì để chúng ta đấu với nhau.

Thanh đao trong tay hắn liền giơ ra.

- Hoành mi đoạn!

Hắn dùng đao pháp không giống đao pháp bình thường mà là Kinh tình thất biến.

Đao pháp Kinh tình thất biển, chính là chủ sáng chế của Thái cổ văn minh. Đem các cảm xúc của các sinh linh dung hợp vào cùng một đao pháp, bộ đao pháp nàu bởi vì thế vì tình mà tác động. Tình cảm hay tức

giận nó đều sinh ra uy lực không thể tưởng tượng nổi. Chiêu hoành mi đoạn đầu tiên của hắn tựa hồ vô cùng tức giận giữa hay hàng lông mày muốn chặt đứt.

Mà Hồng Nhạc Vương sau khi xuất ra Hoành mi đoạn, cũng không hề thu chiêu, lập tức đánh ra chiêu thứ hai khốn sâu thành, ý sầu khổ này là do đao pháp ban đầu tấn công ra.

Đồng thời còn có chiêu thứ ba Nộ vấn thiên, một cảm xúc vô cùng thức giận.

Sau đó Hồng Nhạc Vương lập tức liền tung ra chiêu thứ tư Si đoạn tràng, chiêu này so với ba chiêu trước đó có một cảm giác hoàn toàn khác nhau, chính là Si đoạn tràng. Bầu trời chính giữa đều bao phủ một mùi hương Đoạn tràng. Hồng Nhạc Vương là một kẻ thô tục đương nhiên xuất ra những chiêu thức rất hàm xúc uyển chuyển, đao thức của người này thật tình không giống người bình thường.

Kinh tình thất bến chiêu thứ năm Tĩnh kinh tâm, có một cảm giác kinh hãi, yên tĩnh đầy kinh hãi, đao pháp đến lúc này đã trở thành nghệ thuật/

Kinh tình thất biến chiêu thứ sau, Loạn tình trảm, ánh đao như sai như loạn/

Kinh tình thất biến chiêu thứ bảy Ngạo thương sinh, đây là loại kiêu ngạo khắp thiên hạ.

Hồng Nhạc Vương lập tức chém ra bảy đao, khi Lục Nguyên còn đang trốn tránh bảy đao của hắn ta thì Hồng Lục Vương thoáng hiện một tia cười ác ý. Hắn chém ra đao thứ tám, đao thứ tám này là thu lại bảy chiêu phía trước Hoành thu đoạn, khốn sầu thành, nộ vấn thiên, si đoạn tràng, tĩnh kinh tâm, loạn tình trảm, ngạo thương sinh hợp lại làm một.

Trong một khoảng thời gian ngắn, kinh thiên động địa.

Đây là chiêu mạnh nhất Hồng Nhạc Vương có thể đánh ra được, bảy đao thức hợp làm một, đánh xuống oanh liệt, quả thật có uy thế Diệt thiên trảm.

Hơn nữa còn không chỉ có như thế.

Hồng Nhạc Vương dưới đao của hắn, một khí tức hoang mang chăm chú vô tận, loại khí tức này đối với Lục Nguyên mà nói đã luyện tới mức độ vô cùng khắc chế.

Hồng Nhạc Vương chưa bao giờ dám xem thường Lục Nguyên, tuy hắn là một trong năm đại cao thủ ở thế giới hỏa sơn, cho nên khi giao đấu với Lục Nguyên ngay từ đầu đến tận khi xuất chiêu, có bao nhiêu kỹ năng tuyệt đối bèn dùng hết, đao pháp chém xuống vô cùng, Lục Nguyên bị đao pháp vô tận chém xuống thành hai nửa.

Kết thúc rồi sao? Lần này có thể chấm dứt rất dễ dàng.

Không đúng, vừa rồi chính là chiêu thức của Lục Nguyên, Phù sinh nhược mộng!

Hồng Nhạc Vương thật không ngờ, chính mình đã dùng hết toàn công lực cũng đều không tấn công được Lục Nguyên.

Hồng Nhạc Vương phản ứng cũng rất nhanh, trở tay lại chém, nhưng cũng đánh trả không đúng Lục Nguyên, dường như Lục Nguyên chính là một cái mộng, Phù sinh nhược mộng, Phù sinh nhược mộng, đây là một chiêu khiến cho đối thủ đồng cấp tuyệt vọng. Hồng Nhạc Vương nửa nửa bước ở thế giới cảnh, quay mắt lại nhìn Lục Nguyên trong một màn hỗn độn cũng vô cùng tuyệt vọng, căn bản đánh không tới.

- Bại đi!

Lục Nguyên chơi mấy chiêu liên tục, pháp hiện Phù sinh nhược mộng dùng quá tốt, đối thủ căn bản tấn công không trúng vào mình.

Kiếm quang bèn thuận lợi đâm vài đường, Hồng Nhạc Vương máu chảy đầm đìa.

Không hề nghi ngờ được, đến lúc này, cao thủ thứ hai của thế giới hỏa sơn Hồng Nhạc Vương đã yếu thế trước Phù sinh nhược mộng luyện thành của Lục Nguyên, Lục Nguyên đánh bại Mộc bệnh thứ năm, Trương Thương Lệ thứ nă còn đơn giản hơn nhiều.

Mà khi Lục Nguyên đánh bại đối thủ Hồng Nhạc Vương, phát hiện bên kia Hằng Nga cũng đánh bại Vũ Dương Đế Tử, Vũ Dương Đế Tử cũng đã mất đi sức chiến đấu.

Như vậy hiện nay chỉ còn hai người, Lục Nguyên và Hằng Nga, ai thắng thì người đó sẽ có khả năng đoạt được miếng lệnh bài.

Lục Nguyên nhìn thấy đối thủ là một cô bé này rõ ràng là người mình đã từng giao đấu, tuổi nhỏ nhất, nhìn chắc khoảng mười hai mười ba tuổi, một đầu tóc bạc trắng bay theo gió, lộ ra vẻ vô cùng đáng sợ, nhân vật như thế thật tình không nhìn ra cô ta là một nhân vật mạnh mẽ. Nhưng cô ta có thể trong vòng mời chiêu đắng thắng được Vũ Dương Đế Tử đứng thứ ba thì tuyệt đối không hề đơn giản.

Thiếu nữ tóc bạc nhìn về phía Lục Nguyên, cười mà như không cười:

- Không tồi đâu.

Tay nàng khẽ động đậy, một đạo hoa quế bay tới.

Đạo hoa quế này không hề bình thường, nhưng đằng sau mới phát hiện rõ ràng có sát thế vô cùng, khi hoa quế sâm sửa rơi vào người thì toàn bộ cánh hoa phóng ra đều trở thành quỷ dị đánh íp lại. Lục Nguyên chơi một chiêu Phù sinh nhược mộng quả thực là chơi sướng, lẽ nào lại để ý tới cái này, hôm nay lại có một chiêu Phù sinh nhược mộng hiện lên.

Thiếu nữ tóc bạc không khỏi khẽ giật mình, nàng tựa hồ như đang trầm tư suy nghĩ " chiêu thức này thật kỳ lạ, làm sao phá được đây?" Ngón tay của nàng nghẹ nhàng vòng quanh mái tóc bạc của mình, tựa hồ đang khổ tâm suy nhgix biện pháp phá giải. Lục Nguyên trong lòng cười thầm một tiếng, Phù sinh nhược mộng của ta đâu có dễ bị phá hỏng như thế.

Trong một tíc tắc,thiếu nữ tóc trắng phóng vọt tới, một đám tóc bạc có tới ba ngàn hương vị, Lục Nguyên đang chơi một đạo Phù sinh nhược mộng, tự nhiên tế lên Phù sinh nhược mộng, kết quả vừa phát ra Phù sinh nhược mộng mới phát hiện, thiếu nữ tóc bạc này không hề đơn giản, rõ ràng nàng ta có ẩn giấu khả năng phá được Phú sinh nhược mộng.

Làm sao có thể!

Phù sinh nhược mộng này của ta muốn lừa gạt hàng ngàn người cũng không hề khó, để cho đối thủ cảm giác như một giấc mộng, nhưng trong thời gian ngắn như thế đã bị thiếu nữ tóc bạc phá một ít rồi.

Một nửa!

Cái này!

Lục Nguyên cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

- Phù sinh nhược mộng thật là lợi hại.

Thiếu nữ tóc bạc nói, giọng nói này trực tiếp truyền tới tai của Lục Nguyên.

- Với chủ văn minh chuyển thế của ta, rõ ràng không thể nào phá vỡ.

Lục Nguyên nghe xong những lời này tức thì bị bó tay rồi.

Chủ văn minh.

Nói đùa gì vậy?

Hiện nay chủ văn minh được biết không hề nhiều, chỉ có năm vị tiên cổ văn minh, võ cổ văn minh, Pháp Cổ Văn Minh, thái cổ văn minh, phật cổ văn minh. Ở thiên triều trung ương này, không chỉ nói chủ văn minh, chỉ là thiên tôn thôi cũng có thể xưng hùng, mà hôn chủ văn minh thì đều có ý chí cao cường.

Về phần chủ văn minh, đều rất thưa thớt không biết tồn tại ở chỗ nào.

Từng chủ văn minh đều chiếu rọi tới không gian thiên triều trung ương, chiếu rọi tất cả những cùng đất di rời, chiếu rọi những khu vực bên ngoài, chiếu rọi thời gian Trường Hà, chiếu rọi sử sách Trường Hà tồn tại. Nhân vật như vậy, Kỷ Nguyên Băng hủy diệt rất khó, nhân vật như thế cũng là một người danh tiếng lẫy lừng.

Mà bây giờ, thiếu nữ tóc bạc Hằng Nga nói gì, nàng ta nói nàng ta là chủ văn minh chuyển thế.

Hơn nữa điều này còn trực tiếp truyền đến lỗ tai của mình.

- Đúng thế, ngươi rất khiếp sợ phải không, bổn cung chính là chủ của văn minh chuyển thế, kỷ nguyên thứ năm về trước, trước đó sáu kỷ nguyên chính là Thiên Mẫu Kỷ Nguyên. Thiên mẫu Văn Minh chủ là Nữ Oa nương nương thời điểm đó vô cùng cực thịnh, bởi vì chuyện niết bàn đã nhận được sự tán thành của trời đất, khiến cho người không hề có thực lực của một chủ văn minh, lại khiến cho một kỷ nguyên có thể coi là Kỷ nguyên nữ kia được gọi là Thiên Mẫu Kỷ Nguyên.

- Theo như đạo lý bình thường, Nữ Oa nương nương rõ ràng đã đạt tới cấp bậc chủ văn minh, nhưng đáng tiếc người vẫn chưa đạt tới, vốn dĩ phần khí vận của nàng ta đã trải qua một kỷ nguyên, tức là kỷ nguyên thứ năm rơi vào tay bổn cung. Bổn cung mượn việc này trở thành chủ văn minh, cùng tranh hùng với Hồng lão nhân chủ văn minh.

- Đạo lý bình thường, thực lực của bổn cung không kém Hồng lão nhân, chỉ là bị Hồng lão nhân tính toán một lần, lại thêm đại thế trong tay ông ta, khiến cho ông ta chiến thắng bổn cung. Bổn cung rơi xuống, đương nhiên dễ dàng đạt tới cấp bậc chủ văn minh chuyển thế, Bổn cung sớm đã để lại đường lui, lưu lại trùng tu chi pháp muôn đời, có thể chuyển tu muôn đời.

- Kết quả Hồng lão nhân cũng khá hung ác, mỗi lần Bổn cung chuyển thế đều tìm cho bằng được bổn cung để đòi tiên cổ văn minh, đổi lại cho bổn cung một tháng làm Hằng Nga, muốn lừa gạt bổn cung là đám người Tiên cổ văn minh.

- Trùng tu chi pháp muôn đời này văn bản không hao tổn đến số lượng muốn đời ở thế giới cảnh, cho nên mỗi lần Hồng lão nhân đều đợi bổn cung đến thế giới cảnh để hại chết bổn cung.

Còn lần này là lần thứ sáu mươi lăm bổn cung chuyển thế, Hồng lão nhân lần này còn muốn hại chết bổn cung, hết lần này tới lần khác bổn cung kiếp này chính là linh trí tận phục, đâu có dễ dàng như vậy.

Lục Nguyên nghe thấy trợn mắt há hốc mồm, Lục Nguyên trước giờ chưa từng nghĩ đến mình đụng phải đối thủ này, rõ ràng là có lai lịch khá lớn.

Hơn nữa đây lại là thần thoại từ thời quá xa xôi.

Năm kỷ nguyên trước, hai chủ văn minh đã từng diễn ra một trận tranh đấu, trong trận tranh đấu đó, Hồng đã chiến thắng Hằng Nga, hơn nữa còn chém giết Hằng Nga. Nhưng Hằng Nga cũng để lại đường rút lui, bây giờ là đời thứ sáu mươi năm, hơn nữa ở kiếp này chính giữa cũng không bị Hồng của kỷ nguyên thứ tư giả tạo lừa gạt thần nguyệt Hằng Nga, linh trí tận phục.

Chính bởi vì thế, cho nên nàng mới chậm chạp không lên tới thế giới cảnh.

Vừa đến thế giới cảnh đã bị Hồng giết hại.

Nếu nói như vậy, Phù sinh nhược mộng của mình trong khoảng khắc cũng bị công phá, cũng thấy bình thường thôi, dù sao đối thủ cũng không phải là người bình thường, kiếp trước cấp bậc chủ văn minh.

Lục Nguyên nghe xong vô cùng mơ hồ, rõ ràng năm kỷ nguyên trước đã xảy ra chuyện như vậy, thực sự bốn kỷ nguyên phía trước xuất hiện truyền thuyết Hồng lừa gạt Hằng Nga đuổi trăng, lại còn xảy ra cuộc chiến phong thần, cuộc chiến Tây du… Đương nhiên đều xảy ra ở thế giới một khu vực, dù sao tiên cổ văn minh có khả năng ảnh hưởng, cũng không thể có khả năng ảnh hưởng quá nhiều. Những chủ cổ văn minh khác còn đó, từng người một chiếm một khu vực.

Đi về phía trước, kỷ nguyên thứ tư khá là kỳ diệu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bất kỳ một kỷ nguyên nào cũng đều vô cùng tuyệt diệu.

Ở trong những kỷ nguyên này, không biết bao nhiêu người xuất sắc, kiêu hùng, anh hùng, thiên tài đều lộ ra khả năng của mình, lưu lại chính giữa lịch sử Trường Hà.

Thiếu nữ tóc bạc Hằng Nga giọng nói lại truyền đến:

- Ở kiếp này, ta muốn chiến thắng Hồng, đương nhiên vì ở kiếp này bổn cung đã chuẩn bị thật lâu, do chủ văn minh kia cả đời để lại rất nhiều chiêu thức, mà ở trong sáu mươi bốn lần chuyển sinh trước thật ra đã lưu lại không ít hậu chiêu, chỉ là vẫn còn kém một chút. Ngươi vận khí mạnh mẽ về sau cũng sẽ trở thành một trong những phong nhân chính giữa thiên địa. Ngươi cũng có nhiệm vụ trọng trách trên mình, ngươi muốn thả ngược chủ Thái cổ văn minh, lập lại Kiếm đạo!

Lục Nguyên không khỏi giật mình, những lời này trước nay hắn chưa từng nói cho bất kỳ ai.

- Không cần phủ nhận, bởi vì chúng ta đều là những người mang trọng trách trên mình. Bổn cung muốn thả ngươi trở lại chủ tiên cổ văn minh, ngươi muốn thả chủ Thái cổ văn minh, cho nên bổn cung có thể nhìn thấu được ngươi.

Thiếu nữ tóc bạc mười hai mười ba tuổi thản nhiên nói:

- Cho nên chúng ta có thể hợp ác về sau ngươi giúp bổn cung, bổn cung cũng có thể giúp ngươi, để cho ngươi và bổn cung cùng đánh đổ thế giới cũ, cùng nhau tạo lập lên một thế giới mới.

Một thiếu nữ hào kiệt!

Trong lòng Lục Nguyên cũng đang dậy lên một cỗ hào hùng.

- Nhưng hợp tác như thế nào?

lục Nguyên nói.

- Hợp tác thế nào cũng không nói được.

Hằng Nga mỉm cười, tóc bạc khẽ rung động.

- Dù sao đến lúc đó cũng tùy ngươi, nếu như đến lúc đó ngươi không đồng ý ta cũng cho phép ngươi đi.

Nàng dường như đang kéo Lục Nguyên tin tưởng hợp tác.

- Hiện tại, để bổn cung giao đấu với ngươi một lần, chiêu thức bây giờ của ngươi rất mạnh, so sánh với Thiên tôn thì cũng không coi là mạnh hơn nhiều, kém xa Văn minh cách chủ.

Thiếu nữ tóc bạc giơ đầu ngón tay hướng về Lục Nguyên, một chưởng của nàng chụp tới, thời điểm này chính là đè nèn năm ngón tay như tuyết, dường như có thể nắm được cả trời xanh trong tay.

Lục Nguyên giật mình, Phù sinh nhược mộng của mình hình như cũng không có nhiều tác dụng như vậy, vội vàng dùng kiếm ngăn cản, nhưng phát hiện ra muốn ngăn cản đầu ngón tay này rất khó.

Đồng thời, thiếu nữ tóc bạc cũng đâm tới, như một hàng dài xông tới.

Lục Nguyên dùng kiếm chiêu đối lại, nhưng phát hiện ra mình biến kiếm chiêu cũng không phải là đối thủ của Hằng Nga.

Quá mạnh!

Quá mạnh mẽ!

533. Chương 1013 + 1014: Lệnh Bài

Thời điểm giao đấu với Hằng Nga, đối thủ rõ ràng là chỉ là một thiếu nữ tóc bạc mười hai mười ba tuổi, nhưng Lục Nguyên phát hiện mình bị đánh cho bó tay bó chân. Loại cả giác này khiến cho mình muốn ói máu, từng chiêu thức của đối thủ cuối cùng cũng giống như biến hóa ở giữa thiên địa.

Chính mình dường như không thể đấu lại được bàn tau trắng nõn nà kia.

Đây chính là chủ văn minh chuyển thế sao? Nàng mới chỉ bước nửa thế giới cảnh, lại có thể thắng được mình.

Xem ra cái lệnh bài này khó mà tới tay được.

- Đúng rồi, bổn cung sẽ đem cái lệnh bài này tặng cho ngươi.

Thiếu nữ tóc bạc Hằng Nga thản nhiên nói.

Lục Nguyên nghe thấy không khỏi vui mừng, nhưng vẫn không khỏi hỏi lại một câu nói:

- Ngươi không cần sao?

- Bổn cung cần cái lệnh bài này làm gì, lệnh bài kia ước chừng có thể làm tăng thêm hai thành xác đột phá tới thế giới cảnh, nhưng mà, bổn cung đang linh trí tận phục, về sau muốn đột phá thế giới cảnh thì cũng giống như ăn cơm uống nước rất bình thường, cần vật này để làm gì.

Thiếu nữ tóc bạc thản nhiên nói, da thịt trắng như tuyết, có một hương vị khinh thường kiêu ngạo.

Lúc này, có mấy người văn minh xông vào, muốn đoạt lấy lệnh bài.

Thiếu nữ tóc bạc cười lạnh lùng, đầu ngón tay mở ra trên hư không, chính là một cái Đại Thủ Ấn vô cùng lớn đánh ra, khiến cho mấy người vừa xông vào bị đánh rớt ra ngoài, đồng thời đối phó với hàng ngàn người đang hỗn loạn trong kia, thiếu nữ tóc bạc chỉ cần vẻn vẹn một chiêu thức. Thật quá bá đạo!

Hằng Nga muốn tặng cho Lục Nguyên, Lục Nguyên đương nhiên không khách khí, thiếu nữ tóc bạc này là chủ văn minh chuyển thế, đột phá thế giới cảnh vô cùng đơn giản, mình có thể không làm được. Hơn nữa nghe nói mặt lệnh bài có hai sác xuất đột phá thế giới cảnh, vì thế không khỏi cảm thấy vô cùng vui mừng.

Có thêm hai xác suất phá thế giới cảnh, đây chính là chuyện vô cùng khó khăn.

Trong tình huống bình thường, ở đâu có thể có hai thành sác xuất đó.

Lệnh bài kia không hề đơn giản.

Lục Nguyên nhìn mặt lệnh bài trong tay, lệnh bài ước chừng nhỏ trong lòng bàn tay, toàn bộ dùng mới thứ nguyên liệu nhuyễn chế tạo thành, phía trên mơ mơ hồ hồ, không thể nhìn được hết toàn bộ, cảm giác có chút kỳ lạ.

- Đúng thế, Phù sinh nhược mộng của ngươi rất kỳ diệu, nếu như có thể tiếp tục thăng cấp, ngươi có thể thăng cấp tới cấp Văn minh ca, một chiêu này sẽ trở thành đại sát khí của ngươi, ở văn minh cấp nào cũng có thể áp dụng được, một chiêu thật thú vị, muốn thăng lên cấp cao.

Giọng nói của thiếu nữ tóc trắng vô cùng giòn giã, giống như là một tiểu muội bình thường.

- Muốn làm tốt ít nhất cũng phải lăn lộn lên văn minh hôn chủ.

Thiếu nữ tóc bạc đột nhiên đến bên Lục Nguyên, mùi thơm nhàn nhạt luồn vào trong mũi Lục Nguyên, hương khí này khá dễ ngửi. Lục Nguyên vỗn dĩ dùng Kiếm Linh để cơ cũng tiếp xúc qua, mùi thơm của cô gái kia không dễ chịu như thế. Thiên mẫu văn minh đấy, Tô chi văn minh đều dùng màu sắc của nữ tử, đặc biệt là Hồ chi văn minh nhờ vào nữ tử mà nổi danh. Nhưng thiếu nữ tóc bạc vẫn chênh lệch quá xa, dường như thiếu nữ tóc bạc kia thánh kiết tới cực điểm, rồi lại giống như một khí tiết khinh thường kiêu ngạo vô cùng, mâu thuẫn tới cực điểm.

Lục Nguyên nói nhảm, cái này cần nàng nói sao, tự mình lăn lộn tới văn minh Lôi chủ, thậm chí văn minh chi chủ mình cũng có thể phải mở đại đạo vô thượng.

Thiếu nữ tóc bạc mười hai mười ba tuổi, thiếu niên áo xanh mười bảy mười tám tuổi.

Đây là vẻ bề ngoài của Hằng Nga và Lục Nguyên.

Hai người bên cạnh nhau.

Tựa hồ trong tích tắc hai người đều cảm nhận được hai người đang là kẻ địch, giống như vốn sinh ra đã là kẻ địch.

Văn minh chi chủ tuyệt đối có thiên uy.

Trong tích tắc này, chẳng biết tại sao, ma xui quỷ khiến, hai người vai thoáng dựa vào nhau, tựa hồ đang tìm kiếm thiên đấu có thể dựa vào.

Thiếu nữ tóc bạc có chút đỏ mặt, sau đó lập tức rời ra.

Lúc này tất cả chiến đấu đều ngừng lại, ở thế giới hỏa sơn này có một quy định, ở thế giới hỏa sơn nếu như phun ra một lời nói kỳ lạ, bất kỳ là ai nhận được, dù sao một khi nhận được lời nói ấy, ít nhất ở trong phạm vi thế giới hỏa sơn không được phép tranh đoạt, nếu như không có quy định này, coi như ai được kỳ vật thì những người khác sẽtranh cãi không ngớt, như thế không biết thế giới hỏa sơn này đã chết không biết bao nhiêu người.

Đương nhiên ra khỏi thế giới hỏa sơn ngươi đi tranh giành là chuyện của ngươi.

Mà bây giờ, Lục Nguyên đã có lệnh bài trong tay mình, cho nên vạn người cũng đều đếu tới hết.

Mặc dù mọi người rất không cam lòng kết quả như vậy, nhưng cuối cùng cũng chỉ xác thực như thế.

Lục Nguyên vô cùng nhanh chóng bay trở về nơi trú quân của kiếm môn, vừa mới hạ xuống nơi trú quân của kiếm môn, hộ Đông Dã Chí Tôn đã nói:

- Lục Nguyên, cuối cùng ngươi cũng lấy được lệnh bài, rất giỏi!

- Đúng thế, quá thần kỳ, thì ra năm đại cao thủ của thế giới hỏa sơn Hằng Nga, Hồng Nhạc Vương, Vũ Dương Đế Tử, Trương Thương Lệ, Mộc Bệnh Dĩ có bốn người thua trong tay của ngươi, ngay cả cao thâm vô cùng như Hằng Nga cũng đều thua dưới tay ngươi rồi.

Lục Nguyên không khỏi khẽ giật mình:

- Hằng Nga không thua dưới tay của ta.

- Nàng ta tại sao lại không thua trong tay ngươi, nếu như không phải bị bại trong tay ngươi thì ngươi làm sao mà lấy được lệnh bài.

Đông Dã Chí Tôn nói. Thật sự cũng không có chuyện như thế, Lục Nguyên và Mộc bệnh đã cùng nhau chiến đấu, người bên cạnh còn hiểu được. Lục Nguyên cùng Hằng Nga đấu nhau, người bên cạnh vốn bản thân chiến đấu trong đó lại không hiểu, cho nên ngay cả việc ai chiếm được thế thượng phong, ai chiếm thế hạ phong đều không hiểu, cho nên cuối cùng Lục Nguyên đã nhận được lệnh bài thì cho rằng Lục Nguyên đã chiến thắng Hằng Nga.

Hiểu lầm lớn! Chính mình cũng không phải là đối thủ của Hằng Nga.

Trong lúc này truyền đến giọng nói của thiếu nữ tóc bạc:

- Hãy thừa nhận ngươi thắng ta đi, hiện tại bổn cung vẫn cần phải che giấu, không muốn làm cho người ta biết rõ linh trí tận phục của bổn cung, Tiên cổ văn minh bên cạnh muốn quan sát bổn cung nhiều lắm.

Người ta đã nói như thế rồi, Lục Nguyên cũng chỉ có thể nhún vai thừa nhận điều này.

Kể từ đó,đệ nhất cao thủ thế giới hỏa sơn tự nhiên chính là Lục Nguyên, đây là dùng trăm vạn năm thậm chí lâu hơn để tính toán, đệ nhất cao thủ lần đầu tiên rơi vào một người chưa được dạy bậc cao, năm đó các kiếm chi tử của thế giới hỏa sơn không làm được điều này.

Trong lúc nhất thời, kiếm môn thanh danh đại chấn, Lục Nguyên thanh danh đại chấn thiên triều.

Lục Nguyên cũng mặc kệ những thứ này, những ngày tiếp theo thế giới hỏa sơn vẫn còn khiêu chiến khắp nơi, vẫn còn tích lũy vị trí đệ nhất vạn thắng của mình, một khi hoàn thành một vạn thắng liên tiếp thì có thể có được thứ tốt hơn.

Bây giờ Lục Nguyên ở thế giới núi lửa muốn thắng liên tiếp là quá dễ dàng, đối thủ hoàn toàn không phải là đối thủ của Lục Nguyên, cứ như thế một đường thắng liên tiếp, một vạn thắng liên tiếp tới khi nhìn thấy kết thúc.

Một vạn phù thắng cuối cùng đã đến.

Kiếm đạo thế giới quả của ta cũng đã xuất hiện rồi.

Lục Nguyên nhìn chữ phía trên thân thanh kiếm, lại phát hiện ở xung quanh không có chút biến đổi nào, lại dùng thần thức đưa vào trong đó, lúc này đột nhiên phát hiện ra thì ra trận chiến giữa mình và Hằng

Nga xem như không phân thắng bại, thực ra trận chiến ấy Lục Nguyên cũng nghĩ mình không đánh lại được Hằng Nga nên cũng chỉ đơn giản là ra tay, không cần tranh giành thắng bại.

Kết quả là chữ trên kiếm đạo này đã giải quyết thế cục bất phân thắng bại đó.

Không phải chứ, ta trăm trận trăm thắng, không ngờ giữa chừng lại vì Hằng Nga mà bị bại trận.

Lúc đó, Lục Nguyên chỉ thấy một chữ oan.

Thật là quá oan rồi!

Cho rằng thắng liền một vạn trận là dễ dàng sao, vừa bắt đầu là phải đánh tám ngàn ba trăm hai mươi mốt trận, sau đó lại là bốn phía tấn công, khó khăn lắm mới thắng đủ được một vạn trận liên tiếp, kết quả là chỉ vì một trận đấu với Hằng Nga mà thanh công cốc, tất nhiên Hằng Nga cũng nhất định là không biết chuyện này, chuyện này không trách ai được, chỉ có thể dùng được từ oan mà thôi.

Khoan đã, Lục Nguyên lại dùng thần thức đưa vào trong đó mới phát hiện ra có chút biến hóa.

Đúng vậy, trận đó là hòa nhưng cũng không phải là thua, vậy nên vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Cơ hội cứu vãn này chính là bây giờ lại đi đánh thắng một ngàn trận nữa mới được xem là vạn trận toàn thắng.

Tất nhiên nếu giữa chừng xuất hiện một trận không hòa mà lại bại thì vạn trận thắng bị hủy hoại.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, cũng may mà chỉ phải bổ sung một ngàn trận, nếu phải đấu thêm một vạn trận nữa thì mình khó mà làm được.

Liền vội vàng quay lại, sắc mặt vô cùng kinh ngạc, toàn thân Lục Nguyên đang bị kích thích tới mức hung hăng, bây giờ không cần nói gì nữa, tiếp tục khiêu chiến thôi, một ngàn trận thắng liên tiếp này phải chọn ai khiêu chiến đây? Lục Nguyên trầm tư suy nghĩ.

Tất nhiên, nói thật lòng thì bây giờ ở vùng núi lửa này chỉ cần mình không khiêu chiến với Hằng Nga thì cơ bản là không ai thắng nổi mình nữa.

Vậy nên một ngàn trận tiếp theo vô cùng đơn giản.

Trong một ngàn trận tiếp theo, Lục Nguyên cũng luyện một chút Phù Sinh Nhược Mộng.

Trận đánh thừ một vạn một ngàn cuối cùng cũng đến rồi, chỉ cần chiến thắng được đối thủ cuối cùng là hoàn thành liền thắng của ta rồi, đối thủ lần này là một ngưu nữ tử của Hồ Chi Văn Minh, tên là Sở Vụ, Sở Vụ nói với Lục Nguyên:

- Sớm đã nghe được đại danh của Lục công tử, Sở Vụ đã ngưỡng mộ từ lâu.

- Vậy sao?

Lục Nguyên không chút khách khí, vung kiếm lên.

Đường kiếm đơn giản, gọn gàng mau lẹ lại không quá là huyền ảo nhưng về nắm chắc thời gian thì quả là vô địch.

Trong lòng Lục Nguyên kinh ngạc, đồng thời cũng bắt đầu dùng Phù Sinh Nhược Mộng.

Hồ Chi Văn Minh giỏi nhất việc dùng ảo thuật.

Lục Nguyên bây giờ đã có kinh nghiệm phong phú nên việc Sở Vụ dùng ảo thuật thì cũng không phải chuyện gì to tát cả, Lục Nguyên cũng có thể đối phó lại được nhanh như vậy. Đối phó với ảo thuật này có khá nhiều cách xử lý, một trong số đó chính là kiếm khí từ mọi phương tấn công đến, không cần biết là một lúc dùng những ảo thuật gì, còn một cách là dùng cảm ứng, dùng cảm ứng vô cùng mạnh để phá vỡ ảo thuật, tìm được đối thủ, tất nhiên còn một cách khác là lọan lai, cơ bản không cần thấy cảnh tượng trước mắt mà chỉ cần đánh loạn lên, cách đánh này dễ phá vỡ được ảo thuật.

Lục Nguyên hiện đnag trầm tư suy nghĩ, Phù Sinh Nhược Mộng của ta là một chiêu thức đại biến thái, nhưng trong Phù Sinh Nhược Mộng của ta lại không có yếu tố ảo thuật, ta liệu có thể tự mình đưa thêm

yếu tố ảo thuật vào Phù Sinh Nhược Mộng của ta để Phù Sinh Nhược Mộng của ta mạnh hơn nữa, dù sao trong lúc đấu với Hằng Nga mới phát hiện ra Phù Sinh NHược Mộng của ta không phải là vô địch, ta phải luyện chiêu này đến Văn Minh cảnh mới được.

Ảo thuật là trong phạm vi của thuật.

Thuật của mình thiên phú quá kém, không đúng, xem qua Đạo Tự Phân Thân thuật thiên phú của ta cũng đã khá lên được một chút.

Rõ ràng là có thể đem chiêu Phù Sinh Nhược Mộng này thêm vào một số thành phần để chiêu thức càng mạnh hơn nữa.

Lục Nguyên vừa trầm tư suy nghĩ là thế nào để Phù Sinh NHược Mộng càng mạnh hơn, vừa đánh thắng được Sở Vụ của Hồ Chi Văn Minh.

Trận chiến thứ một vạn mọt ngàn cuối cùng cũng đã hoàn thành rồi, lần này không có Yêu Nga Tử nữa, hoàn thành một cách thuận lợi rồi.

Mà hoàn thành một vạn một ngàn trận thắng liên tiếp này, hai ngàn trận sau cùng Lục Nguyên nhiều khi dùng chiêu Phù Sinh Nhược Mộng, tới mức mà những người Thế Giới Hỏa Sơn đều biết rằng chiêu đó là Phù Sinh Nhược Mộng, chỉ có điều đến giờ vẫn chưa có ai phá được chiêu đó, bất luận là phá được chiêu này hay học được chiêu này thì cũng đều không có ai làm được.

Thậm chí có người cho rằng đó không phải là Phù Sinh Nhược Mộng mà là Phù Sinh Ác Mộng, và giao đấu với người dùng chiêu này cũng là một ác mộng.

Tất nhiên, những người này nếu biết được Lục Nguyên vẫn đang tăng cường tuyệt kỹ của chiêu này thì có lẽ họ rơi nước mắt mất.

Chiêu này mà mạnh hơn nữa thì còn ai sống được nữa không.

Lục Nguyên đi vào không gian kiếm của mình, trên thân không gian kiếm, chữ khắc trên đó lúc này đnag sáng lấp lánh, không khí của một vạn một ngàn trận thắng đã ảnh hưởng đến chữ khắc trên đó, hỏa đan như đang thiêu đốt, phải một ngày như vậy hỏa đan mới dần tắt.

Lục Nguyên mở lò đan ra, trong nháy mắt một trái bay ra từ trong lò đan, trái này có màu gần như màu tím, vừa bay ra khỏi lò đan đã chiếu ra những tia tím rồi bay thẳng ra xa.

Lục Nguyên đưa tay ra bắt lấy, liền biến thành hình một thanh Kiếm Hình Chi Chưởng, dùng kiếm nhập vào chưởngr không khó, trong nháy mắt đã nắm được quả tím này trong tay, có lòng bàn tay lớn nhỏ, toàn thân phát ra kiếm khí màu tím, đó là một thứ không phải tầm thường, Lục Nguyên có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, đây là một đồ vật tốt, Kiếm Đạo Thế Giới Quả cuối cùng đã ở trong tay ta, có vật này ta có thêm hai phần khả năng luyện lên Thế Giới Cảnh.

Cũng có thể nói bây giờ ta có bốn phần khả năng luyện thành Thế Giới Cảnh rồi, chỉ cần ta có thêm hai phần nữa là đã có năm, sáu phần khả năng, nhưng Lục Nguyên cũng ngầm phát hiện ra hiện nay muốn luyện thành Thế Giới Cảnh quả là cực khó.

Người có căn cơ càng sâu thì càng khó lòng đạt tới Thế Giới cảnh.

Nhưng người có căn cơ sâu một khi đạt tới Thế Giới cảnh mới có thể lên Văn Minh cảnh.

Còn người có căn cơ yếu thì cơ bản là không luyện lên được Văn Minh cảnh.

Không có gì phải nghi ngờ, Lục Nguyên thuộc kiểu người có căn cơ sâu đó, muốn đạt được Văn Minh cảnh quả là khó khăn vô cùng.

Kết thúc, đến lúc này là chính thức kết thúc.

Lần đóng cửa này Lục Nguyên cũng không khiêu chiến một người nào nữa, một vạn một ngàn trận đã thắng rồi, tất nhiên lần này Lục Nguyên không khiêu chiến lại ai nữa để mọi người thấy thoải mái hơn một chút, Lục Nguyên mà có khiêu chiến nữa thì có ai bị thua nữa, ai đánh với Lục Nguyên cũng đều bị tiêu hao năm

phần Thế Giới nguyên khí, như vậy cũng đủ rồi, bọn họ đều không muốn đối diện với chiêu Phù Sinh Ác Mộng nữa.

534. Chương 1015 + 1016: Hoa Sơn Có Nguy

Lúc này Thế Giới nguyên khí cũng đã tích lũy được tương đối rồi, cũng đã đến lúc rời khỏi Thế Giới Hỏa Sơn, ý định ban đầu đến Thế Giới Hỏa Sơn là tích lũy Thế Giới nguyên khí, bây giờ mọi thứ đều có trong tay rồ. Lúc Lục Nguyên đang chuẩn bị rời đi thì nhận được một lá thư từ vùng bên ngoài mang tới.

"Hoa Sơn có nguy, mau trở về."

Hoa Sơn gặp nguy, Lục Nguyên không khỏi giật mình.

Lập tức liền cùng Hạ Hầu Chí Tôn, Đông Dã Chi Tôn, Bách Lý Chi Tôn thông báo một câu rồi hướng về Hoa Sơn mà đi. Nghe nói Lục Nguyên phải trở về, Đông Dã Chi Tôn nói:

- Có cần phái một số người ngoài môn phái đi nữa không?

Lục Nguyên hiện là Kiếm Môn Chi Tôn, muốn tìm vài người là thủ hạ để sai khiến thì cũng là chuyện thường tình.

- Không cần đâu.

Lục Nguyên lắc đầu rồi ngự kiếm mà đi.

Hoa Sơn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Lục Nguyên trên đường bay đến vùng ngoài Truyền Tống Trận, trước tiên đến Đại Dung Thành đã, lúc này Lục Nguyên đang quan tâm đến chuyện ở Hoa Sơn, mà vừa nãy trước khi đi qua Truyền Tống Trận do dò xét mau lẹ, không đi quan đạo nên va phải một con yêu thú nửa thiếp Thế Giới cảnh, liền đem làm thịt con yêu thú đó.

Bởi mới đấu xong không lâu nên lúc đến Đại Dung quốc khí thế vẫn chưa thu hồi lại hết, thực lực gần đạt Thế Giới cảnh tán phát ra ngoài, phần thực lực này khiến tất cả những kẻ mạnh ở Đại Dung quốc phải biến sắc, nửa buổi sau có người bước ra, chính là đương nhiệm Trác Lăng Vân, Trác Lăng Vân vốn là tam đại quốc chủ nhưng đại quốc chủ Chu Trung Dung đến trung ương thiên triều theo đúng quy định, Nạp Lan Đức cũng đột nhiên phải đi trung ương thiên triều, kết quả là bị chết duwois tay Lục Nguyên, đại quốc chủ, nhị quốc chủ đều đi rồi nên Trác Lăng Vân làm đại quốc chủ.

Trác Lăng Vân đứng trên không nói:

- Không hay vị bằng hữu nào đại giá quang lâm, hàng lâm Đại Dung Quốc, nơi này chính là nơi được trung ương thiên triều ngũ đại cổ văn minh nhận quyền quản lý vùng Nam Kinh.

Trác Lăng vân sớm đã cảm nhận được thực lực của người đang ở trên không trung đó, có lẽ cũng gần đạt đến Thế Giới cảnh rồi, thật mạnh vô cùng, vậy nên vừa cung kính vừa nhắc đến trung ương thiên triều ngũ đại cổ văn minh, không đúng, thực lực của Đại Dung quốc ở vùng Nam Kinh này được gọi là cường đại, nhưng trong mắt người đang bay tỏng mây kia thì cũng chỉ có vậy mà thôi, chỉ cần hắn muốn là có thể giết hết mọi cao thủ trong Đại Dung quốc.

Người trong tầng mây đáp xuống, chính là một người trẻ tuổi mặc thanh y.

Ồ, đây chẳng phải Lục Nguyên sdao? Trác Lăng Vân có ấn tượng rất sâu sắc đối với Lục Nguyên, vậy nên trong tức khắc đã nhận ra chàng.

Lục Nguyên vốn muốn lập tức trở về Hoa Sơn nhưng Trác Lăng Vân đây chính là một bằng hữu cũ của Chu Thanh Huyền sư thúc, khi Lục Nguyên tham gia thi đấu ở Đại Dung quốc còn được Trác Lăng Vân quan tâm đôi chút, vậy nên dừng lại chào hỏi, dừng lại nói:

- Thì ra là Trác sư thúc.

Trác Lăng Vân thấy Lục Nguyên hiện đã gần đạt đến Thế Giới cảnh cảm thấy vui mừng khôn xiết, lần đầu tiên gặp Lục Nguyên, chàng mới chỉ là Đại Đạo cảnh tam trọng, tứ trọng, nay trong nháy mắt, gần hai mươi năm, Lục Nguyê đã đến độ gần đạt đến Thế Giới cảnh rồi.

Trác Lăng Vân chỉ cảm thấy vui mừng, thực là một thiên tài, một thiên tài siêu cấp.

Trác Lăng Vân hàn huyên vài câu ngắn gọn với Lục Nguyên, rồi Lục Nguyên liền rời đi.

Nhưng vài câu hàn huyên đơn giản đó đôi với Trác Lăng Vân mà nói cũng là giúp ông một đại ân rồi, việc này chính là bắt đầu cho Trác Lăng Vân làm đại quốc chủ.

Trác Lăng Vân không phải mới tiếp nhận Đại quốc chủ sao?

Thì ra Đại quốc chủ là Chu Trung Dung, Nhị quốc chủ là Nạp Lan Đức, vốn có kế hoạch để Nạp Lan Đức nắm giữ chực vị đó, nhưng không hiểu sao sau đó người thượng vị lại là Trác Lăng Vân.

Ngay cả Trác Lăng Vân cũng thấy kỳ lạ không kém.

Còn lúc đó Đại Dung Quốc có những vài phần thế lực.

Nhưng Trác Lăng Vân lúc đó thực lực bản thân chỉ có Hỗn Động Nhị Cảnh Đỉnh Phong, lại không có hậu thuận, nhất thời không áp đảo được những thế lực đó, trong thời gian đó, Đại Dung Quốc vô cùng yên bình, toàn bộ đều xem Trác Lăng Vân là chủ, nhưng thực sự thì nội chiến bên trong vô cùng khốc liệt, Trác Lăng Vân chỉ là chiếm ưu thế về mưu lược mà thôi.

Còn khi nãy đã xảy ra chuyện gì chứ, một người gần đạt đến Thế Giới Cảnh gọi to Trác Lăng Vân là sư thúc, hơn nữa gọi với thái độ rất cung kính.

Không lẽ Trác Lăng Vân không phải là một kẻ không có chỗ dựa.

Dù không nhắc đến những chuyện khác nhưng trong số những kẻ tự nhận có chỗ dựa tại Đại Dung Quốc thì cũng khó có ai có thế lực mạnh như vậy.

Vậy nên trong tức khắc, thái độ của những người này đối với TRác Lăng Vân có vài phần sợ hãi, vốn dĩ TRác Lăng Vân cũng chiếm ưu thế, đối thủ cho rằng Trác Lăng Vân có chỗ dựa là kẻ gần đạt được Thế Giới Cảnh nên trong lòng bỗng có chút sợ hãi, lúc này Trác Lăng Vân đnag có hy vọng nhất thống những thế lực chủ chốt của Đại Dung Quốc, nắm trong tay toàn bộ thế lực của Đại Dung Quốc.

Lại nói Trác Lăng Vân đã tự giao phó Lục Nguyên đến một chuyến, trở về chỉnh đốn lại Đại Dung QUốc.

Trong chốc lát, Lục Nguyên lại quay trở về.

"Trác sư thúc." Lục Nguyên đứng từ xa gọi lớn.

Lục Nguyên lại tiến đến gần hơn nữa đến bên cạnh, khiến những kẻ không phục Trác Lăng Vân trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Còn việc Lục Nguyên tại sao lại trở về thì thực ra cũng rất đơn giản, Lục Nguyên muốn biết tin tức của Hoa Sơn sớm hơn nữa, nghĩ lại thì Trác Vân Lăng hiện nay thống nhất những nước ở phía nam nên biết những tin tức của Hoa Sơn, vậy nên Lục Nguyên vừa đi liền trở về ngay, hành lễ xong liền hỏi trực tiếp Trác Vân Lăng.

- Hoa Sơn ư. Trác Vân Lăng hơi trầm ngâm. Gần đây ở đó đúng thật là xảy ra một chuyện lớn.

- Đại Nguyên có biết không?

Trác Vân Lăng nói:

- Yến Thương Thiên năm đó đã từng đến Đại Nguyên, nhưng lúc đi vẫn là chưa đến trung tâm thiên triều, lúc đó ở Đại Nguyên lấy một đấu ba, giao đấu với tam đại tông sư của Đại Nguyên, ba vị này chính là Thiên Viên tông sư của Mật Tông, Âu Dương tông sư của Vạn Xà sơn trang và Ma Già tông sư của Tuyết Sơn Lạn Đà Tự.

Chuyện này Lục Nguyên biết, trận đánh đó Yến Thương Thiên về cơ bản được coi là thần tích, chuyện cách đây hàng ngàn năm rồi nhưng hậu thế vẫn không ngừng nhắc đến.

Khi đó ở khu vực Đại Tần, Đại Tấn và Đại Nguyên, người nổi tiếng nhất không ai khác ngoài Yến Thương Thiên.

Yến Thương Thiên trong trung tâm thiên triều không có gì là quá lợi hại nhưng ở một vùng ở phía nam thì lại là thần thoại ngàn năm.

Trác Lăng Vân nói:

- Chuyện này có xảy ra điều gì thì chính là xảy ra ở chỗ, trận chiến năm đó, Yến Thương Thiên vừa hành động là trở thành thần thoại ngàn năm của một vùng phía nam, nhưng với Tam Đại Tông Sư của Đại Nguyên thì đó lại là ngày uy danh tẫn táng, Ma Già tông sư của Đại Tuyết Sơn Lạn Đà Tự- một trong tam địa tông sư đã bị tọng thương trong lần giao đấu đó, sau đó không lâu trong người luôn bị thương, có bệnh, rất ít lộ diện, Thiên Viên tông sư luôn làm chủ những việc chính trị, có uy tín lâu năm trong giao đấu với Đại Nguyên cũng là ông ta, còn Âu Dương tông sư của Vạn Xà Sơn Trang thì biệt tích từ đó.

- Âu Dương tông sư đã biệt tích gần ngàn năm nay, ai cũng cho rằng hắn đã gần chết rồi, kết quả là đã sai lại càng thêm sai, hắn luôn trốn ở một nơi hẻo lánh, nhưng lần này hắn xuất hiện với thực lực khá mạnh, đã đạt đến Hỗn Động cảnh tứ trọng, cũng không biết có duyên kỳ ngộ nào với thực lực như vậy, nếu tiến bộ thêm bước nữa là có thể vào được trung tâm thiên triều hoặc phá được Hư Không Tiến Nhập Di Thất Chi Địa.

- Nhưng dường như hắn đang vô cùng có khí thế.

- Năm đó hắn bại trận dưới tay Yến Thương Thiên của Hoa Sơn, bây giờ tất nhiên sẽ muốn báo thù, đồng thời hắn không chỉ muốn tiến công Hoa Sơn mà còn muốn hoàn thành nghiệp lớn của hắn là muốn tất cả các môn phái của những nước gần đó là Đại Tần,Đại Tấn phải thần phục hắn, hắn muốn nhất thống ba nước.

- Vốn dĩ Chu huynh cũng muốn ta chăm lo Hoa Sơn, nhưng thực lực của ta thực sự không so được với hăn.

Thì ra là vậy, coi như Lục Nguyên đã hiểu rõ nguồn cơn rồi.

Thì ra, tìm hiểu hồi lâu đã rõ, là tam đại tông sư của Đại Nguyên năm đó bị Yens Thương Thiên đánh bại, tam đại tông sư này Lục Nguyên cũng đã sớm nghe danh, nhưng không ngờ rằng lúc này họ lại là những người ta phải chống lại.

- Ra là vậy, đa tạ đã nói cho ta biết. Xin cáo từ.

Ngay lập tức, Lục Nguyên bay đi nhanh như chớp.

Trung tâm thiên triều thực sự là quá lớn, vậy nên Truyền Tống Trận nhiều, còn bên ngoài phía đầu này thì Truyền Tống Trận rất ít, cơ bản phải tự mình bay đến, may mà bây giờ Cước trình của Lục Nguyên xũng khá nhanh, trong chốc lát đã về đến Hoa SƠn.

Trở lại Hoa Sơn, cảm xúc trào dâng.

Hoa SƠn lúc này vô cùng náo nhiệt.

Phải diễn tả như thế nào đây.

Ở trung tâm thiên triều, Lục Nguyên gặp rất nhiều chuyện vô cùng kịch liệt, còn Hoa Sơn cũng khong phải là nhàn hạ, trước đây khi Lục Nguyên diệt trừ Nhâm Độc, trừ đi đối thủ của Cửu Hoa Sơn thì phái Hoa Sơn cũng một thời thịnh vượng, xưng hùng nơi đây, nhưng khi Lục Nguyên không có ở đó thì thực lực của Hoa Sơn cũng không phải là quá mạnh nữa, mạnh nhất cũng chỉ là đại đạo cảnh lục trọng thôi, phải rồi, trưởng môn chính là hai vị đại đạo cảnh lục trọng Nguyên Dương thượng nhân và Tử Hà thượng nhân.

Dù sao như vậy cũng được, Hoa Sơn mạnh lê từng ngày và cũng không có kẻ địch bên ngoài.

Nhưng trong những lúc thế này, đột nhiên xuất hiện một thế lực cực mạnh, chính là Vạn Xà Sơn Trang của Đại Nguyên, nghe nói đối thủ cũ năm đó của Yên Thương Thương là Âu Dương tông sư lại một làn nữa xuất hiện, năm đó Âu Dương tông sư được đánh giá là kẻ mạnh nhất, nhưng sau gần ngàn năm bế quan lại đột nhiên xuất hiên, thực lực đã đạt đến bước đáng sợ.

Sau khi Âu Dương Vọng xuất hiện liến đến Hoa Sơn báo thù, vốn lúc đó phải đi tiêu diệt Hoa Sơn nhưng đúng lúc đó lại xuất hiện Lăng KHông Nhất Đạo Kiếm Khí, ngăn cản sự tấn công của Âu Dương Vọng.

Lăng Không Nhất Đạo Kiếm Khí này chính là kiếm khí năm đó Chu Thanh Huyền lưu lại trước khi ra đi.

Tất nhiên năm đó Chu Thanh Huyền cũng không lưu lại kiếm khí Thái Ly Phổ, Hư Không Tam Kiếm có thể kháng cự lại ba kiếp nạn cho Hoa Sơn.

Còn hiện nay Âu Dương Vọng đã đạt đến đỉnh phong của Hỗn Động Cảnh tứ trọng, bị kiếm thứ nhất của Hư Không Tam Kiếm chặn lại, không thể tấn công vào Hoa Sơn, khiến Âu Dương VỌng đang muốn tiêu diệt Hoa Sợn cũng chẳng có cách phản công nào nữa. Nhưng Âu Dương VỌng cũng là kẻ nhãn lực cao hữu, nhìn ra được Tam Đạo Kiếm KHí.

Vừa hay hắn có thể đỡ được ba lần trong vòng ba tháng.

Vậy nên Âu Dương Vọng có đến cũng không kịp, ba tháng sau mới có thể diệt Hoa Sơn.

Vậy nên Âu Dương Vọng đã chuyển sang đi thu phục những thế lực của các môn phái khác.

Sự náo động lần này hơn Nhậm Độc năm đó nhiều, hơn nữa còn khiến thiên địa phiên loạn.

Không những những nơi khác, mà ngay tại Hoa Sơn một thanh kiếm quang ngầm bao phủ toàn bộ Hoa Sơn, Âu Dương Vọng đến hai lần thì hai thanh kiến khí này, thanh thứ hai trong vòng ba ngày là tiêu hao hết, lập tức phải nhờ đến thanh kiếm khí cuối cùng, nhiều nhất cũng chỉ chống cự được trong vòng một tháng nữa.

Có kiếm khí của Chu Thanh Huyền bảo vệ, Hoa Sơn tất nhiên sẽ không có gì nguy hại.

Nhưng không có chuyện gì là một chuyện, người của Hoa SƠn không ra ngoài được, bên ngoài đã bị người của Đại Tuyết Lạn Đà Tự của Đại Nguyên phong tỏa rồi, người cầm đầu phía Đại Tuyết Lạn Đà Tự chính là Ma Già tông sư năm đó, vết thương của Ma Già tông sư gần ngàn năm nay cũng đã gần khỏi rồi, gần đây lại có sự giúp đỡ của Âu Dương Vọng nên thực lực đã đạt được nửa bước Hỗn Động Cảnh rồi.

Cần nhớ rằng năm đó Ma Già tông sư cũng là một đối thủ không dễ đối phó, giờ nhận được sự giúp đỡ thực lực cao hơn cũng là chuyện thường tình.

- Hoa Sơn các người nghe đây, ngoan ngoãn đầu hàng Đại Nguyên chúng ta, đầu hàng Vạn Xà Sơn Trang là con đường sống duy nhất của các ngươi đó.

- Thực lực của Âu Dương Vọng các ngươi cũng đã thấy rồi đó, cơ hồ lực lượng phá được Hư Không, sẽ không bại duwois tay của Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền như mấy chục năm trước nữa.

Ma Già tông sư nói vói giọng vô cùng tự tin, ở nơi này, có thể bay qua phá được Hư KHông đều là những nhân vật thần thoại.

Trước Yến Thương Thiên khiến người khác run sợ, còn giờ đây Âu Dương Vọng cũng có thể khiến người khác run sợ.

- Cũng không cần chưởng môn Lục Nguyên của các ngươi trở về cứu các ngươi, dù hắn thân là một trong số những trung tâm thiên triều, trước kia từng đến trung tâm thiên triều một lần, nhưng hắn cũng chỉ là Hỗn Động Cảnh nhất trọng mà thôi, mới có vài năm thì thực lực của hắn cũng chẳng cao lên được bao nhiêu.

- Hoa Sơn các người phải diệt vong, nước Tấn cúa người phải thuần phục Đại Nghiêu.

- Hai nước Tấn Nguyên hàng ngàn năm nay tranh bá, đến nay chỉ đợi đánh một cột mốc cuối cùng nữa thôi, tình hình thực tế hiện nay là Đại Nguyên bọn ta đã thắng, nước Tấn các ngươi thua rồi.

Những người của Hoa Sơn được kiếm khí bảo vệ, không dám ra ngoài, ra bên ngoài sẽ chết nên không ai dám ra.

Đối thủ Ma Già tông sư này mạnh thật!

Bây giờ đối với Hoa Sơn mà nói thì thật là khó khăn.

Nhưng những người ở Hoa Sơn đều tin rằng Lục Nguyên sẽ trở về.

- Cứ coi như Lục Nguyên có trở về thì cũng không đấu lại được Âu Dương tông sư.

Ma Già tông sư cười khảy một tiếng, hắn cũng là một đời tông sư, cũng có chút khí độ, nhưng những người bên cạnh hắn lại không tu dưỡng tốt được như vậy, rõ ràng là một đám hòa thượng Lạn Đà Tự nhưng lại giống như lũ quỷ đói, nhìn thấy con gái của Hoa Sơn là mắt sáng lên, mắt đảo xung quanh, không ngớt nói năng thô lỗ.

Ma Già ông sư cũng không nói lời nào ngăn cản, đây là vì người Hoa Sơn đi ra thì có ai ra là bắt người đó.

- Đúng là to gan! Lại dám tấn công Hoa Sơn chúng ta.

Bỗng có một giọng nói vang lên từ phía trước Ma Già tông sư.

Giọng nói này khá quen thuộc với người của Hoa Sơn.

Ma Già tông sư bỗng kinh động, bởi hắn cảm thấy như đang có cục tức trào lên.

535. Chương 1017 + 1018: Âu Dương Vọng

Ma Già tông sư là một người nhà Phật, bây giờ hắn cũng xem như là cảnh giới La Hán, còn mong muốn của hắn là đạt đến cảnh giới Bồ Tát còn cảnh giới Phật thì quá cao rồi, cơ bản không dám nghĩ đến, nhưng giờ đây theo bản năng có thể cảm thấy khi thế của người đang đến quá cao, giống như Phật vậy.

Đây là ai?

(Yến Thương Thiên hoặc Chu Thanh Huyền sẽ có một cái phân thân một đạo kiếm ý truyền lại, rốt cuộc ai đang xuất hiên?)

La Hán, Bồ Tát, Phật, cho đến Phật Tổ.

Bồ Tát tương ứng với Hỗn Động cảnh.

Phật đối ứng với Thế Giới cảnh.

Vạn Phật chi Tổ tương ứng với Văn Minh cảnh.

Ma Già tông sư của Đại Tuyết Lạn Đà Tuwjhy vọng lớn nhất cũng chỉ là trở thành Bồ Tát, còn thành Phật thì căn bản là không thể, ở nơi này, đạt đến Bồ Tát cảnh giới là có thể bay lên phá vỡ Hư KHông để đi, còn bây giờ gặp người sắp thành Phật thì hắn không khỏi đưa mắt nhìn, dưới ánh mặt trời chói lóa, một nam nhân trẻ tuổi mặc áo xanh đang chậm rãi bước đi trong hư không, như Phật mà không phải Phật, như Thần mà không phải Thần.

Tựa hồ như Thần Phật giáng lâm!

Mạnh!

Không phải là sức mạnh thông thường!

Người như Thần Phật giáng lâm này Ma Già tông sư không nhận ra.

Nhưng những kẻ bên cạnh hắn thì nói lớn:

- Là Lục Nguyên.

- Lục Nguyên- một trong ba thần thoại Hoa Sơn.

Ma Già tông sư gần ngàn năm nay rất ít xuất hiện, cơ bản toàn bế quan, vậy nên không biết kẻ hậu bối Lục Nguyên, nhưng hắn không biết còn những kẻ khác của Đại Nguyên lại nhận ra, ngay lập tức nói ra thân phạn của Lục Nguyên, thần thoại thứ ba trong ba thần thoại Hoa Sơn.

- Hoa Sơn tam thần thoại Lục Nguyên!

Ma Già tông sư mặc dù không nhận ra Lục Nguyên nhưng cũng nghe nhắc đến cái tên này, vài năm trước thực lực của hắn mới bắt đầu đạt đến Hỗn Động cảnh, tức là bước đầu đạt đến cảnh giới Bồ Tát, nhưng soa lại nhanh thành Phật đến vậy, khoảng cách giữa Bồ Tát và Phật là vô cùng xa.

Lục Nguyên đứng dưới ánh nắng, cười:

- Các ngươi muốn tấn công Hoa Sơn thì chỉ có đường chết mà thôi.

Đến đây, Lục Nguyên không nói thêm nữa mà đánh giết Ma Già tông sư, cũng chỉ cần một chiêu thôi.

Tỏng thời khắc đo, Ma Già tông sư đã bại.

Đại Tuyết Sơn Lạn Đà Tự vẫn còn không ít người ở đó nhưng lúc này người của Hoa Sơn thấy chưởng môn Lục Nguyên đã trở về liền cùng nhau xông lên, bắt hết người của Đại Tuyết Sơn Lạn Đà Tự, tất cả những kẻ bao vây Hoa Sơn đều bị xử lý sạch sẽ.

- Tham kiến chưởng môn.

- Chưởng môn trở về rồi.

Mọi người không ngừng nói lớn lên, Lục Nguyen ở Hoa Sơn nhân khí vốn rất cao.

Lục Nguyên đáp xuống phía trước hai vị đại chưởng môn Nguyên Dương thượng nhân và Tử Hà thượng nhân:

- Hiện giờ Âu Dương Vọng đang làm gì? Hắn ở đâu? Ta đi giết hắn.

Việc này đâu đơn giản và dễ dàng như vậy, người của trung ương thiên triều ở bên ngoài đều đồng loạt không thể thể dùng Hỗn Động Cảnh ngũ trọng và ngũ trọng trở lên, đây là quy tắc bất di bất dịch.

Một khi vi phạm quy tắc này sẽ bị xử nặng.

Vậy nên vữa nãy Lục Nguyên cũng chỉ dùng pháp lực Hỗn Động cảnh tứ trọng thiên mà thôi.

Còn khi đối phó với Âu Dương Vọng, pháp lực Hỗn Động cảnh tứ trọng thiên cũng đánh lại được hắn rồi.

Hơn nữa, quy tắc này cũng có sự linh hoạt, chẳng hạn như nếu người thân hoặc người của môn phái gặp nạn thì có thể dốc toàn lực hỗ trợ, nếu như điều này không cho phép sẽ không tránh được nhân tình, còn trận đấu với Âu Dương Vọng này thực ra có thể dùng toàn bộ thực lực, coi như người chấp hành quy định, cũng hoàn toàn có thể nói được, không cần phải lo lắng đến các điều lệ nữa.

Nguyên Dương thượng nhân và Tử Hà thượng nhân cũng rất tin tưởng ở Lục Nguyên, khi đó Nguyên Dương thượng nhân nói:

- Âu Dương Vọng hiện đang ở đại đô thành của Đại Nguyên, hắn ở đó tổ chức một yến tiệc tam quốc, tất cả các môn phái đều tập trung đến đó thần phục hắn, nếu không thần phục chỉ có đường chết. trước đó, hắn đêu thắng các môn phái, bất luận là môn phái của Đại Tần hay Đại Tấn. Vậy nên hiện nay tất cả các môn phái đều sợ phải tan rã. Thế nhất thống của hắn đã hình thành rồi.

- Đại đô sao? Lục Nguyên gật đầu. Vậy ta sẽ đi đại đô một chuyến, hạ cái đầu của Âu Dương Vọng xuống.

Kẻ làm loạn tam quốc, muốn nhất thống tam quốc Âu Dương Vọng trong tay chàng cũng chỉ yếu như vậy thôi, cũng giống như giết một con kiến vậy. khẩu khí này có vẻ hơi cuồng khích, nhưng thực sự cũng là một sự thực mà thôi.

Hiện nay trong Thế Giới cảnh khó tìm được dối thủ, lại càng không nói đến nhân vật như Âu Dương Vọng.

Tất nhiên bây giờ chàng còn có việc khác cần làm, đó là nâng cao thực lực của chư nhân Hoa Sơn.

Thực lực của chư nhân Hoa Sơn thực sự là quá yếu rồi.

Những người khác so với Hoa Sơn tam thần thoại cách biệt quá xa.

Yến Thương Thiên vì đắc tội với Tiên Cổ Văn Minh mà phải chịu hạn chế.

Chu Thanh Huyền vì đã từng có ân oán với Hoa Sơn nên không muốn ra tay.

Còn bản thân chàng trước kia thực lực không đủ mạnh nên chỉ khi đợi tới bây giờ, thực lực mạnh lên mới có thể để thực lực của người của Hoa Sơn mạnh lên.

Chẳng hạn như hai vị đại chưởng môn Nguyên Dương thượng nhân và Tử Hà thượng nhân, thực lực của họ nâng cao lên không ít, giúp hai người họ đạt đến đại đạo cảnh cửu trọng thiên, từ đại đạo cảnh lục trọng nâng cao lên, Lục Nguyên cũng không phải trong chốc lát mạnh lên nhiều, nếu mạnh lên quá nhanh căn cơ của họ bất ôn, sau này có muốn tăng lên cũng khó.

Mà như mười đại đệ tử chân truyền, Lục Nguyên cũng để tâm một chút, giúp thực lực của họ nâng cao lên trường sinh cảnh.

Muốn nâng cao thực lực thì còn phải có thực lực vững chắc, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cứ như vậy thực lực của Hoa Sơn đột nhiên tăng lên rất nhiều.

- Ồ, còn có một số côn trùng.

Lục Nguyên thở dài một tiếng, những người Âu Dương Vọng phái đến giám sát người của Hoa Sơn, không còn kẻ nào sống sót , toàn bộ đều chết hết, không kẻ nào có thể truyền tin tức đi, đây chính là thực lực của Lục Nguyên hiện nay, tung hoành bốn bể, quét sạch kẻ ác, nhưng tổng tình cảnh ba nước như vậy thật không làm gì được.

Làm xong những việc đó, Lục Nguyên liền thẳng đường đến Đại Đô.

Đại Đô chính là thành đô của Đại Nguyên, khi Đại Nguyên lập quốc, khi đó vua của Đại Nguyên muốn trở thành nơi có quyền lực lớn nhất ở vùng đó, là người mạnh nhất, khiến cho Đại Nguyên trở thành thành đô lớn nhất tổng các thành đô, vậy nên đặt tên là Đại Đô. Nhưng sự thực và ước nguyện khác nhau, chưa nói tới nước Tần hùng mạnh ở xa, ngay cả nước Tấn ở cạnh cũng không đánh lại được, thi thoảng chiếm được một chút lợi lộc nhưng lập tức lại chịu thiệt thòi nhiều hơn.

Nhưng lần này không giống những lần khác.

Lần này Âu Dương Vọng của Vạn Xà Sơn Trang xuất quan, Âu Dương Vọng này mặc dù ngầm muốn đạt được thực lực phá vỡ hư không, Đại Tấn ngàn năm nay nổi danh nhất là tam thần thoại của Hoa Sơn, khiến cho nước Nguyên không ngẩng đầu lên được, còn bây giờ nước Tấn cuối cùng cũng xuất hiện một nhật vật thần thoại.

Hơn nữa, Âu Dương Vọng còn muốn đánh cho Hoa Sơn phải đóng cửa, sau một tháng diệt sạch tiên môn này.

Năm đại tiên môn khác của nước Tấn, ngoài Hoa Sơn tiên môn ra có Võ Đang tiên môn, Côn Lôn tiên môn, Thanh Thành tiên môn, Nam Hải tiên môn tứ đại tiên môn, tất cả đều bại trận, không còn cách nào khác là thần phục Âu Dương Vọng, Đại Tần tứ đại tiên môn Vô Kiếm tiên môn, Tiêu Diêu tiên môn, Hoa Tự và Xích Long tiên môn, bốn tiên môn này mỗi tiên môn đều mạnh hơn Võ Đang tiên môn rất nhiều nhưng gặp phải Âu Dương Vọng thì toàn bộ đều bị thua dưới tay hắn, sau cùng chỉ có cách thần phục dưới tay hắn.

Còn hiện nay đa số họ đều mong làm vừa lòng Âu Dương Vọng.

Âu Dương Vọng muốn sử hữu tất cả thánh địa của Đại Nguyên, Vạn Xà Sơn Trang của hắn, Mật Tông cùng Đại Tuyết Sơn Lạn Đà Tự, Võ Đang, Côn Lôn, Thanh Thành, Nam Hải bốn tiên môn của nước Tấn cùng Vô Kiếm tiên môn, Tiêu Dao tiên môn, Giáp Pháp Hoa Tự, Xích Long tiên môn bốn tiên môn chính thống của Đại Tần cùng những tiên bộ thượng đẳng khác, khi đến Đại Đô, hắn muốn nhất thống tam quốc.

Nguyên, Tần, Tấn ba nước đấu nhau, cuối cùng Đại Nguyên giành được chiến thắng.

Khi Lục Nguyên nhanh chóng tới Đại Đô, không khí ở Đại Đô cũng rất kỳ quặc, nên nói thế nào đây, người ở Đại Đô, người ở Đại Nguyên đều vô cùng vui mừng. Hắn chinh phục tam quốc, nhất thống tam quốc, trong tức khắc đắc ý khôn xiết, hung hăng càn quấy.

- Ha ha, Đại Tần xưa nay đều được xem là mạnh nhất, nay không phải đã ngoan ngoãn thần phục dưới tay Đại Nguyên ta rồi sao.

- Đúng đó, xưa nay phái Hoa Sơn của Đại Tấn, còn xưng có Hoa Sơn tam thần thoại, bây giờ cũng phải ngoan ngoãn thần phục ta thôi.

- Đại Nguyên ta chỉ có một Âu Dương thần thoại là đã có thể nhất thống tam quốc, Đại Nguyên chúng ta quả không phải là tầm thường.

- Sau này thời điểm thống trị Tần Tấn hai nước đó của chúng ta đến rồi.

- Haha haha…

- Chỉ còn lại duy nhất Hoa Sơn tiên môn, nhưng cũng chỉ cần hạ được kiếm khí hộ môn, một khi làm tiêu biến kiếm khí ắt sẽ phải thần phục Đại Nguyên ta.

- Hoa Sơn tiên môn là tiên môn cuối cùng còn lại, nhất định phải cho chúng thê thảm, sau này khiến cho người của Hoa Sơn tiên môn đàn ông làm nô lệ, đàn bà làm tì thiếp.

Người Đại Nguyên quốc đắc ý vô cùng, hung hăng càn quấy, thậm chí không ít tu tiên của Đại Nguyên còn bắt đầu ra tay tìm những nữ tu tiên của Đại Tần và Đại Tấn, phía nam Đại Nguyên là vùng đất nghèo nàn, con gái ở đó không xinh đẹp, còn nữ tử hai nước Tần Tấn lại mê đắm lòng người.

Thực ra, hai nước Tần Tấn cũng muốn chống lại nhưng thực lực vẫn còn cách biệt quá lớn. thực lực của Âu Dương Vọng quá lớn, những kẻ muốn phản kháng đều bị giết sạch.

- Haha, đây không phải Chung Linh Chung đại tiểu thư, con gái của chưởng môn Vô Kiếm tiên môn của Đại Tấn sao? Haha, không ngờ lại gặp nàng ở đây, có muốn cùng đi tu hoan hỷ thiền không?

Bên cạnh tấm mạng che mặt, đột nhiên có một giọng nói truyền đến.

Thông thường, với thân phận là một đại tiểu thư của Vô Kiếm tiên môn, như vậy được coi là sự đãi ngộ không tệ, không ai dám đùa giỡn.

Nhưng kẻ nói những lời ngông cuồng như vậy không phải là kẻ bình thường, còn con trai Âu Dương Vọng là Âu Dương Hưng hiện là công tử thống nhất tam quốc, địa vị thân phận rất cao, Âu Dương Hưng thấy thiếu nữ mặc hồng y trước mặt mình, hắn trước đây từng thích Chung đại tiểu thư Chung Linh, nhưng lúc đó địa vị của hắn và Chung đại tiểu thư cách nhau quá xa.

Nhưng chuyện đời khó đoán, hắn cũng không ngờ người cha mất tích gần ngàn năm nay lại trở về, còn thống nhất tam quốc, trở thành thần thoại.

Và nước lên thuyền cũng lên, thân phận của hắn nâng cao lên.

Hắn hiện đã định dùng bạo lực để uy hiếp Chung Linh, đem nàng về làm tiểu thiếp của hắn.

Còn Chung Linh cũng nắm chắc trong tay lưỡi dao sắc bén, nàng quyết không chịu nhục, cùng lắm thì tự vẫn.

Chung Linh dù sao cũng là đại tiểu thư của Vô Kiếm tiên môn, thân phận cực cao.

Lúc này bên người nàng còn rất nhiều nhân vật cấp cao của Vô Kiếm tiên môn, trong đó có cả những người đạt tới cấp Tông sư.

Chiến lực như vậy đánh bại Âu Dương Hưng quả là quá dễ dàng.

Nhưng có đôi khi ngươi mạnh hơn kẻ địch nhưng kẻ địch lại có chỗ dựa quá lớn, cũng đành phải nhịn vậy. Ví dụ như tình huống hiện tại, Âu Dương Hưng là công tử tam quốc nhất thống, thân phận quá cao.

Đoạn Hạ của Vô Kiếm tiên môn đứng dậy:

- Âu Dương Hưng, hiện tại Vô Kiếm tiên môn chúng ta cũng coi như là thuộc hạ của Vạn Xà Sơn Trang, công tử làm vậy chẳng phải là làm lạnh lòng rất nhiều thuộc hạ hay sao?

Đoạn Hạ là nhân vật cấp Tông Sư, nhưng hiện tại lại không thể không khom lưng trước mặt tiểu bối thực lực không ra gì này.

Bởi vì Âu Dương Vọng quá mạnh mẽ.

Nhân vật cấp Thần thoại gần như đã có thể phá toái hư không.

Nói cách khác Vương Quốc Hoa biết giữ chừng mực, làm người hợp tác thấy thoải mái. Không bởi vì hợp tác mà có cảm giác mình phụ thuộc người. Cùng là hợp tác nhưng Hác Long Quang luôn nhấn mạnh địa vị lãnh đạo của mình trước đối tác, đây là sự khác biệt giữa hắn và Vương Quốc Hoa.

Hội nghị buổi sáng vừa kết thúc, chiều đã truyền khắp nơi. Ở trong nhà nước bất cứ thứ gì đều không thể giữ bí mật. Vương Quốc Hoa cũng không ngại việc này truyền ra, hắn còn cố ý để thư ký Thang Tân Hoa nói chuyện này với Tiết Mỹ Liên lúc ăn trưa.

Có thể nói ảnh hưởng của chuyện này quá kinh người. Bên ủy ban thị xã không ngờ có hai thường vụ thị ủy có dấu hiệu dựa vào bí thư thị ủy, thật sự làm mọi người trợn mắt há mồm. Bên ủy ban thị xã vốn cứng như tường đồng vách sắt, bên thị ủy thì Mẫn Tự Hùng và Việt Phong có khuynh hướng rõ ràng, Vương Quốc Hoa có thể nói ở tình thế rất xấu. Bây giờ nhìn chuyện lại trái ngược hoàn toàn. Thái độ của Việt Phong mập mờ không nói. Cao Khiết và Hàn Hạo trong hội nghị lại không cùng bước tiến với thị trưởng Hác Long Quang.

Là thị trưởng, Hác Long Quang có thể dùng phòng Tài chính điều chỉnh phân công công việc để trả thù hai vị phó thị trưởng. Nhưng chuyện này bây giờ đánh chết Hác Long Quang cũng sẽ không làm. Nếu thật sự làm như vậy thì có khác gì đẩy hai vị phó thị trưởng về phía Vương Quốc Hoa.

Điều duy nhất Hác Long Quang có thể làm chính là làm rõ nguyên nhân, hơn nữa vãn hồi ảnh hưởng của việc này. Chẳng qua chuyện này không dễ vãn hồi, nhiều chuyện một khi xảy ra sẽ mang lại ảnh hưởng rất nghiêm trọng.

Quá trình hội nghị và kết quả nằm ngoài dự đoán của rất nhiều người. Mặc dù là một vài người trong thường vụ thị ủy cũng không hiểu tại sao chuyện lại thành ra như vậy. Mấy hôm trước Hác Long Quang không phải vẫn nắm đại cục sao? Vương Quốc Hoa sao thoáng cái đảo lộn hoàn toàn vậy?

Tối về nhà vợ hỏi, Việt Phong nói một câu hoặc là có thể chú thích nguyên nhân xảy ra chuyện này.

- Vương Quốc Hoa là người rộng lượng.

Bởi vì sự rộng lượng của Vương Quốc Hoa nên Việt Phong mới bảo lưu ý kiến của mình. Bởi vì Vương Quốc Hoa rộng lượng nên Cao Khiết làm thành chuyện nghĩ không thể làm được. Bởi vì Vương Quốc Hoa rộng lượng nên Hàn Hạo bị quy hoạch của Cao Khiết đánh động, hai phó thị trưởng liền nhất trí hành động.

Trưởng ban thư ký Từ Diệu Quốc cũng ở nhà nói chuyện với vợ việc này. Trưởng ban thư ký đầy tôn kính nói:

- Hác Long Quang sao có thể so với Bí thư Vương. Một tên tiểu nhân đắc chí, một người có chí lớn mà mọi việc đều khiêm nhường.

Di chứng của hội nghị thường vụ đến hôm sau đã thể hiện ra. mấy lãnh đạo quận, huyện đều đến văn phòng bí thư thị ủy, đại biểu quần chúng nhân dân toàn quận, huyện mời Bí thư Vương đến thị sát công việc. Từ giọng điệu nói chuyện của bọn họ thì không thể mời được Bí thư Vương đến có lẽ dân chúng toàn địa phương sẽ lột da bọn họ vậy.

Vương Quốc Hoa vẫn rất ôn hòa, duy trì nụ cười với từng cấp dưới đến gặp, đáp ứng lời mời của từng người.

Lại một việc quái lạ xảy ra nhưng lần này phát sinh ở chỗ Vương Quốc Hoa. Ngày thứ hai sau khi hội nghị thường vụ kết thúc, Vương Quốc Hoa hết giờ làm chuẩn bị về nghỉ thì ngoài cửa xuất hiện hai người.

Thấy hai người Vương Quốc Hoa không khỏi cảm động. Nỗ lực ban đầu hôm nay coi như được báo đáp. Loại báo đáp này không chỉ thể hiện qua lợi ích, càng quan trọng hơn chính là tình cảm.

Vương Quốc Hoa mở rộng hai tay ra, hai tên kia đều nở nụ cười ôm nhau vỗ vai, tất cả các khúc mắc sau cái ôm này đều hóa thành phù vân. Thời gian là thứ có thể khảo nghiệm tất cả, cũng có thể kiểm chứng tất cả. Lúc Vương Quốc Hoa cần giúp đỡ nhất, Du Phi Dương và Vương Quốc Duy đều xuất hiện khác hẳn người bình thường.

Nguyên nhân rất đơn giản, bối cảnh gia đình của hai vị ở đó. Bố Vương Quốc Duy còn đỡ một chút, ông bố dù sao đã lui. Du Phi Dương ở trình độ rất lớn đại biểu thái độ của Hứa Nam Hạ. Theo người ngoài thấy không hiểu quan hệ giữa Hứa Nam Hạ và Vương Quốc Hoa nhưng Du Phi Dương biết rõ nên hắn tới. Đầu

tiên hắn không muốn mất một ân huệ, tiếp theo là không cho rằng Vương Quốc Hoa nợ gì nhà mình, cuối cùng là không muốn nhiều năm sau sẽ thấy áy náy và nuối tiếc.

- Chào mừng hai người anh em.

Lời chào của Vương Quốc Hoa đã nói rõ tất cả, những lời khác đều là vô nghĩa. Hai chữ "anh em" chính là định vị chính xác nhất vào lúc này. Vương Quốc Hoa một mình xuống phía bắc có thể thấy anh em của mình đến chống đỡ giúp mình, trong lòng hắn không chỉ đơn giản chỉ có cảm động.

- Không sai, chúng ta là anh em.

Du Phi Dương cũng nói một câu, hắn vỗ mạnh vào vai Vương Quốc Hoa, không sợ làm Vương Quốc Hoa bị đau. Ba người tách ra nhìn nhau cười, tất cả đều ở trong nụ cười này.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

e8kX *?QÆM; e9e, *ªK S?K+ URV

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 646: Cảm phục (1)

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

- Tôi không nói nhiều làm gì, trước khi đến tôi đã cẩn thận tìm hiểu tình hình thị xã Thiết Châu. Không thiếu công nhân nhưng thiếu công ty. Nghe nói Thiết Châu đang tranh thủ hạng mục điện phân, chuyện này cần qua cửa Ủy ban kế hoạch phát triển quốc gia. Chú tôi mặc dù đã phải từ chức nhưng vẫn còn quan hệ. Lúc cần thiết tôi có thể ra mặt tìm chú. Đây là điểm thứ nhất, thứ hai là hiệp hội công thương tỉnh Nam Thiên sẽ tổ chức một đoàn đầu tư tới Thiết Châu khảo sát, thành viên chủ yếu đều là các nhà đầu tư trong quỹ tài chính của tôi. Dự tính có thể mang tới hạng mục khoảng 500 triệu, đoàn khảo sát một tuần sau sẽ xuất phát, bên phía Thiết Châu cần nắm chắc chuẩn bị tiếp đón. Thứ ba tôi và Vương Quốc Duy sẽ liên doanh chính thức tiến quân vào ngành điện tử. kế hoạch là đầu tư 300 triệu vào Thiết Châu, xây dựng trụ sở ngành điện tử, sau này thị trường đông bắc là của chúng ta, ai đến diệt kẻ đó.

Du Phi Dương chưa ngồi đã thao thao bất tuyệt mang đến cho Vương Quốc Hoa ba món quà. Vương Quốc Hoa mỉm cười một mực gật đầu.

- Tối chúng ta uống rượu, ai không uống say là con rùa đen.

Chờ Du Phi Dương nói xong, Vương Quốc Hoa nói một câu. Ba người cười ha hả bắt chặt tay nhau.

Vương Quốc Hoa thực hiện lời hứa uống say không biết gì, sáng hôm sau đến tận 10h hắn mới dậy. Tối qua uống đến lúc nào Vương Quốc Hoa không rõ, dù sao hắn uống ở trong nhà khách thị ủy, người đầu tiên ngã xuống là Du Phi Dương, Vương Quốc Duy là người cuối cùng.

Thang Tân Hoa vẫn chờ ở bên ngoài thấy Vương Quốc Hoa xuống lầu vội vàng đi lên báo cáo:

- Sếp, ngài đã dậy.

- Thông báo 9h sáng mai tổ chức hội nghị thường vụ, tôi có việc gấp muốn nói chuyện với mọi người.

Vương Quốc Hoa dặn một câu, Thang Tân Hoa vội vàng ghi chép. Vương Quốc Hoa suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Đi mời đồng chí Hàn Hạo tới đây, trưa tôi mời y dùng cơm thuận tiện nói chuyện công việc.

- Địa điểm mời khách ở đâu vậy sếp?

Thang Tân Hoa hỏi, Vương Quốc Hoa nói:

- Ở đây đi, bảo phòng ăn chuẩn bị một chút, thuận tiện đón tiếp khách quý. Đồ ăn thì chủ yếu là món đặc sản địa phương.

Hàn Hạo nhận được điện mà có chút bất ngờ nhưng không quá mức. Sau hội nghị thường vụ không khí bên ủy ban thị xã rất kiên quyết. Hác Long Quang cũng không hề đả kích Hàn Hạo và Cao Khiết, ngược lại càng khách khí hơn, biểu hiện cũng rất thân thiết. Hàn Hạo không hề bất ngờ với việc này.

Vương Quốc Hoa mời, Hàn Hạo coi đây là sự lôi kéo. Từ góc độ của Hàn Hạo thấy thì chỉ cần có lợi cho công việc, lời mời này cũng là điều hắn chờ đợi.

Đi vào khu nhà khách thị ủy, Hàn Hạo không khỏi suy nghĩ chính trường Thiết Châu có lẽ đã bắt đầu thời kỳ đầy sức sống như cây cối ở đây.

Phòng khách truyền tới tiếng cười đùa vui vẻ làm Hàn Hạo dừng lại. Làm quan đến trình độ này ít khi cười thoải mái như vậy, hàm súc mới là chính, vậy ai có thể làm Vương Quốc Hoa khoái trá như vậy?

Thang Tân Hoa dẫn đường quay đầu lại nói:

- Là hai người bạn của Bí thư Vương từ tỉnh Nam Thiên tới, nghe nói là có liên quan đến đoàn khảo sát đầu tư.

- Gì, đoàn khảo sát đầu tư? Chuyện bao giờ vậy?

Hàn Hạo lập tức bị cái này hấp dẫn, hỏi ngay. Thang Tân Hoa không giải thích rõ mà chỉ hàm hồ đáp.

- Cụ thể tôi không rõ lắm, tôi cũng ở bên nghe nên không quá rõ.

Thang Tân Hoa đang cố ý hắn ở bên Vương Quốc Hoa thì sao không rõ. Đây là biết ý.

Hàn Hạo không tự giác đi nhanh hơn. Kinh tế Thiết Châu không quá phát triển có nguyên nhân lớn là thiếu đầu tư từ ngoài. Thời này khắp nơi đều thu hút đầu tư, Thiết Châu cũng không ngoại lệ. Hàn Hạo phụ trách quản lý mảng này đã dành nhiều tâm trí nhưng thu hút đầu tư vẫn không được cao.

Trong phòng khách Vương Quốc Hoa thấy Hàn Hạo xuất hiện liền cười cười đứng lên nói:

- Hai vị, thị trưởng Hàn tới, tôi giới thiệu một chút.

Giới thiệu xong, Hàn Hạo ngồi xuống hỏi ngay.

- Hai vị khách quý đến Thiết Châu đầu tư, tôi nhiệt liệt chào mừng, không biết nhị vị đến Thiết Châu định làm hạng mục gì?

Du Phi Dương mỉm cười không nói gì mà nhìn sang đối diện. Vương Quốc Duy cười ha hả nói:

- Thị trưởng Hàn rất nhiệt tình, chuyến này chủ yếu là chúng tôi theo lời mời của Quốc Hoa đến xem. Quốc Hoa làm bí thư thị ủy quá bá đạo, chúng tôi chưa xem gì đã bắt chúng tôi đầu tư. Bất đắc dĩ nên chúng tôi không thể làm gì khác hơn là có kế hoạch đầu tư khoảng ba đến năm trăm triệu, thành lập trụ sở của tập đoàn Thánh Đạt ở Thiết Châu.

Khoản đầu tư năm trăm triệu? Hàn Hạo trợn tròn mắt, lại nghe đến tên tập đoàn Thánh Đạt, mắt y càng đỏ hơn. Hàn Hạo vội vàng nói:

- Là máy vi tính Thánh Đạt nổi tiếng cả nước của tập đoàn Thánh Đạt sao?

Vương Quốc Duy cười nói:

- Căn cứ pháp luật trong nước thì người khác cũng gọi sản phẩm như vậy hình như là phạm pháp.

- Vậy thì tốt quá.

Hàn Hạo không khống chế được tâm trạng của mình. Nếu như nói công trình cải tạo hồ Hóa tử khởi động chỉ là giảm bớt vấn đề công ăn việc làm thì tập đoàn Thánh Đạt tiến vào mới là có lợi lâu dài.

- Thị trưởng Hàn, đừng cao hứng quá sớm, mấy tên gian thương này không có ai là thứ tốt, anh phải thay ủy ban thị xã giữ cửa thật kỹ, đừng có nhận yêu cầu quá mức.

Vương Quốc Hoa cười nói một câu, Hàn Hạo nghe xong nở nụ cười thật lòng.

- Không thể nói như vậy, phải biết rằng tập đoàn Thánh Đạt một khi tuyên bố đầu tư xây dựng trụ sở điện

so với Thanh Thành tiên môn đẳng yếu, nhưng là vị trí là như vậy sắp xếp, Âu Dương Vọng bây giờ là tung hoành vô địch, đại sát tứ phương, nhưng không ai dám nghịch Âu Dương Vọng.

Thiên Viên Tông Sư thấy Hoa Tự Đại Khổ thiền sư trước mặt thì không khỏi mừng rỡ trong lòng. Thiên Viên Tông Sư là người của Mật tông, cũng là Phật môn giống như Hoa Tự Đại Khổ thiền sư. Mà qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn mang theo danh hiệu Phật môn, tựa hồ Mật tông là ngụy Phật tông vậy. Nhưng dù sao thì thực lực Mật tông còn xa mới bằng được Hoa Tự, cho nên khi gặp những tình huống như thế này thì cũng đành chịu đựng. Hiện tại Hoa Tự cũng phải ở dưới trướng người khác như Mật tông thì hắn cũng không khỏi mừng rỡ.

Thiên Viên Tông Sư lập tức nhìn về phía Tấn Quốc. Tấn Quốc vốn là địch thủ của bọn họ, hiện tại có năm tiên môn thượng đẳng thì cũng đã có bốn môn phái quy hàng, thật sự là thoải mái. Chỉ có điều không thoải mái duy nhất chính là Hoa Sơn tiên môn còn chưa hàng.

Hoa Sơn tiên môn!

Âu Dương Vọng ngồi trên hoàng tọa, nhìn rất nhiều thế lực của tam quốc đều đã hàng phục dưới chân mình, không khỏi cực kỳ thoải mái.

Nhưng ở vị trí thứ năm lại trống không.

Vị trí mà thiếp mời đưa tới chính là của Hoa Sơn chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Hoa Sơn mặc dù là thượng đẳng tiên môn nhưng lại là môn phái mạnh nhất trong thượng đẳng tiên môn. Ngoại trừ Hoa Sơn tiên môn ra thì cũng không có môn phái nào có tư cách ngồi ở vị trí này.

Âu Dương Vọng muốn chinh phục nhất chính là Hoa Sơn tiên môn. Bởi năm đó hắn thảm bại dưới tay Yến Thương Thiên. Nhìn vị trí thứ năm trống không, Âu Dương Vọng quát lạnh một tiếng:

- Rất tốt, các ngươi đều rất thông minh, biết rõ phải thần phục bổn vương, cho nên thế lực môn phái các ngươi còn có thể sinh tồn được.

- Việc bổn vương sẽ làm không chỉ là chinh phục tam quốc. Đó chỉ là bước đầu mà thôi. Bổn vương muốn chinh phục toàn bộ nam vực.

Âu Dương Vọng nói hùng tâm tráng trí của hắn.

- Còn về Hoa Sơn tiên môn còn có thể chống đỡ được một tháng. Sau một tháng bổn vương sẽ tiến công Hoa Sơn, tàn sát tới chó gà cũng không tha.

Hắn đại phát hào hùng, tự đắc vô cùng, cực kỳ kiêu ngạo.

- Thật không? Ngươi đúng là có gan đó. Đáng tiếc là nhất định ngươi không làm được đâu.

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên giữa hư không. Mọi người phát hiện ra âm thanh lại phát ra từ chính giữa đại điện. Nhưng rõ ràng chính giữa đại điện lại không có ai. Người phát ra tiếng nói này là ai, không ngờ lại dám làm trái ý Âu Dương Vọng, thật là to gan lớn mật.

Âu Dương Vọng quát lạnh một tiếng.

- To gan muốn chết. Chẳng lẽ cho rằng dùng huyễn thanh thuật làm sai lệch vị trí đi thì ta sẽ không tìm ra ngươi sao?

Âu Dương Vọng cho rằng người kia đứng giữa đám người nhưng lại dùng huyễn thanh thuật để làm sai vị trí nhưng tìm mãi mà vẫn không thấy người nói ở đâu.

Tiếng nói này giống như đang đùa bỡn Âu Dương Vọng vậy. Trong lòng hắn tức giận vô cùng. Mình đường đường là người nhất thống tam quốc, tương lai chinh phục cả Nam cảnh mà hiện giờ lại bị người ta trêu chọc như vậy, thật là đáng chết.

- Ngươi dám hiện thân thì ta sẽ xé ngươi thành mảnh nhỏ.

Âu Dương Vọng quát.

- Ôi, ngươi không có bản lãnh gì. Nhưng nhìn ngươi cứ tìm kiếm mãi như vậy thì ta tự hiện thân vậy.

Một luồng sáng lóe lên ở chính giữa đại điện, sau đó xuất hiện một thanh niên mặc áo xanh.

Đây là Lục Nguyên, một trong ba thần thoại của Hoa Sơn.

Lục Nguyên xuất hiện, mọi người bên cạnh đều không khỏi bàn tán. Tuyệt đối không thể tưởng tượng được Lục Nguyên lại xuất hiện tại thời điểm mấu chốt này. Xem ra sẽ có một hồi long tranh hổ đấu rồi. Một bên là người cuối cùng trong ba đại thần thoại của Hoa Sơn, Lục Nguyên, một bên là Âu Dương Vọng, nhân vật thần thoại mới nổi. Hai người đều là nhân vật thần thoại của địa vực tam quốc, cũng không biết ai mạnh hơn ai.

- Ta thấy Âu Dương Vọng mạnh hơn một chút. Hắn sắp phá toái hư không rồi.

- Không, ta thấy Lục Nguyên mạnh hơn. Lục Nguyên này tuổi trẻ đầy tiềm lực, so với Âu Dương Vọng hiện tại cũng mạnh hơn.

Tiếng bàn luận vang lên nhưng đều chung một điểm, đó là lần này sẽ xảy ra một hồi long tranh hổ đấu. Hai người chắc chắn sẽ giao chiến kịch liệt vô cùng.

Thân thể Âu Dương Vọng chấn động. Phía sau hắn xuất hiện một hình ảnh con cóc cực lớn cao tới cả ngàn trượng. Con cóc này trông vô cùng chân thật, trong nháy mắt đã đâm rách đỉnh hoàng cung, to lớn tới mức nào chứ? Âu Dương Vọng thi triển ra một chiêu này khiến những người bên cạnh không khỏi cả kinh.

- Đây là Cáp thần!

537. Chương 1021+ 1022: Hiên Viên Vọng Xuất Hiện

- Đúng vậy đó. Nghe nói nó là do một đại giáo vô thượng từ Trung Ương Thiên Triều truyền tới, dùng một thi thể Cáp thần và hồn phách của nó tế luyện mà thành. Một khi tế luyện thành Cáp thần thì miệng có thể phun độc khí, lực lượng vô cùng, cường đại tới mức không thể tưởng tượng được. Không ngờ Âu Dương Vọng lại có thể luyện thành môn Cáp thần này. Xem ra khả năng chiến thắng của hắn đã hơn hẳn một phần rồi.

Âu Dương Vọng vận cáp thần xong thì khí thế cũng tăng vọt:

- Lục Nguyên, ngươi mặc dù là tiểu bối nhưng cũng coi như nhân vật nổi tiếng trong thần thoại Hoa Sơn, ngang với Yến Thương Thiên. Vậy ta thử xem ta và ngươi ai lợi hại hơn. Nếu ngươi thất bại, ta sẽ khiêu chiến với Yến Thương Thiên. Ta muốn ba thần thoại của Hoa Sơn đều thua dưới tay ta.

Lúc này hắn đại phát hào khí, miệng phun một luồng độc khí màu lục rất lớn bay thẳng về hướng Lục Nguyên. Độc khí màu lúc này của hắn cũng không tầm thường, nếu bị dính vào thì người Hỗn Độn cảnh tầng bốn tầng năm cũng phải đau đầu vô cùng. Đồng thời hắn đánh ra một chưởng, trong hư không hóa thành chân của cáp thần, lực lượng vô cùng lớn.

Lục Nguyên, một trong ba đại thần thoại của Hoa Sơn sẽ bị đánh nát bấy thôi.

Công kích thật mạnh, cũng không biết Lục Nguyên sẽ ứng phó thế nào.

Tất cả mọi người đều hơi tò mò nhìn xem Lục Nguyên sẽ ứng phó với một chiêu này thế nào. Đối với thần thoại Hoa Sơn Lục Nguyên này, người của Đại Tần quốc phần lớn chưa gặp mặt, hiện tại muốn xem Lục Nguyên mạnh tới đâu. Kết quả chỉ thấy Lục Nguyên vẫn không nhúc nhích, tùy ý để khí độc màu lục bao phủ.

Lục Nguyên xong đời rồi, không ngờ lại bị độc khí của cáp thần đánh trúng!

Đúng lúc mọi người đang cảm khái thì Lục Nguyên trong khí độc hành động, Dưỡng Ngô Tiên Kiếm trong nháy mắt rút ra khỏi vỏ. Một động tác này của hắn chỉ giống như hơi rút kiếm, đưa ngang một cái,nhẹ nhàng đơn giản nhưng lại vượt qua tất cả phòng ngự của Âu Dương Vọng, một kiếm cắt Âu Dương Vọng thành hai nửa.

Chuyện này! Chuyện này, chuyện này!

Một kiếm!

Tất cả mọi người tưởng rằng sắp bắt đầu một hồi long tranh hổ đấu thì Lục Nguyên lại chỉ lạnh nhạt đánh ra một kiếm, chém Âu Dương Vọng thành hai đoạn.

Chuyện này sao có thể chứ!

Âu Dương Vọng là người nào? Ngàn năm trước hắn đã tranh đấu cùng Yến Thương Thiên, ngàn năm sau lại thành thần thoại, gần như đã phá toái hư không, nhất thống tam quốc, thế lực khắp nơi ai không phục đều phải chết. Chinh chiến như vậy, không ai địch nổi. Thậm chí Chưởng giáo của đại hình tiên môn tại Đại Tần quốc cũng không ai ngăn cản được ba chiêu của Âu Dương Vọng.

Âu Dương Vọng chính là tồn tại vô địch.

Đương nhiên Lục Nguyên cũng là một trong ba thần thoại của Hoa Sơn.

Vậy nên mọi người mới nghĩ sẽ có một trận kịch chiến xảy ra.

Kết quả là tất cả mọi người đều đã đoán sai. Lục Nguyên chẳng mất thời gian với Âu Dương Vọng. Loại cảm giác tương phản vô cùng lớn này làm tất cả mọi người ở đây đều không tiếp nhận được. Sự tương phản này thật sự quá lớn.

Thần thoại Lục Nguyên này quá mạnh rồi. Ở loại địa phương như tam quốc này, tiếp cận phá toái hư không đã là thực lực mạnh nhất rồi, giống như Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền, Tiêu Dao Tử ở đây cũng chỉ biểu hiện ra thực lực ngoài phá toái hư không là sẽ bị truyền tống đi. Nhưng hiện giờ một người gần đạt tới phá toái hư không lại bị một kiếm này chém.

Bất cứ tuyệt học gì cũng bị một kiếm nhẹ nhàng này chém.

Chuyện này thật sự khiến người ta không còn lời nào để nói!

Âu Dương Vọng quát to một tiếng:

- Vì sao, vì sao ngươi lại mạnh như vậy. Nhưng ta vẫn chưa thua đâu. Cáp thần phụ thân.

Hắn chiếm được một chiêu cáp thần này, khiến cáp thần chiếm cứ đại bộ phận ý thức của mình, tự mình hóa thành yêu thú, thực tiến thêm một bước so với hiện tại. Hắn tự tin vào tuyệt chiêu của mình.

Kết quả Lục Nguyên lại đánh ra một kiếm, chém cáp thần ngàn trượng sau lưng Âu Dương Vọng thành hai đoạn. Trong nháy mắt, hồn phách cáp thần hóa thành tro bụi, tiêu tán triệt để.

- Vì sao? Vì sao ngươi lại mạnh như vậy?

Âu Dương Vọng thấy cáp thần của mình nát bấy, rốt cục không chống đỡ nổi nữa, sinh cơ đã tuyệt, lập tức xong đời. Hắn trừng trừng nhìn về phía Lục Nguyên, tuyệt đối không cam lòng mà chết đi. Đáng tiếc tất cả đã xong, hắn sắp chết rồi.

- Lục Nguyên, thực lực của ngươi đúng là cũng tiến bộ được một chút rồi.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

Lục Nguyên giật nảy mình!

- Lục Nguyên, thực lực của ngươi đúng là cũng miễn cưỡng tiến bộ một chút rồi.

Một giọng nói vang lên khiến Lục Nguyên cả kinh. Giọng nói này rất quen thuộc.

Trong tích tắc, hầu như bất cứ kẻ nào ở nơi này đều cảm nhận được một khí thế vô cùng cường đại từ trên trời ép xuống, ép cho bọn họ khó có thể đứng thẳng dậy nổi. Áp lực này cường đại tới mức dù là rất nhiều Chưởng môn xưng hùng tại Đại Tần quốc cũng bị nó đè cho sắp sụp đổ.

Rầm! Có người không chịu được nữa mà ngã xuống mặt đất, toàn thân đầy máu tươi.

Rầm! Lại có người nổ tung mà chết.

Ai vậy? Chỉ bằng khí thế khiếp người đã có thể khiến cường giả của Tần Tấn tam quốc nổ tung.

Luồng khí thế này là chân thần giáng trần, thượng tiên giáng lâm.

Cũng may chỉ có vài người thực lực yếu nhất giáng trần mà thôi. Nhưng người khác cũng cảm thấy da thịt toàn thân đau đớn vô cùng. Dù bất cứ kẻ nào trong bọn họ đều cảm thấy áp lực cực kỳ cường đại, ép cho bọn họ gần như mất mạng cả. Hầu như mọi người đều cảm thấy như thần linh giáng trần!

Thần linh chậm rãi từ một nơi nào đó trong không trung giáng xuống.

Vị thần này vô cùng tuấn tú, cường như chỉ phất tay đã có thể khiến hàng tỉ người nát bấy vậy.

Hắn nắm tay là vô địch.

Những người khác có lẽ lúc này chưa nhận ra người này là ai nhưng Lục Nguyên hầu như trong nháy mắt đã biết.

Hiên Viên Vọng!

Đúng vậy, đúng là kẻ gây loạn tại Kiếm Môn, Hiên Viên Vọng. Vốn Hiên Viên Vọng đoạt được quyền hành, trở thành chủ nhân Kiếm Môn nhưng kết quả là bởi Lục Nguyên nên chịu ít thiệt thòi. Hiên Viên Vọng cũng không chết ở chiến dịch đó mà chạy thoát, không tưởng tượng được lúc này lại xuất hiện, thật sự đúng là chuyện ngoài ý muốn.

Hơn nữa Hiên Viên Vọng này chỉ sợ là tới không có ý đồ gì tốt.

Lúc này Âu Dương Vọng vẫn chưa chết. Hiên Viên Vọng nhìn hắn nói:

- Lục Nguyên, chắc ngươi cũng đoán được bổn tọa tới đây là vì sao rồi hả?

Hắn đi tới trước người Âu Dương Vọng, đá đá thân thể Âu Dương Vọng. Vị bá chủ nhất thống tam quốc này dưới chân Hiên Viên Vọng, tựa như một kẻ vô cùng đáng thương.

- Âu Dương Vọng này vốn có thực lực không mạnh lắm, trốn một nơi bế quan thì cũng chỉ tới tầng một Hỗn Động cảnh mà thôi. Kết quả là bổn tọa lại khiến hắn tăng thực lực lên đạt tới Hỗn Động cảnh tầng bốn.

Vốn bình thường không thể tăng thực lực như vậy, bởi khi tăng vọt thực lực thì sẽ làm cho tiềm lực một người dùng hết, sau đó muốn tăng lên cũng vô cùng khó khăn. Cho nên bình thường mọi người mới không tăng thực lực như vậy.

Nhưng Hiên Viên Vọng này lại chỉ muốn lợi dụng Âu Dương Vọng, sau đó đối phương có tăng thực lực lên hay không thì hắn cũng chẳng quan tâm. Hắn chẳng khác gì đã thoáng một cái lợi dụng hết tiềm lực của Âu Dương Vọng vậy.

- Đầu tiên bổn tọa dùng Âu Dương Vọng nhất thống tam quốc, dụ ngươi ra. Kết quả đúng là ngươi tới thật.

Hiên Viên Vọng mỉm cười:

- Bổn tọa am hiểu mưu đồ nhất, làm chuyện gì cũng sắp đặt đầy đủ bẫy rập cả.

Lục Nguyên a khẽ một tiếng.

Hiên Viên Vọng nhìn về phía Lục Nguyên.

- Lục Nguyên, ngươi hẳn cũng biết ngươi không phải là đối thủ của bổn tọa rồi, cho nên muốn kéo dài thời gian, đợi chấp pháp giả xuất hiện hả?

Ở ngoại vực này có một đám chấp pháp giả, nếu xuất hiện người sử dụng thực lực Hỗn Động cảnh tầng năm trở lên thì sẽ lập tức xuất hiện.

Đám chấp pháp giả này do Ngũ đại cổ văn minh quản lý.

Đắc tội với đám chấp pháp giả này chính là đắc tội với Ngũ đại cổ văn minh.

Hiên Viên Vọng lắc đầu:

- Vô dụng thôi. Ta đã bố trí đại trận ở ngoài đô thành này rồi. Đám chấp pháp giả kia thực ra mới chỉ có tu vi tiếp cận Thế Giới cảnh mà thôi. Bọn họ căn bản không thể phá vỡ trận mà tiến vào.

Hắn cũng không dám giết chấp pháp giả. Giết chấp pháp giả là chủ động tát vào mặt Ngũ đại cổ văn minh. Mà hiện tại hắn chỉ ngăn cản đám chấp pháp giả bên ngoài, sau đó giết sạch toàn bộ người bên trong. Đến lúc đó tất cả dấu vết đều biến mất, ai biết người ra tay là Hiên Viên Vọng hắn chứ? Phải biết rằng hắn lại còn đồng thời để lại chứng cớ giả, cho thấy hắn đang ở Thiên triều, có Giản Chi Văn mình là người làm chứng.

Tất cả đã được chuẩn bị tốt rồi.

Hiện tại Lục Nguyên đã rơi vào bẫy rập của hắn.

Bàn tay Hiên Viên Vọng tựa hồ có thể che trời, rút Độc tôn tiên kiếm của hắn ra. Lục Nguyên đã từng thấy Hiên Viên Vọng và Thái Sử Không chiến đấu. Trong trận chiến ấy Lục Nguyên chỉ đứng cạnh quan sát, không biết là đáng sợ tới mức nào nhưng hiện tại chính thức thấy Độc Tôn tiên kiếm của Hiên Viên Vọng phát ra khí thế duy ngã độc tôn, tuy chưa ra tay nhưng đã cảm thấy tương đối đáng sợ rồi.

Lục Nguyên là chính thần. Hiện tại không có ai, chỉ có bản thân hắn đối mặt với kẻ đáng sợ tới cực điểm là Hiên Viên Vọng này.

Hiên Viên Vọng!

Lúc Lục Nguyên đang nhìn chằm chằm không hề nháy mắt thì một kiếm của Hiên Viên Vọng chém ra. Một kiếm này chém ra khiến tốc độ thời gian cũng bị trì hoãn tới cực điểm, hầu như không di động mà chỉ có mình Hiên Viên Vọng là có tốc độ bọn họ. Lục Nguyên lập tức đánh ra Không Gian Thiết Tắc, muốn đông cứng động tác của Hiên Viên Vọng lại nhưng thực lực hai người kém nhau quá xa, một người là ở Thế Giới cảnh tầng hai, một người là ở Hỗn Động cảnh tầng mười. Hiên Viên Vọng dễ dàng đánh tan ngăn cản của Lục Nguyên. Mà Lục Nguyên lúc này cũng rút kiếm ra khỏi vỏ, lấy kiếm ngăn trở.

Dưỡng Ngô Tiên Kiếm va chạm với Độc Tôn Tiên Kiếm, Dưỡng Ngô Tiên Kiếm bị cường lực của Độc Tôn Tiên Kiếm đánh cho không ngừng rung động.

Đối thủ thật mạnh!

Lục Nguyên đã hiểu rõ đối thủ Hiên Viên Vọng này mạnh tới đâu rồi.

Đáng chết. Nếu để thực lực mình tăng lên tới Thế Giới cảnh thì mình nhất định có thể chiến thắng Hiên Viên Vọng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, muốn đạt Thế Giới cảnh đâu có dễ dàng như vậy? Thế Giới cảnh là đại cảnh giới cuối cùng, thần kỳ khó tiếp cận. Đúng rồi, cũng cần phải giải thích rõ là Văn minh cảnh chính là cảnh giới sau Thế Giới cảnh nhưng cũng không tính là đại cảnh giới. Dù sao thì Văn minh cảnh cũng chỉ có hai cấp bậc, Văn Minh Phó Chủ và Văn Minh Chi Chủ, làm sao coi là đại cảnh giới được.

Năm chiêu! Chỉ năm chiêu là kiếm của Hiên Viên Vọng đã đâm lên thân thể Lục Nguyên.

Người cuối cùng trong ba đại thần thoại của Hoa Sơn, Lục Nguyên bị đánh bại trong năm chiêu sao?

Hiên Viên Vọng này mạnh tới thế nào chứ? Những người đứng bên cạnh quan chiến đều sợ hãi. Kỳ thực nơi đây đều là đầu sỏ của các quốc gia, cũng đều coi việc bảo vệ tính mạng là quan trọng. Nhưng bọn họ lập tức phát hiện là không thể nào đi khỏi đây được, cho nên cũng chỉ bất đắc dĩ ở nơi này quan chiến, trái tim đập liên hồi mà theo dõi trận chiến này.

Vốn cho rằng cường giả cấp phá toái hư không đã là mạnh nhất, hiện tại mới thấy phá toái hư không cũng chẳng là cái gì. Âu Dương Vọng bị Lục Nguyên chém một kiếm là toi mạng. Mà Lục Nguyên này lại bị vị thần linh Hiên Viên Vọng đột nhiên xuất hiện này đánh trúng rồi.

Một đúng, không phải đánh trúng.

Là giả!

- Ảo thuật sao? À, không phải, không chỉ có ảo thuật!

Hiên Viên Vọng nhìn về phía Lục Nguyên.

- Xem ra chiêu Phù Sinh Nhược Mộng này của ngươi quả nhiên rất cao. Đáng tiếc là thực lực của ngươi quá yếu, chỉ dựa vào một chiêu Phù Sinh Nhược Mộng này thì vẫn bị bổn tọa giết chết.

Hiên Viên Vọng tiếp tục chiến đấu với Lục Nguyên.

Lúc này hắn chiếm ưu thế tuyệt đối, ngẫu nhiên Lục Nguyên có thể phản kích một kiếm nhưng càng ngày càng ít. Nếu như không phải Phù Sinh Nhược Mộng quả là rất mạnh thì Lục Nguyên sợ đã thất bại từ lâu rồi. Nhưng dù thế nào đi nữa thì Lục Nguyên cũng khó thoát khỏi mười chiêu dưới tay Hiên Viên Vọng, tình thế nguy hiểm tới cực độ.

Hiên Viên Vọng cười lạnh, thong dong tự tại như đã tính hết từ trước vậy.

- Lục Nguyên, ngươi hủy chính biến tại Kiếm môn của ta, làm bổn tọa căm tức vô cùng. Nhưng sau đó bổn tọa phân tích ra, lại thấy thiên phú và ngộ tính kiếm đạo của Lục Nguyên ngươi quả là vô cùng mạnh mẽ, bổn tọa nếu bắt được ngươi, dùng một môn bí pháp tế luyện mà bổn tọa vừa có được, thu thiên phú này của ngươi về thân bổn tọa thì bổn tọa có thể đạt tới Thiên Tôn cảnh. Đến lúc đó ta đi làm môn chủ Kiếm Môn sẽ ổn định hơn nhiều lắm.

Vai phải và vai trái của Lục Nguyên đồng thời bị đâm trúng. Hiện tại nhiều nhất ba chiêu nữa là Hiên Viên Vọng có thể bắt Lục Nguyên.

Lúc này một luồng sáng trắng đánh thẳng về phía Lục Nguyên. Đây là một chiêu cuối cùng định càn khôn.

Trong tích tắc này, một luồng sáng trắng khác cũng xuất hiện, đụng thẳng vào kiếm quang của Hiên Viên Vọng.

- Là ai? Ai đó?

Trước người Lục Nguyên ẩn hiện xuất hiện một bóng người. Người này là một nam tử trung niên, môi mỏng như kiếm, mi kiếm, mắt kiếm, quần áo như kiếm, hài như kiếm, toàn thân phiêu tán ra một luồng kiếm khí không tầm thường. Vẻ mặt hắn tuấn mỹ tuyệt thế, không giống người thường, trong tay có một luồng kiếm quang lưu động, chặn đứng Hiên Viên Vọng.

- Yến Thương Thiên!

Đúng vậy. Lúc Lục Nguyên khó thoát thì người hiện ra trước người Lục Nguyên lại không phải người ngoài, chính là người chân chính dẫn Lục Nguyên vào kiếm đạo, Yến Thương Thiên, đứng đầu trong ba đại thần thoại của Hoa Sơn, Yến đại kiếm thánh.

Hiên Viên Vọng thấy Yến Thương Thiên đột nhiên xuất hiện, không khỏi giật mình. Năm đó thiếu niên Yến Thương Thiên học nghệ tại Kiếm Môn, Hiên Viên Vọng hắn cũng gây khó dễ khắp nơi nhưng Yến Thương Thiên đều phá tan khốn cảnh, cuối cùng hắn phải vất vả dùng mưu kế khiến Yến Thương Thiên đắc tội với Tiên Cổ Văn Minh Đế Tử, khiến Yến Thương Thiên phải đi tới ngoại vực. Không thể tưởng tượng được, nhiều năm như vậy giờ đối phương lại xuất hiện.

Mà Lục Nguyên thấy Yến Thương Thiên đột nhiên xuất hiện cũng giật mình. Đây là người chính thức đưa mình vào kiếm đạo, đã rất nhiều năm không gặp, mà giờ xa cách lâu như vậy, đột nhiên gặp lại, nhất thời cũng không biết là tâm tình gì.

538. Chương 1023 + 1024: Yến Thương Thiên Tái Xuất

Âu Dương Vọng đã tuyệt sinh cơ nhưng chưa cam lòng chết nhìn về phía Yến Thương Thiên. Đây là thiếu niên một một trận trận chiến ba, lấy thân thiên niên mà chiến thắng ba đại tông sư, khiến mình phải bế quan cả ngàn năm. Chính mình sau khi mạnh mẽ rồi muốn khiêu chiến Yến Thương Thiên, nhưng mãi không thấy Yến Thương Thiên. Kết quả rốt cục Yến Thương Thiên cũng xuất hiện, hơn nữa còn mạnh tới mức này, một kiếm bất phân thắng bại với Hiên Viên Vọng mà Âu Dương Vọng cho là thần linh. Mặc dù không biết thực lực chân thật của đối phương thế nào nhưng tuyệt đối là đạt tới cực điểm.

Các lãnh tụ của Tần Tấn tam quốc cũng chấn động.

Người đứng đầu ba thần thoại Hoa Sơn, Yến Thương Thiên rốt cục xuất hiện rồi.

Hơn nữa hắn dùng một kiếm đã chặn được sát thế kinh thiên của Hiên Viên Vọng.

Ba thần thoại của Hoa Sơn, Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền, Lục Nguyên.

Trong ba người này thì Lục Nguyên là nhỏ tuổi nhất, tiềm lực lớn nhất.

Chu Thanh Huyền sâu không thể lường, không ai biết rõ hắn mạnh tới đâu, không hề lộ rõ.

Mà Yến Thương Thiên lại là người có hào quang lớn nhất.

Thiên Kiếm Yến Thương Thiên đã xuất hiện rồi!

Người sử dụng kiếm trong thiên địa rất nhiều.

Nhưng có thể có danh xưng Thiên kiếm thì lại rất rất ít.

Thậm chí tại Hiển Kiếm Môn Ẩn Kiếm Tông, ví như trong Kiếm Tổ tinh thần của Hiển Kiếm Tông có đủ loại kiểm dáng kiếm, Kiếm Phong, Kiếm Cuồng, Kiếm Lão, Kiếm Hoàng nhưng tuyệt đối không ai dám xưng là Thiên Kiếm.

Bởi vì từ lúc Yến Thương Thiên còn là thiếu niên, ở Trung Ương Thiên Triều Kiếm Môn đã có dang hiệu là Thiên Kiếm rồi.

Thiên Kiếm Yến Thương Thiên.

Yến Thương Thiên giơ tay lên:

- Đã lâu không gặp. Lục Nguyên, ngươi trưởng thành cũng khá rồi, miễn cưỡng chấp nhận được.

Tốc độ phát triển của Lục Nguyên, trong mắt hắn tựa như cũng tạm được thôi.

- Đúng rồi. Cả Hiên Viên Vọng nữa. Nhiều năm nhưng vậy mà ngươi cơ bản không tiến bộ bao nhiêu, chỉ từ Hỗn Động cảnh tầng mười tới Thế Giới cảnh tầng hai thôi, tiến bộ thật quá chậm.

- Còn các vị nữa.

Yến Thương Thiên giơ tay nhẹ nhàng, thoải mái tự tại. Hiên Viên Vọng trừng mắt nhìn Yến Thương Thiên. Năm đó một hậu bối bị mình chèn ép, hiện tại lại có thể chống lại mình. Năm đó Yến Thương Thiên cũng giống như Lục Nguyên hôm nay, nếu không áp chế ngay thì sẽ không áp chế nổi nữa.

Hiên Viên Vọng nhìn về phía Yến Thương Thiên.

- Cũng tốt. Yến Thương Thiên, để bổn tọa tới thử chút bản lĩnh của ngươi, xem Thái Sử Không sư phụ của ngươi có so được với người khác không.

Trong nháy mắt Hiên Viên Vọng đã xuất kiếm. Chí Tôn Tiên Kiếm mang theo Chí Tôn cuồng ngạo thức chém ra một chiêu vô thượng. Một chiêu này cao cao tại thượng, bao quát phàm nhân.

Yến Thương Thiên phất tay một cái, vốn Hoa Sơn Phi Yến Tiên Kiếm đang ở trong tay hắn liền va chạm với Chí Tôn Tiên Kiếm của Hiên Viên Vọng. Hai thanh tiên kiếm tạo thành tiếng động mãnh liệt nhưng sau lần va chạm này, Hiên Viên Vọng và Yến Thương Thiên đồng loạt lui về phía sau hai bước.

Tay Hiên Viên Vọng lật một cái, Chí Tôn Tiên Kiếm hóa thành một thức kiếm huyền ảo đánh tới Yến Thương Thiên. Một kiếm này là Chí tôn phồn hoa. Trong một kiếm này tựa hồ có vô số thành trì phồn hoa xuất hiện, hơn nữa tuế nguyệt cũng trôi đi trong một kiếm này, là một kiếm tương đối đáng sợ, khiến người ta kinh hãi.

- Kế hoạch lớn vạn năm đều thành không.

Yến Thương Thiên phất tay đánh ra một kiếm, tựa hồ có bánh xe luân hồi cự đại áp chế phồn hoa trong kiếm của Hiên Viên Vọng thành phế tích cả.

Thần chiến!

Đây là một hồi chiến tranh của thần chứ không nghi ngờ gì nữa!

Trận thần chiến này đối với người của Tần Tấn Nguyên tam quốc mà nói đúng là được mở rộng tầm mắt. Trước kia trận chiến hung tàn nhất trong Tần Tấn Nguyên tam quốc cũng chỉ laf cấp chiến đấu phá toái hư

không mà thôi. Cấp chiến đấu phá toái hư không mà người của Tần Tấn Nguyên tam quốc được xem đều là những thần thoại bình thường chiến đấu.

Nhưng hiện tại bọn họ mới biết hóa ra phá toái hư không chiến đấu với với thần chiến thực sự đúng là kém xa, kém tới mức không thể dùng đạo lý nói nổi.

Thần chiến như vậy, kiếm kiếm giao kích, quả thực đánh ra đạo lý muôn đời!

Đánh nhanh lại có thể đánh ra đạo lý muôn đời!

Lục Nguyên cũng đang nhìn trận chiến này nhưng thời điểm hắn nhìn liền phát hiện ra có điều không đúng. Hiên Viên Vọng không có vấn đề gì nhưng Yến Thương Thiên lại khá cổ quái, không biết tại sao lại có cảm giác không đúng, tựa hồ Yến Thương Thiên trước mặt là giả tạo vậy.

Keng! Chí Tôn Tiên Kiếm va chạm với Hoa Sơn Phi Yến Tiên Kiếm.

Kiếm quang chiếu đến Hiên Viên Vọng và Yến Thương Thiên.

Sắc mặt Hiên Viên Vọng tương đối nghiêm túc:

- Yến Thương Thiên, đây căn bản không phải là chân thân của ngươi, chỉ là một hình chiếu tại đây mà thôi.

Yến Thương Thiên cười như không cười:

- Hiên Viên Vọng, thấy ngươi trở thành đệ nhất chí tôn nhiều năm của Kiếm Môn, cũng không phải là quá ngu xuẩn, rốt cục cũng phát hiện ra đây không phải chân thân của ta.

Chuyện này!

Thực lực của Yến Thương Thiên lại mạnh tới vậy, có thể đánh bất phân thắng bại với Hiên Viên Vọng đã đạt tới Thế Giới cảnh tầng hai, không ngờ lại không cần dùng chân thân! Hóa ra đây chỉ là hình chiếu của Yến Thương Thiên. Bản lĩnh thật của Yến Thương Thiên này mạnh tới đâu chứ? Quả thực là mạnh tới quá mức, không cách nào ước chừng được. Yến Thương Thiên đứng đầu trong ba thần thoại của Hoa Sơn mạnh tới thế sao?

Nhưng người khác kinh ngạc nhưng Hiên Viên Vọng lại càng kinh ngạc không hiểu nổi. Chân thân của Yến Thương Thiên đi tới Di Thất Chi Địa mà hình chiếu tới Tần Tấn Nguyên tam quốc có thể đánh bất phân thắng bại với Hiên Viên Vọng hắn, vậy thì chân thân của Yến Thương Thiên chỉ sợ đã đạt tới cảnh giới Thiên Tôn. Làm sao có thể tu luyện tới cảnh giới đó chứ, Yến Thương Thiên mới có bao nhiêu tuổi?

- Chân thân của ngươi đã đạt Thiên Tôn cảnh sao? Sao có thể chứ? Ngươi làm sao đạt được.

Nghe Hiên Viên Vọng rống như vậy, Lục Nguyên mới giật mình hiểu ra. Thảo nào mình vẫn cảm thấy không đúng. Hóa ra Yến Thương Thiên chỉ để phân thân tới. Mà Hiên Viên Vọng rống lên thì chỉ sợ đúng là chân thân Yến Thương Thiên đã đạt tới Thiên Tôn cảnh.

Thiên Tôn cảnh đặt tại Trung Ương Thiên Triều cũng là một tồn tại thanh danh hiển hách.

Yến Thương Thiên tiến bộ lớn thế sao?

Yến Thương Thiên giơ một tay lên, thu Hoa Sơn Phi Yến Tiên Kiếm vào vỏ:

- Xem ra ngươi cũng phát hiện ra rồi. Thôi bỏ đi, dù sao thì thực lực một phân thân của ta cũng không giết nổi ngươi. Còn lại người của Tần Tấn Nguyên tam quốc thì cứ xóa trí nhớ đi là được. Âu Dương Vọng vốn ta muốn tự tới kết thúc nhưng hiện tại cũng không cần nữa rồi.

Âu Dương Vọng đã chết, chết mà tuyệt đối không cam lòng. Hắn không thể nào ngờ nổi thiếu niên khiêu chiến ngàn năm trước giờ thực lực mạnh tới vậy, đã đạt tới thần! Cho nên hắn có chết nhưng tuyệt đối không cam lòng.

- Còn vì sao hiện tại ta lại mạnh như vậy, một phân thân có thể không phân thắng bại với ngươi sao? Nguyên nhân này…

Thấy Hiên Viên Vọng đang muốn nghe ngóng, Yến Thương Thiên nhún nhún vai:

- Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?

Yến Thương Thiên nói một câu này khiến Hiên Viên Vọng tức gần như hộc máu nhưng có thể khẳng định là loại tốc độ tiến bộ này của Yến Thương Thiên tuyệt đối không bình thường.

- Lục Nguyên, đi theo ta tới Di Thất Chi Địa tu hành một thời gian ngắn đi. Nếu không thì đánh không lại Hiên Viên Vọng, đúng là quá dọa người rồi.

Giọng điệu Yến Thương Thiên rất lớn, tựa như đánh không lại Hiên Viên Vọng là dọa người lắm vậy. Nên biết Hiên Viên Vọng chính là cường giả đỉnh phong của Kiếm Môn nhưng Yến Thương Thiên lại dùng một phân thân cũng đánh bất phân thắng bại với Hiên Viên Vọng. Đúng là hắn cũng có tư cách nói những lời này.

Thiên Kiếm Vô Song!

Quả nhiên là Thiên Kiếm Vô Song!

Yến Thương Thiên búng nhẹ một cái, đột nhiên một chỉ xung thiên, khiến thiên không xuất hiện một hố đen thật lớn. Hố đen này tựa hồ dài vô tận, mà phía sau nó hung hiểm vạn phần, vô cùng đáng sợ. Mà lúc này Lục Nguyên cũng biết đằng sau đó rốt cục là cái gì. Phía sau đó chỉ sợ chính là nơi gọi là Di Thất Chi Địa.

Di Thất Chi Địa, theo như hắn biết là chỉ nơi cách đây vô số kỷ nguyên, khi kỷ nguyên còn chưa bị nghiền nát hoàn toàn.

Di Thất Chi Địa rất to lớn, thậm chí cũng không nhỏ hơn Trung Ương Thiên Triều.

Dù sao thì rất nhiều kỷ nguyên trước kia, những địa phương không bị nghiền nát đều ở nơi đó cả.

Hơn nữa Di Thất Chi Địa là địa phương không có số mệnh, cũng tựa như là một nơi nguyên khí thiên địa không bình thường, có nơi không kém nguyên khí thiên địa của Trung Ương Thiên Triều nhiều lắm, nhưng ơ nơi cạnh đó lại gấp trăm lần Trung Ương Thiên Triều, nếu ngươi không chịu được thì có khả năng bị biến hóa nguyên khí mãnh liệt như vậy khiến nổ tung tại chỗ.

Hơn nữa ở đó quái thú gì cũng có thể xuất hiện.

Thậm chí không cần quái thú, đủ loại sự vật cổ quái ở đó cũng có thể giết ngươi nhẹ nhàng.

Di Thất Chi Địa là một nơi hung hiểm.

Mọi người đều nói Trung Ương Thiên Triều nguy hiểm, người bình thường chỉ có thể đi quan đạo nhưng so về độ nguy hiểm thì Di Thất Chi Địa tuyệt đối còn hơn Trung Ương Thiên Triều rất nhiều lần.

Có thể nói Di Thất Chi Địa là nơi tu sĩ bình thường căn bản không thể sinh tồn. Dù là Thế Giới cảnh tới Di Thất Chi Địa cũng đều mất mạng là chuyện thường. Chỉ cần người bình thường thì tuyệt đối không đi tới Di Thất Chi Địa. Nhưng hiện tại Di Thất Chi Địa lại đang mở ra trước mặt Lục Nguyên.

Người Tần Tấn Nguyên tam quốc đều nhìn về phía hố đen! Bọn họ đều hiểu đây là địa phương sau khi phá toái hư không phi thăng nhưng nhìn nơi đó lại hung hiểm phi thường. Sau khi phá toái hư không lại đi tới địa phương đáng sợ như vậy sao?

Lục Nguyên cũng không do dự, bước chân đi về phía Di Thất Chi Địa.

Mà sau khi bước một bước tới Di Thất Chi Địa, trải qua thời gian loạn lưu, tại chính giữa thời gian, không gian loạn lưu này, Lục Nguyên phát hiện Yến Thương Thiên tựa hồ chuyển đổi quỷ dị, về sau cảm giác hư vô biến mất. Yến Thương Thiên bên cạnh gật đầu:

- Đúng rồi, hiện giờ là chân thân của ta. Chân thân của ta tạm thời không cách nào tiến vào ngoại vực, cho nên vừa rồi mới dùng hình chiếu phân thân tiến tới ngoại vực, kéo ngươi tới Di Thất Chi Địa tu hành một thời gian ngắn.

Lúc này Yến Thương Thiên khiến Lục Nguyên cảm thấy pháp lực tương đối đáng sợ, so với hình chiếu kia thì đáng sợ hơn nhiều, thậm chí ẩn hiện cũng không kém Pháp Thánh Đế Tử bao nhiêu.

Pháp Thánh Đế Tử chính là nhân vật đỉnh phong tuyệt đối trong Thiên Tôn cảnh.

Lúc này Lục Nguyên đột nhiên luống cuống, không biết xưng hô với Yến Thương Thiên thế nào.

Yến Thương Thiên tựa hồ nhận ra nghi hoặc của Lục Nguyên.

- Ngươi gọi ta là Yến sư huynh đi. Dù sao thì cũng chỉ hơn nhau có một ngàn năm, dựa theo quy củ của Kiếm Môn hay không theo quy củ của Kiếm Môn thì cũng đều thế cả.

- Trong lời nói của hắn dường như còn ẩn chứa là trước đây có một loại quy củ khác.

- Còn tại sao ta lại mạnh như vậy thì ngươi cứ chậm rãi suy đoán đi. Tạm thời ta còn chưa có ý định nói cho ngươi biết.

Yến Thương Thiên mỉm cười:

- Nhưng thuận tiện cho ngươi biết một việc. Chu sư đệ gần đây cũng thức tỉnh tại Di Thất Chi Địa rồi. Hắn là một vị Văn minh hôn chủ của Kiếm Cổ Văn Minh chuyển thế, gần đây thực lực tiến cực nhanh, chiến đấu hung hiểm tại Di Thất Chi Địa, gần đây chắc cũng đã tiến vào Thiên Tôn cảnh rồi.

Chu Thanh Huyền sao? Không thể tưởng tượng được vị này chính là Văn minh hôn chủ của Kiếm Cổ Văn Minh chuyển thế, hơn nữa cũng sắp đi vào Thiên Tôn cảnh rồi.

Như vậy thì sư huynh Yến Thương Thiên rốt cục vì sao lại mạnh như vậy? Lục Nguyên càng hiếu kỳ hơn.

Ba thần thoại của Hoa Sơn, Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền, Lục Nguyên, sau đó sẽ trở thành ba thần thoại kiếm đạo.

Yến Thương Thiên nói:

- Đương nhiên ngươi hiện tại phải làm là trở lên mạnh mẽ nhanh nhất trong Di Thất Chi Địa, nhiều nhất nửa tháng phải đạt tới Thế Giới cảnh. Hiên Viên Vọng cũng không phải là nhân vật hung ác bình thường. Hắn nhất định sẽ trả thù Hoa Sơn. Nhưng loạn của tam quốc sắp tới sẽ dẫn tới đại chiến, chấp pháp giả sẽ giám sát chặt Tần Tấn Nguyên tam quốc. Trong nửa tháng, Hiên Viên Vọng sẽ không có động tác gì. Nhưng trong nửa tháng này ngươi nếu không đạt tới Thế Giới cảnh chì Hiên Viên Vọng có thể đồ sát Hoa Sơn.

- Mà ta muốn đưa hình chiếu ra một lần nữa tới ngoại vực là rất khó khăn. Tạm thời chân thân ta không thể tiến vào ngoại vực, cho nên chỉ có thể dựa vào ngươi. Thời gian nửa tháng này ngươi nhất định phải tới Thế Giới cảnh.

Thời gian nửa tháng phải tới Thế Giới cảnh ở Di Thất Chi Địa này.

Lục Nguyên không khỏi cảm thấy áp lực. Nhưng hắn không sợ áp lực, có áp lực mới có động lực.

Áp lực và động lực vốn là tồn tại cùng loại.

Đi tới chính giữa thông đạo tới Di Thất Chi Địa đen kịt. Thông đạo này hiển nhiên là do Yến Thương Thiên chế tạo ra, chung quanh dường như có vô số quái thú muốn chui vào giết chết Lục Nguyên nhưng quái thú xung quanh đều bị khí thế kinh người của Yến Thương Thiên đuổi chạy, không dám thò mặt ra. Yến Thương Thiên nói:

- Lần đầu đến Di Thất Chi Địa sẽ được Tống Địa bảo vệ. Nhưng lần sau tới Di Thất Chi Địa sẽ không dễ dàng rồi. Giữa các tầng không gian ở đây có rất nhiều quái vật, cũng chỉ có nhân tài Thiên Tôn cảnh mới có thể vượt qua an toàn. Ở dưới tình huống bình thường, người của Trung Ương Thiên Triều cũng không muốn đi tới Di Thất Chi Địa.

- Đương nhiên dù là Thiên Tôn cảnh ở đây cũng không phải an toàn, không nên đụng phải Niết. Niết là một loại quái thú không có linh trí, chỉ tồn tại ở chính giữa đoạn không gian thông đạo, dù là Thiên Tôn cảnh đụng phải cũng có khả năng bị vây giữa vô số tầng không gian.

- Cũng may là xác suất đụng phải Niết rất thấp.

Yến Thương Thiên mang theo Lục Nguyên phi hành, vèo một cái đã tới nơi có ánh sáng.

Lục Nguyên thấy đủ loại ánh sáng, nhưng lại chưa thấy loại hào quang nào thế này.

Hào quang này màu hồng phấn.

Nhưng chẳng biết tại sao Lục Nguyên thấy loại ánh sáng này không bình thường, tựa hồ có lực lượng dụ dỗ nhân tâm.

- Đây là ánh sáng thiên huyễn, có thể dụ dỗ nhân tâm. Nếu như đạo tâm không đủ kiên định thì rất dễ đọa lạc thành ma trong ánh sáng thiên huyễn này. Với định lực của ngươi thì cửa ải này cũng không khó qua, chỉ cần tâm thần vững là được.

Yến Thương Thiên thản nhiên nói:

- Đương nhiên loại ánh sáng thiên huyễn này ở Di Thất Chi Địa là bình thường nhất, trên cơ bản là khắp nơi đều có. Ở Di Thất Chi Địa này không có ai coi chúng vào đâu hết.

539. Chương 1025 + 1026: Di Thất Chi Địa

Ánh sáng thiên huyễn này không được ai coi là gì cả!

Lục Nguyên không khỏi giật mình. Di Thất Chi Địa đúng là Di Thất Chi Địa, khắp nơi đều có ánh sáng thiên huyễn.

Mà hiện tại trước mặt Lục Nguyên là một thế giới khác rồi.

Đây là một thế giới không rõ ràng, ở cách đó không xa có một con rồng bốn chân lớn vô cùng. Con rồng bốn chân này đầy vảy cứng, lấp lánh như quái thú viễn cổ, hơn nữa trên thân thể lại có khí tức của thần phật.

Khí tức của nó đạt Thế Giới cảnh, cũng không thấp hơn Hiên Viên Vọng, thập chỉ còn hơn hắn.

Nhưng ở bên cạnh con rồng bốn chân này còn có một luồng khí đậm màu quấn lên bốn chân nó, nhìn qua thì không có gì nhưng Lục Nguyên phát hiện ra đám khí này tương đối cổ quái, thậm chí như là khí dơ bẩn trong thiên địa tụ tập toàn bộ ở đây vậy.

Nhưng chỉ sau một thời gian, con rồng đạt tới Thế Giới cảnh tầng ba tầng bốn kia bỗng kêu thảm thiết rồi tử vong.

Yến Thương Thiên nói:

- Đám khí kia là Đọa đế khí, dù là cường giả Thế Giới cảnh, kể cả Thiên Tôn cảnh, chỉ cần bị quấn một cái là cơ bản phải chất, xác suất sống sót cực thấp. Hiện tại chúng ta đang ở một vị diện tương đối an toàn của Di Thất Chi Địa, cho nên loại khí tức này rất ít.

Lục Nguyên nghe thế cảm thấy tức cười. Một cường giả Thế Giới cảnh như vậy mà bị một chút u khí kia hủy diệt.

Di Thất Chi Địa này quá nguy hiểm rồi!

Yến Thương Thiên nói:

- Nếu sau này ngươi gặp phải khí đọa lạc này thì tránh cho xa một chút.

Lục Nguyên lập tức gật đầu. Nói đùa à. Bản thân còn chưa đạt tới Thế Giới cảnh, đụng phải thứ này nhất định là xong đời rồi, cần gì phải nghĩ.

Yến Thương Thiên đi phía trước, Lục Nguyên đi phía sau, hai người phi hành một đường.

Trong lúc phi hành này hắn thấy đủ loại quái thú, hình thù quái lạ nào cũng có. Ví dụ như quái thú năm mắt năm chân, dùng ánh mắt tương đối cổ quái nhìn Lục Nguyên, giống như đang nhìn thức ăn vậy. Nhưng có Yến Thương Thiên đi bên cạnh, đám quái thú này cũng không dám ra tay.

Kiếm khí của Yến Thương Thiên gây nên áp lực rất lớn đối với đám quái thú.

Nơi này chính là Di Thất Chi Địa, sinh vật đều có bản năng rất cường đại, đụng phải khí tức Thiên Kiếm kia đều không ngốc mà lao vào.

Yến Thương Thiên mang theo Lục Nguyên phi hành, lúc này phía trước đột nhiên xuất hiện một đám chim to. Đám chim to này cơ bản đều lớn bằng ba người, nhưng chẳng biết tại sao Lục Nguyên lại phát hiện ra loài chim này có bất đồng tương đối lớn với loài chim bình thường. Bình thường bên ngoài thân thể loài chim thường có một tầng thịt hoặc lông.

Nhưng đám chim này bên ngoài lại là một tầng kim loại trắng, có hơi giống như tài liệu tạo thành binh đao.

Đây là loài chim gì chứ?

Yến Thương Thiên nói:

- Giới thiệu qua cho ngươi một chút, Di Thất Chi Địa tích lũy vô số bộ phận của kỷ nguyên không bị nghiền nát, cho nên ở nơi này cũng không phải là kỷ nguyên trung tâm. Nhưng luận về lịch sử thì nó còn lâu đời hơn Trung Ương Thiên Triều. Chẳng qua ở nơi này quá loạn, quá hung hiểm, không có sinh vật gì thích ở nơi này. Bởi thế nơi này được gọi là nơi trục xuất.

- Mà trong này có một số vị diện sắp bị nghiền nát, gọi là cơ giới giới. Trong cơ giới giới này có Cơ Giới Văn Minh. Đây là một nền văn minh tương đối cổ quái, thủ lĩnh đều do kim loại tạo thành, tự xưng là Quang thần. Cả Cơ Giới Văn Minh hầu như chỉ có Quang thần là sinh linh có cảm tình, những sinh linh khác toàn bộ đều không có tình cảm. Cơ giới Văn minh chế tạo ra sinh vật cơ giới, ví dụ như mấy con chim to trước mắt này đều là Cơ Giới Vạn Độc Điểu.

- Quang Thần sinh ra từ mười mấy kỷ nguyên trước, là một thời kỳ tương đối cổ quái. Trong kỷ nguyên kia toàn bộ Thần Phật tiên ma đều muốn tới Di Thất Chi Địa, để lại vị diện chính thống cho một đám nhân loại không có lực lượng chiếm cứ. Sau đó đám người này cũng không tu hành mà phát minh một loại lực lượng khoa học, lợi dụng lực lượng khoa học này sáng tạo ra vũ khí tối cao chính là Quang thần kia. Chỉ là sau khi kỷ nguyên đó sụp đổ, nhân loại không có lực lượng chết sạch, mà Quang thần lại còn sống.

- Quang thần nhất thống Cơ giới văn minh của hắn, hơn nữa dù do phàm nhân không có lực lượng chế tạo thành nhưng hắn lại tương đối cường đại, hơn nữa bởi vì số mệnh cho nên có được bốn chữ thủy cổ từ Văn Tự chi môn là Cơ, Giới, Thế, Giới. Bốn chữ này đều có lực lượng bất phàm.

- Quang Thần lợi dụng loại lực lượng khoa học không tầm thường kia, có thể sáng tạo ra một mảng lớn sinh linh gọi là máy bay chiến đấu, là một trong những lực lượng tương đối cường đại trong Di Thất Chi Địa.

- Mà Cơ Giới Vạn Độc Điểu trước mắt chính là một loại tính mạng cơ giới do Quang Thần dùng lực lượng thế giới chế tạo thành, cơ bản đều có tu vi nửa bước Thế Giới cảnh. Loại tu vi này ở Di Thất Chi Địa tuy không cao nhưng lại có hai điểm đau đầu. Thứ nhất là loại Cơ Giới Vạn Độc Điểu này có độc, loại chất độc tương đối phiền toái. Thứ hai là thứ này có thể tự bạo, hơn nữa một khi bị đánh bại liền tự bạo luôn, rất khó né tránh, mà lại còn tạo thành trận. Hiệu quả tự bạo linh hồn cũng rất khó né, còn đau đầu hơn cả tổn thương do khí kình tự bạo bởi nó gây hao tổn linh hồn. Cho nên dù biết rõ loại Cơ Giới Vạn Độc Điểu này có lực lượng thế giới rồi thì chỉ cần đánh chết chúng là có thể tinh luyện ra rất nhiều lực lượng thế giới, làm cho người ta đánh sâu vào Thế Giới cảnh nhưng cũng không ai dám dụ đám chim này tới. Mỗi lần chúng tới là cả mấy vạn, mấy chục vạn con, mỗi con tuyệt đối là linh hồn tự bạo, hầu như không thể né tránh.

Lục Nguyên nghe thấy cũng giật mình.

Hắn vốn không sợ độc nhưng tự bạo bình thường thì trốn không được, chẳng qua bản thân có Phù Sinh Nhược Mộng, đồng cấp không sợ tổn thương. Như vậy mình dùng Phù Sinh Nhược Mộng là có thể tránh thoát tự bạo của loại chim cơ giới này.

Nếu như có thể thì chẳng phải mình sẽ thu thập được lực lượng thế giới từ loại Cơ Giới Vạn Độc Điểu này sao? Mà một khi có lực lượng thế giới thì có thể trợ giúp mình tăng lên tới Thế Giới cảnh.

Nguy hiểm này cũng đáng để thử một lần.

Chứ không thì làm sao mình trong nửa tháng đạt tới Thế Giới cảnh chứ?

- Ta muốn thử một lần!

Lục Nguyên nói.

- Thử!

Yến Thương Thiên nhướng mày.

- Ngươi muốn thử xem có lấy được lực lượng thế giới trên người Cơ Giới Vạn Độc Điểu không sap? Nhắc cho ngươi biết, độc trên người Cơ Giới Vạn Độc Điểu là đủ loại, ta truyền cho ngươi Thanh Đế Kiếm Đạo, muốn giải độc cũng khó.

- Đúng.

Lục Nguyên gật đầu.

- Tốt lắm.

Yến Thương Thiên chắp tay sau lưng:

- Vậy ta cho ngươi thử một lần. Từ khi chúng ta gặp còn chưa chính thức thấy được tiến độ tu vi của ngươi, hôm nay ta xem xét một thể.

Phía sau có mấy chục vạn con Cơ Giới Vạn Độc Điểu, Lục Nguyên lập tức xông vào chính giữa bầy chim này. Có khói độc vô tận cuốn thẳng tới hắn. Lục Nguyên lập tức xuất ra Thanh Thánh kiếm đạo, dùng kiếm đạo này tinh lọc triệt để khói độc, khiến mình bình an vô sự trong khói độc.

Lục Nguyên tế ra Thanh Thánh kiếm đạo, Yến Thương Thiên tất nhiên nhìn thấy một luồng thanh quang. Thấy thanh quang này cũng không tinh lọc được kết khói độc, Yến Thương Thiên không khỏi mỉm cười.

Mình là người chính thức dẫn Lục Nguyên tiến vào kiếm đạo. Trước kia khi mình còn chưa phá toái hư không, tuy rất có tiềm lực nhưng các phương diện khác còn chưa có tiến bộ nhảy vọt, còn kém xa hắn lắm.

Hiện tại Lục Nguyên rốt cục bắt đầu vượt qua mình rồi sao? Về phương diện giải độc này đã có chút trình độ rồi.

Yến Thương Thiên đứng chắp tay nhìn Lục Nguyên nhảy vào trong đám Cơ Giới Vạn Độc Điểu.

Lục Nguyên, chỉ cần ngươi có thể đánh chết đủ Cơ Giới Vạn Độc Điểu thì có thể tinh luyện được lực lượng thế giới, sau đó đạt tới Thế Giới cảnh.

Nhưng ngươi có thể làm thế sao?

Một đám Cơ Giới Vạn Độc Điểu, dù là cường giả Thế Giới cảnh cũng đều không muốn dây vào.

Yến Thương Thiên rất chờ mong đối với Lục Nguyên, người cuối cùng trong ba thần thoại của Hoa Sơn.

Ba thần thoại của Hoa Sơn, Chu Thanh Huyền là Kiếm Cổ Văn Minh Phó Chủ chuyển thế, mình cũng có chúng chút địa vị. Mà Lục Nguyên lại có lai lịch là một biến số. Một biến số tương đối ly kỳ.

Lai lịch của năng lượng là một biến số, một biến số khá ly kỳ! Yến Thương Thiên chắp tay nghĩ.

Cơ Giới Vạn Độc Điểu vọt về phía Lục Nguyên.

Đồng thời có mười mấy con Cơ Giới Vạn Độc Điểu đâm về phía hắn, mỗi con đều có tu vi nửa bước Thế Giới cảnh.

Trong nháy mắt chúng sẽ đâm trúng Lục Nguyên. Không đúng, không phải đâm trúng Lục Nguyên.

Đây là Lục Nguyên giả!

Thứ đó căn bản không phải là Lục Nguyên. Đây là Phù Sinh Nhược Mộng. Mười mấy con Cơ Giới Vạn Độc Điểu đâm vào một hư ảnh mà thôi.

Là Lục Nguyên lại vung tay đâm tới một kiếm. Lục Nguyên phát hiện ra bên ngoài thân chím Cơ Giới Vạn Độc Điểu mặc dù đều bóng loáng nhưng chỉ cần đâm trúng não bộ, vị trí hai con mắt thì lực phòng ngự cũng không cao. Hơn nữa chỉ cần đâm trúng một kiếm thì sau đó lực phòng ngự của chúng sẽ giảm mạnh, giết chết rất dễ dàng.

Trên cơ bản, loại chim công kích đạt tới nửa bước Thế Giới cảnh nhưng lực phòng ngự thì còn kém xa.

Ầm!

Một con chim chết đi liền phát ra tự bạo linh hồn.

Đây là thời khắc mấu chốt. Lục Nguyên lập tức xuất ra Phù Sinh Nhược Mộng.

Lục Nguyên cũng muốn biết Phù Sinh Nhược Mộng của mình có thể né tránh tự bạo tinh thần hay không. Đây là một loại công kích tinh thần.

Đây là thời điểm tương đối mấu chốt, nếu có thể tránh thoát thì không chừng có thể lấy được lực lượng thế giới trên người Cơ Giới Vạn Độc Điểu, để mình đánh sâu vào Thế Giới cảnh.

Yến Thương Thiên đã rất chờ mong. Hắn dạy Lục Nguyên một năm, xem như chính thức đưa Lục Nguyên vào kiếm đạo, hiện tại muốn xem thử Lục Nguyên trưởng thành thế nào. Hắn quan tâm tới tin tức của Lục Nguyên, biết rõ Lục Nguyên hiện tại dương danh bởi một chiêu Phù Sinh Nhược Mộng này. Giờ hắn muốn cho mình xem một chiêu này đây.

Ầm! Vụ nổ linh hồn chấm dứt!

Mà Lục Nguyên phát hiện ra mình không bị thương. Hắn thầm nghĩ, một chiêu Phù Sinh Nhược Mộng này của mình quả nhiên cũng tránh được vụ nổ linh hồn, cũng tức là một chiêu này rất toàn diện, không chỉ phòng ngự công kích vật lý, pháp thuật mà ngay cả công kích linh hồn cũng né tránh được.

Lục Nguyên sau vụ nổ linh hồn chỉ cảm thấy có một tia lực lượng rất nhỏ trong hư không, lập tức dùng pháp lực chụp một cái, bắt lấy một tia lực lượng rất khó nói thành lời này.

Luồng lực lượng này rất nhỏ, hầu như không tồn tại nhưng lại khiến Lục Nguyên thầm cảm nhận được, lực lượng này dường như là một thế giới vậy.

Đây chính là thế giới lực.

Nó có thể giúp mình đánh sâu vào Thế Giới cảnh.

Luồng lực lượng này cực nhỏ, nếu không dùng thần thức cảm giác thì căn bản không thể thấy được.

Chẳng qua thế giới lực có nhỏ thì đã sao. Trước mắt không phải có nhiều Cơ Giới Vạn Độc Điểu như vậy à?

Mà đám Cơ Giới Vạn Độc Điểu này có thể sẽ có một người điều khiển. Chẳng hạn như nhóm cgc trước mắt này có một sinh linh điều khiển. Loại này cũng không thể coi là sinh linh đầy đủ nhưng cũng có hỉ nộ ái ố như sinh linh thông thường. Đây là Quang nô do Quang thần chế tạo ra. Trước mắt là Quang nô thứ ba ngàn.

Quang nô thứ ba ngàn thông qua một thủ đoạn của mười kỷ nguyên trước quan sát người thanh niên áo xanh này, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn lại.

Thanh niên áo xanh này tuy ngay từ đầu đã biểu hiện là tương đối khá nhưng quang nô thứ ba ngàn cũng không để ý lắm.

Hiện tại ở đây có vài chục vạn Cơ Giới Vạn Độc Điểu, số lượng nhiều như vậy, uy lực linh hồn tự bạo khiến cả cường giả Thế Giới cảnh cũng phải né tránh. Thanh niên trước mắt này không thể ngăn cản được công kích như vậy, hơn nữa quang nô thứ ba ngàn cũng hiểu rõ là mình còn có một đòn sát thủ nữa.

Đòn sát thủ lớn nhất của Cơ Giới Văn Minh là trận pháp.

Trận pháp là một thứ rất kỳ diệu.

Ở Trung Ương Thiên Triều, ngươi dùng trận pháp cũng khá nhiều.

Nhưng người dùng trận pháp và cơ giới dùng trận pháp lại có bất đồng rất lớn.

Trận pháp phải kết hợp từng bộ phận, mọi người đồng lòng thì mới phát huy được uy lực lớn nhất. Nhưng đã là người thì có tư tưởng, dù cùng luyện một trận pháp cũng không có khả năng phát huy uy lực trận pháp tới cực đại. Có thể phát huy được tám chín phần uy lực của trận pháp đã là giỏi lắm rồi. Bình thường

trận pháp chỉ phát huy năm phần uy lực mà thôi. Lục Nguyên đối phó với đủ các loại thiên cương trận, không chỗ nào không phải như thế.

Nhưng cơ giới lại bất đồng. Cơ giới không có ý nghĩ dư thừa, sinh vật cơ giới luyện cùng một trận pháp có thể phát huy một trăm phần trăm uy lực, hơn nữa nhất định không có biến hóa, vĩnh viễn đều có một giá trị này.

Mà quang nô thứ ba ngàn chỉ huy trận pháp tự bạo lại nổi danh, không chỉ nói tới người chưa tới Thế Giới cảnh, dù là Thế Giới cảnh tầng ba tầng bốn, thậm chí cao hơn cũng phải chịu thiệt thòi rất nhiều dưới trận pháp tự bạo này.

Quang nô thứ ba ngàn vung một ngón tay, chỉ thấy càng có nhiều Cơ Giới Vạn Độc Điểu tấn công về phía Lục Nguyên hơn. Lúc này chính là Cửu Cực Đại Trận, do chín con Cơ Giới Vạn Độc Điểu đồng thời tự bạo linh hồn ở vị trí Cửu Cung.

Uy lực tự bạo so với chín con tự bạo riêng biệt thì còn lớn hơn nhiều. Đó chính là uy lực của trận pháp.

Lục Nguyên thi triển ra Phù Sinh Nhược Mộng, lại tránh thoát khỏi tự bạo mà không chịu chút tổn thương. Mà chín con Cơ Giới Vạn Độc Điểu tự bạo lại có thế giới lực rất nhỏ chảy ra, bị Lục Nguyên thoáng cái bắt được. Đồng thời Lục Nguyên còn vung kiếm chém ra, chặt đôi một con Cơ Giới Vạn Độc Điểu nữa. Thế giới lực rất nhỏ chảy vào tay hắn.

Quang nô thứ ba ngàn không khỏi biến sắc. Cửu Cung trận tự bạo linh hồn cũng không làm gì được người thanh niên này.

Như vậy thì dùng trận pháp mạnh hơn nữa đi. Trong nháy mắt hắn phất tay, khiến tính mạng cơ giới hợp thành Tam Cực Thất Tinh Đại Trận. Đồng thời hai mươi mốt con Cơ Giới Vạn Độc Điểu trong nháy mắt bắt đầu tự bạo. Cường độ tự bạo lúc này phải gấp ba vừa nãy, đều là tự bạo linh hồn, nếu quả thật bị đánh trúng thì đại não của người bình thường dưới Thế Giới cảnh nhất định nổ mạnh, đau đớn kịch liệt, lập tức tử vong. Dù là người Thế Giới cảnh tầng một cũng rất khó khăn mới tiếp được chiêu này, bị tránh trúng có thể bị trọng thương.

540. Chương 1027 + 1028: Đột Phá Thế Giới Cảnh

Lục Nguyên lại thi triển ra Phù Sinh Nhược Mộng một lần nữa, tránh được tổn thương linh hồn, dồng thời hai mươi mốt luồng thế giới lực rất nhỏ chảy ra. Kỳ thực tới hiện tại hắn đã góp nhặt được ba mươi mấy luồng thế giới lực, mỗi luồng đầu quá nhỏ, thậm chí tập trung lại một chỗ cũng nhỏ vô cùng. Nhưng Lục Nguyên cũng không quan tâm.

Quang nô thứ ba ngàn đối đấu với Lục Nguyên, không tin không đánh ngã nổi hắn, lúc này lại dùng Tam Thập Tam Trọng Thiên Đại Trận. Đại trận này so với Tam Cực Thất Tinh Đại Trận còn đáng sợ hơn.

Nhưng Lục Nguyên lại thi triển Phù Sinh Nhược Mộng.

Quang nô thứ ba ngàn chỉ phất tay liền dùng tới Đại Diễn Ngũ Thập Đại Trận, tự bạo linh hồn.

Đại trận này đã có thể khiến người đạt Thế Giới cảnh tầng một bị trọng thương thổ huyết.

Lục Nguyên căn bản không để ý tới, vẫn dùng Phù Sinh Nhược Mộng như cũ.

Quang nô thứ ba ngàn phất tay dùng Nhất Bách Chi Sổ Đại Trận, tự bạo linh hồn có thể làm người đạt Thế Giới cảnh tầng một tử vong.

Nhưng Lục Nguyên vẫn thoát được.

Quang nô thứ ba ngàn lại tế ra Nhị Ngũ Lục Đại Trận, có thể đánh trọng thương người đạt Thế Giới cảnh tầng hai.

Lục Nguyên vẫn dùng Phù Sinh Nhược Mộng tránh đi, đồng thời hấp thu thế giới lực như trước.

Quang nô thứ ba ngàn lại tiếp tục tế đại trận ra, có thể đánh tử vong người đạt Thế Giới cảnh tầng hai. Vụ nổ mạnh này không phải bình thường mà là một luồng gió lốc linh hồn, tạo thành lưu động linh hồn đáng sợ trong thiên địa.

Nhưng Lục Nguyên vẫn phát huy được hiệu quả của Phù Sinh Nhược Mộng.

Làm sao đánh nổi hắn chứ?

Quang nô thứ ba ngàn tiếp tục tế ra Nhị Thiên Linh Tứ Thập Bát Đại Trận, đánh trọng thương được người đạt Thế Giới cảnh tầng ba. Đại trận như vậy quả thật tạo thành gióc lốc có thể hủy diệt thiên địa, đáng sợ tới cực điểm.

Mà Lục Nguyên vẫn dùng Phù Sinh Nhược Mộng. Dưới tác dụng của Phù Sinh Nhược Mộng, gió lốc hủy diệt linh hồn đáng sợ như vậy lại chẳng gây nổi cho hắn một chút thương thế.

Lục Nguyên càng vận dụng Phù Sinh Nhược Mộng lại càng phát hiện tác dụng của chiêu này.

Mà lúc này quang nô thứ ba ngàn lại khiếp sợ không hiểu nổi.

Quang nô thứ ba ngàn chính là tính mạng do Quang thần của Văn Minh Cơ Giới sáng tạo ra, dù có hỉ nộ ái ố như người bình thường nhưng dù sao cũng không phải là một sinh linh bình thường. Cho nên các cảm giác của nó thực ra cũng rất chậm chạp. Muốn khiến cho quang nô thứ ba ngàn khiếp sợ không hiểu thật ra cũng là chuyện rất khó khăn.

Nhưng dù là như thế thì quang nô thứ ba ngàn lúc này cũng đã khiếp sợ. Đại trận của hắn có thể đánh trọng thương người đạt Thế Giới cảnh tầng ba mà lại chỉ có mỗi một kết quả như vậy.

Đương nhiên càng khiến hắn sợ hãi hơn đó là kỳ thực từ đầu giao chiến, quang nô thứ ba ngàn đã bắt đầu phân tích Lục Nguyên.

Biện pháp phân tích của hắn tất nhiên cũng không bình thường. Hắn lợi dụng quang não của Quang thần ban cho để tiến hành phân tích.

Trước mặt quang não của quang nô thứ ba ngàn có một màn ảnh, trên màn ảnh biểu hiện:

- Người thanh niên sử dụng chiêu thức không biết, quỷ dị, có thành phần ảo thuật đạt 0,1; có thành phần chiêu thức đạt 0,5; có thành phần không biết, có kiếm ý to lớn, không đủ tư liệu nên không thể phân tích.

- Chiêu thức này như mơ, không thể phân tích được. Không thể thăm dò ra khuyết điểm trong đó, hầu như đã tiếp cận tới hoàn mỹ một trăm phần trăm.

- Công kích vật lý không hiệu quả, công kích pháp thuật không hiệu quả, công kích linh hồn không hiệu quả.

- Nghi là chiêu thức do nhân vật cấp Văn minh sáng tạo ra.

Trên màn hình quang não không ngừng chớp động những dòng đánh giá với chiêu Phù Sinh Nhược Mộng của Lục Nguyên. Cuối cùng quang não đánh giá

- Cấp hoàn mỹ tuyệt đỉnh!

Cấp hoàn mỹ tuyệt đỉnh.

Quang nô thứ ba ngàn cũng biết rõ đánh giá của quang não là khá hà khắc, chiêu thức bình thường nhiều nhất chỉ đạt tới tiêu chuẩn đã là giỏi rồi. Nếu đạt tới vĩ đại đã là rất giỏi, mà hoàn mỹ thì hầu như khó có thể nhìn thấy. Vậy mà hiện tại người thanh niên này lại có chiêu thức đại tới hoàn mỹ tuyệt đỉnh.

Cấp hoàn mỹ tuyệt đỉnh!

Chuyện này cũng quá thần kỳ rồi.

Sắc mặt quang nô thứ ba ngàn trầm xuống. Hắn vạn lần cũng không ngờ được chiêu thức của người thanh niên này lại được đánh giá như vậy.

e 8 d X * ? Q Æ M ; e 9 N , L ; ? B K : B B L ; ¼ + " ` " M ?

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 649: Nghiêm Giai Ngọc bị bệnh

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Không thể làm gì người Mỹ còn không thể làm gì được mày sao? Trước khi Vương Quốc Hoa tới, Lưu Triệu Minh nhận được điện của Hác Long Quang, y vốn không định nghe nhưng vẫn nghe.

- Sếp, tôi kiểm tra công việc trúng mưu của Vương Quốc Hoa làm ngài mất mặt.

Lưu Triệu Minh tức giận dập máy nhưng sau đó tâm trạng lại thay đổi. Hác Long Quang nói rất có thể, ai dám nói không phải chứ?

Vì thế lúc Vương Quốc Hoa tới, Lưu Triệu Minh mới làm như vậy. Nói cách khác Vương Quốc Hoa phán đoán về sự rộng lượng của Lưu Triệu Minh là đoán nhầm. Lưu Triệu Minh vốn định chuẩn bị nói chuyện với Vương Quốc Hoa nhưng vì cuộc điện của Hác Long Quang nên thành ra như vậy.

Thư ký bưng trà vào thấy khách khí trong phòng không đúng nên lặng lẽ chuồn ra. Vương Quốc Hoa rất yên tĩnh chờ, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ như có gì đó rất đẹp.

Lưu Triệu Minh im khoảng ba phút rồi bỏ văn bản xuống.

- Vương Quốc Hoa, tập đoàn Mỹ yêu cầu cậu tới sao trước đó không báo cáo?

- Chủ tịch tỉnh, tôi trước đó chỉ nhận được điện, tổng giám đốc Nghiêm nói muốn tới xem tình hình tỉnh Đông Hải, tôi nói đến thì tôi chào đón, cái khác không nói. Mà mấy thứ này tôi báo cáo thế nào? Tôi dù sao cũng phải gặp mặt rồi mới báo cáo với lãnh đạo cấp trên chứ?

Lưu Triệu Minh mặt âm trầm không nói, y chỉ nhìn chằm chằm vào đối phương như muốn nhìn thấu tâm can Vương Quốc Hoa.

- Ngồi xuống rồi nói, hạng mục này cậu nắm chắc không?

Lưu Triệu Minh không thấy Vương Quốc Hoa không có gì không ổn, chắc không dám lừa mình.

- Hạng mục này thực ra tôi không coi trọng.

Lưu Triệu Minh đổi sắc thầm nghĩ mày định ép lãnh đạo tỉnh ủy sao?

- Hạng mục như vậy đúng là rất khó khăn nhưng khó khăn cũng cần toàn lực tranh thủ, nó quan hệ đến đại cuộc thu hút đầu tư của tỉnh.

Lưu Triệu Minh ra lệnh, hắn biết Vương Quốc Hoa là mấu chốt của hạng mục, dù như thế nào cũng phải ổn định đối phương đã.

- Chủ tịch tỉnh, ngài hiểu lầm.

Vương Quốc Hoa từ tốn nói, Lưu Triệu Minh ngẩn ra một chút:

- Hiểu lầm.

- Không sai, là hiểu lầm. Tôi không phải nói kéo hạng mục có gì khó khăn mà là tôi không coi trọng bản thân hạng mục này.

Vương Quốc Hoa nói làm vẻ mặt Lưu Triệu Minh hòa hoãn hơn đôi chút. Y có chút tò mò nói:

- Có ý gì? Tôi nghe nói Thượng Hải vẫn tranh thủ hạng mục này, vậy bọn họ sao lại coi trọng?

Vương Quốc Hoa nói:

- Hạng mục này sẽ gây ô nhiễm môi trường rất nghiêm trọng, hơn nữa về phần kỹ thuật người nước Đức mới là tốt nhất. Người Mỹ đến tỉnh Đông Hải đơn giản chỉ là đoạt thị trường, trước đó người nước Đức đã chiếm địa vị lũng đoạn ở thị trường Trung Quốc. Theo phán đoán của tôi tập đoàn Mỹ có thể đến tỉnh Đông Hải thì mục đích chủ yếu là hy vọng chúng ta nhượng bộ nhiều về yêu cầu môi trường. Mà cá nhân tôi không quá thích việc hy sinh hoàn cảnh để đổi phát triển kinh tế. Bây giờ không phải thời kỳ đầu cải cách, quốc gia đã tích lũy một thời gian nên ở vấn đề này thị xã Thiết Châu tuyệt đối không thể nhượng bộ quá nhiều.

Thị xã Thiết Châu không có hứng thú? Câu nói này làm Lưu Triệu Minh không quá rõ, không hứng thú thì mời người ta tới đây làm gì?

- Ý của cậu nếu không khống chế tốt vấn đề ô nhiễm môi trường thì thị xã Thiết Châu không cần hạng mục này?

Lưu Triệu Minh xác định lại lần cuối, mặc dù nghe không thực tế nhưng Vương Quốc Hoa đã nói như vậy mà.

- Không sai, đây là điều kiện bắt buộc. Chiều tôi đang báo cáo với bí thư Mã về việc khởi động công trình cải tạo hồ Hóa tử, sao có thể vừa bên cải tạo hoàn cảnh vừa đưa hạng mục ô nhiễm môi trường vào? Tôi có một tư tưởng tổng thể về sự phát triển của Thiết Châu, không thể vì một hạng mục mà bỏ qua tư tưởng.

Vương Quốc Hoa rất quyết đoán đưa ra thái độ của mình.

Lưu Triệu Minh nở nụ cười nói:

- Cậu nói qua việc cải tạo hồ là như thế nào đi?

Lưu Triệu Minh hoàn toàn không thèm để ý câu nói "mắc bẫy" của Hác Long Quang nữa.

- Chuyện này tôi định báo cáo với bí thư Mã xong sẽ báo cáo với ngài, nếu không đến sân bay tôi đã sang báo cáo.

Lúc này thư ký đẩy cửa tiến vào nói.

- Chủ tịch tỉnh, không còn sớm nữa.

Lưu Triệu Minh lạnh nhạt nói:

- Chưa vội.

Thư ký nhắc thêm:

- Đại biểu tập đoàn Mỹ vẫn đang đợi.

Lưu Triệu Minh vỗ đầu nói:

- Chút tôi quên việc này. Vương Quốc Hoa, chúng ta cùng đến khách sạn, hạng mục này cậu nhất định phải bắt được, vấn đề ô nhiễm môi trường có thể đàm phán mà.

Đi theo Lưu Triệu Minh xuống lầu, Vương Quốc Hoa được nghe đối phương nói:

- Lên xe tôi, cậu báo cáo tiếp chuyện vừa rồi.

Vương Quốc Hoa không thể làm gì khác hơn là lên xe.

- thời gian có hạn, tôi nói đơn giản một chút.

Vừa nói Vương Quốc Hoa bắt đầu báo cáo.

Lưu Triệu Minh nghe ra Vương Quốc Hoa báo cáo không chỉ có một chuyện, còn có đoàn khảo sát tỉnh Nam Thiên gì đó. Tên này mới đến vài ngày mà làm ra động tĩnh lớn như vậy.

- Việc này Hác Long Quang sao không báo cáo với tôi?

Lưu Triệu Minh nói làm Vương Quốc Hoa biết ý đối phương là gì. Sao không thông báo với Hác Long Quang, đây là không tôn trọng đồng chí.

- Tôi mới chính thức thông báo với các đồng chí trong hội nghị thường vụ sáng nay. Thị trưởng Hác lên tỉnh vì vậy việc đoàn khảo sát tỉnh Nam Thiên thì y không biết. Nhưng hạng mục hồ Hóa tử thì y biết.

Vương Quốc Hoa nói làm Lưu Triệu Minh thầm tức giận. Y thầm nghĩ tên Hác Long Quang kia đấu không lại Vương Quốc Hoa thì thôi, không ngờ công trình lớn như vậy không báo cáo với mình.

Lưu Triệu Minh vẫn khống chế được tâm trạng của mình, không để lộ ra ngoài mặt nhưng cũng thầm ghi nhớ việc này ở trong lòng. Đối với Vương Quốc Hoa, Lưu Triệu Minh vừa thấy không ổn cho Hác Long Quang, trong lòng cũng nhắc mình phải đánh giá lại đối phương. Cũng may Vương Quốc Hoa mới tới, điều từ tỉnh ngoài đến nên bây giờ chưa có khuynh hướng rõ ràng, không phải không thể tranh thủ.

- Ừ, cải tạo hồ là việc tốt, đưa đến đoàn khảo sát đầu tư càng là thành tích tốt. Thị ủy thị xã Thiết Châu làm rất tốt, sau này có gì khó khăn có thể nói với tôi. ủy ban tỉnh luôn hết lòng ủng hộ Đảng ủy và chính quyền địa phương quyết tâm trong công việc.

Vương Quốc Hoa nghe ra đối phương đang lôi kéo nhưng không vội vàng tỏ vẻ.

- Tôi nhất định làm tốt công việc của mình.

Lưu Triệu Minh không khỏi tức giận nhưng không lộ ra, nếu là y thì y cũng tự nhận mình không thể tỏ thái độ ngay lập tức được.

Chẳng qua Lưu Triệu Minh lại thầm không thoải mái về Hác Long Quang, thằng này làm mình quá thất vọng.

Đến khách sạn, Lưu Triệu Minh không thấy tổng giám đốc Nghiêm dẫn đầu đoàn khảo sát tập đoàn Mỹ. Nguyên nhân là tổng giám đốc Nghiêm bị bệnh, mệt nên không tham gia bữa tiệc gặp mặt. Lưu Triệu Minh không khỏi tức giận, ả này thật quá đáng, chủ tịch tỉnh đến mà còn không ra gặp mặt.

Một nữ thư ký tóc dài đi đôi giày cao gót trông khá gợi cảm. Cô ả đi cao gót làm Lưu Triệu Minh như có cảm giác phải ngước lên nhìn.

- Như vậy đi, Vương Quốc Hoa, cậu không phải là bạn của tổng giám đốc Nghiêm sao, thay mặt ủy ban tỉnh đến thăm một chút.

Lưu Triệu Minh phản ứng rất nhanh, cảm giác đối phương bị bệnh nhất định là có ý đồ.

Vương Quốc Hoa không vội vàng đáp ứng mà hỏi trước cô gái tây kia. Vương Quốc Hoa hỏi tiếng anh nên Lưu Triệu Minh không nghe được, cũng may có phiên dịch ở bên giải thích.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

658. Chương 650: Kết Quả Mọi Người Đều Vui Vẻ

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 650: Kết quả mọi người đều vui vẻ

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Là người phụ trách đoàn khảo sát của tập đoàn Mỹ, tổng giám đốc Nghiêm bị bệnh nên cuộc đàm phán cũng có thể bị trì hoãn. Lưu Triệu Minh rất nóng lòng bắt được hạng mục này thì đó không phải việc tốt. Đương nhiên không thể loại trừ khả năng tổng giám đốc Nghiêm giả bệnh, khả năng này lại khá lớn. Thậm chí Lưu Triệu Minh còn có thể kết luận tổng giám đốc Nghiêm giả bệnh là để nâng tầm quan trọng của Vương Quốc Hoa lên một chút.

Suy nghĩ này của Lưu Triệu Minh là rất chính xác, Lưu Triệu Minh chính là nghĩ như vậy.

Lưu Triệu Minh không dễ bị lừa cho nên nhân lúc nữ thư ký tây đi xin chỉ thị, y dặn Vương Quốc Hoa:

- Đồng chí Vương Quốc Hoa, mặc kệ hạng mục này cuối cùng có đầu tư vào thị xã Thiết Châu hay nơi khác

Lập tức hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu chuẩn bị độ kiếp. Mà Yến Thương Thiên tất nhiên cũng đứng một bên bảo vệ hắn.

Mà tại thời điểm Lục Nguyên bắt đầu chuẩn bị độ kiếp, quang nô thứ ba ngàn đã ngừng lại. Bởi vì lúc này trước mặt hắn xuất hiện quang nô thứ hai ngàn chín trăm. Quang nô thứ hai ngàn chín trăm chỉ huy mấy chục vạn đại quân. Đại quân là bọ ngựa cơ giới. Loại bọ ngựa cơ giới này lớn bằng ba người, mỗi con đều có hai thanh trường đao. Trường đao này được tạo thành một loại vật chất như hợp kim tương đối kỳ diệu, khá sắc bén. Mà trong não của loại bọ ngựa cơ giới này có rất nhiều đao pháp, khiến cho mỗi con đều tương đương một vị cao thủ dùng đao, thi triển ra đủ loại đao pháp. Hơn nữa đại bộ phận bọ ngựa cơ giới này đều đạt tới cảnh giới Thế Giới cảnh tầng một tầng hai.

Văn Minh Cơ Giới có một đặc điểm lớn đó là bạo binh!

Trên cơ bản, dù là văn minh nào, dù là văn minh cổ cũng không thể so về bạo binh với Văn Minh Cơ Giới được.

Chỉ cần cho Văn Minh Cơ Giới có đủ năng lượng thì có thể tạo ra rất nhiều nhân vật cấp giáo.

Chẳng qua họ lại không thể tạo ra nhân vật quá cao. Đây cũng là một khuyết điểm lớn của Văn Minh Cơ Giới, cũng là chỗ xa xa không bằng được văn minh cổ.

Văn Minh Cơ Giới đi theo đường lối biển cơ giới.

Mà hiện tại quang nô thứ hai ngàn chín trăm và quang nô thứ ba ngàn bắt đầu trao đổi. Hai người dùng hình thức trao đổi sóng điện não chứ không như ngôn ngữ bình thường.

- Người này đang muốn độ kiếp nhưng hắn cũng có một người bảo vệ.

Quang nô thứ ba ngàn dùng sóng não trao đổi.

- Đến cũng chẳng sợ. Chờ thêm một thời gian nữa, hắn độ kiếp tới lúc nguy hiểm, ta chỉ huy vài chục vạn đại quân bọ ngựa cơ giới, vây quanh người bảo vệ hắn là Yến Thương Thiên kia. Sau đó ngươi tiếp tục công kích Lục Nguyên.

Quang nô thứ hai ngàn chín trăm dùng sóng điện não trả lời. Yến Thương Thiên tuy rất mạnh nhưng cũng không có khả năng thoáng một cái là giết rất nhiều bọ ngựa cơ giới. Sau đó Lục Nguyên độ kiếp tới lúc nguy hiểm, tất nhiên không chống nổi công kích của thủ hạ quang nô thứ ba ngàn.

Quang nô thứ hai ngàn chín trăm, quang nô thứ ba ngàn đều dùng quang não tính toán, đều tím được thời điểm có cơ hội. Chỉ cần Lục Nguyên độ thiên kiếp là nhất định sẽ có nguy hiểm.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng tại một chỗ. Lúc này đúng là thời điểm hắn đánh sâu vào Thế Giới cảnh, cắn răng nuốt Kiếm Đạo Thế Giới Quả và lệnh bài tại Thế Giới Hỏa Sơn. Dạ dày của Lục Nguyên đã cường đại tới mức thần kỳ, dù có nuốt một khối sắt vào thì cũng có thể hòa tan trong nháy mắt. Đồng thời hắn cũng chút thế giới lực vào trong thân thể.

Nuốt liền ba thứ đó, Lục Nguyên chỉ cảm thấy thân thể dường như có hơi biến hóa, đồng thời cũng bắt đầu bổ sung nguyên khí thế giới. Tại thời điểm độ kiếp cần rất nhiều nguyên khí thế giới, dùng những nguyên khí khác thì không đủ tinh khiết. Mà Lục Nguyên đã hấp thu rất nhiều nguyên khí thế giới tại Thế Giới Hỏa Sơn.

Chuẩn bị trước tất cả, hiện giờ đã tới thời điểm dùng tới rồi.

Sau đó, Lục Nguyên liền ẩn hiện cảm thấy mình sắp sửa đột phá.

Mà lúc này trên đầu hắn lập tức xuất hiện vô số kiếp số dày đặc phía chân trời. Những kiếp số này to lớn như vậy, vốn tồn trữ từ trước tại không gian dị độ của Di Thất Chi Địa, khiến không gian Di Thất Chi Địa vốn đã không ổn định giờ cũng hơi run rẩy. Kiếp số này có uy nghiêm vô cùng, đáng sợ và khắc nghiệt.

Mà kiếp vân trên bầu trời kia tựa hồ có vô số hỏa vân đang thiêu đốt. Loại lửa này cũng không phải lửa thường mà là loại lửa có thể đốt cả không trung, uy danh hiển hách khắp nơi, vô tận hỏa. Giữa vô tận hỏa này có hỏa đao, hỏa thương, hỏa tiễn, hỏa kiếm do thiên kiếp tạo thành đang hiện ra.

æ•v H¨ h K Jm°B *?•M >Ä 5

h K Jm°B *?•M >Ä - M?'i Km°B H¨ ?Ä /B K ç®i M?K+ i?•M p¢M p"i- M?` Km°B ç®i M?•M [mª i°B M;?B iX

L?'i Km°B ç®i i?•M i? - /M M;QÆB H¨ i?•M i? ;b- +?d +–M /QM? K°i çB K HB M # M;QÌB ç° i?B M FB T i? ;BÈB- F i [mª #` M?'i Km°B i`QM; h K Jm°B *?•M >Ä H¨K +ª p¨B M;QÌB ç¢i >¶M æ°M; +ªM? i–M; KQÌB # M +¢M? +kM; ç²M; HQ¢i +? i +?€vX /M H¨ h? :BÈB +ªM? i–M; K°i +kM; F?¬M; Km®M /•v /Q X

J¨ M?` Km°B i?B m ç®i ?²M T?€+?- ç½ iWM; +¦ M;QÌB iU +?Q H¨ K ?B m ªQ i?m' ç€M? b•m p¨Q h? :BÈB +ªM? K¨ /MM; # KQÆB M,K +?m~M #` K°i i`"M +? ?²M- p' :BÈB +ªM? çKM; T?ªB M;¼M HY M¨vX L;¼M HY i?B m ?²M M¨v H"T iS+ i?B m ?( HBM? ?²M /Q ?„M +?m~M #` # KQÆB M,K- +m®B +MM; i?B m +? i M;QÌB M¨vX

L?'i Km°B p¨ M?` Km°B ç m ç€M; bÊ M?QM; i K Km°B H¨ i°B M;?B i ?Ä H¢B +ÁM ç # Q M?B m M;QÌB i?b ç m ç H¢B i°B M;?B iX "` i°B M;?B i [m'M i?•M- /M H¨ HBM i?B m b¢+?X h¢B i?ÌB çB K ç€M? b•m p¨Q h? :BÈB +ªM? K¨ çKM; T?ªB i?B M FB Km°B- M?` Km°B- `'i ?B K F?B çKM; iÈB i K KQÊB i°B M;?B i ?Ä X

L?QM; ?B M i¢B i?bM? HbM? H¢B tm'i ?B M h K Jm°B *?•M >Ä X

h K Jm°B *?•M >Ä M¨v p¬ +MM; ç€M; bÊ- M;?2 M¦B i¢B S?"i *´ o,M JBM? +¦ M;QÌ +?mv M /MM; h K Jm°B *?•M >Ä M¨v- imM; ?Q¨M? p¬ ç`+?- +?QM? H¨ K°i p` ç²M;

L;QÌB #bM? i?QÌM; ç€M? b•m p¨Q h? :BÈB +ªM? K¨ çKM; T?ªB K°i i`QM; b® M¨v GK+ L;mv M H¢B çKM; +ª i K Km°B- i?"i bU H¨ F?€+ i?QÌM;X

h K Jm°B *?•M >Ä F?¬M +MM; ;B€M; tm®M; iW i` M i`ÌB- Km®M ;B i GK+ L;mv M

J¨ iW ç° + Q K'v M;¨M i`QÊM; ;B€M; tm®M;- K°i #B M HY h K Jm°B *?•M >Ä `°M; M?QM; FB T p•M i` M çdM? ç–m pšM F?¬M; ;BªK #Èi- pšM +¦ €T HU+ M†M; M X •K M¨Q ç¦ #„i ç–m i?´B iÈBX h?S M¨v /QÌM; M?Q Î `'i t - +ÁM H•m KÈB +ªK M?"M çQÊ

•K –K- iB M; b'K F?´M; H² /QÌM; M?Q Km®M ç€M? i M pMM; F?¬M; ;B M ´M ç`M? b'K bûi ;b- i¢K i?ÌB +?Q iB T +"M M M +kM; F?¬M; i? +ªK M?"M çQÊ+X

h?B M FB T H–M M¨v +¨M; M;¨v +¨M; ç€M; bÊX

•T HU+ p¬ +MM; HÈM i`¨M tm®M; M?Q M;¨v /B i i? p"vX

S?QM; H¬B +¨M; M;¨v +¨M; ;–M- F?B M M;QÌB # M M;Q¨B +m®B +MM; +kM; +ªK M ;bX

:B¦ ç€M? iÈB +kM; F?¬M; T?ªB ;B¦ T?¨K K¨ H¨ h€i J¢M hQÈM; [m•M

h K Jm°B h?–M S?QM; M¨v i´M; +°M; +kM; +¦ i K Km°BX

L?'i Km°B H¨ #½Q i® +U T?QM;- ;B¦ b„+ M?Q ç Q- ;B®M; M?Q p¬ b® iB M ç Q ç²M +?Qi- F?„T MÆB ç m +¦- çQÊ+ ;¼B H¨ R+ M?"M T?QM;X R+ M?"M T?QM; M¨v +kM iÈB i?B M ç` i®B ç2M- [m, F?¦+ i?–M b–m- F?B M B ;†T T?ªB F?¬M; i¨B M¨Q +?(

J¨ M?` Km°B +?QM? H¨ +U+ i®+ T?QM;X *ÆM ;B¦ M¨v +¦ Qm i? HÈM M?'i +?QM? H i?QÌM; K¨ M? M? iÈB KS+ M;QÌB i +,M #ªM F?¬M; F`T SM; T?¦X

J¨ ç i K Km°B +?QM? H¨ M?"T i? T?QM;- ç M p¬ ªM?- çB p¬ ?bM?- / /¨M; iB M p¨ iW # M i`QM; ` X

h K Jm°B h?–M S?QM; bQ pÈB h K Jm°B *?•M >Ä +ÁM ?mM; i¨M ?ÆM- M;QÌB #bM :BÈB +ªM? +?d +–M çKM; T?ªB M?'i Km°B +O h K Jm°B h?–M S?QM; ç½ M;?o H¨ # Hm²M; ç€M? iÈBX

hB M; b'K –K –K +kM; ` M p M;X h?S M¨v H¨ h K Jm°B h?B M G¬BX

h K Jm°B h?B M G¬B +kM; +?B H¨K # HQ¢BX

æ M?'i Km°B +?QM? H¨ o iBM? H¬B- H¨ i?S ç½ M;,M +ªM GK+ L;mv M ç€M? b•m
[m ;BÌ T?9i ç¦ GK+ L;mv M +?d +–M M;,M +ªM +¦ K°i KbM? o iBM? H¬B- ?ÆM M[
;BÌ ?„M T?ªB +?®M; H¢B +ª M;¨M p¢M Hm²M; o iBM? H¬BX æ²M; i?ÌB K¶B Hm²M;
K) p¬ +MM;X

æ M?` Km°B +?QM? H¨ h?–M HBM? H¬BX æ•v H¨ M?[M; H¬B i?–M ç€M? tm®M;-
pk F„- F?¬M; +?d +?ûK ;B i çÆM i?m–M K¨ +¦ çO HQ¢B F„ tªQ- çO HQ¢B iBM? ?Q
[m M? GK+ L;mv M K¨ +?ûK ;B i- i?B i`B M ` pä ?¼+ #'i ç²M;X

æ i K Km°B H¨ >Q F?¬M; i?–M H¬BX GQ¢B >Q F?¬M; i?–M H¬B M¨v +kM; +¦ i€+ /K
M¨v p¬ ?bM? p¬ +?'i- iÈB p¬ ªM? çB p¬ imM;- ?–m M?Q F?¬M; i? T?ÁM; #` çQÊ+-
i?b K°i Hm²M; H¬B çB M M¨v ç½ ç€M? H M i` M i?•M i? M;QÆB- +U+ F€ ç€M; bÊX

æ M H9+ M¨v i?b h K Jm°B h?–M S?QM;- h K Jm°B *?•M >Ä - h K Jm°B h?B M G¬B

h´M; +°M; # Hm²M; ;B¦- # Hm²M; HY p¨ # Hm²M; H¬B çB M ç€M? iÈBX

L;QÌB #bM? i?QÌM; ç€M? b•m p¨Q h? :BÈB +ªM? /M ;†T K°i Hm²M; M¨Q i`QM; +?
Km®M +? iX *?Q /M H¨ i?S M¨Q +kM; H¨ K°i +Y ªB iQÆM; ç®B ç€M; bÊX

L?QM; ?B M i¢B +?QM Hm²M; H¢B ç²M; HQ¢i ç€M? iÈBX

*?QM Hm²M; M¨v ç€M? iÈB +¦ i? M¨Q F?¬M; i–K i?QÌM; çQÊ+\ *?QM Hm²M; i?B
H¨K ;B i,M; mv HU+ +O #ªM i?•M H M `'i M?B mX

E?¬M; M¦B iÈB h K Jm°B h?–M S?QM;- h K Jm°B *?•M >Ä - h K Jm°B h?B M G¬B-
M¨v ç m +¦ i? ;B i,M; mv HU+ H M ;'T #°BX G9+ M¨v T?QM; ?Ä H¬B ?ÊT H¢B H¢B
+?Q HY - +¨M; i?´B +¨M; HÈM- +¨M; F?¬M; i? i?m ?²BX G¬B çB M p¬ +MM; tmv M

.–M /–M- i` M ?Q F?¬M; ˜M ?B M i¢Q i?¨M? i? T?QM; ?Ä H¬B F i ?ÊTX

h?B M FB T M¨v F?OM; #® iÈB KS+ M¨Q +?S\

æ•v ç9M; H¨ i`ÌB T?¢i ;B€M; iÈBX

h?"i ` H9+ M¨v # M M;Q¨B +kM; +¦ F?¬M; Qi M;QÌB iW ç–m i?'v GK+ L;mv M çm´B
o¢M æ°+ æB m M M +kM; çB i?2QX J¼B M;QÌB ç M; +?m˜M #` iªM çB- F i [mª +?S
p¨Q h? :BÈB +ªM? HB M M;WM; H¢B t2K F i [mª- ;BÌ i`B i ç FBM? ?½B +ªX

h?B M FB T M¨v i?U+ bU [m€ F?OM; #® `²BX

_'i M?B m M;QÌB i¢B ç•v ç m H¨ M;QÌB +O .B h?'i *?B æ` X

"ÎB ?Q¨M +ªM? MÆB M¨v [m€ €+ HB i M M i`bM? ç° M;QÌB Î ç•v ç m + Q ?ÆM ?ŠM
#ªM M;QÌB MÆB M¨v ç m +?Q `^M; +?d `B M; h K Jm°B *?•M >Ä K¨ tm'i ?B M i¢B i
p¨Q h? :BÈB +ªM? H¨ +kM; tQM; çÌB ? iX L m ç´B H¢B H¨ Î h`mM; PÆM; h?B M h
F?B M #¼M ?¼ iQB K¢M;X

J¨ ?B M i¢B h K Jm°B *?•M >Ä - h K Jm°B h?–M S?QM;- h K Jm°B h?B M G¬B ç m
H¬B /U i? M? m- i`¨M M;"T i?B M ç` - ;B®M; M?Q i"M i? ç½ iÈB p"vX

.QÈB ibM? ?m®M; M?Q i? - [m M; M¬ i?S # M;¨M p¨ [m M; M¬ i?S ? B M;¨M +?QM
+–M GK+ L;mv M H° ` bÆ ?Î HB M imM; ` K°i FQ+? i`Q K¢M; M; vX

J¨ GK+ L;mv M ç½ `9i .QÐM; L;¬ hB M EB K ` F?ÄB pÄX

GK+ L;mv M +,M #ªM F?¬M; ç`M? /MM; S?M aBM? L?QÊ+ J°M;X S?M aBM? L?QÊ-
çB ç®B T?¦ pÈB M?'i Km°B +kM; F?¬M; M´BX >ÆM M[GK+ L;mv M +ªK M?"M çQÊ
ç M; M?bM +?^K +?^K # M +¢M?X *?WM; p¨B +?K+ p¢M +QM ç M; Î FB - +?d +–M
#´ M?¨Q [m M; vX

*kM; çQÊ+- ?¬K M¨v ;B[H¢B S?M aBM? L?QÊ+ J°M; çBX

.MM; FB K i?m”i +O KbM?- ?Q¨M iQ¨M bY /KM; FB K i?m”i pQÊi [m i?B M FB T M

89kX *?QÆM; RyjR Y Ryjk, h K Jm°B *?•M >Ä

h K Jm°B *?•M >Ä ç€M? tm®M; ç–m iB MX æ M?’i Km°B S?–M p”i ?Ä ;B€M; tm
EB K +O GK+ L;mv M ;BÆ H M +?†M +¬M; FQ+? +O M¦X *?d i?’v FB K [m M; +O
` - S?–M p”i ?Ä #` FB K [m M; +?ûK #”i ` M;Q¨B- F?B M M;QÌB F?€+ i?U+ bU F?¬
?Ä M¨v F?¬M; ? i–K i?QÌM;- /M H¨ iB M FB K +kM; #` i?B m +?€v M?Q +?ÆBX G
/MM; iB M FB K M;,M i`Î +¬M; FQ+? +O M¦ K¨ F?¬M; #` i?B m ç®i\ J¨ M;QÌB +¦ M
T?€i ?B M ` - i`QM; M?€v K„i F?B FB K [m M; +O GK+ L;mv M iB T t9+ pÈB S?–
iQ+? i„+ iB T t9+ M¨v S?–M p”i ?Ä F?¬M; i? i?B m ç®i .QÐM; L;¬ hB M EB KX L?
i`QM; M?€v K„i ç½ +¦ i? M;,M +ªM S?–M p”i ?Ä - +€+? M„K ;B[i?ÌB çB K M¨v i?”i

J¨ M?` Km°B S?–M ?²M ?Ä ç²M; i?ÌB ”T iÈBX GK+ L;mv M +kM; pmM; .QÐM; L;¬ h
?Ä ?Q¨M iQ¨M +?d +¦ M?Ì p¨Q +ªK ;B€+ M;,M +ªM- K¨ i`QM; iQ+? i„+ GK+ L;mv M
tm’i FB K #ˆM; +ªK ;B€+- M;,M +ªM iQ¨M #° S?–M ?²M ?Ä X æB m M¨v ?Q¨M iQ¨M
FB K- iBM iQÎM; FB K imv i ç®BX

æ i K Km°B L?•M [mª ?Ä ”T iÈB- FB K [m M; +O GK+ L;mv M +?„+ +?„M M?Q i?
+U+ çB K- M;,M +ªM M¦ H¢BX

a m ç¦ i?b h K Jm°B h?–M S?QM; p¨ h K Jm°B h?B M G¬B ç€M? iÈBX

h K Jm°B h?–M S?QM;- ç M?’i H¨ R+ M?”M T?QM;- +?d bÊ +ÁM M?B m ?ÆM +ª i`
+ªM ?Q¨M iQ¨M `’i F?¦ F?,MX L?QM; FB K [m M; +O GK+ L;mv M H¢B ?¦ i?¨M?
?mv M /B m iQÆM; çQÆM; ç M;,M +ªM R+ M?”M T?QM; M¨v H¢B- F?B M +?Q R+ M
F?¬M; / /¨M; ;bX

æ M?` Km°B H¨ *U+ i®+ T?QM;X h®+ ç° +O GK+ L;mv M i’i M?B M F?¬M; i? M
[m M; H¢B p¬ +MM; ?Q¨M K„- +?†M çQÊ+ *U+ i®+ T?QM;X *?Q /M *U+ i®+ T?QM;
FB K [m M; +O ?„M +kM; M;,M +ªM çQÊ+ ? iX E€ i?U+ i?b ç¦ H¨ /Q ?„M T?€M çQ
T?QM; `’i i®i- +?†M ç€M? i?¨M? +¬M;X

o T?–M ç i K Km°B- L?”T i? T?QM;- iÈB p¬ ªM?- çB p¬ imM;- ;B®M; M?Q >Q F
Jm°B h?B M G¬B- GK+ L;mv M F?B M FB K [m M; p¨ i?•M i? ?ÊT M?’i- M;QÌB iS+
M?•M FB K ?ÊT M?’i- iU ?¦ ?Q F?¬M;- F?B M +?Q i¢K i?ÌB i` M i? ;B M F?¬M; +
i²M i¢BX L?”T i? T?QM; p¨ >Q F?¬M; i?–M H¬B #` K’i çB KK+ iB m +O KbM?X

GQ¢B FB K i?m”i M¨v +¦ i? F?¬M; T?ªB H¨ M?•M FB K ?ÊT M?’i #bM? i?QÌM;X L;
?ÊT M?’i +?d H¨ ;B i,M; iBM? F?Q i?–M +O #ªM i?•M H M i?•M FB KX æ•v KÈB
FB K- ?Q¨M iQ¨M ?ÊT M?’i pÈB FB KX GQ¢B +ªM? ;BÈB M¨v +U+ F€ F?¦ ç¢i iÈBX

h K Jm°B h?B M G¬B ç€M? tm®M;- FB K [m M; +O GK+ L;mv M ?–m M?Q F?¬M;
M;?B M M€i p¬ b® J M? iBM? H¬BX

*ÁM ç®B pÈB HQ¢B h?–M HBM? H¬B- i?B i`B M ` çO HQ¢B pk F„ ç€M? tm®M; i?b
+?ûK çSi i?–M HBM? H¬B p¬ i”M i`QÈ+ K†iX

L?’i Km°B ?Ä - T?QM;- H¶B ç€M? tm®M; ç m #` ;BªB [mv i F?¬M; F?¦ F?,M ;bX

L?QM; #•v ;BÌ h K Jm°B h?–M S?QM;- h K Jm°B *?•M >Ä - h K Jm°B h?B M G¬B
+?QM Hm²M; T?QM;- ?Ä - H¬B #’i ç²M; p•v +¬M; M?Q p”v- FB K [m M; +O GK+ L;
F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X >ÆM M[Km®M ç²M; i?ÌB ç®B T?¦ pÈB M?B m F ç
+?d +¦ i? K¨ +ÁM T?ªB F?¬M; çQÊ+ Kªv K v b B H–K +?9i M¨Q- M m F?¬M; b) #` i

*?mv M F?¦ F?,M M¨v ;–M M?Q H¨ M;?`+? i?B MX

h’i +ª K¼B M;QÌB # M +¢M? ç m +?’M ç°M;X æ¬M; S?QÆM; Zm, æ ? v "€M J ç ;
.B h?’i *?B æ` ç m #` GK+ L;mv M H¨K +?Q +?’M ç°M;X _ i v M? M? M?Q p”v- ç²
M? M? ç®B T?¦ pÈB h K Jm°B h?–M S?QM;- h K Jm°B *?•M >Ä - h K Jm°B h?B M

FB K i®+ ç° + Q- F?¬M; M;Ì F?¬M; +¦ +?9i b B b¦i- K¶B FB K ç m iBM? /B m iÈB çd
K„X

>¦ ` +?d M?bM K°i +€+? çÆM i?m–M iW Qi iQ HB m i`mv M iW h`mM; PÆM; h?B M
æ -"€M J ç imv +¦ +QB i`¼M; GK+ L;mv M- +?Q `^M; M;QÌB i? M? MB M M¨v `'i F?
M?"MX .M b Q i?b GK+ L;mv M i¢B h`mM; PÆM; h?B M h`B m +¦ + Q i?b + Q i?O
bQ pÈB .B h?'i *?B æ` +kM; +ÁM FûK t2X L?QM; #•v ;BÌ #¼M ?¼ i?'v GK+ L;mv M
#¼M ?¼ +kM; ç m T?ªB M?"M ç`M? GK+ L;mv M M¨v H¨ F +¦ iB M ç² p¬ HQÊM;X

J¨ H9+ M¨v [m M; M¬ i?S # M;¨M p¨ [m M; M¬ i?S ? B M;¨M +?QM i`,K ç M; +MM; [m
> B p` [m M; M¬ ç m /MM; [m M; M½Q +O KbM? F?¬M; M;WM; T?•M iQ+?- ibK FB
T?•M iQ+? +O #¼M ?¼ #'i ç²M; pÈB M;QÌB F?€+ #ÎB #¼M ?¼ ç m /MM; [m M; M½

@ GK+ L;mv M ` i v- K°i +?B m M¨v ç¢i iÈB +'T ?Q¨M K„- +Æ ?Î +U+ M?ÄX G9+ M
i"T FQ+? ?„M H¨ ? B T?–M M;¨MX

@ J°i +?B m M¨v +O GK+ L;mv M ç¢i +'T ?Q¨M K„- t€+ bm'i i"T FQ+? ?„M i?¨M? +

@ J°i +?B m M[+'T ?Q¨M K„- H9+ M¨v i"T FQ+?- t€+ bm'i i?¨M? +¬M; H¨ # T?–M

@ GK+ L;mv M ` i v- K°i +?B m ç¢i +'T ?Q¨M K„- H9+ M¨v i"T FQ+? t€+ bm'i i?¨M?

@ J°i +?B m +'T ?Q¨M K„ M[- t€+ bm'i i?¨M? +¬M; ç¢i M,K T?–M M;¨MX

@ G¢B +'T ?Q¨M K„- i"T FQ+? i?¨M? +¬M; ç¢i # T?–M M;¨MX

>¨M; HQ¢i i?¬M; iBM çQÊ+ [m M; M½Q i? ?B M ` X > B p` [m M; M¬ M?bM T?•M i
i?'v FBM? ?½BX J¶B +?B m +O GK+ L;mv M ç€M? ` ç m ç¢i +'T ?Q¨M K„- F?¬M
M½Q ç m +?d ` t€+ bm'i i?¨M? +¬M; +?d /QÈB M,K T?–M M;¨M- +?Q iWM; pQÊi [

EB K i?m"i M¨v ç¢i iÈB #"+ M¨Q `²B +?S\ æ9M; H¨ p¬ +MM; ç€M; bÊ5

E?¬M; +¦ b B b¦i- +?ÈT K„i ç½ ç€M? ` M?[M; +?B m i?S+ ?Q¨M K„ pÈB i®+ ç° + Q

æ•v +kM; H¨ çB m K¨ ç M +ª [m M; M½Q +O o,M JBM? *Æ :BÈB +kM; F?¬M; H¨K ç

J¨ ç•v H¢B H¨ bBM? HBM? ?mv i M?K+ #bM? i?QÌM;X > B [m M; M¬ ç m H¨ bBM? H
bBM? HBM? +Æ ;BÈB K¢M? ?ÆM Î T?QÆM; /B M M¨v- ?B M ;BÌ H¢B T?€i ?B M ` -
i?b bBM? HBM? ?mv i M?K+ F?¬M; M;Ì H¢B i`°B ?ÆMX

h K Jm°B h?–M S?QM;- h K Jm°B *?•M >Ä - h K Jm°B h?B M G¬BX

*?QM Hm²M; +¬M; FQ+? ç M; bÊ- # i? T?QM; ?Ä H¬B iQÆM; HB M ç²M; i?ÌB ç€

S?QM; ?Ä H¬B +¬M; FQ+? ç½ ;B^M; +Q K°i i?ÌB ;B M M;„MX

J¨ i`QM; i?ÌB ;B M M¨v- GK+ L;mv M pšM Hm¬M tm'i FB K i®+ ç° + QX L?QM; /M H
M?'i i?b +?B m i?S+ +O ?„M pšM imv i ç®B ?Q¨M K„- F?¬M; +¦ +?9i b B H–K M¨QX
i?€B [m€ `²BX

@ EB K M•M; FB K ç°M;- FB K i`ªK FB K bBM? FB K /B i- FB K HQm p•MX

GK+ L;mv M /MM; i®+ ç° + Q M?'i +?ûK iÈB- +m®B +MM; FB K ç€M? ` - F?B M i?
#` # +?O i? +O GK+ L;mv M M;,M H¢BX

h K Jm°B h?–M S?QM;- h K Jm°B *?•M >Ä - h K Jm°B h?B M G¬B- +Ym Km°B i?B
[m i?"i `²BX

Zmª H¨ K°i i? M? MB M FB K i?m"i i?¬M; ?mv M5

L?QM; K¼B M;QÌB F?¬M; F?ÄB M;˜M; ç–m M?bM H MX

h?2Q ç¢Q Hw #bM? i?QÌM; i?b +¦ i? ;†T M?'i Km°B i`QM; h K Jm°B h?–M S?QM;
F?B ç€M? b•m p¨Q h? :BÈB +ªM? `²BX L?QM; ?B M M?B M H9+ M¨v F?¬M; ;B®M
æ¬M; S?QÆM; Zm, æ M;˜M; ç–m H M- +?d i?'v F?¬M; ;B M /` ç° i` M #–m i`ÌB +¦

F?¬M; #ÎB pb ;B€M; tm®M; h K Jm°B h?–M S?QM;- h K Jm°B *?•M >Ä - h K Jm°B h
+?9i M¨QX

>B M M?B M h K Jm°B h?–M S?QM;- h K Jm°B *?•M >Ä - h K Jm°B h?B M G¬B M¨
iQÆM; ç®B F?OM; #® M?QM; ç®B pÈB GK+ L;mv M K¨ M¦B i?b +?d H¨ +?9i i?S+ ,

h?B M FB T M?Q i? F?¬M; M;Ì +?d H¨ +?9i i?S+ ,M F? B p`X

EB T b® +?QM? i?S+ +O GK+ L;mv M M¨v +ÁM H•m M[KÈB iÈBX J¨ /U i?2Q ç
i?B M FB T +¨M; HÈM- +,M +Æ +O GK+ L;mv M i?U+ bU H¨ [m€ K¢M? K)X

*,M +Æ +QÌM; ç¢B M?Q p"v- M m F?¬M; `ÆB `KM; çB i?b p b m +¦ ?v p¼M; ç€M? b

o,M JBM? *ªM?X

æ•v H¨ +ªM? ;BÈB i`QM; i`mv M i?mv iX

h? :BÈB +ªM? +¦ i? ç°+ i¬M i¢B K°i T?QÆM; +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m- K¨
?MM; i¢B h`mM; PÆM; h?B M h`B m- +¦ K°i T?¢K pB +U+ HÈM F?¬M; ? +¦ +U+ ?¢
JBM? *ªM? +?QM? H¨ M m ;†T T?ªB F, M;mv M bKT ç´ i?b +kM; +¦ i? b®M; b¦iX æ•
;BÈB T?Q /QÈB F?¬M; +€+? M¨Q H¨K çQÊ+X

oW iB M p¨Q o,M JBM? *ªM? i?b t2K M?Q ç½ bB m i?Q€i Hm•M ?²B `²BX

o¨Q H9+ M¨v- K°i Hm²M; €T HU+ +U+ F€ K½M? HB i i`mv M ` iW FB T p•M F?¬M;
M¨v F?B M K¼B M;QÌB [m M +ª i`–K iQX æ•v `®i +K+ H¨ i?S ;b ;B€M; tm®M; +?S\
H M –K K°i iB M;- iU M?Q +¦ `'i M?B m i?S #` ç€M? M€iX

EB T p•M ç€M? tm®M;5

h¢B i?ÌB çB K FB T p•M ç€M? tm®M;- K¼B M;QÌB T?€i ?B M ` FB T p•M i`ªB F?„
pMM; #B M t M?X

æ•v `®i +K+ H¨ /¢M; FB T b® ;b- i¢B b Q H¢B #B M i?¨M? +ª K°i pMM; #B M\

_®i +K+ FB T p•M ç½ ?¢ tm®M; i–K K„i +O K¼B M;QÌB- GK+ L;mv M +kM; çQ K„
#–m i`ÌB /QÌM; M?Q H¨ K°i #S+ i` M? HÈM p"vX æ•v H¨ K°i #S+ i` M? F?´M; H²- +
H½Q- +¦ p¬ b® +•v ç¢B i?K +?¼+ i`ÌB- +¦ +ª [m®+ ;B i¢Q i?¨M? iW +•v- +kM; +¦ p–
+kM; +¦ bBM? HBM? p¨ #BM? F?Q /Q +•v #B M i?¨M?X h'i +ª i? ;BÈB ç¦ ç m /Q +•

@ o¬ h"M h?K >ªB æ²5

æ¬M; S?QÆM; Zm, æ ç°i M?B M ?ûi H MX

@ h?B M FB T M¨v H¢B H¨ o¬ h"M h?K >ªB æ²5

h` M i? ;BÈB M¨v- i?–M #Q M?'i p¨ K¢M? M?'i +?QM? H¨ +€+ HQ¢B i?–M ç²X

h`QM; +€+ F, M;mv M ç m +¦ ? B æ² i²M i¢BX

J¶B K°i F, M;mv M F?B T?€i i`B M iÈB +U+ ?¢M ç m +¦ K°i ç¢Q æ² M¨vX

oQ /K M?Q i¢B EB K *?B E, L;mv M +¦ o¢M EB K h?–M æ² p¨ h`m hB M h`"M ç²X

h, M?Q KQÌB ? B F, M;mv M i`QÈ+- om *´ o,M KBM? +¦ o¬ h?QÊM; L;mv M om æ² p

G¢B pQ /K M?Q i€K F, M;mv M i`QÈ+- u m E, L;mv M- i`QM; ç¦ +¦ "€+? u m .¢ >¨M?
i`QM; #€+? v m M¨v +kM; ç m H¨ h?B M h¬M- +ª i`,K v m M¨v ç m çQÊ+ tQM; H¨ v

>Q†+ M?Q h?B M Jšm F, M;mv M b€m F, M;mv M i`QÈ+- Fb i?U+ b® K M? M^K i`Q
Jšm L[P X h`QM; i v L[P +¦ ? B i'K ç² ?bM? H¨ Jšm L;?B h?B M >¢ æ² p¨ :B M; a

>Q†+ M,K F, M;mv M i`QÈ+- hB M *´ o,M JBM? M„K hY hB m h?QM? æ¢Q æ²X

lv HU+ +O æ² iQ HÈM iÈB F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

J¨ i¢B F, M;mv M p,M KBM? M¨v +¦ K°i i'K ç¢Q ç² i`'M p,M KBM?- iS+ H¨ o¬ h"M h?

J¨ ?B M i¢B F?¬M; M;Ì H¢B tm'i ?B M o¬ h"M h?K >ªB æ²X E?¬M; ç9M;- +kM; F?¬M
æ² +?•M +?QM?X o¬ h"M h?K >ªB æ² +?QM? i?S+ H¨ i`¼M; #ªQ ç M?'i +O h?m o,
i¬M +kM; #` i`'M €TX >B M ;BÌ i'K ç² M¨v F?¬M; M;Ì H¢B H¨ ?Q ªM? T?•M i?•M +O
i?B M ç¢Q ?¦ i?¨M?X

L?QM; i`QM; i?B M FB T ç€M? b•m p¨Q h? :BÈB +ªM?- i?B M FB T K¢M? M?'i +?Q
ç¢Q ç² M¨vX

>B M i¢B GK+ L;mv M ç½ çKM; T?ªB i?B M FB T K¢M? M?'i +?S F?¬M; +ÁM M;?B

E?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ GK+ L;mv M H¢B çKM; T?ªB i?B M FB T K¢M? M?'i- /Q ?Q
i?B M F?¬M;X

o¬ h"M h?K >ªB æ² +¦ K°i +¬M; M,M; `'i HÈM ç¦ H¨ /M +¦ çKM; T?ªB +€B ;b i?b ?Q F
#¦M; +•v p¬ i"MX J¨ H9+ M¨v i` M F?¬M; i`mM; +ÁM b¦i H¢B h K Jm°B h?–M S?Q
h?–M S?QM; #` ç¬M; F i H¢B- ?¦ i?¨M? K°i ç€K +•v i` M ?Q F?¬M;X æ€K +•v M¨
p"vX E?¬M; M;Ì v m T?QM; M?Q h K Jm°B h?–M S?QM; +kM; #` ?¦ i?¨M? +•v +®BX
ç9M; H¨ [m€ FBM? F?OM; `²BX

h`QM; M?€v K„i- h K Jm°B *?•M >Ä - h K Jm°B h?B M G¬B i` M #–m i`ÌB +kM; #` ?

>ÆM M[o¬ h"M h?K >ªB æ² +ÁM ç M; iB T iK+ ;B€M; tm®M;X

Zm M; M¬ i?S # M;¨M p¨ [m M; M¬ i?S ? B M;¨M +?QM i`,K +kM; çbM? +?d i` Q ç´B
#¼M ?¼ ç m F?¬M; M;WM; M?bM H M [m M; M½QX Zm M; M½Q i`QÈ+ K†i HB M iB

@ S?•M ç² +O o¬ h"M h?K >ªB æ²- i€+ /KM; H¨ +¦ i? F?B M i'i +ª ?¦ i?¨M? +•v +O
K¢M;X s€+ bm'i GK+ L;mv M #` ;B i +? i H¨ +?QM p¢M +?QM M;¨M +?QM i`,K +?QM
+¦ K°i T?–M KQÌB p¢M H¨ +¦ #'i M;Ì tªv ` X

h?'v [m M; M½Q T?•M iQ+? M?Q p"v- [m M; M¬ i?S # M;¨M p¨ [m M; M¬ i?S ? B M
?B M ` +,M #ªM F?¬M; +–M KbM? +?d ?mv iQM? K¢M; +Æ ;BÈB ` i v i?b GK+ L;m
`²BX

Zm M; M½Q T?•M iQ+? ` GK+ L;mv M +?d +¦ i, H K°i T?–M KQÌB p¢M H¨ b®M; b¦
?ÄB F?ª M,M; T?•M iQ+? +O [m M; M½Q- i?'v +kM; +¦ i, H b B H–K M?QM; +?ŠM
K¨ i?¬BX

J¨ GK+ L;mv M H9+ M¨v ?Qi b•m K°i ?ÆB- ç²M; i?ÌB i?m H¢B ç¢B HQÊM; M;mv M
`²B ;B Q +?B M pÈB # HQ¢B i K Km°B F?B M ?„M iB m ? Q `'i M?B m M;mv M F?Q
i? M M H9+ M¨v +ÁM #´ bmM; çQÊ+X

o¬ h"M h?K >ªB æ² +U ç¢B F?¬M +MM; HB M iK+ ç tm®M;X

.QÐM; L;¬ hB M EB K +O GK+ L;mv M ç€M? ` - FQ+? ` p¬ b® FB K F?Q ç•K p T
i` M F?¬M; i`mM; M?QM; /M H¨ FB K F?Q ;b F?B çKM; p¨Q o¬ h"M h?K >ªB æ² ç m
+•v M?Q FB KX h?S M¨v F?OM; #® iÈB +U+ çB KX h?B M FB T K¢M? M?'i [mª M?

>B M M¨v GK+ L;mv M T?€i ?B M ` K°i +?mv M `'i t'm ?´ ç¦ H¨ çKM; T?ªB o¬ h"M
#ªM KbM? i`®M +kM; F?¬M; i`®M i?Q€i- ç€M? +kM; F?¬M; ç€M? H¢B- K†+ M;QÆB
>ªB æ² M¨v +kM; çB i?2Q M;QÆBX

*„M +?†i `,M; K°i +€B- i`QM; M?€v K„i ç€M? ` F?¬M; ;B M i"T i`mM; M?QM; H"T i
çKM; +kM; #B M i?¨M? +•vX lv HU+ +O F?¬M; ;B M i"T i`mM; #B M K'iX

EB K [m M; +O GK+ L;mv M M? M? M?Q çB M- ç€M? ` hY FB K w M?QM; hY FB
i?¨M? K°i +€B +•v ç2M F?¬ ?ûQX

æ€M; +? i5

E?B GK+ L;mv M M;?o H¨ F?¬M; ´M `²B i?b .QÐM; L;¬ hB M EB K +kM; ç½ ?¦ i?¨M
F?QX GK+ L;mv M +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; i?b #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; M;WM;
i?•M b„T #B M i?¨M? K°i bBM? p"i F?€+ p"vX h`QM; iQ+? i„+ M¨v- u M h?QÆM; h?

u M h?QÆM; h?B M M m ` i v i`Ê ;B9T i?b i'i M?B M GK+ L;mv M F?¬M; i? pQÊi
H–M b m M m ç° FB T b) +¨M; F?¦ F?,M ?ÆM M[X

L?QM; M; v i`QM; iQ+? i„+ M¨v- i`QM; ç–m GK+ L;mv M ç°i M?B M #WM; b€M;X æ
M?Q J°+ ç¢Q i?€M? F?Q +O KbM? ? v b Q\ J°+ ç¢Q i?€M? F?Q +O ?„M p®M iW c
+?ŠM; [m o¬ h"M h?K >ªB æ² bQ pÈB J°+ ç¢Q i?¨M? F?Q i?b F?OM; #® ?ÆM `'i M
çQÊ+X

L?QM; p"v i?b i?Y bY /KM; hB m FB K ç¢Q i?K K°i H–M t2KX

89jX *?QÆM; Ryjj Y Ryj9, :B Q æ'm oÈB u M h?QÆM; h?B M

GK+ L;mv M H"T iS+ i hB m FB K ç¢Q i?K ` X G"T iS+ ?„M i?'v hB m EB K æ¢Q h?
i`QÎM; i?¨M?- ?²B i`QÈ+ +?d +¦ i`,K i`QÊM; K¨ i?¬B M?QM; ?B M i¢B çQÊ+ o¬ h"
p¨Q- H"T iS+ #ªM i?•M hB m EB K æ¢Q h?K HB M i`QÎM; i?¨M? M? M? +?¦M;- i`Q
+ Q ?ÆM M;¨M i`QÊM;X

a m ç¦ M¦ H"T iS+ ç¢i iÈB K°i M;¨M M,K i`,K i`QÊM;- ? B M;¨M i`QÊM;X

> B M;¨M M,K i`,K i`QÊM;- ? B M;¨M i€K i`,K i`QÊM;X

*S M?Q p"v- M¦ i`U+ iB T ç¢i iÈB # M;¨M i`QÊM; KÈB M;WM; H¢BX

æ²M; i?ÌB GK+ L;mv M T?€i ?B M HoM? M;° +O #ªM i?•M ç®B pÈB i?B M ç` T?€
F?¬M; M;WM;X

J°i Hm²M; FB K w +U+ ?¨M ?B M H MX >¨M aQÆM; FB K w i`QM; M?€v K„i ?B M
F?¬M; +?d K°i i`,K # KQÆB H,K Hm²M; >¨M aQÆM; FB K w K¨ i`QM; [m€ i`bM? hB
i?¨M?- #ªM i?•M ?„M +ÁM HoM? M;° ` i? K K°i i`,K # KQÆB b€m Hm²M; FB K w h
KQÆB #ªv Hm²M; FB K w G"T ç¬M;- K°i i`,K # KQÆB i€K Hm²M; FB K w æ¬M; +
Hm²M; FB K w hB m >¨M- K°i i`,K #®M KQÆB Hm²M; FB K w æ¢B ?¨MX

æ M H9+ M¨v- h?ÌB :B M h?B i h„+ /Q ? B KQÆB #®M iB i- ? B KQÆB #®M HQ¢B I

J¨ i`QM; ç¦ ?ÆM T?•M MY ç m M?Ì +¦ hB m EB K æ¢Q h?K ç M;° ç¢Q +ªX

æQÆMM; M?B M /M ç½ HoM? M;° ? B KQÆB #®M iB i FB K w i?b +kM; F?¬M; i? ?
+?QM? i?S+- +ÁM +–M T?ªB M;° ` #ªM +?'i +O i?ÌB ;B M- M;° ` i?ÌB ;B M HQm ç
M?QM; i'i +ª ç m M?Ì hB m EB K æ¢Q h?K tm'i ?B M F?B M GK+ L;mv M ?B m `ä M

"ªM +?'i i?ÌB ;B M `®i +K+ H¨ +€B ;b5

h?ÌB ;B M H¨ K°i [m€ i`bM? #B M ?¦ +O p"i +?'i- ?ÆM M[ [m€ i`bM? M¨v `'i F?¦ M

GK+ L;mv M KQÊM hB m EB K æ¢Q h?K- i?"K +?Q +¦ i? +?SM; FB M i`QM; iQ+? i,
Î i`QM; K°i /ÁM; b¬M; i?ÌB ;B M +m²M +m°M- +?ªv ` iW b•m i`QM; pB M +´X "ªM -
i`QÈ+ K†i ?„MX

h?ÌB ;B M +m²M +m°M M?Q i`QÌM; ?¨ iW T?Q t +?ªv tm®M;X

E?¬M; +¦ F?¬M; ;B M i?b F?¬M; +¦ i'i +ªX

E?¬M; +¦ i?ÌB ;B M +kM; F?¬M; +¦ i'i +ªX

h`QM; iQ+? i„+ M¨v GK+ L;mv M ç½ KBM? #¢+? `'i M?B m çB m pQ /K M?Q w M;'
F?¬M; ;B M K¨ #ªM i?•M +kM; im–M ?Q¨M i`QM; ç¦ pÈB i?B M ç` - M?B m M,K im–

GK+ L;mv M ç½ ?B m- Î i?ÌB ;B M E, L;mv M bKT ç´ +kM; i²M i¢B i?ÌB ;B M p¨ F?¬

G9+ E, L;mv M bKT ç´- M?•M p"M Î i`QM; o,M JBM? +ªM? #` ç€M? ;K+ b m ç¦ K°i E

h?ÌB +?B i?B i i„+- i?¨M?X

æ•v +?QM? H¨ i?B i i„+ i?S iQ i?¨M? iUm +O GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M i?¨M? iUm F?¬M; ;B M i?B i i„+ Hm•M ?²B i?B i i„+ •K /QÆM; i?B i i„+
;B M i?B i i„+- +ÁM +¦ iB m M?•M [mª i?B i i„+ X

>B M i¢B GK+ L;mv M +?bK ç„K p¨Q i`QM; p¬ i”M i?K ?ªB- F€ i?U+ p¬ i”M i?K ?ªB
b Q +kM; +?d H¨ K°i T?•M i?•M +?B ç² ?ÆM M[GK+ L;mv M +kM; +ªK ;B€+ FB K
bBM? i`QÎM; i?b +¨M; F?¦ F?,M- +–M i? K M?B m K°+ F?Q ç bBM? i`QÎM; +?Q M
ç2K # HQ¢B i?B i i„+ ?¦ ` - ç9M; H¨ F?¬M; T?ªB +?mv M / /¨M;X

"¨M i v +O GK+ L;mv M `mM H M- ?„M K°i H–M M[#B M ?¦ i?•M ?bM?- .QÐM; L;

EB K E?Q +O GK+ L;mv M ;BQÆM; H M M? M? +?¦M; /MM; FB K [m M; ç€M? M€i

o¬ i”M i?K ?ªB ç² +Æ ?² H¨ K°i i? ;BÈB- M?QM; ç½ #` GK+ L;mv M M;?B M M€iX

J¨ M?[M; M;QÌB tmM; [m M? +kM; T?ªB M;¢+ M?B M- i?B M FB T K¢M? M?'i h?B M
pQÊi [m - ç•v +?QM? H¨ HQ¢B i?B M FB T F?¦ F?,M M?'i F?B i`MM; FQ+? h? :AÈB
F?€+ i?b ç€M; bÊ ?ÆM M?B mX

hmv M?B M +?Q /M F?¦ F?,M M?Q i? pšM #` GK+ L;mv M T?€X

æˆM; b m +ÁM +¦ K°i b® FB T b® M?QM; GK+ L;mv M pšM / /¨M; /MM; FB K +?†M

EB T o•M iW ç¦ iB m i MX

*m®B +MM; GK+ L;mv M ç½ pQÊi [m çQÊ+ i?B M FB TX

J¨ Î ;B[i?B M ç` KÆ ?² +¦ # iQ¨ K¬M ?° çQÊ+ KÎ `°M; ` X

hÁ K¬M ?° i?S M?'i +?QM? H¨ i?B M ç` +?B K¬M- ;B®M; M?Q H¨ M;•M ?¨ /MM;
tm®M;- H9+ M¨v iQ¨M #° i? ;BÈB ç m +¦ M;mv M F?Q iBM? F?B i p¬ +MM; F?¬M; M
L;mv M- F?B M +?Q M,M; HU+ iQ¨M i?•M +O GK+ L;mv M çQÊ+ T?€i ?mv- ç2K T?
M;mv M F?QX

J¨ iÁ [mv i„+ +?B K¬M i?S ? B i?b i`¨M ç–v i M; i?QÆM;- ç¢B #B m i?B M ?mv M #
ç` [mv i„+ M?Q i`QÌM; ;B M; ç¢B ?¨ /kM; K½M? iB M ` - `ÆB p¨Q i` M M;QÌB +O
i`,K #®M KQÆB HQ¢B i?B M ç` T?€T i„+ +O GK+ L;mv M M;¨v +¨M; M;mv M p M

æQÆM; M?B M i`¼M; çB K +?QM? H¨ iÁ ç¢B K¬M i?S # - iS+ H¨ p,M iU +?B K¬MX

h`QÈ+ FB ç½ M¦B- Î /QÈB poM? ?ˆM; +?B K¬M +¦ # iÁ ç¢B K¬M H¨ i?B M ç` +?B
+?B K¬M- i?B M ç` +?B K¬M T?K i`€+? i?B M ç` M;mv M F?Q- K¨ [mv i„+ +?B K-
i„+- p,M iU +?B K¬M T?K i`€+? p¬ b® p,M iU i`QM; i?B M ç` - F€ i?”i p,M iU +?B K-
*?B h?Q- "ªM o,M hU *?B h?Q M¨v +¦ i€+ /KM; ç¦ H¨ ;?B +?ûT iWM; +QÌM; ;Bª h?
ç` X

S?¨K H¨ +QÌM; ;Bª h? :BÈB *ªM? ç m M´B iB M;- çQÊ+ i?B M ç` i?W M?”MX

" iÁ ç¢B K¬M –K –K KÎ `°M;- iQM? K¢M; #ªM i?•M +O GK+ L;mv M F?¬M; M;WM
K¢M; +O GK+ L;mv M ç”K ç†+ ç M +U+ çB K- H9+ i`QÈ+ M m M?Q iQM? K¢M; +O
M;¼M M M i?b ?B M i¢B ;B®M; M?Q K°i ç¢B ?Ä ?MM; ?MM; i?B m ç®iX

h? ;BÈB +ªM? +m®B +MM; +kM; ç½ ç¢i iÈBX

GK+ L;mv M i?Î ` K°i ?ÆB ç¢i iÈB i? ;BÈB +ªM? +kM; i?”i F?¬M; / /¨M; ç•v +?Q
+MM; i` M +QM çQÌM; im ?¨M? F?B M +?Q ?„M +ªK F?€B F?¬M; #B i # Q M?B m H
ç¢i iÈB i? ;BÈB +ªM? H¨ pb i?B M FB T #ªM i?•M K¢M? K) +,M +Æ i?•K ?”m +?Q M
M?'i i`MM; i?B M bQ pÈB #ªM +?'i +O M¦ K¢M? ?ÆM F?¬M; QiX

h? :BÈB +ªM? +?B H¨K KQÌB i–M;X

h–M; i?S M?'i H¨ >¶M æ°M *ªM? +?d +–M F?¬M; M;WM; iQ+? Hkv H¨ i`MM; FQ+? i

GK+ L;mv M #B i `ä ?B M i¢B KbM? ç M; Î i–M; i?S M?'i >¶M æ°M +ªM?- KK+ iB
h?B M E? B h?B M hQ+? ç` +ªM?X

GK+ L;mv M KÎ K„i ` M?bM i`ÌB t M? T?Q i`QÈ+X

u M h?QÆM; h?B M M?bM p T?Q GK+ L;mv M K¨ M¦Bc

@ GK+ L;mv M +¦ ?SM; i?9 ç'm pÈB i K°i ?²B F?¬M;- v M i•K i F?¬M; /MM; ? i T
[mv i ç'm pÈB M;QÆB- i?Q€M; +?Q M;QÆB i?Q+? SM; i? ;BÈB +ªM? K°i T?2MX

u M h?QÆM; h?B M ?SM; i?9 M¦BX

GK+ L;mv M +kM; Km®M +?QM? i?S+ HoM? ;B€Q iB M FB K ç¢Q H° +O u M h?QÆ

G9+ M¨v ? B i`QM; # i?–M i?Q¢B +O >Q aÆM ;B Q ç'm pÈB M? m- i?"i H¨ i?9 p`

L; v +ª GK+ L;mv M +kM; M´B H M ?QM; T?'MX

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m H¨ FB K i?O +?Q M M /MM; FB K ;B Q i?OX

GK+ L;mv M ?ÄBc

@ u M bQ ?mvM? ç ?ÄB K°i p'M ç i¢B b Q M,K ç¦ ?mvM? T?€ iQ€B ?Q F?¬M; H¢B

L,K ç¦ u M h?QÆM; h?B M p¨ hB m . Q hY [mv i ç'm tQM; T?€ iQ€B ?Q F?¬M;- GK
K°i iB m M?•M p"i- M?bM i?'v i`"M +?B M ç¦- +m®B +MM; u M h?QÆM; h?B M ç2K
>Q bÆM- M;Ì pU+ ç¦ GK+ L;mv M pšM ç i`QM; HÁM;- H9+ M¨v KÈB ?ÄBX

u M h?QÆM; h?B M i?ªM M?B M M¦Bc

@ L m M?Q ç¢i iÈB ibM? i`¢M; K¢M? K) +¦ FB K ? v F?¬M; +¦ FB K +kM; ;B®M; M?
H¨ pb F?B ç¦ i ç M; Hmv M i•K FB K- i•K Î i¢B +?¶ FB K Î i¢B +?¶- pb Km®M Hmv M
i?ÌB #Ä FB K- K¨ #•v ;BÌ i•K FB K Hmv M i?¨M? /o M?B M F?¬M; +–M T?ªB pSi #Ä

@ J¨ +€B ;¼B H¨ h•K EB K +?QM? H¨ +?B m i?S+ ç ç®B T?¦ pÈB hB M *´ o,M JBM?
i pšM +?Q [m MX

u M h?QÆM; h?B M H¢M? HMM; M¦BX

GK+ L;mv M H9+ M¨v KÈB +ªK ;B€+ çQÊ+ bÈK Km°M +¦ K°i M;¨v u M h?QÆM; h?B
KBM? K¨ +?ûK ;B iX

u M h?QÆM; h?B M H¨ K°i M;QÌB p¬ +kM; H½M? M;¢Q iU T?K- H¨ K°i i? M? FB K i
bQ pÈB *?m h? M? >mv M `°M; HQÊM; i?QM; /QM; i?b F?¬M; ;B®M;X

æQÆM; M?B M +?mv M +O hB M *´ o,M JBM? +kM; F?¬M; çÆM ;BªM- KBM? ?[m
+kM; +¦ +Wm ç`+? H¨ hB M *´ p,M KBM?X

hB M *´ p,M KBM? +?B +?O +?QM? H¨ >²M; H½QX

u M h?QÆM; h?B M M¦Bc

@ L?Q p"v çB #„i ç–mX

h v +O v F?) ç°M; S?B u M EB K hB M M?Q çB M #„M ` - ç•K i?ŠM; p T?Q GK+ L
u M h?QÆM; h?B M p¨ *?m h? M? >mv M i?b F?¬M; ;B®M; M? m v M h?QÆM; h?B
FB K +U+ F€ FBM? /B K F?B M +?Q GK+ L;mv M +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM? +¦ iÈB K'v

J¨ p M p M +?d +¦ K°i FB K K¨ i?¬BX

GK+ L;mv M H"T iS+ i?m'M /B- M?QM; +?Q /M i?m'M /B iÈB ç•m +kM; #` K'v M;?bM
i`®M i?Q€i K°i FB K +O u M h?QÆM; h?B MX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; i`€M? Mû- i`Î i v ç2K FB K ç€M? H¢B- +?QM? H¨ FB K i?
i?m"i M?'i imv M i?B M ç®B T?¦ pÈB K°i FB K FB imv F?¬M; M;,M +ªM çQÊ+ iQ¨M
çÐ çQÊ+X

EB K i?m"i M?'i imv M i?B M #ªM i?•M H¨ K°iX

Jm®M ç¢i çQÊ+ i? K K°i FB K i?m"i M?'i imv M i?B M M[H¨ `'i F?¦X

L?QM; GK+ L;mv M H¨K çQÊ+X

u M h?QÆM; h?B M b€M; M;ÌB ç¬B K„i,

@ E?¬M; i pW `ÁB ç½ M;,M +ªM çQÊ+ M?'i FB K u M >²B h?B K +O i X

J°i i?S+ M¨v ç€M? ` tQM; GK+ L;mv M +?d +ªK i?'v #–m i`ÌB i?dM? i?QªM; tm'i ?
F?¬M; #B i FB K [m M; `®i +m°+ Î +?¶ M¨Q ç•v +?QM? H¨ u M >²B h?B K b Q\ L; v
F?¬M; #B iX

GK+ L;mv M M?„K K„i H¢B- iB T M?"M bU +¬M; FQ+? +O u M >²B h?B K KÎ K„i ` +
M?„K K„i /U p¨Q +ªK ;B€+ K¨ tm'i FB K- M?QM; ?„M +ªK ;B€+ +ÁM +?Q çO +?Q
M?•M [mª i?B i i„+- [mª M?B M ç½ M„K #„i çQÊ+ u M >²B h?B KX

u M >²B h?B K i?"i H¨ HÊB ?¢BX

GK+ L;mv M M?bM p T?Q u M h?QÆM; h?B Mc

@ o"v +kM; iB T K°i +?B m +O ç - EB K *?B h? Q h? QX

J°i FB K M¨v ;B®M; M?Q b¬M; HÈM i`QÌM; ?²M;- [m€ K¢M? K)- K M; i?2Q +ªK ibM

u M h?QÆM; h?B M +kM; ;BQÆM; H¬M; K¨v H M- FB K +O ?„M ?¦ i?¨M? K°i ç¢
EB K *?B h? Q h? QX

u M h?QÆM; h?B M +MM; GK+ L;mv M pšM iB T iK+ ;B Q i?OX

> B M;QÌB ` i v K¶B FB K ç m ˜M +?S b€i +?B m p¬ i"MX

u M h?QÆM; h?B M /MM; F?€ M?B m +?B m i?S+- +kM; /MM; K'v +€B i?B i i„+ p
E?¬M; +?B i?B i i„+- Gm•M >²B i?B i i„+ +MM; pÈB K°i HQ¢B i?B i i„+ F€ [m€B- H
+ªK i?'v F?¬M; iU +?O çQÊ+ K¨ #` i`Î p p` i`Q +kX

J¨ GK+ L;mv M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- +kM; tm'i ` i?B i i„+X

> B M;QÌB FB K ç®B FB K- S?B u M EB K hB M +?¢K p¨Q .QÐM; L;¬ EB KX

G9+ ;B Q i?O GK+ L;mv M ç½ ?B m HÌB +O u M h?QÆM; h?B M M¦B FB K ç¢Q +O
+ Q + Q i¢B i?QÊM; imM; ?Q¨M? i?B M ?¢X

J¨ u M h?QÆM; h?B M +kM; #` FB K ç¢Q +O GK+ L;mv M H¨K +?Q FBM? ?½B- FB
?¨K p¢M p"iX

u M h?QÆM; h?B M i?bM? HbM? T?€i ?B M- GK+ L;mv M i?"K +?Q +ÁM Î T?Q i`

S?2M M¨v ;B Q i?O FB K +O u M h?QÆM; h?B M Km®M i?„M; GK+ L;mv M i?b F?-
ç¢Q +O GK+ L;mv M # Q ?¨K p¢M p"i Î T?Q i` M +ª u M h?QÆM; h?B MX

E€ i?"i GK+ L;mv M +kM; ?¼+ çQÊ+ ? B imv i +?B m- u M >²B h?B K p¨ u M h`€+
ibM? i`¢M; # Q ?¨K p¢M p"i +?Q M M +¦ i? ?¼+ çQÊ+ imv i +?B m +O #'i F€ F M

æ M;

S?B u M EB K hB M +MM; pÈB .QÐM; L;¬ EB K ç®B FQ+? pÈB M? m Î i` M F?¬M; i

EB K ç½ M;WM; EB K Zmv i +kM; /WM; Î ç•vX

@ E?¬M; i X

u M h?QÆM; h?B M ;"i M? ç–m- ç9M; H¨ F?¬M; i - M,K ç¦ GK+ L;mv M iB M p¨Q E
+?Q ç¢i iÈB EB K >–m K¨ #•v ;BÌ GK+ L;mv M ç½ i`Î i?¨M? #®M T?–M `QÐB i?B i

@ h?U+ HU+ +O ç ?B M i¢B ç½ +¦ i? ç®B T?¦ pÈB >B M oB M o¼M;X

u M h?QÆM; h?B M i?ªM M?B M M¦B- i?m S?B u M EB K hB M H¢BX

GK+ L;mv M +kM; i?m .QÐM; L;¬ EB K hB M H¢BX

@ S?•M i?•M +O ?mvM? `ä `¨M; +¦ i? +?ûK ;B i >B M oB M o¼M; i¢B b Q ?mvM?

a m F?B ;B Q i?O GK+ L;mv M KÈB #B i u M h?QÆM; h?B M K¢M? iÈB KS+ M¨QX

@ "ÎB pb i F?¬M; +¦ ?SM; i?9 ;b ?„M- ç ?„M +?Q ç K¨B ç QX

u M h?QÆM; h?B M HÆ ç M? M¦Bc

@ oÈB H¢B i K¨ tm'i ?B M K°i H–M M[M;QÌB +O hB M +´ p,M KBM? b) #B i- +S
K°i +?9i i?b i®i ?ÆMX

@ G9+ M¨v +ÁM +¦ K°i HQ¢B i?B i i„+ çQ€M +?WM; ç pšM +?Q iWM; i?'v- ç¦ ;¼B

u M h?QÆM; h?B M M¦BX

@ h`"i hU h?B i h„+X

GK+ L;mv M F?) ;B"i KbM?X

u M h?QÆM; h?B M ;"i ç–mc

@ æ9M; i? h`"i hU h?B i h„+ K°i i`QM; i?"T ç¢B i?B i i„+ çQÆM; M?B M h`"i hU h?
F?€+ i?b F?€+ M? m- h`"i hU h?B i h„+ +–M +?QM? ç i?,K /Á t2K ç¦ H¨ i?B i i„+
ç m i²M i¢B i?2Q [mv Hm"i M?'i ç`M? M„K çQÊ+ i`"i iU b„T ç†i M¨v- pQ /K i¢B b Q
K¼+ Î +?¶ FB - M9B i¢B b Q H¢B +¦ ?bM? i?€B M?Q p"v- i'i +ª ç m H¨ i`"i iU i?B i
h`"i hU i?B i i„+ +kM; F?¬M; F?¦X

@ >B M i¢B i K M; ç i`Î p >Q aÆM- ç½ KQÌB M;¨v i`¬B [m `²BX

u M h?QÆM; h?B M M¦B- b m ç¦ v +MM; pÈB GK+ L;mv M K°i çQÌM; # v i?ŠM;X

J°i +QM çQÌM; ç2M F`i tm'i ?B M Î i`QÈ+ K†i- u M h?QÆM; h?B M K M; GK+ L;m
+MM; ç½ M?bM i?'v +ªM? iQÊM; t t T?Q M K- GK+ L;mv M K°i #QÈ+ çB ` M;Q¨
?B M ç•v F?¬M; T?ªB Î h'M Zm®+ K¨ H¨ K°i [m®+ ;B H¢ HšK- +kM; K v H¨ Î i`QM;
ibK çQÌM; p h'M [m®+ +kM; F?¬M; H•mX

æ`M? ?bM? tQM; T?QÆM; ?QÈM; GK+ L;mv M HB M # v p h'M [m®+X

J¨ u M h?QÆM; h?B M +kM; i`Î p .B h?'i *?B æ` - v pšM T?ªB iB T iK+ im ?¨M? Î ç
Î i`QÈ+ u M h?QÆM; h?B M K°i KU+ t2K +m°+ +?B M K°i +?QM? H¨ S?QÆM; æ¬M
*?B æ - ? B M;QÌB M¨v K°i H¨ i?B M i¬M l JBM? o,M JBM?- K°i H¨ h?B M h¬M J *?

> B p` i?B M i¬M- M;,M v M h?QÆM; h?B M Î T?Q i`QÈ+X

@ u M h?QÆM; h?B M *?m h? M? >mv M GK+ L;mv M t2K ` FB K ç¢Q +€+ M;QÆB

S?QÆM; æ¬M; Zm, æ M?bM u M h?QÆM; h?B Mc

@ E?¬M; #B i +¦ ?SM; i?9 +MM; +?9M; i HB M i?O F?¬M;\

u M h?QÆM; h?B M M?Qm K¨vc

@ *€+ M;QÆB #¨v ` •K KQm ;b +?9M; i ç½ bÈK #B i imv M?B M +?9M; i F?¬M; +¦

@ J†i F?€+ +€+ M;QÆB çWM; +ªM çQÌM; +O i X

u M h?QÆM; h?B M ç†i i v H M +?m¬B FB K M;?B K M;?` [m€iX

S?QÆM; æ¬M; [m, ç +MM; pÈB "€M J +?B ç M?Qm K¨v H¢B- i?B M FB K M¨v ç
Km®M ?ÊT i€+- #¼M ?¼ F?¬M; iU +?O çQÊ+ K¨ HmB #BM?X

l JBM? o,M JBM? J *?B o,M JBM? `'i +¦ i?U+ HU+ Î .B h?'i *?B æ` - #¼M ?¼ ç M; i
Qm +?QM? H¨ Km®M +?®M; H¢B h`mM; PÆM; h?B M h`B m- çB m M¨v u M h?QÆM

hmv M?B M v F?¬M; +¦ ?SM; i?9 ?ÊT i€+ pÈB ç€K v m K M¨vX

899X *?QÆM; Ryj8 Y Ryje, GK+ L;mv M ob >B M oB M o¼M;

J°i i?ÌB ;B M b m- >B M oB M o¼M; M?bM p T?Q # M M;Q¨B >Q aÆM v +kM; F
F?¬M; ?B M H° KbM?- +?d +?Ì +Æ ?°BX

_®i +m°+ ç½ +¦ i? ç°M; i?OX

>B M oB M o¼M; M?bM p T?Q i`QÈ+X

>B M oB M o¼M; F?¬M; T?ªB H¨ K°i M;QÌB pb i?M K¨ M;m- ?„M H¨ K°i M;QÌB iQÆM

>„M Km®M ibK >Q aÆM ;•v T?B M iQ€B- /o M?B M H¨ Km®M i`ª i?M M?QM; F?¬M
oB M o¼M; +?Q # Q; ;BÌ ç€M? +Ì b B- bÎ /o ?„M Î # M M;Q¨B >Q aÆM +?Ì çÊB H¨
>Q aÆM pb b Q >Q aÆM tm'i ?B M u M h?QÆM; h?B M GK+ L;mv M- M;?2 M¦B +
K°i F?m pU+ Î MQÈ+ M;Q¨B F?¬M; +¦ F?ª M,M; +¦ F?Q p"M M?Q p"v- ?„M +kM; M;?
T?€i ?B M ` M¦ ?Q¨M iQ¨M T?M ?ÊT pÈB hB M J¬M i?QÊM; çŠM; #bM? i?QÌM;- M?
>Q aÆM H¢B tm'i ?B M K°i i?B M i¨B- +?d bÊ +¦ [m M ? pÈB F, M;mv M i`QÈ+ M
+¦ i? F?B M +?Q F?Q p"M ç¢B i?`M? i?b KbM? +kM; +¦ i? ;B®M; M?Q u M h?QÆM
ç9M; i?"K +?Q +ÁM K¢M? ?ÆMX

G9+ M¨v i`QM; K„i +O >B M oB M o¼M; >Q aÆM +?QM? H¨ K°i #ªQ i¨M;X

*?'T T?€T ;Bª ç½ HmB çBX

>B M oB M o¼M; +kM; [mv i ç`M? ` i vX

>Q aÆM Î i`QM; K„i +O >B M oB M o¼M; +?QM? H¨ K°i #ªQ i¨M; HÈM- H9+ M¨v
i,M; +QÌM; F?Q p"MX

o T?–M +¦ M;QÌB M;,M +ªM F?¬M; >B M oB M o¼M; F?¬M; [m M i•KX

u M h?QÆM; h?B M +?Q /M ç¢i iÈB h?B M h¬M *ªM? M?QM; ?„M +kM; F?¬M; i?
T?–M *?m h? M? >mv M imv H¨ K°i i`QM; # i?–M i?Q¢B >B M oB M o¼M; +?Q iW
F?ª M,M; F?¬M; K¢M?- +?Q +¦ F?ª M,M; ç¢i iÈB h?B M h¬M *ªM? +?Q M M F?¬M
i`Î p ç•v- +?Q /M +¦ i? çB +?,M; M[ +kM; imv i ç®B F?¬M; i? M¨Q i`Î i?¨M? ç®B

o T?–M GK+ L;mv M M;QÌB +m®B +MM; ?„M KQÌB M;¨v i`QÈ+ +?Q T?ªB H¨ ç®B i
+ Q M?QM; /M b Q +kM; +¦ +U+ ?¢M- K¨ h? :BÈB *ªM? H¨ K°i ç¢B +ªM? ;BÈB- GK
i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ç°i T?€X

*?Q M M F?¬M; B +¦ i? M;,M +ªM i X

J°i H–M ?¨M? ç°M; +?„+ +?„M i?¨M? +¬M;X

æQÆM; M?B M >B M oB M o¼M; +kM; T?ªB t2K [m M? ç¦ +¦ *?'T S?€T :Bª ? v F?¬

"ªM i?•M +O +?'T T?€T ;Bª i?U+ HU+ F?¬M; + Q H„K imv M?B M imv i ç®B F?¬M;
?¼ +QM +¦ M;k ç¢B +´ p,M KBM?X

S?2M M¨v çB m i` T?€i ?B M ` tmM; [m M? K°i KªM? i?€B #bM?- +?'T T?€T ;Bª +
+QÌB ? ?ª- M?ªv H M T?Q i` M >Q aÆMX

E?Q i? i?"i HÈMX

:B®M; M?Q F?Q i? +O i?–M HBM? p"vX

J¨ M?[M; M?•M p"i Î T?Q /QÈB +O >Q aÆM ç m #` i`'M M?B T iQ¨M #°X

JQÌB H,K M;¨v i`QÈ+ ç¢B ç¬ æ¢B L;mv M [m®+ +¦ K°i i`"M +?B M- +ªB #B M ibM?
ibM? i? ç¦ æ¢B L;mv M [m®+ +Æ ?² #` ?Ov /B i- K¨ h'M [m®+ +MM; pÈB h'M Zm®+
[m®+ /o M?B M H¨ /Q >Q aÆM +–K ç–m ?B M i¢B oä æ M; h? M? h?¨M? #¼M ?¼
[mv i ç`M? æ¢B L;mv M [m®+ i?m°+ bÎ ?[m +O iB M K¬M M¨QX

æ9M; H9+ M¨v F?Q i? +U+ F€ ç€M; bÊ ?¨M; H•KX

o¬ b® M;QÌB M?bM >B M oB M o¼M; M?Q i?–M HBM?X

@ æ¦ H¨ >B M oB M o¼M; i?–M HBM?X

*Æ ?² +¦ M;QÌB M?”M ` HB M F m H M- i’i +ª K¼B M;QÌB ç m ?B m i?U+ HU+ +O
o¼M; Î h–M h’M L;mv M imM; ?Q¨M? p¬ ç`+? GK+ L;mv M K°i FB K +?ûK +? i M?•
F?¬M; •m .QÆM; o¼M; K¨ H¢B F?¬M; ç€M? M´B >B M oB M o¼M;- çB m M¨v +?Q
K°i +QM `®B /Q >B M oB M o¼M; H9+ M?¨K +?€M i¢Q ` K¨ i?¬BX

h?U+ HU+ +O i?–M HBM? i?”i H¨ F?OM; #®X

@ *?9M; i +ÁM +¦ FB K F?Q *?m bQ i?9+ ç H¢BX

L;mv M .QÆM; i?QÊM; M?•M M¦B- #¼M ?¼ +kM; #B i KbM? p¬ HU+ +kM; K v >Q a
h? M? >mv M K°i i`QM; # i?–M i?Q¢B HQm H¢B- çQ€M +?WM; +¦ i? +?®M; çÐ i`

@ EB K F?QX

Í i` M >Q aÆM i`²B H M K°i HQ¢B FB K F?Q- >B M oB M o¼M; M?bM K¨ +QÌB,

@ *¦ i€+ /KM; b Q\

>„M ;BšK +?•M K°i [mv M ç€M? p FB K F?Q i?O ?° FB - M¦ H”T iS+ bKT ç´X

J°i [mv M +?d K°i [mv M ç½ ;BªB [mv i FB K F?Q +O *?m h? M? >mv MX

Zmv M i? /Q #Ä- H¨K +?Q >Q aÆM #` HmM; H vX

>B M oB M o¼M; çSM; Î T?Q i` M F?¬M; i`mM;,

@ *€+ M;QÆB v M i•K i b) F?¬M; +?Q +€+ M;QÆB +?`m M?B m ç m F?´ K°i KbM?
iQ€B i Km®M i’i +ª +€+ M;QÆB ç m +MM; +? i K°i +?¶ ç²M; i?ÌB ç2K >Q aÆM M¨

h v €Q +O ?„M T?€i ç°i K°i ç¢Q ?Ä /B K #„M ` X

æ•v H¨ ?Ä ? T?€T i?m”iX

>Ä ? T?€T i?m”i M¨v mv HU+ +kM; F?¬M; [m€ HÈMX

L?QM; K¨ Hmv M ?¦ K°i iÁ bÆM K¢+? i?b /Q bS+X

>B M oB M o¼M; p®M H¨ K°i FB K F?€+? M?QM; ?„M F?¬M; ;B®M; pÈB GK+ L;mv
T?€T i?m”i- i?¨M? iUm T?€T i?m”i +O ?„M +kM; F?¬M; ? QiX

L; v H”T iS+ K°i ç¢Q ?Ä /B K # v p T?Q >Q aÆM- ç2K iQ¨M #° >Q aÆM p•v p¨Q
ç° +O >Q aÆM ç¢i iÈB +U+ ?¢M- +¦ M;QÌB Km®M # v ` M;Q¨B M?QM; ç m #` i v €
+?Q i`Î p X

>B M oB M o¼M; ç9M; H¨ Km®M Hmv M ?¦ +ª >Q aÆMX

h`QM; +?®+ H€i M?B i ç° +O >Q aÆM +¨M; H9+ +¨M; + Q-K°i ?²B M[ M?’i ç`M?

>B M oB M o¼M; +kM; F?¬M; ç w iÈB bBM? iY +O ç€K b•m FB M M¨v ?„M +?d +?
>Q aÆM `®i +m°+ H¨ ˜M +?S #Q K”i ;bX

æ9M; i`QM; iQ+? i„+ M¨v K°i i? M? FB K ç½ # v iÈBX

•M? HY tQ€v /B i- K¨ #¦M; M;QÌB i? M? v ç½ tm’i ?B M i`QÈ+ K†i >B M oB M o¼M

h? M? v i` im´B K°i FB K ç†i i` M p B- i v i`€B +ÁM +–K K°i +€B ?² H¬ `QÊmX

G9+ i`Î p iW .B h?’i *?B æ` GK+ L;mv M ç½ `ÆB tm®M; J° .mM; Zm®+ +kM; K v J
F?¬M; t +?Q M M GK+ L;mv M K°i çQÌM; [m v i`Î p MY çQÌM; ?„M T?€i i€+ +?SM
?² H¬ `QÊm ` m®M; K’v M;KKX

>„M m®M; ? B M;KK M?bM i?’v >B M oB M o¼M; T?€i ` [m M; ?Ä M m M?Q +?”K
i` M i? ;B M M¨v ç½ F?¬M; +ÁM >Q aÆMX

æQÆM; M?B M i`QM; HÁM; GK+ L;mv M +kM; ç½ iS+ ;B”MX

>B M oB M o¼M; çKM; p¨Q >Q aÆM +?QM? H¨ +?¼+ ;B”M ?„MX

>A M oB M o¼M; M?bM #¦M; M;QÌB i? M? vc

@ - M;QÆB ç½ i`Î p iW .B h?’i *?B æ` - H9+ M¨v KÈB KQÌB H,K M;¨v i`Î p p°B p
b Q\

>B M oB M o¼M; +QÌB ? ?ªc

@ æQÊ+ `²B ç #´M i¼ #„i +ª M;QÆB ç2K Hmv M ?¦ +MM; pÈB >Q aÆM ?’T i?m
+O M;QÆB- b) i`Î i?¨M? EB K æ¢Q ç M?’i M?•M- +€B ;b H¨ EB K *?B hY u M h?
/QÈB i v +O #´M i¼ X

æ€M? +? i ?„M +kM; F?¬M; iBM i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?Q p”v i?U+ HU+ +O GK
p¨Q i`QM; i? ;BÈB +ªM?- +?Q /M ç M?’i F?Q p”M FB K ç¢Q EB K *?B hY M,K ç¦ +
F?€ H•m- GK+ L;mv M +?Q /M +QÌM; ?½M +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; ç°i T?€ M? M?

GK+ L;mv M M?bM p T?Q >B M o¼M;c

@ h i`Î p +?QM? H¨ ç ;B i M;QÆBX

>B M oB M o¼M; +QÌB ? ?ªc

@ æQÊ+ ç +?Q i t2K i?U+ HU+ +O M;QÆBX

>B M oB M o¼M; H¨ K°i M?•M p”i p¬ +MM; iU iBM- /M b Q ?„M +kM; ç½ ç°+ +?QÎM;
H•m GK+ L;mv M i`QM; i?ÌB ;B M M;„M +¦ i? ç€M? #¢B ?„M ?„M imv i ç®B F?¬M;

>B M oB M o¼M; tm’i ` æ°+ h¬M FB K hB M- T?€i ` æ°+ h¬M L?’i h?S+X

GK+ L;mv M +kM; H’v ` .QÐM; L;¬ EB K hB M K¨ M¦Bc

@ .QÐM; L;¬ EB K hB M- ç½ iÈB i?ÌB çB K +?ûK ;B i T?ªM M;?`+? EB K J¬MX

J°i FB K M?Q i? M? HQM; ;BQÆM; pm®i- F?Q T?€+? ?B M ` - +MM; pÈB æ°+ h¬M
ç®B FQ+?- K°i çÁM M¨v +ª ? B M;QÌB ç m HMB ` +U+ t - >B M oB M o¼M; H9+ M
L;mv M ç½ ç¢i iÈB im pB h? :BÈB *ªM?- M? M? M?Q p”v ç½ ç¢i iÈB b Q\

>B M oB M o¼M; H¨ K°i M;QÌB F?€ +˜M i?•MX

L m H¨ h? :BÈB *ªM? i–M; i?S M?’i #bM? i?QÌM; ?„M ç½ bÈK iB m /B i çQÊ+X

L?QM; ?„M #B i `ä GK+ L;mv M i?b F?€+ iW H9+ GK+ L;mv M M¦B +?mv M h?€B aY
?„M ç½ T?€i ?B M ` çB m F?¬M; #bM? i?QÌM;- h?€B aY E?¬M; H’v K°i ç®B ? B `
L;mv M +?d çB K i?b +?B K i?QÊM; T?QM; FB K i?m”i +O GK+ L;mv M `’i ç€M; bÊ
H”T iS+ Km®M +?¢v i`®MX

J¨ >B M oB M o¼M; K°i F?B Km®M +?¢v i`®M /o M?B M +¦ iU iBMX

h? :BÈB *ªM? i´M; +°M; +¦ KQÌB i–M; K¶B i–M; ç m +? M? H +? iQ HÈM- im bo #b
M,K K’v p¢M M,K +kM; F?¬M; i,M; çQÊ+ K°i +ªM? ;BÈBX

J¶B K°i i–M; +? M? H +? iQ HÈM F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

*?Q /M FB K i?m”i +O M;QÆB iBM? /B m Km®M pQÊi +’T +?B M i?„M; K°i +ªM? ;B
M¨v >B M oB M o¼M; pšM iBM iQÎM;X

>ÆM M[>B M oB M o¼M; ?B M i¢B F?¬M; T?ªB Km®M ç€M? M? m pÈB GK+ L;mv

h? :BÈB +ªM? i–M; i?S ? B Km®M +?¢v i`®M F?ÄB h? :BÈB +ªM? i–M; i?S M?’i +

>B M oB M o¼M; HB M #„i ç–m +?¢v i`®MX

Jm®M M;,M +ªM i b Q M^K KÆX

æ9M; H9+ M¨v v T?€i ?B M` Î T?Q [m M? KbM? +¦ K'v M;?bM ç¢Q FB K [m M; p•
ç€M? 9T H¢B- >B M oB M o¼M; i`QM; HÁM; i?–K M¦B i?"i H¨ #m²M +QÌB GK+ L;mv
KbM? h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B #` GK+ L;mv M h? :BÈB *ªM? i–M; i?S M?'i M;
F?¬M; çQÊ+ i?b b m M¨v +ÁM H,M H°M ;b M[X

h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B p¨ i–M; i?S M?'i +? M? H +? bQ pÈB >¶M æ°M; *ªM? i–
+?QM +? M? H +? i?b F?€+ M? m `'i M?B mX

æ M;

EB K [m M; ;B Q i?Q - *?Q h¬M EB K hB M +MM; pÈB .QÐM; L;½ EB K hB M K°i H

Í i`QM; ?Q F?¬M; GK+ L;mv M T?€i ` p¬ b® FB K i?m"i HQm [m M;X

u M J´X

u M >²B h?B KX hmv i ?¼+ +O u M h?QÆM; h?B MX

GB M iK+ H¨ EB K h?m"i L?'i hmv M h?B M ç•v H¨ imv i ?¼+ +O GK+ L;mv MX

*¨M E?¬M h9v L?'i EB KX æ•v H¨ hmv i >¼+ *O h?€B aY E?¬M;X

EB K *?B h? Q h? QX GK+ L;mv M i´M; F i +€+ FB K i?S+ +O KbM?X

EB K *?O h`–K S?M- H¨ imv i ?¼+ +O EB K *?OX

*?Q h¬M L?'i EQ+? ç•v H¨ imv i ?¼+ +O >B M oB M o¼M;X

>B M oB M o¼M; M?bM i?'v p¬ b® imv i +?B m tm'i ?B M Î i`QM; i v +O GK+ L;mv
i? K M; M?B m imv i +?B m +O K¼B M;QÌB ` bY /KM; M?Q p"v i?"i H¨ [m€ FBM?
o¼M; T?€i ?B M ` KbM? Î /QÈB FB K [m M; +O GK+ L;mv M F?¬M; +€+? M¨Q +?¢v
+ªM?X

h`®M F?¬M; i?Q€iX

h? ;BÈB +ªM? i–M; i?S ? B i`®M F?¬M; i?Q€i FB K [m M; +O iB m #®B GK+ L;mv

æ€M; +? iX

>B M oB M o¼M; +Æ ?² F?¬M; i? M¨Q iBM çQÊ+ imv M?B M ç•v H¢B H¨ bU i?"iX

>B M oB M o¼M; i?–K F m KbM? F?¬M; K v- Î ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; ?„M +¦ i?
:BÈB *ªM? i–M; i?S ? B F? B i?B M iQ+? ç` +€ M?•M Î i`QM; i?B M ç` M;mv M F?
EB K J¬M >B M oB M o¼M; ç½ /MM; +€+? ç¦ ç +?¢v i`®M- M?QM; iU #¢Q M¨v ç½
`'i M?B m M,K b m KÈB +¦ i? T?€i ç°M; H–M i?S ? B- i`QM; H9+ HQ¢M H¢+ Î EB
F?¬M; i? /MM; iB TX

@ æB i?¬BX

GK+ L;mv M +m®B +MM; ç½ /MM; +?B m *¨M E?¬M h9v L?'i EB KX

J°i FB K t i [m ç–m +O >B M oB M o¼M; ç½ `Èi tm®M; ç'iX

æ²M; i?ÌB FB K F?Q `¦i p¨Q i?•M i? +O v- H¨K M€i #€v i'i +ª bBM? +Æ +O >B M

>B M oB M o¼M; H¨K HQ¢M FB K K¬M M?B m M,K- i?B m +?9i M[ç½ çQ¢i çQÊ+
+kM; ç½ +? i /QÈB FB K +O GK+ L;mv M- ?„M i`QÈ+ F?B +? i +ÁM +¦ K°i w MB K i
o¼M; H¢B +? i Î i`QM; i v ?"m #®BX

G9+ M¨v GK+ L;mv M +kM; ?ÆB +ªK F?€BX

JbM? H9+ p¨Q EB K J¬M #` >B M oB M o¼M; +? M ûT H¨K F?¦ çO FB m- >B M oB
F?€+ €T #S+ KbM?- ç®B pÈB KbM? H9+ ç¦ >B M oB M o¼M; H¨ K°i iÁ M9B HÈM-
+? i /QÈB i v +O KbM?- i?"i H¨ F?¬M; / /¨M;X

E€ i?U+ GK+ L;mv M +MM; pÈB >B M oB M o¼M; ç'm pÈB M? m +kM; T?€i ?B M `

Í h? :BÈB *ªM? K¼B i?S F?¬M; ;B®M; M?Q pÈB +€+ +ªM? ;BÈB i`QÈ+ ç•v- +€+ +ª
+¦ i? pQÊi ? B i–M; +'T ç° K¨ i?„M; ç`+? M?QM; Î h? :BÈB *ªM? ?„M +?d +¦ i? pQ

*? M? H +? K°i i–M; Î h? :BÈB *ªM? H¨ p¬ +MM; iQ HÈMX

æ²M; i?ÌB GK+ L;mv M +kM; +¦ çQÊ+ F?¬M; Qi i¨B M;mv M iW +?¶ +O >B M oB M

o T?QÆM; /B M HQ+? i?¢+? H9+ M¨v ?„M ç½ +¦ çQÊ+ K°i HQ¢B HBM? i?¢+? F?€
i v M;QÌB T?€i ` b„+ K¨m t M? M?¢i- HBM? F?Q pQÊi t HBM? i?¢+? i?QÊM; T?~K

æ•v H¨ ç` ;B B HBM? i?¢+?X

GBM? i?¢+? # Q ?¨K M;k ;B B ?¢ T?~K i`mM; T?~K i?QÊM; T?~K ç` ;B B i?B M ;B

æ` ;B B imv F?¬M; i`•M [mw #^M; i?B M ;B B M?QM; +kM; p¬ +MM; i`•M [mw- h?
+?WM; +¦ çQÊ+ K°i ? B M;?bM ç` ;B B HBM? i?¢+?- M?QM; >B M oB M o¼M; F?-
?„M +¦ `'i M?B m ç` ;B B HBM? i?¢+? QÈ+ +?WM; #®M M;?bM F?®B- çQÆM; M?
i?m°+ p GK+ L;mv MX

J¨ GK+ L;mv M +kM; H'v çQÊ+ T?ÁM; M;U F i iBM? ?ÆM ? B KQÆB HQÊM;X

*ÁM HBM? i?9 i` M M;QÌB +O >B M oB M o¼M; F?¬M; +¦ HBM? i?9 +'T #bM? i?Q
i?Q¢B- HBM? i?9 +'T i?–M i?Q¢B imv pšM H¨ HQM; T?QÊM; +?B ?bM? M?QM; H¢B
pÈB HBM? i?9 #bM? i?QÌM; `'i t X

E iB T GK+ L;mv M çB tm®M; >Q aÆM- F€ i?"i ç®B pÈB +€+? M?bM F€ [m€B +O
GK+ L;mv M +kM; #B i `ä M;mv M M?•MX

GK+ L;mv M /WM; H¢B >Q aÆM K°i +?9i pÈB i?U+ HU+ +O ?„M- +?d çB K +?Q +
?QÎM; i?K p¬ +MM;- çQÆM; M?B M GK+ L;mv M +kM; # M ?¨M? K¬M [mv M;?B K F
M?¨ ç°+ ç¢B Î h'M [m®+ M m M?Q K¬M ?¢ ç iY FB m M;¢Q i?b ?"m [mª b) F?¬M; iX

æ²M; i?ÌB GK+ L;mv M +kM; ç H¢B # ç¢Q FB K F?Q Î >Q aÆMX

" ç¢Q FB K F?Q M¨v bQ pÈB # ç¢Q FB K F?Q M,K ç¦ *?m h? M? >mv M ç H¢B i?b
F?Q M¨v M;QÌB i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S M?'i +¬M; FQ+? +kM; F?¬M; i? T?€ çQÊ+

G¨K tQM; M?[M; +?mv M M¨v GK+ L;mv M +kM; F?¬M; Î H•m i¢B >Q aÆM M[K¨ H

GK+ L;mv M K°i çQÌM; # v i?ŠM;- K°i i?ÌB ;B M b m KÈB i`Î p EB K J¬MX

h? ;BÈB [m€ iQ HÈM pÈB i®+ ç° +O GK+ L;mv M +kM; T?ªB K'i K'v M;¨vX

h`Î p FB K K¬M- K¼B i?S pšM v M #bM?X

GK+ L;mv M ?B M i¢B ç M; Î EB K J¬M iBM? i?–M- +?¶ ç¦ +¦ K°i iÁ bÆM K¢+? +
+?QM? H¨ iÁ bÆM K¢+? /Q GK+ L;mv M H¨K ` - Î MÆB M¨v +¦ F?€ M?B m Q ?´ i`Ì

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; p°B p½ im ?¨M? +S HQÌB #B M; `²B iQM? b mX

*QM M;QÌB +kM; F?¬M; +–M T?ªB b®M; [m€ K i KÄBX

*¦ i? #m¬M; HÄM; i?b M M #m¬M; HÄM;X

GK+ L;mv M i`Î p i`¢M; i?€B #m¬M; HÄM; `ªM? `¶B i?b çB +?d çB K K°i b® ç iY F

o®M ?„M +ªK i?'v €T HU+ +O EB K *?B hY H¨ p¬ +MM; HÈM ?B M i¢B ç¢i iÈB h? :
i?'v €T HU+ ç½ ;BªK #Èi- +S #m´M; HÄM; K°i T?2M- çQÆM; M?B M GK+ L;mv M +k
i`B i ç #m¬M; HÄM;- +–M T?ªB #„i ç–m +® ;„M;- /M b Q ?„M +kM; FûK EB K *?B h

898X *?QÆM; Ryjd, h`Î G¢B EB K J¬MUi?QÊM;V

EB K *?B hY F?¬M; T?ªB H¨ K°i F v m- M?QM; #'i F i? M¨Q Km®M iB M H M T?Q
H¨ i?„M; EB K *?B hYX

h`QM; M?•M bBM? M? M?¨M; GK+ L;mv M +kM; T?€i ?B M K'v tmM; ç°iX

J'v tmM; ç°i M¨v H¨ +O ç iY >B M oB M o¼M; p¨ ç iY +O h?€B aY *?Q h¬M- ç i
o¼M; +ÁM `'i M?B m- H9+ >B M oB M o¼M; i`®M çB h?€B aY E?¬M; +kM; F?¬M;
F?B ç¦ +kM; +KT çm¬B H¢B M?QM; F?¬M; ?B m i¢B b Q ;–M ç•v H¢B F?Q i`QÆM

æ9M; `²B +?mv M ?„M ;B i >B M oB M o¼M; pšM +?Q M¦B pÈB h?€B aY E?¬M;X

>B M i¢B EB K K¬M +?B +?O h?€B aY E?¬M; pšM Î E?¬M; *?B aÆMX

GK+ L;mv M [m2M i?m°+ çB p¨Q- iB M p¨Q i`QM; ç¦ GK+ L;mv M KÈB T?€i ?B M ?¦
*€i h`Q h?QÆM; +kM; Î MÆB M¨v- K¨ >¢ >–m +?Q i¬M p¨ "€+? Gw +?Q i¬M i?b pšM

@ GK+ L;mv M ç MX

h?€B aY E?¬M; +QÌB ? ?ª- MûK K°i #bM? `QÊm iÈBc

@ æ•v +?QM? H¨ `QÊm i KÈB Hmv M- /MM; HY Hmv M `QÊm ?QÆM; p` imv i T?~

GK+ L;mv M M;?2 tQM; +kM; F?¬M; F?€+? F?Q HB M KÎ ` m®M; p¨Q- M; v H"T iS-
+?€v Î i`QM; +´ +O KbM?- M?QM; pšM i?®M; F?Q€B F?¬M; M¦B M M HÌBX

h?€B aY E?¬M; M¦B,

@ L;QÆB Î i? ;BÈB >Ä aÆM T?€i ` F?Q i? F?B M ?B M i¢B Î h`mM; PÆM; h?B
EB K J¬M +?9M; i +¦ GK+ L;mv M imM; ?Q¨M? p¬ ç`+?X

GK+ L;mv M m®M; p¨B M;KK `QÊm ç½ çÌB b m ç¦ KÈB H M iB M;,

@ æ9M; `²B- +¦ K°i +?mv M [m M M¦B- Î MQÈ+ M;Q¨B +QM ç½ ;B i K°i M;QÌBX

@ G¨ B\

æ¬M; .½ *?Q h¬M M¦B,

@ E?¬M; T?ªB p` +?Q i¬M HÊB ?¢B M¨Q F?¬M; K v `ÆB p¨Q i v M;QÆB +?S\

@ æ9M; H¨ +?Q i¬MX

GK+ L;mv M HÆ ç M? M¦Bc

@ G¨ >B M oB M o¼M;X

" +?[>B M oB M o¼M; pW ` F?ÄB KB M; GK+ L;mv M i?b M?'i i?ÌB h?€B aY E?-
æ¬M; .½ *?Q h¬M +MM; pÈB EB K >MM; ç m FBM? ?½BX

@ *€B ;b H¨ >B M oB M o¼M;\

h?€B aY E?¬M; FBM? M;¢+X

@ >B M oB M o¼M;X

:B *€i h`Q h?QÆM; i`–K K†+X

@ h?"i bU H¨ >B M oB M o¼M;5

æ¬M; .½ *?Q h¬M M;Æ M;˜MX

@ >B M oB M o¼M;X

EB K >MM; +kM; FBM? M;¢+X

>B M M?B M B +kM; F?¬M; iBM GK+ L;mv M +¦ i? ;B i çQÊ+ >B M oB M o¼M;X

@ æ9M; H¨ >B M oB M o¼M;X

GK+ L;mv M MûK K°i i? M? FB K H M- i? M? FB K M¨v +?QM? H¨ *?Q h¬M FB K iB
+O >B M oB M o¼M; i? M? FB K M¨v pW tm'i ?B M F?¬M; B M;?B M;Ì M[X

h?€B aY E?¬M; ?ÄB,

@ L;QÆB i¢B b Q H¢B ;B i çQÊ+ >B M oB M o¼M;- +?ŠM; H) M;QÆB ç½ ç¢i iÈB h

@ æ9M; i? X

GK+ L;mv M ?ÌB ?Êi ;"i M? ç–mX

@ *€B ;bf

h'i +ª ç m FBM? M;¢+- h? :BÈB *ªM? F?¬M; T?ªB H¨ K°i +ªM? ;BÈB / #` ç°i T?€
p¬ +MM;X

æ¬M; .½ *?Q h¬M M?B m M,K +® ;„M; i`MM; FQ+? pšM F?¬M; ç¢i iÈB çQÊ+- ?ÆM
M;QÌB F?€+ +kM; p"vX

>B M i¢B GK+ L;mv M ç½ ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM?X

hmv M?B M GK+ L;mv M +kM; F?¬M; T?ªB M¦B /®B ?„M +?Q # Q ;BÌ M¦B /®B- ?Æ
i¬M çQÊ+ i?b +kM; +?d +¦ K°i F?ª M,M; ?„M ç½ i`MM; FQ+? iÈB h? :BÈB *ªM?X

h?B M i¨B5

h`QM; i?ÌB ;B M M;„M M;OB i`MM; FQ+? iÈB h? :BÈB *ªM?- h?€B aY E?¬M; pmB
i?m çQÊ+ K°i ç iY ;BÄBX

J¨ :B *€i h`Q h?QÆM; M,K ç¦ /U p¨Q ;B Q ibM? pÈB EB K *?B hY +kM; +?d +¦ i?
QÈ+ ? M tm®M; +ÁM i€K M,K- imv M?B M M; v +ª H9+ ç¦ :B *€i h`Q h?QÆM; +kM;
iB M #° FBM? ?²M M?Q p"v- bU F?¦ F?,M F?B i`MM; FQ+? h? :BÈB *ªM?- K¼B M;

h?B M T?9 iB K HU+ +O GK+ L;mv M i?"i pQÊi t bU iQM? iQ€M #bM? i?QÌM;X

*m°+ +?B M +O ?„M p¨ EB K *?B hY b) i`Î M M iQÆM; çQÆM;X

æ¬M; .½ *?Q h¬M M?Q Km®M i?´ ?mv i- ?„M pb i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? ibK K¹
K¨ GK+ L;mv M i?Q€M; +€B ç½ i`MM; FQ+? i?¨M? +¬M;- iU ?² +Y ªB F?¦ F?,M M
i²M i¢B p"vX

J¨ EB K >MM; i?b F?¬M; M¦B ;b ?„M H–M ç–m iB M M;?2 M¦B iÈB GK+ L;mv M H¨
ç¢i iÈB æ¢B æ¢Q *ªM?- M;?2 bQ T?K M¦B H¨ K°i M?•M p"i KÈB HÊB ?¢B K¨ i?¬B-
i?b GK+ L;mv M ç½ ç¢i iÈB >¶M æ°M; *ªM?- K°i çQÌM; iB M #° i?U+ HU+- F?¬M; M
h? :BÈB *ªM?X

h? :BÈB *ªM?- ç•v +?QM? H¨ +ªM? ;BÈB K¨ K°i F?B ç¢i iÈB +¦ i? ?MM; #€ K°i T?€
h`B mX

GK+ L;mv M +S M?Q p"v K¨ ç¢i iÈBX

>B M oB M o¼M; +S M?Q p"v K¨ +? iX

h?"i bU çÆM ;BªM M?Q i? b QX

h?"i H•m b m K¼B M;QÌB KÈB iB T M?"M +?mv M M¨v çQÊ+X

h?€B aY E?¬M; M¦B,

@ s2K` M;QÆB H¨K +?Q i¬M +kM; F?¬M; /¨BX

GK+ L;mv M M;?B ?Q†+X

h?€B aY E?¬M; ;BªB i?Q+?,

@ "ÎB pb Î EB K J¬M K°i F?B ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? H¨ +¦ i? i`Î i?¨M? i?€B i?QÊM
J¬M- +¦ i? iB M p¨Q EB K h´ iBM? i?–M- +?9+ KWM; M;QÆB #•v ;BÌ M;QÆB ç¢i iB
i?¨M? h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q `²BX

GK+ L;mv M i?–K M;?o ?¦ ` +ÁM +¦ +?mv M M?Q p”vX J’v M;¨v M v ç iY +O >B M
+¨M [m’v GK+ L;mv M H¢B ?B m F€ ?ÄBX

@ _’i çÆM ;BªM H¨ #ÎB pb EB K *?B hYX

:B *€i h`Q h?QÆM; M¦B- ç€T H¢B #° /¢M; F?¦ ?B m +O GK+ L;mv MX

EB K +?O :B *€i h`Q h?QÆM; ;BªB i?Q+?,

@ L;QÆB M M ?B m # M M;Q¨B EB K h´ iBM? i?–M +Æ #ªM M^K i`QM; i v +?9M; i
iBM? i?–M i?b F?€+- Î i`QM; EB K h´ iBM? i?–M +¦ # i? HU+ >B M oB M o¼M; ç¢
HU+ M¨v /Q ç€K ç–m ?¨M; æ²M; *?B o,M JBM? H¨K +?OX

@ *ÁM K°i i? HU+ M[/Q EB K *?B hY +–K ç–m- i? HU+ M¨v imv OM; ?° EB K +?B
+?mv M i•K im ?¨M?- +kM; F?¬M; M?¨M ?¢ ç w- +?Q M M M¦ çQÊ+ bQ T?K +O ?„M

:B *€i h`Q h?QÆM; H¢B M¦B,

@ aQ T?K +O ?„M H¨ K°i i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i?U+ HU+ ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM
F?Q i®i- i?m çQÊ+ EB K *?B hY H¨K ç² ç - i?U+ HU+ #ªM i?•M i?b F?¬M; i®i H„K
i?b F?€ ;BÄB- i? HU+ +O EB K *?B hY ç½ çQÊ+ ?„M T?€i i`B M iÈB KS+ T?QM; i

@ h? HU+ i?S # F?¬M; +–M M?B m HÌB +?QM? H¨ +O +?9M; i X

@ Zm M K’i K°i +?mv M M;QÆB +ÁM +?Q ?B m çQÊ+ ?bM? i?S+ FB K K¬M +?9M;

h?€B aY E?¬M; M¦B,

@ o¬ h?QÊM; æ¢B :B€Q +O EB K J¬M H¨ K°i K¬M T?€B i`mM; çŠM; M„K çQÊ+ T?

@ L?QM; i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O EB K J¬M +?9M; i +kM; F?¬M; [m€ K¢M?- i`
K°i H½Q i´ EB K J¬M p` H½Q i´ M¨v +¦ im pB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S M,K +¦ i M H¨

@ L;Q¨B ` +ÁM +¦ K°i b® Qi h? :BÈB *ªM? i–M; i?S iQ- pQ /K M?Q i i`QÈ+ F?B #
*ªM? i–M; i?S iQ- M;Q¨B ` +ÁM +¦ # M;QÌB F?€+ +?QM? H¨ EB K S?QM; h`mM; h´
o•M h`mM; h´- +?B M HU+ +O #¼M ?¼ ?B M i¢B i ç½ F?¬M; i?2Q F`TX

@ J¨ tm®M; M[T?–M HÈM ç m H¨ h? :BÈB *ªM? i–M; i?S M?’i i?S ? B i?S # - H
M?B m M¦B H¨ iQÆM; ç®B M?B m M?QM; F?¬M; T?ªB [m€ M?B m +kM; +?d +¦ ?Æ

@ æ•v H¨ iQ¨M #° +?B M HU+ +O EB K J¬M +?9M; i X

@ h`QM; # M;QÌB M¨v EB K S?QM; h`mM; h´ i?b H¨ M;QÌB ç²M; w i?2Q :BªM *?B o

@ J¨ EB K >Q i`mM; i´ i?b OM; ?° EB K *?B hYX

@ +m®B +MM; EB K o•M h`mM; h´ i?b +?QM? H¨ M;QÌB +O T?€B +?9M; i X

89eX *?QÆM; Ryj3, h`Î G¢B EB K J¬MU?¢V

@ o T?–M EB K .B i H½Q i´ [m M? M,K # [m M #bM? i?QÌM; F?¬M; tm’i ?B M- +k
+?QM? bU- çQÆM; M?B M # p` T?QM; i´ F€ i?”i +kM; `’i Qi ç w iÈB +?QM? bU- +
i–M; i?S M?’i i?S ? B i?S # tY Hw- #¼M ?¼ +?d +–M im Hmv M +?Q i?U+ HU+ +¨M

@ æ•v H¨ ibM? ?m®M; +O EB K h´ iBM? i?–M +O EB K J¬M +?9M; i X

L;?2 :B *€i h`Q h?QÆM; ;BÈB i?B m tQM;- GK+ L;mv M +kM; ç½ ?B m- ?¦ ` M°B
+?mv M M?Q p”vX

EB K +?O :B *€i h`Q h?QÆM; H¢B M¦B,

@ J¨ M?[M; ç iY +O >B M oB M o¼M; +¨M [m’v F€ i?”i `’i çÆM ;BªM #ÎB pb T?€B
ç½ HB M KBM? pÈB :BªM T?€B `²B- +kM; iS+ H¨ M¦B- ? B T?€B +O #¼M ?¼ ç½ HB
i - #¼M ?¼ ç M; +?B K i?QÊM; T?QM;X

@ .QÈB ibM? ?bM? ç¦ ç iY +O >B M oB M T?€B b) F?Q i`QÆM; `'i M?B mX

GK+ L;mv M M;?2 tQM; i?b ;"i ç–m ?¦ ` H¨ i? X

o®M ?„M +?Q `^M; >B M oB M T?€B +¦ i? K°i H–M +?QM? #B M FB K¨ ;BªB [mv i-
M ç`M? H¢B F i [mª pšM +ÁM +¦ +?mv M F?B M M;QÌB i #m²M #U+X

L?QM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q GK+ L;mv M +kM; F?¬M; i`®M i?Q€iX

"•v ;BÌ i¢K i?ÌB Î EB K J¬M EB K *?B hY +?QM? H¨ +Wm ç`+? +O KbM?X

@ æQÆM; M?B M i ;BÈB i?B m M?[M; M?•M p"i M¨v F?¬M; F +ª EB K *?B hY- i?
M¨Q i +kM; F?¬M; #B iX

:B *€i h`Q h?QÆM; M¦Bc

@ EB K *?B hY +MM; pÈB M?[M; M;QÌB M¨v ç m ;B®M; M? m- ç m F?¬M; # Q ;BÌ i

GK+ L;mv M ;"i ç–m,

@ *QM #B i `ä `²BX

@ G¢B M¦B iB T K°i +?mv MX

:B *€i h`Q h?QÆM; M¦B,

@ a„T iÈB H¨ h?"T LB M h - T?€B +O :B *€i h`Q h?QÆM; Km®M i`QM; h?"T LB M
K„iX

@ G9+ M¨v T?€B +O EB K *?B hY #„M iB M; Km®M Î i`QM; h?"T LB M i H¨K +?Q -

L;?2 HÌB M¦B +O :B *€i h`Q h?QÆM; GK+ L;mv M F?) ;B"i KbM?- h?"T LB M i M¨
EB K *?B hY Km®M /MM; i?"T MB M i M¨v H¨K +?Q T?2 KbM? ç T K„iX

J¨ h?€B aY E?¬M; +MM; pÈB :B *€i h`Q h?QÆM; #¼M ?¼ i?b ç M; i?QÆM; HQÊM
pÈB +?mv M h?"T LB M h X

æQÆM; M?B M H9+ im ?¨M? GK+ L;mv M +kM; bmv M;?o K°i +?9i i`"i iUX

h?2Q HÌB +O u M h?QÆM; h?B M Km®M ?B m çQÊ+ i`"i iU +–M T?ªB #B i F, M;mv
i? M¨QX

J°i F?B ç½ ?B m i?b +¦ i? Hmv M i?¨M? h`"i hU h?B i h„+X

J¨ F?¬M; ?B m i?b F?¬M; i? Hmv M i?¨M?X

"ÎB pb L?•M Zmª i?B i i„+ ?B M i¢B F?¬M; im Hmv M- i?ÌB ;B M F?¬M; ;B M Hm•M
ç½ Hmv M i?¨M? +?Q M M GK+ L;mv M +kM; bmv M;?o iÈB h`"i hU i?B i i„+X

æ M +MM; h`"i hU H¨ +€B ;bX

GK+ L;mv M iU M?OX

h`"i iU M M +?B H¨K ? B HQ¢BX

J°i HQ¢B H¨ h?B M æ` p¢M p"i i`"i iUX

J°i HQ¢B H¨ h`Q >d aBM? GBM? i`"i iUX

> B HQ¢B i`"i iU M¨v +¦ #'i ç²M; iQÆM; ç®B HÈMX

h`QÈ+ iB M M¦B p h?B M æ` o¢M o"i i`"i iU h?B M æ` o¢M o"i- MQÈ+ +?ªv p T?
iU HY i?B m ç®i i'i +ª ç•v H¨ ?Ä i`"i iU- K†i i`ÌB Î i` M #–m i`ÌB b Q Î i` M #–m i
i`"i iU- ç€ Î i` M K†i ç'i MûK H M F?¬M; +€+? M¨Q # v i` M #–m i`ÌB ç•v H¨ h?¢+? æ
;B¦- ç•v H¨ aÆM i`"i iU p¢M p"i ç m +¦ i`"i iUX

J¨ i`"i iU `®i +m°+ H¨ ;b ç•v\

GK+ L;mv M H•K p¨Q i`–K iQ- ç°i M?B M GK+ L;mv M M;?o iÈB F€ i?"i o¢M o"i h`
#®M +?[o¢M o"i Zmv "ªMX

o¢M o"i p®M Î MÆB M¨Q H¨ Î MÆB M¨Q\

æQÆM; M?B M M;Q¨B i?B M ç` p¢M p"i i`"i iU +ÁM +¦ h`Q hm aBM? GBM? i`"i iU-
H¨ T?9+ +?B i•K HBM?- F€ i?U+ u M h?QÆM; h?B M ç½ ç€M? K°i b® w i?S+ p i`"
L;mv M M?QM; +?Q M¦B `ä ` X

>ÆM M[ç9M; H¨ i?B M T?9 +O GK+ L;mv M F?¬M; ? i - +?Q M M /QÈB 'M Fw +
M? M? +?¦M; HoM? M;° çQÊ+X

h`Q hm aBM? GBM? i`"i iU H¨ ;b\ h`Q hm aBM? GBM? iWM; M;QÌB i²M i¢B iU ?²
F?¬M; `ÌB F?ÄB i?•M i? - +?B M i` M? ?Á #bM? T?²M pBM? bmv bKT F?¬M; i?Q€

h`Q hm aBM? GBM? i`"i iU M^K i`QM; i€K +?[M¨vX

*m®B +MM; GK+ L;mv M +Æ #ªM +kM; i´M; F i çQÊ+X

h`"i iU i?B i i„+ i´M; +°M; +?B H¨K ? B HQ¢B K°i HQ¢B H¨ o¢M o"i h`"i hU çB m M
T?€T i„+- iS+ H¨ p¢M p"i [mv #ªM #®M HQ¢BX

J¨ HQ¢B i?S ? B H¨ h`Q hm aBM? GBM? i`"i iU çB m M¨v +–M i€K HQ¢B i?B M ç¼
"bM?- S?²M- oBM?- amv- G¢+X

*kM; iS+ H¨ M¦B- Km®M M„K ;B[h`"i hU h?B i h„+ +–M T?ªB M„K ;B[KQÌB ? B HQ
o"i- Zmv- "ªM- *?B M- h` M?- >Á - "bM?- S?²M- oBM?- amv- G¢+X

JQÌB ? B HQ¢B M¨v GK+ L;mv M pšM +?Q ?B m çQÊ+ K°i HQ¢BX

hW iW im ?¨M? +kM; F?¬M; +–M T?ªB ;'TX

GK+ L;mv M m®M; K°i M;KK `QÊm- ?„M im ?¨M? K°i i?ÌB ;B M i?ÌB ;B M iÈB h?"T
+¨M; iÈB ;–MX

EB K J¬M +¦ ç¢B bU- i?"T MB M i çQÊ+ i``M? i`¼M; i´ +?S+X

æ` çB K i´ +?S+ H¨ hBM? h?–M EB K hBM? +mM;X

EB K hBM? +mM; M¨v H¨ K°i iÁ +mM; çB M iQÆM; ç®B HÈMX

h`QM; +mM; +¦ iÈBK'v'v p¢M +,M M?¨ K¶B +,M ç m + Q ?ÆM KQÌB i`QÊM;X

hQ¨M #° +mM; çB M p¬ +MM; `°M; HÈMX

J¨ Î # M i`QM; EB K hBM? +mM; #® i`Q `'i t ?Q X

a€M; bÈK +¦ `'i M?B m ç iY iB M p¨Q # M i`QM; EB K hBM? +mM;- iW tQ iÈB M v
M?B m ?Q¢i ç°M;- +?Q M M HQ¢B h?"T LB M i M¨v #¼M ?¼ F?¬M; i? #Ä [m - GK
J¬M +kM; ;B®M; M?Q +€+ ç iY M¨v b m ç¦ i`Î i?¨M? ç iY +?•M i`mv M `²B ?B M i¢

@ - FB +?QM? H¨ hYm *?Q h¬M GK+ L;mv MX

@ æ9M; i? i?"i H¨ HÊB ?¢B- M;?2 M¦B ?„M Î i`QM; h? :BÈB >Ä aÆM ç½ i?„M; H
tQM; H¨ p¬ ç`+? Î /QÈB h? :BÈB *ªM?X

@ L;?2 M¦B im´B i€+ pšM +ÁM i` X

@ æ9M; p"v ç9M; H¨ i?–M iQÊM; +O EB K J¬M +?9M; i X

>B M i¢B i`QM; HK+ ç¢B +?Q i¬M GK+ L;mv M çSM; p` i`Q i?S M,K M?QM; ?„M ç
M?B m M;QÌB ?'T /šM `'i M?B m €M? K„i- ç iY #bM? i?QÌM; ç iY +?•M i`mv M ç i
p GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M çQ K„i [mûi [m M? i'i +ª +€+ ç iY ç9M; H9+ M¨v ?„M M?bM i?'v EB K
ç M; +?2 K°i i'K HK KÄM; i` M F?m¬M K†iX

GK+ L;mv M p¨ EB K GBM? æ *Æ M?bM M? m €M? K„i +O ? B M;QÌB M?”M ` M?m
? B- ç9M; p”v iW b m F?B ` F?ÄB S?€T *´ o,M JBM?- GK+ L;mv M pšM H•m `²B +
EB K GBM? æ *Æ +kM; Km®M M?•M +Æ ?°B h?”T LB M h K¨ iÈB EB K J¬MX

h?”T LB M h +O EB K J¬M H¨ ç¢B bUX

GK+ L;mv M H¢B çQ €M? K„i [mûi [m - ?„M T?€i ?B M ` +€+? ç¦ F?¬M; t +¦ K°i M
H¨ am S?B hB M ?B M i¢B M¨M; +kM; T?€i ` ?¨Q [m M;X

GK+ ç¢B +?Q i¬M iB M p¨Q `²B- F iB T H¨ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½QX

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +O EB K J¬M +¦ i´M; +°M; KQÌB p`- H–M M¨Q h?”T MB M
i?•MX

æQÆM; M?B M +?ŠM; #B i i¢B b Q ?¨Q F?Q H9+ M¨v i`Î M M F?˜M i`QÆM;X

EB K J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i´M; +°M; #®M KQÆB H,K M;QÌB `ä `¨M; ç½ tm

GK+ L;mv M M?bM b M; iWM; M;QÌBX

>„M T?€i ?B M ` # M;QÌB K¢M? M?’i Î +?QM? ;B[- T?€T HU+ b€M; M?Q iBM? i?
ç¦ H¨ # p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q im pB ç½ ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S iQ-
h`mM; h´- EB K >Q h`mM; h´- EB K o•M h`mM; h´ # M;QÌBX

89dX *?QÆM; RyjN, G–M æ–m :†T EB K *?B hYUi?QÊM;V

Í b m HQM; #¼M ?¼ H¨ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- :B *€i h`Q h?QÆM; i?b M;²B Î ç

L?[M; M?•M p”i M¨v ç m H¨ i? ? +QÌM; ?Q¨M? + Q KBM? M?’iX

L?[M; M;QÌB M¨v +?QM? H¨ M?[M; M;QÌB +?QM? i?S+ +? Q +?®M; EB K J¬MX

@ EB K *?B hY ç MX

J°i i? M? •K /m /QÆM; i`mv M iÈBX

EB K *?B hY ç M `²BX

h`QM; M?’i i?ÌB ç€K M;QÌB i`Î M M M€Q M?B i H M- GK+ L;mv M ;–M ç•v imv M´E
EB K *?B hY `’i M?B m- ?ÆM M[ EB K *?B hY H¨ K°i i`QM; E?Q o”M i?’i iY- i? M?
#° h`mM; PÆM; h?B M h`B m iQ¨M #° h`mM; PÆM; h?B M h`B m F?¬M; B F?¬M; #

EB K *?B hY ç M `²BX

GK+ L;mv M F?) ç°M; i•K- ?„M F?¬M; #B i i¢B b Q i`QÈ+ FB pb çO HQ¢B M;mv M
;†T EB K *?B hY- ç•v H¨ H–M ç–m iB M ?„M ç®B /B MX

h`QM; iB M; `–K `o +O K¼B M;QÌB EB K *?B hY +m®B +MM; +kM; iW iW ?B M i?•

æ•v H¨ EB K *?B hY b Q\

hW i`QM; ç€K M;QÌB ?B M ` K°i M;QÌB i` im´B €Q i`„M; M? # v- +?„T i v K¨ çB-
F?¬M; M¦B M M HÌB- Î KB i•K +O ?„M +¦ K°i M®i `m²B çÄ- +¨M; i,M; i? K +ªK ;B€
i?•M +O ?„M T?€i ` M?Q FB K- K¨v M?Q FB K K¬B M?Q FB K v T?K+ M?Q FB K-
+ Q i?’T ç m M?Q FB KX

L;QÌB M¨v `’i ;B®M; u M h?QÆM; h?B M- ç•v H¨ +ªK ;B€+ ç–m iB M +O GK+ L;m
T?ªB H¨ p iQÈM; K¢Q- u M h?QÆM; h?B M iQÈM; K¢Q H½M? F?®+ K¨ EB K *?B h
T?–M M? iQ€M- imv M?B M F?Q +?’i H¢B ;B®M; M? mX

EB K5 *?B5 hY5

h`QM; p¬ b® ç€K M;QÌB GK+ L;mv M i?’v çQÊ+ EB K *?B hYX

EB K *?B hY +kM; M?bM i?'v GK+ L;mv MX

@ P - ç•v +?QM? H¨ EB K *?B hYX

@ æ9M; i? +?QM? H¨ K°i i`QM; E?Q o"M h?'i hYX

@ J°i i`QM; E?Q o"M h?'i hY ç9M; H¨ #'i T?¨K- iQ¨M i?•M +O ?„M iQ€i ` F?Q iS+

@ *€+ M;QÆB M¦B t2K GK+ L;mv M p¨ EB K *?B hY B HÊB ?¢B ?ÆM\

@ L¦B M?ªK /o M?B M H¨ EB K *?B hY HÊB ?¢B ?ÆM GK+ L;mv M- /M b Q ?„M +kM
hY GK+ L;mv M FûK ?ÆM EB K *?B hY M?'i ç`M? F?¬M; QiX

@ L;?2 M¦B GK+ L;mv M p¨ EB K *?B hY +¦ i€K M,K QÈ+ ? M- ?B M i¢B ç½ H¨ #®M
M[b) +¦ ç¢B +?B MX

Í tmM; [m M? ç m i`mv M iÈB i? M? •K M;?` Hm"MX

GK+ L;mv M +MM; EB K *?B hY M?bM M? m M?[M; M;?` Hm"M tmM; [m M? ç m F?-

GK+ L;mv M T?€i ?B M KbM? p¨ EB K *?B hY +¦ +ªK ;B€+ ç`+? M?•MX

J¨ EB K *?B hY H9+ ç–m p®M +QB GK+ L;mv M M?Q K°i +QM FB M M?QM; ?B M i¢
+¦ ?QÆM; p` ç`+? M?•MX

EB K *?B hY M?bM p T?Q GK+ L;mv Mc

@ L;QÆB +?QM? H¨ GK+ L;mv M\

@ æ9M; i? i H¨ GK+ L;mv M- M;QÆB +?QM? H¨ EB K *?B hY\

GK+ L;mv M +–K ?² H¬ `QÊm H M m®M; K°i M;KK- /QÈB €T HU+ F?´M; H² +O EB
+ªK i?'v i?QªB K€B iU i¢BX

æ9M; i H¨ EB K *?B hYX

EB K *?B hY ;"i M? ç–m,

@ *¦ F?ª M,M; M;QÆB +ÁM +?Q #B i i M i - /M b Q +kM; H¨ ç®B i?O i€K M,K ? M
i M i - i i M H¨ EB K o,M sQÆM;- EB K æ¢Q o,M JBM? b) /Q i ?QM; pQÊM; H¢BX

æ ç +O ?„M H¨ EB K o,M >¨Q ?„M i M H¨ EB K o,M sQÆM; +kM; iQÆM; ç®B +¦ ç

" +?[EB K o,M sQÆM; w M;?o F?€ iQ HÈM- ?„M /€K iU M?"M KbM? b) ?QM; pQÊM

æ•v H¨ F?~m F?Q iQÆM; ç®B HÈM- i`QM; H`+? bY EB K J¬M +?Q B /€K M¦B M?Q

L?QM; EB K *?B hY /€K- pb ?„M H¨ EB K +?B hY- ?„M [mª i?"i +¦ iQ +€+? M¨vX

EB K *?B hY EB K o,M sQÆM; M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ L;QÆB t2K ` +kM; +¦ iB K HU+- +m°+ +?B M #®M M,K b m- i b) ç2K M;QÆB H¨
M;QÆB- H'v E?Q o"M +O M;QÆB ;B i,M; E?Q o"M +O i X

EB K *?B iY T?€i ` F?~m F?Q M?¨M M?¢i- iU ?² M?Q H¨ Km®M #¦T +? i K°i +QM F

@ o"v b Q i +kM; +?Ì #®M M,K b mX

GK+ L;mv M F?¬M; i? K ç wX

•M? K„i +O ? B M;QÌB ;B Q ?Á i` M F?¬M; i`mM;X

æ9M; i? ç•v H¨ ç®B i?O- K°i ç®B i?O p¬ +MM; HÈM- i`QÈ+ FB GK+ L;mv M +kM
#•v ;BÌ KÈB +ªK M?"M i?'v K°i ç®B i?O F?Q p"M- GK+ L;mv M m®M; K°i M;KK `QÊ
iWM; i? M? •K `–K `oX

EB K J¬M i?"T MB M i - KQÌB M,K K°i H–MX

J¨ H9+ M¨v EB K J¬M +?B +?O h?€B aY E?¬M; +m®B +MM; +kM; iÈB M;²B Î p` i`Q

æ9M; i? - EB K *?O imv F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB K¢M? M?'i +O EB K J¬M i?"K +?Q
[mv M i? M?'i +O EB K J¬M M?QM; pšM çQÊ+ bU i¬M FQM? iW # M M;Q¨BX

h?€B aY E?¬M; M;²B tm®M;- M?[M; M?•M p"i +O EB K J¬M ç½ ;–M M?Q ç M iQ¨M
i´ H–M M¨v /o M?B M F?¬M; i? K ;B X

h?€B aY E?¬M; M?bM p T?Q +€+ ç iY # M /QÈB H¢B M?bM +€+ p` i`QÎM; H½Q K

@ >B M i¢B i imv M #® EB K J¬M i?"T MB M i +?QM? i?S+ #„i ç–mX

E€ i?U+ EB K J¬M i?"T MB M i +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç¢B bUX

L?QM; +?ŠM; ?B m i¢B b Q H–M M¨v H¢B +¦ K°i F?Q iS+ F?˜M i`QÆM;- iU ?² M?Q
/K M?Q #bM? i?QÌM; +?Q +¦ iÈB K°i MY b® i`QÎM; H½Q iÈB M?QM; H–M M¨v H¢
EB K *?B hY +kM; H° /B MX

æB m M¨v i?'i H¨ F?¬M; çÆM ;BªMX

J¨ ?¨Q F?Q M¨v M?[M; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +?Q i¬M #¼M ?¼ /o M?B M H¨ ?B

L?[M; ç iY +?•M i`mv M #bM? i?QÌM; imv F?¬M; ?B m M?QM; +kM; M;YB çQÊ+ K

h?€B aY E?¬M; i?–K F m F?´- p` i`Q EB K *?O ç9M; H¨ F?¬M; i®i ç M;²B- M;²B p¨
K v- i`QM; HÁM; i?–K F m F?¬M; K v h?€B aY E?¬M; H¢B +'i iB M;,

@ EB K K¬M i?"T MB M i H¢B #„i ç–m- Î i`QM; i?"T MB M i M¨v b) H¨K i?®M; F t
ç¢B +¬M; H QX

@ L;QÌB H"T çQÊ+ +¬M; H Q HÈM M?'i +O EB K J¬M ;–M ç•v H¨ EB K *?B hY EB
;B i K°i h? :BÈB *ªM? +O S?QM; *?B o,M JBM?- ;B i K°i i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½
pB h? :BÈB *ªM?- ;B i K°i i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +O ç¢B ç`+? o¬ aQM; K¬MX

L;?2 h?€B aY E?¬M; i?®M; F i'i +ª M?[M; M;QÌB Î T?Q /QÈB ç m +?'M FBM?- h?
F?¬M; / +? i K¨ EB K *?B hY `ä `¨M; ç½ ;B i # M;QÌB- K'v M;QÌB +O o¬ h?QÊM; a
M?QM; ?„M /€K ;B i M;QÌB +O S?QM; *?B o,M JBM?- i?"i H¨ K°i +?mv M H¢X

Í T?Q /QÈB i`¨M ç–v i? M? •K M;?` Hm"M- GK+ L;mv M +kM; FBM? M;¢+ M?bM >¢
h¬M M¦Bc

@ L;?2 M¦B EB K *?B hY ç½ çQÊ+ M;QÌB +O oä *´ o,M JBM? +?¼M i`9M;- çÆM ;B
*´ o,M JBM? #ªQ F ?„M /o M?B M H¨ /€K ;B i M;QÌB +O S?QM; *?B o,M JBM?- ç•v
*?B o,M JBM? Km®M H¬B FûQ EB K *?B hY K¨ EB K *?B hY F?¬M; ç w iÈBX

>¢ >–m *?Q h¬M M¦B p"v F?B M GK+ L;mv M KBM? #¢+?X

h?b` H¨ i? X

*¦ oä *´ o,M JBM? #ªQ F - i`€+? F?¬M; çQÊ+ ?„M FB m +,M; M?Q i? Xb

@ o` i`Q i?S ? B- GK+ L;mv M- GK+ L;mv M ;B i `'i M?B m >¶M æ°M; *ªM? i–M; i?S
*ªM?- ?ÆM M[Î *´ o,M JBM? i?„M; HB M iB T K°i p¢M K°i M;?bM i`"M +?B M- ç¢B
J¬M- ç²M; i?ÌB +¦ +¬M; HÈM i`QM; pB + / T HQ¢M EB K J¬MX

o` i`Q i?S ? B +?QM? H¨ GK+ L;mv MX

EB K *?B hY M?bM p T?Q GK+ L;mv M K¨ GK+ L;mv M +kM; M?bM H¢B EB K *?B

> B imv i i? i?B M T?QM; +O EB K J¬M M¨v iU ?² Km®M +?®M; H¢B M? m `²BX

h?2Q i?S iU H¨ M?[M; M;QÌB F?€+- imv M?B M F?¬M; +¦ i?¨M? iQ+? FBM? i•K ç°
? v GK+ L;mv MX

J¨ +¬M; H Q #ªM; M¨v +m®B +MM; +kM; tQM;- T?˜M i?QÎM; +kM; # M ` X

E iB T H¨ M?[M; +m°+ +?B M ç'mX

893X *?QÆM; Ry9y, G–M æ–m :†T EB K *?B hYU?¢V

h`QM; +m°+ +?B M ç'm M¨v K¼B M;QÌB +¦ i? F?B m +?B M HšM M? m çQÆM; M?
FûK ? B i–M; K¨ i?¬B- M m M?Q FûK M? m [m€ t i?b ç€M? F?¬M; +ÁM w M;?o ;b
i„+ H9+ ç€M? F?¬M; çQÊ+ ;B i ç®B i?OX

J'v +m°+ +?B M +kM; iQÆM; ç®B M?¨K +?€M F?¬M; +¦ çB K b€M; ;bX

- F?¬M; ç9M; +¦ K°i +m°+ +?B M iQÆM; ç®B ? vX

*m°+ +?B M +O ç iY ?¢+? i•KX

EB K GBM? ç +Æ ç®B ç–m pÈB aQ S?B hB MX

EB K GBM? æ *Æ +¦ çQÊ+ GBM? iU +¦ çQÊ+ EB K æ¢Q F?Q p"MX

J¨ aQ S?B hB M +kM; +¦ FB K ç¢Q F?Q p"M- ?ÆM M[+ÁM H¨ K°i FB K ;Bª im i"T +

> B M;QÌB #„i ç–m +?B M ç'm- +ª ? B M;QÌB M¨v ç m H¨ imv i i? K„ M[X

GK+ L;mv M +–K ?² H¬ `QÊm çSM; K°i # M K¨ t2K- EB K GBM? æ *Æ imv +¦ i?U+
S?B hB M +kM; F?¬M; i? t2K i?QÌM;X

Í +?B m i?S jj EB K GBM? æ *Æ p¢+? K°i ç¢Q +–m p²M; FB K iB M ç M; M; +´ ?¼

@ G¨ i i?m X

aQ S?B hB M i?ªM M?B M i?W M?"M,

@ hmv M?B M bQ i,- i b) pQÊi [m i, ç¦X

•M? K„i +O M¨M; iQÆM; ç®B +?,K +?9X

@ h b) F?¬M; ç M;QÆB pQÊi [m X

EB K GBM? æ *Æ ç€T H¢B- ? B imv i i? K„ M?•M M;?B M; M;QÌB çB p ? B ?QÈM

J°i i`"M +?B M ç½ F i i?9+X

@ h?€B aY F?¬M;- i F?B m +?B M M;QÆB5

J°i i? M? •K i`QM; i` Q i`mv M iÈB F?B M +?Q iQ¨M i`QÌM; v M H†M;- B ç•v- /€K K
aY E?¬M; T?ªB #B i `^M; h?€B aY F?¬M; H¨ EB K J¬M +?B +?O #bM? i?QÌM; H¨ B

>ÆM M[#ªM i?•M +O h?€B aY E?¬M; +¦ im pB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? BX

B K¨ F?¬M; +?Q h?€B aY E?¬M; K†i KkB\

J¼B M;QÌB M?bM [m i?b i?'v iW i`QM; ç€K M;QÌB h?€B h?QÊM; h`QÎM; H½Q çB `
i?•M ?„M T?€i ` +ªK ;B€+ ç¢B M?QX

@ L;QÌB FB H¨ B\

GK+ L;mv M ?ÄBX

@ E?´M; h?QÊM; L;?o H¨ K°i i`QM; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q im pB h? :BÈB *ªM?
H¨ M;QÌB +¦ i¨B i`QM; EB K >Q h`mM; h´- /¢v EB K *?B hY `'i M?B m i?SX

>¢ >–m *?Q h¬M M¦BX

@ L;QÌB M¨v +MM; pÈB bQ T?K +O M;QÆB ;B Q i?O i?U+ HU+ +ÁM i` M +ª bQ T?K
+?B MX

GÌB +O ?„M +?Q ? i w M?QM; GK+ L;mv M +kM; ç½ ?B mX

s2K ` T?€B +O EB K *?B hY Km®M Î i`QM; h?"T LB M i ç®B T?¦ pÈB h?€B aY F?-
+ÁM çQ€M t2K #¼M ?¼ ;BÎ i`Á ;b ?B M i¢B ç½ KBM? #¢+? `²B- #¼M ?¼ Km®M H¨K

Í i? ;BÈB M¨v +QÌM; ;Bª pB i¬MX

EB K K¬M +?B +?O imv H¨ +?O +O FB K K¬M M?QM; M m F?B m +?B M i?m - +kM

æQÆM; M?B M EB K *?B hY +kM; F?¬M; i? T?€B ` M?•M p"i [m€ K¢M? K)- M m
iÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S # - /MM; bU +? M? H +? K°i +ªM? ;BÈB i?b h?€B aY E
H¨ çB m #bM? i?QÌM; +,M #ªM F?¬M; H¨K +?Q h?€B aY E?¬M; K'i # Q M?B m K†i

æ•v H¨ •K KQm K°i ç¢B •K KQmX

E?´M; h?QÊM; L;?o KdK +QÌB çSM; H M ?„M çB p¨Q i`QM; i`QÌM; +ªK ;B€+ p¬ +M

>B M oB M o¼M; i`®M çB- EB K J¬M ç T?–M ç m /Q EB K *?B hY +–K ç–m- +kM
EB K >Q h`mM; h´ b„T M?'i i?®M; EB K J¬M `²B- ?B M i¢B +?d +–M H¨K +?Q h?€B
?„M +ÁM +¦ mv iQM H¨K EB K *?O M[F?¬M;X

o T?–M +¦ M„K +?„+ +Æ ?°B i?„M; h?€B aY E?¬M; F?¬M; ¨\ L¦B M?ªK- E?´M; h?Q
i?„M; h?€B aY E?¬M; K°i H–M- K¨ i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v ?„M +kM; ç½ +® ;„
iÈB +?QM T?–M H¨ i?„M;X

E?´M; h?QÊM; L;?o ?,M; ?€BX

h?€B aY E?¬M; i`–K HÁM; tm®M; v F?¬M; M;Ì çQÊ+ `^M; E?´M; h?QÊM; L;?o H¢B

æ²M; i?ÌB M;QÌB OM; ?° +O h?€B aY E?¬M; +kM; i`Î M M HQ H„M;X

>B M i¢B €M? K„i +O `'i M?B m M;QÌB M?bM p¨Q- +€+ ç iY #bM? i?QÌM; ?¢+? i
i?QÊM; i`QÎM; H½Q H9+ M¨v ;B®M; M?Q i M ç½ i` M /•vX

@ G¶ bQ #€- ç ç iY #²B iB T bQ #€ K°i T?2M çQÊ+ F?¬M;\

J°i ç¢Q i? M? •K i`QM; i` Q p M; H M iÈB i B +O E?´M; h?QÊM; L;?o X

"B M ?¦ T?€i bBM?X

E?´M; h?QÊM; L;?o ç M; p¬ +MM; i?®M; F?Q€B- H9+ M¨v +?ŠM; M?[M; b) ç€M? +
K¨ +ÁM H"T çQÊ+ +¬M; H Q +?Q EB K *?B hYX

E?´M; h?QÊM; L;?o M?bM p ç®B i?O h?€B aY E?¬M;X

L?QM; H9+ M¨v #B M ?¦ ç½ tm'i ?B M- +¦ M;QÌB F?B m +?B M ?„MX

E?´M; h?QÊM; L;?o M?bM p T?Q M;QÌB M¦B +?mv MX

>¦ ` H¢B H¨ ?„MX

"¦M; M;QÌB i? M? v- K°i i v +–K FB K- K°i i v +–K ?² H¬ `QÊmX

GK+ L;mv MX

æ9M; i? +?QM? H¨ GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M çSM; Î ç¦ F?) +QÌBc

@ aQ i`QÎM; +¦ pB +- ç iY T?K+ H Q- G¶ bQ #€- ç iY iB T M?"M K°i i`"M F?¬M; +

GK+ L;mv M i?bM? HbM? F?B m +?B M E?´M; h?QÊM; L;?o i?"i ç9M; H¨ + M çªK

J¼B M;QÌB FBM? M;¢+ p¬ +MM;X

E?´M; h?QÊM; L;?o H¨ ?ªQ i?O h? :BÈB *ªM?X

J¨ GK+ L;mv M imv i? M? / M? +U+ HÈM çQÊ+ tQM; H¨ p¬ ç`+? /QÈB h? :BÈB *ªM
h? :BÈB *ªM? K¨ i?¬B- i?U+ bU +?¢K T?ªB +QÌM; ;Bª h? :BÈB *ªM? +kM; +?d +¦ T
+MM; pÈB >¶M æ°M; *ªM? +? M? H +? i?"i bU [m€ HÈM iQ ç M KS+ F?¬M; i? iQÎM

>„M ibK +€B +? i b Q\

Í ç•v b® M;QÌB #B i GK+ L;mv M i`MM; FQ+? iÈB h? :BÈB *ªM? F?¬M; +¦ M?B m
M;QÌB K¨ i?¬BX

E?´M; h?QÊM; L;?o M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ >¦ ` H¨ GK+ bQ çB i- i? M? / M? +O GK+ bQ çB i bQ #€ i +kM; M;?2 M?B m `²
çB pšM M M ç i p¨ bQ T?K M;QÆB ;B Q +?B MX

>„M F?BM? i?QÌM; +QÌB H¢M?- i?"i H¨ #m²M +QÌBX

GK+ L;mv M ?ÆB +QÌB,

@ >ŠM H¨ bQ #€ bÊ #` #¢B /QÈB i v +O i +€B M¨v +kM; F?¦ i`€+?- M; v +ª ç² ç +
Km®M F?B m +?B M pÈB bQ T?K- çB m M¨v i?"i H¨ [m€ #m²M +QÌBX

æ•v H¨ K°i +?B m F?Q+? iQÈM; F?B M +?Q E?´M; h?QÊM; L;?o F?¬M; i? F?¬M;

E?¬M; +¦ +€+? M¨Q B #ªQ M;QÌB ?„M F?B m +?B M H¨ h?€B aY E?¬M;- K¨ GK+ L
aY E?¬M;- M m ?„M M; v +ª ç² ç +kM; F?¬M; ç€M? #¢B i?b F?¬M; +¦ iQ +€+? F m

æ•v H¨ bU i?"iX

E?´M; h?QÊM; L;?o +QÌB H¢M?c

@ § p"v +kM; i®i ç bQ #€ i ;B€Q ?m'M bQ çB i M;QÆB K°i T?2MX

E?´M; h?QÊM; L;?o ?„+ ?„+ +QÌB H¢M?X

GK+ L;mv M ç¢T K¢M? #QÈ+ p¨Q i`QM; i`QÌM;X

h? +K+ #•v ;BÌ E?´M; h?QÊM; L;?o ç'm pÈB GK+ L;mv MX

E?´M; h?QÊM; L;?o `9i FB K iB M` - K°i FB K i?ŠM; i'M +¬M;- ç M i"M ç•v GK+
` i®+ ç° +O E?´M; h?QÊM; L;?o i?"i H¨ M? M?- K°i FB K M? M? M?Q çB MX

J M; i?2Q mv €T +U+ ç¢B iU ?² Km®M +?ûK `€+? i`ÌB t M?- M?€v K„i Km®M ç2K
? B çQ¢MX

J°i FB K +?ûK iÈB GK+ L;mv M- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +?Q `^M; GK+ L;mv M +¦ i?
?B M i¢B t2K ` b„T #` K°i FB K +?ûK +? i- i?U+ HU+ +O h? :BÈB *ªM? ç9M; H¨ K

E?¬M; ç9M; i¢B b Q H¢B tm'i ?B M K°i GK+ L;mv M F?€+X

Í +€+? ç¦ F?¬M; t tm'i ?B M K°i GK+ L;mv M- F?¬M; ? #` i´M ? Q F?¬M; ? +¦ K°i
GK+ L;mv M #` +?ûK i?¨M? ? B çQ¢M ç½ #B M K'iX

E?´M; h?QÊM; L;?o +'i iB M;,

@ æ•v +?QM? H¨ S?M aBM? L?QÊ+ J°M;\

GK+ L;mv M ;"i ç–m,

@ æ9M; i? 5

@ > v H„K K°i +?B m S?M aBM? L?QÊ+ J°M;- imv M?B M i H¨ M?•M p"i h? :BÈB *
K°i +?B m S?M aBM? L?QÊ+ J°M; M¨v +?®M; i`ª i i?b i?"i H¨ #m²M +QÌB

>„M H¢B +?ûK FB K iÈB i?ŠM; p T?Q GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M F?ÎB ç°M; .QÐM; L;¬ EB K hB MX

@ æ M;X

aQM; FB K ç®B FQ+?X

89NX *?QÆM; Ry9R, æ€M? "¢B E?´M; h?QÊM; L;?o Ui?QÊM;V

E?´M; h?QÊM; L;?o M?2 `,M; +QÌB- GK+ L;mv M i?"i H¨ #m²M +QÌB /€K +MM; pÈ
iB m iY F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç'i `°M;X

P M? bQM; FB K ç®B FQ+?- E?´M; h?QÊM; L;?o HmB p T?Q b m # KQÆB i`QÊ
b m #®M KQÆB i`QÊM;X

G¨K b Q +¦ i? - #ªM i?•M +O E?´M; h?QÊM; L;?o ç½ ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M;
GK+ L;mv M H¢B F?¬M; ?ÆM FûK # Q M?B m pÈB E?´M; h?QÊM; L;?o - çB m M¨v
GK+ L;mv M ç½ ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM?X

h? :BÈB *ªM?5

GK+ L;mv M H¨ h? :BÈB *ªM?5

h? :BÈB *ªM? i?"i F?¬M; T?ªB +?mv M çM M¦ p¬ +MM; F?¦ i`MM; FQ+?- K°i F?B
i? i`Î i?¨M? #€ +?O K°i T?QÆM;- +¦ i? H"T K°i K¬M T?€B K°i T?QÆM;- imv M?B
o¬ h?QÊM; æ¢B :B€Q K°i +?9iX

GK+ L;mv M M;QÌB M¨v ç½ ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM?- i?"i H¨ ç€M; bÊ- ?„M KÈB # Q
?„M /€K i? v h?€B aY E?¬M; tm'i +?B MX

h`"M +?B M M¨v t2K ` F?¬M; T?ªB M;?B M; p K°i # MX

E?´M; h?QÊM; L;?o +QÌB ?„+ ?„+,

@ GK+ L;mv M ?¦ ` M;QÆB +kM; ç½ ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM?- F?¦ i`€+? M;QÆB i
M?B M ç€M; iB + M;QÆB +kM; T?ªB i?m Î /QÈB i v +O i X

æ9M; i? - E?´M; h?QÊM; L;?o H9+ i`QÈ+ +kM; F?¬M; +?QM? i?S+ ` i v ?B M i¢
L;mv M ?„M /o M?B M H¨ +?•M +?QM? tm'i i?OX

@ "€i Zm€B EB K hB M- i?S+ i?S M?'i *¨M h?B M hBM?X

E?´M; h?QÊM; L;?o ç°i M?B M ç€M? iÈB- +¦ K°i iBM? i?–M #¢Q HB i Km®M Q M?

GK+ L;mv M T?ªM FB K ç¦M çÐ K¨ E?´M; h?QÊM; L;?o +,M #ªM +kM; F?¬M; p°B-
FB K M?Q H¬B çB M iBM? i?–M Km®M M;?B M €T GK+ L;mv MX

E?´M; h?QÊM; L;?o H¢B tm'i FB K H9+ M¨v +?QM? H¨ Gv >Ä hBM?X

h?S+ i?S iQ æQ€B h`¢+? hBM?X

h?S i?S M,K- E?¬M æ` hBM?X

X

h?S+ i?S i€K .U+ S?QM; hBM?X

GB M iB T i€K i?SM; K¶B i?S+ M?Q b Q #,M; M´ imM;X

EB K *?B hY EB K o,M sQÆM; +kM; t2K +m°+ +?B M ?„M ç®B pÈB +m°+ +?B M M
/M b Q GK+ L;mv M +kM; H¨ ç®B i?O #®M M,K b m +O ?„MX

J°i i`"M +?B M M¨v ç M i°i +MM; i? M¨QX

æ9M; H9+ M¨v GK+ L;mv M `9i ` /QÐM; L;¬ EB K hB M #„i ç–m ç¦M çÐX

EB K T?€T +'T h? :BÈB H¨K b Q T?€ EB K T?€T +'T h? :BÈB ç•v\

GK+ L;mv M pmM; EB K hB M ` ç¦M çÐ- i`¨M; /B M i¢K i?ÌB `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM
M¨v ç9M; H¨ `'i K¢M?- imv M?B M F?¬M; K¢M? iÈB KS+ H"T iS+ +?B M i?„M; GK+
i¢B pšM +?Q T?ªM FQ+?- `®i +m°+ H¨ Km®M H¨K ;B ç•vf

•K X h€K M;¬B b Q #,M; M´ imM;- pK M´ M¨v imv F?¬M; H¨K #` i?QÆM; GK+ L;mv
ûT GK+ L;mv M- ;B®M; M?Q GK+ L;mv M ç½ F?¬M; +ÁM bS+ ?Q¨M i?OX

h`"M ;B Q i?O M¨v i?"i H¨ ç†+ b„+X

Í i`QM; iBM? +?B F i ;BÈB- E?´M; h?QÊM; L;?o K°i KU+ T?€i ç°M; iB M +¬M;X

oW `²B H¨ M´ imM; i€K b Q #,M;- ?B M i¢B ?„M H¢B /MM; +?B m KÈBX

J°i +?B m M¨v H¨ i´ ?ÊT +O i€K iB m i?S+- i€K Hv ?Ä iBM? çQÊ+ i¢Q i?¨M?- T?€
b€M; M?Q HY ç®i- T?€i ` HU+ HQÊM; M?Q Km®M Mm®i +?YM; i'i +ªX

GK+ L;mv M pmM; FB K ç¦M çÐX

E?´M; h?QÊM; L;?o +QÌB ? ?ª,

@ GK+ L;mv M ?B M i¢B i #B i `ä i?U+ HU+ +O M;QÆB imv + Q M?QM; pšM T?ªB

GK+ L;mv M pšM ç M; +® ;„M; +?®M; çÐX

*ªM? iQÊM; # M i`QM; GK+ L;mv M +Æ ?² `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM;X

GK+ L;mv M #` ç€M? #¢B b Q\

J¨ ç b® ç iY H B F?¬M; Km®M GK+ L;mv M #` #¢BX

EB K GBM? ç +Æ +kM; M?bM +m°+ +?B M F?¬M; M¦B HÌB M¨QX

J¨ E?´M; h?QÊM; L;?o i?b F?¬M; M;WM; iB M +¬M;- H9+ M¨v ç•v i€K +€B *?'M
H9+- *?'M G¬B hBM? H¢B i¢Q i?¨M? i€K M;¬B b Q M´ imM;- T?€T HU+ iQ ç M FBM
L;mv M +?"i p"iX

@ > ? GK+ L;mv M M;QÆB +?`m ç–m ?¨M; çBX

E?´M; h?QÊM; L;?o +QÌB ? ?ªX

@ o"v b Q t2K ` +kM; ç M H9+ i ` i v T?ªM FQ+? `²BX

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦BX

>„M M¦B ?„M Km®M T?ªM FQ+?\

GK+ L;mv M +m®B +MM; +kM; T?ªB T?ªM FQ+? `²B- B +kM; +?Ì KQM; t2K GK+ L;

.QÐM; L;¬ FB K iB M +O ?„M ç€M? ` K°i i?S+- i?"i F€ H¢- i€K Gv >Ä hBM? i'i +ª
i?S+ +O GK+ L;mv M H¢B +¬M; FQ+? iFMX

E?´M; h?QÊM; L;?o KB M +QÐM; +?®M; H¢B K°i +?B m ?„M H¢B +ªK i?'v iQ¨M i
/'v H M- ?B M M?B M ?„M i`QM; H9+ F?B T bÊ F?¬M; +?®M; çÐ çQÊ+ #` i?QÆM;

@ L;QÆB i¢B b Q H¢B #B i +?B m i?S+ +O i \ L;QÆB +kM; ç½ Hmv M [m #° #€i |

E?´M; h?QÊM; L;?o FBM? ?½B #° FB K T?€T M¨v F?¬M; T?ªB H¨ FB K T?€T +O I
H–M F€ M;° ?„M ?¼+ çQÊ+ pšM H'v H¨K ç„+ w- ?B M i B GK+ L;mv M H¢B i?B i`B

GK+ L;mv M /MM; €M? K„i F€ [m€B M?bM p T?Q E?´M; h?QÊM; L;?o X

@ h i¢B b Q T?ªB ?¼+ i`QÈ+\ L;QÆB i?B i`B M `²B i +?ŠM; H) F?¬M; ?¼+ çQÊ+

*?mv M M¨v

GK+ L;mv M M¦B +€B ;b\

E?´M; h?QÊM; L;?o pW i?B i`B M K°i H–M GK+ L;mv M ç½ ?¼+ tQM;X

æB m M¨v H¨K b Q çQÊ+X

G¨K ;b +¦ M;QÌB #B M i?€B M?bM i?'v M;QÌB i i?B i`B M K°i H–M H¨ +¦ i? ?¼+ çQ
i X

æ€M; iB + p¢M p”i b•K H•K- EB K æ¢Q # Q /mM; p¢M p”i- #’i F€ +?B m i?S+ M¨Q -
ç¦X

E?´M; h?QÊM; L;?o ;¨Q HÈM,

@ E?¬M; +¦ F?ª M,M;- ç•v H¨ imv i ?¼+ +O i M;QÆB F?¬M; +¦ F?ª M,M; ?¼+ çQÊ

@ o”v b Q\

GK+ L;mv M H„+ ç–m- .QÐM; L;¬ FB K iB M `ÌB pÄ- K°i i?S+ M¨v K m H p¬ +MM
E?´M; h?QÊM; L;?o +ÁM +?Q M?”M ` +?B m i?b ç½ #` ç€M? i`9M;- H¨K +?Q i?Q
#` i?QÆM; i? K F?¬M; QiX

GK+ L;mv M H¢B ç€M? ` K°i +?B m M[ - K°i i?S+ M¨v H¨ æQ€B h`¢+? hBM? ç€M?
HB M iK+ HmB p T?Q b mX

GK+ L;mv M pmM; .QÐM; L;¬ EB K hB M H M- H9+ M¨v i€K b Q H¢B T?€i ` - E?
i?QÆM;X

Zmª M?B M GK+ L;mv M +?d M?bM K°i H–M ç½ ?¼+ tQM; imv i +?B m +O E?´M; h

h?”i H¨ F?¦ iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

EB K K¬M iW i`QÈ+ iÈB M v +?Q iWM; +¦ K°i M;QÌB H¨K çQÊ+ M?Q p”vX

h?”i H¨ [m€ M;?`+? i?B MX

E?¬M; ç9M; GK+ L;mv M pW `²B ?¼+ +?B m i?S+ `ä `¨M; H¨ +?B m i?S+ +O E?
h?QÊM; L;?o #B i bU #B M ?¦ +?B m i?S+ +O KbM? ?ÆM M[T?€T HU+ +O ?„M
i¢B b Q H¢B #` GK+ L;mv M ç•K #` i?QÆM;- t2K K°i H9+ K¼B M;QÌB KÈB ?B m ` X

>¦ ` GK+ L;mv M F?¬M; +?d ?¼+ +?B m i?S+ K¨ i?¬B K¨ +ÁM +ªB iB M +?B m i?
E?´M; h?QÊM; L;?o #` ?„M +ªB iB M;- bQ pÈB #ªM ;®+ +ÁM K¢M? ?ÆM- ?mv M
H¨K +?Q #` i?QÆM;X

s2K M;QÌB i ` +?B m K°i H–M +?ŠM; M?[M; +¦ i? ?¼+ K¨ +ÁM +¦ i? +ªB iB M;- i

æ M ;BÌ T?9i M¨v p¬ b® i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +kM; #` +?’M ç°M;- i?”i H¨ [m€ F

L; v +ª EB K *?B hY M; v iW ç–m F?¬M; i? K ç K td M?QM; #•v ;BÌ +kM; F?¬M;
L;mv MX

o T?–M #ªM i?•M E?´M; h?QÊM; L;?o i?b b m M?B m H–M #` +¬M; FQ+? bÈK ç½

GK+ L;mv M +QÌB H¢M?,

@ *¨M h?B M hBM?- *?’M G¬B hBM?- Gv >Ä hBM?- æQ€B h`¢+? hBM?- E?¬M æ`
h?Ov hBM?- .U+ S?QM; hBM?- i€K b Q M´ ? i +?Q i X

E?´M; h?QÊM; L;?o +?d +¦ i? i?B i`B M iWM; i?S+ K¨ GK+ L;mv M i?B i`B M K°i
+O E?´M; h?QÊM; L;?o #` i?QÆM; ç½ F?¬M; M? - ?B M i¢B i€K b Q +MM; H9+
?mv iX

h`QM; iQ+? i„+ M¨v- EB K *?B hY EB K o,M sQÆM; ;BÆ i v H M- K°i ç¢Q #¨M i v +„
+QÐM; +? mv HU+ T?€i ` +O i€K b Q ç²M; i?ÌB +Sm E?´M; h?QÊM; L;?o ` M;Q

88yX *?QÆM; Ry9k, æ€M? "¢B E?´M; h?QÊM; L;?o U?¢V

EB K *?B hY +m®B +MM; +kM; ` i v ?ÆM M[ pW ` i v ç½ ?¦ ;BªB iB M +¬M; +O

@ J°i i`”M +?B M M¨v E?´M; h?QÊM; L;?o i?m X

EB K *?B hY i?ªM M?B M M¦BX

@ h?”i H¨ +¦ H¶BX

G K + L ; m v M M ? b M p T ? Q E B K * ? B h Y X

@ æ Q € M + ? W M ; H 9 + # „ i ç – m + ? ” M i ` B  M M ¨ v M ; Q Æ B + Á M + ? Q ` ^ M ; E ? ´ M ; h ? Q Ê M
M ? B m + k M ; + ¦ i ? # S + i i ? B i ` B M i m v i + ? B m - ç € M ; i B + ? „ M + Á M + ? Q ç ® B T ?
K ° i i ? S + + O i + k M ; F ? ¬ M ; # S + i b Y / K M ; ç Q Ê + - i ? ” i H ¨ i ? ’ i p ¼ M ; X

L ? [M ; H Ì B M ¨ v ç 9 M ; H ¨ p) K † i - E B K * ? B h Y E B K o , M s Q Æ M ; H 9 + ç – m ç 9 M ; H ¨ + ¦
G K + L ; m v M ç Æ M ; B ª M / M M ; + ? Q M ? + ? B m i ? S + + O ç ® B i ? O K ¨ + ¦ i ? + ? B M i ? „ M

æ Q Ì M ; ç Q Ì M ; H ¨ i ? € B i ? Q Ê M ; i ` Q Î M ; H ½ Q h ? : B È B * ª M ? i – M ; i ? S ? B H ¢ B i ? m i ?

E ? ¬ M ; F ? Q i ` Q M ; i ` Q Ì M ; i ` Î M  M + Q i ` ¨ Q X

@ > ? ? X

E B K * ? B h Y + Q Ì B ? ? ª ,

@ " ® M M , K b m i + ? Ì M ; Q Æ B X

@ h ® i X

G K + L ; m v M K d K + Q Ì B + k M ; i ` Î H ¢ B M ; ² B i ` M ; ? + ? Q i ¬ M X

E i B T / o M ? B M H ¨ + Y ? ¨ M ? # b M ? i ? Q Ì M ; - Î ç ^ M ; b m + Á M + ¦ K ° i b ® ? Q ¢ i ç ° M ; p Q
H ½ Q + ? d ç B K - M ? [M ; i ` Q Î M ; H ½ Q M ¨ v + ¦ + ª i ` Q Î M ; H ½ Q # b M ? i ? Q Ì M ; + ? Q i ¬ M
i ` Q Î M ; H ½ Q - + ¦ ` ’ i M ? B m ç i Y t B M G K + L ; m v M p ¨ E B K * ? B h Y + ? d ; B € Q ? B M ; Q
F ? Q + Q M ? ’ i - b Q p È B F B K + ? O h ? € B a Y E ? ¬ M ; i ? b + Á M + Q ? Æ M - M ; Q Ì B # M + ¢ M
+ ¢ M ? G K + L ; m v M + k M ; M ? B m M ? ’ i i ? Ì B F ? ¬ M ; i ? i ? ® M ; F ç Q Ê + # M M ¨ Q M ? B m

J ¨ # M i ` Q M ; ? ¨ Q F ? Q ç ¦ - + k M ; + ¦ K ° i b ® M ; Q Ì B # ¨ M H m ” M p È B M ? m - E B  K o • M h `

@ G K + L ; m v M M ¨ v ç 9 M ; H ¨ F ? ¬ M ; i - + ? Ì i ? K K ° i i ? Ì B ; B M M [b) ; ¼ B ? „ M i È B E B

J ¨ Î # M E B K > Q h ` m M ; h ´ - v ç M ; / M M ; K „ i ç € M ? ; B € G K + L ; m v M - b Q T ? K + O E
æ ¢ Q a B M ? M ¦ B ,

@ G K + L ; m v M i ? ” i F ? ¦ ; B ª B [m v i - ? „ M H ¨ K b Q K ¨ ? ¼ + ç Q Ê + + ? B m i ? S + + O E ? ´

æ • v H ¨ M ; ? B p ’ M + O ` ’ i M ? B m i ? € B i ? Q Ê M ; i ` Q Î M ; H ½ Q K ¨ M ; v + ª E B K > Q h ` m M
F ? ¬ M ; M ? b M ` X

G + Y ? ¨ M ? h ? ” T L B M h ç Q Ê + + Y ? ¨ M ? b „ T t Q M ; h ? € B a Y E ? ¬ M ; K È B i W i W M ¦ B c

@ u M H † M ; K ° i + ? 9 i - F i B T + Á M + ¦ K ° i + ? m v M [m M i ` ¼ M ; i m v M # ® X

h ? M ? • K M ¨ v + O ? „ M F ? B M + ? Q i Q ¨ M i ` Q Ì M ; i ` Î M M v M i o M ? X

@ E B K K ¬ M ç ¨ Q T ? ¢ K > B M o B M o ¼ M ; i ` Q È + ç ¦ F ? ¬ M ; H • m ç ½ # ` G K + L ; m v M + ?

@ * € B ; b \

: B ª M T ? € B M ; m v M K ° i ç € K b „ + K † i ç ¢ B # B M X

> B M o B M o ¼ M ; ç • v F ? ¬ M ; T ? ª B H ¨ K ° i M ? • M p ” i ç Æ M ; B ª M X

J ¨ ` ä ` ¨ M ; ? „ M ç ½ # ` G K + L ; m v M ; B i + ? i X

æ Q Æ M ; M ? B M > B M o B M o ¼ M ; i ? • M T ? ” M H ¨ ç ¨ Q T ? ¢ K + ? Q M M G K + L ; m v M ; B

* ? d H ¨ ç € K M ; Q Ì B + O : B ª M S ? € B b) F ? ¬ M ; + ¦ + ª K ; B € + i ® i p È B ? „ M X

æ † + # B i Î i ` Q M ; : B ª M S ? € B + ¦ K ° i M ? • M p ” i i Q È M ; K ¢ Q + ¦ T ? – M i Q Æ M ; i U p È B > B
K „ i M ? b M G K + L ; m v M X G K + L ; m v M i ? ª M M ? B M ? Ä B > ¢ > – m * ? Q h ¬ M # M + ¢ M ? ,

@ > „ M H ¨ B p ” v \

@ L;QÌB FB i M H¨ >B M oB M *QÌM; ç ç +O >B M oB M o¼M;- +Æ KQm imv F?
M?QM; i?U+ HU+ F?¬M; /QÈB >B M oB M o¼M;- v +¦ i?U+ HU+ h? :BÈB *ªM? i–M;
/•v p¨QX

L;?2 >¢ >–m *?Q h¬M M¦B GK+ L;mv M ?ÆB +QÌB- >B M oB M *QÌM; i?b b Q- >B
KbM? ;B i ?„M ?„M imv i ç®B F?¬M; /€K i¢B MÆB M¨v ` i v pÈB KbM?X

@ æ9M; `²B M;QÆB +ÁM T?ªB ç†+ #B i +?9 w iÈB h`QÆM; æ¢Q aBM?X

>¢ >–m *?Q h¬M Î # M +¢M? M¦B,

@ L;QÌB M¨v H¨ bQ T?K +O EB K *?B hY i?U+ HU+ +kM; ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M
tªQ [mv i- F?¬M; i?m +€+ M?•M p"i F?€+ +O EB K >Q h`mM; h´X

u +?d pÁ M;QÌB M;²B # M +¢M? EB K >Q h`mM; h´ K†+ €Q i`„M; ç M; KdK +QÌB i?ª
/€M; p imv F?¬M; ?mM; €+ M?QM; pšM T?ªB +?9 wX

_®i +m°+ h`+? J¬M i?"T MB M i +kM; ç½ F i i?9+ pÈB iBM iS+ GK+ L;mv M ;B i >

a m F?B F i i?9+- M?[M; +m°+ i` M? ç'm +¨M; i`Î M M K½M? HB iX

"B m ?B M ` H¨ GK+ L;mv M p¨ EB K *?B hYX

Í # M i`QM; # T?€B +kM; i` M? ç'mX

L m M?Q F?¬M; T?ªB h`+? .B i H½Q i´ çB m ?Á i?b EB K J¬M ç½ HQ¢M i?¨M? K°i

J¨ GK+ L;mv M +kM; ?²B T?K+ H¢B p #bM? i?QÌM;- m®M; `QÊm Hmv M i`+?X

æ9M; H9+ ?„M Hmv M i`+? i?b ;†T T?ªB K°i M M ç - h`"i hU i?B i i„+ +–M KQÌB ?
L;mv M F?¬M; i? Hmv M i?¨M? K°i HQ¢B M¨Q- ?ÆM M[+ÁM F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ H

æQÊ+ `²B F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ i?b F?¬M; Hmv M M[X

GK+ L;mv M tm w M;?o ` F?ÄB ç–m +?mv M i•K m®M; `QÊm iU /Q iU i¢BX

h?ÌB ;B M +S M?Q p"v i`¬B [m MY i?€M;X

LY i?€M; b m- GK+ L;mv M ç M; m®M; `QÊm i?b +¦ M;QÌB iÈB i?,KX

*?QM? H¨ ;B +?O :B *€i h`Q h?QÆM;X

:B *€i h`Q h?QÆM; M¦B,

@ L;QÆB ?bM? M?Q #B i i b) ç M\

@ .o M?B M- ç iY #B i bÈK Km°M ;b +kM; T?ªB çB EB K h´ iBM? i?–M

GK+ L;mv M M?9M p BX

@ L;QÆB i?"i #B i ?QÎM; i?K- p¬ +MM; HQÌB #B M;- +m°+ b®M; i?"i iU i¢BX

:B *€i h`Q h?QÆM; M?bM K'v i`,K pÁ `QÊm # M +¢M? +O GK+ L;mv M i?b F?¬M;
v +kM; #B i- GK+ L;mv M imv i?ª HÄM; ?QÎM; i?K M?QM; i•K iQM? `'i i®iX

Pi M?'i i` M M;QÌB +O GK+ L;mv M +kM; F?¬M; +¦ /€M; p +O im´B i` ç„+ wX

@ >B M i¢B çB EB K h´ hBM? h?–M pÈB i çB- M;QÆB ?B M i¢B +kM; H¨ i?€B i?QÊ

:B *€i h`Q h?QÆM; M¦BX

GK+ L;mv M çSM; i?ŠM; /"v ?„M F?¬M; M;Ì `^M; KbM? ç½ i`Î i?¨M? i?€B i?QÊM; i`

E iB T /QÈB bU /šM /„i +O M;mv M FB K +?O :B *€i h`Q h?QÆM; GK+ L;mv M # v
h?–MX

Í ç•v ;B®M; M?Q H¨ L;mv M h?Ov >²M; >Q M;X

h?"K +?Q Î ç•v GK+ L;mv M +ÁM KÆ ?² +ªK M?"M i?'v F?Q iS+ €T +? X

:B *€i h`Q h?QÆM; M¦B,

@ *?9M; i ç m #` >²M; >Q M; F?„+ +? B +kM; #B i- +?Q M M ?B M i¢B Î EB K h´
iS+ ?²M; ?Q M; ç +?Q K¼B M;QÌB i?Q+? SM;- i? M¨Q M;QÆB +¦ +ªK i?'v ?ÆB F?

:B *€i h`Q h?QÆM; /o M?B M F?¬M; #B i `^M; GK+ L;mv M F?¬M; bÊ F?Q iS+ >²M
i?Q+? i?9 pÈB >²M; >Q M;X

hÈB EB K h´ hBM? h?–M GK+ L;mv M T?€i ?B M ` Î T?Q i` M +¦ K°i i?¨M? i`b p¬
+¦ # iB m i?¨M? i`b- # iB m i?¨M? i`b M¨v t T i?2Q ?bM? i K ;B€+ ç2K K°i i?¨M?
:B *€i h`Q h?QÆM; M¦B,

Í +?QM? ;B[;¼B H¨ EB K h´ i?¨M? +?QM? H¨ hBM? h?–M HÈM M?'i +O EB K h´
i´ # [m M Î ç¦- K¨ ?B M i¢B # i?¨M? i`b i K ;B€+ FB KÈB t•v F?¬M; [m€ H•m- M¦ ç
i?¨M? i`b EB K >Q i?¨M? i`b EB K o•M i?¨M? i`b- /o M?B M M;QÌB ç m Î i`QM; # i?
H¨ i? ;BÈB K M ?Q M; ?²M; ?Q M; +?B F?Q- M m M?Q Km®M Î # M M;Q¨B i?b +kM

:B *€i h`Q h?QÆM; K M; i?2Q GK+ L;mv M iB M p¨Q i`QM; EB K o•M i?¨M? i`bX

EB K o•M i?¨M? i`b M¨v iQÆM; ç®B HÈM M?QM; +kM; F?¬M; +¦ # Q M?B m M;QÌB

h´M; +°M; +kM; +?d +¦ KQÌB M;QÌB K¨ i?¬B- K¶B p` çB m +?B K p` i`Q iQÆM; ç®B
M?[M; M;QÌB M¨v i?'v GK+ L;mv M ç€T tm®M; ç m iÄ p ?Q M M;? M?- GK+ L;mv M
KBM?- F?¬M; +?WM; +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+ EB K *?B hYX

GK+ L;mv M iÈB EB K o•M i?¨M? i`b T?€i ?B M t2K ` MÆB M¨v +kM; F?¬M; i?B m
:BÈB *ªM?- :B *€i h`Q h?QÆM; HB M M¦B,

@ h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q b) +¦ K°i b® ç iY i?•M M?•M- ?ÆM M[i?€B i?QÊM; i
F?¬M; +¦ F?ª M,M; K¼B +?mv M ç m çQ+? i?•M çB H¨K +?Q M M +¦ M;QÌB ?–m +k
+¦ ?ÆM KQÌB i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- ç9M; `²B M;QÆB +¦ Km®M b„T t T F?¬M;
;BÌ ibK K°i Qi M[im i?` i?B T ç iY M;QÌB ?–m +kM; F?€ çÆM ;BªMX

88RX *?QÆM; Ry9j, h, EB K æ¢B >°BUi?QÊM;V

GK+ L;mv M ;BQÆM; i v H MX

@ æQÊ+ `²B ç iY +ÁM +?Q +¦ ?SM; i?9 M¨vX

Í K°i KbM? i? M? i`M? pmB bQÈM; +–M i?` i?B T M;QÌB ?–m H¨K ;bX

:B *€i h`Q h?QÆM; H¢B M¦B iB T,

@ § +¦ +?mv M T?ªB M¦B pÈB M;QÆB- b„T iÈB H¨ ç¢B ?°B i`QM; h´ i?¨M?- ;¼B H¨
i?B i`B M M,M; HU+ T?€ ;BªB EB K *?B m- b) +¦ EB K .B i H½Q i´ iÈB t2K i?`M? ?

@ EB K J¬M +?9M; i /MM; EB K pB ?MM;- /MM; EB K i` M? +?'T +?Q M M b) +¦ h,

@ h, EB K ç¢B ?°B M¨v F?¬M; i, i?Q M,M; HU+ ç'm FB K i`U+ iB T K¨ +?d id i?Q M
T?QÆM; tm'i ` FB K +?B m K°i T?QÆM; T?€ t2K B +m®B +MM; i?O i?„M;X

@ h?„M; K°i i`"M +¦ i? +¦ K°i FB K T?M çB m- FB K T?M çB m M¨v H¨ p"i ç†+ i?M -
i´ +¦ i? i?¬M; [m EB K S?M æB m +?B b EB K w- çQÆM; M?B M EB K S?M æB m
i²M i¢B F?¬M; M?B m ?ÆM M[K¶B H–M T?€i ç°M; EB K S?M æB m ç m iB m ? Q

@ æ¢B ?°B h, EB K M¨v i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +¦ i? i? K ;B F +ª # p` i`mM; i´- i'
#ªM H¨ ç€M? M; M; i v B +kM; F?¬M; i?„M; çQÊ+ B M?QM; iW F?B EB K *?B hY
EB K >Q h`mM; h´ +?B K i?QÊM; T?QM;- ;–M ç•v ç m H¨ /Q T?€B +O EB K >Q h`m

@ *?9M; i +?d +¦ T?–M #¢BX

@ G–M h, EB K ç¢B ?°B M¨v- EB K >Q h`mM; h´ p¨ EB K S?QM; h`mM; h´ ? B T?2 H
+?9M; i +¨M; i`Î M M M;mv +'TX

@ L;QÆB M m M?Q i? K ;B h, EB K ç¢B ?°B i?b +¦ i? +?®M; H¢B EB K +?B hYX

*?®M; H¢B EB K *?B hY b Q\ h`QM; HÁM; GK+ L;mv M +ª FBM?- i`QÈ+ FB Î h?"T
+?Q +MM; pÈB EB K *?B hY +?QM? i?S+ i, i?Q- +?d ç€M? ;B€ M? m K°i +?9i K¨ i
i?S+ i, i?Q +MM; EB K *?B hY\

L?QM; K¨ +?Q /M EB K *?B hY F?¬M; T?ªB M;QÌB #bM? i?QÌM; KbM? +kM; T?ªB ç

_QÊm H¨ ?ªQ iYmX

_QÊm M¨v K¨m ?´ T?€+?- F?¬M; +¦ i¢T +?'i ç´ p¨Q +?ûM +¦ i? M;YB çQÊ+ KMB i?

*?ûM +kM; H¨ ?ªQ +?ûMX

GQ¢B +?ûM M¨v H¨K #^M; i?Ov iBM?- ¦M; €M? i`QM; bm®iX

EB K H¨ ?ªQ FB KX

EB K /¨B # i?QÈ+- i?•M FB K M?Q i?m i?Ov i` M i?•M FB K T?€i` +?QM? F?Q /`

J°i i? M? v M?•M i` im´BX

h? M? v i?2Q ;B¦ # v T?'T T?ÈB- M;QÌB i` im´B FB F?m¬M K†i #bM? i?QÌM; H° `

_QÊm- +?ûM FB K M;QÌBX

h?"i bU H¨ M?•M bBM? F?Q€B wX

GK+ L;mv M i?ªM? i?ÆB m®M; K°i M;KKX

hÈB EB K h´ hBM? h?–M- +?mv M ç–m iB M +–M H¨K H¨ ;b- i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½
F?€+ #B i- +¦ M;QÌB ibK M?[M; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q F?€+ Hm"M #¨M +¦ M;Q
FB K i´ iBM? i?–M +¦ M?[M; v m i?9 K¨ # M M;Q¨B F?¬M; +¦ b,M ;B i +¦ çQÊ+ `'i M

GK+ L;mv M iÈB ç•v +?mv M ç–m iB M ?„M H¨K H¨ #bM? v M m®M; `QÊm- F?¬M; [

æ9M; `²B ?„M i`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m çQÊ+ iBM iS+ T?ªB çB EB K h´ i?¨M?- M;?2 M¦

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; ;'T +S m®M; tQM; +?ûM `QÊm `²B iQM? b mX

æ¢i iÈB KS+ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +?mv M i? K ;B EB K h´ h?¨M? +kM; F?¬M
GK+ L;mv M Km®M çB- H–M h, EB K ç¢B ?°B M¨v ç`+? M?•M +¦ +ª EB K *?B hYX

h`QM; +?ûM `QÊm ?´ T?€+? H¢B çQÊ+ `¦i i? K `QÊmX

h`QM; iQ+? i„+ K°i iB M; QM; F m p M; H MX

GK+ L;mv M M;~M; ç–m Î i` M çdM? ç–m ç½ tm'i ?B M K°i +QM +?BK QM; K¨m i`Q-
+?Q i?B M ç` Km®M i®B b–K H¢B- #'i F H¨ b Q ? v K†i i`ÌB ç m #` +€M? +?BK K¨

@ æ•v +?QM? H¨ EBK æ²M; G,M; o•M PM; ?Q M; /½X

@ æ•v H¨ v m i?9 i`ÌB bBM? +¦ M,M; HU+ ?²M; ?Q M;X

@ EBK æ²M; G,M; o•M PM;- +¦ i?U+ HU+ i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S # X

88kX *?QÆM; Ry99, h, EB K æ¢B >°BU?¢V

@ L; v +ª EB K o•M h`mM; h´ Km®M i?m–M T?K+ M¦ +kM; F?¬M; i?¨M? +ÁM #` M¦ ç

@ æ9M; i? EBK æ²M; G,M; o•M PM; M¨v F?€ ç€M; bÊX

h?"i H¨ FBM? i?B M ç°M; ç` X

G9+ M¨v EBK æ²M; G,M; o•M PM; ç€M? p T?Q EB K o•M i?¨M?- M¦ +,M #ªM F?¬
i`QÎM; H½Q Î ç•v- QM; i`ªQ +?°T iÈB K°i i`QÎM; H½Q i M H¨ h?QÆM; .½ KBM?- p`

+¦ i?U+ HU+ h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B- +kM; F?¬M; v m ?ÆM E?´M; h?QÊM; L;
o•M PM; i”T FQ+? i?b H”T iS+ M;U FB K` i vX

L?QM; h?QÆM; .½ JBM? +?¢K p¨Q QM; i`ªQ +O EBK æ²M; G,M; o•M i?b H”T iS+ F

h`QM; iQ+? i„+ K°i ç¢Q #¢+? b„+ FB K[m M; H¦2 H M- ç¢Q #¢+? b„+ FB K[m M; M
p¨Q QM; i`ªQ +O EBK æ²M; G,M; o•MX

æ M;X

h? M? •K #¢Q HB i +U+ HÈM- +?d i?’v +¦ K°i #¦M; M;QÌB p°B p¨M; i?®B HmBX

L;QÌB FB H¨ B- M;mv M F?Q #¢Q HB i +U+ HÈM i?Q€M; +€B ç½ M;WM; H¢B- +€
`¨M; M?bM i?’v K°i M;QÌB K†+ €Q i`„M;- iB M T?QM; ç¢Q +®i K†i KkB ?B M H¨M?
o•M H½Q i´- EB K o•M H½Q i´ imv +¦ i?U+ HU+ h? :BÈB +ªM? i–M; i?S iQ M?QM
T?QM; pÈB EBK æ²M; H,M; o•M QM;X

æ•v H¨ /Q ?²M; ?Q M; F?„+ +? FB KX

>Q M; .½ EBK æ²M; G,M; o•M QM; HB + M?bM EB K o•M H½Q i´- ç°i M?B M F?¬M;
EB K o•M H½Q i´ F?¦ +?ÆB- i`QM; +?®+ H€i H¢B M?bM p T?Q b m- T?Q b m H¨

@ Í T?Q FB ?bM? M?Q F?¬M; +¦ M;QÌBX

EB K o•M H½Q i´ +’i iB M; M¦BX

@ E?¬M; ç9M; T?Q ç¦ +¦ GK+ L;mv MX

@ *€B ;bX

@ GK+ L;mv M imv i ç®B F?¬M; M;,M çQÊ+ EBK æ²M; G,M; o•M QM;X

EB K o•M H½Q i´ HB M # v i?ŠM;- M?[M; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q F?€+ +kM; çm
M?•M p”i +¦ iB K HU+ M?’i i`QM; EB K o•M h`mM; h´ b m M¨v b) ç®B F?€M; pÈB E
M?B M F?¬M; Km®M ç ?„M ;†T M;mv ?B K #` i`¼M; i?QÆM;X

G9+ #¼M ?¼ iÈB i?b i?’v GK+ L;mv M ç M; m®M; `QÊm ç²M; i?ÌB EBK æ²M; G,M; o
?„M- +€+ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +?d i?’v M;QÌB K†+ i? M? v MûK +?ûM `QÊm ç²
i?m i?Ov M„K Î i`QM; i v- K°i FB K ç•K p T?Q EBK æ²M; G,M; o•M QM;X

J°i FB K ç•K p QM;X

PM; ?B M M?B M K¢M? ?ÆM bQ pÈB M;QÌBX

L?[M; i`QÎM; H½Q F?€+- ;†T EBK æ²M; G,M; o•M QM; +kM; T?ªB Mû i`€M?- M m M
H¨ #` i`¼M; i?QÆM;- GK+ L;mv M /€K i’M +¬M; i?ŠM; F?¬M; T?ªB Km®M ibK +€B
h´ imv Km®M M?QM; +kM; F?¬M; F`T +Sm ?„MX

GK+ L;mv M T?ªB +? i Î ç•v b Q\ h’i +ª K¼B M;QÌB ç m i?–K M;?oX

J°i ç¢Q K€m iQÆB F?B M;QÌB +MM; QM; iB T t9+X

J€m iQÆB M?Q i?€+ MQÈ+ ç´ tm®M;X

GK+ L;mv M K°i +?B m ç½ #` QM; ;•v i?QÆM; iQ+? b Q- ?ÆM M[ #` i?QÆM; M†
+?ŠM; H) GK+ L;mv M ç½ #` i?QÆM; iÈB ;–M +? i `²B\ E?¬M; ç9M; GK+ L;mv M +
+kM; F?¬M; i? +?ªv M?Q i?€+ MQÈ+ M?Q i? X

h¢B b Q H¢B M?Q p”v +?ŠM; H) #` i?QÆM; H¨ QM; +?S F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB\

hmv M?B M F?¬M; i? M¨Q- K°i i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S M?’i /MM; FB K +MM; pÈB
ç¢i iÈB i? ;BÈB +ªM? i–M; i?Q # /MM; ?²M; ?Q M; +?B M i?„M;- H¨K b Q +¦ i? ç

æ•v H¨ +?mv M ;b\

J°i +?B m F i i?9+- EBK æ²M; G,M; o•M PM; i?®B HmB M¦ M?bM GK+ L;mv M i?"i b
b® M;QÌB H¨K M¦ #` i?QÆM; +?d ç K i` M ç–m M;¦M i v- F€ i?"i H–M M¨v H¨ /Q M¦
GK+ L;mv M imv i ç®B F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨K +?Q M¦ #` i?QÆM; M†M; M?Q i? - I
EB K .B i H½Q i´ H¨ i?m i?"T çQÊ+ KbM?X

*U QM; +U+ HÈM p¢M i`QÊM; M?bM i? M? v i` im´B M?Ä #û M?Q K°i ?¢i +?•m M?
?bM? p¨ F?m¬M K†i ç¦X

J¨ GK+ L;mv M +kM; M?bM +U QM; i`QÈ+ K„iX

J°i M;QÌB K°i QM; ;B^M; +QX

_'i M?B m i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q F +ª EB K o•M h`mM; h´ +kM; F?¬M; çQ€M çQ
+?QM? H¨ EBK æ²M; G,M; o•M QM; K°i v m i?9 ç M; bÊ- iQ¨M EB K h´ iBM? i?–M
+?d +¦ EB K .B i H½Q i´ KÈB +¦ F?ª M,M;- K¨ GK+ L;mv M +S i? ç€M? +?Q M¦ #` i?
L;mv M +?d +¦ im pB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S M?'i +?Q /M FB K i?m"i +O ?„M i`€+
+?B M HU+ #^M; pÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? BX

88jX *?QÆM; Ry98, EBK æ²M; G,M; o•M PM;Ui?QÊM;V

L?QM; i?"i bU +¦ +?mv M M?Q p"v- HU+ HQÊM; ?²M; ?Q M; i?B M #~K F?„+ +? FB
G,M; o•M QM; imv +¦ im pB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S # - M?QM; +¦ i? iQÆM; çQÆM
i?S iQ /MM; FB K- +¦ T?–M i?„M; i?"i HÈM K¨ GK+ L;mv M im pB h? :BÈB *ªM? i–
K¨ +¦ i? F?„+ +? HU+ HQÊM; ?²M; ?Q M; i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S # - i?"i H¨ +?mv

æ€K M;QÌB i`QM; EB K o•M i`mM; i´ Km®M ` i v ;B9T çÐ M?QM; b m ç¦ T?€i ?B M
M[X

L¦B ` +¦ H) F?¬M; iBM- M?QM; +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K„i H¨ M?Q i? X

J°i M;QÌB K°i QM; pšM ;B^M; +QX

+m®B +MM; EBK æ²M; G,M; o•M PM; +?`m F?¬M; çQÊ+ M¦ Î EB K h´ iBM? i?–M F?-
.B i H½Q i´ H¨K +?Q M¦ bÊ ?½B- ?B M i¢B tm'i ?B M K°i M;QÌB i` im´B ç€M? M¦- M
#´ bmM; F?Q iS+ ?²M; ?Q M; ç€M? p T?Q GK+ L;mv M- imv +?d H¨ K°i v m i?9 M
?Q¨M K„- M; v +ª EB K

o•M i`mM; i´ Km®M ç®B T?¦ +kM; F?¬M; / /¨M;X

J¨ FB K[m M; +O GK+ L;mv M H¢B ;BQÆM; H M- i`QM; M?€v K„i M´B H M i?B M
+O EBK æ²M; G,M; o•M PM; #` +?ûK i¢Q i?¨M? p¬ b® ?mv i [m M;X

GK+ L;mv M ;BÌ F?„+ M¨v #„i ç–m iB M p¨Q- K°i çQ¨M FB K[m M; ç€M? p¨Q H¬M;
GK+ L;mv M M?Ä #û- K¨ EBK æ²M; G,M; o•M PM; F?´M; H²- GK+ L;mv M iB M p¨Q i
M;QÌB ç•m ? iX

L?QM; `'i M?B m i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q H¢B M;?2 çQÊ+ iB M; +O EBK æ²M; G
M?B M M¦ ç½ `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM;X

EBK æ²M; G,M; o•M PM; p®M imM; ?Q¨M? F?„T EB K h´ hBM? h?–M M v H¢B `ÆB p
L;mv MX

h?"i H¨ ç€M; bÊX

GK+ L;mv M KÈB iÈB EB K h´ hBM? h?–M ç½ H¨K +?Q i'i +ª +€+ i`QÎM; H½Q Î ç•v
pb +?mv M M¨v M; v +ª EB K o•M h`mM; h´ +kM; F?¬M; H¨K çQÊ+X

æ° F?¦ [m€ + Q- + Q ç M F?¬M; iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

h`Q; i?¨M? EB K o•M iQ¨M i`QÌM; çQ K„i M?bMX

>ÆM KQÌB i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç m 2 bÊ F?¬M; M¦B M M HÌBX

h?U+ HU+ +O EBK æ²M; G,M; o•M +ÁM + Q ?ÆM +ª EB K o•M h`mM; h´ M?QM; H9+ H¢B #` GK+ L;mv M €T +? X

h?2Q ç¢Q Hw #bM? i?QÌM; GK+ L;mv M T?ªB #` €T +? KÈB ç9M;X

*?mv M M¨v i?"i F?¬M; ?ÊT pÈB H) i?QÌM;X

L?QM; K°i K¨M [m, /` ç½ tm'i ?B MX

h?€B i?QÊM; i`QÎM H½Q L;¬M h?QÆM; aÆM M¦B,

@ *¦ M M M¦B +?Q EB K .B i H½Q i´ F?¬M;X

Í i`QM; EB K h´ hBM? h?–M +¦ #®M i?¨M? i`b K¶B i?¨M? i`b ç m +¦ T?ÁM; M;U K¨ M¨v tªv ` K°i +?mv M i?b +€+ i?¨M? i`b F?€+ +,M #ªM b) F?¬M; #B iX

EBK æ²M; G,M; o•M i?U+ HU+ +ÁM ?ÆM +ª EB K o•M h`mM; h´X

*?Q M M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q Km®M #€Q +?Q EB K .B i H½Q i´ #B iX

L?QM; ?B M i¢B GK+ L;mv M K°i KbM? ç'm pÈB K°i QM; +ÁM +?B K çQÊ+ i?QÊM;

EBK o•M h`mM; h´ +QÌB K°i iB M;,

@ L;QÆB ?B M i¢B i?'v +ÁM i'i v m b Q\

L;¬M h?QÆM; aÆM F?¬M; M¦B ;b ç¨M? H„+ ç–m,

@ æ9M; H¨ F?¬M; +–M T?ªB #€QX

@ æ9M; `²B EB K o•M h`mM; h´- i¢B b Q GK+ L;mv M H¢B +¦ i? €T +? çQÊ+ EBK

Í # M FB h?QÆM; .½ JBM? +'i iB M; ?ÄBX

EB K o•M h`mM; h´ M?9M p B,

@ h H¨K b Q #B iX

L;¬M h?QÆM; aÆM M?bM p T?Q :B *€i h`Q h?QÆM;,

@ :B *€i M;QÆB H¨ M;QÌB iB T t9+ pÈB GK+ L;mv M M?B m M?'i- M;QÆB +¦ #B i

:B *€i h`Q h?QÆM; H„+ ç–m,

@ h H¨K b Q #B i çQÊ+X

>ÆM KQÌB i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç m F?¬M; ?B m i¢B b Q GK+ L;mv M H¢B €T PM;X

"¦M; M;QÌB i? M? v- #¦M; QM; p¢M i`QÊM;X

•M? i`ÌB M;?B M; +?B mX

"¦M; M;QÌB i? M? v im–M ?Q¨M +?mv M ç°M; K°i FB K ç€M? # v `'i M?B m H¬M; pl

o¬ b® FB K [m M; M´B H M- H¨ u M >²B h?B K ç€M? p¨Q K„i +U QM;X

G¢B K°i K¨M FB K [m M; FBM? /B K M´B H M- K°i FB K M¨v ç•K p¨Q #¨M +?•M +O çB M +m²M; T?mM ` K€mX

o b m +ÁM +¦ FB K [m M; K M; i?2Q +ªK t9+- # T?–M iQÆM; iQ # T?–M Hv #B i # i?2Q K°i T?–M +¬ çÆM- ç•v H¨ imv i F„ +O *?m h? M? >mv M- GK+ L;mv M i`QÈ+ >mv M F?B 'v F?¬M; M?bM ` ?QÆM; p` +O i? M? FB K M¨v- F€ i?"i H9+ 'v Î h'M K¨ GK+ L;mv M b m F?B i?B i`B M FB K i?m"i iB M #° #•v ;BÌ KÈB +¦ i? i? ?B MX

GK+ L;mv M ç½ +?B K i?QÊM; T?QM; imv i ç®BX

*U QM; M¨v F?¬M; T?ªB H¨ ç² M;®+ M¦ /o M?B M H¨ Km®M +?¢v i`®M M?QM; i`®M L;mv M K°i çQÌM; i`mv FQ+?- FB K [m M; çm´B i?2Q +U QM;- HQÈi iÈB çm¬B M¦X

G9+ M¨v +€+ p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M?bM i?'v GK+ L;mv M ç ûT +U QM; +k

*m®B +MM; i'i +ª ç½ F i i?9+- GK+ L;mv M ç½ çSM; H M i` M ç–m +U QM;X

æ9M; i? GK+ L;mv M ç½ ?¨M; T?K+ çQÊ+ M¦- p®M #bM? i?QÌM; ?²M; ?Q M; F?„+
QM; M¨v ç½ #` GK+ L;mv M F?„+ +? - i¢K i?ÌB #„i ;B[- M¦B F?¬M; +?WM; b m M¨v
+¦ K°i +U QM; p¢M i`QÊM; ?¨M; T?K+- b) H¨ K°i HU+ HQÊM; HÈM ;B9T çÐ EB K o•

æQÆM; M?B M #ÎB pb ?¨M; T?K+ M¦ +?Q M M M¦ ç½ #` ç€M? #` i?QÆM; `'i M?B
iQ¨M +kM; T?ªB K°i ? B M,KX

GK+ L;mv M ?¨M; T?K+ tQM; p¢M i`QÊM; +U QM; i?b ç€K M;QÌB i?€B i?QÊM; i`QÎ

@ L;QÆB H¨K b Q H¨K çQÊ+\

@ L;QÆB H¨K b Q K¨ i?m–M T?K+ çQÊ+ EBK æ²M; G,M; o•M QM;\

L;mv M K°i ç€K ?ÄB ç•v H¨ K°i +?mv M [m€ +´ [m€B- GK+ L;mv M HB M M¦B,

@ E€ i?"i çÆM ;BªM- +QM +¦ K°i [mª *•m h?9 G M? +¦ i€+ /KM; +QÐM; +? v m i?9

L;mv M M?•M EB K E?„+ >Q M; +O KbM? F?¬M; i? M¦B `ä `¨M;- F?¬M; i? ?Q¨M i
iB i H° ` M;Q¨B +?„+ +?„M H¨ i?€B +´ p,M KBM? b) T?€B M;QÌB ç M ;B i KbM?- i?€
K°i i?B M i¨B FB K ç¢Q KÈB tm'i ?B M M?QM; F?¬M; +?Q T?ûT FB K ç¢Q F?„+ +?

*?Q M M pb bU M iQ¨M +O KbM? +–M T?ªB +¦ K°i +€B +ÈX

@ h?b ` H¨ i? X

@ >¦ ` +ÁM +¦ HQ¢B +•m i?9 H M? M¨vX

h`mM; PÆM; h?B M i`B m iQ HÈM F?¬M; ? i?B m çB m H¢ +¦ *•m h?9 G M? +kM;
?ÆM M[GK+ L;mv M +¨M; K¢M? #¼M ?¼ +¨M; + Q ?SM; #¼M ?¼ +ÁM KQM; GK+
+?B hY X L?QM; EB K *?B hY pšM H¨ K°i iÁ M9B + Q i`QM; HÁM; #¼M ?¼X

Í i`mM; i•K EB K h´ h?¨M? +¦ K°i [mªM; i`QÌM; [mªM; i`QÌM; M¨v +kM; F?¬M; +¦ i
/UM; i?ŠM; K°i i? M? i?¢+? FB K M M M;QÌB i ;¼B MÆB M¨v H¨ h?¢+? EB K ZmªM

Í T?Q ç¬M; +¦ K°i iÁ H–m +€+X

Í i` M H–m +¦ K°i +¬M; iY im'M K„- p` +¬M; iY M¨v Î KB i•K +¦ K°i M®i `m²B K¨m ç
F?¬M; M¦B M M HÌB- Î i` M #¨M H9+ M¨v +¦ K°i #–m `QÊm- +¬M; iY im'M K„ M?¨M M

@ _QÊm M¨v iQ p` +kM; #bM? i?QÌM; +?ŠM; ?B m b Q GK+ L;mv M H¢B i?Q+? M?
iÁ h9v hmv M bÆMX

EB K *?B hY EB K o,M sQÆM; Mi?ªM M?B M M¦BX

@ "ÎB pb ?„M H¨ iYm [m,X

EB K >Q h`mM; h´ +?„T i v çSM; Î i` M H–m,

@ hYm [m, M¨v +kM; +¦ +?9i T?QM; T?¢K +QÌM; ;BªX

@ E€ i, FB K b„T #„i ç–m `²BX

EB K >Q h`mM; h´ i?ªM M?B M M¦BX

@ æ9M; i? b„T #„i ç–m `²BX

EB K *?B hY ;"i ç–m MûK #–m `QÊm [m K°i # M ?„M F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB i?Q+?
[mv M i? p¬ i"M- çSM; i` M p¬ b® M;QÌB- M?bM Km¬M /•M i`,K ?¼X

889X *?QÆM; Ry9e, EBK æ²M; G,M; o•M PM;U?¢V

> B M;QÌB +kM; F?¬M; ç¨K Hm”M F€ i, FB K ç¢B ?°B M¨v HB m +¦ i?„M; F?¬M; #Í
i?U+ HU+ +O EB K >Q h`mM; h´ F?¬M; /QÈB EB K o•M h`mM; h´- K¨ i?U+ HU+ +O
i`–K #’i F?ª i`„+- iW b m F?B EB K *?B hY [m”i F?ÎB p¬ Hm”M F€ i, FB K ç¢B ?°B M
i?’i #¢B K°i H–M M¨Q +ªX

*ÁM H–M M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M;Q¢B H - +?Q /M GK+ L;mv M +kM; `’i + Q K
+?9i- F?¬M; i? i¢Q ` b¦M; ;B¦ ;b +ª- #¼M ?¼ +?d +¦ i?„M;- +?Q M M F i [mª +O i
çQÊ+ iW i`QÈ+X

"¼M ?¼ F?¬M; M¦B +?mv M +kM; F?¬M; +¦ M;?o H¨ M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; ç¨K

Í [mªM; i`QÌM; h?¢+? EB K ?B M i¢B ç½ +¦ K’v i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i`QM; EB
S?QM; h`mM; h´ M;?` Hm”M HB M iK+X

@ *€+ M;QÆB M¦B t2K F€ i, FB K ç¢B ?°B M¨v b) +¦ F i +K+ H¨ ;b\

@ L¦B M?ªK çQÆM; M?B M H¨ +?9M; i i?„M;X

@ h? M?QM; K¨ H9+ M¨v Î EB K o•M h`mM; h´ ç½ +¦ i? K K°i GK+ L;mv MX

@ GK+ L;mv M /M +¦ +QÌM; ç¢B i? M¨Q M?QM; +kM; T?ªB FûK +?9i Qi bQ pÈB EB
H¨ E?Q o”M i?’i iY Î i?ÌB ç¢B M¨v E?Q o”M h?’i hY H¨ #ªv M;QÌB K¢M? M?’i- imv i ç
[m - E?Q o”M +O #ªv M;QÌB #¼M ?¼ #’i Hm”M F M¨Q +kM; F?¬M; i? b€M? #^M;X

h?ªQ Hm”M K°i H9+ p¬ Hm”M i? M¨Q #¼M ?¼ +kM; +?Q H¨ KbM? i?„M;X

h`QM; iQ+? i„+ i`ÌB ç½ i®BX

h`ÌB i¢B b Q H¢B ç2M M?Q p”vX

h’i +ª K¼B M;QÌB ç m M;~M; ç–m H MX

"¼M ?¼ M;~M; ç–m M?bM i?’v +U QM; p¢M i`QÊM; +?2 FQM #–m i`ÌBX

@ h`ÌB ¢ ç•v +?QM? H¨ EBK æ²M; G,M; o•MX

@ *?QM? H¨ v m i?9 K¨ M; v +ª h`mM; h´ ;B Q i?O +kM; T?ªB `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM

@ æ9M; i? b Q M¦ H¢B iÈB ç•vX

@ *?mv M ;b tªv ` ç•v +?QM? H¨ ç` #¨M EB K .B i H½Q i´ i¼ i`’MX

@ PM; i”T FQ+?X

J†+ /M +¦ EB K .B i H½Q i´ i¼ i`’M M?QM; `’i M?B m i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +kM
h´ hBM? h?–M ç m ç¢i iBM? i?–M +ªM? ;B€+ + Q M?’i- `’i M?B m i?€B i?QÊM; i`Q

æ®B i?O M¨v [m€ K¢M?- M m M?Q F?¬M; +?9 w H¨ +¦ i? +? i /QÈB i v M¦X

@ +?mv M ;b tªv ` - M;QÌB +O EB K o•M h`mM; h´ H¢B çSM; Î # M +¢M? +QM QM

@ æ9M; i? - +QM QM; M¨v +ÁM F?¬M; +¬M; FQ+? #¼M ?¼X

@ h?”i H¨ F€ [m€BX

L;mv M K°i ç€K M;QÌB M;?` Hm”M ç²M; i?ÌB +kM; HmB p T?Q t t - ?B M M?B M
M¨Q +kM; F?¬M; Km®M #` +QM +?BK QM; M¨v ç wiÈBX

*U QM; +U+ HÈM K M; i?2Q F?Q i? ç€T tm®M; K†i ç’i- i¢Q i?¨M? Hm²M; H®+ tQ€

J¨ M;QÌB +O EB K o•v h`mM; h´ +kM; `ÆB tm®M;X

æ²M; i?ÌB ç€K M;QÌB çSM; M;Q¨B [m M b€i +kM; M?bM i?’v i` M ç–m +Y +U PM; +

L?bM H–K `²B H¨K b Q +¦ i? +¦ M;QÌB M;²B i` M ç–m EBK æ²M; G,M; o•M PM; +?S
i´ M?QM; EB K .B i H½Q i´ K¶B H–M tm'i ?B M ç m +¦ .B i hmv i h?B M FB K F?Q>

_'i M?B m i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q tQ K„i +O KbM?X

æ•v H¨ K°i +QM QM; F?´M; H²X

o¬ +MM; i?–M im'M ?mM; i¨MX

J M; i?2Q F?Q iS+ ?²M; ?Q M; F?B M +?Q EB K hm :Bª `mM bÊ- HU+ HQÊM; ?²M;

>Q M; /½ EBK æ²M; G,M; o•M PM;- ç•v H¨ +U QM; F?B M +?Q `'i M?B m i?€B i?QI
F?Q i? +O M¦ iÄ ` iQ¨M i`QÌM;X

*Æ ?² i'i +ª K¼B M;QÌB ç m F?¬M; iU +?O çQÊ+ M?bM H M çdM? ç–m +?BK PM;X

_®i +m°+ H¨ B B ç€M; bÊ M?Q p"v +¦ i? M;²B H M çdM? ç–m +U QM; K¨ F?B M M

Zm€ M?B m i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M?È H¢B Fw S+ F?¬M; i®i pÈB +QM +U QM;
ç½ #` i?QÆM; /QÈB i`ªQ +O M¦X

J¶B M;QÌB B +kM; #B i +U QM; ç€M; bÊ i? M¨QX

Í i`QM; EB K h´ hBM? h?–M- iWM; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç m ç½ çQÊ+ /†M /Á [
+'T F?¬M; i? /•v p¨Q- K°i F?B çKM; T?ªB i?b T?ªB H"T iS+ +?¢v i`®M- #ˆM; F?¬M
+?¬M- K¨ i`QM; M?[M; v m i?9 çdM? +'T M¨v- +¦ K°i +QM H¨ EBK æ²M; G,M; o•M P

>Q M; .½ EBK æ²M; G,M; o•M PM;X

æB m FB M bBM? i²M +O EB K h´ hBM? h?–M +kM; F?¬M; M iQ¨M- bQ pÈB EB
EB K hm hBM? h?–M K†+ /M +¦ v m i?9 M?QM; F?¬M; +QÌM; ?Q¨M? ?ÆM M[EB
EB K æ¢Q h?K S?ÁM; L;U E i hBM? #ªQ ?°X EB K h´ hBM? h?–M M;mv ?B K bÎ /o

æ•v H¨ +•m M¦B K¨ EB K *?O çÌB i?S M?'i +O EB K J¬M ç H¢B,

@ EB K h´ hBM? h?–M M;mv ?B K- imv M?B M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M m M?Q
F?¬M; i²M i¢B M´B i?b H¨K b Q +¦ i? b®M; Î i`QM; bU €T +? +O +€+ i? HU+ h`m

*?QM? pb +•m M¦B FB K¨ EB K h´ hBM? h?–M KÈB M?Q p"vX

EB K h´ hBM? h?–M +¦ +QÌM; ç¢B v m i?9 i"T i`mM;X

J¨ ?B M i¢B >Q M; .½ EBK æ²M; G,M; o•M PM; H¢B tm'i ?B M Î ç•vX

æ¬B K„i +O K¼B M;QÌB +m®B +MM; +kM; M?bM i?'v M?•M p"i Î i` M +QM +?BK Q

æ¦ H¨ K°i M;QÌB i` im´B ¬M ?Á K M; i?2Q MK +QÌB F?¬M; +•m M - i` M F?m¬M K
i v T?ªB +–K FB K i v i`€B +–K K°i ?² H¬ `QÊm- i? M? v i?2Q ;B¦ # v T?'T T?ÈBX

GK+ L;mv M5

L?•M p"i çSM; Î i` M ç–m +?BK PM; `ä `¨M; H¨ GK+ L;mv MX

S?–M ç¬M; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q p¨ +€+ ç iY ç m +?Q `ˆM; M?•M p"i ç¦ H¨ GK+

*ªM? iQÊM; iQÆM; T?ªM i?"i HÈM F?B M +?Q `'i M?B m M;QÌB F?¬M; iB T i?K M´
+?Q€M; p€M; ç–m ¦+X

h`QM; €M? b€M; K†i i`ÌB GK+ L;mv M MÎ ` MK +QÌB iQÆB,

@ *?¨Q K¼B M;QÌBX

æ9M; H¨ GK+ L;mv MX

E?¬M; M M i`€+? M?[M; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨v i`QM; HÁM; ;?2M ;?ûi- ç9M
i? çSM; i` M +U QM;- i?"i F?B M +?Q M;QÌB i bÊ ?½B p¨ +?'M ç°M;- çB m M¨v H¨

æ²M; G M; o•M PM; +?d +¦ EB K .B i H½Q i´ KÈB ç€M? #¢B çQÊ+ GK+ L;mv M H
çQÊ+\

@ s2K Fb +QM +?BK QM; FB #` i?QÆM;X

@ æ9M; i? ?ÆM M[+ÁM #` i?QÆM; `'i M†M;X

oW `²B +?BK QM; tm'i ?B M T?€i ` F?Q iS+ K¢M? K) F?B M +?Q K¼B M;QÌB Î ç•
i?QÆM; #•v ;BÌ #¼M ?¼ KÈB T?€i ?B M F?„T M;QÌB M¦ ç m H¨ p i i?QÆM;X

@ h çQ€M ` `²B- H¨ +QM +U QM; #` i?QÆM; i`QÈ+ b m ç¦ GK+ L;mv M ç€M? #¢B

@ æ9M; i? - M¦ v m M?Q p"v ?¨M; T?K+ çQÊ+ H¨ çB m #bM? i?QÌM;X

@ Bxxx- GK+ L;mv M t2K M?Q çQÊ+ ç¢B iB M M;?BX

@ æ9M; `²B i pW KÈB çB ?ÄB ?¦ ` GK+ L;mv M +¦ çQÊ+ K°i +€B *•m h?9 G M?
T?K+ v m i?9 ?ÆM M[+QM *U QM; M¨v H¢B #` i`¼M; i?QÆM; M M ?„M KÈB i?m–M

J°i ç€K i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M;?` Hm"M HB M iK+- KB M +QÐM; ;BªB i?Q+? M
i?m–M T?K+ +U QM;X

æ€K i`QÎM; H½Q FB i`Î M M ?•K K° p¨ ç® F}- +?d +–M +QM +U QM; M¨v /QÐM; i?Q
i?U+ HU+ H¨ +¦ çQÊ+ +?B M HU+ +QÌM; ç¢BX

E€ i?"i GK+ L;mv M p®M F?¬M; ç +?Q +U QM; tm'i ?B MX

L?QM; K¨ +QM +U QM; M¨v F?¬M; ç M +kM; F?¬M; çQÊ+X

"B i ç +U QM; M¨v Î ç•m- bOM; p"i #bM? i?QÌM; +O ?„M +¦ i? ç†i i`QM; F?¬M; ;B
M¨v [m€ HÈM F?¬M; i? ç†i p¨Q i`QM; ç¦ çQÊ+X

*ÁM +¦ K°i +€+? F?€+ +?QM? H¨ S?QM; h?9 "¨B- S?QM; h?9 "¨B imv F?¬M; ç„i M?Q
'M *U PM; K°i p¢M i`QÊM; i?b ç9M; H¨ K°i p'M ç HÈM- +,M #ªM H¨ +?Q iWM; M
M;mv M i`QÈ+ +¦ K°i h?9 o,M JBM?- h?9 o,M JBM? +¦ S?QM; h?9 "¨B MB K T?QM;
i`QÊM; imv M?B M h?9 o,M JBM? ç½ bÈK #B M K'i i`QM; H`+? bY- ?B M i¢B +?d +
çQÊ+ K°i Qi /B imM;X

888X *?QÆM; Ry9d, "„i æ–m h, EB KUi?QÊM;V

h? ç¢Q ?¬K M v +kM; +¦ S?QM; h?9 "¨B M?QM; K¨ `'i Qi +?¶ +¦- GK+ L;mv M i¢K i

*U QM; M¨v M m F?¬M; +'i çB çQÊ+ ç†i Î EB K o•M i?¨M? +?d bÊ M¦ +?¢v i?Q€i K
/Si F?Q€i +QÐB M¦ iÈB ç•vX

"ÎB M?Q p"v M M KÈB +¦ +€+? tm'i ?B M M¨vX

GK+ L;mv M çSM; Î i` M ç–m +U QM; M?bM p T?Q +˜K v +¬M; iY EB K *?B hY i`QÈ
M?bM p T?Q GK+ L;mv M ? B ç`+ M?•M +kM; +¦ ?QÆM; p` i` M? T?QM;- EB K *?

@ GK+ L;mv M M¨v ç9M; H¨ F?¬M; #B i HQÊM; bS+ ?„M +¦ iB K HU+ M?QM; ?B M i
Km®M +? iX

L;[F?Q i–K ç¦ /o M?B M +¦ K°i ?QÆM; p` imM; ?Q¨M? p¬ ç`+?X

@ hmv M?B M GK+ L;mv M pšM +¦ +?9i i?U+ HU+ bQ pÈB EB K J EB K hm i?b M´
EB K æ¢Q "€i *U+ iQ +€+? K¨B FB K +?Q i +kM; F?¬M; +¦ GK+ L;mv M t2K ` KB

GÌB M¦B +O EB K *?B iY tQ v +?mv M,

@ >„M +m®B +MM; b) #` i ç€M? #¢B- E?Q o"M b) #` i çQ¢i K'i- +m®B +MM; i`Î i?
K¨B FB K- i b) i`Î i?¨M? EB K æ¢Q ç M?'i M?•M +O h`mM; PÆM; h?B M h`B mX

EB K *?B hY M?bM H M #–m i`ÌB i?'v #–m i`ÌB + Q iÈB p¬ ?¢MX

@ .B h?' *?B æ` +ÁM +¦ K'v + Q i?O FB K ç¢Q i?"K +?Q ç½ iÈB h?B M h¬M *ªM? M
#¢BX

EB K *?B hY F?¬M; #B i .B h?'i *?B æ` +¦ K'v p` EB K æ¢Q + Q i?O M?QM; K¨ ?„M
ç¢Q +'T i?B M i¬M MÆB ç¦ +¦ F?€ M?B m bQ pÈB EB K .B i H½Q i´ +ÁM K¢M? ?ÆM

GK+ L;mv M M?ªv tm®M; T?Q /QÈB- p¶ p¶ # M M;QÌB +U QM;- M?QÌM; +?Q +U Q

æ M i"M ç•v i? HU+ i K T?QÆM; +O EB K h´ hBM? h?–M ç½ iÈB ç¬M; çO- i?2Q H
o•M h`mM; h´ H¨ v m M?'i pb ? B T?2 +ÁM H¢B ç½ HB M ?ÊTX

L?QM; ?B M i¢B +€+? tm'i ?B M +O GK+ L;mv M F?B M F?Q i? +O #¼M ?¼ i,M;

h`QM; iQ+? i„+ K°i F?Q i? /B i imv i i?B M ç` T?€i ` X

æ•v H¨5

L m M¦B h? :BÈB *ªM? H¨ i?–M i?b F?Q i? M¨v H¨ i?QÊM; p` +?B i?–M- bQ pÈB
?Q¨M? ?ÆM `'i M?B m- +¶ F?Q i? M¨v M?Q Km®M ?Ov /B i i?B M ç` X

EB K .B i H½Q i´ +m®B +MM; +kM; tm'i [m MX

J°i H½Q ;Bª HMM tm'i ?B M- imv MB M F, F?€ HÈM M?QM; Î i` M M;QÌB iQ€i ` K°i
Km®M ?Ov /B i i'i +ª- F?Q i? +QÌM; ?Q¨M? M?Q Km®M pQÊi [m i'i +ªX

@ h? K FB M H½Q i´X

@ h? K FB M H½Q i´X

h'i +ª ç m i?B H pÈB H½Q M?•M HMM M¨v- ç•v H¨ ç M?'i M?•M +O EB K J¬M- M
H½Q i´ +?d bÊ EB K J¬M +?Q ?ŠM +¦ i? i²M i¢B H•m M?Q p"v K¨ ç½ #` +€+ K¬M T

EB K .B i ;BQÆM; i v H M,

@ *?Q p` F?¬M; +–M ç H - i K T?QÆM; +€+ M;QÆB i´M; +°M; ç½ iÈB #®M KQÆB
M¨v i? K ;B h, FB K ç¢B ?°B- F?¬M; bQ T?€T HU+ + Q i?'T F?¬M; bQ T?€T HU+ M
b€M? FB K T?€T + Q i?'T- ? B # M ;B Q i?O B i?„M; +¦ i? H'v çB EB K S?M æB
+?Q T?ûT +"v T?€T HU+ p¨ i®+ ç° ç +?B M i?„M;X

@ h?m"M iB M i`QM; F€ i, FB K M¨v #'i Hm"M FB K +?B m M¨Q i?B i`B M +kM; T?ª
i?S+ +O KbM? T?€i ` K¨ KbM? F?¬M; T?€ ;BªB çQÊ+ i?b +?B m i?S+ ç¦ +¦ ç€M; ;

æ•v H¨ ç T?ÁM; M;W +¦ M;QÌB ibK +?B m i?S+ +´ tQ F?¬M; T?€ ;BªB çQÊ+ ç H

h, FB K ç¢B ?°B bQ p FB K +?B m- +ÁM bQ +ª M,M; HU+ Hw ;BªB FB K +?B mX

GK+ L;mv M H9+ M¨v KÈB #B i [mv i„+ ?¦ ` H¨ p"vX

EB K .B i H½Q i´ ;BQÆM; i v H Mc

@ h, FB K ç¢B ?°B ?B M i¢B #„i ç–mX

G9+ M¦B M?[M; HÌB M¨v EB K .B i H½Q i´ +kM; ç€M? ;B€ GK+ L;mv M- M;QÌB i`
EBK æ²M; G,M; o•M PM; i?"i F?B M +?Q M;QÌB i #€i M;Ì- +?d bÊ +kM; H¨ K°i M;Q

Zmª M?B M H¨ iB m #®B + Q KBM? pW ` i v ç½ F?B M +?Q +ª EB K h´ hBM? h?–M

EB K J¬M ;–M ç•v H¢B bªM bBM? ` M?•M i¨BX

J°i M;QÌB H¨ EB K *?B hY K°i M;QÌB H¨ GK+ L;mv MX

> B M;QÌB M¨v B i?„M; +kM; +¦ i? çQ¢i çQÊ+ E?Q o"M +O ç®B T?QÆM; K M; EB

EB K .B i H½Q i´ ?B m `ä çB m M¨v +?Q M M +kM; F?¬M; M;,M +ªM +m°+ [mv i ç'
L;mv M- /o M?B M v +kM; #B i KbM? F?¬M; M;,M +ªM çQÊ+- p¬ Hm"M H¨ EB K *?B
HU+ ç m Î T?Q i` M v v ?B M i¢B +¦ i? /U p¨Q im´B i€+ +SM; `„M €T +? K°i #"+ K
hY ? v GK+ L;mv M ç m +¦ i? K¢M? ?ÆM vX

h, FB K ç¢B ?°B ç½ #„i ç–mX

h? K ;B F€ i, FB K H–M M¨v +¦ #®M KQÆB b€m i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½QX

"®M KQÆB b€m M;QÌB M¨v +?B H¨K ? B KQÆB # i`"M [mv i ç'm- p T?–M i`bM? i
+?¼M M?[M; M;QÌB F?¬M; +MM; T?€BX

@ h`"M i?S M?'i EB K *?B hY ç'm pÈB L;¬M h?QÆM; aÆMX

L;QÌB ç–m iB M tm'i ?B M H¨ EB K *?B hY- ç®B i?O +O v H¨ L;¬M h?QÆM; aÆM
?SM; i?9- /M b Q KbM? +kM; +?Q iWM; M?bM i?'v EB K *?B hY ` i v- ?B M i¢B +
?SM; i?9 ?ÆM `'i M?B m- GK+ L;mv M M? M? +?¦M; M?bM H M i`QÌM; +?d i?'v E
L;¬M h?QÆM; aÆM- M; v +ª ?SM; i?9 +kM; F?¬M; +¦- ?„M `9i FB K ` - FB K [m M;
h?QÆM; aÆM H"T iS+ M;,M +ªM M?QM; K°i +?B m M¨v i?"i H¨ ?mv M ªQ F€ /B m- L
ç½ M;,M +?†M çQÊ+ M?QM; b m ç¦ H¢B +ªK i?'v iQ¨M i?•M +O KbM? ç½ #` FB K
i?QÆM; Q+?X

J°i +?B m L;¬M h?QÆM; aÆM H"T iS+ #¢B- M; v +ª +?B m i?S ? B +kM; F?¬ +¦ +Æ

E€ i?"i M m +?•M +?QM? i` M? i¨B i?b L;¬M h?QÆM; aÆM +kM; F?¬M; ç M MB¶ K

L?QM; i` M M;QÌB +O EB K *?B hY +¦ F?Q i? p¬ ç`+? ?ÆM M[L;¬M h?QÆM; aÆ
#¢B +?Q M M #` ªM? ?QÎM; i•K HwX

@ oÁM; i?S ? B- GK+ L;mv M ç'm pÈB h`QÆM; æ¢Q aBM?X

J¼B M;QÌB pW `²B M?bM i?'v EB K *?B hY K°i +?B m ç€M? #¢B L;¬M h?QÆM; aÆ
i`"M i?S ? B GK+ L;mv M ç'm pÈB bQ T?K +O EB K *?B hY h`QÆM; æ¢Q aBM?X

GK+ L;mv M M?ªv H M ç¨B Î ç•v +kM; F?¬M; /MM; iBM? +?B F i ;BÈB- #ÎB p"v +?B
i`Î M M iBM? F?B iX

h`QÆM; æ¢Q aBM? +kM; M?ªv H M ç¨B- MÎ K°i MK +QÌB ?B M ?Á ,

@ >¦ ` H¨ GK+ L;mv M- ;–M ç•v i M;?2 `'i M?B m bU iQ+? p M;QÆBX

GK+ L;mv M M?9M p B,

@ *?9M; i +?ŠM; +¦ +?mv M ;b ç M¦B pÈB M? m- ` i v çBX

h`QÆM; æ¢Q aBM? iB + Mm®B- v p®M ç M; ç`M? M¦B +?mv M ç ibK çQÊ+ K°i +?9
HU+ #ªM i?•M +O h`QÆM; æ¢Q aBM? F?¬M; i®i H„K M?QM; p T?QÆM; /B M KQm

GK+ L;mv M F?¬M; +?Q ?„M +Æ ?°B pmM; FB K ç€M? iÈB- h`QÆM; æ¢Q aBM? +k
FB KX

J°i FB K M¨v +O h`QÆM; æ¢Q aBM? H¨ h?B M o¬ hmv i L?•M *?B G°X

J°i FB K M¨v F?¬M; bªM; F?Q€B F?¬M; ?mM; €+ M?QM; `'i imv iX

*Æ ?² GK+ L;mv M F?¬M; i? Mû i`€M? +?d +¦ i? i`9M; +?B mX

J°i FB K M¨v M?Q Km®M ç•K i`9M; p¨Q GK+ L;mv M M?QM; GK+ L;mv M pšM i`€M
i`¨M; /B M i?b h`QÆM; æ¢Q aBM? +¦ p ç½ +?B K i?QÊM; T?QM;- h`QÆM; æ¢Q aB
FB KX

EB K i?S ? B +?QM? H¨ B J¢+ æ¢B om h•K hY- K°i M?€i FB K K M; i?2Q +ªK t9+
+MM; [m, /`X

"° FB K M¨v +O h`QÆM; æ¢Q aBM? ;¼B H¨ h€M; h•K EB K- /U p¨Q i•K ibM? +O +

88eX *?QÆM; Ry93, "„i æ–m h, EB KU?¢V

EB K i?S # - E?B M L?'i S?€i L?B æ°M; hQ¨M h?•M

EB K i?S iQ h?B M >[m "'i h`„+ S?QM; o•M

EB K i?S M,K hY o¬ h€M; h?•M *?B æ`

"° h€M; h•K EB K M¨v K¶B K°i FB K ç m F?€ [m, /` ç m H'v i•K ibM? +QM M;QÌB H¨
GK+ L;mv M M?Q Km®M `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM;X

h`QÆM; æ¢Q aBM? +¨M; ç'm +¨M; i?'v +´ [m€B ?„M H¨ M;QÌB i?¬M; KBM? /o M?B
ç9M;- GK+ L;mv M iU ?² H9+ M¨Q +kM; `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM; M?QM; #'i Hm"M i?
çB m M¨v +?Q i?'v GK+ L;mv M +® w `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM;- i¢B b Q ?„M H¢B T?ª

@ Bxxx- F`T T?ªM SM;- i?"i H¨ F?¬M; i®i- i ç9M; H¨ Km®M ?¼+ i"T FB K +?B m
o¬ hmv i L?•M *?B G°X

æ9M; i? K°i FB K M¨v +?QM? H¨ [m, /` FB K +?B m i`QM; #° h€M; h•K EB K +O h`
æ¢Q aBM? Hmv M K°i +?B m M¨v iQÆM; ç®B i?m–M i?K+- +Æ ?² i?2Q #ªM M,M; K
?B M i?b ç½ +?"K- #ÎB pb K°i FB K M¨v +O GK+ L;mv M +,M #ªM bQ pÈB M;mv M
*?B G° +ÁM K¢M? ?ÆM- v i?2Q i?¦B [m2M +?®M; çÐ K¨ F?¬M; +?®M; çÐ çQÊ+X

Í T?Q /QÈB H¢B i`mv M iÈB iB M; M;?` Hm"M ¬M; ¬M;X

@ GK+ L;mv M H¢B +?ÆB +?B m M¨vX

@ æ9M; i? - ç•v H¨ +€+? ç€M? +O ?„M ç®B T?¦ pÈB E?´M; h?QÊM; L;?o X- i`QÈ+
[m FB K +?B m +O ç®B i?O K°i H–M b m ç¦ /MM; +?QM? M?[M; +?B m i?S+ ç¦ i'M

@ s2K FB K +O M;QÌB i K°i H–M HB M +¦ i? T?K+ +? i?"i H¨ F?¬M; #bM? i?QÌM

@ Zmª M?B M F?¬M; ?´ H¨ FB K ç¢Q v m M;?B i b m EB K *?B hYX

æ€K M;QÌB i`QM; EB K o•M h`mM; h´ +ªK i?'v `'i i?QªB K€B GK+ L;mv M +?QM? H
#¼M ?¼- GK+ L;mv M çQÊ+ M?Q p"v /o M?B M H¨ i•K ibM? #¼M ?¼ pmB KWM;- i
M?'i T?€B tm'i ?B M EB K *?B hY- [mª M?B M H¨ mv T?QM; i€K # K¨ ?B M i¢B Î i`
tm'i ?B M K°i GK+ L;mv M imv ?B M i¢B pšM F?¬M; i? +?®M; H¢B EB K *?B hY M
iB K HU+X

*?d +¦ K°i M;QÌB `'i i?QªB K€B M;QÌB M¨v +?QM? H¨ E?´M; h?QÊM; L;?o - ?„M #` G
+O KbM? F i [mª #` M;QÌB tmM; [m M? F?BM? #d K°i T?2M- ?B M i¢B i?b i®i `²B
p¨Q i? ?¢ T?QM;- M; v +ª h`QÆM; æ¢Q aBM? +kM; #` GK+ L;mv M ?¼+ imv i ?¼
[m€ v m M;?B iX

h`"M +?B M M¨v +?'K /Si pÈB T?–M i?„M; +O GK+ L;mv MX

oÁM; i?S M?'i +¦ ? B KQÆB # i`"M +?B M- M?[M; i`"M +?B M çˆM; b m F?¬M; +¦ F
çˆM; b m F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ + Q i?O- pQ /K M?Q EB K >Q h`mM; h´ EB K o•M
h`mM; h´ imv #¼M ?¼ F?¬M; /MM; bS+ M?QM; T?QÆM; /B M Hw ;BªB +?B i +?B m
b€M?- ç m / /¨M; ;B¨M? çQÊ+ i?„M; HÊB- +ÁM +¦ FB K +?O i`QÈ+ FB :B *€i h`Q
i`QÈ+ F?B #` i?QÆM; /M ;b +kM; H¨ h? :BÈB *ªM? i–M; i?S iQ T?QÆM; /B M FB K

oÁM; i?S M?'i +S p"v K¨ F i i?9+X

J¨ çÊi ç'm i?S ? B- +?ŠM; #B i i¢B b Q M;QÌB tm'i i`"M ç–m iB M H¢B H¨ EB K *
h?QÆM; .½ JBM?- ç•v H¨ p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i?B m +?9i M[#` +U QM; ç
JBM? /MM; o¬ *–m FB K- +kM; F?€ i?m–M i?K+X

æ€M; iB + EB K *?B hY F?¬M; +?Q v +Æ ?°B i?B i`B M- i`QM; pÁM; # +?B m ç½ ç

h`"M i?S ? B H¨ GK+ L;mv M ç'm pÈB *?m hY GQÆM; *?m hY GQÆM; H¨ K°i i?€B
EB K o•M h`mM; h´- +kM; +¦ i?U+ HU+ F?€ K¢M?- imv M?B M H9+ M¨v *?m hY GQÆ
`ä GK+ L;mv M +¦ i? ?¼+ i"T imv i +?B m +O M;QÌB F?€+ K¨ tY Hw- p"v H¨K b Q

"'i ç„+ /o *?m hY GQÆM; +kM; T?ªB tm'i ` #° *U+ G¢+ EB K- ç•v H¨ #° FB K +¦ i?
+ªK +O +QM M;QÌB- +?d i?'v p¬ b® #¦M; ?Q M? ç¨Q #²M; # M?- ?Q K„ `ÆB tm®

.QÈB bU i'M +¬M; +O #° *U+ G¢+ EB K GK+ L;mv M +Æ ?² ç M; #` ?½K i?•M i`QM

hmv M?B M ç9M; H9+ *?m hY GQÆM; KWM; `Ð +?Q ``^M; +¦ +Æ ?°B +?B M i?„M; i
.QÐM; L;¬ EB K Î F¬; i`mM; ç€M? ` K°i p½M; bBM? +U+ H¢+- ?ÆM M[bQ pÈB *?r
?ÆM- *?m hY GQÆM; +Æ ?² +kM; #` +?bK ç„K i`QM; +?B m i?S+ M¨v- ç9M; H9+ ç
F p¨Q +´ ?¼M; +O vX

h`"M +?B M F i i?9+- *?m hY GQÆM; i?m - i`QM; HÁM; v F m i?–K K°i iB M; F?¬M

J°i i`"M M¨v GK+ L;mv M H¢B ?¼+ +?B m i?S+ +O M;QÌB F?€+X

oÁM; i?B ç'm i?S ? B pšM H¨ GK+ L;mv M p¨ EB K *?B hY çQÊ+ +?9 w M?B m M?'i

E iB T EB K o•M h`mM; h´ EB K >Q h`mM; h´ EB K S?QM; h`mM; h´ :B *€i h`Q h?Q
i?„M; HÊBX

J¨ pÁM; i?B ç'm i?S # - EB K *?B hY +kM; /MM; p¨B +?B m K¨ i?„M;- GK+ L;mv M
i`QÈ+ /MM; imv i +?B m ç®B T?QÆM; K¨ ç€M? H¢B +m®B +MM; ç m ;B¨M? +?B M

>B M i¢B +?d +ÁM b€m M;QÌBX

GK+ L;mv M EB K *?B hY EB K o•M h`mM; h´ EB K >Q h`mM; h´ EB K S?QM; h`m
h?QÆM;X

"ÎB pb +ÁM iÈB b€m M;QÌB B +kM; +QÌM; ç¢B +?Q M M M?[M; +m°+ +?B M iB T i

EB K .B i H½Q i´ M?bM p M?[M; M;QÌB M¨v,

@ a€m M;QÌB F iB T i`bM? iU +?B M ç'm H¨X

J¼B M;QÌB ç m v M ioM? H„M; M;?2X

EB K *?B hY ç'm pÈB EB K o•M h`mM; h´X

æ•v H¨ +m°+ ç'm F?€ i?9 p`X

EB K *?B hY H¨ ç B #B m +?Q im´B i` K¢M? M?'i K¨ EB K o•M h`mM; h´ i?b ç¢B #B
+O i? ? i`QÈ+X

G9+ EB K *?B hY KÈB iÈB EB K h´ hBM? h?–M- +?¢K T?ªB +m°+ i, FB K ç¢B ?°B
EB K o•M h`mM; h´ #` EB K o•M h`mM; h´ ç€M? +?Q i?ªK #¢B- M?B m H–M M?Q p"
;†T H¢B- K¨ ?B M ? B M;QÌB ç½ çKM; M? mX

EB K *?B hY M?bM p T?Q EB K o•M h`mM; h´c

@ EB K p•M h`mM; h´ +?9M; i H¢B ;†T K†i- i pšM M?È `ä F€ i, i?Q ç–m iB M M;QÁ

EB K *?B hY i?ªM M?B M M¦B- M;[F?Q p¬ +MM; iU iBM- iU ?² ?„M +¦ i? / /¨M; i?

EB K o•M h`mM; h´ +QÌB H¢M? K°i iB M;c

@ o"v b Q i +kM; Km®M M?bM t2K M;QÆB +¦ i?U+ HU+ ;b\

æ9M; i? EB K *?B hY `'i K¢M? M?QM; EB K o•M h`mM; h´ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F
+¦ i? H¨ #®M +QÌM; ;Bª ?¨M; ç–m +¦ #ªM HoM? i?¬M; i?B M ?€ H¢B bÊ EB K *?B h

EB K *?B hY +QÌB M?¨M M?¢i,

@ o"v b QX

EB K *?B hY ç i v H M +?m¬B FB K,

@ EB K o•M h`mM; h´ EB K hB M +O i iW i`QÈ+ iÈB M v pšM +?Q ?B M ?[m- imv
K°i i`QM; # p` i`mM; i´- M v i ç +?Q FB K iB M ?B M ` K°i T?2MX

*?d i?'v +?Q M; K°i +€B- K°i i? M? FB K iB M T?€i ` F?Q ç pQÆM; ` X

h?€B hB M EB KX

Í ;B[i?B M ç` +¦ NN i? M? iB M FB KX

h`QM; NN i? M? iB M FB K ç¦- h?€B hB M EB K H¨ K°i i`QM; KQÌB i? M? iB M FB

>ÆM M[M¦ bQ pÈB iB M FB K #bM? i?QÌM; i?b #'i ç²M;- ç•v H¨ K°i i? M? iB M FB

J¨ EB K *?B hY +?„+ +?„M H¨ Km®M H¨K ç pQÆM; i`QM; ;BÈB i?–M iB MX

EB K *?B hY M?bM p T?Q EB K p•M h`mM; h´,

@ hB T +?B m çBX

>„M +–K h?€B hB M EB K tQ v +?mv M- +¦ p¬ i"M iBM? [m M; M´B H M- ?¨M; i`,K

G¨K b Q +¦ i? çQÊ+ .B i hBM? *'T i®B ç +kM; +?d T?€i ` HU+ HQÊM; K°i M;¬B b
;BÈB KÈB +¦ i? T?€i ` K°i i`,K M;¬B b QX

88dX *?QÆM; Ry9N, EB K S?€T *'T .B i h? Ui?QÊM;V

>B M i¢B EB K *?B hY ç€M? ` ?ÆM K°i i`,K ç¢Q iBM? [m M; +kM; iS+ H¨ M¦B ?„M
.B i h? X

h`QM; +?®+ H€i p¬ b® M;QÌB +?'M ç°M;X

h`QM; iQ+? i„+ EB K .B i H½Q i´ #bM? i?QÌM; #bM? ioM? +kM; T?ªB +?'i ç°M;X

EB K T?€T +'T .B i h? X

EB K *?B hY `ä `¨M; ç½ /MM; çQÊ+ FB K T?€T +'T .B i h? X

EB K J¬M F?¬M; +¦ FB K T?€T +'T .B i h? - M; v +ª EB K .B i H½Q i´ +kM; +?d +¦ F
K¨ ?B M i¢B EB K *?B hY ç½ /MM; FB K T?€T +'T .B i h? - ?ÆM M[i?B i`B M F?
EB K *?B hY ç½ +?QM? i?S+ M„K çQÊ+ #° FB K T?€T M¨vX

EB K *?B hY [mª F?¬M; ?´ H¨ EB K *?B hY- +¦ i? /MM; çQÊ+ FB K T?€T +'T .B i h

EB K o•M H½Q i´ i`QM; +?®+ H€i +ªK i?'v p¬ +MM; ç€M; bÊ- EB K o•M h`mM; h´ +
ç®B K†i pÈB FB K T?€T +'T .B i h? X

hmv M?B M EB K o•M h`mM; h´ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F v m- /M b Q v +kM; H¨ K°i i
i`B M FB K T?€T ç®B FQ+? pÈB EB K *?B hYX

E?¬M; #B i H¨K b Q EB K T?€T +'T .B i h? [m€ K¢M? K)- EB K *?B hY K°i çQÌM; i
F M; M; i`QÈ+ K†i EB K o•M h`mM; h´,

@ EB K o•M h`mM; h´ i ç½ iB M #°- K¨ M;QÆB pšM v m Èi M?Q p"v b Q- t2K ` o•M
+kM; F?¬M; +¦ +QÌM; ;Bª ;bX

æ•v H¨ bU i?"iX

h`"M +?B M ç–m iB M EB K *?B hY i?„M;X

@ EB K *?B hY [m€ K¢M? F?¬M; M;Ì FB K T?€T +O v ç½ pQÊi [m K'v p` i`mM; i´X

@ æ9M; i? - FB K T?€T +'T .B i h? +kM; ?¼+ çQÊ+- ?ÆM M[+ÁM i?B i`B M çQÊ
i?'i iYX

@ s2K ` H–M M¨v H'v çQÊ+ EB K S?M æB m H¨ EB K *?B hY `²B M?[M; M;QÌB F?€

GK+ L;mv M FB `'i K¢M? M?QM; +?d bÊ +kM; F?¬M; i?„M; M´B +€+ p` i`mM; i´ +?

h`"M +?B M i?Q b? B GK+ L;mv M ç®B T?¦ pÈB :B *€i h`Q h?QÆM;X

GK+ L;mv M ç'm pÈB :B *€i h`Q h?QÆM; ç•v +?QM? H¨ M°B +?B M p®M K¼B M;Q
ç'm pÈB EB K >Q h`mM; h´ ? v EB K S?QM; h`mM; h´ F?¬M; M;Ì H¢B H¨ :B *€i h`Q

+?ŠM; +¦ # Q M?B m ç†+ b„+ `²B- GK+ L;mv M ?¼+ +?B m i?S+ +O :B *€i h`Q h?
#ÎB pb M;mv M M?•M M°B +?B M M M i?B m `'i M?B m ç†+ b„+X

*ÁM H¢B EB K >Q h`mM; h´ ç'm pÈB EB K S?QM; h`mM; h´ +kM; F?¬M; +–M +?B M
+¦ #®M M;QÌB iB M p¨Q- ç¨Q i?ªB ? B M;QÌB EB K o•M h`mM; h´ p¨ :B *€i h`Q h?Q

>B M i¢B iÈB pÁM; i?S M,K- +ÁM #®M M;QÌB EB K *?B hY GK+ L;mv M EB K >Q h`
h´X

E iB T /o M?B M H¨ EB K *?B hY- EB K *?B hY ç®B T?¦ pÈB EB K S?QM; h`mM; h
+'T .B i h? K¨ ;B¨M? çQÊ+ i?„M; HÊB- iQ i?€B ?Q¨M K„- ç9M; H¨ tSM; ç€M; pÈB /

@ EB K *?B hY [m€ K¢M? ?„M ç½ i?„M; çQÊ+ EB K o•M h`mM; h´ EB K S?QM; h`
i?m"i +O ?„M çQ€M +?WM; F?¬M; /QÈB EB K .B i H½Q i´X

@ s2K ` GK+ L;mv M +¦ i? ?ÆM çQÊ+ E?´M; h?QÊM; L;?o M?QM; bQ b€M? pÈB
hY i?b GK+ L;mv M +ÁM T?ªB i?m `'i M?B mX

@ æ9M; `²B GK+ L;mv M ?B M i¢B ç®B T?¦ pÈB EB K >Q h`mM; h´ F?¬M; #B i i?„M

@ EB K i?m"i Km®M ?ÆM çQÊ+ i`mM; i´ ç•m +¦ / /¨M; p"v- i?2Q i GK+ L;mv M F?
h`mM; h´X

@ *?Q /M ?„M K v K„M i?„M; çQÊ+ +kM; imv i ç®B F?¬M; i? H¨ ç®B i?O +O EB K

GK+ L;mv M iB M p¨Q i`QM; i`QÌM;- K¨ EB K >Q h`mM; h´ +kM; iB M p¨QX

EB K >Q h`mM; h´ i?Q¢i M?bM +¦ #° /€M; i`mM; MB M- ;B[H¬M; K¨v +¦ K°i ?QÆ
T?Q GK+ L;mv M K¨ H¢M? HMM; M¦B,

@ GQ¢B M;QÌB ?¼+ çQÊ+ imv i F„ +O M;QÌB F?€+ ç9M; H¨ `'i ;BÄB- M?QM; +kM
i M;QÆB F?¬M; +€+? M¨Q ?¼+ çQÊ+ FB K T?€T +'T /B i i? X

@ *¦ i? M¦B H¨ M?Q p"vX

GK+ L;mv M +kM; ?B m çB m M¨v- KbM? # Q ?¨K Hw Hm"M FB K ç¢Q FB K i?m"i ;b
FB K T?€T +'T /B i i? i?b F?¬M; i? X

@ æQÆM; M?B M- i +kM; F?¬M; +¦ FB K T?€T +'T /B i i? - #ªM i?•M FB K K¬M +k
F?Q p"M i`ÌB bBM? KÈB +¦ çQÊ+X

EB K >Q h`mM; h´ M¦B,

@ h? M?QM; i b) /MM; M,K KQÆB #ªv HQ¢B FB K T?€T +'T i? ;BÈB ç ç®B T?b p

EB K T?€T +'T i? ;BÈB Hmv M F?¬M; F?¦- M?QM; FB K ?Q i`mM; i´ ç½ Hmv M iÈ
+?Q GK+ L;mv M +¦ ?¼+ tQM; FB K T?€T +O EB K >Q h`mM; h´ +kM; F?¬M; i? /M
#ªv #° +¦ i? /MM;X

EB K >Q h`mM; h´ M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ h b) /MM; M,K KQÆB #ªv HQ¢B M¨v ç ç€M? #¢B M;QÆBX

EB K >Q h`mM; h´ i`¨M ç–v iU iBM M¦BX

@ o"v b Q\

GK+ L;mv M M?bM p T?Q EB K >Q h`mM; h´ .QÐM; L;¬ EB K hB M ç½ `ÌB F?ÄB
+U+ F€ b€M; HQ€M; ?B M ` - K°i i?S+ M¨v # Q ?¨K i` M K°i i`,K +€B iBM? [m M;X

h`QÈ+ FB ç½ ;BªB i?Q+? [m - pQÊi [m K°i i`,K iBM? [m M; ç¢B #B m +?Q FB K T

G¨K b Q +¦ i? GK+ L;mv M +kM; +¦ FB K T?€T +'T /B i i? X

h'i +ª M?[M; M;QÌB p•v t2K F +ª i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç iY i`QÎM; H½Q- M¬ #°
h´ EB K S?QM; h`mM; h´ EB K >Q h`mM; h´ i'i +ª ç m M;¢+ M?B M

EB K *?B hY p®M Hm¬M F?BM? i?QÌM; M?bM GK+ L;mv M #•v ;BÌ +kM; ?ÆB #B M

EB K .B i H½Q i´ +kM; ?ÆB #B M b„+- v p®M F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB / #B M b„+ M?
? B H–MX

æ•v H¨

EB K T?€T +'T /B i i? X

GK+ L;mv M i?bM? HbM? /MM; FB K T?€T +'T /B i i? X

æ9M; i? H¨ FB K T?€T +'T /B i i? X

hmv M?B M FB K T?€T +'T /B i i? +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç² / H'v- FB K K¬M i`ªB [m
+?Q tm'i ?B M K°i #° FB K T?€T +'T /B i i? K¨ ?B M i¢B GK+ L;mv M +kM; +¦ FB

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m #` i`'M M?B TX

GK+ L;mv M H¨K b Q ?¼+ çQÊ+ FB K T?€T +'T /B i i? \

GK+ L;mv M tm'i ` FB K T?€T ?ÆM K°i i`,K iBM? [m M; `ä `¨M; H¨ FB K T?€T +'T

G¨ FB K T?€T +'T /B i i? X

EB K T?€T +'T /B i i? tm'i ?B M iQ¨M i`QÌM; H†M; M;„i M?Q iÌX

h?"i H•m b m EB K >Q h`mM; h´ KÈB [m€i,

@ L;QÆB H¨K b Q +¦ i? #B i FB K T?€T +'T /B i i? \

@ h¢B b Q i F?¬M; i? #B i- FB K T?€T +'T /B i i? M¨v `'i K¢M? b Q\

GK+ L;mv M M?9M p B i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; +?Q H¨ ç9M; #° FB K T?€T M¨v ?„
h¬M;- H9+ i?2Q S?"i æ¨ EB K h¬M; im ?¨M?- ?¼+ çQÊ+ # #° FB K T?€T +'T ç` i´
hBM? .B i h? EB K S?€T- "„+ æ–m *?O a€i EB K S?€T- +MM; pÈB h?QÊM; .B i E
T?€T ?„M ç m +?Q i?Y /MM; [m - i?S M?'i H¨ T?€T HU+ F?¬M; çO i?S ? B H¨ +?Q

oW `²B ?„M M?bM i?'v EB K *?B hY /MM; FB K T?€T +'T /B i i? i?b M?È H¢B KbM
` X

GK+ L;mv M M?bM p T?Q EB K >Q h`mM; h´,

@ L;QÆB +¦ M,K KQÆB #ªv #° EB K S?€T +'T i? ;BÈB +kM; +?ŠM; HB M [m M iÈB

EB K [m M; i`QM; i v ?„M KÎ `°M;- #° h`–M hBM? .B i h? EB K S?€T i?B i`B M- ?¨
FQ+?- F?„T MÆB ç m H¨ FB K [m M; ?Ov /B i- F?¬M; +€+? M¨Q i`€M? çQÊ+X

EB K >Q h`mM; h´ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F v m- ?„M H"T iS+ i?B i`B M çO HQ¢B FB
[m M; iÄ ` - imv M?B M bQ pÈB ?ÆM K°i i`,K +€B iBM? [m M; +O GK+ L;mv M i?

EB K >Q h`mM; h´ +¦ FB K T?€T F€ /B m M?QM; FB K T?€T +O GK+ L;mv M i?b +

EB K T?€T +O EB K >Q i`mM; i´ imv i pÌB M?QM; FB K T?€T +O GK+ L;mv M +Á

EB K T?€T +O FB K ?Q i`mM; i´ ?mv M ªQ M?QM; FB K T?€T +O GK+ L;mv M +Á

GK+ L;mv M ç½ iQ¨M i?„M; FB K ?Q i`mM; i´X

@ hB T +?B m iB T +?B m iB T +?B mX

883X *?QÆM; Ry8y, EB K S?€T *'T .B i h? U?¢V

GB M iB T H¨ p¨B iB M; iB T +?B m i`QM; M?'i i?ÌB GK+ L;mv M T?€i ` M? M? ?A
i´ +?®M; çÐ p¬ HU+ +m®B +MM; GK+ L;mv M ç½ /WM; FB K i`QÈ+ +´ ?¼M; +O v,

@ L;QÆB i?'i #¢B `²BX

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦B- ç9M; i? FB K ?Q i`mM; i´ ç½ i?'i #¢B- FB K ?Q i`
çQÊ+ GK+ L;mv M H¢B +¦ FB K T?€T +'T /B i i? - +¨M; F?¬M; M;Ì `^M; KbM? H¢
L;mv MX

GK+ L;mv M i?„M;- HB M i`Î p # M EB K o•M h`mM; h´X

GK+ L;mv M pW i`Î p - K'v M;QÌB :B *€i h`Q h?QÆM; L;¬M h?QÆM; aÆM EB K o
p•v [m M? i`QÈ+ FB ç•m +¦ B M;?o iÈB GK+ L;mv M +¦ FB K T?€T +'T /B i i? ?A
+? EB K >Q h`mM; h´X

G9+ M¨v ?¨Q F?Q M´B H MX

>B M i¢B EB K >Q h`mM; h´ i?'i #¢B- EB K o•M h`mM; h´ +kM; i?'i #¢B- FB K i?m
ç m #¢B i`QM; i v +O M;QÌB i` im´B- EB K o•M h`mM; h´ i?m Î i`QM; i v +O EB
;BªB pb EB K *?B hY i?¨M? / M? ç½ H•m- K¨ ?B M i¢B GK+ L;mv M ç½ i?„M; EB K
+¦ i? i?'v FB K i?m"i +O GK+ L;mv M Î i` M +ª EB K >Q h`mM; h´X

h, FB K ç¢B ?°B iÈB #•v ;BÌ +?d +ÁM ? B M;QÌB GK+ L;mv M p¨ EB K *?B hYX

GK+ L;mv M ç'm pÈB EB K *?B hY ç•v H¨ K°i +m°+ ç'm `'i çQÊ+ +?Ì KQM;X

EB K .B i H½Q i´ T?€i ` i? M? •K,

@ h, FB K ç¢B ?°B i`"M +?B M +m®B +MM; GK+ L;mv M ç'm pÈB EB K *?B hYX

EB K *?B hY iB M p¨Q i`QM; i`QÌM;- iQÈM; K¢Q v ?Q¨M K„ iQ¨M i?•M M?Q FB K- M

J¨ GK+ L;mv M +kM; iB M p¨Q i`QM; i`QÌM;- GK+ L;mv M iQÈM; K¢Q T?€i ` K°i p
HÌB- i v +–K ?² H¬ `QÊm +¦ K°i /€M; p M M?¨M iU i¢BX

> B M;QÌB T?QM; +€+? F?€+ M? m- i`"M +?B M M¨v B tm'i i?O i`QÈ+ ç•v\

EB K *?B hY iQ¨M i?•M M?Q #½Q i´- FB K T?€T +'T ç` i? o¬ h?B M EB K S?€T ç½
?„M T?€i ` ?ÆM K°i i`,K ç¢Q iBM? [m M;- ç•v H¨ +?B m i?S M?'i E?Q .kM; L;•M >
+¦ p¬ b® M;¬B b Q ?¦ i?¨M? K°i /ÁM; b¬M; p"vX J¨ GK+ L;mv M +kM; /kM; K½M? H

GK+ L;mv M +¦ i? T?€ çQÊ+ K°i i?S+ M¨v b Q- ç•v +?QM? H¨ FB K T?€T +'T /B i i

*m°+ +?B M M¨v +?'M ç°M; M?•M i•KX

GK+ L;mv M /MM; .QÐM; L;¬ EB K hB M i`QM; iQ+? i„+ +?mv M ç°M;- ;BÌ F?„+ M¨v
+?BK F?€+? i`QM; +?®+ H€i ?¨M; M;?bM ?¨M; i, +QM +?BK F?€+? Î i` M F?¬M; i`r

*•v +–m tm'i ?B M +¦ i? F?€M; +U M;•M ?¨X

J¨ i`QM; iQ+? i„+ M¨v- K°i FB K +O GK+ L;mv M ç½ tmv M [m K°i +?B m E?Q .kM
+€M? i v +O EB K *?B hY EB K *?B hY +?d +¦ i? i?m +?B m i`Î H¢BX

S?€ pÐ `²B- FB K T?€T +'T /B i i? E?Q .kM; L;•M >¨ ç½ #` T?€ pÐ- ?ÆM K°i i`,K
+kM; #` GK+ L;mv M T?€ pÐ- ç•v +?QM? H¨ T?€ pÐ FB K T?€T +'T /B i i? ç M i"M
h`mM; h´ +kM; +?d +¦ i? i?€M T?K+- ?Q¨M iQ¨M #^M; FB K +?B m T?€ pÐ FB K T
+kM; +?d KÈB M?bM i?'v H–M ç–m iB MX

@ >B M i¢B iÈB T?B M i X

GK+ L;mv M +kM; ç•K iÈB- ?„M T?€i ` ?ÆM K°i i`,K iBM? [m M;- ç•v H¨ h`–K hBI
hBM? EB K .B i i?S+ i?S M?'i- EB K *?B hY +kM; #„i ç–m +?®M; çÐ- [mª M?B M F
K°i FB K +O ?„M ç½ T?€ pÐ çQÊ+ h`–K hBM? EB K .B i +O GK+ L;mv MX

EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M ?B M i¢B i´M; +°M; ç½ ;B Q i?O ? B +?B m- EB K *
L;mv M ` K°i +?B mX

EB K +O ? B M;QÌB [m€ K¢M?- M; v +ª FB K /B i H½Q i´ +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M;

J¨ +?Q iÈB #•v ;BÌ- M?B m i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +O FB K K¬M +kM; ç½ ?B m-
K¢M? M?'i H¨ ? B M;QÌB M¨vX

EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M ;B Q i?O K°i +?B m tQM;- ? B M;QÌB i¢K i?ÌB +?Q T
i?2QX

EB K *?B hY M?bM p T?Q GK+ L;mv M K¨ M¦B,

@ GK+ L;mv M M;QÆB `'i K¢M? - ç€M; iB + H¨ i F?¬M; +?d +¦ K°i #° FB K T?€T +
S?€T- i i´M; +°M; +¦ # #°- M;QÆB +¦ i? +?`m çUM; çQÊ+ # Q M?B m #° FB K T?

EB K *?B hY M¦B K°i +•m M¨v /šM iÈB p¬ b® +?'M ç°M;X

EB K T?€T +'T /B i i? iQ¨M #° FB K K¬M M; v +ª K°i #° +kM; F?¬M; +¦X

J¨ FB K +?B iY H¢B M¦B ?„M +¦ iÈB # #°X

EB K *?B iY F?¬M; ?´ H¨ EB K *?B hY- ?„M +¦ # #° FB K T?€T +'T /B i i? i?"i F?
?½BX

" #° FB K T?€T +'T /B i i? - T?–M i?„M; +O EB K *?B hY i?"i HÈMX

@ o"v b Q M;QÆB +¦ # #° ¨\ æ€M; iB + H„K- i +¦ iÈB #®M #° FB K T?€T +'T /B i i

GK+ L;mv M /o M?B M H¨ +¦ #®M #°- # #° H¨ H'v çQÊ+ iW +?¶ +O S?"i æ¨ EB K h
çQÊ+ Î +?¶ u M h?QÆM; h?B M +¦ i M H¨ h?B M EB K hmM; >Q¨M? FB K T?€T- +?
F?¬M; M¦B iÈB +?mv M M¨v K¨ i?¬BX

L m M?Q EB K *?B iY M¦B ?„M +¦ # #° çO F?B M +?Q K¼B M;QÌB FBM? ?½B i?b G
i?b F?B M +?Q M;QÌB i T?ªB FBM? ?½B ?ÆMX

"®M #°X

EB K T?€T +'T /B i i? F?¬M; T?ªB H¨ i?S #bM? i?QÌM; K¨ H¨ FB K T?€T p¬ +MM;
#° +kM; F?¬M; +¦X

J¨ GK+ L;mv M H¢B M¦B ?„M +¦ #®M #°X

æB m M¨v F?B M +?Q M;QÌB i FBM? ?½B F?¬M; M¦B M M HÌBX

"®M #° FB K T?€T +'T /B i i? bQ pÈB # #° +O EB K *?B hY i?b +ÁM M?B m ?ÆM

EB K *?B hY ?W H¢M?,

@ L;QÆB +kM; F?¬M; bÊ ç m HQÐB b Q\

EB K *?B hY +¦ Hw /Q ç M¦B M?Q p"v- EB K T?€T +'T /B i i? F?¬M; T?ªB H¨ i?S
p"M i?'i iY +Æ /mv M tªQ ?ÊT KÈB +¦ çQÊ+ # #° K¶B #° H'v çQÊ+ ç m F?¬M; / /¨M
GK+ L;mv M +¦ #®M #°- M m M?Q GK+ L;mv M +¦ iÈB #®M #° F?¬M; T?ªB H¨ M¦B ?

*?Q M M EB K *?B hY F?¬M; iBM HÌB GK+ L;mv M M¦BX

J¨ EB K *?B hY ç½ [m2M +QÌM; ?Q¨M?- HB M i`QM; iQ+? i„+ T?€i ç°M; +¬M; FQ+
S?€TX

*?B m i?S ? B +O o¬ h?B M EB K S?€T- EB K æ° hBM? >ªB- hBM? >ªB K M? K¬M
ç T ç) F?¬M; M¦B M M HÌBX

o¬ h?B M EB K i?S+ i?S # EB K L;¢Q Zm–M hBM?- K°i FB K MÆB i v M;¢Q M;? [

o¬ h?B M EB K T?€T FB K i?S M,K- æ°+ L;½ oB h?B M- i`ÌB iS+ H¨ i i iS+ H¨ i`ÌB

o¬ h?B M EB K +O EB K *?B iY [mª M?B M F?¬M; ?´ / M? H¨ FB K T?€T +'T /B i
i?S+ ç m T?€i ` ç¢B HQÊM; b€i F?Q- +¦ b€i HU+ K¢M? K)X

>ÆM M[FB K +?B m +O EB K *?B hY F?¬M; çÆM i?m–M H¨ i? X

o¬ h?B M EB K- +?d H¨ K°i #° FB K T?€T +'T /B i i? +O ?„MX

EB K *?B iY +ÁM ? B #° M[X

"° FB K T?€T i?S ? B +O EB K *?B hY +kM; +¦ / M? iU p¬ ç`+?- +?QM? H¨ h?'i L;'

h?'i L;?`+? >¨M h?B M EB T i?S+ i?S M?'i h?B M hQ¨M æ` EB T- [mª i?U+ H¨ h?B M;¬B b Q +MM; /B i- ç•v +?QM? H¨ iQ¨M #° mv HU+ K¨ EB K *?B iY T?€i ` X

h?'i L;?`+? >¨M h?B M EB T i?S+ i?S ? B- L;?`+? h?B M o¬ L;½X æ•v [mª H¨ ç½ iÈ ç°M; ç` X

æQÆM; M?B M ç€M; bÊ M?'i H¨ i?S+ +m®B +MM; h?B M L?•M *?mM; EB T- Î i`QM; i M pÐ- iQ¨M #° M?Q Km®M iY pQM; F?¬M; B bBM? i²M- K¨ h?B M L?•M *?mM; E iÈB +U+ çB K +¦ i? T?€i ` ?QÆM; p` M,K ç¦X

EB K T?€T +'T /B i i? [mª F?¬M; ?´ / M?X

J¨ GK+ L;mv M ç€M? i`ª +kM; F?¬M; ? v m i? X

88NX *?QÆM; Ry8R, h K *U+ Zmv L?'i h?S+Ui?QÊM;V

h`–K hBM? .B i h? FB K T?€T K M; i?2Q p¬ b® M;¬B b Q iW i` M #–m i`ÌB ç€M? t ç` - K M; i?2Q HU+ b€i i?QÆM; p¬ +MM; HÈM- M,K ç¦ S?"i æ¨ EB K hm H¨ FB K im h?B M h`B m- i?U+ HU+ FBM? M;QÌB v HQm H¢B #° h`–K hBM? .B i h? EB K M¨v H ç€M; bÊ- ?B M i¢B imv GK+ L;mv M +?Q +¦ çO i?U+ HU+ T?€i ?mv iQ¨M #° M¦ M? i FBM? ?½B F?¬M; i?¬B- ç†+ #B i i?S+ i?S M?'i h? :B M o¬ hBM?- K M; i?2Q mv

h?S ? B H¨ "„+ æ–m *?O a€i FB K- H9+ KÈB #„i ç–m i?b F?¬M; +¦ ;b ç€M; bÊ M?Q HÁ2- h?B M sm h?B M hmv M h?B M *Æ- h?B M Zmv M L;¼+ >¨M? E? B .QÆM;- .B Hw K¨ M¦B h?'i hBM? M M i?m°+ p FB K T?€T +'T i? ;BÈB F?¬M; i? i`Î i?¨M? F H9+ GK+ L;mv M i?B i`B M FB K T?€T M¨v EB K *?B hY i?–K M;?o GK+ L;mv M [mª T?€T +'T i? ;BÈB ;Bª K¢Q FB K T?€T +'T /B i iBM?X

EB K *?B hY i`¨M ç–v iBM iQÎM;- imv M?B M K°i H9+ b Q v T?€i ?B M ` çB m F?¬ FB K M¨v H9+ ç–m imv +?d +¦ #ªv M;¬B b Q M?QM; K°i H9+ b m ç½ ?B M ` "„+ æ F?B M ?¨M; p¢M M;¬B b Q i`QM; i?B M ?¢- M?B m F, M;mv M i`QÈ+ ç½ +¦ K°i p` F?B M ?¨M; p¢M b Q i`QM; i?B M ?¢- M?Q p"v i?b #° FB K M¨v i?"i H¨ H,M; H ç€M

"° FB K T?€T i?S # iU ?² p¬ i? M? p¬ iS+ T?€i ` +?B F?Q- ?Q p¬ KÌ ªQ- b€i F?Q ç®B F?¬M; ? /QÈB ? B FB K T?€T T?Q i`QÈ+X

o¬ h?B M EB K S?€T h?'i L;?`+? >¨M h?B M EB T- L?` *U+ EB K S?€TX

h`–K hBM? EB K S?€T- "„+ æ˜m *?O a€i EB K S?€T- h?QÊM; a€i EB K S?€TX

a€m #° FB K T?€T +'T /B i i? Î i` M ?Q F?¬M; b®M; K½B pÈB M? mX

h?B M ç` M?Q KÌ ªQ- F?¬M; i? /B M iª M´BX

EB K K¬M +?Q /M b€M; H"T H•m M?Q p"v pšM +?Q +¦ K°i i`"M +?B M ç†+ b„+ M?Q

J¶B +?B m K¶B i?S+ ç m H¨K +€+ i`QÎM; H½Q tmM; [m M? b v K - i?"i H¨ [m€ F?û +'T /B i i? FB K T?€T +'T i? ;BÈB F?¬M; +€+? M¨Q bQ b€M? çQÊ+X

GK+ L;mv M +QÌB H¢M? K°i iB M;,

@ EB K *?B hY M;QÆB +ÁM F?¬M;- i +ÁM K°i #° FB K T?€T +'T /B i i? M[- h?B T?€TX

.QÐM; L;¬ EB K hB M # v HQÊM i` M F?¬M; i`mM;- K¨ Î i` M F?¬M; i`mM; i`QM; iC T?€i ?B M ` çB m #'i i?QÌM;X

J°i #° ç² FB K T?€T tm'i ?B M Î i` M ?Q F?¬M;X

æ•v +?QM? H¨ h?B M EB K hmM; >Q¨M? EB K S?€T- [mª M?B M H¢B H¨ K°i #° FB

"®M #° FB K T?€T +'T /B i i? X

Zmª M?B M ç½ çOX

G9+ GK+ L;mv M M¦B ?„M +¦ #®M #° FB K T?€T +'T /B i i? M?B m M;QÌB +ÁM +?
K¨ i?¬B- ?B M i¢B ç½ i`Î i?¨M? bU i?"i- GK+ L;mv M ç½ +?B K i?QÊM; T?QM;- GK
T?QM; i`QÈ+ EB K *?B iY K°i i`QM; F?Q p"M i?'i iY i?"i F?¬M; i? iBM M´BX

L?QM; K¨ ç•v H¨ bU i?"iX

EB K *?B hY ç M; `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM;X

Í tmM; [m M? +€+ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç m HQm HQÐB K¨ M?bM EB K *?B hY
M?Q p"v GK+ L;mv M `®i +m°+ H¨ +€B ;b +?mv M i? H¨ F?Q p"M ;b\

h` M F?m¬M K†i M? im'M +O EB K *?B hY ?B M ` K°i i?–M b„+ F?¦ +¦ i? ?bM? /m
KbM? b) `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM;- ç†+ #B i H¨ ç®B pÈB M;QÌB /MM; FB K- +?d i?'v E

@ GK+ L;mv M M;QÆB çB ibK +€B +? iX

@ h K *U+ Zmv L?'i h?S+X

h K *U+ Zmv L?'i h? X

*€B ;b- EB K *?B hY ç½ /MM; h K *U+ Zmv L?'i h? - ?„M ç½ Hmv M i?¨M? `²B b Q\

h K *U+ Zmv L?'i h?S+ ç•v +?QM? H¨ i?S imv i ?¼+ i®B + Q +O EB K J¬M- h K +U
Hmv M ç–m iB M T?ªB Hmv M Hm•M ?²B- i?ÌB ;B M F?¬M; ;B M- i K ç¢B i?B i i„+
+ÁM T?ªB /mM; ?ÊT i?B i i„+- K¨ /mM; ?ÊT i?B i i„+ +?d +¦ +'T i?B M i¬M KÈB #„i
iY ?B M i¢B +S M?Q p"v i?B i`B M h K *U+ Zmv L?'i h?S+ b Q\

L; v +ª h K *U+ Zmv L?'i h?S+ +kM; bY /KM; i?"i H¨ [m€ FBM? F?OX

h?€B hB M EB K Î i` M ?Q F?¬M; T?¦M; ` - i`QM; iQ+? i„+- p¬ i"M Hm•M ?²B tm'i
;B M +Æ ?² #` çbM? i` X

[mª M?B M H¨ imv i ?¼+ h K *U+ Zmv L?'i h?S+ K¢M? M?'i +O EB K J¬MX

EB K *?B hY [mª F?¬M; ?´ H¨ EB K *?B hY- h K *U+ Zmv L?'i h?S+ ç½ Hmv M i?¨M

J°i FB K M¨v T?€i ç°M;- +Æ ?² i'i +ª i`Î M M ?mv M ªQX

Í # M +¢M? i'i +ª K¼B M;QÌB ç m 2 bÊ `²B- /M H¨ B +kM; F?¬M; M;?o `^M; EB K *?
*U+ Zmv L?'i h?S+- #bM? i?QÌM; h K *U+ Zmv L?'i h?S+ Km®M Hmv M i?¨M? +–M
;B M- EB K *?B hY Hmv M i"T h K *U+ Zmv L?'i h?S+ i®B ç +kM; +?d KÈB KQÌB M

J°i FB K M¨v T?€i ç°M;- h K *U+ Zmv L?'i FB K T?€T +'T /B i i? +O GK+ L;mv M
HU+ M[X

æQ K„i M?bM p T?Q h K *U+ Zmv L?'i +O EB K *?B hY GK+ L;mv M iU ?² `ÆB

>ÆM M[/QÈB bU €T #S+ +O h K *U+ Zmv L?'i- GK+ L;mv M Km®M i`®M +kM; p¬

EB K *?B hY M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ GK+ L;mv M M;QÆB ç½ i?'i #¢B M;QÆB F?¬M; i? M¨Q +?B M i?„M; ´B i - çQÆ
#QÈ+ M¨v pÈB i #S+ i tm'i ` imv i ?¼+ +kM; ç€M; ç iU ?¨Q `²BX

h?"i H¨ h K *U+ Zmv L?'i h?S+ ç€M; bÊ- H¨K b Q +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+X

GK+ L;mv M T?€i ` EB K S?€T *'T .B i h? çÆM i?m–M i?b F?¬M; i? M¨Q M;,M +
>² G¬ tm'i ` EB K æ¢Q *?B K¬M i?b +¦ i? KB M +QÐM; M;,M H¢B M?QM; ç€M; iB
+?Q tm'i ` EB K æ¢Q *?B J¬MX

E?¬M; +¦ #B M T?€T b QX

GK+ L;mv M H9+ M¨v M?bM p T?Q h K *U+ Zmv L?'i h?S+ ?„M T?€i ?B M` ``M; h
+¦ i? /MM; o¢M o"i a•K G EB K æ¢Q +O KbM? ç T?K+ +? X

*€B ;b h K *U+ Zmv L?'i h? +kM; +¦ i? T?K+ +? GK+ L;mv M pW KWM; pW bÊX

G9+ `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM; GK+ L;mv M T?€i ?B M` KbM? +¦ i? T?K+ +? h K *U+

æB m M¨v H¨K b Q +¦ i? - h K *U+ Zmv L?'i h?S+ H¨ imv i +?B m +?mM; +U+ +O
+MM;X

JbM? t2K K°i H–M F?¬M; i? M¨Q ?¼+ M´B FB K +?B m FB K T?€T +'T /B i i? i?b
h K *U+ Zmv L?'i h?S+- M¦ +ÁM + Q ?ÆM +ª EB K S?€T +'T /B i i? K°i +?9iX

L?QM; M;šK H¢B FB K T?€T +'T /B i i? i?b T?ªB ?¼+ iW ç–m- KbM? t2K K'v H–M

J¨ h K *U+ Zmv L?'i h?S+ i?b F?€+- h K *U+ Zmv L?'i h?S+ +–M +¦ i K ç¢B Hm•M
;B M i?B i i„+ F?¬M; ;B M i?B i i„+- Hm•M ?²B i?B i i„+- +?Q M M KbM? M?bM K°i
i? T?K+ +? h K *U+ Zmv L?'i h?S+X æQÆM; M?B M Km®M ?¼+ i?b iB M FB K i`
i'M +¬M; +O h K *U+ Zmv L?'i h?S+X

hU M?B M /QÐM; L;¬ EB K hB M F?¬M; +¦ F?ª M,M; M;,M +ªM h K *U+ Zmv L?'i h?
F?¬M; i? i`b ?Q½M iÈB H9+ ç®B i?O i'M +¬M;X

GK+ L;mv M i?–K çQ€M- Î i`QM; ? B KQÆB iS+U?ÆB i?ÎV i?ÌB ;B M- M m M?Q K
Zmv L?'i h?S+ +?d bÊ KbM? b) F?¬M; K vX

> B KQÆB iS+ i?ÌB ;B M b Q F?¬M; ç9M; ?B M i¢B +?d +ÁM KQÌB +?QM iS+X

h K +U+ [mv M?'i i?S+- i`QÈ+ T?K+ +? Gm•M >²B h?B i h„+- GK+ L;mv M T?K+ +?
M? M?- +?d /MM; M,K iS+ i?ÌB ;B M K¨ i?¬BX

*ÁM KQÌB iS+ i?ÌB ;B M - GK+ L;mv M #„i ç–m T?K+ +? ç M i`¢M; i?€B +?QM? ;B
h?S+X

*ÁM +?QM iS+ i?ÌB ;B M- GK+ L;mv M #„i ç–m T?K+ +? F?¬M; ;B M i?B i i„+X

*ÁM #®M iS+ i?ÌB ;B M- # i`¢M; i?€B ç½ T?K+ +? tQM;- +?d +ÁM /mM; ?ÊTX

8eyX *?QÆM; Ry8k, h K *U+ Zmv L?'i h?S+U?¢V

*ÁM ? B iS+ i?ÌB ;B MX

h`QM; iQ+? i„+ M¨v- h?€B hB M EB K ç½ T?¦M; KkB M?¼M iÈB i`QÈ+ GK+ L;mv
Gm•M >²B *?B "¨M Î i` M ?Q F?¬M; M? M? +?¦M; +?mv M ç°M;- i?ÌB ;B M i`QÌM; ?
Hm•M ?²B +?B #¨M- M;,M +ªM h?€B hB M EB KX

æ•v F?¬M; T?ªB H¨ +?B m i?S+ çÆM ;BªM K¨ H¨ ç¢B ç¢QX

EB K i?m"i M?Q p"v ç½ F?¬M; +ÁM H¨ FB K i?m"i K¨ ç½ iÈB +'T ç° ç¢B ç¢QX

*€B M¨v H¨ +?mM; +U+ p¬ i?QÊM; imv i ?¼+ +O FB K K¬MX

EB K J¬M +?mM; +U+ p¬ i?QÊM; imv i ?¼+- i'i +ª +€+ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç

h`QM; HÁM; EB K *?B hY +QÌB H¢M?- GK+ L;mv M M;QÆB +?d +¦ T?–M #¢B pb i

h`QM; iQ+? i„+ GK+ L;mv M M;˜M; ç–m H MX

"Æd pb i?ÌB ;B M [m€ ;'T ;€T +?d +ÁM H¢B K°i iS+- +,M #ªM F?¬M; F`T M¦B +?mv

.QÐM; L;¬ EB K hB M /MM; KkB M?¼M ç€M? ` tm'i ` K°i ç¢Q FB K [m M; b€M; H

EB K *?B hY +QÌB H¢M?- GK+ L;mv M Km®M T?ªM F?€M; i?"i H¨ #m²M +QÌBX

L?QM; i`QM; iQ+? i„+ Î i` M #–m i`ÌB +O GK+ L;mv M ç½ i?bM? HbM? tm'i ?B M F

J°i FB K M¨v +O GK+ L;mv M- Î ?Q F?¬M; ç½ tm'i ?B M Gm•M >²B *?B "¨M- M?QM
;B M i`QÌM; ?¨ F?¬M; ;B M i`QÌM; ?¨ tm'i ?B M- ç•v F?¬M; T?ªB H¨ FB K i?m"i #bM
+?•M Hw i`QM; i?B M ç` - +?mM; +U+ ç¢B ç¢Q FB K i?m"i- ç9M; H¨ h K *U+ Zmv L

h K *U+ Zmv L?'i h?S+X

h?S K¨ GK+ L;mv M /MM; `ä `¨M; H¨ h K *U+ Zmv L?'i h?S+X

GK+ L;mv M +kM; ç½ Hmv M i?¨M? h K *U+ Zmv L?'i h?S+ b Q\

EB K *?B hY i`QM; HÁM; p¬ +MM; F?B T bÊ M?QM; ?„M +kM; F?¬M; ?Q M; K M;-
M?'i i?S F?Q i? ç½ bÈK i? ?B M K¨ h K *U+ Zmv L?'i h?S+ +O GK+ L;mv M ç M
F?Q i? +?Q çO- +?Q M M h K *U+ Zmv L?'i h?S+ ? B # M ç'm pÈB M? m EB K *?B

P M?X

h`QM; F?QªM? F?„+X

h K *U+ Zmv L?'i hS+ +O EB K *?B iY p +?¢K pÈB h K *U+ Zmv L?'i h?S+ +O GK

EB K *?B hY i`QM; iQ+? i„+ M¨v KÈB T?€i ?B M ` h K *U+ Zmv L?'i h?S+ +O KbM
T?QM; ç9M; i? - h K *U+ Zmv L?'i i?S+ +O ?„M ç½ # Q ?¨K çO F?Q i? bQ pÈB +O
?ÆM K°i +?9i p"v K¨ H9+ iB T +"M H¢B F?¬M; H¨K ;b çQÊ+X

EB K ç¢Q +O GK+ L;mv M +¦ i? +ªB iB M FB K T?€T +O ç®B i?OX

L; M; i vX

EB K *?B hY /MM; ` h K *U+ Zmv L?'i h?S+ ? B # M pšM M; M; i vX

hQ¨M #° i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç m F?B T bÊ- EB K *?B hY i?B i`B M h K *U+
i?¬B K¨ GK+ L;mv M +kM; i?B i`B M ` çQÊ+ ç•v +?QM? H¨ +?mM; +U+ imv i ?¼+ -
M;QÌB M¨Q +¦ i? ?¼+ çQÊ+X

GK+ L;mv M M„K .QÐM; L;¬ EB K hB M,

@ h? M¨Q EB K *?B hY- h K +U+ Zmv L?'i h?S+ +O i F?¬M; i +?S- +?d KÈB pW
F?¬M; i®i H„K- tBM i?S H¶BX

EB K *?B hY F?) #B M b„+ K†i,

@ L;QÆB ?¼+ h K *U+ Zmv L?'i h?S+ +O i \

@ h?b b Q b Q H¢B F?¬M; ?¼+ çQÊ+\

GK+ L;mv M ?ÄBX

h`QM; HÁM; EB K *?B hY +ªK i?'v p¬ +MM; F?¦ +?`m- ?„M Hmv M `'i H•m KÈB ?¼+
h?S+ K¨ GK+ L;mv M i`QM; F?QªM? F?„+ ç½ ?¼+ çQÊ+- H¨K +?Q HÁM; ?„M T?B M

*€+ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q # M +¢M? +kM; F?B T bÊ- EB K *?B hY /MM; KQÌB
Zmv L?'i h?S+ ç½ `'i FBM? M;QÌB `²BX

J¨ GK+ L;mv M +?d M?bM EB K *?B hY i?B i`B M K°i H–M +kM; ?¼+ çQÊ+ i?b +¨M
+kM; H¨ /Q GK+ L;mv M bÈK ç½ Hmv M i?¨M? i K ç¢B i?B i i„+ H¨K #QÈ+ ç K M m
F?ª M,M; Hmv M i?¨M? M? M? M?Q p"vX

GK+ L;mv M p¨ EB K *?B hY H¢B ;Bˆ M; +QX

EB K *?B hY •Q i`„M; #²M; # M?- T?QM; i?–M M;¼+ im'M- H½M? M;¢Q p¬ +MM;-
F?Q i? pQÆM; ;Bª T?€i ` X

GK+ L;mv M i? M? v T?–M T?"i- i?2Q ;B¦ K¨ # v- ¬M M?m iU i B- .QÐM; L;¬ EB K
b€M; M;BÌ M?Q i?m i?OvX

*?B M ç'm +?Q iÈB #•v ;BÌ ç½ iÈB K¨M ç†+ b„+X

hmv M?B M EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M ç'm pÈB M? m `®i +m°+ B i?„M; B +¦ i?
i?m"i Î h`mM; PÆM; h?B M h`B mX

@ J°i i`"M +?B M M¨v iQM? ?Á çBX

EB K .B i H½Q i´ +'i iB M; M¦B,

@ > B M;QÌB +€+ M;QÆB ç²M; i?ÌB ç m +¦ i? çB H'v T?M çB m- +?B t EB K T?
M?B m FB K w i?b /Q +€+ M;QÆB `²B- çQÊ+ F?¬M;\

h? M? •K +O EB K .B i H½Q i´ imv F?¬M; HÈM M?QM; H¢B +¦B mv i? /B i i?B M
M?•M p"i ç M?'i +O FB K K¬M- HÌB v M¦B ` /o M?B M H¨ F?¬M; #bM? i?QÌM;- ?Æ
ç9M; H¨ F?¬M; +–M T?ªB ç€M? M[X

>Á - F?¬M; T?•M i?„M; #¢BX

J°i i`"M +?B M M¨v ç½ F i +K+ pÈB F i [mª ?Á X

EB K *?B iY F?) +?mv M ç°M; i v- h?€B EB K hB M i?m p¨Q i`QM; pÄ,

@ :BÄB H„K GK+ L;mv M- i`"M +?B M M¨v F?¬M; T?•M i?„M; #¢B- p b m H¢B +¦ +

*?Q iÈB #•v ;BÌ FB K +?B m ~M ;B'm +O EB K *?B hY H¨ h K *U+ Zmv L?'i h?S+ ç
+?d +¦ i? M; M; M;Y pÈB GK+ L;mv M K¨ i?¬B- EB K *?B hY +kM; F?¬M; +ÁM ?"
ç®B pÈB GK+ L;mv M +® F} p¬ +MM;- GK+ L;mv M ç¢i iÈB i`bM? ç° M¨v i?"i F?B M

æ²M; i?ÌB b€i i•K +O EB K *?B iY pÈB GK+ L;mv M +¨M; M?B m- M m M?Q ?B M
*?B hY +¦ KQÌB T?–M M„K +?„+ ;B i +? i GK+ L;mv M- #ÎB pb T?€T HU+ +O ?„M ?
F?¬M; +?d p"v- EB K *?B hY +ÁM +¦ EB K æ¢Q o,M hU- pQÊi t M?[M; ;b GK+ L;m
çQÊ+ +ÁM +¦ K°i b® T?€T #ªQ #Q i?m"i i`QM; HÁM; EB K *?B hY +QÌB H¢M?- GK
w F?B +?QM? i?S+ iY +?B M pÈB i i b) ç€M? #¢B M;QÆBX

J¨ EB K .B i H½Q i´ +kM; M?bM p T?Q EB K *?B hY i`QM; HÁM; ?B m `ä ?„M M;?

GK+ L;mv M F?) +?mv M ç°M; i v- i?m .QÐM; L;¬ EB K hB M p¨Q pÄ,

@ EB K *?B hY K°i i`"M M¨v +?9M; i F?¬M; T?•M i?„M; #¢B- #®M M,K b m i€B +
K¢M? v mX

æ€M? iÈB #•v ;BÌ GK+ L;mv M ç½ M„K çQÊ+ h K *U+ Zmv L?'i h?S+ iQÆM; çQÆM

GK+ L;mv M çQÆM; M?B M +kM; #B i EB K *?B hY +ÁM +¦ M?[M; b€i +?B m F?€+
b€i +?B m i?b ?„M +kM; +¦ F?¬M; Qi b€i +?B mX

"•v ;BÌ +?mv M [m M i`¼M; M?'i +O GK+ L;mv M H¨ i,M; +QÌM; T?€T HU+- i`QM; H
p¨B T?–M FQM? bÊ- EB K *?B hY [mª M?B M H¨ E?Q o"M h?'i hY KbM? iW F?B tm
M;QÌB M¨Q +MM; i? ? +kM; +¦ T?–M i?„M;- ç•v H¨ H–M ç–m iB M #` M;QÌB +MM
F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;- M?'i ç`M? +–M T?ªB +® ;„M; i? K +?B M i?„M; EB K *?B

JK+ iB m M;„M ?¢M +O GK+ L;mv M +?QM? H¨ i?„M; EB K *?B hYX

GK+ L;mv M [m v p EB K o•M h`mM; h´- ?ÆM KQÌB i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q HB

@ GK+ L;mv M `'i ;BÄB ç¦X

@ æ9M; i? - +¦ i? ç€M? M; M; i v p K†i FB K i?m"i pÈB EB K *?B hYX

@ æ•v H¨ F?Q p"M i?'i iY- ? ? X æ•v H¨ H–M ç–m iB M i M?bM i?'v +¦ M;QÌB i` in
E?Q o"M h?'i hYX

@ J†+ /M +?d H¨ T?QÆM; /B M FB K i?m"i M?QM; M?Q i? +kM; H¨ `'i ;BÄB `²BX

@ EB K >Q h`mM; h´ iU M?"M +¦ EB K *?B hY `'i ;BÄB- ?B M i¢B T?€B +?9M; i +
L;mv M iQÆM; H B b) F?¬M; FûK EB K *?B hYX

:B *€i h`Q h?QÆM; +kM; F?¬M; M¦B ;b- GK+ L;mv M +¦ i? K¢M? iÈB i`bM? ç° M¨v
*?B hY B +kM; F?¬M; M;Ì çQÊ+X

J¨ T?€B +O EB K >Q h`mM; h´ F?¦ +¦ i? iBM çQÊ+X

8eRX *?QÆM; Ry8j, æ€M? L; M; h vUi?QÊM;V

EB K S?QM; i`mM; i´ F?¬M; #` +m®M p¨Q pB + M¨v imv M?B M M;QÌB +O #¼M +?
L;mv M ;B i +? i- K¨ :BªM +?B p,M KBM? +kM; Km®M ;B i GK+ L;mv M- +?Q M M #
iÈB GK+ L;mv MX

h`"M +?B M M¨v ç€M? tQM; GK+ L;mv M +MM; EB K *?B hY +MM; iÈB i` M i?–M ç¨

@ *€+ M;QÆB +¦ M;?2 M¦B [m +?Q - Î EB K h´ hBM? h?–M M;?2 M¦B +¦ i, FB K ç¢B
i?m"i- EB K *?B hY i?„M; EB K o•M h`mM; h´ GK+ L;mv M i?„M; EB K >Q h`mM; h´

@ *€B ;b # p` EB K h´ M;QÌB K¢M? M?'i /QÈB EB K .B i H½Q i´ +O EB K J¬M +'
i?m"i +O EB K *?B hY b Q\

@ h?m Î /QÈB i v +O EB K *?B hY H¨ #bM? i?QÌM; M?QM; GK+ L;mv M `ä `¨M; +k
h´X

@ EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M ç m F?¦ HQÌM;X

@ æ9M; i? - ?ÆM M[F ç¦ EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M ;B Q i?O- ? B M;QÌB ç m /

@ B i?„M; p"v- ç•v H¨ ? B M;QÌB im´B i` K¢M? M?'iX

@ æQ€M +?WM; EB K *?B hY i?„M;- EB K *?B hY /M b Q +kM; H¨ E?Q o"M h?'i hY

L?[M; M;QÌB i€M i?¨M? w FB M M¨v iQÆM; ç®B M?B mX

@ L¦B F?¬M; +?WM; H¨ GK+ L;mv M i?„M;- Î h? :BÈB >Ä aÆM GK+ L;mv M bQ ?m
K°i M;?bM i`"MX

æ•v H¨ w FB M +O M;QÌB OM; ?° GK+ L;mv M- K†+ /M T?€B M¨v iQÆM; ç®B QiX

h?'v K¼B M;QÌB ç½ i` M? Hm"M iÈB KS+ M¦M; #ÄM;- M;QÌB #B i `ä M°B ibM? KÈB

@ h`"M +?B M 'v F i +K+ +m®B +MM; H¨ EB K *?B iY M; M; i v pÈB GK+ L;mv M- F
K°i +'T #"+X

*€B ;b FB K i?m"i +O GK+ L;mv M bQ ?mvM? #ˆM; pÈB EB K *?B hY bQ ?mvM? b

E?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ GK+ L;mv M bQ ?mvM? ç½ iB M #° iÈB KS+ M¨vX

@ GK+ L;mv M bQ ?mvM? im´B i€+ FûK EB K *?B hY bQ ?mvM? iÈB # KQÆB im´B

@ GK+ L;mv M bQ ?mvM? im´B M?Ä ?ÆM K¨ +ÁM ç€M? M; M; i v pÈB EB K *?B hY
HU+ +O GK+ L;mv M bQ ?mvM? +ÁM HÈM ?ÆM EB K *?B hY bQ ?mvM? b Q\

@ *€B M¨v +kM; +?Q +?„+- T?€T HU+ +O EB K *?B hY pQÊi t GK+ L;mv M bQ ?m

@ *?Q M M ? B M;QÌB M¨v B K¢M? B v m +?Q i? #B i çQÊ+X

hbM? ?bM? #bM? i?QÌM; iBM iS+ +O EB K h´ hBM? h?–M F?¬M; i? ç H° ` M;Q¨
EB K J¬M hBM? h?–M +® ibM? ç H° ` M M #¼M ?¼ KÈB #B i çQÊ+X

EB K o•M h`mM; h´ +® ibM? ç H° ` X

EB K *?B hY M?Q K°i iÁ M9B + QX

h`QÈ+ FB p¬ Hm"M H¨ B ç m +?Q `ˆM; EB K J¬M b m M¨v b) H¨ i?B M ?¢ +O EB K
i´ ç m F?¬M; M;,M +ªM çQÊ+ EB K *?B hYX

*?Q M M p b m b® M;QÌB ç–m M?"T p¨Q T?€B +O EB K *?B hY F?€ M?B mX

J¨ ?B M i¢B i?bM? HbM? tm'i ?B M K°i GK+ L;mv MX

hQÆM; H B +¦ i? i` M? ?MM; pÈB EB K *?B hYX

"®M M,K b m GK+ L;mv M p¨ EB K *?B iY b) +¦ K°i i`"M +?B MX

G9+ ç¦ B b) i?„M;\

L;QÌB M¨Q i?„M; b) +¦ i? +?O +?QÎM; EB K J¬M i`QM; iQÆM; H BX

æQÆM; M?B M iBM iS+ M¨v i`mv M i`QM; EB K J¬M i?b F?¬M; +¦ F?ª M,M; F?¬M;

oQ /K M?Q :BªM *?B o,M JBM? M? M? +?¦M; M?"M çQÊ+ iBM iS+X

Zm•M bQ +O :BªM *?B o,M JBM? :BªM o,M a–m i`QM; H9+ ç€M? +Ì M?"M çQÊ+ iBM
iBM :BªM o,M a–m M?„K K„i H¢B- H†M; v M K¨ M¦B,

@ GK+ L;mv M M¨v i?"i F?¬M; çÆM ;BªM imv i?U+ HU+ F?¬M; K¢M? #ˆM; EB K *
çm´B F`T `²BX

:BªM o•M a–m çQM; çQ +•v [m¢i H¬M; pk,

@ h Km®M i?B i`B M K°i +?9i i?O çQ¢M F?¬M; i? +?d /U p¨Q EB K *?B hYX

:BªM o•M a–m M?¨M M?¢i M¦B- b m ç¦ T?€i ` K M? H M?- K M? H M? M¨v +?d ?mv

JQÊM ç Q b€i M?•M- +–M ;b T?ªB /MM; ç Q +O KbM?\

æQÆM; M?B M M m M?Q +¦ i? ;B i +? i GK+ L;mv M i?b i´M ?¢B ç Q +O KbM? +k
T?€i ?B M ` GK+ L;mv M ç½ H¨ K°i K®B mv ?B T HÈMX

h`QM; S?€T *´ o,M JBM? +kM; +¦ M;QÌB M? M? +?¦M; M?"M çQÊ+ iBM iS+X

S?€T h?€M? æ hY M?"M çQÊ+ iBM M¨v tQM; i?b F?) ;B"i KbM?- ?„M ç½ bÈK #B i
+QÌM; ?½M- i?"K +?Q +ÁM i?¨M? H"T K°i i´ +?mv M çB m i` p GK+ L;mv M- M?
L;mv M +¦ i? ç€M? M; M; i v pÈB EB K *?B hY p T?QÆM; /B M FB K i?m"i K¨ MB
bQ pÈB EB K *?B hY +ÁM FûK iÈB # KQÆB im´B- +kM; iS+ H¨ M¦B iB K HU+ +O
M; M; pÈB EB K *?B hY `²BX

E?¬M; #B i iW F?B M¨Q GK+ L;mv M ç½ çSM; Î p` i`Q F?€ + Q- +Æ ?² +¦ i? bQ b€

S?€T h?€M? æ hY ?B M i¢B +¦ i?U+ HU+ F?BM? i?QÌM; #'i F€ E?Q o"M h?'i hY M

hmv M?B M S?€T h?€M? ç iY +kM; #B i `ä KbM? #•v ;BÌ imv +¦ i?U+ HU+ M?Q p"v
i?S ? B H¨ #ªM i?•M i?B M T?9 F?¬M; i - K¨ E?Q o"M h?'i hY K°i F?B T?€i i`B M iÈ
JBM? +ªM?- b) F?B M +?Q S?€T h?€M? æ hY T?ªB FBM? ?½BX

h?9 p` i?"i H¨ i?9 p`X

S?€T h?€M? æ hY +ªK i?'v `'i i?9 p`X

J¨ H9+ M¨v L;•M T?€i M[iY ç M; ¬K K°i +QM i?Ä i`„M; +kM; M?"M çQÊ+ iBM iS+X

@ GK+ L;mv M b Q- i ?Q¨M iQ¨M M?bM F?¬M; ` ?„M ;B®M; M?Q M?•M p"i M¨Q +?
i? M¨Q K¨ K¢M? M?Q p"vX

L;•M T?€i M[iY ;B"i KbM? b m ç¦ pm®i p2 i?Ä i`„M; i`QM; i vô

@ GBM? M?B M;QÆB +¦ M;?2 i?'v F?¬M; GK+ L;mv M K¨ M;QÆB i?Q+? ?B M i¢B M

æ•m +?d H¨ :BªM *?B o,M JBM?- S?€T *´ o,M JBM?- i?B m M[>ˆM; L; K¨ `'i M?B m
M?Q H¨ h?€B *´ o,M JBM? pä *´ o,M JBM? M;?2 iBM iS+ M¨v +kM; ;B"i KbM?- #¼M
[m GK+ L;mv M `²B M?QM; F?¬M; M;Ì GK+ L;mv M +¦ i? M; M; pÈB EB K *?B hY

E€ i?"i bÎ /o i¢Q ` Q M? ç°M; HÈM M?Q p"v +kM; çÆM ;BªM- ç¦ H¨ #ÎB pb i? M? /
HÈM E?Q o"M h?'i hY mv /B m M;mv M ç`+?- K¨ GK+ L;mv M +¦ i? M; M; #ˆM; pÈB
i?B M ?¢ ç m #B iX

P M? ç°M;- H M i`¨M F?„T MÆB i¢B h`mM; PÆM; h?B M h`B mX

J¨ i`QM; bU Q M? ç°M; M¨v- i?ÌB ;B M Î EB K h´ hBM? h?–M ç½ [m çB K°i M;¨vX

h?ÌB ;B M K°i M;¨v i`¬B [m - GK+ L;mv M H¢B K°i H–M M[ çB p¨Q i`QM; EB K h´ i?
QM; i?b #` GK+ L;mv M /MM; T?€T #€Q i`¦B Î i`QM; ç¦ +Q i`QÎM; H½Q + M? ;B[- `'
H½Q `'i ?SM; i?9 pÈB i`¬M; ;B[+QM +?BK QM; M¨v- M m M?Q +QM +?BK QM; M¨v
b) H¨ `'i HÈMX

GK+ L;mv M ?B M i¢B çB EB K h´ h?¨M? H¨ Km®M H'v EB K S?M æB m- H–M ç–m i

Í +€+? ç¦ F?¬M; t +¦ K°i p` +¬M; iY €Q i`„M; +?„T i v çSM; +?QM? H¨ EB K *?B hY

GK+ L;mv M +kM; çSM; Î K°i +?¶ F?€+X

*?ŠM; #B i iW H9+ M¨Q EB K .B i H½Q i´ ç½ tm'i ?B M,

@ > B M;QÌB +€+ M;QÆB ç m iÈB `²BX

EB K .B i H½Q i´ M?bM EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv MX

@ *€+ M;QÆB i?2Q i X

EB K .B i H½Q i´ çB i`QÈ+- EB K *?B hY +kM; F?¬M; /Á tûi ?Q¨M +ªM? #®M T?Q
ç–m iB M ?„M çB H'v EB K S?M æB m- K¨ GK+ L;mv M H–M ç–m iB M çB p¨Q +?Q
[m M?X

EB K h´ +mM; +¨M; çB b•m i?b +¨M; + QX

GK+ L;mv M +¦ i? +?SM; FB M Î T?Q i`QÈ+ +¦ K°i iÁ T?M çB m +U ç¢B- Î i` M T?
K†i +O +€+ M?•M p"i F?€+ M? m- EB K .B i H½Q i´ M¦B,

@ S?Q i`QÈ+ H¨ iQÊM; +O M?[M; M;QÌB +¦ +¬M; H Q HÈM pÈB EB K J¬M- M?[M
+?9M; i K¨ #Ä` F?¬M; #B i # Q M?B m +® ;„M; çQÊ+ ?"m M?•M p¬ +MM; FQM? M

8ekX *?QÆM; Ry89, æ€M? L; M; h vU?¢V

GK+ L;mv M M?bM b M; H¢B M?bM i?'v Î T?Q /QÈB T?M çB m +¦ ;?B `ä ç¦ H¨ M?[
Q M?B m pÈB EB K J¬M- i`QM; HÁM; GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB +¦ +ªK ;B€+ FQM

@ æ•v H¨ FB K T?M çB mX

EB K .B i H½Q i´ M¦Bc

@ hmv M?B M +?d H¨ MY T?Q i`QÈ+ K¨ i?¬BX

@ L;Q¨B` +ÁM +¦ FB K T?M çB m MY b mX

EB K .B i H½Q i´ K M; i?2Q EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M çB p T?Q çˆM; b m- Î ç
T?Q iQÊM; ?bM? imv i FB K F?´M; H²- iªM` F?Q iS+ M?Q [m€B i?9 p"vX

EB K .B i H½Q i´ M¦B,

@ æ•v H¨ FB K +®i- +?QM? H¨ K°i FB K T?M i?–M i?9 Î E, L;mv M i`QÈ+- FB K T
i`QÈ+ ç½ #` imv i +?OM;- imv M?B M K°i p` iB M #®B +O +?9M; i M;šm M?B M H
Î /QÈB FB K +®i +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ FB K w- K¨ +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ # Q M?B

EB K .B i H½Q i´ +kM; +ªK F?€B- F€ i?U+ v M,K ç¦ iÈB i`QÈ+ EB K S?M æB m EB
imv M?B M i?ÌB ;B M i`¬B [m EB K *®i M;¨v +¨M; M?Ä çB- t2K` F?¦ +¦ i? /MM; ç
J¬M Î E, L;mv M M¨v +ÁM +¦ i? +?®M; çÐ # Q H•m ç•v\ JbM? +ÁM +¦ F?ª M,M; M?
?QM; F?¬M;\ EB K .B i H½Q i´ i?"i +ªK F?€B- ?B M i¢B i'i +ª ?B p¼M; +O v ç†i H
hY p¨ GK+ L;mv MX

EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M ? B M;QÌB ç m M;²B Î i`QÈ+ KkB FB K +®i- iB T M?"M
i´ +?B b X

h`QM; M?'i i?ÌB GK+ L;mv M #Ä ? i i'i +ª i¢T MB K- ?¼+ FB K wX

h`QÈ+ F?B ?¼+ GK+ L;mv M ç½ +¦ R9y ç¢Q FB K w `²BX

GK+ L;mv M M;²B tm®M; K°i KkB FB K tm'i ?B M i`QÈ+ K†iX

G9+ M¨v iU ?² +¦ `'i M?B m w MB K ç€M? H¢BX

h`W #Ä i'i +ª i¢T MB K çB GK+ L;mv M T?€i ?B M ` Î i`QÈ+ K†i KbM? +¦ K°i +€M'
#ªM M,M; +ªK ;B€+ çQÊ+ +?d F?B ç€M? pÐ +€M? +Y M¨v KÈB +¦ i? iB M p¨Q ç¢i
H½Q i´X

L?QM; K°i +€M? +Y M¨v H¨K +€+? M¨Q ç T?€ ç•v\

GK+ L;mv M ç€M? ;B€ F i +'m +O +€M? +Y H¢B T?€i ?B M ` +€M? +Y M¨v H¨ p-
FB K ç¢Q +'m i?¨M? +€M? +Y i?b iQÆM; ç®B ?mv M ªQ i?"K +?Q GK+ L;mv M KA
i?•M ªM? +O EB K .B i H½Q i´ GK+ L;mv M ç°i M?B M KBM? #¢+? K°i ç¢Q Hw Kn
+–M T?ªB KBM? #¢+? çQÊ+ ç¢Q Hw FB K ç¢Q +O EB K .B i H½Q i´X

*?mv M M¨v i?b çÆM ;BªM Î i`QM; [mv i MB K GK+ L;mv M i?B i`B M w i?S+ "„+ æ
K°i #° FB K T?€T +'T /B i i? - +€M? +Y HB M KÎ `°M;X

J¨ H9+ M¨v EB K .B i H½Q i´ M;²B Î +?m¬B FB K +ª FBM?- M? M? M?Q p"v b Q\

L?[M; M;QÌB i`QÈ+ FB Km®M pQÊi [m +€M? +Y i?b +–M T?ªB K°i i?ÌB ;B M F?€

L?QM; ?B M i¢B GK+ L;mv M i?b F?¬M; +–M ?„M +¦ i? H"T iS+ pQÊi [m +€M? +Y -
?B M i¢B i?"i K¢M?X

EB K .B i H½Q i´ #B M GK+ L;mv M ?B M i¢B T?€ +Y bQ pÈB EB K *?B hY M,K ç¦

hmv M?B M EB K *?B hY #•v ;BÌ F?¬M; +–M T?€ +Y - #ÎB pb ?„M F?¬M; T?ªB H¨ H
bÈK +¦ i? iB M i?ŠM; p¨Q # M i`QM;X

GK+ L;mv M T?€ pÐ +€M? +Y /MM; w i?S+ iB M p¨Q i`QM; ç¦X

a m F?B iB M M?"T GK+ L;mv M +ªK M?"M çQÊ+ i? ;BÈB +U ç¢B Î MÆB M¨v +¦ ç
ç•v ç m H¨ FB K w +O EB K .B i H½Q i´- i?¬M; [m FB K T?M i?–M i?9 FB K +®i G
*?B hY #„i ç–m +?B b FB K wX

GK+ L;mv M ;B"i KbM?- #•v ;BÌ H¨ H9+ +? B b EB K vX

>B M i¢B GK+ L;mv M ç½ ?B m i?¬M; #®M i?B i i„+- #•v ;BÌ ç M; ?¼+ i`"i iU i?B i
MÆB M¨v +¦ FB K w +–M ç Hmv M i`"i iU i?B i i„+ ? v F?¬M;X

GK+ L;mv M ibK FB K K°i ?²B #¶M; M?B M i•K ibM? +O ?„M +?mv M ç°M;- ?„M T'
+¦ [m M ? pÈB i`"i iU i?B i i„+- ç•v H¨ amv +?B FB K wX GK+ L;mv M i?Á i v p¨Q i
bmv bKT +O FB K ç¢QX

æ•v H¨ amv +?B FB K w- FB K w K°i i`,K #®M KQÆB K®i ç½ i?¨M?X

v i?S+ +O GK+ L;mv M F?) +?mv M ç°M; ?„M ç½ ibK çQÊ+ K°i FB K w i`€B M;QÊ
H¨ FB K w i? ?B M bU T?²M pBM? iU iBM- EB K .B i H½Q i´ i`mv +–m T?²M pBM?
M;QM; iK i?¨M? S?²M *?B EB K vX

S?²M *?B EB K v- i?B M T?9 +O GK+ L;mv M p FB K ç¢Q ç½ [m€ HÈM M M F?¬M;
iS+ ?B m çQÊ+ ç¢Q FB K w i?S K°i i`,K #®M KQÆB ? BX

v i?S+ +O GK+ L;mv M K°i H–M M[H¢B ç„K +?bK i`QM; i? ;BÈB w i?S+- ibK FB

aQm i–K K°i T?2M- ?„M #Ä M?B m i?ÌB ;B M +m®B +MM; +kM; ç½ ibK çQÊ+ FB K
h„+- +?QM? H¨ *?B M +?B FB K w- ç9M; i? - +?QM? H¨ *?B M *?B FB K wX

*?B M *?B EB K v- EB K v i?S K°i i`,K #®M KQÆB # X

GK+ L;mv M H¢B i?'v h` M? +?B FB K w- i` M? ;B¨M? ç•v H¨ K°i HQ¢B iBM? i?–M
#m¬M; i? X

h` M? +?B FB K w ç¢Q FB K w i?S K°i i`,K #®M KQÆB #®MX

hÈB #•v ;BÌ GK+ L;mv M ç½ i´M; +°M; ?B m i?¬M; #®M HQ¢B FB K wX

E iB T F?¬M; / /¨M; M[- #ÎB pb FB K w Î ç•v F?¬M; M?B m- ibK FB K FB K w [m
+kM; F?¬M; / /¨M;- GK+ L;mv M ibK FB K K°i ?²B H•m KÈB ibK çQÊ+ "bM? *?B EB

L,K ç¢Q FB K wX

hbK çQÊ+ M,K ç¢Q FB K w HB M [m M ç M h`"i hU h?B i h„+- GK+ L;mv M F?¬M; i
M[- t2K ` EB K .B i H½Q i´ +kM; ç M; im ?¨M? h`"i hU h?B i h„+ M M +?d #B i M,

æ½ M?Q p"v M?[M; FB K w F?€+ iMv iB M Hmv M p¨B HQ¢B- /M b Q +kM; F?¬M; +

GK+ L;mv M iMv w Hmv M b€m HQ¢B FB K w- i?2Q i?S iU H¨ u M +?B FB K w- GB
"¢+? +?B FB K w- h`b +?B FB K w- b€m HQ¢B M¨v ç m +¦ +?¶ ?[m /KM;- /B m /KM;

a m F?B ?¼+ tQM; KQÌB K°i FB K w M¨v GK+ L;mv M +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; i?b ç
i?•M ` F?ÄB +Y - F iB T ?„M KÎ K„i ` i?b i?'v ç•v ç½ H¨ i? ;BÈB i?"i- EB K *?B
i`QM; iQ+? i„+- GK+ L;mv M M?bM b M; i?b i?'v EB K .B i H½Q i´ KÄB K i +U+ ç°
F?€+ +?Q /M +¦ T?M i?–M i?9 FB K +®i iQÆM; i`Ê +kM; `'i K i KÄBX

J¨ b m F?B v idM? H¢B i?b ç½ T?€i bBM? #B M ?¦ KQÌB K°i i?QÊM; +´ T?M +?9
L;mv M- K¨ i` M ç–m +O EB K *?B hY +kM; +¦ KQÌB K°i i?QÊM; +´ T?M +?9X

EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M i` M? T?QM; H¢B H¨ M; M; i v ? v b Q\ EB K .B i H½
[m M?QM; b m ç¦ H"T iS+ T?€i ?B M F?¬M; T?ªB i? - GK+ L;mv M HoM? M;° M,K
h`"i hU h?B i i„+- çB m M¨v +?Q i?'v H9+ ç–m KK+ çQ+? +O GK+ L;mv M H¨ ibK F
h`"i hU h?B i h„+- +?Q M M b® HQÊM; FB K w HoM? M;° ?ÆB Qi K°i +?9i- K¨ F i [
L;mv M p¨ EB K *?B hY HoM? M;° çQÊ+ ç m #^M; M? m- +?Q i?'v FB K ç¢Q i?B M
?ÆM +ª EB K *?B hYX

EB K *?B hY E?Q o"M h?'i hY EB K æ¢Q h?B M S?9 ç½ K¢M? ç M KS+ F?¦ +¦ i?
i?B M T?9 ç½ ;–M iÈB KQÌB T?–M `²BX

J¨ GK+ L;mv M H¨K b Q +¦ i? pQÊi [m FB K +?B iY- +?ŠM; H) ?„M ç½ +?QM? i?S

GK+ L;mv M `®i +m°+ H¨ /Q ç¢B M?•M p"i M¨Q +?mv M i? - FB K ç¢Q i?B M T?9 +
hY- EB K .B i H½Q i´ i`QM; HÁM; i?–K +ª FBM?X

8ejX *?QÆM; Ry88, o•v :B i GK+ L;mv MUi?QÊM;V

u /o M?B M F?¬M; #B i GK+ L;mv M bÎ /o +¦ i?B M T?9 i®B ç H¨ H9+ i`QÈ+ F?B ç'
?9i H'v i?B M T?9 +O oä aBM? æ hY F?B M +?Q i?B M T?9 ç¢i KS+ i®B ç - K¨ i?
L;mv M F€ i?"i +?d ç¢i iÈB +?QM T?–M K¨ i?¬B- bQ pÈB EB K *?B hY i?b +ÁM Qi '

"'i F i? M¨Q H9+ M¨v GK+ L;mv M +kM; ?ÆM K°i +?9i- imv M?B M EB K .B i H½Q
M?Q M¦B ` i?b i?"i bU H¨ [m€ FBM? ?½B i? iK+ `²BX

EB K .B i H½Q i´ ;BÆ i v H M,

@ *€+ M;QÆB HmB ` M;Q¨B çBX

u #ªQ GK+ L;mv M p¨ EB K *?B hY HmB ` X

GK+ L;mv M p¨ EB K *?B hY ç m HmB ` M;Q¨BX

J¨ b® HQÊM; FB K w +O EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M +kM; #` ç²M; iY # M +¢M? +C
` M;Q¨B i?Q€M; +€B iQ¨M #° EB K h´ hBM? h?–M ç m +?'M ç°M;X

EB K *?B hY H¨ i?–M HBM? H¨ M9B + QX

J¨ #•v ;BÌ GK+ L;mv M +¦ FB K i?m"i M; M; #ˆM; pÈB EB K *?B hY i?B M T?9 FB
EB K *?B hY- ç¢i çQÊ+ b® FB K w M; M; #ˆM; pÈB EB K *?B hY- i?"i F?B M +?Q
KWM; `Ð M?Q çB MX

J¨ EB K >Q M?'i T?€B EB K S?QM; M?'i T?€B i?b b„+ K†i ç¢B #B MX

G9+ M¨v EB K >Q M?'i T?€BX

EB K *?B hY p¨ EB K >Q h`mM; h´ ç m ç M; M;²B +MM; M? m- EB K >Q h`mM; h´ ?Á

@ GK+ L;mv M K¢M? M?Q p"v b Q\

@ æ9M; i? ?„M `'i K¢M?- FB K i?m"i p¨ FB K ç¢Q i?B M T?9 +O ?„M `ä `¨M; #ˆM;

EB K *?B hY i`–K ;B¼M; M¦B,

@ *?mv M M¨v p®M H¨ F?¬M; i? M¨Q M?QM; ?B M i¢B ç½ i`Î i?¨M? bU i?"i- H B H`
/`- +?d bÊ H¨ /Q K°i ç¢B M,M; M?•M p"i M¨Q ç¦ +?mv M i? ?¦ i?•MX

@ o"v T?ªB H¨K b Q #•v ;BÌ\

EB K >Q h`mM; h´ imv H¨ M;QÌB çSM; ç–m K°i T?€B M?QM; M;QÌB [mv i ç`M? H¢B
M,K i`QÈ+ EB K *?B hY ç½ +?B M i?„M; EB K >Q h`mM; h´X

@ h #'i F GK+ L;mv M H¨ M?•M p"i ç¢B M,M; M¨Q +?mv M i? - +S ;B i H¨ çQÊ+X

EB K *?B hY +QÌB i¨M M?šM M¦BX

@ L?QM; EB K .B i G½Q h´ b) F?¬M; +?Q T?ûT- +¦ v i¢B FB K K¬M- F?¬M; +?Q T
M? mX

EB K >Q h`mM; h´ M¦BX

@ EB K .B i H½Q i´- M;QÆB +?Q `ˆM; ?„M +ÁM H¨ ç®B i?O +O i b Q\

EB K *?B hY ?W H¢M?,

@ h ?B M i¢B imv H¨ h? :BÈB *ªM? i–M; i?S iQ M?QM; pQÊi +'T F?B m +?B M i?b
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ çB m F?¦ F?,M ;b- imv M?B M ?B M i¢B H½Q [m, M¨v ç M; M„K
i`"M +?QM? H¨ ç M?'i ç¢B i`"M +O EB K h´ hBM? h?–M- /U p¨Q ç¢B i`"M M¨v i F

@ L?QM; K¨ i Km®M # [m M i`MM; FQ+? h? :BÈB *ªM? i–M; i?S M,K- i®B ç H¨ ?
H¨ çO- K°i F?B i`MM; FQ+? i?¨M? +¬M;- H½Q [m, FB +¦ ç¢B i`"M +kM; F?¬M; H¨K
.B i H½Q i´- b m ;B i GK+ L;mv M- ;B i +?Q i`ÌB HQM; ç'i HÎX

@ EB K ç¢Q +?d +¦ i KÈB +¦ i? ?QM; i?`M?X

EB K *?B hY +QÌB H¢M?,

@ EB K /B i H½Q i´- GK+ L;mv M +€+ M;QÆB b) T?ªB +? iX

EB K .B i H½Q i´ +kM; ç½ ;B"i KbM? idM? H¢B- v M?bM i?'v iQ¨M #° hBM? h?–M #
K°i [mv M T?€ S?QM; hBM? h`"M M?QM; S?QM; hBM? h`"M +?d ?ÆB M?9+ M?Q+?
+O EB K h´ hBM? h?–M ç½ tm'i ?B M K°i K†i FQM? +U ç¢BX

@ EB K .B i H½Q [m,- t2K ` M;QÆB ç½ T?€i ?B M ` iQ¨M #° iBM? i?–M ç½ #` # Q

Í i` M K†i FQM? i`mv M iÈB ?Q ªM? p¨ i? M? •K +O EB K S?QM; h`mM; h´X

@ EB K .B i H½Q [m, F i?S+ i?ÌB KÈB H¨ i` M; im'M FB i- M;QÆB ? i H–M M¨v i
FB K ç¢Q #` #Ä [m M F, M;mv M M¨v +?d +¦ ;BªM KÈB +¦ i? b®M; b¦i- M;QÆB M;
?B m- imv M?B M i #•v ;BÌ M¦B +kM; p¬ /KM; M;QÆB +,M #ªM F?¬M; M;?2 HÌB i

EB K S?QM; h`mM; h´ M¦B iB T,

@ hmv M?B M i F?¬M; +¦ ?SM; i?9 +?ÆB çM pÈB M;QÆB M[- +€+ M;QÆB b) #`
MûM ?QÆM; b m F?B i ç€M? +? i GK+ L;mv M- :BªM *?B o,M JBM? ç½ ç€T SM; +¦
?¢ +O M?•M p"i +'T i?B M i¬M b m M¨v pBM? ?Q +ª çÌBX

EB K S?QM; h`mM; h´ +QÌB ? ?ªX

@ æ€M; +? iX

EB K .B i H½Q i´ [m€i iQ,

@ h?2Q :BªM T?€B- M m M?Q F?¬M; T?ªB EB K J¬M Qi M;QÌB i?b i ç½ bÈK /B i i

EB K .B i H½Q i´ T?€i ?B M ` KbM? i`QÈ+ FB HÁM; /¢ pšM +ÁM K K v m- F?¬M;
K¨ /mM; i? +?Q ç€K M;QÌB M¨vX

EB K .B i H½Q i´ ç€M? p S?QM; hBM? h`"M .B i æ¢Q EB K hB M +O v iWM; çÊi ç€
h`"M +?d H„+ HQ K¨ i?¬BX

EBM? ç°M; F?¬M; +?d EB K .B i H½Q i´ K¨ +ÁM +¦ EB K *?B hYX

EB K *?B hY #„i ç–m # [m M- i`MM; FQ+? h? :BÈB *ªM? i–M; i?S M,K- H9+ M¨v
i?QÌM;- ç®B pÈB pB + EB K S?QM; h`mM; h´ i?B i H"T S?QM; hBM? h`"M ç ;B i
/o M?B M ?Q M M;? M?- ?„M iU #B i `ä GK+ L;mv M `'i ç€M; bÊ- ?„M +kM; F?¬M;
.B i H½Q i´ T?•M iQ+? ç†+ çB K FB K T?€TX

J¨ H9+ M¨v EB K J¬M hBM? h?–M- EB K hm hBM? h?–M p¬ b® M;QÌB +O EB K J¬

L?[M; M;QÌB i`QM; EB K J¬M M¨v /o M?B M H¨ M?bM i?'v çQÊ+ +¦ +?mv M ;b tªv `

hmv M?B M M?bM i?'v i?b b QX

L?•M p"i Î # M M;Q¨B EB K h´ hBM? h?–M K¢M? M?'i +?QM? H¨ h?€B aY E?¬M; M
#` EB K S?QM; h`mM; h´ ç€M? #` i?QÆM; M?[M; M;QÌB F?€+ i?b F?¬M; +–M M¦B
K¢M; K¨ i?¬B- K°i +?9i i`Ê ;B9T +kM; F?¬M; +¦X

@ æ€M; +? i- ç€K T?ªM #°B EB K S?QM; h`mM; h´ M¨vX

*¦ M;QÌB M;?B M `,M; M;?B M HÊBX

@ E?¬M; T?ªB F i?S+ i?ÌB KÈB H¨ i` M; im'M FB iX

*¦ M;QÌB +kM; i?–K M¦B- F€ i?"i EB K J¬M p®M H¨ K°i #B F`+? Î E, L;mv M M¨v K¼
?¼+ FB K F?¬M; +¦ iB M ç²- B +kM; #B iX

@ GK+ L;mv M H9+ M¨v F?¦ F?,M `²BX

*¦ M;QÌB M¦B- i`QM; ç¦ +¦ +ª ç€K M;QÌB >¢ >–m *?Q h¬M- #¼M ?¼ +kM; #B i GK+
p¬ bBM?- M?QM; #¼M ?¼ iB M H M +kM; +¦ Q+? ;b- i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ [m€ v
H½Q Î EB K h´ hBM? h?–M i?b v m ?ÆM `'i M?B mX

JQÌB # p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q p•v F?®M GK+ L;mv MX

EB K S?QM; h`mM; h´ M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ GK+ L;mv M i p®M F?¬M; Km®M ;B i M;QÆB M?QM; ç€M; iB + :BªM *?B o,M JB

h? :BÈB *ªM? i–M; i?S # >B M oB M *QÌM; M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ GK+ L;mv M M;QÆB /€K ;B i ?mvM? i`QÎM; +O i i T?ªB i? v ?mvM? i`QÎM; #€

L?[M; M;QÌB Km®M ç–m M?"T p¨Q :BªM *?B o,M JBM? ç m i€M i?¨M? ;B i GK+ L;m

@ GK+ L;mv M M;?2 M¦B EB K +O M;QÆB `'i M? M? ?¬K M v +?9M; i Km®M t2K

h? :BÈB +ªM? i–M; i?S # >Q >¨M? S?QM; i?ªM M?B M M¦B,

@ o b m i F?¬M; /MM; FB K M[K¨ /MM; :BªM- ç•v H¨ H–M +m®B +MM; i +kM; Km
M¨QX

@ GK+ L;mv M M;QÆB / M? iB M; +U+ i?`M?- ?B M i¢B +kM; T?ªB +? i i?¬BX

J°i i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¦BX

@ > ? GK+ L;mv M ?¬K M v +?QM? H¨ iY H° +O M;QÆBX

GK+ L;mv M ç9M; H¨ `ÆB p¨Q +K+ /B M i?"T iY p¬ bBM?X

EB K S?QM; h`mM; h´ +,M #ªM F?¬M; +?Q GK+ L;mv M +Æ ?°B- H"T iS+ K°i ç¢Q FB
S?QM; *?B EB K hB M +O ?„M M? M? M?Q +?ÈT F?¬M; +?Q GK+ L;mv M K°i +?9
+O h? :BÈB *ªM? i–M; i?S iQ GK+ L;mv M H¨K b Q M;,M +ªM çQÊ+X

h`QM; iQ+? i„+ +m²M; T?QM; pM pM #„M ` X

J°i +U QM; tm'i ?B MX

8e9X *?QÆM; Ry8e, o•v :B i GK+ L;mv MU?¢V

>Q M; .½ EBK æ²M; G,M; o•M PM; M?bM i?'v K°i FB K +O EB K S?QM; h`mM; h´
i?2Q #ªM M,M; K¨ tm'i` +U QM; +QM +U QM; M¨v +¦ im pB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S
S?QM; h`mM; h´ M?QM; ?B M i¢B #` i`¼M; T?QÆM;- ?B M M?B M ç€M? F?¬M; H¢
M;,M +ªM i?b +kM; F?¬M; F?¦X

hbM? i? ç¢B #B M- EB K S?QM; h`mM; h´ +MM; +U QM; ç®B +?B M M?'i i?ÌB F?¬

EB K S?QM; h`mM; h´ F?¬M; M;Ì K¼B +?mv M H¢B T?€i bBM? #B M ?¦ M?Q i? v

@ >B M oA M *QÌM; >Q >¨M? S?QM; +€+ M;QÆB bm'i HoM? M;QÌB ;B i GK+ L;m
L;mv M b®M; [m K°i MûM ?QÆM;X

@ o•M;X

>B M oB M *QÌM; [m€i /¨B H Q p T?Q GK+ L;mv MX

h`QM; iQ+? i„+ M¨v GK+ L;mv M ç°i M?B M M;?o iÈB K°i T?QÆM; T?€T ç i²M i¢B

*K+ /B M pW `²B ç9M; H¨ i?"T iY p¬ bBM?X

L?QM; ?B M i¢B EB K S?QM; h`mM; h´ ç½ #` EBK æ²M; G,M; o•M QM; FbK +? - i`
M¨Q ;BªB [mv i GK+ L;mv M- +ÁM KQÌB ? B p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨v K¢M?
>¨M? S?QM; ? B M;QÌB KQÌB M;QÌB F?€+ F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O ?„MX

*kM; iS+ H¨ M¦B- +?d +–M GK+ L;mv M ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B i?b F
i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨v HB M i?OX

>B M i¢B GK+ L;mv M ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S M?'i Km®M iB M H M i–M; i?
+?d +–M iQ+? Hkv çO H¨ +¦ i? i`MM; FQ+?X

hQ+? Hkv ç½ +¦- EB K J¬M hBM? h?–M H¨ K°i i?¨M? i`b #m¬M #€M p¬ +MM; HÈM-
?B M i¢B +?QM? H¨ i?ÌB F?„+ M;mv ?B K- M m +ÁM +® F} çB m ;b M[i?b +kM; p–

h,M; i?U+ HU+ iB m /B i K'v M;QÌB +O :BªM S?€B H¨ çB m T?ªB H¨KX

æQÆM; M?B M ?B M i¢B +¦ KQÌB ? B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M;,M +ªM i`QÈ+ K
+¦ M,K M;QÌB ç€M? i`9M; GK+ L;mv M- H¨K b Q +¦ i? i`MM; FQ+? i?m"i HÊBX

@ E?¬M; ç9M;- ç•v H¨ S?M aBM? L?QÊ+ J°M; +O GK+ L;mv MX

>Q >¨M? S?QM; [m€i H M- ç²M; i?ÌB v i?2Q #ªM M,M; i?2Q i?ŠM; p T?Q æ¬M; L
L;mv M pšM M;mv M p M F?¬M; ?Q ? Q ;bX

GK+ L;mv M +kM; #„i ç–m i,M; i®+ ç°X

>B M i¢B +–M T?ªB iÈB i?QÆM; M;?B T i?¨M? i`b +O EB K J¬M hBM? h?–M i`QÈ

GK+ L;mv M i,M; i®+ ç° i®+ ç° +O GK+ L;mv M p¬ +MM; HÈM- imv F?¬M; #^M; M
KBM? M?QM; +kM; `'i M? M?- T?B M iQ€B M?'i H¨ >Q >¨M? S?QM; i?U+ HU+ +O
+kM; M? M? ?ÆM GK+ L;mv M K°i +?9iX

L? M? GK+ L;mv M i?"i M? M?X

L? M?- >Q >¨M? S?QM; +kM; i?"i M? M?X

*S M?Q p"v GK+ L;mv M H~M i`®M KQÌB ? B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q çm´B i?2QX

_®i +m°+ +kM; iÈB EB K J¬M hBM? h?–MX

a m F?B iÈB M?bM i?'v >Q >¨M? S?QM; çm´B i?2Q- GK+ L;mv M T?€i ç°M; hYm
hmv M aÆM ç€M? iÈB >Q >¨M? S?QM; >Q >¨M? S?QM; F?¬M; /Q /U +?ûK çSi M¦ i?
çQ bv H"T iS+ T?€i ?B M F?¬M; ;B M i?ÌB ;B M +Æ ?² #` i`b i` +¦ K°i pÁM; Hm•M ?
T?€T /Q GK+ L;mv M i?B i H"TX

h`"M T?€T M¨v p•v F?®M >Q >¨M? S?QM; p¨ KQÌB ? B p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q
F?¬M; i`¦B #¼M ?¼ çQÊ+ # Q H•mX

h`QM; i?ÌB F?„+ i?"T iY M?'i bBM?- i?ÌB ;B M K°i +?9i +kM; H¨ `'i [mw ;B€- GK+ L;
i`b #m¬M #€M- i?¨M? i`b M¨v +¦ +'K T?€T i`MM; i`MM; çB T çB T GK+ L;mv M F?¬
p¨Q- K°i iÁ #ªQ F?® ç½ ?B M ` i`QÈ+ K†i GK+ L;mv MX

Í ç•v +¦ S?ÁM; L;U E i hBM? >¶M æ°M L;mv M E?Q h?B M L;Q¢B hBM? h?¢+?X

EB K S?QM; KQÌB p` i`QÎM; H½Q /o M?B M #B i `ä #B M +®- Km®M ;B i GK+ L;mv
M?"T p¨Q :BªM *>B o,M JBM?X

"¼M ?¼ +kM; Km®M ç2K ç² p"i +O i?¨M? i`b #m¬M #€M i?m ?²B H¢B M?QM; bÊ +
M?[M; ç² p"i M¨vX

J¨ #•v ;BÌ GK+ L;mv M i?'v çQÊ+ GK+ L;mv M F?¬M; +?9i F?€+? F?Q K¨ i?m H'vX

h? ;BÈB +ªM? i–M; i?S M?'i >¶M æ°M *ªM?- tmM; FQ+? i–M; i?S ? B E? B h?B M
Hkv çO KÈB F? B i?B M iQ+? ç` çQÊ+X

J¨ Km®M iQ+? Hkv i?b +?B H¨K # HQ¢BX

h?S M?'i H¨ M;mv M F?Q ?¶M ç°M `'i M?B m- F? B KÎ M¦ ` X

h?S ? B H¨ +–M T?ªB +¦ ç–v çO F€ p"iX

h?S # H¨ +–M i? M? i`¼+ i?¢+?- i? M? i`¼+ i?¢+? +kM; H¨ K°i F€ p"i Î i`QM; i?B

GK+ L;mv M ?B M i¢B t¬M; p¨Q i`QM; EB K S?QM;- H9+ M¨v +¦ ?ÆM KQÌB p` i?€B
K°i b® F€ p"i GK+ L;mv M F?¬M; +?9i F?€+? F?Q- i`ªQ T?€T imM; ?Q¨M?- M„K H'

J¨ M?[M; +?QÎM; [m„ iB m M?` Î # M i`QM; i?b FBM? M;¢+X

h`QM; M?'i i?ÌB #¼M ?¼ F?¬M; F`T T?ªM SM;X

*–M T?ªB M¦B `ä K°i +?9i i?¨M? i`b #m¬M #€M Î EB K J¬M bQ pÈB +€+ MÆB F?€+ i
#€M H¨ i`¼M; i`'M +¦ p¬ b® +'K T?€T #ªQ ?°- EB K S?QM; M?'i T?€B H¨K HQ¢M
M?"M çQÊ+ iBM iS+ i?'v GK+ L;mv M çB M +m²M; M?Q i? #¼M ?¼ HB M M;~M M;

EB K S?QM; +?QÎM; [m–v T?šM M° [m€ic

@ æ•v H¨ ç² +?Q p` i`QÎM; H½Q ç Î ç•v ;YB #€M- M;QÆB /€K HÈM K"i +QÈT çQ¢i

:½ +ÁM +?Q M¦B tQM; i?b ç½ #` GK+ L;mv M +m®M T?,M; çBX

GK+ L;mv M HB M iB T +QÈT b¢+? KQÌB +Y iB K- i`QM; HÁM; +ªK i?'v bªM; F?Q

æQ¢i i¨B M;mv M +O ç`+? M?•M ç i,M; i?U+ HU+ i?"i H¨ i?®M; F?Q€BX

>ÆM KQÌB +Y ?¨M; +¦ `'i M?B m M;mv M F?Q ?¶M ç°M- +MM; pÈB K°i b® F€ p"i- G
æ°M M;mv M F?Q +O #ªM i?•M ç½ F?€ i®i `²BX

hmv M?B M çˆM; b m HQM; #ÎB pb +ÁM ?ÆM KQÌB i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q çm´B
F?¬M; H¨K M?B m +?mv M- K¨ M? M? +?¦M; # v çBX

Zmª M?B M H¨ HQÈi [m M?Q ;B¦ F?B GK+ L;mv M #B M K'i çB K +?QÎM; [m–v pšM
SM;X

@ L;QÌB FB H¨ B K¨ /€K +QÈT çQ¢i ç² K¨ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ;YB #€MX

@ æ9M; i? X

@ ?„M F?¬M; T?ªB H¨ GK+ L;mv M b Q\

@ GK+ L;mv M `'i ;BÄB M?QM; ?„M +QÈT çQ¢i M?Q p"v M?'i ç`M? b) #` i`€+? T?¢

@ *?9M; i ç2K iBM iS+ M¨v i?¬M; #€Q +?Q iQ¨M i?¨M? ç iQ¨M i?¨M? #B i GK+ L;

>„M pW KÈB i?¬M; #€Q ` i?b >B M oB M *QÌM; >Q ?¨M S?QM; +kM; ;B"i KbM?X

@ sBM +?9 w- tBM +?9 w +¦ F +m²M; ç² HÈM K"i /€K iÈB i?¨M? i`b +QÈT #¦+X

EB K S?QM; çB K +?O T?€i ` i?¬M; #€Q iQ¨M i?¨M? i`b- HÁM; M;QÌB HB M #¨M; ?
i`b pšM Hm¬M v M #bM? ?B M i¢B +¦ M;QÌB /€K iÈB ç•v +QÈT #¦+X

æQÆM; M?B M EB K >Q çB K pšM #bM? ioM?X

"ÎB pb çˆM; b m #¼M ?¼ +¦ EB K >Q h`mM; h´ p¨ EB K *?B hYX

@ *m²M; ç² M¨v i?"i HÈM K"i imv M?B M ?„M imv i ç®B F?¬M; /€K çQ¢i ç² +O +Y ?
Km®M ibK +€B +? i- B #ªQ +?9M; i çˆM; b m +¦ EB K >Q h`mM; h´ p¨ EB K *?B hY

>ÆM KQÌB +?QÎM; [m–v M¨v ç m #bM? ioM?X

@ B /€K çQ¢i +O +?9M; i EB K *?B hY p¨ EB K >Q h`mM; h´ b) ;B i +? i ?„MX

@ o"v b Q- ç i t2K EB K *?B hY H¨K F?¦ çQÊ+ i F?¬M;X

J°i ç¢Q i? M? •K p M; H M- ç²M; i?ÌB K°i T?€T HU+ # v iÈB EB K >Q çB K- #¦M; M
i`QM; iB KX

h¨B M;mv M i?"i M?B mX

aQ pÈB EB K S?QM; çB K i?b +ÁM M?B m ?ÆM- [mª M?B M F?¬M; ?´ H¨ EB K *?B

@ - M; v +ª h? M? h`¼+ i?¢+? +kM; +¦- ç•v H¨ i¨B HB m iQÆM; ç®B i`¼M; v m ç
i–M; i?S ? BX

GK+ L;mv M p¬ +MM; pmB KWM; ?„M i?"i bU F?¬M; M;Ì h? M? h`¼+ i?¢+? Î MÆB
i?"i bU H¨ M;QÌB i®i- KbM? F?¬M; M;Ì H¢B +¦ çQÊ+ h? M? h`¼+ h?¢+? Î ç•vX

>B M i¢B # p"i i`MM; FQ+? h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B ç½ MˆK Î i`QM; i vX

*¦ i? i`MM; FQ+? `²BX

8e8X *?QÆM; Ry8d, h? :BÈB *ªM? h–M; h?S > BUi?QÊM;V

GK+ L;mv M /o M?B M #B i i?ÌB ;B M +O KbM? F?¬M; M?B m- ?„M F?¬M; H½M; T
FQ+? h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? BX

h`QÈ+ iB M ç2K >¶M æ°M L;mv M E?Q M?"T p¨Q i`QM; F?¬M; ;B M ?¶M ç°M b m ç¦
p¨Q i`QM; ç¦- ç²M; i?ÌB /MM; T?€T HU+ M?2M M?¦K- i?B m ç®i h? M? h`¼+ h?¢+?
+?mv M ?¦ i?¨M? •K .QÆM; M?` F?QX

>¶M æ°M *?B E?Q i?2Q i?ÌB ;B M i`Î M M i`QM; K°i +?9i çK+ K°i +?9i- M?¢i K°i +?

>¶M æ°M *?B E?Q p®M +•M ç®B M?QM; ?B M i¢B +?¶ i`QM; +?¶ çK+ +?¶ ç”K +?¶
M? m F?¬M; +•M #ˆM;- ?ÆM M[/B M bBM? +¨M; K¢M? +m®B +MM; –K K°i iB M; M

>¶M æ°M +?B F?Q +m®B +MM; +kM; ?¦ KÎX æ¦ H¨ K°i pK M´ HÈM F? B i?B M iQ+?
?² +ªK i?'v çQÊ+ ;B®M; M?Q K°i F, M;mv M KÈB ç½ #„i ç–mX

J¨ GK+ L;mv M i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S ? B F? B i?B M iQ+? ç` i?b >
i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +kM; ç½ +?¢v iÈB- p•v [m M? GK+ L;mv MX

@ GK+ L;mv M i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S ? B F? B i?B M iQ+? ç` - çWM

>B M oB M *QÌM; [m€iX

@ "•v ;BÌ H¨ i?ÌB çB K ?„M v m Èi i?W /`T M¨v K m H'v K¢M; ?„MX

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q G,M; h?M M¦B- ?„M +¦ +Wm Q€M pÈB h?€B aY E?¬M;- /o

@ :B iX

@ *?d +–M ;B i ?„M H¨ +¦ i? H”T çQÊ+ ç¢B +¬M;X

J°i i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q F?€+ M¦BX

G9+ M¨v GK+ L;mv M i`QM; K„i ?¼ ;B®M; M?Q K°i #ªQ i¨M; ;B i GK+ L;mv M H¨ H'

JQÌB ? B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q t¬M; iÈB- KQÌB ? B i? M? FB K K M; i?2Q F?Q
GK+ L;mv M- i`QM; KQÌB ? B i? M? iB M FB K M¨v >Q >¨M? S?QM; T?B m /”i M?'i

JQÌB ? B i? M? iB M FB K K¶B i? M? ç m +¦ bS+ ;B i b¢+?X

JQÌB ? B i? M? iB M FB K ç m ?mv M ªQ F?¦ /Á- M? M? +?¦M; /B i b¢+?X

Zm v K„i M?bM p KQÌB ? B i? M? FB K GK+ L;mv M ;B®M; M?Q F?¬M; +ÁM +Æ ?°
?Ov /B i Î +?¶ M¨vX

J„i M?bM i?'v GK+ L;mv M T?ªB +? i /QÈB KQÌB ? B i? M? iB M FB K- i`QM; iQ+
iQ¨M i?•M GK+ L;mv M i`mv M iÈB- i`U+ iB T #S+ KQÌB ? B p` i?€B i?QÊM; i`QÎ
i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q #` # v ` M;Q¨B F?€ t X

æ•v H¨ pK M´ F? B i?B M iQ+? ç` X

Í ç•v i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q #ªv M;QÌB ç½ [m - M,K M;QÌB i?b +ÁM +?Q #B iX

hmv M?B M F? B i?B M iQ+? ç` #bM? i?QÌM; +?Q /M M´ +kM; F?¬M; F?OM; #® M

oK M´ F? B i?B M iQ+? ç` i–M; i?S ? B +O h? :BÈB *ªM? +kM; +?B H¨K #®M +'

h`QM; #®M +'T +¦ i? ç¢i iÈB +'T # ç½ H¨ ;? ;ÈK H„K `²BX

o®M ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;- KQÌB ? B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q Km®M ;BªB [m
FQ+? M¨Q M;Ì GK+ L;mv M ç½ T?€i bBM? ` pK M´ HÈMX

æ•v H¨ K°i pK M´ +U+ HÈMX

h?U+ HU+ ?B M i¢B +O GK+ L;mv M ç½ H¨K +?Q +€+ i`QÎM; H½Q T?ªB F?B T bÊ

GK+ L;mv M Î i`mM; i•K pK M´X

J¨ H9+ M¨v /Q •K +ÁM F?m +? i€M ` X

h`QM; FB K +?B F?¬M; ;B M ç½ tm'i ?B M i`ÌB p¨ ç'iX

h` M çdM? ç–m tm'i ?B M K°i K¨M ?¨Q [m M; ç•v H¨ F€ p”i K†i i`ÌB- M m M?Q +¦
*ªM? i–M; i?S i€K i?b K†i i`ÌB b) iQ ?ÆM `'i M?B mX

Í i` M K†i ç'i tm'i ?B M p¨B iÁ M9B- +kM; F?¬M; iQM? H¨ HÈM- Î tmM; [m M? +¦ p

æ•v +kM; H¨ F? B i?B M iQ+? ç` X

sm'i ?B M ?¨Q [m M; b¬M; M9B /ÁM; b¬M;- i?U+ p"i iU M?B M- ç m H¨ i?U+ p"i iW

_®i +m°+ GK+ L;mv M +kM; ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? BX

"QÈ+ iB T i?2Q H¨ ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S # X

J°i F?B ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S M,K h?B M h¢Q o"i *ªM? i?b +¦ i? i¢Q `
EB K *?B E?¬M; :B M- F +ª i?U+ p"i p¨ ç°M; p"iX

J°i F?B i`MM; FQ+? iÈB i–M; i?S i€K h?B M *?•M :BÈB *ªM? i?b +¨M; F?¦ HQÌM;- -
;B M F?m +? i€M i?¨M? iB m i?B M i? ;BÈBX

æQÆM; M?B M ?B M i¢B F?¬M; M¦B p'M ç M¨v M[X

h`QÈ+ ? i +ªK M?"M i?U+ HU+ h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B K°i T?2M- GK+ L;mv M
i?B M iQ+? ç` - ?¦ ` >¶M æ°M ?¦ i?¨M? i? M? p¨ i`¼+ F?Q F? B i?B M iQ+? ç` - C
HU+ HQÊM; iQ¨M i?•M i,M; H M `'i M?B m- i®+ ç° i? M? F?Q +kM; i,M; H M F?¬M;

h? :BÈB +ªM? H¨ ç¢B +ªM? ;BÈB +m®B +MM; +O #ªM i?•MX

J¶B H–M i?,M; K°i +'T ç m F?¦ F?,M +U+ çB KX

hmv M?B M F?B i,M; H M K°i +'T i?b b) T?€i bBM? #B M ?¦ HQM; i`ÌB HÎ ç'i F?¦ +

h`ªB [m i–M; i?S ? B h? :BÈB *ªM? GK+ L;mv M +ªK i?'v i?U+ HU+ +O KbM? i,M

GQ¢B i?U+ HU+ M¨v `'i i?QªB K€BX

GK+ L;mv M KÎ K„i ` M?bM tmM; [m M? KQÌB ? B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç M; p

JQÌB ? B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i`Æ K„i M?bM GK+ L;mv M ç°i T?€- K°i i?€B i?
o•M +'i iB M;,

@ aÊ ;b ?„M pW KÈB ç°i T?€ +?9M; i M,K M;QÌB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B ? B M
i?S # - F?ÄB M¦B +kM; #B i b) i?„M;X

@ æ9M; i? - +?9M; i KQÌB ? B +?®M; K°i F?¬M; iBM F?¬M; ç€M? H¢B GK+ L;mv

G,M; h?M [m€iX

@ E i i`"MX

>Q >¨M? S?QM; [m€i iQ,

@ *?mM; i F i ?¨M? i?"T M?` FB K i`"MX

.MM; >B M oB M *QÌM; p¨ >Q >¨M? S?QM; ? B M;QÌB H¨K i`mM; i•K- i?"T M?` FB K

E i i?¨M? i?"T M?` FB K i`"M tQM; >B M oB M *QÌM; p¨ >Q >¨M? S?QM; i`¨M ç–v iB
FB K i`"M [m€ K¢M?X

JQÌB ? B M;QÌB F i i?¨M? ç¢B i`"M- T?•M #B i H'v KQÌB ? B p`i`` F?€+ M? m- iQ
i?•M /"m im'i ?ÊB- T?€i ?mv i?ÌB ;B M i?B i i„+ ç M +U+ çB KX

J°i i?B i i„+ F?B T?€i ?mv iÈB +U+ çB K i?b F?€+ ç€M; bÊX

GK+ L;mv M i`QÈ+ FB +kM; ç½ bY /KM; i?ÌB ;B M i?B i i„+ M?QM; ?B M i¢B +¦ iÈ
HU+ +O FB K i`"M i?"i bU H¨ ç€M; bÊ FBM? ?½B iÈB +U+ çB KX

J¨ Î K°i # M +¦ `'i M?B m M;QÌB +O FB K K¬M M?bM t2KX

@ h`ÌB ¢ KQÌB ? B M;QÌB F i i?¨M? ç¢B i`"MX

@ E?¬M; M;Ì `^M; KQÌB ? B M;QÌB M¨v H¢B F i i?¨M? i`"M T?€T F?OM; F?B T M?Q

JQÌB ? B M;QÌB T?€i ?mv i?ÌB ;B M i?B i i„+ iÈB KS+ i"M +MM;- Î i`QM; FB K i`"M
ç°M;X

@ GK+ L;mv M M?'i ç`M? T?ªB i?m X

@ æ9M; i? GK+ L;mv M F?¬M; i? i?„M; çQÊ+X

JQÌB ? B M;QÌB M¨v i ` i`"M T?€T- GK+ L;mv M ;B"i KbM?- ç•v i?"i bU H¨ K°i ?Q
imv M?B M GK+ L;mv M H"T iS+ i H M S?M aBM? L?QÊ+ J°M;- i`QM; i?ÌB ;B M i
+?Q S?M aBM? L?QÊ+ J°M; Î i`¢M; i?€B i`b i` X

*?Q M M K°i H9+ b m p¬ b® +¬M; FQ+? ç€M? i`9M; GK+ L;mv M F€ i?U+ ç€M? i`9
K¨ i?¬BX

GK+ L;mv M H"T iS+ T?€i ?B M ` ``^M;- KQÌB ? B M;QÌB FB i?¨M? H"T M M FB K i
+¦ K°i çB m FB M iB M [mv i ç¦ H¨ #¼M ?¼ b) iB m ? Q i? HU+ F?€ HÈM- +?Q M M
T?ªB FQ+? +?Ì K°i H9+ M[#¼M ?¼ iB m ? Q i? HU+ H¨ tQM;X

J¨ ?B M i¢B GK+ L;mv M / /¨M; /MM; ?² H¬ ?'T i?m FB K F?Q- M?B m FB K F?Q +
F?¬M; / ibK çQÊ+X

>B M oB M *QÌM; >Q >¨M? S?QM; #¼M ?¼ F i i`"M p•v [m M? GK+ L;mv M- Km®
iQÎM; `^M; +¦ i? / /¨M; ;B i çQÊ+ ?„M F i [mª H"T iS+ T?€i ?B M ` K°i GK+ L;mv

S?M bBM? M?QÊ+ K°M; H¢B H¨ T?M bBM? M?QÊ+ K°M;X

E i [mª #¼M ?¼ F?¬M; M;WM; ç€M? p T?Q GK+ L;mv MX

"¼M ?¼ /o M?B M M;?2 [m ç¢B / M? +O T?M bBM? M?QÊ+ K°M; M?QM; GK+ L;m
FB K # Q p•v M m M?Q F?¬M; ;B i çQÊ+ GK+ L;mv M i?b KÈB H¨ +?mv M H¢- +?Q
`'i +¦ HÁM; iBMX

h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B æ¶ o•M ç•K K°i FB K p T?Q GK+ L;mv M- tmv M [m
M?B M æ¶ o•M H"T iS+ T?€i ?B M ` ç¦ +?d H¨ S?M aBM? L?QÊ+ J°M; H¨K ;Bª K¨ i

8eeX *?QÆM; Ry83, h? :BÈB *ªM? h–M; h?S > BU?¢V

h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B G,M; h?M ç•K *Wm >"M FB K p T?Q GK+ L;mv M- K°i
+Wm ?"M + Q M?'i- Km®M H'v ç–m +O GK+ L;mv M- M?QM; ?„M T?€i ?B M- ?„M +

>Q >¨M? S?QM; i?ªM M?B M M¦B,

@ s2K i ç•v- >Q o¬ •K a€i +?B FB K +O i b) / /¨M; ibK ` +?•M i?•MX

>„M H"T iS+ i?B i`B M- ç•K p¨Q GK+ L;mv M- M?QM; i?•M i? +O GK+ L;mv M M?
H¢B H¨ K°i i•K i?•M ;BªX

>B M oA M *QÌM; ?mM; €+,

@ E?¬M; +¦ F?ª M,M; +?9M; i +¬M; FQ+? ?„M i?b ?„M H¢B #B M K'iX

>B M oB M *QÌM; iS+ ;B"M- ?„M pmM; FB K +?ûK p T?Q GK+ L;mv M- M?QM; i?
MÆB F?€+- ?¦ ` i?•M i? ç¦ +kM; H¨ ;BªX

@ æ•v H¨ T?M bBM? M?QÊ+ K°M;X

"¼M ?¼ i`QÈ+ FB ç½ M;?2 [m T?M bBM? M?QÊ+ K°M; M?QM; F?¬M; M;Ì T?M bBM
p"vX

_ä `¨M; GK+ L;mv M #` KQÌB ? B i? M? FB K F i i?¨M? ç¢B i`"M p•v [m M?- M?QM
i`9M; GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M T?M bBM? M?QÊ+ K°M; i?"i bU ç€M; bÊ M?Q p"v b Q\

*¨M; ç€M? iB T #¼M ?¼ +¨M; +ªK i?'v F?¬M; ç9M;- #¼M ?¼ ç½ +¬M; FQ+? `'i M?
i`QÎM; H½Q tm'i ` KQÌB ? B i? M? FB K M?QM; F?¬M; B H¨K #` i?QÆM; GK+ L;m

æ•v H¨ S?M- aBM?- L?QÊ+- J°M;X

JQÌB ? B p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +¨M; ç€M? +¨M; +ªK i?'v FBM? ?½B #¼M ?
L;mv M H¢B +¦ i? #B M K'i M?Q p"vX

æ•v H¨ T?M bBM? M?QÊ+ K°M;X

L?[M; M;QÌB Î tmM; [m M? +kM; F?¬M; ?B mX

"¼M ?¼ i`QÈ+ FB ç½ M;?2 [m T?M bBM? M?QÊ+ K°M; M?QM; +?Q iWM; çQÊ+ M

h?"i H¨ K°i +?B m i?S+ F?OM; #®X

@ L;?2 M¦B +?B m i?S+ FB H¨ /Q GK+ L;mv M bQ ?mvM? iU KbM? b€M; i¢Q ` X

@ GK+ L;mv M bQ ?mvM? +¦ i? M;?o ` +?B m i?S+ M?Q p"v b Q- i?"i H¨ + Q KBM

L?[M; M;QÌB tmM; [m M? ç m +ªK F?€B p¬ +MM;X

J¨ GK+ L;mv M Î i`QM; i`"M H9+ M¨v ç½ #m¬M; HÄM; ?ÆM `'i M?B m- i?'v KQÌB
T?€T HU+ ç½ F?€ M?B m- F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?`m çUM; H•m M[i?b HB M +'i iB

@ JQÌB ? B M;QÌB +€+ M;QÆB H"T i?¨M? ç¢B i`"M- +?d +¦ i? +?`m çQÊ+ M?Q p"v

GK+ L;mv M ?ÌB ?Êi M¦BX

L m M?Q ç®B i?O +¦ i? +¬M; FQ+? H•m i? K K°i +?9i M[i?b ?² H¬ +kM; ?'T i?m M

æ€M; iB + ç®B T?QÆM; H¢B F?¬M; /mv i`b çQÊ+ M[ `²BX

@ *€+ M;QÆB KQÌB ? B M;QÌB i?¨M? H"T ç¢B i`"M /mv i`b F?¬M; çQÊ+ # Q H•m- p

GK+ L;mv M iMv w M?bM p T?Q æ¶ o•MX

@ L;QÆB pW `²B M¦B /MM; KQÌB ? B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q H¨ +¦ i? i?„M; i -

GK+ L;mv M çB iÈB i`QÈ+ M;QÌB +O æ¶ o•M- .QÐM; L;¬ EB K hB M K M; i?2Q ?¨

æ•v H¨ K°i ?¨Q [m M; `'i b€M; K°i FB K M¨v F?€ + Q KBM?- æ¶ o•M i?–K M;?o `QM
*Ym hBM? GB M >Q¨M FB K T?€T- #° FB K T?€T M¨v +O ?„M K°i F?B T?€i ` i?b
?Q¨M p"v H¨ K°i #° FB K T?€T T?ÁM; M;U iQÆM; ç®B K¢M?X

*?d +–M M;,M +ªM GK+ L;mv M i`QM; +?®+ H€i i?b KQÌB K°i p` i?€B i?QÊM; i`QÎM
H9+ imv i ç®B F?¬M; i?m X æ¶ o•M i?–K M;?o i`QM; HÁM;- M?QM; K¨ FB K [m M;
*Ym hBM? HB M ?Q¨M K¨ +?ûK tm®M;X

æ•v H¨ +¦ +?mv M ;b\

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q æ¶ o•M ;B"i KbM?- ?„M F?¬M; `ä pb b Q *Ym hBM? GB
F?¬M; M;,M +ªM çQÊ+ K°i FB K +O GK+ L;mv MX

hmv M?B M FB K T?€T +O GK+ L;mv M F?¬M; F?€+? F?Q K¨ +?ûK ` - K°i FB K ;B
H½Q æ¶ o•MX

J°i +?B m- +?d K°i +?B mX

L¦B çM b Q i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S ? B æ¶ o•M #` GK+ L;mv M K°i +?B m ;B i +? i-

GK+ L;mv M H¨K b Q H¨K çQÊ+ +?B M iQ+? M?Q i? X

E€ i?"i +kM; çÆM ;BªM i?U+ HU+ ?B M i¢B +O GK+ L;mv M +ÁM ?ÆM +ª h? :BÈ
p"v æ¶ o•M F?¬M; i? H¨ ç®B i?O +O ?„MX

GK+ L;mv M H¢B M?bM p T?Q G,M; h?M,

@ G,M; h?M M;QÆB +MM; pÈB bQ T?K +O i +¦ +Wm Q€M- +?mv M +O bQ i`QÎM;
i?b ;B Q i?O pÈB i K°i T?2M i? M¨Q\

G,M; h?M bÊ ?½B p¬ +MM; v +MM; pÈB æ¶ o•M i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM;- ?B M i¢B
v H¨K b Q F?¬M; bÊ ?½B +?Q çQÊ+X

GK+ L;mv M H¢B ?QÈM; FB K +¬M; FQ+? p T?Q G,M; h?M- G,M; h?M H"T iS+ i
ç•v +kM; H¨ K°i FB K T?€T +'T i? ;BÈB- iWM; i`m b€i M?B m M?•M p"i h? :BÈB *

æ•K i`9M;X G,M; h?M i`QÎM; H½Q ç•K i`9M; GK+ L;mv M- M?QM; b m ç¦ v H¢B T
ç9M;- H¨ T?M bBM? M?QÊ+ K°M;- v +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; i?b ç½ #` GK+ L;mv M

J°i FB K +O GK+ L;mv M imv F?¬M; T?ªB i?"i F?ûQ HûQ M?QM; G,M; h?M #` T?M
iW i`QÈ+ iÈB M v +?Q # Q ;BÌ ;†T T?ªB HQ¢B ç'm T?€T ç¦ +?Q M M #` +? i i`QM;

æQÆM; M?B M HQ¢B ç'm T?€T M¨v +O GK+ L;mv M ?Q¨M iQ¨M T?ªB M?Ì T?M bB
KÈB +¦ i€+ /KM;X

G9+ M¨v GK+ L;mv M H¢B /MM; K°i +?B m ;B i G,M; h?MX

h?U+ HU+ +O GK+ L;mv M +kM; i?"i FBM? F?OM;- ç®B pÈB M?•M p"i i? ;BÈB +ª
;B i +? iX

*ÁM H¢B KQÌB i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç M; `mM M?Q +–v b'vX

h? :BÈB *ªM? i–M; i?S # >Q >¨M? S?QM; H"T iS+ T?€i ?B M ` +¦ +?mv M F?¬M;
pB + iMv w T?€i i`B M M?Q p"v i?b F?¬M; +€+? M¨Q M;,M +ªM çQÊ+ GK+ L;mv M `
>Q o¬ •K ai b FB K iB M iÈB # M +¢M? GK+ L;mv M- GK+ L;mv M i ` .QÐM; L;¬ E

@ L;QÆB H¨ >Q >¨M? S?QM; b Q\ Jm®M ç®B T?¦ pÈB i - i?"i H¨ #m²M +QÌB- M;Q
FB K ç®B T?¦ pÈB i t2K ` i +kM; T?ªB ç€T H +?Q i®iX

GK+ L;mv M i?B i`B M K°i #° FB K T?€T +'T /B i i? - #° FB K T?€T M¨v >Q >¨M? S
M¨Q T?€ çQÊ+- ?ÆM M[T?€T HU+ +O ?„M +kM; F?¬M; +?B K Qm i? M?B m- M?
FB K T?€T F?„+ +? X

E€ i?"i +kM; çÆM ;BªM- "„+ æ˜m +?QM? H¨ +?O b€i +?B iBM?- ?Q p¬ €K b€i +kM;
K¨ i?¬BX

*kM; iS+ H¨ M¦B- #„+ ç˜m +?O b€i FB K T?€T H¨ +?O +ÁM ?Q p¬ €K b€i FB K H¨ M

L¬ #°+ +?¢K T?ªB +?O /o M?B M H¨ #` F?„+ +? X

h?U+ HU+ +O GK+ L;mv M ?B M i¢B +ÁM ?ÆM +ª >Q >¨M? S?QM; ?ÆM M[FB K T
pQÊi i`°B- +?Q M M i`QM; M,K +?B m ç½ ;B i çQÊ+ >Q >¨M? S?QM;X

L,K +?B m5

GK+ L;mv M i`QM; pÁM; M,K +?B m ç½ ;B i çQÊ+ h? :BÈB *ªM? i–M; i?S # >Q >¨
M;QÌB i `mM; ç°M;X

@ *ÁM B F?¬M;\

GK+ L;mv M çWM; p°B ?mM; ?,M;- +ÁM +¦ i ?"m ç½B M;QÆBX

>B M oB M *QÌM; [m€i iQ,

@ æ•v +?QM? H¨ HU+ HQÊM; p,M iU :BªM *?B p,M KBM? # M i?QÎM;- ç¦M H'vX

*?d i?'v v i H M K°i ç€K p,M iU- H"T iS+ ?¨M? ç°M; +O GK+ L;mv M i`Î M M +?"K +
+¦ im pB i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S # - K¨ ?B M i¢B ç°M; i€+ +O GK+ L;mv M #` +?"K
*QÌM; +¨M; HÈM ?ÆMX

h€K i`QÎM; H½Q +ÁM p"v i?'v i? i?b ? B K„i iÄ b€M;X

>B M oB M *QÌM; [m€i HÈM K°i iB M;- i`QM; M?€v K„i iU ?² M?Q ç•K i`9M; GK+
M¨v- çdM? ç–m FBK [m M; +O GK+ L;mv M H¦2 H M- p,M iU FB H"T iS+ #` Mm®i p
M? M?äK p¬ +MM;- >B M oB M *QÌM; M¨Q M;Ì çQÊ+ T?ªM SM; +O GK+ L;mv M H

F?¬M; +?9 w #` GK+ L;mv M H¨K +?Q #` i?QÆM;- çQÆM; M?B M GK+ L;mv M +kM
i?ŠM; i`mv- i`QM; pÁM; ? B +?B m >B M oB M *QÌM; ç½ +? i /QÈB FB K +O GK+

8edX *?QÆM; Ry8N, EB K S?QM; h`mM; h´ _ h vUi?QÊM;V

æ M #•v ;BÌ GK+ L;mv M ç½ ;B i b¢+? h? :BÈB *ªM? i–M; i?S # p•v +¬M; KbM?X

@ L?Q p”v +ÁM B F?¬M;\

GK+ L;mv M [m€i /¨BX

h€K i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +ÁM H¢B ?Q¨M iQ¨M bKT ç´- #„i ç–m ç¨Q i˜m p #®M

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- i€K M;QÌB M¨v imv H¨ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H
i?2Q :BªM T?€B- ç H¢B +kM; +?d H¨ ?”m ?Q¢M +?Q EB K J¬M- GK+ L;mv M HB M
M¨v i`m b€iX

GK+ L;mv M i´M; +°M; i`m b€i M,K i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- i?m +?B M HÊB T?˜K
K°i i`,K HQÊM;- i´M; +°M; K°i p¢M M,K M;?bM HBM? i?¢+?X

GK+ L;mv M H’v K°i ç`+? KQÌB ? B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q K¨ +?B M i?„M; i?”i F

J¨ H9+ M¨v EB K S?QM; h`mM; h´ p¨ EBK æ²M; G,M; o•M QM; +kM; ç½ +?B M ç’m
i?•M +O EBK æ²M; G,M; o•M QM; #` i?QÆM;- +?Q M M i`QM; i?ÌB ;B M MY MûM
EB K S?QM; h`mM; h´ ç€M? #` i?QÆM;- ?¦ [m M; K¨ çB- +QM +U QM; M¨v Î i`QM;
i?QÆM; b) iU ç°M; #B M K’i- #ªQ i²M iQM? K¢M; +O M¦- +?Q M¦ p¨Q i`QM; T?QM;
?B M i¢B M¦ #` i?QÆM; ;–M +? i- +?d bÊ F?¬M; [m KQÌB M,K i?b F?¬M; F?¬B T?

EB K S?QM; i`mM; i´ H”T iS+ T?€i ?B M +¦ K’v p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +?¢v i

@ *?mv M ;b tªv ` - GK+ L;mv M #` +€+ M;QÆB ;B i +? i `²B b Q\

EB K S?QM; h`mM; h´ iBM iQÎM; ?ÄBX

@ h`mM; i´ F?¬M; ´M `²BX

@ E?¬M; ´M +€B ;b- iW iW M¦BX

EB K S?QM; h`mM; h´ +QÌM; M;¢M? ?ÄBX

@ GK+ L;mv M- GK+ L;mv M ;B i >B M oB M *QÌM; >Q >¨M? S?QM; H,M; h?M æ¶ o•
H½QX

o` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨v ?Q M; K M; M¦BX

@ *€B ;b H¨K b Q +¦ i? \

EB K S?QM; h`mM; h´ ;B”i KbM?- v H”T iS+ M„K H’v i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q FB

@ æ2K K¼B +?mv M F `ä +?Q i X

a„+ K†i +O ?„M ?mM; €+- EB K S?QM; h`mM; h´ F?¬M; M;Ì bU ibM? H¢B HÈM M?Q
iQÆM; H B +O v- v F?¬M; #bM? ioM? M´B +kM; H¨ #bM? i?QÌM;X

@ G¨ i? M¨v KQÌB ? B M;QÌB +?9M; i K°i çQÌM; çm´B ;B i GK+ L;mv M- ç M F?B
i?–M- +m®B +MM; #` GK+ L;mv M /MM; iYm imv M bÆM +O ?„M p•v F?®M i`QM;
+Æ t¬M; p¨Q i?¨M? i`b #m¬M #€M- +QÈT #¦+ K°i T?2M- b m ç¦ ç°i T?€ iÈB h? :BÈ
+?9M; i #¨v ` i?”T M?` FB K i`•MX

EB K S?QM; h`mM; h´ ;”i ç–m `²B ?ÄB,

@ E iB T i?b b Q\

@ E iB T GK+ L;mv M i?B i`B M T?M bBM? M?QÊ+ K°M; KQÌB ? B M;QÌB +?9M; i
M?QM; F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ ?„MX

@ hB T i?2Q H¢B +¨M; i¨ K¬M- KQÌB ? B M;QÌB +?9M; i i`B i #Ä i`"M GK+ L;mv M
;B i æ¶ o•M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q K°i +?B m iB T i?2Q ;B i G,M; h?M i`QÎM; H
S?QM; i`QÎM; H½Q- ? B +?B m ;B i >B M oB M *QÌM; i`QÎM; H½Q- +?9M; i i€K M
?„M çm´B i?2Q ;B i +? iX

o` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨v +m®B +MM; +kM; ç2K ç–m çm¬B F tQM;X

EB K S?QM; h`mM; h´ #` +?'M ç°M;X

@ > ? ? X

h?€B aY E?¬M; +QÌB ? ? ,

@ *€+ M;QÆB Km®M ;B i GK+ L;mv M M?QM; GK+ L;mv M ç•m +¦ / #` ;B i M?Q p"
+?Q bQ T?¦ ?½M? /B MX

h?€B aY E?¬M; iU M?"M KbM? +kM; ;B®M; M?Q æ¶ o•M G,M; h?M bQ ` +ÁM FûK
oB M *QÌM;- K¨ ç² M?B GK+ L;mv M +O KbM? i?b i?"i ;BÄB- ç2K iQ¨M #° M?[M;
M[>Q >¨M? S?QM; p¨ >B M oB M *QÌM; i?b K°i M;QÌB M,K +?B m K°i M;QÌB ? B -

EB K S?QM; h`mM; h´ M?bM p T?Q h?€B aY E?¬M;,

@ h?€B aY E?¬M; M;QÆB çWM; p°B ç„+ w- S?QM; hBM? h`"M b) T?QM; # EB K h´
i¢B KÈB +?d H¨ K°i MûM ?QÆM; K¨ i?¬B- i +ÁM K°i MûM ?QÆM; M[- i`QM; K°i M
GK+ L;mv M X

EB K S?QM; h`mM; h´ T?€i ` i?–M i?S+ M?QM; T?€i ?B M ` GK+ L;mv M F?¬M; Î

>„M ç M; iB M p T?Q EB K h´ hBM? h?–MX

EB K S?QM; h`mM; h´ F?m +? i€M i?–M i?S+- H"T iS+ T?€i ?B M ` GK+ L;mv MX

u M? M? +?¦M; +?¢v iÈB ç²M; i?ÌB K°i FB K +?ûK ` X

S?QM; *?B EB K hB M M¨v p¬ +MM; b„+ #ûM- /QÈB bU çB M +m²M; i?9+ FQ+? +O
i?S iQ M¦ H°` p #€ ç¢Q imv i Hm•M ?Ov /B i i?B M ç` - .QÐM; L;¬ EB K hB M +O
` - t i K°i +€B H"T i?¨M? K°i ç¢Q €M? b€M;X

EB K +?B m p¬ +MM; iBM? tªQ5

EB K S?QM; h`mM; h´ +ªK F?€B K°i iB M;- FB K- i?m"i +O GK+ L;mv M [mª M?B
H¨ T?€T HU+ [m€ v m- i`QÌM; FB K +O EB K S?QM; h`mM; h´ ç°i M?B M +?ûK tm®

EB K S?QM; h`mM; h´ iB T iK+ çm´B i?2Q,

@ GK+ L;mv M FB K i?m"i +O M;QÆB imv iBM? tªQ M?QM; MB M F, +O M;QÆB +
i v i - ;B i M;QÆB i b) H"T çQÊ+ `'i M?B m +¬M; H QX

EB K S?QM; h`mM; h´ /MM; S?QM; *?B EB K hB M tm'i FQ+?- FB K +O ?„M `'i M
h? :BÈB *ªM? i–M; i?S iQ F?OM; #®X

Zm v K„i M?bM EB K S?QM; h`mM; h´ +¬M; FQ+? GK+ L;mv M HB M iK+ HmB #¢BX

*m®B +MM; EB K S?QM; h`mM; h´ +kM; ç•K K°i FB K p¨Q GK+ L;mv M,

@ E?¬M; ç9M; M;QÆB H¨ ;BªX

*?•M i?•M tm'i ?B M Î T?Q F?¬M; t - EB K S?QM; h`mM; h´ M?2Q K„i M?bM GK+ L

@ S?M bBM? M?QÊ+ K°i +O M;QÆB `'i [m, /` M?QM; T?€T HU+ +O i pQÊi t M;Q
T?M bBM? M?QÊ+ K°M; +kM; F?¬M; ;B[çQÊ+ M;QÆBX

æ•v H¨ M?QÊ+ çB K HÈM M?'i +O T?M bBM? M?QÊ+ K°M;- ç®B i?O T?€T HU+ HÈ
+kM; p¬ i€+ /KM;X

GK+ L;mv M i?–K F m F?´ iW i`QÈ+ iÈB M v ?„M imM; ?Q¨M? p¬ ç`+?- K¨ ?B M i¢B
i´ im pB i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S iQ ?„M F?¬M; +¦ +?9i +Æ ?°B M¨Q +?B M i?„M;X

GK+ L;mv M p T?QÆM; /B M i?U+ HU+ pšM +ÁM v m- im´B i€+ +O ?„M +ÁM M?Ä
#bM? i?QÌM;X

EB K S?QM; i`mM; i´ K°i KK+ €T #S+ ç€M? p T?Q GK+ L;mv M- F„ tªQ +O GK+
? i i'i +ªX

@ L;QÆB F?¬M; +ÁM çQÌM; M[X

EB K S?QM; h`mM; h´ M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ L;QÆB ?B M i¢B T?ªB +? i /QÈB FB K +O i X

G9+ M¦B HÌB M¨v- EB K S?QM; h`mM; h´ p¨ GK+ L;mv M +Æ ?² /€M p¨Q T?QM; iBM
? B M;QÌB ç½ iÈB ç•vX

GK+ L;mv M #•v ;BÌ F i i?9+ iQM? K¢M; +O M;QÆBX

:B i GK+ L;mv M +¦ i? +QÈT H'v F?Q p"M +O GK+ L;mv M- +¦ i? çQÊ+ :BªM +?B
/QÈM; p b m F?¬M; +?WM; +¦ i? i`Î i?¨M? M?•M p"i +'T i?B M i¬M mv +?'M iQ¨M

> ? i?®M; F?Q€BX

EB K S?QM; h`mM; h´ i +m®B +MM; +kM; +¦ K°i M;¨v M?Q i? X

EB K S?QM; h`mM; h´ +?ûK ` +m²M; T?QM; FB K iB M K½M? HB i- HQ¢B +m²M; T
T?QM; +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM- H9+ M¨v GK+ L;mv M F?¬M; +ÁM HU+ +?® çÐ M[- M?
hBM? h`"M K¨ M¦B,

@ EB K S?QM; h`mM; h´- M;QÆB ç½ tQM;\

@ h ç½ tQM;\

EB K S?QM; h`mM; h´ ;B"i KbM?X

GK+ L;mv M i?Q€M; +€B ç½ t•K M?"T p¨Q i`QM; T?QM; iBM? i`"MX

*?mv M ;b tªv ` p"v- T?QM; iBM? i`"M H¨ ç¢B i`"M ç†+ i?M +O :BªM *?B o,M JBM?
H½Q i´ +kM; F?¬M; T?€ çQÊ+ p¬ Hm"M H¨ i`QM; i`"M ? v M;Q¨B i`"M +kM; F?¬M; -
L;mv M ç½ t¬M; p¨Q i`QM; ç¦X

EB K S?QM; h`mM; h´ M?bM i?ÌB ;B M `ä `¨M; +ÁM +?Q ? i ? B MûM ?QÆM;- +ÁM

*¦ +?mv M ;b\

GK+ L;mv M t•K M?"T p¨Q i`QM; T?QM; iBM? i`"M ç²M; i?ÌB i H M ?² H¬ FB K ç¢Q

E€ i?"i b m F?B ç€M? +? i >B M oB M +QÌM;- GK+ L;mv M T?€i ?B M ` T?QM; i?
?„M #B i EBK æ²M; G,M; o•M PM; #` i`¼M; i?QÆM; K¨ +ÁM iÈB K°i MûM ?QÆM; i?

8e3X *?QÆM; Ryey, EB K S?QM; h`mM; h´ _ h vU?¢V

*?Q M M ?„M ?¢ [mv i i•K ç M # M +¢M? S?QM; hBM? i`•MX

*€B ;¼B H¨ i`"M +,M #ªM H¨ /U p¨Q FB K F?Q ;BªM F?Q K¨ /mv i`bX

G9+ Î i? ;BÈB ?Ä bÆM GK+ L;mv M ç½ i?Y [m ?² H¬ FB K ç¢Q +O ?„M +¦ i? ?'T

*kM; iS+ H¨ M¦B- T?QM; iBM? i`"M FB K ç¢Q +¦ i? #` ?² H¬ T?€ ?ÄM;X

EB K ç¢Q ?² H¬ M?Q p"v +?d +–M F?¬M; +¦ M;QÌB +? Q +?®M; ç¢B i`"M- #'i F ç¢B
Hm"M H¨ FB K F?Q ? v H¨ ;BªM F?Q +kM; #` ?'T i?m ? iX

*?Q M M M; v iW ç–m GK+ L;mv M +® w ç2K +m°+ +?B M /ÌB iÈB +?¶ +¦ T?QM; iBM

J¨ EB K S?QM; h`mM; h´ F?¬M; #B i ?„M +¦ i? T?€ ?Q T?QM; iBM? i`"M +ÁM +?Q `
L;mv M +?Q M M KÈB T?€i bBM? #B M ?¦ M?Q i? X

æ¢B +K+ ç½ ç`M?X

GK+ L;mv M /MM; ?² H¬ FB K ç¢Q i?QªB K€B ?'T i?m ;BªM F?QX

GK+ L;mv M M? M? +?¦M; ?'T i?m ;BªM F?Q- ç²M; i?ÌB +kM; tmv M i?ŠM; p¨Q ç2K
` i?¨M? K°i H®BX

G®B çB M¨v HB M #` ;BªM F?Q H¨K +?Q i€M ` ? iX

J¨ EB K .B i H½Q i´ ç M; Q M? FQ+? # M T?QM; iBM? i`"M H½Q Km®M +Sm GK+ L
L;mv M- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?®M; +?`m çQÊ+ MY MûM ?QÆM; çQ€M
+? i M?QM; H½Q pšM F?¬M; iW #Ä ?B p¼M;X

GK+ L;mv M ç9M; H¨ F?¬M; +¦ # Q M?B m [m M ? pÈB H½Q M?QM; GK+ L;mv M
[m"i F?ÎB +O FB K ç¢Q +?Q M M H½Q M?'i ç`M? T?ªB +SmX

@ æ€M; +? iX

EB K .B i H½Q i´ [m€i /¨B K°i iB M;X

EB K *?B iY ç„+ w p¬ +MM;- v Km®M ;B i GK+ L;mv M F?¬M; M;Ì i`ÌB H¢B T?€B M
i`mM; i´ #¼M ?¼ T?ªM #°B Km®M ;B i GK+ L;mv M- i?"i H¨ K°i +?mv M p¬ +MM; i?

G9+ EB K .B i H½Q i´ p¨ EB K *?B hY +?Q `^M; GK+ L;mv M +?„+ +?„M ç½ +? i i?b
?B M ` i`QM; T?QM; iBM? i`"MX

GK+ L;mv M ?B M ` i`QÈ+ K„i EB K *?B hY p¨ EB K .B i H½Q i´X

EB K .B i H½Q i´ /KB /KB K„i GK+ L;mv M F?¬M; +? i i?"i H¨ [m€ i®iX

EB K *?B hY +kM; /KB K„i- GK+ L;mv M F?¬M; +? i- +? i iB i- GK+ L;mv M i¢B b G

EB K *?B hY #U+ #°B `'i M?B mX

> B M;QÌB #¼M ?¼ ç9M; H¨ M?bM i?'v GK+ L;mv M GK+ L;mv M [mª M?B M +?Q -

GK+ L;mv M +kM; #B i #•v ;BÌ H¨ i?ÌB F?„+ F?˜M +'T +kM; F?¬M; M¦B M?ªK M[,

@ EB K /B i H½Q i´ ?B M i¢B EB K S?QM; h`mM; h´ Î # M M;Q¨B- i?2Q +QM çQÌM;
H½Q i´ K m H"T iS+ çB #„i M;QÌB M¨vX

@ EB K S?QM; h`mM; h´- Km®M +? iX

EB K .B i H½Q i´ M¦M; Mªv # v H M- v H¨K b Q F?¬M; #B i EB K S?QM; h`mM; h´ i
H¨ F?¬M; +¦ #^M; +?SM; ? B H¨ F?¬M; Km®M M?'i çB M?•M i¨B +?Q M M +ÁM HQm

E i [mª ;B[H¢B i?b b Q- ?B M i¢B M; v +ª +?mv M T?ªM HQ¢M +kM; H¨K ` X

h?Q€M; +€B H½Q ç½ # v ` M;Q¨B- GK+ L;mv M /o M?B M H¨ i?2Q ` t2K M€Q M?B

G¢B M¦B EB K .B i H½Q i´ t¬M; ` M;Q¨B i?b H9+ M¨v EB K S?QM; h`mM; i´ ç½ +?
GK+ L;mv M +¦ i? T?€ ?ÄM; S?QM; hBM? h`"M i?b çB M +m²M; #Ä i`®M- #ªM i?•
h`mM; h´- i®+ ç° tQM; ?MM; ?ÆM M[ ?„M ç½ ç½ +?m˜M #` S?QM; h?–M GBM? S?
H€i M?Q Km®M i?Q€i F?ÄB EB K J¬MX

EB K .B i H½Q i´ +QÌB H¢M?,

@ Jm®M +? iX

EB K .B i H½Q i´ ?9 /¨B K°i iB M; H"T iS+ i®+ ç° +O EB K S?QM; h`mM; h´ i`Î M M

EB K .B i H½Q i´ ç½ çm´B ç MX

EB K S?QM; h`mM; h´ ?9 /¨Bc

@ L;QÆB €K iQ€M i \

EB K .B i H½Q i´ M¦B,

@ h bÈK #B i M;QÆB i?2Q :BªM T?€B H¨K b Q K°i +?9i ç T?ÁM; +kM; F?¬M; +¦-
?¢ +'K +? - p®M F?¬M; ç`M? T?€i ç°M; M?QM; ?¬K M v M;QÆB H¨K HQ¢M /o M?B

EB K .B i H½Q i´ p¬ +MM; iS+ ;B"M v pb EB K æ¢Q [m"i F?ÎB K¨ F?¬M; M;WM; +®
F?€+ H¢B Km®M +?Q M¦ bmv bKTX

h?"i H¨ ç€M; ;B"M5

EB K S?QM; h`mM; i´ i?U+ HU+ F?¬M; #^M; EB K .B i H½Q i´ •K KQm #` #¢B H° F
F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O EB K .B i H½Q i´ i`QM; pÁM; KQÌB +?B m ç½ #` EB K
i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +ÁM H¢B +kM; #` #„i K°i i M +kM; F?¬M; +?¢v i?Q€iX

S?ªM HQ¢M H9+ M¨v ç½ +?QM? i?S+ +?'K /SiX

•K KQm M?^K p¨Q GK+ L;mv M +kM; ?Q¨M iQ¨M çQÊ+ ;BªB [mv iX

hmv M?B M EB K J¬M i`ªB [m T?ªM HQ¢M M?Ä H–M M¨v i`QM; M?'i i?ÌB ç½ #` M
E?¬M; #` i`¼M; i?QÆM;X

E i [mª EB K .B i H½Q i´ T?ªB iU KbM? ` +?O i`b ç¢B +K+X

J¨ H9+ M¨v T?ªM HQ¢M +?'K /Si- ç€K M;QÌB EB K o•M h`mM; h´ EB K >Q h`mM; h´
` X

"¼M ?¼ `'i ?B m F€ M?bM GK+ L;mv M- GK+ L;mv M #` EB K S?QM; T?€B p•v +¬M
L;mv M KÈB ç2K i'i +ª K¼B +?mv M M¦B `ä `¨M;- ç€K M;QÌB EB K .B i H½Q i´ #¼M

h`QM; ? B MûM ?QÆM;- h? :BÈB *ªM? i–M; i?S iQ EB K S?QM; i`mM; h´- ? B i? ;
i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S M?'i i–M; i?S ? B i´M; +°M; KQÌB # M;QÌB p•v +¬M; GK+ L
;B M ? B MûM ?QÆM; ç½ +?'K /Si- T?€ ?Ov •K KQm +O EB K S?QM; h`mM; h´X

æ®B pÈB #B m ?B M i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M- EB K .B i H½Q i´ •K i?–K KWM; `
M;¨v +¨M; i? K M²M; ç"KX

sY Hw T?ªM HQ¢M +O EB K S?QM; h`mM; h´ tQM;- H¢B ç M +?mv M tY Hw +O i?

EB K .B i H½Q i´ t2K H¢B iQ HB m,

@ GK+ L;mv M t•K M?"T i?¨M? i`b #m¬M #€M- pb i,M; +QÌM; i?U+ HU+- i`€M? #` (
+? i- bU +'T iÁM; [mv M +€B M¨v F?¬M; i`€+? i°B çQÊ+- ?„M çQ¢i ç² p"i +O EB K
/B i /o M?B M H¨ F?¬M; +¦ p'M ç X

@ L?QM; K¨ ?„M çQ¢i ç² +O T?€B +?9M; i X

EB K >Q h`mM; h´ [m€i /¨BX

EB K *?B hY +kM; i?–K ;B"M- ?„M ;YB #€M ç² p"i Î i?¨M? i`b #m¬M #€M +kM; #` GK
+ÁM ;b- ç†+ #B i H¨ i? M? i`¼+ i?¢+? FB - `ä `¨M; ç +?Q GK+ L;mv M +¦ ç°M; HU
i?–K ?"M M m M?Q H9+ ç¦ KbM? F?¬M; ;YB #€M i? M? i`¼+ i?¢+? +¦ H) GK+ L;mv
h? :BÈB +ªM? i–M; i?S ? B- ?„M F?¬M; ç°i T?€ çQÊ+ ibM? M?'i ç`M? T?ªB +? i
*QÌM;- +¦ i? M¦B KbM? +?QM? H¨ M;QÌB i`Ê ;B9T GK+ L;mv M i?,M; +'T- +?Q M
?mv i +ÁM F?¦ +?`m ?ÆMX

EB K *?B hY Î i`QM; FB K ç¢Q iW i`QÈ+ iÈB ;BÌ +?Q iWM; +¦ ç®B i?O iU + Q iU
i` im´B M?Q EB K J EB K hm M?bM ?„M M?Q i?–M HBM? K¨ +?d +¦ GK+ L;mv M H
?„M- +?Q M M ?„M M?bM GK+ L;mv M `'i F?¬M; pW K„iX

EB K *?B hY [m€i /¨Bc

@ *ÁM +¦ ç² ç¢+ +O i ;B€ i`` F?€ + Q Qi M?'i +kM; T?ªB M,K M;?bM ç` ;B B HBM

EB K .B i H½Q i´ F?¦ tY `²B- EB K *?B hY H¨ ?B p¼M; [m”i F?ÎB +O EB K ç¢Q- G
M;QÌB M¨v ç m F?€ i`¼M; v m- i?2Q Hw K¨ M¦B- GK+ L;mv M bU +’T iÁM; [mv M M
hY i?b pšM T?ªB #®B i?QÌM;X

@ GK+ L;mv M M;QÆB iÈB ç•v K°i +?9iX

EB K .B i H½Q i´ M¦BX

GK+ L;mv M H9+ M¨v +kM; ?’T i?m ;BªM F?Q T?QM; iBM? i`”M tQM; H9+ M¨v ?„M
çO `²B M;?2 EB K .B i H½Q i´ ;¼B KbM? ?„M H”T iS+ [m - HB M i¬M FQM? ?ÄB,

@ G½Q i´ +¦ +?mv M ;b p”v\

EB K .B i H½Q i´ ç2K bU ibM? M¦B ` - GK+ L;mv M M;?2 p”v i?b F?¬M; F?ÄB M?`
p’i pª KÈB çQ¢i çQÊ+ ç² +O EB K *?B hY H¨K b Q K¨ +¦ i? i`ª H¢B- ?„M H„+ ç–m
@ EB K *?B hY p®M i T?ªB i`ª ç² H¢B +?Q M;QÆB M?QM; i F?¬M; +ÁM ;b +ª- H
i–M; i?S ? B ç½ iB m ? Q ? i- M;QÆB +kM; #B i H¨ bU +’T T?ªB iÁM; [mv MX

8eNX *?QÆM; RyeR, EB K oQM; "B URV

GK+ L;mv M ;B i K’v i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +kM; çO i¨B M;mv M ç i`ª +?Q EB
FB M [mv i F?¬M; i`ª- HÊM +? i F?¬M; bÊ MQÈ+ M¦M; t2K ?„M +ÁM +¦ i? H¨K ;bX

L?bM b„+ K†i F?) #B M +O EB K *?B hY- GK+ L;mv M +QÌB +QÌB M¦B,

@ EB K *?B hY F?¬M; #ˆM; M?Q p”v çB- i i`ª M;QÆB i?2Q iWM; ;B B çQ¢M- +kM;
F?QªM; K°i M;?bM M,K H¨ i`ª tQM;- M;QÆB i?’v i? M¨Q\

a„+ K†i +O EB K *?B hY i`Î M M i€B M?ÊiX

L?bM b„+ K†i pmB bQÈM; +O EB K *?B hY GK+ L;mv M `’i pmB- EB K *?B hY Î H
ç•v + Q + Q i¢B i?QÊM; + Q [mw p¬ +MM;- M?QM; ?B M i¢B +?`m # Q M?B m i?B

@ *€B ;b\

J M; / M? [m, F?®+ i?–M b–m ç M?’i [m•M bQ :BªM o•M a–m iW i`QÈ+ iÌB ;BÌ ç m
M¨v v ç M; ç`M? ?¢ [m•M +Ì- M;?2 iBM iS+ M¨v tQM; i?b [m•M +Ì i`„M; i`QM; i v HE

æB m M¨v F?B M +?Q ç®B i?O +O :BªM o•M a–m [m€B H¢- v +MM; pÈB :BªM o•M
M?bM i?’v #° /¢M; FBM? M;¢+ M?Q p”v +O :BªM o•M a–m # Q ;BÌ- GK+ L;mv M M
#’i M;ÌX

@ GK+ L;mv M K°i +?B m ;B i æ¶ o•M- K°i +?B m :B i G,M; h?M- M,K +?B m ;B i >
;B i >B M oB M *QÌM;- M;,M çQÊ+ EB K S?QM; h`mM; h´ T?€ ?Ov S?QM; hAM? h`

:BªM o•M a–m M?„+ H¢B K°i ?²B,

@ >„M /MM; HU+ HQÊM; K°i KbM? K¨ M;,M çQÊ+ EB K S?QM; h`mM; h´ K M; KQÌE
+ÁM T?ªM ;B i M?B m M;QÌB T?€ ?Ov F ?Q¢+? +O i X

:BªM o•M a–m F?¬M; i? F?¬M; F?B T bÊ- GK+ L;mv M H9+ M¨v H”T çQÊ+ +?B M

L?È `ä H9+ ç–m GK+ L;mv M #„i ç–m +?d H¨ i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S M?’i K¨ EB K S
+ªM? i–M; i?S iQX

E i [mª H¢B H¨ M?Q p”vX

*?ŠM; i`€+? ;BªM o•M a–m H¢B ;B”i KbM?- KQÌB # i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç®E
F?¬M; H¨K ;b çQÊ+X

@ hmv M?B M GK+ L;mv M ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B i?b +¦ i`Á ? v ç M?

G9+ M¨v Î i`QM; EB K J¬MX

GK+ L;mv M ç M; m®M; `QÊmX

GK+ L;mv M T?€i ?B M ` KbM? i¢K i?ÌB F?¬M; i? çB i?¨M? i`b #m¬M #€M- ?„M
?¨M; ç m ç¦M; +Y ?B M M?B M H¨ bÊ KbM? +QÈT #¦+ K°i T?2M- ç®B pÈB +?mv M
i? #'i ç„+ /o i?Î /¨B K°i ?ÆB- KbM? ;B®M; M?Q H¨ F +QÈT b Q\ G9+ ç¦ i?"i bU H¨

æQÊ+ `²B F?¬M; ç w iÈB M?[M; +?mv M M¨v M[X

>B M i¢B +¦ ? B +?mv M T?ªB H¨KX

h?S M?'i H¨ Hmv M T?€T HU+X

h?S ? B H¨ Hmv M FB KX

æQÊ+ `²B T?ªB Hmv M T?€T HU+ ç½X

GK+ L;mv M ?B M i¢B H¨ h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B ?B M M v +–M T?ªB i`MM; FQ
K°i F?B i`MM; FQ+? i?¨M? +¬M; i?b i?U+ HU+ b) F?€+ ?ŠMX

GK+ L;mv M ç M; iU ç€M? ;B€ i?b ç°i M?B M T?€i ?B M ` +¦ +?mv M #'i i?QÌM;X

Zmª i?"i H¨ F?¬M; ç9M;X

>„M KÆ ?² +ªK i?'v çQÊ+ Î i` M #–m i`ÌB +¦ K°i ç¢Q F?Q iS+ ç M; M?bM KbM? +?^K
L;mv M +ªK ;B€+ b B `²B F?¬M;- F?¬M; ç9M; GK+ L;mv M M;˜M; ç–m H M /KB /KB
b® K¬M ç¢Q tm'i ?B MX

Í i` M #–m i`ÌB iU ?² M?Q FB T p•M ç M; iW iW iQ+? HkvX

æ9M; `²B H¨ FB T p•MX

h`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? +¦ i?B M FB T H¨ +?mv M #bM? i?QÌM;X

L?QM; ?B M i¢B GK+ L;mv M ç¢i iÈB i? ;BÈB +ªM? i–M; i?S ? B +kM; F?¬M; t¬M
b Q H¢B +¦ i?B M FB T\

h?"i F?¬M; ?B m M´BX

G9+ M¨v FB T p•M i` M çdM? ç–m +O GK+ L;mv M F?¬M; ?¢ tm®M; K¨ ç M; F?¬M;
T?B M Km°M i?b EB K .B i H½Q i´ ç½ # iÈBX

@ G½Q i´ FB T p•M FB `®i +m°+ H¨ +?mv M ;b tªv ` \

GK+ L;mv M +?d FB T p•M M;¨v +¨M; M?B m i` M ?Q F?¬M;X

EB K .B i H½Q i´ HB + M?bM GK+ L;mv Mc

@ EB T p•M +O M;QÆB +m®B +MM; +kM; iÈBX

GK+ L;mv M M;?2 p"v i?b iU ?² M?Q EB K .B i H½Q i´ #B i M°B ibM?- ?„M +kM; F
M;?2X

EB K .B i H½Q i´ M¦B,

@ L;QÆB bÈK ç½ #B i F, M;mv M i`QÈ+ FB H¨ EB K E, L;mv M K¨ E, L;mv M ?B M i

@ E, M;mv M b m €T +? F, M;mv M i`QÈ+ ç•v H¨ i?B M HwX

@ J¨ E, L;mv M M¨v €T +? EB K E, L;mv M F?¬M; +?d +?9M; i #` T?€T HU+ ?²M; ?
F?Q iS+ ?²M; ?Q M; H¨K +?Q F?¦ +?`mX

EB K .B i H½Q i´ M¦B iB T,

@ EB K im +O +?9M; i +¦ ? B ç¢B FB T b® FB T b® i?S M?'i H¨ H9+ i`MM; FQ+? |
? B H¨ H9+ Î h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? BX

EB K .B i H½Q i´ M¦B iB T,

@ >ÆM M[i?B M FB T M¨v i?b F?¬M; +€+? M¨Q T?€ M€iX

@ "ÎB pb HU+ +„M i`ª +O i`ÌB H¨ p¬ i”M- M;QÆB ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ?
+¨M; ;? ;ÈKX

@ *€B ;b i?B M FB T M¨v F?¬M; +€+? ;b ç€M? # v\

GK+ L;mv M +ªK i?’v F?¦ F?,M `²B- i?B M FB T ;•v T?B M iQ€B K¨ KbM? F?¬M; H
+?`m +? i\

EB K .B i H½Q i´ M¦B iB T,

@ *?Q M M Km®M T?€ ;BªB i?B M FB T M¨v +?d +¦ # #B M T?€T i?S M?’i H¨ M?Ì :
# M tm®M; :BªM *?B ‘M Ew- +?2 ;B’m EB K p i- HW ;¢i iÄ p #ªM i?•M F?¬M; T?ª
FB T b) F?¬M; iÈB ;•v +?mv M- M?QM; b m ç¦ +ª çÌB b) #` ç€M? H M K°i /’m p i +O
i`€M? F?ÄB pB + i?2Q +QM çQÌM; iÈB ;BªM T?€BX

@ J¨ #B M T?€T i?S ? B +?QM? H¨ ç +?Q h?€B *´ o,M JBM? ç€M? tm®M; >Q M; +?
+kM; iQÆM; iU M?Q ;BªM +?B ’M FwX

@ "B M T?€T i?S # +?QM? H¨ çB EB K oQM; "B- EB K oQM; "B H¨ K°i +?¶ F€ H¢ M
K’i çB i’i +ª i`Q M?È- M m M?Q M;QÆB ç2K i’i +ª i`Q M?È pSi #Ä i?b F?¬M; +ÁM i
/o M?B M F?¬M; T?¢i M;QÆB- çQÆM; M?B M M;?2 M¦B EB K oQM; "B +kM; +¦ +Æ
+?Q i?–M F€ +QÌM; ç¢B +?’T MB K +U+ b•m i?b +¦ i? F?¬M; K’i çB i`Q M?È- K¨ i?-
i?B M FB T +kM; F?¬M; i`WM; T?¢i M;QÆB M[X

æQÆM; M?B M #B M T?€T i?S # i?¨M? +¬M; M?Ä ç M p¬ +MM; EB K J¬M iW i`Q
i?¨M? +¬M; K¨ bY /KM; FB K i?b M;?2 M¦B +€+ p` iB M #®B +kM; +?d +¦ K°i M;QÌB

@ EB K ;Bª- i`ÌB F?¬M; /mM; i? - Km®M ç°i T?€ +?d +¦ # #B M T?€T M¨vX

@ *?QM? H¨ #ÎB pb # HQ¢B #B M T?€T M¨v +¦ i? i`€M? i?B M FB T +?Q M M FB
FB K im ç¢i iÈB h? :BÈB *ªM? i–M; i?S ? B +kM; Qi p¬ +MM;X

EB K .B i H½Q i´ M¦B- i`QM; iQ¨M #° h`mM; PÆM; i?B M i`B m FB K ;Bª i?–M F€ `
? B KQÆB M;QÌB K¨ i?¬B- K¨ ? B KQÆB M;QÌB M¨v i?b +¦ ?ÆM KQÌB M;QÌB H¨ i?2
H¨ i?QÆM; HQÊM; pÈB T?€T +´ p,M KBM? ?Q†+ i?€B +´ p,M KBM? M?”M çQÊ+ >Q

J¨ #•v ;BÌ iÈB T?B M GK+ L;mv M `²BX

GK+ L;mv M M?9M p B,

@ EB K *?B hY H¨K b Q ç°i T?€ p”v\

@ >„M i?QÆM; HQÊM; pÈB oä *´ o,M JBM? M?”M çQÊ+ >Q M; ‘M EwX

EB K .B i H½Q i´ M¦BX

GK+ L;mv M ?ÄB,

@ o”v +?Q +QM t2K çB m H +O h?€B *´ o,M JBM?X

EB K .B i H½Q i´ ;”i ç–m ç2K çB m H +?Q GK+ L;mv M t2KX

æB m H M¨v i?”i bU H¨ [m€ p¬ M;?o X

h`QM; çB m H ç¦ +¦ K°i ?Á QÈ+ #’i #bM? çŠM; ;B®M; M?Q H¨K +?mv M ;b +kM;
;B€K b€i pQ /K M?Q ç°M; i?O pÈB i?€B +´ p,M KBM? T?ªB +?’T M?”M i`WM; T?¢i
L;mv M #m²M M¬MX

8dyX *?QÆM; Ryek, EB K oQM; "B UkV

EB K /B i H½Q i´ M¦Bc

@ E?¬M; +¦ #B M T?€T ç•v H¨ S?€T *´ o,M JBM? ;B9T +?9M; i #ˆM; F?¬M; i?b EB

@ E?¬M; +¦ #B M T?€T F?€+\

GK+ L;mv M ?ÄBX

@ *Æ #ªM H¨ F?¬M; +¦X

EB K .B i H½Q i´ M¦Bc

@ >Q†+ H¨ M;QÆB +¦ i? ç¢i çQÊ+ i?–M p"i ;b K¨ i?B M FB T i€M i?¨M?- M?QM; K
?Q M; 'M Fw i?b H¨K b Q / ibK çQÊ+X

h?–M p"i p¨ F€ p"i ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? m F€ p"i Î i`mM; QÆM; i?B M i`B m i?b `'i
Qi p¬ +MM; çÆM ;BªM K¨ M¦B- +?d +¦ b€M; i? E, L;mv M K v` KÈB +¦X

GK+ L;mv M +QÌB H¢M?,

@ æB m H M¨v i M?'i ç`M? F?¬M; FwX

@ >Q†+ H¨ M;QÆB +¦ i? ç +?Q S?€T *´ o,M JBM? ;B9T çÐ M;QÆBX

GK+ L;mv M b€M; M;ÌB ? B K„i- M;šK H¢B iW i`QÈ+ iÈB M v KbM? +?Q iWM; KQÊ
?B M i¢B t2K b QX

GK+ L;mv M M? M? +?¦M; ` M;Q¨BX

*kM; M? M? +?¦M; M?"M çQÊ+ F i [mªX

S?€T *´ o,M JBM? +MM; h?€B *´ o,M JBM? F?¬M; i? ç²M; wX

>ÆM M[ç•v F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; i? ç²M; w #bM? i?QÌM; K¨ h?€B *´ o,M JBM? +
ç®B F?¬M; i? # M +?Q GK+ L;mv M >Q M; +?B 'M Fw i`W F?B GK+ L;mv M +?`m
FB - ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ HÌB +O M;QÌB F?€+ K¨ H¨ HÌB +O h?€B *´ o,M JBM

J¨ S?€T *´ o,M JBM? ?B M i¢B ç M; # [m M M M F?¬M; i? HB M ? - ?ÆM M[S?€T
M?B m F?ª M,M; pb +?mv M GK+ L;mv M K¨ i`Î K†i pÈB h?€B *´ o,M JBM?X

> i H–M M¨v iÈB H–M F?€+- GK+ L;mv M H¢B F?¬M; i? ç²M; w iÈB M?[M; çB m Q

L?bM H M F?¬M; i`mM; GK+ L;mv M `ÆB p¨Q ibM? +ªM? F?¦ tYX

æ•v H¨ GK+ L;mv M- H¨ FB K H¨ GK+ L;mv M FB K ç¢QX

*¦ K°i b® pB + +?d +–M M?šM M?`M K°i H9+ +?`m [m€ ;®B K°i H9+ H¨ çÆM ;BªMX

L?QM; K¨ H–M M¨v [m} ;®B tm®M; H–M b m Km®M +?Q ç–m ;®B i?ŠM; ` F?¬M; ?

*QM; H–M i?S M?'i F?¦ +¦ i? F?¬M; +QM; H–M i?S ? B H–M i?S # X

J¨ FB K ;Bª i?¨ +?`m ;½v +?S F?¬M; +?`m [m} ;®BX

æ•v +kM; H¨ T?QM; +€+? ?¨M? bU +O GK+ L;mv MX

*¦ H) b®M; M?Q p"v ;B[i?B M ç` b) K i KÄB ;†T çO HQ¢B T?B M iQ€BX

L?QM; p"v i?b b Q\

*?„+ +?„M `ˆM; +QM çQÌM; i?S M?'i i?2Q :BªM T?€B GK+ L;mv M imv i ç®B F?¬M
?B T QÈ+ #'i #bM? çŠM; pÈB h?€B *´ o,M JBM? +kM; imv i ç®B F?¬M; H¨KX

J¨ i?B M FB T i` M ç–m +ÁM ç M†M;- H¢B M;?2 M¦B i?B M FB T M¨v F?¬M; i? ç€
+?¼M +QM çQÌM; i?S # çB EB K oQM; "B X

@ h +?¼M +QM çQÌM; i?S # - EB K oQM; "B Î ç•m\

GK+ L;mv M ?ÄBX

@ EB K oQM; "B 5

EB K .B i H½Q i´ M?bM GK+ L;mv Mc

@ L;QÆB t€+ ç`M? H¨ çB EB K oQM; "B +?S\ h'i +ª M?[M; M;QÌB +?¼M çQÌM; M¨v
+¬M; K¨ i?¬B- M?[M; M;QÌB F?€+ ç m i?'i #¢B +m®B +MM; K'i çB i'i +ª i`Q M?È- iB
çB M çB M /¢B /¢B H¨ +QM çQÌM; F?¦ F?,M M?'iX

@ h +?¼M +QM çQÌM; M¨v pb i F?¬M; i? [m€ ;®B i`QÈ+ :BªM *?B o,M KBM? p¨ h

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦B,

@ *?Q /M +QM çQÌM; M¨v +¦ F?¦ çB ?ÆM M[M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB ?Q¨M iQ¨M
+¬M;- +?d +–M w +?Q M;?` HU+ FB M +QÌM; H¨ i?¨M? +¬M;X

GK+ L;mv M F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i +QM çQÌM; M¨v M;mv ?B KX

L?QM; +¦ ç¬B F?B T?ªB +?¼M +QM çQÌM; M¨vX

EB K .B i H½Q i´ M?bM i?'v €M? K„i FB M ç`M? +O GK+ L;mv M i?b ;"i M? ç–m,

@ o"v i?b i®i i K M; M;QÆB çB EB K oQM; #B X

G"T iS+ i`QM; pÁM; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q `'i M?B m M;QÌB ç m #B i +m®B +
çQÌM; +?QM? H¨ EB K oQM; "B - i"T i? H m K² ?¬BX " +QM çQÌM; ;B M M M M;
H¨ M¦- ;–M M?Q F?¬M; +¦ K°i T?–M F?ª M,M; i?¨M? +¬M;X J¶B M;QÌB M;?2 iBM iS
F?mv M M?O GK+ L;mv MX

L?`M +ÆM iS+ K°i T?9i ç p¢M M,K #bM? MX

æ•v H¨ HU +?¼M +O M;QÌB #bM? i?QÌM;X

L?QM; K¶B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q #QÈ+ ` F?mv M F?B i`¬M; i?'v €M? K„i +O
`^M; F?¬M; +–M M¦B ;b M[X

æ9M; p"v- ç9M; H¨ F?¬M; +–M i?B i F?mv M H¨K ;bX

æ¦ H¨ €M? K„i FB M [mv i +Ð M¨Q- M;QÌB +¦ €M? K„i M¨v M;QÆB F?mv M F?¬M; ç

G"T iS+ /Q EB K .B i H½Q i´ /šM ç–m- +¦ +?9i i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q [mv i ç`M?
i'i M?B M M?•M p"i +?QM? H¨ GK+ L;mv MX

G9+ GK+ L;mv M b„T `ÌB F?ÄB EB K J¬M i?b h?€B aY E?¬M; ç M çQ iB MX

@ h #` i`¼M; i?QÆM;- F?¬M; i? +MM; M;QÆB çB EB K oQM; "B X

h?€B aY E?¬M; MûK K°i #bM? `QÊm +?Q GK+ L;mv MX

@ h F?¬M; ç M F?mv M M;QÆB pb #B i iQM? ibM? +O M;QÆBX

h?€B aY E?¬M; WM; U+ m®M; #bM? `QÊm- M¦B,

@ h F?¬M; #B i M;QÆB çB +?mv M M¨v +¦ pQÊi [m i?Y i?€+? EB K oQM; "B F?¬
+k M,K tQ F?¬M;\ L?QM; M;¨v ?¬K M v +?9M; i +S bªM; F?Q€B m®M; `QÊm H¨ çQ

aQÈM;5

h?€B aY E?¬M; WM; U+ m®M;X

GK+ L;mv M +kM; M®+ WM; U+X

> B M;QÌB ç m H¨ HQ¢B v m `QÊmX

h?"i ` iW H9+ # M ç–m i?b h?€B aY E?¬M; p¨ GK+ L;mv M +¦ +?9i ;B®M; pW H¨ i?

_QÊm +¢M- M;QÌB +kM; çBX

æQ¨M M;QÌB /Q EB K .B i H½Q i´ /šM ç–m- GK+ L;mv M- +€+ i?€B i?QÊM; i`QÎM;
h?QÆM; .½ JBM?- `²B +ª ? B +?Q i¬M >¢ >–m +?Q i¬M- æ¬M; .½ +?Q i¬M +MM; ç
çB ?QÈM; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½QX

EB K GBM? æ *Æ F?¬M; iÈB çQ iB M- i`QÈ+ ç¦ M¨M; ç½ p T?€T +´ p,M KBM?-
ç M +?mv M M¨vX

S?ªM SM; ç–m iB M +O M¨M; H¨ çB ibK +?O T?€T +´ p,M KBM?X

*?O T?€T +´ p,M KBM? # [m M Î *´ hBM? *mM;- +mM; çB M +?¶ F?€+ F?¬M; [m€ H
p,M KBM? +Q M;K H¨ H'v p¬ b® iBM? i?–M H¨K i?¨M? +mM; çB M- p¬ +MM; iQ HÈM
M i`QM; p¬ b® €M? b Q `U+ `Ð- EB K GBM? æ *Æ o•M hK hmv i i`U+ iB T [m€ i`

@ L[M?B +–m tBM T?K i?•M # M +?Q i?–M p"i ?²M; ?Q M; 'M Fw5

o•M hK hmv i /MM; T?€T HU+ F?B M i? M? •K i`mv M p¨Q i`QM; *´ hBM? *mM;X

h`QM; *´ hBM? *mM; i`mv M ` ;B¼M; M¦B KÆ ?²,

@ h?–M p"i F?¦ ibK M?QM; pB T?K H¨ +?O T?€T +´ p,M KBM? i?b +kM; +¦ K°i +?9i
Fw +?d Î H9+ F, M;mv M bÆ F? B MûK ` K°i Qi- +?Q /M H¨ pB T?K i?b i`QM; i v +k
+€B M?QM; H¨ +?m˜M #` +?Q M;QÆBX

o•M hK hmv i H–M i?S ? B ?ûi,

@ L[M?B +–m tBM T?K i?•M # M +?Q i?–M p"i ?²M; ?Q M; 'M Fw5

æQÆM; M?B M M¨M; +?QM? H¨ pb GK+ L;mv M +–m tBM i?S M¨vX

:B¼M; KÌ ªQ i`mv M ç M,

@ h?¬B i?¬B- çS M;®+ M¨vX

@ h?"i H¨ K®B M;?B i /mv MX

E?B o•M hK hmv i H–M i?S ? B M;˜M; ç–m i?b T?€i ?B M i`QÈ+ K†i # M? #²M; K°i p
HQ¢B ?ÆB i?Î `'i F?¦ iª- ç¦ H¨ ?ÆB i?Î i?–M p"i- +?d +¦ F, M;mv M ?Ov /B i H–M i?
?B MX L¦ ?B M ` i`QÈ+ K†i o•M hK hmv iX

o•M hK hmv i H"T iS+ +'i pB M ç€ K¨m çÄ M¨v p¨Q i`QM; imv i +?B F?¬M; ;B MX

@ æ i¢ T?K i?•M ç¢B M?•M5

L¨M; H Q ` M;Q¨B M; v- T?ªB [m v p EB K J¬M çQ i?–M p"i +?Q GK+ L;mv MX *?
+?Q GK+ L;mv M H¨ ?„M +¦ i? F?¬M; +–M çB EB K oQM; "B X EB K oQM; "B H¨ K
T?–M KQÌBX

E?B o•M hK hmv i çB i?b i`QM; ?Q F?¬M; i`mv M ` ;B¼M; KÌ ªQ,

@ h¢B b Q\

J°i +•m ?ÄB F?¬M; ç–m F?¬M; çm¬BX

@ "ÎB pb- i?¬B- #•v ;BÌ F?¬M; ;BªB i?Q+?X

:B¼M; KÌ ªQ +O +?O T?€T +´ p,M KBM? p M; i`QM; F?¬M; i`mM;X

o•M hK hmv i ç M; pmB bQÈM; Km®M H'v ` T?€T #ªQ "¢+? L;¼+ i?mv M ?Q çB EB
?Q +O M¨M; p¬ +MM; iBM? tªQ- T?ÁM; M;U `'i + Q- i?"i F?¦ +¬M; T?€- çQÆM; M
u m L;mv i Î i?b B K¨ /€K ` i vX "¶M; M?B M S?€T h?€M? æ hY tm'i ?B M +?†M ç

8dRX *?QÆM; Ryej, EB K oQM; "B UjV

o•M hK hmv i çQÊ+ ç M i?–M p"i- i•K ibM? `'i i®i ?ÄB,

@ * - +¦ +?mv M ;b F?¬M;\

S?€T h?€M? æ hY ?ÄB,

@ Jm°B Km®M p EB K J¬M\

o•M hK hmv i ;"i ç–m ç€T,

@ æ9M; p"vX

S?€T h?€M? æ hY M¦B,

@ E?¬M; +–M p EB K J¬M M[- GK+ L;mv M ç½ çB EB K oQM; "B `²B- p®M i +?T
p"v i?b Km°B +¦ i? +–m çQÊ+ i?–M p"i i†M; ?„M- ?„M F?¬M; +–M çB EB K oQM; "
L;mv M [mv i imv i ç M p"v- F?¬M; +?9i +?–M +?Ì ç½ çB EB K oQM; "B X

@ *€B ;b5

o•M hK hmv i +ªK i?'v i`ÌB ç'i [m v +m²M;X

@ æ9M; p"v- ?„M ç½ çB EB K oQM; "B `²BX

S?€T h?€M? æ hY ;"i ç–m M¦B,

@ L?QM; +?9M; i +¦ i? M? M? +?9i- ?v p¼M; çm´B F`T ç2K i?–M p"i i†M; +?Q GK
F?B GK+ L;mv M ç M EB K oQM; "B H¨ çQÊ+ `²B5

S?€T h?€M? æ hY ;BÆ i v H M ç€M? ` h?€M? h®+ h?mv MX

@ .MM; h?€M? h®+ h?mv M +O i çB- i p¨ Km°B +MM; M? m çB5

o•M hK hmv i H"T iS+ T?ªM SM; H¢B- M;²B i` M h?€M? h®+ h?mv M +O S?€T h?
i?mv M #B M i?¨M? iB +?ÈT H Q ?QÈM; EB K oQM; "B X

L?'i ç`M? T?ªB çm´B F`T5

E?m¬M K†i tBM? ç T +O o•M hK hmv i i`„M; M?Q iÌ ;B'v- M;¦M i v bB i +?†i F?ÈT
ç`M? T?ªB çm´B F`T- GK+ L;mv M- i F?¬M; Km®M +?¨M; [m M çB Fw S+- F?¬M; K
M¨v FB T M¨v F?¬M; i? [m M çQÊ+ +?¨M;X

S?€T h?€M? æ hY #B i #•v ;BÌ bU pB + M;?B K i`¼M;- H"T iS+ i,M; i®+X

EB K oQM; "B 5

æ•v +?QM? H¨ K°i F?m pU+ F€ H¢ i`QM; i?B M ç` X

L¦ Î K°i ;¦+ i`mM; QÆM; i?B M i`B m- +€+? T?€T +´ p,M KBM? ?ÆB t +?9i- +€+? i
M?B mX æ•v H¨ K°i +€B #B iQ HÈM i?¬M; i?B M- #B ç€ + Q ç M p¢M i`QÊM;- ?Æ
FQ+? ;b +kM; b) F?¬M; #` i´M ? Q ?Q ?ÄM;- /QÌM; M?Q i?¨M? K°i i? pÈB #ªM i?•
EB K oQM; "B M¨v F?¬M; i? iMv iB M M;²B p¨QX

L m M;QÌB F?€+ M;²B p¨Q b) ç€M? `ÆB K°i T?–M Fw S+- T?–M i`Q M?È #` K'i ç¦
ibM? +ªKX

L m M?Q H¨ FB K im M;²B H M b) K'i ? i iQ¨M #° Fw S+X hW tQ ç M M v- i`QM; i
M;QÌB H¨ M;Q¢B H X

"bM? i?QÌM; EB K oQM; "B F?€ iB m çB m- v M ioM?- +Æ #ªM F?¬M; +¦ B iÈB +
Q+? HÊB ;b- iÈB H¨K +€B ;b\ *?ŠM; [m M;šm M?B M +¦ M K M[#` i?'i ibM? iÈB
+ªK ç¦X L?QM; H–M M¨v EB K oQM; "B M?°M M?`T ?ŠM H MX

EB K oQM; "B - F?¬M; #B i F?B M¨Q i?b iK i"T `'i M?B m M;QÌBX

" M M¨v H¨ M;QÌB T?QM; +?B p,M KBM?- T?QM; +?B p,M KBM? S?QM; L?` h?"T h
+?9i Qi [m M ? pÈB GK+ L;mv M- M;?2 M¦B ?„M ç M EB K oQM; "B M M +kM; iÈB
JBM? L;mv i æ *Æ +O T?QM; +?B p,M KBM?- iW b•m i`QM; ç€v HÁM; M¨M; ?ÆB i
T?€i ?B M ?„M b„T çB EB K oQM; "B i?b #'i HU+X

.QÊ+ +?B p,M KBM? +kM; +¦ K°i ç iY ç M- +?QM? H¨ .QÊ+ h?€M? æ hYX .QÊ+ h
tm'i b„+ +O /QÊ+ +?B p,M KBM?- ;½ ç M F?¬M; T?ªB pmB p iÈB K¨ /Q pW H9+ Î ;
iS+ M M ç MX

æ€K M;QÌB # M FB +?QM? H¨ ;BªM +?B p,M KBM?- ?ÆM M[F ç M F?¬M; çÆM ;B
K°i H¨ ç M?'i [m•M bQ +O ;BªM +?B p,M KBM? :BªM o•M a–mX :BªM o•M a–m +–
iQ€i ` i? M? M?¨M i` M; M?½ F?¦ iªX >¼ ç M çQÆM; M?B M H¨ t2K M€Q M?B i `²B
i?b b Q ?¼ F?¬M; ç M çQÊ+ +?SX

S?Q ç¬M; ç€K M;QÌB FB +¨M; `–K `°X æ€K M;QÌB ç¦ H¨ i?€B +´ p,M KBM?- H'v >
#B mX >Q M; h?€M? æ hY bÈK Km®M ;B i GK+ L;mv M- +?ŠM; [m M,K ç¦ +?`m €
M M F?¬M; ` i v çQÊ+X hmv M?B M #•v ;BÌ ;½ F?¬M; +–M ` i v- +?d +?Ì GK+ L;m
+? i i?¬BX ? ? ? ? - T?€T +´ p,M KBM? bQ pÈB i?€B +´ p,M KBM? i?b K¢M? K)
Q M?B mX h?€B +´ p,M KBM? ç½ +?Q T?€T +´ p,M KBM? K†i KkB `²B- M?QM; M
Km®M çQÊ+ ç M ?Q M; 'M Fw\ G¨K b Q +¦ i? 5 •M? K„i >Q M; h?€M? æ hY M?Q
+QÌB ? ?ª- bmM; bQÈM; p¬ +MM;X

h`W çB m ç¦ ` +ÁM +¦ M;QÌB +O M?B m i? HU+ F?€+X

*¦ K°i b¬ i? HU+ +€+? `'i t +?Q iÈB- K¨ i? HU+ ;–M ç'v i?b +Æ #ªM ç m +?¢v ç M

> i +€+? `²B- B F m pB + M¨v GK+ L;mv M ;•v HÈM [m€ H¨K ;bX

*?O i?€B +´ p,M KBM? çQ+? i?•M KÎ KB M;- GK+ L;mv M F?¬M; ç²M; w +€+ çB m
?Q M; 'M FwX *?O p,M KBM? +?d +–M KÎ KB M; i?b +QB M?Q pB + M?Ä +kM; i`Î i
i`mM; QÆM; i?B M i`B m- p"v M M iBM iS+ GK+ L;mv M Km®M ç M EB K oQM; "B
M;QÌB +?9 wX

*?O i?€B +´ p,M KBM? ç m +?9 w iÈB GK+ L;mv M5 æ•v H¨ pB + [m M i`¼M; +Ð M¨

*¦ i? çQÊ+ +?O i?€B +´ p,M KBM? +?9 w H¨ pBM? /B m iQ HÈMX

*?QM? pb i? K¨ +¦ M?B m M;QÌB ç w ç M GK+ L;mv MX

*?¶ EB K oQM; "B +¦ `'i M?B m M;QÌBX

h?€M? h®+ h?mv M Î i` M F?¬M; i`mM; t i [m iB +?ÈTX

L?'i ç`M? T?ªB M? M? H M5 o•M hK hmv i T?€i ?B M iQ¨M i?•M K'i ? i bS+ HU+-
"B i?b +¨M; bÊ ?½B- bÊ ç M M;QÌB #OM `OM- M?QM; /M +¦ M?kM M;QÌB +kM; T?ª

h?€M? h®+ h?mv M –K K°i iB M; M;WM; H¢BX

o•M hK hmv i F?¬M; tm®M; i?mv M M; v- M¨M; M?bM ?QÈM; EB K oQM; "B X

L¨M; F?¬M; /€K M?bM- F?¬M; +¦ + M çªK M?bM- M?QM; F?¬M; i? F?¬M; M?bM- F

>v p¼M; çWM; i`¬M; i?'v GK+ L;mv MX

h` M EB K oQM; "B + Q p¢M i`QÊM;- +¦ K°i M;QÌB €Q t M? M;²B t T #ˆM;X :B¦ `'
v T?–M T?"iX L;QÌB €Q t M? i¦+ /¨B i?2Q ;B¦ imM; # vX

o•M hK hmv i T?€i ?B M KbM? FB i bS+ `²B- bmwi iû i` M b¨M i?mv MX

L¨M; iÈB +?"K K°i #QÈ+X

> B ?¨M; H `ÆB i` M ;Á K€ MQM K K- i¢B b Q +?S\

S?€T h?€M? æ hY H„+ ç–m M¦B,

@ E?¬M; F`TX

:½ i?"i F?¬M; M;Ì GK+ L;mv M b) [mv i imv i M?Q p"vX hW tQ ç M M v +?d +¦ #
"B - GK+ L;mv M H¢B HU +?¼M +QM çQÌM; M¨v- p®M iQÎM; ?„M b) /Q /U ç¬B +?9

"'i ;B€+ S?€T h?€M? æ hY M;?o iÈB K°i +•m S?€T L?'i æ hY ç½ M¦BX

EB K ;Bª- i?B M ç` #'i /mM;X

EB K ;Bª- i?¨ +? i +?S F?¬M; +QM;X

æ•v +?QM? H¨ FB K ;Bª- ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB K¼B i?SX

S?€T h?€M? æ hY T?€i ?B M H9+ i`QÈ+ KbM? F?¬M; #B i ;b p FB K ;Bª +ªX

E, M;mv M i`QÈ+- FB K ;Bª Qm i9 +QÌM; ç¢B M?'i iQ¨M H¨ iQM? +€+? i? M¨v b Q

h?"i H¨ ç€K M;QÌB F?B M M;QÌB i ç m ç–m `²B H¢B ç€M; bÊX

L?QM; M?bM iS Km°B ;½ v m i?QÆM; `ÆB H i?b i?'v +?m t¦i- F?¬M; H) ;½ ç½ +
æ hY i v M„K [mv M HÈM K°i +´ p,M KBM? i?B M ?¢- M?QM; #•v ;BÌ +ªK i?'v #'i ç,

h`QÈ+ EB K oQM; "B +¦ p¬ b® iB M; #¨M i€MX

@ GK+ L;mv M M¨v #QÈM; #dM? i?"iX

@ æ9M; p"v- #bM? i?QÌM; i`QÈ+ K†i +¦ ? B +QM çQÌM;- +?d +–M F?QK HQM; +?9i i
i? K¨ ?„M +?¼M çQÌM; i?S # ;B M M M M?'iX

@ æ•v ç9M; H¨ M;QÌB QÆM; #QÈM; K¨X

@ L m F?¬M; T?ªB HQ¢B M;QÌB +SM; ç–m M¨v b) F?¬M; F?B M +?O p,M KBM? +?
i?B M i¬M +¦ i? F?B M +?O p,M KBM? +kM; F?¬M; / /¨M;X .QÈB p,M KBM? ç m H¨
T?ªB M¦B +?ÆBX

@ L;?2 M¦B FB K i?m"i +O GK+ L;mv M iQÆM; çQÆM; pÈB EB K *?B hY- t2K `
h?'i hY +?S +?ŠM; +?ÆBX

8dkX *?QÆM; Rye9, EB K oQM; "B U9V

h`QM; iB M; F m H M?®M M?€Q- [m•M bQ +O ;BªM +?B p,M KBM?- :BªM o•M a-
h?€M? æ hYX hmv :BªM o•M a–m H¨ M;QÌB p,M KBM? #bM? i?QÌM; M?QM; / M? ?
M´B iB M;- H¨ M?•M p"i F?¦ ;†K i¢B i`mM; QÆM; i?B M i`B mX >Q M; h?€M? æ h
H¢B :BªM o•M a–m K°i Hv `QÊmX

> B M;QÌB M?bM M? m +QÌB- m®M; +¢M +?ûM `QÊmX

GK+ L;mv M F?B M M;QÌB M?S+ ç–m iB K HU+ p¬ +MM; çB ibK +? i- i?"i H¨ pB + i

æQÆM; M?B M M m GK+ L;mv M +?¼M ? B +QM çQÌM; i`QÈ+ i?b ;BªM +?B p,M K
`'i ?Q M M;? M?X J°i F?B GK+ L;mv M +?¼M ? B +QM çQÌM; i`QÈ+- ç€M? K'i iBM
F?¬M; H¨K M;¦B H¨M?- T? #Ä iBM? F?Q i?–M +O M;QÌB /MM; FB K i?b ?„M b) F?

EB K *?B hY +¦ i? çQÊ+ ç†+ #B i +?Q T?ûT F?¬M; i? K #'i +S ?B T QÈ+ F?¬M; #b
?Q M; 'M Fw- GK+ L;mv M i?b F?¬M; çQÊ+ Qm ç½B M?Q p"vX

"ÎB pb EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M +¦ +? M? H +? `'i HÈMX

EB K *?B hY F?Q p"M p¬ ç`+?- p K†i F?Q p"M pQÊi [m GK+ L;mv M M?B mX

L?QM; # M i`QM; iBM? i?–M FB K ;Bª i?b F?¬M; #^M; GK+ L;mv M- ?„M +¦ +?9i ;
FB K ;BªX

:BªM +?B p,M KBM? p¨ i?€B +´ p,M KBM? ;?ûi +€B HQ¢B +´ FB K ;Bª i?¨ +? i F?
L;mv M +?¼M +QM çQÌM; i?S # i?b ç9M; H¨ imv iX

L?QM; M?[M; çB m M¨v +¦ HB M [m M ;b ç M GK+ L;mv M M;²B i` M EB K oQM; "B

:B¦ HÈM i?"i5

GK+ L;mv M #B i ç•v H¨ +€ +QÊ+ bBM? K¢M;- i`QM; p€M #¨B M¨v +?Q +?„+ i?„M;
i? +QÊ+X VM; U+ m®M; ?ÊT `QÊm- ?„M M;²B i` M EB K oQM; "B X :B¦ i`mM; QÆM
;B¦ M¨v i?´B >Q aÆM +?„+ b) i?´B M;½ >Q aÆM K'iX

GK+ L;mv M KB M K M bmv M;?o- M;²B i` M EB K oQM; "B X *?d +–M +¦ i? M;²B [
i?¬M; [m i?Y i?€+? EB K oQM; "B - çdM? ç–m p¬ ?¢M i?B M FB T iU ç°M; #B M
M¨v b) F?¬M; / /¨M;X L;²B Î EB K oQM; "B b€m + M? ;BÌ çQÊ+ ;¼B H¨ +U+ ?¢M
KÈB +¦ # M;QÌB i?¨M? +¬M; i?¬M; [m i?Y i?€+? b€m + M? ;BÌX

EB K oQM; "B `®i +m°+ ?B M ` T?ªM SM;X J°i Hm²M; b€M; T?€i ` iW #B ç€- €
o¼M; h`–M Zm M;- +¦ i? iB m i`W Fw S+X

h` M EB K oQM; "B tm'i ?B M ibM? +ªM? H9+ GK+ L;mv M +ÁM M?Ä- ç¦ H¨ +?mv
ibM? +O ?„M- H¨ ibM? ?bM? iW b€m ç M KQÌB im´B +O GK+ L;mv MX GK+ L;mv
im´B HB M çB >Q aÆM- pB + i`QÈ+ b€m im´B F?¬M; +¦ Fw S+- ?„M Î i`QM; M?¨ +?
M¨v GK+ L;mv M ç®B pÈB ibM? i?•M `'i H¢M? M?¢i- K°i Hm²M; o¼M; h`–M Zm M;
?² +m®B +MM; i M #B MX

h` M EB K oQM; "B H–M HQÊi t i [m +?9i Fw S+- M m M?[M; Fw S+ ç¦ i M #B M
+?mv M ç¦X

Ew S+ tm'i ?B M H¨ i?€+ HQ¢M- F?¬M; M?'i ç`M?- b) tm'i ?B M i`QÈ+ K°i çQ¢M

@ "€Q5

EB K .B i H½Q i´ T?'i i v M¦B,

@ L¦B çB5

L;QÌB FB H"T iS+ H M iB M;,

@ h¢B æ` GQM; hBM?- /Q M? ç` +O +?9M; i #` >Q M; h?9 J¬M i"T FQ+?5 *¦ M?
#` ;B i- i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q *Ym h? M? aÆM +kM; #` M;QÌB >Q M; h?9 J¬M #

@ *€B ;b5\

8deX *?QÆM; Rye3, æÁB G¢B Ew R+UjV

EB K .B i H½Q i´ M;•v M?Q T?¶M;,

@ >Q M; h?9 J¬M ç€M; +? i5

@ G"T iS+ ;¼B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç M KÎ ?°B5

h`QÈ+ F?B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q KÎ ?°B- GK+ L;mv M ?ÄB `®i +m°+ tªv ` +?m

EB K .B i H½Q i´ ç€T ``^M;,

@ EB K J¬M +?9M; i +¦ M?B m M;QÌB M?Q p"v i?b i'i M?B M +–M +€+ HQ¢B i¨B M
ç¢Q ç` ;B B HBM? K¢+?X S?ªB `²B- K¬M T?€B +Ð +?9M; i +¦ i? M„K ;B[ç` ;B B
+ Q M?'i- +¦ i? bªM bm'i ` ç` ;B B HBM? K¢+?- +QB M?Q [mw ;B€X h?B M ;B B
KÈB M„K ;B[- +?Q /M H¨ KQÌB K¬M T?€B K¢M? M?'i +kM; F?¬M; i? [mªM Hw i?B

@ JQÌB K¬M T?€B K¢M? M?'i M?Q "€ æ Q J¬M- hB M J¬M- E?¬B G¶B J¬M ç m H¨
;B[M?B m ç` ;B B HBM? K¢+?X

@ EB K J¬M +?9M; i i'i M?B M F?¬M; i? bQ pÈB KQÌB K¬M T?€B M?QM; +QB M?
+MM; ?QÎM; M?B m ç` ;B B HBM? K¢+?X *?¶ æ` GQM; hBM? +?QM? H¨ M?Q p"v
T?€B HB M iB T i` M? ;B¨M? HB M [m M ç` ;B B HBM? K¢+? M¨vX EB K J¬M +?9
h?Ov J¬M H¨ K°i # MX " K¬M T?€B F?€+ M?Q >Q M; h?9 J¬M- o¬ aQM; J¬M- h?B
ç®B ç–m pÈB +?9M; i X

@ "ÎB pb pW H9+ b€m K¬M T?€B iB T ;B€T pÈB æ` GQM; hBM?X

@ " K¬M T?€B Î K°i T?2- # M M¨Q i?„M; H¨ +¦ i? F?®M; +? ç` ;B B HBM? K¢+? -

@ h`QM; ç¦ >Q M; h?9 J¬M M;QM; Hmv M ?²M T?€+? ç¢B ?Q M; i?9 M?"T M;QÌB-
[m•M +Ì Î +?¶ +?9M; i - t2K M?Q K¬M T?€B F?„+ iBM? +?9M; i X

EB K .B i H½Q i´ M?Qm K¨v M¦B,

@ E?¬M; M;Ì H–M M¨v /Q M? ç` +O +?9M; i #` >Q M; h?9 J¬M i"T FQ+?- M; v +
*Ym h? M? aÆM +kM; #` M;QÌB >Q M; h?9 J¬M #„i H'vX

_'i M? M?- ?ÆM # KQÆB p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q F?€+ ç m ç½ iÈBX

EB K *?B hY F?¬M; +¦ K†i- M;?2 M¦B ;½ ç½ # [m M `²BX

a m F?B +€+ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç M i?b +?B i?¨M? ? B T?€B M;²B tm®M;X
/šM ç–m- K°i T?2 i?b H'v EB K o•M i`mM; i´ /šM ç–m- p` i`Q +?B `ä- M°B #° EB K
M¦B M´BX

EB K .B i H½Q i´ F ç–m çm¬B +•m +?mv M tQM; ?ÄB,

@ *Ym h? M? aÆM i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q p¨ M?B m ç iY EB K J¬M F?€+ M;?2 M
#„i ;B[- +€+ M;QÆB +¦ B çB +Sm pB M\

æ iY EB K J¬M #` #„i i?b i'i M?B M +–M M;QÌB çB +SmX

L?QM; F?¬M; iB M ç +Y M;QÌB +Sm pB MX

h?U+ HU+ +O EB K.B i H½Q i´ H¨ çO `²B M?QM; K¨- EB K.B i H½Q i´ +?QM? H¨ J¬M- F?¬M; i? iMv iB M `ÌB F?ÄB EB K J¬MX

*?Q M M +–M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q F?€+ çB +Sm i`ÊX

h? M?QM; HÌB pW i?®i- K'v i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q KÈB `²B +ÁM #¨M i€M t¬M

E?¬M; T?ªB K¼B M;QÌB F?¬M; Km®M çB +Sm *Ym h? M? aÆM K¨ #ÎB ?¨M? i`bM? M i?•M *Ym h? M? aÆM +¦ im pB i? ;BÈB +ªM? i K i–M;- H½Q +ÁM #` #„i +?SM; KBM `„+ `®B M?'i H¨ ç®B i?O +?QM? H¨ >Q M; h?9 J¬MX >²M; ?Q M; F?„+ +? FB K ç J¬M M?S+ ç–m- M m F?¬M; ç½ +?ŠM; tm'i ?B M ç–m p¨Q T?2 ;BªM `²B- +?QM? H bÊX *?mv M M¨v çB æ` GQM; hBM? bÊ H¨ b®M; +? i +?Q #B i- i'i M?B M +ÁM +¦ H¨ *Ym h? M? aÆM #bM? i?QÌM; F?¬M; i? K ;B # T?2 M¨Q- iS+ H¨ # T?2 EB K >Q- t2K M?Q M;QÌB i`mM; H"TX L;QÆB H¨ i`mM; H"T #` F ç`+? #„i- +?9M; i /U p çB +S M;QÆB +?S\

E i [mª i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q B M'v ;Bª #° F?¬M; M;?2 i?'v- /M ;b F?¬M; T?ªB M?"MX

EB K.B i H½Q i´ H¨K b Q F?¬M; M?bM i?'m bmv iQM? +O ç€K M;QÌB- M m F?¬M EB K J¬M i?b ç½ iU KbM? çB `²B- ibM? ?m®M; M¨v i?"i F?B M M;QÌB #U+ KbM?X

EB K.B i H½Q i´ KÎ KB M; M¦B,

@ L m ç½ p"v i?b /Q i çB K / M?- F m B i?b M;QÌB ç¦ çB- i'i M?B M T?ªB +¦ im pB i–M;X

.QÈB i? ;BÈB +ªM? i K i–M; çB i?b H¨ +?mv M M?ªK M?QX

@ æ i çB +?QX

J°i i? M? •K b M; bªM; #¶M; p M; H MX

*?mv M M¨v `ä `¨M; H¨ F?´ +U+ i? K¨ +¦ M;QÆB +?O ç°M; tBM çB- H¨K +€+ i?€B FBM? M;¢+X

*€+ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M?bM b M;- T?€i ?B M M;QÌB i?®i HÌB +?QM? H¨ GK

GK+ L;mv M5

>„M Km®M çB5

æ•v H¨ çB M ?bM? pB + +U+ M?¼+5

æ®B i?O H¨ M;QÌB >Q M; h?9 J¬M5

GK+ L;mv M M?9M p B M¦B,

@ L m K¼B M;QÌB ç½ F?¬M; Km®M çB i?b ç i X

GK+ L;mv M +?O ç°M; tBM çB i'i M?B M +¦ M;mv M M?•MX JÈB `²B ?„M +¦ ?ÄB p T?2 EB K *?B hY +kM; F?¬M; i?m°+ # M ç–m p¨Q ;BªM- imv F?¬M; H¨ T?2 EB K o EB K J¬MX L;QÌB i`mM; FB K ç¢Q +¦ pB + M m +¦ F?ª M,M; i?b b Q F?¬M; ;B9T çÐ

L;QÌB F?€+ F?¬M; çB- ç i çB5

L;QÌB F?€+ F?¬M; iB M H M- i iB M5

h` M çÌB M¨v M;QÌB i`mM; FB K ç¢Q `'i ?B K ?QB- +¦ i? +Sm K°i M;QÌB i?b çÐ K°

*MM; H¨ ç²M; K¬M F?¬M; +Sm i?b F?¬M; +ÁM ibM? M;?o ;b +ªX

o >Q M; h?9 J¬M i?b KbM? +?ŠM; bÊ K¬M T?€B M¨v- FB K F?„+ ?Q M; F?¬M; T?ª

J¼B M;QÌB M?bM GK+ L;mv MX

*m®B +MM; EB K .B i H½Q i´ ;"i ç–m M¦B,

@ L m M;QÆB ç½ +?O ç°M; tBM çB i?b /Q M;QÆB çB p"vX

EB K .B i H½Q i´ ç9M; H¨ F?¬M; +?¼M ` B i®i ?ÆM çQÊ+- +?d ç¨M? F m GK+ L; i`ªB [m M?B m H–M b¦M; ;B¦- mv / M? `Èi ç€v +®+X E?B M¨Q i?b EB K J¬M KÈB ç¢Q KÈB pQÆM H M ç•v\

EB K *?B hY- GK+ L;mv M- +m®B +MM; H¨ B i`QM; +€+ M;QÆB +¦ i? F?B M GK+

@ L m ç½ F?¬M; +¦ B +?`m çB- M m H–M M¨v GK+ L;mv M +Sm çQÊ+ *Ym h? M? hBM? H¢B i`Î p¨Q i v # M +?9M; i - p"v i'i +ª b® HBM? i?¢+? bªM tm'i ` i`QM; æ` +?9M; i +¦ M,K M,K iQ¨M #° +?Q K°i KbM? GK+ L;mv MX

L;?2 EB K .B i H½Q i´ M¦B p"v- +€+ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ?ÆB ?•K K° M?QM; i?b F?¬M; Km®M- [m€ M;mv ?B K `²BX

EB K .B i H½Q i´ ç•v H¨ +?Q GK+ L;mv M iB M `B M;- ç ?„M bÈK +¦ i? Km çQÊ+ bÈK ç M i? ;BÈB +ªM? i K i–M;X

L¦B H¨K HB M H¨K- GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; H¢B- H"T iS+ tm'i T?€iX

J°i çQÌM; çB M? M?- i`ªB [m M?B m i`mv M i®M; i`"M- K'i F?QªM; K°i M;¨v KÈB ç

hÈB æ` GQM; hBM? KÈB #B i #•v ;BÌ M¦ /Q >Q M; h?9 J¬M- o¬ aQM; J¬M- p¨ h?B >Q M; h?9 J¬M i'i M?B M H¨ K°i i`QM; ç¢B ç`+? +O EB K J¬MX S?¦ ;B o¬ aQM; +MM; GK+ L;mv M- S?¦ ;B +¦ M?B m M;QÌB M?Q S?¦ .`+? +? i i`QM; i v ?„MX L;Q i`QÈ+ Î i? ;BÈB ?Ä bÆM +¦ ç'm [m X

GB M KBM? # M KbM? i'i M?B M H¨ EB K J¬M- h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M- +QB pMM; H•M +"MX h`QM; ç†+ ?m'M i¢B T?€T +´ p,M KBM?- p¨ Î i? ;BÈB ?Ä bÆM G K¬M T?€B M¨vX

GK+ L;mv M ç M +?¶ HB M KBM? # T?€B- çQÆM; M?B M #•v ;BÌ H¨ HB M KBM? ? ç•v #` M?´ i"M ;®+- +?d +ÁM H¢B M;QÌB h?B M h?Ov J¬M p¨ L;U >Ä J¬MX

L;QÌB h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M M;?2 M¦B GK+ L;mv M ç M i?b t¬M t QX

@ L;?2 M¦B +?Q \ G–M M¨v M;QÌB EB K J¬M ç M +?QM? H¨ GK+ L;mv M ç'v5

@ *€B ;b\ L;QÌB EB K J¬M ç M H¨ GK+ L;mv M ?ª\

@ *?QM? H¨ M;QÌB imM; ?Q¨M? i? ;BÈB ?Ä bÆM p¬ ç`+? i?O- FB K i?m"i M; M; F?¬M; H•m i¢B EB K oQM; "B b€M; i¢Q ` F€ iQ+? FBM? i? GK+ L;mv M\

@ E?¬M; b B- +?QM? H¨ ?„M ç¦5

@ L m M?Q H¨ GK+ L;mv M p"v T?ªB M?bM t2K H–M M¨v ?„M +¦ #B m ?B M ;bX

@ æ9M; `²B- t2K i?Y ?„M +¦ i? iW i v M;QÌB >Q M; h?9 J¬M +Sm p M?¦K M;QÌB *Y F?¬M;X

@ æ +?9M; i M?bM ç¢B i?B M i¨B i? M?•M ç m #B i +¦ tSM; pÈB # +?[ç¢B i?B i?¬BX

8ddX *?QÆM; RyeN, æÁB G¢B Ew R+U9V

" M +¢M? æ` GQM; hBM?X

*?¶ HB M KBM? # T?€B- iÈB M;? M? ç¦M GK+ L;mv M H¨ h?B M h?Ov J¬M i?€B i ok- L;U >Ä J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q *?9+ oB KX

h?B M h?Ov J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q *Æ h?B M ok H¨ K°i M;QÌB T?K M[ F?Q H¨ i`QM; MQÈ+ M?bM i?Ov- i`QM; bQÆM; i?'v ?Q p"v- ç•v H¨ ?"m [mª Hmv M h?B

J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q *?9+ oB K H¨ K°i ¬M; H½Q `•m #¢+ / / ?²M; ?¨Q- ;
M;QÌB +ªK ;B€+ +¦ M9B HY ~M i`QM; M;QÌB H½Q- K°i F?B #MM; T?€i i?b b) `'i ç€

h?"i ` F?¬M; +?d +¦ ? B M;QÌB FB - +¦ F?¬M; Qi M;QÌB ç M t2K K†i GK+ L;mv MX

h¢B pb / M? iB M; +O GK+ L;mv M [m€ HÈM- M´B iB M; iQ¨M i`mM; QÆM; i?B M
?„M ;–M #ˆM; K°i i?B M i¬MX GK+ L;mv M p M p M H¨ / M? iB M; +¦ i? bQ pÈB i?
i?b çQÆM; M?B M F?¬M; i? b€M? #ˆM; `²BX

@ J°i KbM? M;QÆB iÈB ç•v\

*Æ h?B M ok M;•v ` X h`QÈ+ ç¦ M¨M; M;?2 M¦B GK+ L;mv M çB iÈB i?b ?ÆB iÁ KÁ
?„M ç MX J°i M;QÌB ;BªB [mvûi +?mv M MÆB M¨v Q\ >Q†+ H¨ #•v ;BÌ EB K J¬M F?
FB +¦ M;?2 M¦B EB K J¬M ;–M ç•v p¨B H–M M°B HQ¢M- +¦ `'i M?B m i?€B i?QÊM;
ç'm i`–K i`¼M;X L¨M; ?B m EB K J¬M F?€+ pÈB o¬ h?QÊM; æ¢B :B€Q #bM? i?QÌ
F?¬M; Qi +€B #¦M; p,M KBM? ç'm i` M?- o¬ h?QÊM; æ¢B :B€Q F?€+ i?b F?¬M; çQ

GK+ L;mv M ;"i ç–m ç€T,

@ æ9M; p"vX

*?9+ oB K M?bM GK+ L;mv MX h`QÈ+ FB H½Q +¦ iB T t9+ pÈB FB K im M?B m M
im ;B®M; M?Q ?„MX hW M;QÌB GK+ L;mv M +¦ +ªK ;B€+ p¬ +MM; iBM? i?m–M- ?„
+?9i +?•M HwX

@ "•v ;BÌ *Ym h? M? aÆM EB K J¬M +€+ M;QÆB #` #„i M?®i Î h?9 >²M aÆM i` M ?

GK+ L;mv M ;"i ç–mX

o¨Q i`QM; HB M KBM? # T?€B- T?€i ?B M pW #QÈ+ p¨Q i?'v K°i K¨M ?bM? iQ F?´
M;QÌB- çˆM; b m +€B i M H¨ K°i +?m¶B /¨B b® HB m- b m ç¦ H¨ iB m +?Q i?m°+ p

õh?S M?'i- *?9+ oB K- # p¢M M,K M;¨M çB K- L;U >Ä J¬MXö

õh?S ? B- *Æ h?B M ok- # p¢M # M;¨M çB K- h?B M h?Ov J¬MXö

J°i çQÌM; t T tm®M;- KQÌB ?¨M; ç–m ç m H¨ M;QÌB h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M

h?'v GK+ L;mv M ç€M? ;B€ i'K #ªM;- *?9+ oB K ;BªB i?Q+?,

@ æ•v H¨ #ªM; +®M; ?B M +€ M?•MX *?9M; i H¨ HB M KBM? # T?€B- M m çQ¢i çQ
K¢+? i?b çQÆM; M?B M T?ªB T?•M T?®BX L?QM; T?•M T?®B H¨K b Q H¨ p'M ç F
M¦B +?B ç m çQÊ+X J¶B T?€B H¨K pB + #Ä +¬M; bS+ F?€+ M? m- M m +?B ç m K
#B M;X o"v M M +¦ #ªM; +®M; ?B M +€ M?•M- K°i F?B ç€M? +? i ç®B i?O H¨ M;QÌB
M°T H M- +®M; ?B M +¨M; M?B m i?b +?B çQÊ+ HÊB Q+? ç` ;B B HBM? K¢+? +¨
H–MX

*?9+ oB K çB ç M i'K #ªM;- K m +?¦M; HQ v ?Q v M¦X

Zm K°i H9+ H½Q ;"i ;M M¦B,

@ æQÊ+ `²B- ç½ #Ä iQ HB m +O M;QÆB p¨Q i`QM;X

GK+ L;mv M M?bM b M;- +?d i?'v /QÈB +?¦i i'K #ªM; ?B M i M KbM?X

õh?S K°i i`,K b€m KQÆB- GK+ L;mv M- F?¬M; çB K- EB K J¬MXö

h?"i ` +¢M? æ` GQM; hBM? F?¬M; +¦ # Q M?B m M;QÌB Î- i´M; +°M; +?d K°i i`,
i`QM; ç¦ b® i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q Qi +?9iX

GK+ L;mv M ;"i ç–mX

G¢B #„i ç–m ibK iQ HB m- H–M M¨v H¨ FB K iQ HB m +?¶ M;QÌB >Q M; h?9 J¬M ÎX
H¨ i` M h?9 >²M aÆM- ?¼ i¢B ç•v i?O ?° K°i ;¦+ æ` GQM; hBM?X GK+ L;mv M M?
çQ - #„i ç–m M;?B M +Sm p` i`QX

h`QM; F?B M;?B M +Sm i?b *?9+ oB K +¦ b„T t T +?¶ Î +?Q GK+ L;mv M- MÆB ?„M
H¨ +?¶ K'v M;QÌB EB K J¬M- `ªB `€+ +?B ` X

GB M KBM? # T?€B iU +?B K°i ;¦+- i?¨M? ?bM? i K ;B€+X

E?¬M; +?9i M;?B M;Ì- GK+ L;mv M Î ;¦+ M¨v +?d +¦ K°i KbM? ?„MX

GK+ L;mv M p®M ç`M? H"T iS+ çB +Sm ç€K EB K J¬M M; vX

L?QM; H9+ M¨v +¦ +€+ HQ¢B i`U+ ;B€+ "T p¨Q ç–m- ç¦ H¨ i?S +ªK ;B€+ F?¦ çQ€MX
+ªK i?'v ?bM? M?Q KbM? M;° ` - HoM? M;° i?m°+ p FB KX L¦B +?QM? t€+ t€+ ?
tm'i ?B M b m EB K oQM; "B - M?QM; b m EB K oQM; "B ?„M +MM; o•M hK hmv i i?
çQ¢M i?ÌB ;B M- T?9i +?®+ #` M?B M[ ibM? i`QÌM; +?B K H'v- ç–m ¦+ F?¬M; i`®M

"•v ;BÌ i?b ¦+ ?„M M?¢v #ûM H¢B `²BX

h? M M +ªK ;B€+ p FB K i`Î H¢B i`QM; ç–m p¬ +MM; `ä `¨M;X

GK+ L;mv M HÌ KÌ +ªK i?'v H¨ H9+ KbM? b€M; i¢Q FB K ç¢QX

o¢M o"i a•K G EB K æ¢Q ç¢Q i?S M?'i H¨ EB K :BªM EB K æ¢Q- ç•v H¨ FB K ç¢Q
? B H¨ S?M aBM? L?QÊ+ J°M;- H¨ FB K ç¢Q p K†i Mû i`€M?- #•v ;BÌ HÌ KÌ +ªK ;B

S?9i +?®+ GK+ L;mv M [m M çB K¼B i?S- #„i ç–m M;?B K i9+ M;?B M +Sm FB K ç

oB + im ?¨M? 2 M;¢B M?'i H¨ K°i +?[i?¨M?X

L?QM; i'i +ª K¼B M;QÌB F?¬M; B H¨K çQÊ+ +?[i?¨M?- `'i M?B m i¢T MB K i`–M
F?¬M; +€+? M¨Q H¨K çQÊ+ +?[i?¨M?- +?Q /M H¨ GK+ L;mv M i`QÈ+ FB +kM; F?
H¨ i?B m MB M KQÌB b€m im´B Î >Q aÆM +¦ H) H¨K çQÊ+- H–M M¨v i¢B EB K oQM
F?B M #KB i`–M i`QM; HÁM; K'i ? i- H¨K ?„M ;B[i`¢M; i?€B ?Q¨M iQ¨M +?•M i?¨M

o¢M o"i a•K G EB K æ¢Q ç¢Q i?S # +?„+ M M H¨ FB K +?B m +¦ iQM? +¬M; FQ+?X
;b ç m F?¬M; T ?B` iU KbM? b€M; i¢Q ` K¨ #„i +?QÈ+ +O M;QÌB F?€+- ;BÌ T?ªB
?¼+ +O KbM?X

GK+ L;mv M pmM; .QÐM; L;¬ iB M FB K i`QM; i vX

.QÌM; M?Q +?d H¨ p¬ M;?o pmM; p˜v M?QM; H9+ pmM; i?b /–M ibK ` +ªK ;B€+X

@ EB K M?'i- M?•M bBM? T?²M ?Q M?QÊ+ K°M;5

J°i FB K M¨v # Q ;²K +m°+ çÌB KbM? p¨Q i`QM;X o¬ i"M M?•M bBM?- p¬ i"M T?²M
F?¬M; ?Q t i [m i`QÈ+ K„i M;QÌBX

@ EB K M?`- S+ ibM?5

J°i FB K M¨v # Q ;²K i'i +ª +ªK ;B€+- i?'i ibM? HK+ /K+ ˜M i`QM; FB KX

@ EB K i K- pQM; i`–M5

J°i FB K M¨v H¨ FB K pQM; i`–M- ?Q¨M iQ¨M [m M çB i'i +ªX

@ EB K iS- F?¬M;5

EB K M¨v H¨ M?€i FB K ?Q F?¬M;- ç2K i'i +ª çB m i`QM; ç–m [m M ? i- i`®M; `¶M

@ EB K M;k- /mv FB K5

J°i FB K M¨v +¦ i? M¦B H¨ M?€i FB K b€M; iÄ iBM? i?m–M M?'i- F?¬M; +¦ #'i +S
/mv FB K K¨ i?¬BX h?"i M?Q i` M EB K oQM; "B [m M ? i i'i +ª- +?d +¦ FB K p"vX
+¦ GK+ L;mv M H¨ ç° [m EB K oQM; "B - KÈB +¦ iQ +€+? b€M; i¢Q ` K°i FB K M¨v

@ EB K HK+- M?B T i?B M5

æ•v H¨ K°i FB K i`QM; EB K oQM; "B i'i +ª ç m [m M i?b mv ?B T i?B M ç` - K°i FB
ç` i?–M T?K+X

a€M; i¢Q ` b€m FB K- ç–m ¦+ GK+ L;mv M i`®M; `¶M;- ?„M #B i b€m FB K ç½ H¨ +
b€M; i¢QX Jm®M ç†i i M +?Q FB K ç¢Q M¨v- i`QM; ç–m GK+ L;mv M #¶M; t i [m +
#'i ;B€+ ç†i i M H¨ FB K ç¢Q i?S # H¨ i?QÊM; +´ FB K ç¢QX

EB K ç¢Q i?S M?'i- E?„+ :BªM EB K æ¢QX EB K ç¢Q i?S ? B- S?M aBM? L?QÊ+
ç¢Q- i?QÊM; +´ FB K ç¢QX

_®i +m°+ b€M; i¢Q ` b€m FB K M¨v- mv HU+ HÈM F?¦ iQÎM; iQÊM;X a€m FB K M
/B i i? - +?QM? H¨ #° i?S M?'i FB K T?€T +'T /B i i? GK+ L;mv M b€M; i¢Q ` X

8d3X *?QÆM; Rydy, æÁB G¢B Ew R+U8V

>ÆM M[FB K H¨ i?S M;QÌB F?€+ b€M; i¢Q +¦ imv i M?Q i? M¨Q +kM; H¨ M;QÌB
?Q¨M K„ i?Q+? ?ÊT #ªM i?•M- F?¬M; +¦ p¬ ?¢M i?,M; +'T M;¨v +¨M; +QÌM; ç¢BX

*?d +¦ FB K +?B m KbM? b€M; i¢Q ` KÈB i?Q+? ?ÊT ?Q¨M K„ #ªM i?•M- +kM; pb
+¨M; K¢M?X

EB K +?B m +'T /B i i? 5

h?"i ` /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; GK+ L;mv M imv i ç®B F?¬M; +¦ F?ª M,M; I
/B i i? X Jm®M b€M; i¢Q FB K +?B m +'T /B i i? Qi M?'i +–M +'T i?B M i¬M- ç¦ H
EB K *?B hY +kM; F?¬M; b€M; i¢Q ` FB K +?B m +'T /B i i? - +¦ i? /MM; FB K +?
i¢Q ` M¦ H¨ ? B F?€B MB K ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? mX

L,K ç¦ GK+ L;mv M b€M; i¢Q ` .QÐM; L;¬ FB K T?€T +'T iBM? i?–M ç½ F?B M ç€
M m ?„M M¦B KbM? b€M; i¢Q ` FB K T?€T +'T /B i i? i?b +?„+ `mM; ç°M; ç M F
M?[M; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i` M FB K i´ iBM? i?–M Km®M b€M; i¢Q ` FB K T?
F?,M- GK+ L;mv M +¨M; / bÊ- i`U+ iB T b€M; i¢Q ` FB K +?B m +'T /B i i? X

æ•v ç9M; H¨ FBM?5 h? 5 >½B5 hK+5

æQÆM; M?B M F?¬M; +¦ B i?'v +ªM? iQÊM; FBM? i? ?½B iK+ M?Q p"vX

E?¬M; ç9M;- F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ B5

*¦ M;QÌB5

*Æ h?B M ok5 E?¬M; b B- +?QM? H¨ h?B M h?Ov J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q *
GK+ L;mv M M M iÈB M?bM K°i +€B- pW H9+ i?'v +ªM? iQÊM; ?„M b€M; i¢Q FB K
GK+ L;mv M ç M; K9 FB K M?QM; H"T iS+ T?€i ?B M F?¬M; i?Q+? ?ÊT- K9 FB K

J9 FB K F?¬M; +–M bY ç´B- FB K +?B m p®M +¦ M?Q i? M¨Q i?b M?Q i? 'vX

a€M; i¢Q FB K +–M bY +?[- F?¬M; M;WM; bY ç´BX

*Æ h?B M ok /KB K„i- M¨M; M?bM i?'v çB m ;b i? M¨v5 GK+ L;mv M5 GK+ L;mv M
F?¬M; T?ªB H¨ FB K T?€T #bM? i?QÌM; K¨ H¨ FB K T?€T +'T /B i i? 5 h?U+ HU+ +
#^M; pÈB EB K J¬M- ?ÆB K¢M? +?9i- h?B M h?Ov J¬M +¦ K°i #° FB K +?B m +'T /
i²M iW çÌB M¨v b M; çÌB F?€+- `'i i`•M [mw- i`•M i`¼M;X h`QM; K¬M T?€B F?¬M; +
FB K +?B m +'T /B i i? M¨vX

æ®B pÈB FB K +?B m +'T /B i i? - w iQÎM; /mv M?'i +O *Æ h?B M ok +?QM? H¨ +

L?QM; #•v ;BÌ- Î i`QÈ+ K„i M¨M; GK+ L;mv M b€M; i¢Q ` FB K T?€T +'T /B i i? -
FB K +?B m +'T /B i i? i`'M T?€B +O h?B M h?Ov J¬M +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM +?9iX

*€B M¨v5

*Æ h?B M ok F?¬M; #B i /MM; M;¬M M;[;b #B m ç¢i bU FBM? M;¢+ ?B M M vX

æÊB GK+ L;mv M M;WM; b€M; i¢Q #° FB K +?B m i?b M¨M; i?„+ K„+ ?ÄB,

@ æ•v H¨ M;QÆB b€M; i¢Q ` \

@ æ9M; p”vX

GK+ L;mv M ;”i ç–m- KÆ ?² +ªK i?’v o¢M o”i a•K G EB K æ¢Q ç¢Q i?S # i?QÊM; i`Î i?¨M? ç¢B b€i F?Q +?Q ?„M i?,M; H M p,M KBM? +ªM?- HÌ KÌ +ªK i?’v b m b€m M?QM; i`QM; T?9i +?®+ F?¬M; bmv çQ€M ` çQÊ+ FB K i?S #ªv H¨ FB K +?B m ;b

.WM; Î ç•v i?¬B- +?m˜M #` ` i v5 _ i v +Sm M;QÌB5

*?¶ #ªM; +®M; ?B M +€ M?•M +O HB M KBM? # T?€B iK i”T F?¬M; Qi M;QÌB- i`m

@ >¢M; M?’i pšM H¨ L;U >Ä J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q *?9+ oB KX *?9+ oB K M;QÌB- L;U >Ä Zmv i ?mv M /B m p¬ #B M- #€ ç¢Q p¬ bQM;- +?Q /M S?¦ H½Q [m, F?¬M; /€K M; v K†i ç€M? pÈB oB K i`QÎM; H½QX >¢M; M?’i #ªM; +®M; ?B M H¨ F? ?ÊT HwX

@ >¢M; ? B pšM H¨ h?B M h?Ov J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q *Æ h?B M okX *Æ h /Á F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;X h?B M aÆM J¬M >MM; "€+? Gw çQÊ+ ;¼B H¨ H’v i? çQÊ+ MQÈ+ +O *Æ h?B M ok i`QÎM; H½QX

@ æ9M; p”v- # T?€B ç’m # T?€B- L;U >Ä J¬M p¨ o¬ aQM; J¬M F?¬M; +?`m i?B i- h?B M aÆM J¬M +kM; F?¬M; FûK- M?QM; i?B m çB EB K J¬MX EB K J¬M imv i ç +O >Q M; h?9 J¬MX

@ h`QÈ+ FB EB K J¬M i?U+ HU+ F?¬M; i - iB + `^M; #•v ;BÌ [m K’v H–M M°B HQ +?d T?€B K°i GK+ L;mv M ç MX J°i GK+ L;mv M i?b +¦ i? H¨K M M +?mv M ;b\

@ EB K J¬M F?¬M; +¦ BX

@ S?ªB `²B- GK+ L;mv M +kM; H¨ M;QÌB M´B iB M; M?Q +²M- ?„M iÈB ç•v ç½ KQÌ çQÊ+ # Q M?B m çB K\

J°i M;QÌB iÁ KÁ ?ÄBX

J°i M;QÌB F?€+ +QÌB H¢M? M¦B `^M;,

@ h?b M;QÆB i` HB M #B i M; v i?¬BX

L;QÌB KÎ ç–m H”T iS+ /Á tûi- M?QM; i` iÈB i` HmB F?¬M; i?’v i M +O GK+ L;mv I +°M; +¦ K°i i`,K b€m KQÆB # M;QÌB K¨ i?¬B- i¢B b Q pšM F?¬M; i`¬M; i?’v i M G

_®i +m°+ +€B M;QÌB +QÌB F?˜v FB F?¬M; #Ä [m çQÊ+- H¢B M¦B,

@ h M +m®B +MM;X

@ h M +m®B +MM;X

@ L;QÌB FB HB M M?bM /QÈB +?¦iX

öh?S K°i i`,K b€m KQÆB # - GK+ L;mv M- F?¬M; çB K- EB K J¬MX

s2K b® çB K t T ?¢M; M¨v F?B M M;QÌB i` tûi FB M;•v ` X :½ bÈK M;?2 iB M; +C KÈB F?¬M; çB m i` /QÈB +?¦iX GK+ L;mv M ç M KQÌB M;¨v `²B- M?B m Qi M M FB t T +?¦i- F?¬M; FB K çQÊ+ K°i çB KX

@ æ•v H¨ b Q\ GK+ L;mv M +¦ i iÈB ç•m +kM; F?¬M; F?ª M,M; F?¬M; FB K çQÊ+ K

@ >W- +¦ +€B ;b F?¬M; i? \ GK+ L;mv M +¦ M´B iB M; M?Q i? M¨Q i?b +?d H¨ K°i T?€T HU+ F?¬M; + Q H„K- ?bM? M?Q H¨ i? ;BÈB +ªM? M?` i–M;X h? ;BÈB +ªM? #` M;QÌB >Q M; h?9 J¬M #„i- ?„M çB H M ç ibK +? i ¨\ h?2Q i i?’v GK+ L;mv M + +?ŠM; [m K†i i` M EB K J¬M F?¬M; b B B iÈB çQÊ+- ?„M #’i ç„+ /o KÈB iMv iB M;¨v b m i`Î p #¨M ;B Q +¬M; pB +- p”v H¨ F?¬M; ;†T M;mv ?B K ;bX

a® M;QÌB OM; ?° GK+ L;mv M çQÆM; M?B M F?¬M; F?ª M,M; ç²M; w +€+? M?bM M
M¨v ç½ KQÌB M;¨v K¨ F?¬M; FB K çQÊ+ K°i çB K M¨Q- pšM t T +?¦i #ªM; +®M; ?B
i?ûT F?¬M; +?Q +½B H¢BX

@ B- EB K J¬M +¦ GK+ L;mv M ç M i?b ` H¨ v m M?Q #9MX *?¶ +?9M; i +Æ #ªM H
T?€B h?B M aÆM J¬M- o¬ aQM; J¬M- >Q M; h?9 J¬MX G'v K°i ç€M? # i?b b Q i?
æ` GQM; hBM? çQÊ+ +?SX

@ E?¬M; T?ªB +?9M; i F?¬M; +® ;„M; K¨ pb EB K J¬M [m€ p¬ /KM;X

@ §B5

*m®B +MM; iB M; tb t–K ç m #B M i?¨M? i? M M;„M i?Î /¨BX

> i +€+?5 æ9M; H¨ ? i +€+? `²B5

EB K J¬M [m€ KS+ p¬ /KM;5

J°i ;¦+ HB M KBM? # T?€B- GK+ L;mv M ç M; ioM? i¼ X

æ½ b€M; i¢Q ` i?QÊM; +´ FB K ç¢Q- #„i ç–m +Sm M;QÌBX

o"v i?b- tm'i T?€i i?¬BX

GK+ L;mv M çSM; /"v- ç2Q FB K p¨ K M; `QÊm H M çQÌM;X

h?9 >²M aÆM H¨ K°i bÆM K¢+? iQ HÈM i` M æ` GQM; hBM?- bÆM K¢+? M¨v ?bM?
i"T ?ÊT- +?Q M M KÈB +¦ +€B i M H¨ h?9 >²M aÆMX "•v ;BÌ i` M >Q M; h?9 J¬M ç
h?9 J¬M- +QB M?Q H¨ K°i i`QM; # çB K æ` GQM; hBM?- pB M i`Ê +?Q ? B çB K I

h` M h?9 >²M aÆM +¦ i´M; +°M; M,K KQÆB H,K M;QÌB >Q M; h?9 J¬M- i`W çB m ç¦
iM T?¢K EB K J¬MX o®M EB K J¬M ç¦M; Î ç•v ?ÆM #®M KQÆB M;QÌB M?QM; #` ç²
+ÁM H¢B ? B KQÆB K®i M;QÌBX

L;QÌB >Q M; h?9 J¬M H9+ `ªM? [m€ ibK pB + H¨K H¨ M;QÊ+ ç½B M;QÌB EB K J¬M

oQ /K H9+ M¨v >Q M; h?9 J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q >MM; *?B M ç M; M;QÊ+
i`QÎM; H½Q *Ym h? M? aÆMX

8dNX *?QÆM; RydR, h¢B æ` GQM; hBM?URV

>MM; *?B M + Q F?QªM; K°i i`QÊM;- iQ¨M i?•M +Æ #„T iWM; +K+- +QM M;QÌB +¦
+?QM F?®B +Æ #„T- +?„+ +?„M `^M; >MM; *?B M ç m Hmv M ? i `²B- F?¬M; i?B m
*Ym h? M? aÆM p¬ +MM; bmv v m- K†i i€B M?ÊiX

>MM; *?B M +QÌB iQ M¦B,

@ *Ym h? M? aÆM ¨ *Ym h? M? aÆM- M;QÆB K¨ +kM; KÆ ç'm pÈB i \ E?¬M; H) M
J¬M +€+ M;QÆB i`ÌB bBM? #` +?9M; i F?„+ +? b Q\

@ EB K J¬M EB K J¬M ;–M ç•v ` K'v M;QÌB Q M? ç°M; M?Q EB K *?B hY- GK+ L;
çQÊ+ ;¼B H¨ imv i i? i?B M i¨B i`QM; imv i i? i?B M i¨B- ;BÌ F i [mª ` b Q\ L¦B
i€+ /KM; ;b ? i5 EB K J¬M +€+ M;QÆB F?¬M; +¦ iB M ç² ;b +ª- pb i`ÌB bBM? ç½ #`
i?B M ?¢ ?Q M; +O +?9M; i X >Q M; h?9 J¬M +?9M; i K†+ /M / M? iB M; v m ?Æ
`'i M?B m- M?QM; i?ÌB ç¢B H¨ +O +?9M; i +?S F?¬M; T?ªB +€+ M;QÆB- ? ? ?

>MM; *?B M +QÌB ? ?ªX

*Ym h? M? aÆM Km®M T?ªM #€+ M?QM; F?¬M; +¦ bS+ H M iB M;X G½Q #` #„i M?
+€+ HQ¢B +€+? M;QÊ+ ç½BX >MM; *?B M H¨ M;QÌB >Q M; h?9 J¬M- M;QÌB /QM? +
M?Q i?€B +´ p,M KBM?- `'i ?¢M M;QÌB /MM; FB KX

æ9M; H¨ K®B ?"M çB M +m²M;X

>MM; *?B M +¨M; #B M i?€B- F?¬M; #B i /MM; # Q M?B m +€+? ?¨M? ?¢ *Ym h? M

>MM; *?B M ç M; +QÌB M;QM H¨M? #¶M; #B M b„+ K†i- b m HQM; tm'i ?B M K°i +
+MM; iQ HÈMX E?¬M; ç9M;- F?¬M; T?ªB ?„+ ?´- ç•v H¨ bBM? p"i ?„+ ?´- +¦ ? B +
/QÈB €M? M„M; +?B m H'T H€M? +?Q +ªK ;B€+ i¨ K` ç€M; bÊX

Gv >´5 J°i i`QM; v m i?9 i?QÊM; +´ ?²M; ?Q M;- +¦ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B p¬ +MM
ç i,M; HU+ HQÊM;X

>MM; *?B M Hmv M +?QM? H¨ >Q M; h?9 J¬M +¬M; T?€T- >Q M; h?9 J¬M +¬M; T
H¨K +?O ?²M- Hmv M +¬M;- p¨ M;QÌB Hmv M +¦ T?–M HU+ HQÊM; ç†+ #B i +O v
/K M?Q i®+ ç° +O >MM; *?B M ç†+ #B i M? M?- HU+ HQÊM; K¢M? K)- iU M?Q H
+O Gv >´ H¨ Mm®i HU+ HQÊM; ç®B i?O ç i`QÎM; i?¨M?X h'i M?B M +?d H¨ Mm®i
T?€T HU+X

a m HQM; >MM; *?B M ?B M` ªQ ªM? Gv >´- +ÁM pB + ?¨M? ?¢ *Ym h? M? aÆM
i?9 FB K- ? B H¨ #ÎB i?¦B [m2M +O i?QÊM; +´ v m i?9 Gv >´X J„i i?'v *Ym h? M?
>MM; *?B M- ?ÆM M[F?¬M; +?d KbM? ;½- i`QM; h?9 >²M aÆM +ÁM H¢B ? B KQ
M;° ;B®M; p"v- ?Q†+ ?¨M? ?¢- ?Q†+ ç`M? Mm®i- ?Q†+ ç M; Mm®iX

L;mv M h?9 >²M aÆM i`mv M ç M F?¬M; #B i # Q M?B m iB M; ?ûi i?ªK +O FB K

> ? ? ? 5

J°i M;QÌB ?ûi iQ,

@ «- +¦ M;QÌB Fb - /MM; FB K- ç`+? i"T5

L;QÌB FB KÈB `®M; H M i?b >Q M; h?9 J¬M i` M h?9 >²M aÆM ç M; ?QM; T?'M
i?–M +?9i QiX *?9M; H'v H¢B iBM? i?–M ç m i?'v i` M F?¬M; i`mM; bQM; bQM; pÈ
€Q t M? ç M; çSM;X

L;QÌB €Q t M? p€+ FB K i` M p B- i v +–K ?² H¬ `QÊm WM; U+ m®M; `QÊmX

:B¦ i?´B p¢i €Q M;QÌB €Q t M? # v T?–M T?"i- +kM; i?´B K€B i¦+ /¨B imM; # vX

.MM; FB K5 EB K im5 æ•v H¨ B\

E?¬M; #B i +¦ # Q M?B m M;QÌB `'i H¨ iÁ KÁ- F?¬M; #B i ç•v `®i +m°+ H¨ BX L?
i?•M T?"M +O M;QÌB M¨vX

@ L;QÌB M¨v ?bM? M?Q H¨ EB K J¬M GK+ L;mv M- `'i M´B iB M;- H9+ i`QÈ+ i¢B i?
ç`+?5

æ•v H¨ K°i M;QÌB ?¶M ç°M; +ªM? i?"T i–M; >Q M; h?9 J¬M M,K ç¦ i?m /QÈB i v GK
?Ä bÆM- ;½ M? M? +?¦M; M?"M` ?„M M; vX

@ GK+ L;mv M- ?„M ç M ibK +? i Q\

@ s2K +QB +ÁM +¦ B F?¬M;\ J B T?K+ Î ç•mX

>MM; *?B M H"T iS+ +?d ?mvX L m H¨ EB K J¬M ç¢B [mv K¬ T?ªM +¬M; p"v T?ªB
F?„+ FB K M?QM; ç®B K†i EB K J¬M T?ªM +¬M; i?b F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;X hmv
?MM; M?QM; i?U+ ` H¨ HQ¢B M;QÌB i`QM; i?¬ +¦ id KdX

>MM; *?B M +?d ?mv ç€K >Q M; h?9 J¬M H"T iS+ ?¨M? ç°M;- #„i ç–m ibK iÁB tmM
EB K J¬M- HQ H„M; #` M;QÌB EB K J¬M K B T?K+X L?QM; K†+ F M;QÌB >Q M; h
F?¬M; ibK ` - F?¬M; i?'v M;QÌB EB K J¬M i?S ? BX

*?d +¦ M;QÌB €Q t M? i` M F?¬M; i`mM;- p¢i €Q T?–M T?"i- i¦+ /¨B imM; # v- iB
+–K `QÊmX

E?¬M; +¦ K B T?K+\ *€B M¨v i?"i H¢5

GK+ L;mv M /M +¦ M;®+ ?ÆM +kM; F?¬M; M M K°i KbM? ç M i`"M ç` ç`+? >Q M;
F?¬M; +¦ F?ª M,M;- F?¬M; B M;m M?Q p"vX

h? M? v i? M? MB M çSM; i` M F?¬M; i`mM; H¢M? M?¢i M¦B,

@ E?¬M; +–M ibK- K°i KbM? i ç M i?¬BX

>W- M¦B çM ;b p"v- M;QÆB M¦B K°i M;QÌB ç M i?b i?"i +?d H¨ K°i KbM? pQÊi i`"M
M;m ç M i? - +?„+ +?„M +¦ K B T?K+ M¨Q F?€+X L;QÌB >Q M; h?9 J¬M H¢B ibK i
+kM; F?¬M; i?'v MY #¦M; M;QÌB- F?¬M; H) i?"i bU +?d +¦ KbM? GK+ L;mv M b Q\

æ M #•v ;BÌ +?d i?'v K°i KbM? GK+ L;mv M- M;QÌB >Q M; h?9 J¬M +?d ç¨M? +?'
K¶B KbM? ?„M i?¬BX

J°i KbM? GK+ L;mv M K¨ /€K iÈB ç•v5 m®M; H°M i?m®+ `²B +?„+5

GK+ L;mv M ç9M; H¨ çB ibK +? i5

E?B K'v M;QÌB FB bmv M;?o M?Q p"v i?b GK+ L;mv M ;B"M /[5

æ9M; p"v- HY ;B"M #MM; T?€i5

*?mv M M¨v KbM? ç M h?9 >²M aÆM ç½ i?'v ;b i? M¨v\ h?'v H¨ M;QÌB >Q M; h?9 J
ç M; M;QÊ+ ç½B M;QÌB EB K J¬M- çO +€+ HQ¢B M;QÊ+ ç½B- K¨ F?¬M; +?d M;QÊ
+€+? i?®M; F?´ ;B i +? iX

L?[M; M;QÌB M¨v ç m H¨ FB K ç¢Q ç²M; #¢M +O KbM?5

L?QM; #•v ;BÌ H¢B #` ç€K M;QÌB /MM; +€+ HQ¢B M;QÊ+ ç½B i` M M;QÌBX

G¨K b Q F?¬M; iS+ ;B"M\

:B i +? i F ç`+? H¨ #bM? i?QÌM;- ;B K +–K F i?M +kM; #bM? i?QÌM;- M?QM; +–
M;WM; M;QÊ+ ç½B F?B M GK+ L;mv M #MM; +?€v HY ;B"MX

"bM? i?QÌM; GK+ L;mv M m®M; `QÊm H¨ M?'T iWM; M;KKX

:BÌ F?¬M; T?ªB M?'K M?€T M[K¨ i`¨M ç–v ;B"M /[m®M;X

l®M; M?'K M?€T i?b i®+ ç° M? M?¨M;- m®M; `QÊm ç–v ;B"M /[ i?b `'i M? M?X

GK+ L;mv M +U+ F€ Qi ;B i M;QÌB- H–M M¨v ç`M? i¨M b€iX

æ M; m®M; `QÊm- FB K i` M p B- K€m ç M; b¬B- M;QÌB ç M; ç°M;X

æ` GQM; hBM?- HB M KBM? # T?€B pB M i`Ê HšM M? mX

L m ç½ pB M i`Ê M? m i?b +?mv M tªv ` +?¶ >Q M; h?9 J¬M ? B ç¢B T?€B i'i M?B

> B T?€B F?€+ iS+ H¨ o¬ aQM; J¬M p¨ h?B M aÆM J¬MX

@ *€B ;b5 GK+ L;mv M K°i M;QÌB t¬M; >Q M; h?9 J¬M +Sm ç€K EB K J¬M *Ym h?

h?B M aÆM J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q >MM; "€+? Gw M;?2 p"v M;•v ` ,

@ *€B M¨v [m€ çB M +m²M; çB\ J°i KbM? t¬M; h?9 >²M aÆM- ç•v +?QM? H¨ +?¶ ç
J¬M- M;?2 M¦B T?€T HU+ +O GK+ L;mv M M¨v F?¬M; iQM? [m€ + Q\

>MM; "€+? Gw +U+ F€ FBM? M;¢+- çSM; # M +¢M? H½Q ç€K h?B M aÆM J¬M F?€
çB pB M i`Ê # M >Q M; h?9 J¬M F?¬M;\

>MM; "€+? Gw +QÌB H¢M? M¦B,

@ GK+ L;mv M K°i KbM? t¬M; h?9 >²M aÆM- K°i +?¼B K'v +?K+ H¨ i?m +?„+ `²B-
iU ibK +? i i?b F?¬M; i`€+? çQÊ+ BX >ÆM M[ +?9M; i pB M i`Ê h?9 >²M aÆM F
?¶M HQ¢M +O ç®B T?QÆM;X GÐ ç•m h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M i?W /`T i'M
€M #BM? #'i ç°M; +?Ì GK+ L;mv M +? i- i'i M?B M +–M +˜M i?"M T?ÁM; M;U h?B M

" M o¬ aQM; J¬MX

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q #` M;QÌB ;¼B H¨ S?¦ H½Q [m, i?¦B [m2M pm®i `•m KbM?
;B"i çSi `•mX

83yX *?QÆM; Rydk, h¢B æ` GQM; hBM?UkV

G½Q ?ÄB,

@ L;QÆB M¦B +€B ;b\ GK+ L;mv M K°i M;QÌB t¬M; h?9 >²M aÆM +Sm ç€K EB K J
ç M; çB ibK +? i Q\

S?¦ H½Q [m, F?¬M; +¦ M?B m `•m- i?QÌM; M; v K°i +°M; +kM; `'i [mw ;B€- #•v ;B
+°M; K¨ F?¬M; ç w- ?B M M?B M H½Q [m€ FBM? M;¢+X

L;QÌB #€Q iBM ;"i ç–m F?ŠM; ç`M?,

@ æ9M; p"v5

@ *€B M¨v T?ªB ç T?ÁM; M;QÌB h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M i?W /`T HQ¢M K
F?¬M; i? çB +Sm ;B9T # M h?9 >²M aÆMX h'i M?B M # M h?9 >²M aÆM F?¬M; +
+?K+ M;QÌB >Q M; h?9 J¬M F?¬M; ç"T +? i K¼i KbM? GK+ L;mv M i?b ç9M; H¨ +
L;mv M M¨v F?¬M; T?ªB +?QM? i v i ;B iX

o¬ aQM; J¬M p¨ GK+ L;mv M +¦ K®B i?M HÈM- i?M ?"M b•m p¬ +MM; i"MX

@ h?¬B- H'v ` i?Ov FQM? i?m"i +?Q i - i Km®M t2K GK+ L;mv M +? iX

h` M K†i FQM? MQÈ+ +O i?Ov FQM? i?m"i çQÆM; M?B M +?d ?QÈM; h?9 >²M aÆ

h¢B HB M KBM? # T?€B EB K J¬M- h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M +kM; /'v H M Q

" M L;U >Ä J¬MX

@ GK+ L;mv M K°i KbM? t¬M; æ` GQM; hBM? h?9 >²M aÆM5 Zm€ H¨K #"v `²BX

L;U >Ä J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q *?9+ oB K M;?2 M¦B pB + M¨v `'i FBM? bÊX
b) H¨K ` +?mv M FBM? F?OM; M?Q p"v- M?QM; FBM? p FBM? ?„M +¦ F?ª M,M; `'i

*?9+ oB K i?Î /¨B M¦B,

@ h? M? MB M #•v ;BÌ t9+ ç°M; [m€X

L;QÌB L;U >Ä J¬M Î # M +¢M? *?9+ oB K ?ÄB,

@ *?9+ i`QÎM; H½Q- iB T i?2Q +?9M; i M M H¨K b Q\ *¦ i`MM; FQ+? æ` GQM; hB

@ æ i t2K +QB M¨QX

*?9+ oB K M?bM K°i H€i i? +K+ i` M æ` GQM; hBM?- M¦B,

@ E?¬M;- i` M æ` GQM; hBM? F?¬M; +¦ ?¶M HQ¢M ;b +ªX o¬ aQM; J¬M p¨ h?B M
ç¦M [m•M ç`+?- M?Q M?Q H¨ +€B i9B p"v- M m +?9M; i t¬M; p¨Q H¨ `ÆB p¨Q #šv +
+?¶ +?¬MX

*?9+ oB K H„+ ç–m M¦B,

@ L m ibM? ?m®M; +?Q T?ûT i?b çQÆM; M?B M +?9M; i Km®M +Sm KBM? ?[m-
çQÊ+X *?9M; i F?¬M; +¦ F?ª M,M; pb +Sm M;QÌB EB K J¬M K¨ #Ä K¢M;X h`mv M H
ç°M;- T?ªB ?bM? i?¨M? i? ;Bˆ M; +Q pÈB o¬ aQM; J¬M- i`€M? +?Q o¬ aQM; J¬M ç

hmv GK+ L;mv M +?„+ +?„M b) +? i i¢B h?9 >²M aÆM M?QM; +¦ +?¶ M¨Q ;B9T çQÊ

" M h?B M h?Ov J¬MX

@ GK+ L;mv M K°i KbM? t•K M?"T æ` GQM; hBM? h?9 >²M aÆMX

h?B M h?Ov J¬M i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q *Æ h?B M ok F?m¬M K†i M?Q i`QM; bQ

@ h?"i iQ ; M5

*Æ h?B M ok bmv iQ- i?B M T?9 FB K ç¢Q +O GK+ L;mv M + Q ç M +¦ i? iU b€M; i? - M;QÌB M?Q p"v b) +? i i¢B ç•v b Q\

æ` GQM; hBM?- i` M h?9 >²M aÆMX

@ > ? ? ? - F?¬M; M;Ì +¦ M;QÌB ç M ibK +? i- i?"i #m²M +QÌB [m€ çB5

L;QÌB +QÌB iQ H'v ` v m i?9 ?²M +O KbM?- i` M çdM? ç–m ?B M ` ªQ ªM? h K E?mv M H¨ K°i i`QM; i?QÊM; +´ v m i?9- +¦ # +€B ç–m- K¶B +€B ç–m +¦ M,M; HU ?B M ` h K æ–m E?mv M M¦ F m ;–K ;WX

@ GK+ L;mv M- i¢B i? ;BÈB ?Ä bÆM i i?m M;QÆB M?QM; iB + `^M; H–M M¨v F ç€M? ?°B ç²M;5

L;QÌB iWM; #` GK+ L;mv M ç€M? #¢B Î i? ;BÈB ?Ä bÆM i` M çdM? ç–m tm'i ?B `U+- ç¦ H¨ ªQ ªM? *?m hQÈ+X aS+ M¦M; +?€v iªM ` - M?Q iB M p¨Q i? ;BÈB HY p

@ > ? ? ? 5 GK+ L;mv M- M;?2 M¦B M;QÆB p¨Q i? ;BÈB +ªM?- ç + Q i?O i? ;B i ;†T ;Ð M;QÌB KÈB p¨Q i? ;BÈB +ªM? M?¨ M;QÆB5

ædM? ç–m M;QÌB M¨v tm'i ?B M #¦M; K°i +QM `„M +¦ #®M +€M?- ç¦ H¨ æB M Zm M iB +?ÈTX

@ hB m #ªQ #®B +O i `'i ç¦B- Km®M ,M i?`i +O M;QÆB- GK+ L;mv MX

L;QÌB M¦B +?mv M +kM; H¨ i? ;BÈB +ªM?- çdM? ç–m ?B M ` K°i ?bM? b¦B ç2M p M¨v F?€+ pÈB b¦B #bM? i?QÌM;- iQ¨M i?•M # Q #¼+ pªv ç2M- iWM; çÊi F?¦B ç2M M? m M?½Q MQÈ+- ç•v H¨ +QM b¦B ,M i?`i M;QÌBX

*ÁM +¦ K°i M;QÌB F?¬M; H M iB M; M?QM; ç–m ?B M ` F?¬M; T?ªB v m i?9 K¨ H¨ b€M; t M?- +¦ p¬ b® +QM Î i` M ç–m ;½X GQ¢B b•m M¨v Î i?ÌB i?QÊM; +´ F?¬M; , i?B M ç` H¨ F?¬M; ,M ` - K'v i?S F?€+ ç m ,M ? iX L;QÌB M;QM; Hmv M i?¨M? ?² `^M; F?¬M; T?ªB ?¢M; çÆM ;BªMX

L;QÌB >Q M; h?9 J¬M T?€i ` iB M; +QÌB [m€B /`X

æ®B pÈB +?9M;- GK+ L;mv M H¨ #[,M M;QM iU çQ H M +Y X

>ÆM M[GK+ L;mv M +¦ iB M; H¨ imv i i? i?B M i¨B- K°i F?B ,M iBM? F?Q ?mv i i HU+ #¼M +?9M; +¨M; +QÌM;- ç•v H¨ ç¢Q Hw +O >Q M; h?9 J¬MX æQÆM; M?B M J¬M i?b b) i`QÈ+ iB M ?¨M? ?¢ M;QÌB ;–M +? i KÈB ,MX GK+ L;mv M M m ç½ çQ i?b +¨M; T?ªB H¨K M?Q i? X

*Ym h? M? aÆM ?ûi iQ,

@ GK+ L;mv M- +?¢v K m5

G½Q F?¬M; [m2M #B i ;b GK+ L;mv M M?QM; bÈK M;?2 iB M; +O ?„M- ;BÌ i?'v ?„ FQ+?X hmv M?B M5 GK+ L;mv M H¨ ?v p¼M; +O EB K J¬M- imv i ç®B F?¬M; i? ç•v- H½Q + Q ;B¼M; F m ?„M K m #Ä +?¢vX

@ æB ?ª\ æB ç•m çQÊ+\ E?¬M; F`T `²B5

>MM; *?B M K°i +QÈ+ ç€ # v *Ym h? M? aÆMX

PM; QM; QM;5

.QÐM; L;¬ iB M FB K `mM #–M #"i- GK+ L;mv M M? #„M M;¦M i v i` M i?•M FB K,

@ .QÐM; L;¬- i #B i M;QÆB i€+ ;B"M- M m ç½ ;B"M i?b ?¬K M v +MM; i ç¢B F? B h?9 J¬M M¨v #B i +€B ;b ;¼B H¨ i`ÌB + Q ç'i `°M;X

.QÐM; L;¬ iB M FB K H¨ ¬M ?Á +?QM? F?Q FB K- `'i Qi iS+ ;B"M- M;QÌB +kM; ¬M

L?QM; H9+ M¨v M;QÌB ;B"M- FB K ;B"MX

:B"M çMM; çMM;- F?B FB K ;B"M M;•M M; i?b i¦+ /¨B T?B m /"i +kM; # v H MX

GK+ L;mv M WM; U+ m®M; ?ÈT `QÊm- ç2K +ÁM /Q T?mM i?•M FB KX

"bM? i?QÌM; +ÆM ;B"M +¦ B #B i- #•v ;BÌ ;B"M /[`9i FB K ?ÄBX

J°i Hm²M; FB K [m M; `U+ `Ð pmM; ?QÈM; ç€K M;QÌB h?9 >²M aÆMX h` M h?9 >
ç'm K°i M;QÌB- K†+ /M GK+ L;mv M +¦ / M? iB M; HÈM- FB K i?m"i /B m M?QM; M
M;QÌB i?b p[M; #KM;X

GK+ L;mv M F?) ?W H¢M?- M¦B,

@ EB K M?'i- M?•M bBM? T?²M ?Q F? B M?'i [mw5

*?d i`QM; +?ÈT K„i FB K [m M; GK+ L;mv M T?€i ` €M? b€M; `U+ `Ð- i?B i`B M
+¬M; KbM?X æ¦ H¨ FB K [m M; `U+ `Ð +Ð M¨Q +?SX h`QM; FB K [m M; i?'v i?¨M? i
p¬ b® +ªM? ç T- i?'v +ª M K HšM M[- M?bM ç M M?•M bBM? i`,K /¢M;X

J°i FB K M¨v /QÌM; M?Q # Q /mM; p¢M p"i5 o¬ i"M T?²M ?Q X

h'i +ª M;QÌB Î i`QM; FB K [m M; ç m M;•v M?Q T?¶M; M;Æ M;€+ M?bM K¼B i?S- M
M;®+ Km®M M;,M K°i FB K M?QM; FB K [m M; [m€ K„ H F?B M M;QÌB b v K 5

hmv M?B M- T?²M ?Q /M +?d MÎ K°i KM +kM; T?ªB MÎ i`¼M p M5 G9+ M¨v T?²M ?
p¬ +MM; K°M; ?mv M [m v p #bM? i?ªM- i`QM; ;B•v T?9i +m®B # KQÆB M;QÌB G
i?¨M? iWM; ç¦ ?mv i ?Q tBM? ç T- i,M; K„ +ªK +m®B +MM; +?Q T?ÁM ?Q K°i KM

S?²M ?Q i"M5 J°i KM F i5 >mv i ?Q `ÆB5

*€B ;¼B H¨ FB K M?'i- M?•M bBM? T?²M ?Q F? B M?'i [mw- +?QM? H¨ M?Q p"v
FB K [m M; +O FB K +?B m- M?bM i?'v M?•M bBM? i`,K /¢M;- +m®B +MM; +? i /Q
i?Q+?X

E2M;5

83RX *?QÆM; Rydj, h¢B æ` GQM; hBM?UjV

GK+ L;mv M ç9i FB K p¨Q pÄ5

" KQÆB M;QÌB ;K+ tm®M; ç'i- b m HQM; ªQ ªM? v m i?9 F?´M; H² #B M K'i ? iX L
p¨Q ?²M T?€+? v m i?9- #•v ;BÌ ªQ ªM? v m i?9 ç m #B M K'i i?b +¦ M;?o H¨ # KQ
æ•v H¨ b Q\ JÈB `²B i`QM; # KQÆB M;QÌB ç b® H¨ ?¶M ç°M; +ªM?- M?QM; +¦ F
+ªM?- `²B +ÁM K'v M;QÌB i? ;BÈB +ªM?X G'v i€+ /KM; >Q M; h?9 J¬M F?„+ +? E
L;mv M Km®M i?„M; # KQÆB M;QÌB H¨ pB + +U+ F€ F?¦ F?,M- M?QM; #•v ;BÌ bU i
L;mv M K°i FB K /B i b¢+?X

æ€K *Ym h? M? aÆM EB K J¬M M;•v M?Q T?¶M;X æ•v H¨ FB K i?m"i +O GK+ L;m
L;mv M5 *Ym h? M? aÆM +?Q `^M; H'v bS+ K¢M? çdM? + Q +O KbM? +kM; F?¬M
M¨vX JÈB ç–m GK+ L;mv M tm'i ?B M +Sm H½Q- H½Q F?¬M; +¦ +?9i ?v p¼M;- +?
;BªB +Sm +ÁM iU çQ p¨Q `¼- ;BÌ H½Q KÈB T?€i ?B M +¦ +?9i tQm +Æ ?°BX

*ÁM H¢B ? B KQÆB M;QÌB >Q M; h?9 J¬M i"T i? FBM? M;¢+5

J°i FB K- +?d K°i FB K K¨ i?¬B5 h? K¨ ç½ ;B i +? i # KQÆB M;QÌBX

J°i FB K i?"i tBM? ç T- M?Q T?²M ?Q MÎ ç–v K°i KM X

GK+ L;mv M +–K `QÊm m®M; WM; U+- KÈB `²B K°i FB K ;B i +? i # KQÆB M;QÌ
;B"MX

>„M bY /KM; FB K M?'i i`QM; i?QÊM; +´ FB K ç¢Q- H¨ M?€i FB K F?€ tBM? ç TX o
F„ M¨Q ç•v\

GK+ L;mv M M„K +?m¬B FB K- ªK SM; FB K i•KX

hW b m EB K oQM; "B - ?„M iMv i?ÌB ;B[+ªM? ;BÈB M?•M i•K p¨ FB K i•K iQÆM; i

EB K i`Î p¨Q # Q- GK+ L;mv M +–K ?² H¬ `QÊm- M?bM +ÁM H¢B ? B KQÆB M;QÌB

@ hB T i?2Q H¨ B çB +?`m +? i\

GÌB M¦B i?"i H¨ FB m M;¢Q- #€ ç¢QX

G9+ i`QÈ+ K°i KbM? ?„M çSM; i` M h?9 >²M aÆM- ç®B K†i M,K KQÆB M;QÌB >Q M
+? iX L?QM; KÈB `²B GK+ L;mv M K°i FB K /B i # KQÆB M;QÌB- +?Q M M H9+ M
?ÄB iB T i?2Q B +?`m +? iX

J°i M;QÌB çSM; ç•v ç½ +¦ mv T?QM; M?Q p"vX

@ h®i H„K5

>MM; *?B M [m€i /¨B- M¦B,

@ æ i ç M ;†T M;QÆB t2K5

@ .kM; ?´- ?B M i?•M çB5

J°i b Q ?´ +U+ F€ #¢Q M;QÊ+ tm'i ?B M- iQ¨M i?•M >MM; *?B M i? ;BÈB +ªM? i K

:½ M¦B,

@ GK+ L;mv M- KÈB `²B K°i FB K +O M;QÆB F?¬M; i - M?QM; FB K i?m"i +¦ imv
+? i i¢B ç•v i?¬BX h iU ` i v i?b M;QÆB F?¬M; +¦ K°i +?9i +Æ ?°B +?¢v i`®MX L

@ G9+ M¨v #® ç°i M?B M M;?o ç M KbM? M,K ç¦X G9+ #® Km®M M?”T M;k M?QM;
#ÄX "® `’i F?¦ ?B m M?QM; #•v ;BÌ KÈB ?B m H¨ +Æ i`Q +O H½Q ;B iY #® F?B ’v
;BÌ #® +¦ i? çSM; Î p` i`Q +¦ HÊB M¨v ç m H¨ M?Ì [mv i ç`M? M,K ç¦ +O H½Q ;B i

oQÆM; Zm®+ >Q K†+ /M pšM Î p` i`Q t2K ?Q i`QM; bQÆM; M?QM; ç½ F?¬M; T?ª

@ *QM HÈM K”i bmv çQ€M K°i +•m- +?mv M +¦ T?ªB H¨ H M iB M; iW >S EB M h?I

oQÆM; Zm®+ >Q i`–K iQ tQM; F?¬M; M;Ì M¦B K°i +•m M?Q F?¬M; HB M [m M ;b
aÎ :B M; h?m #B M i?¨M? T?Q iQÊM;X "`+?- aÎ :B M; h?m ?mM; ?,M; ç”T çk H M #
M;²B tm®M; b m ç¦ ç°i M?B M T?€i ` iB M; +QÌB HÈM F?¬M; i? F?®M; +? X

E?QªM; K°i T?9i b m aÎ :B M; h?m +–K H’v F?,M ;B’v aÎ aÎ çQ iÈB H m K†iX

@ aÎ aÎ- +QM +¦ €M? K„i `’i +?m˜MX

oW M¦B v ;BÆ K°i M;¦M i v H M pÈB oQÆM; Zm®+ >Q X

@ hB m iY M¨v M;¨v b m +¦ ;B¦ b) # v H MX

aÎ aÎ i?ªM M?B M M¦BX

@ *QM pšM F?¬M; i? v ç´B [m M çB K M¨vX

L;QÊ+ H¢B ç M HQÊi oQÆM; Zm®+ >Q M;˜M ` X > B #® +QM M¨v M¦B +?mv M pÈE

aÎ :B M; h?m +m®B +MM; M¦,

@ *QM çQ€M `’i ç9M; M?QM; F?¬M; +¦ T?–M i?QÎM;X "® `’i iÁ KÁ b Q +QM çQ€M M
i? M¦B ` Hw /Q F?¬M;\

oQÆM; Zm®+ >Q +® H¨K KbM? #bM? ioM? H¢BX >„M M¦BX

@ *QM pšM M;?o G½M? ok b) ç M #° L¬M; M;?B T M?QM; v H¢B ç M Nv # M F ?Q
M¨v +QM ç½ ?ÄB G½M? ok M?QM; v F?¬M; M¦B ;bX

@ *€B M¨v F?¬M; H¢- G½M? ok `’i +QB i`¼M; +QM- çQÆM; M?B M T?ªB #ªQ p +Q

aÎ :B M; h?m ;BªB i?Q+? `’i `ä `¨M;- +?[ #ªQ p H¨K iBK oQÆM; Zm®+ >Q ?ÆB `m

@ L?QM; v F?mv M F?Q+? +QM çB i` M? çQ¢iX

oQÆM; Zm®+ >Q H¢B M¦B K°i +•m aÎ :B M; h?m i?ªM M?B M M¦BX

@ a Q F?¬M; i` M?\ "•v ;BÌ +QM çSM; ` i` M? K°i +?9i +¦ i? M¦B H¨ `’i +?QM? t€
?°B iK H¢B- +QM çQÆM; M?B M b) i?¨M? M;¬B b Q KÈB H MX

h€+?- i v oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; +˜M i?”M H¨K `ÆB çk X

aÎ aÎ v M H†M; çB iÈB M?†i H M `²B tQ v M;QÌB H’v ç¬B KÈBX *¬ +S i? M;²B # M

@ *QM +¦ M M ;BªB i?Q+? M?Q p”v F?¬M;\ L;mv +Æ +O >S L K >¢ ç½ [m çB\

oQÆM; Zm®+ >Q M¦B M?Q i? - aÎ :B M; h?m ;”i ç–m M¦BX

@ *¦ M;QÌB Km®M M;,M w ç² >S L K >¢ çB H M M?QM; +¦ i? M¦B ç½ i M #B MX

@ L?Q p”v +ÁM +QM\

o K†i oQÆM; Zm®+ >Q i`Î M M M;?B K i9+- aÎ :B M; h?m i?ªM M?B M M¦BX

@ *QM\ o®M F?¬M; +¦ +?mv M +O +QM- +QM +?ŠM; [m H¨ p¬ ibM? tm’i i`”M K¨ i
?B M M¨v Î K°i i?ÌB F?„+ K’m +?®i- b m ç¦ +?d M?Q p”v K¨ i?¬BX

@ o”v +ÁM #®\

oQÆM; Zm®+ >Q ?ÄB K°i +•m M[- aÎ :B M; h?m +?ûT KB M; M¦BX

@ o®M +kM; F?¬M; +¦ pB + +O #®- +?ŠM; [m M m +QM #'i M;Ì tm'i ?B M- #® çQÆ
Î M;Q¨BX *QM H¨ +QM ` #®- çB K M¨v F?¬M; ;b +¦ i? t¦ çB çQÊ+X

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

e3dX *?QÆM; ed3, .kM; E?Q

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?"M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; ed3, .kM; F?Q

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

J°i M?¨ ?¨M; Î M;Q¢B ¬ "„+ EBM? +¦ +?B + t2 G M/ _Qp2` ç¶ Î +Y X *Y t2 KÎ ` -
i` M p` i`Q çB m F?B M tm®M;X

@ LÆB M¨v F?¬M; / ibKX

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB M¦B M?Q p"v- G½M? ok +?„T i v b m HQM; ç€T H¢BX

@ E?¬M; / ibK Q\ *"m F?¬M; T?ªB ibK çQÊ+ `²B b Q\

@ L;¨B ;–M ç•v M?Q i? M¨Q\

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB ?ÄB K°i +•m- K†+ /M pšM i¬M FQM? M?QM; +Y +?d H¢B i?
tm i v M¦BX

@ *?mv M +O i¬B F?¬M; +–M +"m [m M i•K- M?QM; i?"i ` +"m ç½ ;†T aÎ :B M; h?

@ æ½ ;†T- +?mv M +–M M¦B +kM; ç½ M¦BX

G½M? ok ç M; çB H M ç°i M?B M /WM; H¢BX

@ o"v [mv i ç`M? +O +"m H¨\

oQÆM; Zm®+ >Q KdK +QÌBX

@ *€B M¨v i¬B +ÁM HU +?¼M çQÊ+ b Q\

G½M? ok ;"i ç–m ç–v ?¨B HÁM;X u pW çB pW M¦BX

@ h?"i ` i¬B p¨ aÎ :B M; h?m p®M ç m H¨ M;QÌB M;Q¨B +m°+X

oQÆM; Zm®+ >Q iB T HÌBX

@ *?Q M M M;¨B pšM F?¬M; H M iB M;\

@ *¦ M;° iQM?- +?ŠM; [m i? +K+ #•v ;BÌ ç½ `ä `¨M; pb p"v a Q- M¦B +ªK M?"M +

@ L m Km®M M¦B iÈB +ªK M?"M b) H¨ # +?[- #'i ç„+ /oX

oQÆM; Zm®+ >Q tm i v H° ` p #'i ç„+ /oX

@ h¬B i?"i ` +¦ +€B M?bM F?€+- +"m #` +m®M p¨Q imv H¨ i`MM; ?ÊT M?QM; +kM;
MB M- +"m H¨K Î i?` t½ h?B i *?•m `'i i®i M M i¬B çO iU iBMX "ÎB pb ?¢M; KK+ çB
EB M h?B i #m²M #½ `ÌB çB- +kM; pb ?¢M; KK+ M¨v i¬B K°i +?•M iB M p¨QX ob ?¢

+¨M; H9+ +¨M; HÈMX æQÆM; M?B M K†+ F pÁM; tQ€v HÈM ç M ç•m i?b Hm¬M +
#` +m®M p¨Q b) #B M K'i- +¦ M;QÌB i`²B H M K†i MQÈ+

G½M? ok +?d +?d #¨M i`¨ ç®B /B MX

@ L?Q p"v F i [mª +O Nv # M F ?Q¢+? T?€i i`B M [m®+ ;B +?„+ b„T +¦\

oQÆM; Zm®+ >Q ç–m iB M H¨ M?Qm K¨v b m ç¦ ?ÄBX

G½M? ok ;"i ç–m M¦BX

@ æ½ +¦- ?ÆM M[ç½ `bM? H M i?O i`QÎM;X L¦B i¦K H¢B i?` t½ h?B i *?•m +¦ H)
M?QM; idM? æ¬M; >ªB H¨ idM? bªM tm'i +¬M; M;?B T i`mv M i?®M; M M ?¢M; KK+
iQM? i'i v mX

@ L;¨B +¦ i? M¦B `ä ?ÆM F?¬M;\

oQÆM; Zm®+ >Q ?ÄB i? K- G½M? ok F?¬M; F?ÄB KdK +QÌB M¦BX

@ _ä ?ÆM Q\ _'i çÆM ;BªM- ?¢M; KK+ M¨v ç†i Î h?B i *?•m i?b +€+ T?Q ç m +¦ i?

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB M¦B,

@ >¢M; KK+ M¨v +?O v m H¨ M?Ì bU H½M? ç¢Q +?QM? t€+ p¨ ;B9T çÐ +O idM? Ov
Ov # M i?` t½ h?B i *?•m çQ¨M F i M?'i i`Q K¨ ç¢i çQÊ+X

G½M? ok F?BM? i?QÌM; M¦BX

@ L¦B iB M; M;QÌBX

oQÆM; Zm®+ >Q p°B p¨M; M¦B,

@ h¬B [m€ K v K„M- p®M M;?o KbM? ;BšK T?ªB T?•M +?¦ B M;Ì H¨ ;BšK H M KÄ p

@ h?¬ iK+X

G½M? ok F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB K„M; K°i +•m- K„M; tQM; v ?W K°i iB M; +?d +?

@ i?'v F?m `WM; M;Q¨B FB F?¬M;\ J'v i?€M; i`QÈ+ t M? KQÈi #•v ;BÌ H€ `KM; ç–

@ Zmv Hm"i iU M?B M F?¬M; i? F?€M; +UX

oQÆM; Zm®+ >Q M?bM i?2Q `²B i?Î /¨B M¦BX G½M? ok HB + M?bM ?„MX

@ *ÁM i` F?¬M; M M +ªK F?€B M?B m M?Q p"vX

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; `ä b Q G½M? ok H¢B +?¼M ç` çB K M¨v- +¦ H) +ÁM +¦ w
M;?o M?Q p"v i?b M;Q¨B +Y +¦ ? B +?B + t2 iÈB- G½M? ok H"T iS+ çSM; H M tm®
i?2Q b€i T?Q b mX

hmv #QÈ+ M? M? M?QM; M?bM G½M? ok F?¬M; +¦ ;b ;'T ;€TX L;Q¨B +Y +¦ ? B M
oQÆM; Zm®+ >Q aÎ :B M; h?m- M;QÌB +ÁM H¢B i?b oQÆM; Zm®+ >Q M?"M `
Zm®+ >Q X æ®B T?QÆM; H¨ Zm€+? E?€M? >¢QX J†+ /M çÌB i`QÈ+ oQÆM; Zm®
i`` M?QM; Zm€+? E?€M? >¢Q H¨ K°i i`QM; +?QM i?QÌM; pK "° +?QM? i`` i?b oQÆ

@ E?€M? >¢Q ?mvM?- :B M; h?m ?mvM?- ? B p` ç M Km°MX

G½M? ok çB H M +?„T i v KdK +QÌBX Zm€+? E?€M? >¢Q +¦ /€M; M;QÌB F?€ ;B®M

@ o` M¨v H¨ +QM ` +O :B M; h?m ?mvM?\

Zm€+? E?€M? >¢Q H¢M? M?¢i M¦B- p K†i F?¬M; +QÌB- M;?B K i9+ M¨v F?¬M; ?B
i #¨B tQ+?X

@ hB m iY i?®B M¨v ç M bÈK i?"i ç¦X

aÎ :B M; h?m +¦ p `'i F?¦ +?`m M¦B K°i +•m- oQÆM; Zm®+ >Q çB H M +?¨QX

@ "® +kM; ç M- #Q i?Q Zm€+?X

Zm€+? E?€M? >¢Q +¦ +?9i FBM? M;¢+,

@ a Q- +"m M?"M ` i¬B\

L¦B tQM; v H"T iS+ M¦BX

@ h¬B i?"i ` [m M K'i- +"m H¨ #Q i?Q +'T ;B€K ç®+ bÎ- #B i i¬B +kM; H¨ `'i #bM?

Zm€+? E?€M? >¢Q tm'i ?B M H¨K oQÆM; Zm®+ >Q i?Q€M; FBM? M;¢+X o` M¨v K
ói?O i`QÎM;ô *¦ p¨B i`QÌM; ?ÊT i?O i`QÎM; F?¬M; iB M tm'i ?B M- Zm€+? E?€M? >

@ *?9M; i H M H–m i?¬BX

G½M? ok çQ i v ` KÌB- Zm€+? E?€M? >¢Q /WM; H¢B M?bM aÎ :B M; h?mX

@ JÌB :B M; h?m ?mvM? çB i`QÈ+X

aÎ :B M; h?m +kM; çQ i v ` KÌBX

@ JÌB E?€M? >¢Q ?mvM? çB i`QÈ+X

" p` tQM; ?mvM? ;¼B ç H¨K oQÆM; Zm®+ >Q ç m `,M;- H9+ M¨v ?„M #B i KbM?
H T?ûT pb i? ?„M çSM; BK M?bM K'v M;QÌB #B m /B MX

E?€+? F?Q p¨B +•m +m®B +MM; H¨ /Q Zm€+? E?€M? >¢Q çB i`QÈ+- aÎ :B M; h?m

@ LÆB M¨v +¦ p F?€ çQÊ+X

Zm€+? E?€M? >¢Q KÎ KB M; M¦B `ä v H¨ F?€+? [m2M Î ç•v- i?"K +?Q KÌB F?€+? Î

@ æ9M; H¨ `'i çQÊ+X

aÎ :B M; h?m ç€T HÌBX " M;QÌB F?¬M; i"T i`mM; p¨Q +¬M; pB + K¨ M¦B +?mv M ç

@ æ€M? #¨B çB- H•m F?¬M; ç€M? M M i v +kM; M;S X

G½M? ok ç°i M?B M ç M;?`- Zm€+? E?€M? >¢Q M?bM oQÆM; Zm®+ >Q X

@ "B i ç€M? #¨B EB m F?¬M;\

oQÆM; Zm®+ >Q ;"i ç–m- Zm€+? E?€M? >¢Q M¦BX

@ *?9M; i +°M; i€+X

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; i? iW +?®B ç M;?` M¨vX

L?•M pB M T?K+ pK H"T iS+ +?m˜M #` #¨B- ? B +¬ ;€B M;²B # M T?K+ pK pB + `¦i
F?¬M;- G½M? ok p¨ aÎ :B M; h?m ;¼B ç M 8.X L?¨ +€B aÎ :B M; h?m i?Q€M; bmv i
KbM? ` - Zm€+? E?€M? >¢Q F?¬M; ? /Q /U MûK [m•M C `²B ç€M? #¨B X

aÎ :B M; h?m i?Q€M; +€B `ÆB p¨Q F i +m°+ F?¬M; +¦ MQÈ+ i`®M- v `'i F?¦ +?`m i
>Q X

@ hB m iY i?®B- [m•M #¨B +O M? tªQ [mv i [m€ ç¦X

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB ?b ?b,

@ *QM ç€M? #¨B F?¬M; ;BÄB- ç9M; H¨ F?¬M; M;?o ` #B M T?€T M¨Q F?€+X

Zm€+? E?€M? >¢Q F?¬M; M¦B ;b K¨ +QÌB +QÌB +–K #¨B K¨ M?•M pB M # M +¢M? +
h?m p¨ G½M? ok +°M; i€+ F?€ i®i- Zm€+? E?€M? >¢Q p¨ oQÆM; Zm®+ >Q T?®B
? B M;QÌB Zm€+? oQÆM; +¦ p ?ÆB ç2M- +–K çQÊ+ #¨B K¨ iQ¨M #` ç°M;X

> B # M ç€M? ç M +m®B +MM;- Zm€+? E?€M? >¢Q p¨ oQÆM; Zm®+ >Q FûK R8 ç
+m®B ?¢ [m•M R. +QÌB M¦B,

@ s2K ` ?¬K M v Km®M i?m +kM; F?¬M; çQÊ+X

Zm€+? E?€M? >¢Q +–K #¨B M?Qm K¨v K°i +?9i `²B ç°i M?B M ç€M? 9a- G½M? ok
9Lh- aÎ :B M; h?m ç€M? d. `²B ç„+ w M?bM [m M?X

h` M h?9 >²M aÆM +ÁM +¦ p¬ i”M p”i ?Q M; ? X

L;QÌB >Q M; h?9 J¬M /MM; p”i ?Q M; ? +?Q i?m ;QK- K’v M;QÌB EB K J¬M +kM;
M M ç M HQÊi GK+ L;mv M M?†i M?¢M?X Jm®M ç2K p”i ?Q M; ? #Ä p¨Q FB K +?
M¨Q- b) /šM ç M T?ª T? K½M? HB i- M?QM; çWM; [m M ?„M +¦ FB K F?„+ ?Q M;X

_’i M?B m p”i ?Q M; ? H9+ ç¢B ?Q M; i?b ?²M T?€+? v m i?9 #` Hmv M p¨Q FB K

o®M FB K F?„+ ?Q M; +?d H¨ T?B M #ªM +?Q ?Q¨M i?¨M?- i?2Q M¦ ?’T i?m M?B m
FB K F?„+ ?Q M; /¨B ç M +?QM i’+X .¨B +?QM i’+ iS+ H¨ #ªM ?Q¨M +?dM? +O FB
M;?2 K°i iB M; F2M; - i`QÈ+ K„i tm’i ?B M FB K F?„+ ?Q M; +?•M +?QM?X

h? M? FB K F?„+ ?Q M; +?•M +?QM?- +?m¬B FB K M?Q i? K H K Mm®i ? i i’i +ª-
H¢M? pW b„+ #ûM- i?¨M? ? B +U+ çQ M pÈB p”i +´ FQM? ç¢B ?Q M;X

838X *?QÆM; Rydd, h¢B æ` GQM; hBM?UdV

GK+ L;mv M M? pm®i FB K F?„+ ?Q M;- `®i +m°+ i?b KbM? ç½ Hmv M FB K F?„+
+?dM?X

G9+ GK+ L;mv M pm®i FB K F?„+ ?Q M; i?b ?B m K’v i€+ /KM; +O FB K F?„+ ?Q

h?S M?’i H¨ +„M Mm®i- ç•v H¨ M,M; HU+ p®M +¦ +?ŠM; [m #•v ;BÌ +¨M; i,M; +QÌM

h?S ? B H¨ M;Kv i` M;- i`QÈ+ FB FB K F?„+ ?Q M; ` M;Q¨B HB M iÄ p` FB K F?„
M;Kv i` M;- +ÁM +¦ i? M;Kv i¢Q K°i F?Q #€m p”i F?„+ ?Q M;X L m i?€B +´ p,M KB
M;Kv i` M; K°i Qi #€m p”i F?„+ ?Q M; F?B M i?€B +´ p,M KBM? F?¬M; i? i` ` M¦-
F?„+ ?Q M;- /M b Q M?[M; i?S #€m p”i M;Kv i¢Q M¨v F?¬M; ç€M; ;B€X

h?S # H¨ ;b- +¨M; #Q ˜MX æB K i?S # M¨v GK+ L;mv M T?€i ?B M FB K F?„+ ?Q
/QÐM; T?•M i?•M F?€+X

"bM? i?QÌM; # M ç–m p,M iU ç9M; H¨ b) #` i?¬M T? HQM; F?„+ +? X

L?QM; ç•v +?d H¨ ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;X

hU M?Q +?[?Q M;- iB M- pä bÈK M?ªv ` M;Q¨B M;k ?¨M?- F?¬M; Î i`QM; i K ;BÈ

L?[M; FB K ç¢Q p,M iU M¨v i?¬M T? HQM; F?¬M; F?„+ +? çQÊ+X

h`ÌB bBM? pÄ [mwi /¨v +¦ K¦M; i v M?¼M- F?¬M; F?ª M,M; +¦ p”i ;b ?Q¨M iQ¨M F?¬

oQ /K +?[?Q M; H¨ p,M iU K¢M? M?’i F, M;mv M M¨v bBM? ` - iQÆM; SM; p,M iU K
+¦ i? F?„+ +? +?[?Q M;X *?[F?„+ H¨ iY ç`+? +O +?[?Q M;- M?QM; +?[F?„+ H
+?Q T?mM ` - #•v ;BÌ GK+ L;mv M T?€i ?B M FB K F?„+ ?Q M; +O KbM? HÌ KÌ HE
#²B /QÐM; i? K i?b +¦ i? i`B m ?Q€M ` T?•M i?•M +?[F?„+- i?”K +?Q +m®B +MM
æ•v H¨ imv i ?¼+- imv i +?B m ç®B T?¦ +?[?Q M;- b m M¨v ;†T +?O i?€B +´ p,M K

h?•M FB K i? M? pB i- ?¨M K¨ H¢M?X

EB K T?QM; KÄM;- M?šM K¨ i¨X

"ªM; FB K M?Q b¦B ç¦BX

GK+ L;mv M pm®i FB K F?„+ ?Q M;- ;BÌ KK+ iB m H¨ i`QÈ+ iB M #²B /QÐM; T?•M
+?[ç¢Q `²B- ;BÌ #²B /QÐM; i? K T?•M i?•M +?[ F?„+- ç m H¨ p,M iU `’i +QÌM; ç¢B

>„M ;BÆ i v H M- FB K F?„+ ?Q M; #B M K’i i`QM; FB K +?B F?¬M; ;B MX

GK+ L;mv M M?”M çQÊ+ iBM iS+- H¨ ? B i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q *Æ h?B M ok
L;mv M H”T iS+ +?¢v [m - çB iÈB K°i +€B b•M- +?QM? ;B[# T?€B p¨ +€+? ç` ;B
çB K +?d ?mv i¢K i?ÌB +O HB M KBM? # T?€BX L?¦K *?9+ oB K- *Æ h?B M ok çÊ

*Æ h?B M ok M¦B,

@ "•v ;BÌ +?9M; i M„K ;B[æ` GQM; hBM? M?QM; F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;- pšM
#€QX E?¬M; #B i p K†i im–M i` ?B M M v EB K J¬M +¦ i? +?Q ` M;QÌB çQÊ+ F?

GK+ L;mv M H„+ ç–m- M¦B,

@ L;QÌB EB K J¬M ?B M M v i`W i ` ç m #` i`¼M; i?QÆM;- i¢K i?ÌB F?¬M; T?€B M
h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M H¨K i? v ;BMKX

@ *€B M¨v F?¬M; T?ªB +?mv M ;b HÈMX

*Æ h?B M ok ;"i ç–m- M¦B,

@ o"v ç ? B +?9M; i b„T t TX

*Æ h?B M ok p¨ *?9+ oB K H"T iS+ b B M;QÌB pÁM; [m M? iBM? i?m–M im–M i` -
T?QM; i?Q- M?Ì M;QÌB h?B M h?Ov J¬M ;B9T çÐ K M; iÈB ;–M çB K EB K J¬M-
i?QÆM;X æ€K *Ym h? M? aÆM #` i`¼M; i?QÆM; M†M;- +¦ /QÊ+ i?b b) ?²B T?K+ M

" p` çSM; ç–v æ` GQM; hBM? i`Á +?mv M pÈB M? m- b m ç¦ /U ç`M? iªM ` X

*?QM? H9+ M¨v +¦ K°i M;QÌB ç€T tm®M; M¦B,

@ "˜K *Æ i`QÎM; H½Q- +?9M; i F?¬M; t¬M; ` æ` GQM; hBM? M¨v- /QÌM; M?Q +¦

æ¦ H¨ M;QÌB h?B M h?Ov J¬M T?€B çB im–M i` X

@ "˜K *?9+ i`QÎM; H½Q- i F?¬M; t¬M; ` M;Q¨B æ` GQM; hBM? çQÊ+5

æ¦ H¨ M;QÌB L;U >Ä J¬M T?€B çB im–M i` X

@ "˜K GK+ i`QÎM; H½Q- T?KM; K M? +O M;QÆB çB ;–M EB K J¬M ibK /QÊ+ M?QM

æ•v H¨ M;QÌB h?B M h?Ov J¬M KÈB `²B #` GK+ L;mv M /†M /ÁX

" M;QÌB Km®M t¬M; ` iBM? +–m ç M #` ;B K ;B[F?¬M; i? ` M;Q¨B- +¦ p'M ç ç•v

GK+ L;mv M- *Æ h?B M ok- *?9+ oB K H"T iS+ # v ` F?ÄB iB m pB MX >¼ pW K
K†i iBM? i?–M K°i p¢M i`QÊM; tm'i ?B M i?S t€K M?Q bQÆM; KM- H9+ i`QÈ+ +Á
GQM; hBM? / /¨M; M´B bQÆM; KM- #•v ;BÌ t2K ` F?¬M; T?ªBX

æ•v H¨ +€B ;b5

*?9+ oB K i v ç°M;- K°i çQ¨M tmM; i?B M tQ+? pB K ?Ä /B K #„M ` - çQ¨M HY M
M?QM; M¦ +?ŠM; ? i€M çBX *?9+ oB K FBM? ?QªM;- ç•v H¨ >Ä h?–M h?'i EB T >
H¨K ;b çQÊ+ bQÆM; KM- bQÆM; t€K M¨v ç9M; H¨ [m€B /`X

*Æ h?B M ok i v i?m¬M 'M i` M F?¬M; i`mM;- [m€i,

@ h?B M i?Ov ç¢B i?Ov- p¢M i?Ov [mv i¬M;- pK [mv5

h?B M i?Ov ç¢B i?Ov +¦ i? F?®M; +? M;m²M MQÈ+ i?B M ?¢- M;?2 M¦B Hmv M i?
+MM; H¨ +¦ i? F?®M; +? K€m i`QM; i?•M M;QÌBX *Æ h?B M ok +?Q ç F?®M; +?
H¨K ;b bQÆM; KM i?b F?¬M; F?¦X h? M?QM;- M¨M; /MM; ç M i?B M i?Ov ç¢B i?O
`²B K¨ çQ¨M bQÆM; t€K pšM F?¬M; M?9+ M?Q+? +?9i M¨QX

GK+ L;mv M M?Qm K¨v- KÈB `²B ?„M ç€M? ` K°i Hm²M; FB K F?Q ç•K p¨Q bQÆM
p¨Q #B M F?¬M; ç2K H¢B +?9i i€+ /KM;X

æ•v H¨ b Q\

@ E?K+ F?K+ F?K+ F?K+ F?K+ F?K+ F?K+ F?K+ F?K+X

J°i iB M; +QÌB +U+ F€ F?¦ M;?2 p M; H M,

@ "¼M +€+ M;QÆB ç½ #` p•v F?®M- ç9M; `²B- +?„+ +€+ M;QÆB iÁ KÁ ç•v H¨ bQÆM

J i?'i pK5

GK+ L;mv M +?Q iWM; M;?2 [m - *?9+ oB K +kM; p”v- M?QM; *Æ h?B M ok +¦ p M

*Æ h?B M ok ;BªB i?Q+? `^M;,

@ h`QM; i?QÊM; +´ v m i?9 +¦ K°i HQ¢B i M ;¼B J h?’i EB mX GQ¢B J h?’i EB m
i?–M HBM? i?ÌB i?QÊM; +´ ç m H¢+ çQÌM; i`QM; ç€K bQÆM;X

*Æ h?B M ok M¦B,

@ h¢B >Q M; h?9 J¬M M m F?¬M; M?È H–K i?b +¦ K°i + Q i?O i? ;BÈB +ªM? i K i–
H’v ?²M T?€+? +O J h?’i EB m Hmv M +¬M;X

@ -*Æ h?B M ok #B i H B H`+? +¬M; T?€T +O ;B ;B -F?¬M; i -F?¬M; i X h?ÌB M
EB m- F?¬M; M;Ì M;QÆB #B iX :B ;B +?QM? H¨ J h?’i EB m "° J X

hB M; +QÌB F?^M; F?†+ H¢B p M; H M,

@ o®M ;B ;B #¨v i`”M T?€T i?O ?° æ` GQM; hBM?- F i [mª F?¬M; M;Ì GK+ L;mv M
aÆM- +¨M; H’v i?O çQ¢M F?¦ iBM ;B i +? i >MM; *?B M +MM; æˆM; "€i h`mM; h´-
+?Q `^M; #ªM i?•M F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O M;QÆB- +?Q M M KÈB Mû i`€M?X

@ *MM; H9+ ç¦- ;B ;B M;?o iÈB æ` GQM; hBM? +?„+ +?„M i?’i i?O- M M i`QÈ+ F
ç´B i`”M T?€T- F?B M i?¨M? K i?’i i`”M ?B M M vX *€+ M;QÆB b) #` p•v i`QM; K

"° J +QÌB F?MM; F?K+ M¦B,

@ æQÆM; M?B M ;B ;B #B i F?¬M; i? ç¦B +? i +€+ M;QÆB- # K¬M T?€B T?€i
K’i HB M H¢+ i?b bÈK Km°M ;b b) ibK ç MX o”v M M ;B ;B ?¨M? ç°M; i`QÈ+ K°i #
h?9 J¬M ibK K°i i`QM; ? B H½Q i´ ;BªB [mvûi +€+ M;QÆBX

>Q M; h?9 J¬M +¦ ? B H½Q i´- *?B M h?9 H½Q i´- "€ h?9 H½Q i´- ç m H¨ i? ;BÈB

.M H¨ B i`QM; ? B M;QÌB ç M ç m +¦ i? ?Ov /B i i’i +ª M;QÌB i` M æ` GQM; hBM?

*Æ h?B M ok iS+ ;B”M M¦B,

@ J¼B M;QÌB iW H9+ #„i ç–m /QÌM; M?Q ç m K†+ M?”M [mv ç`M? F?¬M; i? T?€B
i`QÌM; M?Q æ` GQM; hBM?- +€+ M;QÆB H¨K i`€B [mv ç`M? M¨v b) #` K¬M T?€B -

"° J +QÌB i¨ €+ M¦B,

@ >W- ;B i ? i +€+ M;QÆB i?b B K¨ #B i +’T H½Q i´ ` i v\ >ÆM M[;–M ç•v >Q
i?¨M? K¬M T?€B i?m°+ ?¢ +O i?€B +´ p,M KBM?- +¦ +?¶ /U p[M; `²B- +€+ M;QÆB
H¨ M;m M;®+X

83eX *?QÆM; Ryd3, h¢B æ` GQM; hBM?U3V

o,M KBM? #bM? i?QÌM; `’i Qi M?”M K¬M T?€B i?m°+ ?¢X

J°i F?B i?W M?”M H¨ K¬M T?€B FB b) +¦ +?¶ /U p[M; +?„+X

h¢B i`mM; QÆM; i?B M i`B m +¦ M?B m K¬M T?€B- +?d ? B K¬M T?€B H¨ +?•M +?
T?€B M?Q >mv i J¬M- "€ æ Q J¬M- E?¬B G¶B J¬M- +¦ i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B i?”i bU
h?S ? B H¨ HQ¢B K¬M T?€B i?m°+ ?¢ p,M KBM?- +¦ p,M KBM? H¨K +?¶ /U i?b Q E

>Q M; h?9 J¬M +¦ i? H¨K i?m°+ ?¢ K¬M T?€B i?€B +´ p,M KBM?- çQÊ+ i?€B +´ p,M
FB m M;¼ M?Q p”v- /€K H¨K i`€B [mv ç`M?X

@ *€+ M;QÆB M;Q M M;Q½M Î ç•v +?Ì +? i çB5 h®B ç KQÌB H,K M;¨v H¨ H½Q i´
[mvûi +€+ M;QÆBX

"° J T?€i ` K°i +?m¶B iB M; +QÌB i?2 i?û `²B #B M K’iX

JQÌB H,K M;¨v5 *?d +¦ KQÌB H,K M;¨v +?Q K¼B M;QÌB5

*Æ h?B M ok- *?9+ oB K- GK+ L;mv M ç m #B i ç M; i`QM; ibM? i`¢M; ;b M M H”
L?QM; K i?’i pK ç9M; H¨ +QÌM; ç¢B- K†+ F *?9+ oB K /MM; ? i ?Ä i?–M i?’i FB
p¬ /KM;X *Æ h?B M ok /MM; i’i +ª i?O çQ¢M F?®M; +? bQÆM; +kM; #¦ i vX >¼ M
+QM M;QÌB F?¬M; i`mv M iBM ` M;Q¨B çQÊ+- M;QÊ+ H¢B F?B M F?¬M; Qi M;QÌB

GK+ L;mv M i?b b Q\ >„M +kM; #’i ç„+ /o- ? i +€+?X L m M?Q /MM; FB K F?Q ? v
i`”M- ?„M /MM; FB K ç¢Q ?² H¬ K¢M? K) T?€ i?b çQÊ+ `²BX L?QM; K i?’i i`”M F?
?Q†+ ;BªM F?Q #¨v ` - HQ¢B i`”M T?€T ?„M F?¬M; ?B m ;b +ª- Km®M T?€ i`”M H¨

*?ÈT K„i ç½ i`¬B [m M,K M;¨v- i`QM; M,K M;¨v M¨v M;QÌB iQ¨M æ` GQM; hBM? ç
F?¬M; ` +€+? ;bX

E?¬M; +?9i M;?B M;Ì- K¼B M;QÌB ?B m `^M; M m çÊB H½Q i´ >Q M; h?9 J¬M ;B€M
+QM çQÌM; b®M;X hB M p¨Q çQÌM; +MM; K¨ +?d ç¨M? +?Ì +? i- +ªK ;B€+ M¨v +U+

GK+ L;mv M +ªK ;B€+ KbM? +kM; ç M; M;²B +?Ì +? i- +ÁM H¢B KQÌB M;¨v K¨ F?¬M
+€B i M "° J +?d H¨ i? ;BÈB +ªM? i K i–M;- M m K°i KbM? ç’m i?b ?„M i?„M; +?
/MM; i`”M T?€T `²B KÌB + Q i?O F?€+ ç M- F?B M ?„M #’i ç„+ /oX

E?¬M; ç9M;- KbM? pšM +¦ çQÌM; b®M;X *?d +–M KbM? ç°i T?€ i? ;BÈB +ªM? i K
i`QM; i v H¨ b) i?„M; çQÊ+ HH i? ;BÈB +ªM? M;k i–M; >Q M; h?9 J¬MX .M b Q KbM
HU+ ?²M; ?Q M; +¦ i? i?„M; pQÊi K°i +’TX

JbM? T?ªB H¨K b Q iÈB i? ;BÈB +ªM? i K i–M; ç•v\ "•v ;BÌ KbM? +?d i?B m E? B
L;mv M H”T iS+ ?ÄB M;QÌB # M +¢M? +¦ E? B h?B M h?ÌB h?¢+? F?¬M;- M¦B `ä `
h?ÌB h?¢+? i?b +¦ H) ç®B T?¦ çQÊ+ >Q M; h?9 J¬M H½Q i´X L?QM; E? B h?B M h
?QB- F?¬M; B +¦ ? iX

G¢B m´M; +¬M;X

GK+ L;mv M H¢B #’i ç„+ /o- Km®M ç°i T?€ i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i¢B b Q M?’i ç`M
h?¢+? +?SX

*?QM? H9+ M¨v- GK+ L;mv M +?Êi M;?2 +¦ i`mv M •K i`mv M p¨Q i BX

(*® M?•M ç M ;†T- /QÈB M9B h?9 >²M aÆMX)

*® M?•M ç M ;†T\ B H¨ +® M?•M\

GK+ L;mv M F?¬M; +?9i /Q /U # v iÈB /QÈB h?9 >²M aÆM- çB M?bM t2K B H¨ +® M
v M? M?- +?®+ H€i ç½ iÈB /QÈB +?•M h?9 >²M aÆM- /MM; i?–M MB K [mûi- `’i
+?•M h?9 >²M aÆMX >„M # v M? M? [m - T?€i ?B M +¦ M;QÌB ç¨M ¬M; €Q t€K +?„

@ - M;QÆB ç M `²BX

L;QÌB ç¨M ¬M; €Q t€K H¢M? M?¢i M¦B- ;B¼M; ?ÆB F?¨MX

h? M? •K F?€ [m2M i B- M?QM; i`QM; T?9i +?®+ GK+ L;mv M F?¬M; M?È ` `®i +

L;QÌB ç¨M ¬M; [m v ç–m- H¨ K°i ¬M; H½Q `•m #¢+X

G¨ i¬M; +?O —M EB K i¬M;- EB K L?Q >ªB5

GK+ L;mv M +?ÈT K„i M?È ` EB K L?Q >ªB iWM; ?m’M Hmv M ?„M K°i çQ¢M i?ÌB
+?B M i?„M;- +€+? H•m M?Q p”v F?¬M; i?’v K†i ;BÌ `®i +m°+ ;†T H¢BX

GK+ L;mv M i?B H M¦B,

@ h? K FB M EB K iB M #®BX

@ "•v ;BÌ F?¬M; +–M [m€ ç H X

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ h Km®M M¦B +?Q M;QÆB H¨K b Q ç°i T?€ i? ;BÈB +ªM? i K i–M;X

h¬M; +?O —M EB K i¬M; EB K L?Q >ªB pW KÎ KB M; ;B¼M; çB m F?¬M; #bM? i?Q
GK+ L;mv M i`QM; i?ÌB ;B M M;„M H M i? ;BÈB +ªM? i K i–M; p”vX

GK+ L;mv M `’i iÁ KÁ- i¬M; +?O —M EB K i¬M; EB K L?Q >ªB i¢B b Q H¢B Î ç•vX

GK+ L;mv M F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; i¢B ç•v ;†T çQÊ+ i¬M; +?O —M EB K i¬M; EB

S?Q F?¬M; t +ÁM tm’i ?B M K°i M;QÌB- +?QM? H¨ EB K L?Q æ°M ?„M ;†T Î —M E
EB K L?Q >ªB- p FB K ç¢Q i?b i`Q im #bM? i?QÌM;- F?m¬M K†i i?¬M; i?QÌM;- H

EB K L?Q æ°M +?¨Q ?ÄB,

@ GK+ bQ ç X

GK+ L;mv M W K°i iB M; ç€T H X

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ h?ÌB ;B M F?¬M; ;’T- i M¦B +?Q M;QÆB Hw /Q i¢B b Q i Î ç•v çBX h?”i ` +kM
>Q M; h?9 J¬M æˆM; "€i h`mM; h´- M?QM; F?¬M; M;Ì #` M;QÆB ;B¨M? ` i v i`QÈ+

G½Q ;BªB i?Q+?- K¨ M¦B K°i +?mv M H¢B T?ªB F ç M iQÆM; [m M +¨M; M?B mX

@ h H¨ EB K *?O i`QÈ+ +O +€+ M;QÆB- :B *€i h`Q h?QÆM; F?¬M; #B i i`ÌB + Q
h?€M? æ hY- T?€i ?B M M;QÌB M¨v #` i`¼M; i?QÆM; i? H¨ çQ ` F?B m +?B M-
B M;Ì >Q M; h?€M? æ hY /M #` i?QÆM; M?QM; ? B +?9M; i HB M ?ÊT pšM F?¬M
’v :B *€i h`Q h?QÆM; #` i?QÆM; M†M; M?’i- b m M¨v T?€T HU+ HMB ç M i? ;BÈB
im´B i?¼ ;BªK M?B mX *ÁM i #` i?QÆM; F?¬M; M†M; H„K- /MM; o¢M EB K Zmv h
M;QÌB- F?B M T?€T HU+ ?²B T?K+ pšM Î i? ;BÈB +ªM? iS i–M;- T?€T HU+ F?¬M;

@ "•v ;BÌ i ç½ H¨ T?€T HU+ i? ;BÈB +ªM? M;k i–M;X

EB K L?Q >ªB ;BÈB i?B m tQM; i?U+ HU+ ?B M M v +O KbM? H¢B M¦B pÈB GK+ L

@ L m i ç½ p¨Q FB K ç¢Q i?b +?QM? H¨ ç¢B ç`+? b®M; +? i +MM; ?Q M; ? X L m ;
H b) H M iÈB €K b€iX æˆM; "€i h`mM; h´ H¨ T?€T HU+ i? ;BÈB +ªM? iS i–M;- bQ
M?Q i i?b bS+ +?B M ç’m b¨M b¨M M?Q M? m- +?Q M M i H M p¨Q ç•v ç`M? M?•M
/`T ?¶M HQ¢M €K b€i ?„MX

@ æ•v +?QM? H¨ Hw /Q i Î ç•vX E i [mª æˆM; "€i h`mM; h´ ç½ #` M;QÆB ;B i +? iX

@ æ T H„K- p¬ +MM; imv i pÌBX

EB K L?Q >ªB F?2M M¦B,

@ h +¦ t2K +m°+ +?B M +O M;QÆB pÈB æˆM; "€i h`mM; h´- +U+ F€ tBM? ç T- i?”
M;QÆB ç½ ç M +’T #”+ M¨vX

@ hmv M?B M- +¦ T?ªB H¨ M;QÆB +¦ HU+ HQÊM; F€ H¢ ;b F?„+ +? ?Q M; ? F?¬
i? M¨Q ;B i +? i æˆM; "€i h`mM; h´ çQÊ+X

EB K L?Q >ªB M?bM GK+ L;mv M- M¦B,

@ L;QÆB F?¬M; +–M i?W M?”M- +kM; F?¬M; +–M T?O ç`M?- i F?¬M; +¦ ?SM; i?
i´ >Q M; h?9 J¬M ç MX *MM; ç†+ çB K ?Q M; +¦ i? F?„+ +? FB K- /M i +MM; H¨
M?QM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O >Q M; h?9 J¬M H½Q i´X

EB K L?Q >ªB ?ÄB,

@ L m M;QÆB ç M i? ;BÈB +ªM? i K i–M;- +¦ i? i?„M; >Q M; h?9 J¬M i? ;BÈB +ª

EB K L?Q æ°M Î K°i # M K„i b€M; M;ÌB M?bM GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M ;”i ç–m ç€T,

@ *¦ i? X

@ o”v / ;BªB [mv iX

EB K L?Q >ªB KdK +QÌB M¦B,

@ L m M;QÆB ç½ +¦ iBM +?„+ i?b i b) ç2K +€+? ç†+ #B i i,M; H M ç M i? ;BÈB +
i¬M; +?Q M;QÆBX

@ "bM? i?QÌM; i?b i`QM; EB K J¬M Km®M i,M; H M i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?ÌB ;B
E? B h?B M h?ÌB h?¢+?- KQÊM HU+ HQÊM; E? B h?B M h?ÌB h?¢+? ç2K i?ÌB ;B
T?¦M; ` - F?B M F?¬M; ;B M +€ M?•M +¦ i®+ ç° +?ªv i?ÌB ;B M- çB m M¨v ç9M; H¨

83dX *?QÆM; RydN, h,M; h®+ h?ÌB :B M URV

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ L?QM; `’i `ä `¨M; H¨ +?¶ M¨v F?¬M; +¦ E? B h?B M h?ÌB h?¢+?X

@ —M EB K i¬M; +?9M; i +¦ K°i +€+? +¦ i? iÈB i?ÌB ;B M +ªM?- +?QM? H¨ i,M;5 h

h,M;5 h®+5 h?ÌB5 :B M5

GK+ L;mv M M;•v ` X

@ "•v ;BÌ M;QÆB Hmv M i?ÌB ;B M i?B i i„+ b) H¨K i?ÌB ;B M #B M +?”K H¢B- M?Q
i„+ i?¬BX a m i?ÌB ;B M i?B i i„+ +ÁM +¦ i,M; i®+ i?ÌB ;B M- i?ÌB ;B M çSM; H¢BX
;B M +¦ i€+ /KM; ;b- F?¬M; H) ç im´B i?¼ +O KbM? ;B¨ +¨M; K m\

@ L;?2 M¦B >B M EB K J¬M +€+ M;QÆB +¦ h?”T L?` EB K L?•M æ¢B h`”M- F?¬M; #
h`QM; ç¢B i`”M ç¦ i®+ ç° +?ªv +O i?ÌB ;B M H¨ ?Q¨M iQ¨M çSM; H¢B- M m +¦ i? F?
i?ÌB ;B M i`Î H¢B #bM? i?QÌM; i?b F?¬M; bÊ h?”T L?` EB K L?•M æ¢B h`”MX

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ L m i?ÌB ;B M ?Q¨M iQ¨M çSM; H¢B- b® F?¬M; +?Q /M i? K ;’T # Q M?B m H–M
i?”i +€B ;¼B H¨ i?ÌB ;B M M;WM; H¢B F?¬M; F?ª M,M; H¨ ?Q¨M iQ¨M çSM; v M- I
F?¬M; i?¬B- +?S F?¬M; T?ªB +?•M +?QM? #^M; F?¬M;X *?•M +?QM? #^M; F?¬M
+kM; p¬ /KM;- M?QM; #ªM i?•M `’i ;–M b® F?¬M; i?b M;QÆB i,M; i®+ çQÊ+X

@ hQÆM; iU- i`QM; F?¬M; ;B M +€ M?•M +O M;QÆB i²M i¢B i?ÌB ;B M- ?ÆM M[
ç° +?ªv +O i?ÌB ;B M `’i ;–M pÈB b® F?¬M;- F?B M M;QÆB +?Q `^M; i?ÌB ;B M F?

@ L m +¦ i? i,M; i®+ i?ÌB ;B M- p”v b) F?B M i®+ ç° +?ªv i?ÌB ;B M i`QM; F?¬M; ;
p i`¢M; i?€B #bM? i?QÌM;X

@ E?B ç¦ i?b i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?ÌB ;B M +ªM? i’i M?B M H¨ i?¨M?X

GK+ L;mv M M;?2 Hw Hm”M +O EB K L?Q >ªB- /–M ?B m ` X *€B ;¼B H¨ i?ÌB ;B
p’M ç ;–M b€i b® F?¬M;- i?2Q EB K L?Q >ªB M¦B i?b i?ÌB ;B M +?ªv +?d +¦ i? ;
F?ª M,M; i?”i bU b® F?¬M;- ?Q¨M iQ¨M #’i ç°M;X

L m Hw Hm”M +O EB K L?Q >ªB i?¨M? H”T- +?d +–M Hmv M i?¨M? i,M; i®+ i?ÌB ;
+¦ i? F?B M KbM? ç M i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?ÌB ;B M +ªM? `²BX

EB K L?Q >ªB M?bM ?QÈM; GK+ L;mv M- M¦B,

@ E?¬M; b B- +?QM? H¨ M?Q p”v- +?d +–M M;QÆB Hmv M i?¨M? i,M; i®+ i?ÌB ;B
F?B M KbM? ç M i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?ÌB ;B M +ªM?X

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;’T ç¬B F?¬M; çO i?b ;’T KQÌB H–MX

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;’T KQÌB H–M F?¬M; çO i?b K°i i`,K H–MX

J°i i`,K H–M +?Q çO i?b K°i M;¨M H–MX

.M b Q /MM; +€+? M¨v ç9M; H¨ +¦ i? ç M i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?ÌB ;B M +ªM?X

o'M ç #•v ;BÌ H¨ i,M; i®+ i?ÌB ;B MX

L?QM; M M Hmv M i,M; i®+ i?ÌB ;B M M?Q i? M¨Q\

GK+ L;mv M M?bM EB K L?Q >ªBX

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ Jm®M Hmv M i,M; i®+ i?ÌB ;B M i?b —M EB K i¬M; +?9M; i +¦ K°i K¬MX

EB K L?Q >ªB ;BÆ i v H M- iW i`QM; i v €Q H'v ` K°i [mv M ç² #¢+?- +?"K `½B KÎ
L;mv M +?d i?'v # M i` M +¦ p¬ b® çB KX

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ æ•v H¨ K°i i`QM; #€m p"i [m M i`¼M; +O —M EB K i¬M;- h?ÌB :B M æ²- H¨ ç² [
;B M i?B i i„+X

@ "•v ;BÌ M;QÆB ?½v M?bM i'K ç² `²B #„i ç–m im ?¨M? çBX

G½Q F?¬M; ;BªB i?Q+? ;b M?B mX

L m H½Q ç½ F?¬M; M¦B M?B m i?b GK+ L;mv M +kM; F?¬M; M;?o HmM; imM;- bm

h` M i'K ç² ?bM? M?Q +¦ `'i M?B m çB K- GK+ L;mv M i"T i`mM; [m M b€i- M?bM i
+€B ;b +ªX æB K M?bM +¦ H•m ?ÆM pšM H¨ çB K- F?¬M; #B M i?¨M? +€B F?€+ çQ
iB T iK+ M?bM ?bM? /¢M; i'K ç²- M?QM; pšM F?¬M; T?€i ?B M #'i +S #B M ç´B ;b

EB K L?Q >ªB F m KbM? t2K i'K ç² i?b i'i M?B M # M i`QM; +¦ ~M w ;b- ;¢i #Ä i'i +ª
p"vX h`ªB [m pB + EB K oQM; "B - Km®M i`W #Ä i¢T MB K / /¨M; ?ÆM i`QÈ+ +?9
ç½ ibK ` K°i HQ¢B i`¢M; i?€B- iS+ H¨ +?d M?È FB K- /QÈB i`¢M; i?€B M¨v ?„M /–

L?[M; çB K i` M i'K ç² /QÌM; M?Q #B M M?B m ?ÆM- ?bM? M?Q H¨ iWM; ?¢i- M?
p +?¢KX GK+ L;mv M #¶M; FûQ ;B½M F?QªM; +€+? ;B[KbM? p¨ ?¢i KÈB FBM?
i?¨M? H¨ i?ÌB ;B M i`QÌM; ?¨- F?¬M; b B- +?QM?- H¨ H9+ /MM; h K *U+ Zmv L?'i h
i`QÌM; ?¨- +kM; +?QM? H¨ i?ÌB ;B M ?¢i M¨vX

GK+ L;mv M i`ÊM iQ K„i,

@ h?ÌB ;B M ?¢i\

@ æ9M; p"v- H¨ i?ÌB ;B M ?¢iX

EB K L?Q >ªB ;"i ç–m- M¦B,

@ L;QÆB i?'v çQÊ+ i?ÌB ;B M ?¢i iS+ H¨ +¦ i? p¨Q i`QM; h?ÌB :B M æ² `²B- iB T i
H¨K b Q F?B M i,M; i®+ i?ÌB ;B MX

L;?2 EB K L?Q >ªB M¦B p"v- GK+ L;mv M ;"i ç–m- ç¢B F?€B ?B m H–M M¨v H¨K b
ç¢B F?€B i?¬BX

GK+ L;mv M H"T iS+ F?¬M; /Q /U /MM; iBM? i?–M ç–m p¨Q h?ÌB :B M æ²X E?B iBM
h?ÌB :B M æ²- ?„M +ªK i?'v KbM? ç M; Î i`QM; p¬ b® i?ÌB ;B M ?¢iX L?[M; i?ÌB ;B
+m²M +m°M +?ªv M?Q H¨ K°i +QM b¬M; /¨B- ?„M +?Q iWM; +€+? i?ÌB ;B M ;–M M

GK+ L;mv M çQ iBM? i?–M p¨Q h?ÌB :B M æ²- EB K L?Q >ªB KÈB #B M K'i p M?

EB K L?Q æ°M çB i?2Q T?K i?•M M?B m M,K- ?ÆB ?B m p EB K L?Q >ªB- ;½ ?ÄB

@ S?K i?•M- Km®M i?¨M? h?ÌB :B M æ² +?„+ F?¬M; M? M?¨M; M?Q T?K i?•M ç½ I

@ æ9M; p"v- F?¬M; M?Ì p¨Q E? B h?B M h?ÌB h?¢+? K¨ Km®M ç M i? ;BÈB +ªM?
F?,MX

EB K L?Q >ªB ;"i ç–m M¦B,

@ h?”i ` h?ÌB :B M æ² Km®M M„K ;B[i,M; i®+ i?ÌB ;B M i?b +kM; çQÊ+- #bM? i
i?¨M? i,M; i®+ i?ÌB ;B M- +¦ i? i,M; ;’T ç¬B- ;’T M,K- ;’T KQÌB H–M F?¬M; F?¦X

@ L?QM; Km®M Hmv M i?¨M? i`,K H–M i?b +U+ F€ F?¦ F?,MX

@ Gmv M i?¨M? ;’T K’v i`,K H–M F?¦ ç M +U+ çB KX

@ J¨ Km®M Hmv M i?¨M? i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;’T K°i M;¨M H–M H¨ +?mv M +?Q iW

@ E?¬M; ;B M +€ M?•M +O GK+ L;mv M 2 ``^M; +–M Qi M?’i i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;’T K
;B M +?ªv çQÊ+- i?”K +?Q H¨ ;’T M;¨M H–MX o”v M M /M H¨ i,M; i®+ i?ÌB ;B M +k
ç M i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?ÌB ;B M +ªM?X

EB K L?Q >ªB ;”i ç–m M¦B,

@ o®M h?ÌB :B M æ² F?¬M; T?ªB /MM; ç i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? i K i–M;X

EB K L?Q æ°M ?ÄB,

@ o”v i?b i¢B b Q +ÁM ç GK+ L;mv M Hmv M h?ÌB :B M æ² H¨K ;b\

@ "ÎB pb F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q F?€+- ? i +€+? `²BX h?ÌB :B M æ² H¨ ?v p¼M; /mv
æ² ç M T?9i +m®B +¦ i? i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;’T #®M i`,K H–MX L m GK+ L;mv M
;B M ;’T #®M i`,K H–M- M m ?„M i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? i K i–M; +?d +–M ;’T #
+¬M; `²X

@ æ•v +?QM? H¨ ?v p¼M; /mv M?’iX

EB K L?Q >ªB M?bM T?Q t - bQÆM; t€K KÌ K`i- +?QM? H¨ K i?’i pKX

L¦B çÆM ;BªM- p’M ç #•v ;BÌ H¨ h?ÌB :B M æ² `®i +m°+ +¦ i? Hmv M i?¨M? i,M; i®
H–M\

GK+ L;mv M t¬M; i? ;BÈB +ªM? +–M i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;’T # Q M?B m H–M\

L m h?ÌB :B M æ² +¦ i? Hmv M i?¨M? i,M; i®+ i?ÌB ;B M #°B b® pQÊi [m GK+ L;mv
i K i–M; i?b +¦ i? ç M i? ;BÈB +ªM? i K i–M; çQÊ+X

h`QM; ;¦+ h?9 >²M aÆMX

J°i #¢+? [mv M ç–v çB K `”K `”T T?¬ i` M K†i ç’iX GK+ L;mv M M;²B t T #^M; K°i
:B M æ²X

EB K L?Q >ªB i?’v GK+ L;mv M M?”T ç`M? i?b +kM; #„i ç–m #”M `°MX

*?d i?’v H½Q iW i`QM; i v T?ªB K¦+ ` /KM; +K ;B®M; H #¨M ç†i # M +¢M? GK+ L;m
#B M ç´BX

833X *?QÆM; Ry3y, h,M; h®+ h?ÌB :B M UkV

EB K L?Q æ°M ?ÄB,

@ S?K i?•M- ç•v H¨ +€B ;b\

@ L;QÆB +?Q +¦ +Æ ?°B iB T t9+ +€B M¨vX æ•v H¨ K¬M F?Q +O —M EB K i¬M;
E?Q- ? v +ÁM ;¼B H¨ h?ÌB oB M *?mM;- +¦ i? i`„+ HQÊM; ` K°i M;QÌB `®i +m°+
Q M?B m H–M KÈB i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? i K i–M; çQÊ+X

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ "•v ;BÌ i Km®M i`„+ M;?B K GK+ L;mv M +–M # Q M?B m H–M i,M; i®+ i?ÌB ;B M
i K i–M; i?ÌB ;B M +ªM?X

EB K L?Q æ°M Î # M +¢M? M?bM- i?–K i? MX h`QM; i v T?K i?•M KbM? ç9M; H¨ +¦
HQ¢B F€ F€ H¢ H¢X

EB K L?Q >ªB H”T iS+ i`„+ M;?B K- i?”i H•m b m i?Î /¨B i? M `^M;,

@ E?¬M; ? v `²BX

EB K L?Q æ°M H”T iS+ ?ÄB,

@ E?¬M; ? v i? M¨Q\

@ J°i M;¨M H–M5

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ JÈB `²B i i`„+ M;?B K- GK+ L;mv M Km®M t¬M; i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?b Qi M
ç M K°i M;¨M H–M M?QM; h?ÌB :B M æ² i,M; i®+ i?ÌB ;B M +¦ F, HK+ + Q M?’i H¨ ;’
+?Q iWM; +¦ K°i M;¨M H–M- t2K ` H–M M¨v +?9M; i b) i?’i i?OX

EB K L?Q æ°M H¢B ?ÄB `^M;,

@ *ÁM +€+? M¨Q F?€+ M[F?¬M;\

@ L m ` F?ÄB æ` GQM; hBM? çQÊ+ i?b +?9M; i +ÁM +€+?- M m F?¬M; i?b ç¨M?

EB K L?Q >ªB H„+ ç–m ç€T,

@ s2K ` +?9M; i +?d +¦ i? /MM; Zmv hS+ EB K a9+- i`®M p¨Q K°i ;¦+ æ` GQM;
h?9 J¬M H½Q i´ iB M ç M i?b F?¬M; +?9 w ç M +?9M; i - M?QM; +€B M v +?d i`¬M

@ *ÁM M;QÌB EB K J¬M- h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M i?b +?9M; i +Sm F?¬M; ç

@ h?¬B- +ÁM ?ÆM KQÌB M;¨v M[X

EB K L?Q >ªB F i Hm”M,

@ h€K M;¨v b m +?9M; i ?½v i`€M? Mû- +¦ i? i?Q€i ? v F?¬M; T?ªB t2K p”M K vX

EB K L?Q >ªB #’i ç„+ /o H„+ ç–m M?QM; F?¬M; [m€ HQ •mX

*MM; H„K i?b +? i i?¬B- H¨ i¬M; +?O —M EB K i¬M;- F?¬M; #B i # Q H–M ç®B K†i
;b iQM p”i i¬M; +?O hY ‘M EB K # v ?QÈM; *?m h? M? >mv M- +?d ç`M? i¬M; +?O
i?2Q- KbM? F?¬M; +¦ ;b bÊ +ªX

G9+ M¨v- GK+ L;mv M ç M; Î i`QM; h?ÌB :B M æ²X

GK+ L;mv M F?¬M; ? v #B i KbM? +–M i,M; i®+ i?ÌB ;B M K°i M;¨M H–M KÈB i`MI
G9+ M½v EB K L?Q >ªB F?¬M; #€Q +?Q GK+ L;mv M #B i i`QÈ+ H¨ bÊ ?„M +?`m €

v i?S+ +O GK+ L;mv M Î i`QM; h?ÌB :B M æ²- +ªK ;B€+ tmM; [m M? `”K `¢T iQ¨M
;B M ?¢i p +?¢K M? m ?QÈM; iÈB i`QÈ+X

GK+ L;mv M bmv iQ- `®i +m°+ T?ªB H¨K b Q KÈB F?B M i,M; i®+ i?ÌB ;B M\ æ•v ?
M?QM; M;?o b Q +kM; M;šK F?¬M; ` X

*S i? p„i ¦+ i?”i H•m- GK+ L;mv M #¶M; p¶ i`€MX JbM? M;®+ [m - KbM? +¦ i? t2
K¨\ "•v ;BÌ KbM? +¦ M,M; HU+ i?ÌB ;B M +?”K H¢B- M?bM i?ÌB ;B M #B M +?”K `²I
M? M? i?b çÆM ;BªM `’i M?B mX

GK+ L;mv M H”T iS+ #„i ç–m i?B i`B M i?ÌB ;B M i?B i i„+ F?B M i?ÌB ;B M +?”K H
` M;Q¨B- +?d i?’v i?ÌB ;B M ?¢i tmM; [m M? ?¶M HQ¢M `’i M?B m- M?ªv H M M?ªv
ç° +?ªv +O i?ÌB ;B M /o M?B M +?”K `’i M?B m- ?„M +¦ i? t2K ?B m i?ÌB ;B M #B

L¦B çÆM ;BªM H¨ i?ÌB ;B M ?¢i +¦ i? bQ pÈB M;²B t2 M;U - M m i`QM; +QM çQÌM
M? m i?b ;B Q i?¬M; F?¬M; i? çB- i®+ ç° iB M H M i’i M?B M H¨ +?”K- i?ÌB ;B M

hS+ H¨ M¦B M m Km®M i?ÌB ;B M #B M M? M? i?b F?B M ;B Q i?¬M; F?¬M; #` +ªM
çQÊ+X

L?QM; Km®M t2 M;U F?¬M; p M? m i?b çÆM ;BªM- Km®M ç i?ÌB ;B M ?¢i +QM b
M? m i?b [m€ F?¦ F?,MX L;QÊ+ H¢B- F?B M i?ÌB ;B M ?¢i T?¢K pB HÈM p M? m
`'i / /¨M;X "ÎB pb T?€ ?Ov Hm¬M çÆM ;BªM ?ÆM t•v /UM;- ?¶M HQ¢M F?¦ ?ÆM i`

>Q†+ H¨ KbM? +¦ i? H'v w i?S+ T?•M i€M- /MM; w i?S+ ç˜v M?B m i?ÌB ;B M ?¢i F
M? m\ h?ÌB ;B M ?¢i ;BªK #Èi p p¨Q M? m i?b i?ÌB ;B M çQÆM; M?B M b) i,M; i®
ç'vX GK+ L;mv M #„i ç–m iªM i?ÌB ;B M ` - i?9+ ç˜v M?B m i?ÌB ;B M ?¢iX

v i?S+ iªM i` M i?ÌB ;B M ?¢i- i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T ç¬B- M? M?¨M; `'i / ?Q¨M i?

æQÆM; MB M GK+ L;mv M #B i bU pB + +?Q tQM;- H–M M¨v T?ªB F?B M i,M; i®+
i?S+ i?9+ ç˜v i?ÌB ;B M ?¢i- H–M M¨v +kM; ?Q¨M i?¨M?- i?¨M? +¬M; F?B M i,M; i
M?QM; K¨ ?„M im¬M K² ?¬B M?Q KQ X h,M; i®+ i?ÌB ;B M K°i i`,K H–M F?¬M; / /

hB T iK+- GK+ L;mv M #„i ç–m Hmv M- H–M M¨v F?B M i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T ? B
HU+ `®i +m°+ ?„M i?¨M? +¬M;X h?"i` FB K ç¢Q i?B M i¨B #bM? i?QÌM; +¦ i? Hm
i,M; i®+ i?ÌB ;B M F?QªM; ;'T K°i i`,K H–M- ? B i`,K H–M- Km®M i,M; +¨M; M?B m

hB T i?2Q H¨ i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T # i`,K H–MX w i?S+ +O GK+ L;mv M p®M ;'T
;BÈB M M +kM; i?¨M? +¬M;X

h,M; i®+ i?ÌB ;B M #®M i`,K H–M- GK+ L;mv M H–M i?S ? B i?9+ ç˜v i?ÌB ;B M ?¢i
G–M M¨v ?„M K'i bS+ +?QM i`•m ? B ?´ ç½ i?¨M? +¬M;X GK+ L;mv M F?¬M; ? v #B
M?'i +O h?ÌB :B M æ²- #•v ;BÌ ?„M ç½ çQÊ+ F, HK+ `'i + Q `²BX

L?QM; +?Q çO- GK+ L;mv M H¢B im ?¨M? i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T M,K i`,K H–M- `
GK+ L;mv M #B i KbM? i?¨M? +¬M;- M?QM; F?¬M; ? v #B i ç½ b€M; i¢Q F, HK+X

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T b€m i`,K H–M- H¢B i?¨M? +¬M;5

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T #ªv i`,K H–M- i?¨M?5

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T i€K i`,K H–M- i?¨M?X

L?QM; ç M i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T i€K i`,K H–M /QÌM; M?Q H¨ +U+ ?¢M +O ?„M- b
iB M iÈB M[X

*? i iB i5

E?¬M; i? iB M iÈB M[b Q\ E?¬M; +€+? M¨Q Hmv M i?¨M? i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T

*? i iB i5 GK+ L;mv M [m€i /¨B- M?QM; w i?S+ +O ?„M HB M iK+ ç€M? iÈB pšM
i?ÌB ;B M ;'T +?QM i`,K H–MX æ•v H¨ +U+ ?¢M +O KbM? Q\ E?¬M;- F?¬M; i? +
[m€i /¨B- H¢B K°i H–M `²B K°i H–M i?'i #¢BX

*?Ì ç½- t2K ` ç•v i?"i H¨ +U+ ?¢M +O KbM?- F?¬M; ç´B +€+? M¨Q i?b F?¬M; +€+

GK+ L;mv M M;?d M;ÆB K°i H€i #„i ç–m F?ÎB +¬M;- /MM; w i?S+ i?9+ ç˜v i?ÌB ;B
M?QM; ç´B +€+? F?€+ i?b b Q\ GK+ L;mv M #„i ç–m bmv iQ- i`QM; H9+ M;šK M;?d
H¨ MûK FB K i?b +?„+ KbM? b) / /¨M; +?9iX L;?o i?ÌB ;B M ?¢i i?¨M? FB K F?Q-
çÆM ;BªM `'i M?B mX

h?ÌB ;B M ?¢i çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB H¨ FB K F?QX

L?QM; i +?Q `^M; i?ÌB ;B M ?¢i H¨ FB K F?Q i?b M¦ +?QM? H¨X

h?B M ç` p¢M p"i F?¬M; ;b F?¬M; i? H¨K FB KX

hÆ i`9+ i?¢+? imv M- F?¬M; ;b F?¬M; i? i?¨M? FB KX

L m ç½ p"v i?b i?ÌB ;B M ?¢i çQÆM; M?B M H¨ FB K F?QX

GK+ L;mv M M;šK M;?o- K°i # M ?¨M? ç°M;- ?bM? M?Q i?ÌB ;B M ?¢i tmM; [m M?

GK+ L;mv M [m€i /¨B,

@ o¢M FB K +?'M ç°M;- p¢M FB K i?–M T?K+- p¢M [mv +?Q i bY /KM;5

G–M i? v ç´B M¨v H"T iS+ ;B®M; M?Q #B M i?¨M? FB K F?Q i?ÌB ;B M ?¢iX

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T +?QM i`,K H–M- i?¨M?X

h,M; i®+ i?ÌB ;B M K°i M;¨M H–M- i?¨M?- çÆM ;BªM ?ÆM i`QÈ+ `'i M?B mX

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T K°i M;¨M M,K i`,K H–M- i?¨M?X

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T ? B M;¨M H–M- i?¨M?X æ M i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T ? B M;¨M
HÌ KÌ +ªK i?'v F?¦ F?,M- F?€ H¨ iB m ? Q HU+ HQÊM;X

83NX *?QÆM; Ry3R, h,M; h®+ h?ÌB :B M UjV

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T ? B M;¨M M,K i`,K H–M- i?¨M? +¬M;- +€B M¨v i®M iBM? i?–

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T ? B M;¨M +?QM i`,K H–M- i?¨M?5

h,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T # M;¨M H–M- i?¨M?5

æ M i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T # M;¨M H–M i?b GK+ L;mv M +ªK i?'v iQ¨M i?•M K i `½
H M i,M; i®+ i?ÌB ;B M ;'T # M;¨M K°i i`,K H–M M?QM; pšM F?¬M; i? i?¨M?- Km®
;'T # M;¨M K°i i`,K H–M H¨ p¬ p¨M F?¦ F?,MX

s2K ` ç½ iSB +U+ ?¢M +O KbM? `²BX

GK+ L;mv M +ª M;QÌB K K M?kM- M;?d M;ÆB MY M;¨v i?"i H•m b m w i?S+ KÈB /–
h?ÌB :B M æ²X

" M M;Q¨B i?ÌB ;B M ç½ iÈB M;¨v i?S +?QMX

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ L;¨v i?S +?QM `²B- t2K ` +?9M; i T?ªB F m idM? GK+ L;mv M- /M b Q +ÁM K°
J¬M H½Q i´ iÈBX L m ?„M Km®M Hmv M Zmv hS+ EB K a9+ +kM; +–M ?ÆM MY M
M?B M- KK+ iB m HÈM M?'i +O >Q M; h?9 J¬M H½Q i´ +?QM? H¨ GK+ L;mv M- Hr
+¦ i€+ /KM; ;b- +?„+ +?„M >Q M; h?9 J¬M H½Q i´ b) çB ibK ?„M F?„T MÆBX

@ s2K ` GK+ L;mv M F?¬M; i?¨M? +¬M;X

EB K L?Q æ°M +¦ +?9i iB + Mm®B- ;½ p®M iQÎM; M;QÌB M?Q GK+ L;mv M b) F?¬M
t2K ` i?m `²BX

*?QM? H9+ EB K L?Q >ªB ç`M? F m GK+ L;mv M i?b ?„M #¶M; KÎ K„i ` X

GK+ L;mv M KÎ K„i ` H"T iS+ ?ÄB,

@ J'v M;¨v `²B\

@ L;¨v i?S +?QMX

EB K L?Q >ªB ?ÄB,

@ L;QÆB +¦ i? F?B M i,M; i®+ i?ÌB ;B M # Q M?B m H–M\

GK+ L;mv M ç€T,

@ :'T # M;¨M H–MX

@ *€B ;b\ :'T # M;¨M H–M5\

EB K L?Q >ªB M;Æ M;€+- ?ÄB H¢B,

@ L;QÆB H†T H¢B H–M M[- ;'T # M;¨M H–M\

GK+ L;mv M ;"i ç–m F?ŠM; ç`M?,

@ æ9M; p"v- ;'T # M;¨M H–MX

EB K L?Q >ªB p¨ EB K L?Q æ°M M?bM M? m F?¬M; M¦B M M HÌBX G9+ i`QÈ+ —M E
p"v- F, HK+ + Q M?'i H¨ ;'T #®M i`,K H–M K¨ i?¬B- GK+ L;mv M ;BÄB H„K- H M ç
i€K H–M F, HK+ + Q M?'i- iMv iB M pQÊi [m F, HK+ +kX

*€B M¨v +ÁM H¨ +QM M;QÌB b Q\ EB K L?Q >ªB +•K MQMX

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ s2K ` i F?¬M; +–M /¢v Zmv hS+ EB K a9+ +?Q M;QÆBX

GK+ L;mv M #B i i?ÌB ;B M +,M; i?ŠM;- M v ç½ iÈB H9+ i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM
t¬M; i? ;BÈB +ªM? i K i–M; F?€ çÆM ;BªM- i`QM; +?d +–M F?¬M; ;B M +€ M?•M
M;¨M H–M i?b F?¬M; ;B M +€ M?•M HB M +¦ i?ÌB ;B M- i?U+ HU+ #ªM i?•M i?2Q
i–M;X

:'T # M;¨M H–M5

*m®B +MM; GK+ L;mv M +¦ i? F?B M i,M; i®+ i?ÌB ;B M i,M; ;'T # M;¨M H–M5

"°B b® + Q M?Q p"v F?B M EB K L?Q >ªB- EB K L?Q æ°M ;–M M?Q M;? i i?Î- ;BÌ
F m H¨ imv i i? i?B M i¨BX

GK+ L;mv M #„i ç–m i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? i K i–M;- F?¬M; +¦ M?B m i?ÌB ;B
F?Q M? +?•M M;²B- w i?S+ +€ M?•M iB M p¨Q FB K +?B F?¬M; ;B M- `²B F?Q M?
i`¢M; i?€B KÈB `²B Î h?ÌB :B M æ²- [m M b€i i?ÌB ;B M ?¢i i`QM; FB K +?B F?¬M;

h?ÌB ;B M ?¢i +U+ F€ ?¶M HQ¢M- bQ pÈB i`mM; QÆM; i?B M i`B m FB K +?B F?¬

GK+ L;mv M [m€i /¨B,

@ o¢M FB K +?'M ç°M;- p¢M FB K i?–M T?K+- p¢M [mv [mv i bY /KM;- w i?S+ i?¬

h?2Q iB M; `®M;- i?ÌB ;B M ?¢i tmM; [m M? #„i ç–m ç°M;- F?¬M; +ÁM ?¶M HQ¢M
M?B m M[X

" i`,K H–M5

L,K i`,K H–M5

h€K i`,K H–M5

J°i M;¨M H–M5

E?B i,M; i®+ i?ÌB ;B M i,M; ç M K°i M;¨M H–M i?b GK+ L;mv M T?€i ?B M i`QM;
;B M ?¢i ?²B T?K+ i¬M; ç° i`¬B +?ªv iQÆM; çQÆM; # M M;Q¨BX *kM; +?QM? i`QM
i?ÌB ;B M i`¬B- i?ÌB ;B M i`QÌM; ?¨ +m²M +m°M tm'i ?B M i`QM; FB K +?B F?¬M;
?B M ` X

*?ÈT K„i i`QM; HÁM; GK+ L;mv M pmB KWM; F?¬M tB iX

_®i +m°+ ç M i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?ÌB ;B M +ªM?X

hÈB i–M; M¨v i?"i F?¬M; / /¨M;X

E?QªM? F?„+ GK+ L;mv M +ªK i?'v +?•M F?Q iQ¨M i?•M ç M; +m²M +m°M /•M; i`¨
+ÁM + Q K°i F?9+X h?ÌB ;B M tmM; [m M? /QÌM; M?Q M^K i`QM; pÁM; F?®M; +?
M„K ;B[i?ÌB ;B M M¨v `'i imv i pÌB- i?ÌB ;B M i?B i i„+ +O KbM? H¢B i,M; H M K°

E?¬M; +?d H¨ p"v- #ªM i?•M [m i?ÌB ;B M ?¢i +ªB i¢Q #B M +¨M; +QÌM; ç¢BX .QÌ
+¦ i? ç2K +¬M; FQ+? +O F ç`+? `ªB `€+ i`QM; i?ÌB ;B MX hS+ H¨ M¦B M m F ç`+

iU ç°M; ç2K K°i T?–M +¬M; FQ+? +?B ` ç M çQ¢M i?ÌB ;B M iQÆM; H B- F?B M ?
+?9iX hS+ H¨ M¦B ç° +SM; i?•M i? K¢M? ?ÆM M?B mX

"•v ;BÌ KbM? H¨ i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?ÌB ;B M +ªM?- #QÈ+ iB T i?2Q H¨ i? ;BÈ
*ªM? ;BÈB i–M; M¨v H¨ i? v ç´B ?bM? /¢M; bBM? K M? bBM? HBM?- pQ /K bY ç€
+?¦- ç¦ +?QM? H¨ M,M; HU+ +O +ªM? ;BÈB M¨vX æQÆM; M?B M #•v ;BÌ KbM? +€
+ªM? +ÁM `'i t t¬BX

@ *?9+ KWM; ç M i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?ÌB ;B M +ªM?5

EB K L?Q >ªB Î K°i # M M¦B,

@ L?QM; +ÁM +¦ +?9i i?ÌB ;B M- b Q F?¬M; M?•M H9+ #•v ;BÌ F?´ +¬M; im ?¨M?- i
bÆ F€ i? ;BÈB +ªM? i K i–M; p¨ i`mM; F€- ?"m F€ H¨ ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? mX

@ *kM; ç9M;X

GK+ L;mv M ;"i ;M- i`QM; i v ?„M +ÁM +¦ F?¬M; Qi ç` ;B B HBM? i?¢+?- ç K ç K
F?®B ç` ;B B HBM? i?¢+?- i`QM; ç¦ +¦ K°i Qi H¨ T?2 EB K S?QM; i`mM; i´- +¦ K°
J¬M- +°M; i? K T?–M +QÈT H¢B æ` GQM; hBM?- i´M; +°M; ?ÆM # p¢M F?®BX

h`U+ iB T ç®i ? B p¢M F?®B ç` ;B B HBM? i?¢+?- +?ÈT K„i HBM? F?Q MÆB M¨v #

hQ¨M i?•M GK+ L;mv M K¶B K°i i'+ / çB M +m²M; ?'T i?m M?[M; HBM? F?Q- T?€T

h?ÌB ;B M +?"K `½B i`¬B [m - HBM? F?Q MÆB M¨v M;¨v +¨M; Qi- T?€T HU+ +O G

aÆ F€ i? ;BÈB +ªM? i K i–M;X

h`mM; F€ i? ;BÈB +ªM? i K i–M;X

>"m F€ i? ;BÈB +ªM? i K i–M;X

o¨ çdM? i? ;BÈB +ªM? i K i–M;X

æ•v H¨ Q+? HÊB +¦ M?B m ç` ;B B HBM? i?¢+?- i?B m ç®i ? B p¢M F?®B ç` ;B B
ç M çdM? i? ;BÈB +ªM? i K i–M;X æQÆM; M?B M H9+ +–M ç°i T?€ i?b pšM T?ª
F?¬M; i? çB H®B i„+X

hÈB çdM? i? ;BÈB +ªM? i K i–M; `²B GK+ L;mv M KÎ K„i ` - M¦B,

@ æ i¢ •M ibM? ;B9T çÐ +O EB K iB M #®B- p"v i çB ç•vX

GK+ L;mv M #¶M; #B M K'iX

G9+ M¨v- T?2 EB K J¬M H'v *Ym h? M? aÆM H¨K /šM ç–m- T?2 h?B M h?Ov J¬M H
T?2 L;U >Ä J¬M H'v *?9+ oB K /šM ç–m ç m ç½ ? i +€+?- i`QM; KQÌB H,K M;¨v M
+€+? M?QM; /MM; +€+? M¨Q +kM; F?¬M; i? t¬M; ` F?ÄB K i?'i i`"M- p¨ i`mv M i
J¬M *Æ h?B M ok iU M?"M M¨M; F?®M; +? i?B M i?Ov ç¢B i?Ov +¦ i? ;BªB [mvû
T?ªB # KQÆB M;¨v +?S F?¬M; H¨ KQÌB H,K M;¨vX

*?9+ oB K ?ÄB,

@ E?¬M; i? M? M? ?ÆM çQÊ+ b Q\

@ E?¬M; +¦X

*Æ h?B M ok H„+ ç–m- i v M¨M; HB M iK+ #B M ç´B- p¬ b® bQÆM; KM T?"T T?²M;

h`QM; +?ÈT K„i- F?Q i? ?²M; ?Q M; F?´M; H² p¬ +MM; i`mv M ` iW K i?'i pKX >A
M?Q H¨ pB M +´ p¬ i?QÊM; +U i?9 b®M; H¢B- ç¢B #B m ?Q M; +?•M Hw- ?Q M; i`m
#€ ç¢QX E?Q i? +QÌM; ç¢B +?Q ;B€M; tm®M; æ` GQM; hBM? ç½ F?B M K°i b® M
p¬ +MM; F?¦ +?`mX

J†+ /M i`QM; KQÌB H,K M;¨v M¨v *Ym h? M? aÆM ?²B T?K+ +?9i M?QM; ç®B K†i €
+kM; `'i F?¦ +?`mX *Ym h? M? aÆM H¨ i? ;BÈB +ªM? i K i–M; +ÁM +?®M; çQÊ+-
?¶M ç°M; +ªM? i?b F?¦ +?`m p¬ +MM;- +¦ M;QÌB ?°+ K€mX

8NyX *?QÆM; Ry3k, h,M; h®+ h?ÌB :B M U9V

G½Q i´ +ªM?5

E?¬M; +?9i M;?B M;Ì- F?Q i? +QÌM; ç¢B ;B®M; i?QÊM; p` i?–M HBM? imv i ç®B

>ÆM M[H¨ >Q M; h?9 J¬M H½Q i´ +ªM?X

J¼B M;QÌB M;QÈ+ K„i M?bM- Î i` M F?¬M; i`mM; +¦ K°i M;QÌB F?´M; H² iW #–m i`
H² + Q F?QªM; # i`QÌM;- K¶B i'+ / i`ªB [m Km¬M M;¨M i?Y i?€+? iÄ €M? b€M;- M
? B p i ç Q i?¨M? ?bM? tQ - p i b Q F?B M M;QÌB bÊ ?½B- F?Q i? +¨M; H¨K M;QÌ

*?B M h?9 H½Q i´5 E?¬M; b B- M;QÌB ç M +?QM? H¨ K°i i`QM; ? B H½Q i´ >Q M;
J°i # M /€M; H½Q ;B¨ M;QÌB M?Ä ;"v # M? #²M; i?b F?¬M; F?B M # Q M;QÌB +?9 w
#¨v ` K i?'i i`"M- "° J X *?B M h?9 H½Q i´ `®i +m°+ ç MX

@ - M;QÌB h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M- EB K J¬M ç m Î ç•vX

*?B M h?9 H½Q i´ ;B€M; tm®M; H"T iS+ ?ûi iQ- i? M? •K +U+ F€ ?MM; ?²M,

@ GK+ L;mv M Î ç•m\

JK+ iB m i?S M?'i +O H½Q +?QM? H¨ GK+ L;mv M- ;B i +? i M?[M; M;QÌB F?€+ -
b) çQÊ+ i?QÎM; `'i /¨v- ;B€ i`` ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? mX

G½Q [mûi K„i- T?€i ?B M F?¬M; i?'v K†i GK+ L;mv MX G½Q /MM; i?–M MB K M?
*Ym h? M? aÆMX

@ L;QÆB F?¬M; T?ªB H¨ GK+ L;mv M- M;QÆB ;B¨ ?ÆM ?„M `'i M?B mX

G½Q H¢B [mûi K„i K°i H–M- M¦B,

@ h?b ` GK+ L;mv M F?¬M; Î ç•v- +?„+ H¨ i`®M `²BX "B i #´M H½Q i´ b„T ç M M
M?€i M?Q +?m°i- +?Q `^M; i`®M i?Q€i b Q\ "m²M +QÌB [m€X

*?B M h?9 H½Q i´ i? M? •K M?Q b'K ç€M? –K o p M;X G½Q M?bM # M /QÈB M;QÌB
J¬M p¨ EB K J¬MX

G½Q H¢M? HMM; M¦B,

@ *kM; çQÊ+- i`QÈ+ ;B i b¢+? +€+ M;QÆB `²B çB ;B i +QM b•m GK+ L;mv MX L;Q

*?B M h?9 H½Q i´ M?bM *?9+ oB K- ç€M? ` K°i +?QÎM;X *?9+ oB K H"T iS+ M;U ?
F?€M;- M?QM; +€B ;¼B H¨ ?Ä i?–M i?'i FB T ?Ä /QÈB +?QÎM; F?OM; #® F?¬M;
H½Q i´ ç½ i M #B MX *?9+ oB K #` ç€M? # v ` K'v p¢M i`QÊM;- HB M iK+ ?°+ K€r

*?B M h?9 H½Q i´ H¢B M?bM ?QÈM; *Æ h?B M ok- M¦B,

@ - h?B M h?Ov J¬M +¦ ç¨M M¨M; /MM; i?B M +?Ov +?•M FBM? F?¬M; i - +¦ i? #

8N9X *?QÆM; Ry3e , h?€T L;mv M h® URV

æ M H9+ M¨v KÈB tY Hw tQM; +?mv M b m F?B ç'm pÈB *?B M h?9 H½Q i´X æÊB T?€i ?B M K°i çB m- H9+ i`QÈ+ GK+ L;mv M +¦i? ;B i +? i *?B M h?9 H½Q i´ F?B "° J #¨v ` K i?'i i`"M #Ä i`®M ?²B M¨Q F?¬M; ? vX "° J +U+ F€ ;B M tªQ- +?ŠM;

o'M ç #•v ;BÌ H¨ H¨K b Q ` M;Q¨B ç•v\ J i?'i i`"M pšM +ÁM #¨v ` ç¦X

*Æ h?B M ok M¦B,

@ L m H¨ K i?'i i`"M i?b i T?€ çQÊ+- i?B M i?Ov +?•M FBM? +O i +¦i? F?®M; + pK H¨ i?QÊM; +´ F€ pK /Q J h?'i EB m T?mM ` - M?QM; +m®B +MM; pšM H¨ bQÆ KQÌB H,K M;¨v H¨ +¦i? T?€ ;BªB i`"M M¨vX

*?mv M i? H¨ +?'K /SiX

hB T i?2Q H¨ *Æ h?B M ok T?€ i`"M- K'v M;QÌB F?€+ iU im ?¨M? ? v iMv iB M ;B Q

—M EB K i¬M; EB K L?Q >ªB H"T iS+ ~M M9T çBX G½Q H¨ K°i i?Q+? F?€+? #Q ~M F?€+- i`QM; b® ç€K M;QÌB i¢B ç•v +¦i? iB T t9+ i?b +?„+ +?„M +?d KbM? GK+ L;

h?9 >²M aÆM ;B¦ `'i HÈM- GK+ L;mv M çSM; i` M çdM? M9B- # M +¢M? ?„M H¨ EB

@ G–M M¨v M;QÆB çM ?ÆB [m€X oQ /K pB + ;B i +? i *?B M h?9 H½Q i´ ;•v [m€ i–M; F?¬M; / #` ;B i- +¨M; / /¨M; i?b +¨M; F?B M M;QÌB T?ÄM; çQ€M ` M;QÆB L m #` çQ€M ` `²B i?b i?€B +´ p,M KBM? ibK ç M +Y - +?Q M M çÊB ` F?ÄB ç•v i M¦B *?B M h?9 H½Q i´ H¨ #` i #¨v +¢K #šv- +?9M; i +MM; M? m ;B i- i +kM; €K i? +?O [mv MX

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ h H¨ i?Q+? F?€+? #Q ~M M?'i i`QM; FB K im- +¦ +?9i ?ÆB i?Î #Q ~M i M¦B KbM

æQÆM; M?B M GK+ L;mv M #B i F?¬M; T?ªB EB K L?Q >ªB ¬K HÊB p KbM?- H½Q ` +?B M iQ+? FBM? F?OM; i? M¨v +?B ` +?9i KÈB i®i +?Q ?„M- M iQ¨M ?ÆMX T?ªB ç®B i?O +O i?€B +´ p,M KBM?- +?Q ç M H9+ ç®B F?€M; +MM; i?€B +´ p,M M;¨v K€m ?„M bK+ b¬B- ç®B ç–m pÈB i?€B +´ p,M KBM?X

E?B ç¦ b) +?Q i?€B +´ p,M KBM? #B i +€B ;b ;¼B H¨ FB KX

JbM? Hmv M FB K i'i M?B M pb #ªM +?'i i?Q+? FB KX

L?QM; +kM; pb Km®M ç i?€B +´ p,M KBM? M K KMB FB K +O KbM?X

EB K L?Q >ªB ?ÄB,

@ S?ªB `²B- bU FB M æ` GQM; hBM? H–M M¨v iÈB ç•v +kM; ;–M tQM;- b m M¨v M

GK+ L;mv M M?9M p B ç€T,

@ E?¬M; +¦ ;b M;Q¨B w Km®M i?b H¨ [m v p EB K J¬MX

"•v ;BÌ KbM? i¢K i?ÌB F?¬M; +¦ +?¶ çB- F?¬M; p EB K J¬M çQÊ+ b Q\ L?QM; +?Ì *?m h? M? >mv M i`Î p i?b M;¨v i?€M; b) i?9 p` ?ÆM- iQÆM; H B +MM; M? m ç®i KBM?X

@ - p"v b Q\

EB K L?Q >ªB M?bM GK+ L;mv M- M¦B,

@ "•v ;BÌ M;QÆB H¨ i? ;BÈB +ªM? i K i–M;- +¦ Km®M i?Y i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ª `ªM? K¨X

G½Q F?€ ?B m iQM? +€+? GK+ L;mv M- +?Q M M KÈB M¦B /M b Q +kM; `ªM?X

GK+ L;mv M ?ÄB,

@ G¨K b Q i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? iS i–M;\

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ h? ;BÈB +ªM? iS i–M; iS+ H¨ #B M +ªM? p"iX h`QM; i–M; M¨v +¦ i? i? v ç´B ?
i?¨M? p¨M;- #B M M;QÌB H¨K +?¦- p•M p•M ç m H¨ M,M; HU+ +ªM? ;BÈB M¨vX G9+
i´ #B M M;QÆB i?¨M? +QM ?¢+ i`„M; +kM; H¨ M,M; HU+ i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+

L;?2 EB K L?Q >ªB M¦B p"v- GK+ L;mv M #'i ;BÈB M?È iÈB H9+ ç'm pÈB *?B M h?9
+QM ?¢+ i`„M;- M m F?¬M; T?ªB HU+ HQÊM; ?Q M; ? +O *?B M h?9 H½Q i´ #` F
#B M p ?bM? M;QÌB F?€ F?¦ F?,MX o®M GK+ L;mv M F?¬M; Km®M i`MM; FQ+? i'
i?2Q i?¦B [m2M i?QÌM; F?B i?b T?ªB M;?d M;ÆB K°i i?ÌB ;B M ç½- M?QM; #•v ;BÌ
+ÁM Km®M M;?d- +® ;„M; i,M; H M i? ;BÈB +ªM? iS i–M; çQÊ+ i?b H MX >„M F?¬
i?¨M? ?¢+ i`„M;- +?¦ K Q ;bX

G¨K M;QÌB i?"i i®i- i¢K i?ÌB ?„M F?¬M; +¦ ?SM; i?9 H¨K ç°M; p"iX

GK+ L;mv M HB M ?ÄB,

@ G¨K b Q i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+? p"i +ªM?\

h?'v GK+ L;mv M iQ+? +U+- EB K L?Q >ªB ;"i ç–m- pm®i `•m M¦B,

@ h? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+? p"i +ªM? +¦ i? #B M M;QÌB H¨K +?¦- #B M ç€ i?¨M?
M?[M; M,M; HU+ M¨v `®i +m°+ Hmv M H¨K b Q\ *?„+ i?„+ K„+ HÈM M?'i +O M;QÆ

@ h`QM; +äB i`ÌB ç'i p¢M bU p¢M p"i /QÌM; M?Q ç m Î i`QM; M;k ?¨M?- M?QM; H'
HU+ #B M +ªM? p"i i?b F?¬M; [m€ i?¬M;X

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ h?2Q M;QÌB tQ M;?B M +Sm- i`QM; i? ;BÈB F, M;mv M M¨v +O +?9M; i - i'i +
F€ M?Ä #û i´ i?¨M?X

@ o"i +?'i `'i M?Ä M¨v ;¼B H¨ M;mv M i®X

@ h?2Q M;QÌB tQ ibK iÁB M;?B M +S i?b M;mv M i® F, M;mv M +?9M; i +¦ i´M; +

@ J°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B ç m /Q i'i +ª p"i +'m i?¨M? #ªM i?•MX

@ h?B M ?¢ p¢M bU p¢M p"i /M H¨ bBM? HBM? ? v F?¬M; T?ªB bBM? HBM? ç m /Q
i® +'m i?¨M?X

@ *?d +–M M;QÆB +¦ i? M„K ;B[K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® H¨ b) M„K ;B
#ªM i?•M p"i +?'i H¨ /Q K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® +'m i?¨M?X

@ *€B ;¼B H¨ ç€ i?¨M? p¨M;- M;QÌB #B M i?¨M? +?Ä- #B M MQÈ+ i?¨M? HY iQ¨M
K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i®X

@ J°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® M¨v +¦ / M? tQM; `B M;- +?d +–M HoM? M;°
FQ+? i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+? p"i +ªM? çQÊ+X

@ h`QM; i?B M ç` i´M; +°M; +¦ K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i®- p¢M bU p¢M p
KQÆB HQ¢B M;mv M i® M¨v +'m i?¨M?X *?d +–M HoM? M;° b€m KQÆB HQ¢B H¨
i–M; /`+? p"i +ªM?X

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ æQÆM; M?B M +¦ i? M„K ;B[M;mv M i® +¨M; M?B m i?b b) ?B m ` #B M ?¦ M?

@ L m M;QÆB ;†T H¨ b€m KQÆB HQ¢B HB M i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? iS i–M;-
+?'i +?mv M ?¦ +?d H¨ K°i T?–M +?S F?¬M; i? iQ¨M #°- M M K¦M; i`MM; FQ+? i?
FûK `'i M?B mX

EB K L?Q >ªB iB T iK+ M¦B,

@ *?Q M M- M m i?”i Km®M i`MM; FQ+? p,M KBM? +ªM? i?b B +kM; çÊB çO K°i i
KÈB t2K M?Q i?¨M? +¬M;- +?•M +?QM? i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? iS i–M;X L m
KQÆB HQ¢B M;mv M i®- p”v i’i +ª p”i +?’i #B M ç´B i`QM; i`ÌB ç’i ç m +¦ i? iMv i?

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ æ•v +?QM? H¨ i? ;BÈB +ªM? iS i–M;X

GK+ L;mv M ?ÄB,

@ o”v T?ªB H¨K b Q M„K ;B[K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i®\

@ L m H¨ K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® i?b

EB K L?Q >ªB ç€T,

@ h¢B i`mM; QÆM; i?B M i`B m +¦ K°i MÆB ;¼B H¨ h?€T L;mv M h®X h?€T L;mv
? B KQÆB i–M;- K¶B i–M; +¦ i? ?B m ` K°i HQ¢B M;mv M i®- +¨M; H M + Q i?b F

@ h?€T L;mv M h® M¨v H¨ pMM; ç’i F€ H¢ i`QM; i`ÌB ç’i- K¶B M;QÌB K°i çÌB +?d +¦
K°i H–M- M m iÈB `²B i?b F?¬M; i? çB H–M i?S ? BX .M H¨ B Km®M çB H–M i?S
#ªM M,M; #¨B tQ+?- F?¬M; +€+? M¨Q iB M p¨Q i`QM;X

@ J¶B i–M; h?€T L;mv M h® +?d +¦ i? Î K°i i`,K + M? ;BÌ- M m i`QM; i?ÌB ;B M +
M;mv M i® M¨v i?b b) #` #¨B tQ+? ` F?ÄB h?€T L;mv M h®- b m M¨v F?¬M; çQÊ+

@ h?€T L;mv M h® F?¬M; T?ªB K¼B H9+ ç m KÎ- #bM? i?QÌM; KQÌB M,K K°i H–M- p
L;mv M h® KQÌB M,K KÎ K°i H–MX

8N8X *?QÆM; Ry3d , h?€T L;mv M h® UkV

EB K L?Q >ªB M¦B,

@ E?¬M; #^M; #•v ;BÌ i?Y çB h?€T L;mv M h® K°i H–M- M?QM; M;QÌB #bM? i?QÌM
h® b) H¨K M?B m +?m˜M #` K¨ M;QÆB i?b ?B M M v F?¬M; +¦ +?m˜M #` ;b +ªX

@ æB i?b çBX

GK+ L;mv M M?9M p B M¦B,

@ E?¬M; +¦ +?m˜M #` +kM; çB- i F?¬M; çÊB çQÊ+ KQÌB M,K b mX

L;QÌB #bM? i?QÌM; i’i M?B M +¦ i? +?Ì KQÌB M,K M?QM; KbM? i?b F?€+X

PÈ+ +?B M pÈB EB K *?B hY +ÁM +€+? M,K M,KX

L m H¢B çÊB KQÌB M,K KÈB i?,M; H M i? ;BÈB +ªM? iS i–M; i?b ç¢B #B m KbM? i?
+Æ ?°B M¨vX

GK+ L;mv M ?ÄB,

@ h?€T L;mv M h® M^K Î ç•m\

EB K L?Q >ªB ç€T,

@ h?•M T?”M M;¼+ #¨B +O M;QÆB ç•m `²B\

"„i ç–m iW i? ;BÈB ?Ä bÆM +¦ K°i i?•M T?”M M;¼+ #¨B ç¢B #B m i?•M T?”M +€ M?
T?”M M;¼+ #¨B- EB K L?Q >ªB ç€M? K°i Hm²M; b€M; p¨Q i`QM; M;¼+ #¨BX GK+
p¨Q- HB M T?€i ?B M +?¶ h?€T L;mv M h®X E?¬M; M;Ì h?€T L;mv M h® +€+? i? ;
F?€ ;–MX

h?”i ` +?mv M +kM; çÆM ;BªM- h?€T L;mv M h® p¨ i? ;BÈB ?Ä bÆM ç m H¨ +?
KBM?X

h`QM; i?•M T?”M M;¼+ #¨B +¦ #ªM ç² i`mM; QÆM; i?B M i`B m p¬ +MM; F?´M; H²-
p,M KBM? M¨Q M^K Î ç•m- K¬M T?€B M¨Q çSM; ç•m ç m ç€M? /’m ` ? iX LÆB ;B®
L;mv M h® ç m H¨ HQ¢B +?d +–M çB K b€M; HB M i?’v ` M; vX

h` M i?•M T?”M M;¼+ #¨B +ÁM +¦ çQ çB K KbM? çB [m - i’i +ª çB K b€M; i` M #ªM

h?•M T?”M M;¼+ #¨B H¨ K°i i?S i®i- F?¬M; #B i /Q p` M¨Q T?€i KBM? ` X

:BÈB i?B m tQM; i’i +ª- EB K L?Q >ªB M?9M p B M¦B,

@ "•v ;BÌ ç½ F?¬M; +¦ ;b /¢v +?Q M;QÆBX

>B M i¢B EB K L?Q >ªB ç9M; H¨ F?¬M; +¦ ;b /¢v +?Q GK+ L;mv M çQÊ+ M[X GK+
M? M?- K¶B H–M EB K L?Q >ªB i`¬M; i?’v €M? b€M; i`QÎM; i?¨M? +O ?„M b) F?¦

hB T i?2Q T?ªB Î H¢B æ` GQM; hBM? K°i çQ¢M i?ÌB ;B MX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B
T?M bBM? M?QÊ+ K°M;- i`W çB m ç¦ ` i?b H¨ m®M; `QÊm M;O- ?B K F?B M?¨M M

h`QM; KQÌB H,K M;¨v M¨v ?„M Mm¬B /QÐM; iBM? i?–M i`¨M ç•vX

_®i +m°+ ç M M;¨v i?S KQÌB H,K- bQÆM; KM i` M çdM? ç–m ç½ #` *Æ h?B M ok i?

EB K J¬M- h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M ç½ iÈB H9+ i? v # MX

EB K J¬M- h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M- +’T i` M ç€K M;QÌB M¨v ç m #B i æ`
i`ªB [m K°i i`”M +¦ i? ?bM? /mM; H¨ i? v ç´B #’i M;Ì- F?€ H¨ ?¨B F`+?X *?Q M M
#¼M ?¼ M;?d M;ÆB- ? B H¨ #ÎB pb iÈB H9+ h?€T L;mv M h® KÎ ` X

æWM; [m M # M;QÌB *Ym h? M? aÆM- *?9+ oB K- *Æ h?B M ok ç m H¨ i? ;BÈB +

h?”i ` # M;QÌB ?¼ K’v i`,K M,K i`QÈ+ ç½ H¨ i? ;BÈB +ªM? i K i–M; M?QM; +S +ª
i®i- ;BÌ i?b ç½ bŒM b¨M;- +?m˜M #` i?Y çB h?€T L;mv M h® HB m K°i H–MX

GK+ L;mv M M;?2 p”v M;•v ` - ?ÄB,

@ *€B ;b\ *€+ M;QÌB +kM; çB h?€T L;mv M h®\

@ L;QÆB çB h?€T L;mv M h® Hm¬M\ *?ŠM; T?ªB #bM? i?QÌM; +–M +?m˜M #` H•m
+ª çÌB +?d p¨Q K°i H–MX

>B M M?B M *?9+ oB K `’i ;B”i KbM?- +€B ;¼B H¨ +?m˜M #` # Q ;²K K°i ç®M; b€+?
#B i `®i +m°+ +€B ;b H¨ p”i +?’i `²B +€+ i?S HBM? iBM? F?€+X

GK+ L;mv M F?¬M; K’v ç w M¦B,

@ - i i`U+ iB T çB- F?¬M; +?m˜M #`X

h?”i ` ?„M Km®M +?m˜M #` M?QM; M?Q p”v H¨ +?Ì KQÌB M,K b m M[- ?„M F?¬M;

:B¼M; *Æ h?B M ok /`m /¨M; / M;?2 M¦B,

@ o”v çB +?mM; çBX

@ *kM; i®i- +MM; M? m çB i?¬BX

"®M M;QÌB GK+ L;mv M- *Æ h?B M ok- *?9+ oB K- *Ym h? M? aÆM K†+ /M im´B F
i?•M +kM; F?€+ M?QM; /M ;b +MM; M? m ç®B K†i +?B M ç’m pÈB *Æ h?B M ok +?
pb p”v ç`M? çB +?mM;X

E?B M;QÌB EB K J¬M- h?B M h?Ov J¬M- L;U >Ä J¬M ç M i? v # - #®M M;QÌB G
*?mv M M¨v tm’i T?€i M;²B H¨ "¢+? ",M; i?mv M +O *Æ h?B M okX *?B + "¢+? ",M
i´ i?¨M?- M?QM; F?¬M; ? i?’v H¢M?X *?B + i?mv M t ?Q - i`QM; i?mv M i?S ;b +

G9+ # v ?QÈM; h?€T L;mv M h®- #®M M;QÌB ;B Q HQm +?9i i•K ç„+- i`QM; [m€ i
h?B M ok- *?9+ oB K- *Ym h? M? aÆM i? KÈB T?€i ?B M K†+ /M GK+ L;mv M FB

K†i F?€+ M?Q T?€T HU+- i`”M T?€T- T?M +?9- +´ i`MM; i?b i p¬ +MM;- F?¬M; #B
i? ;BÈB +ªM? M?B m Qi #B i +?9i +?9i- +?d KbM? GK+ L;mv M H¨ ?Q¨M iQ¨M KM

L?QM; M;?o H¢B i?b GK+ L;mv M F?¬M; ?¼+ ;b +ª- F?¬M; #B i ;b +ª- i”T i`mM; ?
i`bM? ç° M?Q #•v ;BÌX

æ•v +kM; H¨ i¨B M,M;5

"¢+? ",M; i?mv M # v i` M i`mM; QÆM; i?B M i`B m- K°i çQÌM; çB [m F?¬M; Qi +?
L;mv M h®X æ M ;–M h?€T L;mv M h® i?b i?'v +?¦T K°i iÁ i?€T iQ + Q + Q- /QÌM
T?€ F?mM; i`ÌB- + Q + Q çSM; i?ŠM;X " M +¢M? h?€T L;mv M h® +¦ p¬ b® +'K T?

GK+ L;mv M çSM; i` M "¢+? ",M; i?mv M M?bM tm®M; /QÆBb- +?d i?'v h?€T L;mv
ç M +¢M? i?¨M? i`b i?b T?€i ?B M +?¶ M¨v +?d +¦ K°i +Y +?Q T?ûT M;QÌB p¨Q- M
T?€TX *'T T?€T MÆB M¨v 2 `^M; iÈB M;¨M p¢M i–M;- i?”K +?Q H¨ ?¨M; S+ p¢M i–M

*Ym h? M? aÆM M¦B,

@ Jm®M iB M p¨Q h?€T L;mv M h® i?b T?ªB i`QÈ+ p¨Q L;mv M h® i?¨M?X *?d +¦ tm
#` M;k ç¢B +´ p,M KBM? i`mv M½ KÈB çQÊ+ p¨Q ç•vX

æ®B pÈB [mv i„+ M¨v i?b GK+ L;mv M F?¬M; bÊ- K†+ /M i?€B +´ p,M KBM? ?”M ?,
? #` M;k ç¢B +´ p,M KBM? i`mv M½- /M ;BªM +?B p,M KBM? T?€i H M? i`mv b€i ?
F?¬M; #¨v ` M;Q¨B K†iX

L;QÌB ç M h?€T L;mv M h® +¦ F?¬M; Qi- B M'v t T ?¨M; +?Ì FB K i` iB M p¨Q +Y

_®i +m°+ ç M HQÊi #®M M;QÌB GK+ L;mv M- M;QÌB i?S M?'i M?”M FB K i` H¨ *Æ

@ h?B M h?Ov J¬M *Æ h?B M okX

@ L;U >Ä J¬M *?9+ oB KX

@ EB K J¬M *Ym h? M? aÆMX

G9+ # M;QÌB i`QÈ+ #€Q / M? +?Q ;•v M M +?'M ç°M; ;b- K†+ /M # M;QÌB H¨ i? ;
/ M? iB M; F?¬M; HÈM H„KX Í i`mM; QÆM; i?B M i`B m +¦ [m€ M?B m i? ;BÈB +
i?B M i¬M KÈB M´B iB M; M?Q +²MX

@ EB K J¬M GK+ L;mv MX

E?B ?„M #€Q ` +€B i M i?b M;QÌB FB K i` M?bM GK+ L;mv M- M¦B,

@ L;QÆB H¨ GK+ L;mv M\

GK+ L;mv M ;”i ç–m ç€T,

@ æ9M; p”v- i H¨ GK+ L;mv MX

@ h?”i bU H¨ GK+ L;mv M5

L;QÌB FB K i` HB M H'v ` K°i i` M; ;B'v p¨ +•v #9i- M¦B,

@ *QM ;€B i H¨ M;QÌB ?•K K° M;QÆB- +¦ i? Fw i M +?Q i F?¬M;\

o”v K¨ +kM; çQÊ+\ æ•v H¨ H–M ç–m iB M GK+ L;mv M çKM; T?ªB M;QÌB Km®M KbM
tQ i FwX G9+ GK+ L;mv M Fw i M T?€i ?B M M;QÌB tmM; [m M? ç€M? ;B€ KbM?- /
b m ç m M?bM +?^K +?^KX

@ L;QÌB ç¦ +?QM? H¨ GK+ L;mv M Fb \

@ L;?2 M¦B ?„M +?Q ç M K°i i`,K im´B5

@ h` p”v ¨\

@ >„M i` i? K¨ iÈB i? ;BÈB +ªM? i K i–M; `²B\

@ L;QÌB i H¨ i?B M i¨B ?B K +¦- F?¬M; çQÊ+ ¨\

J°i M;QÌB i? M i?Î,

@ §B- ç9M; H¨ +MM; M;QÌB F?¬M; +MM; b® K¢M;- H9+ i K°i i`,K im´B +ÁM Î ç¢B
ç M K°i i`,K im´B ç½ iÈB i? ;BÈB +ªM? i K i–M;- bQ b€M? pÈB ?„M i +ªK i?'v KbM

J°i M;QÌB F?€+ M¦B,

@ >W- M;QÆB K°i i`,K im´B H,M H°M Î ç¢B ç¢Q +ªM?- i iW MQÈ+ M;Q¨B ç M- +¦ #E
+'T ;b F?¬M;\ *?Q M;QÆB ? v- H¨ Hmv M i? F€X

8NeX *?QÆM; Ry33 , h?€T L;mv M h® UjV

L;QÌB KÎ ç–m F?¦ ?B m ?ÄB,

@ *€B ;b\ J°i i`,K im´B KÈB ç M Hmv M i? F€\ a Q +¦ i? \ "bM? i?QÌM; ? B KQÆB
Hmv M i? F€ ç M i`QÌM; bBM? +ªM? +?S5

@ L;QÆB iW M?Ä bBM? ?Q¢i Î i`mM; QÆM; i?B M i`B m çQÆM; M?B M +?Q H¨ p'
GBM? F?Q MQÈ+ M;Q¨B +?d #ˆM; K°i T?–M i`mM; QÆM; i?B M i`B m- i?"K +?Q H

@ S?ªB `²B- ?bM? M?Q GK+ L;mv M +kM; H¨ tm'i i?•M MQÈ+ M;Q¨B ç'vX LQÈ+ M;
p"v- ?„M tm'i i?•M MQÈ+ M;Q¨B K¨ +?Q ç M K°i i`,K im´B ç½ iÈB i? ;BÈB +ªM? i K
M?•M i¨B- M;QÌB M?Q p"v F?¬M; FûK ;b E?Q o"M h?'i hYX

@ L¨v- F?¬M; H) M;QÆB +?Q M;?2 M¦B b Q\ G–M i`QÈ+ GK+ L;mv M ç'm pÈB EB
ç€M? M; M; i v ç'v5

E?¬M; +?9i M;?B M;Ì- GK+ L;mv M pW ç M L;mv M h® i?¨M? ç½ i?¨M? M?•M p"i M

GK+ L;mv M ç M L;mv M h® i?¨M? F?¬M; H•m- +?d i?'v T?Q i•v i?¨M? i` M #–m i`
JÈB `²B +ÁM ç M; +¦ ;B¦ #½Q F?¬M; M;WM; i?´B T?Q i•v L;mv M h® i?¨M?- M?QM
K'i- #–m i`ÌB tm'i ?B M K°i ç¦ iQÌM; p•M- i`QM; p¬ i"M iQÌM; p•M tm'i ?B M iWM;

@ /B ç¨ T?"i- p¬ HQÊM; T?"i i¬MX

J°i iB M; T?"i ?B m i`mv M tm®M;- K°i ?Á i?QÊM; i` im´B K¬B ?²M; `,M; i`„M; K
F?¬M; i`mM; ç€T tm®M;X

>Á i?QÊM; ç€T tm®M; i?b F?¬M; i`mM; `ÆB `KM; p¬ b® i?B M ?Q X

>Á i?QÊM; im'M i9 im´B i` M¨v ç€T tm®M; F?B M K¶B M;QÌB +?ŠM; ?B m b Q K¨

GK+ L;mv M çSM; i` M L;mv M h® i?¨M? M?bM ?Á i?QÊM; i` im´B ç€T tm®M;X >
B\ GK+ L;mv M Km®M ?ÄB M?QM; HB M T?€i ?B M F?¬M; +–M i?B i- pb iQ¨M L;
`¨M;- #¨M i€M iBM iS+ p ?Á i?QÊM; i` im´BX

@ >Á i?QÊM; i` im´B M¨v H¨ B p"v\

@ h?B M ?Q `ÆB- im'M K„ p¬ bQM;- i`W S?"i *?B hY ` +ÁM +¦ B\

@ S?"i *?B hY i`QM; E?Q o"M h?'i hY\

@ - #•v ;BÌ S?"i *?B hY +kM; H¨ i? ;BÈB +ªM? i K i–M;\

@ h?2Q Hw i?b E?Q o"M h?'i hY i'i M?B M F?¬M; F?ª M,M; H¨ i? ;BÈB +ªM? i K i
F?€+ pÈB M;QÌB F?€+- im´B M?Ä M?'i i`QM; E?Q o"M h?'i hY- M;?2 M¦B ?B M M v
M?Ä ?ÆM F?Q p"M HK+ iY F?€+ ? B- # +?K+ im´BX

@ h? i?b im´B ;–M #ˆM; GK+ L;mv M `²B\

@ æ9M; `²B M?d- ?bM? M?Q im´B ?„M M; M; #ˆM; pÈB GK+ L;mv M i?b T?ªBX

@ >ÆM M[i`QÈ+ # KQÆB im´B S?"i *?B hY F?¬M; ? im ?¨M?X h`QÈ+ # KQÆB i
ç¢Q i¢M; T?"i +?B p,M KBM?- M;?2 M¦B ç¼+ KQÌB p¢M i€K M;¨M p¢M [mv M FBM
i€K KQÆB i€K [mv M ç¢Q i¢M;X æ M M,K # KQÆB im´B ç¼+ ? i ? B KQÆB [mv M
ç–m im ?¨M?X

@ h?"i H¨ FBM? M;?B K i`mv M F€X

@ h? i?b +?ŠM; T?ªB M¦B ?„M +?d /MM; i?ÌB ;B M #®M KQÆB M,K iW K°i M;QÌB
+ªM? i K i–M;\

@ *?"+ +?"+- ;? ;ÈK i?"iX

@ hm´B +O ?„M ;–M #^M; GK+ L;mv M- i?ÌB ;B M im ?¨M? M;„M ?ÆM GK+ L;mv M
HU+ M; M; pÈB GK+ L;mv M- +?ŠM; T?ªB M¦B i?B M T?9 +O ?„M +ÁM i` M +ª GK
E?Q o"M h?'i hY F?¬M; m´M; H¨ S?"i *?B hY- F?€+ pÈB M;QÌB i?QÌM;- F?¬M; T?ª
b€M? çQÊ+X

@ *€B M¨v +kM; +?Q +?„+X h?ÌB ;B M S?"i *?B hY im ?¨M? +?d +¦ #®M KQÆB M
KQÆB M,K- M?QM; çWM; [m M S?"i *?B hY Hm¬M im ?¨M? Î T?"i +?B p,M KBM?-
M;QÌB +?d çB K im ?¨M? +kM; K°i ç®M;X *ÁM GK+ L;mv M i?b b Q\ >„M tm'i i?•M
bÆM +MM; +®+- K°i çQÌM; iU bÌ bQ¢M;- /M +¦ p¨Q i`mM; QÆM; i?B M i`B m i?b
FûK ?ÆM T?"i +?B p,M KBM? `'i M?B m- çQÆM; M?B M i?ÌB ;B M GK+ L;mv M im
ç¬B- çB m FB M +kM; FûK ?ÆM S?"i *?B hY `'i H¨ M?B mX o"v M M ? B M;QÌB M¨
`'i F?¦ M¦BX

J°i M;QÌB T?•M iQ+? M?Q p"vX

J°i M;QÌB # M +¢M? M;?2 M¦B p"v ;"i HB H` - #ªQ,

@ L;QÆB M¦B +kM; +¦ Hw- ç9M; H¨ p"vX

@ L?QM; H–M M¨v ?'T /šM ç•vX L;QÆB M;?o t2K- #•v ;BÌ GK+ L;mv M ç M L;mv M
L;mv M h®- K¨ S?"i *?B hY +kM; ç M L;mv M h® i?¨M? p¨Q h?€T L;mv M h®- i? i?b
b) bQ i¨B + Q i?'T\

@ æ9M; p"v- +?„+ +?„M ? B M;QÌB b) ç'm K°i i`"M- t2K +QB `®i +m°+ H¨ S?"i *?B
h?'i hY K¢M? ? v H¨ GK+ L;mv M M´B iB M; M?Q /B m ;†T ;B¦- FB K i?m"i M; M; i

S?9i +?®+ #¨M i€M t¬M t Q- ç m KQM; +?Ì ç¢B +?B M ç†+ b„+ ;B[GK+ L;mv M p¨

•M? K„i S?"i *?B hY [mûi [m ç€K M;QÌB- #¼M ?¼ imv ç m H¨ i? ;BÈB +ªM? i K i–
K„i ;½ çQÊ+X S?"i *?B hY Hmv M K°i HQ¢B +¬M; T?€T- ;¼B H¨ S?"i h•K JBM? EQ

S?"i h•K JBM? EQM? S?€T +¦ i? ibK` B i•K +QÌM;- B i•K v mX

S?"i *?B hY M?bM ?QÈM; GK+ L;mv MX

h`QM; p¬ b® M;QÌB ;½ T?€i ?B M GK+ L;mv M- pb ;½ H'v S?"i h•K JBM? EQM? S?€
i•K HBM? M?B m M;QÌB i?b ?„M +¦ i•K HBM? iBM? i?m–M M?'i- iBM? i?m–M M?Q i
pÐX EB K b„+ #ûM M?Q ç•K T?€ p¢M [mv M FBM? T?"i- p¢M [mv M ç¢Q i¢M;X " M
p¨Q HÁM; ?„M `²B H¢B /QÌM; M?Q F?¬M; H¼i p¨QX

:½ M;?2 çQÊ+ iBM iS+ KQM; Km®MX

h?b` H¨ ?„M- GK+ L;mv M K°i M;QÌB ç'm pÈB EB K *?B hY- FB K i?m"i M; M; i vX

S?"i *?B hY M?bM GK+ L;mv M i?b ?„M +kM; ç€M? ;B€ ?Á i?QÊM; M¨vX o` ?Á i?
F?Q i?"i iBM? i?m–MX •M? K„i +O S?"i *?B hY p¨ GK+ L;mv M ;B Q M? m i` M F?
i"M T?"i F?Q p¨ FB K F?Q Î F?¬M; i`mM; p +?¢KX S?"i F?Q ç"K ç†+- p¬ i"M T?"i [
çÆM i?m–M- iWM; çÊi FB K [m M; H¢M? H)Q `ûi #m®iX

S?"i *?B hY T?€i ?B M i`QM; HÁM; KbM? Km®M i?„M; GK+ L;mv M- F?¬M; pb +€
S?"iX

h9+ oQÆM; S?"i +?QM? H¨ M?•M p"i [m M i`¼M; i`QM; T?"i +?B p,M KBM?- ?B M
+kM; H¨ bQ T?K +O S?"i *?B hYX h9+ oQÆM; S?"i H'v +€+? h?B M h9+ hBM? h9 E
hm +ÁM +¦ K°i i`mv M M?•M +€+? çÌB H¨ GK+ L;mv MX h9+ oQÆM; S?"i bÈK M¦B +

L,K ç¦ ? B ç`+? i?O H¨ h9+ oQÆM; S?"i p¨ S?"i æ¨ EB K hmX

æ² ç +O h9+ oQÆM; S?"i +?QM? H¨ S?"i *?B hY- i`mv M M?•M +€+? çÌB +O S
L;mv MX

*?Q M M S?"i *?B hY T?ªB i?„M; GK+ L;mv MX

E?¬M; +?d M?Q p"v i?¬B- S?"i *?B hY i`QM; E?Q o"M h?'i hY Km®M çQÊ+ +¬M; M
i?B M i¨B ç m Km®M F?B m +?B M pÈB S?"i *?B hY- i? v i? p`i`Q €T +?¦i E?Q o"M
+¬M;X hmv M?B M- GK+ L;mv M tm'i ?B M- i`Î i?¨M? K°i HQ¢B F?ª M,M; `'i HÈMX
+ Q- F?Q p"M i®i ç M ;–M #^M; S?"i *?B hYX >B M M v Î i`mM; QÆM; i?B M i`B m
H) F?Q p"M ç i?'i iY F?¬M; T?ªB S?"i *?B hY K¨ +?QM? H¨ GK+ L;mv MX

hmv +€+? M¦B M¨v F?¬M; # Q M?B m M;QÌB iBM iS+ M?QM; +¦ i²M i¢BX

o"v M M ?¬K M v S?"i *?B hY Km®M +?SM; KBM? +?Q K¼B M;QÌB i?'v- ;½ KÈB H¨ E
T?ªB GK+ L;mv MX

a m F?B S?"i *?B hY ç M iB M p¨Q L;mv M h® i?¨M? K¼B M;QÌB ç m #¨M i€M +m°
GK+ L;mv M- +MM; H9+ ç¦ i`QM; L;mv M h® i?¨M? +kM; +¦ M;QÌB M¦B p +€B F?€+

E?Q o"M h?'i hY i?b GK+ L;mv M +?d i?'v H¨ EB K *?B hY p¨ S?"i *?B hY- M?QM; i
+¦ `'i M?B m M;QÌB- F?¬M; Qi F iWM; i?'v oä *?B hY- S?€T *?B hYX

@ Jm®M M¦B ç M E?Q o"M h?'i hY HÊB ?¢B M?'i pšM H¨ S?€T *?B hY- oä *?B hY- >
ç•v H¨ imv M ç–mX

8NdX *?QÆM; Ry3N , h?€T L;mv M h® U9V

hmv M i?S ? B H¨ EB K *?B hYX h?"i ` T?€T HU+ +O EB K *?B hY F?¬M; FûK ;b
i?B i i?ÁB Î +?¶ tm'i i?•M K¬M T?€B M?Ä M?Q EB K J¬M M M KÈB i?m FûK +?9iX

@ hmv M i?S # H¨ S?"i *?B hY i` im´B M?'iX S?"i *?B hY +¦ iB K HU+ p¬ +MM;- +?
H¢B i`QÈ+ # KQÆB im´B F?¬M; im ?¨M? ;b +ª M M i?U+ HU+ v m M?'iX

@ N - +?d KÈB +¦ b€m M;QÌB i?¬B K¨\ E?Q o"M h?'i hY +ÁM +¦ K°i M;QÌB +?SX

@ L;QÆB F?¬M; ?B m ;b +ª- ç9M; H¨ E?Q o"M h?'i hY +¦ #ªv M;QÌB M?QM; M;QÌB

@ *€B ;b\ J *?B hY\ *?¶ +?9M; i /QÌM; M?Q F?¬M; +¦ K¬M T?€B M?Q K K¬M +?S

L;QÆB H M iB M; i`ª HÌB `^M;,

@ L;QÆB i?B m FB M i?S+ [m€X L;QÆB +?Q `^M; i` M çÌB M¨v +?d +¦ M;k ç¢B +´
#bM? i?QÌM; i?¬B b Q\

L;QÌB ?ÄB +?mv M i?„+ K„+ ?ÄB H¢B,

@ E?¬M; H) F?¬M; T?ªB\

@ oÈ p˜M- çQÆM; M?B M H¨ F?¬M;- b Q +?d +¦ +?9i Qi M¨v çQÊ+\ " KQÆB H,K
i`mM; QÆM; i?B M i`B m- /B i?'i ç` +ÁM ˜M ;B'm K°i Qi p,M KBM? i?U+ HU+ +QÌ
KBM?- v m +?B p,M KBM?- K +?B p,M KBM?X J +?B p,M KBM? M¨v F?€ H¨ +QÌM
KBM? #bM? i?QÌM;- çm´B b€i +´ p,M KBM?X

@ *ÁM p im pB +O J *?B hY i?b b Q +?9M; i #B i\ J *?B hY ˜M b•m i`QM; /B i?
im´B +O J *?B hY F?¬M; i` H„K- M;?2 M¦B H¨ #^M; +Ð S?€T *?B hYX 1 `^M; i?U-
H¨ +QÌM; ç¢BX

@ E?Q o”M h?’i hY- #ªv M;QÌB FBM? i¨B imv i /B K- #ªv M;QÌB i` im´B +¦ iB K H
i`B m- K¨ GK+ L;mv M t2K M?Q H¨ M;QÌB i?S i€KX

@ h?b ` H¨ p”v- ?¬K M v M;?2 M;QÆB M¦B i KÈB ?B m +€B ;b H¨ E?Q o”M h?’i hY

@ "•v ;BÌ i?b\ *?9M; i +?Ì t2K i`Á ? v i?¬BX L?bM t2K H–M M¨v i`QM; L;mv M h®
GK+ L;mv M `®i +m°+ B +¨M; K¢M?X

E?¬M; +?9i M;?B M;Ì- #•v ;BÌ i`QM; L;mv M h® i?¨M? ? B çB K ?’T /šM €M? K„i M
*?B hY- K°i H¨ GK+ L;mv M- M;QÌB F?€+ +¦ b€M; ?ÆM +kM; F?¬M; i? b€M? #ˆM;

L?QM; F?¬M; T?ªB M?[M; M;QÌB F?€+ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ €M? b€M;X

oQ /K M?Q /¢ +?B p,M KBM? h`B M "¢+?X h`B M "¢+? H¨ K°i M;QÌB M? im’M- H
i`„M; # +?- ;BÆ i v M?’+ +?•M i`¨M ç–v Qm M?½X h Q M?½ T?QM; ç° H¨ T?QM; +€
i?QÌM; `’i Qm M?½ M?QM; F?B ` i v b) #B M K’i i`QM; #¦M; ç K- iW ?„+ €K +?Q F

h`B M "¢+? +kM; Mˆ K i`QM; imv i i? i?B M i¨B- imv F?¬M; #ˆM; E?Q o”M h?’i hY M
i` M #ªM; t T ?¢M; i?B M i¨BX æQrM; M?B M #ªv ?¨M; ç–m #ªM; t T ?¢M; +?QM?
M v GK+ L;mv M Î i?S ?¢M; KQÌB +?QMX L?QM; K¼B M;QÌB ç m +¬M; M?”M ?„M +¦
+–M i?ÌB ;B M +?SM; KBM?X

oQ /K M?Q G¬B h?’i i?m°+ H¬B +?B p,M KBM?X h M +O G¬B h?’i F?¬M; K’v #€ ç
p¢K pÐ- K°i F?B +¬M; FQ+? i?b M?Q +?ÈT ;B”i b’K bûi- ç•v H¨ M;QÌB t T i`,K ?¨M;
QÆM; i?B M i`B mX

oQ /K M?Q M?Q +?B p,M KBM? G,M; h? M? o•M- ç•v H¨ K°i M;QÌB i`¨M ç–v T?QM;
t T i`,K ?¨M; ç–m #ªM; i?B M i¨B i`mM; QÆM; i?B M i`B mX

h¢B i`mM; QÆM; i?B M i`B m +¦ K°i #ªM; i?B M i¨BX

æ•v H¨ #ªM; i?B M i¨B i?”i bU- i?B M i¨B çdM? + Q M?’i i`mM; QÆM; i?B M i`B m
h?’i hY t T Î i`QÈ+ M?’i- ?B M M v i?S ?¢M; +O GK+ L;mv M H¨ KQÌB +?QM- H9+ i
S?€T +O ?„M F?¬M; i? H¼i p¨Q #ªM; M¨vX J¶B M;QÌB +¦ i? p¨Q #ªM; i?B M i¨B ç
F?ª M,M; i`MM; FQ+? T?¦ +?O p,M KBM?- M?[M; M;QÌB t T i`QM; #ªM; +?d +–M i
+ªM? ;BÈB i?B M i¬M +ÁM çQÊ+X

"ÎB pb #ªM i?•M ?¼ H¨ K°i ç€K iBM? M? M?’iX

>B M i¢B i`QM; L;mv M h® i?¨M? ? B M;QÌB ?’T /šM €M? K„i M?’i çQÆM; M?B M
L;mv MX

E iB T H¨ /¢ +?B p,M KBM? h`B M "¢+?- H¬B +?B p,M KBM? G¬B h?’i- M?Q +?B p,

*ÁM M?[M; M;QÌB F?€+ i?b / M? iB M; F?¬M; HÈM H„KX

h?€T L;mv M h® +ÁM +?Q KÎ- GK+ L;mv M çB /¢Q i`QM; L;mv M h® i?¨M? T?€i
?¨M;- pQ /K M?Q +Y ?¨M; i¨B M;mv MX GK+ L;mv M `ªM? `¶B çB /¢Q F?„T MÆB
F?¬M; T?€i ?B M K°i iB K `QÊmX h`QM; im bo F?¬M; +¦ M?B m M;QÌB i?Q+? m®M
h® b„T KÎ ` +¨M; F?¬M; +¦ B `ªM? ç M m®M; `QÊm- /M ;b F?¬M; K’v B M?Q GK+

"U+ KbM?- F?¬M; +¦ iB K `QÊmX

GK+ L;mv M H M +ÆM M;?B M `QÊm- #bM? i?QÌM; ?„M +?S F?¬M; Qi `QÊm- M?Q
ç–m p¨Q T?2 ;BªM `²B iÈB EB K oQM; "B - +m®B +MM; Î æ` GQM; hBM? ?ÆM K°i
?¢B ?„M i?ÌB ;B M H•m `²B F?¬M; Km `QÊm- b® `QÊm # M ç–m ç½ m®M; ? iX

Jm®M F?¦+ [m€5

GK+ L;mv M ç M; +ªK i?€M i?b T?€i ?B M i`QÈ+ K†i tm’i ?B M K°i M;QÌBX

J°i M;QÌB i? M? MB M iQ¨M i?•M iQ€i ` +?QM? F?QX L;QÌB i? M? MB M +¦ K†i +
+?QM? i`U+ p”vX

GK+ L;mv M /WM; #QÈ+X

@ h M +O i H¨ G,M; h? M? o•MX

h?Q bBM? K†i +?[çB M M¦B,

@ J¢M? M?'i ;BÈB i` M?Q +?B p,M KBM?- +kM; t T p¨Q K°i i`,K ?¨M; ç–m i?B M i
h +¦ M;?2 i M M;QÆB- GK+ L;mv M- `'i M?B m M;QÌB ç m M¦B ?B M i¢B ` K°i i?
H¨ M;QÆB- +¦ F?¬M; Qi M;QÌB M¦B M;QÆB +¨M; ;B®M; i`mv M M?•M M?Q +?B p,M

@ G–M M¨v i`QM; h?€T L;mv M h® +?9M; i bQ i¨B K°i H–M çBX

G,M; h? M? o•M M¦B tQM; bªB #QÈ+ çB K'iX

GK+ L;mv M M?9M p B- i?"i H¨ #'i ç„+ /o- #¶M; M?B M iÈB F?B m +?B M KbM? `²B
Km®M M?"M HQ¢B F?B m +?B M M¨v ç•mX

G9+ M¨v *Æ h?B M ok ç€T tm®M; M¦B,

@ GK+ L;mv M- M? M? çB M¨Q- h?€T L;mv M h® b„T KÎ `²B5

*€B ;b\ h?€T L;mv M h® b„T KÎ\

L m h?€T L;mv M h® b„T KÎ i?b KbM? T?ªB +?¢v M? M?- GK+ L;mv M F?¬M; +ÁM
i?2Q b m *Æ h?B M ok # v iÈB +?QM? ;B[L;mv M h® i?¨M?X G9+ M¨v # M +¢M? I
;–M M;¨M M;QÌB- ç m H¨ i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i`QM; i`mM; QÆM; i?B M i`B mX

h`mM; QÆM; i?B M i`B m +¦ T?¢K pB `'i HÈM- M;QÌB i? ;BÈB +ªM? i K i–M; +¦ p¬

@ G–M M¨v h?€T L;mv M h® KÎ ` b) /Q i +?m i`bX

L;QÌB H M iB M; K†+ €Q i`„M;- iQ€i ` iB M F?Q- F?B M i`QM; b•M M?Q `ÆB p¨Q i
+´ p,M KBM?- i M H¨ h•v *U+ hB M «M;X h•v *U+ hB M «M; K†i KkB ?B M H¨M?- #
i`„M;X h?€T L;mv M h® /Q M;k ç¢B +´ p,M KBM? Hm•M HQm +?O i`b- H–M M¨v pW
h•v *U+ hB M «M;X

@ *?„+ K¼B M;QÌB ç½ #B i [mv i„+ +O h?€T L;mv M h®- i´M; +°M; K°i i`,K ? B KC
i–M; i®B ç +?d +¦ i? Î K°i i`,K + M? ;BÌX oQÊi [m K°i i`,K + M? ;BÌ K¨ +ÁM F?¬M
i–M; ç¦ i?b b) #` çm´B ` h?€T L;mv M h®X

@ *ÁM +–M M?„+ M?Î H¨ K°i çÌB M;QÌB +?d +¦ i? p¨Q h?€T L;mv M h® K°i H–M- F
? BX L m F?¬M; +?m~M #` i®i i?b ;BÌ Km®M HMB H¢B +ÁM F`T- K°i F?B p¨Q h?€
Km°M K¨M;X

h•v *U+ hB M «M; ;BÈB i?B m [mv i„+ +O h?€T L;mv M h®X

@ "•v ;BÌ- +¦ i? p¨Q h?€T L;mv M h®X

*Y HÈM h?€T L;mv M h® –K –K KÎ ` - K¼B M;QÌB ç m çB p¨Q i–M; i?S M?'i h?€T L

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m Î i`QM; i–M; i?S M?'i i?€T L;mv M h®X h•v *U+ hB M «M; ç
i`,K +?QM KQÆB +?QM M;QÌBX

G¢B M¦B +?QM i`,K +?QM KQÆB +?QM M;QÌB M¨v iB M p¨Q i–M; i?S M?'i i?€T L;
L;mv M h® F?€ H¨ `°M;- +?QM i`,K +?QM KQÆB +?QM M;QÌB Î i`QM; ç¦ K¨ F?¬M; +
`°M; `o H¢ i?QÌM;- K¼B M;QÌB +€+? M? m `'i t X GK+ L;mv M- *Æ h?B M ok- *?9
#®M M;QÌB +€+? M? m K°i F?QªM;X

•K5

*Y i–M; i?S M?'i i?€T L;mv M h® ç¦M; H¢BX

GK+ L;mv M iB M p¨Q i–M; i?S M?'i i?€T L;mv M h® `²B T?€i ?B M +?¶ M¨v F?€ H

8N3X *?QÆM; RyNy , h?€T L;mv M h® U8V

æ9M; p”v- +U+ F€ M? X

.QÌM; M?Q +¦ p¬ b® M;mv M i® `’i M? ç M; /B +?mv M- ç•v +?QM? H¨ M;mv M i®
L;mv M h® Q\ *¦ +ªK ;B€+ # v #´M;X

GQ¢B M;mv M i® M¨v Î i¢B i`mM; QÆM; i?B M i`B m çQÊ+ ;¼B H¨ ç M?’i M;mv
F?BM?X E?B GK+ L;mv M M;²B i` M K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® ç M ç•v i?
HQ¢B M¨v ;¼B H¨ M;mv M i® F?BM?- ;BÌ T?ªB H¨K b Q M„K ;B[M;mv M i® M¨v ç•v

L;mv M i® F?BM?X GK+ L;mv M iªM w i?S+ ` # M +¢M?- iB M p¨Q i`QM; M;mv M
L;mv M Hm¬M F?´M; H²- ;’T K’v H–M +MM; +ªM? ;BÈB- M?QM; ;BÌ KÈB T?€i ?B M
H² +ÁM T?ªB iBM? i - pQ /K H9+ i`QÈ+ ?„M F?®M; +? w i?S+ `’i Qi iBM? i X

"•v ;BÌ M;mv M i® F?BM? +–M w i?S+ KÈB iB M p¨Q i`QM; çQÊ+X

GK+ L;mv M H”T iS+ ?m’M Hmv M w i?S+ #ªM i?•M #B M +¨M; iBM? i ç iB M p¨Q
L;mv M F?¬M; M;WM; i? v ç´B w i?S+ i?b T?€i ?B M ç½ +¦ M;QÌB M„K ;B[M;mv M
+Y i?¬M; ?QÈM; i–M; i?S ? B h?€T L;mv M h®KÎ ` pÈB M;QÌB ç¦X

æ¦ H¨ B\ L? M? p”v ç½ M„K ;B[M;mv M i® F?BM?X GK+ L;mv M H’v H¨K H¢- M?
?Á i?QÊM; K¬B ?²M; `,M; i`„M; S?”i *?B hYX

> v +?Q S?”i *?B hY- M? M? M?Q p”v ç½ M„K ;B[M;mv M i® F?BM?- KÈB iB M p¨Q
Q H•mX

S?”i *?B hY M? M? +?¦M; H M i–M; i?S ? B h?€T L;mv M h® F?B M K¼B M;QÌB ç m
ç•v M´B / M? M?’i H¨ S?”i *?B hY p¨ GK+ L;mv M- H9+ i`QÈ+ +¦ M?B m M;QÌB M;?
K¢M? ?ÆM\ E i [mª #•v ;BÌ Km®M t2K GK+ L;mv M K m +Ð M¨Q H M i–M; i?S ? B

L?QM; ç€K M;QÌB ç½ i?’i p¼M;- pb GK+ L;mv M #•v ;BÌ KÈB M„K ;B[M;mv M i® F?
F?B M M¦ #B M +¨M; iBM? i ?ÆMX

h?”i ` GK+ L;mv M F?¬M; T?ªB HQ¢B iB M i¨B iQ¨M M,M; K¨ H¨ i¨B ;BÄB K°i HQ¢
F?OM;- +ÁM K†i F?€+ i?b F?¬M; + Q- +?Q M M /M +¦ M;?B K i9+ +kM; F?¬M; F?ª
hYX L¦B p i?B M T?9 M„K ;B[M;mv M i® i?b ?„M FûK t S?”i *?B hY E?Q o”M h?’i

h`QM; i–M; i?S ? B h?€T L;mv M h®- K°i M;QÌB H¢B K°i M;QÌB #B M K’i çB i–M;
+¨M; QiX

E?¬M; +?9i M;?B M;Ì- GK+ L;mv M +?QM? H¨ M;QÌB Î H¢B ç¦X

_®i +m°+ Hmv M w i?S+ +¨M; KÄM;- F?B M w i?S+ p¬ +MM; KÄM; tQM; GK+ L;mv
M?”T p¨Q M;mv M i® F?BM?X GK+ L;mv M T?€i ?B M K°i +?mv M- H M i`QM; M;
i?–M [m€- K°i M;mv M i® F?BM? +U+ F€ M?Ä #û K¨ iBM? i?–M i?b `’i HÈMX L?QM
i® F?BM? +U+ M?Ä H¢B ;B®M; M? m- ç•v `®i +m°+ H¨ M;mv M M?•M ;b\ h`QM; i?

GK+ L;mv M i?–K iÁ KÁ- i–M; i?S M?’i i?€T L;mv M h® i–M; i?S M?’i i?€T L;mv M h
M;°- Hmv M H¢B w i?S+ K’i F?€ M?B m i?ÌB ;B M- GK+ L;mv M `®i +m°+ M„K ;B[M
M?bM i?ÌB ;B M- €B +?¨- K’i ? i i€K KQÆB i€K + M? ;BÌ- H¨ M;QÌB i` M?’i- iQ¨M i
h® +?d +ÁM H¢B +¦ K°i KbM? ?„MX h?”i ` H¨ /Q H9+ i`QÈ+ Hmv M H¢B w i?S+ /M

o”v i?b iB M p¨Q i–M; i?S ? B h?€T L;mv M h® i?¬BX

•K5

J°i +€M? +Y HÈM KÎ ` - GK+ L;mv M iB M p¨Q i–M; i?S ? B i?€T L;mv M h®X o¨Q i
h® `²B ?„M T?€i ?B M +?¶ M¨v F?¬M; +ÁM #¦M; /€M; S?”i *?B hY- F?¬M; +?d H¨ i
`’i Qi M;QÌB- +¦ F?ª M,M; `’i HÈM H¨ çB iÈB i–M; b mX GK+ L;mv M iB M p¨Q- +¦ F
F€ H¢ ç€M? ;B€ ?„MX æ9M; H¨ H¢- GK+ L;mv M H¨ M;QÌB M´B iB M; i¢B b Q H¨ F
? B i?€T L;mv M h®\

G K + L ; m v M F ? ¬ M ; ç w € M ? K „ i # ¼ M ? ¼ - # „ i ç – m H o M ? M ; ° M ; m v M i ® + O i – M ;
L ; m v M i ® + O i – M ; i ? S ? B i ? € T L ; m v M h ® M ¨ v + ¦ i M H ¨ ? Ê B M ; m v M i ® - K ° i i ? S
L ; m v M F ? ¬ M ; ` ª M ? ç w - # „ i ç – m / M M ; w i ? S + t • K M ? ” T - i ? K M ; ° X

L ; Q ¨ B M ; m v M i ® + ¦ ? B M ; Q Ì B + ? „ T i v b m H Q M ; ç S M ; X

J ° i M ; Q Ì B H ¨ h • v * U + h B M « M ; + Q Ð B ? ¢ + i ` „ M ; - K ° i M ; Q Ì B F ? m ¬ M K † i ; B ® M ; M ? Q
+ Q Ð B ? ´ i ` „ M ; - M ; Q Ì B M ¨ v + ¦ i M H ¨ æ ¬ M ; * U + h B M « M ; X

G – M M ¨ v + ? O i ` b ? Q ¢ i ç ° M ; h ? € T L ; m v M h ® + ? Q M ? H ¨ h • v * U + h B M « M ; p ¨ æ ¬ M ;

> B M ; Q Ì B ç M ; + ? Æ B + Ì X

h • v * U + h B M « M ; + – K + Ì ç 2 M - æ ¬ M ; * U + h B M « M ; + – K + Ì i ` „ M ; X

E € M ; ? + O ? B M ; Q Ì B i Q Æ M ; ç Q Æ M ; M ? m - ; B i ç M F ? ¦ + ? B i ? „ M ; # ¢ B X

@ - i – M ; i ? S M ? ’ i i ? € T L ; m v M h ® ç ½ F ? ¬ M ; + ¦ M ; Q Ì B - i Q ¨ M # ° + ? Q M i ` , K + ? Q M
i ? S ? B i ? € T L ; m v M h ® X

h • v * U + h B M « M ; M ¦ B ,

@ N 5

G 9 + H ½ Q t 2 K F i [m ª / Q Ì M ; M ? Q T ? € i ? B M p B + H ¢ - ² H M X

æ ¬ M ; * U + h B M « M ; F B M ? M ; ¢ + ? Ä B ,

@ L ; Q Æ B F m + € B ; b \

h • v * U + h B M « M ; M ¦ B ,

@ L ; Q Æ B # B i H – M M ¨ v B ` Ì B F ? Ä B i – M ; i ? S M ? ’ i i ? € T L ; m v M h ® M ? M ? M ? ’ i F ? ¬
F ? ¬ M ; \

æ ¬ M ; * U + h B M « M ; M ¦ B ,

@ E ? ¬ M ; M ; Q ¨ B / U ç Q € M i ? b H ¨ G K + L ; m v M ? Q † + S ? ” i * ? B h Y i ? ¬ B - K ’ i # Q H • m

h • v * U + h B M « M ; M ¦ B ,

@ L ; Q Ì B i ? S M ? ’ i t ¬ M ; H M i – M ; i ? S ? B i ? € T L ; m v M h ® H ¨ S ? ” i * ? B h Y - K ’ i ? B +

@ > B + M ? ; B Ì ç ½ M „ K ; B [M ; m v M i ® F ? B M ? - ; ? ; È K i ? ” i X

æ ¬ M ; * U + h B M « M ; ? 9 i M ; K K F ? Q H ¢ M ? X G 9 + i ` Q È + i ? B M i b + ¦ M ´ B i B M ; + Ð M
; B Ì - p ” v K ¨ S ? ” i * ? B h Y + ? d / M M ; ? B + M ? ; B Ì - i ? ” i F ? B M M ; Q Ì B F B M ? M ; ¢ + X

@ E ? Q o ” M h ? ’ i h Y F ? ¬ M ; m ´ M ; H ¨ E ? Q o ” M h ? ’ i h Y - M ? Q M ; S ? ” i * ? B h Y H ¨ E ? Q o
i Q + ? M ? Q p ” v ç • m [m € M ; ¢ + M ? B M \

h • v * U + h B M « M ; H „ + ç – m M ¦ B ,

@ L ; Q Æ B + ¦ # B i M ; Q Ì B + m ® B + M M ; ` Ì B F ? Ä B i – M ; i ? S M ? ’ i i ? € T L ; m v M h ® H ¨ B

æ ¬ M ; * U + h B M « M ; H „ + ç – m M ¦ B ,

@ h H ¨ K b Q # B i \ * ¦ ç M + ? Q M i ` , K + ? Q M K Q Æ B + ? Q M M ; Q Ì B X

h • v * U + h B M « M ; M ¦ B ,

@ G K + L ; m v M - i € K K Q Æ B i € K + M ? ; B Ì X

æ ¬ M ; * U + h B M « M ; F ? ¦ ? B m # ” i i ? ® i ,

@ * € B ; b \ E ? ¬ M ; i ? M ¨ Q 5 G K + L ; m v M / M ; b H ¨ M ; Q Ì B M ´ B i B M ; - H ¨ K b Q K ’ i ç
ç Q Ê + 5

h • v * U + h B M « M ; M ? 9 M p B M ¦ B ,

@ *?Q M M i KÈB FBM? M;¢+X

æ¬M; *U+ hB M «M; M¦B,

@ *¦ H) GK+ L;mv M +¦ M;mv M M?•M ;b ç¦- F?¬M; i? t2K i?QÌM; M;QÌB M¨v ç•mX

G½Q ibK +È +?Q GK+ L;mv M- pb ?„M b€M; i¢Q [m€ M?B m F€ iQ+?X

*?QM i`,K +?QM KQÆB +?QM M;QÌB ç m ç M; F?¬M; M;WM; t¬M; h?€T L;mv M h®
i®X

G9+ i`QÈ+ ç½ M¦B- i`QM; h?€T L;mv M h® K'v i–M; ç–m F?¬M; F?¦ H„KX

h¢B i`mM; QÆM; i?B M i`B m- M;QÌB +¦ i? i`MM; FQ+? ç M i? ;BÈB +ªM? i K i–M

L?•M i¨B M?Q p"v i'i M?B M b) F?¬M; / /¨M; ;K+ i`QÈ+ K'v +Y ªB ç–mX

h'i M?B M i?B M T?9 K¶B M;QÌB F?€+ M? m- b® +Y i`MM; FQ+? +kM; F?€+ #B i H

oQ /K M?Q S?"i *?B hY i`MM; FQ+? ç M i–M; i?S #®M KQÆB #ªv h?€T L;mv M h®
H¨ K°i i? ;BÈB i`„M; #¢+- S?"i *?B hY ç½ bÈK +?m˜M #` bŒM b¨M;- i–M; M;mv M i
*?B hY ?B m KbM? T?ªB M„K ;B[H¨ M;•M +?B M;mv M i®X S?"i *?B hY H'v ` +€+?
#„i ç–m +ªK M;° ç²M; #¢+ i®X

S?"i h•K JBM? EQM? S?€T +O ;½ +¦ i? T?•M #B i p¢M bU p¢M p"i i`QM; i?B M ç
+QM M;QÌB- p¢M p"i- M;mv M i®X

S?"i i•K- p®M M?Q KBM? FQM?X

L m +¦ +?9i #KB i`–M HB M ?B M ` X

æ•v +?QM? H¨ S?"i h•K JBM? EQM? S?"i h•K JBM? EQM?X

8NNX *?QÆM; RyNR , S?€ oÐ Ed GK+ URV

S?"i *?B hY Hmv M S?"i h•K JBM? EQM? H¨ F€ +¬M; imv i ?¼+- #ªM i?•M +¦ i?B M
FQ+? `'i M? M?X

L?Q +?B p,M KBM? G,M; h? M? o•M t T p` i`Q i?S ? B- ;½ Î i–M; i?S # KQÆB H,K
i–M; i?S # KQÆB H,K h?€T L;mv M h® +¦ K°i HQ¢B i M H¨ t9 M;mv M i®- M;mv M
G,M; h? M? o•M M;²B t T #ˆM; i?B i`B M ;B M; bÆM i?Q [mv M- ç2K t9 'M p¨Q i`
[mv M- KQÊM M?"T ;B M; bÆM i?Q [mv M T?ªM Hmv M +¬M;X J¶B M;QÌB ç m pb
`'i H•m- ;½ +kM; F?¬M; M;Q¢B H X

G,M; h? M? o•M +¦ +?9i FB m M;¢Q- ;½ #B i KbM? ç M; t T i?S ? B- T?Q i`QÈ+ +
hYX GK+ L;mv M- #•v ;BÌ M;QÆB F?¬M; t¬M; M? M? #ˆM; i - B ç m M¦B M;QÌB +¦
M?'i K'v M,K M v- M?QM; ;BÌ M¦B +?Q M;QÆB #B i- M;QÆB b B `²B- H¨ i KÈB ç9M

Í i–M; i?S # KQÆB # h?€T L;mv M h® i`¨M M;"T K°i HQ¢B ç°+ F?Q K¨m t€K i`„M;-
KBM? h`B M "¢+?- H¬B +?B p,M KBM? G¬B h?'iX >¼ ç m ?B m ç•v H¨ i–M; i?S # I
M;QÌB Km®M M„K ;B[i–M; #B M ?¦ M¨v- i?B i`B M ` ? i imv i F„X

h`B M "¢+? bY /KM; H¨ /¢ ç T?€T- ç¦ H¨ T?€T K¬M + Q M?'i +O /¢ +?B p,M KBM?
pm #¦M; ç K- h`B M "¢+? M^K i`QM; K°i i`,K ?¨M; ç–m #ªM; i?B M i¨B- ç m +¦ +Æ ?
+ªM? M M i'i M?B M çQÊ+ /®+ bS+ #²B /QÐM;X

G¬B h?'i +O H¬B +?B p,M KBM? i?b iQ¨M i?•M H'T €M? €M? bûi- ;½ /MM; H¨ H¬B
T?¢i T?€T +?QM? H¨ imv i ?¼+ + Q M?'i +O H¬B +?B p,M KBM?- ç²M `^M; i?"i H•
+´ p,M KBM?- +?ŠM; [m p b m +?O p,M KBM? +? i KÈB i?¨M? p,M KBM? #bM? i?Q
T?¢i T?€T H¨ K°i imv i ?¼+ ç½ H•m çÌBX

o Q5 h`QÈ+ K„i G¬B h?'i tm'i ?B M K°i +€M? +Y - ;½ bÈK K°i #QÈ+ iB M p¨Q i–M;

æ¦ H¨ K°i FB K `U+ `Ð +Ð M¨Q +?S5

.QÌM; M?Q ?¨M; i`,K imv i ?¼+ çdM? + Q FB K ç¢Q ç m MÎ `° i`QM; FB K M¨vX

J°i FB K ç€M? ` +?Q M;QÌB +ªK ;B€+ +?d +¦ #®M +?[, E?¬M;5 B5 æ`+?5 G¢B5

æ9M; H¨ p"v- `'i M?B m imv i F„ /mM; ?ÊT p¨Q FB K +?B m M¨v- K°i +?B m +¦ çO
M?B m ç M F?¦ K¨ ?Q¨M iQ¨M- i`QM; K°i i?S+ +¦ p¬ b® KkB M?¼M- p¬ b® +?¶ ç€
F?¬M; i? /MM; M;¬M M;[ç ?bM? /mM;- +?d +¦ #®M +?[, E?¬M;5 B5 æ`+?5 G¢B

J°i FB K `U+ `Ð5

J°i FB K +?QM? H¨ F?¬M;5 B5 æ`+?5 G¢B5

"bM? i?QÌM; K°i i`,K imv i +?B m +QÌM; ç¢B H¨ F?¬M; i? /mM; ?ÊT- M?QM; i`QM
M?'i i?b ?Q¨M iQ¨M M;Q¢B H X "ÎB pb M?[M; iB M FB K Î i`QM; EB K :BÈB `'i H•m
F?¬M; tªv ` tmM; ç°i- p¬ b® imv i +?B m +¦ i? F?¬M; M;WM; +?²M; +?'i K°i +?¶X

æ•v +?QM? H¨ FB K #€i- p¢M FB K [mv M?'iX

>B M i¢B +?d H¨ i`,K FB K- M?QM; iQÆM; H B +MM; EB K :BÈB HB M H¢+ +¨M; M
[mv M?'iX

G9+ ç¦ i`bM? ç° +QÌM; ç¢B KÈB H¨ ç€M; bÊX

G9+ i`QÈ+ ç½ M¦B FB K +?B m +'T ç° + Q M?'i H¨ +'T /B i i? X

h?"i ` F?¬M; T?ªB i? - +?•M +?QM? + Q M?'i H¨ FB K +?B m +'T p,M KBM?- M?QM
+'T p,M KBM? KÈB /MM; çQÊ+- M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; i? +¦ FB K +?B m +'T p

"•v ;BÌ GK+ L;mv M b€M; i¢Q ` FB K +?B m i?"i ` #„i ç–m iW FB K iS- F?¬M; i?b
+?B m p,M KBM? `²B- F?¬M; +ÁM H¨ FB K +?B m +'T /B i i? M[X æQÆM; M?B M
L;mv M b€M; i¢Q FB K F„ +?QM? H¨ FB K +?B m +'T p,M KBM?- M¦B +?QM? t€+ ?A
i?,M; +'TX *?d +–M GK+ L;mv M ç M p,M KBM? +ªM? i?b +€+ FB K +?B m +kM; b
+ªM?X

oQ /K M?Q +?B m FB K i?'i- iB m FB K ;BÈB ç9M; H¨ FB K +?B m +'T /B i i? M?Q
FB K i?'i- FB K ;BÈB i?b imv i ç®B H¨ FB K +?B m p,M KBM? +ªM?X

oQ /K M?Q +?B m FB K #€i- p¢M FB K [mv M?'i- #•v ;BÌ +?d H¨ i`,K FB K [mv M?'i
i?¨M? K°i +?B m- +QB M?Q H¨ FB K +?B m +'T /B i i? X hmv M?B M- K°i F?B +?
p¢M FB K [mv M?'i i?b F?¬M; +ÁM H¨ FB K +?B m +'T /B i i? K¨ H¨ FB K +?B m p

*?Q M M M¦B ?B M M v GK+ L;mv M b€M; i¢Q ` K°i #° i?QÊM; +´ FB K ç¢Q- K†i M
+'T /B i i? M?QM; bQ pÈB FB K +?B m +'T /B i i? #bM? i?QÌM; +¨M; i? K ç€M; bÊ
+?B m imv i i? i?B M i¨BX

G9+ M¨v GK+ L;mv M #¶M; M;?o ` K°i pB +- +?QM? H¨

EB K :BÈB i?¨M? H"T iW F?B M¨Q\

L m H¨ F, M;mv M M¨v i?b F?¬M; +¦ ;bX

L m H¨ i²M i¢B iW F, M;mv M i`QÈ+ i?b ç€M; bÊ `²BX L m H¨ F, M;mv M i?b FB K F
+¦ `'i M?B m iB M FB K EB K :BÈB- ?ÆM M[mv HU+ +QÌM; ç¢B +U+ F€X L m M?Q
F, M;mv M EB K :BÈB i`QÈ+ i?b +¨M; H¨ +?mv M ç€M; bÊX

L?QM; +?d +¦ i? iQÎM; iQÊM; K¨ i?¬B- EB K :BÈB iQ HÈM- KbM? +?d +¦ i? iB M p
#B i çQÊ+ EB K :BÈB F, M;mv M i`QÈ+ +¦ i²M i¢B ? v F?¬M;X

_®i +m°+ ?Q¨M i?¨M? FB K #€i- p¢M FB K [mv M?'i5

GK+ L;mv M i?¦B [m2M bÌ #–m `QÊm Km®M m®M; +?9+ KWM; M?QM; i v i`®M; i`Æ

h?¬B- ;BÌ ç½ b€M; i¢Q ` FB K i?'i- FB K #€i `²B- H¨ H9+ t¬M; i?€TX >B M M v Î i
h–M; i?S # KQÆB #ªv M;mv M i® M°i bÈK #` M„K ;B[#ªv- i€K T?–M- +?d FûK K°i
?Q¨M i?¨M? #QÈ+ +m®B- ç M i–M; i?S # KQÆB i€KX

Í i–M; i?S # KQÆB i€K H¨ M;mv M i® 'M- GK+ L;mv M iB M p¨Q i–M; M¨vX

"•v ;BÌ ç T?–M Î F?QªM; i–M; i?S #®M KQÆB K®i- i–M; i?S # KQÆB i€K +QB M?Q
M v i`QM; i–M; i?S # KQÆB i€K +ÁM +¦ K'v +?K+ M;QÌB- ?¼ i?'v GK+ L;mv M iB

@ - GK+ L;mv M +ÁM Î K†i b mX

@ GK+ L;mv M M´B iB M; M?Q +²M K¨ p¨Q i–M; i?S # KQÆB i€K +ÁM +?"K ?ÆM +

@ æ9M; p"v- GK+ L;mv M p¬ /KM; i?"iX

J°i ç€K M;QÌB ;B m +Êi M?bM GK+ L;mv M- ;b?QD F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; GK+ L;
QÆM; i?B M i`B m p"v K¨ KÈB iÈB i–M; i?S # KQÆB i€K- +MM; +'T #"+ pÈB ?¼X

GK+ L;mv M F?¬M; i? K ç w ç€K M;QÌB- #„i ç–m i"T i`mM; M° M;mv M i® 'MX *€
F?€+ pÈB M;QÌB i?QÌM;- .QÐM; L;¬ iB M FB K pmM; i v +?ûKX

>„M [m€i,

@ EB K i?'i- iB m FB K ;BÈB5

*?ÈT K„i tmM; [m M? GK+ L;mv M iQ¨M #° #B M i?¨M? K°i iB m FB K ;BÈB- F?¬M
F?¬M; i`mM; /B +?mv MX

GK+ L;mv M H¨ iB m çB K +O ç€K M;QÌB- F?B ?„M M;° M„K ;B[M;mv M i® 'M T?
iB m FB K ;BÈB i?b M;QÌB tmM; [m M? i?'v +¦ p¬ +MM; #¦M; FB K [m v [m M? ?„M

@ - +€+? M;° ;b i? M¨v\

@ E?¬M; H) pmM; M?B m #¦M; FB K H¨ +¦ i? M„K ;B[M;mv M i® 'M\ L;mv M i® 'M ?
;b ç M FB K +ªX

J°i ç€K M;QÌB ç m F?¦ ?B m- +¦ K°i b® +?Ì t2K GK+ L;mv M ;B m i`ÁX GK+ L;mv
?¨M?- ç M KQÌB ? B + M? ;BÌ i?b ?„M pmM; i v ? i- iQ¨M #° M;mv M i® tmM; [m M

"MK K°i iB M;- +€M? +Y çB ç M i–M; i?S # KQÆB +?QM KÎ ` X

smM; [m M? FBM? bÊX h–M; i?S # KQÆB i€K h?€T L;mv M h® H¨ K°i i–M; F?¦ F
i`QM; pÁM; K°i i`,K + M? ;BÌ ç°i T?€ i–M; M¨v ç½ H¨ F?¬M; çO `²B- i? K¨ GK+ L;m
+ M? ;BÌ ç°i T?€ H M i–M; i?S # KQÆB +?QMX

JÈB #„i ç–m GK+ L;mv M /MM; +?B m FB K i?'i- iB m FB K ;BÈB i?b i`QM; i–M; i
+QÌB- +?Q `^M; ?„M ` +?B m `'i #m²M +QÌB- /MM; #¦M; FB K H¨ +¦ i? M„K ;B[M;
+m®B +MM; #¨v ` i`QÈ+ K„i ?¼- ç9M; H¨ p"vX

JQÌB ? B + M? ;BÌ M„K ;B[M;mv M i® 'M- ç¦ H¨ FBM? F?OM; +Ð M¨Q5

E?¬M; +?9i M;?B M;Ì- GK+ L;mv M #„i ç–m +?QM? i?S+ t¬M; i?€T- i`QÈ+ ç¦ ?„M
FB K i?'i- FB K #€i K¨ H½M; T?Q i?ÌB ;B M- ;BÌ T?ªB M;?B K i9+ +?9iX

GK+ L;mv M iB M p¨Q i–M; i?S # KQÆB +?QM- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® i?Q X æ¦
€M? b€M; b„i i?ûT- GK+ L;mv M /MM; imv i ?¼+ +O KbM?- FB K i?'i- iB m FB K ;B
+?®+ #®M T?Q M?Q i?¨M? EB K :BÈB #ªM i?m M?Ä- i'i +ª M;mv M i® ç m K M; i
L;mv M H¨ çB M ?bM? i?B M ib K°i ?QÈM;- HB M [m M ç M FB K i?b i?B M T?9 `'i
i?Q F?¬M; K'i # Q H•m- GK+ L;mv M ?¼+ i"T M„K M;mv M i® i?Q /MM; i?ÌB ;B M

JQÌB #®M + M? ;BÌ- F?¬M; +?9i M;?B M;Ì- H¨ pB + F?B M M;QÌB FBM? F?OM;X

ey9X *?QÆM; RyNe , S?€ oÐ E, GK+ UeV

.MM; KQÌB #®M + M? ;BÌ ç½ ?B m` M;mv M i® i?Q Î i–M; i?S # KQÆB +?QM- H
çQÊ+X

h¢B i–M; i?S # KQÆB +?QM ç€K M;QÌB FBM? M;¢+ i?b GK+ L;mv M ç½ p¨Q i–M; i

h`QM; i–M; i?S #®M KQÆB +¦ M;mv M i® ç M;- GK+ L;mv M M?„K K„i bmv iQ- /M
M;mv M i® ç M;X L;mv M i® ç M; +¦ i?m°+ iQM? FB K M M / M„K ;B[`'i M?B mX
i?ÌB ;B M +?d K'i KQÌB b€m + M? ;BÌX

h–M; i?S #®M KQÆB K®i H¨ M;mv M i® Mv- GK+ L;mv M t•K M?"T w i?S+ p¨Q i`Q
K'i i€K + M? ;BÌ- i?ÌB ;B M F?€ M;„MX

h–M; i?S #®M KQÆB ? B H¨ M;mv M i® i?QÊ+- GK+ L;mv M K'i ? B KQÆB + M? ;B

*?B m FB K i?'i- iB m FB K ;BÈB +¦ i€+ /KM; iQ HÈM pÈB pB + M„K ;B[M;mv M i
F?¬M; +€+? M¨Q iQÎM; iQÊM; M¦ K M; ç M i€+ /KM; HÈM ç M i? X

GK+ L;mv M M? M? +?¦M; pQÊi ªBX

Jm®M t¬M; i?€T i?b T?ªB i`MM; FQ+? +U+ M? M?X

Jm®M +?ÆB i?b T?ªB +?ÆB +?Q HÈM5

h?€T L;mv M h® +¦ b® M;QÌB #` ç¨Q i?ªB ç½ H M ç M #ªv i`,K- +ÁM Î H¢B +?d F?Q

"•v ;BÌ S?"i *?B hY ç M; Î i–M; i?S b€m KQÆB #ªv- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® i?B iX
hY T?ªB M„K ;B[çQÊ+ M;mv M i® i?B i- K°i F?B M„K çQÊ+ M¦ H¨ +¦ i? i`MM; FQ
i€KX >B M M v S?"i *?B hY imv i ç®B H¨ b® K°i- F?¬M; B +¦ i? i` M? T?QM; +MM
M;QÌBX JK+ iB m +O S?"i *?B hY p®M F?¬M; T?ªB i` M? ç'm pÈB M;QÌB F?€+- i`
B +¦ i? ç'm H¢B ;½- ;½ +?d ç w H¨ +¦ i? T?€ F, HK+ i–M; i?S i€K KQÆB #®M- b€

E, HK+- i–M; i?S i€K KQÆB #®M5

h?S ? B H¨ G,M; h? M? o•M- #•v ;BÌ ç½ Î i–M; i?S M,K KQÆB H,K- i–M; M¨v H¨ M
G,M; h? M? o•M T?ªB M„K ;B[M;mv M i® ç°M- ç M i–M; i?S M,K KQÆB H,K i?b ;½
M?QM; Km®M i?¨M? +¬M; Î i–M; M¨v F?¬M; T?ªB / X æ M i–M; i?S M,K KQÆB H,K
F€ F?¦ F?,MX

G,M; h? M? o•M `®M; iQ,

@ h T?ªB M;?`+? i?B M5 h M?'i ç`M? i?¨M? +¬M;5

:½ imv i ç®B F?¬M; + K HÁM; i?'i #¢BX

>¢M; # G¬B h?'i Î i–M; i?S M,K KQÆB # X

>¢M; #®M h`B M "¢+? ?B M Î i–M; i?S M,K KQÆB ? B- çm´B i?2Q b€i G¬B h?'iX

"•v ;BÌ # M M;Q¨B M?B m M;QÌB #` çªQ i?ªB- +QM b® iÈB #ªv i`,KX

@ >B M M v +¦ ? B i`,K M;QÌB +ÁM Î # M i`QM;X

@ æ9M; p"v- b¦i H¢B ? B i`,K M;QÌB +¦ i? çQÊ+ M?B m Q+? HÊB ?ÆM- M?QM; +?
b) #` ç¨Q i?ªB ? iX

*¦ K°i M;QÌB #¶M; H M iB M;,

@ S?ªB `²B- M¦B ç M GK+ L;mv M ç9M; H¨ H¢ i?"iX

L;QÌB # M +¢M? ç€T i`ª,

@ GK+ L;mv M i?b +¦ ;b K¨ F€\ "•v ;BÌ ?„M pšM t T b m- i?¨M? iQ+? H–M M¨v [m€
F?¬M; ?ÊT / M? iB M; +O ?„M +?9i M¨QX

L;QÌB KÎ ç–m M¦B,

@ B M¦B +?S\ G9+ 'v i Î i–M; i?S # KQÆB i€K- ?bM? M?Q GK+ L;mv M p¨Q F?¬M
i® 'MX

L;QÌB # M +¢M? T?ªM #€+,

@ >W- F?¬M; i? M¨Q- i`bM? ç° +O ?„M +?d # Q M?B m ç¦ i?¬BX

J°i M;QÌB F?€+ M¦B,

@ L;QÆB çWM; t2K i?QÌM;- GK+ L;mv M ç9M; H¨ F?¬M; i–K i?QÌM; ç•mX G9+ ç¦ i
i +¦ i?®M; F - ?„M K'i KQÌB #®M + M? ;BÌ H¨ M„K ;B[M;mv M i® T?¢K Î i–M; i?S #

G9+ ç¦ ;½ Î i–M; i?S # KQÆB +?QM +¦ i?®M; F i®+ ç° ç°i T?€ +O GK+ L;mv MX

@ L;QÆB M¦B p"v H¨K i +kM; M?È ` - H9+ i Î i–M; i?S #®M KQÆB K®i F?¬M; i?®
GK+ L;mv M /MM; i?ÌB ;B M `'i M;„M- Qi M?'i +?Q ç M ? B KQÆB + M? ;BÌ ç½ M„K
#®M KQÆB K®iX

h?dM? i?QªM; p M; iB M; i?ªQ Hm"M p GK+ L;mv MX

æ¬M; *U+ hB M «M;- h•v *U+ hB M «M; +¦ K°i F?QªM; i?ÌB ;B M F?¬M; +?,K +?9
M /QÈB #¨M i€M i?b HÁM; K€v ç°M;- #„i ç–m +?9 w ç M ?„MX

*€B M¨v F?¬M; i` i?b i?¬B- pW ` iQ HB m GK+ L;mv M t¬M; i?€T i?b #` ?M ;B"i

h`QÈ+ # KQÆB #ªv i–M; h?€T L;mv M h®- GK+ L;mv M #B m ?B M F?€ H¨ #bM? i

L?QM; #„i ç–m iW i–M; i?S # KQÆB i€K i?b F?¬M; ç9M;X æ¬M; *U+ hB M «M;-
çQÌM; ibK iÁB- T?€i ?B M Î i–M; i?S # KQÆB i€K GK+ L;mv M +?d /MM; KQÌB ?
M;mv M i® 'MX E?¬M; çM +?S\ æ¬M; *U+ hB M «M;- h•v *U+ hB M «M; +QM M;Q
çBX h–M; i?S # KQÆB i€K M;mv M i® 'M Km®M M„K ;B[H¨ `'i F?¦ F?,M- ?B M M v
? B + M? ;BÌ- ç•v H¨ çB m S?"i *?B hY +kM; F?¬M; H¨K çQÊ+X

L?QM; K¨- i'i +ª p M p M +?d H¨ #„i ç–m K¨ i?¬BX

Í h?€T L;mv M h® i–M; i?S # KQÆB +?QM GK+ L;mv M /MM; i?ÌB ;B M +kM; `'i M
+ M? ;BÌ ç½ M„K ;B[M;mv M i® T?¢KX

h?€T L;mv M h® i–M; i?S #®M KQÆB GK+ L;mv M /MM; KQÌB b€m + M? ;BÌ M„K ;B

h?€T L;mv M h® i–M; i?S #®M KQÆB K®i- GK+ L;mv M /MM; KQÌB i€K + M? ;BÌ M

h?€T L;mv M h® i–M; i?S #®M KQÆB ? B- GK+ L;mv M /MM; ? B KQÆB + M? ;BÌ M

h®+ ç° M? M? +Ð M¨Q +?S5 G9+ i`QÈ+ +¦ K°i b® çB m F?B M M;QÌB +ªK i?'v GK+
`®i +m°+ #„i ç–m T?€i mv `²B b Q\ >ÆM M[K°i F?B T?€i mv i?b ç€M; bÊ M?Q i?

G–M M¨v M;Q¨B h?€T L;mv M h® `°M `¨M; H M- p®M F?¬M; # Q M?B m M;QÌB i?ª
HB i F K°i +?m¶B i?¨M? iQ+? i?b #„i ç–m +¦ M;QÌB +?9 w ç M ?„M- F?¬M; +?9 w +

h`QM; i–M; i?S #®M KQÆB # - GK+ L;mv M pmM; i v H M,

@ EB K i?'i- iB m FB K ;BÈB5

*?ÈT K„i # M +¢M? ?bM? i?¨M? K°i i? ;BÈB FB K- GK+ L;mv M #„i ç–m i? K M;° M
KQÆB # X h–M; i?S #®M KQÆB # +¦ M;mv M i® i M ;¼B H¨ M;¢B- ç¦ H¨ M;mv M i®
i`„M;X GQ¢B iQM? T?¦M; t¢ M¨v F?¬M; i®i +?Q i?•M i? M;QÌB #bM? i?QÌM; M?QM
;BÈB +ªM? i K i–M;- bÈK H¨ i?•M i? i?–M HBM?- b Q K¨ bÊ iQM? T?¦M; t¢ Qi ÄB M

J'i ? B KQÆB # + M? ;BÌ i?b GK+ L;mv M ç½ M„K ;B[M;mv M i® M;¢B- iB M p¨Q i

a m F?B GK+ L;mv M p¨Q i–M; i?S #®M KQÆB #®M- æ¬M; *U+ hB M «M;- h•v *U
M? mX

æ¬M; *U+ hB M «M; ?ÄB,

@ GK+ L;mv M- KÈB `²B /MM; +?B m FB H¨ +€B ;b\

h•v *U+ hB M «M; +QM M;QÆB i`ÊM iQ T?•M iQ+? M¦B,

@ J°i +?B m FB +?„+ M M H¨ /B +?mv M i? ;BÈB- ç2K K°i iB m i?B M i? ;BÈB F
+?9M; i X J†+ /M F?¬M; #^M; i? ;BÈB +ªM? #€i i–M; i?U+ ;BÈB +ªM? M?QM; iQÆ

æ¬M; *U+ hB M «M; H–M i?S ? B FBM? M;¢+ ?ÄB,

@ GK+ L;mv M H¨K b Q bY /KM; çQÊ+ +?B m M¨v\

h•v *U+ hB M «M; M¦B,

@ *?B m M¨v +–M i?ÌB ;B M p¨ F?¬M; ;B M imv i ç®B /mM; ?ÊT- FB m M¨v +?Q +?

æ¬M; *U+ hB M «M; +¦ €M? K„i b„+ #ûM- [m +ÆM FBM? M;¢+ +?Êi ?ÄB,

@ EB K ç¢Q Qi M;QÌB- FB K +?B m + Q +'T +kM; Qi- GK+ L;mv M iW ç•m ?¼+ çQÊ

> B M;QÌB ?¼ ?B m `^M; ç•v H¨ HQ¢B FB K T?€T +'T /B i i? `'i +¦ iB K HU+- ?ÆM
+'T /B i i? #bM? i?QÌM;X

h•v *U+ hB M «M; #'i ç„+ /o M¦B,

@ h H¨K b Q #B i\ h ?B m bmv M;?o +O GK+ L;mv M- ?„M ç2K #®M T?Q t•v /UM
FB KX h M;?2 M¦B M;QÌB M¨v +¦ i?B M T?9 FB K ç¢Q `'i + Q- +?Q M M HÊB /KM;
HU+ M„K ;B[M;mv M i®X h`QÈ+ FB M;?2 M¦B GK+ L;mv M H¨ i?B M i¨B- i?B M T
b€M? #^M;- i?B M T?9 +€+ +U+ F€ FûK- #•v ;BÌ i `®i +m°+ ?B m i`QM; i?B M ç`

ey8X *?QÆM; RyNd , S?€ oÐ E, GK+ UdV

> B p` iB M ¬M; €M? K„i F?¬M; i–K i?QÌM;- `'i M? M? ç½ i?'v ` GK+ L;mv M i¢B p

L?QM; +?Q /M t2K ?B m +kM; #` GK+ L;mv M H¨K FBM? bÊX .M GK+ L;mv M /MM;
FB K M?QM; +¦ i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ç°i T?€ iWM; i–M; h?€T L;mv M h®- p"v H
?„M + Q ç M KU+ ç° M¨Q\

GK+ L;mv M pšM ç M; b€M; i¢Q F€ iQ+?X

h?€T L;mv M h® i–M; i?S #®M KQÆB #®M- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® çBM?X GK+ L;r
H,K + M? ;BÌ- `'i M;„MX

h?€T L;mv M h® i–M; i?S #®M KQÆB H,K- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® H½QX GK+ L;m
;BÌ- i?ÌB ;B M F?€ M;„MX

h?€T L;mv M h® i–M; i?S #®M KQÆB b€m- i–M; M¨v iQ+? ç–v h?€T L;mv M h® F,
;B M H¨ # KQÆB + M? ;BÌ- i®+ ç° +QB M?Q `'i M? M?X

h?€T L;mv M h® i–M; i?S #®M KQÆB #ªv- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® M;•M- GK+ L;mv
;BÌ- +?ŠM; M;Ì i®+ ç° i,M; H M F?¬M; QiX

h?€T L;mv M h® i–M; i?S #®M KQÆB i€K- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® çQ+?- GK+ L;mv
M„K ;B[M¦X

"'i ;B€+ GK+ L;mv M T?€i ?B M M;QÌB +?„M i`QÈ+ K†i M;¨v +¨M; Qi- ç†+ #B i H¨
+MM; Qi ÄB- `ªB `€+ +?WM; ? B- # KQÆB M;QÌB K¨ i?¬B- ç b® F?¬M; +?®M; M
i`QÈ+ iB M #` ç¨Q i?ªBX h?"i ` K¼B M;QÌB t¬M; H M i`bM? ç° #bM? [m•M +?WM;
i?b ç½ H¨ T?€i ?mv pQÊi KS+X

æ M i–M; i?S #®M KQÆB +?QM `²B- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® K½M +®X GK+ L;mv M
KQÆB +?QM +¨M; Qi M;QÌB- `ªB `€+ p¨B M;QÌB- M?[M; F F?€+ ç½ #` ç¨Q i?ªB ?

[m ç m F?´ +?®M; çÐ- Km®M iB M i? K K°i #QÈ+ H¨ F?¦ +¨M; F?¦ i? KX h?€T L;mv
F?¦ F?,M- ç•v ç½ H¨ +U+ ?¢MX

GK+ L;mv M F?¬M; i®M [m€ M?B m i?ÌB ;B M Î i–M; i?S #®M KQÆB +?QM- +?d /M

@ "•v ;BÌ GK+ L;mv M T?€i ç°M; `²B5

@ G9+ i`QÈ+ F?¬M; /®+ bS+ ;BÌ KÈB #„i ç–mX

@ h®+ ç° +O ?„M M? M? i?"iX

@ Í i–M; i?S #®M KQÆB #®M /MM; ? B KQÆB H,K + M? ;BÌ- i–M; i?S #®M KQÆB H
i–M; i?S #®M KQÆB b€m /MM; # KQÆB + M? ;BÌ- i–M; i?S #®M KQÆB #ªv /MM;
i?S #®M KQÆB i€K /MM; # KQÆB # + M? ;BÌ- i–M; i?S #®M KQÆB +?QM /MM; #
M? M? [m€ çBX

@ h?€T L;mv M h® K¶B K°i i–M; H¨ i,M; ç° F?¦- GK+ L;mv M H¢B +?d +–M i,M; ?
i?2Q T?ûT iQM? i?b +?ŠM; T?ªB +m®B +MM; ?„M +¦ i? i`MM; FQ+? ç M ?ÆM #ªv
p"v i?b i?¨M? iQ+? +O ?„M b) `'i + Q- K†+ /M F?¬M; #ˆM; S?"i *?B hY M?QM; +k
h?'i hY `²BX

@ æ9M; p"v- ;–M pÈB E?Q o"M h?'i hYX

@ s2K ` GK+ L;mv M pšM H¨ / M? #'i ?Q i`mv MX

@ *¦ i`Á ? v t2KX

o®M ç€K M;QÌB pb GK+ L;mv M i`QÈ+ ç¦ #B m ?B M [m€ FûK K¨ i?'i p¼M; ;BÌ iBM
t2K F`+? pmB ç†+ b„+X

æ•v H¨ K°i pÎ F`+? +?„+ +?„M p¬ +MM; ?'T /šM5

æ¬M; *U+ hB M «M;- h•v *U+ hB M «M; M? M? +?¦M; ;?B H¢B #B m ?B M +O GK+
h®X o®M GK+ L;mv M +?QM? H¨ K°i i`QM; M?[M; M;QÌB iB M +´ p,M KBM? Km®M
F?¬M; ç€M; +?9 w M?QM; #•v ;BÌ +ªK i?'v F?¬M; M?È F?¬M; çQÊ+X

h`QM; +?ÈT K„i GK+ L;mv M ç½ H M ç M i–M; i?S M,K KQÆB- i–M; M¨v i`¨M M;"T
i?S M,K KQÆB `²B GK+ L;mv M T?€i ?B M # M i`QM; F?¬M; +¦ K°i B- +?d KbM?
i`®M; i`ÆM- +ªK ;B€+ ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB i`QÈ+X

h`MM; FQ+? i?b T?ªB t¬M; +?Q bQÈM;- iQ¨M HU+ i`MM; FQ+?5

*ÁM +¦ K°i M;mv M M?•M i?"i bU H¨ pb F?¬M; +¦ `QÊm- ;BÌ ?„M H M +ÆM M;?B M
H¨K +?Q M;QÌB i b®M; F?¬M; ?ª\ h`QM; ibM? ?m®M; F?¬M; +¦ `QÊm- ?„M +?d +Á
L;mv M h® ç çB Km `QÊm m®M;- ;–M ç•v #` b•m `QÊm ,M i?ªK- F?¬M; +® ;„M; F?

h'i M?B M +ÁM +¦ K°i +€+? M? M? ?ÆM çQÊ+ ç M `QÊm- ç¦ H¨ i`U+ iB T iW #Ä h?
L?QM; h?€T L;mv M h® K°i M;QÌB +?d +¦ i? p¨Q K°i H–M- GK+ L;mv M +?Q F?®M

h?¬B çQÊ+- tQM; H MX

h–M; i?S M,K KQÆB- i–M; M¨v M;mv M i® H¨ iQ+?X GK+ L;mv M Î i–M; M¨v K'i # K
;B[M;mv M i® iQ+?- ç M #•v ;BÌ ?„M ç½ M„K H'v M,K KQÆB HQ¢B M;mv M i®X GK-
+¦ M,M; HU+ #B M ç´B +?9i p"i i? - #•v ;BÌ F ç`+? Km®M #B M ?„M i?¨M? +QM ?¢
/ X

G"T iS+ i`MM; FQ+? i–M; i?S M,K KQÆB- M;mv M i® i–M; M¨v H¨ / X G–M M¨v GK
+?QM + M? ;BÌ ç½ M„K ;B[X EB K i?'i- iB m FB K ;BÈB5 *?B m M¨v i?"i H¨ [m€ ?[m
F?¬M; +¦ +?B m FB K i?'i- iB m FB K ;BÈB i?b 2 `ˆM; ?„M bÈK #` ç¨Q i?ªB F?ÄB +

E?B GK+ L;mv M i`MM; FQ+? i–M; i?S M,K KQÆB K®i +?d K'i # KQÆB +?QM + M
HÈMX

"•v ;BÌ M;Q¨B h?€T L;mv M h® +¦ ?ÆM i€K i`,K M;QÌB #` ç¨Q i?ªB- +?d +ÁM F?Qª
K°i i`,K M;QÌB ç b® `ªB `€+ Î # - #®M KQÆB +Y X J¼B M;QÌB +?9 w M?'i H¨ t T ?
GK+ L;mv M t T Î ?¢M; M,KX S?"i *?B hY pQÊi t - +¦ F?ª M,M; ç°i T?€ F, HK+X

GK+ L;mv M i?b MY b m T?€i HU+- ?B M M v i®+ ç° t¬M; K¶B +Y M? M? FBM? M;
F?¦ F?,M M?Q i? - M;QÌB F?€+ K'i i€K- +?QM KQÆB + M? ;BÌ ç°i T?€ ` ç½ H¨ K v
L;mv M +?d +–M # KQÆB +?QM + M? ;BÌ- i?"i H¨ /'v H M Q M? ç°M; iQ HÈMX L;
/QÈB €M? ?¨Q [m M; +?d H¨ i?MM; `¶M; M v BK KB M; H¢BX

"ÎB pb bU i?"i H¨ i®i M?'i i€i K†iX

GK+ L;mv M K°i çQÌM; i?ŠM; iB M- i–M; i?S M,K KQÆB ? B H¨ M;mv M i® ç X G
M;mv M i® b„T i?ûT p¨ F?¬M; T?ªB FBK HQ¢BX GK+ L;mv M M;?B M `QÊm [m€ `²
+ M? ;BÌ M„K ;B[M;mv M i® ç X

h–M; i?S M,K KQÆB ? B M;mv M i® ç K¨ +?d K'i #®M KQÆB + M? ;BÌ- /QÌM; M?Q
ç M +?Q K¼B M;QÌB M;Q¨B h?€T L;mv M h® FQ+? i?Q+? F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM
i¢+- i®+ ç° ¶M; i?€T +O GK+ L;mv M `®i +m°+ M? M? # Q M?B m\

Í i–M; i?S M,K KQÆB # - GK+ L;mv M +?Q F`T +ªK SM; ç•v H¨ M;mv M i® ;b i?b T
+¦ K°i M;QÌBX N - ç'v +?ŠM; T?ªB H¨ h`B M "¢+? /¢ +?B p,M KBM? Q\ GB M iK+ t
K°i B- ;BÌ F?¦ F?,M H„K KÈB ;†T K°i M;QÌB- GK+ L;mv M +?„T i v pÈB F ç¦X

h`B M "¢+? M?bM GK+ L;mv M- M;•v ` X

GK+ L;mv M `®i +m°+ çm´B F`T5

h`B M "¢+? +¦ H ç°- ç€T H - iB T iK+ bmv iQX "•v ;BÌ h`B M "¢+? Î i–M; i?S M,K K
KQÆB + M? ;BÌ- M?QM; H•m M?Q p"v K¨ pšM F?¬M; +€+? M¨Q M„K ;B[i–M; i?S M
*?d +ÁM H¢B ?ÆM #®M KQÆB + M? ;BÌ- +?Q M M ;½ T?ªB M„K +?†i i?ÌB ;B MX

h`B M "¢+? i?Y M„K ;B[ M;mv M i® çB M5 h?ÌB ;B M +?"K `½B i`¬B [m X

Zm #®M KQÆB ? B + M? ;BÌ- h`B M "¢+? T?€i ?B M i–M; M¨v ;½ b„T ç–v K°i i`,K +
tQ+? +O i–M; M¨vX *? i iB i- +?d +ÁM H¢B K'v + M? ;BÌ +m®B- M?'i ç`M? T?ªB i
i® çB M- M m F?¬M; i?b KbM? b) #` ç¨Q i?ªB i¢B ç•vX

æ M; F?B h`B M "¢+? M;?o p"v i?b ç°i M?B M i?'v +Y i?¬M; ?QÈM; i–M; i?S M,K

N - KbM? +?Q M„K ;B[M;mv M i® çB M K¨- b Q +Y KÎ ` p"v +?S\

h`B M "¢+? ² H M- T?€i ?B M GK+ L;mv M çSM; i`QÈ+ +€M? +Y X

eyeX *?QÆM; RyN3 , S?€ oÐ E, GK+ U3V

GK+ L;mv M T?'i i v M¦B,

@ L?Q p"v- i çB i`QÈ+ K°i #QÈ+ ç•vX

GK+ L;mv M T?'i i v çB- h`B M "¢+? [m€ tm®M; Km®M F?¦+X :½ Î i–M; i?S M,K K
K'i ?ÆM +?QM KQÆB + M? ;BÌ K¨ F?¬M; i?¨M? +¬M; F?®M; +? M;mv M i® çB M-
F i [mª GK+ L;mv M ;BÄB H„K- +?d K'i #®M KQÆB ? B + M? ;BÌ ç½ M„K çQÊ+ M;mv
çB- i?"i H¨ M;QÌB bQ pÈB M;QÌB iS+ +? i M;QÌBX

Í i–M; i?S M,K KQÆB #®M GK+ L;mv M T?€i ?B M H¢B ;†T K°i M;QÌBX L;QÌB ç¦
+?QM? H¨ G¬B h?'i H¬B +?B p,M KBM?X G¬B h?'i Î i–M; i?S M,K KQÆB #®M M„K ;
K'm +?®i- #¶M; T?€i ?B M K°i M;QÌB #QÈ+ ` X N - #` h`B M "¢+? çm´B F`T Q\

E i [mª HB + M?bM T?€i ?B M F?¬M; T?ªB /¢ +?B p,M KBM? i# K¨ H¨ EB K J¬M GK

G¬B h?'i M?bM +?^K +?^K GK+ L;mv M `²B [m v çB- #•v ;BÌ H¨ H9+ pQÊi ªB K'm +
i?ÌB ;B M çQÊ+X

hB T i?2Q b m #®M KQÆB H,K + M? ;BÌ- ;½ #B F`+? T?€i ?B M KbM? b„T i?'i #¢B-
HÊB KÎ` +€M? +Y i?¬M; ?QÈM; i–M; i?S M,K KQÆB H,KX >B M M?B M ?„M +?d
HB M M„K ;B[M;mv M i® iB M- i®+ ç° M¨v- ?B m bm'i M¨v- F?B M G¬B h?'i i`ÊM i

G¬B h?'i i?b i?¨Q,

@ *€B M¨v [m€ M? M? çB5

GK+ L;mv M iB M p¨Q i–M; i?S M,K KQÆB H,K- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® ç°M- ?„M /M

GK+ L;mv M iB M p¨Q i–M; i?S M,K KQÆB b€m- H¨ M;mv M i® M;¼+- H–M M¨v ?„M

GK+ L;mv M iB M p¨Q i–M; i?S M,K KQÆB #ªv- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® +QÆM;- ?,
h?"i H¨ M? M?- bQÈM; +ª M;QÌB- i–M; i–M; #` KbM? M? M?¨M; i`MM; FQ+? [m ?

_®i +m°+ ç M i–M; i?S M,K KQÆB i€K- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® #€iX GK+ L;mv M
+¦ K°i M;QÌB- G,M; h? M? o•M5 G,M; h? M? o•M Î i`QM; i–M; i?S M,K KQÆB i€K-
F?¬M; #` B çˆM; b m çm´B i?2Q- M?QM; #•v ;BÌ ;½ `ÆB p¨Q i? #QX :½ p¨Q i–M;
+?QM KQÆB + M? ;BÌ pšM F?¬M; +¦ M„K ;B[çQÊ+ M;mv M i® i` M?X :½ ?B m Kb
/M H¨ +U+ ?¢M +kM; +?ŠM; b Q- ?B M i¢B i?¨M? iQ+? +O ;½ `'i i®i- ç†i i`QM; M?
iQ+? +U+ F€ i®i- ;½ +¦ +?9i FB m M;¢QX

E i [mª p¨Q H9+ M¨v ;½ i`¬M; i?'v K°i M;QÌB iB M p¨Q- çQ K„i M?bM b M; i?b FB
H¨ GK+ L;mv M Q\ :½ M;•v ` X

E?¬M; M;Ì GK+ L;mv M ?"m T?€i çm´B F`T- G,M; h? M? o•M ç½ p¬ p¼M; i`MM; FQ-
#¶M; /QM; iQ ; M HÈM K"iX Gw /Q M?Q p"v +?O v m pb ;½ Km®M H¨K M;QÌB b® K°
H¨ ;½ H¨K p"v K¨ ;–M ç•v GK+ L;mv M M´B #"i +?B K ? i €M? b€M;- M M ;BÌ ;½ M´B
i`QM; h?€T L;mv M h® +¦ i? ç€M? M? m- +?d +–M M;QÆB F?¬M; M;¢B K'i i?ÌB
F?¬M; B çB M ç M KS+ ç€M? M? m i`QM; h?€T L;mv M h®X

G,M; h? M? o•M KdK +QÌB M¦B,

@ h?b ` H¨ GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M M?9M p B ç€T H¢B,

@ h?b ` H¨ G,M; ?mvM?X

@ GK+ ?mvM? F?Ä2 +?S\

G,M; h? M? o•M KdK +QÌB- M?QM; F?B +QÌB FB K w ç€M? ` - K°i Hm²M; FB K [m M
> v +?Q M;Kv [m•M iY ;Bª +?QM? F?QX GK+ L;mv M F?¬M; M;Ì G,M; h? M? o•M b
ç½ pQÊi t ;½- bY /KM; K°i i?S+ T?M bBM? M?QÊ+ K°M;X

G,M; h? M? o•M +?ûK [m K°i FB K- +?ûK GK+ L;mv M i?¨M? ? B MY - ç M; KWM
K°i iB M;- b m HQM; #` ?„M ç€M? K°i ç'KX L„K ç'K K¢M? K) +?ÈT K„i T?€ ?ÄM; iS

GK+ L;mv M +?mv M M;QÌB iÈB i`QÈ+ K†i G,M; h? M? o•M- M¦B,

@ G,M; h? M? o•M- M;QÆB +?Q çO i`bM? ç°- Km®M €K iQ€M i \

G,M; h? M? o•M F?¬M; # Q ;BÌ M;Ì çQÊ+ ;½ K°i +?B m HB M i?m 5

*MM; H¨ i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i¢B b Q +? M? H +? HÈM M?Q i? \

G,M; h? M? o•M F?¬M; i? +?'T M?"M çQÊ+X

GK+ L;mv M M?bM G,M; h? M? o•M- [m€i,

@ E Km®M €K iQ€M- ;B i i - +? i çB5

J†+ F G,M; h? M? o•M +¦ T?ªB H¨ M?Q +?B p,M KBM? ? v F?¬M;- M;QÌB K¬M T?
F?¬M; /€K ;B i M;QÌB p,M KBM? #ÎB pb ç„+ i°B F?¬M; M´B- M?QM; ?„M ;B i M;QÌB

M?B M +¦ ;•v +?9i T?B M T?S+- ç†+ #B i H¨ ;B i M;QÌB +´ p,M KBM? +¨M; `„+ `®B
+O GK+ L;mv M Hm¬M H¨ p"v- ?ÆM M[?„M F?¬M; ç`M? i? v ç´BX

@ GK+ ?mvM?- i #B i K°i #Q K"i

G,M; h? M? o•M M¦B,

@ "Q K"i p +?QM? F?QX GK+ ?mvM? +kM; Hmv M +?QM? F?Q ç9M; F?¬M;\ hm ?¨

GK+ L;mv M M;?2 p"v HÁM; K€v ç°M;X *?9+ GB i S?QM; +¦ i´M; +°M; +?QM i–M;-
M,K- ?ÆB KQM; +?Ì p #Q K"i im ?¨M? +?QM? F?Q M¨vX

G,M; h? M? o•M i?Î b•m p¨B ?ÆB `²B KÈB M¦B,

@ h?"i ` KÈB `²B i HW M;QÆB ç¦- i¢K #B iX

L¦B tQM; i?•M ?bM? ;½ #B M K'i- ç•v H¨ i?m•M /B\ E?¬M; ç9M;- F?¬M; T?ªB- KbI
h? M? o•M F?¬M; +ÁM Î i`QM; i–M; i?S M,K KQÆB i€K M[- +?ŠM; H) iÈB i?ÌB ;B M
i€K #¨B tQ+? ` M;Q¨B\

L m H¨ p"v i?b G,M; h? M? o•M iW H9+ #„i ç–m ç½ iQM? iQ€M i?ÌB ;B M +?QM? t
KbM?- ç€M? F?¬M; H¢B +¦ i? KQÊM HU+ #¨B tQ+? #Ä i`®MX a m M¨v K°i +?B m
F?¬M; i?Q+? ?ÊT H"T iS+ iMv +Æ SM; #B M- /MM; HÌB M¦B HW ;¢i KbM?X

J°i M?•M p"i ;? ;ÈK ç•v- F ;B M tªQ i`QM; M;Kv [m•M iYX

GK+ L;mv M M?9M p B- F?¬M; ç i`QM; HÁM;- +?ŠM; [m b m M¨v M m +¦ +Æ ?°B I
ç H¢B ?"m ?Q¢MX

GK+ L;mv M H"T iS+ F?Q M? +?•M- i?Y M„K ;B[HQ¢B M;mv M i® i` M?X

" M M;Q¨B h?€T L;mv M h® K¼B M;QÌB ç m #¨M i€M i®+ ç° M? M? +?¦M; t¬M; i?€T
bB m M? M?- t2K ibM? ?bM? #•v ;BÌ ?„M ç½ H M ç M i–M; i?S M,K KQÆB- t T b m
/M ?„M +€+? S?"i *?B hY +ÁM +¦ K°i F?QªM; t M?QM; +kM; ç½ `'i ;? ;ÈKX

æ¬M; *U+ hB M «M;- h•v *U+ hB M «M;- ? B iB M ¬M; +?O i`b h?€T L;mv M h® H–M
F?€+ p ibM? ?bM? i`QM; i?€T- +?Q M M +¦ i?'v +m°+ +?B M ;B[G,M; h? M? o•M

> v +?Q G,M; h? M? o•M- M;Kv [m•M iY ;B M tªQ M?Q p"v #bM? i?QÌM; M?bM F?¬M
tªQ i`€- i?B M #B M- iB K HU+ `'i K¢M?- t T ?¢M; K°i i`,K i`QM; #ªM; i?B M i¨B- I
M?•M p"i- T?ªB #€Q +€Q H M i` M +?9 w M;QÌB M¨vX

*¨M; ç€M; bÊ H¨ GK+ L;mv M- ç®B K†i G,M; h? M? o•M K°i +?B m ç½ i?„M;X G,M;
F v m K¨ t T i`QM; ?¨M; i`,K M;QÌB #ªM; i?B M i¨B- +MM; +ªM? ;BÈB GK+ L;mv M-
ç•v H¨ HU+ HQÊM; K¢M? +Ð M¨Q5

h–M; i?S M,K KQÆB i€K H¨ i?` M;mv M i®- GK+ L;mv M +?d K'i ? B KQÆB + M? ;B

"•v ;BÌ t T ?¢M; M?'i H¨ S?"i *?B hY- ç M; i`MM; FQ+? i–M; i?S #ªv KQÆB #®MX h
M;mv M i® ¬- ç M i–M; M¨v `²B i?b S?"i h•K JBM? EQM? +O S?"i *?B hY F?¦ K¨ +?
ç M; i`¬M; +?Ì S?"i *?B hY T?€ i M F, HK+ + Q M?'i- F i [mª H9+ M¨v iQ¨M i?•M ;½
çÄ i?šKX •M? b€M; çÄ +U+ F€ `U+ `Ð- /QÌM; M?Q +¦ T?QÊM; ?Q¨M; ç M; ?¦iX

æ•v H¨ S?"i h•K h?B i "¨MX

h`QM; i`mv M i?mv i T?QÊM; ?Q¨M; +? i `²B b) /K+ ?Ä MB i #¨M i`¼M; bBM?X

*?O T?"i +?B p,M KBM? i?b b€M; i¢Q ` S?"i h•K LB i "¨M- +ªK i?€M i? M?•M- T?
b€M; H"T M¦X

eydX *?QÆM; RyNN , S?€ oÐ E, GK+ UNV

J°i F?B p”M /KM; i?S M¨v- T?”i i•K /K+ ?Ä MB i #¨M K°i H–M- H¨ +¦ i? F?B M T?
æ²M `^M; S?”i h•K LB i "¨M `’i F?¦ Hmv M i?¨M?- K°i F?B i?¨M? +?d +¦ i? MB i #¨M
K°i H–M T?ªB +€+? i?ÌB ;B M `’i /¨BX J¼B M;QÌB F?¬M; M;Ì S?”i *?B hY +ÁM ç H
i?¨M? T?”i i•K /K+ ?Ä MB i #¨MX

s2K ` KK+ iB m +O S?”i *?B hY H¨ ?QÈM; ç M i–M; i?S i€K KQÆB #®M- M m F?
h•K LB i "¨M H¨K ;bX

E?B S?”i *?B hY /MM; S?”i h•K LB i "¨M i?b +?d i?’v i?•M ?bM? ;½ M;¨v +¨M; M?¢i
M;¨v +¨M; M?¢i- /QÌM; M?Q #` HY MB i #¨M ?Ä i€M; ?Q¨M iQ¨MX E?QªM? F?„+-
#¶M; /QM; KÎ `°M; F?¬M; Qi- +¨M; iBM? i?m–M- i? K `ä `¨M;X

S?”i *?B hY H–M i?S ? B H’v ` S?”i h•K JBM? EQM?- H9+ M¨v T?”i i•K +O ;½ +¨M
S?”i h•K JBM? EQM? +kM; K¢M? ?ÆMX

:½ H’v ` S?”i h•K JBM? EQM?- H”T iS+ M„K ;B[M;mv M i® ¬ i–M; M¨vX

G9+ M¨v t¬M; Î i`QÈ+ M?’i +?d +ÁM H¢B GK+ L;mv M p¨ S?”i *?B hYX

" M M;Q¨B h?€T L;mv M h®- ?ÆM +?QM i`,K M;QÌB #` ç¨Q i?ªB- M v +?d +ÁM H¢
J’v +?K+ M;QÌB +ÁM b¦i H¢B Î # - #®M KQÆB i–M;- +?d ? B M;QÌB çˆM; i`QÈ+ M?
S?”i *?B hY p¨ GK+ L;mv MX S?”i *?B hY t¬M; i–M; i?S #ªv KQÆB #®i- GK+ L;mv
KQÆB i€KX

@ _®i +m°+ GK+ L;mv M +¦ i? çm´B F`T S?”i *?B hY F?¬M;\

@ S?”i *?B hY +¦ i? b€M; i¢Q Fw HK+ b Q\

L;?2 ç€K M;QÌB #¨M i€M- G,M; h? M? o•M ?°+ K€mX :½ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; GK
G,M; h? M? o•M +kM; H¨ M;QÌB ?B m #B i GK+ L;mv M- #B i ?„M ` F?ÄB h?€T L
F? B ç Q b) H¨ ;½- +?Q M M ;½ F?¬M; Î H¢B K¨ ` F?ÄB L;mv M h® i?¨M?X

G,M; h? M? o•M ç½ +?m˜M #` `²B- K°i F?B ` M;Q¨B b) iQM? F i?ªK GK+ L;mv M-
F?¬M; /WM; i vX h?”i ` pB + M¨v HB M [m M ç M i`mv M i?W i`QM; M?Q +?B p,M
i?W M¨v M?QM; #B i `ä- ç–m HoM? M?Q +?B p,M KBM? +¦ tm ?QÈM; ;B Q i`mv M i
*? i iB i5 GK+ L;mv M `ä `¨M; F?¬M; T?ªB M;QÌB +O M?Q +?B p,M KBM?- i¢B b Q
F?Q [m M i`¼M; ç¦ ;B Q +?Q ?„M +?S\

G,M; h? M? o•M Î i`QM; HÁM; i`,K K®B +ªK t9+ M?QM; K†i M;Q¨B i?b pšM M?½ M
iW M,K KQÌB im´B ;½ /½ ç2Q ç M #•v ;BÌX

GK+ L;mv M Î i–M; i?S M,K KQÆB +?QM ç½ #„i ç–v ?¼+ M„K ;B[M;mv M i® T?´X

EB K i?’i- iB m FB K ;BÈB5

GK+ L;mv M T?’i i v +?ûK ` +?B m FB K i?’i- iB m FB K ;BÈBX

G–M M¨v +?d /MM; M,K KQÆB #®M + M? ;BÌ H¨ ç½ M„K ;B[M;mv M i® T?´X

h–M; i?S b€m KQÆB- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® M?Q- GK+ L;mv M K’i M,K KQÆB H,K
i® M?QX L„K ;B[M;mv M i® M?Q `²B GK+ L;mv M +ªK ;B€+ +äB i`ÌB ç’i +¦ ;b F?€+
F?€+ ?ŠM- /QÌM; M?Q KbM? +¦ i? i`MM; FQ+? ç M i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+? p”i

h?”i ` M„K ;B[ b€m KQÆB HQ¢B M;mv M i® H¨ ç½ +¦ i? i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM

L?QM; M m #•v ;BÌ i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+? p”i +ªM?- F?¬M; b B- ç
i? ;BÈB +ªM? iS i–M;- M?QM; M M K¦M; F?¬M; b•mX *,M +Æ b•m `’i [m M i`¼M;-
t¬M; p,M KBM? +ªM? i?b çMM; H¨ K°M; ;B[# M M;¨v- /M H¨ i?B M i¬M +ªM? +kM; `
L;mv M imv i ç®B F?¬M; i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+? p”i +ªM? p¨Q H9+

L;?2 M¦B +?•M +?QM? ç`M? i`MM; FQ+? p,M KBM? +ªM? b) F?¬M; p°B p½ Î i–M; M
? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® `²B KÈB i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? iS i–M;X E?¬M; +
ç`M? H¨K p"vX

h'i M?B M M„K ;B[b€m KQÆB HQ¢B M;mv M i® F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ Q+?- GK+
bBM? ` HU+ HQÊM;X GU+ HQÊM; M¨v bBM? ` F?B ?„M M„K çQÊ+ M;mv M i® i?S
` i HU+ HQÊM; M¨v F?¬M; /MM; ç #B M ç´B ?bM? /¢M; i`¢M; i?€B p"i i? K¨ H¨ T?

L¦B çÆM ;BªM H¨ # M ç–m *?B M h?9 H½Q i´ +¦ i? #B M GK+ L;mv M i?¨M? +QM ?

"•v ;BÌ GK+ L;mv M +¦ i? HÊB /KM; M„K ;B[M;mv M i®- HÊB /KM; HU+ HQÊM; HQ
KbM? i`Î H¢B ?bM? M;QÌBX

GK+ L;mv M i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- i?"i H¨ F?¬M; / /¨M;X

h?"i ` iW F?B #B i M,M; HU+ i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+? p"i +ªM?- KbM? Hm¬M #
+?B M ç'm +MM; *?B M h?9 H½Q i´- M;QÌB i K†+ F M;QÆB- i`QÈ+ #B M M;QÆB
+?ŠM; ç€M? ç'K ;b +ªX :BÌ i?b ;BªB [mv i tQM; K®B HQ M¨v- Qi M?'i F ç`+? F?¬M
KbM? +¦ i? T?€i ?mv i?U+ HU+ #ªM i?•MX

*€B M¨v t2K M?Q K°i HQ¢B M,M; HU+ ?[m /KM;X

L,K ;B[M;mv M i® i?S b€m KQÆB tQM; GK+ L;mv M iB M p¨Q i–M; i?S b€m KQÆB

E?B GK+ L;mv M pQÊi ªB i?b S?"i *?B hY +kM; ç M; t¬M; [m MX

S?"i *?B hY F?¬M; M;WM; i`MM; FQ+?- ?B M ;½ ç½ t¬M; ç M i–M; i?S i€K KQÆB
K®i +?QM? H¨ M;mv M i® i? - H9+ M¨v S?"i *?B hY +€+? i–M; i?S i€K KQÆB #®M
+?d FûK # +Y X S?"i *?B hY ç†i [mvûi i•K T?€ F, HK+ H–M M¨vX h`QM; E?Q o"M h
v m M?'i- i'i M?B M ;½ Mm®i F?¬M; i`¬B +K+ S+ M¨v- #•v ;BÌ T?ªB ?½M? /B M KÈ

J°i +Y M¨v i®M F?€ M?B m i?ÌB ;B M M?QM; +m®B +MM; S?"i *?B hY i?¨M? +¬M;

æ M +Y i?S i€K KQÆB ? B- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® /mv MX S?"i *?B hY +¦ +ªK ;
H¨ MÎ K†i `²B- +?d +–M pQÊi [m ? BªB H¨ t¬M; H M F, HK+ + Q M?'i- pQÊi # ªB
SD? ¢i i•K +O S?"i *?B hY +¦ +?9i F?¬M; #bM? ioM?- ;½ #bM? T?K+ H¢B S?"i h•
t¬M; [m MX L?QM; F?¬M; #B i i¢B b Q ;½ pšM F?¬M; i? M„K ;B[M;mv M i® /mv
+O KbM? Q\ E?¬M; T?K+5 S?"i *?B hY p¬ +MM; F?¬M; T?K+- b Q ;½ +?`m T?K+
b„T b€M; i¢Q F, HK+X :½ H¢B i,M; H M +'T ç° S?"i h•K JBM? EQM? M?QM; pšM F?
/mv MX h–M; i?S i€K KQÆB ? B F?¦ [m€- +? i iB iX

S?"i *?B hY i?Y M?B m H–M K¨ p•M p¬ /KM;X

G9+ M¨v ;½ ç½ /MM; çÁM b€i i?O S?"i h•K LB i "¨M `²B- i`QM; i?ÌB ;B M M;„M F?
G¨K b Q ç•vX h?ÌB ;B M i`¬B [m iWM; T?9i ;B•v- +m®B +MM;- ç M K°i i`,K + M? ;
+¦ HU+ HQÊM; /mv M i?B M ç` iQ HÈM #¨B tQ+? ;½ ` M;Q¨BX h?'i #¢B5

h?"i ` ç M +Y i?S i€K KQÆB ? B ç½ H¨ i?¨M? iQ+? F?€ i®i- /M F?¬M; #ˆM; F, HK
çQÆM; F?¬M; i X

J†+ /M S?"i *?B hY ?ÆB #U+ KbM? pb +ÁM K°i +?9i H¨ i?'i #¢B- M?QM; #QÈ+ ` i
/M b Q i?¨M? iQ+? F?¬M; i - +€+? F, HK+ + Q M?'i +?d FûK ? B i–M;- ?ÆM M[i?
K°iX S?"i *?B hY #QÈ+ ` h?€T L;mv M h® `²B +¦ F?¬M; Qi M;QÌB M ?QÈM; ;½- K
ç m H¨ Km®M /QM? +?9i [m M ? pÈB ;½X

S?"i *?B hY [m HQ SM; ç®B- çB iÈB # M +¢M? æ¬M; *U+ hB M «M;- h•v *U+ hB M

:½ ?ÄB,

@ "•v ;BÌ +¦ # Q M?B m M;QÌB i`QM; h?€T L;mv M h®\

æ¬M; *U+ hB M «M; M¦B,

@ >B M M v +ÁM +¦ ? B- # KQÆB M;QÌB M?QM; +Æ #ªM ç m F?´ +?B M Î # - #®M

S?”i *?B hY i?–K +QÌB i`QM; #KM;- K’v M;QÌB M¨v i`MM; FQ+? +?”K i?”iX S?”i *?B
?¼ +¦ i? çm´B F`T ;½- +?ŠM; [m H¨ FûQ /¨B i?ÌB ;B M i?¬B- ;½ t¬M; ç M ?ÆM i€K
[m H°M H¢B ?ÆM #®M KQÆB +Y - +¦ iB M ç² ;b +?SX

ey3X *?QÆM; RRyy , S?€ oÐ E, GK+ URyV

@ L?QM; #•v ;BÌ +ÁM +¦ K°i M;QÌB Î +Y b€m KQÆB # X

h•v *U+ hB M «M; M¦B- M?bM S?”i *?B hY,

@ G¨ GK+ L;mv MX

*€B ;b5 GK+ L;mv M5

S?”i *?B hY M?2Q K„i H¢B- M¦B i`QM; ç€K M;QÌB ç®B i?O ;½ +?9 i`¼M; M?’i +?QM

"•v ;BÌ GK+ L;mv M ç½ ç M +Y i?S b€m KQÆB # - +€B M¨v F?¬M; #bM? i?QÌM;-
M?QM; +QB M?Q F?€ ;? ;ÈKX h’i M?B M S?”i *?B hY F?¬M; ç w GK+ L;mv M t¬M
`^M; ?B M M v ?„M t¬M; ç M +Y b€m KQÆB # i?b F?¬M; +¦ F?ª M,M; çm´B F`T Kb

S?”i *?B hY MB K T?”i ?B m- M;²B t T #^M; i` M HB M ?Q #ªQ i¼ - #„i ç–m t2K F`

h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - K†i b m +ÁM H¢B ?ÆM ? B KQÆB M;QÌB ç m #` ç¨Q i?ªB
iQ+? bB m M?’i H¨ S?”i *?B hY i€K KQÆB ? B i–M;- ç¦ H¨ i?¨M? iQ+? +U+ ?¢MX J
ç M; pQÊi ªB +?d +¦ K°i M;QÌB- ç¦ +?QM? H¨ GK+ L;mv MX

E?¬M; b B- +?QM? H¨ GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M +ÁM ç M; F?¬M; M;WM; t¬M; H MX

*Y i?S b€m KQÆB # H¨ M;mv M i® ?m- +Y M¨v ?„M K’i b€m KQÆB + M? ;BÌ KÈB #
;B[+O GK+ L;mv M F?B M S?”i *?B hY FBM? M;¢+- F?B ;½ i`MM; FQ+? +Y M¨v
;BÌX S?”i *?B hY #ÎB pb +¦ S?”i h•K JBM? EQM? M M M?È `’i `ä- GK+ L;mv M i`MM
M;mv M i® ?m M? M? ?ÆM KbM?- F?¬M; H) i®+ ç° pQÊi ªB +O ?„M +ÁM ?ÆM K
+?ŠM; H) M?B m ?ÆM KbM?\ E?¬M;- ç•v +?„+ H¨ M;šm M?B M i?¬BX S?”i *?B hY
t¬M; H M +?”K ?ÆM ;½ `’i M?B mX

L?QM; F?B GK+ L;mv M Î +Y i?S b€m KQÆB #®M M;mv M i® [m M + +?d i®M b€m
*?B hY `®i +m°+ T?€i ?B M- KÈB `²B ?„M /MM; b€m KQÆB + M? ;BÌ [mv i F?¬M; T
L;mv M +¦ F?ª M,M; ;•v M;mv ?B K ç•v- S?”i *?B hY iBK ç€M? +€B i?`+?- i? KÈB T
M;²B ´M ;? b® K°i M?Q ç½ iQÎM;X

G9+ M¨v i`QM; h?€T L;mv M h® M;QÌB F?€+ ç m #` ç¨Q i?ªB ;–M ? iX

*?d +ÁM H¢B K°i KbM? GK+ L;mv MX

*?QM i`,K +?QM KQÆB +?QM M;QÌB- +?d +ÁM H¢B K°i M;QÌBX

"•v ;BÌ GK+ L;mv M Î +Y i?S b€m KQÆB b€m- i–M; M¨v H¨ M;mv M i® çQ+?X GK+
b€m /MM; b€m KQÆB +?QM + M? ;BÌ iB M ç½ M„K ;B[çQÊ+- i®+ ç° M¨v F?B M S?
*?B hY M;?B M;Ì M m GK+ L;mv M +S iB T iK+ M?Q p”v b) T?€ i?¨M? iQ+? i€K KQ
?B K [m€X

L;QÌB # M M;Q¨B h?€T L;mv M h® çQÆM; M?B M ç½ M?bM ` ?B M M v /M GK+ L;m
M?QM; +¦ tm ?QÈM; i` M? ?MM; pÈB S?”i *?B hYX JÈB #„i ç–m GK+ L;mv M #B m
+ÁM iQÎM; ?„M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ F?ª M,M; i` M? pÈB S?”i *?B hY- F i [mª F`+?
K¨MX

h? K M[?B M M v i`QM; h?€T L;mv M h® +?d +ÁM K°i KbM? GK+ L;mv M- p”v M
KbM? ?„MX

"•v ;BÌ GK+ L;mv M ç½ p¨Q +Y i?S b€m KQÆB #ªv- ç•v H¨ M;mv M i® ?Ä - GK+ L;
;BÌX *S i?2Q i®+ ç° M¨v i?b ?„M `'i +¦ F?ª M,M; T?€ Fw HK+ +kM; +¦ H) H¨ F?¬M;
F, HK+ +O S?"i *?B hY +?S F?¬M; T?ªB F, HK+ + Q M?'iX E, HK+ + Q M?'i t2K i?b
? B ªB M?QM; ç M K†i b m +€+? #B i ? B +Y H¨ `'i t - Km®M t¬M; K°i +Y +ÁM F?

h–M; i?S b€m KQÆB i€K i`¨M M;"T M;mv M i® M?o- ?„M /MM; #ªv KQÆB ? B + M?

h–M; i?S b€m KQÆB +?QM i`¨M ç–v M;mv M i® çm- ?„M K'i #ªv KQÆB #®M + M? ;

*Æ #ªM #•v ;BÌ GK+ L;mv M Km®M iB M K°i i–M; +–M i,M; ? B + M? ;BÌX

J¶B i–M; H¨ GK+ L;mv M /MM; FB K i?'i- iB m FB K ;BÈB K°i H–M- +¨M; /MM; ?„

oQÆM; Zm®+ >Q pW M¦B H¨K ? B M;QÌB FB ç m iU ;B€+ M;"K KB M; M?bM M?
K„i M?bM oQÆM; Zm®+ >Q M?Q ç M; i?QÎM; i?S+ K°i i€+ T?˜K M;? i?m"i p"vX

oQÆM; Zm®+ >Q #` M?bM ç M K'i iU M?B M- H9+ M¨v aÎ aÎ Î T?Q b m H M iB M;

@ h¬B M¦B S?QÆM; S?QÆM;- oB M oB M- ? B M;QÌB M?bM ¬M; t½ i¬B M?Q p"v H

oQÆM; Zm®+ >Q i?Î /¨B K°i iB M;- ? B M;QÌB T?K M[FB H9+ M?bM M;QÌB F?¬
i`–M ?„M ` `²B +–K FQM? H9T K¨ t2K p"vX

@ *¬ #û aÎ aÎ- pW M½v ¬M; t½ 2K ç€M? *® •B >²M;- ?b ?b- ç9M; H¨ /€K ` i vX

S?QÆM; S?QÆM; +QÌB i` m +?¼+ K°i +•m B M;Ì aÎ aÎ M;?2 tQM; H¢B KdK +QÌB M

@ *?²M; i¬B ç€M? ª H¨ /¢v ª H¨K M;QÌB H¨ M?Q i? M¨QX *€+ +?` çWM; +¦ K¨ F?¬
ç°M; T?K M[i?b i?¬B- ç½ ç°M; iS+ H¨ M;QÌB T?K M[M¨v +?ŠM; M?[M; M M ç€M? K
çQÊ+X

L¦B tQM; aÎ aÎ pšv pšv oQÆM; Zm®+ >Q X

@ «M; t½- M? #ªQ 2K M¦B +¦ ç9M; F?¬M;\

@ o M?¨ i?¬BX

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; Km®M Î ç•v H•m M[X aÎ aÎ `ä `¨M; H¨ +¦ tmM; ç°i pÈB S?
K¨ +½B +¼- oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; Km®M t2M p¨Q- +¨M; F?¬M; i?Q+? M;?2 ;B¼
S?QÆM; FB X

aÎ aÎ MûT p¨Q M;QÌB- F?Q€+ i v oQÆM; Zm®+ >Q çB ` +Y - +Y pW H9+ çQÊ+ ç
p¨Q +MM; pÈB ? B i M i? M? MB MX © +?d i v p¨Q oQÆM; Zm®+ >Q X

@ G¨ ?„M- ç€M? +?Q i¬BX

oW /Si +•m ª i`ÊM i`ÁM K„i M?bM aÎ aÎ M?Q i?'v [m,X © p°B p¨M; i9K ? B i M FB

@ .WM; H¢B- /WM; H¢BX

aÎ aÎ +QÌB ?b ?b çB H M K°i #QÈ+X

@ *® •B >²M;- +¬ Km®M ç€M? B\

LK +QÌB +O aÎ aÎ H¨K *® •B >²M; bÊ HmB p b m p¨B #QÈ+- çSM; H¢B ª F?¬M; M;

@ aÎ aÎ- +€B M¨v H¨ ?B m H–K- ?B m H–K- i¬B F?¬M; #B i ç•v H¨ +?²M; +¬X

S?QÆM; S?QÆM; +kM; çB H M- +¬ ª +?•K +?¼+ M¦B,

@ *® •B >²M;- ?¬K M v +¬ iU M?"M ç2M çOB çB- B #ªQ +¬ F?¬M; +¦ K„i M?bM H–K

oW M¦B S?QÆM; S?QÆM; +ÁM +9B ç–m +?2 KB M;X

@ h?U+ ` F?¬M; +?d *® •B >²M; M?bM M?–K- i¬B +kM; M?–K- +QB H¨ H¨K M;? F

aÎ aÎ M;?2 ` w S?QÆM; S?QÆM; +?•K +?¼+ KbM?- +¬ i`WM; K„i M¦B pÈB ç®B T?

@ h¬B M¦B S?QÆM; i,- +?` iWM; M¨v im´B +ÁM +?`m çQÊ+ bm®i M;¨v b Q\ h? M? M
+?` T?ªB +QB +?WM; K°i +?9i- #•v ;BÌ M?B m # M? H„K ç¦X

oQÆM; Zm®+ >Q H–M ç–m i?'v aÎ aÎ M¦B pÈB M;QÌB M?Q p"v- M¦B +?mv M F?¬M;
?¢B M;QÌBX S?QÆM; S?QÆM; FB `mM H M M?QM; F?¬M; iB M T?€i i€+X © ?bM

@ M? #¢M- ?¬K M¨Q i•K i`¢M; F?¬M; i®i- #` pÊ H¨K iS+ i?b M?È ibK +?` m®M; i`¨
M¦B aÎ aÎ Km°B Km®M F i ?¬M- # M M K +ÁM T?ªB Î ` X

æ•v H¨ +?•K +?¼+ +ª oQÆM; Zm®+ >Q p¨ aÎ aÎ- oQÆM; Zm®+ >Q ç•v i? M?`MX

@ *?mv M ªm i¬B F?¬M; +–M M;¨B [m M i•K- M;¨B çB i?QM; i?ª- +?•M M;¨B F?¬M;

oQÆM; Zm®+ >Q KÎ KB M; H¨ M;¨B H¨K S?QÆM; S?QÆM; iS+ HªQ çªQ- ª ç¨M? ?W
`ÌB çBX

oB M oB M FB ;BÌ KÈB çB H M- +¬ ª +QÌB F?´ pÈB aÎ aÎX

@ > B M;QÌB ç9M; H¨- HÈM H M +MM; K°i MÆB iW #û b Q ;†T M?Q F i?M i? \

@ oB M oB M- +?` F?¬M; +¦ HQÆM; i•K- +?mv M ?¬K M v i¬B F?¬M; +?O ç°M; +?
i?˜K K„ pB M +O +?` i?b i¬B ç½ i€i ªX

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- i¬B bÊ +¬X

oB M oB M iÄ p +?`m FûK /€K ç'm F?˜mX *® •B >²M; FB +kM; F?¬M; /€K çB- oB

@ *® •B >²M;- +¬ b Q +ÁM +?Q çB\

*•m M¨v +?QM? H¨ M¦B ;B9T *® •B >²M;- *® •B >²M; F?¬M; M;m p°B p¨M; M¦B,

@ aÎ aÎ- ?¬K M¨Q i¬B #¨v #¨M iB + tBM H¶B- ?¬K M v b) F?¬M; H¨K T?B MX

L¦B tQM; *® •B >²M; [m v ç–m çB M; vX

aÎ aÎ ?W K°i iB M; M¦B pÈB oB M oB MX

@ >¬K M v M K†i +?` M M F?¬M; +?'T ªX

oQÆM; Zm®+ >Q çB H M K°i #QÈ+ +?O ç°M; çQ i v ` X

@ G¨K [m2M K°i +?9i- oQÆM; Zm®+ >Q X

oB M oB M M¦B,

@ h`bM? oB M oB M- +MM; HÈM H M i`QM; K°i MÆB pÈB aÎ aÎ- b m ç¦ b M; *?•m •m
H9+ p aÎ aÎ ç½ +¦ +QM- i¬B H¢B i?¨M? F +¬ çÆMX

@ *?` F ;b p"v ?ª\ æ`M? H¨K ibM? M?•M +?Q Zm®+ >Q M?¨ i¬B ç¦ ¨\

oW M¦B aÎ aÎ pW M•M; +^K oB M oB M H MX

@ *?"+ +?"+- pšM +ÁM çQÊ+- /mv iX

@ Jm®M +? iX

oB M oB M +QÌB K„M;X

oQÆM; Zm®+ >Q +–K €Q F?Q€+ +O pÊ- ç2Q i9B i` M HQM; ` p Km®M çBX

aÎ aÎ ?B m w oQÆM; Zm®+ >Q - +¬ M¦B p¨B +•m pÈB oB M oB M `²B çBX

aÎ aÎ F?Q€+ i v ?„M- ? B M;QÌB çB #° p M?¨X *¬ pW çB pW [m M b€i ?„M- T?€
ç9M; M M H'v HÁM; +QÌB M¦B,

@ a Q i? \ *¦ T?ªB +ªK i?'v 2K pW M½v ?mM; /[[m€ F?¬M;\

@ M? F?¬M; i? iBM çQÊ+ ç¦ H¨ 2KX

@ *€B M¨v M? F?¬M; #B i ç•mX *® •B >²M; +ÁM çÐ K°i +?9i- S?QÆM; S?QÆM; F
#® ª +kM; F?¬M; ?ÊT pÈB #®X

@ ±- +¬ i H¨K ;b\ M? i?'v +¬ i `'i iU iBM\

@ ©\ JÎ K°i +¬M; iv Î "„+ EBM?- +¦ M;QÌB M?¨ ;B9T M M F/ i®iX © M¨v i?b M? T?ª
# H–M F i ?¬MX æ9M; `²B- ?¢M; KK+ çB M T?•M M?¬K FB +?QM? H¨ +QÈT iW i v

oQÆM; Zm®+ >Q M;˜M ` - ç•m M;Ì H¢B i`MM; ?ÊT M?Q p"vX .WM; H¢B ?„M M¦BX

@ 1K M¦B pÈB p ?¢M; KK+ FB t2K- M? pšM F?¬M; `ä b Q +?mv M H¢B i?¨M? ` M

aÎ aÎ +QÌB ?b ?b ç€TX

@ oB + M¨v 2K +kM; KÈB #B i çQÊ+ p¨B M;¨vX 1K M;?2 #® M¦B- M? #B i S?QÆM
S?QÆM; H¨ +QM ;€B v\

oQÆM; Zm®+ >Q M?Ä ;B¼M; F m H M,

@ S?QÆM; :B Zm®+- K°i i`QM; +?QM i?QÌM; pK "° +?QM? i``\

aÎ aÎ ;"i ç–mX

@ "B i H¨ i®i `²B- +ÁM H¨ +® p'M +O h´M; #Q i?QX oB + `®i +m°+ H¨ M?Q i? M¨Q i
F `ä +?B iB iX

oQÆM; Zm®+ >Q i?Q€M; +€B bmv M;?o `'i M?B mX L?bM p'M ç i?b oQÆM; Zm®
aÎ M¦B F?¬M; `ä M?QM; ?„M +¦ i? iW iBM M¨v M?bM ` M?B m +?mv MX

h` M çQÌM; p oQÆM; Zm®+ >Q +¦ +?9i i?'i i?–M- ç M +Y +kM; F?¬M; /WM; H¢B
FûQ M m F?¬M; ç½ p p¨QX oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB F?´ K°i iB M; w i?S+ çQÊ+ K
MQÈ+ tQ€v HÈM- ç9M; H¨ F?¬M; i®i ;bX

h•K i`¢M; ?„M `'i M? M? i®i H M #ÎB i?'v #û +QM ç½ çB ` X h?'v oQÆM; Zm®+ >Q
;¨Q H M- ? B i v çQ ` çÁB ¬K- çÁB # X

NM; ?° +?d pÈB R +HB+F p¨ 8b 5 UV

dyyX *?QÆM; eNd@eNN, >Á >Q½M Zm M >

S?M .B m

h€+ ;Bª, æQ¢M L?"M h?B M L? B

yQy

*?QÆM; eNd@eNN, >Á ?Q½M [m M ?

.B+?, L.

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

oQÆM; Zm®+ >Q ç`M? # +QM H¢B #` i?^M; #û oQÆM; aÎ >^M; F?¬M; i? K ç w-
*?ŠM; [m /Q F?¬M; çQÊ+ K ?QÎM; SM;- oQÆM; aÎ >^M; #Ä [m T?ªM F?€M;- M;Q
>Q # X *?ŠM; [m ç¬B K„i M¦ +¦ +?9i #'i K½M M?bM [m K†i #® p¨B +€B- +m®B +M

@ h?^M; M¨v i?Q+? SM; M? M?- F?¬M; ?´ H¨ +QM M?X

oQÆM; Zm®+ >Q iU F?Q2 F?Q M; F?B M aÎ aÎ çQ K„i M?bM t2K i?QÌM;- +ÁM F m

@ M? Î +¢M? +QM çQÊ+ K'v M;¨v\

oQÆM; Zm®+ >Q +¦ +?9i t'm ?´ `'i iU ;B€+ M¦BX

@ a m M¨v 2K ç M idM? æ¬M; >ªB i?b M? M?'i ç`M? Î # M pÊ +QM M?B m ?ÆMX

L?„+ ç +€B M¨v aÎ aÎ M¦BX

@ 1K ç M; i` M? i?O H'v i?•M T?"M M?•M pB M ;B€K b€i +O *K+ i?QÌM; i`9 i¢B h
`ªM? `¶B i?b çB [m M? K°i +?9i- +kM; F?¬M; HQ pB + ;b M?B mX

*?S+ [mv M +O M?•M pB M ;B€K b€i H¨ `'i HÈM- Km®M [mªM pB + i?b pB + ;b +kM
i„+ ç•v H¨ +?S+ pK M?¨X æQÆM; M?B M b m HQM; +¦ M?•M p"i M?Q p"v i?b M m aÎ
pB + F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; çQÊ+X

> B pÊ +?²M; ç½ H•m F?¬M; Î # M M? m- oQÆM; Zm®+ >Q # +QM K°i H€i- aÎ aÎ

h„K tQM; oQÆM; Zm®+ >Q iBM? i?–M T?'M +?'M çB ` i?'v aÎ aÎ ç M; i? v ; ;BQÌM
K°i T?Q b m ;ÊB +ªKX S?K M[b m bBM? /€M; M;QÌB ?ÆB F?€+ +?9i- aÎ aÎ +kM; ç

oQÆM; Zm®+ >Q F?¬M; F?ÄB M¦M; H M i`QM; HÁM;- H†M; H) çB iÈB ç`M? ç€M?
b m HQM;- +¬ [m v ç–m H¢B M¦B,

@ L;Q M M;Q½M +?9i- ç M; # M M;¨v ç¦X

oQÆM; Zm®+ >Q +QÌB +QÌB M?bM i?Q€M; [m +Y T?ÁM; M;O ç½ çQÊ+ ç¦M; FQM

@ M? F?¬M; M;Q M ¨\

aÎ aÎ ?ÆB +?®M; +U +?Q +¦ ?bM? i?S+X

@ M? iU #B i- 2K F?¬M; Î # M H•m M?Q p"v- B #B i M? +¦ i`°K ibM? F?¬M;\

oW /Si +•m KB M; aÎ aÎ ç½ #` +?†M H¢B- i?Q€M; iB T t9+ ç½ H¨K M;QÌB +¬ K K M
?„M K†+ ?„M Km®M H¨K ;b i?b H¨KX

@ "ªQ Kšm F?¬M; ;ä +Y +?S\

oQÆM; Zm®+ >Q ç°i M?B M /WM; ç°M; i€+ ?ÄB K°i +•m- aÎ aÎ K€ çÄ ?²M; F?¬M; ç

@ *QM ç M; M;O M M +¬ 'v T?ªB i`¬M;X

L¦B tQM; i?'v MK +QÌB `'i t'm +O ?„M- +¬ KÈB #B i KbM? K„+ #švX

aÎ aÎ ç€T H¢B M; v- +¬ i9K ç²M; +?Q hB m oQÆM; ç½ +¦ T?ªM SM;- M;˜M; ç–m M?

@ M? +kM; F?¬M; ?ÆM ;b 2KX

oQÆM; Zm®+ >Q i?m"M i? bÌ ç–m aÎ aÎ- aÎ aÎ çQÊ+ €K +?d ç¨M? M?Ä ;B¼M; M¦B

@ *?d #B i #„i M;QÌB i M?Q p"vX

L¦B H¨ i? M?QM; +¬ pšM +9B M;QÌB- ? B i v çQ ç²M; +?Q ç¦ p¨Q ;–M KB M;X

X

oQÆM; Zm®+ >Q ç M- aÎ :B M; h?m F?¬M; +¦ Hw /Q ;b T?ªB ` +Y ç¦M- +?d +¦ h
+QB i`¼M; pb i? ` +Y X E?€+? F?Q p¨B +•m- oQÆM; Zm®+ >Q p¨Q +Y - aÎ aÎ #
#¨ /b i` m,

@ o K†i i®i- ?²M; M?Q i€Q- +¦ ç¨M ¬M; # M +¢M? ç9M; H¨ F?€+X

Zm M ? ;B[? B M;QÌB F?€ F€ [m€B- M¦B ` H¨ K F +QM +?²M; M?QM; H¢B ;B®M

@ "B i +ÁM ?ÄBX

@ V- t2K ` ,M MQ M M M¦B +?mv M +kM; +SM; KB M; ?ÆMX

h?Ov h`mM; G,M; +QÌB ?b ?b M?bM oQÆM; Zm®+ >Q ç M; #„i i v pÈB aÎ :B M; h?

@ >ÄB ¬M; t½ #¢M ;B9T +€B- ?¢M; KK+ HÈM M?Q p"v t2K +¦ i? t2M p¨Q F?¬M;\

aÎ aÎ +¦ +?9i FBM? M;¢+ M¦B,

@ .b b Q H¢B Km®M i?Á i v p¨Q +€B M¨v\

h?Ov h`mM; G,M; M¦BX

@ E?¬M; T?ªB /b K¨ H¨ K°i M;QÌB #¢MX

aÎ aÎ bmv M;?o K°i +?9i,

@ *?mv M M¨v +¦ H) F?¬M; ?v p¼M;- M?¨ GQm GBM? H¨K pB + M¨vX

*?mv M +O GQm GBM?- aÎ aÎ +kM; M¦B pÈB h?Ov h`mM; G,M;X

@ B M¦B Km®M H¨K +¬M; i`bM?- +¦ M?B m pB + +¦ i? i? K ;B +MM; K¨X

h?Ov h`mM; G,M; pW M¦B i? - aÎ aÎ ?B m M; vX

@ *€B F?€+ i?b / M¦B- +?ŠM; [m [m M ? +K i? i?b /b iU KbM? +?¢vX >¢M; KK+
? v i` M i`mM; QÆM; pšM +ÁM +¦ i` M? Hm”M +?Q çQÊ+ t€+ ç`M?X

aÎ aÎ M¦B +?QM? H¨ H9+ t€+ ç`M? ?¢M; KK+- h?Ov h`mM; G,M; ?B m w ;”i ç–m M¦B

@ *€B M¨v +–M i` M? i?O K°i +?9i- +?ŠM; [m /b M;?2 M¦B G½M? ok +¦ iB M; M¦B F

@ aÎ aÎ- ? B M;QÌB ç M; M¦B +?mv M ;b p”v\

oQÆM; Zm®+ >Q [m v ç–m H¢B ?K - aÎ aÎ ç€TX

@ M? p¨Q i`QÈ+ çB- 2K M¦B +?mv M pÈB /bX

æm´B oQÆM; Zm®+ >Q çB- aÎ aÎ KÈB FBM? M;¢+ M¦B,

@ S?QÆM; ;B ?Q¨M iQ¨M +?`m i?m Q\

h?Ov h`mM; G,M; M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ E?¬M; +?`m i?b +ÁM +¦ i? i? M¨Q\ æ½ ç M MQÈ+ M¨v i?b # M FB M?’i ç`M? b)
F?¬M; t2K t2K K’v M,K M v M?¨ ç¦ ,M M?B m M?Q p”v- B K¨ F?¬M; çÄ K„iX hmv M¦
ç M æ¢B ?°B M?QM; i?U+ i ç½ bÈK #„i ç–m i` M? çQ¢i `²BX

aÎ aÎ bmv M;?o K°i +?9i- +?mv M M¨v `’i [m M i`¼M; ç®B pÈB oQÆM; Zm®+ >Q X
i?` t½ h?B i *?•m M?QM; M m M?Q #Q i?Q i?` Ov K¨ H¢B F?¬M; +¦ bS+ QÈ+ i?9+ ;
H¨ [m€ K’i K†iX

@ L;?2 w +O ?„M H¨ F?¬M; Km®M t2M p¨Q [m€ b•mX

aÎ aÎ pšM +¦ +?9i #,M F?Q,M- +¬ H’v oQÆM; Zm®+ >Q M M çQÆM; M?B M T?ªB b
h?Ov h`mM; G,M; ;B”i /•v aÎ aÎ +kM; H¨ pb HÊB Q+? # M T?Q KbM? K¨X

@ *?mv M ç½ M?Q p”v `²B- +?€m M¦B pÈB ?„M H¨ F?¬M; i` M? b) H¨K M;QÌB i +Q
i?¬B- +?€m t2K `²B H¨KX æ9M;- M;?2 M¦B ?¢M; KK+ +m®B +MM; t€+ ç`M? ç–m iQ
t€+- # M Nv # M F ?Q¢+? T?€i i`B M [m®+ ;B i`mv M iÈB ç¦X

h?Ov h`mM; G,M; M¦B tQM; +kM; /WM; H¢BX

@ h'i M?B M H¨ i F?¬M; bÊ- #ÎB pb M;QÆB F?¬M; +¦ M,M; HU+ ;B i i X

@ ±- p"v ?ª\

GK+ L;mv M F?¬M; p°B p½- pb +?¶ G,M; h? M? o•M çSM; ?bM? M?Q F?€ M;mv ?B
?„M- F?B M ?„M F?¬M; /€K M?9+ M?Q+? HmM; imM;X

@ h?"i H¨ i`U+ ;B€+ M¢v #ûMX

G,M; h? M? o•M +?„T i v b m HQM; F?2M K°i iB M;- i`QÈ+ p¨ b m M;QÌB ;½ tm'i ?

@ æ€M; iB +- i +?m˜M #` M?B m HQÈi ç #„i M;QÆB- H¨ T?€T #ªQ +® w ç2K iÈB i?
i?"iX

:½ H¨K #° /¢M; iB + Mm®BX

S?"T5

E?¬M; #B i iW F?B M¨Q b m HQM; GK+ L;mv M tm'i ?B M K°i i?Q bBM? F?QªM; #
#ªv T?–M ;B®M; G,M; h? M? o•M- i v +–K K°i i? M? i`QÌM; i?QÆM;- +¦ +?9i p` p,
i?QÆM;X

@ GK+ L;mv M M¨v F?¬M; K¢M? # Q M?B m- +?d +¦ i? i?¬BX

h`mM; MB M i?Q bBM? #B M b„+ K†i- M¦B,

@ N - F?¬M; ç9M;- ç•v H¨ ;BªX

@ JÈB `²B çQÆM; M?B M H¨ ;Bª- i?"i iB + Mm®B ç¦ H¨ T?M bBM? M?QÊ+ K°M; +O

Í F?¬M; t tm'i ?B M K°i GK+ L;mv M H¨M? H†M- M¦B,

@ L;QÆB H¨ B\

h`mM; MB M i?Q bBM? H¢M? M?¢i M¦B,

@ hm´B +ÁM i` K¨ ;? ;ÈK i?"i- +¦ i? i`€M? K°i [m•M iY i?QÆM; +O i X

J°i i?QÆM; +O ;½ p¬ +MM; •K ç°+- i? K¨ ;¼B H¨ [m•M iY i?QÆM;- M;QÌB M¨v ç9
G,M; h? M? o•MX

@ S?ªB `²B- i M i H¨ G,M; >MM; h?B M- H¨ T?K i?•M +O G,M; h? M? o•M- +ÁM p
M;QÆB i?b çWM; [m M i•KX

S?K iY ?¼ G,M; F?¬M; M¦B Hw /Q ;B i GK+ L;mv M +?Q ?„M #B iX

> B T?K iY ç m H¨ F •K ç°+- iBM iS+ [m M i`¼M; M?Q p"v b Q +?`m M¦B +?Q GK+

h?"i` +?mv M M¨v HB M [m M ç M K°i pB + tªv` F?¬M; H•m i`QÈ+ ç¦X

S?¦ +?O M?Q +?B p,M KBM?- iQM? +€+? M;QÌB M¨v +MM; K°i b® M;QÌB p,M KBM? +
`'i HÈMX o,M KBM? +ªM? F?€+ ç b® iQM? ibM? FB m ?MM;- ;B M tªQ p¬ +MM;- +
+?B p,M KBM? i?b p¬ +MM; i?ŠM; i?„M; #B F`+?- b€M; H"T` M?Q +?B p,M KBM?-

L?Q +?B p,M KBM? p®M +¦ ? B p` +?O T?¦ p,M KBM?- K°i H¨ T?¦ +?O M?Q +?B p,M
i?Q p,M KBM?- i`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m H¢B ?B M` K°i p` T?¦ +?O F?Q iB i p,M KBM?

*?QM? pb M?¨ KbM? +ÁM +¦ ? B T?¦ +?O p,M KBM? M M T?¦ +?O M?Q +?B p,M KBM
ç°M;X

æ¦ H¨ çB /B i?'i ç` - F?B m +?B M pÈB T?¦ +?O v m +?B p,M KBM? F i?M M?B m M

E i [mª i`"M +?B M ç¦ H¨ T?¦ +?O M?Q +?B p,M KBM? i?m K¨ +ÁM b„T +? i- çQÆM
?'T ?®B FûQ /¨B `'i M?B m M,KX

S?¦ +?O M?Q +?B p,M KBM? +ªK i?'v KbM? F?¬M; +ÁM b®M; # Q H•m M M ç2K # M
M?Q ;B Q T?¦ +?O i K i?Q p,M KBM?X æ2K # M ç–m p,M iU +?[F?Q +?¦ T?¦ +?O F?

ç¦ ;½ ç`M? imv M K°i i`mv M M?•M- ç2K i¨B ?¼+ K°i çÌB p¨ # M ç–m p,M iU +m®B
i`mv M M?•M ç¦X

E?¬M; +?9i M;?B M;Ì- G,M; h? M? o•M H¨ M;QÌB tm'i b„+ M?'i i`QM; HS i? M? ME

G,M; h? M? o•M `'i +¦ F?ª M,M; çQÊ+ i`mv M i?W X

L?QM; G,M; h? M? o•M +?Ì ?Q¨B +?Ì K½B F?¬M; +?Ì ç M i`mv M i?W - #¦M; ;B¦ ?Ä
+?O M?Q +?B p,M KBM? pW K„i GK+ L;mv M ;–M ç•v i`¶B /"v ?ÆM- ç`M? ç2K i`mv

æ2K i`mv M i?W +?Q M;QÌB i?m°+ p,M KBM? +O KbM?- çB m M¨v +¦ H) T?¦ +?O
çQÊ+ M?QM; T?¦ +?O M?Q +?B p,M KBM? i?b imv i ç®B +¦ i? X æ•v H¨ K°i M;QÌB
i?'v GK+ L;mv M pW K„i HB M +¦ F?ª M,M; ç2K +?[+?QM? p¨ i`mv M i?W +?Q ?,
`m°i- b m bU FB M h?€T L;mv M h® +¨M; M¬M M¦M;X GK+ L;mv M #B m ?B M +¨M
M ç–m p,M iU +?[+?QM? +¨M; M?Ä- +?Q M M ;½ M?Q çSM; ç®M; HY M?Q M;²B

o"v M M ;½ p¨ T?K i?•M G,M; >MM; h?B M ç M ç•v i"T FQ+? GK+ L;mv M- Km®M ;B

E i [mª H¨ tªv ` ibM? ?m®M; i`QÈ+ GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M i?b b Q\ o®M ?„M p°B p½ +?¢v p EB K J¬M M?QM; /U p¨Q #ªM M,M;
K†i- #^M; p¨Q T?M bBM? M?QÊ+ K°M; i?Q€i F?ÄB K°i i?QÆM; •K ç°+ i`Q K¢M; +O

æQÆM; M?B M /M H¨ p"v i?b GK+ L;mv M +ªK i?'v G,M; >MM; h?B M M¨v F?¬M; i–
HU+ +O ;½ F?€ ;? ;ÈK- Qi M?'i +¦ i?U+ HU+ i? ;BÈB +ªM? M;k i–M;X h?"i ` G,M
HU+ i? ;BÈB +ªM? M;k i–M;- +ÁM G,M; h? M? o•M ?B M M v H¨ i? ;BÈB +ªM? i K

"¼M ?¼ H¨K +?mv M M¨v p¬ +MM; •K ç°+ M M F?¬M; i? çB m ç°M; M?B m HU+ HQ
+¦ ? B T?K iY ` i`"MX

eRjX *?QÆM; RRy8 , *´ *´ h?–M h?9 Ui?QÊM;V

>¼ +kM; #B i GK+ L;mv M +¦ i? i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? iS i–M;- M?QM; K°i F?
+ªM? iS i–M; i?b M M K¦M; F?¬M; ´M ç`M?- F?¬M; i? / /¨M; pQÊi +ªM? ;BÈB i?„M
L;mv M +¦ i? pQÊi +ªM? ;BÈB i?„M; ç`+? H¨ +¦ ? B M;mv M M?•M- K°i pb FB K i?m
`'i b•m p¨ ´M ç`M?X J°i F?B +,M +Æ GK+ L;mv M F?¬M; ´M ç`M? i?b ?¼ +ÁM bÊ ;b

>ÆM M[+?Q /M GK+ L;mv M H M i? ;BÈB +ªM? i K i–M; i?b G,M; >MM; h?B M +?
ç•v H¨ MB K iBM b m F?B €K iQ€M #B i # Q M;QÌBX

> B T?K iY G,M; >MM; h?B M- G,M; h? M? o•M M?bM GK+ L;mv M- #° /¢M; ;B i ?„

G,M; >MM; h?B M H"T iS+ bY /KM; i?QÆM; õZm•M hY "€+? EQ+?ö +O ;½X E?¬M
Zm•M hY "€+? EQ+?X

oQ /K +?B m Zm•M hY "^M; S?ŠM; H¨ K°i i?QÆM; p¬ +MM; ç°+ €+- F?¬M; i? ?bM´

_²B pQ /K +?B m Zm•M hY hU *QÌM; L?B "'i hS+- i? çB K°i i?QÆM; M?Q ?²M;- /Q
F?¬M; M;WM; iU +QÆM;X L?QM; M m M;QÆB ç`M? +?†M i?b +€M i?QÆM; #¶M; M
Zm•M hY "€+? EQ+? i?QÆM; M¨v i?"i H¨ •K ?B K p¬ +MM;X

æ®B K†i i? ;BÈB +ªM? M;k i–M; G,M; >MM; h?B M i?B i`B M ` Zm•M hY "€+? E
L;mv M +ªK i?'v Km®M SM; ç®B i?b F?¦ +¨M; F?¦ i? KX L m F?¬M; T?ªB +¦ T?M b
ç½ p¨B H–M +? i /QÈB i?QÆM; +O G,M; >MM; h?B M `²BX hmv M?B M- çWM; iQÎM
?¢B- GK+ L;mv M /–M T?€i ?B M T?M bBM? M?QÊ+ K°M; +¦ K°i b® #` G,M; >MM; h
h?B M +¦ T?€T HU+ pQÊi t GK+ L;mv M- +¦ i? /MM; bS+ K¢M? ç˜v ` i'i +ª- T?€ T

E?¬M; / +?ÆB5

*?ÈT K„i GK+ L;mv M T?€i ?B M F?¦ ;†K ç•vX

*? i iB i5

GK+ L;mv M ç M; ibK çQÌM; b®M;- M?QM; ç®B K†i Zm•M hY "€+? EQ+? i?b F?¬M;

E?¬M; ç9M;5 *¦ +Æ ?°B5

GK+ L;mv M M?bM i?'v K°i çQÌM; bU b¦M;- çQÌM; M¨v Î M;Q¨B çQÌM; +?QM?X

G9+ i`QÈ+ ç½ M¦B K¶B +?¶ i`mM; QÆM; i?B M i`B m M®B HB M H¨ çQÌM; +?QM?
+MM; +QÌM; ç¢BX L?[M; v m i?9 +QÌM; ç¢B ç M F?¬M; i? iQÎM; iQÊM;- ?Î +?9i H
i?"K +?Q H¨ K'v i`,K p¢M i`QÊM; v m i?9X u m i?9 iQ +Ð iBM? i?–M "T ç M i?b M;Q

o"v M M i?QÌM; i?b F?¬M; +¦ B ` M;Q¨B çQÌM; +?QM? +ªX

L?QM; #•v ;BÌ Zm•M hY "€+? EQ+? +O G,M; >MM; h?B M /mv M?'i #Ä [m +?QM?
M;QÌB i?QÌM; b) F?¬M; ` M;Q¨B ç¦ +?`m +? iX L?QM; #•v ;BÌ GK+ L;mv M F?¬M;
+?ŠM; +?9i /Q /U t¬M; ` M;Q¨B çQÌM; +?QM?X GK+ L;mv M t¬M; ` M;Q¨B çQÌM
h?B M M;•v ` ;B•v H€i- G,M; h? M? o•M +kM; M;˜M M;Æ- ?¼ F?¬M; # Q ;BÌ M;Ì ?„
+?QM?X

Gw /Q ?¼ F?¬M; T?ÁM; #` F?m pU+ çQÌM; +?QM? M¨v H¨ pb +¦ K°i v m i?9 +U+ F€
*´ *´ h?9 `'i `„+ `®B- ç€M; bÊ- +?Q /M H¨ T?K iY G,M; >MM; h?B M M m t¬M; p¨Q ç
`^M; +Ym iY M?'i bBM?X

"•v ;BÌ GK+ L;mv M t¬M; p¨Q i?b +¨M; i?"T iY p¬ bBM?X

>ÆM M[ç` #¨M +O *´ *´ h?9 ;¼B H¨ *´ *´ imv i ç` X *´ *´ imv i ç` +?d +¦ K°i H®B
GK+ L;mv M p¬ +MM; K v K„M i?Q€i F?ÄB ç¦ i?b G,M; >MM; h?B M- G,M; h? M? o•
M?'i T?K+ FQ+? ?„M- /M b Q T?ªB ;B i +? i ?„M KÈB çQÊ+X

E?¦2 K¬B G,M; h? M? o•M M? +? MK +QÌB •K ç°+,

@ *?9M; i # M i?B M H päM; i¢B ç•v- +?Ì ?„M ` HB M `ÆB p¨Q päM;X

G,M; h? M? o•M +¦ +?9i ç„+ w M¦B,

@ *?Q /M GK+ L;mv M F?¬M; +? i i¢B *´ *´ imv i ç` i?b b) çB ` `'i M? M?- pb #•v ;
J¬M ;•v HÈM +?mv M- i?ÌB ;B M F?¬M; +?Ì M;QÌBX hQM? +€+? GK+ L;mv M H¨ `'
? i çB K v m +O ?„M `²BX

G,M; >MM; h?B M ;"i ç–m M¦B,

@ æ9M; `²B- ;B i GK+ L;mv M tQM; T?ªB `Y i v +?•M b¢+? b)X

@ >B m K¨- EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M M?Q MQÈ+ pÈB HY - ;B i ?„M `²B ;B€ ?¼
[m€ çÆM ;BªMX

G,M; h? M? o•M •K ?2B2K` +QÌB,

@ *€B ;b K¨ EB K *?B hY- GK+ L;mv M- +QB M?Q i?B M T?9 +¦ K¢M? ?ÆM M?QM
i?QÌM; F?¬M; #B i ;Bª H¨K M;QÌB i®i- F?¬M; #B i KQÊM HU+ ç€M? HU+ i?b b Q ç

L?•M p"i K°i i`,K ?¨M; ç–m #ªM; i?B M i¨B K¶B M;QÌB ç m +¦ F?Q p"M- i?B M T?9
G,M; h? M? o•M `'i F?¦ ç®B T?¦- K¨ M;QÌB F?€+ +kM; F?¬M; / çKM; +?¢KX æ•v p
HU+ K°i M,K i`,K b m F?¦ SM; T?¦ M?'i i`mM; QÆM; i?B M i`B mX

G9+ M¨v GK+ L;mv M ç½ p¨Q *´ *´ imv i ç` - H¨ H–M ç–m iB M ?„M ` M;Q¨B çQÌM;

Í i`mM; QÆM; i?B M i`B m çB çQÌM; +?QM? H•m `²B- ç•v H¨ H–M ç–m iB M çB # M

E?¬M; #B i M;Q¨B çQÌM; +?QM? i`mM; QÆM; i?B M i`B m +¦ T?QM; +ªM? ;bX

G9+ M¨v- i¢B EB K *?B hYX

@ S?K+ FQ+? GK+ L;mv M\

EB K *?B hY H„+ ç–m M¦B,

@ E?¬M; +–M i?B i- M m ç M;QÌB F?€+ T?K+ FQ+? GK+ L;mv M i?b ?„M +¦ F?Q p
M;QÊ+ H¢B +?Q ?„M +Æ ?°B i?,M; +'TX *S ç GK+ L;mv M i`Î p EB K J¬M- ç i i`U
ç¢B ;B i +? i F?Q p"M +O ?„M- F?B M ?„M +? i p¨Q i v i X

EB K *?B hY F?¬M; ? v #B i ;½ F?¬M; Km®M ç B çB T?K+ FQ+? GK+ L;mv M- +Á
KBM?- ;BªM +?B p,M KBM? F m ?¼ çWM; ` i v- +® ibM? +¦ T?K iY ?¼ G,M; M?Q +
i vX

G¢B M¦B #•v ;BÌ ? B T?K iY G,M; >MM; h?B M- G,M; h? M? o•M +?†M Î M;Q¨B +Y
/€K ` M;Q¨B çQÌM; +?QM?- F?m pU+ M¨v i?m°+ p *´ *´ h?9 +U+ F€ +QÌM; ç¢BX

GK+ L;mv M ç½ p¨Q i`QM; *´ *´ imv i ç` çQÌM; +?QM?- ç•v H¨ H–M ç–m iB M ?„M

æ®B pÈB T?QM; +ªM? M;Q¨B çQÌM; +?QM? GK+ L;mv M +¦ +?9i iÁ KÁX

GK+ L;mv M çB b•m p¨Q M;Q¨B çQÌM; +?QM?- T?€i ?B M +¦ K°i F?m pU+ [m€B H¢

E?¬M; b B- +?QM? H¨ F€ [m€BX

Í F?m pU+ M¨v GK+ L;mv M T?€i ?B M `'i M?B m v m i?9 +QÌM; ç¢B- M?QM; ?ÆB
#®M +?•M i? K¨ +¦ ç M i€K p¦- imv i ç®B F?¬M; T?ªB v m i?9 M;U +¦ i€K +?•M ç†
+ªB i¼ p"vX

_²B +ÁM b K¢+ i`MM;- H¨ v m i?9 i?Q+? M?'i b K¢+ F?¬ `€Q- i? K¨ #` ç¬M; Î ?m v

GK+ L;mv M i?"K +?Q i?'v i?Ov i?Ov Kšm #` #` ç¦M; FQM # KQÆB ? B H¶ T?mM M
?ÆM #bM? i?QÌM; ;'T K'v +?K+ H–M- #° /¢M; +QM i?Ov i?Ov Kšm +U+ F€ F?¦ +?`n

GK+ L;mv M Î i`QM; F?m pU+ M¨v H'v H¨K F€- +¦ +?mv M ;b p"v\ a Q +ªK ;B€+ v m
H¨KX

*?QM? H9+ M¨v- GK+ L;mv M i`¬M; i?'v K°i v m i?9 # ç–m iQ F?´M; H² tm'i ?B M
bQÆM; KMX æ¦ H¨ v m i?9 # ç–m i? M¨Q ç•v- M¦ +?Q çB ` K¨ GK+ L;mv M ç½ +ª
imv i ç®B T?€i ` iW M;QÌB v m i?9 `²BX æ'v H¨ F?Q i? K¢M? K) +Ð M¨Q +?S- GI
M?9+ M?Q+? F?¬M; çQÊ+- #` F?Q i? +QÌM; ç¢B +?'M M?B TX

u m i?9 # ç–m iQ F?´M; H² i?Î ` K°i ?ÆB- F?Q HQm +U+ F€ +QÌM; ç¢B T?¦M; ` F
i?´B i M bQÆM; KM /¨v ç†+ i`QÈ+ K„i- i?"K +?Q b¬M; M9B T?Q t #` K°i ?ÆB ç€M

h?´B K°i ?ÆB i€M çB bQÆM; KM /¨v F?¬M; +¦ ;b- M?QM; i?´B bKT +ª b¬M; M9B i?

*?¶ M¨v pšM H¨ bÆM K¢+? iQ HÈM +O i`mM; QÆM; i?B M i`B m- p"v K¨ #` K°i ?Æ

æ•v H¨ v m i?9 +QÌM; ç¢B +Ð M¨QX

_®i +m°+ GK+ L;mv M i?'v `ä #° /¢M; +QM v m i?9X

eR9X *?QÆM; RRye , *´ *´ h?–M h?9 U?¢V

*QM v m i?9 +Ð K'v p¢M i`QÊM;- i`¬M; F?¬M; iQ H„K- +¦ # +€B ç–m- K¶B ç–m ?Æ
mv M;?B K- +MM; /MM; +?mM; K°i i?•M i? iQ HÈMX L;QÌB T?O ç–v pªv t M?- +?•
#ªQ i¼ - T?–M çm¬B M?Q +•v `QB /B i i?–M HBM?X

æ•v H¨ v m i?9 ;b p"v +?S5

h?2Q Hw i?b v m i?9 K'v p¢M i`QÊM; F?¬M; +¦ ;b H¢- M?QM; i¢B b Q KbM? +¦ +ªK
+?Q +ªK ;B€+ ;B®M; i?B M i¬M +ªM?X

E?¬M; b B- +?QM? H¨ i?B M i¬M +ªM?X

@ - M?•M HQ¢B5

J°i ;B¼M; mv M;?B K T?€i ` iW +€B ç–m # M i`€BX

æ–m +?QM? ;B[bQ iY # ç–m M¦B,

@ G¨ M?•M HQ¢B i?b +¦ i? ,MX

æ–m bQ iY # M T?ªB T?€i ` ;B¼M; M?Q b'K ç€M?,

@ >'T- +?B M ? v t¨Q\

v m i?9 # ç–m bQ iY M¨v i?"i H¨ +QÌM; ç¢BX

aQ iY # ç–m ç°i M?B M M?¨Q tm®M;- ;B¦ b„+ M?¼M "T ?QÈM; GK+ L;mv MX *?
i?m'M /B M?QM; /QÌM; M?Q F?¬M; ;B M #` iÄ ç`M? +?†i +?)- Km®M /MM; T?M bE
;B€+ T?€T HU+ +O ç®B T?QÆM; Î K¶B i'+ F?¬M; ;B M- T?M bBM? M?QÊ+ K°M; F

GK+ L;mv M +¦ i? F?ŠM; ç`M? K°i çB m- ç®B K†i +QM # ç–m bQ iY p¬ +MM; +QÌ
F?¬M; H¢B- M; v +ª K°i +?B m +kM; F?¬M; ç¦M çQÊ+X

"MK5

GK+ L;mv M #`# ç–m bQ iY #„i ;B[X

u m i?9 # ç–m bQ iY +?QM? ;B[M¦B,

@ h®i H„K- i?"i H•m F?¬M; ,M M?•M HQ¢B- H–M M¨v +¦ i? ç *´ *´ h?9 i ,M ç½ Hm

*? M¦5 " M M;Q¨B çQÌM; +?QM? i?"i [m€ ?mM; i¨M- H–M ç–m ` M;Q¨B çQÌM; +?QI
+'T i?B M i¬M `²B- ? M +?B KbM? H Q p¨Q F?m pU+ M¨v T?K iY G,M; >MM; h?B M-
çm´B i?2Q- çm´B i?2Q çB ibK +? i Q\ h?"i ` ç•v H¨ M;Q¢B H i?¬B- #bM? i?QÌM;
HB i M?Q p"vX

h`QM; ç–m ?„M +?Êi H¦2 b€M;- iB M p¨Q F?m pU+ M¨v ?„M i?'v v m K½ i€K +?•M-
`€Q #` M?ûi p¨Q ?mv M #,M; p¢M M,K- i?Ov i?Ov Kšm #` ç¦M; # KQÆB ? B ?mv i T
H¨ i`Á +?ÆB €+X h M *´ *´ h?9 `'i H¢- F?¬M; H) HQ¢B v m i?9 M¨v i?Q+? M;?`+? M

GK+ L;mv M i?,K /Á ?ÄB,

@ L m M;QÆB ç½ ;¼B H¨ *´ *´ h?9 p"v #„i M?•M HQ¢B ç½ ,M K'i F?¬M; +¦ ;b ? v +ª

@ æ9M; p"v- +?9M; i H¨K i? F?¬M; ç†+ #B i- +?9M; i çQÌM; çQÌM; H¨ *´ *´ h?9 b
M?Q p"vX

u m i?9 # ç–m +?mM; K°i i?•M ;"i ç–mX

h?¨M? +¬M;5 GK+ L;mv M Î i`QM; HÁM; p¶ i v ?Q M ?¬X J†+ /M pšM +?Q i`®M
M?'i i¢K i?ÌB ?„M F?¬M; M;mv ?B K ?ÆM M[- t2K HQ¢B *´ *´ h?9 +¦ bÎ i?Q+? ç†+
HW - `'i +¦ F?ª M,M; i?Q€i çBX

@ *´ *´ h?9 +?9M; i H¨ i?¬M; KBM?- +¦ i?~K K„- ç°+ ç€Q M?'i5

" ç–m bQ iY M¦B,

@ æ9M; `²B- M;QÆB +¦ i? ;¼B i H¨ h K GBM? L;mv M h?€M? ç¢B M?•M- +?9M; i
çB- #•v ;BÌ # +€B ç–m +?9M; i b) i?Y i?€+? M;QÆB K°i H–M- M m M?Q M;QÆB
+?9M; i +?Q M;QÆB çB- M m F?¬M; i?b ;B i `²B ,M M;QÆB Hm¬MX *?9M; i +¦ i?
i?9 +¦ `'i Qi i?Q+? ?ÄB M;QÌB M?Q +?9M; i X

GK+ L;mv M i?–K M?O- F?¬M; M;Ì bU pB + T?€i i`B M pQÊi KS+ M?Q p"vX

*€B ç–m # M i`€B M¦B,

@ h H¨ i`"M T?€T ç¢B bQ v m i?9 i?¬M; KBM? M?'i- #•v ;BÌ i F?ÄB M;QÆB p i`"M
p"v i #¨v FB K i`"M +?Q M;QÆB T?€- M m [m çQÊ+ i?b +QB M?Q i?¬M; +Y i X

G"T iS+ # ç–m bQ iY ?¨M? ç°M;- pm®i Î F?¬M; i`mM; M;QM; iK i?¨M? i`"M- F?¬M;
T?€T p¬ +MM; T?S+ i¢T tm'i ?B MX æ° F?¦ +O i`"M T?€T 2 `^M; F?¬M; FûK ;b FE

+O EB K J¬MX *´ *´ h?9 # ç–m bQ iY ç9M; H¨ F?€ i?¬M; KBM? i`QM; v m i?9- `'
æ–m # M i`€B H¨ i`"M T?€T ç¢B M?•MX

*?ÈT K„i K°i i`"M T?€T ç½ # Q p•v GK+ L;mv M # M i`QM;X

æ¦ H¨ FB K i`"M `'i F?Q i`QÆM;X

FB K i`"M M¨v /Q #ªv KQÆB ? B i`"M i´ i?¨M?- i`QM; #ªv KQÆB ? B i`"M K¶B i`"M
#B M ç´B- i`QM; # KQÆB b€m HQ¢B i? v ç´B H¢B ˜M +?S KQÌB i€K HQ¢B #B M ç´
/Q ?ÆM #®M p¢M iB m i`"M ?bM? i?¨M?- ˜M +?S #B M ç´B p¬ +MM; p¬ i"MX

>ÆM M[#®M p¢M iB m i`"M HB M M? m HB M F i- Km®M T?€ i`"M M¨v ç½ F?¦ +¨M

" ç–m bQ iY H¨ v m i?9 `'i H¢- +?9M; i`ÌB bBM? +¦ i? K¬ T?QM; #'i +S ?ÆB i?Î M¨
F?Q- i?QÆM; F?Q- iQ¨M #° ç m çQÊ+ ? iX

" ç–m bQ iY #¨v ` FB K i`"M +¦ i M H¨ i?B M +QÆM; ç` b€i +MM; +U+ FB K i`"M-
b€i #B M ?¦ - F?¬M; +¦ +€B ;b [m€B H¢ M?QM; +–M iQM? iQ€M `'i M?B m- pQÊi
" ç–m bQ iY +¦ ç M /B i?'i ç` - iW +?¶ +Æ ;BÈB p,M KBM? ?¼+ i`"M T?€TX L¦B +?
Fw F i ?B T M;?` pÈB i`mM; QÆM; i?B M i`B m M?QM; i?"i ` +¦ M?B m HB M H¢+
/€M; `'i H¨ M?B m M°B ibM?- i?"K +?Q /'v H M çÊi #½Q i® F?¦ i? iQÎM; iQÊM;X

h'i M?B M +?mv M ç¦ F?¬M; HB M [m M ç M #•v ;BÌX " ç–m bQ iY *´ *´ h?9 #¨v tQ
M?bM GK+ L;mv MX

L¦ M¦B,

@ "•v ;BÌ M;QÆB +¦ i? T?€ i`"M- M m T?€ F?¬M; çQÊ+ i?b i b) ,M M;QÆBX •M
+?„+ p` M;QM H„KX

L¦ iÄ p ç„+ w- F?B ç¦ M¦ Î +Æ ;BÈB p,M KBM? ?¼+ i`"M T?€T F?€ H¨ ?[m /KM;X

GK+ L;mv M i?'v p¬ i"M FB K F?Q i?b i?–K KWM; `ÐX

oB + i®i ç•v- +¦ FB K F?Q +?Q KbM? ?'T i?m çQÆM; M?B M H¨ +?mv M i®iX

L?QM; ç®B K†i # ç–m bQ iY i?b GK+ L;mv M H¨K #° /¢M; `'i #m²M `–m- M¦B,

@ EB K i`"M M¨v K¢M? [m€- Km®M T?€ i?b F?¦ F?,M H„K ç•vX

L;?2 ?„M M¦B p"v # ç–m bQ iY +¨M; ç„+ w- M¦B,

@ L;QÆB ;BªB F?¬M; ` +?S ;b\ •M F F?¬M; T?€ çQÊ+ i`"M p` ç9M; H¨ i®iX G¨ B
;B[i`Q +¦ ? B +?•M- B #m´B i®B +¦ # +?•MX

æ•v H¨ K°i #¨B ?€i- + / Q +O i°+ *´ *´ h?9X L;?2 M¦B i?"i H•m i`QÈ+ FB i°+ *´ *´
i?9 T?€i KBM? ` +•m ?ÄB M¨vX B b€M; bÈK +¦ #®M +?•M- ;B[ i`Q ? B +?•M- #m
M?B m M;QÌB #` p'M ç H¨K F?¦- +m®B +MM; #` *´ *´ h?9 ,M K'i- i?"i H•m +?Q B ;
M¨v- +?Q ` +•m i`ª HÌB +?QM? t€+X

h'i M?B M M?B M #•v ;BÌ p'M ç F?¬M; H¨K F?¦ çQÊ+ B M[- M;QÌB ?B M M v iBM
?Q M; `'i H¨ M?B mX hmv M?B M- +ÁM +¦ i`"M T?€T H¨K F?¦ M;QÌB çQÊ+X " ç–m
ç€T F?¬M; ` p'M ç i?b ,M i?`i ?„M b) M;QM ?ÆM i?`i M;QÌB #bM? i?QÌM; `'i H¨ M

GK+ L;mv M ;Bª #° #m²M `–m K°i H€i ç +?Q # ç–m bQ iY ç„+ w +?®+ H€i `²B #„i
F?¬M; M;WM; ?'T i?m FB K F?Q MÆB M¨vX æ½ +¦ K°i çQ¢M i?ÌB ;B M FB K ç¢Q ?
H9+ ?'T i?m +ªK ;B€+ i`QM; FB K ç¢Q ?² H¬ FB K F?Q ç½ F?€ ç–vX a m F?B i?m
L;mv M T?€i ?B M M¦ +?d FûK K°i +?9i FB K F?Q M[H¨ +¦ i? ç°i T?€- Hmv M ` F

GK+ L;mv M pmB bQÈM; #'i M;Ì- ç®B i`"M pÈB EB K *?B hY M?'i ç`M? T?ªB Hmv M

eR8X *?QÆM; RRyd Y RRy3, GoM? >°B Rky L;mv M h®

o®M +ÁM iQÎM; M M çB ç•m ibK FB K F?Q- F i +O # ç–m bQ iY *´ *´ h?9 i†M; +?
KbM? +?d FûK K°i +?9i FB K F?Q M[H¨ +¦ i? ç°i T?€ `²BX E?B [mv i ç'm pÈB EB
/MM; FB K ç¢Q K¬MX h®i [m€- i®i [m€ çB- # ç–m bQ iY *´ *´ h?9 ç9M; H¨ M;QÌB
i®i5

GK+ L;mv M M? M?¨M; T?€ i?B M +QÆM; ç` b€i +MM; +U+ FB K i`"M +O +€B ç–
ç–m # M i`€B M;˜M M;ÆX

@ > ? ? ? 5

*€B ç–m +?QM? ;B[+QÌB M¦B,

@ h`"M T?€T /Î i +O M;QÆB / /¨M; #` M;QÌB T?€ `²B- #m²M +QÌB [m€5

*€B ç–m # M T?ªB +kM; +QÌB iQ M¦B,

@ hª aQ hY- M;QÆB v m i?"i ç¦- F?¬M; i?'v K'i K†i b Q\ . M? iB M; *´ *´ h?9 +?9M
`²BX

*€B ç–m # M i`€B iS+ ;B"M M¦B,

@ *€+ M;QÆB ç„+ w +€B ;b5 *€+ M;QÆB +?Q `^M; KbM? +¦ i? H¨K F?¦ çQÊ+ M?•M
H¨ F?¬M; i? 5

*€B ç–m +?QM? ;B[+QÌB iQ M¦B,

@ "ªM i?•M p¬ /KM; HB M +?Q `^M; ? B +?9M; i +kM; M?Q p"v b Q\ :BÌ ç M HQÊi
#´M ç¢B M?•M i i?¬M; KBM? i`Q im p¬ +MM; i?Y i?€+? M;QÆBX L m M;QÆB i?¬
,M M;QÆB- M m F?¬M; i?¬M; [m i?b i ,M M;QÆBX ,M K°i F #` H¨K F?¦- KMB p` `

GK+ L;mv M M?9M p B- ?„M ç½ #bM? ioM? H¢BX > i +€+?- F?¬M; #bM? ioM? F?¬
H¢B # ç–m bQ iY *´ *´ h?9X

*€B ç–m +?QM? ;B[;BÆ pm®i H'v ` K°i F?®B ç€ ç2M M?Q KU+X

@ o'M ç i?S ? B H¨ M;QÆB +¦ i? T?€ ?Ov iªM; ç€ M¨v F?¬M;X

L¦ H'v ` iªM; ç€- bQ iY # M i`€B ?ûi iQ,

@ :B M tªQ [m€5 hªM; ç€ M¨v /M H¨ +?9M; i +'T i?B M i¬M +kM; F?¬M; T?€ ?Ov ç
HQ¢B v m Èi i?b b Q ?„M T?€ ?ÄM; çQÊ+ +?S\

aQ iY # M T?ªB ;"i ç–m ç²M; w,

@ æ9M; H¨ ;B M tªQX

aQ iY +?QM? ;B[+QÌB M¦B,

@ *€+ M;QÆB K†+ F i ;B M ? v F?¬M; ;B M- i H¨ i`Q im X h H¨ i?¬M; KBM? M?
+€B ç–m +?d i i?¬M; KBM? M?'iX

L¦ i?®i +•m M¨v ` H"T iS+ F?B M ? B ç–m bQ iY F?€+ i` M? Hm"M- /QÌM; M?Q i°+
i?Q+? i` M? +?'T +€B ç–m M¨Q i?¬M; KBM? M?'iX

GK+ L;mv M H'v H¨K H¢- *´ *´ h?9 # ç–m bQ iY H¨ v m i?9 [m€B /` M?'i ?„M iWM;
+?Q iWM; i?'v v m i?9 [m€B H¢ M?Q p"v- t2K M?Q KÎ `°M; i–K K„iX

L?QM; M m ç®B T?QÆM; ç½ ` ç KK+ i?b KbM? T?ªB ;BªB ç i?¬BX

hªM; ç€ ç2M M?Q KU+ M¨v H¨ +€B ;b\

GK+ L;mv M +–K iªM; ç€ i`QM; i v- ç KK+ H–M M¨v H¨ ç€M? #¢B M¦X hªM; ç€ i`QM
p¢M +•M- i`¬M; F?¬M; [m€ HÈM- +Ð #¨M i v i? K¨ M†M; ç M KQÌB p¢M +•MX æ€ #

GK+ L;mv M H”T iS+ i?B i`B M ` FB K T?€T M†M; M ç€M? p¨Q iªM; ç€- M?QM; ç€

E?Q M ç½- F?¬M; T?ªB i? X

E?¬M; T?ªB +?ŠM; +¦ +?9i #B M ç´B- iªM; ç€ ç M; ?’T i?m FB K F?Q +O KbM?X

J°i iªM; ç€ K¨ ?’T i?m FB K F?Q- GK+ L;mv M M´B H M ?SM; i?9- H”T iS+ /MM; FB
`¦i p¨Q i`QM; iªM; ç€X >9i FB K F?Q i?”i H•m b m ç°i M?B M iªM; ç€ #MK K°iiB M;
T?¦M; p¨Q i`€MX

GK+ L;mv M HB M +ªK ;B€+ iBM? i?–M ?QªM; ?®i- i?’v i`QM; w i?S+ ç¢B ?ªB i` M
;Bª H M?X

h` M FB K ;Bª H M? GK+ L;mv M +¦ i?’v K°i +•m i?ÆX

hW tQ i?€M? ?B M ç m i`+? K`+?- +?d +¦ FB K ;Bª ç H¢B / M?X

GK+ L;mv M HB M çQ w i?S+ p¨Q i`QM;- KÈB ?B m i?b ` ç•v H¨ p”i T?˜K FB K F
T?˜K- i M ;¼B FB K ;Bª H M?X EB K ;Bª H M? M¨v +¦ i€+ /KM; ;b\ *¦ i? i?¬M; ?¨M
Í F, M;mv M i`QÈ+ FB K ;Bª +¦ `’i M?B m +?¶ i?m°+ p KbM? M?QM; F, M;mv M M¨v
+¦ i€+ /KM; ;b +ªX

æQÆM; M?B M FB K ;Bª H M? /MM; ib HB m ç†+ #B i +? i¢Q M M p¬ +MM; +SM;
+’T i?B M i¬M +kM; F?¬M; i? T?€ ?ÄM;X

GK+ L;mv M /MM; FB K F?Q çQ p¨Q i`QM; KÈB FQ+? T?€i FB K ;Bª H M?X

L?QM; FB K ;Bª H M? M¨v F?¬M; +¦ Q+? ;b +ªX

E?¬M; ç9M;- F?¬M; i? M¦B M?Q p”vX

EB K ;Bª H M? +?„+ H¨ +kM; +¦ i€+ /KM;X

oQ /K M?Q +¦ K°i MÆB ;¼B H¨ EB K :BÈB- GK+ L;mv M H”T iS+ iBM? i?–M T?’M +

JÎ ` EB K :BÈB K¬M- i v ?„M +–K FB K ;Bª H M?X G–M M¨v iÈB ?„M T?€i ?B M i
i?¬M; ?¨M? HÈM `’i M?B mX G9+ i`QÈ+ +?d +¦ K°i ;¦+ K°i i`,K iB M FB K #•v ;BÌ i
M;¨M i? M? iB M FB KX

JbM? #ÎB pb +¦ i? Î i`QM; EB K :BÈB i,M; HÈM T?¢K pB çB H¢B +?Q M M ç®B pÈB
M„K #„iX

.QÌM; M?Q i`QM; EB K :BÈB +¦ ?¨M; p¢M i? M? iB M FB KX

h`QM; b® ç¦ /QÌM; M?Q ?¨M; p¢M iB M FB K ç m H¨ [m v [m M? MÆB M¨Q ç¦ +O
ç`M?- +?QM? ;B[EB K :BÈB ?bM? M?Q +¦ p”i ;b ç¦ F?¬M; #bM? i?QÌM;- i M H¨
KbM? +?Q i? iB M p¨Q FB K pU+- i’i M?B M i`W +?¶ ç¦ ` i?b T?¢K pB +?QM i`,K

o”v i?b FB K i?’i- iB m FB K ;BÈB- FB K #€i- p¢M FB K [mv M?’i +O KbM?5 > B +
+QÌM; `’i HÈMX "ªM i?•M ? B FB K +?B m M¨v +,M +S i?2Q EB K :BÈB K¨ QM ?`
M?B m i?b ? B +?B m +¨M; +QÌM;X

GK+ L;mv M F?¬M; p°B p½- K’i i?ÌB ;B M F?€ /¨B ç i,M; +QÌM; FB K i?’i- iB m F
FB K [mv M?’i5 > B +?B m M¨v /M ;b ç m H¨ +QÌM; +?B m T?ªB Hmv M i”T pb iQÆ
+?B MX

G¨K tQM; M?[M; çB m ç¦ ?„M KÈB KÎ K„i ` X

JÎ K„i ` ?„M T?€i ?B M *´ *´ h?9 # ç–m bQ iY i`QM; *´ *´ imv i ç` ç M; ;B”K +?•M

æ–m bQ iY +?QM? ;B[`’i #U+ KbM? [m€i,

@ h¢B b Q\ h¢B b Q +?9M; i +¦ im pB +’T i?B M i¬M K¨ F?¬M; i? T?€ ?Ov iªM; ç€
+¦ im pB v m p”v K¨ ?Ov çQÊ+ M¦5

"¼ /¢M; M¦ ?mM; iÊM M?Q H¨ T?ªB ?ÄB +?Q ` H)X

GK+ L;mv M F?¬M; b®i `m°i- ç€T,

@ L;?2 M¦B +¦ `'i M?B m F €+ #bM? i?QÌM; F?B F?¬M; H¨K F?¦ çQÊ+ ç®B T?QÆ
F?¬M; H) *´ *´ h?9 ç¢B / M? çdM? çdM? +kM; H¨ F €+ #bM? i?QÌM;- F?¬M; ç9M;-

@ æ9M; `²B- +?9M; i H¨ *´ *´ h?9 # ç–m bQ iY ç¢B M?•M i?¬M; KBM? ç¢B / M? ç
;B®M; F €+ #bM? i?QÌM; çQÊ+X

æ–m bQ iY +?QM? ;B[;"i ;M `²B #` ? B ç–m bQ iY # M +¢M? K„M; M?B +- M?QM;
;BÌ ç M HQÊi +Y i?S # X

æ–m bQ iY # M T?ªB M?bM ?QÈM; GK+ L;mv M- M¦B,

@ "•v ;BÌ iÈB i X L?•M HQ¢B- #´M ç¢B ;B +?QM? H¨ +€B ç–m i?QM; KBM? M?'i i`

E?B M¦ M¦B HÌB M¨v i?b ? B ç–m bQ iY # M +¢M? iÄ `ä #'i K½MX

@ *Y i?S M?'i ç M;QÆB K v K„M T?€ i`"M- +Y i?S ? B +?Q M;QÆB T?€ çB iªM; ç
/¨M;X *Y i?S # H¨ çB iY pQM; ç` X

GK+ L;mv M M;•v ` X

*€B ;b H¨ iY pQM; ç` \

*€B ç–m # M T?ªB i`QM; # ç–m bQ iY +QÌB ç„+ w M¦B,

@ E?¬M; b B- H¨ iY pQM; ç` X L?•M HQ¢B +€+ M;QÆB +?„+ F?¬M; #B i ç` #¨M v
i +¦ çO +€+ HQ¢B iY pQM; ç` X "'i +S bBM? HBM? M¨Q ç M iY pQM; ç` ç m b) +?
Km®M Î ç¦- #•v ;BÌ b) K M; M;QÆB çB iY pQM; ç` 5

hY pQM; ç` 5

GK+ L;mv M #` +€B ç–m # M T?ªB ?M M;QÌB H¢M? H)Q- T?ªB p¬ +MM; +˜M i?"M- i

G"T # ç–m bQ iY çB çˆM; i`QÈ+ /šM çQÌM;- K M; GK+ L;mv M ç M iY pQM; ç` X

h®+ ç° +O # ç–m bQ iY F?€ M? M?- i®+ ç° +O GK+ L;mv M +kM; F?¬M; +?"K- `
ç` X *?Q ç M iY pQM; ç` K¨ GK+ L;mv M ç½ +ªK ;B€+ F?®B ç'i M¨v +¦ ?ÆB i?Î iY
H¢B M?bM i?b i?'v ç'i `'i [m€B /`- çÄ i?šK M?Q K€m- F?¬M; +ªK ;B€+ ?ÆB i?Î bBM

æ•v +?QM? H¨ iY pQM; ç` 5

æ–m bQ iY # M T?ªB M?bM GK+ L;mv M- M¦B,

@ L;QÆB +¦ i? Î i`QM; iY pQM; ç` KQÌB M;¨v i?b +QB M?Q M;QÆB i?¨M? +¬M;- i

GK+ L;mv M çB p¨Q i`QM; iY pQM; ç` - #QÈ+ p¨Q ç•v i?b p K†i ?„M FBM? M;¢+X

æ•v +?QM? H¨ iY pQM; ç` \

æM ;b p"v\

GK+ L;mv M ç M; Î i`QM; iY pQM; ç` - T?€i ?B M +¦ çO +€+ HQ¢B M;mv M i®- +€+
F€ +m²M; #¢QX " M i`QM; +¦ ?ÆM +?QM KQÆB M;mv M i® KbM? ç½ M„K ;B[- +Á
çQÊ+X

GK+ L;mv M /MM; i?–M MB K T?•M iQ+?- T?€i ?B M `'i ;? ;ÈK- # M i`QM; M;mv M
M?B m F?¬M; Qi- pW H9+ H¨ ? B KQÆB HQ¢BX

h`QM; i?B M ç` F, M;mv M +¦ i´M; +°M; K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® K¨ i?
;B[K°i i`,K HQ¢B- +?d +ÁM ? B KQÆB HQ¢B H¨ +?Q #„i çQÊ+X hS+ H¨ M¦B MÆB
M„K ;B[- p"v H¨ i?B i`B M ` +?B m FB K i?'i- iB m FB K ;BÈB +?ŠM; T?ªB b) ?®i ?
i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+? p"i +ªM? Q\

GK+ L;mv M ?B m M;mv M M?•M MÆB M¨v pB +€B ;b +kM; F?¬M; ç H¢B- M; v +ª
h?"i ` çÆM ;BªM i?¬B- M;mv M i® +?¶ M¨v +m²M; #¢Q- ;'T p¢M H–M i`QM; h?€T L
,M KÁM- Î i`QM; M¨v `'i F?¦ +?`m- GK+ L;mv M pW çB p¨Q ç½ i?€v `'i F?¦ +?`m `²

*ÁM # ç–m bQ iY- GK+ L;mv M M;?B M;Ì +?9M; M¦ i`MM; FQ+? i? ;BÈB +ªM? iS i–
? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® M M KÈB i?'v F?´ bÎX h?"i ` GK+ L;mv M +?d M;?o ç
i?S ? B H¨ pb v m i?9 ç b® F?¬M; K ?B m #B M p"i- v m i?9 i? ;BÈB +ªM? iS i–M
iS i–M; F?€+ #B i `'i HÈM pÈB M?•M HQ¢BX *´ *´ h?9 # ç–m bQ iY #ªM i?•M +¦ +?
H„K- iB T t9+ Qi pÈB M?•M HQ¢B M M F?¬M; #B i iY pQM; ç` H¨ +U+ F€ #´ pÈB M

h?"i H¨ K v K„M5

GK+ L;mv M +ªK i?'v ;–M ç•v KbM? [m€ bS+ K v K„MX

hW F?B KbM? ` çÌB iÈB M v +?Q iWM; ,M K v M?Q p"vX

æ M M;Q¨B çQÌM; +?QM? *´ *´ imv i ç` `²B çKM; ç M v m i?9 +QÌM; ç¢B ?ÆM t Kb
*´ *´ h?9 ` # p'M ç F?¦ ç m F?B M KbM? im ?¨M?X

J°i H–M M¨v i?"i H¨ ? i bS+ K v K„MX

E€ i?U+ Hw /Q H¨ pb F?Q p"M +O EB K *?B hY [m€ +QÌM;- imv i F„ +O ; `'i F?¦
+•M #ˆM; EB K *?B hY p¨ GK+ L;mv M +?Q M M ?„M +kM; K v K„M K°i T?2M- i,M; H

*€B ;b H¨ K v K„M\ *€B M¨v H¨ K v K„M5

*€B ;b H¨ M?•M T?˜K\ *€B M¨v H¨ M?•M T?˜K5

GK+ L;mv M T?€i ?B M H–M M¨v KbM? #MM; T?€i bB m K v K„M- bB m M?•M T?˜K

*´ *´ h?9 # ç–m bQ iY +ÁM ç M; Î # M M;Q¨B + ,

@ *€B ;b b€M; bÈK #®M +?•M- ;B[i`Q ? B +?•M- #m´B i®B # +?•MX *€+ M;QÆ
*´ h?9 ç¢B M?•M i i?¬M; KBM? KÈB #B i- *´ *´ h?9 ç¢B M?•M +¦ # +€B ç–m H¨ i?¬
F?¬M; B b€M? #ˆM;5

GK+ L;mv M T?€i ?B M *´ *´ h?9 # ç–m bQ iY M¨v `'i i?Q+? ?€i #¨B ç¦X

S?ªB `²B- K¨ M¦ `®i +m°+ H¨ ;b\

GK+ L;mv M M;šK M;?o- i`QM; i?Q€M; +?®+ F?¬M; M;?o ` +€B ;b K¨ b€M; bÈK #®
#m´B i®B # +?•MX o®M GK+ L;mv M F?¬M; T?ªB HQ¢B M;QÌB M? M? i`Q- #bM? i?
?ÆM- F?¬M; ç¼+ # Q M?B m [mv M b€+?- M K ç¼+ b€+? M?B m i?b +¦ i? #B i ç•

J v H¨ *´ *´ h?9 # ç–m bQ iY F?¬M; H'v ` p'M ç M¨v H¨K F?¦ KbM?X

h`QM; iY pQM; ç` - M;mv M i® T?¦M; t¢ +U+ F€ +m²M; #¢Q- bQ pÈBT ?¦M; t¢ #bM
i?"K +?Bb H¨ K'v p¢M H–MX

GK+ L;mv M #B i ç½ ç M T?9i K'm +?®iX *?¶ M¨v +¦ i´M; +°M; # KQÆB HQ¢B M;m
#•v ;BÌ ?„M +?Q M„K ;B[? B KQÆB HQ¢BX > B KQÆB HQ¢B F?¬M; M;WM; i´M i?
i? +¦ HÊB ?¢B +kM; F?¬M; +?`m M´B H,M [m H°M H¢B i? M¨vX *?d +¦ F?¬M; M;W
T?¦M; t¢ i?QÆM; i´M KÈB iB T iK+ Î ç•v çQÊ+X

GK+ L;mv M [m€i /¨B,

@ _ çB- FB K i?'i- iB m FB K ;BÈB5

G–M M¨v T?¢K pB iB m FB K ;BÈB bQ pÈB H–M i`QÈ+ `ä `¨M; HÈM ?ÆM `'i M?B m

h?B i`B M` FB K i?'i- iB m FB K ;BÈB `²B GK+ L;mv M M;²B t T #ˆM;- ;BÌ #„i ç–m
t¢ +m²M; #¢Q i`QM; i?B M ç` çBX

J"i ç° M;mv M i® MÆB M¨v HÈM ?ÆM h?€T L;mv M h® `'i M?B mX

GK+ L;mv M +ªK SM; M;mv M i®- T?ªB +ªK SM; M;mv M i® i?S K°i i`,K H K°i- M;m
K¬M H¨ K°i HQ¢B M^K i`QM; M;mv M i® iQM? T?¦M; t¢X GK+ L;mv M +ªK M;° M¦- i
+ M? ;BÌ i`QM; h?€T L;mv M h®- ç½ M„K ;B[çQÊ+ M;mv M i® K¬MX

æ M ç•v i?b i?QÆM; iÄM T?¦M; t¢ ;BªK #Èi MY T?–MX

GK+ L;mv M #„i ç–m M„K ;B[M;mv M i® F iB T- b® K°i i`,K H ? B H¨ M;mv M i® M
;BÌ K¨ i?¬BX

hB T i?2Q M;mv M i® K°i i`,K H # H¨ M;mv M i® H Q- +kM; F?¬M; K'i # Q M?B m

GK+ L;mv M i? K M;° iWM; HQ¢B- i`QM; [m€ i`bM? F?¬M; ;†T # Q M?B m F?¦ F?,
+?`m F?¬M; M´B HQ¢B bB m +'T T?¦M; t¢ M¨v i?b M„K ;B[K°i M;mv M i®- F?B ç½
HQ¢B ç¦ b) F?¬M; i¼ i?¨M? i´M i?QÆM; ;b +?Q KbM? M[X *S i? GK+ L;mv M K°i
K°i i`,K H

#®M- M,K- b€m- #ªv p•M p•M- iB T iK+ HoM? M;°X

o¬ +MM; i`¬B +?ªvX

>ÆM M[H9+ M„K ;B[M?[M; M;mv M i® M¨v i?b GK+ L;mv M T?€i ?B M K°i pB +-
i`,K ? B KQÆB +¦ i? i²M i¢B i?ÌB ;B M `'i M;„M- +?d +–M bBM? ` H"T iS+ K°i T?–M
i?¨M? M;mv M i® b® K°i i`,K KQÌB i€KX *?d +–M M;mv M i® K°i i`,K KQÌB i€K i²M
;B•v i?b bmv v m i?¨M? M;mv M i® K°i i`,K KQÌB b€mX hQÆM; iU- M;mv M i® K°i i
;B M `'i M;„M `²B iB T iK+ v m çB #B M i?¨M? M;mv M i® K°i i`,K KQÌB #®MX

*?QM? pb M?[M; M;mv M i® i?ÌB ;B M i²M i¢B F?€ M;„M M M H9+ #„i ç–m GK+ L;m
F?¦ +¨M; F?¦ i? KX

J v H¨ K†i b m /MM; FB K +?B m FûQ /¨B i?ÌB ;B M KÈB M„K ;B[çQÊ+ HQ¢B M;m
?„M +¦ i?ÌB ;B M i?B i i„+ i?b Km®M F?®M; +? M;mv M i® `'i F?¦ F?,MX

o¨ ?„M T?€i ?B M i?ÌB ;B M M;mv M i® bmv v m- +¦ i? ç2K M;mv M i® bmv v m i?
i•K M?'i FB K- #´ 9M; +?Q M¦X

L¦B çÆM ;BªM H¨ FB K HBM?- tmv M i•K M?'i FB K- iS HB M FQ+?5

J°i FB K M¨v iQM? tmv M i?'m +¦ i? tmv M #®M H–MX

"bM? i?QÌM; pk F?Q imv i ç®B F?¦ +?†M #®M H–MX

*?B m FB K HBM? #` KbM? F?B M +?Q M;¨v +¨M; ç€M; bÊ- GK+ L;mv M i?–K M?O

_®i +m°+ M;mv M i® K°i i`,K ? B KQÆB #` KbM? M„K ;B[- M;mv M i® H¨ [m M i`¼
+kM; H¨ M;mv M i® +m®B +MM;X

*MM; H9+ ç¦- KQÌB M;¨v ç½ ç MX

GK+ L;mv M KÎ K„i ` - çSM; /"vX

*€B ç–m # M T?ªB *´ *´ h?9 M?bM GK+ L;mv M- M¦B,

@ L?•M HQ¢B- M;QÆB H¨ i?S ;b p"v\ L; v +ª iY pQM; ç` K¨ M;QÆB +kM; pQÊi [m
F?¦ +?`m- i? K¨ M;QÆB F?¬M; +¦ pB + ;b- H¢ [m€ H¢X

æ–m # M i`€B M¦B,

@ L;QÆB i?"i p¬ /KM;X

æ–m bQ iY +?QM? ;B[;"i HB H¢B- ?€i ç K,

@ æ9M; p"v- [m€ p¬ /KM;- çÆM ;BªM i? ç½ #` M?•M HQ¢B i?¬M; [m X

æ–m bQ iY # M T?ªB M´B ;B"M M¦B,

@ > B M;QÆB +kM; ;B®M; M?Q i?¬B- M¦B ;b ç M i 5

eReX *?QÆM; RRyN Y RRRy, :B i S?K hY >¼ G,M;

æ–m bQ iY # M i`€B M¦B,

@ h? M? / M? *´ *´ h?9 i°+ i?¬M; KBM? +O +?9M; i #` ? B M;QÌB ç€M? K'i ? iX

> B ç–m bQ iY F?€+ F?¬M; T?K+- # ç–m bQ iY H¢B #„i ç–m +½B M? m- `®i +m°+ H
h?9 # ç–m bQ iY i?¬M; KBM?X

GK+ L;mv M M?9M p BX *´ *´ h?9 i°+ i?"i H¨ [m€B- `ä `¨M; +?d b® i?¬M; KBM? F?-
i°+ KbM? `'i i?¬M; KBM?X

L?QM; K¨- ç¢B i? ;BÈB F?¬M; ;b F?¬M; +¦- tm'i ?B M *´ *´ h?9 F€ H¢ M?Q p"v +kl

s2K ` *´ *´ h?9 # ç–m bQ iY F?¬M; +¦ w ç`M? M;WM;- +ÁM ç M; F?„+ F?˜m- M?QM
ç²M; w H¨ b) F?¬M; H¨K i`€B HÌB ?S X *?9M; M¦ F?„+ F?˜m M?QM; F?¬M; ç w GK
çB HmM; imM; i` M *´ *´ imv i ç` +O +?9M;X

GK+ L;mv M F?¬M; bmv M;?o ;b F?€+ M[- ;BÌ T?ªB H¨K K°i +?mv M +?QM? H¨ i`M
/`+? p"i +ªM?X

h?"i ` Hmv M tQM; K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® i` M çÌB `²B t¬M; i? ;BÈB
F?¬M; T?ªB pB + ;b F?¦ F?,M- Qi M?'i i?b ç®B pÈB GK+ L;mv M #•v ;BÌ +?BMb?
T?€T HU+ i`MM; FQ+? H M i` M- i`QM; i?B M ç` i'i +ª ?¢M +? ç m KÎ- K†+ F GK+
+ªM? iS i–M;X

S?9i +?®+ /QÌM; M?Q K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® tm'i ?B M # M +¢M? GK
FB K i´ i?¨M?- i v i`€B +–K T?€T HU+ iQ HÈMX

h`MM; FQ+?5

"MK5

.QÌM; M?Q +¦ K°i +€M? +Y iQ HÈM #` çKM; KÎX GK+ L;mv M T?€i ?B M +?QM? Kb
i`QM; +ªM? ;BÈB KÈB ?„M +ªK ;B€+ i'i +ª p"i i? tmM; [m M? M?Q #MM ç'i- F?¬M
#B M ç´BX GK+ L;mv M ;BÆ i v H M- +?d i?'v F?¬M; F?Q tmM; [m M? #` ?„M +?mv
+?d m®M; /QÈB- ç'i /QÈB +?•M #B M i?¨M? #¬M;X

æ9M; `²B- i?Y ç€ i?¨M? p¨M; t2K b QX GK+ L;mv M M;¦M i v ç°M;- +?ÈT K„i T?Q
p¢M +•M #B M i?¨M? ? ÁM; FBK K°i p¢M +•MX *?d #^M; M;¦M M;? M¨v +¦ i? H¨K K
;B M `²B- #B M ç€ i?¨M? p¨M; X

æ•v +?QM? H¨ i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+? p"i +ªM?X æ M i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /
i?O /QÈB +ªM? ;BÈB +¨M; çÆM ;BªM- i`U+ iB T #B M Q/QB/b T?QÆM; i?¨M? ç°M
` çQÊ+ i?U+ HU+ ;b- b) / /¨M; #B ;bç€M? #¢B- ç•v +?QM? H¨ M,M; HU+ i? ;BÈB

GK+ L;mv M #„i ç–m i?Q M;?B K +€B F?€+- +?QM? H¨ /`+? +?mv M K†i F?€+X

.`+? +?mv M ?bM? i? v m i?9- /M ;b i`QM; *´ *´ imv i ç` +¦ K°i b® v m i?9 [m€B /
+?•M #` *´ *´ h?9 çM X GK+ L;mv M çB iÈB +¢M? v m K½ i€K +?•M #B M ?bM? /¢M;
+QM M? M i€K +?•M- p"v K¨ +kM; çQÊ+\ L,M; HU+ #B M +ªM? p"i ç9M; H¨ F?¬M; i
i?b ?„M T?€i ?B M #B M ;B®M; HQ¢B T?€T HU+ +QÌM; i?b +–M T?€T HU+ M?B m
i`Î H¢B i?¨M? v m K½ #®M +?•MX u m K½ ?²B T?K+ ?bM? /¢M; p¬ +MM; +ªK FQ+?

GK+ L;mv M +?ÆB K°i H€i i?b M;šK M;?o- #•v ;BÌ KbM? +¦ i? #B M ç´B ç² p"i- F
KbM? çQÊ+ F?¬M;\ GK+ L;mv M HB M #B M ç´B #ªM i?•M- i`QÈ+ ?¦ i?¨M? K°i iªM
QM; K"i- `²B ?¦ i?¨M? K°i +QM #QÆK #QÈK- b m ç¦ ?¦ i?¨M? K°i ?² H¬ `QÊmX h
F€ H¢- M,M; HU+ #B M +ªM? p"i F?¬M; #bM? i?QÌM;- F?€ H¨ i?9 p`X

æQÆM; M?B M GK+ L;mv M +kM; T?€i ?B M- iB M p¨Q /`+? p"i +ªM? `²B çQÊ+ ç
+ªM? p"i- T?€T HU+ +kM; i,M; `'i K¢M?- bQ pÈB i? ;BÈB +ªM? i K i–M; K¢M? ?ÆM
+ÄBX

_®i +m°+ ç M i? ;BÈB +ªM? iS i–M;- GK+ L;mv M +ªK i?€M tQM; #„i ç–m HoM? M;

E?¬M; b B- ç½ H•m F?¬M; +¦ HoM? M;° FB K wX

G–M M¨v Km®M HoM? M;° #®M bBM? iY Hm•M ?²B #¨MX

o¢M5 o"i5 Zmv5 "ªM5

E?¬M; b B- +?QM? H¨ #®M FB K w M¨vX

Gw /Q #•v ;BÌ KÈB HoM? M;° p¢M5 o"i5 Zmv5 "ªM5 *kM; `'i çÆM ;BªMX "ÎB pb #®
+?'i- #ªM i?•M ?„M HoM? M;° K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i® `²B- M¦B i`„M; `
h'i +ª p"i +?'i ç m M;° ` iW K°i i`,K ? B KQÆB HQ¢B M;mv M i®X

*?Q M M #®M FB K w p¢M5 o"i5 Zmv5 "ªM5 E?¬M; +–M HoM? M;° iU ç°M; ?B mX

æ dM? ç–m GK+ L;mv M +MM; # v H M #®M i?QÊM; +´ T?M +?9- K†i i` M +¦ #®M +?
"ªM5

G¢B i?¨M? +¬M; #®M HQ¢B FB K wX

h`"i iU i?B i i„+ i´M; +°M; +–M KQÌB ? B HQ¢B FB K w H¨ p¢M5 o"i5 Zmv5 "ªM5
S?²M5 oBM?5 amv5 G¢+5 "•v ;BÌ KbM? ç½ HoM? M;° +?QM FB K w p¢M5 o"i5 Z
h` M?5 "bM?5 *?d FûK # FB K w ?Á 5 oBM?5 G¢+5 G¨ ?¼+ tQM; i`"i iU i?B i i„+X

h?B i i„+ H¨ T?ªB Hmv M- MbQ HB M [m M ç M FB K i?m"i- `'i [m M i`¼M;X

"•v ;BÌ KbM? ç½ ?¼+ #®M i?B i i„+ ;²K •K /QÆM;5 E?¬M; ;B M5 h?ÌB ;B M5 *ÁM
[mª i?B i i„+ p¨ i`"i iU i?B i i„+ i?b FûK K°i +?9i KÈB çQÊ+X

"•v ;BÌ GK+ L;mv M #` ?ÄB € F?~mX

*mv M H¨ M?Q p–v- KÈB `²B GK+ L;mv M ç M i? ;BÈB +ªM? iS i–M; /`+? p"i +ªM? +
w KÈB- ç M; ç`M? H M çQÌM;X

E i [mª #MK K°i iB M;- *´ *´ h?9 # ç–m bQ iY ç€T tm®M; i`QÈ+ K†i GK+ L;mv MX

lv M?B T +'T i?B M i¬M ?B M `ä p¬ +MM;X

æ–m bQ iY # M i`€B M¦B,

@ L?•M HQ¢B- i +ªK i?'v p'M ç +O # +?9M; i F?¬M; H¨K F?¦ çQÊ+ M;QÆB- M;Q
i?¬M; KBM? ;B®M; M?Q *´ *´ h?9 +?9M; i X

æ–m +?QM? ;B[M¦B,

@ æ9M; `²B- H–M iÈB +?9M; i H¨K F?¦ M;QÌB F?€+ i?b M M /MM; +€+? ;b KÈB i®i

æ–m # M T?ªB ;"i ;M #ªQ,

@ E?¬M; H¨K F?¦ çQÊ+ M;QÆB- M?'i ç`M? T?ªB H¨K F?¦ M?•M HQ¢B iB T i?2Q ç
i?¬M; KBM?X

*?Q `M M GK+ L;mv M #` € F?~m ´ i`QM; T?9i +?®+ H¨K `" #` p'M ç F?¦ F? M "h @p D
0 CB ´ Ð ¼ D• ?a @ * ´ h?9 + K B @ Á M h?91 +?a‰® M ? +O Á" ÆE • GP 0-Mp ´ o € Ð Ð F 0€ € € ?a

Chân Nhân và Kiếm Diệt lão tổ năm đó có hạ độc hay không việc này chỉ nói miệng, dù là ai cũng không cách nào chứng minh được.

Kiếm Điên Chân Nhân muốn hiệu quả như vậy, trước tiên nghi ngờ tính công bình Kiếm Diệt lão tổ làm chủ kiếm tổ tinh thần, dù sao ai mà chứng minh được chuyện nhiều năm trước? Rồi lão mặc đồ rách rưới tỏ vẻ cao nhân, ngâm thơ ra sân là vì nâng cao hình tượng, hình tượng cao nhân nói chuyện luôn dễ khiến người tin tưởng.

Đương nhiên những điều này toàn do Kiếm Chi Tử sắp đặt cho ão, Kiếm Điên Chân Nhân không thể không khâm phục gã. Rõ ràng chỉ là một người tuổi trẻ mà đã tinh ranh như vậy, suy nghĩ hết mọi mặt, không chỉ như vậy, còn cố ý khiến lão đợi phút cuối mới ra sân, lúc này dễ để ấn tượng cho người.

Lão và Kiếm Diệt lão tổ tranh chấp một lát, cãi vô cùng kịch rồi mới nói:

- Thôi được, chuyện năm dó có nói tới nói lui cũng không nói rõ. Tuy ngươi lẫn lộn sự thật trắng đen, bây giờ không chứng minh được gì, hôm nay chúng ta dùng kiếm nói chuyện đi, xem coi ai có thể xứng vị trí chủ kiếm tổ tinh thần.

Kiếm Diệt lão tổ bỗng dưng bị sỉ nhục một phen, trong lòng rất oán hận, liền đặt tay lên chuôi kiếm, nói:

- Cũng được, Kiếm Điên, để ta xem mấy năm nay ngươi tiến bộ nhiều ít.

Kiếm Điên Chân Nhân và Kiếm Diệt lão tổ ở không trung kình nhau, đại chiến kinh thế sắp phát động.

Chính lúc này một giọng nói vang lên:

- Chờ đã.

Mọi người nhìn sang nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy người lên tiếng là phong thần ngọc tuấn, bạch y thắng tuyết Kiếm Chi Tử Kiếm Văn Xương.

Kiếm Chi Tử lạnh nhạt nói:

- Sư phụ, không phải sư phụ đã nói có vết thương cũ trong người, không phát huy được bao nhiêu thực lực sao?

Gã kêu tiếng sư phụ khiến người ngẩn ngơ. Mọi người đều biết sư phụ của gã là Trương Đạo Sinh. Trương Đạo Sinh là thế giới cảnh nhị tầng nhưng âm hiểm gian xảo, xem như là nhân vật quái dị. Sư phụ của gã không mạnh lắm, nhưng vì ở Kiếm Môn không được bái ai khác nữa, sao đột nhiên gã thêm một sư phụ?

Trương Đạo Sinh mỉm cười, giọng nói vang toàn trường:

- Trước đó không lâu Kiếm Chi Tử gặp Kiếm Điên Chân Nhân tiền bối, được tiền bối dạy cho nhiều thứ, nên qua sự đồng ý của ta đã bái Kiếm Điên Chân Nhân làm sư phụ.

Tất nhiên Kiếm Điên Chân Nhân không mạnh bằng Kiếm Chi Tử, những điều này chẳng qua là gã sắp xếp thôi.

Kiếm Chi Tử đi vào sân, đến bên cạnh Kiếm Điên Chân Nhân, nói:

- Sư phụ có vết thương cũ, giờ ra tay sẽ không phát huy đến hết sức mạnh, không bằng do ta làm đồ đệ thay cho. Sư trưởng có việc, đệ tử phải làm thay chứ.

Kiếm Điên Chân Nhân gật đầu, nói:

- Vậy cũng tốt, nhưng Kiếm Chi Tử, nếu đã giao cuộc chiến này cho ngươi thì phải đánh nghiêm túc vào.

Vở kịch đã diễn xong.

Kiếm Chi Tử sắp đặt nguyên vở kích khiến gã đoạt quyền thành hợp tình hợp lý, không có chỗ nào gập ghềnh.

Kiếm Chi Tử đi lên đài, Kiếm Điên Chân Nhân lùi xuống.

Kiếm Chi Tử ấn tay trên chuôi kiếm, nói:

- Kiếm Diệt lão tổ, thật ngại quá, ngày hôm nay để người quyết đầu cùng ta. Cho ta lĩnh giáo sự lợi hại của lão tổ đi, xin chỉ giáo.

Khóe môi gã nhếch nụ cười nhạt. Vở kịch đã xong, giờ là lúc hoàn toàn giải quyết Kiếm Diệt lão tổ. Nếu không phải lão quy này âm thầm ngăn cản thì làm gì có ước hẹn tám năm với Lục Nguyên, sớm ở sáu năm trước tiêu diệt hắn rồi. Lão quy này bảo vệ Lục Nguyên tám năm, bây giờ, đi chết đi.

Tay Kiếm Chi Tử ấn trên chuôi kiếm.

Ta Kiếm Diệt lão tổ cũng ấn trên chuôi kiếm.

Sự tình đã phát triển đến một bước này, phía trước vở kịch cũng diễn xong rồi.

Kiếm Chi Tử chiếm hết thiên thời, địa lợi, ba đế tử văn minh đều ủng hộ gã, nhân hòa chiếm một nửa. Kiếm Điên Chân Nhân biểu diễn giống như lão chịu thiệt thòi, cộng thêm bình thường Kiếm Chi Tử ở trong Kiếm Môn có danh tiếng rất lớn, gã hiểu về lòng người, hiểu dù mình làm gì thì phải trước chiếm một chữ lý đã, nên làm mình có vẻ chịu thiệt trước tiên.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, toàn bộ chiếm hết.

Hơn nữa Kiếm Chi Tử càng tin vào kiếm trong tay mình tuyệt đối hơn xa Kiếm Diệt lão tổ.

Kiếm Diệt lão tổ gật đầu nói:

- Tốt lắm, Kiếm Chi Tử, ngày hôm nay để ngươi cùng ta đấu nhau, xem coi khí vận kiếm đạo mạnh nhất của ngươi so với lão tổ ta như thế nào!

Kiếm Diệt lão tổ rút kiếm ra, kiếm của lão là Diệt Tiên kiếm, một thanh tiên kiếm tràn ngập hơi thở hủy diệt, vừa xuất hiện thì khí hủy diệt đã quét toàn trường.

Hơn nữa lão biết rằng Kiếm Chi Tử không phải loại dễ đối phó, lần này đến khiêu chiến e rằng có thực lực đáng sợ, vậy nên lão ra tay liền lấy tuyệt chiêu Thủ Diệt kiếm pháp.

Bởi vì cần thủ hộ nên phải cường đại.

Vì muốn tất cả kẻ hại vật thủ hộ phải bị diệt hết.

Đây chính là Thủ Diệt kiếm pháp.

Kiếm Diệt lão tổ thúc đẩy Thủ Diệt kiếm pháp đến tiến bộ kinh người, trên thân lão phát ra chín mươi chín ánh sáng sao, lực lượng mỗi ánh sáng dùng cực kỳ diệu. Chín mươi chín tinh, đây là cực độ kiếm pháp cấp thế giới. Hiển nhiên Kiếm Diệt lão tổ đã luyện kiếm pháp cấp thế giới đến mức tận cùng.

Kiếm Chi Tử cười khẩy nói:

- Kiếm pháp cấp thế giới hả? Rất hữu dụng, nhưng chỉ là hữu dụng mà thoi, đối mặt ta thì hữu dụng cỡ nào cũng vô dụng. Vô Thiên kiếm pháp!

Gã phất tay, đột nhiên thi triển ra Vô Thiên kiếm pháp, là bộ kiếm pháp cấp diệt thế. Thì ra lúc đối chiến với Lục Nguyên gã dùng kiếm pháp này không hề rót pháp lực vào trong.

619. Chương 1114: Lục Nguyên Vs Kiếm Chi Tử(4)

Bây giờ rót vào pháp lực thì hoàn chỉnh xuất hiện tinh túy của Vô Thiên kiếm pháp.

Vô Thiên kiếm pháp đệ nhị kiếm: Kiếm độ tinh hải, tinh hải mang mang vô tận, mà lấy cô kiếm độ chi.

Dùng ra thức này thì thế công mạnh mẽ của Kiếm Diệt lão tổ bị chặn lại.

Kiếm Chi Tử lập tức dùng kiếm tiếp theo, đso là thứ ba Hoa Kiếm Ngạo Quần Tinh trong Vô Thiên kiếm pháp. Một kiếm trong tay, ngạo thị quần tinh, một kiếm này hoàn toàn đẩy Kiếm Diệt lão tổ vào thế yếu.

- Vô Thiên kiếm pháp đệ tứ kiếm, Vạn KIếm Đồng Bi!

Kiếm này thi triển ra vô tận bi ý, vô tận tinh quang. Kiếm Diệt lão tổ khắp người đầy vết thương, dường như không cách nào tránh khỏi.

- Vô Thiên kiếm pháp đệ ngũ kiếm, Độc Ta Vi Thiên!

Kiếm này thi triển cực nhanh, đã làm Kiếm Diệt lão tổ bị thương nặng.

Thời gian chớp mắt tạm dừng, Kiếm Chi Tử gác ngang trường kiếm ở họng Kiếm Diệt lão tổ.

- Ngài thua.

Dường như gã là mèo vườn chuột, không vội giết chết Kiếm Diệt lão tổ. Hiện tại ở trước mặt nhiều người Kiếm Môn thì không thể làm như vậy, nhưng khi gã đã nắm quyền trong tay thì mượn chuyện Kiếm Điên Chân Nhân, sẽ hoàn toàn đánh ngã Kiếm Diệt lão tổ, đến khi đó sẽ hút khô hết giá trị trên người lão. Bề ngoài hình tuượng của gã vĩnh viễn là bạch y thắng tuyết, nhất tập vô trần, còn bên trong thì sao? Hì hì.

Kiếm Diệt lão tổ thua, thế giới cảnh ngũ tầng Kiếm Diệt lão tổ ở dưới tay Kiếm Chi Tử tổng cộng chống đỡ bốn kiếm mà thôi.

Chiến tích thế này khiến mọi người ngơ ngác.

Không sai, lúc bắt đầu mọi người hiểu Kiếm Chi Tử đến không có gì tốt, nhưng chưa từng nghĩ đến gã sẽ dùng bốn kiếm đã đánh bại Kiếm Diệt lão tổ rồi.

Đó là mạnh mẽ cỡ nào chứ.

Trong Kiếm Môn không ai có khả năng đối địch một chọi một.

Nhưng phe Kiếm Vân trung tổ hiểu con người Kiếm Chi Tử, nếu để gã nắm quyền thì Kiếm Môn sẽ bị gã sửa thành địa ngục đáng sợ, bên mình không còn đường sống.

Kiếm Chi Tử nhìn Lục Nguyên, hỏi:

- Vậy thì còn ai khiêu chiến không? Trong Kiếm Môn có tư cách kheieu chiến, vị trí chủ kiếm tổ tinh thần người có tài ngồi được, phải là người có thể mang Kiếm Môn chúng ta đi hướng huy hoang mới được.

Bây giờ Kiếm Chi Tử khí thế dào dạt, gã đang chờ Lục Nguyên đưa lên chịu chết.

Gã muốn đối phó Lục Nguyên, gã phải ở trước mặt nhiều người chà đạp hắn, không chỉ vậy, gã phải đánh Lục Nguyên trọng thương, hủy đi niềm tin, tiền đồ của hắn, cho dù không giết Lục Nguyên cũng phải đánh hắn nửa tàn phế. Gã phải khiến Lục Nguyên hiểu cái gì gọi là Khí Vận Thất Tử Kiếm Chi Tử.

Lúc trước Kiếm Chi Tử trong kiếm đạo đều là cao cao tại thượng.

Nhưng Lục Nguyên xuất hiện khiến gã không thể cứ ngồi trên cao, những ngày tháng đó ai nấy đều nói đến Lục Nguyên kiếm thuật ngang bằng Kiếm Chi Tử. Gã có gặp Võ Chi Tử, Võ Chi Tử vẻ mặt chế giễu nhìn gã, hiển nhiên đang cười gã bị một kẻ không phải Khí Vận Thất Tử đuổi kịp.

Làm sao Kiếm Chi Tử không tức giận chờ được? Bây giờ là lúc hoàn toàn hủy diệt Lục Nguyên.

Lục Nguyên đang làm cái gì? Kiếm Chi Tử nhìn Lục Nguyên, phát hiện hắn nhắm mắt lại dường như suy tư vấn đề gì. Hì hì, Kiếm Chi Tử cười lạnh, đây là trốn tránh khiêu chiến của mình. Lục Nguyên thấy mình bốn chiêu đánh bại Kiếm Diệt lão tổ nên sợ quá giờ trốn khiêu chiến.

Sự thật là Lục Nguyên đang làm cái gì? Lục Nguyên có nhìn thấy Kiếm Chi Tử bốn chiêu đánh bại Kiếm Diệt lão tổ, thực lực của gã e rằng mạnh hơn hắn mấy phần, nhưng Lục Nguyên không phải người trốn tránh khiêu chiến, lý do hắn nhắm mắt vì mới rồi ở trong kiếm chi không gian khối lệnh bài, không sai là khối lệnh bài có được từ Cổ Cổ tuyệt địa bỗng nổ tung.

Bạo tạc quá kịch liệt làm Lục Nguyên dùng ý thức ẩn vào trong xem.

Xem xét thì phát hiện trên lệnh bài tỏa ánh sáng.

Thì ra mặt lệnh bài xuất hiện chữ mới, là dương kiếm giả lệnh.

Lại dùng ý thức lẻn vào, thế mới hiểu tác dụng của dương kiếm giả lệnh. Tác dụng của nó là có thể trấn áp người dùng kiếm khác, khiến vạn kiếm thàn phục. Lục Nguyên thầm nhủ sao dương kiếm giả lệnh bây giờ tỏa sáng nhỉ? Lục Nguyên lấy làm khó hiểu, nhưng thần thức cảm ứng phát hiện hóa ra bên cạnh có một hơi thở tương tự với dương kiếm giả lệnh, thần thức thăm dò thì dần phát hiện hơi thở đến từ Kiếm Chi Tử. Tức là nói Kiếm Chi Tử cũng có một kiếm giả lệnh, kiếm giả lệnh là từ kỷ nguyên trước để lại có thể dùng uy nhiếp đè ép người dùng kiếm khác.

Không ngờ Kiếm Chi Tử cũng có một kiếm giả lệnh, xem ra khí vận của gã cao không phải giả dối, hơn nữa sớm hơn mình một bước phát hiện tác dụng của kiếm giả lệnh.

Xác định điều này xong Lục Nguyên mở mắt ra.

Hắn mở mắt ra vừa lúc thấy Kiếm Vân trung tổ bị Kiếm Chi Tử chém trúng ngực, để lại miệng vết thương rất dài, máu chảy đầy.

Kiếm Vân trung tổ biết Kiếm Chi Tử khi cầm quyền thì không được, lấy tính cách của gã sau này sẽ âm chết mình. Cho nên sau khi Kiếm Diệt lão tổ thua thì Kiếm Vân trung tổ đi lên. Tất nhiên Kiếm Vân trung tổ không phải hoàn toàn không cơ hội thắng, trước khi chiến đấu lão dùng Điên Ma Đan. Loại Điên Ma Đan này là dược phẩm Kiếm Vân trung tổ ngẫu nhiên có được, di chứng không nghiêm trọng lắm. Kiếm Vân trung tổ cho rằng sử dụng Điên Ma Đan sẽ có một chút cơ hội thắng nhưng kết quả là một kiếm!

Kiếm Chi Tử chỉ dùng một kiếm giải quyết Kiếm Vân trung tổ, trọng thương lão.

Thực lực bây giờ của Kiếm Chi Tử khiến người thấy kinh khủng!

Bốn kiếm trọng thương nặng Kiếm Diệt lão tổ, một kiếm trọng thương Kiếm Vân trung tổ.

Dù là Kiếm Diệt lão tổ hay Kiếm Vân trung tổ thì đều là cao thủ năm hàng đầu trong Kiếm Môn.

Mấy vị đế tử bên cạnh không kiềm được gật đầu. Kiếm Chi Tử đúng là đánh khá đẹp, kiếm chiêu, năng lực cách đấu không kém hơn những đế tử này.

Kiếm Chi Tử nhìn Lục Nguyên, nói:

- Còn ai khiêu chiến không? Vị trí chủ kiếm tổ tinh thần chúng ta có ai tài năng lên?

Gã nhìn chằm chằm Lục Nguyên, rất nhiều người đều trông thấy ánh mắt đó. Không chút nghi ngờ, Kiếm Chi Tử đang khiêu chiến với Lục Nguyên, nhưng tình hình bây giờ là hắn thây Kiếm Chi Tử cường đại quá tạm thời co rụt.

Lục Nguyên khí thế yếu, thật sự không phải đối thủ của Kiếm Chi Tử.

Kiếm Chi Tử lần thứ hai nói, nhưng mới rồi gã beiuer hiện cường đại như vậy, Kiếm Môn không còn ai là đối thủ của gã nữa. Pháp Thánh Đế Tử chủ trì đại cục chau mày. Kiếm Môn là địa bàn do pháp cổ văn minh thống trị nên gã chủ tì đại cục cũng bình thường.

- Vậy thì mười tiếng đếm không có ai khiêu chiến Kiếm Chi Tử, sư phụ của Kiếm Chi Tử, Kiếm Điên Chân Nhân sẽ là chủ kiếm tổ tinh thần.

- Một.

- Hai.

- Ba.

Pháp Thánh Đế Tử đếm không nhanh nhưng làm vậy cũng vô dụng, bây giờ không còn ai dám khiêu chiến Kiếm Chi Tử.

- Chín.

Pháp Thánh Đế Tử đếm tới chín, chỉ cần đến số mười là Kiếm Chi Tử sẽ thắng, Kiếm Điên Chân Nhân là chủ kiếm tổ tinh thần.

Pháp Thánh Đế Tử hé môi, vô số người nhìn Kiếm Chi Tử.

Đại cục đã định, đại thế của Kiếm Chi Tử đã thành.

Ván này Kiếm Chi Tử thắng, Kiếm Diệt lão tổ thua, Lục Nguyên cũng thua.

- Chờ đã!

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông thì bỗng vang tiếng hét dài.

Ai?

Là ai kêu chờ chút?

Đó là ai?

Trông thấy sức chiến đấu cường đại của Kiếm Chi Tử rồi còn ai dám hét chờ một chút?

620. Chương 1115: Lục Nguyên Vs Kiếm Chi Tử(5)

Mọi người nhìn hướng phát ra tiếng động, người lên tiếng dường như mới mở mắt ra.

Lục Nguyên nở nụ cười, nói:

- Thật ngại quá, mới rồi thất thần, đúng rồi, chờ chút là ta kêu.

Pháp Thánh Đế Tử nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ngươi lên làm gì?

Lục Nguyên nhìn hướng Kiếm Chi Tử, nói:

- A, là như vầy, ta không muốn tranh vị trí chủ kiếm tổ tinh thần cái gì, ta không hứng thú, nhưng có nhớ một việc là Kiếm Chi Tử thiếu ta mười vạn địa giai linh mạch. Đúng rồi, còn có Kiếm Điên Chân Nhân cũng thiếu ta mười vạn địa giai linh mạch, ta đến đòi tiền nợ.

- Ta thiếu ngươi cái gì? Đừng nói nhảm nhí!

Kiếm Chi Tử hừ lạnh.

Kiếm Chi Tử phản bác việc thiếu Lục Nguyên mười vạn địa giai linh mạch.

Kiếm Điên Chân Nhân cũng ngây như phỗng, lão có nghe tên Lục Nguyên nhưng chưa có giao tiếp bao giờ, khi nào thì thiếu hắn mười vạn địa giai linh mạch? Mười vạn địa giai linh mạch đối với Kiếm Điên Chân Nhân là con số lớn lao.

Lục Nguyên phẩy tay nói:

- Kiếm Điên Chân Nhân tiền bối, mới rồi người nói mấy vạn năm trước bị Kiếm Diệt lão tổ hạ độc, bây giờ có chứng cứ không?

Kiếm Điên Chân Nhân đáp:

- Đương nhiên vì quá xa xôi, người năm đó chỉ còn lại ta và Kiếm Diệt lão tổ, kẻ khác đều chết hết rồi.

Lục Nguyên duỗi tay nói:

- Vậy là được rồi. Người nói Kiếm Diệt lão tổ hạ độc người mà không có chút chứng cớ, ta nói người thiếu ta mười vạn địa giai linh mạch cũng không có chứng cớ. Không có chứng cớ tức là toàn nói miệng, không có gì khác nhau.

Lục Nguyên nói vậy làm phe Kiếm Vân trung tổ cười lên. Mới rồi Kiếm Điên Chân Nhân bôi nhọn Kiếm Diệt lão tổ thật sự là có lý nói không rõ, bị tát nước bẩn mà chịu bó tay, không ngờ Lục Nguyên ra chiêu gậy ông đập lưng ông.

Kiếm Điên Chân Nhân nghẹn họng, người thanh niên bây giờ làm sao vậy, miệng lưỡi bén nhọn.

Lục Nguyên nhìn Kiếm Điên Chân Nhân, nói:

- Cho nên bây giờ ta đòi nợ người. Kiếm Điên Chân Nhân, người thiếu ta mười vạn địa giai linh thạch nên trả đi chứ? Bây giờ không phải tranh đoạt vị trí chủ kiếm tổ tinh thần cái gì, ta không hứng thú, ta chỉ muốn tìm người đòi nợ. Không đưa ta thì chúng ta đsánh một trân, dùng vũ lực đòi nợ.

Lục Nguyên mỉm cười nhìn Kiếm Điên Chân Nhân.

Kiếm Điên Chân Nhân lập tức cảm thấy mình ở hoàn cảnh hiểm nghèo nhiều, Lục Nguyên muốn khiêu chiến với lão.

Thực lực của Kiếm Điên Chân Nhân không bằng Kiếm Diệt lão tổ, lão chỉ có thế giới cảnh tứ tầng, chẳng qua là con rối bị Kiếm Chi Tử đưa lên sân khấu mà thôi. Nếu là thanh niên khác thì lão còn có tin chắc chiến thắng, nhưng giờ phát ra khiêu chiến là Lục Nguyên. Lục Nguyên không phải thanh niên bình thường, nghe nói đã đến thế giới cảnh tam tầng, còn thắng người thế giới cảnh tứ tầng nữa. Kiếm Điên Chân Nhân không nghĩ mình sẽ thua, nhưng nếu lỡ thua thì chẳng phải khiến kế hoạch trôi sông ra biển sao?

Đây chính là kế hoạch đoạt quyền của Kiếm Chi Tử.

Phút chốc Kiếm Điên Chân Nhân nghẹn họng.

Lục Nguyên nhìn Kiếm Chi Tử, nói:

- Không lẽ bây giờ ta đòi nợ, Kiếm Chi Tử nhà ngươi cũng muốn sư trưởng có việc đệ tử làm thay chắc?

Đây là đang chế nhạo Kiếm Chi Tử. Việc khác đệ tử làm thay được chứ thiếu nợ bị đòi mà chịu trả thay chỉ là nhảm nhí. Phe Kiếm Vân trung tổ lại cười lên.

Hấp dẫn!

Thật là hấp dẫn quá!

Không ngờ bình thường Lục Nguyên không múa mép khua môi, há mồm sẽ giỏi như vậy.

Loại mồm mép này không tệ nha.

Thật ra giỏi mồm mép luôn là phẩm đức ưu tú của Lục Nguyên, chẳng qua gần đây rất ít phát huy phẩm đức ưu tú đó. Bây giờ hắn trổ tài sơ sơ, cảm thấy năng lực không giảm bao nhiêu. Cái gọi là miệng pháo tức là dễ dàng chọc kẻ địch giận dữ mà mình thì bình chân như vại, và trong khi nói chuyện để lại cạm bẫy chờ đối phương chui.

Tất nhiên mình cách cảnh giới cao nhất của miệng pháo còn xa.

Kiếm Chi Tử lạnh nhạt nói:

- Được rồi, Lục Nguyên đừng múa mép khua môi nữa, chúng ta dùng kiếm nói chuyện.

Lục Nguyên gật đầu, nhảy lên đài:

- Mới rồi tùy tiện đùa ngươi với Kiếm Điên Chân Nhân tiền bối thôi, nếu ngươi đã muốn dùng kiếm nói chuyện thì ta cũng đồng ý.

Kiếm Chi Tử, Lục Nguyên, hai người kình nhau.

Kiếm Chi Tử áo trắng tung bay.

Lục Nguyên áo xanh phấp phới.

Kiếm Chi Tử cầm Thái A tiên kiếm. Thái a giả, quốc chi thần khí, thiên địa chi trọng khí, kiếm này trong tay, uy áp bốn phương.

Lục Nguyên thì cầm Dưỡng Ngô tiên kiếm, dưỡng thiên địa hạo nhiên chính khí vào thân, nắm kiếm là nắm chính khí trong thiên địa.

Vốn Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên có một trận quyết chiến, nhưng đó là so đấu kiếm thuật đơn thuần, giờ mới là cuộc quyết chiến chân chính giữa Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên. Nếu nói trận trước kiếm thuật là điểm tâm trước bữa chính thì quyét chiến hiện tại là bữa ăn chính.

Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên đứng đối mặt nhau.

Kiếm Chi Tử nói:

- Vốn có ước tám năm với ngươi, bây giờ xem ra sáu năm đã chân chính quyết chiến. Lục Nguyên, hôm nay ngươi và ta, trận chiến này, là quyét chiến kiếm đạo cấp bậc cao nhất trung ương thiên triều. Nếu chỉ là trong tinh chi kết giới thì cấp bậc quá nhỏ, không đủ quy mô.

Kiếm Chi Tử hỏi:

- Không bằng vậy đi, lấy toàn Kiếm Môn làm địa điểm chiến đấu, thế nào?

- Cũng tốt thôi.

Lục Nguyên gật đầu đồng ý, Kiếm Chi Tử này có vài phần hào hùng.

- Nhưng phải thảo luận trước, không thể đánh bạo ba tinh thần Kiếm Môn.

Bây giờ Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên đều đến tình trạng công kích bạo tinh thần, tất nhiên ba tinh thần Kiếm Môn đã được các loại cấm pháp củng cố, dưới tình huống bình thường chưa chắc bạo tác. Nhưng nếu Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên đánh hăng quá thì bạo tác ba tinh thần Kiếm Môn cũng bình thường, cho nên mới có đề nghị đó.

Kiếm Chi Tử gật đầu chấp nhận:

- Cũng tốt.

Trận quyết chiến kiếm đạo đặc sắc nhất trung ương thiên triều sắp bắt đầu.

Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên cùng đặt tay trên chuôi kiếm, không khí vô cùng căng thẳng. Không biết khi nào thì mưa rơi, mưa phùn liên miên. Khi giọt nước thứ nhất rơi xuống thì Lục Nguyên và Kiếm Chi Tử cùng khoảnh khắc rút kiếm khỏi vỏ. Bất giác Kiếm Chi Tử rút kiếm nhanh. Bất giác Lục Nguyên cũng rút kiếm nhanh.

Hai người rút kiếm đều nhanh đến đáng sợ.

Trong Kiếm Chi Tử, bao gồm Kiếm Diệt lão tổ trọng thương đều chăm chú vào trận chiến này. Họ cùng phát hiện dù là tốc độ rút kiếm của Lục Nguyên hay Kiếm Chi Tử đều vượt xa số một Kiếm Môn Kiếm Diệt lão tổ, nhưng rốt cuộc kiếm quang của hai người ai nhanh hơn?

Kiếm quang như luyện, không, so với luyện càng nhanh gấp ngàn lần.

Hai kiếm quang đánh hướng Lục Nguyên. Kiếm quang của Kiếm Chi Tử đâm hướng cổ họng Lục Nguyên. Kiếm quang của Lục Nguyên đâm hướng cổ họng Kiếm Chi Tử. Hai người đều lấy cổ họng đối phương làm mục tiêu. Nếu kiếm quang của ai nhanh hơn thì có thể xuyên qua cổ họng đối phương. Không ai ngờ Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên vừa lên đã liều như vậy, thật đáng sợ.

Lập tức hai thanh kiếm đông lại.

Bởi vì dù là Kiếm Chi Tử hay Lục Nguyên đều phát hiện kiếm của đối phương nhanh giống y mình, không thể chia ra cao thấp, nếu đâm tới thì cổ họng hai người đều tiêu đời và chịu thương nặng. Thái A tiên kiếm cùng Dưỡng Ngô tiên kiếm lấy thế siêu nhanh mạnh va chạm vào đối phương.

621. Chương 1116: Lục Nguyên Vs Kiếm Chi Tử(6)

Thì ra Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên cùng nhanh kinh người!

Nhưng cú va chạm này không ngang tay. Kiếm Chi Tử không lùi nửa bước mà Lục Nguyên thì lùi ra sau trăm trượng.

Một kích kia rõ ràng là Kiếm Chi Tử chiếm trên cơ.

Đương nhiên lý do gã chiếm ưu thế rất đơn giản, vì pháp lực của gã thâm sâu.

- Không ngờ ngươi đã đến thế giới cảnh tứ tầng dịch vật cảnh. Vốn định dùng năng lực biến cảnh vật biến ododir ngươi, xem ra vô ích rồi.

Kiếm Chi Tử hơi kinh sợ, không ngờ Lục Nguyên tiến bộ nhanh như vậy, bây giờ đã là thế giới cảnh tứ tầng rồi. Rõ ràng trước đó không lâu nghe nói Lục Nguyên đi Tháp Nguyên Tố, khi ấy nên là thế giới cảnh tam tầng. Kiếm Chủ từ lúc bắt đầu cùng Lục Nguyên định ra ước hẹn tám năm thì hắn trình độ là hỗn động cảnh tam, tứ tầng, kết quả sáu năm đã đến thế giới cảnh tứ tầng. Tiến cảnh như vậy dù là Kiếm Chi Tử cũng phải ghé mắt nhìn, may là bây giờ sắp hủy diệt Lục Nguyên, không cần đợi đến ước hẹn tám năm.

Kiếm Chi Tử cười lạnh nói:

- Lục Nguyên, dưới tình huống bình thường thì thế giới cảnh tứ tầng của ngươi thắng được thế giới cảnh ngũ tầng bình thường, nhưng đụng phải ta thì không được.

Gã có tư cách nói câu đó, bởi vì Lục Nguyên và Kiếm Chi Tử đều thuộc loại tinh anh siêu cấp, năng lực cách đấu kiếm thuật vượt xa cùng thế hệ, cho nên hắn đối mặt với gã chỉ có nước rơi vào thế yếu.

Kiếm Chi Tử lập tức mở ra công kích, vài bộ kiếm pháp cấp diệt thế ở trong tay gã thi triển ra. Ví dụ như Vô Thiên kiếm pháp cấp diệt thế, Thất Nghịch Hàn Thiên Kiếp cấp diệt thế, Lưỡng Cực Kiếm Đương cấp diệt thế, đủ các loại kiếm pháp cấp diệt thế thi triển ra dưới kiếm của gã. Lúc trước gã chỉ dựa vào kiếm thuật sử dụng kiếm pháp cấp diệt thế, bây giờ tăng vào pháp lực càng thể hiện ra sự đáng sợ của những kiếm pháp này. Vô số lực lượng có thể kích nổ tinh thần ở trên không trung bạo tạc. Bây giờ Lục Nguyên và Kiếm Chi Tử chiến đấu sớm không ở mặt ngoài kiếm tổ tinh thần mà đánh đến ngoài vũ trụ, dù sao e ngại không cẩn thận đánh bạo nguyên kiếm tổ tinh thần.

Lục Nguyên cũng thi triển kiếm pháp cấp diệt thế. Lục Nguyên dùng là Bắc Đẩu Chủ Sát kiếm pháp cấp diệt thế, Thượng Sát kiếm pháp cấp diệt thế, Thiên Kiếm Tung Hoành kiếm pháp cấp diệt thế, Trầm Tinh Vẫn Thế kiếm pháp cấp diệt thế. Bốn bộ kiếm pháp cấp diệt thế bạo tạc trên không trung, kiếm khí tung hoành, sát khí bão táp.

Mạnh quá!

Kiếm pháp của Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên đều mạnh đến không thể tưởng tượng.

Lúc đầu so kiếm kỹ thì mọi người đều phát hiện kiếm pháp của Lục Nguyên, Kiếm Chi Tử mạnh đến độc bộ toàn trung ương thiên triều, nhưng mới hai năm, nhiều người Kiếm Môn kinh ngạc phát hiện bây giờ Lục Nguyên, Kiếm Chi Tử có kiếm pháp mạnh hơn cả trước nữa.

Võ Thánh Đế Tử, Giản Thánh Đế Tử, Hoang Nguyên Đế Tử, Pháp Thánh Đế Tử, bốn vị đế tử ngồi vị trí khác nhau nhưng đều kinh sợ. Kiếm chiêu cấp diệt thế thì họ cũng có nhưng không đánh khủng bố như vậy. Họ phát hiện tu vi kiếm chiêu của Kiếm Chi Tử, Lục Nguyên vô cùng đáng sợ.

Lục Nguyên và Kiếm Chi Tử đấu về kiếm kỹ cho đến bây giờ đều ngang tay, giống như hai năm trước vậy.

Nhưng chiến đấu chân chính thì Kiếm Chi Tử chiếm ưu thế.

Bởi vì pháp lực của Kiếm Chi Tử rõ ràng là thế giới cảnh ngũ tầng.

Có pháp lực thế giới cảnh ngũ tầng, Kiếm Chi Tử hoàn toàn đè đầu Lục Nguyên, đánh đến hắn không đánh trả được.

Chiến đấu đã bắt đầu, từ kiếm tổ tinh thần đánh tới ngoài không gian.

Bây giờ mọi người cách chiến cuộc rất xa, cơ bản đứng ở trên tinh thần nhìn không gian ngoài cùng trình diễn trận kịch chiến. Cách xa như vậy vốn không thấy rõ hấp dẫn bao nhiêu nhưng cuộc chiến giữa Lục Nguyên và Kiếm Chi Tử thật quá đặc sắc, dù cách xa cũng cảm nhận được chiến ý cường đại, mạnh mẽ.

Bây giờ Lục Nguyên hàon toàn ở thế yếu.

Kiếm thuật của Lục Nguyên và Kiếm Chi Tử tương đương.

Dưới tình huống như thế, chênh lệch giữa thế giới cảnh tứ tầng và thế giới cảnh ngũ tầng hiện rõ ra.

Vốn Lục Nguyên có thể dùng phù sinh nhược mộng, nó giống như là cấm chiêu vậy.

Nhưng nay đối mặt Kiếm Chi Tử, phù sinh nhược mộng của Lục Nguyên không dùng được.

Giờ phải giải thích về nguyên lý của phù sinh nhược mộng một chút.

Cái gọi là phù sinh nhược mộng tức là lợi dụng kiếm thuật cao hơn đối phương rồi thuấn di, truyền tống phù, ảo thuật vân vân cùng tác dụng, khiến đối phương không cách nào đánh trúng chân thân. Nhưng phù sinh nhược mộng có hai lỗ hổng lớn, một là năng lực cách đấu của đối thủ phải thấp hơn mình, hai là pháp lực đối phương không thể cao hơn mình nhiều, không thể vượt qua hai tiểu cảnh giới.

Pháp lực của Kiếm Chi Tử vượt qua Lục Nguyên hai tiểu cảnh giới, nhưng kiếm thuật thì tương đương với hắn.

Cho nên đại cấm chiêu như phù sinh nhược mộng của Lục Nguyên không đem đến nhiều ít tác dụng.

Kiếm Chi Tử không ngừng đánh tới, một thức lại một tức kiếm chiêu cường đại cực kỳ.

Kiếm chiêu của gã như măt trời treo trên cao, thiêu đốt vạn vật, không người sánh bằng.

Kiếm chiêu của gã như gió thổi phần phật, phát huy gó đến cực độ.

Kiếm chiêu của gã như biển rộng vô tận, đại dương mênh mông.

Kiếm chiêu của gã như đất thâm trầm.

Kiếm chiêu của Kiếm Chi Tử mỗi một kích đều là tuyệt đối hoàn mỹ.

Mỗi một lần Kiếm Chi Tử xuất kiếm đều khiến người bên cạnh ca thán.

Đúng là quá mạnh!

Chẳng ngờ Kiếm Chi Tử cường đến cấp bậc này, thật khiến người khó tin.

Lục Nguyên đang cản công kích của Kiếm Chi Tử, nhưng rơi vào thế yếu. Lục Nguyên thầm nhủ, Kiếm Chi Tử không uổng là địch thủ mạnh nhất trong đời mình, trước kia dù là ai cũng không đem đến áp lực lớn như vahyaj cho mình, không thể ở mặt kiếm thuật đấu với mình, nhưng Kiếm Chi Tử làm được.

Tiếc rằng Kiếm Chi Tử túc địch, mạng ngươi không tốt.

Khi Lục Nguyên bị công kích thì luôn mở ra kiếm đạo hồ lô, không ngừng hấp thu Kiếm Chi Tử tản ra kiếm khí. Chỉ cần kiếm đạo môn mở liền có thể đại sát tứ phương, thắng ngược lại Kiếm Chi Tử. Lục Nguyên rất có nắm chắc, nhưng đánh tới đsanh lui hắn phát hiện không thích hợp.

Kiếm Chi Tử công kích sắc bén mình sắp chống không nổi nữa, có lẽ đợi không được kiếm đạo hồ lô hút đầy kiếm khí dựng dục ra kiếm đạo môn.

Nếu vậy thì mình thảm rồi.

Lục Nguyên biết dã đến lúc liều mạng. Đụng phải đại địch sinh tử, túc địch kiếm đạo như Kiếm Chi Tử tuyệt đối không thể phân tâm chút nào. Hắn vận dụng kiếm thuật đến mức diệu nhất, một kiếm tiếp một kiếm kỳ diệu cực kỳ toát ra từ kiếm của Lục Nguyên.

Kiếm pháp thật diệu! Kiếm Chi Tử cũng kiềm không được tán thán.

Nhưng đối với Lục Nguyên dùng kiếm pháp diệu nhất thì Kiếm Chi Tử không hề sợ mà còn lấy làm mừng. Bây giờ Lục Nguyên dốc hết sức chắn kiếm chiêu của mình, tức là nói mình ngày càng tới gần lát bài tẩy của hắn. Lục Nguyên dùng hết sức giãy dụa, rồi sẽ chết dưới kiếm của mình thôi.

Kiếm Chi Tử cười lạnh, kiếm chiêu càng dùng diệu hơn. Gã chưa từng sướng như vậy, nhìn kẻ thù sống chết giãy dụa dưới kiếm của mình.

Kiếm đến kiếm đi.

Kiếm đi kiếm động.

Kiếm sinh kiếm khởi.

Kiếm lạc kiếm diệt.

Mỗi một kiếm đều có thể bỏ vào sách giáo khao Kiếm Môn.

Bây giờ Lục Nguyên phát hiện mình thành công, kiếm đạo hồ lô đã tích đầy kiếm khí, lập tức có thể triệu hoán ra kiếm đạo môn đại sát tứ phương. Lục Nguyên chờ đợi kiếm đạo hồ lô kiếm đạo môn, nhưng chờ thật lâu mà vẫn không thấy kiếm đạo môn xuất hiện.

622. Chương 1117: Lục Nguyên Vs Kiếm Chi Tử(7)

Có chuyện gì vậy? Lục Nguyên thầm giật mình, kiếm đạo môn là chỗ dựa lớn nhất để hắn chiến thắng Kiếm Chi Tử, không thể ra vân đề gì. Hắn đưa ý thức vào trong, phát hiện thì ra tuy kiếm khí tích đầy nhưng kiếm đạo hồ lô dựng dục ra kiếm đạo môn còn cần chút thời gian, cái này vui đây.

Ngươi nói cái này cần thời gian rốt cuộc là bao lâu? Nếu lâu quá thì mình không chống đỡ nổi nữa, công kích của Kiếm Chi Tử rất sắc bén.

Bây giờ mình phải tìm một chỗ trốn, nhưng không thể ra khỏi phạm vi Kiếm Môn, dù sao chiến đấu với Kiếm Chi Tử là phạm vi toàn Kiếm Môn, ra khỏi đây là tự động nhận thua. Tuy nhiên trong toàn Kiếm Môn có chỗ nào có thể ngăn được sát ý kinh thiên của Kiếm Chi Tử đây? Có thể nói Kiếm Chi Tử một kiếm chém xuống, thứ gì không phá? Bây giờ cao thủ dùng kiếm số một trung ương thiên triều tuyệt đối chính là Kiếm Chi Tử.

A, phải rồi, có một nơi Kiếm Chi Tử không thể đi.

Chỗ đó là thôn phệ khói độc trên kiếm tu tinh thần. Trên kiếm tu tinh thần có một nửa khu vực vây trong thôn phệ khói độc. Thôn phệ khói độc rất là đáng sợ lúc trước mình dùng thanh thánh kiếm đạo chỉ có thể chuyển động ở mặt ngoài. Nhưng trải qua Tháp Nguyên Tố hiểu ra nguyên tố độc nhất là nguyên tố bộc khiến thanh thánh kiếm đạo có tiến cảnh rất lớn, bây giờ vào trong thôn phệ khói độc chắc không thành vấn đề. Mình ở trong thôn phệ khói độc chờ đến khi kiếm đạo môn hiện ra, vậy là có thể đánh bại Kiếm Chi Tử rồi.

Ý kiến hay!

Lục Nguyên suy nghĩ xong vừa đánh vừa lùi, lùi đến kiếm tu tinh thần.

Kiếm Chi Tử cười khẩy, bây giờ Lục Nguyên bại lui, hắn chỉ có nước chết dươis kiếm của mình. Vô số người đứng xem đã bay ra khỏi tinh thần nhìn Kiếm Chi Tử một đường đuổi theo Lục Nguyên đến kiếm tu tinh thần, thầm nghĩ Lục Nguyên quả nhiên yếu hơn Kiếm Chi Tử một chút. ài, mặc dù hắn kinh tài tuyệt diễm, nhưng mà đáng tiếc là có một Kiếm Chi Tử chặn trước mặt.

Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên chiến đấu còn đang tiếp tục, Lục Nguyên hoàn toàn rơi vào thế yếu. Chính lúc này, vèo một tiếng Lục Nguyên lùi vào trong thôn phệ khói độc, hắn làm vậy khiến mọi người đều ngoài ý muốn. Kiếm Chi Tử ngây ra, gã không bao giờ ngờ Lục Nguyên sẽ ẩn vào thôn phệ khói độc kiếm tu tinh thần.

Toàn Kiếm Môn chỗ đáng sợ nhất tuyệt đối không phải kiếm tổ tinh thần, mà là thôn phệ khói độc cẩu kiếm tu tinh thần. Loại thôn phệ khói độc đó cực kỳ đáng sợ.

Kiếm Chi Tử chắc chắn rằng chỉ cần Lục Nguyên ở trong thôn phệ khói độc thì gã không cách nào giải quyét hắn, nhưng hắn có thể ở trong thôn phệ khói độc bao lâu đâu? Kiếm Chi Tử ở bên ngoài thôn phệ khói độc chờ một lát, chờ Lục Nguyên đi ra nhưng mà vẫn không thấy hắn ló mặt.

Một nén nhang chớp mắt qua đi. Kiếm Chi Tử rốt cuộc khẳng định, Lục Nguyên có thể ở trong thôn phệ khói độc thời gian dài.

Kiếm Chi Tử quát dài:

- Lục Nguyên, chẳng phải ngươi muốn cùng ta đại chiến sinh tử ư? Tại sao bây giờ co ro trong thôn phệ khói độc?

Trong thôn phệ khói độc truyền đến tiếng cười của Lục Nguyên:

- Lúc trước ngươi đã nói trận chiến của chúng ta phạm vi là toàn Kiếm Môn, bây giờ ta ở trong thôn phệ khói độc kiếm tu tinh thần tất nhiên hợp tình hợp lý, hợp lý hợp tình. Ngươi hoàn toàn có thể vào thôn phệ khói độc đấu cùng ta, nếu ngươi không thể vào được thì ngoan ngoãn ở bên ngoài chờ, đợi ta ăn no uống đủ ra ngoài.

Kiếm Chi Tử tức đến mặt xanh mét. Bình thường Kiếm Chi Tử không phải ngu đần như vậy, rất là khôn ngoan. Nhưng vì gã ghét nhất là Lục Nguyên, mới rồi có thể lập tức giết chết hắn, đang rất vui sướng thì nay bị đả kích nặng nề, vậy nên mới có phản ứng như thế.

Hiện tại tình thế đến lúc cực kỳ vớ vẩn, rõ ràng là kiếm quyết của hai cường giả dùng kiếm mạnh nhất trung ương thiên triều thế mà một người ở trong, một kẻ ở ngoài thôn phệ khói độc, tình hình này không thể đánh được.

Kiếm Chi Tử nhìn Pháp Thánh Đế Tử, nói:

- Pháp Thánh Đế Tử, cuộc chiến này do người chủ trì, người nên nói một câu công bằng đi. Bây giờ Lục Nguyên núp trong thôn phệ khói độc không ra thì tính là quyết chiến sao?

Tất nhiên Pháp Thánh Đế Tử muốn bênh vực Lục Nguyên, nhưng giờ hắn không chiếm đạo lý bao nhiêu.

Hơn nữa Võ Thánh Đế Tử, Giản Thánh Đế Tử, Hoang Nguyên Đế Tử cùng ở bên cạnh lên tiếng, ba đế tử ra áp lực thì trong phút chốc Pháp Thánh Đế Tử rất khó nói gì.

Pháp Thánh Đế Tử suy tư một chút, nói:

- Lục Nguyên ở kiếm tu tinh thần cũng nằm trong phạm vi quyết kiếm, nhưng hắn luôn ở trong thôn phệ khói độc thì rất kỳ. Vậy đi, Lục Nguyên tối đa chỉ ở trong thôn phệ khói độc hai mươi canh giờ mà thôi, nếu vượt qua thì trực tiếp phán hắn thua.

Hai mươi canh giờ tức là một ngày rưỡi.

Điều kiện như vậy Kiếm Chi Tử có thể chấp nhận. Gã cảm giác được Lục Nguyên là sơ kỳ thế giới cảnh tứ tầng, nếu một ngày rưỡi hắn lên đến thế giới cảnh ngũ tầng thì sẽ lật ngược trời, là chuyện vớ vẩn không bao giờ có. Nếu Lục Nguyên không thể đến thế giới cảnh ngũ tầng thì hắn sẽ không lật trời được.

Hai mươi canh giờ là lúc Lục Nguyên thảm bại.

Kiếm Chi Tử chỉ có thể là một mình mình.

Lục Nguyên, thua ta đi.

Kiếm Chi Tử là người rất trầm ổn, không nóng nảy, ngồi xếp bằng trên không khí ngoài thôn phệ khói độc, chờ tới lúc Lục Nguyên xuất hiện. Gã phải nuôi dưỡng tích súc tọa cơ hội tất sát Lục Nguyên, cứ thế hơi thở kiếm đạo trên người Kiếm Chi Tử càng lúc càng đậm, càng lúc càng đáng sợ, hơi thở kiếm đạo vượt qua Kiếm Diệt lão tổ rất nhiều, không phải một cấp bậc.

Người đứng đầu kiếm đạo, Kiếm Chi Tử bây giờ uy phong bát diện, quân lâm Kiếm Môn.

Tình hình bây giờ là Kiếm Chi Tử chiếm ưu thế.

Lục Nguyên tránh trong thôn phệ khói độc tuyệt đối yếu thế.

Tạm thời Lục Nguyên còn chưa thua nhưng chắc chắn hai mươi canh giờ sau sẽ thua, hắn sẽ bị đánh bại.

Đây là cục diện không thể thay đổi.

Hiện nay Lục Nguyên ở trong thôn phệ khói độc, đang chờ đợi. Lục Nguyên biết ước định hai mươi canh giờ, trong lòng cho rằng kiếm đạo môn đi ra sẽ không ít hơn hai mươi canh giờ, nếu vượt qua cực hạn này chắc mình phải trợn tròn mắt. Thôi, chắc sẽ không ra chuyện ngoài ý muốn thế đâu.

Bây giờ ở trong thôn phệ khói độc mình nên làm gì đây?

Lục Nguyên đang suy nghĩ thì bỗng đáp xuống vài con cửu vĩ miêu yêu cao mấy ngàn trượng.

A, cửu vĩ miêu yêu, mình từng bắt nó. Khi mình bắt cửu vĩ miêu yêu thì mới tới hỗn động cảnh, chỉ tiến thôn phệ khói độc một lần, nếu xuất hiện khi đó xuất hiện cửu vĩ miêu yêu to như núi nhỏ thế này thì mình thua chắc rồi. Nhưng bây giờ thì sao? Con này tính cái gì.

Dù sao Lục Nguyên rảnh rỗi chờ kiếm đạo môn, giết cửu vĩ miêu yêu lấy miêu yêu châu vậy.

Những con cửu vĩ miêu yêu vốn định ăn kẻ xâm nhập, đã lâu không ăn nhân loại giờ khó được có kẻ đưa lên tận miệng. Nhưng nghênh đón chúng nó là kiếm quang lẫm liệt, một luồng kiếm quang giết chết đám miêu yêu muốn ăn Lục Nguyên, hắn thu nhặt miêu yêu châu.

Ở trong thôn phệ khói độc hắn thu gom miêu yêu châu, từng cái một rơi vào tay.

Những miêu yêu châu so với lúc hắn ở hỗn động cảnh thu lấy thì to hơn rấdt nhiều, một cái cỡ cái thớt.

623. Chương 1118: Lục Nguyên Vs Kiếm Chi Tử(8)

Tổng cộng thu thập đến một trăm mười miêu yêu châu, Lục Nguyên mới bắt đầu ngưng luyện thân thể mình. Miêu yêu châu chỉ có một tác dụng đó là ngưng luyện ra thân thể, khiến lực phòng ngự cơ thể càng cường đại, đến mức độ vô thượng cương nhu thân. Đã lâu rồi Lục Nguyên không ngưng luyện miêu yêu châu, giờ thì bắt đầu.

Miêu yêu châu to cỡ tấm thớt bị hắn ném vào miệng. Miệng bình thường theo lý thì không nhét vào hết miêu yêu châu cỡ tấm thớt, nhưng hiện nay Lục Nguyên tinh thông không gian thiết tắc, thông qua không gian biến đổi ăn những miêu yêu châu như ăn miếng thịt bằm vậy.

Qua một lúc toàn thân Lục Nguyên tỏa ánh sáng sắt thép, thần thể tỏa ánh sáng rực rỡ bốn phương.

Lục Nguyên cảm giác rõ rệt thần thể cường hơn trước nhiều, mạnh đến cực hạn cảnh giới này.

Nhưng Lục Nguyên săn giết một trận, trong thôn phệ khói độc cửu vĩ miêu yêu bị giết gần hết. Thôi, tiếp theo tùy tiện đi dạo một vòng vậy. Khi Lục Nguyên tùy ý đi dạo thì cảm giác có thứ gì đang triệu hoán mình, cảm giác rất là quen thuộc.

Trong thôn phệ khói độc mà có thứ gì triệu hoán mình? Còn là chỗ sâu nhất nữa.

Lục Nguyên nổi lên hứng thú, bay tới chỗ sâu nhất thôn phệ khói độc.

Càng đi vào trong thì độc khí càng đậm, tới chỗ sâu nhất Lục Nguyên thây một khúc xương.

Khúc xương như có dấu vết vô tận tang thương, vô số năm tháng. Lục Nguyên nhìn khúc xương, vô tướng thôn phệ quyết không tự chủ được vạn chuyển. Khúc xương là vật liên quan đến vô tướng thôn phệ quyết, thầm giật mình, tay chạm vào xương.

Đột nhiên một lực lượng cắn nuốt cường đại từ khúc xương truyền vào người Lục Nguyên. Pháp lực khắp người Lục Nguyên giống như hơi nước biến mất, nhưng vô tướng thôn phệ quyết vừa động liền có thể giam cầm khúc xương.

Lát sau vô số thần thức nhập vào người Lục Nguyên.

Lục Nguyên liền hiểu lai lịch của khúc xương là gì.

Khúc xương không đến từ kỷ nguyên này, nó đến từ kỷ nguyên trước. Ở kỷ nguyên nào đó có một con bạch tuộc mười vạn tám ngàn cái vòi. Không sai, ngươi không có nhìn lầm, bạch tuộc bình thường chỉ có tám vòi nhưng con này có đến mười vạn tám ngàn cái vòi.

Phạm vi bạch tuộc bình thường chỉ có thể bao phủ một khu vực biển rất nhỏ.

Mà con bạch tuộc khổng lồ có mười vạn tám ngàn cái vòi thì hùng bá vô số tinh vực. Trong vô số tinh vực, vô tận cái vòi dài nhỏ xoay quanh, đó là thần vật cũng là nhất cá ma vật. Lúc đó năng lực lớn nhất của bạch tuộc này là hấp thu vòi của đồng loại, tăng cường mười vạn tám ngàn cái vòi của mình.

Không chút nghi ngờ, con bạch tuộc khổng lồ này ngày càng mạnh, càng lúc càng mạnh.

Nhưng khi thiên địađại kiếp nạn, kỷ nguyên hủy diệt đến thì nó chống không nổi, tự bạo.

Con bạch tuộc có mười vạn tám ngàn cái vòi chết đi, toàn thân một khúc xương quan trọng nhất trải qua nhiều biến chuyển cuối cùng rơi vào kiếm tu tinh thần. Mực nước của nó tự động biến thành khói độc mà ngay cả thế giới cảnh cũng không dám đụng vào, xương cốt thì giấu ở chỗ sâu nhất.

Vô tướng thôn phệ quyết thôn phệ long của Lục Nguyên và khúc xương bạch tuộc khổng lồ tương thích, cho nên mới triệu hoán Lục Nguyên.

Thật ra lúc Lục Nguyên ở hỗn động cảnh thì nó có kêu gọi hắn một lần, nhưng khi ấy hắn không chú ý đến. Lần này Lục Nguyên bị Kiếm Chi Tử buộc ở lại lâu trong thôn phệ khói độc, rảnh rỗi quá không việc gì làm chờ kiếm đạo môn xuất hiện, vừa lúc cảm ứng được triệu hoán.

Kiếm Chi Tử thật là người tốt.

Nếu không có Kiếm Chi Tử thì mình thật sự không nghĩ lại tiến vào thôn phệ khói độc, cũng không ngờ có thể ở trong này luyện thành thôn phệ long thôn thủy long, bây giờ là cơ hội. Trong lòng Lục Nguyên dâng lên vui sướng, khoanh chân ngồi, vạn vô tướng thôn phệ quyết hấp thu khúc xương.

Khúc xương cỡ mười trượng, Lục Nguyên chậm rãi hấp thu, khúc xương ngày càng nhỏ, càng nhỏ.

Cuối cùng khúc xương hoàn toàn biến mất, Lục Nguyên phát hiện thôn phệ long đã ngưng tụ thành, đỉnh đầu lóe qua một con rồng trong suốt, đây chính là thôn thủy long. Bảy con vô tướng thôn phệ long mình đã luyện thành kim, mộc, thủy, lôi, từ nay văn minh văn tự bốn hệ không có tác dụng gì với mình, còn có thể hấp thu ngược lại văn minh văn tự để tăng cường bản thân.

Lục Nguyên tất nhiên là biết tác dụng của thôn phệ long. Thái cổ văn minh văn tự một chi nhánh lớn là văn tự hồng hệ, hồng thuộc thủy, thôn thủy long có thể nuốt sạch nó, không chừa một mẩu, trừ điều đó ra còn nhiều văn minh văn tự thuộc thủy, thật là cuộc đời may mắn.

Khi Lục Nguyên luyện thành thôn thủy long không lâu thì cảm giác kiếm đạo hồ lô biến đổi. Hắn rót thần

Kiếm Chi Tử con mắt dần biến điên cuồng và tuyệt vọng, bởi vì gã cảqyVm giác được Giải Thoát Nhai từng chút một rời khỏi tầm kiểm soát của mình.

Bùm!

Rốt cuộc thì Giải Thoát Nhai hoàn toàn thoát khỏi Kiếm Chi Tử khống chế, bị Lục Nguyên thu vào kiếm chi không gian của mình. Tiểu nhân quả thiết tắc điên cuồng vận chuyển, trong chốc lát đã hoàn tan nguyên Giải Thoát Nhai. Cứ thếdường như tiểqSiu nhân quả thiết tắqSic tiến bộ đến mức độ mới, chỉ kém Phổ Độ Hải là sẽ hiểu ra nhân quả thiết tắc, nhân quả thiết tắc chính là thiết tắc mạnh hơn tiểu nhân quảthiết tắc nhiều, mặc dù ở phật chi văn minh cũng không bao nhiêu ngườqSii nắm giữ được nó.

Chỗ này phải giải thích thiên tôn cảnh bình thường chỉ nắqSim giữ bốn, năm thiết tắc thôi, không thể nhiều hơn.

Văn minh cảnh bình thườqSing nắm giữ sáu, bảy thiết tắc, rất hiếm người có được tám thiết tắc.

Còn ngườqyVi nắm đdgược mười thiết tắc thì chưa từng nghe nói.

Nói đơn giản thì thiết tắc là thứ cao không giới hạn.

Lục Nguyên trùng kích sáu thiết tắqSic rất hiếm có, gần bằngđỉnh cao thiên tôn rồi.

Tinh thần Lục Nguyên hoàn toàn chìm đắm trong cảm ngộ bí ẩn thiên địa tiểu nhân quả thiết tắc.

Lục Nguyên mở mắt ra nhìn Kiếm Chi Tử, nói:

- Kiếm Chi Tử, kiếm thuật của ngươi bị kiếm đạo môn của ta khắc chế. Kiếm giả lệnh của ngươi bị kiếm giả lệnh của ta triệt tiêu. GiảqSii Thoát Nhai của ngươi bị ta lấy đi, ngươi còn có thủ đoạn gì làm được ta hả? Lấy ra hết đi!

Kiếm Chi Tử nhìn Lục Nguyên, ánh mắt kinh ngạc, chấn kinh, điên cuồng và tuyệt vọng. Gã chưa từng nghĩ đến mình sẽ chịu thiệt lớn như vậy dưới tay Lục Nguyên.

Lục Nguyên một kiếm chém hướng Kiếm Chi Tử, là tuyệt kỹtrong đời hắn, kiếm lục, duy kiếm.

Kiếm lục rất tuyệt diệu.

Kiếm này ra! Nhật trầm nguyệt lạc, quang hoa tẫn liễm!

Kiếm này ra! Sơn nhạc băng hủy, hải xuyên hà diệt.

Kiếm này ra! Thiên đqyVịa đqyVều vô, duy có nhất kiếm!

Nhìn đến một kiếm của Lục Nguyên, Kiếm Chi Tử mới thật sự tuyệt vọng. Gã vẫn cảm thấy mình có một kiếm tuyệt vân khí, phụ thanh vân rất là tuyệt vời. Lục Nguyên phádược tuyệt vân khí, phụ thanh vân chẳng qua nhờ vào kiếmđạo môn, nếu không thì hắn sẽ không thi triển ra được kiếm như tuyệt vân khí, phụ thanh vân. Nhưng bây giờ thấy kiếm lục, duy kiếm rồi Kiếm Chi Tử mới phát hiện một kiếm đó không kém gì tuyệt vân khí, phụ thanh vân, xem như ngang bằng nhau.

Dưỡng Ngô tiên kiếm và Thái A tiên kiếm lần thứ hai giao nhau, trước đó hai tiên kiếm đqyVã giao phong mấy lần, đều là tương xứng, nhưng lần này rõ ràng Thái A tiên kiếm rơi vào thế yếu. Vô số kiếm quang trong chớp mắt này tan biến, khoảnh khắc kiếm quang biến mất thì Lục Nguyên và Kiếm Chi Tử tách ra.

Lục Nguyên vẫn là áo xanh phấp phới tay nắm chuôi Dưỡng Ngô tiên kiếm.

Kiếm Chi Tử áo trắng thắng tuyết lạdgi nhuộm đầy vết máu, một vết thương to lớn từ vai trái xéo xuống suýt chém gã ra làm hai, gã đứng không vững.

Xem tình hình đường như Kiếm Chi Tử thua.

Lục Nguyên cầm lên hồ lô rượu, uống một ngụm, nói:

- Kiếm Chi Tử, ngươi thua.

Kiếm Chi Tử 'oa' một tiếng hộc bãi máu, mặc dù không có thừa nhận, nhưng là không thể nghi ngờ là gã đã thua.

Bên cạnh ồ lên kinh ngạc. Kiếm Chi Tử thua! Chiến đấu đến hiện tại, trong quá trình có không ít cao trào, nhiều ít biếnđổi, mọi người luôn dõi mắt nhìn, giờ nghe Kiếm Chi Tửthua thì vẫn vô cùng kinh sợ. Kiếm Chi Tử là một trong Khí Vận Thất Tử kiếm đạo, thế mà thua trong tay Lục Nguyên.

Khí Vận Thất Tử chưa bao giờ thua trong tay người cùng thếhệ.

Nhưng bây giờ, Kiếm Chi Tử thua.

Đây xem như mở ra ngoại lệ.

Lúc trước Phật Chi Tử và Lục Nguyên cạnh tranh ở Tháp Nguyên Tố, thật ra bản thân Phật Chi Tử tu hành ngắn hơn Lục Nguyên, chỉ được bốn mươi năm. Cộng thêm Tháp Nguyên Tố không phải chân chính đấu nhau dẫn đến chiến bại, nhưng bây giờ Kiếm Chi Tử thua, là một trong Khí Vận Thất Tử ngay mặt đấu thua.

Trong số người đứng xem thì tâm tình buồn bực nhất là Kiếm Văn Hào, gã có một huynh trưởng vô cùng cường đại không ai sánh bằng, bình thường hay báo tên huynh trưởng ra, trong kiếm đạo có ai không pjhujc? Nhưng từ khi kết thù với Lục Nguyên thì có báo tên huynh trưởng cũng vô dụng. Bây giờ càng khoa trương, Lục Nguyên thắqyVng đqSiược huynh trưởng Kiếm Văn Xương, Kiếm Văn Hào chưa từng tưởng tượng điều này.

Mà người càng rầu rĩ hơn chính là Kiếm Hư trung tổ. Kiếm Hư trung tổ đầu tư trên người Kiếm Chi Tử, cho rằng lấy tư chất thiên phú khí vận của gã sẽ thắng chắc, ván cờ này gã sẽ thắng, kết quả là thua, trước đqyVó đầu tư đều trôi theo dòng nước.

Sư phụ Trương Đạo Sinh của Kiếm Chi Tử cũng không nói nên lời, Kiếm Chi Tử thế mà thua, thật là chuyện khó thểtưởng tượng.

Kiếm Diệt lão tổ nhìn cuộc chiến, câm nín. Bây giờ lão hiểu mình thật sự già rồi, dù là Kiếm Chi Tử hay Lục Nguyên đều vượt qua lão. Nhưng già thì cứ già, mình già mà người trẻ tuổi lớn lên, xem tương lai càng tốt đẹp ngườdgi trẻ tuổi sáng tạo ra kiếm đạo.

Kiếm Vân trung tổ không biết có chuyện gì nữa, bỗng dưng thắng Kiếm Hư trung tổ.

Gia Cát Trí Thương và Thái Sử Không suýt vỗ tay với nhau, họ chưa từng nghĩ Lục Nguyên sẽ thắng. ước chiến tám nămđến họ cho rằng Lục Nguyên thua chắc, trước cuộc chiến này họ vẫn cho rằdgng hắn không thể thắng, nhưng bây giờLục Nguyên thật sự thắng, thắng giống như nằm mơ vậy.

HạqyV Hầu chí tôn, Đông Dã chí tôn vỗ mặt mình, đây là sợ thật sao?

Kiếm Hùng chí tôn có cảm giác khóc thầm, gã và Lục Nguyên cùng thăng lên chí tôn cảnh, kết quả bây giờ hắn đã là người mạnh nhất kiếm đạo trung ương thiên triều, thắng Kiếm Chi Tử. Tốc độ tiến bộ của Lục Nguyên thật là nhanhđến đáng sợ.

627. Chương 1123-1124 : Phong Sát Lục Nguyên

Môn hạ Thái Sử chí tôn như Thái Sử Bi, Yến Thu Nguyệt chung môn với Lục Nguyên trong lòng hỗn tạp cảm xúc. Họ một đường nhìn Lục Nguyên thắng đên, nhưng thật tình không ai ngờ hắn thắng được Kiếm Chi Tử Kiếm Văn Xương, Kiếm Chi Tử ở trong mắt họ giống như thần thoại, thần thoại không người với tới.

Trong đôi mắt đẹp của Kiếm Linh Đế Cơ lóe tia sáng tự hào, đúng vậy, Lục Nguyên của nàng đã thắng.

Trên dưới Kiếm Môn có cảm giác khác nhau, cảm nhận riêng.

Bốn đế tử cũng cảm thán.

Trong mắt Hoang Nguyên Đế Tử, Giản Thánh Đế Tử lóe sát khí. Tuyệt đối không thể mặc kệ Lục Nguyên lớn lên, nếu không thì hắn lên đến văn minh cảnh cũng không có gì lạ.

Lục Nguyên và Kiếm Chi Tử hai người đứng nhìn nhau, hiện nay thắng bại đã phân, nhưng hai người này không phải chia thắng bại mà là chia sinh tử. Tạm dừng một lúc, Dưỡng Ngô tiên kiếm đâm nhanh tới, kiếm quang như luyện. Kiếm quang rực rỡ chém hướng Kiếm Chi Tử, muốn chém chết gã.

Kiếm Chi Tử tập trung tinh thần đói ứng, chuẩn bị đón nhát kiếm của Lục Nguyên. Mình là con của kiếm đạo, là con ưng của ông trời, tương lai sẽ còn đi rất xa, tuyệt đối không thể chết tại đây.

Cuồng phong rít gào.

Khoảnh khắc Lục Nguyên và Kiếm Chi Tử phân sinh tử thì bốn đế tử cùng hành động.

Người thứ nhất động là Võ Thánh Đế Tử, gã nghênh hướng Pháp Thánh Đế Tử, chặn đường của Pháp Thánh Đế Tử, hai người qua tay mấy chiêu nhanh như tia chớp.

Ngay sau đó là Giản Thánh Đế Tử và Hoang Nguyên Đế Tử, hai đế tử cùng đến trước mặt Lục Nguyên. Giản Thánh Đế Tử ngón tay biến thành một luồng giản khí bắn hướng Lục Nguyên. Hoang Nguyên Đế Tử tay ở hư không chặn thế công của Lục Nguyên. Một kiếm rực rỡ của Lục Nguyên chớp mắt bị hai đế tử chặn lại, không thể dính đến Kiếm Chi Tử.

Động tác của bốn đế tử cùng dừng lại.

Động tác của bốn đế tử có huyền diệu riêng, cảm giác riêng.

Ví dụ Giản Thánh Đế Tử phát hiện giản khí cấp thiên tôn của mình biến mất, bị Lục Nguyên hoàn toàn đón tiếp, rất quái lạ.

Pháp Thánh Đế Tử quát dài:

- Thế này là sao hả!?

Trong tiếng rống ẩn chứa giận dữ. Bàn về thực lực thì gã cao nhất trong sân nhưng đối phương là ba đế tử hợp tác, gã không phải đối thủ. Nhưng trên đời có rất nhiều chuyện không phải chỉ dựa vào thực lực, cuộc đời có các loại quy tắc, quy tắc là kẻ mạnh nhất lập nên, bốn đế tử không có năng lực khiêu chiến quy tắc.

Kiếm Môn là nơi pháp cổ văn minh thống trị.

Pháp Thánh Đế Tử đến chủ trì cuộc so đấu, Pháp Thánh Đế Tử đại biểu pháp cổ văn minh. Mấy đế tử xuất thân từ vài đại văn minh, trng đó võ cổ văn minh không yếu hơn pháp cổ văn minh nhưng không thể xen vào chuyện trong khu vực pháp cổ văn minh thống trị. Từ khi nào việc nhà pháp cổ văn minh đến lượt người võ cổ văn minh xen vào?

Đây chính là vấn đề.

Nếu vấn đề này không làm cẩn thận sẽ là chiến tranh văn minh.

Từ xưa đến nay tranh đấu thảm thiét nhất là hủy diệt và kỷ nguyên chiến tranh, kỷ nguyên chiến tranh bên dưới có một cấp nữa là văn minh chiến tranh.

Võ Thánh Đế Tử nói:

- Đừng vội, chúng ta không phải muốn nhúng tay vào chuyện này, chẳng qua mới bắt đầu là cái gì? Là tranh đấu chủ kiếm tổ tinh thần, chỉ chia thắng bại, cần gì phân sinh tử?

Giản Thánh Đế Tử gật đầu tán động:

- Lý do chúng ta ngăn lại Lục Nguyên bởi vì trong thiên địa không thiếu anh tìa nhưng thiên tài cấp bậc cỡ Kiếm Chi Tử, Lục Nguyên thì rất hiếm gặp, chúng ta cần thiên tài quý hiếm trong thiên địa.

Đây rõ ràng là nói nhảm, nhưng nhảm cũng có cái lý của nó, hành động trong quy tắc thì phải tuân theo nó, chiếm mặt đạo lý.

Hiển nhiên Võ Thánh Đế Tử, Giản Thánh Đế Tử, Hoang Nguyên Đế Tử đều chiếm đạo lý, họ nói đúng là rất có lý.

Xem ra trận chiến này chỉ có thể chấm dứt tại đây.

Kiếm Chi Tử nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, ước định tám năm của chúng ta vẫn công hiệu.

Mặc dù qua một lần thất bại nhưng phong cách hành động của Kiếm Chi Tử sao mà chịu cam lòng thua Lục Nguyên chứ, ước hẹn tám năm vẫn có tác dụng, gã phải đánh với Lục Nguyên một lần nữa. Đương nhiên gã tin tưởng hai năm sau sẽ mạnh hơn Lục Nguyên.

- Ước hẹn tám năm ư, tốt lắm, ta nhớ.

Lục Nguyên gật đầu. Người thua dưới kiếm của mình còn muốn lại tái chiến, mình tuyệt đối sẽ thắng. Hơn nữa nói thật ra Kiếm Chi Tử đúng là người tốt quá, lần này đưa tặng mình hai mươi cái kiếm đạo văn tự, rồi còn cho Giải Thoát Nhai, người tốt đến thế kiếm đâu ra? Tin tưởng lần sau gã sẽ đi tìm bảo tầng thật tốt lại đưa cho mình, mong chờ quá đi.

Nếu Kiếm Chi Tử biết suy nghĩ hiện tại của Lục Nguyên, đem gã làm thành đồng tử tống bảo chắc sẽ khóc rống.

Kiếm Chi Tử lập tức trị thương. Gã bị kiếm lục, duy kiếm của Lục Nguyên trọng thương nặng. Lục Nguyên đáp xuống chính giữa quảng trường kiếm tổ tinh thần, mấy người khác cũng đáp xuống kiếm tổ quảng trường.

Lục Nguyên nhìn Kiếm Điên Chân Nhân, nói:

- Kiếm Điên Chân Nhân, lần này không phải người đến vì tranh đoạt vị trí chủ kiếm tổ tinh thần sao? Giờ tới lượt người.

Kiếm Điên Chân Nhân chớp mắt muốn lạy.

Lão sớm muốn trốn nhưng thấy có người cứ chăm chú nhìn làm lão muốn trốn cũng không được.

Kiếm Điên Chân Nhân phát hiện giờ người thanh niên quá hung tàn, dù là Kiếm Chi Tử hay Lục Nguyên. Năm đó lão và Kiếm Diệt lão tổ tranh chấp đâu có đến mức như vậy, kém xa cuộc chiến giữa Kiếm Chi Tử, Lục Nguyên. ài, thanh niên bây giờ dữ dội quá, khiến lão nhân gia làm sao sống đây. Tất nhiên hiện tại vấn đề đầu tiên Kiếm Điên Chân Nhân suy nghĩ là nên giải quyết tình hình như thế nào, lão không có khả năng thắng Lục Nguyên, chênh lệch quá lớn.

Kiếm Điên Chân Nhân ho khan, nói:

- Ai, ta đã lớn tuổi lại có vết thương cũ trong người, hơn nữa là tiền bối không tiện tranh chấp cùng hậu bối. Thôi bỏ qua đi, ta không tranh vị trí chủ kiếm tổ tinh thần.

Lục Nguyên mỉm cười nói:

- Kiếm Điên Chân Nhân tiền bối, vậy xin tiền bối chỉ giáo cho.

Bộ dạng của hắn như là không tát vào mặt Kiếm Điên Chân Nhân thề không bỏ qua.

Kiếm Điên Chân Nhân thật sự muốn quỳ, lão phát hiện đã bị Lục Nguyên buộc đến không có đường lui.

Kết quả là Kiếm Điên Chân Nhân chỉ có nước lên đài.

Trước đó Kiếm Chi Tử đối chiến với Lục Nguyên là trận cao trào.

Lần này Kiếm Điên Chân Nhân đấu với Lục Nguyên xem như cuộc chiến dư âm đi. Kiếm Điên Chân Nhân ra sân thì phong thái cao nhân, cho dù không thắng được Lục Nguyên nhưng nhiều ít chắc chống đỡ được, mọi người thầm nhủ.

Kiếm Điên Chân Nhân và Lục Nguyên thi triển kiếm lễ.

Lục Nguyên cười tủm tỉm nói:

- Xin tiền bối chỉ giáo cho.

Nụ cười khiến Kiếm Điên Chân Nhân thấy mà lòng run sợ.

Kiếm Điên Chân Nhân nói:

- Xin nương tay cho.

Lão thật sự muốn Lục Nguyên nương tay, thả cho lão con đường sống.

Chiến đấu là khi thi hành kiếm lễ xong liền bắt đầu. Kiếm Điên Chân Nhân ra tay là bộ Phong Điên kiếm pháp, trong phong có điên, trong điên có phong, phong điên hợp nhất, hóa thành kiếm pháp cực kỳ quái dị. Kiếm Điên Chân Nhân năm đó cũng có tài hoa, sau khi bị trục xuất ra Kiếm Môn cực kỳ ũ rũ gần như khùng điên rồi mượn đó sáng tạo ra bộ kiếm pháp này. Sau khi lão tạo ra kiếm pháp này có muốn khiêu chiến với Kiếm Diệt lão tổ, nhưng không có tự tin kéo dài đến bây giờ. Nhưng dù Kiếm Điên Chân Nhân dùng Phong Điên kiếm pháp đụng phải Lục Nguyên, trực tiếp bị hắn đánh gục, chỉ ba chiêu đã thua trong tay Lục Nguyên.

Ba chiêu!

Không sai! Chỉ ba chiêu mà thôi.

Không ngờ Kiếm Điên Chân Nhân chỉ có thể đỡ được hai chiêu của Lục Nguyên, tới chiêu thứ ba thì thua.

Lúc mới bắt đầu Lục Nguyên ngâm cái gì 'Nửa khùng nửa ngốc nửa cười, nửa si nửa điên nửa cuồng', lên sân rất có khí thế, như là thế ngoại cao nhân vậy, kết quả thế ngoại cao nhân bị Lục Nguyên đánh bại nhanh như chớp, khiến không ít người kinh ngạc.

Mục đích của Lục Nguyên đã thành công, Kiếm Điên Chân Nhân từ đầu giả trang cao nhân quá có phong độ, mặc đồ rách rưới ngâm thơ 'Nửa khùng nửa ngốc nửa cười, nửa si nửa điên nửa cuồng'. Lục Nguyên khinh thường nhất cái loại giả làm cao nhân, nên không chút nương tay đập nát hình tượng.

Nói thật ra đánh giả cao nhân cảm giác thật là sướng.

Không phải cao nhân thì đừng có giả bộ.

Lục Nguyên thắng!

Cuối cùng tiên bố Lục Nguyên thắng.

- Vậy cuối cùng vị trí chủ kiếm tổ tinh thần là thuộc về Lục Nguyên.

Rốt cuộc kẻ thắng là Lục Nguyên, trước đó dù là Kiếm Chi Tử, Kiếm Điên Chân Nhân hay Kiếm Diệt lão tổ, hoặc Kiếm Vân trung tổ đều thua hết thì tất nhiên đến lượt Lục Nguyên.

- Khoan đã.

Lục Nguyên hời hợt cười nói:

- Mới đầu ta đã nói, ta không phải vì tranh đoạt vị trí chủ kiếm tổ tinh thần, chỉ muốn thua nợ. Bây giờ mặc dù không thu nợ được nhưng bạo đánh Kiếm Chi Tử và Kiếm Điên Chân Nhân một phen, tất nhiên phải trở về.

Lục Nguyên dõng dạc xuống đài, mình không rảnh đến mức tự đi tìm khổ, khi đó Hoa Sơn quá loạn không ai gánh được trọng trách, mình bất đắc dĩ mới tiếp nhận, nay Kiếm Diệt lão tổ vẫn có thực lực thì mình nhận làm gì, lười lắm.

Còn về tương lai kiếm đạo, nói thật chỉ cầnm ình đủ mạnh thì đương nhiên có tunwg lai cho kiếm đạo. Kiếm Môn chỉ là một ván cờ nhỏ, mình biến mạnh thì toàn trung ương thiên triều mới là bàn cờ lớn.

Lục Nguyên nhẹ nhàng ra khỏi sân khiến đám người còn lại ngây ngốc.

Vậy là sao!

Cuối cùng người thắng buông lời nói gia không làm vị trí chủ kiếm tổ tinh thần, vậy xem ra chỉ có thể rơi vào người Kiếm Diệt lão tổ chủ tinh thần ban đầu, trận này coi như đánh không. Không đúng, không phải đánh không, trải qua phen này thế lực của Kiếm Chi Tử xem như phế, đến đây thì trừ phi gã thắng được Lục Nguyên, nếu không cho dù là đám Kiếm Chi Tử, Kiếm Hư trung tổ cũng đừng mơ dấy lên sóng gió gì trong Kiếm Môn.

Cùng lúc đó.

Trên một sơn mạch kiếm tổ tinh thần, Kiếm Chi Tử hét to:

- Chết tiệt chết tiệt, Lục Nguyên!!!

Gã sắp bị Lục Nguyên chọc tức điên, kế hoạch của gã bị hắn phá tan tành, càng buồn bực là nhiều pháp bảo, văn tự quan trọng trên người bị hắn cướp. Kiếm Chi Tử thua vào Lục Nguyên cùng thế hệ dùng kiếm, đó là sỉ nhục to lớn.

Từ trước đến nay Kiếm Chi Tử chưa từng chịu sỉ nhục như vậy.

- Lục Nguyên, ta nhất định phải giết chết ngươi!

Chính lúc Kiếm Chi Tử phát cuồng thì gã bỗng quát:

- Ai đó!?

- Đang khi phát cuồng mà còn bình tĩnh phát hiện ra ta, thật lợi hại.

Xuất hiện rõ ràng là người đeo giản.

Kiếm Chi Tử kinh ngạc hỏi:

- Người giản chi văn minh?

Người đeo giản nói:

- Đúng vậy, phó chủ văn minh chúng ta muốn dẫn ngươi đi giản chi văn minh.

Kiếm Chi Tử lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ muốn làm Kiếm Chi Tử, không có chút hứng thú làm Giản Chi Tử.

Người đeo giản nói:

- Phó chủ văn minh chúng ta không cần ngươi làm Giản Chi Tử, chỉ là muốn giúp đỡ ngươi biến mạnh thắng Lục Nguyên.

- Vậy à?

Kiếm Chi Tử ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu.

Bỏ đi tầng áo khoác giản, sự thật thì trong thiên địa chân chính là cao thủ dùng kiếm chính là phó chủ giản chi văn minh. Hơn nữa phó chủ giản chi văn minh ở kiếm kỷ nguyên trước kiếm cổ văn minh, nếu gã chịu dạy cho mình thì muốn thắng Lục Nguyên là chuyện nhỏ, đơn giản đến không thể giản đơn hơn.

- Ha ha ha ha, Lục Nguyên, ta là một trong Khí Vận Thất Tử, bây giờ lại có đại khí vận đến, ngươi ucôis cùng sẽ thua trong tay ta!

Kiếm Chi Tử cười lớn, đứng lên.

Có người trời sinh đã may mắn.

Có người ra cửa đi một vòng sẽ đụng bảo tàng.

Có người nhảy vách núi cũng gặp lão già chủ động truyền công cho.

Người như vậy chính là khí vận tử.

Kiếm Chi Tử chính là như vậy.

Ví dụ như bây giờ Kiếm Chi Tử mới bị Lục Nguyên đánh bại, kết quả nghênh đón phó chủ pháp lực đệ nhất kiếm giả chân chính trong thiên địa chủ động truyền kiếm cho.

Lục Nguyên không hay biết Kiếm Chi Tử gặp may, mà dù có biết cũng chẳng e ngịa gì. Kiếm Chi Tử làm đồng tử tống bảo cho mình là chắc rồi, tất nhiên trên chiến lược khinh thường kẻ địch, mà chiến thuật phải

chú trọng đối thủ, Lục Nguyên sâu tạn đáy lòng biết Kiếm Chi Tử là kẻ thù sinh tử của mình, không thể khinh thường.

Lần này tranh đoạt vị trí chủ kiếm tổ tinh thần đến đây đã toàn bộ kết thúc.

Lập tức đủ các loại tin tức tản trong thiên địa.

Chiến đấu này thật quá rung động lòng người.

không nói cái khác, chỉ riêng Khí Vận Thất Tử như Kiếm Chi Tử ra tay đã rất nặng ký, có giá trị truyền bá, dù gì Kiếm Chi Tử là một trong nhân vật nhất tôn thiên địa.

Danh tiếng của Lục Nguyên mặc dù kém hơn Kiếm Chi Tử một bậc nhưng cũng là nhân vật phong vân.

Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên, cuộc chiến của hai kẻ mạnh nhất kiếm đạo, không cần bất cứ lời dạo đầu cũng có giá trị sao chép rồi, tốc độ Lục Nguyêna truyền nhanh.

Huống chi trong cuộc chiến Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên đánh rất đặc sắc.

Tuyệt vân khí, phụ thanh thiên và kiếm lục, duy kiếm, hai chiêu kiếm đều được tôn sùng là kinh điển. Mặc dù thế lực văn minh khác không dùng kiếm nhưng hai kiếm này bị lặp lại truyền phát, kiếm thật sự rất khéo, đối với người dùng binh khí khác đều có thể từ đó tìm ra liên hệ, cực kỳ lợi hại.

Tất nhiên càng hấp dẫn ánh mắt người là hai việc, đó chính là gần đây hai tiêu điểm trung ương thiên triều dẫn đến vô số người bàn tán xôn xoa.

Việc thứ nhất là kiếm đạo môn xuất hiện. Trong thiên địa mỗi khí xuất hiện một cửa thì là việc lớn, trong kỷ nguyên này trước kia không hề tồn tại kiếm đạo môn, thế mà bây giờ có nó, một việc rất kinh dị, thêm nữa lấy ra từ tay Lục Nguyên trấn áp Kiếm Chi Tử.

Việc lớn thứ hai là Lục Nguyên cuối cùng đánh bại Kiếm Chi Tử, đây xem như chiến tích chân chính Khí Vận Thất Tử lần đầu tiên đấu thua cùng thế hệ, khoảnh khắc chấn động mười phương. Có thể nói trước đó mấy vị Khí Vận Thất Tử khác còn xem thường Lục Nguyên nhưng giờ thì bắt đầu nghiên cứ về hắn. Lục Nguyên khí vận đệ bát tử, tuyệt đối không thể coi thường.

Đang khi việc này xôn xoa thì thái cổ văn minh rốt cuộc làm ra phản ứng.

Phản ứng rất kịch liệt.

Đó chính là phong sát Lục Nguyên.

Thật ra không nghiêm trọng đến thế, chẳng qua ở một phần mười khu vực trung ương thiên triều thái cổ văn minh thống trị cấm Lục Nguyên tiến vào, một khi hắn bước vào liền có thể giết chết. Không sai, đây chính là phản ứng của thái cổ văn minh, thái cổ văn minh làm ra phản ứng kịch liệt như vậy cũng rất bình thường.

Dù sao kiếm đạo môn đại biểu ý nghĩa không bình thường.

Một đạo có một cửa, mới đại biểu đạo đó khả năng vùng lên.

Bây giờ xuất hiện kiếm đạo môn, biểu hiện kiếm đạo có khả năng vùng lên, rất có thể do Lục Nguyên dẫn đầu.

628. Chương 1125-1126 : Phong Sát Lục Nguyên

Hoang cổ cừu kiếm, áp kiếm, sao có thểlf cho phép việc đtkó xảBQy ra.

Vậy nên thái cổ văn minh mới có phảQn ứkCng kịOXch liệt như vậy, có thểK hiểXPtu đgkược.

Nghe nói gầLDgn đBQây thượng tầFng pháp cổ văn minh và thái cổ văn minh có tranh chấlfp kịRlWch liệt, cuối cùng thái cổ văn minh mới phát ra phong sát như vậy. Nếu không phảRlWi pháp cổ văn minh, chỉgk e rầsYong thái cổ văn minh dán ra không phảkCi phong sát mà là truy nã, đoến lúc đWRQó Lục Nguyên

thật sự lưu lạMVc trung ương thiên triều, bốn bểqEE là nhà hoặc không thểol ở lạfi trung ương thiên triều phảESji đRii di thấJst đRiịmKMa ở cùng với Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền.

Mặc kệ thees nào thì thái cổ văn minh đTNJã truyền xuống phong sát lệnh, may là không có văn minh khác tham gia vào, nếu có thêm mấfy nguyên tố cái tham gia thì Lục Nguyên không cầOXn lăn lộn nữlBpa.

Thật ra Lục Nguyên không có làm sai bấTUTt cứTNJ chuyện gì.

Nếu như là thiên tìa khác làm giống như Lục Nguyên e rằMVngđhlOã bịi cổ văn minh hết sứBmTc ủng hộ.

Lục Nguyên chỉV làm sai một đhlOiều, đkCó là chọn kiếm.

Lựa chọn kiếm thì phảQsLi gánh vác cục diện kiếm bịK áp chế.

Điều Lục Nguyên cầlfn làm là tiêu trừ cục diện này, trảYhB lạoli cho kiếm đBjqạpFo một vô thượng đNZạBjqi đWRQảRlWo, bầKu trờTNJi trong sáng.

Lục Nguyên không mấBmTy đkCểEkN ý lệnh phong sát lầoln này. Muốn phong sát thì tùy, liên quan gì gia, không đEkNi khu thái cổ văn minh các ngươi là đgkược. Lục Nguyên cũng cho rằWRQng thái cổ văn minh qua một thờYai gian ngắNhn sẽ không đRlWối phó mình, bởi vì Yến Thương Thiên. Yến Thương Thiên sớm muốn xâm nhập thái cổ văn minh, khi đQsLó đRlWó quậy tưng lên, thù tận bịVYến Thương Thiên kéo hết, áp lực của hắBQn sẽ giảSFm nhiều.

PhảRlWi rồi, tiếp theo nên làm cái gì?

Trước đYhBó luôn muốn thắNhng Kiếm Chi Tử, giờqEEđPTã thắLDgng rồi cảjLm thấLDgy không có việc gì đXểPT làm.

Thôi, nghỉRi ngơi một đXoạin thờpFi gian.

Lục Nguyên nghỉOX ngơi thì không cầQsLn nói, chỉNh có ba đOXiều.

Rượu, kiếm, ngủ.

Nhưng ngày như vậy rấOXt chán, Lục Nguyên phát hiện một việc khiến hắYan giật mình, hắSFn lườNhi không đBQược! Lúc ở Hoa Sơn hắjQXn lườsYoi chảLDgy thây, nghỉYhB ngơi một cái là phảii vài năm, tự do vô cùng, không có gì khó chịPTu cảURY, bây giờjQX chỉRlW nghỉtk hai, ba mươi ngày đLDgã thấBmTy ngứDra ngáy sao đYaó.

Mình đlfiên rồi, nhấVt đgkịjLnh là phát đDriên.

Nếu không đQiên sao cố gắWRQng đLDgến vậy.

Lườlfi mới là phong cách của mình.

Cố gắRing không phảTUTi phong cách của mình a!

Lục Nguyên khóc ròng, giờs ngay cảpF phong cách cũng bịMV biếnđhlOổi, nếu vậy thì khiến ngườsYoi đWRQau buồn xiết bao.

LườWRQi biếng xuống giườRlWng, lườWRQi uống rượu, lườMVi luyện kiếm, lườhlOi phơi nắQong, cái này mới là cuộc sống dễ chịWRQu.

LườjQXi là một loạMVi tùy ý, bình thảin.

Nếu mình không lườiiBi thì khủng bố rồi.

Lục Nguyên rối rắRim, rối rắRlWm ở chỗ mình không lườLDgi như trước.

Thôi, không nghĩBjq nữQsLa, miễn cưỡng thích ứBQng ảBmTn thân bây giờjLđlfi. Lục Nguyên bấBQt đhắjQXc dĩF nhún vai, bắht đXPtầsu tu hành. Hiện nay mình ở thế giới cảQonh ngũ tầOXng tạRlWo vật cảMVnh, giờs nhiệm vụ chủ yếu nhấSFt là trùng kích thế giới cảonh ngũ tầBQng tạYhBo vật cảPTnh. Không biết làm sao trùng kích thế giới cảXPtnh ngũ tầRlWng tạEkNo vật cảhnh đjQXây, đYhBương nhiên Kiếm Môn dù gì là Vô ThượngĐạQsLi Giáo, cũng có về thế giới cảhlOnh ngũ tầRing tạRlWo vật cảLDgnh.

Lục Nguyên lườYhBi giở sách ra, trực tiếp đWRQi tìm Kiếm Diệt lão tổ.

Kiếm Diệt lão tổ nói:

- Trùng kích thế giới cảXPtnh ngũ tầXng tạNho vật cảlBpnh cầYhBn phảMVi hiểURYu cái gì là tạLDgo vật. Tạtko ở đWRQây không phảVi tạlfo vật chết không có linh trí, nếu nói là vật chết thì thế giới cảXPtnh tứQsLtầhng dịFch vật cảlBpnh cũng làm đoược. Vật ở đPTây là vật sống có linh trí, tứhc là sinh linh.

- Tạlfo vật cảfnh, có thểSF tạXo ra sinh linh mới có thểi xưng là tạKo vật cảDrnh

Kiếm Diệt lão tổ nói:

- Mà sinh linh, đLDgến cùng thì có gì khác với phi sinh linh? Cái này dính dáng đFến vấgkn đEkNề hồn phách.sinh linh cùng phi sinh linh khác nhau rấolt lớn chính có, không có hồn phách. Nhưng sinh linh hồn có khác nhau. Ví dụ con ngườBmTi là ba hồn bảlfy vía, ví dụ mèo là vô hồn cửu phách, ví dụ hồ là cửu hồn vô phách, ví dụ ngưu là cửu hồn cửu phách, ví dụ hổ là nhịQo hồn nhịBmT phách, các loạgki sinh linh, hồn phách có khác nhau. Nên tới cấPTp đESjộ này phảBjqi phân tích ra hồn phách bảYhBn thân, xem rõ bảhn chấFt hồn phách.

- BảQn chấst hồn phác là cái gì? Con ngườWRQi có thấBQt tình, tứMVc là hỉTUT, nộ, ai, sợ, ái, ác, dục.

- Sinh linh chỉTNJ cầtkn có linh trí thì cũng có hỉjQX, nộ, ai, sợ, ái, ác, dục.

- Cho nên phân tích bảhn chấRlWt hồn phách, phát hiện bảin thân hồn rồi thì mặc kệ là bao nhiêu hồn bấYhBy nhiêu pháchđTUTều chỉhlO do bảDry loạSFi cảfm tình hỉTUT, nộ, ai, sợ, ái, ác, dục tổ thành.

- Vậy nên muốn đRiến thế giới cảXnh ngũ tầgkng tạURYo vật cảsYonh cầhn phảjQXi có thểhlO ban cho sinh linh kách bảRlWy cảXm tình hỉOK, nộ, ai, sợ, ái, ác, dục. Muốn đOXến cảESjnh giới này cầqEEn nắMVm giữjQX bảkCy cực là hỉs chi cực, nộ chi cực, ai chi cực, sợ chi cực, ái chi cực, ác chi cực, dục chi cực.

Lục Nguyên bấDrt giác hỏi:

- BảMVy cực này làm cách nào nắhlOm giữmKM?

Kiếm Diệt lão tổ đXáp:

- Có thểRi tự mình lĩmKMnh ngộ, nhưng tương tự có thểol nhờURY cậy một ít thiên tài đQịoa bảtko, thiên đoịTUTa kỳ vật.

- Thiên tài đNhịYaa bảlfo khoan bàn tới, muốn tự lĩRlWnh ngộ thì phảiiBi có cảFm tình về mặt nào đjLó mãnh liệt. Ví dụ hỉmKM chi cực, ngươi cầEkNn triệt đlBpểPT hiểPTu cái gì là mừng rỡ vô cùng mới nắlfm giữgkđkCược hỉSF chi cực.

Kiếm Diệt lão tổ giới thiệu xong cách trùng kích thế giới cảBjqnh ngũ tầJsng, lão giảXi thích rấQsLt cặn kẽ nhưng giúp đmKMược Lục Nguyên thì rấQsLt ít.

Lục Nguyên nghiêm túc lắVng nghe.

Các ngày tiếp theo Lục Nguyên có tìm một ít đRlWiểPTn tịOXch trong Kiếm Môn xem, nhìn coi làm sao trùng kích thế giới cảQnh ngũ tầgkng, làm sao nắjQXm giữTNJ thấQt tình thấft cực. Nhưng mà, dù thử cỡ nào cũng thấpFt bạRlWi, Lục Nguyên phát hiện chính mình muốn nắBmTm giữQ này thấWRQt tình chi cực thật là khó khăn.

Ngày hôm nay bỗng có luồng kiếm quang đYaánh hướng Kiếm Môn, kiếm quang đoláp xuống rồi một ngườtki nhanh chóng vọt vào kiếm môn tinh thầBjqn Thái Sử Không.

- Kiếm Chủ, tin tứNZc tốt, tin lớn! Địlfa Long Tinh phát hiện bảLDgo tàng, bảXPto tàng đQoặc biệt!

Thái Sử Không không sốt ruột, thon thảV nói:

- Ngươi nghỉOKđhlOã, từ từ nói.

NgườSFi kia từ từ nói ra phát hiện bảPTo tàng gì.

Thái Sử Không nghe xong chấRin đYhBọng, nói:

- Ta lập tứTNJc đXi kiếm tổ tinh thầjQXn một chuyến, ngươi theo ta.

Hai ngườEkNi lập tứOXc bay đYaến kiếm tổ tinh thầYan, tiến vào trong tinh thầlBpn bay đQsLến chỗ Kiếm Diệt lão tổ ở.

- Kiếm Diệt lão tổ, ở ĐịRlWa Long Tinh phát hiện bảjQXo tàng, bảOXo tàng đqEEặc biệt!

Lúc này Lục Nguyên đlfang xin hỏi Kiếm Diệt lão tổ làm sao trùng kích thế giới cảjQXnh ngũ tầpFng, nghe tiếng rống thì ngây ra.

Địtka Long Tinh phát hiện bảQoo tàng! Chính là ĐịNZa Long Tinh trước đoó không lâu mình đJsi qua?

Đây rốt cuộc là bảKo tàng gì? Trông Thái Sử Không bộ dạsYong rấit kích đBmTộng.

Thái Sử Không nói:

- Hơn nữNZa bảLDgo tàng rấOKt có ích cho Lục Nguyên hiện giờOX.

Nghe Thái Sử Không nói vậy Lục Nguyên càng tò mò, đQsLó là bảfo tàng gì đjQXây?

ĐịTNJa Long Tinh chính là tinh thầMVn Lục Nguyên từng đlfi qua.

Tình hình bây giờWRQ là ĐịNha Long Tinh ra bảRlWo tàng gì.

NgườjLi đBQưa tin nói:

- TạpFi ĐịjQXa Long Tinh xuấNht hiện bảgko tầKng e rằRing là sợ chi nguyên thạNhch, dục chi nguyên thạBmTch.

Kiếm Diệt lão tổ kinh ngạTUTc bật thốt:

- Cái gì? Sợ chi nguyên thạLDgch!? Dục chi nguyên thạQch!?

NgườRlWi đDrưa tin gật điiBầRlWu nói:

- Đúng vậy, là sợ chi nguyên thạQoch, dục chi nguyên thạESjch.

Lục Nguyên ở bên cạfnh nghe ngây ngườhlOi, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Mình nghe không hiểhlOu.

Kiếm Diệt lão tổ giảrJi thích rằgxng:

- Trong thiên đRịyrGa có thấffct tình nguyên thạximch, thấuUHt tình nguyên thạWKch chấNt chứmpa bảmpy loạNi tình cảBmm. Một khi nắHmm giữIVgnguyên thạGch là có khảyrG năng nắjIPm giữuUH thấvgGt tình chi cực dođló đIPạximt yêu cầximu đpGến thế giới cảZPFnh ngũ tầuUHng tạgUo vật cảhZXnh. ThấhZXt tình nguyên thạQlch cực kỳ hiếm thấmpy, không ngờJ tạVmi ĐịUFa Long Tinh đIVgào ra đhZXược sợ chi nguyên thạvgGch.

Nghe Kiếm Diệt lão tổ giảyrGi thích Lục Nguyên mới hiểIjvu vài phầiJn. Thì ra là thế, hóa ra ở ĐịBQBa Long Tinh đcIqào ra sợ chi nguyên thạVmch.

Kiếm Diệt lão tổ nói:

- Sợ chi nguyên thạjIPch cùng dục chi nguyên thạcIqch to bao nhiêu? Có thểHV chứuUHa mấFRy ngườBQBi?

NgườGXi đJưa tin đcIqáp:

- BẩIjvm lão tổ, hai nguyên thạpGch có thểrJ chứcIqa sáu ngườyrGi.

Sợ chi nguyên thạlch, dục chi nguyên thạUFch có lớn nhỏ kích cỡ khác nhau. Lớn thì chứXapa đXapược nhiều ngườhZXi nắmm giữGX, nhỏ thì chỉGH một ngườIPi giữffcđRược, thậm chis là một ngườvgGi cũng không đlủ. Trước mấFRt ĐịPVHa Long Tinh ra sợ chi nguyên thạmch cùng dục chi nguyên thạFRch dườIPng như có thểQl cho sáu ngườbByi sử dụng.

Kiếm Diệt lão tổ nói:

- Nếu là sáu ngườQli thì ba môn phái Kiếm Môn chúng ta, NgựHỏa Môn, Thiên Thủy Môn cùng nắHmm giữUIU. TứXapc là nói một môn phái chia đUSược hai vịIbk trí, vậy đvgGểH Lục Nguyên và Kiếm Vân

trung tổ đJi đyrGi, vừa lúc hai ngườmi đPều là thế giới cảXapnh tứGHtầIPng, chưa nắpm giữJ sợ chi cực, dục chi cực.

Bây giờuUH còn dễ chia, nếu là trước có Kiếm Hư trung tổ, Kiếm Phong trung tổ ở thì không dễ chút nào. Nay Kiếm Phong trung tổ phảUSn loạPVHn bịp cầBUWm tồ, mặc dù Kiếm Hư trung tổ không bịVm nhốt nhưng không có chỗ đhZXứIbkng, không tranh giành vịGX trí của Lục Nguyên và Kiếm Vân trung tổ.

Sự việc cứIVg thế quyết đyrGịGnh.

Ngày thứkxh hai lên đaNườkxhng.

Nhưng trước khi xuấBUWt phát Kiếm Diệt lão tổ có vài lờHVi nói với Lục Nguyên.

Kiếm Diệt lão tổ dặn dò:

- Lục Nguyên, trước đPó không nói cho ngươi, bây giờm không thểWK không nói. Ngươi muốn xông thế giới cảHVnh ngũ tầNng khó khăn hơn ngườBQBi khác rấHVt là nhiều.

- A, tạGXi sao?

Lục Nguyên ngạBQBc nhiên hỏi:

- Theo lý thì ai cũng nắvgGm giữIjv thấpt tình chi cực, tạkxhi sao đPến ta lạgxi rấJt khó?

- Bởi vì ngươi…

Kiếm Diệt lão tổ nói:

- ThấbByt tình chi cực hỉJ, nộ, ai, sợ, ái, ác, dục thật ra cầmpn ngườUFi có cảZPFm tình nồng đVmậm nhưng ngươi tình cảgxm quá nhạJt, có thểl nói là lạQlnh nhạcIqt, cùng là tu sĩgx nhưng rấkxht ít ngườmpi cảVOm tình nhạBmt như là ngươi.

- CảIbkm tình nhạqBut tu hành cảGHnh giới khác rấRt tốt.

- Nhưng khi trùng kích thế giới cảyrGnh ngũ tầBQBng tạGo vật cảZPFnh thì thành trở ngạBQBi rấqBut lớn.

- Vậy nên thế giới cảUIUnh ngũ tầyrGng tạkxho vật cảkxhnh là cửa ảgxi cực khó khăn cho ngươi.

- ChắPVHc ngươi có nghe qua một số thầaNn thoạuUHi? Nhân vật thầPn thoạmi phảXapi vào phàm trầBmn hoàn thành kiếp phàm thế. Cái gọi là kiếp phàm thế ví dụ lúc trước cái gì Thượng Động Bát Tiên lạBQBc phàm trầhZXn vân vân. Thượng Động Bát Tiên đQlều bịximthiếu chút cảpGm tình, nên mới giáng trầuUHn nắJm giữGH một trong thấUIUt tình chi cực. Ví dụ LữvgGĐồng Tân thiếu tình yêu, vậy nên nhập thế cảHVm nhận tình, đUIUược đaNến thấcIqt tình chi cực. Trương QuảP Lão thiếu dục vọng, nhập thế hoàn thành ham ăn, vân vân và vân vân. Vì luyện thành thấiJt tình chi cực, họ cố ý giáng trầVOn một chuyến đmpểBm hoàn thành nó, đPVHến thế giới cảvgGnh ngũ tầpng.

- Còn ngươi, ta đvgGã quan sát ngươi lâu rồi. Nếu nói nhữGXng nhân vật nổi danh Thượng Động Bát Tiên là thiếu một trong thấBUWt tình chi cực, vậy thì ngươi thiếu bảmpy. Mặc dù ngươi có tình yêu nhưng rấQlt nhạgUt, thích rượu nhưng dục vọng rấHVt ít. Có thểIjv nói thấUFt tình của ngươi đaNều yếu, còn khoa trương hơn cảJ Thượng Động Bát Tiên thiếu một tình.

- Vậy nên ngươi muống xông lên thế giới cảgxnh ngũ tầIPng tạximo vật cảlnh có thểrJ nói là gian khó đkxhến cực đUFiểJm.

Kiếm Diệt lão tổ nói:

- Vốn lúc bắHt đUSầIPu ta không đIbkịHVnh nói nhữQlng đaNiều này cho ngươi, sợ ngươi không có áp lực.

- Nhưng bây giờvgGđiJi ĐịIbka Long Tinh, ngươi có sợ chi nguyên thạVOch cùng dục chi nguyên thạZPFch cũng e rằiJng khó mà nắVmm giữcIq sợ chi cực, dục chi cực, vậy nên trước nói cho ngươi biết,đbByểkxh ngươi có chuẩJn bịhZX tâm lý.

Thì ra là vậy!

Thì ra làm nửa ngày mình thuộc về thiếu thấhZXt tình hoặc là yếu chút. Hay lắIVgm, nói chính xác là mình không có tình cảBQBm gì quá đHVậm, ví dụ tình yêu lạximnh nhạIjvt, hữFRu tình lạHmnh nhạbByt, tình sư môn cũng lạVOnh nhạJt, chỉJ khi gặp tình huống cựcđrJoan mới bùng nổ.

Xem ra mình muốn xông thế giới cảIbknh ngũ tầpGng thật khó, khó, khó.

Nhưng mặc kệ có khó tới đUFâu thì mình phảVOi xông qua.

ThấqBut tình chi cực! Sớm muộn gì mình sẽ nắRm giữN nó!

Lập tứVOc Lục Nguyên và Kiếm Vân trung tổ cùng đHVi ĐịUSa Long Tinh. Đây không phảUFi lầiJn đGXầBUWu tiên Lục Nguyên đli ĐịUIUa Long Tinh, rấIjvt nhanh đVmã tới. Hiện tạRi ĐịHVa Long Tinh vẫn là Cửu Thanh Sơn trưởng lão thủ hộ, Cửu Thanh Sơn đZPFược Lục Nguyên cứBQBu một lầrJn nên rấPVHt quen với hắvgGn, thấPy mặt hắHmn thìđpGặc biệt nhiệt tình. Trong bụng Cửu Thanh Sơn thầpm kêu nguy hiểNm quá, nếu Lục Nguyên bịyrG Kiếm Chi Tửđkxhánh bạuUHi thì lão tuyệt đuUHối nầGm trong danh sách bịBm Kiếm Chi Tử tiêu diệt.

Chuyến này hàng ngườVmi có sáu.

Kiếm Môn hai ngườmi là Lục Nguyên và Kiếm Vân trung tổ.

Thiên Thủy Môn phái hai ngườHi một là Cửu Thanh Sơn, ngườVmi kia tên Tô Doanh Tụ. Cơ Thiên Vũ ở Tháp Nguyên Tố không bao lâu đIbkược bảaNy mươi loạqBui nguyên tố thì trùng kích thế giới cảqBunh tứGH tầvgGng, nay đqBuã là thế giới cảgUnh tứBQB tầFRng. Nàng không có căn cơ sâu như Lục Nguyên nhưng vì chưa bao giờrJtừng mơ trùng kích văn minh cảximnh, văn minh cảIbknh quá mứXapc hiếm thấUFy, Cửu Thanh Sơn chưa từng mơ tưởng viễn vông. Tô Doanh Tụ là một cô gái yêu kiều.

Hai ngườgUi Ngự Hỏa Môn một tên là Chúc Liệt Phong, ngườmpi kia tên Chúc Thiên Dung. CảP hai đuUHều là kẻ tuổi tác không quá lớn có tiềm lực, tuổi chừng mấUIUy ngàn mà thôi. MấHVy ngàn tuổi có thểP tu hành đUIUến thế giới cảBUWnh tứbBy tầIPng đNã là rấIPt có tài năng, đUSáng giá môn phái tập trung bồi dưỡng. Môn phái bình thườUSng căn bảkxhn không có nhân vật giống như Lục Nguyên, Kiếm Chi Tử. Không biết Kiếm Môn ra thác loạBQBn gì mà có nhân vật tuyệt thế như vậy.

Bốn ngườHmi kia thì Cửu Thanh Sơn sớm quen biết Lục Nguyên nên không cầIbkn nói.

Thiên Thủy Môn Tô Doanh Tụ, Ngự Hỏa Môn Chúc Liệt Phong, Chúc Thiên Dung đyrGều tò mò đGXánh giá Lục Nguyên. Bọn họ đlều tới thế giới cảNnh tứgU tầXapng nhưng không ai nổi tiếng bằQlng hắPn nên tấaNt nhiên chú ý hắbByn nhiều. Đặc biệt là Lục Nguyên còn lấHy ra kiếm đcIqạUFo môn, chiến thắVmng Kiếm Chi Tử, là việc rấJt ghê gớm.

Lục Nguyên mỉIPm cườGXi khách sáo vài câu với họ.

Khách sáo xong sáu ngườuUHi đPi sâu trong tinh cầBQBu ĐịUIUa Long Tinh. Vô tận ánh sáng từ lòng đHVấgxt lóe lên, đgxều là ánh sángđBQBịyrGa giai linh mạPVHch, nhưng mọi ngườHmi đgxến đvgGây vì việc càng quan trọng hơn nên không mấffcy chú ý đlến đIVgịIVga giai linh mạNch. Tới chỗ sâu dưới đGHấJt sau vạGXn trượng, chỉgx thấBmy có hai phong ấvgGn tối đXapen.

Hai phong ấgxn chắJc là sợ chi nguyên thạIjvch cùng dục chi nguyên thạpch.

Lập tứaNc mở ra phong ấUFn thứJ nhấGHt, xuấIVgt hiện trước mặt sáu ngườaNi là một tảPng đyrGá cao cỡ một ngườgxi. Tảgxng đcIqá vuông vứQlc,đqBuen như mực nhưng không biết tạvgGi sao nhìn lâu có cảHVm giác tảcIqng đWKá không ngừng biến đVmổi hình dạcIqng, hóa thành đWKủ loạPi giống yêu ma, làm ngườQli giật mình sợ hãi, đpây chính là sợ chi nguyên thạZPFch.

Sáu ngườIbki tìm chỗ ngồi đpối mặt sợ chi nguyên thạIVgch, ai nấRyđrJôi tay ấpn vào sợ chi nguyên thạgxch. Phút chốc sợ chi nguyên thạIPch bắNn ra một luồng sáng đhZXen bao bọc sáu ngườffci vào trong, đjIPây là bắXapt đRầpu lĩUSnh ngộ sợ chi cực. Sợ chi nguyên thạIPch bịWK pháp lực kích phát ồi chỉH có thểIbk tồn tạQli ba tháng, nếu trong ba táng không lĩUSnh ngộ đbByược thì coi như sợ chi cực thấpt bạGi.

629. Chương 1127-1128 : Thất Tình Thiếu Bảy

Sáu ngườiAi bắqOt đJNầkYu lĩmknh ngộ sợ chi cực.

Trong quá tình lĩtynh ngộ sợ chi cực, Lục Nguyên phát hiện dườKPKng như có vô cùng ý sợ hãi ập hướng mình nhưng không khiến hắtyn sợ bao nhiêu, đoúng là thiếu thấbxt tình.

ThờxBki gian chậm rãi trôi qua.

Qua một tháng, trong sáu ngườAi thì đnHỉynh đYầVzcu Chúc Liệt Phong lóe luồng sáng đsVen, đEYXỉwUnh đVầVtbu Chúc Thiên Dung cũng có khói đsnqen nhàn nhạYlft, đBIBây là biểAu hiện lĩvnh ngộ sợ chi cực ở trình đIZEộ nhấLsYt đcIvịlVxnh.

Hai tháng sau, trong sáu ngườnHi, màu đGken trên đvỉBIBnh đRầYRu Chúc Liệt Phong dầxsDn thành hình. Bụp một tiếng, hai tháng thành tựu sợ chi cực. ĐỉcIvnh đXNLầmku Chúc Thiên Dung khói đnHen cũng dầAn thành hình. Cùng lúc đDwmó trên đRầKsu Tô Doanh Tụ, Kiếm Vân trung tổ cũng xuấNkit hiện hai luồng sáng đqOen.

Ba tháng sau, trong sáu ngườRi, Chúc Thiên Dung, Tô Doanh Tụ, Kiếm Vân trung tổ đYlfều lĩKPKnh ngộ sợ chi cực. LầVn này trong sáu ngườYi, tứkc là Chúc Thiên Dung, Tô Doanh Tụ, Kiếm Vân trung tổ cùng với Chúc Liệt Phong đxBkều lĩRnh ngộ ra sợ chi cực mà Lục Nguyên, Cơ Thiên Vũ vẫn chưa làm đxBkược.

Cái này!

Kết quảkY này khiến năm ngườlVxi ngây ra. Lục Nguyên là nổi tiếng nhấmkt trong sáu ngườIZEi, tiềm lực lớn nhấVzct, thế mà lúc lĩfvnh ngộ sợ chi cực thì có bốn trong sáu ngườxi thành công, dưới tình huống đLsYó Lục Nguyên chưa thành công thì hơi lạYlfđBIBây. Theo lý thì không nên như vậy, Lục Nguyên tuyệt đIjối không thểwU nào là thùng rỗng kêu to đfvược.

ChỉBIB mình Lục Nguyên biết cái khổ bảvn thân. Mình quảBIB nhiên giống như Kiếm Diệt lão tổ đYlfã nói, thấnHt tình chi cực thiếu bảLy. Theo Kiếm Diệt lão tổ nói thì loạzKHi thiếu thấVt tình của mình là

Cơ Thiên Vũ, Tô Doanh Tụ, Chúc Liệt Phong, Chúc Thiên Dung, Kiếm Vân trung tổ, Cửu Thanh Sơn đOWrều trợn mắVCmt tràndkKầny kinh sợ.

Sáu ngườabi không thểsB tưởng tượng đOWrược Lục Nguyên thật sựthành công.

Thế giới cảKnh lục tầBDng bịnY Lục Nguyên thế giới cảsBnh tứFy tầsxEng một kiếm bịgg thương, là siêu kỳ tích.

Lục Nguyên rống lên:

- Còn không mau lấkDRy ra Ám Tiễn thuyền trốn thoát!

HắkDRn không đyánh chết Chiến Cuồng Thiết, chỉan tổn thương gã mà thôi.

Tô Doanh Tụ phảrRn ứVCmng rấxBqt nhanh, lấDMy ra Ám Tiễn thuyền ngay.

ĐầvQu thuyền Ám Tiễn thuyền của nàng rấrRt nhọn, là pháp khí bay rấoOt tốt, so với Lục Nguyên ngự kiếm còn nhanh hơn một bậc.

Lập tứDMc bảNy ngườGNi Lục Nguyên đrRều ngồi trên Ám Tiễn thuyền.

Tô Doanh Tụ lập tứwc phát đPộng Ám Tiễn thuyền bay đFgoi.

Chiến Cuồng Thiết thì từ trong bạYo tạPc vọt ra, mắyUst tràn đsxEầnyny kinh sợ. Gã không ngờC-CFđnynược Lục Nguyên sẽ có kiếm thuậtđBDáng sợ đyUsến thế, một kiếm bịDaG thương gã đyUsườyng đClkườHFsng là thếgiới cảOWrnh lục tầzRng, không thểFy tin nổi. Nhưng muốn thoát khỏi tay mình hảoO, không dễđDMâu. NhấVmt đqPịBnh phảDPki giết Lục Nguyên, cũng giết hết đBDám ngườNQni đsxEó. Nhìn thấRqy thế giới cảNnh lục tầUDDng mình bịVCm thế giới cảDaGnh tứxBq tầnng bịENH thương, thật mấDaGt mặt, không thểqPđnểCCF mấRqy ngườHFsi Cơ Thiên Vũ sống sót. Tính tình gã vốn là khát máu, đOWrã đyịDMnh giết hết bọn họ không chừa một ngườqPi, đNQnặc biệt là Chúc Thiên Dung có kết thù với gã. Gã đzRịlQVnh giết Lục Nguyên xong lập tứlQVc giết Chúc Thiên Dung, ai ngờQ khi giết Lục Nguyên thì ra ngoài ý muốn.

Chiến Cuồng Thiết lập tứHFsc thi triểsBn cuồng tiêu tốc pháp, đrRó là một loạani tăng tốc của Cuồng Môn, cực kỳ nhanh, nhưngđvQôi chân gã máu thịxzat bầNy nhầaby nên tốc đGNộ chậm vài phầGNn.

Lúc này trên Ám Tiễn thuyền, Lục Nguyên nói:

- Tô Doanh Tụ, Chiến Cuồng Thiết đCCFuổi theo, ngươi dùng hết sứmOxc phát đBộng. PhảVCmi rồi, cố gắPwng đkKi hướng tinh thầENHn, tinh thầWUn có năng lượng càng tốt. Mới rồi một kiếm của ta là mượn năng lượng xung quanh, tinh thầClkn có năng lực mới phát ra một kiếm kia đBược, rồi quay trở về cảoOn Chiến Cuồng Thiết.

Đám Cơ Thiên Vũ đPwều chờPw rót pháp lực cho Tô Doanh Tụ, tránh cho Tô Doanh Tụ không đPủ pháp lực không thểw khiến thuyền lao nhanh nhấxzat.

Lục Nguyên thì không cầVCmn rót pháp lực, hắwn phảHFsi giữENH trạKng thái tốt nhấkKt đxzaón đDaGánh Chiến Cuồng Thiết, chờnY gã đBDuổi gầDPkn kịVCmp thì dùng một kiếm kiếm lục, nhiếp thiên, đvQiểmOxm bạDPko một tinh thầDn ngăn gã trong chốc lát.

BảClky ngườrRi trên Ám Tiễn thuyền đQJều chạxzay thoát khỏi tay Chiến Cuồng Thiết, đOWrang phát huy hết sứyc lực.

Thật là kích thích vô cùng mạOWro hiểwm, tùy thờYi tới cực hạkKn sinh tử.

Duy NhấnYt Tinh! Một tinh thầzRn công chúng.

Trước kia đBã giới thiệu ý nghĩWUa của tinh thầVmn công chúng rồi, là tinh thầkKn không thuộc về bấDaGt cứxza thế lực nào, dù là ai cũng đqPi tới đzRược.

Duy NhấFgot Tinh là tinh thầVmn duy nhấPPVt gầvQn đNahya mắVCmt thườBDng có thểan thấBy, cho nên gọi là Duy NhấlQVt Tinh.

Đương nhiên bảKn thân Duy NhấNt Tinh chỉD là một tinh thầggn cực kỳ bình thườnynng.

Lúc này trên Duy NhấkDRt Tinh đDPkang bàn tán xôn xao chuyện xảyy ra gầFgon đanây.

- Các ngươi có nghe nói chưa? Cuồng Môn đvQang tấQn công Kiếm Môn.

- Hai môn phái này không chết không ngừng mà. Nhưng lầnYn này rõ ràng thực lực Cuồng Môn càng cườDMng, Kiếm Môn trảOWri qua nhiều lầyUsn nội loạxBqn đmOxã yếu đFyi nhiều, phầBDn thắDaGng của Cuồng Môn rấWUt cao.

- Đúng vậy, tấzRt nhiên đwây không phảlQVi tin tứYc nóng nhấnt. Tin nóng nhấCCFt là Chiến Cuồng Thiết đHFsuổi giết Lục Nguyên.

- Chiến Cuồng Thiết đPwang đOWruổi giết Lục Nguyên. Hình như Chiến Cuồng Thiết là thế giới cảDPknh lục tầDPkng, Lục Nguyên thì mới thế giới cảmOxnh tứPw tầDPkng. Nghe nói Lục Nguyên còn là thấClkt tình thiếu bảGNy, muốn đCCFột phá thế giới cảQnh ngũ tầCCFng cực kỳ khó khăn. Dưới tình huống như thế, Chiến Cuồng Thiết muốn giết chết Lục Nguyên thì quá đDaGơn giảDn rồi, cầkKn phiền phứQJc truy sát sao?

- Theo lý mà nói là như vậy, nhưng nghe nói trước đCCFó không lâu ĐịENHa Long Tinh bạFyo tạnync là do Lục Nguyên làm, hơn nữDa hắGNn còn tổn thương Chiến Cuồng Thiết.

- Thế giới cảDaGnh tứxBq tầggng mà tổn thương đnến thế giới cảHFsnh lục tầENHng? Sao có thểmOx! Cho dù Lục Nguyên là khí vận đCCFệ bát tửcũng không có khảPw năng.

- Chúng ta cũng cảHFsm thấsBy không có khảPw năng, nhưng đkDRây là sự thật.

- Ta không tin đlQVâu, dù thế nào thì Lục Nguyên không khảClknăng thắnYng Chiến Cuồng Thiết đHFsược, thực lực cách biệt quá xa.

Đang lúc đRqám ngườnYi bàn tán thì một chiếc thuyền xẹt qua,đyUsó chính là Ám Tiễn thuyền.

Chính lúc đoOó vang lên thanh âm vô cùng cuồng ngọa:

- Lục Nguyên, lầYn này ngươi không trốn thoạGNt đHFsược nữaba! Bên này rấBDt ít tinh thầsxEn, chỉK có một Duy NhấPt Tinh là có ngườkKi, ta phát hiện ngươi một đUDDườxBqng không bạBDo phá tinh thầsBn có ngườGNi, xem ra lòng dạzR còn mềm yếu. Bây giờQJ ngươi không bạHFso tinh thầKn này, dùng kiếm chiêu quái dịoOđVmó thì sẽ bịWU ta bắyt lấOWry, giết chết! Ha ha ha ha!

Chính là Chiến Cuồng Thiết đkDRuổi theo.

Tình hình khốn khổ là xung quanh không có tinh thầvQn khác, chỉgg một tinh thầNn bên trong có mấyy chục vạDn ngườENHi.

RấYt nhanh ngườYi trên Duy NhấVCmt Tinh hiểDPku có chuyênej gì. Mới nãy bàn tán tin Chiến Cuồng Thiết truy sát Lục Nguyên, kết quảQ thấPPVy hai ngườwi này, mà Chiến Cuồng Thiết thật sựtruy sát Lục Nguyên. Nghe lờxBqi gã nói thì Lục Nguyên đQJúng là có bịxza thương gã, cái này thật không thểENH tin.

Lúc này trên Ám Tiễn thuyền, Tô Doanh Tụ dốc sứFgoc khống chế thuyền, nói:

- Hết cách rồi, mặt sau Chiến Cuồng Thiết đsBuổi theo tốc đNộ quá nhanh, không có cách nào bỏ rơi hắDaGn đoOược.

Tô Doanh Tụ dùng Ám Tiễn thuyền cũng vô dụng, chỉVm có nhờGNvào Lục Nguyên xuấqPt kiếm.

Nhưng kiếm lục, nhiếp thiên của Lục Nguyên mọi ngườRqi thấFgoy ra nhấkDRt đDaGịBnh phảRqi mượn lực lượng xung quanh mới có sứDMc mạClknh to lớn, khiến Chiến Cuồng Thiết bịkK thương khựng lạzRi chút. Lực lượng duy nhấDMt gầnYn đzRây chính là tinh thầxzan đqPó, cố tình trên tinh thầRqn có mấCCFy chục vạvQn ngườPi. NgườVmi ở đPwây khác với trên ĐịBa Long Tinh, ở ĐịHFsa Long Tinh ít nhấsxEt có tu vi vài tầBng hỗn đKộng cảwnh gầxBqn với thế giới cảFgonh, hơn nữENHa số ngườDPki rấRqt ít, chỉoO chừng mấNQny chục ngườggi, còn tụ tập cùng một chỗ. Lúc đUDDó Lục Nguyên cố ý khống chế khiến họ bịkKđPá chôn vùi mà không chết, bây giờDM tinh thầFgon này có mấnYy chục vạENHn ngườNQni, Lục Nguyên không thểmOx khống chế tỉFgo mỉB như vậy đUDDược. Một kiếm đDMánh ra là mấGNy chục vạsxEn ngườDMi sẽ tử thương trầVmm trọng.

631. Chương 1131-1132 : Khảo Nghiệm Thất Tình

Chúc Thiên Dung nói rằtHng:

- Vì mạtfng sống của chúng ta, chỉDws có thểmm làm như vậy.

Đây là một ngườJi bụng dạpđtfộc ác.

- Không thểp, có một số việc ta tuyệt đQlkối không làm.

Lục Nguyên lạNnh nhạUemt nói:

- LấCmy mạkeng mấmmy chục vạtHn ngườlai ra đNAJùa, ta làm không đCmược.

Chúc Liệt Phong nói:

- Không nên làm kẻ bụng dạUemđkeàn bà.

- Đây không phảMpi là bụng dạCmđpàn nàng cái gì, lạpi nói ta có cách lầIn thứCm hai trọng thương Chiến Cuồng Thiết, cũng bảtMlođerảrNsm sẽ nặng hơn cảOtB lầCmn đqpầKRu.

Lục Nguyên nói ra câu này khiến mấQlky ngườCmi trên Ám Tiễn thuyền ngây ra. Mọi ngườJsi cơ bảsKHn là thế giới cảtfnh tứsKH tầtfng nhưng mấUemy ngườJi khác ở dưới tay Chiến Cuồng Thiết e rằtHng không đsjtõ đtMlược ba chiêu chứNAJđtfừng nói là bịsjt thương gã, thếmà Lục Nguyên ba lầlcn bốn lượt làm gã bịnVt thương, quá siêu rồi đMpi.

Lục Nguyên làm đxIược không?

Cái này là việc khiến ngườlai kinh khủng!

Một thế giới cảpnh tứlc tầsjtng nếu có thểsDO mấtfy lầMpn tổn thương thế giới cảUemnh lục tầjing thì đfúng là không thểDIq tưởng tượng nổi.

- Ha ha ha ha, Lục Nguyên, ngươi không ra tay đMpược ư? QuảKRlà kẻ có tấlSlm lòng lương thiện đMpấtHy, ngườIi như vậy xứQlkng đpáng chết trong tay ta.

Chiến Cuồng Thiết cấst tiếng cườsDOi to, trườkeng đerao biến thành luồng đtfao quang có thểaDQ chém đpứvsUt tấrNst cảCm. Đao quang chém ngàn trượng hướng Lục Nguyên, một đNao kia có khí đVTtộ trảKRm thầzzpn trảSnrm phật.

- Cái này không còn là lương thiện, mà là có nguyên tắsKHc của mình. Hơn nữvsUa Chiến Cuồng Thiết, Chiến Cuồng Thiết, ta sẽ bịp thương ngươi lầtfn nữkea. Kiếm bát, vạpn kiếm quy nhấUemt!

Lục Nguyên rút Dưỡng Ngô tiên kiếm ra khỏi vỏ biến thành kiếm quang cực kỳ chói mắNt. Kiếm quang tựa cầJsu vồng, trong kiếm quang ẩlSln chứTXa vô số mũi nhọn.

- Đây chính là tuyệt chiêu của ngươi ư?

Chiến Cuồng Thiết cườxIi lạzzpnh, gã phát hiện đfĩnVtnh cao một kiếm của Lục Nguyên rấlct diệu nhưng gã chắANn đtfược.

Tuy nhiên, Chiến Cuồng Thiết lập tứwVCc phát hiện không thích hợp!

Gã đIúng là có thểSnr dễ dàng trừđaDQi đpavỉHgnh cao một kiếm thứpavnhấtft, nhưng sao lạCmi xuấJst hiện đtMlỉfnh cao kiếm thứN hai, ba, bốn?

Bình thườpng thì một tuyệt kỹ chỉOtB có một đvsUỉwVCnh cao thôi chứke, ngẫu nhiên là vài đCmỉCmnh cao.

Chiến Cuồng Thiết không nóng nảsjty, gã kiên nhẫn phá giảsjti một kiếm của Lục Nguyên, hắsn không tin tuyệt kỹ kiếm này có bao nhiêu đkeỉCmnh cao.

Nhưng gã lập tứKRc phát hiện mình đtMlã sai.

Một kiếm của Lục Nguyên không chỉnVt có bốn, năm đpavỉrNsnh cao mà thôi.

Một kiếm này liên tục không ngừng xuấwVCt hiện các loạCmi đHgỉxInh cao khác nhau.

Ban đlSlầIu là hai, ba mươi đjiỉXnh cao rồi liên tiếp năm, sáu chụcđNỉtfnh cao, rồi thì một trăm đaỉtHnh cao, rấnVtt nhanh là hai, ba, bốn trăm đIỉDIqnh cao.

Chết tiệt!

Một kiếm gì thế này!

Đây căn bảDwsn không phảjii một tuyệt kỹ gì mà là mấlcy trăm tuyệt kỹ dung hợp, là hoàn mỹ dung hợp.

Sao có kiếm thuật như vậy đtMlược!

NgườUemi bình thườNAJng một kiếm là một kiếm! Thế mà một kiếm của Lục Nguyên lạlci như mấCmy trăm kiếm, mấtHy trăm loạtHi tuyệt kỹ hoàn toàn khác nhau dung hợp vào một kiếm.

Chiến Cuồng Thiết dưới tình huống không kịtHp đNAJề phong bịerđIánh trúng, lầJn thứNAJ hai bịDws Lục Nguyên đKRánh trọng thương.

Sao có thểUem! Mình lạpi bịQlk Lục Nguyên đBJánh thương.

Mình là thế giới cảmmnh lục tầtHng, Lục Nguyên chỉke là thế giới cảmmnh tứX tầqpng!

Lúc này, sau khi một kiếm đANánh bịsKH thương Chiến Cuồng Thiết thì Ám Tiễn thuyền nhanh chóng bay xa. Lục Nguyên sáng tạDwso một kỳ tích, hai lầDIqn đaDQánh bịa thương Chiến Cuồng Thiết.

Kiếm Bát VạVTtn Kiếm quy nhấqpt, vốn là một kiếm khó có thểVTttưởng tượng, bây giờer là kiếm chiêu cấqpp diệt thế tương lai còn có thểJs trở thành kiếm chiêu cấqpp văn minh.

Một kiếm này đsjtánh ra Chiến Cuồng Thiết bịp tổn thương tổn một lầan.

Mà nhữlang ngườNAJi kia mặc dù đsDOều có pháp lực thế giới cảzzpnh tầXng thứtf ba tầCmng thứlSl tư nhưng đDwsều phóng đCmạjii hai mắNt mà hỏi Lục Nguyên:

- Làm sao có thểJđkeánh ra kiếm pháp đsDOó đsjtược?

Một kiếm đIó thật là tuyệt, một kiếm tựa hồ đsDOánh ra mấBJy trăm tuyệt học về kiếm, làm sao có thểp có loạtfi kiếm thuật như vậy đnVtược?

Lục Nguyên lơ đtMlễnh nói:

- Tạkei sao không thểrNsđsDOược?

Đúng thế tạsjti sao không thểfđUemược?

Chúc Thiên Dung nhìn Lục Nguyên, nhìn dáng vẻ oai vệhùng dũng của hắDwsn mà không nói gì.

Đúng thế, tạNAJi sao không thểDwsđxIược Lục Nguyên cảkeđJsờXi này sáng tạso kỳ tích còn ít sao?

Ở Khiêu Chiến tháp, hắBJn chiến thắUemng ba vạlan trận liên tiếp.

Ở Thế Giới Hỏa Sơn, hắMpn tung hoành vô đaịlSlch.

Đạpi chiến với Kiếm Chi Tử hắvsUn thắang đxIược một trong Khí Vận ThấNt Tử.

Đúng lúc này đVZám ngườsi Chúc Thiên Dung đfã hiểsu Lục Nguyên không lĩxInh ngộ đvsUược thấJt tình kỳ thực không phảwVCi là do thiếu sót ở vấQlkn đlSlề thiên phú tiềm lực, tiềm lực của Lục Nguyên thật sựđANáng sợ.

- Đúng rồi Lục Nguyên, một kiếm kia ngươi học đkeược ở đsDOâu?

Lục Nguyên đMpứXng ở lái thuyền nhỏ uống một hớp rượu đIểsKHmặc cho cuồng phong thổi mái tóc thổi bay.

- Ta sáng tạfo ra.

Sáng tạDwso ra?

Chúc Thiên Dung thiếu chút nữUema thì giật mình té xỉpu, kiếm chiêu cơ hồ sắHgp vượt qua cấfp diệt thếđxIạIt tới cấtfp văn minh, chuyện này cũng có thểaDQ chế ra sao? Mà nhữDwsng ngườxIi như Cơ Thiên Vũ Kiếm Vân Trung Tổ như muốn té xuống thuyền.

Ngay cảvsU Tô Doanh Tụ cũng thiếu chút nữsjta làm cho thuyền bịsDO lệch đANi.

Thật khiến cho ngườnVti ta thương cảIm, ở trong vô thượng đpavạANi giáo kiếm pháp cấpavp diệt thế có thểUem trở thành tuyệt học mà Lục Nguyên cứwVC như vậy sáng tạIo ra.

Về phầjin Chiến Cuồng Thiết bây giờDIq hiện tạCmi hắSnrn đkeang nổiđzzpiên.

Thật là mấqpt mặt.

ĐườDIqng đerườJsng là thế giới cảKRnh tầDIqng thứKR sáu Chiến Cuồng Thiết, cấsjtp bậc như vậy đlSli đHgối phó với một Thế Giới CảwVCnh tầvsUng thứJ tư, theo lý mà nói sẽ thắJsng dễ như trở bàn tay, nhưng hiện tạrNsi lạtHi không làm gì đtHược.

Nhớ lạDwsi lúc Lục Nguyên đVTtánh bịKR thương mình, kiếm thứa nhấrNst là kiếm lục một kiếm này số lầtfn Lục Nguyên phát ra thật nhiều, theo lý mà nói đDIqối phó với một chiêu số nhiều lầJsn, Chiến Cuồng Thiết sẽ nghĩAN ra cách phá giảsDOi nhưng hiện tạrNsi hắDwsn phát hiện ra đerạvsUi lượng thiên đOtBịmma nguyên khí, uy lực vô cùng.

Mà kiếm thứp hai chính là Kiếm Bát, VạrNsn Kiếm Quy NhấDwst một kiếm này thì càng kinh khủng, xuấDIqt hiện mấKRy trăm chiêu kiếm tuyệt học, Chiến Cuồng Thiết mỗi khi nghĩji tới thì lạNAJi cảpavm thấBJy kinh khủng, trong thiên hạtf làm sao có kiếm chiêu như vậy đlcược, đANối với Kiếm Bát Vạtfn Kiếm Quy NhấOtBt này Chiến Cuồng Thiết cảvsUm giác so với Kiếm Lục thì còn kinh khủng hơn nhiều.

Hai kiếm kia mỗi kiếm đDwsều khắpc sâu trong lòng Chiến Cuồng Thiết.

Chiến Cuồng Thiết phát hiện mình như ngườUemi đsjtiên, ở sâu trong lòng cứa như vậy mà sợ Lục Nguyên.

HắNn là Thế Giới Cảlanh tầang thứmm sáu mà sợ thế giới cảnVtnh tầjing thứf tư như vậy nói ra chỉOtB sợ không có ai tin.

Lục Nguyên ngườfi này nếu như lớn lên thì rấtft khó đaối phó.

Chiến Cuồng Thiết cũng đwVCã hiểjiu tạANi sao Kiếm Môn lạNAJi phái mình đxIi giết Lục Nguyên, chỉtMl sợ sau này hắqpn lớn mạsDOnh lên thì rấHgt ghê gớm.

Cũng may là Lục Nguyên vô tình thiếu sót thấzzpt tình không cách nào đUemột phá tới Thế Giới CảXnh tầang thứaDQ năm cho nên mình nhấpt đVTtịDIqnh có thểlc giết hắDIqn.

Mà tin tứTXc này hiện cũng truyền bá khắpavp Trung Ương Thiên Triều.

- Cái gì nghe nói Chiến Cuồng Thiết còn đHgang đlcuổi giết Lục Nguyên, hắDIqn còn chưa giết đTXược Lục Nguyên sao? HắKRnđpườvsUng đlaườpavng là thế giới cảDwsnh tầerng thứJ sáu phảtHi dễ dàng đwVCối phó với thế giới cảJsnh tầang thứrNs tư chứJs.

- Tin tứerc của ngươi vẫn lạnVtc hậu nghe nói Lục Nguyên đrNsã đMpảsKHthương Chiến Cuồng Thiết một lầqpn, bây giờlcđwVCã đDwsã thương lầMpn thứDIq hai.

- Đùa gì thế chuyện này làm sao có thểaDQ?

- Ngươi nói không thểDIq nhưng sự thật là thế, rấert nhiều ngườUemi thấxIy đqpược, Lục Nguyên đsKHã dùng kiếm đnVtã thương Chiến Cuồng Thiết.

- Điều này quá thầrNsn kỳ thật khó có thểsKH tin.

- Nói cũng phảMpi nhưng đKRây chính là sự thật.

Ở các nơi của Trung Ương Thiên Triều đtfều đNang bàn luận chuyện Chiến Cuồng Thiết đqpuổi giết Lục Nguyên, Lục Nguyên đKRã nổi đQlkạtHi danh là một mặt thứQlk hai là Chiến Cuồng Thiết là Thế Giới cảMpnh tầHgng thứzzp sáu đrNsuổi giết Lục Nguyên chỉVTtlà thế giới cảCmnh tầfng thứX tư.

Ở trên thuyền Tô Doanh Tụ lái thuyền nhữaDQng ngườeri khác hoặc giúp hắKRn hoặc là nhắtHm mắANt dưỡng khí.

Trên thuyền Lục Nguyên tự nhiên uống rượu mặc cho cuồng phong thổi bay mái tóc dài của hắern.

Chiến Cuồng Thiết tạpm thờHgi không xuấUemt hiện nhưng đsDOoán chừng sẽ nhanh chóng đHguổi kịJsp.

DĩN nhiên Lục Nguyên cũng không lo lắVTtng.

Chiến Cuồng Thiết mặc dù là Thế Giới cảjinh tầJsng thứVZ sáu khiđOtBối chiến có thểVTt thắKRng hắtHn, nhưng ngay từđvsUầpu đpã bịwVC Lục Nguyên làm nổ tung đHgịpa long tinh đsDOã thương.

Hiện tạIi nên đtfi nơi nào?

Kiếm Môn đlcang bịKR Cuồng Môn vây công không thểOtB nào tiếp viện.

Đi chỗ nào đpây?

Đúng lúc này có một ngườDIqi ở trước hư không đfi tới, chính là Ẩn Kiếm Tông Kiếm Như Hảtfi, Lục Nguyên thấJsy vậy thì dừng lạeri Kiếm Như Hảlai nói:

- Ngừng nghỉJ một lát.

- Các ngươi đMpang bịDIq Chiến Cuồng Thiết đVZuổi giết, trước hết hãy đnVtến Ẩn Kiếm Tông ẩANn náu.

- Ẩn Kiếm Tông.

Lục Nguyên nghe vậy thì gật nhẹ đxIầlcu một cái.

Mà nhữBJng ngườpi khác cũng nghe danh của Ẩn Kiếm Tông, biết môn phái này chưa chắxIc đVZã mạfnh nhưng sự ẩtfn náu là rấSnrt tốt, tấTXt cảaDQđsDOều gật đrNsầJu một cái.

Ngay lập tứCmc Kiếm Như Hảtfi thi triểNAJn mấery loạai thủ pháp sauđaDQó mang đaDQám ngườDIqi Lục Nguyên đJsi vào trong Ẩn Kiếm Tông.

Ở phía trước trong quá trình đxIi tới Ẩn Kiếm Tông, Kiếm Như Hảjii nói:

- Ta đtfã sớm nghe nói ngươi thiếu sót thấwVCt tình, ta muốn thửxem có thểp chữANa trịtf giúp ngươi một chút không.

Ẩn Kiếm Tông có khá nhiều thủ đrNsoạken cổ quái, hắUemn muốn trịsDOthiếu sót thấmmt tình của Lục Nguyên, khiến cho Lục Nguyên trở nên mạsDOnh mẽ hơn.

- Tuy nhiên trước hết ta cầern phảIi kiểwVCm tra một chút xem thấzzpt tình của ngươi thiếu sót ở mứaDQc nào.

Kiếm Như HảVTti nói.

Lục Nguyên nghe Kiếm Như HảDwsi nói như vậy thì hiểpu đVZược thì ra thiếu sót thấHgt tình cũng phân ra cấNAJp đIộ.

Trảtfi qua quỷ dịQlk chuyểSnrn đjiổi bọn họ cuối cùng cũng đvsUã tới Ẩn Kiếm Tông.

Lục Nguyên cũng không phảeri là lầqpn đpầsKHu tiên tới đlcây nên cũng có phầlcn thân thiết.

Mà lúc này sau khi chiếc thuyền biến mấtHt đmmã hiện ra vẻ cuồng thái của Chiến Cuồng Thiết.

- Lục Nguyên ta nhấANt đvsUịOtBnh sẽ tìm đNAJược ngươi.

Chiến Cuồng Thiết nhấlct đmmịtfnh phảeri tìm Lục Nguyên hủy diệt Lục Nguyên trước khi Lục Nguyên trở nên mạanh mẽ.

Ẩn Kiếm Tông cũng không lớn, so với Kiếm Môn thì nhỏ hơn nhiều.

Mà ở trong Ẩn Kiếm Tông chính giữrNsa là Kiếm Luân Hồi VạNn Kiếm Sơn Trang, Thính Kiếm ThấxIt, cùng với Kiếm Sư Truyền thừa.

Ẩn Kiếm Tông là một nơi đpặc biệt.

Tạmmm thờqpi đtfám ngườkei Lục Nguyên dừng chân ở trước Ẩn Kiếm Tông.

Thật ra trong này Kiếm Vân Trung Tổ Cừu Thanh Sơn bọn họ đaã từng đaDQến Ẩn Kiếm Tông bọn họ đVZều là nhữVZng nhân tài ưu tú dĩtf nhiên cũng đQlkược Ẩn Kiếm Tông trợ giúp, không phảvsUi ai cũng như Lục Nguyên Kiếm Chi Tử mới đMpược gọi là thiên tài.

Mà nhữaDQng ngườnVti khác Cơ Thiên Vũ Tô Doanh Tụ đtfều là lầDIqnđxIầlau tới Ẩn Kiếm Tông bọn họ cũng đqpã nghe qua danh tiếng của Ẩn Kiếm Tông đpavối với bên trong của Ẩn Kiếm Tông thì tò mò vô cùng, đsáng tiếc chỗ này kỳ bí, tấpt cảOtB bên trong đtMIều là kiếm khí.

- Bây giờtf trước hết khảero nghiệm thấSnrt tình của ngươi.

Kiếm Như Hảhni nói.

- Thật ra thấMYt tình vô luận là cái gì cũng phân ra làm cửu phẩsqpm, hoặc là hai mươi mốt phân cấpMp, yếu nhấMYt là nhấst phẩQNQm hạpM, hơn nữWa là nhấbot phẩQOm trung, nhấKt phẩOsKm thượng, cứJT như vậy mà cao lên.

- NgườpMi bình thườWng đqều đsoạst tới tứFSP phẩUAFm ngũ phẩKm.

Ngay lập tứQNQc Kiếm Như HảQki lấpMy ra một bộ dụng cụ, bộ dụng cụ này không chỉFSP Ẩn Kiếm Tông mà khá nhiều môn phái đpều có.

Bộ dụng cụ này khá kỳ quái có hai đsầbu cảMYm xúc có thểGmượn nó đbểtFhđboo hỉAHW nộ ai, sợ ái ác dục, thấOOat tình.

- BắsWt đsoầsou khảmpo nghiệm thấypyt tình hỉFSP.

Ở trong bộ dụng cụ liền có một cảKm xúc vui mừng vô tận truyền vào trong đJTầzqu Lục Nguyên, tuy nhiên Lục Nguyên vẫn không cảsqpm thấHfy vui mừng.

Sau một lúc lạpMi truyền tới thanh âm của Kiếm Như Hảgbi:

- Thấst tình chi hỉo, nhấUAFt phẩRGm trung, cao cấstvp.

- Bắhnt đWầPvRu khảFSPo nghiệm thấGt tình chi nộ.

LạSdi một loạypyi cảpm xúc truyền vào Lục Nguyên, tựa hồ có hình ảgbnh làm cho ngườpMi ta tứpc giận xuấohQt hiện tuy nhiên Lục Nguyên vẫn cảvQhm thấQOy mình không thểKđAHWầMu nhập vào trongđsoó, bình sinh rấQNQt ít khi hắponn bộc phát sự tứMc giận, có chăng cũng là lúc Hoa Sơn bịtFh yêu ma xâm phạsWm.

- ThấQkt tình chi nộ, nhấtFht phảohQm trung, cao cấgbp.

- BắRGt đypyầvsu khảhno nghiệm thấFSPt tình chi ai.

Lạsqpi một cảSdm giác bi thương truyền lên ngườypyi của Lục Nguyên, tựa hồ khiến cho Lục Nguyên nhớ lạQki lúc sư phụ Lý Nguyên BạOsKch chết đQOi, sư bá Nguyên Nguyên thượng nhân tửvọng, tuy nhiên hắFMbn cũng chỉypy có đHfau thương nhàn nhạtFht.

- ThấtFht tình chi ai nhấstvt phẩPSm trung cao cấsop.

- BắWht đUAFầKu khảvQho nghiệm thấQNQt tình chi sợ.

Một tình cảOsKm sợ hãi truyền tới, Lục Nguyên phát hiện ra cái dụng cụ kia truyền tới một cảgbm giác sợ hãi có phầbn giống như sợ chi nguyên thạPvRch phát ra, nhưng mà hắQkn không thểhnđWầou nhập vào đsoược.

- ThấQkt tình chi sợ, nhấJTt phẩKgmm hạypy, vô thượng tư chấOt.

- BắtFht đHfầgbu khảohQo nghiệm thấAHWt tình chi ái.

Đây là một cảsWm giác ưa thích, ở trong không khí truyền ra mùi ngọt ngào ấSdm áp theo lý mà nói, Lục Nguyên hiện tạHfi cũng thích Kiếm Linh Đế Cơ, nhưng Lục Nguyên phát hiện ra ở phương diện tình yêu hắOn đFMbều không đpMạOgt tới mứUAFc chếtđhssi sống lạponi cái gì ngươi yêu ta ta yêu ngươi tình cảnPOm sâuđOOaậm Lục Nguyên cảUAFm thấmpy rấhJOt xa với mình.

Yêu thì yêu có thểmp yêu thì yêu, không đNKược thì thôi.

Lục Nguyên bây giờAHW không thểhn hiểpu nổi yêu không ngờzq lạnPOi phứmpc tạOsKp như thế.

Trong mắpMt Lục Nguyên yêu chỉSd là một cảponm giác nhàn nhạstvt với Kiếm Linh Đế Cơ cũng như vậy.

- ThấWht tình chi ái nhấpont phẩasUm hạHf, vô thượng tư chết.

- BắAHWt đUAFầbu khảohQo nghiệm thấgbt tình chi ác.

Đó là một cảasUm giác chán ghét, làm ác, loạpMi tâm tình này tiến vào đAHWầNKu Lục Nguyên liền bịnPO chính khí của hắzqn đponánh tan tác, trong chốc lát không còn tồn tạsoi.

- ThấUAFt tình chi ác, nhấOsKt phẩsm hạQk vô thượng tư chấbot.

- BắUAFt đOsKầsqpu khảstvo nghiệm thấnPOt tình chi dục.

Đây là một tâm tình giống như dục chi nguyên thạQOch phát ra, Lục Nguyên cũng đSdược ném vào các mỹ nữFMb, nhưng trong chốc lát hắGn quay đvQhầstvu thì nhìn thấFMby chỉW là một đstvống bạzqch cốt khô lâu, hắUAFn đRGối với quyền thế cũng không có cảQNQm giác gì.

- Thấgbt tình chi hạOsK nhấasUt phẩRGm hạhJO vô thượng tư chấGt.

Rốt cuộc cuộc kiểHfm tra cũng đFSPã xong.

Lục Nguyên thấohQt tình trong đMó hỉzq ai nộ, đOều là nhấhJOt phẩWhm trung cao cấPvRp mà nhữUAFng cái sau ái ác dục sợ đsoều đvQhạOgt nhấbt phẩQOm hạo vô thượng tư chấWht có thểFSP nói về phương diện thấQOt tình của Lục Nguyên thấhnp tới thê thảNKm.

Thiên Thủy Môn và Ngự Hỏa Môn đWều có dụng cụ này không cầOgn kiểFMbm tra nữNKa.

Nhưng Kiếm Môn không có nên Cừu Thanh Sơn và Kiếm Vân Trung Tổ đsqpều tới thử nghiệm.

Kiếm Vân Trung Tổ đRGạsWt tới tứmp phẩAHWm mà Cừu Thanh Sơn thì là ngu phẩOOam.

Càng đNKạypyt Cửu Phẩypym thì càng dễ lĩPvRnh ngộ tạOOao vật tư chấgbt, mà Kiếm Vân Trung Tổ và Cừu Thanh Sơn một ngườoi tứKgm phẩOm một ngườhni ngũ phẩFMbm, tiến vào Thế Giới Cảvsnh tầHfng thứOg năm tương đOgối dễ dàng.

Lục Nguyên thật quá thấsp.

VấPvRn đbề là làm sao đWhểPvR cho thấOt tình nâng cao thì là một vấQknđsqpề khó khăn.

Kiếm Như HảJTi cườUAFi khổ một tiếng:

- ThấOOat tình của ngươi đoúng là quá thấvQhp ta thấypyy có hai cách, về phầAHWn có đWược hay không thì có trờhni mới biết, loiaj thứgbnhấasUt là dùng ai thủy.

Lục Nguyên gật đhssầtFhu một cái.

Kiếm Như HảMYi đvsi lấsWy ai thủy, đKgmây là một chai nước trong suốt lưu ly, nhìn tinh thuầKn trong suốt nhưng tựa hồ nóđJTang từ từ hóa thành màu tro, bi ai.

Lục Nguyên cầypym chai nước lên uống một hơi cạasUn sạAHWch, hắhnn cảmpm thấzqy quảMY nhiên đbau thương, đQNQây là một đGau thương mơ hồ, ở trong gió mưa buồn một na tử cầasUm cây dù đoi đpi lạponi lạypyi, mà Kiếm Như Hảbi liền cầhJOm lấWhy dụng cụ bắHft đzqầvsu khảSdo sát thấQkt tình chi ai.

- ThấSdt tình chi ai, nhịJT phẩAHWm hạQO, nhấstvt lưu.

Làm nửa ngày đboã khiến cho thấKt tình chi ai của Lục Nguyên tăng lên nhịFSP phẩgbm hạJT, nhịs phẩhnm hạOOa vẫn là một cấHfp bậc tương đsqpối thấRGp mặc dù hơn so với lúc trước một chút nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Vây đQOơn giảohQn có thểohQ nói, ai thủy mặc dù có tác dụng nhưng tác dụng quá nhỏ, cho dù có đQki thu thập thêm ai thủy nữgba cũng khó mà có thểKđOsKột phá tới Thế Giới Cảvsnh tầJTng thứOsKnăm.

Kiếm Như HảtFhi không ngờb rằPSng ai thủy lạWi có tác dụng nhỏ như vậy liền hít một hơi lạPvRnh, y không ngờPvR thiếu sót của Lục Nguyên lạKi nghiêm trọng như vậy.

- Như vậy chỉso còn cách cuối cùng.

Kiếm Như HảOi dạmpy Lục Nguyên cách áp chế tứKc giận loạypyi áp chế tứMc giận này sẽ khiến cho cơn tứtFhc giận bịpđHfè nén cuối cùng tứMc giận cực cao sẽ chuyểhnn hóa thành thấFSPt tình chi nộ.

Ngay lập tứhJOc Lục Nguyên học Chế Nộ quyết mà chế nộ, thậm chí Kiếm Như HảOsKi còn làm thêm một số ảOgo thuật cảbnh khiến cho cơn giận của Lục Nguyên tăng lên.

Vô số tứPvRc giận đSdè nén trong lòng.

Kiếm Như Hảmpi nhìn biểUAFu tình của Lục Nguyên, trong lòng tràn đypyầNKy hi vọng.

Một hồi lâu Lục Nguyên mở mắypyt ra.

Kiếm Như Hảsoi liền cầSdm dụng cụ khảPvRo nghiệm:

- Thấgbt tình chi nộ, nhịpM phẩgbm trung nhấohQt lưu.

Dùng Chế Nộ quyết mà cũng chỉsđQNQạnPOt tới nhịsW phẩWhm trung mà thôi.

Nhịb phẩWm trung dĩo nhiên so với nhấhJOt phẩMYm trung ban đasUẩzqu khá hơn một chút nhưng muốn tăng lên Thế Giới cảKgmnh tầOgng thứOsK năm vẫn là vô cùng khó khăn.

LạohQi thấPvRt bạhJOi.

Kiếm Như HảQki chỉvQh nghĩso tới hai cách mà không ngờJT hai cách này đhJOều hoàn toàn thấNKt bạhssi.

Kiếm NHư HảSdi muốn giúp Lục Nguyên nhưng bây giờQNQ y phát hiện ra cho dù cố hết sứqc cũng không đsWược.

Bây giờJT phảasUi làm sao làm sao đhJOểPS giảWhi quyết thấtFht tình thiếu sót.

Chẳng lẽ Lục Nguyên cứpM phảponi bịsqp áp chế ở cửa ảsqpi này, nếu như không thểK tiến thê cuối cùng bịQk Chiến Cuồng Thiết hoặc Kiếm Chi Tử chém chết sao? Thiên tài khó có của kiếm đoạJTo phảpi bỏ mạbong ở đWây sao?

Kiếm Như HảOgi chuẩypyn bịnPO hai cách, một là ai chi thủy, một là chế nộ quyết, muốn tăng lên thấasUt tình cho Lục Nguyên nhưng đasUều thấKt bạKi.

Thấsqpt tình thiếu bảUAFy đPvRến mứPvRc đOOaộ như Lục Nguyên thì đmpúng là bó tay chịKu trói.

Ngay cảzq Kiếm Như HảtFhi cũng đgbành chào thua.

Kiếm Như HảPvRi hết cách khiến Cừu Thanh Sơn, Kiếm Vân trung tổ mới đhJOầQNQu còn lạGc quan cũng bấWht đGắsc dĩAHW lắNKm. Kiến thứPvRc của họ không bằOng Kiếm Như HảOi, trong lòng thầJTm kêu tiêu rồi, họ đWều một phe với Lục Nguyên, nếu hắGn ngừng tiến bộ thì chờpon khi Kiếm Chi Tử phảMn công họ cũng tiêu đKgmờFMbi.

Cơ Thiên Vũ đsoược Lục Nguyên cứGu giúp, là chiến hữypyu mấvsy lầQNQn với hắMn đOgương nhiên muốn Lục Nguyên có thểKgm trùng kích đGến thế giới cảqnh ngũ tầpng tạFMbo vật cảRGnh, nhưng nàng không có cách nào.

632. Chương 1133-1134 : Thất Tình Của Kiếm

Tô Doanh Tụ, Chúc Thiên Dung, Chúc Liệt Phong tuy là lầAinđzeầAiu tiên cùng Lục Nguyên kề vai chiến đMKấrDvu nhưng đrDvã kết tình nghĩjmNa sâu với hắbbyn, rấnCt muốn giúp hắEn. Nhưng thấHZy ai chi thủy và chế nộ quyết đnCều không hữjmNu dụng, trong phút chốc họ không nghĩN ra cách gì giúp đAiợc Lục Nguyên.

Lục Nguyên sẽ phảlDpi thua bởi thấyXot tình thiếu bảjDy sao?

Không cam lòng! Mình tuyệt đMKối không cam lòng thua vào thấzet tình thiếu bảJGy.

Kiếm Như HảDGvi hết cách thì mình tự làm.

- Ta cầFHn yên lặng chút.

Lục Nguyên nói xong câu đEOó cầVnm hồ lô rượu ra đFHi, đoMi ở khu vực Ẩn Kiếm tông.

Đi dạNo một hồi hắGln dầpYEn thảtAV lỏng hơn, nhìn ngọn núi không xa, Lục Nguyên nhanh chongs trèo lên tới đzeỉEOnh, ngồi trênđXqỉHnh núi cầvGlm hồ lô rượu ừng ực uống rượu. Gió núi mạDGvnh mẽ thổi áo xanh bay phầErFn phật, tóc rối tung.

Lục Nguyên ngồi trên đVỉErFnh núi, nhắNm mắXqt lạDi.

Bên cạHnh có gió.

Và mùi hương nhè nhẹ, là hương hoa.

Bây giờNW trên tinh thầEOn này là mùa xuân.

Từng đFHóa hoa nở rộ.

Lục Nguyên nghe tiếng gó, ngửi hương hoa.

Đột nhiên tinh thầAin rung đNộng.

Lúc ở Kiếm Vong Bia cuối cùng giữglg lạFtji ký ứEc chính là một thanh kiếm, trừ kiếm ra không có gì cảlV. Chính vì đGliều đEó mới sáng lập kiếm ngũ, duy kiếm, mà mình thấoMt tình thiếu bảzey chắmGc liên quan đCWến đFRiều này. Vừa rồi mình nghe tiếng gió, ngửi hương hoa, phảjEi chăng cũng có thểjE nghe tiếng kiếm, nghe thấDy tình cảMKm kiếm đrDvâu?

Có lẽ thấJGt tình của mình không phảVni thấGlt tình mà là thấowwt tình kiếm.

Trong Ẩn Kiếm tông mình có ở trong Thính Kiếm ThấDGvt, bên trong đGjCó nghe đowwến tình cảVnm của kiếm, hỉFH nộ ái ố của kiếm.

Điều mình sắrDvp làm là lạXFhi nghe hỉM nộ ái ố của kiếm.

Lục Nguyên đNứXFhng bật dậy, dùng tốc đowwộ nhanh nhấyXot bay đjDến trước mặt Kiếm Như HảEOi.

HắErFn nói:

- Ta muốn đhXni Thính Kiếm ThấDt.

Thính Kiếm ThấEt là một gian nhà gỗ nho nhỏ, diện tích không lớn.

Lúc đtAVó ba ngườErFi Lục Nguyên, Kiếm Tiềm, Kiếm Tuyệt cùng vào trong Thính Kiếm ThấFtjt, cuối cùng là Lục Nguyên chiến thắnCng có tư cách đEOi Thính Kiếm Thấowwt. Bây giờH Kiếm Tuyệt đjmNã chết dưới tay Kiếm Chi Tử, Lục Nguyên lầpYEn thứFFo hai đmGến Thính Kiếm ThấWt.

Lục Nguyên rút ra Dưỡng Ngô tiên kiếm đEặt ở trước mắNWt, im lặng nghe tiếng kiếm.

Trong hoàn cảVnh yên tĩvNnh, Lục Nguyên dầNn cùng kiếm hợp làm một.

Dưỡng Ngô tiên kiếm đjmNang nói cho Lục Nguyên nhiều chuyện trong quá khứFtj, nhiều chuyện tạEi trung ương thiên triều, trong đmGó trọng đyXoiểNWm là đFtjối mặt Thái A tiên kiếm thì hưng phấhXnn, đyXoánh bạtAVi Thái A tiên kiếm thì Dưỡng Ngô tiên kiếm phấXFhn khởi, khoảMKnh khắwMEc tranh

chấGjCp cùng Kiếm Chi TửbảRn tân kiếm cũng cực kỳ hào hứCWng, chẳng qua bây giờl mới nói cho Lục Nguyên nghe thôi.

Lục Nguyên nghe kiếm hỉHZ! Vì đDGvánh bạyXoi Kiếm Chi Tử mà hỉze, trảErFm yêu trừ ma mà hỉH.

Lục Nguyên nghe đVnến kiếm nộ! Vì không thểGlđyXoánh bạGjCi Chiến Cuồng Thiết mà nộ! Vì không thểwHz giết chết ngụy quân tửLăng Thanh Vân mà giận. Có nhân tố cá nhân bên trong nhưng sự thật là vì công lý. Chiến Cuồng Thiết lấFRy mạlng ngườyXoi như cỏ rác, ngườJGi như vậy không chết sẽ tai họa nhữwMEng ngườYJFi khác. Lăng Thanh Vân là một ngụy quân tử, đEOểjmNgã sống chỉlDp có một tác dụng là hạjDi ngườwHzi.

Lục Nguyên nghe đMến kiếm ai! Hiện giờR kiếm đEOạFHo suy sụp như vậy! NgườFRi dùng kiếm ít ỏi, thế giới cảpYEnh ngũ tầFRng đEã có thểErF xưng là cao thủ dùng kiếm số một trung ương thiên triều, đwHzó là bi ai cỡ nào, kiếm đMKau thương thấCWm vào lòng Lục Nguyên.

Không đEOúng, không nghe đlược kiếm sợ! Kiếm củam ình luôn không sợ hãi, vấWn đXFhề là thấwHzt tình thiếu bảglgy cầJGn nghe kiếm sợ. Làm sao đbbyây? Mơ hồ có chấHZn đnCộng từ bên Kiếm Giới truyền đlVến, chỗ đpYEó mình nghe thấwHzy kiếm sợ, dườlVng như là vô tận hùng hồn bày ra trước mắGlt mình. Mình không thấFFoy ngay chính diện mà chỉN thấCWy từng thanh tiên kiếm trong vô tận hơi thở hủy diệt bịE tiêu trừ, cảrDvm giác mình thấCWy một góc này là một góc hủy diệt cuối kỷ nguyên kiếm cổ văn minh, tuy chỉE thấpYEy một góc nhưng có thểl trông thấHy trận chiến ấzey hoang vắYJFng cùng tuyệt vọng, bấlVt khuấjDt.

Mình nghe thấHZy kiếm sợ rồi.

Lục Nguyên nhẹ vuốt kiếm trong tay, lúc này hắXFhn hiểMKu nghe không chỉtAV là kiếm của mình mà là thật nhiều thanh kiếm, nhiều kiếm trong Kiếm Giới mở tâm của chúng cho hắHn nghe.

Lục Nguyên tiếp tục lắErFng nghe, lầoMn này nghe nhiều kiếm thanh, kiếm âm, kiếm tâm.

Lục Nguyên nghe đoMến kiếm ái! Kiếm ái là bảlVo vệ, vô tận thủ hộ, thủ hộ kiếm cầln bảFRo vệ, ngườFRi cầRn bảFHo vệ.

Lục Nguyên nghe kiếm ác. ác ngụy quân tử, ác tiểDGvu nhân thật sự, tứwHzc là kiếm ác. Kiếm thích ngườYJFi ngay thẳng, chính trực, tựa như kiếm thẳng hướng phía trước.

Thấglgt tình đJGến đwHzây đvGlã nghe đCWược lục tính, còn kém tình cuối là dục. TạFtji sao không nghe đpYEược kiếm dục? Kiếm rốt cuộc là cái gì? Lục Nguyên lấhXnng nghe thanh âm kiếm nhưng vẫn không thểCW tìm đtAVến kiếm. Rốt cuộc, một thanh kiếm vô cùng cổ xưa trong Kiếm Giới, Lục Nguyên rốt cuộc tìm thấNWy rồi.

Kiếm dục là tìm đFtjạFFoo càng mạmGnh, kiếm dục là muốn biến mạmGnh hơn bấMt cứFR ai, kiếm dục là muốn dốc hết sứDGvc kháng thiên, đwMEấYJFu thiên không hối hận.

Đây chính là kiếm dục.

ĐấFtju với trờvGli!

Lục Nguyên như là từ trên không trung thấMKy hai chữFRđjEábbyu thiên khôngr lồ. Hai chữyXo rồng bay phượng múa, có tinh khí thầwMEn mênh mang vô cùng.

Lục Nguyên khá là bình tĩvGlnh, trong Thính Kiếm ThấlDpt nho nhỏ nghe đlDpến kiếm hỉNW, kiếm nộ, kiếm ai, kiếm sợ, kiếm ái, kiếm ác, kiếm dục, thấwMEt tình kiếm đFtjều bịFFo mình biết đGlược, đvGlã hiểVnu cái gì gọi là thấFHt tình kiếm. LầFFon này hiểlVu ra sâu trong linh hồn có loạFFoi cảRm đlDpộng.

Lục Nguyên bình tĩbbynh đHi ra Thính Kiếm ThấJGt, còn chìm đFRắXFhm trong vô tận cảjEm đMộng.

Kiếm Như HảJGi nhìn Lục Nguyên khá là bình tĩlVnh đFFoi ra Thính Kiếm ThấVnt thì cho rằzeng hắwMEn đCWã thấbbyt bạhXni. Kiếm Như HảnCi thật tình không ngờvN mình chuẩRn bịGl sẵXqn sàng ai chi thủy, chế nộ quyết vậy mà không có một chút tác dụng. Bên kia Kiếm Vân trung tổ và Cửu Thanh Sơn thì đMKã tuyệt vọng, họ nhấowwtđGjCịMnh đyXoứDGvng bên Lục Nguyên, nhấwMEt đHZịwMEnh là một phầFHn bịE Kiếm Chi Tử tẩEy trừ sau khi gã biến mạVnh.

Lục Nguyên lạlDpnh nhạjmNt nói:

- Ta muốn trắMKc thấGlt tình của mình, xem nó thế nào.

Kiếm Như HảRi gật đpYEầEOu, dù gì không còn cách nào, cứwHz thửmột lầJGn thôi.

- BắErFt đGjCầnCu trắRc nghiệm thấDGvt tình chi hỉl.

Giống hệt như lầlVn trước, cảXqm giác vui sướng truyền khắDpđtAVầnCu óc Lục Nguyên.

Lát sau dụng cụ báo ra:

- ThấNt tình chi hỉglg, nhấyXot phẩwMEm trung.

QuảErF nhiên số liệu vẫn thấJGp như vậy, không có hữlVu dụng gì cảl.

Lục Nguyên lạXqnh nhạEt nói:

- Khoan đFRã, trắJGc lạVni lầGn nữFtja đjDi.

- Vậy hảXq? Thế thì thử lạVi.

Kiếm Như HảErFi sao cũng đvGlược, dù gì tuyệt vọng rồi.

LầAin thứGl hai bắwMEt đWầpYEu trắvGlc thấjmNt tình chi hỉjmN, nhưng lầNWn này Lục Nguyên đEOổi cách khác, tưởng tượng mình là một thanh kiếm, nghe kiếm hỉlDp. DườlDpng như trong chớp mắGlt Lục Nguyên cảjEm giác vô tận vui sướng truyền đvNến, đvGlây là vì trảtAVm yêu trừ mà ma hỉGl, kiếm cũng vì thế mà vui.

- ThấHt tình chi hỉYJF, cửu phẩwHzm thượng.

Cái gì! Thấowwt tình chi hỉjmN vừa rồi vẫn chỉXFh là nhấvGlt phẩzem trung, sao chớp mắGjCt đFFoã là cửu phẩGm thượng?

Đối với trùng kích tầNWng tạGlo vật cảowwnh thì nhấjEt phẩXqm tủng là gầYJFn kém nhấglgt, nhấlt phẩDGvm hạE là cực kém, cửu phẩNm thượng là tốt nhấjEt. Nghe nói cửu phẩEm thượng thậm chí không cầFHn dùng cái gì nguyên thạNWch, chỉD cầmGn tốn thờmGi gian nhiều chút là có thểyXo kéo đDGvến tạnCo vật cảvGlnh. Nhưng mà, ngườbbyi cửu phẩlVm thượng cực kỳ hiếm hoi, rấFFot thưa thớt.

Mới rồi Lục Nguyên chỉJG là nhấMKt phẩDm trung, sao chớp mắjmNt đFtjã là cửu phẩErFm thượng chứR?

Cái này sao làm đzeược vậy?

Kiếm Như Hảqi trợn to mắNCt, con ngươi co rút. Kiếm Vân trung tổ và Cửu Thanh Sơn vốn tuyệt vọng, nghe tin tứWuec này bấCt giác ngẩIng đZxfầFsDu. Một bên Cơ Thiên Vũ, Tô Doanh Tụ và Chúc Thiên Dung, Chúc Liệt Phong cùng ngẩyng lên, họ không thểGItin đbvjiều mình nghe đZxfược.

- Chúng ta có nghe lầqm hay không vậy?

- Chắyc là không đjDâu?

- Vậy thật sự là cửu phẩNtHm thượng?

- Sao có thểjn là cửu phẩjrFm thượng đauược chứusn?

- Cái này quá khoa trương đui?

- NhấXYt phẩjDm trung sao tự dưng biến thành cửu phẩNtHm thượng đnMược, có phảvAui là dụng cụ trắCc nghiệm ra sai lầsCXm?

Kiếm Như HảsCXi cũng tưởng dụng cụ trắyjQc nghiệm trục trặc lên lập tứfjBc làm lạsCXi, kết quảNC lầDjan này giống như lầqn trước, thấYt tình chi hỉBV, cửu phẩvm thượng, là tư chấvt dễ dàng trùng kích thế giới cảXYnh ngũ tầtang tạusno vật cảUNynh, thế này là sao?

Kiếm Như HảZxfi hỏi:

- Điều này sao có thểXYđuược? Ngươi làm sao làm đquợc? Ai chi thủy và chế nộ quyết của ta đtZUều chịjDu thua mà?

Lục Nguyên cảXYm thấsCXy không có gì cầCn che giấjKu, thế nên nói:

- Mới rồi ta đusni Thính Kiếm Thấsvt nghe tiếng kiếm, nghe tình cảuFm kiếm, nghe đsvến kiếm hỉu, thế là dùng kiếm hỉC thay thếhỉM của ta. Lúc ta ở Kiếm Vong Bia phát hiện sâu trong ký ứsvc của ta là một thanh kiếm chứnM không phảjrFi ký ứusnc nào khác.

Kiếm!

Kiếm!

Kiếm!

Kiếm Như HảvAui, Kiếm Vân trung tổ, Cừu Thanh Sơn, Cơ Thiên Vũ, Tô Doanh Tụ và Chúc Thiên Dung, Chúc Liệt Phong đZxfều há hốc mồm. Thế này cũng đtaược? Mà còn đusni trơn tru nữbvja. BảxOWn chấqt của Lục Nguyên quá lạxOW lùng, hoàn toàn khác với ngườFsDi thườtang, Lục Nguyên rốt cuộc là yêu nghiệt gì vậy trờnMi!

Kiếm Như HảyjQi lập tứeAc trắQwc nghiệm lục tình kế tiếp, muốn xem nộ, ai, sợ, ái, ác, dục của Lục Nguyên.

- BắjDt đUNyầAGCu trắyytc nghiệm thấDQt tình chi nộ.

Không có cách nào ai bảo hắn đã vượt qua cửu phẩm cực hạn đạt tới thập phẩm.

- Ta là thần trong thần kiếm trong kiếm, thất tình chi nộ, thành cho ta.

Ở trên hư không Lục Nguyên nắm bắt một cái cứ như vậy thành tựu thất tình chi nộ.

Chiến Cuồng Thiết như muốn điên lên rồi, hắn chém vào Lục Nguyên bất quá chỉ là tàn ảnh mà thôi, lại là phù sinh nhược mộng.

- Thất tình chi ai, thành cho ta.

Lục Nguyên lại nói.

Lục Nguyên đạt tới trạng thái Thế Giới Cảnh tầng thứ tư xác thực là đánh không lại Chiến Cuồng Thiết, nhưng vẫn có thể làm bị thương Chiến Cuồng Thiết, hiện tại Chiến Cuồng Thiết muốn đánh bại Lục Nguyên không hề dễ dàng, dưới tình hình bình thường y dĩ nhiên không sợ thời gian kéo dài nhưng bây giờ thì vô cùng nóng ruột.

- Thất tình chi cực, sợ chi cực thành cho ta.

Lục Nguyên như là thần trong thần, giương tay lên đã nắm được thất tình chi cực.

- Thất tình chi cực, ái chi cực thành cho ta.

Hắn vừa tránh né công kích của Chiến Cuồng Thiết vừa giương tay lên nắm lấy ái chi cực.

- Thất tình chi cực, ác chi cực, thành cho ta.

Lục Nguyên giương vuốt lên hư không, giống như là thanh long, nắm lấy ác chi cực ở trên không trung.

- Thất tình cuối cùng, dục chi cực, thành cho ta.

Trong tích tắc này công kích của Chiến Cuồng Thiết trở nên vô cùng mãnh liệt, Lục Nguyên bị một vết đao bị thương không nhẹ, đối mặt với Thế Giới Cảnh tầng thứ sáu Chiến Cuồng Thiết quả nhiên không thoải mái.

- Thế Giới Cảnh tầng thứ năm, Tạo Vật Cảnh.

Lục Nguyên quát dài một tiếng.

Trong tích tắc này toàn thân Lục Nguyên nổi lên một đạo ánh sáng, đây là một đạo ánh sáng hội tụ thất tình.

Vào thời khắc này toàn thân Lục Nguyên đã có biến hóa long trời lở đất.

Pháp lực trong tích tắc này của hắn đã cao hơn trước rất nhiều, toàn thân ngày càng lớn mạnh, hơn nữa không chỉ có vậy mơ hồ Lục Nguyên còn phát hiện ra rằng mình có một loại cảm giác làm chủ tạo vật, đúng thế, toàn thân của hắn đã có thể làm chủ linh trí và sinh mạng cho nên mới có cảm giác làm chủ tạo vật này.

Ta đạt tới Thế Giới Cảnh tầng thứ năm Tạo vật Cảnh, đứng đầu Tạo Vật.

Từ khi Kiếm Diệt lão tổ nói thất tình của mình ít ỏi khó có thể tiến vào trong Thế Giới Cảnh tầng thứ năm trải qua bao nhiêu lần thất bại, bị Chiến Cuồng Thiết đuổi giết không biết bao nhiêu lần, trong sự khẩn yếu trước mắt cuối cùng cũng tiến vào Thế Giới Cảnh tầng thứ năm Lục Nguyên liền cảm khái.

Lại một thanh trường đao của Chiến Cuồng Thiết đánh tới, Lục Nguyên cảm thấy đầu óc của mình vẫn đang mãnh liệt chuyển động.

Không sai ở trong tích tắc này Lục Nguyên mơ hồ cũng cảm thấy đầu óc của mình thay đổi.

Đây là một loại kiếm pháp nhằm vào người có nhiều tình cảm mà sáng tạo ra.

Người có thất tình mà một khi đối mặt với kiếm pháp sáng chế vì nó thì tương đối đáng sợ.

Không sai Lục Nguyên bây giờ muốn chuyển sang sáng tác loại kiếm pháp này.

Lục Nguyên về phương diện thất tình trải qua không hề như người bình thường.

Lúc đầu thất tình của Lục Nguyên chỉ là nhất phẩm hạ, trước đây không lâu đã đạt tới cửu phẩm thượng, mà ở trong khoảnh khắc kia thất tình đã đạt tới thập phẩm thượng, ở giữa thiên địa làm gì có ai trải qua thất tình phong phú bằng Lục Nguyên.

Mà giờ khắc này một loại ngã kiếm kiếm tức là nhân nhân tức là kiếm.

Giống nhau bắt đầu lĩnh ngộ.

MÌnh muốn sáng tạo ra một kiếm này, đặt tên là Kiếm Cửu, thất tình kiếm.

Không sai một kiếm này chính là kiếm cửu.

Kiếm Bát vạn kiếm quy nhất, đã đem vô số tuyệt chiêu tập trung vào trong đó rồi phóng ra ngoài, đây cơ hồ là đại chiêu khiến cho người ta không ngờ được tuy nhiên Lục Nguyên mơ hồ cảm thấy được một chiêu này của mình đã vượt qua vạn kiếm quy nhất kiếm bát.

Bởi vì kiếm cửu, thất tình kiếm công kích thất tình của con người.

Thất tình của người hỉ nộ ai sợ, ái, ác dục.

Vô luận là ai về phương diện tình cảm đều có nhược điểm.

Mà một chiêu này của Lục Nguyên tấn công nhược điểm của bọn họ.

Tất cả chiêu thức đều là khắc tinh.

Trừ phi trong chiêu thức của ngươi không có bất kỳ tình cảm gì nhưng mà chiêu thức không có tình cảm thì không thể mạnh mẽ.

Tỷ như một kiếm chiêu, ngươi không dồn tình cảm vào trong đó thì nó làm sao mạnh được?

Lúc này cục diện trở nên vô cùng cổ quái.

Lục Nguyên mơ hồ cảm thấy được thượng cổ kiếm đạo của mình, kiếm chiêu của hắn không có bao nhiêu, kiếm cửu, thất tình kiếm, cũng đã đến cực hạn của một bộ kiếm pháp.

Kiếm Cửu thất tình kiếm.

Đây là một kiếm kinh thiên động địa.

Một kiếm này một khi tạo ra sẽ là khắc tinh của tất cả các tình cảm chiêu thức khác.

Dĩ nhiên đoán chừng cũng có một vài loại chiêu thức không khắc được ví dụ như chiêu thức của văn minh, chiêu thức của bọn họ trải qua thiên chuy bách luyện, là loại hạng nhất.

Mà hiện tại Lục Nguyên đã chế ra Kiếm Cửu Thất Tình Kiếm.

Một kiếm này một khi sáng chế ra thì vô cùng có uy lực.

635. Chương 1138: Thế Giới Cảnh Tầng Thứ Năm(hạ)

Chính xác mà nói một kiếm này không đơn giản mà sáng tạo thành được Lục Nguyên cũng chỉ mới sáng tạo được một nửa mà thôi.

Mà một nửa phía sau phải cho một lượng lớn thất tình vào thì mới có thể thành.

Khoáng Thế kiếm muốn sáng chế ra cũng thật không dễ dàng.

Lục Nguyên rơi vào trong trầm mặc, hắn không ngờ rằng mình còn sáng tạo được Kiếm Cửu, thất tình kiếm.

Tuy nhiên mặc dù nói kiếm cửu thất tình kiếm chỉ sáng tạo được một nửa nhưng đối mặt với Chiến Cuồng Thiết vẫn không quá khó khăn.

Dù sao hiện tại Lục Nguyên cũng đã đạt tới thế giới cảnh tầng thứ năm.

Lục Nguyên mở mắt ra:

- Chiến Cuồng Thiết thời điểm tỷ thí chính thức đã đến, ngươi đuổi giết ta lâu rồi ta cũng phải trả ngươi lại một vài chiêu.

Chiến Cuồng Thiết gào to một tiếng, trường đao của hắn chém ra, một đao này cũng khá có danh có tên là Kiêu Binh Tất Bại Lôi Đình Chấn, một đao này có cuồng khí cực đại.

Một đao này uy phong tới cực điểm.

Chiến Cuồng Thiết càng ngày càng mạnh.

Hắn mặc dù biết Lục Nguyên lợi hại nhưng đao của hắn cũng không hề yếu.

Một đao thế như sấm sét.

Tuy nhiên một đao sấm sét như vậy vẫn bị Lục Nguyên hời hợt phá mất.

Không sai vô cùng đơn giản phá.

Lục Nguyên cầm Dưỡng Ngô Kiếm nhẹ nhàng đảo qua ở trên hư không, phá chiêu đao của Chiến Cuồng Thiết. Cơ Thiên Vũ Kiếm Vân Trung Tổ Chúc Thiên Dung bọn họ nhìn thấy thì biết đao chiêu đã bị phá sạch sẽ cho thấy thực lực của Chiến Cuồng Thiết và Lục Nguyên chênh lệch lớn cỡ nào.

- Chiêu thức của chúng ta chênh lệch như trời vực.

Dùng xong một chiêu Lục Nguyên thản nhiên nói.

- Ta không tin.

Chiến Cuồng Thiết rống dài mọt tiếng, sau đó đánh ra một đao mạnh nhất, trực tiếp chém tới.

Phong thái chiến đấu của y liền mang theo một vẻ cuồng loạn.

Đây chính là cuồng khí.

Một lọa cuồng nộ khí dồn vào đao mà chém ra.

Đây là một đao mà Chiến Cuồng Thiết đem tất cả tâm huyết biến thành, từ Địa Long Tinh hắn bắt đầu một đường đuổi theo Lục Nguyên, lúc đó hắn là Thế Giới Cảnh tầng thứ tư bị Lục Nguyên đã thương hai lần, đây là một đại sỉ nhục cho nên lần này toàn bộ uất nhục của hắn đã dồn vào đao này mà bùng nổ.

Một đao thật là mạnh.

Mà Lục Nguyên cũng trong sát na này mà tế ra Dưỡng Ngô Kiếm, một kiếm này đánh ra ở trên hư không xuất hiện một tòa thành trì phồn hoa, vô số ánh đèn xuất hiện, nam nam nữ nữ cùng với cuộc sống bách thái xuất hiện trong một kiếm vô tận.

Nhiều tức giận hơn nữa cũng phải tiêu tán dưới kiếm này.

Nhiều phồn hoa hơn nữa cũng phải tan mất.

Nhiều cảnh đẹp hơn nữa cũng phải tán mất.

NỮ nhân xinh đẹp cũng hóa thành một đống bạch cốt.

Phồn hoa cũng hóa thành một đống gạch vụn.

Mà một khi phồn hoa mất đi kiếm quang cũng hết.

Lục Nguyên cùng với Chiến Cuồng Thiết đã đổi vị trí với nhau, một đạo huyết quang tùy ý đánh lên trên người của Chiến Cuồng Thiết.

- Thì ra kiếm thuật của ngươi đã đạt tới trình độ này, ta dùng toàn lực cũng không bù được chênh lệch, kiếm chiêu của chúng ta đúng là khác biệt nhau một trời một vực.

Lúc mới bắt đầu Lục Nguyên nói chiêu thức của mình với Chiến Cuồng Thiết khác biệt nhau mọt trời một vực nhưng Chiến Cuồng Thiết không tin, hắn là người trong Cuồng Môn, cuồng khí phúc thân làm sao tin tưởng chuyện này cho được, bây giờ hắn nhìn một kiếm của Lục Nguyên mới tin.

Chênh lệch đây chính là chênh lệch.

Không hiểu thật không hiểu được.

Ồn ào huyết quang đại phóng, cả người Chiến Cuồng Thiết ngã xuống.

Rốt cuộc Lục Nguyên cũng giải quyết được đối thủ Chiến Cuồng Thiết một đường đuổi giết mình từ Địa Long Tinh, Lục Nguyên thở ra một hơi.

Bây giờ là lúc thu thập chiến lợi phẩm, giết người xong mà không thu thập chiến lợi phẩm thì không phải là phong cách của Lục Nguyên, kỳ thật chiến lợi phẩm của Chiến Cuồng Thiết cũng chỉ có mấy cái có tác dụng mà thôi, thứ nhất là địa giai linh thạch có năm vạn, tài sản phong phú, linh thú cấp thần thoại hắn cũng có một ít.

Mà bên kia đám người Kiếm Như Hải bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm, Chiến Cuồng Thiết hung hãn cuối cùng cũng bị Lục Nguyên giải quyết, đám người bọn họ hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi Lục Nguyên biểu hiện ra thất tình cửu phẩm sau đó là thập phẩm làm người ta kinh hãi, cuối cùng đánh bại Chiến Cuồng Thiết.

Thất tình thập phẩm!

kế tiếp Lục Nguyên ở trong Ẩn Kiếm Tông nghỉ ngơi dưỡng sức, đơn giản mà nói, cảnh giới Thế Giới Cảnh tầng thứ năm Tạo Vật Cảnh chính là Tạo Vật, không sai bây giờ Lục Nguyên đã có thể bắt đầu tạo vật.

Cho thứ gì linh trí đây?

Lục Nguyên đang trầm tư.

Vừa vặn ở bên cạnh có một cây đào Lục Nguyên cũng rảnh rối liền đánh ra thất tình vào cây đó, trong chốc lát đã thấy cây đào phát ra thanh âm cổ quái.

- A, ta có linh trí.

Cây đào mửng rỡ nói.

- Vậy ta có thể trở thành đào yêu.

-Không ta muốn làm đào tiên, đào yêu nghe có vẻ yêu khí đào tiên mới vừa đẹp vừa đáng yêu.

Bụi đào này lầm bầm nói đột nhiên nó phát hiện bên cạnh có người.

- Bên cạnh còn có những người khác.

- Thật xấu!

- Mặc những người khác ta còn chưa mặc quần áo.

Cây đào này lập tức nói đám Lục Nguyên còn chưa kịp phản ứng thì nó đã nổi nhánh cây tới, đồng thời một đào tử xuất hiện, bao bọc cây đào làm cho gió thổi không lọt.

Lục Nguyên há hốc mồm.

Hắn cứ như vậy tạo ra một đào yêu nữ sao?

Hơn nữa cây đào yêu này còn có phần cổ quái, Kiếm Như Hải liền nói:

- Lục Nguyên ngươi bây giờ là thất tình thập phẩm, thất tình so với người bình thường thì cao hơn nhiều, cho nên một khi cho cây cối linh trí thì bọn nó sẽ cổ quái hơn một chút.

Nghe Kiếm Như Hải nói vậy Lục Nguyên không tạo ra sinh linh nữa.

Một người một rượu tiêu dao tự tại.

Đúng rồi còn thiếu một chút.

Việc này liên quan đến kiếm cửu, thất tình kiếm, còn một nửa nữa Lục Nguyên chưa hoàn thành.

Mà ở lúc nãy khi giao thủ với Chiến Cuồng Thiết trong lúc cuồng nộ hắn phát hiện trên đao kia mơ hồ có sự tức giận tựa hồ nó có thể giúp Lục Nguyên hoàn thành kiếm cứu, thất tình chi nộ kiếm. Không sai thất tình kiếm chia làm bảy kiếm Lục Nguyên bây giờ đã minh bạch, bảy kiếm này phải hấp thu bảy loại tâm tình khác nhau mới có thể hoàn thành.

Mà một đao kia của Chiến Cuồng Thiết mang theo nộ khí vô cùng, tức giận vô cùng, nhưng mà lượng quá ít, cần phải hút thêm tức giận.

Một khi tức giận hấp thu xong là có thể thành tựu nộ kiếm.

Sáu loại kiếm khác cũng phải làm như đúc.

Cuối cùng thành tựu bảy kiếm, thành kiếm cửu thất tình kiếm.

Một kiếm này so với tám kiếm trước thì khó luyện hơn một chút, nhưng sau khi luyện xong thì uy lực cũng trở nên mạnh nhất, sẽ thành khắc tinh của toàn thiên hạ.

Lục Nguyên liền chuẩn bị một thoáng, khôi phục lại một chút thực lực rồi tính đường trở về Kiếm Môn, Kiếm Môn bây giờ đang bị Cuồng Môn công kích, Kiếm Như Hải Kiếm Vân Trung Tổ Cừu Thanh Sơn ba người cũng đi cùng.

Về phần Cơ Thiên Vũ Tô Doanh Tụ Chúc Thiên Dung Chúc Liệt Phong bọn họ dĩ nhiên là trở về Thiên Thủy Môn và Ngự Hỏa môn.

Bọn họ chưa tới mức vì Kiếm môn mà ác đấu với Cuồng Môn.

Lần này Cuồng Môn tấn công Kiếm Môn không phải là đối thủ tuy nhiên bọn họ vẫn còn vạn đại kiếm trận không phải thua thiệt bao nhiêu.

Bây giờ đã đến lúc cuối cùng.

Kiếm Môn đã sử dụng vũ khí cuối cùng.

636. Chương 1139: Giải Cứu Kiếm Môn(thượng)

Mỗi môn phái kỳ thật đều có vũ khí cuối cùng. Tỷ như Kiếm Môn vũ khí vô tận của bọn họ là đem tất cả mọi người tụ thành một cây kiếm, sau đó tất cả mọi người lập trận đứng thẳng, có thể phát huy uy lực lớn hơn bình thường rất nhiều, nếu như ở chính giữa là người càng mạnh thì phát huy thực lực ngày càng mạnh.

Bây giờ vũ khí Vô Tận Kiếm của Kiếm Môn đã hiện ra, mà đứng ở trong đó là Kiếm Diệt lão tổ đem tất cả lực lượng mọi người tập trung tại một chỗ, Vô Tận Kiếm này phát ra một lực lượng khá cường đại..

Thân kiếm to lớn trong suốt ngưng tụ, chỉ sợ có dài nghìn trượng rộng trăm trượng.

Tuy nhiên Cuồng Môn cũng đã hình thành vũ khí cuối cùng của mình, Cuồng Nộ Chi Thương.

Vô tận cao thủ Cuồng Môn đứng chung một chỗ, sau đó dùng một phương thức cổ quái mà tạo thành trận thế.

Cuồng Nộ chi Thương, vô tận khí tức ngưng tụ lại một chỗ.

Vô luận là vũ khí cuối cùng của môn phái nào cũng phải có tâm linh có tín niệm, tâm tình nhất định, chỉ có tâm tình mới có thể trở nên mạnh mẽ một người không có tâm tình không có chiêu thức linh hồn thì không thể nào mạnh.

Vũ khí cuối cùng của Kiếm Môn thuộc về cảm xúc tức giận.

Mà vũ khí cuối cùng của Cuồng Môn lại là cuồng nộ chi thương một loại giận điên.

Hai vũ khí này đấu với nhau, vô tận chi kiếm cùng cuồng nộ chi thương đều hướng về phía đối phương mà oanh tạc.

Thiên Trượng Kiếm đối mặt với Thiên Trượng chi thương.

Vô số thanh âm vô số ánh sáng trong sát na nổ tung, đại trận mà Kiếm Môn phong tỏa đã bị đâm thủng.

Điều này không phải nói cuồng nộ chi thương mạnh hơn vô tận chi kiếm.

Mà là người tạo ra cuồng nộ chi thương mạnh hơn người tạo ra cuồng nộ chi kiếm.

Người đứng giữa Cuồng Nộ chi thương có tu vi Thế Giới Cảnh tầng thứ sáu chiến ý tuyệt diệu mà người đứng giữa Cuồng Nộ Chi Kiếm là Kiếm Diệt lão tổ thực lực Thế Giới cảnh tầng thứ tư.

Những người khác của Cuồng Môn cũng rất mạnh.

Cho nên Vô Tân Kiếm bị Cuồng Nộ Chi Thương đánh nát cũng là điều tuyệt đối bình thường.

Đồng thời phòng ngự cuối cùng của Kiếm Môn Vạn Kiếm đại trận cũng hoàn toàn bị phá.

Chiến tranh sắp kết thúc.

- Kiếm Môn con rùa đen cuối cùng cũng bị phá.

- Bây giờ tới phiên chúng ta.

- Thanh kiếm của ngươi toàn bộ bị tru diệt.

Người của Cuồng Môn một lũ như lang như hổ xông vào trong Kiếm Môn chiến lực của bọn họ cao hơn so với người của Kiếm Môn không ít, Kiếm Môn lúc này đã bị nhuốm máu, đúng thế trận chiến này Kiếm Môn thảm thiết.

Cuồng Môn có rất nhiều cao thủ lợi hại lần này bọn họ tuyên chiến với Kiếm Môn đã chuẩn bị rất nhiều nhân lực.

Cao thủ của Cuồng Môn môn mạnh nhất là môn chủ Chiến Ý Tuyệt thứ hai là Chiến Cuồng Thiết, song vương này vô cùng hung hãn cả hai người đều là Thế Giới cảnh tầng thứ sáu, lần này tứ cuồng bát kim cương tung hoành tất cả đều có thực lực, những người khác mặc dù không có thực lực như song vương nhưng tuyệt đối cũng không dễ trêu chọc.

Mà hiện tại những người như vậy đã xông vào kiếm môn bắt đầu một trường giết chóc.

Mười sáu nhân vật tung hoành lực lượng tương đối kinh khủng, bọn họ cầm trong tay một thanh Quỷ Mạch đao, hướng về phía Kiếm Hùng mà nói:

- Nghe nói trong kiếm môn các ngươi còn có kiếm đạo bát cực bây giờ chỉ còn một người là ngươi đáng tiếc ngươi cũng không mạnh.

Nói xong hắn vung một đao đoạt mệnh Kiếm Hùng thực lực của hắn so với Kiếm Hùng thì hơn rất nhiều.

- Thì ra kiếm đạo bát cực chỉ là một trò hề, khó trách Lục Nguyên có thể dễ dàng đánh bại như thế, không phải Lục Nguyên mạnh mà là do các ngươi quá yếu.

Mười sáu thanh đao tung hoành, trong tay một tên cầm thanh đao chỉ về phía Đông Dã chí tôn:

- A ngươi là Đông Dã Chí Tôn sao, không phải là chí tôn mạnh nhất Kiếm Môn à? Không ngờ cũng kém như vậy.

Mười sáu người tung hoành đều mạnh hơn Đông Dã Chí Tôn rất nhiều.

- Nếu ngươi yếu thì đi tìm chết đi.

Bát kim cương chính giữa Nộ Kim Cương, cầm thanh trường thương chỉ về phía Thái sử Không mà nói:

- Ngươi là kiếm chủ của Kiếm Môn, là sư phụ của Lục Nguyên? Thật bất hạnh, Cuồng Môn chúng ta trước hết giết ngươi, sau đó lại đem đầu của ngươi đi dụ dỗ Lục Nguyên, bây giờ để ta hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn cầm cây trường thương dùng khí phách vô biên, Thái Sử Không bây giờ lại đang trọng thương, không có bao nhiêu sức đánh trả.

Một kim cương như quả cầu thịt ở trong bát kim cường tiến tới Gia Cát Trí Thương mà nói:

- Chà chà, Gia Cát Trí Thương nghe nói ngươi vốn là kiếm chỉ, bây giờ phải chết dưới tay của ta.

Gia Cát Trí Thương bị Nhục Kim Cương đánh cho không có sức hoàn thủ.

Cuồng Môn quả thật có thực lực quá mạnh.

Kiếm Diệt đang định đi tiếp viện nhưng đã bị Vương Siêu Hùng cản lại:

- Kiếm Diệt lão tổ, để ta đối phó với ngươi xem ra ngươi chính là người già nhất Kiếm Môn, cái mạng của ngươi còn chưa giữ nổi còn muốn đi cứu người khác sao?

Thực lực của Cuồng Môn hoàn toàn áp đảo Kiếm Môn.

Đây đúng là một cuộc đại tru diệt.

Mà cũng chỉ bây giờ mới thấy được, chiến tranh môn phái độ kịch liệt vượt xa nội loạn.

Nội loạn của Hiên Viên Chí Tôn cũng chỉ là hai thế giới cảnh tầng thứ hai đấu với nhau mà thôi, mạnh nhất cũng chỉ đến cấp Kiếm Phong Trung Tổ.

Mà lần này là chiến tranh môn phái, rất nhiều thế giới cảnh đánh nhau.

- Giết đi.

- Thống khoái tru diệt đi.

Người của Kiếm Môn ngã xuống, bọn họ dần trở nên tuyệt vọng.

Đúng thế không có hậu viện không có trợ giúp.

Kiếm Chi Tử lần này không xuất thủ hắn nhìn Kiếm Môn tàn sát, lãnh khốc vô tình.

Mà Lục Nguyên vốn có thực lực nhưng nghe nói Cuồng Môn đã phái ra một trong hai đại cao thủ Chiến Cuồng Thiết đi đuổi giết.

Một cảm giác tuyệt vọng lan tràn.

Trong tích tắc này một đạo kiếm quang xuất hiện đạo kiêm quang này từ xa mà tới, đạo kiếm quang này trong chốc lát đã cứu Kiếm Hùng chuẩn bị chết, Chiến Ý Tuyệt liền chuyển động đôi mắt hắn lập tức phát ra đao quang ứng chiến.

Nhưng Chiến Ý Tuyệt phát hiện ra mình đã sai lầm.

Bởi vì Kiếm thuật này thuấn di đi, độ khó cực cao, ngay lập tức một trong mười sáu người bọn họ là Đao Tung Hoành đã bị chết dưới kiếm.

Chiến Ý Tuyệt phát hiện ra có chuyện không bình thường.

Bởi vì một kiếm này sau khi giết Đao Tung Hoành xong liền thuấn di, ngay cả Chiến ý Tuyệt cũng không kịp phản ứng, lúc này Nguyệt Tung Hoành đã bị chết dưới kiếm.

Hơn nữa thế công không dứt, lại thuấn di tiếp, một người lại chết dưới kiếm.

Thế công vẫn chưa dứt, lần thuấn di thứ tư Nô Kim Cương, một Thế Giới Cảnh tầng thứ ba đã chết dưới đạo kiếm quang cứu Thái Sử Không.

Thế công không dứt, đạo thuấn di thứ năm đã giết chết Nhục Kim Cương, cứu Gia Cát Trí Thương.

Thết công vẫn không dừng lần thuấn di thứ sáu lại chém chết một người của Cuồng Môn.

Lần thứ bảy lại thuấn di độ khó so với sáu lần trước còn cao hơn.

Lần thứ tám không đúng là lần thứ chín lần thứ mười mười cao thủ của Cuồng Môn đã chết dưới kiếm này.

Người đánh ra đạo kiếm quang này rốt cuộc là ai, hắn thuấn di liên tiếp một đường rốt cuộc cực hạn ở đâu?

Cuồng Môn vốn lúc đầu áp đảo kiếm môn.

Một cuộc tru diệt xuất hiện.

Đối mặt với trận tru diệt này, Kiếm Môn bọn họ cơ hồ đều vô lực, trong đó có cả Kiếm Diệt lão tổ.

637. Chương 1140: Giải Cứu Kiếm Môn(hạ)

Nhưng trong khoảnh khắc đã xuất hiện một đạo kiếm quan diệt tuyệt.

Đạo diệt tuyệt kiếm quang này xuất hiện ở đâu thì Cuồng Môn có người tử thương nơi đó.

Môn chủ của Cuồng Môn Chiến Ý Tuyệt bỗng nhiên chớp động, đã có mấy người chết ở dưới kiếm quang này hơn nũa có cả cao thủ Thế Giới Cảnh tầng thứ ba, Chiến Ý Tuyệt không thể để cho thủ hạ của mình chết cho nên hắn lập tức thi triển Cuồng Tiêu Tốc Pháp chiêu thức này Chiến Cuồng Thiết cũng đã thi triển nhưng Chiến Ý Tuyệt thi triển so với hắn thì còn nhanh hơn.

Nhưng mà đạo diệt tuyệt kiếm quang tốc độ chiến ý tuyệt vời hơn nữa còn quá mức hoàn mỹ.

Kiếm thuật một đường là hoàn mỹ nhất kiếm.

Hơn nữa còn trung gian thuấn di giết người.

Một lần thuấn di đã khó khăn rồi.

Nhưng trong nháy mắt Diệt Tuyệt kiếm quang đã thuấn di mấy lần.

Hiện tại những người trong Cuồng Môn đều chú ý tới đạo kiếm quang này.

Mặc dù chỉ chết mười một người nhưng toàn bộ đều là cao thủ.

Nhiều cao thủ thế giới cảnh tầng thứ ba như vậy đều chết trong một đạo kiếm quang.

Lúc này người của Cuồng Môn rơi vào khí thế nghẹt thở, ai cũng tò mò xem đạo kiếm quang này có thể kéo dài bao lâu.

Lần thuấn di thứ mười hai lại có một người của Cuồng Môn bỏ mình.

Lần thứ mười ba thuấn di, lại một người của Cuồng Môn chết ở dưới kiếm, mà Chiến Ý Tuyệt chặn lại không kịp.

Lần thứ mười bốn thuấn di, cao thủ của Cuồng Môn lại chết, Chiến Ý Tuyệt lúc này muốn ngăn cản nhưng vẫn còn chậm.

Lần thứ mười lăm thuấn di, Chiến Ý Tuyệt vẫn còn thiếu.

Lần thứ mười sáu thuấn di, Chiến Ý Tuyệt vẫn còn thiếu, Chiến Ý Tuyệt bây giờ đã nhìn ra, đã pháp của đối thủ mình thủy chung chỉ kém một chút, mà cực hạn của đối thủ là gì, lúc này kiếm thuật thuấn di liên tục không ngừng gia tăng.

Lần thứ mười bảy kiếm thuật lại tiếp tục thuấn di.

Lần thứ mười tám kiếm thuật tiếp tục.

Lần thứ mười chín.

Lần thứ hai mươi, đây rốt cuộc là ai, liên tục thuấn di, đây rốt cuộc là người nào, nếu như đổi thành Chiến Ý Tuyệt hắn tuyệt đối không thể thuấn di nhiều như vậy, chính xác mà nói, hắn không thể thuấn di vượt quá mười lăm lần.

Chắc chắn kiếm chiêu năng lực của người này ở trên mình.

Đây rốt cuộc là ai?

Kiếm Chi Tử đã sớm cam kết hắn không xuất thủ như vậy là ai đây?

Lần thuấn di thứ hai mươi mốt Kiếm Thuật Nhất Tuyết Thiên, lần này kiếm thuật nhất tuyến thiên vô cùng hoàn mỹ.

Chiến Ý Tuyệt nhìn về phía kiêm quang tiêu tán, hắn muốn nhìn xem đối thủ lần này là ai.

Kiếm quang tiêu tán bóng người dần hiện ra.

Một bóng người áo xanh lười biếng tay cầm hồ lô rượu lười biếng khoác kiếm lên trên vai phiêu dật đứng dưới gió mưa.

- Lục Nguyên.

Chiến Ý Tuyệt nhìn về phía người áo xanh.

Thấy Lục Nguyên hắn liền yên tâm chiêu thức năng lực cận chiến của Lục Nguyên rất mạnh nhưng về phương diện pháp lực của hắn quá yếu hơn nữa thất tình thiếu sót không đạt tới Thế Giới Cảnh tầng thứ năm, tuyệt đối không phải là đối thủ của mình.

Lục Nguyên.

Lúc này người của Cuồng Môn và Kiếm Môn đều chăm chú nhìn về phía người áo xanh vừa mới tới, không ai nhìn thấy hắn xuất thủ rõ ràng, đồng thời Kiếm Như Hải Cừu Thanh Sơn Kiếm Vân Trung Tổ mấy người cũng xuất hiện. Người của Cuồng Môn thấy Lục Nguyên nghĩ tới một kiếm diệt tuyệt vừa rồi của hắn, quả nhiên không hổ là Lục Nguyên, người chiến thắng được Kiếm Chi Tử thật sự là mạnh mẽ, tuy nhiên Cuồng Môn Môn chủ đã tới đây, Lục Nguyên nhất định sẽ phải thảm bại.

Mà ngươi của Kiếm Môn lúc này dĩ nhiên là vô cùng cao hứng, Lục Nguyên cuối cùng cũng xuất hiện, đệ nhất cao thủ của Kiếm Môn cuối cùng cũng xuất hiện, tuy nhiên môn chủ của Cuồng Môn Chiến Ý Tuyệt vẫn ở nơi đó, Lục Nguyên chỉ sợ không cách nào là đối thủ của hắn.

Tất cả tiêu điểm đều chăm chú nhìn về phía Lục Nguyên.

Một người là đệ nhất cao thủ của Cuồng Môn một người là đệ nhất cao thủ của Kiếm Môn cuối cùng cũng gặp nhau.

Bất quá vô luận là ai hiển nhiên cũng cho rằng cao thủ đệ nhất của Cuồng Môn sẽ chiến thắng, Chiến Ý Tuyệt có thực lực Thế Giới Cảnh tầng thứ sáu Lục Nguyên không thể là đối thủ.

Chiến Ý Tuyệt nhìn về phía Lục Nguyên, hắn cất tiếng nói:

- Chà Lục Nguyên cuối cùng ngươi cũng tới, dưới sự truy kích của Chiến Cuồng Thiết mà cũng tới được Kiếm Môn, đoán chừng ngươi phải dùng thủ đoạn mới bỏ được hắn, tuy nhiên ngươi đã tới rồi thì cùng chết với Kiếm Môn đi.

Hắn lơ đễnh nói.

Lục Nguyên nhún vai một cái:

- Thật không may mắn Chiến Cuồng Thiết đã bị ta giết chết cho nên mới tới đây.

- Ha ha ha.

Chiến Ý Tuyệt cười dài:

- Nực cười ngươi làm sao có thể thắng được Chiến Cuồng Thiết.

Hắn cho tới bây giờ vẫn không tin.

- Ta có nói đùa hay không ngươi lập tức sẽ biết.

Lục Nguyên gật đầu đặt tay lên trên chuôi kiếm.

Chiến Ý Tuyệt cũng gật đầu:

- Ngươi nói đúng Chiến Cuồng Thiết tạm thời bị ngươi bỏ rơi cũng không có vấn đề gì, ta là sư huynh của hắn sẽ kết thúc ngươi.

Hắn rống một cái thương trong tay đã đánh ra.

Thiên địa vì một thương này mà phân.

Đây là một thương pháp thượng cổ do Phủ Chi Văn Minh truyền tới.

Một thương có thể khai thiên.

Chiến Ý Tuyệt kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng, hắn vừa rồi đã phát hiện ra kiếm thuật của Lục Nguyên rất cao cho nên thừa dịp Lục Nguyên còn chưa chuẩn bị đã thi triển Bàn Cổ thương pháp.

Mà Lục Nguyên cũng bổ ra một kiếm, một kiếm này trực chỉ về phía Chiến Ý Tuyệt.

Kiếm có thể đâm rách hư không.

Thương cũng có thể đâm rách hư không.

Dưới kiếm có mấy trăm sánh sao.

Dưới thương cũng có mấy trăm ánh sao.

Kiếm Thương chạm vào nhau một tiếng oanh nổ vang lên.

Chiến Ý Tuyệt lập tức lui bước, Lục Nguyên cũng lui về phía sau trăm trượng.

Chiến Ý Tuyệt sợ hãi mà quái dị:

- Pháp lực của ngươi?

- Không sai ngươi đang hoài nghi sao ta có thể đạt tới Thế Giới Cảnh tầng thứ năm phải không?

Lục Nguyên thản nhiên nói:

- Ai bảo các ngươi thiếu sót thất tình thì không thể đạt tới Thế Giới Cảnh tầng thứ năm.

- Kiếm tức là ta ta tức là kiếm.

- Niềm vui của ta tức là niềm vui của kiếm, trảm yêu trừ ma mà vui.

- Cơn giận của ta là cơn giận của kiếm, kiếm đạo vì áp chế mà tức giân.

- Ta vì kiếm mà ai, kiếm đạo suy sụp mafia.

- Ta vì kiếm mà sợ, vì kỷ nguyên chi kiếm mà sợ.

- Ta yêu kiếm yêu, vì bảo vệ mà yêu.

- Ta ác kiếm ác, chém giết ác nhân tức là ác.

- Ta dục kiếm dục, kiếm ta hợp nhất.

Mà lúc này Chiến Ý Tuyệt phát hiện ra, Lục Nguyên toàn thân toát ra khí thế hung hãn vô cùng, là khí thế làm chủ của tạo vật, Chiến Ý Tuyệt như muốn tuyệt vọng rõ ràng Lục Nguyên đã đạt tới Thế Giới Cảnh tầng thứ năm.

Chiến Ý Tuyệt cùng Lục Nguyên giằng co.

Mà Lục Nguyên đã đạt tới Thế Giới Cảnh tầng thứ năm Tạo Vật Cảnh, Chiến Ý Tuyệt liền có phần hoảng sợ không ngờ rằng Lục Nguyên cứ như vậy mà đột phá, nếu như vậy thì thật sự Chiến Cuồng Thiết đã chết ở dưới tay của hắn.

Chiến Ý Tuyệt là môn chủ của Cuồng Môn.

Thân là môn chủ đầu óc của hắn dĩ nhiên không tệ.

Hắn nghĩ tới chiến tích của Lục Nguyên, nếu như đối thủ chỉ hơn Lục Nguyên một tiểu cảnh giới thì khó có thể thắng Lục Nguyên.

Thứ hai, Lục Nguyên vừa rồi dùng hai mươi đạo kiếm thuận thuấn di, kiêm thuật tầng thứ nay đã cao hơn đao pháp của Chiến Ý Tuyệt.

Thứ ba Chiến Ý Tuyệt hoài nghi Chiến Cuồng Thiết đã chết dưới kiêm của Lục Nguyên.

Cho nên Chiến Ý Tuyệt đã không muốn lâm chiến nữa.

Trong nháy mắt y rút về phía sau.

Đúng thế không rút không được.

Cuồng môn môn chủ Chiến Ý Tuyệt cứ thế rút lui.

Đây là một biến hóa lớn.

Lúc Lục Nguyên giằng co với môn chủ Cuồng Môn ai cũng cho rằng Chiến Ý Tuyệt chiến thắng, nhưng lập tức bọn họ đã biết mình sai lầm.

638. Chương 1141: Mục Tiêu Của Kiếm Môn(thượng)

Ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về Lục Nguyên.

Lục Nguyên nhẹ nhàng múa kiếm:

- Trường kiếm!.

Hắn đột nhiên nói chuyện với trường kiếm khiến những người xung quanh không khỏi giật mình.

- Lần này đến Bình Thiên Đại Lục. Lúc này ta nghe thấy ở đây có rất nhiều lời cuồng ngôn, trong đó có những kẻ nói rằng sẽ đẩy Kiếm Môn từ hàng 365 xuống dưới chân núi, thiêu đốt hết tư cách của môn phái này. Những lời ngôn cuồng này ta nghe mà không thấy thoải mái chút nào, lại còn có không ít kẻ nói rằng Kiếm Môn hiện đnag ở thế yếu, nên loại Kiếm Môn khỏi một ngàn môn phái đứng đầu, đến tên tuổi của Vô Đại Thượng Giáo cũng sẽ bị mất đi. Những lời như vậy nghe quả là không thoải mái chút nào.

Lục Nguyên thản nhiên nói:

- Kiếm Đạo đã từng có những thời kỳ huy hoàng, đã từng là một trong ngũ cổ đại văn minh. Đúng vậy, hiện nay thực sự là đã yếu đi, nay về cơ bản là thời kỳ suy thoái nhất của kiếm đạo. Nhưng chính vì nay là thời kỳ suy thoái nhất của kiếm đạo nên mới cần phải bảo vệ kiếm đạo. Bị đẩy ra khỏi một ngàn môn phái hàng đầu? Bị loại ra khỏi 365 môn phái đứng đầu là vô cùng đáng tiếc, các người muốn làm được chuyện đó thì phải hỏi thanh kiếm trong tay ta trước đã.

Lục Nguyên nhẹ nhàng vung thanh Kiếm Quang Thanh Lẫm lên.

Nhân thanh y, kiếm thu thủy.

Người đứng thẳng, kiếm nắm chắc trong tay.

Nhìn người, nhìn kiếm cũng có thể biết được rằng muốn kéo được Kiếm Môn xuống cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Hơn nữa, lần này mục tiêu của Kiếm Môn không chỉ là để bảo vệ vị trí trong 365 danh môn hàng đầu thôi đâu.

Lục Nguyên thản nhiên nói:

- Mục tiêu lần này của Lục Nguyên là một trong mười vị trí đầu tiên1

Gì cơ?

Lục Nguyên điên rồi!

Hắn đang nói gì vậy?

Hắn rõ ràng đnag nói mục tiêu của hắn là mười vị trí đầu tiên!

Mười môn phái mạnh nhất mỗi môn phái đều có nhân vật cấp Thiên Tôn trấn áp, thậm chí còn có một số những nhân vật cấp cảnh bát trọng thiên. Ngoài ra nhân vật cảnh cao của mỗi môn phái trong số mười môn phái mạnh nhất đều có ít nhất là một, thậm chí là nhiều hơn nữa. Trong tình huống như thế này những vũ khí cao cấp nhất có thể sẽ được sử dụng, vô cùng đáng sợ. Rất nhiều môn phái ó thực lực gấp năm, thậm chí là gấp mười lần Kiếm Môn cũng không dám nghĩ đến việc lọt vào số mười môn phái mạnh nhất đó. Lục Nguyên bất ngờ nói ra điều đó, hắn muốn có được vị trí tỏng mười môn phái mạnh nhất đó, như vậy không phải là hắn điên rồi sao? Diều này bất luận là nhìn từ góc độ nào cũng đều không có tia hy vọng nào cả.

Mười môn phái mạnh nhát đó đều là dùng máu để đổi lấy vị trí đó, không có bất kỳ môn phái nào dễ dàng có được vị trí đó.

Nghe Lục Nguyên tuyên bố như vậy, môn chủ Hoành Trảm của Bá Đao môn- một trong số mười môn phái mạnh nhất cười lạnh một tiếng:

- Khá đấy, Lục Nguyên quả là có vài phần ngông cuồng. Chúng ta là Bá Đao Môn, Kiếm Môn các người lại làm vấy lên chút cuồng khí lên, quả là thú vị. Nhưng đáng tiếc là ngươi gặp phải ta chỉ còn có kết cục bị Đoạt Ái Đao của ta tiêu diệt mà thôi, muốn ngồi vào Vương Tọa thì chỉ có đường bị Vương Tọa chém chết mới giác ngộ được thôi.

Hoành Trảm toàn thân bừng bừng đao khí, nếu nói toàn thân Lục Nguyên là một luồng kiếm khí cuồn cuộn như gió lốc thì đao khí của Bá Đao môn chủ Hoành Trảm so với kiếm khí của Lục Nguyên cuồn cuộn hơn, đnags sợ hơn rất nhiều.

Trường Thương môn chủ Lệ Như Sơn ngồi lặng lẽ, khuôn mặt hồng hào, phúc hậu vô cùng. Lệ Như Sơn cũng khá là bình tĩnh nhìn Lục Nguyên. Chàng đứng hiên ngang như một cây tùng thẳng đứng.

- Kiếm Môn, Lục Nguyên, hy vọng ngươi có thể đứng trước mặt ta để ta triệt tiêu hoàn toàn.

Môn chủ Huyết Môn Huyết Thần Vương nhìn Lục Nguyên đang đứng đó cười bí hiểm:

- Chính là cái tên Lục Nguyên đã giết người của Huyết Môn ta tại Hỏa Sơn phải không?

Huyết Ảnh đứng bên cạnh gật đầu.

- Rất tốt, vậy thì lần này mong sao hắn có thể tấn công đến trước Vương Tọa của ta rồi đổ máu ở đó. Ta muốn lột da hắn, rút gân hắn, uống máu hắn.

Huyết Thần Vương nói với một giọng điệu vô tình tàn nhẫn, cùng nỗi hận trong xuoqng trong tủy. Huyết Môn chính là một trong những môn phái tàn nhẫn nhất trong mười môn phái mạnh nhất.

Môn chủ Tiến Môn Phong Khiếu Thiên Phụ Nhi đứng ở vị trí khả phủ.

Môn chủ Khôi Lỗi Môn đeo mặt nạ, không rõ khuôn mặt thế nào.

Môn chủ Nam Hoa Môn Nam Việt Chân Nhân tiên phong đạo cốt.

Môn chủ Thiếu Dương Môn Xích Đề toàn thân tựa hồ như có một luồng hỏa khí vây quanh.

- Khá khen cho một quân tốt, nhưng đáng tiếc cũng chỉ là có chút thú vị mà thôi.

Môn chủ Duy Nhất Môn Duy Nhất Đế, vị này tự mình cho rằng mình là duy nhất, ngay cả các môn phái khác trong số mười môn phái mạnh nhất cũng không xem ra gì. Lục Nguyên sao có thể để hắn để ý tới được chứ. Hắn xem thường Lục Nguyên, cho rằng người như Lục Nguyên mà gặp phải hắn thì cùng bị hắn giết chết dễ như trở bàn tay. Tất nhiên hắn cũng có thực lực rất mạnh, là một kẻ có thực lực cảnh bát trọng thiên.

Môn chủ U Lệ Môn U Vô mặt trầm u, toàn thân u khí bao phủ, mãi mãi không cách nào biết được hắn đang biểu hiện khuôn mặt như thế nào.

Môn chủ Phương Hoa Môn Bạch Phương Hoa che tấm lụa mỏng manh, giọng nói uyển chuyển cuốn hút:

- Một nam nhân mạnh mẽ trẻ tuổi thú vị, quả là không tệ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thập đại tối cường môn phái đều là mười môn phái đứng đầu, phải chiến thắng được hai ngàn môn phái mới có được vị trí đó, mỗi môn phái đều có thực lực vô cùng đáng sợ. Lục Nguyên so với họ thì quả là rất, rất rất yếu, yếu tới mức không phải là một trong những cấp mạnh.

Vậy nên những lời Lục Nguyên nói chỉ có thể bị coi là cuồng ngôn.

Trận tiếp theo của Kiếm Môn là trận chiến tiếp những môn phái khác, vòng thứ nhất chiến đấu chính là tranh đoạt danh hiệu Vô Thượng Đại Giáo. Đây là một trận chiến khá quan trọng. Hai môn phái cùng lên cao nguyên Bình Thiên đấu các chiêu các thức với nhau, xuất hiện đủ loại kỹ pháp.

Vòng thứ nhất đã đấu xong.

Vòng thứ nhất thi đấu mất nhiều thời gian hơn, sau một ngàn trận các môn phái chiến đấu, những trận chiến sau sẽ không mất nhiều thời gian như vòng đầu, mà sau vòng đấu đầu tiên kết thúc tất sẽ có người vui người buồn, bắt đầu từ khi vị trọng tài Võ Vương Đế Tử bước lên bục tuyên bố kết quả.

- Vòng thứ nhất đã chấm dứt kết thúc ở đây, mà trong vòng thứ nhất này có 88 môn phái thất bại trong số một ngàn môn phái, mất danh hiệu tư cách của Vô Thượng Đại Giáo, mời các môn phái tự mình đem môn phái của mình đến những nơi khác. Đồng thời cũng cần chúc mừng những môn phái đạt sao tư cách Vô Thượng Đại Giáo. 88 môn này sau, sự thành công của các ngươi cũng trở thành một Vô Thường Đại Giáo mới, bảo lưu được danh hiệu này trong năm năm sau, ta sẽ đọc danh hiệu này một lần.

- Phật Liễu Môn, Song Hoàn Môn, Kim Cương Môn…vv…

Từng tên môn phái một được đọc ra, đọc tới tên môn phái nào là sự vui mừng khôn xiết của họ khi trở thành Vô Thượng Đại Giáo. Vô Thượng Đại Giáo, điều này mang lại cho họ rất nhiều điều tốt đẹp, đồng thời trong số những môn phái này có những môn phái tự tin nghĩ rằng nếu có cơ hội không chừng sẽ được vào số 365 môn phái đứng đầu.

639. Chương 1142: Mục Tiêu Của Kiếm Môn(hạ)

365 môn phái đứng đầu! Nếu vậy thì sẽ có vô cùng nhiều điều tốt đẹp, tất nhiên mười môn phái đứng đầu, mong muốn chiếc Vương Tọa dùng máu đổi lấy thì quả thực bọn họ không dám mơ tưởng đến.

Có người vui, có người buồn.

Nhưng trong vòng thứ nhất này có hai việc mọi người chú ý nhất.

Thứ nhất là Kiếm Nhị của Lục Nguyên bảo vệ một thanh kiếm.

Thứ hai là tuyên ngôn của Lục Nguyên muốn Kiếm Môn được xếp vào mười môn phái mạnh nhất. Đó quả là một câu cuồng ngôn không như bình thường.

Nhưng trước nay Lục Nguyên nói ra những lời cuồng ngôn đều không nhiều người cho rằng Lục Nguyên sẽ thắng theo như lời cuồng ngôn đó. Dù sao thì hiện Kiếm Môn thực lực quá yếu, Lục Nguyên gặp phải Cuồng Ưng Môn, một người đấu một môn cũng là vì Cuồng Ưng Môn không phải là Vô Thượng Đại Giáo thực sự, không có binh khí cấp cao, nếu có binh khí cấp cao thì tổng trận chiến đã không có kết cục như vậy.

Lục Nguyên muốn lên hàng đầu tiên! Kiếm Môn muốn lên hàng đầu tiên! Thật khó…

Còn vòng thứ hai tùy chọn một nửa cũng sắp bắt đầu rồi…

Lượt đối thủ thứ hai, vẫn là nửa cơ hội lựa chọn.

Phía sau Nam Cực Tiên Ông xuất hiện một tấm màn cực lớn.

Trên tấm màn đó có tên của một ngàn môn phái.

Đằng sau một ngàn môn phái đó xuất hiện ký hiệu đơn giản, thông thường, khó, tức ra hiệu những người này sẽ gặp phải đối thủ có độ khó như thế nào.

Tên của một ngàn môn phái không nhừng chuyển động, rốt cuộc sau cùng xuất hiện danh sách môn phải quyết đấu.

Từng môn phái tìm lấy danh sách quyết đấu, nếu nói lượt chiến đấu đầu tiên còn khá nhẹ nhàng, bởi lượt chiến đấu đầu tiên cơ bản đều là một ngàn môn phái trước đấu với một ngàn môn phái sau, thứ tự danh sách quyết định khoảng cách thực lực lớn giữa các môn phái, khó mà tưởng tượng được, tất nhiên không giống như Kiếm Môn trải qua nội loạn và ngoại loạn.

Mà đợt tỷ thí thứ hai cơ bản đều là trận chiến giữa Vô Thượng Đại Giáo và Vô Thượng Đại Giáo, tất nhiên sẽ không dễ dàng gì.

Vậy nên mỗi môn phái đều xem phải đối đầu với môn phái nào, vô cùng thận trọng.

Đã đến lượt thứ hai, mọi người đều mong những môn phái xếp phía dưới, gặp phải môn phái trong số một trăm môn phái đầu tiên quả là xui xẻo vô cùng.

Nhưng bất luận thế nào cũng sẽ có người gặp phải sự xui xẻo đó.

Kết quả là khi danh sách tỷ thí đợt thứ hai này được đưa ra, có những người coi là tốt, có những người trong lòng phiền muộn, tại sao lại có chuyện này chứ, dù sao mỗi môn phái đều có những suy nghĩ riêng của mình, còn người của Kiếm Môn nhìn sabg mới phát hiện đối thủ của mình chính là đối thủ cũ- Vô Song Môn.

Vô Song Môn và Kiếm Môn luôn là đối thủ, hơn nữa cách nhau cũng không quá xa.

Lục Nguyên thấy Vô Song Môn cũng không khỏi khẽ giật mình, Vô Song Môn Phó Gia, nhưng nghe danh đã lâu, khi mình vào trung ương thiên triều đã có xung đột với Phó Trùng, sau đó khi vào Thái Hoàng Thiên có xung đột với Phó Dịch, cùng với Phó Gia có tới ít nhất năm lần xung đột với nhau, mà giờ đây cuối cùng cũng phải gặp Phó Gia, tất cả lực lượng chính thức, Vô Song Môn quả thực là một đối thủ đáng để giao đấu.

Còn Phó Gia ở bên đó nghe đến lần này đối thủ là Kiếm Môn cũng cười lớn. Kiếm Môn à?

Vô Song Môn xép thứ ba trăm mười.

Còn Kiếm Môn vốn xếp ở vị trí cao nhưng về cơ bản thực lực cũng chỉ xếp khoảng tầm thứ một ngàn mà thôi.

Vậy nên Vô Song Môn như là đã nhặt được một trái hòng mềm để hái.

Hơn nữa, dựa vào mối cừu hận của Vô Song Môn và Kiếm Môn, không nhanh hái trái hồng mềm này quả là có lỗi với mối cừu hận lớn đó.

- Kiếm Môn sao? Rất tốt.

Môn chủ Vô Song Môn Phó Lão Quỷ thực ra tên thật la Phó Lão Song, người này thoạt nhìn thì có vẻ không cần đánh giá cao, người gầy gầy, dáng vẻ không có chút tinh thần nào cả, nhưng khi sau thấy đối thủ là Kiếm Môn, trong mắt liền sáng rực lên.

Đọt tỷ thí thứ hai đã bắt đầu.

Trong đợt tỷ thí thứ hai, những môn phái thua sẽ không có cơ hội đạt được ba trăm sáu mươi lăm vị trí đầu, còn những người thắng có thể đoạt lấy vị trí trong ba trăm sáu mươi lăm vị trí đó, vậy nên dù mới chỉ là bắt đầu cũng đã vô cùng kịch liệt.

Mà trong đợt tỷ thí thứ hai này, mười môn phái mạnh nhất vẫn thể hiện rõ thực lực phi phàm của mình, mặc dù lần này không giống với dợt thi đấu trước, tùy ý phái hai ba người đi giải quyết một môn phái nào đó nhưng là mười môn phái mạnh nhất cũng chỉ dùng đến bảy, tám phần sức mạnh là đã có thể giải quyết đối thủ rồi, phải biết là mười môn phái mạnh nhất, lần này bất luận là môn phái nào cũng đều phải mang theo vài trăm người đến.

Mười môn phái mạnh nhất quả nhiên là mười môn phái nội lực thâm hậu, thực lực mạnh mẽ.

Mà trong số những môn phái này, uy thế nhất đích thị là Đổ Môn.

Đổ Môn dưới sự lãnh đạo của tư Không Đổ, đại bộ phận các môn phái chiến đấu đều mở màn đánh bạc, bọn họ mở màn này cũng chưa chắc đã thắng, nhưng dù sao thi thoảng trong nhiều tình huống cũng có kết quả bất ngờ, nhưng người của Đổ Môn thực ra không quá quan tâm chuyện thắng thua, người của Đổ Môn chính là vậy, chỉ cần đánh vui vẻ, thoải mái là được, đâu cần quan tâm nhiều như vậy.

Thoải mái là đệ nhất, vì đánh bạc mà môn chủ của Đổ Môn Tư Không Đổ đến người vợ là Hồng Hạnh cũng không để ý gì đến, đây quả là một phẩm chất kiên định đến cực điểm.

Cuối cùng cũng đến trận đấu giữa Kiếm Môn và Vô Song Môn.

- Màn mở đầu của Kiếm Môn và Vô Song Môn sẽ mở đầu như thế nào nhỉ?

cực thì có thể sẽ bị móc lại ở họng chọc cho chết, binh khí chung cực mạnh mẽ không giống bình thường, nhưng gặp phải Lục Nguyên cũng trở nên yếu kem, bọn họ không quên được binh khí chung cực mạnh mẽ.

Lúc này rất nhiều môn phái khác đều muốn khóc, Lục Nguyên rốt cuộc là thứ quái thai gì mà có thể nuốt được binh khí chung cực, như thế tiếp theo đụng phải Kiếm môn thì thật là không may, chỉ hy vọng không gặp phải Kiếm môn trong vòng thứ tư nếu không thì sẽ tức chết mất.

Pháp cường đế tử vỗ đùi nói:

- Đúng là cái đồ tham ăn!

Trong hai ngàn môn phái, đã có Đổ môn, có Tửu môn, bởi vậy có thêm một Cật môn cũng rất bình thường, nhưng Cật môn cũng không quan tâm, đang ở một bên xem cuộc chiến, môn phái danh tiếng như thế chiến đấu đúng là một trận chiến tuyệt vời hiếm thấy, lúc Lục Nguyên ăn cả hai binh khí chung cực, môn chủ Cật môn cũng vô cùng bái phục nói:

- Từ xưa tới nay ta ăn, cái gì trên bầu trời hoặc dưới mặt đất hay du ngoạn trên nước đều ăn hết, toàn bộ đều đã nếm qua, bây giờ mới phát hiện độ tham ăn của ta vẫn không đủ, ta chưa từng nếm qua binh khí chung cực của các môn phái, khâm phục, khâm phục.

Lục Nguyên lúc này thưởng thức lá cờ đáng sợ của Qủy vương môn, chính các nói mình đã tu hình tới kiếm cửu, cụ chi kiếm.

Cụ chi kiếm cũng là một trong bảy thanh kiếm.

Điều này cần phải để tận ý sợ hãi tuôn ra hết thì mới có thể luyện thành được.

Mà trong lá cờ đáng sợ của Qủy vương môn, Lục Nguyên cũng thấy được đủ loại đủ dáng ma đầu, đủ thứ yêu quái, những tình huống đáng sợ, khiến cho mọi người đều khiếp đảm, đủ loại cảm xúc sợ hãi đan xen nhau, sau đó thời gian trôi đi cảm giác trong đầu mình những cảm giác sợ hãi đó trở thành một thanh kiếm đen sì, cái chuôi kiếm đen sì, đúng là Kiếm cửu, cụ chi kiếm.

643. Chương 1146: Lá Cờ Của Quỷ Vương(hạ)

Mà ở bên cạnh Cụ chi kiếm có một thanh kiếm màu đõ thẫm, màu đỏ tươi của Hỷ chi kiếm, bảy chuôi trở thành ba chuôi, nhìn thấy muốn mượn kiếm của môn phái có tiếng thành bảy chuôi, cuối cùng hóa thành cửu kiếm, thất tình kiếm đúng là khá lớn.

Lục Nguyên mở mắt ra, nhìn về phía người của Qủy vương môn:

- Các ngươi còn chiêu thức gì khác không?

Tay lấy ra mặt của chuôi kiếm, Lục Nguyên chuẩn bị đánh nhau một trận.

Môn chủ Qủy vương môn thở dài một tiếng:

- Chúng ta nhận thua.

Hắn không có cách nào không nhận thua, thực lực không còn, cùng với Phó Lão Song, muốn thắng được Dã Ưng, kết quả Dã Ưng bại dưới kiếm của Lục Nguyên, điều này vẫn chưa phải là giật mình, giật minh hơn là, Phó Lão Song và Lục Nguyên trong trận chiến đó đã khiến nhiều người sợ hãi, Phó lão song ở thế giới cảnh đạt tầng thứ sáu công lực, nhưng dưới kiếm của Lục Nguyên, ngay cả ba chữ " ta nhận thua" cũng không nói ra được, chỉ có thể nói hai chữ, chữ thứ ba cũng không nói ra hết được, đủ thấy kiếm thuật của Lục Nguyên vô cùng đáng sợ, không muốn thử thêm một lần nữa.

Trận chiến này có thể kết thúc nhẹ nhõm như vậy sao? Lục Nguyên có chút khẽ giật mình.

Trận chiến này quả thật quá dễ dàng, kiếm diệt lão tổ, kiếm trường trung tổ và những người khác đều cảm thấy vui vẻ, liền nhẹ nhàng tiếp nhận hai trăm năm mươi người, vốn dĩ ba đầu cách cao thủ khác của Kiếm môn muốn vào trước hai trăm năm mươi tên đều khó khăn, nhưng lần chiến đấu này lên tới ba trăm người, đúng là vô cùng may mắn, lại thêm may mắn mới đủ được ba trăm ba mươi người.

Vốn tưởng rằng lúc này Kiếm môn sẽ được xếp vào hàng môn phái khó đánh lại, nhưng kết quả không ngờ lại dễ dàng thành công như thế.

Liệt tổ liệt tông kiếm môn ở trên, Kiếm môn có phúc, có khả năng phát huy mạnh mẽ trong tay Lục Nguyên.

Cụ Thương Phế.

Lục Nguyên rõ ràng là đã thắng QUỷ Vương Môn một cách dễ dàng, lại là kỳ tích một người thắng một môn phái, nhưng trong trận chiến lần này thực sự đã bị thương không nhẹ. Dù sao CỤ Thương Thận muốn dùng các kiếm cửu, thất để đối phó với các binh khí cao cấp tất sẽ bị thương, nhưng không còn cách nào khác, ngươi không dùng cách này tất sẽ không phá được các binh khí cao cấp đó, mà không phá được chúng, Lục Nguyên tự biết mình sẽ không thắng nổi những môn phái như Quỷ Môn Vương, Vô Song Môn…

Vậy nên, bản thân Lục Nguyên cũng phải chọn con đường bất đắc dĩ này.

Nhưng không còn cách nào khác.

Mà bị thương thì đã sao.

Mình nhất định sẽ phải lọt vào mười môn phái đứng đầu, đạt được cơ hội tiến vào thánh địa văn minh.

Đây là một con đường đầy rẫy những gian nguy.

Lần tỷ thí thứ ba cũng kết thúc trong tình huống như vậy, nhưng sau khi kết thúc lần tỷ thí thứ ba cũng là lúc có người mừng người lo, những môn phái còn ở lại càng ngày càng ít, chỉ còn lại hai trăm năm mươi môn phái, tiếp theo sẽ là hai vị chủ trì Võ Vương Đế Tử cùng Nam Cực Tiên Ông căn cứ vào kết quả của vòng này mà quyết định những môn phái nào sẽ mất đi vị trí tại Thế Giới Hỏa SƠn, những môn phái nào có được vị trí tại Thế Giới Hỏa SƠn, những ai đạt được thấy mững rỡ, ai mất đi thấy phiền muộn.

Vòng chiến đấu thứ tư sắp bắt đầu rồi, vẫn là cách một nửa tùy chọn một nửa như cũ, vòng đấu thứ tư các môn phái chiến đấu chọn ra một trăm năm mươi môn phái đứng đầu trong số hai trăm năm mươi môn phái còn lại. Trong vòng đấu thứ tư, Kiếm Môn gặp phải đối thủ là Trung Cực Môn, môn phái Trung Cực Môn này Lục Nguyên đã từng gặp tại Thế Giới Hỏa SƠn, dùng Nhất Thủ Trung Cực Quyền, nghe nói là do Hậu Thổ nương nương truyền lại.

Đại bộ phận Trung Cực Môn đều là nữ, hơn nữa từng người đều vô cùng phóng khoáng, trấn định tự nhược, họ cơ bản đều luyện Trung Cực Hậu Thổ Tâm Kinh, có vài phần phong đọ tư thái.

Mà chung cực binh của họ là Địa Mẫu Chi Thư, đây là một cuốn sách cực binh có hình thức rất lớn, mà loại chung cực binh này rất dày và nặng, nếu đè lên có thể khiến người đang sống bị đè chết. Khi mọi người đều đang nghĩ Lục Nguyên sẽ dùng cách gì để phá vỡ được loại chung cực binh này, Lục Nguyên đã mở rộng miệng nuốt sống Địa Mẫu Chi Thư.

Không tệ, mùi vị cũng được đấy.

Trong Địa Mẫu Chi Thư, Lục Nguyên có một loại cảm xúc gọi là yêu, Hậu Thổ nương nương yêu lấy sinh linh trên thế gian, dùng thân mạch hóa đại địa, bảo vệ lấy kỷ nguyên của bách tính bình dân sinh linh, tràn đầy tình yêu với sinh linh, mà Trung Cực Môn thừa kế lấy điểm này của bà khiến các chung cực binh đều có mùi vị của tình yêu.

Những thứ đó đều bị Lục Nguyên nuốt vào, đông thời giúp Lục Nguyên luyện thành Thất Tình Ái Chi Kiếm! Tất nhiên khi đang luyện thành Thất Tình Ái Chi Kiếm Lục Nguyên cũng bị Địa Mẫu Chi Thư đả thương tràng, khiến thương thế lại tăng lên một chút.

Ái Bì Tràng.

Sau khi Lục Nguyên đã luyện thành Thất Tình Ái Chi Kiếm mới phát hiện xung quanh rộ lên những lời bàn tán.

- Lại ăn rồi, lại ăn rồi.

- Đúng đấy, lại bắt đầu ăn chung cực binh khí, ta đoán là Lục Nguyên sẽ trở thành một kẻ Cật Hóa Lưu mới.

- Ta quyết định gọi Lục Nguyên bằng một từ mới là cái dạ dày.

- Lục Nguyên cả mấy trận đều ăn chung cực binh khí. Rốt cuộc ai có thể ngăn được Lục Nguyên đây.

- Không phải Lục Nguyên thực sự dùng sức của một người mà giúp Kiếm Môn đoạt được vị trí trong mười môn phái mạnh nhất chứ? Lúc đầu khi Lục Nguyên còn đang nói lời ngông cuông, mọi người đều nói hắn điên, nhưng giờ mới phát hiện ra hắn thực sự có khả năng làm được điều đó, giúp Kiếm MÔn lên được vị trí đó, mặc dù khả năng đó rất mong manh.

Còn sau khi Lục Nguyên ăn Địa Mẫu Chi Thư, người của Trung Cực Môn lập tức nhận thua, kiếm pháp của Lục Nguyên khiến họ có một ấn tượng rất sâu sắc về thi triển kiếm pháp, Thế Giới Cảnh lục trọng thiên Phó Láo Song rõ ràng ba chữ "ta nhận thua" cũng không nói ra.

Còn vòng chiến đấu giữa các môn phái thứ năm, Kiếm Môn gặp Âm Dương Môn, Âm Dương Môn là một môn phái chuyên về song tu, không đúng, không phái là chuyên về song tu mà bọn họ còn có thể đa tu, Lục Nguyên vốn đã sắp xếp tội danh thập tam tu của kẻ địch, thực ra chính là linh cảm do Âm Dương Môn truyền đến, nghe nói Âm Dương MÔn ghi chép lại cao nhất là chín ngàn chín trăm chín mươi chín tu, thực sự là xem vậy là đủ rồi, khiến người khác khâm phục rồi.

Chín ngàn chín trăm chín mươi chín tu này nhất định có nhiều mặt hỗn loạn.

Đối với nhân vật như vậy, Lục Nguyên cũng chỉ có thể khâm phục.

Còn chung cực binh khí của Âm Dương Môn là Âm Dương NHị Khí Bình, loại chung cực binh khí này không phải là tấn công chính diện mà là hút người vào trong đó, sau đó một giờ ba khắc sau sẽ biến thành nước như trong chung cực binh khí, kết quả là bị Lục Nguyên nuốt chửng không chút do dự nào, được dịp này Lục Nguyên còn nhận thức được các loại dục vọng, trong những loại dục vọng này có Hoạt Xuân Cung của chín ngàn chín trăm chín mươi chín tu, khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ, đến Hoạt Xuân Cung như vậy cũng đã xuất hiện rồi, đồng thời Lục Nguyên cũng đã luyện thành Kiếm Cửu Dục Chi Kiếm.

644. Chương 1147-1148 : Kỳ Tích

Tất nhiên bị thương là điều không thể tránh khỏi được, Dục Thương Thần. Như vậy Lục Nguyên đã bị thương bốn chỗ là tâm, thận, thần, tràng, luyện thanh các loại Nộ Chi Kiếm, Hỷ Chi Kiếm, Cụ Chi Kiếm, Ái Chi Kiếm, Dục Chi Kiếm, chỉ còn thiểu Ai Chi Kiếm và Ác Chi Kiếm nữa thôi, những vết thương càng ngày càng trầm trọng nhưng bên ngoài biểu hiện vẫn không có chút gì là bị thương cả, hiện sau khi mình phá được chugn cực binh khí, các đối thủ đều nhận thua, bởi họ đều biết kiếm thuật tuyệt vời của mình, nếu đối thủ phát hiện mình bị thương e rằng sẽ liều mạng với mình, tới lúc đó vết thương sẽ càng nặng hơn.

Tuyệt đói không thể để vết thương quá nghiêm trọng, dù sao mình cũng phải có được tinh lực tốt nhất để đạt được vị trí mười môn phái đứng đầu.

Trận chiến thứ sáu, Kiếm Môn gặp phải Xuân thủy Môn, đây là môn phái có nữ tử làm chủ. Trước đó không lâu, môn phái này đã xảy ra một việc, môn chủ Xuân Thủy Môn và hai con gái song sinh, tổng cộng là ba nữ nhân gả cho một người chồng họ Vương, chuyện này quả là một sự sỉ nhục cho Xuân Thủy Môn.

Xuân Thủy Môn gần đây bị chế nhạo quá nặng nề nên Xuân Thủy Môn muốn dùng việc xếp hạng các môn phái để xóa hết sự hổ thẹn. đám nữ tử này cũng rất mạnh, chiến đấu tới tận vòng thứ sáu.

Trận chiến thứ sáu, Xuân Thủy Môn dùng chung cực binh là Xuân Thủy Ai Chi Cầm, đây là một loại đàn có âm thanh khiến người khác vừa nghe liền cảm thấy bi ai, trực tiếp dùng để giết người, tương đương nhất tuyệt, đối với loại Xuân Thủy Ai Chi Cầm này rất nhiều môn phái đã đau đầu cực điểm, thuộc một trong những loại chung cực binh khí khó đối phó nhất, nhưng không chút nghi ngờ, nó đã bị Lục Nguyên ăn hết bằng vài miếng.

Lục Nguyên dùng Xuân Thủy Ai Chi Cầm để luyện thành Kiếm Cửu Ai Chi Kiếm.

Tất nhiên lần này phổi bị thương, Dục Thương Phế.

Vòng thứ bảy của trận chiến giữa các môn phái, Kiếm Môn gặp phải đối thủ là Ác Môn, đây là một môn phái vô cùng hung ác, dùng loại chung cực binh khí là Cùng Hung Chi Thương. Nó cung vị Lục Nguyên cắn gẫy rồi ăn tươi. Đồng thời Lục Nguyên mượn nó để luyện thành Kiếm Cửu Ác Chi Kiếm! Còn ác thương tỳ qua lần này cũng đã bị thương.

Cuối cùng đã luyện thành Thất Tình Chi Kiếm, Lục Nguyên cảm thấy vô cùng cảm khái.

Trong những trận chiến giữa các môn phái này, mình đã liên tiếp đối phó với nhiều môn phái, nuốt sáu loại chung cực binh khí, tiễn của Vô Song Môn, cờ của Quỷ Vương Cụ, Địa Mẫu Chi Thư, Âm Dương Lưỡng Khí BÌnh, Xuân Thủy Ai Cực Cầm và còn Cùng Hung Ác Chi Thương, sau đó luyện thành Hủy Chi Kiếm, Ai Chi Kiếm, Cụ Chi Kiếm, Ái Chi Kiếm, Ác Chi Kiếm, Dục Chi Kiếm.

Lúc này trong không gian kiếm, Lục Nguyên nhìn thấy hiển hiện rõ ở xung quanh bảy chuôi kiếm.

- Thất kiếm hợp nhất, Thất Tình Chi Kiếm!

Lục Nguyên quát lớn một tiếng, bảy thanh kiếm này lập tức nhấp nhô quanh thân Lục Nguyên rồi dần dần hợp nhất lại thành một thanh, trong quá trình bảy thanh kiếm này hợp nhất còn có rất nhiều sự phản kháng mãnh liệt những đều bị Lục Nguyên dùng những biện pháp mạnh áp xuống.

Trong nháy mắt đã xuất hiện một thanh kiếm!

Phía trên thanh kiếm này không ngừng xuất hiện bảy loại ánh sáng hồng, cam, lục, tím…vv…, hơn nữa thi thoảng còn tản phát ra bảy loại tình cảm hỷ, nộ, ai, cụ, ái, ác, dục, đây chính là Thất Tình Chi Kiếm. Mà lúc này Lục Nguyên phát hiện ra kiếm khí trong Kiếm Chi Không Gian của mình đều đang hướng về phía Thất Tình Chi Kiếm này bái chào.

Kiếm Cửu Thất Tình Chi Kiếm! Một thanh kiếm này tuyệt đối là đáng sợ vô cùng, là loại kiếm đáng sợ nhất trong số tất cả các loại kiếm, là Vương Giả Chi Kiếm, Hoàng Giả Chi Kiếm, Đế Giả Chi Kiếm.

Vậy nên những loại kiếm khác trong Kiếm Chi KHông Gian đều phải cúi chào trước nó.

Kiếm Cửu, Thất Tình Chi Kiếm cuối cùng đã luyện thành. Trong lòng Lục Nguyên lúc này có một cảm giác vui mừng vô hạn. Luyện thành được thanh kiếm này quả thật không dễ dàng.

Nhưng một khi đã luyện thành rồi, thanh kiếm này có thể khắc chế được tất cả những chiêu thức trong thiên hạ, chỉ cần ngươi có linh hồn, có tình cảm trong lúc xuất chiêu thì không có gì là không khắc chế được, còn những chiêu không có hồn thì cơ bản đều là những chiêu không mạnh.

- Vòng đấu thứ bảy, Kiếm Môn đấu với Thiên Ác Môn, Kiếm MÔn thắng.

Tài phán Vũ Vương Đế Tử nói lớn:

- Chúc mừng Kiếm Môn tiến lên vị trí mười sáu môn phái mạnh nhất!

Mười sáu môn phái mạnh nhất! Hiện đã là mười sáu môn phái mạnh nhất, đã gần tới vị trí mười môn môn phái mạnh nhất! Lúc này rất nhiều người vô cùng cảm khái, trước đây học cho rằng Kiếm Môn không thể nào lội ngược dòng mà tiến lên, không thể tiến lên vị trí mười môn phái mạnh nhất, nhưng nay Kiếm Môn chỉ còn cách vị trí đó một trận đấu nữa mà thôi, rất nhiều người hướng đến phía trên cao nguyên Bình Thiên, nơi có người thanh niên mặc thanh y đứng trong không trung đó.

Lợi hại!

Nhân vật tạo nên kỳ tích!

Đây là những cảm nhận của những môn phái khác dành cho Lục Nguyên.

Khí vận lần thứ tám, quả là không giống những suy nghĩ thông thường.

Kỳ thực người đang ai thấn nhất là người của Văn Minh, ba mươi Văn Minh thông thường, năm Văn Minh cổ, lần này đến xem trận chiến giữa các môn phái thực ra là thu hút mọt số người có tiềm lực của các môn phái vào Văn Minh, nhưng hiện họ đã phát hiện ra Lục Nguyên. Những người trẻ tuổi ưu tú của các môn phái khác đều không đạt, nhưng Lục Nguyên lại không thể vào Văn Minh được, đây là do sợ người tài so với người tài đấy mà.

Họ vốn đã phải trở về, nhưng sau khi vòng thứ bảy kết thúc thì chỉ còn lại tổng cộng mười sáu môn phái mà thôi.

Mười môn phái mạnh nhất đang chiến đấu kịch liệt, Kiếm Môn cũng đang chiến đấu kịch liệt, còn Trúc Tiết Môn do Đồng Chi Văn Minh chỉ đạo cũng đang chiến đấu kịch liệt, ngoài ra còn có bốn môn phái bình tố xếp hạng rất cao cũng đều chiến đấu kịch liệt. Bây giờ là lúc mười sáu môn phái cuối cùng chiến đấu để đạt được vị trí mười môn phái mạnh nhất.

Các môn phái chiến đấu tới giờ đã đạt tới cao trào rồi, còn lần này, ai sẽ thắng được ai đây?

Đối thủ của Kiếm Môn sẽ là môn phái nào?

Trên tấm màn sau lưng Võ Vương Đế Tử và Nam Cực Tiên Ông, tên của mười sáu môn phái không ngừng chuyển động, và cuối cũng cũng dừng lại.

Danh sách quyết đấu của mười sáu môn phái mạnh nhất đã xuất hiện.

Danh sách quyết đấu mười sáu cường rốt cuộc đi ra.

Bá Đao Môn đấu với Trúc Tiết Môn. Bá Đao Môn là một trong mười môn phái mạnh nhất theo truyền thống, Trúc Tiết Môn là môn phái ngựa ô lần này. Trúc Tiết Môn thấy không gặp Lục Nguyên thì thở dài một hơi, họ rất muốn đụng phải Kiếm Môn, có một món nợ cần tính với Kiếm Môn.

Phương Hoa Môn đấu với Nhược Thủy Môn. Trúc Tiết Môn cũng là một trong mười môn phái mạnh nhất theo truyền thống, lấy con gái làm chủ. Nhược Thủy Môn xếp hạng mười hai, cũng là môn phái lấy nữ làm chính.

Tiễn Môn đấu với Thiểm Điện Môn. Tiễn Môn là một trong mười môn phái mạnh nhất, nổi tiếng về nhanh. Thiểm Điện Môn xếp hạng mười một, cũng là môn phái khá mạnh mẽ, lấy nhanh làm chủ, sẽ là trận long tranh hổ đấu đây.

Duy Nhất Môn đấu với Thương Thiên Môn. Duy Nhất Môn là môn phái siêu mạnh trong mười môn phái mạnh nhất, xếp hạng gần như số một. Môn chủ Duy Nhất Đế có tu vi thế giới cảnh bát tầng. Thương Thiên Môn vốn xếp hạng mười chín, cơ bản không khả năng chiến thắng Duy Nhất Môn, tương đương ngược sát một phía.

... Trường Thương Môn đấu với Vạn Pháp Môn. Trường Thương Môn là một trong mười môn phái mạnh nhất, lấy thương làm chính, khiêu chiến khí độ thiên hạ. Vạn Pháp Môn là pháp thuật thiên chủng, trận đấu hay ho đây.

Khôi Lỗi Môn đấu với Nam Hoa Môn. Hai môn phái này đều là trong mười môn phái mạnh nhất. Khôi Lỗi Môn con rối hay biến, cổ quái kỳ lạ. Nam Hoa Môn thì là tiên pháp huyền diệu, tiên phong khó đoán, cũng rất đặc sắc.

Thiếu Dương Môn đấu với U Lệ Môn, hai môn phái này đều là trong mười môn phái mạnh nhất, đáng giá chờ mong.

Huyết Môn đấu với Kiếm Môn. Huyết Môn là một trong mười môn phái mạnh nhất, bàn về thực lực thì đứng trên Kiếm Môn nhiều. Nếu Kiếm Môn không có Lục Nguyên thì chắc chắn sẽ bị đạp bẹp ngay, dù Kiếm Môn có Lục Nguyên cũng không khả năng địch lại Huyết Môn. Huyết Môn chính là một trong mười môn phái mạnh nhất, môn chủ Huyết Môn, Huyết Thần Vương là cao thủ thế giới cảnh thất tầng. Dù Lục Nguyên có mạnh cỡ nào cũng không khả năng địch lại Huyết Thần Vương.

Thế giới cảnh thất tầng là cấp thiên tôn.

Thế giới cảnh lục tầng không phải cấp thiên tôn.

Trong đó chênh lệch khá lớn.

- A, đến lượt ta đụng phải tiểu tử Lục Nguyên Kiếm Môn rồi ư?

Huyết Thần Vương là một đoàn huyết ảnh, không có mắt, mũi, tai miệng, thanh âm vô cùng thê lương nói:

- Vậy hãy để ta dạy cho tiểu tử Lục Nguyên một bài học, cái gì gọi là đổ máu nai vàng. Hắn sẽ phải dừng tại đây, không khả năng nhảy qua.

Không phải gã nói mạnh miệng vì đây là sự thật. Lúc trước đối thủ nào của Lục Nguyên đều là môn phái bình thường, còn địch thủ lần này là Huyết Môn. Huyết Môn mạnh hơn so với bảy môn phái lúc trước Lục Nguyên đụng phải cộng chung với nhau. Một trong mười môn phái mạnh nhất, danh hiệu này không phải nói chơi.

Người Huyết Môn từ trên xuống dưới tuy thấy Lục Nguyên xuất sắc nhưng ai cũng cho rằng Huyết Môn sẽ dễ dàng thắng Kiếm Môn, đây là tự tin nuôi dưỡng lâu rồi, cũng là niềm tin và nội tình của mười môn phái mạnh nhất.

Lục Nguyên thấy đối thủ là người Huyết Môn thì thầm than một tiếng xui. Huyết Môn là môn phái khá quái dị, ai nấy luyện tập Huyết Thần Kinh, môn chủ Huyết Thần Vương càng vượt xa, cảm nhận hơi thở đủ khiến người khó chịu. Lục Nguyên hiểu rõ hắn không phải là đối thủ của Huyết Thần Vương.

Mình phải nghĩ cách đẩy thực lực lên thế giới cảnh lục tầng nguyên khí cảnh mới giải quyết được vấn đề, tức là nói cần nắm giữ hạch tụ biến mới tăng lên nguyên khí cảnh được.

Làm sao nắm giữ hạch tụ biến, đây là một vấn đề.

Thật ra trong một năm, tức là một năm chiến đấu xếp hạng môn phái Lục Nguyên có đi khắp nơi tìm cách. Đành chịu, con người có thể lười nhưng phải có giới hạn. Lục Nguyên đã tìm ra cách, đó là: Nhiệt độ cao.

Không sai, chính là nhiệt độ cao.

Cái gọi là hạch tụ biến tức là một chất lượng nguyên tử nhỏ, chủ yếu là chỉ đao hoặc xuyên ở điều kiện nhất định nhiệt độ siêu cao và cao áp xảy ra hạt nhân nguyên tử chồng chất nhau, hình thành chất lượng mới hạt nhân nguyên tử càng nặng, cùng với năng lượng to lớn phóng ra một loại hình thức phản ứng hạt nhân, sẽ có năng lượng to lớn phóng ra, rất đơn giản, bởi vì chất lượng giảm bớt.

Mỗi một chút chất lượng hoàn toàn biến mất đều khiến biến ra năng lượng to lớn.

Điều kiện của hạch tụ biến chính là nhiệt độ.

Nhiệt độ này Lục Nguyên tìm các loại lý luận, phát hiện nhiệt độ không phải bình thường, thường thì chừng vạn độ đủ gọi là nhiệt độ nhưng hạch tụ biến yêu cầu không phải một vạn độ, là một ngàn năm trăm vạn độ.

Không sai, ngươi không nhìn lầm, cần đến một ngàn năm trăm vạn độ.

Một ngàn năm trăm vạn độ nha!

Chỉ tưởng tượng thôi đã thấy vô cùng khoa trương rồi.

Đây là có thể thiêu đốt hư không, đốt cháy tất cả, nhiệt độ khủng bố.

Thật ra trong một năm nay Lục Nguyên có nghĩ đến làm sao tăng nhiệt độ khiến bản thân khống chế nó lên tới một ngàn năm trăm vạn độ. Nhưng mà, muốn đến một ngàn năm trăm vạn độ không phải chuyện dễ dàng, Lục Nguyên nghĩ rất nhiều cách nhưng đều không thể thực hiện.

Trong quá khứ Lục Nguyên tối đa chỉ đem nhiệt độ tăng lên tới một trăm vạn độ mà thôi, đây đã là cực hạn. Nhưng cực hạn này cách một ngàn năm trăm vạn độ rất xa xôi.

Tuy nhiên, trước cuộc chiến xếp hạng môn phái, Lục Nguyên vô tình đốt lên kiếm cửu, nộ chi kiếm, hoàn toàn đốt lửa giận. Dưới tình huống đó, lửa giận hừng hực tận trời khiến bản thân có thể khống chế nhiệt độ còn cao đến ba trăm vạn độ. Lúc đó Lục Nguyên mừng rỡ, nhiệt độ cao đến ba trăm vạn độ, tức là nói nếu luyện thành kiếm cửu, thất tình kiếm rồi mượn cảm xúc khác đốt lửa thì có khả năng đem nhiệt độ tăng lên đến một ngàn năm trăm vạn độ.

Vậy nên từ đầu Lục Nguyên đã đem cơ hội tăng cao đặt ở tranh tài xếp hạng môn phái, mượn chiến đấu luyện thành kiếm cửu, thất tình kiếm. Rồi mượn kiếm cửu, thất tình kiếm tăng mức khống chế nhiệt độ lên đến một ngàn năm trăm vạn độ, vậy là có thể đến thế giới cảnh lục tầng nguyên khí cảnh.

Đây cũng là vì sao hắn thà chịu thương cũng phải luyện thành kiếm cửu, thất tình kiếm.

Nguyên sự việc là từng khâu gom lại, mọi chuyện đúng như đã tính toán. Hết cách, vốn mình không am hiểu chuyện bày mưu tính kế, nhưng nước đã tới chân, không học không được. Nhưng lúc trước hấp thu cuồng nộ thương rồi sẽ không chịu thương nữa, kết quả chiến đấu với môn phái khác hấp thu chung cực binh khí loại hình khác vậy mà bị thương, ra ngoài dự đoán. Nhưng bị thương thì sao, bị thương cũng phải chiến đấu.

Bây giờ là vòng thứ tám, cũng là cuộc chiến mười sáu cường tiến tám bắt đầu. Đến đây mỗi trận chiến môn phái khoảng cách hơi dài, vì bây giờ mỗi môn phái có thể ở lại đều khá mạnh, ở lại lâu chút làm mọi người đem cuộc chiến môn phái đấu đặc sắc đã mắt.

Trận thứ nhất là Bá Đao Môn đấu với Trúc Tiết Môn.

Lục Nguyên không thể ý trận chiến này, không có nhiều thời gian, sau mấy môn phái đấu là đến lượt Kiếm Môn. Mình phải ở trong khoảng thời gian này đẩy pháp lực lên tới thế giới cảnh lục tầng nguyên khí cảnh, bây giờ thì thiêu đốt đi.

Thất tình đều có hỏa, nộ có nộ hỏa, sợ có sợ chi hỏa, ái có ái chi hỏa, hỉ có hỉ chi hỏa.

Bây giờ Lục Nguyên ngồi xếp bằng trong kiếm chi không gian của mình, bên trên có đoàn lửa đang đốt cháy hừng hực. Ngọn lửa đã là ba trăm vạn độ nhưng cách nhiệt độ chế tạo mặt trời kém rất xa. Muốn chế tạo ra hình mặt trời, dẫn xuất hạch tụ biến ít nhất cần một ngàn năm trăm vạn độ.

Hỉ chi hỏa, thiêu đốt đi, vô tận hoan hỉ và cuồng hỉ lửa từ thất tình kiếm bắn hướng ngọn lửa. Phút chốc nhiệt độ ngọn lửa tăng lên chút, Lục Nguyên lấy thần thức khống chế. Đoàn lửa nảy là do hắn tạo ra, nếu không sẽ đốt cháy thần thức bản thân mất. Lục Nguyên cảm giác bây giờ nhiệt độ đã tới năm trăm vạn độ.

Ai chi hỏa, thiêu đốt đi, trong thất tình kiếm bắn ra ai chi hỏa rót vào ngọn lửa trên tời. Đoàn lửa phóng ra màu sắc cực kỳ chói mắt, bên cạnh ngọn lửa mọi thứ đều tránh ra, cách nó một khoảng xa mới được, nếu không thì chống không nổi. Nhiệt độ của đoàn lửa quá cao, hiện tại đã tới bảy trăm vạn độ.

645. Chương 1149-1150 : Huyết Môn

Sợ chi hỏa, thiêu đốt đi, lần này đốt cháy là sợ chi hỏa. Sợ chi hỏa có màu đen cho người sinh ra cảm giác sợ hãi, rót vào ngọn lửa hư không, đoàn lửa bắt đầu thay đổi dần biến thành ngọn lửa ổn định, nhiệt độ đã tăng lên chín trăm vạn, đó là nhiệt độ đốt cháy thiên địa.

Ái chi hỏa, thiêu đốt đi, thất tình kiếm bắn ra một đoàn lửa đỏ rực rót vào ngọn lửa trên trời. Đoàn lửa ở không trung bắt đầu biến đổi, hóa thành ngọn lửa càng cuồng bạo, đã vượt qua một ngàn vạn độ rồi, cuối cùng ổn định ở một ngàn lẻ năm mươi vạn độ! Có chuyện gì vậy! Lần này không phải tăng hai trăm vạn độ mà chỉ là tăng một trăm năm mươi vạn độ. Thật ra chuyện rất đơn giản, lửa đến hơn một ngàn vạn độ muốn tăng thêm cực kỳ khó khăn, cho nên mới chỉ tới một ngàn lẻ năm mươi vạn độ.

Bây giờ chỉ ác chi hỏa và dục chi hỏa còn chưa rót vào, ngọn lửa kém bốn trăm năm mươi vạn độ mới tới đạt tiêu chuẩn một ngàn năm trăm vạn độ.

Lục Nguyên đang đốt cháy ngọn lửa trùng kích nhiệt độ càng cao hơn.

Khi Lục Nguyên trùng kích thế giới cảnh lục tầng nguyên khí cảnh thì cuộc chiến mười sáu cường vòng thứ tám đã tiến hành ba trận.

Trận thứ nhất Bá Đao Môn đánh bại Trúc Tiết Môn. Mặc dù Trúc Tiết Môn cùng là ngựa ô như Kiếm Môn, thực lực tổng hợp mạnh hơn Kiếm Môn nhiều nhưng đối mặt Bá Đao Môn trong mười môn phái mạnh nhất thì không có bao nhiêu sức đánh lại. Môn chủ Bá Đao Môn Hoành Trảm có đao pháp đoạt ái đã đến mức kinh thiên động địa.

Ngựa ô rốt cuộc có cực hạn của nó.

Bá Đao Môn là môn phái nổi danh đã lâu, nhẹ nhàng chém gục ngựa ô Trúc Tiết Môn khiến mọi người nhìn thấy thực lực mười môn phái mạnh nhất. Thực lực của ngựa ô Trúc Tiết Môn thì còn trên Kiếm Môn nữa,

vậy mà bị chém xuống ngựa, kết cuộc của Kiếm Môn e rằng cũng như Trúc Tiết Môn thôi. Uy nghiêm của mười môn phái mạnh nhất là không tha xâm phạm.

Trận chiến thứ hai.

Phương Hoa Môn đấu với Nhược Thủy Môn.

Phương Hoa Môn là một môn phái lấy con gái làm chính, tu vi là sát na phương hoa. Sát na phương hoa, quỷ dị khó đoán, cực kỳ nhanh nhẹn, có thể nói là luyện chữ quỷ đến cực đoan. Nhược Thủy Môn cũng là môn phái lấy con gái làm chính, xếp hạng cũng rất cao, thứ mười hai, am hiểu nhược thủy chân giải. Thiên hạ chi nhu có cái nào nhược hơn nhược thủy, vạn vật đều sẽ trầm trong nhược thủ. Dù là vậy thì cuối cùng vẫn là Phương Hoa Môn lấy được chiến thắng, sát na phương hoa đại thắng nhược thủy chân giải trong trận chiến này.

Trận chiến thứ ba, Tiễn Môn đấu với Thiểm Điện Môn, đây là cuộc tranh tài về nhanh. Tiễn Môn nỏi danh là nhanh, Thiểm Điện Môn cũng giống vậy, hai bên đều phái mấy trăm người ra sân. Nhân số tập thể của hai phe có hơn bảy, tám trăm. Nhưng bảy, tám trăm bóng người ở trên cao nguyên bầu trời, mọi người chỉ thấy vô số cái bóng, không thấy ai ngừng cả. Hai môn phái nhanh như vậy đấy, cuối cùng lúc mọi người không xem hiểu thfi Thiểm Điện Môn thua, Tiễn Môn thắng. Hai phe so nhanh, ai nhanh hơn ai là kẻ đó thắng. Người xem bình thường vốn không thể thấy rõ ràng, cũng xem không hiểu.

Khi cuộc chiến thứ ba đánh xong, Lục Nguyên đang hoàn thành đốt ái chi hả, tiếp tục tu hành, không mấy chú ý những cuộc chiến.

Trận thứ tư là Duy Nhất Môn đấu với Thương Thiên Môn. Thương Thiên Môn xếp hạng thứ mười chín bị Duy Nhất Môn ngược sát.

Cuộc chiến thứ năm, Trường Thương Môn đấu với Vạn Pháp Môn. Trường Thương Môn là mười môn phái mạnh nhất cũng nhẹ nhàng thắng Vạn Pháp Môn.

Đến bây giờ tổng cộng có năm trận rồi!

Trong năm trận chiến đầu là một môn phái trong mười môn phái mạnh nhất đấu với môn phái không nằm trong mười môn phái mạnh nhất. Mỗi một trận chiến đầu là mười môn phái mạnh nhất lấy được chiến thắng, môn phái xếp hạng đằng sau không có một chút cơ hội, bởi vì mười môn phái mạnh nhất thật sự quá mạnh.

Đúng là xứng với cái tên ngai vàng đẫm máu!

Mười môn phái mạnh nhất đều dựa vào thực lực vô tận, như vương tọa đẫm máu..

Lập tức đến trận chiến thứ sáu, cuộc chiến thứ sáu là Huyết Môn đấu với Kiếm Môn.

Lúc này Lục Nguyên đang điên cuồng tu hành.

Ác chi hỏa, thiêu đốt đi. Ngọn lửa tối đen như mực tà ác đáng sợ xuất hiện trong tay, đó là ngọn lửa có máu sắc quái dị. Lục Nguyên dùng thần thức thúc đẩy đoàn lửa này tiến vào trong ngọn lửa hư không. Phút chốc ngọn lửa trên không trung biến sắc, mặt sau ổn định thành ánh sáng trắng, nhiệt độ tăng lên đến một ngàn một trăm năm mươi vạn độ!

Không đủ! Nhiệt độ tăng lên không đủ, một ngàn một trăm năm mươi vạn độ là nhiệt độ rất cao rồi tiếc rằng cách sinh ra hạch tụ biến một ngàn năm trăm vạn độ thì vẫn kém xa lắm.

Tiếp tục đốt cháy đi, dục chi hỏa! Dục chi hỏa là một đoàn lửa hồng dường như có nhiều sinh linh, toàn bộ rót vào trong. Đoàn dục chi hỏa nếu dùng để thiêu đốt nam nữ trẻ tuổi, chỉ cần dính chút thôi là sẽ dục hỏa đốt người mà chết. Dục chi hỏa là ngọn lửa hung tàn nhất trong bảy hỏa, dường như dục chi hỏa cháy mạnh hơn sáu lửa trước một chút. Bỏ dục chi hỏa vào trong, ngọn lửa không trung chớp lóe ánh sáng khiến người không thể nhìn gần, nhiệt độ tăng lên, đoàn lửa không ngừng đốt cháy hừng hực.

Một ngàn ba trăm vạn độ! Đoàn dục chi hỏa nhiệt độ cuối cùng là một ngàn ba trăm vạn độ.

Chết tiệt!

Còn kém hai trăm vạn độ!

Vốn mình tính thất tình chi hỏa chắc có thể đem nhiệt độ hoàn toàn lên tới một ngàn năm trăm vạn độ, kết quả mà ngờ từ một ngàn vạn vạn độ sau muốn tăng nhiệt độ cần càng nhiều năng lượng và nhiệt độ, nhiệt độ hiện tại không đủ.

Nếu là bình thường, kém hai trăm vạn độ không có gì gấp, từ từ nghĩ cách là được.

Nhưng hiện tại là thời điểm mấu chốt.

Ở trong cuộc chiến xếp hạng môn phái, không kịp.

Nhưng dù không kịp thì trong thoáng chốc không nghĩ ra cách gì hay, mặt trước không có thời gian có thể tiết kiệm, mặt sau phải luyện thất tình kiếm, không luyện thất tình kiếm là không thể trùng kích thế giới cảnh lục tầng.

Lục Nguyên mở mắt ra.

- Cuộc chiến tiếp theo, Huyết Môn đấu với Kiếm Môn.

Đến lúc rồi, đã đến lúc Huyết Môn đấu với Kiếm Môn, chết tiệt! Lục Nguyên một đấm đánh vào mặt đất, chỉ thiếu chút xíu thời gian nữa thôi, đáng chết, tại sao chỉ còn kém chút nữa, nếu cho mình thêm ít thời gian nghiên cứu thì nói không chừng có thể đến thế giới cảnh lục tầng, mình không muốn tại đây mất tư cách trùng kích văn minh thánh địa.

- Rốt cuộc đến lượt Huyết Môn và Kiếm Môn.

- Huyết Môn là một trong mười môn phái mạnh nhất, thực lực Kiếm Môn thì nhỏ yếu hơn nhiều.

- Kiếm Môn tuyệt đối không có đường thắng. Con đường ngựa ô của Kiếm Môn rồi dừng ở đây thôi, giống như Trúc Tiết Môn vậy, đụng phải mười môn phái mạnh nhất muốn thắng là chuyện không thể.

- Nhưng nói không chừng đâu. Có lẽ Kiếm Môn Lục Nguyên sẽ bày trò gì đó.

Bên cạnh vô số người bàng quan nhìn chằm chằm cuộc chiến này, không ai cho rằng Lục Nguyên sẽ thắng nhưng vẫn hơi mong chờ Kiếm Môn làm điều gì đó. Nói không chừng Kiếm Môn Lục Nguyên sẽ làm ra việc khiến người giật mình, thế thì vui đây.

Đúng vậy, đã đến lúc chiến đấu.

Năm mươi người Kiếm Môn bao gồm Lục Nguyên, tập thể nhảy lên đài.

Cùng lúc đó, năm trăm người Huyết Môn, không sai, Huyết Môn từ hỗn động cảnh trở lên có năm trăm người. Trong đó thế giới cảnh trở lên có hai trăm người, hỗn động cảnh ngũ tầng trở lên có ba trăm người.

Thật ra tại Huyết Môn hỗn động cảnh từ ngũ tầng trở lên không chỉ là ba trăm người nhưng bây giờ không cần thiết phái ra hết thực lực. Dù sao đã xuất hết hai trăm người thế giới cảnh trở lên, thực lực chân chính cơ bản đã dùng, thêm vào chút người hỗn động cảnh không có tác dụng gì nhiều. Đây chính là thực lực của Huyết Môn, so chất so lượng đều hơn Kiếm Môn gấp mười lần.

Năm trăm huyết ảnh tràn ngập huyết khí, chỉ nhìn thôi liền thấy khủng bố rồi.

Trong năm trăm người Huyết Thần Vương dáng người đặc biệt cao to, da thịt huyết hồng, có vẻ tà mị anh tuấn khoanh tay đứng. Huyết Thần Kinh của gã đã luyện đến cảnh giới cao nhất, không cần giữ huyết hình mà có thể dùng hình người đi ra. Toàn thân Huyết Thần Vương có pháp lực mạnh đến cực điểm, đây là pháp lực thế giới cảnh thất tầng, là pháp lực cấp thiên tôn.

Huyết Thần Vương khoanh tay đứng, nhìn Lục Nguyên. Gã không thèm nhìn hướng Kiếm Diệt lão tổ, cỡ như lão ở trong mắt gã chỉ là một con kiến mà thoi, có thể dễ dàng nghiền nát, không cần chú ý. Lục Nguyên thì có rất tiềm lực, đáng giá gã để ý.

- Lục Nguyên đúng không? Tốt lắm, sớm nghe danh tiếng ngươi, vốn coi như không cừu không oán gì với ngươi. Nhưng mà, nếu ngươi dám giết người Huyết Môn chúng ta, thật là gan chó nhỉ, ngày hôm nay ta

phải giết chết ngươi, sau đó sẽ phái ngươi tiến hành diệt môn chiến với Kiếm Môn các ngươi. Ta muốn Kiếm Môn triệt để biến mất trong trung ương thiên triều.

- Hùng tâm tráng chí của ngươi sẽ bị đánh vỡ tại đây.

- Máu thịt của ngươi sẽ thành máu thịt của ta, hòa thành một phần trong ta, dùng để tăng trưởng pháp lực của ta, tiềm lực của ta.

Huyết Thần Vương nói câu này là có nguyên nhân, Huyết Thần Kinh chính là một loại công pháp tà ác chỉ cần chạm vào đối thủ, xuyên qua người liền hấp thu tinh hoa của đối thủ, giết chết đối phương.

Mặc dù bây giờ chưa khai chiến nhưng khí thế Huyết Môn đã đè Kiếm Môn gắt cao, thực lực cách biệt quá xa xôi.

Bây giờ Lục Nguyên còn trong tinh thần hoảng hốt, vẻ mặt như vậy khiến người xem và đám Huyết Môn đều cho rằng không lẽ Lục Nguyên bị người Huyết Môn hù đến ngu ra? Theo lý thì không thể nào, nhưg trạng thái hiện tại của Lục Nguyên đúng là không thích hợp, vẻ mặt ngơ ngác.

Bây giờ Lục Nguyên còn đang nghĩ đến chuyện hạch tụ biến.

Trong kiếm chi không gian của mình ngọn lửa trên không trung nhiệt độ đã tới một ngàn ba trăm vạn độ, hạch tụ biến cần một ngàn năm trăm vạn độ, chỉ kém hai trăm vạn độ mà thôi. Làm sao tăng hai trăm vạn độ cuối cùng đây? Bình thường Lục Nguyên lười biếng nhưng nghĩ đến vấn đề gì là rất say mê, không nghĩ ra kết quả thì tuyệt không bỏ qua.

Mình đã thiêu đốt thất tình chỉ hỏa rồi, giờ đốt lửa gì nữa có thể tăng lên hai trăm vạn độ?

Lửa! Lửa! Mình đi đâu tìm lửa đây!

Lục Nguyên nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra đi đâu tìm lửa gì, hết cách, bình thường mình không chơi với lửa.

Khoan đã, đúng là mình không có lửa nhưng có thể sáng tạo ra nó.

Ma sát dấy lửa! Lúc ma sát có thể ra lửa.

Nếu mình dùng tốc độ cao nhất ma sát thì có xuất hiện ngọn lửa độ cực cao không? Khiến cuối cùng đến một ngàn năm trăm vạn độ?

Được rồi! Cứ cách này đi, chắc là thành công thôi, chỉ cần tốc độ kiếm của mình đủ nhanh thì nhất định được.

Chính trong chớp mắt này, Lục Nguyên cảm giác nguy hiểm từ chính diện ập đến. Lục Nguyên bản năng mở mắt ra, bình tĩnh tinh thần, Dưỡng Ngô tiên kiếm ra khỏi vỏ, giơ ngang chắn. Keng một tiếng, một đoàn huyết quang va chạm với Dưỡng Ngô tiên kiếm, và tà niệm mạnh đập vào thân kiếm. Lục Nguyên có thể khẳng định nếu không phải Dưỡng Ngô tiên kiếm có thuộc tính chính khí thì e rằng luồng huyết quang sớm thuận theo thân kiếm xâm ngập vào người rồi, công pháp thật là tà. Dưỡng Ngô tiên kiếm hú dài, đoàn huyết quang rụt lại, tà khí trên huyết quang không bị thương Dưỡng Ngô tiên kiếm nhưng pháp lực mạnh mẽ khiến Lục Nguyên bỗng thụt lùi ra sau.

Người ra tay rõ ràng chính là Huyết Thần Vương.

Huyết Thần Vương nhẹ nhàng thu hồi một vệt huyết tuyến, mới rồi gã chỉ tùy tiện ra một kích đã đánh Lục Nguyên lùi xa vậy, thực lực của gã trên hắn nhiều.

Lục Nguyên thầm than nguy to, bây giờ mình chỉ thiếu chút thời gian, nếu cho mình một nén nhang thì chắc chắn có thể khiến nhiệt độ lên tới một ngàn năm trăm vạn độ, khóng chế hạch tụ biến và tăng lên thế giới cảnh lục tầng, nhưng chết tiệt là bây giờ Huyết Thần Vương tấn công, căn bản không có thời gian.

Cuộc chiến quyết định tiến tám cường đã bắt đầu.

Đây là trận chiến đã định trước rất đặc sắc, cũng quyết định tám môn phái nào tiến vào tám cường. Một khi có ai vào được tám cường thì có thể lấy được cơ hội đi văn minh thánh địa. Văn minh thánh địa có tác

dụng rất lớn cho trùng kích văn minh cảnh, đối với Vô Thượng Đại Giáo thì cơ hội như vậy chỉ có mười cái, mọi người phải tranh nhau.

Nhưng một khi thành công thì sẽ có ích lợi to lớn.

Văn minh thánh địa nha, tiến vào trong mặc dù tu thành văn minh cảnh rất khó nhưng muốn tăng lên chút thực lực là chuyện vô cùng đơn giản.

Thực lực Vô Thượng Đại Giáo và thực lực cao thủ đệ nhất môn phái của họ liên quan lẫn nhau.

Bây giờ đang tiến hành trận chiến Huyết Môn đấu Kiếm Môn.

Trận này Huyết Môn chắc chắn thắng, Kiếm Môn không khả năng thắng nổi.

Huyết Thần Vương chắp tay sau lưng, mới rồi tùy ý huyết tuyến đánh ra đã khiến Lục Nguyên bay xa xa, khí huyết cuồn cuộn khó chịu. Huyết Thần Vương làn da đỏ rực, áo đỏ rực, có sức hấp dẫn tà dị đến cực điểm.

- Lục Nguyên, thực lực của ngươi còn kém xa lắm.

Lần này Huyết Môn không dùng chung cực binh khí Huyết Thần Chi Cổ. Huyết Thần Chi Cổ có thể phát huy một loại lực lượng kỳ lạ cường đại, là sát chiêu chung cực của Huyết Môn nhưng lại không dám dùng trước mặt Lục Nguyên. Lục Nguyên có thể nuốt chung cực binh khí, nếu Huyết Thần Chi Cổ bị nuốt thì trong thời gian nhất định không thể sử dụng lần thứ hai.

Hơn nữa đối mặt Lục Nguyên có cần thiết dùng không?

Huyết Thần Vương nhảy lên không trung công kích Lục Nguyên liên tục, huyết quang bay loạn.

Kiếm trong tay Lục Nguyên biến hóa muôn vàn tư thế, vạn lần thay đổi, chiêu thức tuyệt diệu vô cùng. Dù là vậy nhưng đối mặt công kích đến từ Huyết Thần Vương chỉ có nước không ngừng đón đỡ, cố tình lúc này Lục Nguyên phát hiện trong đợt oanh kích đang luyện thất tình kiếm thì bị thương dường như sắp hiện ra, ngụm máu dâng tận cổ suýt phun ra.

Không có cơ hội sao?

- Chết tiệt, nếu ta có thêm thời gian là có thể phản kích.

Lục Nguyên bực mình nói:

- Ta phải xông mười hàng đầu, lấy được tư cách văn minh thánh địa!

Huyết Thần Vương lạnh lùng cười:

- Đừng nằm mơ.

Kiếm Diệt lão tổ bỗng nhiên nói:

- Lục Nguyên không nằm mơ!

Huyết Thần Vương nhìn hướng Kiếm Diệt lão tổ, dùng ánh mắt khinh thường nhìn lão.

- A, con kiến nhà ngươi có thể lấy ra thủ đoạn gì? Để ta xem thử?

Gã coi khinh Kiếm Diệt lão tổ.

Tay Kiếm Diệt lão tổ lóe tia sáng, là một vật hình kiếm chậm rãi bay lên trời, cùng lúc đó tất cả kiếm tu trên cao nguyên người tỏa ánh sáng.

Một chụp ánh sáng hoàn toàn ngăn cách Huyết Môn và Kiếm Môn.

Huyết Thần Vương ngẩn ra, nói:

- A, pháp bảo loại phòng ngự ư, hãy xem ta phá nó đây!

- Đúng vậy, Huyết Môn, mười môn phái mạnh nhất, nội tình thâm sâu không phải ngựa ô có thể so sánh.

- Nhưng dù là vậy thì Lục Nguyên cũng ghê gớm lắm chứ, buộc Huyết Môn lấy ra hai tuyệt kỹ chung cực binh khí Huyết Thần Chi Cổ, Vô Thượng Huyết Phách Châu, trong các trận chiến sau Huyết Môn không thể dùng hai chung cực tuyệt học này, không khả năng xông tứ cường.

- Không sao cả, chỉ cần xông tám hàng đầu, ổn định chiếm ghế mười hàng đầu đi văn minh thánh địa là được.

Khán giả bàn tán, hiển nhiên đều cho rằng Lục Nguyên thua chắc rồi, bây giờ hắn bị thương nặng như vậy không khả năng không thua.

Huyết Thần Vương chắp tay sau lưng đứng, khí thế thong dong bình tĩnh, nói:

- Bây giờ ngươi bị thương rất nặng, theo ta nhận xét thì tối đa ngươi chỉ dùng được mười chiêu, mười kiếm thôi, dùng xong mười kiếm này là toàn thân ngươi sẽ tan vỡ.

Huyết Thần Vương lạnh lùng nói:

- Vậy nên trận này ta thắng.

Gã nhìn thanh y thanh niên, khuôn mặt tái nhợt hộc ra ngụm máu nữa, máu nhuộm áo xanh.

Mái tóc dài theo gió bay.

- Không sai, ta chỉ có thể dùng mười kiếm cuối cùng, dù muốn chém ra mười một kiếm cũng không thể. Mười kiếm là cực hạn hiện tại của ta.

Thanh y thanh niên gật đầu lạnh nhạt nói:

- Đúng là như thế nhưng ai nói ta sẽ thua? Trong mười kiếm còn lại giải quyết các ngươi cũng được, chẳng có gì ghê gớm.

Lục Nguyên đang nói cái gì!

Hắn nói muốn trong vòng mười kiếm đem năm trăm cao thủ Huyết Môn, trong đó cao gồm hai trăm người trên thế giới cảnh. Nhiều cao thủ như vậy mà hắn muốn giải quyết trong mười kiếm?

Nói đùa, đừng nói là Lục Nguyên, dù là người thế giới cảnh bát tầng đến cũng không thể.

Lục Nguyên lấy tự tin từ đâu ra vậy?

Mười kiếm!

Lục Nguyên dám nói giải quyết trong vòng mười kiếm.

Huyết Thần Vương cất tiếng cười to:

- Ha ha ha ha, ha ha ha ha!

Gã ngửa đầu cười, dường như gặp chuyện gì rất buồn cười.

- Trong vòng mười kiếm giải quyết Huyết Môn chúng ta? Buồn cười quá, Lục Nguyên, ngươi phải biết rằng bây giờ ngươi là một thế giới cảnh lục tầng trọng thương, bổn tọa là thế giới cảnh thất tầng cấp thiên tôn, trong mười kiếm hả? Ý tưởng kỳ lạ.

Đâu chỉ mình Huyết Thần Vương không tin, nhiều người có mặt không một ai tin tưởng.

Chuyện này thật quá sức tưởng tượng.

- Khụ khụ.

Lục Nguyên ho ra máu, tay ấn chuôi kiếm.

Tiếp theo mười kiếm sẽ là kinh tâm động phách nhất.

Tức là nói trong mười kiếm tiếp theo mình phải dốc hết bản lĩnh, toàn bộ ẩn trong mười kiếm, chỉ còn sai một chút là có khả năng dẫn đến chiến bại. Lục Nguyên tập trung tinh khí thần chớp mắt lên đến đỉnh cao, bây giờ là lúc liều mạng.

Không thể không liều mạng!

- Kiếm ngũ, duy kiếm!

Dưỡng Ngô tiên kiếm vung ra, vung tay đánh ra kiếm ngũ. Duy kiếm! Kiếm ngũ, duy kiếm! Một kiếm này vừa ra, trong thiên địa mọi thứ tiêu vong, chỉ còn lại hư không một kiếm, đây dường như là trạng thái nhân kiếm hợp nhất hoàn toàn, người tức là kiếm, kiếm là người, trừ kiếm ra không còn gì khác.

Huyết Thần Vương không ngờ kiếm thứ nhất của Lục Nguyên sẽ hung mãnh như vậy. Nhưng Huyết Thần Vương là chủ Huyết Môn, thiên tôn, gã không yếu chút nào. Gã lấy ra Huyết Thần Kinh, vô số biển máu xuất hiện giữa gã và Lục Nguyên, nhưng một kiếm của hắn chí chính chí dương, chẳng ngờ xuyên qua được biển máu. Huyết Thần Vương lại đánh ra một biển máu và lùi ra sau. Kiếm thứ nhất Huyết Thần Vương rơi vào thế yếu, nhưng gã không mấy quan tâm, chỉ cần chống chín kiếm còn lại coi như thành công. Dù gã biết kiếm thuật của Lục Nguyên lợi hại nhưng không tín hắn có thể trong vòng chín kiếm giết chết gã.

- Kiếm lục, nhiếp thiên!

Lúc trước đã nói, bình thiên cao nguyên hay thậm chí toàn bình thiên đại lục là do một phó chủ văn minh luyện chế ra, vốn xây làm văn minh đại lục, mỗi một văn minh đều có đại lục như vậy. Người chế tạo ra khối đại lục này tên gọi công bình phó chủ văn minh. Vị công bình phó chủ văn minh này luyện hai chữ 'Công', 'Bình; trong thiên địa, có được hai văn tự này muốn là công bằng thiên địa.

Khối bình thiên cao nguyên này có hơi thở công bình, dĩ nhiên chỉ là sót lại chứ không nồng đậm như ban đầu.

Mà kiếm lục, nhiếp thiên của Lục Nguyên vốn có thể rút đi năng lượng thiên địa xung quanh tiến hành công kích, cho nên, thật tự nhiên hấp thu hơi thở công bình vào kiếm.

Chớp mắt kiếm lục, nhiếp thiên chuyển hóa thành công bình chi kiếm!

650. Chương 1155: Giết Huyết Thần Vương (1)

Thanh công bình chi kiếm này tuy cường đại không bằng công bình chi thước của công bình phó chủ văn minh nhưng cũng là một chiêu mạnh mẽ.

Khi Lục Nguyên đâm ra một kiếm này thì lòng trong sáng.

Đúng vậy, công bình.

Mình và Huyết Thần Vương phải bị thương công bình.

Mình chịu nhiều vết thương như vậy, nếu đổi lại là công bình phó chủ văn minh dùng công bình chi thước thì Huyết Thần Vương cũng sẽ bị trọng thương tương tự.

Nhưng công bình chi kiếm của mình chỉ là bản thu nhỏ, bởi vậy mặc dù Huyết Thần Vương sẽ bị thương nhưng không mấy nghiêm trọng.

Lục Nguyên ra một chiêu công bình chi kiếm dường như trong thiên địa xướng khúc nhạc công bình. Huyết Thần Vương phát hiện trên không trung như thấy cái bóng công bình phó chủ văn minh, gã giật mình hồn phi phách tác và phát hiện không thể ngăn cản công bình chi kiếm được.

Một kiếm xuyên qua vai, máu bắn tung tóe, đây chính là kiếm thứ hai của Lục Nguyên, nhát kiếm thứ hai đã tổn thương đến Huyết Thần Vương.

Lục Nguyên không hề dừng lại, mây bay nước chảy thi triển kiếm thứ ba, kiếm thứ ba tức là

- Kiếm thất, tiểu kiếm giới!

Huyết Thần Vương vừa mới đón kiếm ngũ, duy kiếm, kiếm lục, nhiếp thiên, hai kiếm này gã chưa kịp định hồn, thầm nghĩ chắc sẽ không lại xuất hiện kiếm pháp mạnh như vừa rồi nữa, ai dè chớp mắt Lục Nguyên quát ra năm chữ kiếm thất, tiểu kiếm giới.

Dựa theo bình thường thì kiếm thất mạnh hơn kiếm ngũ, kiếm lục.

Chết tiệt, thế thì chẳng phải là chiêu thức càng mạnh hơn sao?

Nhưng Huyết Thần Vương không phải hạng dễ ăn hiếp, gã đánh ra huyết nô. Trên không trung xuất hiện hàng ngàn vạn huyết nô muốn chuyển biến nơi này thành huyết thế giới. Gã chưa phải là thế giới cảnh bát tầng, nếu là thế giới cảnh bát tầng thì có thể chân chính đem một góc thiên địa biến thành huyết thế giới của gã, gã ở trong đó tự xưng vua.

Trong chớp mắt Lục Nguyên đánh ra rõ ràng là kiếm thất, tiểu kiếm giới! Tại hư không xuất hiện hàng ngàn vạn bóng tiên kiếm. Huyết Thần Vương giật mình nhận ra đây chắc là một chiêu gần với thế giới huyết nô của mình, đều là mô phỏng tiểu thiên thế giới công kích đối thủ.

Mô phỏng tiểu thiên thế giới là một chiêu rất mạnh.

Thế giới của ta, ta làm vua.

Đây chính là đại sát khí thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh, mà dưới thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh có thể mô phỏng Nhược Thủy Môn toàn là cường chiêu vô hạn.

Huyết Thần Vương thấy Lục Nguyên đánh ra kiếm thất, tiểu kiếm giới thì hừ lạnh. Gã đường đường là thế giới cảnh thất tầng, sắp sáng tạo ra tiểu thiên thế giới, gã so với Lục Nguyên càng gần với chân giới cạnh, đương nhiên mô phỏng tiểu thiên thế giới càng giống. Gã muốn phá hủy một chiêu của Lục Nguyên dễ như chơi. Lục Nguyên, kiếm thuật của ngươi đúng là mạnh, tiếc rằng không nên sử dụng chiêu như vậy.

Khi Huyết Thần Vương tự cho rằng thắng chắc, chiêu mô phỏng huyết thế giới mạnh va đụng kiếm thất, tiểu kiếm giới, hai chiêu mãnh liệt oanh kích, vô số huyết nô va chạm tiểu thiên thế giới. Nhưng ra ngoài Huyết Thần Vương dự đoán là huyết nô của gã bị vô số tiên kiếm dễ dàng chém nát.

Huyết thế giới kinh thế cường chiêu của Huyết Thần Vương trước kiếm thất, tiểu kiếm giới của Lục Nguyên rõ ràng thua sạch sẽ.

Làm sao có thể! Bản thân mình càng đến gần thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh, càng gần tiểu thiên thế giới, làm sao mà thua bởi tiểu thiên thế giới Lục Nguyên mô phỏng được? Huyết Thần Vương hộc máu, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Thật ra đạo lý rất đơn giản, Lục Nguyên dùng kiếm thất, tiểu kiếm giới không phải tự mình mô phỏng ra tiểu thiên thế giới mà bản thân nó đã tồn tại tiểu thiên thế giới, lấy bản thân tồn tại tiểu thiên thế giới nghiền mô phỏng tiểu thiên thế giới của Huyết Thần Vương thì lẽ tất nhiên của kiếm thất, tiểu kiếm giới Lục Nguyên thắng rồi.

Sau khi Lục Nguyên tổn thương Huyết Thần Vương, rung tay đánh ra kiếm bát, vạn kiếm quy nhất.

- Kiếm bát, vạn kiếm quy nhất!

Quát to một tiếng, vô số kiếm pháp thi triển ra từ Dưỡng Ngô tiên kiếm của Lục Nguyên. Chiêu này có thể đem một ngàn tuyệt học tiên kiếm dung nhập vào một chiêu. Mới rồi Huyết Thần Vương bị kiếm thất, tiểu kiếm giới đánh trọng thương, vô số huyết nô bị băm vằm, chưa nghĩ ra chiêu tiếp theo nên làm gì thì Lục Nguyên đã xuất chiêu rồi. Huyết Thần Vương chưa từng thấy chiêu nào đáng sợ, khủng bố như vậy. Làm sao có một chiêu dung nhập nhiều tuyệt chiêu đến thế? Gã không ngừng trọng thương, bị thương. Kiếm bát, vạn kiếm quy nhất qua đi, toàn thân gã đầy lỗ thủng, không biết bị bao nhiêu vết thương.

Huyết Thần Vương bây giờ đã bị đánh đến run sợ, gã đấu cùng Lục Nguyên mới chỉ là bốn chiêu thôi. Lục Nguyên dùng kiếm ngũ, kiếm lục, kiếm thất, kiếm bát đánh gã trọng thương. Gã nghĩ tới Lục Nguyên còn có sáu kiếm nữa, xem như không đáng sợ bằng bốn kiếm trước cũng có thể giết chết gã.

Kết quả gã lập tức lấy ra Huyết Chi Kiển! Huyết Chi Kiển chính là công pháp đặc biệt của Huyết Môn. Đem vô số huyết quang quấn quanh người, vô số oan hồn quấn người, trong thời gian nhất định dù là thế

Người như vậy tuyệt đối tính làm yêu ma, cho nên mình phải trảm yêu trừ ma.

Một kiếm này, chính là nhất kiếm ra khỏi vỏ.

Tiên hiệp nhất kiếm!

Tiên hiệp nhất kiếm này mình luôn tu hành, tuy rằng không nằm trong thượng cổ kiếm đạo nhưng tuyệt đối tính là kinh thần nhất kiếm.

Đối mặt tiên hiệp nhất kiếm, Huyết Thần Vương dù trọng thương vẫn gọi ra biển máu mênh mông, nhưng thế của gã sớm hết, bị tiên hiệp nhất kiếm không chút nương tình xuyên qua biển máu, cũng đâm xuyên linh hồn gã.

Dưỡng Ngô tiên kiếm!

Ngừng ở giữa Lục Nguyên và Huyết Thần Vương.

Huyết khí toàn thân Huyết Thần Vương còn muốn không ngừng tằm ăn kiếm của Lục Nguyên, gã có một môn Huyết Di đại pháp, nếu trọng thương có thể dùng máu chuyển qua thân hình đói phương rồi chiếm linh hồn. Nhưng kiếm của Lục Nguyên vốn là kiếm chính khí, tiên hiệp nhất kiếm càng là khắc tinh của tà ma.

Dưới tình huống như thế, Di Huyết đại pháp cách cuối cùng của Huyết Thần Vương vô dụng.

Huyết Thần Vương chỉ có thể trơ mắt nhìn sức sống và linh hồn của mình từng chút một tan biến, gã muốn lấy huyết quang tản ra bỏ trốn. Nhưng bên trên tiên hiệp nhất kiếm tản ra ánh sáng trắng vô tận biến thành lửa trắng rực cháy, chặn huyết quang chặt chẽ, lửa không ngừng đốt cháy. Nếu không phải Huyết Thần Vương đụng tiên kiếm có thuộc tính chính khí như của Lục Nguyên thì gã có thể lấy Huyết Di đại pháp, huyết ảnh phân hình cái gì trốn thoát một mạng, coi như là công lực giảm nhiều cũng không tới mức tiêu đời. Nhưng cố tình gã xui xẻo gặp phải Lục Nguyên, xui xẻo gặp phải hắn dùng tiên hiệp nhất kiếm làm chiêu kết thúc.

Xèo xèo! tà huyết nhấp nháy, giãy dụa, vặn vẹo. Nhưng cuối cùng hoàn toàn tan biến.

- A!

Huyết Thần Vương hét thảm, hồn phi phách tán, cuộc đời đầy tội ác của gã rốt cuộc đi tới kết.

Chủ Huyết Môn Huyết Thần Vương, cấp thiên tôn mạnh mẽ như vậy mà hoàn toàn chết, chết trong tay Lục Nguyên, cũng là cấp thiên tôn thứ nhất bị hắn giết.

Tất cả người đứng xem đều không kịp phản ứng.

Ban đầu Lục Nguyên nói mười kiếm thắng Huyết Môn thì mọi người cho rằng trò cười.

Nhưng tiếp theo đầu tiên Lục Nguyên ra kiếm ngũ, duy kiếm! Một kiếm này là cường kiếm điển hình, khiến mắt người sáng lên. Tiếp theo là kiếm lục, nhiếp thiên! Một kiếm này càng đem ý công binh toàn bình thiên đại lục hút vào kiếm, chém ra, mạnh hơn kiếm thứ nhất nhiều.

Đến kiếm thứ ba, kiếm thất, tiểu kiếm giới thì dùng nó đánh bại cường chiêu huyết thế giới của Huyết Thần Vương.

Ba kiếm đầu một lớp so với một lớp cao trào, nhưng ba kiếm đầu mạnh như vậy thì mặt sau có mạnh hơn không? Loại hí thế này có kéo dài tiếp được không?

Kết quả là tất cả đã sai, khí thế thật sự kéo dài xuống. Kiếm thứ bốn, kiếm bát, vạn kiếm quy nhất! Một kiếm này, ngàn tuyệt chiêu bùng phát trong một kiếm, kiếm thuật cao trào và không khí cao trào cùng ập đến.

Rồi hai kiếm sau, kiếm linh, xuyên tâm nhất kích và tiên hiệp nhất kích đều là kiếm pháp kết thúc.

Toàn tiết tấu của Lục Nguyên vô cùng hoàn mỹ.

Đám người đứng xem mắt sáng ngời, rất nhiều người ghi nhớ một chuỗi cái tên của Lục Nguyên. Lục Nguyên trong cuộc chiến xếp hạng môn phái dùng đến hàng loạt kiếm chiêu, ví dụ như kiếm linh, xuyên tâm nhất

kích! Kiếm nhị, thủ hộ! Kiếm tam, Vong Trần! Kiếm tứ, không! Kiếm ngũ, duy kiếm! Kiếm lục, nhiếp thiên! Kiếm thất, tiểu kiếm giới! Kiếm bát, vạn kiếm quy nhất!

Những kiếm pháp này thật là tuyệt diệu.

Bộ kiếm pháp này từ đâu đến?

Tuyệt đối không phải từ Kiếm Môn, Kiếm Môn sẽ không có kiếm pháp đáng sợ như vậy! Nếu có thì sớm lan truyền rồi.

Vậy thì kiếm pháp này từ đâu ra? Chắc không phải do Lục Nguyên tự mình sáng tạo chứ? Chắc không thể nào đâu. Bộ kiếm pháp này quá mạnh, chắc là tuyệt học của kỷ nguyên trước để lại, nếu không thì chắc chắn không mạnh như vậy.

Đám người đó không biết đây là kiếm pháp Lục Nguyên tự sáng tạo ra, cũng sẽ không ngờ hắn còn cso một kiếm càng mạnh hơn, kiếm cửu, thất tình chi kiếm!

- Khụ khụ!

Lục Nguyên bỗng ho dữ dội.

Lúc này mọi người mới nhớ tới cuộc chiến còn chưa kết thúc.

Không sai, Huyết Thần Vương đã chết, nhưng Huyết Môn còn bốn trăm chín mươi chín người. Thế giới cảnh còn có một trăm chín mươi chín người, mà Lục Nguyên tổng cộng chỉ dùng được mười kiếm, bây giờ hắn đã dùng sáu chỉ còn lại bốn mà thôi. Bốn kiếm không khả năng giết sạch bốn trăm chín mươi chín người. Huyết Môn. Một là vì Lục Nguyên bị thương ngày càng nặng, hai là Huyết Môn còn lại cao thủ có sáu là thế giới cảnh lục tầng.

Lục Nguyên không thể thì Kiếm Môn càng bó tay. Những người Kiếm Môn còn lại quá yêu. Trình đột cỡ Kiếm Diệt lão tổ như vậy Huyết Môn có cỡ mười hai mươi người. Đại môn phái nội tình sâu, không khả năng môn chủ chết toàn bộ người còn lại nhận thua.

Cho nên trận chiến này không kết thúc, Kiếm Môn đối mặt cục diện vẫn khá nguy hiểm.

- Còn dư bốn kiếm.

Trong Huyết Môn một người đàn ông tuổi trẻ toàn thân huyết mị huyết bào bước ra. Người đàn ông trẻ tuổi huyết bào mặt trắng bệch, mặc huyết bào, cách ăn mặc như vậy có thể dễ dàng lừa gạt trái tim các thiếu nữ, gã giống như hoàng tử bóng đêm.

- Lục Nguyên, ngươi không có khả năng làm nên chuyện gì nhờ bốn kiếm đó, ngươi không thắng được.

Người đàn ông trẻ tuổi huyết bào mặt trắng bệch có danh hiệu là Hữu Huyết Vương, một trong phó môn chủ của Huyết Môn.

- Lần này xem ra vẫn là Huyết Môn chúng ta lấy được thắng lợi.

Người nói câu này là cô gái toàn thân trắng bệch. Cô gái cực kỳ cao quý, xa ha, huyết sắc nghê thường, váy mỏng, dường như chỉ nhẹ chuyển là sẽ lay động trái tim đàn ông trên đời, làm đàn ông tình nguyện cho ả hút máu. Người này tên gọi Tả Huyết Vương, là một trong phó môn chủ của Huyết Môn.

Hữu Huyết Vương Cam Đạo, Tả Huyết Vương La Vi là hai người có quyền thế lớn nhất dưới tay Huyết Môn Huyết Thần Vương. Họ đều có tư cách trùng kích thế giới cảnh thất tầng trở thành thiên tôn.

Đúng vậy, tuy Lục Nguyên liều mạng phấn đấu, liều mạng phản kích, phá Huyết Thần Chi Cổ, chống đỡ được Vô Thượng Huyết Phách Châu, phá vỡ Huyết Chi Kiển, giết chết Huyết Thần Vương cấp thiên tôn nhưng hắn bị thương quá nặng, chỉ có thể dùng bốn kiếm cuối. Đối thủ của hắn còn có bốn trăm chín mươi chín người, thực lực Kiếm Môn lại quá yếu. Kiếm Môn cho dù ở thời kỳ đỉnh cao so với Huyết Môn vẫn kém quá xa. Một là Vô Thượng Đại Giáo bình thường, một là mười môn phái mạnh nhất, chênh lệch không xa sao được?

- Khụ khụ.

Vương Quốc Hoa thấy cử động này của Tôn Khiết liền cười lạnh một tiếng.

- Viện phúc lợi thị xã Thiết Châu hình như là ngành trực thuộc ủy ban thị xã thì phải?

Tôn Khiết nghe vậy cười nói.

- Cậu xem mình kìa, vừa nãy không phải vẫn tốt sao giờ lại nói với giọng này. Yên tâm, không ai định vòng qua bí thư thị ủy đại nhân đâu.

Vương Quốc Hoa cười hắc hắc vài tiếng, mặt cũng trở nên dữ tợn hơn.

- Tôi không để ý việc bị vòng qua hay không, chỉ cần đối phương có bản lĩnh này là được. Tôn tỷ, không ngại nói thật với chị việc căn nhà mới xây dựng ở Viện phúc lợi bị sụp thì thị ủy đã quyết định không giấu diếm mà sẽ công khai tin tức với xã hội.

Tôn Khiết giật mình, tên này Vương Quốc Hoa định không nhường đường lui sao.

- Quốc Hoa, đừng nói chuyện như vậy. Như vậy đi, tôi gọi một cuộc điện thoại rồi cậu nghe một chút, mặc kệ hôm nay nói như thế nào thì tôi cũng nợ ân tình của cậu.

Vương Quốc Hoa đưa tay ra mời.

Tôn Khiết thở dài một tiếng lấy mày gọi, cô ả vốn không định dùng lá bài này nhanh như vậy.

- Bí thư Sở, là tôi, là tôi, Quốc Hoa đang ở đây.

Vừa nói Tôn Khiết đưa máy tới, ánh mắt có chút đắc ý nhìn xem phản ứng của Vương Quốc Hoa.

Vương Quốc Hoa không đứng lên mà cứ thế ngồi nói chuyện.

- Là con, chuyện này bố đừng quản, nếu là con không nể mặt bố thì để lần xong con tạ lỗi.

Hắn đẩy trả máy lại ngay, Tôn Khiết chấn động ngồi ngẩn ra đó.

Sở Giang Thu là bố vợ của Vương Quốc Hoa, còn là bí thư tỉnh ủy nhưng giọng điệu của Vương Quốc Hoa lại không hề khách khí. Bên ngoài có lời nói Vương Quốc Hoa không phải đi theo Sở Giang Thu nhưng hạng mục lần trước Sở Giang Thu cũng tham gia vào, cuối cùng Vương Quốc Hoa kiếm được lợi, từ đó không ai nói Vương Quốc Hoa không phải cùng đường với Sở Giang Thu nữa.

- bí thư Sở, tôi đang nghe, vâng vâng, ngài nói.

Tôn Khiết đứng lên đi nhanh ra ngoài.

- Tiểu Tôn, cuộc điện này tôi có thể gọi nhưng tôi sớm đã nói là vô dụng, thằng này tôi không đè được, cứ như vậy đi, cô cố nói chuyện với hắn đi.

Tôn Khiết đứng tại chỗ không biết nên làm như thế nào thì nghe thấy Vương Quốc Hoa hét ầm lên với ai đó trong điện thoại.

- Tôi cho anh mười phút, mười phút sau mà không thể tới thì mai anh đừng có mà đi làm.

Nói xong Vương Quốc Hoa ném máy cho Thang Tân Hoa rồi tức giận nói.

- Khốn kiếp, còn là công bộc của dân gì chứ, là sâu mọt mới đúng.

Tôn Khiết biết lúc này có nói gì cũng vô ích, phải về tìm biện pháp khác mới ổn.

- Tôi về trước, mai cho cơ hội ngồi nói chuyện.

Vương Quốc Hoa thấy Tôn Khiết đã bình thường lại nên cũng nói chuyện với giọng điệu bình thường.

- Sáng mai chắc tôi không có thời gian, trưa đi.

Người đàn ông đi cùng Tôn Khiết từ đầu tới giờ chỉ đứng bên không nói, Tôn Khiết quay đầu lại gật đầu với y, y cũng cứ thế mà đi.

Cô bé con bệnh nhân vừa nãy cùng cô y tá cùng đi với Thang Tân Hoa tới đây, nghe cuộc nói chuyện mới biết thân phận của Vương Quốc Hoa. Cô y tá đỏ mặt nói.

- Bí thư, tôi thật sự là …

Vương Quốc Hoa nói.

- Không có gì, cô đi làm việc đi, ở đây không có việc của cô.

Cô y tá vội vàng đi về phòng trực ban, ngồi xuống còn dùng tay ấn ngực đang phập phồng vì khẩn trương.

Vương Quốc Hoa quay sang nói với Thang Tân Hoa.

- Cậu đi gọi lãnh đạo bệnh viện tới đây.

Hắn vừa dứt câu đầu cầu thang đã có một người đàn ông đầy lo lắng chạy tới. Thấy Vương Quốc Hoa, y đi lên nói.

- Bí thư Vương, xin lỗi xin lỗi tôi tới chậm, tôi là viện trưởng Viên Gia Minh.

Phía sau Viên Gia Minh còn có một bác sĩ nhưng không đi lên. Vương Quốc Hoa bắt tay đối phương rồi nói chuyện.

- Vất vả rồi, tôi nghe viện trưởng Hoắc nói anh vì cấp cứu nên đã gọi điện nhờ giúp đỡ.

Viên Gia Minh có chút xấu hổ gãi đầu.

- lực lượng kỹ thuật của bệnh viện chúng tôi hơi kém một chút nên đành phải cầu viện.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

dkNX *?QÆM; dj3, :†T G¢B h¬M E?B i UkV

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 738: Gặp lại Tôn Khiết (2)

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Vương Quốc Hoa thản nhiên nói:

- Khó khăn khách quan nhất định phải khắc phục, nhất định phải vượt qua.

Câu này không phê bình quá rõ nhưng về bản chất lại ám chỉ Viên Gia Minh không đắc lực. Bệnh viện thuộc cao đẳng y có chút khúc mắc với thị ủy, ủy ban thị xã, bệnh viện thị xã lại thuộc quản lý của thị xã, tên Viên Gia Minh này còn không biết xấu hổ kêu nghèo, kêu khổ với lãnh đạo thị ủy sao?

Viên Gia Minh thầm kêu khổ trong lòng, ai cũng nói trẻ con khóc mới được cho sữa. Y cũng vô thức có thói quen này, hay kể nghèo kể khổ trước mặt lãnh đạo. Ai ngờ Vương Quốc Hoa không như lãnh đạo khác, nói một câu làm y tiến không được, lùi không xong. Cũng may Vương Quốc Hoa không tiếp tục phê bình mà đổi sang việc khác.

- Bệnh nhân vụ sập nhà tại Viện phúc lợi nhất định phải tận lực cứu chữa, thị ủy, ủy ban thị xã sẽ phụ trách thanh toán toàn bộ.

Vương Quốc Hoa nói làm Viên Gia Minh đổ mồ hôi lạnh. Y hiểu Vương Quốc Hoa nhất định biết rõ đầu đuôi câu chuyện. Niên Gia Câu có quan hệ khá tốt với y, cho nên Viên Gia Minh cũng gây áp lực đôi chút cho nhà bệnh nhân. Ai ngờ Vương Quốc Hoa lại chú ý đến việc này như vậy làm cho Niên Gia Câu đụng phải tấm tường sắt.

Viên Gia Minh phản ứng rất nhanh, lập tức tỏ thái độ:

- Xin bí thư yên tâm, bệnh viện nhất định sẽ toàn lực cứu chữa tốt cho đồng chí Na Hào.

Vương Quốc Hoa không nói mà cười lạnh một tiếng nhìn đối phương, Viên Gia Minh hơi chột dạ cúi đầu thì hắn mới nói.

- ủy ban thị xã hàng năm cấp tiền cho bệnh viện đều là tiền mồ hôi và máu của dân chúng, thiên chức của nhân viên y tế là cứu chữa người bệnh. Làm tốt việc của mình chính là không phụ sự tín nhiệm của thị ủy đối với anh.

Viên Gia Minh rất xấu hổ cúi đầu không biết nên nói như thế nào. Vương Quốc Hoa tiếp lời.

- Dẫn người của anh đi đi, đừng ở đây làm ảnh hưởng đến bệnh nhân nghỉ ngơi. Tôi không muốn nghe báo cáo gì cả, tôi chỉ xem kết quả.

Vương Quốc Hoa không phải người khắc bạc, lẽ ra hắn không phê bình Viên Gia Minh như vậy ở lần đầu gặp. Nhưng nguyên nhân là do Viên Gia Minh đã làm trái lương y, dùng thủ đoạn phí chữa bệnh mà phối hợp với Cục dân chính để chèn ép Na Hào, điều này Vương Quốc Hoa kiên quyết không dễ dàng tha thứ. cung may trước đó bệnh viện đã kịp thời cứu chữa nên Vương Quốc Hoa mới để cho đối phương đường lui. Nếu như lúc cứu người xảy ra chuyện sau đó còn bị Vương Quốc Hoa biết là do bệnh viện không cố hết sức thì tên Viên Gia Minh sẽ gặp họa sát thân.

Vương Quốc Hoa phất phất tay đuổi Viên Gia Minh rời đi, hắn quay lại ngồi xuống ghế. Con gái Na Hào cũng đã vào phòng bệnh. Thang Tân Hoa từ từ đi đến bên cạnh Vương Quốc Hoa nhìn thoáng qua đầu hành lagn nói.

- Bí thư, vừa nãy trưởng ban thư ký gọi tới nói là có người quen ở văn phòng ủy ban tỉnh gọi điện cho y.

Vương Quốc Hoa nhìn Thang Tân Hoa, hắn xua tay nói.

- Lo làm gì, anh ra đầu cầu thang chờ nếu thấy Niên Gia Câu mà đến một mình thì anh bảo y về, nếu tất cả lãnh đạo Cục dân chính đến hết thì mới cho vào đây.

Thang Tân Hoa thầm giật mình, sếp độc thật. Niên Gia Câu làm thật quá đáng khiến sếp giận dữ. Thang Tân Hoa nhỏ giọng nói:

- Trưởng ban thư ký còn nói gọi điện cho phó bí thư Mẫn nhưng không ai nghe.

Vương Quốc Hoa cười lạnh một tiếng xua tay không nói. Mẫn Tự Hùng đang muốn đứng ngoài chuyện nên không liên lạc được, xem ra y nghĩ là đã đạt thành thỏa thuận với ai đó. Vương Quốc Hoa không phải người dễ xúc động, hắn biết rõ có một số người vì tiền mà gan to bằng trời.

Thang Tân Hoa đi tới đầu cầu thang đợi một lúc quả nhiên thấy Niên Gia Câu đến có một mình.

- Cục trưởng Niên đến?

Niên Gia Câu hơn 40 tuổi, người không cao, dáng vẻ bình thường, lúc này chạy nhanh tới nên thở khá gấp.

- Thư ký Thang, sao anh lại ở đây?

Niên Gia Câu có chút khó hiểu nhìn Thang Tân Hoa đi xuống. Nếu là trước đây trong mắt Niên Gia Câu sao lại coi Thang Tân Hoa vào đâu, bây giờ còn phải tươi cười vì đối phương đã là thư ký của bí thư thị ủy.

Thang Tân Hoa nhìn ra sau một chút mới nói.

- Chỉ có mình cục trưởng Niên sao?

Sao lại hỏi như vậy? Niên Gia Câu khó hiểu rồi đầu lập tức đổ mồ hôi, mặt tái mét. Thang Tân Hoa không rõ vì sao hắn phản ứng như vậy nhưng cái này không quan trọng.

- Các đồng chí khác cũng đến nhưng đợi dưới lầu, tôi …

- Chờ bọn họ lên rồi gặp lãnh đạo.

Thang Tân Hoa bỏ lại một câu và đi thẳng. Niên Gia Câu có chút bực tức nhìn đối phương nhưng vẫn phải nhịn. Niên Gia Câu đã đoán được Bí thư Vương muốn ra tay, một người đến không gặp, cả bộ máy tới mới gặp, đây là muốn đánh vào mặt mình trước bao người. Niên Gia Câu không nghĩ ra tại sao Vương Quốc Hoa không cho mình một cơ hội. Niên Gia Câu không thấy mình làm có gì không đúng cả, hắn cũng chỉ nghe lời cấp trên thôi mà.

Thang Tân Hoa quay về nói qua tình hình, Vương Quốc Hoa gật đầu không nói. Thang Tân Hoa rời đi ra ngoài đầu hành lang thấy Niên Gia Câu đang đi xuống, vừa đi vừa rút máy gọi điện. Thang Tân Hoa cười lạnh một tiếng thầm nghĩ đây là gieo gió gặt bão.

Tiếng bước chân làm Vương Quốc Hoa mở mắt. Thang Tân Hoa dẫn ba người đi tới. mấy người này Vương Quốc Hoa chưa từng gặp. Hắn theo thói theo đứng lên nhưng mặt lại đầy tức giận nhìn ba người kia.

- Lãnh đạo, bọn họ đến.

Thang Tân Hoa đi lên nói, Vương Quốc Hoa gật đầu nhìn thoáng qua ba người, hắn hừ một tiếng ngồi xuống nói.

- Gọi các vị đến vì việc gì chắc cũng biết. Đồng chí Na Hào làm việc cả đời ở Viện phúc lợi, quyết định xử lý của bộ máy lãnh đạo Cục dân chính theo tôi thấy là không thích hợp, là không công bằng với đồng chí Na Hào. Công việc cụ thể của Cục dân chính, tôi không định nhúng tay vào nhưng việc của đồng chí Na Hào tôi muốn hỏi ba vị một câu, Cục dân chính có thể lo hay không, nếu không thể để tôi nghĩ biện pháp khác.

Câu này quá khó nghe, ba vị cục trưởng, phó cục trưởng của Cục dân chính có mặt mà không lo công việc của mình, để bí thư thị ủy nghĩ biện pháp thì bọn họ còn đâu cần thiết với cương vị của mình.

Hai vị phó cục trưởng đầy bối rối nhưng không tiện đứng ra nói chuyện, cục trưởng vẫn chưa mở miệng nói cơ mà. Niên Gia Câu vội vàng đi lên trước nhỏ giọng nói.

- Bí thư, công việc của tôi không làm tốt, ngài phê bình rất đúng. Tôi không quan tâm nhiều đến đồng chí Na Hào đều là do không cẩn thận trong công việc. Trước khi đến Đảng ủy cục đã họp và quyết định cấp tiền thưởng cho đồng chí Na Hào, đồng thời cân nhắc vợ đồng chí Na Hào có hộ khẩu ở nông thôn vẫn chưa có công việc nên Đảng ủy cục quyết định tìm một biên chế cho vợ đồng chí Na Hào.

Vương Quốc Hoa cười cười không nói, hắn đứng dậy nói với Thang Tân Hoa.

- Đi.

Vương Quốc Hoa cứ thế đi, Thang Tân Hoa có chút khó hiểu đuổi theo. Ba người còn lại mặt mày khó coi nhìn nhau.

Lúc lên xe Thang Tân Hoa quay đầu lại nói.

- Sếp, cứ như vậy bỏ đi sao?

Vương Quốc Hoa cười nói.

- Cứ như vậy đã, chờ dàn xếp xong người nhà của Na Hào rồi nói tiếp.

Thang Tân Hoa thế mới hiểu vấn đề.

- Sếp đi đâu bây giờ?

Tiểu Triệu hỏi, Vương Quốc Hoa nói:

- Về thôi, đi cả ngày mọi người cũng mệt rồi. Tôi vốn định đến Viện phúc lợi nhưng để mai.

Trên đường về Vương Quốc Hoa cứ im lặng suy nghĩ, Thang Tân Hoa mấy lần muốn quay lại hỏi nhưng lại thôi. Xe tới nơi, Vương Quốc Hoa cười nói:

- Tân Hoa, cậu về đi, không cần lên cùng.

Lục Nguyên cũng cười lớn tiếng, phát hiện mình xem Hoành Trảm rất là thuận mắt.

Tiếp theo do Võ Vương Đế Tử và Nam Cực Tiên Ông tuyên bố ích lợi khác của mười hàng đầu. Kiếm Môn từ đó được tăng lên một đống tinh cầu tài nguyên và nhiều điều có ích khác. Đám Kiếm Diệt lão tổ kích động phát hiện tinh cầu tài nguyên của Kiếm Môn tăng lên gấp mười lần, có thể nói là giàu to, Kiếm Môn rốt cuộc có đường phục hưng rồi.

Vòng thứ mười tám kết thúc, quyết định vị trí mười hàng đầu cuối cùng là mười môn phái nào, cũng quyết định nhân tuyển đi văn minh thánh địa.

Hơi nghỉ ngơi hồi phục, nghênh đón chiến đấu vòng thứ chín.

Vòng thứ chín là quyết định tứ cường.

Danh sách đối trận vòng thứ chín đã ra.

Bá Đao Môn quyết đấu với Trường Thương Môn. Hai bên một đao một là thường, hai môn chủ đều là thế giới cảnh bát tầng, đây chắc chắn sẽ là trận chiến cực kỳ đặc sắc. Nghe nói cuộc chiến này thì dù là môn chủ Bá Đao Môn Hoành Trảm hay môn chủ Trường Thương Môn Lệ Như Sơn đều cười to, họ sớm muốn quyết chiến rồi giờ thì rất hợp ý, đến rất diệu, rất đúng lúc.

Duy Nhất Môn đấu với Khôi Lỗi Môn. Duy Nhất Đế có được ưu thế khá lớn nhưng Khôi Lỗi Môn mặc dù thực lực kém cạnh hơn lại quái dị khó đoán, không thể xem thường, chắc chắn sẽ có thủ đoạn gì đây.

Phương Hoa Môn đấu với Tiễn Môn. Hai bên cường giả mạnh nhất đều là thế giới cảnh thất tầng, chắc sẽ là một cuộc hiếu chiến.

Kiếm Môn đấu với Thiếu Dương Môn. Môn chủ Thiếu Dương Môn Xích Đế là thế giới cảnh bát tầng, dưới tình huống bình thường, tuyệt đối là Thiếu Dương môn thắng lợi. Nhưng mà, Kiếm Môn liên tục sáng tạo kỳ tích nên không ai dám xem thường Kiếm Môn, nói không chừng Kiếm Môn sẽ tạo gì đó bất ngờ khiến Thiếu Dương Môn chịu thua cũng không biết chừng.

Danh sách rốt cuộc định ra.

Trận chiến đầu tiên là giữa Bá Đao Môn và Trường Thương Môn. Bá đao của Hoành Trảm và Vô Hồi Hồng Anh thương của Lệ Như Sơn ở không trung va nhau, đánh rất đặc sắc làm người hô to đã ghiền. Trận chiến này có trình độ cao nhất cho đến này, dù là tổng thể môn phái hay đơn thể cap thủ đứng đầu môn phái đều đánh vô cùng hấp dẫn.

Nhưng mọi người trông chờ nhất vẫn là cuộc chiến thứ hai, Kiếm Môn đấu với Thiếu Dương Môn.

Kết thúc trận chiến đầu tiên xong thì trận thứ hai rốt cuộc đến.

Kiếm Môn đâu với Thiếu Dương Môn.

654. Chương 1159: Tiên Chi Tử Tìm (1)

Năm mươi người Kiếm Môn nhảy lên cao, người Thiếu Dương Môn cũng nhảy lên đài. Thực lực của Thiếu Dương Môn mạnh hơn Kiếm Môn rất nhiều, lần này phóng ra hơn bảy trăm người, trong đó có ba trăm nhân vật thế giới cảnh, áp lực cực kỳ khổng lồ đè ép người Kiếm Môn. Chỉ là áp lực thôi đủ đè chết người, tất cả người Kiếm Môn thấy khó thở, Thiếu Dương Môn quá mạnh.

Đương nhiên dù Thiếu Dương Môn có ưu thế tuyệt đối, nhưng trên có môn chủ Xích Đế, dưới đến hỗn động cảnh dù là ai đều cực kỳ nghiêm túc với trận chiến này.

Xích Đế có khuôn mặt hình chữ điền, tràn ngập uy nghiêm, pháp lực thế giới cảnh bát tầng tỏa ra, như gặp đại địch.

Lục Nguyên thì chống kiếm, mặt tái nhợt, tóc dài theo gió tung bay, lại ho khan ra ngụm máu.

Xích Đế tay chuyển đánh ra một hỏa cầu to lớn hướng Lục Nguyên. Lửa của Xích Đế không phải ngọn lửa bình thường mà một loại đan hỏa độc diễm. Nghe nói Xích Đế là hỏa độc song tu, lấy hỏa nhập độc, lấy độc nhập hóa, biến thành độc môn đan hỏa độc diễm. Thiếu Dương Môn cơ bản đều đi con đường này.

Đoàn lửa của gã có nhiệt độ siêu cao và loại độc quái lạ ở bên trong.

Trong chớp mắt Lục Nguyên nhảy vọt lên, một kiếm đâm.

Bùm! Lục Nguyên bị đụng không ngừng lùi ra sau, lại hộc ngụm máu.

Thật mạnh! Đây chính là pháp lực thế giới cảnh bát tầng, coi như mình cảm nhận được một kích pháp lực thế giới cảnh bát tầng là thế nào rồi.

Xích Đế đang định nhận thua thì Lục Nguyên quát to:

- Ta chịu thua!

Không sai, Lục Nguyên chịu thua, mới rồi không nói ngay là vì muốn xem một kích pháp lực của thế giới cảnh bát tầng mạnh cỡ nào, nếu không thì quay về Kiếm Môn không tìm ra pháp lực công kích thế giới cảnh bát tầng. Cảm nhận công kích càng mạnh mới thúc đẩy mình tiến bộ được. Lý do đầu càng rất đơn giản, lúc trước hắn bị thương quá nghiêm trọng, qua thời gian không dài lắm dưỡng thương, ban đầu có thể dùng bốn kiếm giờ tối đa là dùng ra được năm kiếm thôi.

Tình trạng hiện tại của mình có thể dùng năm kiếm, muốn thắng thế giới cảnh thất tầng cỡ Huyết Thần Vương còn khó chứ đừng nói là Xích Đế thế giới cảnh bát tầng, thua chắc luôn. Sau khi cảm nhận thế giới cảnh bát tầng công kích rồi Lục Nguyên không hề do dự nhận thua, dù gì mục đích mười hàng đầu đã đạt tới, có thể vào văn minh thánh địa, đánh nữa chỉ khiến bị thương càng nặng hơn thôi.

Đại chiến xếp hạng môn phái chẳng qua là sơ cấp chiến trường.

Văn minh thánh địa mới là chiến trường thật sự.

Trong chiến trường xếp hạng môn phái này mình đã làm đến cực độ.

Lục Nguyên nhận thua làm Thiếu Dương Môn ngây ra, Xích Đế cũng ngẩn ngơ. Họ đã chuẩn bị sẽ đánh trận ác liệt, chuẩn bị ứng đối các sự kiện đột phát, sẵn sàng dốc hết sức thế mà một đấm đánh vào không khí, loại cảm giác này cực kỳ khó chịu. Người xem cũng ngây như phỗng nhưng lập tức nghĩ tới, Lục Nguyên bị thương có thể dùng năm kiếm đã không tệ, sao mà thắng được Thiếu Dương Môn.

Tuy Lục Nguyên chủ động nhận thua nhưng không chút nghi ngờ, lúc hắn và Kiếm Môn ra khỏi sân mọi người đều vỗ tay.

Dường như giờ phút này người thắng không phải Thiếu Dương Môn mà là Kiếm Môn, là Lục Nguyên.

Điều này khiến người Thiếu Dương Môn rất là bực bội, họ mới là người thắng, vậy mà có cảm giác thất bại.

Hết cách, lúc trước Lục Nguyên biểu hiện đã chinh phục trái tim quần chúng.

Chiến đấu của Lục Nguyên tràn ngập mới lạ, trí tuệ, không thể tươngr tượng, sục sôi thanh xuân và tinh thần không bao giờ chịu thua. Hiện tại trong hai ngàn môn phái đa số thanh niên đều sùng bái Lục Nguyên.

Lần này đại chiến môn phái hành trình của Kiếm Môn cuối cùng dừng bước ở tám hàng đầu, nhưng đây cũng là chiến tích trước nay chưa từng có của Kiếm Môn. Lúc xuất phát mọi người đều nghĩ có thể giữ vị trí ba trăm sáu mươi lăm hàng đầu là tốt rồi, nếu không được nữa thì ít nhất bám vào vị trí một ngàn, ai mà ngờ tiến vào tám cường.

Mặt sau không có nhiều chiến đấu.

Cuối cùng Bá Đao Môn lấy hạng nhất, Duy Nhất Môn hạng hai, Thiếu Dương Môn hạng ba, Tiễn Môn hạng bốn.

Đại chiến xếp hạng môn phái rốt cuộc từ từ chấm dứt.

Lúc này mọi người thảo luận toàn về Lục Nguyên. Nhân vật truyền kỳ nhất hai ngàn môn phái không thể nghi ngờ, chính là Lục Nguyên. Nếu nói lúc trước là Kiếm Chi Tử nhưng nay gã dần bị Lục Nguyên lấn lướt.

- Lục! Nguyên!

Thanh âm như là từ chín tầng trời buông xuống, trong tai mỗi người như có sấm đánh, nhưng lạ là thanh âm không hùng hồn mà trong treo. Khi thanh âm phát ra thì mọi người cảm giác khí thế cực kỳ cường đại truyền đến từ bên trên.

Khí thế kia cường đại thậm chí trên cả môn chủ Bá Đao Môn Hoành Trảm dốc hết pháp lực. Hoành Trảm đã được công nhận là đệ nhất cao thủ của Vô Thượng Đại Giáo, trên cả Duy Nhất Đế. Người kia là ai? Khí thế hơn cả Hoành Trảm.

Ánh mắt mọi người nhìn hướng nơi phát ra thanh âm, thây là chỗ tiên cổ văn minh. Ở đó đứng một mỹ nam tử bạch ý tóc bạc. Công tử bạch y tóc bạc nhìn Lục Nguyên.

- A, đó là ai vậy?

- Ngươi không có mắt gì cả, đó chắc là Tiên Chi Tử đấy.

- Cái gì? Tiên Chi Tử, trong Khí Vận Thất Tử ấy hả? Tiên Chi Tử năm đó ở Khiêu Chiến Tháp nhẹ nhàng thắng Kiếm Chi Tử đó hả?

- Đúng rồi, chính là người đó đó.

- Tiên Chi Tử xếp hạng trong Khí Vận Thất Tử ở phía trước.

- Đúng rồi, không ngờ Tiên Chi Tử đến, mới đầu chúng ta không chú ý thấy.

- Tiên Chi Tử mạnh thật, nhìn pháp lực của hắn thậm chí so với môn chủ Bá Đao Môn Hoành Trảm còn mạnh hơn.

- À mà Tiên Chi Tử tìm Lục Nguyên làm gì nhỉ?

- Tiên Chi Tử là vài khí vận tử hàng đầu, Lục Nguyên là khí vận đệ bát tử, không biết định làm gì đây.

Ai nấy tập trung tinh thần, dường như trong khoảnh khắc Tiên Chi Tử quát một cái xuất hiện cao trào.

Tiên Chi Tử đối diện Lục Nguyên, tóc trắng tung bay theo gió. Lục Nguyên áo xanh phất phới, tóc dài bay bay.

Tiên Chi Tử có tiên khí xuất trần. Lục Nguyên có là khí chất xuất trần lười biếng.

Lục Nguyên quát hỏi:

- Tiên Chi Tử?

Tiên Chi Tử gật đầu đáp:

- Đúng vậy.

Lục Nguyên hỏi thẳng:

- Ngươi tìm ta có chuyện gì?

- Kiếm pháp của ngươi rất diệu.

Tiên Chi Tử gật đầu nói:

- Ta đã thấy Ta kiến quá ngươi kiếm linh, kiếm nhị, kiếm tam, kiếm tứ, kiếm ngũ, kiếm lục, kiếm thất, kiếm bát, tổng cộng kiến thức tám kiếm của ngươi. Bảy kiếm khác không có gì, kiếm bát thì thật là quá đẹp! Kiếm bát, vạn kiếm quy nhất! Ta ghi nhớ một kiếm này của ngươi. Ta chưa chắc thi triển ra được kiếm đó.

Tiên Chi Tử đúng là Tiên Chi Tử, đẳng cấp kiếm pháp khác gã có thể sử dụng được, đây là khác biệt giữa Tiên Chi Tử và người khác. Nhưng kiếm bát, vạn kiếm quy nhất! Một kiếm này gã không thi triển ra được, gã không hay biết Lục Nguyên còn có một kiếm mạnh hơn nữa, kiếm cửu, thất tình chi kiếm!

Tiên Chi Tử quát to:

Nói trắng ra còn là bởi vì Tấn quốc nhỏ, có trật tự rõ ràng.

Tại trung ương thiên triều thế lực quá nhiều, trật tự hỗn loạn.

Vậy nên ở hai nơi này mình cũng khác biệt rất lớn.

Lúc ở Hoa Sơn cảm giác hòa bình quý giá, chữ hòa dường như chịu tải vô số suy nghĩ và hy vọng của người thường. Nếu có một ngày mình trở thành siêu nhân vật, nhất định phải sáng tạo ra hoàn cảnh hòa bình khiến người bình thường có thể an cư lạc nghiệp.

Thật ra hòa kiếm ý là người tu vi càng cao thì càng không ngộ ra được.

Bởi vì rất nhiều người tu vi cao đã thói quen cảm giác nhìn xuống chúng sinh. Cái gì tên là hòa bình, xin lỗi nha, không nghĩ tới. Họ thói quen chiến đấu, thích ứng chiến đấu, không có chiến đấu liền không thoải mái. Nhưng Lục Nguyên thì khác, tâm tính hắn coi như bình hòa, cho dù sau này thiên hạ vô địch thì chỉ vì muốn giành một góc trời cho kiếm đạo, giành giật xong khoảnh trời riêng rồi hắn sẽ chạy đến chỗ nào có ánh nắng, phơi nắng uống rượu nhàn nhã qua ngày.

Lục Nguyên còn đang ngộ hòa kiếm ý, ngộ được kiếm ý này chính là một trong mười hai loại kiếm ý cần thiết cho luyện tập trật tự thiết tắc.

Lúc này toàn thân Lục Nguyên tụ tập một đoàn vân khí, mây vốn nhàn nhạt. Khi Lục Nguyên lĩnh ngộ hòa kiếm ý thì một đoàn vân khí tựđộng đến bên cạnh hắn, bao bọc hắn vào trong, vân thật vui vẻ nhảy nhót. Mấy người Hoa Sơn kinh ngạc kêu lên.

Nguyên Dương Thượng Nhân nói:

- Chắc là Lục Nguyên đang tu hành, chúng ta đừng quấy rầy hắn.

Lục Nguyên thong dong tu hành đi theo đội Hoa Sơn tiến tới trước, rốt cuộc đã đến Đại Dung thành.

Người Hoa Sơn qua lần trước quyết đấu cùng Cửu Hoa Sơn có đến Đại Dung thành, cho nên đối với đệ nhất đại thành trì Nam Cương này không có cảm giác nông dân vào thành thị. Lúc này Đại Dung thành không có bất cứ gác cổng, thông suốt đi vào, có rất rất là nhiều người đã đến rồi. Mỗi một môn phái Nam Cương lấy kiếm làm chủ đều đến, ví dụ như Việt Nữ Kiếm môn, Toàn Chân kiếm môn, rồi Bích Huyết Kiếm môn, Liễu Kiếm tiên môn vân vân đều là kiếm môn lấy kiếm làm chủ.

- Thấy không vậy? Đó chắc là Việt Nữ Tiểu Thanh của Việt quốc Việt Nữ Kiếm môn. Nghe nói Việt Nữ Tiểu Thanh rất có thể là Việt Nữ A Thanh năm đó đánh khắp Nam Cương vô địch thủ, giờ hình như hồi phục chút linh tính kiếp trước rồi. Mặc dù đợt trước nàng không vào trung ương thiên triều nhưng nghe nói thực lực đã đến hỗn động cảnh. Hỗn động cảnh đó, ghê gớm thật.

- Đó là Bích Huyết kiếm môn kìa, môn chủ Viên Kim Xà là người nổi danh gần vạn năm, luyện bộ Bích Huyết kiếm pháp, là nhân vật nổi danh số một số hai ở Nam Cương.

Lại có kẻ hét tên một người, cũng là loại nổi tiếng Nam Cương.

- Đó là Liễu Kiếm tiên môn, lão môn chủ Liễu Tùy Vân nổi danh hơn vạn năm, đã mát tích thật lâu, không ngờ lần này cũng được mời tới.

- Đúng vậy, người nổi tiếng nhiều quá đi.

- Thậm chí là mấy nhân vật ẩn cư nhiều năm tưởng đâu đã chết cũng lộ mặt.

- Nhiều người nổi danh như vậy, cái tên Tà Phiên Thiên chắc không làm gì bậy bạđược đâu.

- Đúng vậy.

Bây giờ là tất cả người dùng kiếm tinh hoa tại Nam Cương đều tụ tập lại, nhiều như thếđấy, chỉđếm thôi đủ khiến người giật mình. Khi Hoa Sơn tiên môn tiến vào đây thì không khiến bao nhiêu kinh ngạc, dù gì Hoa Sơn tiên môn trừ năm đó ba thần thoại ra thì mấy người khác thực lực khá yếu, bây giờ ba thần thoại đã rời khỏi Hoa Sơn. Chỉ có Việt Nữ Tiểu Thanh, người đại biểu cho Việt Nữ kiếm môn ngoái đầu liếc Hoa Sơn tiên môn, tiếc rằng không thấy bóng xanh đâu.

Tà Phiên Thiên đang ở đâu?

Người nên đến đã gần đông đủ, bây giờ chỉ kém có Tà Phiên Thiên.

Cho nên họ tò mò là Tà Phiên Thiên đang ở đâu.

Khi mọi người tò mò thì khí thế cường đại mà tà ác từ không trung truyền đến. Đấy là khí thế tà cực đến mức nào chứ, giống như là căn nguyên của tà ác vậy. Mọi người kinh hoảng ngước mắt nhìn, chỉ thấy trên trời xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi tà dị. Người đàn ông môi mỏng, sống mũi cao mũi cao, môi mỏng mày xéo, diện mạo như vậy đã nhất định bộ dạng tà ác.

Người đàn ông tuổi trẻ tà ác thanh âm khá là từ tính nói:

- Các ngươi đang tìm ta ư?

- A, quên tự giới thiệu, ta chính là Tà Phiên Thiên, là người phát thư khiêu chiến kêu các ngươi tới.

Tà Phiên Thiên liếc mắt một cái, nói:

- Tốt lắm, ta hạ khiêu chiến thư một ngàn môn phái đều đến đủ không thiếu một ai, tốt tốt. Xem ra các ngươi tránh đi họa diệt môn rồi, trước tiên phải chúc mừng các ngươi.

- Sẵn đây, ta đến từ một thế lực rất cường đại, bây giờ thế lực của ta muón hợp nhất toàn bộ các ngươi.

- Tất nhiên ta sẽ cho các ngươi một cơ hội. Các ngươi đều là kiếm tu, ta cho các ngươi cơ hội so chiêu, nếu trong số các ngươi có ai qua khỏi ba chiêu dưới kiếm của ta thì xem như đã thắng, không cần thần phục thế lực vĩđại chúng ta. Thấy sao hả?

Môi mỏng nhếch lên, đó là nụ cười tà ác, Tà Phiên Thiên nói tiếp:

- Hiện nay pháp lực của ta đã đến thế giới cảnh, cũng tức là thần linh cảnh mà các ngươi thường nói. Dùng pháp lực đấu với các ngươi rất không công bình, ta tối đa sử dụng pháp lực hỗn động cảnh tứ tầng đấu cùng các ngươi, vậy là vừa lòng rồi chứ?

Gã tối đa sử dụng ra pháp lực hỗn động cảnh tứ tầng thì còn có cơ hội đây. Đám Việt Nữ Tiểu Thanh, Viên Kim Xà, Liễu Tùy Vân thầm nhủ, đương nhiên họ cảm giác được pháp lực của Tà Phiên Thiên lợi hại nhưng mỗi người họ tẩm trong kiếm pháp nhiều năm, nếu là pháp lực ngang nhau sẽ không thua trong ba chiêu. Họ không tin tà, đây đúng là một cơ hội.

Tà Phiên Thiên nhìn đám người bên dưới xôn xao, nhếch môi cong lên nụ cười tà. Những người này thật sự cho rằng có cơ hội sao? Kiếm thuật kỷ nguyên lạc hậu tầm thường này mà muốn so với mình hả? Buồn cười thật.

Lúc này trong đội Hoa Sơn tiên môn có một đoàn mây, vẫn là mây mù dày đặc, người bên trong đang tu hành.

Bầu trời âm u mưa mây cuồn cuộn.

Tà Phiên Thiên nửa cười nửa không rất là tà ác. Kiếm của gã là một thanh trường kiếm hơi gấp khúc, mặt trên chớp lóe tà quang bạc. Trường kiếm về mỏng vừa hẹp, có tên là Tà Quỷ Kiếm, chỉ nhìn thôi là có mùi ác rồi, nếu nhìn lâu, người có pháp lực yếu sẽ bị mê hoặc trong thanh kiếm quái dị này.

Trước mặt Tà Phiên Thiên người nằm đầy đất, toàn là mới rồi khiêu chiến với gã muốn chống qua ba chiêu là không cần thần phục thế lực của gã. Tà Phiên Thiên rõ ràng đến từ chỗ dựa rất lớn, mọi người không muốn truyền thừa môn phái của mình mất nên muốn chống qua ba chiêu, nhưng đến bây giờ không ai vượt qua được.

Người mạnh nhất chính là lão môn chủ Liễu Tùy Vân của Liễu Kiếm tiên môn, chống đến chiêu thứ hai là thua, không tới được chiêu thứ ba.

Còn có ngôi sao mới Việt Nữ Tiểu Thanh của vnguyên khít, tuy rằng lúc dùng chiêu thứ nhất giải binh nhất kiếm rất là kinh diễm lại không thể cho ra chiêu kinh diễm thứ hai, bị Tà Phiên Thiên hai kiếm đánh bại. Tiểu Thanh chỉ thức tỉnh một phần ký ức kiếp trước, so với A Thanh năm đó tunh hoàng vô địch Nam Cương, danh chấn trung ương thiên triều thì khác biệt rất lớn. Trán Tiểu Thanh bị Tà Phiên Thiên lấy Tà

Quỷ Kiếm đâm ấn ký hoa mai. Đó là thói quen của Tà Phiên Thiên, con gái xinh đẹp thua trong tay gã sẽ bị khắc đóa hoa mai.

Hơn nữa những người thua bị một sợi chỉ bạc trói lại, không chỉ người thua mà gồm cả môn phái của họ đều bị chỉ bạc quấn lấy, tựa như từng con bò dê bị cột vậy. Tà Phiên Thiên không đối xửđám người kia như một con người mà giống với con bò, dê, dù gì họ bị bắt về chỉđể nghiên cứu.

Những người này đều sẽ bị mang về tà kiếm văn minh, là để làm nghiên cứu. Tà kiếm văn minh muốn đem tất cả nghiên cứu tổng hợp ra, phát hiện càng nhiều chiêu thức, tâm pháp kiếm cổ văn minh.

Tà kiếm văn minh, ở kỷ nguyên này có địa vị giống ma đạo Tấn quốc, luôn bị kiếm cổ văn minh truy sát. Họ vẫn còn sợ hãi kiếm cổ văn minh, cho nên nếu được một ít chiêu thức của kiếm cổ văn minh thì rất là vui mừng.

Tà Phiên Thiên lạnh lùng cười hỏi:

- Người tiếp theo là ai?

- Ta!

Một giọng trầm ổn hùng hồn vang lên, một người đàn ông trung niên anh tuấn mày kiếm bước ra. Viên Kim Xà! Ở trong Nam Cương nơi khác không khí dùng kiếm không đậm bằng Tấn quốc, ví dụ như Nguyên quốc tam đại thánh địa không một ai dùng kiếm. Tần quốc bốn đại hình tiên môn có một nửa dùng kiếm. Mộ Dung quốc đệ nhất đại môn phái tuy rằng có dùng kiếm nhưng không lấy kiếm làm chính. Người Bách Bần quốc cũng không dùng kiếm mà dùng nắm đấm.

Viên Kim Xà tuyệt đối là trong số người dùng kiếm ở Nam Cương nổi tiếng nhất, từ vạn năm trước đã nổi danh.

Tà Phiên Thiên quát lạnh:

- Ra tay đi!

- Tốt!

Viên Kim Xà cũng không dám khách sáo, mới rồi Tà Phiên Thiên lần lượt ra tay đối phó Liễu Tùy Vân chỉ dùng hai chiêu. Viên Kim Xà biết đối thủ đáng sợ, Viên Kim Xà Kiếm cong cong quấn quấn giống như con rắn, kiếm pháp của gã là Bích Huyết kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này đặt tên khá chính khí, có các chiêu thức như Bích Huyết Thanh Thiên, Kỳ Duy Đông Hạ, trông thì đại nghĩa lâm lâm mà sự thật thì chiêu thức quái dị tà ác.

658. Chương 1165-1166 : Tà Phiên Thiên

Dường như có một con thượng cổ tà xà không ngừng uốn éo dưới Viên Kim Xà Kiếm.

- Hơi thú vịđây, kiếm chiêu như vậy đáng tiếc là quá yếu, kiếm chiêu của kỷ nguyên đúng là vô cùng yếu ớt, kém quá xa với kiếm chiêu tà kiếm văn minh vĩđại của chúng ta. So với kiếm chiêu kiếm kỷ nguyên trước của chúng ta thì cách biệt quá xa.

Tà Phiên Thiên đánh ra Tà Quỷ Kiếm. Nếu nói Bích Huyết kiếm pháp tà thì kiếm chiêu của gã càng tà.

Lấy tà đối tà!

Lúc trước người Nam Cương luôn cho rằng Bích Huyết kiếm pháp tà, nhưng giờ mới hiểu dị tính của bộ kiếm pháp này so với Tà Phiên Thiên thì kém quá xa rồi.

Ba chiêu! Không sai, không sai, Viên Kim Xà chống đến chiêu thứ ba rồi nhưng ở chiêu thứ ba thì bịđánh bại không chút nương tay.

Tà Phiên Thiên bộ dạng giống như chưa từng đánh nhau, nói:

- Sao yếu quá vậy? Yếu ơi là yếu, có ai mạnh hơn không? Ta nương tay cho mà chỉđi đến chiêu thứ ba mà thôi, vốn còn định thả ngươi một con đường nữa. Kiếm chiêu kỷ nguyên này quá yếu ớt, vậy mà các ngươi cũng gọi là kiếm chiêu sao?

Lời của gã đám người xung quanh nghe mà không hiểu gì cả.

Cái gì gọi là kiếm chiêu của kỷ nguyên này? Không lẽ gã dùng không phải kiếm chiêu của kỷ nguyên này ư?

Cự hình tiên môn lão môn chủ Liễu Tùy Vân của Liễu Kiếm tiên môn hai chiêu thua. Môn chủ cự hình tiên môn Viên Kim Xà ba chiêu thua. cự hình tiên môn Việt Nữ kiếm tông đời này xuất sắc Tiểu Thanh hai chiêu thua, trán còn bị khắc một đóa hoa mai.

Những người này cơ bản là dùng kiếm mạnh nhất Nam Cương.

Bọn họ đều vô dụng thì người khác càng không là đối thủ một chiêu của Tà Phiên Thiên.

Bây giờ Tà Phiên Thiên là cường đại, đáng sợ, tà ác, vô địch.

Tựa như bầu trời âm trầm sắp có mưa, trời không thể kháng.

Chính lúc này, một luồng khí trắng xẹt qua, dường như có không ít mây trắng tán đi. Chắc là hoa mắt rồi, bây giờ trời như sắp mưa, mây đen dày đặc, ở đâu ra mây trắng?

Một giọng nói trong trẻo sang sảng vang lên:

- Tà Phiên Thiên đúng không? Ngươi ghê gớm lắm sao? Mới đầu đã nói trong vòng ba chiêu thắng bọn họ, nếu có người qua được thì ngươi tha cho môn phái của người đó, thả môn phái rời đi đúng không?

Tà Phiên Thiên hời hợt nói:

- Đúng vậy, tuy phẩm tính con người Tà Phiên Thiên ta không ra gì, thích giết người nhưng nói lời nào giữ lời đó.

Gã không mấy chú ý kẻ hỏi chuyện, trong mắt gã đám người này đều là con kiến, không đáng cho gã quan tâm.

Giọng trong trẻo tiếp tục nói:

- Vậy đi, ta cũng nói ba kiếm, chỉ cần ngươi ở dưới tay ta đỡ được ba kiếm thì hôm nay tha ngươi một mạng.

Nếu nói mới rồi đám người còn không chú ý kẻ nói chuyện thì bây giờ không thể không để ý được. Mọi người nhìn hướng nơi phát ra thanh âm, Tà Phiên Thiên khuôn mặt tức giận. Buồn cười, buồn cười, một đám con kiến mà dám nói năng như vậy với mình?

Tà Phiên Thiên cũng đưa mắt nhìn nơi phát ra tiếng nói, thấy ở đó có một đại hình tiên môn, người nói chuyện là một thanh niên.

Đùa gì vậy! Người một đại hình tiên môn mà dám huênh hoang như thế? Lúc trước Tà Phiên Thiên thắng người đa số thuộc cự hình tiên môn, đại hình tiên môn bình thường không đặt vào mắt của gã.

Lúc Tà Phiên Thiên nhìn sang thì những người khác cũng trông thấy người lên tiếng.

Người lên tiếng áo xanh theo gió bay, mang theo một phần hiền hòa, tự tại, bình hòa.

Lục Nguyên!

Khu vực Nam Cương này đa số người nhận ra Lục Nguyên. Năm đó Lục Nguyên ở thử thách trung ương thiên triều thì biểu hiện rất bắt mắt, cuối cùng xếp ở hạng mười chín tứ vực. Đặc biệt là Việt Nữ Tiểu Thanh, rất là kích động. Nhưng người nhận ra Lục Nguyên không bao giờ cho rằng hắn là đối thủ của Tà Phiên Thiên.

Nước ngoài trung ương thiên triều tin tức ngăn cách, Lục Nguyên ở trung ương thiên triều tuy đánh ra thanh danh vang dội nhưng tin tức không truyền ra ngoài. Đa số người ngoại vực thấy tin tức cuối cùng liên quan Lục Nguyên là lúc hắn đi trung ương thiên triều thử thách, khi đó hắn khoảng đại đạo cảnh ngũ tầng, lục tầng gì đó. Có người còn nhớ trận đấu sinh tử giữa Hoa Sơn cùng Cửu Hoa Sơn, nghe nói lúc đó

Lục Nguyên đến gần mức hỗn động cảnh. Nhưng vậy thì sao? Thế này vẫn không đủ mạnh, yếu hơn đám Viên Kim Xà rất nhiều.

Dưới tình huống như thế, hắn căn bản không có khả năng địch nổi Tà Phiên Thiên. Bây giờ Lục Nguyên lại dám mạnh miệng thốt lời muốn trong vòng ba kiếm giải quyết gã, nếu như hắn không xử lý được Tà Phiên Thiên thì tha cho gã con đường sống. Đây đúng là khoác lác, xạo đến khong biên giới.

Lục Nguyên đang đi tìm chết, hoàn toàn là tìm chết, chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

Mới rồi Lục Nguyên rốt cuộc lĩnh ngộ hòa kiếm ý, hiện tại trật tự thiết tắc chỉ kém vinh kiếm ý, lạc kiếm ý, xem ra rất nhanh sẽ nắm giữđược trật tự thiết tắc. Khi hắn tỉnh lại thì phát hiện đã ở trong Đại Dung thành rồi, Tà Phiên Thiên cuồng vọng không phải bình thường.

Lục Nguyên tức giận rồi.

Cho nên Tà Phiên Thiên nói ba kiếm thì Lục Nguyên cũng nói ba kiếm.

Lấy ngạo đối ngạo, lấy cuồng đối với cuồng.

Tĩnh! Tĩnh lặng như chết!

Lục Nguyên thốt ra câu này khiến xung quanh lặng ngắt như tờ.

Nửa ngày sau Tà Phiên Thiên cuồng cười:

- Ha ha ha ha, quá buồn cười, thật là quá buồn cười! Ta vốn cho rằng ta là đủ cuồng rồi, thế mà ngươi còn cuồng hơn ta. Ta ở dưới kiếm của ngươi không đi ra ba kiếm? Ngươi nằm mơ hả? Người cuồng như thế, rất tốt, ta thích nhất kiểu người như vậy. Ta phải giết chết ngươi, ăn thịt ngươi, đem đầu ngươi làm thành cái bô, để ngươi biết cái gì gọi là tà kiếm văn minh vĩđại. Sau đó phải phá nhà diệt tộc môn phái của ngươi, triệt để diệt vong. Dám khoác lác trước mặt ta như vậy, ngươi là ai chứ? Ta chính là Tà Phiên Thiên, vượt rất xa đám yếu đuối như các ngươi. Những kiếm giả hậu bối của ta, các ngươi chỉ là cặn bã mà thôi!

- Xem kỹđi, kiếm thứ nhất của ta, tà vương đệ nhất kiếm, tà loạn thiên địa!

Tà Phiên Thiên chém ra kiếm thứ nhất, là một kiếm cực kỳ đáng sợ, trong trời đất chớp mắt hỗn loạn. Đây là một kiếm vượt rất xa sức tưởng tượng của mọi người, dưới kiếm này có cảm giác tà khí lập đổ thiên địa.

Đây là kiếm pháp gì vậy!

Tất cả người xem chấn kinh rồi!

- Các ngươi quá yếu, có biết không đây là kiếm pháp cấp thế giới đấy! Dĩ nhiên lấy kiến thức nông cạn của các ngươi thì không biết rồi. Bình thường các ngươi gọi cái này là kiếm pháp cấp thần linh!

Tà Phiên Thiên đắc ý vung kiếm pháp, đây chính là kiếm pháp cấp thế giới, những tên nhà quê nước ngoài này sao mà biết được.

Không sai, ở trong mắt Tà Phiên Thiên thì Lục Nguyên chính là một tên nhà quê, người như vậy cũng dám so sánh với gã đi ra từ văn minh cao quý, thật nực cười.

Ngày hôm nay mình phải đánh tỉnh đối thủ này, nước ngoài nhà quê chính là đồ nhà quê thôi.

Cuộc chiến đã bắt đầu.

Một người khí thế xông tận trời, có chỗ dựa to lớn, Tà Phiên Thiên.

Một là tuổi còn trẻ tiến vào trung ương thiên triều, Lục Nguyên. Năm đó Lục Nguyên là cường giả trong đám người, nhưng có tiềm lực cỡ nào mới vài chục năm ngắn ngủi không khả năng tiến bộ quá nhiều.

Cho nên trận chiến này đa số người đứng xem đều cho rằng Lục Nguyên thua chắc rồi.

Họ không biết Lục Nguyên làm sao mà cuồng như vậy, muốn trong ba kiếm thắng Tà Phiên Thiên.

Tà Phiên Thiên thì lửa giận xộc lên tận não, gã tức phát điên. Gã là đại nhân vật đến từ văn minh cao quý, thế mà bị thanh niên nhà quê này trào phúng. Thật đáng chết! Tà Phiên Thiên lửa giận hừng hực thiêu đốt sát ý mãnh liệt, gã muốn giết Lục Nguyên.

Gã có giỏi nhất chính là kiếm pháp cấp thế giới! Đây là kiếm pháp văn minh cao quý.

Đám nhà quê nước ngoài các ngươi chắc chắn chưa gặp qua.

Gã một kiếm đâm thẳng đi.

Vây giờ một kiếm đâm ra, Lục Nguyên cười khẩy chế giễu. Kiếm pháp cấp thế giới hả? Buồn cười quá. Dùng kiếm pháp cấp thế giới đối địch với hắn, đây là chuyện bao nhiêu năm rồi chưa từng thấy. Người này thật sự cho rằng gã giỏi lắm chắc? Lục Nguyên rất muốn cười, kiếm pháp cấp thế giới không đáng cho hắn để vào mắt, tùy ý tránh né.

Tùy tiện tránh lại phát hiện có điều lạ.

Bộ kiếm pháp này so với kiếm pháp cấp thế giới bình thường sắc bén nhiều, gần với cấp diệt thế. Mình tùy tiện né khiến ống tay áo bịđâm thủng! Ủa! Mình sơ sẩy rồi. Nhưng bình thường kiếm pháp cấp thế giới chắc dễ dàng né tránh mới đúng, không lẽ đây chính là pháp lực của kỷ nguyên trước?

Kỷ nguyên trước chính là kiếm kỷ nguyên nha.

Kiếm pháp của kỷ nguyên trước thật không đơn giản.

Mình thật không thể xem thường cổ kiếm giả kỷ nguyên trước.

Lần này gặp phải tà kiếm văn minh nên chú ý chút

Tà Phiên Thiên lấy ra kiếm pháp cấp thế giới, trong lòng thầm nghĩ, đối phó tên nhà quê nước ngoài bình thường như vậy chắc nên đủ rồi đi. Một kiếm này cho dù không đủ giết chết tên nhà quê nước ngoài thì cũng tuyệt đối có thểđánh trọng thương hắn, rồi khiến tên nhà quê này teo tim vỡ mất luôn.

Tà Phiên Thiên vốn cho rằng như vậy, mấy người khác cũng nghĩ như thế. Họ từ trước đến giờ chưa từng thấy kiếm pháp đáng sợ đến thế, đó là kiếm pháp tà khí cỡ nào. Hơn nữa nghe Tà Phiên Thiên nói thì kiếm pháp là kiếm pháp cấp thần linh! Tại Nam Cương luôn có truyền thuyết kiếm pháp cấp thần linh, nghe nói đó là kiếm pháp người cấp thần sử dụng, mỗi một chiêu có lực lượng vượt xa tinh thần, đó là sức mạnh chỉ thần mới có.

Kiếm pháp như vậy, đối thủ đáng sợ đến thế, làm sao có thể không thắng!

Lục Nguyên chỉ có nước thua thôi!

Tà khí quang hoa xẹt qua, chiến tích cuối cùng bày ra.

Thanh y thanh niên lạnh nhạt nói:

- A! Kiếm pháp của ngươi hơi không đơn giản đấy, có thểđâm rách ống tay áo của ta.

Lục Nguyên thốt ra câu này khiến người bốn phía đứng không vững. Hắn đang nói cái gì? Hắn nói giỡn đúng không?

Kiếm pháp tuyệt thế uy lực như vậy thế mà chỉđâm rách tay áo Lục Nguyên!

Hơn nữa nghe giọng điệu của Lục Nguyên thì có thểđâm rách tay áo hắn một lỗ đã là đáng khích lệ rồi.

Cái này, thế giới đảo ngược rồi ư?

Đây chính là kiếm pháp cấp thần linh!

Sự thật là không phải Lục Nguyên cố ý làm bộ làm tịch hay cái gì, hắn nói lời thật lòng. Kiếm pháp cấp thế giới mà có thểđâm rách tay áo hắn, nếu truyền trong trung ương thiên triều thì không chỉ Lục Nguyên kinh ngạc, người quen hắn cũng sẽ kinh ngạc, cái này tuyệt đối có thể tính là lật thuyền trong mương. Sự thật một là Lục Nguyên nghe đến kiếm pháp cấp thế giới đã không mấy nghiêm túc, hai là bộ kiếm pháp của Tà Phiên Thiên đúng là hơi khác thường, kiếm pháp của kỷ nguyên trước coi như là kỷ nguyên xếp chót nhưng cũng là kiếm kỷ nguyên nha, xếp chót cũng là không bình thường rồi.

Tuy nhiên, có khi lời nói thật càng khiến người khó chấp nhận.

Ví dụ như Tà Phiên Thiên, gã cảm nhận chịu sỉ nhục to lớn, lần thứ hai bị tên nhà quê trào phúng.

Gã giận dữ rống:

- Lại tiếp chiêu đi! Lần này tà vương kiếm pháp thức thứ hai tà cực loạn thiên!

Thức này lại là kiếm pháp cấp thế giới khiến người tán thán hết lớn, cũng tức là kiếm pháp cấp thần linh mà nước ngoài đã nói. Chiêu kiếm pháp này này so với chiêu trước càng cường, càng ngoan, càng tuyệt!

Kiếm pháp thật đáng sợ!

Pháp lực đáng sợ như vậy khi ánh sáng tắt đi, Lục Nguyên bình yên vô sự, lần này thì cả vạt áo không thủng một lỗ nào. Lần trước là sơ sẩy, sao có thể bị Tà Phiên Thiên đâm thêm lần nữa.

Lục Nguyên trào phúng nói:

- Hình như cái gọi là kiếm pháp tà kiếm văn minh không được tốt lắm nhỉ.

Tà Phiên Thiên tức hộc máu, gã lập tức phát hiệu tám thức tà vương kiếm pháp. Tám thức sau của gã có ma phạn bàn nhược, đoạn phật vong đạo, tà thôn thiên địa, tà loạn càn khôn, vân vân. Một kiếm so với một kiếm tà, một kiếm đáng sợ hơn một kiếm, nhưng vẫn không có chiêu nào đụng được Lục Nguyên. Những chiêu thức của gã dù chỉ lấy ra một chiêu cũng dễ dàng đánh bại nhân vật kiếm tu hàng đầu Nam Cương như Viên Kim Xà, nhưng không đụng được cả tay áo của Lục Nguyên. Chiến tích cao nhất tới nay của gã là làm thủng một lỗ ống tay áo của Lục Nguyên, còn lại thì không đánh trúng được hắn cái nào.

Cái này, từ khi nào Lục Nguyên mạnh đến mức này?

Rõ ràng khoảng ba mươi năm trước Lục Nguyên mới tham gia thử thách trung ương thiên triều, khi đó cỡ đại đạo cảnh ngũ tầng, mới ba mươi năm mà thôi.

Những kiếm giả Nam Cương hoàn toàn mờ mịt.

Tà Phiên Thiên bắt đầu tức điên, mặt sau bị Lục Nguyên dễ dàng né tránh vô số cường chiêu, gã biết tên nhà quê này không đơn giản. Tất nhiên cho dù là vậy thì gã không cho rằng mình sẽ thua, tên nhà quê nước ngoài bình thường mà thôi, dù có chút tài năng né tránh thì chỉ có thế thôi.

Chính lúc này, Lục Nguyên ngừng chạy trốn, nói:

- Cũng tới lúc ta phản kích rồi, xem coi ngươi có thoát khỏi ba kiếm của ta không, nếu có thể thì tha cho ngươi một mạng.

Giọng điệu của Lục Nguyên lạnh nhạt, lý do lúc trước luôn không đánh trả rất đơn giản, vì muốn xem kiếm pháp của Tà Phiên Thiên. Kiếm pháp của tà kiếm văn minh là của kỷ nguyên trước, tuyệt đối có chỗ đặc biệt nên mới muốn học tập, dùng Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo của mình học. Bây giờ hắn đã học xong rồi nên là lúc giải quyết cuộc chiến.

- Kiếm thứ nhất, tà vương nhất tịch!

Lục Nguyên chớp mắt thi triển ra một kiếm, đem tất cả kiếm pháp cấp thế giới mới rồi Tà Phiên Thiên sử dụng tổng kết trong một kiếm này, mơ hồ có uy lực cấp diệt thế. Một kiếm đánh ra thật là kinh thiên động địa. Tà Phiên Thiên vội chống đỡ, nhưng đối mặt kiếm pháp kinh khủng như vậy thì sao mà kháng cự nổi. Phút chốc khắp người gã bị thương.

- Vốn còn muốn dùng kiếm kỹ trong thượng cổ kiếm đạo đối phó ngươi nhưng xem bộ dạng bây giờ của ngươi thì tùy tiện một kiếm vậy.

Lục Nguyên thở dài. Tiếp theo, một luồng kiếm quang cực kỳ chói mắt bắn ra khỏi kiếm Lục Nguyên, một kiếm này phồn hoa quá nhãn nở một mùa. Tà Phiên Thiên ở trong một kiếm đó thấy tà kiếm văn minh thu gom được kiếm chiêu tuyệt cường của kiếm cổ văn minh, độc bá một phương, thậm chí là cuối cùng còn trên cả văn minh bình thường, gần sát bên dưới ngũ đại cổ văn minh. Còn bản thân Tà Phiên Thiên thì trở thành vài cường giả trong thiên địa, thành thiên tôn một phương, ở trong trung ương thiên triều nổi tiếng như cồn.

Khi mộng đẹp tuyệt vời nhất thì kiếm của Lục Nguyên đã xuyên qua cổ họng gã.

Lục Nguyên nhẹ búng Dưỡng Ngô tiên kiếm của mình, nói:

- Thì ra chỉđáng giá hai kiếm thôi, ta nói ba kiếm là đánh giá cao ngươi rồi.

659. Chương 1167-1168 : Tới Tà Kiếm Văn Minh

Hai kiếm, kết thúc chiến đấu!

Cái này! Cái này! Cái này!

Tà Phiên Thiên bụm cổ họng, nói:

- Ngươi, sao ngươi có kiếm pháp như vậy được? Không đúng, một tên nhà quê nước ngoài bình thường sao có thể biết kiếm pháp cường như vậy? Cho dù là hai kiếm phái Hiện Kiếm tông, Ẩn Kiếm tông, trong trung ương thiên triều cũng không có kiếm pháp cường giống vậy mới đúng.

Gã bị một kiếm của Lục Nguyên làm kinh sợ vô cùng.

- Sao có thể? Kiếm thuật của ngươi sao có thể ở trên ta được? Ta đến từ tà kiếm văn minh vĩđại, kiếm pháp của ta là kỷ nguyên trước lưu truyền lại, còn là kiếm pháp cấp thần linh!

Gã thật sự không dám tin vào mắt mình, người cao quý như gã, kiếm pháp cao quý đến vậy mà là bị một tên nhà quê nước ngoài đánh bại. Gã có thể khẳng định, kiếm pháp của tên nhà quê này đúng là ở trên mình.

Lục Nguyên nhẹ bắn kiếm, thổi một hơi.

Xung quanh một mảnh tĩnh lặng.

Mới rồi Tà Phiên Thiên đấu với bất cứ ai trong Nam Cương tối đa chỉ là ba chiêu. Bây giờ Lục Nguyên chiến với Tà Phiên Thiên chỉ dùng hai kiếm. Mọi người đều tranh về kiếm thuật, kiếm thuật của Lục Nguyên đã tuyệt diệu đến thế sao?

Lúc này Tà Phiên Thiên quát to rằng:

- Ngươi đừng tưởng kiếm thuật thắng ta thì rất ghê gớm! Một kiếm kia ngươi đâm trúng cổ họng ta có lẽ sẽ đánh nát sức sống của ngươi khác được, nhưng không thểđánh nát sự sống của người cao quý xuất thân từ tà kiếm văn minh như ta! Tà kiếm văn minh chúng ta có bí pháp, kiếm thuật của ngươi đúng là rất mạnh nhưng vậy thì sao chứ? Trên đời này không chỉ có kiếm thuật mà còn có pháp lực. Vốn cho rằng các ngươi là một đám con kiến nên mới định chỉ dùng pháp lực hỗn động cảnh tứ tầng chơi với các ngươi. Giờ cho các ngươi biết pháp lực chân chính của ta đây. Pháp lực của bổn đại gia là thế giới cảnh tam tầng, cũng tức là thần linh cảnh tam tầng mà các ngươi hay nói, là thần trong thần. Kiếm thuật của ngươi có cao diệu hơn nữa thì sao nào? Chỉ có nước bị pháp lực khổng lồ của ta nghiền nát. Chết cho ta!!!

Tà Phiên Thiên bắt đầu điên cuồng vận chuyển pháp lực toàn thân, khí thếđáng sợ không ngừng tăng lên đến trình độ càng đáng sợ.

Khí thế cường đại khiến nhiều người Nam Cương cảm giác bịđè ép phát điên.

Đây là thần linh thật sự!

Hơn nữa là cường giả trong thần linh!

Tà Phiên Thiên phát hiện kiếm thuật đấu không lại Lục Nguyên thì định dùng pháp lực đè chết hắn. Gã chính là người vô sỉ như vậy đấy, cực kỳ xấu xa. Nhưng vô sỉ thì sao chứ, chỉ cần gã thắng là được.

Tên nhà quên nước ngoài chết tiệt, thấy pháp lực cấp thần linh khổng lồ thế này của mình chắc bị hù sợ rồi?

Nam Cương, Đại Dung thành.

Ầm!

Sấm sét chớp lóe, mây đen dày đặc.

Gần như tất cảđều run lên. Thần linh, đó là trong truyền thuyết của Nam Cương, bây giờ Tà Phiên Thiên hoàn toàn bộc lộ thực lực lại là thần linh trong thần linh, thần linh tam tầng. Ở ngoại vực cấp thần linh tức là xưng hô cấp thế giới của trung ương thiên triều, đây là thực lực khiến người chấn động.

Pháp lực của Tà Phiên Thiên không ngừng dâng lên, dường như muốn đem pháp lực chấn động không gian xung quanh.

- Tiểu tử nước ngoài, bây giờđể ngươi biết cái gì gọi là đáng sợ!

Gã đâm ra một kiếm, một kiếm chỉ dựa vào pháp lực muốn đánh bạo Lục Nguyên. Không chơi kỹ thuật nữa, gia chơi là pháp lực.

Tà Quỷ Kiếm đâm nhanh cuốn theo bão tố to lớn vô cùng khủng khiếp, như muốn đem tất cả sinh linh chắn đường nhát kiếm này nghiền nát hết. Một kiếm tràn ngập hơi thở diệt tuyệt, không chút nghi ngờ, nhát kiếm này sẽ đập nát Lục Nguyên.

Một ngón tay!

Không sai!

Chính là một ngón tay.

Đó là một ngón tay thuôn dài trắng muốt.

Là ngón trỏ trong năm ngón tay.

Chính là một ngón tay này ở giữa không trung, dường như không có chút uy lực, không mang chút khói lửa, bình thường vô cùng.

Nhưng chính là ngón tay này chặn lại một kiếm diệt tuyệt đáng sợ của Tà Phiên Thiên, giống như nhát kiếm đó chẳng có gì đáng gờm cả. Nhưng rõ ràng một kiếm của Tà Phiên Thiên thật sự cường đại đến cực điểm, vô tận khủng bố, tràn ngập hơi thở hủy diệt.

Điều này sao có thể chứ!

Người vươn ra một ngón tay này chính là Lục Nguyên.

Lục Nguyên dễ dàng vươn một ngón tay chặn công kích của Tà Quỷ Kiếm, rồi mới nhìn Tà Phiên Thiên, nói:

- Thế giới cảnh tam tầng, pháp lực mạnh lắm sao?

Lục Nguyên nhẹ búng tay, keng một tiếng, chỉ kình mạnh mẽ bắn tới trái tim Tà Phiên Thiên. Ầm vang một tiếng, tim Tà Phiên Thiên nổ tung.

Nhưng tà kiếm văn minh có bí pháp trọng sinh, Tà Phiên Thiên lập tức vạn bí pháp. Không đợi gã kịp phản ứng thì trái tim mới ngưng tụ lại bị tạc nổ, có pháp lực càng thêm hủy diệt ùa vào các góc thân thể gã, ầm vang, chỉ giây lát đã hoàn toàn giết chết gã.

Làm sao có thể! Vùng quê như Nam Cương sao mà ra nhân vật cường đại như thếđược? Thật sự có người ba chiêu giết chết mình, mình là người tà kiếm văn minh cao quý mà. Đây là suy nghĩ cuối cùng trước khi đứt hơi của Tà Phiên Thiên.

Lục Nguyên nhẹ búng tay, nói:

- Mới đầu nói không để ngươi sống qua ba kiếm, bây giờ là hai kiếm một chỉ, vừa lúc ba chiêu, coi như trong phạm vi quy định. Vốn còn muốn giữ ngươi lại lâu chút nhưng tiếc rằng qua một chiêu nữa là vượt qua ba chiêu, không thể giết ngươi nên chỉđành diệt ngươi vậy.

Lục Nguyên búng đầu ngón tay như búng một con côn trùng chẳng đáng để mắt tới. Không phải Lục Nguyên làm bộ làm tịch gì, thật tình đánh chết Tà Phiên Thiên thật sự là chuyện vô cùng đơn giản, không khó hơn giẫm chết một con kiến bao nhiêu.

Điều này khiến người bên cạnh kinh ngạc, Tà Phiên Thiên, một người đã đánh Nam Cương đại loạn vậy mà dễ dàng chết dưới tay Lục Nguyên. Ba mươi năm trước Lục Nguyên chẳng qua là đại đạo cảnh tam tầng

thôi, người mới tiến vào trung ương thiên triều. Mặc dù vào trung ương thiên triều thì sẽ tiến bộ rất nhanh nhưng không mau đến mức như vậy.

Quá kinh người rồi!

Qua đi kinh ngạc, mọi người đều nghĩ tới vấn đề là Tà Phiên Thiên chết rồi, vậy bây giờ vấn đề khiến các môn phái dùng kiếm thần phục có phải đã giải quyết? Mọi người rất là băn khoăn việc này, đưa mắt nhìn Lục Nguyên.

Lục Nguyên mỉm cười nói:

- Không tính giải quyết. Sau lưng Tà Phiên Thiên có thế lực cực kỳ cường đại, cho nên chuyện sau này còn phải chờ xem.

Tà kiếm văn minh vô cùng cường đại, Lục Nguyên không dám bảo đảm.

- Tà Phiên Thiên chỉ là một tiểu nhân vật của thế lực này mà thôi.

Nghe Lục Nguyên nói vậy, mấy môn phái ủ rũ gục đầu, nhưng nói đi phải nói lại, hắn không có nghĩa vụ giúp họ giải quyết vấn đề, dù sao họ không có dính dáng gì đến Lục Nguyên cả.

Các đội ngũ rời khỏi Đại Dung thành quay về chỗ mình cư ngụ, họ đã không còn sức phản kháng, dù sao khủng bố như Tà Phiên Thiên mà là ở trong đại thế lực kia coi như một tiểu nhân vật mà thôi.

Đại Dung thành trở về bình tĩnh. Lục Nguyên biết đó thật sự chỉ là một tiểu nhân vật.

Tà kiếm văn minh chân chính là sâu không lường được.

Phó chủ tà kiếm văn minh là phó chủ văn minh kỷ nguyên trước sống đến ngày hôm nay.

Bây giờ lên đường thôi.

Đi tà kiếm văn minh. Mà tà kiếm văn minh ở đâu nhỉ? Muốn tìm chỗ của tà kiếm văn minh không phải chuyện dễ, nhưng may là chỗ này có Tà Phiên Thiên. Lục Nguyên giơ tay lên, thứđồ của Tà Phiên Thiên hắn không vừa mắt, chỉ là một tiểu nhân vật thế giới cảnh tam tầng, nhưng chỗ của gã có bản đồ đi tà kiếm văn minh.

Hắn lục tìm, phát hiện chỗ của tà kiếm văn minh là gần di thất địa, không cách trung ương thiên triều quá xa. Ngeh nói di thất địa càng vào sâu trong thì cách trung ương thiên triều càng xa, càng nguy hiểm. Lục Nguyên không mấy xa lạ với di thất địa, dù sao mình đã thành công trùng kích thế giới cảnh ở di thất địa.

Đương nhiên trước khi đi tà kiếm văn minh phải tới di thất địa đã. Đến di thất địa cần phá toái hư không, trải qua không gian thác tầng. Trong không gian thác tầng có rất nhiều quái thú hung dữ, nhưng thực lực cỡ cấp thiên tôn bình thường, còn Lục Nguyên tuy là thế giới cảnh lục tầng nhưng cơ bản tương đương với cấp thiên tôn rồi, vậy nên coi như an toàn, chỉ cần hắn không gặp phải Niết. Niết là một loại quái vật trong không gian thác tầng, không có linh trí, có thể vây khốn nhân vật cấp thiên tôn ở trong không gian thác tầng. Loại không gian thác tầng này một khi bị giam cầm là sẽ lạc trong vô tận không gian bước nhảy, muốn quay về trung ương thiên triều không phải chuyện dễ.

May là chuyến này Lục Nguyên đi di thất địa không đụng phải Niết, một ít yêu thú dám trêu chọc đều bị Lục Nguyên dùng chỉ làm kiếm chém chết hết.

Một đường bay hướng tà kiếm văn minh, lần trước đi di thất địa từng bước nguy hiểm, giờ thực lực tăng vọt, chỉ cần không đụng tới không gian sụp đổ và một ít quái thú đặc biệt cường đại thì không thành vấn đề. Hắn càng tới gần tà kiếm văn minh thì yêu thú ngày càng ít, vì nếu xuất hiện là sẽ xúc phạm uy nghiêm của tà kiếm văn minh.

Một văn minh đều có một tiểu thiên thế giới.

Tà kiếm văn minh cũng có một tiểu thiên thế giới của nó.

Đây là một tiểu thiên thế giới vô cùng to lớn, bên dưới nó có chín ngàn chín trăm chín mươi chín Bá Hạ Quy. Những Bá Hạ Quy này là bị thi dịch pháp giam cầm tại đây, mỗi một con đều dài cỡ mấy vạn trượng,

nếu tiểu thiên thế giới di chuyển thì chín ngàn chín trăm chín mươi chín Bá Hạ Quy vô cùng khổng lồ sẽ chở đi tà kiếm tiểu thiên thế giới.

Thế giới môn của tà kiếm văn minh cao cỡ một ngàn trượng, rộng hai trăm trường. Cánh cửa to cao đại biểu cho uy nghiêm của tà kiếm văn minh, ở thế giới môn có vài người thế giới cảnh thủ hộ. Dù là ai muốn xông vào tà kiếm văn minh không phải chuyện dễ dàng.

Tà kiếm văn minh ở di thất địa có thế lực khá mạnh.

Trên cửa có hí đầu sói to lớn, mỗi một cái đầu đôi mắt xanh biếc đầy tà ác.

Đây chính là tà kiếm văn minh, đến từ kỷ nguyên trước, phó chủ văn minh của nó là người từ kỷ nguyên trước sống tới nay.

Mấy thủ vệ thế giới cảnh không nghiêm túc canh giữ cửa.

- Chán quá đi.

- Đúng vậy, thật là chán. Chúng ta không may mắn bằng Tà Phiên Thiên, mấy người giống gã may mắn chút, được phái đi nước ngoài diễu võ dương oai, bắt kẻ dùng kiếm tứ cương ngoại vực trở về xem như làm công lớn rồi.

- À, đến nước ngoài bắt đồ nhà quê thâm sơn cùng cốc là chuyện dễ như trở bàn tay, việc đơn giản vậy mà là công lao lớn, thật là dễ kiếm quá đi.

- Nói không chừng còn có thể kiếm một ít mỹ nữ vui vẻ, họ may mắn quá.

- Các ngươi nói xem nếu Tà Phiên Thiên thất thủ thì đến lượt chúng ta, lúc đó tốt biết mấy.

- Hừ, khu vực như nước ngoài có khả năng thất bại không? Đừng nằm mơ nữa, ngoan ngoãn canh cửa đi.

Bình thường canh cửa không cần dùng người thế giới cảnh, nhưng ở chỗ như di thất địa không sử dụng người thế giới cảnh không được, vì di thất địa quá mức nguy hiểm.

Chính lúc đám người bàn tán thì bỗng nhiên thấy có người đến gần.

Một thế giới cảnh thủ vệ quát dài:

- Ai đó!

Người khác lên tiếng:

- Người đến hãy dừng bước!

Người kia không dừng lại, vẫn đi hướng cửa lớn tà kiếm văn minh, rốt cuộc thấy rõ mặt mũi. Người đến mặc đồ xanh, vai phối một thanh kiếm, tay phải cầm một hồ lô rượu, mặt treo nụ cười bất cần đời.

- Dùng kiếm, người mình ư?

Ở trong di thất địa rất ít có người dùng kiếm nên họ mới nói câu đó.

Một thủ vệ khác bảo:

- Không đúng, không phải người của mình. Kiếm của tà kiếm văn minh đều có kèm hơi thở mặt trái, kiếm của ngươi này là hơi thở mặt phải.

Một thủ vệ khác nhe răng cười nói:

- Không phải người mình mà dám tới đây, to gan quá. Nhưng mà có thể cho chúng ta đùa giải khuây à, có thể ngược sát người này đã tay, dù gì rảnh rỗi quá.

Tính cách kiểu này của gã ở trong tà kiếm văn minh đầy rẫy.

Thủ vệ thế giới cảnh tứ tầng này không không nói hai lời vọt hướng người áo xanh, đâm ra trường kiếm cuồn cuộn ma khí. Gã không muốn một lần đâm chết người áo xanh, định trước đâm một nhát trọng thương đã rồi từ từ ngược chơi.

Người áo xanh lấy tay làm kiếm tùy tiện đâm ra một kiếm đánh về phía người thủ vệ.

Lục Nguyên thở ra một hơi, rốt cuộc đến tà kiếm văn minh.

Lần này mình phải làm một chuyện đồ sộ, oanh động, lẻ loi một mình xông tà kiếm văn minh. Đương nhiên không phải không có đầu óc vọt vào, chuyện này liên quan đến Chu Thanh Huyền.

Ở cánh cổng của tà kiếm văn minh, vài tên thủ vệ vọt hướng Lục Nguyên.

Keng!

Hai thanh kiếm va vào nhau.

Xoẹt!

Hai thân kiếm xẹt qua nhau.

Cheng!

Ba thanh kiếm cùng va chạm.

Đinh!

Một thanh kiếm đè trên bốn thanh khác.

Đây là một trận đấu kiếm.

Lục Nguyên đánh rất đã ghiền. Lúc ở trung ương thiên triều chiến đấu coi như tạm được, chất lượng cao, nhưng mà hơi khó chịu. Bởi vì tại trung ương thiên triều rất ít ỏi có người dùng kiếm, mà hắn thì yêu kiếm, thích chiến đấu giữa kiếm và kiếm, cho nên lẽ đương nhiên hơi khó chịu.

Bây giờ chọc vào tà kiếm văn minh, bắt đầu từ Tà Phiên Thiên, đối thủ đều là người dùng kiếm, không ngừng đấu kiếm. Hơn nữa kiếm pháp của tà kiếm văn minh hoàn toàn khác với Hiển Kiếm Môn, Ẩn Kiếm tông, và rõ ràng mạnh hơn hai tông môn này nhiều. Loại kiếm pháp vừa mới mẻ vừa cường đại kích thích Lục Nguyên, một chữ thôi, sướng!

Đúng là rất sướng.

Lục Nguyên chiến đấu cực kỳ sung sướng.

Lục Nguyên thì sướng mà bốn đối thủ đấu với hắn hoàn toàn không sướng chút nào. Bốn người có thực lực thế giới cảnh tam tầng, tứ tầng, liên hợp lại nên là mạnh lắm. Nhưng thanh y thanh niên địch thủ này mạnh đến không thểđo lường, và kiếm pháp cường đại vô cùng, một kiếm đè ép bốn người.

Bốn người có cùng cảm giác với Lục Nguyên, kiếm pháp của đối thủ thật mới mẻ, nhưng có điều khác là đối thủ phát hiện pháp lực của hắn mới lạ thì chỉ thấy đau khổ. Họ không thích kiếm pháp quá mới hoàn toàn chưa gặp qua, điều này khác hắn với Lục Nguyên, hắn thích kiếm pháp cường đại chưa từng gặp.

Lục Nguyên chơi với đám người một lát, phát hiện chiêu thức của họ chỉ có vậy, thôi, kết thúc cho rồi.

Dù sao đây chỉ xem như bữa ăn sáng, còn có tiệc lớn tà kiếm văn minh ở đằng sau chờ mình.

Lục Nguyên xoay trường kiếm trong tay, kiếm quang lấp lóe.

Kiếm quang lóe lên, bốn người đấu với Lục Nguyên đều thấy cổ tay đau nhức, trường kiếm rớt xuống đất.

- Chĩa kiếm vào ta ra sát chiêu, hiếm khi ta không giết ngược lại.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Mau đi báo cho Tà Kiếm phó chủ văn minh của các ngươi, nói là có người tìm.

Thật can đảm!

Khi bốn người đi vào truyền lời thì toàn tà kiếm văn minh nổ tung, xôn xao chưa từng có. Không ngờ có

Lục Nguyên vượt qua Mi Mao Kiếm Đường. Lần này vượt Mi Mao Kiếm Đường hắn dùng Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo nhưng người đứng xem đều cho rằng trước đó Lục Nguyên học Mi Mao kiếm pháp rồi, vậy nên không khiến bao nhiêu người chú ý. Có không ít người tà kiếm văn minh ở trong lòng cười nhạt, chỉ có thế thôi, bốn kiếm đường sau sẽ cho ngươi biết mùi.

Lục Nguyên bình tĩnh tinh thần tiến vào kiếm chi không gian của mình.

Trong kiếm chi không gian bắt đầu nở hoa.

Lúc trước đã nói tiểu kiếm đạo thụ, lời của Chu Thanh Huyền, và khi hắn chiến đấu thì cảm ngộ, ba cái kết hợp lại bản thân tiểu kiếm đạo thụ bắt đầu nở hoa. Lục Nguyên như có lĩnh ngộ, sơ bộ nắm giữ thích ứng thiết tắc, đây là thiết tắc thứ bảy hắn nắm lấy.

Trước kia đã nói rồi, thích ứng thiết tắc chia làm hai phần, một phần là thích ứng thiên địa, phần kia là thích ứng chiến tranh.

Bây giờ Lục Nguyên phát hiện mình đã nắm giữ một phần của thích ứng chiến tranh, chỉ cần nắm mười phần là có thể hoàn toàn khống chế phần thích ứng chiến tranh.

Một phần thích ứng chiến tranh ư?

Lục Nguyên thầm nhủ, lần này mình đối mặt là Mi Mao kiếm pháp hoàn toàn chưa từng tiếp xúc, mới đến một phần thích ứng chiến tranh, tức là nói phải thích ứng chiến đấu khác nhau mới xúc tiến phần thích ứng chiến tranh này. Vậy là lần này đến tà kiếm văn minh có lợi ích rất lớn cho hắn tu hành thích ứng thiết tắc.

662. Chương 1173-1174 : Yến Mi Nhất

Tốt lắm!

Thích ứng thiết tắc thật là khác hẳn với các cách tu hành mấy thiết tắc khác.

Mấy thiết tắc khác cần là kiếm ý, còn thích ứng thiết tắc cần là thích hợp đủ các loại hoàn cảnh quái lạ, thật khiến người cảm thán.

Hắn mở mắt ra, phát hiện ba người kia đang xông Mi Mao Kiếm Đường.

Người thứ hai xông quan là Cố Thu Thủy.

Cố Thu Thủy nhìn Bạch Mi Lão Nhân, nói:

- Có thể bắt đầu.

- Tốt!

Bạch Mi Lão Nhân thúc đẩy bí pháp, lông mày trắng lại bắt đầu điên cuồng mọc. Cố Thu Thủy cũng dùng pháp lực thúc đẩy lông mày sinh trưởng. Bạch mi phi kiếm của Bạch Mi Lão Nhân đâm thẳng tới, pháp lực của Cố Thu Thủy thúc đẩy hắc mi phi kiếm như con rồng rạch phá không trung.

Bạch Mi Lão Nhân kinh kêu:

- Phá Vạn Tiên Pháp!

Xoẹt một tiếng, toàn thân Bạch Mi Lão Nhân bịđâm mấy hục hắc mi phi kiếm.

Cố Thu Thủy gật đầu nói:

- Không sai, chính là Phá Vạn Tiên Pháp.

Trước kia đã nói, cái gọi là Mi Mao kiếm pháp tức thoát khuôn khỏi Bách Vạn kiếm pháp của kiếm khách họ Giang mấy kỷ nguyên trước. Kiếm khách họ Giang có thể ngự mấy trăm vạn kiếm, đã từng cùng chủ chủ văn minh tiên cổ văn minh Hồng đại chiến một trận, cuối cùng biến mất không còn bóng dáng, nghe nói Hồng cũng chịu thiệt trong tay gã.

Truyền thuyết nói sau khi Hồng chịu thiệt thì sáng chế ra một môn phá ngàn vạn tiên pháp, chuyên phá loại kiếm pháp của kiếm khách họ Giang. Trong tiên cổ văn minh cũng có môn tiên pháp này nhưng người bình thường học không nổi, chỉ học bản đơn giản Phá Vạn Tiên Pháp. Cố Thu Thủy ở trong tiên cổ văn minh có ngẫu nhiên học được Phá Vạn Tiên Pháp giờ sử dụng ra.

Có thể dùng lông mày sử dụng ra Phá Vạn Tiên Pháp, vừa lúc phá sạch pháp môn của Bạch Mi Lão Nhân, Cố Thu Thủy qua ải.

Cố Thu Thủy qua ải rồi nhìn hướng Lục Nguyên, gã không yếu hơn hắn. Năm đó gã ở thử thách trung ương thiên triều đã thắng Lục Nguyên, bây giờ còn muốn thắng hắn, cho dù pháp lực không bằng hắn nhưng gã rất tự tin vào kiếm thuật của mình, tin tưởng có thể thắng Lục Nguyên.

Người thứ ba xông ải là Phi Kiếm Khách. Bình thường Phi Kiếm Khách là một thanh trường kiếm tung hoành, lần này đụng phải Mi Mao kiếm pháp như của Bạch Mi Lão Nhân rất là vô lực. Gã muốn dùng sát kiếm sắc bén giết qua nhưng cuối cùng lúc chơi Mi Mao kiếm pháp bị Bạch Mi Lão Nhân đánh bại. Gã vượt ải thất bại, lập tức bị Tà Cực Thiên Tôn phái người bắt lấy đem đi nhốt.

Người thứ bốn vượt ải là phương đông Đại Dịch quốc vô thượng thần thoại Yến Phi Nhất. Yến Phi Nhất cũng dùng Mi Mao kiếm pháp, lấy Mi Mao kiếm pháp đối đầu với Mi Mao kiếm pháp, thắng hiểm Bạch Mi Lão Nhân. Thì ra Yến Phi Nhất ở di thất địa lưu lạc thì có được một truyền thừa Mi Mao kiếm pháp giờ lấy ra đấu, thành công vượt ải.

Đến đây thì bốn người xông Mi Mao Kiếm Đường thứ nhất có ba người thành công, trông thì xác suất thành công rất cao.

Nhưng trong năm kiếm đường thì Mi Mao Kiếm Đường là ít người nhất, cung đơn giản nhất.

Trong bốn người thành công, Cố Thu Thủy may mắn học được Phá Vạn Tiên Pháp khắc Mi Mao kiếm pháp. Yến Phi Nhất thì may mắn từng học Mi Mao kiếm pháp mới qua được ải này. Đương nhiên trong mắt người khác Lục Nguyên cũng vô vàn may mắn từng học Mi Mao kiếm pháp, nhưng không biết rằng trong khi chiến đấu hắn dùng Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo học tập.

Bốn kiếm đường sau e rằng không dễ như vậy.

Lục Nguyên phía nam Đại Dung quốc. Cố Thu Thủy phía tây Đại Thụy quốc. Yến Phi Nhất phía đông Đại Dịch quốc, ba người ra khỏi Mi Mao Kiếm Đường, bây giờ lông mày của ba người đề trở về bình thường, đối với đẳng cấp như họ thì khống chế lông mày sinh trưởng quá đơn giản. Lục Nguyên phát hiện bây giờ mình từng luyện chớp mắt kiếm pháp, Mi Mao kiếm pháp luyện vô cùng đặc sắc.

Tiếp theo phải đi kiếm đường thứ hai, trình tự kiếm đường có thể tự lựa chọn không cần cưỡng cầu.

Cố Thu Thủy nói:

- Đi Vô Pháp Lực kiếm đường đi.

Lục Nguyên gật đầu đồng ý:

- Cũng được.

Tiếp theo ba người theo Tà Cực Thiên Tôn dẫn dắt đi Vô Pháp Lực kiếm đường.

Vô Pháp Lực kiếm đường trông khá là đơn giản, một gian nhà không tính quá cao. Đẩy cửa ra bước vào trong Vô Pháp Lực kiếm đường, Lục Nguyên bỗng phát hiện pháp lực của mình bị giam cầm, cũng thấy từ người Tà Cực Thiên Tôn toát ra pháp lực cực kỳ cường đại đã biến mất.

Tà Cực Thiên Tôn hời hợt nói:

- Trong Vô Pháp Lực kiếm đường thì pháp lực sẽ tạm thời bị cấm chế, không cần lấy làm lạ. Trong Vô Pháp Lực kiếm đường có không ít nguyên khí thiên địa, một ít ôn hòa một số cuồng bạo, không ổn định. Ngươi phải mượn nguyên khí thiên địa nơi này tiến hành chiến đấu, có thể chiến đấu đến cấp bậc gì thì phải xem chính các ngươi.

Nhờ vào Nguyên khí thiên địa xung quanh tiến hành chiến đấu, mà bản thân không có một chút pháp lực nào ư? Dường như mình có thể dùng kiếm lục, nhiếp thiên.

Tiến vào Vô Pháp Lực kiếm đường rồi hắn phát hiện bên trong không có nhiều người nhưng hơn Mi Mao Kiếm Đường một chút.

Tà Cực Thiên Tôn nói:

- Năm kiếm đường thật ra chia làm bốn cấp độ khó. Đơn giản nhất là Mi Mao Kiếm Đường, khó bình thường là Vô Pháp Lực kiếm đường và Nằm Đánh Kiếm Đường. Rất khó là Nhắm Mắt Đánh kiếm đường. Siêu cấp khó là Ngồi Đánh kiếm đường. Đặt chốt khó khăn như vậy là bởi vì cơ bản không ai tu luyện Mi Mao Kiếm Đường, cho nên nó mới là đơn giản nhất. Rất ít có chuyện không pháp lực hoặc cần nằm đánh, cho nên người hai kiếm đường này dù nhiều hơn Mi Mao Kiếm Đường nhưng không tính quá khó, khó khăn không mấy gian nan, dù sao càng nhiều người cạnh tranh thì độ khó kiếm đường mới càng cao.

- Có người rất khả năng đụng tới tình huống ngồi đánh hoặc con mắt tạm thời không thể sử dụng. Cho nên Nhắm Mắt Đánh kiếm đường mới rất khó, ngồi đánh thì là siêu cấp khó.

Tà Cực Thiên Tôn đại khái giới thiệu tình hình, giản đơn nói xong năm kiếm đường:

- Đương nhiên nếu nói các ngươi cho rằng Vô Pháp Lực kiếm đường độ khó chỉ bình thường mà khinh thường nó thì sẽ chết rất thảm, đây coi như bổn thiên tôn có ý tốt nhắc nhở.

Năm kiếm đường của một văn minh, Lục Nguyên không dám xem thường.

Bây giờ Lục Nguyên cảm thấy máu nóng sục sôi, đủ loại tình huống đấu kiếm, thật là thú vị.

Nhưng không biết trong nhóm người này ai ra đấu đây? Lục Nguyên nhìn hướng đám người Vô Pháp Lực kiếm đường.

Trong số đám người Vô Pháp Lực kiếm đường bước ra một kiếm giả cao gầy. Kiếm giả cao gầy đi tới trước mới phát hiện trên mặt gã có mười vết sẹo.

- Ta là Thập TựĐạo Nhân, chính là thủ đường của Vô Pháp Lực kiếm đường. Trong Vô Pháp Lực kiếm đường, dưới tình huống không pháp lực thì kiếm thuật của ta số một, nếu các ngươi có thể chiến thắng ta coi như qua cửa.

Thập TựĐạo Nhân lạnh lùng nói:

- Vậy thì người thứ nhất, Yến Phi Nhất.

Lần trước từ Lục Nguyên bắt đầu, lần này ngược lại do Yến Phi Nhất mở màn.

Yến Phi Nhất đi tới gần, tay nắm danh kiếm Điệp Luyến Hoa. Cái tên Điệp Luyến Hoa có câu chuyện của nó, tựa như Dưỡng Ngô tiên kiếm của Lục Nguyên. Đương nhiên Dưỡng Ngô tiên kiếm là sư phụ tặng cho Lục Nguyên, hy vọng hắn có thể dưỡng thiên địa hạo nhiên chính khí vào người. Còn Điệp Luyến Hoa của Yến Phi Nhất là một câu chuyện thê lương động lòng người.

Yến Phi Nhất rất có tự tin, bởi vì trong quá trình tu hành gã từng trúng Đan Hỏa Độc. Sau khi trúng Đan Hỏa Độc công lực hoàn toàn biến mất qua nhiều ngày, dùng hết cách mới hồi phục lại được, và pháp lực tăng nhiều lên. Chính vì từng mất đi tất cả pháp lực nên đối mặt tình huống không có pháp lực sử dụng nguyên khí thiên địa xung quanh đấu kiếm thì Yến Phi Nhất rất tự tin.

Yến Phi Nhất rung kiếm trong tay nói:

- Tên kiếm, Điệp Luyến Hoa, xin chỉ giáo.

Thập TựĐạo Nhân rung mũi kiếm một cái, đáp lễ:

- Tên kiếm, Thất Khứ, xin chỉ giáo.

Hai người đều là kiếm tu, theo quy tắc kiếm tu hành kiếm lễ, hành xong kiếm lễ lập tức đấu.

Lục Nguyên ở một bên quan sát, vì rất nhanh tới lượt hắn lên sân. Hắn thấy Yến Phi Nhất ra tay rất xảo, rất diệu, quả là hiểu về lợi dụng nguyên khí thiên địa xung quanh, đem nhiều pháp lực phủ bề mặt Điệp Luyến Hoa, phát ra một chiêu kiếm pháp cực kỳ xảo diệu. Kiếm pháp như thế này chắc là nên thắng.

Nhưng khi Lục Nguyên nhìn Thập TựĐạo Nhân ra kiếp thì biết Yến Phi Nhất không có cơ hội. Về mặt lợi dụng nguyên khí xung quanh hóa ra kiếm pháp càng xảo diệu thì Thập TựĐạo Nhân thắng Yến Phi Nhất rất nhiều.

Thập TựĐạo Nhân sắp thắng, Yến Phi Nhất sẽ thua.

Lục Nguyên mới đặt ra suy đoán thì sau ba mươi ba chiêu, Thất Khứ kiếm của Thập TựĐạo Nhân đã gác trên cổ Yến Phi Nhất.

- Ngươi thua.

Sau khi Yến Phi Nhất thua lập tức bị Tà Cực Thiên Tôn sai người bắt giữ. Bây giờ bốn người xông quan đã bị bắt hết hai chỉ còn lại có hai người.

Thập TựĐạo Nhân thắng Yến Phi Nhất rồi lạnh nhạt nói:

- Người tiếp theo.

Người tiếp theo chính là Cố Thu Thủy.

Trong năm kiếm đường, Vô Pháp Lực kiếm đường, đây là kiếm đường thứ hai đoàn người Lục Nguyên đi tới.

Kiếm đường này khó khăn bình thường.

Trên khó khăn bình thường còn có rất khó là Nhắm Mắt Đánh kiếm đường, siêu khó là Ngồi Đánh kiếm đường.

Nhưng chỉ là khó khăn bình thường mà Yến Phi Nhất đã thất bại.

Khó khăn bình thường không bình thường chút nào.

- Người thứ hai, Cố Thu Thủy.

Cố Thu Thủy tiến lên, tay ấn Vọng Đường tiên kiếm. Cái tên Vọng Đường tiên kiếm tất nhiên bao gồm một câu chuyện tuyệt đẹp, chẳng qua bây giờ Cố Thu Thủy không có hứng thú nhắc tới câu chuyện này. Có một vài lúc, một câu chuyện là một người ở trong góc hoàng hôn nhìn ánh tà dương, uống chén rượu đắng một mình nhấm nháp.

Cố Thu Thủy đối với tình huống không có pháp lực, chiến đấu nhờ vào nguyên khí thiên địa xung quanh có chút tâm đắc. Gã tu hành là Vong Tình Thiên Địa Chi Thư, tổng cộng chia làm mười lăm quyết, gồm thiên ý, địa thế, quân vương, thân tư, sư giáo, kim đoạn, mộc ngoan, thủy thệ, hỏa diên, thổ yểm, nhật minh, nguyệt ánh, phong lưu, vân ế, ngã vô.

Từ cái tên mười lăm quyết có thể thấy tác dụng của Vong Tình Thiên Địa Chi Thư.

Không sai, Vô Pháp Lực kiếm đường chính là sở trường nhất của Cố Thu Thủy. Dùng sở trường nhất xuất chiến, Cố Thu Thủy có vài phần tự tin.

Thấy Cố Thu Thủy ra tay, Thập TựĐạo Nhân sắc mặt không thay đổi, chỉ khẽ kêu lên. Gã phát hiện đối thủ khống chế nguyên khí thiên địa xung quanh có chỗ đặc biệt nhưng không thể thắng gã được.

Lục Nguyên ở một bên quan sát, nhìn lâu phát hiện Cố Thu Thủy có bảy phần khả năng thua. Việc này có hai nguyên nhân, một là Cố Thu Thủy khống chế nguyên khí thiên địa chiến đấu trình độ không tệ nhưng so với Thập TựĐạo Nhân thì kém một bậc, một bậc đã là muốn mạng người rồi. Thứ hai thì là Thập TựĐạo Nhân quanh năm ở trong Vô Pháp Lực kiếm đường, khá hiểu về nguyên khí thiên địa nơi này phân bố. Cố Thu Thủy mới vào đây không hiểu quá rõ, cao thủ tranh chấp cách đường chỉđã là chênh lệch xa xôi, có thể ảnh hưởng chiến đấu.

Ván này Cố Thu Thủy sẽ thua.

Lục Nguyên phát hiện mình không có nhiều thời gian.

Vốn hắn cho rằng dựa vào một kiếm kiếm lục, nhiếp thiên là được, nhưng thế cục bày ngay trước mắt, thấy hai cuộc chiến của Yến Phi Nhất và Cố Thu Thủy, hắn hiểu rõ chỉ dựa vào kiếm lục, nhiếp thiên căn bản không đủ dùng, giờ phải nghĩ cách khác mới được.

Kiếm lục, nhiếp thiên của mình nên tăng thêm chút chút kỹ xảo ư?

Nếu tăng chút kỹ xảo thì nên tăng như thế nào? Cần nhiều ít biến đổi?

Trong đầu Lục Nguyên không ngừng tính tới tính lui, đầu óc xoay chuyển siêu nhanh. Nhưng tính đi tính lại Lục Nguyên phát hiện không được! Không được! Dù có tính cỡ nào thì đúng là có thể khiến kiếm lục, nhiếp thiên vô cùng tinh xảo, nhưng dựa theo biến đổi của mình muốn đấu với Thập TựĐạo Nhân thì e rằng giống như Cố Thu Thủy, sẽ thua về mặt không nắm rõ nguyên khí thiên địa chỗ này phân bố. Cùng Thập TựĐạo Nhân chơi chiêu xảo diệu là con đường sai lầm.

Vậy con đường nào mới là chính xác?

Lục Nguyên chìm trong suy tư, thậm chí lờ mờ cảm thấy đem xảo diệu thêm vào kiếm lục, nhiếp thiên có chút lấn cấn.

Khoan đã! Nghĩ ra rồi.

Kiếm lục, nhiếp thiên bản thân đi đường bá đạo.

Nếu thêm vào xảo diệu thì kỳ quặc, hơn nữa có xảo cỡ nào cũng không diệu bằng Thập TựĐạo Nhân tập trung tu luyện cách đánh không pháp lực.

Như vậy thì hoàn toàn chơi đường bá đạo đi.

Còn phải lĩnh ngộ một bá kiếm ý.

Thường ngày Lục Nguyên không phải loại người bá đạo, thuộc hạng mây bay nước chảy nhàn vân dã hạc, muốn đột nhiên đổi tính lĩnh ngộ bá kiếm ý hiển niên không phải chuyện dễ gì. Lục Nguyên nhớ đến hành động bá đạo thường ngày của mình, phát hiện có hai lần bá đạo nhất. Một lần là lúc bảo vệ Hoa Sơn, một mình đối mặt bầy yêu ma, không chút để ý một mình canh giữa cửa ải. Khí thế tuyệt đối không yếu, nói bạo ai là bạo tên đó, nói mấy chiêu bạo đứa nào là mấy chiêu kẻ đó chết. Còn một lần nữa là không lâu trước đó môn phái xếp hạng chiến, mặc kệ binh khí chung cực của môn phái ngươi, ta cứ nuốt hết là xong việc, đây cũng là bá đạo.

Lúc này trong kiếm chi không gian hai chữđốn, ngộ cùng lóe ánh sáng.

Trước kia đã nói hai chữ ngộ đạo một khi kết hợp thì có thể phát huy tác dụng to lớn.

Nhưng lúc trước hắn vẫn không sử dụng, bây giờ cần dùng thì hai hai chữ lập tức phát huy tác dụng.

Chỉ chốc lát sau một thượng cổ phù chú chữ bá bay lên đỉnh đầu Lục Nguyên. Lục Nguyên lại tăng một kiếm ý, kiếm ý này không đơn giản, tăng thêm rất nhiều uy lực cho kiếm lục. Lục Nguyên thầm nhủ, phải rồi, mình còn có một đạo tự phân thân, nếu đem bá kiếm ý, đạo tự phân thân cùng với nhiếp thiên, ba cái kết hợp lại thì sẽ như thế nào?

Bá đạo, bá đạo!

Cái này vốn có thể kết hợp.

Tuy bây giờ không phải chữ kết hợp mà là phân thân chữ kết hợp cùng kiếm ý nhưng chắc có thểđược.

Trong lòng Lục Nguyên dấy lên thật nhiều suy nghĩ, lập tức hành động, thí nghiệm uy lực mới của kiếm lục. Hắn thử một lần phát hiện uy lực kiếm lục mới tuyệt diệu vô cùng, tuy chưa hoàn toàn thử ra nhưng trong đầu mô phỏng một phen, lờ mờ cảm giác khí thế mạnh mẽ tiêu trừ tất cả.

Rất tốt!

Lúc này, Lục Nguyên phát hiện tiểu kiếm đạo thụ của mình đang trưởng thành, ra hoa. Lục Nguyên phát hiện một trong hai phần thích ứng thiết tắc, phần thích ứng chiến tranh tăng thêm một phần. Thú vị, thật là thú vị a, Lục Nguyên thầm nghĩ trong lòng.

663. Chương 1175: Nhắm Mắt Kiếm Đường (1)

Rốt cuộc mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, chuẩn bị trùng kích Vô Pháp Lực kiếm đường này thôi. Lục Nguyên mở mắt ra, phát hiện Cố Thu Thủy đã thua. Vô Pháp Lực kiếm đường khác với kiếm đường trước. Mi Mao Kiếm Đường là đâm trúng ba mươi lần mới tính thua, nơi này thì là bị đánh đến không còn sức trả đòn hoặc là điểm yếu bị khống chế liền tính thua. Dù gì chỗ này tuy không có pháp lực nhưng có thể điều động nguyên khí thiên địa xung quanh để chiến đấu, so với chiến đấu bình thường chênh lệch không quá xa. Cố Thu Thủy đấu thua đương nhiên cũng bị bắt. Tức là nói bốn người xông kiếm đường chỉ còn lại một mình Lục Nguyên, hơn nữa đây mới chỉ là kiếm đường thứ hai mà thôi, mặt sau còn có ba kiếm đường nữa.

Có thể tưởng tượng bên trong khó khăn.

Thập Tự Đạo Nhân chắp tay sau lưng đứng, nói:

- Người tiếp theo, Lục Nguyên.

Lục Nguyên tiến lên đối diện với Thập Tự Đạo Nhân.

Thập Tự Đạo Nhân nhìn Lục Nguyên, lắc đầu nói:

- Ta vốn cho rằng lần này xông năm kiếm đường là nhân vật nào giỏi lắm, thì ra chỉ có thế thôi. Người như vậy cũng dám xông năm kiếm đường, buồn cười thật. Thôi, ngày hôm nay để Vô Pháp Lực kiếm đường ta chém chết hết các ngươi. Lần trước các ngươi ở Mi Mao Kiếm Đường đơn giản nhất chiếm lợi chút xíu, đừng tưởng năm kiếm đường là dễ xông.

- Kiếm tu đến từ nước ngoài như các ngươi, hoặc là kiếm tu từ trung ương thiên triều làm sao hiểu chỗ tinh diệu kỷ nguyên trước của tà kiếm văn minh chúng ta được.

Giọng điệu của Thập Tự Đạo Nhân có tuyệt đối tự tin và khinh thường. Gã xem thường là kiếm thuật của Lục Nguyên, khinh thường kiếm thuật nước ngoài, xem thường kiếm thuật trung ương thiên triều. Nếu nói trung ương thiên triều còn có kiếm thuật lợi hại chút thì chỉ có giản chi văn minh, nhưng tăng thêm lớp áo khoác giản, không tính là kiếm thuật tinh thuần.

Lục Nguyên vui vẻ, xuất đạo đến giờ hắn chưa từng bị xem thường về kiếm thuật, tối đa bị người ta khinh về pháp lực thôi. Đây là lần đầu tiên bị xem thường kiếm thuật.

Lúc này kiếm quang của Thập Tự Đạo Nhân ở không trung giãn ra, đang thu nguyên khí thiên địa xung quanh. Rõ ràng gã định nhanh chóng đánh bại Lục Nguyên, trò cười khiêu chiến năm kiếm đường nên dừng ở đây.

- Một kiếm này, ta muốn kiếm tu ngoại bộ như ngươi biết sự tuyệt diệu của tà kiếm văn minh chúng ta.

Lục Nguyên lạnh lùng cười, nói:

- Cũng tốt, để ta xem kiếm thuật của tà kiếm văn minh các ngươi cao hay là kiếm thuật của ta cao.

Khi nói chuyện thì Lục Nguyên vươn ra một ngón tay.

- Một kiếm, ta dùng một kiếm đánh bại ngươi.

Lúc mới rồi Thập Tự Đạo Nhân liên tiếp đánh bại Yến Phi Nhất, Cố Thu Thủy có thể nói là liên tục chiến thắng, bây giờ Lục Nguyên lại nói là hắn muốn dùng một kiếm đánh bại Thập Tự Đạo Nhân.

Thập Tự Đạo Nhân suýt bật cười gã phát hiện thanh niên này buồn cười thật, buồn cười vô cùng. Về kiếm thuật thì tà kiếm văn minh là chí cao vô thượng, ở khu đánh nhau không pháp lực này Thập Tự Đạo Nhân tự nhận kiếm thuật của mình ở dưới văn minh cảnh có thể xếp vào ba hàng đầu trong thiên địa.

Vô! Cùng! Buồn! Cười!

Nói! Năng! Khoác! Lác!

Đây là cảm nhận của Thập Tự Đạo Nhân đối với Lục Nguyên.

Chính lúc này, Lục Nguyên lấy ra tân kiếm lục, bá đạo nhiếp thiên!

Khoảnh khắc một khí thế bá đạo trùm lên một kiếm nhiếp thiên, không chỉ như vậy, đạo tự phân thân cũng đang phóng ra khí thế không giống bình thường. Nếu nói tăng bá kiếm ý còn chưa đáng sợ, vậy thêm vào đạo tự phân thân sẽ rất khủng bố, đạo tự chính là chư thiên đệ nhất văn tự.

Vô số vòng xoáy quay quanh trên kiếm của Lục Nguyên, vô tận nguyên khí thiên địa xung quanh đều bị một kiếm này hấp thu.

Đó là một kiếm bá đạo cỡ nào!

Thập Tự Đạo Nhân phát hiện dù mình có quen thuộc nguyên khí thiên địa nơi này hơn cũng vô dụng, vì tất cả đều bị một kiếm đó hút sạch không chừa chút nào. Sao có thể chứ! Tại sao có kiếm thuật bá đạo như vậy! Hút sạch toàn bộ, không có một chút gì dư thừa cho người bên cạnh.

Súc thế tràn đầy, kích thứ nhất cũng là bá đạo nhất của Lục Nguyên, tân kiếm lục, bá đạo nhiếp thiên! Một kiếm đánh xuống, trong đó một kích này Vô Pháp Lực kiếm đường chấn động ầm ầm.

Dưới kích này, Thập Tự Đạo Nhân biến thành một mảnh lá cây trong nước lũ, bị nhấn chìm.

Một kiếm kia bá đạo! Khiến người ta hoảng loạn.

Kiếm thế rốt cuộc hoàn toàn chấm dứt. Khi kiếm thế kết thúc thì Thập Tự Đạo Nhân toàn thân đầy vết thương, gã thua mà không hiểu gì cả. Tại sao mình ở trong Vô Pháp Lực kiếm đường lâu như vậy mà không nghiên cứu ra chiêu thức giống thế, đem tất cả nguyên khí thiên địa hấp thu không chừa chút gì, Lục Nguyên thì đã nghiên cứu ra. Suy nghĩ trước khi gã bị trọng thương hôn mê là một kiếm kia quá bá đạo.

Thập Tự Đạo Nhân, người thủ đường cửa này, đánh bại gã tức là qua ải.

Tà Cực Thiên Tôn tuyên bố:

- Lục Nguyên thắng, thành công khiêu chiến Vô Pháp Lực kiếm đường!

Năm kiếm đường bây giờ đã qua hai.

Ra khỏi Vô Pháp Lực kiếm đường, Tà Cực Thiên Tôn nói:

- Bây giờ còn lại ba kiếm đường gồm khó bình thường Nằm Đánh Kiếm Đường, rất khó Nhắm Mắt Đánh kiếm đường, và siêu khó Ngồi Đánh kiếm đường. Bây giờ ngươi muốn chọn cái nào?

Lục Nguyên nói:

- Nhắm Mắt Đánh kiếm đường.

Tà Cực Thiên Tôn hỏi lại:

- Rất khó Nhắm Mắt Đánh kiếm đường ư? Sao không chọn khó bình thwòng Nằm Đánh Kiếm Đường? Vậy thì có khả năng qua ải chút.

- Không có gì hay cả, sớm muộn gì phải qua Nhắm Mắt Đánh kiếm đường.

- Qua khó bình thường Nằm Đánh Kiếm Đường mà không qua được rất khó Nhắm Mắt Đánh kiếm đường thì cũng vô dụng.

- Cũng đúng.

Tà Cực Thiên Tôn gật đầu, dẫn Lục Nguyên đi Nhắm Mắt Đánh kiếm đường.

Trên cửa Nhắm Mắt Đánh kiếm đường vẽ một con mắt nhắm.

Tiến vào trong kiếm đường, hắn phát hiện bên trong có chút ánh sáng miễn cưỡng thấy rõ ràng, cũng phát hiện bên trong có không ít người, cỡ vài trăm, so với Vô Pháp Lực kiếm đường trước thì nhiều người hơn rất nhiều. Lục Nguyên nhìn hướng mấy trăm người, không thấy ai bước ra cả.

Lục Nguyên hỏi:

- Người thủ đường là ai?

Người thủ đường Vô Pháp Lực kiếm đường là Thập Tự Đạo Nhân, người thủ đường đợt này sẽ là ai.

Một giọng nói tà khí vang lên:

- Người thủ đường chính là ta.

Lục Nguyên phát hiện thanh âm khá quen tai, nhìn qua thì phát hiện hóa ra chính là Tà Cực Thiên Tôn.

Tà Cực Thiên Tôn chắp tay sau lưng đứng, nói:

- Không sai, người thủ đường Nhắm Mắt Đánh kiếm đường chính là ta. Ta là pháp lực thế giới cảnh thập tầng, đương nhiên ta sẽ không dùng pháp lực khi dễ ngươi, để ta nói quy tắc của Nhắm Mắt Đánh kiếm đường.

- Trong Nhắm Mắt Đánh kiếm đường qua một lát sẽ hoàn toàn mất đi ánh sáng, và ngăn cách thần niệm chỗ này, không thể dùng thần niệm đối địch. Chúng ta bay không phát ra thanh âm, cho nên không thể dựa vào thanh âm tìm kiếm đối thủ, có thể dựa vào chính là cảm giác, tâm của mình.

- Cùng lúc đó, chúng ta sẽ dùng pháp lực thế giới cảnh nhị tầng đánh, và chỉ có thể dùng kiếm thuật, không thể sử dụng pháp bảo.

Tà Cực Thiên Tôn nói:

- Cuối cùng, ai trước tiên mất đi sức chiến đấu thì người đó thua.

Nghe Tà Cực Thiên Tôn nói ra quy tắc của Nhắm Mắt Đánh kiếm đường, Lục Nguyên gật đầu.

664. Chương 1176: Nhắm Mắt Kiếm Đường (2)

Thật ra mình có kiếm đạo môn, vốn có thể khắc chế tất cả kiếm chiêu. Nhưng lúc ở Mi Mao Kiếm Đường chỉ có thể dùng lông mày không thể sử dụng tiểu kiếm đạo môn. Trong Vô Pháp Lực kiếm đường không thể thúc đẩy pháp lực thì đương nhiên không cách nào dùng ta tiểu kiếm đạo môn. Bây giờ trong Nhắm Mắt Đánh kiếm đường quy định chỉ có thể dùng kiếm đã hạn chế tiểu kiếm đạo môn rồi. Chắc là kiếm đường sau Nằm Đánh Kiếm Đường, Ngồi Đánh kiếm đường đều có yêu cầu tương tự, khiến mình không cách nào dùng tiểu kiếm đạo môn, chỉ dựa vào kiếm thuật mà thôi.

Lục Nguyên cắn răng nhưng không còn cách nào cả. Tà kiếm văn minh đối với hắn bây giờ là quá mức khổng lồ, nên chỉ đành làm theo quy định của nó.

- Tốt lắm. Thật ra một đường nhìn ngươi xông Mi Mao Kiếm Đường, Vô Pháp Lực kiếm đường thì ta đã ngứa tay rồi. Ngươi đến Nhắm Mắt Đánh kiếm đường vừa lúc, để ta đã tay.

Tà Cực Thiên Tôn toàn thân dấy lên bão tố tà diễm:

- Nếu nói khó khăn ở Mi Mao Kiếm Đường là cấp nje, khó khăn ở Vô Pháp Lực kiếm đường là cấp trung bình thì hơi này là rất khó, ngươi ở đây chỉ có nước thất bại.

Lúc Tà Cực Thiên Tôn dẫn đường không tỏ ra bao nhiêu tà cuồng, bây giờ sắp ra tay thì khí thế tà cuộc lộ ra rõ rệt, biểu hiện thực lực đáng sợ của đỉnh cao một thế hệ thiên tôn tà kiếm văn minh.

Lập tức tia sáng cuối cùng biến mất.

Hoàn toàn hắc ám, buông xuống.

Tối đen như mực.

Không có ánh sáng, không có thanh âm, cũng không thể vận dụng thần niệm.

Lục Nguyên đã sớm chuẩn bị. Lúc đi theo Yến Thương Thiên học tâm kiếm, mặc dù mình không đến mức độ tâm chi sở tại, kiếm chi sở tại nhưng có thể bằng vào tâm lờ mờ cảm giác ra chỗ đối phương, Lục Nguyên rất tự tin vào điều đó. Bỗng nhiên Lục Nguyêna phát hiện có một luồng kiếm quang đâm vào ngực mình.

Lục Nguyên bản năng lấy ra Dưỡng Ngô tiên kiếm chặn lại kiếm quang này.

Hai người trong giây lát ở bóng đêm hai kiếm giao nhau mấy trăm lần, trên vai Lục Nguyên đã trúng một kiếm.

Tuy rằng Lục Nguyên hơi luyện tâm kiếm, bản thân có kiếm thuật cao tuyệt nhưng dưới tình huống nhắm mắt đánh thì vẫn không bằng Tà Cực Thiên Tôn đã luyện mặt này rất lâu.

Giao đấu còn đang tiếp tục. Trong hắc ám l nguyên khíhông ngừng thay đổi vị trí và liên tục đấu với Tà Cực Thiên Tôn. Đây là cuộc chiến hoàn toàn không dùng mắt nhìn, ngẫu nhiên hai kiếm va nhau phát ra chút thanh âm, thần niệm không thể cảm giác được. Loại chiến đấu kỳ lạ thế này là lần đầu tiên Lục Nguyên tiếp xúc.

Lần đầu tiên tiếp xúc chiến đấu như vậy đã đụng phải người giống Tà Cực Thiên Tôn thì thật sự chịu thiệt nhiều.

Phù! Lục Nguyên thở dài thườn thượt, bây giờ mình đã trúng ba vết thương rồi.

Ba vết thương cái nào cũng sâu.

Cứ tiếp tục đánh thế này thì mình sẽ thua trong Nhắm Mắt Đánh kiếm đường mất, nhất định phải nghĩ cách gì đó mới được, nhưng là cách gì đây? Trong thoáng chốc đâu dễ nghĩ ra cách chứ. Lục Nguyên một bên đấu cùng Tà Cực Thiên Tôn một bên vắt óc nghĩ cách. Một là nâng tâm kiếm lên mức độ càng cao, vậy thì có thể thích ứng hoàn cảnh hoàn toàn dựa vào tâm, xóa đi ưu thế địa lợi của Tà Cực Thiên Tôn. Thứ hai là khiến kiếm thuật lên cấp độ càng cao, kiếm thuật cao quá nhiều thì đối thủ Tà Cực Thiên Tôn mặc dù chiếm chút địa lợi nhưng trước chênh lệch kiếm thuật tuyệt đối thì chỉ có nước chịu thua, trong hai chọn một.

Tình huống thứ nhất muốn tăng tâm kiếm lên mức độ càng cao thì trong phút chốc không nghĩ ra cách gì. Dù sao tâm kiếm là kiếm pháp của Yến Thương Thiên chứ không phải mình sáng tạo, không hoàn toàn thích hợp mình.

Tình huống thứ hai muốn tăng lên tu vi kiếm thuật, Lục Nguyên chợt nghĩ ra một cách. Bây giờ mình biết thiết tắc, hoàn toàn năm giữ bốn loại là âm dương, luân hồi, thời gian, không gian. Gần nắm giữ hai loại là nhân quả thiết tắc thiếu một Giải Thoát Nhai, trật tự thiết tắc thiếu vinh kiếm ý và lạc kiếm ý. Hiện nay đang sơ bộ nắm giữ thích ứng thiết tắc, chỉ có hai phần thích ứng chiến tranh.

Tổng cộng bảy thiết tắc, trừ bỏ thích ứng thiết tắc nắm giữ ít.

Sáu thiết tắc khác có thể hóa thành một kiếm không.

Lúc đầu mình dùng Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo học được Tam Cực Quy Nhất Thức của Kiếm Chi Tử. Một thức Tam Cực Quy Nhất Thức là uy lực đã lớn kinh người, trong phạm vi kiếm chiêu Tam Cực Quy Nhất Thức bao phủ, luân hồi bàn xuất hiện, thời gian ngừng trôi, không gian đông lại, ba cái hợp nhất. Nếu mình phát triển Lục Cực Quy Nhất Thức, e rằng uy lực sẽ càng tăng lớn, coi như là bản Lục Cực Quy Nhất Thức chưa hoàn chỉnh cũng đủ thắng Tà Cực Thiên Tôn rồi.

Nhưng muốn đem lục cực quy nhất, đặc biệt trong đó còn có hai cực là nhân quả thiết tắc và trật tự thiết tắc chưa hoàn thành thì rất khó khăn.

Làm sao đây? Lục Nguyên chìm trong suy tư.

Đây là một vấn đề đau đầu nhức óc.

Trước tiên nắm giữ cực quy nhất đi, vốn nắm tam cực quy nhất bây giờ đem âm dương cũng nhập vào trong luôn. Lục Nguyên dùng bản năng đối địch, tinh thần đa số tập trung trong kiếm chi không gian suy tư làm sao để âm dương hòa tan vào trong. Ở không trung xuất hiện luân hồi bàn, thời gian trường hà, không gian trường hà giao hòa.

- Khách khí làm gì, cậu ngồi chơi, tôi vào bếp xem một chút.

Quách Khánh Hạo mượn cơ hội vừa nãy để suy nghĩ tâm tư của Vương Quốc Hoa. Hắn có thể làm việc cho mình nhưng không lên thuyền của mình. ở tỉnh Đông Hải này, Vương Quốc Hoa muốn làm một cây cột trụ, mà cây cột này ngay từ lúc tiếp xúc đã không muốn dựa vào. Ở Bắc Kinh có Lãnh Vũ, ở tỉnh Nam Thiên có Hứa Nam Hạ, còn cả tên Sở Giang Thu kia nữa chứ. Tên nào cũng đều mạnh cả, ba thế lực này mà hợp lại rồi nói một câu nào đó đủ để sinh ra phản ứng mạnh ngang với bom nguyên tử.

Phòng khách rất yên tĩnh, Vương Quốc Hoa như không nhịn được sự yên tĩnh này mà phải cầm cốc trà lên thổi thổi vài lá trà trong đó, hắn như muốn dùng động tác này phá vỡ sự yên lặng. Trà khá ngon nhưng rất bất ngờ là loại trà không phải quá cao cấp. Vương Quốc Hoa vô thức đánh giá qua phòng khách, rất đơn giản, rất mộc mạc.

Quách Khánh Hạo cuối cùng đã mở miệng nói.

- Quốc Hoa, khó khăn.

Y nhẹ nhàng dập tắt điếu thuốc trong tay, động tác này của y như đang được quay chậm. Vương Quốc Hoa bình tĩnh nói:

- Chuyện khó khăn nhưng ngài nhất định sẽ làm được.

Quách Khánh Hạo giơ ba ngón tay lên thản nhiên nói:

- Cậu có thể ảnh hưởng đến mấy người?

Vương Quốc Hoa cười nói:

- Không phải tôi có thể ảnh hưởng mấy người mà đây là xu hướng chung, ngài không cho rằng như vậy sao?

Quách Khánh Hạo nhíu mày, Vương Quốc Hoa nói tiếp.

- Thực ra ngài chỉ cần báo cáo qua ý của mình rồi làm qua công tác tư tưởng với bí thư Mã là đủ. Tôi xin nhấn mạnh một điểm là tôi không dám chỉ đạo ngài nên làm như thế nào, đây là thực sự cầu thị. Tôi nói đều là suy nghĩ trong lòng.

Quách Khánh Hạo sửng sốt một chút rồi đột nhiên nghĩ đến vấn đề gì đó.

- Hình như ba người kia cũng không tìm ra người nối nghiệp.

Suy nghĩ này thoáng hiện lên nhưng lại như một người đi trong bóng tối thấy một tia chớp. Tia chớp lóe lên, Quách Khánh Hạo vô thức nhìn Vương Quốc Hoa sau đó rất nhanh rời ánh mắt đi.

Cốc cốc, rất có tiết tấu … tay Quách Khánh Hạo gõ lên thành tựa của ghế, lúc đầu là từ từ rồi tăng tốc, cuối cùng gõ rất nhanh.

- Cậu về trước đi, không giữ cậu lại dùng cơm.

Quách Khánh Hạo nói xong như chưa nói gì, Vương Quốc Hoa cười đứng lên hơi khom lưng nói.

- Tôi xin về, lãnh đạo.

Vương Quốc Hoa đi ra, vợ Quách Khánh Hạo – Trịnh Nghi Khiết đi tới ngồi xuống cạnh y. Chị ta nói.

- Cậu thanh niên này không đơn giản.

Quách Khánh Hạo thở dài nói.

- Đúng thế, tên khốn Sở Giang Thu quá may mắn.

Trịnh Nghi Khiết cười mắng.

- Anh nghĩ gì vậy hả? Tiêu Tiêu nhà chúng ta mới bao tuổi chứ?

Quách Khánh Hạo cười ha hả vài tiếng đứng lên nói.

- Anh chẳng qua là nghĩ như vậy thôi, nhưng em nói đúng tên Vương Quốc Hoa này không đơn giản. Vài câu đã như xua tan mây mù trước mặt.

Vương Quốc Hoa có năng lực lớn như vậy sao? Không đến mức như vậy nhưng Vương Quốc Hoa đứng ngoài cuộc dễ nhìn nhận vấn đề hơn. Còn Quách Khánh Hạo ở trong cuộc nên hơi mơ hồ.

Vương Quốc Hoa ra cửa, Tiếu Kính và Hạ Sảng đã nói chuyện xong. Trưởng ban thư ký đi lên cười nói.

- Quốc Hoa ra rồi ư?

Vương Quốc Hoa gật đầu nói.

- Cũng nên về, tôi rời khỏi nhà một thời gian nên rất nhớ con.

Hạ Sảng đưa hai người lên xe mới quay vào. Quách Khánh Hạo nói với y:

- Hạ Sảng, cậu đặt vé máy bay cho tôi, mai về Bắc Kinh.

Hạ Sảng lập tức nói.

- Tôi đi đặt ngay.

Trịnh Nghi Khiết nhíu mày nói.

- Không phải nói ngày kia mới họp sao?

Quách Khánh Hạo cười cười vỗ bàn tay vợ không giải thích.

Do mai phải họp, Vương Quốc Hoa muốn về nhà thăm con cũng không được, hắn đành lấy máy gọi cho vợ.

- Bà xã, anh ở khách sạn Sheraton, em mang con lên tỉnh đi, anh nhớ con.

Sở Sở đầu kia không đáp ứng.

- Chỉ nghĩ con thôi sao?

Vương Quốc Hoa mà đáp đúng thì chờ hắn sẽ là một trận bão táp. Vương Quốc Hoa mặt không chút thay đổi nói:

- Đương nhiên không chỉ thế, thực ra anh nhớ em hơn nhưng bây giờ anh đang ở trên xe trưởng ban thư ký Tiếu.

Câu này làm Sở Sở rất vui vẻ, ừ, hắn đang trên xe lãnh đạo mà cũng nói như vậy.

Vương Quốc Hoa dập máy, Tiếu Kính giơ ngón cái lên:

- Quốc Hoa, cậu đúng là.

Xe tới khách sạn, thư ký đi lấy phòng, Vương Quốc Hoa và Tiếu Kính cuối cùng có cơ hội ngồi nói chuyện riêng.

- Tôi sẽ làm theo lời cậu nói. Tôi cũng vừa nghĩ xong, đầu tiên phải tỏ vẻ mình không quên sếp cũ, sau đó chức trưởng ban thư ký này bí thư Quách nhất định có ứng viên tốt hơn. Chức trưởng ban tuyên giáo, bí thư Mã chỉ cần giúp đỡ tranh thủ một chút, lãnh đạo cấp trên nhất định sẽ cân nhắc cảm nhận của bí thư Mã nên chắc không khó mà đoạt được. bí thư Quách sợ rằng cũng không hy vọng có một thường vụ mới tới mà có mâu thuẫn với mình. Cuối cùng tôi phải cảm ơn Quốc Hoa đã nhắc nhở.

Vương Quốc Hoa cười cười xua tay nói.

- Tôi thực ra cũng là vì chính mình.

Tiếu Kính gật đầu nói.

- Tôi biết, sau này qua lại nhiều hơn.

Thang Tân Hoa tìm tới, đi theo còn có Từ Diệu Quốc. Hai người đã sớm chờ ở sân bay nhưng kết quả Vương Quốc Hoa lại lên xe Tiếu Kính rời đi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

d 9 k X * ? Q Æ M ; d 8 R

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 751

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Từ Diệu Quốc vừa báo cáo qua việc ở thị xã trong thời gian Vương Quốc Hoa rời đi, Thang Tân Hoa tiến vào báo cáo tiếp.

- Thị trưởng Hác gọi điện tới, tôi nói ngài đã về, thị trưởng nói lập tức lên tỉnh vì có việc muốn thương lượng với ngài

Vương Quốc Hoa thở dài nói.

- Tôi đã ăn đâu, bảo khách sạn mang một suất cơm lên cho tôi. Lát nữa gặp thị trưởng Hác xong còn phải xử lý đống văn bản này nữa. Nếu không vợ đến tôi không có thời gian chơi với vợ với con.

Từ Diệu Quốc biết tính của Vương Quốc Hoa nên không mở miệng khuyên đối phương đứng làm việc vội, y biết có khuyên cũng vô ích, tốt hơn hết là trước đó chuẩn bị cho tốt, Vương Quốc Hoa làm việc dễ dàng hơn, giảm bớt gánh nặng công việc của lãnh đạo.

Trưởng ban thư ký tỉnh ủy tự mình đưa khách tới, khách sạn đâu dám chậm trễ, đồ ăn rất nhanh được mang lên.

Vương Quốc Hoa vừa ăn xong liền có tiếng gõ cửa. Từ Diệu Quốc mỉm cười tiến vào. Vương Quốc Hoa ngồi im trên ghế nói:

- Thị trưởng đến à, tôi sắp làm xong rồi.

Từ Diệu Quốc đứng lên nói:

- Thị trưởng.

Hác Long Quang không còn tâm tư đấu đá với Vương Quốc Hoa nữa vì biết có đấu cũng không thể thắng được, hợp tác cả hai cùng có lợi.

Hác Long Quang rất kiên nhẫn đợi Vương Quốc Hoa phê văn bản, Thang Tân Hoa mang nước tới y thậm chí còn cảm ơn.

- Thị trưởng Hác, anh xem cái này đi.

Vương Quốc Hoa đưa một văn bản tới, Hác Long Quang cầm lấy nhìn qua rồi nói:

- Cái này có vấn đề gì sao bí thư? Đại hội khen ngợi của Cục công an cũng có sức chấn nhiếp đối với các phần tử phạm pháp trong xã hội.

Văn bản do Hác Long Quang ký tên, y tán thành việc này. Vương Quốc Hoa nhíu mày nói.

- Phần tử phạm tội là công dân nước cộng hòa, trước khi có phán quyết thì không ai có quyền tước đoạt quyền lực của bọn họ. Cái gọi là đại hội công thẩm này phải dừng lại, Trung ương Đảng đã nhiều lần nhấn mạnh cần xây dựng xã hội pháp trị, làm như thế này là đi ngược tinh thần của trung ương.

Nói xong Vương Quốc Hoa ký tên cái xoạt. Hác Long Quang vẫn chưa hiểu lắm nhưng căn cứ kinh nghiệm trước đây thì nếu Vương Quốc Hoa đã nói vậy là chuyện cứ thế được quyết định.

Đây là một bí thư rất quyết đoán, Hác Long Quang thầm nghĩ thế.

- Bí thư, quảng trường ở trung tâm thị xã đã xây dựng xong, theo trao đổi lúc trước ở hội nghị là lập chợ đêm ở quảng trường, bây giờ còn thiếu là nghi thức khánh thành, tôi dự định mời chủ tịch tỉnh tham gia nghi thức, anh thấy có thích hợp không?

Hác Long Quang nói xong mà trong đầu lại lo nếu mình mời Lưu Triệu Minh, Vương Quốc Hoa sẽ có suy nghĩ. Cho nên y quyết định tới tận nơi trao đổi trực tiếp.

Vương Quốc Hoa rất nhanh ý thức được điều mà Hác Long Quang lo lắng. Vương Quốc Hoa mỉm cười nói:

- Đây là việc tốt, anh không nên suy nghĩ nhiều. Sau này việc bên phía ủy ban thị xã thì chỉ cần báo tôi một tiếng là đủ rồi. Chúng ta cùng xây dựng bộ máy chỉ cần mọi người thông báo một tiếng trong công việc thì không có gì không làm được cả.

Không đợi Hác Long Quang giải thích, Vương Quốc Hoa đã đưa ra ý kiến, Hác Long Quang cũng gật đầu.

- Tôi sẽ nhớ kỹ lời của bí thư. Đúng, Cao Khiết cùng Hàn Hạo vốn muốn lên đón anh nhưng do nhiều việc nên nhờ tôi chuyển lời hỏi thăm. Thuận tiện còn có hai chuyện muốn tôi thay mặt báo cáo. Một là về việc lần trước anh nói đến tìm địa điểm thích hợp xây dựng chợ cho dân chúng nghèo. Bên quản lý đô thị lúc đầu lo có vài vấn đề, không tiện quản lý, sau nhiều lần họp nghiên cứu thì cũng đã đưa ra được phương án khá hợp lý. Bên Hàn Hạ báo cáo là tập đoàn điện tử Thánh Đạt tặng cho ủy ban thị xã một nhóm máy vi tính, y còn đề nghị xây dựng văn phòng điện tử không giấy. Y nói bên tỉnh Nam Thiên đã triển khai hoạt động này. Tôi cũng không rõ việc này lắm.

Hác Long Quang tiếp tục báo cáo, thái độ tùy ý hơn trước nhiều.

Từ Diệu Quốc ra ngoài gọi điện thông báo cho Dư Mậu Hoa dừng hội nghị đang diễn ra lại. Dư Mậu Hoa rất khó hiểu nói:

- trưởng ban thư ký, chuyện này bí thư thấy như thế nào?

Từ Diệu Quốc cười nói:

- Hỏi nhiều như vậy làm gì? Cứ làm theo ý lãnh đạo là đủ rồi.

Dập máy mà trên trán Dư Mậu Hoa đổ mồ hôi. Hội nghị đảng ủy lần này là vì nịnh bợ lãnh đạo. Bên huyện thượng Hà, Tiếu Hải Ba sau khi tới được huyện ủy, ủy ban huyện, Cục công an thị xã ủng hộ nên triển khai công việc rất thuận lợi. Tiếu Hải Ba bắt mấy vụ án lớn, được đội cảnh sát hình sự thị xã ủng hộ nên đánh tan ba nhóm xã hội đen, tình hình an ninh trật tự của huyện được cải thiện đáng kể, mấy xã thị trấn có mỏ vàng thường có ẩu đả bây giờ đã yên bình hơn nhiều. huyện ủy, ủy ban huyện thừa cơ xử lý một số cán bộ xã, đóng cửa vài quặng mỏ lậu, một loạt động tác mang lại hiệu quả xã hội khá tốt đẹp.

Bí thư huyện ủy Phùng Thụy thấy tình hình tốt đẹp liền khen ngợi Tiếu Hải Ba một phen. Y vốn định tự mình lên thị xã báo cáo nhưng sau đó cẩn thận cân nhắc thấy không cần tranh thủ mình cũng có công lao, vì thế y bảo Tiếu Hải Ba báo cáo theo con đường bình thường. Dư Mậu Hoa nghe báo cáo xong cũng vui vẻ, đáng tiếc lúc đó Vương Quốc Hoa đi công tác nên y không thể trực tiếp báo cáo. Y đành báo cáo với lão Trịnh, lão Trịnh bảo Cục công an và huyện Thượng Hà gửi văn bản lên cho Hác Long Quang. Thị trưởng Hác cũng vui vẻ lập tức khen ngợi.

Lúc ấy Dư Mậu Hoa suy nghĩ rồi đề nghị tổ chức hội nghị khen thưởng với Hác Long Quang, Hác Long Quang cũng không thấy gì không ổn nên nhận lời.

Dư Mậu Hoa muốn Tiếu Hải Ba lộ mặt nên muốn nâng đối phương lên, nói vì có Tiếu Hải Ba khiến bộ mặt huyện Thượng Hà thay đổi hẳn …

Ai ngờ Bí thư Vương lại kêu dừng lại, tại sao? Chẳng lẽ nói là vì chê mình nhảy quá cao che mất vầng hào quang của Tiếu Hải Ba?

Dư Mậu Hoa không rõ nguyên nhân nên khó ăn khó ngủ, y cắn môi lấy máy gọi điện.

đó là quy tắc của Nằm Đánh Kiếm Đường. Bên cạnh đám người nằm đó có vô tận ánh sáng đang trùng kích.

Kiếm quang như thoa! Kiếm quang như điện!

Vô số kiếm quang ở trên không trung giao nhau.

Những người trong Nằm Đánh Kiếm Đường vì là nằm nên không thấy toàn cảnh kiếm quang, nhưng dù là vậy thì họ cũng khống chế rất hoàn mỹ, luyện lâu như vậy không phải uổng công.

- Nghe nói thiếu niên họ Lục đang ở Nhắm Mắt Đánh kiếm đường.

- Tiếc thật, không có cơ họi đến Nằm Đánh Kiếm Đường chúng ta chơi một chút.

- Nếu hắn chịu tới Nằm Đánh Kiếm Đường chơi thì chúng ta có thể dạy cho hắn biết cái gì gọi là nằm đánh.

- Dám khiêu chiến tà kiếm văn minh chúng ta, buồn cười thật.

- Đúng vậy, thật là buồn cười, tiếc rằng chúng ta không có cơ hội dạy hắn bài học.

Đang lúc đám người nằm đánh thảo luận thì trực giác có uy hiếp, dường như ngênh đón đại địch. Đây là cảm giác gì vậy? Đám người trong Nằm Đánh Kiếm Đường còn đang lấy làm kỳ thì một luồng kiếm quang xông vào, đó là kiếm quang cấp thượng cổ thần long. Kiếm quang cực kỳ chói mắt như muốn nghiền nát tất cả.

Kiếm quang bình thường mục tiêu là với một người, bởi vì tập trung mới có lực phá hoại.

Nhưng bây giờ kiếm quang này không tập trung mà tràn ngập lực phá hoại.

Bởi vì một kiếm này quá đáng sợ, dù không tập trung thì cũng có sức phá hoại khủng khiếp.

Người trong Nằm Đánh Kiếm Đường đều phát hiện một việc, chỉ dựa vào kiếm kỹ thì dù bọn họ có nằm hay không tuyệt đối không thể chặn kiếm quang như thượng cổ thần long rực rỡ chói lòa này.

Ầm!

Dù tự dùng pháp lực cường đại chặn kiếm quang nhưng đám người tại Nằm Đánh Kiếm Đường hiểu rằng bằng vào kiếm kỹ thì mình đã thua người phát ra kiếm quang.

Kiếm quang cấp thượng cổ thần long, rốt cuộc là ai phát ra nó?

Lúc này, một kiếm của Lục Nguyên rốt cuộc ngừng lại.

Một kiếm này ngưng tụ sáu thiết tắc rưỡi, cùng lúc đó từ Nhắm Mắt Đánh kiếm đường vọt vào trong Nằm Đánh Kiếm Đường, hùng mạnh không gì sánh bằng.

Lục Nguyên phẩy tay nói:

- Trận chiến này ta thắng.

- Đúng vậy.

Tà Cực Thiên Tôn thua tâm phục khẩu phục. Mặc dù gã không thấy một kiếm của Lục Nguyên nhưng cảm nhận kiếm hùng vĩ. Gã ấn cơ quan, cửa Nhắm Mắt Đánh kiếm đường chậm rãi mở ra, ánh nắng chiếu vào, ở trong bóng tối lâu như vậy rốt cuộc xuất hiện ánh sáng.

Lục Nguyên nheo mắt lát sau mới thích ứng ánh sáng.

Tà Cực Thiên Tôn vỗ tay, nói:

- Tiếp theo hãy để ta dẫn đường đi, còn có hai kiếm đường, một là Nằm Đánh Kiếm Đường khó bình thường, một là Ngồi Đánh kiếm đường siêu khó. Bây giờ ngươi muốn đi kiếm đường nào? À mà Nằm Đánh Kiếm Đường cách chỗ này rất gần.

Lục Nguyên nói:

- Vậy đi Nằm Đánh Kiếm Đường thôi.

Đối với nằm đánh thì Lục Nguyên có tâm đắc, bình thường hay nằm ngắm mặt trời sớm đã nghiên cứu ra một bộ kiếm pháp nằm đánh, vừa lúc Nằm Đánh Kiếm Đường ở gần đây nên định đi qua đó. Lúc tới Nằm Đánh Kiếm Đường hắn nghe bên trong xôn xao.

Tà Cực Thiên Tôn hỏi thăm sơ sơ mới hiểu thì ra vừa rồi có kiếm khí như thượng cổ thần long vọt vào Nằm Đánh Kiếm Đường, đánh bại hết người nằm bên trong về mặt kiếm thuật. Người Nằm Đánh Kiếm Đường đang đi tìm kẻ đã phát ra kiếm khí như thượng cổ thần long đó.

Tà Cực Thiên Tôn hỏi thời gian cụ thể kiếm khí thượng cổ thần lực đó, lại nhìn khoảng cách giữa Nhắm Mắt Đánh kiếm đường và Nằm Đánh Kiếm Đường, sau đó lắc đầu nói:

- Xem ra ngươi không cần đi Nằm Đánh Kiếm Đường, trực tiếp qua cửa, vậy là chỉ còn một kiếm đường cuối cùng.

Đây là nói thật, Lục Nguyên cách không một kiếm có thể khiến bọn họ tập thể gục thì còn gì để nói nữa.

Tà Cực Thiên Tôn nói:

- Kiếm đường cuối cùng mức độ khó là siêu cấp, Ngồi Đánh kiếm đường.

Lục Nguyên gật đầu đi theo sau lưng Tà Cực Thiên Tôn tới Ngồi Đánh kiếm đường.

Ngồi Đánh kiếm đường là lớn nhất trong năm kiếm đường.

Chỉ nhìn kích cỡ bên ngoài đã là gấp năm lần Nhắm Mắt Đánh kiếm đường, thậm chí là rộng gấp mười lần.

Tà Cực Thiên Tôn dẫn Lục Nguyên đi vào trong Ngồi Đánh kiếm đường, bước vào đây mới phát hiện kiếm đường này đúng rộng rãi bao la.

Trong kiếm đường Lục Nguyên thấy có mấy trăm ngươi. Đang ngồi thì cỡ mấy ngàn người. Không sai, chính là nhiều như vậy, đúng là kiếm đường số một cũng là khó khăn cao nhất, danh bất hư truyền.

Lục Nguyên bình tĩnh nói:

- Vậy thì ai là người thủ đường?

Đi ra!

Còn là một lúc bước ra mười người.

Mười người đỉnh thiên tôn!

Lục Nguyên ngây ngẩn.

Tà Cực Thiên Tôn nói:

- Đúng thếđấy, đây chính là Ngồi Đánh kiếm đường. Ngồi Đánh kiếm đường có đến mười người thủ đường, lý do có mười người là vì họ quá mạnh không chia ra cao thấp. Trong số mười người bất cứ ai đấu với ta đều sẽ không kém hơn ta, cho nên làm người thủ đường tại đây.

- Bây giờ phải nói rõ quy tắc của Ngồi Đánh kiếm đường. Trong Ngồi Đánh kiếm đường tự ngồi một góc rồi thì không thể di chuyển nữa, mặc kệ ngươi khống chế phi kiếm thế nào, ai nhúc nhích xem như thua, cuối cùng người bị thương cũng thua.

Tà Cực Thiên Tôn đơn giản giới thiệu Ngồi Đánh kiếm đường.

Lục Nguyên nói:

- Vậy thôi ư? Có thể bắt đầu.

Mười thiên tôn quay quanh Lục Nguyên, bọn họ mỗi người có kiếm thuật tuyệt đối không kém hơn Tà Cực Thiên Tôn. Mỗi người cách Lục Nguyên không xa, qua chốc lát họ cùng xuất kiếm, Lục Nguyên thì một người xuất kiếm. Tức là nói hắn phải đánh bại mười người này mới tính qua cửa.

Một chọi nhiều người vốn là rất khó.

Còn quy định hai bên không thể nhúc nhích, đối với bên nào đều khó khăn. Vốn một chọi nhiều đa số là du đấu, du đấu cần di chuyển, nhưng bây giờ ngay cảđiều đó cũng bị hạn chế, mọi người ngồi đánh nên khó càng khổ hơn.

Hiện nay mười thiên tôn đỉnh cao đều tỏa ra kiếm khí kinh người.

Mười đỉnh cao thiên tôn cùng ra tay.

Một vịđỉnh cao thiên tôn dùng bộ kiếm pháp cấp diệt thế Ma Kiếm phó chủ văn minh sáng tạo ra là Ma Kiếm Tam Thức. Bộ kiếm pháp này chỉ có ba thức nhưng mỗi một thức đều là tuyệt học kinh thiên động địa.thức thứ nhất tà bản vô đạo, thức thứ hai thiên bản vô tận, thức thứ ba ma bản vô tâm, nhát kiếm nhanh đến sắp thăng hoa thành chiêu thức văn minh cảnh, dường đã tới tình độ hỏi ông trời. Mỗi một chiêu thức cực kỳ đáng sợ, mà đỉnh cao thiên tôn phát ra ba thức cùng lúc càng là thị thôn thổ nhật nguyệt, trảm diệt càn khôn.

Đỉnh cao thiên tôn thứ hai dùng Ma Lộ kiếm pháp, bộ kiếm pháp này biến đổi rất nhiều, trăm vạn biến, ngàn vạn huyễn, ức vạn chiêu, thật là đến cực hạn chiêu số. Có lẽ mỗi chiêu uy lực không tính lớn nhưng rất nhiều chiêu liên tục không ngừng. uy lực của một chiêu thức không quá mạnh nhưng nhiều thì sẽ rất phiền phức.

Đỉnh cao thiên tôn thứ ba thì dùng Tà Đạo Vi Thiên kiếm pháp, là do Tà Kiếm phó chủ văn minh sáng tạo, bộ này dám từ nhật nguyệt đổi thành tà thiên đại khí mà tà khí kiếm pháp, ở trong nhiều kiếm pháp người tà khí không có đại khí. Cố tình Tà Kiếm phó chủ văn minh không giống vậy, gã là kẻ dám đổi tên nhật nguyệt thành tà Thiên kiếm pháp. Tà Kiếm phó chủ văn minh cũng sáng tạo ra một kiếm pháp văn minh cấp, dám kêu nhật nguyệt đổi tà thiên! Vịđỉnh cao thiên tôn này là được đến Tà Đạo Vi Thiên kiếm pháp,đại khí mà tà khí!

Đỉnh cao thiên tôn thứ tư. Đỉnh cao thiên tôn thứ năm.

Đỉnh cao thiên tôn thứ chín dùng Quy Hư kiếm pháp, bộ kiếm pháp này thật là quỷ cực đoan, hư cực đoan, thật là kiếm thuật tốt nhất cho gạt, lẻn vào ám sát.

Đỉnh cao thiên tôn thứ mười dùng Sát Chi kiếm pháp, bộ kiếm pháp này là thủ địa sát khí mạnh nhất biến thành đơn thuần nhất cũng là kiếm pháp tinh thuần cực kỳ. Mang theo vô cùng đậm đặc sát khí, sát khí, sát cơ, sát ý, sát thế, toàn bộ hợp thành một, khi đã bùng phát thì là kinh thiên động địa.

Mười đỉnh cao thiên tôn không có ai bình thường cả.

Tất cả chuẩn bị sát chiêu vô cùng khủng khiếp.

Dưới tình huống như thế, muốn không nhúc nhích ngăn cản mười sát chiêu này là không thể nào.

Trong cõi trời đất người có thể không nhúc nhích chặn được mười đỉnh cao thiên tôn liên hợp lại, trừđi văn minh cảnh thì không hơn năm mươi người. Năm mươi người này đa số ẩn cư để trùng kích văn minh cảnh, rất ít khi xuất hiện.

Nay Lục Nguyên không khả năng là một trong số đó.

Năm mươi người kia được gọi là Năm Mươi Thiên Bảng.

Cái gọi là Năm Mươi Thiên Bảng ý chỉ năm mươi người có khả năng trùng kích đến văn minh cảnh.

670. Chương 1183-1184 : Ma Kiếm Phó Chủ Văn Minh

Giống như Pháp Thánh Đế Tử, Hoang Thánh Đế Tử ở lâu trong thế giới cảnh thập tầng đều không thể tiến vào Năm Mươi Thiên Bảng. Năm Mươi Thiên Bảng là một truyền thuyết, truyền thuyết cao cao tại thượng.

Trong chớp mắt Lục Nguyên bắn ra một luồng kiếm quang. Khi kiếm quang mới lóe thì đã tấu lên tiết tấu đại đạo, dường như đại biểu đại đạo cao cao vô thượng. Tiếp theo mọi người nhìn thấy cái gì? Ngũ quang lâu hồi không ngừng chớp lóe, chắc là luân hồi thiết tắc, hai màu trắng đen chắc là âm dương bàn, nhân quả chuyển hóa ghi chép vô số. Mỗi người trông thấy hoàn toàn khác nhau là đại nhân quả bàn, cuồn cuộn

chảy như thời gian trôi là thời gian hà, con sông kia chắc là không gian đi, vậy còn sông kia là gì? Dường như vạn sự vạn vật đều xếp vào trong đó, ấy là trật tự hà. Còn có một con sông lúc chảy lúc ngừng, dường như có thể san bằng cứng rắn, người không thích hợp thì bịđào thải, đó là thích ứng hà.

Ba luân bàn, ba con sông rưỡi, đáng sợ nhất là chúng hợp nhất.

Đây là sáu thiết tắc rưỡi hợp làm một.

Lại là một kiếm này. Tà Cực Thiên Tôn trước kia có chịu mũi nhọn của một kiếm này, nhưng vì ở trong Nhắm Mắt Đánh kiếm đường không thấy rõ nó bây giờ rốt cuộc trông thấy rồi. Sáu thiết tắc rưỡi hợp nhất, một kiếm này phong tình đúng là cực kỳ tuyệt thế, vô địch, khó mà sánh bằng. Đối vói Tà Cực Thiên Tôn thì đây xem như thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu.

Kiếm pháp mười thiên tôn tấn công đều bị một kiếm này của Lục Nguyên chặn lại. Mười đỉnh cao thiên tôn cùng biến sắc mặt. Sáu thiết tắc rưỡi hợp nhất! Cái này! Cái này! Cái này!

Rồi còn có vô tận mũi nhọn tấn công mười thiên tôn. Mười vị thiên tôn không thể nhúc nhích hay né tránh, vậy nên chỉđành ngay mặt đón mũi nhọn một kiếm này. Khi họ đỡ lấy một kiếm đều cực kỳ chật vật, mười thiên tôn hiểu rằng bọn họ thua rồi, vì Lục Nguyên có thể dùng ra sáu thiết tắc rưỡi hợp làm một.

Có thể dùng sáu thiết tắc rưỡi hợp nhất, chỉ dựa vào kiếm thuật thì đã là nhân vật siêu cực kỳ, đều đáng xếp vào trong Năm Mươi Thiên Bảng dưới văn minh cảnh. Đương nhiên đây là chỉ bàn về năng lực chiêu thức mà thôi. Nếu thêm pháp lực thì Lục Nguyên cách Năm Mươi Thiên Bảng rất xa xôi, thực lực tổng hợp cũng kém cực kỳ.

Nửa nén nhang sau, mười đỉnh cao thiên tôn đều nhận thua.

- Ngồi Đánh kiếm đường, thông qua!

Đến đây thì năm kiếm đường tà kiếm văn minh, Mi Mao Kiếm Đường, Vô Pháp Lực kiếm đường, Nằm Đánh Kiếm Đường, Nhắm Mắt Đánh kiếm đường, Ngồi Đánh kiếm đường đều bị Lục Nguyên vượt qua hết.

- Cái gì? Năm kiếm đường bị thanh niên họ lục đó vượt qua hết rồi?

- Không thể nào, năm kiếm đường của chúng ta sao có thể bị thông qua được chứ?

- Đặc biệt là Ngồi Đánh kiếm đường có tổng cộng mười người thủ đường, mười đỉnh cao thiên tôn, cửa này cực kỳ khó vượt qua.

- Hừ, nghe nói thanh niên họ Lục đó sử dụng sáu thiết tắc rưỡi hợp nhất.

- Cái gì? Sáu thiết tắc rưỡi hợp nhất hả?

- Kiếm tu bình thường như chúng ta có thể luyện thành ba thiết tắc đã tính khá rồi, muốn quy nhất càng khó khăn vô vàn, vậy mà hắn hợp nhất sáu thiết tắc rưỡi? Ngươi không có nghe lầm chứ?

- Chắc chắn không nghe sai mà.

- Phải rồi, sao ta nghe nói Nằm Đánh Kiếm Đường còn chưa thông qua?

- Kiếm đường siêu khó như Ngồi Đánh kiếm đường còn qua được thì Nằm Đánh Kiếm Đường khó bình thường sao mà làm khó hắn được.

- Cái này thì chưa chắc à. Năm kiếm đường có xảo diệu riêng, từng có người thông qua Nhắm Mắt Đánh kiếm đường nhưng gục ngã ở Mi Mao Kiếm Đường. Nằm Đánh Kiếm Đường cũng có sự xảo diệu của nó.

- Hừ, các ngươi chưa biết rồi, chẳng phải khi đó có một kiếm khí thượng cổ thần long từ Nhắm Mắt Đánh kiếm đường bắn ra đi tới Nằm Đánh Kiếm Đường đó sao, còn càn quét người Nằm Đánh Kiếm Đường.

- Ý ngươi nói là?

- Đúng vậy, kiếm khí thượng cổ thần long đó chính là do thanh niên họ Lục đánh ra.

- Chậc chậc.

- Cho đến giờ ta cứ nghĩ trong thiên địa kiếm thuật mạnh nhất là tà kiếm văn minh chúng ta, giờ xem ra chưa chắc.

- Ngươi không muốn sống hả? Dám nói ra câu đó, không sợ bị bên trên nghe được?

Lúc này Lục Nguyên đứng trên mặt đất, bầu trời là Ma Kiếm phó chủ văn minh cao vạn trượng. Lục Nguyên và Ma Kiếm phó chủ văn minh đối mặt nhau, đó là áp lực khổng lồ đến mức nào. Lục Nguyên phát hiện mình như ở trong ma diễm cực nóng, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị ma khí chui vào, dù là Dưỡng Ngô tiên kiếm cũng không thể hoàn toàn áp chế ma khí, ngay cả ngân lên cũng bất lực.

Đây chính là phó chủ văn minh, có thể một chỉ dễ dàng nghiền nát mình.

Lực lượng văn minh cảnh! Mình muốn lực lượng văn minh cảnh.

Thật lâu sau Ma Kiếm phó chủ văn minh rốt cuộc mở miệng nói:

- Ngươi khiêu chiến thắng năm kiếm đường, hãy nói ra yêu cầu của ngươi.

Giọng gã như sấm đánh ồm ồm truyền đến. Ở trước văn minh cảnh Lục Nguyên cảm giác mình tựa người bình thường, đây hoàn toàn là chênh lệch lực lượng, không cách nào tính toán được.

- Nam Cương là địa bàn của ta, dựa theo quy tắc tà kiếm văn minh không thể xâm phạm.

Ma Kiếm phó chủ văn minh gật đầu.

Lục Nguyên xoay người, sải bước đi ra tà kiếm văn minh.

Bóng lưng của hắn dưới ánh nắng kéo rất dài, thạat dài.

Lục Nguyên rời đi.

Tà Cực Thiên Tôn lập tức nói:

- Ma Kiếm phó chủ văn minh đại nhân, ngươi thật sự thả hắn đi ư? Kiếm thuật của người này đã đến mức độ đó, nếu để hắn lớn lên thì sẽ rất ghê gớm, sẽ trở thành đại địch của tà kiếm văn minh chúng ta.

Trên trời vọng xuống giọng ồm ồm như sấm của Ma Kiếm phó chủ văn minh:

- Cứđể hắn đi.

Gã không giải thích nhiều với Tà Cực Thiên Tôn vì không cần thiết. Gã là văn minh cảnh, không cần giải thích lý do cho người thế giới cảnh. Chữ kiếm, cái chữđó hấp dẫn rất nhiều tầm mắt, gã không khả năng vì bây giờ giết Lục Nguyên mà mất đi cơ hội có được chữ kiếm.

Hơn nữa gã có sai người đi tra tư liệu về Lục Nguyên, tư liệu đã đến, kiếm đạo môn.

Không ngờ Lục Nguyên có kiếm đạo môn.

Kiếm đạo môn là sẽ trưởng thành.

Ma Kiếm phó chủ văn minh định đợi Lục Nguyên vừa mới trùng kích thành công văn minh cảnh thì ra tay giết chết hắn, cướp kiếm đạo môn của hắn, khi đó chắc kiếm đạo môn so với bây giờ mạnh hơn nhiều. Ma Kiếm phó chủ văn minh nghĩđến bản thân không thể khiến kiếm đạo môn trưởng thành, định đem Lục Nguyên làm người bồi dưỡng, đợi tới lúc thì giết người cướp bảo.

Nghĩđến chữ kiếm, nghĩ tới kiếm đạo môn, mắt Ma Kiếm phó chủ văn minh trở nên nóng rực.

Lục Nguyên ra khỏi tà kiếm văn minh.

Chiến thắng!

Lục Nguyên có cảm giác cực kỳ sung sướng.

Lần chiến thắng này khác với trước, đây là giao phong với kiếm thuật kỷ nguyên trước, nhiều kiếm pháp xuất sắc, nhiều cách đánh loại lạ, có Mi Mao kiếm pháp, nhắm mắt đánh, nằm đánh, không pháp lực đánh, ngồi đánh, vân vân và vân. Mình có thể chiến thắng hết thì đương nhiên càng sướng thêm.

Lúc Lục Nguyên đi ra khỏi tà kiếm văn minh thì bên cạnh tụ tập khá đông người giúp vui.

- Thanh niên họ Lục đó còn sống đi ra!

- Không lẽ hắn khiêu chiến thắng năm kiếm đường?

- Nếu là vậy thì giỏi quá.

Mọi người bàn tán xôn xao, cách tà kiếm văn minh không xa có một người áo trắng và người áo xám nhìn nhau cười. Người áo trắng bạch y như tuyết, tự phụ cao ngạn, như thiên kiếm giáng thế. Người áo xám trung niên nho sinh, tư văn trưởng thành, có phong độ trí thức và khắc khổ.

Thiên Kiếm Yến Thương Thiên!

Địa kiếm Chu Thanh Huyền!

Hai người này đến hộ giá.

Lần này Lục Nguyên đi khiêu chiến tà kiếm văn minh là nước cờ hiểm, còn là Chu Thanh Huyền tự sắp đặt ra. Họ tin tưởng Lục Nguyên có thể khiêu chiến thắng năm kiếm đường nhưng sợ Ma Kiếm phó chủ văn minh bỗng trở quẻ. Tình hình hiện nay là Tà Kiếm phó chủ văn minh vân du bên ngoài, đi nơi sâu trong di thất địa ngưng luyện công pháp càng mạnh, để lại Ma Kiếm phó chủ văn minh trấn giữ.

Cho nên Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền đều tới, họ sợ lỡ xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì tiện cứu người.

Bình thường thế giới cảnh có mạnh hơn, dù là nửa bước văn minh cảnh cũng không thể chạy thoát khỏi tay văn minh cảnh.

Đây chính là chênh lệch lớn nhất giữa văn minh cảnh và thế giới cảnh.

Nhưng Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền khác với đỉnh cao thế giới cảnh bình thường. Nói chính xác hơn thì lần này Chu Thanh Huyền trang bị một pháp bảo đặc biệt, có thể chớp mắt truyền tống Lục Nguyên đi trung ương thiên triều. Thường như như vậy còn chưa thoát được, văn minh cảnh có thể một bước phá toái vô số hư không, mấy giây là đuổi đến trung ương thiên triều rồi.

Nhưng đừng quên Ma Kiếm phó chủ văn minh sao có thể ở đó giết Lục Nguyên được. Lần trước Chu Thanh Huyền đi trung ương thiên triều thăm viếng một người, đó chính là Pháp Nhất Đế Tử. Pháp Nhất Đế Tử và Chu Thanh Huyền là bằng hữu kiếp trước, có Pháp Nhất Đế Tử trấn giữ thì Ma Kiếm phó chủ văn minh không thể làm loạn được.

Cho nên lần này Lục Nguyên đi tà kiếm văn minh nhìn thì nguy hiểm chứ thật ra không mấy gian nguy.

Nhưng bây giờ xem ra không cần dùng tới nước cờ Pháp Nhất Đế Tử.

Chu Thanh Huyền nhìn Yến Thương Thiên, nói:

- Yến sư huynh, thật lâu không gặp nhỉ.

Chu Thanh Huyền và Yến Thương Thiên cùng tu hành ở di thất địa nhưng đây là lần đầu gặp mặt.

- Chu sư đệ, đã lâu không gặp.

Yến Thương Thiên cười nói:

- Đừng cứ kéo nhị hồ mãi, bi ai đau thương, chuyện đó đã qua nhiều năm như vậy. Đi thôi, ta mời ngươi uống rượu.

Lục Nguyên ra khỏi tà kiếm văn minh liền trở về trung ương thiên triều. Cố Thu Thủy, Phi Kiếm Khách, Yến Phi Nhất đều bị bắt, mình không cứu được. Nhưng chắc là họ sẽ có cơ duyên riêng, dù sao Cố Thu Thủy, Phi Kiếm Khách xuất thân không bình thường. Lục Nguyên và họ chỉ là nói chuyện năm ba câu, biết mặt mà thôi, nếu thật là bạn thì Lục Nguyên chắc chắn sẽ đi cứu.

Bằng hữu, chính là bằng hữu.

Lại một lần phá mở không gian thác tầng, trước tiên quay về khu Nam Cương. Lúc hắn đến khu Nam Cương thì dặn dò chuyện Tà Phiên Thiên đã giải quyết xong, dặn Hoa Sơn xong Lục Nguyên bay trở về trung ương thiên triều lao hướng Kiếm Môn. Bây giờ cách Văn Minh Thánh Địa mở ra còn có hai năm rưỡi. Trong hai năm rưỡi này mình nên tu hành thế nào đây?

Bây giờ kiếm thuật của mình đã là sáu thiết tắc rưỡi, tối cao là chín thiết tắc, chưa từng nghe nói qua mười thiết tắc.

Tức là nói mình còn thiếu hai thiết tắc rưỡi.

Lúc này kiếm thuật thăng lên một chút là vô cùng khó khăn, trong phút chốc không có ý định tăng kiếm thuật.

Vậy thì pháp lực đi, bây giờ mình ở thế giới cảnh lục tầng nguyên khí cảnh, phải tăng lên thế giới cảnh thất tầng tích lũy cảnh.

Nghe nói từ thế giới cảnh lục tầng nguyên khí cảnh xông lên thế giới cảnh thất tầng bản thân không dễ dàng. Thế giới cảnh thất tầng tích lũy cảnh là một cảnh giới khá kỳ lạ, cảnh giới khác từ sơ kỳ tăng lên đến đỉnh cao sẽ không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng tích lũy cảnh thì khác. Từ sơ kỳ cảnh giới trùng kích đến đỉnh cao cần tốn rất nhiều thời gian, cho nên mới xuất hiện tình trạng kỳ lạ. Bởi vì thế giới cảnh thất tầng toàn là chuẩn bị cho sáng tạo tiểu thiên thế giới. Tiểu thiên thế giới nha, đó không còn là một không gian mà là tiểu thiên thế giới.

Muốn sáng tạo ra một tiểu thiên thế giới thuộc về mình cần năng lượng khổng lồ.

Năng lượng trước giờ sẽ không trống rỗng có.

Có nhân tức có quả.

Năng lượng có chỗ đến của nó.

Tài nguyên có chỗ đến của nó.

Muốn sáng tạo tiểu thiên thế giới cần năng lượng lớn bao nhiêu thì khó mà tưởng tượng.

Cho nên thế giới cảnh thất tầng tích lũy cảnh sơ kỳ đến đỉnh cao cần năng lượng tài nguyên nhiều đến khó thể tưởng tượng.

Tất nhiên hiện nay việc trước nhất hắn cần nghĩ là làm sao lên thế giới cảnh thất tầng.

Đang lúc suy nghĩ thì hắn đã tới Kiếm Môn.

Trở về Kiếm Môn không lâu thì phát hiện hắn nhận được đủ các loại thiệp mời chất thành đống. Bây giờ hắn là nổi danh khắp trung ương thiên triều nên nhận được nhiều thiệp mời cũng là chuyện thường thôi. Lục Nguyên tùy tiện chọn một vài thiệp mời xem thử, phát hiện nọi dung cơ bản giống nhau, đều là hắn đi tới đâu đó dự tiệc, dù gì toàn là chắp nối. Đối với hắn có tiềm lực lớn, đám người kia bắt đầu lôi kéo.

Lục Nguyên tùy tiện lật xem rồi bỏ mặc, bây giờ hắn không rảnh rỗi làm những chuyện này, hơn nữa tính tình lười biếng. Hắn mới uống vài hớp rượu thì phát hiện có khí thế ngập trời ập đến, đấy là khí thế khổng lồ vô biên cỡ nào. Khí thế mạnh mẽ lay động, mặc dù không bằng Ma Kiếm phó chủ văn minh nhưng vượt trên bất cứ kẻ nào Lục Nguyên từng đối phó.

Bây giờ hiển nhiên không phải một mình Lục Nguyên cảm giác loại khí thế khủng bố cường đại đó.

Toàn Kiếm Môn, ba tinh thần không ai không cảm nhận được.

Bị khí thế ảnh hưởng, ba kiếm môn tinh thần có không ít đệ tử pháp lực thấp đều quỳ xuống. Họ không muốn quỳ, nhưng đối mặt khí thế hoàng giả kinh người thế này thì không thể không quỳ. Đừng nói đám người pháp lực thấp, dù là pháp lực cỡ Thái Sử Bi cũng cảm thây rất khó chịu, nên biết rằng hiện nay gã có pháp lực thế giới cảnh ngũ tầng.

Đấy là ai? Pháp lực gì vậy? Khí thế gì thế này?

Vô số người nhìn hướng góc đông nam Kiếm Môn.

Ở góc đông nam có một mãnh thú!

Yêu thú!

Là yêu thú gì dám xông vào Kiếm Môn?

Yêu thú tất nhiên là vô cùng cường địa, ví dụ Cổ Cổ Thú mà Lục Nguyên đã gặp phải, nhưng yêu thú không thể xông vào đường chính, không thể tập kích môn phái có trong danh sách đăng ký. Kiếm Môn có nằm trong danh sách kia, đây là sao chứ? Yêu thú to lớn có mười răng nanh cỡ mấy ngàn trượng, lạnh lẽo đáng sợ.

Yêu thú giống như kỳ lân! Nhưng xem ra nó hung tàn hơn kỳ lân rất nhiều.

Mặc Ngọc Thập Nha Hồng Hoang Kỳ Lân!

Rốt cuộc có người nhìn thấu lai lịch của kỳ lân. Nghe nói loại kỳ lân này lấy rồng làm thức ăn, thành niên liền có thực lực hỗn động cảnh.

Loại yêu thú này lại dám xông vào Kiếm Môn.

Xem con Mặc Ngọc Thập Nha Hồng Hoang Kỳ Lân khủng bố, e rằng toàn Kiếm Môn không ai chặn được nó. Khi người Kiếm Môn chấn động thì bỗng truyền đến một giọng nói.

- Tiểu Nha, đã tới nơi rồi, trở vào trong Phong Thú bài đi.

Vèo một tiếng, mới rồi Mặc Ngọc Thập Nha Hồng Hoang Kỳ Lân vô cùng khổng lồ làm toàn Kiếm Môn chấn động bỗng biến mất. Cái gì? Yêu thú vô cùng cường đại như Mặc Ngọc Thập Nha Hồng Hoang Kỳ Lân mà là tọa kỵ cho người ư? Người kia là ai?

Lúc này, khí thế khiến Kiếm Môn chấn động chưa biến mất, nhìn qua mới phát hiện phát ra khí thế là người kia chứ không phải Hồng Hoang Kỳ Lân.

Người đến ngày càng gần, tim mọi người đập nhanh, thình thịch, như sắp vọt khỏi lồng ngực.

671. Chương 1185-1186 : Lục Nguyên Trọng Thương

Rốt cuộc nhìn rõ mặt, trông người đó rất trẻ, diện mạo hơi thô kệch, không phải loại hình thư sinh nho nhã. Khuôn mặt chữđiền, vóc dáng cao to, toàn thân mỗi tấc da thịt cơ bắp cuồn cuộn tràn ngập mỹ cảm, đôi mắt gã khá sâu như bao gồm vô tận thế giới vậy.

Người này mặc kỳ lân bào mặc ngọc chiến giáp, tay cầm một thanh phương thiên họa kích vô cùng to lớn.

Gã dường như là trời, là đất, là duy nhất trong thiên địa.

Người kia là ai?

Lục Nguyên cảm giác rõ ràng người này có sát khí rõ rệt với mình, dường như mục tiêu chính là mình.

Hơi thở hồng hoang tỏa ra bốn phía.

Đây vốn là hơi thở cường địa đến cực điểm.

- Ngươi chính là Lục Nguyên?

Người đàn ông trẻ tuổi mặt chữđiền mặc ngọc kỳ lân chiến giáp nhìn Lục Nguyên. Mấy người Kiếm Môn đều bị gã phớt lờ, ở trong mắt gã họ chỉ là con kiến, mỗi mình Lục Nguyên là đáng giá chú ý chút.

- Nghe nói ngươi cũng khá giỏi, đánh bại phế vật Kiếm Chi Tử, trong loại đấu cấp thấp như đại chiến xếp hạng môn phái biểu hiện tàm tạm.

Người kia là ai? Giọng điệu thật huênh hoang, mở đầu đã nói Kiếm Chi Tử là phế vật, rồi nói cuộc đấu mạnh nhất của Vô Thượng Đại Giáo như xếp hạng môn phái là chiến đấu cấp thấp!

Nhưng nghe giọng điệu người này nói chuyện cho cảm giác không phải cuòng mà là lẽ đương nhiên.

Dường như gã trời sinh đã có tư cách này.

Lục Nguyên đè nén áp lực hỏi:

- Ngươi là ai?

người đàn ông trẻ tuổi mặc ngọc chiến giáp hời hợt nói:

- Hoang Chi Tử, hoặc ngươi có thể gọi là bản kỷ nguyên chi tử. Bản kỷ nguyên là hoang kỷ nguyên, ta đương nhiên là bản kỷ nguyên chi tử.

Hoang Chi Tử!

Đứng đầu Khí Vận Thất Tử.

Lục Nguyên bất giác nhớ tới lời Tiên Chi Tử từng nói với mình.

- Ngươi tốt nhất đừng đi Văn Minh Thánh Địa, nếu không đụng phải Hoang Chi Tử thì hắn sẽ giết chết ngươi!

Khi đó Tiên Chi Tử lộ vẻ mặt kinh hoàng.

Người mạnh nhất trong Khí Vận Thất Tử! Dù là Tiên Chi Tửđã thắng Kiếm Chi Tử cũng phải sợ hĩa.

Một kẻ muốn giết mình giờ rốt cuộc xuất hiện ngay trước mắt.

Lục Nguyên có thu thập tư liệu về Hoang Chi Tử, biết người này khí vận mạnh mẽ đến không gì sánh bằng. Việc gã làm xưa nay chưatường thất bại.

Kiếm Chi Tử cái gì so với Hoang Chi Tử không bằng một móng chân.

Cùng là Khí Vận Thất Tử nhưng Kiếm Chi Tử và Hoang Chi Tử chênh lệch lớn vô cùng.

Lúc này trên dưới Kiếm Môn đều điên lên. Hoang Chi Tử, số một kiếm thuật nhất tuyến thiên đến, mà thế tới khủng khiếp như vậy, dường như dễ dàng hủy diệt vạn vật vậy. Hoang vốn là khắc tinh của kiếm, Hoang Chi Tử càng là khắc tinh trong khắc tinh, người như vậy thật sự có thể hủy diệt mọi thứ.

- Vốn lúc trước có nghe qua tên ngươi, cho rằng chỉ là một con kiến thôi nên không mấy để ý.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc ngọc chiến giáp nhẹ nhàng đung đưa phương thiên họa kích trong tay, nói:

- Nhưng ngươi có thể thắng Kiếm Chi Tử thì không xem như là kiến, đáng giá ta ra tay. Hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi, một trách thì oán ngươi là người kiếm đạo.

- Kích này là Hồng Hoang!

Hoang Chi Tử tay động, Hồng Hoang Thần Kích trong tay gã đâm hướng Lục Nguyên, đó là khí lưu hồng hoang vô cùng to lớn. Lục Nguyên bản năng rút ra Dưỡng Ngô tiên kiếm, ở trên mặt kiếm thêm vào nhân tố kiếm khắc hoang, hiệu quả không khác lắm với kiếm khắc hoang.

Đinh!

Một kích của Hoang Chi Tử vô cùng tinh diệu.

Tuy nhiên, đã bị Lục Nguyên chặn lại.

Nhưng thật sự chặn lại rồi ư?

Trong phút chốc Lục Nguyên nghe từ Dưỡng Ngô tiên kiếm truyền đến thanh âm.

Quang!

Kiếm phá!

Không sai, kiếm phá! Dưỡng Ngô tiên kiếm trong chớp mắt bị thủng một lỗ to! Và lực luượng hồng hoang to lớn mạnh mẽ đập vào Lục Nguyên. Kiếm khắc hoang có thể khắc hoang, như là nước khắc nước vậy. Nhưng một cốc nước không thể dập tắt xe lửa bốc cháy, bây giờ chính là đạo lý này.

Toàn thân Lục Nguyên bị lực lượng hồng hoang to lớn không gì sánh bằng mạnh đập trúng, sức mạnh vô cùng đáng sợ xâm nhập vào cơ thể hắn.

Lực lượng này to lớn đến cỡ nào!

Mặc dù Lục Nguyên có vô thượng cương nhu thân nhưng bị lực lượng trùng kích nhập vào người, nó ở trong thân thể không ngừng phá hư. Lục Nguyên muốn lấy ra kiếm khắc hoang nhưng phát hiện nó bị áp chế gắt gao. Đó là pháp lực khủng khiếp cỡ nào chứ, kinh mạch toàn thân Lục Nguyên trong khoảnh khắc đều bị trọng thương rồi trọng thương.

Một chiêu bại trận!

Đây chính là Hoang Chi Tử! Đứng đầu Khí Vận Thất Tử! Hoặc nên gọi là kỷ nguyên chi tử.

Đối mặt Hoang Chi Tử thì dù mình có kiếm khắc hoang đi nữa cũng sẽ một chiêu bại trận!

Lục Nguyên oa một tiếng hộc búng máu.

Bây giờ hắn không rảnh suy tư những điều này, vì hắn muốn sống, tuyệt đối không thể chết vào lúc này. Trong lòng Lục Nguyên dâng lên đấu chí mãnh liệt.

Hoang Chi Tử ngạc nhiên nói:

- A, có thểđón một kích của ta không chết, đúng là có chút bản lĩnh. Bây giờ là kích thứ hai.

Một con hồng hoang thượng cổ thần long bắn ra từ kích của gã, ập hướng Lục Nguyên. Chớp mắt Kiếm Diệt lão tổ lập tức mở ra chung cực phòng ngựđại trận của Kiếm Môn.

Chung cực phòng ngựđại trận Kiếm Môn này không phải bình thường! Năm đó thực lực Cuồng Môn giáng xuống bên trên Kiếm Môn thế mà phải mất hơn tháng mới đánh mở chung cực phòng ngựđại trận Kiếm Môn được, trong quá trình có lấy ra chung cực binh khí, do đó của có thể chỗ lợi hại của chung cực phòng ngựđại trận Kiếm Môn.

Kiếm Diệt lão tổ thầm nghĩ chung cực phòng ngựđại trận Kiếm Môn chắc có thểđón được công kích của Hoang Chi Tử một chốc. Nhưng chớp mắt, đối mặt một kích từ Hồng Hoang Thần Kích, chung cực phòng ngựđại trận Kiếm Môn bịđánh nát! Cái gì! Chỉ một kích đã đánh nát chung cực phòng ngựđại trận Kiếm Môn rồi.

Hơn nữa dư thế còn đang hướng về Lục Nguyên. Lục Nguyên lấy ra Dưỡng Ngô tiên kiếm chắn, nhưng chặn lại làm lỗ hổng trên kiếm càng to ra, Lục Nguyên bị thương càng mạnh, bây giờ toàn thân không lấy ra được pháp lực nào. Lục Nguyên trước giờ chưa từng nghĩđến đối mặt Hoang Chi Tử sẽ có kết quả như vậy, chỉ hai kích mà mình đã trọng thương đến không thểđánh trả.

Khí vận đệ nhất tử, kỷ nguyên chi tử thật là khủng bố.

Hoang Chi Tử tay nắm Hồng Hoang Thần Kích, nói:

- Xem ra ngươi phải chết dưới kích thứ ba của ta. Kích thứ ba!

Gã đánh ra kích thứ ba, nó hóa thành một thượng cổ thần long gầm gừđánh hướng Lục Nguyên. Trong khoảnh khắc một bàn tay to lớn xuất hiện giữa không trung bóp lấy thượng cổ thần long gầm gừ.

Nhưng con thượng cổ thần long không ngừng vùng vẫy khiến bàn tay to phải lùi vài bước.

Cùng lúc đó, trong không trung xuất hiện một người đàn ông trung niên toàn thân tràn ngập pháp thuật ảo diệu. Người đàn ông trung niên khuôn mặt đầy uy nghiêm, toàn thân tràn ngập pháp thuật huyền diệu, đại biểu pháp thuật chân lý, chính là Pháp Thánh Đế Tử của pháp cổ văn minh. Năm đó Hoang Thánh Đế Tử chặn giết Lục Nguyên thì Pháp Thánh Đế Tửđến, lần này vẫn là gã.

Pháp Thánh Đế Tử ngẫu nhiên tới khu vực này, vừa lúc gặp phải vụ việc nê ra tay ngăn cản.

Chặn một kích của Hoang Chi Tử xong Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Hoang Chi Tử, kỷ nguyên chi tử, nể mặt đế tửđược chứ?

Pháp cổ văn minh so với thái cổ văn minh mạnh hơn chút, Pháp Thánh Đế Tử lại là nhân vật quan trọng của pháp cổ văn minh, lần này muốn thay Lục Nguyên cầu tình.

- Nể mặt ngươi? Dựa vào cái gì phải nể mặt ngươi?

Hoang Chi Tử cười khẩy nói:

- Hoang Thánh Đế Tử nể mặt ngươi không đại biểu ta cũng sẽ.

Pháp Thánh Đế Tử nghe thế thì cứng đờ, nói:

- Nếu đã vậy phải xem kỷ nguyên chi tử ngươi mạnh cỡ nào.

Pháp Thánh Đế Tửđương nhiên biết rõ tiềm lực của Hoang Chi Tử hơn xa mình, nhưng gã sống nhiều năm mài ra thực lực bất phàm. Gã không sợ Hoang Chi Tử, hơn nữa Lục Nguyên xem như nửa muội phu, gã phải bảo vệ.

Trong phút chốc Hoang Chi Tử và Pháp Thánh Đế Tử ở không trung liên tục đấu, là giao đâu mạnh nhất dưới văn minh cảnh.

Nửa nén nhang sau Pháp Thánh Đế Tử bùm một tiếng ngã xuống kiếm môn tinh thần, kiếm môn tinh thần run lên ầm ầm. Pháp Thánh Đế Tử cũng thua1

Không sai, đối mặt Hoang Chi Tử thì Pháp Thánh Đế Tử vẫn phải thua.

Nên biết rằng Pháp Thánh Đế Tử có tư cách nửa bước văn minh đã lâu.

Pháp Thánh Đế Tử lại đứng lên, mặt tái nhợt nói:

- Hoang Chi Tử, không ngờ thực lực của ngươi lại có tiến cảnh, đã có thể lọt vào trong Năm Mươi Thiên Bảng.

Năm Mươi Thiên Bảng là năm mươi người sớm tu thành nửa bước văn minh cảnh, chờ trùng kích văn minh cảnh. Trong Năm Mươi Thiên Bảng không chỉ là nửa bước văn minh cảnh, thậm chí có một số lão quái vật có trái tim văn minh cảnh, hoặc tay, hoặc mắt vân vân. Một khi đến văn minh cảnh thì hoàn toàn khác với bên dưới, nhờ vào một phần thân thể văn minh cảnh, những người có phần thân thể của văn minh cảnh thì đều mạnh mẽ đến khó tưởng tượng nổi.

Những người này được gọi là Năm Mươi Thiên Bảng!

Hơn nữa Năm Mươi Thiên Bảng không có nhiều người biết, người thường chưa từng nghe qua, vì không có tư cách nghe nói.

Pháp Thánh Đế Tử ở nửa bước văn minh cảnh đã lâu, Tà Cực Thiên Tôn thì ở thế giới cảnh thập tầng cho nên mới nghe nói.

Bây giờ Pháp Thánh Đế Tử phát hiện thực lực của Hoang Chi Tửđã cao như vậy, như có thực lực lọt vào trong Năm Mươi Thiên Bảng.

- Không sai, thực lực của ta lại tiến bộ. Pháp Thánh Đế Tử, dựa vào ngươi mà cũng mơ ngăn cản ta? Cho dù Pháp Chi Tử cùng ngươi lên cũng không thể cản ta.

Ăn nói thật tự tin, nhưng gã có thực lực đó. Gã là kỷ nguyên chi tử, gã mới đánh bại Pháp Thánh Đế Tử là nhân vật nổi danh đã lâu.

Hoang Chi Tử cầm Hồng Hoang Thần Kích từng bước một đi hướng Lục Nguyên, dưới chân vô số không gian và thời gian đang chấn động, dường như gã đại biểu là chân lý duy nhất trên cõi đời.

- Lục Nguyên, ngày hôm nay ta muốn ngươi chết. Có thể chết dưới tay bản kỷ nguyên chi tử là vinh hạnh của ngươi, dù là ai, trên trời dưới đất, cũng ngăn cản không được ta muốn giết ngươi, bởi vì ta chính là kỷ nguyên chi tử!

Hoang Chi Tử một bước phun ra một chữ, khí thế bùng phát.

Lục Nguyên oa một tiếng hộc máu!

Thực lực cách biệt quá lớn!

Chết tiệt!

Từ khi mình vào trung ương thiên triều gần như xuôi chèo mát mái, trước nay chưa từng gặp đối thủ có tính áp đảo như vậy.

Một đường đến bây giờ mình hơi tự kiêu, đặc biệt là ngay cả Kiếm Chi Tử trong Khí Vận Thất Tử cũng thua dưới tay mình, mình thật là kiêu ngạo quá.

Bây giờ gặp phải khí vận đệ nhất tử Hoang Chi Tử mới ăn thiệt thòi rất lớn.

Loại cảm giác đè ép này là cảđời mình chưa từng có.

Hoang Chi Tử cầm Hồng Hoang Thần Kích, đạp bẹp tất cả xung quanh, muón tiêu diệt Lục Nguyên.

Gã bá đạo vô song, chung cực phòng ngựđại trận Kiếm Môn bị gã một kích đập nát, Pháp Thánh Đế Tử ra tay không bao lâu sau bị gã đánh bị, dường như không ai ngăn chặn được gã,

Gã chính Hoang Chi Tử, kỷ nguyên chi tử.

Con của trời, trời sinh chủ nhân chư thần.

Trên đời này chưa ai dám khẳng định mình chắc chắn có thể trùng kích thành công văn minh cảnh.

Văn minh cảnh là một ngưỡng cửa.

Sáu tử khác trong Khí Vận Thất Tử cũng không thể, dù là Tiên Chi Tử hay Võ Chi Tử.

Thậm chí những người kinh tài có mắt hay tay văn minh cảnh cũng không dám khẳng định mình chắc chắn phá tan ngưỡng cửa văn minh cảnh.

Nhưng mà Hoang Chi Tử thì có thể.

Trên đời này Hoang Chi Tử là người duy nhất khẳng định mình thành công trùng kích văn minh cảnh.

Bởi vì gã là Hoang Chi Tử, kỷ nguyên chi tử.

Gã sinh ra đã hoàn toàn khác với người ta.

Tất cả mọi người đều chắc chắn rằng gã sẽ thành công trùng kích văn minh cảnh, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Bây giờ gã ở trước mặt Lục Nguyên là người bá đạo vô song.

Khi Hoang Chi Tử sắp ra tay thì bỗng xuất hiện một luồng khói đen. Đó là khói đen vô cùng xảo quyệt, trong khói bay ra một đoàn sáng tím, đó là kiếm quang! Luồng kiếm quang này đánh thẳng hướng Hoang Chi Tử. Một luồng kiếm quang lóe lên không khiến boa nhiêu người chú ý, nhưng mặt sau phát hiện đó là kiếm quang có thể rạch phá ngân hà.

Từ khi nào kiếm đạo có nhân vật như vậy?

Hoang Chi Tử trầm giọng nói:

- Ngươi không phải người trong kiếm đạo, bởi vì ta là hoang, có thể cảm giác được kiếm. Ngươi không có kiếm tâm thật sự. Ngươi là ai? Là ai trong Năm Mươi Thiên Bảng?

Người áo đen này cho gã áp lực khá lớn, dưới văn minh cảnh có thểđem đến áp lực như vậy cho phắn chỉ có người trong Năm Mươi Thiên Bảng.

Trong Năm Mươi Thiên Bảng thời gian nổi tiếng ngắn nhất cũng cần bảy vạn tuổi.

Tuổi càng lớn hơn thì cỡ mấy ngàn vạn tuổi.

Có mấy người đều là khi kỷ nguyên vừa mở ra thì đã tồn tại.

Người áo đen lạnh nhạt nói:

- Tôi biết việc của lão bí thư, không ngờ hai thằng con trai của ông lại thế, đúng là làm người ta thấy giá buốt. lão bí thư đúng là nuôi phải hai thằng con phản phúc.

Vương Quốc Hoa có chút bất mãn nói. Chị Từ cẩn thận nhìn quanh một chút mới nhỏ giọng nói.

- Bọn họ thực ra cũng không dễ dàng gì. Tôi chỉ là một người phụ nữ nên nhiều việc không làm gì được. Trước đây tôi chịu ơn của lão bí thư, bây giờ giúp cũng là báo đáp ông. Hơn nữa thằng hai nhà lão bí thư cũng không phải không để ý tới bố, mỗi ngày đều làm đồ ăn đưa tới, tiền thuốc của lão bí thư cũng là do y bỏ ra.

Căn nhà vách đất trước vốn là nhà kho nằm đối diện với nhà con cả lão bí thư, nơi đây trước để ít đồ lặt vặt. Chị Từ đứng ngoài cửa do dự nói:

- Lãnh đạo… Vương, bên trong vừa bẩn vừa tối, cậu đừng vào.

Vương Quốc Hoa không để ý cái này nhưng cảm thấy mình vào cũng không có ý nghĩa mấy. Hắn xoay người đi sang nhà Vương Quốc Khánh – con thứ hai của lão bí thư.

Vương Quốc Khánh ở nhà, cũng thấy Vương Quốc Hoa đi cùng với chị Từ chỉ là không dám đi ra. Làm con cái đối xử với bố như vậy đúng là không tiện ngẩng đầu với người khác. Nhất là Vương Quốc Hoa vốn làm lãnh đạo lớn nhất ở Vương gia thôn này.

- Nhị ca ở nhà à?

Thấy cửa mở, Vương Quốc Hoa đứng ngoài gọi. vợ chồng Vương Quốc Khánh ở trong lập tức đi ra cười chào.

- Là Quốc Hoa à, cậu bây giờ là lãnh đạo thì tôi phải đến nhà cậu chứ, sao lại ngược thế này?

Vương Quốc Hoa trước khá tức tên này nhưng nghe chị Từ nói cũng hơi thay đổi đôi chút. Tình hình kinh tế ở quê là thế, một người bị liệt là gánh nặng quá lớn với gia đình.

- Khách khí làm gì, đều là bà con trong thôn cả. Chuyện của lão bí thư tôi cũng nghe, tôi cũng biết hoàn cảnh nhà anh không tốt, lão bí thư cũng không có bao tiền tiết kiệm.

Vừa nói hắn lấy tiền bọc trong giấy báo ra đưa tới, tổng cộng khoảng mười ngàn.

- Đây là tâm ý của tôi với lão bí thư. Đúng, nhà kia xuống cấp quá rồi, nên đưa bác ấy về nhà anh sống. Hàng ngày hai anh chị bận việc không có thời gian lo cho lão bí thư, tôi biết. như vậy đi, mỗi tháng tôi bỏ ra 500 đồng thuê chị Từ chăm sóc lão bí thư, hai người thấy sao?

Vương Quốc Khánh đâu dám nhận tiền, y vội vàng đẩy trả.

- Tiền này chúng tôi không dám nhận, tôi lập tức dọn phòng đưa bố về đây.

Vương Quốc Hoa cười cười nhét tiền vào tay vợ y.

- Chị dâu, tiền này chị cầm giúp Nhị ca, đây là tiền chữa bệnh cho lão bí thư mà. Lúc trước tôi đỗ đại học cũng nhờ lão bí thư giúp tiền mà tôi đi học được, chuyện này cả đời tôi không thể quên.

Phụ nữ vẫn thực tế hơn đàn ông, không phải do áp lực cuộc sống ai muốn chịu tiếng xấu. Chị ta tay run run cầm tiền.

- Tôi biết vợ chồng mình làm không đúng nhưng biết sao được. Vì chữa bệnh cho ông mà có bao tiền đều đã bỏ ra hết, tôi còn phải về nhà vay mấy ngàn.

- Tôi biết khó xử của anh chị. Nhị ca, tôi có việc này muốn bàn với anh.

Vương Quốc Hoa cười cười ngồi xuống ghế Vương Quốc Khánh đưa tới. Vương Quốc Khánh ngồi xổm xuống bên nói:

- Cậu nói đi.

- Nghe nói vì bệnh của lão bí thư mà anh cãi nhau với đại ca. Thực ra nhà đại ca cũng khó khan, anh không nên trách. Anh xem thế này có được không, cửa hàng của chị gái tôi muốn nhượng lại, hay là anh nhận làm. Tiền nhượng quán từ từ trả trong mấy năm cũng được.

Vương Quốc Hoa nói không phải xúc động nhất thời. Hắn nghĩ vậy chủ yếu là do Tạ Mãn Hòa làm ăn trên thị xã, chị gái và con ở Nam Sơn mãi cũng không hay, không bằng nhượng quán lên thị xã ở cùng chồng.

- Không được, cái này không thể được.

Thấy Vương Quốc Khánh phản đối, Vương Quốc Hoa xua tay chặn lại:

- Có gì không được chứ, chị tôi cũng muốn theo anh rể lên thị xã, quán chuyển cho người khác cũng không thể thu hết tiền ngay, như vậy không bằng nhượng cho người nhà. Hai nhà ta cũng có họ hàng. Cứ quyết định như vậy đi, hai người chuẩn bị một chút, tôi vào thăm lão bí thư.

Vương Quốc Hoa đứng lên đi ra, hai vợ chồng định đi theo nhưng cuối cùng lại dừng lại.

Vương Quốc Hoa vào nhà kho, chị Từ đã bật đèn.

Lão bí thư rất kích động khi thấy Vương Quốc Hoa nhưng ông không thể nói, không thể động đậy, chẳng qua từ đôi mắt già nua đã rơi nước mắt. Vương Quốc Hoa đi lên nắm một tay ông nói.

- Bác đừng kích động, chuyện nhà bác cũng là việc nhà cháu mà.

Vừa nói Vương Quốc Hoa lấy một xấp tiền còn lại đưa cho chị Từ.

- Chị Từ, tiền này chị cứ giữ lấy coi như tiền công chị chăm sóc cho lão bí thư, mỗi tháng 500 do tôi bỏ ra.

Mắt chị Từ đỏ lên, Vương Quốc Hoa vội vàng giải thích.

- Chị đừng hiểu lầm, tôi vừa nói với Nhị ca là sẽ chuyển lão bí thư về lại nhà chính. Sau này lão bí thư còn cần chị chăm sóc. Chị không nhận tiền này thì đâu tiện giải thích với con cái. Tôi biết chị không cần tiền nhưng chị vẫn phải nhận.

Chị Từ không ngốc nên hiểu Vương Quốc Hoa làm thế là vì không muốn mình bị người ngoài nói này nói kia.

- Nhưng tôi không thể lấy nhiều như vậy, tôi đâu có làm gì.

Vương Quốc Hoa thuyết phục chị Từ xong, nói vài câu với lão bí thư rồi rời đi.

Về nhà, Vương Quốc Hoa nói một chút với chị gái, Vương Tú Tú luôn nghe theo hắn nên chấp nhận ngay việc nhượng quán.

- Được, để chị nói với anh rể cậu. Vừa lúc, chị nghe người ta nói đàn ông có tiền là xấu đi, chị phải lên thị xã trông chặt mới được.

Vương Quốc Hoa chuẩn bị lên quận đón hai cháu thì con cả của lão bí thư là – Vương Quốc Huy đến nhà. Vương Quốc Hoa gần như trong nháy mắt là biết được ý đồ của y, điều này làm hắn rất chán ghét đương nhiên là không cho mặt mũi. Tên này mà không xuất hiện, Vương Quốc Hoa còn nghĩ tốt một chút, bây giờ vừa mới bố trí xong cho lão bí thư, hắn lại tới là sao?

Coi như không phát hiện ra đối phương, Vương Quốc Hoa lái xe ra ngoài cửa. Tên này đứng cửa sợ không dám đi lên, chỉ biết nhìn Vương Quốc Hoa lái xe rời đi, chờ xe đi xa mới dám tiến vào.

Vương Tú Tú thấy Vương Quốc Huy cũng không thèm bắt chuyện, cô trực tiếp bưng rổ rau mang ra chuồng lợn, vừa đi còn vừa mắng.

- Nuôi lợn vẫn tốt nhất, cuối năm còn mổ thịt được.

Vương Quốc Huy cười hì hì chạy theo Vương Tú Tú.

- Tú Tú, nghe nói cô định nhượng lại quán?

Vương Tú Tú nghiêm mặt lại:

- Đi mà tìm người nói với anh đó, đừng có làm phiền tôi.

Vương Quốc Huy cười tiếp lời.

- Tôi nghe em dâu nói là cô nhượng cho nhà nó, không bằng tôi bỏ ra 20 ngàn, cô nhượng lại cho tôi.

- Gì thế hả, lão bí thư bị bệnh không có tiền chữa, anh nói không có tiền. Bây giờ đâu ra nhiều tiền thế chứ? Đúng là đồ chó.

Vương Tú Tú mắng to, Vương Quốc Huy vừa xấu hổ vừa tức nói.

- Không nhượng thì thôi, cô sao chửi tôi.

- Chửi anh? Tôi còn muốn đánh đó.

Vừa nói cô vừa vung gáo chứa rau lợn hắt tới, thằng kia khá nhanh tránh được rồi lớn tiếng nói.

- Ra vẻ, không phải là cái quán rẻ rách ư?

Vương Tú Tú vốn không vui, nghe vậy càng tức tối. Cô cầm lấy chiếc cuốc gần đó vung lên.

- Muốn ăn đòn hả?

Vương Quốc Huy thấy thế vội vàng chạy đi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

d 8 y X * ? Q Æ M ; d 8 N

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

— 0o0 —

Chương 759

Dich: AND

Nguồn: metruyen.com

Thôn chỉ có từng đó, Vương Quốc Khánh vừa mới chuyển lbt lên nhà chính đã truyền khắp thôn, nhất là việc Vương Tú Tú đuổi đánh anh của y lại càng làm người trong thôn buồn cười.

Danh tiếng của người nhà Vương gia càng thêm tốt hơn ở trong thôn.

Cửa hàng của Vương Tú Tú ở trên quận kinh doanh khá tốt, có nhiều khách hàng quen. Bây giờ chuyển cho Vương Quốc Khánh, y cũng đỡ mất công gây dựng từ đầu.

....

Sáng hôm sau phụ nữ trong thôn chỉ cần rảnh đều đến giúp nhà Vương Lão Thật, nói là bày tiệc rượu một ngày nhưng phải chuẩn bị đồ ăn nhiều hơn nhiều. Khu đất trống ở nhà văn hóa đầu thôn đã được mọi người dọn dẹp sạch sẽ, rải bạt dưới nền.

Buổi trưa đội xe đoàn kịch tỉnh đến với mấy chục người, trưởng đoàn Mộ Dung tự mình dẫn đội, một xe khách, hai xe đạo cụ. Theo ý của Mộ Dung là trưa mai bắt đầu diễn kéo dài ba ngày.

Lo bố mẹ tiếc tiền, Vương Quốc Hoa lén đưa cho Mộ Dung một túi đen với 100 ngàn ở bên trong coi như tiền diễn xuất. Mộ Dung tuy là trưởng đoàn nhưng anh em trong đoàn cũng cần có tiền lương cơ mà.

- Vợ anh đâu, không tới ư?

Mộ Dung nhỏ giọng nói, Vương Quốc Hoa cười đáp:

- Ông nội cô ấy bị mệt, không đi được.

Chiều qua Sở Sở gọi đến báo cho Vương Quốc Hoa biết việc này.

Cô khá khó xử vì việc này, vì ông nội ốm nên cô không đi được. Vương Quốc Hoa không để ý cái này, chỉ có bố mẹ hắn không được gặp cháu nên tiếc. Sở Sở gọi điện cho bố mẹ chồng nói đợi ông nội khỏe là mang cháu về chơi với ông bà.

Từ lúc Sở Giang Thu đến thay vị trí của Hứa Nam Hạ, Vương Quốc Hoa đã suy đoán được một chút. Bây giờ xem ra mình đã đoán đúng, hai nhà Sở Hứa đi lại càng lúc càng gần. Bố vợ hắn vẫn không phục Hứa Nam Hạ, hai người có thể hợp tác có thể thấy không có gì là không thể thay đổi.

Tạ Mãn Hòa không biết kéo một đám người từ đâu tới làm mọi việc. Vương Quốc Hoa không có việc gì làm chỉ có thể cầm chén đi khắp nơi mời mọi người.

Hôm sau chính thức náo nhiệt. Cả sáng sớm người toàn thôn đã dậy mang ghế ra khu đất trống, nơi đây đã kê sân khấu, trưa bắt đầu diễn, đến lúc ấy vừa ăn, vừa uống, vừa xem kịch.

Vương Quốc Hoa hơi xem nhẹ sức ảnh hưởng của mình, hoặc là nói xem nhẹ sức ảnh hưởng của Tằng Trạch Quang và Cao Cận Giang. Cao Cận Giang đến đầu tiên, Vương Quốc Hoa mời y vào sân uống trà. Hôm nay ông trời coi như nể mặt, trời nắng ấm áp.

10h Cổ Tuần gọi tới báo Tằng Trạch Quang đã vào đến đầu thôn, Vương Quốc Hoa cùng Cao Cận Giang đi ra đón chào, Tằng Trạch Quang không đến một mình mà cả một đội xe, tổng cộng 20 chiếc đều là cán bộ ở thị xã và bên quận Minh Kính. Vương Quốc Hoa thấy Tằng Trạch Quang và Hồng Tồn Minh xuất hiện liền biết sao nhiều như vậy. Hai người bọn họ cùng với Cao Cận Giang đến, đám lãnh đạo bên dưới không đến mới là lạ.

Cũng may Tằng Trạch Quang không dẫn đầu tặng lễ, y còn cười nói với Hồng Tồn Minh.

- Tên này là đại gia, chúng tôi đừng khách khí.

Chào một vòng, người chính thức có thể lên lầu uống trà với Vương Quốc Hoa chỉ có bốn người quen. Các vị khác đều ở dưới sân vì không đủ tư cách.

Năm người ngồi uống trà nói chuyện, Tằng Trạch Quang cười hỏi tình hình gần đây của Vương Quốc Hoa. Biết được tin Vương Quốc Hoa đã rời khỏi vị trí bí thư thị ủy thị xã Thiết Châu, sắp đến tỉnh Nam Quảng với Lãnh Vũ, người khác không nói gì nhưng Tằng Trạch Quang lại hơi mất tự nhiên.

- Quốc Hoa, sau này cậu là lãnh đạo rồi.

Vương Quốc Hoa cười hì hì đáp:

- Chuyện vẫn chưa có quyết định cuối cùng mà, bí thư Lãnh cho tôi nghỉ một tháng.

Tằng Trạch Quang điều chỉnh tâm trạng rất nhanh, y cười nói:

- Cậu bỏ cục diện tốt đẹp ở bên tỉnh Đông Hải đi theo, bí thư Lãnh nhất định sẽ không bạc đãi cậu.

- Tôi không nghĩ nhiều như vậy đâu, mặc kệ, chỉ cần làm tốt công việc của mình là được.

Không khí hiện trường vì câu này mà biến hoá đôi chút. Tằng Trạch Quang còn đỡ, mấy người khác nghe đều hơi biến sắc. Không nói việc Vương Quốc Hoa đến tỉnh Nam Quảng sẽ lên chức, cấp bậc của hắn bây giờ đã trên mấy người kia. Ở trong chính trị dù có quan hệ tốt đến mấy thì khác biệt về cấp bậc vẫn có ảnh hưởng rất lớn.

Nói tóm lại, Vương Quốc Hoa sắp đi vào giai đoạn mà mấy người ở đây khó có thể đạt tới, đây là điều không phải ai cũng quen ngay được. Vương Quốc Hoa còn quá trẻ, trẻ như vậy đã đến cấp phó tỉnh ư?

Ăn trưa xong mấy vị cáo từ rời đi.

....

- Lý Thái Sử có sư thúc là Lý Hạo Nhiên, hai người dường như đến từ khinh chi văn minh đã đoạn tuyệt từ nhiều kỷ nguyên trước. Khinh chi văn minh chiêu thức lấy nhẹ nhàng, tinh diệu nỏi danh nhưng giờ hủy diệt không còn để lại cái gì.

Không thể không nói rằng trên Đổ Tiên Đảo có đủ loại người, thật có người tra đến lai lịch của Lý Hạo Nhiên, Lý Thái Sử. Tất nhiên họ không biết cái gọi là lai lịch chính là Nho Chi phó chủ văn minh cố ý làm giả. Nho Chi phó chủ văn minh cố ý muốn lừa gạt, dưới tình huống tin tức không có chứng thực, người không bị lừa tuyệt đối không hơn mười người.

Những người này tra đến tin tức sư thúc, sư điệt Lý Hạo Nhiên, Lý Thái Sử lập tức xoay chuyển đầu óc, một số định lôi kéo hai người này.

Bây giờ Lục Nguyên đang chìm đắm trong thế giới của mình.

Rốt cuộc đến thế giới cảnh thất tầng.

Thật không dễ dàng.

Hiện tại mình xem như là thiên tôn rồi.

Đến thế giới cảnh thất tầng chỉ cảm thấy chính khí thất tầng được thiên địa chứng thực, nguyên khí liên miên bất tận từ thiên địa rót vào trong đạt đến cân bằng. Cùng lúc đó, pháp lực, thân thểđều tiến mảng lớn, có tiến cảnh khá nhiều.

Bây giờ mình đã là thế giới cảnh thất tầng, muốn trùng kích thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh cần tích lũy rất nhiều.

Lục Nguyên hỏi:

- Muốn xông thế giới cảnh bát tầng cần tích lũy cái gì?

- Cần tích lũy cái gì ư?

Nho Chi phó chủ văn minh nói:

- Thứ cần tích lũy chủ yếu vài loại, toàn bộ là vì chuẩn bị cấu thành tiểu thiên thế giới. Ví dụ như mặt trời bây giờ của ngươi đúng là có hình dạng mặt trời, có thể phát sinh hạch tụ biến, nhưng quá nhỏ, quá hình, đủ cho không gian hiện tại nhưng muốn ứng phó tiểu thiên thế giới thì tuyệt đối không đủ. Ví dụ như mặt đất, nhìn thì rất lớn nhưng với tiểu thiên thế giới thì vô cùng nhỏ bé, tương đương hiện tại ngươi cần tất cả tài nguyên chính là đem không gian biến lớn vô cùng. Cửa này khá khó, thật ra không có chướng ngại nào cả, khó khăn duy nhất là tích lũy, tích lũy đủ loại tài nguyên. Rất nhiều người ở cửa không chút chướng ngại này kẹt mất vạn thậm chí là mấy chục vạn năm cũng bình thường. Bởi vì tài nguyên là một vấn đề to tát.

- Đương nhiên giống như Hoang Chi Tử, Tiên Chi Tử trời sinh có tiềm lực lớn, được một cổ văn minh cho họ tăng tài nguyên thì tầng này sẽ rất nhanh thăng lên nhưng đa số người không được.

Nho Chi phó chủ văn minh nói:

- Còn ngươi, mặc dù tư chất, khí vận không kém hơn loại như Tiên Chi Tử nhưng vì xuất thân, dù có bán cả Kiếm Môn thì được tài nguyên không đủ cho ngươi thăng tầng này, vậy nên ngươi chỉ có thể một mình gom góp tích luỹ.

- Hiện tại ngươi kém thiên chi tinh hoa, đại địa chi tinh hoa, thái dương chi tinh hoa, nguyệt lượng chi tinh hoa, đại hải chi tinh hoa. Có năm tinh hòa này, cần số lượng đầy đủ nữa là có thể cấu thành một tiểu thiên thế giới, có đất đai núi non, có biển cả sông ngòi, mọi thứđều bao gồm trong năm loại này.

- Thật ra những tinh hoa này trong thị trường cổ văn minh có bán, thậm chí là bên Đổ Tiên Đảo cũng có bán, chỉ cần ngươi trả nổi giá tiền là được. Cần rất rất nhiều thiên cấp linh thạch, bây giờ toàn bộ tài sản của ngươi là năm trăm linh thạch, ở tầng này không đủ nhét kẽ răng, quá ít ỏi.

Lục Nguyên nghe Nho Chi phó chủ văn minh giới thiệu xong thầm nhủ, nếu đã vậy thì đây là lúc đổ tự phân thân phát huy tác dụng rồi.

Không mượn cơ hội này kiếm món hời thì muốn lại tìm chút tài nguyên không dễ dàng.

- Các vị, các vị, hai tháng đổ thần chiến đang chuẩn bị, có ai giữđược hai mươi trận liên tục thắng là có thể tham gia đổ thần chiến hai tháng một lần. Số tiền thấp nhất vào đổ thần chiến là năm ngàn khối thiên cấp linh thạch.

Lúc này một thanh âm vang vọng toàn Đổ Tiên Đảo, khiến một số dân cờ bạc nghe được kêu to đã ghiền.

Lục Nguyên bị hù giật nảy mình. Một Thiên Tôn Đan mới năm trăm thiên cấp linh thạch, mà đổ thần chiến số tiền thấp nhất vào sân là năm ngàn khối thiên cấp linh thạch.

Hiện tại Lục Nguyên rất muốn hỏi trên Đổ Tiên Đảo rốt cuộc tụ tập bao nhiêu tài nguyên, ai nấy đổ lớn đến khó mà tưởng tượng.

Nhưng đây là lúc mình kiếm lời to.

Mới rồi Lục Nguyên đã liên tục thắng vài ván, giờ còn kém hai mươi mấy ván.

Vài ván tiếp theo Lục Nguyên chơi các loại khác nhau, như là lắc đầu tử, một lần dùng một, hai, ba sáu điểm nhỏ đến không tưởng được trấn áp đối phương một, hai, hai, năm điểm số càng nhỏ, thắng đối phương ba trăm thiên cấp linh thạch. Khiến người không thể không cảm thán đổ tự phân thân thật là vô địch, ít nhất là vô địch trên Đổ Tiên Đảo, vậy mà cũng thắng được.

Ví dụ như luân bàn, bên trên luân bàn đặt cược phương hướng, mỗi hướng chỉ con số khác nhau, nếu nó chỉ số nào thì người đó thắng. Ngươi có thể cược bao nhiêu hướng tùy thích. Lục Nguyên mặc kệ những quy tắc này, chỉđặt một hướng, kết quả là liên tục thắng hơn mười ván, khiến đối phương hộc máu, kiếm được hơn hai ngàn thiên cấp linh thạch.

Lần này dựa vào đổ tự phân thân, có thể nói là thắng đến lâng lâng.

Dĩ nhiên còn có một số cờ bạc không dựa vào đổ tự phân thân.

Ví dụ trên Đổ Tiên Đảo có người so ai rút binh khí càng nhanh, tất nhiên Lục Nguyên cũng cũng tham gia chiến đấu. So binh khí nhanh hơn, nếu chỉ bằng vào tốc độ ra tay thì Lục Nguyên làm rất nhanh, lại thắng một ván, vào tay ba trăm linh thạch.

Còn có một ván cược so ai có thể chống công kích vực ngoài thiên ma càng lâu, đây hoàn toàn là thử thách mặt tâm ma. Lục Nguyên ở mặt này năng lực so với văn minh chính khí như nho chi văn minh còn xuất sắc chút, mặc dù Dưỡng Ngô tiên kiếm tàn phá nhưng hắn dựa vào đấu tâm ma thắng ba trăm linh thạch.

Trong tay Lục Nguyên không ngừng gom góp tích lũy linh thạch.

Năm ngàn khối thiên cấp linh thạch!

Lục Nguyên mình chấn kinh một phen, chẳng ngờ tích lũy gom góp được đến năm ngàn khối thiên cấp linh thạch, đây chính là gấp mười lần số tài sản ban đầu. Nếu lúc trước muốn gom góp tài sản gấp mười lần thế này không biết phải kiếm đến bao lâu nhưng bây giờ thì làm được rồi, còn không cần đánh sống đánh chết.

Thật là sướng quá đi!

Tất nhiên dù là khi nào thì ánh mắt Lục Nguyên đều vô cùng trong sáng.

Bây giờ mình chỉ là đổ chứ tuyệt đối không chìm vào đánh bạc.

Có đổ tự phân thân thì chơi, không có thì bỏ đi.

Gióng như bây giờ, Lục Nguyên khẳn định không có thủ đoạn đặc biệt thì người ta đều thua, đây chính là đánh bạc, không thể bởi vì hiện tại được không ít lợi lộc mà cho rằng có thể chơi tùy thích.

Nho Chi phó chủ văn minh ở một bên thầm gật đầu, gã luôn quan sát Lục Nguyên, phát hiện hắn không có chút gì chìm đắm vào trong, ánh mắt vẫn trong suốt. Lúc gã lấy đổ tự ra là muốn thử thách Lục Nguyên, nếu hắn không dùng đổ tự phân thân thì là quá bảo thủ, vậy thì sẽ không thông qua thử thách, không thểđược truyền thừa từ Nho Chi phó chủ văn minh.

Nếu Lục Nguyên dùng đổ tự phân thân mà chìm đắm trong đổ vậy thì cũng sẽ không thông qua thử thách.

Đổ tự phân thân cần phải xem dùng như thế nào và tâm tính bản thân.

Đây chính là thử thách của Nho Chi phó chủ văn minh.

Cái gì là quân tử?

Bảo thủ, cứng nhắc loại này tuyệt đối không tính là quân tử. Ví dụ như Vĩ Sinh cùng người hẹn ở bờ sông gặp, nước lũ tới vẫn không đi thì đúng là giữ chữ tín, cuối cùng bị lũ cuốn trôi, loại người này thật sự không tính là quân tử. Nếu như quân tử loại người này thì sớm bị tiểu nhân đùa chết, tuyệt chủng rồi.

Không có gì gò bó, chuyện gì đều dám làm, không có bất cứ giới hạn thì càng đừng nói là quân tử.

Cái loại mặt ngoài là vậy bên trong là khác thì cũng không xứng làm quân tử.

Cái gì là quân tử?

Có thủ đoạn, có nguyên tắc, bất tử bản, không bảo thủ, không gò bó trong khuôn sáo, biết việc không nên làm việc nên làm đây mới là quân tử.

Nho Chi phó chủ văn minh luôn thử thách Lục Nguyên, phát hiện mặc dù hắn trong cá cược được nhiều ích lợi hơn nữa cũng không say mê trong đó, cũng sẽ không bảo thủ, có đổ tự phân thân trong tay cũng không đi chiếm lời, mấy điểm này cơ bản phù hợp ý của Nho Chi phó chủ văn minh.

Cho nên Nho Chi phó chủ văn minh đối với Lục Nguyên khá là vừa lòng.

Tuy nhiên, không phải nói Lục Nguyên hoàn toàn thông qua thử thách của Nho Chi phó chủ văn minh.

Việc truyền thừa rất quan trọng, không thể qua loa.

Cho nên có thể thông qua thử thách hay không thì chưa biết.

Nhưng Nho Chi phó chủ văn minh rất mong chờ biểu hiện của Lục Nguyên.

- Sự thực chứng minh, chân thân của ngươi, ta đã tìm ra.

Lục Nguyên một chỉđiểm ra, hóa chỉ làm thương hướng tới một trong vô số cái bóng. Ầm một tiếng, vô số cái bóng biến mất.

Đối thủ mặt hơi tái xanh nói:

- Ngươi thắng.

Đây cũng là một ván cược, nhưng cược là tìm chân thân.

Đối thủ cùng hóa ra một trăm người giả và dùng một chút ảo thuật bên trong, nếu có thể trong mười giây tìm ra chân thân thì xem như thắng. Rất nhiều người không thể trong mười giây tìm ra chân thân, một người tiếp một người chịu thua. Lục Nguyên dựa vào cảm giác cực kỳ nhạy bén của mình một hơi tìm ra chân thân, thắng ván này.

Còn về hóa chỉ làm thương là bởi thân phận giả của hắn là Lý Thái Sử, truyền nhân của khinh chi văn minh, dùng một loại binh khí tên gọi Khoái Tuyệt thương.

Dùng kiếm rất gây chú ý, nguyên trung ương thiên triều cực kỳ ít người dùng kiếm, hóa chỉ làm kiếm dễ lộ ra thân phận.

Cho nên mới hóa chỉ thành thương.

Thương không quá gây chú ý.

Hắn thắng ván này nhận được tiền cược là năm cái nhị cấp văn tự, không tệ, chính là kim hệ nhị cấp văn tự. Lục Nguyên rảnh quá nên thấy tiền cược này thì tùy tiện chơi chút, bỏ năm cái nhị cấp văn tự vào trong kiếm chi không gian, tiếp theo bắt đầu lấy đạo tự phân thân hấp thu năm cái nhị cấp văn tự.

Đạo tự phân thân chính là một văn tự quan trọng nhất của mình.

Chăm chỉ hấp thu, bỗng nhiên phát hiện một nhị cấp văn tự có điều không đúng, dường như mặt ngoài nhị cấp văn tự chỉ là giả trang thôi, bên trong còn có chữ, đợi khi mặt ngoài bị hấp thu hết thì hiện ra rõ ràng một chữđổ.

Ủa, đổ tự!

Không đúng, vẻn vẹn là đổ tự phân thân mà thôi, hơn nữa không mạnh bằng cái Nho Chi phó chủ văn minh cho, chỉ là một phần đổ tự phân thân.

Lục Nguyên nghĩ rằng, mình có thể dung hợp đổ tự không? Bây giờ mình có hai đổ tự phân thân, một là ba phần phân thân, cái kia là một phần phân thân, có thể dung hợp hay không? Lục Nguyên lập tức tức dung hợp, bỗng xuất hiện một hàng gợi ý. 'đổ tự phân thân đang dung hợp.'

A, thật sự có thể dung hợp đổ tự.

Lục Nguyên hồi phục tinh thần.

- Đổ thần chiến bắt đầu, đổ thần chiến bắt đầu, xin ai có năm ngàn khối thiên cấp linh thạch và liên tục thắng hai mươi trận hãy chuẩn bị, quyết định có tham gia đổ thần chiến không. Đây là đổ thần chiến mỗi hai tháng một lần, nếu có cơ hội tuyệt đối đừng bỏ qua, nói không chừng bên trong có tài nguyên gì mà ngươi thiếu, đánh cuộc một phen liền có.

Thanh âm rất là dụ hoặc.

Đổ thần chiến! Mình phải tham gia.

Lục Nguyên nhún vai. Bây giờđã gom đủ năm ngàn khối thiên cấp linh thạch rồi, giờ nên đi tìm nhiều thiên cấp linh thạch hơn để có thể trùng kích thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh. Hết cách, thế giới cảnh bát tầng cần thiên cấp linh thạch là con số thiên văn, khiến người thấy vô cùng khủng bố.

Còn vấn đềđổ tự phân thân tạm thời dụng hợp không thể dùng thì đơn giản rồi, đặt cược nhỏ chút, đợi đổ tự phân thân dung hợp gần xong thì chơi lớn.

Chuyện quá đơn giản.

Lục Nguyên đi tới chính giữa Đổ Tiên Đảo, chỗ này có sòng bạc hào hoa nhất nhưng muốn vào phải chịu kiểm tra, người bình thường chỉ có thể thông qua thủy kính thuật nhìn bên trong cá cược. Lục Nguyên đi tới chỗ kiểm tra đưa ra thân phận bài của mình.

- Lý Thái Sử, hai mươi ba trận liên tục thắng, tiền cược năm ngàn khối thiên cấp linh thạch, có thể thông qua.

Thân phận bài này là khi vào Đổ Tiên Đảo thì được cấp cho, thuộc về tạm thời. Còn thân phận ngọc bài có thểđi khắp nơi trung ương thiên triều thì hắn cũng có, do Nho Chi phó chủ văn minh tạo ra, tất nhiên thân phận ngọc bài đó tuyệt đối là hàng thật. Đường đường là một phó chủ văn minh, muốn tạo ra một thân phận ngọc bài thật là chuyện quá dễ, gã nói là thật thì dù có là giả cũng phải biến thật sự,

Nho Chi phó chủ văn minh cũng vào theo, gã giả làm sư thúc Lý Thái Sử theo vào rất bình thường.

Tiến vào trong phát hiện có một chiếu bạc vô cùng to lớn.

Lục Nguyên ngồi một góc chiếu bạc, có mấy người khác cũng ngồi xuống. Chiếu bạc này có tổng cộng tám vị trí, Lục Nguyên ngồi ở số tám. Số ba ngồi một người đàn ông trung niên gầy gò cầm quạt lông chim. Người đàn ông trung niên phong cách hành động dường như vô cùng thong dong.

Lục Nguyên nhìn người đàn ông trung niên, đây là kẻ từng hại hắn mấy lần nhưng lần đầu tiên thấy mặt, Giản Vân Sầu. Đối với Giản Vân Sầu, Lục Nguyên ấn tuượng khắc sâu. Giản Vân Sầu mấy lần bày sát trận mục tiêu là hắn, nếu không phải hắn may mắn cộng thêm đột phá giữa trận thì e rằng sớm chết trong tay gã rồi. Lúc Lục Nguyên nhìn Giản Vân Sầu thì gã cười đáp lại, bộ dạng rất thân thiện. Nhưng nếu cho rằng vị quỷ khóc thần sầu đệ nhất quân sư giản chi văn minh này thân thiện vậy ngươi cách cái chết không xa.

Chỗ ngồi thứ nhất là Hoang Nguyên Đế Tử. Thái cổ văn minh Hoang Nguyên Đế Tử. Hoang Nguyên Đế Tử mang theo sát khí, Lục Nguyên ngụy trang thành Lý Thái Sử nên gã không nhận ra thân phận thật của gã, tuy nhiên gã bản năng không thích người tên Lý Thái Sử.

675. Chương 1193-1194 : Chơi Bài Cửu

Ngồi ở vị trí số hai là Võ Động Đế Tử, một vịđế tử xuất sắc của võ cổ văn minh.

Ngồi ở vị trí số bốn là Túc Nguyệt Phật, thuộc hạ của Túc Vương Phật. Người bảo tượng đoan trang, có thể xưng phật thì ít nhất có thực lực thế giới cảnh thất tầng.

Ở vị trí số năm là một bạch y thanh niên, chính là Kiếm Chi Tử. Kiếm Chi Tử ở giản chi văn minh tu hành một đoạn thời gian bây giờ thực lực bất phàm, toàn thân pháp lực cuồn cuộn.

Ngồi vị trí số sáu là Giản Tâm Đế Tử, một đế tử khá trẻ có tiềm lực lớn.

Vị trí số bảy là Pháp Bạo Đế Tử, tính tình táo bạo nóng như lửa, đế tử pháp cổ văn minh.

Thứ tám đến nhiên là Lục Nguyên, mặt ngoài là Lý Thái Sử.

Thật ra trong sòng bạc chính giữa Đổ Tiên Đảo này không chỉ có một bàn mà còn mấy bàn khác. Năm ngàn khối thiên cấp linh thạch tất nhiên là đắt, hai mươi trận liên tục thắng khó thì khó thật nhưng ở Đổ Tiên Đảo có nhiều cao thủ đến thế, vẫn có người đủ tư cách chơi, cũng chơi được.

Có người chia bài đến đứng cạnh, chia bài này là một vô thần khôi lỗi. Cái gọi là vô thần khôi lỗi tức một loại con rối mới sáng tạo đặc biệt nhất, hoàn toàn không có thần trí gì cả, cũng sẽ không bị thứ gì ảnh hưởng, đây là điều được công nhận. Cho nên vô thần khôi lỗi thích hợp làm chia bài, chủ trì ván cược.

Vô thần khôi lỗi phát ra thanh âm cứng ngắc:

- Lần đổ thần chiến này là đổ bài cửu.

- Nhỏ nhất một trăm, lớn nhất không giới hạn.

Một trăm khối thiên cấp linh thạch ở bên ngoài xem như lớn, một trăm khối thiên cấp linh thạch cơ bản tương đương với một trăm vạn địa cấp linh thạch, là một phần tổng số tài sản Kiếm Môn. Một phần tổng tài sản Kiếm Môn, đó là to lớn cỡ nào. Nhưng tại Đổ Tiên Đảo nơi không đem linh thạch làm linh thạch thì thật sự con số không nhiều.

Tuy nhiên một trăm thấp nhất không tính lớn, nhưng mà ván này lớn lắm vì không hạn chế bỏ thêm tiền, nhớ kỹ là không hạn chế.

- Bài cửu này không nhà cái, không lật bài, mỗi vòng có thể theo hoặc không theo, người không theo trực tiếp từ bỏ, người theo có thểđổ đến cuối.

- So lớn nhỏ, một người hai tấm bài, tính theo pháp tính thiên địa nhân phật mai đường bản, từ không đến chín. Không là con số nhỏ nhất, chín lớn nhất, trên chín còn có địa bài, thiên bài, thành cặp.

Vô thần khôi lỗi giải thích đổ bài cửu. Không nhà cái, không lật bài, kiểu đổ này coi như độc, thật ra cũng là thử thách tâm lý mọi người. Nếu ngươi có bài tốt, đối phương không lật bài cứ luôn thêm đến từ bỏ, cho dù bài đối phương kém hơn ngươi cũng sẽ do đó kiếm lợi.

Lục Nguyên nghe quy tắc, khẽ cười. Bây giờđổ tự còn chưa dung hợp thành công, phần đầu chơi nhỏ chút, chờ lúc sau lại chơi lớn đi.

Lục Nguyên không sốt ruột.

Bây giờđúng là trải qua kinh nghiệm lạ lùng. Tám người ngồi, vị trí số một là Hoang Nguyên Đế Tử, số hai là Võ Động Đế Tử, số ba là Giản Vân Sầu, số bốn là Túc Nguyệt Phật, số năm là Kiếm Chi Tử, số sáu là Giản Tâm Đế Tử, bàn về thân phận thì họ đều là kẻ địch của hắn, Lục Nguyên cũng muốn đấu với họ trên chiến trường, giờđổi thân phận Lý Thái Sử thì cùng những người này tại đây đánh bạc.

Giản Vân Sầu ngồi ở vị trí số ba mỉm cười, nụ cười rất có sức hấp dẫn, nói:

- Mọi người đều là người quen cũ cả, chỉ có Lý Thái Sử vị trí số tám là lúc trước chưa nghe qua.

Gã bắt đầu hỏi thăm lai lịch Lục Nguyên, cũng gợi lên không khí. Lục Nguyên tùy tiện đùn đẩy, dù sao tất cả về thân phận giảđã được Nho Chi phó chủ văn minh chuẩn bị tốt rồi. Lục Nguyên nửa thật nửa giả nói vài câu, tuyệt đối không lộ ra một chút gì về bản thân, dù gì bây giờ hắn giả làm Lý Thái Sử.

Đổ thần chiến sắp bắt đầu.

Bài cửu nếu có kiểu chơi nhà cái thì không tính quá ác.

Cái loại chơ không nhà cái này mới độc.

Lúc này bên tai Lục Nguyên nghe Nho Chi phó chủ văn minh truyền âm.

"Lục Nguyên, hiện tại Giản Vân Sầu, Hoang Nguyên Đế Tử, Võ Động Đế Tử, Túc Nguyệt Phật, Kiếm Chi Tửđang truyền âm, hình như thú vị lắm, có muốn nghe không?"

"Tất nhiên là muốn." Lục Nguyên đáp. Nho Chi phó chủ văn minh mà nói thú vị thì e rằng thật sự có chuyện hay ho xảy ra.

"Ta giúp ngươi truyền." Nho Chi phó chủ văn minh tay chưa động, Lục Nguyên lập tức nghe năm người kia truyền âm.

Thật ra đỉnh cao thế giới cảnh giống như Giản Vân Sầu truyền âm lại dùng thủ đoạn bí ẩn, người cùng đỉnh thế giới cảnh khó mà nghe lén được, cho nên đám Giản Vân Sầu rất yên tâm. Bất đắc dĩ Nho Chi phó chủ văn minh là văn minh cảnh thật sự, còn là cấp bậc phó chủ văn minh siêu đẳng nữa.

Người như vậy tùy ý động là có thể nghe rõ họ truyền âm.

Lục Nguyên vãnh tai nghe.

"Đợi chút nữa, chúng ta đừng vội vàng thắng, trước tiên hãy thua vài ván." giọng Giản Vân Sầu rất hấp dẫn, dường như không có đặc điểm gì nhưng dễ nghe.

"A, tại sao?" Hoang Nguyên Đế Tử hỏi.

"Chúng ta khiến Pháp Bạo Đế Tử và Lý Thái Sử trước tiên thắng chút, mới bắt đầu chúng ta không ra tay, bọn họ thắng sẽ cho rằng may mắn, đại sát tứ phương chơi lớn thì lúc đó có thể triệt để thắng họ." Giản Vân Sầu nói.

"Thế làm vậy có mục đích gì?" Võ Động Đế Tử hỏi.

"Pháp Bạo Đế Tử trước đó không lâu được đến một tấm bản đồ kho báu, quan hệ nghiêm trọng, ta mốn có nó. Tính cách Pháp Bạo Đế Tử nóng nảy, vậy thì chơi một chiêu muốn khiến gã đưa ra bản đồ kho báu đó không khó." Giản Vân Sầu nói. "Còn Lý Thái Sử, nhìn bề ngoài tuổi trẻ, trẻ vậy mà có tiềm lực lớn đến thế nhưng trẻ tuổi là chướng ngại của hắn. Lần này để hắn thua sạch, để hắn thiếu chúng ta rất nhiều, cuối cùng là thiếu ân tình, thiếu ân tình ngày càng nhiều rồi ta lại cho hắn một ít, không sợ hắn không đầu vào ta.

Đây chính là mục đích của Giản Vân Sầu.

Buộc Pháp Bạo Đế Tử bộc lộ bản đồ kho báu là thứ nhất.

Từng bước khống chế Lý Thái Sử là thứ hai.

Đương nhiên còn có bước thứ ba chính là trên người Pháp Bạo Đế Tử, gã phải bắt được nhược điểm của Pháp Bạo Đế Tử. Gã là người giản chi văn minh bình thường muốn bắt điểm yếu cũng không tiện, dù sao văn minh quá yếu thế, cho nên mới kêu lên Hoang Nguyên Đế Tử và Võ Động Đế Tử, Túc Nguyệt Phật, ba cổ văn minh cùng một chỗ liền có áp lực. Bắt nhược điểm của Pháp Bạo Đế Tử sau này có thể mượn cơ hội được rất nhiều ích lợi, điểm tốt lại không thể công khai tuyên bố nhưng được lợi lớn nhất.

Mấy người liên tục kêu tốt.

Kiếm Chi Tử dĩ nhiên nghe theo Giản Vân Sầu, gã đang đi theo Giản Vân Sầu học thủ đoạn. Người như Kiếm Chi Tử không khả năng thật sự phục ai cả, nếu có cơ hội thì gã chắc chắn sẽ không chút do dự giết

chết Giản Vân Sầu để có đợc lợi ích càng lớn, đây là dã tâm hừng hực của Kiếm Chi Tử, tài hoa tỏa sáng, tiềm lực to lớn, chỉ cần không chết thì chắc chắn sẽ thành đại nhân vật trong thiên địa. Kiếm Chi Tử che giấu rất tốt, sát khí chỉ tồn tại sâu tận đáy lòng, vì gã sợ bị Giản Vân Sầu phát hiện. Ở chung với Giản Vân Sầu thời gian càng lâu càng phát hiện người này đáng sợ.

Lục Nguyên ở một bên nghe buồn cười.

Đám người này bắt đầu tính để mình thắng rồi mặt sau khiến mình thua, a, tốt lắm.

Vốn bắt đầu mình không định thắng, chỉ tính thắng mặt sau, dù gì đổ tự còn đang dung hợp, muốn thắng ván đầu thì khó khăn. Nhưng nếu đối phương đã nhường cho mình thắng thì cũng ngại thua lắm, sau này họ muốn thắng thì không thể nào, vì đến lúc đó đổ tựđã hoàn thành dung hợp, đại sát tứ phương là chuyện dễ như húp cháo.

Lục Nguyên bỗng nhận ra Giản Vân Sầu thật là ngươi tốt. Đương nhiên Hoang Nguyên Đế Tử, Võ Động Đế Tử, Túc Nguyệt Phật cũng đều là người tốt, Kiếm Chi Tử cũng vậy.

Một đám người tốt! Lục Nguyên tận đáy lòng cảm kích.

Đổ thần chiến đã bắt đầu.

Do vô thần con rối chia bài.

Ván đầu tiên.

Giản Vân Sầu cười cười nói:

- Ván đầu đừng chơi lớn, một trăm linh thạch đi.

Lục Nguyên cười đẩy ra một trăm linh thạch, nói:

- Ta theo, một trăm thiên cấp linh thạch.

Bây giờ mình có tổng cộng năm ngàn khối thiên cấp linh thạch, trước chơi một trăm, dù gì mình chiếm phần thắng khá lớn ván đều. Những người khác cũng đặt cược, cơ bản khoảng một trăm linh thạch.

Lục Nguyên nhìn lá bài trong tay, tấm thứ nhất là bảy, thứ hai là một, hợp lại là tám điểm. Tám điểm, rất cao, bây giờđổ tự phân thân tạm mất đi tác dụng, vậy mà còn lấy được tám được, nhân phẩm tốt thật. Lục Nguyên thầm khen mình. Thật ra bây giờ vận khí của Lục Nguyên rất tốt, dù gì là khí vận đệ bát tử, trong thiên địa thuần về vận khí không có bao nhiêu người thắng Lục Nguyên, người trẻ tuổi thắng hắn về vận khí càng không bao nhiêu người.

Bởi vì vòng thứ nhất đều là một trăm linh thạch nên không ai đặt thêm, đều tự lật bài.

Mấy người khác đa số là hai, ba điểm. Kiếm Chi Tử con bài bảy điểm, khá lớn, bài Lục Nguyên là tám điểm, vừa lúc ăn Kiếm Chi Tử. Kiếm Chi Tử rất khó chịu, mới bắt đầu mọi người không chơi thủ đoan, chỉ bằng vào vận khí.

Kiếm Chi Tử thầm nghĩ, không lẽ vận khí của mình còn không bằng đối phương ư? Mới đầu trông thấy Lý Thái Sử xông thế giới cảnh thất tầng có đến bốn mươi sáu luồng sáng cây cầu xuất hiện, vượt qua cả gã khi đó rất nhiều người nói lại ra một thanh niên Khí Vận Thất Tử. Lúc trước có Lục Nguyên, bây giờ thêm Lý Thái Sử, xem ra Phật Chi Tử, Kiếm Chi Tử sẽ tụt hạng. Lúc đó Kiếm Chi Tử rất tức giận, tuy hiện tại kế hoạch thua cho Lục Nguyên nhưng lòng gã khó chịu.

Giản Vân Sầu phát hiện Kiếm Chi Tử khó chịu thì gật gù. Kiếm Chi Tử biểu hiện khó chịu ra ngoài càng tốt, diễn kịch phải diễn trọn vẹn. Người như Kiếm Chi Tử làm mới giống thật chứđám người như gã thua linh thạch đã khó chịu rất dễ bị kẻ địch thấy ra sơ hở. Bây giờ lưới đã bày ra, cái lưới hướng về Pháp Bạo Đế Tử, Lý Thái Sử.

Gã chờ hai người rơi vào lưới.

Ván đầu tiên kết thúc, Lục Nguyên kiếm được bảy trăm linh thạch, còn nhanh hơn ở ngoài Đổ Tiên Đảo chút, đây mà chỉ mới là bắt đầu thôi.

Ván thứ hai bắt đầu, mở màn là một ngàn một trăm thiên cấp linh thạch.

Nhưng sau khi lấy bài hì Kiếm Chi Tử thêm tiền, gã muốn đấu cùng Lục Nguyên. Một hơi thêm vào một trăm thiên cấp linh thạch, Lục Nguyên nhìn trong tay mình có sáu ngàn hai trăm thiên cấp linh thạch, trừ ban đầu năm trăm thiên cấp linh thạch còn lại là kiếm từ ván cược, cho nên hắn không thèm để ý, chơi tới bến luôn.

Những người khác không đặt thêm nên từ bỏ. Đánh bài chính là như vậy, không đặt thêm tiền thì mọi người lật bài, nếu có người thêm tiền thì phải theo cùng, nếu không theo coi như trực tiếp chịu thua.

Kiếm Chi Tử lại đặt thêm một trăm thiên cấp linh thạch.

Lục Nguyên cũng theo thêm một trăm thiên cấp linh thạch.

Hai người đặt thiên cấp linh thạch rất nhanh đã tới một ngàn khối.

Rốt cuộc đến lúc lật bài. Kiếm Chi Tử là chín điểm, hơn nữa là địa tự cửu, lá bài khá lớn. Mọi người nhìn Lục Nguyên, chỉ thấy 'Lý Thái Sử' chậm rãi lật bài, rõ ràng là thiên tự cửu. Thiên tự cửu vừa lúc lớn hơn địa tự cửu một chút. Kiếm Chi Tử tức đến hộc máu.

Tuy Kiếm Chi Tử rất giàu nhưng một ngàn khối thiên cấp linh thạch đối với gã cũng là con số lớn, kết quả thua sạch. Cơ bản một ngàn khối thiên cấp linh thạch là tổng tài sản Kiếm Môn, lần này gã thua mất tổng tài sản bảo khố Kiếm Môn, sao Kiếm Chi Tử không đau lòng cho được.

Lục Nguyên thì sướng rơn, cái gì kêu sung sướng, đây chính là sung sướng!

Một hơi tăng lên đến bảy ngàn tám trăm khối linh thạch, ván này mình kiếm được một ngàn sáu trăm khối thiên cấp linh thạch, trong đó một ngàn khối là từ tay Kiếm Chi Tử. Hắn sướng nhất chính là kiếm từ chỗ Kiếm Chi Tử, nhìn gã mất đi một ngàn khối thiên cấp linh thạch làm cái vẻ mặt đó, Lục Nguyên vô cùng sung sướng.

Kẻ địch thống khổ chính là niềm vui sướng của mình.

Lục Nguyên cười khẽ nói:

- Đa tạ, Kiếm Chi Tử.

Kiếm Chi Tử hít ngụm khí, biểu tình bình tĩnh lại. Người đừng đắc ý, ngươi nhảy vào trong lưới đấy, bây giờ thua lát nữa sẽ kiếm trở về.

Ván thứ ba, Lục Nguyên thua, thắng là Pháp Bạo Đế Tử. Lần này Lục Nguyên được không điểm, đúng vậy, chính là không điểm. Một lá số bốn, một lá số sáu cộng lại là không, lá bài khả năng nhỏ vô cùng. Khí vận tốt không đại biểu mỗi bàn đều thắng, chẳng qua xá suất thắng lớn hơn thôi. Pháp Bạo Đế Tử liên tục thua hai ván rốt cuộc thắng một bàn, gã cất tiếng cười to.

Từng ván tiếp diễn, trong các ván thắng nhiều nhất là 'Lý Thái Sử', tiếp theo chính là Pháp Bạo Đế Tử. Hai người đều thắng, Giản Tâm Đế Tử không thua không thắng, năm người kia thua rất nhiều. Đương nhiên năm người ngẫu nhiên có thắng một ván nhưng đa số là thua.

Trước mặt đám Giản Vân Sầu thiên cấp linh thạch ngày càng ít, bên 'Lý Thái Sử', Pháp Bạo Đế Tử thì càng lúc càng nhiều.

Pháp Bạo Đế Tử vỗ vai Lục Nguyên, nói:

- Xem ra hôm nay là ngày may mắn của chúng ta, hôm nay phải đại thắng tứ phương nhé, thắng xong ta mời ngươi đi uống rượu.

Lục Nguyên phát hiện không khí đổ ngày càng nhiệt liệt, nóng bức. Lục Nguyên luôn bình tĩnh quan sát, phát hiện đám Giản Vân Sầu khống chế nhiệt tình, muốn nâng cao cảm xúc chiếu bạc để tiến hành một kích cuối cùng. Lục Nguyên phối hợp giả bộ như rất hào hứng.

Khi đổ Lục Nguyên phát hiện trong kiếm chi không gian có biến đổi, vừa lúc ván bài này rất nhỏ, là một cái sáu, một cái năm cộng lại là một điểm cho nên Lục Nguyên không theo, để Pháp Bạo Đế Tử và Võ Động Đế Tửđấu với nhau. Hắn đi vào trong kiếm chi không gian xem coi đổ tự phân thân ra sao rồi.

Trong kiếm chi không gian của Lục Nguyên xuất hiện biến đổi.

Lục Nguyên dùng thần thức dò xét lập tức phát hiện thay đổi.

Trên trời đổ tự phân thân đã hoàn tất dung hợp.

Đây là ba phần đổ tự phân thân.

So với ba phần đổ tự phân thân trước kia thì bây giờ nó mạnh hơn nhiều, tỏa ra không khí khiến người máu nóng sục sôi, dường như có vô số thanh âm đang kêu gào mau bài bạc. Lục Nguyên đè nén loại cảm giác này, lật tay dùng đạo tự phân thân trấn áp đổ tự phân thân.

Không thểđể chữ khóng chế người, là người khống chế chữ.

Lục Nguyên lập tức rời khỏi kiếm chi không gian, thu lại thần thức.

Bây giờ còn đang tiếp tục đánh bạc.

676. Chương 1195-1196 : Lá Bài Chí Tôn

Trước mắt Lục Nguyên thiên cấp linh thạch đã đến hai vạn năm ngàn khối, đó là số lượng thiên cấp linh thạch kinh người cỡ nào. Lục Nguyên ngẫm nghĩ mới bắt đầu mình chỉ có năm trăm thiên cấp linh thạch giờ thì hơn gấp năm mươi lần, thật là líu lưỡi. Kiếm tài nguyên nhanh thật nhưng còn chưa đủ, phải tiếp tục, nếu không thì sẽ kẹt ở tích lũy cảnh.

Rất nhiều người kẹt tại tích lũy cảnh, nghe nói có ngời thống kê bình quân thời gian đột phá cảnh giới tích lũy cảnh là một vạn ba ngàn năm.

Cửa này không có bất cứ khó khăn gì, chỉ tích lũy tài nguyên thôi, chính vì những tài nguyên mà bình quân cần tốn một vạn ba ngàn năm.

Đối với người Vô Thượng Đại Giáo thì bình quân dùng ba, bốn vạn năm cũng là bình thường.

Đợt tích lũy này cần nhiều ít.

Lục Nguyên căn cơ vững chắc hơn người bình thường, nếu đi theo lưu trình bình thường thì sẽ kẹt tại đây năm, tám vạn năm cũng không có gì lạ.

Giờ nhờ vào đổ mà gom góp nhiều đến vậy có thể bớt thật nhiều thời gian.

Đổ thần chiến còn đang tiếp tục.

Một ván mới bắt đầu, ván này mở ra dường như Giản Vân Sầu nhẹ gật đầu, làm như là định bắt đầu đánh trận cuối.

Một người đặt cược một trăm thiên cấp linh thạch rồi vô thần khôi lỗi chia bài.

Đương nhiên lúc chia bài mọi người tự dùng thủ đoạn lừa bịp của mình. Giản Vân Sầu định ván này quyết thắng thua, cho nên vận đổ quỷ tâm kinh. Đổ quỷ tâm kinh của gã chỉ là một chi nhánh của tiểu vận mệnh thuật. Gã tu luyện đổ quỷ tâm kinh đại thành, tiểu vận mệnh thuật gần như thúc đẩy muốn gã thắng, gã phải một hơi thắng Pháp Bạo Đế Tử và 'Lý Thái Sử'.

Không chỉ là Giản Vân Sầu, vị trí số một Hoang Nguyên Đế Tửđang lấy ra đổ tự phân thân. Một cơ duyên xảo hợp cho gã được đến một đổ tự phân thân, mặc dù chỉ là một phần phân thân thì uy lực cũng khá lớn. Đổ tự phân thân của gã có rất nhiều người ra giá cao mau nhưng đều bị Hoang Nguyên Đế Tử từ chối, đó là bảo bối sao có thể dễ dàng bán đi được. Thái cổ văn minh, giản chi văn minh gần đây rất thân nhau, đương nhiên những người này làm theo Giản Vân Sầu lý do lớn nhất là vì bản thân gã có sức hấp dẫn, vả lại gã ra kế hoạch có thể khiến tất cả kiếm lời to, lợi ích chính là nguyên động lực tuyệt nhất.

Ví trí thứ hai Võ Động Đế Tử lấy ra võ mệnh tâm kinh, võ mệnh tâm kinh cũng là một chi nhánh của tiểu vận mệnh thuật. Tiểu vận mệnh thuật là một loại thuật bất cứ sinh linh nào đều không thể với tới, nơi này chỉ sinh linh là bao gồm văn minh cảnh và mười thiết tắc lấy vận mệnh làm chính. Nhưng những người thế giới cảnh sớm là thần linh, mà người văn minh cảnh là thần trên thần càng không cam lòng không thể nắm

giữ vận mệnh, nên mới đi học chi nhánh tiểu vận mệnh thuật, mơ tưởng có một ngày được chân chính thiên mệnh vận thuật, nắm giữ mười thiết tắc, vô địch thế gian. Võ Động Đế Tử vận dụng võ mệnh tâm kinh cũng là như thế.

Vị trí số bốn là Túc Nguyệt Phật, gã vận dụng là tiểu nhân quả mệnh vận pháp. Gã là cánh tay của Túc Vương Phật, đem một chi nhánh tiểu vận mệnh thuật két hợp cùng tiểu nhân quả thuật, uy lực khá lớn.

Kiếm Chi Tử ngồi ở vị trí thứ năm lấy ra thắng tự phân thân. Gã có được thắng tự phân thân uy lực mạnh mẽ không gì sánh bằng, dù chỉ là một phần phân thân, Kiếm Chi Tử chính là kiếm đạo chi tử, khí vận đệ lục tử, lần đấu với Lục Nguyên thua thảm nhưng lập tức được đến tài nguyên khác bổ úng. Gã là tung hoành bất bại, sao có thể dễ dàng chịu thua được.

Đối tượng năm người tác dụng đều chỉ hướng Pháp Bạo Đế Tử và 'Lý Thái Sử'. Năm người vốn cùng một giuộc, cho nên năm lực lượng hợp lại ở giữa không trung hợp thành tiểu mệnh vạn hồng lưu.

Dường như họ đại biểu là vận mệnh chân lý.

Pháp Bạo Đế Tử không phải loại người cẩn thận, đổ nổi hứng, thắng sung sướng, không chú ý gì cả.

Lục Nguyên có phát hiện, thầm cười trong bụng. Các ngươi muốn chơi thì ta chơi đến cùng. Lục Nguyên lấy ra đổ tự phân thân, lần này đổ tự phân thân có ba phần năm. Vốn về mặt khác hắn không đè ép được năm người hợp sức, dù sao đối phương có chi nhánh tiểu vận mệnh thuật, nhưng đây là sòng bạc, ở sòng bạc thì đổ tự là lớn nhất. Vậy nên đổ tự phân thân ba phần năm đối mặt tiểu mệnh vạn cộng đổ tự phân thân hồng hoang cũng chiếm được chút ưu thế.

Tất nhiên ai chiếm ưu thế thì chỉ có Nho Chi phó chủ văn minh mới nhìn ra được chứ người khác không ai trông thấy.

Giản Vân Sầu không thể nhìn ra, gã còn tưởng đã chiếm ưu thế chắc rồi, đang chờ thắng cuộc.

Lục Nguyên cũng nhìn không ra, hắn biết mình có tám phần thắng, cho dù thua cũng không có gì ghê gớm, dù sao năm trăm ngàn thiên cấp linh thạch đều là hắn cá thắng, nếu lại thua thì coi như trả lại, không bị tổn thất bao nhiêu cả. Lục Nguyên luôn là lấy được bỏ được.

Vô thần con rối bắt đầu chia bài.

Tám người, một người hai lá bài.

Bắt đầu từ vị trí số một phát xuống đến vị trí số tám Lục Nguyên ngồi mới kết thúc.

Lục Nguyên nhìn lá bài thứ nhất trong tay, tiểu vương. Khi cầm lá bài thứ hai, Lục Nguyên nhìn thì hoàn toàn vững bụng, đương nhiên mặt ngoài hắn không lộ ra biểu tình gì.

Những người khác đều xem bài của mình, ai nấy mặt không biểu tình. Người có mặt đều tinh ranh, sao có thể dễ dàng bị thấy ra tình cảm, dù được lá bài gì cũng không biến sắc mặt. Giản Vân Sầu phe phẩy quạt lông, bộ dạng bình tĩnh. Từ lúc mở màn đến bây giờ dù thắng hay thua gã đều bộ dạng như vậy.

Mọi người nhìn bài của mình.

Hoang Nguyên Đế Tử mỉm cười nói;

- Đã chơi lâu như vậy hãy chơi một ván lớn đi, ta thêm năm trăm linh thạch.

Mấy người khác cũng lục tục đặt tiền, Lục Nguyên hiểu đây là thắng bại một ván. Hiện nay hắn có hữu hai vạn năm ngàn khối thiên cấp linh thạch, đủ tư cách chơi. Khi mọi người đã đặt chú xong hắn cũng thêm năm trăm linh thạch.

Hoang Nguyên Đế Tử lần thứ hai nhìn bài trong tay, nói:

- Ta lại thêm một ngàn linh thạch.

Gã đặt thêm nhiều tiền, người sau tối thiểu cũng phải đặt nhiều như vậy, không thể ít hơn gã. Lúc này Giản Tâm Đế Tử từ bỏ nhưng bảy người khác còn tiếp tục theo. Pháp Bạo Đế Tử rất dứt khoát theo, dường như gã nắm lá bài tốt lắm.

Trong tay nhóm này dường như lá bài không tệ, bắt đầu từ Hoang Nguyên Đế Tửđến mấy người sau một hơi thêm hai ngàn linh thạch.

Mỗi người đầu vào linh thạch cỡ hơn vạn thiên cấp linh thạch.

Tức là nói cho đến bây giờ tổng số linh thạch đặt ra là bảy vạn thiên cấp linh thạch! Vô Thượng Đại Giáo như Kiếm Môn trong bảo khố chỉ có một ngàn khối thiên cấp linh thạch mà thôi. Một ván bài tới bảy vạn thiên cấp linh thạch, quá xa xỉ rồi. Trong đổ thần chiến có mấy bàn nhưng đổ lớn nhất chính là một bàn này, lập tức tầm mắt các nơi trên Đổ Tiên Đảo đều tập trung vào bàn này, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Lục Nguyên ở bên cạnh nhìn bụng cười thầm. Trong quá trình đặt cược đám Hoang Nguyên Đế Tử liên tục tăng cao không khí, thậm chí giả bộ như hơi phân vân để mê hoặc Pháp Bạo Đế Tử và hắn. Năm người họ liên hợp lại muốn đùa hết hắn và Pháp Bạo Đế Tử.

Vở kịch này diễn đúng là đặc sắc.

Giản Vân Sầu bỗng nhướng mày, bỏ vào hai vạn thiên cấp linh thạch, nói:

- Tạm thời có chuyện, một hơi quyết thắng thua, ai dám theo?

Thật ra là làm một cái bẫy, trước đó một vạn thiên cấp linh thạch đã dẫn người vào bẫy rồi, giờ nói tạm thời có chuyện một hơi đẩy ra hai vạn thiên cấp linh thạch tức là nói muốn ngươi tiếp tục vào sâu hơn. Trước đó đã bỏ vào hơn một vạn, không theo là mất đi một vạn, không muốn cùng cũng không được.

Pháp Bạo Đế Tửđầu tiên ngây ra, bỗng nghiến răng nói:

- Theo!

Gã quyết định theo nhưng không thể lấy ra nhiều thiên cấp linh thạch như vậy, hỏi:

- Tạm thời thiếu được chứ?

Giản Vân Sầu chính là muốn Pháp Bạo Đế Tử tạm thời thiếu nợ, liền nói:

- Đương nhiên có thể. Pháp Bạo Đế Tử tốt xấu là đế tử của pháp cổ văn minh, phải có danh dự chứ.

Gã muốn Pháp Bạo Đế Tử thiếu nợ để bắt điểm yếu của Pháp Bạo Đế Tử, đây đã vượt qua toàn bộ tài sản của Pháp Bạo Đế Tử.

Kiếm Chi Tử lúc này từ bỏ. Gã đầu vào một vạn khối thiên cấp linh thạch, không có đủ linh thạch nữa. Nhưng gã biết năm người bên mình liên hợp gài bẫy, sau này sẽ trả lại nên từ bỏ chẳng có chút áp lực.

Hoang Nguyên Đế Tử, Võ Động Đế Tử, Túc Nguyệt Phật đều theo.

Giản Vân Sầu nhìn Lục Nguyên, hỏi:

- Vậy Lý huynh định thế nào?

Gã còn tưởng Lục Nguyên là Lý Thái Sử.

Lục Nguyên nói:

- Theo đi, còn dư bao nhiêu thiếu vậy.

- Tốt.

Vô thần khôi lỗi quát:

- Vậy mở bài, xem ván này ai thắng ai thua!

Bây giờđã chơi lớn như vậy rồi, một hơi bỏ vào mười chín vạn. Mười chín vạn thiên cấp linh thạch! Đó là con số thiên văn, ván cược lớn nhất lần này trên Đổ Tiên Đảo chính là đây.

Con số này đặt ở văn minh bình thường là số liệu rất lớn, khá nhiều thiên cấp linh thạch.

Tất cả hồi hộp, giờ là lúc căng thẳng nhất.

Ván cược kinh người sắp mở ra kết quả cuối cùng.

Nho Chi phó chủ văn minh thu đồ đệ phải qua tầng tầng thử thách. Giống như Lục Nguyên lúc trước bị thử thách cuối cùng dùng đổ tự phân thân thử rồi xong, năm người khác thì phức tạp rất nhiều. Nho Chi phó chủ văn minh thu đệ tử thì không có ai dám chọc vào, nhưng tứđệ tử và ngũ đệ tử vì một số nguyên nhân đặc biệt đã chết, Nho Chi phó chủ văn minh nhắc tới chuyện này hơi đau lòng, bây giờ nhận Lục Nguyên vừa lúc là đệ tử thứ sáu.

Lục Nguyên phát hiện mình và số sáu đúng là hợp ý thật, dùng tên giả Lý Thái Sử vừa lúc cũng là đệ tử thứ sáu.

Nho Chi phó chủ văn minh chỉ hướng Lục Nguyên, nói:

- Lý Thái Sử mới vào môn hạ không lâu, dù sau này ta có ở hay không thì Khổng Ni, Mạnh Vi, Túc Nguyệt Miên, các ngươi phải giúp đỡ tiểu sư đệ của mình có biết không?

- Vâng thưa sư phụ!

Khổng Ni, Mạnh Vi, Túc Nguyệt Miên gật đầu, họ lần lượt chào Lục Nguyên, đối với tiểu sư đệ mới này rất thân thiện. Lục Nguyên phát hiện trên thân ba người cảm giác mùi sách đậm đặc, chính khí cho cảm giác hoàn toàn khác với Lăng Thanh Vân, không biết gã ác như vậy là học từ ai.

Lục Nguyên cũng đáp lễ lại ba vị sư huynh sư tỷ.

Lúc này cách lúc mở Văn Minh Thánh Địa còn hai năm rưỡi, đoạn thời gian này chắc mình sẽ tu hành tại đây.

Mọi thứ vì Văn Minh Thánh Địa.

Văn Minh Thánh Địa không đơn giản.

Đại địch sinh tử như Hoang Chi Tử, bại tướng như Kiếm Chi Tửđều sẽ vào Văn Minh Thánh Địa. Không chỉ như vậy, còn có các loại nhân vật như cổ văn minh khắp nơi, đế tử văn minh cường đại, rồi Khổng Ni, Mạnh Vi, Túc Nguyệt Miên trước mắt, vân vân và vân vân, tất cảđều sẽ đi Văn Minh Thánh Địa.

Văn Minh Thánh Địa chắc sẽ kịch liệt lắm, sôi trào đến mức độ khó tưởng.

À mà chỗ Nho Chi phó chủ văn minh cư ngụ có tên gọi là Ức Vạn Thư Ốc.

Chỗ ở hiện tại của Lục Nguyên là trong Ức Vạn Thư Ốc, là người lười biếng sinh hoạt trong khu vực khắp nơi là sách thì áp lực rất lớn. Tuy ngẫu nhiên Lục Nguyên có giở sách ra nhưng thật sự xem sách khoảng một ngàn, đọc nghiêm túc khoảng mười quyển, so với sư phụ tạm thời Nho Chi phó chủ văn minh thì áp lực lớn quá.

Thôi kệ, dù thế nào thì trước tiên uống rượu đã.

Ở tà kiếm văn minh tinh thần quá căng thẳng, đối mặt kiếm kỷ nguyên kỷ nguyên trước, lúc tại Đổ Tiên Đảo cũng căng thẳng tinh thần, dù sao cuộc đời lần đầu tiên cờ bạc, không thể không hồi hộp. Bây giờ hắn mới thật sự bình tĩnh nhàn nhã uống rượu, cảm thấy đời sống vô cùng tự do.

Lục Nguyên uống rượu, phát hiện hình như mình quên cái gì.

Khoan đã!

Đúng là mình quên một thứ rồi.

Đó là tiểu thiên thế giới tàn phá đại hoang kiếm quyển!

Thứ này là lúc tranh chấp với Kiếm Chi Tử thì giành vào tay.

Nghe nói vật này có thể khiến người ta càng nhanh trùng kích thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh, ở trong kiếm quyển bản thân có các loại tài nguyên chứ không cần thu thập gì cả, vậy nên mới nói như thế.

Hiện tại mình mượn đổ tự phân thân thu thập đủ tài nguyên, mà vẫn chưa lợi dụng kiếm quyển.

Đương nhiên kiếm quyển không phải không có tác dụng, ngược lại rất là hữu dụng nữa là khác.

Bây giờ thử dùng kiếm quyển nào.

Nho chi văn minh, Ức Vạn Thư Ốc.

Lục Nguyên ngồi ngay ngắn bên trong.

Bây giờ hắn đang hấp thu tiểu thiên thế giới đại hoang tàn phá kiếm quyển.

Thế giới cá nhân càng lớn thì sức chiến đấu càng cường đại, cùng lúc đó trùng kích văn minh cảnh càng tiện, đây là điều mọi người đều biết. Nhưng muốn khiến thế giới bản thân tăng lớn không phải chuyện dễ, rất là khó, nhiều người nghĩ hết cách mà không làm được.

Dưới tình huống bình thường, Lục Nguyên có khí vận lớn hơn, tư chất cao hơn cũng không được.

Nhưng bây giờ không phải tình huống bình thường.

Lục Nguyên mượn đổ tự phân thân xây xong thế giới, chỉ chờ kiếm thế giới diễn hóa, tương đương với trực tiếp xây trên thế giới cũ rồi cộng thêm một tiểu thiên thế giới đại hoang tàn phá kiếm quyển.

Lục Nguyên ngồi ngay ngắn, đã lây ra kiếm chi không gian, cùng phóng ra tiểu thiên thế giới đại hoang tàn phá kiếm quyển. Một tiểu thiên thế giới to lớn xuất hiện, hai tiểu thiên thế giới đều không phải loại hoàn chỉnh, ở trên không trung mãnh liệt va nhau.

Ầm ầm ù ù!

Phút chốc Lục Nguyên phát hiện thần hồn đau nhức, đó là nỗi đau thống khổ cỡ nào. Lục Nguyên lập tức hiểu hai tiểu thiên thế giới va chạm nhau sinh ra hiệu quả, chúng tạm thời xung đột, nếu hắn không thể kiềm chế sự xung đột này thì rất có thể sẽ chết tại đây.

Chết tiệt! Thật tình không ngờ sẽ nguy hiểm như vậy!

Quá khủng bố!

Lục Nguyên hít sâu, giờđã tới lúc cực kỳ nguy hiểm, mình nên bình tĩnh chút, phải làm sao giải quyết vấn đề, nếu không làm được thì chỉ còn con đường chết, hơn nữa thời gian không còn nhiều. Lục Nguyên tập trung tinh thần, bắt đầu khiến hai khối tiểu thiên thế giới khỏng lồ tiếp xúc, lấy thần hồn làm chất xúc tác. Nếu như có thể thành công, chẳng những giữđược mạng sống mà được đến chỗ tốt cũng rất lớn, khó thể tưởng tượng.

Thần hồn của Lục Nguyên cường đại lạ lùng, bây giờ cường độ đã xấp xỉ với người đỉnh cao thế giới cảnh.

Thần hồn cường đại như vậy nếu phóng ra, thần niệm quét qua thì có thể chướp mắt quét toàn đất Tấn quốc.

Không sai, chính là thần hồn cường đại như vậy đấy.

Tất nhiên loại thần niệm quét ngang này bản thân phân bố trong mỗi tấc không gian rất là mỏng manh.

Hiện tại Lục Nguyên tập trung vô số thần niệm cùng một chỗ, muốn biến thành kiếm thế giới và kiếm quyển thế giới hòa hoãn. Thế giới bản thân và kiếm quyển thế giới mạnh va chạm vào thần hồn, đau đớn truyền đến.

Phải chịu đựng!

Thế giới bản thân và kiếm quyển thế giới lần đầu tiên va chạm khiến Lục Nguyên suýt ngất xỉu, nhưng hắn cắn răng chịu đựng. Bây giờ hắn chỉ có một tín niệm là phải chịu đựng.

Ầm! Lần va chạm thứ hai! Lần va chạm thứ ba!

Liên tiếp hai lần va đụng khiến Lục Nguyên hộc vài bung máu, thần hồn sắp vỡ vụn, mặt Lục Nguyên tái nhợt như tờ giấy. Cứ thế này không được, thần hồn của mình đúng là cường đại cỡ đỉnh cao thế giới cảnh nhưng đối mặt hai cấp tiểu thiên thế giới va chạm thì vẫn kém rất xa xôi, căn bản không đủ.

Làm sao đây? Mình không có nhiều thời gian.

Nếu không thể trong nửa nén nhang nghĩ cách giải quyết vấn đề thì e rằng sẽ chết mất, bị loại va chạm mãnh liệt này đùa chết.

Quá kinh khủng.

Lục Nguyên bình tĩnh tâm tình nghĩđủ cá cách giải quyết. Đạo tự phân thân, vô dụng, tiểu kiếm đạo thụ, vô dụng, khắc tự phân thân, vô dụng, đổ tự phân thân, vô dụng, hai mươi chín nhị cấp kiếm đạo văn tự, vô dụng,tất cảđều vô dụng hết. Chết tiệt, không lẽ mình sẽ chết tại đây sao?

Chính lúc này, óc chợt lóe tia sáng.

Hình tam giác là hình dạng khá ổn định, bây giờ có thế giới kiếm quyển và thế giới của mình là hai góc, nếu thêm một góc thì chẳng phải là ổn định rồi sao? Mà muốn thêm vào một góc không dễ, muốn ngang bằng với hai thế giới khác không phải chuyện dễ. Khoan, có rồi.

679. Chương 1201-1202 : Luyện Hóa Kiếm Quyển

Có cách!

Kiếm Giới!

Kiếm Giới là một tiểu thiên thế giới vô cùng khổng lồ.

Đương nhiên mình không thể triệu Kiếm Giới tới đây, nhưng bây giờ hai tiểu thiên thế giới là tùy thân mang theo, mình có thểđem dịđộ không gian này chuyển qua bên cạnh Kiếm Giới. Lục Nguyên lấy ra không gian kiều hướng đến Kiếm Giới, tới trước Kiếm Giới môn, cũng đem thế giới bản thân và kiếm quyển thế giới lấy ra.

Tam giác đúng là ổn định nhất.

Kiếm Giới vô cùng khổng lồ, nhưng kiếm quyển thế giới cũng không bình thường, tương đối thì Lục Nguyên mới hình thành thế giới bản thân là yếu nhất.

Nhưng may rằng như vậy nhưng dần có điểm cân bằng, không giống mới rồi đụng chạm kịch liệt đáng sợ như vậy.

Năm đó kiếm quyển thế giới đúng là bất phàm nhưng bản thân tàn phá, cho nên dần bị Kiếm Giới lấn át. Sau khi bị Kiếm Giới đè ép, dần dựa hướng thế giới bản thân Lục Nguyên, hoàn thành dựa vào. Lục Nguyên mừng rỡ, bắt đầu quá trình hợp nhất hai cái.

Thần hồn đã hồi phục một chút, Lục Nguyên thửđem thần hồn khiến hai cái dựa vào nhau. hai tiểu thiên thế giới bắt đầu gần sát nhau, Lục Nguyên cực kỳ cẩn thận sắp đặt.

Ầm!

Một tiếng nỏ vang dội, hai khối đa lục va chạm cùng nhau, không vì lần va đụng này mà tách xa, ngược lại gần sát.

Thành công!

Rốt cuộc thành công! Bây giờ Lục Nguyên vui sướng vô cùng. Lần thành công này thu hoạch to lớn, Lục Nguyên dùng thần thức quét qua kiếm quyển thế giới, phát hiện nó so với thế giới bản thân to gấp năm lần. Thế giới của mình là gấp hai của người bình thường, cho nên thật ra thế giới của mình là gấp mười hai lần người bình thường.

Thế giới bản thân cấu thành càng lớn thì sức chiến đấu càng mạnh, cái này là thường thức.

Hiện nay tiểu thiên thế giới của mình to lớn vượt xa người bình thường.

Tất nhiên Lục Nguyên biết rằng đó chỉ là vượt qua người bình thường, thế giới của mình chưa chắc lớn bằng Hoang Chi Tử. Hoang Chi Tử là kỷ nguyên chi tử, đến nay vượt xa mình rất nhiều. Nhưng rồi sẽ có một ngày mình sẽ đánh Hoang Chi Tử triệt để té xuống thần đàn kỷ nguyên chi tử.

Hiện nay thế giới của Lục Nguyên một nửa còn chưa diễn hóa ra thế giới núi non sông nước, một bên là kiếm quyển ban đầu còn chưa diễn hóa ra sự sóng, bây giờ phải chờ diễn hóa. Chỉ có diễn hóa mới ra thế giới to lớn, đến chân giới cảnh sức chiến đấu không gì sánh bằng, bây giờ mình chỉ cần chờ thôi.

Dù là thế giới vốn có hay kiếm quyển thế giới vốn có giờđều hợp nhất, gọi là tân kiếm thế giới.

Trong tân kiếm thế giới của mình, Lục Nguyên phát hiện đã quên một việc.

Kiếm ý quái vật.

Lúc trước đã nói kiếm ý quái vật có hơn một trăm kiếm ý. Nhưng vì lý do cơ duyên bị Lục Nguyên rút hết mấy chục cái, còn lại sáu mươi bốn kiếm ý. Hắn luôn trông chờ ăn bữa tiệc lớn sáu mươi bốn kiếm ý nhưng vẫn chưa vào miệng, giờ rốt cuộc có thể nhấm nháp rồi.

Lục Nguyên bay lên trời, trực tiếp tìm kiếm kiếm ý quái vật.

Lần này không biết sẽ xuất hiện kiếm ý gì đây, sẽ trợ giúp mình thành tựu kiếm ý gì.

Khi đi theo Nho Chi phó chủ văn minh nhân vật văn minh cấp, Lục Nguyên rốt cuộc hiểu rõ cái gọi là mười thiết tắc rốt cuộc có cái gì.

Xếp hạng nhất tất nhiên là vận mệnh thiết tắc. Vận mệnh thiết tắc được gọi là thiết tắc mạnh nhất, tựa như đạo trong văn tự vậy, đều là mạnh nhất, nhưng thường không có ai nắm giữđược nó. Tuy nhiên vận mệnh thiết tắc để lại nhiều chi nhánh, ví dụ như tiểu vận mệnh thuật, ví dụ như đổ quỷ tâm kinh của Giản Vân Sầu đều là chi nhánh trong đó.

Chín cái tiếp theo thì không có xếp hạng chính xác. Những kiếm ý này tương sinh tương khắc, nếu cứng rắn nói thì nhân quả thiết tắc khá lợi hại.

Chín thiết tắc còn lại Lục Nguyên có luyện qua bảy loại gồm thích ứng thiết tắc, trật tự thiết tắc, âm dương thiết tắc, luân hồi thiết tắc, nhân quả thiết tắc, thời gian thiết tắc, cùng với không gian thiết tắc. Trong đó thích ứng thiết tắc còn kém một chút là thành công, sáu thiết tắc khác đều đã hoàn thành.

Trừ bảy thiết tắc này ra, theo Nho Chi phó chủ văn minh nói thì còn lại hai thiết tắc chính là lực chi thiết tắc và tâm chi thiết tắc.

Cái gọi là thiết tắc tức đạo lý cơ sở tồn tại giữa sinh linh và không phải sinh linh, dù là vật thể gì đều không tránh được.

Khi Lục Nguyên nghe Nho Chi phó chủ văn minh nói vậy thì ngây ra, hỏi:

- Tâm, cái này ta biết, sinh linh có linh trí đều có tâm. Nhưng mà, giống loại cây cối cũng có tâm sao?

- Cây cối tất nhiên là có tâm của nó, nếu cây cối không có tâm thì sao xuất hiện các loại thụ yêu?

Lục Nguyên lại hỏi:

- Vậy tảng đá làm sao có tâm?

- Tảng đá, con sông đều có tâm của mình. Nhiều kỷ nguyên trước đã từng có một con khỉ ra từ tảng đá, dù là đá cũng có tâm. Năm đó con khỉ kia quậy rất dữ.

Nho Chi phó chủ văn minh mỉm cười nói:

- Khi đó tiên cổ văn minh dựng nên thiên cung bịđại náo một trận.

- Bất cứ sinh linh, không phải sinh linh đều có tâm, cho nên xuất hiện tâm chi thiết tắc.

- Vậy lực chi thiết tắc thì sao?

Lục Nguyên hoàn toàn không hiểu, cái gì là lực chi thiết tắc? Chưa từng nghe nói.

- Giữa bất cứ sinh linh hoặc không phải sinh linh đều tồn tại lực. Ví dụ như ngươi và ta có lực hấp dẫn và lực đẩy. Ngôi sao trên trời có thể bềnh bồng được là vì giữa tinh thần và tinh thần, tinh thần và đại lục sinh ra lực đẩy khác nhau. Khi lực hấp dẫn tương đương với lực đẩy thì có thể bay bổng.

- Lực chi thiết tắc chia làm bốn lực, tức là cường tương hỗ tác dụng lực, nhược tương hỗ tác dụng lực, điện từ lực, cùng với lực vạn vật hấp dẫn. Nếu ngươi có thể phân tích ra, nắm giữđược bốn loại lực này, vậy thì sẽ nắm được lực chi thiết tắc.

- Đây chính là mười thiết tắc, mười cái tối cao chiêu thức lưu, nắm giữ chín cái là đến đỉnh cao chiêu thức, không cách nào tăng lên cao hơn.

Nho Chi phó chủ văn minh giải thích mười thiết tắc cặn kẽ rõ ràng.

Lục Nguyên từ lần đầu tiên nghe Yến Thương Thiên nói về mười thiết tắc nhưng khi ấy chỉ biết có nhân quả thiết tắc, mười thiết tắc gồm những thứ gì hắn không biết rõ, sau đó hơi hiểu về mấy thiết tắc khác một chút nhưng vẫn không hiểu rõ hoàn toàn. Bây giờ rốt cuộc biết thiết tắc là những cái nào.

Tạm thời không bàn đến chí cao vô thượng vận mệnh thiết tắc, hai thiết tắc cuối còn chưa luyện qua, chính là lực chi thiết tắc và tâm chi thiết tắc.

Thôi, đi tìm kiếm ý quái vật nào.

Lục Nguyên bay trong thế giới của mình, hiện tại nó rất rộng lớn, hơn diện tích Tấn quốc gấp mười lần trở lên. Lục Nguyên phóng ra thần niệm của mình nhanh như gió, thần niệm quét qua mà không thấy kiếm ý quái vật đâu, nó núp đi rồi sao?

Lục Nguyên thầm nhủ nhưng không mấy để ý.

Dây là thế giới của mình, nó muốn trốn là được sao?

Kiếm ý quái vật đúng là đang trốn, nó vốn tu hành trong kiếm quyển rồi bỗng phát hiện kiếm quyển thế giới động đất. Nó chưa từng gặp phải chuyện như vậy, thoáng chốc không kịp phản ứng. Đối mặt thiên tai gần như thế giới bị hủy diệt, nó trốn sâu trong lòng đất.

Chỗ ẩn náu này là gần đây nó vừa phát hiện ra, đã bị Lục Nguyên hù sợ rồi nên mới đi kiếm chỗ núp.

Kết quả nó trốn một thời gian phát hiện động đất kiếm quyển thế giới qua đi.

Nó chuẩn bị ló đầu ra thì phát hiện một thân hình quen thuộc ngay trước mắt.

Không phải chứ!

Kiếm ý quái vật buồn bực hộc máu. Nó gặp Lục Nguyên hai lần đều bị hắn rút đi rất nhiều kiếm ý, nay lại đụng phải hắn. Kiếm ý quái vật hoàn toàn không thể chịu đựng được.

Lục Nguyên thở dài nói:

- Ngươi có chút linh thức nhưng cố tình toàn thân đều là thiên địa pháp tắc, dù gặp phải ai đều chắc chắn sẽ bị rút đi thiên địa pháp tắc, không có ngoại lệ.

- Thôi, ta lấy kiếm ý của ngươi thì xem như thiếu một nhân tình, trả cho ngươi một thân thể khác vậy.

Bây giờ Lục Nguyên đã có thể tạo ra vật, nặn một số kỳ trân dị bảo trong thiên địa thành một thân xác, rút linh hồn kiếm ý quái vật ra bỏ vào trong thân xác.

Kiếm ý quái vật vốn cho rằng mình tiêu rồi thế mà có gặp biến đổi như vậy, hơn nữa Lục Nguyên cho gã thân thể này không tệ lắm, cơ bản là mới trọng sinh liền có thực lực hỗn động cảnh. Kiếm ý quái vật vừa kinh vừa sợ, cao hơn thực lực vốn có của nó rất nhiều, nó rất vui mừng.

Đương nhiên Lục Nguyên có thể làm vậy là vì bản thân kiếm ý quái vật thần hồn đã đến cấp độ này, nếu thần hồn không đến tầng đó thì trực tiếp đề cao mang đến hậu quả không mấy tốt đẹp. Bản thân kiếm ý quái vật là quái vật gần đỉnh đại đạo cảnh.

Kiếm ý quái vật muốn là sinh mệnh, Lục Nguyên cần là thiên địa pháp tắc, hai người vốn không có xung đột.

Đặc biệt là từ khi Lục Nguyên có năng lực tạo vật thì sự việc vô cùng đơn giản.

Lục Nguyên chuyển tay rút đi sáu mươi bốn loại kiếm ý, đợi lát nữa bắt đầu luyện hóa.

Hắn nhìn kiếm ý quái vật, nói:

- Kiếm ý quái vật, tạm thời gọi ngươi là Tiểu Kiếm đi, hiện tại đúc lại một thân xác cho ngươi rồi, nếu ngươi chịu theo ta ngụ ở thế giới này thì ta sẽ cho ngươi ở đây. Nhưng ngụ ở đây rồi phải phụng ta làm chủ, nếu không chịu thì ta đưa ngươi ra khỏi thế giới này.

Kiếm ý quái vật tức là Tiểu Kiếm vội lắc đầu. Từ khi nó sinh ra đã ở trong kiếm quyển, chưa từng tiếp xúc bên ngoài, đương nhiên không muốn rời khỏi kiếm quyển thế giới. Lại nói kiếm ý quái vật hơi sợ bên ngoài, trước nay chưa từng ra đó nên nó không có gan đi ra ngoài.

Lục Nguyên gật đầu, kiếm một khu vực rộng lớn cho kiếm ý quái vật, đây xem như là sinh linh thứ nhất trong thế giới của mình.

Làm xong những điều này Lục Nguyên mới thong thả luyện hóa kiếm ý của mình.

Kiếm ý quái vật để lại kiếm ý đúng là không ít.

Có sáu mươi bốn cái.

Đây là!

Lục Nguyên luyện hóa sáu mươi bốn kiếm ý bắt đầu từ cái thứ nhất thì phát hiện không đúng. Cái thứ nhất liên quan tâm kiếm ý, đó là ưng tâm. Trái tim ưng muốn bay cao vút, xoay quanh trên bầu trời, trái tim muốn bay vĩnh viễn không chết, không ngờ có kiếm ý như vậy.

Lục Nguyên lập tức luyện hóa kiếm ý khác, cái thứ hai là thạch tâm. Thạch tâm hướng tới động. Đá trong sông chảy không động, đá không thể nhúc nhích nhưng thạch tâm thì muốn động. Lục Nguyên coi như hiểu tại sao mấy kỷ nguyên trước con khỉ kia sẽ quậy thiên cung, vì nó muốn động, muốn tự do. Tảng đá bị trói buộc quá lâu, khó khăn lắm mới nhúc nhích được dĩ nhiên là không muốn bị giam một chỗ. Vậy nên nó phải nháo thiên cung, phá đến không ai trói buộc nó được, đây chính là thạch hầu, thạch tâm.

Kiếm ý thứ ba là hà tâm.

Từng kiếm ý đại biểu cho từng tâm.

Lục Nguyên đột nhiên hiểu một điều.

Kiếm quyển thế giới ở kỷ nguyên trước bị hủy diệt, lắng đọng, chết rồi, đây là một thế giới hủy diệt, nhưng kiếm quyển thế giới thật sự bị hủy rồi ư? Không sai, ở mặt ngoài thì kiếm quyển thế giới đúng là bị hủy diệt, kiếm tâm chưa hủy, tâm kiếm quyển thế giới cũng chưa hủy.

Kiếm ý quái vật là một loại quái vật bị tâm kiếm quyển thế giới chưa chết thúc đẩy lớn lên.

Sáu mươi bốn loại kiếm ý cuối cùng của nó liên quan đến tâm kiếm ý của kiếm quyển thế giới, vừa lúc là tâm một thế giới.

Tâm một thế giới gần như không chỗ không bao bọc, kết quả là phù hợp tâm chi thiết tắc cần kiếm ý, hoàn toàn giống với yêu cầu.

Lục Nguyên tế luyện sáu mươi bốn kiếm ý gần như tụ tập đủ tất cảđiều tâm chi thiết tắc cần, chỉ kém một cái tức là thứ cuối cùng, tâm của mình! Không sai, trong kiếm quyển thế giới có đủ các loại tâm nhưng không có tâm bản thân, Lục Nguyên chưa nhận rõ tâm mình.

Không nhận rõ tâm mình thì làm sao nắm giữ tâm chi thiết tắc?

Bây giờ Lục Nguyên sắp đại thành tâm chi thiết tắc, chỉ còn thiếu nhận rõ bản tâm là sẽ hiểu được hơn phân nửa thiết tắc, đây chính là việc tuyệt vời. Một hơi hơn phân nửa thiết tắc! Gần một thiết tắc! Bất cứ thiết tắc nào đều vô cùng quý giá, đặc biệt là tâm chi thiết tắc. Tâm chi thiết tắc là thiết tắc rất khó luyện thành, ít có người luyện được. Dù sao ít có thể nắm giữ tâm các loại sự vật trong thiên địa. Lục Nguyên dựa vào tâm kiếm quyển thế giới mới luyện thành thiết tắc này.

Lục Nguyên phát hiện kiếm thuật của mình ngày càng ghê gớm, bây giờđã nắm giữ sáu thiết tắc. Nắm giữ hơn phân nửa thích ứng thiết tắc, tâm chi thiết tắc, chưa từng học qua lực chi thiết tắc. Đương nhiên mọi người phải trừ bỏ vận mệnh thiết tắc đã, kiếm thuật của mình lại tăng tiến một bước.

Nhân phẩm a!

Nhân phẩm của mình tốt đến không nói nổi.

Lục Nguyên nghiêm túc đếm, phát hiện tới nay kiếm ý của mình đến ba trăm cái, đã có rất là nhiều.

Hiện tại cách Văn Minh Thánh Địa mở ra còn có hai năm rưỡi.

Pháp lực của mình và kiếm thuật đều chuẩn bị sẵn sàng, trong phút chốc không thể tăng thêm nữa. Tuy nhiên, có một chuyện mình nhất định phải làm, tu sửa Dưỡng Ngô tiên kiếm. Dưỡng Ngô tiên kiếm của mình bị Hồng Hoang Thần Kích của Hoang Chi Tử chặt đứt, nếu khi Văn Minh Thánh Địa mở ra mà chưa thể sửa lại Dưỡng Ngô tiên kiếm thì sức chiến đấu sẽ giảm sút.

Muốn sửa Dưỡng Ngô tiên kiếm chỉ có thểđem chính khí tăng lên đến cửu tầng. Người khác cho dù có chính khí cửu tầng giúp mình sửa lại Dưỡng Ngô tiên kiếm, sau này Dưỡng Ngô tiên kiếm không thể liên thông với mình hoàn toàn, cho nên chỉ có thể tự lực đem chính khí tăng lên chính khí cửu tầng mới được. Hiện tại mình ở chính khí thất tầng.

Lục Nguyên đi viếng Nho Chi phó chủ văn minh.

- Muốn tăng chính khí?

Nho Chi phó chủ văn minh nói:

- Muốn tăng chính khí có mấy cách, một là làm việc chính nghĩa, loại này là trực quan nhất, dưỡng thiên địa chính khí vào ban thân. Loại thứ hai là xem sách, dùng các lời nói hiền nhân trước kia để lại, nếu có thể ngộ những lời đó thì tăng lên đẳng cấp chính khí được. Thứ ba là dùng Nhi Đạo Chính Kinh của nho chi văn minh chúng ta, lấy Nhi Đạo Chính Kinh thu nạp chính khí trong thiên địa, cách này có hiệu quả rất chậm, cần thời gian dài. Có ba cách, ngươi tự chọn một loại đi.

Lục Nguyên chọn đến chọn đi, phát hiện thoáng chốc không tìm ra cách thích hợp.

Cái thứ nhất làm việc chính khí bình thường không thành vấn đề nhưng bây giờ mình không có thời gian nha. Hai năm rưỡi sau là Văn Minh Thánh Địa mở ra rồi, ở đâu ra thời gian chứ.

Cái thứ hai dùng tâm pháp Nhi Đạo Chính Kinh thu nạp chính khí trong thiên địa, cách này hiệu quả chậm, tiêu hao thời gian, cố tình mình không có thời gian.

680. Chương 1203-1204 : Tăng Cường Chính Khí

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn cách thứ hai là dùng được.

Hay là mình đi xem điển tịch hiền nhân đời trước đi, lúc trước đọc sách ít, xem coi có thể từ trong điển tịch đời xưa học được một ít việc chính khí không, có thể ngộ ra tình cảm của các bậc tiền bối cuối cùng đến chính khí cửu tầng.

Nho Chi phó chủ văn minh gật đầu nói:

- Chọn loại thứ hai cũng tốt.

- Đúng rồi, trước thứ một lần đi, xem coi loại thứ hai có thể tăng đẳng cấp chính khí không.

Hết cách, đây là việc rất gấp gáp, bây giờ mình cần phải tu sửa Dưỡng Ngô tiên kiếm.

- Vậy được, nếu có gì không hiểu thì đến hỏi ta.

Nho Chi phó chủ văn minh gật đầu nhìn Lục Nguyên đi ra ngoài. Nho Chi phó chủ văn minh chìm trong suy tư, bây giờ tình hình nho chi văn minh hơi vi diệu, lúc trước không chú ý đến, bất giác tình hình nho chi văn minh nguy hiểm như vậy.

Thật ra mọi chuyện đều là dưới tay mình tự gây chuyện.

Chính tự là ban đầu chi văn tự, mỗi một cái ban đầu văn tựđều có tác dụng to lớn.

Cho nên mỗi khi đụng đến ban đầu văn tự dù là cái nào đều sẽ dấy lên tranh giành.

Bây giờ chữ chính trong tay mình nên truyền làm sao đây? Truyền cho ai? Một chữ chính tác động lòng người.

Các bậc tiền bối cổ nhân để lại rất nhiều kinh điển đáng giá cho hậu bối học tập.

Gần đây Lục Nguyên ngâm mình trong biển sách học tập sách cổ của các bậc tiền bối.

Hơn mười kỷ nguyên trước một vị hiền nhân họ Tân để lại một bài thơ thế này: 'Thiên địa có chính khí, tạp nhiên phú lưu hình, hạ tức vi hà nhạc, thượng tức vi nhật tinh, vu nhân viết hạo nhiên, bái hồ tắc thương minh.'

Bài thơ này từ trước Lục Nguyên óc đọc qua, nay xem lại một lần có cảm xúc khác.

Lật xong bài chính khí ca, Lục Nguyên lại nhìn sách cổ của các bậc tiền bối khác.

Đây là một người tên Mạnh Tử nói, nghe bảo Mạnh Tử này là tổ tiên của sư huynh Mạnh Vi. Mạnh Tử từng đối mặt cái gì gọi là hạo nhiên chính khí, có nói thế này: 'Nan ngôn dã. Kỳ vi khí dã, chí đại chí cương, dĩ trực dưỡng mà vô hại, tắc tắc vu thiên địa chi gian.'

Đại sư huynh của thân phận giả Lý Thái Sử Khổng Ni tổ tiên Khổng Tử tổng kết càng tuyệt.

Y tổng kết chỉ có bốn chữ.

'Quân tử không khí!'

Quân tử không hẳn nên giống như dụng cụ mà nên bác học rộng rãi, độ lượng phải lớn, xử sự với người phải thích địa thích nhân thích sự, hành động tùy lúc.

Lại có một tiền bối cao nhân nói như thế này: 'Quân tử hành chính khí, tiểu nhân hành tà khí. Nội tiện mũi ting, ngoại hợp vu nghĩa, tuần lý mà động, không hệ vu vật giả, chính khí cũng: Thôi vu tư vị, dâm vu thanh sắc, phát vu hỉ nộ, không để ý hậu hoạn giả, tà khí dã.'

Lục Nguyên vốn rất ít đọc sách, bình thường tham ăn ham ngủ, bây giờ hắn bỗng phát hiện những lời nói của các bậc tiền bối thật khiến người cảm nhận sâu sắc.

Tuy nhiên vẫn không hợp.

Lục Nguyên phát hiện rõ ràng lời các bậc tiền bối nói có lý lắm thế mà mình không thể hòa vào.

Nói đơn giản là trời sinh không đọc sách được.

Bất giác nhớ lúc đầu đến Hoa Sơn, sư phụ thứ nhất Lý Nguyên Bạch là một người bác học kêu mình đọc sách, mình đối đáp thế này: 'Ngày xuân không phải lúc đọc sách, ngày hè nóng bức tốt nhất là ngủ, mùa thu có muỗi côn trùng, đông có tuyết, dọn dẹp túi sách đón năm mới.'

Lục Nguyên phát hiện mình đúng là trời sinh không đọc sách được, cho nên bây giờ cách đọc sách cổ của các bậc tiền bối dưỡng chính khí không có tiến bộ gì cả.

Đọc sách một tháng sau Lục Nguyên rốt cuộc ngộ ra, mình thất bại.

Kết quả Lục Nguyên chuyển sang đường khác, đi theo Nho Chi phó chủ văn minh học tập Nhi Đạo Chính Kinh, đây là cách thứ ba Nho Chi phó chủ văn minh cung cấp cho.

- Nhi Đạo Chính Kinh là ta sáng tạo ra, chính kinh này kế thừa tuyệt học nhiều kỷ nguyên trước, chính là kế vãng thánh chi tuyệt học.

Nho Chi phó chủ văn minh nói:

- Nhi Đạo Chính Kinh, trực tiếp thu nạp chính khí trong thiên địa, ngươi thử một lần xem.

Lục Nguyên lập tức vận công.

Nhi Đạo Chính Kinh.

Lục Nguyên rất nhanh dựa theo pháp môn Nhi Đạo Chính Kinh hút vào chính khí trong thiên địa, vào lúc này hắn phát hiện cõi trời đất có một tà khí và cũng có một chính khí, nhưng nhiều nhất là không là tà khí không là chính khí mà là hơi thở trung lập trung chính bình hòa.

Lục Nguyên hấp thu chính khí trong thiên địa như con suối cuồn cuộn chảy, hắn điều chỉnh rồi so với chính khí thất tầng hiện đang có, đối lập liền phát hiện vấn đề mấu chốt, tốc độ mình hấp thu chính khí quá chậm. Theo tốc độ hiện nay muón tăng lên tới chính khí bát tầng thì tối thủ cần mấy trăm năm thậm chí là mấy ngàn năm.

Cái này! Cái này! Cái này!

Tức là nói con đường thứ hai và ba Nho Chi phó chủ văn minh chọn không đi thông được, chỉ có đường thứ nhất là làm việc chính khí. Đường này tuyệt đối không qua được vì cần thời gian rất lâu, cần tích lũy thật nhiều việc chính khí, tức là nói dù làm sao thì Nho Chi phó chủ văn minh cung cấp ba con đường không thểđi.

Nếu không thể thì chẳng lẽ mình bởi vì Dưỡng Ngô tiên kiếm bị gãy mà không có thực lực tại Văn Minh Thánh Địa sao.

Chuyện như vậy mặc kệ ra sao cũng không thể xảy ra.

Nhưng rốt cuộc phải làm sao đây?

Vừa lúc đại như huynh Khổng Ni đi tới bên cạnh, thấy Nho Chi phó chủ văn minh và lục sư đệ Lý Thái Sử chìm trong khốn cảnh.

Khổng Ni suy nghĩ một lúc, nói:

- Có muốn thử Khổng Thánh tâm kinh của tổ tiên ta một chút không?

Khổng Thánh là người rất nhiều kỷ nguyên trước, thực lực chỉ là thiên tôn cảnh nhưng độc môn tâm kinh của y có phần đặc biệt.

Nho Chi phó chủ văn minh gật đầu nói:

- Cũng tốt, thử xem vậy.

Khổng Ni giơ tay lên đánh ra Khổng Thánh tâm kinh, đó là một quyển sách ghi chép vô số ngôn ngữ ý nghĩa sâu xa.

Gã quát:

- Lục sư đệ, hiện tại hãy vận chuyển Nhi Đạo Chính Kinh, xem coi tốc độ hấp thu có nhanh chút nào không!?

Chỉ thấy trong khoảnh khắc vô số tiếng đọc sách phát ra từ Khổng Thánh tâm kinh, chụp lên người Lục Nguyên. Lục Nguyên lập tức vạn Nhi Đạo Chính Kinh bắt đầu thu nạp chính khí trong thiên địa. Lần này tốc độ chính khí trong thiên địa đúng là nhanh hơn trước rất nhiều.

Nhưng vấn đề là cho dù nhanh hơn trước nhiều nhưng vẫn khá chậm.

Đúng vậy, là chậm.

Không biết tại sao mà tốc độ học tập chính khí của Lục Nguyên luôn rất chậm.

Chính khí thất tầng trước hắn không phải học mà trên đường dưỡng thành, đây vẫn là lần đầu tiên Lục Nguyên học chính khí.

Nho Chi phó chủ văn minh đã không còn gì muốn nói. Gã luôn cho rằng Lục Nguyên tư chất cao sẽ không kém gì người như Tiên Chi Tử, nhưng bây giờ tốc độ học chính khí rõ ràng là không nhanh, e rằng Tiên Chi Tử học chính khí sẽ không chậm hơn hắn. Tốc độ của Lục Nguyên quá chậm.

Chuyện này thật ra là sao vậy?

Nói trắng ra chính là thế này, bản thân Lục Nguyên trừ kiếm thuật ra thiên phú khác dở tệ, mặc dù sau này có đạo tự phân thân tăng cường chút ít nhưng cũng có hạn, thiên phú mặt chính khí vẫn tệ hại. Thế nên

con đường thứ hai, ba mà Nho Chi phó chủ văn minh cung cấp và được Khổng Thánh tâm kinh của Khổng Ni trợ giúp mà tốc độ vẫn không nhanh, rõ ràng chậm hơn người nho chi văn minh tu hành chính khí.

Nho Chi phó chủ văn minh nói:

- Xem ra ngươi muốn tu thành chính khí cửu tầng là rất gian khó, nếu hơn hai năm sau tiến vào Văn Minh Thánh Địa mà ngươi vẫn không thể tu được chính khí cửu tầng thì tạm thời đổi vũ khí đi, hoặc là ta tìm vũ khí tiên cấp cho ngươi.

Gã nói ra cách giải quyết khác như Lục Nguyên lắc đầu từ chối.

- Ta còn muốn thử một lần.

Kiếm giả không dễ từ bỏ kiếm.

Nếu dễ dàng bỏ kiếm, đối với kiếm không có bất cứ cảm tình, vậy thì kiếm sẽ không trung thành với người.

Thế thì sẽ chẳng làm được người và kiếm tương thông, người cùng kiếm hợp nhất.

Nếu mình làm như vậy thì thẹn với kiếm của mình.

Huống chi thanh kiếm này có ý nghĩa không bình thường, nó chịu tỉa hy vọng trưởng bối đối với mình.

Vậy nên càng không thể vứt bỏ.

Có một số việc có thểđi đường vòng.

Có một số việc tuyệt đối không thểđi đường vòng. Thà đụng đầu rơi máu chảy cũng phải đi thẳng tiếp.

Đây là thà thẳng không cong.

Đây là làm đại trượng phu có việc nên làm có việc không.

Nho Chi phó chủ văn minh thấy Lục Nguyên ý chí kiên định nên không khuyên nhủ gì nữa, đây mới là lý do gã vừa mắt hắn. Tính cách này khiến Nho Chi phó chủ văn minh rất vừa lòng, dù sao còn hơn hai năm, tất cảđợi đến khi đó nói tiếp.

Lúc này trong nho chi văn minh, một góc tối tăm.

Một thanh âm trung chính bình hòa nói:

- A, Nho Chi phó chủ văn minh luôn không chịu giao chính tự ra, ban đầu văn tựđó hắn nắm chặt thật.

Một giọng sắc nhọn khác nói:

- Sắp chết rồi mà còn bắt chặt ban đầu văn tự thế làm gì?

- Phải rồi, Nho Chi phó chủ văn minh mới thu một đệ tử tên gọi Lý Thái Sử, không biết xuất thân từđâu.

- Đã điều tra rồi, lúc trước Lý Thái Sử có lộ mặt ở Đổ Tiên Đảo, một người khí vận rất mạnh, thắng lớn được mười chín vạn thiên cấp linh thạch.

- Mười chín vạn thiên cấp linh thạch!

Thanh âm vốn trung chính bình hòa hơi giật mình, đó là con số lớn.

- Thiên phú của hắn ra sao?

- Nghe nói pháp lực là thế giới cảnh thất tầng, còn thiên phú? Theo thám tử trong Ức Vạn Thư Ốc báo lại thì hiện nay hắn đang học chính khí nhưng rất chậm, tốc độ còn chậm hơn nho chi văn minh bình thường. Vậy nên cho rằng Nho Chi phó chủ văn minh trước khi chết muốn thu một quan môn đệ tử không phải vì muốn từđệ tử này làm đột phá gì, nguyên nhân là vì khinh chi văn minh. Nghe nói khinh chi văn minh Lý Hạo Nhiên năm đó có chút giao tình với Nho Chi phó chủ văn minh, vì đoạn giao tình này mới thu quan môn đệ tử.

- Xem ra là vậy, thế thì mọi chuyện cứ theo kế hoạch đi.

Thanh âm rốt cuộc hoàn toàn biến mất, hắc ám lại quay về như cũ.

Trong bóng đêm rốt cuộc là ai nói những lời đó, không ai biết.

Bóng tối có thể che giấu tất cả mọi thứ.

Mình không còn lại bao nhiêu thời gian, hiện tại chỉ còn hai năm lẻ ba tháng.

Lục Nguyên đang trong chỗ ở của mình.

Nhất định phải trong vòng hai năm lẻ ba tháng sửa lành Dưỡng Ngô tiên kiếm, nhất định phải đem chính khí xông lên tầng chín. Tuy rằng chính khí càng lên cao càng khó xông, từ chính khí thất tầng xông chính khí bát tầng so với lục tâng lên thất tầng khó gấp trăm lần. Chính khí bát tầng xông chính khí cửu tầng càng khó gấp trăm lần, nhưng mình phải trùng kích.

Lần thứ hai kiên quyết cách nghĩ này, Lục Nguyên lấy ra Dưỡng Ngô tiên kiếm bị tổn hại, trên thân kiếm một tấc có dấu vết gần như chặt đứt trông thấy ghê người.

Nhẹ vuốt miệng vết thương kiếm trảm, Lục Nguyên chìm trong suy tư, cầm Lục Nguyêên bút lông ở bên trên viết chữ tĩnh.

Tĩnh! Tĩnh tâm lại.

Tĩnh tâm lại rồi Lục Nguyên ở trên giấy trắng viết chữ chính.

Chữ chính này viết ngay ngắn.

Làm sao tu luyện chữ chính đây, Lục Nguyên thầm nhủ.

Lục Nguyên vừa nghĩ vừa viết ra chữ chính thứ hai, chữ thứ hai gần như giống hệt chữ thứ nhất, ngay ngắn. Hắn vẫn không nghĩ ra tiếp theo nên làm sao.

Khi Lục Nguyên viết chữ tĩnh và chính thì trong lòng một mãnh tĩnh lặng, bỗng hiểu ra.

Chính khí, chính là chính đạo khí, chính nghĩa khí.

Loại hơi thở này là đường đường chính chính, quang quang minh minh.

Lúc tu luyện chính khí nếu cứng rắn đi đường tắt thì không tốt.

Mà nếu mất nhiều thời gian, chậm rãi tu hành, đường đường chính chính tu hành thế mới hợp chữ chính.

Mình vốn không nên nghĩ làm sao đi đường tắt. Trên đời đúng là có một số đường tắt đi được, nhưng cũng có một số không thể.

Còn về tốn bao nhiêu lâu thì cũng đươn giản.

Chẳng phải mình đã nắm giữ thời gian thiết tắc đó sao, có thể giảm tốc độ chảy của thời gian. Trong phạm vi nhất định thời gian đi chậm, còn bên ngoài thì vẫn chảy bình thường, vậy là thời gian để mình dùng tăng lên nhiều. Loại dùng thời gian thiết tắc này tiêu hao khá nhiều pháp lực, dùng trong chiến đấu thì thôi nhưng nếu sử dụng thời gian dài thì cần rất nhiều năng lượng bổ sung.

Vừa lúc mình có năm vạn thiên cấp linh thạch, món tài sản khá lớn.

Bây giờ vì tu luyện chính khí cửu tầng, vì sửa chữa Dưỡng Ngô tiên kiếm chỉ có thể dùng số tài sản đó.

Âm thầm đánh giá ước lượng thấy tài sản lớn lao vô cùng, chắc có thể chống đỡ trong khu vực giảm tốc độ thời gian chảy hơi lâu.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng, bắt đầu thiêu đốt thiên cấp linh thạch trong tay.

thiên cấp linh thạch, đây là một loại linh thạch không giống bình thường.

Thiên cấp linh thạch, nguyên linh thạch tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ, luồng ánh sáng cực kỳ thần thánh. Chỉ cần xuất hiện một viên thiên cấp linh thạch là cả gian phòng tràn ngập ánh sáng trắng. Lục Nguyên vận chuyển thời gian thiết tắc, chớp mắt trong phạm vi gian phòng thời gian giảm bớt rất nhiều. Bên ngày qua ba ngày mà bên trong mới một ngày.

Không sai, tốc độ thời gian chảy là ba so một.

Nhưng tương tự, pháp lực tiêu hao rất nhanh, may là có thiên cấp linh thạch bổ sung.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên lấy ra Khổng Thánh tâm kinh. Khổng Thánh tâm kinh là đại sư huynh Khổng Ni cho mượn, nó giúp cho tăng tốc độ thu nạp chính khí. Khổng Thánh tâm kinh vốn là báu vật gia truyền của đại sư huynh Khổng Ni, thế mà gã rất rộng rãi đưa ra cho Lục Nguyên tu hành chính khí.

Không thể không nói Khổng Ni đối với lục sư đệ Lý Thái Sử chăm sóc rất nhiều.

Lục Nguyên sử dụng Khổng Thánh tâm kinh và cũng tu hành Nhi Đạo Chính Kinh.

Không sai, tốc độ hấp thu chính khí không nhanh nhưng mình không vội vã, dùng thời gian chậm rãi tiêu hao đi.

Lục Nguyên từng chút một hấp thu chính khí.

Trải qua Khổng Thánh tâm kinh chuyển hóa, dùng Nhi Đạo Chính Kinh tu hành, tốc độ sẽ không quá chậm.

Một năm qua đi.

Hai năm qua đi.

Ba năm qua đi, Lục Nguyên vẫn đang tu hành.

Ba mươi năm qua đi, Lục Nguyên vẫn còn tu hành.

Năm mươi năm qua đi, Lục Nguyên còn tu hành. Thật ra Lục Nguyên có chút mất kiên nhẫn, hết cách, rượu đã bị uống hết rồi, khiến người buồn bực. Có cô đơn hay nhàm chán hơn chỉ cần có rượu là mình chịu được, nhưng giờ ngay cả rượu cũng không có thì rất là bực mình. Nếu lấy tính tình hoạt bát của Lục Nguyên giờ sớm mất kiên nhẫn mua rượu uống rồi. Lúc trước hắn có nghe ngóng nho chi văn minh có bán rượu, còn nhớ lúc đó vội vã hỏi nhị sư huynh Mạnh Vi, nhị sư huynh còn tưởng ra chuyện lớn gì kết quả nghe hỏi chỗ bán rượu thì dở khóc dở cười. Người gì thế này, không lẽ rượu không là chuyện lớn?

681. Chương 1205-1206 : Chính Khí Cửu Tầng

Rượu đúng là chuyện lớn.

Nhưng lần này phải nhịn, vì kiếm cũng là việc lớn.

Dưỡng Ngô tiên kiếm quan trong với hắn không thua gì rượu.

Cho nên vì sửa kiếm chỉ có thể tạm nhịn thèm rượu.

Một trăm năm qua đi. Mới bắt đầu Lục Nguyên rất chán, không có rượu hắn sắp điên lên, dù ở bên trong tu hành một trăm năm cũng dần cảm giác đến một tia chính khí thần vận, chính khí vịđạo, nên mới dần biến đổi một ít khí chất, biến thành nho phong cổ phong. Ngày hôm nay bỗng đột phá chính khí, Lục Nguyên phát hiện mình đã tu hành chính khí lên tầng thứ tám. Chính khí bát tầng ôm ngực rộng lớn, có thể khắc chế nhiều yêu ma.

Hai trăm năm qua đi, Lục Nguyên chìm đắm trong chính khí.

Ba trăm năm qua đi, Lục Nguyên chìm đắm trong chính khí. Đột nhiên một luồng chính khí ùa vào ngực, Lục Nguyên bõng phát hiện dường như chính khí của mình đã tới cực hạn thiên đạo chiêu chiêu. Đây là chính khí cửu tầng, số chín là cực, cũng là cực hạn của chính khí.

Rốt cuộc mình tu đến chính khí cửu tầng, thật là không dễ dàng.

Bên trong qua ba trăm năm thì bên ngoài chắc là một năm, Lục Nguyên phát hiện năm vạn thiên cấp linh thạch tiêu hao sạch sẽ không chừa một mẩu, tiêu hao thật là khoa trương. Năm vạn thiên cấp linh thạch không phải số lượng nhỏ, thôi, ngày tiêu tiền như nước đến hôm nay coi như kết thúc. Lúc trước mình ở Đổ Tiên Đảo kiếm được hai mươi vạn thiên cấp linh thạch giờ tiêu gần hết sạch, thật nhớ nhung lúc có hai mươi vạn thiên cấp linh thạch quá, tiếc rằng bây giờ bị dùng hết rồi, thở dài thườn thượt.

Lục Nguyên ngồi ngay ngắn, chính khí cửu tầng chảy xuôi ở ngực. Lục Nguyên phát hiện dường như thấy rất rất là nhiều bóng dáng tiền cổ thánh hiền, thiên địa có chính khí! Điều chỉnh lại toàn bộ cảm xúc, hắn chuẩn bị tu sửa Dưỡng Ngô tiên kiếm.

Lấy ra Dưỡng Ngô tiên kiếm bị tổn hại, dùng chính khí một tầng tiếp một tầng rót vào Dưỡng Ngô tiên kiếm.

Liên tiếp rót vào, liên tiếp trùng kích.

Dưới sự trùng kích của chính khí cửu tầng, Dưỡng Ngô tiên kiếm không ngừng hòi phục, miệng vết thương ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn khép lại.

Không đúng!

Tuy rằng đã khép nhưng mặt trên để lại một vết hằn.

Vết hằn này không cách nào lành lặn.

Lục Nguyên dùng thần niệm thử kiếm, phát hiện kiếm giận dữ.

Đúng vậy, bây giờ Dưỡng Ngô tiên kiếm rất giận dữ.

Từ khi Dưỡng Ngô tiên kiếm xuất hiện đến nay chưa từng bị tổn hại nặng như vậy, thế mà chịu Hồng Hoang Thần Kích của Hoang Chi Tử công kích nặng, nên nó rất giận dữ.

Dưỡng Ngô tiên kiếm muốn thắng Hoang Chi Tử.

Lục Nguyên nhẹ vuốt thân kiếm Dưỡng Ngô tiên kiếm, cuối cùng dừng lại ở vết hằn rất mỏng nhỏ.

- Dưỡng Ngô, ta hiểu lòng ngươi, ta sẽ đánh bại Hoang Chi Tử. Tương lai ở Văn Minh Thánh Địa ta sẽ thử một lần, nếu tại Văn Minh Thánh Địa không thể thắng Hoang Chi Tử thì tiếp theo sẽ có lúc ta chiến thắng hắn, chắc chắn sẽ có ngày đó. Mối thù này chúng ta phải báo!

Dưỡng Ngô tiên kiếm *ong ong* kêu to, nó nghe được tiếng lòng của Lục Nguyên.

Lục Nguyên tay nắm Dưỡng Ngô tiên kiếm, giờ trải qua hồi phục, Dưỡng Ngô tiên kiếm chịu trọng thương lần thứ hai sửa chữa, hắn phát hiện liên thông với kiếm càng dễ dàng, dường như tiến sâu vào trạng thái nhân kiếm một thể. Kiếm càng hiểu người, người càng hiểu kiếm.

Bây giờ cách Văn Minh Thánh Địa mở ra còn hơn một năm, ngày càng gần.

Lục Nguyên định đi tìm Nho Chi phó chủ văn minh.

Trong Nho Chi Thư Điện chính điện Ức Vạn Thư Ốc.

Nho Chi Thư Điện là thư điện đường, thư hải dương. Nho Chi phó chủ văn minh ngồi trong biển thư đó, đại sư huynh Khổng Ni, nhị sư huynh Mạnh Vi, và tam sư tỷ Túc Nguyệt Miên đều có mặt. Lục Nguyên vào điện chào mấy người nàynhi ynh s

hơn. Chiến đấu kịch liệt ngắn ngủi nửa ngày, chỉ thần đỉnh cấp trong Tru Tiên kiếm trận chỉ còn lại không hai người, chia đều là thuộc hạ của hai siêu cấp chủ thần. Bất quá, lúc này, bởi vì ít người, ngược lại càng thêm dễ dàng bảo hộ, cho nên đám người Lão Quân muốn đắc thủ chỉ sợ sẽ rất khó khăn. Bất quá, bọn họ không hề có chút nóng nảy, bởi vì chúng ta mới là người cần thời gian, chỉ cần kéo dài hai ngày, Nguyên Thủy Thiên Tôn phục hồi, như vậy trận đại chiến này người thắng chắc chắn là chúng ta.

Về phần Ngọc Đế, hắn vừa thấy Tru Tiên kiếm trận phát động thì liền lập tức nhận ra đây là đại trận trấn sơn của Đạo Môn cho nên không dám đi vào. Kỳ thật, hắn không biết, trận này tuy rằng được năm vị sư huynh chủ trì, nhưng cũng chỉ có thể vây khốn năm siêu cấp chủ thần là cực hạn, dù sao Lão Quân chỉ có thể phát huy hai thành thực lực của Hạo Thiên thần kiếm, thậm chí còn không kích phát ra được thuộc tính vô kiến bất tồi. Lúc này, Ngọc Đế nếu như tiến vào, rất có thể sẽ phá vỡ được trận này, đáng tiếc hắn quá nhát gan thế cho nên mới bỏ lỡ cơ hội này.

Buồn cười nhất chính là, hắn không ngờ cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có một bộ Tru Tiên kiếm trận này, nếu đã bố trí trên Thiên Không Chi Thành, như vậy thiên tôn cung hiển nhiên sẽ không có. Cho nên hắn nổi lên tâm tư xông tới đó, thậm chí còn lợi dụng khuyết điểm pháp thuật không được chuẩn xác của Tiểu Lục, dẫn dụ pháp thuật của Tiểu Lục oanh kích phòng ngự bên ngoài của cung điện.

Ngọc Đế dù sao cũng là người tu tiên, thân pháp mau lẹ, đạo thuật kinh kỳ, quả thực rất gian xảo. Đối mặt với pháp thuật công kích của Tiểu Lục, hắn né tránh tự nhiên là điêu luyện, thậm chí còn cố ý giả bộ, châm chọc để khiêu khích Tiểu Lục. Tiểu Lục trí tuệ không cao, kết quả nổi giận, pháp thuật càng phóng ta mạnh hơn, phạm vi cũng càng lúc càng lớn, tuy nhiên cũng có xu thế không phân biệt được địch ta.

Bất quá, cũng may thất công chúa vào lúc này tỉnh táo lại, vừa thấy Tiểu Lục có xu thế đánh bừa, vội vàng ngăn cản nói :" Tiểu Lục cẩn thận chút, không nên ngộ thương người một nhà a!"

"Đáng giận, bọn họ quả thật rất vướng bận, mau bảo bọn họ tránh ra, ta nhất định phải oanh chết tên hỗn đản này." Tiểu Lục tức giận nói.

" Đừng hồ đồ, bọn họ có nhiệm vụ trong người, phải giữ vững trận địa, sao có thể rời đi a?" Thất công chúa cười khổ nói :"Ngươi nên dừng lại đi!"

" Không ngừng, ta nhất định phải oanh chết hắn, báo thù cho huynh đệ của ta!" Tiểu Lục quật cường nói.

Thất công chúa đầu tiên là hơi nhíu mày, tiếp theo quan sát tình thế chiến trường một chút, lập tức nảy ra một ý, cười nói :"Như vậy, ngươi đi oanh kích đội quân của hắn, là những thiên binh thiên tướng từ nãy đến giờ không có động đậy."

"Một bầy kiến hôi mà thôi, oanh kích bọn hắn không có ý nghĩa, ta muốn oanh tên đó." Tiểu Lục không thuận theo nói.

"Ngươi nha, sao không biết suy nghĩ chứ, ngươi bắn hắn, hắn chạy, nhưng mà nếu oanh kích cấp dưới của hắn, nhiều người như vậy không chạy thoát được đâu." Thất công chúa cười nói :" Ta đoán hắn tuyệt đối không bỏ được cấp dưới của mình, chỉ cần ngươi oanh kích cấp dưới của hắn, hắn khẳng định đi cứu viện, đến lúc đó, hắn không phải chỉ có thể mặc cho ngươi bắn phá sao?"

"Đúng vậy!" Tiểu Lục vội vàng hưng phấn nói :" Cũng là ngươi thông minh, xem ta như thế nào oanh chết gia hỏa này, hãy xem mạt nhật thẩm phán của ta."

Đội quân của Ngọc Đế cũng không có nhận mệnh lệnh tiến công, trên thực tế, xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, bọn hắn cũng không nguyện ý công kích Đạo Môn. Ngọc Đế cũng sợ tài sản của mình tổn thất, cho nên mới bảo bọn hắn lưu lại ở bên ngoài. Nhưng mà, khi mà bọn hắn còn đang yên lành đứng ở đó, dị biến đột nhiên nổi lên.

956. Chương 761: Kinh Biến Ngoài Ý Muốn.

Đến lúc này dù có là kẻ ngu ngốc cũng biết tình huống không ổn, chớ nói chi là quân đội bọn họ vốn được huấn luyện nghiêm chỉnh. Gã tướng lãnh vội vàng hét lớn: "Toàn thể kết trận, Thanh Long Xuất Thủy."

Hắn vừa ra lệnh một tiếng, đội ngũ vốn sắp hàng chỉnh tề lập tức điều động, trong thời gian vài giây đã bố trí xong trận thế phòng ngự Hỏa hệ pháp thuật Thanh Long Xuất Thủy, từ đó cho thấy hàng ngày bọn họ được rèn luyện quân sự rất tốt. Tuyệt đối là một chi quân đội tinh nhuệ. Mà lúc này đã thể hiện rõ tác dụng của việc gian khổ huấn luyện, nếu như chậm trễ vài giây sợ rằng trăm vạn đại quân này ít nhất phải có một nửa biến thành tro bụi.

Ở trên đầu quân đội, tầng trời màu lam kia mới vừa tạo thành trong chốc lát, vô tận biển lửa giống như thiên hà cuồn cuộn, mãnh liệt áp xuống. Ngay sau đó đụng độ kịch liệt với vòng phòng hộ. Đừng xem đạo phòng hộ kia khá mỏng manh, thật ra nó có lực bảo hộ cực kỳ bền bỉ, trong khi biển lửa xung kích thế mà vẫn bình an ngăn cản.

Biển lửa xung kích kéo dài chừng mười mấy giây là ngừng lại, trăm vạn đại quân vẫn bình yên vô sự. Chẳng qua đa số binh lính bị ép tới thở không nổi, cả đám ngồi xuống mặt đất bắt đầu thở gấp. Song bọn họ thở hổn hển không được vài hơi đã buồn bực phát hiện một điều, bầu trời bao la trên đầu bọn họ lại biến sắc lần nữa, lần này là biến thành màu lam đậm. Tiếp theo, vô số khối băng to bằng căn nhà rơi xuống như mưa.

"Nam Minh Ly Hỏa Trận ~!" Gã tướng lãnh lập tức hô khàn cả giọng.

Lần này, một đạo vòng bảo hộ màu đỏ bảo vệ chi quân đội an toàn. Nhưng mà y như lần trước, bọn họ căn bản không có cơ hội thở dốc đã phải nghênh đón một trận mưa thiên thạch chân chính khảo nghiệm.

Sau khi Tiểu Lục thi triển ba lần pháp thuật, trên căn bản đã làm cho quân đội Thiên giới mệt như chó chết. Những tên sĩ tốt cấp thấp mệt mỏi rã rời cả người ướt đẫm mồ hôi, đứng cũng không vững, toàn bộ lảo đảo muốn ngã. Dưới tình huống như vậy, gã tướng lãnh kia phải cầu cứu Ngọc đế.

Ngọc đế đang bận rộn đột phá đạo phòng ngự phong tỏa bên ngoài, mắt thấy sắp sửa thành công xông ra ngoài đột nhiên nhận được tín hiệu thuộc hạ cầu viện. Ngọc đế trong lòng rất rõ ràng, cho dù hắn xông ra được cũng chưa chắc có thể giết nổi Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho dù giết được đi nữa cũng không nhất định có thể tiếp nhận Đạo môn. Suy nghĩ một hồi, lão biết rằng sức mạnh quân đội càng thêm trọng yếu. Mặc dù hắn tự cho là đã cách thành công một bước ngắn thôi, nhưng vẫn phải rút về một bước.

Ngọc đế trở lại vừa vặn nhìn thấy đạo pháp thuật thứ năm của tiểu Lục nện xuống. Mà hiện tại quân đội của Ngọc đế đã mệt mỏi nằm gục hết đỡ nổi rồi. Nhìn thấy tình huống như thế, Ngọc đế thất kinh ngay tại chỗ, không dám chậm trễ xông vào trong quân phối hợp với thuộc hạ đối kháng. Có Ngọc đế gia nhập, quân đội Thiên giới chống đỡ pháp thuật của tiểu Lục dễ dàng hơn rất nhiều, dù sao Ngọc đế chỉ thua kém tiểu Lục chút ít. Cộng thêm trăm vạn đại quân tuyệt đối có thể san bằng chênh lệch nhỏ nhoi này.

Nhưng vấn đề ở đây là tiểu Lục thuộc về loại cao thủ tấn công không cần dưỡng sức, bởi vì tốc độ khôi phục ma lực của hắn quá nhanh. Cho nên hắn thi triển pháp thuật đó không hề keo kiệt. Một lần tiếp theo một lần luôn luôn dứt khoát như thế. Chuyện này khiến cho Ngọc đế đau đầu, hắn không phải sợ tiểu Lục cứ tiếp tục như vậy, nhưng vấn đề là bây giờ hắn không có thời gian hao phí. Một khi Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa giải được Khai Phong thần ấn. Linh khí hắn sẽ nhanh chóng khôi phục, lúc đó âm mưu Ngọc đế chẳng khác nào đã triệt để thất bại. Ngọc đế đồng thời đắc tội hai nhà Phật Đạo, Thần giới cường đại nhất hai cái thế lực. Nếu như không thừa cơ hội này tiêu diệt Đạo môn, vậy đợi chờ đợi hắn chỉ có một con đường chết.

Cho nên Ngọc đế cực kỳ buồn bực bị quẫn chân ở chỗ này, nhưng bây giờ hắn không thể bất kể nhóm thuộc hạ. Tình hình mâu thuẫn như thế làm hắn vô cùng phiền não. Cuối cùng, dưới tình thế bất đắc dĩ hắn đành phải lựa chọn rút lui. Ý đồ kéo giã khoảng cách với tiểu Lục, sau khi mang nhóm thuộc hạ đến nơi an toàn, hắn mới bứt ra đối phó chúng ta. Sau đó Ngọc đế hướng dẫn chi quân đội của mình bắt đầu nhanh chóng rút lui.

Rút lui ra ngoài ba trăm dặm Ngọc đế mới buồn bực phát hiện pháp thuật vẫn không ngừng phóng xuống.

Không có biện pháp hắn đành tiếp tục chạy đi, sau đó là năm trăm dặm, một nghìn dặm, mãi cho đến hơn ba ngàn dặm, pháp thuật ở trên đầu bọn họ vẫn không ngừng tuôn xuống. Ngọc đế lúc này đã buồn bực lắm rồi, hắn giận dữ tự nhủ trong lòng, ta cũng không tin, xạ trình pháp thuật của tên này không bị hạn chế? Cùng lắm thì ta rút về Thiên Đình luôn là ổn mà.

Kết quả, Ngọc đế thật sự một đường rút lui đến tận cổng Thiên Đình, dựa vào pháp trận phòng hộ trên Thiên Đình mới tạm thời ổn định trận cước. Mặc dù Ngọc đế đã hết sức duy trì, nhưng vẫn bị pháp thuật cắn trả đánh chết không ít lâu la, ước chừng phải hơn vạn người. Mà lúc này, Ngọc đế lại cực kỳ buồn bực nghĩ tới một chuyện, hiện tại đã qua hai ngày thời gian. nói cách khác, đúng lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn thoát khốn rồi, Ngọc đế tự nhiên không có can đảm trở về.

Lại nhìn đến tình hình quân đoàn Thiên Sứ, bọn họ cũng không tốt hơn Ngọc đế cho lắm. Năm viên quan chỉ huy bị Tru Tiên đại trận vây khốn làm hai mảnh, có một nhóm lớn tướng lãnh cao cấp ở bên trong đó.

Khi Chu Nhân Dục đấu với đại sư huynh Khổng Ni thì chính khí của hai người tương đương nên đánh về mặt sách vở.

Chu Nhân Dục lấy ra bản 'Thiên Lý Chi Thư', còn Khổng Ni thì lấy bản 'Nho Đạo Chi Thư', hai bản sách ở không trung đấu nhau. Thiên Lý Chi Thư ghi chép tồn thiên lý diệt nhân dục, vô số văn tự xuất hiện. Khổng Ni lấy ra Nho Đạo Chi Thư ghi chép là chính và nho.

Hai tư tưởng khác biệt giao nhau, cùng lúc đó vô số trang sách va đụng.

Họ đều tu luyện năng lực mặt thư tịch, đương nhiên kém xa cấp bậc Văn Minh Chi Thư. Cấp bậc của Văn Minh Chi Thư quá cao xa, không phải người bình thường có thể với tới. Vô số trang sách va chạm trên không trung, bùm một tiếng, Khổng Ni bắn ra ngoài cũng hộc máu. Mới rồi giao đấu hiển nhiên gã rơi vào thế yếu, bị thương.

Chu Nhân Dục tiêu sái đáp xuống đất, nói:

- Thật ra vừa ròi ta chỉ dùng năm phần thực lực thư tịch thôi, thế mà ngươi đã thất bại, đáng tiếc đáng tiếc.

Chu Nhân Dục không uổng là người Thiên Lý phó chủ văn minh tốn công sức bồi dưỡng ra,dù là mặt chính khí hay thư tịch đều xuất sắc, thắng ba đệ tử của Nho Chi phó chủ văn minh.

Thiên Lý phó chủ văn minh nhìn hướng Nho Chi phó chủ văn minh, nói:

- Cái gọi là tồn thiên lý diệt nhân dục, Chu Nhân Dục chính là không có nhân đại đa số, vậy nên mặt chính khí và sách vở càng cường. Xem ra ta sẽ lấy ban đầu văn tự chính tự rồi.

Gã tranh đấu tư tưởng với Nho Chi phó chủ văn minh, giờ không quên khoe ra tồn thiên lý diệt nhân dục của gã, phải biểu hiện lý tưởng của gã là chính xác.

Nho Chi phó chủ văn minh câm lặng, gã thật không ngờ Thiên Lý phó chủ văn minh bồi dưỡng ra nhân vật như vậy. Chính tự sắp bị mất đi ư? Gã không muốn ban đầu văn tự của mình rơi vào tay người như Thiên Lý phó chủ văn minh, gã cho rằng Thiên Lý phó chủ văn minh đi tà đạo, nhập ma đạo rồi mà không hay biết, sớm rơi vào ma đạo. Hai thiên cấp linh thạch nho chi văn minh khác, Tam Thư phó chủ văn minh, Khí Tiết phó chủ văn minh đều thầm nghĩ nho chi văn minh có ai thắng Chu Nhân Dục về mặt chính khí và thư tịch không.

Nho chi văn minh không phải không có người như vậy, nhưng trong đoạn thời gian này vừa lúc đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Chỉ có thể nói Thiên Lý phó chủ văn minh chọn thời gian chính xác, thoáng chốc họ nghĩ không ra chính khí và thư tịch thắng Chu Nhân Dục.

Thiên Lý phó chủ văn minh cười to, bàn tay to giơ lên định chộp lấy chính tự.

- Chính tự này không phải nói ai có thể thắng về mặt chính khí và thư tịch thì thuộc về ai sao? Ta chưa đánh mà tại sao Thiên Lý phó chủ văn minh ngươi đã lấy?

Một thanh âm khàn khàn vang lên.

- Là ai?

Thiên Lý phó chủ văn minh ngừng động tác, phát hiện người lên tiếng chẳng phải là quan môn đệ tử Lý Thái Sử mà Nho Chi phó chủ văn minh mới thu đấy sao?

Mấy người khác cũng nhìn hướng Lý Thái Sử.

Khí Tiết phó chủ văn minh hỏi:

- Người này là?

Tam Thư phó chủ văn minh nói:

- Đệ tử Nho Chi phó chủ văn minh mới thu, tên là Lý Thái Sử. Ta có điều tra, nghe nói là truyền nhân của khinh chi văn minh. Nhưng hệ khinh chi văn minh sớm chết, chắc là nhờ vào quan hệ này mà trở thành quan môn đệ tử của Nho Chi phó chủ văn minh.

Thoáng chốc bốn vị phó chủ văn minh và nhiều người cấp thiên tôn, văn minh cảnh đều nhìn hướng Lục Nguyên. Ngay cả Nho Chi phó chủ văn minh cũng không ngờ Lục Nguyên đột nhiên đứng ra, nhưng mà, nếu hắn bước ra thì không lẽ sự việc có đường xoay chuyển?

Khổng Ni, Mạnh Vi, Túc Nguyệt Miên đều rất khó hiểu. Họ cũng biết Lý sư đệ Lý Thái Sử tu hành chính khí khó khăn lắm mới mon men đến cửu tầng, nhưng chỉ mới cửu tầng thôi, e rằng còn hơi non. Về mặt thư tịch dường như bắt đầu học, chắc vẫn ở cảnh giới tam tự kinh, thiên tự văn, vậy mà đi khiêu chiến Chu Nhân Dục thì chính là tìm chết.

Đối thủ Chu Nhân Dục khá đáng sợ, dường như thật là bộ tồn thiên lý diệt nhân dục tiến hó đến, không có bao nhiêu tình cảm con người.

Thiên Lý phó chủ văn minh nhìn Lục Nguyên, lại nhìn hướng Nho Chi phó chủ văn minh, hỏi:

- Nho Chi phó chủ văn minh, bây giờ không có ai sao, kêu một người mới đến nho chi văn minh không lâu xen vào cũng chẳng được lợi gì. Thua thì hãy thua thật sảng khoái đi, giờ thua mà cứ nhăn nhó thật là không giống ngươi.

Nho Chi phó chủ văn minh trảđũa:

- Đây chính là môn hạ của ta, tại sao không thể ra tay?

Thiên Lý phó chủ văn minh cười to nói:

- Tốt, tốt lắm, Chu Nhân Dục, lát sau nhớ hãy chăm sóc tiểu sư đệ mới vào nho chi văn minh không lâu này.

Chu Nhân Dục lạnh lùng nói:

- Đã hiểu.

Chu Nhân Dục tới gần, nói:

- Vậy thì Lý tiểu sư đệ, xin chỉ giáo.

Lục Nguyên cũng tiến lên, nói:

- Cũng xin Chu sư huynh chỉ giáo, để ta kiến thức một phen cái gì gọi là tồn thiên lý diệt nhân dục.

Chu Nhân Dục khuôn mặt xẹt qua nụ cười nhạt, nâng tay lên đánh ra chính khí cửu tầng. Chính khí cửu tầng của người khác tương đương ôn hòa đại khí chính khí, còn chính khí cửu tầng của gã thì khác hẳn. Chính khí cửu tầng của gã có sát khí khá lớn, dường như không có bất cứ tình cảm con người nào, căn bản không giống chính khí, cũng không biết Thiên Lý phó chủ văn minh dạy gã phát triển làm sao thành như vậy. Chính khí của gã quái lạđáng sợ, giống như trường thương sắc bén đâm thẳng vào Lục Nguyên. Dưới chính khí như vậy, Khổng Ni chịu được, Mạnh Vi hơi chịu thiệt, chính khí của gã giống như là thiên đạo lý.

Chính khí cửu tầng đáng sợ thẳng hướng Lục Nguyên, sát thế nhiếp người, tốc độ tuyệt vời, đâm thẳng vào cổ họng hắn.

Hiện tại thếđến cực kỳ nguy hiểm, Lục Nguyên chẳng hề tránh né, ngay mặt nâng tay đánh ra một luồng chính khí. Chính khí của Lục Nguyên lúc mới xuất hiện thì hoàn toàn khác với trước, đó là chính khí bàng bạc đến không thể sánh bằng, tựa như biển cả uyên bác, như thiên địa không chỗ không ở, không chỗ nào mà không bao lấy.

Lục Nguyên đánh ra một luồng chính khí không chỗ không ở, không chỗ nào không bao lấy.

Chính khí này vừa phát ra liền khác với của Khổng Ni, Mạnh Vi.

Lúc chính khí đánh ra, dường như bên trong bao gồm một loại lực lượng khiến người tin phục, đó là lực lượng chính nghĩa.

Trong phạm vi của chính khí này, thương bệnh tiêu hết, thực vật sinh trưởng.

Đây dường như là loại lực lượng quang minh chính đại!

Một loại lực lượng chí cương chí đại!

Trên bầu trời ba mặt trời là chính, khí, ca đều tỏa ra ánh sáng chói lòa bao trùm chính khí Lục Nguyên đánh ra. Khiến tà khí ma khí quái khí không còn chỗ nương thân, là cực độ chính đại quang minh. Đây là phong quang nguyệt tễ tự tại, loại chính khí này bùng phát trong cõi trời đất.

Không đúng, thậm chí là trên đỉnh Ức Vạn Thư Ốc, chính tự cũng nhẹ run. Chính tự không phải run rẩy vì gì khác mà đang cộng minh.

Không sai, cộng minh.

Chính tự gặp phải chính khí nên cộng minh.

Đây là chính khí gì vậy.

Khổng Ni, Mạnh Vi đều rung động. Họ đầu nhập rất nhiều vào tu hành chính khí nhưng chưa từng thấy qua chính khí như vậy.

Lúc này bốn phó chủ văn minh đều hơi kinh sợ. Họ không giống Khổng Ni, Mạnh Vi không có kiến tức, tất nhiên nhận ra đây là chính khí thập tầng. Trên con số chín cực hạn là chính khí thập tầng, nhưng cho tới nay đều nói phải xông văn minh cảnh mới tu hành chính khí thập tầng được, không ngờ Lý Thái Sử ở thế giới cảnh đã tu thành chính khí thập tầng.

Nho Chi phó chủ văn minh hơi kinh sợ, xem ra Lục Nguyên lại sáng tạo một kỳ tích, thật là một người có tiềm lực vô hạn.

Tam Thư phó chủ văn minh và Khí Tiết phó chủ văn minh đều thầm kinh ngạc, không ngờ, thật sự không ngờ, xem ra Nho Chi phó chủ văn minh phút cuối cuộc đời đã thu một đệ tử tốt. Người có được chính khí thập tầng cho dù thiên phú mặt khác kém chút nhưng là người thừa kế tốt nhất của nho đạo. Nho chi đạo, chú trọng chính khí.

Thiên Lý phó chủ văn minh đơ ra, không ngờ Nho Chi phó chủ văn minh trước khi chết còn chơi một vố, xem ra quan mon đệ tử gã mới thu đúng là có chút tài. Tuy nhiên, Chu Nhân Dục là mình tốn công sức bồi dưỡng ra, kế thừa tư tưởng của mình, gã không dễ dàng bịđánh bại. Gã không nhắc nhở Chu Nhân Dục đó là chính khí thập tầng, người gã bỏ tâm huyết bồi dưỡng sẽ không dễ dàng thua.

Chính khí thập tầng!

Chu Nhân Dục đương nhiên không biết chính khí thập tầng nhưng gã phát hiện chính khí diệt tuyệt nhân dục thương của mình bịđối phương cản lại. Không đúng, đụng phải chính khí của đối phương chẳng ngờ tựa tuyết gặp mặt trời bị tan rã, làm Chu Nhân Dục giật nảy mình, đối thủ có loại chính khí gì thế này.

Hơn nữa chính khí này khiến Chu Nhân Dục rất khó chịu.

Phá hủy chính khí của Chu Nhân Dục xong, chính khí của Lục Nguyên bay thẳng tới, Chu Nhân Dục né tới trốn lui nhưng bị chính khí đuổi theo sát, dường như gã có lăn qua lộn lại cỡ nào cũng bịđuổi kịp, cuối cùng nặng nềđánh vào người gã. Chu Nhân Dục cảm thấy vô cùng khó chịu, suýt chút ói ra máu.

Đây không phải cảm giác pháp lực đánh trúng.

Cảm giác bị khí đánh trúng.

Thật ra chính khí thập tầng của Lục Nguyên nếu dánh trúng một người chính nghĩa hoặc không phải tà ác thì sẽ không đem lại bất cứ thương tổn gì, nhưng đối với kẻ ác độc thì thương tổn tăng gấp mười, đây chính là thuộc tính chính khí.

Chu Nhân Dục đi con đường tồn thiên lý diệt nhân dục thật ra đã vào tà đạo, vừa lúc bị chính khí tương khắc. Gã vô cùng khó chịu, dường như gã chính là tà ma vậy, nhưng Chu Nhân Dục đi con đường này lại khác với tà ma bình thường. Họ luôn cho rằng họ là nho đạo chính thống lại bị chính khí khắc chế, tâm lý và thân thể cùng bịđả kích.

Tuy nhiên, chính khí của Lục Nguyên có cực hạn, dù sao chính khí không phải là lực lượng chủ công, cộng thêm pháp lực của Chu Nhân Dục cao hơn hắn. Thế nên Chu Nhân Dục biến sắc mặt chút rồi trở lại bình thường.

Gã nhìn chằm chằm Lục Nguyên, nói:

- Lý Thái Sử, so về chính khí coi như ta thua, vậy thì tiếp theo là đấu thư tịch.

Chu Nhân Dục giơ tay lên đánh ra 'Thiên Lý Thư'. Gã lấy ra Thiên Lý Thư, chớp mắt vô số tri thức tuôn ra hướng đến Lục Nguyên.

Chu Nhân Dục lập tức lại lấy một quyển sách mới tinh.

Trên quyển sách ghi 'Chu Tử Chi Thư', chu Tử, trong thiên địa khi nào thì xuất hiện một Chu Tử vậy?

Trong thiên địa người có thể xưng là tử không phải bình thường.

Tử, đại biểu là tôn xưng, tối thiểu cũng cần là thiên tôn, hơn nữa phải là đại nhân vật trong thiên tôn, người có thể ra thư mới xưng là tử. Nhớ trong lịch sử xưa kia dường như nho đạo không có Chu Tử.

Không sai, nho đạo kỷ nguyên trước đúng là không có người tên Chu Tử.

Nhưng vậy thì sao chứ? Chu Nhân Dục muốn tự làm Chu Tử, gã muốn xưng tử làm tổ, hơn nữa ở mặt thư tịch gã đúng là rất ghê gớm. Trong Chu Tử Chi Thư của gã xuất hiện từng trang sách.

- Tam cương ngũ thường, không người có thể làm loạn.

- Lý có thể thuận thiên, lý có thể giết người.

- Nhất tự nhất nghĩa, trói buộc nhân tâm.

- Nhân dục vô dụng, thiên lý còn tồn.

Đạo lý trên trang sách đều là đạo lý khá đáng sợ, là nho gia đi vào tuyệt đối thiên môn mới xuất hiện. Nhưng không thể không thừa nhận, tuy rằng đi vào tuyệt đối thiên môn mà Chu Nhân Dục có thể thư lập thuyết, hóa ra đạo lý, tu vi mặt thư tịch thật là đáng sợ.

Tu vi của gã tu vi mặt thư tịch đã sớm vượt qua tam tự kinh, thiên tự văn, tam thiên kinh vân vân và vân vân, đạt tới mức thư lập ngôn, tiến thêm một bước là có thể phân trần văn minh, lên một bước nữa là một phần văn minh, thậm chí cuối cùng thành Văn Minh Chi Thư. Đương nhiên càng về sau thì càng khó khăn, tới tình trạng thư lập ngôn cũng đủ thấy nó khó rồi.

Lúc trước Chu Nhân Dục đấu với Khổng Ni nói năng lực của gã về mặt thư tịch chỉ phát huy một nửa, khi đó còn tưởng rằng nói khoác, nay xem ra gã lấy Chu Tử Chi Thư tự sáng tạo hiển nhiên đã đến tình trạng thư lập ngôn, gã nói trước đó chỉ phát huy một nửa đúng là không sai.

Hiện tại Chu Nhân Dục mới phá huy ra toàn bộ thực lực, 'Thiên Lý Thư', 'Chu Tử Chi Thư' hóa ra từng bản đạo lý nho gia tấn công Lục Nguyên. Đạo lý là một phần văn minh, đạo lý công kích là rất đáng sợ. Về mặt đạo lý đánh bại đối phương, khiến địch thủ cảm thấy bản thân đã sai, đây chính là thư tịch công kích, đạo lý công kích. Hai người nho chi văn minh giao đấu bình thường cách đánh là như vậy.

Đạo lý cuồn cuộn tấn công Lục Nguyên.

Lý Thái Sử tiêu rồi, khi mọi người đều nghĩ vậy thì…

Chính lúc này, tay Lục Nguyên chợt lóe thư tịch.

Đây dường như là một quyển sách đơn giản, ngay cả tên cũng không viết đã đụng vào 'Thiên Lý Thư', 'Chu Tử Chi Thư' của Chu Nhân Dục. Buồn cười, thư tịch đơn giản đến không có cả tên thì e rằng chỉ trong phạm vi tam tự kinh đi, thế mà còn muốn liều với mình, Chu Nhân Dục thầm nghĩ.

Nhưng gã liền phát hiện không thích hợp.

Đó là cái gì!

Tuy thư tịch chưa giở ra nhưng hơi thở văn minh càn quét đến.

'Chu Tử Chi Thư' của Chu Nhân Dục đúng là rất có đạo lý.

684. Chương 1211-1212 : Văn Minh Chi Thư

Nhưng quyển sách của Lý Thái Sử mặc dù chưa mở lại có hơi thở văn minh. Văn minh bao gồm đạo lý, đạo lý chỉ là một phần nhỏ trong văn minh, thư lập ngôn phải thăng thêm mấy cấp bậc cực kỳ khó mới đến được đẳng cấp Văn Minh Chi Thư, thế mà nay trong tay Lý Thái Sử lại xuất hiện Văn Minh Chi Thư, có lầm hay không vậy?

Làm sao có thể xuất hiện Văn Minh Chi Thư!

Nhưng nó thực sự có hơi thở văn minh.

Tuy rằng hơi đơn sơ, hiển nhiên Văn Minh Chi Thư chưa hoàn toàn thành công nhưng nó đích thực có hơi thở văn minhđạo lý, sinh linh, thiên lý, địa lý, cùng với nhân lý, vân vân và vân vân, tất cảđều bao gồm trong Văn Minh Chi Thư, là càn quét tất cả.

'Thiên Lý Thư' và 'Chu Tử Chi Thư' của Chu Nhân Dục còn cố chống trên không trung. Không thể nào, không thể là Văn Minh Chi Thư được. Văn Minh Chi Thư vô cùng hiếm hoi, hơn nữa tại trung ương thiên triều có không ít ngụy Văn Minh Chi Thư, xem như là một loại ngụy pháp bảo. Chắc là bây giờ mình gặp ngụy Văn Minh Chi Thư thôi. Loại ngụy Văn Minh Chi Thư này chỉ nhìn khí thế thì khiến người sợ hãi nhưng một khi giở ra sẽ không có gì ghê gớm, bên trong là trống rỗng. Vậy nên chỉ cần mình có thể chống công kích ban đầu của ngụy Văn Minh Chi Thư, mặt sau hắn không có thủ đoạn gì cả. Chu Nhân Dục thật sự không tin đối phương có thể lấy ra Văn Minh Chi Thư thật sự.

Văn Minh Chi Thư quá hiếm hoi thấy, hiếm đến không thể tưởng.

Chu Nhân Dục không có, Khổng Ni không có, Mạnh Vi không có, Túc Nguyệt Miên không có, những người khác cũng không. Thứ này quá thưa thớt, không tin được Lý Thái Sử sẽ có.

Đối với 'Thiên Lý Thư', 'Chu Tử Chi Thư' của Chu Nhân Dục cố chống, Lục Nguyên nhẹ giở trang thứ nhất Văn Minh Chi Thư ra. Tất cả Văn Minh Chi Thư trang thứ nhất đều giống nhau, đều là thời đại hồng hoang hoang dã, đa phần văn minh cũng bắt đầu từđây. Tất nhiên Lục Nguyên không thể giởi mặt sau quyển sách, vì đó là kiếm chi văn minh, một khi mở ra sẽ lộ thân phận thật ngay, khiến người nghi ngờ.

Nhưng lật một tờđã đủ rồi.

Văn Minh Chi Thư trang thứ nhất hơi thở hồng hoang hoang dã chớp mắt triệt đểđè bẹp 'Thiên Lý Thư', 'Chu Tử Chi Thư', Chu Nhân Dục cũng bị trang thứ nhất Văn Minh Chi Thư khổng lồ đánh liên tục lùi lại. Gã biến sắc mặt, tâm huyết tế luyện ra hai thư tịch đều bị trang thứ nhất Văn Minh Chi Thư hủy diệt, không chịu đựng nổi gã hộc máu.

Cùng lúc đó, Chu Nhân Dục hiểu bằng mình thua một cách thảm hại, giờ xuất hiện cả trang thứ nhất Văn Minh Chi Thư thì đương nhiên không khả năng là giả, không phải ngụy Văn Minh Chi Thư.

Mình là chính khí cửu tầng, cực hạn dưới văn minh cảnh, nhưng đối phương lại phá tan cực hạn, tới chính khí thập tầng.

Mình đến tình trạng thư lập ngôn, là rất giỏi dưới văn minh cảnh rồi, nhưng đối phương luyện thành Văn Minh Chi Thư, dù là gì cũng đè đầu mình.

Văn Minh Chi Thư!

Lục Nguyên dùng rõ ràng là Văn Minh Chi Thư!

Đối mặt Văn Minh Chi Thư, Chu Nhân Dục bị nặng nềđánh lùi.

Đến đây thì Chu Nhân Dục dù là mặt chính khí hay thư tịch đều thua.

Thất bại thảm hại.

Thật ra Chu Nhân Dục ở chính khí và thư tịch đều rất mạnh, bất đắc dĩ Lục Nguyên càng mạnh hơn nên gã chỉ có thể thua.

Chu Nhân Dục rơi xuống đất nhìn đỉnh đầu Lục Nguyên Văn Minh Chi Thư trang thứ nhất mở ra hồng hoang hoang dã, thấy không cam lòng và khao khát. Không cam lòng là mình đã thua, khát vọng là phải chi có thể cướp Văn Minh Chi Thư của Lục Nguyên. Văn Minh Chi Thư này còn chưa tế luyện thành công nhưng có uy lực tăng năm phần mười trùng kích văn minh cảnh, thật là thật vật. Tuy nhiên dù gã có muốn ra tay cỡ nào cũng chịu bó tay, dù gì bên đối phương có ba văn minh cảnh trấn, dù là ai trong số họ đều có thể nghiền gã như nghiền con kiến.

Vậy nên gã chỉđạnh tạm thời chặt đứt hy vọng.

Thiên Lý phó chủ văn minh nhìn chằm chằm Lục Nguyên, rất nghiêm túc đánh giá. Lấy thực lực văn minh cảnh như gã rất hiếm khi đánh giá một thế giới cảnh.

Gã vô cùng nghiêm nghị nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ngươi tên Lý Thái Sửđúng không? Ta sẽ nhớ tên ngươi, ngươi nên thấy vô cùng vinh hạnh.

Đúng vậy, có thể bịđường đường là Thiên Lý phó chủ văn minh như gã ghi nhớ thì là vinh hạnh rất lớn rồi.

Thiên Lý phó chủ văn minh lại nhìn hướng Nho Chi phó chủ văn minh, nói:

- Không ngờ trước khi ngươi chết còn thu một quan môn đệ tử, xem ra ngươi thu rất đệ tử này rất tốt đây, thuật nhìn người không tệ nhưng vậy thì sao? Vài ngày nữa là ngươi sẽ chết, nho chi văn minh có thể chặn công kích của ta bao lâu?

Thiên Lý phó chủ văn minh cười to, bộ dạng huênh hoang.

Đúng vậy, một lần này tiểu cục diện gã thua hoàn toàn.

Nhưng mà đại cục diện thì gã phải thắng.

Nho Chi phó chủ văn minh chết rồi, Tam Thư phó chủ văn minh yếu hơn gã chút, Khí Tiết phó chủ văn minh mới thăng lên thiên cấp linh thạch không lâu, thua xa gã.

Vậy nên Thiên Lý phó chủ văn minh cho rằng mình thắng chắc rồi.

Đại cục sẽ thắng, vậy nên gã mới kiêu ngạo như vậy.

Chu Nhân Dục nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lý Thái Sử, Chu Nhân Dục ta ít nhớ tên người nhưng hôm nay ta sẽ nhớ tên ngươi. À mà Văn Minh Chi Thư của ngươi không tệ, ta muốn nó, hy vọng ngươi có thểđi Văn Minh Thánh Địa, đến lúc đó ta sẽ cướp Văn Minh Chi Thư của ngươi.

Gã không sốt ruột, cảm thấy mình có thời gian. Mấy tháng sau hành trình Văn Minh Thánh Địa, khi đó gã sẽ cướp Văn Minh Chi Thư của Lý Thái Sử vào tay mình.

Khổng Ni đứng dậy nói:

- Chu Nhân Dục, lần này hai mặt chính khí và thư tịch đúng là ngươi thắng một bậc, nhưng năng lực chiến đấu thật sự giữa chúng ta còn chưa biết ai cao ai thấp. Đến Văn Minh Thánh Địa rồi chúng ta hãy quyết đấu một trận đi.

Thường ngày Khổng Ni là một tiên sinh nho nhã, nhưng có lẽđộ cỡ nào lần này thua trong tay Chu Nhân Dục, còn suýt chút mất đi chính tự khiến nó rơi vào tay tà ma ngoại đạo, gã rất tức giận, lòng dấy lửa, muốn ở Văn Minh Thánh Địa cùng Chu Nhân Dục tranh đấu một trận.

Chu Nhân Dục nhìn Lục Nguyên lại ngó Khổng Ni, nói:

- Tốt lắm.

Thiên Lý phó chủ văn minh giơ tay lên, nói:

- Chu Nhân Dục, chúng ta đi.

Mấy người đến chớp mắt biến mất trên không trung trống rỗng.

Một kiếp này rốt cuộc qua đi.

Nhưng Lục Nguyên phát hiện mình bị rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn.

Trong đó có ánh mắt tò mò của Khổng Ni, Mạnh Vi, Túc Nguyệt Miên. Ba người rất thắc mắc, họ rõ ràng thấy Lý sư đệ Lý Thái Sử học chính khí tốc độ khá chậm, học thư tịch cũng rất chậm, tại sao chớp mắt đã là chính khí thập tầng, thư tịch thì đến mức Văn Minh Chi Thư? Lý sư đệ này trưởng thành như thế nào vậy?

Tam Thư phó chủ văn minh, Khí Tiết phó chủ văn minh tò mò đánh giá Lục Nguyên, họ không tưởng tượng được sẽ xuất hiện tiểu tử như vậy. Chính khí thập tầng, Văn Minh Chi Thư, tiểu tử này ở nho chi văn minh e rằng thành tựu sau này sẽ rất lớn.

Lý Thái Sử tiềm lực vô hạn!

Đây là đánh giá của Tam Thư phó chủ văn minh, Khí Tiết phó chủ văn minh đối với Lý Thái Sử.

Tiếc rằng nhân tài như vậy ở môn hạ của Nho Chi phó chủ văn minh.

Qua chốc lát Tam Thư phó chủ văn minh, Khí Tiết phó chủ văn minh đều từ biệt.

Nho Chi phó chủ văn minh chỉ vào Lục Nguyên, nói:

- Thái Sử, ngươi đi theo ta một chút.

Gã dẫn Lục Nguyên vào một thiên điện, xung quanh không có một ai mới nói:

- Lục Nguyên, ngươi làm sao được?

Lục Nguyên ngây ra, hỏi lại:

- Làm được cái gì?

Nho Chi phó chủ văn minh nói:

- Chính khí thập tầng và Văn Minh Chi Thư.

- Trước đó ta dùng thời gian thiết tắc làm giảm tốc độ chảy của thời gian rồi mất năm vạn thiên cấp linh thạch luyện đến chính khí cửu tầng, mới nãy từ lúc Túc sư tỷ đấu với đối phương thì ta ngay trận đột phá, không biết tại sao đến chính khí thập tầng nữa. Ta luôn là ở trong trận đột phá không à.

Hắn nói làm Nho Chi phó chủ văn minh cảm thán vô cùng. Nhân vật cấp Khí Vận Thất Tử không uổng là cấp Khí Vận Thất Tử, trong trận đột phá đơn giản giống như uống nước.

Lục Nguyên nhún vai nói:

- Còn Văn Minh Chi Thư thì ta có đi đường tắt nhanh. Ví dụ như tiểu thiên thế giới tàn phá kiếm quyển chính là kiếm chi văn minh suy vong, còn có loại kỳ tích, vậy nên thành tựu đa phần Văn Minh Chi Thư.

Chuyện hắn cùng Kiếm Chi Tử tranh đoạt kiếm quyển không phải bí mật, cho nên Nho Chi phó chủ văn minh cũng là chuyện bình thường.

Nho Chi phó chủ văn minh nói:

- Thì ra là vậy, quả nhiên là kẻ có đại cơ duyên.

Nho Chi phó chủ văn minh đột nhiên nghiêm túc nói:

- Vậy bây giờ ta bắt đầu truyền ban đầu văn tự chính tự cho ngươi.

Nghe Nho Chi phó chủ văn minh nói vậy thì Lục Nguyên giật mình.

- Kinh ngạc cái gì? Ban đầu văn tự chính tự của ta sớm muộn gì phải truyền, dù sao mạng sống của ta đã đi tới cuối, truyền trễ không bằng sớm làm xong. Bình thường sẽ không truyền cho ngươi sớm như vậy, tránh cho ngươi bị người truy sát. Nhưng nay thân phận của ngươi là Lý Thái Sử, chỉ cần đổi lại làm Lục Nguyên thì có ai biết ngươi được chính tự chứ. Tuy nhiên, lúc ở thân phận Lục Nguyên ngươi chỉ có thể dùng chính tự phòng thủ, không được tấn công, tránh cho có người phát hiện ra chính tự, nghĩđến ngươi và Lý Thái Sử

là một người. Có khi phải chia ra hai thân phận làm việc, không cần việc gì cũng phải dùng một thân phận làm, tránh cho đầu sóng quá lớn, cây to đón gió sẽ bị quật ngã.

Nho Chi phó chủ văn minh dạy cho Lục Nguyên.

- Chính tự có thể diệt tất cả tà ma ngoại đạo, được ban đầu văn tự chính tự là ngươi có thể không chịu bất cứ tà ma ngoại đạo quấy nhiễu, năng lực khắc chế tà ma ngoại đạo cũng tăng lên, khiến ngươi đối mặt tà ma ngoại đạo thì lực sát thương tăng thêm. Sau này nếu ngươi đối địch với tà ma ngoại đạo ở di thất địa liền sẽ phát hiện tuyệt đại sát lực của chính tự.

Nho Chi phó chủ văn minh giơ tay lên, đột nhiên chính tự thu vào tay gã, rồi gã lại nâng tay, đỉnh Ức Vạn Thư Ốc lại xuất hiện một chính tự.

- Bây giờ chân thân ở trong tay ta, trên Ức Vạn Thư Ốc là giả chính tự, để người khác không biết chính tựđã rơi vào tay của ngươi.

- Bây giờ thì hấp thu chính tựđi.

Lục Nguyên đột nhiên hút chính tự vào tân kiếm thế giới của mình. Chính tự vừa vào tân kiếm thế giới liền thấy trên không trung một chữ chính từ từ dâng lên. Ban đầu văn tự vừa xuất hiện, Lục Nguyên trong thoáng chốc như thấy văn tự môn vô cùng to lớn.

Hình như mông lung một luồng ấn tích đánh vào tinh thầnm ình, là ấn tích văn tự môn. Mỗi khi được một ban đầu văn tự liền có được một ấn tích, nhưng Lục Nguyên không biết ấn tích này có tác dụng gì.

Lại nói Lục Nguyên có được chính tự, phút chốc chữ chính tỏa ánh sáng như mặt trời, che lấp đi cả ánh sáng của đạo tự phân thân.

Chính tự chính đại quang minh, chí cương chí đại.

Ánh sáng này không rực cháy bằng mặt trời, nhiệt độ cố định tỏa khắp bốn phương. Phút chốc tân kiếm thế giới của Lục Nguyên như xuất hiện hai mặt trời, trong lòng hắn cũng xẹt qua ngộ. Hắn được đến ban đầu văn tự chính tự có tác dụng to lớn.

Từ nay về sau mình có thể tiêu trừ hết tất cả tâm ma ngoại ma.

Trong đó, bao gồm trùng kích văn minh cảnh thiên kiếp, cửa tâm ma ngoại ma.

Không sai, ngay cả trùng kích văn minh cảnh thiên kiếp cửa tâm ma ngoại ma đáng sợ nhất đều bị tiêu trừ, đây chính là tác dụng to lớn của chính tự.

Nhiều ban đầu văn tự có được tác dụng này chỉ duy nhất chính tự.

Ban đầu văn tự khác có lẽ về lực công kích thì vượt qua chính tự nhưng tuyệt đối không có tác dụng như thế.

Lục Nguyên thở ra một hơi, được đến chính tự ban đầu văn tự thứ nhất có tác dụng to lớn, lại nhìn văn tự khác. Ban đầu văn tự phong tự còn kém tam cái nhị cấp văn tự, tiềm, linh, cùng với hùng tự là chưa thu gom đủ. Đạo tự phân thân thì là một phần đạo tự phân thân, khắc tự phân thân cũng là một phần.

Lục Nguyên phát hiện ban đầu văn tự chính tự giáng xuống, tân kiếm thế giới của mình bắt đầu biến rồi. Ánh nắng ôn hòa mà chính khí chiếu rọi, mặt đất mọc ra cỏ xanh hoang vắng, xuất hiện đủ các loại sinh mệnh thực vật, từng mảng sinh cơ hiện ra.

Lục Nguyên cảm giác rõ ràng ban đầu văn tự chính tựđang tăng nhanh tân kiếm thế giới diễn hóa.

Phải rồi, không biết tân kiếm thế giới của mình sẽ diễn hóa ra hình dạng gì nữa, chỉ cần diễn hóa xong là có thểđến thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh. Mình chờ trùng kích thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh đã lâu lắm rồi.

Lục Nguyên mở mắt ra. Nho Chi phó chủ văn minh cười khẽ, dường như gã già hơn chút.

- Lý sư đệ, nghe sư phụ khen năng lực cách đấu chiêu thức của ngươi giỏi lắm không bằng chúng ta so mấy chiêu đi?

Lục Nguyên vừa đi ra khỏi đại điện thì đụng phải nhị sư huynh Mạnh Vi. Nhị sư huynh Mạnh Vi lên tiếng khiêu chiến.

Khi Mạnh Vi nghe Nho Chi phó chủ văn minh nói chiêu thức của Lý Thái Sửđã đến đỉnh không cần dạy nữa thì rất kinh ngạc, mới rồi thấy Lý sư đệ ở chính khí và thư tịch đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng, chính khí thập tầng, Văn Minh Chi Thư trong lòng vừa kinh vừa sợ, nên muốn cùng Lý Thái Sử thử một lần năng lực chiêu thức cách đấu.

Lục Nguyên nghe thế thấy cũng được, tùy tiện so chiêu đi.

Khổng Ni, Túc Nguyệt Miên ở bên cạnh quan sát.

- Mạnh Vi, ngươi và Lý sư đệ giao đấu không ngại chúng ta đứng xem chứ?

Bỗng vang lên một thanh âm. Lục Nguyên nhìn qua, thấy người lên tiếng là một người đàn ông mặt ngọc tuấn tú, cao ráo phong lưu, tay cầm một cây quạt, giống lãng tử lưu luyến bụi hoa.

Thư sinh có rất nhiều loại, có một sách cứng nhắc đọc sách.

Có quân tử có đức có độ.

Có phong lưu tào tử lưu luyến bụi hoa.

Người này rõ ràng là loại hình phong lưu tài tử.

Lục Nguyên truyền âm hỏi Túc Nguyệt Miên.

"Người đó là?"

Túc Nguyệt Miên nói.

"Đại đệ tử của Tam Thư phó chủ văn minh, Khổng Minh Đức, nửa bước văn minh cảnh, cũng rất xuất sắc năng lực chiêu thức cách đấu."

Thì ra là đại đệ tử của Tam Thư phó chủ văn minh, Khổng Minh Đức, nửa bước văn minh cảnh. Đến không chỉ một mình Khổng Minh Đức mà còn mấy người khác, hoặc là đệ tử của Tam Thư phó chủ văn minh, hoặc là đệ tử của Khí Tiết phó chủ văn minh. Bọn họ đến xem náo nhiệt, mới rồi Thiên Lý phó chủ văn minh xuất hiện quá đột ngột nên Tam Thư phó chủ văn minh, Khí Tiết phó chủ văn minh bỗng tới. Khi Thiên Lý phó chủ văn minh đến thì Chu Nhân Dục và Lý Thái Sử giao đấu, Lý Thái Sử ở chính khí và thư tịch có năng lực kiệt xuất khiến hai phó chủ văn minh khen không dứt, hai người quay về rồi khen Lý Thái Sử rất nhiều.

685. Chương 1213-1214 : Đánh Bại Mạch Vi

Nghe sư phụ nói nho chi văn minh ra một Lý Thái Sử kinh tài tuyệt diễm, môn hạ của hai phó chủ văn minh đều động lòng, muốn nhìn xem Lý Thái Sử tuyệt vời cỡ nào nên đều chạy tới.

Khi họ đến thì nghe Mạnh Vi muốn so đấu chiêu thức với Lý Thái Sử, cho nên lên tiếng muốn xem cuộc chiến.

Đám người đều là sư huynh đệ một văn minh, bình thường quan hệ thân thiết nên tất nhiên đồng ý cho họ đứng xem.

Mạnh Vi và Lục Nguyên đứng đối diện nhau.

Hai người giơ tay hành lễ xong Mạnh Vi nói:

- Vậy sư huynh ta ra tay trước.

Gã giơ tay đánh ra một quyển tiên thư. Tiên thư là binh khí của nho chi văn minh, tựa như tiên kiếm của Kiếm Môn vậy. Tiên thư của gã là do Nho Chi phó chủ văn minh truyền xuống, tên gọi Truyền Mạnh Tiên Thư.

Tiên thư mở ra đánh hướng Lục Nguyên.

Lục Nguyên định vận Dưỡng Ngô tiên kiếm đánh trả nhưng nghĩ lại bây giờ thân phận của mình là Lý Thái Sử thì tất nhiên không thể dùng kiếm, nên dùng sách làm binh khí.

Nếu lấy sách làm binh khí thì phải dùng Truyền Chính Tiên Thư, đây là Nho Chi phó chủ văn minh giao cho mình.

Chớp mắt Lục Nguyên lấy ra Truyền Chính Tiên Thư.

Truyền Mạnh Tiên Thư của Mạnh Vi đánh tới, Truyền Chính Tiên Thư của Lục Nguyên phản kích. Ánh mắt Lục Nguyên cao minh, biết đối phương công kích nơi nào nhưng mới đầu cách dùng không quen lắm, hắn cảm giác rõ ràng Truyền Chính Tiên Thư và Dưỡng Ngô tiên kiếm hoàn toàn khác nhau. Một cái là kiếm, một là sách, hình dạng và bên trong binh khí đều khác, lúc mới bắt đầu sử dụng không tiện tay.

Mới đầu mấy chiêu Mạnh Vi hơi chiếm ưu thế, thầm nhủ sư phụ nói năng lực chiêu thức của Lý sư đệđến đỉnh mà sao đấu thì chỉ có thế thôi. Không lẽ sư phụ nhìn lầm rồi?

Mấy chiêu đầu qua đi Lục Nguyên nhanh chóng thích ứng binh khí loại tiên thư này.

Hắn phát hiện chiều dài và độ rộng của tiên thư rất khác với kiếm, đây là điều thứ nhất. Điều thứ hai là kiếm cố định mà sách thì có thể lật, thêm rất nhiều biến hóa, Lục Nguyên luôn thích ứng những biến đổi này.

Năng lực chiêu thức của Lục Nguyên cao tuyệt, đã vượt qua những người thế giới cảnh khác nhiều, bắt đầu mấy chiêu không quen thuộc nên hơi chật vật, mười mấy chiêu sau hơi hiểu binh khí tiên thư rồi, đã tới lúc phản kích. Lục Nguyên giơ tay đánh ra thư tịch nhất tuyến thiên.

Thư tịch nhất tuyến thiên và kiếm thuật nhất tuyến thiên cơ bản giống nhau nhưng một cái là tiên thư, một cái là tiên kiếm, binh khí khác biệt.

Mạnh Vi cười ha hả nói:

- Lý sư đệ, thư tịch nhất tuyến thiên không có gì ghê gớm đâu!

Gã vừa nói ra câu này lập tức phát hiện có điều lạ.

Gã thấy thư tịch nhất tuyến thiên của sư đệ Lý Thái Sử liên tiếp thuấn di, cái này không có gì đáng gờm, Mạnh Vi cũng biết nhưng gã liền thấy không thích hợp.

Thư tịch nhất tuyến thiên mười lần thuấn di không có gì, mười lăm lần thuấn di không đáng là gì, hai mươi lần thuấn di vẫn không có gì lạ, hai mươi lăm lần thuấn di thì cực kỳ khó, ba mươi lần thuấn di là khó khăn không thể tưởng tượng, ba mươi lăm lần thuấn di, làm sao có thể! Làm sao có thể ba mươi lăm lần thuấn di được! Thêm ba mươi bảy lần thuấn di mới ngừng lại.

Nếu gã biết Lục Nguyên dùng kiếm cực hạn là bốn mươi lần thuấn di, bây giờ dùng tiên thư chứ không phải tiên kiếm cho nên mới thiếu đi ba lần thì không biết sẽ kinh sợ đến mức nào.

Lục Nguyên vừa ra chiêu, Mạnh Vi liền biết mình kém xa không bằng, đã thua.

Nhưng đây là lần đầu tiên Lục Nguyên dùng binh khí loại tiên thư, chơi rất tiện tay. Chơi xong thư tịch nhất tuyến thiên tiếp ba mươi bảy lần thuấn di rồi Lục Nguyên bắt đầu đem kiếm thuật chuyển qua mặt thư tịch, dù gì là tùy tay chơi đùa.

Kiếm thuật, yến hồi thiểm! Hóa thành thư thuật, yến hồi thiểm!

Kiếm thuật, tam cực quy nhất thức! Hóa thành thư thuật, tam cực quy nhất thức! Không đúng, thuận tay cũng chơi ngũ cực quy nhất thức một lần đi! Không sử dụng kiểu chơi bá đạo lục cực quy nhất thức.

Kiếm thuật, phồn hoa quá nhãn khai nhất quý! Hóa thành thư thuật, phồn hoa quá nhãn khai nhất quý!

Kiếm thuật, kham khổ nhất kiếm! Hóa thành thư thuật, kham khổ nhất kiếm! Một kiếm này thật ra là tuyệt học của Chu Thanh Huyền, chiêu thức của gã rất thê lương.

Kiếm thuật, tuyệt vân khí, phụ thanh thiên! Hóa thành thư thuật, tuyệt vân khí, phụ thanh thiên! Một kiếm này là tuyệt học của Kiếm Chi Tử, kiếm thuật của Lục Nguyên vốn là không chỗ nào không bao gồm,

thấy Kiếm Chi Tử dùng ciêu này một lần không dùng lại mới là quái. Lục Nguyên chơi sung sướng đầm đìa, đem một số kiếm thuật mình từng thấy hóa thành thư thuật. Kiếm thuật của Lục Nguyên quá rộng quá mênh mông, gần như vượt qua cực hạn của bất cứ ai. Hắn tùy ý rút một ít chiêu thức biến thành thư thuật, người đứng xem không ai thấy ra đó chính là kiếm thuật.

Thật ra người có ánh mắt không có tinh thần xem kỹ, đám người đứng xem sắp đổ mồ hôi hột rồi.

Dù là Khổng Ni, Túc Nguyệt Miên hay đệ tử hai phó chủ văn minh khác như Khổng Minh Đức đều giống vậy.

Chiêu thức của Lục Nguyên thật xảo thật diệu, tinh tuyệt vô song. Nếu chỉ là như vậy thì thôi, nhưng đám Khổng Minh Đức đứng xem không tự chủ được sinh ra một loại thư thuật của đối phương vượt xa cảm giác của mình, khiến họ muốn bái phục, loại cảm giác này làm họ chấn kinh.

Nhìn từng chiêu từng thức của Lục Nguyên, họ chỉ có nước cảm thán, trong thiên địa lại có thư thuật như vậy. Khổng Ni, Mạnh Vi, Túc Nguyệt Miên thế mới hiểu tại sao Nho Chi phó chủ văn minh nói Lý sư đệ Lý Thái Sử năng lực chiêu thức cách đấu đã đến đỉnh, không cần tăng lên nữa, đến mức này đúng là đỉnh rồi.

Không chút nghi ngờ, Mạnh Vi thua.

Khổng Minh Đức tặc lưỡi nói:

- Quá mạnh, quá mạnh, chiêu thức của Lý Thái Sử sư đệ thật là ghê gớm. Trong nho chi văn minh bên dưới văn minh cảnh chiêu thức mạnh nhất chắc chính là người này.

Đó là lời khen cỡ nào.

Bên cạnh Khổng Minh Đức một người nói:

- Khổng sư huynh, năm đó ngươi từ thế giới cảnh thất tầng thăng lên thế giới cảnh bát tầng, tiểu thiên thế giới là gấp bốn lần người bình thường cũng tuyệt lắm rồi.

Cái này gãi trúng chỗ ngứa của Khổng Minh Đức.

Năm đó căn duyên của gã sâu, lúc thăng lên thế giới cảnh bát tầng thì tiểu thiên thế giới là gấp bốn lần người thường, luôn vì thế kiêu ngạo, kỷ lục ở trong nho chi văn minh thật lâu không người phá được. Khổng Minh Đức thầm nghĩ rằng, không sai, năng lực chiêu thức cách đấu của Lý Thái Sửđúng là rất mạnh nhưng căn cơ chắc không sâu bằng mình. Năm đó tiểu thiên thế giới của mình to gấp bốn lần người bình thường vẫn không ai phá được.

Thắng bại đến giờđã phân ra.

Chính lúc này, bên tai Lục Nguyên truyền đến một truyền âm.

Là Nho Chi phó chủ văn minh truyền âm.

"Lục Nguyên, mới rồi nhận được tin tức, Hoang Chi Tử kéo theo một số người tấn công Kiếm Môn, muốn triệt để hủy diệt Kiếm Môn, mọi người không kịp phản ứng."

"Cái gì!" Lục Nguyên giật nảy mình.

"Ngươi đừng sốt ruột, lúc Hoang Chi Tử sắp thành công thì bỗng xuất hiện một người đàn ông trung niên dùng kiếm khổ bi, kiếm pháp rất tuyệt, đấu với Hoang Chi Tử mà chỉ yếu thế một chút. Rồi người đàn ông trung niên dùng kiếm khổ bi đó đem Kiếm Môn thu vào trong tiểu thiên thế giới biến mất. Kiếm Môn thế là biến mất, trong phút chốc không có tin tức, mà Hoang Chi Tử cũng không đuổi kịp."

Lục Nguyên nghe truyền âm nói vậy thì bình tĩnh lại. Người đàn ông trung niên dùng kiếm khổ bi chắc là Chu Thanh Huyền.

Bây giờ Yến Thương Thiên không thểđến trung ương thiên triều, dù gì chưa trải qua thiên địa chứng thực thì y không thể chăm sóc Kiếm Môn được, chỉ còn cách nhờ vả Chu Thanh Huyền, bây giờ thì Kiếm Môn đã không sao rồi.

Lục Nguyên giận dữ lạ lùng!

Đúng vậy, làm sao không tức giận được.

Hoang Chi Tử thật quá đáng ghét mà.

Lần trước suýt giết chết mình, nếu không phải Nho Chi phó chủ văn minh bước ra thì mình đã tiêu đời rồi.

Bây giờ truyền đến tin tức gã muốn hủy diệt Kiếm Môn.

Lục Nguyên không biết rằng đám Hoang Chi Tử vốn muốn chờ hắn xuất hiện đểđánh chết hắn, nhưng Lục Nguyên vẫn không có tin tức nên gã dứt khoát hủy Kiếm Môn luôn, kết quả bỗng đâu chạy ra một người đàn ông trung niên dùng kiếm khổ bi.

Bây giờ Lục Nguyên tràn ngập tức giận với Hoang Chi Tử. Hoang Chi Tử, ta nhất định phải giết chết ngươi. Đây là lần đầu tiên Lục Nguyên muốn giết chết một người như vậy. Hoang Chi Tử thật là hết sức đáng ghét, quá đáng hận khiến Lục Nguyên tăng vọt hận ý.

Khi Lục Nguyên mối hạn trào dâng thì dường hư tân kiếm thế giới cảm nhận nỗi giận này, tăng tốc diễn hóa.

Ở thế giới cảnh thất tầng kéo dài quá lâu, giờ rốt cuộc bắt đầu biến đổi.

Lục nguyên căm giận ngập trời!

Tại sao có thể không giận được!

Hoang Chi Tử! Ta muốn ngươi chết!

Lục Nguyên lửa giận hừng hực, sát ý ngập trừi.

Hắn mang theo lửa giận sát ít xông vào tân kiếm thế giới, khiến tốc độ diễn hóa tăng lênn hiều.

Bàn Cổ tỉnh ngủ, cảm thấy xung quanh một mảnh hỗn độn nộ mà phủ trảm thế giới.

Cảm xúc thật ra là chất xúc tác cho thế giới diễn hóa.

Lục Nguyên trừ lần luyện thất tình dùng trạng thái đặc biệt kéo nó lên cực cao chứ thường ngày thất tình rất thấp, hắn không chút ý. Lần này diễn hóa thế giới không có quá nhiều cảm xúc nên không gấp gáp, chỉ là tốn chút thời gian, nhưng giờ bị giận dữ và sát ý thúc đẩy tăng lên diễn hóa.

Thế giới nhiều màu sắc, không phải đơn điệu vô vị.

Trên bầu trời xuất hiện biến đổi, ra hàng loạt lôi, vân, vũ, phong, tiếng nổ ầm vang điếc tai, đây là trong tân kiếm thế giới lần đầu tiên sét đánh. Trong tầng mây từng tia chớp đánh ra, mưa rơi xuống trên lá cây, lá cây đâm chồi, mặt đất cũng xuất hiện rất nhiều biến đổi. Có núi có, cao thâm cốc, có vực sâu, mặt đất thành nhiều sắc thái.

Khi đất biến đổi thì biển cũng đổi thay, nước biển khô hóa thành mưa, mượn lực mưa rơi xuống mặt đất, vì địa hình đất xuất hiện đủ các loại thay đổi nên có hồ nước, có sông, có khe rãnh, đủ các hình dạng nước.

Tân kiếm thế giới đang nhanh chóng diễn hóa.

Thậm chí trong biển xuất hiện một ít sinh linh đơn giản nhúc nhích.

Những sinh linh này chỉ có linh trí đơn giản nhưng so với linh trí thực vật thì cao hơn chút.

Lục Nguyên cảm thấy tư duy của mình mở rộng vô hạn, đây là một thế giới xuất hiện.

Tiểu thiên thế giới!

Lục Nguyên suýt rên ra tiếng, chính mắt nhìn một tiểu thiên thế giới xuất hiện, đây là việc khiến người kích động cỡ nào chứ.

Rốt cuộc thì mình sắp tới thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh.

Lúc nãy diễn hóa trong thiên địa dường như đến trình độ nào đó, từ nhanh chóng đền dừng lại, thế giới vẫn diễn hóa nhưng tốc độ kém xa trước đó. Cùng lúc đó Lục Nguyên trong lòng xẹt qua lĩnh ngộ, mình đã đến thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh rồi.

Tới thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh, Lục Nguyên cảm thấy toàn thân pháp lực không ngừng tăng vọt, lực lượng thăng lên nhiều.

Chính giữa tân kiếm thế giới một gốc cây chọc trời, chính là tiểu kiếm đạo thụ.

Bên trên tiểu kiếm đạo thụ trong đám mây mơ hồ xuất hiện một kiếm đạo môn.

Cùng lúc đó trong bầu trời ban ngày ba mặt trời tỏa ánh sáng.

Một là mặt trời thật sự, một là ban đầu văn tự chính tự, một là đạo tự phân thân.

Ban đêm hai vầng trăng chiếu rọi, một là trăng thật sự, một là khắc tự phân thân.

Trong biển xuất hiện linh trí động vật, trên đất liền tràn đầy cỏ cây xanh biếc.

Đây là thế giới của mình!

Khi Lục Nguyên cảm động nhìn thế giới của mình thì vì vừa mới tới thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh, tiểu thiên thế giới cá nhân lờ mờ hiện ra cho nên tại trung ương thiên triều, mấy người trong nho chi văn minh ví dụ như Khổng Ni, Túc Nguyệt Miên, Khổng Minh Đức và vài người khác đều thấy tiểu thiên thế giới ở bán thế giới khác.

Khổng Ni kêu lên:

- Lớn như vậy!

Túc Nguyệt Miên kêu rên:

- Đây là tiểu thiên thế giới của Lý sư đệ!

- Mới rồi ta đấu với quái vật gì vậy.

Mạnh Vi câm nín gãi đầu, cảm thấy bị nhũn não.

- Cái này! Tiểu thiên thế giới khổng lồ quá đi.

Đây là Khổng Minh Đức nói.

Khổng Minh Đức luôn cho rằng tiểu thiên thế giới của mình hơn người thường gấp bón lần, luôn rất đắc ý, nhưng nay phát hiện Lý Thái Sử trùng kích chân giới cảnh thành hình tiểu thiên thế giới là gấp mười hai lần người bình thường, con số quá đơn giản.

Gấp bốn và gấp mười hai.

Mình gấp bốn đã là hiếm có trong nho chi văn minh.

Vậy Lý Thái Sử gấp mười hai lần tính cái gì? Khổng Minh Đức lần đầu tiên phát hiện mình gấp bốn lần

Lật tay một cái đánh ra luồng kiếm quang hoa lệ lạ lùng. Đó là kiếm quang hoa lệ cỡ nào, trong một kiếm như trông thấy non xanh nước biếc, mặt đất mênh mông. Ngọn núi hiểm trở xiết bao, là ngọn núi nào hùng tráng? Nước cuồn cuộn chảy trôi trong một kiếm này, nước chảy xuôi qua một thành quách.

Thành quách không rộng nhưng rất phồn hoa, bên trong có vô số kiến trúc, đủ các loại nhà lầu xinh đẹp lộng lẫy, và thật nhiều sự vật đẹp đẽ.

Đó là một kiếm!

Một kiếm hóa ra cảnh núi, nước biển thì chẳng có gì.

Nhưng trong một kiếm lại huyễn hóa ra vô số sự vật tinh mỹ, càng tinh xảo càng nhỏ bé thì càng khó làm.

Thế mà một kiếm này đã làm được.

Duy Nhất Đế phát hiện Duy Nhất Đao Pháp, duy ta sinh tồn, chúng sinh đều tử của mình dưới một kiếm này trở thành trò hề.

Xích Đế phát hiện thượng cổ xích đế hỏa long khiếu, cộng thêm nhị cấp văn tự thiêu tự dẫn phát uy lực dưới một kiếm này trở thành trò cười.

U Vô Cầu phát hiện kết hợp Quỷ Thuyền, vô số chúng quỷ đạo cộng lại dưới một kiếm này chỉ là buồn cười.

Đúng vậy, họ đều phát hiện tuyệt kỹ mạnh nhất của mình đối với một kiếm cực kỳ hoa lệ này hoàn toàn không có tác dụng.

Khi hoa lệđến cực hạn tán đi, Duy Nhất Đế phát hiện đao chiêu của mình bị phá hoàn toàn, không chỉ là thế, cổ họng gã đau nhức, kiếm khí diệt tuyệt cực kỳ đáng sợ như bạo tạc trong người chảy xuôi. Pháp lực của gã không thểđè ép kiếm khí diệt tuyệt này chút nào.

Xích Đế ngơ ngác nhìn lồng ngực mình, trái tim đã bịđâm thủng, hơn nữa kiếm khí đang thiêu đốt tất cả của gã, mình sắp chết rồi!

U Vô Cầu là thảm nhất. Quỷ Thuyền của gã sớm tan rã, gã chỉ bị Lục Nguyên xẹt qua vai, theo lý thì vết thương như vậy không trí mạng. Nhưng mà chẳng biết tại sao kiếm khí chí đại chí cương, chí chính chí dương chảy xuôi trong người gã. Kiếm khí chí đại chí cương, chí chính chí dương này gần như hoàn toàn hủy diệt gã. Toàn thân gã biến thành đoàn sáng lửa, mạng sống đang đốt cháy. Tất cả pháp bảo cứu mạng tà ma ngoại đạo ở trước lực lượng chí đại chí cương này tựa băng tuyết tan rã. Gã biết, chính mình xong rồi.

Duy Nhất Đế, Xích Đế, U Vô Cầu cùng phát hiện mình tiêu rồi.

Lục Nguyên chỉ ra một kiếm, một kiếm mà thôi, chẳng những phá tuyệt chiêu của ba người mà còn đánh chết họ.

Đây là sao chứ!

Hơn hai năm trước Lục Nguyên chỉ mới tới thế giới cảnh lục tầng, đến nay bặt tin, tin tức duy nhất là hắn suýt chút bị Hoang Chi Tử giết chết. Mọi người cứ tưởng Lục Nguyên gục dưới tay Hoang Chi Tửđã mất nhuệ khí, hơn hai năm nay không biến mạnh bao nhiêu, trước đó không lâu Kiếm Môn bị hủy mà hắn không xuất hiện nữa là, chỉ là tang gia bại khuyển thôi.

Kết quả có ai ngờ rằng Lục Nguyên mạnh đến mức này, một kiếm đã làm được điều đó.

Ầm!

Duy Nhất Đế bị kiếm khí tiêu diệt.

Lửa của Xích Đế luôn chạ kiếm khí từ Lục Nguyên nhưng vẫn không ngăn được. Kiếm khí xé nát tất cả lửa, Xích Đế chết tại đây.

U Vô Cầu biến thành một đoàn sáng tan biến. Gã vẫn không chặn được công kích từ ban đầu văn tự chính tự, tà ma ngoại đạo như gã sợ nhất chính là chính tự. Thật ra trong ba mươi văn minh, hồ chi văn minh cũng sợ chính tự, cùng là tà ma ngoại đạo.

Bên cạnh Nam Hoa Chân Nhân và Phong Khiếu Thiên đều biến sắc mặt.

Vậy là xong rồi!

Vốn cho rằng lần này cả ba sẽ tiêu đời trong tay ba người Duy Nhất Đế, Lục Nguyên chết trước rồi tới hai người họ. Không dè Lục Nguyên trở tay một kiếm giết hết Duy Nhất Đế, Xích Đế, U Vô Cầu. Chỉ dùng một kiếm mà thôi, Lục Nguyên đã mạnh đến mức này.

Lúc trước luôn nói Lục Nguyên sợ Hoang Chi Tử, hơn hai năm không lộ mặt, chỉ là tang gia bại khuyển. Ai dám nói Lục Nguyên là tang gia bại khuyển? Đùa gì vậy, có tang gia bại khuyển nào mạnh thế không?

Hơn hai năm qua Lục Nguyên biến mạnh rất nhiều.

Hơn hai năm trước Lục Nguyên một chọi một e rằng đánh không lại Duy Nhất Đế, giờ một kiếm đã dễ dàng diệt người như Duy Nhất Đế.

Lục Nguyên thật đáng sợ.

Hết cách, chủ yếu là hơn hai năm nay Lục Nguyên trưởng thành mà không xuất hiện trước mắt người mọi người. Đầu tiên là đi tà kiếm văn minh đại náo một trận, nhưng ở xa tại di thất địa căn bản không bao nhiêu người nhận được tin, tiếp đó là theo Nho Chi phó chủ văn minh tu hành, dùng cái tên Lý Thái Sử ở Đổ Tiên Đảo chơi lớn một hồi.

Cho nên cơ bản đối với công chúng thì Lục Nguyên có hơn hai năm khoảng trống khiến rất nhiều người nghi ngờ Lục Nguyên là tang gia bại khuyển.

Nhưng lần này ở trước mặt mấy người kia Lục Nguyên chứng minh mình đã trở lại, hơn nữa không phải chó tang về.

Lục Nguyên nhẹ búng kiếm, nói:

- Ai, vốn chỉ một kiếm là giải quyết hết vấn đề nhưng hơn hai năm không dùng Dưỡng Ngô tiên kiếm, lần này kiềm không được muốn biểu diễn chút, dùng hoa lệ chút. Dưỡng Ngô, chúng ta phối hợp không tệ nhỉ.

Đây là lời nói thật, từ khi Dưỡng Ngô tiên kiếm bị Hoang Chi Tử chấn gần như đứt đoạn thì không dùng nữa, sau đó tuy có chính khí cửu tầng sửa lành lặn nhưng thực tế không sử dụng.

688. Chương 1219-1220 : Con Đường Dài Nhất

Ở nho chi văn minh hắn luôn dùng Truyền Chính Tiên Thư. Bây giờ bắt đầu dùng Dưỡng Ngô tiên kiếm, cảm giác dùng kiếm hoàn toàn khác với tiên thư. Dùng Truyền Chính Tiên Thư luôn có cảm giác cách ly, mà dùng kiếm thì không có cảm giác cách ly, vừa vào tay tựa như lão bằng hữu lâu không gặp lại.

Thoải mái!

Dùng Truyền Chính Tiên Thư vẫn là thấy không sướng gì cả, dùng Dưỡng Ngô tiên kiếm mới chân chính sung sướng, sướng đến cực điểm.

Lục Nguyên một kiếm chém chết đối phương, ba người này đối với mình tràn đầy sát ý, chết là đáng. Sau đó Lục Nguyên vuốt ve trường kiếm của mình, ngón tay sờ kiếm, vuốt chỗ khe nứt. Vết nứt duy nhất của Dưỡng Ngô tiên kiếm là ở đây, dù trong hư không đường nhưng hắn cảm giác cách Hoang Chi Tử ngày càng gần. Lục Nguyên chiến y hừng hực, lại lần nữa đối mặt Hoang Chi Tử thì sao! Lục Nguyên nhiệt huyết sục sôi, cũng nghe tiếng Dưỡng Ngô tiên kiếm khẽ kêu.

Lục Nguyên nhìn hướng Nam Hoa Chân Nhân, Phong Khiếu Thiên, nói:

- Nam Hoa môn chủ, Phong môn chủ, cửa này chắc tính thông qua rồi?

- Đương nhiên là tính.

Nam Hoa Chân Nhân gật đầu, vẫn bị Lục Nguyên làm chấn động, một kiếm phong hoa.

Lập tức ba cửa động trường đấu bỗng giải phong.

Phong Khiếu Thiên nói:

- Trận chiến này toàn là công lao của ngươi, hãy chọn một lối vào đi.

Lục Nguyên tùy tiện chọn lối vào động bên trái, tiến vào.

Tiến vào cửa động bên trái, lần thứ hai tiến vào hư không đường, hắn thấy bên trong có một hàng chữ: 'Chúc mừng thông qua đấu trường, đó là nửa đường hư không đường, bây giờ là bắt đầu nửa đoạn sau. Hư không đường nửa đoạn sau chỉ có một đặc điểm, chính là dài.'

'Nửa đoạn sau không có bất cứ nguy hiểm nào, chỉ là dài, hơn nữa đây là dài nhất trong hai vạn hư không đường.

Chớp mắt Lục Nguyên phát hiện điểm khó của nửa đoạn sai hư không đường, dài!

Dài sẽ mất nhiều thời gian.

Cần nhiều thời gian thì có khả năng xếp sau một vạn năm ngàn người, không tới được cả Văn Minh Thánh Địa Môn thì tất nhiên tựđộng thua.

Nghe đến gợi ý này rồi không thấy có thêm gì nữa, Lục Nguyên lập tức cưỡi kiếm quang lấy tốc độ nhanh nhất bay đi. Bây giờđã nói đặc điểm lớnn hất của nửa đoạn sau hư không đường là dài, dài nhất hơn hai vạn hư không đường thì tất nhiên phải nghĩđến chữ dài, phải nắm chắc mỗi một giây, chậm chút là tiêu đời.

Lục Nguyên gần như tăng tốc độ đến cực hạn. Tốc độ hiện nay của Lục Nguyên nhanh cỡ nào chứ, chớp mắt ngự kiếm nhanh đến không nói nên lời, khoảng cách ngàn dặm giây lát qua, vạn dặm cũng không mất bao lâu.

Nhưng hư không đường này đúng là quá dài.

Không chỉ vấn đề dài mà còn cong cong quấn quấn.

Lục Nguyên lập tức phát hiện mình không thể phát huy tốc độ đến mức tận cùng. Bởi vì thỉnh thoảng phải rẽ ngoặt, bất cẩn là sẽ đập vào không gian bình chướng, cảm nhận không tốt lắm. Lục Nguyên không ngừng khống chế tốc độ, với tốc độ siêu nhanh khống chế chuyển hướng, cái này cần rất nhiều tinh lực mà còn đang gấp nữa.

Nhanh!

Quẹo cua!

Lại nhanh chút!

Nguy hiểm quẹo cua!

Lại quẹo!

Chết tiệt, vẫn là rẽ ngoặt!

Thời gian từng chút một trôi qua, mỗi người gặp gỡ khác nhau trong hai vạn con đường. Lục Nguyên không biết những người khác đã tới Văn Minh Thánh Địa chưa, chỉ cảm thấy mình tốn thời gian trong hư không đường này rất là nhiều, mình có thểđuổi kịp danh ngạch một vạn năm ngàn người đi tới Văn Minh Thánh Địa hay không?

Lần này phải liều nhân phẩm!

Hết cách rồi, đụng phải trong hai vạn hư không đường cái dài nhất thì chỉđành xem nhân phẩm của mình là dở đến cực điểm hay không, có đuổi kịp một vạn năm ngàn người cuối cùng không.

Đằng trước Văn Minh Thánh Địa Môn.

Đây là mặt đất do ánh sáng làm thành như không có thật thể, chỉ có ánh sáng. Những ánh sáng như biến thành từng đoàn mây trắng, từng đóa hoa sen. Mây trắng và hoa sen vô cùng thánh khiết, còn có đủ các loại quang hoa khác đều có tại đây.

Đây chính là đằng trước Văn Minh Thánh Địa Môn.

Vô số ánh sáng hợp thành tất cả, có hơn hai vạn hư không động. Từng hư không động tỏa ra ánh sáng, đại biểu có người đi ra. Ở không xa treo một tấm bảng con số, biểu hiện đằng trước Văn Minh Thánh Địa Môn xuất hiện bao nhiêu người, hơn một vạn năm ngàn người là thất bại.

Giống như Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Hoàng Đế Tử, Võ Thánh Đế Tử, những đế tử nổi danh sớm đến. Đám người giống Khổng Ni, Mạnh Vi, Túc Nguyệt Miên, Khổng Minh Đức cũng tới hết rồi. Họ ở trong hư không đường đúng là gặp rất nhiều khó khăn, nhưng vậy thì sao chứ, họ đều là hạng kinh nghiệm tràn đầy, dựa vào thực lực và kinh nghiệm khắc phục khó khăn giết tới đây.

Họ cùng nhìn hướng bảng số, đã lên tới một vạn bốn ngàn tám trăm lẻ một người.

Vèo, lại ra một người, chính là môn chủ Bá Đao Môn Hoành Trảm, một vạn bốn ngàn tám trăm lẻ hai người.

Lát sau lại vèo một tiếng, đi ra một người, chính là Nam Hoa Chân Nhân từng gặp Lục Nguyên ở đấu trường, cuối cùng nhờ vào hắn phát huy xuất sắc mà qua trót lọt. Bây giờđã là một vạn bốn ngàn tám trăm ba mươi lăm người.

Số người có mặt đã đến một vạn bốn ngàn tám trăm ba mươi lăm người, giờ là bất ngờ lớn.

Ngươi hỏi bất ngờ lớn cái gì?

Hoang Chi Tử vậy mà không có xuất hiện. Không sai, Hoang Chi Tử làm cho người ta chú ý nhất, rất có khả năng là mạnh nhất trong đám người này vậy mà chưa xuất hiện. Giờ cách kết thúc một vạn năm ngàn người chỉ còn một trăm sáu mươi lăm người. Nếu cuối cùng trong một trăm sáu mươi lăm người không có mặt Hoang Chi Tử thì gã sẽ bịđào thải thật sự.

Sẽ không xuất hiện chuyện buồn cười như thế chứ?

Hoang Chi Tử gần như là mạnh nhất trong tập thể, kết quả chưa tiến vào Văn Minh Thánh Địa đã suýt bịđào thải.

Nếu mà thật sự ra việc này thì vui lắm đây.

Đám người bàn tán xôn xao, rốt cuộc Hoang Chi Tử tại sao không đến?

Pháp Thánh Đế Tử cau mày, tuy gã bị thương dưới tay Hoang Chi Tử nhưng phải thừa nhận Hoang Chi Tử rất mạnh, theo lý thì trong hai vạn hư không đường không khả năng không có mặt Hoang Chi Tử, trừ con đường đó. Trong hai vạn con đường có một được gọi là con đường khó khăn nhất, xác suất thông qua con đường đó là số không!

Không sai, là số không!

Từ xưa đến nay không có một ai thông qua con đường đó được.

Nghe nói con đường khó đó tầng tầng hiểm trở, nếu Hoang Chi Tử gặp được là con đường khó khăn thì khả năng thông qua rất nhỏ.

- Các ngươi nói xem bây giờ Hoang Chi Tử còn chưa xuất hiện là vì sao?

- Chắc sẽ không thật sự gặp con đường khó khăn nhất đi?

- Nếu như là con đường khó khăn nhất thì vui rồi đây, Hoang Chi Tử sẽ bịđào thải, không thể vào được Văn Minh Thánh Địa.

- Hoang Chi Tử mà không vào Văn Minh Thánh Địa thì cơ hội của chúng ta đến rồi.

Có một số người thực lực mạnh mẽ nghe nói Hoang Chi Tử có khả năng không vào Văn Minh Thánh Địa được thì mặt mày hớn hở. Nếu Hoang Chi Tửđi thì chắc chắn sẽ chiếm cứ nhiều tài nguyên, không ngờ mọi người may mắn thế, dễ dàng đào thải Hoang Chi Tử có khả năng mạnh nhất.

Khi mọi người bàn tán xôn xao thì luồng sáng chợt lóe, Hoang Chi Tử mặc ngọc chiến bào tay cầm Hồng Hoang Thần Kích sải bước đi ra. Trên mặc ngọc kỳ lân chiến bào có một chút dấu vết bị chém nhưng gã tinh thần tràn đầy, toàn thân không vết thương. Đây là người thứ một vạn bốn ngàn tám trăm ba mươi sáu.

Đáng tiếc thật, thật là tiếc quá đi, chỉ kém một chút xíu nữa là có thểđào thải Hoang Chi Tử rồi.

Hoang Thánh Đế Tử tiến lên đón nói:

- Sao lần này trễ như vậy mới tới?

Thực lực của Hoang Thánh Đế Tử yếu hơn Pháp Thánh Đế Tử một chút tất nhiên không sánh bằng Hoang Chi Tử, hơn nữa gã cũng biết dù là thân phận thánh tử nhưng trong mắt chủ thái cổ văn minh, gã không quan trọng bằng Hoang Chi Tử kỷ nguyên chi tử.

- Đụng phải con đường khó khăn nhất mất xíu công sức.

Quả nhiên! Hoang Chi Tử gặp phải từ xưa đến nay xác suất thông qua là số không, con đường khó khăn nhất.

Nhưng cho dù là vậy thì gã vẫn không bị thương chút nào thông qua. Trình độ cường đại của Hoang Chi Tử quá đáng sợ, lần này Văn Minh Thánh Địa có mặt gã thì e rằng sẽ khó khăn rất nhiều.

Có mấy người xì xào nói:

- Phải ròi, Hoang Chi Tửđã tới thì Lục Nguyên đâu?

Có người cười lạnh bảo:

- Hơn hai năm trước Lục Nguyên bị Hoang Chi Tử trọng thương nặng suýt chút bị giết, giờ chỉ là tang gia bại khuyển thôi. Có Hoang Chi Tử ở thì Lục Nguyên nào dám xuất hiện.

Trước kia Lục Nguyên chưa từng mất tích như vậy, lần này bị Hoang Chi Tử trọng thương nặng biến mất hơn hai năm, không thể không làm người nghi ngờ hắn bị gã hù vỡ tim.

Có người nói:

- Lục Nguyên dù gì cũng là khí vận đệ bát tử, chắc là không khiếp chiến như vậy đâu.

Một vạn bốn ngàn chín trăm lẻ năm người.

Một vạn bốn ngàn chín trăm hai mươi người. Cho đến bây giờ thì Lục Nguyên vẫn chưa xuất hiện.

Một vạn bốn ngàn chín trăm ba mươi lăm người. Xem ra khả năng Lục Nguyên xuất hiện ngày càng nhỏ.

Một vạn bốn ngàn chín trăm sáu mươi lăm người. Lục Nguyên vẫn chưa xuất hiện.

Một vạn bốn ngàn chín trăm tám mươi ba người. Lục Nguyên vẫn không lộ mặt. Pháp Thánh Đế Tử lắc đầu, hơn hai năm qua gã không có tin tức của Lục Nguyên, vốn tưởng lần này ở Văn Minh Thánh Địa sẽ trông thấy hắn nhưng bây giờ không ngờ chẳng thể gặp được hắn. Nhưng Lục Nguyên không xuất hiện cũng đúng thôi, Hoang Chi Tử quá khủng bố, gã muốn giết người thì không ai còn sống được.

Pháp Hoàng Đế Tử cười nói:

- Pháp Thánh Đế Tử, xem ra Lục Nguyên sẽ không xuất hiện, bây giờ hắn đã là tang gia bại khuyển.

Gã vô cùng sung sướng, gã tranh quyền của Pháp Thánh Đế Tử, mắt thấy Lục Nguyên ngày càng mạnh có thể giúp ích cho Pháp Thánh Đế Tử thì lo âu, nhưng giờ Lục Nguyên khiếp chiến khí thế giảm sút, sau này thành tựu của Lục Nguyên ghê gớm lắm là cỡ Kiếm Chi Tử thôi.

Một vạn bốn ngàn chín trăm chín mươi lăm người. Xuất hiện là một yêu hồ thiếu nữ Hồ Nguyệt Minh, là người hồ chi văn minh,

Thiếu nữ Hồ Nguyệt Minh vỗ ngực, nói:

- Hú hồn thật, suýt chút không đuổi kịp.

Động tác vỗ bộ ngực của nàng rất quyến rũ, hấp dẫn không ít người chú ý.

Một vạn bốn ngàn chín trăm chín mươi sáu người, bước ra là một người đàn ông lạnh lùng hắc y hắc quan, người này tự xương là Dạ Câu Hắc, cũng là nhân vật nửa bước thế giới cảnh. Gã đi ra nhìn số liệu thở phào

một hơi. Không phải nói xếp càng đằng trước thì càng mạnh, hai vạn con đường mỗi cái tình huống khác nhau, cho nên không chia mạnh yếu, chỉ cần trước một vạn năm ngàn người là tính thành công.

Một vạn bốn ngàn chín trăm chín mươi chín người, đi ra là một thanh y thanh niên vác kiếm trên vai. Lục Nguyên, là Lục Nguyên, Lục Nguyên rốt cuộc xuất hiện! Lục Nguyên thở hắt ra, nhìn con số, một vạn bốn ngàn chín trăm chín mươi chín người, nguy hiểm thật. Chết tiệt, được gọi là con đường dài nhất không cho người sống mà, mình khó khăn lắm mới tới nơi, lần này cực kỳ hiểm.

Pháp Thánh Đế Tửđi tới hỏi:

- Xa, sao bây giờ mới đến?

- Gặp phải con đường dài nhất trong hai vạn đường, hoàn toàn nhờ vào nhân phẩm tới tới.

- Con đường dài nhất.

Pháp Thánh Đế Tử nhíu mày, con đường dài nhất dĩ nhiên không khó bằng con đường khó khăn nhất mà Hoang Chi Tử thông qua nhưng cũng xem như gian nan. Con đường dài nhất này xác suất cũng rất thấp, không biết bao nhiêu người gục ngã tại đây, vậy là có thể thông qua một vạn năm ngàn người đầu cũng coi như may mắn.

Ánh sáng chợt lóe, người thứ một vạn năm ngàn bước ra. Tên này cũng may mắn, đuổi kịp một vạn năm ngàn người. Người này chính là Tiền Sinh Tiền của tiền chi văn minh. Tiền chi văn minh là một văn minh khá đặc biệt, lấy tham lam yêu tiền tâm tu hành, vũ khí thường là kim nguyên bảo, đồng tiên, mỗi thứ có tác dụng riêng. Đấu với người tiền chi văn minh luôn bị chiêu thức quái dị bị thương.

Tiền Sinh Tiền là tên mập mạp, thở hổn hển nói:

- Rốt cuộc đuổi kịp, nguy hiểm quá à nhưng may là đại nạn không chết, người cuối cùng sẽ có hậu phúc. Lần này tu hành Văn Minh Thánh Địa ta nhất định phát tài to, được rất nhiều ích lợi, ha ha ha ha!

Khi người này cười lộ ra hai cằm, bộ dạng phú quý khí phái.

Một vạn năm ngàn người rốt cuộc tới đủ, số người còn lại mặc kệ cách Văn Minh Thánh Địa Môn gần cỡ nào cũng bịđào thải, hướng thông đến Văn Minh Thánh Địa khép kín, người còn lại chỉđành theo đường cũ trở về, xem như họ thất bại.

Năm ngàn người này không cam lòng, dù gì được đến danh ngạch Văn Minh Thánh Địa không dễ mà bây giờ bịđào thải, nhưng không còn cách nào khác, sự thật tàn khốc, họ bịđá khỏi cuộc chơi.

- A, Lục Nguyên, ngươi to gan lắm, còn dám xuất hiện trước mặt ta.

Hoang Chi Tử phát hiện Lục Nguyên, tay cầm Hồng Hoang Thần Kích, lo hành hổ bộ đi tới. Gã khí thế kinh thiên, đi qua đâu thì người khác tựđộng thụt lùi nhường con đường cho gã.

Đây chính là Hoang Chi Tử thần trong thần, ma trong ma.

Hoang Chi Tử vô cùng bá đạo, gã muốn Lục Nguyên chết thì hắn phải chết.

Hoang Chi Tử quát dìa:

- Nếu ngươi gã đến thì chết tại đây đi!

Giọng điệu của gã vô cùng bá đạo, dường như trong tay gã nắm giữ tất cả sinh mệnh.

Lục Nguyên phát hiện kiếm đang không ngừng run rẩy, đó là hưng phấn, mình cũng rất phấn khởi. Mối thù năm đó bị Hoang Chi Tửđánh bại khắc sâu trong lòng, giờ rốt cuộc gặp lại, trong lòng tuôn trào vô hạn chiến ý.

- Hoang Chi Tử, ngươi muốn chiến thì chiến!

Hay cho Lục Nguyên, đối mặt Hoang Chi Tử cường đại không gì sánh được mà không hề yếu thế, nói là muốn chiến thì chiến.

Pháp Thánh Đế Tửđầu óc xoay nhanh nghĩ ra một cách.

Đằng trước Văn Minh Thánh Địa Môn.

Hoang Chi Tử tay cầm Hồng Hoang Thần Kích, sát khí đằng đằng, bộ dáng muốn giết chết Lục Nguyên.

Lục Nguyên khóe môi nhếch lên muốn cùng Hoang Chi Tử so cao thấp.

Pháp Thánh Đế Tử lên tiếng nói:

- Hoang Chi Tử, đây là đằng trước Văn Minh Thánh Địa Môn. Mọi người đều biết nếu dùng pháp lực ở trước Văn Minh Thánh Địa Môn, đặc biệt là pháp lực cấp độ như ngươi dễ dàng khiến không gian thác loạn, dẫn đến Văn Minh Thánh Địa Môn không mở ra. Không lẽ ngươi muốn vì lý do cá nhân mà khiến tất cả mọi người không thể vào Văn Minh Thánh Địa sao?

Pháp Thánh Đế Tử nói vậy đa số người nhìn hướng Hoang Chi Tử. Văn Minh Thánh Địa khó mà mở ra một lần, nếu vì Hoang Chi Tử mà không thểđi vào thì tất cả sẽ không mặc cho gã làm gì thì làm. Hoang Chi Tử có chỗ dựa rất cứng nhưng có mặt rất nhiều người xuất thân từ ngũ đại cổ văn minh. Hoang Chi Tử thực lực cực mạnh, tại đây có không ít tên mấy vạn năm, mấy chục vạn năm, không sợ gã bao nhiêu.

689. Chương 1221 : Quyết Chiến Thần Hồn

Hoang Chi Tử cũng nghĩ tới điều này, nhìn Pháp Thánh Đế Tử rồi lại liếc Lục Nguyên, nói:

- Không sai, ở trong này dùng pháp lực của ta thì đúng là sẽ dẫn đến không gian thác loạn, dù sao đằng trước Văn Minh Thánh Địa không gian không mấy ổn định. Nhưng ta muốn giết ngươi là sẽ giết, không dùng pháp lực vẫn có thể giết ngươi!

Chớp mắt trên đầu Hoang Chi Tử xuất hiện một hồng hoang đấu lang vô cùng to lớn. Đấu lang là một loại hồng hoang phẩm, kích cỡ lớn hơn sói bình thường gấp mười lần. So với quái thụ hồng hoang khác chắc là sẽ rất yếu nhưng sự thật là hồng hoang đấu lang khá mạnh. Hồng hoang đấu lang không dựa vào cái gì khác, chỉ bằng vào trực giác cực kỳ nhạy bén, tốc độ nhanh như tia chớp, nanh vuốt sắc bén, có vẻ áp chế hồng hoang sinh vật khác một bậc.

Không ngờ Hoang Chi Tử lấy ra một hồng hoang đấu lang. Hồng hoang đấu lang chẳng phải cũng cần dùng pháp lực công kích sao? Gã không sợ dẫn đến không gian bất ổn à? Không đúng, chờđã! Hồng hoang đấu lang của Hoang Chi Tử không phải thật thể mà do ý thức biến thành, thần hồn tụ hội, tức là nói Hoang Chi Tử muốn bằng vào thần hồn giết chết Lục Nguyên.

Lực lượng thần hồn là loại lực lượng khác với pháp lực.

Pháp lực dễ dàng dẫn đến không gian thác loạn mà lực lượng thần hồn thì không.

Lực lượng thần hồn của người bình thường muốn giết một người thiên tôn cảnh đương nhiên không đủ.

Nhưng Hoang Chi Tử thì khác.

Lực lượng thần hồn của gã ở trên không trung ngưng tụ ra một hồng hoang đấu lang, đấu lang sinh động như thật, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra nó là do ý thứ biến thành. Không ngờ có thể dùng ý thức ngưng tụ đến mức này, loại hồng hoang đấu lang hung ác, không khí biến đổi, mọi người cảm giác lực lượng thần hồn có thểđem thần hồn người gần thế giới cảnh thất tầng hoàn toàn xé rách.

Vậy thì cho dù thân thể không bị tổn thương nhưng thần hồn hoàn toàn bị nuốt là triệt để chết.

Hoang Chi Tử có thểđem thần hồn làm đến mức này. Người có mặt đa số không ai làm được, chỉ có thể nói thần hồn của Hoang Chi Tửđộc bộ một phương.

Đợi đã, mới rồi chỉ là bắt đầu thôi.

Lập tức xung quanh Hoang Chi Tử xuất hiện từng con quái thú hồng hoang. Quái vật hồng hoang thứ hai là Ác Ma Đại Xà, nó có hình ba đầu, phun ra khói độc các màu, là độc trong độc, quái trong quái.

Con thứ ba xuất hiện là Atula Xà Cảnh Long, ở trong quái thú hồng hoang được gọi là xưng hùng về tốc độ, cũng bị thần hồn Hoang Chi Tử ngưng tụ ra.

Con thứ tư xuất hiện là voi to có lông. Loại voi to này ở trong sinh vật hồng hoang xem như mạnh nhất, thân thể cứng rắn vô cùng to lớn, so với sinh linh khác thì lớn hơn rất nhiều, chân nhẹ giẫm là đủ nghiền nát sinh linh khác.

Quái thú thứ năm hiện ra là thủy tổ hồng hoang long hổ. Đây là long thủy tổ, hổ thủy tổ, cùng với kết hợp uy lực hồng hoang thần long và hồng hoang thần hổ với nhau.

Quái thú thứ hai mươi mốt xuất hiện tên gọi Thiên Xà, có thân thể vô cùng khổng lồ và có một ngàn cái thân hình.

Quái thú thứ xuất hiện tên gọi Quỷ Long Mã, là hấp thu vô tận hồng hoang quỷ khí hóa thành long và ma thủy tổ sinh linh hồng hoang.

Quái thú thứ bảy mươi hai xuất hiện, là một con chim khổng lồ tràn đầy góc cạnh. Con chim khổng lồ này tên gọi Vạn Trảm Điều, tuy thời phát ra trảm khí vô cùng sắc bén.

- Bảy mươi hai con, cái gì, tới bảy mươi hai con!

- Trời ạ, dùng thần hồn ngưng tụ một sinh linh như vậy chúng ta đã khó làm được, thế mà Hoang Chi Tử có thể ngưng tụ ra bảy mươi hai con.

- Đây chắc là sử dụng pháp bảo thái cổ văn minh Hồng Hoang Thần Hồn Tụ Linh Tháp. Nhưng dù có pháp bảo này thì một hơi gọi ra bảy mươi hai con thần hồn hồng hoang sinh linh cũng là việc rất khủng bố.

- Thần hồn của Hoang Chi Tử sao cường đại quá vậy.

- Bảy mươi hai con đấy! Hồng hoang sinh linh như vậy chỉ cần một con đã dễ dàng xé nát thần hồn một thế giới cảnh thất tầng.

- Bảy mươi hai con xuất hiện, trong một vạn năm ngàn người này có thể chặn được chắc không ai đâu.

- Loại so đấu thần hồn này là nguy hiểm nhất, kém hơn đối phương một chút là thần hồn sẽ bị ăn ngay.

- Pháp Thánh Đế Tử muốn giúp đỡ nhưng bất đắc dĩ giúp không được. Không ngờ Hoang Chi Tử không dùng pháp lực, chỉ bằng thần hồn đã đủ giết chết Lục Nguyên.

- Nếu Pháp Thánh Đế Tử còn muốn trợ giúp thì e rằng cuốn cả thần hồn bản thân vào, sẽ bị Hoang Chi Tử giết luôn.

- Hoang Chi Tử quá đáng sợ.

Bảy mươi hai con hồng hoang sinh linh thần hồn tụ tập hóa thành từng đợt thần hồn công kích cực kỳ sắc bén. Bảy mươi hai con hồng hoang sinh linh thần hồn tụ tập dù là con nào đều có lực lượng đáng sợ khủng khiếp vô cùng. Dù là ai đều không tin chắc có thể chặn được, bao gồm Pháp Thánh Đế Tử, Khổng Ni, Khổng Minh Đức toàn là nửa bước văn minh cảnh. Thậm chí rất nhiều người khi ngờ bị cuốn vào trong thần hồn công kích bản thân sẽ bị hủy diệt.

- Đây là thần hồn công kích vô tận ngân hà!

Đây là thần hồn công kích hùng dũng thiên hà!

Đây gần như là thần hồn công kích manh mẽ nhất dưới văn minh cảnh! Dưới văn minh cảnh bất cứ ai muốn lần thứ hai đánh ra thần hồn công kích đẳng cấp cỡ này e rằng không thể. Đối mặt thần hồn công kích như vậy, mỗi người có mặt chỉ cảm thấy người lạnh như băng. Hoang Chi Tử có thần hồn công kích thế này, bao nhiêu người chặn được gã đây?

Còn Lục Nguyên thì đương nhiên là chỉ có con đường chết.

Chính lúc thần hồn công kích của Hồng Hoang Thần Hồn Tụ Linh Tháp sắp đsanh vào người Lục Nguyên thì đỉnh đầu hắn hiện ra một luồng sáng trắng. Ánh sáng trắng tựa như đoàn lửa trắng, ôn hòa mà thuần chính. Thần hồn phòng thủ thế này mà muốn ngăn thần hồn công kích mãnh liệt như vô tận của Hoang Chi Tử? Thật buồn cười.

Năm thần hồn quái thú hồng hoang mạnh đụng vào màn sáng trắng của Lục Nguyên, thế mà ánh sáng trắng đó không bịđánh tan tác.

Mười lăm thần hồn quái thú hồng hoang thần hồn công kích mạnh đụng vào màn sáng trắng của Lục Nguyên. A, ánh sáng trắng vẫn không tan tác, ánh sáng trắng thần hồn của Lục Nguyên không thể xem thường.

Hoang Chi Tử hừ lạnh, ba mươi lăm thần hồn quái thú hồng hoang vọt tới, nhưng màn sáng trắng vẫn không bịđánh tan. Lúc này thì Hoang Chi Tử mới ồ lên.

Hiện giờ Hoang Chi Tử không chút khách sáo, khoảnh khắc lấy ra bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang vọt hướng Lục Nguyên. Đỉnh đầu hắn ánh sáng trắng thần hồn rung lên nhưng chỉ là rung một cái mà thôi.

Chặn được!

Không ngờ chặn được!

Vài thần hồn quái thú hồng hoang công kích có thể khiến một thế giới cảnh thất tầng thần hồn chết đi.

Bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang tập thể tấn công, không ai có tự tin chặn được, đều vì công kích của Hoang Chi Tử mà tim đập nhanh. Nhưng bây giờ Lục Nguyên chặn lại được. Sao có thể! Lục Nguyên làm sao làm được vậy! Sao hắn có thể làm được điều này chứ!

Thật ra mới bắt đầu Lục Nguyên đối diện bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang cũng phát hiện dù thần hồn của mình gấp mấy lần người khác nhưng không chống đỡ được công kích như vậy.

690. Chương 1222 : Trong Một Trăm Năm Chặt Đầu Ngươi

Rồi hắn chợt nghĩ lại, hắn có ban đầu văn tự chính tự, chính tự có thể tiêu trừ tà ma, thủ bản tâm, bảo vệ thần hồn của mình, sau này không sợ các loại tâm ma công kích. Tâm ma công kích nói trắng ra là công kích thần hồn, mà Hoang Chi Tử muốn thần hồn công kích mình thì sao không lấy ban đầu văn tự chính tự bảo vệ bản tâm? Đương nhiên chính tự không thể lộ ra ngoài được, vậy nên lấy ra thần hồn và dùng chính tự bảo vệ hóa thành một đoàn sáng trắng. Mặt ngoài đoàn sáng trắng không mạnh nhưng thần hồn của Lục Nguyên cường đại, thêm vào ban đầu văn tự chính tự mạnh nhất mặt này, Hoang Chi Tử có thểđánh vỡ phòng ngự thần hồn thế này mới là lạ.

Vậy nên ánh sáng thần hồn trắng mặt ngoài ôn hòa yếu ớt chứ thật là tường đồng vách sắt.

Lục Nguyên vững bụng.

Hoang Chi Tử nhìn Lục Nguyên, trong mắt lộ ra kinh ngạc. Cho đến nay gã hoàn toàn chiếm ưu thế với Lục Nguyên, hắn không có sức phản kháng lại, gã sớm xem hắn như con kiến thế mà nay hắn đánh trả lại khiến Hoang Chi Tử rất kinh ngạc.

- Lục Nguyên, khí vận đệ bát tử, rất tốt, cái tên này ta miễn cưỡng nhớ. Nhưng mà ngày hôm nay ngươi phải chết tại đây, chết dưới thần hồn công kích của ta.

Hoang Chi Tử hừ lạnh nói:

- Hồng hoang thần hồn, đại địa thương thổ, hóa thành nhất thể, thần hồn lực lượng, thăng cho ta!

Theo tiếng rống của gã, bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang vẫn là vậy.

Nhưng đều từ nhan sắc vốn có biến thành màu hoàng kim.

Màu hoàng kim, là thần hồn hoàng kim!

Trong thần hồn lực lượng mạnh nhất là chí cao vô thượng hỗn độn sắc. Nhưng màu thần hồn hỗn độn sắc chỉ văn minh cảnh mới tu hành được.

Kế tiếp chính là màu hoàng kim.

Bây giờ Hoang Chi Tử tăng thần hồn lên màu hoàng kim.

Một con màu hoàng kim là đã hơn năm con nhan sắc vốn có.

Tức là nói hiện tại bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang màu hoàng kim tức là ba trăm sáu mươi con ban đầu.

Hoang Chi Tửđã tăng thần hồn công kích lên đến cực điểm.

Thần hồn hóa thành màu hoàng kim, đây là một truyền thuyết.

Còn thần hồn hóa thành hỗn độn sắc thì càng là truyền thuyết văn minh cảnh, căn bản không cần nhắc tới.

Trong truyền thuyết, thần hồn khi tới trạng thái mạnh nhất dưới văn minh cảnh, không thể càng ngưng tụ thêm sẽ à màu hoàng kim.

Màu hoàng kim, màu vô thượng thần hồn.

Có thểđem một tấc thần hồn ngưng tụ thành màu hoàng kim là mục tiêu phấn đấu của nhiều người.

Bây giờ Hoang Chi Tử càng đem bảy mươi hai con biến thành quái thú hồng hoang toàn bộ hóa thành màu hoàng kim, khiến sức chiến đấu hơn gấp năm lần. Bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang màu vốn có đã đáng sợ, giờ bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang màu hoàng kim càng khủng khiếp hơn. Vốn có mấy lão quái vật sống mấy chục vạn năm rất không phục Hoang Chi Tử, nay xem gã ra tay thì không dám bất mãn nữa. Hoang Chi Tử biểu hiện thực lực quá kủng bố!

Hoang Chi Tử hừ lạnh nói:

- Lục Nguyên, ta muốn ngươi chết thì ngươi phải chết. Ta chính là trời là đất, ta nắm giữ sinh tử, ta nhìn xuống tất cả, ngươi chỉ là một con kiến bị ta nghiền nát thôi.

Bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang hoàng kim tụ tập, thần hồn công kích có thể khiến chư thần bái phục, chư ma quỳ xuống, chư phật ngã ngồi, chư tiên lạc trần. Đó là thần hồn công kích khiến lệnh thần phật tiên ma yêu đều phải thần phục, đã vượt qua thần vương cấp, phật cấp, tới gần sát văn minh cấp.

Ầm!

Một đoàn sáng trắng ôn hòa như tùy thời tắt đi nhưng nó vẫn không tắt, bảo vệ thần hồn Lục Nguyên chặt chẽ.

Còn chưa phá!

Mới rồi một kích khí diễm đạt đến cao nhất của Hoang Chi Tử thế mà không đánh bại được thần hồn sáng trắng thủ hộ của Lục Nguyên.

Cái này! Cái này! Cái này!

Cái này là sao!

Tại sao công kích đáng sợ như vậy mà vẫn không phá được!?

Hoang Chi Tử quát dài. Trên đỉnh đầu gã như xuất hiện một tiểu nhân giống hết gã, tay cầm Hồng Hoang Thần Kích.

- Phá cho ta!

Lục Nguyên cũng quát to:

- Thủ cho ta!

Hai loại lực lượng cực đoan phá và thủ ở không trung tranh đấu. Bên cạnh hơn một vạn đều trợn tròn mắt ra. Hoang Chi Tử có thần hồn công kích cường đại như vậy là ra ngoài dựđoán của mọi người. Lục Nguyên rõ ràng không mạnh bao nhiêu mà có thần hồn thủ hộ cường đến thế, có thể chống lại Hoang Chi Tử công kích thì đúng là khiến người kinh sợ.

Lục Nguyên nhìn Hoang Chi Tử, nói:

- Hoang Chi Tử, về thần hồn ngươi không thểđánh bại ta.

Hoang Chi Tử mặt tái xanh. Gã tung hoành bất bại, kỷ nguyên chi tử, ở bất cứ mặt nào đều thắng các đối thủ thế mà giờ về thần hồn không làm gì được Lục Nguyên, điều này thật khiến người kinh sợ. Hoang Chi Tử thường ngày vô cùng bá khí, giờ nỗi lên sát tâm mãnh liệt với Lục Nguyên.

Bên cạnh hơn một vạn người không biết nói sao nữa.

Không ngờ! Không ngờ! Về thần hồn, kỷ nguyên chi tử như Hoang Chi Tử mà không làm gì được Lục Nguyên, thật sự xuất hiện kỳ tích!

Bên cạnh đám người mới rồi còn rống Lục Nguyên là tang gia bại khuyển bị Hoang Chi Tử hù sợ giờ chẳng còn ai dám la nữa. Lục Nguyên chẳng những xuất hiện mà còn so đấu thần hồn với Hoang Chi Tử, chẳng hề yếu thế, khiến Hoang Chi Tử không thể làm gì được hắn về thần hồn, thế này mà bảo là tang gia bại khuyển thì quá xạo.

Pháp Thánh Đế Tử ở bên cạnh thầm kêu hay. Lục Nguyên lắng đọng hơn hai năm xem ra không uổng phí, mặc dù không biết về cái khác hắn ra sao, nhưng ở mặt thủ thần hồn tiến bộ rất lớn, cứng rắn chống đỡ Hoang Chi Tử.

Kiếm Chi Tử thầm hận. Gã hận lắm, mặc dù gã là khí vận đệ lục tử nhưng so cỡ nào cũng không bằng Hoang Chi Tửđược, nào dám tranh chấp với Hoang Chi Tử. Kết quả Lục Nguyên cố tình dám tranh chấp cùng Hoang Chi Tử, mặc dù chỉ là về thần hồn không yếu thế nhưng so với Hoang Chi Tử mà không bị lấn át là rất có mặt mũi rồi. Kiếm Chi Tử thầm ghen ghét, không lẽ mình thật sự không bằng Lục Nguyên sao? Phải nói pháp lực của Kiếm Chi Tử bây giờđã đến mức độ rất cao thấp, tới thế giới cảnh cửu tầng.

Khổng Ni nhìn Lục Nguyên, gã cảm thấy hắn khá quen nhưng không biết do đâu.

Hoang Chi Tử thu lại thần hồn vào trong đầu, nói:

- Rất tốt, Lục Nguyên, thần hồn của ngươi không tệ nhưng chiêu thức và pháp lực thì quá tệ. Trong Văn Minh Thánh Địa hy vọng ngươi đừng gặp phải ta, nếu không thì ta rất vui lòng hai, ba chiêu đập chết ngươi.

Lục Nguyên cũng thu lại thủ hộ thần hồn trắng, mới rồi so đấu thần hồn cùng Hoang Chi Tử thật ra hắn mệt rã rời. Sự thật là thần hồn của Hoang Chi Tử ở trên hắn, nhưng nhờ có thần hồn công kích cả, cường địch này không giống bình thường.

- Hoang Chi Tử, ngươi muốn hai, ba chiêu đập chết ta? Buồn cười.

Lục Nguyên quát to:

- Hoang Chi Tử, nói thật cho ngươi biết, trong vòng mười năm ta sẽ đuổi kịp ngươi, trong vòng một trăm năm ta sẽ chặt đầu ngươi!

Lời vừa thốt ra xung quanh tĩnh lặng.

Yên tĩnh như chết!

Tất cả mọi người khó tin nhìn Lục Nguyên.

Cái này! Hắn nói khoác lác gì vậy.

Nói xạo hơi quá đi.

Hoang Chi Tử là kỷ nguyên chi tử, tiến bộ siêu nhanh, giờđã có thực lực Năm Mươi Thiên Bảng, là người có khả năng thành công trùng kích văn minh cảnh nhất.

691. Chương 1223 : Bên Trong Hỗn Độn Văn Minh Thú

Dù là ai đều không sánh bằng Hoang Chi Tử.

Mấy khí vận chi tử khác đều kém hơn Hoang Chi Tử quá xa.

Mặc dù Lục Nguyên là thiên tài nhưng so với Hoang Chi Tử thì yếu rất nhiều.

Thế mà bây giờ Lục Nguyên lại nói muốn mười năm đuổi kịp Hoang Chi Tử, một trăm năm chặt đầu Hoang Chi Tử.

Đây là siêu cấp cuồng ngôn! Cuồng đến không thể cuồng hơn! Tất cả người có mặt không tin vào cuồng ngôn này.

Hoang Chi Tử ngây ra, ngoáy tai nói:

- Ngươi nói gì? Ngươi nói là muốn trong mười năm đuổi kịp ta, trong một trăm năm chặt đầu ta xuống? Ha ha ha ha, ha ha ha ha, quá buồn cười, thật là buồn cười quá đi! Yên tâm, ngươi không cần chờ mười năm, trăm năm, trong Văn Minh Thánh Địa ngươi sẽ chết vào tay ta.

Gã nhẹ gõ Hồng Hoang Thần Kích, nói:

- Ta từng chặt đứt kiếm của ngươi một lần thì có thể làm lần thứ hai. Khi chặt đứt kiếm của ngươi lần thứ hai cũng sẽ lấy mạng ngươi.

Cuộc quyết đấu giữa Hoang Chi Tử và Lục Nguyên, cùng với cuồng ngôn kinh người của Lục Nguyên dấy lên xôn xao, thật lâu sau mới bình tĩnh lại. Tất nhiên vẫn có rất là nhiều người nhìn Lục Nguyên. Lục Nguyên này về mặt tần hồn thật cường, cũng quá cuồng. Người cuồng nhất trong một vạn năm ngàn người chắc nên thuộc về Lục Nguyên.

Đương nhiên họ không cho rằng bản lĩnh thật sự của Lục Nguyên mạnh bao nhiêu. Hơn hai năm trước chiến tích mạnh nhất của Lục Nguyên là thế giới cảnh lục tầng, thắng đối thủ thế giới cảnh thất tầng. Lắng đọng hơn hai năm không có chiến tích nào khác, Lục Nguyên có mạnh hơn cũng chẳng cường được bao nhiêu, hoàn toàn không thể so với nơi này đầy đường nửa bước văn minh cảnh, thế giới cảnh thập tầng, thế giới cảnh cửu tầng.

……

- Ghê gớm thật.

Pháp Thánh Đế Tửđứng cạnh Lục Nguyên, khen ngợi.

Lục Nguyên nhún vai nói:

- Không có gì, con đường ta phải đi còn rất dài.

Lục Nguyên đánh giá Văn Minh Thánh Địa Môn. Tuy hắn đã tới Văn Minh Thánh Địa một đoạn thời gian nhưng vừa đến liền kình với Hoang Chi Tử, chưa đánh giá Văn Minh Thánh Địa Môn. Hắn nhìn Văn Minh Thánh Địa Môn, Lục Nguyên phát hiện hơi lạ. Văn Minh Thánh Địa Môn này không giống như cửa bình thường.

Cửa này hình tam giác rậm rạp rải rác, mà không phải một hình, nó gồm nhiều hình tam giác, mỗi hình vô cùng to lớn giao nhau. Hình tam giác như vậy e rằng cỡ vài ngàn cái, hợp thành một cánh cửa. Loại cửa thế này thật lạ quá, nhưng không thể phủ nhận trên cửa có hơi thở văn minh.

- Rất lấy làm lạ bộ dạng cánh cửa này, trông nó giống răng nanh lắm đúng không?

Pháp Thánh Đế Tử hỏi:

- Một cái răng to lớn.

- Đúng vậy.

Qua Pháp Thánh Đế Tử nhắc nhở Lục Nguyên mới nhớ đến, đúng là thật giống cái răng to lớn, một hàng mấy ngàn cái.

Pháp Thánh Đế Tử chắp tay sau lưng nói:

- Đây vốn chính là răng.

- Văn Minh Thánh Địa Môn là răng?

Lục Nguyên ngây ra không kịp phản ứng lại.

- Đúng vậy, là răng.

Pháp Thánh Đế Tử gật đầu, nói:

- Có lẽ ngươi còn chưa hiểu biết cái gọi là Văn Minh Thánh Địa. Văn Minh Thánh Địa là di thể của hỗn độn văn minh thú.

- Ở nhiều kỷ nguyên trước từng xuất hiện một con hỗn độn thú. Hỗn độn thú này trời sinh có hỗn độn khí tức, pháp lực bẩm sinh là pháp lực hỗn độn, bẩm sinh thần hồn là hỗn độn thần hồn, bẩm sinh cường đại sống tung hoành. Con hỗn độn thú này tu hành một loại công pháp quái lạ, gọi là Vĩnh Thế Bất Hủ Quyết, muốn mượn nó trùng kích vĩnh hằng vĩnh sinh, vạn cổ bất diệt, tung hoành vô số kỷ nguyên. Vĩnh Thế Bất Hủ Quyết của nó đúng là có môn đạo, tiếc rằng muốn xông vô số kỷ nguyên bất diệt đâu dễ như vậy. Cuối cùng con hỗn độn thú ở văn minh cảnh thì chết rồi, không thành công trùng kích kỷ nguyên bất diệt,

- Vĩnh Thế Bất Hủ Quyết của nó đúng là có chỗ kỳ diệu, có thể giữ lại di thể của nó. Cấp chủ văn minh bình thường di thể sẽ bị rất nhiều người giành giật, chỉ cần được đến một phần như là con mắt, trái tim đều cường đại lạ lùng, trong Năm Mươi Thiên Bảng có rất nhiều người như vậy.

- Nhưng hết cách, nó luyện tập Vĩnh Thế Bất Hủ Quyết, không có bất cứ ai lấy được thứ gì từ xác nó cả, bao gồm cấp chủ văn minh khác. Hỗn độn văn minh thú lấy trạng thái chết đi vĩnh viễn tồn tại, trải qua vô số kỷ nguyên. Tình cờ có người phát hiện tiến vào trong người nó được đến chút ích lợi, kết quả mỗi cách một đoạn thời gian dài, hỗn độn văn minh thú đã chết sẽ mở răng một lần, chúng ta nhân dịp đó tiến vào trong.

- Cho nên cái gọi là Văn Minh Thánh Địa tức là di thể của hỗn độn văn minh thú. Di thể hỗn độn văn minh thú có hàng ức vạn công lý, khổng lồ đến không thể tính toán.

- Văn Minh Thánh Địa Môn chính là răng của hỗn độn văn minh thú.

- Lúc trước hư không đường để chúng ta đến Văn Minh Thánh Địa thật ra chính là hỗn độn chi tu của hỗn độn văn minh thú.

- Đây chính là bí mật của Văn Minh Thánh Địa.

Lục Nguyên nghe Pháp Thánh Đế Tử giải thích xong đã hiểu ra.

Thì ra cái gọi là Văn Minh Thánh Địa chính là thân thể hỗn độn văn minh thú cấp chủ văn minh luyện Vĩnh Thế Bất Hủ Quyết biến thành.

Nơi mình sắp đi là bên trong thân thể hỗn độn văn minh thú.

Thật là đại thế giới, không gì không có.

Loại chuyện không thể tưởng này vậy mà cũng xảy ra.

Lục Nguyên thật là vô cùng kinh thán.

Lúc trước trải qua hư không đường làm nửa ngày thì ra là trong hỗn độn chi tu của hỗn độn văn minh thú, thật buồn cười quá. Hơn nữa nhìn Văn Minh Thánh Địa Môn, hai hàm răng đó mỗi một cái đều là hình tam giác khổng lồ, liên miên không biết dài bao nhiêu, răng quá lớn.

Hành trình Văn Minh Thánh Địa đúng là quái dị mà ly kỳ.

Pháp Thánh Đế Tử nhìn Lục Nguyên, hỏi:

- Hình như ngươi hoàn toàn không chuẩn bị tới đây?

Lục Nguyên nhún vai nói:

- Thật ra cũng có chuẩn bị.

- Vậy lại nói cho ngươi một câu. Trong Văn Minh Thánh Địa quan trọng nhất là trái tim, chính là trái tim của hỗn độn văn minh thú.

Pháp Thánh Đế Tử nói:

Kỳ thật, bề ngoài những kiến trúc này cũng không có gì xuất chúng, có thể nói là cực kỳ bình thường, hơn nữa xung quanh chúng nó cũng có rất nhiều kiến trúc cùng một dạng như thế. Có thể nói, chúng nó giống như là một chiếc lá giấu trong rừng rậm, thật sự là rất khó tìm, nếu như không có người chỉ điểm vị trí chuẩn xác thì căn bản đừng nghĩ tìm được.

Sau khi vợ chồng Thái Thản Thần hoàn phá hủy toàn bộ ma pháp trận cầm cố không gian, bọn họ lập tức phất tay mở ra hai cửa không gian rất lớn, vô số tia chớp từ bên trong xông ra, sau đó hóa thành nhiều đội Thái Thản quân cận vệ chỉnh tề, đây được xưng là đội quân mạnh nhất của Thái Thản thần tộc, mỗi người đều cưỡi trên lưng một con lôi nguyên tố, mặc trên người ma pháp chiến giáp cùng ma pháp vũ khí thống nhất, đằng đằng sát khí sắp hàng giữa không trung, lập tức cùng với thiên sứ quân đoàn đến viện trợ triển khai một trận chém giết.

Không, phải gọi là một cuộc tàn sát mới đúng, bởi vì thực lực của Thái Thản cấm vệ quân thật sự quá cường đại, tuy rằng nhân số chỉ là mấy vạn, nhưng cơ hò mỗi người đều là cường giả cấp bậc thứ thần, có thêm lôi nguyên tố cường đại, khiến cho bọn hắn quả thực giống như hổ giữa bầy dê, tung hoành ngang dọc trong thiên sứ quân đoàn. Trong phút chốc, liền đem thiên sứ quân đoàn chiếm cứ tuyệt đối ưu thế số lượng thương vong thảm trọng rồi tan tác.

Giữa bầu trời đầy tia chớp, vô số thiên sứ trắng tinh hóa thành màu đen cháy xém tựa như trời mưa rơi xuống đất, chẳng mấy chốc đã nhuộm các kiến trúc màu trắng bên dưới thành màu đen, cảnh tượng thê thảm đến cực điểm.

Đồng thời lúc đó, Đại Địa mẫu thần cũng không cam chịu yếu thế, theo sau mở ra hơn trăm cửa không gian thổ hệ. Chỉ thấy một đám bảo thạch nhân (người đá quý) thân cao mấy chục, thậm chí hơn trăm thước từ bên trong chậm rãi đi ra, số lượng bọn hắn tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà khí thế thì không hề kém hơn so với cấm vệ quân của Thái Thản thần tộc. Động tác của những gia hỏa này mặc dù có chút chậm chạp, nhưng lại không chút nào vụng về, sau khi linh hoạt bước ra cửa không gian, bọn hắn rất nhanh sắp hàng chỉnh tề thành mười người một đội. Đừng xem bọn hắn cũng chỉ là cấp bậc thứ thần, nhưng mà nói về binh chủng tương khắc, lực chiến đấu của bọn hắn tuyệt đối là gấp trăm lần cấm vệ quân của Thái Thản thần tộc.

Dù sao cả người bọn hắn đều là do bảo thạc cứng rắn tạo thành, có được kháng tính ma pháp cực kỳ biến thái, nhất là đối với tia chớp của Thái Thản thần tộc cơ hồ là miễn dịch. Mà pháp thạch của bảo thạch nhân, Thái Thản thần tộc chính là ăn không tiêu, huống hồ, ở năng lực đánh tay không Thái Thản thần tộc cũng xa xa không bằng bảo thạch nhân. Thái Thản thần tộc tối đa nhất là cao hơn mười thước, người ta tùy tiện một người cũng đã cao hơn chục thước, lực lượng càng không thể so sánh, cho nên nếu mà hai bên đối chiến, Thái Thản thần tộc sẽ thiệt thòi lớn.

Bất quá nói đi thì nói lại, kỳ thật thực lực của bọn họ vẫn tương đương nhau, chẳng qua là ở phương diện khác biệt mà thôi. Tỷ như một trăm cấm vệ quân của Thái Thản thần tộc tuyệt đối có thể giết chết một bảo thạch nhân, hơn nữa làm cho hắn một cái cơ hội đào tẩu cũng không có, ai bảo tốc độ của bảo thạch nhân chậm chạp đây? Nhưng mà một trăm bảo thạch nhân vị tất có thể giết được một cấm vệ quân, người ta có thể hóa thân thành tia chớp chạy khắp nơi, pháp thuật của ngươi đánh mỏi tay cũng không trúng, vậy sao có thể giết được đây. Có thể nói, ở năng lực đánh bất ngờ, Thái Thản cấm vệ quân là nhỉnh hơn, nhưng mà ở phương diện công thành công đồn, bảo thạch nhân thì biến thái hơn nhiều. Giống như hiện tại, Đại Địa mẫu thần bất quá mới gọi ra mấy ngàn bảo thạch nhân mà đã làm cho hai người Cáp Mặc và Đức Nạp hết hồn. Bọn hắn biết, tử kỳ của mình sắp đến rồi, bởi vì những gia hỏa đó là siêu cấp cao thủ chuyên phá thành.

Phải biết rằng, cho dù thành thiên đường là mạnh nhất ở thần giới đã bị hủy, nhưng mà còn có những thành thị khá lớn khác có thể để dựa vào, nơi đó cũng có chuyển sinh trì, chì là không nhiều như ở thiên đường thôi. chỉ cần bọn hắn vào trong thành, dựa vào phòng ngự của thành đó, hàn toàn có thể cùng vợ chồng Thái Thản Thần Hoàng dây dưa một hồi, cùng lắm thì phá thành này đổi thành khác, dù sao thành thị ở thần giới đông đảo, hơn nữa Thái Thản cấm vệ quân cũng không giỏi công thành chiến.

Nhưng mà hiện tại, sự xuất hiện của bảo thạch nhân đã làm sụp đổ tính toán của bọn hắn. Những gia hỏa này, da dày thịt béo, lực lớn vô cùng, thân thể được tạo thành bởi bảo thạch cứng rắn khiến cho bọn hắn có lực phòng ngự vật lý siêu cường, ma phòng ngự ma pháp so với phòng ngự vật lý càng biến thái hơn, cho

dù là phá hủy được thân thể, có pháp thuật thổ hệ khôi phục đặc hữu của Đại Địa mẫu thần, cũng có thể trong nháy mắt không phục lại thân thể. Có thể nói, bọn hắn chính là một đám gián đánh không chết, là máy móc công thành vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Nhìn thấy tình huống tồi tệ như vậy, Đức Nạp cùng Cáp Mặc mặt xám như tro tàn. Bọn hắn biết vợ chồng Thái Thản Thần Hoàng hiển nhiên là được gian tế chỉ điểm, mới có thể làm cho mấy trăm đạo thần lôi bọn hắn phóng ra không một tia thất bại, toàn bộ đánh vào kết cấu của ma pháp trận phòng ngự ở xung quanh mấy trăm dặm nơi đây. Độ chuẩn xác như vậy, rõ ràng không phải là ăn may, cho nên Đức Nạp và Cáp Mặc cơ hồ trong nháy mắt liền ý thức được vấn đề này. Bọn hắn cơ hồ không hẹn mà cùng đem ánh mắt phẫn nộ đặt lên trên người thập dực đại thiên sứ trưởng Sử Đan Lợi các hạ đang đứng bên cạnh Đại Địa mẫu thần.

" Sử Đan Lợi!" Cáp Mặc bi phẫn rít gào nói :"Ngươi là đồ chó chết, dám bán đứng ta."

Sử Đan Lợi thấy chủ nhân cũ của mình tức giận như thế, không khỏi đỏ mặt lên, định nói gì đó, nhưng mà lập tức bị ánh mắt lạnh như băng của Đại Địa mẫu thần ở bên cạnh làm cho nuốt trở về. Đành phải ủ rủ cúi đầu, trong lòng hắn cũng buồn bực, ta không nói cho bọn họ biết a? Trên thực tế, những điều này là cơ mật quân sự của siêu cấp chủ thần, ta cũng không thể biết đuươc rõ ràng vị trí cụ thể. Với lại, ma pháp trận thần giới chừng hơn vạn cái, ai rảnh rỗi đi ghi nhớ mấy cái này a? Đáng chết, những người này rốt cuộc làm thế nào mà biết được chứ?

Bần đạo ở một bên, tự nhiên biết được ý nghĩ của hắn, nhưng ta không có nói, để cho hắn tiếp tục buồn bực vì mơ hồ đi.

Ha ha, chuyện lần này may mắn nhờ có Athéna, trong không gian giới chỉ nàng đưa cho ta, ngoại trừ thủy tinh lưu trữ kế hoạch ra, còn có một số lớn đồ vật, tỷ như một vài tài liệu đóng giả thiên sứ. Quần áo, vũ khí, yêu bài thân phận, lộ tuyến hành quân, thậm chí hôm nay nàng quy định ám ngữ tuần tra là gì cũng nói cho ta biết. Đương nhiên còn có vị trí cụ thể của toàn bộ ma pháp trận phong ấn xung quanh thiên đường, nàng cũng chỉ rõ cho chúng ta. Vợ chồng Thái Thản Thần Hoàng cũng tỉ mỉ ghi tạc trong đầu, cho nên mới có thể chuẩn xác toàn bộ phá hủy, do đó giải trừ không gian cầm cố xung quanh thiên đường.

Kỳ thật, nếu không có Sử Đan Lợi dẫn đường, tự chúng ta cũng có thể bằng vào vật phẩm Athéna chuẩn bị lén vào đến nơi đây. Chỉ bất quá, vì yểm hộ Athéna, hơn nữa chúng ta cũng thật sự có ý phân hoá thiên sứ quân đoàn, lúc này mới cho Sử Đan Lợi một cơ hội mà thôi.

" Sử Đan Lợi! Ngươi vì sao không dám nhìn ta." Cáp Mặc tiếp tục tức giận mắng :" Ta nuôi ngươi mười mấy vạn năm, đã có lỗi gì với ngươi chứ? Ngươi đối đãi ta như thế, ngươi còn có lương tâm hay không?"

"Ha ha, thật sự là buồn cười." Bần đạo sợ lời mắng chửi của Cáp Mặc ảnh hưởng sĩ khí của thiên sứ quân đoàn, mà vợ chồng Thái Thản Thần Hoàng và Đại Địa mẫu thần lại tự trọng thân phận, khinh thường dài dòng với Cáp Mặc, cho nên ta chỉ đành tự mình đứng ra tiếp lời nói :"Các ngươi là điểu nhân vô sỉ, khi nào lại có lương tâm vậy?"

"Ngươi đang ở đây nói bậy bạ gì đo? Chúng ta như thế nào không có lương tâm chứ?" Cáp Mặc nhất thời giận dữ nói.

" Khi các ngươi vô cớ cầm tù Hỏa thần mười vạn năm, lương tâm ở đâu? Khi giết chóc Hải Thần thiện lương xinh đẹp, lương tâm ở đây? Khi dẫn dắt Ma tộc tiến công Thánh Quang đại lục, đại chiến trăm năm hại chết vài tỷ dân cư, lương tâm của các ngươi ở đâu? Cho chó ăn hết rồi sao?" Bần đạo vô cùng khinh thường nói.

"Ngươi, ngươi nói hưu nói vượn!" Cáp Mặc giận dữ nói :"Đó không phải là chúng ta làm."

"Thúi lắm!" Một thiên sứ đứng ở bên cạnh Sử Đan Lợi đột nhiên bỏ đi ngụy trang, khôi phục thành bộ dáng Hỏa thần, cả giận nói :" Lão tử chính là bị Da Cáp Đức cầm tù, ngươi cũng dám trợn mắt nói lời bịa đặt? Thực không biết xấu hổ!"

"Đó đều là Da Cáp Đức tự mình hành động, cùng thiên sứ quân đoàn không quan hệ." Cáp Mặc vội vàng phủ nhận. Hắn sợ ta nắm chặt vấn đề này sỉ nhục hắn, cho nên nhanh chóng giành trước hỏi ta :"Được rồi, chuyện quá khứ không phải mọi người đều đã cho qua rồi sao? Long Thanh Thiên, ta hỏi ngươi, trong hiệp

Gã cảm giác rõ ràng lần này tuy không phải toan chi phong luân mà là toan chi phong kiếm, nói đơn giản là chiêu thức bị sửa luân hóa thành kiếm.

Không, không chỉ là như vậy, thức này rõ ràng mạnh hơn toan chi phong luân ban đầu, dường như bị cải tạo lại đem chiêu thức ban đầu biến càng cường.

Đây là sao!

Chiêu toan chi phong luân mình luyện một trăm năm mà Lục Nguyên chỉ nhìn mình dùng mười hai lần đã làm được.

Điều này sao có thể!

- Thức này của ngươi thật là chiêu thức cực kỳ quái dị.

Lục Nguyên nói:

- Không ngờ phải xem mười hai lần mới biết, kiếm khí bình thường ta chỉ cần nhìn, ba, bốn lần là học được.

Nghe lời Lục Nguyên nói làm Phong Minh Ý, Hoành Trảm đều trợn mắt há hốc mồm. Lục Nguyên nói cái gì đó?

Nhìn chiêu thức bình thường ba, bốn lần là học được?

Sao có thể? Trước giờ chưa từng nghe nói điều này.

Nhưng cố tình mới nãy Lục Nguyên cứng rắn làm được. Cường chiêu toan chi phong luân mà chỉ nhìn mười hai lần đã học được, có nó làm nền móng thì không ai dám nói Lục Nguyên thổi phồng nữa, chuyện này thật sự xảy ra. Phong Minh Ý thầm nhủ. Thiên phú thật mạnh, nó là sao vậy? Nếu hắn có thể sống tiếp thì phong chi văn minh nhất định phải dùng hết sức lôi kéo Lục Nguyên, có ích lợi rất lớn cho phong chi văn minh.

Chuyện này nói thẳng ra cũng đơn giản, Lục Nguyên có sáng tạo ra Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo thôi, chỉ cần là chiêu thức thì không trốn khỏi tác dụng của kiếm đạo này. Chiêu thức kiếm hệ nhìn một lần là biết, chiêu thức khác thì phải nhìn ba, bốn lần. Chiêu thức quái lạ giống toan chi phong luân thì xem mười hai lần mới học được đúng là làm Lục Nguyên giật ma khíinhf.

Học toan chi phong luân hóa thành phong chi toan kiếm, Lục Nguyên đã nghĩ ra cách đối phó Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ.

Cách này không khó, mình luyện thành phong chi toan kiếm lại luyện bốn kiếm khác, đem bốn kiếm hợp nhất, hóa thành ngũ kiếm ngũ vị, thắng Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ là được. Đây không phải cách gì khó khăn, vài kỷ nguyên chưa từng có ai đánh bại Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ thì hãy để mình thực hiện điều này.

Báu vật vô giá Hỗn Độn Thiệt Tinh cũng để mình lấy đi.

Lục Nguyên đã luyện phong chi toan kiếm.

Chỉ nhìn Phong Minh Ý dùng mười hai lần là học xong chiêu thức, tóc độ khiến người kinh sợ.

Phong Minh Ý cười khổ nói:

- Ngươi luyện phong chi toan kiếm nhanh như vậy cũng vô dụng, mấy cái khác như phong chi điềm luân, phong chi khổ luân, phong chi lạt luân, phong chi hàm luân ta không học được, cũng không thể cho ngươi học.

- Vậy sao?

Lục Nguyên chìm trong suy tư, nói:

- Cái này cũng không có gì.

Lục Nguyên lấy ra Dưỡng Ngô tiên kiếm, phi kiếm xoay chuyển, mặc dù hắn bị Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ giam cầm nhưng phi kiếm có thể di chuyển. Hắn khống chế Dưỡng Ngô tiên kiếm dán sát một điềm chi ma

thiệt, cảm nhận hơi thở của nó. Hắn dựa theo hơi thở điềm chi ma thiệt và phong chi toan kiếm muôn sáng tạo ra phong chi điềm kiếm.

Lục Nguyên khống chế, Phong Minh Ý và Hoành Trảm không biết hắn định làm cái gì.

Lục Nguyên không giải thích, thân thể cảm nhận ngũ vị xâm nhập, cực kỳ khó chịu.

Thật ra nếu là độc hay tà khí đều có thể dùng dụng thanh thánh kiếm đạo và ban đầu văn tự chính tự phá giải. Nhưng ngũ vị một là không phải độc, hai là chẳng phải hơi thở tà ma. Ngũ vị là vị mà bản thân thiên địa có được, là chính thống thật sự, một không tính là độc, hai không tính là hơi thở tà ma, cho nên Lục Nguyên mới chịu bó tay, phải nhẫn nhịn ngũ vị xâm nhập. Nhưng khi Lục Nguyên luyện kiếm thì hắn sẽ chìm đắm vào đó.

Lục Nguyên còn đang chìm đắm trong thế giới kiếm của mình.

Dựa theo điềm chi ma thiệt và phong chi toan kiếm, Lục Nguyên đang không ngừng thay đổi kiếm chiêu. Một kiếm chiêu thô sư thành hình trong tay hắn, dần biến thành kiếm chiêu hoàn chỉnh. Kiếm chiêu này tùy theo kiếm thế tản ra có vị ngọt đến lòng người tản ra.

696. Chương 1228 : Phong Chi Khổ Kiếm,lệ Rơi Đầy Mặt

- Phong chi điềm kiếm, thành!

Lục Nguyên luyện thành phong chi điềm kiếm rồi tiếp tục bắt đầu giống vừa nãy.

Lần này cần luyện phong chi khổ kiếm.

Lục Nguyên cũng trước tiên dùng Dưỡng Ngô tiên kiếm cảm nhận khổ chi ma thiệt xung quanh. Nếu nói mới rồi sáng tạo phong chi điềm kiếm tràn ngập vui vẻ thì giờ sáng tạo phong chi khổ kiếm tràn ngập cay đắng. Hắn phải chịu đựng cay đắng rồi còn cảm nhận, cảm nhận bằng cả tinh thần. Hắn chìm đắm trong biển khổ.

Nhưng cuối cùng vẫn luyện thành phong chi khổ kiếm.

Tuy lúc luyện thành phong chi khổ kiếm thì mặt hắn đầy nước mắt.

Phong chi khổ kiếm tuyệt đối so với phong chi khổ luân do Phong Thiên Âm tiền bối phong chi văn minh sáng tạo ra có uy lực lớn hơn nhiều. Hết cách, đây là đặc tính của Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo, chẳng những phục chế chiêu thức của đối phương mà còn cải tạo lại, khiến chiêu thức biến mạnh thêm. Luyện thành phong chi khổ kiếm rồi mấy kiếm sau chắc sẽ không chịu khỏ như vậy.

Hết cách rồi, mới nãy luyện phong chi khổ kiếm cho cảm nhận quá sâu sắc, tựa như mấy cái trước chống đỡ sơ sơ, giờ toàn thân tâm tiếp xúc cảm nhận nên mới khắc sâu như vậy.

Cảm giác mình ngâm trong thế giới khổ cực kỳ khó chịu, ài, sắp khóc rồi đây.

Không đúng, lệ rơi đầy mặt.

Lục Nguyên lập tức khóc ròng rã, lần này không phải đắng mà là cay.

Mới rồi tu hành phong chi khổ kiếm xong hắn liền muốn tu phong chi lạt kiếm. Vừa nhận tư tưởng cay, do cay vọt vào lòng thì nước mắt liền tràn ra hốc mắt. Bà nội nó, đau thương quá, từ khi sư phụ Lý Nguyên Bạch chết đi đã bao lâu mình không khóc, giờ bị cay đến khóc.

Muốn khóc quá, nếu việc mình bị cay đến khóc lóc có ai biết chắc mất hết mặt mũi.

Hơn nữa lúc này cảm thấy toàn thân nóng cháy, có xúc động muốn đi tìm nước uóng mãi. Cay quá đi, cay từđáy lòng phát ra, thiêu đốt mỗi tấc thân thể, cay đến cảm thấy còn khó chịu hơn bị lửa nhiệt độ siêu cao đốt. Lục Nguyên nhẫn nhịn vị cay này, rốt cuộc bùng nổ đánh ra phong chi lạt kiếm.

Một kiếm này rất là hỏa bạo.

Luyện xong phong chi lạt kiếm, rốt cuộc không khóc ròng nữa. Lúc này Lục Nguyên mới phát hiện nếu mình luyện phòng chi hàm kiếm rồi mới luyện phong chi lạt kiếm thì chắc sẽ không khóc thảm như vậy. Nói chính xác là mình không có ngọn nguồn rơi lệ, khóc cũng cần có ngọn nguồn chứ, giờ cảm nhận vị mặn, có thểđem máu, thể dịch đều mặn khiến không còn nước mắt mà rơi.

Mặn quá.

Lúc trước Lục Nguyên tham ăn, các loại mỹ thực ăn vào miệng heets, có nếm qua một ít mỹ thực nổi tiếng là măn. Ví dụ lúc trước ăn loại vịt mặn, vì quá mặn mà uống cả tấn nước. Nhưng bây giờđộ mặn hơn lúc trước gâp trăm vạn lần, chắc uống một trăm vạn tấn nước mới giải khát.

Lục Nguyên bây giờđang liều mạng với thời gian.

Nhất định phải trước khi mặn chết sáng tạo ra phong chi hàm kiếm.

Tổ cha nó, mặn thật.

Lục Nguyên chửi thề, phát hiện không thể tập trung luyện phong chi hàm kiếm nhưng vẫn cưỡng ép mình. Rốt cuộc thì mất khá nhiều thời gian, cuối cùng Lục Nguyên luyện thành phong chi hàm kiếm. Rốt cuộc thì luyện thành phong chi hàm kiếm rồi, tiếp theo chắc là hợp nhất ngũ vị.

Ngũ vị hợp nhất, cái này tuyệt đối không thoải mái.

Phong chi toan kiếm, chua vô cùng, kiếm pháp quái dị khó dò, có thể nói là một kiếm quái nhất trong nhiều kiếm pháp, có một không ai.

Phong chi điềm kiếm, ngọt như mật khiến người không đề phòng, cũng chẳng nổi lên lòng cảnh giác được liền bị kiếm chiêu đâm thương, bị thương người nhất chính là ngọt.

Phong chi khổ kiếm, đây là kiếm pháp khó gặm nhất. Vô số đắng ở trong một kiếm này triền triền miên miên, vô cùng khổ, vô cùng đau thương, đây là loại kiếm pháp kinh người cỡ nào.

Phong chi lạt kiếm là kiếm pháp hó bạo nhất. Vốn Lục Nguyên cảm thấy hỏa hoàng kiếm đạo cùa mình sau này tăng lên thành hỏa thánh kiếm đạo kiếm pháp hỏa bạo nhưng tuyệt đối không hỏa bạo bằng một kiếm này.

Phong chi hàm kiếm, đây là kiếm pháp khiến người thống khổ nhất, là vị làm người không bao giờ muốn đụng tới.

Ngũ kiếm có vịđạo riêng.

Muốn hơn nhất ngũ kiếm, khó khăn cao đến không tưởng.

Lục Nguyên suy nghĩ cách nào hợp nhât kiếm thì phát hiện nó hơi giống với Thất Tình Kiếm hợp nhất. Thất Tình Kiếm là tinh thần toàn phương vị, ngũ vị kiếm bao gồm không rộng bằng Thất Tình Kiếm, so với Thất Tình Kiếm khủng bố khó khăn thì nó dễ dàng hơn chút.

Vì có cơ sở vững chắc Thất Tình Kiếm rồi nên Lục Nguyên luyện ngũ vị hợp nhất không khó mấy. Năm vị chua, ngọt, đắng, cay, mặn thật ra đến từ lưỡi, mà vị lưỡi thì lại xuất phát từ não, ngọn nguồn như Thất Tình Kiếm. Thật ra tìm đến Thất Tình Kiếm là việc khó khăn, lúc đó Phong Thiên Âm tiền bối muốn dung hợp ngũ vị kiếm mà không tìm thấy ngọn nguồn của não. Nhưng Lục Nguyên luyện Thất Tình Kiếm thì tìm thấy ngọn núi, ngũ vị kiếm và Thất Tình Kiếm có cùng một nguồn nên hắn dùng thời gian ngắn đã tìm được ngọn nuồn.

- Ngũ vị chi kiếm, ngũ vị kiếm luyện thành.

Kiếm quang của Lục Nguyên xoay chuyển, một kiếm hư không đánh ra, chiêu thức bình thường nhưng bên trong có năm vị chua, ngọt, đắng, cay, mặn. Một kiếm này xem như tiểu thành, còn cần tôi luyện chút nữa mới tính đại thành.

Lục Nguyên chẳng hề do dự bắt đầu tôi luyện chiêu ngũ vị kiếm.

Bên cạnh Phong Minh Ý ngây như phỗng. Mới đầu Lục Nguyên nhìn gã dùng mười hai lần mới luyện thành phong chi toan kiếm thì Phong Minh Ý cảm thấy hắn đã rất thiên tài rồi, nhanh vậy đã luyện thành phong

chi toan kiếm. Nhưng vậy thì sao? Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ không dễđối phó, ba người không khả năng thắng được Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ.

Ai dè gã liền thấy Lục Nguyên dùng ra phong chi điềm kiếm, phong chi khổ kiếm, phong chi lạt kiếm, phong chi hàm kiếm.

Hơn nữa gã thấy Lục Nguyên luyện thành bốn kiếm thì không ngừng sửa chữa, tức là nói hắn sáng tạo kiếm ngay tại chỗ. Không thể nào, vì học phong chi toan kiếm rồi nhờ vào hoàn cảnh đặc biệt nơi đây lập tức sáng tạo kiếm, quá khoa trương đi. Năm đó Phong Thiên Âm tiền bối cũng là kinh tài tuyệt diễm, sáng tạo ra bốn kiếm mất khá nhiều thời gian, đâu dễ dàng giống Lục Nguyên.

Rồi gã lại thây Lục Nguyên đang thử hợp nhất ngũ kiếm, ngũ vị hợp nhất, cái này càng không thể. Năm đó Phong Thiên Âm tiền bối dùng thời gian rất dài mà không cách nào đem ngũ vị hợp nhất, cuối cùng buồn bã trở về, không còn thử luyện ngũ vị hợp nhất kiếm pháp nữa, phút cuối tập trung trùng kích văn minh cảnh, việc này cứđểđó.

Phong Thiên Âm tiền bối cũng là kinh tài tuyệt diễm, năm đó tiền bố vắt óc suy nghĩ lâu như vậy mà không làm ngũ vị hợp nhất được, muốn nói Lục Nguyên càng tài năng hơn dùng mấy mươi năm luyện thành cũng không có gì, nhưng cố tình hắn đem lại kinh ngạc cho Phong Minh Ý. Lục Nguyên luyện thành ngũ vị hợp nhất không tốn thời gian bao lâu.

Lục Nguyên khẽ quát:

- Thành!

Thành rồi ư? Phong Minh Ý đế tử rên rỉ, quá khoa trương đi, đây là loại tài năng cỡ nào chứ?”

Phong Minh Ý nhìn Lục Nguyên, hỏi:

- Sao ngươi làm được?

- Trong kiếm đạo ta vô địch.

Lục Nguyên hời hợt nói:

- Đã trong phạm vi kiếm đạo thì không gì làm khó được ta.

Phong Minh Ý nghe đáp án này càng suy sụp, bây giờ gã vô cùng nghi ngờ Lục Nguyên là đại nhân vật nào đó từ kỷ nguyên trước chuyển thế.

697. Chương 1229 : Cổ Quái Kiếm Pháp

Phong Minh Ý cũng là đế tử quan trọng của phong chi văn minh, kiến thức rộng, nghĩđến trong kỷ nguyên trước, kiếm cổ văn minh có một vị tên gọi Cửu Cửu chủ văn minh thiên phú hơi giống Lục Nguyên, nhưng bàn về thiên phú thôi chứ tính cách không giống.

Hoành Trảm là người khá bá khí, thầm nhủ rằng Lục Nguyên tuyệt vời như vậy, gã phải biến giỏi, đao không kém gì kiếm. Hoành Trảm là người hoàn toàn hiến dâng cho đao đạo, xuất thân từ nước ngoài, bây giờ xông đến thế giới cảnh bát tầng cũng coi như kỳ tích.

- Grao!!!

Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ tăng tốc độ luyện hóa, năm mùi vị ngày càng đậm, dựa theo tốc độ thì tối đa một nén hương là Lục Nguyên, Phong Minh Ý cùng với Hoành Trảm đều bị nó hoàn toàn luyện hóa.

Rốt cuộc thành! Ngũ vị chi kiếm.

Ngũ vị chi kiếm, cũng không thể xếp vào trong thượng cổ kiếm đạo. Bởi vì thượng cổ kiếm đạo, đã không chỗ để dung, mặt sau từng kiếm so với một kiếm loại hại hơn. Cường độ của ngũ vị chi kiếm kém hơn kiếm cửu, thất tình chi kiếm nhiều, đương nhiên không khả năng làm kiếm thập, kiếm thập kinh thiên động địa kiếm.

Thượng cổ kiếm đạo không thể dung thì chỉ còn cách sáng tạo một kiếm đạo.

Kiếm đạo này gọi là hi kỳ cổ quái kiếm đạo đi.

Đem một ít chiêu thức cường lực mình sang tạo ra nhưng uy lực không lớn gộp vào trong.

Bây giờ ngũ vị chi kiếm gọi là chiêu thứ nhất của hi kỳ cổ quái kiếm đạo.

Cổ quái đệ nhất kiếm, ngũ vị chi kiếm!

Cổ quái kiếm đạo như vậy có lẽ uy lực không lớn nhất nhưng có chút tác dụng quái dị, sau này có thể khiến đối thủ khó lòng phòng bị. Đương nhiên, cổ quái kiếm đạo không có quy luật một kiếm mạnh hơn một kiếm của thượng cổ kiếm đạo, có thể mạnh có thể yếu, mọi thứ tùy tâm. Lúc này Lục Nguyên cảm thấy suy yếu, thấy yếu ớt là vì Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ.

Cũng là lúc cho ngươi biết mùi rồi, Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ.

Toàn thân Lục Nguyên bịđầu lưỡi to lớn quấn lấy, năm mùi vị không ngừng truyền đến, tay không thể nhúc nhích nhưng thần niệm động, chớp mắt Dưỡng Ngô tiên kiếm cắt tới.

- Phong chi ngọt kiếm, trảm!

Đây là một kiếm pháp ngọt như mật, bị thương người trng triền miên, thương người nhất chính là ngọt. Dưới kiếm, đầu lưỡi to lớn bị chém ra một khe hở.

Lục Nguyên đã thoát khốn phóng ra, quả nhiên, mình sáng tạo ra kiếm pháp kia có tác dụng. Lúc trước mình dùng hết pháp lực chém chặt đều không thể tổn thương chiêu thức to lớn nhưng bây giờ vị ngọt của phong chi điềm kiếm lại thắng vị ngọt của Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ, đây là thế giới mùi vị xưng hùng.

Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ lập tức phản công. Lục Nguyên trở tay ra hai kiếm. Một cái là phong chi toan kiếm, một cái là phong chi khổ kiếm. Đau xót đắng thương tổn Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ khiến nó thụt lùi ra sau.

Lục Nguyên trở tay lại chém ra hai kiếm.

Một cái là phong chi lạt kiếm, hỏa bạo không gì sánh được, chém khúc lưỡi bên cạnh Phong Minh Ý. Khúc lưỡi đó đó lấy vị cay hỏa bạo làm chính, địch không lại một kiếm lạt của Lục Nguyên vỡ ra một lỗ. Phong Minh Ý sớm bị trói đến khó chịu đương nhiên bay ra ngoài, trốn thoát.

Lục Nguyên lại một kiếm đâm bên cạnh Hoành Trảm, là phong chi khổ kiếm, cái này đắng tới cực điểm, kiếm pháp triền triền miên miên này lấn át vị khổ bên cạnh Hoành Trảm gây nên vết thương. Hoành Trảm giơ đao thoát ra.

Đến đây thì Lục Nguyên liên tục đánh ra năm kiếm, ở trên đầu lưỡi của Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ vạch năm vết thương, cứu ra mình và Phong Minh Ý, Hoành Trảm.

- Grao!!!

Hỗn độn ma lưỡi chi chủ rốt cuộc nổi giận, nó lại bị sinh linh như nhân loại tổn thương, sao không giận cho được. Chỉ thấy ma lưỡi khổng lồ vô cùng di chuyển, rậm rạp ùn ùn ập hướng Lục Nguyên, Phong Minh Ý và Hoành Trảm. Năm vị chua, ngọt, đắng, cay, mặt chớp mắt đậm đặc gấp vạn lần.

Thì ra Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ còn chưa dùng hết bản lĩnh nhưng giờ thì dốc hết sức.

Chớp mắt trong trời đất mọi thứ biến mất hết, chỉ còn lại năm vị.

Dường như thế giới này hoàn toàn cho mùi vị tổ thành.

Tất cả chúa tểđều là mùi vị.

Hoành Trảm cảm thấy chân nhũn ra, dù là Phong Minh Ý 1thế giới cảnh cửu tầng cũng cảm giác pháp lực trì trệ, đều bị năm vị ngăn cản.

Đây là cực độ vịđạo!

Lục Nguyên giơ tay lên, quát khẽ:

- Cổ quái đệ nhất kiếm, ngũ vị chi kiếm!

Chớp mắt một kiếm đánh ra, kiếm này dường như hỏa bạo, quái dị, đau khổ, triền miên, ngọt ngào. Trong một kiếm năm loại cảm giác và dường như hợp thành một, hóa thành một kiếm bình thường.

Xoẹt!

So tài mùi vị trong chớp mắt bắt đầu.

Rào rào rào, mùi vị va đụng.

Năm vị chua, ngọt, đắng, cay kịch liệt tỏa ra, chớp mắt năm vịđậm đặc khiến Hoành Trảm, Phong Minh Ý không nhìn thấy kết quả. Chợt nghe bóc một tiếng, dường như có vật nặng rớt xuống đất. Họ trợn to mắt mới phát hiện là một khúc lưỡi, chiêu thức to lớn đỏ thẫm rớt một khúc.

Lục nguyên thừa thắng truy kích, lại chém ra một kiếm, vẫn là ngũ vị chi kiếm, chém rớt một khúc lưỡi to cỡ mấy trăm trượng rơi xuống đất. Khúc lưỡi rớt xuống đất không ngừng mấp máy, bên trong ma thức chưa mất. Tâm hồn Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ đầy kinh sợ, nó sinh ra không biết bao nhiêu kỷ nguyên rồi, trừ công nhận bên đầu óc Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ ra nó không thừa nhận sinh linh nào khác. Chỉ cần nó ở trong khoang miệng thì trước giờ vô địch, chưa từng bị trọng thương như vậy, giờ bị Lục Nguyên đánh đến run sợ. Nó thậm chí cảm thấy kiếm quang của Lục Nguyên khắc chế nó.

Nó hét chói tai, chớp mắt mấy vạn đầu lưỡi xuất hiện.

Cùng lúc đó Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ bỏ trốn, trong đời lần đầu tiên nó chịu thương nặng như vậy, so mùi vị mà còn thua người thì không trốn không được, lá gan của nó vốn không lớn. Mấy vạn đầu lưỡi cùng đâm hướng Lục Nguyên, muốn ngăn trở hắn trong giây lát để nó thong thả trốn đi.

Trong Ngũ Thiệt Địa Ngục một khi nó trốn thoát thì muốn bắt lại nó không dễ. Bởi vì Ngũ Thiệt Địa Ngục là khoang miệng hỗn độn văn minh thú, quá mức khổng lồ, to đến khó thể tưởng tượng.

- Này này này này, suýt nữa giết ba người chúng ta, muốn trốn đi dễ dàng thế sao? Hơn nữa hình như ngươi vô địch ở đây quá lâu rồi? Ngay cả chạy tốn cũng chẳng có nghệ thuật gì cả.

Lục Nguyên thuấn di tới gần Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ, uống ngụm rượu, nói:

- Lấy rượu hóa kiếm, thần diệu rượu, xuất hiện đi!

thần diệu rượu là một loại rượu khiến vị giác của mình tăng lên gấp mười, gấp trăm lần. Với tăng cao như vậy thì một xíu mùi vị cũng hưởng thụ gấp mười, một trăm lần. Thần diệu rượu rất khó có được, vốn Lục Nguyên vì hưởng thụ mỹ vị mới chuẩn bị nhưng giờ ngẫm lại, thần diệu rượu có thể tăng cảm nhận vị giác, vậy có tăng uy lực ngũ vị chi kiếm được không?

Ực một tiếng, thần diệu rượu một nửa đến bụng, một nửa đến thân kiếm Dưỡng Ngô tiên kiếm. Lấy rượu là kiếm, lấy rwuj làm kiếm, lấy rượu vung kiếm, lấy rượu chém kiếm.

Kiếm xuất!

Cổ quái đệ nhất kiếm, rượu chi ngũ vị kiếm!

Trong thoáng chốc ngũ vị chi kiếm to lớn đánh ra. Mạnh quá! Có thần diệu rượu phụ trợ đúng là tăng lên tác dụng ngũ vị chi kiếm, tăng gấp ba lần. Lục Nguyên chớp mắt lấy ra ngũ vị kiếm. Ngũ vị phiêu sái phong chi toan kiếm cắt hướng Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ. Kiếm quang xẹt qua Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ, chớp mắt một kiếm chặt làm hai.

698. Chương 1230 : Ai Giết Hỗn Động Ma Thiệt Chủ?

Xoẹt!

Đầu lưỡi mấy ngàn trượng bị kiếm quang bão táp biến thành hai khúc.

- A!

Một tiếng hú cực kỳ quái dị vang vọng trong Ngũ Thiệt Địa Ngục, khắp Ngũ Thiệt Địa Ngục nghe thấy. Phú chốc sinh mệnh Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ đã tận

Khoảnh khắc đó, Lục Nguyên phát hiện vô số linh thạch rớt ra từ người Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ. Hỗn độn văn minh thú lúc còn sống quá khủng bố nên chết rồi còn không ngừng sản sinh linh khí, hóa thành nồng đậm thiên cấp linh thạch tích lũy trên người Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ. Bây giờ thiên cấp linh thạch đều rớt ra hết, Lục Nguyên dùng thần niệm quét qua đến, phát hiện thiên cấp linh thạch có tổng cộng một vạn khối, đây là phát tài rồi. Lần này ở cửa Ngũ Thiệt Địa Ngục hắn kiếm được rất nhiều linh thạch, kiếm đến sướng tay. Lục Nguyên giơ lên tương hỏa luyện sống đầu lưỡi mà sau khi Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ chết để lại. Làm xong những điều đó Lục Nguyên mới trở lại chỗ cũ.

Trở lại chỗ cũ hắn thấy Phong Minh Ý, Hoành Trảm còn ở đó.

Phong Minh Ý nói:

- Lục Nguyên, mặt đất này là Hỗn Độn Thiệt Tinh, vật báu vô giá. Năm đó một khúc đầu lưỡi của hỗn độn văn minh thú đối với ngươi có tác dụng rất lớn. Ngũ Thiệt Địa Ngục là ngươi đã cứu chúng ta, cũng toàn là ngươi ra tay nên ngươi hãy thu đi.

Lục Nguyên không khách sáo, cầm lên khối Hỗn Độn Thiệt Tinh đó. Mới cầm lên bị hù giật mình, khối Hỗn Độn Thiệt Tinh không lớn chỉ chừng một gian phòng, độ rộng khoảng ba thước nhưng trọng lượng thì cỡ mười vạn cân. Nặng quá, đây mới là một chút đầu lưỡi thôi, vậy bản thân hỗn độn văn minh thú rốt cuộc nặng cỡ nào chứ, tuyệt đối là con số thiên văn.

Lục Nguyên ném Hỗn Độn Thiệt Tinh vào tân kiếm thế giới của mình, dùng thần niệm xâm nhập Hỗn Độn Thiệt Tinh. Xâm nhập vào trong hắn phát hiện hình thức sinh mệnh nơi đây vô cùng hoàn mỹ, hắn ở bên trong quan sát, đó là hoàn mỹ cỡ nào chứ, hoàn mỹ hơn hình thức sinh mệnh của mình rất nhiều.

Hình thức sinh mệnh của mình đã rất là hoàn mỹ rồi.

Luyện khí kỳ thì, khí kỳ viên mãn.

Luyện thể kỳ thì, thân thể viên mãn.

Trường sinh cảnh thì, thần hồn viên mãn.

Đại đạo cảnh thì, khí, thể, thần ba cái kết hợp hoàn mỹ.

Hỗn động cảnh thì không gian cá nhân ngoài người hoàn mỹ.

Mỗi một đại cảnh giới đều đem phương hướng luyện hoàn mỹ.

Bây giờ thân thể mình là thần thể, cũng tức là thân thể hoàn mỹ.

Lúc bình thường mình luôn tự nhận thân hình của mình khá là hoàn mỹ.

Nhưng bây giờ trông thấy chủ văn minh trong Hỗn Độn Thiệt Tinh mới phát hiện cái gọi là hoàn mỹ thân thểđáng sợ biết bao. Nhìn từ góc độ hoàn mỹ thì mình là bò sát trên mặt đất, một phần thân thể trong Hỗn Độn Thiệt Tinh thì là rồng trên trời, chênh lệch quá lớn.

Đó là hoàn mỹ cỡ nào chứ, nhìn tế bào hoàn mỹ chết đi xếp hàng, Lục Nguyên hoàn toàn si mê.

Không biết say đắm bao lâu thì óc Lục Nguyên chợt lóe sáng, nghĩđến cách từ thế giới cảnh cửu tầng trùng kích thế giới cảnh thập tầng.

Không sai, bây giờ mình vẫn là thế giới cảnh bát tầng, mục tiêu hàng đầu hiện nay là trùng kích thế giới cảnh cửu tầng quy nhất cảnh. Nhưng không biết tại sao mình nghĩ tới cách trùng kích thế giới cảnh thập tầng.

Lần này mình ở thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh đã nghĩđến cách từ thế giới cảnh cửu tầng quy nhất cảnh trùng kích thế giới cảnh thập tầng đại viên mãn, thật là việc đáng giật mình.

Nói trắng ra cũng đơn giản, Lục Nguyên phát hiện hình thức sinh mệnh trên Hỗn Độn Thiệt Tinh siêu hoàn mỹ, so với hình thức sinh mệnh của mình hoàn mỹ rất nhiều. Mặc dù mỗi một tế bào nhỏ bé đều hoàn toàn chết nhưng dù nó chết thì hình thức sinh mệnh sắp hàng vẫn rất hoàn mỹ, hoàn mỹđến khó tin.

Cái gọi là thế giới cảnh thập tầng đại viên mãn lúc trước Lục Nguyên tại nho chi văn minh có điều tra tư liệu tương đối. Hắn biết thế giới cảnh thập tầng đại viên mãn nói thẳng ra là hình thức sinh mệnh viên mãn nhất, cần tăng hình thức sinh mệnh, tế bào sắp hàng hoàn mỹ, thế thôi.

Hỗn Độn Thiệt Tinh là tế bào sau khi hỗn độn văn minh thú chết, tuy sớm không có sự sống nhưng hình thức sinh mệnh vẫn cực kỳ hoàn mỹ, so với thần thể của mình hoàn mỹ hơn rất là nhiều.

Bây giờđây tế bào sắp hàng trên đầu lưỡi, nếu ở tế bào đầu óc, nếu có tế bào trái tim, lấy một chút trong các bộ phận thân thể thì mình căn cứ vào hình thức sinh mệnh bên trên chẳng phải là sẽ đem hình thức sinh mệnh bản thân đến cảnh giới hoàn mỹ nhất sao?

Kết quả là mình tìm được cách trùng kích thế giới cảnh thập tầng.

Tìm đến một chút tế bào mỗi nơi của hỗn độn văn minh thú. Chỉ cần một chút là sẽ xem được tế bào sắp hàng, mình có thể trùng kích thế giới cảnh thập tầng, thế thì đối với những nơi mặt sau của hỗn độn văn minh thú như là phải đi não này, rồi ruột, trái tim vân vân, Lục Nguyên nổi lên hứng thú dào dạt. Hỗn độn văn minh thú tất cả mặt sau chắc rất thú vị, mình mỏi mắt mong chờ, chờđặc sắc.

Cùng lúc đó, khi Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ chết phát ra tiếng hét thê lương truyền khắp Ngũ Thiệt Địa Ngục, gần như toàn Ngũ Thiệt Địa Ngục đều nghe thấy. Đó là tiếng hét thảm thiết cỡ nào, chỉ có đầu lưỡi quái vật trước khi chết mới phát ra tiếng vang như vậy, cái khác không được. Ngũ Thiệt Địa Ngục đầu lưỡi quái vật lớn nhất cũng mạnh nhất tất nhiên chính là Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ.

Thanh âm đó thê lương như vậy, không lẽ Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ chết rồi?

Không đúng!

Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ từ khi ra đời đến nay chưa từng chết.

Xác suất Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ chết là không phần trăm, không có một chút xíu khả năng.

Gặp phải Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ thì xác suất chạy trốn là một phần vạn.

Cho nên Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ đối với mọi người là khủng bố.

Mọi người đều nghĩ nếu không gặp phải Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ càng tốt.

Cho nên nghe tiếng hét thê thảm như thế thì nghĩđến Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ nhưng rồi liền phủ nhận suy nghĩ này. Sao có thể, sao Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ chết được chứ, tuyệt đối không có khả năng. Nhưng mọi người lập tức phát hiện không thích hợp, những này đầu lưỡi tấn công hình như yếu hơn trước rất nhiều.

Ngũ Thiệt Địa Ngục đầu lưỡi yếu thế công chỉ có một lý do, Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ tiêu rồi.

Kết hợp hai việc này mới khẳng định, Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ rất có thể thật sự chết.

Rất nhanh nhiều người thừa nhận điều này.

Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ chết rồi.

- Không ngờ Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ đã chết.

- Trời ạ, từ xưa đến nay chưa từng có ai làm được thế mà cũng thành công.

Có người hỏi:

- Các ngươi nói xem Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ rốt cuộc do ai giết?

Bởi vì đầu lưỡi trong Ngũ Thiệt Địa Ngục đã yếu thế công thì tất nhiên mọi người có rảnh tán dóc, lúc trước một phần người bịđảo thải, gồm một số thế giới cảnh thất tầng và thế giới cảnh bát tầng, thế giới cảnh cửu tầng không ai bịđá ra.

- Nói nhảm, tất nhiên là Hoang Chi Tử rồi. Nếu không phải Hoang Chi Tử thì còn ai giết được Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ chứ? Còn lại cái gì Pháp Chi Tử, Võ Chi Tử, Tiên Chi Tửđều không được.

- Đúng vậy, chắc chắn là Hoang Chi Tử làm.

- Hoang Chi Tử không uổng là kỷ nguyên chi tử nhỉ. Khí vận đệ nhất tửđúng là không bình thường, ngay cả Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ không ai giết được cũng bị hắn giết.

699. Chương 1231 : Thoát Khỏi Ngũ Thiệt Địa Ngục

Rất nhiều người đều cho rằng là Hoang Chi Tử giết chết Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ, vì họ chỉ tin tưởng Hoang Chi Tử làm được điều này. Trừ Phong Minh Ý và Hoành Trảm, có mấy người tin Lục Nguyên làm điều đó chứ?

Lúc này, đằng trước nhất Ngũ Thiệt Địa Ngục, Hoang Chi Tử cầm Hồng Hoang Thần Kích, chắp tay đứng.

Gã đương nhiên biết không phải gã giết Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ, hay nói chính xác hơn là gã chưa đụng mặt Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ. Nếu gặp được Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ thì gã rất có hứng thú đánh chết nó, muốn xem coi mình có thể thành công giết chết hay không. Còn về trốn khỏi tay Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ hay không thì gã cho rằng tuyệt đối có thể. Người khác cơ hội là một phần vạn, chính gã thì là trăm phần trăm, gã có niềm tin.

- Rốt cuộc là ai giết Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ?

Hoang Chi Tử cười lạnh nói:

- Thật muốn khiến người giết Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ thử Hồng Hoang Thần Kích của ta một lần.

Lúc này Lục Nguyên bay lên, luyện thành ngũ vị chi kiếm rồi muốn chém chết những đầu lưỡi này dễ như chơi. Lục Nguyên một kiếm chém liên tục, mấy thiên cấp linh thạch đi ra, chưa từng thấy chỗ nào kiếm thiên cấp linh thạch dễ như vậy.

Phong Minh Ý nói:

- Chúng ta không thể ở lại đây quá lâu, nếu đi mặt sau muộn thì sẽ chịu thiệt nhiều.

Lục Nguyên nghe nói vậy thì nghiêm túc lại. Hắn mới tiến vào Văn Minh Thánh Địa chỗ thứ nhất là khoang miệng, mặt sau còn càng nhiều chỗ thú vị chờđợi.

Hắn tăng lên tốc độ bay hướng thứ hai là đầu óc.

Hỗn độn văn minh thú cấu thành không giống với nhân loại. Nửa phần đầu là khoang miệng, nửa doạn sau là đầu não, tiếp theo từ ruột vào trong thân thể. Đầu bởi vì hỗn độn mở thất khiếu ngũ quan, tinh hoa thoát mất nên phần khoang miệng và đầu não không có ích lợi gì, đơn thuần dùng đểđào thải người. Chiến trường thật sự là thân thể.

Bây giờđi đầu não trước.

Lúc tiến vào phần đầu não, Phong Minh Ý không ngừng suy tư giá trị lôi kéo Lục Nguyên. Người này thật khủng bố, Kiếm Môn coi như may mắn xuất hiện người như vậy, rõ ràng giá trị cao hơn Kiếm Chi Tử rất nhiều.

Rốt cuộc Ngũ Thiệt Địa Ngục đi đến tận cùng, tiếp theo là đầu não.

Tiến vào khối đầu não, phát hiện nó sáng hơn khối khoang miệng chút nhưng chỉ là một chút ánh sáng mà thôi. Vào khối đầu não rồi phát hiện nó khá là lớn, không nhỏ hơn khối khoang miệng, không gian khó mà tính được.

Nhưng khói này không có đầu lưỡi tập kích, an toàn chút.

Chờđã, đây là cái gì?

Lục Nguyên phát hiện trong không trung có một số vật quái lạ, ví dụ đằng trước một ít vật đông lại màu trắng. Hắn tới gần nghiên cứu kỹ, tay ấn lên phát hiện rất cứng, cảm thấy quen thuộc rồi lại xa lạ. Phong Minh Ý và Hoành Trảm theo bên cạnh.

Phong Minh Ý nhìn Lục Nguyên xem vật quái dị này thì giới thiệu:

- Đây là tủy não.

Lục Nguyên ngây ra, hỏi lại:

- Tủy não?

Phong Minh Ý nói:

- Đúng vậy, là tủy não, tủy não của hỗn độn văn minh thú.

Lục Nguyên nghe vậy thì mừng rỡ. Hắn đã nghĩ ra cách từ thế giới cảnh cửu tầng xông lên thế giới cảnh thập tầng, đang cần tìm các mặt tế bào của hỗn độn văn minh thú, bao gồm cả tế bào đầu óc, không ngờ tùy tiện đụng phải tủy não. Hắn muốn rút nó đi nhưng phát hiện dù dùng pháp lực hay trường kiếm đều không thể làm tủy não nhúc nhích chút nào.

Phong Minh Ý cười khổ nói:

- Hỗn độn văn minh thú năm đó là cảnh giới chủ văn minh, hơn nữa luyện kỷ nguyên kỳ công Vĩnh Thế Bất Hủ Quyết, dù là người văn minh cảnh cũng không thể phá hỏng di thể của nó một chút nào, ngươi càng không làm được.

Lục Nguyên lấy làm lạ hỏi:

- Vậy lần trước làm sao lấy được Hỗn Độn Thiệt Tinh?

- Rất đơn giản, vì một chút Hỗn Độn Thiệt Tinh đó đầu tiên là tự sinh ra biến đổi, xuất hiện Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ, tương đối suy yếu tinh hoa trong đó cho nên ngươi mới lấy được một chút Hỗn Độn Thiệt Tinh. Luyện Vĩnh Thế Bất Hủ Quyết ngẫu nhiên tách ra một chút, sản sinh loại sinh linh như Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ.

- Chúng ta muốn chủ động lấy đi một chút xíu, không đụng phải loại như Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ thì không còn cách nào khác.

Nghe Phong Minh Ý giải thích thì Lục Nguyên mới xem như hiểu, thì ra là thế.

Nếu không thểđụng tủy não nơi này, Lục Nguyên tiếp tục tiến lên, tuy nhiên con đường quá yên tĩnh đi. Lúc trước đều nói chân chính đào thải người có ba cửa, một là hư không đường bên ngoài Văn Minh Thánh Địa, hai khoang miệng đầu lưỡi trước đó, ba là đầu não này. Sao bây giờ không gặp được gì hết vậy?

Không biết từ khi nào gió nổi lên.

Không đúng, chờđã, gió thổi vào người tại sao không là thân thể lạnh mà là linh hồn băng giá? Lục Nguyên kinh ngạc.

Ngoái lại nhìn, phát hiện Hoành Trảm, Phong Minh Ý đều bộ dạng cực kỳ nghiêm trọng như đang chống đỡ cái gì.

Lập tức lại là cơn gió, gió lớn hơn vừa rồi.

Gió to rít gào!

Khoan, Lục Nguyên rốt cuộc hiểu, cái này không phải là gió to rít gào gì mà là gào thét thần hồn đại phong.

Phong Minh Ý gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây chính là thần hồn phong bạo. Cửa đầu não thường hay thổi gió, giống như đầu lưỡi ở khoang miệng vậy.

Phong Minh Ý nói:

- Nhưng cửa này chắc ngươi qua nhẹ nhàng, vì thần hồn của ngươi thủ hộ quá lợi hại. Lúc trước ngươi đấu với Hoang Chi Tử, ngay cả thần hồn công kích mạnh nhất của Hoang Chi Tử mà còn không làm gì được thần hồn thủ hộ của ngươi, cho nên cửa này ngươi sẽ bình yên độ qua, chúng ta thì thảm rồi.

Thì ra là vậy. Mắt thấy gió ngày càng to, Phong Minh Ý, Hoành Trảm tốt xấu là đồng bạn tạm thời của mình, Phong Minh Ý còn tặng cho mình một con phong chi tinh linh đỉnh cấp, vậy nên Lục Nguyên phát ra luồng sáng trắng bảo vệ ba người. Ban đầu văn tự chính tự cực kỳ có ích.

Gió! Gió thật lớn!

Thần hồn phong bạo rít gào đến!

Gió thần hồn kịch liệt thổi lòng người lạnh lẽo, thần hồn bị tổn hại.

Lục Nguyên dựng lên ánh sáng trắng hơi bảo vệ Phong Minh Ý, Hoành Trảm. Ban đầu văn tự chính tự về thần hồn thủ hộ đúng là rất mạnh, khá xuất sắc. Đương nhiên chỉ hơi giúp ích thôi chứ không giúp được nhiều, đa phần do hai người liều mạng.

Vốn Phong Minh Ý và Hoành Trảm đều là hạng xuất sắc, nhưng trước đó không lâu bị Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ lăn qua lộn lại, bị thương không nhẹ Giờ thì tinh thần mệt mỏi, nếu không đã không cần Lục Nguyên dùng ánh sáng trắng giúp đỡ.

Lục Nguyên, Phong Minh Ý và Hoành Trảm, ba người cùng nhau bay trong não hỗn độn văn minh thú. Đầu não to lớn, không biết là mấy ức vạn dặm.

Lục Nguyên nói:

- Khu khoang miệng có một Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ, vậy khu đầu não chắc sẽ không là loại hỗn độn não chủ gì đi?

Phong Minh Ý gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng là có một cái nhưng không gọi là hỗn độn não chủ mà là Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ. Trong khoang miệng có đầu lưỡi, trong đầu não thì có tủy não, có tư tưởng, bản chất tư tưởng thật ra chính là một loại thần hồn. Vị này là trong đầu não trải qua vô số năm tháng mới sinh ra.

- Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ, gặp phải nó xác suất chạy trốn là một phần vạn, thần hồn công kích của nó đáng sợ đến cực điểm.

700. Chương 1232 : Hoang Chi Tử Vs Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ

- Xác suất Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ chết là không, từ trước nay chưa từng chết, so với Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ còn khó giết. Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ tốt xấu có thực thể, giết thực thể là thành công, còn Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ thì không có thực thể, một khi bị thương sẽ hóa thân hàng ức vạn, ai mà giết được nó.

- Cửa đầu não này nếu không gặp phải Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ, dựa vào pháp lực thế giới cảnh cửu tầng, thế giới cảnh thập tầng thì nguy hiểm không lớn. Đương nhiên nếu không gặp Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ thì thế giới cảnh thất tầng, thế giới cảnh bát tầng ở trong đầu não cũng rất dễ bịđào thải, gió thần hồn thủ hộ quá sắc bén.

Lục Nguyên nhìn nhìn, nói:

- Nhưng cửa trước chúng ta gặp Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ thì chắc cửa này sẽ gặp Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ?

Phong Minh Ý nói:

- Chắc là không xui như vậy đi.

Lục Nguyên ở trong lòng rất muốn thử. Không sai, mình muốn đụng tới Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ, lúc trước nghĩ ra cách trùng kích thế giới cảnh thập tầng thôi, giờ góp nhặt Hỗn Độn Thiệt Tinh rồi, theo lý thì chỗ Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ chắc sẽ có Hỗn Độn Não Tinh. Thứ này rất có ích cho mình trùng kích thế giới cảnh thập tầng.

Vậy nên Lục Nguyên rất mong chờ Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ mà người khác chỉ muốn chạy trốn.

Đáng tiếc lần này không gặp phải Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ.

Đương nhiên dù không gặp Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ thì trên đường cũng rất đặc sắc, thần hồn phong bạo không thổi bình thường mà một lát hình vòng xoáy, một lát như rồng đổ mưa. Đáng sợ nhất là vòng xoáy cỡ lớn, đụng phải thần hồn phong bạo vòng xoáy lớn là mọi người phải tránh né, nếu không dù là thế giới cảnh cửu tầng, thế giới cảnh thập tầng cũng chống không nổi.

Thật ra cửa này có rất nhiều nguy hiểm nhưng Lục Nguyên, Phong Minh Ý, Hoành Trảm không gặp phải nguy hiểm gì cả.

Chính vì vậy nên Lục Nguyên mới rảnh rỗi nghĩ về kiếm pháp của mình.

Hiện nay kiếm pháp của mình đại thành sáu thiết tắc, hai thiết tắc chưa thành.

Mà khoan, mình tập luyện thích ứng thiết tắc tổng cộng chia hai loại là thích ứng thiên địa, trải qua kiếm thánh tâm đã đại thành. Loại kia là thích ứng chiến tranh, mình ở tà kiếm văn minh luyện hai phần, bây giờ phát hiện mặt thích ứng chiến tranh đang chậm rãi trùng kích lên trên.

Đây là sao vậy? Hơi suy nghĩ liền hiểu, lúc trước mình vì thích ứng chiến đấu vị giác mà cứng rắn luyện thành ngũ vị kiếm pháp, đây cũng là biểu hiện thích ứng chiến tranh, nên mới có thể xông lên.

Lục Nguyên một bên bay một bên tu hành, tăng thích ứng chiến tranh lên ba phần, cách mười phần chỉ còn bảy.

Tiếp theo có nên tu luyện thích ứng thiết tắc tiếp không? Nơi này là thần hồn phong bạo, mình có nên thử dùng thần hồn phong bạo luyện thành thích ứng chiến tranh? Lục Nguyên thí nghiệm tới lui, thậm chí từ bỏ ánh sáng trắng khiến thần hồn cứng rắn chống thần hồn phong bạo. Thí nghiệm thật lâu vẫn không thểđem thích ứng chiến tranh tăng lên bốn phần.

Khó, khó, khó.

Lục Nguyên suy nghĩ như vậy.

Phong Minh Ý bỗng cau mày nói:

- Đằng trước xuất hiện gió mạnh, có người đang đấu.

Phong Minh Ý là người phong chi văn minh cho nên mới biết đằng trước có người giao đấu, ai dám nói hiểu gió hơn cả người phong chi văn minh?

Hoành Trảm cũng chau mày nói:

- Đấu nhau trong thần hồn phong bạo, gan lớn quá chứ.

- Đi xem thử.

Lục Nguyên cũng đồng ý:

- Cũng tốt, từ xa nhìn là được.

Thế là ba người hướng phía đông nam, càng đi càng phát hiện chỗ đó đấu nhau kịch liệt, không chỉ có bọn họ vây xem mà còn rất nhiều người đều đứng đó.

- Giao đấu là ai?

Có người đáp:

- Nghe nói là Hoang Chi Tử.

Nghe nói là Hoang Chi Tử thì Lục Nguyên nhíu mày. Hoang Chi Tử!

- Hoang Chi Tửđang đấu với ai?

- Có thểđánh với Hoang Chi Tửđến mức này thì chắc là Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ rồi.

- Trong hơn một vạn người chúng ta mạnh nhất chính là Hoang Chi Tử. Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ cũng là mạnh nhất trong phần đầu não này, hai bên đấu nhau thật là đặc sắc.

- Đúng vậy, các ngươi nói xem ai sẽ thắng?

- Phần thắng của Hoang Chi Tử lớn chút.

Đây là người ủng hộ Hoang Chi Tử, danh tiếng của gã quá lớn.

- Vậy cũng khó nói. Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ không dễ chọc, từ khi ra đời chưa từng thua.

Đây là người nghiêng hướng Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ.

- Hừ, Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ cũng chưa từng thua thôi, kết quả bị Hoang Chi Tử giết chết.

Đây là chiến tích của Lục Nguyên nhưng hơn một vạn người đều cho rằng tuyệt đối là Hoang Chi Tử ra tay. Có đánh chết họ cũng không tin Lục Nguyên làm được điều này. Chỉ có kỷ nguyên chi tử Hoang Chi Tử mới có khả năng giết chết Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ.

Đám người tranh cãi qua lại cuối cùng mỗi người một nửa, cho rằng Hoang Chi Tử và Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ đều có phần thắng.

Lục Nguyên thầm nhủ, muốn khóc quá, mình muốn đụng Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ kết quả bị Hoang Chi Tử giành trước, đây là kho báu của mình nha. Hy vọng Hoang Chi Tử không giết được Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ, dù sao Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ không phải hạng dễđánh bại. Thôi, trước xem cuộc chiến này ra sao đã.

……..

Tạm thời Lục Nguyên xem trò hay, tới gần chút nhìn cuộc chiến chính giữa.

Chỗ trung tâm Hoang Chi Tử mặc ngọc kỳ lân chiến bào, tay cầm Hồng Hoang Thần Kích, uy phong lẫm lẫm như chiến thần chuyển thế. Không đúng, gã vốn là chiến thần.

Đối diện Hoang Chi Tử là một cái não vô cùng to lớn cỡ ba người. Không sai, chính là đầu não, không tay không chân, chỉ có mắt và mũi, hình dạng đầu lâu. Hai bên không dùng tay hoặc phi kiếm, bởi vì những thứ này hoàn toàn vô dụng. Đây là địa bàn của não, chỉ có thể dùng thần hồn oanh kích.

Lúc Lục Nguyên nhìn thấy thì phát hiện Hoang Chi Tửđã lấy ra bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang hoàng kim từng đấu với hắn. Thần hồn màu hoàng kim có sức chiến đấu hung bạo tới cực điểm.

Nhưng Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ cũng hung tàn không kém. Nó hư ảo biến ra một cái đầu hoàng kim khổng lồ, lớn hơn đầu của nó rất nhiều. Đây là thần hồn tụ tập hoàng kim, đầu màu hoàng kim nhan sắc rất thuần, rất thật, kích cỡ chừng ngàn trượng. Đầu thần hồn hoang kim và Hoang Chi Tử lấy ra bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang mạnh va đụng vào nhau.

Chớp mắt dường như vô số thần hồn hoàng kim tan tác bốn phía.

Cú va chạm thật quá kịch liệt.

Thật mạnh!

Lục Nguyên và những người khác từ xa xem Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ hết sức mạnh mẽ, đầu thần hồn hoang kim của nó cứng rắn đè bảy mươi hai con thần hồn quái thú hồng hoang yếu thế. Tình huống này ho rằng

"Vậy không bằng chúng ta bây giờ đi ngay tra xét địa hình, cũng thuận tiên cho quy hoạch sau này." Âu Dương Nhược Lan đề nghị.

"Được!" Bần đạo đáp ứng một tiếng, tiếp theo xoay người nói với Lệ Nhược Nhã :" Lệ Nhược Nhã, nàng mang Ba Ba Đa Tát đi tấn công thiên đường, nói cho những gia hỏa thủ thành, nếu không đầu hành, ta sẽ khiến cho bọn hắn chết đi sống lại, vô hạn tuần hoàn, nhận hết toàn bộ hình phạt trên thế gian này." Nói xong, ta liền ôm Âu Dương Nhược Lan muốn bay đi.

"Đợi một chút." Lệ Nhược Nhã vội vàng kêu :"Chàng thật sự bảo hai người chúng ta đi tấn công thiên đường ư? Ngươi hồ đồ sao? Ở đó cao thủ như mây."

" Ha ha!" Bần đạo cười nói :"Ngươi chỉ cần đi chiêu hàng, nếu như bọn hắn không đáp ứng, ngươi có thể đợi ta tới rồi xử trí sau."

"Vậy nếu bọn hắn ra khỏi thành công kích chúng ta thì sao?" Lệ Nhược Nhã vội vàng nói.

"Vậy thì các nàng bỏ chạy, dù sao các nàng vẫn mạnh mẽ hơn bọn hắn." Bần đạo cười nói. Tiếp theo không nghe nàng ta nói gì nữa, trực tiếp ôm Âu Dương Nhược Lan bay thẳng lên trời, để lại Lệ Nhược Nhã mặt mày ủ ê.

"Tiểu tử này phát khùng a?" Anna bất mãn nói :"Ta còn chưa từng nghe qua, dựa và ba bát dực thiên sứ trưởng là có thể công phá thiên đường. Đó căn bản là không thể nào, đây không phải muốn chúng ta chịu chết sao?"

"Đúng vậy, chúng ta đánh không lại quân coi giữ thiên đường đâu." Ba Ba Đa Tát cũng than thở nói.

" Ngươi nghe thấy chưa, ngay cả Ba Ba Đa Tát cũng hiểu chuyện a." Anna lại bổ sung.

"Vị tất!" Lệ Nhược Nhã lại đột nhiên như có suy nghĩ gì nói :"Phu quân được xưng là âm hiểm quân thần, cuộc đời chưa từng thất bại một lần, chiến tích lại càng vô cùng huy hoàng, nhất là hai lần chư thần chiến tranh hắn chỉ huy, lần đầu đánh chết đỉnh cấp chủ thần Da Cáp Đức, làm trọng thương tổng chỉ huy thiên sứ quân đoàn Cáp Mặc, bức bách điểu nhân kí kết hiệp nghị hòa bình. Lần thứ hai thì càng ghê hơn nữa, trực tiếp giết đi hai tổng chỉ huy của thiên sứ quân đoàn, ngươi nói xem, người như vậy có thể phạm phải sai lầm sao?"

" Nói cũng đúng!" Anna gật gật đầu nói :" Chẳng lẽ bên trong có mờ ám gì?"

"Đi xem là biết!" Lệ Nhược Nhã cười nói :" Dù sao, phu quân cũng nói, đánh không lại có thể chạy a! Toàn quân xuất phát."

Nói xong, Lệ Nhược Nhã ngồi ở trên lưng Anna, là người đầu tiên chạy tới thiên đường. Mà theo một tiếng ra lệnh của Lệ Nhược Nhã, từ trong cửa không gian bay ra đại quân kim chúc long, cũng lập tức xuất phát. Năm vạn cự long bay trên không trung, cảnh tượng cực kỳ đồ sộ, tựa như một luồng nước lũ thép trên không, khiến cho chúng nó thoạt nhìn có một khí thế lăng lệ.

Đại quân kim chúc long đằng đằng sát khí này, đầu tiên trùng trùng điệp điệp đi tới một tòa thành bên ngoài thiên đường. Ra ngoài dự kiến của đám người Lệ Nhược Nhã là, quân coi giữ tòa thành này chỉ có khoảng mấy vạn thiên sứ, mặc dù là số lượng này cũng gần tương đương với đại quân của Lệ Nhược Nhã, nhưng vừa bắt đầu thì đã xuất hiện một số lượng lớn lính đào ngũ, theo đại quân kim chúc long liên tục tiếp cận, lính đào ngũ càng ngày càng nhiều, cuối cùng không ngờ để lại một tòa thành trống không cho Lệ Nhược Nhã.

Đám người Lệ Nhược Nhã cảm thấy ngoài ý muốn, ngoại trừ kỳ quái sĩ khí quá thấp của thiên sứ quân đoàn ra, Lệ Nhược Nhã còn rất kỳ quái vì sao trong mấy vạn người này không có đến một thiên sứ chiến tướng chứ? Thông thường, người đóng ở đây ít nhất cũng phải là bát dực thiên sứ mới đúng, nhưng hiện tại, cao nhất cũng là bốn cánh mà thôi, chênh lệch cũng không khỏi quá lớn đi?

Lệ Nhược Nhã thậm chí hoài nghi đó là một bẫy, nội tâm thật sự không muốn tiếp tục đi tới, nhưng mà vì ta đã ra lệnh nên nàng cũng chỉ đành kiên trì đi tới. Bất quá, nàng vẫn cẩn thận để lại một vạn binh linh trong tòa thành này. Như vậy, vạn nhất trúng phải mai phục thì cũng dễ rút lui.

973. Chương 778: Có Người Không Phục! (1+2).

Lệ Nhược Nhã có một loại xúc động muốn té xỉu tại chỗ, nàng nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra đây là như thế nào, vội vàng bỏ đi ý niệm lui lại trong đầu. Chỉ thấy những đám bát dực thiên sứ kia người nào cũng béo mập, vừa nhìn liền biết là người quen sống sung dướng, bọn hắn hẳn là quan chức phụ trách quan lý trong thiên sứ quân đoàn, tinh thông hành chính, tuy rằng cũng có tám cánh, nhưng sức chiến đấu rất kém cỏi. Cho nên, không bao giờ được phụ trách cái nhiệm vụ thủ thành này, thế mà lần này sao chỉ có bọn hắn xuất hiện chứ? Lẽ ra phải là trưởng quan phụ trách chiến đấu đi ra nói chuyện mới đúng a? Chẳng lẽ có gian trá gì?

Lệ Nhược Nhã nghĩ vậy, vội vàng hỏi :" Các ngươi chủ quản hành chính, phương diện quân sự không có quyền hỏi đến, mau kêu trưởng quan phía sau các ngươi đi ra nói chuyện với ta."

" Lệ Nhược Nhã đại nhân." Một bát dực thiên sứ đầu lĩnh cười khổ nói :" Chúng ta nơi này không có trưởng quan phụ trách chiến đấu, đều đã bị Athéna trưởng quan đem đi hết rồi, chúng ta chỉ là được nàng tạm thời giao cho nhiệm vụ thủ thành a."

"Cái gì?" Lệ Nhược Nhã chấn động nói :" Athéna lại dám phá lệ dùng quan văn thủ thành?"

"Đây cũng là chuyện cực chẳng đã, tiền tuyến đang rất cần quân, toàn bộ thiên sứ chiến đấu cấp cao toàn bộ bị điều đi hết, không dùng chúng ta thì không được a? Với lại, các nơi khác đại khái cũng là như thế." Người nọ giải thích nói.

"Chẳng lẽ toàn bộ thủ hạ của Athéna đều bị điều đi hết, không lưu cho ngươi chút binh lính nào sao?" Lệ Nhược Nhã không thể tưởng tượng nổi nói.

"Đương nhiên còn có một số lớn quân lính tinh nhuệ, nhưng mà bọn hắn phải thủ vệ biên cường, dù sao mấy người hàng xóm kia với chúng ta đều như hổ rình mồi." Người nọ vội vàng nói :"Cho nên hiện ở trên tay ta không có bao nhiêu quân lính, căn bản không phải là đối thủ của ngươi và Ba Ba Đa Tát, nếu không, ai chịu đầu hàng a?" Kỳ thật, những lời này của hắn thật ra còn quá khiêm nhường, lấy thực lực của bọn hắn, ít nhất bảo vệ thiên đường còn không thành vấn đề, dù sao nơi này là đại bản doanh của Da Cáp Đức, phòng ngự cực mạnh, cũng không phải là chút nhân mã ấy của Lệ Nhược Nhã là có thể dễ dàng gặm được.

Chỉ bất quá, trong thời gian bần đạo xuyên qua cửa không gian, nhân viên thủ thành cũng đã biết được tin tức hai người Đức Nạp và Cáp Mặc bỏ mình. Ngoài ra các vị diện của thiên sứ quân đoàn khác cũng đồng loạt bị công hãm, địch nhân bốn phía ào ào tăng cường thế công, những thứ này gây ra áp lực rất lớn cho bọn hắn. Cho dù là chúng ta không đến, bọn hắn cũng sẽ chủ động đi ra ngoài tìm chỗ dựa vững chắc mà đầu hàng. Cho nên vừa nhìn thấy Lệ Nhược Nhã, quả thực giống như là nhìn thấy nhân thân, dù sao tất cả mọi người đều là có cánh, nói chuyện cũng dễ hơn a!

Cho nên bọn hắn liền thương nghị rồi lập tức quyết định tập thể đầu hàng. Đương nhiên, nguyên nhân vì Lệ Nhược Nhã chỉ là một phần, mấu chốt nhất vẫn là danh khí của danh khí thật sự quá lớn, lần trước chính là ta dẫn người đến đem nơi này biến thành đống hoang tàn, bọn hắn đối với ta ấn tượng cực kỳ khắc sâu. Hơn nữa ta mấy năm nay tổ chức thị trường chư thần, thanh danh truyền xa, ai cũng biết sau lưng ta có thế dực rất lớn, cho nên bọn hắn cũng nhất trí cho rằng ta là núi dựa lớn, bằng không, bọn hắn cũng sẽ không đầu hàng thống khoái như vậy, dù sao, bán mình cũng phải chọn một chủ nhân tốt mới được phải không?

Vì thế, dưới tình huống như vậy, mấy trăm vạn đại quân lưu thủ thiên đường, được sự dẫn đầu của mấy tên bát dực thiên sứ đi ra khoải thiên đường, quỳ gối trước người Lệ Nhược Nhã, chính thức hướng Lệ Nhược Nhã tuyên thệ đầu hàng, làm cho Lệ Nhược Nhã nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, dở khóc dở cười, nàng cảm thấy giống như mình đang nằm mơ.

Bất quá, chuyện đã tới nước này, nàng ngược lại yên lòng, nếu các đầu não đều ở đây, Anna chỉ cần một hơi là có thể phun chết toàn bộ, đó là hoàn toàn thuyết mình, trong này không có gian trá, lại xem thần sắc chân thành của bọn hắn, hiển nhiên là không có giả vờ. Cho nên, Lệ Nhược Nhã cũng yên lòng tiếp nhận

bọn hắn quy phục. Nhưng mà, vì phòng ngừa vạn nhất, nàng vẫn là trước hết điều đi đại bộ phận, cũng dẫn theo những bát dực thiên sứ này đi theo bên cạnh, mới chính thức đi vào tiếp nhận thành thiên đường.

Sau khi bần đạo mang theo Âu Dương Nhược Lan dạo quanh một vòng thần giới trở về, Lệ Nhược Nhã đã hoàn thành xong toàn bộ bố phòng của thành thiên đường, tuyệt đối nắm trong tay cả tòa thành. Vừa nhìn thấy ta, Lệ Nhược Nhã lập tức giữ chặt tay của ta, dẫn ta cùng Âu Dương Nhược Lan tiến vào trong phòng hội nghị nói :" Chàng có phải đã sớm biết tình huống nơi này rồi phải hay không?"

"Hắc hắc!" Bần đạo cười nói :"Đương nhiên, bằng không ta sao có để các nàng đi vào hiểm cảnh chứ?"

"Đáng ghét, làm người ta sợ muốn chết." Lệ Nhược Nhã nhẹ nhàng đấm ta, cười nói :"Nói mau, chàng lấy tin tức được từ đâu?"

"Hắc hắc, ta đoán." Bần đạo cười nói.

"Nói xạo!" Lệ Nhược Nhã bất mãn đánh ta một quyền nói :" Athéna luôn luôn dụng binh cẩn mật đến cực điểm, lần này sao lại xuất hiện quyết sách sai lầm lớn như thế, cư nhiên phái một đám vô dụng thủ thành, cho dù chỉ chừa lại một tên tướng lãnh quân sự, hay một gia hỏa cứng đầu, chúng ta hôm nay cũng khó tránh khỏi phải quyết chiến một hồi. Việc này bản thân ta cũng không thể tưởng tượng nổi, chàng làm sao lại có thể tiên đoán được nàng ta sẽ phạm sai lầm như vậy chứ? Đây là chuyện căn bản không có khả năng, chàng coi ta là tiểu hài tử sao?"

"Trong đó tự nhiên có một vài cố sự!" Bần đạo cười khổ nói :"Chẳng qua tạm thời không tiện nói với các nàng."

"A! Hiểu rồi." Lệ Nhược Nhã sắc mặt nhất thời tái nhợt, cho dù là Âu Dương Nhược Lan cũng là biểu hiện thương cảm.

Bần đạo vội vàng giải thích nói :" Ngàn vạn lần không nên suy nghĩ nhiều, không phải không tin các nàng mà bởi vì thực lực các nàng thật sự quá kém, vạn nhất bị điểu nhân bắt được đọc lấy trí nhớ, chúng ta đây sẽ tổn thất thảm trọng mất.

Âu Dương Nhược Lan sắc mặt hơi hơi khá hơn một chút, miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của ta.

Chẳng qua Lệ Nhược Nhã còn không phục nói :"Thực lực của ta nguyên lai còn rất kém sao?"

"Thế nào? Không phục hả?" Bần đạo cười nói :" Da Cáp Đức có mạnh hay không?"

"Mạnh!" Lệ Nhược Nhã khó hiểu nói :" Thế nhưng hắn có quan hệ đến vấn đề của chúng ta chứ? Ta tuyệt đối không cho rằng ta sẽ dễ dàng bị bắt, chẳng lẽ Da Cáp Đức lại có thể sao?"

"Ha ha, không gì là không thể!" Bần đạo cười nói. Lập tức hướng Âu Dương Nhược Lan ra hiệu.

" Tỷ tỷ, Da Cáp Đức ở đây này." Âu Dương Nhược Lan cười khổ nói :" Hắn thật sự bị bắt." Nói xong, liền lấy ra tinh thạch chứa linh hồn của Da Cáp Đức.

"A! Không! Trời ạ!" Lệ Nhược Nhã trợn mắt há hốc mồm nhìn hư ảnh Da Cáp Đức quen thuộc trên tinh thạch, cũng không biết biểu đạt sự khiếp sợ của mình như thế nào.

"Hắc hắc!" Bần đạo cười nói :"Nhìn thấy rồi chứ? Chỉ cần sách lược đúng đắn, cho dù là ta cũng có thể bắt sống Da Cáp Đức, về phần thực lực của nàng thì, chẹp!"

Lệ Nhược Nhã trừng mắt nhìn ta, cười khổ nói :"Coi như chàng lợi hại, thật không hỗ là âm hiểm quân thần, không ngờ cũng có thể sáng tạo được k Cáp ị

- Xem ra hơn một vạn người còn có cao thủ xuất sắc tồn tại, ngay cả Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ, Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ còn bị đánh chết.

Hiển nhiên ba đế tử Lục Nguyên quen biết đều không ngờ hắn nhúng tay vào vụ này, đánh chết họ cũng không tin bởi vì chuyện rất là khó tin.

- Phải rồi, Lục Nguyên, ngươi lần thứ nhất đến Văn Minh Thánh Địa hỗn độn văn minh thú, giải thích một chút về hỗn độn thánh địa cho ngươi biết vậy. Trong thân thể mới là chân chính bắt đầu liều mạng. Ở trong hỗn độn văn minh thú có tổng cộng tám nơi trọng điểm là túc, phổi, tỳ, gan, tràng, vị, thận, can. Tám chỗ này bình quân có nhất định lượng hỗn độn văn minh mảnh vỡ, nhưng số lượng rất ít. Nếu hỗn độn văn minh mảnh vỡ ở tám chỗđều bị lấy đi thì trái tim mới khởi động. Chỗ trái tim có nhiều hỗn độn văn minh mảnh vỡ, mọi người đấu cuộc chiến cuối cùng là ở trái tim giành hỗn độn văn minh mảnh vỡ.

Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Bây giờ chúng ta ở chỗ vị, xem coi có thể cướp được hỗn độn văn minh mảnh vỡ ở vị không.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Cũng tốt, vậy chúng ta cùng đi thôi.

Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử cùng Lục Nguyên một đường bay đi. Trong số những người này Pháp Thánh Đế Tử mạnh nhất là nửa bước văn minh cảnh, Pháp Tiêu Đế Tử là thế giới cảnh thập tầng, Pháp Cường Đế Tử từng huấn luyện Lục Nguyên là thế giới cảnh cửu tầng. Pháp Cường Đế Tử nhìn năm đó huấn luyện Lục Nguyên đã trưởng thành đến mức này thì có vài phần cảm thán. Bây giờ Lục Nguyên sắp mạnh hơn mình rồi.

Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử trong lúc bay tăng tốc độ cực nhanh, họ có ý thử xem tốc độ hiện tại của Lục Nguyên. Dù sao hai năm hắn mất tích, giờ rốt cuộc gặp sao không thử độ mạnh của hắn một lần. Giờ không tiện đấu nhau nên trước thử tốc độ bay đi.

705. Chương 1237: Lục Nguyên Một Chọi Bốn

Kết quả bay đi Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử phát hiện họ đã đến tốc độ cực hạn mà Lục Nguyên dễ dàng theo sau, xem bộ dạng của hắn thì còn chưa đến cực hạn. Pháp Thánh Đế Tử thầm nghĩ tốc độ cực hạn của mình có thể nhanh hơn Lục Nguyên chút, xem ra hắn lắng đọng hai năm đã trưởng thành đôi chút.

Bốn người một đường bay đi, ba vị đế tử đã đến Văn Minh Thánh Địa rồi nên khá quen thuộc, vậy mà vẫn tốn thời gian rất dài mới bay đến mục đích.

Đây là một hồ nước khá lớn, mặt trến có vị toan, toan này có thể cắn nuốt thần thể thế giới cảnh nhưng từ cấp thiên tôn trở lên thì thương tổn không lớn.

Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Đây chính là vị của hỗn độn văn minh thú.

Lục Nguyên ồ lên:

- Không phải chứ? Nhỏ như vậy?

Khoang miệng hỗn độn văn minh thú và đầu não đều to lạ lùng, bây giờ hồ nước này cũng khá to nhưng so với thể hình to lớn của hỗn độn văn minh thú thì nhỏ rất nhiều.

Pháp Thánh Đế Tử gật đầu nói:

- Nghe nói lúc hỗn độn văn minh thú còn sống vị rất to lớn nhưng sau khi nó chết thì khoảnh khắc vị co lại chín phần chín, bây giờ kích cỡ vị không bằng một phần vạn tình huống bình thường.

Pháp Thánh Đế Tử nói:

- Bây giờ chúng ta trước tiên khống chế vị rồi mới luyện hóa hỗn độn văn minh mảnh vỡ bên trong.

Gã tuyệt đối có thực lực này, gã là nửa bước văn minh cảnh đế tử pháp cổ văn minh, không thể xem thường nửa bước văn minh cảnh. Trong hơn một vạn người nửa bước văn minh cảnh chỉ có mấy chục mà thôi, không bao nhiêu cả. Ngũ đại cổ văn minh thì một văn minh có hai, ba người. Ba mươi văn minh bình thường có một người, tổng số chừng bốn mươi, đây chính là số lượng nửa bước văn minh cảnh.

Khoảng bốn mươi này lại chia làm tám hướng, một hướng khoảng ba, bốn, năm người mà thôi.

Pháp Thánh Đế Tử đến nơi này bây giờ muốn cướp hỗn độn văn minh mảnh vỡ vị là rất có khả năng.

Phần đầu khoang miệng cùng não, chỉ là một ít thử thách, điểm tâm mà thôi.

Chiến đấu đặc sắc thật sự, hơn một vạn người liều mạng bắt đầu trong thân thể hỗn độn văn minh thú.

Trong đó số người rất nhiều, có Hoang Chi Tử kỷ nguyên chi tử cực kỳ cường đại, có người bí ẩn khó lường pháp thuật huyền ảo tự nhận không kém gì Hoang Chi Tử, có những người th Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Hoàng Đế Tử, có giống Khổng Ni, Mạnh Vi, hơn nữa người như Giản Vân Sầu cũng có,

Có cả như Kiếm Chi Tử.

Tiên Chi Tử, Võ Chi Tử, Pháp Chi Tử cũng có mặt.

Trong đám người có nhân vật thành danh mấy chục vạn năm, có nhân tài xuất sắc mới xuất hiện.

Đây là thịnh sự to lớn một lần trong trung ương thiên triều.

Lục Nguyên ở trong đó không hề bắt mắt.

……

Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử và Lục Nguyên đứng trên mặt.

Hò này là vị hỗn độn văn minh thú.

Bây giờ có nhiều người tranh đoạt nên Pháp Thánh Đế Tử không dám kéo dài, lập tức lấy ra một đoàn vạn pháp địa hỏa. Vạn pháp địa hỏa của gã chính là một loạn đánh ra pháp thuật ngọn lửa hòa hợp lại, hóa ra hỏa diễm mãnh liệt khó mà tưởng tượng. Đoàn lửa tạc mặt hồ, muốn tinh luyện hỗn độn văn minh mảnh vỡ.

Đoàn lửa của gã dung hợp vạn loại lửa, vô cùng tinh thuần.

Trong khoảnh khắc xuất hiện một loại hồng hoang lửa cực kỳ cuồng bạo cứng rắn chặn lửa của Pháp Thánh Đế Tử. Hai ngọn lửa ở trên không trung va đụng nổ tung. Năng lượng nóng cháy to lớn tản ra, hồ nước cũng tức là vị biểu hiện chỗ bất phàm. Đụng phải năng lượng tạc nổ biển bình thường sẽ khô cạn, nhưng vị hồ bạc không bị lay động, một chút sóng nước cũng không giảm bớt.

Pháp Thánh Đế Tử quát lạnh:

- Là ai?

Một thanh âm hùng hồn vang lên, đi ra là một gã đàn ông mặc tím vàng. Gã đàn ông vóc dáng cao to uy phong lẫm lẫm, không ai bì nổi. Mặc dù Lục Nguyên chưa từng trông thấy người này nhưng bản năng cảm giác rất quen thuộc, dường như trời sinh ghét gã.

Pháp Thánh Đế Tử liếc mắt một cái, nói:

- Thì ra là ngươi, Hoang Thánh Đế Tử.

Lục Nguyên nghe vậy rốt cuộc hiểu tại sao ghét người này, gã nếu đã là Hoang Thánh Đế Tử thì tất nhiên hắn cực kỳ căm ghét. Năm đó Giản Vân Sầu muốn hại hắn, bày mưu lập kế, hắn giận dữ giết chết người thái cổ văn minh. Dưới tình huống đó, Hoang Thánh Đế Tử đế tử xếp thứ hai thái cổ văn minh tìm tới cửa. Khi ấy Hoang Thánh Đế Tử khủng bố tính áp đảo, gã có thực lực chủ thái cổ văn minh khiến hắn vô cùng rung động, thật là nghiền nát hắn chỉ mới là hỗn động cảnh so với giết một con kiến đơn giản hơn nhiều.

May là có Pháp Thánh Đế Tử ra tay, nếu không có gã thì khi ấy mình chết rồi.

Hoang Thánh Đế Tử, là kẻ thù to lớn của mình.

Hèn chi mình thấy người đó là người khó chịu.

Hoang Thánh Đế Tử và Pháp Thánh Đế Tử vốn có thù rồi, lần này vì tranh đoạt hỗn độn văn minh mảnh vỡ trong vị hỗn độn văn minh thú càng muốn tốc chiến tốc thắng nên không nói nhiều, oanh kích nhau. hai vị nửa bước văn minh cảnh đánh nhau, đánh đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang. Trên không trung hoang khí tung hoành, pháp thuật cuồng phi.

Lục Nguyên bất giác nhớ đến khi hắn ở hỗn động cảnh dùng ánh mắt xem thiên thần nhìn hai đế tử chiến đấu. Khi đó hai đế tử huyễn hóa ra nắm đấm to khổng lồ, hai nắm đấm ở không trung đánh nhau, cục diện cực kỳ oanh động.

Bây giờ nhìn lại, hai đế tử đều mạnh hơn trước một chút nhưng cho cảm giác không rung động bằng năm đó, mình đã biến mạnh nhiều.

Lại nói hai đế tử ở không trung giao đấu, hai thánh đế tử lần thứ hai đấu nhau.

Không biết khi nào thì sau lưng Hoang Thánh Đế Tử xuất hiện một đám người.

Nhóm người đó đương nhiên là người thái cổ văn minh, dẫn đầu chính là Cửu Hoang Truy, am hiểu thuật truy tung. Có vài người nữa đều là hạng thế giới cảnh cửu tầng, thế giới cảnh thập tầng. Họ có sáu, bảy người, so với bên Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử, Lục Nguyên thì nhiều hơn.

Tình huống không ổn.

Cửu Hoang Truy nhìn Pháp Tiêu Đế Tử, nói:

- Pháp Tiêu Đế Tử, chúng ta lại gặp mặt, một lần này ngươi sẽ chết trong tay ta.

Cửu Hoang Truy và Pháp Tiêu Đế Tử vốn có thù. Năm đó Pháp Tiêu Đế Tử muốn đoạt một pháp bảo, kết quả Cửu Hoang Truy ẩn thân bệnh cạnh định giết người đoạt bảo. Ai dè Pháp Tiêu Đế Tử giữa trận đột phá, ngược lại trọng thương Cửu Hoang Truy, thù từ đó kết xuống, giờ là lúc giải quyết. Cửu Hoang Truy dấy lên sát tâm mãnh liệt. Trong Văn Minh Thánh Địa mọi người không lưu tình gì, có cơ hội giết chóc tuyệt đối không bỏ qua. Hơn nữa thù hạn trong Văn Minh Thánh Địa không thể mang ra ngoài, đây là sớm đã có quy định,

Tương tự, Cửu Hoang Bá nhìn hướng Pháp Cường Đế Tử, nói:

- Pháp Cường Đế Tử, chúng ta cũng nên giải quyết món nợ.

Gã muốn giết Pháp Cường Đế Tử, trên mặt gã có một vết đao sâu là do Pháp Cường Đế Tử để lại.

Như vậy là còn lại bốn người.

Bên Pháp Thánh Đế Tử còn lại một người tức là Lục Nguyên.

Lục Nguyên một chọi bốn.

Bốn người bên thái cổ văn minh, Cửu Hoang Thai thế giới cảnh bát tầng nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, ngươi chính là Lục Nguyên đúng không? Nghe nói hơn hai năm trước ngươi bị Hoang Chi Tử văn minh cảnh chúng ta truy sát, sợ đến hai năm không dám lộ mặt, từ đó thành tang gia bại khuyển, thật buồn cười.

706. Chương 1238: Lục Nguyên Bị Đánh Bại?

- Bây giờ Hoang Chi Tử đi lấy hỗn độn văn minh mảnh vỡ để trùng kích thái cổ văn minh, không rảnh quan tâm ngươi, hãy để ta giết ngươi đi!

Cửu Hoang Thai cười nhạo nói.

Người khác cất tiếng cười nói:

- Đâu cần Cửu Hoang Thai đại ca ra tay, để Cửu Hoang Cực ta là được rồi. Thế giới cảnh thất tầng như ta ngược Lục Nguyên thế giới cảnh lục tầng hoàn toàn không thành vấn đề.

Đó là một thanh niên cực kỳ kiêu ngạo, tay cầm trường đao. Đừng trách đám người xem thường Lục Nguyên, một là năm đó khi hắn biến mất mới là thế giới cảnh lục tầng, pháp lực cấp bậc thấp nhất trong Văn Minh Thánh Địa, thứ hai Lục Nguyên bị Hoang Chi Tử tùy ý một kích đánh trọng thương rồi mất tích hơn hai năm, có vẻ tang gia bại khuyển. Đương nhiên điều này Lục Nguyên rất oan, hắn là đi theo Nho Chi phó chủ văn minh tu hành. Thứ ba rất đơn giản, hoang đụng phải kiếm bình thường có tuyệt đối tâm lý ưu thế, đều cho rằng mình thắng chắc.

Cho nên trong đám người thế giới cảnh thất tầng Cửu Hoang Cực càn rỡ nhìn Lục Nguyên, bộ dạng như dễ dàng chém gã rớt xuống.

Cửu Hoang Cực bước ra nói:

- Trận chiến này để ta đối phó.

Gã tới trước mặt Lục Nguyên, vênh váo nói:

- Lục Nguyên đúng không? Người như ngươi cũng dám đối đầu với thái cổ văn minh chúng ta, thật là buồn cười. Bây giờ ngươi hãy quỳ xuống nhận tội với ta, ta có thể nói Hoang Chi Tử đại ca suy xét thả ngươi.

Gã luôn ngang ngược kiêu ngạo vô cùng, không chỉ vì thân phận này mà còn một thân phận khác, là con trai của phó chủ hoang hải văn minh hơn nữa là đứa con được yêu thương, bình thường Hoang Chi Tử còn nể mặt gã vài phần.

Lục Nguyên nghe vậy giận dữ mà cười, bây giờ hắn có sức chiến đâu cao nhất toàn thế giới cảnh, lâu rồi không ai mở miệng kêu hắn quỳ xuống cầu xin tha thứ. Người thái cổ văn minh đúng là một tên so với một tên cuồng, một tên tiếp một tên vọng, không dạy cho họ một bài học thì đúng là có lỗi với bản thân.

Cửu Hoang Cực trường đao xoay chuyển, hoang khí mạnh mẽ chém hướng Lục Nguyên.

Một đao kia hùng hồn đại khí, trong một đao như có vô cùng biển cả tản ra. Đây là hoang hải văn minh đao pháp của phụ thân gã, phó chủ hoang hải văn minh. Gã không thể luyện thành văn minh cấp, đem đao pháp cải tạo thành cấp diệt thế cũng rất có uy lực, cách một đường chỉ, chém hướng Lục Nguyên.

Lục Nguyên lập tức lấy ra Dưỡng Ngô tiên kiếm chặn.

Ầm!

Hai bên ở không trung va chạm.

Lục Nguyên lập tức bị đánh bay đi, một đường rơi vào vị hồ bạc. Cửu Hoang Cực lập tức thừa thắng truy pháp. Đao pháp của gã càng xinh đẹp, một đao tiếp một đao đuổi theo gắt gao, đánh đến Lục Nguyên chỉ có nước chống đỡ chứ không phản kích được. Liên tiếp truy kích hơn mười chiêu thì ầm một tiếng, Cửu Hoang Cực đánh Lục Nguyên vào vị chi tâm trong vị hồ bạc.

Vị chi tâm! Là trung tâm của vị chi hồ.

Chỗ đó sẽ không sinh ra hỗn độn văn minh mảnh vỡ nhưng độ toan rất mạnh, coi như chủ thái cổ văn minh vào đó cũng cực kỳ khó chịu, cấp thiên tôn vào thì là tìm chết.

Chiến thắng!

Cửu Hoang Cực rất là tùy ý giơ đao lên nói:

- Lục Nguyên bình thường ở trước mặt ta mà dám không quỳ xuống xin ta, là đi tìm chết mà. Cho nên dưới đao của ta chỉ chống mười lăm chiêu là chết, thật nực cười.

Cửu Hoang Cực rất là đắc ý quơ đao.

Đúng vậy, Lục Nguyên nổi danh thiên hạ thì sao chứ? Dưới đao của mình chỉ có thể chống mười lăm chiêu liền bị chém vào trong vị chi hồ, thakạt vô dụng.

Cửu Hoang Cực có vài phần đắc ý, mình giết Lục Nguyên nổi danh thiên hạ, đến lượt mình nổi tiếng rồi.

Lục Nguyên cứ thế thua?

Ba đế tử pháp cổ văn minh đều giật mình, ban đầu họ bản năng cho rằng Lục Nguyên sẽ không thua, nhưng giờ tình hình bày ngay trước mắt, Lục Nguyên thua, hơn nữa bị người đánh vào trong vị chi tâm vị chi hồ chết chắc. Ở đó độ toan siêu cao, Lục Nguyên chết chắc rồi. Đây là sao? Họ muốn đi cứu Lục Nguyên nhưng trong phút chốc bị đối thủ quấn lấy không thoát ra được.

Người thái cổ văn minh cũng ngây ra. Lục Nguyên cứ thế chết rồi? Chết dễ quá đi? Phút chốc người thái cổ văn minh cũng hơi khó hiểu, dù sao Lục Nguyên nổi danh thiên hạ. Nhưng ngẫm lại hai năm trước Lục Nguyên là thực lực thế giới cảnh lục tầng, mà kiếm thì bị hoang khắc chế cho nên thua chết dưới đao của Cửu Hoang Cực, chết trong vòng mười lăm chiêu cũng là chuyện cực kỳ bình thường, nghĩ vậy thì sự việc hợp tình hợp lý rồi.

Lục Nguyên tại sao thua được? Thua trong tay Cửu Hoang Cực thế giới cảnh thất tầng thái cổ văn minh?

Bây giờ thực lực của Lục Nguyên là thế giới cảnh bát tầng cộng thêm kiếm khắc hoang, cho dù chém thế giới cảnh thập tầng thái cổ văn minh trừ Hoang Chi Tử ra cũng đủ dùng, sao mà thua trong tay thế giới cảnh thất tầng được. Chuyện này càng quái lạ đây.

Vị hỗn độn văn minh thú, cực kỳ nhỏ, chỉ cỡ một hồ nước to thôi.

Thái Cổ và Pháp Cổ đấu nhau kịch liệt.

Cửu Hoang Cực cười to, vô cùng đắc ý nói:

- Lục Nguyên tầm thường chỉ là đá lót chân cho ta thành danh. Sau này vị chi tâm ta danh chấn thiên địa.

Lúc này còn chưa ra tay gồm thế giới cảnh cửu tầng Nguyên Tuyệt Tâm, Nguyên Tuyệt Xích. Thế giới cảnh bát tầng Cửu Hoang Thai, thế giới cảnh thất tầng Cửu Hoang Cực. Bốn người thấy Lục Nguyên rơi vào vị chi tâm vị chi hồ cực kỳ toan thì không ngừng lại đánh hướng Pháp Tiêu Đế Tử cùng Pháp Cường Đế Tử.

Lúc này Lục Nguyên bị hút vào vị chi tâm cũng rất lấy làm lạ. Chuyện gì vậy, sao mình có thể không làm gì được Cửu Hoang Cực thế giới cảnh thất tầng bình thường? Thật vớ vẩn. Nhưng lúc đánh nhau không biết tại sao mặt sau truyền đến lực hút cực mạnh làm hắn kiềm không được bị kéo xuống vị chi tâm. Lực lượng này mạnh đến hắn khó mà đối kháng.

Mười lăm đao chiêu của Cửu Hoang Cực nói thẳng ra là thêm vào chút pháp lực thôi, chân chính đánh mình vào trong vị chi tâm là do lực hút mạnh mẽ đó.

Vậy nên Lục Nguyên mới thua mà chẳng hiểu gì cả.

Bây giờ Lục Nguyên chỉ cảm thấy buồn bực vô cùng.

Trong vị chi tâm cường toan tổn thương cực kỳ lớn với Lục Nguyên.

Cường toan vị chi tâm tại sao hút mình vào đây? Lục Nguyên rất lấy làm lạ, vừa vận pháp lực chống cường toan vừa khắp nơi đánh giá, phát hiện cường toan vị chi tâm màu hổ phách. Sức quan sát của Lục Nguyên rất mạnh, bây giờ vận pháp lực vào đôi mắt nên phát hiện mấy chỗ rất nhỏ trong vị chi tâm dường như có đủ kiểu đủ dạng tế bào, những này tế bào không tính hoàn mỹ, căn bản không giống tế bào của hỗn độn văn minh thú. Tế bào giống thế giới cảnh, thậm chí là hỗn động cảnh này là sao chứ?

Không lẽ?

Lục Nguyên đột nhiên nghĩ ra một loại khả năng, nơi này là vị.

Vị nói trắng ra là chỗ ăn uống.

Tế bào khác trong đây có lẽ là tế bào thực vật bị hỗn độn văn minh thú nuốt.

Nếu nghĩ vậy thì hợp lý rồi.

Khoan đã!

Tại sao vị của mình cũng nhảy lên? Hơn nữa nhảy rất nhanh, dường như cộng hưởng với vị chi tâm hỗn độn văn minh thú. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Lúc này, một ý niệm cường đến không gì sánh bằng truyền vào óc Lục Nguyên, khiến hắn hiểu đầu đuôi câu chuyện.

707. Chương 1239: Vỏ Kiếm Vị

Vị hỗn độn văn minh thú, cái gọi là vị tức là nơi tiêu hóa thực vật. Trước kia hỗn độn văn minh thú xem như thú ham ăn, ăn không biết bao nhiêu thứ tốt.

Lục Nguyên cũng tham ăn, trong bụng ăn không biết bao nhiêu món ngon.

Tức là nói vị hỗn độn văn minh thú và vị của Lục Nguyên vì tham ăn mỹ thực mà có chút cộng hưởng.

Lý do cộng hưởng cũng vì vị hỗn độn văn minh thú có chút sinh ra mùi vị ma thần.

Trong khoang miệng xuất hiện mùi vị Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ, đầu não thì xuất hiện mùi vị Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ ma thần não, bởi vì mở thất khiếu ngũ quan nên đặc biệt dễ dàng sinh ra ma thần. Hoàn cảnh ở đó cũng ác liệt hơn thân thể, không bằng thân thể có văn minh mảnh vỡ.

Còn vị thì sao? Nơi này tuy là thân thể nhưng liên kết với đầu, ăn thứ gì cái thứ nhất đến chính là vị, cho nên vị cũng dần muốn sinh ra một ma thần.

Ma thần bản chất giống như Hỗn Độn Ma Thiệt Chủ, Hỗn Độn Não Phong Bạo Chủ.

Nhưng vị sinh ra ma thần tốc độ chậm hơn hai cái trên, nếu cứ tiếp tục không biết một kỷ nguyên nữa có sinh ra ma thần không. Nhưng mà vị hỗn độn văn minh thú và vị của Lục Nguyên sinh ra cộng hưởng, cho nên bản năng vị chi tâm đem vị chi ma niệm truyền cho hắn, và cũng truyền đến Hỗn Độn Vị Tinh.

Không sai, chính là Hỗn Độn Vị Tinh mà Lục Nguyên muốn.

Lúc trước Hỗn Độn Thiệt Tinh, Hỗn Độn Não Tinh đều là đánh chết đánh sống.

Nhưng bây giờ Hỗn Độn Vị Tinh tự động đưa lên cửa, tương đương chủ động.

Đây thật là muốn đem Lục Nguyên cải tạo thành hỗn độn vị toan chủ. Chậc chậc, Lục Nguyên chưa từng nghĩ mình suýt chút chuyển biến thành một tinh anh quái vật. Khó được, khó được nha, ban đầu văn tự chính tự giơ lên, đã triệt để tẩy trừ ma niệm đó, và cũng hấp thu Hỗn Độn Vị Tinh vào trong tân kiếm thế giới.

Lấy thần niệm rót vào trong đó, phát hiện Hỗn Độn Vị Tinh xinh đẹp không giống bình thường.

Đúng vậy, rất xinh đẹp, quá hoàn mỹ. Loại hình thức sinh mệnh này so với của mình cao minh quá nhiều, thật là kém xa lắc xa lơ.

Khoan đã, trong ý niệm này trừ vị và toan ra còn có một điểm.

Chính là làm sao đột phá đến thế giới cảnh cửu tầng.

Bây giờ Lục Nguyên là thế giới cảnh bát tầng, muốn trước đột phá thế giới cảnh cửu tầng nhưng tra xét nhiều tư liệu nho chi văn minh mà không có cách nói cố định, nói là có thể ngộ đạo đột phá hay là dùng tài nguyên đột phát, nhưng cho tới nay còn chưa ngộ đạo làm sao đột phá. Tài nguyên thì trong phút chốc không tìm ra tài nguyên nào đột phá thế giới cảnh cửu tầng.

Cho nên luôn kẹt ở thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh.

Nhưng bây giờ tiếp nhận vị chi ma niệm và Hỗn Độn Vị Tinh, hắn bỗng nghĩ tới làm sao đột phá thế giới cảnh cửu tầng quy nhất cảnh.

Thế giới cảnh bát tầng là chân giới cảnh, xuất hiện thế giới của mình. Thế giới cảnh cửu tầng là chân nhất cảnh, có thể đem pháp lực thế giới dung nhập vào mỗi chiêu mỗi thức. Tức là nói tầng này mấu chốt ở chỗ có thể lợi dụng tân kiếm thế giới của mình, đem lực lượng tân kiếm thế giới cùng phát huy ra, dùng tân kiếm thế giới đè bẹp đối thủ.

Lúc trước mình không thể đột phá cũng là vì chẳng thể lợi dụng lực lượng tân kiếm thế giới.

Lục Nguyên sinh ra loại ngộ đạo, thực vật ở trong vị của mình, mình có thể phát huy năng lượng trong thực vật. Tân kiếm thế giới nếu liên kết với vị, thông qua vị thì có phải là mình sẽ dùng được năng lượng tân kiếm thế giới? Tức là nói chỉ cần mình đem tân kiếm thế giới liên kết với vị là được.

Vị của mình và tân kiếm thế giới làm sao liên kết đây?

Vị của mình tuy là một phần thần thể nhưng không tính quá khoa trương, tân kiếm thế giới thì sao? Đều là kiếm chi thế giới. Cố tình kiếm chi thế giới là sắc bén nhất, tức là tân kiếm thế giới sắc bén không gì sánh bằng, nếu dễ dàng liên tiếp e rằng sẽ đâm thủng vị. Lúc đó dạ dày tiêu đời, mình cũng bị thương nhẹ.

Có thể chứa kiếm thì chỉ có vỏ.

Kiếm có sắc bén cỡ nào cũng không thương tổn vỏ được.

Kiếm dù có mũi nhọn hơn cũng sẽ bị vỏ che đi ánh sáng.

Mình phải tạo ra một vỏ tân kiếm thế giới.

Tức là nói đem vị của mình sửa đổi thành cổ kính, thâm trầm như vỏ kiếm. Nhưng muốn đem vị đổi thành cổ kính thâm trầm vỏ kiếm để chứa vô tận kiếm phong thì nói dễ hơn làm. Lục Nguyên suy tư, cũng cải tạo vị của mình. Muốn cải tạo vị thành hình dạng đó, không đúng, không chỉ là hình dạng mà còn thần tủy, nhất định phải được vỏ thần tủy mới được.

Lần đầu sửa đổi, thất bại mà còn hộc búng máu. Mũi nhọn tân kiếm thế giới đâm bị thương dạ dày, may mà rút lui sớm.

Lần thứ hai, thất bại, lần này lại bị mũi nhọn tân kiếm thế giới đâm thương.

Lần thứ ba thất bại, vẫn là thất bại.

Lại đến, dù thất bại mấy lần đều lặp lại. Bây giờ mỗi tăng lên chút thực lực thì cách trùng kích văn minh cảnh càng gần một bước. Vốn không khát vọng tăng thực lực lắm nhưng có Hoang Chi Tử nặng nề đè ép, không nhanh chút tăng thực lực được không?

Lục Nguyên tiếp tục thử đem vị đổi thành vỏ, nhưng muốn làm chuyện đó không dễ dàng. Đôi tay Lục Nguyên ở không trung huyễn hóa, ngón tay trái thành vỏ, ngón tay phải thành kiếm. Ngón tay phải không ngừng mấp máy, ngón tay trái cũng không ngừng di chuyển như cuộc chiến kiếm đối vỏ kiếm vậy.

Kiếm thức tinh diệu, trong thoáng chốc vỏ kiếm không kiềm được, nhưng dần dần vỏ kiếm có thể tiếp được kiếm thế. Dù sao vỏ và kiếm là một thể. Kiếm tức có vỏ, có vỏ là có kiếm.

Đương nhiên đây là đối với Lục Nguyên, đối với loại người như Phi Kiếm Khách thì có kiếm không có vỏ, xuất thủ vô tình.

Lục Nguyên thì sao, bình thường hết ăn lại nằm, người rất là lười, chỉ khi phải liều mạng thì kiếm mới tỏa ra ánh sáng. Lục Nguyên bỗng phát hiện thường ngày mình lười và mê rượu vân vân thật ra đều là một cái vỏ, vỏ có thể chei đi mũi nhọn kiếm, đây là vỏ kiếm lười nhác của mình.

Không biết khi nào thì Lục Nguyên phát hiện ra vỏ của mình ngày càng thành công. Cổ kính, đại khí, lại du nhưng có thể hoàn toàn che giấu mũi nhọn kiếm. Đây là bình thường Lục Nguyên gom góp tích luỹ, thường ngày tu vi vỏ kiếm của hắn không hời hợt chút nào. Khi tu kiếm thì cũng tu sao, kiếm là dương mà vỏ là âm, âm dương cùng thể cùng tồn tại, chẳng qua tu vi vỏ luôn không bị kích thích, lần này đột nhiên nghĩ tới chuyện này, bỗng kích hoạt tu vi vỏ kiếm của mình.

Vỏ, rốt cuộc thành.

Lục Nguyên dừng lại động tác đôi tay, thần niệm tiến vào dạ dày, dựa theo lĩnh ngộ với kiếm chân chính thay đổi vị của mình. Lần này không giống lúc trước cải tạo hình dạng mà là cải tọa về thần tủy. Dần dần hình dạng dạ dày không biến đổi bao nhiêu nhưng thần tủy thì có.

Cổ kính, đại khí, cắn nuốt tất cả, bình thản an nhàn.

Đây là đặc tính của mình.

Vỏ kiếm vị.

Dùng thần hồn quan sát vỏ kiếm vị sau khi mình cải tạo, Lục Nguyên thầm nhủ, rốt cuộc thành công, đúng vậy, thất bại mấy lần cuối cùng phát triển tu vi vỏ kiếm thì cũng rốt cuộc thành công.

Tiếp theo chính là công tác cuối cùng trùng kích thế giới cảnh cửu tầng quy nhất cảnh, tức là nói từ tân kiếm thế giới cùng vị của mình liên tiếp, khâu tiếp theo cực kỳ quan trọng.

708. Chương 1240: Đến Thế Giới Cảnh Cửu Tầng (1)

< post="" thêm="" phụ="" chương="" quyết="" đấu="" (1-6)="" nha="" các="" bạn="">>

Ầm ầm ù ù!

Liên kết đã bắt đầu.

Tân kiếm thế giới giống như thanh kiếm cực kỳ sắc bén từ dị thế giới đâm tới, kẻ chặn phải chết, đây quả thực là lực lượng một thế giới ập đến, không người có thể vận dụng.

Lực lượng cực kỳ sắc bén, tân kiếm thế giới đập hướng Lục Nguyên. Lục Nguyên dùng hết tinh thần dẫn đạo vị, bây giờ phải xem có thành công hay không. Lục Nguyên đã chuẩn bị sẽ bị trọng thương rồi. Tân kiếm thế giới nặng nềđánh vào dạ dày.

Trong chớp mắt vô số ánh sáng biến mất vô hình.

Kiếm vào trong vỏ, kiếm quang biến mất.

Thành công!

Lòng Lục Nguyên dâng lên vui sướng, không sai, rốt cuộc đã thành công, vị của mình không bị thương chút xíu nào.

Bây giờ tân kiếm thế giới và vị liên kết, sử dụng lực lượng vị thôi.

Tựa như bình thường vận dụng lực lượng trong thực vật vậy, bắt đầu dùng lực lượng vị liên tiếp cùng tân kiếm thế giới. Lục Nguyên từng chút một sử dụng lực lượng tân kiếm thế giới, phát hiện lực lượng tân kiếm thế giới từng chút từng chút rót vào bàn tay mình, vào kiếm.

Tốt lắm, loại suy nghĩ chợt lóe này quả nhiên hữu dụng, hèn chi trước kia có người từng nói thế giới cảnh bát tầng chân giới cảnh xông thế giới cảnh cửu tầng quy nhất cảnh không có cách cố định, tùy tiện ngươi muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Vậy tiếp tục thôi!

Pháp lực tân kiếm thế giới cho ta dùng đi!

Pháp lực tân kiếm thế giới không ngừng tuôn hướng bàn tay Lục Nguyên.

Một phần pháp lực!

Hai phần pháp lực!

Ba phần pháp lực!

Năm phần pháp lực!

Tám phần pháp lực!

Khoan đã, chính lúc này phát hiện hơi kẹt, trong nguyên thế giới kiếm quyển có một ít nơi bí ẩn khó lường, một số thứ bí ẩn khôn cùng, mặc dù Lục Nguyên đã thu thế giới kiếm quyển về mình hóa thành một phần tân kiếm thế giới nhưng nguyên thế giới kiếm quyển còn có không ít đồ tốt, bây giờ muốn đem chúng phát huy cùng đánh ra thì hơi khó. Nhưng mà…

- Vạn kiếm quy nhất, kiếm đạo phía trên, cho ta sử dụng!

Lục Nguyên quát dài:

- Nó và ta nếu thành văn minh, hồi phục kiếm đạo, phát dương kiếm đạo!

Lời này dường như ánh vạn cổ trời xanh, một câu như đối với kiếm kỷ nguyên.

Chín phần pháp lực!

Mười phần pháp lực!

Ầm ầm ù ù!

Chớp mắt Lục Nguyên cảm thấy trong bàn tay có lực lượng vô cùng. Toàn bộ lực lượng tân kiếm thế giới đều nắm trong tay mình, hoàn toàn thành công! Và hắn cảm giác toàn thân biến hóa nhiều, như có vô số ánh sáng quay quanh mình, thậm chí còn thấy trên không trung xuất hiện vô số thụy tường, dường như bên cạnh có vô số thụy long, thụy hổ, thụy phượng, tử khí thiên điều, hồng quang vạn trượng, tất cả xuất hiện. Đây là cõi trời đất chúc mừng, chúc mừng thiên địa lại xuất hiện một cường giả mới thế giới cảnh cửu tầng.

Thế giới cảnh cửu tầng tại trung ương thiên triều không gặp nhiều lắm, xem như khá mạnh, cơ bản đứng trên đỉnh sinh mệnh.

Rất tốt!

Lục Nguyên vận pháp lực, pháp lực dâng lên cực kỳ rõ ràng, hữu dụng nhất là có thểđem pháp lực, tân kiếm thế giới rót vào trong công kích của mình, lực công kích tăng gấp đôi, độ cứng thân thểđều thăng lên rất nhiều. Lục Nguyên nhẹ giương tay, dường như cảm thấy lực lượng bước hướng hoàn mỹ.

Không sai, là hoàn mỹ!

Hiện tại thế giới cảnh là bước hướng hoàn mỹ cá nhân, hoàn mỹ mọi mặt.

Còn văn minh cảnh là vượt qua hoàn mỹ.

Bây giờ có thểđi ra ngoài rồi. Mới rồi bị Cửu Hoang Cực thế giới cảnh thất tầng cực kỳ bình thường mười lăm đao đánh bại thật là mất mặt. Lục Nguyên định ra ngoài thì phát hiện không thể, dường như vị chi tâm kết thành một tầng cường toan bình chướng chặn lại, muốn đi ra mà không thể.

Đây là sao? Lục Nguyên suy nghĩ một chút liền hiểu, thì ra làm nửa ngày vị chi tâm đang hạn chết mình ra ngoài. Không sai, vị chi tâm là xem mình thành hỗn độn vị toan chủ, muốn mình có thể biến cường chút tiêu hóa một tầng cường toan bình chướng mới đi ra được.

Cũng được, nếu bây giờ không ra được vậy hãy tiêu hóa tầng cường toan bình chướng này đi.

Hiện tại thân phận của Lục Nguyên là hỗn độn vị toan chủ, Hỗn Độn Vị Tinh đều ở trong tân kiếm thế giới của hắn, cho nên nhẹ động là thu tầng cường toan bình chướng vào ngay. Phút chốc trong tân kiếm thế giới xuất hiện một hồ nước cường toan, độ toan của nó có vài phần phong thái hỗn độn văn minh chủ.

Phải rồi, có cần mình chơi một kiếm không? Trong ngũ vị chi kiếm chẳng phải có một phong chi toan kiếm sao? Nếu đem phong chi toan kiếm đơn độc đánh ra thêm vào hồ nước cường toan thì sẽ biến thành loại kiếm gì đây? Ngón tay Lục Nguyên động, chớp mắt một kiếm khí thản nhiên tuôn ra.

Ủa, không tác dụng.

Phong chi toan kiếm thêm vào cường toan hồ nước, không có một chút tác dụng, hiệu quả vô cùng bình thường.

Khoan đã! Mới rồi Lục Nguyên không cẩn thận thử kết quả kiếm pháp này đánh vào tay, cảm thấy tay vô cùng đau đớn, khó chịu tới cực điểm, cảm giác bàn tay chớp mắt bị thiêu đốt, dường như ngón tay sắp ăn mòn, thảm thiết quá!

Đây chính là uy lực của một kiếm này. Mặt ngoài nhìn thì vô cùng bình thường nhưng sự thật là uy lực rất lớn. Tốt lắm, một kiếm uy lực to lớn có thể xếp vào cổ quái kiếm đạo đệ nhị kiếm. Đặt tên cho nó nào, gọi là vạn toan chi kiếm đi! Tác dụng của một kiếm này cũng là ăn mòn đối thủ, dù là địch thủ có pháp bảo phòng ngự cũng sẽ bị ăn mòn luôn.

Giờ nên là lúc đi ra ngoài, không còn cường toan bình chướng ngăn trở, Lục Nguyên trực tiếp vọt ra bay lên, lao ra khỏi vị chi tâm tiến vào vị chi hồ rồi từ vị chi hồ bay lên trời. Lục Nguyên phóng lên cao phát hiện tình thế không tốt lắm. Ví dụ như cuộc chiến song thánh đế tử của Pháp Thánh Đế Tử, Hoang Thánh Đế Tử. Lần trước Pháp Thánh Đế Tử chiếm ưu thế mà lần này là Hoang Thánh Đế Tử lấn lướt.

Trên không trung truyền đến tiếng cười to của Hoang Thánh Đế Tử:

- Pháp Thánh Đế Tử, ngươi có biết tại sao ta thắng ngươi không? Lần trước ta không bằng ngươi, nhưng sau khi trở về Hoang Chi Tử chỉđiểm cho ta nhiều, chỉ ra sơ hở trong chiêu thức của ngươi hơn nữa trợ giúp ta tăng sức chiến đấu. Bây giờ sức chiến đấu của ngươi đã dưới ta, thua cho ta!

Sấm sét to lớn tạc nổ giữa hai người giao đấu. Hoang Thánh Đế Tửđúng là chiếm hết ưu thế, Pháp Thánh Đế Tử ngàn cân treo sợi tóc. Hoang Chi Tử thật đáng sợ, cứng rắn tăng sức chiến đấu của Hoang Thánh Đế Tử lên trên Pháp Thánh Đế Tử làm Pháp Thánh Đế Tử bị thương không nhẹ.

Chiến cuộc bên kia, Pháp Tiêu Đế Tử và Pháp Cường Đế Tử lại bị Cửu Hoang Truy thế giới cảnh thập tầng, Cửu Hoang Bá thế giới cảnh bát tầng, Nguyên Tuyệt Tâm thế giới cảnh cửu tầng, Nguyên Tuyệt Xích thế giới cảnh cửu tầng, Cửu Hoang Thai thế giới cảnh bát tầng, và Cửu Hoang Cực thế giới cảnh thất tầng, sáu người vây công. Đụng phải sáu người bao vây, Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử bị thương rất nặng tùy thời sẽ chết. Lần này Pháp Cổ và Thái Cổ tranh đấu, là Thái Cổ chiếm ưu thế tuyệt đối, điều này trước kia rất hiếm thấy.

Thật ra nhiều người đều cho rằng Thái Cổ sớm muộn gì sẽ hoàn toàn vùng lên, trong ngũ đại cổ văn minh có thể lại leo thang. Dù sao Hoang Chi Tử xuất hiện, người này chú định là văn minh cảnh, hơn nữa rất có khả năng xông lên chủ văn minh. Nếu gã xông chủ văn minh thì thực lực Thái Cổ có thể nói là tăng rất lớn.

Hoa Sơn Tiên Môn

Quyết đấu(1)

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

vipvanda :

Thế giới cảnh thập tầng Cửu Hoang Truy còn thua, hai người Nguyên Tuyệt Tâm, Nguyên Tuyệt Xích đều là thế giới cảnh cửu tầng, cảm thấy mình không có khả năng là đối thủ của Lục Nguyên. Họ tự biết sức mạnh, tuy không biết tại sao Lục Nguyên mạnh như vậy nhưng họ tuyệt đối không cường bằng hắn bây giờ.

Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tử cũng là kinh nghiệm tràn đầy, ánh mắt sâu sắc, mặc dù người có nhiều vết thương nhưng thấy Nguyên Tuyệt Tâm, Nguyên Tuyệt Xích không có ý muốn chiến lập tức bắt lấy cơ hội phản công. Khoảnh khắc đã đẩy hai người Nguyên Tuyệt Tâm, Nguyên Tuyệt Xích rơi vào thế yếu gần như vào đường chết. Mới rồi Nguyên Tuyệt Tâm, Nguyên Tuyệt Xích hạ sát thủ với họ thì đương nhiên họ sẽ không nương tay. Hai đế tử bùng phát sức chiến đấu cường đại, Nguyên Tuyệt Tâm, Nguyên Tuyệt Xích không ngừng tăng thêm vết thương, nguy hiểm đường tơ kẽ tóc.

Cửu Hoang Bá nằm trên mặt đất thở hồng hộc, gã bị thương quá nặng.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Một kiếm này đã đánh chết ba người, trọng thương một người.

Trong đó có thế giới cảnh thập tầng Cửu Hoang Truy.

Vốn một kiếm bình thường này kiếm thế sớm tận, nhưng mà vị chi hồ bạc đè nén áp lực nhiều năm không trút ra vậy nên kiếm này chưa tuyệt.

Một kiếm chưa tuyệt đánh thẳng hướng Hoang Thánh Đế Tử.

Kiếm phong lạnh lẽo, thân kiếm sáng lóng lánh.

Một kiếm quyết tuyệt.

Chính lúc này, Hoang Thánh Đế Tử ở không trung bàn tay to khựng lại, giữa trời mạnh mẽ chém ra một nhát đao pháp như uyển nhược hồng hoang thủy sơ, thánh mà minh, đao khí đậm đặc đến cực điểm, chớp mắt chém một kiếm của Lục Nguyên thành bụi phấn, kiếm thế cuối cùng tận.

Hoang Thánh Đế Tử không uổng là Hoang Thánh Đế Tử, một kiếm tuyệt vời như thế bị gã dễ dàng ngăn cản.

Nhưng Lục Nguyên cũng hiểu, Hoang Thánh Đế Tử có thể làm được điều này rất đơn giản, kiếm thế lúc tru Cửu Hoang Truy đã dùng hết, kiếm ý chưa tận mà kiếm thếđã chấm dứt, vậy nên mới bị Hoang Thánh Đế Tử dễ dàng một đao chém nát. Đương nhiên bản thân Hoang Thánh Đế Tửđủ mạnh, nếu không thì đã không thực hiện được điều này.

Hoang Thánh Đế Tử ở không trung chém ra một kích tuyệt đối mạnh mẽ.

- Đại Hoang Vô Pháp!

Nhát đao đột nhiên đánh ra nặng nềđập hướng Pháp Thánh Đế Tử, chiêu này đại biểu pháp thuật biến mất ở thời đại hoang. Pháp Thánh Đế Tử vốn rơi vào thế yếu còn bị Hoang Thánh Đế Tử nặng nềđập một cú, ngã xuống đất, bị thương nặng.

Cuộc chiến hai thánh đế tử lần đầu tiên là Hoang Thánh Đế Tử thua, lần thứ hai là Pháp Thánh Đế Tử bại.

Hoang Thánh Đế Tử cười to, chắp tay sau lưng nói:

- Pháp Thánh Đế Tử, lần này là ngươi thua.

Gã và Pháp Thánh Đế Tử vốn chỉ cách một đường chỉ, có được Hoang Chi Tử giúp đỡ tăng cao thực lực, đánh bại Pháp Thánh Đế Tử. Sau khi Hoang Thánh Đế Tửđánh bại Pháp Thánh Đế Tử rồi mới nhìn hướng Lục Nguyên.

Thế cục bỗng nhiên chuyển đổi.

Mới bắt đầu là Thái Cổ chiếm ưu thế, nhưng Lục Nguyên bỗng bày ra lực sát thương mạnh mẽ khiến bên Pháp Cổ ngoi lên. Nhưng ai dè tình thế lần thứ hai xoay chuyển, Hoang Thánh Đế Tử trọng thương Pháp Thánh Đế Tử, tình thế lại đổi. Dù sao hai trận chiến này mấu chốt nhất là cuộc chiến của hai thánh đế tử, những người khác có đánh dữ dội hơn cũng không bằng.

Bây giờ Pháp Thánh Đế Tử nửa bước văn minh cảnh bị yếu thế, Hoang Thánh Đế Tử thì chiếm ưu thế. Hoang Thánh Đế Tử có thểđại sát tứ phương.

Pháp Tiêu Đế Tử, Pháp Cường Đế Tửđều biến sắc mặt.

Còn Nguyên Xích Tâm, Nguyên Xích Tuyệt, cùng với Cửu Hoang Bá trọng thương thì thờ phào một hơi. Hoang Thánh Đế Tử có thểđặt định đại cục.

Hoang Thánh Đế Tử trọng thương Pháp Thánh Đế Tử xong đáp uống mặt hồ, tùy tiện búng ngón tay, bùm bùm, Pháp Tiêu Đế Tử và Pháp Cường Đế Tử bay ra ngoài miệng hộc máu. Tực lực của hai người kém hơn Hoang Thánh Đế Tử thật xa, lúc trước chiến đấu đã bị thương rất nặng cho nên mới dễ dàng hai cái búng đã bắn ra ngoài, bị trọng thương.

Bây giờ hai phe còn lại người có sức chiến đấu đều chỉ có một người.

Bên Thái Cổ còn lại Hoang Thánh Đế Tử.

Bên Pháp Cổ còn lại Lục Nguyên.

Cuộc chiến đấu thảm liệt đến mức độ này, thảm khốc đến chỉ còn lại hai người cuối cùng.

Nhưng hai người còn đứng rõ ràng thấy ra Hoang Thánh Đế Tử mạnh hơn xa Lục Nguyên. Hoang Thánh Đế Tử một thân khí thế cường đại khiến thiên địa rung động. Lục Nguyên khí thế kém hơn. Hoang Thánh Đế Tử là nửa bước văn minh cảnh, là người mạnh nhất dưới văn minh cảnh, Lục Nguyên thì kém rất nhiều.

Hoang Thánh Đế Tử nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Lần đầu tiên muốn giết ngươi đã bị Pháp Thánh Đế Tử ngăn chăn, khiến ngươi trưởng thành nhiều như vậy, bây giờđánh chết cả Cửu Hoang Truy thế giới cảnh thập tầng. Thời gian qua rất lâu, ngươi cũng trưởng thành nhiều, tiếc rằng ngươi sẽ dừng lại ở đây.

Hoang Thánh Đế Tử nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ta rất ít khi thật sự muốn hủy diệt một người, tùy tiện nghiền liền diệt nhiều sinh mệnh. Nhưng ngươi thì khác, ta tật sự rất muốn hủy diệt ngươi, còn ngươi, ngoan ngoãn để ta tiêu diệt đi. Ta muốn giết ngươi rồi lại tìm tới chỗ Kiếm Môn ở, đồ cả nhà Kiếm Môn. Môn phái nước ngoài ngươi xuất thân ta cũng sẽ triệt để tàn sát!

Gã phóng sát khí ngập trời.

- Bây giờ thì, ngươi chết cho ta!

Hoang Thánh Đế Tử quát dài, rút ra đao, nói:

- Hiện tại ngươi có chút thực lực, để ngươi chết biết tên đao của ta vậy. Đao của ta gọi là Hoang Thú Đao.

Đao của gã dài sáu trượng năm phân, thân đao bóng loáng sáng ngời, đuôi đao có đồ án dã thú. Đồ án đó dường như đại biểu dã thú chân lý nhất.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Ngươi rất mạnh, Hoang Thánh Đế Tử, nhưng trận chiến này ngươi sẽ thua.

Lục Nguyên nhẹ ấn kiếm mình, kiếm sáng ngời mà chính khí. Sau khi được ban đầu văn tự chính tự rồi Dưỡng Ngô tiên kiếm càng có vài phần thần tú. Kiếm vốn là có chút vị thần mà minh rồi.

Cái gì? Lục Nguyên cho rằng hắn sẽ thắng?

Thật là buồn cười!

Hắn có biết nửa bước văn minh cảnh ở trung ương thiên triều đại biểu là gì không? Nửa bước văn minh cảnh là gần với văn minh, trong cổ văn minh có quyền thế rất lớn.

Nửa! Bước! Văn! Minh! Bốn chữ, hiện ra uy thế!

- Ngươi có biết đao pháo của ta gọi là gì không?

Hoang Thánh Đế Tử nhìn Lục Nguyên, nói:

- Đao pháp của ta gọi là Hoang Thú Văn Minh Đao Pháp, lấy đặc điểm hoang và thú. Đao pháp của ta đã nắm giữ hoang chân lý, thú chân lý, văn minh dưới đao của ta trôi chảy.

Thật ra mới rồi Hoang Thánh Đế Tử có thểđánh bại Pháp Thánh Đế Tử là dựa vào bộ hoang Hoang Thú Văn Minh Đao Pháp này đây.

Hoang Thú Đao bắn ra khỏi vỏ, dường như cảm giác được một loại hơi thở hoang, là hơi thở từđại hoang mãnh thú.

Một đao kia ở không trung vạch một đường như tia chớp chém hướng Lục Nguyên. Không gian dường như bị rạch nát, thời gian dường như cũng bị một đao kia dừng lại.

Đây thật là một đao sao?

Tại sao một đao kia xẹt qua không trung mà người bên cạnh thấy rất nhiều vật không giống bình thường? Dường như thấy thời hồng hoang, trên đại hoang hoang điểu cực kỳ nhanh nhẹn bay lượn, đường cong linh hoạt mà hoàn mỹ. Và như thấy hồng hoang thì có hoang lang, độc tác tàn bạo mà hoàn mỹ. Thấy thời hồng hoang có chín đầu nguyên hổ, động tác uy bá mà hoàn mỹ.

Và như thấy thời hồng hoang thiên tuyết kình, động tác ưu nhã mà hoàn mỹ.

Dường như thấy thời hồng hoang ám dạ xà, động tác tàn nhẫn âm hiểm mà hoàn mỹ.

Dường như thấy thời hồng hoang bạch phụ quái, nó uyên bác mà hoàn mỹ.

Dường như thấy thời hồng hoang địa hành thú, lặn đi mà hoàn mỹ.

Trong một đao kia hiện ra vô số chiêu thức hoàn mỹ.

Đúng vậy, là hoàn mỹ.

Đủ kiểu đủ dạng hoàn mỹ.

Vương Quốc Hoa thuận miệng nói, Chung Tiểu Nhã nhìn hắn với ánh mắt đầy nghi ngờ.

- Cái này khó nói, chẳng may tôi mở cửa ở trong đó có cô nào đó thì sao? Đàn ông các anh không phải thích như vậy ư?

Vương Quốc Hoa không có giải thích, từ lâu hắn đã biết đấu võ mồm với một phụ nữ là rất ngu xuẩn.

Có thể là cảm thấy không thú vị hoặc là thấy mình nói không quá đúng nên Chung Tiểu Nhã lộ vẻ áy náy.

- Tôi đã đặt bàn ở phòng ăn, anh lên phòng lau người hay là vào ăn luôn?

- Vậy thì vào luôn.

Vương Quốc Hoa mỉm cười đưa tay ra mời nhưng không nói cảm ơn.

Phòng không lớn, hai người ngồi là thừa sức. Lúc Vương Quốc Hoa cởi áo khoác, Chung Tiểu Nhã đưa tay ra cầm, Vương Quốc Hoa theo thói quen nhận sự phục vụ này.

Hắn ngồi xuống cầm thực đơn xem qua một chút rồi thở dài một tiếng.

- khách sạn nào cũng giống nhau, thực ra tôi bây giờ muốn ăn món đặc sản của quê hơn.

Chung Tiểu Nhã cười nói.

- Cái này thì dễ, tôi gọi cho bên nhà bếp một cuộc là được. Nhưng thật ra ở quê chúng tôi chẳng có đặc sản gì, chỉ là canh gà, trứng gà, đậu hủ khô mà thôi.

Không khí đang vui vẻ cửa phòng lại bị đẩy ra. Một người đàn ông tiến vào, y mặt sa sầm lại nhìn Chung Tiểu Nhã. Chung Tiểu Nhã cũng trầm mặt xuống lạnh nhạt nói:

- Anh đến đây làm gì, tôi không phải nói không muốn gặp anh sao?

Tên kia không đáp lời ả mà nhìn chằm chằm vào Vương Quốc Hoa, ánh mắt lạnh lùng như rắn rình mồi.

Vương Quốc Hoa khẽ nhíu mày nhưng không có ý chủ động đứng lên nói chuyện giúp Chung Tiểu Nhã. Chung Tiểu Nhã đứng lên kéo người đàn ông kia.

- Anh ra ngoài cho tôi.

Tên kia đưa tay đẩy mạnh, Chung Tiểu Nhã bị bất ngờ lảo đảo lao vào tường. Vương Quốc Hoa vẫn không nhúc nhích, hắn híp mắt nói.

- Ra tay với phụ nữ không phải thói quen tốt.

- Thằng kia, mày có biết ả là phụ nữ của ai không? Mày muốn tìm chết thì cũng phải xem địa phương chứ, dám động vào người phụ nữ của tao.

Vương Quốc Hoa có chút buồn bực đứng lên nói.

- Tôi đang ăn cơm với bạn, mời anh ra ngoài nếu không tôi báo cảnh sát.

Đối phương cười lạnh một tiếng lấy máy điện thoại ra.

- Báo cảnh sát, tao gọi cho mày, 110 hả?

Chung Tiểu Nhã lao lên lớn tiếng nói.

- Ninh Hoàng, hắn là bạn học của tôi, vẫn làm việc ở ngoài, hôm nay vào khách sạn này ở tôi tình cờ gặp nên mời ăn cơm một bữa.

Tên kia không hề động tâm, hắn cười lạnh nói.

- Bây giờ là ăn cơm, lát là vào phòng hả. Người khác tôi không biết, tôi còn không biết cô sao?

Vương Quốc Hoa nghe câu sỉ nhục này nên rất khó chịu. Hắn lấy máy tìm số của Hồng Tồn Minh rồi gọi.

Đầu kia rất nhanh thông, Hồng Tồn Minh vui vẻ nói:

- Quốc Hoa, nghĩ sao mà gọi cho tôi.

- Tôi đang ăn cơm ở khách sạn Lưỡng Thủy thì bị người quấy rầy. Tình hình an ninh của Lưỡng Thủy sao kém như vậy? Không được thì tôi báo cảnh sát, ăn bữa mà cũng không được yên.

Hồng Tồn Minh cực kỳ hoảng sợ. Y không biết Vương Quốc Hoa hôm nay làm tới chức gì nhưng trước ở tỉnh Nam Thiên đã làm tới cấp giám đốc sở, bây giờ dù kém đến đâu cũng không thể thấp đi.

- Cậu chờ, tôi lập tức tới.

Hồng Tồn Minh nói xong vội vàng dập máy. Vương Quốc Hoa bỏ máy thì tên Ninh Hoàng đang lạnh lùng nhìn hắn.

- Nói xong chưa? Không phải nói báo cảnh sát hả? gọi người à? Tao cũng biết gọi người.

Ninh Hoàng bị Chung Tiểu Nhã kéo nhưng không chịu đi. Chung Tiểu Nhã nghĩ lại một chút rồi cũng không kéo nữa. Cô ả biết bố vợ của Vương Quốc Hoa là ai.

Cô ả khoanh tay cười lạnh nói:

- Ninh Hoàng, là anh muốn chết nên đừng trách ai.

Vương Quốc Hoa nhìn lướt qua Chung Tiểu Nhã, thầm nghĩ đúng là đen đủi, gặp lại bạn cũ mà lại có chuyện thế này.

Ninh Hoàng rất để ý tới Chung Tiểu Nhã, nghe xong Chung Tiểu Nhã nói hắn càng tức tối. Hắn lấy máy ra gào lên.

- Đầu to, đưa người đến khách sạn Lưỡng Thủy, càng nhiều càng tốt, tao muốn chém người.

Dập máy hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn Vương Quốc Hoa.

- Hôm nay mày có giỏi thì đợi ở đây.

Vương Quốc Hoa không nói, Chung Tiểu Nhã cũng không nói, cô ả cười lạnh ngồi bên xem trò hay.

Hồng Tồn Minh bây giờ là phó bí thư thị ủy, y nhận được điện rồi lập tức gọi cho một thân tín tại Cục công an thị xã.

- Anh dẫn người có thể dẫn lập tức đến khách sạn Lưỡng Thủy, tôi cũng tới nhanh.

Không đầy mười phút sau Hồng Tồn Minh đến khách sạn, y lao nhanh vào khu phòng ăn.

Hồng Tồn Minh vội vàng đẩy cửa phòng ra, thấy mấy người vẫn ngồi ở trong đó, y khẽ thở dài một tiếng.

- Quốc Hoa, xảy ra chuyện gì?

Hồng Tồn Minh hỏi, Vương Quốc Hoa nhìn thoáng qua Ninh Hoàng kia, hắn có chút tức giận.

- Quỷ mới biết có việc gì xảy ra.

Câu này rất đúng với tâm trạng của Vương Quốc Hoa, nhất là hắn nhìn ra được Chung Tiểu Nhã muốn lợi dụng mình.

- bí thư Hồng.

Chung Tiểu Nhã khẽ thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy cô ả đâu có nhàn, vẫn nhắn tin cho bạn làm cảnh sát, kết quả bên kia biết Ninh Hoàng gây chuyện nên đùn đẩy khiến ả rất tức.

- Cậu không phải con nhà lão Ninh ư?

Hồng Tồn Minh nhận ra Ninh Hoàng. Ninh Hoàng cũng nhận ra Hồng Tồn Minh, y có chút lo lắng nói.

- Là tôi, sao?

Vương Quốc Hoa liếc nhìn Chung Tiểu Nhã.

- Tiểu Nhã, đi chuẩn bị chút rượu và đồ ăn, tôi mời bí thư Tồn Minh dùng cơm.

Nói xong hắn liếc nhìn Ninh Hoàng với ý sao mày còn không đi.

Ninh Hoàng không còn khí thế như vừa nãy, y đứng dậy cúi đầu đi ra. Hồng Tồn Minh thở dài một tiếng ngồi xuống.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Thằng kia là con trai duy nhất của Ninh Vĩ Cương — Chủ tịch tập đoàn Hoành Quang. Ninh Vĩ Cương còn là đại biểu Đại hội đại biểu nhân dân thị xã.

- Không nói tới việc này, tôi về thăm nhà gặp trời đổ tuyết nên phải ở lại thị xã, kết quả gặp việc này. Mà thằng kia sao vậy nhỉ, không biết nói lý là sao?

Hồng Tồn Minh cười khổ nói:

- Tôi cũng không biết sao lại như vậy nữa.

Vương Quốc Hoa suy nghĩ một chút, hắn đột nhiên đập bàn nói.

- Khốn nạn.

Hồng Tồn Minh hoảng hốt nói.

- Quốc Hoa, đừng kích động.

Vương Quốc Hoa sa sầm mặt không nói gì, trong lòng cảm thấy khá tức tối.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

d 3 N X * ? Q Æ M ; d N 3

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 798

Dịch: AND

Nguồn: metruyen.com

Vương Quốc Hoa lúc tức giận trông khá đáng sợ. Hồng Tồn Minh thoáng run lên. Đừng nhìn Ninh Vĩ Cương kia có chút tiền, bây giờ còn là công ty lớn nhất thị xã Lưỡng Thủy nhưng so với Vương Quốc Hoa mà nói thì y không đáng bằng một cọng tóc. Muốn chơi chết công ty kia là việc quá đơn giản. Vương Quốc Hoa cũng không cần tự mình ra tay, chỉ cần một cuộc điện là đủ. Càng chết chính là bản thân Ninh Vĩ Cương cũng không sạch sẽ, làm ăn lớn như vậy thì sao có thể sạch sẽ như vậy. Còn có một điểm Hồng Tồn Minh có quan hệ khá tốt với Ninh Vĩ Cương.

- Quốc Hoa, tôi gọi điện cho lão Ninh bảo y đến đây một chuyến, được không?

Hồng Tồn Minh thấy mình cần đưa tay giúp Ninh Vĩ Cương một chút, nếu không chính là không cận nhân tình. Đáng tiếc y vừa nói xong bên ngoài không ngờ vang lên tiếng súng.

Tiếng súng liên tục vang lên, hai người trong phòng cùng lộ vẻ khiếp sợ rồi vô thức nhìn ra cửa. Vương Quốc Hoa lập tức đứng lên muốn ra ngoài xem tình hình, Hồng Tồn Minh vội vàng đưa tay chặn lại.

- Quốc Hoa, đừng mạo hiểm, để tôi đi.

Động tác này làm tâm trạng Vương Quốc Hoa thoải mái hơn rất nhiều, hắn đương nhiên cũng không để Hồng Tồn Minh ra ngoài mạo hiểm. Hắn đưa tay chặn lại.

- Thôi, chúng ta ra ngoài cũng không làm được gì.

Hồng Tồn Minh nói:

- Vậy cũng không thể ở lại đây, phải đi ngay.

Vương Quốc Hoa gật đầu, hai người đang định ra ngoài thì Chung Tiểu Nhã lao vào, cô ả đây hoảng hốt nói.

- Ngoài sảnh có đánh nhau, một đám cảnh sát gặp mấy chục tên cầm dao, kiếm và súng săn. Vừa nãy là đám người kia bắn súng về phía cảnh sát, sau đó cảnh sát cũng bắn trả.

- Tiểu Chung, an toàn của lãnh đạo là quan trọng nhất, cô lập tức tìm một nơi an toàn đưa lãnh đạo đến.

Hồng Tồn Minh vừa nói xong, Vương Quốc Hoa đã nói.

- Đi cùng thôi, không có lý gì tôi một mình tránh ra cả. Có lẽ những người kia cũng không dám lao vào trong, cảnh sát tới coi như kịp thời.

Vương Quốc Hoa cũng thấy hơi sợ. Hồng Tồn Minh trong lòng lại đầy tức giận, không ngờ tên Ninh Hoàng kia lại to gan đến thế, gọi nhiều người đến như vậy. nếu hôm nay cảnh sát không đến kịp thời thì sẽ có việc lớn.

Thực ra cảnh sát không đến cũng không có việc gì. Vừa nãy Ninh Hoàng đi ra ngoài đứng ở cửa khách sạn thấy người mình gọi tới. Hắn đang định giải thích thì xe cảnh sát đến rú còi inh ỏi. Mấy chục tên kia cũng không phải kẻ vừa gì, cảnh sát thấy đông như vậy vội vàng dừng xe giơ loa lớn tiếng nói:

- Người trước mặt nghe cho rõ, lập tức bỏ vũ khí, đưa hai tay lên đầu, ngồi xổm xuống.

Càng chết chính là có không ít người trong đám đông có tiền án, trong tay có vũ khí, thấy cảnh sát đến còn tưởng là đến bắt mình. Vì thế bọn họ sợ hãi, một tên cầm súng săn bắn về phía xe cảnh sát. May khoảng cách khá xa nên đạn chỉ bắn trúng vào cửa kính, vỡ kính xe.

Càng may hơn với thời tiết hôm nay nên không có ai đi trên đường cả. Đám côn đồ bắn hai súng, cảnh sát cũng nổ súng đáp trả bắn mấy tên bị thương. Mấy chục tên kia hoảng sợ gào lên bỏ chạy, dao kiếm cũng bị ném xuống đất.

Ninh Hoàng chỉ cảm thấy hai chân tê rần, cả người bị đẩy ra sau ngã ngồi xuống đất, sau đó trên đùi đau nhức, y đưa tay sờ thấy một đống máu. Trúng đạn rồi.

Ninh Hoàng cũng không phải là kẻ lưu manh gì, trong tay có chút tiền nên ra vào không ít các câu lạc bộ, gặp không ít tên đại ca xã hội. Bình thường có chút phiền phức đều là dùng tiền nhờ đám người kia giải quyết. Đám người kia thấy hắn có tiền, ra tay hào phóng nên cũng đồng ý giải quyết giúp vài việc. Vài lần như vậy khiến tâm tính Ninh Hoàng thay đổi. Y cảm thấy mình rất giỏi, tốc độ bành trướng đó càng nhanh hơn. Hắn vốn nghĩ mình chỉ cần bỏ chút tiền ra thuê đám xã hội là giải quyết được mọi việc. Hôm nay coi như hắn đen đủi, một cuộc điện lại đưa tới phong trào chống hắc mạnh của thị xã.

Kết quả hai bên bắn súng Ninh Hoàng trúng đạn. Đám lưu manh kia bỏ chạy sạch, chỉ còn mình Ninh

Khổng Minh Đức đáp:

- Không phải đâu. Mặc dù Tuân sư đệ tiềm lực to lớn, lần này cũng đến văn minh thánh địa nhưng rốt cuộc chỉ là thế giới cảnh bát tầng, không khả năng đánh bị thương Ma Chi Tửđược, dù là dưới tình huống gã không nghiêm túc.

Gã có biết chút ít về Tuân Tiên Thư sư đệ.

- Cửu trọng ma tỏa đó không dễđánh bại.

Khổng Ni cũng nói:

- Mới rồi ta dốc hết sức mà không đánh tan được nó.

Văn minh thánh địa, đỉnh Đẩm Sơn.

Chính giữa vạn ma diệt sát đại trận.

Trên mặt đất có một ma tự to lớn đỏ máu.

Đây là chính giữa vạn ma diệt sát đại trận.

Ma từđây sinh ra.

Bên trên ma tựđỏ rực, bên góc liên tiếp mười sáu cây cột.

Không khí nơi này là thê lương, điêu tàn, như hoang dã tà ác, hỗn loạn, âm sâm.

Không khí vô cùng nặng nềđè lên đầu.

Vô số ma khí đè đầu.

Tức là mới rồi pháp lực, chính khí của mười lăm người nho chi văn minh liên miên không ngừng đưa vào chính giữa ma tự. Mới chuyển vận một chút nên mười lăm người không bị hao tổn gì, nếu là thời gian dài thì pháp lực, chính khí, máu, thịt đều phải trải qua ma tự, đưa vào chính giữa ma tự, tiến vào người Ma Chi Tử.

Chính lúc này xuất hiện người thứ mười sáu dùng chính khí, không ngờ có thể rất nhanh thương tổn đến Ma Chi Tử.

Điều này khiến đám Khổng Ni rất là tò mò, họ nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra từ khi nào nho chi văn minh ra một cao thủ như vậy. Nho chi văn minh rất lớn nhưng mà cho dù nó hùng mạnh cũng không thểđột nhiên nhảy ra một cao thủ như vậy. Đó rốt cuộc là ai?

Có một người nói:

- Có phải là người bên Thiên Lý phó chủ văn minh không? Ví dụ như Chu Nhân Dục?

- Thiên Lý phó chủ văn minh có chính khí nhưng không thể nào hoàn mỹ khắc chế ma khí được. Chính khí của họ đã cách xa chính đạo, đây là thứ nhất.

Khổng Ni lắc đầu nói:

- Thứ hai là Chu Nhân Dục sẽ không tốt bụng đến cứu chúng ta. Thứ ba ta và Chu Nhân Dục đấu với nhau rồi, cảm giác người thứ mười sáu này không phải là hắn.

Vậy thì người thứ mười sáu rốt cuộc là ai?

Mọi người định nhìn xem người thứ mười sáu sẽ là ai nhưng người đó không chịu ngừng lại, biến thành ánh sáng trắng vọt tới chỗ Ma Chi Tử, chiêu thức chỉ thẳng vào gã.

Ma Chi Tử thấy người đó vọt tới thì hừ lạnh nói:

- Thật là huênh hoang hết sức rồi. Tiểu tử kia, mặc dù không biết ngươi chui từđâu ra nhưng mới rồi để ngươi tổn thương một chút, chảy một giọt ma huyết cực kỳ vĩđại chỉ vì ta sơ sẩy mà thôi.

- Bây giờ hãy để ta thi triển ra thủ đoạn chân chính!

Ma tỏa cửu trọng thiên bị công phá cũng không có gì, mới rồi chẳng qua mình không cẩn thạn mà thôi. Ma đạo luôn là công cường phòng yếu, nên phòng ngự bị phá cũng là chuyện thường, nhưng ma đạo công kích không phải dễ dàng tiêu trừđâu.

Ma Chi Tửđánh ra thức tứ nhất trong thiên ma cộng tàn thất thức, chiêu thảm tuyệt nhân hoàn khấu liên

Cao thủ cùng thế lực thường cùng nhau hành động để tiện giúp đỡ cho nhau.

Lục Nguyên lắc đầu từ chối:

- Ta còn có một số việc quan trọng không đi chúng các vị sư huynh, sư tỷ được.

Sao mình có thể hành động chúng với họ được, bây giờ còn chưa tìm được hỗn độn đảm tinh, phải tiếp tục ở lại Đảm Sơn tìm thử, tất nhiên không thểđi chung với họ. Mục tiêu hiện nay của mình là trùng kích thế giới cảnh thập tầng.

Nghe Lý Thái Sử từ chối, đám Khổng Ni khuyên hai câu rồi thôi, đoàn người đi trước, chỉ dặn dò 'Lý Thái Sử' phải thật cẩn thận.

Lục Nguyên thì bắt đầu con đường tiếp tục tìm hỗn độn đảm tinh.

Một người, một ngọn núi.

Một người đàn ông áo xanh lười biếng, núi là Đảm Sơn.

Bây giờ Lục Nguyên đã hòi phục thân phận của mình, đang ở trên Đảm Sơn tìm kiếm Đảm Ma Thần.

Bởi vì phải tìm Đảm Ma Thần nên tốc độ không nhanh cho lắm, nhưng hắn dò xét nguyên Đảm Sơn bảy lần rồi mà vẫn không thấy Đảm Ma Thần đâu ra. Không tìm thấy Đảm Ma Thần thì bây giờ nên làm sao đây?

Không bằng chém Đảm Sơn đi.

Đảm Sơn chia làm hai phần, một phần là nội hạch, một phần là ngoại hạch.

Cái gọi là nội hạch tức là phần nguyên bản của Đảm Sơn, đảm hỗn độn văn minh thú. Nội hạch Đảm Sơn mới là tinh hoa thật sự, tiếc rằng chưa từng có ai bổ nó ra được.

Ngoại hạch tức là sau khi hỗn độn văn minh thú chết rồi, Đảm Sơn hấp thu một ít linh khí mà hình thành, thứ này đều bị mọi người chém, có thể bỏ nó ra được. Dù sao nó không thuộc vềđảm hỗn độn văn minh thú, nói không chừng sẽ bạo ra chút đảm chi tinh hoa, khiến người mở rộng tiểu thiên thế giới bản thân một chút.

Lục Nguyên rút kiếm ra, nhanh chóng chém, chém vào ngoại hạch. Ngoại hạch không mấy khó khăn, tốn chút thời gian là Lục Nguyên chém ra được một số đảm chi tinh hoa cũng đào ra một con đường vào sâu bên trong, đi tới nội chhj Đảm Sơn. Rốt cuộc sắp bắt đầu.

Trong nội hạch Đảm Sơn có hỗn độn đảm tinh, chỉ cần mình có thể chém ra được. Cái gọi là hỗn độn đảm tinh thật ra là đảm hỗn độn văn minh thú cấu thành, cũng tức là nọi hạch, bởi vậy theo lsy luận thì thông.

Lục Nguyên nhẹ thổi kiếm.

Kiếm trong tay, pháp lực cao nhất trút ra.

Toàn bộ tinh thần rót vào, tâm, thần tăng lên tới cực hạn.

Tinh, khí, thần, hoàn toàn hợp nhất.

Khí thếđang không ngừng tăng lên, rtos cuộc đến đỉnh cao nhất.

Một kiếm như kinh thiên chém ra.

Một thức cực nhanh!

Đinh!

Một tiếng ngân vang, Lục Nguyên cảm giác thân kiếm chịu lực phản chấn mạnh mẽ. Liếc mắt nhìn nội hạch Đảm Sơn, phát hiện bên trên không có một vết trầy, hoàn toàn không tổn hao gì. Nếu nó không bị sứt mẻ thì đau đầu rồi đây, tức là nói con đường này đi không thông.

Bây giờ mình muốn được đến hỗn độn đảm tinh, kết quả hai con đường đều thất bại, mà còn rất làm người bị kích thích tâm linh.

Tiếp theo nên làm sao đây?

Mình nhất định phải có được hỗn độn đảm tinh, nếu không Lục Nguyên nghĩ không ra cách nào trùng kích thế giới cảnh thập tầng đây. Ngồi trên đỉnh Đảm Sơn nghĩ cách, đứng ở đây phong cảnh tật xinh đẹp, từđây nhìn xuống dưới Đảm Sơn có một con sông rộng cạn khô, nếu hỗn độn văn minh thú còn sống thì chỗ này chắc tràn đầy.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng vừa lúc ở chính giữa ma tự. Không phải hắn cố ý làm vậy, ai bảo Ma Chi Tử khắc ma tự vào chính giữa đỉnh núi làm gì. Khi Lục Nguyên ngồi trên ma tự chợt phát hiện bên dưới nó dường như trống, cái này là?

Lục Nguyên lập tức đưa pháp lực vào trong, phát hiện chính giữa ma tự trống trơn, có thể xuyên thấu qua đó. Ma Chi Tửđã rời khỏi văn minh thánh địa rồi mà gã còn để lại thứ quái lạ gì tại đây ư? Lục Nguyên nổi lên lòng tò mò, người chậm rãi xuyên qua.

Đó là một khu vực có rất nhiều ma khí, xung quanh u ám tối tăm, rõ ràng là trong ngoại hạch Đảm Sơn.

Lục Nguyên không vội vã quét sạch ma khí chốn này, không biết đây rốt cuộc là đâu nữa. Lục Nguyên phát hiện trong hắc ám như có hơi thở phi ma, đó chắc là hơi thở của sinh linh khác. Lục Nguyên lập tức dùng tàng kiếm ý ẩn giấu thân hình đi tới gần chỗ sinh linh đó. Vì hắn có chính tự nên càng mẫn cảm với ma hơn, bởi vậy mới phát hiện nhiều chuyện như thế.

Một thanh âm khe khẽ vang lên, dường như đang vùng thoát thứ gì.

- Ma Chi Tử, ngươi muốn bắt giữ ta rồi dùng cách đặc biệt chuyển khí vận của ta lên người ngươi ư? Thật là buồn cười, Ma Chi Tử nhà ngươi đúng là khó đối phó nhưng Kiếm Chi Tử ta cũng không dễ chọc!

Một thanh âm vang lên:

- Ngươi không biết rằng, Kiếm Chi Tử ta đây là cố ý để cho ngươi bắt lấy.

Lục Nguyên nghe thế ngây ra. Trong không gian bên dưới ma tự lại có Kiếm Chi Tử, nghe trong lời nói thì hình như là gã cố ý để Ma Chi Tử bắt. Kiếm Chi Tử không có sở thích bị ngược, đang yên lành cố ý để Ma Chi Tử bắt làm chi? Bên trong chắc là có gì ẩn ý đây. Lục Nguyên không vội vã xuất hiện.

Giọng Kiếm Chi Tử càng vang:

- Ma Chi Tử à Ma Chi Tử, ngươi không biết rằng trong Đảm Sơn có một báu vật từ thân thể hỗn độn văn minh thú, ta là từ cơ duyên xảo hợp mới biết đến tin tức này. Vì vậy ta biết rõ ngươi xuất hiện ở Đảm Sơn thì cố ý tới cho ngươi bắt, thừa dịp ngươi quyết đấu cùng cao thủ nho chi văn minh thì lấy báu vật rời đi.

Lục Nguyên nghe ngây ngẩn, tại đây mà có báu vật văn minh thánh địa? Sẽ là báu vật gì nhỉ? Nhưng mặc kệ là cái gì hắn phải cướp vào tay mới là lẽ phải, không thểđể nó rơi vào tay Kiếm Chi Tửđược.

Giọng Kiếm Chi Tử lại vang lên:

- Tìm ra rồi, ha ha ha ha. Kiếm Chi Tử ta quả niên không uổng là một trong Khí Vận Thất Tử, hơn nữa ta không cam lòng đứng vị trí thứ sáu trong Khí Vận Thất Tử, ta phải khiêu chiến với Hoang Chi Tử!

Thực lực của Kiếm Chi Tử thua Hoang Chi Tử xa lắc xa lơ, không bằng Tiên Chi Tử, Pháp Chi Tử, Ma Chi Tử, nhưng gã chí cao mơ xa, dã tâm rất lớn, đương nhiên lấy Hoang Chi Tử làm mục tiêu.

- Ta có được báu vật trong truyền thuyết nhất định sẽ giẫm Lục Nguyên bình dân dưới chân. Lục Nguyên, ta phải giết chết ngươi, lột da xẻ thịt nghiền xương ngươi ra, khiến ngươi chết không siêu sinh!

Kiếm Chi Tử mới vừa đắc ý, chợt nghĩđến Lục Nguyên thì lửa giận hừng hực. Người gã hận nhất chính là Lục Nguyên, không xếp vào hàng 'một trong'.

- Thật không ngờ nhỉ, ngươi hận ta đến vậy, muốn nghiền xương ta thành tro, chết không siêu sinh cơ đấy.

Một giọng nói lạnh lẽo vang trong bóng tối.

Kiếm Chi Tử giật mình, quát:

- Ai đó!?

Xin chỉ thị xong Long Diễm rời đi, trên đường y không khỏi suy nghĩ một vấn đề. Với tác phong làm việc của Vương Quốc Hoa vì sao lại hứng thú với mình? Rất nhiều lúc làm việc chính là như vậy, khi một lãnh đạo làm xong việc của mình, người bên dưới thật ra tìm đủ lý do khách quan khó khăn để đùn đẩy, chểnh mảng công việc. Những kẻ không biết nặng nhẹ như vậy thì tên Vương Quốc Hoa này sẽ làm cho bọn họ chết rất khó.

Có phán đoán rõ ràng, Long Diễm thầm nhắc mình phải làm tốt công việc, đừng hy vọng nếu mình mắc sai lầm mà tên Vương Quốc Hoa kia sẽ nhân từ nương tay. Chỉ một câu nói vừa nãy của Vương Quốc Hoa là đủ biết hắn tàn nhẫn như thế nào.

Vương Quốc Hoa thực ra cũng có điểm bất đắc dĩ. Câu nói cuối cùng vừa nãy của hắn chỉ là lâm thời tìm lý do mà thôi. Hắn mới đến, người bên dưới cơ bản không quen thuộc, hắn sợ những người kia vì lợi ích bản thân mà thò tay thò chân. Đám người bên dưới muốn làm việc nhất định sẽ ưdda điều kiện, Vương Quốc Hoa cũng không phải nói mặc kệ khó khăn nhưng lỗ hổng này không thể mở. Hắn đang chuẩn bị thu thập không ít người.

Phương án của Vương Quốc Hoa đưa ra hội nghị thường trực ủy ban cũng không được thông qua một cách quá thuận lợi. Không phải là gia tộc làm khó mà là Chu Bồi Tiêu đứng ra đặt câu hỏi.

- Trung ương có chính sách, kiên quyết chấp hành là được. Tài chính tỉnh cũng không dư dả sao làm nhiều việc như vậy. Trung ương cấp bao tiền thì bên dưới làm từng đó chuyện.

Câu nói của Chu Bồi Tiêu cũng không tìm ra được sơ hở. Y quản lý tài chính, hội nghị nếu thông qua phương án này thì tài chính tỉnh sẽ phải cấp tiền. Trên văn bản có bí thư, chủ tịch tỉnh đều ghi "đã duyệt", ở trong này là có vấn đề. Ý của Giản Trường Thanh là rất rõ, không ủng hộ, không phản đối, không phụ trách. Lãnh Vũ ký tên lại là có ý khác. Vương Quốc Hoa là người của y, y không tiện tỏ rõ thái độ ủng hộ. Trên hội nghị thường vụ hiện nay cũng không phải do Lãnh Vũ chiếm quyền tuyệt đối, các đồng chí có thể thể hiện ý kiến không đồng ý. Nếu như phương án này được hội nghị thường trực ủy ban thông qua thì lại khác.

Thực ra Vương Quốc Hoa có thể không cần đưa ra hội nghị mà trực tiếp làm, nhưng đây lại không phải tác phong của hắn. Hắn làm việc từ trước đến giờ đều là gặm khúc xương khó nhá nhất. Cái gọi là chuyện khó khăn nhất tự nhiên là các tiếng nói khác nhau ở trên tỉnh. Vương Quốc Hoa trước hết muốn diệt tai họa ngầm này.

- Phó chủ tịch Chu nói cũng đúng dựa theo chính sách của trung ương mà chấp hành, chấp hành một cách nghiêm túc, hoàn cảnh tuy không có vấn đề gì. Nhưng chúng ta trước mỗi một quyết định đều cần căn cứ tình hình thực tế mà tiến hành điều chỉnh, khiến cho chính sách của trung ương được chấp hành có hiệu quả tốt, cái này có gì không đúng chứ?

Vương Quốc Hoa từ tốn giải thích, Giản Trường Thanh cầm cốc trà mà mặt không chút thay đổi, mấy vị phó chủ tịch tỉnh khác cũng nhìn chằm chằm vào bàn. Ba người Giản Trường Thanh, Vương Quốc Hoa, Chu Bồi Tiêu thường xuyên xảy ra va chạm trên hội nghị, mọi người phán đoán vấn đề trung tâm là tài chính tỉnh có ủng hộ phương án mà Vương Quốc Hoa đưa ra hay không thôi. Thật lòng mà nói trong tay vị phó chủ tịch tỉnh nào cũng thiếu tiền.

- Tôi không nói là anh không đúng, vấn đề là tài chính tỉnh không có tiền.

Chu Bồi Tiêu cắn chết điểm này không tha, trong lòng y lại nghĩ không có tiền mày có thể làm gì? Y cảm thấy mình đang chiếm ưu thế, tiến lui tự nhiên, chuẩn bị làm cho Vương Quốc Hoa mất mặt.

Giản Trường Thanh cầm cốc trà lên miệng khẽ thổi, y cứ thế uống mà không có ý lên tiếng. Các phó chủ tịch tỉnh khác đều đang đợi xem Vương Quốc Hoa dùng biện pháp gì để ăn tiền trong tay Chu Bồi Tiêu. Phải biết là Chu Bồi Tiêu vẫn luôn giữ chặt túi tiền.

Vương Quốc Hoa mỉm cười nằm ngoài dự đoán của mọi người, giống như hắn không có gì tức giận, giống như hắn vốn đã dự liệu Chu Bồi Tiêu lấy lý do này mà phản bác mình. Nhìn vẻ mặt đắc ý của Chu Bồi Tiêu, Vương Quốc Hoa lấy thuốc châm hít sâu một hơi mới thản nhiên nói.

- Tài chính nếu không thể ủng hộ phương án này thì chính sách ủng hộ chắc cũng không vấn đề gì chứ?

Câu này làm mọi người đều trợn tròn mắt, không ngờ Vương Quốc Hoa co lại không đòi tiền, chỉ đòi chính sách. Vấn đề là hắn có chính sách nhưng không có tiền thì có thể làm gì chứ? Chỉ dựa vào chính sách có thể làm ra tài chính thì mọi người đã sớm đi làm rồi. Như vậy các vị phó chủ tịch tỉnh ngồi đây có ai lo tài chính trong tay mình ít chứ?

Chu Bồi Tiêu thoáng đắc ý một chút, y đang chuẩn bị lên tiếng theo phương hướng mà Vương Quốc Hoa vừa thay đổi thì Giản Trường Thanh đã ho khan một tiếng. Đợi mọi người tập trung ánh mắt vào mình, Giản Trường Thanh mới thản nhiên nói.

- Nếu chỉ cần chính sách thì ủy ban tỉnh có thể đưa ra chính sách ưu đãi nhất, điểm này hoàn toàn không thành vấn đề.

Vương Quốc Hoa đầu tiên nhìn thoáng qua Long Diễm đang ghi chép, ý chính là lời này anh phải nhớ ký. Long Diễm phản ứng rất kịp thời, ghi lại ngay.

Vương Quốc Hoa lúc này mới nói chuyện:

- Nếu như phương án này của tôi không cần đến tài chính tỉnh ủng hộ thì còn có ai có ý kiến khác không?

Giản Trường Thanh khẽ thở dài một tiếng. Y phán đoán được ngay từ đầu Vương Quốc Hoa đã không cân nhắc cần tài chính tỉnh ủng hộ. Buồn cười là Chu Bồi Tiêu quả nhiên trúng kế, nhảy ra tỏ vẻ tài chính không thể ủng hộ. Kết quả Vương Quốc Hoa thuận thế bò lên đến mức Giản Trường Thanh không có đường lui.

Chính sách xóa đói giảm nghèo của trung ương theo quy củ trước đây đó là lúc chấp hành mặc dù là cấp tiền không đủ cũng phải chấp hành. Nếu xuất hiện hiện tượng phát tiền không đủ, tài chính tỉnh cũng phải bỏ thêm tiền. Việc cấp tiền của trung ương là căn cứ vào số liệu dân số nghèo mà cấp, nhiều một chút, ít một chút cũng là rất linh hoạt cho nên thường xuyên gặp phải tình huống tài chính không đủ. Nói cách khác Vương Quốc Hoa nếu theo phòng Tài chính trước đây mà tiến hành không chừng tài chính tỉnh còn có thể kiếm được một chút.

Từ góc độ này mà nói Vương Quốc Hoa là gánh thêm trọng trách về mình. Chỉ riêng quyết đoán này đã làm Giản Trường Thanh không thể tìm được bất cứ lý do nào mà phản đối Vương Quốc Hoa.

Chu Bồi Tiêu từ đắc ý đi ra y rất nhanh rơi vào khó hiểu và thất vọng. Y thật ra dự cảm được Vương Quốc Hoa có ý đồ nhưng trong lúc nhất thời y không nghĩ ra Vương Quốc Hoa kiếm tài chính từ đâu. Không có tiền thì hắn có thể làm được gì chứ?

Mãi cho đến khi Giản Trường Thanh tuyên bố tán hội, Chu Bồi Tiêu vẫn không suy nghĩ ra. Y cúi đầu vô thức nhìn ra cửa. Biểu hiện bề ngoài thì y thắng lợi, nhưng thắng này lại không làm y vui vẻ mấy. Mấy vị phó chủ tịch khác cũng đều như có suy nghĩ, đều vội vàng rời đi.

Chu Bồi Tiêu vô thức tìm tới văn phòng Giản Trường Thanh. Y vừa vào cửa đã hỏi.

- Vương Quốc Hoa làm trò quỷ gì không biết.

Chu Bồi Tiêu nói như vậy là rất không lễ phép nhưng y vô thức cảm thấy Giản Trường Thanh sắp lui vì vậy thái độ có biến hoá rất nhỏ. Đương nhiên chủ yếu là y đang suy nghĩ quá nhiều nên mới lộ ra tâm tư của mình.

Giản Trường Thanh lại không nghĩ như vậy. Cảm giác đầu tiên là y thấy sự tồn tại của mình đã giảm xuống, Chu Bồi Tiêu mất dần sự tôn trọng với mình. Vì thế cảm giác này làm Chu Bồi Tiêu rất khó chịu.

- Giở trò quỷ gì? Anh đánh giá đồng chí mình như vậy sao? Xóa đói giảm nghèo là chính sách của trung ương, là chính sách tốt có lợi cho dân, cho nước. Vương Quốc Hoa trong khi chấp hành chính sách của trung ương đã biết căn cứ tình hình thực tế, linh hoạt chấp hành. Không có việc khác thì anh ra ngoài đi, tôi còn có việc.

Giản Trường Thanh nói làm Chu Bồi Tiêu cẩm thấy đầu bị đập một gậy. Y thoáng cái hiểu ra tâm tính của Giản Trường Thanh, y định giải thích nhưng Giản Trường Thanh cúi đầu uống trà không thèm nhìn một cái.

Chu Bồi Tiêu biết tác phong của Giản Trường Thanh nên đành sáng suốt lui ra ngoài. Y không khỏi cảm thấy khuất nhục nhưng vẫn phải nhịn đi.

Cửa vừa đóng lại Giản Trường Thanh hừ một tiếng. Chu Bồi Tiêu vẫn đi theo y vì thế y nói chuyện khá khách khí. Chẳng qua từ cử động vừa rồi của Chu Bồi Tiêu mà nói, Giản Trường Thanh bắt đầu cân nhắc mình có còn cần ủng hộ Chu Bồi Tiêu tiếp nhận chức vụ của mình không? Từ trước đến giờ Giản Trường Thanh vẫn đang ngầm vận động, có được hay không lại là việc khác.

Chu Bồi Tiêu cũng đang cố hoạt động, chẳng qua vị trí chủ tịch tỉnh Nam Quảng này đúng là không dễ tranh đoạt.

Vương Quốc Hoa ra khỏi phòng hội nghị lập tức đi xuống dưới lầu. Phương Đoan Minh và mấy người Lưu Diệu Hồng, Nghiên Lệ cũng đang chờ.

- Đến rồi à, xuất phát.

Câu nói này Kiếm Chi Tử nghe vào tai thì ngây ra, sao nghe giọng điệu của gã giống như Khí Vận Thất Tử và Lục Nguyên, trong tám người có một là người cuối cùng họ chờđợi? Những nhân vật văn minh cảnh này rốt cuộc đang trù tính cái gì vậy?

Kiếm Chi Tử một bên thắc mắc những văn minh cảnh bàn bạc chờđợi rốt cuộc là ai, một bên nghĩđến báu vật sắp vào tay mà trôi vụt đi, lòng nhỏ máu.

……..

Bị cứu đi!

Lục Nguyên nhún vai, rất là khó chịu. Trên người Kiếm Chi Tử có khá nhiều ích lợi, ví dụ hai thượng cổ kiếm giả lệnh mới rồi. Nếu mà hắn giết chết Kiếm Chi Tử thì sẽ được lợi ích lớn hơn nữa, có ràng có thể lấy được món hời vậy mà bị phó chủ giản chi văn minh cản lại. Nhưng hết cách rồi, bây giờ thực lực của mình không bằng phó chủ giản chi văn minh. Còn về thù hận thì đã sớm với phó chủ giản chi văn minh gây mối hận không biết bao sâu rồi, giờ chỉ thêm một loại thù không đội trời chung thôi.

Hiện tại trước tiên xem báu vật mà Kiếm Chi Tử luôn nhắc là thứ gì đi, chắc sẽ không tầm thường.

Xuất hiện trước mặt hắn là một cánh cửa.

Cửa!

Lục Nguyên đi đến trước cửa không có tay nắm, hắn dùng tay đặt lên trên vận pháp lực mạnh đẩy. Cửa thật nặng, trong đời Lục Nguyên chưa từng thấy cửa nặng như vậy, nhưng dù có nặng hơn cũng phải đẩy ra. Lục Nguyên rống to, toát ra pháp lực đến cực hạn, rốt cuộc đẩy mở cánh cửa.

Đẩy ra cánh cửa, hắn thấy trong cửa có chút cái bóng. Lục Nguyên dấy lên một đoàn lửa mới thấy rõ tình hình bên trong.

Đằng sau cánh cửa là một cái ao to khô cạn.

Chính giữa ao là một binh khí hình dạng quái dị.

Nó đúng là rất kỳ lạ, hơi giống đao lại khá giống kiếm, nhưng cũng giống trường thương, lại nhìn thì thấy giống họa kích, thật là binh khí giống hết bốn loại, đây chính là báu vật mà Kiếm Chi Tửđã nói ư? Không biết có tác dụng gì đây. Lục Nguyên cầm lên báu vật, loay hoay xem thử.

Báu vật này đúng là nặng cực kỳ, rất nặng. Lục Nguyên đánh giá binh khí quái lạ này nặng ít nhất mấy chục cân, hơn nữa không có lưỡi sắc bén, nó là lưỡi cùn.

Binh khí quái lạ này có tác dụng gì nhỉ? Lục Nguyên rất tò mò.

Tùy tay đung đưa binh khí, lần thứ hai quan sát cẩn thạn nhưng không tìm ra chút manh mối. Lục Nguyên tùy tay lấy binh khí chém vào ngoại hạch Đảm Sơn, phát hiện ngoại hạch không sứt mẻ gì, độ sắc bén không bằng cả Dưỡng Ngô tiên kiếm. Lại tùy tay xẹt qua nội hạch Đảm Sơn. Keng! Cũng không cắt vỡ được. Nhưng thế cũng là bình thường, nội hạch Đảm Sơn vốn không phải kẻ như hắn có thể phá hỏng, không ai có thể. Luyện qua công pháp Vĩnh Thế Bất Hủ Quyết đúng siêu thật, Lục Nguyên thầm nhủ, bỗng giật mình phát hiện không thích hợp.

Tiếng mới rồi hỗn độn.

Dù thanh âm khác biệt cực kỳ nhỏ nhưng mình rất quen với tiếng binh khí va nội hạch Đảm Sơn. Mình dùng Dưỡng Ngô tiên kiếm thử qua mây lần rồi, nội hạch hoàn toàn không bị vết trầy nào, hơi khác với thanh âm hiện tại.

Lục Nguyên cẩn thận nhìn chỗ mới rồi xẹt qua, đem ánh sáng điểu chỉnh rực rỡ nhất.

Lục Nguyên khẽ ồ lên, cẩn thạn quan sát mới phát hiện binh khí đó đánh trúng nội hạch Đảm Sơn hơi rách. Chuyện gì vậy? Binh khí này có thể làm nứt nội hạch Đảm Sơn một chút? Lục Nguyên lần thứ hai thử, vạn mười phần pháp lực giơ lên binh khí nặng nềđập xuống, lần này vết nứt lớn hơn mới rồi một chút.

Chuyện này là sao?

Kiếm Chi Tử nói đến báu vật rốt cuộc là cái gì?

Thật ra bản thân Kiếm Chi Tử cũng không biết báu vật này là gì, gã chỉ là từ trong quyển sách để lại từ người thời thượng cổ biết đôi câu vài lời nên mới tới đây đoạt bảo. Trong sách ghi rằng khi có được bảo bối này liền được đến hỗn độn kết tinh, có hỗn độn kết tinh rồi có thể mượn nó tu thành thế giới cảnh thập tầng, được đến một số ít lợi khác nữa. Kiếm Chi Tử không biết cái gì gọi là hỗn độn kết tinh, nếu để gã lấy được báu vật này, bằng vào trí tuệ của Kiếm Chi Tử, vật đã vào tay thử một lần chắc chắn nhận ra ngay, mượn có được hỗn độn kết tinh tu thành thế giới cảnh thập tầng. Thật rõ ràng, vị tiền bối kia đi con đường giống như Lục Nguyên. Trong thời không luôn có vô số các loại tình cờ, không có bao nhiều người là duy nhất trong vô số thời không.

Dùng cách này tu thành thế giới cảnh thập tầng so với bình thường căn cơ càng vững chắc, ổn định, dễ dàng trùng kích văn minh cảnh, tốt hơn cách khác rất là nhiều. Xem như chuyện này là cơ duyên rấtl ớn đối với khí vận chi tử.

Tiếc rằng cơ duyên đưa đến tay Kiếm Chi Tử, có thể giúp hắn xông lên thế giới cảnh, biểu hiện ra khí vận tốt đẹp của Kiếm Chi Tử, kết quảđụng phải Lục Nguyên, rơi vào tay hắn, thật là đưa một món hời cho hắn.

Kiếm Chi Tử và Lục Nguyên đều không biết rằng binh khí này là thứ rất có lai lịch.

Từ hồi xửa hồi xưa, chủ văn minh hỗn độn văn minh thú này luyện thành Vĩnh Thế Bất Hủ Quyết rồi muốn mượn nó trùng kích vĩnh hằng bất diệt.

Khi đó hỗn độn văn minh thú là đánh khắp đẳng cấp chủ văn minh không địch thủ. Chủ văn minh đều là hạng có đại thần thông, nhưng đối với hỗn độn văn minh thú có thể bất hủ cũng rất là khó chịu. Ngươi kêu đánh làm sao hả? Đánh hỗn độn văn minh thú dù nó có bị thương cũng vĩnh viễn không chết, còn đối thủ thì bị nó mài đến chết.

Cái này làm sao đánh đây?

Có thể nói hỗn độn văn minh thú là một trong chủ văn minh gần với vĩnh hằng nhất.

Trong lịch sử vĩnh hằng thì hỗn độn văn minh thú đại biểu chủ cân lý văn minh, có thể lưu danh thiên cổ tựa như năm đó tổ long vậy.

Năm đó hỗn độn văn minh thú phát hiện thân thể mình không bị tổn thưởng thì cho rằng đã hoàn toàn thành tựu vĩnh hằng bất diệt chủ. Nhưng trong một lần nó phát hiện một thiên địa chí bảo quái lạ có thể tổn thương được nó, kết quả nó cướp đoạt báu vật đó về, triệt để hủy diệt thiên địa chí bảo có thể tổn thương nó.

Khi ấy thiên địa chí bảo kia có tên là Vạn Binh Chi Nhẫn.

Vạn Binh Chi Nhẫn này về mặt khác chưa chắc mạnh bao nhiêu nhưng nó có một đặc điểm, đó là khắc chế hỗn độn văn minh thú. Dường như trời sinh vật này khắc vật kia vậy, có thể bị khắc chứng minh hỗn độn văn minh thú chưa thoát khỏi tuần kỷ nguyên, còn chưa siêu thoát thành vĩnh hằng chi chủ.

Hỗn độn văn minh thú sau khi đoạt được binh khí này lập tức hủy diệt nó, nhưng đã thầm nghĩ phải nghiên cứu binh khí này một chút,nói không chừng sẽ khiến nó vượt qua yếu điểm cuối cùng, siêu thoát đến trình độ vĩnh hằng chủ.

Nhưng nó nghiên cứu tới lui vẫn không tìm ra nguyên do gì.

Thế là nó đem một chút tàn tro của binh khí này bỏ vào cạnh đảm của mình, cũng dựng lên cấm chế.

Thời gian trôi qua dài lâu, hỗn độn văn minh thú vẫn thất bại, nó cuối cùng vẫn không có trở thành vĩnh hằng chủ.

Từ xưa đến nay, vô số kỷ nguyên tới nay, sinh linh mạnh nhất thú đạo cứ thế chết đi.

Nhưng xác của nó bất diệt để lại đến ngày nay.

Vậy nên mới có bây giờ Lục Nguyên tại đây được báu vật này.

Lục Nguyên không hiểu nguyên do, không biết lai lịch của binh khí không giống bốn loại, hưng nếu đã có thể lấy được hỗn độn kết tinh thì là chuyện rất tốt. Lục Nguyên lập tức vung tay cầm binh khí kỳ lạđánh xuống, lại xuất hiện một vết nứt. Tuy rằng rất nhỏ nhưng có thể thấy được, lần thứ hai ra tay, tiếp tục tiếp tục đánh ra.

Sau ba ngàn năm trăm lần đánh ra, rốt cuộc cắt xuống một khối nhỏ nội hạch Đảm Sơn, cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng có thứ này vậy là đủ rồi, lấy nó xuống xong thì dùng thần thú quét qua.

Hỗn độn đảm tinh, rốt cuộc vào tay.

Thần thức quét bên trong, cảm thấy khối hỗn độn đảm tinh này hoàn mỹ lạ lùng.

Đó là hoàn mỹ cỡ nào chứ, Lục Nguyên thật sự sự mê trong đó.

Bây giờđã được đến hỗn độn đảm tinh, hỗn độn vị tinh, hỗn độn lưỡi tinh, hỗn độn não tinh, còn kém hỗn độn can tinh, hỗn độn túc tinh, hỗn độn tràng tinh, hỗn độn tỳ tinh, hỗn độn thận tinh, hỗn độn phế tinh. Nếu nói lúc trước muốn lấy sáu hỗn độn tinh này là rắc rối phức tạp chưa chắc chiếm được, nhưng bây giờ trong tay có binh khí kỳ lạ này rồi, chắc là có thể. Dù sao binh khí kỳ lạ này có thể gõ ra một khối nội hạch Đảm Sơn xuống, khiến mình có được hỗn độn đảm tinh. Gõ vài thứ khác chắc là cũng được.

Kiếm Chi Tửđã đưa cho mình một bảo bối rất tuyệt, khiến mình có thể trùng kích thế giới cảnh thập tầng, như vậy là tràn đầy tự tin với trùng kích thế giới cảnh thập tầng.

Lấy được hỗn độn đảm tinh rồi Lục Nguyên nhảy ra, lại trở lên đỉnh Đảm Sơn.

Bây giờ chỗ tốt của Đảm Sơn bị mình lấy gần xong hết, nên là lúc rời khỏi núi.

Khoan đã!

Đang lúc Lục Nguyên định rời khỏi Đảm Sơn, khí thế ngập trời giáng xuống.

Khí thếđó hùng mạnh cỡ nào, còn trên cả Kiếm Chi Tử, Ma Chi Tử.

Lục Nguyên tay ấn trên chuôi kiếm.

Từ trên bầu trời đáp xuống một gã đàn ông, người đó siêu vạm vỡ, dáng người siêu cao to, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn tràn ngập cảm giác lực lượng bùng nổ, để râu, mạnh mẽ vạm vỡ, vai vác một cái hòm to khổng lồ. Khi gã đáp xuống Đảm Sơn thì mặt đất hơi rung lên.

Dùng hòm làm vũ khí ư? Thật hiếm thấy. Mà khoan, dường như có một văn minh chuyên dùng hòm làm vũ khí thì phải. Võ cổ văn minh, thập cường võ đạo, trong hòm tùy thời có thể biến hóa ra các loại binh khí, hợp thành thập cường võ đạo, đây chính là điểm đặc biệt của võ cổ văn minh. Người này khí thế mạnh mẽ, e rằng là đại nhân vật của võ cổ văn minh đây.

Văn minh thánh địa thật kích thích, không nói đến siêu cấp đại cao thủ cực giỏi như đám Hoang Thánh Đế Tử, chỉ nói Khí Vận Thất Tử, đầu tiên là Ma Chi Tử cứng rắn giờđụng tới rất có thể là Võ Chi Tử.

Gã đàn ông siêu cơ bắp vác hòm to liếc quanh, nói:

- Ma Chi Tửđâu rồi? Nghe nói hắn xuất hiện tại đây, cái tên quái dị kỳ cục, ta phải khiêu chiến với tên đó. Ai, cho hỏi, có thấy Ma Chi Tửđâu không?

Lục Nguyên giải đáp:

- Ma Chi Tửđã bị Lý Thái Sửđánh lùi rồi.

Lúc này bên cạnh có một só người đảo đảm chi tinh hoa.

Một người nói xen vào:

- Lý Thái Sử ghê gớm lắm đấy, có được ban đầu văn tự chính tự, ngay mặt đối chiến thắng Ma Chi Tử.

- Ma Chi Tử bịđánh bại?

Gã đàn ông vạm vỡ bộ dạng có chút mất mát nói:

Vậy Lý Thái Sử có đây không? Thật muốn tìm người mạnh nhất khiêu chiến.

Bên cạnh lại một người xen vào bảo:

- Lý Thái Sử sớm đi rồi.

- Vậy à, chờ chút.

Gã đàn ông vạm vỡ nhìn hướng Lục Nguyên, hỏi:

- Ngươi dùng kiếm đúng không? Dùng kiếm mà có thểđi đến đây, ta có gặp tiểu tử Kiếm Chi Tử rồi, ngươi không phải hắn. Ngươi là Lục Nguyên đúng chứ?

Lục Nguyên gật đầu.

- Tốt lắm!

Gã đàn ông vạm vỡ cười lớn tiếng, cái hòm to quơ một cái huyễn hóa ra thanh kiếm, là trọng kiếm to khổng lồ. Trong thập cường võ đạo có một đạo là kiếm đạo,

Gã đàn ông vạm vỡ quơ kiếm chém tới:

- Nhớ kỹ, tên ta là Võ Chi Tử, tiếp chiêu đi!

Kiếm khí có tính bạo tạc mang theo tiếng xé gió chói tai đến cực điểm truyền đến. Lục Nguyên không chút do dự vung kiếm chặn lại.

Đinh!

Kiếm quang của hai người ở không trung giao nhau, Võ Chi Tửđột nhiên lùi một bước, Lục Nguyên liên tục lùi năm bước, hiển nhiên trong cuộc chiến hắn kém hơn. Lục Nguyên hơi suy ngẫm, thực lực hiện nay của Võ Chi Tử chắc là cảnh giới thế giới cảnh thập tầng đại viên mãn, pháp lực rõ ràng cao hơn mình một bậc.

Võ Chi Tử kinh ngạc khẽ kêu, nói:

- A, thế giới cảnh cửu tầng à, người ta nói khí vận đệ bát tử bị Hoang Chi Tửđánh đến teo tim chân run, bây giờ xem ra đồn bậy rồi. Có thực lực như vậy có thể sảng khoái đấu một trận!

Võ Chi Tử cất tiếng cười to, lần thứ hai tấn công.

Lục Nguyên cũng giơ kiếm đánh trả.

Lục Nguyên rất ít khi đấu kiếm sung sướng như vậy. Kiếm thuật của Võ Chi Tử kém hơn Kiếm Chi Tử một bậc, nhưng gã cùng tu thập môn võ đạo, thập cường võ đạo, cho nên về mặt kiếm thuật tu vi kém hơn chút cũng bình thường. Võ Chi Tử xuất chiêu có khí thế mạnh mẽ, rất là đặc sắc.

Võ Chi Tử này, rất giỏi.

Võ Chi Tử cũng thầm giật mình, cách đánh của gã hào hùng, cách đánh của Lục Nguyên thì tinh xảo lạ lùng.

Võ Chi Tử và Lục Nguyên đều kinh ngạc vềđối phương.

- Được rồi, không đánh nữa, uống rượu!

Võ Chi Tửđánh đã tay xong vung kiếm cất lại vào hòm, lấy một bình rượu quăng sang. Lục Nguyên qua trận chiến phát hiện Võ Chi Tử khá chân thành, có thiện cảm với gã rồi, hơn nữa cảm giác người này sẽ không hại mình, đó là trực giác rất nhanh nhạy. Chính vì tin tưởng vào giác quan này nên Lục Nguyên nhạn rượu, nốc ừng ực.

Võ Chi Tử ngồi trên mặt đất, nói:

- Ta có một người bằng hữu nói đến ngươi, nói ngươi rất đáng kết giao, một người có khí phách.

Lục Nguyên tợp hớp rượu to, hỏi:

- Người đó là ai?

Võ Chi Tửđáp:

- Tiêu Phong Hùng.

- Thì ra là hắn à.

Lục Nguyên cười cười, mặc dù thời gian ở chung với Tiêu Phong Hùng rất ngắn nhưng hắn đã sớm đem gã trở thành bằng hữu thật sự.

- Bây giờ thực lực của hắn sao rồi?

- Hiện nay ở thế giới cảnh tứ tầng chắc nhanh tới thế giới cảnh ngũ tầng rồi.

Võ Chi Tử nói:

- Người như hắn chỉ cần không chết thì sẽ vùng lên thôi.

Cũng nhanh thật, bây giờđã là thế giới cảnh tứ tầng, không uổng là người đứng đầu trong đám người năm đó, khi ấy mình ở trong nhóm xếp hạng thứ hai mươi.

Lục Nguyên tò mò hỏi:

- À mà dường như võ cổ văn minh ủng hộ Kiếm Chi Tửđi, sao bây giờ ngươi cùng ta uống rượu vui vẻ như vậy?

Võ cổ văn minh chỉ có một phần người ta ủng hộ Kiếm Chi Tử thôi, tựa như ở pháp cổ văn minh Pháp Thánh Đế Tử ủng hộ ngươi còn Pháp Hoàng Đế Tử thì không vậy. Trong võ cổ văn minh Võ Thánh Đế Tử không ủng hộ Kiếm Chi Tử, có định đến tìm ngươi tâm sự. Võ Hoàng Đế Tử thì thì ủng hộ Kiếm Chi Tử. Ta đứng bên Võ Thánh Đế Tử.

Võ Chi Tử nói vậy Lục Nguyên coi như đã hiểu.

Võ Chi Tử nói:

- Thật ra không chỉ là võ cổ văn minh chia hai phái, đại thế trong thiên địa đều như vậy. Ví dụ kỷ nguyên ban đầu, võ cổ văn minh, pháp cổ văn minh, hai văn minh quan hệ khá tốt, phật cổ văn minh, tiên cổ văn minh thì quan hệ tốt. Đến thời đại này rồi thái cổ văn minh tham gia liên minh khiến tiên pháp hoang liên minh càng thêm đại thế, liên minh pháp võ hai cổ văn minh thế lực thu nhỏ.

Lục Nguyên vừa uông rượu vừa nghe Võ Chi Tử nói vềđại thế thiên hạ, đã biết thì ra võ cổ văn minh vốn là bằng hữu chứ không phải đối địch, bây giờ văn minh thánh địa cũng chia làm hai phái, cục diện hai cổ văn minh đấu với ba cổ văn minh.

Buổi uống rượu này không lâu lắm, Võ Chi Tử phải đi tìm hỗn độn văn minh mảnh vỡ khác, Lục Nguyên cũng cần đi tìm hỗn độn tinh.

Hai người ước hẹn sau này có cơ hội sẽ uống rượu, liền từ biệt nhau.

Từ biệt Võ Chi Tử rồi Lục Nguyên một đường bay đi.

Bây giờ mình nắm binh khí kỳ lạ trong tay, muốn lấy sáu loại hỗn độn chi tinh không tính khó khăn.

Địa điểm kế tiếp là ở Thận Sơn.

Dù sao Thận Sơn cách nơi này không tính quá xa.

Lục Nguyên một đường bay đi, rốt cuộc nhìn thấy Thận Sơn.

Đó là một sơn mạch cao chót vót, núi màu đỏ sậm như là lửa đốt.

Đây chính là Thận Sơn.

Mình phải tại đây tìm đến hỗn độn thận tinh.

Lục Nguyên đang định bắt tay thì vào lúc này, bỗngcamr thấy có một thần niệm cực kỳ cường đại liếc bốn hướng, dường như bốn biển đều nằm trong sự thống trị của nó. Lục Nguyên bất giác ngẩng đầu lên, hắn thấy một thân hình cực kỳ to lớn. Trên đỉnh Thận Sơn dường như đứng một nhân vật vô cùng cường đại,

người này khí thế khá hùng mạnh như là quân lâm tứ hải, dường như gã là thực thần duy nhất trong thiên địa, sự tồn tại duy nhất.

Tứ hải, ngũ nhạc, trung ương thiên triều, đại thế giới, dường như tất cảđều nằm trong sự thống trị của gã.

Nếu là một số người pháp lực, thần hồn hơi yếu, đụng phải khí thế này thì e rằng sẽ thuần phục dưới chân.

Người đứng trên đỉnh Thận Sơn là trời sinh hoàng giả, hoàng giả vô địch.

Thần hồn của Lục Nguyên cường đại biết bao nhiêu, thế nên không có xúc động thần phục mà đánh giá người đứng trên đỉnh núi. Người đứng ở Thận Sơn mặc cửu long đế bào, chín con rồng như muốn bay ra khỏi bộ đồ vậy. Người này đầu đội vương miện có uy nghiêm vô tận.

Đó là ai? Lục Nguyên chưa từng thấy người nào có khí thế, uy thế, hoàng giả hiếm thấy như vậy.

Một luồng khí lãng từđỉnh núi ập hướng Lục Nguyên.

Kiếm của Lục Nguyên ra khỏi vỏ, ở trong không trung chặn lại nhưng khí lãng vẫn khá cường, e rằng người là nửa bước văn minh cảnh. Lục Nguyên đặt ra suy đoán như vậy, thếđạo hiện nay nửa bước văn minh cảnh không quá nhiều, người này là ai trong số đó?

Người đứng trên đỉnh núi khẽ kêu, mới rồi Lục Nguyên chặn lại đã bày ra sức chiến đấu cường đại của mình.

Người mặc cửu long đế bào khẳng định nói:

- Kẻ dùng kiếm, không phải là Kiếm Chi Tử lại hơi mạnh, ngươi chính là Lục Nguyên.

712. Chương 1240: Đến Thế Giới Cảnh Cửu Tầng (5)

- Đúng vậy.

Lục Nguyên gật đầu hỏi lại:

- Ngươi là ai?

Người mặc cửu long đế bào đáp:

- Ngọc Hoàng Đại Đế.

Ngọc Hoàng Đại Đế! Cái tên thật bá khí.

Lục Nguyên không hay biết Ngọc Hoàng Đại Đế không đơn giản, gã ở rất nhiều kỷ nguyên trước, cái thời đại tiên, đến lượt khí vận tiên đạo hưng thịnh cho nên tiên cổ văn minh mới từng xây thiên cung. Chủ nhân thứ nhất thiên cung Hạo Thiên Thượng Đếđến nay còn sống, Hạo Thiên Thượng Đếđã là nhân vật cấp văn minh, là phó chủ văn minh, uy hoành vạn cổ.

Chủ nhân thứ hai thiên cung chính là Ngọc Hoàng Đại Đế. Ngọc Hoàng Đại Đế cai trị có xảy ra rất nhiều chuyện lớn, điển hình nhất là việc khỉđá đại náo. Lúc ấy con khỉđá gây lên một trận xôn xao, có bóng dáng nhiều đại nhân vật thậm chí là văn minh cảnh đứng phái sau, cả sự tình có vẻ vô cùng quái dị.

Thời điểm Ngọc Hoàng Đại Đế thống trị có nhiều việc quái lạ, tình thế hỗn loạn, nhiều chuyện ví dụ như khỉđá.

Dưới tình huống như thế mà Ngọc Hoàng Đại Đế có thể yên ổn làm thiên dếđủ thấy thực lực và thủ đoạn.

Bây giờ Ngọc Hoàng Đại Đếđã đứng ở mức nửa bước văn minh cảnh, thực lực của gã rất mạnh, trên cả Hoang Thánh Đế Tử.

Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn Lục Nguyên ở dưới Thận Sơn, hắn cũng nhìn lên gã.

Ngọc Hoàng Đại Đế chắp tay sau lưng, hời hợt nói:

- Bây giờ ta ở đỉnh Thận Sơn, hỗn độn văn minh mảnh vỡ ở Thận Sơn tại đây, nếu ngươi có bản lĩnh thì hãy đến đấu đi, để ta xem hậu bối ngày nay, khí vận đệ bát tử cường độ rốt cuộc mạnh tới đâu, có thể qua vài chiêu dưới tay ta.

Lục Nguyên nhún vai, hắn lười để ý Ngọc Hoàng Đại Đế. Rất rõ ràng, bây giờ hắn đánh không lại Ngọc Hoàng Đại Đế, hơn nữa nói thật là mục tiêu hàng đầu của hắn không phải hỗn độn văn minh mảnh vỡ mà chỉ là hỗn độn thận tinh để trùng kích thế giới cảnh thập tầng mà thôi, không có xung đột gì với Ngọc Hoàng Đại Đế cả, bây giờđi là lãng phí thời gian.

Cho nên Lục Nguyên không lên núi mà tới chỗ thần niệm của Ngọc Hoàng Đại Đế không thể quét thì lấy ra binh khí kỳ lạ. Trong tay nắm binh khí kỳ lạ này rất là kỳ lạ, trong thân thể hỗn độn văn minh thú uy lực không tầm thường, báu vật như vậy vẫn nên giấu đi thì hơn, bằng không để người nhìn trúng thì tiếc lắm.

Bùm!

Kích thứ nhất!

Uy lực của binh khí kỳ lạ này sơ với Vạn Binh Chi Nhẫn năm đó bị suy yếu rất nhiều, khiến hắn dùng ba ngàn hai trăm kích mới lấy xuống một khối hỗn độn thận tinh. Lấy xong hỗn độn thận tinh, Lục Nguyên quét thần niệm vào trong, đấy là hỗn độn thận tinh hoàn mỹ cỡ nào chứ.

Hoàn mỹ! Hoàn mỹ! Hết sức hoàn mỹ!

Sự hoàn mỹ trong đó gần như không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

So sánh thì hình thức sinh mệnh của mình quá đơn giản.

Lấy được hỗn độn thận tinh rồi, cảm giác mình không thể thắn người đứng trên đỉnh đầu Ngọc Hoàng Đại Đế, thế là Lục Nguyên dứt khoát ngự kiếm bay nhanh. Bay đi kiên quyết nhanh nhẹn, đơn giản dứt khoát.

Trên đỉnh Thận Sơn, Ngọc Hoàng Đại Đế luon nhìn chằm chằm vào Lục Nguyên, mặc dù chính giữa có một đoạn thần niệm không thể quét qua nhưng có thể quét đến Lục Nguyên. Lục Nguyên đi dứt khoát, hắn đi làm gì? Đi làm gì chứ? Ngọc Hoàng Đại Đế suy tư.

- Hắn đến e rằng bởi vì muốn cướp hỗn độn văn minh mảnh vỡ Thận Sơn, hắn đi chắc là vì không địch lại Ngọc Hoàng Đại Đế ngài đây.

Thái Bạch Kim Tinh đứng cạnh Ngọc Hoàng Đại Đế nói như vậy. Tuổi của Thái Bạch Kim Tinh đã rất lớn, mái tóc bạc trắng, thực lực thế giới cảnh thập tầng.

- Vậy sao?

Ngọc Hoàng Đại Đế chắp tay sau lưng đứng, chìm trong suy tư. Lần này văn minh thánh địa kịch liệt hơn lúc trước rất nhiều. Trước kia đi văn minh thánh địa đều là một số nhân vật nổi tiếng lâu năm, ví dụ như Hoang Thánh Đế Tử, Pháp Thánh Đế Tử, người như vậy cơ bản có thể xưng hùng.

Lần này hoàn toàn khác với đợt trước, Khí Vận Thất Tử lần lượt ra sân, đa phần có thực lực chiến bại Pháp Thánh Đế Tử, Hoang Thánh Đế Tử. Còn có siêu cấp yêu nghiệt như Hoang Chi Tử. Gã là Ngọc Hoàng Đại Đế có mặt, rồi Hoa Pháp Thánh năm đó là nhân vật phong hoa cũng lần thứ hai xuất hiện, rồi nhiều nhân vật ẩn cư bao năm cho rằng chết hết nay lộ mặt.

Lần này sẽ rất gay cấn!

Nhưng Lục Nguyên này mặc dù tiềm lực lớn, ít ra lần này tại văn minh thánh địa chắc chắn sẽ bị mình trấn áp, không có khả năng thắng mình được. Nửa bước văn minh cảnh lâu năm như mình không phải nói chơi, dù là Hoang Thánh Đế Tử, Pháp Thánh Đế Tử cũng kém hơn mình nửa bậc, không trấn được Lục Nguyên thì khiến người cười rớt răng.

……

Liên tiếp gặp hai cao thủ, Võ Chi Tử và Ngọc Hoàng Đại Đế.

Võ Chi Tử có pháp lực thế giới cảnh thập tầng. Ngọc Hoàng Đại Đế thì là nửa bước văn minh cảnh, sức chiến đấu của hai người này đều trên mình.

Lục Nguyên cảm thấy áp lực thật lớn. Trong văn minh thánh địa cao thủ nhiều quá mức.

Không nói tới hai nhân vật đứng ở đỉnh cao là Hoang Chi Tử, Hoa Pháp Thánh, chỉ nói Võ Chi Tử, Tiên Chi Tử, Pháp Chi Tử, Ngọc Hoàng Đại Đế vân vân đều là sức chiến đấu vượt qua mình. Mình phải nhanh lên tăng cường thực lực, nhanh lên thế giới cảnh thập tầng. Chỉ có tới thế giới cảnh thập tầng rồi mới có thểđược càng nhiều chỗ tốt trong văn minh thánh địa.

Bây giờ chỉ còn lại năm chỗ.

Chỉ trôi qua trong chớp mắt mà thôi! Thế giới cảnh thập tầng Tinh Nhược Hà thế mà bị giết chết.

Còn lại Tinh Nhược Hải thì bị ngu ra.

Gã chưa từng thấy kiểu đánh thần như vậy, vốn gã cho rằng Lục Nguyên yếu như bún. Hoang Chi Tử muốn giết Lục Nguyên thì gã dễ dàng bắt giữ hắn lập công lớn. Ai dè Lục Nguyên không mạnh gì mấy bỗng nhiên rất cường đại, ngay cả thế giới cảnh thập tầng Tinh Nhược Hà đều đã chết.

Lần này Tinh Nhược Hải bị hù sợ, nhưng bây giờ công lao càng lớn ngay trước mặt, chỉ cần bám chặt Lục Nguyên hai giây thôi là sẽ đểđám Ngọc Hoàng Đại Đế, Tiên Chi Tửđuổi tới, đến lúc đó dễ dàng giải quyết hắn thôi. Tinh Nhược Hải chớp mắt thi triển ra vô tận tinh không pháp.

Vô tận tinh không pháp! Tinh không vô tận, một chieue này vô tận. Đối phương có đánh ra chiêu thức mạnh mẽ hơn cũng khó thể phá được.

Trong chớp mắt Lục Nguyên đổi chiêu, thành kiếm lục, bá đạo nhiếp thiên! Kiếm lục, bá đạo nhiếp thiên! Trải qua ở tà kiếm phó chủ văn minh thăng cấp thì nó mạnh mẽ hơn cả kiếm lục ban đầu nữa. Chớp mắt xung quanh nguyên khí trời sao đều cho Lục Nguyên sử dụng. Vô tận tinh không pháp của Tinh Nhược Hải mất đi đa phần uy lực, Lục Nguyên chớp mắt lấy vô tận bá đạo ý thúc đẩy kiếm lực, khoảnh khắc bá đạo không gì sánh được, mượn năng lượng vô tận tin hKhông chém xuóng đầu Tinh Nhược Hải, và kiếm khí xông vào người gã diệt đi tất cả sức sống.

- Sao…

Tinh Nhược Hải chỉ có thể kêu chữ một chữ, ngay cả bốn chữ sao có thểđược chưa trồi lên trong đầu được hết đã bị nghiền.

Hai giây.

Mắt thấy đám Ngọc Hoàng Đại Đế, Tiên Chi Tửđuổi theo càng gần, chỉ kém một giây cuối, Lục Nguyên không dừng lại mà ngự kiếm đi thẳng hướng bên phe phản hoang minh. Ngọc Hoàng Đại Đế, Tiên Chi Tử không dám đuổi theo, nếu theo nữa là tới địa bàn phản hoang minh, họ không dám dễ dàng tới gần.

Lửa sém chân mày, giây sau Lục Nguyên đã đáp xuống bên phản hoang minh.

Đa số người giờ mới phản ứng lại mới rồi đã xảy ra chuyện gì. Vừa rồi hai giây Lục Nguyên đã ra hai kiếm chém Tinh Nhược Hà, Tinh Nhược Hải, hai người thế giới cảnh thập tầng chết, làm đám cường giả nửa bước văn minh cảnh Ngọc Hoàng Đại Đế, Tiên Chi Tửđều không đuổi theo kịp.

Hai giây, hai kiếm! Hai cường giả thế giới cảnh thập tầng.

Cái này!

Vô cùng rung động, như là một tảng đá to bỏ vào mặt hồ, sóng gợn lăn tăn không ngừng khuếch tán bốn phía.

Lúc trước còn có người nói Lục Nguyên bị Hoang Chi Tử giết thành tang gia bại khuyển, bây giờ xem bộ dạng này không hề giống tang gia bại khuyển chút nào, ngược lại thực lực tăng lớn đến một tình độ không thể sánh ngang. Nhóm người đã tăng lên đến đỉnh gần văn minh cảnh. Giờ phút này vô số ánh mắt tập trung vào Lục Nguyên, đánh giá người này. Lúc trước Lục Nguyên không bị ai để vào mắt, mới rồi hắn bày ra thực lực vô cùng cường đại khiến tất cả không thể lần nữa nghiêm túc xem xét Lục Nguyên.

Lục Nguyên rơi xuống bên phản hoang minh, phát hiện có không ít khuôn mặt quen thuộc như đám Pháp Thánh Đế Tử, Phong Minh Ý.

Nhưng tầm mắt của Lục Nguyên bị người đàn ông trung niên ở chính giữa hấp dẫn.

Cái người đàn ông trung niên đó có mái tóc trắng quăn tự nhiên, mắt rất sáng, trong đôi mắt có sức hấp dẫn khó tả, dường như đôi mắt đại biểu chân lý pháp thuật, khuôn mặt có cảm giác tang thương. Dáng người rất cao to, hơi nhúc nhích thì xung quanh như có vô số nguyên khí dao động. Lục Nguyên lờ mờ cảm giác ra bên cạnh người đàn ông trung niên tóc trắng quăn tự nhiên có hàng vạn pháp trận, pháp trận là một loại pháp thuật hình thành trận thế.

Lục Nguyên cất cao giọng hỏi:

- Hoa Pháp Thánh tiền bối?

- Đúng vậy, chính là Hoa ta, ngươi chính là khí vận đệ bát tử Lục Nguyên đúng chứ?

Hoa Pháp Thánh hơi tò mò đánh giá Lục Nguyên, gã biết hắn là người nổi danh gần đây, có tiềm lực vô cùng, sau này thành tựu e rằng không kém gì đám người Tiên Chi Tử, Pháp Chi Tử.

Hắn khách sáo giao lưu vài câu với Hoa Pháp Thánh, ví dụ sau này chăm sóc giùm cho, mọi người cùng nhau cố gắng cái gì. Lục Nguyên còn thayas một mngwười có khí chất rất gióng với Hoa Pháp Thánh, nhưng trẻ tuổi hơn nhiều. Lục Nguyên trò chuyện vài câu mới biết người này chính là Pháp Chi Tử trong Khí Vận Thất Tử. Khí chất của Pháp Chi Tử cùng loại với Hoa Pháp Thánh nhưng diện mạo thì anh tuấn rất nhiều, nghiêng về hướng gầy gò, da trắng nhợt, áo trắng hơn tuyết, dáng vẻ yếu ớt. Nhưng người này có thể xếp hàng đầu trong Khí Vận Thất Tử thì không đơn giản như mặt ngoài.

Bây giờ Lục Nguyên đột nhiên giật mình phát hiện cuối cùng thì xem như thấy hết Khí Vận Thất Tử.

Bá đạo chiến thần Hoang Chi Tử, khí chất âm u Tiên Chi Tử, Pháp Chi Tử cũng có khí chất tương tự, Võ Chi Tửđàn ông hùng hồn, Ma Chi Tử quái dị khó lường, Kiếm Chi Tử bá đạo kiêu ngạo, và tinh thâm phật pháp Phật Chi Tử. Bảy ngươi có đặc sắc riêng, trong đó Hoang Chi Tử là mạnh mẽ nhất, hơn xa sáu người khác. Nhưng sáu vị này không có một ai đơn giản cả.

Trừ những người này ra còn có không ít cao thủ, rõ ràng đều là nhân vật nửa bước văn minh cảnh. Lục Nguyên nhìn qét qua, đa số người hắn không quen biết, ước chừng hai, ba mươi người. Thế giới cảnh thập tầng thì càng nhiều người hơn, 9ct cũng có rất nhiều, đều là lực lượng phản hoang minh.

Ngược lại bên hoang minh cũng có thực lực mạnh mẽ như vậy.

Bây giờ thực lực của hoang minh, phản hoang minh là tương đương.

Dù là hoang minh hay phản hoang minh đều tim đập nhanh, chuẩn bị sẵn sàng cướp đoạt hỗn độn văn minh mảnh vỡ bên trong. Hiện tại không khí cực kỳ căng thẳng, nơi này đã chú định sẽ là cuộc chiến cuối cùng trong văn minh thánh địa. Mọi người có thểđoạt được bao nhiêu mảnh vỡ văn minh hay không thì phải xem cuộc chiến này. Lúc trước cái gì vị chi hồ bạc, Tràng Hải, Can Sơn, Đảm Sơn nói trắng ra chỉ là cuộc chiến nóng người thôi, làm nóng người xong thì chính thức rốt cuộc đến.

Nhưng tạm thời chưa khai chiến, còn chưa tới lúc, mọi người trò chuyện năm ba câu.

Lúc tán gẫu Lục Nguyên phát hiện đề tài nóng nhất chính là nhân vật Lý Thái Sử.

Lý Thái Sửđúng là rất nngs, một người vốn chưa từng biết tên bỗng nhảy ra, bằng vào ban đầu văn tự chính tự ngay mặt đánh bại nhân vật mạnh mẽ như Ma Chi Tử, chỉ bằng vào trận chiến đánh bại Ma Chi Tử thì hắn cũng đủ nổi danh rồi.

- Lý Thái Sử, không ngờ nho chi văn minh ra nhân vật có tiềm lực như vậy.

- Nếu may mắn thì nói không chừng nho chi văn minh rất có thể sẽ ra một văn minh cảnh đấy.

- Mặc dù nói là dựa vào chính tự, nhưng có thểđánh bại Ma Chi Tử thì cũng là hạng mạnh mẽ, không ngờ khinh chi văn minh cách đại truyền nhân còn ra nhân vật xuất sắc như thế.

Khi những người này bàn tán thì Lục Nguyên đang tìm Hoa Pháp Thánh để hiểu về tình thế hiện nay.

Bây giờ không phải chia làm hai phe hoang minh, phản hoang minh đấy sao?

Bên hoang minh lấy Hoang Chi Tử làm trung tâm, thái cổ văn minh, tiên cổ văn minh, phật cổ văn minh, ba cổ văn minh đều ở trong đó. Trừđiều đó ra còn có một ít văn minh quân bên trong như Tinh chi văn minh, lôi chi văn minh, giản chi văn minh, pháp bảo văn minh, thụ chi văn minh, hồ chi văn minh, độc chi văn minh, thiên lý văn minh, miêu chi văn minh, lực chi văn minh, hoa chi văn minh, tiễn chi văn minh, phù chú văn minh, trận chi văn minh, thâu chi văn minh, tổng cộng là là ba cổ văn minh và mười sáu văn minh bình thường bình thường.

Bên phản hoang minh thì lấy Hoa Pháp Thánh làm trung tâm, pháp cổ văn minh, võ cổ văn minh đều ở trong. Trừđiều đó ra còn có một số văn minh bình thường gồm phủ chi văn minh, phong chi văn minh, nho chi văn minh, dược chi văn minh, thiên mẫu văn minh, thánh quang văn minh, tán chi văn minh, long chi văn minh, đồ chi văn minh, băng chi văn minh, hỏa chi văn minh, dạ chi văn minh, điểu chi văn minh, cầm chi văn minh, tổng cộng mười bốn văn minh.

Hai phe thế lực gần bằng nhau.

Bên hoang minh cường giả mạnh nhất đương nhiên là Hoang Chi Tử, kế tiếp là Ngọc Hoàng Đại Đế, Tiên Chi Tử, Nam Cực Tiên Ông, Hoang Thánh Đế Tử, Hoang Hoàng Đế Tử, Hoang Vương Đế Tử, Tinh Nhược Hà, Tinh Nhược Hải, Lôi Đình Đế Tử, Giản Vân Sầu, Bảo Thánh Đế Tử, Thụ Thánh Đế Tử, Hồ Thánh Đế Cơ, Độc Thánh Đế Tử vân vân, tổng cộng hơn hai mươi vị nửa bước văn minh cảnh.

Bên phản hoang minh cường giả mạnh nhất tất nhiên là Hoa Pháp Thánh, thứ nữa là Võ Thánh Đế Tử, Võ Hoàng Đế Tử, Pháp Chi Tử, Pháp Thánh Đế Tử, Pháp Hoàng Đế Tử, Phong Tinh Tinh, Cự Phủ Đế Tử, Khổng Ni, Khổng Minh Đức, Dược Thánh Đế Tử, Thiên Mẫu Đế Cơ, Thánh Quan Nhị, Tán Thánh Đế Tử vân vân, tổng cộng cũng hơn hai mươi vị nửa bước văn minh cảnh.

Bốn, năm mươi người này chính là nhân vật tuyến đầu hiện nay ở văn minh thánh địa.

So sánh với thì tuy mới rồi Lục Nguyên đơn giản giết chết hai thế giới cảnh thập tầng nhưng tuyệt đối không tính là nhân vật hàng đầu, kém hơn đám người nêu trên, xem như là đứng đầu hạng hai, cơ bản không thể ảnh hưởng đại cục cuộc chiến Tim Sơn.

Lần này Lục Nguyên nghe hết ba mươi văn minh, lúc trước có nghe nói qua về ba mươi văn minh hoài nhưng không nghe được đầy đủ. Tính hắn lười biếng không đi điều tra, hom nay coi như nghe xong trọn vẹn, đương nhiên đây cũng là thế lực ở trung ương thiên triều, chỗ khác như di thất địa còn có ma chi văn minh, yêu chi văn minh, tà kiếm văn minh, cơ giới văn minh các văn minh, những Mạnh Vi này cũng có thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Nói đơn giản là toàn thế giới cao thủ đều lộ ra.

Trong nhiều văn minh như vậy nhân vật thiên tôn cảnh có thể dùng mấy chục vạn để tính, thế giới cảnh thì có thể tính mấy trăm vạn.

Nhiều người như vậy mục tiêu đều là vì trùng kích văn minh cảnh.

Ngưỡng thử nhất văn minh cảnh không phải nói suôn.

Hoa Pháp Thánh trầm giọng nói:

- Mọi người yên lặng chút, lát nữa Tim Sơn sẽ nhảy lên, chúng ta hãy mở hội nghịđi.

Trong giọng của gã có sức hấp dẫn kỳ lạ khiến mọi người không tự chủ được khâm phục gã, người này trời sinh có khí chất lãnh đạo. Gã co giọng là xung quanh đều yên tĩnh lại.

- Phản hoang minh chúng ta nếu đã kết thành liên minh thì nên có bộ dạng liên minh. Thực lực hoang minh tuyệt đối không thể xem thường.

Hoa Pháp Thánh nói:

- Cho nên chúng ta không thể hỗn loạn đối trận, bây giờ mục tiêu hàng đầu của chúng ta là đánh bại người hoang minh, còn về Tim Sơn hỗn độn văn minh mảnh vỡ thì chờ chúng ta đánh bại hoang minh rồi căn cứ mọi người cống hiến mà phân chia, tất cả thấy sao?

Nghe gã nói vậy tất cảđương nhiên đồng ý, không rối ren đi cướp hỗn độn văn minh mảnh vỡ, trước tiên đánh bại người hoang minh rồi dựa theo mức cống hiến của mọi người chia hỗn độn văn minh mảnh vỡ thì tất nhiên là càng tốt.

Đồ chi văn minh Đồ Thánh Đế Tử hỏi:

- Nhưng quyết định mức độ cống hiến như thế nào đây?

Hoa Pháp Thánh nói:

- Tôi xem một chút, tôi cũng thích bài kiều.

Vương Quốc Hoa không thích nhưng vẫn gật đầu.

Vương Quốc Hoa đánh bài cũng được, lúc đi học đã đánh, còn đi thi cấp quốc gia. …

Hắn đang đánh đuổi một đối thủ, chuẩn bị đổi bài thì mấy người thanh niên còn lại cũng tới.

Máy hết pin, Vương Quốc Hoa tắt máy.

- Vị đại ca này đánh bài hay thế.

Cô nữ sinh chỉ chỉ Vương Quốc Hoa, hai cô nữ sinh còn lại cùng nhìn Vương Quốc Hoa một chút.

Hai nam sinh nhìn Vương Quốc Hoa lại mang chút thù địch, Vương Quốc Hoa chỉ mỉm cười với bọn họ.

- Mấy người thích chơi bài à? Tôi nhường chỗ này cho các vị.

Toa cuối này các bàn khác cũng đã có người ngồi kín, chỉ có mỗi chỗ Vương Quốc Hoa là có thể nhường một chút, Vương Quốc Hoa còn tưởng bọn họ muốn chơi gì.

- đại ca đừng khách khí, chúng tôi cũng không chơi gì chỉ ngồi xem anh đánh bài nên ngứa tay thôi.

Cô nữ sinh thứ nhất cười xin lỗi, mắt cô bé này khá lớn, cô ả có thể nói là xinh nhất trong ba cô.

Vương Quốc Hoa mỉm cười đổi vị trí, hai tên nam sinh kia lộ rõ vẻ không cam lòng.

- Nhìn xem, túi của hắn không phải là chiếc máy tính xách tay sao?

- Máy này không rẻ đâu, phải tầm 20 ngàn đó.

Một cô em bên cạnh nói một câu, cô ả này vậy mà hiểu giá.

- Tôi thấy hắn mặc đồ Versace, cũng không rẻ đâu.

Lại là một nữ sinh khác quan sát rất cẩn thận. Quần áo của Vương Quốc Hoa đều do Lưu Linh mua, thương hiệu gì hắn cũng không biết được.

- Mấy cô chỉ để ý bề ngoài.

Một nam sinh không phục lẩm bẩm nói, cô nữ sinh chủ động ngồi bên Vương Quốc Hoa thản nhiên nói.

- Người ta đây là đẳng cấp, ông biết gì.

- Trên máy bay tôi thấy hắn ngồi ở khoang thương gia.

Cô nữ sinh phát hiện đồ Vương Quốc Hoa mặc nói, hóa ra mấy người này cũng bay cùng chuyến.

- Sao tôi thấy hắn quen quen vậy nhỉ, hình như thấy trên báo rồi thì phải.

Cô nữ sinh thứ ba nói, tên nam sinh béo cười lạnh một tiếng.

- Tôi thấy cô đây là mê trai rồi, hắn không phải có chút tiền ư? Ở Bắc Kinh đầy người giàu, đám đó có là gì so với quan chức chứ?

Vương Quốc Hoa không nghe tiếp nữa, hắn vào toilet. Đi ra hắn tìm một vị trí khác ngồi xuống, không lâu sau có thông báo có thể lên xe kiểm phiếu, một người phụ nữ bụng bầu kéo vali, Vương Quốc Hoa đi lên nói.

- Tôi có thể giúp không?

Người phụ nữ cảnh giác nhìn Vương Quốc Hoa, thấy không giống người xấu mới yên tâm đưa hành lý sang.

- Vậy làm phiền anh.

Vương Quốc Hoa kéo vali đi trước, người phụ nữ cảnh giacs đi sau. Mấy thanh niên kia thấy thế cũng nói này nói kia. Tên nam sinh mặt mụn nhỏ giọng nói.

- Thấy chưa, vậy là kiếm được một em, người ta thích phụ nữ có chồng.

Vương Quốc Hoa lần này nghe rõ, hắn khẽ nhíu mày.

Mang hành lý đến toa của người phụ nữ, Vương Quốc Hoa đưa đến rồi rời đi. Cô nữ sinh thứ nhất chủ động bắt chuyện với hắn.

- đại ca đúng là người tốt.

Vương Quốc Hoa cười ha hả vẫy vẫy tay đi tìm đến khoang của mình. Hắn nằm xuống không lâu cửa toa lại mở, hắn có chút bất ngờ khi thấy cô nữ sinh kia cũng vào.

- Ha ha, đại ca, chúng ta đúng là có duyên, tôi tìm nhân viên tàu đổi ba chiếc vé, không ngờ lại cùng phòng với anh.

Vương Quốc Hoa cười nói.

- Ha ha, muộn rồi, nghỉ thôi.

Vừa nói hắn vùi đầu ngủ, cô nữ sinh kia ngẩn ra một chút nhưng sau đó cũng không nói gì. Cô ả cùng hai cô bạn tụm lại nhỏ giọng nói chuyện.

- Tôi nói Tạ Viện Viện, chúng ta không phải là đắc tội hai tên Trịnh Cường đó chứ?

Một cô bạn lên tiếng, Tạ Viện Viện cười lạnh nói.

- Tôi đâu có nhờ gì bọn họ, là bọn họ đòi sống đòi chết muốn đi về cùng tôi mà.

- Nhà Trịnh Cường có người làm quan đó, đắc tội hắn sợ là …

- Đừng nghe hắn khoe khoang, ở Bắc Kinh quan cấp huyện đi đầy đất, quan cấp sở đi xe đạp.

Vương Quốc Hoa thức dậy trời đã sáng, Tạ Viện Viện kia vẫn còn ngủ. Vương Quốc Hoa lặng lẽ đi rửa mặt về, Tạ Viện Viện đã dậy, cô ả chào.

- đại ca.

Vương Quốc Hoa thầm khó hiểu cô ả này sao chú ý mình vậy nhỉ?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

3 y k X * ? Q Æ M ; 3 R R

Phù Diêu

Tác giả: Đoạn Nhận Thiên Nhai

—— 0o0 ——

Chương 811

Dịch: AND

Nguồn: metruyen.com

Vương Quốc Hoa đang kinh ngạc, Tạ Viện Viện kia đã chủ động giải thích.

- Thực ra tôi đã nhận ra ngài, ngài là chủ tịch tỉnh Vương phải không? Ngài trước phụ trách quản lý giáo dục và đến trường tôi, trên báo cũng đăng tin về ngài.

Vương Quốc Hoa ừ một tiếng, mình nếu đến trường của cô ả và bị nhận ra cũng không có gì là lạ.

- Cô ở Học viện nông nghiệp tỉnh?

Vương Quốc Hoa cẩn thận nghĩ hình như gần đây mình chỉ đến đây nhiều nhất. Tạ Viện Viện gật đầu nói:

- Vâng, tôi đang học nghiên cứu sinh, hạng mục số 37 do giáo sư Mai phụ trách, tôi cũng được đi theo ghi chép số liệu.

Vậy mới đúng chứ, Vương Quốc Hoa mỉm cười:

- Làm phiền cô không nói chuyện của tôi với mấy người kia.

Người thông minh nghe một câu là hiểu, Tạ Viện Viện nhỏ giọng nói:

- Tôi hiểu, đúng rồi, nhà ngài ở Bắc Kinh ư? Ngài ở đâu? Tôi sao chưa từng nghe nói đến nhân vật nào như ngài nhỉ?

Một câu đã lộ ra chi tiết của cô ả, trực giác nói cho Vương Quốc Hoa biết cô ả này đang có mục đích gì đó.

- Tôi không phải người Bắc Kinh, là vợ.

Vương Quốc Hoa như rất tùy ý nói, Tạ Viện Viện kia hiểu ý trong đó. Cô ả hé miệng cười nói.

- Ngài đừng đề phòng người khác như vậy, tôi cũng không có ý đồ gì. Tôi chỉ thấy hơi ngạc nhiên về một lãnh đạo cao cấp như ngài mà đến khu vực miền núi nửa tháng, bây giờ ít có cán bộ được như ngài.

- Ha ha, xin hỏi cô họ gì?

Vương Quốc Hoa ngắt lời, Tạ Viện Viện đảo đảo mắt nói.

- Họ Tạ, ở nội thành Bắc Kinh.

Vương Quốc Hoa im không nói, Tạ Viện Viện cũng chủ động dừng cuộc nói chuyện.

- Tôi đi rửa mặt, gần đến ga rồi.

Vương Quốc Hoa đứng dậy ra hành lang nhìn bên ngoài, bên ngoài trời rất nhiều tuyết.

Tạ Viện Viện về rất nhanh, trên mặt vẫn còn giọt nước.

- Lãnh đạo, tôi muốn phản ánh với ngài một việc.

Vương Quốc Hoa liếc nhìn cô ả, hắn cảm thấy cô ả này rất linh hoạt.

- Trước tết tôi đến thị xã Hắc Cương tập huấn và phát hiện nhiều nông dân đi học phải nộp tiền.

Gì? Mắt Vương Quốc Hoa vô thức lóe lên một tia tức tối. Tạ Viện Viện rụt cổ thầm nghĩ tên này bề ngoài thân thiện nhưng thực ra lại là kẻ tàn nhẫn.

- Cô nói cụ thể một chút.

Vương Quốc Hoa khá chú ý việc này. Tiền tập huán đều là do tiền trung ương cấp, hơn nữa tỉnh không ngừng có lệnh không được thu tiền.

- Xã Sơn Đạo có 70 người tập huấn mỗi người phải nộp một ngàn. Tôi thấy bên thu nói đây là tiền chi phí riêng.

Tạ Viện Viện vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra và tìm ảnh. Vương Quốc Hoa cầm xem thấy bên trên viết rõ mấy chữ "Tiền học phí"

Quá to gan. Vương Quốc Hoa xoay người lấy máy vi tính, Tạ Viện Viện cũng lấy dây chuyển ảnh sang máy.

Tắt máy, Vương Quốc Hoa đang định nói chuyện tàu đã đi chậm lại. Tạ Viện Viện nói.

- Vào ga rồi.

Vừa nói cô ả đi thu dọn hành lý, Vương Quốc Hoa cũng dọn đồ của mình.

Xuống tàu Vương Quốc Hoa không thấy cô ả kia đâu. Hắn ra ngoài ga nhìn quanh quả nhiên có người giơ biển viết tên hắn. Hắn đang định nói chuyện lại bị người vỗ vai.

- đại ca…

Vương Quốc Hoa quay đầu lại, Tạ Viện Viện cùng mấy người bạn đang đứng sau lưng hắn.

- Sao thế?

- Bây giờ chắc khó bắt xe, có thể cho đi cùng không?

Tạ Viện Viện cười hỏi, Vương Quốc Hoa nhìn người khác.

- Cho ba người bọn tôi đi cùng là được.

Ý của Tạ Viện Viện là bỏ hai tên nam sinh kia lại. Mấy tên kia tức tối nhìn Vương Quốc Hoa.

Vương Quốc Hoa gật đầu lấy thẻ công tác đi lên đưa cho người đang cầm tấm biển.

- Tôi là Vương Quốc Hoa.

Lái xe xem xong liền giơ tay chào.

- thủ trưởng.

Câu này làm người xe đều giật mình. Vương Quốc Hoa xua tay nói.

- Không cần như vậy, đi thôi, thuận đường đưa ba người nữa về nhà.

Thực ra đây cũng không phải thuận đường, có hai cô em ở vành đai ba đi mất hơn tiếng mới đưa được người về. Trên đường đi Vương Quốc Hoa im lặng không nói, ba cô em kia lại rỉ rả nói chuyện đồng thời không ngừng đưa mắt nhìn Vương Quốc Hoa.

- Không ngờ đó, trẻ thật.

- Gì chứ, đây là chân nhân bất lộ tướng. Chẳng bù tên béo kia muốn gào lên cho cả thế giới biết bố mình là trưởng phòng ở bộ Nông nghiệp.

- Đúng rồi, Tạ Viện Viện, nhà bà ở đâu …

Cuối cùng đưa hai cô kia về nhà, Vương Quốc Hoa ngồi ở trước quay đầu lại:

- Nhà cô sao không phái xe tới đón?

Mặt cô ả hơi trầm xuống.

- Tôi không nói cho trong nhà.

Vương Quốc Hoa quay đầu không nói chuyện, xe cứ thế đi về trước. Tạ Viện Viện không nói địa chỉ, lái xe ngồi trên không nói gì nhưng thi thoảng quay đầu lại nhìn.

- Anh cứ lái xe đi, đến nơi tôi sẽ nói.

Ý chính là thuận đường.

- Đằng trước là vùng cấm quân sự.

Lái xe rốt cuộc quay đầu lại nói, Tạ Viện Viện lấy một chiếc thẻ ra đưa tới, lái xe lập tức câm miệng.

Điều này trong dự đoán của Vương Quốc Hoa, hắn khoanh tay không nói, Tạ Viện Viện nói.

- Vợ anh là Sở Sở?

Vẫn không nói chuyện, chỉ gật đầu. Tạ Viện Viện cúi đầu đột nhiên ngh i cúigậ ộ s iê ri , Việnn

- y ổn lỳ ệ
ngồilái

Hai người trong thời gian bay qua mấy vạn dặm, a, đằng trước là phế khí phao. Lúc trước dã nói rồi, phế là một gốc cây chọc trời, cây này sẽ không ngừng nảy ra từng bọt khí, trong các bọt khí có đủ thứ quái lạ, con số hàng vạn phế khí phao chớp mắt cắt đứt Giản Thánh Đế Tử truy tung, khiến hơi thở chỗ này hỗn loạn.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên mượn điều này thuận lợi chuồn đi. Sau khi chuồn đi hắn bay xa mấy vạn dặm mới dừng lại, lần này coi như may mắn, đụng phải phế chi khí phao, nếu không có phế khi phao thì e rằng khó thể thoát khỏi, bây giờ thì bắt đầu trùng kích thế giới cảnh thập tầng thôi.

Lục Nguyên lấy ra hỗn độn thiệt tinh, não tinh, vị tinh, đảm tinh, can tinh, tỳ tinh, phế tinh, tràng tinh, túc tinh, thận tinh cùng với cái cuối cùng Tổ Long. Mười một tinh hóa trong không trung, chúng mới hóa thì lập tức lây Tổ Long làm trung tâm, mười tinh khác ở bên cạnh như sao vây quanh trăng sáng vậy.

Cùng lúc đó, cảm giác cực kỳ huyền diệu khó thể miêu tả xuất hiện.

Lục Nguyên phát hiện dường như nhìn thây một số cái bóng văn minh.

Dường như trong không trung có một cái bóng văn minh.

Hoàn mỹ, viên mãn, đây chính là cảm giác hiện nay của mình.

Lục Nguyên đưa thần niệm vào trong đó, chậm rãi cảm nhận nơi này xinh đẹp.

Si mê nhìn mười một tinh trước mắt, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần, bây giờ phải bắt đầu làm việc thôi, nhanh chút trùng kích thế giới cảnh thập tầng.

Mình có tổng cộng mười một loại hỗn độn chi tinh, mỗi một cái đều hoàn mỹ khó thể tưởng tượng. Lục Nguyên dựa theo mười một loại hỗn độn chi tinh bắt đầu cải tạo thân thể, đầu tiên là ở cái thứ nhất, hỗn độn thiệt tinh, trước tiên cải tạo đầu lưỡi đã khiến cấu tạo của biến hoàn mỹ hơn. Kết cấu thay đổi thế này cần năng lượng rất lớn, may là từ chỗ Ma Chi Tử lấy đến năm mươi vạn thiên cấp linh thạch cho nên không sợ không đủ năng lượng.

Cuối cùng dùng một vạn thiên cấp linh thạch mới cải tạo xong đầu lưỡi.

714. Chương 1240: Đến Thế Giới Cảnh Cửu Tầng (7)

Tiếp theo là sửa đổi đầu óc, não rắc rối hơn lưỡi rất nhiều. Trong khi sửa đầu óc thì mình rất cẩn thận, nói thật tình là không muốn làm đồ ngốc, lần cải tạo này hấp dẫn mà mạo hiểm, may là có hỗn độn não tinh làm thao khảo và minh thấy nhiều tình thế to lớn cho nên chuyển cỏn con này không làm khó được. Dùng ba vạn thiên cấp linh thạch mới sửa xong đầu não, cảm giác sảng khoái hơn trước nhiều.

Tiếp theo là vị, mặt này là đơn giản nhất, vì bây giờ mình còn có một thân phận khác là hỗn độn vị toan chủ, bản thân kế thừa ý chí vị, cho nên thật dế dàng dùng hai vạn thiên cấp linh thạch đã cải tạo xong vị, trong quá tình không gặp điều gì khó khăn.

Khi cải tạo mật thì cũng không khó lắm, mất linh thạch khoảng hai vạn thiên cấp linh thạch, sửa mật hơi giống với hỗn độn đảm tinh, đi hướng hoàn mỹ.

Lục Nguyên đang trùng kích thế giới cảnh thập tầng.

Tiếp theo là cải tạo gan, Lục Nguyên dựa theo kết cấu hõn độn can tinh thay đổi kết cấu gan của mình, lần này cũng mất hai vạn thiên cấp linh thạch thành công sửa đổi. Sau khi cải tạo thành công rồi Lục Nguyên bỗng phát hiện thanh thánh kiếm đạo của mình lại đi lên một cấp, dường như có chút màu sắc văn minh.

Gan có tác dụng giải độc, tác dụng của thanh thánh kiếm đạo cũng là giải độc, hai cái tác dụng lặp lại cho nên gan tiến một bước, thanh thánh kiếm đạo cũng vậy.

Thánh lên trên nữa chính là văn minh.

Bây giờ thanh thánh kiếm đạo của Lục Nguyên đúng là rất mạnh.

Nhưng đừng quên trong ba mươi văn minh có một độc chi văn minh.

Độc chi văn minh có thểđánh ra độc tố cấp văn minh, nếu thanh thánh kiếm đạo chưa đến cấp văn minh thì e rằng sẽ bịđộc tố đó đánh bại.

Vậy nên thanh thánh kiếm đạo của Lục Nguyên rất cần tăng cao, bây giờ chỉ lờ mờ có một chút vị cấp văn minh mà thôi.

Hơn nữa Lục Nguyên biết rõ mình muốn đem thanh thánh kiếm đạo thăng lên đến cấp văn minh khó khăn rất là lớn.

Tạm thời đặt thanh thánh kiếm đạo sang bên, tiếp tục trùng kích thế giới cảnh thập tầng.

Tỳ!

Lục Nguyên dựa theo cấu thành hỗn độn tỳ tinh chuyển đổi tỳ của bản thân. Tác dụng của tỳ là tạo máu và chất chứa, tất cả công pháp của Lục Nguyên không liên quan gì đến máu nên về mặt này không được ích lợi gì, chỉđem tỳ biến càng thêm hoàn mỹ, lần này dùng hết hai vạn thiên cấp linh thạch.

Tiếp theo là phổi, phổi có tác dụng hô hấp, Lục Nguyên dùng hết hai vạn thiên cấp linh thạch đem phổi bản thân dần cấu thành như hỗn độn phế tinh vậy, mạnh mẽ rất nhiều. Lục Nguyên thở một hơi, hắn cảm giác bây giờ tùy tiện thở có thể phá hủy vài ngọn núi.

Tiếp theo là ruột, đem của bản thân biến thành bộ dạng hỗn độn tràng tinh thì Lục Nguyên mơ hồ cảm giác hình như mình thiếu cái gì đó, cảm giác muốn được thôn tự ngày càng mãnh liệt, lần này dùng hết cũng là hai vạn thiên cấp linh thạch.

Về thận thì đem nó biến thành bộ dạng giống hỗn độn thận tinh, Lục Nguyên phát hiện thất tình của mình bỗng tăng lên, trong phút chóc không thể khống chế.

Cuối cùng là chân, hỗn độn túc tinh.

Lục Nguyên đem chân của mình đổi thành bộ dạng hỗn độn túc tinh, sửa đổi kiểu này mất ba vạn thiên cấp linh thạch, giống với khi dùng thiên cấp linh thạch ở phần đầu. Không mất bao lâu đã cải tạo chân xong, nhưng sửa xong rồi phát hiện có điều khác lạ.

Không sai, bây giờ kết cấu của đôi chana mình đúng là rất hoàn mỹ.

Nhưng mà dường như hoàn mỹ còn có thêm một phần.

Đây không phải là vẽ rắn thêm chân sao?

Không đúng đâu.

Sao tự dưng vẽ rắn thêm chân làm gì? Hỗn độn văn minh thú từ xưa đến nay trong chủ văn minh nhiều kỷ nguyên đều có thể xếp vào mười hàng đầu chắc không nên làm chuyện dưa thừa mới đúng, Lục Nguyên rất lấy làm khó hiểu.

Đột nhiên Lục Nguyên vỗ trán mình, thật là ngớ ngẩn quá đi.

Thì ra lúc mình lấy hỗn độn túc tinh có phá hỏng lòng bàn chân của hỗn độn văn minh thú rồi toát ra nhiều gió đấy thôi, khi ấy mình lờ mờ biết nguyên nhân rồi. Chắc bởi vì thân hình của hỗn độn văn minh thú quá to khiến tốc độ không nhanh bằng chủ văn minh khác nên dùng cách đặc biệt thay đổi kết cấu chân, và thêm vào hút phong vô ảnh trùng mượn đó tăng tốc độ nhanh hơn.

Nhận định nhiều một thứ không phải vẽ rắn thêm chân mà là loại két cấu khiến tốc độ của mình tăng nhanh hơn.

Suy nghĩ xong những điều này, vừa lúc mình ở Túc Thâm Uyên đúng là có bắt rất nhiều hút phong vô ảnh trùng đã chết.

Lục Nguyên tính tình luôn là nghĩ liền làm, lập tức bỏ hút phong vô ảnh trùng vào đôi chân mình.

Vừa luyện vào hai chân cảm giác tốc độ tăng nhanh nhiều, tất nhiên đây chỉ là cảm giác cá nhân thôi, nếu muốn biết nhanh hay không còn cần thử nghiệm.

Hành động! Trong một giây Lục Nguyên hoạt động, chớp mắt đã bay qua mấy trăm dặm, thật nhanh, nhanh quá đi. Bây giờ tốc độ của mình so vơi lúc trước ít nhất hơn ba phần, đây là tốc độ bốn phần, thật là kinh khủng. Tốc độ của mình vốn là trình độ hàng dầu dưới văn minh cảnh, bây giờ tăng trưởng khoa trương kinh người như vậy, chớp mắt đã đến tình độ đỉnh cấp dưới văn minh cảnh.

Đây chính là cách của hỗn độn văn minh thú, không uổng là nhân vật xếp năm hàng đầu trong chủ văn minh.

Bây giờ tốc độ của mình dù cho bị Giản Thánh Đế Tử nửa bước văn minh cảnh truy đuổi cũng e rằng không thể bắt kịp được.

A, nếu có thể tăng tốc độ chân không biết tay có tăng tốc độ được không?

Chớp mắt Lục Nguyên cải tạo luôn cánh tay, cũng bỏ hút phong vô ảnh trùng vào trong đó. Nhưng dù sao tay khác với chân, trong cải tạo hơi biến đổi chút ít, thành công! Lục Nguyên cảm giác tay nhanh hơn nhiều, búng xuất kiếm, kiếm quang xẹt qua như ảnh kinh hồng. Nhanh thật, đúng là tốc độ ra tay nhanh hơn nhiều, cỡ hai phần, mặc dù không nhanh bằng chân thêm ba phần nhưng cũng đủ kinh người rồi.

Chỉ dựa vào tay và chân biến đổi, sức chiến đấu của mình tăng mạnh rất lớn.

Hơn nữa bây giờ hoàn thành những thứ này là có thể hoàn thành bước cuối cùng Thái Bạch Kim Tinh, sửa đổi trái tim.

Tim là nguồn gống sinh mệnh, là mạng sống.

Lục Nguyên nhìn Tổ Long trong tay, két câu bên trong vô cùng hoàn mỹ, viên mãn, không tìm thấy một chút sai sót, không bỏ sót chỗ nào. Lục Nguyên dựa theo kinh nghiệm lúc trước biển đổi trái tim bản thân làm kết cấu tim cùng loại với Tổ Long. Lần này dùng tiểu kiếm đạo thụ khá nhiều, cuối cùng mất hết năm vạn thiên cấp linh thạch mới xem như thành công, so với đầu não dùng ba vạn thiên cấp linh thạch còn tiêu tốn nhiều hơn.

Lần này trùng kích thế giới cảnh thập tầng đến bây giờ mất hết hai mươi lăm vạn thiên cấp linh thạch mới tính hoàn công, đây là hai mươi lăm vạn thiên cấp linh thạch nha! Thế giới cảnh xông cảnh giới thật sự là một ải khó khăn hơn một ải, chi tiêu một cửa lớn hơn một cửa, sau này còn cửa văn minh cảnh càng lớn hơn nữa.

Khoan! Khoan! Khoan! Khoan!

Lục Nguyên phát hiện trái tim mình đập thình thịch thình thịch, lúc trái tim nhảy có mười chỗ khác chân, gan, mật, tỳ vân vân cũng đi theo nhảy. Mười một chỗ cùng nhảy lên, càng lúc càng kịch liệt, lúc nhảy có cảm giác hoàn mỹ lan tràn toàn thân.

Vốn chỉ có mười một chỗ hoàn mỹ nhưng mặt sau càng dọc theo toàn thân.

Lục Nguyên hít sâu một hơi, giờ thì đến lúc mấu chốt rồi, trùng kích thế giới cảnh thập tầng.

Trùng kích cho ta!

Lúc này dường như toàn thân hoàn mỹ thành một thể, đó là hoàn mỹ cỡ nào chứ! Mỗi tế bào toàn thân đều biến đổi dữ dội, từ thần cảnh hướng đến hình dạng sinh mệnh càng cao cấp, rốt cuộc loại biến đổi này dần đi đến chấm dứt, cũng dẫn động thiên địa dị cảnh. Trên bầu trời ở đỉnh đầu Lục Nguyên xuất hiện văn minh chi ca.

Văn minh chi ca, đây là văn minh hành khúc!

Ca khúc này đang ca ngợi văn minh, ngợi ca văn minh vĩđại, hoàn mỹ, truyền bá vạn vật.

Sinh linh cơ bản đều sinh hoạt ở trong văn minh.

Văn minh, bao dung thiên địa vạn vật, không chỗ nào mà không bao lấy.

Trong không trung chớp lóe văn minh chương nhạc.

Từng âm phù văn minh không ngừng nhấp nháy trên bầu trời.

Mỗi một âm phù đều xinh đẹp không sao tả xiết, vĩđại!

Lục Nguyên chìm đắm trong âm phù nhấp nháy đó, mỗi một cái đều có vị văn minh, nhiều âm phù liên tiếp cùng nhau càng vĩđại e rằng sánh ngang với văn minh. Toàn thân Lục Nguyên ở trong âm nhạc tán phù ngày càng mạnh, mạnh hơn nữa, không ngừng trùng kích lên trên.

Bùm!

Văn minh chi ca nhảy đến cực điểm thì Lục Nguyên phát hiện mình đã đến một tầng khác.

Thế giới cảnh thập tầng đại viên mãn, tới rồi.

Đây là đỉnh cao thế giới cảnh, sinh mệnh cá thể bây giờđã là hoàn toàn hoàn mỹ, thăng lên đến cao nhất, có vị văn minh. Đến văn minh thì không tính là sinh mệnh cá thể nữa, đó xem như là hình dạng sinh mệnh không gì sánh bằng, được đến ca ngợi vô cùng tận. Sau thế giới cảnh thập tầng thì pháp lực tăng vọt nhiều, Lục Nguyên càng hướng về con đường văn minh.

Khi nào thì mình mới trùng kích văn minh cảnh được đây? Đứng trên thế giới cảnh thập tầng càng cảm nhận văn minh cảnh cường đại, thế giới cảnh và văn minh cảnh cảm giác chênh lệch lớn đến chân trời góc biênr. Bây giờ Thiên Lýa chủ văn minh, Tà Kiếm phó chủ văn minh, những kẻ mình từng gặp vẫn có thể dễ dàng một chỉ nghiền nát mình.

Trong lòng hắn rất ngưỡng mộ văn minh cảnh, sau đó Lục Nguyên đứng dậy, không biết chỗ Tim Sơn ra sao rồi, mình phải lập tức đi Tim Sơn ngay. Lục Nguyên bay vọt lên trời.

……..

Giản Thánh Đế Tử không đuổi kịp Lục Nguyên, thấy thời gian gần đến lúc rồi, chỗ Tim Sơn có ích lợi rất lớn, nếu đuổi không kịp hắn thì gã lười tìm tòi, quay về Tim Sơn. Lúc gã quay về Tim Sơn thì Giản Vân Sầu và Phong Tinh Tinh đấu nhau tạm chấm dứt một đoạn, không ai làm gì được ai.

Giản Vân Sầu thấy Giản Thánh Đế Tử lập tức hỏi rằng:

- Đã đánh chết Lục Nguyên chưa?

Giản Thánh Đế Tử lắc đầu đáp:

- Lục Nguyên bị thương trốn đi, ta có đuổi theo giết ai ngờđụng phải phế khí phao, rồi thì không đuổi kịp hắn. Lần này coi như hắn may mắn, nhưng lần tới hắn dám xuất hiện trước mặt ta nữa thì ta sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn!

Giản Thánh Đế Tử hung dữ nói.

Giản Vân Sầu không nói gì, người bên cạnh có vài kẻ xen mồm bảo.

- Thì ra Lục Nguyên chỉ là một con chuột nhặt gặp chuyện bỏ chạy.

- Đúng thế, chỉ là con chuột nhắt mà thôi.

Giản Vân Sầu rốt cuộc lên tiếng, nói:

- Thôi, mặc dù Lục Nguyên có tiềm lực to lớn nhưng trong trận Tim Sơn này không phải sức chiến đấu tuyến đầu, chỉ là hạng hai mà thôi, không ảnh hưởng được chiến cuộc. Hãy thắng trận chiến này dã, thắng rồi lại nghiên cứ cách đối phó Lục Nguyên là được.

Chính trong giây phút này, tất cả người có mặt nghe thấy một giọng nói.

Thanh âm đó vang lên từ không trung.

Thanh âm kia, gần như không chỗ nào mà không vang vọng.

Đó là đang ca ngợi văn minh, tán tụng văn minh.

văn minh mênh mông, văn minh to lớn, văn minh hùng vĩ, văn minh hùng hồn.

Bất cứ ai chiến đấu ở Tim Sơn đều bất giác khựng lại.

- Đây là văn minh chi ca.

- Đúng vậy, là khúc ca dùng để ca ngoại văn minh.

- Là lúc trùng kích văn minh cảnh mới xuất hiện văn minh tán ca.

- Nhưng văn minh chi ca này không tính vang dội lắm, chân chính trùng kích văn minh thì trong hàng ức vạn dặm đều sẽ nghe văn minh chi ca thánh ca thiên, hơn nữa trong số chúng ta chắc không có ai trùng kích văn minh cảnh được đâu.

Vậy thì chắc là người dưới văn minh cảnh thăng cấp mới xuất hiện văn minh chi ca.

- Trời ạ, là người nào trùng kích thế giới cảnh thập tầng hoặc nửa bước văn minh cảnh thì sẽ xuất hiện văn minh chi ca chứ? Căn cơ của người này sâu quá đi.

- Đúng vậy, nghe nói năm đó Hoang Chi Tử xông thế giới cảnh thập tầng thì cũng xuất hiện văn minh chi ca, nhưng nhiều người có mặt tại đây có thể khiến văn minh chi ca vamg lên không hơn ba người.

- Rốt cuộc là ai khi thăng cấp thì sẽ xuất hiện văn minh chi ca nhỉ?

Ở phía xa trong không trung có vô số mỹ diệu âm phù hiện ra, mỗi một cái âm phù đều đại biểu văn minh vĩđại, ảo diệu vô cùng. Rất nhiều người phải tán thán không biết xuất hiện nhân vật gì nữa. Lần này văn minh thánh địa xuất hiện cao thủ có tiềm lực, cao thủ ẩn thế rất là nhiều, cho nên trong phút chốc không đoán ra rốt cuộc là ai đây.

Đang lúc mọi người suy đoán thì trên không trung vang một thanh âm càng lớn.

- Đột phá cho ta!

Chỉ thấy vô số ánh sáng từ bốn phương tám hướng hội tụ đến. Ở không trung trên người Hoang Chi Tử những ánh sáng tụ hội làm người gã chớp lóe. Lúc này Hoang Chi Tử càng khoa trương, gần như mỗi một chỗ đều lấp lánh sáng thần thánh, bộ dạng này trông như giữa trận đột phá vậy.

Hoa Pháp Thánh ở trên không trung đánh ra vô tận huyền diệu pháp thuật.

Nhưng Hoang Chi Tử không thèm để ý đến gã, trong tay bắn ra một luồng sáng rót vào hồng hoang thần kích. Hồng hoang thần kích của gã như được vô tận ánh sáng bao trùm.

Hoang Chi Tử nhìn hướng Hoa Pháp Thánh, nói:

- Hoa Pháp Thánh, ta đã giữa trận đột phá rồi, mặc dù ngươi là người đứng nhất trong Năm Mươi Thiên Bảng nhưng sẽ phải thua trong tay ta, vì ta đến thực lực vào Năm Mươi Thiên Bảng rồi.

Hoa Pháp Thánh cười lạnh nói:

- Khoe khoang khoác lác thì ai mà không biết nói?

Hoang Chi Tử cười khẩy đáp lại:

- Khoe khoang khoác lác hả?

Hồng hoang thần kích đột nhiên chém ra, vèo một tiếng đánh bật vạn tầng pháp thuật, và đánh Hoa Pháp Thánh bay ra xa.

Trong một kích kia Hoang Chi Tửđã hiện ra ưu thế tương đương.

Lúc này lòng Hoa Pháp Thánh vô cùng giật mình! Giữa trận đột phá vốn không phải chuyện dễ dàng gì, đến cấp bậc như Hoang Chi Tử, Hoa Pháp Thánh thì tích lũy ngàn năm muốn đột phá một chút cũng vô cùng khó khăn, giữa trận đột phá là nằm mơ đều không làm được, cơ bản là không thể nào, khó khăn quá cao, cao đến không thể tưởng tượng nổi. Thực lực càng mạnh cưỡng ép đột phá càng khó, muốn giữa trận đột phá đã khó càng gian nan thêm.

Hoa Pháp Thánh được gọi là người đứng nhất trong Năm Mươi Thiên Bảng nhưng tự biết tiềm lực của mình chỉ như thế, không khả năng ở đẳng cấp này giữa trận đột phá.

Nhưng mới rồi Hoang Chi Tử lại giữa trận đột phá, đây thật là xem thường quy tắc thiên địa.

Trời ạ! Không ngờ Hoang Chi Tử giữa trận đột phá.

Cái này quá khoa trương rồi đi! Như vậy là thực lực hiện nay của Hoang Chi Tử chính thức tiến vào trong Năm Mươi Thiên Bảng, không còn cùng một đẳng cấp với mọi người.

Bên hoang minh có chút đắc ý, đi theo Hoang Chi Tử mới có tương lai. Hoang Chi Tử là nhân vật tung hoành vô địch, kỷ nguyên chi tử không uổng là kỷ nguyên chi tử, bây giờ giữa trận đột phá lại tiến thêm một bước, thực lực thắng Hoa Pháp Thánh không người chặn được, bên mình thắng chắc rồi, hỗn độn văn minh mảnh vỡ sẽ thuộc về mình.

Phe phản hoang minh thì biến sắc mặt. Chết tiệt, không ngờ Hoang Chi Tử giữa trận đột phá, cái này làm sao cho người ta sống chứ? Hoang Chi Tử rất khát máu, thủ đoạn khủng bố, có gã lấy được ưu thế thì người có mặt tại đây đừng nói là cướp được hỗn độn văn minh mảnh vỡ, sống sót cũng không phải dễ.

Trong khoảnh khắc, thế cục đánh nghiêng.

Hoang Chi Tử như thần phật buông xuống.

Trong chớp mắt Pháp Chi Tử quát to nói:

- Chúng ta đi chặn Hoang Chi Tử!

Chớp mắt Pháp Chi Tử bay lên.

Võ Chi Tử cười dài nói:

- Hoang Chihớp mắi 2uát ử cườ

Lực Hùng Đế Tử có danh tiếng không nhỏ.

Lực Hùng Đế Tử từng ở trận đoạn thiên nhai một người đơn độc đấu với người nửa bước văn minh cảnh và chiến thắng. Một mình đấu ba nửa bước văn minh cảnh mà còn thắng, đấy là loại can đảm gan dạ cỡ nào, từ nay về sau Lực Hùng Đế Tử nổi tiếng, bị xếp vào trong Năm Mươi Thiên Bảng. Lực Hùng Đế Tử có tư cách lâu như vậy, thực lực hùng hậu kinh người, hèn chi không đem Lục Nguyên lọt vào mắt.

Cây búa to của gã đập tới, Lục Nguyên chỉđỡ nhẹ đã cảm giác thân kiếm Dưỡng Ngô tiên kiếm không chịu được. Nếu không phải hắn luyện thành chính khí thập tầng, có chính tự bảo vệ thanh kiếm thì e rằng kiếm này không chịu đựng bao nhiêu cú va chạm của Lực Hùng Đế Tử. Người này thật là có sức mạnh lớn nhất dưới nửa bước văn minh cảnh.

Chu Nhân Dục cũng là đối thủ cũ. Chu Nhân Dục định đánh ra 'Chu Tử Chi Thư' của gã. Trên bầu trời xuất hiện vô số đại đạo đạo lý, Chu Nhân Dục đem 'Chu Tử Chi Thư' ngưng luyện càng đáng sợ, đánh ra thì vô cùng đạo lý ở không trung tung bay. Chỉ cần Lục Nguyên ở mặt đạo lý thua một chút thôi, chỉ cần hắn bị tấn công thì không chỉ là thể xác, đến lúc đó tâm linh xuất hiện dù là một khe nhỏ thì sáu cao thủ đối địch cũngc sẽ lập tức đánh chết hắn. Có thể nói Chu Nhân Dục công kích đáng sợ nhất trong sáu cao thủ, trình độ khủng bố không dưới Ngọc Hoàng Đại Đế bao nhiêu.

Nếu không phải Lục Nguyên ở nho chi văn minh tung hoành đoạn thời gian khá dài thì e rằng trong phút chốc sẽ ăn thiệt thòi.

Dưới tình huóng này tâm linh chịu thiệt thì chỉđại biểu cho một từ, chết!

Cho nên nói lần này chống được công kích từ Chu Nhân Dục là nhờ tu hành ở nho chi văn minh.

Lúc trước có nhiều kinh nghiệm giờđây đều biến thành sức chiến đấu.

Giản Vân Sầu đánh ra thần khóc quỷ sầu giản pháp của mình. Giảnp háp của gã đi đường giống Giản Thánh Đế Tử nhưng rõ ràng đáng sợ hơn, trình độ đáng sợ là gấp năm lần. Bóng giáng ồ ạt xẹt qua cạnh Lục Nguyên, những bóng giản tùy thời tách ra hợp lại, có thể hóa thành vô số mảnh vụn công kích, thật là đem giản pháp phát huy đến cực kỳ quái dị. Cho dù ứng đối giản pháp của Giản Thánh Đế Tử rồi mới đụng phải giản pháp cùng loại của Giản Vân Sầu, Lục Nguyên phát hiện vẫn rất khó đối phó, phút chốc hắn chỉ có nước chống đỡ chứ không thểđánh trả. Nhìn người đàn ông luôn cười híp mắt thật là khủng khiếp, khi ra tay thì có thực lực kinh người đến thế.

Hơn nữa Lục Nguyên thầm giật mình là giản pháp như vậy hoàn toàn tách khỏi đường kiếm pháp, dường như đã có nét độc đáo riêng, e rằng kiếm đạo môn của hắn không thể kiềm chếđược giản pháp như vậy.

Khi Giản Vân Sầu ra tay không mang theo bất cứ sát khí gì.

Tiên Chi Tử ra tay là nhã nhặn nhất. Gã ra tay dường như không mnag theo bất cứ hơi thở khói lửa nào, đẹp đến kinh người. Khi gã ra tay thì không thấy sát khí gì cả, nhưng Lục Nguyên bản năng cảm giác bên Tiên Chi Tửđòn tấn công rất đáng sợ, không thể tùy tiện dựa bên gã, hình như bên kia có thiên địa ma thần hung dữ nhất đang ẩn núp.

Khóe môi Tiên Chi Tử còn treo nụ cười, nói:

- Lục Nguyên, xin lỗi nhé, ta sẽ không ra ta làm khó dễ ngươi.

Gã nói tốt đẹp lắm, làm như bên gã là dễđột phá nhất vậy, tuyệt đối là chết không có chỗ chôn.

Sáu cao thủ ra tay, vừa động quyển phong lôi, phá hư không, chấn sơn hà, đạp thế giới.

Nếu không phải là trong thân thể hỗn độn văn minh thú thì e rằng xung quanh bịđánh thành mảnh vụn thậm chí là tro bụi rồi.

Sáu cao thủ ra tay quá kinh khủng.

Trong màn đấu thậm chí có cảm giác văn minh như ẩn như hiện.

Lục Nguyên chết chắc rồi!

Trong công kích như vậy, Lục Nguyên không chết mới là chuyện lạ!

Sáu cao thủ sức chiến đấu nửa bước văn minh cảnh ra tay đấy!

Chỉ thấy Lục Nguyên ngự kiếm không ngừng đón đến chắn đi nhưng sao mà chặn được công kích từ sáu cao thủ chứ. Mới một chiêu đã bị Ngọc Hoàng Đại Đế một đấm nặng nềđánh vào người, cửu long đế quyền gặm cắn trong người Lục Nguyên nổ tung, phút chốc cửu long bay loạn.

Lục Nguyên xong rồi, bị cửu long đế quyền đánh trúng mà không bị gì, đây là chuyện chưa từng có.

Ngọc Hoàng Đại Đếđột niên biến sắc mặt, gã phát hiện đã thất thủ.

Ở một hướng khác, Lục Nguyên xuất hiện.

Môi Ngọc Hoàng Đại Đế thốt bốn chữ, nói:

- Phù sinh nhược mộng.

Lục Nguyên gật đầu nói:

- Không sai, là phù sinh nhược mộng.

Sáu cao thủ liên hợp thật là hung hiểm, nếu không phải mình có phù sinh nhược mộng thì e rằng rất khó đối phó sáu người này. Đặc biệt là Ngọc Hoàng Đại Đế, thực lực của gã chắc sắp đuổi kịp Hoa Pháp Thánh rồi. Năm người kia không ngừng tấn công, nhưng khi họ đánh đến điểm mấu chốt, sắp cầm chiến quả thì bị Lục Nguyên lấy mình có phù sinh nhược mộng tránh né, cho đến lúc này hắn vẫn không bị thương.

- Một chiêu mình có phù sinh nhược mộng của hắn tuy rằng lợi hại nhưng chưa đến mức cấp văn minh, ta có thể lấy văn minh thiên tỏa đối phó với hắn!

Ngọc Hoàng Đại Đế hét to:

- Trong trăm kích là có thể hoàn toàn hạn chế chiêu mình có phù sinh nhược mộng của hắn!

Văn minh thiên tỏa là tuyệt chiêu Ngọc Hoàng Đại Đế học được từ chủ tiên cổ văn minh sáng tạo ra lúc rảnh rỗi, tuyệt học có thể tỏa định tất cả chiêu thức dưới cấp văn minh, nhưng bản thân nó cần cấp văn minh mới thi triển ra được. Ngọc Hoàng Đại Đế không phải cấp văn minh cho nên muốn thi triển ra chiêu này cần một trăm kích, vậy nên gã cần tranh thủ thời gian.

Lục Nguyên từđầu đối mặt sáu cao thủ cũng đang thích ứng chiêu thức của đối phương, sáu cao thủ liên hợp đúng là mạnh thật. Hắn nghe Ngọc Hoàng Đại Đế nói vậy thì lòng trầm xuống, không ngờ gã còn có văn minh thiên tỏa khắc chế mình có phù sinh nhược mộng của mình. Quả nhiên là gần văn minh cảnh thì chuyện gì đều có thể xảy ra, sau này phải nghĩ cách thăng phù sinh nhược mộng lên cấp văn minh mới được.

Giờ thì Lục Nguyên phát hiện chiêu thức gì đều có cấp văn minh.

Ví dụ như kiếm chiêu có kiếm chiêu cấp văn minh.

Ví dụ thanh thánh kiếm đạo có thanh thánh kiếm đạo cấp văn minh.

Rồi lại như văn minh chi bàn cũng có cấp văn minh.

Chỉ có thăng cấp lên đến cấp văn minh thì sau này những chiêu thức mới càng hữu dụng.

Không vào văn minh cuối cùng vẫn là con kiến.

Nhưng bây giờ mình không còn nhiều thời gian, trong vòng trăm kích, không đúng, rất có thể Ngọc Hoàng Đại Đế cố ý phóng dài ra chứ bản thân gã không cần trăm kích, là để mê hoặc mình rồi, cho nên nhất định phải trong bảy mươi kích giải quyết đối thủ, nếu không thì thật sự tiêu đời.

Người thứ nhất, trước tiên lấy Chu Nhân Dục khai đao đi.

Lục Nguyên giơ lên trường kiếm, kiếm quang phun ra nuốt vào hóa thành kiếm rít điện quang đánh thẳng hướng Chu Nhân Dục.

Chu Nhân Dục thấy Lục Nguyên tấn công đến cũng không sợ, dù gì gã là cao thủ thiên lý văn minh thôi. Chu Nhân Dục lấy ra 'Chu Tử Chi Thư' và 'Thiên Lý Chi Thư', hai thư xuất hiện, vô số đạo lý lớn vọt

hướng Lục Nguyên. Bình thường nửa bước văn minh cảnh đụng phải công kích thế này đều khá là nhức đầu.

Lục Nguyên chuyển kiếm pháp, lại là một thức vấn tình, một kiếm này u ly biệt, ba phần tương tư, ba phần kinh diễm và một phần ngông cuồng!

Quyển sách của Chu Nhân Dục hạch tâm tư tưởng chỉ có một, đó là diệt một người, tuyệt nhân tính, tồn thiên lý.

Một kiếm của Lục Nguyên vấn tình lại là vài cảm tình hòa hợp lại với nhau.

Cho nên chiêu thức của Chu Nhân Dục và chiêu vấn tình này là khắc chế nhau chứ không phải đơn phương khắc chế.

Bình thường khắc chế lẫn nhau thì sẽ có vài phần kiêng dè.

Nhưng Lục Nguyên chẳng chút kiêng dè gì cả, đùa gì vậy, Chu Nhân Dục về tài nặng sách vở không bằng văn minh chi thư của mình, bản thân từng đấu một lần với gã, có thể nói là biết tạn gốc rễ, trong sách của gã có bao nhiêu biến hóa đều biết hết cả. Vậy nên một kiếm thẳng tắp đánh tới.

Chu Nhân Dục không e sợ, 'Chu Tử Chi Thư' và 'Thiên Lý Chi Thư' của gã hợp lại uy lực không bình thường, đối phó một kiếm cảm xúc cá nhân cực nặng này, tình hợp hòa hợp lại với nhau thì gã rất có kinh nghiệm.

Nhưng khi sách của Chu Nhân Dục và kiếm của Lục Nguyên mới va nhau thì gã lập tức phát hiện không thích hợp.

Một kiếm của Lục Nguyên dường như hoàn toàn hiểu sách của gã. Sách của gã bị nhẹ nhàng phá đi, chỉ thấy một kiếm tràn đầy cảm tình bức tới. Một kiếm này mũi nhọn hoàn toàn ra ngoài dựđoán của Chu Nhân Dục, gã không bao giờ ngờ rằng Lục Nguyên sẽ hiểu sách của gã như vậy. Chu Nhân Dục chỉ có nước tránh né. Trong một chiêu nửa bước văn minh cảnh Chu Nhân Dục đã rơi vào thế yếu rồi.

Đòn công kích tiếp sau của Lục Nguyên đã đến.

Thời gian còn lại cho mình tối đa là bảy mươi kích.

Ở nơi rất cao trên Tim Sơn, Hoang Chi Tử một mình đối phó bảy người thất tinh đại trận.

Ở không trung giữa Tim Sơn thì Lục Nguyên một người đối phó sáu người có sức chiến đấu nửa bước văn minh cảnh.

Có thể nói điều này đối lập rất thú vị.

Bây giờ tiêu điểm lớn nhất chỗ Tim Sơn chính là Hoang Chi Tử, thứ hai là Lục Nguyên. Tiêu điểm thứ hai đương niên không đánh kịch liệt bằng thứ nhất nhưng cũng hấp dẫn khá nhiều sức chú ý.

Lục Nguyên đuổi theo Chu Nhân Dục thi triển ra kiếm thứ hai, tương tự.

Tương tư không phải là kiếm chiêu của mình mà là từng thấy qua một kiếm chiêu, từng có một người chồng của nữ kiếm khách ra ngoài làm chút nhiệm vụ đơn giản. Nữ kiếm khách ở trong nhà chờđợi, đợi hoài đợi mãi mà người không về, nữ kiếm khách vội vàng đi tìm khắp nơi nhưng không tìm thấy chồng của mình. Cuối cùng nữ kiếm khách bất đắc dĩđành quay về Kiếm Môn chờđợi.

Nữ kiếm khách luôn ngơ ngẩn chờđợi, tiếp theo trong lúc chờđem ý vô tận tương tư hóa thành một loại kiếm chiêu tức là chiêu tương tư này đây.

Tiếp theo sau có tin rằng chồng của nữ kiếm khách bị thiếu chưởng môn Quỷ Môn mười Vô Thượng Đại Giáo đương thời giết chết rồi.

Khi đó Kiếm Môn so với bây giờ trừ Kiếm Chi Tử, Lục Nguyên ra thì cũng hơi mạnh thôi, mà lúc ấy Quỷ Môn mạnh mẽ cỡ nào, một trong mười Vô Thượng Đại Giáo. Người Kiếm Môn bình thường bị giết liền chết đi, ai dám trách móc cái gì đâu?

Nữ kiếm khách lập tức đi chỗ Quỷ Môn, muốn Quỷ Môn phải giao ra hung thủ cũng tức là thiếu chưởng môn của Quỷ Môn.

Quỷ Môn đường đường là Quỷ Môn nha, đâu thèm để ý một người Kiếm Môn chứ, phớt lờđi không thèm quan tâm. Rất nhiều người Quỷ Môn buông lời trêu ghẹo dâm uế với nữ kiếm khách.

Nữ kiếm khách đáp lại là rút kiếm ra.

716. Chương 1240: Đến Thế Giới Cảnh Cửu Tầng (9-hết)

Dùng chờđợi lâu như vậy sáng tạo ra tương tư, xuất kiếm.

Một kiếm chém một người.

Một trăm kiếm chém một trăm người.

Liên tục dùng một trăm lần tương tư mà không ai phá được, cũng đem Quỷ Môn cấp môn chủ thực lực còn cao hơn cả nữ kiếm khách chém chết. Quỷ Môn thiếu chưởng môn đương nhiên là bị tương tư giết luôn rồi.

Đây chính là tương tư!

Khi ấy Lục Nguyên ở trong sách Kiếm Môn nhìn thấy một kiếm tương tư này thì lòng cực kỳ rung động, chỉ cảm thấy kiếm này mạnh mẽ, xứng là kiếm chiêu mạnh nhất Kiếm Môn. Tiếc rằng cần có cảm xúc rất mạnh mới luyện thành được, Kiếm Môn trừ nữ kiếm khách đó ra không còn một ai luyện được cả. Sau khi Lục Nguyên đem thất tình lên đến thập phẩm thì mới luyện thành một kiếm tương tư.

Nhưng hắn luôn không có cơ hội sử dụng, bây giờ vì đối phó Chu Nhân Dục nên lấy ra một kiếm tương tư.

Một kiếm đánh ra, kiếm quang như nươc mắt tương tự rơi hoài mãi, đâu có kiếm quang gì mà chỉ có vô tận tương tư thôi. Đây là mỏi mắt chờ trông, nhìn thấu thế gian tương tư, thiên địa vạn vật chỉ có một thứ khiến mình tương tư. Lúc dùng kiếm này, đáy lòng Lục Nguyên hiện ra bóng hình Kiếm Linh Đế Cơ.

Vừa hiện ra bóng dáng Kiếm Linh Đế Cơ thì vị tương tư trong kiếm càng đậm.

Đình hòe hàn ảnh sơ, lân xử dạ thanh cấp.

Giai kỳ khoáng hà hứa! Vọng vọng không trữ lập.

Một kiếm tương tư đốt cháy Chu Nhân Dục, chớp mắt gã bị trúng kiếm, tình thế càng nguy hiểm. Gã phát hiện Lục Nguyên chẳng những biết rõ sách của gã mà còn dùng kiếm chiêu hoàn toàn khắc chế gã.

Lục Nguyên dùng xong chiêu tương tư rồi trở tay đánh ra một kiếm chiêu, đoạn trường!

Một thức đoạn trường này là tuyệt học của Chu Thanh Huyền. Chu Thanh Huyền cảđời đau khổ, chiêu thức cũng giống thế. Đoạn trường kiếm, kiếm ra người ruột gan đứt khúc, kiếm chưa ra, người vẫn đứt ruột đứt gan. Kiếm ra và chưa ra đều phải đoạn trường. Trong chớp mắt này kiếm quang đã biến mất, chỉ nghe thấy tiếng nhị hồ cực kỳ đau khổ.

Nhị hồ đoạn trường kiếm đoạn trường.

Chu Nhân Dục càng đoạn trường. Chu Nhân Dục lại trúng một kiếm, sách của gã trước nay đều đem tất cả cảm xúc chắn ở bên ngoài, chưa từng ngay mặt đối diện cảm xúc. Kiếm quang của Lục Nguyên thì nhấn chìm gã trong các loại cảm xúc, thân thể gã bị thương, tâm linh càng khủng hoảng.

Lục Nguyên lại lật tay đánh ra một thức, lại tiếp một thức, một thức ra nữa, mãi đến ra thức sai!

Một kiếm này trong chữ sai có nhiều chuyện cũ.

Đoạn chuyện xưa này biến thành chỉ một cầu nói, một chén giọt sầu vài năm chia lìa. Sai! Sai! Sai!

Đối mặt một kiếm sai của Lục Nguyên, Chu Nhân Dục rốt cuộc hoàn toàn tan vỡ. Gã phát hiện Lục Nguyên vừa lúc là khắc tinh của gã, gã hoàn toàn không phải đối thủ. Dưới tình huống như vậy gã nghĩđến tìm cứu binh, đúng rồi, đây là sáu chọi một chứ không phải một đối một, những người khác sẽ giúp gã, sợ cái gì.

Nhưng Chu Nhân Dục vừa nghĩ vậy xong lập tức phát hiện mình đã sai.

Bây giờđúng là sáu chọi một.

Nhưng mà, dưới tình huống phù sinh nhược mộng chưa bị phá thì không phải sáu chọi một gì cả, năm người kia công kích mà Lục Nguyên chẳng thèm để ý, chính là một đối một thôi. Lần này thì Chu Nhân Dục tuyệt vọng thật rồi. Lục Nguyên chớp mắt tay động, thi triển ra một chiêu nộ! Chiêu này là hắn tự sáng tạo ra.

Vì Kiếm Môn bất hạnh mà nộ, vì kiếm đạo bất hạnh mà nộ, vì thua dưới tay Hoang Chi Tử mà nộ, vì Dưỡng Ngô tiên kiếm gãy mà nộ!

Nộ chi kiếm nặng nềđâm vào lồng ngực Chu Nhân Dục, xuyên qua.

Thất tình hỏa hừng hực thiêu đốt Chu Nhân Dục.

Lục Nguyên đi tới bên cạnh Chu Nhân Dục, hơi đổi giọng truyền âm nói:

"Cái bộ tồn thiên lý diệt nhân dục vô dụng rồi."

Chu Nhân Dục cảm giác sự sống nhanh chóng trôi đi, khiến gã kinh sợ là giọng Lục Nguyên truyền đến sao nghe quen thuộc quá. Khoan đã! Lục Nguyên chính là Lý Thái Sử, Lý Thái Sử là Lục Nguyên. Chu Nhân Dục chớp mắt nghĩ ra khả năng này, lập tưc hiểu tại sao Lục Nguyên biết rõ chiêu thức của gã như vậy, dễ dàng áp chế chiêu thức của gã.

- Ngươi…ngươi là…

- Không sai, chính là ta.

Lục Nguyên cười khẽ, kiếm quang xoay nhanh triệt để tiêu diệt Chu Nhân Dục. Hắn quá hiểu biết con người Chu Nhân Dục, cũng đem lực lượng chính tự áp chế mọi thứ của gã, vậy nên gã không thể thi triển một chút thủ đoạn cuối cùng.

Lục Nguyên đánh chết Chu Nhân Dục rồi nhẹ bắn kiếm, nói:

- Nghe đồn nửa bước văn minh cảnh rất khó giết, giờ thì thật tiếc nuối là ta đã giết một tên. Sáu cao thủ nửa bước văn minh cảnh ta chém trước một người, bây giờ còn lại năm. Năm người các ngươi có thể chống bao lâu đâu?

Trong sáu cao thủ liên hợp vậy mà Lục Nguyên không nhanh chóng thua, còn lật ngướ thế cờ, kiếm tru một người, đấy là loại hung tàn cỡ nào chứ.

Hơn nữa Lục Nguyên đủ độc, vừa rồi đánh chết Giản Thánh Đế Tử kết thù sâu với phó chủ giản chi văn minh, nay giết chết Chu Nhân Dục và gây thù hận cùng phó chủ thiên lý văn minh. Một hơi kết thù với hai cừu địch, người bình thường tuyệt đối không điên như vậy.

- Một lúc đắc tội hai phó chủ văn minh.

- Nếu như là người thường thì Giản Thánh Đế Tử và Chu Nhân Dục muốn giết họ thì họ chỉ có đỡ chứ không được giết lại, ai bảo hai người đó có núi dựa lớn quá chi?

- Thì đó.

- Tên này đúng là đồ điên.

Nghe nhiều người xì xầm bảo mình điên, Lục Nguyên khinh thường cười. Mình chính là người như vậy đấy.

Kiếm quang xoay chuyển, Lục Nguyên nhìn hướng Hoang Thánh Đế Tử, nói:

- Hoang Thánh Đế Tử, ngươi ở dưới tay ta chạy trốn một lần, lần đó ta không có nhiều kinh nghiệm giết nửa bước văn minh cảnh lắm. Lần này ngươi nói xem ta có kinh nghiệm giết nửa bước văn minh cảnh không?

Ngón tay trái nhẹ búng móng tay, hắn hời hợt nói:

- Luôn có truyền thuyết rằng nửa bước văn minh cảnh rất khó bị giết, nhưng ta phát hiện giết nửa bước văn minh cảnh không khó như đã nghe đồn.

Lục Nguyên lạnh lẽo nói. Nghe Lục Nguyên nói như vậy thì Hoang Thánh Đế Tử lòng rùng mình, lần trước gã thua dưới kiếm của Lục Nguyên không để lại bóng ma tâm lý lắm. Nhưng liên tiếp Giản Thánh Đế Tử, Chu Nhân Dục là hơn phân nửa nửa bước văn minh cảnh ngã gục dưới kiếm của Lục Nguyên, khiến bất giác bóng đen bao trùm tâm hồn gã.

Hoang Thánh Đế Tử biến sắc mặt, gã phát hiện sâu trong đáy lòng sợ hãi Lục Nguyên.

Không thể nào, không thể nào, gã đường đường là Hoang Thánh Đế Tử, tung hoành bát hoành, vũ trụ tứ cực, tay nắm quyền to, ức ức ức ức ức vạn người thần phục dưới chân, vậy mà sẽ sợ một tiểu bối dùng kiếm! Điều này tuyệt đối không thể nào, gã ở dưới đáy lòng rít gào nhưng bất đắc dĩ phát hiện không thể lừa được chính mình.

Lục Nguyên nhìn Hoang Thánh Đế Tử, nói:

- Hoang Thánh Đế Tử, năm đó ngươi đánh bại Hiển Kiếm Môn tiền Kiếm Chủ Gia Cát Trí Thương và tông chủ Ẩn Kiếm tông Kiếm Như Hải hợp tác với nhau, rất là dũng mãnh, còn khiến tiền Kiếm Chủ bị thương không thể nào hồi phục lại được. Lại còn năm ấy ngươi từng có thể dễ dàng nghiền nát ta, nhưng giờ xem ra chỉ có nhiêu đó thôi.

Lục Nguyên từ từ dùng sức mạnh ngôn ngữ.

Nghe Lục Nguyên nói vậy Hoang Thánh Đế Tử ngày càng sợ hãi, gã không ngờ con kiến nhỏ năm đó sẽ trưởng thành đến mức này, lớn nhanh kinh người. Năm đó gã không giết chết Gia Cát Trí Thương và Kiếm Như Hải chỉ vì không thèm để ý hai con kiến, không cần quá để tâm vào chúng, nhưng không ngờ hai con kiến sẽ bồi dưỡng ra nhân vật đáng sợ đến thế.

Lục Nguyên!

Hoang Thánh Đế Tử phát hiện sát khí của Lục Nguyên ngày càng đậm.

Hoang Thánh Đế Tử có thể khẳng định, lấy tính cách của Lục Nguyên thứ gì cũng dám đắc tội, chắc chắn trong mười phần có sáu phần trăm mặc kệ thế lực sau lưng gã, kiên quyết giết chết, điều này làm Hoang Thánh Đế Tử rất sợ. Hoang Thánh Đế Tử tung hoành nhiều năm nhưng biết rõ trong trung ương thiên triều không có bao nheieu người dám giết gã, vậy nên ít khi gặp phải nguy hiểm sống chết.

Nhưng bây giờ Hoang Thánh Đế Tử biết gã đã ngàn cân treo sợ tóc.

Tốt lắm! Mình luôn tạo áp lực cho Hoang Thánh Đế Tử, bây giờ rốt cuộc chồng chấtl ớn lắm rồi. Lục Nguyên bắt chặt cơ hội, kiếm quang xoay chuyển mạnh mẽ ập hướng Hoang Thánh Đế Tử. Hoang Thánh Đế Tử chưa chắc là yếu nhất trong năm người nhưng khi tâm lsy xuất hiện sơ hở thì gã tuyệt đối là kẻ yếu nhất.

Đây là chiến lược của mình, trận chiến này tuyệt đối không thoải mái.

Mình phải đối phó sáu cao thủ nửa bước văn minh cảnh cho nên dù là kiếm thuật hay nắm chắc tâm lý, ngôn ngữđều phải đến trạng thái cao nhất, lợi dụng tất cả những gì có thể.

Sau lưng Hoang Thánh Đế Tử có chỗ dựa lớn vậy nên ít khi gặp loại hoàn toàn liều mạng như Lục Nguyên.

Vậy nên khi Lục Nguyên bày ra bộ dạng bất chấp tất cả chỉ muốn đánh thì lòng Hoang Thánh Đế Tử run lên.

Trong khi Hoang Thánh Đế Tử run sợ thì Lục Nguyên thi triển kiểu giết liều mạng nhất.

Kiếm quang như ngân hà cuồn cuộn đổ ập lên Hoang Thánh Đế Tử, một kiếm này có tên là vô địch!

Có thểđặt vô địch! Người đặt tên cho chiêu thức bá khí như vậy cs thể tưởng tượng, chính là Yến Thương Thiên.

Một kiếm này tựa như trời sao vũ trụ lại giống ngân hà.

Một kiếm này mang theo khí thế vô địch buông xuống.

Hoang Thánh Đế Tử vốn bị khắc tự phân thân của Lục Nguyên khắc chế, so với Chu Nhân Dục càng bất lực, chớp mắt liền yếu thế. Lục Nguyên liên tục ra vài kiếm, kiếm thứ ba, thiên địch! Trời là kẻ địch của ta! Ta là thiên địch! Đây vốn chính là khí cuồng ngạo vô tân, cũng là Yến Thương Thiên sáng chế ra.

Một kiếm này đánh ra thế như phá thiên!

Đây gần như là một kiếm muốn hóa thiên!

Thiên địch, so với vô địch càng có khí thế!

Vô địch là khi Yến Thương Thiên ở Hoa Sơn thì sáng tạo ra, sau không ngừng nhu hợp biến thành chiêu thức sắc bén.

Thiên địch tức là Yến Thương Thiên ở trung ương thiên triều chịu thiệt thì rồi sáng tạo ra, cuối cùng thành chiêu thức vững chắc.

Hai cái đại biểu thời kỳ khác nhau của Yến Thương Thiên.

Khi đánh ra một kiếm này, Hoang Thánh Đế Tử rốt cuộc nhận ra nếu cứđứng đây thì gã sẽ chết, nỗi sợ kinh khủng bao trùm lòng gã.

Vậy nên Hoang Thánh Đế Tử trong giây phút đó bùng phát ra năng lượng vô cùng to lớn, bóng dáng gã biến thành ảo ảnh muốn trốn chạy. Nhưng mà Lục Nguyên làm sao sẽ để gã dễ dàng chạy thoát chứ? Kiếm quang đuổi theo sau, nhưng Hoang Thánh Đế Tử chạy trốn quá nhanh, kiếm thế chưa khép lại thì gã đã trốn ra vạn dặm.

Nếu là một chọi một thì tất nhiên Lục Nguyên sẽ đuổi theo sau.

Tiếc rằng đây không phải một chọi một mà còn vài đối thủ nữa, công kích sắc bén khác đánh về hướng hắn.

Vậy nên Lục Nguyên chỉđành bất đắc dĩ từ bỏ.

Mình không có kiếm thuật kiểu tủy sát, đến lúc nào đó phải sáng tạo ra mấy chiêu kia mới được, để tránh cho xuất hiện chuyện như hôm nay, lại bịđối phương trốn thoát, trong lòng Lục Nguyên có chút khó chịu.

Lục Nguyên còn đang bực mình thì mấy người trên Tim Sơn rất là kinh ngạc!

Hoang Thánh Đế Tử, mặc dù không tính là cường giả trong chủ thái cổ văn minh nhưng dù sao cũng là nhân vật nửa bước văn minh cảnh, hơn nữa có người thái cổ văn minh làm chỗ dựa. Đại nhân vật kinh thiên động địa như thế mà đón hai kiếm của Lục Nguyên, tới kiếm thứ ba thì bỏ cả mặt mũi chạy trốn.

Trốn!

Đánh một lúc rồi mới trốn.

So với mới giao đấu chừng hai kiếm liền vắt giò chạy là hai khái niệm khác nhau.

Cái thứ nhất là biết thời thế, hiểu mình địch không lại nên mới trốn.

Cái sau đối thủ mới ra hai kiếm đã trốn chính là lòng luống cuống, tâm lý sợ hãi đối phương, nếu không thì cần gì trốn?

Hoang Thánh Đế Tử sợ! Vậy nên gã mới trốn đi!

Nhưng gã đường đường là đế tử xếp hàng đầu thái cổ văn minh thế mà bị một tiểu bối xuất thân Kiếm Môn hù sợ bỏ chạy, kiếm thứ ba cũng không dám tiếp, cái này quá khoa trương rồi đi! Hơn nữa thái cổ văn minh nổi danh rất lâu, nhiều người biết thái cổ văn minh Hoang Thánh Đế Tử xưa nay dũng mãnh, người như vậy mà bị hù bỏ trốn.

Lục Nguyên đem đến áp lực cho gã lớn cỡ nào chứ!

Trải qua trận này, chỉ cần Lục Nguyên không chết, bằng vào trận chiến hù Hoang Thánh Đế Tử bỏ chạy là có thể nổi danh thiên hạ rồi.

Danh tiếng của Hoang Thánh Đế Tử tan nát bét vì trận chiến này, cho dù mọi người nể mặt thái cổ văn minh mà không dám cười vào mặt gã thì e rằng cười trộm sau lưng. Sau này sẽ không còn ai coi trọng Hoang Thánh Đế Tử nữa.

Lục Nguyên vươn ngón tay, nói:

- Tên thứ hai.

Sáu sức chiến đấu nửa bước văn minh cảnh vây công một mình Lục Nguyên, bây giờ chết một trốn một còn lại bốn tên.

Đương nhiên còn lại bốn không có ai dễđối phó cả. Ngọc Hoàng Đại Đế, Tiên Chi Tử, Giản Vân Sầu, Lực Hùng Đế Tử, bốn người này danh tiếng lớn hơn hai người trước rất là nhiều. Ngọc Hoàng Đại Đếđang không ngừng ngưng kết văn minh thiên tỏa, gã nói trong vòng một trăm kích nhưng cụ thể bao nhiêu kích thì không rõ ràng, mình không thể xem thường được.

Mới rồi Lục Nguyên tuyệt đối yếu thế nhưng nay dường như hắn đã kéo khí thế lên, không hề yếu chút nào.

……..

Trong khi mọi người vì Lục Nguyên ra tay một chọi sáu đánh hai nửa bước văn minh cảnh một chết một sống nên rung động, kinh dị thậm chí kinh ngạc thì dường như trong thiên địa có dịđộng. Đây là áng thơ có cái bóng văn minh, vô số áng thơ đến từ một cái khỏa.

Từđỉnh đầu Ngọc Hoàng Đại Đế dần hóa sinh ra một cái khóa.

Một cái hóa màu hỗn độn! To cỡ một khoảnh ruộng.

Cái khóa dường như có vô số kỳ diệu, trong khóa đại biểu nhiều tỏa đại đạo, tỏa chân lý.

Khóa này nếu như có thể hoàn toàn phát triển thì có thể khóa trời, khóa đất, khóa vạn vật, khóa sông ngòi, khóa tinh thần, khóa tất cả, đây chính là tỏa cấp văn minh. Nhưng rõ ràng Ngọc Hoàng Đại Đế không thể thúc đẩy tỏa cấp văn minh. Khóa đại biểu văn minh đại đảo như ẩn như hiện lờ mờ, không thể phát huy ra uy lực thật sự, nếu nó có thể phát huy hết uy lực thì không cần đánh làm gì, trực tiếp bắt giữ Lục Nguyên rồi.

Lục Nguyên từ cái khóa cảm thấy nỗi kinh khủng dâng lên từđáy lòng, là một loại đại khủng bố. Người khai sáng ra khóa này chắc chắn là biến thái, chiêu thức như vậy mà cũng nghĩ ra được. Lục Nguyên đè nén xúc động co giò bỏ chạy, nếu như là khóa hoàn chỉnh thì chắc chắn hắn đã chạy vắt giò lên cổ hồi.

Đương nhiên dù không phải khóa hoàn chỉnh cũng có uy lực rất tuyệt vời. Chỉ thấy cái khóa chậm rãi mở lỗ khóa, khoảnh khắc Lục Nguyên phát hiện tạm thời không thể sử dụng phù sinh nhược mộng. Văn minh chi tỏa này đúng là khủng bố thật, có thể khiến tuyệt kỹ phù sinh nhược mộng không cách nào sử dụng.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên càng phát hiện Ngọc Hoàng Đại Đế quái dị khủng bố. Ngọc Hoàng Đại Đế thật là rất kinh khủng, mới bắt đầu cố ý nói văn minh chi tỏa này cần thời gian một trăm kích, khi ấy hắn ch oằng nếu là một trăm kích thì giảm trừ không chừng đối phương cần bảy mươi kích. Dù sao đối phương không thể nào ngoan ngoãn nói ra thời gian cần bao niêu kích được.

Vậy nên Lục Nguyên mới dốc hết tinh thần quyết chiến, địch trong bảy mươi kích chia ra thắng bại.

Kết quả là Ngọc Hoàng Đại Đế giỏi lắm, gã không cần bảy mươi kích.

Gã chỉ cần thời gian mười kích là đủ rồi.

Rõ ràng chỉ cần mười kích chuẩn bị văn minh chi tỏa mà cố ý nói là một trăm kích, thật là lừa người chết không đền mạng.

Ngọc Hoàng Đại Đếđúng là đối thủ xương cứng khó gặm.

Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, thật đáng tiếc, văn minh chi tỏa của ta thời gian chuẩn bị không phải một trăm kích mà chỉ là mười kích. Ban đầu nói một trăm kích là lừa ngươi thôi, xem ra ngươi hoàn toàn rơi vào cạm bẫy của ta rồi.

Ngọc Hoàng Đại Đế khiêu khích như vậy là có mục đích, gã muốn để Lục Nguyên sốt ruột, khiến hắn nóng nảy, khiến tâm lý của hắn xuất hiện sơ hở. Cao thủ như gã trải qua nhiều sóng gió không phải người bình thường có thể so sánh. Khi Lục Nguyên chiếm ưu thế thì chẳng hề vội vã, từng khâu dẫn hắn vào tròng, trăm kích thành mười kích và lợi dụng chuyện này khiêu khích, đối thủ bình thường đụng phải Ngọc Hoàng Đại Đế e rằng sẽ bị gã dắt mũi.

Đây chính là Ngọc Hoàng Đại Đế, uy chấn chư thiên, cường giả gần với Năm Mươi Thiên Bảng.

Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn Lục Nguyên, mới rồi hắn chiếm ưu thế nhưng gã chỉ nhẹ phẩy tay là lập tức kéo cục diện nghiêng bên mình rồi. Cái gì là thủ đoạn? Cái này gọi là thủ đoạn.

Ngọc Hoàng Đại Đế nói:

- Lục Nguyên, đánh bại ngươi, đánh chết ngươi rồi bổn đế sẽ ghi nhớ tên của ngươi.

Bây giờ cục diện đúng là rất bất lợi cho Lục Nguyên, mới bắt đầu hắn có thể một chọi sáu tung hoành ngang dọc vì có phù sinh nhược mộng. Bây giờ phù sinh nhược mộng bị phong lại, đối mặt bốn cao thủ kinh thiên động địa, nguy hiểm cực kỳ.

Lực Hùng Đế Tử cười to nói:

- Ngọc Hoàng Đại Đế, đa tạ, cứ luôn chém hụt tiểu tử Lục Nguyên giờ thì ta rốt cuộc có thểđã tay chém rồi. Lục Nguyên, ta phải chém ngươi thành thịt nát!

Giản Vân Sầu cũng thầm giật mình, Ngọc Hoàng Đại Đế không đơn giản, không uổng là kẻ năm đó từng chưởng quản thiên cung, nhìn thấu thiên hạđại thế phát triển, ít có cơ hội đối địch với tiên cổ văn minh. Đương nhiên nếu thật sựđấu trí đấu mưu thì Giản Vân Sầu không kém gì Ngọc Hoàng Đại Đế. Ngọc Hoàng Đại Đế là nhân vật khó chọc vào mà Giản Vân Sầu cũng giống vậy.

Giản Vân Sầu phe phẩy quạt, nói:

- Lục Nguyên, ngươi xuất thân từ Hoa Sơn Tấn quốc, điểm này chắc ta không nhớ lầm? Trước đó không lâu ta phái người đi Hoa Sơn một chuyến, bắt người Hoa Sơn đến giản chi văn minh.

Giản Vân Sầu đột nhiên tuôn ra tin tức kinh người. Thật ra trước đó không lâu Giản Vân Sầu thật sự có làm chuyện như vậy, nhưng gã phía đi cao thủ thế giới cảnh thập tầng bịđánh chết, gã nghe xong giật nảy mình. Thiên kiếm Yến Thương Thiên ư? y đã trưởng thành đến mức đó rồi sao? Giản Vân Sầu ngày càng cảnh giác với kiếm đạo, kế hoạch lần này của gã lại thất bại, nhưng thất bại thì sao chứ, dù gì Lục Nguyên không thể kiểm chứng chuyện này. Gã cố ý tung tin, mặc kệ Lục Nguyên tin hay là không, chỉ cần quấy nhiễu lòng hắn là được.

Có thể tùy ý dùng một việc quấy nhiễu lòng kẻ địch, đây chính là Giản Vân Sầu. Nếu thân phận của Kiếm Linh Đế Cơ không phải là đế cơ của pháp cổ văn minh thì Giản Vân Sầu thật sự kiếm cơ hội bắt nàng rồi.

Tiên Chi Tử không nói nhiều lắm, âm thầm học tập. Ngọc Hoàng Đại Đế, Giản Vân Sầu, những tiền bối này không chỉ ra tay độc, mặt khác cũng rất ác. Tâm trí, mưu kế, năng lực nắm chắc tình thế, không có thứ nào không cực kỳ xuất sắc. Mấy vị này siêu đẳng như thế, khả năng Lục Nguyên sống sót giảm thấp rất nhiều.

Tiên Chi Tửđối với Lục Nguyên cũng là giết mới sướng, nhưng trên mặt không bao giờ lộ ra điều đó, vẫn giữ bộ dạng là bạn tốt với hắn chẳng qua bị buộc bất đắc dĩđành đối địch mà thôi.

Tình thế hiện này rất bất lợi cho Lục Nguyên.

Ngọc Hoàng Đại Đế, Giản Vân Sầu, Tiên Chi Tử, Lực Hùng Đế Tử, không ai bình thường cả.

Chiêu thức phòng ngự mạnh nhất của mình là phù sinh nhược mộng cũng bị văn minh chi tỏa khổng lồ phong lại, tạm thời không thể sử dụng.

Lục Nguyên biết bây giờ là lúc gặp nguy hiểm cực kỳ.

Đối mặt bốn địch thủ đã đánh ra các tuyệt học.

Dưỡng Ngô tiên kiếm của Lục Nguyên chớp mắt động. Đối thủ quá mạnh, Lục Nguyên không dám xem thường. Kiếm của Lục Nguyên va chạm với nắm đấm của Ngọc Hoàng Đại Đế, pháp thuật của Tiên Chi Tử, giản của Giản Vân Sầu, búa của Lực Hùng Đế Tử. Trong khoảnh khắc hắn hiểu sơ chiêu thức của bốn người.

Nắm đấm của Ngọc Hoàng Đại Đế khá hùng hồn, bàn về năng lực cách đấu chiêu thức thì gã không kém hơn mình quá nhiều. Năng lực cách đấu chiêu thức của Giản Vân Sầu kém hưn Ngọc Hoàng Đại Đế một chút nhưng cũng gần bằng. Kiếm khí của Lực Hùng Đế Tử là kém nhất trong bốn người, nhưng búa quá hùng mạnh, mỗi lần va chạm đều khiến kiếm mình rung lên.

Không thể xem thường nhất vẫn là Tiên Chi Tử. Tiên Chi Tử cùng mình đều là thế giới cảnh thập tầng nhưng có sức chiến đấu nửa bước văn minh cảnh hơn xa nửa bước văn minh cảnh bình thường. Lục Nguyên giật mình phát hiện thì ra chiêu thức của Tiên Chi Tử hơi kém hơn mình chút xíu, thật sự chiến đấu muốn thắng Tiên Chi Tử thì khó hơn chút.

Chớp mắt Lục Nguyên đánh giá xong sức chiến đấu của đối thủ, vẫn là Ngọc Hoàng Đại Đếđáng sợ nhất.

Lục Nguyên đoán ra sức chiến đấu của đối thủ, đám Ngọc Hoàng Đại Đếđương nhiên cũng có thể nghiệm ra sức chiến đấu của Lục Nguyên.

Những người này phát hiện sức chiến đấu thật sự của Lục Nguyên thì giật mình, không ngờ hắn sẽ đến trình độ đó, nhưng trong lòng cũng vững bụng. Bốn người hợp tác tuyệt đối có thể oanh giết Lục Nguyên rồi.

Bốn cao thủ tay liên tục động, muốn triệt để tiêu diệt Lục Nguyên tại đây.

Ầm!

Đầu vai Lục Nguyên bịđánh trúng một kích, đây là từ khi bắt đầu chiến đấu đến nay lần đầu tiên hắn bị thương, mặc dù có né gần hết bị thương rất nhẹ. Lục Nguyên bị thương khiến đối thủ lòng mừng rỡ.

Lục Nguyên hơi đau, dù vết thương nhẹ nhưng hắn phát hiện không thểđánh tiếp.

Lục Nguyên chợt ngẩn người, nhớ tới một chuyện.

Trước khi tiến vào văn minh thánh địa, mình ở nho chi văn minh hai năm.

Khi đó mình lấy thân phận Lý Thái Sử ở nho chi văn minh tu hành.

Lúc đó mình lấy thân phận Lý Thái Sử ở nho chi văn minh tu hành, hưng khi tu hành chính khí và văn minh chi thư thì từng giây từng phút không dám quên Hoang Chi Tử. Bị thương trong tay Hoang Chi Tử một lần gây ấn tượng quá sâu với mình. Lần trước đụng tới Hoang Chi Tử thua vậy lần sau gặp gã sẽ thế nào? Khi đó mình đã nghĩ như vậy.

Vấn đề ấy làm mình vắt óc suy nghĩ.

Có một ngày Nho Chi phó chủ văn minh tìm đến Lục Nguyên, nói:

- Là lúc đem tinh hoa nho chi văn minh truyền cho ngươi rồi. Nho chi văn minh, trước kia văn minh này trừ sách ra còn có kiếm, thư sinh cầm thư cõng kiếm mới là đạo lý đường đường chính chính. Nhưng kỷ nguyên này ức chế kiếm quá gắt gao, cho nên nho chi văn minh không còn ai tập nho chi kiếm đạo nữa. Ngươi là người trong kiếm đạo, lại có chính khí thập tầng, vậy nên ngươi có thể tập được nho chi kiếm đạo. Nay ta truyền nho chi kiếm đạo cho ngươi.

Bản tính của Lục Nguyên là rất yêu kiếm, bây giờ có nho chi kiếm đạo liền nhào vào trong biển nho chi kiếm đạo. Ở trong Ức Vạn Thư Ốc của nho chi văn minh có một gian lầu các có hàng vạn quyển nho chi kiếm đạo. Khi ấy Lục Nguyên như là khao khát học tập nho chi kiếm đạo, học hoài học mãi nhưng vẫn không thể quên đại địch Hoang Chi Tử của mình.

Lúc học tập nho chi kiếm đạo bỗng có một ngày nảy ra ý nghĩ.

Nho chi kiếm đạo là kiếm pháp đường đường chính chính, uy uy nghiêm nghiêm nhất mình từng thấy trong đời.

Nếu có thểđem nho chi kiếm đạo tương phản hóa đi, biến thành kiếm pháp cô nhất ích nhất cô tuyệt nhất thì sẽ như thế nào?

Cái tính Lục Nguyên đã nghĩ tới là làm, lập tức thay đổi. Thực lực của Lục Nguyên về mặt kiếm đạo đúng là tới trình độ kinh thiên động địa rồi, hắn thật sựđem nho chi kiếm đạo hóa thành kiếm đạo tuyệt sát tương phản. Kiếm đạo tuyệt sát này đối ứng với nho chi kiếm đạo hai mươi bảy kiếm tinh hoa nhất, vừa lúc là bảy mươi hai kiếm.

Khổng Tử có bảy mươi hai môn đồ, cho nên nho chi kiếm đạo có bảy mươi hai kiếm, vậy nên tuyệt sát kiếm đạo càng có bảy mươi hai kiếm.

Khi sáng tạo ra tuyệt sát kiếm đạo bảy mươi hai kiếm ra rồi Lục Nguyên rất là vừa lòng, kiếm đạo này thật là cực phẩm.

Nhưng nghĩđến Hoang Chi Tử, trong lòng đã đem gã trở thành đối thủ, Lục Nguyên giật mình phát hiện sự thật, đó là dựa vào tuyệt sát kiếm đạo bảy mươi hai kiếm này mình không giết chết Hoang Chi Tửđược. Hoang Chi Tử mạnh như vậy đấy.

Thế nên Lục Nguyên không vừa lòng.

Tuyệt sát kiếm đạo bảy mươi hai kiếm hóa thành ba mươi sáu kiếm. Ba mươi sáu kiếm so với bảy mươi hai kiếm càng cường nhưng Lục Nguyên vẫn không vừa lòng, tiếp tục sửa chữa.

Tuyệt sát kiếm đạo ba mươi sáu kiếm hóa thành mười tám kiếm. Mười tám kiếm mỗi một kiếm đều có thể kinh diễm tứ phương, nhưng Lục Nguyên thầm nhủ rằng kiếm pháp như vậy e rằng không đối phó được Hoang Chi Tử, nên vẫn tiếp tục sửa chữa.

Mười tám kiếm biến thành tám kiếm, đến lúc này thì mỗi một kiếm đều là vang dội cổ kim, nhưng Lục Nguyên vẫn cứ cảm thấy không đối phó được kẻ thù truyền kiếp Hoang Chi Tử, nên tiếp tục sửa chữa.

Cuối cùng tám kiếm hóa thành hai kiếm, đến đây thì Lục Nguyên cảm giác chắc có vài phần tin chắc đối phó Hoang Chi Tử rồi.

Nhưng hắn chợt đâm ra ghiền sửa chữa, thế là tiếp tục thêm tắt cuối cùng hai kiếm biến thành một kiếm.

Đến một kiếm này rồi Lục Nguyên có tự tin bằng vào nó đánh bị thương Hoang Chi Tử.

Một kiếm này chính là tuyệt sát nhất kiếm. Lục Nguyên rất vừa lòng kiếm này, cho rằng nó đã không thể tinh giản hơn được nữa, đến cực hạn mình có thể làm được rồi.

Một kiếm này không phải kiếm pháp đường đường chính chính, hay đúng hơn là nó hoàn toàn đi ngược lại. Vậy nên mặc dù một kiếm này uy lực to lớn nhưng có nhiều hạn chế, ví dụ như nhất định phải thừa dịp đối phương sơ sẩy, nếu không sơ sẩy dùng ám sát kiếm thì chẳng phải rất buồn cười? Hơn nữa khoảng cách phải rất gần, nếu mà xa thì một kiếm này không phát huy ra tác dụng gì cả.

Đươnng hiên so sánh với nó thì uy lực của một kiếm này lớn đến không thể tưởng tượng.

Lục Nguyên bỗng nhớ đến một kiếm này!

Bây giờđối mặt Ngọc Hoàng Đại Đế, Tiên Chi Tử, Giản Vân Sầu và Lực Hùng Đế Tử, bốn người liên hợp, Lục Nguyên muốn dùng kiếm đó. Nếu một kiếm này muốn đối phó ai thì tất nhiên kẻ đó chính là Ngọc Hoàng Đại Đế. Trong bốn đối thủ thì Ngọc Hoàng Đại Đế là hóc búa nhất, kinh nghiệm già dặn nhất cũng khó gặm nhất, chủ thiên cung, danh bất hư truyền.

Nhưng muốn dùng một kiếm này đói phó Ngọc Hoàng Đại Đế thì tất nhiên phải làm cho gã lơ là đã, khiến gã tới gần mình rồi mới đánh ra kiếm. Khi điều kiện đạt được tất nhiên sẽ là tất tử tất thương tất sát nhất kiếm.

Phải rồi, Ngọc Hoàng Đại Đế không phải có bày cạm bẫy cho mình nhảy sao? Thời gian mười kích mà nói là trăm kích, rồi dùng ngôn ngữ chọc quê. Giản Vân Sầu cố ý nói người Hoa Sơn bị bắt, điều này mình

tuyệt đối không tin, bởi vì mình tin tưởng Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền, chỉ cần có hai người đó ở thì Hoa Sơn sẽ không dễ dàng bịđánh ngã.

Đây là kiếm giả tin tưởng kiếm giả.

Nhưng mặc dù trong lòng mình không tin lại phải làm bộ ra vẻ tin tưởng.

Tiếp theo dụ dỗ đối phương vào cục, khiến Ngọc Hoàng Đại Đếđến gần công kích mình, dù sao gã dùng nắm đấm nên muốn trọng thương mình thì phải tới gần. Mặc dù dùng quyền khí cũng có thểđánh trúng nhưng không sánh bằng dùng nắm đấm đánh cận chiến. Nếu đã đặt ra kế hoạch, vậy thì tiếp theo là thực hành nó.

……..

Bốn cao thủ Ngọc Hoàng Đại Đế liên hợp thế công càng gắt gao.

Lục Nguyên tuyệt đối ở vào thế yếu.

Bùm!

Lưng Lục Nguyên bịđánh túng, đây là thủ đoạn của Tiên Chi Tử. Tiên Chi Tử mặt ngoài thì lễđộ khách sáo nhưng xuống tay không chút nương tình. Lục Nguyên cảm thấy lưng đau đớn, nhưng dù là vậy thì hắn vung kiếm quang, hóa thành phù quang chặn công kích của bốn người.

Vốn Giản Vân Sầu không định sử dụng pháp bảo đó, lấy sức chiến đấu của sáu nửa bước văn minh cảnh đối phó một mình Lục Nguyên làm gì không giải quyết được hắn? Nhưng mà, tình huống hoàn toàn không thích hợp, Lục Nguyên lại có thể giết chết Ngọc Hoàng Đại Đế, giết ba hù chạy một tên, bây giờ cục diện hoàn toàn rơi vào tay hắn cả.

Giản Vân Sầu thì sao? Từ lúc Chu Nhân Dục bị Lục Nguyên giết chết đã nổi lên lòng cảnh giác, dùng cách truyền âm đến cho người hoang minh ở Tim Sơn, cũng trong truyền âm phân tích lợi hại, nói là nếu không giải quyết được Lục Nguyên thì nói không chừng sẽ khiến hắn lật người được, cuối cùng chiến thắng, phản hoang minh cũng thắng.

Mới đầu không ai tin Giản Vân Sầu, nhưng Ngọc Hoàng Đại Đế là người gần với Hoa Pháp Thánh mà cũng chết trong tay Lục Nguyên thì không ai nghi ngờ gì nữa, rốt cuộc chịu đem văn minh văn tự của họ cho Giản Vân Sầu tạm mượn, hỗ trợ gã đánh bại Lục Nguyên.

Khi Lực Hùng Đế Tử công kích thì Giản Vân Sầu luôn dùng pháp bảo vạn tự văn. Khi Lực Hùng Đế Tử hoàn toàn thất bại, Giản Vân Sầu thu gom vô số văn tựđã đến mức tận cung, nhưng gã là người gian xảo quỷ quyệt, đầu tiên là nói muốn giao dịch với Lục Nguyên, muốn hắn thả gã để mê hoặc hắn, khiến hắn cho rằng gã đang lạy lục xin tha, tiếp theo dốc hết ra, khiến Lục Nguyên trở tay không kịp.

Mọi thứ như gã đoán, gần vạn văn tự hoàn toàn bao trùm Lục Nguyên trong biển văn tự. Nếu gần vạn văn tựđánh về phía Hoa Pháp Thánh thì e rằng Hoa Pháp Thánh cũng không thể chịu nổi.

Trong khoảnh khắc Lục Nguyên rơi vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, gần như là tình thế chết chắc.

Giản Vân Sầu ra tay quả nhiên bất phàm.

Giản Vân Sầu một kích dùng gần vạn văn tự bao vây chặn đánh giết hắn xong, cũng bắn trường giản của mình hướng về phái hắn, trường giản của gã đã đến mức độ quái dị nhất. Tiên Chi Tử cũng trong phút chốc đánh ra tiên pháp vô cùng hướng tới Lục Nguyên. Giản Vân Sầu đã sớm một bước báo cho Tiên Chi Tử biết, muốn gã phối hợp.

Cùng lúc đó, khi Giản Vân Sầu ra tay thì gã lợi dụng đặc tính cực dài của giản nhanh chóng thụt lùi. Giản của Giản Thánh Đế Tử là dài một vạn trwnjg, giản của Giản Vân Sầu thì dài mười vạn trượng. Chớp mắt Giản Vân Sầu lùi xa mười vạn trượng rồi cách cự ly công kích Lục Nguyên.

Giản Vân Sầu đem giản sửa thành dài như vậy là có mục đích. Dù là quân tử không đứng gần nguy hiểm, Giản Vân Sầu là một trí giả thì sao có thể dễ dàng dấn thân vào nguy hiểm chứ. Mặc dù gần vạn văn tự có chín phần chín có khả năng đánh chết Lục Nguyên, nhưng lỡ như có một chút khả năng đánh chết Lục Nguyên, nhưng lỡ đâu có một phần trăm không thành công thì sao? Vậy thì mình nên làm gì? Giản Vân Sầu không muốn chết tại đây, cho nên gã trốn thật xa, chỉ cần sự việc có gì không đúng là lập tức bỏ trốn ngay, tuyệt đối không cùng nhân vật nguy hiểm như Lục Nguyên đối mặt, muốn tính kế hắn thì về sau còn có cơ hội.

Giản Vân Sầu đang chạy trốn, phát hiện Tiên Chi Tử rút còn nhanh hơn, tóc độ không chậm hơn gã chút nào. Tiên Chi Tử vừa lùi vừa đánh ra hàng ngàn pháp thuật hướng Lục Nguyên. Quả nhiên, Giản Vân Sầu thầm nghĩ, quả nhiên Tiên Chi Tử có cùng tính cách như mình, thật là tính tình khiến người ghét. Giản Vân Sầu thích nhất là người ta ngu ngốc vọt đến trước nhất còn bản thân âm người ở phía sau, ai mà ngờ Tiên Chi Tử cũng thụt lùi, xem ra có cách nghĩ giống như mình, quân tử không gần nguy hiểm, hèn chi trong sáu cao thủ thì hai người họ sống đến cuối cùng.

Tiên Chi Tử không ngừng thụt lùi, gã có nhìn thấy Giản Vân Sầu. Tiền bối Giản Vân Sầu tính tình đúng là khiến người khó chịu, Tiên Chi Tử thích nhất có người xông trước mặt, ghét nhất là dạng người âm hiểm giống như gã, kết quả phát hiện Giản Vân Sầu rất là hiểm.

Giản Vân Sầu và Tiên Chi Tử có cùng cách nghĩ, một khi phát hiện không thích hợp liền bỏ trốn, tuyệt đối không đánh với Lục Nguyên.

Hai người ở sâu trong đáy lòng đều sợ hĩa cùng Lục Nguyên đánh ngay mặt, chỉ muốn sau lưng âm hắn mà thôi.

h?•M ?bM? GK+ L;mv M M?9+ M?Q+?- FB K [m M; H¦2 H M- +?†M çÁM i'M +¬M; +
hYX > B M;QÌB M¨v F?¬M; / ;BªB [mv i- i?U+ HU+ `'i K¢M? K¨ +ÁM ;B M tªQ M?Q
F?¬M; i? #„i H'vX

J¨ M¦B i?"i ` #•v ;BÌ KbM? +¦ `ªM? ç®B T?¦ pÈB ?¼ F?¬M;\

*€B M¨v H¨ ;–M p¢M M?` +'T p,M iU M?û5

æ¢Q iU T?•M i?•M +O KbM? +–M M?` +'T p,M iU F?€+ M? m #²B #´- ç i,M; çŠM; -

G9+ i`QÈ+ i` M? çQ¢i FB K [mv M ç½ i,M; ç¢Q iU T?•M i?•M H M K°i T?–M `²B #•v

æ®B pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ i?b #` ;–M p¢M M?` +'T p,M iU +¬M; FQ+? H¨ +Y ªB
L;mv M i?b +?ŠM; [m +?d +¦ i? i?¬B- F?¬M; +¦ ;b ;? ;ÈK- H¨ i?m®+ #´ +?'i i?¨M

J v H¨ p¬ iQÈM; i?¬M T? [mv i +O KbM? ç½ ç¢B i?¨M?- bQÈM;5 GK+ L;mv M ç°
i?¬M T? [mv i +O KbM?X

dRdX *?QÆM; Rk9R Y Rk9k, >'T h?m o,M hU

:–M p¢M M?` +'T p,M iU #B M i?¨M? i? +¬M; +m²M +m°MX

æ•v ;–M M?Q H¨ M?` +'T p,M iU +O i'i +ª + Q i?O ?Q M; KBM? i¢B ç•v- iQ¨M #° i"

J°i FQ+? FB /M +?Q GK+ L;mv M +¦ K¢M? +Ð M¨Q +kM; F?¬M; i? M;?`+? i?B MX

>m®M; +?B #•v ;BÌ GK+ L;mv M ç½ #` i?QÆM; M†M;- F?¬M; M;WM; ?°+ K€mX

L?QM; #•v ;BÌ F?¬M; B i?'v `ä i`¢M; i?€B +O GK+ L;mv M- `'i M?B m p,M iU K¶B
b€M;- M?B m €M? b€M; ?ÊT +MM; K°i +?¶ i?b €M? K„i M;QÆB +¦ i®i K'v +kM; p¬ /

GK+ L;mv M `®M; K°i iB M;- #ªv i?¬M T? HQM; +MM; tm'i ?B MX

æ•v H¨ #ªv i?¬M T? HQM; ?Q¨M K„X

*?d i?'v i?¬M FBK HQM; /¨B ;–K ;W- K°i iB M; `²M; M;•K ç½ ç2K M?[M; FBK ? p,M
p¨Q i`QM; ç¦X L?[M; FBK ? p,M iU M¨v K°i +€B +SM; ?ÆM K°i +€B- M?QM; i?¬M
Hmv M FBK /mM; i?B i- Hmv M b¢+? ? i FBK ? p,M iUX h?¬M FBK HQM; MmM; +'
i? p,M iU +m®M p¨Q i`QM; ç¢Q iU T?•M i?•MX

G"T iS+ i?¬M K°+ HQM; K¨m t M? tm'i ?B MX h?¬M T? HQM; K¨m t M? +m®M i'i +
p¬ b® F?Q i? K°+ ? p,M iU `¦i p¨Q ç¢Q iU T?•M i?•MX

h?¬M ?Ä HQM; K¨m çÄ tm'i ?B M- M?[M; ?Ä ? p,M iU ç`M? i`®M- i?¬M ?Ä HQM;
ç¦X S?9i +?¦+ ?Ä ? p,M iU ç–v i`ÌB ç m #` i?¬M ?Ä HQM; Mm®i p¨Q #KM;- Î i`Q
F?Q i? p,M iU- M?Q H¨ ?Ä M?Q H¨ /mM; M? K im¬M ?QÈM; ç¢Q iU T?•M i?•MX

h?¬M i?Ov HQM; K¨m i`„M; ?B M ` X .QÌM; M?Q i?¬M i?Ov HQM; ?¦ i?¨M? p¬ b®
#„M #®M T?QÆM;- +?d +–M #` ç€M? i`9M; i?b i?Ov ? p,M iU M?Q i`,K b¬M; ç´ p
Mm®i p¨Q #KM;X o¢M i?Ov p®M +MM; K°i i? - F?¬M; +–M [m€ M;QM; Hmv M HB M
p¨Q ç¢Q iU T?•M i?•MX

h?¬M i?´ HQM; K¨m ç'i tm'i ?B MX h? ?bM? +O i?¬M i?´ HQM; H¨ F?´M; H² M?'i-
? p,M iU HB M #` ?9i iÈB- Hmv M ?¦ tQM; +€+ i?´ ? p,M iU ?¦ i?¨M? F?Q i? p,M
i?•MX

h?¬M T?QM; HQM; H¨ M?Ä M?'i i`QM; #ªv +QM `²M; +kM; H¨ i?¬M T? HQM; +m®B
i?¨M?X *?d i?'v i?¬M T?QM; HQM; +?ÈT K„i tm'i ?B M- M? M? +?¦M; / Q ç°M;X L?
F`T T?ªM SM; H¢B HB M #` i?¬M T?QM; HQM; #„i H'v- K m +?¦M; ?¦ i?¨M? F?Q i?
i?´B ?QÈM; ç¢Q iU T?•M i?•MX

h?¬M H¬B HQM; +?ÈT H¦2 #€ ç¢Q M?'i- M?[M; H¬B ? p,M iU +ÁM Km®M T?ªM F?
L?QM; i?¬M H¬B HQM; H¨ +QM `²M; `'i #€ ç¢Q- +?ÈT K„i ç€M? ` p¬ b® iB +?ÈT

iU `²B M;Y +´- Mm®i ? i +?9M; M¦ p¨Q- H€i b m Hmv M i?¨M? F?Q i? H¬B ? p,M i
i?•MX

"ªv +QM i?¬M T? HQM; K¶B K°i +QM ç m +¦ mv i? X

*?9M; M¦ +kM; F?¬M; T?ªB +QM `²M; #bM? i?QÌM; K¨ H¨ i?¬M T? HQM; /Q i´ HQM

o¬ iQÈM; i?¬M T? X

L?QM; ;–M p¢M p,M iU F?¬M; i? M¨Q ?'T ? i çQÊ+X

h` M #–m i`ÌB +ÁM +?ÈT H¦2 # +´ p,M KBM? p,M iUX

E?¬M; b B- M,K +´ p,M KBM? p,M iU F?¬M; +?d H¨ çÆM M?'i i?m°+ iQM? #ªv ? K
?ÊT M?'iX h?¬M T? HQM; Mm®i çÆM M?'i i?m°+ iQM? F?¬M; i? ç®B T?¦ M?[M;

GK+ L;mv M F?¬M; i? K ç w- [m€i iQ,

@ h?¬M T? i´M; #B M- i?'i HQM; HB M ?ÊT5

> v +?Q #ªv +QM i?¬M T? HQM;X *?ÈT K„i #ªv +QM `²M; HB M ?ÊT K°i +?¶- i?¬M
i?¬M H¬B HQM;- i?¬M i?Ov HQM;- i?¬M i?´ HQM;- i?¬M ?Ä HQM;- i?¬M T?QM; H
M?Q i` M M;QÌB +?9M; +¦ K°i i–M; b„+ ?¶M ç°M- i?"K +?Q çˆM; i`QÈ+ #ªv +QM `²
F?˜m iQ HÈMX

> v +?Q i?¬M T? i´M; #B M- i?'i HQM; HB M ?ÊTX

J°i i?¬M T? F?˜m ?€ ` - +?ÈT K„i T?"i +´ p,M iU- M?[M; K M?•M ç'm +?Q p,M iU- i
p,M iU #B m ?B M `'i ¦+ p` iB M F€ i?"i H¨ b€i ?Q M; HU+ HÈM ç M +U+ çB K- i?€
i`¨M M;"T ?²M; ?Q M; #€ ç¢Q- iQ¨M #° #` ?'T i?m p¨Q i?¬M T? F?˜mX *€B ;b +´ p,
iU #bM? i?QÌM; HÊB ?¢B- p"v i?b b Q +?S\ æKM; T?ªB p¬ iQÈM; i?¬M T? i?b +?d

h€K Hm²M; F?Q M¦M; iB M p¨Q ç¢Q iU T?•M i?•MX

o®M H¨ K°i T?–M ç¢Q iU T?•M i?•M- F?B GK+ L;mv M `¦i p¨Q i€K Hm²M; F?Q M¦M
i?•M F?¬M; M;WM; KÎ `°M;X JÈB ç–m ç¢Q iU T?•M i?•M +?d çÆM ;BªM H¨ ç¢Q iU
;BÌ GK+ L;mv M T?€i ?B M ç¢Q iU T?•M i?•M M?Q +¦ p¨B T?–M iQÆM; çQÆM; i?B
ªQ # Q i`MK H M i` M- H¢B F?¬M; i? +?B iB i M?bMX

> v +?Q ç¢Q iU T?•M i?•M5

GK+ L;mv M +¦ i? F?ŠM; ç`M? H¨ #•v ;BÌ ç¢Q iU T?•M i?•M F?¬M; +ÁM H¨ K°i T?-

ç¢Q iU T?•M i?•M +¨M; H M i` M i?b +¨M; F?¦ i?,M; +'TX

h¢K i?ÌB i?Y HU+ +¬M; FQ+? +O ç¢Q iU T?•M i?•M K°i H–M t2K b QX GK+ L;mv
p +?¢K pÈB # M ç–m p,M iU +?QM? iU- ? B p,M iU p çKM; K°i +?¶- T?9i +?®+ iB
h•M FB K i? ;BÈB +O KbM? b„T #` bûi ç€M?- GK+ L;mv M M?bM F i [mª p +?¢K K
+?B + Q i?'TX

E?¬M; b B- +?QM? iU Hm¬M F?¬M; T?ªB H¨ p,M iU +¦ HU+ +¬M; FQ+? K¢M? H„K-
HU+ b€i i?QÆM; i,M; ;'T #°B- p¨ K†i i?O ?° `'i +QÌM; K¨ HU+ +¬M; FQ+? i?b F?¬M

L?QM; /M b Q M¦ +kM; H¨ # M ç–m p,M iUX

h`QM; i?B M ç` K¶B K°i # M ç–m p,M iU ç m F?¬M; çÆM ;BªMX

æ¢Q iU T?•M i?•M +?d +¦ # T?–M i?¬B K¨ ç½ ç€M? M; M; i v pÈB ç¢Q iU T?•M i'
M,K- b€m T?–M ?Q†+ H¨ KQÌB T?–M i?b +?ŠM; T?ªB H¨ +¦ i? M;¢Q M;? i` M p¬ b
H¨ +?Q i?B M ç M?'i p,M iUX a m M¨v +¦ +Æ ?°B KbM? T?ªB ;¦T bS+ i,M; ç¢Q iU-
iU T?•M i?•M M[- /M b Q p,M iU #bM? i?QÌM; +mM; +'T p,M iU +¦ ?¢M- pšM H¨ # M

æ9M; `²B- +ÁM T?ªB +ªK ÆM :BªM o•M a–m- F?¬M; T?ªB ;½ ` i v i?b KbM? H¨K b
i?•M H M iÈB # T?–M +?SX

GK+ L;mv M ?²B T?K+ iBM? i?–M- i`QM; K„i iÄ €M? b€M; `U+ `ÐX G9+ M¨v M?B
aÆM b„T i M pÐX "¼M ?¼ M?B m M;QÌB HB M ?ÊT i?¨M? ç¢B imv i- ç¢B imv i M¨
F?¦ i? çÐ çQÊ+ M?QM; #•v ;BÌ #` GK+ L;mv M +?†M H¢B- ?ÆM M[H–M M¨v ;–M
F?¬M; i? +?2 ç"v i? K- +?mv M Mm®i M?B m M?` +'T p,M iU `®i +m°+ #` M;QÌB i?

h?"i ` H9+ i`QÈ+ +ÁM +¦ M;QÌB M;?B M;Ì `²B M?QM; #•v ;BÌ `®i +m°+ +?SM; i?"i

@ h`ÌB ¢- GK+ L;mv M +¦ i? Mm®i p,M iU5

@ L?B m M?` +'T p,M iU i? K¨ #` Mm®i ? i5

@ æ9M; H¨ [m€B i? B5

@ u m M;?B i- imv i ç®B H¨ v m M;?B i5

L;QÌB ?Q M; KBM? FBM? ?Q¨M; +m®M; +m²M;X

GK+ L;mv M F?¬M; K'v ç w- pB + ?„M +¦ i? Mm®i p,M iU bÈK Km°M ;b b) H° ` M
;–M p¢M p,M iU F?¬M; ç´ # ` KÈB H¨ [m€B H¢- H9+ i`QÈ+ ?„M F?¬M; /€K H° M?Q
i? ;BÈB +ªM? i?"T i–M; `²B- i? i ç½ i?¨M?- ç¢B i? +¦ `²B i?b bÊ +€B ;b M[X

GK+ L;mv M M?bM T?Q t :BªM o•M a–m p¨ hB M *?B hY- T?€i ?B M ? B M;QÌB F
#B M b„+ K†i- ?¼ F?¬M; M;Ì GK+ L;mv M +ÁM ;B'm K°i i vX :BªM o•M a–m p¨ hB
iY F?¬M; /'M i?•M i`QM; M;mv ?B K- #•v ;BÌ i?'v GK+ L;mv M i?–M mv HšK HšK i?
M[X > B M;QÌB ç½ +€+? iÈB KQÌB p¢M i`QÊM; H"T iS+ F?¬M; M;WM; H¢B tQ v M;
K¢M; KÈB H¨ ?¨M; ç–mX

*€+? t [m€- F?QªM; +€+? M¨v F?¦ i? çm´B F`T- t2K ` H–M M¨v F?¬M; +¦ +Æ ?°B ;
*?B hY `²BX hÈB ç•v i?b GK+ L;mv M +QB M?Q ?B m `ä iQM? +€+? +O hB M *?B
i`QM; E?Q o"M h?'i hY +¦ çO HQ¢B M;QÌB- iQM? ibM? M?Q hB M *?B hY i?b +?d +

"•v ;BÌ M M H¨K ;b M?dX

*m°+ +?B M ?Q M; KBM? ç'm pÈB T?ªM ?Q M; KBM? +ÁM ç M; iB T iK+- H–M M¨v i
M;QÌB FB +ª- K°i # M +¦ ? B- # KQÆB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?- i? ;BÈB +ªM? i
M +¦ ? B- # i`,K M;QÌB- i? ;BÈB +ªM? +Ym i–M; `'i H¨ M?B m- +?Q M M # M ?„M
+?B M i` M? i?b +?Q +?'K /SiX

æQÆM; M?B M i?'i iBM? ç¢B i`"M p¨ GK+ L;mv M T?•M +?B K¶B # M KQÌB M;QÌB
K¶B # M +?d +¦ KQÌB- ? B KQÆB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?X

GK+ L;mv M pmM; .QÐM; L;¬ iB M FB K- i? K ;B p¨Q +m°+ +?B MX æ®B K†i M;Q
MQÆM; i v- iMv iB M pmM; FB K ç½ ;B i +? i K°i M;QÌB i? ;BÈB +ªM? i?"T i–M;- ç
+ªM?X

h`ªB [m +m°+ +?B M K°i ç'm b€m + Q i?O- bS+ +?B M ç'm +O GK+ L;mv M i,M;
+¨M; iBM? imv i- ç®B T?¦ MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? `'i iU iBMX >„M #€K H'v K°i
+MM; MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? # M T?ªM ?Q M; KBM? ?ÊT i€+- +?d KQÌB +?B m

sY Hw5

G¢B K°i i M çB çÌB M?¨ K 5

h`"M +?B M +O GK+ L;mv M i?¨M? iQ+? H¨ ç½ ;B i #®M MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM

LY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? i?QÌM; i?b ;B i K°i +€B +ÁM F?¦X

L?QM; ;BÌ H–M HQÊi çB #€M Km®B #®M i MX

æB m M¨v b Q F?¬M; F?B M MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? # M ?Q M; KBM? FBM? bÊ
MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? ç m H¨ /MM; F?¬M; #B i # Q M?B m M,K i?€M; M†M ` -
#QÈ+ p,M KBM? +ªM? p¬ +MM; F?¦ F?,M- +¨M; ç M MQÈ+ M¨v i?b +¨M; bÊ +? iX h
çQÊ+ GK+ L;mv M- iB m /B i +ª MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?X LY #QÈ+ p,M KBM?
iQ¨M bÊ ?½B- ?¼ ?ûi +?¦B i B #„i ç–m +?¢v i`®MX J°i ç€K ç–m HoM? MY #QÈ+ p

tQ v M;QÌB #Ä i`®M- ?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; KÈB ç¦ K¨ ?Q M; KI
pÐ #Ä i`®M `–K `° `²BX

h?„M;5

GK+ L;mv M i?Î` K°i ?ÆBX hbM? ?m®M; ?B M M v H¨ T?ªM ?Q M; KBM? ç½ i?„M;
/ /¨M;X >„M i`QÈ+ iB M i,M; i?U+ HU+ `²B K°i +?B M b€m KÈB H'v ç M i?„M; HÊB

*?Ì ç½5 *ÁM +¦ K°i pB + KbM? bmwi +?9i [m M- # M T?ªM ?Q M; KBM? +?Q +?„+

GK+ L;mv M M;˜M; ç–m M?bM H M i`ÌBX

GK+ L;mv M M;Y ç–m M?bM i`ÌB- +ÁM ç M; iB M ?¨M? K°i i`"M F`+? +?B MX

"ªv M;QÌB i?'i iBM? ç¢B i`"M ç'm pÈB K°i KbM? >Q M; *?B hY +?Q +?B ` i?„M; #

*m°+ +?B M K°i +?¼B b€m +O GK+ L;mv M `'i F`+? HB i- ?B M M?B M pšM F?¬M
b€mX a€m M;QÌB F?€+ M?Q S?€T *?B hY- oä *?B hY F?¬M; H¨ ;b- M?QM; >Q S
>Q M; *?B hY bQ pÈB >Q S?€T h?€M? +¨M; K¢M? ?ÆMX

GK+ L;mv M M?bM ç¢B +?B M i` M çdM? ç–m +ÁM ç M; Î i`¢M; i?€B ;BˆM; +QX

L;QÌB T?ªM ?Q M; KBM? ç M; i`mv b€i ?Q M; KBM?- GK+ L;mv M Mm®i K°i HBM? /
+?QM? F?Q p•M iB m i€M- H'v iW M?Q +?B p,M KBM?X GK+ L;mv M Mm®i tQM; +?
ç M /QÊ+ `²B +ªK i?'v T?€T HU+ ?²B T?K+ M?B m- ç M; F?¬M; M;WM; ?²B T?K+X

>„M T?¦M; H M H Q p¨Q i`QM; +m°+ +?B M i?'i iBM? ç¢B i`"MX

G9+ i`QÈ+ H¨ #ªv ç'm K°iX

"ªv M;QÌB >Q S?€T h?€M?- S?€T h?€M? æ hY- S?€T *?B hY- oä *?B hY- E?´M; I
*U S?O æ hY ç®B T?¦ K°i KbM? >Q M; *?B hYX

"•v ;BÌ GK+ L;mv M i? K ;B iS+ H¨ i€K ç®B T?¦ K°i M;QÌBX

æ°i M?B M i,M; i? K GK+ L;mv M- >Q M; *?B hY pšM mv T?QM; HšK HšK F?¬M; ?

:½ ?ûi iQ,

@ L;QÌB ?Q M; KBM? # M /QÈB çWM; ?QªM; ?®i- çÊB i ;B i ? i i€K M;QÌB # M i`
KBM? ç„+ i?„M;5

"ªM i?•M >Q M; *?B hY ;B®M; M?Q i?–M mv- MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? T?2 ?Q M
ç–m i`Î p - F?B M +?B M +m°+ H¢B KÎ` - ?Q M; KBM? p¨ T?ªM ?Q M; KBM? ç'm
?Q M; KBM? Î p¨Q i? v mX

>Q M; *?B hY H'v K°i +?¼B b€m M?QM; F?¬M; ? bÊ ?½B- M¦B,

@ GK+ L;mv M- M;QÆB ;BÄB H„K- H'v K°i ç'm i?„M; b€m- M; v +ª L;¼+ >Q¨M; æ¢B
h ç½ t2K i?QÌM; M;QÆB- t2K ` M;QÆB +¦ iQ +€+? H¨K ç€ H¦i +?•M +?Q i X

>Q M; *?B hY pšM F?¬M; t2K GK+ L;mv M H¨ ç®B i?O- +?d +?Q `ˆM; ?„M +¦ iQ +€+
æ®B pÈB >Q M; *?B hY- ?„M +?d H¨ K°i +QM FB M K¨ i?¬BX

GK+ L;mv M +QÌB H¢M? M¦B,

@ >Q M; *?B hY- M;QÆB +kM; HÊB ?¢B ç½ H•m `²B- M,K ç¦ Î EB K J¬M Km®M ;B i
H¨ H9+ M;QÆB iB m çÌBX

GK+ L;mv M M;?o `ˆM; #•v ;BÌ ?„M H¨ i? ;BÈB +ªM? i?"T i–M;- >Q M; *?B hY H¨ I
+?B m i?S+ ? B M;QÌB t'T td M? m- ?„M H¢B +¦ F?„+ iU T?•M i?•M- +?„+ H¨ b) +?B

>Q M; *?B hY +QÌB F?˜v- M¦B,

@ L;QÆB Km®M i iB m çÌB\ L;QÆB tSM; F?¬M;\

>Q M; *?B hY ç•K ` ?²M; ?Q M; i?–M FQ+?- M?Q i? M? HQM; ;BÆ pm®i M?¨Q ?Q

E?QªM? F?„+ GK+ L;mv M M?Q i?'v K°i +QM KBM? +?B HQM; ;–K `®M; ?ÆM KbM?

:–M # M,K i`QÈ+ Î EB K J¬M- >Q M; *?B hY iMv iB M K°i FQ+? +kM; +?d H¨ +'T i?
;BÌ K°i FQ+? ç½ +¦ #¦M; /€M; p,M KBM? +'T `²B- F?Q i`QÆM; i?"i5

GK+ L;mv M F?¬M; /€K t2K i?QÌM;- # K†i .QÐM; L;¬ iB M FB K `¦i p¨Q FB K F?„+
i?¨M? K°i FB K- +?ûK ` K°i FB K K¢M? M?'i ç®B pÈB i?€B +´ p,M KBM?5 J°i FB
i?€B +´ p,M KBM?- M¶B ?"M pÈB >Q M; *?B hY ç m # Q ;²K i`QM; ç¦X *MM; H9+ ç
F?Q i?"T i–M; p¨Q- H'v +?QM? F?Q ?° FB KX .M b Q +O KbM? H¨ FB K +'T iB M
i?–M- çŠM; +'T + Q ?ÆM +O KbM?X

>²M; ?Q M; i?–M FQ+? p¨ .QÐM; L;¬ iB M FB K M†M; M p +?¢KX

•K5

J°i HU+ HQÊM; iQ HÈM "T ç M- +?ÈT K„i GK+ L;mv M HMB K'v i`,K i`QÊM;X >Q
i`QÊM; K¨ i?¬BX

E?¬M; tQM;5

GK+ L;mv M ;B"i KbM?- KbM? +¦ F?„+ iU T?•M i?•M- FB K F?„+ ?Q M; F?¬M; H¨K
.U p¨Q K°i FQ+? KÈB `²B i?b KbM? +?Q ?ªB ç®B i?O +O >Q M; *?B hYX o"v H¨ b
?„M ç®B T?¦ pÈB M;QÌB h?€B *´ Hm¬M +?B K Qm i? M?QM; H–M M¨v ç®B K†i >Q
çQÊ+ MY T?–MXg

dR3X *?QÆM; Rk9j@Rk99, _ÌB E?ÄB

h`QM; ç–m GK+ L;mv M i€B ?B M H¢B K°i FQ+? pW `²B- T?•M iQ+? M¦- +m®B +M
K°i F?QªM? F?„+ FB M?[M; iQÎM; F?„+ iU T?•M i?•M F?„+ +? çQÊ+ >Q M; *?B h
çOX "ªM i?•M >Q M; *?B hY +¦ HU+ HQÊM; ?MM; K¢M? p¬ #B M- M;,M +ªM F?„+ iU

æŠM; +'T +O F?„+ iU T?•M i?•M +ÁM +?Q çO5 E?„+ iU T?•M i?•M KÈB çQÊ+ K°
T?–M i?b +?„+ F?„+ +? çQÊ+ >Q M; *?B hY #•v ;BÌX

E?¬M; M;Ì `^M; KbM? im ?¨M? H•m M?Q p"v- [mv i +?B M pÈB M?B m + Q i?O ç M i
*?B hYX

G–M b m i`QÈ+ F?B [mv i +?B M pÈB >Q M; *?B hY M?'i ç`M? T?ªB Hmv M çŠM;
çQÊ+- T?ªB ;B i +? i ;½X

>Q M; *?B hY +kM; ;B"i KbM?- i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M iB M #° i?"i M? M?X " M
/B i?„M- #•v ;BÌ t2K ` +¦ i? +?®M; çQÊ+ K'v +?K+ +?B m /QÈB i v KbM?- >Q M; *
+?B iY- M;QÌB +MM; i? ? +¦ i? +?®M; K'v +?K+ +?B m +O ;½ ç½ H¨ F?Q+? H `'i
+?^K +?^K GK+ L;mv M- ?B M M?B M i?W M?"M ç` p` +O +QM FB M M¨v- F?¬M;
FB M M[X

>Q S?€T h?€M? i?'v p"v i?b i?–K M;?o- F?¬M; M;Ì #•v ;BÌ GK+ L;mv M K¢M? M?Q
*?B hY- oä *?B hYX o®M i?'i iBM? ç¢B i`"M F?¬M; ç®B T?¦ çQÊ+ >Q M; *?B hY #•
H¢B i?b F?¬M; F?¦ /B i ;½X

*?ÈT K„i i€K M;QÌB ?ÊT i€+ ç€M? ?QÈM; >Q M; *?B hY- #ÎB pb GK+ L;mv M #¨v `
i€K M;QÌB HB M ?ÊT +?B K Qm i? iQÆM; çQÆM;X

h`QM; i`"M +?B M M¨v GK+ L;mv M p¨ >Q M; *?B hY K'v H–M ;B Q ç'm- K¶B H–M
i?'v FB K +O KbM? M?Q #` +?¨v b„i ç"T p¨QX L?QM; +?d +–M M;QÆB F?¬M; i? ç
b m i b) #B M +¨M; K¢M?X *MM; H9+ ç¦- ?„M +ªK M?"M çQÊ+ >Q M; *?B hY K¢M?

•K5

h`QM; +?ÈT K„i- hBK aÆM K¢M? M?ªv H M K°i +?9iX

G9+ i`QÈ+ hBK aÆM +?d KÎ ` K°i T?–M M?QM; #•v ;BÌ i?b H¨ ?Q¨M iQ¨MX

L¦B i?b +?”K K¨ tªv ` i?b M? M?- >Q M; *?B hY M?Q€M; M;QÌB H M- iÈB # M i` M
S?€T h?€M?- GK+ L;mv M H”T iS+ çm´B i?2Q- ;BÌ ç½ M?bM ` >Q M; *?B hY ç•v H
ç°M p,M KBM? KªM? pÐ- ? v +?Q >Q M; *?B hY- p¨Q H9+ M¨v K¨ /MM; i’K HQM; `°
K°i T?€T K°i FB K +O GK+ L;mv M p¨ >Q S?€T h?€M?X :½ i?b H’v K°i T?–M hBK
KªM? pÐ `²B # v çB K’i F?¬M; +ÁM #¦M; /€M;X

>Q M; *?B hY i? ?B M ` i?U+ HU+ imv i ç®B- H’v ?¶M ç°M p,M KBM? KªM? pÐ #
F?¬M; F`TX

>Q S?€T h?€M? ç€T tm®M;- M¦B,

@ "` H’v çB ? B T?–MX

E?¬M; M;Ì iÈB ;BÌ T?9i M¨v pšM #` >Q M; *?B hY H’v çB ? B T?–M ?¶M ç°M p,M KB
?ÆB #U+ KbM?X

>Q S?€T h?€M? +QÌB F?) M¦B,

@ >Q M; *?B hY +?QM? H¨ F, M;mv M +?B iY- +¦ F?Q p”M p¬ +MM; M?QM; H–M M¨v
? B T?–M F?Q p”M- ç•v ç½ H¨ pB + K’i K†i M?’i iW F?B ?„M ` çÌB iÈB M v- +?9M;

:½ M¦B H¨ HÌB i?”i HÁM;X

hB T i?2Q çQÆM; M?B M H¨ +?B ?¶M ç°M p,M KBM? KªM? pÐX

h`QM; ç¦ >Q S?€T h?€M? ` bS+ HÈM M?’iX E?¬M; +¦ >Q S?€T h?€M? #€K +?†i >
M;QÌB F?€+ +?d +¦ MQÈ+ #` ;½ M;?B M M€i- M; v +ª GK+ L;mv M bS+ +?B M ç’m i
+O >Q M; *?B hYX h? M M H) i’i M?B M >Q S?€T h?€M? H’v T?–M HÈM M?’i- M?
i?¬BX

>Q S?€T h?€M? KdK +QÌB M¦B,

@ o,M KBM? +?B #¨M +O i F?¬M; +–M +¨M; M?B mX

L¦B tQM; ;½ M;²B t T #^M; M;QM; Hmv M p,M KBM? +?B #¨M- K°i H€i b m i` M M;
M;¨v +¨M; +¦ p` p,M KBM?- /QÌM; M?Q b„T T?´ i?¨M? K°i F?9+ T?€T i?m”i p,M KBM

h?S ? B çQÆM; M?B M H¨ GK+ L;mv MX GK+ L;mv M H’v K°i +?B M pÈB b€m- i?
;B +?B M ç’m- H’v i€K ç`+? b€m #m°+ çB >Q M; *?B hY- +¬M; H Q iQ HÈMX GK+
?¶M ç°M p,M KBM? KªM? pÐX > B T?–M ?¶M ç°M p,M KBM? KªM? pÐ iQ HÈM +?”m
+?B ?² #¢+ i?b M?B m ?ÆM `’i M?B m- F?¬M; i? iQM? iQ€M çQÊ+X

L?B m ?¶M ç°M p,M KBM? KªM? pÐ M?Q p”v GK+ L;mv M F?¬M; F?€+? b€Q- ç2K
i`QM; p,M KBM? +?B #¨MX >„M +ªK i?’v M;QM; Hmv M M?B m ?¶M ç°M p,M KBM? I
?²M tªv ` #B M çÄB K°i +?9i p +?’i HQÊM;- T?€T i?m”i +kM; #B M ç´B +¨M; K¢M?

JbM? ç9M; H¨ +¨M; K¢M? ?ÆM `²BX

h? K M[p,M KBM? +?B #¨M +O KbM? ç½ H’T ç–v M?B m- +ªK ;B€+ ç–v F?QªM; #
#¨M +–M i?B i F?¬M; M?B m #^M; hBK aÆM K°i H–M bBM? ` ?¶M ç°M p,M KBM? K

*?B tQM; +?Q >Q S?€T h?€M?- GK+ L;mv M +¦ +¬M; H Q HÈM M?’i i?b +?ÁM H¢B
KªM? pÐX

* Q i?O MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? F?€+ +¦ çQÊ+ # T?–M i`QM; ç¦X h? ;BÈB +ªM
çQÊ+ K°i T?–M +m®B- M?[M; i?S M¨v F?¬M; M?B m M?QM; çO +?Q ?¼ i,M; i? K
M;QM; Hmv M ?¶M ç°M p,M KBM? KªM? pÐ `²B i?b K¶B M;QÌB i?U+ HU+ i,M; ?ÆM

G–M M¨v i?”i H¨ ç’m i`Q ç’m KQm- i’i +ª ?ÊT bS+ F?¬M; M;Ì +?B M i?„M; F, M;mv
+ÁM i?„M; +ª ?Q M; KBM?- çQÊ+ ç M M?B m +?¶ i®iX hmv T?9i +m®B #` >Q M; *
ç°M p,M KBM? KªM? pÐ M?QM; F?¬M; +¦ +?mv M ;b H¨ ?Q¨M K„ +ª- ç•v +?d H¨ K°i

P+? HÊB i`QM; M;QÌB ?¶M ç°M p,M KBM? i?9 #„i ç–m iW F?Q M; KB M; ç M hBK a
`²B H¨ + Q i`¨Q M?'i i`QM; p,M KBM? i?€M? ç` X

S?€T h?€M? æ hY ç€T tm®M; +¢M? GK+ L;mv M- M¦B,

@ a m F?B hBK aÆM KÎ ` ? B + M? ;BÌ i?b i'i +ª +?9M; i b) #` iU ç°M; #¨B tQ+? `
KBM? i?9- t2K i?ÌB ;B M i?b +ÁM K°i H9+ M[X hB T i?2Q +?9M; i b) iU ?Q¢i ç°
i?"M T?ÁM; M;W ?Q M; KBM? T?ªM +¬M;X

*?QM? pb HQ H„M; ?Q M; KBM? T?ªM +¬M;- M?'i H¨ b€i HU+ p¬ #B M +O >Q M; *
H¨ ç®B i?O +O ;½- # Q ;²K >Q S?€T h?€M? p¨ GK+ L;mv M- +?Q M M K¼B M;QÌ
+ M? ;BÌ +ÁM H¢B F?¬M; H•m H„KX æ M ? B + M? ;BÌ i?b +¦ K°i HU+ HQÊM; +QÌM
GU+ HQÊM; iQ HÈM M¨v +?ÈT K„i K M; çB i'i +ª M;QÌB Î hBK aÆM p¨ i`QM; M;QÌB
[m v i`Î p X h'i +ª T?€i ?B M F?¬M; i? F?®M; +? i?•M i? KbM? çQÊ+- GK+ L;mv
çQ¨M HU+ HQÊM; ?MM; K¢M? F?¬M; ;b b€M? #^M; # Q #¼+ H'vX

GU+ HQÊM; M¨v +QÌM; ç¢B F?¦ K¨ iQÎM; iQÊM;X

oÈB i€+ /KM; +O HU+ HQÊM; M¨v ?„M #` +m®M çB- iB M p¨Q i?U+ [mªM- F?¬M; M
p - K„i i?'v b„T ` F?ÄB p,M KBM? i?€M? ç` X

æ•v H¨ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B p¬ #B M- K M; K¼B M;QÌB ` F?ÄB p,M KBM? i?€M?

.M H¨ B +kM; F?¬M; i? +?®M; H¢B HU+ HQÊM; M¨vX

æ•v +?QM? H¨ /Q mv +O +?O p,M KBM?X

.Q mv K¨ ç½ F?OM; #® M?Q i? 5

h`QM; HÁM; GK+ L;mv M i?–K i?€M T?K+X

G¢B M¦B HU+ HQÊM; M¨v +m®M GK+ L;mv M çB iÈB T?–M ç–m i?b i?'v >Q M; *?B
+m®M H'v F?¬M; i? M?9+ M?Q+?X

•M? K„i >Q M; *?B hY [mûi [m >Q S?€T h?€M? `²B +m®B +MM; M;WM; Î i` M M;Q
;½ /WM; Î GK+ L;mv M H•m M?'i- K†+ /M >Q S?€T h?€M? HÊB ?¢B M?'i i`M; +ª ç€
GK+ L;mv M M?QM; iB K HU+ H¢B F?¬M; #^M; ?„M- b m M¨v GK+ L;mv M b) +¨M;

>Q M; *?B hY M?bM ?QÈM; GK+ L;mv M- +QÌB M?¢i #ªQ,

@ GK+ L;mv M- H–M iÈB ;†T K†i i b) +?ûK M;QÆB /QÈB ?²M; ?Q M; i?–M FQ+? +

GK+ L;mv M +QÌB H¢M? M¦B,

@ o"v T?ªB +?Ì M;QÆB +¦ #ªM HoM? ç¦ F?¬M; ç½X

>„M F?¬M; bÊ >Q M; *?B hY- + M çªK i`¨Q /•M;- ç'm pÈB ;½ ? B H–M ?„M ç m ?Q
MB K iBM `'i HÈM p¨Q çÊi ç®B ç–m b m- M M F?¬M; bÊ +?9i M¨QX

GU+ HQÊM; F?¬M; ;b b€M? #^M; M¨v K M; K¼B M;QÌB ` F?ÄB p,M KBM? i?€M? ç`
H M- i'i +ª ç m `ÆB ` M;Q¨B p,M KBM? i?€M? ç` X

h`QM; p,M KBM? i?€M? ç` Î i?ÌB ;B M F?€ H•m- #•v ;BÌ i?b `®i +m°+ çB ` X

>B M i¢B >Q M; *?B hY Î T?9i +m®B #` >Q S?€T h?€M? +?Q K°i FQ+?- ,M GK+ L;m
F?¬M; M? X .M H¨ >Q S?€T h?€M? ? v GK+ L;mv M ç m H¨ ?¢M; F?¦ tÆB- +?Q M
ç MûM b€i F?Q ç€M? +? i GK+ L;mv M- `ÌB çBX G–M M¨v ç®B pÈB >Q M; *?B hY K
KBM? ;½ H½M? ç¢Q p"v K¨ #` i?m - +?d H'v çQÊ+ +¦ ? B T?–M ?¶M ç°M p,M KBM?
i?'i #¢B ?B K +¦ i`QM; çÌB F, M;mv M +?B iYX

GK+ L;mv M çB i?2Q ç€K >Q S?€T h?€M?- S?€T h?€M? æ hY- S?€T *?B hY p T?

> i +€+? `²B- #•v ;BÌ ?„M F?¬M; +¦ +?¶ M¨Q ç çB +ª- M;mv M EB K J¬M #` *?m h?

h`ªB [m F p B +?B M ç'm- #•v ;BÌ GK+ L;mv M p¨ K'v M;QÌB T?€T +´ p,M KBM? +¦
M?B M +kM; FQM? M?Ì S?€T h?€M? æ hY- F m ;½ çB i` iBM iS+ ?B M i¢B +O >Q
imv i ç®B p¨Q u M h?QÆM; h?B M M?QM; +kM; Km®M #B i #•v ;BÌ >Q aÆM ` b Q
H¨ #m¬M; HÌB [m'v `®B i•K i`Q ?„M K¨ i?¬BX

J°i çQÌM; çB T?€T +´ p,M KBM?- ;B[çQÌM; +¦ +MM; ç€K M;QÌB >Q S?€T h?€M? ;

"•v ;BÌ bS+ +?B M ç'm +O >Q S?€T h?€M? çSM; i` M GK+ L;mv M- FBM? M;?B
?„M #B i F?¬M; Qi FBM? M;?B K- GK+ L;mv M çQÊ+ HÊB `'i M?B mX

GK+ L;mv M +¦ F?¬M; Qi H®B bmv M;?o KÈB H¢ +kM; ;B9T Q+? +?Q >Q S?€T h?€

S?€T +´ p,M KBM? ç½ M; v i`QÈ+ K„iX

GK+ L;mv M M;?o +¦ i? ;†T EB K GBM? æ *Æ i?b +¦ +?9i KQM; +?Ì- ç9M; p"v- ç½
E?B ç€M? +? i *?m L?•M .K+ /MM; p¨B FB K p'M ibM?- iQÆM; iQ i?b HÁM; ?„M ?E
GBM? æ *ÆX

æ¢Q H¨ p¬ ibM? H¢B +¦ ibM?- ibM? +O KbM? H¨ H¢M? M?¢i M?Q p"v ç'vX

L?QM; b m F?B i`Î H¢B T?€T +´ p,M KBM?- M;QÌB i?S M?'i ;†T F?¬M; T?ªB EB K
æ >"mX

J°M; >² æ >"m F?€+ pÈB ç T?B #bM? i?QÌM;X

æ T?B +?d +¦ i? tQM; H¨ ç +Æ- K¨ ç ?"m i?b tQM; ç ?"mX

J¶B K°i ç ?"m +O +´ p,M KBM? ç m H¨ M?•M p"i T?¦ +?O p,M KBM?X

J°M; >² æ >"m +kM; H¨ M?Q p"vX

hQ¨M i?•M J°M; >² æ >"m # Q T?O i`QM; K•v i`QM; bQÆM;- i?'v F?¬M; `ä `¨M;- K†
M;QÌB v m çB m- K†+ ç² t M? p€v i?QÈi i? - i¦+ +°i + Q- +¦ bU + Q [mw mM; /mM;
M?¢i imv i ?Q T?QM; ?Q - i'i +ª ç m H¨ p` M?¨M M?¢i F?B M M;QÌB F?¬M; i? M?

o` J°M; >² æ >"m M¨v F?¬M; #bM? i?QÌM;- #¨ H¨ M;QÌB b®M; [m p¨B F, M;mv M-
+O T?€T +´ p,M KBM?- M;?2 M¦B +ÁM M„K ;B[# M ç–m p,M iU K°M; iUX " M ç–m
HU+ HQÊM; i?–M F€- p¬ b® M;QÌB ç'm +MM; #¨ ç m `ÆB p¨Q K°M; +ªM?- F?¬M; ç`

J°M; >² æ >"m i?"i` H¨ M?•M p"i +U+ F€ K¢M? +O T?€T +´ p,M KBM?X

@ .B i?'i ç` p¨ i`mM; QÆM; i?B M i`B m +¦ K°i b® i? HU+ `K+ ``+?- +?Q M M b m

:B¼M; +O J°M; >² æ >"m ?Q ªQ K¬M; HmM; F?¬M; #B i T?€i` iW ç•m- M;?2 ;B¼
F?B M M;QÌB M?Q `ÆB p¨Q K°M;X æ®B pÈB pB + i` Q ` [mv M HU+- S?€T h?€M
F?¬M; B #'i K½M +ªX

J°i H¨ pb K?/+ #ªM i?•M +¦ mv p¼M; [m€ + Q- ?¼ F?¬M; i? Mªv ` #'i +S T?ªM F?€

> B H¨ H9+ i?€B #bM? S?€T h?€M? æ hY- S?€T >Q¨M; æ hY +¦ i? i`'M i`"M çQ
M?QM; ç¦ H¨ ?Á #bM?- #•v ;BÌ `ä `¨M; F?¬M; T?ªB H¨ H9+X * Q i?O tm'i ?B M- E?
iUm +ª- `²B +ÁM i? HU+ F?€+ `K+ ``+? M[X > B p` M¨v F?¬M; i? i`'M ibM? ?bM?
æ >"m tY Hw +kM; H¨ `'i #bM? i?QÌM;X

J°M; >² æ >"m M?bM GK+ L;mv M- ?„M ?QªM; ?®i +ªK i?'v M?Q ç M; Î i`QM; KÆX
ç¨M #¨ T?QM; ?Q imv i ç¢B M?bM ?„MX

@ L;QÆB +?QM? H¨ M;QÌB ç¨M ¬M; K¨ hK hmv i i`9M; w T?ªB F?¬M;\ *ª M;QÌB FB
;BªX S?ªB `²B- +kM; ç½ H•m F?¬M; i?'v i?QÊM; +´ FB K ;BªX

J°M; >² æ >"m ?ÄB,

@ oB + p,M KBM? i?€M? ç` M?Q i? M¨Q\

oB + M¨v /Q >Q S?€T h?€M? #˜K #€Q- ;½ F H¢B iQ¨M #° +?mv M i`QM; p,M KBM
ç€M; M;Ì Î # M i`QM;- ç¦ H¨ B ;B i >¶M æ°M J h?B i *?O- >¶M æ°M L½Q S?QM;
+m°+ +?B M çdM? hBK aÆM- >Q S?€T h?€M? F +K i? ? B çB m M¨v ç†+ #B i H¨

L;?2 >Q S?€T h?€M? #˜K #€Q tQM;- M¦B GK+ L;mv M H'v K°i ç`+? b€m ç®B T?¦ L
*?B hY- :BªM o•M a–m- *?m L?•M .K+- >Q M; h?€M? æ hY- GU+ >MM; æ hY- `²B
+?B M- J°M; >² æ >"m M;?2 K¨ i?–K ;B"i KbM?- ç¬B K„i M?Q K°M; M?bM +?,K +?9

@ h?9 p` H„KX

J°M; >² æ >"m M?bM ?QÈM; GK+ L;mv M- F?Q p"M ç #€i iY M¨v imv ``^M; F?¬M; i
ç M?'i iY >Q M; *?B hY M?QM; +kM; iQÆM; çQÆM; ?B K +¦X L;QÌB M?Q p"v F?
Hmv M FB K +?S F?¬M; T?ªB T?€T i?m"i- T?€T +´ p,M KBM? F?¬M; i? /®+ bS+ #
Î +'T i?'T i?b /M H¨ FB K ? v T?€T i?m"i ç m +¦ i? #ÁB /QÐM;- M?QM; ç M çŠM; -
i?b F?¬M; / /¨M;X

J¶B M;QÌB ç m +¦ T?QM; +€+? `B M; +O KbM?X

L m M?Q /MM; T?€T i?m"i ªM? ?QÎM; i?b b) i? v ç´B T?QM; +€+? +O GK+ L;mv M

XX

S?QÊM; +€+ HQM; H•m HB M i`ÌB + Q- M;¼+ i?K [m€M? +?B i€+ v M H X

:B€M; hmv i *mM; H¨ +mM; çB M +O EB K GBM? æ *ÆX

hÁ +mM; çB M i¢Q ?bM? F?¬M; [m€ t ?Q - +mM; iQÌM; M?Q imv i- K†i ç'i ç–v +Á
?² MQÈ+- +mM; pB M i?•K i?•K- ?¨M? H M; /¨B /†+- T?€+ ?¼ ç°+ ç€Q ç†+ #B iX
p` i, i, S?B S?QÊM; *mM;- S?B >²M; *mM;- G¢+ >¨ *mM; M¢K p¨M; F?ªK i?9v-/M
M½Q i` M; bS+ iBM? i X

h`QM; K°i ;¦+ :B€M; hmv i *mM; +¦ M,K T?K M[tBM? ç TX

L;QÌB /šM ç–m /B M K¢Q i?B M ?QÈM; #bM? i?QÌM;- ?¨Q T?¦M;- #ÈB i¦+ ç¨M #¨ ç½
T?¦M; F?Q +?'i `'i imv iX h`QM; T?€T +´ p,M KBM? M,K p` ç +Æ i?b ç +Æ i?S M?
S?QM; L?B K æ *Æ ;ª +?Q pä +´ p,M KBM? oä h?€M? æ hY- H–M M¨v p M?¨ K ç

L;QÌB ç¨M #¨ i?S ? B HQÈM H M v m FB m +¦ +?9i ;B®M; iB m v m iBM? `²B H¢B
+?QM? H¨ i`QM; M,K p` ç +Æ t T i?S ? B- L;mv i J` æ *Æ- ;ª +?Q T?QM; +?B p,M
H–M M¨v +kM; p M?¨ K ç X

L;QÌB ç¨M #¨ HÈM H M K M?` K B- F?Q +?'i +kM; v m çm®B- K„i +QM; +QM; K¨v
çB m +QM ;€B- H¢B p'M i¦+ ç¨M #¨X GQ¢B +ªK ;B€+ F i ?ÊT ;B[+¬ ;€B p¨ ç¨M #
F?B M M;QÌB ç°M; HÁM;- +?QM? H¨ i`QM; M,K p` ç +Æ t T i?S # - L?m S?9+ æ *
>Q S?€T >²B- H¨ ç ç +O >Q S?€T h?€M?- +kM; H¨ K°i + Q i?O MY #QÈ+ p,M K

dRNX *?QÆM; Rk98@Rk9e, :†T G¢B EB K GBM? æ *Æ

*¬ ;€B i?S iQ H¨ K°i i?B m M[tBM? ç T ç M F?¬M; ;B®M; i`–M ;B MX >Q¨M; v i?B
H¨ ç¬B K„i b€M; M?bM i?'m HÁM; M;QÌB- +¦ ` K KB /¨B M?Q + M? +YB p"vX *–M +
K¨m p¨M; M?¢i- ç B K¨m #¢+- +?QM? H¨ i`QM; M,K ç +Æ t T i?S iQ EB K GBM? æ
,M K†+ M?Q ç½ +¦ +?²M;- EB K GBM? æ *Æ i?b pšM H¨ p•M M? +?Q ;ª- i¦+ F?¬M

*¬ ;€B i?S M,K H¨ i?B m M[KQÌB K'v im´B- /B M K¢Q F?¬M; i–K i?QÌM;- ç¬B K¨v
p'M i¦+ ? B i`€B ç¨Q- bÊB i¦+ `k tm®M; ? B p B- p` M¨v H¨ ç +Æ t T i?S M,K- TH/-
+ Q M?'i i`QM; M,K ç +Æ- b m M¨v i?¨M? iUm +¦ F?ª M,M; HÈM M?'iX G9+ GK+ L
QÆM; i?B M i`B m +¦ M;?2 M¦B / M? iB M; +O M¨M;- pb F?B 'v i`mM; QÆM; i?B M
M,K #ÎB M¨M; bBM? ` X J†+ /M S?€T GBM? æ *Æ +kM; ,M K†+ p•M M? +?Q ;ª M
S?€T *?B hYX

S?€T +´ p,M KBM? +¦ i´M; +°M; M,K ç +Æ- [m M ? pÈB M? m `'i H¨ i®iX

æ +Æ i?S M?'i S?QM; L?B K æ *Æ ;ª +?Q i`QÊM; T?m H¨ oä h?€M? æ hYX oä h?
F€ +SM; `„M- +¦ +?O pä +´ p,M KBM? H¨K M9B /U p[M; +?„+- p"v M M ;½ Î i`QM; p
M iQ¨M- F?¬M; +¦ #'i +S M;mv ?B K ;b- S?QM; L?B K æ *Æ F?¬M; +–M HQ H„M;X

æ +Æ i?S ? B L;mv i J` æ *Æ ;ª +?Q S?QM; hBM? hBM?- M¨M; #B i `'i `ä i`QÊM; T
#9T # i`¬M; `'i i?•M i?B M p"v +?S i•K ç°+ i v H¢i H„K- +°M; i? K i®+ ç° M?Q iB
HQ H„M; +?Q ;½X S?QM; hBM? hBM? M;QÌB M¨v `'i F?¦ ;†K- ç•v H¨ HÌB M¦B i?"i- M
H) +¦ K°i b® M;QÌB i?„M; çQÊ+ S?QM; hBM? hBM?- M?QM; +?•M +?QM? ;B i ;½ i?
>Q M; *?B hYX S?QM; hBM? hBM? K¨ i`®M i?b H¨K b Q >Q M; *?B hY çm´B i?2Q F

o` i?S # - L?m S?9+ æ *Æ +kM; F?¬M; HQ H„M; i`QÊM; T?m >Q S?€T >²B- +¦ >Q
/QÈB L,K JQÆB h?B M "ªM; ;B9T çÐ- +¦ B ;B i çQÊ+ ;½\

o` i?S M,K S?€T GBM? æ *Æ +kM; F?¬M; HQ H„M; +?Q p` ?¬M T?m- K°i H¨ pb +?
hY Î i`QM; E?Q o"M h?'i hY- p®M F?¬M; +–M [m€ KS+ HQ H„M;X

æ K iÈB ç K HmB +?d KbM? EB K GBM? æ *Æ H¨ i?'v HQ +?Q GK+ L;mv MX

h`QM; :B€M; hmv i *mM;X

æ M çdM? iB M ?¢+ +?'M pk i`QÌM; H - K•v i`„M; H[M; HÌ i`¬BX

h`QM; M,K ç +Æ M;QÌB HQ H„M; M?'i i'i M?B M H¨ EB K GBM? æ *ÆX

G–M +m®B +MM; GK+ L;mv M H° K†i i?b +?d p M p M H¨ i?U+ HU+ i? ;BÈB +ªM?
ç` i? ;BÈB +ªM? +Ym i–M; M?B m M?Q +?¦- i? ;BÈB +ªM? i?"T i–M; ç–v ç'i- MY
i? `mM; K°i +€BX L; v +ª M?•M p"i çŠM; +'T M?Q >Q S?€T h?€M?- >Q M; *?B hY
+¦ i? F?¬M; HQ H„M; +?Q GK+ L;mv M çQÊ+\

h?"i ` o•M hK hmv i F?¬M; K'v ç w GK+ L;mv M K¢M? +Ð M¨QX

æ®B pÈB o•M hK hmv i i?b +?d +–M GK+ L;mv M p¨ M¨M; +¦ i? #bM? ioM? b¦M; [
KbM? i?Q+?- GK+ L;mv M ,M pmB p H¨ i®i `²BX oB + o•M hK hmv i QÈ+ KÆ M?'
i`QM; b•M M?Q M?Ä M¨M; çmM M¦M; `QÊm- GK+ L;mv M M?¨M M?½ M?'T K¬B- +Á
i`QM; b•MX

æ•v- +?QM? H¨ ?Q¨M K„X

hB + `^M;- o•M hK hmv i #B i GK+ L;mv M F?¬M; i? H¨K çQÊ+ çB m M¨vX

æ¨M ¬M; ç–m ç°B i`ÌB +?•M ç¢T ç'i- iU +¦ +?Q HÈMX

o•M hK hmv i `'i ?B m GK+ L;mv M- i?"i ` GK+ L;mv M F?¬M; ?ªB M;QÌB +¦ +?Q H
FB K ç¢Q- pb T?K+ ?QM; FB K ç¢Q ?„M F?¬M; i? F?¬M; HB m K¢M;- F?¬M; i?
F?¬M; t¬M; T?€X o•M hK hmv i `'i ?B m GK+ L;mv M- K†+ /M i?ÌB ;B M Î +?mM; F
M;QÌB Hm¬M # M M? m bÈK +?B mX

JbM? ç½ `'i i?Ä K½M `²BX

æ9M; p"v- H–M Î EB K oQM; "B - GK+ L;mv M b„T [m M i'i +ª çB m ;b- H–M ç¦ KbM

"•v ;BÌ +?d +–M GK+ L;mv M +ÁM b®M;- +?d +–M +?¨M; +ÁM M?È KbM?- +?d +–M M
K½M H„K `²BX

>v p¼M; H–M p,M KBM? i?€M? ç` M¨v GK+ L;mv M +¦ i? #bM? v M i`Î p FK M

G K + L ; m v M T ? € i ? B M + € + ? F ? ¬ M ; t + k M ; ç S M ; K ° i M ; Q Ì B ç ¨ M ¬ M ; i ` m M ; M B M X
ç M Y i ? • M i ` – M - + ¦ H Q ¢ B + m ² M ; / ½ F ? ¦ ? b M ? / m M ; - / Q Ì M ; M ? Q ; ½ ç ¢ B # B m ç ¢ B
i ? • M i ` – M K ¶ B i ' + /  ç  m + ¦ + ª K ; B € + ? Q ¨ M K „ F ? ¬ M ; # 9 i K U + M ¨ Q i ª t B  i X h ` M M
+ ? ¶ M ¨ Q F ? ¬ M ; ? Q ¨ M K „ - b Q p È B # ª M i ? • M i ? B M ç ` ? Q ¨ M K „ ? Æ M M ? B m X L ; Q Ì B
ç ¬ B K „ i i U ç ® K H Y - F ? ¬ M ; ç 9 M ; - H ¨ ? B i B M ? + – m # ® + + ? € v - / Q Ì M ; M ? Q K m ® M
? b M ? / m M ; - F ? ¦ K ¨ i Q Î M ; i Q Ê M ; X

æ • v H ¨ + ? O i ? € B + ´ p , M K B M ? 5

> B + ? O p , M K B M ? F b M ? M ? m - H ¨ b S + + ? B M ç ' m ç d M ? + Q M ? ' i i ` m M ; Q Æ M ; i ? B

J È B ` ² B ; B  Q ç ' m ` ä ` ¨ M ; + ? O T ? € T + ´ p , M K B M ? F „ + Q ? Æ M K ° i - ? B # " + X

@ h ? € B * ´ - M ; Q Æ B + Á M / € K p M ? p € Q - / € K ç M T ? € T + ´ p , M K B M ? i ? ; B È B + O # ´ M
p " v - K m ® M ; B i M ; Q Ì B i ` Q M ; H Á M ; + O + Q M ; € B i - i Q ; M i ? " i X

> B M M ? B M / M + ? O T ? € T + ´ p , M K B M ? + ? Q i W M ; H ° K † i M ? Q M ; ` ' i ? B m + ? m v M
h m v i - F ? ¬ M ; + ? d ? B m i ? ¬ B K ¨ + Á M ç ² M ; w + m ° + ? ¬ M M ? • M - t 2 K M ? Q M ; v K † i i ?

* ? O i ? € B + ´ p , M K B M ? M ¦ B ,

@ L ; Q Ì B i ` Q M ; H Á M ; + O  + Q M ; € B M ; Q Æ B Î i ` Q M ; p , M K B M ? i ? € M ? ç ` ; B i L ; ¼ + >
G U + > M M ; æ h Y - i ? B M H w p , M K B M ? * ? m L ? • M . K + - ; B ª M + ? B p , M K B M ? : B ª M h
K B M ? h ? K h ? € M ? æ h Y - ç ° + + ? B p , M K B M ? æ ° + h ? € M ? æ h Y + € + M ? • M p " i F ? € + X

G K + L ; m v M M ; ? 2 M ; • v M ; ~ M - K ' v M ; Q Ì B ç – m ? „ M i ? W M ? " M ç 9 M ; H ¨ ç ½ ; B i - + Á M
ç ° + + ? B p , M K B M ? b Q + k M ; i Q M ? H ¨ ? „ M H ¨ K \ > „ M F ? ¬ M ; # B i b m F ? B H ' v K ° i +
+ m ° + + ? B M i ? ' i i B M ? ç ¢ B i ` " M ç ' m p È B > Q M ; * ? B h Y i ? b ` i v ? B H – M + ? û K ?
ç ¦ + ? Q M ? H ¨ h ? K h ? € M ? æ h Y p ¨ æ ° + h ? € M ? æ X

> Æ M M [G K + L ; m v M ; B i M ; Q Ì B F ? ¬ M ; T ? ª B ? ¢ M ; i – K i ? Q Ì M ; - p , M K B M ? + ª M ? ç
i ® M b S + # ² B / Q Ð M ; ` - i ? K ¨ ? „ M ; B i M ? B m M ? Q p " v X

. Q È B i b M ? ? m ® M ; # b M ? i ? Q Ì M ; + ? m v M t ª v ` i ` Q M ; p , M K B M ? i ? € M ? ç ` F ? ¬ M ; ç
H – M M ¨ v G K + L ; m v M ; B i [m € M ? B m - + ° M ; i ? K i ? € B + ´ p , M K B M ? p ® M K m ® M ? O
[m v ç ¦ - F i # p È B M ? B m ç ¢ B M ? • M p " i i ` Q M ; + ä B i ` Ì B ç ' i ç B i Q M ? b ´ p È B G K + L ; m
H Q Ê M ; + ¦ i ? F ? „ + + ? ? Q M ; - > Q M ; h ? € M ? æ h Y ç ½ + ª K ; B € + ç Q Ê + ? B H – M - + ?
F ? ¬ M ; i ? ç ? „ M b ® M ; ç Q Ê + X

• K 5

J ° i ç ¢ B M ? • M p " i ; B € M ; t m ® M ; - ç ¢ B M ? • M p " i M ¨ v b S + K ¢ M ? H È M p ¬ + M M ; - ; B ® M ;
+ ä M ; K ° i + € B # 9 i Q F ? ´ M ; H ² - + ¦ H U + H Q Ê M ; K ° i # 9 + ? † i i ? B M ç ` X : ½ ç 9 M ; H ¨ +
+ ? O H U + + ? B p , M K B M ? p ® M H ¨ ç i Y ç Q + ? i ` m v M + O " ¨ M * ´ X S ? ¦ + ? O H U + + ? B p

E ? ¬ M ; # B i F ? B M ¨ Q i ? b H ¢ B t m ' i ? B M K ° i ç ¢ B M ? • M p " i - ç ¦ H ¨ T ? ¦ + ? O i ? B M H w
` ' i F ? ¦ ; † K X

G " T i S + i ` Q M ; i ? B M ç ` H ¢ B t m ' i ? B M K ° i ç ¢ B M ? • M p " i i Q H È M X

L ? • M p " i M ¨ v i ? ' v F ? ¬ M ; ` ä / B M K ¢ Q p ¦ + / € M ; - + ? d + ª K i ? ' v K ° i K ¨ m t M ? - / Q Ì M ; M
t M ? i ` Q M ; i ? B M ç ` - H Q ¢ B K ¨ m # ª M + ? ' i X : ½ p W ç € T t m ® M ; i ? b + ¦ p ¬ # B M p ¬ i "
i ` Q M ; i ? B M ç ` - ç ¦ H ¨ T ? ¦ + ? O i ? K + ? B p , M K B M ? - + k M ; H ¨ K ° i ç ¢ B M ? • M p " i i ` Q M

@ G K + L ; m v M ; B i + ? i h ? K h ? € M ? æ h Y - H ¨ M ; Q Ì B # ´ M i ¼ # ² B / Q Ð M ; M ? B m M
+ S i ? + ? Q [m ç Q Ê + X

> B M M ? B M ; ½ K m ® M ç Á B H ¢ B + ¬ M ; # ˆ M ; + ? m v M H 9 + i ` Q È + X

S ? ¦ + ? O i ? K + ? B p , M K B M ? H ¨ ç ¢ B M ? • M p " i i ` Q M ; i ? B M ç ` - + m ° + + ? B M i ? ¨ M ? /
? B p , M K B M ? + ª M ? - # B M ? B ç ® B i ? O i ? ¨ M ? + • v ` ² B + m ® B + M M ; ; B i + ? i X > Æ M
H ¢ + ç `  b B M ? + , M - M ¦ K † + F  ç ® B i ? O + ¦ K ¢ M ? + Ð M ¨ Q i ? b b ) Î i ` Q M ; M ; Q Ì B M ; Q Æ

i?–M +O M;QÆB b) i?¬M; [m M?[M; K–K +•v `¦i p¨Q i?•M i? X L?•M p”i M?Q p”v
+?Q çQÊ+\ S?¦ +?O i?K +?B p,M KBM? i?”i H¨ K°i T?¦ +?O i?K +?B p,M KBM? +U+

h`QM; i?B M ç` F?mvM? F?mvM? i? Q i? Q- p¬ #B M b¦M; ç°+ Î F?¬M; i`mM; tm’i
ç°+ pk i`K- ç¦ H¨ b¦M; ç°+ +ª K°i i? ;BÈBX J°i +?9i ç°+ /`+? `ÆB p¨Q EB K J¬M H
J¬M- F?¬M; +?W K°i BX GK+ L;mv M +ªK i?’v i? M? i?€M? FB K ç¢Q +O KbM? +
i` M p¬ i”M b¦M; ç°+ çSM; K°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M €Q ç2MX L;QÌB ç¨M ¬
/QÌM; M?Q ?9i ? i M;Q M- ç°+- ç€M; bÊ- i¨M M?šM- F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; i`QM;
#®X

S?¦ +?O ç°+ +?B p,M KBM? +kM; H¨ K°i T?¦ +?O p,M KBM? i`QM; i?B M ç` X

S?¦ +?O ç°+ +?B p,M KBM? ç€T tm®M;- M¦B,

@ GK+ L;mv M- M;?2 M¦B M;QÆB Î p,M KBM? i?€M? ç` T?€ ç°+ +O æ°+ h?€M? a
F?¬M; ?SM; i?9 ;b F?€+ +?d i?Q+? i?Y ç°+ T?€ ç°+- F?¬M; #B i M;QÆB +¦ ?SM; i

L m p,M KBM? +ªM? F?B m +?B M K°i M;QÌB F?¬M; T?ªB p,M KBM? i?b K’i K†i-
M?QM; T?¦ +?O ç°+ +?B p,M KBM? F?¬M; +–M K†i KkB +?d Km®M ;B i +? i GK+ L;
+?QM? t€+ ?ÆM i?b T?¦ +?O ç°+ +?B p,M KBM? iW i`QÈ+ ç M M v F?¬M; +–M K†i
çÌB ç½ M´B iB M; H¨ HÁM; ç°+ i v M;Q M F?¬M; +–M K†i KkBX L,K ç¦ K¼B M;QÌB
i`Î i?¨M? p,M KBM? +ªM? +?„+ b) i?m H¢B KkB M?¼M- /M b Q p,M KBM? +ªM? ç½
ç` - H M + Q M?’i i?b +?„+ +kM; +–M K†i KkBX L?QM; K¨- ?¼ b B `²B- p` M¨v ?Q
+€B ;b +kM; +?ŠM; +–M- iÈB p,M KBM? +ªM? ;½ iB T iK+ H¨K M?[M; +?mv M ?® +
+?d +–M F?¬M; +¦ +?¶ /U p[M; +?„+ i?b ;½ /€K i`U+ iB T ç°+ ;B i- K†+ F +ªM? ;B
M?B m QiX

@ GK+ L;mv M- `®i +m°+ +?9M; i ;†T K†iX

J°i i? M? •K i`¨M ç–v iW iQM? p M; H M- GK+ L;mv M M?bM ?QÈM; ç®B i?O- H¨ K
M?Q H¨ K°i i? M? FB K5 æ•v H¨ FB K F?€+? K¢M? M?’i ?„M iWM; i?’v- H9+ i`QÈ+
+?O p,M KBM? KÈB H¨ FB K ;Bª K¢M? M?’i- pQÊi t EB K *?B hY- #ªM i?•M ?„M-
h?QÆM; h?B MX

L?QM; ;BÌ i?b ?„M #B i KbM? ç½ b BX

o` M¨v KÈB H¨ K¢M? M?’i FB K ç¢QX

L;QÌB ç¦ M?Q H¨ FB K ;Bª t¬M; H M i`ÌB ç•K T?€ K°i F, M;mv MX

EB K ;Bª i?ÌB i?QÊM; +´5

GQ¢B F?Q i? FB K ç¢Q K¢M? K) imv i ç®B M¨v ?ÆM t GK+ L;mv M M?B mX L;Q
M?QM; +?Q M;QÌB F?Q i? `’i [m€B /`- FB K +O ;½ ?bM? M?Q F?€+ pÈB #bM? i?Q

GK+ L;mv M H¨K ` T?€M çQ€M,

S?¦ +?O ;BªM +?B p,M KBM?5

@ E?¬M; b B- +?QM? H¨ i X

S?¦ +?O ;BªM +?B p,M KBM? H¢M? M?¢i M¦B,

@ h +¦ M;?2 iB M; M;QÆB ç½ H•m- ?ÆM M[çS K¢M? M?’i K°i i`QM; +€+ M?B iY

:B¼M; çB m +O ;BªM +?B p,M KBM? H¢M? M?¢i M?QM; +?’i +?S i?M ?”M b•m ç”
+?O p,M KBM? F?€+- ;½ KÈB b®M; K°i F, M;mv M i?¬B- M?QM; :BªM h?€M? æ h
;½- #Ä +¬M; bS+ #²B /QÐM; +?Q i`MM; FQ+? p,M KBM? +ªM?- F i [mª ç½ +? i `²B
+¦ K®B i?M b•m i”M tQÆM; iOv pÈB GK+ L;mv M- i?M ?”M ;B[;½ p¨ ?„M ç½ F?¬M
çB K + Q M?’i F?¬M; i? + Q ?ÆMX

*?d +–M +¦ +Æ ?°B H¨ ;BªM +?B p,M KBM? b) M;?B M tQÆM; GK+ L;mv M i?¨M? i`

*?d +–M +¦ +Æ ?°B H¨ ;BªM +?B p,M KBM? i’i M?B M b) /B i +ª M?¨- i`m KQÌB i°+ -

*ÁM +¦ K°i M?•M p”i ç°i M?B M ç€T tm®M;X

L;QÌB M¨v ç¢B #B m +?O M;¼+ i? M?- ç¢B #B m p` M;mv M i?Ov- M;QÌB M¨v +?QM
T?¦ +?O p,M KBM?- iU tÆM; H¨ L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM?X L;mv M h?Ov T?
T?’i T?Æ- /B M K¢Q iB M T?¼M; ç¢Q ç®i- mv M;?B K F?B M M;QÌB F?¬M; /€K t•
M;QÊ+ w ;½ H¨ b) #` i?B M mv tY iYX

L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM? ç€T tm®M;- M¦B,

@ o¬ GQÊM; h?B M h¬M- L;¼+ >Q¨M; æ¢B æ +¦ i?B M /mv M M?B m M,K pÈB #´M
i¢B ç•v- p¬ +MM; ç€M; iB +- p ibM? p Hw i T?ªB +MM; ?„M +?’K /Si +?mv M M¨v

L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM? F?¬M; çÆM ;BªM- p` M¨v H¨ M?•M p”i i?S ? B +O
iB M +´ p,M KBM? >²M; +?QM? H¨ ;½X

"bM? i?QÌM; ;½ ç¢B #B m +?Q iB M +´ p,M KBM?X

S?¦ +?O i?B M Hw p,M KBM? ?ûi iQ,

@ GK+ L;mv M- *?m L?•M .K+ H¨ ç iY i i®M # Q +¬M; bS+ #²B /QÐM; ` H¢B #` M

S?¦ +?O i?B M Hw p,M KBM? /MM; iW M;[`’i ? v- `ä `¨M; H¨ GK+ L;mv M K°i +?¼B
i¨M M?šM ;B i ?¢B- ;B®M; M?Q ;½ KÈB H¨ Î i? v m p”vX S?¦ +?O i?B M Hw p,M KB
i`€B- ;½ F?¬M; bÊ ç’m pä K²K pÈB GK+ L;mv M- +¨M; +½B i?b ?„M +¨M; i?m i?ªK

S?¦ +?O HU+ +?B p,M KBM? `®M; iQ M¦B,

@ GK+ L;mv M- +?d +–M M;QÆB +¦ i? ç¦M K°i #9 +O i i?b b) i? +?Q M;QÆB- F?
>MM; æ hY5

:½ M¦B ;B®M; M?Q H¨ b) i? +?Q GK+ L;mv M K°i +QM çQÌM;- M?QM; K°i #9 +O
ç”T tm®M; #ªQ çªK GK+ L;mv M F?¬M; +¦ K°i +QM çQÌM; b®M;- +? i +?„+ `²B- b
T?¦ +?O HU+ +?B p,M KBM? çQÊ+ +?S\ "•v ;BÌ GK+ L;mv M K°i +?d +O T?¦ +?O p,
M[H¨- ç•v +?QM? H¨ +€+? #B i K°i i`ÌB K°i pU+ ;B[p,M KBM? +ªM? p¨ i? ;BÈB +

>B M i¢B i? +K+ `’i `ä `¨M;X

G’v i?€B +´ p,M KBM? H¨K ç¢B #B m- iB M +´ p,M KBM? T?€B ` M?•M p”i çSM; i
KBM?- i?K +?B p,M KBM?- ç°+ +?B p,M KBM?- HU+ +?B p,M KBM?- i?B M Hw p,M

hQÆM; çQÆM; pÈB ? B +´ p,M KBM?- M,K p,M KBM? #bM? i?QÌM; ç m çÁB GK+ L;

GK+ L;mv M Î p,M KBM? i?€M? ç` ;B i M;QÌB- #•v ;BÌ ?¼ Km®M ?„M +? iX

æ9M; p”v- [mv i„+ H¨ +?mv M i`QM; p,M KBM? i?€M? ç` F?¬M; i? H’v ` M;Q¨B i`

L?QM; [mv i„+ /Q +QM M;QÌB ç†i ` - +?O v m M?’i H¨ M;k ç¢B +´ p,M KBM? ç†i- #•
KBM? +¦ ? B Km®M i`ª i?M i?b [mv +O pSi `€+X

GU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B KÈB H¨ [mv i„+X

:B¼M; +?O T?€T +´ p,M KBM? M´ i` M F?¬M; i`mM;ô

@ *?O i?€B +´ p,M KBM?- ç•v H¨ +¦ w ;b\

*?O i?€B +´ p,M KBM? +QÌB F?) M¦B,

@ _’i çÆM ;BªM- #•v ;BÌ ? B +´ p,M KBM?- M,K p,M KBM? #bM? i?QÌM; +?9M; i i¢
L;mv MX GK+ L;mv M Î p,M KBM? i?€M? ç` i¨M b€i [m€ M?B m- T?ªB i`mX æQÆM
+´ p,M KBM? H¨ i?’i H `²B- #´M p,M KBM? b) ç2K K°i # M ç–m p,M iU ioM? iU i? K
p,M KBM? +’T #²B i?QÌM; M;QÆB- M?Q i? M¨Q\

*?O i?€B +´ p,M KBM? `’i `°M; `½B- K¶B K°i # M ç–m p,M iU ç m +U+ F€ [mw ;B€-
M ç–m p,M iU i?b ç9M; H¨ `°M; `½B F?¬M; i? iªX ob ;B i +? i GK+ L;mv M- ;½

?Q M;- pä F?¬M; +¦ # Q M?B m i€+ /KM;- ?¼ +–M H¨ ç°M; iU- K¨ ç®B pÈB iB M- T
[m M i`¼M;X

o"i p,M KBM? iS+ H¨ i?–M p"i p,M KBM? +'T +¦ i? /MM;- #bM? i?QÌM; b) F?¬M; tm'
Hm•M T?B M KÈB ?B M ` X o"i p,M KBM? p¬ +MM; i?Q i?Èi- HQ¢B T?€T i?m"i i?
/KM; +¨M; HÈM ?ÆM +ª ioM? iUX

*?O i?€B +´ p,M KBM? +?ÆB +?B m M¨v K°i # M /MM; ? B +´ p,M KBM?- M,K p,M
+?O T?€T +´ p,M KBM?- # M FB i?b H'v i?S F?€+ /K /¶X J°i # M ç–m p,M iU /K /¶
K°i p"i p,M KBM? HQ¢B T?€T i?m"i- +?O i?€B +´ p,M KBM? ç•v H¨ #Ä p®M ;®+X

:B¼M; +?O T?€T +´ p,M KBM? H–M i?S ? B p M; H M,

@ - Km®M #´M p,M KBM? ;B Q ` M;QÌB i`QM; HÁM; +O +QM ;€B- +?mv M M¨v b

*?O i?€B +´ p,M KBM? [m€i `^M;,

@ L m ç½ p"v i?b T?€T +´ p,M KBM? +?m~M #` ç®B ç`+? pÈB ? B +´ p,M KBM?- M,K

æ•v imv i ç®B H¨ mv ?B T M†M; FwX > B +´ p,M KBM?- +MM; pÈB M,K p,M KBM? #b
B /€K #Ä [m X

lv ?B T HÈM M?Q p"v +?d pb çÁB K°i KbM? GK+ L;mv MX

*?O T?€T +´ p,M KBM? #m²M +QÌB M¦B,

@ *€+ M;QÆB çWM; M^K KÆ ;B[# M M;¨v- +¦ # Q M?B m i?O çQ¢M- p,M KBM? +S
+?Q iWM; bÊ F M¨QX S?€T +´ tQ M v F?¬M; T?ªB HQ¢B ? M ?¢ bÊ ?½B M;QÌB F
KbM? ;B Q +?Q F ç`+?5

h?"i H¨ K°i +•m ?¨Q ?MM;5

*¦ # Q M?B m i?O çQ¢M- p,M KBM? i?b +S iÈB ç•v çB- #´M p,M KBM? +?Q iWM; bÊ

*?O i?€B +´ p,M KBM? M?bM +?O T?€T +´ p,M KBM?- i?–K +QÌB M?¢iX :½ +¦ iQM
H¨ HÈMX G–M M¨v ç¨K T?€M pÈB T?€T +´ p,M KBM? i?'i #¢B +¦ H) H¨ +?mv M i®iX
ç®B T?¦ T?€T +´ p,M KBM?- ç•v H¨ iQM? iQ€M +O ;½X

@ æ m Km®M ç®B T?¦ GK+ L;mv M Q\ "´M +mM; F?¬M; ç²M; wX

J°i ;B¼M; M¦B i`QM; bm®i M?Q iB M; i`ÌB p M; H MX

B- H¨ B tm'i ?B M\

GQ¢B [mv i ç'm çŠM; p,M KBM? +'T M¨v i?"K +?Q F?B +?O p,M KBM? ç®B i?Q¢B
M¨v H¨ B\ h?"i iQ ; MX

h`QM; #¦M; i®B +?"K `½B çB ` K°i i?B m M[i¦+ #¢+X h?B m M[i¦+ #¢+ +–K +•v /
+QM M;¼+ i?® i`„M; M?Q imv iX

@ J†+ F M¦B i? M¨Q i?b GK+ L;mv M +kM; H¨ M;QÌB K¨ M;¼+ i?® i`QM; HÁM; #´
ç€M? çÁB ;B i T?ªB t2K i +¦ ç²M; w ? v F?¬M; ç½X

h?B m M[i¦+ #¢+ +?d H¨ K°i +¬ ;€B K¨ i?¬B- M?QM; i?'T i?Q€M; imv i b„+ i?B M
>² æ >"m +O T?€T +´ p,M KBM? +kM; FûK ?ÆM K°i #"+X

J°i +¬ ;€B #bM? i?QÌM; K¨ i?¬B- M?B m M?•M p"i +'T i?B M i¬M F?¬M; #B i +¬-
M;QÌB i v +–K /M i`9+ ¬K M;¼+ i?® i`„M; M?Q imv i b Q +¦ i? t2M p¨Q H9+ +?O p,
H¨ F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç'i /¨vX

L?QM; M?B m T?¦ +?O p,M KBM? i?b #B M b„+ K†i- ?¼ ç9M; H¨ M?"M ` H B H`+?

:B¦ M? i?´B bÊB i¦+ #¢+- i,M; i? K #Q ~M +?Q i?B m M[X

dkkX *?QÆM; Rk8R@Rk8k, S?QÊM; *´ o,M JBM?

*?O i?€B +´ p,M KBM? M?bM i?B m M[i¦+ #¢+- M¦B,

@ h?QÌM; L; - F?¬M; M;Ì +?O iB M +´ p,M KBM? ç T?ÁM; H•m M?Q p”v pšM F?¬M
M;QÆB ibK H¢B Fw S+ i`,K i? i`QÈ+- im H¢B ç` p` T?¦ +?O p,M KBM?X

*?O i?€B +´ p,M KBM? F?¬M; K’v ç w h?QÌM; L; - #ÎB pb ç¦ H¨ p’M ç ç +?O iB M

L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM? i?b #B M b„+ K†i- ;½ H¨ E?Q o”M h?’i hY- M,K ç¦
h?QÌM; L; X

L,K ç¦ p` +?O p,M KBM? M¨v i?U+ HU+ F?¬M; FûK ;b +?O iB M +´ p,M KBM? >²M;X

h?QÌM; L; p¨ >²M; iWM; ç’m pÈB M? m- ? B M;QÌB Î F?¬M; i`mM; ç€M? ç M K°i i
i?B M i`B m i¨M T?€X L,K ç¦ E?Q o”M h?’i hY iWM; ç’m pÈB h?QÌM; L; K°i H–M-
M¨M; ç€M? M^K `¢T- #¨M i v M;¼+ M?Q +¦ K HU+ p¬ +MM;X

æ¦ H¨ i`QM; bm®i +m°+ çÌB E?Q o”M h?’i hY K°i H–M ;–M pÈB iY pQM; M?’i- M m F
+Sm ;½ i?b #•v ;BÌ ;½ bÈK +? i i`QM; i`”M ç¦ `²BX

hW M v i?U+ HU+ +O ;½ F?¬M; M;WM; i,M; H M- #•v ;BÌ ç½ ;–M pÈB +?O p,M KB
çKM; T?ªB h?QÌM; L; M,K ç¦- ç®B K†i ç¬B i v M;¼+ FB i?b 2 `^M; i`QM; KQÌB +
h?QÌM; L; M,K ’v +?QM? H¨ +¦ #ªM HoM? +QÌM; ç¢B M?Q i? ç¦X

E?Q o”M h?’i hY i`QM; HÁM; bmv M;?o tQ v +?mv M `’i M?B m- ;½ çSM; ` ?ûi H M

@ h?QÌM; L; 5

hB M; `®M; +O ;½ i`mv M F?„T #®M T?QÆM; p M; p¼M; pk i`KX :½ ?ûi +¦ i M H¨
ç°M; pk i`K- iB m /B i ç®B i?OX

@ hB m L;mv M h?Ov- H ?ûi +€B ;b\

h?B m M[i¦+ #¢+ #’i K½M ?W K°i iB M;- M¦B,

@ ±M ¨Q [m€ çBX

æ®B K†i iB M; `®M; +O E?Q o”M h?’i hY- T?ªM SM; +O i?B m M[i¦+ #¢+ H¨ ²M
[mª M¨M; HÈM H®B i?”i- ç®B pÈB M?•M p”i i?S ? B i`QM; iB M +´ p,M KBM? #ªQ H

h?B m M[i¦+ #¢+ M? pm®i M;¼+ i?® i`QM; i vX

E?Q o”M h?’i hY iB M H M K°i #QÈ+- K°i #QÈ+ T?QM; p•M bBM?- +¨M F?¬M ç¼M;

@ h?QÌM; L; - #•v ;BÌ i?U+ HU+ +O M;QÆB +?Q ?²B T?K+ K¨ /€K ` ç•v\

h?QÌM; L; +QÌB H¢M? M¦B,

@ æQÆM; M?B M #´M +mM; /€K ` X hB m L;mv M h?Ov- F?¬M; H) M;QÆB H¨K ;b
M;QÆB M?†i H¢B +€B K¢M; /QÈB i v #´M +mM;- #•v ;BÌ K†+ /M i?U+ HU+ +O #´M
+¦ H) F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ M;QÆB M?QM; M m M;QÆB Km®M +?®M; H¢B #´M +mM
i?U+ HU+ +O M;QÆB H•m p”v +ÁM +?Q ç°i T?€ ç M +?O p,M KBM?- i?”i K’i K†iX
[m K°i i?ÌB ;B M HB M b) pQÊi i` M M;QÆBX

@ o”v b Q\

L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM? ;BÆ i v H M- T?€T HU+ ç¢B +?QÎM; iQ HÈM M?Q
#¢+X S?€T HU+ ç¢B +?QÎM; M?Q bÆM M?Q ?ªB- F?¬M; ç9M;- M?Q i?B M ç` - K°
i?B M ç` - ç tm®M; +?QM? H¨ +MM; i`ÌB pÐ5 E?Q i? ç¦ F?OM; #® ?ÆM i? ;BÈB

h?B m M[i¦+ #¢+ #¨M i v pmM; i`QM; F?¬M; i`mM;- ?¦ i?¨M? K°i #¨M i v M?Ä i?m
i v iQ M?Q i`ÌB bKTX

> B #¨M i v Î F?¬M; i`mM; ç€M? M? mX L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM? +¦ +?9i ç
HU+ ?ÆM h?QÌM; L; K°i #"+- M?QM; H"T iS+ i?'v ` F?¬M; i?Q+? ?ÊTX h`QM; +?
b€M; #¢+ i¢+ M´- p¨ K°i # M ç–m p,M iU M;mv i iU # v H M iW i v ;½- ç¦ +?QM? H¨

h`QM; Km¬M FB T i`QÈ+ h?QÌM; L; ç2K # M ç–m p,M iU M;mv i iU i Hmv M ç M +
#•v ;BÌ # Q M?B m M,K F?¬M; i Hmv M +¦ H) ç½ F?¬M; #ˆM; iB M iU- M?QM; M¨M
Km®M ç¦B F?€M; pÈB L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM? K¨ F?¬M; v m i? i?b +kM
F?,M ;bX

L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM? ;B"i KbM? #"i i?®i,

@ L;QÆB ibK i`Î H¢B M;mv i iU5\

@ æQÆM; M?B M `²B- #´M +mM; F?¬M; ibK H¢B M;mv i iU i?b b Q tm'i ?B M Î ç•v

h?QÌM; L; +¦ +?9i M;Q¨B w Km®M M¦B,

@ hB m L;mv M h?Ov- #•v ;BÌ i?U+ HU+ +O M;QÆB +¦ iB M #° M?'i ç`M? `²B M?d

L;mv M i?Ov ç'm pÈB h?QÌM; L; - ç€M? M; M; i v M?QM; h?QÌM; L; +?„+ +?„M H¨ K
.M ;b M,K 'v h?QÌM; L; H¨ M?•M p"i çSM; M; M; ?¨M; pÈB >²M;- i`QM; +?O p,M KB

h?QÌM; L; tQ v ¬ /M i`QM; i v- M¦B,

@ h? M¨Q\ "´M +mM; +¦ i? H¨K K°i i`QM; +?¶ /U +?Q GK+ L;mv M F?¬M;\

h?QÌM; L; imv i ç®B H¨ +?¶ /U p[M; +?„+- K†+ /M #•v ;BÌ +?Q ç M +'T +?O p,M K
KBM? K¨ i?¬B M?QM; iQÆM; H B bÈK Km°M ;b b) iB M p¨Q +?O p,M KBM?X

L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM? M?bM ?QÈM; h?QÌM; L; - M¦B,

@ h¢B b Q M;QÆB T?ªB ;B9T GK+ L;mv M\

æ•v H¨ K°i p'M ç - p'M ç F?€ H¨ [m M i`¼M; pÈB iB M +´ p,M KBM?X

@ hB m L;mv M h?Ov- H¶ i B +O M;QÆB #` çB + b Q\ "´M +mM; ç½ bÈK M¦B `²B-
M;¼+ i?® i?Q+?X L;¼+ i?®- +ÁM F?¬M; çB ` ;†T K†i\

L;¼+ i?® #B M i?¨M? Hm²M; b€M; i`„M;- b m ç¦ tm'i ?B M K°i i?B m M[ €Q i`„M; i
;B"i KbM?- ç•v H¨ *?mM; ç¢B iB m i?Q- *?mM; GBM?X

L;¼+ i?® +?QM? H¨ *?mM; ç¢B iB m i?Q- *?mM; GBM?\

L;mv M h?Ov h?B M h¬M HÁM; i`–K tm®M;,

@ L;¼+ i?®\

:½ çQÆM; M?B M ;?B M?È M,K ç¦ M;¼+ i?® H¨ K°i i`QM; i?m°+ ?¢ tm'i b„+ M?'i +C
pB T?¦ +?O p,M KBM?- #•v ;BÌ K†+ /M #•v ;BÌ # M;Q¨B H¨ bÆ F€ i? ;BÈB +ªM? M
F?¬M; i–K i?QÌM; +?mv M i? - b m M¨v im pB 2 `ˆM; F?€ H¨ ç€M; bÊX æQÆM; M?B
KBM? +kM; F?¬M; bÊ M;¼+ i?®- H9+ M¦ Î çdM? + Q pšM i?m /QÈB i v ;½X

G9+ M¨v i?b GK+ L;mv M H¢B i? K K°i +?¶ /U X

h?S M?'i H¨ +?O T?€T +´ p,M KBM?- i?S ? B H¨ h?QÌM; L; ?B M M v H¨ +'T T?¦ +
i?•M H¨ +'T +?O p,M KBM? +?mv M i? - iB M ç² F?¬M; i? çQ HQÌM;X

æQÆM; M?B M #•v ;BÌ Km®M bQ pÈB ? B +´ p,M KBM?- M,K p,M KBM? #bM? i?QÌM

*?O i?€B +´ p,M KBM? `®M; iQ,

@ h?QÌM; L; - M m M;QÆB ?²B T?K+ im pB +?O p,M KBM? i?b +kM; ç¨M? i?¬B- M?
T?€T +´ p,M KBM? pšM F?¬M; çO t2K ç•m5

*•m M¨v +?¼+ ;B"M h?QÌM; L; ,

@ *?O i?€B +´ p,M KBM? ?"m #®B- M;QÆB p M? p€Q [m€ ç'v5

@ o”v M m i? K p¨Q #´M +mM; M[i?b b Q\

"•v ;BÌ H¨ B Km®M M?9M; i v p¨Q\ *?d i?’v i` M F?¬M; i`mM; iÄ €M? b€M; H’T H€
H M-iB M •K H¼i i B- H¢B +¦ ? B ?¨M; EBK æ²M; L;¼+ L[X EBK ç²M; #¨M i v +?’T i
M?Q wX h`QM; ç°B M;k i`–K `° +¦ K°i i`–K ?QÆM; #ªQ i¼ - i` M #ªQ i¼ M;²B K°i i
ç T T?QM; ?Q imv i ç¢B F?Q +?’i i` M; M?½X h?B m T?K +°i i¦+ çm¬B M;U - i¦+ /

æ•v H¨5

GK+ L;mv M FBM? M;¢+- +¦ K’v M;QÌB ?¬ H M,

@ S?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM?5

S?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM?5 L[P LQÆM; LQÆM;5

L?•M p”i M¨v +kM; bB m +SM; `„M- çQÊ+ ;¼B H¨ ;–M pÈB +?O p,M KBM? M?’i- bS
pÈB +?O p,M KBM? F?€+- pQÊi t +€+ T?¦ +?O p,M KBM?X *?Q /M H¨ L;mv M h?Ov
T?ªB ç®B i?O +O #¨X

*?O i?€B +´ p,M KBM? `®M; H M,

@ S?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM?\ L;QÆB +kM; Km®M +?2M p¨Q K°i +?•M #ªQ p G

@ h¢B b Q #´M +mM; F?¬M; i? #ªQ p GK+ L;mv M\

S?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM? H¢M? M?¢i M¦B,

@ E, M;mv M M¨v bBM? ` ? B M?•M imv M +?OM; K½ i®i M?’i- K°i H¨ >Q M; *?B hY
*?B hY iU + Q iU ç¢B- iU ç¢B i?¨M? +m²M;- #´M +mM; `’i F?¬M; i?Q+? çQÆM; MB
+?OM; K½X

*?OM; K½\ h? M¨v H¨ b Q i`ÌB\ GK+ L;mv M /Î F?¦+ /Î +QÌBX

E?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ T?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM? #ªQ p KbM? H¨ #ÎB K
+?Q p,M KBM? +ªM?X G9+ ç¦ +¦ M;?2 i?B M Kšm p,M KBM? M¦B p¨B H–M M?QM; F
M¦B çM i?¬B- #•v ;BÌ T?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM? H¢B çQÌM; ?Q¨M; M¦B ` X

GK+ L;mv M +¦ +?9i H9M; i9M; M?QM; +€+ M?•M p”i p,M KBM? +’T i?b F?¬M; i?’v
pB + +?OM; K½ H¨ #Q K”i +O T?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM?- i?”K +?Q HB M [m M
i?B M Kšm p,M KBM? +¦ ? B HQ¢B +?OM; K½- K°i H¨ +?OM; K½ #bM? i?QÌM;- K°i

*?OM; K½ #bM? i?QÌM; F?¬M; +–M T?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM? çQ+? i?•M tm’i
M;QÌB H¨ >Q M; *?B hY- GK+ L;mv MX

L?Q p”v t2K ` +¦ F? ` M,; H¨ +?OM; K½ F, M;mv MX

æ•v H¨ ç¢B #Q K”i FBM? i?B M ç°M; ç` - M?QM; `’i Qi +¦ M;QÌB #B i #Q K”i M¨v- /M
F€ ?B K ?QBX

S?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM? ç€T tm®M;- ?¨M? H pÈB +?O T?€T +´ p,M KBM?X *
H¢B- ? B # M ç m H¨ ç¢B M?•M p”i i`QM; i?B M ç` X

G–M M¨v # M GK+ L;mv M +¦ +?¶ /U H¨ +?O T?€T +´ p,M KBM?- h?QÌM; L; `’i +¦
p,M KBM?- T?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM? `’i +¦ i? b) H¨ +?O p,M KBM?X

>B M i¢B i? HU+ +?®M; HQM; +?Q GK+ L;mv M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; FûK ;b ? B +´ p
M,K p,M KBM? #bM? i?QÌM; H¨ i?K- ç²M;- ç°+- HU+- i?B M Hw HB M ?ÊTX

GK+ L;mv M i?”i H¨ K v K„M- +¦ b® ç¨Q ?Q - ç M #•v ;BÌ i?b ? B M;QÌB T?K M[;–M
+Sm ?„M- +?”+ +?”+- i?”i F?B M M;QÌB pW ?•K K° pW F?•K T?K+- F?¬M; #B i GK
?Q i®i i? X

*?O i?€B +´ p,M KBM? `®M; iQ,

@ > B p` ;–M +?O p,M KBM? tm'i ?B M i?b +MM; F?€ ;? ;ÈK- M?QM; ç€M; iB +- T
h?QÌM; L; - ? B M;QÆB #•v ;BÌ Î i`QM; K„i #´M p,M KBM? +?ŠM; H¨ ;bX

:½ iU iBM K°i +?¼B K°i i?b M?'i ç`M? i?„M; B M;QÌB M¨v- /M ?¼ +¦ HBM2 ?ÊT H¢
æQÆM; M?B M #•v ;BÌ ç¢B i? `'i F?¦ ç ç–m GK+ L;mv M çQÊ+- i? HU+ ? B T?2 +
*´- hB M *´ ?QB i?„M; K°i +?9i- /M b Q hB M *´ H¨ L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM
i?•M >²M;X

@ o"v +°M; i? K #´M +mM; M[i?b b Q\

G¢B K°i ;B¼M; M¦B p M; H MX

G¢B H¨ #´M +mM;5 æ•v H¨ #´M +mM; i?S # `²BX

G¢B ç M K°i M;QÌB M[iU tQM; H¨ #´M +mM;X

o` M¨v b) H¨ B ç•v\

J¨M F`+? M¨v M€Q M?B i +?Q iWM; +¦X

*?O i?€B +´ p,M KBM? K†+ /M H¨ +?O p,M KBM? M?QM; H9+ i`QÈ+ +?Q iWM; M;?

o¬ b® €M? b€M; +?ÈT K„i ?B M ` - pQ b® iB M M[;B€M; tm®M;X L?[M; iB M M[K
çSM; +?QM? ;B[H¨ K°i [mw T?K F?Q +?'i mM; /mM; + Q b M;X S?K M?•M + Q [mv
K M; FBK [m M; i?€B ?mv M [m M- tSM; pÈB #ªv i?QÈ+ M?B m +?d M;¼+ FB KX

>ÆM M[GK+ L;mv M +ªK ;B€+ `ä `¨M; i` M M;QÌB K„ T?K + Q [mw +QÌM; ç¢B H¢
M;mv M- ç'v H¨ HU+ HQÊM; +?O p,M KBM?X h`QM; +äB i`ÌB ç'i i? K¨ +¦ K°i M[+
;B"i KbM?- T?€i ?B M K¶B ç¢B M?•M p"i ç m +?'M FBM?X L;QÌB +?Q iÈB p,M KBM
K„ T?K + Q [mw M¨vX

*?O i?€B +´ p,M KBM? ;B"i KbM? M¦B,

@ E?¬M; M;Ì H¨ M;QÌB5

h?"i ` i?b ç•v H¨ H–M ç–m iB M +?O i?€B +´ p,M KBM? i?'v K„ T?K + Q [mw M¨v M'
i?•M T?K M[pBM? ç,M; +?O p,M KBM? i?b ?B M M v +?d +¦ K°i M;QÌBX

J„ T?K + Q [mw H¢M? M?¢i M¦B,

@ \ æ½ M?"M ` #´M +mM; `²B\ •M? K„i F?¬M; i X

*?O T?€T +´ p,M KBM? +kM; +?„T i v M¦B,

@ E?¬M; M;Ì S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? çQ+? i?•M iB M ç M- ?B K +¦ ?B K +¦X

S?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM? çQÊ+ ;¼B H¨ M?•M p"i ;–M pÈB +?O p,M KBM? p¨ h'
ç m iWM; M;?2 ç M F€ M[+?O p,M KBM?- ?¨M? H M¦BX

@ EQM? +?¨Q S?QÊM; >"m +?O p,M KBM?5

S?QÊM; >"m +?O p,M KBM?5

E?¬M; b B- p` K„ T?K + Q [mw M¨v H¨ S?QÊM; >"m +?O p,M KBM?- +kM; H¨ i`QM;
KBM? /mv M?'iX

S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? H¨ i•v ?Q +?Q /B m- ç°M; •K +U+ i¬MX hW i`QÈ+ ç¢Q
çSM;- ç2K F?ªB ç`+? ?mv M +¬M; F?B M p¢M p"i Mªv bBM?X L¦B i`„M; ` H¨ S?QÊ
H¨ M?•M p"i i¬M [mw M?'i i`QM; M[iQM?- pQÊi [m T?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM?

.QÈB i v S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? Hm¬M +¦ #ªv ç¢B bS ;Bª ;¼B H¨ i?'i M[X

h`QM; i?'i M[F?¬M; +¦ B çÆM ;BªM +ªX

oQ /K i`QM; i?'i M[tm'i b„+ M?'i ;²K # M;QÌBX J°i H¨ +?9 i +,M M;mv M /QÐM; /I
i`QM; K K M; +?B ` ç¢B ç¢Q i?m–M iBM? F?Q- F?B M F?Q iK F i?¨M? ?bM? h
Jšm- H¢B tQM; i?€B ?Q +Ym [m M; [mv ç¨B EBK Kšm +?B [m•M- ç¢B #B m ç` p` i'

*ÁM K°i M;QÌB i M ;¼B . Q *Æ i?€M? Kšm- . Q *Æ i?€M? Kšm +?QÎM; [mªM /QÆM
;B[H¨ ?Ä X

J°i M;QÌB +¦ i M *Ym h?B M >mv M L[- *Ym h?B M >mv M L[M„K ;B[;B¦ i`QM; i?B

*€+ +¬ ;€B ;€B F?€+ +kM; +¦ +?¶ HÊB ?¢BX

S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? /QÈB i v +¦ M?B m M?•M p"i HÊB ?¢B M?Q i? - #ªM i?•

h´ HQM;- T?QÊM; ?"m p®M H¨ M; M; M? m- çQÆM; M?B M i?U+ HU+ i?"i bU i?b v
i? çSM; +?mM; çO i?'v +?¶ ç€M; bÊ +O #¨X

S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? + B [mªM +¦ K°i T?QÊM; +´ p,M KBM?X S?QÊM; +´ p,M
p,M KBM? `'i M?B m- i M +¦ K°i +?[+´ çO i?'v i?U+ HU+ imv i ç®B F?¬M; FûK ;b i'

*?ŠM; [m S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? ç½ M?B m M,K F?¬M; ç w i`–M i? - # Q M?
?B M- #•v ;BÌ çB ` ç9M; H¨ pB + H¢X

*?O T?€T +´ p,M KBM? p¨ +?O i?€B +´ p,M KBM? ç m F?ŠM; ç`M? K°i HQ¢B F?ª M,
M;QÌB ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? mX

*?O i?€B +´ p,M KBM? + Q ;B¼M; M¦B,

@ E?¬M; #B i S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? ç M H¨ pb b Q\ E?¬M; H) Km®M ;B9T iB

@ "´M ?"m +kM; F?¬M; Km®M ;B9T ?„M- M?QM; #'i ç„+ /o #´M ?"m KÈB i?m i? M?

.QÈB i v S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? p®M +¦ i?'i M[- + B [mªM ç` T?QÆM; F?€+
T?QÊM; +´ p,M KBM? H¨ + Q M?'i i`W S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? ` X æQÆM; M?
i?'i M[+¦ #` ? Q i´M- Km®M #´ bmM; F?¬M; / /¨M;- #•v ;BÌ `®i +m°+ ç½ ç–v çO `²

J°i +¬ ;€B €Q t M? iW b m HQM; S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? +?"K `½B ?B M ` X h
iB M FB K- /B M K¢Q i? M? i9- F?Q +?'i Qm H X

@ hB m h? M?5

GK+ L;mv M M;•v ` - F?¬M; b B- ç•v H¨ H9+ i`QÈ+ ?„M +¦ [m2M #B i- oB i L[hB m

E?¬M; b B- i? M? M[K¨ S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? KÈB i?m +?QM? H¨ oB i L[hB
M;Q¨BX

oB i L[hB m h? M? F?¬M; ?ªB ç¢B M?•M p"i +?mv M i? ;b- +?d H¨ oB i L[h? M?
;BÌ oB i L[h? M? F?¬M; T?ªB ç¢B M?•M p"i ;b- +?d H¨ K°i i? ;BÈB +ªM? K¨ i?¬B-
oB i L[hB m h? M? p¨ S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? F?¬M; +¦ K°i +?9i HB M [m MX

L?QM; i?'i M[T?QÊM; +´ p,M KBM? K¶B K°i M;QÌB v m +–m ç†+ #B i- #bM? i?QÌM
;†T çQÊ+ K°i M;QÌBX

dkjX *?QÆM; Rk8j@Rk89, L?•M .mv M h®i o"v a Q\

S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? F?¦ F?,M H„K KÈB ibK ` hB m h? M?- çQÆM; M?B M b
M¨M; p¨Q i?'i M[H¨K i? M? M[X S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? T?€i ?B M hB m h? M'
T?€T +´ p,M KBM?- pW H9+ çKM; T?ªB +?mv M i`QÈ+ K„iX æ®B pÈB M;QÌB i`QM
+O KbM? i?b çQÆM; M?B M #¨ T?ªB ;B9T çÐ K°i T?2M `²BX

S?QÊM; >"m +?O p,M KBM? ?ÌB ?Êi M¦B,

@ Gw /Q #´M ?"m ;B9T çÐ GK+ L;mv M +kM; çÆM ;BªM- iÆ ibM? i? M? M[ç M; [m

*?O i?€B +´ p,M KBM? #•v ;BÌ +?d +¦ K°i +ªK M?"M- H¨ Km®M ¦B K€mX

> i +€+?- i? M¨v imv i [m€X

hmv i ç M F?¬M; i? imv i ?ÆM M[X

*?O i?€B +´ p,M KBM? çB F?„T MÆB F m ;¼B M?B m T?¦ +?O p,M KBM? iÈB #B M
M,K p,M KBM? #bM? i?QÌM; #S+ +mM; T?€T +´ p,M KBM?X Jm®M #„i #m°+ T?€T
L;mv M- M m T?€T +´ p,M KBM? çQ ` i?b ?¼ +¦ i? ;B i GK+ L;mv M- +kM; H¨K +?
K†i +?9iX L m T?€T +´ p,M KBM? F?¬M; ;B Q ` GK+ L;mv M i?b +¨M; / tY Hw- ?
KBM? #bM? i?QÌM; HB M ?ÊT i?¨M? i? HU+ H¨ HÈM +Ð M¨Q- M m F ?B +?B M pÈ
T?€T +´ p,M KBM? i´M i?'i i`–K i`¼M;X

*?O i?€B +´ p,M KBM? t2K # M;Q¨B `'i H¨ ?¨Q bªM; M?QM; i?"i ` +¦ iQM? iQ€M i?•
K†+ F +?O T?€T +´ p,M KBM? HU +?¼M +Ð M¨Q ç m +?„+ +?„M b) +?`m i?B i i?²

*?O i?€B +´ p,M KBM? +€B ;b +kM; ç½ ç`M? i`QÈ+ ? i F i [mª H¨ ;b\ "•v ;BÌ +¦ `²B

æB ` # M?•M p"i #ªQ p GK+ L;mv MX

" M?•M p"i +® ibM? F?¬M; +¦ B çÆM ;BªMX

h?QÌM; L; H¨ M;QÌB i?S M?'i tm'i ?B M- i? HU+ M?Ä M?'iX h?QÌM; L; +?d H¨ T
#ªM i?•M H¨ +?O p,M KBM? +?mv M i? - M;¼+ i?® i`QM; M;U+ M¨M; H¨ T?¦ +?O p,
i? t2K i?QÌM;X Gw /Q h?QÌM; L; tm'i ?B M H¨ pb M;¼+ i?® i?Q+? GK+ L;mv M- +

L;QÌB i?S ? B tm'i ?B M H¨ T?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM? L[P LQÆM; LQÆM;X
[m M K°i p,M KBM?- i? HU+ F?¬M; i–K i?QÌM;- #ªM i?•M +ÁM çQÊ+ ;¼B H¨ T?¦
p,M KBM? M?'i- p,M KBM? #bM? i?QÌM; #bM? i?QÌM; F?¬M; i? bQ b€M? pÈB i?B
+?d FûK ?ÆM M;k ç¢B +´ p,M KBM? K°i +?9iX Gw /Q L[P LQÆM; LQÆM; M?9M; i
L;mv M H¨K +?OM; K½ F, M;mv MX *?OM; K½ F, M;mv M5 h?"i H¨ ;BªB i?Q+? F?B

L;QÌB i?S M?'i- i?S ? B i?b i?¬B çB- +® iBM? M;QÌB i?S # H¨ F?OM; F?B T M?'i
H¢B +ÁM F?OM; #®X L;QÌB i?S # çB ` H¢B H¨ S?QÊM; >"m +?O p,M KBM?- M?•M
HQM;- ~M +Q p¨B F, M;mv M +?Q ` - + B [mªM +´ p,M KBM?- M?•M p"i M?Q i? K¨
M?'i- i?S ? B M m K¨ +?B M ç'm i?b ?B M i¢B imv i ç®B F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O
#•v ;BÌ H¨ M;QÌB i?S # imv i ç®B F?¬M; i?m FûK ;½X Gw /Q S?QÊM; >"m +?O p,
`'i H¨ çÆM ;BªM- i?  M? M[- K°i i`QM; i?'i M[#¨ KÈB i?m +¦ iÆ ibM? [m'M [m M? pE

" M;QÌB tm'i ?B M ç m iU tmM; #´M +mM;- T?K M[K¢M? M?'i i`QM; i?B M ç` ç m
/mv M pÈB GK+ L;mv M KÈB tm'i ?B MX

GK+ L;mv M Î ç•m ` +¦ b® ç¨Q ?Q i®i i? X

E?¬M; T?ªB iQ HB m ç½ M¦B GK+ L;mv M i`W FB K ` i?b F?¬M; +ÁM ;b F?€+ Q\
+ÁM +¦ b® ç¨Q ?Q M[\

*?O T?€T +´ p,M KBM? i?–K i?Î /¨B- iQ HB m i`QM; i v ;½ +kM; H¨ GK+ L;mv M bB
pÈB ibM? v m- F i [mª T?€i ?B M ;½ b B `²B- b B KQÌB T?–M KQÌB- K°i H9+ iK i"T
T?€T +´ p,M KBM? Km®M #B i M;mv M M?•M M M H'v ` ç¢B M?•M [mª i?B i i„+- i
#ªM i?•M h?QÌM; L; Km¬M FB T i`QÈ+ H¨ +?O p,M KBM?- +¦ i? +?2 ç"v i?B M +
KBM? bÈK ;B9T hB m h? M? +kM; iS+ H¨ i? M? M[+?2 çB i?B M +Æ- T?¦ +?O i?B
F?¬M; çÆM ;BªM- +¨M; çWM; M¦B +?OM; K½ F, M;mv M H¨ #Q K"i HÈM +O i?B M
KªM? KÆ ?² F?¬M; i?,K /Á çQÊ+X

*?Q /M +?O T?€T +´ p,M KBM? çQ+? i?•M i`  tûi +kM; F?¬M; ibK ` #'i +S M?•M [m

L?[M; M?•M p"i p,M KBM? +ªM? +¦ K†i p¨ +'T i?B M i¬M iW T?Q t [m M b€i ç m
K€mX *?„+ GK+ L;mv M H¨ +¦ b® ç¨Q ?Q i®i M?'i çB- i?"K +?Q hB M *?B hY çB i?
p,M KBM? FB M i?S+ ibM? ?bM? HÈM çSM; # M +¢M? iW H•m M?QM; pb H¨ +'T i?B
 B +?9 w iÈBX E?Q o"M h?'i hY Î MÆB F?€+ i?b `'i ;? ;ÈK M?QM; i¢B F?m pU+ M
KQÌB M;QÌB- E?Q o"M h?'i hY iQM? +€B ;b\ hB M *?B hY Hm¬M T?QM; HQm- F?–
T?QM; HQm- ;½ Hm¬M iU M?"M H¨ T?QM; HQm M?'i i`QM; E?Q o"M h?'i hYX

L?QM; #•v ;BÌ hB M *?B hY ;B”i KbM? T?€i ?B M ç½ t2K i?QÌM; M? ?MM; i`QM; i
#bM? i?QÌM; F?¬M; H M iB M;- Hm¬M ç²M `^M; ?„M i`W FB K` F?¬M; +¦ p”i ;b F?
ç¨Q ?Q M?Q i? - K¨ +?’i HQÊM; + Q ç M F?¦ i? iQÎM; iQÊM;X

L;¼+ i?® +O h?QÌM; L; - +?OM; K½ F, M;mv M +O i?B M Kšm p,M KBM?- +? i iB
M?Q i? - +¦ i? H¨K +?OM; K½ F, M;mv MX `²B +ÁM i? M? M[ i`QM; i?’i M[/QÈB
KBM? M[X

hB M *?B hY T?€i ?B M çB m K¨ ;½ FB m M;¢Q M?’i ?Q¨M iQ¨M #` çª FQ+?X

GK+ L;mv M +kM; `’i H¨ #U+ KbM?- iW F?B M¨Q ?„M ç¨Q ?Q M?Q i? \ a Q K¨ ?„M

GK+ L;mv M ;B”i Mªv KbM?- +?OM; K½ F, M;mv M- o•M hK hmv i- *?mM; ç¢B iB m
hB m h? M? ç m iK i”T H¢BX

*? i iB i5

GK+ L;mv M +¦ b® ç¨Q ?Q i?”i ç„i5

L?B m ç M #B i # Q M;QÌB F?¬M; M¦B M M HÌBX

h?”i ` # p` M¨v i`W h?QÌM; L; i?S M?’i ` i?b ? B M;QÌB FB +?d H¨ ibM? +Ì i?¬B
+ÁM +¦ M?Q +?B p,M KBM?- T?QM; +?B p,M KBM? ç m OM; ?° GK+ L;mv M +ª- +?Š
+Ì ç M ç•vX

hbM? i? #•v ;BÌ H¨ M?Q p”v- w ç`M? +O +?O i?€B +´ p,M KBM? #` ç€M? pÐX

*?O i?€B +´ p,M KBM? +kM; ?¨Q bªM;- M¦B,

@ h®i H„K- t2K` H–M M¨v F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ GK+ L;mv M- +?9M; i çBX *?O T?€
+?O p,M KBM?- b m M¨v +¦ `ªM? ?½v ç M i?€B +´ p,M KBM? H¨K F?€+?X

:½ M¦B pÈB #° /¢M; i?ªM M?B M- /QÌM; M?Q pB + #S+ +mM; pW `²B ?Q¨M iQ¨M F

*?O i?€B +´ p,M KBM? HMB H¢B i?b H”T iS+ K’v T?¦ +?O p,M KBM? çB i?2Q ;½ H
L;mv M h?Ov T?¦ +?O p,M KBM?- ;½ T?ªB M? M? +?¦M; [m v p iB M +´ p,M KBM?
p¨ H M ç M +’T T?¦ +?O p,M KBM? +?Q >²M; #B iX h?”i` pB + M¨v F?¬M; iQM? H
i?ÌB ;B M i`QÈ+ h?QÌM; L; #B M K’i ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M^K i`QM; T?¢K pB iB M +
b) tªv` +?mv M M?Q p”vX

hB M +´ p,M KBM? ç®B pÈB pB + M¨v F?¬M; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +?m˜M #` bŒM b¨M

*?O i?€B +´ p,M KBM? HMB H¢B i?b i`QM; HÁM; ç½ iQM? M?B m ç°+ F `²BX æ°
GK+ L;mv M i?¬B K¨ +ÁM +?O poM? ?^M; M[p¨ M?B m p,M KBM? F?€+X hÈB çŠM
çÁB ç€M? +QM FB M GK+ L;mv M +ÄM +QM i?b K’i F?Q ç°X G–M M¨v ;½ #S+ +mM
L;mv M +?S bU i?”i i?b F?¬M; T?ªB p”vX

JK+ iB m HÈM i?”i bU +O +?O i?€B +´ p,M KBM? +?d +¦ K°i- ç¦ H¨ H”T H¢B i`”i iU

E?¬M; b B- H¨ H”T H¢B i`”i iU i`QM; i?B M ç` - +MM; pÈB i`MM; FQ+? +?O poM? ?

L;QÌB F?€+ ?Q†+ H¨ F?¬M; ? #B i #Q K”i i`MM; FQ+? +?O poM? ?^M;X

" Q ;²K M?[M; +?O p,M KBM? b®M; +ÁM H•m ?ÆM +ª ;½- pQ /K M?Q +?O T?€T +´
KBM?X

L?QM; ;½ i?b #B iX

h’i +ª H¨ /Q H–M i`QÈ+ ç€K +?O FB K +´ p,M KBM? ç’m i?B M #„i ç–m- F?B M i?B
M?Ä- M¦ F?¬M; #` M;QÌB FB K ç¢Q HÊB /KM;- M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; çQÊ+ ç M
KBM? H¨ +?O p,M KBM? bBM ?` iW F, M;mv M M¨v çQÊ+ ç M Q+? HÊB HÈMX

*kM; +?QM? pb ç’m i?B M +?Q M M +?O i?€B +´ p,M KBM? +¦ i? çQÊ+ ç M M,K T?

æQÆM; M?B M +?O i?€B +´ p,M KBM? +kM; F?¬M; i´M i?'i ;b- #ÎB ;½ +¦ çQÊ+ K°
+?O poM? ?^M;X

ob +?2 ;B'm F?ª M,M; M¨v K¨ ;½ T?ªB H¨K K†i M;Q¨B- T?O K°i i–M; M;Kv i` M;- i–
H¢B i`"i iU i`QM; i?B M ç` - ?Q†+ M¦B i?ŠM; ` H¨ +?B M i` M?5

æ¢B +?B M i` M?5

>B M M v i`mM; QÆM; i?B M i`B m #bM? ioM? [m€ H•m `²BX

h'i M?B M ;½ b) F?¬M; M;m iU KbM? ` i v- i`QÈ+ F?B M +?Q ç€K /B i?'i ç` H¨K ç

æ•v H¨ K°i #¨M +Ì +U+ F€ HÈMX

GK+ L;mv M ?B M M v i?b b Q\ >„M ç M; i`QM; ibM? i`¢M; F?¦ tYX

*?O T?€T +´ p,M KBM?- S?QÊM; >"m +?O p,M KBM?- h?QÌM; L; p¨ T?¦ +?O i?B M
i?"i ` H¨ [m2M #B i +k- ?B K F?B +ª #®M iK i"T H¢B M M /„i M? m çB m®M; i`¨X *
>"m p¨ S?€T L?'i æ hY- M;?2 M¦B +ÁM +¦ p¨B p` +'T T?¦ +?O p,M KBM?X J°i T?€T
T?¦ +?O p,M KBM? F?QªM; KQÌB M;QÌBX

GK+ L;mv M i?b T?€i ?B M KbM? ç M; Î ibM? i`¢M; +U+ F€ H9M; i9M;X

"•v ;BÌ ?„M ç M; M;²B i` M #½B +Ä T?€T +´ p,M KBM?- +€+? F?¬M; t o•M hK hmv i
MÎ MK +QÌB M;¼i M;¨Q M?QM; i`QM; M;¼i M;¨Q +¦ K'v T?–M b„+ #ûMX *?mM; GBM
`,M; i`„M;- /`m /¨M; +QÌB M?Q F?¬M; #B i ;b +ª- #° /¢M; `'i H¨ çÆM i?m–MX L?QM
GBM? H¨ `'i +¦ i•K F - H9+ M¨M; Î *?mM; ;B im´B i` ç½ M„K [mv M iQ- ?ÆM M[F
+?O p,M KBM?- F?¬M; i`ªB [m p¬ b® FB T M¢M i?b b Q H¨K iÈB +'T T?¦ +?O p,M

hB m h? M? €Q t M? i?b H9M; i9M; çSM; ç¦- i`QM; # +¬ ;€B FB M i?S+ Qi M?'i +?

o•M hK hmv i H¨ +QM ;€B p,M KBM?- *?mM; GBM? i•K +Æ b•m M?'i- hB m h? M? -
+?S F?¬M; +ÁM ;b F?€+- +?Q M M M¨M; H¨ H9M; i9M; M?'iX

o•M hK hmv i- *?mM; GBM?- hB m h? M? i?¨M? ?bM? i K ;B€+ çSM;X

æKM; iÈB HQ¢B ibM? ?m®M; M¨v i?b GK+ L;mv M +¦ i? i?mv i +€B ;b ç•m\ æQÆM
çBX

GK+ L;mv M T?€i ?B M H¨ ?„M i?¨ ç'm pÈB >Q M; *?B hY +?ÆB i`Á +?QM +? i K°i
F?¦ +?`m [m€X

*?mM; GBM? +QÌB i?"i çÆM i?m–M M¦B,

@ h?b ` H¨ o•M i, i,- i`QÈ+ FB ç½ M;?2 M¦B T?€T +´ p,M KBM? +¦ K°i i, i, H M i•K
ç9M; H¨ F?¬M; #bM? i?QÌM;X

*?mM; GBM? M¦B p"v ?B M M?B M F?¬M; ç`M? M; v K†i ç€M?- o•M hK hmv i i•K F
[m K°i H€i F?m¬M K†i +,M; +SM; /`m çBX

*?mM; GBM? i•K F b•m M?'i- #•v ;BÌ /QÈB i v h?QÌM; L; + B [mªM i?m°+ ?¢ +k M,
L¨M; i?–K M;?o- +?„+ o•M hK hmv i H¨ M;QÌB GK+ L;mv M i?"i bU i?Q+?- M;QÌB M
+?Q i®iX hB m h? M? H¨ i? M? M[i`QM; i?'i M[T?QÊM; +´ p,M KBM?- +–M i?B i H

o•M hK hmv i- *?mM; GBM?- hB m h? M? F?¬M; F?Q F?€ ?Á ?ÊTX

GK+ L;mv M ç´ K² ?¬B H¢M? +¨M; M?B m- ?„M [mv i ç`M? K°i pB +- T?ªB çB Hmv
M?'i- ?„M T?ªB çB Hmv M FB K- M?'i ç`M? Hmv M ç M i"T i`mM; iBM? i?–M ?Q¨M

J v H¨ [m K°i H9+ i?b h?QÌM; L; - T?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM? p¨ S?QÊM; >"m +
`ÌB çBX h?QÌM; L; p®M H¨ F?¬M; i? Î H•m çQÊ+- M m +?Ì >²M; ibK iÈB +Y i?b
GBM?- hB m h? M? çQÆM; M?B M T?ªB çB +MM;X GK+ L;mv M i?Î T?¨Q K°i ?ÆB
[m `²BX

L;¨v i?€M; i`Î p #bM? i?QÌM;- i`W M;šm M?B M ;†T €M? K„i MY +QÌB MY F?¬M;

hB T iK+ im ?¨M? i?¬B- K¨ F?Q M- "€+? "¢B *?•M EBM?X

æ°i M?B M M?È ` H9+ i`QÈ+ KbM? çQÊ+ K°i [mv M "€+? "¢B *?•M EBM?- F?B ç¦
J¬M b€M; i¢Q ` X aÆ i´ EB K J¬M H¨ M;QÌB i`ÌB bBM? +¦ ç¢B F?Q p"M- F?¬M; ?
/QÈB i v +?O i?€B +´ p,M KBM?X L,K ç¦ bÆ i´ EB K J¬M iWM; b€M; H"T p¢M #¢B -
#` K°i p¢M T?¦ +?O p,M KBM? ç€M? #¢B H¨ +¦ i? i`MM; FQ+? p,M KBM? +ªM?X h`Q
+ªK i?'v K°i p¢M #¢B i?b F?Q i`QÆM; [m€- M M v /MM; ? i +¬M; bS+ ç2K K°i p¢M
#¢B- p"v M M p¢M #¢B +?•M FBM? i?"i ` +¦ i? ç´B i?¨M? "€+? "¢B *?•M EBM?X

óE?¬M; +–M- i?S ç² ?Q M¨v i F?¬M; +–M ;B[H¢B H¨K ;b- M;QÆB i?m H'v çBXô "–

óL?QM; K¨ i M?B m M?'i +?d +¦ i? i?m Km / p¨ tQÆM;- bWM; p¨ K ?¢+? ;B€ [m€
h`QÎM; i`'M +QÌB F?´ M¦BX >B M M?B M- o`.B M M¨v ;–M ;B®M; pÈB h?€M? Zm M
H¨ i²M i¢B T?B i?QÌM; + Q +'T `²BX

ó*S çB tY Hw i?B i? - M;QÆB ;B[H¢B / p¨ tQÆM; p¨ iB M i`ª i - bWM; p¨ K ?¢+? i
p"v i¢K çQÊ+ `²B ?ª\ô

ó.o M?B M- /o M?B M 5ô h`QÎM; i`'M H"T iS+ ?QM; T?'M pmM; i v H M ç +?Q M?¦K
çBX a m ç¦ ?„M M¦B pÈB i , óæ¢B M?•M- tBM M;¨B v M i•K- i M?'i ç`M? b) +'T +?
L;QÌB t2K ô

ó*?mv M M¨v K°i ?²B H¢B M¦B b m5ô "–M ç¢Q +„i çSi HÌB +O ?„M- M¦B, ó"•v ;BÌ i
Î +?¶ M¨v +¦ ç` çB K #€M ç² F?¬M;\ô

ó.o M?B M- tBM ç¢B M?•M +S pB + T?•M T?¦Xô h`QÎM; i`'M H"T iS+ ?QM; T?'M M¦

"–M ç¢Q M?bM [m ç€K M;QÌB +?mM; [m M?- M¦B pÈB i`QÎM; i`'M, óhbK K°i +?¶

óo•M;Xô h`QÎM; i`'M M¦B, óJÌB M;¨B [m # M M¨v- M?¨ +O i H¨ ç` T?QÆM; ?Q H
?¨B HÁM;Xô

_'i M? M?- +?9M; i çB ç M M?¨ +O i`QÎM; i`'M- ?„M /šM i p¨Q i`QM; T?ÁM; F?€
M[/•M; ç² m®M; H MX a m F?B çm´B ç€K i¢T pK ` M;Q¨B- `²B KÈB M¦B pÈB i ,

óæ¢B M?•M- M;¨B Km®M Km +€B ;b\ *?¶ +O i +€B ;b +kM; +¦X L?'i H¨ +€+ HQ¢B

óh F?¬M; +–M i?S FB Xô "–M ç¢Q +?€M ;?ûi M¦B, óh +–M Km v T?K+- # KQÆB
iY- # Q ;²K +€+ +?S+ M;?B T T?€T bQ- +mM; iB M i?O- +?B M bo p¨ F} bo 5ô

ó - M;¨B +–M K'v i?S M¨v\ô h`QÎM; i`'M F?¬M; M;?o iÈB i +–M Km M?[M; K¦M ç²

óh? M¨Q- M;QÆB F?¬M; +¦\ô "–M ç¢Q #'i K½M M¦BX

óæQÆM; M?B M H¨ +¦- +?ŠM; [m H¨ K'v #° v T?K+ M¨v F?€ M?B m +?OM; HQ¢B-
;B®M; M? mX _®i +m°+ M;¨B +–M HQ¢B M¨Q\ô h`QÎM; i`'M ?ÄBX

óS?B M iQ€BXô "–M ç¢Q M?Qm K¨v M¦B, óh +kM; F?¬M; #B i +€+ M¨M; K†+ HQ¢B

óo"v i?b ô h`QÎM; i`'M F?¬M; #B i ibM? ?m®M; +K i? H¢B F?¬M; /€K ?ÄB- M?'i i?Ì
T?ªBX

óL;QÆB +¦ M?[M; HQ¢B M¨Q\ô "–M ç¢Q ?ÄBX

ó§- MÆB M¨v i?QÌM; tmv M +¦ M;QÌB K¢Q ?B K ` p¨Q `WM; `"K- K¶B H–M i`Î p v T
KÈBX *?Q M M +?9M; i i`[ ?¨M; `'i M?B m HQ¢B5ô h`QÎM; i`'M ;BªB i?Q+?X

ó_'i i®i- i M;?o M?Q i? M¨v- M;QÆB ibK +?Q i K°i ;B M T?ÁM; b¢+? b) M?'i- +?
p¨ +€+ HQ¢B v T?K+ F„ +¨M;X h KÌB i'i +ª +€+ M¨M; iÈB +?¶ M¨v- i„K `Y tQM; iU
"–M ç¢Q ?ÄB, óæQÊ+ F?¬M;\ô

ó.o M?B M H¨ çQÊ+- ç•v H¨ pBM? ?¢M? +O i Xô h`QÎM; i`'M M¦B, ósBM ?ÄB +€+ M

óJQÌB K'v M;QÌBXô "–M ç¢Q bmv M;?o K°i +?9i- M¦B pÈB i`QÎM; i`'M, óh #•v ;BÌ
H B H`+?- i?"i ` i +?d H¨ ;½ [mªM ;B K¨ i?¬B5ô

ó>ª\ô h`QÎM; i`'M F?¬M; M;?o iÈB K°i + Q i?O +QÌM; ?½M M?Q i K¨ +?d H¨ K°i ;½

"–M ç¢Q F?¬M; ç w iÈB ?„M- iB T iK+ M¦B, ó*€+ M¨M; ç m H¨ iB m i?Q +¦ i?•M T?'
K¢M? K) p¬ +MM;- +¦ i? / /¨M; tY Hw +€B i`'M M?Ä M¨v +MM; pÈB M;QÆB poM? p
*?Q M M M;QÆB H¨K pB + F?¬M; çQÊ+ [m HQ - T?ªB +˜M i?"M +?B m ç½B +€+ M

ó>B m- ?B mXô h`QÎM; i`'M #` i /¼ +?Q bÊ ?½B p°B p¨M; ;"i ç–m M¦B, óh M?'i ç

ó_'i i®iXô "–M ç¢Q M¦B, óh? M?QM;- +€+ M¨M; H–M M¨v +?d H¨ i? K ;B +?ÆB i`
+?Q M;QÌB F?€+ #B i i?•M T?"M +O KbM?X *?Q M M M;QÆB F?¬M; çQÊ+ H¨K #
F?¬M; çQÊ+ M¦B ` M;Q¨B +€B ;b +ª- F?¬M; çQÊ+T T?ûT ?ÄB i?,K +?B iB i- #B i F
iÈB i B ?¼ b€i i?•M ç¦5ô

ó"B i- #B iXô h`QÎM; i`'M p°B p¨M; ;"i ç–m HB H` X

"–M ç¢Q i?'v ?„M ç½ +?`m T?K+- H9+ M¨v KÈB ?¨B HÁM; M¦B, ó_'i i®i- +?d +–M M
i®i- M?'i ç`M? b) M?"M T?–M i?QÎM; çQÊ+ T?QM; T?9- +€+ M¨M; Hm¬M Hm¬M ?¨

óhB m M?•M F?¬M; /€K ?v p¼M; [m€ + QXô h`QÎM; i`'M p°B p¨M; iW +?®B, óæ•v H

óæQÊ+ `²B- +?¶ i®i i çQ +?Q M;QÆB i?b M;QÆB F?¬M; +–M T?ªB F?€+? F?QX
ó"•v ;BÌ i`QÈ+ iB M M;QÆB ibK +?Q i ? B KQÆB +€B €Q +?Q¨M; i?"i HÈM- +€B +
a m ç¦ M;QÆB H"T iS+ +?m~M #` ç` çB K +?Q +€+ M¨M; /WM; +?•MXô

óo•M; p•M; 5ô h`QÎM; i`'M p°B p¨M; ç€T SM;- #ªQ i?m°+ ?¢ çB H'v # KQÆB +€B €
iB M i v i?m ? i p¨Q i`QM; F?¬M; ;B M ;BÈB +?d- b m ç¦ K m +?¦M; `ÌB F?ÄB i`'MX

E?¬M; [m K°i ?²B- i ç½ i`Î p # M +¢M? M?¦K oQM; Pm- T?•M T?€i €Q +?Q¨M; tm®
M¦B [m K°i H–M +?mv M Î i`'M pÈB +€+ M¨M;X *?9M; M[F?Q€+ €Q +?Q¨M; p¨Q M
M?Q K°i ç€K [m€B M?•MX a m ç¦ +€+ M¨M; pW çM ;BÐM HšM M? m pW çB iÈB i`

*?¶ M¨v +?d +¦ G L?QÊ+ L?½ ?ÆB F?¦ tY- B #ªQ i?•M i? M¨M; + Q ?ÆM ? B i?Q
+?Q¨M; HÈM M?'i ç®B pÈB FQ+? i?QÈ+ +O M¨M; pšM +ÁM [m€ M?Ä- v M?Q K°i M?
? i?QªB K€B- b m M¨v i T?ªB ç†+ ?¨M; H¨K i?2Q v m +–m KÈB çQÊ+X >ÆM M[-
?ÊT pÈB M¨M; F?¬M; +¦ bŒM Î i`QM; i`'M M?ÄX

J°i ç€K M;QÌB i` M; T?K+ F€ [m€B çB p¨Q i`'M M?Ä M?'i i?ÌB /šM iÈB Q M? ç°M;
+?9M; i ç m H¨ K i?9 HÊB ?¢B- F?¬M; +¦ B /€K ibK +?9M; i ;•v T?B M iQ€B- +?
iÈB M?¨ i`QÎM; i`'MX

*€+ M[?¨B iY b®M; Î i`QM; `WM; `"K p¨B M;¨v- pW M;?2 M¦B +¦ i„K MQÈ+ M¦M; i?
M? M? p¨Q T?ÁM;X "–M ç¢Q Î # M M;Q¨B- M;?2 # M i`QM; p M; H M •K i? M? ¨Q ¨
M?¢Q- #m²M #U+ [m€ çB5

RykRX *?QÆM; 3Re, a,M :B i J h`QX

h`QÆM; h K S?QM; .` :BÈB .m

h€+ ;Bª, hª hU "ªM

*?QÆM; 3Re, a,M ;B i J i`QX

L?¦K /`+?, .mM; L?B

L;m²M, 9pM

h?` i`'M M¨v F?¬M; +¦ # Q M?B m ;B M ?¨M; #€M ç²- F?B +?9M; i tm'i ?B M /šM T
F€ `mM; ç°M;X *?Q M M i'i +ª K¼B M;QÌB ç m F?¬M; /€K çB ` M;Q¨B- b m F?B `
iB M HU +?¼M K°i #° v T?K+ i?Q+? ?ÊT `²B M;?d M;ÆB i?"i bÈKX

a€M; bÈK M;¨v i?S ? B- +?9M; i idM? /"v /U ç`M? +€Q iW i`QÎM; i`'MX G9+ M¨v
i?'v i`QM; M?¨ i`QÎM; i`'M ç M; #"M `°M H¨K pB +- `'i M?B m M¬ H ç M; ?b ?K+ ç~v
M?B M- pW p†M p¨Q M;¨v ?¬K M v i`QÎM; i`'M +kM; T?ªB p"M +?mv M K°i M?¦K ?

hm ?¨M? i`QÈ+ +¦ i? ?'T i?m T?€T HU+ i`QM; FB K F ç`+? i,M; +QÌM; T?€T HU-
+¨M; M? M?X

hm ?¨M? b m ç°i T?€ +ªM? ;BÈB F?¦ M?Q H M i`ÌB- pQ /K #•v ;BÌ GK+ L;mv M #`
F?¬M; i? i,M; +QÌM; bS+ +?B M ç'mX L?QM; K¨- o¢M EB K Zmv h¬M; +¦ i? ;B9T
T?€- +€B M¨v `'i K¢M?X

J¬M +¬M; T?€T M¨v i?"i ` H¨ K¢M? M?'i i`QM; FB K +?B F, M;mv M- iÈB F, M;mv
`'i H¨ M?B mX .M b Q i`QM; F, M;mv M M¨v `'i Qi +¦ M;QÌB /MM; FB K- +® ibM? o
i?m çQÊ+ T?€T HU+ M;QÌB /MM; FB K K¨ i?¬BX hmv M?B M- GK+ L;mv M M?È iÈB
KBM?- K°i M;QÌB p¨ K°i p,M KBM?- #ªM +?'i +O ?¼ H¨ M;QÌB /MM; FB K- +¦ i? H
?'T i?m T?€T HU+ +O ?¼X

h'i M?B M EB K *?B hY p¨ T?€T HU+ ç m H¨ MQÈ+ t - MQÈ+ t F?¬M; +Sm çQÊ+ H

L?QM; K¨ +¦ MQÈ+ ;–M M; v ç•vX

LQÈ+ ;–M +?QM? H¨ EB K :BÈBX

EB K :BÈB +¦ +€+ HQ¢B iB M FB K i?"i ` ç m +¦ K M; T?€T HU+ FB K ç¢Q F?€+ M

GK+ L;mv M M;²B F?Q M? +?•M M;QM; Hmv M ?® ç2M FB K ç¢Q K¨ õo¢M EB K Zm

@ >mv M /B m F?¦ ;BªB i?Q+?- +?9M; /B m +?B K¬M- ?¦ +?B H¢B ?¦ - ?® ç2M FB

E?¬M; #B i F?B M¨Q i?b GK+ L;mv M T?€i ?B M i`QM; i•M FB K i? ;BÈB +O KbM
KU+- +?QM? H¨ ?® ç2M FB K ç¢Q- `®i +m°+ M;QM; Hmv M i?¨M?X >® ç2M Î i`QM
K†i i`ÌB ç2M i?mB- i?¨M? ç®B H"T ?ŠM pÈB K†i i`ÌB iÄ €M? b€M; `U+ `ÐX .QÌM;
tm'i ?B M ? B K†i i`ÌB K°i iÄ €M? M„M; K°i ç2M i?mBX

GK+ L;mv M çB iÈB EB K :BÈBX

*Y EB K :BÈB bÈK #` KÎ ` X

h`QM; EB K :BÈB +¦ p¢M i? M? iB M FB K M,K ç¦ M´B iB M; M?Q +²MX J¶B i? M?
+O K°i p` FB K im- i` M K¶B T?®B FB K ç m +?'i +?S M?B m T?€T HU+X "ªM i?
i?2Q K°i Qi T?€T HU+ +?O M?•M ç H¢B- i`QM; ?Q F?¬M; i`ªB [m M,K i?€M; p¬ i"
M?B m HBM? F?Q- T?€T HU+ M;¨v +¨M; /¨v ç†+X

GK+ L;mv M ç M; ?'T i?m T?€T HU+ +O i? M? iB M FB K i?S M?'iX GÁM; ?„M K€v
?„M +?d +¦ i? ?'T i?m M,K T?–M T?€T HU+- +ÁM M,K T?–M T?ªB ;B[H¢B- M m F
:BÈB #` ?„M T?€ ?Ov\ L m +?d ?'T i?m M,K T?–M T?€T HU+- i`ªB [m M,K i?€M; i?
K'i # Q H•m b m b) ?²B T?K+ H¢B i`¢M; i?€B +kX

*?QM? pb p"v M M GK+ L;mv M +?d ?'T i?m +?WM; M,K T?–M T?€T HU+ `²B i?¬BX

J¶B K°i i? M? iB M FB K K†i i` M T?m T?€T HU+ FB K ç¢Q F?¬M; M?B m- M,K T
?Q¨M +?dM? EB K :BÈB M M GK+ L;mv M +?d ç¨M? H¨K M?Q p"vX

æ•v H¨ M;mv M i„+ +O GK+ L;mv M- imv i ç®B F?¬M; T?€ ?ÄM; iB m i?B M i? ;
:BÈBX

>'T i?m M,K T?–M T?€T HU+ FB K ç¢Q +O iB M FB K M¨v tQM; GK+ L;mv M +ªK i
K°i +?9i- F?¬M; M?B m H„K- p"v i?b iB T iK+ ?'T i?m M,K T?–M T?€T HU+ FB K ç
"•v ;BÌ ç b® F?m pU+ EB K :BÈB ç m KÎ ` +?Q ?„M- çQÆM; M?B M +kM; +¦ b® Qi
KÎ ` X

GK+ L;mv M ?'T i?m M?[M; T?€T HU+- T?€T HU+ FB K ç¢Q ç9M; H¨ +U+ F€ v mX

L?QM; #•v ;BÌ F?¬M; T?ªB K°i Hm²M; K¨ H¨ K'v M;¨MX

>'T i?m # M;¨M T?€T HU+ FB K ç¢Q tQM; GK+ L;mv M T?€i ?B M T?€T HU+ i,M; i

>'T i?m M,K M;¨M T?€T HU+ FB K ç¢Q tQM; GK+ L;mv M T?€i ?B M T?€T HU+ i,M

>'T i?m +?QM M;¨M T?€T HU+ FB K ç¢Q tQM; GK+ L;mv M T?€i ?B M T?€T HU+ i
F?B Hmv M õo¢M EB K Zmv h¬M;ö i?b 2 `^M; T?€T HU+ i,M; H M ;'T ? B `QÐB- ç•
K¶B i? M? iB M FB K T?O F?¬M; M?B m T?€T HU+X

h`W M?[M; çB m M¨v ` +ÁM +¦ Q+? HÊB F?€+- ç¦ H¨ iQM? +?'i T?€T HU+ #ªM i?•M

h?S M?'i- iW tQ ç M M v iQM? +€+? +O GK+ L;mv M F?€ #bM? ?Á - +Q tY M M?

h?S ? B- +°M; i? K GK+ L;mv M im ?¨M? +¬M; T?€T H¨ õp¬ iQÈM; i?¬M T? [mv
i?¬M T? [mv i F?¬M; T?ªB çÆM i?m–M H¨ i•K T?€T T?€T HU+ K¨ H¨ pb Mm®i p,M
ç¢Q iU i`Î i?¨M? +?O poM? ?^M; KÈB b€M; i¢Q ` +¬M; T?€T M¨vX L?QM; i´ HQM; c
T?€TX õp¬ iQÈM; i?¬M T? [mv iö ç®B /B M p,M KBM? p,M iU i?b ?mM; i¨M M?QM
?mM; €+ H„KX

h?S # - T?€T HU+ +O GK+ L;mv M H¨ T?€T HU+ p•M ? +kM; M;?B M; p HQ¢B K

dkeX *?QÆM; Rk8N@Rkey, S?€T *QÆM; S?¦ *?O o,M JBM?

"•v ;BÌ i?b ?'T i?m +?QM M;¨M HQ¢B T?€T HU+ FB K ç¢Q +O M?[M; iB M FB K p
M;¨M HQ¢B T?€T HU+ FB K ç¢Q Î i`QM; ?® ç2M FB K ç¢Q /mM; ?Á F?B M T?€T HU
?QÈM; b„+ #ûMX J†i M;Q¨B i?b pšM +U+ F€ K K K¢B M?QM; i`QM; +?,M ;B'm FBK

h'i +ª ç½ +?m~M #` bŒM b¨M;- T?€T HU+ i,M; KªM; HÈM- +¦ i? çB F?B m +?B M T
M;? M? ç¦M +m°+ +?B M i?S KQÌBX

S?€T L?'i æ hY bÈK çQ +?Q iQ HB m- ç®B i?O i?S KQÌB i M ;¼B S?€T *QÆM; T?

X

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? H¨ K°i T?¦ +?O p,M KBM? `'i i` im´B- +kM; H¨ +¦ T
H¨ T?€T HU+ K°i F, M;mv MX

æQÆM; M?B M ç•v +?d H¨ v m i`QM; p,M KBM? +ªM? i?¬BX

aQ b€M? pÈB i'i +ª M;QÌB /QÈB p,M KBM? +ªM? i?b ;½ pšM `'i K¢M?- +U+ F€ K¢M

:½ +¦ i? / /¨M; K°i +?d ;B i KQÌB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? HB M ?ÊT pÈB M? m

æ•v H¨ bU +QÌM; ç¢B +O S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM?X

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? Hm¬M +?O i`QÆM; +?Q `^M; T?€T i?m"i i¢B çB +?
p¬ +U+ T?€T i?m"i ç"T # T ç®B i?OX :½ H¨ M?•M p"i iB m #B m +?Q T?€T i?m"i +Q
+O ;½ +U+ F€ +?Q +QÆM;- H'v +QÆM; ç¢B #B m pä ç¢QX L;QÌB ?Q M; ç¢Q i?QÌ
+QÆM; T?€T i?m"i i?b T?ªB Mû i`€M? M;¼M ;B¦X

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? +kM; H¨ K°i M?•M p"i [mv M i? i`QM; T?€T +´ p,M
M?•M p"i p,M KBM? +ªM? Î i`QM; i?B M ç` #'i +S i? HU+ M¨Q imv i ç®B H¨ ç¢B M?
i?QÌM; i?b +¨M; H¨ p¨B + Q i?O çSM; ç–mX oQ /K M?Q M?Q +?B p,M KBM? E?Q hB
T?€T HU+ K°i F, M;mv M T?¦ +?O p,M KBM? p¨ H¨ ç–m HoM? i?S # +O M?Q +?B p

LÆB S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? +Q M;K çQÊ+ ;¼B H¨ S?€T *QÆM; h?B MX

S?¦ +?O p,M KBM? #bM? i?QÌM; +Q M;K +?d +¦ i? H¨ K°i i–M;- +?O p,M KBM? i?b
M?Q +?¶ +?O T?€T +´ p,M KBM? +Q M;K çQÊ+ tQM; H¨ T?€T ;BÈB # KQÆB # i–M
i–M;X L;?2 M¦B +?¶ +?O iB M +´ p,M KBM? +Q M;K +kM; H¨ iB M ;BÈB # KQÆB

" KQÆB # /QÌM; M?Q H¨ +QM b® `'i +¦ w M;?o - +¦ M?B m i?S i¢B # KQÆB # i`M

:–M ç•v S?€T *QÆM; h?B M F?€ H¨ M€Q M?B i- b Q +¦ i? F?¬M; M?°M M?`T çQÊ
+?O p,M KBM? H¢B M¢T iB m i?B T KÈB- M;?2 M¦B H¨ K°i M?•M p"i +'T i? ;BÈB i
;¼B G•K .B m L;¼+X

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? Hm¬M i?Q+? M¢T M?B m i?B T- H'v +U+ +QÆM;
+¦ ?ÆM KQÌB iB m i?B T #•v ;BÌ ç M; +ÈB M;QÌB i?S KQÌB K°iX

hmv i ç®B çWM; iQÎM; p,M KBM? +ªM? i?b F?¬M; +¦ MB K pmB ;b- M;QÌB p,M KBM
+QM M;QÌB i?b b) +¦ +ªK ibM?- +¦ K°i b® i?Q+? +QÈT i?B T +kM; H¨ pB + #bM? i?Q
p,M KBM?- J¢M? oBK M¨v F?¬M; ç–m p¨Q i?€B +´- iB M +´ p¨ T?"i +´- +kM; F?¬M;
pä +´ p¨ T?€T +´- +Æ #ªM çSM; i`mM; H"TX o,M KBM? Î i`¢M; i?€B i`mM; H"T M?Q
pb b Q T?€T #ªQ p,M KBM? "ªQ "®B æ *Æ F i ;B Q i®i pÈB o•M hK hmv i- Î p,M KB
#ªQ p,M KBM? H¢B p # M ?Q M; KBM?X

h`QM; S?€T *QÆM; h?B M `'i H¨ M€Q M?B iX

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? +QÈB K°i p` i? ;BÈB +ªM? +O T?€T #ªQ p,M KBM

G–M M¨v F?¬M; Qi M;QÌB ç M /U iB +X

" M T?€T +´ p,M KBM? +¦ F?€ M?B m M;QÌB- pQ /K imv +?O T?€T +´ p,M KBM? F?
M?B iY +O KbM? H¨ S?€T hB m æ hY- S?€T >Q¨M; æ hY ç M +?9+ KWM; pB + p
KBM? F?€+ iQ +€+? HÈM im´B ?ÆM S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? i?b +¦ iU KbM
b Q +?d H¨ S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? +QÈT iB m i?B T i?¬B- M m H¨ +QÈB p
KkB HÈM ?ÆMX

" M T?€T #ªQ p,M KBM? +kM; T?€B ` K°i p` T?¦ +?O p,M KBM?- p` M¨v +¦ i M ;¼B H
KBM?X "ªQ h?mv M T?¦ +?O p,M KBM? K†+ €Q iQK- ç–v K†i i?•M i?B M +QÌB ?Q
M?•MX S?€T #ªQ p,M KBM? ç m H¨ im K°i #´M K M? T?€T #ªQ- M;?2 M¦B #´M K M?
T?¦ +?O p,M KBM? H¨ K°i +?B + #ªQ i?mv M- i` M #ªQ i?mv M +¦ i? T?¦M; i?Q+? `
? p¬ i"M i`'M €T +?Q i?B M- +¨M [mûi p¢M T?–MX

o®M K°i M;QÌB i? ;BÈB +ªM? F?¬M; +–M M?•M p"i M?Q S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M
ç®B iQÊM; ;ª +?Q F?€+ #B i- H–M M¨v H¨ ;ª +?Q S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? T

*?mv M M¨v F?¬M; H¨ pB + ;B[? B M;QÌB M[X

æ¦ H¨ pB + +O ? B p,M KBM?X

S?€T #ªQ p,M KBM? Î i`QM; ? B ç¢B i? HU+ M;šm M?B M M;?B M; # M M¨v- `²B ç
F?¬M; i? ç„+ i°B ? B i? HU+- KÈB F?B M S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? çQ+? i

h`W M;QÌB T?€T +´ p,M KBM?- T?€T #ªQ p,M KBM? ` +ÁM +¦ K°i b® #^M; ?[m +O
KBM?X

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? `'i M?B M H¨ +¦ #^M; ?[m- K'v #^M; ?[m p,M KBM?
S?O T?¦ +?O p,M KBM? ç M iW T?O +?B p,M KBM?X S?O +?B p,M KBM? H'v HU+ HQ
MÄB / M?X S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? Hm¬M i?Q+? T?€T i?m"i +QÆM; K½M?
+?O p,M KBM? +?Q im i?¨M? T?¦ +?O p,M KBM? i?b +¦ ç€M? K°i i`"M- i?"i H¨ F?-
M? m- b m M¨v F i #¢M w ?ÊT i•K ç–m- p"v M M h`¼M; S?O T?¦ +?O p,M KBM? +kM
p,M KBM? p¦+ M;QÌB + Q +Ð # i`QÊM;- ;B®M; M?Q M;QÌB F?´M; H² p"v- i?"i` i?b
`²B- iQ¨M i?•M +Æ #„T +K+ +K+ i`¨M M;"T HU+ HQÊM; #MM; M´- çQÌM; +QM; K¢M

h`W çB m ç¦ ` +ÁM +¦ p¨B M?•M p"i i`S / M?X

L;?B H ?¬M bU ç½ ?Q¨M i?¨M?- #•v ;BÌ ç€K M;QÌB m®M; `QÊm i¢B ç•vX

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM?- "ªQ h?mv M T?¦ +?O p,M KBM?- h`¼M; S?O T?¦ +
F?€+ ç M; F?Q2 F?Q M;- i?´B T?²M; +?B M iQ+? +O KbM?- M´ tQM; +¦ M?„+ iÈB
p,M KBM? +ªM?X .M b Q i`QM; ç¦ S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM?- h`¼M; S?O T?¦
i?Q€i F?ÄB i? ;BÈB +ªM? ç M p,M KBM? +ªM? i?b M;šm M?B M +kM; M?È H¢B bB

*MM; pÈB ?¼ Î i? ;BÈB +ªM? +kM; +¦ K°i- ? B ç®B i?O- +?ŠM; [m ?¼ K v K„M p¼i
i?O i?b +?Q - +ÁM F i H¢BX

s¬M; H M p,M KBM? +ªM? p¨ +?Q H M H¨ ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? m- +? M? H +? [m€

L?„+ iÈB M;QÌB i? ;BÈB +ªM? i?b #'i ;B€+ ç +"T >Q M; *?B hY p¨ GK+ L;mv M- ?
ç–m b¦M; i? ;BÈB +ªM?X

@ >Q M; *?B hY #•v ;BÌ +¨M; +QÌM;- i?U+ HU+ +O ?„M ç½ +?2M ç M i`QM; L,K J
M[?„M +¦ i? t T p¨Q +'T #"+ i`mM; HQmX >Q M; *?B hY F?¬M; çÆM ;BªM- +?Q ?
+?„+ +?„M H¨ H M p,M KBM? +ªM?- bQ b€M? pÈB +?9M; i t¬M; p,M KBM? +ªM? +
K v K„M- >Q M; *?B hY t¬M; p,M KBM? +ªM? [m€ çÆM ;BªM `²BX

@ *kM; ? i +€+? i?¬B- B F m M;QÌB i H¨ F, M;mv M +?B iY H¨K +?B\ L;QÌB +¦ F?
+?9M; i F?¬M; i? bQ b€M?X

h`¼M; S?O T?¦ +?O p,M KBM? ?ÄB,

@ o"v GK+ L;mv M ç¦ +kM; F?¬M; çÆM ;BªM- M;QÌB tm'i i?•M iW o¬ h?QÊM; æ¢B
M¨vX § K¨ im pB ?B M i¢B +O GK+ L;mv M H¨ +Ð M¨Q p"v\

@ GK+ L;mv M ç9M; H¨ i?B M i¨B tm'i b„+ M?QM; bQ pÈB >Q M; *?B hY i?b FûK ?Æ
? B çQÆM; i?ÌB çBX :–M ç•v ?„M F?B m +?B M +€+ HQ¢B M?•M p"i p,M KBM? +ª
;K+- t2K ` pšM F?¬M; #^M; >Q S?€T h?€M?X

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? M¦B- >Q S?€T h?€M? pW KÈB çÐ çQÊ+ K°i +?d

@ E?¬M; #^M; >Q S?€T h?€M?- K¨ >Q S?€T h?€M? H¢B F?¬M; #^M; >Q M; *?B h
F?¬M; #^M; >Q M; *?B hY `²BX

æ M; H9+ K¼B M;QÌB #ªM i€M t¬M t Q- K°i M;QÌB M?Q H¨ p,M KBM? +ªM? /mv M
S?€T L?'i æ hY €Q i`„M; iB M p¨Q #[iB +- M?[M; M;QÌB F?€+ #B i ;½ HÊB ?¢B
E?B +€+ p` p,M KBM? +ªM? +?¨Q ?ÄB i?b F?¬M; i? K ç w # M +¢M? S?€T L?'i æ

.QÈB p,M KBM? +ªM? i?b ç m H¨ +QM FB M +ªX

"¼M ?¼ çQÆM; M?B M b) F?¬M; +?¨Q ?ÄB pÈB +QM FB M- F?¬M; +–M i?B iX

S?€T L?'i æ hY M¦B,

@ S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM?- GK+ L;mv M Km®M F?B m +?B M M;QÆB- +?m

*€B M¨v F?¬M; iQM? H¨ F?B m F?Q+?- #ÎB pb GK+ L;mv M F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨
+?O p,M KBM?- +¦ +?9i ;B®M; H¨K /€M; i?¬B- ?ÆM M[;½ #B i ;–M ç•v GK+ L;mv
+?O p,M KBM?X

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? ;"i ç–m ç²M; w,

@ æQÊ+- GK+ L;mv M- M;QÆB bŒM b¨M; +?Q \

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? F?¬M; çSM; H M- #ÎB pb çB m ç¦ F?¬M; +–M i?B
+ªM? i–K i?QÌM; K¨ +–M çSM; H M i?b #m²M +QÌB H„KX :½ F?¬M; +?m˜M #` ;b M
+ªM? F?¬M; +–M ;½ +® w çSM; H M- /M H¨ M;QÌB i`QM; L,K JQÆB h?B M "ªM; +k
çB m ç¦X

:½ +?d ?ÄB GK+ L;mv M +?m˜M #` tQM; +?Q X

h v GK+ L;mv M 'M i` M +?m¬B FB K- M¦B,

@ *?m˜M #` i®i `²BX

æ9M; p"v- b„T #„i ç–m- H–M M¨v T?€T HU+ +O KbM? i,M; KªM; HÈM p¨ +?'i T?€T
T?ªB t2K +QB +¦ i? çÐ K°i +?d +O S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? F?¬M;- KbM?
çÐ K°i +?d +O p,M KBM? +ªM?- +?m˜M #` bŒM b¨M; `²BX

L;QÌB T?€T +´ p,M KBM? ç½ i?¦B [m2M- ;–M ç•v GK+ L;mv M HB M iK+ F?B m +?
[m2M K„i `²BX

>ÆM M[+¦ M;QÌB i?¬M; KBM? çQ€M ` +¦ H) GK+ L;mv M Km®M çÐ K°i +?d +O p

@ Jm®M çÐ K°i +?d +O p,M KBM? +ªM? ç•m +¦/ M?Q p”vX

@ >Q S?€T h?€M? bQ ?mvM? çQÊ+ ;¼B H¨ M;QÌB çSM; M?’i /QÈB L,K JQÆB h?B K’v +?K+ p¢M M,K K¨ +?d çÐ çQÊ+ K°i +?d K¨ i?¬BX

@ >Q M; *?B hY H¨ F, M;mv M +?B iY ç†+ #B i- M m M¦B #•v ;BÌ GK+ L;mv M +¦ i? +ªM? i?b i F?¬M; iBM ç•mX

æ9M; p”v- F?¬M; +¦ B iBM iQÎM; GK+ L;mv M- S?€T L?’i æ hY +kM; H¨ MY iBM M H„K GK+ L;mv M +¦ i? çÐ çQÊ+ K°i +?d F?¬M;- H–M M¨v ?„M Hmv M õo¢M EB K Z #° # Q M?B m ;½ F?¬M; #B iX

*?m˜M #` ç½ tQM; tm¬B5

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? #„M ` K°i +?d5

:½ #„M ` K°i +?d i?b M?Q H¨ K°i Hm²M; p,M KBM? i?B i +?Q +QÆM; i?B M ?¢ ç€M

o,M KBM? i?B i H¨ i?–M p”i F?B F, M;mv M bKT ç´ p¨ i`MM; bBM?X

æ¦ H¨ +¦ p,M KBM? i?B i?B M i?B i5

o,M KBM? i?B i +SM; `„M ?ÆM i?B i #bM? i?QÌM; p¢M H–M i?”K +?Q H¨ ;’T i`,K p p”i +?’i +SM; `„M M?’i i`QM; i?B M ç` X

S?€T i?m”i +O S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? Hm¬M M´B iB M; H¨ +QÆM; K½M?

"•v ;BÌ T?€T i?m”i +O S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? +QÆM; K½M? ç M +U+ ?¢M i?B i M†M; M ç”T iÈB p”v- ç’v H¨ K°i FQ+? K¢M? K) +Ð M¨Q +?SX J°i FQ+? FB M T?€i ?B M K¼B i?S tmM; [m M?- M?B m F?€+? F?S ç m #B M K’i F?¬M; +ÁM #¦M

h`QM; i`ÌB ç’i +?d +¦ K°i +?d +O S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM?X

J°i +?d M¨v M?Q H¨ p,M KBM? i?B i +QÆM; +QÌM; M?’i ”T ç MX

GK+ L;mv M ?Qi b•m K°i ?ÆBX

æ•v +?QM? H¨ i?B M mv5 o,M KBM? +ªM? ` i v HB M +¦ i?B M mv5 h?B M mv F?¦ mv F?B M M;QÌB `mM `˜v- K°i +?d +¦ i? F?B M +?Q i?–M /B i imv i- F?B M +?Q FBM? F?OM;- F?B M p¢M v m iY pQM;- ç•v +?QM? H¨ K°i +?d +O p,M KBM? +ªM? mv çSM; i` M i?–M iB M v m K T?”iX

GK+ L;mv M ?ûi iQ- .QÐM; L;¬ iB M FB K +?ÈT K„i ç€M? ` 5

.QÐM; L;¬ iB M FB K- FB K i?S+- p•M i?S+5

o•M i?S+5 h?”i ` H¨ GK+ L;mv M +,M +S p¨Q FB K T?€T iW i`QÈ+ iÈB M v +O Kb *kM; H¨ FB K i?S+ ;–M M?’i i¢Q ` - +¦ i? t T p¨Q *´ Zm€B FB K ç¢QX

:–M ç•v Hm¬M ç®B K†i ç`+? i?O p,M KBM? +ªM? i?U+ HU+ pQÊi [m KbM? M?B m- ç®B F?OM; #®X æ®B K†i ç`+? i?O M?Q p”v- M;QÆB p¨ ?„M p +?¢K i?b F i [mª /r o,M KBM? +ªM? pQÊi [m i? ;BÈB +ªM? [m€ M?B m K¨ H9+ i`QÈ+ KbM? b€M; i¢Q H¨ +?B m i?S+ ç€M? i`U+ iB T- F?¬M; +¦ +?B m M¨Q T?ÁM; M;U- F?¬M; +¦ i?O +?

o”v M M ;–M ç•v GK+ L;mv M i®M +?9i +¬M; bS+ /U p¨Q ç†+ çB K +O KbM? b€M; E?B i?B i`B M ` p•M i?S+ i?b i`B M i`B M KB M KB M- M?Q H¨ +¦ p¬ b® K•v KM t i?O +?ûK p¨Q K°i FB K M¨v b) iU ç°M; #` i€+? ` `’i `’i H¨ M?B m- +m®B +MM; +¬M H¨ M;mv M Hw +O p•M HwX

*´ Zm€B FB K ç¢Q ç M?’i FB K- H¨ p¢M iQ M +?B FB KX

*´ Zm€B FB K ç¢Q ç M?` FB K- H¨ M;k p` +?B FB KX

*´ Zm€B FB K ç¢Q ç i K FB K- p’M ibM? +?B FB K5

>B M i¢B p•M i?S+ +?QM? H¨ i?S+ i?S iQ *´ Zm€B FB K ç¢Q- p•M i?S+5 o¨ M¦ +kM
+O GK+ L;mv MX GK+ L;mv M +?Q # Q ;BÌ +–M T?ÁM; M;U- H–M M¨v ç®B K†i p,
FQ+? +O p,M KBM? +ªM? ç9M; H¨ [m€ F?OM; F?B T M M +?d +¦ i? H'v ` p•M i?S

o¬ b® ç€K K•v tm'i ?B M- i`QM; T?9i +?®+ M?Q #B M i?¨M? i? ;BÈB K•v i`„M;X

J°i +?d i?B M mv M†M; M ç"T p¨Q i? ;BÈB K•v i`„M;X

*¬M; FQ+? +O S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? `®i +m°+ `ÆB M; v i`QÈ+ K†i- GK
+?d +O p,M KBM? +ªM? F?¬M;\ .U p¨ çB m ç¦ mv +?'M i€K ?QÈM;- ç M çŠM; +'T

S?€T L?'i æ hY- "ªQ h?mv M T?¦ +?O p,M KBM?- h`¼M; S?O T?¦ +?O p,M KBM?-
p¨ S?€T >Q¨M; æ hY- S?€T h?€M? æ hY M?[M; M;QÌB i? ;BÈB +ªM? ç m ç M; [m
hY p¨ S?€T >Q¨M; æ hY `'i H¨ F?•K T?K+ GK+ L;mv M- ç®B K†i K°i +?d i?B M mv
i?QM; /QM; tm'i FB K- +?d çB m M¨v i?¬B ç½ [m,M; ?¼ ` t `²BX

GK+ L;mv M H'v ` *´ Zm€B FB K ç¢Q ç iS FB K- p•M i?S+5

J°i FB K M¨v ç€M? ` /QÌM; M?Q çB iÈB i? ;BÈB K•vX

æ®B K†i i? ;BÈB K•v M¨v >Q S?€T h?€M? +kM; +¦ K†i- i`QM; HÁM; ç€M? ;B€- T
ç€M? ` 2 `^M; +kM; F?¦ K¨ T?€ çB p•M i?S+ M¨vX

h?"i H¨ K°i FB K imv i pÌB5

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? K°i +?d çB K tm®M;X

•K5

o•M i`B M pK M?B mX

L?QM; H"T iS+ iQ€i ` Hm²M; ;B¦X

J°i +?d F?¬M; +?9i M;WM; H¢B çB K KÎ p¬ b® i–M; K•v- T?€ ?Ov p•M i?S+5

JbM? /MM; T?€T #ªQ p•M i?S+ +kM; F?¬M; +¦ +€+? ;b- / /–M; #` çB K T?€- F?¬M;
+?O p,M KBM?X GK+ L;mv M i?–K ;B"i KbM?- ç€M? ` FB K i?'i- iB m FB K ;BÈB-
;BÈB `¦i p¨Q i`QM;- H–M i`QÈ+ /MM; K°i FB K M¨v / /¨M; ç€M? #¢B GU+ >MM; æ

GK+ L;mv M H¢B bY /KM; K°i FB K ç¦ K¢M? ç"T p¨Q K°i +?d FB 5

•K –K M M5

EB K +MM; +?d p +?¢K p¨Q M? m5

L?QM; F?QªM? F?„+ FB K p¨ +?d p +?¢K p¨Q M? m i?b GK+ L;mv M ;B"i KbM? T?€
HQÊM; [m€ HÈM H Q- FB K i?'i- iB m FB K ;BÈB K¨ ?„M Hm¬M i?'v FB m M;¢Q- H
çKM; T?ªB K°i +?d M¨v `²B i`U+ iB T i M pÐ- ?Q¨M iQ¨M i M i€+X

dkdX *?QÆM; RkeR@Rkek , GU+ GQÊM; o,M JBM? *ªM?

æ•v +?QM? H¨ HU+ HQÊM; +O p,M KBM? +ªM?5 E?¬M; H) KbM? F?¬M; +?„M çQÊ
b Q\

*?QM? H9+ M¨v- GK+ L;mv M +ªK i?'v iQ¨M i?•M o¢M EB K Zmv h¬M; M? M? +?¦M
FBM? K¢+? ?¦ i?¨M? p¢M +€B K¨ HU+ HQÊM; p,M KBM? +ªM? +kM; i?¨M? p¢M +€B
HÈM F?¬M; ;b b€M? #^M; +?B i?¨M? p¢M +€B +kM; v m çB `'i H¨ M?B m- p¢M Hm²
L;mv M F?¬M; M;WM; #` T?€T HU+ p•M i?S+ bmv v m- +m®B +MM; /mM; p¨Q ?® ç

GK+ L;mv M #¶M; M?B M #` i`¼M; i?QÆM;5

L?QM; H–M i`¼M; i?QÆM; M¨v ;BªK M?Ä mv HU+ M?B mX

S?€T HU+ K°i +?d +O S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? +?Q /Si- pšM iB T iK+ i'M
iB T iK+ ç2K T?€T HU+ +O ç®B i?O +?B i?¨M? K°i p¢M T?–M- i?¨M? K°i p¢M /ÁM
i`QM; ?® ç2M FB K ç¢Q- `²B KÈB i´M ?¢B M†M; #ªM i?•MX

S?€T HU+ K°i +?d +ÁM ç M; `¦i p¨Q- GK+ L;mv M T?€i ?B M /M o¢M EB K Zmv h¬M
+?Q ?„M M?QM; +?Q +?„+ +?®M; çQÊ+ # Q H•mX

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? F?) F m H M- ;½ T?€i ?B M ç€M? ` ?ÆM T?•M HY
#¢BX S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? H¨ M;QÌB bo /B M- ;½ çQÌM; çQÌM; H¨ T?¦ +
;BÈB +ªM? #bM? i?QÌM; +?†M K°i +?d i?b [m€ K'i K†i `²BX

ob K†i KkB +O p,M KBM? +ªM?- S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? T?¦M; i?Q+? ` iC
+?d F?Q +m²M +m°M- T?€T i?m"i p¬ #B M +m®B +MM; i¢+ M´X

G9+ M¨v GK+ L;mv M /®+ ? i #ªM HoM? ` /MM; ç M +U+ çB KX

EB K i?m"i ç½ ç€M? ` FB K #€i- p¢M FB K [mv M?'i5 *?ÈT K„i p¬ b® imv i +?B
FB K- ç®B K†i T?€T HU+ +O ç®B T?QÆM; +ÁM t•K M?"T p¨Q i?•M i? KbM? i?b p¢
ç¢B T?€T ç2K T?€T HU+ ç®B T?QÆM; ç€M? p¨Q M;QÌB bmv v m M¦çBX

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? ` K°i +?B` M¨v +ÁM +?Q ? i K¨ GK+ L;mv M ç½ /

_®i +m°+ i?b K°i +?d +O S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? +¢M i`QÈ+ ? v H¨ GK+ L
? i M´B\

:B•v T?9i M¨v +U+ F€ ?'T /šMX

GK+ L;mv M iU M?Q +?B + H€ i` M ç–m b¦M;- i?2Q b¦M; /"T / M? iMv i?ÌB b) #` H

a¦M; M;WM;5

E?¬M; b B b¦M; iQ ç°i M?B M /WM; H¢BX

h?B M ç` ç°i M?B M ?²B T?K+ #bM? i?QÌM;5

"ÎB pb K°i +?d HU+ +O S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? ç½ /MM; ? i- M m ;½ H¢B `
+?„+ +?„M b) i?m - M?QM; ;½ F?¬M; +–M H¢B ` +?d i?S ? B- K°i +?d ç½ ` F?¬M;

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? M?bM ?QÈM; GK+ L;mv M- M¦B,

@ *?9+ KWM; M;QÆB- F?¬M; M;Ì çÐ çQÊ+ K°i +?d +O i - b m M¨v M;QÆB +¦ i? tC
L,K JQÆB h?B M "ªM;- çSM; +?mM; pÈB >Q S?€T h?€M? `²BX

:½ i?"i HÁM; F?2M GK+ L;mv M- H¨ iB M #®B F?2M ?"m #®B- i€M i?€MX J†+ /M M
K°i +?d i?b ;½ K'i K†i i?"i M?QM; i?'v ?"m #®B K¢M? M?Q p"v- +¦ iB K HU+ ç M i?
*QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? +kM; i`¬M; i?'v F?¬M; Qi i?S ç†+ b„+- pQ /K FB K i?m"
[m€ iBM? /B m- ç M +?¶ ?'T /šM i?b /M H¨ S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? +kM; +
#ˆM;X

o"v M M S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? i?"i HÁM; F?2MX

GK+ L;mv M ?Qi K°i ?ÆB b•m- KÈB `²B b®M; [m çQÊ+- H9+ 'v ?„M i?"i bU /MM; ?
[m - [m çQÊ+ K°i +?d +O p,M KBM? +ªM?X JbM? H¨K çQÊ+ `²B- ç•v +?d H¨ iB m
i`ªB [m +® ;„M; +m®B +MM; i?¨M? +¬M; +¦ HQ¢B pmB bQÈM; p¨ bªM; F?Q€B F?¦
bQÈM;X

L;QÌB çSM; t2K p,M KBM? +'T M?Q "ªQ h?mv M T?¦ +?O p,M KBM?- h`¼M; S?O T?¦
F?2M- GK+ L;mv M p"v K¨ K°i +?d #'i #¢B- i?"i H¨ F?¦ çQÊ+X

æ€K M;QÌB i? ;BÈB +ªM? M?Q H¨ >Q S?€T h?€M?- S?€T h?€M? æ hY- S?€T >Q
F?€+ +kM; i?–K H T?K+X

*¦ i? çÐ K°i +?d +O p,M KBM? +ªM? K¨ F?¬M; i?m - ç•v H¨ pB + / M? +?'M +?Q i?

GK+ L;mv M i`–K ;B¼M; M¦B,

@ sBM S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? H¢B +?d ;B€Q M[5

h`"M +?B M KÈB `²B KbM? çÐ çQÊ+ K°i +?d +?S F?¬M; i?'i #¢B +?Q M M +–m H¢B

S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? M;•v ` - S?€T L?'i æ hY i?b #B i M;¼M M;m²M #
+?9i M?QM; F?¬M; M¦B H° õ"€+? "¢B *?•M EBM?öX S?€T *QÆM; T?¦ +?O p,M KB
;BªB i?Q+? i?b ;"i ;M- i`QM; ç¦ +¦ ~M ibM?- /M b Q ç®B pÆB ;½ F?¬M; T?ªB +?mv
*QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? /Si F?Q€i ` K°i +?d M[ç€M? #¢B GK+ L;mv MX

æ•v H¨ #¢B i?S KQÌB +O GK+ L;mv M5

o¨B M;¨v iB T i?2Q GK+ L;mv M K M; i?•M i? #` i?QÆM; F?B m +?B M "ªQ h?mv
h`¼M; S?O T?¦ +?O p,M KBM?X > B M;QÌB M¨v ç m iÈB H¨K F?€+?- M m #•v ;BÌ #
K¨ ;†T ;Ð- i? i?b +?ŠM; T?ªB H¨ `'i ç€M; iB + b Q\ L?[M; M;QÌB M¨v ç m H¨ i¨B M;
KbM? ç M; iQ+? Hkv # KQÆB # #¢BX "ªQ h?mv M T?¦ +?O p,M KBM?- h`¼M; S?
bÎ i?Q+? F€ [m€B GK+ L;mv M- F?Q€B ibK p,M KBM? +ªM? F?B m +?B M `²B #` ç
T?ªB +?Q S?€T L?'i æ hY K†i KkB- p"v M M ? B p` p,M KBM? +ªM? ç m ` i v H"T i
*?B M iQ+? i?m i`"M +O GK+ L;mv M ç½ iQ+? Hkv ç M KQÌB ? B #¢MX

o®M T?€T +´ p,M KBM? +ÁM +¦ K°i p` T?¦ +?O p,M KBM? +¦ i? iQ+? Hkv ç M KQÌB
+?O p,M KBM? ç¦ /QÌM; M?Q Î i?ÌB F?¬M; t t,K +¦ M?B K pK- +¦ H) M;¨M M,K F?¬
F?¬M; i? Î T?€T +´ p,M KBM? +?Ì M;¨M M,K M M pB + M¨v iÈB ç•v +?'K /SiX

JQÌB ? B #¢B +?QM? H¨ +?B M iQ+? K¨ GK+ L;mv M iQ+? Hkv Î T?€T +´ p,M KBM?

" KQÆB # #¢B ;BÌ ç½ iQ+? Hkv ç M KQÌB ? B #¢M i?b F?¬M; i H„K- t2K ` ;QK
i®+ ç° M¨v i?b M¦B F?¬M; +?WM; F?¬M; H•m b m KbM? +¦ i? ?Q¨M i?¨M? "€+? "¢

hB T i?2Q GK+ L;mv M Î T?€T +´ p,M KBM? K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- +¦ K°i MY H¨ +M
M?B M +MM; >Q S?€T h?€M?- S?€T *?B hY ç'm K°i i`"MX "•v ;BÌ ?„M pÈB >Q S?
S?€T *?B hY i?b i?m t - M?QM; GK+ L;mv M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- S?€T *
F?¬M; m´M; H¨ M;QÌB i`QM; E?Q o"M h?'i hYX

G¢B [m K°i i?ÌB ;B M- GK+ L;mv M iW #B i pÈB ç€K M;QÌB S?€T L?'i æ hY- S?€
hmv i- ç`M? çB M?Q +?B p,M KBM?X

æQÆM; M?B M ?„M +¦ tBM S?€T L?'i æ hY H¨K ibM? #€Q ;Bª t2K M?Q ?„M +M7
.M b Q GK+ L;mv M KÈB #B M K'i K¨ # M FB tm'i ?B M Gw h?€B aY i?b F?B M M;
GK+ L;mv M T?ªB i¢K i?ÌB +ÁM +¦ K†i- H¨K ibM? #€Q GK+ L;mv M +ÁM Î i`QM; T
+?Q M;QÌB i?¬M; KBM? HB M iQÎM;X

"•v ;BÌ KbM? +–M çB iQ+? Hkv # KQÆB # #¢B- +ÁM FûK ? B KQÆB K®i #¢B M[X
p` T?¦ +?O p,M KBM? +¦ i? iQ+? Hkv +?B M iQ+? # #¢B- çQÆM; M?B M Î M?Q
h?€B aY- /MM; i?•M T?"M Gw h?€B aY iÈB ç¦X GK+ L;mv M M? M? +?¦M; çB M?Q +
`®i +m°+ +?¢v iÈB M?Q +?B p,M KBM?X

L?Q +?B p,M KBM? T?ÁM; M;U M;?B K M;†i- M?QM; GK+ L;mv M +¦ i?•M T?"M Gw
p¨Q i`QM;X

GK+ L;mv M pW p¨Q M?Q +?B p,M KBM? i?b çKM; T?ªB çQ¨M M;QÌB E?´M; JBM?

E?´M; JBM? æS+ H¨ + Q i?O MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?- i`¬M; i?'v GK+ L;mv M i?

@ G9+ Î p,M KBM? i?€M? ç` ç i¢ Gw bQ ç X

h`QM; p,M KBM? i?€M? ç` ;½ p¨ E?´M; LB #` p•v F?®M i`QM; i v J *?B hY- bmwi +
K„M GK+ L;mv M #B M i?¨M? Gw h?€B aY ç€M? #¢B J *?B hY +Sm ?¼ K°i K¢M; M
ÆM Gw h?€B aYX

GK+ L;mv M KdK +QÌB M¦B,

@ J¼B M;QÌB ç m H¨ M?Q +?B p,M KBM? ç²M; K¬M bQ ?mvM? ç - F?¬M; +–M F?€+

æ®B pÈB ç€K M;QÌB E?´M; JBM? æS+ i?b Gw h?€B aY +U+ F€ #Q ˜M- i?ÌB ;B M p
p¨ +¦ i?¨M? iQ+? ç€M? #¢B J *?B hY- #bM? i?QÌM; Qi F?B H° K†i Î M?Q +?B p,M K
i`Á +?mv M p¨B +•m pÈB ç€K E?´M; JBM? æS+ `²B KÈB çB ibK L?Q *?B T?¦ +?O p,

h?'v L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?- ?„M M¦B ` pB + õ"€+? "¢B *?•M EBM?ö- ;½ +kM;
+¦ i? M¦B i?"iX L m F?¬M; +¦ L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? i?b 2 `^M; ?„M ç½ bÈK +
*?B hY `²BX

L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? M;?2 ?„M M¦B p"v +kM; F?¬M; MQÆM; i v- ;BÆ i v ç€
+ªK i?'v mv HU+ +O L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? F?¬M; K¢M? ?QM S?€T *QÆM; T?
t2K ` #•v ;BÌ L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? ç9M; H¨ `'i v m- M m #¨M p i?U+ HU+ +
T?¦ +?O p,M KBM? Î çdM? + Q i?b imv i ç®B +¦ i? M;?B M M€i S?€T *QÆM; T?¦ +

L?Q€M; H M K°i +€B GK+ L;mv M ç½ çQÊ+ KQÌB # #¢B- +€+? ;QK çO # KQÆB #
+ÁM +¦ ? B KQÆB #¢B K¨ i?¬BX

L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? ç€M? #¢B GK+ L;mv M- i´M; +°M; /MM; ? B +?dX

E?B ` +?d i?S ? B i?b L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? `'i H¨ FBM? M;¢+X

a m F?B ç€M? #¢B GK+ L;mv M `²B- L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? p K†i H° FBM? M

@ >B M ;BÌ i?U+ HU+ +O M;QÆB ç½ +¦ i? çÐ çQÊ+ K°i +?d K°i F, M;mv M T?¦ +?

@ æ9M; p"vX

GK+ L;mv M ;"i ç–m ç€T,

@ h`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m Î T?€T +´ p,M KBM? im ?¨M? K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- ?B M i¢
K°i F, M;mv M T?¦ +?O p,M KBM?X

L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? `'i H¨ pmB KWM;- ;½ i?m p¨B ç iY i?b GK+ L;mv M t2
;BÌ i?U+ HU+ +O ?„M +¦ i? iQÆM; çQÆM; pÈB >Q S?€T h?€M?- t2K ` iB K HU
hY- b m M¨v +?„+ +?„M H¨ T?¦ +?O p,M KBM?X h?"i ` L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?
+MM; v m +?B T?¦ +?O p,M KBM? H¨ +¦ M;mv M M?•M `B M;- +kM; Hm¬M F?¬M; v
h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? H¨K ` +€B ;bX L?QM; #•v ;BÌ +¦ i? K GK+ L;mv M i?
M¨v ?„M +¦ i? #ªQ p M?Q +?B p,M KBM? çQÊ+ K°i +?9i- F?¬M; F?B M i•K ?mv i
+¦ i? i`QÌM; i²M i`QM; i?B M ç` - +?QM? F?Q #'i /B iX

L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? +kM; ;¼B H M ? B T?¦ +?O p,M KBM? F?€+- iS+ H¨ h K
hB i T?¦ +?O p,M KBM?X L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? +¦ M¦B +?mv M GK+ L;mv M
i?Q+? p õ"€+? "¢B *?•M EBM?ö M?QM; ? B T?¦ +?O p,M KBM? +¦ M K†i L?Q *?B T
#•v ;BÌ Gw h?€B aY iB K HU+ p¬ +MM; `'i H¨ M´B iB M;- +ÁM ç€M? #¢B >Q M; *?B
+¦ iB K HU+ M?'i ?B M M v i`QM; M?Q +?B p,M KBM?X > B T?¦ +?O p,M KBM? +¦ ç
+?9iX

E?´M; LB- J¢M? oB- h9+ L;mv i JB M- E?´M; JBM? æS+ p¨ K°i b® bQ ?mvM? ç F?
ç½ i`Î H¢B i?b +¦ ç M t2K M€Q M?B iX

h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? #° /¢M; M?Q ¬M; H½Q- pm®i `•m /¨B M¦B,

@ *?m˜M #` bŒM b¨M; +?Q \

GK+ L;mv M i`–K ;B¼M; ç€T,

@ æ½ +?m˜M #` `²BX

h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? K°i +?d çB K ` - pšM H¨ K°i +?d ?ÌB ?Êi M?QM; # M i
/QÌM; M?Q i`QM; i?B M ç` +¦ K°i [mv M b€+? `'i /¨v M†M; ç tm®M;X h`QM; i?Q ;?
GK+ L;mv M i?b H"i i v ç€M? ` h`mv M *?QM? hB M h?Q- iB + `^M; pšM H¨ K°i +?

h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? H¨ K°i T?¦ +?O p,M KBM? b®M; `'i H•m çÌB- i?U+ HU+ p
i'i M?B M GK+ L;mv M F?¬M; / çÐ çQÊ+ +¬M; FQ+?X

L?QM; GK+ L;mv M #B m ?B M ` F?¬M; i–K i?QÌM;X

E?´M; LB F?2M M¦B,

@ Gw h?€B aY bQ ç ç®B K†i +¬M; FQ+? +O h K h?Q bQ i?9+ p”v K¨ +ÁM i?QM; /Q
T?9i +m®B F?¬M; ç`+? H¢B M?QM; pšM F?€ ;? ;ÈKX

@ æ9M; H¨ p”vX

E?´M; JBM? æS+ H¨ ç iY +O h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM?- M¦B,

@ æ®B K†i bQ T?K- #bM? i?QÌM; i ` i v #` i`9+ i`„+- F?¬M; M;Ì Gw bQ ç +¦ i? ç

E?´M; LB p¨ E?´M; JBM? æS+ H¨ M;QÌB K¢M? M?’i i`QM; ç iY M?Q +?B p,M KBM?-
+ªM?X > B M;QÌB ç m +¬M; M?”M F?¬M; #ˆM; Gw h?€B aY i?b M?[M; M;QÌB F?€+

æB m M¨v `’i #bM? i?QÌM;- F?B i? ;BÈB +ªM? ç®B K†i p,M KBM? +ªM? i?b ? v #`
i`€M? F?ÄB +?–M +?Ì F?¬M; i? i`¬B +?ªv çQÊ+X

.M GK+ L;mv M H¨ F?Q p”M ç #€i iY- +¦ i` M? ?MM; +MM; >Q M; *?B hY i?b # M ç
i? X *?ŠM; [m H9+ Î T?€T +´ p,M KBM? M?B m T?2M F?B m +?B M- HB M iK+ ç’n
GK+ L;mv M H¢B H¨ M;QÌB i?Q+? SM; `’i M? M?- HB M iK+ F?B M +?B M p¨B T?¦
SM; mv €T +O p,M KBM? +ªM?- i? KÈB ç€M? ` K•v # v MQÈ+ +?ªv M?Q p”v- F?-
h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM?X

o K†i FBM? M;?B K i? M¨v M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; i? M¨Q b€M? #ˆM; GK+ L;m

h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? M? M?¨M; ç€M? #¢B GK+ L;mv M- #•v ;BÌ ?„M ç½ i?m
h?Q T?¦ +?O p,M KBM? ` i v `’i M? M M /M GK+ L;mv M +¦ i?’i #¢B +kM; F?¬M; #
iB T iK+ F?B m +?B M ç®B i?O iB T i?2Q- E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM?X

E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM? H¨ M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M F?Q i? FB m M;¢Q i`Q
p,M KBM? +ªM?- pW H9+ +¦ T?€T HU+ K°i F, M;mv MX

E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM? M?bM ?QÈM; GK+ L;mv M- ?ÄB,

@ *?m˜M #` tQM; +?Q \

@ æ½ tQM; `²BX

GK+ L;mv M +–K h`mv M *?QM? hB M h?Q i`QM; i vX

E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM? + Q ;B¼M;,

@ h®i5

L;¦M i v #„M ` - ?¦ i?¨M? K°i Hm²M; F?Q FbM?X E?Q FbM? pW ç€M? ` /QÌM; M?
T?QM; i`QM; i?B M ç` - H¢B M?Q Î b•m i`QM; i?ÌB F?¬M; t t¬B +¦ K°i [mv M b€+
M;?o i`QM; i?B M ç` X

> v +?Q K°i +?d5

GK+ L;mv M i`QM; +?ÈT K„i M¨v +kM; p¢M bS+ K¢M? ç M +U+ ?¢M- o¢M EB K Zmv
M;Q¨B H¨ h`mv M *?QM? hB M h?Q p”M +?B m i?S+ +U+ F€ iBM? /B mX

L;¦M i v +O E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM? p¨ h`mv M *?QM? hB M h?Q +O GK+ L;m

*?ÈT K„i /QÌM; M?Q +¦ p¢M i–M; i`ÌB + Q M´ imM;- p¬ b® +?QM? F?Q i¢+ M´- €M?
K M? K¬M; F?¬M; M;WM; iÄ ` i`QM; #–m i`ÌBX

æÐ çQÊ+5

E?¬M; M;Ì çÐ çQÊ+5

E?¬M; M;Ì Gw h?€B aY çÐ çQÊ+ K°i +?d +O E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM?X

*€B M¨v [m€ F?Q i`QÆM; çB5

E?¬M; b B- K†+ /M H9+ i`QÈ+ Gw h?€B aY +¦ ç€M? #¢B J *?B hY M?QM; #•v ;BÌ ?
K°i F, M;mv M +O T?¦ +?O p,M KBM?- ç•v H¨ F?Q i`QÆM; ?ÆM +ª ç€M? #¢B J *?
HU+ Gw h?€B aY ç½ H2Q H M çŠM; +'T +Ð >Q S?€T h?€M?X

L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? pm®i `•m +QÌB- ;½ #B i b) +¦ #B M ç´B M?Q p"vX

dk3X *?QÆM; Rkej@Rke9, •K *?B hY G¨ B \

æ€K M;QÌB E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM?- h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM?- E?´M; LB- E
oB- h9+ L;mv i JB M #` `mM; ç°M; i?"i H•m b m KÈB F`T T?ªM SM; H¢B- #„i ç–m tl

@ E?¬M; M;Ì Gw h?€B aY çÐ çQÊ+ K°i +?d +O E?Q hB i bQ i?9+X

@ Gw h?€B aY iB K HU+ p¬ +MM;- i `®i +m°+ ?B m +€B ;b ;¼B H¨ iB K HU+ p¬ +M

@ G9+ Gw i?€B bY bQ ç KÈB iÈB +?¶ +?9M; i /QÌM; M?Q H¨ i? ;BÈB +ªM? i?'i i-
;B M M;„M p"v ç½ ç M KS+ çÐ K°i +?d +O hB i bQ i?9+ K¨ F?¬M; i?m X

@ h +QB M?Q ?B m Gw bQ ç `'i +¦ F?ª M,M; H¨ •K *?B hYX

@ •K *?B hY\

@ æ9M; p"v- •K *?B hY ç®B SM; pÈB >Q M; *?B hYX

@ *¦ [m M; i?b +¦ €K- +¦ >Q M; *?B hY +U+ F€ +QÌM; ç¢B i?b çQÆM; M?B M +¦ •K
i?U+ HU+ +O •K *?B hY F?¬M; #^M; >Q M; *?B hY i?b 2 `^M; +?ŠM; FûK ?ÆM # Q
K¼B M;QÌB H'v H¨K H¢ •K *?B hY `®i +m°+ H¨ B\ L m M¦B H¨ GK+ L;mv M i?b F?
*?B hY b) F?¬M; M´B iB M; M?Q GK+ L;mv M- `'i M?B m M;QÌB M;Ì `^M; H¨ J *?B
+m°+ +?B M p,M KBM? i?€M? ç` ç½ #` Gw bQ ç bÎ ç€M? #¢BX s2K ` Gw bQ ç `'i
i`mv M i?mv iX

æ€K M;QÌB tb t–K- #ÎB pb GK+ L;mv M +¦ i? çÐ K°i +?d +O E?Q hB i T?¦ +?O p,
`'i `mM; ç°M;X

GK+ L;mv M tBM E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM? tm'i +?B m- +m®B +MM; /Si F?¦ i?m
õ"€+? "¢B *?•M EBM?ö +?Q ç M ;BÌ ç½ ;–M K°i MY X

GK+ L;mv M Î M?Q +?B p,M KBM? K°i çQM¢ i?ÌB ;B M ç`M? çB MÆB F +?b iB T iK+
M?QM; ç°i M?B M HÁM; ?„M `mM H M- +ªK ;B€+ +¦ F?Q i? +QÌM; ç¢B imv i Hm•M
M?Q +?B p,M KBM?X

*¦ iB M; +QÌB iQ p M; H M,

@ >¬K M v #´M p,M KBM? T?ªB ?Ov /B i M?Q +?B p,M KBM?5

B Km®M ?Ov /B i M?Q +?B p,M KBM?\ GK+ L;mv M +ªK i?'v [m€ FQ+? i?Q+?- ?„M
M?Q p"v +?Q M;?2 M¦B [m B çÁB ?Ov /B i p,M KBM? +ªX

L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? pmM; i v €Q /šM ç€K GK+ L;mv M- E?´M; LB çB ` M;Q¨
Î F?¬M; i`mM;X G"T iS+ h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM?- E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM? +
` M;Q¨B M?Q +?B p,M KBM?- t2K +QB B /€K +m²M; M;¬M M?Q p"v- çÁB ?Ov /B i

GK+ L;mv M çQ K„i M?bM b M;- i?'v M;QÌB çSM; M;Q¨B M?Q +?B p,M KBM? `"K `¢
h?O HoM? çSM; Î i`QÈ+ M?'i H¨ i`mM; MB M i?Q bBM? •K i`–K K¨ im'M im- GK+ L;
H–M- +?QM? H¨ h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? ?ÆB i?„M; h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM

" M +¢M? h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? +¦ K°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M ç°B Kk
çSM;- i`mM; MB M M?Q bBM? M¨v +kM; +¦ p` •K i`–K ç°+ €+- i` M i`€M +¦ p i b Q
F?BM? i?QÌM; K¼B i?S- F?¬M; ç K„i i'i +ª bBM? K M?X

E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM? ?W M¦B,

@ G¨ M;QÆB Q- .B i Gm•M h?B M h¬M- F?¬M; ç9M;- H¨ .B i Gm•M T?¦ +?O p,M K
i?,M; H M T?¦ +?O p,M KBM? `²BX

L;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M i`€M +¦ p i b Q ç°B Kk ç2Q ç B ;"i ç–m M¦B,

@ E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM?- M,K ç¦ +?9M; i H¨ ç®B i?O +k- M;QÆB i?,M; H M T
H) F?¬M; +?Q T?ûT i i?,M; b Q\

h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? KdK +QÌB M¦B,

@ *?QM? pb .B i G•m iÈB +'T T?¦ +?O p,M KBM? M M i KÈB ç M ?Ov /B i M?Q +?B

o,M KBM? #bM? i?QÌM; F?¬M; +?Q T?ûT F? B +?B M- M?QM; M?Q +?B p,M KBM?
?¼ +¦ K®B ?"M +k ç½ H•m- /M H¨ +´ p,M KBM? +kM; F?¬M; iB M t2M p¨QX

G–M M¨v i?B M Hw p,M KBM? ç M H¨ ;•v +?mv M- h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM?- .
+MM; ;B€M; tm®M;X

" M M?Q +?B p,M KBM? i?b L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? F?¬M; +¦ M?B m bS+ +?B M
T?¦ +?O p,M KBM? i?U+ HU+ F?¬M; #ˆM; h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM?- +ÁM .B i
E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM? ç m H¨ T?¦ +?O p,M KBM? +¦ T?€T HU+ K°i F, M;mv M
M;QÌB t'T td M? mX

*?Q M M # M h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? +?B K Qm i? M?'i ç`M?X

*MM; H9+ ç¦- b m HQM; h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? +¦ K°i €M? K„i •K m M?bM +?
L;mv M #` €M? K„i •K m M?bM F?¦ +?`m- iU M?Q `„M ç°+ [m'M +?•M p"vX G–M M¨
;•v +?mv M ç•vX

L?QM; GK+ L;mv M +¦ +?9i ?¨Q ?SM;- ç•v H¨ H–M ç–m iB M i`QM; çÌB i`ªB [m p,M
[mv K¬ HÈM ?ÆM #'i +S i`"M M¨Q- ?„M +¨M; FQ+? ç°M; F?¬M; #B i b) ;†T HQ¢B ç

h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM?- .B i Gm•M T?¦ +?O p,M KBM?- ? B p` T?¦ +?O p,M KB
?¼ ç¢B [m•M i?B M Hw p,M KBM? `–K `° #° /¢M; M?Q T?ªB b M #ˆM; M?Q +?B p,M

" M M?Q +?B p,M KBM?- L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? F?¬M; +¦ # Q M?B m bS+ +?B
KBM? p¨ E?Q hB i T?¦ +?O p,M KBM? i?b bS+ +?B M ç'm i`¨M ç–vX

> B p,M KBM? ;BˆM; +QX

L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? +?„T i v b m HQM;- K†+ /M ;½ ;–M K'i ? i bS+ +?B M ç
ç¦X

@ h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM?- #´M p,M KBM? `'i iÁ KÁ K°i pB +- bS+ +?B M ç'm
?ÆB çSM; i` M # p,M KBM? M?Q +?B p,M KBM? +?9M; i M?QM; M?Q +?B p,M KBM
i`"M i?O ?°- M;QÆB +¬M; FQ+? M?Q p"v H'v i?U+ HU+ ?B M M v +O +€+ M;QÆB

@ o,M KBM? T?ÁM; M;U ç¢B i`"M ?ª\ *€B i?S ç¦ F?¬M; +¦ i€+ /KM; ;bX

h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? +QÌB iOK idK M¦B,

@ "´M p,M KBM? +kM; H¨ tm'i i?•M iW M?Q +?B p,M KBM?- `'i ?B m p M?Q +?B p,
;B M- +?Q M M i M `½ M?Q +?B p,M KBM? p,M KBM? T?ÁM; M;U ç¢B i`"M +kM; H¨

:½ +?O ç°M; M¦B ` +¦ M°B ;B M p¨ M? p¶ i v- p K°i iB M; K°i i–M; p,M KBM? T?ÁM
M?Q +?B p,M KBM? T?9i +?®+ #B M K'iX

Zmª M?B M H¨ +¦ +?m˜M #` KÈB ç M5

GÁM; L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? i`–K tm®M;5 `®i +m°+ B H¨ M°B ;B M\ o¨ L?Q *
H M;mv `²B- h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? +® w p¨Q H9+ M¨v M¦B ` i`QM; M?Q +?
p,M KBM? T?ÁM; M;U ç¢B i`"M +O M?Q +?B p,M KBM?- 2 `ˆM; +'T #"+ +O M°B ;B
+?B M ç'm ;½ M¦B M?B m M?Q p"v H¨ Km®M `¦B HQ¢M HÁM; M?Q +?B p,M KBM? p¨
hB i T?¦ +?O p,M KBM?X

h`QÈ+ F?B +?B M ç'm i•K HQ¢M H¨ i?O çQ¢M i?QÌM; /MM; M?'i i`QM; +?B M ç'mX

æ•v F?¬M; ?ªB •K KQm K¨ H¨ /QÆM; K mX

E?B M M;QÆB F?¬M; i? F?¬M; bmv M;?o p'M ç M¨v- F?B M i•K M;QÆB F?¬M; i?

h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? +QÌB /¨B- iB M iÈB K°i #QÈ+ H'v ` h?B M Gw *?B h?
bQ pÈB *?m L?•M .K+ +¨M; ?Q¨M K„ ?ÆM M?B m- ç¢B #B m ç¢B ç¢Q /B i imv i i'i
iQM?X h` M ç–m ;½ ?B M ` K°i # M ç–m p,M iU- /B i5

> v +?Q /B i iU- ç•v H¨ K°i # M ç–m p,M iU mv HU+ F?€ HÈMX

*?d çÆM i?m–M #¨M p bS+ b€i i?QÆM; i?b K¢M? ?ÆM +?QM? iU `'i M?B mX

h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? H¢B iB M iÈB K°i #QÈ+- p¬ b® ç¢Q Hw HÈM #„M ` iW
#–K- p¬ b® i?U+ M;¬M i?®i ` iW KB M; ;½X :½ T?ªB b€M; H"T ` K°i i? ;BÈB +O
H¨ p¬ #B M p¬ ?¢M- p¬ i?QÊM; +?•M Hw- F?¬M; B F?€M; +U çQÊ+X

h K K

óo”v +€+ M;QÆB i¢B b Q F?¬M; çm´B ?„M çB\ô hB m +¬ MQÆM; F?¦ ?B m ?ÄBX

ó"ÎB pb ?„M M;QÌB K†+ /M ?ÆB K ç„K iYm b„+- M?QM; K¨ #ªM H½M? H¢B F?¬M; i
i?Q+?, óh¦K H¢B ?„M +?QM? H¨ M;QÌB t’mX *?Q M M M;QÆB T?ªB M;?2 HÌB +O
K°i +?9i- M?Q p”v KÈB F?¬M; #` T?€i bBM? p’M ç X L?È F„- ç•v +?QM? H¨ çB K
ç²M; w KÈB +¦ i? iB M p¨Q /QM; #BM? çQ¨M +?9M; i 5ô

óæB m M¨v +kM; pb i®i +?Q M;QÆB K¨ i?¬BXô hB M L?½ +QÌB ? ?ª M¦BX

óo”v i?b i ç€T SM;Xô E?„+ G hB ;”i ç–m M¦BX

ó_’i i®iXô •m .QÆM; L?QÊ+ G M M¦B pÈB hB M L?½, ó*?9M; i çB i?¬B- M;QÆB /
+?¶ M¨v ç°M; i v ç°M; +?•M K°i H€iX *?9M; i F?¬M; i?Q+? ;B i M;QÌB- M?QM; K
#¼M M;QÌB M¨v +?¢v çB #€Q iBMXô

óV5ô hB M L?½ +QÌB M¦BX a m ç¦ M¨M; tQ v M;QÌB çB iÈB ;B€ b€+? # M +¢M?- F?
b€+? i` M ;B€ iW iW ?¢ tm®M; # v i?ŠM; p¨Q F?¬M; ;B M ;BÈB +?d i` M i v M¨M;X

J¨ •m .QÆM; L?QÊ+ G M i?b F?¬M; M;WM; ?mv ç°M; ? B i v /B +?mv M p` i`Q #¨M
/ T ;¼M ;¨M; ?B M i`QÌM; p¨ #® i`Q +€+ HQ¢B ç² €MX

hB m +¬ MQÆM; iÁ KÁ ?ÄB •m .QÆM; L?QÊ+ G M, óh, i,- M;QÆB ç M; H¨K +€B ;b

óEB M i¢Q K°i +€B M;K+ ;B K i¢K i?ÌBXô •m .QÆM; L?QÊ+ G M +QÌB M¦B, ó:B K ç
K°i i?€M;- M?Q p”v b) F?¬M; +¦ B #B i M;QÆB ç M; Î ç•v i`QM; /QM; #BM? çQ¨M

óÍ +?¶ M¨v\ô E?„+ G hB F?¦ ?B m M¦B, ó*?d /U p¨Q M?[M; +€B #¨M M¨v i?¬B b Q
#¼M ?„M K°i i?€M; çQÊ+\ô

óh M¦B +¦ i? H¨ +¦ i? 5ô •m .QÆM; L?QÊ+ G M iU M¦BX

h`QM; F?B M¦B +?mv M hB M L?½ ç½ ?Q¨M i?¨M? +¬M; i€+ +O M¨M;- p¨B +?K+ p¢
;²K +ª #° b€+? [mw i`¼M; ;B’m Î i`QM; K”i i?’i +kM; #` M¨M; i?m ? i p¨Q i`QM; F?
KbM?X >B m bm’i + Q M?Q p”v F?B M +?Q E?„+ G hB KÎ `°M; i–K K„iX

J¨ H9+ ç¦ •m .QÆM; L?QÊ+ G M +kM; ?Q¨M i?¨M? +¬M; pB + #® i`Q i`”M T?€T- M
+?9M; i çB ` M;Q¨B i?¬BXô oW M¦B tQM; M¨M; FûQ i v E?„+ G hB iB M p T?Q

" M;QÌB ` F?ÄB æ² h?Q Zm€M- E?„+ G hB pšM F?¬M; +¦ M?bM ` # M i`QM; +¦ +
b M; ?ÄB •m .QÆM; L?QÊ+ G M, ó*?9M; i +S M?Q p”v çB ?ª- M;QÆB M¦B M?¨ M;

óÍ +?¶ M¨vXô •m .QÆM; L?QÊ+ G M [m v p T?Q ç¢B bªM? iB M i v p¶ K°i +€B- +?
L?’i i?ÌB K°i çQ¨M bQÆM; i`„M; ç°i M?B M i`¨M M;”T- i`QM; ;B•v H€i i`B i ç # Q T

ó*?mv M M¨v H¨K i? M¨Q KÈB çQÊ+ p”v\ > v i?”i 5ô E?„+ G hB F?¦ ?B m M¦BX

óæQÊ+ `²B- F?ŠM; ç`M? F?¬M; i?¨M? p’M ç Xô •m .QÆM; L?QÊ+ G M F?¬M; Km®M
L?½ [m v p X

Í i` M çQÌM;- hB M L?½ M?Ä ;B¼M; ?ÄB, ó*¦ i? p•v F?®M #¼M +?9M; # Q M?B m

óJ†+ /M HBM? F?Q Î o` .B M M¨v F?¬M; çO- M?QM; K¨ i +¦ i,M; i? K i HBM? HU
æQ€M +?WM; Qi M?’i +kM; +¦ i? ;B K +–K #¼M +?9M; ? B i?€M;X J¨ +?9M; i +?d
h?ÌB ;B M iQÆM; ç®B /Q /ª `²B5ô •m .QÆM; L?QÊ+ G M iU iBM M¦BX

ó> ? 5ô hB M L?½ #m²M +QÌB M¦B, óJ†+ /M T?€T bQ +¦ i? +? i¢Q i?U+ p”i p¨ M
#¼M +?9M; +¦ M;QÌB M¨Q tmB t Q- +?ŠM; T?ªB H¨ #` ;B K iQÆB b®M; +? i ç¦B Hm

óo”v i?b T?ªB i`¬M; +”v p¨Q p”M b® +O #¼M +?9M; `²BXô •m .QÆM; L?QÊ+ G M ;
b Q K’v i M M¨v ? B i v /QM? ç–v K€m i M?- +¦ +? i +kM; F?¬M; ç€M; iB + H¨K ;bX
ç°M; i?O ç½ `’i H¨ M?•M iW `²BXô

ó> ?ª- M;QÆB M¦B +kM; ç9M;Xô hB M L?½ +QÌB M¦BX

E?¬M; [m # Q H•m- # +¬ M¨M; ç½ i`Î p iYm çB KX o¨Q H9+ M¨v- ? B M?¦K F?€+
M[- ç½ bÈK i`Î H¢B +?Ì çÊB #¼M ?¼X L?bM i?'v ? B M¨M; K M; p K°i iB m +¬ MQ
M´B H M ?SM; i?9- H Q ` ?ÄB i?,K bU ibM?X

Ryk8X *?QÆM; 3ky, EB K h?–M h¦+ "¢+X

h`QÆM; h K S?QM; .` :BÈB .m

h€+ ;Bª, hª hU "ªM

*?QÆM; 3ky, EB K h?–M i¦+ #¢+X

L?¦K /`+?, .mM; L?B

L;m²M, 9pM

•m .QÆM; L?QÊ+ G M M¦B +?Q K¼B M;QÌB M;?2 +?mv M pW tªv ` - ibM? +ªM? E
;B i- `²B ? B M¨M; H"T iS+ ç°M; i?O ` b QX *?9M; M[+MM; ç²M; ibM? H M iB M;
hB- J•M L?B iQM? ibM? +QÌM; M;¢M? M?'i ;–K H M çÁB ;B i b¢+? ç€K >mv i G M
pÈB M¨M; i?"i bU / /¨M;X L?QM; +?9M; i H–M M¨v +?d H¨ çB M;?d M;ÆB- F?¬M; T
ç M;?` +O M¨M; H"T iS+ #` +?9M; i ?Ov #ÄX

oQM; Pm bmv M;?o K°i ?²B- M¦B pÈB E?„+ G hB, ó*?9M; i #B i M;QÆB #` çm´B ;B
M;mv M w M¦B `ä `¨M; +?Q +?9M; i #B i K¼B +?mv M M?d\ô

óaU ibM? i`¼M; ç¢B- i?"i bU F?¬M; i? M¦BXô E?„+ G hB Ov F?m'i M¦B, óh?"i bU

óVXô oQM; Pm #m²M +QÌB M¦B, óæ•v +kM; F?¬M; +¦ ;bX æ®B pÈB M;QÌB t H¢ +˜M
H¨K ç9M; H¨ çS M?Ä i®iX h F?¬M; +¦ M;¢B ;b +ª- ? ?ª- /M b Q M;QÆB F?¬M; M
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB #B i i¬M i`¼M; #Q K"i M;QÌB F?€+- E?„+ G hB KÈB p\
Pm #„i ç–m ç¼+ i`Q M?ÈX h` M i?U+ i - #'i Hm"M E?„+ G hB +¦ M¦B ? v F?¬M; oQ
F?¬M; H¨K M?Q p"v M¨M; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q t€+ ç`M? E?„+ G hB +¦ M¦B /®B ? v

æ®B K†i K°i M;QÌB T?¨K i?U+ HU+ i?'T FûK- H¢B çSM; ;–M i`QM; ; M; i'+- H'v i?
iQ¨M F?¬M; +–M T?ªB i?QÆM; i´M iBM? i?–M E?„+ G hBX *?d [m K°i H€i- M¨M; ç
hBX

ó*?mv M M¨v +kM; [m€ ô E?„+ G hB H"T iS+ ?QªM; bÊ M¦B, óL;QÆB H¨K b Q #B i

G9+ M¨v oQM; Pm ç½ HQÈi [m iQ¨M #° i`Q M?È +O E?„+ G hB K°i H–M- b m ç¦ M
G hB, óL;QÆB iWM; i`ªB [m F?¬M; Qi FBM? M;?B K F?¦ F?,M M?d5 *¦ Km®M i M

óh®iXô E?„+ G hB H"T iS+ ;"i ç–m M¦B, óL¦B ` KÈB +?SM; KBM? M;QÆB F?¬M; +

óL;QÆB +¦ K°i i, i, tBM? ç T5ô oQM; Pm +QÌB M¦B, ó*¦ T?ªB ? v F?¬M;\ô

óæ9M; i?b i? M¨Q\ *¦ H) H¨ M;QÆB çQ€MXô E?„+ G hB K†+ /M ?ÆB FBM? ?½B M
iB T iK+ 5ô

óh, i, +O M;QÆB ;ª +?Q K°i p` F} bo M? im'M `'i H¨ i¨B ?Q Xô oQM; Pm +QÌB M¦B
H¨ K°i M;QÌB ?Q¨M K„- ç9M; F?¬M;\ô

ó>ª\ô E?„+ G hB `®i +K+ #B M ç´B b„+ K†i- p°B p¨M; M¦B, óL;QÆB +ÁM #B i +€B

óh +ÁM #B i M;QÆB +ÁM ç M; çB M +m²M; v m K M ?„MXô oQM; Pm +QÌB ? ?ª M¦

ó ô E?„+ G hB H"T iS+ t'm ?´ +?2 FQM K†iX

ó> ? Xô *?9M; i +MM; MÎ MK +QÌBX

ó*QÌB +€B ;b K¨ +QÌBXô E?„+ G hB i? M [m€ i?¨M? ;B”M i`€+? +S, óL?[M; çB m
HmM; imM;- +,M #ªM F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M +K i? - +¦ #ªM H½M? F ` M?[M; +?m

ó"¢+? K½ pQÆM; iY +O M;QÆB H¨ i?O HoM? [m•M T?ªM F?€M;- i M H¨ EB K i?–
óæ•v +¦ T?ªB H¨ #Q K”i ? v F?¬M;\ô

ó ô E?„+ G hB #` /¼ H ?QªM; H M- ?QªM; bÊ M¦B, óh`ÌB ÆB- +€+ M;QÆB H¨ M
b Q #B i `ä `¨M; M?Q i? \ô

ó> ?ªXô oQM; Pm +QÌB M¦B, ó*?9M; i F?¬M; +¦ i? K ç w i´ +?S+ `€+? M€i FB H
M;QÆB bmv M;?o K°i +?9iX G’v i?U+ HU+ +O +?9M; i +¦ +–M i?B i HW M;QÆB ‘

óæ9M; H¨ F?¬M; +¦ +–MXô E?„+ G hB ;”i ;”i ç–m M¦B, óJQÌB K’v + Q i?O >mv i G
/ /¨M; #„i b®M;- M m M?Q +€+ M;QÆB Km®M #„i i i?”i bU [m€ çÆM ;BªM- +,M #
;b5ô

óo”v H¨ çQÊ+ `²BXô oQM; Pm +QÌB +QÌB i€M i?¨M?, óh? M?QM; M;QÆB +¦ i? i`’M
M;Q¨B w HB m +O i - M;QÆB b m M¨v b) i`Î i?¨M? K°i ç¢B M?•M p”i i¨B ?Q ç¦5ô

óæ i¢ M;¨B F?Q+? H - i?”i ` çB m M¨v +kM; F?¬M; +–M T?ªB iQM?5ô E?„+ G hB
Hm”M H¨ B- ? +¦ çQÊ+ K°i ç®M; FBM? M;?B K tmB t Q M?Q i +kM; b) i`’M ioM?

ó> ?ª- F?¬M; b BXô oQM; Pm ;”i ç–m M¦B, óS?ªM F?€M; [m•M ç½ i`ªB [m # H–M
H–M +?¢v i`®M bBM? iY- M;QÆB KÈB +¦ M?B m ç¦ im´B ç½ T?ªB M?bM ç²M; #¼
+? i Î i` M çQÌM; +?¢v i`®MX Í i`QM; ?Q¨M +ªM? ;B M F?´ M¨v iW iW i`QÎM; i?¨M
FB M +QÌM; +kM; F?¦ F?,M K¨5ô

óh`ÌB ç’i- M;QÆB H¨ [m, b®M; H¢B ?ª\ô E?„+ G hB ç m F?´ M¦B, óG¨K b Q +€B ;b

óh?”i H¨ M;¢B [m€- p®M H¨ i F?¬M; #B i ;b ? iXô oQM; Pm ` p i?–M #Q M¦BX

ó*¦ i?”i F?¬M;\ô E?„+ G hB ?Q¨B M;?B M¦B, óo”v M;QÆB #B i i Km®M H¨K ;b F?-

óæQ iBM +?Q i, T?m tmB t Q +O M;QÆB- M¦B +?Q ?„M #B i- ?„M ç½ #` i, i, +O
M?€v K„i M¦BX

ó \ -B ;BÌB ÆB- M;QÆB çWM; +¦ HW i M? \ô E?„+ G hB H m K² ?¬B i` M i`€M M¦
H¨ >mv i G M;- i`W #¼M ?„M ` F?¬M; +¦ B #B i çQÊ+ +?mv M M¨v ? i5ô

óh i? +?9M; i F?¬M; T?ªB H¨ >mv i G M;Xô oQM; Pm #m²M +QÌB M¦B, ó"ÎB pb
M?B m ?ÆM +ª >mv i G M;Xô

ó*¦ i?”i F?¬M;\ô E?„+ G hB H”T iS+ idM? i€Q iBM? i?–M- M¦B, óL¦B K°i Qi i?Q /K

óæQÆM; M?B M H¨ i?”iXô oQM; Pm +QÌB M¦B, óh?Q /K M?Q- i #B i MK ?¬M ç–m ç
p` i, T?m M? im’M FB X L?QM; K¨ ?„M +?d t2K M;QÆB M?Q +QM MQiX *?Q M M +

ó*?mv M M¨v iWM; H¨K +?Q M;QÆB i?QÆM; i•K F?¦+ M;mv M K°i ç KXô

ó> ?ªXô *?9M; i +MM; M? m ¬K #KM; +QÌB p M;X

ó•5 J„+ +Ð +? i M;QÌB `²BXô E?„+ G hB iS+ ;B”M /”K +?•M M¦B, óL;QÆB `®i +m°+
p”v\ô

óh H¨ B F?¬M; +¦ i`¼M; v mX Zm M i`¼M; H¨ +?9M; i +¦ i? i`Ê ;B9T M;QÆBXô o

óo”v +€+ M;QÆB Km®M ;B9T i \ô E?„+ G hB H”T iS+ HQ H„M; ?ÄBX

óo’M ç +O +?9M; i `’i çÆM ;BªM- ?Q¨M iQ¨M iMv p¨Q i•K ibM? K¨ i?¬BXô oQM; P

ó - p”v i•K ibM? M;QÆB #•v ;BÌ +¦ i®i ? v F?¬M;\ô E?„+ G hB HQ H„M; ?ÄBX

ó> ?ª- ?B M i¢B i?b iQÆM; ç®B i®i- +?Q M M +€ M?•M i ç²M; w K M; M;QÆB çB iÈ
i H¨ K°i çQ¨M i? - M;QÆB +ÁM T?ªB +–m tBM M?[M; M;QÌB F?€+ ç²M; w KÈB çQÊ
M¨M; ç M; çM pÈB E?„+ G hB- M¨M; bÈK ç½ [mv i ç`M? ` i v i`Ê ;B9T +¬ #û `²BX

J¨ E?„+ G hB ç€M; i?QÆM; +ÁM ?²M M?B M F?¬M; #B i ;b +ª- p°B p¨M; [m v ç–m
L?QÊ+ G M- ?B p¼M; M¨M; +¦ i? M¦B K°i +•m ?[m Q+?X

•m .QÆM; L?QÊ+ G M H”T iS+ +QÌB t’m t M¦B, óJm®M i ;B9T M;QÆB +kM; çQÊ
+?Q +?9M; i #B i +?mv M ibM? Gw L?o\ô

ó>ª\ô hB m +¬ MQÆM; H”T iS+ +ªM? ;B€+- i`WM; K„i M¦B, óL;QÆB +?ŠM; H) F?¬

ó*?d +¦ M¨M; i #B i i?¬BXô •m .QÆM; L?QÊ+ G M +?d p¨Q oQM; Pm +QÌB F?´ M¦B
>mv i G M; +kM; F?¬M; #B i- /o M?B M F?¬M; i? #B i H B H`+? Gw L?o `²B\ô

ó*€+ M;QÆB F?¬M; T?ªB ç M; ;¢i i M¦B ` #Q K”i ç¦ +?S\ô E?„+ G hB /Q /U M¦BX

ó B / - M;QÆB M?Ä im´B M?Q p”vX G¨K b Q H¢B F?¬M; +¦ K°i +?9i M,M; HU+ T?•M
G M Q€M ?”M M¦B, ó"Q K”i HÈM M?’i +O M;QÆB H¨ Km®M #€Q iBM +?Q Gw L?o- ;
? ;B[M;QÆB p¨ Gw L?o- K’v +?mv M M¨v +?9M; i ç m ç½ #B iX L;QÆB +ÁM +¦ #
ibK FB K F?¬M;\ o’M ç Gw L?o #`i, i, +O M;QÆB #€M çSM;- +?9M; i M m M?Q H¨
M¨v ?ÄB i?,K ? v b Q\ o

GK+ L;mv M `²BX GK+ L;mv M H'v ` +?b F?¦ - T?€T HU+ `¦i p¨Q i`QM; ç¦- +?d F?
*?B EB K -+X

*ªM? iQÊM; i`QM; L?Q *?B EB K -+ H¨ +¦ M?B m b€+? pÎ FBM? çB M M?Q +?B FB
F?¬M; +–M b€+? K¨ M?bM bU p"i +¦ FB K F?Q i?¬BX

aU p"i +¦ FB K F?Q ;²K ? B i? M? iB M FB K- K°i i? M? `ä `¨M; H¨ #°B FB K M,K ç
p,M KBM?- +¦ i M ;¼B F?B m L?Q *?B i?–M FB K- #BM? F?Q p,M KBM? +'T- bQ p
L;mv M + Q K°i +'TX h? M? F?€+ H¨ #°B FB K M,K /¦ +O h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM
H¨ J¢M? hY i?–M FB KX o®M i M ;¼B +?QM? t€+ +O h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? H
+?O p,M KBM?- M?QM; pb ç½ H•m `²B H½Q F?¬M; bY /KM; FB K- +€B i M h K h?Q
+kM; [m€ /¨B /ÁM; M M /–M ç´B i?¨M? h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM?X *€B ;¼B H¨ h
õK¢M? M;[i?€M? FBM?ö- õç¢B ?¼+ i?€M? FBM?ö- õi`mM; /mM; i?€M? FBM?ö- +

*?¶ M¨v F?¬M; i? bQ pÈB EB K :BÈB- ?Q¨M +ªM? +O EB K :BÈB ç†+ #B i +?Q M
i?2Q T?€T HU+ ç"K ç†+X

*?¶ F?€+ i?b T?€T HU+ +'T iB M FB K b) #` F, M;mv M i? v ç´B i?b iB m ? Q b¢+?
+'T KÈB ;B[çQÊ+ T?€T HU+ i?¬BX

GK+ L;mv M #B i #•v ;BÌ T?ªB ;B¨M? ;B"i iWM; ;B•v M M H"T iS+ M;²B # +? tm®M;
FB KX

*MM; H9+ ç¦- o¢M EB K Zmv h¬M; ç¢B T?€T ?B M ` - i`M; M;QÌB ?® ç2M FB K ç¢Q
?®i M?Q i`¬M; i?'v M,K ç¦ +?mv M +k +O M?Q +?B p,M KBM?- h K h?Q T?¦ +?O p
T?¦ +?O p,M KBM? +kM; H¨ H'v `QÊm H¨K + - i?Q FB K •M +Wm iB m b€B- pb F, M
i`m /B i çO +€+ HQ¢B K½M? i?9- çO FB m çO /¢M; v m i¨X

JÆ ?² GK+ L;mv M M?Q i?'v +¦ M;QÌB ç M; ?€i +?QM? F?Q +?B + X

h?B M ç` +¦ +?QM? F?Q- ?¶M M?B M T?9 HQm ?bM?- /QÈB iS+ H¨ M9B + Q- i` M

XX

h?"i ` i`QM; M?B m M?•M p"i p,M KBM? +ªM? i?b GK+ L;mv M F?•K T?K+ M?'i F?
KBM? T?€T HU+ p¬ #B M ´M ç`M? iB M p¨Q KQÌB ?¨M; ç–m i?"K +?Q H¨ M,K ?¨M; ç
H¨ M?•M p"i M?Q L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?X "²B ç„T +?QM? ç¢Q KÈB H¨ çB m +?
i?'v +ªM? iQÊM; M,K ç¦ ?¼ M;?o /kM; H¨K F?Q ?mv i GK+ L;mv M bK+ b¬BX

æ M ç•v i?b iQM MB K +O GK+ L;mv M +¨M; FB M [mv iX

EB K +O i H¨ #²B ç„T +?QM? M;?o +?ûK +? i v m i¨X

æ•v H¨ ç¢Q +O i 5 J†+ /M F?¦ F?,M- ;B M F?´ M?QM; M?'i ç`M? T?ªB ?¨M? ç¢QX

*€+ #"+ iB M #®B iWM; M¦B- imv H¨ M;¨M p¢M M;QÌB K¨ i pšM +S çBX

EB K F?Q +m²M +m°M iW ? B i?–M FB K çQ p¨Q i`QM; M;QÌB GK+ L;mv M- ? B FB
GK+ L;mv M ?'T i?m FB K F?Q i?b ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? m- p +?'i `ä `¨M; + Q ?ÆM
+kM; +¦ i?–M FB K M?QM; F?m pU+ M?Ä ç¦ #•v ;BÌ GK+ L;mv M +?Q i? p¨Q çQÊ+
M?B M F?¬M; +€+? M¨Q KQÊM M¦ #B M K¢M?X "•v ;BÌ ? B i? M? M?Q ç¢Q FB K F
`¦i p¨Q i`QM; +Æ i? - +m²M +m°M M¦M; #´M;X

GK+ L;mv M +ªK i?•v T?€T HU+ F?¬M; M;WM; i,M; H M- i`QM; H9+ i,M; i?b #¶M; c

*Y ªB F?¬M; iQM? [m€ F?¦- bQ pÈB M;QÐM; i?S M?'i p,M KBM? +ªM? i`QM; iQÎM;
+?„+ H¨ +Y MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? `²BX

>B M i¢B i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?- i,M; bS+ +?B M ç'm #ªM i?•M çB

E?B GK+ L;mv M b„T ç°i T?€ ç M MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? i?b T?€i ?B M +¦ p¬
?QÈM; KbM?X

*¦ i"T FQ+?5

h`QM; L?Q *?B EB K -+ K¨ KbM? #` i”T FQ+?X

GK+ L;mv M iMv i v pmM; h`mv M *?QM? hB M h?Q- +?†M H¢B p¨B F?Q FbM? b„+

@ B ç¦5

J°i ¬M; H½Q ;B¨ F?QK i¦+ #¢+ €Q t€K ?B M ` X

æ¦ H¨5 GK+ L;mv M +¦ M?È i?•M T?”M +O M;QÌB M¨vX G½Q i M ;¼B hm•M h?¬M
i`QM; M?Q +?B p,M KBM?- H¨ Î F, M;mv M çB i?2Q M?¦K L?Q *?B T?¦ +?O p,M KB
M;mv M i?b K¶B p,M KBM? ç m T?ªB KÎ H¢B K°i H–M- /M b Q M?[M; M;QÌB F?€+ ç
M;mv M- +?d p,M KBM? +ªM? H¨ +¦ i? X

hm•M h?¬M; H¨ bB m H½Q iQ +€+? i`QM; M?Q +?B p,M KBM?- t2K M?Q K°i i`QM;
` M?Q +?B p,M KBM?- +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?X

G9+ KbM? Î M?Q +?B p,M KBM? +¦ i?’v hm•M h?¬M; p¨B H–M- +ÁM #` /†M H¨ ?ªB F
M ç–m +O M?Q +?B p,M KBM?- F?¬M; iQÎM; iQÊM; çQÊ+ H¨ hm•M h?¬M; +¬M; I

GK+ L;mv M H’v H¨K H¢ ?ÄB,

@ o¨Q H9+ M¨v i¢B b Q M;QÆB i’M +¬M; i \ h¢B b Q p”v\ E?¬M; H) M;QÆB H¨ T?ª

@ E?¬M;- i F?¬M; T?ªB T?ªM ç²X

hm•M h?¬M; MÎ MK +QÌB M?¢i- M¦B,

@ G¨K b Q i H¨ T?ªM ç² çQÊ+\ hW # M ç–m i ç½ H¨ M;QÌB +O h?B M Gw T?¦ +?O
b„T t T p¨Q M?Q +?B p,M KBM?X h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? KQm iQM? b•m t -
M?Q +?B p,M KBM? M;m M;®+ F?¬M; #B M +Q ;B½M +¦ i? bQ b€M? #^M;X

h?b ` H¨ p”v- GK+ L;mv M ;”i ;M M¦B,

@ h? M?Q +?B p,M KBM? p,M KBM? T?ÁM; M;U ç¢B i`”M H¨ M;QÆB H¨K\

@ æ9M; p”v- H¨ i /Ð #ÄX

hm•M h?¬M; ;”i ç–m M¦B,

@ h H¨ b® Qi M;QÌB Î F, M;mv M çB i?2Q L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?- #bM? i?QÌ
i`”M H¨ /Q L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? iU i?•M [mªM Hw M?QM; M v ?„M #` i`¼M; i?
HU+ M M Hm¬M /Q K’v +?9M; i [mªM Hw- ?bM? i?¨M? H¶ ?´M;X h ç½ ;B i K’v M;Q
M„K ;B[`²BX

"•v ;BÌ GK+ L;mv M `®i +m°+ ?B m- i?b ` hm•M h?¬M; p®M H¨ M;QÌB +O h?B M G
KBM? ç¢B i`”M /Q hm•M h?¬M; /Ð #ÄX "•v ;BÌ M?Q +?B p,M KBM? M?Q i? M¨v- ;†T
M?Q i? +¦ ?ÆM T?•M MY #ÎB pb hm•M h?¬M; M¨vX

GK+ L;mv M i?„+ K„+ ?ÄB,

@ h¢B b Q M;QÆB tm’i ?B M Î ç•v\

@ J†+ /M L?Q *?B EB K -+ MB K T?QM; ç½ H•m M?QM; M¦ H¨ /Q h?B M Gw T?¦ +?
+?O p,M KBM? +MM; M? m b€M; i¢Q- M,K ç¦ h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? Î ç•v ç
+Sm K°i T?2M- +¦ çB i?2Q L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? iB M p¨Q +?¶ M¨v K°i +?mv

hm•M h?¬M; +QÌB M¦B,

@ o”v M M i tm’i ?B M Î +?¶ M¨v +kM; `’i #bM? i?QÌM;X

GK+ L;mv M +?„T i v b m HQM;- M¦B,

@ h +?d i?„+ K„+ K°i çB m- M;QÆB H’v ç•m ` iU iBM ç®B T?¦ çQÊ+ i \ h ç½ ç€M
i?b M;QÆB imv i ç®B F?¬M; T?ªB H¨ ç`+? i?O +O i KÈB ç9M;X

hm•M h?¬M; ç„+ w M¦B,

@ "ÎB pb #ªM i?•M L?Q *?B EB K -+ +¦ i`"M T?€T- M;QÆB F?¬M; #B i i`"M T?€T M¨
h`"M T?€T +¦ i M H¨ /B i K ç¢B i`"M- H¨ /Q p¬ b® FB K F?Q i´ i?¨M? ç¢B i`"M- K¨
i?2M +?®i M„K ;B[i`QM; i v i X

@ Gw h?€B aY- ;B i +? i M;QÆB `²B H¨ i +¦ p,M KBM? +?B i?Q- # M ç–m p,M iU +?
¬M; i`ÌB Km®M ;B9T i i`MM; FQ+? i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?5

hm•M h?¬M; p®M H¨ F i¨M M?šM- M m F?¬M; i?b h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? b)
i`QM; M?Q +?B p,M KBM?X G½Q Î M?Q +?B p,M KBM? H•m M?Q p"v K¨ F?¬M; H° `
K†i M;Q¨B H¨K #° H¨ M;QÌB i`mM; i?¨M? L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?- M;QÌB M¨v
ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;- H½Q M?bM M?Q +?B p,M KBM? #` ?Ov /B i +kM; +?Q +
h?€B aY +¦ p,M KBM? +?B i?Q- +?QM? iU- pb ? B i?S M¨v H½Q F?¬M; i? F?¬M; `
H½Q +U+ F€ +~M i?"M- F?®M; +? ç¢B i`"M L?Q *?B EB K -+ `²B KÈB M?¨M M?½ ç

"ªM i?•M L?Q *?B EB K -+ +¦ /B i K ç¢B i`"M- i` M +Æ #ªM M?•M p"i /QÈB p,M KBM

"ÎB pb #ªM i?•M M¦ +?QM? H¨ i`¼M; i`"M M?Q +?B p,M KBM?X

h`¼M; i`"M çQÆM; M?B M /MM; i`¼M; i`"MX

hm•M h?¬M; +?„T i v b m HQM; M¦B,

@ L¦B pÈB M;QÆB H•m M?Q p"v- i`"M T?€T M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M i?9+ ç•v- #•v ;BÌ M;

hm•M h?¬M; H¨ F ;BÄB p i•K F - H½Q T?€i ?B M GK+ L;mv M ç M; ç M H9+ K'm
HU+ M M #QÈ+ ` +ªM H¢B GK+ L;mv M i`MM; FQ+? +ªM? ;BÈB- p¨ #B i ç¢B i`"M +
+?9i ibM? ?m®M;- M¦B +?mv M pÈB ?„M FûQ /¨B i?ÌB ;B M F?B M ç¢B i`"M ?Q¨M i

"•v ;BÌ +?m~M #` tQM; ? i `²BX

o¬ b® FB K F?Q +U+ F€ b„+ #ûM ;–M M?Q H¨ iQM? /B i imv i #„M ?QÈM; GK+ L;m
i`¨M ç–v iQM? ?Ov /B i- +¦ Qi ç¢Q Hw HÈM- ç¢B i?B M +?QÆM;- F?¬M; +?Q M;QÌ

EB K F?Q iQM? /B i imv i i? M¨v GK+ L;mv M T?€i ?B M M¦ `'i F?OM; #®- /M H¨ M;
"ªM; +kM; +?Q +?„+ +?`m çQÊ+- /QÈB L,K JQÆB h?B M "ªM; +Æ #ªM +?`m +? i i?
ç•v i?b +? i +?„+X

hB + `^M; M¦ H¨ FB K F?QX

>Q†+ M M M¦B K v K„M H¨ FB K F?QX

GK+ L;mv M +¦ FB K ç¢Q ?² H¬ p¨ o¢M EB K Zmv h¬M; ç¢B T?€T- M M F?¬M; bÊ F

G–M M¨v ?„M F?¬M; /MM; FB K ç¢Q ?² H¬ K¨ bY /KM; o¢M EB K Zmv h¬M; ç¢B T?
ç m #` ?9i b¢+? p¨Q ?® ç2M FB K ç¢Q- i,M; + Q i?U+ HU+ +?Q GK+ L;mv MX

EB K F?Q i?"i H¨ M?B m- ?'T i?m M?¦K ç–m iB M tQM; GK+ L;mv M T?€i ?B M #®M
FB K F?QX

æ•v i?"i H¨ FB K F?Q F?B M M;QÌB i` M F?¬M; +¦ çQÌM;- /QÈB F?¬M; +¦ ç'iX

hm•M h?¬M; ç2K /B i K ç¢B i`"M T?¦M; ` `²B i?b v M HÁM;- HQ¢B FB K F?Q iQM
h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+? +¦ iÈB ç•v +kM; F?¦ b®M; M´BX hm•M h?¬M; +?Ì ?B
+?QM? iUX Gw h?€B aY H¨ ç iY K¨ H½Q [m, L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? [m M i•K
Qi ç² i®i- H–M M¨v KbM? FB K K¦M ?ÌB `²BX o¨ KbM? +ÁM H"T +¬M; HÈM /B i M?
T?¦ +?O p,M KBM? b) # M i?QÎM; +?Q- M¦B F?¬M; +?WM; /U p¨Q M?[M; # M i?QÎM
#QÈ+ p,M KBM? +ªM? `²B- ç2K +€B ;b L,K JQÆB h?B M "ªM; + Q + Q i¢B i?QÊM;

æ M; H9+ hm•M h?¬M; KÆ K°M; i?b T?€i ?B M i`QM; p¬ #B M FB K F?Q #QÈ+ ` K
/€M; p Gw h?€B aYX

@ a Q +¦ i? \ a Q M;QÆB +¦ i? çB ` /B i K ç¢B i`"M çQÊ+ +?S5\

hm•M h?¬M; M?Q i`¬M; i?'v [m,X

GK+ L;mv M H¢M? HMM; M¦B,

@ "ÎB pb FB K F?Q ç½ #`i ?'T i?m ? iX

h`mv M *?QM? hB M h?Q ;BÆ H M- K°i +?B m ç€M? ` X hm•M h?¬M; HÁM; ?®i ?Q
i`®M M?QM; i?U+ HU+ ;–M #^M; pÈB GU+ >MM; æ hY- +?d K'v +?B m ç½ #` GK+

GK+ L;mv M ç€M? +? i hm•M h?¬M; tQM; HK+ bQ€i /B p"i +O H½Q- T?€i ?B M +
h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM?- p¨ +ÁM T?€i ?B M K°i i?QÊM; +´ FB K ;Bª H M?X h?
+?®i +O L?Q *?B EB K -+ +?QM? H¨ i?QÊM; +´ FB K ;Bª H M? M¨vX GK+ L;mv M
FB K ;Bª H M? F?„T MÆB- i`QM; i?B M ç` +¦ i´M; +°M; i€K +€B #•v ;BÌ +€B M¨v H
çO i€K +€B H¨ +¦ i? iB M p¨Q i`QM; i?QÊM; +´ FB K ;Bª K°X *¦ H) ç M H9+ ç¦- +•
p,M KBM? F, M;mv M i`QÈ+ b) çQÊ+ ;BªB ç€TX

"ÎB pb hm•M h?¬M; K¨ H½M; T?Q +?9i i?ÌB ;B M- #•v ;BÌ i` M? i?O M? M? çB +Sm

GK+ L;mv M F?¬M; +?9i /Q /U M;²B t T #^M;- iB T iK+ i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M

JÈB `²B ç½ iÈB M;QÐM; +Y MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?- ?'T i?m /B i K ç¢B i`"M
F?¬M; +–M ?'T i?m i? K T?€T HU+ i`QM; i?•M FB K M[ X S?€T HU+ i`QM; M;QÌ
L;mv M +ªK i?'v iQ¨M i?•M T?€T HU+ im¬M i`¨Q T?€ i M +ªM? ;BÈB M¨vX

djRX *?QÆM; RkeN@Rkdy, LY "QÈ+ o,M JBM? *ªM?

_®i +m°+- +?QM? KbM? ç½ iÈB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?X

æ M MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? `²B GK+ L;mv M HÌ KÌ +ªK i?'v ?bM? M?Q ?ÆB +?¢
HU+ HQÊM; çSM; i` M +?9M; bBM?- +ªK ;B€+ #ªM i?•M /–M +¦ bS+ K¢M? ç¦- M?Q H

GQ¢B +ªK ;B€+ bB m i?Q€i M¨v- i?–M- iB M- v m- K - T?"i- M?•M- i` M i'i +ªX

GQ¢B +ªK ;B€+ bB m i?Q€i M¨v- bB m i?Q€i i` M F, M;mv MX

"'i +S bBM? HBM? M¨Q +?d +–M çKM; T?ªB HQ¢B +ªK ;B€+ bB m i?Q€i M¨v i?b +?
bB m i?Q€i- T?ªB çQÊ+ ç M HU+ HQÊM; çSM; i` M i'i +ª M¨vX

GK+ L;mv M +QB M?Q ?B m i¢B b Q M?B m M?•M i¨B tm'i b„+ ç m Km®M i`MM; FQ

GQ¢B +ªK ;B€+ bB m i?Q€i çSM; i` M i'i +ª M¨v [m€ imv i pÌBX

hmv i pÌB ç M KbM? KÈB #QÈ+ p¨Q MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? K¨ ç½ +?bK ç„K i`Q

J'i MY M;¨v GK+ L;mv M KÈB ?²B T?K+ iBM? i?–M- ;BÌ i?b +€+? p,M KBM? +ªM?

æ M MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? i?b T?€i ?B M T?€T HU+- i?•M i? +O KbM? bQ pÈ
+QÌM; ç` ?ÆM M?B m- p,M KBM? +?B + +kM; +¨M; p M; /°B ?ÆM H9+ t¬M; i? ;B
T?ªB L?Q *?B EB 'v H¨ T?€T HU+ ?MM; ?²M +Ð M¨Q5 GK+ L;mv M +¦ i? F?ŠM; ç`M
Q i`MK i` M +ª >Q M; *?B hY H9+ Î p,M KBM? i?€M? ç` - +kM; i` M *?m h?B M L
H¨ + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;X

S?€T HU+ i` M ? B i? M? i?–M FB K +ÁM +?Q ?'T i?m tQM;- GK+ L;mv M #„i ç–
T?QM; •M MÆB M¨v i?b 2 `^M; p,M KBM? +?B + b) p M; p¼M; F?„T +?B M i`QÌM;X

æç¦X S?9i +?®+ T?€T HU+ iB T iK+ i,M; H M- +ªK ;B€+ +€+? J¢M? oB M;¨v +¨M; ;–
p,M KBM? +ªM?X L;QÐM; +Y i?S M?'i i?b ` + Q M?Q p"v- M9B + Q F?¬M; i? ?bM
i?–M F?¬M; i? ?bM? /mM; +€B iQ +O M¦X

o,M KBM? +ªM? M;QÐM; +Y i?S M?'i `®i +m°+ tm'i ?B M5

L;QÐM; +Y M¨v i?"i H¨ F?B M M;QÌB imv i p¼M;X

"•v ;BÌ GK+ L;mv M +¨M; i? K F?„+ b•m ?B m `ä ?¦ ` i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M K
i? - ? M +?B ?B M M v + Q i?O p,M KBM? +ªM? i?Q i?Èi M?Q p"vX o,M KBM? #b

M;QÌB K¨ i?¬B- +´ p,M KBM? i?b +?WM; KQÌB K'vX æ K p¨B i?B M ç` # Q ;²K /B i
`^M; +?d F?Qª M; K'v i`,KX

R+ S+ S+ S+ S+ S+ S+ S+ S+ S+ S+ p¢M bBM? HBM?X

aQ pÈB K€v i`,K p,M KBM? +ªM?X

aQ pÈB b® HQÊM; bBM? HBM? HB M T?€i ?B M ªQ /B m # M i`QM;X

h` M +?B M i`QÌM;- +?B M ç'm ç M; `'i F`+? HB i- +?B M ?Ä ç®i +?€v ?WM; ?U+X

hB m i`"M T?ÁM; M;U i?S # KQÆB K®i `®i +m°+ #` +¬M; T?€X

*?m h?B M L?•M i`¨M ç–v b€i F?Q- iQ¨M i?•M ?mv i [m M; [m'M [m M? çB M +m²M

l¬M; >mv i h`¢+? M;ÁB i` M K°i +€B ç–m M;QÌB F?´M; H²- +¦ p¬ b® ç m M?Ä F?¬M

> B M;QÌB iQ+? b9+ ç–v b€i i? X

> B + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ` i v- b€i iQM? p®M ç½ HÈM `²B- F?¬M; i? ;B i
M;QÌB ç–m +¬M; T?€ T?ÁM; M;U iB m i`"M ?Q¨M iQ¨M ç®i H M b€i F?Q +O ?¼X

S?ÁM; M;U iB m i`"M i?S # KQÆB K®i ç½ T?€iX h`QM; # KQÆB K®i T?ÁM; M;U
K°i- ? B + Q i?O i? ;BÈB +ªM? i?"T i–M; M?QM; M;QÌB M?Q i? ç®B pÈB #¼M ?
"ªM; i?b iQM? +€B i?€ ;bX *?m h?B M L?•M p¨ l¬M; >mv i h`¢+? + Q + Q i¢B i?QÊ
M /QÈBX

*?m h?B M L?•M H¢M? M?¢i M¦B,

@ l¬M; >mv i h`¢+?- F?¬M; #^M; +?9M; i bQ ;B i M;mBr7 çB- t2K +QB i`QM; ? B +

l¬M; >mv i h`¢+? H„+ ç–m M¦B,

@ aQ ;B i M;QÌB +kM; çQÊ+ M?QM; F?¬M; i? +?d bQ b® HQÊM; K¨ +ÁM H¢B bQ +
+?€M ¨X

*?m h?B M L?•M ?ÌB ?Êi M¦B,

@ *kM; i®i- +?9M; i bQ p b® HQÊM; p¨ +?'i HQÊM; çB- t2K +QB M?Q +?B p,M KB
+¦ +?B M [mª T?QM; T?9 ?ÆMX

"•v ;BÌ *?m h?B M L?•M p¨ l¬M; >mv i h`¢+? b„T iB M ?¨M? `ä `¨M; H¨ +m°+ bQ i¨
p¬ M?•M ç¢QX h?•M ?bM? *?m h?B M L?•M M?Q iB +?ÈT- iÈB i` M ç–m *€i L;?o
i?"T i–M;X

*€i L;?o h?B M h¬M- +?QM? H¨ K°i M?•M i¨B +O M?Q +?B p,M KBM?- ;½ F?¬M; [
;BÄB p T?ÁM; M;UX

h?'v *?m h?B M L?•M ç°i M?B M tm'i ?B M i`QÈ+ K†i KbM?- ;½ M?Q `ÆB p¨Q ?–K
;BÈB +ªM? i?"T i–M; #bM? i?QÌM;- +€+? #B i pÈB + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;
FBM? ?Q¨M;- H"T iS+ H'v ` i K iU FBM?X :½ H¨ HQ¢B M;QÌB +?mv M iK Hmv M i
;B€+ ´M ç`M? M?'i- H¨ HQ¢B T?ÁM; M;U F?€ p[M; +?„+X

h K iU FBM? i`QM; i v *€i L;?o h?B M h¬M bQ pÈB i`QM; i v G,M; h? M? o•M i?b

§ K¨ M?„+ ç M G,M; h? M? o•M i?b ;–M ç•v ;½ Hm¬M Î i`QM; M?Q +?B p,M KBM?-
+?B p,M KBM? [m€ M;„M M M F?¬M; ;†T çQÊ+ ;½- M m F?¬M; i?b H'v iQM? +€+?
L?•M iB M T?ªB M¦B H¨ G,M; h? M? o•M H¨ ç iY im•M i?¬M;- çB m M¨v +kM; ;BªB i
F?€+ ?ŠM M;QÌB M?Q +?B p,M KBM?X E?¬M; b B- G,M; h? M? o•M +kM; H¨ [m•M
KBM?X

G¢B M¦B *€i L;?o h?B M h¬M H'v ` i K iU FBM? M?QM; ;½ T?€i ?B M F?¬M; i? +
[m M; iW *?m h?B M L?•MX h`QM; +?ÈT K„i K°i +€B ç–m M;QÌB [m€B /` tm'i ?B M
[m M;X æ–m ¦+ *€i L;?o h?B M h¬M `®B HQ¢M- ;½ +?d #B i +¦ M;QÌB +Sm KbM?X

:½ HB M +?„T i v M¦B,

@ æ i¢ ç¢Q ?[mX

:½ +?Q M¦B /Si +•m i?b K°i +€B ç–m M;QÌB `Èi tm®M;- i K iU FBM? +?ÈT K„i #`
M;QÌB `ÆB tm®M; i?b ç€M? +? i *€i L;?o h?B M h¬M M; vX

o Q K°i iB M;- ? B +€B ç–m M;QÌB `ÆB p¨Q i v l¬M; >mv i h`¢+?- K°i H¨ +€B ç–m p
*€i L;?o h?B M h¬MX

l¬M; >mv i h`¢+? M?bM ?QÈM; *?m h?B M L?•M- M¦B,

@ æ•v H¨ i`QM; T?ÁM; M;U iB m i`"M i?S # KQÆB K®i +?d +¦ K°i i? ;BÈB +ªM? i?

*?m h?B M L?•M F?) ² H M- KÈB HÆ H¨ K°i +?9i bQ i¨B ;B i M;QÌB ç½ #` l¬M; >mv

L?QM; *?m h?B M L?•M F?¬M; [m€ ç w- bQ i¨B ;B i M;QÌB +?d KÈB #„i ç–m i?¬B
T?ÁM; M;U iB m i`"M- p¬ b® + Q i?O M?Q +?B p,M KBM? +?Q ;½ i?Ä i?Q+? ;B i
>mv i h`¢+? +?d KÈB #„i ç–m- ;½ b®i `m°i H¨K ;b\ >ÆM M[*?m h?B M L?•M ?B m
+¦- #bM? i?QÌM; F?¬M; i? H'v çQÊ+ K¢M;- ?mv i T?€+? +O M?B m + Q i?O M?Q
?¢M; +O ;½ i`QM; h?B M "ªM; H M i` M +?9i- +¦ i? ;–M p,M KBM? +ªM? +?9i M[>

l¬M; >mv i h`¢+? Î # M FB çB M +m²M; ;†i bBM? K¢M;- ç–m +O ;½ p¬ imM;- [m,
i?QÌM; i v pW ç°M; i?b +¦ `'i M?B m ç–m M;QÌB b) `ÆB ` F?ÄB i?•M i? - M;Q M M

*?m h?B M L?•M [m€i /¨B- ?mv i [m M; ?B M ?¦ i?¨M? p¬ b® K€m #„M #®M T?Q X

*?m h?B M L?•M p¨ l¬M; >mv i h`¢+? bQ i¨B ;B i M;QÌB pšM ç M; iB T iK+X

a® HQÊM; +O *?m h?B M L?•M H¨ K°i i`,K +€B- F?¬M;- +?ÈT K„i ç½ ç M K°i i`,K

a® HQÊM; +O l¬M; >mv i h`¢+? H¨ K°i i`,K H b€m +€B- F?¬M;- ?B M i¢B ç½ H¨ K
pb l¬M; >mv i h`¢+? i`QÈ+ iB M ;B¨M? Qm i? M M ?ÆB +?B K i` M +ÆX

>QÎM; i?K M? 5

*ªK ;B€+ ç² b€i i? M¨v5

*ªK ;B€+ bQ i¨B ;B i M;QÌB i? M¨v5

*?m h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+? i?"i ` ç m H¨ i•K Hw #B M i?€BX

*?m h?B M L?•M p¨ l¬M; >mv i h`¢+? +MM; M?„K M; v K°i +¬ ;€B- ç¦ H¨ K°i i? ;BÈ
oK h?B M h¬MX o•M oK h?B M h¬M +¦ HQ¢B tBM? ç T KÌ ªQ- H¨ K„ M?•M F?€ M´B iB
*?m h?B M L?•M p¨ l¬M; >mv i h`¢+? +MM; M?„K M; v o•M oK h?B M h¬M +¦ Hw /Q
M¨M; ç T- ;B i K°i K„ M?•M i?b `'i bmM; bQÈM;X

*?m h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+? +MM; ` i v- H–M M¨v F?¬M; B M?QÌM; B- ç m
F?¦ +?B + Q i?'TX s2K ibM? ?bM? i?b F?ª M,M; HÈM M?'i H¨ *?m h?B M L?•M- l¬
h?B M h¬M i?¨M? ? B MY X J„i i?'v o•M oK h?B M h¬M b) #` ? B + Q i?O L,K JQÆB
i?b +?QM? H9+ M¨v- K°i Hm²M; M;QÌB ç¨M #¨ tm'i ?B MX €M? b€M; +?QM? F?Q M
+?†M H B ;b+¬M; FQ+? +O *?m h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+?X

*?m h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+? +MM; #` ç€M? HMB- ? B + Q i?O L,K JQÆB h?

@ B ç¦\

J°i i? M? MB M im'M i9 tm'i ?B MX

@ h?b ` H¨ M;QÆB- Gw h?€B aY Gw iB m iY- p,M KBM? +?B i?Q p¨ +?QM? iUX

•M? K„i *?m h?B M L?•M M¦M; +?€v- M?QM; T?ªB +ªM? ;B€+ M?'i +?QM? H¨ l¬M; >
`^M; Gw h?€B aY H¨ ç®B i?O +O KbM?- M?QM; p'M ç l¬M; >mv i h`¢+? i?b F?¦ ;B

l¬M; >mv i h`¢+? +QÌB F?MM; F?K+ M¦B,

@ Gw iB m iY- F?¬M; M;Ì M;QÆB iU çQ H M +´ +?`m +? i- #m²M +QÌB [m€X

l¬M; >mv i h`¢+? T?ªB ç T?ÁM; +kM; H¨ *?m h?B M L?•M i?¬BX

*?m h?B M L?•M M¦B pÈB l¬M; >mv i h`¢+? `^M;,

@ l¬M; >mv i h`¢+?- +?9M; i +S FB K +? HšM M? m M?Q p”v +kM; F?¬M; çQÊ+-
çQÊ+ HÊBX G–M i`QÈ+ +kM; pb +?9M; i FB K +? M? m ç ?„M i`®M i?Q€iX E?¬M
+?B i?Q- M;QÆB H’v +?QM? iU- b Q ?ª\

l¬M; >mv i h`¢+? ;”i ç–mX h?”i ` +€+? T?•M M?Q p”v +?d H¨K # M;Q¨B- ?ÊT i€-
+? i Gw h?€B aY tQM; b) F i i?9+X > B M;QÌB M¨v b) pšM ç€M? M? m- *?m h?B M
ç m #B i `ä çB m ç¦X

GK+ L;mv M H¢M? HMM; M¦B,

@ h?”i ` i?b ? B M;QÌB F?¬M; +–M +?B M?Q p”v- #ÎB pb b) H”T iS+ +? i i`QM; i v

u M ioM?5

G†M; M;„i M?Q iÌ5

GK+ L;mv M M¦B +€B ;b p”v\

*?m h?B M L?•M +?Q `^M; ç½ M;?2 M?–K- ;½ tQ i B KbM?X

l¬M; >mv i h`¢+? +kM; M;?o `^M; ;½ M;?2 H–K- M?bM +?^K +?^K GK+ L;mv MX

J’v M;QÌB F?€+ i`QM; iB m i`”M T?ÁM; M;U i?S # KQÆB K®i ç m M;?2 i?’v +•m M
`²B ?¼ #` *?m h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+? çB M +m²M; i`mv b€i- ?¼ p„i ;BÁ H M
`²B KÈB /–M v M ´M H¢B M?QM; ?¼ F?¬M; i? i`®M çQÊ+- # M +¢M? +¦ `’i M?B m
KBM? ;B€K b€iX >¼ Km®M +?¢v i`®M p¨Q i`QM; T?ÁM; M;U iB m i`”M i?S # KQÆ
?v p¼M; Gw h?€B aY i?„M; çQÊ+ M?QM; HÁM; #B i `^M; ç¦ H¨ çB m F?¬M; i? X "ÎB
i`QM; L,K JQÆB h?B M "ªM;X L,K JQÆB h?B M "ªM; B M’v F?¬M; T?ªB H¨ ç¢B M
+?S\ .M +¦ H¨K b Q +kM; ç€M? F?¬M; H¢B ç•mX o”v M M F?B ?¼ M;?2 +•m M¦B ç¦

" M h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? +kM; ioM? H†M;- i’i +ª #` K°i +•m +O GK+ L;mv
M;Ì `^M; Gw h?€B aY b) K†i /¨v ç M M?Q p”v- /®i M€i +Ð M¨Q- / K†i /¨v +Ð M¨Q KÈ
H€+ H¨ ;B i ? B L,K JQÆB h?B M "ªM; +?S\ hoM? H†M; MY M;¨v b m #B M i?¨M?
+€B M¨v ç9M; H¨ +QÌB # #KM;X

*?m h?B M L?•M +?„T i v b m HQM;- M¦B,

@ Gw h?€B aY- H9+ i`QÈ+ i M;?2 M¦B M;QÆB +¦ i? im Hmv M ç M +?QM? F?Q i?
HoM? ;BÄB M?’i `²B- #•v ;BÌ i T?€i ?B M KbM? ç½ b BX "ªM HoM? HÈM M?’i +O
i–M;- K¨ H¨ / K†i M;QÆB [m€ /¨vX

l¬M; >mv i h`¢+? M;²B i` M ç–m +QÌB ?ª ?¼M; +QÌB iQ- ;½ +QÌB b„T # #KM; `²B-
+QÌB M?’i i` M çÌBX :½ +?Q iWM; i?’v ?”m #®B M¨Q #m²M +QÌB M?Q p”v- KÆ iQ
L,K JQÆB h?B M "ªM; / /¨M; #` ;B i M?Q p”v i?b b) F?¬M; [m p® b® M,K i?€M; /¨
i` M L,K JQÆB h?B M "ªM;X

L,K JQÆB h?B M "ªM; H¨ pBM? /B m HÈM M?’i /QÈB p,M KBM? +ªM?X

*¦ # Q M?B m M;QÌB Km®M F?B m +?B M L,K JQÆB h?B M "ªM; +m®B +MM; i?¨M?

G’v M,K i?€M; ?¨M; i`,K p¢M M,K +?„+ +?d +¦ KbM? >Q M; *?B hY i?¨M? +¬M; K¨ i?

L?QM; >Q M; *?B hY M;QÌB i #ÎB pb H¨ F, M;mv M +?B iY- i`ÌB bBM? +¦ ç¢B F?Q
i?€ ;b K¨ /€K bQ b€M? +MM; >Q M; *?B hY +?S\

GK+ L;mv M i?Î /¨B- i?”i ` b m F?B ?„M i?¨M? +¬M; i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M K
+ Q ?ÆM l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B M L?•M- b m ç¦ +ÁM ?’T i?m FB K F?Q i` M
#ªM i?•M H–M i?S ? B i,M; H M +?9iX

l¬M; >mv i h`¢+? p¨ *?m h?B M L?•M ç9M; H¨ F?¬M; #B i b®M; +? i K¨- ç†+ #B i
JbM? +¦ imv i b€i M?'i FB K- +?d +–M i`QM; T?¢K pB `'i ;–M `²B bÆ b˜v H¨ imv i ç
FB K M¨v- H¨ i`B i ç imv i b€i- F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?¢v i?Q€iX "•v ;BÌ l¬M; >mv i
+QÌB iQ- `ä `¨M; H¨ bÆ b˜vX

æ9M; H¨ Km®M +? i K¨5

J†+ /M #•v ;BÌ i?•M T?"M +O KbM? H¨ Gw h?€B aY- F?¬M; i? bY /KM; imv i b€i
/MM; imv i b€i M?'i i?Q- ç2K FB K ç´B i?¨M? i?QX

æQÆM; M?B M b€+? F?¬M; F?ª M,M; +¦ mv HU+ HÈM #ˆM; FB K- b) FûK ?ÆM +?9

L?QM; ç•v +kM; H¨ imv i ç®B imv i b€iX

L?QM; KbM? +?Q iWM; i?Y ç2K FB K ç´B i?¨M? i?Q- i`QM; ç–m ?ÆB K¬ T?ÄM; H
FB K i?¨M? imv i b€i M?'i i?Q- i? v ç´B +?9i Qi p #BM? F?Q- +?B m i?S+X GK+ L
+?B m i?S+- + Q i?O p¬ i?QÊM; ç¢B i¬M; bQ- /QÈB ç€v HÁM; M;šK M;?o K°i H€i ç

l¬M; >mv i h`¢+? +ÁM ç M; +QÌB- ;½ +?Q `ˆM; Gw h?€B aY M¦B Km®M ;B i + Q i?Q
`'i iS+ +QÌBX :½ +QÌB M?Q çB M- bÆ ?Î F?€ HÈMX

h`QM; +?ÈT K„i- GK+ L;mv M ` i vX

GK+ L;mv M ç9M; H¨ ` i v5

J°i +?B m M¨v [m€ M;Q M [m€ imv i [m€ ç°+ [m€ [m€B [m€ +¬ [m€ i®+5

J°i +?B m M¨v F?¬M;5 h? 5 >bM?5 .mM;5 E?¬M; M¦B M M HÌBX

*?B m M¨v p®M +?QM? H¨ F?¬M;5 h? 5 >bM?5 .mM;5

l¬M; >mv i h`¢+? F?¬M; ? ç T?ÁM; GK+ L;mv M ;b +ª- +?Q `ˆM; K°i Gw h?€B aY
b Q +¦ i? H¨ ç®B i?O +O ;½ çQÊ+X E i [mª +?QM? H9+ M¨v- ;½ i?'v K°i +?B m +Q
+?B m ç¦ `²B- K°i +?B m F?¬M; i? ?bM? /mM;- ;½ +?d +¦ K°i T?ªM SM; H¨- +? i5

l¬M; >mv i h`¢+? Km®M K m +?¦M; HMB H¢B- ;½ #ªM M,M; +ªK i?'v F?¬M; i? i`®M

"ªM M,M; i?b H¨ p"v M?QM; l¬M; >mv i h`¢+? H¨ +; h?B M "ªM;- F?¬M; T?ªB M;QÌB

h`QM; F?QªM? F?„+ l¬M; >mv i h`¢+? F?¬M; i? /UM; H MM ?B m T?ÁM; M;U- ;½
æ–m G¬ S?B hB mX æ–m G¬ S?B hB m H¨ K°i imv i ?¼+ +O l¬M; >mv i h`¢+?- i®
i¢B +?¶ +k +ÁM ç H¢B K°i +€B ç–m iQ M;,M i? çm´B i?2Q +O ç®B T?QÆM;X

.U p¨Q æ–m G¬ S?B hB m M¨v F?¬M; #B i ç½ # Q H–M l¬M; >mv i h`¢+? i`€M? i
ç`+?X

L?QM; ç•v H¨ H–M ç–m iB M l¬M; >mv i h`¢+? T?€i ?B M æ–m G¬ S?B hB m +O K
F?¬M; iU iBM p¨Q +?B m #Ä i`®M çdM? +'T M¨vX

"MK5

J°i +?B m M¨v K¢M? K) ç•K p¨Q M;U+ l¬M; >mv i h`¢+?- #ªv KQÆB ? B T?€T HU+
M;QÌB ;½X l¬M; >mv i h`¢+? H"T iS+ #` i?QÆM; F?¬M; M? X hmv i b€i M?'i FB K
FB K ?¦ i?¨M? K°i FB K- +?d +–M ç€M? i`9M; M;QÌB H¨ b) +¦ #ªv KQÆB ? B T?€T

djkX *?QÆM; RkdR@Rkdk, *?m h?B M L?•M

æ m [m€5

l¬M; >mv i h`¢+? H¨ + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;- K'v M,K M v `'i Qi F?B #` i?QÆ
M v #` i?QÆM; #ÎB +?B m M¨v +O GK+ L;mv M- ;½ pW FBM? pW M°X L?QM; i`Q
+?¢v i`®M i`QÈ+ ç½- ;½ p"M æ–m G¬ S?B hB m iB T- +?ÈT K„i # v ç M MÆB `'it -

æ€M; iB +5

G K + L ; m v M ? Æ B i B + - i B + ` ˆ M ; ? „ M b Y / K M ; H ¨ i ? Q - + ? S M m + ? ` m H ° i ? • M T ? ”
M ? ’ i F B K H ¨ + ¦ i ? ; B i + ? i l ¬ M ; > m v i h ` ¢ + ? ` ² B - + ? S F ? ¬ M ; T ? ª B M ? Q # • v ; B Ì +
æ • v + ? Q M ? H ¨ m v H U + + O i m v i b € i M ? ’ i F B K - + k M ; H ¨ K ° i + ? B m [m € B M ? ’ i ç † -
T ? € T + O G K + L ; m v M X

G K + L ; m v M ç S M ; ç • v i B + M m ® B F ? ¬ M ; K ° i + ? B m ; B i + ? i l ¬ M ; > m v i h ` ¢ + ? - i U
i ` m b € i L ; ¼ + > Q ¨ M ; æ ¢ B æ p ” v X L ; Q Ì B t m M ; [ m M ? i ? b b Ê K m ® M ` È i i B K X

o Q / K M ? Q # M M ? Q + ? B p , M K B M ? - ? ¼ + ? Q ` ˆ M ; G w h ? € B a Y + ¦ K ¢ M ? ? Æ M i ? b + k
F ? ª M , M ; H ¨ ç ® B i ? O + O L , K J Q Æ B h ? B M " ª M ; X L , K J Q Æ B h ? B M " ª M ; ç ¦ 5 G ¨ b U
K ° i p ` ç m H ¨ ç ¢ B M ? • M p ” i p M ; / ° B + ´ F B K 5 a Q p È B M Y # Q È + p , M K B M ? + ª M ? i ?
i Q Î M ; i Q Ê M ; X h ? 2 Q ? ¼ M ; ? o i ? b G w h ? € B a Y + ¦ i ? + ? ® M ; ç Ð M ? B m + ? B m + O +
K ¨ F ? ¬ M ; i ? m ç ½ H ¨ + ? B M i Q + ? F B M ? F ? O M ; H „ K ` ² B X

E i [m ª H ¨ G w h ? € B a Y K ° i + ? B m ç € M ? # ` i ? Q Æ M ; l ¬ M ; > m v i h ` ¢ + ? X

* € B M ¨ v 5

J È B ` ² B ç € K h ? B M G w T ? ¦ + ? O p , M K B M ? + Á M + Q Ì B M ? ¢ Q G w h ? € B a Y + • K M ? Q ?
+ ¦ + M M ; T ? ª M S M ; M ? Q M ? Q + ? B p , M K B M ? - + ? m v M ; b p ” v i ` Ì B 5 * Q i ? O L , K J Q Æ
i ? O L , K J Q Æ B h ? B M " ª M ; 5 G w h ? € B a Y + ¦ v m M ; ? B i + Ð M ¨ Q + k M ; F ? ¬ M ; F ? ª M , M
L , K J Q Æ B h ? B M " ª M ; ç Q Ê + + ? S X

* € B M ¨ v 5

l ¬ M ; > m v i h ` ¢ + ? i ? K i H M B F ? ¬ M ; # B i t # Q M ? B m - b „ + K † i F ? ¬ M ; / M ? b M H „ K
L ; m v M H ¨ K # ` i ? Q Æ M ; - i ? Q Æ M ; ` ’ i H ¨ M † M ; X h ? S ? B H ¨ M ; ? o H ¢ B K ° i + ? B m F B
i ? ¬ B ç ½ i ? ’ v È M H ¢ M ? ` ² B - ç ¦ H ¨ K ° i + ? B m F ? O M ; # ® # B i # Q X h ? S # H ¨ ; ½ ç Q
J Q Æ B h ? B M " ª M ; - p ” v K ¨ # ` K ° i ? ” m # ® B H ¨ K # ` i ? Q Æ M ; - K ’ i ? i b o / B M X

E ? ¬ M ; ; B i + ? i G w h ? € B a Y i ? b ; ½ F ? ¬ M ; i ? H ’ v H ¢ B K † i K k B ç Q Ê + X

* ? m h ? B M L ? • M H ¨ M ; Q Ì B M ; Q ¨ B + m ° + b € M ; b m ® i - ; ½ M ? b M i ? ’ v G K + L ; m v M ç € M
T ? € M ç Q € M M ? Q p – v - K ° i + ? B m F B ` ’ i H ¨ i m v i M ? Q M ; + ¦ K ° i b Æ ? Î M ? Ä X L m F ?
M ¨ v i ? b l ¬ M ; > m v i h ` ¢ + ? # • v ; B Ì + ? i ` ² B + ? S F ? ¬ M ; b ® M ; M ´ B X h ? ” i H ¨ K ° i + ? B m
L ? • M ` ’ i H ¨ ` m M ; ç ° M ; X * Q i ? O L , K J Q Æ B h ? B M " ª M ; H m ¬ M H ¨ M ? b M t m ® M ; i ? ; l
h ? € M ? ç Q Ê + ; ¼ B H ¨ ç S M ; M ? ’ i / Q È B L , K J Q Æ B h ? B M " ª M ; i ? b ç ® B p È B * ? m h ? B
K „ i X

* ? m h ? B M L ? • M T ? • M i Q + ? ` ˆ M ; ,

@ l ¬ M ; > m v i h ` ¢ + ? - K È B ` ² B K ° i + ? B m M ¨ v + O ? „ M # ` ? ¢ M + ? F ? Q ª M ; + € + ? - i ® i
? „ M [m € ; – M - F ? Q ª M ; + € + ? t i ? b b) K ’ i i € + / K M ; M ; v X * M M ; H 9 + ç ¦ / Q Ì M ; M ? Q + ?
i U b € M ; i ¢ Q ` ² B - + ? „ + ? „ M ? ¼ i W i ? Q Ê M ; + ´ - + ¦ b Æ ? Î ` ’ i + S M ; M ? „ + - M m H ¨ ? „ M
b Æ ? Î H È M M ? Q p ” v X

* ? m h ? B M L ? • M F ? ¬ M ; m ´ M ; H ¨ * ? m h ? B M L ? • M - F ? Q ª M ? F ? „ + ç ½ T ? • M i Q + ? ` i
M ; m v M M ? • M ` ² B X

l ¬ M ; > m v i h ` ¢ + ? ? Q i b • m K ° i ? Æ B - M ¦ B ,

@ > B m ` ² B - * ? m h ? B M L ? • M - + ? Ì H € i M [ + ? 9 M ; i ` i v - M ? Q M ; ç € M ? i ? b ç € M ? +
F ? ¬ M ; ; B i i M M ¨ v i F ? ¦ i ? ` Y K ® B M ? K + 5

l ¬ M ; > m v i h ` ¢ + ? + ª K i ? ’ v # ` G K + L ; m v M ç € M ? i ? Q Æ M ; ` ’ i H ¨ K ’ i K † i X

* ? m h ? B M L ? • M M ¦ B ,

@ E ? ¬ M ; i ? ¨ M ? p ’ M ç - M ? Q M ; ç ² p ” i M ¨ v M ¼ i ? b i K m ® M # ª v T ? – M X

æ • v H ¨ v m + – m ? Ê T H w - l ¬ M ; > m v i h ` ¢ + ? ç M ; # ` i ? Q Æ M ; - + Æ # ª M H ¨ / Q * ? m h ? B

@ o ¨ + ? B M i Q + ? ; B i M ; Q Ì B M ¨ v + k M ; i Q M ? # ª v T ? – M + ? Q i - # Ä i ` Q M ; b Q i ¨ B ; B i

E?¬M; b B- bQ i¨B ;B i M;QÌB +ÁM ç M; iB T iK+- ? B p` + Q i?O L,K JQÆB h?B M
M?Q +?B p,M KBM?- F?¬M; i?b F?¬M; #Ä [m X

J†+ /M Gw h?€B aY FBM? /B K K°i T?2M M?QM; +?d H¨ K°i T?2M K¨ i?¬B- M;šm M
i`mv M i?QÊM; +´ K¨ i?¬B- p"v K¨ +kM; KÆ +?†M çQÊ+ +¬M; FQ+? +O ? B + Q i?O
#m²M +QÌB [m€ çBX

> B p` + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; i`QM; M,K i?€M; p¬ i"M F?¬M; #B i ç½ i?'v #
/B K `²B- M?QM; M?[M; i?B M i¨B tm'i b„+ M¨v ç½ ?¦ i?¨M? ç®M; tQÆM; i`„M;X

hmv i i? i?B M i¨B\ * Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; +?9M; i i?'v M?B m `²B- ;B i M
;b ;? ;ÈK H„KX

*?ÈT K„i l¬M; >mv i h`¢+? ç€M? ` *?Q h?B M L?•M æ–m- *?Q h?B M L?•M æ–m i
pÁM; [m M? # Q p•v ç®B T?QÆM; # M i`QM;- K¶B ç–m M;QÌB +¦ K°i M,M; HU+ `B
ibM? +Ì ?ÊT pÈB +QM b® i?B M ç` - # M i`QM; ~M /'m çO +€+ HQ¢B b€i i`•M- [m
h`¢+? HÊB ?¢B M?'i H¨ æ¢B L?•M æ–m h?m"i- ç®B pÈB GK+ L;mv M +¦ çQÊ+ +?Q
H'v æ¢B L?•M æ–m h?m"i p¨ *?Q h?B M L?•M æ–m b) +¨M; F?OM; #®- M?QM; F?¬M
T?®B ?ÊT i?b ;½ +kM; b) T?€i ç°M; p,M KBM? b€i + 5

E?B GK+ L;mv M i?,M; H M i? ;BÈB +ªM? i?"T i–M; ç½ iWM; p M; H M p,M KBM?
#QÈ+ p,M KBM? +ªM? i?b +kM; +¦ p M; p,M KBM? +?B + X

J¨ p,M KBM? b€i + iS+ H¨ i? v ç´B K°i +?9i M°B /mM; p,M KBM? +?B + F?B M M¦
K)- M M KÈB ;¼B H¨ p,M KBM? b€i + X

*MM; H9+ ç¦- p,M KBM? b€i + i?"i ` H¨ i?O çQ¢M +¬M; FQ+? p,M KBM? +'T /mv M
+¦ i? M„K ;B[X

h?O çQ¢M +¬M; FQ+? p,M KBM? +'T F?€+ `ä `¨M; F?¬M; çO /MM;X

o,M KBM? b€i + +?QM? H¨ M?Q p"v- M;QÆB +¨M; iÈB ;–M p,M KBM? +ªM? i?b p,M
HÈMX L m p,M KBM? b€i + ç½ H¨ i?O çQ¢M p,M KBM? +'T i?b i'i M?B M ?ÆM t i?
l¬M; >mv i h`¢+? H'v ` p,M KBM? b€i + - b€i F?Q ç"K ç†+ T?€i ` iW i`QM; p,M KB
M;QÌB p¨Q b®M; +? iX

o,M KBM? b€i + +¦ +?QM T?–M +?QM H¨ ?QÈM; p GK+ L;mv M M?QM; M?[M; M;Q
F€ F?¦ +?`mX L?B m M;QÌB #` M´ imM;- `ä `¨M; +€B M¨v H¨ ç`+? i ;b ç m ;B iX .
KBM? ? v h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM?- ? B T?2 ç m +m®M; +m²M; +?¢v i`®M- +
T?9i +?®+ i`®M; i`ÆMX

GK+ L;mv M +?Q iWM; +?`m +¬M; FQ+? M?Q p"v- T?9i +?®+ +ªK i?'v +¦ p¬ b® b€
p¬ +MM; F?¦ +?`mX GK+ L;mv M H"T iS+ H'v ` +?QM? iU- T?9i +?®+ €M? b€M; iÀ
`²B +ªK ;B€+ / +?`m ?ÆM +?9i- M?QM; p,M KBM? b€i + +¬M; FQ+? pšM HB M KB
HQ¢B + F?9+ ;b p"v- +?ŠM; M?[M; ;B i i?–M ?²M K¨ +ÁM i´M i?QÆM; i?•M i? - T?
p"i [m€B H¢ Î i`QM; iB M; + Km®M iB m /B i K¼B i?S p"vX

h`QM; HÁM; GK+ L;mv M Mªv ` ?QªM; ?®i- ç•v +?QM? H¨ K°i FQ+? p,M KBM? +'T
L,K JQÆB h?B M "ªM; i?b +¨M; i? K v m M?QM; +¬M; FQ+? +U+ F€ v m i?b pšM F

h?'v i€+ /KM; +O p,M KBM? b€i + iQ HÈM- *?m h?B M L?•M ?ûi iQ,

@ h +?O i?B M ç` - ?mv i +?B i? ;BÈB5

smM; [m M? i?¨M? i? ;BÈB ?mv i ?ªB- K€m p¨ ç–m M;QÌB #´ bmM; +?Q M? mX *?
p,M KBM? b€i + - +€B +O ;½ +¨M; •K i`–K- ç€M; bÊ- b€i F?Q M†M; ?ÆMX GK+ L;m
#` p,M KBM? ?Ov /B i p"vX

*?m h?B M L?•M pW ` i v +kM; +?Q i?'v ;½ +¦ i?U+ HU+ + Q ?ÆM l¬M; >mv i h`¢
b€i + +O ;½ ?ÆB K¢M? ?ÆM l¬M; >mv i h`¢+?- #B m ?B M ;½ iÈB ;–M M;QÐM;
h`¢+?X

h?2Q p,M KBM? b€i + +O *?m h?B M L?•M p M; H M- ?mv i ?ªB i? ;BÈB +O ;½ F
K9 X

o,M KBM? b€i + +O l¬M; >mv i h`¢+? F?B M ç–m M;QÌB H„+ HQ çB M +m²M;X

GK+ L;mv M M•M; +?QM? iU H M F?¬M; i`mM;- h`mv M *?QM? hB M h?Q KÎ `°M; `
FQ+? +?Q iWM; çKM; iÈBX æ®B K†i HQ¢B +¬M; FQ+? M¨v i?b KbM? M M H¨K b
H¨ /Q p,M KBM? +?B + +?mv M #B M iÈB- KbM? iWM; M;?2 p,M KBM? +?B + - +¦
T?ªB H¨ KbM? +kM; +¦ i? b€M; i¢Q ` p,M KBM? b€i + F?¬M;\ *? M;U M;QÊ+ H¢
h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+?\ h`QM; F?B #` ? B + Q i?O p,M KBM? +¬M; FQ+?
p,M KBM? b€i + +O ç®B T?QÆM;- `²B bQ b€M? pÈB p,M KBM? +?B + iWM; M;?2
p,M KBM? b€i + p¨ p,M KBM? +?B + H¨ +€B ;b- `®i +m°+ H¨ T?–M M¨Q +–M i? v ç

GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; T?•M iQ+? ? B HQ¢B p,M KBM? b€i + F?€+ M? mX *?¶
h`¢+?- *?m h?B M L?•M- p,M KBM? b€i + +O K¶B M;QÌB +¦ çB m F?€+ M? m- pW
`²B ç®B +?B m p,M KBM? +?B + M;mv M #ªM KÈB iB M +?Q bQ b€M?- i? v ç´B T?

L m +?d +¦ K°i i?S ç i? K F?ªQ i?b F?¦ K¨ ibK ?B m ;b M?B m çQÊ+X

E?B GK+ L;mv M ç¦M çÐ +¬M; FQ+? i?b ç M; F?¬M; M;WM; i? K M;°- /–M /–M p,M
i?¨M? ?bM?X

G9+ M¨v GK+ L;mv M +?Êi M;?o iÈB K°i pB +- M m ;B i l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B
KBM? KªM? pÐ i`QM; p,M KBM? +?B #¨M +O ?¼ +¦ T?ªB +?,M; b) i`Î i?¨M? +?B M

l¬M; >mv i h`¢+? p¨ *?m h?B M L?•M-? B + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; i`QM; HÁ

G9+ ?¼ ç'm pÈB Gw h?€B aY i?b T?€i ?B M i?U+ HU+ +O ?„M ç½ +¦ i? t T p¨Q i`

J°i M;QÌB im´B +ÁM i` M?Q p"v i¢B b Q +¦ i?U+ HU+ M?Q i? \

*?mv M M¨v H¨ b Q\

h`QM; HÁM; ? B M;QÌB ç m /'v H M K°i i?„+ K„+ M?Q M? mX

L?QM; i`QM; HÁM; ? B + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B
+MM; K°i w MB KX

S?ªB ;B i +? i Gw h?€B aY M¨v- F?¬M; i? ç ?„M +S iB T iK+ T?€i i`B M çQÊ+- M
i?¨M? i?b M;mv `²B- M¦B F?¬M; +?WM; Gw h?€B aY +¦ +Æ ?°B i`MM; FQ+? MY #
i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? +?d M?B m M?Q p"v- M m i? K K°i M;QÌB i?
+¬M; i`MM; FQ+?- ç•v H¨ pB + çÆM ;BªM M?Q p"v ç'vX

o,M KBM? b€i + +O l¬M; >mv i h`¢+? p¨ *?m h?B M L?•M ?¶ i`Ê +?Q M? m #B i
h`QÈ+ bU p•v +¬M; +O ? B + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;- GK+ L;mv M F?¬M; ?
+ - Q K°i iB M; ?°+ M;KK K€m- ?B M M?B M #` i?QÆM; F?€ M†M;X

h?"i ` #` i?QÆM; M†M;- F?¬M; [m2M i?m°+ i?O çQ¢M i€+ +?B M +O + Q i?O L,K
M?Q p"v ç'vX GK+ L;mv M ?°+ K€m tQM; F?¬M; p°B p½- ?„M ç½ M„K ;B[çQÊ+ +€
`²BX

l¬M; >mv i h`¢+? [m€i iQ- ç–m M;QÌB #B M ç´B i` M F?¬M; i`mM;,

@ Gw h?€B aY- çB +? i çB5

>mv i [m M; +O *?m h?B M L?•M Î F?¬M; i`mM; #B M i?¨M? ?mv i +?B M;•M ç²M;
[m M?X :½ F?¬M; H M iB M; M?QM; KK+ iB m ?B M M?B M +?d +¦ K°i- ç¦ +?QM? H

GK+ L;mv M ;BÆ H M h`mv M *?QM? hB M h?Q- F?¬M; M;WM; i?Ki HMB- M¦B,

@ L¨v- *?m h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+?- +€+ M;QÆB b) F?¬M; +?Q `^M; +?d Kb
b€i + çB\ h +kM; #B i ç'v M?û5

E?B *?m h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+? +?Q F`T T?ªM SM; i?b GK+ L;mv M +kM;
b€i + X

æ¦ H¨ p,M KBM? b€i + `°M; HÈM b€i w +Ð M¨QX

h`QM; #¨B p,M KBM? b€i + M¨v +¦ p,M KBM? po ç¢B- ?MM; M;¢M `°M; HÈM- i`QM;
p,M KBM? p¬ i?QÊM; ?mv M /B m- ç M; + M;ÊB p,M KBM?- i€M + p,M KBM? po ç
p"iX

aBM? HBM? ç m bBM? ?Q¢i i`QM; p,M KBM?X

o,M KBM? # Q /mM; i?B M ç` p¢M p"i F?¬M; +?¶ M¨Q K¨ F?¬M; # Q H'vX

h` M #–m i`ÌB +?ÈT H¦2 p,M KBM? +?QÆM; M?¢+X

hWM; p,M KBM? •K çB m F?¬M; M;WM; M?'T M?€vX

L?QM; K¨- ç•v +?d H¨ KÈB #„i ç–mX

G"T iS+ p,M KBM? M?¢+ M?'T M?€v- •K T?M T?"T T?²M; i'i +ª #B M i?¨M? b€i i?
KBM? +?B + +¨M; H¨ ?mv M /B m #B M i?¨M? b€i i? +¨M; F?OM; #®- iU M?Q ç`
M;€i- M?Q p¬ b® K i?–M- K i´ b•m i`QM; ç` M;K+ M?ªv ` Km®M ;B i M;QÆB- F?-
M?Q H¨ M;mv M ç` M;K+ "T ?QÈM; M;QÆB p"vX

*€+? M;QÐM; +Y p,M KBM? +¨M; ;–M i?b ç` M;K+ +¨M; F?OM; #®5

"•v ;BÌ GK+ L;mv M H'v ` p,M KBM? b€i + ?¦ i?¨M? •K M?¢+ ç` M;K+ F?Q i`QÆM
M;mv M ç` M;K+ `ÆB tm®M;X æ` M;K+ +O l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B M L?•M
M?Ä #û `'i M?B mX æ` M;K+ iQ HÈM ç2K ç` M;K+ +O *?m h?B M L?•M- l¬M; >m

GK+ L;mv M i?b M?Q +?9 i ç` M;K+5

æ` M;K+ M¨v F?¬M; M?Q #bM? i?QÌM; +?d i€M; M;QÌB #bM? i?QÌM;- M¦ +¦ i? i€
i€M; v m- i€M; i?–M- p¢M p"i ç m i€M;- çB m M¨v ç®B pÈB bBM? K M? p,M KBM? +

h`QM; ç` M;K+ M¨v GK+ L;mv M +?B K Qm i? [m€ HÈMX

*?m h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+? +MM; #B M b„+X

> B M;QÌB ç m T?€i ?B M GK+ L;mv M H'v ` p,M KBM? b€i + p¨ ç` M;K+ /Q p,M
F?OM; #® ?ÆM +O ?¼ `'i H¨ M?B m- çB m M¨v #B m i?` Gw h?€B aY bQ pÈB ?¼ +¨
G¨K b Q +¦ i? \ Gw h?€B aY H¨K b Q K¨ +¨M; ;–M M;QÐM; +Y p,M KBM? ?ÆM ?¼ ç

æ•v +?QM? H¨ M;QÐM; +Y p,M KBM?5 E?¬M; #B i +¦ # Q M?B m M;QÌB im ?¨M? M
K°i #QÈ+ F?¦ M?Q H M i`ÌBX

l¬M; >mv i h`¢+? p¨ *?m h?B M L?•M H"T iS+ F?¬M; FQ+? ç°M; M[ pb F?¬M; `ªM?

"•v ;BÌ GK+ L;mv M +?B K Qm i? imv i ç®B- l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B M L?•M T
M¨v i?b ?¼ b) i?m i`QM; i v Gw h?€B aY- ç†+ #B i H¨ #ªM i?•M l¬M; >mv i h`¢+?
M?'i FB K +O GK+ L;mv M H¨K #` i?QÆM;X

æ M ç•v i?b l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B M L?•M H'v ` i?O çQ¢M K¢M? M?'iX l¬M
iB M +´ M?•M ç–m i?m"i- iB M +´ M?•M ç–m i?m"i H¨ H'v +€B ç–m K°i p` +® ?Ov F
+® ?Ov M¨v +¦ K°i +?9i HU+ bBM? /B i F, M;mv M- #•v ;BÌ l¬M; >mv i h`¢+? HB m
`^M; b) +?ŠM; +¦ +Æ ?°B M[ X h`QÈ+ F?B ;½ ` i v i?"i bU F?¬M; M;Ì Gw h?€B aY

GK+ L;mv M +kM; bY /KM; imv i F„ i`QM; çÌB- ?mv i b„+ M;•M ?¨5 *?B m ?mv i b„
+? i b® M;QÌB i` M M;•M ?¨ iBM? +–m ç¬M; ç9+ KÈB Hmv M i?¨M? +?B m ç¦- p¬ i"M
;½ ç€M? ?QÈM; GK+ L;mv MX "•v ;BÌ ;½ +kM; Km®M HB m K¢M; pÈB GK+ L;mv M

GK+ L;mv M iB M H M K°i #QÈ+- i v pmM;- M¦B,

@ > B +QM b•m b„T ?'T ?®B +€+ M;QÆB +kM; /€K pMM; pšv\ h?"i MU+ +QÌBX

h`mv M *?QM? hB M h?Q Î F?¬M; i`mM; ?¦ ` p¬ b® ç¢Q Hw- ç¢Q Hw +?Q `^M; /MM
b B- M M l¬M; >mv i h`¢+? ?¨M? ç°M; b B H–K- ç¢Q Hw +?Q `^M; *?m h?B M L?•M
b B- p”v M M +iK +kM; b B H–KX

djjX *?QÆM; Rkdj@Rkd9, h?B M "ªM; h? v æ´B

æ•v +?QM? H¨ i`ÌB ç’i # Q H ç¢Q Hw HÈM M?’i5

h`ÌB ç’i # Q H ç¢Q Hw HÈM M?’i- ç•v H¨ bB m +’T b€i +?B m +O M?Q +?B p,M KB
M?QM; GK+ L;mv M +Æ #ªM ?¼+ tQM; M?Q +?B p,M KBM? FB K ç¢Q iW ç¦ M;° `
HÈM M?’iX

*?B m i`ÌB ç’i # Q H ç¢Q Hw HÈM M?’i M¨v M m M?Q bY /KM; H9+ KbM? +?B K Qr

ó> ? X M m M;mv M bQ€B ç¢B M?•M F?¬M; çBX +?d bÊ i?'i H b) H¨ i Xô hB M L?
F?¬M; T?ªB H¨ i?€M? M[X M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M;mv M bQ€B- +?mv M [m

ó*kM; i®i5ô h•v • ;"i ;"i ç–m- i?2Q b m ?B m F€ M¦B pÈB i E?„+ G hB pb b Q H¢B

ó*?mM; i M?bM i?'v M¨M; #` M;QÌB +O >mv i G M; çm´B ;B i- hB M L?½ p¨ •m .QÆ
"–M ç¢Q ;BªB i?Q+? ,óL¨M; F?¬M; ;B®M; M?Q i, i, M¨M;- iW F?B M¨M; iW +?¶ >mv
M¨M; T?ªM #°B +€+ M;QÆB- HB M HQ H„M; ç M M¶B Km®M HB m +? i ç M MÆB M
#ÎB pb M¨M;- +?9M; i KÈB +¦ i? ;†T H¢B- M¨M; H¨ K°i ?¨B iY M;Q MXô

óh?b ` H¨ i? 5ô h•v • idM? M;° M¦B- b m ç¦ ?„M ?ÄB,óh? M? h?B M- p"v +?mv M M
i`Q M?Q i? M¨Q\ô

óæÆM ;BªMXô "–M ç¢Q +QÌB M¦B, óh i`QÈ+ FB iB m /B i pQÆM; [m®+ +O ;B i°
+€+ M;QÆB K°i +€B ç [m®+- M?Q i? çO F?¬M;\ô

ó BX p®M Km®M ` M Hmv M Gw L?o- #'i [m€ ?B M i¢B t2K ` ?„M ç½ `'i i?¨M? i?K
?„M b) F?¬M; +?`m M¶B ç½ FQ+?- çQÊ+ `²B- p"v T?B M iQ€B +€+ M;QÆBXô h•v •
Gw L?o *ÁM F?¬M; K m +€K ÆM i?9+ i?9+ +O M;QÆBXô

óæ i¢ h?9+ i?9+5ô Gw L?o F€ i?"i F?QªM; # KQÆB im´B- K¨ i i?Q¢i M?bM +?d ?
i?9+ i?9+ M¨v ?„M ;¼B F?¬M; çQÊ+ iU M?B M +?Q H„KX

h•v • pW M?bM HB M #B i bmv M;?o +O Gw L?oX +QÌB M¦B hB m iW M;®+- im´B
K'v im´B K¨ i?ÁB- ?ÆM M[T?K i?•M ?„M +MM; T?K i?•M i H¨ #¢M ?¼+- M;QÆB ;
+¦ ;b F?¬M; T?M ?ÊT +ª-ô

GK+ L;mv M # v H M i`ÌB- E?´M; LB- E?´M; JBM? æS+ +kM; # v H M i?2QX

>B M i¢B h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? t2K M?Q H¨ +?O M?•M M?Q +?B p,M KBM?- +
L?QM; ?B M M?B M h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? i?,M; +?S+ K¨ F?¬M; i?'v pmB +?9

G½Q M¦B,

@ " KQÆB M,K- i?ÌB ;B M +?Q +?9M; i +?d +¦ # KQÆB M,KX E?Q hB i T?¦ +?O p,
iB T i?2Q K¼B +?mv M M?Ì M;QÆB- i T?ªB çB # [m MX

æ€K E?´M; LB- E?´M; JBM? æS+ M;•v ` X

h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? M¦B,

@ h H¨ h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? +¦ +°M; bU K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- ç¦ H¨ F +U+
#°B M?Q +?B p,M KBM? i?b +¨M; M?Q p"vX *?O +?B H Q +¦ i? M?®i ;½ # KQÆB M
;½ b) i?Q€i H²M; # v ` X "•v ;BÌ ;½ +¦ T?€T HU+ i€K F, M;mv M- i i?b +?d +¦ T?€T
F?B ç¦ Km®M #ªQ p M?Q +?B p,M KBM? i?b i +¦ MQÈ+ i,M; + Q bS+ K¢M?X

@ >ÆM M[h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? M¦B Km®M T?•M i?•v L?Q *?B T?¦ +?O p,M
pB + M?Q p"v ?„M i?"i bU b) H¨K- p"v M M i M?'i ç`M? T?ªB i,M; + Q i?U+ HU+X

h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? ?¦ i?¨M? Hm²M; b€M; +?ÈT K„i i M #B M- ?B M M?B M
;B•v H½Q +kM; F?¬M; i? H½M; T?QX

GK+ L;mv M M;?2 Km®M çB M H M5

*?mv M M¨v- F?¬M; M;Ì i?"i bU tªv ` X

o"v H¨ i?ÌB ;B M +?Q KbM? +kM; +?d +¦ # KQÆB M,KX

h`QM; pÁM; # KQÆB M,K M?'i ç`M? T?ªB i?„M; h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM?X

L m F?¬M; i?b L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? b) #` T?•M i?•v5

æ¦ H¨ ç€M; ?"M +Ð M¨Q5

L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? t2K M?Q H¨ +¦ +?9i •M ibM? pÈB KbM?X

JbM? imv i ç®B F?¬M; +?Q T?ûT pB + M¨v5

L?'i ç`M? T?ªB i,M; i?U+ HU+5

*?QM? pb +ªK i?'v M?'i ç`M? T?ªB i,M; bS+ K¢M? M M GK+ L;mv M F?¬M; Î H¢B
H¢B i?ÌB ;B M F?¬M; M?B m- # KQÆB M,K- Qi M?'i +¦ i? i?„M; çQÊ+ M;QÌB T?€T
H¨ F?¦ F?,M +U+ F€ #B M i?€B M?QM; KbM? F?¬M; i? F?¬M; H¨K- F?¬M; i? F?¬
i,M; i?U+ HU+ ç½- i`QÈ+ iB M +–M im ?¨M? "€+? "¢B *?•M EBM?- ?„M ç½ ;QK çO
iB T i?2Q H¨ iB T B\

dj8X *?QÆM; Rkdd Y Rkd3, hÈB S?QM; *?B o,M JBM?

h`QM; M;k ç¢B +´ p,M KBM? p¨ # KQÆB p,M KBM? #bM? i?QÌM; KbM? F i i?9+ pÈ
? i®i i?b F?¬M; # Q M?B mX h?QÌM; L; - p` M¨v H¨ T?¦ +?O p,M KBM? ç€M; iB +
ibK M¨M; bQ ç'm- i`QM; T?9i +?®+ F?¬M; i? ibK ` h?QÌM; L; X

>Q†+ H¨ çB T?QM; +?B p,M KBM? çBX

Zm M ? +O KbM? pÈB T?QM; +?B p,M KBM? +?„+ i¢K çQÊ+- +MM; S?QM; hBM?
JBM? L;mv i F?¬M; i H„K- +?„+ S?QM; hBM? hBM? b) M¦B ;B9T KbM?X GK+ L;
?QÈM; T?QM; +?B p,M KBM?X

E?B GK+ L;mv M çB T?QM; +?B p,M KBM? i?b i`"M +?B M i?B M Hw p,M KBM? ç'm
M? M? +?¦M;X h? ç¢Q M¨v ç½ `'i H•m F?¬M; tªv ` +m°+ +?B M p,M KBM? `²B- #
H–M +?Q M M H M i`mv M F?„T MÆBX h`"M +?B M M¨v +¦ i´M; +°M; # çB K ç€M;

J°i H¨ ç½ H•m +?Q tªv ` p,M KBM? +?B M ç'm +MM; p,M KBM?- K¼B M;QÌB t2K K

h?S ? B H¨ F i +m°+ +O M?Q +?B p,M KBM? p¨ h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM?- +m®
+?O +?B H QX L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? Km®M M?®i h?B M Gw T?¦ +?O p,M KB
M,K- +¦ F?¬M; Qi M;QÌB Km®M t¬M; p,M KBM? +ªM? M;?2 M¦B # KQÆB M,K b m
+'T p,M KBM?X E?¬M; b B- +¦ i? H'v K°i T?–M +'T p,M KBM? ç½ H¨ i,M; HÈM i?U
h?B M "ªM; +¦ K°i b® M;QÌB çQÊ+ i?•M i? +O +'T p,M KBM?X oQ /K M?Q +¦ çQÊ
K„i +'T p,M KBM?- # KQÆB M,K b m b) çQÊ+ K°i Qi F?B M #B M # Q M?B m M;QÌ
K°i Hv + M?X

h?S # iS+ H¨ +m°+ +?B M +O Gw h?€B aY pÈB l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B M L?
l¬M; >mv i h`¢+? K†+ /M bQ pÈB T?¦ +?O p,M KBM? i?b F?¬M; H¨ ;b M?QM; Y i?
i?O- + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;- iMv iB M #€Q i M ` +¦ i? F?B M M;QÌB ç€M?
? B + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; +MM; ` i v- +?d K°i M;QÌB i`QM; ç¦ i?¬B +¦ i?
+?Q t T p¨Q L,K JQÆB h?B M "ªM;X æ½ p¨Q p¨ +?Q p¨Q L,K JQÆB h?B M "ªM; +

Jm®M #¦T +? i K°i Gw h?€B aY ç€M? #¢B J *?B hY i?b H¨ +?mv M çQÆM; M?B M

E i [mª #•v ;BÌ H¨ b Q\

h`"M +?B M M¨v F i [mª `ä `¨M; H¨ Gw h?€B aY ;B i +? i *?m h?B M L?•M- m?- ? B
"ªM;5

* Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; +? i- +ÁM H¨ K°i ?ÆB +? i ? B M;QÌB5

*€B M¨v #ªQ M;QÌB H¨K b Q iBM iQÎM; ç•v\

L?QM; bU i?U+ +?QM? H¨ bU i?U+- +?'T M?"M bU i?"i `²B K¼B M;QÌB #„i ç–m T?•
iW F?BM? +?B p,M KBM? `®i +m°+ +¦ H B H`+? ;b- F?¬M; H) ?„M H¨ •K *?B hY i`Q
HB M +¦ €K- +¦ >Q M; *?B hY F, M;mv M +?B iY i?b +¦ €K iQÆM; ç®BX

L?QM; K¼B M;QÌB ç m #B i €K b) FûK ?ÆM [m M; K°i +?9i- / M? iB M; M?Ä ?ÆM `

G9+ i`QÈ+ Gw h?€B aY F?¬M; ? M´B / M?- F?¬M; H) ?„M +?QM? H¨ •K *?B hY ç'
•K *?B hY ç½ H•m `®i +m°+ tm'i ?B MX *€+ ;¦+ i`mM; QÆM; i?B M i`B m ç m ;¼B
F?„T MÆB ;B2Q `„+ iBM ç²M i`mv M i?mv i Gw h?€B aY •K *?B hYX

J°i ;¦+ /B i?'i ç` X

æ•v H¨ K°i MÆB F?€ v M ioM?- i¢B ç•v K¼+ ç–v +Ä t M?- /QÌM; M?Q H¨ +?®M v M
ç–v +Ä t M? tBM? ç T i? M¨v `'i i?QÌM; i?'v i¢B i`mM; QÆM; i?B M i`B m- M?QM;
i?'vX h¢B ç•v ç M; iB M ?¨M? K°i i`"M ç€M? M? mX

J°i +¬ ;€B +U+ F€ [mv M `k- M¨M; +¦ i M H¨ >² o•M L;?B M- t T ?¢M; M,K KQÆB i
"ªM;X æ®B i?O +O M¨M; H¨ K°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M €Q i`„M; M?Q i?mv iX

*m°+ +?B M pW KÈB #„i ç–m K¨ >² o•M L;?B M ç½ M?"M ` M¨M; ?Q¨M iQ¨M F?¬M
ç¨M ¬M; i`mM; MB M €Q i`„M; M?Q i?mv iX >² o•M L;?B M +U+ F€ FBM? M;¢+- i¢B
+QÌM; ç¢B M?Q p"v\ G¢B +ÁM /MM; FB K- i?B M FB K u M h?QÆM; h?B M5 L;QÌB
+¦ M;?2 M¦B [m - M?QM; F?¬M; M;Ì `^M; u M h?QÆM; h?B M b) K¢M? M?Q p"vX

JÈB ç–m >² o•M L;?B M ?Q¨M iQ¨M v m i? - M?QM; M¨M; /M ;b +kM; H¨ + Q i?O i`Q
i? H¨ H"T iS+ bY /KM; ?² +?B i•K FBM?X L¨M; Hmv M ?² +?B i•K FBM? ç M +U+ ç
FBM? i?b i` M #–m i`ÌB M?Q # v ç M KMB ?QÆM; M? M? - i?•M ?bM? >² o•M L;?B

@ *9i5

L;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M €Q i`„M; M?Q imv i- F?m¬M K†i çB M i` B ?Q¨M K„ ?ûi

@ h•K T?€T /K /¶ M?Q p"v K¨ M;QÆB +kM; /€K /MM; i`QÈ+ K†i i \

>² o•M L;?B M K†i #B M i€B M?Êi- ?B M M?B M H¨ #` T?€ +¬M;X

u M h?QÆM; h?B M H¢M? M?¢i M¦B,

@ EB K +O i F?¬M; i?Q+? +?ûK ç¨M #¨- i +?Q M;QÆB i`QM; pÁM; # ;B•v +9i çB

>² o•M L;?B M M;?2 M¦B p”v i?b KWM; `Ð- K°i ;B•v HB M +9i- M¨M; +ÁM +?Q Km®
M m +ÁM Î ç•v i?b +?„+ +?„M b) #` M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M çB M i` B ;B i +? i>
i`mM; MB M çB M i` B M¨v i?”i [m€ F?OM; #®- M¨M; t T i?S M,K KQÆB i`QM; L,K
Î i`QÈ+ K†i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M çB M i` B F?¬M; +¦ +?9i bS+ T?ªM F?€M;X
i`mM; MB M çB M i` B 2 `^M; +¦ i? Î i`QM; KQÌB ?¨M; ç–m L,K JQÆB h?B M "ªM;-

h?B M EB K u M h?QÆM; h?B M- i?”i H¨ +€B i M ç€M; bÊX

h`”M +?B M M¨v K°i H¨ Î # M M;Q¨B /B i?’i ç` - ? B H¨ >² o•M L;?B M F?¬M; i?”i
i? v m +°M; i? K #` T?€ ?ÄM; K°i K¬M +¬M; T?€T- +?Q M M h?B M "ªM; L;¼+ "B
+?B M- p` i`Q i?S M,K KQÆB pšM H¨ >² o•M L;?B M +?S F?¬M; T?ªB u M h?QÆM;

u M h?QÆM; h?B M M;²B # +? tm®M;- +–K #bM? `QÊm U+ K°i M;KKX u F?¬M; ;?
m®M; K°i M;KKX

"¶M; M?B M u M h?QÆM; h?B M M;?2 +¦ iB M; M?` ?² /m /QÆM;X

u M h?QÆM; h?B M M¦B,

@ - H¨ *?m bQ ç ?ª\ _ K†i çBX

J°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M i?Q bBM? b–m F?´ FûQ M?` ?² tm’i ?B M Î F?¬M; t -

u M h?QÆM; h?B M KdK +QÌB M¦B,

@ L;?2 M¦B i`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m M;QÆB #` >Q M; *?B hY i`mv b€i- ç€M? F?¬M; H

*?m h? M? >mv M ;”i ç–m M¦B,

@ >Q M; *?B hY ç9M; H¨ F, M;mv M +?B iY- i?U+ HU+ ?B M M v +O ;½ Î i`QM; h?
?¨M; KQÌB K’v p¨ ç M; F?¬M; M;WM; iB M #°X

@ ±- p”v b Q- i? i?b i `’i i`¬M; +?ÌX

J„i u M h?QÆM; h?B M H¦2 iB b€M;- ?B M M?B M +?Ì KQM; +¦ i? ç’m +MM; >Q M
KQM; +?Ì H¨ +?†i +€B ç–m +?¦ +O >Q M; *?B hY tm®M;X h`QM; K„i u M h?QÆM; h
H M p,M KBM? +ªM?- K°i >Q M; *?B hY #bM? i?QÌM; M¨Q ç€M; HQX

*?m h? M? >mv M M¦B,

@ L;Q¨B ` ;–M ç•v /QÌM; M?Q tm’i ?B M K°i •K *?B hY Gw h?€B aYX •K *?B hY G
+? i l¬M; >mv i h`¢+? p¨ *?m h?B M L?•M- ? B + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;X

u M h?QÆM; h?B M p K†i #B M `’i [m€B H¢- M¦B,

@ •K *?B hY Gw h?€B aY\

J¬B *?m h? M? >mv M +QM; H M- /QÌM; M?Q +¦ +?9i i?9 p`X

u M h?QÆM; h?B M M;?B ?Q†+ M¦B,

@ >bM? M?Q •K *?B hY M M H¨ i +?S\

u M h?QÆM; h?B M p K†i [m€B /` M¦B,

@ >bM? M?Q •K *?B hY H¨ i KÈB ç9M;\

u M h?QÆM; h?B M- •K *?B hY5

E?¬M; b B- u M h?QÆM; h?B M +?QM? H¨ •K *?B hYX

h`QM; i`mv M i?mv i •K *?B hY K¼B M;QÌB ibK MY M;¨v ?¦ ` H¨ Î ç•vX

. M? iB M; F?¬M; HÈM- iQÆM; çQÆM; T?M ?ÊT M;mv M i„+ +O •K *?B hYX

L?QM; p'M ç #•v ;BÌ H¨ u M h?QÆM; h?B M M m ç½ H¨ •K *?B hY- p"v T?Q i`QÈ
#MM; T?€i- i®+ ç° im ?¨M? K†+ /M Î h'M [m®+ +QB M?Q M? M? M?QM; i¢B i`mM; Q
#bM? i?QÌM;- F?¬M; tSM; pÈB / M? ?B m •K *?B hYX

*?m h? M? >mv M +¦ #B i pB + M¨vX L m M¦B i` M çÌB M¨v B ?B m `ä u M h?QÆI
+?„M H¨ *?m h? M? >mv MX

u M h?QÆM; h?B M ç9M; H¨ i?"i H¨ •K *?B hY- i?QÌM; i?b •K *?B hY p¨ E?Q o"M h
tm'i i? X L?QM; H–M M¨v ` M;Q¨B w Km®M- •K *?B hY tm'i i? bÈK ?ÆM ;–M M;¨M

>ÆM M[H9+ i`QÈ+ u M h?QÆM; h?B M Î i`mM; QÆM; i?B M i`B m #` ç ûT- F?Q p
b m- E?Q o"M h?'i hY H–M HQÊi tm'i i? F?Q p"M +°M; ?QÎM; KÈB ?B M ` F?Q p
hB T i?2Q u M h?QÆM; h?B M K°i çQÌM; i?ŠM; iB M- ;QK ;¦T iQ+? Hkv F?Q p"M M
#MM; T?€i- F?Qªm; i?ÌB ;B M M¨v i®+ ç° im ?¨M? M? M? ç M F?¦ i? iQÎM; iQÊM;
hY `²BX

æ•v KÈB H¨ bU i?"i +O u M h?QÆM; h?B MX

h'i M?B M #ªM i?•M u M h?QÆM; h?B M +¦ i?B M T?9 +U+ F€ FBM? M;QÌB- i?B M
F?¬M; T?ªB ;Bª /®BX

"ÎB pb •K *?B hY u M h?QÆM; h?B M bÈK tm'i i? M?'i H¢B H¨ /MM; FB K- F i [mª
EB K *?B hY F?¬M; #^M; •K *?B hY bBM? bÈK- p¬ ?bM? i`mM; #` •K *?B hY u M h?
F?¬M; Qi F?Q p"M H¨K EB K *?B hY F?€ v m i`QM; E?Q o"M h?'i hYX *MM; H9+ ç¦
h?QÆM; h?B M p¨ EB K *?B hY p K†i F?Q +?'i ?ÆB ;B®M; M? mX

h'i +ª #Q ˜M ç M ç•v ;BªB [mv iX

L?QM; #•v ;BÌ u M h?QÆM; h?B M p¨ *?m h? M? >mv M +¦ çB m M;Q¨B w Km®MX

•K *?B hY Gw h?€B aY KÈB iQ€i ` M¨v H¨ B p"v\ *¦ i? ;B i ? B + Q i?O L,K JQÆB
M?B M F?¬M; T?ªB M;QÌB #bM? i?QÌM; `²BX

u M h?QÆM; h?B M #B m ibM? ?ÆB ç´B- M¦B,

@ *¦ H) H¨ K°i M;QÌB ;B®M; M?Q GK+ L;mv MX

*?m h? M? >mv M /Q /U M¦B,

@ v M;QÆB H¨

u M h?QÆM; h?B M M¦B,

@ æ9M; p"v- + Q i?O i? ;B M M¨v F?¬M; T?ªB i'i +ª ç m H¨ p,M KBM? +?mv M i? ?
HÊB ?¢B- pQ /K +¦ i? ` +?9i M;Q¨B w Km®M- pQ /K M?Q GK+ L;mv M- +¦ H) Gw h
M?Q i? X

æ9M; p"v- i`QM; +äB i`ÌB ç'i +¦ `'i M?B m M;Q¨B w Km®MX *?QM? pb i`¨M M;"T #'
i?9 p` M?Q p"vX

h? ;BÈB çÆM çB m i?'i +?€M- i? ;BÈB M?B m K¨m b„+ KÈB H¨ H) T?ªBX

@ *kM; `'i +¦ i? X

*?m h? M? >mv M ;"i ;M M¦B,

@ u M bQ ?mvM?- M;QÆB ç`M? F?B M¨Q i?b çB i?€B +´ p,M KBM? +QÈT ?Q M; +?

u M h?QÆM; h?B M ?ÌB ?Êi M¦B,

@ *?Ì K°i i?ÌB ;B M çBX

GK+ L;mv M # v i?ŠM; ?QÈM; T?QM; +?B p,M KBM? ç iB T iK+ Hmv M õ"€+? "¢B

S?QM; +?B p,M KBM? Î ;¦+ i•v M K i`mM; QÆM; i?B M i`B mX

*?¶ M¨v +€+? T?€T +´ p,M KBM? F?¬M; iQM? [m€ t - M¦B F?¬M; t w H¨ H'v i®+ ç°
+?S F?Qªm; +€+? i?"i bU H¨ ?¨M; S+ S+ S+ S+ p¢M /†KX G'v i®+ ç° +O GK+ L;mv
H¨ iW M?Q +?B p,M KBM? ç M T?QM; +?B p,M KBM?X *Y HÈM +O T?QM; +?B p,M
+O M?Q +?B p,M KBM?X

æ•v H¨ K°i +€M? +Y F?€ iU /Q5

.QÌM; M?Q +¦ ;B¦ #'i i"M ç M; i?´BX

GK+ L;mv M çSM; M;Q¨B T?QM; +?B iB m i?B M i? ;BÈB K¬M- M¦B,

@ EB K J¬M GK+ L;mv M iB M ç M tBM ;†T5

o®M M?[M; i?O p +?ŠM; i? K ç w M?QM; M;?2 #¦M +?[EB K J¬M GK+ L;mv M H'
J¬M GK+ L;mv M +?QM? H¨ M?•M p"i F?€ M´B iB M;b ?B M M v- [m +?®+ H€i HB
ç–m +?QM? H¨ S?QM; hBM? hBM? p¨ i? iY +O ;½- L;mv i J` æ *ÆX

L;mv i J` æ *Æ M¦B,

@ Jm°B T?m- F?¬M; M;Ì M;QÆB ç M T?QM; +?B p,M KBM? M? - ?B K +¦ ?B K +¦X

L;mv i J` æ *Æ +¦ 'M iQÊM; F?¬M; i pÈB GK+ L;mv MX S?QM; hBM? hBM? i?b
+MM; GK+ L;mv M b€M? p B F?€M; ç`+? M M [m M ? +kM; F?¬M; i²BX

S?QM; hBM? hBM? F?m¬M K†i i` K,M; i?'v GK+ L;mv M i?b MÎ MK +QÌB- M¦B,

@ >B K i?"i ç'v- F?€+? [mw F?€+? [mwX

*MM; çB +ÁM +¦ S?QM; JBM? v- S?QM; JBM? L;mv iX

S?QM; JBM? v KdK +QÌB M¦B,

@ E?€+? [mw iÈB +Y - i?"i H¨ pBM? ?¢M?X

S?QM; JBM? v Î p,M KBM? i?€M? ç` +kM; +¦ +MM; GK+ L;mv M i€+ +?B M- F?B '
h?B i *?O M m F?¬M; M?Ì GK+ L;mv M +Sm ;B9T i?b 2 `^M; ;½ bÈK +? i `²BX S?Q
Hmv M i¢B T?€T +´ p,M KBM? +¦ +?9i ;B ibM? pÈB ?„MX

S?QM; hBM? hBM?- S?QM; JBM? v Î T?QM; +?B p,M KBM? +¦ ç` p` F?€ + Q- ?¼
M?Q p"v- H–M M¨v ç M T?QM; +?B p,M KBM? +Æ #ªM t2K M?Q i?U+ ?B M çQÊ+ KK

GK+ L;mv M iB M p¨Q T?QM; +?B p,M KBM?- T?€i ?B M T?QM; +€+? FB M i`9+ F?
*?¶ M¨v `'i M?B m T?QM; Î +mM; çB M H¨ i`¬B M´B i` M i`ÌB- F?¬M; M?bM i?'v K•v
M? #²M;- i`¬M; F?€ H¨ [m€B /`X

GK+ L;mv M M;„K M;?Q i`QM; +?®+ H€i- i`Á +?mv M pÈB ç€K S?QM; hBM? hBM?
ç`M? H–M M¨v iÈB ç•vX

G9+ i?®i HÌB i?b GK+ L;mv M +¦ +?9i H9M; i9M;X

.M b Q K¶B K°i p,M KBM? +ªM? ç m H¨ ç¢B M?•M p"i FBM? i?B M ç°M; ç` - M;QÌB
i v- F?¬M; T?ªB Km®M F m M;QÌB i ç€M? H¨ M;QÌB i b) M;?2 i?2QX

S?QM; hBM? hBM? #m²M +QÌB M¦B,

@ *€B M¨v i?b F?¬M; i?¨M? p'M ç - H9+ i`QÈ+ +?O T?€T +´ p,M KBM? +¦ ;YB K°i T
+?O T?QM; +?B p,M KBM?- F?B M T?¦ +?O T?QM; +?B p,M KBM? ç'm pÈB M;QÆB
i`QM; M?QM; +?O T?€T +´ p,M KBM? çQ+? i?•M pB i i?Q i?b +?9M; i i'i M?B M H

S?QM; +?B p,M KBM? Hm¬M çB i?2Q T?€T +´ p,M KBM?- i`QM; T?•M +?B i? HU
*?O T?€T +´ p,M KBM? iU KbM? pB i i?Q i?b K¼B +?mv M F?¬M; i?¨M? p'M ç X

hB T i?2Q H¨ +MM; # p` T?¦ +?O p,M KBM? +O T?QM; +?B p,M KBM? ` i vX

L;QÌB i?S M?'i ` i v H¨ S?QM; ©M? T?¦ +?O p,M KBM? i?m°+ T?QM; +?B p,M KBM
KBM? F?¬M; ?B M i?•M- ;½ M?Q H¨ +€B #¦M; b) F?¬M; H° i`QÈ+ K†i M;QÌB i X o` M

H9+ +¬M; FQ+? i?b GK+ L;mv M +¦ i? M? M?¨M; +?¦M; KQÌB +?d K¨ F?¬M; i?m X
T?¦ +?O p,M KBM?` +?B m i?”i bU i?b GK+ L;mv M pšM H¨ i?’i #¢B- ç•v H¨ H–M #

o` i?S ? B H¨ S?QM; h?QÆM; T?¦ +?O p,M KBM?- K°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB
L;mv M T?€i ?B M iQM? +€+? M;QÌB M¨v ?ÆB ;B®M; pÈB *?m h? M? >mv M M?QM
S?QM; h?QÆM; T?¦ +?O p,M KBM? +kM; H¨ M;QÌB ç¨M ¬M; +¦ +?mv M `B M;- ;½
KÄM; `’i M?Ä- M?QM; ;½ ç®B T?¦ GK+ L;mv M F?¬M; /MM; ç Q K¨ H¨ ?ÆM KQÌB +

o` i?S # ` i v H¨ T?¦ +?O T?QM; +?B p,M KBM?- p` + Q i?O +¦ i? b€M? p B +MM;
H9+ Î çdM? + Q- ç½ H¨ i€K T?€T HU+ F, M;mv MX T?¦ +?O T?QM; +?B p,M KBM? +¦
çÐ ç M +?d i?S # KÈB i?m - ç•v H¨ i?U+ HU+ imv i ç®B t T p¨Q i`QM; L,K JQÆB h
+´ p,M KBM? pB i i?Q +?d M¦B [m HQ K°i +•m- +¦ i? çÐ K°i +?d K°i F, M;mv M T
’v ;½ +ªK i?’v GK+ L;mv M iB M #° [m€ M? M?- ç9M; H¨ #B M i?€B- +¦ i? ç M KS+
>Q T?€T h?€M?X E i [m KÈB [m v H¢B i?b i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M H¢B iB M
K¨ F?¬M; i?m - [m€ v m M;?B i `²BX

djeX *?QÆM; RkdN Y Rk3y, :†T G¢B aQ S?B hB M

GK+ L;mv M /€K F?B m F?Q+? >Q M; *?B hY F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ HwX

S?¦ +?O T?QM; +?B p,M KBM? #’i ;B€+ i`¬M; +?Ì p¨Q GK+ L;mv M- #•v ;BÌ +€+? +
/B m- M m ?„M +¦ i? K m +?¦M; i`QÎM; i?¨M? i?b +¦ H) i? HU+ # M KbM? b) i? K
pB + `’i ç€M; KWM;X

GK+ L;mv M F?¬M; Î H¢B T?QM; +?B p,M KBM? # Q H•mX æ€K S?QM; hBM? hB
M?QM; M;?o ç M # KQÆB M,K b m i?b h?B M Gw T?¦ +?O p,M KBM? b) tm’i [m M
HU+ F, M;mv M- +ÁM Km®M T?•M i?•v L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?- M;?o ç M çB m
?„M F?¬M; i? M¨Q /WM; #QÈ+ +?•M çQÊ+X

æ9M; p”v- +¦ H9+ KbM? F?¬M; i? M;WM; H¢BX

hmv `^M; M;WM; H¢B M;O K°i ;B’+- m®M; ?ÈT `QÊm H¨ +?mv M `’i i?QªB K€BX

h`QM; T?QM; +?B p,M KBM? ?„M T?€i ?B M #¨M i€M M?B m M?’i pšM H¨ Gw h?€B
K†i K¶B H–M ç m H¨ H€i b m #B M K’i- K¶B H–M tm’i ?B M ç m +¦ +?B M iQ+? FBM
+?ûK l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B M L?•M- p•M p•M p¨ p•M p•M- +U+ F€ ç€M; bÊX

GK+ L;mv M KdK +QÌB `ÌB F?ÄB T?QM; +?B p,M KBM?X

a m F?B çB F?ÄB T?QM; +?B p,M KBM?- GK+ L;mv M bmv M;?o M M çB ç•m #•v ;B

æ¢B F?€B i? HU+ # M T?€T +´ p,M KBM? p¨ pä +´ p,M KBM? +ÁM +¦ T?O +?B p,M K
Kšm p,M KBM?- i?€M? [m M; p,M KBM?- i€M +?B p,M KBM?- HQM; +?B p,M KBM?-
KBM?- ?Ä +?B p,M KBM?- /¢ +?B p,M KBM?- çB m +?B p,M KBM?- +–K +?B p,M K

æ K iÈB ç K HmB i`QM; ç¦ ?ÆB +¦ ;B Q ibM? pÈB KbM? +?QM? H¨ i?B M Kšm p,M
p,M KBM? Q\ h?¬B çWM;- KÈB M;?o ç M #®M +?[+?OM; K½ F, M;mv M H¨ GK+ L
+?mv M F?¬M; i®i- F?¬M; FB K çQÊ+ ç€M? `MM; KbM?X h?¬B çB- FB M [mv i F?
M?’i ç`M? b) F?¬M; çB i?B M Kšm p,M KBM?- #®M +?[+?OM; K½ F, M;mv M +¦ HU

GK+ L;mv M Î F?¬M; i`mM; i`¬B M´B- i`QM; T?9i +?®+ F?¬M; #B i M M çB ç•m ç•v

J°i M;¨v M¨Q ç¦- GK+ L;mv M ç€T tm®M; K°i iBM? +–m- i` M iBM? +–m M¨v p®M +
M?QM; ç€M; iB + F?B ’v >Q M; *?B hY Km®M /B i EB K J¬M- +m®B +MM; i´M; #°
>mv M K M; çB M M T?•M ç¨ +kM; #B M K’i M; v b m ç¦X GK+ L;mv M çSM; i` M T
K°i KªM? T? iQ+?X

N 5

*¦ K°i iQM ?B m +–m +SmX EB K J¬M +¦ iQM ?B m `B M;- H¨ KÈB F?„+ F?¬M; H•m

GK+ L;mv M iªM ` i?–M i?S+ +¦ M;?2 iB M; #¨M i€MX

@ L;?2 M¦B ;–M ç•v +¦ K°i i?m°+ ?¢ + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; #„i K°i +¬ ;€BX

@ .QÈB i v + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ` i v ?ª\ *¬ ;€B FB +¦ i?•M T?"M ;b p"v

@ E?¬M; #B i M[- M?QM; M;?2 M¦B M¨M; i i M H¨ aQ S?B hB MX

GK+ L;mv M M;?2 p"v iBK `Èi +€B #`+?- /'m p i +–m +Sm KÈB- aQ S?B hB M5

*?„+ H¨ bQ Km°B +O KbM? `²BX aQ S?B hB M b m M¨v +kM; #€B p¨Q K¬M ?¢ h?€
K°i bQ T?K pÈB GK+ L;mv MX

aQ S?B hB M5 h`QM; ç–m #'i ;B€+ ?B M ` i?B m M[+–K FB K i? M? H M?Q iB M

L;QÌB i?B m M[M¨v poM? pB M

u M ioM? Hmv M FB K- v M ioM? i,M; i?U+ HU+ +O KbM?X

æ½ i?"i H•m F?¬M; +¦ ;†T i?B m M[v M ioM? K¨ i? M? H M?Q iB M M¨v- F?¬M; M;

aQ S?B hB M ç½ T?€i ` iQM ?B m +–m +Sm i?b i'i M?B M KbM? T?ªB çB +Sm `²B

æ•v H¨ ç¢Q M;?o ç²M; K¬M- ?m®M; +?B aQ S?B hB M H¨ K°i i`QM; i?B M i¨B FB K
i¨B- KbM? Km®M T?K+ ?QM; FB K ç¢Q i?b #'i +S i?B M i¨B FB K ç¢Q M¨Q +¦ i? +
hY ? i i?m®+ +Sm +?[i?b i'i M?B M H¨ M;Q¢B H X G¢B M¦B KbM? p¨ aQ S?B hB

Jm®M +Sm aQ S?B hB M i?b i`QÈ+ iB M T?ªB t€+ ç`M? M;QÌB ç¦ Î ç•m ç½X

GK+ L;mv M M?Q€M; M;QÌB ç€T tm®M; i`QÈ+ K†i K'v M;QÌB ç M; #¨M i€MX

GK+ L;mv M H¢M? M?¢i ?ÄB,

@ _ i v H¨ i?m°+ ? B +O p` + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; M¨Q\

hmv M?B M T?€i ` F?Q i? ;–M pÈB +'T p,M KBM?- F?B M K'v + Q i?O i? ;BÈB +
tm®M;X *'T #"+ +O GK+ L;mv M FûK t p,M KBM? +ªM? M?QM; Km®M ç€M? i? ;
+?d #9M; i v K°i +€B H¨ tQM;X

J'v i? ;BÈB +ªM? ç M; #¨M i€M ¦ M;QÌB H"T iS+ M¦B,

@ G¨ i?m°+ ?¢ +O æ² h * Q hB M t T ?¢M; #®M KQÆB i€K i`QM; + Q i?O L,K JQÆ

@ æ² h * Q hB M t T ?¢M; #®M KQÆB i€K\

GK+ L;mv M FBM? M;¢+ M¦B,

@ J°i æ² h * Q hB M #bM? i?QÌM; +kM; /€K p M? p€Q M?Q p"v\

>„M M¦B HÌB M¨v F?B M K'v i? ;BÈB +ªM? Km®M F?¦+ `ÁM;X *€B ;b K¨ æ² h * Q
* Q hB M H¨ ç¢B M?•M p"i i`QM; i?B M ç` - M¦B +?QM? t€+ ?ÆM i?b + Q i?O L,K J
H¨ ?¢M; MÄB / M? +´ FBK p M; /°B +ª- B K¨ +?ŠM; H¨ HQ¢B iB m /B i p¬ b® i? ;B
v i? M? MB M M¨v `®i +m°+ H¨ ç¢B i?–M M¨Q p"v i`ÌBX

Gw /Q GK+ L;mv M M¦B p"v H¨ pb *?m h?B M L?•M ?¢M; i?S #®M KQÆB b€m- l¬M;
KQÆB #ªv ç m ;K+ /QÈB i v GK+ L;mv M- +?d +¦ i? K¨ i?¬BX *m°+ +?B M +m®B +
L;mv M M? M?¨M; ;BªB [mv i *?m h?B M L?•M- l¬M; >mv i h`¢+?- `²B ?'T i?m ?
pÐ +O ? B M;QÌB- i?U+ HU+ i,M; H M +?Q M M KÈB F?¬M; ç K„i æ² h * Q hB M
>mv i h`¢+?- *?m h?B M L?•MX

GK+ L;mv M ?ÄB,

@ o"v +€+ M;QÆB +¦ #B i +?¶ æ² h * Q hB M p¨ i?m°+ ?¢ Î ç•m F?¬M;\

h`QM; K'v i? ;BÈB +ªM? +¦ K°i M;QÌB M¦B,

@ æ² h * Q hB M i?Q+? M?'i ;B i M;QÌB- i?m°+ ?¢ +O ;½ +kM; ?¼+ i?2Q T?QM; +
+€B +¦ F?ª M,M; #` K¦+ K„i M M ç•m /€K H¢B ;–M- M M F?¬M; i? M¨Q #B i +?¶ ?„M

GK+ L;mv M M;?2 i?'v +¦ Hw- bU i?"i ç9M; H¨ p"v- t2K ` +?d +¦ i? iU KbM? ibK FB

*?ÈT K„i GK+ L;mv M ç°M;- i®+ ç° M?Q çB M- i?–M MB K T?¦M; ` ibK iÁB #®M T?

GK+ L;mv M `ÌB çB- K'v i? ;BÈB +ªM? +ÁM H¢B ç m tb t–K- +¦ i? t2K i?QÌM; æ²
i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; i?b ç¦ H¨ ç¢B i?–M M¨Q\ L?QM; i`QM; i?Q€M; +?®+ F?-
+?QM? t€+- F?¬M; i? ç€M? ;B€ çQÊ+ GK+ L;mv M `®i +m°+ H¨ M?•M p"i M¨QX

GK+ L;mv M Î F?¬M; i`mM; [mûi i?–M MB K- ibK i?m°+ ?¢ æ² h * Q hB MX

GK+ L;mv M [mûi i?–M MB K F?QªM; +€+? H¨ K'v p¢M /†K- ç•v +?QM? H¨ i?U+ H
M m H¨ p,M KBM? +ªM? i?b i?–M MB K [mûi K'v +?K+ p¢M /†K +kM; #bM? i?QÌM;X
F?Q i`QÆM;- i?–M MB K [mûi [m K'v i`,K p¢M i?"K +?Q H¨ K'v M;¨M p¢M /†K tªv
i`QM; i?–M MB K +O M;QÌB ç¦- F?¬M; i? HW /®BX

GK+ L;mv M pW # v pW H'v H¨K H¢- M?[M; M;QÌB M¨v i¢B b Q Km®M #„i aQ S?B
H¨ F?¬M; +¦ ;b ç€M; ;B€ F?B M + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ` i v KÈB ç9M;X

GK+ L;mv M pW çB i?W i?,K /Á- `®i +m°+ T?€i ?B M K°i ç€K M;QÌB ç€M; M;ÌX

>„M i?m H¢B i?–M MB K # v çBX

æ¦ H¨ K°i ç€K M;QÌB K†+ ç² K¨m K€m- +¦ ?ÆM KQÌB M;QÌB- K¶B F HQM; ;B„i K°
T?ªB i`QÌM; ç Q- çÆM ç Q #bM? i?QÌM; K¨ H¨ iWM; i? M? ç² ç Q- ç² ç Q `'i HÈM p
ç² çÄ i?U+ HU+ i?'T M?'i +Ð i? ;BÈB +ªM? i?'i i–M;- K¢M? M?'i H¨ i? ;BÈB +ªM?

s2K /B M K¢Q ç€K M;QÌB ?ÆB ;B®M; >mv i æ *?9M; i?m°+ ?¢ æ² h * Q hB MX æ
* Q hB M +¦ K°i ç€K >mv i æ *?9M;X *€B ç€K >mv i æ *?9M; M¨v F?¬M; +¦ +?mv
;B i M;QÌB i¨M M?šM- #ÎB pb +¦ + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; +?®M; HQM; M M `

*?9M; F?¬M; /€K ç®B T?¦ p,M KBM?- /M b Q p,M KBM? bQ pÈB + Q i?O L,K JQÆB h
`'i M?B m- +?9M; +?mv M K¬M ;•v +?mv M pÈB K¬M T?€B- K¶B +€+? K°i i?ÌB ;B
;B i M;QÌB- /M H¨ KQÌB K¬M T?€B K¢M? M?'i +kM; F?¦ i`€M? F?ÄB ç°+ i?OX h`Q
H–M +kM; #` ç€K >mv i æ *?9M; pQÆM K i`ªQX

GK+ L;mv M F?¬M; +?9i F?€+? b€Q- /MM; T?€T HU+ #„i H'v ç€K M;QÌB M¨v- ç•v
+O ?„M- KQÌB M;QÌB +'T i?B M i¬M GK+ L;mv M pW ` i v HB M #„i ;B[çQÊ+ M;
M;QÌB +'T K pQÆM; M´B iB M; t'm t F?OM; #® #•v ;BÌ Î i`QÈ+ K†i GK+ L;mv M
HU+ ?B M M v +O ?„M ç½ +QÌM; ç¢B ?ÆM i'i +ª M;QÌB EB K J¬M iW tQ ç M M vX

"„i H'v KQÌB M;QÌB +'T i?B M i¬M i?b GK+ L;mv M KÈB i?QM; i?ª #QÈ+ ` X

æ€K >mv i æ *?9M; pšM `'i p M? p€Q M¦B,

@ h M FB - b Q /€K i`¦B +?9M; i \ *?9M; i +?QM? H¨ i?m°+ ?¢ +O æ² h * Q hB M

GK+ L;mv M +?„T i v b m HQM;- M¦B,

@ h i M H¨ GK+ L;mv M- EB K J¬M GK+ L;mv MX

> B +?[GK+ L;mv M i?®i ` - >mv i æ *?9M; v M ioM? H¢BX GK+ L;mv M H¨ M?•M
ç` X

L?QM; pšM +¦ p¨B >mv i æ *?9M; p M? p€Q M¦B,

@ *ÁM F?¬M; K m i?ª +?9M; i \ *?9M; i H¨ i?m°+ ?¢ +O æ² h * Q hB M ç¢B M?•M
M?¨ M;QÆB M´B iB M; M?QM; +ÁM F?¬M; +¦ iQ +€+? F?B m +?B M pÈB + Q i?O L

GK+ L;mv M +QÌB F?)- #9M; i v- i?m M iB M ;B i K'v >mv i æ *?9M; KÈB `²B +ÁM
v M H†M; çB M?B mX

@ h®i H„K- #•v ;BÌ +¦ i? ;BªB i?Q+? i¢B b Q +€+ M;QÆB Km®M i`mv #„i aQ S?B h

>mv i æ *?9M; KÈB ç–m F?¬M; +?`m ?û `,M;- GK+ L;mv M M? M?¨M; ;B i K°i i M

@ G–M M¨v i +?d ç`M? i?ª K°i M;QÌB- B M¦B ` M;mv M M?•M i`mv #„i aQ S?B hB

GK+ L;mv M Hm¬M F?¬M; i?Q+? ;B i M;QÌB- M?QM; >mv i æ *?9M; €+ / M? M´B
+?9M; F?¬M; +¦ +?9i ;€M? M†M; i•K HwX

>mv i æ *?9M; +ÁM H¢B #bM? i?QÌM; p M? K†i M?QM; i`QM; tQÆM; bÊ +? i M?'i-
` M;mv M M?•M #„i çB aQ S?B hB MX

GK+ L;mv M M;?2 MY M;¨v KÈB ?B m H¨ +?mv M ;bX

h?b ` aQ S?B hB M F?¬M; çÆM ;BªM- M¨M; H¨ p,M KBM? +?B i? X

_®i +m°+ i?b +€B ;b H¨ p,M KBM? +?B i? \

o,M KBM? +?B i? H¨ +QM +QM; +O i`ÌBX

L;QÌB F?€+ /M H¨ B Km®M i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? H¨ p¬ p¨M F?¦ F
GK+ L;mv M +¦ ç¢B F?Q p"M H9+ i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? +kM; #` I
F?B m +?B M- +?B M i` M?- M¦B F?¬M; +?WM; b) çB tm®M; bm®B p¨M; Hm¬M- T?
#QÈ+ p,M KBM? +ªM?X

o,M KBM? +ªM? çQÊ+ ;¼B H¨ M;QÐM; +Y i?S M?'iX

L?QM; +?mv M ;b +kM; +¦ M;Q¨B w Km®MX

oQ /K M?Q p,M KBM? +?B i? ?Q¨M iQ¨M H¨ M;Q¨B w Km®MX

o,M KBM? +?B i? H¨ i? +?'i i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? F?¬M; K'v F?
+?B M F?„T MÆB- çQÊ+ ç M p,M KBM? +?B #¨M ç m +?S ç–v i?b +¦ K°i T?–M M„K
KBM? +ªM?X o,M KBM? +?B i?Q +¦ M,K K°i T?–M KQÌB M„K +?„+X E?Q€M; i? F€
i`ªB [m ? B +?O p,M KBM? im +?dM? #B M i?¨M? # KQÆB # #¢B p¨ +?d +¦ M;QÌB
çQÊ+ i?b +?d F?QªM; K°i T?–M M„K +?„+- çO i?'v i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM
ç¢Q M¨v +?d +–M tm'i ?B M i?S ;b +¦ i? i,M; M„K +?„+ i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M
T?–M p¢M +kM; b) i` M? ç M ç–m `ÆB K€m +?ªvX

o,M KBM? +?B i? H¨ i`ÌB bBM? +¦ #®M T?–M F?ª M,M; i?¨M? +¬M; i`MM; FQ+? MY

"®M T?–M5

>® +? - iÈB #®M T?–M5

æB m M¨v F?B M #'i +S B +kM; T?ªB +?YB i? X

L;QÌB +¦ çQÊ+ p,M KBM? +?B i? +?d +–M +® ;„M; +?9i M[i?b F?ª M,M; i`MM; FQ
+U+ F€ HÈM- çÆM ;BªM ?ÆM #'i +S BX L?QM; HQ¢B p,M KBM? +?B i? M¨v +U+
F, M;mv M F?¬M; i?'v K°i M;QÌBX Zm€B /` M[H¨ HQ¢B p,M KBM? +?B i? M¨v pW
T?ªB K°i M;QÌB K¨ ç`M? i`QÈ+ H¨ ? B- Hm¬M M?Q p"v- F?¬M; +¦ M;Q¢B H X

h?2Q Hw i?b M;QÌB +¦ p,M KBM? +?B i? Km®M t¬M; M;QÐM; +Y i?S M?'i / /¨M; '
b im i?¨M? p,M KBM? +ªM? KÈB ç9M;X

L?QM; i`QM; H`+? bY p¬ b® F, M;mv M p,M KBM? +?B i? `'i Qi F?B i`MM; FQ+? M
M?Q i? F?¬M; T?ªB /Q #ªM i?•M p,M KBM? +?B i? K¨ H¨ pb M?[M; M;QÌB F?€+- i
i?b +¦ i? i`€+? p,M KBM? +?B i? X

o,M KBM? +?B i? H¨ K°i i? +?'i F?€ H¨ [m€BX

h? +?'i M¨v M?Q i? M¨Q\ *¦ i? H'v +€+? ç†+ #B i Hmv M ?¦ - `9i çB p,M KBM? i?–
#` `9i ` p,M KBM? i?–M ?Q i?b M;QÌB p,M KBM? +?B i? b) +? i- /MM; p,M KBM?
T?–M;mv M F?Q ?ª M,M; i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?X h`r+¦ FB ç½ M¦B
F?ª M,M; i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? HB M i` M? # ç–m- +?S çWM; M¦B

i`QM; H`+? bY tQ FB K°i F?B tm'i ?B M p,M KBM? +?B i? i?QÌM; H¨ #` M;QÌB `
+MM; +? iX *?•M +?QM? ç¼i T?€ ç M p,M KBM? +ªM? +U+ F€ ?B K ?QBX

J†+ F?€+ M;?2 M¦B p,M KBM? +?B i? M m ç²M; w i?b +¦ i? +?O ç°M; i†M; K°i MY
KbM? +?Q M;QÌB F?€+X o,M KBM? +?B i? i†M; K°i MY i?b +¦ F?ª M,M; i´M ? Q K
ç M K°i T?–M F?ª M,M; i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?X L?QM; K¨ +€+? F
M†M; +?Q F?¬M; B H¨K- K°i H¨ pb p,M KBM? +?B i? b Q +¦ i? ? B i v /•M; i†M;\ >
bm'i i?b M?Ä ?ÆM `'i M?B m- p"v M M +?d +–M #„i H'v M;QÌB p,M KBM? +?B i? i?
`9i çB p,M KBM? i?–M ?Q X

æ9M; H¨ F?¬M; iQÎM; iQÊM; çQÊ+ aQ S?B hB M +?QM? H¨ p,M KBM? +?B i? - [m€

> M +?B + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; æ² h * Q hB M T?ªB i`mv #„i aQ S?B hB M

E?¬M; M;Ì aQ S?B hB M H¨ p,M KBM? +?B i? - ?ÆM M[p,M KBM? +?B i? tm'i ?B
M;QÌB FB b) H¨ BX

GK+ L;mv M +¦ +?9i iÁ KÁX

>„M iB M i¨B #„M ` p¨Q Hm²M; FB K +?d i`m b€i ? i >mv i æ *?9M; +ÁM H¢B- F?
K„iX *?ŠM; T?ªB KÈB `²B GK+ L;mv M M¦B H¨ K°i F?B M¦B ` M;mv M M?•M i`mv #
;B i +?9M; b Q\ h¢B b Q ç´B w p"v\ E?¬M; T?ªB ç²M `^M; GK+ L;mv M `'i ;B[HÌB ?

h?"i ` i?b ç€K M;QÌB M¨v F?¬M; `ä T?QM; +€+? ?¨M? ç°M; +O GK+ L;mv MX

æ®B pÈB [m•M iY i?b /MM; ç¢Q Hw [m•M iYX

æ¦B pÈB iB m M?•M i?b i'i M?B M H¨ /MM; ç¢Q Hw iB m M?•MX :B[HÌB pÈB iB m

J°i i? M? ç² ç Q Î F?¬M; i`mM; t i [m X

æ2K K°i MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? i` M F?¬M; i`mM; +?ûK i?¨M? ? B F?9+X

J€m- iWM; KªM; K€m #„M ` `ÆB i` M ç'iX

J°i p` •K i`–K +¬ i`+? ;B€M; tm®M;X

J°i M;QÌB ç¨M ¬M; K†+ ç² çÄ HQM; +äM; ç² ç T ç¢T i` M ?Q F?¬M; M?bM ç®B i?O-

@ JQÌB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? +€+ M;QÆB HB M ?ÊT Km®M +QÈT p,M KBM? +
[m€X

æ² h * Q hB M ?ÌB ?Êi M¦B- /QÌM; M?Q ;B i KQÌB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? HB M
M?Q ?9T +?€Q p"vX

*?mv M KÈB `²B `'i çÆM ;BªM- æ² h * Q hB M Î ç•v ibK K°i iB m i®i p¬ / M? i M ;½
MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? iÁ KÁ p¬ w ibK ` bU i?"i p p,M KBM? +?B i? X æ®B pÈ
i?b p,M KBM? +?B i? +¦ bS+ ?'T /šM iQ HÈM- çQÆM; M?B M ;½ +kM; #B i K°i Kb
L,K JQÆB h?B M "ªM; æ² h * Q hB MX

h? H¨ ;½ çB ibK +?QM MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? F?€+- Km®M H'v KQÌB MY #QÈ
T?¦ æ² h * Q hB MX

djdX *?QÆM; Rk3R Y Rk3k, æ² h * Q hB M

>¼ p®M +?Q `^M; KQÌB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? #„i i v M? m +?„+ +?„M i?¨M? +
hB MX

JQÌB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? M¨v t2K M?Q +¦ +?9i / M? iB M; i`QM; i?B M ç` -
GK+ L;mv M Î p,M KBM? i?€M? ç` i?b ;†T T?ªB- >² h?€M? æ *ÆX >² h?€M? æ *Æ
+O ?² +?B p,M KBM?- K'v M;QÌB F?€+ /M F?¬M; +¦ +?¶ /U +SM; M?Q i? M?QM; i
i X

JQÌB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? HB M ?ÊT +?„+ +kM; +¦ bS+ ç®B F?€M; +?SX

hmv M?B M- F i [mª H¨ ?¼ ç½ b B `²BX

JQÌB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? HB M ?ÊT ç®B K†i + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM
æ² h * Q hB M H¨ F?¬M; i? iQÆM; çQÆM; çQÊ+X

æB m M¨v i?"i bU H¨ FBM? F?OM;X

æ² h * Q hB M +QÌB F?)- + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; p¨ MY #QÈ+ p,M KBM? +
H +? p®M H¨ `'i HÈM H Q- KQÌB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? #bM? i?QÌM; K¨ +kM
"m²M +QÌB [m€X

* Q hB M +?d ;B i K°i i`QM; KQÌB M;QÌB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?- ;½ `'i ?B m F
F?¬M; M M ;B iX JQÌB MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? +¦ K°i MY H¨ +¦ +?¶ /U - F?¬M
F?B * Q hB M #¨v ` i?U+ HU+ imv i ç®B tm'i b„+- ` i v +?ûK K°i M;QÌB i?¨M? ? B
K2 +?'M ç°M; +K+ /B MX

*?QM M;QÌB F?€+ [mª M?B M #` KbM? `mM; ç°M;X

* Q hB M +?„T i v b m HQM; çSM; Î K†i ç'i M?m°K K€m- çB ?QÈM; i?B m M[i? M?

h?B m M[i? M? H M?Q iB M i v +–K iB M FB K- T?€i ?B M b„T F?¬M; +ÁM + M çª
i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; i? M¨v M¨M; T?€i ?B M K'i ? i bS+ HU+- i?"i ` i?b +¦ +
+?ŠM; +¦ i€+ /KM; ;b- #ÎB pb K°i ç–m M;¦M i v M¨M; +kM; F?¬M; M?9+ M?Q+? çQ
K†i * Q hB M b Q +¦ i? ç°M; ç"v çQÊ+ +?S\ hU M?Q GK+ L;mv M ç®B K†i +?O p,

* Q hB M M?bM ?QÈM; i?B m M[i? M? H M?Q iB M- M¦B,

@ o,M KBM? +?B i? - M;QÆB F?¬M; i`®M i?Q€i ç•m5 E?¬M; B +¦ i? iW i`QM; i v
B +Sm M;QÆB ç•mX h b) /MM; ?mv i i?O i`Wm HQM; T?€T `9i çB p,M KBM? i?–M

G9+ M¨v * Q hB M +?QM? H¨ i?–M- H¨ K - H¨ +?9 i /mv M?'i i`QM; i?B M ç` - ;½ +
+O K¼B M;QÌB +¦ K†iX >mv i i?O i`Wm HQM; T?€T H¨ K°i +€+? `'i i¨M M?šM- T?€
iB M +´ p,M KBM?X L;?2 M¦B iB M +´ p,M KBM? iWM; +¦ çQÊ+ K°i çS i` K M; i?2
i?b /MM; ?mv i i?O i`Wm HQM; T?€T `9i çB HQM; ;•M +O K°i +QM `²M; M?Ä HQM;

*m®B +MM; pb iB M +´ p,M KBM? i? HÈM M M HQM; +?B p,M KBM? ç¨M? Mm®i ?"

@ B M¦B F?¬M; B +Sm çQÊ+ M¨M;\ h M¦B +Sm M¨M; HB M b) +Sm çQÊ+X

J°i i? M? •K i`QM; b€M; p M; H MX

B /€K p¨Q H9+ M¨v T?ªM #€+ + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; æ² h * Q hB M\

*?QM MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? +ÁM H¢B K¶B M;QÌB +U+ F€ FBM? ?Q¨M;- F?¬M;

* Q hB M H'v H¨K H¢- B /€K p¨Q H9+ M¨v T?ªM #€+ HÌB ;½ ç½ M¦B +?S\

* Q hB M [m v ç–m H¢B- K†i KkB ;½ #bM? i?QÌM;- K¬B `'i /–v- +?•M K€ `"K `¢T-
b€i F?Q t°+ H M +?QM i–M; i`ÌBX * Q hB M ç9M; H¨ tm'i i?•M iW ç² i - iWM; H¨ K°
+?mv M M;?B T- ;½ M;šm M?B M +¦ çQÊ+ K¬Mi K¬M iMv +Æ i?–M +¬M; T?€T- K¬
+¦ i? iMv +Æ çQÊ+ K°i K¬M +¬M; T?€T +?Q ;½ ;B i +? i iB M M?•MX GK+ L;mv M
Q M?B m iB M M?•M +¬M; T?€T- i?B M T?9 +kM; F?€ ;? ;ÈK `²B F?Q p"M i®i M
çQÌM; ;B i H M i`Î i?¨M? + Q i?O MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?- ç M ç•v i?b +m°+ çÌB

* Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; K¶B K°i M;QÌB +Æ #ªM H¨ K¬ T?¢K M?•M p"i +?QM
HB M iK+ ;†T F€ M;°- ;B®M; M?Q >Q M; *?B hY F€ M;° +ÁM [m€ ç€M; F?¦ i? iQÎM;

E?B * Q hB M M;Q€B ç–m H¢B i?b `¬M; i?'v K°i i? M? v i? M? MB MX

h? M? v i? M? MB M /B M K¢Q ?ÆB çB M i` B- F?¦2 K¬B M? +? H M- M¦B,

@ h M¦B i Km®M +Sm M¨M; HB M +Sm çQÊ+X

* Q hB M M;?2 i? i?b M;•v ` - ?ÄB,

@ L;QÆB H¨ B\

h? M? v i? M? MB M H¢M? M?¢i M¦B,

@ EB K J¬M- GK+ L;mv MX

* Q hB M ?B m ` - ;"i ç–mX *?QM MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? +¦ K'v M;QÌB `'i bÈK ç
pQ /K M?Q >² h?€M? æ *ÆX L¨M; Î p,M KBM? i?€M? ç` +¦ ;†T GK+ L;mv M- M?Q
H¨K b Q /€K M¦B +?mv M M?Q i? pÈB + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;\ *?Q /M H¨ >
FûK t * Q hB MX

æ² h * Q hB M H¢M? M?¢i M¦B,

@ h?b ` M;QÆB +?QM? H¨ EB K J¬M GK+ L;mv MX

@ æ9M; p"v- i +?QM? H¨ EB K J¬M GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M ?ÌB ?Êi M¦B,

@ aQ S?B hB M- ç¦ H¨ K¬M M?•M i ibK- M;QÆB /€K ;•v +?mv M pÈB M;QÌB EB K J
J°i æ² h * Q hB M #bM? i?QÌM; K¨ i?¬BX

E?B GK+ L;mv M i?®i ` +•m M¨v i?b i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +?Q `^M; ?„M çB M `²B

æ®B K†i + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; M M H¨ GK+ L;mv M Î i? v m KÈB ç9M;X

J¨ #•v ;BÌ ;B¼M; çB m +O GK+ L;mv M H¨K M?Q ?„M Î ç` p` imv i ç®B K¢M? K) p"
/ /¨M; #¦T M€i + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;X

æ•v ç9M; H¨ F?MM; K¨X

*?QM MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? M?¦K >² h?€M? æ *Æ KÈB ç'm pÈB * Q hB M tQ
F?OM; +O + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;X *?Q M M ?¼ +¨M; F?ŠM; ç`M? GK+ L
?Q¨M iQ¨M F?¬M; #B i +€B ;b H¨ + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;- F?¬M; H) +?Q `^M
JQÆB h?B M "ªM; M; M; #^M; pÈB >Q T?€T h?€M? Q\

* Q hB M +kM; #"i +QÌB- H¨ ;B"M [m€ #"i +QÌBX a Q ;½ +¦ i? F?¬M; ;B"M +?Q çQÊ
i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ç½ # Q M?B m M,K F?¬M; B /€K F?B m F?Q+? ;½ M?Q
M;QÌB tm'i ?B MX

@ GK+ L;mv M- p®M i M;?2 M¦B M;QÆB H¨ M[i iQÆM; H B +O +?O T?€T +´ p,
M?QM; #•v ;BÌ t2K ` F?¬M; +–MX

* Q hB M/ F?¬M; bÊ ç„+ i°B +?O T?€T +´ p,M KBM?- ;½ ;B i GK+ L;mv M `²B +?mB
S?"i *Ä- i`Î i?¨M? M;QÌB M?[M; +´ p,M KBM? M¨v H¨ çQÊ+X L;QÌB F?€+ Km®M p¨Q
F?,M M?QM; + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; iB M p¨Q +´ p,M KBM? `'i / X :½ #B i h
M;?o ç M ;½ ;B i ?„M i?b +?„+ +?„M h?€B *´ b) # Q +?2 i?¬BX

*?d +–M +¦ çQÊ+ p,M KBM? +?B i? - `9i p,M KBM? i?–M ?Q i?b bÊ +€B [m€B ;b\

E?B * Q hB M iS+ ;B"M i?b GK+ L;mv M ç½ ç M # M +¢M? aQ S?B hB M- +?2 M¨M;

>„M M¦B,

@ h b) +Sm M;QÆB- FB K ç¢Q F?¬M; T?ªB / /¨M; #` M;QÌB #„i +? i M?Q p"vX

GK+ L;mv M i?m'M /B F?¬M; tBM? ç T H„K- * Q hB M +ªK i?'v ;½ +¦ i? / /¨M; T?€

LÆB M¨v T?ªB T?´ +"T K°i +?9i- ç M çŠM; +'T + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; `²B
F?¬M; ;B MX

L;QÌB #B i i?m'M /B F?¬M; Qi- F?B i?m'M /B i?b b) +¦ /€m p i F?¬M; ;B MX .'m p
i?b i`QM; [m€ i`bM? +¨M; / #` T?€ ?Q- pQ /K M?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ çQÊ+ p` i`Q
K°i ç Q +?ûK +? i M;QÆB- +?mv M M¨v iWM; tªv ` `²BX oQ /K M?Q pä +´ p,M KBM

"ªM; t T ?¢M; M,K GB m L?'i æ Q K ?B m ;B i +? i M;QÌB ç M; i?m'M /B- +? M M #
B /€K Î i`QÈ+ K†i GB m L?'i æ Q bY /KM; i?m'M /B +ªX h?m'M /B ç M K°i MY Î i?
i?b +ªK ;B€+ F?¬M; i®i H„KX

"bM? i?QÌM; iÈB çŠM; +'T M?Q + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;- t T ?¢M; +¨M; + Q
QiX

* Q hB M M?bM /'m p i i?m'M /B +O GK+ L;mv M- /'m p i `'i iQ- t2K ` i?U+ HU+
çQÊ+ i®i H„K- M?QM; ;–M pÈB i`QM; i`mv M i?mv i- +?„+ bS+ K¢M? M; M; #^M; p
HU+ M?Q p"v ç®B K†i M?[M; M;QÌB F?€+ /Q /ª M?QM; ç'm pÈB ;½- + Q i?O L,K JQ
çOX

* Q hB M ç½ b B H–K- GK+ L;mv M M?Q p"v H¨ #ÎB F?¬M; ?Q¨M iQ¨M [m2M i?m°+
"ªM;- pQ /K M?Q l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B M L?•M KÈB #„i ç–m /MM; p,M KBM?
p"vX GK+ L;mv M F?¬M; ?B m M?QM; K†i b m HB M ?¼+ çQÊ+ /MM; p,M KBM? b€i
?m®M; +?QM? H¨ M?Q p"vX

* Q hB M M?bM GK+ L;mv MX

@ GK+ L;mv M5

æ•v H¨ iB M; [m€i i?S M?'iX

@ GK+ L;mv M5

æ•v H¨ iB M; [m€i i?S ? BX

@ GK+ L;mv M5

æ•v H¨ iB M; [m€i i?S # X

" iB M; [m€i +¦ i? çQ¢M ?²M- ç•v H¨ * Q hB M ?¼+ iW K°i K¬M imv i ?¼+ +O iB M
`®M; +¦ i? çQ¢M ?²M- +?B m M¨v HQm i`mv M iW æQ¢M >²M hB M L?•MX æQ¢M
iY çQÊ+ +¬M; T?€T +?Q ?Q¨M +?dM? b€M; i¢ ` ? M? +€T M?` F?Q T?€T- M?QM
+?QM? #ªM # iB M; `®M; çQ¢M ?²M i?b v m `'i M?B mX * Q hB M ç½ i?B i`B M `

sm'i i?•M +O æ² h * Q hB M i?b ` H¨ i`ªK iB M iB M +?B #BM?X

h`QM; i v +¦ M?B m imv i F„X

JÈB /MM; tQM; # iB M; `®M; çQ¢M ?ÁM i?b ;½ H'v ` ç² ç Q +O KbM?X

æ² ç Q Hm¬M H¨ p¬ ç`+?X

J°i ç Q +?ûK M; M; ?QÈM; GK+ L;mv MX

L?QM; H9+ +?ûK M; M; ;½ +¦ /MM; imv i F„ T?K i`Ê F?€+- pQ /K ;BÆ i v ç€M? ` #
?²M #ªv pQ - # ?²M T?B M +O ;½ +?mv M K¬M i´M i?QÆM; # ?²M +QM M;QÌB
ç®B i?O +?`m i?B i HÈMX æ² ç Q +O ;½ mv HU+ ç½ HÈM- +°M; i? K # ?²M T?B M

L?QM; GK+ L;mv M F?¬M; i? K ç w- +?ÈT K„i .QÐM; L;¬ iB M FB K ç€M? ` i?ŠM;
iMv iB M K°i FB K ç€M? ` T?QM; H¢B ?QÈM; i'M +¬M; +O ç² ç QX

* Q hB M M?2 `,M; +QÌB- ç² ç Q p¨ iB M FB K p M? mX L?QM; +9 p +?¢K M¨v H¨
i`QÊM; t - +9 p +?¢K K¨ T?€T HU+ * Q hB M `ÆB p¨Q i? v m H¨K ;½ #B M b„+ K†

@ E?¬M; M;Ì T?€T HU+ +O M;QÆB i` M i \

@ h` M M;QÆB i?b F?¦ ?B m H„K b Q\

GK+ L;mv M H'v H¨K H¢ ?ÄB M;QÊ+ H¢B,

@ h ç½ bÈK M¦B `²B- * Q hB M #bM? i?QÌM; +kM; /€K i`mv b€i M;QÌB EB K J¬M i

@ *¬ *¬- F?¬M; b B- H¨K i®i H„KX

GK+ L;mv M H'v ` i?B M +'T HBM? i?¢+? ç9i +?Q *¬ *¬- H–M M¨v +QM T?QM; +?B
*¬ *¬ ,M i?B M +'T HBM? i?¢+? GK+ L;mv M KÈK +?Q F?¬M; M;WM; ç"T ç¬B +€M?
H,M i`QM; i v ?„M- `'i H¨ pmB p X

*¦ *¬ *¬ ;B9T çÐ `²B i?b KbM? b) F?¬M; ç M M¶B F?®M F?´- T?ªB ;B i M;QÊ+ H¢B

>mv i GB T L?•M S?QÆM; æ² ç M; i`mv b€i GK+ L;mv MX L m ;½ ç½ #` ;¼B H¨ HE
#ªM HoM? b,M M;QÌB `²BX hK+ M;[ M¦B `'i ? v- i M +¦ i? M?–K M?QM; M;Q¢B ?B

S?QÆM; æ² K ?B m i`mv b€i M;QÌB- F +? i i`QM; i v ;½ ç K F?¬M; ? iX >ÆM M[
K°i ?ÆB ;B i M; v K¨ /MM; +€+ HQ¢B ?M F #` i`mv b€i- K½B ç M M;QÌB #` i`mv b€
HQ¢MX S?QÆM; æ² i?QM; /QM; H M b•M- ç² ç Q ç°M;- +?†i `Èi ç–m M;QÌB- ç•v H
S?QÆM; æ²- T?QM; +€+? ;B i M;QÌB- ;½ ç†i i M M¦ H¨ M;? i?m"i ;B i M;QÌBX

L?QM; H–M M¨v i`mv b€i GK+ L;mv M +¦ +?mv M [m€B H¢X

JÈB #„i ç–m H¨ ?Q¨M iQ¨M #bM? i?QÌM;- F?B S?QÆM; æ² iOv b€i GK+ L;mv M ç½
i?QÌM; i`QM; bmv b€i K¬M ç¢Q i?¬BX >„M F?¬M; +?d H¨ i v KÆ K¨ H¨ bB m MQM-
bS+ +?B M ç'm b) #` KbM? çM +? i- S?QÆM; æ² +QÌB H¢M?X

G–M M¨v ;½ F?¬M; ç`M? /MM; M;? i?m"i i`mv b€i- +€B ç¦ [m€ i®M i?ÌB ;B M- K†+
i M pÐ i•K Hw M?QM; #•v ;BÌ F?¬M; T?ªB H¨ H9+ K'i i?ÌB ;B MX 2 `^M; K'v + Q i?
b) +QÈT GK+ L;mv M i`QÈ+- +?mv M M¨v HB M [m M ç M p,M KBM? +?B i? X

E i [mª H9+ i`mv çm´B S?QÆM; æ² T?€i ?B M +¦ çB m H¢- GK+ L;mv M #B M K'iX

æ¢B i¬M; bQ i`mv imM; M?Q ;½ K¨ T?€i ?B M F?¬M; ` - +¦ `'i M?B m iBM iS+ b B H

æB m M¨v #B m i?` +¦ K°i ç¢B i¬M; bQ i`mv imM; ç M; ;B9T çÐ GK+ L;mv M- M m
i?Q€i çQÊ+ +?SX

_¦i +m°+ H¨ F M¨Q ;B9T çÐ GK+ L;mv M\ S?QÆM; æ² bmv M;?o i?•M T?"M M;QÌ
+?®+ F?¬M; M;?o ` çQÊ+X

L?QM; S?QÆM; æ² F?¬M; bÊ ?½B- ;½ F?¬M; iBM i?•M T?"M ç¢B i¬M; bQ i`mv im
GK+ L;mv M #bM? i?QÌM;- /M H¨ +¦ M;QÌB ;B9T çÐ +kM; i? i?¬BX

æ¢Q i`mv imM; [m M i`¼M; H¨ /'m p iX

.M H¨ B çB [m ç•m HB M +¦ /'m p i- i?m'M /B +kM; ;B®M; p"vX

Jm®M T?€i ?B M /'m p i F?¬M; T?ªB +?mv M / - /M b Q + Q i?O ;BÄB p +?2 ;B'mX

N 5 *?¶ M¨v +¦ K°i b® /'m p i F?¬M; ç9M;5

E?B S?QÆM; æ² i`mv ibK i?b T?€i ?B M /'m p i ?ÆB HQ¢M- /QÌM; M?Q- F?¬M; H)
+?QM? H¨ ç¬M; M KX S?QÆM; æ² `'i ?QM; T?'M- ;½ `®i +m°+ t€+ ç`M? GK+ L;mv
çQÊ+ p,M KBM? +?B i? X æ M; H9+ S?QÆM; æ² +U+ F€ ?QM; T?'M i?b K°i Hm²M;

Gm²M; FB K [m M; ç¦ KÈB #„i ç–m F?¬M; +¦ K°i +?9i /'m p iX

L?QM; F?B H¦2 H M i?b H¨ FB K [m M; imv i ç M +U+ çB KX

>ÆM M[F?¬M; +?Q S?QÆM; æ² +?¶ ç +?¢v i`®MX S?QÆM; æ² +kM; H¨ M;QÌB /
+?B m M¨v F?¬M; +€+? M¨Q i`€M? i?Q€i- F?¬M; +¦ +€+? M¨Q +ªX L?QM; S?QÆM;
Èi- ;½ F?¬M; ? Mû i`€M? K¨ tQ v M;QÌB tm'i ç Q- M;? M? ?QÈM; M;QÌB ç¦X J°i FB
i?b HB m K¢M; pÈB ç®B T?QÆM;- ç•v +?QM? H¨ +€+? M;?o +O S?QÆM; æ²X

L m M?Q ç®B T?QÆM; bÊ HB m K¢M;- K°i FB K M¨v çQÆM; M?B M F?¬M; +–M i`€

S?QÆM; æ² F?¬M; iBM ç®B T?QÆM; F?¬M; bÊ HB m K¢M;5

L?QM; K¨- S?QÆM; æ² b B `²B- FB K +O ç®B T?QÆM; +?ŠM; +¦ w ç`M? HMB K¨ #
>ÆM M[S?QÆM; æ² T?€i ?B M FB K +O ç®B T?QÆM; M? M? ?ÆM ç Q +O ;½ K
F?¬M; i? i`€M? Mû- FB K [m M; K¢M? +„K T?"T p¨Q M;QÌB ;½ i¢Q i?¨M? p i i?QÆ
#ûM çB M +m²M; ç•K p¨Q- ç Q +O S?QÆM; æ² +kM; +?ûK p¨Q M;QÌB ç®B T?QÆM
M?Ä K¨ i?¬BX

h`QM; F?QªM? F?„+ ? B M;QÌB #` i?QÆM;- +?ŠM; [m ç®B T?QÆM; #` M? +ÁM S

L;QÌB ç M F?¬M; M;WM; #QÈ+- pšM H¨ K°i FB K ;B®M; v ç9+ pW `²B- imv i iÈB +
iÈB +U+ çB K +´ iÈB +U+ çB K [m€B iÈB +U+ çB K S?QÆM; æ² #` i`¼M; i?QÆM; M
i?B i`B M ` ? iX L?QM; ;½ p®M H¨ #` i?QÆM;- ç®B K†i FB K i?O ç¦ F?¬M; +¦ # C
iQ¨M `ÆB p¨Q i? v mX

*?d i?'v i` M M;QÌB ;½ p i i?QÆM; M;¨v +¨M; M?B mX

S?QÆM; æ² ;B"i Mªv KbM?5 EB K T?€T +O FB K ;Bª M¨v i?"i H¨ i?B M ç` ?mv M

@ L;QÆB H¨ B\ *?ŠM; H) M;QÆB +?QM? H¨ GK+ L;mv M\

* Q i?O /MM; FB K [m€ Qi- +¦ i? i´M i?QÆM; ç M S?QÆM; æ² +,M #ªM F?¬M; i²M
i?W M?"M H¨ +¦X

EB K ;Bª F?¬M; ç w ç M S?QÆM; æ² H ?ûi- iB T iK+ /MM; FB K- HB M iK+ ç•K `
+´ ?¼M; ;½- ç•K i?OM; i`€B iBK ;½- FB K F?Q çB M +m²M; #°+ T?€i ` X

@ L;QÌB i?S M?'i #` b,M ;B i M;QÊ+ H¢B- >mv i GB T L?•M S?QÆM; æ²- +? iX

EB K ;Bª H¢M? HMM; M¦BX

a m F?B ;B i +? i >mv i GB T L?•M S?QÆM; æ² i?b FB K ;Bª +kM; H° K†i ` X

æ¦ H¨ K°i F?m¬M K†i i? M? MB M ?ÆB i? M? i9- €Q t M? i?2Q ;B¦ imM; # vX

h` M i?•M FB K i`mv M ç M K°i ?ÆB i?Î i M ;¼B H¨ +?QM? F?Q F?B M >mv i GB T
;?ûiX

>mv i GB T L?•M S?QÆM; æ² M†M; M i?Î /®+- Km®M i?®i ` ? B +?[GK+ L;mv M

:½ +? i i`QM; i v GK+ L;mv M- i–K K„i i®B ç2M- >mv i GB T L?•M S?QÆM; æ² ç½
"ªM;X

:B i + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; i?S M?'i >mv i GB T L?•M S?QÆM; æ²- ?Q¨M i

h?"i T?ªB +ªK ÆM *¬ *¬- M m F?¬M; +¦ M¦ i?b KbM? F?¬M; i? #B M `ä ç®B i?O Î
K¨ p K†i i`mv imM; p¨ T?ªM i`mv imM; KbM? M?Q +¦ i?–M ;B9TX

GK+ L;mv M ;BÆ i v H M ç½ H'v p,M KBM? +?B #¨M +O >mv i GB T L?•M S?QÆM
[mv i- +m²M +m°M i?–M ?Ä i?B m ç®i i`S p,M KBM? +?B #¨M- +m®B +MM; tm'i ?B
p,M KBM? +?B #¨M M;mv M #ªM +O GK+ L;mv M `'i M?B mX E?¬M; +¦ i?ÌB ;B M b
p,M KBM? KªM? pÐ p¨Q i`QM; p,M KBM? +?B #¨M +O #ªM i?•MX

o,M KBM? +?B #¨M +O KbM? ç½ ç–v i€K T?–M +?d +ÁM i?B m ? B T?–M M[i?¬B

S?QÆM; æ² H¨ + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;- /B p"i i'i M?B M H¨ T?QM; T?9- i?
iQM? i?2Q F?®B K¨ i?2Q +QM- K°i +QM i?B M +'T HBM? i?¢+?X

h?"i ` i?b H9+ i`QÈ+ GK+ L;mv M ;B i +? i l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B M L?•M- p
+QM i?B M +'T HBM? i?¢+?- #•v ;BÌ ?„M +¦ i´M; +°M; #®M +QM i?B M +'T HBM? i?

hW +?¶ S?QÆM; æ² +ÁM H'v çQÊ+ K°i #ªM #Q i`+?- F?€ H¨ +¦ Q+?X

"Q i`+? M¨v +?QM? õi`mv imM; i?m"iöX L;?2 i?b F?¬M; iQM? ?mv M ªQ ;b H„K- H
F?€ M?B m- ç•v H¨ +¦ HB M [m M p i`mv imM; i?m"iX S?QÆM; æ² p K†i M¨v +¦ i`
ç½ +?ŠM; iU tQM; H¨ i?Ê b,MX

*¬ *¬ +¦ i? i`mv imM; p¨ T?ªM i`mv imM; #'i +S /'m p i ;B¦ M?QM; F?¬M; ?B m H¨
#ªM i?•MX *¬ *¬ ç½ F?¬M; ?B m i?b GK+ L;mv M +¨M; KM i`i- H–M M¨v ?„M +¦ i? ;
H¨K `®B HQ¢M M;mv M F?Q +?®M M¨v +?2 ;B'm /'m p i #ªM i?•MX "•v ;BÌ +¦ #ªM õ
+€+? H¨K b Q +?2 ;B'm /'m p i #ªM i?•M p•M p•MX

h`mv imM; +?QM? H¨ K°i K¬M ?¼+ p'M i?•K b•mX

h`W çB m ç¦` GK+ L;mv M +ÁM çQÊ+ K°i i? M? iB M FB KX

E?¬M; M;Ì i`QM; i v S?QÆM; æ² +¦ K°i iB M FB KX

h? M? iB M FB K M¨v F?€ KÄM;- ? T p¨ /¨B- /¨B F?QªM; #ªv i?QÈ+- KÄM; M?Q H€
#„i K„iX h? M? FB K b) #B M b„+- iMv i?2Q ?Q¨M +ªM? tmM; [m M? K¨ i? v ç´B K
FB K F?) ç°M; T?€i` iB M; QM; QM; `'i K i BX

EB K i®i5

æ•v H¨ K°i i? M? FB K `'i i®i +?Q €K b€i5

GK+ L;mv M M?bM +?m¬B FB K- M¦ F?¬M; i?¬ #^M; +?m¬B .QÐM; L;¬ iB M FB K M
`'i i®i- Î M;U+ FB K +¦ ? B +?[õHQm iBM?öX G¨ GQm hBM? iB M FB K Q\ a Q i?'v
HK+ ibK iQ HB m i`QM; ¦+- [m i?"i H•m KÈB iW b•m i`QM; i`Q M?È KÁ` i M i? M'

*?ŠM; T?ªB EB K GBM? æ *Æ +¦ K°i i? M? i M ;¼B "¢+? >²M; iB M FB K ç¦ b Q\ æ
KQÆB +?QM iB M FB KX G9+ 'v +?Q `^M; +?QM KQÆB +?QM iB M FB K `'i ;? ;ÈK
+?QM KQÆB +?QM iB M FB K +¦ +€B i M GQm hBM?- KbM? +¦ çQÊ+ GQm hBM? iB
iB M FB K iB M FB K\

*?QM KQÆB +?QM iB M FB K- M;?2 M¦B +€B M¨Q +kM; `'i K¢M?5

h®i H„K5

GK+ L;mv M i?–K F?2M- H9+ i`QÈ+ /MM; imv i b€i M?'i FB K ç®B T?¦ L;¼+ >Q¨M; a
L;¬ iB M FB K F?¬M; i?m"M i v- F?¬M; T?ªB M¦B M¦ F?¬M; i®i M?QM; imv i b€i M'
T?€T €K b€i- .QÐM; L;¬ iB M FB K i?b H¨ iB M FB K HQ¢B ?bM? +?QM? F?QX hS+
M M imv i b€i M?'i FB K pšM H¨ +¦ çQÌM; T?€X

o"v M M +¦ çQÊ+ GQm hBM? iB M FB K H¨ +?mv M i®i pÈB KbM?X

GK+ L;mv M M? pm®i GQm hBM? iB M FB K- FB K `'i /¨B- #ªv i?QÈ+ ? B T?•M K®
GQm hBM? iB M FB K- +?Êi tm'i FB KX J°i FB K M¨v +?d H¨ K°i i?S+ #bM? i?QÌM
K°i FB K M¨v K9 ç ?¨M iQ¨M ?B m ç†+ iQM? +O GQm hBM? iB M FB K- +¦ i? #ªQ
+O imv i b€i M?'i FB K ç½ #B M K'iX

E?¬M; M;Ì bÆ ?Î +m®B +MM; +O imv i b€i M?'i FB K ç½ #B M K'i- GK+ L;mv M M

d9yX *?QÆM; Rk3d Y Rk33, h?B M >²M S?€T aQ

GK+ L;mv M iB M i v K€m GQm hBM? iB M FB K Î i` M K†i ç'i p¢+? K'v +?Q M;Q€v
JQÆB h?B M "ªM; M?Q +„i +´ ;¨X)

G¨K tQM; M?[M; çB m M¨v GK+ L;mv M H"T iS+ #B M K'iX

GK+ L;mv M #B M K'i F?¬M; H•m b m i?b +¦ p¨B M;QÌB ç€T tm®M; ç•v- F v m M?
#QÈ+ p,M KBM? +ªM?X

J°i MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? ?QªM; ?®i M¦B,

@ *€B ;b\ * Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; >mv i GB T L?•M S?QÆM; æ² +? i`²B b C

J°i MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? +kM; ?QªM; bÊ M¦B,

@ GK+ L;mv M ;B i +? i K°i + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; Q\

@ h`ÌB ¢- i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M [m€ K¢M?X

@ h` M K†i ç'i +¦ +?[Fb X

@ *?[;b p"v\

@ *?ûK + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; M?Q +„i +´ ;¨- GK+ L;mv M M¨v +m²M; p¼M; +¦ ;BÈB ?¢M5

G–M M¨v i?b iQ¨M #° MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? b¬B i`¨Q- ç m +ªK i?'v GK+ L;mv X

@ GK+ L;mv M ;B i +? i S?QÆM; æ² t T ?¢M; i?S # KQÆB +?QM Q\ S?QÆM; æ² [

E?B iBM iS+ i`mv M ç M i?b hQ æ² Zm, "Q H¢M? M?¢i M¦B- F?¬M; i? K ç wX

S?QÆM; æ² +? i H¨ +?mv M +O ;½- hQ æ² Zm, "Q +?Q `^M; #ªM i?•M b) F?¬M; +?

L m F?¬M; +¦ +ª çB K iU iBM M¨v i?b hQ æ² Zm, "Q F?¬M; +–M H,M H°M H¨K ;bX

hQ æ² Zm, "Q M m ç½ +¦ i M H¨ hQ æ² Zm, "Q i?b çQÆM; M?B M +¦ `'i H¨ M?B m # hQ æ² Zm, "Q +¦ K°i T?–M iW FQM? i?m"i- i`QM; iB M FB K M¨v +¦ i`"M +?B M i`Q +ªM? GK+ L;mv M H'v K°i +?¼B b€mX hQ æ² Zm, "Q M?bM iW FQM? i?m"i i`QM; i FB K i`"M GK+ L;mv M ç®B +?B M pÈB L;¼+ >Q¨M; æ¢B æ X

hQ æ² Zm, "Q M¦B pÈB i?m°+ ?¢ `^M;,

@ J†+ /M K°i FB K M¨v `'i HÊB ?¢B M?QM; +ÁM +¦ bÆ ?ÎX

E?B ;½ M¦B HÌB M¨v i?b K°i ç¬B K¨v #¢+ v m /` M?QÈM;- ç€K i?m°+ ?¢ i?–K ?QªM M?Q i? Î i`QM; K„i hQ æ² Zm, "Q H¢B +¦ bÆ ?Î- F?¬M; m´M; H¨ hQ æ² Zm, "Q ç¢B ?¢M; # KQÆB # [mª M?B M H¨ / M? #'i ?Q i`mv MX

h?"i ` hQ æ² Zm, "Q +¦ M;?B M +Sm p i i?QÆM; +O S?QÆM; æ²- ?B M M?B M ;½ L;¼+ >Q¨M; æ¢B æ - i`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m hQ æ² Zm, "Q [m M b€i p i FB K- [m ç¦ # +ÁM +?Q im bY H¢B H¶ ?´M;- p"v H¨ M¦ pšM H¨ K°i i?S+ +¦ bÆ ?ÎX

L¦B p"v H¨ KbM? +¦ i? HÊB /KM; K°i FB K M¨vX

L m M?Q GK+ L;mv M bY /KM; M?€i FB K M¨v i?b KbM? +¦ i? M?Ì ç¦ #` i?QÆM; M;Q ç–m hQ æ² Zm, "Q F?¬M; M;WM; H†T H¢B ibM? iB i- `®i +m°+ ` K°i +?B m- +?B €Q- i M ;¼B õS?€ FBM? M?'i iKö- +?mv M K¬M +?m~M #` pb imv i b€i M?'i FB K +

hQ æ² Zm, "Q H¢M? HMM; M¦B,

@ *?d +–M GK+ L;mv M /€K ` i v i?b ?„M b) +? i i`QM; i v i X

E?¬M; T?ªB ;½ F?Q2 F?Q M; K¨ H¨ M¦B K°i +?mv M `'i #bM? i?QÌM;- #ÎB pb ;½ ç a€M; i¢Q ` T?€ FBM? M?'i iK +¨M; i,M; i? K iU iBM +?Q ;½X

h'i +ª i?m°+ ?¢ Zm, "Q JBM? ç m ?ûi iQ,

@ JBM? +?O i?B M i?m p¢M i€B- i?B M i?–M +?B i´5

@ JBM? +?O i`MM; FQ+? p,M KBM?- i`,K i`B m i?¼ p¬ +QÆM;5

L?[M; i?S M¨v ç m H¨ HÌB +?9+ i`QM; Zm, "Q JBM?- M`M? M¼i `'i H¨ #m²M M¬M M i?m°+ ?¢ +O ;½ çQÆM; M?B M H¨K M?Q p"vX

*?QM? M¨v- K°i Hm²M; FB K [m M; H¦2 H MX

E?¬M; i? ?bM? /mM; K°i FB K M¨v M? M?- F?¬M; i? ?bM? /mM; K°i FB K M¨v M;Q K°i FB K M¨v imv i- F?¬M; i? ?bM? /mM; K°i FB K M¨v ç°+- F?¬M; i? ?bM? /mM; K i? ?bM? /mM; K°i FB K M¨v +¬- F?¬M; i? ?bM? /mM; K°i FB K M¨v i®+X

J°i FB K M¨v [m€ M;Q M [m€ imv i [m€ ç°+ [m€ [m€B [m€ +¬ [m€ i®+5

J°i FB K M¨v [m€ Hv [m€ F€ [m€ i?B M [m€ /` [m€ F?OM; [m€ bÊ5

L¨v H¨ imv i b€i M?'i FB K5

GK+ L;mv M ç½ ç M5

hQ æ² Zm, "Q +?ŠM; M?[M; F?¬M; FBM? bÊ +ÁM H'v H¨K KWM;X L?[M; M;QÌB F?€
FB K +¦ H) iB m çÌB M?QM; ;½ i?b F?¬M;- ;½ ç½ +¦ M;?B M +Sm +?B m M¨v +O G
pb M¦ K¨ b€M; +? ` õT?€ FBM? M?'i iKö +?mv M K¬M T?€ K°i +?B m ç¦X *?d +–
çQÌM; çQÌM; t T i?S # KQÆB # h?B M "ªM; ç"T ç–m ;B i GK+ L;mv M H¨ +?mv M

*?ÈT K„i hQ æ² Zm, "Q bY /KM; T?€ FBM? M?'i iK- M?'i iK ªQ /B m M¨v +?mv M
M?'i FB K- M?QM; hQ æ² Zm, "Q H"T iS+ T?€i ?B M çB m H¢X J°i FB K +O GK+ L;
a Q +¦ i? 5 J°i FB K +O GK+ L;mv M H9+ ;B i L;¼+ >Q¨M; æ¢B æ +ÁM +¦ bÆ ?Î
S?QÆM; æ² i?b bÆ ?Î pšM +ÁM ç¦- i¢B b Q ;B i KbM? i?b F?¬M; +ÁM bÆ ?Î +?S\ h
F€ FBM? bÊX

:½ H¨ i?¬M; KBM? #` i?¬M; KBM? H–K- p¨ +kM; pb [m€ tmBX B F m S?QÆM; æ² +
GQm hBM? iB M FB K H¨K ;bX h?"i ` i?b S?QÆM; æ² HQÊK çQÊ+ GQm hBM? iB
i?¬B- +¦ + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; M¨Q K¨ F?¬M; i?m ;QK p"i T?~K ?¨M; ç®M;
H9+ KQÊM GQm hBM? iB M FB K +?2 H'T +?¶ ?Î +O imv i b€i M?'i FB K- M m ?„M
iB M FB K i?b ç9M; H¨ bY /KM; imv i b€i M?'i FB K b) #` hQ æ² Zm, "Q ;B i M;QÊ+

GQm hBM? iB M FB K ç•K b•m p¨Q i`€B iBK hQ æ² Zm, "Q ç•v H¨ ;½ ç H° ` bÆ ?Î

GK+ L;mv M M?bM hQ æ² Zm, "Q M¦B,

@ JÈB `²B M;QÆB M¦B +?d +–M i /€K ` ç•v HB M +? i i`QM; i v M;QÆB\ L?QM;
i`QM; i v i X

@ G¨K b Q +¦ i? +?S5

hQ æ² Zm, "Q F?¬M; i? iBM i¢B b Q ;½ tmB t Q M?Q p"v- H–M M¨v tmB [m€ H¨ tmB

GK+ L;mv M +QÌB F?)- K†+ F hQ æ² Zm, "Q- FB K F?Q #MM; T?€i F?„T M;QÌB ;½
+äB i?B M ç` X * Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; t T ?¢M; # KQÆB # hQ æ² Zm, "Q
JQÆB h?B M "ªM; H¢B #B M K'i K°i M;QÌBX GK+ L;mv M ç½ ;¦T çQÊ+ K°i T?–M p,
i?m ;QK çQÊ+ +?QM T?–MX *?QM T?–M5 *?d +ÁM FûK K°i T?–M +m®B- ;B i +? i
"ªM; M[H¨ p,M KBM? +?B #¨M ç¢B i?¨M?- Kç M F?B ç¦ H¨ +¦ i? iB M ?¨M? #QÈ+
+m®M ?9i çB /B p"i +O hQ æ² Zm, "Q p¨Q i•M FB K i? ;BÈB +O KbM?X

æ€K i?m°+ ?¢ +O hQ æ² Zm, "Q KÈB `²B i?'v KBM? +?O +ÁM F?Q€+ H€+ b) M? M?
F i [mª H¨ +?ÈT K„i b m KBM? +?O #` GK+ L;mv M ;B i- +?9M; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K
T?ªM [m€ HÈMX

*?B M ç'm iB M ?¨M? `'i F`+? HB iX

æ•v H¨ +m°+ +?B M ;B[GK+ L;mv M p¨ + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; i?S ? B KQ
aQX

*m°+ +?B M M¨v `'i F`+? HB iX

o®M /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; i?b GK+ L;mv M T?ªB i"T FQ+? h?B M >²M S
FB K +?d +–M F?QªM; +€+? ;–M- ç®B T?QÆM; bÆ b~v H¨ imv i b€i imv i i`mM;X L
H¨K M?Q h?B M >²M S?€T aQ bÈK #B i GK+ L;mv M ç M- M;QÊ+ H¢B KQÊM +Æ ?°
T?ªB GK+ L;mv M T?ªM SM; M? M? i?b ç½ #` i`¼M; i?QÆM; `²BX

h?"i ` ç'v H¨ /Q ç†+ iQM? +O h?B M >²M S?€T aQX

E?¬M; B +¦ i? i"T FQ+? h?B M >²M S?€T aQ çQÊ+ +ª5

h?B M >²M S?€T aQ5 G½Q +¦ h?B M >²M GU+ h`¨M;- Î i`QM; ç¦ H½Q T?¦M; ` K'v
/†K i'i +ª i?m"i ~M M9T ç m F?¬M; i? HW ;¢i H½QX

:–M M?Q F?¬M; K°i B i”T FQ+? çQÊ+ ;½- i`W T?B +¦ ªK ?B m p HBM? ?²M T?€T i

GK+ L;mv M `ä `¨M; F?¬M; #B i +€B ;b p >²M S?€+? T?€T h?m”i +ª- p”v M M KÈB

hB T i?Q2 H¨ i`”M ç€M? p’i pªX

h?B M >²M S?€T aQ p¨ GK+ L;mv M K†i ç®B K†i +?B M ç’mX

æBM?5

.QÐM; L;¬ iB M FB K Î i` M F?¬M; i`mM; +?ûK- FB K [m M; #S+ ?QÈM; h?B M >²
S?€T aQ HÁM; i?–K ;B”i KbM?- FB K i?m”i +O GK+ L;mv M i?”i H¨ ?mv M #Q- K°i
?²M i?O p +O H½Q +ªK ;B€+ çQÊ+ F?OM; #® M?Q iMv i?ÌB i`QM; M;mv ?B K p”v

GK+ L;mv M +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ h?B M >²M S?€T aQ F?¬M; m´M; H¨ +QÌM; ;Bª t
` i?b h?B M "ªM; +¦ p’M ç +’T #”+- KQÌB ?¨M; ç–m H¨ çŠM; +’T + Q M?’i- iW KQÌ
K°i +’T- iW ? B KQÆB K®i ç M # KQÆB H¨ +’T F?€+- iW # KQÆB K®i ç M #®M K

o”v M M H9+ i`QÈ+ GK+ L;mv M ;B i +? i >mv i GB T L?•M S?QÆM; æ²- hQ æ² Zm
çŠM; +’TX GK+ L;mv M /QÈB ibM? ?m®M; #` i?QÆM; M? ç€M? pÈB h?B M >²M S
H¨ i`”M +?B M FûQ /¨BX

h?B M >²M S?€T aQ p¨ GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; ç®B ç–m- i` M i?•M ? B M;QÌB
ç€M? ç M K’v i`,K +?B m- €Q t M? +O GK+ L;mv M /QM? K€m- Î i`QM; F?¦B ç2M
+?„+ +?„M #` i?QÆM;X GK+ L;mv M F?¬M; i? K ç w- iB T iK+ tm’i FB K5

J°i FB K i?2Q b€i K°i FB K ç€M? ` 5 æ•v H¨ i?ÌB ;B M bQ p ç’m +?QX

æQÆM; M?B M h?B M >²M S?€T aQ H¨ + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; M´B / M? ç½
i?b F?¬M; FûK ;b GK+ L;mv M- ? B M;QÌB iB T iK+ bQ ç’m- ç½ ;–M M;¨M +?B m `²

æ€M? i?”i F`+? HB i5 æ½ H•m `²B GK+ L;mv M F?¬M; ç€M? i`”M +?B M F`+? HB i

"•v ;BÌ GK+ L;mv M /MM; ? i imv i +?B m ` M;Q¨B- +€B ;b FB K i?’i iB m FB K ;B
M?’i- iQ¨M #° /MM; ? iX

"ÎB pb ç½ H•m F?¬M; +¦ F`+? +?B M ;B®M; M?Q p”v- H9+ M¨v M´B H M ?SM; i?9 ç
/MM; ? i ` X o¬ b® FB K +?B m ?B M ` i`QM; FB K [m M; +O GK+ L;mv M- iWM;
?¨M? F?¬M;- bY /KM; tm’i i?–M M?”T ?¦ - `’i M?B m +?B m bQ pÈB M;QÌB b€M; i¢
M?B m H–M- +,M #ªM H¨ F?¬M; +MM; +’T #”+X

@ EB K p¨ i +MM; pQM;- i pÈB FB K tQM; ?MM;5

hB T iK+ çKM; ç°5

a m K’v i`,K +?B m- H¢B H¨ K°i FB KX

J°i FB K [m çB- GK+ L;mv M +’i FB K i`Î p¨Q # QX "•v ;BÌ +ÁM i`QM; i`¢M; i?€B
+’i FB K p¨Q # Q H¨K +€B ;b\

"MK5 h?B M >²M S?€T aQ ç°i M?B M M;½ i` M i`ÌBX

GK+ L;mv M i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- €Q t M? i` M M;QÌB çšK K€mX

h?„M;5 _®i +m°+ i?„M;5

*m°+ +?B M pÈB h?B M >²M S?€T aQ +m®B +MM; F i i?9+X

h`”M +?B M M¨v H¨ iWM; +?9i K°i +„i çB Qm i? +O h?B M >²M S?€T aQ- F?B M Kb
/MM; ?ÆM K°i M;¨M +?B m KÈB #m°+ H½Q p¨Q çQÌM; +MM;X h?B M >²M S?€T aQ
H½Q ?ÆM K°i M;¨M +?B m iWM; +?9i K°i #` GK+ L;mv M #m°+ ç M pU+ b•m- F?¬M

h?”i ` i?b h?B M >²M S?€T aQ p¨ GK+ L;mv M i?U+ HU+ +€+? #B i `’i M?Ä- +?QM
K’i ?ÆM K°i M;¨M +?B mX

æQÆM; M?B M FbM? ç'm pÈB h?B M >²M S?€T aQ H•m p"v H¨ /Q # M ç–m +¦ #` +?9
i¢B b Q GK+ L;mv M +?Q `^M; i?U+ HU+ +€+? #B i `'i M?Ä pÈB h?B M >²M S?€T a
F?QªM; ?ÆM ? B KQÆB M;QÌB h?B M "ªM;- M m H¨ KQÌB K'v i?b +?`m F?¬M; M´B

L?QM; KbM? F?¬M; +–M H¢B b,M ;B i + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; M[- #ÎB pb c
pÐ `²BX G¢B M¦B KbM? ;B i # M;QÌB- S?QÆM; æ² M;Q¢B ?B m H¨ >mv i GB T L
K'i M?•M iQM?- h?B M >²M S?€T aQ H'v ?²M T?€+? Hmv M +¬M;- F M¨Q K¨ +?ŠM
M M +¦ ;B i +kM; F?¬M; i?'v ;€M? M†M; i•K HwX

:BÆ H M p,M KBM? KªM? pÐ i`QM; i v- i?¬M; [m /mM; Hmv M ?Á p¨Q p,M KBM? +

h`QM; i?–M ?²M +O KbM? p,M KBM? +?B #¨M ç M; ?'T i?m p,M KBM? KªM? pÐ +m
i`¨M ç–vX

o,M KBM? +?B #¨M ?Q¨M i?¨M? M;QM; Hmv MX

o,M KBM? +?B #¨M M;QM; Hmv M tQM; `²B i?b GK+ L;mv M +ªK ;B€+ HU+ HQÊM; t
bS+ K¢M? +¨M; +QÌM; ?ÆM M[X

æ9M; `²B- bmwi M[ [m M K°i pB +- L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? iWM; /†M KbM? `
tQM; `²B p,M KBM? +?B #¨M i?b ?½v KÎ i`9+ #¢+? ;½ ç H¢BX "•v ;BÌ KbM? M;QM;
#¨M- +kM; H¨ H¨ H9+ KÎ ` i`9+ #¢+? L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? ç H¢BX h v p¢+?
?B M K°i [mv M i`9+ #¢+?X JÎ M¦ ` - i?'v # M i`QM; +¦ M°B /mM; M?Q b mX

(GK+ L;mv M- F?B M;QÆB KÎ T?–M i`9+ #¢+? M¨v i?b t2K ` H¨ ç½ i?¨M? +¬M; M;C
+¦ i? +?QM? i?S+ #QÈ+ H M çQ¢M çQÌM; +m®B +MM; p,M KBM? +?B ç¢QX h?"i `
p,M KBM? +?B #¨M im Hmv M +kM; çQÊ+- M?QM; F?¬M; +¦ ?B m [mª i®i #^M; p,M
Hmv M i?¬BX)

("•v ;BÌ M;QÆB Km®M t¬M; p,M KBM? +ªM?- i?¨M? iUm T?¦ +?O p,M KBM? i?b +¦ #

(*€+? i?S M?'i H¨ M;QM; Hmv M p,M KBM? +?B ç¢QX *€B ;b ;¼B H¨ p,M KBM? +?B
T?€T +´ p,M KBM? H¨ T?€T i?m"i p¬ M? BX o,M KBM? +?B ç¢Q +O i H¨ M?Q +?Q
ç¢Q +O h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? H¨ H'v i?Q i`+? i`mv M i?B M ?¢X *€B ;¼B H¨
MB K +O +?QM? M;QÆB- ç2K iQM MB K ?¦ i?¨M? p,M KBM? H¨ çQÊ+X J°i F?B i?
KBM? HB M +¦ i? M;QM; Hmv M ` p,M KBM? +?B ç¢Q- i?¨M? iUm T?¦ +?O p,M KB

(*€+? i?S ? B H¨ ibK i?B i? +O +?O p,M KBM? ?Q†+ T?¦ +?O p,M KBM?- HB M +¦
KBM?X L?QM; K¨ i?B i? T?¦ +?O p,M KBM? `'i F?¦ ibK- 2 `^M; F?¬M; i?'v çQÊ+ ç•

(*€+? i?S # iS+ H¨ çQÊ+ ç M p,M KBM? +?OM; iYX o,M KBM? +?OM; iY H¨ ?v p¼M;
KBM? K†+ F H¨ # Q M?B m F, M;mv M i?b p,M KBM? +?OM; iY +?d +¦ K°i +€B K¨
?B M M?B m +€BX .M +¦ M?B m F, M;mv M ?ÆM +kM; b) F?¬M; i? v ç´B çQÊ+ çB
+?OM; iY iW F?B b€M; H"T p,M KBM? i?b +–M K°i F, M;mv M KÈB i?¨M? +¬M; #²B
KBM? +?`m i`mv M p,M KBM? +?OM; iY +?Q M;QÆB i?b M;QÆB HB M +¦ i? i`Î i?
K¨ p,M KBM? +?OM; iY `'i ?B K +¦- +Æ #ªM ç½ /MM; ? i `²BX)

(æ•v +?QM? H¨ # +€+? ?B M M v +O M;QÆBX)

GÁM; GK+ L;mv M `mM; ç°M;- +€+? i?S ? B +–M +¦ i?B i? +'T p,M KBM?- +€+? i?S
iY- t2K ` KbM? i¢K i?ÌB F?¬M; i? i?U+ ?B M çQÊ+X .M b Q KbM? F?¬M; i? ibK ç
+kM; F?¬M; +¦ p,M KBM? +?OM; iY- p"v H¨ +?d +¦ +€+? im Hmv M p,M KBM? +?B ç

o,M KBM? +?B ç¢Q +O +?O T?€T +´ p,M KBM? H¨ T?€T i?m"i p¬ M? BX o,M KBM?
p,M KBM? H¨ M?Q +?QÎM; +?QM? F?QX

o"v i?b p,M KBM? +?B ç¢Q +O KbM? H¨ +€B ;b M?d\

GK+ L;mv M +?bK i`QM; bmv iQX

o,M KBM? +?B ç¢Q F?¬M; T?ªB iMv iB M +?¼M çQÊ+- F?¬M; i? iMv w [mv i ç`M?

_QÊm- FB K- HQÌB- +?QM?X

æ•v +?„+ H¨ #®M +?[K¨ KbM? ç w M?'iX

æÌB F?¬M; +¦ `QÊm- ;B  F?¬M; +?`m M´BX

EB K ç½ F?„+ p¨ i`QM; tQÆM;X

GQÌB i?b K†+ /M F?QªM; i?ÌB ;B M Î i`mM; QÆM; i?B M i`B m pb çO i?S +?mv M
#B m ?B M F?€ +?,K +?d M?QM; i`QM; tQÆM; +®i +?d +–M +¦ `ªM? HB M Km®M M
tQÆM; iOvX

*?QM?- +kM; `'i çÆM ;BªM- +?`m ;B€Q /K+ iW Gw L;mv M "¢+?- M?bM i?'v L?Q *?
+?QM? F?Q H¢B +¦ +?QM? iU Î i`QM; M;QÌB- +?Q M M +?[+?QM? F?¬M; i? i?Q
iB M pW ?B TX

o"v M M #®M +?[M¨v H¨ KbM? F?¬M; i? /Si #Ä M?'iX

d9RX *?QÆM; Rk3N Y RkNy, S?QÆM; *?m

o,M KBM? +?B ç¢Q +O KbM? H¨ `QÊm FB K HQÌB +?QM?X

h`QM; HÁM; KÈB MªV ` M;° H"T iS+ b•m i`QM; ç–m ?B M ` #®M +?[iQ K¬M; HmM

GK+ L;mv M +¦ HQ¢B ?B m ` - #®M +?[ iQ K¬M; HmM; M m +¦ i?  iÄ  €M? b€M; i`„
HÈM- M m #®M +?[iÄ €M? b€M; ?¶M ç°M HB M iB M +ªM? ;BÈB T?¦ +?O p,M KBM
KBM? ç½ `'i ;–M `²BX

h?U+ HU+ ?B M M v +O KbM? Î i`QM; L,K JQÆB h?B M "ªM; t T F?QªM; ? B KQÆ
HB M iK+ iB M #°X JbM? F?¬M; Km®M t T ?¢M; i`QM; L,K JQÆB h?B M "ªM;- KbI
p,M KBM? +ªM?- i`Î i?¨M? T?¦ +?O p,M KBM?X

a m F?B GK+ L;mv M çB F?¬M; H•m i?b +¦ ?ÆM KQÌB M;QÌB ç€T tm®M;X

@ G¢B +? i `²BX

@ *€B ;b\ G¢B +? i K°i M;QÌB\

@ G–M M¨v H¨ h?B M >²M S?€T aQ +? iX

@ h`ÌB ¢- h?B M >²M S?€T aQ5 h?B M >²M S?€T aQ t T i?S ? B KQÆB #ªv i`QM; h
K¨ +kM; +? iX

@ *?¶ M¨v +¦ K€m- i`W K€m +O  h?B M >²M S?€T aQ +ÁM +¦ p` +O M;QÌB F?€+X

J°i F K ?B m T?•M iQ+? K€m M;QÌB M¦B,

@ *?„+ H¨ +O GK+ L;mv MX

@ s2K `  GK+ L;mv M +kM; #` i?QÆM;- Ki?rD+ HU+ +O ?„M +?„+ M; M; #ˆM; pÈB

L;QÌB K ?B m T?•M iQ+? K€m M;QÌB [m M b€i +?B M i`QÌM;- `®i +m°+ F?ŠM; ç`M

@ s T i?S # KQÆB +?QM >mv i GB T L?•M S?QÆM; æ²- t T i?S # KQÆB # hQ æ²
#ªv h?B M >²M S?€T aQ- i'i +ª ç m +? i i`QM; i v GK+ L;mv M- +°M; i? K KÈB ç–m
hB MX * Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ç½ +¦ #®M M;QÌB +? i i`QM; i v GK+ L;mv M

@ h`ÌB ¢- GK+ L;mv M M¨v ç9M; H¨ F i¨M b€i + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; K¨X

æ€K M;QÌB i€M i?€M- i?"i `  ?¼ F?¬M; #B i l¬M; >mv i h`¢+?- *?m h?B M L?•M +
L;mv MX * Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; +¦ b€m M;QÌB +? i p¨Q i v GK+ L;mv M- M
pÐ K"i ` X

"•v ;BÌ ?¼ t2K M?Q #B i GK+ L;mv M M¦B +•m FB F?¬M; T?ªB H¨ ;BªX

L;QÌB ç€T tm®M; +¦ F?¬M; Qi `'i #'i T?¨KX

oQ /K M?Q t T ?¢M; KQÌB +?QM h?B M "ªM; S?B o - i?–M i?¬M; iB M i?m"i- Î iB M

oQ /K ?¢M; ? B KQÆB # h?B M "ªM; h`QÆM; >–m h`QÆM; F?¬M; h`ªKX h`QÆM; F
+U+ F€ T?¦M; F?Q€M;- p€+ i`QÌM; ç Q i` M p B- ?mM; €+ i¨M M?šM- im pB ç Q i?m

_²B pQ /K i?S KQÌB #®M h?B M "ªM; .QÊ+ G½Q *€i L?'i J M?X æ¦ H¨ K°i M;QÌB p¦
+®i- i¦+ i`„M; #¢+? KB- K†i KkB ?B M H¨M?- bS+ +?B M ç'm +?QM? /B M +O *€i
M?QM; +¬M; T?m ç°+ /QÊ+ +¦ i? M¦B H¨ imv i çdM?X h?–M i?QM; /mM; ?ÊT ? B F
ç°+ +?B p,M KBM?- ;½ iWM; pb K°i b® ;†T ;Ð ç†+ #B i H¨ bQ pÈB M;QÌB /QÊ+ +?B
p"v M M +¦ i? ´M ç`M? t T i?S KQÌB #®M i`QM; h?B M "ªM;X *¦ M;QÌB +?Q `^M; #b
i M?'i F?¬M; T?ªB K'v M;QÌB FB K¨ H¨ K°i M;QÌBX

L;QÌB ç¦ p¦+ /€M; +U+ + Q iQ- i?•M ?bM? M?Q M9B + Q- ç¬B K„i KÎ i?b iU K†i i`
H M- ç¬B K„i M?Q H¨ i`,M; p¨ i`ÌB +MM; K¼+ H MX L;QÌB M¨v i?S ?¢M; Î i`QM; L,
+ Q- t T i?S +?QM- >B M oB M L?"i L;mv iX æ²M `^M; >B M oB M L?"i L;mv i çQÊ
H¨ i?¬M T? iBM? F?¬M;- +¦ i? F?¬M; M;WM; Mm®i +€+ HQ¢B iBM? +¬M; ç Hmv

G9+ i`QÈ+ ç½ M¦B i`QM; L,K JQÆB h?B M "ªM; KQÌB ?¨M; ç–m t2K M?Q H¨ K°i +'
KQÆB H¨ K°i +'T- ? B KQÆB K®i ç M # KQÆB H¨ K°i +'TX

>B M oB M L?"i L;mv i +QÌM; ç¢B bQ pÈB S?B o i?S KQÌB +?QM- *€i L?'i J M? i?S
`'i M?B m- bQ pÈB h`QÆM; F?¬M; h`ªK i?S ? B KQÆB # i?b K¢M? `'i H¨ M?B mX

:½ pW ç€T tm®M; i?b F?¬M; F?Q #B M F?€+ ?ŠMX

>B M oB M L?"i L;mv i i`–K ;B¼M; M¦BX

@ h?B M >²M S?€T aQ t T i?S ? B KQÆB #ªv ç½ +? iX

æ€K M;QÌB +MM; M?È ç M HÌB # M ç–m GK+ L;mv M ç½ M¦BX

*?ûK + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; M?Q +„i +´ ;¨X

"•v ;BÌ GK+ L;mv M ç½ ;B i #®M + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;X

æ9M; H¨ +¦ +?9i ;B¦M; çB m M¨vX

h?"i` M m #¨M p i?U+ HU+ i?b S?B o - *€i L?'i J M?- >B M oB M L?"i L;mv i ç m ç

L?QM; p'M ç #•v ;BÌ H¨ ?¼ çm´B F?¬M; F`T GK+ L;mv M- poM? pB M F?¬M; #B i

h?m"i i`mv imM; p¨ T?ªM i`mv imM; +O GK+ L;mv M # Q i`MK i` M i'i +ª ?¼- ;²K S?
imM;X

o"v M M #•v ;BÌ ?bM? i?¨M? i`bM? ?m®M; M?Q p–v- GK+ L;mv M +¦ i? i`mv b€i ?
H¨K ;b çQÊ+ ?„M- i?"i H¨ ibM? ?bM? [m€B H¢X

*S iB T iK+ M?Q p"v i?b b) H¨ K°i # M F?¬M; M;WM; +? i K¨ F?¬M; i9K çQÊ+ GK+
#'i #¢BX

"•v ;BÌ ç•m T?ªB ?¼ i`mv b€i GK+ L;mv M- ?„M KÈB H¨ i?Ê b,M- +ÁM ?¼ H¨ +QM K

GB M KBM? i`mv b€i ;BÌ Î H^M ` M? i M pÐX

>B M i¢B S?B o - *€i L?'i J M?- >B M oB M L?"i L;mv i- h`QÆM; F?¬M; h`ªK- #®
h?B M "ªM; /M H¨ B ç m #¦ i v F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ GK+ L;mv MX

h?B M "ªM; L;¼+ "B çSM; Î i`mM; i•K +O i`mM; QÆM; i?B M i`B mX

*?QM? ;B[i`mM; QÆM; i?B M i`B m H¨ K°i +€B ?bM? i`K /UM; i?ŠM; F?¬M; #B i

h? ;BÈB ?Ä bÆM +kM; H¨ Î i` M ?bM? i`K M¨v- ;B®M; M?Q h?B M "ªM; L;¼+ "B X

L?QM; i? ;BÈB ?Ä bÆM Î +?¶ ?ÆB i?'T- h?B M "ªM; L;¼+ "B i?b + Q + QX

* Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; t T ?¢M; #ªv S?QÆM; *?m M;²B i` M h?B M "ªM; L;
i? +MM; tm'i i? - /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; S?QÆM; *?m bÈK M M ` i v- ;½
?'T /šMX L?QM; K¨ ;½ #¦B K°i [m - +ªK ;B€+ +?¶ h?B M "ªM; +¦ pB + +?Ì KbM? M
ç°M;X

G9+ S?QÆM; *?m F?¬M; M?9+ M?Q+? i?b i?'v iWM; +€B i M HB M iK+ +? i çB- `'i

" M GK+ L;mv M- ç½ +¦ #¦M +€B i M ?Q¨M iQ¨M #B M K'i i` M h?B M "ªM; h?B M >
KQÆB #ªv- hQ æ² Zm, "Q ?¢M; # KQÆB # - ?¢M; # KQÆB +?QM S?QÆM; æ²- ?¢
i´M; +°M; #®M + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ç m +? i i`QM; i v GK+ L;mv M- ?"m
F?ª mvX

" M FB >Q M; *?B hY +¦ çQÊ+ p,M KBM? +?B i? F?€+- # M M¨v +? i M?•M p"i t T
KQÆB ? B- KQÌB ? B- i´M; +°M; # M;QÌB- K†+ /M Qi ?ÆM # M GK+ L;mv M M?QM
L,K JQÆB h?B M "ªM; +?'i HQÊM; +¨M; + Q- +¨M; i? K ç€M; bÊX

J°i ?ÆB h?B M "ªM; i? v ç´B i?B M ç` X

*¦ F?B S?QÆM; *?m `'i #'i ç„+ /o- im´B i` çÊi M¨v [m€ ?mM; K½M?- #ÎB pb +€+ i?
+ Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; H¨ t T ?¢M; i?S #®M KQÆB i€K- #®M KQÆB #ªv- #
# KQÆB # - ? B KQÆB #ªv- ? B KQÆB ? B- KQÌB i€K- KQÌB ? B- i?"i H¨ HQM; i`Ì

S?QÆM; *?m ç°i M?B M M¦B,

@ E?€+? [mw iW t ç M b Q F?¬M; tm'i ?B M\

@ L;QÆB T?ªM SM; `'i M? M?- F?¬M; m´M; H¨ "B i h?B M *Æ h?–M hQ€M S?QÆM

J°i ;B¼M; ?¨M çK+ p M; H M- M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M €Q ç2M HQ[M; +ÁM; tm'
MB M M¨v çB iÈB # M +¢M? S?QÆM; *?m- ;½ #'i ;B€+ i`€M? ` K°i +?9i- ;½ F?¬M;

"ÎB pb M;QÌB ç¨M ¬M; €Q ç2M HQM; +ÁM; F?mQM K†i +U+ F€ t'm tQ M¨v H¨ pm i`
?B m i?m"i pm ç¢Q M;mv M `O pB M +´X *?d +–M +?Q ;½ +¦ çQÊ+ i¦+ +O K°i M;
` +?mv M FBM? i?B M ç°M; ç` X L;QÌB M¨v i`QM; + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; t
M?Q p"v /M H¨ S?QÆM; *?m ?¢M; #ªv +kM; `'i +ªM? ;B€+X

@ *ÁM +¦ i 5

J°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M p¦+ /€M; +U+ + Q- F?m¬M K†i M? im'M- F?Q i?
i`b +?„T i v b m HQM; çB iÈBX L;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M M¨v HQM; ?¨M? ?´ #°-

h?'v M;QÌB M¨v i?b S?QÆM; *?m ;B"i KbM?- #ÎB pb ç¦ H¨ i`QM; + Q i?O L,K JQÆB
*¬M "^M; oQÆM;X L;?2 M¦B ;½ H¨ /Q K°i +QM i?QÊM; +´ +¬M #^M; #B M i?¨M?- +-
çQÊ+ ;¼B H¨ p¢M v m +?B i´- KÈB bBM? ` +?B m /b ç½ H¨ K'v M;¨M /†K- b m M¨v
*¬M "^M; oQÆM; i?U+ HU+ +?d /QÈB *´ h?Ov K¨ i?¬B- ç²M `^M; #•v ;BÌ *´ h?Ov b
*¬M "^M; oQÆM; Î i`QM; L,K JQÆB h?B M "ªM; t T ?¢M; b„T H M ?¨M; M?'iX

S?QÆM; *?m ?ÄB,

@ s T ?¢M; ? B *¬M "^M; oQÆM; p¨ ?¢M; M?'i pm i`È i¬M; bQ •m .QÆM; G¢+- ? B
+¦ w ç² ;b\

*¬M "^M; oQÆM; M¦B,

@ æQÆM; M?B M H¨ ç M pb p,M KBM? +?B i? `²BX

S?QÆM; *?m +QÌB +QÌB M¦B,

@ o,M KBM? +?B i? \ "•v ;BÌ +?„+ Î i`QM; i v >Q M; *?B hY p¨ GK+ L;mv M- i i?b F

@ " M i`mv çm´B GK+ L;mv M i`mv M ç M iBM iS+- i?m"i i`mv imM; p¨ T?ªM i`mv i
i¬M; bQ +?B +ªM?- #¼M ?¼ F?¬M; i? ibK ` ?„MX " M >Q M; *?B hY i?b i`mv M `
T?€T #ªQ- i M ;¼B ?Q M; +?B i`mv M i®M;- bQ pÈB i?m'M /B +¨M; F? Q i`rM; ?ÆM
p¨B i`,K /†K- +?9M; i +¦ i? çm´B F`T- M?QM; ?Q M; +?B i`mv M i®M; K°i H–M H¨

F`TX *?Q M M ? B p,M KBM? +?B i? F?¬M; +¦ K°i +?9i i?¨M? [mª- M;QÊ+ H¢B #`
HB M iK+ ;B i p¨B + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM;X æ ? B iB m #®B i`QÎM; i?¨M?
b„T i`¨M ç–v `²BX

@ h? i?b b Q\ h`QM; i v i F?¬M; +¦ p,M KBM? +?B i? X

@ h? ;BÈB +¬M #^M; +O i - +°M; i? K i?m"i M;mv M `O +O •m .QÆM; G¢+- `²B [
M?Ì p¨Q h?B M "ªM; L;¼+ "B +?„+ +¦ i? ç2K M;QÌB i`QM; h?B M "ªM; FûQ p¨Q i?
J°i F?B #` FûQ p¨Q i? ;BÈB +¬M #^M; +O i `²B i?b K†+ F GK+ L;mv M- >Q M; *´
+kM; F?¬M; +?®M; M´B +?9M; i HB M F iX æ M H9+ ç¦ +¦ i? +QÈT p,M KBM? i?–
+?9M; i i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?X

S?QÆM; *?m M¦B,

@ *€+? FûQ M?Q M;QÆB F?¬M; bÊ FûQ *´ h?Ov p¨Q b Q\ *´ h?Ov t T ?¢M; M?'i- i?
"^M; oQÆM;X

*¬M "^M; oQÆM; M¦B,

@ *€B ç¦ F?¬M; bÊ- #•v ;BÌ +€B i M *´ h?Ov i` M h?B M "ªM; M;¨v +¨M; M?¢i- ?„M
F?¬M; #` FûQ p¨QX

S?QÆM; *?m M?bM [m - ç9M; H¨ i?'v i M *´ h?Ov `'i M?¢i- t2K ` ç M; i`MM; FQ+?

@ o"v çQÊ+- +?9M; i +?B i? M¨Q\

S?QÆM; *?m ?ÄB,

@ h Km®M K°i T?–MX

>Q M; *?B hY p¨ GK+ L;mv M i`QM; i v +¦ p,M KBM? i?–M ?Q i´M; +°M; i€K T?–M-
T?–M- +€B M¨v F?¬M; M?B m- /M b Q F?¬M; +¦ ;½ ?¶ i`Ê i?b F?¬M; i? i?¨M? +¬
F?¬M; i? K²K iQ- M m F?¬M; i?b *¬M "^M; oQÆM; F?¬M; M;¢B ;B i +? i ;½X

*¬M "^M; oQÆM; ;"i ç–mX

•m .QÆM; G¢+- S?QÆM; *?m p¨ *¬M "^M; oQÆM; iU ç€M? ` imv i ?¼+ +O KbM?
ç´B- i`QM; h?B M "ªM; #„M ` K°i Hm²M; b€M; i`„M;X €M? b€M; GK+ L;mv M iÈB
i'i M?B M # Q ;²K GK+ L;mv M p¨ >Q M; *?B hY- /M b Q ? B M;QÌB çQÊ+ t T i`QM;

GK+ L;mv M p®M +?Q `^M; #•v ;BÌ H¨ H9+ `ÌB çB- /M ;b p,M KBM? +?B #¨M ç½ ;Q
;b\ a m F?B çB `²B i`MM; FQ+? p,M KBM? +?B ç¢Q +O KbM?- i?¨M? iUm p,M KBM
ç` #¶M; tm'i ?B M K°i Hm²M; b€M; i`„M; #„M p¨Q- +?Q F`T T?ªM SM; i?b i`ÌB ç'
iB M p¨Q K°i F?¬M; ;B M ç†+ #B i p"vX

*?¶ M¨v H¨\

GK+ L;mv M M?bM i? ;BÈB i`QÈ+- MÆB M¨v K†i ç'i ç–v H¬M; +?BK- #–m i`ÌB # v
H°B `'i +¦ iBM? i?–MX h? ;BÈB +kM; +¦ +•v- +¦ M9B M?QM; M?bM F„ i?b M9B /Q
L9B iQ +?QM? H¨ +€ iQ +Ð bÆM K¢+?- M m F?¬M; i?b H¨ +?BK iQ +Ð M9BX

æ•v H¨ MÆB M¨Q\

E?¬M; M;Ì +¦ i? ;BÈB F€ /B m M?Q p"vX

*?„+ H¨ F?¬M; ;B M +O B ç¦5 E?¬M; T?ªB +€ i?b H¨ +?BK5

aBM? p"i H¨ +€ H¨ +?BK i?b +¦ K°i HQ¢B- çQÊ+ ;¼B H¨ p¢M v m +?B i´ *¬M "^M; o
bQ5

"„+ KBM? +¦ +€- i M ;¼B +´M- T?QÌM; iQ HÈM- F?¬M; #B i K'v M;¨M /†K- ?¦ i?¨M?
#^M; F?¬M; #B i iQ K'v M;¨M /†K- M° K¨ # v- M?ªv H M i¢M i`ÌBX

æ9M; `²B- + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; t T ?¢M; ? B +?QM? H¨ *¬M "^M; oQÆM;

J°i F?B tm'i ?B M p,M KBM? +?B i? i?b /M H¨ ?¢M; ? B *¬M "ˆM; oQÆM; +kM; M?
+?'T- bS+ ?'T /šM +O p,M KBM? +?B i? [m€ HÈMX

o"v H¨ M m F?¬M; iQM? b B i?b #•v ;BÌ KbM? #` *¬M "ˆM; oQÆM; •K K°i i`"M- #` ç
+O ;½ `²BX

GK+ L;mv M `®i +m°+ t€+ ç`M?- +¦ H) ?„M ç M; Î i`QM; i? ;BÈB +¬M #ˆM;X

h` M i?€B ?Q F?¬M; i`mM; K'v i`,K p¢M /†K +¦ ? B Hm²M; i?–M MB K ç M; ç'm i` M

æ'v H¨ i?–M MB K +'T +?O p,M KBM?X

> B i?–M MB K ç'm i` M? ç9M; H¨ pB + HÈMX

*MM; H9+ ç¦- /QÈB i¢+ /KM; imv i i? i?m"i ;²K i¢B pm i?m"i- /`+? b´- p¨ i? ;BÈB
h?B M "ªM; ç m `ÆB p¨Q F?¬M; ;B M +¬M #ˆM;- i`W *´ h?Ov t T ?¢M; M?'i` X S?
M¨v M? M? ?ÆM GK+ L;mv M M?B m- /M b Q ?¼ ç m H¨ ?¢M; M´B iB M; F?¬M; #B
"ˆM; oQÆM; t T ?¢M; ? B h?B M "ªM;X

GK+ L;mv M +Æ #ªM t€+ ç`M? KbM? ç M; Î i`QM; i? ;BÈB +¬M #ˆM;X

G–M M¨v F?¬M; ;BªM çÆM- i`ªB [m +m°+ +?B M +MM; h?B M >²M S?€T aQ `²B ç
i?•M Î i`QM; h?B M "ªM; F?QªM; ? B KQÆB- K¨ M; v +ª *¬M "ˆM; oQÆM; t T ?¢M
+?"+- F?¬M; çQÊ+ `²B- +?„+ +?„M *¬M "ˆM; oQÆM; b) / /¨M; #¦T +? i KbM? i?¬B X

Jm®M i`®M [m€5

h v GK+ L;mv M ç°M;- FB K [m M; ?B M ` - M†M; M ç"T ?QÈM; p€+? i? ;BÈBX

*?d +–M KbM? çKM; i?OM; p€+? i? ;BÈB H¨ +¦ i? ;BªB [mv i tQM; +?mv M M¨vX

Zm M;5 EB K [m M; ç€M? p¨Q +€+? i? ;BÈB M?QM; F?¬M; +¦ T?ªM SM; ;bX

h´ +? M¦- F?¬M; i? çKM; i?OM; p€+? i? ;BÈB çQÊ+X

*ªM? ;BÈB +O *¬M "ˆM; oQÆM; + Q ?ÆM KbM? `'i M?B m- i?"i` i?b i? ;BÈB +¬M
/M T?€T HU+ +O M;QÆB M; M; #ˆM; pÈB ;½ +kM; F?¦ K¨ T?€ M¦ çQÊ+- ç•v H¨ K°
"ˆM; oQÆM;X GK+ L;mv M i?Y ?ÆM KQÌB FB K b m T?€i ?B M p€+? i? ;BÈB ?Q¨M
#Ä +m°+X

@ *¬ *¬- çB ` - +?Q i t2K # M +¢M? +¦ # M?B m M;QÌB çm´B i?2Q i X

GK+ L;mv M iW #Ä ç•K i?OM; p€+? i? ;BÈB- i?ª *¬ *¬ ` X

*¬ *¬ i`„M; #¦+ ?B M ` - ;–M ç•v M¦ tm'i ?B M H¨ ç¢B i`B M i?–M mvX

"bM? i?QÌM; *¬ *¬ çB ` `'i H¨ FB m M;¢QX

L?QM; H–M M¨v M¦ ` i?b F?¬M; M;WM; M?ªv M?ªv +†T +?•M M?Ä tQm- /QÌM; M?Q

GK+ L;mv M i?„+ K„+ ?ÄB,

@ *¦ M;QÌB Î # M +¢M? Q\

E?¬M; H) +¦ + Q i?O ;b Î # M +¢M? K¨ KbM? F?¬M; T?€i ?B M\

*¬ *¬ H„+ ç–m- K°i Hm²M; i?–M MB K `¦i p¨Q ¦+ GK+ L;mv MX a m F?B ;B Q HQm
L;mv M KÈB ?B m `®i +m°+ tªv ` +?mv M ;bX

h?b ` H¨K MY M;¨v +¦ +?mv M M?Q p"vX

æ•v H¨ i? ;BÈB +¬M #ˆM;- +?ŠM; T?ªB # M +¢M? +¦ `•i M?B m +€- +?BK b Q\

.M H¨ +€ ? v +?BK i?b ç m b®M; +ªX

v +O *¬ *¬ H¨ M?[M; +QM +?BK +€ M¨v çB m i` ?„M- GK+ L;mv M ;B”i KbM?- i
FB K i? ;BÈB +O KbM? M M /Q KbM? H¨K +?O- M m tm’i ?B M +€B ;b i?b H”T iS+
/Q *¬M "ˆM; oQÆM; H¨K +?OX

d9kX *?QÆM; RkNR@RkNk, h? :BÈB *¬M "ˆM;

*?BK- +€ +?¶ M¨v M¨v 2 `ˆM; ç m H¨ i v b B +O *¬M "ˆM; oQÆM;X

hS+ H¨ M¦B +?d +–M KBM? +ÁM Î i`QM; i? ;BÈB +¬M #ˆM; i?b i? ;BÈB +¬M #ˆM;
? M +?B *¬ *¬ HQ H„M; M?Q p”vX

h? i?b Qm i? i`mv imM; p¨ T?ªM i`mv imM; HÈM M?’i +O KbM? #` ?Ov #Ä- +?d
oQÆM; M? M? ?ÆM KbM? H¨ +¦ i? #„i çQÊ+ KbM? M; v- /U p¨Q *¬ *¬ H¨ F?¬M; ç

h? M¨v i?b H¨K b Q ç•v\

S?ªB `²B- KbM? +ÁM +¦ K°i i?•M T?”M- i•M + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; Gw h?€

JbM? +¦ i? /MM; i?•M T?”M M¨v M? X "•v ;BÌ ç€K *¬M "ˆM; oQÆM; Km®M #„i KbM?
KBM? +?B i? X L m KbM? ?¦ i?¨M? Gw h?€B aY i?b +?„+ ç€K *¬M "ˆM; oQÆM; b)
pÈB KbM? ç•mX L?QM; K¨ tmM; [m M? ç m H¨ +€- +?BKX EB K [m M; GK+ L;mv M
tmM; [m M? p¨ #MM; T?€i M?B m M;mv M F?Q F?B M +?¶ M¨v M;mv M F?Q +U+ F€
`äX

*MM; H9+ ç¦ GK+ L;mv M #B M i?¨M? #° /¢M; Gw h?€B aY- +kM; H¨K ` M;QÌB ;Bª
h?€B aY +MM; i²M i¢B- M?Q p”v KÈB F?¬M; F?B M F F?€+ M;?B M;ÌX GK+ L;mv M
i?b #B M i?¨M? Gw h?€B aY i?Q bBM? çB M i` BX h’i M?B M Gw h?€B aY tm’i ?B M
F?B i?m’M /B bY /KM; iB m imM; T?€T i`W çB /’m p i M?B m F?¬M; ;B M- pB + GK
?B M iW ç–m iÈB çm¬B tY Hw b¢+? b) tBM? ç TX

G9+ M¨v i? ;BÈB +¬M #ˆM; tm’i ?B M #®M KQÆB M;QÌB h?B M "ªM;X

h?B M "ªM; +¦ i´M; +°M; M,K KQÆB M;QÌB- GK+ L;mv M H’v ? B i?•M T?¢M F?€+
*?B hY tY ? B- *´ h?Ov F?¬M; p¨Q i? ;BÈB +¬M #ˆM;- +?Q M M h?B M "ªM; +¦ i´M;
i?¬BX h?U+ HU+ +O >Q T?€T h?€M? [m€ i?’T- +?Q i? p¨Q #ªM; çQÊ+X

*¬M "ˆM; oQÆM; M;²B Î +?QM? ;B[i? ;BÈB +¬M #ˆM;X :½ ç½ ibK ` >Q M; *?B h

om i`È i¬M; bQ •m .QÆM; G¢+ p¨ S?QÆM; *?m çSM; K°i # MX

•m .QÆM; G¢+ p¨ S?QÆM; *?m +¦ K ?B m `B M; M?QM; K°i H¨ ?¢M; #®M- K°i ?¢M
H¨ + QX

*¬M "ˆM; oQÆM; iW iW M¦B,

@ æ½ ibK ` >Q M; *?B hY p¨ GK+ L;mv M `²B- p–v çB- i ibK >Q M; *?B hY- ? B M;

:½ ` [mv i ç`M? `’i +?QM? t€+X *¬M "ˆM; oQÆM; Î i`QM; i? ;BÈB +¬M #ˆM; H¨
M? M?- ;½ çB ibK >Q M; *?B hY i?b >Q M; *?B hY +?d +¦ MQÈ+ #¦ i v +?`m i`¦B i?¬
*?m i?b HB M ?ÊT çB #„i GK+ L;mv M- +?Q /M ?„M +¦ ;BÄB ˜M M9T iÈB ç•m +kM; +
M;QÌB M¨v- +QB M?Q çKM; T?ªB + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; F?€+ i?b ?¢M; #
imv i ç®B +¦ i?U+ HU+ #ªQ p KbM?X

EBM? M;?B K +?B M ç’m +O •m .QÆM; G¢+- S?QÆM; *?m +kM; F?€ T?QM; T?9-
M¨vX

@ E?Q M ç½- GK+ L;mv M #B M K’iX

*¬M "ˆM; oQÆM; M;•v ` - M¦B,

@ E?¬M; M;Ì GK+ L;mv M #B M K’iX

o¬ i”M i?–M i?S+ M¨v K°i T?–M M?”T p¨Q i?–M i?S+ +O GK+ L;mv M- K°i T?–M p
iU +?QM? iU F?B M M¦ iÄ ` €M? b€M; +¨M; +?¦B HÁ X

GK+ L;mv M i`QM; +ªK ;B€+ ?¢Q ?¢Q i`¢+? i`¢+?- +U+ +QÆM; +U+ +?QM? H’T ç–
+?[+?QM? ç M; iÄ €M? b€M; i`„M;X

*?QM? i?¨M?5

h?U+ HU+ ?B M i¢B +O KbM? i`QM; h?B M "ªM; +?„+ F?QªM; ?¢M; M,K çBX

L?QM; F?¬M; i?”i bU ;B Q ç’m- M m +¦ +Æ ?°B T?ªB çQ+? i?•M ` i v KÈB çQÊ+X

"•v ;BÌ +ÁM H¢B K°i +?[HQÌB +m®BX

d99X *?QÆM; RkN8 Y RkNe, L;Q Zm®+

GK+ L;mv M F?¬M; p°B p½- +?„T i v b m HQM; çB /¢Q i` M F?¬M; i`mM;- ?„M +¦
M?QM; F?¬M; +¦ ibK ` +€+? M¨QX h`QM; çB m i?¨M? çO +€+ HQ¢B çB m v m- GK
K°i +?mv M M;Q [m®+X

.QÈB MQÈ+ i? ;BÈB +¬M #ˆM; +¦ M?B m M;Q [m®+X

L?[M; M;Q [m®+ /Q +€+ HQ¢B M;Q v m i´ i?¨M?X

L;Q [m®+ +¦ M?B m i?S i?9 p`- pQ /K M;Q [m®+ +¦ `’i M?B m çQÌM; MQÈ+- M?[M
+?ªv- T?€T i?m”i H¨K i?¨M? iWM; +QM çQÌM; +¦ i? F?B M M;Q v m T?€T i?m”i #b
MQÈ+ +?®+ H€i çB ç M MÆB `’i t X

_²B pQ /K T?ÁM; ®+ M;Q [m®+ i?QÌM; /MM; b M ?¬ i?K ç t•v /UM;- F?€ H¨ tBM? ç

GK+ L;mv M +?„T i v b m HQM; [m M b€i +?®+ H€iX

G9+ Î M;Q [m®+ GK+ L;mv M +¦ M;?2 çQÊ+ iBM iS+ /QÌM; M?Q H¨ + Q i–M; M;Q [m
p,M KBM? +?B i? #` #„iX L;QÌB +¦ p,M KBM? +?B i? #` #„i\ L;QÌB +¦ p,M KBM? +?
K°i H¨ ?„M K°i H¨ >Q M; *?B hY- #•v ;BÌ ?„M ?¦ i` M; Gw h?€B aY H¨M? H†M Î ç•v-
hY #` #„i `²B Q\

> ? ? ? 5

> ? ? ? 5

>Q M; *?B hY- i?”i H¨ +?mv M KWM; pmB F?„T +?¦M M? X

L?QM; iBM iS+ M¨v +¦ +?QM? t€+ ? v F?¬M; i?b +–M ` M;Q¨B i?,K /Á- t2K ibM? ?

GK+ L;mv M ` M;Q¨B # v HmM; imM;- t2K +QB K v K„M çKM; T?ªB + Q i?O L,K JQÆ
+¦ Y i`QM; i v + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; KÈB +¦ iBM iS+ +?QM? t€+ çQÊ+X

GK+ L;mv M K°i çQÌM; # v çB +ªK SM; T?€B i`QÈ+ +¦ M?B m F?Q i? K¢M? K)- /Q
K°i +?¶X

LÆB M¨v +¦ i M H¨ o¢M ok æ¨B- /Q H¬M; +?BK # M i?¨M?- Î i` M F?¬M; i`mM;X o®M
+¦ çB m v m KÈB iÈB ç•v çQÊ+ M?QM; #•v ;BÌ +¦ p¨B + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM
v [m - ç€T tm®M;X

E?B GK+ L;mv M ç€T m®M; i?b i?’v +?¶ M¨v +¦ `’i M?B m + Q i?O L,K JQÆB h?B
+?QM S?B o H9 i`QÈ+ iWM; ;†T- ?¢M; KQÌB #ªv hYm hB M L?•M +kM; i`QM; b® ç
ç¨M +–K- F?m¬M K†i i?QM M?Ä tBM? ç T M;•v i?Æ- t2K F?Q i? +ÁM ?ÆM +ª hYm
çB m ç¦ ` +ÁM +¦ p¨B M;QÌB M[X

h¢B b Q H–M M¨v M,K- b€m + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; iK i”T +MM; K°i +?¶\
L;mv M H’v H¨K H¢- b m ç¦ M;šK M;?o i?b ?¼ `ªM? i?”i ç’v +?S- M m >Q M; *?B hY
tm’i ?B M i?b çQÆM; M?B M ?¼ F?¬M; i? ibK +€B F?€+- p”v M M `ªM? p¬ +MM;X

o’M ç K’m +?®i ?B M M v H¨ `®i +m°+ >Q M; *?B hY +¦ #` #„i ? v +?Q \ *¦ #B ;bç€

GK+ L;mv M ç`M? ç€T tm®M; i?b i?B m M[ €Q i`„M; M?Q imv i- HQM; +äM; ç¨M +–

@ Gw h?€B aY5

hB M; [m€i mv HU+ p¬ +MM;X

E?B i?B m M[M¦B +?mv M i?b iQ€i ` T?€T i?m”i i?”i b•m- K¢M? ?ÆM S?B o - hYr

GK+ L;mv M i?„+ K„+ +¬ ;€B M¨v H¨ B\ JbM? H’v i?•M T?”M Gw h?€B aY tm’i i? `
M¨M; i +?S\ *?„+ H¨ F?¬M; +¦ ç•mX J¨ F?Q M- i?B m M[+äM; +–K i?b H¨ +–K +?B
HK+ ibK Fw S+- ç¦ H¨ H9+ KÈB p¨Q M?Q +?B p,M KBM? F?¬M; H•mX

E?B ç¦ +¦ ç¢B bQ ?mvM? E?´M; LB- M?` bQ ?mvM? J¢M? oB- i K bQ i, h9+ L;mv i J
+?QM? KbM?X

L?` bQ ?mvM? J¢M? oB #[ ç¦ `ªM? `¶B i€M /¦+,

@ GK+ bQ ç - M;QÆB /B M K¢Q im’M i9 MQ F?¬M; +?WM; ?’T /šM F?¬M; Qi M[imX

JÈB ç–m ?¦ i` M; i?¨M? Gw h?€B aY /MM; /B M K¢Q K„ M K iY T?QM; ç°- K†i i`„M;
i?’v +?ŠM; b Q +ª- J¢M? oB i?b [m€ M?¨K +?€MX

h K bQ i, h9+ L;mv i JB M +QÌB i` m GK+ L;mv M `^M;,

@ L¦B F?¬M; +?WM; H¨ M[im +–K +?B p,M KBM? ’v- M;QÌB i ç¨M `’i ? v M?û- H’v

æ¢B bQ ?mvM? E?´M; LB [m€i,

@ Zm•M iY F?¬M; M¦B #”v- ?ÆM M[ç¦ H¨ +?mv M +k +O bQ i¬M5

*ÁM p +?mv M M,K ç¦ +O bQ i¬M H¨ ;b i?b E?´M; LB M;QÌB #ªQ i?O F?¬M; +?`m
iÁ KÁ i? H¨ b m M¨v ?ÄB i?,K h9+ L;mv i JB M- +m®B +MM; +kM; #B i ç–m çm¬BX

h?b ` L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? iWM; +¦ [m M ? ibM? H[pÈB T?¦ +?O +–K +?B p
HU+ +O ? B M;QÌB F?B ’v F?¬M; ;BÄB H„K- +?Q ç M +ªM? ;BÈB T?¦ +?O p,M KB
+¦ K°i i?•M ç ç [m M ? `’i i®i- M;QÌB M¨v T?¢K T?€T H¨K ?¢B im bo F?€+ #` L?Q
#„i çQÊ+X L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? i?•M H¨ +?QM? F?Q çQÆM; M?B M T?ªB #„
T?¦ +?O +–K +?B p,M KBM? +?Q `^M; KbM? H¨ iB m +Ym iY M M tBM i? - Km®M M?
iBM i, T?m b) ;B i KbM?- L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? ?ÄB ` i°B €+ +O iB m +Ym i
Hm¬MX

S?¦ +?O +–K +?B p,M KBM? +?d +¦ K°i ç ç - H”T iS+ F i i?M pÈB L?Q *?B T?¦ +?O
b® ibM? ?m®M; K¨ ? B M;QÌB i?M ?”M +?²M; +?’iX

o”v M M b m ç¦ K°i M;QÌB F? B b€M; ` M?Q +?B p,M KBM?- K°i b€M; i¢Q +–K +?B
KBM? ç m Î i`QM; T?¢K pB i? HU+ T?€T *´- oä +´ M?QM; [m M ? `’i FûKX *–K +
M?Q +?B p,M KBM? i?QÌM; +¦ K°i i?¦B [m2M H¨ i`QÈ+ i’M +¬M; # +?B m- F?¬M; çB
M?B M +–K +?B p,M KBM? F?¬M; ;B i M;QÌB- +?d i’M +¬M; # +?B m K¨ i?¬BX

" M M?Q +?B p,M KBM? +¦ #B i +?mv M M,K ç¦ pÈB +–K +?B p,M KBM? M M i?QÌM
+?B p,M KBM?X

GK+ L;mv M HK+ H¢B Fw S+ +?mv M bQ i, h9+ L;mv i JB M F +?Q M;?2- H¢B M?b
HQM; +äM; ç¨M +–K- #ÈB ? B #9B i¦+- #¶M; M?È ` +?mv M M¨vX *?„+ H¨ #¢+? v i’
QÈ+ ? M # +?B m QÈ+ çBX

ob ç®B T?QÆM; H¨ M;QÌB +–K +?B p,M KBM? M M GK+ L;mv M / /¨M; çQ€M ` i?•
i`QM; + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; t T ?¢M; i€K- *–K hB M hY J° .mM; >²M; G X

J° .mM; >²M; G - i?”i H¨ +€B i M / M;?2X

L?QM; +¬M; FQ+? F?¬M; çÆM ;BªM- J° .mM; >²M; G i v [mÆ tQ v HQM; K°i Hm²M
L;mv M ç€M? ` h`mv M *?QM? hB M h?QX *–K ?mv M p¨ h`mv M *?QM? hB M h?Q
J° .mM; >²M; G H"T iS+ T?€T HU+ +O KbM? F?¬M; i?„M; çQÊ+ ç®B T?QÆM; i?

J° .mM; >²M; G H¨ +QM ;€B +–K +?B p,M KBM?- +QM ;€B +–K +?B p,M KBM? tQ M

L¨M; i?'v K°i +?B m F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ GK+ L;mv M i?b ç€M? ` +?B m i?S ? BX

*?B m i?S ? B H¨ iQ¨M #° +–K ?mv M ç€M? ` - Î i` M F?¬M; i`mM; ç¨M ` iB M;X *
p¬ b® ?mv i H +?ªv iW F?¦2 K„i M¨M; ç€M? ?QÈM; GK+ L;mv MX h M +O M¨M; H
H¨ ?²M; H - M?[M; ?²M; H M?Q ˜M +?S p¬ i"M w i?'i ibM?- ç9M; H¨ [m, i?–M F?¦ H

*¦ i? çÐ i?'i b€i /B i i`K +–K +O *–K hB M hY- M?QM; F?¬M; i? çÐ çQÊ+ ?²M; H

æ²M `^M; i`QM; + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; t T ?¢M; KQÌB K°i hB m Zm M h¨B
J° .mM; >²M; G - KÈB ç–m +?d ?ÆB v m i? i?¬B M?QM; F?B ?²M; H ` i?b hB m
K°i + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; i?m M; v H"T iS+ p¨ +?¢v i`®B +? i- iW ç¦ bÊ J°
/€K tm'i ?B M i`QÈ+ K†i M¨M;X "•v ;BÌ i`QM; i? ;BÈB +¬M #^M; ;½ pšM ç M; i`®M

E?¬M; T?ªB J° .mM; >²M; G Km®M ;B i GK+ L;mv M- +?ŠM; [m ç•v H¨ [mv i„+ ;B
+–K +?B p,M KBM?- i`QÈ+ ç€M? # +?B m `²B M¦B- B F m M,K ç¦ L?Q *?B T?¦ +?
+?O +–K +?B p,M KBM? H¨K ;b\ *?Q M M H¨ M;QÌB L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? T?ª

E?B J° .mM; >²M; G ` i v i?b S?B o p¨ hYm hB M L?•M F?¬M; H M iB M;- ?¼ ç
JÈB `²B ?¼ M¦B Gw h?€B aY ç€M? #¢B hYm hB M L?•M i?b F?¬M; B iBM- hYm h
M?QM; M;QÌB F?€+ +?Q `^M; ç¦ H¨ F?¬M; i? - K°i i•M + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ª
pÈB hYm hB M L?•M t T ?¢M; KQÌB K'v b Q\ E?¬M; iBM M´BX

"•v ;BÌ hYm hB M L?•M- S?B o i?–K M;?o Gw h?€B aY +?„ +?„M F?¬M; T?ªB ç®B i
M?QM; F?B M M;QÌB F?€+ i?'v ` i?U+ HU+ +O ?„M ç i`€M? M;?B M;Ì ? B M;QÌB

h? ;BÈB +¬M #^M;X

h?B M "ªM; ?¢M; i€K *–K hB M hY J° .mM; >²M; G pW ` i v ç½ H¨ imv i +?B m +U

*?B m i?S ? B i?'i b€i /B i i`K +–K K¢M? K)- ç M +?B m i?S # ?²M; H +¨M; bB m

æ®B K†i +?B m i?S+ M?Q p"v i?b GK+ L;mv M +kM; F?¬M; F?€+? b€Q- ;BÆ i v ç
iQ p¬ +MM;- +?QM? H¨ i`ÌB ç'i # Q H ç¢Q Hw HÈM M?'iX h?'i b€i /B i i`K +–K çK
Hw HÈM M?'i i?b /MM; +¦ K¢M? ?ÆM +kM; F?¬M; #^M; ç¢Q Hw- +?ÈT K„i +¬M; FQ
bmwi +?9i M; v +ª +–K +kM; #` ?9i çBX

GK+ L;mv M tBM? ç T T?€ +?B m i?S ? B H¨K J° .mM; >²M; G ;B"i KbM?X >"m #®
i?"i ;BÄB- H¢B iBM? i?¬M; imv i ?¼+ i¦B + Q +O M?Q +?B p,M KBM? H¨ i`ÌB ç'i #

L?QM; ç®B pÈB +?B m ?²M; H +O KbM? i?b M¨M; `'i H¨ iU iBMX

*–K i v M?bM M? m K„i H - MS+ MÎ F?¬M; M¦B M M HÌBX

J„i H ?ÄB ?Q ?Q F?¬M; M¦B- HQ¢M ?²M; # v [m i`ÌB i?m çBX

L?bM M? m F?¬M; M¦B +?d +¦ H `ÆBX

G¢B M?bM F?¬M; T?ªB /QÆM; ?Q çB K çB K K¨ H¨ H Hv #B iX

sm•M M?Q i`QÈ+ M;QÌB F?¬M; ;–v- H M;•M ?²M; /"i ;B Q iB m i?'mX

E?¬M; i?'v M;QÌB M,K i`QÈ+- H QÈi p¢i €QX

*?ÈT K„i ?ÆM KQÌB ;B¼i H çÄ +U+ F€ tBM? ç T `–K `° "T ç MX

.M H¨ GK+ L;mv M i?b ç®B K†i +?B m i?S+ M¨v +kM; i?'v F?OM; #®- # M i`QM; M
i?QÆM;- /QÌM; M?Q i?B M ç` iS+ i?QÆM;X *?B m ?²M; H ;–M M?Q +¦ K°i T?–M m
KBM?5 hmv i ç®B çWM; t2K i?QÌM; K°i T?–M mv HU+- ç¦ ç½ H¨ mv HU+ FBM? i?B

GK+ L;mv M +ªK i?'v i`ÌB ç'i # Q H ç¢Q Hw HÈM M?'i +O KbM? M?Q #` ,M KÁM- i
h`mv imM; p¨ T?ªM i`mv imM; H¨ +?B m i?S+ +O L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?- K¨ T
pb ç®B T?¦ M?Q +?B p,M KBM? Hmv M i?¨M? K°i +?B m imv i F„- i M +O M¦ ;¼B H

v çQM ;BªM +?QM? H¨, i +S F?¦+ ç•v- F?¦+ pb M;QÆB +€B ç² T?K HÁM;X

hmv i +?B m +O L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? +¦ K¢M? ?ÆM çKM; iÈB H i?b K'v H–

GK+ L;mv M M„K ;B[+?B m M¨v FûK t L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?- ;†T T?ªB ?²M;
i'i M?B M H¨ #` t•K i?U+ `²BX

L?QM; GK+ L;mv M T?'i i v ç€M? ` i?S+ F?€+- K°i i?S+ i`QM; h`mv M *?QM? hB

h?S+ M¨v p®M i M H¨ FB KX

EB K +Ym- i?'i ibM? +?B FB K5

G'v i?Q i? v FB K- i`QM; K°i +?B m ç2K F?Q B Q€M ?²M; H i?m b¢+?X

" +?B m ç½ [m X

GK+ L;mv M iB m b€B çSM; i`QÈ+ K†i J° .mM; >²M; G - M¦B,

@ J° .mM; bQ i,- ?[m H X

"ÎB pb M,K ç¦ L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? MÊ T?¦ +?O +–K +?B p,M KBM? +°M; i? K
+?B m +?S F?¬M; +¦ b€i w ;b- p"v M M GK+ L;mv M pmB p ;B[T?QM; ç° [m•M i

@ J° .mM; bQ i, ` # +?B m- [mª M?B M F?¬M; T?ªB H¨ M?ÄX

J° .mM; >²M; G i?–K `mM; ç°M;- M¨M; Î i`QM; + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; t T
iU ?¨Q M?Q +?B p,M KBM? i`W h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? ` F?¬M; B +¦ i? çÐ K
;BÌ ` i•M + Q i?O Gw h?€B aY +?ŠM; [m M?Q i? i?¬B- F?¬M; i? çÐ # +?B m +O
t T ?¢M; #®M KQÆB b€m +ÁM M¨M; H¨ i?S i€KX

aU i?"i i?b b Q\ h?'i b€i /B i i`K +–K +O M¨M; #` Gw h?€B aY M? M?¨M;T ?€ çB-
imv i +?B m +m®B +MM; ?²M; H +kM; #` T?€ K'iX æ¦ H¨ ?²M; H +U+ F€ tBM? ç T
M?B m iQÆM; iQ p¨ i?'i p¼M; p"v K¨ #` T?€X

s2K Gw h?€B aY /€M; p M? M?¨M;- t2K ` +ÁM +?Q i?'v ç€vX

hmv M?B M- J° .mM; >²M; G t T ?¢M; i€K +kM; F?¬M; H° #ªM HoM? i?"i bU ` X

L?QM; J° .mM; >²M; G #ªM M,M; +ªK i?'v ç®B T?QÆM; K¢M? ?ÆM KbM?- i?'v i?
i` B M?Q M?½ çSM; i`QÈ+ K†i- HÁM; M¨M; ?ÆB F?¦ +?`mX

J° .mM; >²M; G F?) ?W M¦B,

@ L;QÆB K¢M? ?ÆM i - çB m M¨v i +¬M; M?"M- F?¬M; +–M H¨K #° H¨K i`+?X G
KBM? +€+ M;QÆB ?ÆB +?B K Qm i? X

L¨M; ?W K°i iB M; HMB ` t - #° /¢M; F?¬M; Km®M ç GK+ L;mv M GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M bÌ KkB- i?"i ` H–M M¨v ` i v H¨ Km®M i?Y M;?B K i?U+ HU+- HB M
K¢M? iW ?¢M; ? B KQÆB K'v i?,M; H M ç M #•v ;BÌX "ÎB pb i?U+ HU+ i,M; [m€ M
ç`M? `®i +m°+ KbM? i,M; + Q # Q M?B m- [m +m°+ +?B M pÈB J° .mM; >²M; G +
KbM? +[?¢M; M,K h?B M "ªM;X Gmv M i?¨M? +?[HQÌB +m®B i?b +?„+ +?„M çO ç
?¢M; ? BX

" M FB K'v + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; F?€+ ç m +•K MQMX

hYm hB M L?•M p¨ S?B o i`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m ç'm pÈB Gw h?€B aY- hYm hB M L?•
M?QM; FûK Gw h?€B aY K°i çQÌM; i?¬B- M?QM; #•v ;BÌ i?b b Q\ Gw h?€B aY K¢M
+?B m +O J° .mM; >²M; G K¨ F?¬M; ? v m i? +ÁM +?B K Qm i? M[+?S- H¨K M¨
+¢M?X hYm hB M L?•M çKM; T?ªB J° .mM; >²M; G +?d +¦ MQÈ+ i?m - F?¬M; H) i

ç¦ Gw h?€B aY +?ŠM; ? /MM; ? i bS+ Q\ :½ ç½ ?B m H–K GK+ L;mv M- H9+ 'v ?„M
hB M L?•M K°i çQÌM; i?¬B- M?QM; +?[`QÊm iÄ b€M;- +?QM? iU iÄ b€M; i? H¨ i
M M KÈB +¦ #B m ?B M M?Q i? X

J'v + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; F?€+ +QM K„i i`ÊM i`WM;- ç•v +?QM? H¨ i•M +
"ªM; Gw h?€B aY ç'v QX G9+ i`QÈ+ +ÁM t T ?¢M; #®M KQÆB b€m i¢B b Q #•v ;B
>²M; G ?¢M; i€K `²B\ L M #B i `^M; L,K JQÆB h?B M "ªM; +¨M; Î ?¨M; ç–m i?b +
+€+? K°i i`ÌB K°i pU+X Gw h?€B aY [m€ F?Q i`QÆM;- ;BÌ ç½ +¦ i?U+ HU+ K'v ?
F?¬M; m´M; H¨ •K *?B hYX E?¬M; +?9i M;?B M;Ì- ç€K M;QÌB ç m t2K Gw h?€B a
T?"M +O u M h?QÆM; h?B M i?¨M? +?2 ;B'm i®i M?'i +?Q Gw h?€B aY- +¦ i? ?ÊT
u M h?QÆM; h?B M +kM; b) F?¬M; `ªM? `¶B M?ªv ` çQM? +?QM?X

"•v ;BÌ ç€K + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; +?d +¦ bmv M;?o H¨ KÈB ç–m ?¼ imv i ç
ç€M? i?„M; hYm hB M L?•M çQÊ+- M?QM; #•v ;BÌ i?b +ªK i?'v hYm hB M L?•M i?
hB M L?•M M¦B H¨ +?d FûK ?ÆM Gw h?€B aY K°i +?9i- #•v ;BÌ t2K ` F?¬M; T?ªB

GK+ L;mv M ?ÄB,

@ S?ªB `²B- i ç M ?ÄB >Q M; *?B hY b Q `²B\ L;?2 M¦B H¨ #` #„i\

h?b ` H¨ ?ÄB +?mv M M¨v- t2K ` Gw h?€B aY +kM; +¦ /½ i•K pÈB p,M KBM? +?B i
o +QÌB i?–K i`QM; #KM;- iU M?O T?ªB F i ;B Q pÈB Gw h?€B aY iB K HU+ p¬ ?¢M-
H¨K +?¶ /U X

@ >Q M; *?B hY #` #„i ;B[- H¨ *¬M "^M; oQÆM; ` i v M?QM; >Q M; *?B hY F?¬M; +
Zm€M Zm€MX

GK+ L;mv M M;•v ` - ?ÄB H¢B,

@ o,M KBM? +?B i? i M H¨ ;b\

d98X *?QÆM; RkNd@RkN3 , GQ M GQ M

S?B o H†T H¢B K°i H–M,

@ GQ M GQ MX

@ *€B i M H¢ i?"iX

GK+ L;mv M +?2 ;B'm i`QM; HÁM; /"v b¦M;- i`QM; Fw S+ +O ?„M GQ M GQ M H¨ K
H¨ i`QM; i?Y i?€+? i`mM; QÆM; i?B M i`B m i?B m M[M?Q F?¬M; +®+ m H M H¢B
iY ç`+? pÈB aQ S?B hB MX E?¬M; M;W `^M; p,M KBM? +?B i? F?€+ +?QM? H¨ G
+kM; #B i iBM iS+ M¨v- GK+ L;mv M /MM; i?–M i?S+ iªM p¨Q i•M FB K i? ;BÈB +O

@ J°i p,M KBM? +?B i? F?€+ H¨ GQ M GQ MX

L;?2 M¦B p"v aQ S?B hB M p®M F?Q M? +?•M ioM? i¼ im ?¨M? i,M; i?U+ HU+ M;•
iB M [m K°i H9+ KÈB i?Î ?„i ` X

@ h bÈK çQ€M çQÊ+ p,M KBM? +?B i? F?€+ b) H¨ GQ M GQ MX

æ®B pÈB F i?M i`mv M FB T æ¢B .`+? [m®+ M¨v aQ S?B hB M +¦ +ªK ibM? F?¦ +?
iÈB #®B +ªM? i`mM; QÆM; i?B M i`B m +U+ F€ F?´M; H² /QÌM; M?Q #B M `'i M?Ä

aQ S?B hB M ?ÄB,

@ L¨M; b®M; ? v ç½ +? i `²B\

GK+ L;mv M ç€T,

@ L;?2 M¦B /QÌM; M?Q +?Q +? iX

aQ S?B hB M i?Î ` K°i ?ÆB- F?¬M; #B i M;?o +€B ;bX

GK+ L;mv M i?m H¢B i?–M i?S+- ?ÄB,

@ >Q M; *?B hY F?¬M; ;B i p,M KBM? +?B i? F?€+ i M ;¼B GQ M GQ M\

@ æ9M; p”v- F?¬M; ;B iX >„M H¨ i M ;B M tªQ- /MM; ç²M; K M? iÄ HB M iB T pÈB
i?b GQ M GQ M +? i- ?„M b®M; i?b GQ M GQ M b®M;X *?Q M M K†+ /M #„i çQÊ+
?„M `²B H¨ F?¬M; +¦ p,M KBM? +?B i? - p,M KBM? i?–M ?Q +kM; K’iX :B i >Q M; *
i?–M ?Q H¢B ç„+ i°B pÈB p,M KBM? +ªM?- +?mv M M¨v F?¬M; B Km®M H¨K- +?Q
?„M- ;BÌ ç M; ç`M? #m°+ ?„M /MM; p,M KBM? +?B i? X

S?B o Km®M F i ;B Q pÈB Gw h?€B aY- M?Q +?B p,M KBM? M M bªM; F?Q€B M¦B

h?b ` H¨ p”v- GK+ L;mv M +QB M?Q ?B m- i`QM; HÁM; +kM; iÁ KÁ p T?€T i?m”i ç

JbM? çB ç•m ibK T?€T i?m”i ç²M; K M? iÄ M?d\ GK+ L;mv M #„i ç–m ibK F?Q iQ H
M?QM; F?¬M; T?€i ?B M ` T?€T i?m”i ç²M; K M? iÄ - imv M?B M H9+ bQm i–K /B
i?b +¦ i?’v i?S M¨v- +kM; T?€i ?B M +€+? F?®M; +? T?€T i?m”i ç²M; K M? iÄ X h
M?’i +?QÆB çO HQ¢B bBM? K M? M M +¦ T?€T i?m”i M¨v F?¬M; H’v H¨K F€X

S?€T i?m”i ç²M; K M? iÄ F?¦ F?,M F?¬M; [m€ HÈM- b m F?B ?¼+ tQM; GK+ L;mv
aQ S?B hB MX

@ aQ S?B hB M- i H”T iS+ +MM; M;QÆB /MM; T?€T i?m”i ç²M; K M? iÄ - i`QM; i?
+?9M; i b) HB M F i ç i`€M? +?Q HÐ K¨ i F?¬M; ç`+? H¢B ç®B i?O i?b +¦ i? KQÊ

>Q M; *?B hY H¨K M?Q p”v i?b i’i M?B M KbM? +kM; #„i +?QÈ+ i?2Q- +QM M;QÌB

aQ S?B hB M F?¬M; T?ªM ç®B- M¨M; p®M i?B m •M ibM? GK+ L;mv M `’i M?B m-
M¨M; bÈK #` M;QÌB i Hmv M- `9i çB p,M KBM? i?–M ?Q - +? i H•m `²BX

L¨M; ?ÄB,

@ *¦ i? ;BªB i`W T?€T i?m”i ç²M; K M? iÄ F?¬M;\

GK+ L;mv M M¦B,

@ h’i M?B M H¨ +¦ i? M?QM; [mv M +?O ç°M; M^K Î i X

>„M H”T iS+ i?B i`B M T?€T i?m”i ç²M; K M? iÄ - +?ÈT K„i HB M F i K¢M; +O Kb
bBM? K M? ? B M;QÌB HB M M? m i?b +¦ +ªK ;B€+ H¨ H¢X

hYm hB M L?•M +?Êi i?„+ K„+ ?ÄB,

@ E?¬M; #B i GK+ L;mv M çB MÆB M¨Q M[\

S?B o M¦B,

@ æ9M; p”v- GK+ L;mv M ç¦ M9T F„ i?”iX

@ L?QM; i’i +ª +?9M; i ç m Î i`QM; i? ;BÈB +¬M #^M; ibK ?„M- +?„+ H¨ ?„M b) F?-
M[pm i`È i¬M; bQ •m .QÆM; G¢+ +¦ çQÊ+ K°i Qi K€m +O GK+ L;mv MX

S?B o M¦B,

@ •m .QÆM; G¢+ ;BÄB M?’i H¨ /MM; K€m M;mv M `O - GK+ L;mv M F?¬M; i`®M i?

GK+ L;mv M M;?2 #¼M ?¼ M¦B p”v F?¬M; +¦ # Q M?B m T?ªM SM;X

G¨ H9+ çB Hmv M +?[HQÌB `²B- ?„M ;BÆ i v H M M¦B,

@ *€+ p`- i +ÁM +¦ K°i b® pB +- i`QÈ+ iB M +€Q iWX

S?B o Km®M F i ;B Q pÈB M;QÌB M?Q +?B p,M KBM? b„T H M + Q M M +QÌB M¦B,

@ Gw ?mvM? F?¬M; +MM; +?9M; i çB #„i ;B[GK+ L;mv M b Q\

JbM? çB #„i #ªM i?•M ?ª\ GK+ L;mv M iQ€i K² ?¬B- M¦B,

@ E?¬M; çQÊ+- i +ÁM +¦ +?mv M F?€+X

*?ÈT K„i GK+ L;mv M çB K'i- J° .mM; >²M; G i?'v ?„M çB K†i F?¬M; #B m ibM? i?
;B"MX h¢B b Q M¨M; i?m M;QÌB M?Q +?B p,M KBM? M¨v çQÊ+ +?S- /U i?2Q +´ ?
KbM? H¨K b Q +kM; F?¬M; i? i?m M;QÌB M?Q +?B p,M KBM? çQÊ+- J° .mM; >²M
i v- F?ÈT tQÆM; i`„M; # +?X

G¢B M¦B GK+ L;mv M iW #B i M,K M;QÌB + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; tQM; çB /

h?U+ HU+ +O KbM? F?QªM; ?¢M; M,K h?B M "ªM;X

hB T i?2Q H¨ +?[HQÌBX

*?[HQÌB- M M Hmv M H¨K b Q ç•vX

h?¬B F - i`QÈ+ iB M M?È H¢B çQ¢M M;¨v ç–m >Q aÆM çB- F?B ç¦ H¨ i?ÌB ;B M K
L;mv M "¢+? v m +–m M;?B K F?„+ pÈB KbM? i?b F?¬M; iQM? p¨Q i`QM;- KbM?
+?ÆB çM - b®M; M M?¨MX E?B ç¦ KbM? `ªM? `¶B M;O MQÈM;- F?¬M; i?b +MM; .
>Q aÆM ibK +€+ K¦M /•M /½X æQ¢M i?ÌB ;B M FB i?9 `WM; i`QM; >Q aÆM `'i i°

:BÌ M?È H¢B ç°i M?B M b•m i`QM; HÁM; i`mv M ç M `mM; ç°M;X

_mM; ç°M; F?¬M; M;WM; #MM; M´- K€m i`¬B M? M? +?¦M;X

*¦ +?mv M ;b p"v\

GK+ L;mv M H"T iS+ p"M ç¢B M?•M [mª i?B i i„+- i`QÈ+ K†i tm'i ?B M K°i ?Q F?¬
L;mv M ç®B pÈB M?•M [mª i?B i i„+ M;¨v +¨M; b•m b„+- H'v ` M?•M [mª +?B #¨M
/QÌM; M?Q +¦ B ç M; M;mv M `O KbM?X >„M +?Êi M?È H9+ i`QÈ+ S?B o M¦B H¨
+O KbM?- b) /MM; K€m ç¦ ç M;mv M `O - t2K ` H¨ i?"i `²BX

æ•v H¨ ?¢M; #®M h?B M "ªM;- pm i`È i¬M; bQ •m .QÆM; G¢+X

:½ [mª M?B M +¦ çQÊ+ K€m +O KbM?- M m ;½ ç½ çQÊ+ ;¼B H¨ pm i`È i¬M; bQ i?b
i`mv ibK #ªM i?•MX

GK+ L;mv M ;B"i KbM?- M m H¨ p"v i?b M;Kv i` M; Gw h?€B aY K'i ? i i€+ /KM; `²E

*€B M¨v M M H¨K b Q ç•v\

h v GK+ L;mv M ç€M? ` i`QM; F?¬M; i`mM;- M¦B,

@ L?•M [mª çªQ M;QÊ+- çB M çªQ +¨M F?¬MX

L?•M [mª i?B i i„+ ç€M? ` Km®M M;,M +ªM pm +?9 +O pm i`È i¬M; bQ •m .QÆM; G
`O ç M; FQ+? ç°M; K€m +O KbM? M?QM; +?„+ +?Q i?'v ;Bª i` M; ?B M M v- iS+
T?"M Gw h?€B aYX

L?QM; ;½ t T ?¢M; #®M h?B M "ªM;- M´B iB M; p pm i?m"i M;mv M `O - Km®M /U
M;,M +ªM K°i H9+ i?b çQÊ+ M?QM; H•m /ÌB H¨ F?¬M; i? X

h¢B b Q K€m +O KbM? `ÆB p¨Q i v •m .QÆM; G¢+\ S?ªB `²B- Î ç¢B +?B M t T ?
M?B m K€m- +?„+ H¨ +?mv M F?B ç¦X

"•v ;BÌ T?ªB i`QÈ+ iB M ç´B H¢B i?•M T?"M Gw h?€B aY KÈB çQÊ+- M m F?¬M; i?

GK+ L;mv M H"T iS+ #„M ` M?B m M;mv M F?Q i?B M ç` `®B HQ¢M tmM; [m M?
;Bª # v çBX GK+ L;mv M i?b i?QM; /QM; tm'i ?B M- `®i +m°+ ç´B H¢B i?•M T?"M
F?¬M; # Q H•m i?b i'v K°i +QM +?BK t€K iQ HÈM +?2 i`ÌB # v ç M- i®+ ç° M? M? M

*?BK t€K iQ ç€T tm®M; HB M #B M i?¨M? K°i M;QÌB- M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M
#'i T?¨K- mv M çbM? M?¢+ i`bX Í # M +¢M? M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M +?QM? H¨
[m M?•M [mª +?B #¨M i`¬M; i?'v ;½- +ÁM +¦ K°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M M;²B

@ h H¨ *¬M "ˆM; oQÆM;X

L;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M F?Q i? K¢M? M?'i M¦B- i? M? •K ?MM; ?²M K¢M? K)X

•m .QÆM; G¢+ F?MM; F?K+ +QÌB M¦B,

@ h H¨ •m .QÆM; G¢+X

L;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M M;²B i` M Km `M #¦B K M? bQ iU ;BÈB i?B m,

@ h H¨ S?QÆM; *?mX

h?B M "ªM; t T ?¢M; ? B *¬M "ˆM; oQÆM;- ?¢M; #®M •m .QÆM; G¢+- ?¢M; #ªv S?

h`"M i? M¨v i?"i H¨ ?Q H X

æKM; T?ªB ibM? ?m®M; M¨v GK+ L;mv M T?ªB F m K°i iB M; tmB t Q- #•v ;BÌ i?U
"ˆM; oQÆM;- •m .QÆM; G¢+- i?„M; S?QÆM; *?mX

•m .QÆM; G¢+ M?bM GK+ L;mv M- +QÌB F?MM; F?K+ M¦B,

@ L;QÆB M9T `'i ;BÄB- ç€M; iB + +¦ H¼i` K€m- M¦ MˆK i`QM; i v i +?Q M M M;Q
H•mX

*¬M "ˆM; oQÆM; M?bM GK+ L;mv M- M¦B,

@ GK+ L;mv M- iB T K°i +?B m +O i çB5

:½ ç€M? ` K°i +?QÎM;- +?QÎM; M?Q Km®M +?2 i`ÌB H'T ç'i- +?QM? H¨ i`QM; +¬
?¼+ +O ;½ F?ÎB i?O +?B +?QÎM;X GK+ L;mv M H'v ` .QÐM; L;¬ iB M FB K ç`+?
L;mv M #¶M; HMB H¢B +?9iX

*¬M "ˆM; oQÆM; ;B"i KbM? M¦B,

@ N - M;QÆB Î i`QM; h?B M "ªM; +?ŠM; T?ªB t T ?¢M; ?ÆM ? B KQÆB ¨\ E?¬M; M

G9+ i`QÈ+ i?•M T?"M GK+ L;mv M ;B i ç®B i?O K¢M? M?'i H¨ h?B M >²M S?€T aC
KQÆB K'vX *¬M "ˆM; oQÆM; p®M ç`M? K°i +?B m #„i H'v GK+ L;mv M F i [mª ` i
+O ?„M F?€ + Q KBM?X

•m .QÆM; G¢+ p¨ S?QÆM; *?m +kM; FBM? M;¢+- F?¬M; i? M;Ì çQÊ+ GK+ L;mv
L?QM; `²B •m .QÆM; G¢+ +QÌB •K ?B K- K€m +O GK+ L;mv M Î i`QM; i v ;½ M M

:½ ç¼+ K°i +?m¶B /¨B,

@ G'v pm +?B HU+- pm +?B i´ i?–M- p¢M pm bMM; #€B- H'v K€m ?B M i 5

h?2Q •m .QÆM; G¢+ ç¼+- GK+ L;mv M T?€i ?B M K€m tªv ` #B M ç´B- K°i HQ¢B
F?®M; +? X h?U+ HU+ F?¬M; +€+? M¨QT?€i ?mv ? i` - +® ibM? H9+ M¨v ç M; ç'm
"ªM; t T ?¢M; ? B *¬M "ˆM; oQÆM;X o®M i?U+ HU+ +O ?„M ç½ F?¬M; #ˆM; *¬M
#` •m .QÆM; G¢+ M;mv M `O i?b bS+ K¢M? +¨M; ;BªK- F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O
T?€T +O *¬M "ˆM; oQÆM; iWM; +?QÎM; ç€M? ` - S?QÆM; *?m +kM; i? K ;B +m°
i? K ;B F?B M GK+ L;mv M i,M; HÈM €T HU+- +?d +?®+ H€i ç½ i9M; K°i +?QÎM; +
çÊB GK+ L;mv M F`T T?ªM SM; i?b p¬ b® H¬M; +?BK i`¦B H'v ?„MX

*¬M "ˆM; oQÆM; ;B K +–K GK+ L;mv M tQM; ç¬B i v +?°T ?QÈM; ?„M- ;B•v b m #r

@ L;QÆB +kM; /MM; T?€T i?m"i ç²M; K M? iÄ X

*? i iB i- H9+ i`QÈ+ *¬M "ˆM; oQÆM; #„i >Q M; *?B hY F i [mª ;½ /MM; T?€T i?m
;BÌ GK+ L;mv M +kM; /MM; i?S M¨vX

S?QÆM; *?m ?ÄB,

@ G¨K b Q ç•v\

*¬M "ˆM; oQÆM; M¦B,

@ *ÁM H¨K ;b çQÊ+\ GK+ L;mv M H¨ M[i +O +?O T?€T +´ p,M KBM?- +?9M; i F?
Km®M +¦ çQÊ+ p,M KBM? i?–M ?Q i?¬BX L m M?Q #•v ;BÌ ;B i +? i GK+ L;mv M i?
iÄ - F?¬M; H'v çQÊ+ p,M KBM? i?–M ?Q - p"v M M +?d ç¨M? ;B K ;B[i`QÈ+ ç½X

Gw /Q ;B®M; M?Q >Q M; *?B hY- H–M M¨v i` M? ç'm #ÎB pb ;QK i¨B M;mv M- +¦ +Æ
M m K¨ ;B i +? i ?„M i?b b) i M i?¨M? K•v F?¦BX J°i F, M;mv M i®B ç K°i H–M tm'
i? - ;B i M;QÌB F?¬M; çQÊ+ Q+? HÊB ;b `²B +ÁM ç„+ i°B K°i ç®M; +?O p,M KBM?-
F?¬M; H¨ ç² M;m b Q K¨ H¨K çQÊ+\

•m .QÆM; G¢+ •K i`–K +QÌB iÈB ;–M M¦B,

@ h?"i` +kM; F?¬M; b Q- i #B i i?B i`B M pm iMM; +?B i?m"iX om iMM; +?B i?m
M?QM; +?d +–M ?Q¨M i?¨M? M¦ i?b >Q M; *?B hY- GK+ L;mv M b) M;Q M M;Q½M ;

æ•v H¨ Hw /Q ç€K *¬M "^M; oQÆM; F?¬M; +¦ ;B i M;QÌB- #ÎB pb •m .QÆM; G¢+ +Á

•m .QÆM; G¢+ M¦B,

@ *?9M; i +ÁM +–M ? B M;QÌB ?¢M; # - M,K- +?Q M M T?ªB ibK K°i MÆB v M H†M
iMM; +?B i?m"i +O i X

*¬M "^M; oQÆM; M¦B,

@ *?mv M M¨v i?b / X

æ9M; H¨ çÆM ;BªM i?"i- pb M¦ H¨ iB m i?B M i? ;BÈB +O *¬M "^M; oQÆM;- ç` #
;BÈB +O i i?b i tQM; pQÆM;- +¦ +?¶ ? Q H€M? F?¬M; B #B i- pQ /K M?Q *U+
Zm®+ H¨ [m®+ ;B i"M +MM; +O i? ;BÈB +¬M #^M;- T?ªB [m `'i M?B m M;Q [m®+
i–M; T?ÁM; p - M?B m iQÈM; HoM? i?m°+ ?¢ +O *¬M "^M; oQÆM;- K +mM; iWM
b€m h?B M "ªM; Km®M p¨Q *U+ >ªB *?B Zm®+ +kM; F?¬M; / /¨M;X

*¬M "^M; oQÆM;- •m .QÆM; G¢+- S?QÆM; *?m # v tm®M; /QÈB- H9+ H†M p¨Q K†
ç€M? ` i?Ov +?B F i ;BÈB- +?d +?®+ H€i b m # M;QÌB #B M K'i F?¬M; +ÁM #¦M;

G9+ M¨v i`QM; i?Ov +?B i? ;BÈB çB ` K°i M;QÌBX

L;QÌB ç¦ `'i H¨ ;–v i Q i Q i2Q- çSM; ç¦ M?Q ;B¦ i?´B b) # v çB Hm¬M- F?¬M; +¦ +ªK
M¨v +?QM? H¨ t T ?¢M; M,K i`QM; h?B M "ªM;- o¬ ©M? L?•M S?QÆM; h`mv h?OX

o¬ ©M? L?•M S?QÆM; h`mv h?O M?Qm K¨v M¦B,

@ *¬M "^M; oQÆM; Î i`QM; i? ;BÈB m+ ` ?„M ç9M; H¨ p¬ ç`+?- M; v +ª i +kM; çı
F?¬M; T?ªB i`QM; i? ;BÈB +¬M #^M; i?b *¬M "^M; oQÆM; F?¬M; i? H¨K çQÊ+ çB

h?"i` H9+ ç€K *¬M "^M; oQÆM; ç'm pÈB >Q M; *?B hY i?b o¬ ©M? L?•M S?QÆM;
?°B- M?QM; >Q M; *?B hY bmv v m #` #„i K¨ ;½ pšM +?Q ibK ` +?¶ ?ÎX

L?QM; o¬ ©M? L?•M S?QÆM; h`mv h?O pšM çm´B i?2Q- Km®M b m M¨v ibK +Æ ?°B
H'v ` K€m +O GK+ L;mv M ibK FB K ?„M- ?B M M?B M ç½ bÈK +?m˜M #` bŒM b
*?B hY i?b b) /MM;X G9+ #„i ;B[GK+ L;mv M i?b S?QÆM; h`mv h?O i?b ;½ pšM F?

S?QÆM; h`mv h?O F?¬M; + K HÁM;- F?¬M; H) ç ? B p,M KBM? +?B i? ç m `ÆB
oQÆM; Q\ L m H¨ p"v i?b F?¦ +?`m H„K M? X

s2K ` KbM? T?ªB ibK K°i KBM? +?O- J° .mM; >²M; G F?¬M; i - +ÁM +¦ K°i M;QÌB

GK+ L;mv M T?€i ?B M ;†T M;QÌB [m2M- >Q M; *?B hY- K¨ i`¢M; i?€B +kM; `'i F€

GK+ L;mv M +¦ M;?o iÈB Î i`QM; ibM? ?m®M; M¨Q ;†T H¢B >Q M; *?B hYX

L?QM; M¦B i?"i ibM? H¨ GK+ L;mv M +?Q iWM; M;?o ? B M;QÌB b) ;†T K†i M?Q i?

G9+ 'v KbM? +ÁM M;?o b) Î imv i ç` M¨Q ç¦ +MM; >Q M; *?B hY + Q i?O [mv i ç'm
+ Q i?O +€B ;bX

E i [mª ;BÌ i?b ? B M;QÌB ç m H¨ ç®B iQÊM; #` #„i ;B[X

*?Q M M- H9+ >Q M; *?B hY ` F?dQ ®M; i v €Q *¬M "ˆM; oQÆM; i?b GK+ L;mv M

h'i M?B M ?B M i¢B >Q M; *?B hY p¨ GK+ L;mv M ç m H¨ #` H¬M; +?BK i`¦B- +?¶
+?†i- T?€T HU+ F?¬M; i? /B +?mv MX

E?B >Q M; *?B hY i`¬M; i?'v GK+ L;mv M i?b +kM; #` `mM; ç°M;X

GK+ L;mv M +QÌB +QÌB M¦B,

@ >Q M; *?B hY- F?¬M; M;Ì +?9M; i b) ;†T M? m p¨Q H9+ M¨vX

>Q M; *?B hY H¢M? HMM; ?W K°i iB M;X

*¦ *¬M "ˆM; oQÆM; /šM /„i- i`ªB [m `'i M?B m M;Q [m®+- `®i +m°+ iÈB *U+ >ªB
i?mv iX *U+ >ªB *?B Zm®+ Î /QÈB MQÈ+ [m M?B m MÆB- +?QM? ;B[+QM; +QM;
M;?o MÆB M¨v F?¬M; m´M; H¨ +U+ F€ #Q ˜M- /M H¨ ?¢M; M,K o¬ ©M? L?•M S?QÆ
`ˆM; F?¬M; #€K b€i çQÊ+X

>¼ p¨Q i`QM; *U+ >ªB *?B Zm®+- çB iÈB K°i ;¦+ ? Q H€M?- ç¦ H¨ i?•K +®+ F?¬M;

*¬M "ˆM; oQÆM; ç€T tm®M; M¦B,

@ *?QM? H¨ +?¶ M¨v- #•v ;BÌ M?Ì p¨Q M;QÆB- •m .QÆM; G¢+X

:½ [m,M; >Q M; *?B hY- GK+ L;mv M ç"T tm®M; ç'iX

•m .QÆM; G¢+ ;"i ç–m- +?d i?'v ;½ H"i i v Î F?¬M; i`mM; ?B M ` K°i iÁ i ç¨M- iÁ
i?b +?d iQ +Ð #¨M i v M?QM; ç¦M ;B¦ #B M HÈM- +Ð K°i ;B M T?ÁM;- + Q K°i i`QÊ
*?B hY- GK+ L;mv M p¨Q i ç¨MX

d9eX *?QÆM; RkNN@Rjyy , •m .QÆM; G¢+

h ç¨M +O ;½ i M ;¼B H¨ pm i´ i ç¨M- +?QM? H¨ K°i i`QM; +€+ T?€T F?Q ;½ M;QM
+kM; H¨ K°i i`QM; # T?€T F?Q HÊB ?¢B M?'i +O ;½X

•m .QÆM; G¢+ çSM; i` M i ç¨M- +€+? >Q M; *?B hY p¨ GK+ L;mv M F?€ ;–MX

•m .QÆM; G¢+ b„T i?B i`B M +€B ;¼B H¨ pm iMM; +?B i?m"i5

om5 GQ¢B `'i H¨ M?B m F, M;mv M i`QÈ+X

hMM;- +•M iMM;5 E?B M M;QÌB i¢K i?ÌB ç€M? K'i Hw i`Q- i?QM? iMM;X

pm iMM; +?B i?m"i +?QM? H¨ K°i HQ¢B pm i?m"i F?B M M;QÌB i¢K i?ÌB K'i çB Hw

*?d +–M pm iMM; +?B i?m"i i?B i`B M i?¨M? +¬M;- >Q M; *?B hY- GK+ L;mv M b
KBM? +?B i? - ç•v H¨ M;mv M M?•M HÈM M?'i i¢B b Q *¬M "ˆM; oQÆM;- •m .QÆM
+? i ? B M;QÌBX >¼ +MM; bY /KM; T?€T i?m"i ç²M; K M? iÄ - M m F?¬M; +¦ M¦ i?
i v +?9M; imv i ç®B b) ;B i M;QÌB çQ¢i #ªQ- p,M KBM? +?B i? KÈB H¨ [m M i`¼M;

@ h`QM; F, M;mv M +¦ pm ;B€M; bBM?- pB M +´ +¦ HBM?- i M ;¼B H¨ pm om +?B HU
+?B i`Q- F?ª i?B [m, i?–M +?B i?m"i

•m .QÆM; G¢+ H–K #–K pm iMM; +?B i?m"i iBM? +?9- pm +?9 +–M i?ÌB ;B M F?€
+? + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ?¨M; ç–m p®M H¨ F?¬M; / - K'i +?9i i?ÌB ;B M H
`'i FBM? F?OM;X

>Q M; *?B hY M?„K K„i H¢BX

GK+ L;mv M +kM; M?„K K„i- ?„M F?¬M; Km®M ;B Q ` p,M KBM? +?B i? X aQ S?B
M;QÌB i`QM; FB K ç¢Q- +?Q M M T?ªB +Sm M¨M;X

o"v i?b T?ªB M;?o +€+? i?Q€i F?®MX

L?QM; #•v ;BÌ T?€T HU+ iQ¨M i?•M #` H¬M; +?BK +O *¬M "^M; oQÆM; ;B K +–K- I
çÌB

G¨K b Q ç•v\

J†+ F M¦- i`QÈ+ iB M i,M; i?U+ HU+ ç½- M m +¦ bS+ K¢M? i?b +?„+ +?„M b) T?€ c

Jm®M i,M; i?U+ HU+ +?d +¦ K°i +?[HQÌBX L m KbM? +¦ i? F ?B M HQÌB iÄ €M? b
ç M ?¢M; M?'i- ?¢M; ? B i`QM; h?B M "ªM;- imv i ç®B F?¬M; FûK ?ÆM *¬M "^M; o
;½ M[X o"v i?b iB M ?¨M? çÊi im ?¨M? +m®B +MM; çB- M?QM; H¨K b Q im +?[HQ

"'i ;B€+ M?È iÈB M,K i?€M; Î >Q aÆM- iB T iK+ çQ¢M im ?¨M? pW `²BX

GK+ L;mv M M?È H¢B +?mv M M,K ç¦- #¶M; M?B M M;?o `^M;- +¦ H) +?[HQÌB F?¬I

hm Hmv M +?[HQÌB F?€+ pÈB M?[M; +€B F?€+X

JbM? +?d +–M H¨K K°i +?mv M i?¬B- ç¦ H¨ +?ŠM; H¨K ;b +ªX

E?¬M; b BX

hm Hmv M [m€ K i KÄB- b Q K¨ i?QªB K€B #^M; H¨K #B M; +?S- K†+ F M¦- F?¬M;

GK+ L;mv M KÆ K¨M; Km®M M;O- i?'v ?„M M;€T M;„M M;€T /¨B •m .QÆM; G¢+ +
i?m"i +¦ ?B m [mª M M `'i pmB KWM;- iB T iK+ MB K pm +?9X

GK+ L;mv M +ªK i?'v im Hmv M K i KÄB [m€ ç`M? H¨K #B M;- i?'v M;²B K i M M M
.QÆM; G¢+ Î i` M pm i´ i ç¨M- M¦ ?ÆB H¢M? +?9i M?QM; F?¬M; i? M;?o M?B m-
iQM? iB TX

amv M;?o +kM; [m€ K i KÄB- HQÌB bmv M;?o- M;OX

"•v ;BÌ +¦ i? M¦B H¨ GK+ L;mv M +U+ F€ HQÌB- HQÌB im Hmv M- HQÌB M;²B Km®
om +?9 +O •m .QÆM; G¢+ ç½ t•K M?"T p¨Q i?•M i? GK+ L;mv M- i€+ ç°M; i?–M i
M¦- ;B®M; M?Q +¦ `m²B #¼ p"v- HQÌB ç w- iB T iK+ M;OX

GQÌB5 *U+ F€ HQÌB5

"•v ;BÌ çB m GK+ L;mv M T?ªB H¨K H¨ p¬ +MM; HQÌBX G9+ M¨v i?•M i? GK+ L;mv

h?'v GK+ L;mv M i`B i ç i?ª HÄM; i?b F?¦2 K¬B >Q M; *?B hY +QM; H M F?BM?
M?B M H¨ T? p"i- ;†T M;?`+? +ªM? HB M #Ä +m°+- ;½ i?b F?¬M; ç•mX

GK+ L;mv M ç M; HQÌB ? i i?m®+ +Sm +?[- /QÌM; M?Q i•M FB K i? ;BÈB b„T ?Q
hB M M;²B t T #^M; i`QM; ç¦ +kM; #` ªM? ?QÎM;- K K M `²B i?B T M;OX *¬ *¬ +kM
iB m FB K H¨ bBM? HBM? ?Q M; /¢B /½ iQM? M?'i- M¦ Km®M +?®M; +U M?QM; `²B

GK+ L;mv M K¨ M;O i?b M;mv M i•M FB K i? ;BÈB ç m M;OX

æ M; H9+ M;€v F?Á F?Á i?b #¶M; i`QM; p¬ i"M K K M; i•M FB K i? ;BÈB #MM; T?

h M;O K°i ;B'+ K°M; b v- M;¨M M,K p¢M M,K idM? /"vX

hdM? H¢B #B M ç´B M;?B M; i`ÌB H +? ç'i- HB M [m M ;b i M;O iB T i?¬BX

h?Æ ? v- i?Æ ? v5

N 5 JbM? +ÁM M¦B i?Æ ? v- b Q #¶M; idM? `²BX

GK+ L;mv M T?€i ?B M ç½ idM? H¢B- T?€i ?B M +?[HQÌB i`QM; i?–M i?S+ iÄ `
t2K` i?U+ HU+ +O KbM? H¢B iB M t - ?ÆB p"M +?mv M T?€T HU+ i?b i?'v MQ +
M?B mX .M b Q T?€T HU+ ?B M M v +O KbM? imv i ç¦B F?¬M; /QÈB *¬M "^M; oQ
H¬M; +?BK i?b +–M i?ÌB ;B M `'i /¨BX *¬M "^M; oQÆM; /MM; ç ;B K +–K >Q M; *?
T?ªB H¬M; +?BK #bM? i?QÌM; K¨ ;¼B H¨ #„+ KBM? +?B pk- `'i F?¦ ç®B T?¦X

JÈB `²B M;O K°i ;B'+ MQ K„i- pb iW F?B p¨Q i`mM; QÆM; i?B M i`B m Hm¬M +¦ ;€I
iÈB M v GK+ L;mv M +?Q iWM; M;?d M;ÆB i®i- +S +?¢v M;QrD+ çB tm¬B ?Q¨BX
M;O MQÈM; ç½ Hm¬M- bQÈM; ?ÆM +ª M;O Î >Q aÆMX JäB K i iQ+? Hkv iW F?B
M v H–M M¨v ?Q¨M iQ¨M T?¦M; i?Q+?X

hBM? i?–M bªM; F?Q€B5 "•v ;BÌ KbM? ç†+ #B i iBM? i?–M bªM; F?Q€B5

h`W t¬M; #„+ KBM? +?B pk +–M K°i + M? ;BÌ ` F?¬M; +ÁM p'M ç X

æ9M; `²B- •m .QÆM; G¢+ +ÁM ç M; MB K pm +?9- i?"i `„+ `®B- K†+ /M +¦ +?QM? iU
i´M M?QM; pšM `„+ T?B M T?S+X J v H¨ i?–M ?²M +O KbM? +QÌM; ç¢B- +QB M?
p'M ç - K°i + M? ;BÌ b m KbM? ¦ i? i?Q€i F?®M- ç M H9+ ç¦ T?ªB ç"T # T •m .QÆM

i?ÌB ;B M +ÁM H¢B F?€ /¨B M M H¨K ;b M?d\

T?ªB `²B- H¨ FB K i?m"i5 h?B i i„+5

h`QM; KQÌB i?B i i„+ +¦ K°i HQ¢B i?B i i„+ H¨ i•K +?B i?B i i„+5 h•K +?B i?B i i„+
p¨ +O KbM?5 JbM? bÈK ç½ HoM? M;° p¢M p"i +?B i•K- M?QM; K¨ pšM F?¬M; M;½
i•K +?B i?B i i„+ pšM F?¬M; i?¨M? iUm çQÊ+- +¦ H) #•v ;BÌ H¨ H9+ HoM? M;° i•K +

h•K +O KbM? H¨ +€B M?d\

G–M M¨v ;–M M?Q MQÈ+ +?ªv i?¨M? b¬M; ?B m `ä i•K +O KbM?X

h•K +O KbM? M¦B i?ŠM; H¨ #®M +?[, `QÊm- FB K- HQÌB- +?QM?X

a•m i`QM; i•K +?B i?B i i„+ ç H¢B #®M i?S M¨vX

G–M M¨v pb +?SM; p,M KBM? +?B ç¢Q K¨ ç2K #®M +?[i`QM; i?–M ?²M iÄ ` €M?
i?m¢M iB M HoM? M;° #®M +?[M¨v- ?B m i•K +O KbM?X

h•K +?B i?B i i„+- i?¨M?5

æ•v H¨ i?B i i„+ KbM? i?¨M? iUm `²B- pb H•m [m€ F?¬M; Hmv M i?B i i„+ M M K'i -
#B i i?ÌB ;B M i?B i i„+- F?¬M; ;B M i?B i i„+- M?•M [mª i?B i i„+- i`"i iU i?B i i„+
?²B i?B i i„+ M¨v HK+ ç¢B i?B i i„+- ?B M i¢B i?¨M? iUm i?B i i„+ i?S #ªvX

*ÁM +¦ i?Q+? SM; i?B i i„+- i?B i i„+ i?S i€K M¨v +ÁM FûK K°i +?9i H¨ i?¨M? +¬M
tQM;X

_²B HU+ +?B i?B i i„+ pšM +?Q F?ÎB ç°M;X

o"M K M? i?B i i„+- F?¬M; +–M M;?o- iW tQ ç M M v- p¬ b® F, M;mv M- F?¬M; I
L;mv M F?¬M; +?Q `^M; ?„M ç†+ #B i ç M KS+ ç¦X

h?B i i„+ +¨M; iÈB ;–M KQÌB i?b +¨M; F?¦- K¶B i,M; H M K°i +€B i?b i?U+ HU+ F?€

"•v ;BÌ GK+ L;mv M iW b€m i?B i i„+ #B M i?¨M? #ªv- i`QM; F?QªM? F?„+ i?U+ HU
KÈB `²B ç2K +?[ HQÌB iÄ €M? b€M; i`„M; H¨ i"M +MM; /QÈB p,M KBM? +ªM?- i?U+
oQÆM;- p"v #•v ;BÌ bS+ K¢M? ç½ pQÊi [m ;½- ç•v H¨ iU iBM imv i ç®BX

L?QM; i,M; K†i FB K i?m"i i?¬B- FB K i?m"i +¦ /B m ?ÆM M[+kM; #¦ i v pÈB #„+
+ M? ;BÌ KÈB +?'M pÐ #„+ KBM? +?B pk ` çQÊ+X

•m .QÆM; G¢+ +ÁM ç M; MB K pm iMM; +?B i?m"i- ;½ +?Q `^M; b„T i?¨M? +¬M; `²

*¬M "^M; oQÆM; ç M; +?Ì çÊBX

>Q M; *?B hY M?„K +?†i K„i- #° /¢M; ;B®M; M?Q GK+ L;mv M K K M #ÎB pm iMM;

h?B M #ªM; ?¢M; M,K o¬ ©M? L?•M S?QÆM; h`mv h?O- ?¢M; # J†+ ao h`+? J`+? ç
+O *¬M "^M; oQÆM;X > B p` + Q i?O M¨v F?¬M; / +?¼+- ç†+ #B i H¨ ?¢M; # J†+

æ•v H¨ ibM? +ªM? `'i [m€B /`X Í K°i MÆB ?Q M; p„M; K¨ H¢M? H)Q- T?O FQM imv

*¬M "^M; oQÆM; p¨ S?QÆM; *?m +?„T i v b m HQM; çSM;- + M?` ;B€+ #®M T?Q X

h` M pm i´ i ç¨M p) ç–v ç² €M pm- •m .QÆM; G¢+ F?¬M; M;WM; MB K pm +?9 +U+
i?®i ` iW KB M; ;½ iB M p¨Q ç–m GK+ L;mv M- M½Q >Q M; *?B hYX > B M;QÌB
.QÆM; G¢+ pšM ç M; F?¬M; M;WM; MB KX

@ h H'v K€m +O i - pm i´ iB M ?B M5

•m .QÆM; G¢+ ç½ ç M H9+ K®i +?®i- Î i` M F?¬M; i`mM; +¦ K°i pm i´ F?´M; H² tm'
?ÆB i?Y ?MM; #€ p¬ b® F, M;mv M ?Q M; /½- ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB ?ÆB i?Î K i?-
pm i´ H¨ +´ T?€+- +´ T?€+ K¨ ç¢B F?Q- [m, /`X

>B M i¢B pm i´ H° ` /[iÊMX

æ¦ H¨ ªQ ªM? ?¦ ` iW b•m i`QM; i?ÌB F?¬M;- i`QÈ+ iB M H° ` K°i #¨M i v pm i´X

"¨M i v pm i´ M¨v # M i` M ç–v „T ç² €M pm- pm +?B [m, /`X

•m .QÆM; G¢+ #B i ç½ ç M H9+ K'm +?®iX

h`QM; F?QªM? F?„+ ç¦ >Q M; *?B hY +?Êi KÎ K„i ` - `ä `¨M; ?²M; ?Q M; i?–M FQ+?
*¬M "^M; oQÆM;- M?QM; i v ;½ #¶M; tm'i ?B M K°i #BM? F?Q +'T p,M KBM?X J°i
i?2Q ?ÆB i?Î i?B M K M?- ?¦ i?¨M? ?¨M; p¢M MQÈ+ Hk p¼i [m ç•K ?QÈM; •m .QÆ

æ•K i?ŠM; p¬ ç`+?5

"B M +´ tªv ` X

"B M +® M¨v H¨K •m .QÆM; G¢+ F?¬M; F`T T?ªM SM; H¢BX

L m H¨ #bM? i?QÌM; i?b i?¬B çB- +® ibM? T?9i K'm +?®i pm iMM; +?B i?m"iX *?ÈT
pm iMM; +?B i?m"i ç T?ªM FQ+?- M m F?¬M; i?b b) #` pm i´ T?ªM T? - ;½ i`¬M; i?
T? - F?B ç¦ bQ T?K +O ;½ #` pm i´ iWM; +?9i K°i ,M K'i- Fw S+ +ÁM KÈB K ç•vX

*¬M "^M; oQÆM; F?¬M; M;Ì #„+ KBM? +?B pk +O ;½ ;B K +–K `²B K¨ >Q M; *?B h
M? M? +?¦M; # v çB M?QM; i®+ ç° +?"K K°i F`TX J°i FQ+? +O >Q M; *?B hY +ÁM
#„i ;B[- *¬M "^M; oQÆM; +¦ +?m~M #` i`QÈ+ M?QM; H¨ ?QÈM; p i®+ ç° +O ç¦ +O
T?ªB H¨ i®+ ç° ?B M ;BÌX

S?QÆM; *?m Î i`QM; h?B M "ªM; t T ?¢M; #v `- i`QM; M,K M;QÌB +¦ K†° 1 °`" ?k¦" 1

GK+ L;mv M H¨ p¬ iQÈM; i?¬M T? [mv i- +¦ i? ?'T i?m p,M iUX

>Q M; *?B hY H¨ i?¬M i?B M T? ç` [mv i- +¦ i? ?9i çB T?€T HU+X hQÆM; ç®B i?
hY #€ ç¢Q ?ÆM +O GK+ L;mv MX

*¬M; T?€T ? B M;QÌB `'i ;–M M? m- t2K M?Q i`ÌB bBM? H¨ F i?M F?¬M; ç°B i`ÌB +

GK+ L;mv M M?bM >Q M; *?B hY ` p +U+ F€ ç„+ w- M¦B,

@ L;QÆB i?"i bU +?Q `^M; b) i?„M; Q\ o¬ iQÈM; i?¬M T? [mv i- H M5

GK+ L;mv M [m€i /¨B- p"M p¬ iQÈM; i?¬M T? [mv iX E?B ç¦ i´ HQM; i`mv M MY #
[mv i +?Q ?„M +¦ M¦B `^M; MY #° b m +¦ bS+ ?'T /šM `'i HÈM pÈB i?¬M iUX

"•v ;BÌ ?½v t2K p¬ iQÈM; i?¬M T? [mv i +O KbM? +¦ i? ç¢T i` M i?¬M i?B M T?

o¬ iQÈM; i?¬M T? [mv i p¢M /KM;- +?ÈT K„i p¬ b® €M? b€M; +?¦B HÁ X

h?¬M iU +O >Q M; *?B hY Km®M /B +?mv M ?QÈM; GK+ L;mv MX

æQÆM; M?B M >Q M; *?B hY F?¬M; i? ç i?¬M iU `ÆB p¨Q i v GK+ L;mv M- ;½ i`¨
H¢B +¦ i? +¦ i?–M /` M?Q p"vX :½ i¢K i?ÌB F?¬M; HQ ?'T i?m T?€T HU+ +O GK+
i?B M T? ç` [mv i H¬B FûQ i?¬M iU- GK+ L;mv M +kM; bY /KM; p¬ iQÈM; i?¬M T

> B M;QÌB Î i`¢M; i?€B ;B^M; +QX

a m HQM; GK+ L;mv M /QÌM; M?Q /–M ?B M ` #¦M; /€M; K°i +QM `²M;- FûQ p¬ iQÈ
?¢MX "¦M; `²M; M¨v F?¬M; T?ªB p,M KBM? +?B HQM;- +?d t2K ?ÆB i?Î K†+ /M ?
;B€+ M?Q # Q iMK i` M p,M KBM?X

a m HQM; >Q M; *?B hY +kM; /–M ?B M ?¦ ` #¦M; ç¢Q +´ p,M KBM?X J¬Mi i?¬M
F?¬M; T?ªB iW +?O i?€B +´ p,M KBM? K¨ H¨ >Q M; *?B hY +¦ +Æ /mv M F?€+ ç¢i ç

:B^M; +Q pšM ç M; iB T iK+X

"MK5

J°i iB M; M´ p M;- i?¬M iU ?Q¨M iQ¨M #` i?m p¨Q p¬ iQÈM; i?¬M T? [mv i +O GK
T? [mv i ?'T i?m i?¬M iU iÄ ` €M? b€M; +¨M; +?¦B HÁ - ç½ ç M +ªM? ;BÈB +¦ i?
#•v ;BÌ /M H¨ bÆ +'T p,M iU +kM; b) #` p¬ iQÈM; i?¬M T? [mv i Mm®i b¢+?X

>Q M; *?B hY #B M b„+ K†i- ;½ F?¬M; M;Ì `^M; +?ŠM; i? +QÈT H¢B # M ç–m p,M iU
?°+ M;KK K€mX

"•v ;BÌ >Q M; *?B hY +?`m ? B FB K +O GK+ L;mv M +°M; i? K KÈB ç–m #` çÁM T?
"^M; oQÆM;- ;½ #` # p i i?QÆM; +U+ F€ M†M;- F?B M bS+ +?B M ç'm p®M F?¬M
#•v ;BÌ imv i ç®B F?¬M; H¨ ç`+? i?O +O ?„MX

L; v +ª i?¬M iU +kM; #` ?'T i?m- >Q M; *?B hY #B M b„+ K†iX

:½ [m€i iQ,

@ GK+ L;mv M- i HB m K¢M; pÈB M;QÆB5

*?d i?'v ;½ `®M; H M- i v H'v ` K°i #€m p"i [mw ;B€X

>B M i¢B T?€T HU+ +O ;½ F?¬M; +ÁM M?B m- +?`m i`¼M; i?QÆM; i? K p¨Q i?B
H¢B GK+ L;mv M- >Q M; *?B hY #bM? i?QÌM; +?B M ç'm +?Q # Q ;BÌ /MM; T?€T #
M;?o H¨ ;½ F?¬M; +¦X oQ /K #•v ;BÌ ;½ H'v ` H¨ K°i T?€T #ªQ- +ÁM F?¬M; T?ªB
i?B M HBM? #ªQX

*€B ;¼B H¨ iB M i?B M HBM? #ªQ5

E?¬M; T?ªB p"i #bM? i?QÌM;X

h`QM; +äB i`ÌB ç'i T?€T #ªQ M?'i +'T K¢M? M?'i iS+ H¨ iB M i?B M HBM? #ªQX

*€B ;¼B H¨ iB M i?B M HBM? #ªQ +?QM? H¨ iU M?B M QM ?` - K¶B F, M;mv M KÎ
HBM? #ªQX

h`QM; iB M i?B M HBM? #ªQ +¦ +?B ` K¢M? v mX

*QÌM; ;Bª M?Q F, M;mv M iB M i?B M HBM? #ªQ K¶B K°i +€B ç–m +¦ mv HU+ p¬ +
G'v iB M +´ p,M KBM? H¨K ç¢B #B m- i`QM; iB M +´ p,M KBM? F, M;mv M iB M i?B
H¨ i¢Q ?¦ M;¼+ çB TX

*'T ;B[i?b M?Q "¨M *´ S?B M- h?€B *U+ æ² p•M p•M +O iB M +´ p,M KBM?- ç•v H
#ªQ M¨vX

*ÁM +¦ K°i b® iB M i?B M HBM? #ªQ ?¢ +'T- pQ /K M?Q +€B >Q M; *?B hY T?¦M;
+'T- F?¬M; #^M; "¨M *´ S?B M- h?€B *U+ æ² M?QM; mv HU+ +kM; F?€ HÈMX

@ hB M i?B M HBM? #ªQ5

hW t + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ?¢M; # J†+ ao h`+? J`+? çSM; t2K KB M; HQÉ
M;Ì >Q M; *?B hY +¦ iB M i?B M HBM? #ªQ- H¨ iB M i?B M HBM? #ªQ ç'v M?û5 *'T
#ªQX J†+ ao h`+? J`+? H¨K ?¢M; # h?B M "ªM; H•m M?Q p"v +QB M?Q H¨ + Q i?
bB m +'T- M?QM; F?¬M; +¦ K°i +€B iB M i?B M HBM? #ªQ M¨Q- +?d *´ h?Ov t T ?
M?[M; M;QÌB i`QM; h?B M "ªM; F?€+ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ;B®M; M? m- i? M M KÈB

E?¬M; # Q ;BÌ M;Ì M´B >Q M; *?B hY H¢B H'v ` K°i iB M i?B M HBM? #ªQX

_®i +m°+ H¨ iB M i?B M HBM? #ªQ M?Q i? M¨Q\

s T ?¢M; M,K o¬ ©M? L?•M S?QÆM; h`mv h?O +kM; Mm®i MQÈ+ #¼i F? M- F?¬M;
i?B M HBM? #ªQ5

*€B M¨v5

JÈB #„i ç–m i?b J†+ ao h`+? J`+?- S?QÆM; h`mv h?O iÈB i?'v i?U+ HU+ +O GK+
ç½ # Q i`MK i` M *¬M "^M; oQÆM; i?b ;B"i KbM?- `²B T?€i ?B M GK+ L;mv M ç'm
GK+ L;mv M +?B K Qm i? - >Q M; *?B hY v m i? i?b +¨M; ;B"i KbM? ?ÆMX

h?2Q +?B M ç'm iB T iK+- GK+ L;mv M b„T H'v çQÊ+ +?B M i?„M; M?QM; #•v ;B
i?B M HBM? #ªQ p"v i?b +?Q +?„+X

"ªQ F?Q Q//b M;¨v +¨M; i?`M?X

*m®B +MM; K¼B M;QÌB +kM; i?'v ç¦ H¨ HQ¢B iB M i?B M HBM? #ªQ ;bX

æ¦ H¨ K°i +?B M t iQ +Ð i`,K i`QÊM; /Q K°i i`,K #€M? t2 i?9+ ç˜vX J°i i`,K #€M? t2
t2 ç m +¦ ªQ /B m p¬ +MM;- /QÌM; M?Q ç¢B #B m +QM b® i?B M ç¢QX J°i i`,K #€M
SM; ç®B- b•m b„+ i?B M ç` •K /QÆM; ç¢QX h` M +?B M t +¦ K°i KkB i?QÆM; +U-
F?¬M; +¦ #'i +S ?mv M ªQ ;b- +?d +¦ ? B +?[i?¬B- b„+ #ûM5

JkB i?QÆM; /QÌM; M?Q +¦ i? ç•K T?€ p¢M +´ `¢+? F?mM; i`ÌB- +?'M i?QÈ+ i?B M
+¢M? KkB i?QÆM; +ÁM +¦ ç Q T?QM;5 EQ+? T?QM;5 o•M p•M p¨ p•M- `²B +ÁM +m

J¶B K°i i? M? ç m p¬ +MM; ?mM;5

L?[M; i?S M¨v +¦ Qi M?'i K'v +?K+ p¢M i? M?5

o¬ HQÊM; +?B ?mM;5

o¬ HQÊM; +?B i¨M5

o¬ HQÊM; +?B /B i5

æ•v H¨ >²M; ?Q M; +?B M t 5

>²M; ?Q M; +?B M t 5 E?¬M; M;Ì H¨ ?²M; ?Q M; +?B M t 5

*€B M¨v H¨ ?²M; ?Q M; +?B M t 5 *¦ `'i M?B m i?–M i?Q¢B p M¦- ç²M `^M; +?O i€B
bBM? /B i i?b bBM? ` - v bBM? ` HB M p•M; +?`m F?Q p”M i?B M ç` - p¨ +¦ K°i +
i`QM; i v v- i`QM; ?²M; ?Q M; +?B M t +¦ K°i +?[+?B MX

" M ç–m p,M iU +?B M iUX

" M ç–m p,M iU +¦ +?B K¢M? v mX

*?B M iU Î i`QM; # M ç–m p,M iU imv i ç®B +¦ i? t T p¨Q M,K ?¨M; ç–mX

J†+ /M F?¬M; #^M; ç¢Q iU M?QM; +kM; H¨ p,M iU F?€ H¨ F?OM; #® mv +?'M i?€B

>B M M?B M- +?B M iU bQ pÈB iB M i?B M HBM? #ªQ ?²M; ?Q M; +?B M t +¨M; [
p,M KBM? +QÐB ?²M; ?Q M; +?B M t i v +–K +?B M iU ;B i p¨Q i`QM; p,M iU K¬M
F?B ç¦ M´B iB M; K°i i?ÌB- imM; ?Q¨M? F, M;mv M M¨vX h`W +¦ K'v +?O p,M KBM?
F?€+ F?¬M; F?B M +?O i?€B +´ p,M KBM? ç p¨Q K„iX

J¼B M;QÌB F?¬M; M;Ì `^M; +?O i?€B +´ p,M KBM? b) ç2K iB M i?B M HBM? #ªQ ?²
*?B hYX æQÆM; M?B M bU i?”i H¨ H'v im pB ?B M M v +O +?O i?€B +´ p,M KBM
+kM; F?¬M; # M?B m i€+ /KM; M M +¦ i`mv M çB i?b +kM; / ?B mX L?QM; /M H¨
H'v ` iB M i?B M HBM? #ªQ ?²M; ?Q M; +?B M t pšM F?B M K¼B M;QÌB ;B”i KbM

>Q M; *?B hY M?bM GK+ L;mv M- M¦B,

@ GK+ L;mv M- p®M i +?Q # Q ;BÌ bY /KM; iB M i?B M HBM? #ªQ- M;QÆB i?”i K
b m M?B m M,K ?²M; ?Q M; +?B M t ` i vX L;QÆB b) #` ?²M; ?Q M; +?B M t ç
H¨ +¦ i? ç ûT p¢M +´X h€+ /KM; /B m F€ +O iB M i?B M HBM? #ªQ ç•m T?ªB F M
çB +? i çB5

d9NX *?QÆM; Rjy8@Rjye, >'T h?m o,M hU

S?9i +?®+ ?²M; ?Q M; +?B M t çKM; ?QÈM; GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M iBM? i?–M `mM; ç°M;X hB M i?B M HBM? #ªQ\ æ¦ H¨ +€B i?S ;b\ *
M?B M +?Q /M F?¬M; M;?2 M¦B i?b GK+ L;mv M +kM; #B i iB M i?B M HBM? #ªQ
i`U+ ;B€+ `'i b•mX GK+ L;mv M F?¬M; #B i `ä i?”i ;Bª +O ç®B i?O i?b F?¬M; /€K
H¨ i`®M i`QÈ+ `²B iQM? b mX

GK+ L;mv M +?ÈT K„i ç°M;- i®+ ç° /B +?mv M +O ?„M F?€ M? M? M?QM; ?²M; ?
?ÆMX hB M i?B M HBM? #ªQ +?mv M K¬M +?B M ç'm M¨v i®+ ç° [m€ M? M? `²B
M?QM; +?ÈT K„i ?²M; ?Q M; +?B M t ç½ ç€M? iÈB [m„ iQ+? i?m'M /B- F?¬M; +?Q

> i +€+? `²B- +?d +¦ i? ç¦M çÐX

GK+ L;mv M /MM; .QÐM; L;¬ iB M FB K +SM; `„M +?„M- K°i FB K M¨v +U+ F€ ?mv
+?B M t +¦ mv HU+ ? i bS+ iQ HÈMX GK+ L;mv M +?d +ªK i?'v +¦ HU+ HQÊM; FB
HQÊM; M¨v pb F?¬M; +¦ B F?®M; +? ² ¢i t¬M; ?QÈM; +'T p,M KBM?X *? i iB i- F
*¬M "^M; oQÆM; b Q F?¬M; /MM; M¦ çB\ h?”i ` i?b i?U+ HU+ ?B M M v +O >Q M;
?mv ?²M; ?Q M; +?B M t - K°i H–M M¨v pb HB m K¢M; pÈB GK+ L;mv M KÈB i?B m
H'v ` iB M i?B M HBM? #ªQX JQÌB p¢M M,K bBM? K M? ç'v5 G9+ ç'm pÈB *¬M "^
HmB T?ªM FQ+? `²B M M KÈB F?¬M; +–M /MM;X

S?ªB `²B5 EB K F?„+ ?Q M;5 E?„+ iU T?•M i?•M5

GK+ L;mv M ;BÌ F?¬M; ` M?` +?2 ;B'm +€B ;b- +MM; H'v ` FB K F?„+ ?Q M;- F?„

E?¬M; T?ªB +?S- çŠM; +'T +O FB K F?„+ ?Q M;- F?„+ iU T?•M i?•M F?¬M; çO5
ç½ T?€i ?B M çŠM; +'T +O ? B +€B F?¬M; çO- F?B 'v KbM? +¦ M¦B T?ªB i?,M; +
çKM; ç M M;QÌB i?€B +´ p,M KBM?- ? B H¨ Hm¬M F?¬M; +¦ `ªM? p”v M M KÈB F?¬
T?ªB ?²M; ?Q M; +?B M t X

smB [m€ H¨ tmB5

GK+ L;mv M i?–K F m tmBX

>Q M; *?B hY T?€i ?B M GK+ L;mv M HB M iK+ HMB i`QÈ+ ?²M; ?Q M; +?B M t i
H M i?B M K M? i?–M FQ+?- `mM; K†+ M;¼+ F€ H•M +?B M #¨Q- ?²B T?K+ #° /¢M

:½ M¦B,

@ GK+ L;mv M- M;QÆB +?d +¦ i? +? i /QÈB i v +O i X h H¨ F, M;mv M +?B iY- M
i?¬B- i poM? pB M #'i #¢BX

*m°+ çÌB >Q M; *?B hY +?Q iWM; i?m - i`W M;QÌB #Q ˜M ç½ +Sm GK+ L;mv M-
M;QÌB F?€+ i?b Î p,M KBM? i?€M? ç` K°i +?¼B b€m- *¬M "ˆM; oQÆM; +? i i`QM;
Q ;BÌ +?Q T?ûT im X

>Q M; *?B hY ?°+ M;KK K€m- ;½ #` i?QÆM; F?¬M; M? M?QM; +?d +–M i?„M; GK
i?QÆM; +¦ M;¢B ;bX :½ HB + T?Q t J†+ ao h`+? J`+?- S?QÆM; h`mv h?O- +¦ T?–
ç`+? GK+ L;mv MX

@ GK+ L;mv M- çB +? i çB5

J°i FQ+? ç•K iÈB i?ŠM; ?QÈM; i`€B iBK +O GK+ L;mv MX

G¨K b Q ç•v\ *?d +ÁM K°i +?9i i?ÌB ;B MX

*® ibM? F?„+ iU T?•M i?•M +?Q i?,M; +'T- M¦ +?d H¨ K°i T?–M F?„+ iU T?•M i?•M

E?¬M; F`T `²B- p¨Q ;B•v T?9i K'm +?®i- +?`m çUM; €T HU+ iQ HÈM iW ?²M; ?Q M
`„M /`+? +?mv M- K°i FQ+? +O >Q M; *?B hY ç•K p¨Q K"i +O GK+ L;mv MX GK+
tmv M- #` i?QÆM; `'i M†M;- ?ÆM M[T?€T HU+ +O >Q M; *?B hY HB M KB M #'i
i?B M T? ç` [mv i M?'i ç`M? T?ªB +¦ i?¬M ?Q†+ T? iU- i?¬M iU #` H'v çB `²B F?
HU+ p¬ +MM; +m²M; #€ `¦i p¨Q M;QÌB ?„M- F?„T MÆB T?€ ?QX

*? i iB i5 GK+ L;mv M ç½ #` i?QÆM;- iW H9+ #„i ç–m F? B +?B M +?d #` i?QÆM;
`²BX

E?Q M ç½5

S?€T HU+ +O >Q M; *?B hY ç€M? p¨Q i`QM; M;QÌB KbM?- FB K F?„+ ?Q M; H¨ ?'
? p"v i?b ?9i M¦ çBX *?ÈT K„i GK+ L;mv M p"M +?mv M FB K F?„+ ?Q M; ?'T i?m
hY- H9+ Î p,M KBM? i?€M? ç` H¨ F?¬M; i? M¨Q ?'T i?m- F?B ç¦ ?Q¨M iQ¨M #` >Q
#•v ;BÌ i?b F?¬M; ;„i ; Q M?Q p"vX

G9+ ?'T i?m GK+ L;mv M +ÁM Î i`QM; /B p"i +O ç€K + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM
aQ- S?QÆM; æ²- * Q hB M ibK çQÊ+ p¨B /B p"i +¦ ?ÆB i?Î ?²M; ?Q M;- M?[M; T?
`'i #bM? i?QÌM;- #ÎB pb T?€T #ªQ F, M;mv M +?d +–M M;mv M i?Ov ç m +¦ +?9i +
L,K JQÆB h?B M "ªM; ç m bBM? ` iW F, M;mv M M¨v- i`QM; i v ?¼ F?¬M; +¦ M¦ KB

E?B ç¦ [m€ M?B m M;QÌB i`mv b€i M M F?¬M; `ªM? +?9 w- ;BÌ i?b Hmv M ?¦ +?9M
F?„+ ?Q M; F?¬M; M;WM; i,M; H MX

>ÆB i?Î ?²M; ?Q M; +m²M +m°M M p¨Q FB K F?„+ ?Q M;- FB K F?„+ ?Q M; F?¬M
iU T?•M i?•M HB M ? pÈB FB K F?„+ ?Q M; +kM; F?¬M; M;WM; #B M iQ #B M b€M

> B T?–M5

G"i i v H¢B- FB K F?„+ ?Q M; i`QÎM; i?¨M? M?B m- F?„+ iU T?•M i?•M +kM; H M i

*MM; H9+ ç¦- T?€T HU+ ?²M; ?Q M;- /B p"i ?²M; ?Q M; +ÁM ç M; F?¬M; M;WM; `¦i

" T?–M5

G9+ M¨v FB K F?„+ ?Q M; +¨M; ?MM; ?ÁM- +¨M; F?Q i? M?B T M;QÌB ?ÆMX

E?„+ iU T?•M i?•M +kM; M;¨v +¨M; iÄ €M? b€M; +?¦B HÁ X

" T?–M5

"•v ;BÌ F?„+ iU T?•M i?•M H¨ # T?–M5

JÈB `²B GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; i`€M? Mû H¢B #` >Q M; *?B hY ç€M? i`9M; K°i

J†+ /M #` >Q M; *?B hY ç€M? i9M; +?`m +?9i i?QÆM; M?QM; ç¬B K„i GK+ L;mv M

>„M M¦B,

@ >Q M; *?B hY-i?"i ` i?b T?ªB ç i¢ M;QÆBX

>Q M; *?B hY F?¬M; ?B m ;b +ª- p®M ;½ ?MM; ?´ +?B K Qm i? imv i ç®B- Km®
L;mv M M?QM; ?„M ç°i M?B M i?®i ` +•m [m€B H¢ M¦B H¨ T?ªB +ªK ÆM ;½- H¨K
F?UM; H¢BX

>Q M; *?B hY H"T iS+ T?ªM SM; H¢B- M¦B,

@ GK+ L;mv M- F?¬M; i? F?¬M; #°B T?K+ M;QÆB- ?B M i¢B `ä `¨M; ç½ H¨ çQÌM;
i?ÌB ;B M- +® w /MM; HÌB [m€B H¢ +•m ;BÌ- ibK +€+? T?ªM FQ+?- ç€M; iB + p¬ /K
+?d +¦ MQÈ+ +? i F?¬M; +¦ +?¶ +?¬MX

>Q M; *?B hY ç M; ç`M? H'v ` i?B M K M? i?–M FQ+?- H¨K GK+ L;mv M #` i?QÆM

JQÌB +?B m- +?d +–M KQÌB +?B mX

h`QM; KQÌB +?B m- >Q M; *?B hY +¦ iU iBM b) H'v K¢M; GK+ L;mv M- F?B M ?„M
+m®B +MM; ç ;½ ç¢T ?QÈM; p,M KBM?X

@ L;QÆB M¦B i FûQ /¨B i?ÌB ;B M- i?"i ç€M; iB + H¨ i F?¬M; +¦ ?SM; i?9 H¨K +?m

GK+ L;mv M [m€i iQ,

@ L;?2 M¦B M;QÆB +¦ i?¬M i?B M T? ç` [mv i Hm¬M ?9i T?€T HU+ +O M;QÌB i -
+O M;QÆB ç•v5

GK+ L;mv M ?ûi K°i iB M;- pmM; H M K°i +?QÎM;- K°i +?QÎM; Î F?¬M; i`mM; ?¦ i?
M i`QM; i®B QK M?Q ?® ç2MX

>²M; ?Q M; +?B M t ç•K i?ŠM; ?QÈM; GK+ L;mv M- çˆM; i`QÈ+ M?'i H¨ K°i KkB i?

" M i` M ?²M; ?Q M; +?B M t +äM; ?²M; ?Q M; p¢M #BM?5

o¢M HQ¢B #BM? F?Q K¶B K°i +€B ç m H¨ +?Q ?mM; +?Q M;Q MX

J¶B K°i HQ¢B ç m +¦ i? T?€ /B i p¢M +´X

"•v ;BÌ i? M? ?²M; ?Q M; +?B i?QÆM; ç•K i?ŠM; iÈBX

*€B K²K iQ ç2M i?mB Î F?¬M; i`mM; ?€ ` Mm®i i`¼M; +•v i?QÆM; M¨v5

*€B ;b5

G–M M¨v T?ªM SM; ` M;Q¨B /U çQ€M +O >Q M; *?B hY5

L?QM; >Q M; *?B hY F?¬M; i? K ç w- H'v i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M i M pÐ K°i i?
+kM; H¨ #bM? i?QÌM; i?¬B- M?QM; i` M ?²M; ?Q M; +?B M t F?¬M; +?d +¦ K°i +€B
iB T iK+ H M çB- GK+ L;mv M- i M?'i ç`M? T?ªB F?B M M;QÆB +? i F?¬M; +¦ +?
+?Q M;QÆB K¢Q T?¢K F, M;mv M +?B iYX

>²M; ?Q M; p¢M #BM? +¦ +¨M; M?B m #BM? F?Q ç•K ?QÈM; GK+ L;mv MX J²K ç2
pM pM pM Fûi Fûi Fûi Fûi `,M; `„+ `,M; `„+ Mm®i ? i b¢+? i?"i M?B m ?²M; ?Q M; p

>Q M; *?B hY +QÌB M?¢i- M;QÆB /€K Mm®i ?ª\ æ i t2K +QB M;QÆB Mm®i çQÊ+

>Q M; *?B hY ç2K ?²M; ?Q M; p¢M #BM? i` M ?²M; ?Q M; +?B M t T?€i ?mv ç M K

JQÌB i? M? +?ÈT K„i #` K²K F?´M; H² Mm®i K'i- >Q M; *?B hY pšM +QÌB H¢M?X

J°i i`,K i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q +?ÈT K„i #` K²K F?´M; H² Mm®i K'i- >Q M; *?

J°i M;¨M i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q +?ÈT K„i #` Mm®i K'i- >Q M; *?B hY +kM; T?
M;Ì K°i M;¨M ?²M; ?Q M; #BM? F?Q #` Mm®i çB- +€B i?S M¨v +O GK+ L;mv M ç9M

E?B ? B M;¨M i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q #` K²K iQ F?´M; H² +O GK+ L;mv M Mm
i?"i bU #B M b„+ K†i- F?¬M; ;B®M; M?Q pW `²B ?ÆB #B M b„+ i?¬BX L?QM; >Q M
T?€i ?B M i? +K+ tm ?QÈM; +?B m F?€+ i?b H¨K ` [mv i çQ€M- iB T iK+ çQ ?²M
M;QÆB +¦ i? Mm®i çQÊ+ # Q M?B m- t2K +QB +¦ H¨K M;QÆB MQ MSi #KM; F?¬
hY Hmv M i?¬M i?B M T? ç` [mv i- ?B m Mm®i T?€T HU+ M;QÌB F?€+ F?¬M; i?
F?¬M; i?b b) [m€ iªBX "•v ;BÌ +MM; /MM; T?€T K¬M ;B®M; M? m- ;½ i?"i F?¬M;
Mm®i ?Q¨BX

E?B # M;¨M i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q #` K²K iQ F?´M; H² +O GK+ L;mv M Mm
+® ;B[#bM? ioM?- #•v ;BÌ ;½ +?d ç¨M? HB mX

E?¬M; HB m F?¬M; çQÊ+5

"®M M;¨M i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q iB T iK+ #` Mm®iX

L,K M;¨M i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q pšM ç M; iB T iK+ #` Mm®iX

a€m M;¨M i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q pšM F?¬M; M;WM; #` Mm®iX >Q M; *?B hY
?²M; ?Q M; #BM? F?Q F?¬M; i? H¨K GK+ L;mv M #¼B i?U+- M?QM; iÈB KS+ M¨v
+S Mm®i- ?²M; ?Q M; #BM? F?Q i` M ?²M; ?Q M; +?B M t F?¬M; [m€ [m M i`¼M;-
i?¬BX *?B M t +U+ F€ p[M; +?„+- /M H¨ >Q M; *?B hY ` i v +kM; F?¬M; i? FQ+?
F?¬M; iBM GK+ L;mv M +¦ i? Mm®iX

"ªv M;¨M i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q #` Mm®i5

h€K M;¨M i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q #` Mm®i5

*?QM M;¨M i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q #` Mm®i5

J°i p¢M i? M? ?²M; ?Q M; #BM? F?Q #` Mm®i b¢+?X Lm®i K°i p¢M i? M? ?²M; ?Q
L;mv M T?€i ?B M F?„+ iU T?•M i?•M ç½ ç M #®M T?–M `QÐB- i?"i H¨ #´ /QÐM;5
T?–M bQ pÈB K°i T?–M H M # T?–M F?¦ F?,M `'i M?B m- K¶B K°i +?[ç m ;B®M;
F?,MX Jm®M #´ bmM; i?¨M? p,M iU +?•M +?QM? i?b F?¦ F?,M M;?`+? i?B M- F?¬M
+?B H¨ #®M T?–M `QÐBX

hB T i?2Q H¨ ?²M; ?Q M; +?B M t X >²M; ?Q M; +?B M t #ªM i?•M `'i +SM; `„M-
M?Q H¨ F?„+ iU T?•M i?•M # T?–M +¦ H) F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ ?²M; ?Q M; +?B M
KbM? +¦ #®M T?–M F?„+ iU T?•M i?•M- bQ pÈB pW `²B K¢M? ?ÆM `'i H¨ M?B m
F?€+? b€Q p¢M #®M T?–M F?„+ iU T?•M i?•M- pM pM pM pM Fûi Fûi Fûi Fûi `,M; `,
?²M; ?Q M; +?B M t - +ÁM F?¬M; i?b Mm®i Hm¬M M¦- Mm®i `'i H¨ bmM; bQÈM;X

a m M¨v F?„+ iU T?•M i?•M `'i H¨ +¦ Q+?X

E?¬M; M¦B +€B F?€+- ?¬K M v KbM? ç9M; H¨ ç€M? #¢B >Q M; *?B hY- M?QM; i`Q
#` KbM? i"T FQ+? KÈB i?¨M? ` i? M¨v- H–M b m ç®B K†i pÈB ;½ Km®M +?B M i?„
?Q M; ç¢Q +ÁM +¦ K°i +?O i?€B +´ p,M KBM?- ç¦ H¨ +?O p,M KBM? mv HU+ bB m i?
i?•M +¨M; K¢M? i?b +¨M; +¦ iBM +?„+ ç®B T?¦ +?O i?€B +´ p,M KBM?X

GK+ L;mv M ,M bmM; bQÈM;- #'i ;B€+ ç½ Mm®i ? i ?²M; ?Q M; +?B M t X a m F
?²M; ?Q M; +?B M t `²B i?b GK+ L;mv M T?€i ?B M F?„+ iU T?•M i?•M +O KbM?
M¦ F?¬M; T?ªB #®M T?–M `QÐB K¨ H¨ b€m T?–M F?„+ iU T?•M i?•M5

a€m T?–M5

>B M i¢B F?„+ iU T?•M i?•M +¦ +?9i p` +?O i?•M `²B +?S F?¬M; H¨ +ªK ;B€+ T?•M
iU T?•M i?•M b€m T?–MX

amM; bQÈM;5

GK+ L;mv M i?'v +U+ F€ bmM; bQÈM;- F?„+ iU T?•M i?•M iW K°i T?–M i`U+ iB T i,
iB M +ªM? +Ð M¨QX L m F?¬M; T?ªB >Q M; *?B hY H'v ` iB M i?B M HBM? #ªQ
iB M i?B M HBM? #ªQ M¨v i?b KbM? F?¬M; +¦ ç¢B iB M +ªM? M?Q i? X

L?QM; ç®B pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ i?b `mM; ç°M; ç M F?¬M; M¦B M M HÌBX

.M H¨ >Q M; *?B hY ? v t T ?¢M; # h?B M "ªM; J†+ ao h`+? J`+?- p¨ ?¢M; M,K S?
;B®M; M? mX

hB M i?B M HBM? #ªQ5

æ•v +?QM? H¨ iB M i?B M HBM? #ªQ5

h`QM; T?€T #ªQ M¦ H¨ çŠM; +'T K¢M? M?'i- F?B F, M;mv M bBM? /B i i?b bªM bBM
çQÊ+ ;¼B H¨ iB M i?B M HBM? #ªQX J°i F, M;mv M iB M i?B M HBM? #ªQ +¦ b® HQ
+€B iB M i?B M HBM? #ªQX "•v ;BÌ +€B iB M i?B M HBM? #ªQ M¨v #` Mm®i i`¼M;

>ÆM M[K†+ /M ?²M; ?Q M; +?B M t H¨ ?¢ +'T iB M i?B M HBM? #ªQ- F?¬M; b€M
*U+ æ² M?QM; /M +kM; H¨ iB M i?B M HBM? #ªQX

J¶B K°i +€B iB M i?B M HBM? #ªQ ç m +U+ F€ M´B iB M;X

*¨M; çWM; M¦B iB M i?B M HBM? #ªQ ?²M; ?Q M; +?B M t H¨ +¦ +?9i b„+ i?€B i
i?QÌM;X L,K ç¦ +?O i?€B +´ p,M KBM? çB m F?B M +?B M t M¨v- i v +–K +?B M
i`mv M HQm M?B m i`mv M F€X

L?QM; #•v ;BÌ ?²M; ?Q M; +?B M t M¨v- iB M i?B M HBM? #ªQ HQm i`mv M p¢M +

*€B M¨v #ªQ M;QÌB H¨K b Q +?'T M?"M ç•v\

>Q M; *?B hY M;Æ M;€+- F?¬M; +?d KbM? ;½- J†+ ao h`+? J`+?- S?QÆM; h`mv h

J†+ ao h`+? J`+? i?b i?¨Q,

@ hB M i?B M HBM? #ªQ- iB M i?B M HBM? #ªQ i? H¨ tQM; `²B\

:½ F?¬M; i? iBM M?bM S?QÆM; h`mv h?O- Km®M iW +?¶ ;½ çQÊ+ ç€T €M F?ŠM
h?O +kM; i`QM; i`¢M; i?€B iQÆM; iUX

GK+ L;mv M Mm®i iB M i?B M HBM? #ªQ ?²M; ?Q M; +?B M t tQM; i?"i H¨ iBM? i
#QÈ+ M?bM ?QÈM; >Q M; *?B hY- M¦B,

@ >Q M; *?B hY- #•v ;BÌ M;QÆB +ÁM +¦ +?B m ;b M[ç•v\ L;QÆB ç½ i?m i`QM; i

æ M H9+ M¨v i?b >Q M; *?B hY ?Q¨M iQ¨M F?¬M; H¨ ç®B i?O +O GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M i?–M mv HšK HšKX

>Q M; *?B hY i?b i?¨Q,

@ G¨K b Q +¦ i? - T?ªB `²B- i +¦ T?€T i?m"i ç²M; K M? iÄ - M;QÆB Km®M çQÊ+
F?¬M; i? ;B i i X

:½ Km®M ;BÎ H¢B i`Á +k- M;?o `^M; +?d +–M i¢K i?ÌB F?¬M; +? i i?b ;B®M; M?Q
p"v- ;½ b) ;B i GK+ L;mv M M?Q F?B ;B i M;QÊ+ H¢B *¬M "^M; oQÆM;- ç•v +?QM?
iYX

GK+ L;mv M [m€i iQ,

@ S?€T i?m"i ç²M; K M? iÄ ?ª\ hB + `^M; F?¬M; H¨K F?¦ çQÊ+ i 5 o,M KBM? +?B

G–M M¨v GK+ L;mv M /MM; T?€T HU+ `¦i p¨Q M;QÌB aQ S?B hB M- +?ÈT K„i #„i ;B
i? F?€+- `®M; H M i`QÌM; FB K tm'i ` X h`QÌM; FB K T?€ p¬ i"M i?ÌB F?¬M;- i?S
?mv ç M +U+ ç°- /²M p¨Q K°i FB K M¨v ç•K tmv M iB m i?B M i? ;BÈB +O >Q M;

i v H M- iÄ ç`M? p` i`Q GQ M GQ M p,M KBM? +?B i? F?€+ M^K i`QM; iB m i?B M
i`„M; +?•M i`–M GQ M GQ M iW iB m i?B M i? ;BÈB +O >Q M; *?B hY +m®M p¨Q

d8yX *?QÆM; Rjyd@Rjy3, æ€M? "¢B >Q M; *?B hY

L?[M; M;QÌB F?€+ ç9M; H¨ F?¬M; i? H¨K ;b çQÊ+ T?€T i?m"i ç²M; K M? iÄ +O >
L;mv M +¦ aQ S?B hB M p,M KBM? +?B i? - M?Ì p¨Q +ªK SM; p,M KBM? +?B i? pÈB
`°M; K M? K¬M; ibK ` K°i ?ÁM ç€- ibK i?'v GQ M GQ M- /"T i„i ?v p¼M; +m®B +M

GK+ L;mv M M?bM >Q M; *?B hY- M¦B,

@ "•v ;BÌ i?b ç½ ç M ;BÌ +? i +O M;QÆB- >Q M; *?B hY- F, M;mv M +?B iY- iW ç•

GK+ L;mv M `®M; iQ- FB K [m M; M?Q iB +?ÈT ç•K i?ŠM; ?QÈM; >Q M; *?B hYX

hmv i ç®B F?¬M; +?Q >Q M; *?B hY +¦ +QM çQÌM; b®M;X

"•v ;BÌ >Q M; *?B hY ç½ +MM; çQÌM; K¢i H°X

E?¬M; + K i•K- i çQÌM; çQÌM; H¨ >Q M; *?B hY- F, M;mv M +?B iY- b Q +¦ i? +?
p"i iB iB M M?Q GK+ L;mv M +?SX

>Q M; *?B hY [m€i K°i iB M;- K M; i?2Q p¬ i"M F?¬M; + K HÁM;X

L?QM; FB K F?¬M; ç w ;½ +¦ + K HÁM; ? v H¨ F?¬M;X

EB K ç•K i?ŠM; ?QÈM; i`€B iBK +O >Q M; *?B hYX

EB K [m M; M; v +?QM? ;B[i`€B iBK5

>Q M; *?B hY b„T +? i `²B Q\

*?QM? i`QM; +?ÈT K„i M¨v- +¦ Hm²M; b€M; iQ€i ` iW M;QÌB >Q M; *?B hY- Hm²M;
bm®i- €M? b€M; ?Q M; ç¢Q # Q #¼+ ;½ # M i`QM;X EB K [m M; +O GK+ L;mv M #
KbM? +?ÈT K„i `9i FB K ç•K iB TX

L?QM; `9i FB K ç•K iB T K¨ €M? b€M; F?¬M; +?9i bSi K X

@ >²M; ?Q M; +?B M ;B€T i?m"i5

J†+ ao h`+? J`+? F?) F m- ç•v F?¬M; T?ªB T?€T i?m"i #bM? i?QÌM; K¨ H¨ ?²M; ?Q
ç¦ i?€B +´ p,M KBM? K¢M? M?'i H¨ T?€T i?m"i T?ÁM; M;U- +?mv M K¬M i€+ /KM; H
T?¦ +?O p,M KBM? # Q p•v h?€B *´ H9+ pšM +ÁM H¨ T?¦ +?O p,M KBM?X E i [mª #`
+?B M ;B€T i?m"i T?ÁM; M;U- M?[M; T?¦ +?O p,M KBM? T?€ T?ÁM; M;U +ÁM F?¦
+?B M ;B€T i?m"i / M? +?'M K°i F, M;mv MX

L?QM; K¨ ?²M; ?Q M; +?B M ;B€T i?m"i F?¬M; +¦ M;QÌB i?S ? B ?¼+ çQÊ+- Hm¬M
i?€B +´ p,M KBM?X

E?¬M; M;Ì >Q M; *?B hY #•v ;BÌ H¢B /MM; ?²M; ?Q M; +?B M ;B€T i?m"i5 E?¬M;
*?B hY /MM; ç M K¨ ?B M M?B M +¦ M;QÌB 'M M¦ H M i?•M i? ;½- H9+ ;½ ;†T M;m
T?€i ` - t2K ` +?O i?€B +´ p,M KBM? bÈK +?m~M #` bŒM `²BX

>Q M; *?B hY M;•v ` `²B +'i iB M; +QÌB iQ,

@ >²M; ?Q M; +?B M ;B€T i?m"i- GK+ L;mv M- M;QÆB F?¬M; i´M i?QÆM; çQÊ+ i
? ? - i [mª M?B M H¨ F, M;mv M +?B iYX GK+ L;mv M- H–M M¨v H¨ i`QÈ+ iB M #`
i +?„+ +?„M b) i`ª i?M H¢B- M?'i ç`M? T?ªB +?ûK M;QÆB M;½ M;U ç +?SM; KBM

GK+ L;mv M H¢B /MM; FB K F?„+ ?Q M; M?QM; F?„+ iU b€m T?–M F?¬M; i? F?„+
i?m"iX *?O i?€B +´ p,M KBM? F?¬M; m´M; H¨ +?O i?€B +´ p,M KBM?- i?O çQ¢M +
#'i ç„+ /o- >Q M; *?B hY +QÌB iQ p¨B iB M; `²B M? M? +?¦M; `ÌB çB- M?QM; /M +¦
+¬M #^M;X

G¢B M¦B i? ;BÈB +¬M #ˆM; pšM ç M; bKT ç´X

h? ;BÈB p€+? F?¬M; M;WM; `ÆB tm®M;- +€B M¨v ç®B pÈB M;mv M bBM? p”i i?
iB m /B i- M?QM; ç®B pÈB + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; K¨ M¦B H¨ pÎ F`+? M?Ä i
K¨ i?¬BX

•K5

h? ;BÈB +¬M #ˆM; `®i +m°+ ?Q¨M iQ¨M ?Ov /B iX

GK+ L;mv M T?€i ?B M ç M; çSM; i`QM; F?¬M; i`mM;- MÆB M¨v `’i H¨ i`®M; i`ªB-
i? M? iQ F?´M; H²- /QÌM; M?Q # M i` M +¦ ?ÆM # KQÆB +€B i MX æ•v H¨ M;¼+ #B
L;¼+ "B i`QM; i`mv M i?mv i ç’v Q\ h?”i` i?b pB + +kM; #bM? i?QÌM;- *¬M "ˆM;
#Q i?m”i +?mv M K¼B M;QÌB iÈB- M M i? ;BÈB +¬M #ˆM; i M pÐ i?b i’i +ª [m v p

*?QM? H9+ M¨v- iWM; M;QÌB ç€T tm®M; ç’i- +¦ M?B m + Q i?O L,K JQÆB h?B M
M;Q +?B i?¨M?X h’i +ª + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ç m i¢B ç•v +°M; i? K p¬ b®
F?QªM? F?„+ +U+ F€ ?¶M HQ¢MX >„M H”T iS+ +? i¢Q` K°i T?•M i?•M- +¦ i?U+ H
+?QM? H¨ Gw h?€B aYX "•v ;BÌ GK+ L;mv M +?QM? H¨ ?¢M; M?’i h?B M "ªM; M M
+¦ ;b F?¦ F?,MX * Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ç m Î ç•v i?b çQÆM; M?B M T?ªB +
#•v ;BÌ ?B M i`QÌM; ?¶M HQ¢M +?„+ F?¬M; +¦ K’v B +?9 w ç M Gw h?€B aY ç•mX

* Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; ç m tm’i ?B M- i’i +ª +ªK ;B€+ +¦ ?ÆB F?Q i? +rM;

J°i H¨ GK+ L;mv M- K°i H¨ >Q M; *?B hYX

J†+ /M ? B M;QÌB ç m #` i?QÆM; M?QM; F?Q i? `ä `¨M; # Q i`MK i` M *¬M "ˆM; o

J’v M;QÌB F?€+ ç m M?bM ?QÈM; GK+ L;mv M- >Q M; *?B hY- ?B M M?B M F?¬M
æ b® M;QÌB + Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; F?¬M; #B i ;b +ª- M?QM; S?QÆM; h`
H”T iS+ KQÌB i`mv M KQÌB- KQÌB i`mv M # KQÆB- i’i +ª + Q i?O L,K JQÆB h?B

hBM iS+ i?S M?’i H¨ #QK M´- + Q i?O ?¢M; ? B *¬M "ˆM; oQÆM; #` >Q M; *?B hY

hBM i?S ? B +¨M; i¢+ +? i M;QÌB- >Q M; *?B hY #` GK+ L;mv M ç€M? #¢BX

> B M;QÌB M¨v +kM; [m€ ç€M; bÊ çB5

* Q i?O L,K JQÆB h?B M "ªM; Î ? B M,K i`QÈ+ ç m F?¬M; [m€ t2K i`¼M; >Q M; *?
F i [mª ? B M;QÌB i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ç½ ç M +?¶ K¢M? M?’i h?B M "ªM;X .M H
i?b 2 `ˆM; +?Q +?„+ i?„M; çQÊ+ >Q M; *?B hY- GK+ L;mv MX h`QM; h?B M "ªM;
?¢M; i?b H¨ *´ h?Ov- GK+ L;mv M- >Q M; *?B hY M; M; ?¨M;X

>Q M; *?B hY [m€i iQ,

@ GK+ L;mv M- b m M¨v ;†T H¢B i M?’i ç`M? b) +?ûK +? i M;QÆB5

:½ +–K i?B M K M? i?–M FQ+? çB M? M?X

GK+ L;mv M +kM; H’v i?–M i?S+ iB M p¨Q i•M FB K i? ;BÈB- # M i`QM; +¦ ? B i?B

J°i H¨ i? M? H M?Q iB M M[aQ S?B hB MX

J°i H¨ €Q i`„M; +?•M i`–M K M[GQ M GQ MX

> B M;QÌB ç®B K†i M? m- ?B M M?B M i`QÈ+ F?B GK+ L;mv M iB M p¨Q i?b ?¼
M;QÌB i`ÌB bBM? +?QM? H¨ K°i K’i K°i +ÁMX

GQ M GQ M +QÌB p¬ +MM; [mv M `k- HB m v m ç¨Q iÆ p€B +?¨Q M¦B,

@ GQ M GQ M ç i¢ GK+ ?mvM? •M +Sm ;B9TX

L¨M; F?¬M; /MM; HQ¢B K` i?m”i- #B i M¦ F?¬M; +¦ i€+ /KM; ;b pÈB GK+ L;mv MX
M?m M?QÊ+ v m Èi F?B M M;QÌB v m i?QÆM;X GQ M GQ M ?B m ibM? +ªM? ?B
+?Q +? i- çQÆM; M?B M M¨M; F?¬M; Km®M #` GK+ L;mv M `9i` p,M KBM? i?–M

GK+ L;mv M M?9M p B M¦B,

@ æQÊ+ `²B- F?¬M; +–M ;Bª #°X GQ M GQ M- +?9M; i F?¬M; T?ªB H–M ç–m iB M
H–M- F?¬M; +–M HQ i b) ;B i M;QÆBX h ;B i M;QÌB H¨ +¦ p¨B [mv i„+- K°i F H¨K
F •K i¨ ;B iX L;QÆB Hm¬M im Hmv M F?¬M; T?¢K p¨B b€i H M? +O i - i b) F?
iMv iB M ;B i M;QÆBX

L M ;B i ç½ ;B i- F?¬M; M M ;B i i?b +kM; imv i ç®B F?¬M; ;B iX

æÌB M¨v KbM? ;B i M;QÌB imv i ç®B F?¬M; pQÊi [m K°i i`,K M,K KQÆB- +¦ H) F?
;B i b B M;QÌB M¨Q- F?¬M; i? M pÈB HÁM;X

@ GK+ L;mv M H¢M? M?¢i M¦B,

@ *?Q /M i +Sm M;QÆB i?b F?¬M; T?ªB F?¬M; i`ª ;B€X L;QÆB +¦ #®M T?–M p,
M;Q½M ;B Q ` K°i MY - i #ªQ çªK M;QÆB Î i`QM; i•M FB K i? ;BÈB #bM? v M- +
M;Q¨B- pW ` HB M +¦ M;QÌB Km®M #„i M;QÆB- ;B i +? i M;QÆBX

G'v p,M KBM? i?–M ?Q +¦ ? B +€+?X

"ªM i?•M p,M KBM? +?B i? +¦ çQÊ+ p,M KBM? i?–M ?Q - M m /MM; +€+? ç†+ #B i
b) +? i- p¨ M;QÌB `9i çB +?d +¦ ? B T?–M F?ª M,M; i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM

L m p,M KBM? +?B i? ç²M; w i?b F?¬M; +–M +? i- +¦ i? `9i K°i MY p,M KBM? i?–
+M7 +¦ ? B T?–M;mv M F?Q ?ª M,M;X L;QÌB +¦ çQÊ+ p,M KBM? i?–M ?Q i?b çQÊ
FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?X

GK+ L;mv M F?¬M; F?ª M,M; H¨K KB M T?Q +?Q M M ?„M KÈB M m v m +–m M?Q i

L;?2 GK+ L;mv M M¦B p"v GQ M GQ M M;šK M;?o K°i H9+- M¦B,

@ o"v i?b +kM; çQÊ+- M;QÆB ç½ +Sm GQ M GQ M- p®M GQ M GQ M M M #€Q ç¢
K°i +¬ ;€B +Æ F?´ F?¬M; +?¶ /U - tBM +?Q T?ûT GQ M GQ M i? K ;B p¨Q /QÈB i v
M;QÆB Km®M F? B b€M; ` FB K ç¢Q p,M KBM?- GQ M GQ M +kM; Km®M i`Î i?¨M
KBM? b m M¨vX

h?'v GK+ L;mv M M;•v M;˜M- GQ M GQ M +QÌB F?) M¦B,

@ "ªM i?•M GQ M GQ M +kM; H¨ + Q i?O FB K ç¢Q- ç®B ç–m pÈB S?B hB M bQ i,
#¢+? G,M; iB M FB K- [m, i?–M F?¦ HQÌM;X

E?¬M; T?ªB GQ M GQ M #¶M; M?B M M;?o M?Q p"v- #ªM i?•M M¨M; `'i +¦ F?ª M,M
KBM? +ªM? M?QM; i¢B i`mM; QÆM; i?B M i`B m F?¬M; +¦ +?¶ /U - Hm¬M F?¬M; i
F?¬M; Qi ç¨M ¬M; ? K Km®M i?•M t€+ +O M¨M; M?QM; #¼M ?¼ F?¬M; K°i B ç€M
ç¨M ¬M; +?B K K°i Qi HÊB H°+ M?QM; Q+? HÊB HÈM i?b F?¬M; çQÊ+ Kªv K vX L
Km®M ibK +?¶ /U X GK+ L;mv M F?¬M; ?€Q b„+- €M? K„i M?bM M¨M; çQÌM; çQÌM
iQÆM; H B F?¬M; +¦ ;b M;Q¨B w Km®M i?b +?„+ +?„M H¨ + Q i?O p,M KBM? +ªM?
` \ h? M M GQ M GQ M Km®M ç–m p¨Q GK+ L;mv MX L¨M; ;BÄB p i'M +¬M; i•K
GK+ L;mv M Km®M T?K+ ?QM; FB K ç¢Q- i? H¨ + K HÁM; ç–m p¨Q i•M FB K ç¢Q
` - i`B i ç iW #Ä +¬M; T?€T +k K¨ +?mv M b M; Hmv M FB KX

J°i F?B ç–m p¨Q /QÈB i v GK+ L;mv M i?b T?ªB M`M? M¼i o•M hK hmv i- M;?2 M¦
i?'i M[+O S?QÊM; >"m +?O p,M KBM?- `²B M;¼+ i?® /QÈB i v h?QÌM; L; - i'i +ª

*¬ ;€B M¨v `'i +¦ [mv i çQ€M- i`QM; F?QªM? F?„+ ç½ bmv M;?o M?B m M?Q p"vX

GK+ L;mv M M;?2 p"v M;šK M;?o- ç²M; w +kM; H¨ +¦ Hw /QX GQ M GQ M iU ç°M; /
i?–M ?Q `²B #ªM i?•M M¨M; +ÁM H¢B ? B T?–M- +¦ FQ+? HÊB `'i HÈMX > B T?–M
KBM? +ªM?- b m M¨v M¦B F?¬M; +?WM; +kM; H¨ K°i + Q i?O p,M KBM? +ªM?X "'i
M¨Q ç®B pÈB Km®M T?K+ ?QM; FB K ç¢Q M?Q KbM? H¨ `'i [m M i`¼M;X o"v M M-

GQ M GQ M çSM; ç¦ M¦B,

@ o”v tBM ç¢B M?•M ç M # M +¢M? GQ M GQ M- ’M p¨Q i?B M i`K +O GQ M GQ M
p,M KBM? i?–M ?Q X

L¨M; pûM i¦+ H° ` K°i F?9+ +´ i`„M; M;–M- /€M; p K†+ +?Q M;QÌB ?€BX GQ M G
M;¨v i?Q+? ;Bª #° çÆM i?m˜M- M m M¨M; ç½ ç–m p¨Q +?¶ ?„M i?b F?¬M; ;¼B H¨ GK

GK+ L;mv M F?¬M; F?€+? b€Q- i v ’M p¨Q i?B M i`K i` M +´ GQ M GQ M- +ªK i?’v
HÁM; `mM H M M?QM; H”T iS+ #bM? ioM? H¢B- i”T i`mM; `9i çB p,M KBM? i?–M ?

G€i b m K°i Hm²M; b€M; p¬ +MM; `U+ `Ð b€M; H¢M tm’i ?B M iW i?B M i`KX GK+
iBM? i? i`QM; bm®i b€M; H¦M; H€M?X hBM? i? ?bM? b€m ;¦+- `’i H¨ tBM? ç T- K
i”M i?B M ç¢QX

æ•v +?QM? H¨ p,M KBM? i?–M ?Q b Q\

>Q M; *?B hY K°i çQÊ+ H˜M i`®M- M? M? +?¦M; i`€M? MûX

:½ F?¬M; i? F?¬M; K m #Ä i`®MX

æ•v H¨ H–M +?”i p”i M?’i i`QM; çÌB ;½X

*m®B +MM; T?ªB M?Ì p¨Q +?O i?€B +´ p,M KBM? bÈK +?m˜M #` ?”m +?B m KÈB b@

Zm€ K’i K†i çB5

*?QM? H9+ M¨v- K°i #¨M i v iQ #¶M; #„i H’v >Q M; *?B hY- ;½ ;B”i KbM? `²B i?Î T
>Q M; *?B hY çB [m i`,K p¢M /†K F?¬M; ;B M- +m®B +MM; `ÆB tm®M; K°i bÆM K
?Q M; p„M;- # M i`QM; ç¦ >Q M; *?B hY i?’v K°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M ç–m i`
i`mM; MB M ç–m i`¼+ Î i`–M M¨v +¦ bU +m²M; /½ F?¦ K¨ ?bM? /mM;- /QÌM; ;½ ç¢B
ç i`–M MY M;QÌB i` M K¶B K°+ i’+ / ç m ?Q¨M K„ F?¦ i? /B M iª- Î i` M M;QÌB ;½
F?¬M; ?Q¨M K„ +ª- bQ pÈB #ªM i?•M i?B M ç` +ÁM ?Q¨M K„ ?ÆM M?B mX L;QÌB ç
i`–M ç¬B K„i M?Q ç®K HY - F?¬M; ç9M;- H¨ ? B iBM? +–m ç M; #®+ +?€v- /QÌM; M
p”v- F?¦ K¨ ?bM? /mM;- F?¦ K¨ iQÎM; iQÊM;X

æ•v H¨ +?O i?€B +´ p,M KBM?5

>Q M; *?B hY H”T iS+ +?„T i v M¦B,

@ aQ T?K- H–M M¨v i b B b¦i- F?¬M; M;Ì #` GK+ L;mv M i?„M;5

>Q M; *?B hY H¨ ç iY +O +?O i?€B +´ p,M KBM?- +ÁM H¨ ç iY +¦ iB K HU+ i?•K b

*?O i?€B +´ p,M KBM? M?bM >Q M; *?B hY- €M? K„i +U+ F€ M;?B K i9+ M¦B,

@ >Q M; *?B hY- H–M M¨v M;QÆB F?B M i i?’i p¼M;X

>Q M; *?B hY HB M M¦B,

@ E?B i ;B i +? i *¬M "ˆM; oQÆM; i?b #` ;½ H¨K #` i?QÆM;- b m ç¦ #` GK+ L;mv
F?¬M; M? - KÈB F?B M +?Q +m®B +MM; i?’i #¢BX

*?O i?€B +´ p,M KBM? H„+ ç–m M¦B,

@ h?’i #¢B +?QM? H¨ i?’i #¢B- K†+ F M;QÆB H¨ i`QÈ+ ç¦ #` i?QÆM;- ? v #` GK+
+MM; H¨ M;QÆB i?’i #¢BX æWM; ibK +È +?Q bU i?’i #¢B- #•v ;BÌ M;QÆB i?m H¨
M¨v M;QÆB T?ªB #B M K¢M? KÈB çQÊ+X

>Q M; *?B hY i`–K ;B¼M; p•M; /¢X

*?O i?€B +´ p,M KBM? M¦B,

@ J M? Gw T?¦ +?O p,M KBM?- #•v ;BÌ +¦ i? #„i ç–mX

>Q M; *?B hY M;•v ` - +ÁM +¦ M;QÌB Î ç•v Q\ h?”i ` i?b >Q M; *?B hY F?¬M; +ªK ;B
+kM; H¨ #bM? i?QÌM;- K°i H¨ #ÎB +?O i?€B +´ p,M KBM? [m€ #„i K„i F?B M M;QÌB
? B H¨ pb M;QÌB # M +¢M? +¬M; HU+ •M M9T [m€ K¢M? F?B M >Q M; *?B hY F?¬M

>Q M; *?B hY `®i +m°+ i`¬M; i?'v M;QÌB ç¦X

J°i ¬M; H½Q i¦+ i`„M; HQM; +ÁM; iW iW #QÈ+ ` - F?m¬M K†i +¦ M?B m M T M?,M-
T?¦ +?O p,M KBM? Q\ J†+ /M ç•v H¨ H–M ç–m iB M >Q M; *?B hY i`¬M; i?'v J M?
M?QM; +¦ #B i ç•v H¨ K°i p` T?¦ +?O p,M KBM? F?€ #Q ˜MX h?•K ªQ K M? Hw i?B
M?'i M?•M- M;QÌB ?¢M; #ªv h?B M "ªM; S?QÆM; *?m +?QM? H¨ ç iY +O H½QX
S?QÆM; *?m FûK ?ÆM J M? Gw T?¦ +?O p,M KBM? `'i t X

«M; H½Q i¦+ i`„M; HQM; +ÁM; KÎ K„i ` - M?bM >Q M; *?B hY- M¦B,

@ E?¬M; b B- F?¬M; b BX

@ *?mv M M¨v i ç M H¨ pb i,M; F?Q p"M +?Q M;QÆBX

J M? Gw T?¦ +?O p,M KBM? M¦B,

@ æ M;QÆB H"T iS+ i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?- €T çªQ •K *?B hY p¨ C

h? M? •K #¶M; M;WM; #†iX

>Q M; *?B hY M;•v ` - +ÁM +¦ i? i,M; F?Q p"M Q\ *€B [m, ;b p"v\ J M? Gw T?¦ +?
H¨ T?¦ +?O p,M KBM? #Q ˜M M?'i- ;BÌ t2K ` ç9M; H¨ +¦ +?9i i¨BX

J M? Gw T?¦ +?O p,M KBM? ;BÆ i v H M- i`QM; i v €Q ?¦ ` ? B M;QÌBX

J°i M;QÌB K†i K¨v b€M; bO - M? im'MX

L;QÌB FB K†i M?Q i?Q T?'M- im'M i9 v m /` H¢ HMM;- i`€M +¦ K°i +?'K çÄ- +?QM

EB K *?B hY p¨ J *?B hY +kM; tm'i ?B M M?QM; Î i`¢M; i?€B T?€T HU+ #` i`¦B #m

J *?B hY [m€i,

@ J M? Gw T?¦ +?O p,M KBM?- M;QÆB /€K ;B K ;B[i \ L;QÆB Km®M çB ibK +? i C
i? +?Q M;QÆB5

d8RX *?QÆM; RjyN@RjRy, >¢M; h?S > B

aQ T?K +O ;½ H¨ +?O K +?B p,M KBM?- +kM; H¨ ?¢M; +?O p,M KBM?- M?QM; `²B
i?€B +´ p,M KBM? ç–m i`¼+ p¢K pÐX

*?O i?€B +´ p,M KBM? •K i`–K +QÌB- M¦B,

@ hB T iK+ K„M; çBX

>Q M; *?B hY F?¬M; ?B m ;b +ª- ? B T? p"i EB K *?B hY- J *?B hY Î ç•v H¨K ;b\

*?O i?€B +´ p,M KBM? M¦B,

@ "•v ;BÌ tBM J M? Gw T?¦ +?O p,M KBM? ?½v i?B i`B M çQ¢i p"M F€ i?m"iX

J M? Gw T?¦ +?O p,M KBM? ;"i ç–m- +?ÈT K„i H'v ` H #¨M iQ HÈMX G #¨M `'i H
i`QM;- H #¨M M? M? +?¦M; p"M +?mv MX J M? Gw T?¦ +?O p,M KBM? i v ç°M;- EB
#` H½Q #„i +?†iX > B M;QÌB +?Q F`T T?ªM SM; ç½ ?ûi i?ªK- +? i i`QM; i v J M? C

> B M;QÌB +S i? +? i `²B5

æ•v +?QM? H¨ ? B E?Q o"M h?'i hY5

>Q M; *?B hY M;•v M;®+- K†+ /M ;½ F?BM? i?QÌM; EB K *?B hY- J *?B hY M?QM;
o"M h?'i hY +? i çBX G #¨M /B +?mv MX

J M? Gw T?¦ +?O p,M KBM? ?ûi iQ,

@ >Q M; *?B hY- #•v ;BÌ p"M i?–M [mv M?'i- i•K i`–K ç M çB M- +?m˜M #` iB T M?
hY- J *?B hY5

h?b ` çQ¢i p”M F€ i?m”i +O H½Q H¨ K°i HQ¢B i?m”i /B +?mv M F?Q p”M F€ /B m
hY p¨ J *?B hY +?mv M H M M;QÌB >Q M; *?B hYX >Q M; *?B hY #B i çQÊ+ `²B i?
+¨M; K¢M? i?b +¨M; i®i K¨X E?Q p”M HB M KB M M?”T p¨Q M;QÌB >Q M; *?B hYX

*?O i?€B +´ p,M KBM? ?ûi iQ,

@ "•v ;BÌ ?Q¨M i?¨M? #QÈ+ +m®B i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? çB5

>B M M?B M i?€B +´ p,M KBM? Km®M /MM; ? i HU+ HQÊM; F?B M >Q M; *?B hY i
+ªM?X >Q M; *?B hY i?–K +QÌB M?Q çB M- KbM? F?¬M; m´M; H¨ F, M;mv M +?B i
w Km®M i?m i`QM; i v GK+ L;mv M M?QM; H”T iS+ F?Q p”M #MM; T?€i- i?U+ HU
KBM? /®+ ? i HU+ HQÊM; ;B9T KbM? i,M; H M iÈB p,M KBM? +?B +ªM?X GK+ L;
F?¬M; i? bQ b€M?- i H¨ bB m +’T p,M KBM? M?` ç¢B +ÁM M;QÆB +?d H¨ ç² ç iB

>Q M; *?B hY M?2 `,M; +QÌBX GK+ L;mv M- H–M b m ;†T i +?„+ +?„M H¨ p,M KBM
M€iX

*?O i?€B +´ p,M KBM? p¨ J M? Gw T?¦ +?O p,M KBM? tb t–K #¨M +?mv MX

h` M h?B M "ªM; L;¼+ "B X

h?–M i?S+ +O GK+ L;mv M pšM Î i`QM; i•M FB K i? ;BÈB- ç M; ç`M? `ÌB F?ÄB ç•

aQ S?B hB M F m H M,

@ *?Ì ç½5

GK+ L;mv M F?UM; H¢BX

@ h Hm¬M iU H”T- S?B hB M F?¬M; i?Q+? i?B m B- +?Q /M ç®B pÈB GK+ bQ ?m
K°i H–M M¨v S?B hB M i?B m M;QÆB `’i M?B mX

aQ S?B hB M M?bM GK+ L;mv M- H¢M? M?¢i M¦B,

@ L?QM; #•v ;BÌ i +?d H¨ ç¢B ç¢Q +ªM?- M;QÆB H¨ çdM? + Q ç¢B ç¢Q +ªM? H”T
hB M F?¬M; +¦ ;b ç€T H¢B M;QÌB- +?Q M M +?d ç¨M? çQ ` ? B T?–M p,M KBM? i

GK+ L;mv M H„+ ç–m- M¦B,

@ *€B M¨v F?¬M; +–M- i +Sm M;QÆB H¨ pb M;QÆB H¨ M;QÌB i`QM; FB K ç¢Q- H¨

aQ S?B hB M H¢M? HMM; ç€T,

@ S?B hB M F?¬M; i?¦B [m2M i?B m M?•M ibM?X

L;?2 aQ S?B hB M M¦B p”v i?b GK+ L;mv M M;šK M;?o K°i H9+- ç²M; w,

@ *kM; çQÊ+- ?¬K M v M;QÆB çQ ? B T?–M p,M KBM? i?–M ?Q +?Q i - çÊB F?B
+® ;„M; ibK ` +€+ HQ¢B i¨B M;mv M ;B9T M;QÆB im i?¨M? p,M KBM? +ªM? ç i`ª

aQ S?B hB M pûM i¦+ b M; # M H° ` ;€v M;¼+X GK+ L;mv M ’M i v p¨Q +´ M¨M;-
L;mv M F?¬M; F?€+? €Q- `9i ` p,M KBM? i?–M ?Q i`QM; M;QÌB M¨M;- M¦ ;B®M; ?
H¨ iBM? i? iÄ €M? b€M; `U+ `ÐX hBM? i? ?bM? b€m ;¦+ F?€ H¨ tBM? ç T- K¶B K
ç¢QX

GK+ L;mv M i?–K M;?o- #•v ;BÌ KbM? +¦ M„K +?„+ i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM
GQ M GQ M +®M; ?B M +?Q p,M KBM? i?–M ?Q i´M; +°M; i,M; ? B T?–M ?v p¼M
+?B p,M KBM? +¦ i? i,M; K°i T?–M ?v p¼M;- p,M KBM? +?B i?Q i,M; M,K T?–M K
*?•M EBM?ö #•v ;BÌ KbM? Hmv M çQÊ+ ?ÆM K°i MY - +?„+ +¦ K°i ? B T?–M KQÌB
p¨Q p”i M;Q¨B t€+ bm’i i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? +O KbM? i´M; +°M
i, H +kM; F?€ + Q `²BX

>Q†+ H¨ KbM? +¦ i? M;šK M;?o t2K i?Y i`MM; FQ+? MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? K°
+?•M M;²B i?–K p”M i?–M i?¬M;- +ªK SM; KBM? KBM? i?B M +ÆX G–M +ªK SM; K

L?QM; `®i +m°+ H¨ #` i?QÆM; ç M KS+ M¨Q\

æ¬M; çªQ h?B M #ªM; +U ç–m F?¬M; F?ÄB M?bM [m - T?€i ?B M GK+ L;mv M ç½
F?¬M; HMB- M m F?¬M; HMB i?b FB K i`QM; i v ç½ bÈK #` T?€ ?Ov- ç•v +ÁM H¨ /
F?¬M; T?ªB M?Q p"v i?b .QÐM; L;¬ FB K ç½ bÈK #` T?€ ?Ov `²BX J¨ >Q M; PM;
F?¬M; F?ÄB M;~M ` - ?„M bÌ bÌ K†i i`€B +O KbM?X

h` M K†i i`€B +¦ K°i p i i?QÆM; #ÎB FB K- i?"i ` +kM; +?ŠM; i? M¦B H¨ p i i?QÆ
K°i +?9i K¨ i?¬B- ?ÆM M[+ÁM +U+ M;„MX L?QM; ç®B pÈB >Q M; PM; p,M KBM?
+MM; M?K+ M?½ `²BX >„M +?Q iWM; +?`m bU M?K+ M?½ M?Q p"v- ?ÆM M[M¶B
M[- p b m +¦ M?B m o,M JBM? +ªM? iK ?°B- +?d +–M M¦B K°i +•m,

@ L;QÆB t2K- ç¦ +?QM? H¨ >Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O- F #` h? :BÈB +ªM? ç€

@ o"v +kM; [m€ K'i K†i X

o,M JBM? +ªM? p¨ h? :BÈB +ªM? +? M? H +? [m€ HÈM- >Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +
b) #` +? +QÌB poM? pB MX

>„M Km®M GK+ L;mv M +? i- ?ÆM M[+? i i?"i i?ªKX G9+ M¨v ç•v ?„M F?¬M; /M
aQM; a€i- HQ¢B imv i +?B m M¨v +–M T?ªB HQm i`[- ?„M iQM? /MM; K°i imv i +?B
a€i S?€TôX hmv i +?B m M¨v +kM; +U+ F€ ?mM; K½M?- +¦ i? ç2K M;QÌB i +?B H
/mv M?'i H¨ ç½ #` F ç`+? +k ok u M p,M KBM? S?¦ +?O M?bM i?'v ? B H–M- K¨ +k
o,M JBM? aQM; a€i- M?QM; +?d i? i?¬B H¨ çO `²BX

>B M ;BÌ- >Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O HB M ç`M? /MM; ` K°i +?B m M¨vX

> B i v ?„M /QÌM; M?Q Km®M F?m'v ç°M; i?B M ç` p,M KBM?- p,M KBM? F?Q iS+
i v ?„MX .'m p i p,M KBM? tmM; [m M? iQ¨M #° iK i"T H¢B- K¨ i?B M [m„ p,M KBM
/QÈB F?Q i? +O imv i +?B m M¨vX *€B ;¼B H¨ p,M KBM? i?B M [mv M¨v H¨ K°i +

o,M KBM? i?B M [m„ +Æ #ªM H¨ çQÊ+ bY /KM; pÈB M;QÌB +¦ i?U+ HU+ i?m t KbM
:BÈB +ªM?X

o,M KBM? i?B M [m„ M¨v +¦ i€+ /KM; ;b\

L¦B M?Q p"v- i`QM; i?ÌB ;B M K°i o,M JBM? +ªM? ?¨M; H•K- iB m i®M K°i Qi i?ÌB
KBM? i?B M [m„ Î K°i +?¶X J¨ i`QM; p,M KBM? i?B M [m„- M;QÌB F?¬M; ç¢i iÈB
F?¬M; i? H Q ` M;Q¨B- +?d +¦ çQÌM; +? i K¨ i?¬BX h? :BÈB +ªM? +,M #ªM H¨ F?
i?B M [m„X

h`QÈ+ F?B ?¨M; H•K i?b >Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O ç½ i®M K°i Qi i?ÌB ;B M #
GK+ L;mv M F?¬M; i? +?¢v i?Q€i F?ÄB ç•v çQÊ+X "•v ;BÌ ?„M #` GK+ L;mv M +
imv i +?B m- p,M KBM? i?B M [m„ +kM; #„i ç–m +?ÈT H MX

E?B p,M KBM? i?B M [m„ #„i ç–m +?ÈT H M- GK+ L;mv M +kM; H"T iS+ ç°M;X h`Q
i¨M ªM?- ç€K M;QÌB +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; i?b ?„M ç½ +?¢v ` F?ÄB p,M KBM? i
H¨K +?Q h?B M #ªM; +U ç–m tmM; [m M? F?¬M; F?ÄB M;~M ` - ç•v iQM? H¨ +€B ;b

>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O +kM; F?¬M; F?ÄB M;~M M;Æ- M?QM; ?„M H¨ p,M KB
M;?o +~M i?"M `®i +m°+ H¨ tªv ` +?mv M ;bX

h?"i ` H–M +?B M ç'm pÈB o,M JBM? +ªM? M¨v +O GK+ L;mv M- ç€M? +U+ F€ ç†

@ æ†+ b„+- i?"i ç†+ b„+5

>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O i€M i?QÎM; K°i iB M;,

@ > v +?Q GK+ L;mv M M;QÆB5

>„M i?'v K'v h?B M #ªM; +U ç–m F?€+ ç M; +?ŠM; ?B m ;b- F?¬M; F?ÄB KdK +QÌB

@ h`QM; h?B M #ªM; tm'i ?B M K°i M?•M p"i- o¢M ao h`+? J`+?- +?„+ M;QÆB +kM;
i`"M +?B M M¨v +O GK+ L;mv MX

o¢M ao h`+? J`+? +ÁM ç M; K ?Q†+- M?QM; çQÊ+ >Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O M
H”T iS+ ?B m çQÊ+X

>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O F?Q M? i v K¨ çSM;- ?„M pW `²B +ÁM +U+ ?mM; +
+?’i H¢B +?mv M- b•m M?Q #B M F?ÆB,

@ Í H9+ #„i ç–m- GK+ L;mv M ç½ #B i ?„M imv i ç®B F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O i - ç
i?–M MB K +ªK SM; çQÊ+ p,M KBM? i?B M [m„ tmM; [m M?X >„M #B i KbM? F?¬M
M M HB M Mªv ` K°i F X

@ "QÈ+ ç–m iB M- ?„M ;B Q i?O pÈB i - i?B i`B M ` i’i +ª FB K i?m”i +O KbM?-
i?QÆM; çQÊ+ i X .QÈB ibM? ?m®M; M?Q i? - ?„M ç½ b„T +?®M; çÐ F?¬M; M´B-
/KM; K°i FB K ç¦- i?ŠM; +?Q ç M H9+ ?„M ç°i T?€ i`QM; H9+ +?B M ç’m- +–K +U
F?¬M; i?m X L?Q p”v ç½ bÈK pQÊi [m F, HK+ p®M +¦ +O *´ h?Ov- p¨ +kM; +?¼+

@ J†+ /M H9+ ç¦ HY ;B”M +O i ç M; i?`M?- M?QM; +ÁM F?¬M; ç`M? /MM; ` imv
M M- Î +?B m i?S # b€m i?b HY ;B”M +O i ç½ i?`M?- H° ` bÆ ?Î- H9+ ç¦ KÈB /M
+MM; ç¦ F?B M i #` i?QÆM;X h?”i ` # KQÆB b€m +?B m ç–m FB ç m H¨ pb H¨K
pb +?¼+ ;B”M i X

@ J¨ ?„M /MM; ` K°i FB K imv i b€i- F?B M i #` i?QÆM;- H¢B ç2K HY ;B”M +O
çQ+? +O ?„M H¨ Km®M i bY /KM; ` imv i +?B m p,M KBM? +’T- K¨ M m i bY /KM;
H¶ ?´M; i¢B p,M KBM? i?B M [m„ tmM; [m M?- ?„M +kM; HB M i?m”M HÊB ç¨Q i~m

>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O +?”K `½B M¦B,

@ hWM; #QÈ+- iWM; #QÈ+ K°i- ? v +?Q GK+ L;mv M- i?”i bU H¨ K°i +?B M i?m”i
;†T i K¨ ç½ M;?o ` +?B M i?m”i M?Q p”v- `²B +ÁM +?Q i K°i p® ç ç¨Q i~m- ? v +?

@ >ÆM M[FB K i?m”i +O ?„M i?”i F?¬M; çÆM ;BªMX oÈB FB K i?m”i M?Q p”v-
KBM? S?¦ +?O +kM; imv i ç®B H¨ `’i + Q- +?B m i?S+ M,M; HU+ +O ?„M +ÁM i` M

>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O i?ªM M?B M M¦B- ?„M ç½ i?W M?”M çB K M¨vX

@ > v +?Q GK+ L;mv M- ? v +?Q FB K i?m”iX

@ > v +?Q GK+ L;mv M- ? v +?Q +?B M i?m”iX

>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O F?2M M;ÊB GK+ L;mv M iW i”M ç€v HÁM;,

@ :B i +? i M;QÌB M?Q p”v i?”i H¨ pB + bªM; F?Q€B i`QM; +m°+ çÌB- #•v ;BÌ i +ª
L;mv M- i b) F?¬M; #m¬M; i? M;QÆB / /¨M; p”v ç•mX

L;?2 >Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O T?•M iQ+? M?Q p”v- K¼B M;QÌB KÈB #B i GK
K°i +?B M i?m”i M?Q p”v F?B +?B M ç’m- b m ç¦ H¢B i? K +ª FB K i?m”i +O ?„M
ç–m `¦i +m°+ ?B m çQÊ+- i M GK+ L;mv M M¨v [m€ K¢M? K)- >Q M; +?B iY i?m im
>Q M; +?B iY p¨Q p` i`Q ç¦ i?b +?„+ +?„M F?¬M; i? +¦ +?B M iQ+? M?Q p”v çQÊ+

J¨ +?B M iQ+? M¨v +kM; F?€ H¨K +?Q M;QÌB i bÊ ?½B5

>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O ;BªB i?Q+? K°i HQ¢i +?B M i?m”i K¨ GK+ L;mv M /M
F?¬M; +?”KX >B M M?B M H¨ +kM; iQÆM; ç®B +?„+ +?„M- >Q M; PM; p,M KBM?
i?ªM M?B M M¦B,

@ L?QM; Km®M +?¢v i`®M iW i v i i?b M?Q p”v +ÁM +?Q çO- i H¨ >Q M; PM; p,
+?Q w M;?o +O PM;- K¨ K°i i`QM; M?[M; w M;?o ç¦ H¨ i®+ ç°X

æ9M; p”v- i®+ ç°5

h®+ ç° +U+ F?¬M; i–K i?QÌM;5

*?Q M M- çKM; T?ªB >Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O i?b GK+ L;mv M +?d +¦ MQÈ+ +
`²B +O GK+ h?B M iQÆM; ç®B ç†+ b„+X

>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O T?¦M; M;QÌB ` - çm´B i?2Q ?QÈM; GK+ h?B M +?¢v

hmv GK+ L;mv M i`®M çQÊ+ F?ÄB o,M JBM? h?B M Zm„- M?QM; ?B M ;BÌ +ÁM +?Q
KBM? S?¦ +?O +kM; +?ŠM; iBM i®+ ç° +O GK+ L;mv M b) M? M? ?ÆM ?„MX >„M
K°i pÁM; M?QM; F?¬M; T?€i ?B M ` GK+ L;mv M- çÊB ç½- i?˜v `²B5

>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O T?¦M; M? M? iÈB- +m®B +MM; /WM; i` M K°i i`mv
H¦2X

hÁ h`mv M i®M; i`"M T?€T M¨v ?ÆB F?€+ pÈB M?[M; i`mv M i®M; i`"M #bM? i?QÌ

h` M i`mv M i®M; i`"M M¨v i`¨M M;"T +?[óæ´ôX

æ•v H¨ æ´ +?B i`mv M i®M; i`"MX

æ´ +?B i`mv M i®M; i`"M +ÁM çQÊ+ ;¼B H¨ i`mv M i®M; i`"M M;šm M?B M- H¨ K°i
/`X *?d +–M H¨ F?QªM; +€+? i`QM; pÁM; M;¨M p¢M /†K i?b M¦ +¦ i? iMv i?ÌB i`mv
M;šm M?B M- F?¬M; i? i` ibK çQÊ+ ` T?QÆM; ?QÈM;X Í ;–M i?B M #ªM; M;¼+ #
i`mv M i®M; i`"M M?Q p"v- GK+ L;mv M `ä `¨M; ç½ bY /KM; +€B M¨vX

G–M M¨v i?b F?¦ `²B5

E?¬M; M;Ì çQÊ+ `^M; GK+ L;mv M +Q M?B M H¢B /MM; æ´ +?B i`mv M i®M; i`"M ç
F?¬M; #B i ?„M ç½ çB MÆB M¨Q- M¦ F?¬M; / ibK ` çQÊ+ M?Q i`mv M i®M; i`"M #

>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O +QÌB H¢M? HMM;- ç9M; p"v- æ´ +?B i`mv M i®M; i`"
M¦ M?B m M?'i +?d ;B9T GK+ L;mv M b®M; H•m i? K K°i F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M K
çm´B ;B i +O KbM?- çB m M¨v H¨ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ F?ª M,M;- M^K KÆ ;B[#
>Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O +kM; H'v ` #ªM HoM? i?"i bU- +kM; +?QM? H¨ p,M K
h?B MX

o,M KBM? i?•M T?€T PM; S?B *Ym h?B M5 æ•v H¨ K°i #° +¬M; T?€T H'v M? M? K
M;mv M +O o,M JBM? +ªM?- i?"i ç9M; H¨ F?¬M; +¦ # Q M?B m M;QÌB M? M? ?ÆM

h`QM; +?ÈT K„i- >Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O ç½ /B ç°M;- #B i K'i i`QM; F?¬M; F

J¨ M?[M; h?B M #ªM; +U ç–m i` M h?B M #ªM; +kM; ç m T?ªM SM; H¢B- ?B M ;BÌ
ç m `ÆB p¨Q i`QM; i v GK+ L;mv M- M m GK+ L;mv M #` >Q M; PM; p,M KBM? S?
`ÆB p¨Q i v h?€B *´ o,M JBM?- `²B +m®B +MM; b) ç M i v >Q M; +?B iY- +¬M; bS+
M¨v b) #B M i?¨M? m´M; T?QX

J°i H–M ?B p¼M;- K°i H–M ?B p¼M;X

L?QM; M?[M; h?B M #ªM; +U ç–m M¨v ç½ bÈK i`ªB [m `'i M?B m ?B p¼M; p¨ i?'i p

L?QM; H¢B F?¬M; +¦ K°i B #Ä +m°+ +ªX

h`Î i?¨M? o,M JBM? i?b b) ?Q¨M iQ¨M F?€+ i`QÈ+- +?Q M M o,M JBM? +¦ F?¦ M[i
+® ;„M;X

æQÆM; M?B M- iBM iS+ p K°i i`"M +?B M M¨v +kM; M? M? +?¦M; T?€i i€MX

@ *€B ;b\ h?B M #ªM; +?B +?B M- M;QÌB i?„M; +m®B +MM; +Q M?B M H¨ GK+ L;m

@ L?•M p"i M?Q *´M "^M; pQÆM; K¨ +kM; +? i i`QM; i v >Q M; +?B iY\

@ >Q M; +?B iY +m®B +MM; H¢B i?m i`QM; i v GK+ L;mv M\

@ h M GK+ L;mv M FB +Q M?B M H¢B T?€ pÐ F, HK+- +?®M; çÐ çQÊ+ # KQÆB b€

@ L;?2 M¦B- GK+ L;mv M F?¬M; M?[M; T?€ pÐ F, HK+ K¨ +ÁM ç€M? i?QÆM; >Q
+?ûK ` K°i ç¢Q p i i?QÆM; M?ÄX

@ E?¬M; i? M¨Q5

@ æ•m i? ;Bª çQÊ+- M?B m h?B M #ªM; +U ç–m +?SM; FB M M?Q p"v +Æ K¨X

@ æB m M¨v- i M;?2 iW hB m Zm Mh¨B çSM; i?S KQÌB K°i h?B M #ªM; M¦B- [mª i?

J°i M;QÌB i?•M ?bM? + Q ;–v M¦BX

@ h?b ` ?mvM? ç¨B +ÁM [m2M #B i pÈB hB m Zm M h¨B çSM; i?S KQÌB K°i i` M h
FQM?

L;QÌB # M +¢M? H"T iS+ HB M iK+ M¦B i?'i FQM?X Í h`mM; QÆM; i?B M i`B m- +U
#ªM; +kM; H¨ M?•M p"i F?€ +¦ ç` p`X J¨ M;QÌB +¦ i? [m2M #B i p¨ çQÊ+ hB m Zm
K†i KkBX

@ L; v +ª hB m +U ç–m +kM; t€+ M?"M M?Q p"v- t2K ` pB + M¨v H¨ bU i?"iX

@ E?¬M; M;Ì ``^M; GK+ L;mv M ?mM; K½M? M?Q p"v- H'v h? :BÈB +ªM? çª i?QÆM
ç½ H¨ ç M?'i M?•M Î F, M;mv M M¨v `²BX

@ æ9M; p"v- M?QM; +€B o,M JBM? h?B M Zm„ FB ç°i T?€ i? MÁ p"v\ J°i +€B o,M
JBM? +ªM? K M; i?2QX

@ æB m M¨v i?b ``'i /¨B /ÁM;X

L;QÌB [m2M #B i hB m Zm M h¨B FB +¦ i? +?QM? H¨ #¢M i®i +O ?„M- +Q M?B M
#ªM; K°i H–MX L?[M; M;QÌB Î ç•v F?¬M; i? F?¬M; M¦B K°i iB M; T?K+X æ®B K†
i`QM; M?€v K„i ç½ M;?o ` çQÊ+ +?B M i?m"i M?Q p"v- +¦ i? F?¬M; T?K+ b Q\

@ L?QM; GK+ L;mv M Km®M i`®M i?b F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p"vX

L;QÌB + Q ;–v [m2M #B i hB m Zm M h¨B FB M¦B iB T,

@ æ®B i?O H¨ >Q M; PM; p,M KBM? S?¦ +?O- i®+ ç° +O M;QÌB M¨v t T ?¨M; ç–m i
+kM; +?d +¦ ok u M p,M KBM? T?¦ +?O KÈB +¦ i? T?•M + Q i?'T pÈB ?„M i`QM; Kª

@ :B®M; M?Q GK+ L;mv M +¦ [m M ? pÈB EB K GBM? ç +Æ +QM ;€B i?S iQ +O
PM; p,M KBM? T?¦ +?O çm´B ;B i GK+ L;mv M- +?ŠM; H) S?€T *´ p,M KBM? b) F?-

@ >Q M; *´ p,M KBM?- hB M *´ p,M KBM?- ? B +€B p,M KBM? M¨v bÈK ç½ ç2K [m•
p,M KBM? `²BX "•v ;BÌ ç M i?•M +ÁM HQ +?Q tQM; i?b H¨K b Q +¦ i?ÌB ;B M `ªM?

@ h`ÌB ¢- >Q M; +´ p,M KBM? p¨ hB M +´ p,M KBM? +Q M?B M H¢B çQ [m•M ç M- t
h`mM; QÆM; h?B M i`B m ç½ b„T F i i?9+ `²BX

L;QÌB Î ç•v ç m w i?S+ çQÊ+- ? B ç¢B p,M KBM? çQ [m•M ç M # M +¢M? S?€T *
F?¬M; p M p M +?d pb GK+ M;mv MX L;k ç¢B +´ p,M KBM? +?B H¨K ? B T?2- hB
ç®B T?¦ pÈB S?€T *´ p¨ ok *´- ç•v H¨ çB m K¨ B +kM; #B iX >B M ;BÌ t2K ` i?€B #
F i i?9+- ? B T?2 +¢M? i` M? pÈB M? m +Q M?B M ç½ ç M KS+ M¨vX

@ L m H¨ >Q M; *´ p¨ hB M *´ H¨K M?Q p"v- S?€T *´ +¦ H) b) F?¬M; ` i v- M?Q p"v
/U p¨Q +?QM? KbM?X

@ æ9M; p"v- M?QM; GK+ L;mv M Km®M /U p¨Q +?QM? KbM? +?¢v i`®M F?ÄB i v
i?b M¦B / ?ÆM H¨KX J°i +€B h? :BÈB +ªM? +?¢v i?Q€i F?ÄB i v o,M JBM? +ªM
M;QÌB FB /Î ?ÆB K¨ i?¬BX

@ æ9M; p"v- GK+ L;mv M +? i +?„+ `²BX

@ æ9M; `²B- i +kM; M;?2 M¦B- >Q M; +?B iY +?QM? ç M; çQÊ+ bU #²B /QÐM; K¢M
ç M; ç°i T?€ p¨Q o,M JBM? +ªM?X

@ >Q M; +?B iY i?"i i®i b®- pW i?m GK+ L;mv M i`QM; i`"M +?B M Î h?B M #ªM;
p,M KBM? iQ¨M HU+ #²B /QÐM;- i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? +ªM?X J¨ GK+ L;mv M
K¨ H¢B #` >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O çm´B ;B i- ç•v [mª ç9M; H¨ iQ +?'i M?Q
F?€+ M? m K¨X

@ æ•m T?ªB- B M¦B GK+ L;mv M tm'i i?•M iW K°i EB K K¬M- K¨ >Q M; +?B iY H¢B
+Æ +?SX æ iY +O p,M KBM? +?B +?OX

@ GK+ L;mv M [mª H¨ i?–M iQÊM; +O #bM? /•M +?9M; i - tm'i i?•M iW K°i MÆB i?
çB iÈB KS+ M¨vX

@ *kM; +?Q +?„+ - i M GK+ L;mv M FB +¦ ;B Q ?ªQ pÈB EB K GBM? ç +Æ +O
S?€T *´ p,M KBM? +kM; /KM; i•K #²B /QÐM; ?„M- F?¬M; +QB H¨ iU KbM? T?'M ç'm

J°i M;QÌB F?€+ çQ ` [m M çB K T?ªM ç®B- M?QM; H"T iS+ #` `'i M?B m M;QÌB
i?"i [m€ #m²M +QÌBX S?€T *´ p,M KBM? ç9M; H¨ +¦ ;B9T GK+ L;mv M- M?QM; ç¢B
L;mv M ç m /Q +?QM? ?„M T?'M ç'm ` - /M b Q S?€T *´ p,M KBM? /MM; S?€T- +Á
EB K- ç•v H¨ F?€B MB K ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? mX

J°i ç¢Q o,M JBM? *?B EQ+? t i [m F?¬M; i`mM;- +„i M; M; #–m i`ÌB- +¨M M€i K†i
æ¢B #B m +?Q o¢M +´- #B m i?` p,M KBM?X

aQ b€M? pÈB o,M JBM?- iBM? +–m- i`ÌB ç'i H¢B +¦ p M?Ä #û M?Q p"vX

GK+ L;mv M i?"i` +kM; Km®M i`€M? ç¢Q +¬M; FQ+? M¨v- M?QM; ?B M ;BÌ ç½ F?

*?Q M M +kM; +?d +¦ i? p"M /KM; ? i HU+ HQÊM; iQ¨M i?•M- /MM; ` K°i FB K K¢
H M M;,M +ªMX

_„+5

h` M .QÐM; L;¬ FB K iB M +?ÈT K„i ç½ tm'i ?B M /'m ?B M MSi ;½v- K¨ ç²M; i?ÌB
K¢M? ` +ª p¢M i`QÊM;- F?¬M; F?ÄB T?mM K°i M;KK K€mX GK+ L;mv M i?9+ /K+
i?•M +?Q / +?`m ?ÆM- M?QM; pšM +U+ F€ ç m çÈMX a m ç¦ H¢B +?mv M K°i ç¢Q
L;¬ FB K iB M- F?B M +?Q M¦ F?¬B T?K+ H–M M[X L m F?¬M; T?ªB ?„M p¨ .QÐM
tSM; ç¬B i?b K°i i? M? FB K iB M M?Q p"v b Q +¦ i? F?€M; +U +¬M; FQ+? +O o,M
iB M M¨v ç½ M€i ;½v K'v +?K+ H–M- M?QM; +kM; çQÊ+ H¨K H¢B K'v +?K+ H–MX

*?¢v i`®M H•m M?Q p"v- GK+ L;mv M ç½ +ªK ;B€+ F?¬M; i? i`®M i?Q€iX

.¼+ i?2Q çQÌM; çB M¨v- ?„M ç½ /MM; i'i +ª +€+ HQ¢B i?O çQ¢M- i`QM; ç¦ +¦ p¨B
PM; p,M KBM? T?¦ +?O K°i +?9i- M?QM; #'i F +¦ /MM; i?O çQ¢M ;b i?b i M FB pš
çQÊ+ ?„MX æ•v H¨ mv HU+ +O o,M JBM? +ªM?- i`QÈ+ i?U+ HU+ imv i ç®B- i'i +ª

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O çSM; ;B[?Q F?¬M; p¢M i`QÊM; T?Q M;Q¨B,

@ *?"+- `®i +m°+ ? i +€+? `²B ¨\ .¼+ çQÌM; çB M¨v i +kM; +ªK i?'v M;QÆB i?U+ b
T?ªB o,M JBM? +ªM? M?Q i çm´B ;B i- M;QÆB +¦ ;BÄB ?ÆM M[+kM; p¬ /KM;- +m
i i?¬BX

@ "•v ;BÌ i?b çB +? i çB5

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O ;BÆ i v H M- K'v ç¢Q pk K Q K¨m i`„M; # v ` X

GK+ L;mv M F?¬M; + K HÁM; +S +? i M?Q p"v- imv iQ¨M i?•M ?„M ç½ bÈK #` i`QM;
#„i #m°+ T?ªB HB m K¢M; i?¬BX .QÐM; L;¬ FB K iB M i`¬B M´B ;B[ F?¬M; i`mM;
pk K Q ç¢B #B m +?Q o,M JBM? # v ç M- HQÈi i?ŠM; p T?Q pk K Q +O >Q M; PM

aQ b€M? ? B HQ¢B pk K Q pÈB M? m i?b +€B +O >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O /¨v
M?B mX *ÁM HQ¢B pk K Q tm'i ?B M b m FB i?b M? ?ÆM- iBM? tªQ ?ÆM- b€M;

J¶B T?QÆM; ? B +?B + p,M KBM? +?B pk- i´M; +°M; #®M +?B + M´ imM; ;B[?Q
pÈB M? mX

>Q†+ H¨ M¦B- M;QÌB ç M +ÁM ?ÆB +?B K i?QÊM; T?QM;X

@ B M¦B GK+ L;mv M T?ªB +? iX h ç M ç•v- GK+ L;mv M çQÆM; M?B M b) b®M;X

J°i ;B¼M; M¦B p M; H M- ç•v `ä `¨M; H¨ ;B¼M; M[- çB m M¨v H¨K GK+ L;mv M F?-
çB K M?Q i? M¨v +Q M?B M H¨ K°i M[iY iÈB +Sm KbM?X h`QM; 'M iQÊM; +O ?„M
M?Q p"v- `®i +m°+ ç•v H¨ B\

>ˆM; L; \ E?¬M; ;B®M;- M;?2 M¦B hB M *´ ç M; çm´B i?2Q >ˆM; L; - +?QM? M¨M; i
KbM?X

o"v i?b H¨ B\

L?QM; #'i F ç¦ H¨ B i?b ç•v +kM; H¨ H–M ç–m iB M i`QM; çÌB ?„M çQÊ+ K°i M[M?

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O M?bM p T?Q ?Q F?¬M;,

@ G¨ M;QÆB- tm'i ?B M çBX

@ *?¨- t2K ` H¨K ç®B i?O H•m M,K +¦ F?€+- i +?d p M p M ` i v K°i H–M H¨ çQ€M

h` M ?Q F?¬M; ?„+ €K i`mv M ç M K°i iB M; +QÌB M? M? ;BÁM i MX

G"T iS+- i` M ?Q F?¬M; HB M tm'i ?B M K°i i`"M ;B¦- ç•v H¨ K°i +¶ ;B¦ iQ- F?B +
ç½ tm'i ?B M K°i M[iY `'i iBM? tªQX æ•v ç9M; H¨ K°i M[iY +U+ F€ iBM? tªQ- +¦ /r
KB iBM? tªQ- ç¬B K¬B iBM? tªQ- €M? K„i i?b i`¨M M;"T HBM? iQM?X o¦+ M;QÌB
M?Ä M?„M ç€M; v mX *¬ i ,M K†+ F?€ i?Q€M; K€i- i` M M;QÌB K†+ K°i +?B + €Q M
M;„M K¨m ç2M ç H° ` +†T çMB i`„M; M?Q imv i- i?"i bU H¨ i? M? tm•M #S+ M;QÌB
iY ,M K†+ ói?Q€M;ô M?'i iW i`QÈ+ ç M ;BÌ K¨ GK+ L;mv M M?bM i?'v- +†T çMB p
ç m H° ` X

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB M;˜M ` X

L[iY M¨v H¨ B\

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O +?„T i v b m HmM;- M¦B,

@ ok u M p,M KBM? T?¦ +?O- +Q M?B M H¢B H¨ M;QÆBX

@ æ9M; p"v- H¨ i X

L[iY iBM? tªQ M?Q #9T # ,M K†+ i?Q€M; K€i FB ;"i ;"i ç–mX

o` M[iY M¨v H¨ ok u M p,M KBM? T?¦ +?O- M?Q p"v H¨ i?m°+ p ok *´ p,M KBM?X
p,M KBM? ;B®M; M?Q F?¬M; ? +¦ ;B Q ibM? ;b - GK+ L;mv M +kM; F?¬M; F?ÄB M

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O M?bM p T?Q ok u M p,M KBM? T?¦ +?O- i?"i ` ? B
'v ?„M b€M; +? ` PM; u M o,M JBM? aQM; a€i H¨ pb ç ç®B T?¦ pÈB PM; u M p,M
?B M ;BÌ- ok u M p,M KBM? T?¦ +?O `ä ` M; ç½ ?B M i?•M- >Q M; PM; p,M KBM?
u M p,M KBM? T?¦ +?O- ?„M `'i +¦ t9+ ç°M; Km®M [mv i ç'm pÈB M¨M;- M?QM; pšM

@ L;QÆB Km®M +ªM i \ >¬K M v i ç M pb GK+ L;mv M- ?„M p¨ ok *´ p,M KBM? +O
? ;b- M m M;QÆB +?`m i`€M? ` i?b i b)? B i v çQ H M ? B KQÆB h?B M +'T HB

Í h? :BÈB +ªM?- +Æ #ªM K°i h?B M #ªM; +U ç–m +?d +¦ K°i +€B h?B M +'T HBM?

J¨ ?B M i¢B- Î o,M JBM? +ªM? M?Q >Q M; PM; p,M KBM? i?€M? +?O- iB M i v H¨ +¦
+'T HBM? K¢+?X

*? M? H +? i¨B M;mv M ;B[h? :BÈB +ªM? p¨ o,M JBM? +ªM? `®i +m°+ HÈM ç M i
i? i?'v çQÊ+X

d89X *?QÆM; RjRe , ok u M S?¦ *?O o,M JBM?Ui?QÊM;V

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O H„+ ç–m +QÌB,

@ h?"i F?¬M; K v- M;QÌB i Km®M +Sm H¨ GK+ L;mv MX

@ L¦B M?Q p”v +kM; +?d +¦ ;B Q i?O K¨ i?¬BX

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +kM; F?¬M; M?B m HÌB M[- +?d i`QM; M?€v K„i ç½ i `
+¦ w ç`M? pW H M ç½ /MM; imv i +?B m PM; u M o,M JBM? aQM; a€i- imv i +?B m
+Æ i®i KÈB M M /MM;- K¨ ?B M i¢B `ä ` M; F?¬M; T?ªB i?ÌB çB KX J¨ ok u M p,M
p¬ b® pk K Q p,M KBM?- ? B M;QÌB ;B Q i?O i` M ;B[?Q F?¬M;X

> B ç¢B o,M JBM? +ªM? ;B Q i?O- p¬ b® o,M JBM? h?B M Zm„- o,M JBM? M;•M iQ

æ•v H¨ +m°+ ;B Q i?O FBM? i?B M ç°M; ç` X

GK+ L;mv M M?bM +m°+ ;B Q i?O M¨v- +?d +ªK i?’v FBM? i•K ç°M; T?€+?X o¬ b®
;B[?Q F?¬M;- p¬ b® o,M JBM? +?B m b® p +?¢KX hmv ? B ç¢B o,M JBM? +ªM?
M?QM; iBM? +–m Î ? B # M H¢B ç M; F?¬M; M;WM; #` pÐ M€iX

" M +¢M? i´M; +°M; +¦ KQÌB +?BM +€B iBM? +–m- +ÁM +¦ K°i iBM? +–m +¦ M;QÌB
+ªM? +kM; +?ŠM; [m M i•K i` M ç¦ +¦ M;QÌB ? v F?¬M;- i`U+ iB T ç€M? M€i H¨ tQM

*¦ i? M¦B- iÈB h? :BÈB +ªM? çdM? T?QM;- ç¢B #° T?”M #¼M ?¼ ç½ F?¬M; +Q
i?QÌM; ` ;b M[X

*kM; +?d +¦ i`QÌM; ?ÊT +U+ F€ ç†+ #B i M?Q GK+ L;mv M KÈB +¦ i? pšM +QB i`¼

h` M +Æ #ªM- GK+ L;mv M H¨ M;QÌB ;B i M;QÌB Qi M?’i i`QM; F?QªM; i?U+ HU+
M;QÌB GK+ L;mv M ;B i M; v +ª K°i i`,K M,K KQÆB +kM; +?ŠM; ç MX *ª ?¨M? i`b
K¨ KÈB +?d ;B i +?9i M;QÌB ç¦- GK+ L;mv M [mª i?U+ +?QM? H¨ M?•M p”i çB M ?b

G¢B M¦B- F?B GK+ L;mv M t2K +m°+ +?B M i?b +?d +ªK i?’v +U+ F€ t9+ ç°M;- +ªK
KÈB M;?2 H–M ç–m- KÈB i?’v H–M ç–mX L m ?„M ç¢i iÈB o,M JBM? +ªM? i?b +kM;
çQ¢M- M?QM; ?B M M?B M #•v ;BÌ ?„M +ÁM F?¬M; i? X

L?QM; p¨Q H9+ M¨v- +?d i?’v ok u M p,M KBM? T?¦ +?O ç M; çSM; ;B[?Q F?¬M; #
T?ªB >Q M; PM; p,M KBM? i?€M? +?O ç½ +„K K°i +?B + pk K QX J°i +?9i K€m iQ
i¢Q M M p i i?QÆM; HÈM ?ÆM K°i FB K imv i b€i +O GK+ L;mv M `’i M?B mX J¨
+?O +kM; t M? +ª K†i- ?„M ç½ i?’i #¢B /QÈB i v ok u M p,M KBM? T?¦ +?O # H–M-
M[X

hmv `^M; +MM; K°i F, M;mv M- M?QM; i?U+ HU+ +kM; +¦ + Q +¦ i?’TX ok u M p,M
+?B M HU+ +U+ + Q- +ÁM >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O i?b H¢B ?ÆB i?’TX

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O i?ûi /¨B K°i iB M;,

@ ok u M p,M KBM? T?¦ +?O- ;B M; bÆM F?¬M; ç´B- MQÈ+ #B + +?ªv /¨B- bÈK K
#¢B M;QÆB5

G¢B i?ûi /¨B i? K K°i iB M;- >Q M; PM; p,M KBM? i?€M? +?O #B M K’i ;B[?Q F?-

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O +kM; ?¢ tm®M; i`QÈ+ M;QÌB GK+ L;mv M- ç¬B K„i b€M;
i` M; T?K+ +O i?Q€M; +O M¨M; +kM; ;•v +?Q GK+ L;mv M €T HU+ F?€ HÈM- ?„M
,M K†+ iQ ; M HÈM K”i M?Q p”vX ok u M p,M KBM? T?¦ +?O MÎ K°i MK +QÌB iBM? F

@ *kM; H¨ K°i +”m M?¦+ im’M i9- F?¬M; i²BX h [mv i ç`M? +?Q M;QÆB iQ +€+? i?
i b) +?¼M M;QÆB H¨K #¢M H[bQM; im ç’v M? X

GÌB +O M¨M; H¨K +?Q €T HU+ +O GK+ L;mv M +¨M; HÈM i? KX

h?”i ` ok u M p,M KBM? T?¦ +?O M¦B ç m H¨ i?”i HÁM;X

aQM; im H¨ K°i pB + `’i #bM? i?QÌM;- F?¬M; i?’v i? iY +O S?€T *¬ p,M KBM? +?
+kM; H¨ K°i p,M KBM? T?¦ +?O +’T b QX

L K M?•M Km®M ibK #¢M H[bQM; im +ÁM / - +¦ i? +?¼M M;QÌB i?U+ HU+ v m ?Æ
:BÈB +ªM? H¨ çQÊ+ `²BX

J¨ M[M?•M Km®M ibK #¢M H[i?b H¢B F?¬M; / X L[M?•M M?Q p”v F?¬M; i? ibK
H¨K #¢M H[X J¨ Î pMM; ç’i h`mM; QÆM; h?B M h`B m M¨v- o,M JBM? +ªM? i´M; +°
K¨ i?¬B- ?ÆM M[i`QM; ç¦ M K +?B K T?–M HÈMX L?QM; HQ¢B çB i? HU+ ç®B ç`
MY - H¢B i? K iQM? +€+? F?¬M; ?ÊT- F?¬M; çO i?˜K K„- ? v ç½ +¦ #¢M H[bQM;
+ªM? Km®M ibK #¢M H[+kM; F?€ H¨ F?¦X

L; v iW ç–m ok u M p,M KBM? T?¦ +?O ç½ i?’v GK+ L;mv M `’i i?m”M K„i- +kM; #B
+? i i?b i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? +ªM? +kM; F?¬M; [m€ F?¦ F?,M- p b m i`Î i?¨M
F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ F?ª M,M;X L¨M; +¨M; M?bM GK+ L;mv M H¢B +¨M; i?m”M K
+•m M?Q p”vX

GK+ L;mv M i`QÈ+ ;BÌ F?¬M; iB T t9+ pÈB M[M?•M +¦ i€+ T?QM; HÈM K”i M?Q p
F?¬M; #B i ç€T i? M¨QX

h?”i ç9M; H¨ [m€ MQM K¨5 ok u M p,M KBM? T?¦ +?O +ªK F?€B K°i iB M;- M¨M; ç¢
F?€ H•m `²B- b Q +¦ +Æ ?°B iB T t9+ pÈB M K iY i` im´B K¨ H¢B óMQMô M?Q p”v
+?¼+ ;? Q GK+ L;mv MX

GK+ h?B M +?„T i v +9B M;QÌB,

@ ÅM +Sm K¢M;- M;¨v b m +¦ +Æ ?°B +?„+ +?„M b) #€Q ç€TX

ÅM +Sm K¢M; çQÆM; M?B M M?’i ç`M? T?ªB #€Q- GK+ L;mv M i?B H #¨v iÄ bU i`

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O p®M iQM? i` m GK+ L;mv M K°i +?9i- M?QM; ?B M ;BÌ H
çSiX

GK+ L;mv M ?ÄB,

@ E?¬M; #B i pb b Q ok u M iB M #®B H¢B ç M +Sm i¬B\

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O MÎ K°i MK +QÌB ?²M M?B M- MK +QÌB +O M¨M; iU M?
M?Q p”v,

@ h M;?2 M¦B GK+ L;mv M M;QÆB `’i im’M i9- +?Q M M KÈB ç M- çQÊ+ F?¬M;X

h?’v #° /¢M; M;?B K i` M; +O GK+ L;mv M- H9+ M¨v KÈB +QÌB M¦B,

@ a Q i +ªK ;B€+ M;QÆB +¦ +?9i +´ ?O ;B®M; M?Q L?Q +?B p,M KBM? T?¦ +?O i?
M;QÆB p”v- ?B M ;BÌ >Q M; *´ p,M KBM? p¨ hB M *´ p,M KBM? FûQ [m•M ç M # M
+?Q M M S?€T *´ p,M KBM? Km®M +Sm M;QÆB +kM; F?¬M; F`T- i’i +ª o,M JBM? +
ç½ i`Î p S?€T *´ p,M KBM?X J¨ ok *´ p,M KBM? i?b ç’m pÈB S?”i *´ p,M KBM?- K°
B bÊ B +ª- +?Q M M F?¬M; i`B m ?²B o,M JBM? +ªM? Î # M M;Q¨BX æ²M; i?ÌB #
M¦B M;QÆB #` >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O çm´B ;B i M M i?¬M; [m ok *´ p,M K
h +kM; pW H9+ Î F?¬M; t ç•v M M HB M iÈB- M?QM; T?–M M?B m pšM H¨ /U p¨Q
PM; p,M KBM? T?¦ +?O K¨ +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+ H•m M?Q p”vX

æ®B pÈB pB + M¨v- ok u M p,M KBM? T?¦ +?O t€+ i?”i H¨ +¦ +?9i #°B T?K+X J°i +€
H•m M?Q p”v /QÈB i v +O >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O i?b ç9M; i?”i H¨ iQÆM; ç

h?b ` H¨ p”v5

h`mM; QÆM; h?B M h`B m ?B M ;BÌ- t2K ` ç½ H¨ T?QM; p•M Km®M F?ÎB `²BX

æQÆM; M?B M- GK+ L;mv M +kM; F?¬M; iU bQÈM; ç M KS+ M;?o KbM? ;•v ` çB
+O h`mM; QÆM; h?B M h`B m ç½ bÈK +¦ €K ç’m- ?B M ;BÌ #’i [m€ +?d +¬M; F? B `
M¨v- iU ?² H¨ # M ? B ç¢B p,M KBM? S?€T *´ p¨ ok *´ `ÆB tm®M; ?¢ T?QM;X .M b
+´ p,M KBM?- ? B ç’m # iU M?B M H¨ i?B i ?ÆMX

@ *?”+- i M >Q M; PM; FB t2K ` H¨ +ÁM +?Q Km®M çB- ç M; i?2Q /äB M;QÆB iV

d88X *?QÆM; RjRd Y RjR3, ok u M S?¦ *?O o,M JBM? U?¢V

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O M¦BX

@ >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O +ÁM +?Q çB\

GK+ L;mv M ?ÄBX

@ æ9M;- HQ¢B bBM? p"i M?Q PM;- K°i F?B i?'v çQÊ+ i?S+ ,M i?b Km®M M¦ #Ä +m
KBM? T?¦ +?O +kM; H¨ M?Q p"vX >„M F?¬M; ;B i M;QÆB i?b b) F?¬M; #Ä [m ç•m-
#ªQ ?° M;QÆB- +?Q ç M F?B M;QÆB i`MM; FQ+? o,M JBM? +ªM? i?¨M? +¬M;X

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O +?„T ? B i v T?Q b m- #° M;U+ M?¬ `'i + Q- +U+ F€ ç T
T?¦ +?O +kM; F?¬M; b Q +ª- M¨M; +kM; F?¬M; ;'T- ?ÆM M[M¨M; +kM; i?"i bU t
+?mM; H•m ?ÆB K°i i?ÌB ;B M M¨M; +kM; F?¬M; T?ªM ç®BX

GK+ L;mv M +kM; i?Î /¨B K°i iB M;X s2K ` F?¬M; ç°i T?€ p¨Q o,M JBM? +ªM? i?b
?B M ;BÌ +?d +¦ /mv M?'i +€+? ç¦ K¨ i?¬BX

L?QM; T?ªB i`MM; FQ+? i? M¨Q ç ç¢i ç M o,M JBM? +ªM? ç•v\ L m +¦ i? ç +?Q
ç°M [m M; i?b iU M?B M b) ç¢i iÈB o,M JBM? +ªM?- M?QM; Km®M H¨K +?Q #®M
+kM; F?¬M; çÆM ;BªM +?9i M¨QX

@ æ9M; `²B- bmwi +?9i M[ç½ [m M +?QM? bUX

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O p¶ p¶ +?B + i`€M i`„M; Km®i +O KbM?,

@ S?€T L?'i ç iY +ÁM ç i +?mv M +€B M¨v +?Q M;QÆB- M¦B M¦ +¦ i? ;B9T M;Q
+ªM?X

h?S ç M iW S?€T L?'i ç iY b Q\

GK+ L;mv M +kM; +¦ p¨B T?–M iÁ KÁX

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O H'v ` K°i +€B ?ÁKX *€B ?ÁK M¨v /MM; FBK HQ¢B [m€B
+¦ F?„+ ?bM? K°i i? M? FB KX

h?ÌB çB K K¨ GK+ L;mv M ç¦M H'v +?B + ?ÁK i?b T?€i ?B M M¦ M†M; K'v p¢M +•M
FBK HQ¢B ;b i¢Q i?¨M?X

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O +kM; `'i ?B m F€- imv M¨M; çQ M¦ iÈB M?QM; +kM; F?¬
H¨ ;bX L¨M; im•M i?O QÈ+ ç`M? M M +kM; F?¬M; +¦ KÎ ` X

*?B + ?ÁK çQÊ+ KÎ- # M i`QM; HŠM; H†M; MˆK # +?B +

æ†i Î ç¦ H¨ # i? M? FB K- K¶B i? M? H¢B T?€i ` [m M; K M; M?¨M M?¢iX

J¶B i? M? ç m H¨ H M? #¨B K°i /B MX

J†i i`QÈ+ +¦ F?„+ i?QÊM; +´- K†i b m +¦ F?„+ FB K ;Bª5

_ä `¨M; H¨ i?QÊM; +´ FB K ;Bª H M?X

G9+ i`QÈ+- GK+ L;mv M +?B K çQÊ+ M;k /B M i?QÊM; +´ FB K ;Bª H M?X h?QÊM
+¦ i€K +?B +- ?B M i¢B # +€B +m®B +MM; M¨v +kM; ç½ +¦ çQÊ+ `²BX

"€i /B M i?QÊM; +´ FB K ;Bª H M?- ç½ i?m i?"T çOX

GK+ L;mv M H"T iS+ ç2K i?QÊM; +´ FB K ;Bª H M? ?'T i?m p¨Q h•M EB K i? ;BÈ
.B M i?QÊM; +´ FB K ;Bª H M? M¨v K¶B i? M? ç m +¦ T?–M F?€+ M? m M?'i ç`M?X
T?¦M; i?Q+? ` [m M; K M; F?€+ M? m- +m®B +MM; i€K i? M? ?ÊT M?'i- /QÌM; M?
F?¦ i?"i HÈM p"vX

J¨ GK+ L;mv M /MM; w i?S+ i?•K M?"T p¨Q i`QM; ç¦- H9+ M¨v i`QM; ç–m ?„M- i?Q
–K KÎ ` X

h?QÊM; +´ FB K ;Bª K° `®i +m°+ H¨ +€B ;b\

GK+ L;mv M +ÁM ç M; bmv M;?o `®i +m°+ i?QÊM; +´ FB K ;Bª K° H¨ +€B ;b- M?QM
K¨ w i?S+ +O KbM? HB M F i i`QM; ç–m +,M #ªM F?¬M; T?ªB i?QÊM; +´ FB K ;Bª
K°i T?–M ç` +?d ç ç M i?QÊM; +´ FB K ;Bª K°X æ²M; i?ÌB- GK+ L;mv M +kM; ?B

*€B ;¼B H¨ i?QÊM; +´ FB K ;Bª K° M¨v `®i +m°+ H¨ ;b\

h?QÊM; +´ FB K ;Bª K°- H¨ +?d K° ?mv i +m®B +MM; +O FB K ç¢Q ç¢B M,M;X

L?QM; +¦ K°i çB m H¨ T?–M ç` +?d i`QM; ç–m KbM? +kM; F?¬M; T?ªB i?QÊM; +´ F
+?d H¨ K°i T?•M K°X

S?–M ç` +?d M¨v /QÌM; M?Q H¨ K° ?mv i +O K°i EB K oB M p,M KBM? T?¦ +?OX

hW i`QÈ+ ç M M v- M;QÌB i`QM; FB K ç¢Q ç m p¬ +MM; b„+ #ûMX

h?"i ` iQM? +€+? M?Q p"v +kM; F?¬M; [m€ i?Q+? ?ÊT +–K [mv MX

L?QM; pB + ;b +kM; +¦ M;Q¢B H - pQ /K M?Q M?¦K M;QÌB çSM; Î çdM? + Q +O FB
æ¦ H¨ EB K oB M p,M KBM? T?¦ +?O- EB K oB M p,M KBM? T?¦ +?O i v +–K +?[óo
ç'i- H¨K M;QÌB `'i pB M /mM;U?B M ?Á V- ;BÄB p tY Hw +€+ HQ¢B +?QM? bUX L,
p,M KBM? +Æ #ªM ç m /Q M;QÌB M¨v tY Hw- EB K *´ p,M KBM? +?B +?O p¨ EB K æ
b) H¨K M?[M; pB + M¨vX L;mv M M?•M +?QM? pb p"v- +€B ;¼B H¨ "€i .B M i?QÊM
EB K oB M p,M KBM? T?¦ +?O H M? #¨B- ç¢B #B m +?Q mv M;?B K +O ?„MX J¨ #Î
KBM? T?¦ +?O H¨ ? B p` p,M KBM? +?B +?O- +?Q M M "€i .B M H M? #¨B M¨v Î EB
i?"i HÈM- +?'M ç°M; K°i +€B F, M;mv MX

J¨ ?B M ;BÌ- MÆB "€i .B M H M? #¨B +?d ç M +?QM? H¨ K° ?mv i +O EB K oB M p

æ²M; i?ÌB- GK+ L;mv M +kM; ç½ #B i çQÊ+ K°i +?9iX

æB K M¨v +?QM? H¨- M m +?[óoB Mô +O EB K oB M p,M KBM? T?¦ +?O +ÁM Î i`
p"v +?d +–M KbM? +¦ çQÊ+ M¦ i?b #®M +?[óhYmô- óEB Kô- óG¢Bô- ó*?QM?ô +C
T?¦M; ` >¶M æ°M +?B [m M;X æ M H9+ ç¦ i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? +ªM? +?QM
ç9M; H¨ K°i +Æ ?°B +?Q ?„M i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? +ªM?X

GK+ L;mv M M;?o i?¬M; çB m M¨v- i•K ibM? `'i i®iX

@ "•v ;BÌ i Km®M çB K°i +?¶- i?QÊM; +´ FB K ;Bª K°X

GK+ L;mv M M¦BX

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O ó¨ô K°i iB M;,

@ h?QÊM; +´ FB K ;Bª K° i`QM; i`mv M i?mv i b QX

@ h?"i ` ç¦ +?d H¨ K°i K° ?mv i +O p,M KBM? T?¦ +?O K¨ i?¬BX s2K M?Q H¨ T?•M

GK+ L;mv M M¦B,

@ æ¦ H¨ EB K oB M p,M KBM? T?¦ +?OX

@ EB K oB M iB M #®B - ç•v +?QM? H¨ K°i M;QÌB i®i

>B M M?B M ok u M p,M KBM? T?¦ +?O +kM; #B i EB K oB M iB M #®BX L¨M; im i'
F, M;mv M i`QÈ+- çWM; iQÎM; `^M; K°i F, M;mv M F i i?9+ i?b F, M;mv M F?€+ b) b
i®i M?Q iU ç°M; ;B i,M; T?€T HU+ K°i F, M;mv M T?€i bBM?X J¼B M;QÌB pšM T?
?¨M? i?b KÈB +¦ i? i,M; K°i F, M;mv M T?€T HU+- K¨ çB m M¨v +kM; F?€ H¨ F?¦ F

GK+ L;mv M ç½ M;?o i?¬M; bm®i +€+? i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? +ªM?- +?Q M M
;Bª K°X J¨ ok u M p,M KBM? T?¦ +?O +kM; b) Î +¢M? #ªQ ?°- +?Q M M ?„M F?¬M; +

hB T i?2Q iU M?B M H¨ çB ç M i?QÊM; +´ FB K ;Bª K°X

h?QÊM; +´ FB K ;Bª K° +kM; F?¬M; Î h`mM; QÆM; h?B M h`B m- K¨ H¨ Î .B h?'i +?

> B M;QÌB GK+ L;mv M p¨ ok u M p,M KBM? T?¦ +?O # v i?ŠM; K°i çQÌM;- ok u M p
K¨v,

@ h M >Q M; PM; FB i?"i F?¦ +?`m- poM? pB M F?¬M; +?`m HmB H¢BX

h?U+ HU+ +O ok u M p,M KBM? T?¦ +?O K¢M? ?ÆM >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O-
+kM; +?d +¦ i? ç +?Q >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O #€K i?2QX GK+ L;mv M +kM;
iÈB i?QÊM; +´ FB K ;Bª K°- i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? +ªM? H¨ tQM;X *?d H¨ K°i
PM; p,M KBM? T?¦ +?O i?b +?„+ +?„M b) H¨K +?Q ?„M +¦ ç M K¨ F?¬M; +¦ çB- pšM
M M ?B M ;BÌ ?„M +kM; +?d +¦ i? ç i M FB #€K i?2QX

hW h`mM; QÆM; h?B M h`B m K¨ Km®M çB .B h?'i +?B ç` - +kM; +–M [m K°i ?¨M?

h` M ?¨M? i`bM? M¨v- +¦ K'v H–M ok u M p,M KBM? T?¦ +?O Km®M çB ;BªB [mv i >
+?O- M?QM; ç m #` ?„M i?Q€i çQÊ+X J°i +?¼B K°i- M¨M; +¦ i? i?„M;- M?QM; imv
ok u M p,M KBM? T?¦ +?O K'v H–M iS+ ;B"M ç M /"K +?•M,

@ h M >Q M; PM; M¨v ç9M; H¨ K°i F p¬ H¢BX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; M¦M; Mªv- ?„M #B i ç•v H¨ i?ÌB F?„+ K'm +?®i M?'i ç K
JBM? +ªM?X

æQÆM; M?B M- i` M çQÌM; çB GK+ L;mv M +kM; ;B Q i?O pÈB ok u M p,M KBM?
K°i +€+? / /¨M;- ç•v H¨ Km®M Hmv M ó"€+? "¢B *?•M EBM?ôX >B M ;BÌ ?„M pšM
"€+? "¢B *?•M EBM? +kM; ç½ iQ+? Hkv çQÊ+ +?WM; KQÌB i€K #¢B `²BX h?b ` i
p,M KBM? T?¦ +?O- ?„M +kM; ç½ iQ+? Hkv ç M KQÌB b€m #¢BX

@ h +kM; +¦ K°i pB + Km®M HoM? ;B€Q- H¨K b Q ç i,M; H M F, M;mv M T?€T HU+
ç~v T?€T HU+ +O K°i F, M;mv M\

GK+ L;mv M ?ÄB- ?B M i¢B ?„M KÆ ?² +ªK i?'v F?¬M; H•m b m KbM? b) +¦ i? ç°i
`²B- +?Q M M Km®M ?B m `ä ?ÆM K°i +?9i p o,M JBM? +ªM?- F?¬M; i? +?ŠM; #

@ Jm®M ;B i,M; F, M;mv M T?€T HU+ H¨ K°i +?mv M F?€ F?¦- +Æ #ªM +¦ # +€+?X
F?´ im- K¨ +€B +€+? M¨v H¢B `'i i®M i?ÌB ;B MX

@ h?S ? B H¨ ç¢i çQÊ+ i?–M p"i M¨Q ç¦- H9+ F, M;mv M bBM? ` p¨ #B M K'i b) bª
M?Q p"vX L?[M; i?–M p"i M¨v +¦ i? ;B i,M; F, M;mv M T?€T HU+ +?Q M;QÌB +¦ ç
+?9M; ç m #` M?[M; p,M KBM? +U+ K¢M? +QÈT çQ¢i- M?[M; p,M KBM? T?¦ +?O i?
çQÊ+ ;bX æ•v H¨ Hw /Q pb b Q K¨ M;QÌB K¢M? i?b M;¨v +¨M; K¢M?- F v m i?b K½
+ªM?- çB m M¨v H¢B +¨M; `ä `¨M;- b) +?ŠM; B ç +?Q M?B m F v m +Æ ?°B K¢M
ç°+ +?B K M?B m F, M;mv M- M?QM; K v K„M +ÁM +¦ ? B KQÆB F, M;mv M FB T-
+?d +¦ i? b®M; ? B KQÆB F, M;mv M K¨ i?¬BX oQÊi [m F, M;mv M M¨v iQM? ` +
S?"i *´ p,M KBM? +?B +?O +€+? ? B KQÆB F, M;mv M +kM; F?¬M; t M[X

L;?2 ok u M p,M KBM? T?¦ +?O M¦B M?Q p"v- GK+ L;mv M KÈB #B i çQÊ+ i?b ` S
ç½ F?¬M; +ÁM # Q M?B m F, M;mv M +¦ i? b®M;X æ•v H¨ K°i iBM iS+ i`¼M; ç¢B-
+?O i?b pšM M?Q K†i i`ÌB # M i`Q - M m F?¬M; +¦ ;b #'i M;Ì tªv ` i?b KQÌB F, M;m
KBM? t€+ ç`M? b) ?MM; #€ i?B M ç` - F?¬M; B +¦ i? F?€M; H¢BX .M b m >Q M;
F?€+ ç m ;B¨ `²B- i`€+? F?¬M; çQÊ+ K¨ ?B M i¢B `'i M?B m o,M JBM? +ªM? ç m F
*´ p,M KBM? +?B +?OX

@ *€+? i?S # H¨ çQÊ+ K°i b® iB M #®B ;B¨ im´B [m€M +¬M;- ?B M i¢B imv M¦B H¨
M?Q p"v- M?QM; i?"i ` pšM +¦ K°i b® p,M KBM? +?B +?O iB K i¨M; i`QM; #¦M; i®B
M;QÌB M¨v- i`QÈ+ F?B ?¼ ? Q ? i i?¼ M;mv M i?b b) ibK K°i M;QÌB ç¢i ç M o,M
Zm€M +¬M; M?Q p"v +¦ i? H¨K +?Q o,M JBM? +ªM? +'T i?'T M? M? +?¦M; iB M #°

@ æ•v H¨ #B M T?€T ç i,M; F, M;mv M T?€T HU+- M?QM; #'i F H¨ +€+? M¨Q i?b +

oW çB pW M¦B +?mv M pÈB ok u M p,M KBM? T?¦ +?O- `®i +m°+ +kM; ç½ iÈB .B

.QÆM; E? B M?2Q K„i [m M b€i- M?QM; H¢B T?€i ?B M KbM? +?ŠM; ? [m2M B
pU+- F?¬M; F K çQÊ+ H M iB M; ?ÄBX

>„M F?¬M; #B i çQÊ+- F€ i?U+ ?„M +kM; #B i p¨B i M i`QM; #¼M +?9M;- M?QM; i
çQÌM; çB ç½ #` v m i?9 ,M i?`i- +?d +ÁM /mv M?'i K°i i M- i?b H9+ M½v ç½ #` M;½

@ L?[M; F Km®M H'v K¢M; M;QÆB5

GQM; >mv #QÈ+ ` iW T?Q b m o,M S?B h`–M- +QÌB ;^M F?¬M; +?9i F?€+? F?Q-
h?QÌM;- ? B K„i +?Êi H¦2 H M iB M?bM i? Q H€Q- b¶ b¨M; HQÈi [m +ª M;QÌB >¢

@ .B m- /B m5 > v +?Q K°i M[iY i? M? i?m–M ç°M; HÁM; M;QÌB- +?mv M çB M¨v +
m´M; T?Q5

>¢ L;QM; h?QÌM; F?) M?Qm K¨v- K†i H° p +,K ;?ûi- H†M; H) i`®M b m HQM; .QÆ
M¨M; + Q ?ÆM .QÆM; E? B `'i M?B m- M?QM; /M ;b +kM; H¨ K°i M[ iY +?Q `¨M? i?
i?'v #Èi çB ;€M? M†M; i•K Hw +kM; H¨ H) çQÆM; M?B MX

> B M;QÌB p®M ç½ /QM? b€i M? m iW H9+ M½v- ;BÌ H¢B çSM; Î p` i`Q i? M¨v- .QÆ
#` ? B p"i ;b ç¦ K K K +?¢K p¨Q- F?¬M; F K çQÊ+ F?) ?Qi H'v ?ÆB- çSM; i?ŠM;

æSM; i`QÈ+ K®B M;mv M¨v- .QÆM; E? B H¢B `'i #bM? ioM?- F?¬M; ? +¦ +?9i / Q
H9+ `²B M¦B,

@ *?Q p` p¨ #¼M i +¦ i?M Q€M b Q\

G9+ M¨v .QÆM; E? B +¦ i? F?ŠM; ç`M?- ç®B T?QÆM; F?¬M; T?ªB M;šm M?B M K
+¦ •K KQm- M m F?¬M;- b Q pW ;†T ç½ ç–v p +,K i?MX

æ•v H¨ F i?M +O ? B bQ ç² J°M; +?QÎM; [m–v- ? v H¨ +O KbM?\ .QÆM; E? B T?
+? i- +kM; T?ªB H¨K K°i +QM K KBM? #¢+? +?S\

@ .o M?B M H¨ +¦ i?M5

GQM; >mv iU M?O T?–M i?„M; M„K +?„+ i`QM; i v- M M +kM; F?¬M; i? K ;B'm i?•M

@ hB m iY- i +?Q M;QÆB ? v- i +?QM? H¨ GQM; >mv- i¬M iY +O S?¦ # M; +?O >
h?B M-5 L;QÆB /€K +•m /K >² J` L?B- +¦ iWM; M;?o `^M; KbM? b) +¦ M;¨v ?¬K M v

.QÆM; E? B M;¢+ M?B M5 >„M +,M #ªM F?¬M; i? M;Ì F ?¬K M v ç M ;•v bU KÈB K
p"v- Hw /Q i?M Q€M M¨v +kM; [m€ p¬ HwX JbM? p¨ >² J` L?B KÈB ;†T M? m +¦ #
M?B m- p"v K¨ H¢B #` t2K H¨ ibM? ç`+?- M;Q¨B K°i iB M; +ªK i?€M F iB m M?•M
+ÁM +¦ i? M¦B ;b M[ç•v\

*¦ çB m v ç½ M?„+ ç M GQM; h¢B h?B M- .QÆM; E? B M?È ç M H½Q ;Bª ;†T Î F?m
H–M i`QÈ+X G–M ç¦- GQM; h¢B h?B M ç½ ?¢ M?K+ ?„M- .QÆM; E? B +?Q # Q ;B

GQM; >mv /Si HÌB- L° G½M; +kM; ?"K ?U+ H M iB M;,

@ L° æ¨Q H¨ ç ç i 5 L¦ +MM; h?¨M? h?B m S?QM; ç½ K'i iQ+?X hB m iY- i ?ÄB M
+¦ HB M [m M ;b ç M M;QÆB F?¬M;\

E?¬M; M;Ì +ª ? B T?2 +MM; ç M ibK KbM? ;•v +?mv M5 .QÆM; E? B +?Êi ?B m `

h?–K F?2M +?Q +€B / M? iB M; Hšv HWM; +O KbM?X G–M ç–m `ÌB i¬M; K¬M- H¢
H¢B +ÁM #¨v ` i`"M ç` HÈM i? M¨v M[X

L?QM; H–M M¨v H¢B HB M HKv +ª >¢ L;QM; h?QÌM;X

>Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- i` M K†i .QÆM; E? B F?¬M; ? H° p bÊ ?½B- ç M i?–M b„
?„M çQ i v ` M? M?¨M; +–K H'v M;¦M i v >¢ L;QM; h?QÌM;- ?¢ ;B¼M; tm®M;,

@ G€i M[i, +S K†+ F ç - ?½v ibK +Æ ?°B i`®M i?Q€i çB5

L m ç½ H¨ T?B M iQ€B /Q +?QM? KbM? ;•v ` - i?b F?¬M; i? #„i >¢ L;QM; h?QÌM; +
M¨M; #Ä +?¢v- #B i ç•m +kM; +¦ +?9i +Æ ?°B- K M; i?2Q ?„M +?d i? K pQÈM; pQm

:B¼M; .QÆM; E? B imv F?) F?¨M;- M?QM; M;QÌB ç®B /B M pšM +¦ i? M;?2 `äX

GQM; >mv #"i +QÌB i?"i iQ,

@ Jm®M +?¢v ¨\ æ•m +¦ / p"v- #´M i?B m ;B +MM; +€+ M;QÆB +?`m ç¨v ç¼ # Q
+¦ i? F?¬M; +?9i ?²B #€Q çQÊ+5 .QÆM; E? B- ?¬K M v M;QÆB T?ªB +? i i?b F?
b m HQM; M;QÆB i?b +?d +¦ i? H¨K ç² +?ÆB +?Q #´M i?B m ;B i?¬B5 u M i•K- ;
+?ÆB +?Q +?€M ç½ i KÈB MÐ ç +?Q M¨M; +? iX

a„+ K†i .QÆM; E? B H¢M? i M?- [m€i H M K°i iB M;,

@ *?¢v çB5

æ²M; i?ÌB pÁM; i v ` b m M„K H'v +€M? i v >¢ L;QM; h?QÌM;- /MM; iQ¨M HU+ ç˜v `
FBM? M;¢+ +O M¨M;X

@ JÆ iQÎM; ?½Q ?mv M5

o,M S?B h`–M +QÌB M?¢i- v H„+ M? M;QÌB- i?bM? HbM? tm'i ?B M b m HQM; >¢
T?¦M; i?ŠM; p¨Q M¨M;X

d83X *?QÆM; Rjkj@Rjk9, EB K oB M S?¦ *?O o,M JBM?

h•K ibM? +O GK+ L;mv M #bM? ioM? i`Î H¢B- F?¬M; b B- k8e i?S+ i` M i?¢+? #Q
M¦B H¨ GK+ L;mv M- 2 `^M; K°i p¨B bQ ?mvM? ç Î >Q aÆM +kM; +¦ i? /B M Hmv
iQM? H¨ +?mv M ;b F?¦ F?,MX L?QM; M;¨M p¢M H–M çWM; M;?o `^M; F?ªQ M;?B
H¨ F?ªQ M;?B K F?¦ F?,M M?'iX

*¨M; H¨ M?[M; i?S +,M #ªM- Km®M p"M /KM; i®i +¨M; F?¦X

*kM; ;B®M; M?Q H¨K +ÆK +?B M p"v- +ÆK +?B M i`SM; B F?¬M; #B i- M?QM; ç
M?'i +?QM? H¨ +ÆK +?B M i`SM;X

hU M?Q M?[M; K¦M ,M çÆM ;BªM i`QM; ;B çbM?- B K¨ F?¬M; #B i\ L?QM; M?[M;
ç¦ KÈB +?QM? H¨ i?S /MM; ç F?ªQ M;?B K i v M;? +O ç–m # TX

*¨M; çÆM ;BªM- +¨M; +¦ i? F?ªQ M;?B K FB K T?€T +?•M +?QM?X

h?dM? i?QªM; bY /KM; çQÊ+ K°i +?B m +'T p,M KbM?- K°i FQ+? +'T /B i i? - i?"i b
FB K T?€T +O K°i M;QÌBX

GK+ L;mv M +?QM? pb #B i çQÊ+ çB m M¨v- M M KÈB #B i çQÊ+ F?ªQ M;?B K M¨

h•K ibM? GK+ L;mv M /–M #bM? ioM? H¢B- +¨M; M;¨v +¨M; ioM? H†M;X

>¬ ?'T- +¨M; M;¨v +¨M; +?"KX

GK+ L;mv M H'v +QÈ+ #° iQÆM; ç®B p[M; p¨M; çB iÈB i?¢+? i?'i ;–M M?'i- ç•v H
i?S+ FB K +?B m +,M #ªM- i?S+ i?S M?'i M¨v i M H¨ L?'i EB K sm'i h? - K°i +?B
M¨v FB K iW i`QM; pÄ tm'i ` - K°i FB K i?ŠM; i„T ç•K ` - #bM? i?QÌM; F?¬M; +¦ ;
i?QÌM; M?'i i`QM; M?[M; +€B #bM? i?QÌM;X

GK+ L;mv M iB T iK+ M?bM i?S+ i?S ? B i`QM; k8e i?S+ FB K +?B m +,M #ªM- i?S
"bM?- M;mv M H B K°i FB K H¨ ç•K- K¨ ?B M i¢B K°i FB K M¨v H¨ [mûi- +kM; H¨ K°
çÆM ;BªM- M; v +ª #B M ?¦ i?S ? B +kM; F?¬M; +¦X

GK+ L;mv M iB T iK+ M?bM i?S+ i?S # i`QM; FB K +?B m +,M #ªM- i?S+ i?S # H¨
pÈB i?S+ i?S ? B +¦ T?–M iQÆM; iUX

h?S+ i?S iQ- h?"T *?mv *?B EB K5

h?S+ i?S M,K- "€+? Gmv M *?B EB K5

h?S+ i?S b€m- L;šm E?ÎB " G M5

h?S+ i?S #ªv- EB K hMv " æ°M;5

h?S+ i?S i€KX X X

h?S+ i?S +?QMX X X

X X X

h?S+ i?S K°i i`,K- EB K L;° S?QM; o•M5

h?S+ i?S K°i i`,K H #ªv- EB K :BªQ S?QM; o•M5

h?S+ i?S K°i i`,K M,K KQÆB- EB K æ°M; S?QM; o•M5

h?S+ i?S K°i i`,K #ªv KQÆB- EB K h`'M S?QM; o•M5

h?S+ i?S K°i i`,K +?QM KQÆB # - S?QM; o•M h€B E?ÎB5

X X X

h?S+ i?S ? B i`,K # KQÆB # - L?'i EB K o¬ æ`+?5

h?S+ i?S ? B i`,K #®M KQÆB ? B- L?'i EB K h`+? J`+?5

h?S+ i?S ? B i`,K M,K KQÆB b€m- S?QM; EB K Zmv —M5

GK+ L;mv M M?bM K°i FB K `²B H¢B K°i FB K- iQÆM; ç®B M;?B K i9+- i`QM; HÁM
F?B M?bM iWM; FB K iWM; FB K M¨v- GK+ L;mv M ç½ ?B m çQÊ+ +?•M w +O #° F
M¨v F?B #„i ç–m `'i çÆM ;BªM- +¨M; p b m +¨M; #B M ?¦ M?B m ?ÆM- +m®B +MM
+?QM? H¨ FB K T?€T /¨M? +?Q M;QÌB KÈB- ç²M; /¢M;- + Q i?O FB K ç¢Q +?•M +?Q
T?€T M¨v- i?"i` ç•v H¨ ;?B H¢B ?ÆM T?•M MY M?[M; v m +–m p FB K- +•m ?ÄB p
+?•M +?QM?- +m®B +MM; +¦ çQÊ+ FBM? M;?B K p¬ ç`+? p FB K ç¢Q- K°i #° FB
+kM; +¦ ?¨K w çÆM ;BªM- +'T #"+ F?€+ M? m b) Hmv M ` M?[M; FB K T?€T F?€+
M;°X

"° FB K T?€T M¨v i?"i +¦ w iS - GK+ L;mv M iBM? i i?QÎM; i?S+ k8e +?B m i?S+
HB M M?„K K„i H¢B +ªK M;° k8e +?B m i?S+ M¨vX

E?B KÎ K„i` - i v +O GK+ L;mv M ç½ ç†i i` M +?m¬B FB K +O KbM?- FB K p¨ M;
iU ?² FB K ç½ i`Î i?¨M? K°i T?–M i?•M i? - iU ?² +?QM? KbM? ç½ ?¦ i?¨M? FB K
im®i` F?ÄB pÄ- +?QM? H¨ ç M?'i FB K i`QM; k8e i?S+ FB K +,M #ªM- L?'i EB K

h?ŠM; i„T K°i FB K- ç•K p T?Q i`QÈ+X

EB K i?S M?'i L?'i EB K sm'i h? pW ç€M? ` - iB T ç¦ H¨ FB K i?S ? B EB K sm'i
iB T H¨ i?S+ i?S # EB K sm'i æ¢K æ¢K- i`QM; H9+ Hmv M FB K- GK+ L;mv M HQ€
[m€ i`bM? Hmv M FB K +O K°i M;QÌB- FB K +O FB K F?€+? FB +kM; F?¬M; FBM
#bM? i?QÌM;- M,M; HU+ #bM? #bM? ç¢K ç¢K- M?•M bBM? +kM; #bM? #bM? ç¢K ç

GK+ L;mv M i?¬M; [m FB K i?m"i- +ªK i?K çQÊ+ K°i M;QÌB F?€+- K°i HBM? ?²M p
H•m i`QM; [m€ i`bM? H`+? bYX

h?S+ i?S iQ- h?"T *?mv *?B EB KX

h?S+ i?S M,K- "€+? Gmv M *?B EB KX

EB K [m M; i`QM; i v GK+ L;mv M ;B®M; M?Q MQÈ+ +?ªv K•v i`¬B- F?¬M; ? ibK
?Q¨M iQ¨M ?Q¨M K„X

EB K [m M; +O iWM; +?B m iWM; +?B m ?B M ` i`QM; i v ?„MX

_®i +m°+- +kM; iÈB i?S+ i?S ? B i`,K M,K KQÆB b€m- FB K [m M; +O K°i i?S+ M
i`QÌM; t i [m i`QM; F?¬M; i`mM;- iÈB i?S+ i?S ? B i`,K M,K KQÆB b€m S?QM; E
pÄ- iY +?B m i?S M?'i iÈB +?B m i?S ? B i`,K M,K KQÆB b€m- K¶B K°i FB K ç m t
T?€T M¨v çQÊ+ /B M Hmv M ?Q¨M +?dM?X

J¨ ?Q ªM? # M i`QM; L;¼+ h?¢+? +?d HŠM; H†M; M?bM GK+ L;mv M Hmv M FB K>

@E?¬M; M;?o iÈB M;QÌB # M i`QM; ? B F, M;mv M +kM; +¦ ?¢i ;B®M; i®i M?Q p"v
#'i /B i- FB K ç¢Q #'i /B i - +?9+ KWM; M;QÆB- M;QÆB ç½ i?¬M; [m +Y ªB F?ª

>Q ªM? FB iQÆM; ç®B +ªK F?€B- i?"i ` i?b o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M ç½ bÈK
+?QÆM; i`bM?- /U p¨Q FB K i?m"i +O M?[M; M;QÌB iB M p¨Q MÆB M¨v ç T?•M i?
F?€+ M? mX

æÆM ;BªM K¨ M¦B- +?QÆM; i`bM? T?•M +?B +'T ç° FB K i?m"i M¨v T?•M i?¨M? M

*'T i?S M?'i- EB K æ¢Q h?B M h¨BX

*'T i?S ? B- EB K æ¢Q o¢M L?•M *?B æ`+?X

*'T i?S # - EB K æ¢Q L M aQM;X

*'T i?S iQ- >Q¨M J„X

*'T i?S M,K- h?ÌB E?¬M; :B Q h?€+X

L m M?Q +¦ M;QÌB +¦ i? ç¢i iÈB +'T i?S # - EB K æ¢Q L K aQM; i?b +kM; +¦ i? i
i?S # +O h?QÊM; *´ EB K :Bª J°X .M b Q- ç®B pÈB o,M JBM? S?B EB K- i¢B MÁ
`^M; Km®M ç¢i iÈB +'T i?S # EB K æ¢Q L M aQM; +kM; iQÆM; ç®B F?¦ F?,MX *
M,K +'T #"+- M,K HQ¢B T?ªM SM;- imv i ç®B F?¬M; M;?o iÈB b) +¦ M;QÌB ç¢i iÈB +
:B Q h?€+X

*€B ;¼B H¨ h?ÌB E?¬M; :B Q h?€+- H¨ /Q ? B EB K :Bª po ç¢B +€+? ç•v p¬ b® i?
?QÎM;X

J¨ ?B M i¢B- GK+ L;mv M +?QM? H¨ +MM; pÈB p` EB K :Bª po ç¢B FB - Î i`QM; h`Q
+°M; ?QÎM;X

L,K ç¦ M;QÌB b€M; +? ` #° FB K T?€T M¨v +¦ / M? ?B m H¨ EB K *´ o,M JBM? *?E
EB KX

æ°+ *¬ K°i çÌB- +?d pb K°i FB KX

*?QM? H¨ æ°+ *¬ EB KX

GK+ L;mv M b m F?B M;° ` ? B i`,K M,K KQÆB b€m i?S+ FB K +,M #ªM M¨v- +¦ +?

J¨ H9+ M¨v- Î i`mM; i•K +O +,M T?ÁM;- T?Q b m K°i p¨B L;¼+ h?¢+? ?B M ` K°i
+¦i Fûi p M; M- K°i +¶ [m M i¨B Î MÆB MªQ ç¦ /B +?mv M H M- K°i +¶ [m M i¨B i`Q
T?Q iQÊM; /B i? - /B i? FB +¦ F?m¬M K†i i`ÁM +MM; ç¬B i B iQ- p"v ç¦ +?QM? H¨
*?O EB K oB MX

_®i +m°+ ç½ tm'i ?B M- i`mv M i?W +m®B +MM;X

GK+ L;mv M i?m HB K i•K i`¢M;- #•v ;BÌ H¨ i?ÌB F?„+ [m M i`¼M; M?'i ç i`MM; F
M?bM p T?Q +?B + [m M i¨B i`QM; bm®i FB - # M i`QM; [m M i¨B- Î T?Q i` M +¦
M¨v- GK+ L;mv M ç°i M?B M T?€i ?B M Î F?¬M; i`mM; i`QÈ+ K„i tm'i ?B M K°i HQ

@æ² +O i - ç H¢B +?Q M;QÌB i?W F - /B i? +O i - poM? pB M +?¬M +'i Î MÆB M

_'i M?B m M;QÌB Km®M /MM; o,M JBM? .B h? ç Hmv M +¬M;- /M b Q K°i F?B +¦
h? +O o,M JBM? *ªM?- /mM; ?ÊT pÈB i?•M i? - +¦ i? ç2K T?€T HU+ +O #ªM i?•
i? K K°i F, M;mv M T?€T HU+- M m +¦ i? Hmv M çQÊ+ +ªM? ;BÈB iQÆM; SM; ç T
F?ª M,M; i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? *ªM?- M?Q hB M *?B hY +?QM? H¨ bY /KM; #E

GK+ L;mv M +?Q iWM; M;?o iÈB #B M T?€T ç¦- ?ÆM M[- pÈB iQM? ibM? +O GI
#B M T?€T ç¦- M?QM; o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M ç½ M¦B /B i? +O M;QÌB poM
F?¬M; i? /B +?mv M- GK+ L;mv M b m F?B M;?2 M?[M; HÌB M¨v- M?'i ç`M? b) F?
i`¼M; +Æ #ªM M?'i ç®B pÈB iB M #®B FB K ç¢QX

*?Q M M b m F?B GK+ L;mv M ?Q¨M i'i H #€B- KÈB #„i ç–m H¨K M?[M; +?mv M F'

@o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M iB M #®B- ?¬K M v çQÊ+ M;QÌB # M i†M;- ;B9T i
*ªM?- M;¨v b m i M?'i ç`M? b) F?¬B T?K+ FB K ç¢QX

GK+ L;mv M M¦B ` M?[M; HÌB M¨v `'i [mª [mv iX

GK+ L;mv M F?¬M; /B +?mv M /B i? +O o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M H¨ K°i pB -

*€B ;¼B H¨ /B i? +O o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M i?"i bU H¨ /B i? M?QM; +kM; +
h?QÊM; *´ EB K :Bª J°X

o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M M,K tQ +?O i`b i'i +ª K¼B +?mv M HÈM M?Ä +O EB
M¦B H¨ i•K +Æ i?•K i`–K- M?•M p"i M?Q p"v /o M?B M #ªM iQM? +¦ T?–M ç M;?B
EB K :Bª iQÆM; ç®B T?S+ i¢T- # +Y ªB T?Q i`QÈ+- +Y ªB i?S M?'i h?QÊM; *´ E
+¦ ;b ç M¦B- +O i?S ? B +?QM? H¨ F?ªQ M;?B K bU # M HÁM; +O EB K :Bª- h?Q
F?¬M; # M HÁM;- +Y i?S # H¨ F?ªQ M;?B K FB K i?m"i- h?QÊM; *´ EB K :Bª i?b
i? FûKX

" +Y ªB T?Q i`QÈ+ pW p†M ?ÊT i?¨M? çB m FB M +O h?QÊM; *´ EB K :BªX

J¨ b m F?B ?Q¨M i?¨M? # +Y ªB M¨v- ?Q ªM? +O o,M JBM? S?¦ *?O +® w M¦B `^M
ªB- F?B M +?Q M;QÌB i MÆB HÄM;- M?QM; i?U+ i +ÁM +¦ +Y ªB i?S iQX

*Y ªB i?S iQ +?QM? H¨ /B i? M¨vX

o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M F?¬M; T?ªB F?¬M; #Ä çQÊ+ /B i? +O KbM?- ?„M +¦
KbM? pb FB K ç¢Q- +?mv M M?Q p"v o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M i?"i bU H¨K çQ
JBM? S?¦ *?O EB K oB M iWM; i? K /U æ'm h?B M *?B aU- i` M /B i? +O ?„M +¦
*?B h`È *?9- pb p"v /B i? +O ?„M +,M #ªM F?¬M; i? bY /KM;X ob p"v H9+ i`QÈ+ c
oB M KÈB M?„+ M?Î K°i +•m,

@.B i? +O i poM? pB M +?¬M +'i Î MÆB M¨v- F?¬M; i? /B +?mv MX

L m M?Q M;QÌB i?W F F?¬M; ç w iÈB HÌB M?„+ +O ?„M- +® w bY /KM; /B i? M
M;QÌB i?W F +¦ p'M ç - +,M #ªM F?¬M; ?B m +€B ;b H¨ i¬M i`¼M; iB M #®B- M;Q
ç +?Q ?„M /mM; ?ÊT - K°i F?B i`9M; T?ªB h?B M *?B h`È *?9- HB M tQM; çÌBX

æ•v +?QM? H¨ +Y ªB i?S iQX

J°i +Y ªB F?ªQ M;?B K T?˜K +?'i X

J¨ GK+ L;mv M i?b +,M #ªM F?¬M; #B i +¦ +Y ªB i?S iQ M¨v- p"v pÈB T?˜K +?'i +O
h?B M *?B h`È *?9 +O +Y ªB i?S iQ €K iQ€M- +?Q M M ?Q¨M iQ¨M M iQ¨M [m ª
FB K # M i`QM; /B i? - /B p"i +O o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M F?¬M; Qi- i, M?Q M
M?€M? i?B M ;B B HBM? K¢+?X

J°i i`,K M?€M?5 *U+ F€ ;B¨m +¦ M? - M;QÌB çSM; ç–m h?B M "ªM; +kM; +?d H¨ K°i
o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M +?d HK+ H¼B K°i ?²B +kM; ç½ +¦ çQÊ+ K°i i`,K M?
GK+ L;mv M +QB M?Q H¨ T?K+ /KM; +?•M i?U+- i?B M ;B B HBM? K¢+? M?Q p"v ç
EB K h? :BÈB +O KbM?- # M i`QM; h•M EB K h? :BÈB +O KbM? +¦ K°i pÁM; i?
i? K ç° M²M; ç"K +?Q HBM? F?Q- iB M p¨Q im ?¨M? # M i`QM; h•M EB K h? :BÈB
/¨M;X

GK+ L;mv M H¢B ibK çQÊ+ K°i [mv M FB K T?´- +m®M FB K T?´ M¨v F?¬M; T?ªB
i?S+ FB K +,M #ªM- GK+ L;mv M M?bM T?Q i` M- +?d i?'v i` M ç¦ pB i, óEB K oB
M?[M; ;b i•K ç„+ M?'i +O o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M- GK+ L;mv M i?m H'v- FB

S?¦ *?O EB K oB M +?d bÊ F?¬M; i?m FûK KbM?- ?ÆM M[M?'i ç`M? iQÆM; çQ
+?QM? KbM? T?ªB Hmv M i"T i®i K°i +?9i- Î F, M;mv M M¨v- F?¦ +¦ i? +¦ çQÊ+ FB
p†M i?'v çQÊ+ FB K +?B m +O K°i F, M;mv M FB K ç¢Q o,M JBM? S?¦ *?O- F?¬M

GK+ L;mv M ibK çQÊ+ K°i p¨B p"i ?[m /KM;- M?Q *U+ h?–M EB K K¨ M,K tQ o,M
oB M ç½ bY /KM;- ç•v H¨ i?–M FB K bY /KM; ç T?®B ?ÊT pÈB EB K oB M *?B æ¢Q
Hm"M p T?˜M +?'i i?b + Q ?ÆM M?B m bQ pÈB .QÐM; L;¬ hB M EB K +O GK+ L
.QÐM; L;¬ hB M EB K +O GK+ L;mv M +,M #ªM H¨ iQÆM; ç®B v m- M m M?Q F?-
+?®M; çÐ- i?b ç½ bÈK ;½v p¨B +?K+ H–M- M m +¦ +Æ ?°B M?'i ç`M? b) ç2K iB M F

hbK FB K i`QM; +?®+ H€i- `®i +m°+ ibK çQÊ+ i?S i®i K¨ KbM? +–M- ç¦ +?QM? H¨

oB M hU i`QM; p,M iU M;mv M i?OvX

*?QM? H¨ oB M hU M¨v- +¦ i? ;B9T KbM? i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? *ªM?X

_®i +m°+ +kM; H'v çQÊ+X

GK+ L;mv M H9+ M¨v F?¦ +¦ i? ç MûM bU FQ+? ç°M; i`QM; HÁM;- +kM; #B i i?ÌB
M?B m- /M b Q ç®B i?O o,M JBM? *ªM? ç½ ç€M? iÈB- +?Q M M H"T iS+ ?Qi b•m K°
bY /KM; oB M hU M¨v- /MM; T?€T HU+ i Hmv M oB M hU- [m M; K M; +O oB M hU
ç²M; i?ÌB +?B m `¼B H M i?–M ?²M +O KbM?

S?Q i` M i?–M ?²M +O KbM? +¦ i´M; +°M; #®M +?[, hYm- EB K- G¢B- *?QM?X

"®M +?[M¨v p®M /o T?•M +?B `ä `¨M;- M?QM; ?B M i¢B /QÈB bU +?B m `¼B +O o
i`ÁM- #®M +?[ M¨v iU ?² #„i ç–m #´ i`Ê HšM M? m- i`QM; F?B #´ i`Ê HšM M? m /Q
ç°M M?¨M M?¢i T?¦M; ` M;Q¨B- [mª M?B M çQÊ+X oB M hU M¨v [mª M?B M H¨ K'm
o,M JBM? *ªM?X

J°i F?B #®M +?[M¨v +?•M +?QM? #´ i`Ê HšM M? m- H¨ +¦ i? ?Q¨M iQ¨M T?¦M; `

L?QM; #•v ;BÌ +ÁM F?¬M; çOX

h`QM; M?€v K„i F?B i Hmv M- GK+ L;mv M ç½ bÈK +?m˜M #` M?[M; p"i /KM; +–M
h?–M >Q `9i` iW # M i`QM; GQ M GQ M +MM; aQ S?B iB M i? - o,M JBM? h?–M
ç–m i?B m ç®i- [m M; K M; p¬ +MM; +?¦B K„i çQÊ+ i?B m ç®i- i`QM; [m M; K M;
p i iQ+? +O p,M KBM?- GK+ L;mv M i Hmv M o,M JBM? *?B h?Q- K†+ /M +?d +¦ i,
ç¦ +kM; H¨ i, H iQÆM; ç®B HÈM- ç²M; i?ÌB ?„M +kM; i Hmv M iWM; ç¢Q F?Q HQm
K°i F?B i´M; ?ÊT # KQÆB # #¢B i`QM; "'i "¢B *?•M EBM? i?b +¦ i? i,M; i? K K°i
F?B i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? *ªM?- #'i [m€ ç¦ +?d H¨ iQM? +?Q K°i T?–M- p"v i
+°M; KQÌB i€K #¢B- M?Q p"v b) +¦ ?B m [mª +O KQÌB i€K #¢BX

o,M JBM? *?B J M; M; v H"T iS+ #®+ +?€v- o,M JBM? *?B J M; #®+ +?€v Î T?Q i`
iU ?² +¦ p¬ b® hYm +MM; EB K # v` - ç¢B #B m +?Q o,M JBM? p hYm p¨ EB KX

d8NX *?QÆM; Rjk8@Rjke, EB K E?´ _ h v

Í MÆB M¨v- hYm- EB K- G¢B- *?QM? /QÈB bU i`Ê ;B9T +O M?B m i?S ç M; M? M
[m M; K M; ?¶M ç°M +¨M; M;¨v +¨M; M²M; ç"K- t2K` H–M M¨v i`MM; FQ+? p¨Q o,M
+¦ F?ª M,M; i?¨M? +¬M;X

oB M *?B h?QÊM; *´ EB K h`"MX

>B M i¢B ç½ #` i'M +¬M; p¬ b® H–MX

J¨ o,M JBM? S?¦ *?O ok u M +kM; +?d #B i +® ;„M; M¶ HU+ +?®M; çÐ K¨ i?¬BX

E?¬M; +¦ +€+? M¨Q- o,M JBM? S?¦ *?O ok u M ?B M i¢B H¨ K°i ç'm #®MX

J°i hB M *?B hY ;–M iÈB o,M JBM? *ªM?- ? B M;QÌB K°i F, M;mv M H¨ o,M JBM? S?
o,M JBM? S?¦ *?O "€i G,M;- +ÁM i? K +ª K°i o,M JBM? h?€M? *?O GU+ h?€M? ? B

L?Q p"v #®M M;QÌB +MM; ç€M?- o,M JBM? S?¦ *?O ok u M +,M #ªM F?¬M; +¦ K°i +

L m M?Q F?¬M; T?ªB +¦ oB M *?B h?QÊM; *´ EB K h`"M- 2 `^M; o,M JBM? S?¦ *?O o
+? i- M?QM; +?Q /M +¦ oB M *?B h?QÊM; *´ EB K h`"M- o,M JBM? S?¦ *?O ok u M
+U i`QM; +?®+ H€i- ?B M i¢B ç½ b„T +?®M; +U F?¬M; M´BX o,M JBM? S?¦ *?O ok
T?O H M M;QÌB KbM?- #®M +¶ F?Q i? +QÌM; ç¢B ç ûT p T?Q KbM?X

æ€M; +? iX

*?QM? KbM? `'i +¦ i? b) T?ªB +? i Î +?¶ M¨v\

o,M JBM? S?¦ *?O ok u M iS+ ;B"M M;?oX

GK+ L;mv M +ÁM +?Q i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? *ªM? b Q\

o,M JBM? S?¦ *?O >Q¨M; PM; +QÌB HÈM- M¦B,

@o,M JBM? S?¦ *?O ok u M- M;QÆB çB +? i çBX

>„M `®i +m°+ ç€M? ` ç¢B +?B m +O KbM?- PM; u M o,M JBM? aQM; a€i- +?d i?'v
i`ÌB tm'i ?B M b€i i? p¬ +MM; p¬ i"M- ?¦ i?¨M? ? B ?bM? i?€B +O +?BK QM; p¨
PM; i?¬M i?B M T? ç` - o,M JBM? *?B u M M? M? M?Q +?ÈT ;B"iX

J°i QM; K°i v M- ? B ç¢B p,M KBM? ;B Q ?Á i`QM; ?Q F?¬M;X

>¦ i?¨M? +€+ ç¢B p,M KBM?- ?¦ i?¨M? b€i i? K¢M? ?ÆMX

PM; u M o,M JBM? aQM; a€iX

J°i +?B m M¨v +?QM? H¨ /MM; ç ç€M? +? i o,M JBM? S?¦ *?O ok u MX

o,M JBM? S?¦ *?O >Q M; PM; +¦ w ç`M? /MM; K°i FQ+? M¨v ç€M? +? i o,M JBM? S

hB M *?B hY ç€M? ` iB M T?€T "€+? h`¼M; æ¢B æ` X hB M T?€T "€+? h`¼M; æ
æ¢B æ` ?mv M ?¦ iW i`QM; ?Q F?¬M; /²M MûM p T?Q ç®B T?QÆM;- "€+? h`¼M
i?m"i #bM? i?QÌM;X L¦B pQ /K M?Q- L?'i h`¼M; æ¢B æ` # Q ;²K p¬ i"M M9B + Q-
Q ç–K L?'i h`¼M; æ¢B æ` +?QM? H¨ i`¼M; HQÊM; +O p¬ i"MX

J¨ iB M T?€T "€+? h`¼M; æ¢B æ` H¢B +¨M; F?m +? i`QÆM; iÈB +U+ çB KX

S?€T i?m"i M?Q p"v pW ` i v i?b M?[M; M;QÌB # M +¢M? ç m /MM; €M? K„i F?2M
F?¬M; M;?o iÈB hB M *?B hY H¢B bY /KM; T?€T i?m"i "€+? h`¼M; æ¢B æ` M¨v- T
æ` M¨v M;QÌB K°i F, M;mv M +?Q +?„+ ç½ bY /KM; çQÊ+- F?¬M; M;?o iÈB hB M
JBM? *ªM? H¢B bY /KM; çQÊ+X

h?"i ` i?b pB + hB M *?B hY +¦ i? bY /KM; T?€T i?m"i M¨v +kM; `'i çÆM ;BªM- i
i?•M i? +O ç` iB M +?B i´- K¨ ç` iB M +?B i´ +¦ i€+ /KM; ;B i,M; i? K F?ª M,M; b
i?m"i M¨Q- +?Q M M ?„M KÈB +¦ i? bY /KM; T?€T i?m"i "€+? h`¼M; æ¢B æ` +¦ mv

J¨ K†+ F?€+ o,M JBM? S?¦ *?O "€i G,M; +MM; o,M JBM? S?¦ *?O GU+ h?€M? F?¬M;
S?¦ *?O "€i G,M; p®M /o F?¬M; ? tm'i i?O- ?„M +?d K°i KU+ çSM; # M +¢M? [m M
ç M;W o,M JBM? S?¦ *?O ok u M +?¢v i`®M- ?„M Hm¬M / /¨M; M;,M +?†M M?[M
o,M JBM? S?¦ *?O GU+ h?€M? +?ŠM; [m H¨ +ªK i?'v #®M +?¼B K°i `'i F?¦ +?`m-
tm'i i?O- #'i [m€ ç–m +O GK+ L;mv M F?ŠM; ç`M? H¨ +O ?„M `²B- B F m GK+ L
+? i ç² ç GU+ >MM; æ hY +O ?„MX GU+ >MM; æ hY K¨ GK+ L;mv M iWM; ;B i Î
i?"i ` +?QM? H¨ ç iY i?•M i`mv M +O o,M JBM? S?¦ *?O GU+ h?€M?- ?ÆM M[+Á
M?'i- M;QÌB M?Q p"v +? i i`QM; i v GK+ L;mv M /o M?B M o,M JBM? S?¦ *?O GU+

.o M?B M- K°i +?B m PM; u M o,M JBM? aQM; a€i +MM; pÈB iB M T?€T "€+? h`¼
+? i o,M JBM? S?¦ *?O ok u M ?B M ç M; #` i`¼M; i?QÆM; `²BX

J†+ /M o,M JBM? S?¦ *?O ok u M M¶ HU+ +?®M; +U- M?QM; i` M i?U+ i M¨M; ç½ F
HU+ ç ?Q¨M i?OX

*?QM? KbM? i?"i bU T?ªB +? i Î ç•v b Q\

o,M JBM? S?¦ *?O ok u M i`QM; HÁM; i?–K M;?oX

L; v H9+ M¨v- Î i`QM; ?Q F?¬M; ?B M H M K°i i? M? FB KX

æ•v H¨ K°i +?m¬B FB K K¨ pW ç€M? ` HB M F?B M FB K +O M;QÌB F?€+ ;½vX

EB K [m M; +?ÈT ç°M; i`QM; ?Q F?¬M;- K M; i?2Q K°i HQ¢B K M? K¬M; i`®M; i`ª
+?Q M;QÌB F?€+ T?ªB t9+ ç°M; +ªK F?€B- ç•K p T?Q PM; u M o,M JBM? aQM; a
h`¼M; æ¢B æ` - ç•v H¨ K°i +?m¬B FB K [m M; m #m²M iÈB KS+ M¨Q- FB K [m M;
FBM? i?B M ç•K i?OM; PM; u M o,M JBM? aQM; a€i +ÁM +?Q FQ+? T?€i ? i HU+
i M "€+? h`¼M; æ¢B æ` X

J°i FB K T?€ i M ? B ç¢B imv i ?¼+X

L;QÌB M¨Q\ L;QÌB M¨Q ` i v\ J'v M;QÌB i`QM; HÁM; ç m /•M; H M M;?B p'M M?Q p

@L;QÌB M¨Q\

o,M JBM? S?¦ *?O "€i G,M; +?d +ªK i?'v Î i`QM; #¦M; i®B i` M ?Q F?¬M; ?B M H
KbM? F?„+ +®i KBM? i•K- iU ?² H¨ F ç`+? i`ÌB bBM?X

@h X

Í i`QM; #¦M; i®B i` M ?Q F?¬M;- tm'i ?B M K°i i`mM; MB M M K iY K M; i?2Q K°i
M K iY HÈM H M +U+ F€ M? im'M- F?m¬M K†i M? im'M H¢B H° ` K°i iB F?Q iS+

@ o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´X

o,M JBM? S?¦ *?O "€i G,M; H"T iS+ M¦B ` i M +O M;QÌB M¨vX

o,M JBM? S?¦ *?O GU+ h?€M? +MM; o,M JBM? S?¦ *?O >Q M; PM; i'i +ª ç m M?"M
M;QÌB M¨v +?QM? H¨ o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´- H¨ K°i p` o,M JBM? S?¦ *?O +C
M,K tQ - FB K i? p¬ +MM; F?´- p¬ +MM; +¬ ç°+- ;B Q i?O +MM; pÈB M;QÌB M¨v +
M?B M- M,K ç¦ o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´ ç½ H¨ K°i ç¢B iB M #®B pÈB i€K F, M;
o,M JBM? S?¦ *?O GU+ h?€M? +MM; o,M JBM? S?¦ *?O >Q M; PM; ? B M;QÌB H9+

"'i [m€- o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´ F?¬M; T?ªB ç½ +? i `²B b Q\ hB M *?B hY- o,
h?€M? +MM; pÈB o,M JBM? S?¦ *?O >Q M; PM;- o,M JBM? S?¦ *?O "€i G,M; ç²M; H
`®i +m°+ F?ŠM; ç`M? K°i pB +- o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´ T?€T HU+ ?B M i¢B -
i¢B +kM; +?d H¨ K°i F, M;mv M T?€T HU+ K¨ i?¬BX o"v iS+ H¨- o,M JBM? S?¦ *?C
ç½ i`¼M; im- #bM? i?QÌM; K°i M;QÌB Km®M +?mv M i? i`¼M; im H¨ iQÆM; ç®B F
EB K E?´ +¦ i? H¨K çQÊ+ pB + M¨v- +?d bÊ H¨ ç½ ibK çQÊ+ p,M KBM? /B i? +O
i? M¨Q- ?B M i¢B +kM; +?d H¨ K°i F, M;mv M T?€T HU+X

J°i F, M;mv M T?€T HU+- M;QÌB M¨Q +ÁM bÊ ?„M iÈBX

o•L JAL> S>¥ *>N GU+ h?€M? M?bM p T?Q o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´- M¦B,

@ o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´- M;QÆB FB T i`QÈ+ H¨ ç¢B iB M #®B +O i - ç€M;
+?d +¦ K°i F, M;mv M T?€T HU+- M m M;QÆB Km®M ` K†i- ?¬K M v b) +? i Î ç•v-
iB M #®B- i?"i bU H¨ FQ+? i?Q+? X

_bm +O ?„M pW `²B F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ ;b- M?QM; ?B M i¢B `bm +O ?„M ç½ `mM
+? i o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´- K€m +O ?„M ç M; i?B m ç®i- ç M; b¬B i`¨QX

o,M JBM? S?¦ *?O "€i G,M; M?bM p T?Q o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´- M¦B,

@h - Km®M- ;B i- M;QÆBX

o,M JBM? S?¦ *?O "€i G,M; M?bM p T?Q o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´- M¦B,

@h - Km®M- ;B i- M;QÆBX

>„M i´M; +°M; M¦B #®M +?[- iWM; +?[iWM; +?[K°i- F?¬M; T?ªB H¨ ç ;B i,M; M;[
+?QM? H¨ ;^M iWM; +?[M?Q p”v- ?„M +kM; F?¬M; +–M i?B i T?ªB ;B i,M; M;[çB m
pb :BªM +MM; EB K p®M /o H¨ +Wm M?•MX

*?m h? M? >mv M M?9M p B- o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´ pW p†M +?QM? H¨ FB
>mv M - *?m h? M? >mv M i?”i ` F?¬M; Km®M ç®B K†i pÈB #®M ç¢B + Q i?O- H
KbM? ?B M i¢B +?d H¨ K°i F, M;mv M T?€T HU+- M?’i ç`M? T?ªB i?m - M?QM; KbM
?v p¼M; T?K+ ?QM; FB K ç¢Q ç M; Î i` M M;QÌB GK+ L;mv MX

GK+ L;mv M ç M; i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? *ªM?- M?[M; ç² p”i ç½ +?m˜M #` i`Q
tQM;X

J¨ b•m i`QM; i?–M ?²M +O KbM?- #®M +?[hYm- EB K- *?QM?- G¢B ç m T?¦M; i?Q

h?¨M? +¬M;X

G–M M¨v `®i +m°+ +kM; i?¨M? +¬M;X

L?QM; GK+ L;mv M F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM; +?9i M¨Q- pb GK+ L;mv M ç½ +ªK
EB T i` M çdM? ç–m KbM? ç M; iQ+? Hkv Î MÆB b•m ?¨M; i, i`QÊM; i`QM; ?Q F?-
EB T +O KbM?X

o,M JBM? h?B M EB T çQÊ+ tQM; H¨ FB T b® çSM; i?S ? B i`QM; i?B M ?¢- FB T b
EB T o,M JBM? *?B *?O- K¨ FB T b® çSM; i?S ? B +kM; F?¬M; çÆM ;BªMX hQ+?
#bM? i?QÌM; iQ+? Hkv +¨M; i?•K ?”m- h?B M EB T +¨M; ç€M; bÊ- ç²M; i?ÌB KbM?
pB i?B M ç` #’i /mM;- +?Q M M h?B M EB T +O EB K :Bª +kM; iQÆM; ç®B FBM?
EB T- +kM; F?¬M; #B i `®i +m°+ b) FBM? F?OM; iÈB KS+ M¨QX

h?B M EB T- `®i +m°+ +kM; ?B M ?B MX

a•m ?¨M; id i`QÊM; # M i`QM; ?Q F?¬M;- pW ?B M ?B M- HB M i?’v K°i çQ¨M K•
i`QM; i?B M ç` ?¢ tm®M;- HQ¢B K•v ç2M /Æ #˜M M¨v +?d +–M ç +?Q "€M "° o,M
+?9i i?b ?Q¨M iQ¨M tQM; çÌB- `ÆB p¨Q # M i`QM; •+ *?B *U+X æ•v +?QM? H¨ o¢M
L;mv M Hmv M •+ *?B EB K v- +?QM? H¨ i?–M MB K Î i`QM; o¢M •+ *?B L;mv M çB
o¢M •+ *?B L;mv M +,M Mm®i i?b FB K i®i +O KbM? +¦ i? #` F?„+ +? - K¨ o¢M •+
H¨ +?O i? +O o¢M •+ *?B L;mv M- /Q i?B M F?¬M; ç€M? tm®M;X

o¢M •+ *?B L;mv M M?Q p”v +Æ ?² F?¬M; ? i?m FûK HU+ HQÊM; o,M JBM? *ªM?X

o¢M •+ *?B L;mv M # Q p•v H’v GK+ L;mv MX

G”T iS+- K°i /€K K•v i`„M; /Q i?B M F?¬M; ;B€M; tm®M;- K¨ i`QM; ç€K K•v i`„M; M
ç•v H¨ o¢M h?B M *?B L;mv M- o¢M h?B M *?B L;mv M ?¢ tm®M; iW F?¬M; i`mM;-
H¢B- HQ¢B o¢M h?B M *?B L;mv M M¨v b) F?¬M; ?Ov /B i "€M "° o,M JBM? *ªM? M
+?d +–M /QM? T?ªB T?Q i` M K°i +?9i HB M b) #` H¢+ p¨Q i`QM; o¢M h?B M *?B
FQ+? p¨Q o,M JBM? æ¢B æ¢Q- ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€+ GK+ L;mv M Hm¬M Hm¬
#` o¢M h?B M *?B L;mv M /šM /„i p¨Q i`QM;- #ªM i?•M o¢M h?B M *?B L;mv M +¦
M?QM; bU ¬ M?B K ç®B pÈB GK+ L;mv M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ o¢M •+ *?B L;mv M

o¢M h?B M *?B L;mv M +MM; o¢M •+ *?B L;mv M Î i`QM; ?Q F?¬M; ?¦ i?¨M? ?bM
p•v GK+ L;mv M # M i`QM;- +?QM? pb +¦ o¢M h?B M *?B L;mv M ;B€M; tm®M; M M
hU +kM; F?¬M; /€K bY /KM;- K°i F?B bY /KM; *?QM? hU b) +°M; KBM? pÈB o¢M h?
H–M M¨v b) F?¬M; i? i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? æ¢B æ¢Q çQÊ+X

" M i`QM; #–m i`ÌB- +¦ p¬ b® J M? Gw *?B hmv M ?¢ tm®M; M;QÌB GK+ L;mv M- M
FB +¦ o¬ hšM *?B h?¬- o¬ hšM *?B h`QÌM;- ç¢B #B m +?Q bBM? K M? +O +QM M;
J M? Gw *?B hmv M- [m’M H’v GK+ L;mv M- Km®M H¬B GK+ L;mv M p¨Q K°i i`QM;

FB X æ•v H¨ J M? Gw *?B EB T- /Q J M? Gw *?B L;mv M ;B€M; tm®M;- i?2Q i`mv
?Q F?¬M; +¦ p¬ i”M J M? Gw *?B L;mv M- i’i +ª b® K M? +O +QM M;QÌB +kM; ç m

J¨ i`QM; o,M JBM? h?B M EB T- +ÁM +¦ K°i M?€M? S?QM; h?Ov *?B >¨ tm’i ?B M
i`ÌB- ;B¦ p¨ MQÈ+ H¨ K°i T?–M iQÆM; ç®B i`¼M; v m +O i?B M ç` - `’i M?B m +?
MQÈ+ /`m- K¨ ?B M i¢B S?QM; h?Ov æ¢B EB T H¢B tm’i ?B M i` M #–m i`ÌBX

S?QM; h?Ov æ¢B EB T- S?QM; ç¢B #B m +?Q ;B¦ +U+ ?¢M- h?Ov ç¢B #B m +?Q
/mM; ?ÊT- i?B M ç` p¢M p”i B +kM; Î # M i`QM;X

S?QM; h?Ov æ¢B EB T- ?¢ tm®M; `²BX

h`QÌM; h?€M EB K5

EB K •K `ûQ `„i i? M? •K #B i?QÆM;X

EB K /¨B #ªv i?QÈ+ b€m5

h?•M FB K M;,K ç2M5

æ•v +?QM? H¨ h`QÌM; h?€M h?–M EB K5

*?QM? H¨ T?®B FB K K¨ M,K tQ EB K E?´ o,M JBM? S?¦ *?O bY /KM;X

*?m¬B T?®B FB K M¨v b m F?B o,M JBM? S?¦ *?O EB K E?´ +? i- ç½ iWM; #B M K
i? M? FB K M¨v- H¢B H–M M[T?€i ` iB M; M;•K /¨B- *?m h? M? >mv M bY /KM; I
?¦ ` iWM; +?B m iWM; i?S+- +¬M; FQ+? p T?Q #®M M;QÌB- +?B m i?S+ +O *?m
HU+ `mM; ç°M; HÁM; M;QÌBX

G9+ ’v- ç®B i?O K¢M? ?ÆM5

J°i M;QÌB ç M ;–M o,M JBM? *ªM?- ? B M;QÌB T?€T HU+ K°i F, M;mv M- K°i M;QÌB
HQ¢B i´ ?ÊT M¨v- [mª i?U+ H¨ p¬ ç`+?5

h?•M i? *?m h? M? >mv M t /`+?- HmB p¨Q # M i`QM; oB M *?B h?QÊM; *´ EB K
JBM? S?¦ *?O EB K oB M M,K ç¦ H¨ #¢M i®i- iU M?B M H¨ ?B m çQÊ+ bU ªQ /B m
æ¢B h`”M /Q o,M JBM? S?¦ *?O EB K oB M H”T ` - ?„M HmB p¨Q i`QM; ç¦- pk ç°M; I
bY /KM; pÁM; i`ÁM T?ÁM; M;U- M;,M +ªM #®M ç¢B + Q i?O iB M +¬M;X

G9+ ’v *?m h? M? >mv M ?B m çQÊ+- KbM? +kM; F?¬M; M;,M +ªM çQÊ+ [m€ H•m-
i?U+ HU+ [m€ FûK- ?B M i¢B KÈB +?d H¨ K°i F, M;mv MX

J¨ hB M *?B hY- o,M JBM? S?¦ *?O "€i G,M;- o,M JBM? S?¦ *?O GU+ h?€M?- +MM
*?O >Q M; PM; #®M M;QÌB M¨v F?¬M; M;WM; iB M +¬M;X

J°i iB M; M´ –K –K- p¬ b® i?B M ç` FB T b® tm’i ?B M # M i`QM; #–m i`ÌB # Q H
JBM? æ¢B EB T- K¨ M;QÌB #•v ;BÌ ç M; pQÊi [m o,M JBM? æ¢B EB T iU M?B M +
L;mv MX

@ h ?Ov /B i p¢M ;BÈB5

@ aBM? bBM? /B i /B i- ç m /Q i [mv i ç`M?

@ h +?QM? H¨ EB K +?B p,M KBM? T?¦ +?O i`QM; p¬ b® +€+ F, M;mv MX

hQ¨M i?•M GK+ L;mv M T?¦M; i?Q+? ` K°i +¶ F?Q iS+ M;¢Q i?` p¢M p”i- ç•v H¨ F?
•M? K„i +O ?„M M?Q KÎ M?Q ç¦M;- M?Q M;O M?Q idM?- T?¦M; i?Q+? ` p¬ ?¢M i?
i?–M [m M;- p¬ b® FB K [m M; ç m M´B i`²B H M ?¢ tm®M;X

GB + K„i K°i +€B- p¬ b® FB K [m M; bBM? ` - K°i +QÈ+ ç°M; K¨ p¬ b® FB K F?Q ç
KBM? T?¦ +?O- EB K +?B p,M KBM? T?¦ +?OX

J¨ H9+ M¨v- i`QM; HÁM; GK+ L;mv M bBM? ` p¬ b® +ªK F?€BX æ9M; p”v- #„i ç-
i?QÌM;- `²B #€B p¨Q >Q aÆM- Î >Q aÆM HQÌB M?€+ Hmv M FB K- b m ç¦ H¨K p¬
Hk J æ–m- +m®B +MM; iB M p¨Q h`mM; QÆM; h?B M h`B m- im ?¨M? Î EB K J¬M
+O +€+ +U ç–m h¬M; bQX

_®i +m°+- b m F?B i`ªB [m `'i M?B m +?mv M ç½ F?B M +?Q +?QM? KbM? ç¢i ç
K°i p,M KBM? T?¦ +?O i`QM; i?B M ç` X J¨ i` M #–m i`ÌB- p¬ b® #¬M; i?B M ?Q `A
+MM; ?mv M H - i?ÆK M;€iX æ²M; i?ÌB- ;B®M; M?Q +¦ M;QÌB ç M; i?´B H M iWM;
i`K ç M; +?9+ KWM;- H¢B +¦ K°i M;QÌB ç¢i iÈB o,M JBM? +ªM?X

EB K E?´ p,M KBM? T?¦ +?O- ok u M p,M KBM? T?¦ +?O- >Q M; PM; p,M KBM? T?
G,M; p,M KBM? T?¦ +?O p¨ GU+ h?€M? p,M KBM? F?¦ +?O- i'i +ª ç m FBM? ?½B F?
H¨ GK+ L;mv M +Q M?B M H¢B T?€ i M +?QM i`,K +?QM KQÆB +?QM +€B *?O +?
M¨Q- M; v +ª #¼M ?¼ +kM; F?®M; /€K +?„+ +?„M KbM? b) H¨K çQÊ+X *?O +?B iÄ
T?¦ pÈB p,M KBM? T?¦ +?O- imv `^M; ?B M i¢B GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O ç½ +
+?B iÄ HB M ç½ ;BªK çB K°i +?9i- M?QM; pšM H¨ iQÆM; ç®B ç€M; bÊX

L?QM; çB m F?B T bÊ ç–m iB M F?¬M; #^M; çB m F?B T bÊ i?S ? BX

æB m F?B T bÊ i?S ? B H¨ GK+ L;mv M ç¢i iÈB o,M JBM? +ªM?X

*m®B +MM;- ? B çB m ç–m iB M +°M; p¨Q +ÁM t t F?¬M; #^M; çB m i?S # X G–M
+O GK+ L;mv M- K¶B M;QÌB ç m +¦ i M p,M KBM? +O KbM?- pQ M?Q +O *?m h?
KBM?- ? v H¨ ok u M p,M KBM? T?¦ +?O +?ŠM; ?¢MX

J¨ i M p,M KBM? +O GK+ L;mv M H¨ ;b- EB K +?B p,M KBM? T?¦ +?O5

J¶B i M p,M KBM? ç m +¦ K°i iW ç K ç^M; b m- M?Q EB K E?´- M?Q ok u M- M?Q >
L;mv M H¢B F?¬M; +¦X

GQ¢B i M p,M KBM? M?Q GK+ L;mv M +?d +¦ M;QÌB bÎ ?[m ç¢B i`Q im - ç¢B i?–M
J°i F?B H'v i M p,M KBM? M?Q p”v i?b K°i ç¢Q M¨v b) ?Q¨M iQ¨M M„K i`QM; i v M;
i?B M ç` i?W M?”MX oQ M?Q L?Q +?B p,M KBM? T?¦ +?O M„K i`QM; i v L?Q ç¢
KBM? +?B +?O M„K ;B[S?€T ç¢Q- hB M *´ p,M KBM? +?B +?O M„K ;B[hB M ç¢QX

GK+ L;mv M çQÊ+ i?B M ç` i?W M?”M- F?¬M; T?ªB p,M KBM? T?¦ +?O #bM? i?Q
bÎ ?[m ç¢B M,M; HU+- +¦ i? M„K ;B[+ª K°i ç¢QX

L;QÌB +?•M +?QM? F i?W EB K ç¢Q- T?K+ ?QM; EB K ç¢Q `®i +m°+ ç½ tm'i ?B

EB K E?´ p,M KBM? T?¦ +?O i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- M?•M p”i M?Q p”v tm'i ?B M H¨ i®i
ç¢Q b) ?Q¨M iQ¨M M„K i`QM; i v GK+ L;mv M- ?„M +kM; +¦ i? v M i•KX h`QM; HÁM
+?O i?b H¢B p¬ +MM; i?®M; ?”M- :BªM ç¢Q p¨ EB K ç¢Q H¨ F i?M- p®M i`QÈ+ ç¦
+?OX L?QM; ?B M ;BÌ EB K +Q M?B M H¢B +¦ +?O- M?'i ç`M? T?ªB #¦T +? i GK+ L

GK+ L;mv M çSM; i` M i?QÊM; +´ FB K ;Bª K°- €M? K„i p¬ +MM; i?•K i?9vX

@ EB K ç¢Q +?B K¬M- çB ` +?Q i 5

G9+ L;mv M [m€i /¨B K°i iB M;- i`QM; i v ?„M tm'i ?B M K°i +€M? +Y - ç9M; H¨ +€
EB K +?B iYX

@ GÈM H M +?Q i 5

hÈB #•v ;BÌ GK+ L;mv M KÈB #B i H9+ 'v KbM? M„K ;B[EB K ç¢Q +?B K¬M [mª M
EB K ç¢Q +?B K¬M M¨v +,M #ªM F?¬M; T?ªB EB K ç¢Q +?B K¬M i?"i- K¨ +?d H¨ K°

J¨ H9+ M¨v GK+ L;mv M H'v o,M JBM? T?€T HU+ i ` EB K ç¢Q +?B K¬MX *>d i?'v
H9+ +¨M; K¢M?- +¨M; H9+ +¨M; i?`M?- +m®B +MM; + Q ç M p¢M i`QÊM;- `°M; M;¨
H'T +ª ç¢B ç` X

@ Zmv p` +?Q i 5

GK+ L;mv M [m€i /¨B K°i iB M; M[- EB K ç¢Q +?B K¬M +?ÈT K„i ç½ # v i?ŠM; H
F?¬M; t t¬BX GK+ L;mv M #B i- ç•v H¨ çB p ?QÈM; J¬M +?B i? B X *€B ;¼B H¨
M?[M; +€M? +Y - #bM? i?QÌM; K¶B +€M? ç m çQÊ+ ç†i i` M ç¦X J¬M +?B i? B `°M
>^M; +?B K¬M ç m M^K i`QM; ç¦X

U J¬M +?B i? B, *€B ç¨B ç†i M?[M; +€M? +Y V

J¨ M?[M; +€M? +Y ç†i i` M J¬M +?B i? B pšM +¦ i? ç +?Q M;mv M +?O M?•M bY
i?m iQM M;QÐM; p¬ #B M p ç¢Q +O KbM?- M?Q p"v b) +¨M; H9+ +¨M; HÈM K¢M?

oQ M?Q EB K ç¢Q +?B K¬M ç†i H M ç¦- +¦ i? ?'T i?m iQM M;QÐM; p FB K ç¢Q- M
K°i +€+? #bM? i?QÌM;- bQ pÈB i`QÈ+ FB +ÁM i®i ?ÆM `'i M?B mX >ÆM M[- +?
i? iB M ç M ;–M ooM? >^M; +?B K¬M- +¦ +Æ /mv M ç¢i çQÊ+ ooM? >^M; +?B ç¢Q

dekX *?QÆM; RjjR@Rjjk, GU+ GQÊM; J¢M? J)

*€M? +Y M¨Q +¨M; K¢M? i?b +€+? ooM? >^M; +?B K¬M H¢B +¨M; ;–MX ooM? >^M
ç¢Q- F?B M M;QÌB F?€+ HoM? M;° ç¢B ç¢QX

J¨ h?B M æ` i K +U+- +U+ i?S M?'i H¨ ooM? >^M; +?B K¬MX

*U+ i?S ? B H¨ æ¢Q iUX

*U+ i?S # H¨ [mv i„+ p"M K M?X

*U+ i?S M?'i H¨ K¢M? M?'i- +U+ i?S ? B p¨ i?S # H–M HQÊi t T b mX

@ J„i +O i - +?QM? H¨ h?B M M?½M5

@ h v +O i - +?QM? H¨ h?B M i?O5

@ *?•M +O i - +?QM? H¨ h?B M i9+5

@ h +?QM? H¨ i?B M5

GK+ L;mv M +ªK i?K çQÊ+ K°i +¶ T?€T HU+ K M? K¬M; HQm +?mv M i`QM; +Æ i
i?•M i? ?„M +kM; ç½ #„i ç–m +?mv M ?¦ +U+ M? M?- i`Î M M p¬ +MM; M;QM; i?U+
ç½ +¦ M?[M; +?mv M #B M +U+ HÈM- ?bM? i?S+ +O bBM? K M? ç½ ?Q¨M iQ¨M F?

>B M ;BÌ GK+ L;mv M +?d +¦ K°i +ªK ;B€+- ?„M +?QM? H¨ i?B MX

h?B M +O K°i F, M;mv M M¨vX

h?B M +¦ ? B HQ¢B- K°i HQ¢B H¨ iB m i?B M +O K°i F, M;mv M M¨vX

*ÁM K°i H¨ ç¢B i?B M €T çªQ p¬ b® F, M;mv MX

>„M +ªK i?'v ?B M ;BÌ KbM? ;B®M; M?Q i?B M +O K°i F, M;mv M M¨vX

h?b ` - +ªK i?K +O o,M JBM? +ªM? bªM; F?Q€B ç M M?Q p"v- i?®M; F?Q€B ç M M

GK+ L;mv M [mûi K„i M?bM #®M ç®B i?O +O KbM?X

P M?5

GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O ç€M? # v EB K E?´ p,M KBM? T?¦ +?O çBX G9+ #
>mv M T?mM K¢M? ` K°i M;KK K€mX L m Î ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;- ?„M ç€M?
T?¦ +?O i?b b) F?¬M; i?m / M?Q p"v- M?QM; p'M ç H¨ ?„M ç½ bÈK #` i?QÆM; H9
i¢B ç½ ?Q¨M iQ¨M /šM T?€i i?QÆM; i? i`QM; M;QÌB- K'i çB bS+ +?B M ç'mX

J¨ *?m h? M? >mv M pW #` i?QÆM; K'i bS+ +?B M ç'm i?b +K+ /B M ç½ `'i `ä `¨M

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O [m€i H¢M? K°i iB M;,

@ GK+ L;mv M- imv M;QÆB ç¢i ç M o,M JBM? +ªM?- M?QM; +kM; +?d H¨ M;QÌB KI
?B M ;BÌ çKM; iÈB #®M M;QÌB +?9M; i HB M i?O- +QB M?Q H¨ #'i ?¢M? +O M;
M;QÆB T?ªB pšM H¢+ i¢B ç•v- +? i F?¬M; +¦ +?¶ +?¬MX

h`QM; H9+ M¦B- >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O ç€M? ` PM; u M o,M JBM? aQM; a
F?¬M; ? HQm i?O- ç€M? ` imv i +?B m K¢M? M?'iX S?ªB ?Q¨M iQ¨M ;B i +? i G
+?Q [m2M i?m°+ pÈB HU+ HQÊM; +O o,M JBM? +ªM?X

GQ¢B imv i +?B m M?Q PM; u M o,M JBM? aQM; a€i +O ?„M K°i F?B çQÊ+ T?¦M
tm'i ?B M K°i +QM p,M KBM? +?B QM;- K°i +QM p,M KBM? +?B v MX o,M KBM? +?
H'v K°i F?Q i? F?¬M +MM; t¨ tm®M;X J¨ p,M KBM? +?B v M i?b HBM? tªQ p¬ +MM
F€ M? M?X

PM; u M o,M JBM? aQM; a€i- K°i K¢M? K)- K°i M? M? M? MX

> B HQ¢B p,M KBM? ;B Q ?°B ;B[?Q F?¬M;- i¢Q i?¨M? K°i +?B m p,M KBM? bQM

"€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ GK+ L;mv M- M;QÆB T?ªB +? i- i F?¬M; i? ç +?Q F M?Q M;QÆB i²M i¢B5

ošM H¨ HÌB M¦B pÈB iB i i'm [m€B /`- M?QM; b€i F?Q i?b ç½ M;"T i`ÌB- i€K +?B + :
iW ç–m- #'i F H¨ ç'm pÈB ok u M p,M KBM? T?¦ +?O ? v EB K E?´ p,M KBM? T?¦ +
/MM; ` i'i +ª i€K i? M?X

L?QM; H9+ M¨v- pb ç®B T?¦ GK+ L;mv M- +ª i€K +?B + :BªM +O ?„M ç m tm'i pÄ-

ok F?Q +O ?„M +¦ i M T?•M #B i H¨, u K L?"i- æQ¢M h?Ov- *?mv M S?€+?- >mv
>²M- E?QÈ+ h¨- *?•M *QÆM;X

h€K i? M? ?ÊT H¢B K°i +?¶ i?b +?QM? H¨ "€i G,M; +?B ;BªM- K¨ ?B M ;BÌ +ª i€K i
H¨ Km®M /MM; ` imv i +?B m +O #ªM i?•M- "€i :BªM o,M JBM? GQm5 "€i :BªM o,M
` H¨ ç M iW i€K i? M? :BªM F?€+ M? m M¨vX

"€i :BªM o,M JBM? GQm H¨ K°i +?B m i`'M €T i€K T?QÆM;- ç`+? H¢B p¢M ?QÈM;X

h€K i? M? ç m tm'i ?B M- HQM; i`ÌB HÎ ç'iX

hB M +?B iY #•v ;BÌ pW ?•K K° pW ç® F}- b® K M? +O ?„M p¬ +MM; i®i- ibK çQÊ
iY- ç2K M¦ /mM; ?ÊT H¢B pÈB i?•M i? KbM?- +m®B +MM; +¦ çQÊ+ T?€T HU+ +O K
iÈB çQÊ+ +ªM? ;BÈB ç¦X "B M T?€T M¨v +O ?„M i?"i ` H¨ çB çQÌM; i„i- imv `'i
F?¬M; +¦ i€+ ?¢B- ç¦ H¨ #ÎB pb F?¬M; T?ªB H¨ +?QM? ?„M i`MM; FQ+? p¨Q o,M J
FQ+? p¨Q KQÌB F, M;mv M ç i`Î i?¨M? o,M JBM? +?B +?O b) i?B m M?[M; +ªK M
F?,MX L?QM; +ªM? ;BÈB o,M JBM? +?B +?O M¨v [m€ F?¦ ç¢i ç M- hB M +?B iY F?
i`MM; FQ+? p¨Q p,M KBM? T?¦ +?O `²B M¦BX

J¨ ?B M i¢B- çS +QM i?S i€K +O b® K M? H¨ GK+ L;mv M H¢B +,M #ªM F?¬M; çI
i?¨M? i?¨M? i?"i i?"i i`MM; FQ+? p¨Q o,M JBM? +ªM?- çB i`QÈ+ hB M +?B iY K°i #
+?B iY K¨ M¦B H¨ K°i bd M?K+ +U+ HÈMX *?QM? ?„M çB çQÌM; i„i K¨ +ÁM #` GK+ L
H¨K b Q +?`m M´B ç•vX

hB M +?B iY pW ?•K K° pW ç® F}- K¨ M;mv M M?•M +kM; +?QM? pb çB m M¨v M
L;mv MX hB M T?€T i`QM; i v ?„M ç€M? ` +¨M; ?mM; i¨M- F?¬M; ? H¨ K°i i`,K i`
K°i i`,K M,K KQÆB i`¼M;X aY /KM; K°i i`,K M,K KQÆB i`¼M; F?¦ F?,M ?ÆM K°i i`,K
;BÌ hB M +?B iY ç½ i?9+ /K+ T?€T HU+ i`QM; M;QÌB H M ç M +U+ ?¢M- M?'i ç`M?

a m F?B /MM; ` hB M T?€T K°i i`,K M,K KQÆB i`¼M; ç¢B ç` - hB M +?B iY pšM F?
hB M +?B S?QM; h?–M æ¨B- i?S M¨v +?QM? H¨ K°i i`QM; M?[M; hB M h?B M HBM
M,M; `'i HÈM- ûT i?ŠM; p T?Q GK+ L;mv MX hB M +?B iY ç2K i'i +ª €i +?O #¨B +
F?¬M; ? i?m FûK bQ pÈB >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O iQ¨M HU+ ` i vX

*¬M; FQ+? +O # M;QÌB M¨v H¨K +?Q M;QÌB i iQÆM; ç®B bÊ ?½BX

J¨ bQ b€M? pÈB ?¼- GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O H¢B +¨M; H¨K +?Q M;QÌB i b
?„M T?€i ` +kM; F?¬M; M?B m M?Q # M;QÌB FB - +?d #´ ` K°i #9 `'i çÆM ;BªM-
M?Q ç¢i ç M KS+ "¨M *´ +?QM? i¬M;- i`¨M M;"T ªQ /B m +O F? B i?B M iQ+? ç` X

> B F, M;mv M T?€T HU+ p¬ +MM; K M? K¬M; ç€M? ` - F?OM; #® ?ÆM M?B m bQ
hS ç¢B +U ç–m ?ÊT HU+ +¬M; FQ+?- H'v K°i FQ+? M¨v +O GU+ h?€M? p,M KBM?

:B•v T?9i GK+ L;mv M pW ç°i T?€ ç M o,M JBM? +ªM?- +ª #®M +U ç–m ç m ç€M?
H¨ Km®M i` M? i?O H9+ GK+ L;mv M +ÁM +?Q +?•M +?QM? M„K ;B[HU+ HQÊM; +
?„MX h`QM; H`+? bY +O p¬ b® F, M;mv M- +kM; t€+ i?U+ +¦ T?€i bBM? +?mv M pV
i?b #` M;QÌB F?€+ ç€M? HûM- `²B #` ;B i +? i pb +?Q [m2M i?m°+ HU+ HQÊM; -
ç€M? HûM i`QM; pK pB + FB H¨ ? B o,M JBM? +ªM? K°i F, M;mv M- M?QM; ç®B i?
i`QM; ç¦ +ÁM +¦ K°i M;QÌB ç¢i iÈB ? B F, M;mv M T?€T HU+X *?Q M M- +ªM? M;°
`'i M?B m bQ pÈB M;QÌB o,M JBM? +ªM? #` ;B i +? i FB X

:BÌ T?9i M¨v- GK+ L;mv M [mª i?U+ ç½ ;†T T?ªB K°i ibM? ?m®M; FBM? F?OM; ç M

h`QM; i?B M ç` - K¶B K°i +?¶ ç m +?2 FQM b€i F?QX

J¶B K°i o,M JBM? T?¦ +?O ç m ;B®M; M?Q i?B M +O K°i F, M;mv MX

J¨ ?B M ;BÌ- +¬M; FQ+? +O #®M +U ç–m- ç¦ +?QM? H¨ Km®M /B i i?B M5

L?[M; HU+ HQÊM; M¨v /M +?d iB i ` M;Q¨B K°i +?9i i?b +kM; çO ç tûi M€i K°i h
F?¬M; T?ªB M¦B ç M h? ;BÈB +ªM? i?"T i`¼M; i?B M- MY #QÈ+ o,M JBM? +ªM?
+'T #"+ M¨v T?ÄM; +?WM; b) i`U+ iB T ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M;- #ÎB pb K°i +m°+ ;B Q
[m€ bU iQÎM; iQÊM; +O ?¼X

æ•v H¨ +m°+ +?B M +O o,M JBM? +ªM?5

PM; u M o,M JBM? aQM; a€i +O >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O ç€M? K¢M? H M M
i? M? i?–M :BªM +O "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O iQ¨M #° i`9M; çQ+?- K°i i`,K M,K
hB M +?B iY +kM; ;B½ K¢M? H M i` M M;QÌB GK+ L;mv M- "¨M h?B M i?–M T?O +
+?O i?"K +?Q +ÁM #´ GK+ L;mv M i?¨M? ? B MY X

GK+ L;mv M ç½ +? i5

GK+ L;mv M +S M?Q p"v K¨ +? i5

oW ç¢i ç M o,M JBM? +ªM?- +ÁM +?Q F`T T?ªM SM;- +?Q F`T i?Q+? SM; pÈB H
i?b ç½ +? iX

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O F?¬M; F?ÄB M;~M ` - M¨M; H¨ M;QÌB i"M K„i M?bM i?'v
M¨v H¢B i"M K„i M?bM i?'v F€ iQ+? #` ?Ov /B i- M?'i i?ÌB i`QM; HÁM; +?d +ªK i?
h? M? >mv M i?b H¢B M;²B tm®M; p"M F?Q M?Q F?¬M; +¦ pB + ;b- *?m h? M? >mv
L;mv M- +?Q M M `'i i`'M ç`M?X

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O +QÌB ? ? - çm´B ;B i GK+ L;mv M H•m M?Q p"v `®i
?„M +¦ i? F?¬M; pmB çQÊ+X

GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O H¢B ?ÆB M?Qm K¨v H¢B- ?„M +ªK ;B€+ +¦ +?9i F?

J¨ hB M +?B iY H¢B H¨ M;QÌB [m2M i?m°+ GK+ L;mv M M?'i- /M b Q ?„M p¨ GK+ L
?„M +¦ i? F?¬M; M„K `ä iQ HB m p GK+ L;mv M +Æ +?SX

@ *˜M i?"M- ç•v H¨ S?M aBM? L?QÊ+ J°M;- +?9M; i +,M #ªM +?Q ç€M? +? i GK+

@ æ9M;- S?M aBM? L?QÊ+ J°M;5

J°i ;B¼M; M¦B p M; H M Î ;–M "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O- GK+ L;mv M i v ç†i i` M
çSM; # M +¢M? "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?OX

@ "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O- M;QÆB H¨ p,M KBM? T?¦ +?O ç–m iB M +? i i`QM;

a€i F?Q +O GK+ L;mv M # Q T?O i`ÌB ç'i- ?B M M?B M H¨ ?„M Km®M ;B i +? i "€i

"€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O F?¬M; F?ÄB ;B"M /[,

@ h iB M p¨Q o,M JBM? +ªM? F?¬M; #B i ç½ # Q M?B m M,K i?€M;- M;QÆB pW
Km®M ;B Q i?O pÈB i - i?"i bU H¨ [m€ #m²M +QÌBX

h v i`€B +O GK+ L;mv M ;BÆ H M ;B[?Q F?¬M;,

@ L,K5

@ L,K +€B ;b\

"€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O F?¬M; F?ÄB [m€i ?ÄBX

@ h`QM; pÁM; M,K +?B m- ç€M? +? i M;QÆBX

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦BX

@ *€B ;b\ Zm€ +m²M; p¼M;5

"€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O F?¬M; F?ÄB +QÌB M?¢Q GK+ L;mv M çB M `²B- i`QM;
[mª i?U+ H¨ M^K KÆ ;B[# M M;¨vX

@ E?¬M; iBM ¨- p"v +S i?Y t2KX

GK+ L;mv M M?9M p B- HÆ ç M? M¦BX

G9+ M½v- +¬M; FQ+? +O #®M +U ç–m +kM; F?¬M; ç€M? i`9M; p¨Q GK+ L;mv M- +
i?¬B- ç€M? i`9M; K¨ +kM; M?Q F?¬M;X ok u M p,M KBM? T?¦ +?O F?¬M; F?ÄB FB
L;mv M- +ÁM +¦ +?B m i?S+ M?Q p"v\ æ•v H¨ S?M aBM? L?QÊ+ J°M;- *?m h? M? >
?„M ç½ bÈK M;?2 M¦B p S?M aBM? L?QÊ+ J°M;- M?QM; ç•v H¨ H–M ç–m M?bM i
i?S+ `'i K¢M?X

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O- GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O ç m T?€i ?B M GK+
L?QÊ+ J°M; i?b ;–M M?Q F?¬M; i? ;B i +? i- hB M +?B iY H"T iS+ i`mv M •K +?Q
+?O,

@ GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O- hB M *´ p,M KBM? +?9M; i +¦ K°i +?B m F?„+ +
J°M; +O GK+ M;mv M- ç¦ H¨ o,M JBM? h?B M hÄ - M?QM; #•v ;BÌ i +ÁM +?Q i?
/Q M;QÆB ç M p"M /KM; çBX

GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O ;"i ç–mX

J°i +?B m o,M JBM? h?B M hÄ M¨v +?QM? H¨ imv i +?B m K¨ L;¼+ >Q¨M; ç¢B ç
aBM? L?QÊ+ J°M; +O GK+ L;mv M Î o,M JBM? i?€M? ç` - H¨ /Q hB M *´ p,M KBM?

o,M JBM? h?B M hÄ 5 æ•v H¨ K°i +?B m i?S+- +¦ i? F?¦ H¢B #'i +S +?B m i?S+ M
+'TX

>ÆM M[- mv HU+ +O o,M JBM? h?B M hÄ +ÁM F?¬M; +?d M?Q p"vX

L,K ç¦- hB M *´ p,M KBM? +?B +?O b€M; +? ` K°i +?B m o,M JBM? h?B M hÄ M¨v-
ç†+ iQM?- ç¦ H¨ +¦ i? F?¦ K°i imv i +?B m +O ç®B T?QÆM;- F?B M +?Q imv i +?

/ /¨M; çQÊ+ M[X L?QM; +kM; +¦ K°i ?¢M +? - ç¦ H¨ T?€T HU+ T?ªB + Q ?ÆM ç®
çQÊ+X L;mv M M?•M pb p”v M M hB M +?B iY KÈB ç2K o,M JBM? h?B M hÄ i`mv
T?¦ +?OX L m F?¬M;- H’v i?U+ HU+ +O hB M +?B iY K¨ Km®M F?„+ +? GK+ L;mv

h®+ ç° ?„M i`mv M F?€ M? M?X

J¨ i®+ ç° ?¼+ +O GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O +kM; `’i M? M?X

" T?9i- M?B m M?’i H¨ # T?9i i?b GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O b) +¦ i? i?B i`B

J¨ # T?9i i?b [m€ M;„M- [m€ M;„MX

G9+ M¨v GK+ L;mv M çB ç M +?¶ "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O- T?€i ` imv M M;¬M

"€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O ?W H¢M? K°i iB M;,

@ L;QÆB Km®M i?„M; i / /¨M; M?Q p”v- i?”i ç9M; H¨ M^K KÆX >¬K M v b) +?Q M
o,M JBM? +ªM? H½Q H¨M;X

h€K +?B + i?–M :BªM +O ?„M ç€M? ` óu K L?”iô- óæQ¢M h?Ovô- ó*?mv M S?€+
L;? ô- óE?QÈ+ h¨ô- ó*?•M *QÆM;ô ç m tm’i ?B M- ç•K ` +?B m i?QÈ+ p¬ +MM; ?

J¨ GK+ L;mv M #QÈ+ H M K°i #QÈ+,

@ EB K æ¢Q +?B K¬M- tm’i ?B M +?Q i 5

EB K æ¢Q +?B K¬M + Q p¢M i`QÊM; tm’i ?B M /QÈB bU i`B m ?Q€M +O GK+ L;m
KBM? T?¦ +?O- +?d i`QM; M?€v K„i ç½ +„M Mm®i i’i +ª :BªM +?B m +O "€i G,M; p
F?¬M; F?ÄB M;~M ` - ç•v H¨ +¦ +?mv M ;b\ _ä `¨M; H¨ :BªM +?B m- p”v K¨ H¢B #` E

GK+ L;mv M M?bM p T?Q "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O,

@ L?’i ç`M? M;QÆB b) `’i FBM? M;¢+ pb b Q :BªM +?B m +O KbM? H¢B #` i F?„
;BªM- :BªM +?B ç¢Q +?d H¨ T?ªM ç² +O EB K ç¢Q- H¨ K°i HQ¢B #B M +?OM; i?’T
æ¢Q +?B K¬M +?•M +?QM?- çQÆM; M?B M M;QÆB +?d +¦ MQÈ+ #` F?„+ +? X

GK+ L;mv M M¦B iQ¢+ ` bU i?U+- +?¼+ iS+ "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?OX J°i F?
+ªK ;B€+ M?K+ M?½- M?Q p”v b) +¦ bÆ ?ÎX

J¨ bÆ ?Î K°i F?B ç½ bBM? ` i?b b) #` GK+ L;mv M HÊB /KM;X

GK+ L;mv M ;BšK +?•M çB p T?Q i`QÈ+- ç•K ` FB K ç–m iB MX

J°i FB K M¨v ç€M? ` #ÎB .QÐM; L;¬ iB M FB K- çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM?- K°i
bQM;X "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O Km®M /MM; ` +?B m i?S+ ç®B T?¦- ?„M Qi M
i€K +€+? +¦ i? T?€ K°i +?B m M¨v- M?QM; i’i +ª +?B2m i?S+ ç m #` EB K æ¢Q +?

EB K ç–m iB M- "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O ç½ #` ûT tm®M; ?¢ T?QM;X

GK+ L;mv M +QÌB i?ªM M?B M,

@ L;QÆB i?m°+ :BªM ç¢Q- #B M +?OM; +O EB K ç¢Q- ?¬K M v b) +?Q M;QÆB i?
+?•M +?QM?- +?Q M;QÆB ?B m FB K i?m”i po ç¢B ç M KS+ M¨QX

GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; /MM; HÌB M¦B F?B m F?Q+? "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?
+¦ i? tm’i ?B M K°i +?9i bÆ ?ÎX

æQÆM; M?B M- GK+ L;mv M #B i Km®M çª FQ+? i•K HBM? K°i o,M JBM? +ªM? F?
ç M +ªM? ;BÈB M¨v K¨ i•K HBM? v m Èi +?S- b) F?¬M; / /¨M; tm’i ?B M bÆ ?ÎX

*?Q M M GK+ L;mv M T?ªB T?®B ?ÊT FB K i`QM; i vX

h`QM; M?€v K„i HB M ç€M? ` EB K "€i- o¢M EB K Zmv L?’i5 J°i FB K M¨v tmv M
;B M p¨ i?ÌB ;B M- H”T iS+ ç2K imv i +? m #¢Q T?€i ` X *?B m M¨v i?m°+ p K°i +’
i`QÈ+ +?Q ç¢i iÈB o,M JBM? +ªM? M M F?¬M; i? p”M /KM; ?Q¨M iQ¨M- M?QM;

+?B m EB K "€i- o¢M EB K Zmv L?'i M¨v pW /MM; ` i?b ç½ +¦ F?Q iQÊM; ?Q¨M
K°i FB K- +?S p¢M HQ¢B imv i +?B m- p,M KBM? F?Q iQÊM; /¨v ç†+X

dejX *?QÆM; Rjjj@Rjj9, lv GU+ o,M JBM? *ªM?

æ®B K†i pÈB K°i FB K i`QÈ+ ç¦- "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O +ÁM +¦ i? +?`m çQÊ
+?B m ?B M i¢B +O GK+ L;mv M- p®M /o +kM; +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+- M?QM; imv
/Si- ç€M? +?Q "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O HB M iK+ HmB p T?Q b m- ?Q¨M iQ¨M
t€+ K¨ M¦B- ?B M ;BÌ "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O +U+ F€ +?"i p"i- M; v +ª +?B m i
+kM; #` EB K æ¢Q +?B K¬M T?€ ?OvX

h`QM; M?€v K„i GK+ L;mv M ç½ ç€M? iB T ` EB K *Ym- h?'i hbM? *?B EB K5 G9+
EB K *Ym +kM; F?¬M; T?€i ?mv ` çQÊ+ # Q M?B m mv HU+- +?d +¦ i? ?'T i?m +ª
ç®B T?QÆM;- F?B M ç®B T?QÆM; bBM? ` bÆ ?Î K¨ i?¬BX J¨ EB K *Ym- h?'i hb
M M +U+ F€ ç€M; bÊX

J°i FB K M¨v +O GK+ L;mv M ç€M? ` - "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O T?€i ?B M /Q
i`QM; K°i F?¬M; ;B M i®B ç2MX

J°i FB K ç•K i?ŠM; K¨ ç M M?Q iB +?ÈTX

"€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O H"T iS+ Km®M Mû- M?QM; b m ç¦ H¢B M;?o pb b Q Kb
i¢B b Q KbM? T?ªB Mû\ E?¬M; i`€M? i?b b) #` ç•K i`9M;- M?QM; ç•K i`9M; i?b ç½
;b\ a) +? i ¨\ L?QM; +? i H¨ +€B ;b KÈB çQÊ+\ "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O H•K p¨

æ9M; p"v- ç•v H¨ EB K *Ym +?•M +?QM?5

.QÈB o,M JBM? +ªM?- H¨ +QÈT çQ¢i +ªK ibM? +O FB K +?B mX

J¨ i` M o,M JBM? +ªM?- H¨ +QÈT çQ¢i +ªK ibM? +O ç®B T?QÆM;X

Jm®M H¨K ç®B i?O i?'i ibM?- ç2K iQ¨M #° i'i +ª +ªK t9+ ?Q¨M iQ¨M +QÈT çOX "€i
ç½ #` iQÈ+ çQ¢i ? i i?ªv +ªK t9+- ?B M ;BÌ M; v +ª Mû i`€M? +kM; [m M çB- #ÎB p
;b- F?¬M; bÊ ç m F?¬M; bÊ +? i- iU M?B M +kM; +?ŠM; +–M Mû i`€M? H¨K ;b +?
KBM? T?¦ +?O +m®B +MM; pšM H¨ "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O- H9+ M¨v #¶M; +„M
F?ÄB FB K +?B m +O h?'i hbM? *?B EB KX L?QM; ?„M H¨K pšM ?ÆB +?"K K°i +
FB K ç½ ;B€T K†i K¨ ç MX "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O Km®M M;,M +ªM- M?QM; H
EB K æ¢Q +?B K¬M F?„+ +? X Í i?ÌB çB K +m®B +MM; ?„M ?ÆB Mû ` K°i +?9i- M
[m #ª p B ?„MX J°i HQ¢B K€m K¨m ?¶M ç°M T?mM ` - ç M o,M JBM? +ªM? i?b K€m
M[- K¨ H¨ K¨m +O ?¶M ç°MX GQ¢B K€m M¨v M m `ÆB tm®M; æ` p` /B M- pQ M?
çQÊ+ +QB H¨ ?B i? i`•M #ªQ- çO +?Q EB K J¬M M;?B M +Sm K'v +?K+ p¢M M,KX

>B M ;BÌ GK+ L;mv M ç½ ` # +?B m- i?QÆM; i´M çQÊ+ "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?

GK+ L;mv M +?mv M i v H–M M[- i ` EB K h?"T K¨ ;–M M?'i KbM? pW M;?B M +

æ9M; p"v- ç•v H¨ EB K h?"TX

EB K h?"T- h?B M oB M æ` S?QÆM;5

*?B m EB K h?"T M¨v i?"i ` H¨ KÈB b€M; i¢Q +€+? ç•v F?¬M; H•mX J°i +?B m M¨v

æ–m iB M H¨ ç M iW +?QM? ?„M- +MM; pÈB L?Q ;B FB K i?m"iX L?Q ;B FB K i?
+?QM? +?QM?- K¨ +?QM? pb +?[+?QM? M¨v- +?Q M M FB K i?m"i +O L?Q +?B p,
M¢T +?[+?QM? p¨Q ç'vX GK+ L;mv M +?[+?QM? i?"i H•m- ?¼+ i"T L?Q æ¢Q FB K
?B m çQÊ+ iBM? i9v +O *?QM?- iBM? ?Q +O S?QÆM; X

U æQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? T?B M •K ?€M pB i H¨ T?QÆM; T?QÆM; +?QM? +?
Î ç•vV

o,M JBM? +ªM?- +ªM? ;BÈB + Q M?'iX

L?[M; M;QÌB ç½ ç°i T?€ +ªM? ;BÈB M¨v- ç m +¦ i? i²M i¢B [m M?B m F, M;mv MX

G¨K b Q + K i•K +? i Î ç•v çQÊ+X

@ æQÆM; M?B M M;QÆB T?ªB +? i i`QM; i v i - M; v iW ç–m- M;QÆB ç½ F?¬M;
F?¬M; #B i b Q- pW #„i ç–m i ç½ +?Q M;QÆB €T HU+ p¬ +MM; HÈM- +?Q M;QÆB
M?Q p"v +kM; F?¦ ;B i M;QÆB- +?d +¦ F?B o,M JBM? h?B M hÄ tm'i ?B M- M;QÆB
+Æ ?°B- i ç½ +?m˜M #` i®i b€i +?B m +?Q i?ÌB çB K ç¦X Zmª M?B M M;QÆB b) +
M;QÆB +¦ i? +? i çQÊ+ `²BX

GK+ L;mv M ;BÆ i v H M- ç2K /B i? +O "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O i?m p¨Q h•M
o T?–M /B p"i +O i M FB - iU M?B M H¨ b) /Q ?„M i`¬M; +QB ?°X

æ•v H¨ +?B M HÊB T?˜K ç–m iB M F?B KbM? ç¢i ç M o,M JBM? +ªM?- ç²M; i?ÌB +
K°i i M T?ªM ç²X æ®B pÈB EB K æ¢Q K¨ M¦B- :BªM +?B o,M JBM? +?d H¨ T?ªM ç²
H¨ i¢B F, M;mv M M¨v i?b i M T?ªM ç² ç¦ i? K¢M? K¨ i?¬B- +?Q M M KÈB +¦ ibM?
i¬M;- ?B M i¢B `®i +m°+ +kM; ;BªB [mv i K°i i MX

o,M JBM? #B + +?'K /SiX

J¨ ? i i?Ov K¼B i?S tmM; [m M? /QÌM; M?Q ç m /WM; H¢B i¢B ;B•v T?9i M vX

o,M JBM? +ªM?- "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O- pšM H¢+5

J°i o,M JBM? +ªM? pšM H¢+- +kM; H¨ K°i pB + F?€ FBM? M;QÌBX

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O- hB M +?B iY p¨ GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O ç m
i?"i H¨ +?ŠM; +¦ B M;Ì `^M; K°i o,M JBM? +ªM? H¢B pšM H¢+ #'i M;Ì M?Q p"v- +?
T?¦ +?O p¨ *?m h? M? >mv M çSM; p T?Q GK+ L;mv M +kM; ç m F?B T bÊ M?bM
+?O pšM H¢+X

h`QM; ç–m K¼B M;QÌB +?d +¦ K°i w MB K, o,M JBM? +?B #,M;5

h`QM; H`+? bY +O F, M;mv M M¨v- i?"i ` i´M; +°M; +kM; F?¬M; pšM H¢+ # Q M?B
i¢B ç½ pšM H¢+ K°i M;QÌBX

h?"i H•m- i?"i H•m b m- bU i`–K K†+ FûQ /¨B K°i ?²B H•mX

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O [m€i,

@ GK+ L;mv M- pW `²B H¨ M;QÆB , p¨Q +€B S?M aBM? L?QÊ+ J°M; +? i iB i ç¦ K
?B M ;BÌ i?b F?¬M; / i? ç•mX S?M aBM? M?QÊ+ J°M; +O M;QÆB ç½ #` F?„+ +
ç•v- #•v ;BÌ b) i?U+ bU H¨ # ç'm K°iX

G9+ M¨v i? +K+ ç½ i? v ç´B- S?M aBM? L?QÊ+ J°M; F?¬M; i? /MM;- +?Q M M H¨

*?Q M M imv GK+ L;mv M +¦ ;B i "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O- M?QM; i? +K+ H¢B

@ h Km®M ;B i M;QÆB- GK+ L;mv M- i Km®M M;QÆB ?¦ i?¨M? i?`i pKM /QÈB "¨

hQM? +€+? +O GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O p®M ç½ M¦M; MªV- ?B M ;BÌ GK+ L
KBM? T?¦ +?O i`QÈ+ K†i ?„M- H¢B +¨M; H¨K +?Q ?„M ;B"M /[?ÆMX >„M Km®M ç
i?`i pKMX

>Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O H¢B ç€M? ` PM; u M o,M JBM? aQM; a€i K°i H–M M
L;mv M ?Q¨M iQ¨M ?Ov /B i- o,M JBM? +?B QM;- o,M JBM? +?B v M ç²M; i?ÌB tm'i

hB M +?B iY F?¬M; M¦B çB m ;b- +kM; F?¬M; iÄ i?€B ç°X >„M i?Q+? €K ?¢B M;Q
M?QM; hB M T?€T K°i i`,K M,K KQÆB i`¼M; ç¢B ç` ç½ çQÊ+ ç€M? ` X

J¨ "¨M h?B M i?–M T?O +O GU+ h?€M? p,M KBM? T?¦ +?O +kM; ?¦ i?¨M? K°i çQ
;¼M- K M; i?2Q +ªK ;B€+ Km®M F? B i?B M iQ+? ç` #´ tm®M;X ob +?ûK ;B i GK+

imv i b€i ç m ç€M? p T?Q ?„MX >B M ;BÌ ç½ F?¬M; +¦ S?M aBM? L?QÊ+ J°M;- G
M?[M; +¬M; FQ+? M¨v ç•vX

h K ç¢B imv i b€i +?B +?B m ç²M; HQ¢i ç€M? ç M- GK+ L;mv M i?m”M i v M•M; H
i?ÌB i`QM; i v +ÁM /MM; ` +?B m i?S+ p¬ +MM; iBM? tªQX J°i i?S+ T?ÁM; M;U M¨
+?O- ç²M; i?ÌB +kM; T?®B ?ÊT ?ÆM # M;¨M K°i i`,K +?B m i?S+ i`QM; ç¦- [mª i?U

æQÆM;5

h’i +ª +?B m i?S+ +O # o,M JBM? +ªM? ç m #` K°i FB K M¨v +O GK+ L;mv M M;,

de9X *?QÆM; Rjj8 @ Rjj3, :B i o,M JBM? *ªM?

GK+ L;mv M +U+ F€ i?QM; /QM; +–K oB M *U+ i?–M FB K i`QM; i v- i?ªM M?B M M

@ B M¦B i +?d /U p¨Q S?M aBM? L?QÊ+ J°M;- #ˆM; #ªM HoM? i?U+ bU i +kM; +
M;QÆBX

J°i +•m M;?2 M?Q M? M?¨M;- M?QM; H¢B +U+ F€ mv T?QM;X h F?¬M; /U p¨Q S
+¦ i? M;,M +ªM # M;QÌB +€+ M;QÆBX J°i FB K M;,M +ªM +¬M; FQ+? +O i K ç¢B c
M?bM p T?Q >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O,

@ hB T i?2Q H¨ M;QÆBX

oB M *U+ i?–M FB K i`QM; i v GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; #B M ç°M;- H’v oB M H¨
i?U+ ` H¨ +?B m i?O K¢M? M?’iX J¨ +?B m i?S+ K¨ GK+ L;mv M p®M +¦ H¢B +,M #
F?B Hmv M i?¨M? oB M EB K ç¢Q- T?QÆM; /B M T?ÁM; i?O +O GK+ L;mv M ç½ +

h`QM; H9+ ;B Q i?O- GK+ L;mv M T?€i ?B M i?B M ç` MÆB M¨v T?€i i€M ` FB K
ç m iQÆM; ç®B +QÌM; ç¢B- ;B®M; M?Q M;mv M +?O M?•M +O M¦ +kM; +QÌM; ç¢B
MÆB M¨v H¨ i?QÊM; +´ FB K ;Bª K°- M,K ç¦ p®M çQÊ+ /MM; H¨K K° i?”iX h`QÈ+ l
+´ FB K ;Bª ç½ M;?o iÈB pB + i?’i #¢B- bÈK ç½ b„T t T MÆB M¨v iW H•mX *?d H¨
+?¶ M¨v H¢B #B M i?¨M? K° ;Bª- +?d K B i€M; K°i KbM? EB K oB M p,M KBM? T?¦
F?€+X

L?[M; FB K ;Bª çdM? + Q i?ÌB ç¦- +Æ #ªM ç m ç H¢B FB K F?Q i¢B ç•vX

L?[M; FB K F?Q M¨v T?€i i€M ` M?Q #½Q i€TX

J¨ i`QÈ+ ç¦ ?„M iWM; b€M; i¢Q ` K°i +?B m EB K GK+- "€ æ¢Q L?B T h?B MX J
iQ¨M #° M,M; HQÊM; tmM; [m M? ç M FB K +O KbM? `²B T?¦M; tm’i ` X GK+ L;mv

@ EB K GK+- "€ æ¢Q L?B T h?B M5

L?’i i?ÌB p¬ b® FB K F?Q b¬B i`¨Q- +¦ +O GK+ L;mv M- +¦ +O M?[M; FB K ;Bª çdM
i`QÈ+- +ÁM +¦ K°i T?–M H¨ :BªM F?Q +O "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O +ÁM b¦i H¢
T?¦M; i?Q+? ` #ÎB K°i FB K M¨vX

J¨ i?ÌB çB K FB K F?Q çB M +m²M; T?¦M; i?Q+?- +K+ /B M MÆB M¨v çQÆM; M?B
M?€v K„i GK+ L;mv M ç½ tm’i ` EB K "€i- o¢M EB K Zmv L?’i p¨ EB K h?”T- h?B
"–m i`ÌB- K†i ç’i- K¶B K°i i’+ ç–m T?O FQM FB K F?Q ç€M; bÊ- M?’i i?ÌB GK+ L
T?QM;X

æQÆM; M?B M- HQ¢B i?QÊM; T?QM; M¨v F?¬M; i? FûQ /¨B H•m- GK+ L;mv M i?m
p,M KBM? T?¦ +?O- K°i FB K ç•K i?ŠM; iÈBX >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O i?’v p”v
bÊ ?½B- i ` PM; u M o,M JBM? aQM; a€i +SM; ç®B +SM; pÈB GK+ L;mv MX GK+

@ *? i çB5

æM +€B ;b p”v- +MM; K°i +?B m K¨ /MM; # #®M H–M i`QÈ+ K†i KbM?- #•v ;BÌ H¢
H) +QB o¢M hQÊM; a•K G EB K ç¢Q +O ?„M H¨ ,M F?¬M; b QX æQÆM; M?B M- +

/ T?K+ +? M?Q p”v- M?QM; bÆ ?Î i`QM; ç¦ GK+ L;mv M ç½ M?bM ` ? iX >ÆM M[
ç½ i ` K°i +QM €i +?O #¨B F?€+ +O KbM?- E?„+ hU S?•M h?•M- ?B M i¢B ç½ QÈ

a€i i? T?¬ i?B M +€B ç` i`¨Q p T?Q >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?OX

æQÆM; M?B M- K°i FB K M¨v +O GK+ L;mv M /MM; H¨ E?„+ >Q M; +?B FB KX

>ÆM M[- pb ;B i >Q M; PM; p,M KBM? T?¦ +?O- ?„M +ÁM +?m˜M #` M?[M; imv i ?

hmv i +?B m M¨v H¨ pW `²B *?m h? M? >mv M i`mv M •K +?Q ?„MX æQÆM; M?B
h? M? >mv M b€M; i¢Q- K¨ H¨ K°i M;QÌB F?€+X

*?mv M M¨v- HB M T?ªB F iW K°i pB + F?€+X

o,M JBM? S?¦ *?O >Q M; PM; H¨ K°i M;QÌB iQÆM; ç®B T?€+? H®B- ?„M M?Ì p¨Q +
b€M; i¢Q ` K°i +?B m imv i b€i PM; u M o,M JBM? aQM; a€i- M;QÌB #B i ç M F?¬M
F?¬M; i?”i bU #B i `ä K°i +?B m PM; u M o,M JBM? aQM; a€i M¨v- F?¬M; Qi M;QÌ
M¨v K¢M? M?Q i? M¨QX

J¨ iBM iS+ ç¦ H¢B ç u M h?QÆM; h?B M #B i çQÊ+X

u M h?QÆM; h?B M `’i F?¦ +?`m X

PM; u M o,M JBM? aQM; a€i- M;QÌB K¨ o,M JBM? S?¦ *?O >Q M; PM; Km®M ;B i H
ok u MX

L?QM; K¨- u M h?QÆM; h?B M H¨ K°i M;QÌB `’i FB m M;¢Q- çB K M¨v ç½ bÈK i?’v
EB K- u M h?QÆM; h?B M H¨ #€ ç¢Q M?’i- *?m h? M? >mv M H¨ M;QÌB +?,K +?d M
?Á HQÌB M?€+ M?’i- # M;QÌB iQM? ibM? ?Q¨M iQ¨M #’i ç²M;- u M h?QÆM; h?B M
çQÊ+ / M? ?B m +O PM; u M o,M JBM? aQM; a€i /o M?B M b) F?¦ +?`mX

J†+ /M F?¬M; T?ªB M?ˆK p¨Q i - M?QM; i i?’v F?¦ +?`m- ç•v +?QM? H¨ u M h?QÆ

*?Q M M- u M h?QÆM; h?B M b m F?B ç¢i iÈB o,M JBM? *ªM?- [m M b€i K°i +?B
*?O >Q M; PM;- HB M id Kd +?m˜M #` K°i +?B m imv i ?¼+- K°i +?B m imv i ?¼+ M
o,M JBM? aQM; a€iX hmv i +?B m M¨v +?mv M /MM; ç ç®B T?¦ o,M JBM? S?¦ *?O >
/B M i?B M T?9- F?¬M; i? M;?B M;Ì- K†+ /M ç m H¨ o,M JBM? *ªM?- M?QM; i?B M
pQÊi [m o,M JBM? S?¦ *?O ok u M F?¬M; Qi- i?B M T?9 +?•M +?QM? +O u M h?Q
+ª GK+ L;mv MX

J°i +?B m u M EQ+? PM; h`–K o,M JBM? aQM; a€i M¨v +O ?„M- iQÆM; ç®B ç€M;

"’i [m€ u M h?QÆM; h?B M ;–M ç•v #` o,M JBM? S?¦ *?O h¨ EB K çm´B ;B i- pÈB F?
h?B M Km®M i?Q€i çQÊ+ +kM; iQÆM; ç®B +?”i p”i- +,M #ªM F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M i

"'i [m€- i?€M? i?B M bS b m ç¦ H¢B M?bM M?bM i - +QÌB F?´ M¦B ,óæQÆM; M?B
M;QÆB pšM H¨ +¦ i? iB m /B i ?„M- i` M i?U+ i - H–M i`QÈ+ ?„M +?QM? H¨ #` bQ
FB K +?ûK +?Q ?bM? i?–M +•m /B iX L?QM; ?B M i¢B p'M ç H¨- bQ i´ M;QÆB +kM
ç½ ?Q¨M iQ¨M #` iB m /B i ? v F?¬M;- p¢M M?'i ?„M pšM +ÁM +?Q +? i H¢B M;¦+
?B M M v +O M;QÆB K¨ M¦B- +?d bÊ `'i F?¦ iÈB ;–M ?„MXô

"–M ç¢Q H¢B H„+ ç–m M¦B ,óæ M H9+ ç¦- H'v i?U+ HU+ +O i +,M #ªM F?¬M; +¦ iU
FB K- M?'i ç`M? H¨ bQ T?¦ +O i - i?"K +?Q bQ i´ iU KbM? bY /KM;- iÈB ;–M ?„M +

ó> ? - M¦B +kM; ç9M;- H¨ i F?¬M; bmv M;?o F„ +¨M;Xô h?€M? i?B M bS +QÌB +QÌ
iB T +?QM? H¨ ?mv M /B i +?B +?O- ?„M bÎ i`QÌM; ªQ i?m"i- +¦ i? #'i i`B #'i ;B€+
i pÐ i K K¨ iB m pQM;X >mv M /B i +?B +?O ç²M; i?ÌB +kM; H¨ M;QÌB K ?B m ~M
+?O- ç b® ç®B i?O +O ?„M `'i F?¦ #B i `ä `¨M; p` i`` +K i? +O ?„MX h` M i?U+ i
i i?"K +?Q +kM; F?¬M; #B i #° /€M; +O ?„M M?Q i? M¨QX æ`+? M?•M +? i i` M i
`¨M; H„K- +¦ i? M¦B ;B ?Ä M¨v i`QM; #ªv [m•M +?O H¨ M?•M p"i F?¦ +?ÆB çSM; b

ó o"v M;QÌB H–M i`QÈ+ ç®B T?¦ ?„M H¨ B\ô aQ T?¦ iÁ KÁ ?ÄBX

óG¨ h?Ov i?–M *°M; *¬M;5ô h?–M i?B M bS ç°i M?B M +?2M KB M; M¦B pÈB ;B¼
#B i ?„M bY /KM; T?QÆM; T?€T ;b M?QM; +m®B +MM; pšM H¨ çª i?QÆM; çQÊ+ ;
h?Ov i?–M +kM; #` i`¼M; i?QÆM;- ?ÆM M[p i i?QÆM; +k +O ?„M pšM +?Q H¨M
+?B M i`QÌM; i?b i¼ ?¦ X h?"K +?Q +ª K°i +•m /B M;¬M +kM; F?¬M; F`T M¦BX B-
+O ?mv M /B i +?B +?O +?Q ç M ?B M i¢B pšM H¨ K°i #Q K"iX "'i [m€- p¬ Hm"M M
+O ?„M p¨ L[P MQÆM; MQÆM; +kM; ç½ i¢Q i?¨M? bU +ªK ç°M; +O # Q M;QÌBX
bBM? +O #¼M ?„M i?b b) F?¬M; +¦ +?9M; i M;¨v ?¬K M vXô

ó>mv M /B i +?B +?O b Q\ô JB m JB m ç°i M?B M iW i`QM; i?Ov FQM? çB ` - iS+
+ÁM ç M- i b) +?Q ?„M ?Q¨M iQ¨M ?bM? i?–M +•m /B iXô

oQM; Pm +kM; ;"i ;"i ç–m H¢M? HMM; M¦B ,óE?¬M; b B- i ç¢B #B m h?Ov i?–M M?
+O bQ T?¦ i M?'i ç`M? T?ªB +¦ K°i F i i?9+- F?¬M; +? i F?¬M; M;WM;Xô

óæQÊ+- t2K ` h?Ov i?–M imv M M;QÆB H¨K i`mv M M?•M [mª M?B M H¨ +¦ ç¢Q Hv
i€M i?QÎM; M¦B ,ó*?9M; i imv i ç®B iQ¨M HU+ OM; ?° M;QÆB- iBM iQÎM; M?[M;
T?ªM ç¦BXô

óæ i¢5ô oQM; Pm ;"i ç–m M¦BX

ó*€B M¨v +?Q M;QÆB5ô JB m JB m /m¶B i v pmM; ` K°i +€B F i ;BÈB ?bM? +–m
?²M +?B ?Ä - i?2Q b m M¨M; i`U+ iB T M¦B ,óÍ ç•v H¨ # M;?bM HBM? ?²M +'T #"+
K°i M;¨M i€K i`,K +€B i`QM; ç¦ H¨ +O i -?v p¼M; +€+ M;QÆB +¦ i? M? M? K°i +?
H¢B i`Î p¨Q # M i`QM; i?Ov FQM?X

h?€M? i?B M bS /m¶B i v ç2K F i ;BÈB i?m p¨Q i`QM; F?¬M; ;B M +O KbM?- `²B
M?Q p"v \Zmª i?"i +¦ +?9i p°B5ô

óE€ [m€B5ô "–M ç¢Q ç°i M?B M iÁ KÁ M¦B ,ô *€+ M;QÆB M m ibK i Km®M ?¢i ;B
+?„+ +?„M b) F?¬M; +¦ iBM? iQ€M iB m T?Q ?¨M; M;¨M ?¨M; p¢M M,K iW iW i`²M;

ô æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB5ô h?€M? i?B M bS ;"i ç–m M¦B ,óL;QÆB çQ€M ç9M;
FQ+? i?Q+? bBM? i`QÎM;Xô

ó o"v i¢B b Q F?¬M; i`U+ iB T ç + Q i?¨M? HBM? ?²M i?K ?Q¨M; +?S\ *ÁM ûT i çB
M¦BX

ó B- M¨Q +¦ / /¨M; M?Q p"v 5ô h?€M? i?B M bS #'i ç„+ /o M¦B ,ó*?9M; i +?d +¦ i?
i?¨M? HBM? ?²M i?–M i?K #bM? i?QÌM;- + Q ?ÆM M[i?b #'i HU+X L;mv M #ªM w
ç¢B HQÊM; bªM tm'i iS /U+ i?B M bS K¨ i?¬B- M?QM; F?¬M; M;Ì tm'i ?B M [m€B
i? ibK çQÊ+ i?K ?Q¨M;X h`ÌB ¢- B i?'v K¨ F?¬M; çÄ K„i +?S\ô

"–M ç¢Q +QÌB F?´ H„+ H„+ ç–m M¦B ,óo”M F?Q K¨ i?¬B- #’i [m€ ?B M i¢B t2K ` - i
çQÊ+ ?¼ T?9+ 5ô

ó> ? - v M i•K çB- i +?Q /M HÈM ; M +kM; F?¬M; /€K ?½K ?¢B M;QÆB- M;¬B b
h?€M? i?B M bS #m²M +QÌB M¦B ,óæQÊ+ `²B- +?9M; i M¦B iB T p ?Ov /B i i?’i [
i`Wm Hv +?B +?O- ;B ?Ä M¨v H¨ K°i +®i ç–m [m€B +U+ HÈM- iQÆM; çQÆM; pÈB
M?B M ?„M HÊB ?¢B ?ÆM M?B mX >„M iBM? i?®M; F?®M; +? tQÆM; +®i- w M;?
+¦ i? i`U+ iB T ç2K tQÆM; +®i +O ç®B i?O ?9i ` F?ÄB i?•M i? - iW ç¦ H¨K +?Q ç
i?m”i M¨v +U+ F€ €+ ç°+- +kM; +U+ F€ +QÌM; ?½M- iU ?² +?d +¦ i?QÊM; +´ ç¢B i
M;,M +ªM çQÊ+Xô

óh` M i?U+ i - i`Wm Hv +?B +?O F€ i?”i +?QM? H¨ M?Ì p¨Q ?’T i?m tQÆM; +®i +O
?¦ çQÊ+- M;Q¢B i`W F?®M; +? tQÆM; +®i ` - +ª M;QÌB ?„M +kM; T?O F?Q / i?`i
?ÆM M[+ÁM +¦ i? iU ç°M; F?¬B T?K+ b m F?B #` i´M i?QÆM;- +°M; i? K HU+ H
+?Q M,M; HU+ ç€M? b€T H€ +¨ +O ?„M +kM; iQÆM; ç®B +QÌM; ?½MX *¦ i? M¦B- ?
+”M +?B MXô h?€M? i?B M bS i?2Q b m H¢B i?QªB K€B +QÌB +QÌB- M¦B ,ó"’i [m€
+kM; `ä `¨M;- ç¦ H¨ M m +?®M; H¢B i?–M KbM? F?¬M; +¦ tQÆM; +®i i?b tmB t Q H

óG–M i`QÈ+ ç®B i?O +O ?„M H¨ h?B K æB M h?–M F?¬M; +¦ i?U+ i? - h?B K æB
iB +?ÈT M;mv M i?Ov M?’i +’m i?¨M?- F?¬M; +¦ tQÆM; +®i +MM; ?mv i M?K+- ?„
+O i`Wm Hv +?B +?O- /U p¨Q iB +?ÈT mv HU+ p¬ +MM; FB ç€M? +?Q i`Wm Hv F
i`Wm Hv +?B +?O +MM; çQÌM; ç¨M? T?ªB iU #¢Q i?•M i? KÈB H¨K h?B K æB M h
i?Q€iXô h?€M? i?B M bS +QÌB M¦B ,óh M;?o- H–M M¨v +?d +–M ç +?Q h?B K æ
çQÊ+- +?„+ ?ŠM i`ªB [m ;B€Q ?m’M H–M i`QÈ+- h?B K æB M h?–M b) F?¬M; +?Q
M[5ô

J¼B M;QÌB M;?2 tQM; ç m ç²M; HQ¢i ;”i ç–mX

h?’v K¼B M;QÌB ç m ç²M; FB M ;BªB +O KbM?- i?€M? i?B M bS + Q ?SM; +QÌB +
+?O F iB T H¨ K°i ;B ?Ä ;? iÎKX "ªM i? H¨ K°i çQ¨M F?¦B ç°+ K¨m t M? #B +-
K°i HQ¢B F`+? ç°+ +¦ iQM? ,M KÁM `’i K¢M?- ç2K ç®B i?O M; v +ª i?`i +®i +MM;
K¨ ?„M /U p¨Q ?9i HQ¢B KO K€m M¨v K¨ iB M ?¦ X æ®B T?¦ pÈB HQ¢B F?¬M; +¦ i?
+,M #ªM H¨ F?¬M; +¦ ?B m [mª- K¨ i`QM; T?€T i?m”i- +kM; +?d +¦ p¨B HQ¢B +¦ iQM
?[m ?B m- ?„+ €K p¨ pQM; HBM? T?€T i?m”i i?b ;–M M?Q F?¬M; +¦ ?B m [mª- M;
+O +?9M; i H¨ F?„+ iBM? +O ?„MXô

ô G–M i`QÈ+ +?QM? H¨ ? B M;QÌB +?9M; i HB M i?O ç€M? #¢B ?„M- H–M M¨v- +
i?„M; ?„M- ?ÆM M[+?9M; i H–M M¨v b) +?Q ?„M +¦ ç M K¨ F?¬M; +¦ p Xô h?€M?
M¦BXô

óJ°i F?B ç½ M?Q p”v- ¬M /`+? +?B +?O T?B M iQ€B

*€B M¨v- H¨ K°i F i iBM?5 J°i F i iBM? K¨m ?´ T?€+?5 *kM; F?¬M; #B i `®i +m°+ H
+¦ +?9i +´ [m€B- GK+ L;mv M KÆ ?² +ªK M?"M çQÊ+ +¦ F?Q iS+ HQm ç°M; # M i`Q

*ÁM +¦ K°i HQ¢B- +ÁM H¢B H¨ K°i i? M? `bm- M?QM; `ä `¨M; F?¬M; T?ªB H¨ pk F
#¢+ iQ +Ð #¨M i v- GK+ L;mv M KÆ ?² +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +¶ F?Q iS+ €T çªQ p¢M
+?QM? KbM? ç½ i?'v H9+ i`QÈ+- #'i Hm"M +€B ;b- +kM; bQ ` FûK # i?S M¨vX

@E i iBM? K¨m ?´ T?€+?- H¨ K–K K®M; +O GU+ *?B h?B i h„+X

ok u M o,M JBM? S?¦ *?O Î # M +¢M? ;BÈB i?B m,

@ L m M?Q M¦B # M i`QM; *?Q h?B M o,M JBM?- ç®B pÈB GU+ *?B h?B i h„+ M¨v
h„+ +¦ ? B M;QÌB M„K ;B[i®i M?'i- K°i M;QÌB H¨ S?O *?B o,M JBM?- K°i M;QÌB H
? B ç¢B p,M KBM? MÆB M¨v +kM; +¦ K°i HQ¢B ç² p"i +U+ F€ i`•M [mw- +?QM? H¨
h„+- K°i F?B ?'T i?m K–K K®M; +O GU+ *?B h?B i h„+- H¨ +¦ i? #„i ç–m ?¼+ GU+
K–K K®M; +O GU+ *?B h?B i h„+ +U+ QiX

E?¬M; b B- K–K K®M; +O GU+ *?B h?B i h„+ [mª i?"i `'i Qi- M?QM; GU+ h?€M?
B- M;QÌB çSM; ç–m o,M JBM? *ªM?- M?•M p"i M?Q i? +¦ çQÊ+ K–K K®M; +O GU
+?mv M i?QÌM;X

GK+ L;mv M t2K tûi i?Q i`+? +O GU+ h?€M? o,M JBM? S?¦ *?O- ibK çQÊ+ K°i #°
*?B h?B i h„+X

ok u M o,M JBM? S?¦ *?O pW +?d p¨Q +•v `bm K¨m #¢+ pW M¦B,

@L m M?Q i F?¬M; M?bM H–K i?b ç•v +?QM? H¨ *?Q h?B M h?–M o"i

@h?–M p"i\

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB M;˜M M;QÌBX

@æ9M;- i?–M p"iX

ok u M o,M JBM? S?¦ *?O ;"i ç–mX

@G9+ i`QÈ+ i ç½ M¦B pÈB M;QÆB i¢B o,M JBM? *ªM? Km®M ;B i,M; F, M;mv M T
H¨ p¬ i"M F?´ im- ? B H¨ E, L;mv M oQM; >Ov +MM; h•M aBM? *?B h i¢Q ` i?–M p
i?S+ iQÈB MQÈ+ H M ç–m + Q i?O o,M JBM? *ªM? K¢M? ?ÆM- K¨ i`QM; i v M;QÆ
+?Q /M H¨ i?–M p"i +¦ +'T #"+ i?'T M?'i i?b +kM; F?¬M; +¦ ?B m [mª ç®B pÈB ? B
K°i F, M;mv M pšM ?[m /KM;- +?Q M M GU+ h?€M? o,M JBM? S?¦ *?O pšM ;B[H¢B

GK+ L;mv M M;?2 p"v ;"i ç–m- i?b ` H¨ M?Q p"vX

L?Q p"v H–M M¨v +?ûK ;B i # M;QÌB o,M JBM? *ªM?- +?QM? KbM? i?m ?Q¢+? `'i
+¦ çQÊ+ K°i i`,K #ªv KQÆB M?€M? i?B M ;B B HBM? K¢+?- i?S ? B H¨ F?„+ çQÊ+
i?¨M?- # H¨ o¢M EB K Zmv h¬M; ?9i çQÊ+ FB K F?Q- #®M H¨ K–K K®M; +O GU
i? M? i?–M p"i M¨vX h?m ?Q¢+? i?"i bU F?¬M; M?Ä- ç9M; `²B- +ÁM +¦- i€K +?m¬B
S?¦ *?O +kM; `ÆB p¨Q i`QM; i v +O KbM?- / /¨M; +?mv M ?¦ i?¨M? i€K +?m¬B i?
EB K- æQ¢M h?Ov h?–M EB K- *?mv M S?€+? h?–M EB K- >mv M hB M h?–M EB K
.B i >²M h?–M EB K- E?QÈ+ h¨ h?–M EB K- *?•M *QÆM; h?–M EB KX "'i [m€ i€K
H¢B F?¬M; T?M ?ÊT pÈB iQM? ibM? +O KbM?- +?Q M M K†+ /M +¦ i€K +?m¬B +k

GK+ L;mv M #„i ç–m ?'T i?K K–K K®M; +O GU+ *?B h?B i h„+- K–K K®M; +O GU
M?€v K„i b€i M?"T p¨Q i?–M ?²M +O ?„M- GK+ L;mv M +¦ +ªK ;B€+ KbM? i?'v çQÊ
K¨ po ç¢B- +–K H'v K°i i? M? `bm F?´M; H²- K¢M? K) +?ûK tm®M; ?¶M ç°M F çªM-

J°i FQ+? tm'i ?B M H†T çB H†T H¢B- K M; i?2Q p ç T F?¬M; ;b b€M? M´B- p¬ +M

GK+ L;mv M M?bM K°i FQ+? FB H†T çB H†T H¢B- T?€i ?B M KbM? ç½ #QÈ+ ç–m

G9+ 'v ç½ M¦B [m - GU+ *?B h?B i h„+ i´M; +°M; +?B H¨K iS ç¢B HU+- iS+ H¨ *QÌM
L?QÊ+ hQÆM; >¶ h€+ .KM; GU+- æB M hW GU+- +MM; pÈB GU+ o¢M o"i >'T .šM-
ç–m M„K ;B[çQÊ+ GU+ *?B h?B i h„+- pW p†M M„K ;B[çQÊ+ L?QÊ+ hQÆM; >¶ h€
ç¢B HU+ +O GU+ *?B h?B i h„+- +QB M?Q H¨ ?Q¨M i?¨M? K°i T?–M iQ h?B i h„+X

o"v iS+ H¨ M¦B- +?QM? KbM? ?B M i¢B +¦ i€K MY h?B i h„+5

JQÌB h?B i h,+ +€+? KbM? +¨M; M;¨v +¨M; ;–MX

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB i?QªB K€B ?ÆM- i?QªB K€B / +?`m ?€i H M K°i #¨B ?€i
ç•v H¨ K°i + F?9+ `'i M? M?¨M;- /QÌM; M?Q +¦ +ªK ;B€+ ç M; i²M i¢B i` M pMM; i

L;?d M;ÆB K°i +?9i- GK+ L;mv M #„i ç–m i?B m ç®i HBM? K¢+?5

>B M i¢B +?QM? KbM? +°M; i? K i?B M ;B B HBM? K¢+? H'v çQÊ+ Î +?¶ EB K oB
+°M; H¨ kdy M?€M? i?B M ;B B HBM? K¢+?- GK+ L;mv M #„i ç–m i?B m ç®i i?B M
ç®i KQÌB M?€M?- HQ¢B +ªK ;B€+ i?B m ç®i i?B M ;B B HBM? K¢+? M¨v i?"i bU F
#ªv KQÆB M?€M? i?B M ;B B HBM? K¢+?- T?€i ?B M T?€T HU+ +O KbM? ç½ çQÊ
HU+ çdM? T?QM;X

E iB T H¨ bY /KM; i?–M p"i H¨ +?m¬B `bm K¨m #¢+ HÈM +Ð #¨M i v FB ç i?,M; +
+?m¬B `bm K¨m #¢+ HÈM +Ð #¨M i v FB - M?QM; bY /KM; h?–M >Ä pšM F?¬M; i?
+m®B +MM; M;?o H¢B- F?¬M; /MM; h?–M >Ä M[- K¨ /MM; o,M JBM? *?B >Ä - o,
i?B m ç®i- +?m¬B `bm K¨m #¢+ M¨v #„i ç–m M¦M; +?ªv- /–M /–M /–M /–M- K°i HQ
tm'i ?B MX

æ•v H¨ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ iQÆM; tSM; pÈB o,M JBM? *ªM?- K¨ M?[M; +?mv M F
iQÆM; tSM; M?Q p"vX

" M i`QM; +?m¬B `bm K¨m #¢+ ç¦ +¦ K°i HQ¢B HU+ HQÊM; i?–M F€ p¬ +MM;- b m F
M¨v i?m M¢T p¨Q i?•M i? +O KbM?- T?€i ?B M i?•M i? +O KbM? #„i ç–m F?¬M; M
?² K°i +€M? +Y +U+ ç¢B #` T?€ pÐ- i`QM; i?B M ç` p M; H M K°i F?9+ + # M i B
KbM? M M ç½ i?´B iM p¨ H MX

h`QM; K°i b€i M - iU i?•M T?ÁM; M;U iQ¨M i?•M +¨M; i? K ?Q¨M K„- K¶B K°i i'+ i?
iÄ ` F?Q iS+ p,M KBM? ?ÆM- +¦ HQ¢B F?Q iS+ p,M KBM? M¨v Î i`QM; K¶B K°i i'
i?O +?QM? KbM? Hm¬M Hm¬M F?¬M; +¦ +ªK ;B€+X

æ²M; i?ÌB- T?€T HU+ ç½ ;B i,M; HÈM- bQ pÈB H9+ H¨ K°i F, M;mv M +QÌM; ç¢B ?

> B F, M;mv M5

*?QM? KbM? ?B M i¢B ç½ ç¢i iÈB ? B F, M;mv M T?€T HU+X

h`QM; H9+ ;BÆ i v M?'+ +?•M- HB M +¦ K°i HQ¢B mv HU+ p¬ +MM; HÈM- iU ?² +¦ i
M?B m ?ÆM- i`QM; H9+ ;BÆ i v- HB M +¦ i? / /¨M; iB m /B i ?¨M; M;¨M iB m i? ;

æ•v +?QM? H¨ ? B F, M;mv M o,M JBM? *ªM?X

æ•v H¨ K°i +QM çQÌM; H'v KQÌB F, M;mv M H¨K çB K i`mM; i•K- H'v ? B KQÆB F, M
ç i?,M; +'T H MX

J¨ +?QM? KbM? ?B M i¢B KÈB pW p†M #„i ç–m #QÈ+ çBX

*¦ çQÊ+ > B F, M;mv M T?€T HU+- T?€T HU+ H–M M¨v i,M; `'i M? M?X

h?"i ` iW J°i F, M;mv M Km®M i,M; H M > B F, M;mv M `'i F?¬M; / X æ¢i iÈB o,M
K°i i–M; i,M; H M ç m iQÆM; ç®B F?¦ F?,MX L m F?¬M; M?[M; M;QÌB i`QM; ok u M
F?¬M; /"K +?•M i¢B J°i F, M;mv M- K½B F?¬M; i,M; H MX GK+ L;mv M H¨ /Q HB
JBM? +ªM?- H"T M M +¬M; H Q Km¬M çÌB ?B K +¦ - ç²M; i?ÌB H¢B K v K„M F?B h?
ç¦ H¢B pW p†M +¦ K°i FB M i?–M p"i M M KÈB +¦ i? i,M; H M ç M > B F, M;mv MX

a m F?B H M ç M > B F, M;mv M- GK+ L;mv M +kM; F?¬M; ? /WM; H¢B K¨ iB T i
h?B M ;B B HBM? K¢+?X hWM; +€B iWM; +€B HBM? K¢+? F?¬M; M;WM; i?B m ç®
K°i i`,K ? B KQÆB +€B h?B M ;B B i?b +kM; ç2K T?€T HU+ #ªM i?•M i,M; H M ç M
>B M ;BÌ +?d pb i?B m i?–M p"i K¨ F?¬M; i,M; H M çQÊ+ M[X

*kM; #ÌB pb i? - #ªM i?•M ?„M HB M bY /KM; F?QªM; K°i i`,K +?QM KQÆB +€B h?
i?W H¢B i€K KQÆB +€B K¨ i?¬BX

GK+ L;mv M ?B M ;BÌ +Æ #ªM ç½ ?B m `ä- i¢B o,M JBM? +ªM?- K¶B K°i F?B i?,M;

J°i H¨ h?B M ;B B HBM? K¢+?X

> B H¨ i?–M p"iX

h`QM; ç¦- h?–M p"i iQÆM; ç®B [m M i`¼M; ?ÆM K°i +?9i- F?¦ ç¢i çQÊ+ ?ÆM- h?B
FB K ?ÆMX *kM; +?ŠM; +¦ +€+? M¨Q F?€+X h?–M p"i K'v i?S M¨v #bM? i?QÌM; +,
+?d +¦ p¨Q E, M;mv M bBM? /B i +?B i i?b KÈB tm'i ?B MX a m ç¦- T?–M HÈM i`Q
F?B ç¦- +?d +¦ K°i b® `'i Qi çQÊ+ HQm H¢BX

hm ?¨M? tQM; tm¬B- GK+ L;mv M çSM; /"vX

*ªK ;B€+ +O > B F, M;mv M ç9M; H¨ `'i imv i5

*kM; +?ŠM; #B i iW H9+ M¨Q- *?m h? M? >mv M i`¬M; +QB T?–M K° +O #¢M +k +

*?m h? M? >mv M çB iÈB HB M M?bM GK+ >mv M #ªQ,

@ h`QÈ+ F?B ç M ç•v i M;?2 çQÊ+ K°i iBM iS+- H9+ i +?Q iÈB ç•v i?b >Q M; *?
JBM? +ªM?X *kM; iS+ H¨ M¦B- ?„M iB M p¨Q o,M JBM? +ªM? bÈK ?ÆM M;QÆBX
>Q M; *´ o,M JBM?X >Q M; *´ o,M JBM? ç M; iQ¨M HU+ +?®M; çÐ ;B9T ?„M i,M; H
*´ o,M JBM? +kM; +¦ F?€ M?B m i?–M p"iX æ•v +kM H¨ +?¶ i®i +O E, L;mv M bB
/mv M tªQ ?ÊT K¨ `'i M?B m i?–M p"i- +¦ ?ÆM K°i MY H¨ #` >Q M; *´ o,M JBM? +?
J°i KbM? ?„M +kM; F?¬M; i? /MM; ? i M?B m i?–M p"i M?Q i? X

h?–M p"i +kM; +¦ +?B H¨K K'v +'T #"+X *'T i?'T- i`mM; +'T- + Q +'T p¨ h?B M +'T
i? ;B9T iW K°i ç M M,K F, M;mv M i,M; H MX h?–M p"i i`mM; +'T +¦ i? ;B9T iW b
i,M; H MX h?–M p"i + Q +'T i? +¦ +mM; +'T +?Q KQÌB F, M;mv M ç M KQÌB H,K F
p"i i?B M +'T +¦ i? ;B9T KQÌB H,K F, M;mv M i`Î H M i,M; H MX

hB M i?B M GBM? "ªQ F?¬M; çQÊ+ iQM? H¨ i?–M p"iX hmv `^M; iB M i?B M HBM
+?B M ç'm `'i HÈM M?QM; HBM? #ªQ F?€+ pÈB i?–M p"iX L m M?Q T?ªB +SM; `„M
+kM; çQÊ+- M?QM; K¨ M?Q i? b) H¨K ? Q i´M `'i HÈM iBM? ?Q i`QM; ç¦- +ÁM F?
ç9M; KK+ çQ+?X

*?d bÊ >Q M; *´ o,M JBM? +¦ F?¬M; Qi i?–M p"i +'T i?'T- i`mM; +'TX

*?m h? M? >mv M +?„T i v M¦B iB T,

@ æQÆM; M?B M- i? +kM; F?¬M; T?ªB >Q M; *?B hY H"T iS+ +¦ i? i,M; K¢M? Hn
`^M; h?B M ;B B HBM? K¢+? p¨ i?–M p"i +¦ i? i,M; H M i?U+ HU+ H¨ F?¬M; ;Bª- M?
i? i,M; M? M? M?Q p"v- `'i / H¨K +?Q +ªM? ;BÈB F?¬M; ´M ç`M?X L?QM; çQ€M +
*?B hY ç½ çB i`QÈ+ M;QÆB- ç•v H¨ çB m +?„+ +?„MX æ®B i?O HÈM M?'i +O M;Q
T?ªB +˜M i?"MX

'M iQÊM; +O *?m h? M? >mv M pÈB >Q M; *?d hY H¨ `'i F?„+ b•mX .U p¨Q FBM
tQ - ?„M #B i `ä M;QÌB M?Q >Q M; *?B hY H¨ `'i F?¦ /•v p¨QX >„M H¨ F +¦ F?ª M,
FQ+? +ªM? ;BÈB o,M JBM? +?B +?OX

GK+ L;mv M BK H†M; H„M; M;?2X >„M çQÆM; M?B M #B i ç®B i?O +O KbM? F?¬
*¬M "^M; i? ;BÈB- ?„M +¦ i? ç€M? #¢B >Q M; *?B hY +kM; H¨ /Q i`QÈ+ ç¦ >Q M; *
#` #ªM i?•M /MM; imv i b€i M?'i FB K KÈB +¦ i? ç€M? #¢B >Q M; *?B hYX L?QM;

hY H¢B i`Î M M K¢M? ?ÆMX >Q M; *?B hY +kM; F?¬M; T?ªB HQ¢B +?d #B i ?¢B M
i`U+ /B M M?Q hB M *?B hYX >Q M; *?B hY çB M +m²M; #€ ç¢Q- ?mM; ?,M; +¨M [

L?QM; p"v i?b b Q5 *?QM? ?„M +kM; Km®M ç¢T >Q M; *?B hY tm®M;X

*?m h? M? >mv M i?b ?¢ tm®M; K†i ç'i- iW +?¶ K†i ç'i pÐ M€i FB M?†i H M K°i ç
çSi ;½vX

@ h +–M bY /KM; K°i +€B T?€T i?m"i i`mv ?²MX

*?m h? M? >mv M M¦B ` X h?'v GK+ L;mv M M;¢+ M?B M pb K°i FB K ;Bª M?Q ?Š
i?b F?¬M; F?ÄB +QÌB H M- ;BªB i?Q+?,

@ E?¬M; T?ªB K°i M;QÌB ç m ;B®M; M?Q M;QÆB- +Æ #ªM F?¬M; +–M #'i F€ T?€T
T?€T i?m"iX S?€T i?m"i i`mv ?²M M¨v +kM; +¦ iQM? +?'i ;B®M; M?Q T?€T i?m"i F

@oQ /K M?Q *?O +?B tB M; tQ+? M¨v- i?"i ` # M i`QM; ç¦ +?S çUM; w +?Q +?O
K¨ M¦B- ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB +€+ p"i +? iX "ªM i?•M M¦ ç½ +¦ +?9i w +?Q- +?Q M
i?m"i- +kM; +¦ i? i`mv çQÊ+ ?²M +¦ iQM? +?'i ;B®M; i? X

@ >²M +¦ +MM; iQM? +?'i pÈB +?O +?B tB M; tQ+?\

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB ;B"i KbM? ?ÄB,

@ G¨ #„i +?O +?B tB M; tQ+? Î M?[M; MÆB F?€+ ? v b Q\

GK+ L;mv M M?bM p T?Q *?m h? M? >mv M- p°B M¦B iB T,

@ E?Q M- iW iW ç½ *?O +?B H Q\

*?m h? M? >mv M ;"i ç–m ç€T ,

@ æ9M; p"v5 G¨ +?O +?B H QX

@ L,K ç¦ i p¨ L?Q +?B o,M JBM? S?¦ +?O H¨ M;QÌB [m2M +k- p®M Km®M ibK ?B m
i`QÈ+ b m F?¬M; +¦ +?O +?B tB M; tQ+?X oW p†M H9+ M;QÆB ç° o,M JBM? ç¢B
tB M; tQ+? M¨vX hmv ;BÌ K'v i?S M¨v ç m #` +„i çSi- F?¬M; i? /MM; H¨K ;b çQÊ+
K°i H–M T?€T i?m"i i`mv ?²MX

*?m h? M? >mv M p¨ L?Q +?B o,M JBM? S?¦ +?O M,K ç¦ +ÁM +¦ +?9i ;B Q ibM?X

deeX *?QÆM; Rj9R Y Rj9k, :†T G¢B EB K J¬M

GK+ L;mv M M;?2 i? F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i ç°M; i•KX L,K ç¦ L?Q +?B o,M JBM? S?
H Q- p•v F?®M h?B M Gw o,M JBM? T?¦ +?O- i¢K i?ÌB ;B9T L?Q +?B o,M JBM? i?Q
+?O +?B H Q +O ?„M +kM; F?¬M; ?Q¨M +?dM?- F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ [m€ H
M,K b m h?B M Hw o,M JBM? T?¦ +?O M?'i ç`M? b) i?Q€i F?®MX GK+ L;mv M +kM
` b Q `²BX

*?m h? M? >mv M F?Q M? +?•M M;²B tm®M;- H†M; v M p"M F?ÎB T?€T HU+X J°i
?B M i` M M;¦M i v +O ?„MX æ•v H¨ K°i çQ¨M ?Ä /B K K¨m ç2M i`¬M; `'i i?–M #
i?B m ç®i M¨v # v iÈB +?O +?B tB M; tQ+? i?b i` M K†i +O +?O +?B tB M; tQ+? +k
æ€K F?¦B ç2M M¨v # v H M ?Q F?¬M;- ?¦ i?¨M? iWM; +€B pÁM; i`ÁMX

*?m h? M? >mv M M?„K M;?B M ? B K„i- p K†i F?~M i`QÆM;X

@ E?¬M; T?ªB +€B M¨v5

@ *kM; F?¬M; T?ªB +€B M¨v5

*?m h? M? >mv M KQÊM i`mv ?²M T?€T i?m"i HQ¢B #Ä- /MM; +?O +?B tB M; tQ+
+MM; HQ¢BX Í ;B[i?B M ç` - +?d +–M H¨ p"i +MM; HQ¢B b) #` ibK çQÊ+X *?m h?

#Ä iWM; HQ¢BX *kM; K v Î ;B[i?B M ç` i?b +?O +?B tB M; tQ+? ? v +?O +?B H Q
+?Q M M HQÊM; +¬M; pB + +O *?m h? M? >mv M +kM; F?¬M; [m€ HÈMX

J°i çQ¢M H¢B K°i çQ¢M +?O +?B tB M; tQ+? ç M; /–M M?¢i M?Á #B M K'i- +?Q ç
tB M; tQ+?- *?m h? M? >mv M ç°i M?B M KÎ K„i- M¦B ` ,

@ hbK çQÊ+ `²B5

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB p°B ?ÄB,

@ hbM? ?m®M; i? M¨Q `²B\

@ L?Q +?B o,M JBM? S?¦ +?O ç½ +? i

*?m h? M? >mv M i`ª HÌB,

@ h?B M Gw o,M JBM? S?¦ +?O ç M; ç°i T?€ +?O +?B H Q- M?QM; K¨ +ÁM T?ªB K'i
T?B M iQ€B M?'i +?QM? H¨ h?B M Gw o,M JBM? S?¦ +?O b m F?B ç€M? +? i L?Q +
çQÊ+ L?Q +?B +?QM? ç¢QX >B M ;BÌ ç½M; ç2K ? B L?Q ?ÊT M?'i- HU+ HU+ +¦ i?

Zmª M?B M X

hmv `^M; ç½ bÈK M;?o iÈB pB + L?Q +?B o,M JBM? S?¦ +?O ç½ +? i- M?QM; H9+ +
+kM; F?¬M; F?ÄB F?) ;B"i KbM?X

h?"i H•m b m- GK+ L;mv M KÈB i?Î ` K°i ?ÆBX

*?QM? KbM? T?ªB +® ;„M; `²BX

"ÎB pb h?B M Gw o,M JBM? S?¦ +?O M,K ç¦ +¦ M¦B `^M;- Km®M +?B i?•M i? +O
+?O ` - çQ K„i KkB i v +?•M +?Q +€+ i? HU+ HÈM- ç +?Q M?[M; F MY #QÈ+ o,
i,M; H MX >„M M?'i ç`M? T?ªB M;,M +ªM çB m M¨vX >B M ;BÌ h?B M Gw o,M JBM
M;mv M- M m M?Q i?U+ HU+ H¢B i,M; H M M[i?b ?„M +¨M; F?¦ H¨K çQÊ+X

L?QM; /M i? M¨Q çB M[- ?„M M?'i ç`M? T?ªB i,M; i?U+ HU+ H MX >B M ;BÌ ?„M
KQÆB M,K- T?ªB ç2K i?U+ HU+ i,M; ç M "ªv F, M;mv M- h€K F, M;mv MX

:B B çQ¢M ?B M ;BÌ #ªM i?•M ?„M +¦ ? B F ç`+? HÈM- K°i H¨ >Q M; *?B hY- ? B H
+?OX > B F ç¦- F M¨Q +kM; p¬ +MM; ç€M; ;B"MX

*?m h? M? >mv M +kM; BK H†M; MY M;¨v- b m ç¦ ç°i M?B M M¦B ` ,

@ *ÁM +¦ K°i pB + M[i?B m +?9i M[[m M K'iX G9+ 'v >Q M; *?B hY Km®M ?Ov
K¬M ?B M ;BÌ ç M; Î i`QM; "B FB K i? ;BÈB +O i X h? ;BÈB M¨v +O i F?¬M; [m
i²M- pb M¦ [m€ #B i?QÆM;X >B M ;BÌ M;QÆB ç M `²B- ç2K EB K K¬M /B +?mv M
M;QÆB çBX

*?m h? M? >mv M +kM; F?¬M; i?m°+ EB K K¬MX L,K ç¦ ?„M ;B M?"T H¨ —M EB K
H¢B H¨ EB K F?´ o,M JBM? S?¦ +?O +?mv M i? X

GK+ L;mv M F?) ç°M; i v- i` M ?Q F?¬M; HB M tm'i ?B M K°i F?®B ç¢B HK+X E?®
H¨ [m€ HÈM- +?d +¦ /B M iQ+? M; M; pÈB h'M [m®+X J¨ #•v ;BÌ- EB K K¬M ç M; Î i
` - H9+ Î i`QM; "B FB K i? ;BÈB- *?m h? M? >mv M +ÁM ç†+ #B i /MM; K°i HQ¢B
K¬MX L m F?¬M; M?[M; M;QÌB M¨v #` #–m F?¬M; F?Q i`QM; "B FB K i? ;BÈB i"T i
bÎ- b) +U+ F€ #B i?QÆM;- iU iY +kM; F?¬M; +¦ ;b H¢X

@ >Q aÆM ç•m\

GK+ L;mv M ?ÄBX >B M ;BÌ ?„M KÈB #B i- >Q aÆM +kM; ç½ F?¬M; i?'v `²BX

*?m h? M? >mv M ç€T,

@ æ M; Î i`QM; h?B M EB K i? ;BÈB +O u M bQ ?mvM?X

*?m h? M? >mv M H¢B M¦B iB T,

@ æ9M; `²BX >B M ;BÌ M;QÆB ;¼B H¨ EB K +?B o,M JBM? T?¦ +?O i?"i ` ç½ T?¢
M;QÌBX EB K +?B o,M JBM? T?¦ +?O F?¬M; T?ªB tQM; ?¬ i?¬M; i?QÌM;X h?"K +
h?B M EB K o,M JBM? S?¦ *?O u M bQ ?mvM?X E iW ç¦- iW :BªM +?B o,M JBM?
JBM? Î J'i çB +?B ç` - K'v M;QÌB FB bÊ `^M; ç m ibK ç M M;QÆBX L;QÆB +S +?m
+?B M çBX

GK+ L;mv M çQÆM; M?B M ;"i ç–m ?B m `äX

a m ç¦- GK+ L;mv M H"T iS+ çB [m +?¨Q ?ÄB- ;†T H¢B M;QÌB +O EB K K¬M- çQ
M;QÌBX h`QM; M¨v +¦ F?¬M; Qi i`QÎM; #®B +O KbM?- +MM; pÈB M;QÌB bQ T?K i
b B5 GK+ L;mv M ?B M ;BÌ ç9M; H¨ `'i K¢M?- ç¢i iÈB o,M JBM? +ªM?- pQÊi [m i'
iÈB ;BÌ +O EB K K¬MX L?QM; F?¬M; T?ªB M;QÆB i`Î M M K¢M? K) i?b +¦ i? #Ä

h¬M i`¼M; i`QÎM; #®B- ç•v +?QM? H¨ +'T #"+ H M;?o +O K°i M;QÌB im ?¨M? i`Q

G F?¬M; i? #ÄX

J'v M;QÌB EB K /B i H½Q i´- h?€B aY E?¬M; #•v ;BÌ çQÆM; M?B M #B i `ä- *?m h?
E?´ o,M JBM? T?¦ +?O +?mv M i? X æ•v +?QM? H¨ K°i i`QM; M?[M; M?•M p"i i`m
#¼M ?„M i?'v EB K E?´ o,M JBM? S?¦ +?O +?mv M i? çQÆM; M?B M H¨ +¨M; i? K
#€B i¢ ÆM +Sm K¢M; +O *?m h? M? >mv M- b m ç¦ i?'v çQÊ+ GK+ L;mv M- i`QM
;B€- çQ€M i`QÈ+X h?U+ HU+ #•v ;BÌ +O GK+ L;mv M ç½ bÈK pQÊi [m T?¢K pB
çSM; +?mM; pÈB EB K E?´ o,M JBM? T?¦ +?O K¨ F?Q i? +kM; F?¬M; v m ?ÆM [m
ç¢i iÈB i`bM? ç° iQÆM; çQÆM; K¢M?X æ®B pÈB çB m M¨v- K'v M;QÌB EB K /B i H
çQÆM; KWM; `ÐX

"ÎB pb M;QÌB +O EB K K¬M [m€ M?B m- ?ÆM M[ç½ T?–M ç m H¨ >¶M æ°M; +ª
L;mv M +?d +–M +?mv M i v H¨ +¦ i? ç2K ;–M M?Q iQ¨M #° M;QÌB i`QM; EB K K¬M
KbM?- +?d ç H¢B K'v M;QÌB [m2M M?Q EB K .B i H½Q i´- h?€B aY E?¬M;X L¦B ç
iB M p¨Q h•M FB K i? ;BÈBX óP M?ô K°i iB M;- tm'i ?B M i` M K°i F?®B ç¢B ç`
EB K i? ;BÈBX

@ æ•v H¨ i? ;BÈB +O GK+ L;mv M\

@ GK+ L;mv M ç½ +¦ hB m i?B M i? ;BÈB `B M; `²B b Q\

@ h?U+ HU+ +O GK+ L;mv M FB #•v ;BÌ bÊ `^M; ç½ ç¢i iÈB "€i i`¼M; i?B M +O

h`QM; EB K K¬M- +¦ M;QÌB M¦BX L;QÌB KÎ KB M; +?QM? H¨ EB K >MM;X h?U+ H
+kM; ç½ ;–M ç¢i iÈB h? :BÈB +ªM? `²B- ç M; +?m~M #` i`MM; FQ+? h? :BÈB +ªM
T?•M +?B i?"T i`¼M; i?B M +O h? ;BÈB +ªM?X

EB K >MM; M;?o i? +kM; H¨ +¦ M;mv M M?•MX L,K ç¦- H9+ EB K K¬M #` i"T FQ+?-
Î GK+ i`¼M; i?B M +O h? ;BÈB +ªM?X J'v M,K [m çB- EB K >MM; +?Q `^M; GK+
i?B M h? :BÈB +ªM?X

@ EB K .B i H½Q i´ +kM; +?d H¨ L;k i`¼M; i?B M h? ;BÈB +ªM?X GK+ L;mv M ?B
[m EB K .B i H½Q i´ F?¬M; #B i # Q M?B mX

*¦ K°i p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +ªK F?€B M¦BX h`QM; EB K K¬M +¦ i? tQM; H
ç m +¦ im pB h? ;BÈB +ªM?X >„M +kM; pb EB K K¬M +¦ çQÊ+ K°i + Q i?O M?Q p"v
M,K ç¦ +¦ i? M^K i`QM; JQÌB ç¢B K¬M T?€B- +ÁM ?B M ;BÌ M?bM +ªM? M¨v- +?d
h`mM; PÆM; h?B M i`B m ç M?'i p¬ i?QÊM; æ¢B ;B€Q *m°+ çÌB #B M ?¦ 5

@ E?¬M;5

*¬M; .QÆM; *?Q h¬M H„+ ç–m- ;B¼M; M¦B +¦ +?9i F?¨M F?¨M #ªQ,

@ *€+ M;QÆB M?bM i? ;BÈB M¨v t2KX o€+? iQÌM; +O i? ;BÈB M¨v i`¨M ç–v +ªK
iS+ F?¦ +¦ i? M¦B `ä M?QM; €T çªQ p¢M p"i h`QM; i? ;BÈB M¨v- K†i i`ÌB- K†i i`,
?Q¨M K„X h`QM; +€B i? ;BÈB M¨v F?¬M; +¦ i B ?¼ F?¬M; +¦ ?Ä ?Q¢M- Hk HKi-
[mª- HQÆM; i?U+ ç m F?¬M; M;WM; i?m ?Q¢+?- F?¬M; +¦ +¬M i`MM; +¦ ?¢m- F?-

+ª ç m F?¬M; +¦ æ•v H¨ K°i +€B i? ;BÈB ?Q¨M K„ *€B M¨v aÊ H¨ T?ªB ç¢i iÈB h?
K½M +O h? ;BÈB +ªM? *?d +¦ ç¢i iÈB æ¢B pB M K½M KÈB +¦ i? M?Q i? X

*¬M; .QÆM; *?Q h¬M FB M i?S+ M?B m ?ÆM K°i +?9i M M M?"M ` M?[M; i?S M¨v
+O h?"T i`¼M; i?B M h? ;BÈB +ªM?X h`QM; EB K K¬M- *¬M; .QÆM; *?Q h¬M p®
M?'iX

@ h?"T i`¼M; i?B M h? ;BÈB +ªM?5

@ aQ i´ +O EB K K¬M M,K ç¦ bÊ `^M; +kM; +?d ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M¨v K¨ i?¬BX

@ hm pB +O GK+ L;mv M ç½ ç¢i iÈB KS+ bQ i´ EB K J¬M h?ÌB ç¢B ?QM; i?`M?
M; v i`QÈ+ K„i `²BX

@ EB K K¬M +?9M; i imv F?¬M; #^M; o,M KBM?- M?QM; +?„+ +?„M b) H¨ æ M?'
KBM?X

@ h?"i F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+5

o¬ b® M;QÌB ç M; #¨M #¢+X æ®B pÈB #¼M ?„M K¨ M¦B- +¦ i? ç¢i iÈB h?"T i`¼M; i
F€ F?¦ iBM `²BX æ•v +?QM? H¨ M; M; ?¨M; pÈB bQ i´ +O EB K K¬MX

hW i` M tm®M; /QÈB EB K K¬M ç m M¦B ç M i M +O GK+ L;mv MX hmv `^M; GK+ L
FBM? ?d +?Q EB K K¬M- M?QM; ?B M ;BÌ FBM? ?d M¨v +¨M; i? K b•m ?ÆMX

æ9M; H9+ M¨v- aQ S?B hB M #QÈ+ H M F?®B ç¢B HK+ M¨v +O EB K K¬MX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; KÎ ` iQ¨M #° h•M EB K i? ;BÈBX hQ¨M #° h•M FB K i?
aQ pÈB # M;¬B b Q +O EB K K¬M +ÁM HÈM ?ÆM F?¬M; #B i # Q M?B m M;?bM H
H–M ç +?Q M;QÌB +O EB K K¬M ?Q¢i ç°M; H¨ çOX GK+ L;mv M Km®M T?K+ ?QM
K°i #° T?"M i`QM; ç¦X aQ S?B hB M +MM; GQ M GQ M iB M p¨Q H9+ +U+ i?B m M;
M;QÌB K¨ GK+ L;mv M i`¼M; çB K #²B /QÐM;X +?Q M M ? B M;QÌB +€+ M¨M; KÈB
h•M EB K i? ;BÈBX aQ S?B hB M tm'i i?•M iW EB K K¬M- çQÆM; M?B M H¨ ç M ç
M +¢M? #¨M i€M- F?¬M; F?ÄB +QÌB M¦B,

@ GK+ L;mv M bQ ?mvM? ç•m T?ªB +?d +¦ h?"T h`¼M; i?B M h? ;BÈB +ªM?X

EB K >MM; M;?2 tQM; F?¬M; F?ÄB F?) ;B"i KbM?,

@ o"v i?b i?U+ HU+ H¨ ;b\ LY #QÈ+ o,M JBM? +ªM?\

>„M M;?2 çQÊ+ i`QM; F?~m F?Q +O aQ S?B hB M +¦ w GK+ L;mv M F?¬M; +?d +¦
o,M JBM? +ªM?- ç•v H¨ +ªM? ;BÈB i`QM; i`mv M i?mv i `²BX

*¬M; .QÆM; *?Q h¬M +kM; i?"i b•m i?Î /¨B K°i ?ÆB,

@ LY #QÈ+ o,M JBM? +ªM? E?¬M; +¦ F?ª M,M; 5

aQ S?B hB M H„+ ç–m,

@ E?¬M; T?ªB LY #QÈ+ o,M JBM? +ªM?X "Ä çB ? B +?[ç–m KÈB ç9M;5

@ s¦ ? B +?[ç–m\ s¦ MY #QÈ+ o"v H¨ o,M JBM? +ªM?X

EB K >MM; i`ÊM i`ÁM K„i ,

@ *€B ;b\ o,M JBM? +ªM?\

o,M JBM? +ªM? æ'v H¨ +ªM? ;BÈB M;?o +kM; F?¬M; /€K M;?oX

æ¦ H¨ ç°+ [mv M +O o,M KBM? i? HU+X

o¬ i?QÊM; ç¢B ;B€Q- +?Q ç M #•v ;BÌ +kM; +?Q iWM; +¦ o,M KBM? +ªM?X

L?QM; ?B M ;BÌ- H¢B tm'i ?B M o,M JBM? +ªM?X

o,M JBM? +ªM?- GK+ L;mv MX

L?[M; M;QÌB +O EB K K¬M M;?2 i?'v HÌB M¨v- F?¬M; F?ÄB M;•v M;˜M +ª M;QÌB `

*€B ;b ;¼B H¨ o,M JBM? +ªM?\

æ¦ +?QM? H¨ +?B M HU+ +?•M +?QM? +O o,M KBM? i? HU+X

L;QÌB +O EB K K¬M ç m H¨ M;QÌB b®M; Î h?B M i`B m- çQÆM; M?B M #B i `ä p
JBM? +ªM?X

o,M JBM? +ªM?- ç¦ H¨ HU+ HQÊM; pQÊi ` F?ÄB +U+ ?¢M +O i? ;BÈBX h`QM; i`r
o,M KBM? F?¬M; ?OvX E, M;mv M #,M; /B i K¨ o,M KBM? #'i /B iX o,M KBM? €T ç
i?Q€i + Q ?ÆM i'i +ªX o,M JBM? +ªM? pW ` - ç¦ +?QM? H¨ p¢M i?–M i`B m #€B- p
ç–m- p¢M v m tQM; i?–M- p¢M iB M [m} ;®BX

*¦ `'i M?B m i`mv M i?mv i p o,M JBM? +ªM?X J°i +€B o,M JBM? +ªM?- çWM; M¦
i?QÊM; ç¢B ;B€Q- +?Q /M M?'+ i v Km®M iB m /B i KQÌB +€B o¬ i?QÊM; ç¢B ;B¦
;BªMX EB K K¬M +?Q iWM; tm'i ?B M o,M JBM? +ªM?- +kM; +?Q iWM;- +¦ ?v p¼
p"i ç¢i iÈB o,M JBM? +ªM?X o"v K¨ #•v ;BÌ M;?2 M¦B EB K K¬M tm'i ?B M M;QÌB
H¨ GK+ L;mv M- M?[M; M;QÌB FB F?¬M; F?ÄB iû tdm G¨ ?¢M? T?9+ Km®M iû tdr
æ•v +?QM? H¨ o,M JBM? +ªM? 5 æ½ +¦ K°i +€B o,M JBM? +ªM? i¼ i`'M- p b m B
K¢M?\ o b m +?d +–M EB K K¬M F?¬M; M;WM; iB T iK+ i`Î M M K¢M? K)- +¦ H) *
i? i`Î i?¨M? K°i EB K +?B p,M KBM?X

EB K >MM; çQ€M GK+ L;mv M ç¢i iÈB "€i i`¼M; i?B M h? ;BÈB +ªM?X *¬M; .QÆM
H¨ h?"T i`¼M; i?B M h? ;BÈB +ªM?X

J¨ ?B M i¢B #¼M ?„M KÈB #B i çQÊ+- #¼M ?¼ +ÁM ?Q¨M iQ¨M ç€M? ;B€ i?'T GK+

GK+ L;mv M `ä `¨M; H¨ mv +?'M p¢M ;BÈB- # Q i`MK +?Q i?B M o,M JBM? +ªM?X

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- #¼M ?¼ ;–M M?Q F?¬M; i? M¨Q i?Î M´BX

E?B #¼M ?„M ;–M M?Q F?¬M; ?¬ ?'T M´B M[- K°i ;B¼M; M¦B p M; H M,

@ æ'v H¨ æ'v H¨ o,M JBM? T?¦ +?O "€i G,M;5

hB M; F m bÊ ?½B FB F?¬M; F?ÄB FBM? ç°M; iÈB iQ¨M #° K¼B M;QÌBX æ®B pÈB
JBM? ç9M; H¨ K°i +ÆM €+ K°M;X hW i` M tm®M; /QÈB +O EB K K¬M- ?–m ? i B +
K¬M +¦ i? b®M; b¦i /QÈB ç°+ i?O +O :BªM +?B o,M KBM? H¨ pb +¦ S?€T +´ o,M K
S?€T +´ p,M KBM? #ªQ p i?b M;QÌB +O EB K K¬M ç®B pÈB :BªM +?B o,M KBM? +
i?¬BX

:BªM +?B o,M KBM?- i?"i bU H¨ K°i i²M i¢B i`QM; i`mv M i?mv iX

*?d M;?o H¢B i?¬B +kM; ç€M; bÊ +U+ F€X

J¨ # ç¢B +U ç–m +O :BªM +?B o,M JBM?- F?¬M; F M¨Q F?¬M; H¨K +?Q M;QÌB F

G¨ F i?QÌM; tmv M tm'i ?B M M?'i i`QM; b® # ç¢B +U ç–m- o,M JBM? T?¦ +?O "€
FB K K¬MX *?d +–M M?bM i?'v "€i G,M; o,M KBM? H¨ EB K K¬M iW i` M tm®M; /QÈ
`^M; i`QM; # +€B o,M KBM? T?¦ +?O K¨ EB K K¬M bÊ M?'i i?b M?'i ç`M? +¦ o,M J
J¨ ?B M ;BÌ- M;?2 ç M i M o,M JBM? T?¦ +?O "€i G,M;- M;QÌB +O EB K K¬M iW i
F?ÄB #B M b„+X

@ o,M JBM? T?¦ +?O "€i G,M; Î +?¶ M¨Q\

hQ¨M #° EB K K¬M #` FBM? ç°M;X

@ æ•v H¨ h•M FB K i? ;BÈB +O GK+ L;mv M- o,M JBM? T?¦ +?O "€i G,M; Î +?¶ M¨
b Q\

@ o,M JBM? +ªM? H•m M,K `'i ?mM; i¨MX

L;QÌB +O EB K K¬M #B i H¨ i B ?¼ H•K ç–m- K°i ç€K FBM? ç°M; F?¬M; M;WM;X
H¢B M¦B,

@ E?¬M; ç9M;5 o,M JBM? T?¦ +?O "€i G,M; +? i `²B L^K Î FB +?QM? H¨ /B i? X

@ *€B ;b\ o,M JBM? T?¦ +?O "€i G,M; ç½ +? i\

dedX *?QÆM; Rj9j Y Rj99, hB m J M? o"M h?m"i

G¨ K°i i`QM; # +€B o,M KBM? T?¦ +?O EB K K¬M bÊ M?'i ?„M F?¬M; M;Ì ç½ +? i `
iK i"T H¢B çB iÈB [m M b€iX a m K°i ?²B M?bM H¢B M?bM- T?€i ?B M o,M JBM? T?
`²B- K°i +?9i F?ª M,M; b®M; H¢B +kM; F?¬M; +¦X L?QM; K¨ F?Q i? +U+ F€ +QÌM;
+kM; F?B M +?Q M;QÌB F?€+ T?ªB bÊ ?½BX GQ¢B F?Q iS+ b m F?B +? i M¨v +¦ i
i`¼M; i?B M h? ;BÈB +ªM? +kM; T?ªB F?¬M; M;WM; HMB p b mX *?QM? t€+ K¨
i?B M h? ;BÈB +ªM?- +?Q /M +?ûK HB M iK+ +kM; F?¬M; H¨K i´M i?QÆM; çQÊ+
æ9M; H¨ FûK t M?Q p"v5

@ æÊB K°i +?9i5 æ¦ H¨ +€B ;b\

@ *ÁM +¦ K°i o,M KBM? /B i? EB H¨ B\ E?Q iS+ i` M i?•M ?„M `'i +´ [m€B- ;B®
çQÊ+ >Q M; F?Q iS+ +O +?9M; i \ G¨ >Q M; *´ o,M JBM? T?¦ +?O b Q\

@ >Q M; *´ o,M JBM? T?¦ +?O +kM; ç½ +? i\

@ æÊB K°i +?9i *ÁM +¦ K°i +€B- i`¨M ç–v F?Q iS+ HU+ HQÊM; +kM; +QÆM; K½M

L;QÌB K¢M? M?'i +O EB K K¬M H¨ EB K .B i H½Q i´ +kM; +?d H¨ L;k i`¼M; i?B M
+?Q M M- FB M i?S+ +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; `'i `°M; `½BX L?"M ` o,M JBM? T?¦ -
T?¦ +?O EB K K¬M F?„+ b•m M?'i K'v H–M ?„M F?¦ +Y- K'v H–M Km®M /B i EB K K
KBM? T?¦ +?O +kM; p®M F?¬M; #B i- +?d /Q T?€T HU+ #` F?„+ +? M M çQ€M ` H¨
+ÁM +K i? H¨ B i?b F?¬M; çQ€M ` çQÊ+X *ÁM K°i o,M JBM? S?¦ *?O M^K Î ç¦- +,
çQÊ+X L m +¦ i? çQ€M çQÊ+ i?b ç½ F?¬M; T?ªB H¨ o¬ i?QÊM; ç¢B ;B€Q `²BX E
;B€Q +kM; F?¬M; FûK- M?QM; +kM; +?ŠM; [m€ + Q çQÊ+X

@ h¢B b Q Î ç•v H¢B +¦ i? +¦ # #° o,M KBM? /B i? \ æ•v +?QM? H¨ # /B i? +O o,

@ GK+ L;mv M +¦ F€ M;° ;b- M?"M çQÊ+ # i¬M o,M KBM? T?¦ +?O ? v b Q\

@ *?ŠM; H) GK+ L;mv M +¦ çQÊ+ M?B m o,M KBM? T?¦ +?O- +m®B +MM; /MM; T?Q
/B i? ç i,M; H M iÈB o,M JBM? +ªM? ? v b Q\

*¬M; .QÆM; *?Q h¬M M¦B ` X >„M +kM; H¨ M;šm M?B M M;?2 M;QÌB F?€+ M?„+
M;QÌB /MM; T?QÆM; T?€T /mM; ?ÊT o,M KBM? /B i? ç i,M; H M iÈB o,M JBM? +ª
H¨ bY /KM; #B M T?€T M¨vX *¬M; .QÆM; *?Q h¬M +¦ i? M;šm M?B M M;?2 M;QÌB
H¨ #B i M?B m ?B m `°M; `²BX

*¬M; .QÆM; *?Q h¬M- EB K >MM;- EB K hB K ç€K M;QÌB M?bM p T?Q aQ S?B h
aQ S?B hB M +¦ i? #B i çQÊ+ ç€T €MX aQ S?B hB M F?) +QÌB M¦B,

@ " M;QÌB FB i?2Q i?S iU H¨ o,M JBM? T?¦ +?O "€i G,M;- >Q M; *´ o,M JBM? T?¦
pÈB GU+ +?B o,M JBM? o,M JBM? T?¦ +?O GU+ h?€M?X

J¶B K°i +€B i M aQ S?B hB M #€Q ` - ç€K M;QÌB *¬M; .QÆM; *?Q h¬M H¢B ;B"i ;B
M¨Q +kM; F?Q i? M;"T i`ÌBX

aQ S?B hB M M¦B `'i M? M?¨M;,

@ J¨ GK+ L;mv M bQ ?mvM? +kM; F?¬M; T?ªB ç¢i çQÊ+ F€ M;° ;bX E?¬M; F H¨ o,
? v H¨ o,M JBM? T?¦ +?O >Q M; PM;- ? v H¨ o,M JBM? T?¦ +?O GU+ h?€M? FB ç m
GK+ L;mv M bQ ?mvM? +?ûK ;B i ç'vX

" M i`QM; i? ;BÈB i•M FB K- H¨ K°i i? M? •K H¢M? H)QX L;QÌB +O FB K K¬M `'i
GK+ L;mv MX

J¨ H9+ pW M?"M çQÊ+ iBM iS+ +O GK+ L;mv M- H¢B H¨ K°i çB m F?B M HÁM; M

G–M i?S M?'i- +?Q `^M; GK+ L;mv M ç¢i çQÊ+ i? ;BÈB +ªM? #€i i`¼M;X æB m M¨
FB K K¬M- pQÊi t EB K /B i H½Q i´X

G–M i?S ? B- +?Q `^M; GK+ L;mv M ç¢i çQÊ+ i? ;BÈB +ªM? i?"T i`¼M; i?B M- ç•v
HU+ +O FB K K¬M bÆ i´X

G–M i?S # - +?Q `^M; GK+ L;mv M ç½ ç¢i çQÊ+ #€M #° p,M KBM? +ªM?- H9+ 'v i?
iQÎM; iQÊM; M´BX

L?QM; b m ç¦ KÈB T?€i ?B M- ç•v +?d H¨ H¨M b¦M; M?Ä K¨ i?¬BX

a m ç¦ KÈB H¨ b¦M; +¨M; HÈMX

GK+ L;mv M `ä `¨M; ç½ ç¢i iÈB p,M KBM? +ªM?- H¨ p,M KBM? +ªM? €T çªQ p¢M p"

*ÁM F?¬M; çÊB K¼B M;QÌB +?m~M #` iQ iQÎM;- b Q ç¦ +¨M; F?Q i`QÆM;- GK+ L
M?•M p"i +O p,M KBM? +ªM?- "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O- >Q M; PM; p,M KBM?
p,M KBM? T?¦ +?OX J°i H–M ;B i +? i # p` p,M KBM? T?¦ +?O `ÆB iW i`ÌB tm®M
ç9M; H¨ M;?`+? i?B M #'i #¢BX

h`QM; i•M FB K i? ;BÈB- i•K ibM? K¼B M;QÌB ç m `'i F?¦ /B M iªX

*ÁM # M M;Q¨B i•M FB K i? ;BÈB- h?€B aY E?¬M; +kM; ?ÄB,

@ GK+ L;mv M- i?U+ HU+ ?B M M v +O +QM i? M¨Q\ h? ;BÈB +ªM? #€i i`¼M;\ i

@ o,M KBM? +ªM?X

GK+ L;mv M ?ÌB ?Êi i`ª HÌBX

*ÁM ? B M;QÌB EB K .B i H½Q i´ p¨ h?€B aY E?¬M; bmwi +?9i M[M;½ i` M K†i ç'i
;BÈB +ªM?- p T?QÆM; /B M T?B ?¨M?- çQÆM; M?B M F?¬M; i? FûK iÈB KS+ /
#¼M ?¼ [m€ FQ+? ç°M;- `'i H•m b m EB K .B i H½Q i´ p¨ h?€B aY E?¬M; KÈB [m v
ç¢i iÈB p,M KBM? +ªM?- +?ŠM; i`€+? H9+ ?„M çSM; pÈB FB K F?´ p,M KBM? T?¦ +
çm®B +?9i M¨QX

>mM; i¨MX

*ÁM iÈB H9+ M¨v- pB + M¨v +m®B +MM; +kM; +?QM? i?S+ F i i?9+ `²BX æ€K M;
i`QM; i•M FB K i? ;BÈB `²BX ob H¨ bQ T?¦- +?Q M M [mv M ?¢M +U+ + Q +O h?€
pÈB aQ S?B hB MX

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O KdK +QÌB- M? M?¨M; F?Q€i i v +?†M H¢B,

@ GK+ L;mv M- t2K` i T?ªB +€Q iW `²B- ç9M; `²B- ç½ ?¢ [mv i i•K +?Q \ L m +–
M;QÆB i?b i?¬M; #€Q pÈB i K°i iB M;- i `'i pmB HÁM;X

ok u M p,M KBM? T?¦ +?O KdK +QÌB- p2 p½M,

@ L;QÆB Km®M F? B KÎ ?"m +mM;- M¦B F?¬M; +?WM; M;QÌB i +kM; ibM? M;mv M

ok u M p,M KBM? T?¦ +?9 +¦ /mM; M? M Ko KB m- ?¨M; H¬M; K¨v H€ HB m- ç¬B K
p2Q i`¨M ç–v bS+ b®M;- H¨M +´ i`„M; MäM- K†+ €Q M;„M ?Î `®M- T?Q /QÈB +kM;
pB + ibM? M;mv M H¨K ?"m +mM; +kM; `'i K ?²MX

E€ i?"i oä u M p,M KBM? T?¦ +?O ç9M; H¨ +¦ +?9i w Km®MX hB K HU+ K¨ GK+ L;mv
bÊ- KÈB M?"T p,M KBM? +ªM? K¨ +¦ i? +?ûK HB M # M?•M p"i p,M KBM? +ªM?X aU
i?U+ FBM? i?B M ç°M; ç` X >ÆM M[ ?B M i¢B GK+ L;mv M i` M?Q p"v- iB K HU-
+Æ #ªM +¦ i? H M H¨K p,M KBM? +?B +?OX *?Q M M GK+ M;mv M Km®M F? B KÎ
T?¦ +?O +kM; ibM? M;mv M ;B9T çÐX

E?¬M; +¦ +€+? M¨Q- ç T i` B- i` im´B- +¦ iB K HU+- iQM? +€+? H¢B i®i- p,M KB
h`mM; QÆM; i?B M i`B m i´M; +°M; +kM; +?d K'v i`,K p,M KBM? +ªM? K¨ i?¬BX J
+€+ K†i ç m i?Q+? ?ÊT- çB m ç¦ / H„K b Q\

GK+ L;mv M H m K² ?¬B- F? B KÎ ?"m +mM;- M¦B çM ;b p"v- +?QM? KbM? +ÁM +?

@ •M ibM? ok u M iB M #®B +Sm ;B9T- b) F?„+ +®i ;?B i•K- b m M¨v M m +¦ pB +
i`€B pÈB +?QM? M;?o ç¢Q M;?o - GU+ L;mv M imv i ç®B b) ? i KbM? ;B9T çÐX

*ÁM ok u M p,M KBM? T?¦ +?O M? M?¨M; +?¨ +?•M- K„i M?bM GK+ L;mv M- ?'i H¨

*?m h? M? >mv M çSM; +?„T i v- F?) KdK +QÌBX

GK+ L;mv M p¨ *?m h? M? >mv M H¢B F?¬M; H"T iS+ B çB çQÌM; M'v M; v- i¢K i?
i?m"i +O FB K F?´ p,M KBM? T?¦ +?O F?B ç¦ +ÁM F?€ M?B m +?¶ ç°+ ç€QX J¨ ?-
imv F?2M M;ÊB FB K i?m"i +O GK+ L;mv M i?¨M? bQ `²B- M?QM; pšM i`mv M iWI
+O KbM? +?Q GK+ L;mv MX EB K i?m"i +O *?m h? M? >mv M i M H¨ EB K E?´ +?

*?m h? M? >mv M bŒM b¨M; /¢v- çQÆM; M?B M GK+ L;mv M +kM; ?¼+X

*QM çQÌM; K¨ ?B M M v GK+ L;mv M çB H¨ ?'T i?m Qm çB K +O çO +€+ HQ¢B FB

EB K E?´ +?B ç¢Q M¨v- +kM; +¦ F?€ M?B m +?¶ ?mv M #QX

h`QM; EB K E?´ +?B ç¢Q +¦ p¨B T?–M p` ç„M;X J¨ M m M?"T p` ç„M; M¨v pÈB imv
M?'i FB K +O KbM? +kM; +¦ i? +¦ i,M; +QÌM; b•m b„+- ç•v t2K M?Q H¨ HÊB Q+? H

h?S ? B H¨ i? K çQÊ+ p¨B imv i +?B m- +MM; HQ¢B pÈB +€+ imv i +?B m M?Q õi
?¨M i?B M #B KBM? M?•M ?[m H X o T?–M imv i +?B m- çQÆM; M?B M b) F?¬M;

h?S # [m M i`¼M; M?'iX

@ hB m K M? p"M i?m"iX

GK+ L;mv M F?) ;B"i KbM?X

@ æ9M;- iB m K M? p"M i?m"iX

*?m h? M? >mv M ;"i ç–mX

G9+ Î æ´ hB M çªQ- KbM? +kM; iWM; iB T t9+ pÈB +€B ;¼B H¨ iB m K M? p"M i?m"
T?•M i?•M M;? M? +?B M pÈB `'i M?B m +€B ;¼B H¨ #B M +?OM; +O iB m K M? p'
FBM? ;b ç¦ +O :BªM o•M a–m- F?B ç¦ +?Q +?Q `^M; H¨ #B M +?OM; +O +€B ;¼B H
F?¬M; +¦ ;b ç†+ #B i ?ÆM M;QÌB- +?ŠM; [m +?d H¨ M?Q p"vX

æQ€M +?WM; M?[M; M;QÌB M¨v M;?B M +Sm iB m K M? p"M i?m"i- +kM; H¨ Km®I
p"M i?B i i„+X L?QM; +,M #ªM F?¬M; i? M;° çQÊ+ ç¢B K M? p"M i?B i i„+X

æ®B pÈB iB m K M? p"M i?m"i- GK+ L;mv M +kM; +ªK i?'v F?¬M; K¢M? H„K- +?Q
M;?B p'M +O KbM? ` X

@ "ÎB pb #¼M +?9M; M„K ;B[- +,M #ªM F?¬M; T?ªB H¨ iB m K M? p"M i?m"i +?•M
i?¬BX hB m K M? p"M i?m"i +?•M +?QM? K¢M? ?ÆM iB m K M? p"M i?m"i K¨ +?9M
;B[+?QM? H¨ iB m K M? p"M i?m"iX

*?m h? M? >mv M M¦B,

@ h +ª çÌB i M;° +?B Fb- K M? p"M +?B F€- F?¦ +¦ M;QÌB b€M? pÈBX *?Q M M +kM
#€+? i? - KÈB M„K ;B[çQÊ+ iB m K M? p"M i?m"i M?Q K°i +Æ /mv MX

*?m h? M? >mv M M¦B,

@ hB m K M? p"M i?m"i +?•M +?QM?- +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+ MY +€B i?B i i„+ ?Q¨

LY +€B- çWM; +QB i?QÌM; MY +€BX

h?ÌB çB K ç¢i çQÊ+ +?QM i?B i i„+- ç m çSM; i` M çdM? + Q M?'i +O i? ;BÈB M¨
M?Q p"v +ÁM ;BÄB iÈB KS+ M¨QX

GK+ L;mv M ?B M i¢B ç½ ç¢i iÈB i€K +€B `QÐB i?B i i„+- çQÆM; M?B M ?B m çQ
L m i?"i H¨ M?Q p"v- #ªM i?•M KbM? i`QÈ+ FB ç9M; H¨ ç½ t2K i?QÌM; iB m K M?

*?m h? M? >mv M H¢B M¦B,

@ æQÆM; M?B M- i ?B M M v +kM; F?¬M; Hmv M H¢B iB m K M? p"M i?m"i- +?d
K M? p"M i?m"iX æÊB ç M F?B +¦ +Æ /mv M M?'i ç`M?- HB M M„K ;B[iB m K M? p

GK+ L;mv M +kM; çQÊ+ *?m h? M? >mv M F?„+ b•m ?¢i ;B®M; +O iB m K M? p"M
i vX

E?B *?m h? M? >mv M /¢v tQM; M?[M; çB m M M /¢v- GK+ L;mv M ç M; +?m~M #`
i`B m- *?m h? M? >mv M M?"M çQÊ+ K°i iBM iS+X a m F?B M?"M çQÊ+ iBM- b„+

@ GK+ L;mv M- +¦ K°i pB + T?ªB i?¬M; #€Q +?Q +QM- #•v ;BÌ ibM? i? +O hB m
ç M; +¦ +?9i F?¬M; ´MX

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB F?) ;B"i KbM?- hB m h? M?- i?B m M[i? M? v i? M? H ç
KbM?X

E?¬M; F?ÄB M?È iÈB i?•M T?K iB M FB K- i?B m M[i? M? v /mM; K¢Q i? M? i9- F

L¨M; +?ŠM; T?ªB çB H¨K i?'i M[+O S?QÊM; *´ p,M KBM? b Q\ L;?2 M¦B S?QÊM;
S?QÊM; *´ p,M KBM? +?B +?O- ç` p` +O i?'i M[H¨ i®B + QX hbM? i? +O M¨M; -

*?m h? M? >mv M M¦B,

@ h +¦ +?9i [m M ? Î S?QÊM; *´ p,M KBM?X

æ•v +kM; H¨ K°i bU iQ+? +O *?m h? M? >mv M M,K ç¦X h`QM; b® i?'i M[+¦ K°i M
>mv M- M?QM; *?m h? M? >mv M- H¢B i?Q+? K°i M;QÌB ç½ +? i `²B- K°i HÁM; K°i
i?'i M[FB pšM Hm¬M F?¬M; i?¨M? +¬M;- M?QM; H¢B K°i KU+ +?Ì çÊB *?m h? M?
iW #ÄX

@ h?ÌB ç¢B M¨v- tªv ` M?[M; +?mv M Fb H¢- iQ +€+? K°i i? M? M[#bM? i?QÌM;-
K°i M;QÌBX Ed M;mv M M¨v tm'i ?B M K°i hB m h? M? ç½ H¨ çQÊ+ `²B- F i [mª H
M;QÌB M[X G¨ M[iY h? M? GB M +O JB m +?B p,M KBM?X L m +MM; H9+ +¦ ? B
?B M M v +O S?QÊM; +´ p,M KBM?- HB M +¦ bU +¢M? i` M? ;B[? B M;QÌBX *?d
GB M M¨v tm'i i?•M iW JB m *?B p,M KBM?- +¦ #®B +ªM? p¨ +?¶ /U `'i p[M;X *ÁM
Fb +?¶ /U M¨Q- +?Q M M çQÆM; M?B M iB m h? M? #` `ÆB p¨Q i? v mX hbM? ?
ç€M; HQ- ibM? +ªM? M;mv ?B KX

GK+ L;mv M M;?2 tQM;- i`QM; HÁM; ç½ ?¢ [mv i i•K- iU KbM? T?ªB çB +Sm iB m h
M?Q ç½ iWM; +Sm KbM? MY H–MX G–M ç¦ >Q M; *´ p,M KBM? iÈB ç`M? ;B i KbM
h? M?- S?QÊM; *´ p,M KBM? KÈB tm'i ?B M ;B9T KbM?X J¨ H–M ç¦ bU ;B9T çÐ ç®
çQ+? i?•M KbM? T?ªB çB +SmX >m®M; +?B KbM? p¨ iB m h? M? +kM; t2K M?Q #
K°i M;mv M M?•M b•m t - GK+ L;mv M ?B M i¢B ç½ H¨ +'T p,M KBM? T?¦ +?O `²B-
+ÁM H¨ M?•M p"i i–K i?QÌM;- ç½ +¦ i? çQÊ+ +QB H¨ +?¶ /U +O M;QÌB F?€+ `²B
i?U+ +kM; +¦ iQ +€+? M¨vX h`QM; #'i i`B #'i ;B€+- #ªM i?•M GK+ L;mv M ç½ HÈM i
i?ŠM; ;B[ç'i i`ÌBX

@ >ÆM M[H9+ M¨v- +QM F?¬M; çB F?¬M; çQÊ+X

*?m h? M? >mv M M¦B,

@ o K†i ç¢B +K+ pB + M¨v `'i [m M i`¼M;X

L;?2 i?'v *?m h? M? >mv M M¦B M?[M; çB m M¨v pÈB ;B¼M; çB m `'i M;?B K i9+-

@ ob b Q\

æ M H9+ M¨v- ok +?B iY ç½ i ` +Ym +QÌM; i`QM; i?”T +QÌM; pk ç¢QX æ°+ M?’i ç
[mv i- bÆM ?ªB [mv M FBM?- çª b€i +¬M T?€T- T?QÆM; i?B M FQ+?b T?€T- +U+
p¨ i`ªK i?B M +?QÎM; T?€TX h´M; +°M; +?QM +€B- /MM; +MM; H9+X L;QÌB #bM
L?QM; i?”T +QÌM; pk ç¢Q +O ok +´ p,M KBM? H¢B F€ H¢ M?Q p”v- ç²M; i?ÌB +¬M;
M?Ä +?9i M¨Q- +kM; F?¬M; i? T?•M i€M- M;QÊ+ H¢B +?QM HQ¢B ok ?¼+ ?bM? i
+QÌM; pk ç¢Q +O ok +?B iY pW tm’i- H”T iS+ +€+ HQ¢B +?B m i?S+- F?¦ T?•M i
HšM M? m- +¦ i? M¦B `’i ?Q¨M K„X

*¬M; FQ+? M?Q p”v- S?€T +?B iY +kM; F?¬M; F?ÄB F?2M M;ÊB K°i iB M;X

hB m h? M? H9+ M¨v +kM; KB M +QÐM; t2K ?B m p¨B çQÌM; +Æ #ªM- +kM; F?¬M;

GK+ L;mv M +–K +?ûM `QÊm i`QM; i v KB M #bM? Hm”MX GQ¢B `QÊm M¨v m®M;
+•M `QÊm- M;¨M ç° i`QM; +?ûM `QÊm ç®i `’i K½M? HB iX

*Ym +QÌM; pk ç¢Q # M i`QM; i?”T +QÌM; pk ç¢Q +O ok +?B iY i´M; ?ÊT i?¨M? K°i
i”T i`mM; Qm çB K +O +?QM HQ¢B pk ?¼+ H¢BX G9+ ok +?B iY i’M +¬M;- M;¦M
ç°M;- M;,M +ªM bU +¬M; FQ+? +O ok +?B iYX L;¦M i v ;½ +U+ F€ +SM; `„M- +?†M
i v ok +?B iYX

J°i +?B m

> B +?B m

" +?B m

h`QM; M?€v K„i çÐ çQÊ+ # +?B mX ok +?B iY +kM; F?¬M; F?ÄB +m®M; H MX æ
KbM? i’M +¬M; HB MiB T # +?B m- JB m i`QÌM; bBM? `ä `¨M; +¦ i? /MM; M;¦M i v
æ’m T?€T M?Q p”v F?¬M; çQÊ+X ok +?B iY +kM; H¨ M?•M p”i ;†T €T +? i?b +¨M;
ç½ M;?o ç M +?mv M H¨K i? M¨Q +¬M; T?€ T?ÁM; imv M +O JB m i`QÌM; bBM?X

"®M +?B m

L,K +?B m `²BX

*ÁM +?Q +¬M; T?€ çQÊ+ T?ÁM; imv M +O JB m i`QÌM; bBM?X G9+ M¨v ok +?B i
i?S+ +O JB m i`QÌM; bQM? +¦ K°i bÆ ?Î- HB M Km®M #B M +?B m i’M +¬M;X

h?•M ?bM? JB m i`QÌM; bBM? ç°i M?B M /WM; H¢B,

@ - ok +?B iY i`QM; F?Q p”M i?’i iY +?d +¦ i?U+ HU+ M?Q p”v i?¬B b Q- p”v i?b i?’
+O i +¦ i? T?€ çQÊ+X

JB m ç Q i`QM; i v JB m i`QÌM; bBM? ç°i M?B M i H M- +?ûK i?ŠM; p¨Q çB K bÆ
+?B iYX G9+ #„i ç–m JB m i`QÌM; bBM? ç½ i`€M? M,K +?B m- M?QÌM; ok +?B iY i
+?d ?ÌB ?Êi çÐX J¨ M,K +?B m +O ok +?B iY F?¬M; ç„+ i?O- i’i M?B M b) M;?o H¨
i`QÌM; bBM?X ok +?B iY M;?o p”v- HB M Km®M ibK bÆ ?Î +O JB m i`QÌM; bBM?X
H° K°i bÆ ?Î +?Q ok +?B iY i’M +¬M;- i` M i?U+ i H¨ /K +?Q ok +?B iY tm’i ?B M b

J¨ bÆ ?Î +O ok +?B iY [mª M?B M tm’i ?B MX

æ²M; i?ÌB- JB m i`QÌM; bBM? ç½ bÈK M;,M +?†M +?B m i?S+ +O ok +?B iY- /U p
iY #` M°B i?QÆM;X

JB m ç Q pW #´ ` - ç Q M¨v #B M ?¦ i?B M ç` p¬ +MM;- H¢B iU ?² M?Q K°i ç Q ç
ç` X .MM; ç¢B HU+ p¬ +MM; i`QM; M?€v K„i ç€M? # v ok +?B iYX *Ym +QÌM; pk ç
ç®B M?Q p”v #` M;?B M M€i p¬ imM;X

:½ ç½ /MM; +?9i i•K bS+ +?Q i`”M +?B M M¨vX E?B M H9+ M¨v K°i ç Q ç€M? #¢B
K°i #¦M; K i`QM; i•K ?²M ok +?B iYX

*ÁM i’i +ª K¼B M;QÌB # M +¢M? F?¬M; F?ÄB M;¢+ M?B MX JB m i`QÌM; bBM? H¢
+?B iY- +U+ F€ +QÌM; ç¢QX L; v S?€T +?B iY +kM; F?¬M; M;Ì +Æ bU H¢B M?Q p’

M,K ç¦ +kM; imv i ç®B F?¬M; H¨K çQÊ+ pB + M¨vX *ÁM h?B M #ªM; ç M?'i ?B M
+kM; F?¬M; H¨K çQÊ+X

ddyX *?QÆM; Rj9N Y Rj8y, JB m h`QÌM; aBM?

a m F?B JB m i`QÌM; bBM? /MM; K°i ç Q ç€M? #¢B ok +?B iY- M M #QÈ+ i`¨M M;"
L;mv M,

@ GK+ L;mv M- ç M T?B M M;QÆBX

:½ Mªv bBM? b€i i•K ç®B pÈB GK+ L;mv MX :B i GK+ L;mv M- oB i M[hB m h? M?
;B¨M? pÈB JB m M[h? M? GB MX ok +?B iY F?¬M; t2M p¨Q +?mv M M¨v çQÊ+- M
*?Q M M JB m i`QÌM; bBM? +¨M; Km®M ;B i GK+ L;mv MX :½ ç€M? #¢B ok +?B iY
€T HU+ ç®B pÈB GK+ L;mv MX

JB m i`QÌM; bBM? H¨ M;QÌB iQ +€+? F?€ H•m çÌBX L;QÌB M?Q p"v K¨ ç'm- +¦ `'i M

ok +?B iY M¬M K°i #½B K€mX

J¨ +?ŠM; #B i H9+ M¨Q- # M M;Q¨B i9v iYm çB K- tm'i ?B M K°i M[M?•MX L[M?•
#B- m Q€MX *ª M;QÌB ç m #` # Q p•v #ÎB bU b–m #B m €K M¨vX L;QÌB M?Q ç M; i
bQÆM;- +?d +¦ i? M?bM i?'v #¦M; M;QÌB KÆ ?²X

hB m h? M? p¨ h? M? GB M ç m #` M;QÌB M¨v i?m ?9iX E?¬M; +?9 w iÈB # M FB -
M?"M ` p` M[i`Y i`QM; K•v- i`QM; KQ - i`QM; bQÆM; M¨v- ;¼B H¨ oK pk +¬M; +?
i`QM; b® i?'i M[X oK pk +¬M; +?9 F?¬M; #B i iW H9+ M¨Q ?¢ tm®M;- imv M?B M
+?mv M M¨v- M¨M; +?d t2K M€Q M?B i i?¬BX

h? M? M[X

GK+ L;mv M F?Q T?€+? p¬ bQM;- M?QM; ?„M H¨ p,M KBM? +ªM?- +kM; [mª i?U+
p"vX

JB m i`QÌM; bBM? pmM; H M KB m ç Q +O M?i X

JB m +?B p,M KBM?- +¦ # i?S M´B / M?X

JB m M[- KB m ç Q- p¨ KB m +´X

h`QM; b® KB m ç Q- i?b M´B iB M; M?'i H¨ KB m ç Q i~m çB M ç Q T?€TX

"° KB m ç Q i~m çB M ç Q T?€T M¨v- #„i ç–m iW ç Q T?€T i` M F?¬M; i¢Q ` ?bM?
` #B M ?¦ p¬ +MM;X L?QM; K¬i F?B Hmv M ç M ç¢B i?¨M?- pšM H¨ +?ûK ` K°i
*ÁM JB m i`QÌM; bBM? F?¬M; +ÁM M;?B M;Ì ;b M[ç½ Hmv M iÈB +U+ ?¢M #° KB
J°i #° ç Q T?€T #B M ?¦ i` M F?¬M;- ?¦ i?¨M? ?bM? +?[çB MX

J°i +?B m KB m i~m çB M ç Q T?€T `'i ? vX

*?[çB M i´M; +°M; +¦ i? +?B i?¨M? b€m Mûi M; M;X J¨ b€m Mûi M; M; ;B Q M?
iWM; ç¢Q b€i M?•M +?B T?€T ªQ /B m +U+ F€X

L m M?Q M¦B H9+ ç®B T?¦ pÈB ok +?B iY- JB m i`QÌM; bBM? +?d H¨ iMv w tm'i ç Q
bBM? H¢B i? ?B M ` iQ¨M #° #ªM HoM? i?U+ bU- ç ç®B T?¦ pÈB GK+ L;mv MX h`
L;mv MX L?QM; ?B M i¢B GK+ L;mv M ç½ ç¢i iÈB p,M KBM? +ªM?- ;½ b Q /€K t2K
` i v ç½ H¨ imv i ?¼+ K¢M? M?'iX

ok +?B iY M?bM K°i +?B m JB m i~m çB M ç Q T?€T M¨v- M?bM ?bM? ç Q i` M +?
KbM? i?m F?¬M; Q MX G¨ JB m i`QÌM; bBM? F?¬M; ç KbM? H° ` bÆ ?Î- i?U+ b
+kM; b) i?m M; v- #ªM i?•M ç9M; H¨ +€+? JB m i`QÌM; bBM? K°i F?QªM; +€+? `'i

JB m i`QÌM; bBM? +kM; iU ?S - ;½ iU iBM #° JB m ç Q i~m çB M ç Q T?€T M¨v +
+?ûK ` +?[ çB M Q B ?MM; i` M F?¬M;- +kM; H¨ iQÆM; ç®B K¢M? `²B- b) F?¬M;

p,M KBM? +ªM?X L?bM #° /¢M; +O GK+ L;mv M- M?B m M?'i +?d H¨ i•M #BM? +O
F?¬M; ç€M; bÊ M?Q K°i p,M KBM? +ªM? #bM? i?QÌM;X

æ®B /B M pÈB K°i ç Q +?[çB M +O JB m i`QÌM; bBM?X

GK+ L;mv M +,M #ªM F?¬M; `9i FB K- +kM; F?¬M; +–M i?B i T?ªB `9i FB KX

J¨ +?d F?) pQÆM i v- i?Á K°i M;¦M i v +€B ` X

æ•v H¨ K°i M;¦M i v i`QM; bm®i M?Q M;¼+- i` M M;¦M i v- iU ?² iªM ` €M? b€M; +

J°i M;¦M i v i?Á ` - i'M +¬M; K†i i` M +O æB M ?bM? ç QX

•K

J–K i`QÌM; bBM? +ª M;QÌB M?Q #` çB M ;B"i F?¬M; M;WM; HMB p b m- b„+ K†i ç

æ•v +?QM? H¨ bU +QÌM; ç¢B +O p,M KBM? +ªM? b Q\

GK+ L;mv M +?d /MM; K°i M;¦M i v- i'M +¬M; K†i i` M JB m ç Q +O JB m i`QÌM; b
i`QÌM; bBM? HMB p T?Q b m M?Q +?¢K T?ªB çB MX J°i i`QÎM; K¢M? M?'i +O JB
#ˆM; HU+ K°i M;¦M i v +O GK+ L;mv MX GK+ L;mv M M?bM p T?Q JB m i`QÌM;
çB m FB m +¦ i? / /¨M; #¦T +? i JB m i`QÌM; bBM?- çSM; Î MÆB + Q Î T?Q t M¦B

@ E?¬M; +–M pMM; pšv- M;QÆB +¦ ;B½v /K M?Q M¨Q +kM; +?d +¦ K°i +?[+? i- +?

JB m i`QÌM; bBM? M¦Bc

@ æ•v H¨ M;QÆB #S+ i X

JB m i`QÌM; bBM? F?¬M; +?`m çQÊ+ M?'i +€B ;B¼M; çB m FB m M¨v +O GK+ L;m
M?QM; H¢B Hm¬M F?¬M; i'M +¬M; H M p,M KBM? +ªM?X *¦ M?[M; ?"m #®B +O ¬
p,M KBM? +ªM?X «M; i +?d +?Q `ˆM;- ç•v H¨ M¶B M?K+ +ª çÌB KbM?- €M? K„i +O
i'M +¬M; ¬M; i X

@ h?–M #Q +?B M?½MX sm'i ?B M çBX

JB m i`QÌM; bBM? [m€i K°i iB M;- i` M çdM? ç–m ;½ H¢B tm'i ?B M K°i M?½M +–m

G9+ M?½M +–m i?–M #Q FB tm'i ?B M- i'i +ª K¼B M;QÌB Î ç¦ i`W GK+ L;mv M- ç
i?OM; ç M +MM;X *ÁM GK+ L;mv M +kM; +ªK M?"M çQÊ+ `'i M?B m bU iQ+? +O
i?'m +ªX æ•v H¨ K°i +ªK ;B€+ F?€ F?¦ +?`mX æ•v `9i +K+ H¨ M?½M +–m ;b\ GK+ L
+´ [m€BX

JB m i`QÌM; bBM? +QÌB [m€B /` iWM; ?²BX

*ÁM ok +?B iY [m€i K°i iB M;,

@ æ¦ H¨ i?–M #Q +?B M?½M +O L?½M +?B p,M KBM?- JB m i`QÌM; bBM? i?¨M? +

L?½M +?B p,M KBM?\ æ•v H¨ +€B ;b\

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB F?) ;B"i KbM?- #ªM i?•M +?Q iWM; M;?2 M¦B +¦ p,M KB

*ÁM ok +?B iY ?ûi H M,

@ L?½M +?B p,M KBM?- H¨ K°i p,M KBM? ç†+ i?M +O `'i M?B m Fd M;mv M i`QÈ
?Q¨M iQ¨M F?¬M; ;B®M; +€+ p,M KBM? F?€+X L?½M +?B p,M KBM? M¨v /MM; K„i
çQ¢M [m, /` F?¦ HQÌM;- +¦ i? ?bM? i?¨M? M?½M +?B +¬M; FQ+?X L;?2 M¦B K'v i`
bBM? ç½ +¦ çQÊ+ /B i? M?½M +?B p,M KBM? ç½ #` T?€ pÐ- F?¬M; M;Ì Hmv M i?¨
+?B M?½M M¨v +O ;½ +?d 2 +¦ HU+ +¬M; FQ+? ;–M #ˆM; M?'i F, M;mv M p,M KBM
/` +O i?–M #Q +?B M?½M- +?Q M M +kM; F?¬M; #B i i?O çQ¢M +¬M; FQ+? M?Q M

ok +?B iY ibK ?B m F?€ `ä i¨B HB m p ç®B T?QÆM; HÈM JB m i`QÌM; bBM? M¨vX
ç½ +¦ +?mv M ;b tªv ` X *ÁM JB m i`QÌM; bBM? ç M; +QÌB [m€B /`- i?–M #Q +?B
ç°M;- p¬ b® ç¢Q ?²M; [m M; tm'i ?B MX G"T iS+ M?[M; M;QÌB Î ç¦ ç m +ªK i?'v K

"'i Hm"M KÎ ? v M?„K K„i ç m p¬ /KM;X J„i +,M #ªM F?¬M; i? M?bM çQÊ+- ç²M;
i?ªv ç m ?¶M HQ¢M- i?–M MB K +kM; F?¬M; i? M?"M i?S+ çQÊ+X

>ÆM M[F?¬M; +?d M?Q p"v- i?"K +?Q ? i i?ªv F?¬M; ;B M tmM; [m M? ç m M;QM

h?–M #Q +?B M?½M +'K T?€T, i?QÆM; M?½M- çQ¢M i?–MX æ•v H¨ K°i HQ¢B #Q
+kM; +¦ i? ;B i M;QÌBX

h?–M #Q +?B M?½M +'K T?€T, F?¬M; ;B M ioM? K`+?X æB m M¨v F?¬M; ;B®M; pÈ
J¨ H¨ K°i FB m F?¬M; ;B M ioM? K`+?- H¨ +'K T?€T ç†+ #B i +O M?½M +?B p,M K

JB m i`QÌM; bBM? /MM; i?–M #Q +?B M?½M M¨v +?d H¨ ç p•v H'v GK+ L;mv MX *
[m„ i¨M T?€ ç i'M +¬M; p,M KBM? i?B M [m„ +O GK+ L;mv MX a m F?B p,M KBM?
#` p +?¢K- ;½ H"T iS+ #„i ç–m +?¢v i`®MX h?–M #Q +?B M?½M M¨v ;½ #Ä ` #
i?¨M?- ç½ iWM; ibK K°i p,M KBM? T?¦ +?O F, M;mv M i?Y `²BX ZO i?"i +¦ i? p•v ?
F?QªM; i?ÌB ;B M F?€ /¨BX JB m i`QÌM; bBM? +kM; F?¬M; i? F?¬M; #B i iU HQ
GK+ L;mv MX o,M KBM? +ªM? ç M?'i i?B M ?¢K +?B i?mv i /M b Q +kM; F?¬M; T
M v +?Q iWM; +¦ T?B p,M KBM? +ªM? K¨ i?„M; çQÊ+ p,M KBM? +ªM?- iW i`QÈ+ iÈ

hmv M?B M JB m i`QÌM; bBM? +ªK i?'v KbM? H9+ M¨v ç¨M? T?ªB +?¢v i`®M i?¬BX
+ªM? `²B H¢B ibK GK+ L;mv M #€Q i?MX .M b Q +¦ +?9i +Æ /mv M pÈB M?½M +?B
iQÎM; b) ç€M? #¢B GK+ L;mv MX

L; v H9+ JB m i`QÌM; bBM? +?Q `^M; KbM? H"T iS+ T?ªB i?€Q +?¢v- K°i +€M? i v
H¨ K°i ç¢B +?QÎM; M?Q M9B- ç€M? p T?Q JB m i`QÌM; bBM?X h`QM; HÁM; JB m
:½ i?B i`B M i?•M T?€T i?–M ?bM? +Ym #B M- M?QM; ç¢B +?QÎM; M?Q M9B FB #

.M i?–M ?bM? +Ym #B M +¦ M? M? i? M¨Q- +kM; F?¬M; i?Q€i F?ÄB #¨M i v M¨vX

JB m i`QÌM; bBM? H"T iS+ i? v ç´B i?•M T?€T F?€+X æ•v H¨ i•K T?€T ;¼M M? K
F?¬M; iU ?² #B M ` p¬ b® +?[ õçB MöX h•K T?€T M¨v H¨ K°i i`QM; M?[M; #° i•K
JB m +?B p,M KBM?X L?QM; #¨M i v iQ M?Q i`ÌB t M? FB pšM ç°i M?B M #„i H'v
/MM; # Q M?B m i?O çQ¢M- ç´B # Q M?B m i•K T?€T- +,M #ªM i`®M F?¬M; i?Q€i

æÊB ç M H9+ i?`;B€+ +O ok +?B iY- S?€T +?B iY ?²B T?K+- +?d i?'v GK+ L;mv M
HÈM i` M F?¬M;X J¨ #¨M i v T?€T HU+ M¨v +–K H'v JB m i`QÌM; bBM? M?Q +?¦ +
p"i *¬M "^M; oQÆM;X "` GK+ L;mv M M„K H'v M?Q +?¦ +? i M?Q p"v- JB m i`QÌM;

@ E?¬M; i? M¨Q- F?¬M; i? M¨Q- i?–M #Q +?B M?½M +O i - b Q +¦ i? i?Q€M; +€

M? i i?"i bU F?¬M; i? iBM bU i?"i M¨vX

GK+ L;mv M +QÌB M?¢i,

@ L;QÆB M¦B F?¬M; i? i?b F?¬M; i? b Q\ h?–M #Q +?B M?½M +O M;QÆB- bÈK

GK+ L;mv M F?) H"i i v- ç€M? ` [mª M?B M H¨ i?–M #Q +?B M?½MX JB m i`QÌM; I
#Q +?B M?½M KbM? im Hmv M F?¬M; #B i # Q M?B m H•m- mv HU+ p¬ +MM; ç½ #
ç M ?°+ K€mX

E€ i?"i M; v iW ç–m- i?–M #Q +?B M?½M FB i?"i bU +¦ i€+ /KM; F?€ HÈMX G9+ pV
H¨ #` i K ç¢B +'K T?€T, i?QÆM; M?½M- çQ¢M i?–M- p¨ F?¬M; ;B M iY i`+? +O i
iQ+?- # Q p•v H'vX hmv +?d H¨ p i i?QÆM; M? - M?QM; i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM
ç +?Q ;½ i?QM; /QM; #Ä i`®M- M m T?€i i`B M #bM? i?QÌM; i?b +?„+ +?„M b) H¨

L?QM;- H9+ i?–M #Q +?B M?½M # Q p•v- p,M iU i`QM; i•M FB K i? ;BÈB +O GK+ I
FB ç°i M?B M T?€i mvX

h?–M #Q +?B M?½M- M;QÆB +¦ i?–M #Q ç M ç•m- +kM; +?d H¨ +QM K„iX

J¨ +QM K„i i?b ?bM? i`ÁMX

*QM K„i ç½ H¨ ?bM? i`ÁM- i?b b) +¦ HB M ? iQÆM; ç®B pÈB pB M iUX

"ÎB pb JB m i`QÌM; bBM? H¨ i? ;BÈB +ªM?- GK+ L;mv M H¨ p,M KBM? +ªM?- ç•v H
pU+X aÆ i?Ov p,M iU pB M iU p®M +¦ ç` p` + QX h? K p¨Q ç` p` +O M;QÌB bY /
+?Q M M pB M iU pW `²B +¦ i? F?B M i?–M #Q +?B M?½M tm'i ?B M K°i bÆ ?ÎX *Á
H'v bÆ ?Î M¨v- /MM; T?€T HU+ p¬ ?¢M +S i? ;B K ;B[i?–M #Q +?B M?½M- MûK p¨
KbM?- GK+ L;mv M i`QM; H9+ M„K H'v i?–M #Q +?B M?½M M¨v- T?€i ?B M i?–M #Q
?mv M +ÆX L m +¦ +Æ ?°B Km®M çQ+? i?•M M;?B M +Sm Fo K°i +?9i- M?½M +?B

GK+ L;mv M M?bM p T?Q JB m i`QÌM; bBM?,

@ L;QÆB +¦ i? çB +? i `²BX

h v 'M K°i +€B- ç€M? +? i i?U+ HU+ +O JB m i`QÌM; bBM? pšM +ÁM i` M *¬M "^
JB m i`QÌM; bBM? +?QM? i?S+ #B M K'iX

GK+ L;mv M i?"i ;BÄBX

L?•M p"i M?Q JB m i`QÌM; bBM?- i?B M #ªM; ç M?` K'v i`,K M,K i`QÈ+- b m ç¦ HQ
H¢+ +ª i`B m M,K +O M?½M +?B p,M KBM?- pW KÈB tm'i M9B ç½ / /¨M; i'M +¬M;
ç€M; bÊ p¬ +MM; pQÊi t bQ pÈB *¬M "^M; oQÆM;X E i [mª M?•M p"i M?Q p"v- b m
M?½M- H¢B #` ? B +?B m +O GK+ L;mv M ç€M? #¢B- ? B +?B m ;B i +? iX

GK+ L;mv M i?"i K¢M?X

o,M KBM? +ªM? [mª M?B M i?"i K¢M?X

J¢M? ç M M¶B F?€+ i?QÌM;- K¢M? ç M M¶B [m€ bS+ i? ?B MX

Zmª M?B M K°i ç¢Q ç½ tm'i- K¢M? iÈB p,M KBM? i?B M ?¢K p¬ ç`+?X

GK+ L;mv M M?bM p T?Q JB m M[h? M? HB M,

@ G9+ ç–m M¨M; M¦B i p¬ /KM;- #•v ;BÌ i ?[m /KM; ? v p¬ /KM;\

GK+ L;mv M M?bM p T?Q JB m M[h? M? GB M i?ªM M?B M M¦BX G9+ M¦B imv M
T?O iQ¨M i?•M JB m M[h? M? GB M K°i +€+? ç€M; bÊX JB m M[h? M? GB M H9+
GK+ L;mv MX hmv i ç®B F?¬M; M;Ì GK+ L;mv M H¢B ç¢i iÈB p,M KBM? +ªM?X .Q
+O GK+ L;mv M- M¨M; +Æ ?² F?¬M; i? i?Î çQÊ+X E€ i?"i M m GK+ L;mv M Km®M
i?"i bU b) H¨K çQÊ+X æ•v H¨ mv HU+ +O F?Q i? p,M KBM? +ªM?- +¦ i? b€i ?¢B
çm®B

.QÈB mv i? +O GK+ L;mv M- JB m M[h? M? GB M +Æ ?² iQ¨M i?•M ç m K K M?k

GK+ L;mv M +QÌB K°i ?²B- F?¬M; /U ç`M? ;B i JB m M[h? M? GB MX .M b Q JB
i`QM; ? B M;QÌB çQÊ+ +?¼M H¨K h? M? M[+O S?QÊM; +´ p,M KBM?X :B®M; M?Q
+¦ #„i ûT oB i M[hB m h? M? M?Q M¨Q- +kM; imv i ç®B F?¬M; /€K ;B i oB i M[iB

GK+ L;mv M +kM; p"v- çQÆM; M?B M F?¬M; i? ;B i JB m M[h? M? GB M- +€B M¨

h?S ? B\ >B M M v KbM? +¦ Km®M ;B i +kM; F?¦X L; v +¢M? KbM? +¦ K°i F?Q iS
+?„+ +?„M H¨ p,M KBM? +'TX GK+ L;mv M M?bM p ;¦+ ç¬M; M K- +¬ ;€B M?Q p•M M
M K ç M; MÎ K°i MK +QÌB M?Q bQÆM;X J°i ç¢Q i?–M MB K i`mv M iÈB- iW ç¢Q i
#B i çQÊ+ i?•M T?•M +O +¬ ;€B M?Q bQÆM; M¨vX o•M pK +?B +?O- K°i i`QM; M?

GK+ L;mv M F?¬M; M?`M çQÊ+- +QÌB T?€ H MX

ok +?B iY H¢B i?Î /¨B K°i ?ÆBX JB m i`QÌM; bBM? `9i +K+ +? i `²BX hmv F?¬M; T
i? #€Q +€Q pÈB i´ iB M F?B +9M; Î M?¨X

S?€T +?B iY +kM; +?'M ç°M; p¬ +MM;X a m F?B M? i M?bM i?'v GK+ L;mv M ç
+?B m ç€M? +? i JB m i`QÌM; bBM?X æ°M; HU+ Km®M ç¢i iÈB p,M KBM? +ªM? +
GK+ L;mv M +¦ i? i`Î i?¨M? p,M KBM? +ªM?- KbM? M?'i ç`M? +kM; +¦ i? X

GK+ L;mv M +–K +?ûM `QÊm H MX

iQÆB ç T- çSM; ç–m i`,K HQ¨B +?BKX > B +€M? pW KÎ ` mv i? p¬ +MM;- M?Q
çB m iQ¨M i?•M iQ€i H M K°i b„+ t M? M?¢i F?€ / +?`m- +¦ +ªK ;B€+ bB m i?Q€i
K°i HQ¨B +?BK `'i tBM? ç T- ç T ?ÆM +ª S?QÊM; ?Q¨M;X GQ M çB m F?€ iQÆB- I
H¨ t M?- p¨M;- çÄ- ç2M- i`„M;X

L,K K¨m M¨v ~M ~M HQm +?mv M- ?¦ i?¨M? K°i HQ¢B +ªK ;B€+ `'i FBM? /B KX

*ÁM T?Q i` M S?QÊM; ?Q¨M;- i? M? çB m- HQ M çB m M¨v- +¦ çO +€+ HQ¢B i?B
M;²BX

GK+ L;mv M çSM; +?„T i v- H†M; F?¬M; ?Q ç°- +ªM? b„+ Î ç•v- ç9M; H¨ iQÆB ç T
S?€T +´ p,M KBM?- ? v H¨ L?Q +?B p,M KBM?- ç m F?¬M; ç T M?Q p"vX

@ hB m h? M?- M¨M; +¦ S?QÊM; ?Q¨M;- h? M? çB m ? v GQ M çB m F?¬M;\

GK+ L;mv M ?ÄBX

@ h +¦ K°i +QMX

oB i M[hB m h? M? ;BÆ K¼i M;¦M i v ibK FB K i` M F?¬M;- K°i +QM h? M? çB m
*QM h? M? çB m M¨v /¨B ? B KQÆB i`QÊM;- ? B +€M? ;BQÆM; H M T?ªB `°M; iÈ
M?ªv H M h? M? çB mX h? M? çB m FB i?•M i?B i /U p¨Q iB m h? M?X h? M? çB
K°i M;QÌB- ç m H¨ b„+ t M?- Î +¢M? M? m- F?B M M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ #–m i`ÌB
KQÊi- tm'i i`–M i?Q€i iK+ +U+ ç°X

GK+ L;mv M +kM; +ªK i?'v i?9 p`- çSM; T?Q i` M h? M? çB mX L?[M; h? M? çB
M?[M; M;QÌB +¦ b€i F?Q M†M;X L m H¨ JB m i`QÌM; i`€+?- ok +?B iY- S?€T +?B i`
çSM; i` M M¦- M¦ b) +?€M ;?ûi K°i +€+? `'i #ªM M,M;X *ÁM F?Q iS+ i` M M;QÌB GK
çB m i?'v `'i i?QªB K€BX

GK+ L;mv M p¨ hB m h? M? çSM; i` M h? M? çB mX h? M? çB m # v i?ŠM; H M i`ÌI
L;mv M # v T?'i T?ÈB- +kM; i?´B # v M?[M; H¼M i¦+ t M? +O hB m h? M?X

hB m h? M? T?€i ?B M i`€B iBK +O KBM? ç"T M? M? ?ÆM #bM? i?QÌM;- K†i ?ÆB

GK+ L;mv M iB M ?ÄB,

@ *m°+ i?B +?¼M h? M? M[- `9i +K+ M?Q M¨Q- /MM; M;?B i?S+ ;b ç +Y ?¨M?\

*•m M¨v ç½ ?ÄB p¨Q K'm +?®i p'M ç X

L;?2 i?'v GK+ L;mv M ?ÄB çB K [m M i`¼M; M?'i- hB m h? M? +kM; M;?B K i9+ i`

@ " i?€M; b m- i?B T p¨ JB m M[h? M? GB M i` M? i¨B +¬M; #ˆM; i` M S?QÊM; i?
ç`M? i?„M; #¢B- +ÁM i`QÈ+ ç¦ T?ªB Î H¢B S?QÊM; +´ p,M KBM?- i? HU+ F?€+ F?
KBM? K¨ JB m M[h? M? GB M tm'i i?•M +¦ i? ;B9T JB m M[h? M? GB M- +ÁM M
i?•M +¦ i? ;B9T i?B T- +?QM? H¨ M?Q p"vX

@ h?b ` H¨ i? X

GK+ L;mv M HB + M?bM im pB ?B M M v +O hB m h? M? iW M½vX hB m h? M? ?B
M?'i i`¼M; i?B M K¨ i?¬BX *Æ #ªM ç¢i i?B M i¬M +'TX hm i?®i T?€T #bM? i?QÌM
JB m M[h? M? GB M b) i?„M;- +¨M; F?¬M; +–M M¦B T?Q b m JB m M[h? M? GB I
iQÆM; i`ÊX

s2K ` KbM? Km®M ?m'M Hmv M oB i M[hB m h? M? +kM; F?¬M; / X

hmv M?B M- KbM? pšM +¦ MB K iBM iQÆM; ç®BX

G9+ M¨v- i?"i ç9M; H¨ KbM? F?¬M; ` i v i?b F?¬M; tQM;X

.M b Q- H9+ M¨v F?¬M; +?d H¨ +?mv M +€ M?•M- K¨ +ÁM HB M [m M ç M p'M ç +?
+´ p,M KBM?X *K+ /B M ?B M M v +O i`mM; QÆM; i?B M i`B m +¨M; M;¨v +¨M; F?
+¦ i? +ªK i?'v çQÊ+ i?S +ªK ;B€+ KQ ;B¦ #½Q #MM; M¨vX æ T?Q KbM? +?B M i

+?O H9+ M¨v iÁ KÁ / M? tQM; p,M KBM? T?¦ +?O +O GK+ L;mv M H¨ ;bX E?¬M; i
T?¦ +?O ç'v +?SX

*ÁM i`QM; b® M;QÌB +O >Q M; +´ p,M KBM? ç M H–M M¨v- +¦ K°i >Q M; ¬M p,M KB
>Q M; ¬M p,M KBM? T?¦ +?O M¨v i Q M?½- +?QM? H¨ K°i i?Q bBM? +U+ F€ ¬M ?Á
M?†MX æB K ç†+ #B i /mv M?'i +O M;QÌB M¨v H¨ +?B + M?šM #ªQ i?¢+? `'i HÈM

>Q M; ¬M p,M KBM? T?¦ +?O bÌ bÌ +?B + M?•M i` M i vX G9+ M? i bÌ +?B + M?šM

@ GK+ L;mv M M¨v- ç½ i?¨M? p,M KBM? +ªM? `²B +Æ- i?"i ç9M; H¨ K°i i B ?¼ X *k
+?B iY ?B M M v K¢M? ?ÆM- ç½ H¨ i K F, M;mv M `²B- Km®M F?„+ +? GK+ L;mv

o +Æ #ªM- >Q M; +´ p,M KBM? ?B M M v /U p¨Q >Q M; +?B iY ç +?'M €T bU i²M i
p"v- H–M i`QÈ+ >Q M; +?B iY #¢B i`QM; i v GK+ L;mv M- M?QM; ç¦ H¨ pb >Q M; +
GK+ L;mv M ç€M? HûMX h`"M +?B M ç¦ F?¬M; +¬M; #^M;X >m®M; +?B p b m >Q
J +?d iY- ?'T i?K F?Q p"M +O ? B M;QÌB ?¼- çQÆM; M?B M +¨M; p¬ ç`+?

>Q M; ¬M p,M KBM? T?¦ +?O K¨B H M +?B + M?šM,

@ >Q M; QM; p,M KBM? T?¦ +?O H¢B ç GK+ L;mv M +?¢v i?Q€i `²B- +ÁM ç GK+ L
GK+ L;mv M ç½ ç¢i iÈB p,M KBM? +ªM?- p"v >Q M; QM; +?„+ H¨ pšM H¢+- M;?2 M¦
;bX

>Q M; ¬M p,M KBM? T?¦ +?O +kM; F?¬M; T?ªB [m M i•K ;b iÈB >Q M; QM; p,M KBM
M? i +¦ K°i +?[õ¬Mö- M?QM; i?U+ ` H¨ K°i M?•M p"i K€m H¢M? p¬ ibM?X h?Q+?
+QÌBX J°i F K¢M? +MM; i?U+ HU+ pÈB KbM? +? i i?b HB M [m ;b iÈB M? i X *?
+€Q pÈB >Q M; +´ p,M KBM?X æ >Q M; +´ p,M KBM? t€+ ç`M? H¢BX >Q M; ¬M p
+'T + Q +O >Q M; +´ p,M KBM?- çQÆM; M?B M #B i >Q M; +´ p,M KBM? ç½ #„i ç–
HÈMX

J¨ ?Q¢+? ç`M? F ?Q¢+? HÈM M¨v- K°i F?B i?¨M? +¬M;- >Q M; +´ p,M KBM? b2 +?

æ²M; i?ÌB ? B +´ p,M KBM? S?€T +´ p¨ ok +´ b) #B M K'iX

æ•v H¨ K°i +K+ çB M ç°M; i`ÌBX

>Q M; ¬M T?¦ +?O F?¬M; ?v p¼M; #'i +S çB m ;b ªM? ?QÎM; ç M ç¢ +K+ M¨vX L;QÌ
ç¢B +K+- iQ¨M #° b) #` i`'M €T- GK+ L;mv M +kM; p"vX

æ¢B #B m +O S?QM; +?B p,M KBM? H–M M¨v- H¨ S?QM; i?QÆM; p,M KBM? T?¦ +

@ :BÄB- GK+ L;mv M ;BÄBX

S?QM; +?B p,M KBM? t2K M?Q K°i i`QM; M?[M; p,M KBM? F i ;B Q bÈK M?'i pÈB

*ÎM # M +¢M? S?QM; i?QÆM; p,M KBM? T?¦ +?O- +¦ K°i M;QÌB K†i M?Q #9T # +
Zm M ? ;B[S?QM; iBM? iBM? p¨ GK+ L;mv M +kM; F?€ i®iX a m F?B S?QM; iBM
i?¨M? p,M KBM? +ªM?- F?¬M; FbK çQÊ+ HQm HQÐB,

@ *€B M¨v F?¬M; i? bQ b€M? pÈB M? m çQÊ+X

S?QM; i?QÆM; p,M KBM? T?¦ +?O F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB,

@ *QM tQ M v F?¬M; +® ;„M;- ?B M i¢B #` FQ+? i?Q+? `²B +kM; T?ªB +® ;„M; ?Æ

h?U+ ` S?QM; iBM? iBM? pšM H¨ i?B M i¨B ?B K ;†T +O S?QM; +?B p,M KBM?X
H„K- t2K +?WM; H–M M¨v #` iBM iS+ GK+ L;mv M ç¢i iÈB p,M KBM? +ªM? ç•K K°i
+® ;„M;X

æ¢B #B m H–M M¨v +O :BªM +?B p,M KBM?- pšM H¨ M?•M p"i i?S ? B +O :BªM +
KBM? T?¦ +?OX G¬M; K¨v +O æQ¢M +?B p,M KBM? T?¦ +?O +¦ p i +„i- KkB +¦ p i
+¦ p i +„i- +´ +´ [m€B [m€B- i?"i bU pW M?bM ç½ F?B M M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ F?-
T?¦ +?O M¨v i`–K M;•K,

@ GK+ L;mv M `ä `¨M; ç¢i iÈB p,M KBM? +ªM?- +ÁM "€i H,M; p,M KBM? T?¦ +?O çB
[m v p - +?„+ ç½ #` /B i i`QM; i v GK+ L;mv MX h?"i bU H¨ K°i +?B m b B H–K- H
GK+ L;mv MX æ€M; iB + F?B ç¦ +Æ i? i +¦ p'M ç M;?B K i`¼M;- H¢B F?¬M; ` çC
+¨M; K¢M?- F?¬M; / tY HwX

æQ¢M i?–M p,M KBM? T?¦ +?O H¬M; K¨v M?Qm H¢BX

G9+ M¨v- # M JB m +?B p,M KBM?X

JB m M[h? M? GB M +Æ ?² ç¬M; +SM; pÈB M¶B bÊ ?½BX o®M M¨M; F?¬M; çKM;
[m i? M? / M?X *?Q `^M; GK+ L;mv M +?ŠM; ` b Q- F i [mª ?B M M v pW M?bM-
HÊB ?¢B M?Q p"vX o,M KBM? +ªM? +QÌM; ;Bª- ç¦ H¨ +QÌM; ;Bª i"M + Q i` M i`ÌB- ?
+? i M;QÌB ?¶ i`Ê ;BÄB ;B M; JB m i`QÌM; bBM? +O KbM?X

JB m M[h? M? GB M +?d +ªK i?'v K°i i`"M F?OM; #®X

G9+ JB m M[h? M? GB M ç M; +ªK i?'v F?OM; #®- +?d i?'v i` M F?¬M; i`mv M ç
+QÌM; ç¢B- K°i +¶ F?Q i? i`QM; ç¦ p¬ +MM; +´ [m€BX *¶ F?Q i? FB +QÌM; ç¢B p
[m€B FB `ÆB tm®M; i`QÈ+- ç•v H¨ K°i ¬M; H½Q HQM; +ÁM;- K†i ç–v M T M?,M-
K„i +O ¬M; i pW M?bM M;QÌB F?€+- HB M F?B M M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ `'i F?OM
,M K†+ [m–M €Q +´ [m€BX h` M i` M; T?K+ +´ [m€B M¨v +¦ `'i M?B m K¬ ?bM? `'i F
¬M; i iªM ` K°i i?S i?m"i T?€T +U+ F€ i¨ €+X æ•v +kM; F?¬M; T?ªB om i?m"i- ?Æ
F?Q +?'i i`QM; h?B M #ªM;- M?QM; H¢B ?Q¨M iQ¨M F?€+X

æ•v H¨ +´ i?m"iX

JB m +?B p,M KBM? +¦ i K imv i- JB m M[- JB m ç¢Q p¨ JB m +´X

*´ i?m"i- ç•v H¨ K°i i?m"i i?–M #Q K¨ i¨ €+- F?¬M; ;B®M; pÈB om i?m"i- +kM; +?d J
i?m"i M¨vX

*ÁM H½Q ;B¨ M¨v- +?QM? H¨ JB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O- M?•M p"i çSM; ç–m JB m
+kM; H¨ K°i ç¢B M?•M p"i i`QM; i?B M ç` - +¦ T?€T HU+ HÈM ?ÆM M?` Fd M;mv M
F, M;mv M- ?ÆM M[- +?B M HU+ +O JB m +´ p,M KBM? M¨v F?¬M; +?d H¨ M?` F,
i K F, M;mv M ç m #¢B i`QM; i v ¬M; i X JB m +?B +´ i?m"i +O ¬M; i - F?€ +QÌM
K¢M? ?ÆM M?QM; pšM #¢B i`QM; i v H½Q- çB m M¨v +kM; `'i #bM? i?QÌM;X

*ÁM H½Q ;B¨ FB - ç–v K†i ?²M; [m M;- M° T?€i b¬B bK+X h` M p B ç†i K°i i? M? .
+O JB m ç Q +¦ K°i çQÌM; +QM; i?–M F€- iU ?² +¦ i? tmv M i?OM; i?B M +ÆX *
F?¬M; +¦ pÄ ç Q- +¦ i? M?bM ` T?Q i` M pB i ? B +?[õF?9+ mö- H¨ E?9+ m KB m
H¨ tSM; ç Q +O K°i M?•M p"i i`QM; H`+? bYX

JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O- ç•v H¨ M?•M p"i i K F, M;mv MX o` JB m ç Q p,M KBI
iB M; M?'i H¨ i`"M ;B Q ç'm pÈB ? B p,M KBM? T?¦ +?O M?` F, M;mv M F?€+X E
i?„M;- ;B i +? i ? B p,M KBM? T?¦ +?O F?€+X hmv M?B M +?QM? ¬M; i +kM; #` i?
JB m +?B p,M KBM? T?¦ +?O- mv +?'M +?Q i?B MX

ddkX *?QÆM; Rj8j Y Rj89, >m'M Gmv M hB m h? M?

JB m +?B F, M;mv M- i´M; +°M; +¦ # ç¢B p,M KBM? T?¦ +?OX h?U+ HU+ +O JB m
ç–m + Q i?•K F?¦ /ÁX h?2Q b m H¨ JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O p¨ JB m +´ p,M KB

JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O- JB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O- ç m H¨ p,M KBM? T?¦ +?
/ M?- +¦ i? M? / M? `'i HÈM i`QM; +?Q i?B M p¢M ;BÈBX J¨ H9+ M¨v ? B p,M KBM?
KBM? T?¦ +?O +QÌB [m€B /`,

@ h? M? GB M- F?¬M; +–M M?B m HÌB- +?9M; i ç½ #B i bU pB + GK+ L;mv M ç¢i
M¨v- [mª M?B M F?¬M; çÆM ;BªMX

@ L?QM;- ?„M +¦ +QÌM; i?`M? iÈB ç•m- +kM; F?¬M; [m çQÊ+ JB m +?B p,M KBM?X
F?¬M; ;BÎ i`Á ;b çQÊ+ ç•mX *?d H¨ K°i p,M KBM? T?¦ +?O M?'i F, M;mv M K¨ i?¬B

JB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O [mª i?"i +¦ iQ +€+? ç +QB i?QÌM; GK+ L;mv MX æ M i
ç½ iWM; ;B i- K°i M;QÌB KÈB pW p¨Q p,M KBM? +ªM?- +kM; /€K bo /B M i`QÈ+ K†
+QÌBX

@ >ÆM M[- H–M M¨v +?9M; i +kM; K M; ç M p¨B i?S ç² i®iX

h v JB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O i` M F?¬M; F?) ç°M;- H'v ` K°i +€M? i v p¨ K°i +€
+€M? i v p¨ +€B +?•M HÈM M¨v ç m +¦ p,M KBM? F?Q iS+X S?€T HU+ ?MM; ?²M F'
p,M KBM? T?¦ +?O M¦B,

@ *?9M; i b) H¨K i,M; i?U+ HU+ +O +QM iÈB #€M #° p,M KBM? +ªM?- `²B +€M? i
/mM; ?ÊT pÈB +QMX æ M H9+ ç¦ +QM b) +¦ i?U+ HU+ i?B M #ªM; +'TX æ M H9+ ç
h? M?- [m€ çÆM ;BªMX *?d H¨ K°i GK+ L;mv M- H) M¨Q H¢B +¦ i? bQ b€M? pÈB c
p,M KBM? b QX *ª +€M? i v p¨ +?•M p,M KBM? +ªM? +?9M; i +kM; ibK çQÊ+- +ÁM

JB m M[h? M? GB M H"T iS+ p¬ +MM; pmB KWM;X L¨M; ç½ +¦ i?U+ HU+ M?Q p"v-
M[hB m h? M?- +kM; F?¬M; T?ªB ç„M çQ ;b- +m°+ i` M? h? M? L[H–M M¨v- KbM?

GK+ L;mv M p¨ oB i M[hB m h? M? /WM; +?•M Î i`QM; h? M? b„+ +?B m p,M +mM
h? M?X

GK+ L;mv M M¦B,

@ " i?€M; iB T i?2Q- i T?ªB ?m'M Hmv M +?Q M¨M;- #•v ;BÌ #„i ç–m ?m'M Hmv M

E?¬M; +¦ M?B m i?ÌB ;B M- +?Q M M GK+ L;mv M /Si F?Q€i #„i ç–m i`U+ iB T ?m
F?B M hB m h? M? M•M; + Q i?U+ HU+ i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?'iX hmv GK+ L;mv
h?B M p¨ *?m h? M? >mv M ?m'M Hmv M ç†+ #B i- M?QM; iW i`QÈ+ iÈB M v +?Q
M;QÌB F?€+- ç9M; H¨ H–M ç–m iB M i`QM; çÌB +?ÆB i`Á M?Q p"vX L?'i i?ÌB +ÁM
M?Q M¨Q- M?QM; i`QM; HÁM; +¦ +?9i i`–K M;•K- i`QM; ç–m HBM? [m M; pW p¼i b
pšM Hm¬M F?¬M; T?€i ?B M i€+ /KM;X h`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB i?–K M;?o- ç² p
/KM;X

@ "•v ;BÌ- M¨M; i?2Q i çB Hmv M FB K

GK+ L;mv M M¦BX

oB i M[hB m h? M? pW M;?2 çB i?2Q GK+ L;mv M Hmv M FB K- HB M K'i ?²MX E
+kM; F?¬M; i H„KX .M b Q FB T i`QÈ+ M¨M; +kM; H¨ oB i M[ h? M? p¬ ç`+? i?O
M¨v +kM; F?¬B T?K+ i`Q M?ÈX >B M i¢B M¨M; H¨ EB K i?€M? +'T- GK+ L;mv M K
Hmv M FB K- +kM; pb ?m'M Hmv M ç†+ #B i M?Q p"v +¦ i? ?ÊT T?€+? pÈB T?Q b

GK+ L;mv M M;?o iÈB çB K M¨v- oB i M[hB m h? M? M•M; + Q i?U+ HU+- H9+ Î i?
b) ;†T EB K +?B i?B M FB TX EB T M¨v F?¬M; H¨K b Q ç€M? i M- +?d +¦ ç¢i çQÊ
+¦ i? +?†M çQÊ+ #ªM i?•MX JbM? M,K ç¦ [m€ FB K pQM; #B- hB m h? M? F?¬M; i
[m M #B - FB K pQM; #B H¨ i?"T iY p¬ bBM?- ç9M; `²B- +¦ i? ibK S?QÊM; +´ p,M K

æ9M; p"v- S?QÊM; +´ p,M KBM? ?B M M v F?¬M; ;B9T B i`QM; i`"M i` M? h? M? K

L?QM; S?QÊM; +´ p,M KBM? p®M +¦ iB M H - ? B M;QÌB +?Ì +?¼M h? M? L[ç m T

J¨ hB m h? M? K°i F?B M;? M? ç¦M i?B M FB T- M m F?¬M; +¦ >Q M; +?B i?B M 'M
FB TX *ÁM S?QÊM; +´ p,M KBM? +?d +–M ` i v ;B9T K°i FB T K°i çQÌM;- M¦B +
h? M? L[ç½ +? i i?b +kM; F?¬M; +–M T?ªB i` M? M[X *ÁM S?QÊM; +´ p,M KBM?
KBM? pb i` M? ;B¨M? p` i`Q b m M¨v +O S?QÊM; +´ p,M KBM?- ç¨M? T?ªB çQ ` :

>Q M; ¬M p,M KBM? T?¦ +?O ;–M ç•v #m²M #U+X

>Q M; ¬M p,M KBM? T?¦ +?O- p®M F?¬M; T?ªB p,M KBM? T?¦ +?O #bM? i?QÌM;X

JQÌB K'v iBM? +–m L?•M ;B M ;BÈB H¨K T?€Q ?¬B M #¨B tQM;- +?mv M F iB T
>¨M? bB m +'T T?ÁM; M;UX .U i?2Q T?QÆM; p` L;k >¨M? ?ŠM H¨ iBM? +–m ç¢B
+?QM? ;B[KÈB ç9M;X L?QM; p'M ç H¨ iBM? +–m h?´ i?m°+ iQM? +?QM? H¨ MÆB
T?ªB H¨ HÈM M?'iX "ÎB pb >Ä i?–M *?9+ .mM; i`U+ iB T çQ iÈB K°i iBM? +–m h?
H–M +?9M; i X

h?€B .QÆM; hBM? K¨ ç Î # M M;Q¨B HU+ i`QÌM; H¨K b Q i?,M; #^M; çQÊ+ ç•v\ J†
/KM; ç¢B T?€T HU+ +? i`K i€+ /KM; HU+ i`QÌM;- M?QM; H¨K M?Q p"v iB m ? Q [m
FûQ /¨B M´BX

ob i? +?9M; i +?d +¦ ? B çQÌM; ç çB- ?Q†+ H¨ M,K iBM? +–m +€+? M? m i?"i t - M
ªM? ?QÎM; HšM M? mX >Q†+ H¨ ç >Qª hBM? Î +?QM? ;B[;B®M; M?Q M?[M; hBM
+?mv M ç°M; +?mM; [m M? M¦X

S?ªB #B i `^M; +?9M; i +–M T?ªB T?®B ?ÊT HšM M? m- M m M?Q `ÌB M? m [m€ t
M?B M +?9M; i +?d +¦ i? HU +?¼M +QM çQÌM; i?S ? B- ç K†i i`ÌB +O >Ä i?–M
F?€+ i"M HU+ # v [m M? [m„ ç¢QX

h`ªB [m iQM? iQ€M çQ HQÌM; F„ +¨M;- +?m F€ [m v [m M? çQÊ+ QÈ+ ç`M? +?WM
+S i€K i?€M; +?9M; b) p"M +?mv M [m M? K†i i`ÌB K°i pÁM;X h?ÌB ;B M M¨v H¨ +¦

"ÎB pb F?B ç®B K†i pÈB [m•M çQ¨M >Ov .B i- +?d +–M FB M i`b #®M i?€M; H¨ [m
h?€B .QÆM; hBM?X æ M H9+ ç¦ M m [m•M çQ¨M >Ov .B i Km®M iB T iK+ iB M +¬
M?Q p"v- #¼M +?9M; F?ŠM; ç`M? T?ªB +?`m ç¢B [m•M >Ä i?–M +?†M M; M; K°i F

Zm•M çQ¨M >Ov .B i i?m i?B i K°i ? B H–M +?„+ +?„M b) F?¬M; /€K çB pÁM; M[
iK+ p•v +¬M; iBM? +–m F?€+ #®M i?€M;- +S i? €T HU+ +O +?9M; i b) M?Ä ?ÆM

Ry38X *?QÆM; 3dd, h`MM; h°+ Zmv i *?B M "d J¬M;

G¢B [m K'v +?K+ M,K b m [m•M çQ¨M >Ov .B i `®i +K+ ç M MÆBX *?9M; i i?¬M;
p¨ [m•M çQ¨M F?¬B H¶B M;Kv i` M; [m M b€i +¦ i? i?'v `ä `¨M; T?QÆM; i?S+ ?¨M
çQ¨M >Ov .B iX

Zm•M çQ¨M >Ov .B i +¦ #ªv +?B [m•M ç°B i€+? ` ?¨M? [m•M `B M; #B i- ?bM? /€M
[m•M çQ¨M h?¬M S? - p¬ b® h?Ov Jšm U+QM bS V i`QM; bm®i iQ HÈM i¢Q i?¨M
GBM?- iWM; çQ¨M iWM; çQ¨M #MM H–v K¨m t M? #B + b M? b +? i¢Q i?¨M? ç°B M
çQ¨M bQÆM; F?¦B K¨m i`„M; i¢Q i?¨M? ç°B M;k H¨ [m•M çQ¨M >mv M .B i- /Q p¬ b
i`„M; i¢Q i?¨M? +?QM? H¨ [m•M çQ¨M h`Wm Gv- /Q bQÆM; F?¦B M,K K¨m i¢Q i?¨M
p¬ b® +¬M i`MM; +U+ iQ i¢Q i?¨M? +?QM? H¨ [m•M çQ¨M h`MM; >"mX

J¶B +?B [m•M ç°B /B +?mv M `'i +?dM? i - iQ¨M ç°B M;k H¨ K°i ?bM? KkB i M ?b
F?¬M; i? M¨Q çQ€M M¦ /¨B # Q M?B mX h? M?QM;- +?9M; i +¦ i? [m M b€i ` K
FQM? FûQ /¨B QÈ+ +?WM; ç m +¦ K'v M;¨M /†K iª ?[m- #ªv KkB i M ?bM? i`K /U
+?dM? i X Í i`mM; i•K +?QM? H¨ K°i çQ¨M bQÆM; F?¦B ç2M M?€M?- #¼M +?9M; H
M;k +O ?„M t T +?mM; [m M? #®M T?Q ç°B M;kX J¶B ç°B +€+? M? m +¦ p¨B i`,K
+?9M; #¨v #B M ?bM? /€M; ?bM? i`K b€m +¢M? ç9M; iB m +?m~MX

*?ŠM; [m H¨ M;¬B b Q b€m +¢M? M¨v i?"i bU [m€ /¨B- M?bM p¨Q i?'v M¦ +U+ F€ K
i +¬M; FQ+? iW K†i # M b) / /¨M; #` +„i M; M;X h?Q¢i M?bM ç•v H¨ K°i bÆ ?Î `'i
#B i bU i?"i F?¬M; T?ªB M?Q i? X h`QM; F?¬M; ;B M K`i KÌ- +Æ ?² F?¬M; +¦ bBM
+?B M [m•M çQ¨M >Ov .B iX "'i Hm"M [m•M çQ¨M >Ov .B i H° ` bÆ ?Î ` b Q- +Æ
M?B m H„KX >m®M; +?B i`QM; ç¦ +ÁM +¦ #ªv p` [m•M +?O +'T #"+ æ¢B i?–M i?QÊM
iQ HÈM ?¨M? ç°M; H¨K b Q ;B'm /B K çQÊ+ #¼M +?9M; /Á tûi +?S\

J°i F?B T?€i ;B€+ +¦ M;QÌB ç€M? HûM [m•M çQ¨M >Ov .B i b) H"T iS+ iK ?¼T [m•
#B M i?¨M? +QÌM; +¬M;- +€B çQÊ+ F?¬M; #M ç„T M´B +€B K'iX *¦ H) #ªv >Ov .B
M;QÌB iÈB ç€M? HûM- M?Q p"v #¼M +?9M; b) +¦ i? K +?9i Qi HQÆM; i?U+X

>„MX

æ9M; i? H¨ ?„M ç MX

E?B iB M; +?m¬M; i?S M,K p M; H M- K°i M K iY €Q t M? +–K i? M? i`QÌM; FB K ç
+–K K°i ?² H¬ `QÊm K¨m p¨M; M?¢i #QÈ+ iÈB- K¨ Î b m HQM; ?„M i?b H¨ K°i i?B m
i?2Q K°i Hm²M; M? F?Q- p¦+ M;QÌB i?QM /¨B- 2Q HQM; M?Ä M?„M- # M ?¬M; K M
p M; H° ` p T?QM; iQX

GK+ L;mv M ç M `²B- pB i M[ hB m h? M? ç M `²B5

GK+ L;mv M KdK +QÌB ?„M +kM; F?¬M; #B i `^M; ?„M ç½ H¨K +ªK T?K+ i'K HÁM; -
/K M?Q >Q +?B p,M KBM? H9+ M¨v ç M; #„i ç–m M;?` Hm"M p ?„M- i?'v GK+ L;m
?¼ +kM; YM; ?²M;- GK+ L;mv M H¨ K°i i`QM; M?[M; i?–M iQÊM; Î i`QM; h`mM; P
>Q M; +?B iY M´B / M? M?Q M? m- ?ÆM M[?„M +ÁM çB iÈB iW K¬M T?€B #bM? /•
?•K K° ?„M +ÁM M?B m ?ÆM ?•K K° >Q M; *?B hY- +?Q M M M?bM i?'v GK+ L;mv
#WM; +ª F?m¬M K†iX

GK+ L;mv M çB p¨Q i`QM; i`QÌM;- i?B H pÈB S?QÊM; *´ p,M KBM? +?B +?O,

@ G–M i`QÈ+ Î S?€T *´ p,M KBM?- >Q M; *´ p,M KBM? +?B +?O #S+ €T- ç i¢ S?Q
iQÆM; i`ÊX

S?QÊM; *´ p,M KBM? +?B +?O M?bM p T?Q GK+ L;mv M- ç9M; H¨ K°i ?"m #®B i
+ÁM #B i H iB i- F?¬M; ;B®M; M?Q >Q M; *?B hY +m²M; M;¢Q- `'i i®i- i`QM; K„i
i?m•M K„i ?ÆM `'i M?B mX

@ E?¬M; +–M ç H - M;²B Î p` i`Q +O M;QÆB çBX

L¨M; +?d K°i M;¦M i v p T?Q t t - GK+ L;mv M i?ªM M?B M iÈB ç¦ M;²BX

J¨ hB m h? M? +kM; i?B H ,

@ "€B FB M S?QÊM; +´ p,M KBM? +?B +?OX

S?QÊM; +´ p,M KBM? +?B +?O ;"i ç–m,

@ >¬K M v i? M? M[+?B i` M?- #ªM p,M KBM? +kM; F?¬M; i?B M p` M;QÆB- M;QÆ

hB m h? M? i?B H tQM; +kM; M;²B tm®M; # M +¢M? GK+ L;mv MX

æQÆM;X h? M? •K +?m¬M; H–M i?S b€m p M; H MX

a m # H–M p M; H M M[h? M? L[+?B i` M? KÈB #„i ç–mX

G9+ M¨v K¼B M;QÌB ç m M¦M; HÁM; +?Ì çÊB- K°i ç¢Q i? M? •K ?MM; ?²M iW JB m
i`mv M iÈB,

@ S?QÊM; *´ p,M KBM? +?B +?O- i M?È Î i`QM; i`mv M i?mv i- *Ym h?B M >mv
;B i- M M T?šM ?•M K¨ #€Q i?M- +€B i?M i?•M M?•M M¨v +¦ M M #€Q F?¬M;\

@ hU M?B M H¨ #€QX

Í T?Q i` M S?QÊM; *´ p,M KBM? +?B +?O M¦BX

@ o"v i?b i®iX

JB m æ Q p,M KBM? T?¦ +?O M? M?¨M; ;"i ç–m ,

@ h ?B M i¢B +kM; +¦ M;QÌB i?•M #` ;B i i +kM; Km®M #€Q i?M- pW p†M ?B M i¢
p M; çO +?QM H–M- i Km®M iB M ?¨M? M; vX

JB m æ Q p,M KBM? T?¦ +?O M¦B,

@ JB m h`QÌM; bBM? +?QM? H¨ +?'i M?B +?mv M i? +O i - FB T i`QÈ+ H¨ +?'i M?
JB m h`QÌM; aBM? +? i i`QM; i v +O GK+ L;mv M- +?Q M M i Km®M F?B m +?B

u m +–m M¨v +O ?„M ?ÊT Hw /M b Q i?•M M?•M +O ?„M +kM; #` ;B i- HQ¢B i?M M
?„M +kM; F?¬M; M;,M +ªM S?QÊM; +´ p,M KBM? h? M? M[+?B i` M? ?Q¨M iQ¨M H
Hw S?QÊM; +´ p,M KBM? +?B +?O p¬ T?€T +U imv iX

h? ç¢Q ?B M M v +¦ ç¬B F?B H¨ /MM; HU+ T?K+ M;QÌB +¦ ç¬B F?B H¨ /MM; Hw T?

S?QÊM; +´ p,M KBM? +?B +?O ?B M i¢B Î i`¢M; i?€B i`mM; H”T F?¬M; i?B M p` #
K¨ H¨KX

J¨ i?2Q Hw K¨ H¨K i?b KB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O ?Q¨M iQ¨M +¦ i? #€Q i?MX

hmv M?B M JB m æ Q p,M KBM? T?¦ +?O ç®B +?B M pÈB GK+ L;mv M- imv i ç®B H
+¦ im pB # F, M;mv M p,M KBM? K¨ GK+ L;mv M +kM; H¨ p,M KBM? +ªM? M?QM; K
H¨ ç®B i?O +O ?„M çQÊ+X

>B M i¢B T?ªB t2K GK+ L;mv M SM; ç®B i? M¨QX

@ *?Ì K°i +?9iX

JB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O ç°i M?B M M¦B,

@ JB m h`QÌM; aBM? H¨ M;?o iY +O i - K¼B M;QÌB +¦ M?È `ä F?¬M;\

æB m M¨v H¨ bU i?”i K¼B M;QÌB F?¬M; M¦B ;bX

@ GK+ L;mv M ;B i M;?o iY +O i - i?M M¨v /o M?B M i +kM; Km®M #€QX

JB m *´ p,M KBM? T?¦ +?O #m²M #½ çB iÈB i`QÈ+ K†i S?QÊM; *´ p,M KBM? +?B +

@ S?QÊM; +´ p,M KBM? +?B +?O i`mM; H”T HQ¢M •M Q€M +€ M?•M M¨v F?¬M; + M

JB m *´ p,M KBM? T?¦ +?O Km®M F?B m +?B M pÈB GK+ L;mv M- ?„M +¦ T?€T HU
#bM? i?QÌM; ?„M F?¬M; +?d M?Q p”v- ?„M ç½ iWM; ;B i [m M?•M p”i +¦ T?€T HU
+ªM?X

>B M i¢B +ª ? B M;QÌB JB m æ Q p,M KBM? T?¦ +?O p¨ JB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O
GK+ L;mv MX

æ•v F?¬M; T?ªB H¨ F?B m +?B M #bM? i?QÌM;X

J¨ H¨ F?B m +?B M imv i ç®B F?¬M; +¬M; #ˆM;X

>Q¨M iQ¨M F?B / GK+ L;mv M KÈB iB M p¨Q o,M JBM? +ªM?X

JB m æ Q p¨ JB m *´ ? B ç¢B p,M KBM? +ªM? HB M i?O- +?„+ +?„M / /¨M; /B i b€i

>ÆM M[#¼M ?¼ F?¬M; +?d `B M; ç®B T?¦ pÈB GK+ L;mv M K¨ i?¬B K¨ +ÁM Km®M
+O oB i L[iB m h? M?- ªM? ?QÎM; iÈB MB K iBM +O M¨M;- F?B M +?Q oB i L[hI
iW ç¦ +¦ i? ç®B T?¦ / /¨M; pÈB M¨M;X

æ•v H¨ F ?Q¢+? +O JB m *?B p,M KBM?X

JB m h`QÌM; aBM? #` +? i- JB m *?B o,M KBM? +kM; F?¬M; ibK GK+ L;mv M ;•v T
;•v +?mv MX

J°i F?B ;•v +?mv M i?b /MM; i? #½Q i€TX

GK+ L;mv M `ÆB p¨Q ?Q¨M +ªM? p¬ +MM; F?¦ F?,MX

J°i +?B m M¨v +O JB m *?B o,M KBM? ç½ ç2K GK+ L;mv M p¨ oB i L[iB m h? M?

S?QÊM; *´ p,M KBM? +?B +?O #ÎB pb #ªQ i`b i`¢M; i?€B i`mM; H”T M M F?¬M; / M
KBM? T?¦ +?O [m€i /¨B,

@ JB m æ Q p¨ JB m *´ ? B M;QÌB +€+ M;QÆB i?¨M? / M? ç½ H•m- +ÁM çB p•v +
F?¬M; M;¢B K’i K†i b Q\

J¨ # M FB >Q M; «M T?¦ +?O p,M KBM? +kM; ¬M ?Á +QÌB +QÌB,

@ L m M?Q S?€T E?¬M; p,M KBM? T?¦ +?O F?¬M; i?m”M K„i i?b ? B M;QÌB +?9M;
i ç½ bÈK Km®M HoM? ?°B imv i ?¼+ +O S?€T E?¬M; p,M KBM? T?¦ +?OX

G9+ M¨v >Q M; *´ o,M JBM? T?€B ` >Q M; «M T?¦ +?O p,M KBM?- v +¦ i?U+ HU+ b
E?¬M; p,M KBM? T?¦ +?O +?d +¦ i?U+ HU+ M,K F, M;mv M- çB m M¨v +?Q i?'v `ä
T?¦ +?O +?B K Qm i? X

"¼M ?¼ ç°i M?B M ;•v ` F?¦ / - SM; T?¦ p¬ +MM; F?¦ F?,MX

JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O +–K KB m ç Q i`QM; i v- KB m *´ p,M KBM? T?¦ +?O +k
p T?Q GK+ L;mv MX

J¼B €M? K„i M?bM p T?Q GK+ L;mv M- JB m *?B o,M JBM? T?€i +?B m- t2K GK
imv M?B M M;?o iÈB M;?o HmB- GK+ L;mv M +kM; F?¬M; +¦ +€+? SM; ç®B- ç9M; p
*?B o,M JBM? ? B ç¢B p,M KBM? +ªM? ç²M; i?ÌB ` +?B m F?¬M; i? / ç®B T?¦ çQ
GK+ L;mv M +?d i?'v GK+ L;mv M pšM H° ` p HQÌB M?€+ m®M; K°i M;KK `QÊm `

@ > B pB ç½ Km®M +?d ;B€Q- i ç¨M? T?ªB #²B iB TX hmv M?B M iB T i?2Q i M;
T?ªB #€Q i?M +?Q ? B p`X

_'i +¦ çªK HQÊ+X

.QÈB ibM? ?bM? ç¦ +ÁM /€K i` m +?¼+ JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O p¨ JB m *´ p,M

Zmª M?B M H¨ ibK +€B +? iX

JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O +QÌB ?„+ ?„+ M¦B,

@ æ½ M;?2 [m GK+ L;mv M ; M HÈM p¬ +MM;- t2K ` / M? #'i ?Q i`mv M- M;QÆ
+kM; M?B m M?QM; +?Q +?¢K T?ªB +m°+ +?B M ç'm p'T p,M KBM? +ªM?- ?¬K M
i`QÈ+ ç•v F?€+ #B i i? M¨Q- ?¬K M v M;QÆB T?ªB +? i Î ç•v- i T?ªB i? v +?€m i

JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O +kM; F?¬M; [m€ ç w ç M +?€m KbM? +?ŠM; [m +?d

JB m *´ p,M KBM? T?¦ +?O H†M; H) +QÌB H¢M?- ç9M; i? ç•v H¨ +?B M ç'm +'T p,M
+'T p,M KBM? ?Q¨M iQ¨M #'i ç²M;X

h`"M +?B M M¨v b„T #„i ç–m- KB m M[h? M? GB M pšM +?„T i v iU ç„+ oB i L[iB
M;QÆB +kM; /€K bQ pÈB i - i?"i H¨ #m²M +QÌB- JB m +?B p,M KBM? b) M;?B M M
M;?o +O >Q M; «M p,M KBM? T?¦ +?O +kM; #B M +?mv M F ?Q¢+? HÈM +O >Q
ç–mX

oQ /K M?Q h?B M Gw p,M KBM? iB M +¬M; L?Q *?B p,M KBM?- i?"i ` +¦ >Q M; *´

G¢B pQ /K M?Q JB m *?B p,M KBM? ;B9T çÐ JB m L[h? M? GB M F€ i?"i +kM; +¦
p,M KBM? Î T?Q b mX

h`QÈ+ ? i +–M T?ªB ç2K ç€K OM; ?° S?€T *´ p¨ oä +´ ? B p,M KBM? /B i ? i- +ÁM M
?¼ T?ªB i`B i ç FûQ p T?Q KbM?- iWM; #QÈ+ bmv v m i?U+ HU+ +O S?€T *´ p,

E ?Q¢+? i?S M?'i H¨ ?Ov /B i M?Q +?B p,M KBM? ç½ i¢K ?Q½M- #•v ;BÌ +–M T?ª
H¨ h? M? L[- M?'i ç`M? b) i?¨M? +¬M;- >Q M; ¬M T?¦ +?O p,M KBM? i?–K M;?o- G
M;QÆB +?d H¨ K°i +QM iB m i`MM; #` M;? M €T K¨ i?¬BX

h`QM; H9+ >Q M; ¬M T?¦ +?O i`–K iQ i?b JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O ç½ `9i ` KB
+O ?„M +¦ i M H¨ S?€ .B i JB m æ Q- ç•v H¨ K°i i? M? hB M h?B M HBM? #ªQ- Î H
?¦ i?¨M? JB m ç Q- +?d H¨ K°i hB M h?B M GBM? #ªQ i?m°+ ?¨M; ?¢ T?˜K imv M?
H¨ hB M h?B M HBM? #ªQX

J¨ T?¦ +?O JB m ç Q p,M KBM? H9+ `9i ` KB m ç Q H"T iS+ M? M? +?¦M; +?ûK ` K
[m ?Q F?¬M;- ?Ov /B i i?B M ç` M?Q Km®M #` #,M; /B i- ?ÆM M[F?¬M; +?d i?
p¢M p"i Î i`QM; i?B M ç` +kM; Km®M #` #,M; /B iX

æ•v H¨ F?Q iS+ iY pQM; imv i ç®B- F?¬M; T?ªB H¨ iY pQM; #bM? i?QÌM; K¨ H¨ F?

_'i M?B m p,M KBM? +ªM? M?bM i?'v K°i +?B m M¨v +O KB m ç Q p,M KBM? T?¦
pQ /K M?Q S?€T E?¬M; p,M KBM? T?¦ +?O +kM; T?ªB i?W M?"M K°i ç Q FB ç½
F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM;X

oä +´ p,M KBM? oä /B m o,M JBM? T?¦ +?O F?2M K°i iB M;,

@ E?¬M; iBM çQÊ+ `^M; JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O +ÁM ~M /'m K°i #° ç Q T?€T i
+?Q iWM; /MM; ` X

oä .B m p,M KBM? T?¦ +?O iBM? i?¬M; ç Q T?€T +kM; T?ªB i€M i?QÎM; K°i iB M;X

S?QM; h?QÆM; p,M KBM? T?¦ +?O ç°i M?B M [m€i,

@ hQ¨M #° +?Q iÈB p,M KBM? +ªM? M?„K K„i H¢B F?¬M; i? M?bM K°i ç Q FB XH

S?QM; i?QÆM; p,M KBM? T?¦ +?O H¨ M;QÌB +~M i?"M- ç°i M?B M T?€i ?B M b m
b„+ +?Q M M H"T iS+ M;?o iÈB K°i ç Q ?Ov /B i F, M;mv M- +ŠM #ªM F?¬M; i? ç +
+ªM? t2K- K°i ç Q M¨v i`¨M M;"T ?QÆM; p` ?Ov /B i F, M;mv M M?[M; M;QÌB +?Q
F?¬M; i? [m M b€iX

S?QM; i?QÆM; p,M KBM? T?¦ +?O F m H M K°i iB M; KÈB i?Î /¨B K°i ?ÆB- imv M
K¨ HQ H„M; +?Q ?„M- K°i ç Q FB M; v +ª v Km®M iB T +kM; F?¦- GK+ L;mv M KÈB
H¨K b Q iB T i?K çQÊ+- +?„+ T?ªB +? i Î MÆB M¨v

J°i ç Q FB +O JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O i?ŠM; +?ûK tm®M; /QÈB- K°i ç Q M¨
iB m +?m~M- M?•M p"i M?Q GK+ L;mv M ?ŠM T?ªB #` i?QÆM; /QÈB ç Q M¨v- i?"K
ç Q p,M KBM? T?¦ +?O M?bM i?'v GK+ L;mv M tm'i FB K- imv M?B M v +kM; F?¬M

G9+ JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? ç€M? ` K°i ç Q i`¨M M;"T F?Q iS+ ?Ov /B i F, M
+kM; `9i FB K ` F?ÄB pÄX

h? M? FB K K¨ ?„M `9i ` ç9M; H¨ oB M *U+ i?–M FB K- .QÐM; L;¬ iB M FB K +O ?
i? /MM; çQÊ+- ?B M i¢B .QÐM; L;¬ iB M FB K F?¬M; i?,M; +'T çQÊ+ ç¨M? T?ªB /
FB K M¨v- +?d i?'v i?–M FB K FûQ K°i pÁM; i`ÁM- +?d H¨ K°i FB K çÆM ;BªM F?¬

J°i FB K M¨v +O GK+ L;mv M [m€ KS+ çÆM ;BªMX

J°i FB K M?Q p"v +kM; F?¬M; M;,M +ªM çQÊ+ K°i ç Q ?Ov /B i i?B M ç` +O JB m

h`QM; H9+ K¼B M;QÌB ç M; +ªK i?'v #m²M +QÌB i?b JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM?
H M i` M FB K +O GK+ L;mv MX

EB K ?Ov M;QÌB i?QÆM; ç•v H¨ F i +K+ #bM? i?QÌM; M?'iX

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +kM; +?Q `^M; M?Q i? X

J°i ç Q FB +O ?„M +?ûK tm®M; H¢B T?€i ?B M ` `^M; i?–M FB K +O GK+ L;mv
FB K- ç Q +O ?„M #` päM; FB K ç¦ i`¦B H¢B- HU+ HQÊM; ?„M ç€M? ` +kM; iW iW
?Q¨M iQ¨M F?¬M; i?'v ;b M[- +m®B +MM; K°i ç Q FB ç½ ?Q¨M iQ¨M #` T?€ #ÄX

GK+ L;mv M +?†M K°i ç Q +O ?„M K¨ iQ¨M i?•M F?¬M; ? #` i?QÆM;X

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +ª FBM?,

@ GK+ L;mv M ;BÄB H„K M;QÆB +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+ K°i ç Q +O i - M?QM; i +¦
+¦ M;,M çQÊ+ F?¬M;\

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +?Q `^M; GK+ L;mv M /MM; F„ tªQ KÈB T?€ çQÊ+ K°
?„M b) #¨B i`W F„ tªQ M¨vX

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? H¢B T?€i ` ç¢Q ç Q i?S ? BX

*?B m M¨v H¨ /Q KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? [m M b€i F, M;mv M ?Ov /B i K¨ b€M
ç–m +kM; F?¬M; +¦ M?B m i?S ç€M; bÊ M?QM; çˆM; b m H¢B p¬ +MM; /[iÊM- ˜M ?
p”i Km®M /B i- ?„M +kM; Km®M M?bM t2K GK+ L;mv M H¨K b Q M;,M +ªM çQÊ+X

E i [mª GK+ L;mv M çÆM ;BªM K°i FB KX

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +QÌB H¢M? i`QM; HÁM;- pšM ;B®M; M?Q i`QÈ+ çÆM
M;,M +ªM KbM?- i?”i H¨ [m€ KS+ #m²M +QÌB- JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? H¢B T?
+?ûK- i`9M; p¨Q h? M? æ¨M ç¨B- h? M? æ¨M ç¨B HB M #` MSi ` K°i KªM;X

G¢B #` +?†M +¬M; FQ+?X

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? i?–K M;?o i`QM; HÁM; ? v +?Q K°i GK+ L;mv M- i?”i H
pQÊi [m FB K i` +kM; F?¬M; / /¨M;- JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? H”T iS+ ç2K
T?¦M; ` - p¬ Hm”M H¨ # Q M?B m HÊB ?¢B ç m #` GK+ L;mv M / /¨M; T?€ ;BªBX

dd8X *?QÆM; Rj8N Y Rjey, S?ªM EQ+?

J°i FB K M¨v ?B M H M K¼i pÁM; i`ÁMX

GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; F?Q M? i`ÁM H¢BX

E?¬M; b B ?B M i¢B B +kM; M?bM ` H¨ GK+ L;mv M F?Q M? i`ÁMX

J°i b® p,M KBM? T?¦ +?O M?bM i?’v FB K F?Q M? i`ÁM M¨v HB M +¦ çB m bmv M;

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? i?Ov +?mM; F?¬M; M;,M +ªM çQÊ+ #’i F H¨ +m²M;
L;mv M /MM; FB K F?Q M? i`ÁM K¨ M;,M +ªMò KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +kM;
/MM; FB K T?€T ;b- #ÎB pb #° FB K T?€T M¨v Î F, M;mv M i`QÈ+ `’i M´B / M?- ?„M
i`QÈ+X

>Ov /B i i`B ç Q- pÁM; i`ÁM +?B FB K- ;B Q i?O `²B H¢B ;B Q i?OX

JB m *´ p,M KBM? T?¦ +?O p®M +kM; +?d H¨ €T i`”M M?QM; ?B M i¢B i?’v JB m ç
i?m i?”T çQÊ+ ç®B i?O i?b +kM; M?9M; i v p¨Q- +¬M; #ˆM; i?b +¦ w M;?o ;b ?Ov
ç¦ EB K *´ p,M KBM? mv / M? # Q M?B m- ?B M i¢B ç½ #` /B i ç½ #` /B i i?b F?¬M

> B i v +O JB m *´ p,M KBM? T?¦ +?O +ÁM ç M; Î i`QM; ®M; i v €Q +O KbM?- ?„
i?b i v €Q +O ?„M ç½ F?) `mM H M- tm’i ?B M +´ i`MM; p¬ i”M- M?[M; +´ i`MM; M¨
p¬ i”M +´ i`MM; i`QM; M?€v K„i tm’i ?B M b® HQÊM; +U+ M?B m- ?ÆM M[+?’i H
ç m +¦ bS+ +?B M ç’m +O h? :BÈB +ªM?X

L?[M; +´ p,M KBM? /o M?B M +¦ iB M HU+ +O p,M KBM? +ªM?X

h`QM; ç¦ +¦ K°i i?S ;QB H¨ S+ ç°+ +?B +´- S+ ç°+ +?B +´ M¨v H¨ K°i çQ¨M p¢M ç°+
ç°+ ç m H¨ ,M ?¨M; p¢M +?OM; ç°+ /QÊ+ K¨ i`QÎM; i?¨M?- ç2K ?¨M; p¢M ç°+ +?B +
+?¶ i?b +¦ i? ;B9T M? m +¬M; FQ+?- +m®B +MM; +?d +ÁM K°i i?S H¨ S+ ç°+ +?B
ç€M; bÊ- M; v +ª ç°+ +?B p,M KBM? +kM; #B i KB m +?B p,M KBM? +¦ S+ ç°+ +?B
K°i p` ç°+ +?B p,M KBM? ç°+ /B K p,M KBM? T?¦ +?O M K [m K°i Qi /`+? +O M¦-
/ M? i?B M ?¢X

GQ¢B S+ ç°+ +?B +´ M¨v p¬ +MM; M?Ä #û- t2M HšM p¨Q +?QM? ;B[p¬ i”M i`MM;
` çQÊ+X

*?9M; +¦ K°i i?•M ?bM? +U ç¢B p¬ +MM; HÈM- iQ¨M i?•M i? M? b„+ [m M; K M; H¦
iQ ?¨M; i`,K i`QÊM;- ;¼B H¨ i?B i ;B€T p,M KBM? +´ HQ¢B i?B i ;B€T p,M KBM? +
FQ+? F, M;mv M + Q i?b HU+ T?ÁM; M;U H¢B +¨M; + Q ?ÆM- F?¬M; M;WM; ?QÈM
iÈB- /MM; ç¢B HU+ T?€ F? B FB K [m M; +O ?„MX

*ÁM +¦ K°i HQ¢B `’i M?Ä i M ;¼B H¨ h? Q >mv i h?”T T?QÊM; +´- HQ¢B i? Q ?mv i
F?®M; +? ?mv i /`+? +O ç®B i?O- +?d +–M ç +?Q h? Q >mv i h?”T S?QÊM; +´

ç®B F?¬M; T?ªB +?mv M çÆM ;BªM- iWM; +¦ K°i M;QÌB T?€T HU+ p,M KBM? +ªM?
/MM; h? Q >mv i h?"T T?QÊM; +´ M¨v ç€M? p¨Q F?B M +?Q p¬ +MM; F?¦ +?`m- M?

L;Q¨B ` +ÁM +¦ `'i M?B m HQ¢B i`MM; +´ [m€B ;B'm i`QM; ?ªB ç¢B [m•M- M?QM;
+?mB p¨Q päM; FB K i?b +¦ i? H"T iS+ #` F?®M; +? ç¬M; +SM; H¢BX

>B M i¢B GK+ L;mv M i?W M?"M JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? p¨ JB m +´ T?¦ +?O
FQ+? i¢Q ` i?U+ HU+ i?"i H¨ F?OM; #®- K°i M;QÌB i?U+ HU+ # F, M;mv M K°i M
HB M iB T +¬M; FQ+? ?„M bS+ K¢M? F?¬M; i?m ;b ? B M;QÌB # F, M;mv M ?ÊT
M;mv M ;†T T?ªB +kM; T?ªB ç´B b„+X

J¨ i`QÈ+ bU p•v +¬M; M?Q p"v FB K +O GK+ L;mv MpšM F?¬M; M;WM; F?Q M? i`

J°i FB K pÁM; i`ÁM p) ` ç–m ¦+ GK+ L;mv M/–M ?B M ` EB K oB M +?B ç¢QX

*€B ;QB H¨ EB K oB M +?B ç¢Q M;,M +ªM çO /¢M; p"i Hw +¬M; FQ+?- çO HQ¢B +
L;mv MF?¬M; ?B m M´B M?QM; b m F?B T?€i ` EB K pB M +?B ç¢Q i?b T?€i ?B
H"T iS+ #` M;,M H¢B F?¬M; ;b F?¬M; i? M;,M +ªM çQÊ+X

L; v iW ç–m F?B ;B Q i?O- GK+ L;mv M HB M T?€i ?B M ` JB m ç Q T?¦ +?O p,M
+?O p,M KBM? ? B M;QÌB M¨v `'i K¢M?- GK+ L;mv M+kM; F?¬M; p°B- /Si F?Q€i T
+?mv M T?ªM FQ+?- F€ i?"i Î i`QM; i?B M ç` i?¨M? iUm p,M KBM? +ªM? +kM; +?d
/ ç®B T?¦X GK+ L;mv M/–M /–M i?,K /Á T?€i ?B M ` +¬M; FQ+? +O ? B M;QÌB
çB K- +?d +–M K°i H9+ M[KbM? T?ªM FQ+? H¬B çbM? i?b ?¼ M?'i ç`M? b) #` ;B

@ i?"i H¨ ç TX

oä .B m p,M JBM? T?¦ +?O +'i iB M; M¦BX y

@ æ•v F?¬M; T?ªB H¨ FB K T?€T +O FB K pB M p,M KBM? T?¦ +?O M,K ç¦ b Q\ >
/ M? +O EB K oB M p,M KBM? T?¦ +?O M?QM; +?Q iWM; M?bM i?'v EB K oB M p

@ E?¬M;X

oä /B m p,M KBM? T?¦ +?O M¦B,

@ h +MM; pÈB EB K oB M p,M KBM? T?¦ +?O M,K ç¦ ;B Q i?O M?QM; +kM; +?d H
F?€B #B i EB K pB M p,M KBM? T?¦ +?O b•m +¢M i? M¨Q- i?U+ HU+ +O EB K p
M?QM; FB K pB M p,M KBM? T?¦ +?O +kM; +?d +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+ M;QÌB +MM;
K°i +?¼B ? B ç®B T?¦ pÈB ? B ç®B i?O K¢M? K) K¨ pšM F?¬M; #` b Q- i?U+ HU+
KBM? T?¦ +?OX

@ GK+ L;mv M ç9M; H¨ i`Á ;BÄB ?ÆM i?–v M?•M p"i F?¦ +¦X

oä .B m p,M KBM? T?¦ +?O F?2M K°i iB M;- ç9M; i? GK+ L;mv M ç¢i iÈB ibM? i`¢M
M;ÊBX

J¨ H9+ M¨v F?¬M; +?d K°i KbM? oä .B m p,M KBM? T?¦ +?O T?ªB #B M ç´B b„+ K†

L?[M; M;QÌB p®M F?BM? i?` GK+ L;mv M F?¬M; +ÁM /€K F?BM? i?` ?„M M[- +?Q
i®i H„K M?QM; T?QÆM; /B M FB K pB M +?B ç¢Q M¨v GK+ L;mv M `'i tm'i b„+X

J°i i`"M +?B M M¨v +¦ i? M¦B GK+ L;mv M / M? +?'M p,M KBM? +ªM?X

o®M GK+ L;mv M +€B ;¼B H¨ / M? +?'M i?B M ?¢ ç®B pÈB p,M KBM? +ªM? +?d H
i?U+ bU ç wX

J¨ i`"M +?B M M¨v i?b F?€+ ?B M i¢B GK+ L;mv M ç½ ç¢i iÈB p,M KBM? +ªM? ?ÆM
ç°M;X

GK+ L;mv M K°i i`"M +?B M M¨v i?¨M? / M?- JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O p¨ JB m *
+ªK i?'v `'i K'i i? /B M ? B ç¢B p,M KBM? +ªM? HB M i?O ç®B T?¦ pÈB K°i M;QÌB
K¨ F?¬M; H¨K çQÊ+ ;b i?"i H¨ K'i K†i- ç²M; i?ÌB T?€T HU+ +O #¼M ?¼ +kM; iB m
+ªM? /o M?B M H¨ +¦ T?€T HU+ F?´M; H² M m M?Q /MM; T?€T HU+ ç'm pÈB M;QÌ

p¢M M,K +kM; F?¬M; iB m ? Q ? i- M?QM; ;B[+€+ p,M KBM? +ªM? ç®B +?B M pÈ
iB m ? Q `'i M?B mX

GK+ L;mv M +QM ç M; T?ÁM; i?Ov imv M?B M #•v ;BÌ +Æ #ªM +kM; T?ªB T?ªM FQ+
çB K +O JB m ç Q p¨Q JB m +´X

GK+ L;mv M ç M; ç`M? T?ªM FQ+?X

æ°i M?B M ?„M T?€i ?BM - +¦ H) KbM? M M KQÊM +Æ ?°B i?,M; +' >¢ h? M? h?€M
T?B M iQ€B- ?ÆM M[+ÁM +¦ ç°+ +?B p,M KBM? i²M i¢B- GK+ L;mv M +?d +ªK i?'v
iQ€B- æ°+ +?B p,M KBM? ç½ tQM; / M? H¨ ç°+ +?B p,M KBM?- i?O çQ¢M /MM; ç'
F?¬M; T?ªB H¨ i`Á çM - ?ÆM M[KK+ çQ+? +O ç°+ +?B p,M KBM? H¨ ?Q M; +´ p,M
K°i F?B T?€i ` HU+ b€i i?QÆM; M;šK H¢B M m M?Q ? B T?2 i`mM; QÆM; i?B M i
ç`M? H¨ ç°+ +?B p,M KBM? b) /MM; ç°+ /QÊ+ ?¢ ç°+ K°i KªM; HÈMX

>Q M; +´ p,M KBM? +?m~M #` [mv i +?B M GK+ L;mv M +kM; +?m~M #`- ?„M Km®
T?€ ç°+ +?B p,M KBM?- Km®M T?€ ç°+ i?b +?d +¦ i? T?€i i`B M i? M? i?¨M? FB
+Æ ?°B i®i ç i?,M; +'T i? M? i?¨M? FB K ç¢QX h? M? i?¨M? FB K ç¢Q Km®M i,M;
K°i +€+? ç¦ H¨ ?'T i?m p,M KBM? +?B iU- imv M?B M ?B M i¢B i¢K i?ÌB F?¬M; ibK
#B M T?€T i?S ? B H¨ /MM; ç°+ K i? M? i?¨M? FB K ç¢Q- F?¬M; M;WM; /MM; +€
iÈB i? M? i?¨M? FB K ç¢QX

J¨ ?B M i¢B Î ;B[+´ i`MM; +¦ K°i HQ¢B S+ ç°+ +?B +´- S+ ç°+ +?B +´ M¨v `'i HÊB ?
L;mv M+kM; T?ªB ç2K FB K pB M +?B ç¢Q i,M; iÈB +U+ ?¢M- ç²M; i?ÌB i H M i?

GK+ L;mv Mi`QM; HÁM; i?–K M;?oX

hmv M?B M Km®M #„i H'v S+ ç°+ +?B +´ +kM; F?¬M; / /¨M;- #ªM i?•M S+ ç°+ +?B
i`QM; i`mM; ?ªB- ç²M; i?ÌB +ÁM T?ªB /B ç°M; +'T i®+- #Q K"i- F?¬M; ? / /¨M;X

hmv M?B M GK+ L;mv M +ÁM +¦ T?QM; +?B iBM? HBM?- GK+ L;mv M pW i ` T?Q
?B M ` +¬ +¬ tm'i ?B M Î çŠM; +'T +?B M ç'm M¨v F?€ M;mv ?B K iMv iB M +¦ i?
GK+ L;mv M FB K i?m"i i?¬M; ?mv M- FB K pB M +?B ç¢Q imv i çdM?- ?Q¨M iQ¨M
tm'i ?B M i` M M;QÌB +O +¬ +¬X

G¢B i? K K°i +?9i ç°+- imv M?B M i`ªB [m bU ;BªK #Èi +O FB K pB M +?B ç¢Q G
+¬ +¬ +¬ ;"i M? ç–m- ?B m w GK+ L;mv M Km®M i`mv ibK F?Q iS+ +O ç°+- M¦ #
L;mv M+kM; i H M i? M? i?¨M? FB K ç¢Q ç2K K'v i–M; ç°+ FB ;¼i b¢+?X

*QQ +¬ #„i ç–m i`mv imM; +¬ +¬ i`mv imM; i?B M ?¢ p¬ bQM;X

GK+ L;mv M T?€i ?B M ` R+ ç°+ +?B +´ Î ç•m `²B T?€T HU+ +O ?„M +?mv M b M
i`MM; +? i /QÈB i v +O GK+ L;mv MX >„M H"T iS+ # Q T?O pB M +U+ i?–M FB K
ç2K S+ ç°+ +?B +´ # Q T?O p¨Q i`QM; ç¦- b m ç¦ MûK p¨Q i`QM; i•M FB K i? ;BÈB

R+ ç°+ +?B +´ M¨v b m F?B çQÊ+ MûK p¨Q i`QM; i•M FB K i? ;BÈB i?b H"T iS+ ;B
T?ÁM; M;U +O pÁM; i`ÁM `'i K¢M?- S+ ç°+ +?B +´ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i`K çQÊ+- i
` çO HQ¢B ç°+ i?Q+?- M?QM; ç¢B #° T?"M ç m #` M;,M +ªM- K°i b® +ÁM #` i? M'
i?¨M? FB K ç¢Q ?B M i¢B #„i ç–m M?"M H'v FB K pB M i¬B Hmv M F?¬M; M;WM; i

_'i i®iX

R+ ç°+ +?B +´ iÈB ç•v +¦ i? H¨K i,M; H M i? M? i?¨M? FB K ç¢Q i? M? i?¨M? FB K
KÈB ç¢i iÈB i? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢QX

*´ ç°+ i`¼M; v m +O S+ ç°+ +?B +´ #B M K'i- KB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O /o M?B M
+´ ç°+ M?Q p"v i?b iS+ ;B"M HB M iK+ K¨ GK+ L;mv M +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ K¨

GK+ L;mv M ç M; ç`M? ç°M; i?O T?ªM FQ+?- ç°i M?B M ?„M T?€i ?B M ` FB K
+?mv M ;b tªv ` \ h`QM; H9+ FB K [m M; /WM; H¢B GK+ L;mv M T?€i ?B M iQ¨M
i`QM; #,M; ?¨M- ç•v H¨ +¦ +?mv M ;b\ J¨ KB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O p¨ KB m +´ p,
i`QM; M?€v K„i +kM; T?€i ` +¬M; FQ+?- ?B M;QÌB #¼M ?¼ M„K H'v bÆ ?Î +O GK

L;mv M imv ? i bS+ ` i v M?QM; pšM #` #¼M ?¼ ç€M? i`9M;- K®iHm²M; ç Q F?Q
M?"T p¨Q i`QM; M;QÌB GK+ L;mv M- i`QM; M?€v K„i GK+ L;mv M +ªK i?'v i•M FB K
?Ov MQM MY - i?"i ç€M; +? i- F€ i?"i ç•v +kM; H¨ ç†+ çB K +?B M ç'm +O p,M KB
+ªM? i?•M i? +MM; pÈB i? ;BÈB ?Q¨M iQ¨M Î +MM; K°i +?¶- K¨ +¬M; FQ+? +kM; M
K¨ iB M +¬M;- ç•v +kM; H¨ H–M ç–m iB M GK+ L;mv M#` i`¼M; i?QÆM;- GK+ L;m
K°i +€B pÁM; i`ÁMX

*?mv M ;b ç•v i?•M i? +O KbM? b Q H¢B H¢M? M?Q p"v\

JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O p¨ KB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O ? B M;QÌB F?¬M; +?Q
+¬M; FQ+? +O #¼M ?¼ K°i H–M M[H¢B iÈB- K¨ +¬M; FQ+? +O #¼M ?¼ +¨M; M;¨
GK+ L;mv M i`Î M M +? K D ?ÆM MY M?`T- GK+ L;mv M +ªK i?'v Î ;B[FBM? K¢+
imv i # Q T?O- ç•v +kM; H¨ M;mv M M?•M F?B M +Æ i? +O ?„M +SM; M;„+X

L m H¨ +´ i`MM; M?Q p"v i?b KB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O ;BÎ i`Á [m,X

GK+ L;mv M +?®M; çÐ H¢B +¬M; FQ+? +O ? B ç¢B p,M KBM? +ªM? `²B M?bM p T

@ ",M; +´ \

@ s2K ` M;QÆB +kM; +?9 w iÈB- ç•v +?QM? H¨ o¬ >bM? ",M; hmv i i?m'M .B *´X

JB m *´ p,M KBM? T?¦ +?O H¢B +QÌB [m€B /` ,

@ GQ¢B p"i M¨v +¦ i? i?m'M /B ç M i`QM; +Æ i? +O M;QÆB- +?9M; i H9+ ` i v ç
+O p¬ ?bM? #,M; imv i i?B M i¨K i?m'M /BX

E?¦ i`€+? i?b ` H¨ i? GK+ L;mv M +QB M?Q ç½ ?B m i B b Q EB K pB M +?B ç¢
+¬M; FQ+? ;b F i [mª ç m #` i`9M; +?B m ?¦ ` HQ¢B p¬ ?bM? p¬ +ªM? M¨v +ÁM +

GQ¢B #,M; imv i i?B M i¨K i?m'M /B +´ H¨ K°i i?S `'i i¨ K¬MX

h?S M?'i p¬ ªM? p¬ ?bM?- H9+ iB M p¨Q i?•M i? H¨K +?Q M;QÌB i +ªK i?'v F?¬M
MÆB [m€B /`X

h?S ? B M¦ +¦ i? i?m'M /B- #bM? i?QÌM; i?S +¦ i? i?m'M /B F?¬M; Qi- ç¢i iÈB ?¶M
i? i?m'M /B- imv M?B M i?S M¨v i?m'M /B F?¬M; ? ?¢M +? X

h?S # H¨ #,M; #bM? i?QÌM; M¦ H¢M? M?Q #,M;X

" i?S M¨v p¬ Hm"M i?S M¨Q +kM; `'i HÊB ?¢BX

JB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O +¦ i? /MM; T?€T HU+ ? B F, M;mv M M?QM; +¦ bS+ +?B
H¨ M?Ì +¦ +´ i`MM; +´ [m€B M¨vX

JB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O +QÌB [m€B /`,

@ GK+ L;mv M ç9M; H¨ FB K i?m"i +O M;QÆB F?¬M; i M?QM; pšM T?ªB +? i Î M

JB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O T?€i ` p •K ?B K H F?QX

GK+ L;mv M H9+ M¨v ç½ #` i?QÆM; K'v +?¶- K„i i?'v i`QM; pÁM; KQÌB +?B m ?„M
? B p` p,M KBM? T?¦ +?OX

EB K [m M; +O GK+ L;mv M ?ÆB /WM; H¢B- H¢B #` JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O
ç½ t•K M?"T p¨Q ;B[i•M FB K i? ;BÈB- i•M FB K i? ;BÈB ç½ #` ç Q F?Q +?B K
b m M¦ +ÁM iB m i?B M i? ;BÈB- +?d +–M iB T iK+ ç€M? iB m i?B M i? ;BÈB +k
ç½ +MM; pÈB #ªM i?•M ?Á i?¨M? K°i i? - iB m i?B M i? ;BÈB F?¬M; +ÁM i?b #ªM
+MM; ;? ;ÈKX

JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O bªM; F?Q€B +QÌB ` iB M;X

JB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O +kM; •K m +QÌBX

GK+ L;mv M i`QÈ+ K„i b„T iY pQM;- K¨ GK+ L;mv M ?B M i¢B +kM; #B i ç½ ç M H
H¨K b Q #•v ;BÌ\

R+ ç°+ +?B +´ HB m +¦ i? ;B i HQ¢B ç°+ +´ M¨v F?¬M;\

GK+ L;mv M M;?o M;?o b m ç¦ H”T iS+ +?d ?mv K°i FB K [m M; pÁM; i`ÁM M?[M;
p¨Q i`QM; p¬ ªM? p¬ ?bM? #,M; imv i i?B M i¨K i?m'M /B +´- ?B M i¢B K'm +?®i +?
i? ç®B T?¦ pÈB HQ¢B i?m'M /B +´ M¨v F?¬M;- GK+ L;mv M `'i HQ H„M; M?bMX

h?¨M? +¬M;X

GK+ L;mv M i`QM; M?€v K„i T?€i ?B M #,M; imv i i?m'M /B +´ F?¬M; +ÁM- i`QM;
/K+ ç¢Q pB M b„+ FB K [m M; M¨v tmv M [m - +S M?Q p”v iQ¨M #° #,M; imv i i?m
H–M M¨v p¬ +MM; K¢Q ?B K- +kM; K v `®i +m°+ ç½ /U p¨Q S+ ç°+ +?B +´ K¨ pQÊi

ddeX *?QÆM; RjeR Y Rjek, h?ÌB æB K S?ªM EQ+?

h? M? h?€M? FB K ç¢Q +O GK+ L;mv M [m M; K M; +¨M; M;¨v +¨M; b•mX

GK+ L;mv M b m F?B ;BªB [mv i ?¼ HÈM +kM; F?¬M; iÄ ` ;'T ;€T- pšM H¨K ` #° /
F?¦ F?,M- KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +¦ i? H'v iQM? K¢M; +O GK+ L;mv M #'i F
+¨M; K½M? HB i- i`QM; HÁM; v i`¨M M;"T bªM; F?Q€B- H9+ M¨v K°i ç¢Q +U+ ç°+
KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? F?¬M; SM; T?¦ F`T H"T iS+ #` i?QÆM; iQ+?- i? ;BÈB
K°i +?9i- F?B i? ;BÈB +O ?„M ?Q¨M iQ¨M bKT ç´ +?QM? H¨ H9+ ?„M T?ªB iY pQM

GK+ L;mv M `ä `¨M; ç½ T?ªM FQ+? ?ÆM M[pW ` i v ç½ H¨K #` i?QÆM; KB m ç

J¨ K°i FB K FB +kM; F?B M +?Q +€+ T?¦ +?O p,M KBM? tmM; [m M? T?ªB b€M; K„
+?Q `^M; +m°+ +?B M ç½ tQM;- M?QM; t2K ` ?B M i¢B +ÁM +?Q F i i?9+ i?"K +?

GK+ L;mv M M? +? KB M; +QÌB,

@ *?¨ i?"i F?¬M; T?ªB ç½ iÈB i?ÌB çB K T?ªM FQ+?X

*€M? i v +O GK+ L;mv M /B +?mv M- M;•M ?¨ FB K [m M; +m²M +m°M ç€M? i?ŠM;
p,M KBM?- ?B M i¢B +?QM? H¨ T?ªM FQ+? +m®B +MM;

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +¦ Qm i? H¨ ç Q T?€T- ç Q T?€T +O ?„M F?Q T?€+?
ç½ v m çB `'i M?B mX

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? F€ i?"i +kM; H¨ #` imv i b€i M?'i FB K pW `²B +O G
FBM?- GK+ L;mv M ` i v i?"i H¨ [m€ i¨M ç°+- M?QM; KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM?
+'T p,M KBM? +ªM?- v H"T iS+ H¨K ` T?ªM SM;- ç®B K†i pÈB FB K [m M; +m²M +m
KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? i?B i`B M K°i imv2i ?¼+- KB m ç Q M?'i p¢M #B MX

JB m ç Q M?'i p¢M #B M- ç•v H¨ K°i #° ç Q T?€T T?S+ i¢T +U+ çB KX

"° ç Q T?€T M¨v i´M; +°M; +?B H¨K K°i p¢M +?B mX

J¨ K¶B K°i +?B m +¦ ?¨M; p¢M #B M ?¦ X

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? [m€i /¨B K°i iB M;,

@ GK+ L;mv M M;QÆB çWM; iQÎM; pW `²B ç€M? HûM i`9M; i K°i FB K K¨ ç„+ w- M
i?¬B- ç9M; H¨ M;QÆB `'i K¢M?- M?QM; i`QÈ+ K†i i +?d H¨ K°i +QM `M ç2M- çB

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? ç®B pÈB FB K pB M +O GK+ L;mv M +?d +?Q `^M; H¨
?B M i¢B GK+ L;mv M i`B i #Ä pB M +?B FB K T?€T F?¬M; T?ªB Km®M +? i H¨ çB
i`QM; M?€v K„i i H M #B M i?S +?QM KQÆB +?QM- KB m ç Q i?B M +´ Hm"M tm•M
` +¦ p¬ b® ?bM? ªM? i?B M +´ ?B M ` X

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? /MM; K°i +?B m M¨v #B M ?¦ M?B m iÈB +U+ ?¢M- M
i? çª i?QÆM; M;QÌB- ?ÆM M[+¦ p¬ i"M #B M ?¦ ?„M F?¬M; iBM F?¬M; #„i çQÊ+
L;mv M M;QÆB çB +? i çB- i`QM; HÁM; v i?–K M;?o X

GK+ L;mv M #bM? ioM? M?bM K°i ç Q +?ûK ` +O KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? FB
Hm"i ç Q T?€T +O KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM?- +?Q M M iQÆM; ç®B M„K +?„+- C
T?€T F?€ i?9 p`X

L?'i ç`M? T?ªB ç€M? #¢B +?Q JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? #m²M #U+ K¨ +? iX

oB M +U+ i?–M FB K K°i H–M M[` F?ÄB pÄX

oB M +U+ i?–M FB K /šM ` K°i ç¢Q i? M? ªM?X

GK+ L;mv M tm'i FB K- ;B B çQ¢M i`QÈ+ T?ÁM; i?O H¨ ç +?m~M #` +?Q H9+ M¨v-
çbM? ç€M? #¢B ç®B T?QÆM;X

G9+ JB m ç Q T?¦ +?O +?ûK ` K°i +?B m KB m ç Q i?B M +´ Hm"M tm•M i?m M¨v i
M?B M tm'i FB KX

J°i ç Q FB +O KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? #B M ?¦ +U+ ?¢M- p¬ Hm"M i? M¨Q

J¨ FB K +O GK+ L;mv M +kM; #„i ç–m #B M ?¦ X

E?¬M; ;B M tm'i ?B M +ª i`,K +€B #B M ?¦ - FB K [m M; +O GK+ L;mv M # Q T?C
KBM? T?¦ +?O HB M KdK +QÌB- /€K #B M ?¦ bQ pÈB KbM?- i?"i H¨ [m€ #m²M +QÌ

J°i +?B m M¨v +O ?„M H¨ FbK ç Q i?B M +´ Hm"M tm•M i?m- +¦ K°i p¢M +€B #B
FB K [m M; +O GK+ L;mv MÎ i` M F?¬M; i`mM; +kM; tm'i çKM; ?¦ i?¨M? K'v M;?
M¨v i? F?¬M; imv i #B M ?¦ M;¨v +¨M; i`Î M M M?B m ?ÆMX

E?¬M; b B pB + GK+ L;mv M +–M T?ªB H¨K #•v ;BÌ +?QM? H¨ /MM; #B M ?¦ +?®M

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? pb ç Q +?B m +O #ªM i?•M K¨ ç„+ w- GK+ L;mv M H¨
?¦ M?B m ?ÆM ?„M çQÊ+X

æ Q T?€T +O JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? Î i` M ?Q F?¬M; i?B i`B M K°i p¢M +€B

J¨ FB K +O GK+ L;mv M Î i` M ?Q F?¬M; +kM; i?B i`B M K'v M;?bM #B M ?¦ F?¬M
?² ç½ ç¢i iÈB K°i p¢M +€B #B M ?¦ X

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? F?¬M; F?ÄB ?QªM; bÊ- ç Q T?€T +O ?„M Î i` M ?Q
i?¨M? K°i p¢M ? B M;?bM +€B #B M ?¦ - +Æ ?² ç½ iÈB +U+ ?¢M +O ?„MX

J¨ FB K T?€T +O GK+ L;mv M Î i` M ?Q F?¬M; pšM +?Q imv i +kM; #B M ?¦ çO K

>B M i¢B JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? #B M ?¦ # Q M?B m ?„M #B M ?¦ #'v M?B

JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +kM; T?€i ` M?šM i•K- ?„M F?¬M; iBM #B M ?¦ +O
M?B m ?ÆM,

@ *U+ ?¢M i?B m ç®iX

æ Q T?€T +O ?„M ç¢i iÈB +U+ ?¢M T?€i ?mv M?B m #B M ?¦ ?ÆM M[- Î i` M ?Q
K°i p¢M # i`,K M;?bM- K¨ FB K [m M; +O GK+ L;mv MÎ i` M ?Q F?¬M; +kM; #B M
M;?bMX

"ªM i?•M +O JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +U+ ?¢M H¨ K°i p¢M ? B M;?bM #B M ?¦
p¢M # M;?bM pšM +?Q pQÊi [m çQÊ+ GK+ L;mv M ç Q +O ?„M Î i` M ?Q F?¬M;
M;?bM #B M ?¦ - F?¬M; +¦ +€+? M¨Q i,M; H M i? K M[X

J¨ FB K [m M; +O GK+ L;mv M +kM; i,M; iÈB K°i p¢M #®M M;?bM #B M ?¦ imv i F
KBM? T?¦ +?OX

@ > ? #B M ?¦ +O M;QÆB ç¢i iÈB ç•v F?¬M; i? i,M; H M M[b Q\

@ s2K i i,M; M[H MX

EB K [m M; +O GK+ L;mv M#¨v ` Î i` M F?¬M; i`mM; tm'i ?B M #B M ?¦ K°i p¢M
M¨v ?Q¨M K„ ç€M? #¢B JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O- FB K F?bB çB M +m²M; H¨K -

JbM? #¢B5

:BÌ F?„+ M¨v i`QM; HÁM; KB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O ?B M H M #¦M; i®B iQ HÈM

L m H¨ i?'i #¢B #bM? i?QÌM; i?b F?¬M; H¨ ;bX

L?QM; K¨ ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€+- Î T?QÆM; /B M #B M ?¦ +O GK+ L;mv M +

hWM; o,M KBM? +ªM? ç m +¦ imv i ç®B iU iBM p KbM?X

oQ /K M?Q *?m h? M? >mv M Î T?QÆM; /B M F?´ M;? - EB K pB M Î T?QÆM; /B M
M;? +O KbM?- K¨ #•v ;BÌ +U+ ?¢M +O JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O ç½ #` GK+ L;m
+kM; #` GK+ L;mv M çª #¢B F?B M +?Q ?„M +ªK i?'v i´M i?'i p¬ +MM; HÈM- `ÆB p

"¦M; i®B M¨v ç®B pÈB GK+ L;mv M H¨ bÆ ?ÎX

GK+ L;mv M F?¬M; +?9i F?€+? F?Q- ?„M tm'i ` EB K +Ym- i?'i ibM? +?B FB K- #
i`QM; i?'i ibM?X JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +ªK i?'v KbM? ç M; #` T?QM; # Î `Q
M¨v +?d iQ¨M H¨ #¦M; i®B- i?'i ibM? +?B FB K- H¨ FB K M?^K p¨Q ibM? +ªKX

:BÌ T?9i M¨v KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM? +ªK i?'v KbM? M?Q #` T?QM; # - bÊ ?½B
ç Q T?¦ +?O p,M KBM? pšM H¨ K°i M;QÌB p¬ +MM; FB M M;?`- i`QM; M?€v K„i v K
;BÈB +O i?'i ibM? +?B FB K- M?QM; GK+ L;mv M pšM M? M? ?ÆM ?„M- H¢B #` G
JB m ç Q +O ?„M H¢B #` FB K F?Q +O GK+ L;mv M #S+ €TX

GK+ L;mv M H¢B /MM; FB K i?"T- T?QÆM; pB M- K°i FB K M¨v /mM; M¢T p¢M p"i
?¨K- +?¶ M¨Q +kM; +¦- T?QÆM; pB M i? ;BÈB- p¬ i"M FB K F?Q b„+ #ûM FB K F
HÈM pÈB KB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM?- F€ i?"i H9+ M¨v KB m +´ T?¦ +?O p,M KBM
tm'i ` +´ i`MM; HQ¢B +´ i`MM; M¨v K ?B m i?ÌB ;B M iB m ? Q +?B M- +?S F?¬M;
M?Q GK+ L;mv M p¨ JB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O- p®M JB m *´ p,M KBM? T?¦ +?O
F?€+ ç®B T?¦ pÈB GK+ L;mv M- M?QM; F?¬M; ?B m i¢B b Q GK+ L;mv M H¢B F?-
tm'i ?B M H¨ #` ?„M ;B i +? i- +¬M; FQ+? +O KB m +´ p,M KBM? T?¦ +?O ?B M i¢B

J¨ GK+ L;mv M +kM; M?•M +Æ ?°B M¨v K¨ i?ŠM; i? çm´B ;B i JB m ç Q p,M KBM?
KB m ç Q p,M KBM? T?¦ +?O i?b K°i i`"M M¨v ç¢B +K+ ç½ ç`M?X

GK+ L;mv M i`QM; HÁM; i?–K M;?oX

æ²M; i?ÌB FB K [m M; +O GK+ L;mv M i?ŠM; i`mv K°i FB K i?ŠM; p T?Q KB m ç

>Q M; «M p,M KBM? T?¦ +?O M?bM i?'v i? +K+ M¨v +kM; FBM? ?½B F?¬M; M;Ì `^
M?Q i? - GK+ L;mv M K°i M;QÌB KÈB ;B M?"T p,M KBM? +ªM? H'v K°i ç`+? ? B H¢
p¨ KB m +´ ? B M;QÌB i`Î M M M?Q p"v- >Q M; «M T?¦ +?O p,M KBM? i?ªM M?B M M

@ h i?'v H9+ M¨v +?B M +m°+ ç½ T?•M- t2K M?Q tQM; `²BX

o,M JBM? +ªM? `'i F?¦ +¦ çQÊ+ i?B M ç` +kM; +?d +¦ K'v i`,K M;QÌB JB m ç Q p¨
F, M;mv M p¨ # F, M;mv M imv F?¬M; bQ pÈB >Q M; «M i?U+ HU+ b€m F, M;mv M
#ªQ p ? B M;QÌB #¼M ?¼X >„M i?"i H¨ p¬ bd H9+ JB m ç Q p¨ JB m +´ +?B K Qm
ç€M?- K¨ #•v ;BÌ F?B #¼M ?¼ `ÆB p¨Q ?Q¨M +ªM? t'm i?b Km®M +m°+ +?B M /WM

S?€T E?¬M; p,M KBM? T?¦ +?O ;B"M /[,

@ L;QÆBX

u #B i KbM? F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O >Q M; «M p,M KBM? T?¦ +?O M M F?¬M; i?

J¨ H9+ M¨v Î i`QM; T?K+ p•M [m M;- *Ym h?B M >mv M L[KdK +QÌB,

@ h i?'v #•v ;BÌ pšM +?Q T?•M i?„M; #¢BX

L¨M; M;¬M M;[¬M ?Á M?QM; i?U+ HU+ +O M¨M; F?¬M; ¬M ?Á M¨M; H¨ F?®M; +
i?U+ HU+ F?¬M; /QÈB T?QM; +?B p,M KBM? T?¦ +?O- +?„+ +?„M H¨ i` M ?Q M; ¬M
?mv M M[p®M #B i GK+ L;mv M +¦ [m M ? pÈB EB K E?´ p,M KBM? T?¦ +?O /o M?
GK+ L;mv MX

*Ym h?B M >mv M M[KdK +QÌB,

@ L m M?Q >Q M; «M p,M KBM? T?¦ +?O Km®M çB p¨Q- F?¬M; #ˆM; +?9M; i bQ p¨

J¨ H9+ M¨v Î i` M h? M? ç¨M ç¨B +m°+ +?B M pšM p¬ +MM; F`+? HB i- FB K [m M
i?ŠM; i`mv T?€i` i? M? b„+ M?¨M M?¢iX

J°i FB K M¨v i M H¨ i? M?X

h? M? H¨ K°i HQ¢B +ªM? ;BÈBX

GK+ L;mv M p®M iQM? ibM? M?¨M M?¢i- M;QÌB K†+ €Q t M?- iW tQ iÈB M v ?Á p
i? M? ç¨M ç¨B ;B Q i?O #¶M; M?B M ç¢B i`B i ç¢B M;° HoM? M;° K°i +?B m i? M?
;b ;¼B H¨ i? M? +kM; ?B m i¢B b Q KbM? #bM? i?QÌM; H¢B i?Q+? K¨m t M?X J°i +
/U p¨Q +ª imv i ?¼+ +O i? M? M[X

J°i FB K M¨v `'i K¢M? `'i b„+ #ûMX

GK+ L;mv M ç€M? ` K°i +?B m i? M? M¨v- . Q +Æ i?€M? Kšm +kM; F?) ;B"i KbM
i? M? M[+ª çÌB- GK+ L;mv M b Q +¦ i? /MM; çQÊ+- *Ym h?B M >mv M M[i?b Kd
i`°K +?B m i?S+ p"v +kM; ç9M;- [mª F?¬M; ?´/ M? H¨ M;QÌB K¨ EB K E?´ p,M KBM
i?B M T?9 F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;X o•M oK +¬M; +?9 +kM; F?) ;B"i KbM?- i?'
iY M¨vX

S?QÊM; *´ p,M KBM? +?B +?O +kM; FBM? M;¢+X

J°i +?B m i? M? M¨v +O GK+ L;mv M- i?"i H¨ +´ [m€BX

h? M? b„+ +?B FB K ç½ ç•K p¨Q iBK +O JB m ç Q T?¦ +?O p,M KBM?X

æ•v H¨ K°i FB K +m®B +MM;X

EB K F?Q F?´M; H² +?ÈT K„i M p¨Q M;QÌB JB m æ Q T?¦ +?O p,M KBM?- +kM; p¼i
FQ+? i`B i ç ?Ov /B i M;mv M KB m ç Q i? ;BÈBX JB m æ Q T?¦ +?O p,M KBM?
tmM; [m M? +kM; p M; H M p,M KBM? B + X

o,M KBM? B + p M; H M- H¢B K°i p,M KBM? +ªM? i`QM; i?B M ç` +? iX

h'i +ª M;QÌB p,M KBM? +ªM? +¦ K†i ç m ç½ `'i H•m `²B F?¬M; +¦ M;?2 ç M p,M KBM
i¢B ç•v M;?2 i?'v p,M KBM? B + X

h`QM; K„i +O JB m æ Q T?¦ +?O p,M KBM? +¦ ˜M w ;b F?¦ KB m iªX

æ9M; p"v- b„T +? i `²BX

o,M KBM?5

o,M KBM? K¨ +kM; +? i5

æ•v +?QM? H¨ p,M KBM?5

o®M iQÎM; `ˆM; KbM? ç° [m M;QÐM; +Y p,M KBM? i?B M FB T i?S M?'i i?b b) F?–
F, M;mv M KÈB +? i- F?¬M; M;Ì KÈB [m ? B F, M;mv M `QÐB ç½ b„T +? i `²B- [m€
S+ S+ S+ S+ S+ S+ S+ S+ S+ S+ S+ KÈB +¦ çQÊ+ K°i p,M KBM? +ªM?- F?¦ F?,M H„K
b„T +? iX

@GK+ L;mv MX

JB m æ Q T?¦ +?O p,M KBM? ?ÄB +•m +m®B i`QM; çÌB,

@h¢B b Q FB K +O M;QÆB +ÁM +U+ ç² i`ÁM- H¢B +¦ +U+ ç° #B M- i?”K +?Q H¨ b
+O M;QÆB `®i +m°+ H¨ +€B ;b\

"bM? i?QÌM; i?b K¶B K°i T?¦ +?O p,M KBM? i`mv +–m K°i +U+ ç°- ç•v +?QM? H¨ +
/¢B #’i i?¨M? T?”iX

GK+ L;mv M i?b ?Q¨M iQ¨M F?€+- /QÌM; M?Q ?„M Î `’i M?B m K†i ç M KS+ i”M +M

h`ÁM i?b K¢M? ?ÆM EB K oB M- #B M M?B m ?QM JB m æ Q- i? M? i?b i?„M; h?

æ•v H¨ pb b Q\

JB m æ Q T?¦ +?O p,M KBM? ?ÄB ` i?„+ K„+ +m®B +MM; i`QM; çÌB KbM?X

GK+ L;mv M +?bK i`QM; bmv iQ- ?„M +kM; iU ?ÄB KbM?- `®i +m°+ +€B ;b KÈB H¨

"„i ç–m iW >Q aÆM- +S Hm¬M +?Q `^M; FB K i?m”i +O KbM? +¦ T?QM; +€+? [m€
i?m”i +O u M h?QÆM; h?B M H¨ +m²M; M;¢Q ç M F?¬M; ;BÈB ?¢M- iU i`ÌB ;B€M
h? M? >mv M H¨ #BX æ M i`mM; QÆM; i?B M i`B m `²B iB T t9+ M?B m + Q M?•M
i`mv +–m ç†+ çB K- KbM? Hm¬M F?¬M; +¦ ç†+ çB K ;b- /QÌM; M?Q ?¼+ ;b +kM; ç
æ¢Q +O KbM? +¦ i? T?K+ +? K¼B FB K +?B mX

*?QM? KbM? çB H–K çQÌM; `²B b Q\

E?¬M; ç9M;- KbM? F?¬M; +¦ çB b B çQÌM;X

J„i GK+ L;mv M ç°i M?B M b€M; M;ÌB- ?„M M?bM ?QÈM; JB m æ Q T?¦ +?O p,M KB

@"•v ;BÌ +?„+ M M M¦B +?Q M;QÆB #B i i M T?¦ +?O p,M KBM? +O i X h M T?¦ +?O
*?B T?¦ +?O p,M KBM?X EB K i?m”i +O i F?¬M; +?¶ M¨Q K¨ F?¬M; # Q H’v- #’i +
iQ¨M #° # Q /mM;X

GK+ L;mv M iB M H M i`QÈ+ K°i #QÈ+- K°i i v ;BÆ H M i`ÌB- K°i +?o tm®M; ç’i-

@h iS+ H¨ EB K *?B T?¦ +?O p,M KBM?X

@EB K ç¢Q # Q /mM;- ç m H¨ i ÎX

@EB K ç¢Q + B [mªM ç m H¨ HoM? pU+ +O i X

@EB K ç¢Q F?®M; +? ç m H¨ i?´ ç` +O i X

@EB K ç¢Q ç m /QÈB i X

GK+ L;mv M M¦B HÌB M¨v i?–M mv HšK HšK- +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ ç¢T T?€ p¢M ;BÈ
F?¬M;- i?B M ?¢ p i ? iX "¨M i v iQ +m®M- T?€T HU+ #B M i?¨M? K°i +QM i?QÊ
HQM; ;–K `®M;- ç€M? +? i JB m æ Q T?¦ +?O p,M KBM?X J°i ç¢B i?O T?€T HU+ M
p,M KBM?- +€B t€+ #Ä p¨Q i`QM; i•M FB K i? ;BÈB +O KbM?X

"•v ;BÌ i•M FB K i? ;BÈB +¦ #¦M t€+ T?¦ +?O p,M KBM?X h v GK+ L;mv M H”i- Î i`Q
K°i M;¬B K°- #Ä #®M t€+ T?¦ +?O p,M KBM? p¨Q i`QM; K°- ç€M? pÁM; tmM; [m M
F?€+ iÈB ;–M- i`QM; i•M FB K i? ;BÈB +O ?„M +¦ F?€ M?B m M;QÌBpÐ i`QM¶°ÐÀł
$Ð PF Ü`Ð•À€

L¦B p ç¢Q Hw +kM; `'i çÆM ;BªM- M m M?Q /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; +?9
bQ pÈB M;QÌB i X .M b Q b® HQÊM; [m•M ç°B ç²M; KbM? ç¬M; ;'T K'v +?K+ H–M
M?•M T?•M i€M +?9M; i F?¬M; i? /MM; h?–M G¬B çQÊ+- +¦ /MM; i?b mv HU+ +kM
i?m"i [m–M i? +O M;QÌB i X L?QM; p'M ç H¨ M,K [m•M çQ¨M bB m +'T F?€+ ç½ i
ûT [m•M çQ¨M >Ov .B i i"T i`mM; H¢BX ob i? i¢Q +Æ ?°B i®i +?Q +?9M; i tmM; T
G¬B +O +?9M; i KÈB T?€i ?mv ç–v çO mv HU+X

L;Q¨B K†i K¼B M;QÌB +¢M? i` M? +¬M; #bM?- M?QM; +?9M; i H–M M¨v H¢B +?Æ
M;®+ +ª- iU M?B M / /¨M; M?bM ` p'M ç - #¼M ?„M +U+ F?´ /²M [m•M çQ¨M >Ov
+?Q F`T ç°M; i?O ç½ #` +?9M; i ?®i b¢+? K°i K X *?mv M M¨v `ä `¨M; H¨ #¼M ?
ç¨Q K¨X

J'v [m•M çQ¨M bB m +'T HB m +? i ç€M? +?ûK K'v M;¨v H¢B #` +?9M; i M?¨M M
M?'i- /M H¨ +kM; F?¬M; i? M?`M M´BX >m®M; +?B ?"m T?QÆM; +O K'v [m•M çQ
i?QÊM; +´- H¨K b Q / /¨M; Mm®i i`¬B +ÆM ;B"M M¨v ç•v\ E?¬M; çÊB +?B M ç'm
M;QÌB FB ç½ +MM; M? m ibK iÈB +Y X

h?€M? i?B M bS +QÌB H¢M? M¦B, óæQÊ+ ç¦- h K S?QM;- M;QÆB F?¬M; ?¶ H¨ •K >
i F?´ +?B M K'v M;¨v- ç M +m®B +MM; H¢B #` M;QÆB ç€M? K°i T?€i ?®i i`¼M H
?´ ?ª\ô

>Ä i?–M *?9+ .mM; +kM; Q€M ?"M M¦B, óh i?W M?"M [m•M çQ¨M h`m hB M i?U+
M¨v #¼M ?¼ ;B¨M? H'v +?B M [mª + Q M?'i H¨ /Q iB m iY M;QÆB +?ÆB €K +?B m

óE?¬M; b BXô h?B K æB M i?–M +kM; M¦B, óh /€K M¦B +?d #^M; i`Q im •K >B K
/M H¨ [m•M çQ¨M M;m M;®+ +kM; +¦ i? +–K H'v M?[M; pB M h?–M G¬B FB +?B K

óæ9M; p"vXô JB m JB m M;?B M `,M; M;?B M HÊB M¦B, óam®i K°i i`,K M;¨M pB M
MûK M?Q p"v M;QÆB F?¬M; ç m HÁM; b Q\ô

ó>„+ ?„+Xô "–M ç¢Q M;?2 #¼M ?„M Q€M i`€+? +?d ç¨M? +QÌB i`W F?¬M; M¦B ;b-
ibM? çM #ÐM ? i K'v p` æ¢B i?–M i?QÊM; +´ `²BX

G–M M¨v i M #¨B M?Q i? H¨ i¢K i?ÌB M;?o ` K¨ i?¬B- +kM; F?¬M; ç`M? #® i`Q #š
Hw p¬ +MM; çÆM ;BªM- H9+ F? B +?B M i HB M M;?o ç M K°i p'M ç - ç¦ H¨ [m•M
+?d +¦ +? i i`"M +?S F?¬M; +¦ ç–m ?¨M; # Q ;BÌX J¨ #¼M +?9M; +kM; +¦ i`Q im +
i?QÆM; pQM; # M T?2 KbM?X *?Q M M +?9M; i #„i ç–m ` i`"M M?'i ç`M? b) T?ª
T?ÁM; M;U /¨v ç†+ KÈB çQÊ+X hW ç¦ i KÈB M;?o ` #B M T?€T M?Q p"v- ç +?Q
F?€+ #S+ #€+? [m•M çQ¨M >Ov .B i K°i ?²B- ûT +?Q [m•M çQ¨M >Ov .B i T?ªB +Q
[m•M çQ¨M h`m hB M /MM; h?–M G¬B b€i i?QÆM; ç®B i?O çÆM ;BªM ?ÆM M?B m

h p®M +?Q `^M; H¨K M?Q p"v b) M?"M çQÊ+ / M? ?B m ç M?'i- M?QM; b) F?¬M;
F?€+ [m€ M?B mX .M b Q +?9M; i F?¬M; +¦ F? B +?B M M; v iW ç–m K¨\ L?QM;
bB m +'T ç€M? ;B i K'v M;¨v +kM; F?¬M; +¦ +?B M [mª ;b HÈM- +m®B +MM; [m•M
ç®B i?O [m€ M?B m i`B i ç K'i FB K bQ€iX "¼M ?¼ MûK #QK v M?Q +QM M;?B M
pB M h?–M G¬B- KQÌB p¢M M;QÌB H¨ K°i i`,K M;¨M pB M- i ç•v +kM; ç m HÁM; H„

S?ªB #B i `^M;- KQÌB p¢M ç iY æ¢Q J¬M +¦ ç–v çO i¨B HB m Hmv M +? h?–M G¬B
+? i¢Q ` ? B i`,K p¢M pB M K¨ i?¬BX "¼M ?¼ H–M M¨v MûK ` bªM HQÊM; i`QM
K°i i`"M +?B M M?Ä K¨ i?¬B- b m M¨v b) +¦ M?B m i`"M +?B M +¨M; i? K ;B M F?´-
çQÊ+X "–M ç¢Q p®M +?Q `^M; i`,K p¢M h?–M G¬B +kM; çO ç i?¨M? +¬M; `²B- B
#QK FBM? F?OM; M?Q p"v +?S\

J'v #` æ¢B i?–M i?QÊM; +´ +kM; +¨m M?¨m K°i H€i `²B i?¬B- M;QÌB i pšM H¨ + Q
p`- F?ª M,M; ç€M? +m°+ +?`m i?m pšM +¦ i? H¨K çQÊ+X .M i KQm HÊB ;B¨M? +?
T?¢K [mv ç`M? M¨Q +ªX >ÆM M[ HU+ +?B M ç'm +O h`m hB M [m•M çQ¨M +kM; F
M?Q F?¬M; +¦ +?9M; i - M?[M; [m•M çQ¨M bB m +'T F?€+ F?¬M; i? iQ¨M /B i ç`+?
*?Q M M / M? ?B m ç M?'i [m•M çQ¨M +m®B +MM; pšM i?m°+ p æ¢Q J¬M +?9M;

sQM; +?mv M Î ç•v #–M ç¢Q H”T iS+ T?€B K’v [m•M çQ¨M bB m +’T ` K’v hBM? ?
ç #¼M ?¼ b®M; i` M M?[M; iBM? +–m T?ÁM; M;U- MÆB M¨v b„T #B M i?¨M? +?B
h?€B .QÆM; hBM? ` - #®M iBM? +–m F?€+ b) i`Î i?¨M? +?B M i`QÌM; +?O ;B[HB
>Ov .B i- MÆB ç¦ F?ŠM; ç`M? H¨ K°i +€B +®B t v i?`i +Ð HÈMX h F?¬M; Km®M K
+?mM; K°i +?¶ pÈB [m•M ç°B #bM? i?QÌM;- #¼M ?¼ b) +¦ M?B K pK ;B M F?´ ?ÆM

Zm•M çQ¨M >Ov .B i #` iB m /B i ç°B im–M i` tQM;- i`ªB [m # i?€M; #¼M +?9M;
çQ¨M pÈB b® HQÊM; +U+ F€ F?´M; H²- i¢Q i?¨M? K°i çQ¨M K•v ç2M # Q T?O T?Q
v p T?Q +?9M; i X

æ€K K•v ç2M i?S M?’i H¨ /Q jy i, ç¢B [m•M h`MM; i°+ i¢Q i?¨M?- T?Q b m #¼M +
i`bM? H¨ [m•M çQ¨M h`MM; >”m- [m•M çQ¨M S?€ .B i p¨ [m•M çQ¨M h`Wm Gv ?ÊT i
[m•M çQ¨M >’T GBM? i¢Q i?¨M? ç¢B [m•M i?S # - +ÁM H¢B #®M [m•M çQ¨M pšM ç

h´M; b® [m•M ç`+? H M ç M kyy i,- M?B m ç¦ ç½ +?B K h´M; K°i MY #BM? HU+ +O
[m•M çQ¨M M†M; M # v iÈB hBM? +–m +?9M; i T?ÁM; i?OX

.U i?2Q HÌB M¦B +O K’v p` æ¢B i?–M i?QÊM; +´ iWM; ;B Q i?O pÈB [m•M çQ¨M >
ç½ i?”i bU M´B ;B”MX "ÎB pb i`QÈ+ FB i®B ç +?9M; +?d T?€B ` +?WM; KQÌB i, [
i?¬BX hbM? ?bM? #bM? i?QÌM; i?b ç¢B [m•M >Ov .B i ky i, ç½ +¦ i? +¬M; +?B K
?ÆB T?€B ` kyy i, ç¢B [m•M- H¢B +ÁM HB M iB T tm’i ç°M; +?QM ç¢B [m•M çQ¨M
*?Q /M H¨ +¬M; +?B K ç` #¨M +O K’v æ¢B i?–M i?QÊM; +´ +kM; F?¬M; +¦ tm’i ?B

Zm•M iB M T?QM; #` +?9M; i ç€M? i M / /¨M; F?B M +?Q #¼M +?9M; +?`m FQ+?
#¨B i`”M i? F?´M; H² M¨vX L?[M; i?S F?€+ F?¬M; M¦B- +?d pB + i`B M F? B [m•M
/¨B K’v p¢M /†K +kM; çO H¨K +?Q HÁM; M;QÌB FBM? ?½B `²BX

Zm•M çQ¨M ç–m iB M +¦ b® HQÊM; ?ÆM jy i, F?Q i? i,M; + Q FBM? M;QÌBX *ªK
çQ¨M h?B M aS- #ÎB pb [m•M çQ¨M >Ov .B i ç M MÆB pW p†M iÈB T?B M iBM?
h?€M? i?B M bS HŠM; H†M; iQM? iQ€M F i [mª F?) + m K¨v- #m²M #U+ K„M; iQ, ó*
H¨ i +?S\ô

h?€M? i?B M bS Q€M i`€+? i? M¨Q çB M[i?b +kM; T?ªB +?B M ç’m i?¬B- +?mv
çQÊ+X Zm•M çQ¨M h?B M aS ç¨M? T?ªB iB T M?”M bU i?”i M¨v p¨ #„i ç–m +?m˜M

æ®B pÈB HB M [m•M M;•M ?¨- [m•M çQ¨M h?B M aS ç®B F?€M; i? +¬M; i`QÈ+ M?
+¦ b® HQÊM; [m•M ç°B M?B m M?’i i`QM; HB M [m•MX hBM? +–m +O #¼M ?¼ +k
"¼M ?¼ t•v /UM; i`,K p¢M M,K ç½ bÈK #B M iBM? +–m i?¨M? T?€Q ç¨B T?ÁM; M;U
+¦ #’i F€ bÆ ?Î M¨Q ç h`MM; i°+ H Q p¨Q +ªX

h`ªB [m i`,K M,K /QÐM; [m•M p¨ F? B T?€ GBM? >²M h?–M :BÈB- [m•M çQ¨M h?B
+?QM? [mv pQÊi [m Ryy i,X h`QM; ç¦ ky i, ç¦M; i` M Zm M; JBM? iBM? +–m- +ÁM
SM; +?B MX h`QM; ?¨M; T?ÁM; M;U Hm¬M +¦ K’v p¢M #BM? bo iMv i?ÌB +¦ i? çB
p”i HB m H M iB M imv M i`Ê ;B9TX

*?Q M M h?B M bS i°+ ç®B F?€M; pÈB jy i, h`MM; i°+ +kM; F?¬M; F?¦ ;b H„KX *¦
i°+ M?’i ç`M? ç€ i`9M; iQÌM; b„i `²BX

L¦B çB i?b M¦B H¢B- h`MM; i°+ +¦ iÈB jy i, ç¢B [m•M- +m®B +MM; #¼M +?9M; M?
aS /U p¨Q Qm i? ç` #¨M iB m /B i ? iX L?QM; i`QM; H9+ ç¦ h`MM; i°+ i¢Q +?Q
M?B m i?QÆM; pQM; +kM; F?¦ M¦BX S?ªB #B i `^M;- h`MM; i°+ +?B M bo #bM? i
+?B M ç’m M; M; pÈB h?B M aS #®M +€M?X *°M; i? K /B M iQ+? +?B M ç’m HÈM
iB i +O h`MM; i°+ T?€i ?mv +¨M; i? K ?Q¨M K„X Zm•M çQ¨M h?B M aS Km®M ,M
T?ªB i`ª ;B€ F?¬M; M?ÄX

h?€M? i?B M bS ?B M M?B M ?B m `ä +?mv M M¨v- M¨M; +kM; #B i KbM? F?¬M; T
ç°B i®iX ob i? M¨M; /Si F?Q€i ;B Q [mv M T?ÁM; M;U +?Q i?2M p¨ h?’i +¬M; +
i?B M bS /šM /„i iBM? M?m i`’M ;B[a€M; h? Zm M; çÊB +?Ì +Æ ?°BX

æ¢B [mv i +?B M pÈB #ªv ç¢B >Ov .B i [m•M +?O `®i +K+ KÎ K¨MX h`MM; i°+ +¬M

K’v p¢M /†K- +Æ ?² H¨ i`ªB F?„T iBM? +–m `²BX "¼M +?9M; /Si F?Q€i HU +?¼M
?¨M? +¬M; FQ+? i` M F?¬M; pÈB [m•M çQ¨M h?B M aS i`QM; T?¢K pB iQ¨M iBM?

*?9M; i +?d i?’v p¬ b® +¬M i`MM; FQ+? ç°M; ;BQÆM; +†T +€M? iQ HÈM iW i` M i
+?Qi +?2 T?O ? i #–m i`ÌBX hQ¨M #° KªM? ç’i +?d +ÁM H¢B K°i KªM? m €K- F?„T
+€M? H Q ç MX

E?B h`MM; i°+ +€+? K†i ç’i p¨B i`,K i?QÈ+ i?b [m•M çQ¨M h?B M aS #„i ç–m T?ªM I
H M? i?b p¬ b® i`¼M; MÄ iW +€+ T?€Q ç¨B #„M ` M;Q¨BX h`QM; F?QªM? F?„+ ç¦
i?ŠM; H M i`ÌB ?mM; ?,M; #„M tmv M [m ç€K +¬M i`MM;X "ÎB pb b® HQÊM; h`MM;

> B i?–uHM p”i +MM; iQ€i ` i?–Z.M HU+X

" M +¢"+M? GK+ L;mv M iQ€i ` €M? b€M; +U+ F€ +?¦B HÁ - K°i i–r+rM; €M? b€M; T?”i pUM; p•M p•M- `²B H¢J[B + Q +'_HT ?ÆM i?–JHM pUM; T?”i pUM; `':_ri H¨ [m M; ?Q¨M- p,M KBM? [m M; [mv HM- p,M KBM? ?¨Q [m M; +?B m `¼B +?¢#K G GK+ L;mv M iU M?Q p¬ ç"M`P+? i?–h;M HBM?- i M; i?QÆM; T?”i çuH¨- p¢"MM +´

J°i Hm²M; b€M; M?Q pQÊi [m i'Pi +ª7_L iW F?¬M; ;B M t tQ #„+`MM ` çP€M? p

L¨v H¨ F, M;mv M +?B [m M;5

hÈB p,M KBM? +ª_;aM?- i,M; K°i T?€T HU+ F, M;mv M +¦ F?B b) t2M HšM F, M;mv

E, M;mv M +?B [m M; çL:QÊ+ ;¼B H¨ €M? b€M; tBM? ç;lT T M?'b7_iX

L?QM; Km®M i?'#Jav F, M;mv M +?B [m M; K°i H–:M F?¬M; / /¨M;- i´M; +°M; +?d KBM? +ª7_LM?- ?¼ `'_h"i Qi F?B i,M; i?U+ HU+- H¢HB i? K Î t +?9i b) F?¬M; i`- [m M; çMp1QÊ+X >ÆM M[pP HQ¢pPB F, M;mv M +?B [m M; M¨v F?¬M; T?ª;lTB K +?Q M M çE b® i? ;BÈB +ªJHM? +?Q iWM; i?':_rv [m F, M;mv M +?B [m M;- #• FB M €M? b€M; tBM? çMp1 T M?'au7iX

E?¬M; +¦ #'bEi +S[M;¬M M;[+`M M¨Q +¦ i? [?bM? /mM; bU K„ H +O F, M;mv M +

E?¬M; +¦ #'r+ri +Sibu M;¬M M;[:L M¨Q +¦ i? "+ ?bM? /mM; bU Qm M?½ +O F, M;r

S?€T HU+ +O GK+ L;mv M i`QM; +?B m `¼B +O F, M;mv M +?B [m M; HB M iK+ i, +¨M; H9+ +¨M; K¢h;M?X

•K5

.QÌHM; M?Q +¦ `²M; M;•K ?´ ;–HKX

E, M;mv M +?B [m M; iW iW M?¢L6"i M?Á - #B M K':_ri F?ÄB M;QÌ+mB GK+ L;mv

*MM; H9+ ç:_r¦- T?€T HU+ +O GK+ L;mv M /–?:M ´M çQQL`pPM? H¢aPB- H¨ bÆ

ddNX *?QÆM; Rjed Y Rje3, hB m h? M? _ h v

h`QM; i?B M ç` H¢B i? K K°i T?¦ +?O p,M KBM?X GK+ L;mv M [m€i /¨B- ç®i +?€v i i v ?„M +¦ i´M; +°M; ? B i`,K b€m KQÆB i?B M +'T HBM? K¢+?- +m²M +m°M ç®i + M¨v /MM; K°i i`,K i€K KQÆB i?B M +'T HBM? K¢+? KÈB ç~v T?€T HU+ H M ç M çd

:BÌ F?„+ M¨v +?d +ªK i?'v i?B M ç` ç m M^K i`QM; i v i - çdM? + Q # F, M;mv M-

L?Q p”v H¨ i`QM; i v KbM? +ÁM +¦ i€K KQÆB i?B M +'T HBM? K¢+?- iB m ? Q M?

smM; [m M? K°i b® T?¦ +?O p,M KBM? ç m +ªK i?€M- #¼M ?¼ ç b® i`ªB [m i,M M;mv M M?QM; #bM? i?QÌM; M;QÌB i?¨M? +¬M; i`QM; i?¨M? +¬M; p,M KBM? +ªM M;mv M H M iÈB # F, M;mv M +kM; +–M iB m ? Q i?ÌB ;B M F?€ /¨B- +°M; i? K M M? M? M?Q p”v ç½ i`Î i?¨M? T?¦ +?O p,M KBM? # F, M;mv M i?”i F?B M M;QÌB FB

E?B M¨Q i?b GK+ L;mv M KÈB /WM; H¢B i,M; M? M? +?¦M; M?Q p”vX

S?¦ +?O KB m +?B p,M KBM? i?–K ;B”M /[- b Q ;½ F?¬M; #B i i?–M p”i- i?B M +'T i,M; H M 2 `^M; ç m ç M iW JB m æ Q- JB m *´X GK+ L;mv M ;B i +? i JB m æ Q- i?–M p”i- i?B M +'T HBM? K¢+? +O ? B M;QÌB i,M; i?U+ HU+ +?QM? KbM?- i?”i p,M KBM? p¨ GK+ L;mv M ç½ ç`M? F i +m°+ F?¬M; +? i F?¬M; M;WM;X

æBM?5

hB M; +?m¬M; M;•M i?S i€KX

*m°+ i` M? h? M? L[H”T iS+ b) #„i ç–mX

E?¬M; F?Q #¶M; #B M +U+ F€ +,M; i?ŠM;X

E?¬M; b B- H9+ i`QÈ+ +?B M ç'm ;B[GK+ L;mv M p¨ JB m æ Q- JB m *´ ç9M; H¨
KBM? +ªM?- M?QM; i`"M +?B M ç¦ ç®B pÈB K°i b® M;QÌB i? ;BÈB +ªM? H¨ [m€ +
ç9M;- F?¬M; i? M?bMX *m°+ +?B M pÈB JB m æ Q T?¦ +?O p,M KBM? #„i ç–m F,
i? ;BÈB +ªM? ç m M?„K K„i H¢B- F?¬M; i? t2KX *?Q M M +m°+ +?B M hB m h? M
H¨ ç†+ b„+ p¨ ?'T /šMX

G¢B M¦B- ç®B pÈB ç¢B +K+ M;mv M i`mM; QÆM; i?B M i`B m i?b +m°+ +?B M GK
*´ +?Q +?„+ [m M i`¼M; #^M; hB m h? M? ç'm pÈB h? M? GB MX .M ;b çB m M¨v H
çSM; p¨ ?QÈM; çB +O T?QÊM; +´ p,M KBM?- +?Q M M i`"M +?B M M¨v `'i ç€M; t2K
i`"M +?B M i`QÈ+X

*ÁM ªM? ?QÎM; GK+ L;mv M ç'm pÈB JB m æ Q- JB m *´ i?b b m F?B T?¦ +?O KB m
ç½ ?Q¨M iQ¨M i M #B MX

>B M i¢B oB i L[hB m h? M? p¨ JB m L[h? M? GB M ç m ;B[i•K ibM? #bM? ioM?

"•v ;BÌ T?ªB t2K +m°+ +?B M M¨vX

hB M; M;•M i?S +?QM b„T p¨M;- GK+ L;mv M i`MM; FQ+? tQM; # F, M;mv M- i`m
h? M?- /¢v FB K +?B m i? M? +?Q M¨M;X E?¬M; #B i i¢B b Q ?„M +ªK i?'v FB K
M¨M;X .QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; oB i L[hB m h? M? Km®M [m2M i v M„K ;B
+–M i?ÌB ;B M +U+ F€ /¨B- M?QM; F?¬M; ?B m b Q H–M M¨v /QÌM; M?Q oB i L[h
M„K ;B[tQM; i? M?X

GK+ L;mv M M? ;"i ç–m- +¦ H) ç•v H¨ +€B ;¼B H¨ iQ +?'i h? M? L[X

æBM?5

hB M; +?m¬M; /m /QÆM; H¢B p M; H MX

_®i +m°+- +?QM? i?S+ #„i ç–mX

o•M oK +¬M; +?9 çSM; /"v ?ûi HÈM,

@*m°+ i` M? h? M? L[ #•v ;BÌ #„i ç–mX > B p` M?•M imv M h? M? L[- K°i H¨ ç M
hB m h? M?- K°i H¨ ç M iW KB m +?B p,M KBM? JB m L[h? M? GB M- ?B M i¢B #„
B i?„M; i?b çQÊ+ p` i`Q h? M? L[5

smM; [m M? v M ioM? H¢BX

oB i L[hB m h? M? v m FB m M? #QÈ+ H M +?QM? ;B[h? M? æ¨M ç¨BX L¨M; K
i9- i`QM; i? M? i9 +¦ p¨B T?–M im'M i9- #ÈB ? B p¼M; iB M F - +´ i`„M; i?QM /¨B
K°i h? M? oB i iB M FB KX L¨M; /QÌM; M?Q F i ?ÊT i?¨M? K°i pÈB h? M? æ¨M ç¨B
[m M? M?O i?–K- F?¬M; m´M; H¨ iQ +?'i h? M? L[- +¦ i? ?Q¨M K„ F i ?ÊT pÈB h?

G"T iS+ JB m L[h? M? GB M +kM; #QÈ+ H M ç¨BX JB m L[h? M? GB M ?ÆB ç2M-
i`ÌB- ç–m +¦ T?QÊM; iQÈ+ i`•K HB M- M;•M iQÈ+ T?QÊM; [m M- M;•M ;B€+ M;•M
?Q M;•M iQÈ+X h` M i`€M +¦ M;•M K½ H ?€M- #² i€i i¬M i?–M- [m M •K [mw iY +M
ç–m /mv M ?QÎM; HBM?X L¨M; +¦ p ç T /½ iQM?- ?¨M K„ F i ?ÊT +MM; h? M? æ¨M
i?–K M?O- F?¬M; m´M; H¨ iQ +?'i h? M? L[- +¦ i? ?Q¨M K„ F i ?ÊT pÈB h? M? æ¨M

h?"i` i?b /M H¨ oB i L[hB m h? M? ? v JB m L[h? M? GB M ç m +¦ iQ +?'i h? M?

E?Q +?'i +O oB i L[hB m h? M? iU M?Q K¨m t M? # M M9B v M H†M; KÌ ªQX

E?Q +?'i +O JB m L[h? M? GB M i?b iU +Ä /¢B +SM; +ÄB /QÈB iªM; ç€X

E?Q +?'i F?€+ M? m M?QM; ç m +¦ i? H¨K h? M? L[X

"•v ;BÌ +m°+ +?B M ;B[?¼ b„T #„i ç–mX

h v JB m L[h? M? GB M pmM; i` M F?¬M; i`mM;- H'v ` K°i i? M? HQ M ç Q- ç¦ H
h? M? *€i h?ªQ JB m æ Q mv HU+ F?€ HÈM- M,K ç¦ i`QÈ+ F?B T?¦ +?O KB m +?B p
+ªM? i?b T?®B ç Q M¨v çQÊ+ ;¼B H¨ +?ûK M;QÌB M?Q +„i +Ä- +?Q iWM; i?m X

JB m L[h? M? GB M +QÌB M¦B,

@oB i L[Km°B Km°B- #•v ;BÌ ç M HQÊi +?9M; i ;B Q ç'm `²BX i M?'i ç`M? T?ªB -

oB i L[hB m h? M? +QÌB F?)- i v 'M i` M +?m¬B h? M? oB i iB M FB K- M¦B,

@*m®B +MM; H¨ B +¦ çQÊ+ p` i`Q h? M? L[T?ªB ç'm KÈB #B iX

JB m L[h? M? GB M ?ûi H M,

@S?ªB F?¬M;- `'i i®i- M;¨v ?¬K M v T?ªB ç M;QÆB t2K i?U+ HU+ +O i, i, i p¨ M°
+?B p,M KBM?5

L¨M; [m€i /¨B- iQ¨M i?•M T?€T HU+ çB M +m²M; i`¨Q /•M;X o®M M;?2 M¦B M¨M; H
çQÊ+ JB m æ Q- JB m *´ ;B9T ç[i,M; H M ç M #€i i–M;- ?QM; #•v ;BÌ i?U+ HU+ +O
+ªM? #€i i–M;X

h? ;BÈB +ªM? +Ym i–M;5

h? ;BÈB +ªM? i?"T i–M;5

LY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?5

> v +?Q JB m L[h? M? GB M- ? v +?Q KB m +?B p,M KBM?- H¢B ç2K JB m L[h?
#QÈ+ p,M KBM? +ªM? çQÊ+- /M `^M; M¨M; +,M +Æ F?¬M; p[M; p¨M; M?QM; /M ;b
+ªM?- +ªM? ;BÈB M¨v F?OM; F?B T ?M +? i M;QÌBX JB m L[h? M? GB M #MM; T
JB m æ Q Î F?¬M; i`mM; t i[m K°i çQÌM; +U+ F€ ?mv M /B m +?ûK ?QÈM; oB i L[
FB ;–M M?Q H¨ HQ M iBM? i9v p¨ €Q M;?o - i`QM; i? ;BÈB +ªM? t2K M?Q H¨ +?
h? M? GB M +¦ MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? F?¬M; T?ªB / tÆBX L;?2 M¦B i`QÈ+ ç¦
i? ;BÈB +ªM? M?'i i–M;- M?` i–M;- Km®M +?®M; çÐ çÁM i'M +¬M; +O JB m L[h?

*?QM? H9+ K¼B M;QÌB M;?o p"v i?b +?d i?'v oB i L[hB m h? M? K°i FB K +?ûK t
F€ /B m- ;–M M?Q H¨ çQ¢i i? ;BÈB F€ /B m- i`QM; i? ;BÈB +ªM? ç•v +kM; H¨ K°
J°i FB K M¨v M m +?d çÆM i?m–M #^M; +?B m i?S+ i?b +?„+ çÐ M´B +¬M; FQ+? iW
T?€T HU+ FûK [m€ t - #•v ;BÌ JB m L[h? M? GB M +¦ T?€T HU+ MY #QÈ+ p,M K
h? M? +¦ T?€T HU+ ;b ç•v\

*?QM? H9+ i'i +ª M;?o p"v- iB M FB K +MM; KB m ç Q Î F?¬M; i`mM; ç°i M?B M p
F?¬M; M;WM; `9i HmB- JB m L[h? M? GB M +kM; HB M iK+ i?Ki HMBX

*€B ;b +?S5

E?B K¼B M;QÌB F?¬M; i? iBM M´B i?b pÁM; ~M ;B'm T?€T HU+ i` M M;QÌB oB i L
~M ;B'm T?€T HU+ H¨ GK+ L;mv M H¨K- F?¬M; +¦ T?€T HU+ M,K- b€m F, M;mv M i?
+?•M +?QM? +O oB i L[hB m h? M?X hQ¨M i?•M oB i L[hB m h? M? F?¬M; M;WM

h? ;BÈB +ªM? i K i–M;5

h? ;BÈB +ªM? iS i–M;5

h? ;BÈB +ªM? M;k i–M;5

h? ;BÈB +ªM? HK+ i–M;5

h? ;BÈB +ªM? i?'i i–M;5

h? ;BÈB +ªM? #€i i–M;5

h? ;BÈB +ªM? +Ym i–M;5

h? ;BÈB +ªM? i?"T i–M;5

LY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?5

oB iL[hB m h? M?- F?¬M; M;Ì M¨M; +kM; H¨ MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM?5 T?€T HU
i` M M;QÌB oB iL[hB m h? M?X

æB m M¨v b Q K¨ H¨K çQÊ+ p"v5

G¨K b Q +¦ i? 5

oB iL[hB m h? M? p®M +?d +¦ T?€T HU+ i? ;BÈB +ªM? M?` i–M;- #•v ;BÌ M¨M;
KBM? +ªM? +?d +¦ K°i M;mv M M?•M- ç¦ +?QM? H¨- GK+ L;mv MX

J¼B +?mv M ç m +?d ?QÈM; GK+ L;mv MX

L?QM; F?¬M; ç9M; H„KX

:B®M; M?Q KB m +?B p,M KBM? H¨ i? HU+ p,M KBM? +¦ M°B ibM? i?•K b•m Km®M
;BÈB +ªM? M?` i–M; i`QM; # i?€M; i,M; H M ç M MY #QÈ+ p,M KBM? +ªM? +kM; H
H¨ KB m +?B p,M KBM?- /M H¨ K°i b® p,M KBM? K¢M? ?ÆM M?Q T?QM; +?B p,M KB
+kM; F?¬M; i? i?U+ ?B M çQÊ+X

GK+ L;mv M +?d H¨ K°i M;QÌB #bM? i?QÌM; K¨ i?¬B- i¢B b Q Î K†i M¨v i?„M; çQÊ+

J°i M M p,M KBM?- K°i i? HU+ pšM i²M i¢B iÈB M¨v +¦ M M iªM; i?•K ?"m p¬ +MM;

GQ¢B i?•K ?"m M¨v F?¬M; i? H¨ i?S K°i M;QÌB +¦ i? bQ b€M? çQÊ+X

J¨ #•v ;BÌ GK+ L;mv M +?d H¨ K°i KbM?- imv i ç®B F?¬M; i? H¨K çQÊ+ pB + M¨vX

>„M ?B m `ä H¨ K°i M?•M p"i iB M p¨Q +ªM? ;BÈB o,M JBM? +?Q H•m i?b H¨K b Q
i?U+ HU+ H M iÈB KS+ ç° M¨v\ o¬ b® M;QÌB ç m F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B GK+
çQÊ+ K°i +?mv M F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M?Q i? M¨vX

*kM; +?d +¦ ?¢M; M;QÌB ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB o,M JBM? KÈB +¦ i? H–M ` +?9i ç–m

h?S M?'i H¨ +?d bÊ GK+ L;mv M ç½ bY /KM; K°i +?9i i?O çQ¢M `'i ?B K ;†TX

h?S ? B- GK+ L;mv M +¦ +?[oB M FB - /M H¨ /MM; i?O çQ¢M ;b i?b +?[oB M bÆ i?
ç®B K'm +?®iX L m F?¬M; +¦ +?[oB M M¨v +?®M; HQM; i?b +?d bÊ oB iL[hB m
`²BX

L?QM; #'i F H¨ i? M¨Q i?b GK+ L;mv M [mª i?"i ç½ H¨K çQÊ+ K°i +?mv M M;?`+?

JB m M[h? M? GB M HmB H¢B T?Q b m- +kM; F?¬M; F?ÄB p¬ +MM; +?'M ç°M;X

@ LY #QÈ+ o,M JBM? +ªM?\ a Q M;QÆB +¦ i? i,M; M? M? M?Q p"vX

oB iL[hB m h? M? KdK +QÌB,

@ EQM? tBM JB m M[i, i, +?d ;B€QX

JB m M[h? M? GB M +kM; F?¬B T?K+ H¢B- KdK +QÌB,

@ L?Q p"v i?b tBM oB iM[Km°B +?d ;B€Q +?QX

*€i h?ªQ JB m æ Q i`QM; i v M¨M; H¢B pmM; H M- t iM? [m K°i çQÌM;- pmM; p T
hB m h? M? +kM; ;BÆ FB K ` +?†M H¢BX

*?B m i?S+ +O ? B M;QÌB i` M +Æ #ªM ç m M; M; i vX oB iL[hB m h? M? FB T
M?'i i¢B M;Q¢B pU+ +?S F?¬M; T?ªB +?mv M çM X EB T i`QÈ+ #ªM i?•M M¨M; H¨
tQM; H¨ K°i FB K ç€M? #¢B # M;?bM M;QÌB /QÈB >¶M æ°M; +ªM? i`Î tm®M; i¢B h`
'v M¨M; +kM; H¨ >¶M æ°M; +ªM?- çO i?'v FB K i?m"i +O M¨M; iBM? F€ iÈB KS+ M

L?QM; /–M /–M JB m M[h? M? GB M +?B K çQÊ+ i? i?QÊM; T?QM;X L;mv M M?•
T?€T HU+X *€i h?ªQ JB m æ Q +O M¨M; ç€M? ` - h? M? GQ M hB M EB K +O oB
ç€M? #"i ` / /¨M;X

E€ i?”i M;mv M M?•M +kM; `’i çÆM ;BªMX E?¬M; b B- JB m M[ h? M? GB M t€+ [m€ M? M? M M T?€T HU+ F?¬M; ´MX L?QM; oB i L[ hB m h? M? +kM; i?Q€M; K°i T?€T HU+ +kM; F?¬M; ´MX L m bQ b€M? i?b oB i L[ hB m h? M? i,M; +ªM? ;BÈB p¨ +ªM? ;BÈB H¢B +¨M; F?¬M; ´M ç`M? ?ÆMX

JB m M[h? M? GB M KdK +QÌBX *?d +–M +ÁM iB T iK+ iB M +¬M; M?Q p”v i?b M¨

o¨Q H9+ M¨v- b„+ K†i +O oB i L[hB m h? M? +kM; M;?B K i9+ H¢BX h`QM; iQ+? i [m M;X æ•v H¨ K°i Hm²M; FB K [m M; K¨m t M?X

J¨m t M? KQÈi i–K K„iX

*•v t M? `O # M ?²X

*Ä t M?- ?² MQÈ+ F?„T MÆBX

J°i FB K ç–v K¨m t M?5

E?¬M; b BX æ•v +?QM? H¨ K°i FB K M¨M; ?¼+ iW GK+ L;mv MX J†+ /M M¦B F?¬ /MM; K°i FB K M¨v i?b i?B M ç` ç m t M? M?QM; ç•v +kM; H¨ b€i +?B m `’i HÈM + +?B m M¨v +¦ i? çB m ç°M; HU+ HQÊM; i?B M ç` X GU+ HQÊM; M;”T i`ÌB ç€M? M GB MX JB m M[h? M? GB M #` Hm²M; b„+ t M? M¨v ç€M? #¢BX h`QM; M?€v K„i o Qm i? `²BX

JB m M[h? M? GB M +ÁM Km®M /MM; *€i h?ªQ JB m æ Q ç€M? ` K°i +?B m M?Q +kM; F?¬M; [m M i•K- +?d /MM; K°i +?B m FB K M¨v- K’v H–M ç€M? i?QÆM; JB m

JB m M[h? M? GB M M?bM p T?Q oB i L[hB m h? M?,

@ æ•v H¨ M;QÆB #S+ i - +kM; çWM; +¦ i`€+? i X

*?d i?’v JB m M[h? M? GB M pmM; i v i`€B H M- #„i ç–m iªM ` €M? b€M; p,M KBM ç B M p,M KBM?- p,M KBM? +?bK M´BX >ÆM M[F?¬M; +?d +¦ i v i`€B K¨ +ÁM +ª + €M? b€M; p,M KBM?- ç¢B ç¢Q p,M KBM?- /’m p i p,M KBM?- K` HU+ p,M KBM?X

@ h v i`€B +O M¨M; p¨ +?•M i`€B +O M¨M; ç m /–M ?B M +ªK ;B€+ p,M KBM?X æ KBM? /B i? X

@ h`ÌB ÆB- #bM? i?QÌM; +¦ i? +¦ K°i #° T?”M p,M KBM? /B i? ç½ +¦ i? i`Î M M `’i ;B M M[i?b JB m M[h? M? GB M M¨v +¦ i? b) ç¢i iÈB h?B M "ªM; i?¬BX

hmv M?B M GK+ L;mv M i¢B i?ÌB çB K Î h? :BÈB +ªM? +kM; F?¦ F?,M KÈB iB M p¨ i?”i ` M?Q i? ç½ H¨ `’i ;BÄB `²BX L; v +ª >Q S?€T h?¨M? +kM; F?¬M; H2Q H M M çO i?’v bU K¢M? K) +O ?„MX

JB m M[h? M? GB M M?bM p T?Q oB i L[hB m h? M?,

@ oB i M[Km°B Km°B- t2K ` M;QÆB T?ªB i?m i`”M +?B M M¨v i?¬BX o,M JBM? o,M JBM? *?B *QÈ+- ç¢T i M ç¢B ç` X h?B M ç` ç m i`QM; i v i - M;QÆB /U p¨Q

h`QM; +?ÈT K„i- i`ÌB HQM; ç’i HÎ- i?B M ç` ç m M^K i`QM; i v M¨M;X

JB m M[h? M? GB M ;BÆ K°i i v H MX h`ÌB t M? M^K i`QM; i v M¨M;X *?•M M¨M; Î /QÈB +?•M M¨M;X

h?B M ç` +MM; ç€M? iÈB5

h?B M ç` M¨v F?¬M; M;Ì +?”K `½B #` i?m H¢BX

oB i L[hB m h? M? H¢B /MM; K°i +?B m FB K FB X L?QM; K°i +?B m h? M? *?B çKM; iÈB i?B M ç` i?b +kM; F?¬M; +¦ +?9i i€+ /KM; M¨QX hB m h? M? H¢B /MM; F?¬M; +¦ MY çB K i€+ /mM;X E?B i?’v i?B M ç` b„T bY M;?B M M€i oB i L[hB m JB m M[h? M? GB M H° MK +QÌB ç„+ wX o,M JBM? /B i? - HU+ HQÊM; K¢M? K)- +?QM? H¨ H€ #¨B HÈM M?’i +O JB m M[h? M? GB MX

E?B oB i L[hB m h? M? b„T #` ç€M? i?¨M? #€M? i?`i i?b K°i ç¢Q FB K F?Q FBM?
L[hB m h? M? T?¦M; ` X J°i iB FB K F?Q M¨v ç½ ,M i?m ;bX JB m M[h? M? GB
i?'v iQ¨M i?–M oB i L[hB m h? M? i`¨M ` FB K F?Q F?¬M +MM; p¬ i"MX æ9M; H¨
EB K F?Q +O M;QÆB ç½ H¨ ;b +?S- +? i çBX JB m M[h? M? GB M bBM? ` b€i i•K
hB m h? M?X h?B M ç` +MM; ç€M? iÈB ç½ iB M iÈB #QÈ+ +m®B +MM; `²BX æB +

h?B M ç` ç²M; i?ÌB ;B€M; tm®M;- ç M iÈB b€i M;QÌB oB i L[hB m h? M?X

L?QM; p¨Q H9+ M¨v- FB K F?Q F?¬M +MM; T?¦M; ` M?Q #½Q i€TX EB K F?Q çB
+kM; +?ûK `€+? ç¢B ç` X

h?B M ç` +kM; #` T?€ i M5

E?¬M; +?d +¦ i? - i`QM; M?€v K„i M¨v- FB K F?Q +ÁM ç•K iÈB JB m M[h? M? GB
p°B p¨M; pmM; o,M JBM? *?B i?O H M çB m F?B M #–m i`ÌB- o,M JBM? *?B +QÈ+
+MM; ç€M?X L?QM; M¨M; /M +¦ çB m F?B M i`ÌB ç'i i?b FB K F?Q çB M +m²M; FB
M¨v i?"i bU [m€ M;¬M; +m²M;- H¨ ?mv M ªQ +O p,M KBM?- ?MM; i`€M; HÈM H Q-

d3yX *?QÆM; RjeN Y Rjdy, h? M? L[*?B h` M? E i h?9+

æ•v H¨ im pB FB K F?Q +O o,M JBM? +ªM?5

>ÆM M[JB m M[h? M? GB M +kM; T?€i ?B M ` `'i M? M? H¨ HU+ HQÊM; o,M JBM
K M? v m ÈiX J¨ FB K F?Q i` M M;QÌB oB i L[hB m h? M? H¢B H¨ K°i FB K F?Q i
çO- F?¬M; ? i?B m b¦i- +ÁM + Q ?ÆM M¨M; `'i M?B mX >ÆM M[JB m M[h? M? G
FB K F?Q M¨v iQÆM; ç®B çB M +m²M;- ç•K p T?Q KbM?X JB m M[h? M? GB M -
F`T M[ `²BX E?B M¨M; b„T +? i /QÈB i v +O oB i L[hB m h? M?- F?¬M; +ÁM +?9
*?B o,M JBM? S?¦ *?O ç½ pmM; i v ç€M? i M HU+ HQÊM; +O oB i L[hB m h? M?-
H¢B,

@ G–M i` M? çQ¢i h? M? L[ M¨v- JB m *?B o,M JBM? +?9M; i i?m `²BX

o®M JB m *?B o,M JBM? S?¦ *?O H¨ M;QÌB iQÆM; ç®B H¢M? HMM;- +? i K°i JB m
ç€M; +QB p¨Q ç•m M?QM; pW `²B +?d b m F?B JB m æ Q p¨ JB m *´ +? i çB `²B-
*?B o,M JBM? +kM; F?¬M; M?B m M?•M i¨BX JB m M[h? M? GB M M¨v +kM; +¦ i?
#ˆM; FûQ p #²B /QÐM; +?Q i®i i?b ?ÆMX

JB m *?B o,M JBM? S?¦ *?O pW M¦B p"v i?b i`"M +?B M i` M? h? M? L[+m®B +M

a„+ K†i JB m M[h? M? GB M i`„M; # +?X L¨M; iU iBM KQÌB T?–M i` M? ç'm h? I
HQÊM; KÄM; K M? o,M JBM? /B h? H¨K b€i +?B m HÈM M?Q p"v K¨ +m®B +MM; F
i?"i ç•m +?d JB m M[h? M? GB M- M?[M; M;QÌB F?€+- +?Q /M F?¬M; T?ªB H¨ o,M
ç½ F?¬M; M;Ì +m°+ +?B M h? M? L[M¨v H¢B F?®+ HB i iÈB p"vX

L; v iW ç–m- JB m M[h? M? GB M ç½ H° ` T?€T HU+ MY #QÈ+ o,M JBM? *ªM?- F

G"T iS+ oB i L[hB m h? M? +kM; H° ` T?€T HU+ MY #QÈ+ o,M JBM? *ªM?X *?r
ç°M; HÈM ?ÆMX "ÎB pb GK+ L;mv M H"T iS+ H¨K çQÊ+ K°i +?mv M K¨ +QÌM; ;Bª o
F?¬M; i? H¨K M´BX h'i M?B M +kM; #ÎB ?„M +¦ +?[oB M bÆ i?Ov- M m F?¬M; i?
+?mv M M¨vX

E i [mª H¨ H"T iS+ oB i L[hB m h? M? H° ` iQ +?'i F?¬M; i–K i?QÌM;- `'i M? M?
h? M? *?B M?'i FB K GK+ L;mv M KÈB b€M; i¢Q F?¬M; H•mX

E?¬M; M;Ì H¨ JB m M[h? M? GB M H¢B +¦ o,M JBM? /B h? - HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢

æ M; H9+ K¼B M;QÌB +?Q `ˆM; oB i L[hB m h? M? i?'i #¢B i?b oB i L[hB m h?
FB K F?Q +'T o,M JBM? *ªM?- +ÁM ?ÆM +ª JB m M[h? M? GB MX

*ª [m€ i`bM? M¨v +U+ F€ F?¦ T?•M i?„M; #¢BX

>ÆM M[/M H¨ o,M JBM? *ªM? ? v +?Q T?ªB o,M JBM? *ªM? i` M h? M? æ¨M æ¨B
*´ ? v ok *´ ç m ?B m `ä i`"M +?B M ç'm i` M? h? M? L[ M¨v i?"i ` H¢B H¨ JB m *
L;mv M ç'm T?€TX o®M #¼M ?¼ ç m +?Q `^M; GK+ L;mv M H¨ K°i M;QÌB KÈB- /M
çQÊ+ pÈB JB m *?B o,M JBM?- M?QM; ?B M i¢B F i [mª H¢B M;QÊ+ H¢BX GK+ L
M¨v- GK+ L;mv M ç½ M; M; M?B M ;B¨M? i?„M; HÊBX

*?mv M M¨v i?"i bU H¨ [m€ i?–M F€ `²B5

>„M [mª i?U+ ;BÄB #'i i?QÌM;5

JB m *?B o,M JBM? K'i ? i K†i KkB- +ÁM GK+ L;mv M H¢B M´B / M? p M; /°BX h¢
B +¦ i? +QB i?QÌM; GK+ L;mv M M[X

E?m¬M K†i JB m M[h? M? GB M p¨ JB m *?B o,M JBM? S?¦ *?O i`„M; # +?X oB i
çSM; ç¦- h? M? GQ M hB M EB K ç½ bÈK i?m p¨Q pÄX S?QÊM; *´ o,M JBM? *?B *?

@ G–M i` M? ç'm h? M? L[M¨v- oB i L[hB m h? M? +?B M i?„M;X a m M¨v h? M?
h? M? çªK M?B K- ;¼B H¨ h? M? *ªM? +¬M; +?9 - ;B[p` i`Q J°+ aS :Bª i`QM; i?'i

:B¼M; M¦B +O M¨M; ;B®M; M?Q i`mv M iW +?QM i–M; i`ÌB tm®M;- imv ;B¼M; çB
mv F?¬M; i? T?ªM F?€M;X

_®i +K+- `®i +K+ +kM; i?¨M? +¬M; `²BX

o` i`Q h? M? L[i`QM; i?'i M[/Q oB i L[hB m h? M? çªK M?B KX

L;QÌB +?mM; [m M? M;?2 iBM M¨v HB M +¦ T?ªM SM; #'i ç²M;X

oB i L[hB m h? M? F?¬M; #B i w M;?o +O M?[M; M;QÌB # M +¢M?X L¨M; +?d ç M;
JbM? i?¨M? +¬M; ;B¨M? çQÊ+ p` i`Q h? M? L[`²BX *¦ p` i`Q M¨v- b m ç•v KbM?
L;mv M- ;–M çQÊ+ ?„M i? K +?9i M[`²BX

h` M? ç'm ;B¨M? h? M? L[ç½ F i i?9+X

J¨ oB i L[hB m h? M? +?B M i?„M; +kM; i? ?B M ` im pB +O hB m h? M? p¨ GK+
F?¬M; M;Ì +ÁM K¢M? ?ÆM JB m *?B o,M JBM? K'v T?•M- F?B M M;QÌB i T?ªB
h`QM; h? M? æ¨M æ¨B M¨v- F?¬M; M;QÌB M¨Q H¨ F?¬M; #B i iÈB i M +O GK+ L;mv
F?¬M; M;WM; F?m +? i€M ` +ª S?QÊM; *´ o,M JBM?X

S?QÊM; *´ o,M JBM? *?B *?O +kM; M¦B pÈB oB i L[hB m h? M?,

@ hW M v p b m M;QÆB H¨ h? M? L[X >B M i¢B M;QÆB çB p¨Q J°+ Jšm h?"T "€i h
ibK ?B m i? M? ç¢B ç¢Q- +ÁM +¦ i`mv M i?W +O `'i M?B m h? M? L[i`QÈ+ ç•v M

oB i L[hB m h? M? ;"i ç–m- K¨ i`QM; i v S?QÊM; *´ o,M JBM? *?B *?O +¦ K°i Hm²M
T?Q çB K F i M®B pÈB J°+ Jšm h?"T "€i h?B M p¨ i? ;BÈB M¨vX h`QM; M?€v K„i
M?[M; Hm²M; b€M;- ?9i oB i L[hB m h? M? p¨Q i`QM; i? M? [m M;- #B M K'i F?Ä

S?QÊM; *´ o,M JBM? *?B *?O M?bM p #®M T?Q M¦B,

@ *€+ p`- i` M? ç'm ;B¨M? h? M? L[?¬K M v F i i?9+- K'v M;¨v F iB T S?QÊM; *´
#„i ç–m i´ +?S+ GQm h?Ov *?B h`+?- +?Q T?ûT +€+ p` iÈB i?,KX

S?QÊM; *´ o,M JBM? *?B *?O KdK +QÌB pÈB K°i b® p` o,M JBM? S?¦ *?O H•m M,K-

J¨ K¼B M;QÌB +kM; ç m iªM çBX *?Q iÈB #•v ;BÌ +?ŠM; +¦ #[iB + M¨Q H¨ F?¬M; i

a m F?B i M +m°+- GK+ L;mv M +kM; ç`M? çB iÈB h? M? a„+ *?B m o,M +mM; M;?
+€+? M¨Q `ÌB F?ÄB S?QÊM; *´ o,M JBM?- pb M m `ÌB F?ÄB ç•v i?b JB m *?B o,M J
iB M Km®M ;B i KbM?X GK+ L;mv M ç`M? Î H¢B S?QÊM; *´ o,M JBM? K°i i?ÌB ;B

æ M; H9+ GK+ L;mv M •K i?–K bmv M;?o i?b K°i Hm²M; ;B¦ i?ÆK i?´B iÈBX >„M
T?€i ?B M ` ç9M; H¨ *Ym h?B M >mv M L[ K†+ i` M; T?K+ i? m K•v i`„M; i?–M F€

@ E?¬M; #B i *Æ hY L;mv i iB M #®B iÈB +¦ pB + ;b\

G K + L ; m v M ? Ä B X

@ E B K E ? ´ + ¦ F ? Ä 2 F ? ¬ M ; \

* Y m h ? B M > m v M L [? Ä B X

E B K E ? ´ + ? Q M ? H ¨ * ? m h ? M ? > m v M b Q \ æ 9 M ; ` ² B - H 9 + ç ¦ * ? m h ? M ? > m v M i
? p È B S ? Q Ê M ; * ´ o , M J B M ? - t 2 K ` + ? Q M ? H ¨ p ` * Y m h ? B M > m v M L [M ¨ v ` ² B X
/ € K ; ¼ B b Q i ˜ m H Q ¢ M H M X * ? Š M ; + ¦ + € + ? M ¨ Q - Î T ? Q Æ M ; / B M M ¨ v i ? b ç – m ¦ + + C
F ? ¬ M ; i ? v ç ´ B ç Q Ê + - + ? Q M M ? „ M + ? d + Á M + € + ? i ? ¨ M ? i ? ” i i ` ª H Ì B X

@ * k M ; F ? ¬ M ; i H „ K X * ? d H ¨ p š M H Q m H ¢ + M ? Q + k X

@ L ; Q Æ B ç ½ ? ¼ + ç Q Ê + K ° i + ? B m h B m i Q Æ M ; / ¢ p k b – m ç Q ¢ M i ` Q Ì M ; - ç ¬ M ; i ? B

* Y m h ? B M > m v M L [? Ä B X

@ æ ½ ? ¼ + ` ² B X

G K + L ; m v M ; ” i ç – m X

@ o ” v i ? b ç € M ? i ? Y + ? Q i t 2 K X

* Y m h ? B M > m v M L [M ¦ B X

« B - t 2 K ` H ¨ K ° i M ; Q Ì B b B i b M ? ` ² B X G K + L ; m v M + ? d + ¦ i ? ç i v H M + ? m ¬ B F
i B M ; F m i ? i ? B i p M ; H M - F B K [m M ; H ¢ M ? H M M ; i ` m v M F ? B X * Y m h ? B M >
i ? ’ v K ° i i ` m M ; M B M M K i Y m # m ² M F û Q ç ¨ M - i ` Q M ; ç ¨ M ; B ’ m F B K X

h ` Q M ; M ? ’ i i ? Ì B - * Y m h ? B M > m v M L [M ; • v / ¢ B X

J ¨ F B K [m M ; K ° i H € i b m H B M # B M K ’ i X

* Y m h ? B M > m v M L [F ? ¬ M ; M ¦ B ; b M [- + ? d ç S M ; M ; • v ` ç ¦ X

J ¨ G K + L ; m v M + k M ; ç B i È B h ? M ? b „ + * ? B m o , M * m M ; X L ? Q M ; ? „ M p W i È B M ; Q
* m M ; i ? b ç ½ + ¦ M ; Q Ì B i È B t B M ; † T X æ • v H ¨ M K i Y i ` m M ; M B M i ? Q ¢ i M ? b M + ¦ F ? C
H ¨ K ° i M ; Q Ì B i ? Ê ` M # b M ? i ? Q Ì M ; i ` Q M ; i ? ; B M - M ? Q M ; H ¢ B i U M ? Q H ¨ K ° i M ;
b Y - + ¦ F ? Q i S + M ; ? B M + S m ` ’ i b • m X L ? Q M ; + ? d i ` Q M ; + ? È T K „ i - M ; Q Ì B M ¨ v H ¢ B
* ª M ? i ` Q M ; i ? B M ç ` - + ¦ i ? ? O v / B i i ? – M i B M p ” v X

L ; Q Ì B M ¨ v ? b M ? M ? Q G K + L ; m v M + ¦ i W M ; ; † T Î h ? M ? æ ¨ M æ ¨ B - M ? Q M ; H ¢ B F ? -
F ? Š M ; ç ` M ? X

@ L ; Q Æ B H ¨ \

G K + L ; m v M ? Ä B X

@ h H ¨ S ? € T " ª Q o , M J B M ? h ? B M S ? Á M ; o , M J B M ? S ? ¦ * ? O X

L K i Y i ` m M ; M B M M ¨ v M ¦ B X

S ? € T " ª Q o , M J B M ? h ? B M S ? Á M ; o , M J B M ? S ? ¦ * ? O H ¨ K ° i p , M K B M ? i ` m M ; H ” T
S ? € T * ´ o , M J B M ? + M M ; o • M h K h m v i # „ i + ? Q M + Q M h ? B M h B M ? L ; Q i ? b + ¦ S ? € T
æ * Æ i B M p ¨ Q i ? K ; B M € Q M ? B i X L ; ? 2 M ¦ B " ª Q " ® B æ * Æ + ¦ [m M ? + U + i ® i p
i ? Ì B ç B K Î o , M J B M ? h ? € M ? æ ` - S ? € T " ª Q o , M J B M ? " ® B a Q M ; æ h Y H ¢ B ; B 9 T ç
? „ M i ` m M ; H ” T + ? Q M M ç ¬ B F ? B + ¦ i ? + M M ; + ? Q ? Q È M ; p È B # M M ¨ v - ç ¬ B F ? B H ¢
S ? € T " ª Q o , M J B M ? i ` m M ; H ” T + k M ; F ? ¬ M ; + ¦ p i ` m M ; H ” T + Q M ? Q S ? Q Ê M ; * ´ o , M
J B M ? H ¨ i ` m M ; H ” T + Q + Q i ¢ B i ? Q Ê M ; + ? S F ? ¬ M ; T ? ª B # b M ? i ? Q Ì M ; X

J ¨ S ? € T " ª Q o , M J B M ? F ? ¬ M ; i B m / Q ç Q Ê + M ? Q p ” v - i ? Q Ì M ; t m v M T ? ª B t 2 K i ` M
p ¨ F ? ¬ M ; T ? ª B ? Q M ; T ? € B X

a Î / o M ? Q i ? + k M ; ç Æ M ; B ª M H ¨ # Î B i ? U + H U + X

h?U+ HU+ +O S?QÊM; *´ o,M JBM? +?QM? H¨ K°i i`QM; M?[M; *´ o,M JBM? +O i?
JBM? *?B *?O H¨ + Q i?O +¦ K°i F?¬M; ? B i`QM; K°i F, M;mv MX J¨ S?€T "ªQ o,
H¢B F?¬M; + Q M?Q p"v- +?d Î i`QM; # KQÆB p,M KBM? #bM? i?QÌM;- i'i M?B M
F?¬M; M?bM +kM; F?¬M; çQÊ+X

GK+ L;mv M M?bM p T?Q h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?OX

@ E?¬M; #B i h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?O ç M ç•v H¨ +¦ /KM; w ;b\

GK+ L;mv M i?"i bU `'i ?B m F€X JbM? p¨ S?€T "ªQ o,M JBM? +?Q iWM; +¦ ;9i K„
M;QÌB +O S?€T "ªQ o,M JBM? H¢B iÈB i"M +Y +?S\

@ h H¨ h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?O- K ?B m M?'i H¨ +? i¢Q S?€T #ªQ +¦ iQ
çB K M;QÆB ç®B T?¦ pÈB JB m *?B o,M JBM? S?¦ *?O i?b ?„M ç½ /MM; ;B€T T?Á
M;QÆB H¢B /MM; K°i FB K ç i`¼M; FB ç€M? tmv M i?'m çQÊ+ M¦X

h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?O M¦B,

@ h H¨ K°i M;QÌB M;?B M +Sm S?€T #ªQ +¦ iQM? T?ÁM; M;U- çQÆM; M?B M Km
p"v M?QM; Km®M ibK ?B m +¬M; FQ+? M¨v H¢B F?¬M; / /¨M;X J v K¨ ;†T M;QÆB
+¦ K°i [mv M +¬M; T?€T +¬M; FQ+? tmv M i?'mç•v- Km®M t2K M;QÆB +¦ i? Hmv

@ *¬M; T?€T +¦ iQM? tmv M i?'m M¨v H¨ iW i` M M;QÌB +O K°i o,M JBM? S?¦ *?O
o,M JBM?X

@ ±- p"v i?b +?„+ i T?ªB i`ª K°i ;B€ HÈM KÈB +¦ çQÊ+ M¦ `²B\

GK+ L;mv M ?ÄBX

@ L;QÆB F?¬M; +–M i`ª ;B€ HÈM ;b- +?d +–M Hmv M i?¨M? p¨B p¢M +?B m FB K
tmv M i?'m H¨ çQÊ+X h Km®M i? v ç´B +€+? i?S+ +? i¢Q T?ÁM; ;B€TX

h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?O ?ÆB +m²M; M?B i M¦BX æ•v `ä H¨ K°i M?¨ M;?B
+m²M; M?B i `²B- ?Q¨M iQ¨M #'i ç²M; pÈB M;QÌB +¦ im pB o,M JBM? *ªM? F?€+X
+kM; F?¬M; +–M #B i- +?d +–M +¦ i? M;?B M +Sm S?€T #ªQ T?ÁM; M;U H¨ çQÊ+X
i?9 +O ?„M- ;B®M; M?Q i?B M T?9 p¨ ?SM; i?9 +O GK+ L;mv M pÈB FB K p"vX

GK+ L;mv M +QB M?Q ç½ ?B m `®i +K+ H¨ +¦ +?mv M ;b `²BX L¦B çÆM ;BªM i?b ç
[mv M #Q FQT- ;B9T KbM? i,M; +QÌM; FB K HBM?X J°i F?B FB K HBM? çQÊ+ i,M;
S?€T #ªQ T?ÁM; M;U +?Q i®iX _ä H¨ +?mv M i®i ;B9T i,M; +QÌM; FB K HBM?- +È
M?B M GK+ L;mv M ç²M; w +ª ? B i v `²BX

æ•v H¨ K°i +m®M b€+?- T?Q i` M +¦ i€K +?[X æ•v H¨ i•K ?mv i +O K°i p` o,M JBM
F, M;mv M i`QÈ+X GK+ L;mv M H"i t2K +m®M b€+? M¨v- ?B m +¬M; FQ+? tmv M i
+,M +S p¨Q M;mv M i® +¦ iQM? tmv M i?'m K¨ b€M; i¢Q ` - i¢Q i?¨M? iS HB M FQ
JBM? S?¦ +?O FB H¢B +¦ ? B HQ¢BX

J°i HQ¢B H¨ +,M +S p¨Q M;mv M i® +¦ iQM? tmv M i?'m- çB K M¨v GK+ L;mv M ç½

GQ¢B i?S ? B H¨ K°i HQ¢B +¦ iQM? tmv M i?'m F?¬M; ;B M ç†+ #B i- HÊB /KM; F?
iB M +¬M; FQ+? p¨Q F?¬M; ;B M /` ç°- b m ç¦ iW F?¬M; ;B M /` ç° +?mv M b M; F?
çQÊ+ bU M;,M +ªM +O ;B€T T?ÁM; M;U #bM? i?QÌM;X h?"i ` ? B HQ¢B M¨v ç m
Hmv M i?¨M? K°i HQ¢B M¨Q +kM; H¨ `'i F?¦X

L?QM; GK+ L;mv M +¦ K°i iQM? +€+? ç†+ #B i ç¦ H¨ +?d +–M +¦ HB M [m M iÈB FB
;BªMX

>„M #„i ç–m F?¬M; M;WM; +ªB #B M FB K HBM? +O KbM?X EB K HBM? +O ?„M H
R+ æ°+ *?B *´ i?b +?d bÊ F?¦ +¦ i? ;B i M´B JB m *?B o,M JBM? S?¦ *?OX

EB K HBM? tmv M i•K M?'i FQ+?- M;k HB M FQ+?5 _'i M? M? GK+ L;mv M ç½ Hm
JBM? S?¦ +?O F?¬M; F?ÄB i?–K +ª FBM?X h®+ ç° Hmv M i?¨M? M¨v i?"i H¨ [m€ M

EB K HBM?- tmv M i•K M?'i FQ+?- HK+ HB M FQ+?5 Gmv M i?¨M? HK+ HB M FQ+

EB K HBM? tmv M i•K M?'i FQ+?- i?'i HB M FQ+?5 o,M JBM? S?¦ +?O ;B"i KbM?
iB T F?¬M; / /¨M; M?Q p"v `²BX GQ¢B +¬M; FQ+? tmv M i?'m M¨v K¶B H–M ;B
M?B mX L?QM; +?•M +?QM? iÈB ç #€i FQ+? i?b KÈB i?U+ bU H¨ F?¦ F?,M +?QM?

EB K HBM?- tmv M i•K M?'i FQ+?- #€i HB M FQ+?5 h?¨M? +¬M;5 "€i HB M FQ+? -

EB K HBM?- tmv M i•K M?'i FQ+?- i?"T M?` HB M FQ+?5 h?B M S?ÁM; o,M JBM?
ç #€i HB M FQ+? #„i ç–m F?¦ F?,M- iÈB i?"T i K HB M FQ+? i?b +Æ #ªM F?¬M; I
ibK F?¬M; Qi M;QÌB o,M JBM? *ªM? Hmv M iÈB i?"T M?` HB M FQ+? ç¨M? /WM; H
#B m ?B M +O GK+ L;mv MX

EB K HBM? tmv M i•K M?'i FQ+?- i?"T i K HB M FQ+?5 æ€M? pÐ F, HK+ +k `²B5
*?O ;B"i KbM?X S?€ pÐ F, HK+ M? M? M?Q p"v b Q\

EB K HBM? tmv M i•K M?'i FQ+?- i?"T iS HB M FQ+?5

h?"T M;k HB M FQ+?5 h?2Q Hw i?b +¨M; p b m +¨M; F?¦- M?QM; /QÌM; M?Q GK+
i?'v ;bX h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?O F?¬M; F?ÄB M;¢+ M?B M ?€ ?®+ K²KX

EB K HBM? tmv M i•K M?'i FQ+?- i?"T HK+ HB M FQ+?5

h?"T i?'i HB M FQ+?5 >B M i¢B ?„M ç½ ç¢i iÈB KS+ ;–M + Q M?'i `²BX L,K tQ h
*?O +kM; +?d Hmv M i?¨M? i?"T #€i HB M FQ+? K¨ i?¬BX GK+ L;mv M +¦ i? ç¢i i`
JBM? S?¦ +?O M,K tQ F?¬M;\

E?B h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?O ?€ KB M; i`ÊM K„i M?bM H¢B i?b GK+ L;mv I

@ h?"T #€i HB M FQ+? ?ÆB F?¦ M?QM; i?"i ` +kM; F?¬M; T?ªB H¨ [m€ F?¦ F?,MX

EB K [m M; +O GK+ L;mv M HB M iK+ i?B i`B M ` - K°i FB K M¨v F?¬M; M;Ì H¨ i?

L;QÌB #bM? i?QÌM; KÈB ç¢i iÈB i?"T M?` HB M FQ+? H¨ + Q- h?B M EQ+? o,M JB
ç¢i iÈB i?"T #€i HB M FQ+?X

>B M i¢B GK+ L;mv M i?Q€M; +€B ç½ Hmv M iÈB +ªM? ;BÈB +O h?B M EQ+? o,M
S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?O [mª i?U+ H¨ i`ÊM i`ÁM K„iX

*?mv M M¨v- +?mv M M¨v- +?mv M M¨v

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m H¨ o,M JBM? S?¦ +?O K¨ b Q bQ pÈB M? m H¢B FûK M?B m
JBM? S?¦ *?O i?–K M;?oX

d3RX *?QÆM; RjdR Y Rjdk, u M h?QÆM; h?B M "` h`mv æm´B

GK+ L;mv M b m F?B Hmv M i?¨M? i?"T #€i HB M FQ+? i?b i?"i ` +ÁM +¦ +ªK ;B
FQ+?X JQÌB i€K +?B m ç–m ç m H¨ HÊB /KM; iQM? tmv M i?'m p¨ F?¬M; ;B M /` ç

L?Q p"v ?„M +kM; +¦ i? bY /KM; i? K K°i #B M T?€T F?€+- iS+ H¨ #B M T?€T i?S
+?QM? H¨ HÊB /KM; iQM? tmv M i?'m i?ÌB ;B M- HÊB /KM; i?ÌB ;B M b m i`QÈ+- T
#bM? i?QÌM;X oB + M¨v T?ªB iQM? iQ€M i?ÌB ;B M iÈB +MM; +U+ KÈB +¦ i? H¨K
i`–K iQX *?ŠM; [m +?B m HB M FQ+? i?S KQÌB +?QM +¦ HB M [m M iÈB i?ÌB ;B
+ÁM +?Q H¨K çQÊ+X

E iB T i'i M?B M H¨ i?Q M;?B K HU+ T?ÁM; M;U +O h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?
JBM? S?¦ *?O ?Q¨M iQ¨M pMB ç–m p¨Q FB K i` X :B€T T?ÁM; M;U +O ?„M +kM;
+?ŠM; [m pšM F?¬M; +?®M; H¢B M´B i?"T #€i HB M FQ+? +O GK+ L;mv M5 a m
JBM? S?¦ *?O p¨ GK+ L;mv M +¦ [m M ? i®i ?ŠMX h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?

i? i?B M ?¢ b„T +¦ ;B¦ KQ ”T iÈBX .QÈB ibM? ?m®M; M?Q p”v- ?„M HU +?¼M F
+U+ HÈM M?Q GK+ L;mv MX

J¨ M?[M; M;¨v M¨v- F?¬M; +?d +¦ h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?O KÈB iÈB ibK Gv
p,M KBM? F?€+ M?Q S?€T *´- ok *´ ç m iÈB ;†T K†i ?„MX h`QM; ç¦ +¦ K°i ç€K o,M
S?O *?B o,M JBM?- S?QM; *?B o,M JBM?- L?Q *?B o,M JBM?- /QÊ+ +?B p,M KBM
h?€M? Zm M; o,M JBM?- h€M *?B o,M JBM?- GQM; *?B o,M JBM?- æ² *?B o,M JBM
>Ä *?B o,M JBM?- .¢ *?B o,M JBM?- æB m *?B o,M JBM?- *–K *?B o,M JBM? ç m

J°i i`”M +?B M +O GK+ L;mv M pÈB JB m *?B o,M JBM? S?¦ *?O i? ?B M ` i?U+
M;QÌB i F?¬M; F?ÄB bÊ ?½B- +kM; F?B M T?–M ç¬M; o,M JBM? *ªM? #B i `ä bU K
M;QÌB M¨v i?”K +?Q +ÁM Km®M F i ;B Q pÈB GK+ L;mv MX GK+ L;mv M +QB M?Q
Hm˜M [m˜M +O o,M JBM? *ªM? `²BX

h`QM; M?[M; M;QÌB ç¢i o,M JBM? *ªM? iÈB ;†T K†i- GK+ L;mv M +kM; +¦ çQÊ+ F
i`•M [m€ M?Q h?B M S?ÁM; o,M JBM? S?¦ *?O çQ +?Q ?„M i?b F?¬M; +¦ M?QM;
i®iX æQÆM; M?B M [mª [mv i H¨ F?¬M; +¦ i?–M p”iX J¼B M;QÌB ç m /MM; i?–M
H¨K ;b +¦ +?mv M i†M; F?¬M; +?Q GK+ L;mv MX

>ÆM M[F?¬M; +?d M?[M; M;QÌB M¨v- i’i +ª p,M KBM? ç m iK i”T i¢Q S?QÊM; *´ o
+?B M ;B[GK+ L;mv M p¨ JB m *?B o,M JBM? +kM; # v F?„T iÈB- iÈB +ª h`mM; PÆ
*?B æ` X J°i i`”M +?B M M¨v ç€M? [m€ FBM? F?OM;- H’v K°i +?¼B ? BX GK+ L;m
+QÌM; ;Bª o,M JBM? *ªM? K°i F, M;mv M p¨ ? B F, M;mv M HB M i?OX

a m i`”M +?B M M¨v- i M im´B +O GK+ L;mv M ç½ mv +?’M p¢M ;BÈBX

. M? +?’M o,M JBM? Zmv M5

h?”K +?Q M;Q¢B ?B m +O GK+ L;mv M H¢B i`Î i?¨M? a€i ?Q M; + Q i?O5

>Q M; +?QM? H¨ >Q M; *´5

>Q M; *´ o,M JBM? p®M i`’M €T i?”T T?QÆM;- pk M°B pk M;Q¢BX

J¨ ?B M i¢B GK+ L;mv M H¢B +¦ M;Q¢B ?B m a€i ?Q M; + Q i?O- i? i?b +kM; F?¬

E€ i?”i GK+ L;mv M +kM; ;B i F?¬M; Qi + Q i?O h? :BÈB +ªM? +O >Q M; ? M?QM
+O >Q M; ? +?d +¦ >Q M; PM; o,M JBM? S?¦ *?OX æB K ’v imv +ÁM +?Q çQÊ+
M;QÌB ç m ç½ t€+ ç`M? +ªX L?QM; o,M JBM? *ªM? # M >Q M; *´ i´M; +°M; iÈB ;B
;²K >Q M; PM;- GU+ h?€M?- "€i G,M;- JB m æ Q- JB m *´ M;k ç¢B o,M JBM? +ªM
L;mv MX >„M pW KÈB p¨Q o,M JBM? *ªM? ç½ +?ûK ;B i HB M M,K + Q i?O o,M JB
+?Q M M çQÊ+ tQM; H¨ a€i ?Q M; + Q i?O +kM; H¨ i?Ä ç€M;X

æQÆM; M?B M / M? ?B m M¨v +kM; F?¬M; çQÊ+ HQm ?¨M? H„K- +?d HQm i`mv M

"ÎB pb / M? ?B m M¨v ç½ T?¢K p¨Q çB m i®B F} `²BX

EB M; F` +U+ HÈMX

J°i M;¨v M¼- GK+ L;mv M çSM; ;B[S?QÊM; *´ o,M JBM?- K¨ *Ym h?B M >mv M L[
M¨v M? M?¨M; iÈB MÆBX

@ JB m *?B o,M JBM? S?¦ *?O +ÁM ç M; Î # M M;Q¨B S?QÊM; *´ o,M JBM?X h?–M
+?d +–M M;QÆB `ÌB F?ÄB S?QÊM; *´ o,M JBM? i?b H”T iS+ ?„M b) ç€M? +? i M;Q

E€ i?”i *Ym h?B M >mv M L[i?”i bU Km®M ç€M? +? i JB m *?B o,M JBM? S?¦ *?OX
?B M ;BÌ F?¬M; #ˆM; *Ym h?B M >mv M L[- M?QM; w M;?o M¨v +O M¨M; H¢B #`
S?QÊM; *´ o,M JBM? *?B *?O tQ M v +Æ #ªM `’i Qi [mªM Hw- K¼B +?mv M ç m /Q
H¨ h•v oQÆM; Jšm b„T ç†i- +?Q M M *Ym h?B M >mv M L[+kM; F?¬M; i? iU [mv

*Ym h?B M >mv M L[M¦B,

@ h Km®M /¢v +?Q M;QÆB K°i #° *Ym h?B M S?QM; —M h?m”iX "° *Ym h?B M S?Q
ç°+ K¬M +O i - ˜M M’T p¬ ?bM?X >¼+ K¬M *Ym h?B M S?QM; —M h?m”i M¨v tQM
S?¦ *?O `’i Qi M;QÌB T?€i ?B M ` çQÊ+ M;QÆBX L;QÆB +¦ i? /U p¨Q K¬M M¨v
o,M JBM? *?B *?O- F?¬M; #` M?®i Î MÆB M¨v M[X

*Ym h?B M >mv M L[H”T iS+ /¢v GK+ L;mv M #° *Ym h?B M S?QM; —M h?m”i M¨
?mv M i?m”i ?mv M ?Q†+ F?¦ ?B m M?QM; çQÊ+ +?QM? *Ym h?B M >mv M L[i`mv
EB K E?´ o,M JBM? S?¦ *?OX *Ym h?B M >mv M L[ç9M; H¨ i`mv M imv i F„ ˜M i?•

GK+ L;mv M +kM; ?¼+ #° *Ym h?B M S?QM; —M h?m”i M¨v `’i M? M?

L?QM; >Q M; *?B æ¢B ‘M +¦ i? F?¬M; FB K / /¨M; çQÊ+X æWM; i?’v hB m h? M
H¨ M?Ì p¨Q K†i KkB +O S?QÊM; *´ o,M JBM? *?B *?O- ?ÆM M[H¨ /Q iQM? ç†+ i?
*?B æ¢B ‘M tQ M v `’i ?B K F?B # M T?€i çBX J¨ hB m h? M? +kM; +?Q ?„M #B i
T?ªB H¨ M;QÌB >Q M; *´ o,M JBM? +ªM? b€m F, M;mv M KÈB +¦X oW H9+ M¨v Î S?
>Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O ç¢i iÈB b€m F, M;mv M- i`QM; i v ?„M +kM; +¦ >Q M;
T?¦ pÈB ?„MX L?QM; p` M¨v ç¢i iÈB b€m F, M;mv M- i?U+ HU+ GK+ L;mv M K¨ ç®B

*?ŠM; [m F?¬M; +–M #B i i?U+ HU+ ?ÆM FûK i? M¨Q- ç–m iB M +S i?2Q /äB >Q
i?”i +?†i `²B ?½v iQM?X GK+ L;mv M H”T iS+ çB p ç` T?QÆM; >Q M; «M o,M JBM
i¢K i?ÌB +O ç®B T?QÆM;- ?„M T?€i ?B M ` >Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O pW KÈB
JBM? *?B *?OX GK+ L;mv M H”T iS+ +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- i?B i`B M *Ym h?B
*Ym h?B M S?QM; —M h?m”i M¨v ç9M; H¨ `’i i®i- >Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O +k
?„MX

>Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O M? M? +?¦M; ` F?ÄB S?QÊM; *´ o,M JBM? *?B *?OX
i?2QX

>Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O b m F?B çB ` HB M # v i?ŠM; p ?QÈM; ç¬M; M KX
h?B M S?QM; —M h?m”i i?2Q b€i T?Q b mX

>„M pšM Hm¬M [m M b€i t2K +¦ +Æ ?°B ç€M? +? i >Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O F
+kM; F?¬M; / ;†TX GK+ L;mv M ibK +Æ ?°B `’i H•m K¨ F?¬M; i?’vX æ9M; p¨Q H
T?Q i`QÈ+ tm’i ?B M K°i M;QÌBX L;QÌB M¨v i? M? MB M im’M K„- Î KB i•K +¦ K°i
H¨ hB M *?B hY i?b H¨ B\

hB M *?B hY K†+ €Q #¨Q i`„M; #²M; # M?- ;B®M; M?Q iB M M?•M p”vX

>ÆM M[GK+ L;mv M i?’v i?U+ HU+ hB M *?B hY ;BÌ ç½ ç¢i iÈB o,M JBM? *ªM?-
M;mv M- t2K ` +ªM? ;BÈB +kM; ´M `²BX

GK+ L;mv M /MM; *Ym h?B M S?QM; —M h?m”i +kM; F?¬M; i? iÈB ;–M M;QÌB [m
hB M *?B hY p¨ *?BO 4•`€ +Ð° À°Ði?M¨Q•°?d E•]•':• p pPS: ÔR•Pi?’•`ð-,ƒ• ¨

GK+ L;mv M /MM; *Ym h?B M S?QM; —M h?m”i +kM; F?¬M; i? iÈB ;–M M;QÌB [m
hB M *?B hY p¨ >Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O i?b i?–K ;b ç¦X GQ¢B i?ªQ Hm”M #Q
iÈB ô J *?B o,M JBM? S?¦ *?O S?€T #ªQ o,M JBM? ô- +kM; F?¬M; #B i `®i +K+ #

J¨ b m ç¦ K°i H9+ H•m- >Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O HB M tQ v M;QÌB `ÌB çBX o®
i?2Q b m M?QM; H¢B M;?o KbM? ç½ i?2Q ?„M H•m M?Q p”v `²B K¨ +kM; F?¬M; ibK
i?2Q hB M *?B hY ç½X hB M *?B hY H–M i`QÈ+ H’v çQÊ+ /B bªM +O h`’M L;mv M
hB M h?B M GBM? #ªQ ç` i?Q p¨ h?–M p”i L?•M h? K Zmª h?KX L m M?Q KbM? ;
F?¬M; T?ªB H¨ +¦ K°i ç€K i?–M p”i `²B b QX L¦B F?¬M; +?WM; +ÁM +¦ i? F?B M
#®M F, M;mv M- +¦ i? /MM; E?„+ >Q M; EB K +O KbM? ç®B T?¦ pÈB >Q M; «M o
M„K +?„+ ?ÆM K°i +?9iX æ M H9+ ç¦ H’v çQÊ+ >Q M; *?B æ¢B ‘M- i`Ê ;B9T çQÊ+

æ½ i?–K [mv i ç`M?- ?„M #Ä [m >Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O- ç–m iB M ç®B T?¦ p

hB M *?B hY- H¨ M;QÆB iU ibK çQÌM; +? iX "m²M +QÌB i?”iX

GK+ L;mv M p”M +?mv M *Ym h?B M S?QM; —M h?m”i- çB i?2Q b m HQM; hB M *

a m F?B >Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O #B M K’i +?d +ÁM H¢B KbM? hB M *?B hY Î ç
+?„T i v b m HQM;- i v €Q #²M; # M?- H˜K #˜K K°i KbM? M¦B,

@ J *?B o,M JBM? *?B *?O- S?€T "ªQ o,M JBM?- ?„+ ?„+X >Q M; *´ o,M JBM? i?”
M?Q p”v i?b F ?Q¢+? HÈM M¨v +O >Q M; *´ o,M JBM? +?d bÊ b) i?¨M? +¬M; `²BX
æ` p` +O hB M *´ o,M JBM? +?9M; i +kM; b) i,M; H MX

GK+ L;mv M M;?2 hB M *?B hY i?b i?¨QX æ•v H¨ H–M i?S ? B tm’i ?B M J *?B o,M
S?€T "ªQ o,M JBM? p¨ >Q M; *´ o,M JBM? +¦ p M?Q F?¬M; #bM? i?QÌM;X _®i +K
GK+ L;mv M +kM; ç M; `’i iÁ KÁX

æ¢B [mv i +?B M i¢B h`mM; PÆM; h?B M h`B m ç½ çQÊ+ +?m˜M #`X J¨ h`mM; PÆ
+O +?Q i?B M p¢M ;BÈBX GK+ L;mv M +kM; F?¬M; M?”M ` K°i F?B ç¢B [mv i +
h`B m #„i ç–m i?b p,M KBM? +QÌM; ç¢B i¢B .B h?’i *?B æ` +ÁM +¦ i? Î # M M;Q¨B
M m •K i?–K M?9M; i v p¨Q i?b +kM; H¨ #bM? i?QÌM;- +?d H¨ F?¬M; #B i `®i +K+ -

hB M *?B hY +?„T i v b m M;QÌB- iB T iK+ i`–K M;•KX

@ E?¬M; [mªM ç¢B [mv i +?B M +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m i? M¨Q- H9+ M¨v
+?B M H¨ >Q M; *´ o,M JBM? *?B *?O p¨ >Q M; *?B hY- F?¬M; T?ªB H¨ hB M *?B h
M?B m HÊB Q+? ?ÆMX >B M i¢B i +ÁM +–M i,M; +QÌM; i?U+ HU+X

@ J¨ ?B M ;BÌ i ç½ ç¢i iÈB T?€T HU+ K°i F, M;mv M- +¦ i? /Á tûi æ` h´ "ªQ E?®X

L;?2 i?’v hB M *?B hY M¦B p”v- GK+ L;mv M p®M ç`M? H”T iS+ ` i v HB M M;WM;
h´ çQÊ+ ;¼B H¨ æ` hB M *?B h´X æ` h´ "ªQ E?® M¨v +?d bÊ H¨ #ªQ i¨M; +O ?„MX

"ªM i?•M KbM? +kM; #B i K°i +?9i p æ` h´ "ªQ E?®- +ÁM T?ªB çÊB hB M *?B hY
KbM? ` i v KÈB i®iX

h`QM; HÁM; GK+ L;mv M ç½ i?–K [mv i ç`M?X

a m ç¦ ?„M i’i M?B M /MM; *Ym h?B M S?QM; —M h?m”i çB i?2Q b m hB M *?B hY

hB M *?B hY +kM; F?¬M; #B i b m HQM; +¦ M;QÌB çB i?2Q- ibK FB K æ` h´ "ªQ E?

GK+ L;mv M çB i?2Q M?Q p”v ?²B H•m- ç°i M?B M T?€i ?B M ` T?Q i`QÈ+ H¨ K°i
KQÌB i”T FQ+? hB M *?B hYX h`QÈ+ FB +kM; ç½ iWM; M¦B H¨ i? ;BÈB i¢B h`mM;
ç®B M;mv ?B K- Î çQÌM; [m M H¨ M iQ¨M ?ÆM K°i +?9i M?QM; F?„T MÆB +kM; ç
hB M *?B hY Km®M ibK æ` h´ "ªQ E?® i’i M?B M H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M; Î M; v çQÌ
h? :BÈB +ªM? i–M; KQÌB M¨v ;B®M; M?Q K°i +QM bQ iY +?QM ç–mX æ•v H¨ K°i
+¦ i? Mm®i i?–M /B i T?”i- K¨ +QM bQ iY +?QM ç–m M¨v F?¬M; M;?B M;Ì ;b M[- -
i?ŠM; iÈB hB M *?B hY- i?ÌB çB K ç€M? iÈB- +?QM +€B ç–m ?€ iQ KB M;

h®i H„KX JbM? ç½ M;?B M +Sm ` T?QÆM; T?€T T?€ æ` h´ T?•M i?•M- ?B M i¢B hY H¨ tQM;X

S?QM; *?B hBM? HBM? +O ?„M +¦ i? i`mv çm´B #'i +S /'m p i ;b M?QM; +U+ ?¢ L?QM; hB M *?B hY +kM; b) +€+? MÆB M¨v F?¬M; t X GK+ L;mv M çQ€M çQÊ+ p` G9+ M¨v ?„M ibK FB K F?Q iS+ +O hB M *?B hY Î #®M T?Q - K°i F?B ibK çQÊ+ i?m°+ p ?„M `²BX

h?•M i? GK+ L;mv M M? M? +?¦M; t i [m i` M ?Q F?¬M;- ç²M; i?ÌB S?QM; +?B iB ?mv F?ª M,M; i`mv imM; KÈB + Q M?'iX *?mv M M¨v ;•v €T HU+ `'i HÈM pÈB +¬ +¬ M?B m HBM? i?¢+? p¨Q K°i +?9i- ç +¬ +¬ +¦ HBM? i?¢+? i?B M ;B B T?K+ ?²B M;

G9+ GK+ L;mv M ç M; T?B ?¨M?- ç°i M?B M iB M; F m /²M /"T p M; H MX >„M K°i i?'v +¬ +¬ ;"i ç–m F?)X GK+ L;mv M ?ÄB,

@ S?€i ?B M F?Q iS+ +O hB M *?B hY `²B b Q\

*¬ +¬ H"T iS+ ;"i ç–mX

@ _'i i®i- H"T ç¢B +¬M; `²BX

GK+ L;mv M i?•M K"i pm®i p2 +¬ +¬- H¢B çQ i? K Qi HBM? i?¢+? i?B M ;B B ç +

d39X *?QÆM; Rjdj Y Rjd9, :†T G¢B hB M *?B hY

hB M *?B hY K†+ K°i i?•M €Q #¨Q i`„M; +U+ F€ im'M K„ çSM; +?„T i vX >„M ?B M i?•K +®+ i` M iBM? +–m M¨v- H˜K #˜K M¦B,

@ E?¬M; i? M;Ì çQÊ+ #ªQ i¨M; h`'M L;mv M hY M,K ç¦ HQm H¢B- # M M;Q¨B H¢B i [m E, L;mv M *?B EB T K¨ F?¬M; #` /B i pQM;X

@ JÎ5

>„M [m€i HÈM K°i iB M;X h` M K†i ç'i H"T iS+ tm'i ?B M K°i +Y ç°M; hB M *?B hY

@ :BÌ i ç½ H¨ K°i F, M;mv M M?QM; +?B K çQÊ+ #ªQ i¨M; +O h`'M L;mv M hY i?b # F, M;mv M `²B- H¢B +¦ i? çQÊ+ hB M *´ o,M JBM? #²B /QÐM;X G9+ ç¦ i b) tmM `'i + Q- ? ? ? ? X

@ GK+ L;mv M- i M?'i ç`M? T?ªB ;B i M;QÆBX .€K # T?2M K'v #"M ?ÆM i ¨\

hB M *?B hY HB K KûT +QÌB H¢M?,

@ *ÁM +¦ o,M JBM? S?¦ *?O ok u M- +QM M?Ä +? i iB iX L m F?¬M; T?ªB M;QÆB ?°B ç€M? b•m p¨Q o,M JBM? *ªM?- ç½ bÈK +? i i`QM; i v i `²BX ok u M o,M JBM? ç T K„ X h ç½ +¦ F?¬M; Qi M[M?•M M?QM; i?U+ F?¬M; B ç¢i iÈB o,M JBM? *ªM #ªQ i¨M; i,M; H M iÈB # #®M F, M;mv M- H9+ ç¦ çB #„i ok u M o,M JBM? S?¦ *?O M H–M- b m ç¦ ;B€ ?¼ +?Q M;QÌB F?€+X .€K ç„+ i°B pÈB i i?b T?ªB +?`m F i +K+ im'M K„ M?QM; H¢B H¨ HQ¢B M;QÌB /®B i`€- i?¬ #¢Q +U+ F€5 h`QM; HÁM; ?„M +k L;mv M ? v F?¬M; M?QM; M;?o H¢B T?QM; +€+? M¨v F?¬M; ;B®M; ç®B T?QÆM;- +?d +¦ i? ç +?Q M;QÌB F?€+X h®i M?'i H¨ F?B M S?€T *´- ok *´ #'i ?Á H¨ i®iX iQ€M +?¼M M;QÌB i?Q+? ?ÊT- •K ç°+ p¬ +MM;- i•K iQ €+ ç°+ ?ÆM `„M ` iX

hB M *?B hY M;šK M;?o- +kM; i?Q€M; #QÈ+ +?•M p¨Q ;B[æ` h´ "ªQ E?®X >„M F?¬M; +?9 w- +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?9 w iÈB H¨ Î K°i çB K i?ÌB F? K°i M;QÌB +kM; iB M p¨Q æ` h´ "ªQ E?®X L;QÌB M¨v ˜M /'m [m€ i?–M #Q- i?O çQ hY F?¬M; i? T?€i ?B M çQÊ+X

hB M *?B hY b m F?B iB M p¨Q æ` h´ "ªQ E?®- +?d i?'v i`QÈ+ K†i +¦ K°i bÆM i` M M¨v +¦ p i? M? ç¢K- /B M iQ+? `'i HÈM- Î +´M; pB i # +?[iQ L;k h` M; Zm MX " + +?QM?- +¦ HQ¢B F?Q iS+ K¢M? K)X

J¨ iB M p¨Q +?QM? ;B[bÆM i` M;- +€B ç–m iB M ç”T p¨Q K„i H¨ #®M +?[iQ *MM
+MM; [m•M- ç9M; H¨ F?Q T?€+? i?”iX

hB M *?B hY p”M +?mv M T?€T HU+ i`QM; i vX •K K°i iB M;- K†i ç’i L;k h` M; Zm
` ç¢B ç` M?Êi M?¢iX *ª K†i ç’i M¨v /QÌM; M?Q +?Î ç–v p,M KBM?- +¦ HQ¢B iU M
HBM? ç°M;X hB M h?B M HBM? #ªQ- æ` h?Q Î MÆB M¨vX

æ` h?Q +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K°i S?€T #ªQ çÆM ;BªMX GU+ T?ÁM; M;U +O æ`
T?˜K- +ÁM +¦ i? çB m F?B M ç¢B ç` T?€i ` iB M T?€TX L m +¦ æ` hQ i?b +¦ i? i
- i?”K +?Q M;¨M H–MX hB M *?B hY ?B M i¢B +kM; +?d +¦ i? /MM; çQÊ+ i`¼M;
H–M K¨ i?¬BX

L;Q¨B ` i?b æ` h?Q +¦ i? KQÊM ç¢B ç` ç i?m’M /B- +?d +–M +¦ ç’i H¨ i?m’M /B
i?m’M /B +¦ +U+ ?¢M- K¨ æ` h?Q i?m’M /B t ?ÆM i?m’M /B #bM? i?QÌM; `’i M?B

æ` h?Q H¨ hB M h?B M GoM? #ªQ +¦ #®M i€+ /KM;- +¬M;- T?ÁM;- i`®M- i`mv- K
>Q M; *?B M s K¨ GK+ L;mv M iWM; ;†TX

hB M *?B hY +kM; F?¬M; p°B p½ çB H’v æ` h?m #ÎB Km®M /mM; Hmv M æ` h?Q i
.M b Q i?b æ` h?Q +kM; H¨ +O KbM? `²B- F?¬M; B çQ¢i çB çQÊ+X

hB M *?B hY çB iÈB çˆM; b m L;k h` M; Zm M- B i v #„i [mv iX

@ L?•M h? K Zmª h?K- ?B M ` çB5

*?d i?’v +?QM? ;B[?Q F?¬M;- H”T iS+ +¦ K°i [mª i?K tm’i ?B MX

Zmª i?K M¨v + Q +?WM; M;¨M i`QÊM;- M¨v t M? iQÆB- H€ /¨v ç†+- iQ M?Q [mª +?
J¨ i` M K¶B M?€M? +•v ç m +¦ K°i i`€B +•v i`QM; ;B®M; M?Q çS i` +QM- F?¬M;
M?B m [mª- +?d bÊ +¦ K’v p¢M [O - M?B m iÈB +U+ çB K- +?d bÊ +¦ ?ÆM K’v p¢M

h?–M p”i M?Q L?•M h? K Zmª h?K +kM; #’i ç²M; pÈB M?[M; i?–M p”i #bM? i?QÌM;X

L?•M h? K Zmª h?K F€ i?”i +kM; H¨ i?–M p”i +’T i?’TX

J¨ i?–M p”i +’T i?’T +kM; +¦ i? i,M; b® F, M;mv M H MX

L?•M h? K Zmª h?K +?ŠM; M?[M; +¦ i? +mM; +’T b® M,K F, M;mv M K¨ +ÁM +¦ i?
h? K Zmª h?U+X GQ¢B [mª M¨v +¦ i? i,M; T?€T HU+- i€+ /KM; +ÁM ?ÆM +ª HBM? K
hY H9+ ç¦ +¦ T?€T HU+ #ªv F, M;mv M- Km®M /MM; L?•M h? K Zmª h?K +kM; F?¬
H M çQÊ+ M[M M /Si F?Q€i F?¬M; ,M L?•M h? K Zmª h?K K¨ ç M¦ bBM? ` çO HQ
T?€T HU+ i,M; i`QÌM;X

h`QM; i v h`’M L;mv M hY +¦ L?•M h? K Zmª h?K H¨ +?mv M M?B m M;QÌB #B i `äX

L?QM; K v K„M H¨ M?•M /mv M +O h`’M L;mv M hY iQÆM; ç®B i®i- +¦ [m M ? F?¬
o,M JBM? +ªM?- ç¢B ç b® M;QÌB ç m F?¬M; H¨K F?¦ / ?„MX

h?S ? B H¨ ?„M KQÊM æ` h?Q i?B i`B M ` æ` æ°M h?m”i- bQ pÈB æ` æ°M i?m”i
M?B m- Km®M H¨K F?¦ ?„M +kM; F?¬M; / X

" H¨ h`’M L;mv M hY +¦ i?U+ HU+ iÈB #ªv F, M;mv M- Km®M +¦ w ç² pÈB ?„M +kM;
H¨ ç®B i?O +O ?„M F?¬M; ç½X

*?Q M M L?•M h? K Zmª h?K M¨v pšM Hm¬M Î i`QM; i v h`’M L;mv M hYX

J¨ h`’M L;mv M hY +kM; iB M HB m iY FB T +O KbM? b„T iÈB- +?Q M M KÈB HQm
p¨ æ` h?Q +O KbM? Î H¢B MÆB M¨vX L?•M h? K Zmª h?K Î ç•v bBM? b¬B Mªv MÎ ç
h? K Zmª h?K tm’i ?B M +ª K’v p¢M [mª M?•M b•KX J’v p¢M [mª M?•M b•K M¨v +kM
*?B hY •K i?–K iQM? ` H¨ +?d bÊ ç€K M?•M b•K M¨v T?ªB iQÆM; çQÆM; pÈB +?W
;B BX

hB M *?B hY +QÌB ? ?ª,

@ *¦ æ` h?Q- +¦ M?B m L?•M h? K Zmª h?K M?Q p”v- i?U+ HU+ +O i Km®M F?¬M

hB M *?B hY ç„+ w p¬ +MM;- i?QªB K€B p¬ +MM;X >„M ?B m `ä iQ +?’i +O KbM?
? v GK+ L;mv M M?QM; ?„M b) H¨ M;QÌB +QÌB +m®B +MM;X "ÎB #ªM i?•M ?„M i?¬
? v GK+ L;mv M ç m F?¬M; #ˆM; çQÊ+X

hB M *?B hY ç M; ç`M? i?m L?•M h? K Zmª h?K M¨vX L?•M h? K Zmª h?K / i?m ?Æ
M?QM; iU /QM; ;B[?Q F?¬M; H¢B ?B M ` K°i #¨M i v M?Q pm®i `²M;- i?m Hm¬M
hB M *?B hY F?¬M; F`T T?ªM SM;- i?ûi /¨B K°i iB M;,

@ E M¨Q\ E M¨Q /€K çQ¢i L?•M h? K Zmª h?K +O i \

Zmª i?”i H¨ ?„M +?’M ç°M; p¬ +MM;X æ` h´ "ªQ E?® M¨v ç9M; ` +?d +¦ K°i KbM?
ç°i M?B M H¢B +¦ M;QÌB ?¦ ` K°i +U i`ªQ M;¨M i`QÊM; H’v L?•M h? K Zmª h?KX
M;?B K /Q æ` hB M *?B h´ M,K ç¦ ç H¢B b Q\

*?ŠM; [m K°i ;B¼M; M¦B p M; H M- /”T i„i w M;?o M¨v +O ?„MX

@ G¨ i 5

:B¼M; M¦B M¨v i`QM; i` Q- b m ç¦ K°i i? M? MB M €Q t M? +?„T i v çB ` X

h` M K†i i? M? MB M €Q t M? M¨v H° MK +QÌB M?¢i- +¦ p ?ÆB #¢B ?Q¢B- +¦ p ?
i BX G9+ M¨v F?Q +?’i +O GK+ L;mv M ;B®M; ? i M?Q F?B KÈB Î >Q aÆM- F?B
M?Q Î h`mM; PÆM; h?B M h`B mX >Q†+ +¦ i? ç•v H¨ T?ªM T?€+ [mv +?•M +?,M;\

@ G¨ M;QÆBX

æ²M; iY ? B K„i hB M *?B hY KÎ HÈM ` X >„M p¢M H–M F?¬M; i? M;Ì H¨ GK+ L;mv
ç•vX

@ L;QÆB- F?¬M; T?ªB M;QÆB ç M; Î S?QÊM; *´ o,M JBM? b Q\

h? ;BÈB M¨v i?”i bU `’i `’i HÈM- K°i M;QÌB p¨ M;QÌB F?€+ `’i F?¦ ;†T M? m M m F
*?B hY +kM; imv i ç®B F?¬M; M;Ì GK+ L;mv M H¢B +¦ i? iÈB ç•vX J¨ F?¬M; M;Ì ?,
` +¦ M;QÌB i?2Q b m KbM?- ?ÆM M[ /MM; æ` h´ T?•M i?•M `²B K¨ b Q +ÁM #` çm

@ h?”i F?¬M; K v H¨ ;BÌ i H¢B ç M; Î ç•vX

GK+ L;mv M i?ªM M?B M M¦BX

@ æ` h?Q p¨ L?•M h? K Zmª h?K M¨v ç m H¨ i?S i Km®MX hQM? K M? +O M;QÆ

GK+ L;mv M [mª i?”i +¦ çO KQÌB Hw /Q ç ;B i hB M *?B hYX hB M *?B hY M¨v i?”i

h?ÌB çB K KÈB #„i ç–m- i`QM; i`”M +?B M t T i?S ?¢M; i`QM; K¬M T?€B- ?„M ç½ +
Km®M KbM? çB iÈB +?¶ >Q M; *?B hY +?` +? iX æ•v H¨ H–M ç–m iB M ?„M H¨K ?¢

a m ç¦ i¢B i?ÌB çB K Î o,M JBM? h?€M? æ` - ?„M p¨ ç€K M;QÌB L;¼+ >Q¨M; æ¢B æ
H¨ H–M i?S ? B ?„M /²M KbM? p¨Q +?¶ ?B KX

J¨ b m ç¦ i?U+ HU+ KbM? ç¢i iÈB i?S M?’i h?B M "ªM;- hB M *?B hY /mM; ?ÊT i?•
hY- i?U+ HU+ +kM; + Q ?ÆM KbM?- +?†M ç€M? KbM?X æ•v +?QM? H¨ H–M i?S #

J¨ pW `²B i¢B i?ÌB çB K çm´B i?2Q hB M *?B hY- M;?2 i?’v hB M *?B hY Km®M ç€
S?¦ *?O- ok u M o,M JBM? S?¦ *?O H¨ M;QÌB +¦ •M pÈB KbM?- ç•v +?QM? H¨ çB K

L;Q¨B ` i?b iQM? +€+? hB M *?B hY M¨v ;Bª /®B- i?¬ #¢Q ç m F?B M KbM? Km®M

æ®B pÈB EB K *?B hY- KbM? +kM; +¦ ?”M w M;”T i`ÌB M?Q p”vX

E?¬M; ;B i M;QÌB M¨v i?b HÁM; ?„M F?¦ v MX

GK+ L;mv M ç€M? K°i +?QÎM; p T?Q hB M *?B hYX J°i +?QÎM; M¨v K M; i?2Q +?
ç’iX hB M *?B hY /MM; K°i iQ i? [m, /` p¬ +MM; i`€M? çQÊ+ +?QÎM; T?QM;- M?b

@ GK+ L;mv M- M;QÆB i?U+ bU M;?o H¨ M;QÆB +¦ i? ;B i i b Q\ E?¬M; b B- i?U
?ÆM i M?QM; hB M *?B hY i K ?B m M?'i +?QM? H¨ +?¢v i`®MX L;QÆB F?¬M; i

hB M *?B hY i`¨M M;"T iU iBMX Gw MB K +O M;QÌB M¨v #'i ç²M; pÈB M;QÌB F?€
+O KbM? H¨ i`•M [mw M?'i- +?Q M M pšM Hm¬M ?¼+ #ªM HoM? +?¢v i`®M- +?Q
?„M +kM; +¦ iBM iQÎM; KQÌB T?–M H¨ +¦ i? +?¢v i?Q€iX

hB M *?B hY +QÌB H¢M? M?bM GK+ L;mv MX

@ GK+ L;mv M- i +¦ hB M æ°M L;k S?€T- ;b H¨ K°i K¬M M¨Q i`QM; ç¦ +kM; H¨ #Q
i`€M? F?ÄB bU i`mv imM; +O M;QÌB ç¢i iÈB ? B # F, M;mv MX L;k T?€T ç m bY /
#®M F, M;mv M +kM; F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ i X

hB M *?B hY `'i HÈM H®B- M?QM; +kM; #ÎB hB M æ°M L;k S?€T +O ?„M [mª i?"i `'
HÊB ?¢BX

L;k T?€T M¨v F?¬M; T?ªB H¨ iBM? ?Q +O hB M *´ o,M JBM? K¨ +ÁM H¨ imv i ?¼-
hY i´M; ?ÊT p¨Q KÈB i?¨M? M;k T?€T M¨vX

hB M æ°M L;k S?€T- "'i hY *?B h?•M5

æ•v H¨ ç€M? ;B€ +O hB M *?B hY ç®B pÈB hB M æ°M L;k S?€T +O KbM?X GK+
i?"i H¨ F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+- ç9M; H¨ [m€ #m²M +QÌBX

hB M *?B hY H¨ M;QÌB ç–m iB M /MM; çQÊ+ S?€T i?m"i a9+ ç` i?¨M? i`–MX J¬M
hB M *?B hY ç¨Q i?Q€i b m F?B GK+ L;mv M i?¨M? iUm o,M JBM? *ªM?X J¬M T?€T
iÈB imv i Hm•M- b9+ ç` i?¨M? i`–M- K°i #QÈ+ +¦ i? p¼i ` M;Q¨B KQÌB p¢M /†
L;mv M +ªM? bÆ F€ +ÁM M? M? ?ÆM `'i M?B mX H9+ 'v GK+ L;mv M i?'v hB M *?
+kM; +?d #'i ç„+ /o #Ä [m F?¬M; çm´B M[X L,K ç¦ iS ç¢B o,M JBM? *ªM? p•v +¬M
+¦ hB M *?B hY i`®M i?Q€iX >„M H¨ M;QÌB [mv i çQ€M- #B i `ä H¨ #ªQ p iQM? K¢
"ªQ E?® +kM; +?d +¦ Î MÆB M¨v- /M b Q hB M *?B hY M;?o KbM? H¨ +QM +O F?Q
+?Q M M [mv i çQ€M #Ä [m - bY /KM; b9+ ç` i?¨M? i`–M- i?Q€M; +€B ç½ +?¢v çB

GK+ L;mv M i?'v hB M *?B hY /MM; b9+ ç` i?¨M? i`–M i?b F?¬M; F?ÄB +QÌB H¢M?
i?B i i?ÁB #ÎB +?B m M¨v `²B- H9+ 'v +S ç¨M? M?bM hB M *?B hY +?¢v i`®M- F?¬
#U+- +?Q M M i¢B S?QÊM; *´ o,M JBM?- KbM? ç½ +?,K +?9 M;?B K +Sm t2K M M

ošM +ÁM M?È i?ÌB çB K KbM? Î S?QÊM; *´ o,M KBM?X

æ¦ H¨ b m F?B *Ym h?B M >mv M L[/¢v KbM? *Ym h?B M S?QM; —M h?m"iX L¨M
*´ o,M JBM? çQÊ+ M M KÈB i`mv M imv i F„ M¨v +?Q KbM?X J¨ GK+ L;mv M ç½ M;
T?¦ pÈB hB M *?B hY- F?¬M; i? ç F +†M #½ M?Q M;QÌB M¨v +?¢v i?Q€i çQÊ+X

*Ym h?B M >mv M L[ç M; ç`M? `ÌB çB i?b GK+ L;mv M M¦B,

@ h +¦ K°i #° i?m"i T?€T i`mv imM; +O T?QM; ? +'T o,M JBM? *?B *?O p¨ K°i +?
çdM?- Km®M ç´B pÈB M;QÆB K°i T?QÆM; T?€T i,M; i®+ ç° H MX

GK+ L;mv M i ` FB K i?m"i imv i çdM? +O KbM?X J°i +?B m M¨v +?BM? H¨ h?'i h

h?'i hbM? *?B EB K +O EB K *Ym #ªM i?•M H¨ K°i +?B m FB K i?m"i #B M i?€B iÈ
?Î ;B[i•K ibM?- ?ÆM M[iW ç¦ KÎ `°M; i X GK+ L;mv M b m F?B iÈB o,M JBM? *ª
+?B m M¨vX a m F?B ?„M i ` K°i FB K M¨v- *Ym h?B M >mv M L[H"T iS+ T?€i ?B
?¢BX

J¨ T?€T i?m"i i`mv imM; T?QM; ? i?"i ` H¨ K°i #° T?"M i•K ç„+ +O S?QM; *?B hB
p®M H¨ p¬ ç`+? p T?QÆM; /B M i`mv imM; i`QM; T?¢K pB M?Ä- i•K ç„+ ç®B pÈB
h?B M >mv M L[+kM; F?¬M; F?ÄB #B M b„+X J°i +?B m FB K i?m"i i`QÈ+ ç¦ `'i +
i`mv imM; T?QM; ? b m ç¦ H¢B +¦ i€+ /KM; iQÆM; ç®B HÈM pÈB *Ym h?B M >mv

*Ym h?B M >mv M L[H"T iS+ F?¬M; bmv iQM? M?B m M[-i`mv M M; v *Ym h?B M
i`mv M +?Q GK+ L;mv MX

J¨ M¨M; +kM; M?”M çQÊ+ FB K T?€T p¨ T?QÆM; T?€T i`mv imM; iW GK+ L;mv MX

E€ i?”i b m F?B ç¢i iÈB o,M JBM? *ªM?- + Q i?O i` Q ç´B pÈB M? m ç m H¨ imv i
i?QÌM;X J¨ ç½ +¦ [m M ? H¨ F?¬M; +–M bQ çQ +?mv M i?B i i?ÁB M?ÄX .M b Q i
F?¬M; H¶ p®M çQÊ+X J°i +?B m h?’i hbM? *?B EB K +O GK+ L;mv M +?QM? H¨
K¨ T?€T i?m”i i`mv imM; +kM; H¨ i?m”i ?¼+ p¬ i?QÊM; +O T?QM; ? - ç®B pÈB *
`’i ?[m /KM;X J¨ *Ym h?B M >mv M L[/¢v *Ym h?B M S?QM; —M h?m”i p¨ *Ym h?B
h?m”i imv F?¬M; #ˆM; *Ym h?B M >mv M L[M?QM; +kM; +¦ #ªv i€K T?–M i?U+ HU
+?`m i?B i i?ÁBX

h?”i ` GK+ L;mv M F?ŠM; ç`M? KbM? imv i ç®B b) F?¬M; çSM; Î ? B T?Q #’i ç²M
L[- +?Q M M KÈB /€K v M i•K /¢v H¢B M?Q p”vX

æQÆM; M?B M ?„M +kM; +¦ `’i M?B m HÊB Q+?- ? B # M ç m çQÊ+ HÊB HÈMX

hB M *?B hY #` GK+ L;mv M #S+ iÈB imv i H°- p¢M H–M F?¬M; i? M;Ì çQÊ+ hB M
i?ÌB çB K ç®B K†i pÈB GK+ L;mv M H¢B #` T?€ K’i iS T?€T M?Q p”vX æ•v H¨ pB +
M´BX hB M *?B hY i?Î b•m K’v ?ÆBX >„M #B i ?B M i¢B H¨ i?ÌB F?„+ [m M i`¼M;

*?Q M M ?„M HB M /MM; #ªM HoM? ;B[K¢M; +m®B +MM; +O KbM?X

hB M p¬ imM;5

d38X *?QÆM; Rjd8 Y Rjde, :B i hB M *?B hY

*€B ;¼B H¨ hB M p¬ imM; H¢B H¨ F€ +¬M; t T i?S M,K i`QM; i?”T ç¢B F€ +¬M; +O

h?”i ` F€ +¬M; o•M o¬ hQÈM; t T i?S KQÌB K°i ç½ H¨ `’i HÊB ?¢B `²B- +?ŠM; [m
L;mv M F?„+ +? K¨ i?¬BX

J¨ hB M p¬ imM; t T i?S M,K H¢B +¨M; HÊB ?¢BX

h`QM; i?”T ç¢B F€ +¬M; +O hB M *´ o,M JBM?- çSM; i`QÈ+ hB M p¬ imM; ç m H
iQM? +¬M; FQ+?X J¨ hB M p¬ imM; H¢B H¨ K°i +¬M; T?€T #ªQ p iQM? K¢M;- çQÊ
p¬ imM; +¦ i? çQÊ+ +QB H¨ +¬M; T?€T #ªQ p iQM? K¢M; K¢M? M?’i +O hB M *´ o
+kM; p¬ +MM; M´B / M? i¢B .B h?’i *?B æ` X

G”T iS+ hB M *?B hY #B M K’i i`QM; F?¬M; i`mM;X

E?¬M; +¦ K•v- +kM; F?¬M; +¦ bQÆM; KM- F?¬M; +¦ /B ç°M; F?¬M; ;B M- F?¬M; +¦
ç m F?¬M; +¦ M?QM; H¢B +kM; +?ŠM; +ÁM #¦M; /€M; +O hB M *?B hYX

æ•v H¨ +¬M; T?€T ;b\

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB ;B”i KbM?X

*?ŠM; [m #ªM M,M; ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ hB M *?B hY +kM; F?¬M; `ÌB çB K¨ pšM Î #
T?€T M¨v +O ?„M imv +¦ i? F?B M M;QÌB F?€+ F?¬M; T?€i ?B M ` M?QM; +kM;
M? M?X *?ŠM; [m +S M?Q p”v i?b K°i H9+ M[hB M *?B hY b) +?¢v K’i- K¨ KbM?
ç®B T?QÆM; i`®M i?Q€iX

L?QM; ?„M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? T?€i ?B M ` hB M *?B hY i?b +kM; F?¬M; i? M
GK+ L;mv M imv +kM; `’i M?B m ;B i hB M *?B hY- HB M pmM; FB K H M F?„T ?Q F
çB K i` M F?¬M; i`mM; i`mM;X hmv p”v ?„M pšM F?¬M; ç€M? i`9M; hB M *?B hYX
ç m ç•K i`QM; M?€v K„iX h?S M¨v `ä `¨M; F?¬M; T?ªB H¨ +?QÈM; M?½M T?€TX

æ9M; `²BX GBM? [m M; H¦2 H M i`QM; ¦+ GK+ L;mv MX >„M ç½ ?B m `ä K°i +?mv

L,K ç¦ u M h?QÆM; h?B M Hmv M i•K FB K H¨ Km®M ç®B T?¦ pÈB M;QÌB +O hB M
h?B M p¨ hB M *´ o,M JBM? +¦ i?M HÈM- H9+ ç¦ F?¬M; `ä T?ªB Hmv M i•K FB K i?

L;mv M H¢B ?B m `ä `²BX h•K FB K +?QM? H¨ ç ç®B T?¦ pÈB imv i ?¼+ #Ä +?¢v JBM?X

h•K FB K- +?¶ M¨Q +¦ i•K i?b +?¶ ç¦ +¦ FB K i²M i¢BX

h•K Km®M ;B i i?b FB K b) ;B iX

GK+ L;mv M H9+ ç¦ ç½ iWM; ?¼+ i•K FB K- +?ŠM; [m KÈB +?d Î i`¢M; i?€B iB m i

>„M +kM; +?d +¦ i? i?Y K°i H–MX L;?o iÈB hB M p¬ imM; M,K ç¦ t T ?¨M; i?S M,K +O hB M *´ o,M JBM? i?b hB M *?B hY +kM; +?Q +?„+ ç½ +¦ i? Hmv M iÈB ç¢B i ;B M i?b hB M *?B hY i?"i bU +¦ i? Hmv M hB M p¬ imM; iÈB ç¢B i?¨M? çQÊ+X L' H¨ +¬M; T?€T o,M JBM? *ªM?- +?d +¦ iÈB o,M JBM? *ªM? i?b KÈB i"T Hmv M çQÊ+ +?d Hmv M ç¢i iB m i?¨M? K°i i?¬BX

GK+ L;mv M ?Qi b•m K°i ?ÆB- +–K .QÐM; L;¬ hB M EB K i`QM; i vX "ÎB pb .QÐM i? M? FB K +?B K p` i`Q [m M i`¼M; M?'i i`QM; HÁM; ?„MX L?[M; i? M? FB K F? EB K +kM; F?¬M; i? ?Q¨M iQ¨M /mM; ?ÊT pÈB i•K +O ?„MX

L?•M ioM?- FB K ioM?- i•K ioM?5

h•K FB K5

h•K p¬ +MM; #bM? ioM?- iU M?Q K°i K†i ?² T?ŠM; H†M;X æ°i M?B M K†i ?² ç°M ;B¦ i?´BX

_®i +K+ ç•v H¨ ;B¦ ç°M;- ?² ç°M; ? v i•K ç°M;\

E€ i?U+ H¨ ;B¦ ç°M; K¨ +kM; H¨ ?² ç°M;- +kM; H¨ i•K ç°M;X

h?"i ` M¦ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ T?QM; ç°M;- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?² ç°M;- +kM; F?

h•K ç°M; K¨ #'i ç°M;- T?QM; ç°M; K¨ +kM; H¨ #'i ç°M;- +¦ ;b F?€+ M? m F?¬M;\ h L;mv M +?ûK iÈB K°i FB KX

J°i FB K M¨v H¨ K°i FB K i`QM; i•K- ?Q¨M iQ¨M T?€i ?mv ` mv HU+ +O h•K *?B h

J°i FB K M¨v /B +?mv M `'i M? M?5

J¨ K°i FB K M¨v b m F?B ç€M? ` - i`QM; M?€v K„i ç½ ç•K i`9M; i`€B iBK hB M *?B i?B M ç` ç•K i?ŠM; p¨Q i`€B iQK hB M *?B hY- i`QM; M?€v K„i ç½ ç€M? M€i i`B i ç²M; i?ÌB +kM; ?Ov çB iB M ;BÈB +O ?„MX hB M *?B hY KÎ K„i i`®M; `¶M;- i?Q€ F?¬M; + K HÁM;,

@ ob b Q\ ob b Q M;QÆB H¢B +¦ i? T?€ ;BªB hB M p¬ imM;\

hB M *?B hY [m€i /¨B K°i iB M;- i?ûi HÈM pÈB #–m i`ÌB,

@ h H¨ hB M *?B hY- i H¨ E?Q o"M h?'i hY- b Q i +¦ i? +? i Î +?¶ M¨v +?S\ h F? i? i?¨M? o,M JBM? *?B *?O- Km®M i`Î i?¨M? M?•M p"i +QÌM; ç¢B M?'i i`QM; i?B Î +?¶ M¨v çQÊ+X

hB M *?B hY K†+ /M ;¨Q i?ûi çB M +m²M; M?QM; +kM; T?€i ?B M ` #ªM i?•M +¨M;

GK+ L;mv M M?bM p T?Q hB M *?B hYX

h M;?2 çQÊ+ H9+ ç¦ >Q¨M; «M o,M JBM? S?¦ +?9 M¦B pÈB M;QÆB p J *?B o,M #ªQ p,M KBM?X *?mv M M¨v `®i +K+ H¨ b Q\

GK+ L;mv M ?ÄBX >„M ç½ M;?2 çQÊ+ ç i¨B M¨v ? B H–M +?Q M M ;BÌ KÈB ?ÄBX

hB M *?B hY M?bM GK+ L;mv M,

@ >¦ ` M;QÆB ç½ Î ç¦ p¨ çB i?2Q i iW bÈK `²BX > ? ? - M;QÆB Km®M #B i +?m F?¬M; iB i H° +?mv M M¨v +?Q M;QÆBX

hB M *?B hY M'+ /¨B # iB M;X aBM? K¢M; ?„M ç½ imv i- H"T iS+ +? i Î MÆB M¨vX
E?Q o"M h?'i hY +? i i`QM; i v GK+ L;mv MX >B M i¢B ç½ `'i H•m F?¬M; M;?2 M¦B
hY- +kM; F?¬M; #B i EB K *?B hY i? M¨Q `²BX GK+ L;mv M i'i M?B M F?¬M; #B i

>„M +kM; H–M ç–m +?ûK ;B i çQÊ+ i²M i¢B +'T #"+ E?Q o"M h?'i hY- K†+ /M ç½
M?QM; ;B i E?Q o"M h?'i hY H¢B H¨ H–M ç–m iB MX >„M pmM; i v K°i +€B- T?€i '
i` M çdM? ç˜m hB M *?B hY +kM; F?¬M; Qi- +¦ M,K KQÆB iB X J°i M;QÌB pW KÈ
ç½ +¦ M,K KQÆB iB HBM? i?¢+? i?B M ;B B- hB M *?B hY ç9M; H¨ `'i ;B¨m +¦X

GK+ L;mv M +kM; H"T iS+ ibK i?'v K°i b® i¨B M;mv M F?€+X >„M ibK i?'v T?•M i?
i?•M +?[æ´ i?S ? B +O GK+ L;mv MX >„M ç½ H•m H„K `²B +?Q i?,M; +'T T?•M i?
F?€+? F?Q K¨ /mM; ?ÊT T?•M i?•M +?[æ´ M¨v pÈB +€B +O KbM?X h`QM; M?€v K,
i?¨M? +¬M;X G9+ M¨v T?•M i?•M +?[æ´ #®M T?–M iÄ b€M; H'T H€M?X *¦ T?•M i'
i¢B +?d iB + H¨ F?¬M; i? M¨Q çB iÈB æ´ hB M æªQ- M m F?¬M; i?b æ´ hB M æªQ
+O KbM?X h`QM; M?€v K„i GK+ L;mv M ç½ M;?o iÈB K°i pB +X æ´ hB M æªQ F?¬
*ªM? iB M p¨Q ç€M? #¢+- +?d ç²M; w +?Q M;QÌB /QÈB o,M JBM? *ªM? iB M p¨QX
+¦ çB m +´ [m€BX h? ç¢Q ? v [mv i„+ i?B M ç` ;b H¢B F?¬M; +?Q M;QÌB ç¢i o,M J
M;?o X Zmv i„+ +O i?B M ç` H¨ i?S ;b +?S\ æ¢i iÈB o,M JBM? *ªM?- [mv i„+ i?B
M[- F?¬M; +¦ #'i F€ ç` pU+ M¨Q +¦ i? M;,M +ªMX M¦B M?Q p"v i?b M;?o iÈB M;?o
H¨ +?O M?•M +O æ´ hB M æªQ +?d bÊ H¨ K°i M?•M p"i o,M JBM? *ªM?- ?ÆM M[+
ç®B +¦ i?U+ HU+- imv i ç®B F?¬M; i?'T ?ÆM K°i i?O HoM? p,M KBM? +'T o,M JBM

æ²M; i?ÌB GK+ L;mv M +ÁM ç M; ibK FB K +€+ bU p"i F?€+X hB M *?B hY +kM; +
M?Q #Q FQT o•M o¬ hQÈM;X o•M o¬ hQÈM; M¨v iQÆM; ç®B ?ÊT pÈB #´M K¢M; +O
Hmv M o•M o¬ hQÈM;- ;B'm KbM? i`QM; K•v KÌX Í MÆB ç¦ #ªM i?•M ?„M +¦ i? /B +
/B i i?b ?„M #'i /B iX æ•v H¨ K°i +¬M; T?€T H˜M i`®M M?QM; +kM; H¨ K°i +¬M; T
T?ªB +?d +¦ /MM; ç ;B[K¢M;- ç M H9+ ?„M +¦ i? /MM;X

æ€M; iB + H¨ F?¬M; +¦ hB M p¬ imM;X hB M p¬ imM; H¨ F€ +¬M; i?S M,K +O hB M
i`mv M KB M;- F?¬M; +¦ #'i +S p,M #ªM ;bX GK+ L;mv M +ªK i?'v hB M *?B hY +?d
iÈB ç¢B i?¨M? i?¬BX hW M v p b m KbM? Km®M ç®B T?¦ pÈB M;QÌB +O hB M *´
FB K K¢M? ?ÆM M[KÈB çQÊ+X

*ÁM +ª æ` i´ T?•M i?•M- b9+ ç` i?¨M? i`–M +kM; F?¬M; +¦ p,M iU ;?B H¢BX h?"i
hY H¨ F iU iQ- b m F?B Hmv M i?¨M? HB M ?Ov çB- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ HQm H¢

GK+ L;mv M ;BªB [mv i hB M *?B hY tQM; HB M çQ o,M JBM? /B h? +O ?„M p¨Q
+O KbM?X æ•v H¨ /B i? o,M JBM? *ªM? i?S iQ i`QM; p,M KBM? +?B K° +O KbM?
æ` h´ "ªQ E?®X æ` h´ "ªQ E?® ;BÌ +?d +ÁM +¦ æ` i?Q H¨ +?Q i?m T?K+ çQÊ-
#„i ç–m i?m T?K+ æ` i?Q i`QÈ+X æ` i?Q H¨ K°i hB M i?B M HBM? #ªQ +¬M;- T?
L;mv M ;–M ç–v F?¬M; /MM; S?€T #ªQ M?QM; hB M h?B M HBM? #ªQ iÈB i v i?b
F?¬M; +?WM; iW M v p b m b) +¦ i€+ /KM;X

o T?–M +?mv M F iB T +?QM? H¨ HÊB /KM; L?•M h? K Zmª h?K ç ç€M? b•m p¨Q

GK+ L;mv M T?'i i v ç€M? iÈB L?•M h? K Zmª h?K- ç–m iB M i?m L?•M h? K Zmª h
GK+ L;mv M ç½ bÈK M;?2 M¦B iÈB ç¢B / M? +O L?•M a•K Zmª `²BX L;?2 M¦B L?•M
K•K ;¶ çUM;X L;?2 M¦B M m çKM; p¨Q ;¶ H¨ b) #` ?Ov /B iX L;Q¨B ` i?b M¦ ;†T p¨M
#B M- ;†T HY H¨ iB m i€M- ;†T ç'i H¨ +?mB p¨QX .M b Q i?b GK+ L;mv M +kM; F?
T?€T HU+ i`U+ iB T ç€M? /¢ tm®M;- #ªQ i²M i`QM; +?•M F?¬M;- F?B M K'v p¢M L?
+?•M F?Q- F?¬M; çKM; p¨Q FBK K°+ ?Ov ?Ä i?´X "ÎB p"v i'i M?B M M¦ b) F?¬M; ç

J¨ H9+ M¨v Î # M M;Q¨B M;¨M M;¨M p¢M /†K- i` M K°i i ç¨MX

æ•v H¨ K°i i ç¨M çQÊ+ i¢Q ?bM? +´ [m€BX J¨ i` M i ç¨M +¦ F?„+ p¬ b® M;¬B b Q
M;WM; +?mv M ç°M;- i?"i SM; pÈB #®M +?[ç'm +?mv M iBM? /BX

h` M i ç¨M +¦ K°i M;QÌB t T #ˆM; K„+ +?B M ;B€T K†+ HK+- mv T?QM; HšK HB i-
i?QÊM;- Î # M +¢M? +¦ K°i i? M? i`QÌM; FQ+?X

E?¬M; M;Ì ç•v +?QM? H¨ >Q M; *?B hYX

G9+ M¨v T?€T HU+ +O >Q M; *?B hY F?¬M; M;Ì ç½ ç¢i iÈB #®M F, M;mv M çdM?
HU+ +O GK+ L;mv M F?¬M; QiX

>Q M; *?B hY M?QÈM; K¨vX

@ hB M *?B hY +? i `²BX

@ æ€M; iB +X E?¬M; M;Ì hB M *?B hY +? i `²BX h?"i H¨ ç€M; +? iX E M¨Q ;B i hE

>Q M; *?B hY ;¨Q i?ûi,

@ hB M *?B hY +? i çB K¨ F?¬M; #B i H¨ +? i i`QM; i v M;QÌB M¨QX h M?'i ç`M? T
F?Q [mv M?'i +?QM? H¨ +?mv M HB M [m M iÈB K°i ç¢B #Q K"i i`QM; i?B M ç` - M
çQÊ+ `²BX

h?'i F?Q [mv M?'i i`QM; KB M; ?„M +kM; F?¬M; #B i H¨ i?S ;bX

*?ŠM; [m M m +S Hw ;BªB p +•m iW i?b i?'i F?Q [mv M?'i M¨v `'i +¦ i? HB M [m

*?ŠM; [m E?Q o"M h?'i hY F?¬M; T?ªB H¨ #ªv M?•M p"i +¦ ç¢B F?Q p"M b Q\

h?'i F?Q +¦ i? [mv M?'i b Q\

h`QM; HÌB M¦B +O >Q M; *?B hY iU ?² #B i M?[M; #Q K"i K¨ M;QÌB F?€+ F?¬M; #

h?'i F?Q [mv M?'i5

GK+ L;mv M M;²B ;B[æ` h´ "ªQ E?®X

L?•M h? K Zmª h?K M¨v H¨ i?–M p"i i`QM; i?B M ç` - ?ÆM M[+¦ i? bBM? i? K F
L?•M h? K Zmª h?K M¨v M,K ç¦ h`'M L;mv M hY H¢B F?¬M; Mm®i ? iX

L?QM; GK+ L;mv M +kM; F?¬M; F?€+? F?QX h`'M L;mv M hY +¦ i?ÌB ;B M +ÁM
*?QM? KbM? T?ªB M? M? +?¦M; i,M; +QÌM; i?U+ HU+X

*?Q M M GK+ L;mv M ?€ iQ K²K- Mm®i L?•M h? K Zmª h?K p¨Q i`QM; #KM;X G"T i
i?–M F€ iW i`QM; L?•M h? K Zmª h?K T?¦M; ` X Gm²M; HU+ HQÊM; M¨v HB M iE
L;mv M H M + QX >„M +?d +ªK i?'v T?€T HU+ #ªM i?•M KbM?- iW M?[M; ?¢i bB m
HQÊM; M?Q i?–M HQM;X G9+ M¨v iQ¨M i?•M + Q i?'T +?d bÊ ç½ +¦ HU+ HQÊM; +
i"T ?ÊT H¢B i?¨M? K°i +?dM? i? X

S?€T HU+ i,M; H M +m²M +m°MX

•K5

GK+ L;mv M i?"K +?Q ˜M ?B M +ªK i?'v K°i +€M? +Y p¬ +MM; F?´M; H²X *€M? +
+€M? +Y o,M JBM? *?B +?OX J¨ KbM? ?B M ;BÌ +ÁM +?Q ç¢i iÈB +€M? +Y M¨v-
i?¬BX æ•v H¨ K°i +Y ªB p¬ +MM; F?¦ F?,M- bQ pÈB o,M JBM? S?¦ +?O +ÁM ç€M; b
+?O H¨ #€ +?O +O F, M;mv MX

E?¬M; M¦B iÈB +ªM? ;BÈB +ÁM t t FB M[X >B M ;BÌ GK+ L;mv M KÈB +?d #QÈ+
i?S+ ç¢i iÈB T?€T HU+ #®M F, M;mv MX

"®M F, M;mv M K¢M? ?ÆM # F, M;mv M F?¬M; QiX

J¶B K°i F, M;mv M +O o,M JBM? *ªM? i,M; H M ç m i,M; H M `'i M?B mX

_®i +K+ ç½ ç¢i T?€T HU+ #®M F, M;mv M `²BX

GK+ L;mv M HQÈi [m - Km®M t2K i`QM; æ` h´ "ªQ E?® +¦ +ÁM #ªQ i¨M; ;b M[F?¬
hB M *?B h´ M,K tQ +ÁM ç H¢B #ªQ i¨M; F?€+ Î MÆB M¨vX *?ŠM; [m ?„M ibK iÈB
;b- ç¨M? i¢K i?ÌB #Ä [m X æ` hB M *?B h´ +¦ F?ª M,M; +?d ç H¢B ? B i?S M¨v i?-

>B M i¢B çB H'v >Q M; *?B æ¢B 'M- i?U+ ?B M H–M i`Ê ;B9T u M h?QÆM; h?B M

Jm®M H'v >Q M; *?B æ¢B 'M i?b i'i M?B M H¨ T?ªB çB ibK >Q M; «M o,M JBM? S?

*?d H¨ ?B M i¢B F?¬M; #B i >Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O ç½ çB iÈB ç•m `²B\ *¬ +
çQÊ+ /'m p i M?QM; +kM; +?d i`QM; T?¢K pB M?Ä i?¬B- i¢B T?¢K pB HÈM i?b F?¦
JBM? S?¦ *?O ç½ çB ç•m\ GK+ L;mv M i`–K iQ- ç°i M?B M M;?o H¢BX G9+ ç¦ >Q
M?„+ iÈB J *?B o,M JBM? *?B *?O p¨ S?€T "ªQ o,M JBM?- M m F?¬M; i?b KbM? çB
i?Y t2KX

>„M H"T iS+ F?ÎB ?¨M?- ç–m iB M T?ªB çB t2K M;¼+ #¨B i?•M T?"M ç½X æ` T?QÆ
i? i? ?B M` +kM; F?¬M; M?B m M?QM; b m F?B iÈB o,M JBM? *ªM? i?b M;¼+ #¨
h`B m ?Q¨M iQ¨M iÄ b€M;- i? HU+ M¨Q Î +?¶ M¨Q i? ?B M ç m `ä `¨M; ? iX

GK+ L;mv M ;B"K +?•M K°i +€B- /MM; *Ym h?B M *'T S?QM; h?m"i- iQ¨M i?•M # v

J°i H€i b m ?„M ç½ pQÊi [m +U Hv p¨B i`,K p¢M /†KX

>„M # v i?ŠM; p ?QÈM; S?€T "ªQ o,M JBM?X æB iÈB S?€T "ªQ o,M JBM? T?ªB [m
?„M +kM; T?ªB /WM; +?•M i` M K°i M;¬B b QX J°i M;¨v M¼ ?„M ç†i +?•M tm®M; K
` m®M;- F i [mª H¢B M;?2 iB M; #¨M i€MX

@ L;QÆB +¦ M;?2 M¦B +?mv M J *?B o,M JBM? *?B *?O ` i v +?Q \

@ J *?B o,M JBM? *?B *?O ` i v b Q\

@ æ9M; p"v\ æ9M; H¨ J *?B o,M JBM? *?B *?O ` i vX >„M ç€M? +? i S?€T "ªQ o
S?¦ +?O `²BX

@ —M M'T M?B m M,K M?Q p"v- J *?B o,M JBM? *?B *?O F?¬M; M;Ì H¢B ç°i M?B
[m M i`¼M; H¨ S?€T "ªQ o,M JBM? S?¦ *?O- i?"i bU H¨ ç€M; bÊX

L?[M; M;QÌB i` M M;¬B b Q M¨v ç m ç M; #¨M Hm"M +?mv M M¨vX S?€T "ªQ o,M J
;BÈB T?€T HU+ +?QM F, M;mv MX J°i o,M JBM? S?¦ +?O çdM? + Q M?Q p"v ç°i M
i +ªK i?'v `'i #'i M;Ì- M?'i i?ÌB F?¬M; F`T T?ªM SM;X GK+ L;mv M +kM; +ªK i?'v
H¨ o,M JBM? *ªM?- #B i `ä K°i o,M JBM? *ªM? #bM? i?QÌM; #` ç€M? +? i ç½ H¨ +
M?•M p"i S?€T "ªQ o,M JBM? S?¦ *?O +?QM F, M;mv M M?Q p"v- i?"i bU H¨ [m€ F?

d3eX *?QÆM; Rjdd Y Rjd3, S?€T *´ o,M JBM? :†T L¢M

*?Ì K°i +?9i5

"ªM i?•M i`Q M?È +O KbM? ?bM? M?Q +¦ +?mv M ;b ç¦ HB M [m M i?b T?ªBX

G9+ ç¦ >Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O p¨ hB M *?B hY ç®B i?Q¢B +kM; M¦B iÈB J *
S?€T "ªQ o,M JBM? K¨X *?ŠM; H) H¢B H¨ i? 5

GK+ L;mv M #¶M; M?B M M;?o iÈB K°i HQ¢B F?ª M,M;- +€B ;¼B H¨ J *?B o,M JB
"ªQ o,M JBM? FB i?"i` H¨ /Q M;QÌB >Q M; *´- hB M *´ çSM; b m HQM; ;•v ` X *kM
hB M *´ o,M JBM? ç½ i¢Q HB M KBM?- +¨M; M;?o +¨M; i?'v +?mv M M¨v +¦ F?ª M,M
H¨ p,M KBM? i`mM; H"T- K¨ ç¢B [mv i +?B M +O h`mM; PÆM; h?B M h`B m ç½ b„T
M?Q S?QÊM; *´ o,M JBM? +ÁM +¦ i? #ªQ i`b i`mM; H"TX *?ŠM; [m M?[M; i? HU
i v p¨Q- pQ /K M?Q i` M? p` i`Q h? M? M[FB FB X L m M?Q H¨ H9+ F?€+ i?b M?
p` i`` h? M? M[+?ŠM; F?€+ ;b i€i p¨Q K†i S?QÊM; *´ o,M JBM?X

S?QÊM; *´ o,M JBM? +kM; ?B m `ä ç•v H¨ ç¢B i? - +?Q M M +kM; +?'T M?"M ç p
p¨QX

J¨ S?€T "ªQ o,M JBM? +¦ i?U+ HU+ F?¬M; +QÌM; ç¢B M?Q S?QÊM; *´ o,M JBM?- iB T iK+ ;B[i`mM; H"TX

æ¢B [mv i +?B M i¢B h`mM; PÆM; h?B M h`B m H¨ K°i ç¢B i? X h`QM; ç¢B i? M¨v ? B T?€BX

Jm®M i`mM; H"T `ä H¨ çB M;QÊ+ /ÁM; +?ªv `²BX

*?Q M M J *?B o,M JBM? *?B *?O ç€M? +? i S?€T "ªQ o,M JBM? S?¦ *?O +?d bÊ JBM? ` i v Km®M +?B K çQ¢i S?€T "ªQ o,M JBM? i?¬BX

L;šK H¢B K°i +?9i- S?€T "ªQ o,M JBM? S?¦ *?O K¢M? M?'i +O S?€T "ªQ o,M JBM? o,M JBM? ?B M ;BÌ T?€B ` K°i M?•M p"i +QÌM; ç¢B çB +?B m M- /MM; +?9i Qi i?Q +¦ F?ª M,M; i?m çQÊ+ S?€T "ªQ o,M JBM?X GK+ L;mv M +¨M; M;?o +¨M; +ªK i?'v >Q M; *´ o,M JBM? b) T?€B B çB ç•v\ >Q M; «M o,M JBM? S?¦ *?O H¨ M;QÌB +¦ F?

GK+ L;mv M b m F?B M;?2 i?'v iBM iS+ M¨v HB M # v i?ŠM; p ?QÈM; S?€T "ªQ o,

_®i +K+ ç½ # v iÈB S?€T "ªQ o,M JBM?X h` M +Y S?€T "ªQ o,M JBM? +¦ F?„+ ?bM L;mv M +kM; F?¬M; F?ÄB ;B"i KbM?X JbM? p¨ S?€T "ªQ o,M JBM? tQ M¨v F?¬M; iB M p¨Q ç¦ i? M¨Q +kM; H¨ K°i p'M ç X o¨Q H9+ ?„M ç M; /Q /U i?b H¢B i?'v K°i i iÈBX h?B m M[ M¨v # v iW t t iÈB- F?m¬M K†i p®M ç€M; v m M?Q i` +QM ?B M ?B M M?B M H¨ ç½ F?¦+ `'i M?B mX GK+ L;mv M #B i M;QÌB M¨v- +?ŠM; T?ªB H¨ " hK hmv i i?b +ÁM B p¨Q ç•v M[ \ h`QM; M?€v K„i ?„M HB M `ÆB tm®M; +¢M? "ªQ

"ªQ "®B æ *Æ H9+ ç–m ;B"i KbM?- M?QM; b m F?B i?'v GK+ L;mv M HB M v M HÁ

@ G¨ M;QÆB ¨\

@ æ9M;- H¨ i ç•vX h +¦ +?mv M Km®M p¨Q S?€T "ªQ o,M JBM? K°i H–M- çB +MM;

GK+ L;mv M M¦BX

@ h®i H„KX

"ªQ "®B æ *Æ M¦B +?mv M `'i pmB p - M?QM; iÈB +?[+m®B i?b ;B¼M; çB m H¢B

"ªQ "®B æ *Æ p®M /m çªM; # M M;Q¨B- ç°i M?B M M;?2 iBM /[FBM? i?B M H¨ T? *?B *?O ;B i +? i- +?Q M M KÈB F?¬M; [m M i•K i'i +ª- i`Î p S?€T "ªQ o,M JBM?X

@ GK+ L;mv M- i #B i `'i `ä i?U+ HU+ +O M;QÆB- ?B M i¢B +kM; #B i M;QÆB M i¨B imv i i? ç¢i iÈB o,M JBM? *ªM?X *?Q M M i tBM M;QÆB K°i +?mv MX

L¨M; H¢B i?9i i?Qi F?¦+X

GK+ L;mv M ?ÄB,

@ *?mv M ;b p"v\

"ªQ "®B æ *Æ M¦B,

@ J *?B o,M JBM? *?B *?O ;B i +? i X oÈB #ªM HoM? +O i i?b # Q H•m b m +kM S?€T "ªQ o,M JBM? imv +ÁM # p` i?9+ i?9+ H¨ h?B M EQ+? o,M JBM? S?¦ *?O M, S?ÁM; o,M JBM? S?¦ +?O ? B F, M;mv M- h?B M Zm, o,M JBM? S?¦ *?O # F, M;m M?QM; +¦ +? M? H +? +U+ HÈM pÈB J *?B o,M JBM? *?B *?OX h`QM; M?[M; M;(M;QÆB H¨ iQÆM; H B +¦ F?ª M,M; ç€M? +? i J *?B o,M JBM? *?B *?OX *?Q M M i M m i?U+ HU+ M;QÆB p b m K¢M? `²B i?b tBM M;QÆB i? v i ç€M? +? i J *?B o,M i?M +¦ çQÊ+ F?¬M;\

"ªQ "®B æ *Æ M¦BX

GK+ L;mv M F?¬M; F?ÄB ;B"i KbM?X "ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; /€K +?„+ H¨ iQÆM ;B i J *?B o,M JBM? *?B *?O- ç M; ç`M? KÎ KB M; M¦B i?b "ªQ "®B æ *Æ H¢B M¦B

@ L m M?Q +¦ i? M?Q p”v i?b i M;mv M H¨K iB m i?B T +O M;QÆBX h M;?2 M¦
K¨X *?ŠM; [m M?Q p”v +kM; i®i- b m F?B hK hmv i i, i, H”T ;B çbM? pÈB M;QÆB
pÈB i, ’v +ª M;¨vX

GK+ L;mv M H”T iS+ ? i M¦B M´B- F?¬M; F?ÄB #’i ç„+ /o M¦BX

@ L;QÆB M;?2 Î ç•m ` p”v\ J *?B o,M JBM? *?B *?O- M m M?Q i çO F?ª M,M; i?b
M;QÆBX æQÆM; M?B M #ªM i?•M ?„M +kM; ç€M; +? iX J *?B o,M JBM? *?B *?O i
;B i F?¬M; Qi M;QÌBX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; T?ªB pb "ªQ "®B æ *Æ M?Ì pª KÈB H¨K +?mv M M¨v K¨
?„MX

@ >B M i¢B M;QÆB /šM i iB M p¨Q S?€T "ªQ o,M JBM? çB- i¢K i?ÌB çWM; #°+ H°

GK+ L;mv M M¦B tQM; HB M ç°B M¦M +Ä H M ç–mX

"ªQ "®B æ *Æ `®i +K+ ibK i?’v K°i iB +Æ ?°B #€Q i?M +?Q +? - F?¬M; F?ÄB +ªK
+?9iX o®M M¨M; F?¬M; ? +¦ +?9i ?v p¼M; M¨Q #ÎB ç®B i?O M¨v [m€ +QÌM; €B JB

@ h`QM; iQÆM; H B- /KM; +K T?€T #ªQ ç¦ +?d pB i #®M +?[- >Q M; hB K pm HK+X

>Q M; hB K pm HK+X

>Q M; H¨ pB M +´ ç¢B ç` X

GK+ +kM; H¨ HK+ ç` X

J¨ ?Q M; iB K pm HK+ +kM; ;BªB i?Q+? ?²M; ?Q M; ç¢B HK+ /–M /–M #B M i?¨M? ;BªB i?Q+? #bM? i?QÌM;X

L?QM; K¨ i?ÌB F?„+ M¨v +kM; +¦ ;BªB i?Q+? +O M¦X

>Q M; *´ o,M KBM? /–M /–M #` ?Ov /B i i`QM; i v +O GK+ L;mv M- ç•v H¨ ;BªB i?Q pm HK+X

h?B M *¬M; p,M KBM? T?¦ +?O M¦B iB T ,

@ GK+ L;mv M ?„M M^K i`QM; HÌB iB M çQ€M >Q M; *´ o,M JBM? +€+ M;QÆB M?'i ?¬K M v +¦ i? ?Ov /B i T?€T #ªQ p,M KBM? +?9M; i M?QM; iQÆM; H B +€+ M;Q /B i- ?Q M; +´ +€+ M;QÆB ?mM; ?,M; +U+ €+ F?¬M; +ÁM /¨B M[ç•mX

>„M F?¬M; +ÁM bS+ ?Q¨M i?O ;b M[- K„i T?ªB i?'v +? i i`QM; i v +O >Q M; «M o, pšM +QÌB HÈMX

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O +kM; i?bM? HbM? #B M ç´B- ?Q M; iB K pm HK+- ?„ /KM; +K T?€T #ªQ +O T?€T #ªQ p,M KBM?- ?bM? M?Q i?S M¨v iB M çQ€M `'i +?r çQ€M M?Q p"v +?ŠM; H) >Q M; *´ p,M KBM? i?"i bU b) #` ?Ov i`QM; i v +O GK+ L;mv M ?B M i¢B iB K HU+ +¦ F?ª M,M;- >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O i?–K ?¢ [mv tQM; ç€K M;QÌB M¨v i?b H"T iS+ ;BªB [mv i GK+ L;mv M- F?¬M; ç ?„M i Hmv M I i?"i bU H¨ [m€ ç€M; bÊX

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O M?bM p T?Q i'i +ª K¼B M;QÌB ,

@ "'i F ?¬K M v +€+ M;QÆB M¦B ;b +€+ M;QÆB +kM; T?ªB +? i- GK+ L;mv M +kM HK+ i imv i ç®B F?¬M; iBMX

@ E?¬M; iBM- ? ? X

h?B M *¬M; p,M KBM? T?¦ +?O ?´M ? M +QÌBX

æ9M; p"v T?€T #ªQ p,M KBM? b„T #` ?Ov /B iX

>B M i¢B #¼M ?¼ ç m `ä çB K M¨vX

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m imv i p¼M; M?QM; i`QM; imv i p¼M; H¢B ?B p¼M;X

* Q i?O ;B i ?Q M; GK+ L;mv M- ?Q M; iB K pm HK+ GK+ L;mv MX

@ GK+ L;mv M tm'i ?B M çB- ;B i >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?OX

L;QÌB ç–m iB M ;¼B +?QM? H¨ "ªQ #®B ç +ÆX

@ GK+ L;mv M- + Q i?O ;B i ?Q M; tm'i ?B M çBX

"ªQ L;mv i ç +Æ H¢B +'i iB M;- M¨M; imv H–M ç–m iB M ;†T GK+ L;mv M M?QM L;mv M `'i M?B mX

@ GK+ L;mv M tm'i ?B M çBX

æ•v H¨ #ªQ i?K pQÆM; ç iY ç„+ w +O h?B M S?ÁM; p,M KBM? T?¦ +?OX

@ GK+ L;mv M tm'i ?B M çBX

æ•v H¨ M;QÌB i?S M,K KQÆB- M;QÌB M¨v H¨ "ªQ >Q¨M; ç iY imv i`QÈ+ FB +kM; +¦ M?QM; ?B M i¢B +kM; #B i GK+ L;mv M H¨ +Sm iBM? /mv M?'iX

@ GK+ L;mv M tm'i ?B M çBX

æ•v H¨ "ªQ L?'i ç iYX

@ GK+ L;mv M tm'i ?B M çBX

æ•v H¨ ",M; h•K ç T?B M¨M; H¨ M;QÌB F?¬M; i?Q+? +–m tBM M;QÌB F?€+ M?QM; L;mv M H¨ ?B p¼M; +m®B +MM;X

@ GK+ L;mv M tm'i ?B M çBX

æ•v H¨ ",M; >¨M ç ?"m- M¨M; H¨ M[M?•M +QÌM; i? - M?QM; ç®B K†i pÈB >Q M; +QÌM; i? +kM; +?d +¦ i? ;¼B GK+ L;mv MX

@ GK+ L;mv M tm'i ?B M çBX

@ GK+ L;mv M tm'i ?B M çBX

"ªQ pQÆM; ç iY ;¨Q i?ûiX

@ GK+ L;mv M tm'i ?B M çBX

"ªQ h?•M pQÆM; +kM; +'i iB M;- v H¨ ç iY +O h?B M *¬M; p,M KBM? T?¦ +?OX

L?[M; M;QÌB M¨v +¦ F?QªM; +€+? ;–M +m°+ +?B M M?'i #¼M ?¼ p®M +kM; F?¬M; M?QM; b m F?B #B i GK+ L;mv M H¨ + Q i?O ;B i ?Q M; #¼M ?¼ H¢B +¦ iBM iQÎM; ?Q M; iB K pm HK+- i?b +¨M; iBM iQÎM; imv i ç®B ?ÆM- ?ÆM M[ç•v H¨ ?B p¼M;

J¨ M;?2 i?'v iB M; ?¬ ?Q€M- M?[M; M;QÌB F?€+ +O T?€T #ªQ p,M KBM? ?ÄB i?,K ` - #¼M ?¼ ;BÌ KÈB #B i ?¦ ` >Q M; *´ p,M KBM? +MM; J *?B o,M KBM? ç½ HB M #ªQ p,M KBM?- K¨ +ÁM Km®M ç2K T?€T #ªQ p,M KBM? b€i M?"T p¨Q >Q M; *´ p,M i?'i #¢B Km®M ?Ov /B i S?€T "ªQ p,M KBM?X

L; v H"T iS+ +¦ M;QÌB Km®M `ÌB çB S?€T "ªQ p,M KBM? +?d +–M +?mv M M¨v i`mv *´ p,M KBM? b) H"T iS+ #` ?¢ i?'TX

L?QM; F?¬M; M;Ì S?€T #ªQ p,M KBM? ç½ #` T?QM; # i`B i ç X

S?QM; "ªQ H M?5

S?QM; "ªQ H M? +?QM? H¨ H M? #¨B +O S?€T "ªQ p,M KBM? T?¦ +?O- +¦ i? i`B i KBM?- ç•v +kM; H¨ H M? #¨B +O S?€T "ªQ p,M KBM? T?¦ +?O- +¦ [mv M ?¢M + Q #'i F B +kM; F?¬M; +€+? M¨Q `ÌB çB S?€T "ªQ p,M KBM?X

L;mv M p¼M; M¨v +O S?€T #ªQ p,M KBM? ?Q¨M iQ¨M i?'i #¢B- K¨ +?Q iÈB p,M K i? M?9M; p¨Q +m°+ +?B M +O p,M KBM? +ªM? +?S çWM; M¦B H¨ >Q M; «M o,M JB F, M;mv MX

S?€T #ªQ p,M KBM? b„T #` /B iX

"` /B i #ÎB >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?OX

hmv i p¼M;X

hmv i ç®B imv i p¼M;X

"¼M ?¼ ;B®M; M?Q M9B HY b„T i„i imv imv i p¼M; M?QM; F?¬M; + K HÁM;X

S?€T #ªQ p,M KBM? +?9M; i +?d Km®M H¨K i`mM; H"T F?¬M; Km®M ç„+ i°B B p"

E?¬M; + K HÁM;X

E?¬M; i? X

E?¬M; i? 5

*?9M; i +ÁM Km®M +? ` T?€T #ªQ i?B M F€ #€+? [m€B +?9M; i +ÁM Km®M Î +M

*S M?Q p”v #` ?Ov b Q\

L?QM; K†+ F #¼M ?¼ M;?o #B M T?€T ;b +kM; F?¬M; +¦ i€+ /KM;- +m®B +MM; K¹
?Q M; iB K pm HK+X

æ9M; p”v ?Q M; iB K pm HK+

S?€T #ªQ p,M KBM? #` ?Ov /B i- ?²M; ?Q M; +kM; #` ?Ov /B i i`QM; i v +O GK+ L
?¼ +¦ K°i b® HÈM M;QÌB iBM iQÎM; GK+ L;mv M +¦ i? iB m /B i >Q M; *´- iBM iQÎ

@ >Q M; iB K pm HK+- GK+ L;mv M tm’i ?B M çBX

*¦ K°i b® #° T?”M M;QÌB i` im´B bMM; #€B GK+ L;mv M ?ûi iQ,

@ >Q M; iB K pm HK+ GK+ L;mv M tm’i ?B M çBX

*¦ T?•M MY M;QÌB +?Q `^M; GK+ L;mv M F?¬M; i? M¨Q iB m /B i >Q M; +´ /M b G
>Q M; *´ o,M KBM? +kM; [m€ t M?QM; pb +?€M ;?ûi >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O

@ >Q M; iB K pm HK+ GK+ L;mv M tm’i ?B M çBX

"¼M ?¼ `®M; iQ / M? iU +O GK+ L;mv M- `®M; iQ #®M +?[?Q M; iB K pm HK+- ?¦
H M i` M #–m i`ÌB T?€T #ªQ p,M KBM?X

@ >Q M; iB K pm HK+ GK+ L;mv M tm’i ?B M çBX

@ GK+ L;mv M GK+ L;mv M GK+ L;mv MX

@ sm’i ?B M çB GK+ L;mv MX

J°i iB M; K°i iB M; ;–K FBM? i?B M ç°M; ç` - imv +?d H¨ M?[M; M?•M p”i #bM? i?
M;QÌB ?ÊT +?mM; K°i +?¶- bQ pÈB i? M? •K +O p,M KBM? +ªM? +ÁM FBM? M;QÌB

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O M´B ;B”M- M?B m M;QÌB T?€i ` i? M? •K M?Q p”v- ?
ç€K M;QÌB i? ;BÈB +ªM? FB - /mM; T?€T HU+ b€m F, M;mv M +O KbM? `®M; H M

@ *€+ M;QÆB B +kM; +?Ì ?Q M; iB K pm HK+ ç€M; iB + +€+ M;QÆB B +kM; F?¬M
"ªQ p,M KBM? ;B i ? i- K°i M;QÌB +kM; F?¬M; ç H¢B iQ¨M #° iY pQM;X

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O pmM; i`QÌM; ç Q- ?QÈM; p T?Q h?B M Zm, T?¦ +?O
M?€v K„i iQÎM; `^M; h?B M Zm, T?¦ +?O p,M KBM? T?ªB +? i i?b ? B T?€T #ªQ #¶
?B MX

h?B M *¬M; +MM; pÈB h?B M S?ÁM; #` i?QÆM; F?¬M; M? M?QM; i?’v h?B M Zm
b M? iB T K°i çÁM M¨v- imv M?B M H¨K p”v F?B M i?QÆM; i? +O #¼M ?¼ i,M; H

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O +QÌB /¨B K°i iB M;,

@ >B M i¢B H¨ K°i ç Q +m®B +MM;X

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O ç€M? ` K°i ç Q ç•v H¨ K°i ç Q ?²M; i?Ov Km®M ç2K i
i?Ov i? ?B M ` - ;B i +? i iQ¨M #°X

h`QM; ;BÌ T?9i iY pQM;- ç€K M;QÌB T?€T #ªQ p,M KBM? pšM F?¬M; M;WM; ?¬ iQ ?
L;mv MX

"ªQ #®B ç +Æ M?bM K°i b® €M? ç Q ?Ov /B i p,M iU ?¨M; H•K i?b v M H†M; M?È

@ GK+ L;mv M tm’i ?B M çBX

@ æQÆM;X

J°i ç¢Q FB K [m M; K½M? HB i #¶M; M?B M tm’i ?B M- ç¢Q FB K [m M; K½M? H
imv i ç®B i`QÈ+ FB - # Q ?¨K iQM MB K F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;- # Q ?¨K p¬
[m M; K M; i?2Q [m M; K M; ?Ov /B i p¢M p”i tm’i ?B M- M;¢M? b M? pÈB €M? ç Q

@ B\

B +?®M; çÐ çQÊ+ K°i ç¢Q ç Q T?€T +O b€m F, M;mv M- ?ÆM M[F?¬M; ? `ÆB
H M?` i v B +¦i? çB p¨Q S?€T "ªQ p,M KBM?- >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O M?bM
ç®B i?O i`QM; i¨ Q b t M?- K€B i¦+ /¨B #` ;B¦ i?´B # v T?'i T?ÆX

GK+ L;mv M- ?„M ç½ `ÌB F?ÄB oB M *´ «M «M æ°+ >²M; h?Ov `²B b Q- i?"i F?¬M;
JBM? T?¦ +?O M?bM p T?Q oB M *´ «M «M æ°+ >²M; h?Ov +O KbM? ç9M; H¨ ç½

"ªQ "®B ç +Æ #¼M ?¼ p®M T?ªB i`ªB [m +€B +? i M?bM i?'v GK+ L;mv M i?b p¬

J¨ ç€K M;QÌB T?€T #ªQ p,M KBM? Î # M +¢M? +kM; M?bM i`"M +?B M M¨v p®M #¼
ç`M? T?ªB iY pQM; F?¬M; M;Ì `^M; i?•M ªM? €Q t M? ç½ tm'i ?B M +Sm M;mv +?Q

J°i FB K M¨v- K°i M;QÌB M¨v i? M? •K M¨vX

@ L;QÌB FB H¨ B- B +¦i? M;,M +ªM K°i çÁM +O >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?OX

J°i ?€M iY i?¬ H¶ ?ÄBX

@ *€+? ,M K†+ +€+? bY /KM; FB K FB çQÆM; M?B M H¨ GK+ L;mv M- M;Q¢B i`W

J°i iB m iS+ T?K i`„M; i` Q HB + M?bM ?€M iY i?¬ H¶ K¨ M¦B- iB m iS+ T?K M¨v
L;mv M- GK+ L;mv M imv /mM; K¢Q #bM? i?QÌM; M?QM; p¬ +MM; iB m b€B- F?B
+¬ MQÆM;X

@ h?b` H¨ GK+ L;mv M- [mª M?B M `'i K¢M?- F?¬M; ç9M; M;?2 M¦B GK+ L;mv M
JB m æ Q p,M KBM? T?¦ +?O i?U+ HU+ # F, M;mv M +MM; JB m *´ o,M KBM? T?¦ +
M?B m M?'i ?„M +kM; +?d +¦ T?€T HU+ # F, M;mv M H¨K b Q +?„M çQÊ+ K°i çÁM
T?¦ +?O T?€T HU+ b€m F, M;mv M\

J°i b® iB M bBM? # M +¢M? iQM? iQ€M i, Kd `²B M¦BX

@ GK+ L;mv M iB K HU+ p¬ +MM;- ?ÆM M[?„M p®M çQÊ+ tQM; H¨ + Q i?O ;B i ?

J°i M;QÌB ,M K†+ i?Q bBM? M¦BX

@ æ9M; i? - ç w M?B m M?Q p"v H¨K ;b- GK+ L;mv M tm'i ?B M H¨ çO `²BX

J°i +¬ MQÆM; M¦BX

@ æ9M; i? GK+ L;mv M ç½ tm'i ?B MX

@ >Q M; iB K pm HK+ GK+ L;mv M ç½ tm'i ?B MX

@ >Q M; iB K pm HK+ GK+ L;mv M ç½ tm'i ?B MX

d3NX *?QÆM; Rj3j Y Rj39, æ®B *?B M

G¢B K°i iB M; ;–K- Î i`QM; S?€T "ªQ p,M KBM? K¼B M;QÌB ç¦M M?"M iBM pmB GK
b B imv ç¢B #° T?"M #¼M ?¼ ç m #B i `ä GK+ L;mv M F?¦ +¦ F?ª M,M; H¨ ç®B i?O
T?¦ +?O M?QM; GK+ L;mv M +?Q #¼M ?¼ ?B p¼M; +m®B +MM; B +kM; p¬ +MM; p
i? M? •K +O GK+ L;mv MX

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O M?bM p T?Q GK+ L;mv M,

@ E?¬M; iBM çQÊ+ M;QÆB H¢B +¦i? i?Q€i çQÊ+ oB M *´ «M ¬M S+ æ°+ >²M; i?O
tm'i ?B M i`QÈ+ K†i i #bM? i?QÌM; M;QÆB M M i`®M i`QÈ+ i?b +ÁM +¦i? b®M;
;BÌ i T?ªB ?Ov /B i M;QÆB- GK+ L;mv M M?bM M;QÆB iY pQM;- i`W #Ä ?B p¼M;

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O MÎ` K°i MK +QÌB- ?„M Km®M ?Ov /B i ?B p¼M; +m®

h`QÌM; ç Q +O ?„M i`U+ +?d p T?Q GK+ L;mv MX

hWM; iB M; iWM; iB M; ;¼B –K o- F€ i?U+ #B m i?` +?Q K°i pB +- i? ;BÈB M¨v ç

GK+ L;mv M i?2Q H¨M T?QM; # M¨v- M;?`+? H¢B >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?OX

J°i M;QÌB i?m”M ;B¦ K°i M;QÌB M;QÊ+ ;B¦X

GQ¢B ;B¦ M¨v F?¬M; T?ªB H¨ ;B¦ T?¨K K¨ H¨ ;B¦ M?•M i•KX

GK+ L;mv M i?2Q H¨M ;B¦ +ªK i?’v M?•M i•K T?QM; +O KbM? i?´B ;BQÆM;- p¬ +M
KÆ ?² ?B m ` K°i ç¢Q Hw p poM? ?^M;- +?Q iÈB M v ç m M¦B p,M KBM? H¨ + Q M
+¦ K°i ç¦ H¨ poM? ?^M;X

J¨ #•v ;BÌ GK+ L;mv M T?€i ?B M i? M? •K p,M KBM? +kM; F?¬M; T?ªB H¨ + Q M
ç²M; i•K ?B T HU+ i? M? •K +ÁM i` M +ª i? M? •K p,M KBM?X

L?Q p”v +€B ;b ;¼B H¨ poM? ?^M;- HB m +¦ T?ªB H¨ M?•M i•K\

"Q K”i +O poM? ?^M; T?ªB +?,M; Î ç•v\

GK+ L;mv M M;?B ?Q†+ çQÆM; M?B M M;?B ?Q†+ M¨v +kM; +?d H¨ i¢K i?ÌBX

GK+ L;mv M K M; FB K i` M p B,

@ >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O M?B m M;QÌB M?Q p”v ;¼B i M +O i - H–M M¨v i
i?„M; i?”i ç T +?Q #¼M ?¼ t2KX

GK+ L;mv M imv M¦B M,M; M? M?¨M; M?QM; i`QM; HÁM; ?„M `’i iS+ ;B”MX

*,M #ªM GK+ L;mv M +kM; H¨ K°i M;QÌB i`mM; H”TX

J¨ >Q M; *´ p,M KBM? ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€+ T?€i ` i?O çQ¢M- i`QÈ+ ? i ;B
p,M KBM? b m ç¦ H¢B #S+ ûT S?€T "ªQ p,M KBM? ç–m M?”T p¨Q ?Q M; +´ p,M KBM
GK+ L;mv M +Æ #ªM im•M i?2Q M;mv M i„+ M?•M bBM?- +kM; Km®M +?ûK ;B i >Q

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O F?¬M; M?`M çQÊ+ K¨ +QÌB HÈM,

@ GK+ L;mv M M;QÆB Km®M i?„M; i i?”i ç T b Q- i`QÈ+ ? i çÐ K°i ç Q +O i `²B

h`QÌM; ç Q +O ?„M ;¨Q i?ûi K¨ H Q iÈB- GK+ L;mv M +–K >mv M hB M i?–M FB K
çÁM M¨vX

"€i h?–M :BªM H¨ K°i i`QM; "€i h?–M EB KX

L,K ç¦ "€i G,M; p,M KBM? T?¦ +?O +–K i`QM; i v "€i h?–M :BªM ç®B +?¼B pÈB GK+
i?m - ç H¢B "€i h?–M :BªM- GK+ L;mv M ç2K M¦ Hmv M i?¨M? "€i h?–M EB K- b
EB K i`Î i?¨M? >mv M hB M h?–M EB KX

>B M i¢B Î +’T ç° M¨v /MM; FB K iB M M?’i ç`M? F?¬M; çQÊ+ .QÐM; M;¬ EB K hB
ç`M? T?ªB ;½v- i`QM; HÁM; GK+ L;mv M `’i Km®M .QÐM; L;¬ i`Î i?¨M? i?–M FB
?°B- #”M `°M çO i?S- M M +?d +¦ i? /MM; i? M? FB K F?€+X

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O pmM; ç Q H M i? M? ç Q M¨v H¨ æ¢B >²M; h?–M æ Q

æ¢B >²M; æ Q p¨ >mv M hB M h?–M EB K Î i` M ?Q F?¬M; ;B Q FQ+? K°i T?2M- G
+?[E?„+- #ªv i?¨M? +?[F?„+ T?•M i?•M ç½ ?bM? i?¨M? i?U+ HU+ F?€ HÈM- çQÆ
T?Q b m- GK+ L;mv M HmB ?ÆM K°i M;?bM #QÈ+ K¨ >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O
>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O F?) ;B”i KbM? T?€T HU+ +O GK+ L;mv M F?¬M; M;Ì
F?¬M; ç9M; F?¬M; T?ªB H¨ T?€T HU+ K¨ H¨ K°i HQ¢B F?„+ ?Q M;X

"’i i`B #’i ;B€+ ?„M T?€i ?B M ` GK+ L;mv M +¦ K°i bS+ K¢M? ˜M +?S F?€ HÈM-
M;mv M p,M KBM? T?¦ +?O #ªM i?•M p¬ +MM; iU iBM pÈB i?U+ HU+ +O KbM?- ?„M
M¦B,

@ E?¬M; i - +¦ i? +¦ +?B M HU+ ç’m pÈB i K°i T?2M- ?¬K M v i Km®M M?bM t2K
+O i X

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O i?ûi /¨B K°i iB M;- ç Q T?€T +O ?„M i?B i`B M Î i` M
#’i T?¨K- M?’i i?ÌB M?Q i?¬M i?B M K¨ tm’i ?B M- ¨Q ¨Q /”v b¦M;X

GK+ L;mv M H9+ M¨v +kM; T?€i ` p¨B T?–M FB K [m M; M?QM; FB K [m M; M¨v i`
«M o,M JBM? T?¦ +?O iB m /B iX

GK+ L;mv M +kM; F?¬M; F?ÄB H M K°i iB M; ?B M M?B M ?„M +ªK i?'v çQÊ+ K°
o,M JBM? T?¦ +?O F?€ +´ [m€B- ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ i`QM; M?€v K„i H¢B ç€M? `
K°i +?B m M¨v +?QM? H¨ u M >²B h?B K i`QM; M?€v K„i K'v p¢M ç¢Q FB K [m M;
i?¬B- #` >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O /MM; €M? ç Q Mm®i çBX

æ Q [m M; +O ?„M iU ?² +¦ i? iB m /B i i'i +ªX

hU ?² ;B®M; M?Q H¨ pB M +´ ?²M; i?Ov p"v- pB M +´ ?²M; i?Ov bQ pÈB ?²M; i?Ov
M?B m- pB M +´ ?²M; i?Ov tm'i ?B M +¦ i? F?B M +?Q K°i ç¢B HK+ #` iB m i€M- i

G9+ i`QÈ+ F?B +?B M ç'm pÈB JB m æ Q p¨ JB m *´ ç½ M¦B [m - K¶B +?B m i?S+
ç m ç½ Hmv M ç M +U+ ?¢M- pQ /K M?Q EB K E?´ F?´ Hmv M +?B m i?S+ iÈB +U+
+U+ ?¢M- >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O +kM; >²M; Hmv M iÈB +U+ ?¢MX

o,M JBM? +ªM? i'i +ª ç m çB iÈB +U+ ?¢MX

J¨ ?B M i¢B +?B m i?S+ +U+ ?¢M FB tm'i ?B M +?Q i?'v M¦ F?¦ ç®B T?¦ i? M¨Q-
+?O- h?B M Zm, o,M JBM? T?¦ +?O # M;QÌB F?¬M; F?ÄB M?È iÈB ibM? ?bM? H9
«M o,M JBM? T?¦ +?O- p¬ Hm"M H¨ +?B m i?S+ ;b ç m #` €M? ç Q +O >Q M; «M o
GQ¢B ?²M; Hmv M M¨v i?"i [m€ FBM? F?OM;X

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O F?¬M; M;WM; iB M +¬M;- ç Q T?€T Î ;B[i?B M ç`
L;mv M- GK+ L;mv M i`QM; M?'i i?ÌB `ÆB p¨Q ibM? +ªM? M;mv ?B K- >Q M; «M o
M¦B,

@ L;QÆB F?¬M; T?ªB Km®M i?„M; i?"i ç T b Q- ?B M i¢B F?¬M; M?[M; F?¬M; i?„
Î /QÈB ç Q +O i X

@ h M¦B i?„M; M;QÆB i?"i ç T i?b b) i?„M; i?"i ç TX

GK+ L;mv M [m€i /¨B K°i iB M;X

@ *QM p`i +? i `²B +ÁM K¢M? KB M;X

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O [m€i /¨B K°i iB M; b m ç¦ ?„M iB T iK+ iB M +¬M; p T
M?'i i?ÌB +?B K ? i i?QÊM; T?QM;- K'v H–M ç€M? i`9M; GK+ L;mv M M?QM; ç m H
bBM? M?QÊ+ K°M; `ÌB çB- >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O ç M; M;?o M;ÊB #B M T?€
?„M F?¬M; iBM KbM? F?¬M; T?€ çQÊ+X

h`QM; H9+ ?„M ç M; i`–K iQ H¨K b Q ç T?€ T?M bBM? M?QÊ+ K°M; i?b GK+ L;mv
[m M; i`¨M M;"T i?B M ç` X

æ¢Q FB K [m M; M¨v ;B®M; M?Q €M? ç Q [m M; +O >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O p
T?¦ +?O T?€i ?B M ` +¦ +?mv M F?¬M; #bM? i?QÌM;- v T?€i ?B M ` GK+ L;mv M ç
KbM?- imv M?B M v +kM; F?¬M; ç i`QM; HÁM; K¬M; T?ÄM; i?b b Q +¦ i? ?ÆM #ª

oB M +´ ?²M; i?Ov p +?¢K p¨Q pB M +´ FB K [m M;X

h`QM; iQ+? i„+ i`ªB [m ?ÆM i`,K p¢M H–M ç®B FQ+?- €M? ç Q +O pB M +´ ?²M
?²M; i?Ov i?¬M iQM? iB m /B iX

J¬ T?ÄM; +ÁM K¢M? ?ÆM +ª #ªM ;®+\

æ•v H¨ +¦ +?mv M ;b \

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O F?¬M; F?ÄB +ª FBM?- K¨ GK+ L;mv M i?W +Æ iB M +
+O >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O ç½ #` GK+ L;mv M ç€M? #¢B- K¨ GK+ L;mv M F?¬
?„M #` i?QÆM; M? X

h?B M *¬M; h?B M S?ÁM; h?B M Zm, # p` T?¦ +?O Î # M +¢M? +kM; M;•v M;®+ F
L;mv M H¨K b Q ?¼+ çQÊ+ imv i +?B m +O >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O K¨ +ÁM

M¨v h?B M S?ÁM; p,M KBM? T?¦ +?O F?¬M; F?ÄB M?È iÈB H9+ Î S?QÊM; *´ p,M BI
JB m æ Q p,M KBM? T?¦ +?O +kM; H¨K M?Q p”v- GK+ L;mv M +¦ i? T?K+ +? imv i
M[` i v +ÁM K¢M? ?ÆM #ªM ;®+- i?”i H¨ ç€M; bÊX

æ•v /o M?B M H¨ +¬M; H Q +O o¢M hQÈM; a•K G - GK+ L;mv M bÈK T?€i ?B M i€+
G FB K ç¢QX

J¨ ?B M i¢B GK+ L;mv M +kM; T?€i ?B M- bY /KM; M¦ Î o,M JBM? +ªM? ?Q¨M iQ¨M

G9+ Î o,M JBM? +ªM? bY /KM; b) KÆ ?² tm’i ?B M K°i çQÌM; F?˜m- çQÌM; F?˜m M¨v
i? ;BÈB +O ?„M- imv M?B M #•v ;BÌ b m F?B ?¼+ çQÊ+ imv i ?¼+ +O >Q M; «M
F?˜m i`Î M M `ä `¨M; ?ÆMX

ooM? >ˆM; +?B i?B M ç¢Q çQÌM;X

> v +?Q poM? ?ˆM; +?B i?B M ç¢Q çQÌM;- F?˜m F?Q iQ HÈMX

G M iÈB p,M KBM? +ªM? H¨ i?Q€i F?ÄB bU i`¦B #m°+ +O F, M;mv M iB m i?B M-
H¨ i?Q€i F?ÄB bU i`¦B #m°+ +O poM? ?ˆM; ç¢B i?B MX

GK+ L;mv M +?d i?’v Î +?QM? ;B[i?B M ç¢Q +¦ ;?B `ä K°i p,M iUX

h, M?Q i`QM; ç¦ KÆ ?² +¦ +?[ F?´- t2K ` H¨ ?¼+ iU +O bQ ?mvM? *?m h? M? >mv M
i?m”i +O *?m h? M? >mv M bQ ?mvM? +?Q M M M¦ +kM; tm’i ?B M Î ç•v imv M?B
t2K ` p T?QÆM; /B M +?[F?´ KbM? F?¬M; #ˆM; *?m h? M? >mv M bQ ?mvM?X

*ÁM +¦ K°i p,M iU ç¦ H¨ +?[#B M- p¬ +MM; `ä `¨M; H¨ ?¼+ iU +O JB m æ Q p,M KB

*ÁM +¦ K°i +?[oB M H¨ ?¼+ iU +O EB K oB M o,M JBM? T?¦ +?OX

E€ i?”i iWM; +?B m +O o,M JBM? +ªM? ç m +¦ +U+ ?¢M M?QM; H9+ çB H M o,M J
G,M; pšM +?Q ç˜v +?B m i?S+ iÈB +U+ ?¢M +?Q M M F?¬M; tm’i ?B M ç†+ çB K
+kM; +?d +¦ i?U+ HU+ ? B F, M;mv M K¨ i?¬B- hB M *?B hY +kM; p”v- JB m +´ o,M
+¦ ;b +U+ ?¢MX

J¨ H9+ M¨v tm’i ?B M K°i +?[>²M;- +?QM? H¨ +U+ ?¢M +O >Q M; «M o,M JBM? T?
+MM; `ä `¨M;X

*kM; +?QM? H¨ M¦B- Î h?B M æ¢Q æQÌM; +O KbM? ç½ +¦ #®M +U+ ?¢MX

h?B M æ¢Q çQÌM; +O KbM? +¦ i? ?¼+ i”T +U+ ?¢M +O iWM; o,M JBM? +ªM? M m
+O i’i +ª M?[M; o,M JBM? +ªM? F?€+- i?B M ç¢Q çQÌM; b) T?€i bBM? #B M ?¦ ;b

hmv M?B M p T?QÆM; /B M i?U+ HU+ i?b +¨M; K¢M? +¨M; i®i- #ÎB pb KbM? Km®
JBM? +?B +?O- H¨ K°i i`QM; M;k ç¢B +´ p,M KBM? +?B +?O- i`QM; i?B M ç` imv i
K¢M? M?’iX

ooM? ?ˆM; +?B i?B M ç¢Q çQÌM;X

GK+ L;mv M F?¬B T?K+ H¢B iBM? i?–M- >mv M hB M i?–M FB K Î i` M ?Q F?¬M;
?²M; i?Ov- K°i FB K ç•K i`9M; >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?OX

@ J°i FB K M¨v pb i?M +O i pÈB >Q M; +´ p,M KBM? K¨ ç•KX

J°i FB K M¨v [mª M?B M ç•K i`9M; >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O- >Q M; «M o,M JB
#° T?”M i?•M i? #` i?QÆM; iÈB i`–K i`¼M;X

GK+ L;mv M iB T iK+ tm’i FB K- K°i FB K M¨v tm’i ?B M ;B[?²M; i?Ov- GK+ L;mv
+?•M Hw +O +?[?²M; +?Q M M p¬ +MM; pmB bQÈM;- çQÆM; M?B M HQ¢B +?B m
i?Mv ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? m- +?B m i?S+ ?²M; i?Ov B +kM; +¦ i? ?¼+ M?QM; T?
+?d +¦ M;QÌB +O >Q M; *´ p,M KBM? KÈB +¦X

>²M; i?Ov5

@ J°i FB K M¨v H¨ pb T?€T #ªQ p,M KBM? T?¦ +?O K¨ ç•K- M;QÌB i p¬ i°B pb /½ i•
+? iX

J°i FB K M¨v M?Q ?²M; T?QM; ;B[?²M; i?OvX

@ J°i FB K M¨v i pb M?•M ibM? pÈB h?B M S?ÁM; p,M KBM? T?¦ +?O K¨ ç•KX

J°i FB K M¨v M?Q ?²M; +®+ ;B[?²M; i?OvX

@ J°i FB K M¨v i pb "ªQ "®B ç +Æ K¨ ç•KX

J°i FB K M?Q b¦M; HÈM +m²M +m°MX

@ J°i FB K M¨v i pb +?QM? M;?o i`QM; i?B M ç` K¨ ç•KX

J°i FB K M¨v ?²M; i?Ov +¨M; i`Î M M K M? K¬M; b¦M; MQÈ+X

GK+ L;mv M HB M iB T ç•K ` iWM; FB K- >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O #` ç•K i`9
K¢M? T?€T HU+ + Q ?ÆM GK+ L;mv M F?¬M; Qi M?QM; ?B M i¢B ?„M ç½ #` i´M i?
JBM? T?¦ +?O p¬ +MM; F?¬M; + K HÁM; K°i M?•M p"i b€m F, M;mv M H¨K b Q +¦ i'

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O +kM; [m€i /¨B K°i iB M;,

@ GK+ L;mv M M;QÆB FB m M;¢Q +kM; H•m `²B- +?Q M;QÆB t2K i?U+ HU+ +?•M

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O T?'i i v €Q Î i` M F?¬M; i`mM;- H9+ M¨v K°i çQ¨M MQ
iU M?Q KU+- H¢B H¨ oB M *´ «M «M R+ æ°+ >²M; h?Ov b Q\ L m M?Q /MM; +€B
b B `²B- F?¬M; ç9M; +€B M¨v F?¬M; T?ªB H¨ oB M *´ «M «M R+ æ°+ >²M; h?OvX

æ¢Q MQÈ+ +?ªv ç2M M?€M? M¨v +¦ K°i HQ¢B i¨ F?Q +?Q ?mM;X

æ¢Q MQÈ+ +?ªv M¨v +¨M; H9+ +¨M; i`QÆM; HÈM ?ÆM- +m®B +MM; T?€+ i?B M +
M; M;[m i? ;BÈB MQÈ+ +O T?€T #ªQ p,M KBM?- [m, /` p¬ +MM;X

*?QM? ;B[ç¢Q MQÈ+ +?ªv M¨v M?bM i?'v çQÊ+ p¬ b® pB i`MM; ;•v # M?X

æ•v +?QM? H¨ # M? /`+? +?B i`MM; p,M K BM?- K°i F?B M¦ H M i`¨M ` F?„T MÆB
ç` X

:B[+°i MQÈ+ i?¬M; i?B M FB H¨ ç¢Q # M? /`+? i?S ? B ç"m KM X

E€ i?U+ HQ¢B ¬M /`+? M¨v pÈB i?O çQ¢M +O /QÊ+ +?B p,M KBM? +kM; +¦ T?–M i

«M /`+? M^K i`QM; M;k ç¢B i¨ ç¢QX

*°i MQÈ+ ç2M F`i i?¬M; i?B M M¨v tm'i ?B M # M +¢M? >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O
T?¦ +?O H9+ M¨v +QÌB ? ?ª- ?„M ?B M i¢B ç9M; H¨ +¦ +ªK ;B€+ ?Ov /B i i?B M ç`
M?B M M´B H M b¦M; iQ ;B¦ HÈMX

GQ¢B ;B¦ M?Q Km®M ?Ov /B i i?B M ç` M¨v iB T iK+ i?´B- i?´B # v i¦+ +O >Q M;
p¨B T?–M çB M +m²M; +O ?„M- >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O +QÌB HÈM ? ?ª,

@ GK+ L;mv M +?9+ KWM; M;QÆB M;QÆB ç½ #S+ i T?ªB tm'i ` imv i +?B m +m®

@ GK+ L;mv M i`QÈ+ i +?ûK ;B i M;QÆB b m ç¦ iQ¨M #° ç2K M?[M; M?•M p"i H
;B i +? i- /MM; +°i MQÈ+ i?¬M; i?B M +O i «M .`+? h¨ æ¢Q ;B i i'i +ªX

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O çB M +m²M; ;¨Q i?ûi- ç½ ç2K K°i b® ¬M /`+? i¨ ç¢Q M
GK+ L;mv MX

*°i MQÈ+ +U ç¢B K'v i`,K p¢M i`QÊM; ç€M? p T?Q GK+ L;mv M- p¬ +MM; ç€M; b
pÈB +´ i`MM; +O JB m *´ o,M JBM? T?¦ +?O +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM M?B m- H9+ 'v J
/MM; +´ i`MM; ç½ F?B M GK+ L;mv M ;†T i?QÆM; i´M F?€ HÈM- #•v ;BÌ +°i MQÈ+
+'T T?€i ` +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM ;'T i`,K H–MX

h`QM; M?€v K„i GK+ L;mv M #` +°i MQÈ+ ç2M +U ç¢B FB ç€M? i`9M;- ?„M M?'i i
M;mv M +O KbM? #B M ?¦ - i?"K +?Q KÆ ?² Î i` M ç–m +¦ T?O K°i HÈT K¨m t M?-
L?•M M;k bmv- GK+ L;mv M +kM; F?¬M; /€K HQm i?O M[- i`QM; M?€v K„i T?€i `
o,M KBM?- i`ÁM; K„i ç2M F`i p"M F?ÎB- iQ¨M i?•M h?B M L?•M L;k amv H"T iS+ #E

dNyX *?QÆM; Rj38 Y Rj3e, æ®B S?¦ aÆ h?Ov o,M hU

*?d i?'v GK+ L;mv M +–K i`ÁM; K„i H M- M;,M +ªM /ÁM; MQÈ+ ç2M F`i M¨v- /ÁM; M
çKM; p¨Q i`QM; i`ÁM; K„i- i`ÁM; K„i M¨v +?d #ªQ p [m M? # i`QÊM; +O GK+ L;m
F?€+ F?¬M; #ªQ ?° çQÊ+- /ÁM; MQÈ+ M¨v #„i ç–m ?Ov /B i tmM; [m M?- mv HU+ i

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O F?¬M; F?ÄB FBM? /`,

@ *?¨ ?¦ ` M;QÆB ;†T p"M K v- çQÊ+ i`ÁM; K„i +O L?½M *?B o,M JBM? T?¦ +?O-
T?ªB +? i Î ç•vX

>„M çQÊ+ i`mv M i?W +O «M *?B o,M JBM?- +kM; #B i `^M; ¬M *?B o,M JBM? +¦
o,M JBM?- M;?2 M¦B L?½M *?B o,M JBM? +¦ i? #„M ` i?–M [m M;- ;BªB i`W ¬M /`-
i`QM; i v +kM; +¦ K° +QM K„i +O L?½M *?B o,M JBM?- M?QM; Km®M M;,M +ªM iB
H¨ #m²M +QÌB- +¬M; FQ+? +O ?„M T?€i ` M;¨v +¨M; i`Î M M K½M? HB i- T?¢K p
L;mv M +kM; M;¨v +¨M; i?m ? T H¢B- M;¨v +¨M; M?Ä #ûX

>B M i¢B >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O ç½ +?B K i?QÊM; T?QM;X

GK+ L;mv M i?–K i?Î ` K°i ?ÆB- p,M KBM? +ªM? ç9M; H¨ F?¬M; / i` m +?¼+- ?B
T?ªB M;?o ` K°i #B M T?€T i? v ç´B +?B M +m°+X

J¨ Î tmM; [m M? M?[M; M;QÌB t2K +m°+ +?B M i?'v GK+ L;mv M Î i? ?¢ T?QM; i?b

E?¬M; b B +?QM? H¨ ?¬X

hB M; ?Á ?ûi T?€i ` iW M°B i•KX

@ >Q M; iB K pm HK+ GK+ L;mv M T?ªB i?„M;X

@ >Q M; iB K pm HK+ GK+ L;mv M T?ªB i?„M;X

æ•v H¨ iB M; ?Á i?ûi i`QM; imv i p¼M; imv M?B M #¼M ?¼ F?¬M; Km®M #` ?Ov /
?Á ?ûi i?"K +?Q +ÁM K'v M;QÌB t¬M; ` M;Q¨B- ç®B i?O H¨ +QÌM; ;Bª o,M JBM? ª
?¼ #ªQ p ;B pB M +O KbM? M M +kM; T?ªB t¬M; ` - S?€T "ªQ p,M KBM? F?¬M; C
+kM; +?d +¦ +?mM; K°i F i +K+ H¨ i`QM; M?€v K„i #` ;B iX J†+ /M H¨ p"v pšM +¦ F?
/U H Q H MX

GK+ L;mv M ç M; HB m K¢M; K¨ K¼B M;QÌB +kM; HB m K¢M;X

ob T?€T #ªQ p,M KBM? F?¬M; #` ?Ov /B i K¨ HB m K¢M;X

hY pQM; imv ç€M; bÊ M?QM; pb #ªQ p ;B pB M +O KbM? M¦ +kM; F?¬M; T?ªB H

h`QM; # M;QÌB T?¦ +?O p,M KBM? +O S?€T "ªQ p,M KBM?- h? M S?ÁM; o,M JBM
M?'iX

h?S M?'i T?€T HU+ +O ?„M i?'T M?'i +,M #ªM F?¬M; T?ªB KK+ iB m +¬M; FQ+? +C
+?O i?S ? B ?„M iU w i?O F?¬M; iU w +¬M;- T?ÁM; i?O pšM +ÁM +?9i HU+ ç¢Q +?
M?B M +€B M? M¨v +kM; +?d H¨ iQÆM; ç®B K¨ i?¬B- bQ pÈB ? B M;QÌB h?B M *
+?9i bS+ +?B M ç'mX

:B [m®+ +O KbM? KbM? M?'i ç`M? T?ªB #ªQ p X

*?Q /M +? i +kM; T?ªB #ªQ p X

h?B M S?ÁM; p,M KBM? T?¦ +?O i H M *?Q h¨ h?®B h` :B€T +O KbM?- ç•v H¨ K°
t¬M; p¨Q i`QM; H¨M MQÈ+ ç2M F`i- M?QM; H"T iS+ v #` ç˜v M;½ tm®M;- *?Q h¨ h?
K¢M? K) M?QM; +kM; #` tmv M i?OM;X

>ÆM M[F?¬M; +?d M?Q p"v- iQ¨M i?•M h?B M S?ÁM; T?¦ +?O p,M KBM? +kM; #`
+?O p,M KBM? +kM; F?¬M; ç M KS+ iY pQM; H"T iS+ M?QM; +kM; F?¬M; +?®M; ç
K„i ?„M M9i p¨Q ç¢B HQÊM; ç M /QÊ+- ç m H¨ /MM; T?€T #ªQ ç´B H'v pÈB /QÊ+ +?
M¨v +?d FûQ /¨B çQÊ+ +?9i i?ÌB ;B M K¨ i?¬BX

h?B M S?ÁM; p,M KBM? T?¦ +?O +kM; T?ªB i?Î` K°i ?ÆB i?"i b•m- KbM? +ÁM M?
Q M?B m €T HU+ ç•v\

E?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM;X

GK+ L;mv M ?B M i¢B [mª i?"i ç½ `ÆB p¨Q i? ?¢ T?QM;- i`QM; M?'i i?ÌB ?„M F?
T?¦- ç•v F?¬M; #B i H¨ H–M i?S K'v GK+ L;mv M iU M¦B pÈB KbM?- F?¬M; çQÊ+ t2
iWM; p,M KBM? +ªM? ç m F?¬M; çÆM ;BªM- imv M?B M +?Q /M `ÆB p¨Q i? ?¢ T?Q
KbM? +¦ i? +?¢v i`®M- M?QM; M m ?„M +?¢v i`®M S?€T "ªQ p,M KBM? b) H"T iS+

æ9M; H9+ GK+ L;mv M ç M; i`–K iQ i?b +¬M; FQ+? +O >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +
T?€i ?B M` KbM? ç M; +?B K i?QÊM; T?QM;- ;B i F?¬M; çQÊ+ GK+ L;mv M- v +¨
iB K pm HK+ ?ÆMX

"®M +?[M¨v ç B #B m +?Q çB m t'm- +?d +–M iQM? K¢M; +O ?„M +?'K /Si- çB m

J°i i?Ov iU ¬M +?[pW tm'i ?B M- +°i MQÈ+ ç2M F`i Î i` M F?¬M; i`mM; b„+ #ûM ?

h`ÌB5

G¢B +¦ K°i bÆ i?Ov p,M iU ¬M iU tm'i ?B MX

o®M >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O +?B K ? i i?QÊM; T?QM; K¨ #•v ;BÌ H¢B i ` ¬M
+¨M; F?¬M; ? +¦ K°i +?9i +Æ ?°B i?„M;- +?„+ +?„M T?ªB +? i Î i`QM; >Q M; «M o
#ªQ p,M KBM? +kM; #` ?Ov /B i Î i`QM; i v >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O- i'i +ª ç m

«M iU5

æ•v H¨ K°i iW `'i F?¦ ç`M? ?bM?X

GK+ L;mv M i`QÈ+ ? i t2K i?Ov HQM; +¦ i? ?'T i?m bÆ i?Ov p,M iU M¨v ? v F?¬M;
p T?Q ¬M iU +„M H'v M?QM; F?¬M; H¨K ;b çQÊ+X

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O +kM; M¦B,

@ L;QÆB Km®M ç®B T?¦ pÈB bÆ i?Ov p,M iU +O i \ h?"i H¨ #mQ7M +QÌBX

GK+ L;mv M ;B"M ;B[?„M H¢B i H M p¬ iQÈM; i?¬M T? [mv i ç2K +?[i?¬M p"M /
T? +?B HQM; i ç°M;- i`QM; M?€v K„i Mm®i +?[ ¬M p¨Q i`QM; HQM; F?˜m ç²M; i?Ì
¬M ? M;mv M F?Q- ¬M ? M;mv M F?Q /U p¨Q ç¢Q iU T?•M i?•M +¨M; i,M; H M çŠ

G9+ M¨v +QM K„i +O L?½M *?B o,M JBM? +?mv M ç°M; GK+ L;mv M H"T iS+ p"M
i„+ i`QM; M?€v K„i ç2K iBM? ?Q +O +?[¬M M¨v çQ p¨Q +?QM? ;B[+QM K„iX

>¦ ` +QM K„i +O L?½M +?B p,M KBM? +¦ i? /MM; +?[¬M H¨K /BM? /QÐM; T?€i i

L?½M *?B o,M JBM?- p®M +¦ i? F?„+ +? «M iU p,M KBM?X

æQÆM; M?B M L?½M *?B o,M JBM? +kM; +?d ?ÆM K°i +?9i K¨ i?¬B- pW `²B M
iQÈM; i?¬M T? [mv i i?b M¦ F?¬M; +¦ F?ª M,M; ?'T i?m ¬M iU- F i [mª b m `'i M?B
i v +O >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O ç½ #` GK+ L;mv M /MM; p¬ iQÈM; i?¬M T? [m

*QM K„i M¨v +¦ çQÊ+ ¬M iU i`QM; M?€v K„i HB M i,M; H M- #B M i?¨M? HÈM ;'T ?

GK+ L;mv M i H M +QM K„i ?B M i BD i`QM; M?€v K„i K°i ç¢Q ?„+ b„+ ?¨Q [m M;
?¨Q [m M; M¨v tm'i ?B M ?„+ b„+ i?¬M; i?B M ¬M /`+? +°i MQÈ+ H"T iS+ #B M K'i

?B M b m F?B i?,M; +'T +QM K„i M¨v i?"i H¨ i?–M F€ HÊB ?¢B- i`QM; M?€v K„i T?
i`QÊM;- ç2K +°i MQÈ+ i?¬M; i?B M ¬M /`+? T?€ b¢+? b)X

G¨K tQM; M?[M; +?mv M M¨v GK+ L;mv M p€+ FB K i` M p B HQÌB #B M; MÎ ` MK

@ >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O imv i +?B m +m®B +MM; +O M;QÆB ç½ #` T?€-
F?¬M;\

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O i`WM; K„i M?bM GK+ L;mv M,

@ E?¬M; i? F?¬M; i? X

>„M pW `²B ç½ #` GK+ L;mv M H¨K +?Q +?'M FBM? i`B i ç bÆ i?Ov p,M iU +?[¬M
M¨v +¦ HU+ b€i i?QÆM; p¬ +MM; HÈM M?QM; +S M?Q p"v #` GK+ L;mv M T?€ çB-
+?Q ?Q M; +´ p,M KBM? M¦B H¨ GK+ L;mv M +¦ i? T?€ ?Ov bÆ i?Ov p,M iU- M?QM
#` T?QM; # i`B i ç ?„M +kM; F?¬M; i? i`mv M iBM iS+ +–M i?B i ` M;Q¨BX

J¨ ?„M +¨M; i? K F?B T bÊ- GK+ L;mv M ?'T i?m +?[¬M tQM; i`ÁM; K„i ç½ i,M; H M
#¢Q i,M;- `ä `¨M; i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ç½ T?€ ?Ov ?„+ b„+ +°i MQÈ+X

@ G¨K b Q H¨K b Q +¦ i? \

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O F?¬M; iBM M?bM p T?Q GK+ L;mv MX

@ >Q M; iB K pm HK+ +¦ ;b F?¬M; +¦ i? \

GK+ L;mv M F?) +QÌB M¦BX

"®M +?[M¨v i`B i ç T?€ pÐ T?ÁM; imv M i•K HBM?- i`QM; M?€v K„i tm'i ?B M bÆ
p"i #"+ + Q- i`QM; M?€v K„i ç½ ` i v- M?'i FB K ç•K i?ŠM; p¨Q i` B iBK +O >Q M;

J°i FB K M¨v HU+ b€i i?QÆM; +U+ HÈM i`QM; M?€v K„i ç2K i? ;BÈB +O >Q M; «
T?€ ?Ov iÈB i€K T?–M- >Q M; «M p,M KBM? T?¦ +?O +kM; H"T iS+ M;?o +€+? T?ª
p®M `'i M†M; ?ÆM M[i?U+ HU+ FûK GK+ L;mv M K°i Qi imv i +?B m HÈM M?'i #
€T- i`QM; # +?B m b m- ç½ #` FB K F?Q +O GK+ L;mv M ?Ov /B i iQ¨M #° i? ;BE

J¨ M;QÌB +O >Q M; «M T?¦ +?O p,M KBM? ç½ Î /QÈB i?•M FB K +O GK+ L;mv M-

>Q M; iB K pm HK+ i?"i bU H¨ ?Q M; iB K pm HK+ b Q\

E?¬M; +¦ F?ª M,M;- F?¬M; +¦ F?ª M,M; i?"i bU H¨ ?Q M; iB K pm HK+- >Q M; «M
+MM; i`–K iQ i`QM; ?„+ €K- b€m F, M;mv M >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O pšM H¢+
T?¦ +?O i?S #ªv #` GK+ L;mv M ;B i- i`QM; i?B M ç` p,M KBM? +ªM? F€ i?"i `'i Qi
i¢B #ªv M;QÌB ç½ pšM H¢+ Î i`QM; i v GK+ L;mv MX

>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O iU M?B M i`QM; M;QÌB +¦ +?¶ i®i HÈM- i, M?Q çdM? ç
?„M +¦ ?ÆM ? B i`,K- bQ pÈB #'i Hm"M B +kM; M?B m ?ÆM- ?B M i¢B M?Ì p¨Q ç¦
i?B M ;B B HBM? K¢+?X

*ÁM +¦ K°i i?–M p"i ç / B i`9+ ?bM? i?B M ç` i?–M p"i- imv M?B M GK+ L;mv M
+?Q ;B9T KbM? ç€M? b•m p¨Q T?€T HU+ M,K F, M;mv MX

S?€T #ªQ p¨ /B p"i F?€+ +O >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O ç m #` GK+ L;mv M /MM;
p,M KBM? T?¦ +?O b€m F, M;mv M [mª M?B M F?¬M; çÆM ;BªM- ?„M ç2K /B p"i +Q
+?[?„+ iÈB i€K T?–M- K¨ ç¢i iÈB i€K T?–M GK+ L;mv M KÆ ?² +ªK i?'v T?•M i?•
+MM; pÈB +?[F?„+ +?•M i?•M ?¬ SM; ;B9T M? m i` Q ç´BX

æ9M; `²B ?Q M; +?B ç¢B 'M- ç•v KÈB H¨ çB m i`¼M; v m- GK+ L;mv M +kM; F?¬
?Q M; +?B ç¢B 'M Î S?QÊM; *´ o,M JBM? ?„M ç½ M?bM i?'v K°i H–M- ?Q M; +?B
HÁM; #¨M i v- Î i` M ç¦ +¦ F?Q iS+ ?²M; ?Q M; K¨ Î i` M iU ?² +¦ K°i +QM `²M; ç M
+?[?Q M; +?B ç¢B 'MX

GK+ L;mv M /MM; i?–M i?S+ i?,K /Á p¨Q i`QM; ç¦- ?¦ ` ?Q M; +?B ç¢B 'M +?d +
pQÊi [m M,K H–M H¨ T?ªB [m v p ?Q M; +´ i? ;BÈB ibK poM? ?^M; ?Q M; +?B ç¢

i®i- K¨ Î i` M çdM? ç–m +O >Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O +?d +ÁM #®M H–M- iB m
h?QÆM; h?B M /MM; K°i H–M H¨ çO `²B- GK+ L;mv M i?Î T?¨Q ` K°i ?ÆB Km®M c
F?¬M; / /¨M;- +m®B +MM; +kM; i?¨M? +¬M;X

J¨ i`QM; H9+ GK+ L;mv M ?²B T?K+ H¢B iBM? i?–M- T?€i ?B M Î # M i B +O ?„M i
i? M? •K p,M KBM?X

@ h?¨M? +¬M;X

@ GK+ L;mv M p¢M im X

@ >Q M; iB K pm HK+ p¢M im X

@ GK+ L;mv M +?9M; i bMM; #€B M;QÆBX

@ :B pB M- +?9M; i T?ªB #ªQ p ;B pB MX

@ S?€T #ªQ p,M KBM? +?9M; i F?¬M; #` iB m /B iX

o¬ b® M;QÌB H `ÆB ç–v K†i ç9M; i? `®i +m°+ ç½ #ªQ p çQÊ+ ;B pB M `²B ;B pB
?¼ F?¬M; t9+ ç°M;- #¼M ?¼ p¬ +MM; + Q ?SM;- ?¬ iQ / M? iU +O GK+ L;mv M- ?
HK+X

@ *?9M; i i?„M;X

@ *?9M; i i?¨M? +¬M; `²BX

@ S?€T #ªQ p,M KBM? F?¬M; #` ?Ov /B iX

J°i ç¢Q i? M? •K `®M; /¨B p M; H M ;B[T?€T #ªQ p,M K BM?- H9+ M¨v T?€T #ªQ
ibM? ?QM; T?'M ç¦ H¨ ?QM; T?'M F?B +?¢v i`®M FB T M¢M- ?QM; T?'M p M; p¼M

GK+ L;mv M HŠM; H†M; M?bM ?QM; T?'M- ?„M +kM; +¦ p¨B T?–M +ªK F?€B- M?[M
M?Q M?[M; M;QÌB +O >Q aÆM OM; ?° KbM?X

*?QM? pb bU ?QM; T?'M +O #¼M ?¼ GK+ L;mv M +¨M; Km®M i?O ?°X

E?¬M; i? pb /½ i•K +O M;QÌB F?€+ F?B M +?Q i?B M ç` /B i pQM;- H¨K +?Q p¬

æ•v +?QM? H¨ +?QM? ç¢Q +O i 5

.QÐM; L;¬5

GK+ L;mv M ç²M; i?ÌB T?€i ?B M ` i` M çdM? ç–m +O KbM? ?B M i¢B +¦ ;b ç¦- ?
?QM? F?„+ +? i¨ ç¢Q +MM; .QÐM; L;¬ F?Q- +¦ +?[?QM? F?„+ +? u m æ¢Q p¨ .
H¨ M¦B +¦ i? F?„+ +? æ°+ *?B h¨ æ¢Q h? M? h?€M? EB KX

*kM; iS+ H¨ M¦B- ?B M i¢B GK+ L;mv M ç®B T?¦ pÈB i¨ ç¢Q HK+ ç¢B M;Q¢B i`W
M¨Q i?b M;k ç¢B i¨ ç¢Q F?€+ ç m +¦ #B M T?€TX

h?"K +?Q GK+ L;mv M KÆ ?² +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ K°i F?B KbM? ç®B T?¦ çQÊ+
HQ¢B #B M T?€T M¨v b) ?°B ?¼T H¢B i`Î i?¨M? K°i HQ B +¬M; T?€T +?Q +QÆM;
ç¢Q M¨v i"T i`mM; +MM; K°i +?¶ +kM; +?d +¦ i? iK i"T i?¨M? K®i HQ¢B K T?€T i¨
M;?B K i`¼M; ?Q¨B M;?B T?QÆM; T?€T M¨v ç½ `ÆB p¨Q i`QM; i v +O J *?B o,M
?B M i¢B +kM; #B i F?€ M?B m ibM? #€Q i`QM; i?B M ç` - i, M?Q i?O HoM? +O
+?O- M?[M; M;QÌB F?€+ M?Q u M *?B o,M JBM? T?¦ +?O ç m ç½ i`Î i?¨M? i?O ?¢

J *?B o,M JBM? +?B +?O /U p¨Q ibM? #€Q ?B M i¢B ç½ HB M i?O pÈB >Q M; *´ o
ç¢B ç`+? HÈM +O GK+ L;mv MX

h?B m +?9i M[[m M K°i +?mv M- GK+ L;mv M H'v ` S?QM; "ªQ H M? ç•v +?QM?
>Q M; «M o,M JBM? T?¦ +?O b m F?B +? i HB M `ÆB p¨Q i`QM; i v GK+ L;mv M +-
p` p,M KBM?? T?¦ +?O,

@ S?QM; "ªQ H M? M¨v ;B Q +?Q p` M¨Q,

@ h?B M S?ÁM; p¨ h?B M Zm, ç m M?bM p T?Q h?B M *¬M;- h?B M *¬M; +kM; F?

"bM? i?QÌM; H¨K i?O HoM? T?€T #ªQ p,M KBM? ç9M; H¨ `'i i?QªB K€B

hmv M?B M ç•v F?¬M; T?ªB #bM? i?QÌM;- p b m i?B M ç` ç¢B HQ¢M ç¢B +K+ #B

.QÈB ibM? ?m®M; M¨v p,M KBM? i?O HoM? F?¬M; M^K Î p` i`Q i?QªB K€B M[- i`½
i`–K i`¼M; p¬ Hm"M H¨ M?Q +?B p,M KBM? ? v i K i?Q p,M KBM? T?¦ +?O ? v H¨
+¬M; T?¦ +?O #¼M ?¼ ç m +¦ i`¼M; i`€+? `'i M†M;X

h?B M *¬M; o,M KBM? T?¦ +?O H9+ M¨v KÈB KÎ KB M;,

@ h [mv i ç`M? ç–m M?"T p¨Q S?€T oä HB M KBM?X

æ½ +¦ i?M b•m M?Q #B M pÈB >Q M; *´ p,M KBM? M?Q p"v Km®M #€Q i?M +?d +¦ K
S?€T oä HB M KBM?- ?ÆM M[i`ªB [m +?mv M M¨v K¼B M;QÌB +kM; ?B m `ä- Km
h?B M h`B m H¨ +?mv M +U+ F?¦- çQÆM; M?B M K°i F?B /U p¨Q S?€T pä HB M K
ç´B +?¶ Î F?¬M; i? iB T iK+ Î MÆB M¨v ç` pU+ [m€ H¨ M;mv ?B K- +kM; K v H¨
i?B M i? ;BÈB- Km®M /ÌB çB +kM; H¨ +?mv M F?¬M; [m€ F?¦ F?,MX

h?B M *¬M; T?¦ +?O p,M KBM? M¦B,

@ GK+ L;mv M M;QÆB +¦ i?B M ç¢B +?B •M ç®B pÈB S?€T "ªQ p,M KBM? +?9M; i
+?d +–M Km®M T?€T #ªQ p,M KBM? +?9M; i H¨K ;b +?d +–M F?¬M; ç M KS+ i?€B
KBM? ç m im•M K M?X

L;QÌB +O S?€T "ªQ p,M KBM? •M Q€M `ä `¨M;- +¦ •M +¦ +Wm ç m T?ªB #€QX

dNRX *?QÆM; Rj3d Y Rj33, .QÐM; L;¬ h?–M EB K

h?B M Zm, T?¦ +?O p,M KBM? +QÌB M¦B,

@ L;?2 MBQb GK+ ?mvM? ;–M ç•v [m2M /MM; .QÐM; L;¬ hB M EB K M?QM; pb çO
ç¢i iÈB i?–M FB K- T?€T #ªQ p,M KBM? +?9M; i K ?B m +? i€+ T?€T #ªQ F?¬M;
i i?,M; +'T +?Q M¦ i?¨M? .QÐM; L;¬ h?–M EB K- çQÊ+ F?¬M;\

GK+ L;mv M M;?2 M¦B i?b ç°M; i•K- Km®M # v H M i?–M FB K +–M T?ªB +¦ i¨B HE
+kM; F?¬M; / H¨K- K¨ ?B M i¢B +Æ /mv M iÈB /o M?B M F?¬M; i? iW +?®BX æQ
pšM +?Q çQ iÈB i v +O u M h?QÆM; h?B M imv M?B M M;šK H¢B u M h?QÆM; h
/M ;†T h¨ EB K o,M JBM? T?¦ +?O +kM; F?¬M; çÆM ;BªM K¨ pšM H¢+- GK+ L;mv M
i?B i i„+ ç9M; M?Q ?„M çQ€M- i`¢M; i?€B +O u M h?QÆM; h?B M pšM i®i p¬ +MM
i?"K +?Q KÆ ?² +ÁM ;†T +Æ /mv MX

æ½ M?Q p"v KbM? +¦ i? Î H¢B ç•v ç +?Ì .QÐM; L;¬ h?–M EB K /M b Q +kM; F?¬M;

h?B M S?ÁM; T?¦ +?O p,M KBM? /šM GK+ L;mv M iÈB K°i i`¼M; ç` - Î ç•v F€ i?U+
H¨ K°i Hm²M; ?Ä K°i Hm²M; MQÈ+X

Gm²M; ?Ä M¨v H¨ p,M ?+Q?M ñÆi ` + MM Ð iÈ M3"•R ¬M?Q # % Ð),¼M

@ h H¨ hB M S?QM; T?¦ +?O p,M KBM?- Î i`QM; iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i t T b®

aÈK M?'i ç€M? iÈB H¨ a® a€m- a® "ªv- #ÎB pb i®+ ç° +O ? B M;QÌB +¨M; M? M?X
+kM; çÆM ;BªM- H¨ M? M?5

dNjX *?QÆM; RjNR , E, L;mv M æ¢B *?B M "„i æ–mUi?QÊM;V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; RjNR, E, M;mv M ç¢B +?B M #„i ç–mUi?QÊM;V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

.B ç°M; M? M?-` i v M? M?5

æ•v p®M H¨ i?O çQ¢M €K b€i +U+ F€ i®iX

" M >Q M; hB M S?"i- /QÈB +'T #"+ +?O p,M KBM? +¦ ? B M;QÌB M? M? M?'i- iS+ H
KBM?- >Q M; S?QM; T?¦ +?O p,M KBM?- +?Q M M ?¼ Î iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i

"•v ;BÌ ? B M;QÌB Km®M H'v M? M? ç€M? +? i GK+ L;mv MX

hB M S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? +?Êi ç°M;,

@ *€B ç–m +O GK+ L;mv M H¨i 5

>Q M; S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? +kM; ç°M;X > B M;QÌB ` i v M? M? M?Q iB +?È
`'i M?B mX GK+ L;mv M T?€i ?B M bQ i®+ ç° ` i v pÈB ? B M;QÌB i?b imv i ç®B F
F?¬M; bQ- K°i #QÈ+ ç°M;- /MM; +Ym i?B M +m²M; T?QM; i?m"i +?ÈT K„i `ÌB çBX

GK+ L;mv M H¨K K°i #QÈ+ M¨v i?"i ` +U+ ? v5

hB M S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? +QÌB H¢M? M¦B,

@ .€K Î i`QÈ+ K†i i bQ i®+ ç°\ h?"i #m²M +QÌBX

>Q M; S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? +kM; H¢M? HMM; +QÌB M¦B,

@ L;QÌB tQM; ?MM; i®+ ç° Î ç•v- GK+ L;mv M- H–M M¨v M;QÆB ?½v M;Q M M;Q½

hB M S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? H'v ` iB M T?QM; +Ym #B M- M¦ tQM; ?MM; p i®
+?QM H¨ +QM b® +U+ ?¢MX :½ +ªK i?'v iB M T?QM; +Ym #B M ç½ ç M +U+ ?¢M i®
i? K M[X hB M T?QM; +Ym #B M +O ;½ ç9M; H¨ i®+ ç° +U+ F€ ç€M; bÊ- +QM M;

>Q M; S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? +kM; H'v ` i?•M T?€T ;¼B H¨ i?„M; iB M #€+? #°
#° iS+ H¨ i`QM; i`,K #QÈ+ i?„M; hB M S?QM; T?¦ +?O p,M KBM?- ;½ +ªK i?'v i?„M;
iB M T?QM; +Ym #B M- i®+ ç° +¨M; M? M?X

> B M;QÌB H'v i®+ ç° M´B / M?- K°i M;QÌB p"M iB M T?QM; +Ym #B M- K°i /MM; i?
GK+ L;mv M- p®M `'i / /¨M; çm´B F`T ?„MX

L?QM; ? B M;QÌB HB M T?€i ?B M ?¼ ç½ b B- i®+ ç° M?Q ?¼ K¨ F?¬M; çm´B F`T

Zm€B H¢5

>¼ Hm¬M +?Q `^M; /QÈB +?O p,M KBM? +?d +¦ ? B M;QÌB ?¼ çm´B F?¬M; F`T- K°i
F?€+ H¨ T?¦ +?O T?QM; +?B p,M KBM?- +ÁM H¢B /M H¨ B ç m b) #` çm´B F`TX
L;mv M +€+? ?¼ M;¨v +¨M; t - p"v H¨ i®+ ç° +O ?„M i` M +ª ?¼- i? H¨ b Q\ *?mv M
çQÊ+5

aU i?”i `’i çÆM ;BªM- #ªM i?•M GK+ L;mv M ?¼+ +Ym i?B M +m²M; T?QM; i?m”i
i®+ ç° M? M? +U+ F€- K°i #QÈ+ +¦ i? t KQÌB p¢M /†K- `²B Î h`’M L;mv M hY ibK ç
iB M T?€TX .M H¨ +Ym i?B M +m²M; T?QM; i?m”i- ? v H¨ b9+ ç` i?¨M? i`–M iB M
i` M +ª i?•M T?€T >Q M; S?QM;- hB M S?QM;X

E i ?ÊT ? B +€B H¢B- i®+ ç° +¨M; M? M? ç M ç€M; bÊ- M? M? ?ÆM >Q M; S?QM;

o”v M M a® a€m- a® "ªv +O iB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i +MM; i?’i #¢B +kM; H¨ +?

>B M i¢B i`mM; QÆM; i?B M i`B m- ç¢B +?B M F, M;mv M b„T #„i ç–m- M?QM; F?

.QÈB ?Q¨M +ªM? M?Q p”v- +€+ HQ¢B +¶ K€v +?B M i` M? #„i ç–m p”M +?mv MX

.M H¨ # M HB M KBM? >Q M; hB M S?”i- ? v H¨ # M HB M KBM? S?€T oäX

> B # M ç m M?Q i? X

G9+ M¨v- i`QM; ? i?®M; ibM? #€Q # M HB M KBM? S?€T oäX

@ æ®B /B M hB M S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? /B +?mv M çBX

@ æ®B /B M >Q M; S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? /B +?mv M çBX

@ æ®B T?QÆM; /B +?mv M çBX

@ æ®B T?QÆM; /B +?mv M çBX

@ L?[M; M?•M p”i M¨v i”T i? /B +?mv M iÈB F?m pU+ i?B M K½ i K ;B€+X

@ h”T i`mM; ;B€K b€i #¼M ?¼- +¦ i´M; +°M; i€K M;QÌB ?QÈM; /B +?mv M ?QÈM; K

@ L?[M; M;QÌB M¨v H¨ +¦ F?ª M,M; M?’i i`QM; iB m ç°B €K b€i K¢M? M?’iX

@ >¼ tm’i ç°M; iS+ H¨ M¦B iB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i +O HB M KBM? >Q M; hB M

hWM; ibM? #€Q çQ p ? i?®M; ibM? #€Q # M HB M KBM? S?€T oäX L;QÌB ? i?
iQ+? ` F i [mª M?Q p”vX *€B ;¼B H¨ +?B M i` M? F?¬M; +?d +¦ + Q i?O +MM; + C
`¨M; +U+ ?¢M + Q i?OX *€B ;¼B H¨ +?B M i` M? iS+ H¨ i’i +ª M;QÌB ? B # M /®+ b
/K M?Q ? i?®M; ibM? #€Q F?¬M; +¦ + Q i?O p,M KBM? +ªM? M?QM; #¼M ?¼ F?¬M
çB ibM? #€Q- +mM; +’T ç®B i?O Î +?¶ M¨Q- +¦ ªM? ?QÈM; +U+ HÈM pÈB +?B M i`

oQ /K H9+ M¨v i?¬M; [m iWM; ibM? #€Q F i Hm”M ` iB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i i”

@ hB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i +O ç¦B T?QÆM; i”T F i- F, M;mv M ç¢B +?B M- #„i

L;QÌB T?K i`€+? ?Qi b•m K°i ?ÆB- H9+ ;½ ` F i Hm”M M¨v #’i ;B€+ +ªK i?’v i`ÌB ç’
ç¢B +?B M F, M;mv M F?OM; #¦ M?’i b„T #„i ç–m- +?mM; +U+ ç¢B +?B M F, M;mv

æ°B i`QÎM; ibM? #€Q M¦B,

@ G”T iS+ i`mv M F i [mª çBX

GB M +¦ M;QÌB #”M `°MX

æ°B i`QÎM; ibM? #€Q M¦B iB T,

@ L;Q¨B ` t2K +QB F?m pU+ i?B M K½ i K ;B€+ +¦ p,M KBM? +ªM? # M +?9M; i F?
M?’i ` i v i?QÌM; +?d ;B i p,M KBM? +ªM?- t2K B +¦ F?ª M,M; H¨ KK+ iB m +O ?½

@ hm•M H M?- #„i ç–m T?•M iQ+?5

J°i b® M;QÌB ? i?®M; ibM? #€Q H”T iS+ T?•M iQ+?X E?m pU+ i?B M K½ i K ;B€+
+¦ p¨B +?K+ p¢M iBM? i?–M Î # M i`QM;X .U i?2Q ibM? #€Q +€+ MÆB T?•M iQ+?
KBM? +O HB M KBM? S?€T oä +¦ i´M; +°M; ? B M;QÌBX L?QM; K¨ h?€M? hmv i T
F?ª M,M; ç€M; ;B€ ç M iB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i tm’i ç°M;- p”v i?b +?d +¦ K°i F?

æ¢B +?B M F, M;mv M pW #„i ç–m- KK+ iB m i?S M?’i iB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i i

*¦ i? çÆM ;BªM ;BªB i?Q+? çQÊ+ i¢B b Q H¨ GK+ L;mv M- #ÎB pb iB K HU+ i`QÎM
`²B +ÁM +¦ /U M;¬M ?Q M; v m ?ÆM HK+X

æ°B i`QÎM; ibM? #€Q HB M M¦B,

@ G"T iS+ i`mv M iBM iS+ M¨v çB H M- GK+ L;mv M H¨ M?•M p"i [m M i`¼M; # M +?
i`QM; i v ç®B T?QÆM;X

L¦B H¨ p"v M?QM; ç°B i`QÎM; ibM? #€Q #B i GK+ L;mv M +¦ i`,K T?–M i`,K F?ª M,
K°i +?9i +Æ ?°B b®M; b¦iX "•v ;BÌ H¨ iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i ç®B T?¦ GK+ L;
çQÌM; b®M; çQÊ+\ GQ¢B iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i M¨v /M ç¦B T?¦ M?•M p"i +?
+kM; b) +?QM +? i KQÌB b®M;- i?U+ HU+ ?B M M v +O GK+ L;mv M imv i ç®B H¨

*MM; H9+ ç¦- +¦ ? B ibM? #€ M? M? +?¦M; #€Q H MX hbM? #€Q i?S M?'i çQ H M
M;mv M ç¢B +?B M +?QM? i?S+ #„i ç–m- K¨ #` iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i +O ç®
i?b ?„M +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; b®M; b¦iX

GK+ L;mv M tQM; `²B5

E?¬M; b B- # M HB M KBM? S?€T oä HB M T?€B ` + Q i?O +Sm pB M- M?QM; i`Q
iÈB F`T\ t2K +?QÆM; KÈB i¢B UX

GK+ L;mv M ç®B K†i iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i i?ÌB ;B M `'i /¨B- +?Q M M ?„M
iB m çÌB `²B5 .M H¨ ? i?®M; ibM? #€Q +'T M¨Q- /M H¨ ç¢B M?•M p"i i`QM; i?B M
ç²B ` F i Hm"M GK+ L;mv M iB m çÌBX h`QM; KQÌB M;QÌB iB m ç°B €K b€i K¢M?
h?€B *´ bBM? ` Î F, M;mv M M¨v- ç b® i?b H¨ M?•M p"i F?OM; #® M´B / M? p¨B F,

G9+ M¨v- F?m pU+ i?B M K½ i K ;B€+- i` M F?¬M; i`mM; T?€i ` iB M; +QÌB F?MM

@ > ? ? ? - a® a€m- a® "ªv- ? B M;QÆB M´B / M? i®+ ç°- i?QÌM; ? v ;B¨M? ç M?
hB M S?"i- F i [mª #` K°i iB m #®B i?„M; p i®+ ç°- ? ? ? ? - `'i K'i K†i- +€+ M;Q
GK+ L;mv M i?b ç a® L,K i ` i v çBX

XX

dN9X *?QÆM; RjNk , E, L;mv M æ¢B *?B M "„i æ–mU?¢V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; RjNk, E, M;mv M ç¢B +?B M #„i ç–mU?¢V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

hB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i ` i v pÈB KbM?- i`QM; HÁM; GK+ L;mv M ?ÆB +,M; i
€K b€i K¢M? M?'i M´B / M? ç½ H•mX

L?QM; /M ?ÆB +,M; i?ŠM; i?b GK+ L;mv M pšM ?QÈM; iÈB KK+ ç®B+? +k- çB K i`
i`mM; QÆM; i?B M i`B m- T?ªB ;B Q ?Q M; +?B ç¢B 'M ` M;Q¨BX

E?B GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; # v çB KÆ ?² T?€i ?B M F?¬M; i?Q+? ?ÊTX

æ9M; p"v- ç9M; H¨ `'i F?¬M; i?Q+? ?ÊTX

"ÎB pb Î i`QM; ;B¦ +¦ p` ç°+X

E?¬M; +?d H¨ i`QM; ;B¦- ?Q F?¬M; iBM? i?–M tmM; [m M? p¨ K†i M;Q¨B ç m ç–v ç°
+?d +¦ M?Q i? - i`QM; iB b€M; +kM; +¦ ç°+ i®- T?ªB `²B- #¦M; i®B +kM; +¦ Hm¬M
i®B ?Q¨M iQ¨M ?ÊT i?¨M? K°i pÈB iB b€M;- #¦M; i®BX

GK+ L;mv M #` ?M iBK M?ªv ` M;Q¨B- +¦ i? ?¢ ç°+ i`QM; iB b€M;- #¦M; i®B- i?U

L?•M p”i M?Q p”v +?d +¦ M;QÌB +O ç°+ +?B p,M KBM?X

GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; +?¢v çB- M?QM; /M +¦ +?¢v iÈB ç•m i?b +?d +–M +?¶ ?„
L;mv M T?€i ?B M M¦ ;B®M; pÈB K°i HQ¢B ç°+ i`QM; i`mv M i?mv i- ç°+ M¨v ;¼B
M?’i +O iMv i?•M ç°+ H¨ F ?¢ ç°+ F?¬M; +–M tm’i ?B M H¢B F?B M ç°+ /B +?mv
i?•M ç°+ M¨v H¨ imv i ?¼+ +O ç°+ +?B p,M KBM?- /QÈB ibM? ?m®M; F?¬M; çm´B
/MM; iMv i?•M ç°+X

GK+ L;mv M KdK +QÌB- [m€i ?ÄB,

@ >B M i¢B H¨ p` M¨Q i`QM; iB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i\

h`QM; F?¬M; i`mM; tm’i ?B M K°i ?¨M; +?[iQ /Q p¬ i”M ç°+ i® i´ i?¨M?- ?¨M; +?[
õhB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i- a® L,K- æ°+ hmv i T?¦ +?O p,M KBM?Xö

- H¨ p` M¨v b Q\ GK+ L;mv M ç M p,M KBM? +ªM? `²B KÈB #B i p,M KBM? +ªM? +¦
i?¬B- +?Q M M çQ i’i +ª iQ HB m +O K’v i`,K p,M KBM? +ªM? p¨Q ç–m- i?–M i?S
+ªM? H¨ +?mv M [m€ çÆM ;BªMX o”v M M ?„M +¦ M;?2 M¦B [m æ°+ hmv i T?¦ +?O
M¨v H¨ T?¦ +?O p,M KBM? ç°+ +?B p,M KBM?- +ÁM +¦ T?€T HU+ #ªv F, M;mv MX S
p,M KBM? >Q M; S?QM;- hB M S?QM; M; M; M? m- M?QM; ;½ /MM; ç°+ ;B i M;QÌB
S?QM;- hB M S?QM; /MM; i®+ ç° ;B i M;QÌB- +?Q M M t T Î b® M,KX

æ°+ i® H,M H°M +m²M +m°M H’v GK+ L;mv M H¨K i`mM; i•K # Q p•v tmM; [m M? ?
/M GK+ L;mv M iÈB ç•m i?b MÆB ç¦ H¨ i? ;BÈB ç°+ i®- ç•v +?QM? H¨ ç°+ +?B i?
ç°+ pU+- p¬ b® ç°+ i® Km®M ?Ov /B i ?„MX

GK+ L;mv M H”T iS+ H’v ` i? M? i?€M? FB K ç¢QX E?B i? M? i?€M? FB K ç¢Q tm
ç°+ i®- M?QM; /M H¨ p”v i?b pšM +¦ i–M; i–M; ç°+ t¬M; p¨QX

æ°+ i?”i K¢M?5 G9+ i`QÈ+ ?„M M;?2 JB m *´ T?¦ +?O p,M KBM? i?´B T?²M; `^M;
F?¬M; /QÈB ç°+ +?B p,M KBM?- #•v ;BÌ KÈB T?€i ?B M FB m M¦B ç¦ +?d H¨ iU #B
bQ p ç°+ i?b JB m *´ T?¦ +?O p,M KBM? +¦ +? M? H +? M?’i ç`M? pÈB ç°+ +?B p,M

L?QM; i? M? i?€M? FB K ç¢Q +O GK+ L;mv M i~K i`QM; i`,K i`B m ç°+ +?B +´ +
KBM?- K’v M;¨v M v i¬B Hmv M +¦ iB M #°- K¢M? ?ÆM i`QÈ+ `’i M?B m- M m H¨ i?
i?b imv i ç®B F?¬M; M;,M +ªM çQÊ+X

GK+ L;mv M F?¬M; b®i `m°i- iB T iK+ i¬B Hmv M i? M? i?€M? FB K ç¢Q- F?¬M; M
i®+ ç° M? M? M?’i /B +?mv M +kM; F?¬M; çQÊ+- M m F?¬M; i?b #` M;QÌB iB m ç°
K’iX hB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i v m M?’i ç½ H¨ b€m F, M;mv M- #` çm´B F`T i?b
+?¬MX >„M Hm¬M /MM; i®+ ç° p¬ bQM; Mû i`€M? iB m ç°B €K b€i K¢M? M?’iX

hMv i?•M ç°+ #€K i?2Q GK+ L;mv M K¨ F?¬M; M;WM; T?€i i€M- i? M? i?€M? FB K
iMv i?•M ç°+- F?¬M; M;WM; iB M #°X

h` M F?¬M; i`mM; iMv i?•M ç°+ +m²M +m°M- +kM; ?B M ` ?¨M; +?[p†M p Q [m€B
i`QM; b€i +?B m F?OM; #® M?’i +O ç°+ +?B p,M KBM?- iMv i?•M ç°+- M;QÆB +?

GK+ L;mv M F?¬M; i? K [m M i•K- i? M? i?€M? FB K ç¢Q /QÈB +€+ HQ¢B ç°+ i® #

h`QM; iMv i?•M ç°+ T?¦M; ` +€+ HQ¢B ç°+ i® ç€M; bÊ- ?Q F?¬M; ç°+- €+ K ç°+- ;
ç°+- ?¨M #,M; ç°+- i?B M i?–M ç°+- ç` M;K+ ç°+- p¢M #B M ç°+- +U+ ?mM; ç°+ p•
?¶M ?ÊT +MM; M? m- K¶B HQ¢B ç°+ i® ç m H¨ /Q i`,K i`B m i?S ç°+ ?ÊT H¢B i?¨M

h? M? i?€M? FB K ç¢Q +O GK+ L;mv M F?¬M; / +?¼+- F?¬M; M;WM; H¦2 ` €M
i`mM; p¢+? pÁM; i`ÁM- M;,M +ªM +€+ HQ¢B ç°+ t•K M?”TX L?QM; /M H¨ p”v i?b F
çŠM; +’T iB M p¨X

S?9i +?®+ ibM? i? +O GK+ L;mv M F?€ H¨ M;mv ?B KX

æ•v H¨ i?O çQ¢M +O a® L,K iB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i- +?Q /M GK+ L;mv M +¦ i?
+ªM +kM; b) +?”i p”i M?Q p”vX L m H¨ M;QÌB F?€+ F?¬M; +¦ çB m FB M M;,M +ªM

?ÆM- ? M ;b M;QÌB M¨v +¦ i? t T Î p` i`Q i?S M,K- [mª M?B M F?¬M; çMQ ;BªMX

G9+ M¨v- iW iB m FB K ç¢Q i?K #„M ` K°i Hm²M; b€M; t M? #B + `¦i p¨Q i`QM; i?
GK+ L;mv M- F?B M €M? b€M; t M? i` M i? M? i?€M? FB K ç¢Q /•M; H M M?Q H¨ i

h`QM; i•M FB K i? ;BÈB +O GK+ L;mv M p®M +¦ K°i ;®+ iB m FB K ç¢Q i?KX

*•v M¨v i?2Q GK+ L;mv M i`QÎM; i?¨M?- iB m FB K ç¢Q i?K ç½ i`QÎM; i?¨M? HÈM
i` M FB K im iBM? i?–MX

EB K ç¢Q i?K- i?K i?m°+ K°+- FB K H¨ i?m°+ FB KX

h? M? i?€M? FB K ç¢Q- i? M? ;Bª- K°+- FB K ç¢Q- i?m°+ FB KX

*?Q M M i? M? i?€M? FB K ç¢Q p¨ iB m FB K ç¢Q i?K +¦ +?9i F?€ H¨ ?ÊTX

"•v ;BÌ i? M? i?€M? FB K ç¢Q +U+ F€ +–M i,M; + Q- iB m FB K ç¢Q i?K SM; ?Á
i`QM; ç¦X *?ÈT K„i i? M? i?€M? FB K ç¢Q #„i ç–m i,M; +'T- iWM; Hm²M; €M? b€M
FB K [m M; t M? +O i? M? i?€M? FB K ç¢QX .–M /–M FB K [m M; t M? #B + iÄ `

h? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢Q- `®i +m°+ i?¨M?5

JbM? +MM; M?B m M;QÌB ç'm T?€T T?€i ?B M i? M? i?€M? FB K ç¢Q Î i`QM; ç'm T
+?9i- /M H¨ H9+ i`QÈ+ ç®B K†i JB m *´ T?¦ +?O p,M KBM?- ? v H¨ ?B M i¢B æ°+ h
i?b i? M? i?€M? FB K ç¢Q `®i +m°+ i,M; H M iÈB i? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢QX

•M? b€M; p,M KBM? iÄ ` X

GK+ L;mv M ç°M; FB K [m M;- +€+ HQ¢B ç°+ i® iMv i?•M ç°+ ç m #` #®+ ?ÆB ? i-

GK+ L;mv M +QÌB b M; bªM; M¦B,

@ æ°+ hmv i T?¦ +?O p,M KBM?- M;QÆB çm´B F?¬M; F`T i - /mv M?'i +¦ i? /KM; b
H¨ iMv i?•M ç°+X "•v ;BÌ iMv i?•M ç°+ +O M;QÆB F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ i +ª- i?"i i°
i`QM; iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i F?¬M; i? H¨K ;b çQÊ+ i X

GK+ L;mv M H¢M? HMM; +QÌB- #B M K'i i`QM; F?¬M; i`mM;X

"•v ;BÌ ?„M çB çQ ?Q M; +?B ç¢B 'M +?Q u M h?QÆM; h?B MX GK+ L;mv M iB T
i?"i H•m b m +?Êi T?€i ?B M /QÌM; M?Q ?„M #` +m®M p¨Q K°i pÁM; i`ÁM- iBM? p
p¢M +€B iBM? +–m ç m #` iWM; HˆM +?d HB M F i- ç•v H¨ +€B ;b\

GK+ L;mv M i?Y çB iÈB i`QÈ+- #•v ;BÌ ?„M ` K°i #QÈ+ F?¬M; #B i p¼i ç M # Q t -
K¨ çB i?"i H•m pšM F?¬M; i? ` pÁM; i`ÁM- /QÌM; M?Q pÁM; çB pÁM; H¢B Km®M
çQÌM;X

h`"M T?€T5

*?„+ ç•v H¨ i`"M T?€T- GK+ L;mv M F?ŠM; ç`M?- +?d +¦ i`"M T?€T KÈB +¦ ?B m [m

dN8X *?QÆM; RjNj , S?€ h`"MUi?QÊM;V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; RjNj, S?€ i`"MUi?QÊM;V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

GK+ L;mv M + Q ;B¼M; ?ÄB,

@ G–M M¨v H¢B H¨ B #¨v bŒM i`"M +?Ì i ç'v\

@ G¨ i X

h`QM; F?¬M; i`mM; #QÈ+ ` K°i ªQ ªM?- +€B #¦M; ?Q ªQ KÌ M?¢i- i?'v F?¬M; `ä K

@ æ•v H¨ T?•M i?•M +O i X h H¨ T?¦ +?O i`"M +?B p,M KBM? +O i`"M +?B p,M K
K¢M? M?'i t T ?¢M; # X E?¬M; b B- ç9M; H¨ +?9M; i F?¬M; çm´B F`T i®+ ç° +O
ç`M? ?QÈM; M;QÆB çB- M?QM; i #¨v ç¢B i`"M K°i p¢M iBM? +–m- +?Q /M M;QÆB
i? K°i p¢M +€B iBM? +–mX *?d +–M +¦ i? FB K ;B[M;QÆB K°i MûM M? M; H¨ +?9
+? i M;QÆB- iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i b) F?¬M; ç M;QÆB iB T iK+ +?¢v i`®MX

G–M i`QÈ+ ç M H¨ a® L,K- #•v ;BÌ H¨ a® " ` K†i\

GK+ L;mv M +¦ M;?2 / M? iB M; T?¦ +?O i`"M +?B p,M KBM?- M;?2 M¦B H¨ +QÌM; ;B
çO +€+ HQ¢B #® i`"M- +kM; H¨ i?O HoM? i`"M +?B p,M KBM?X æQÌM; çQÌM; i?O
?„M- i?"i ç€M; bÊX L?•M p"i i"T ?ÊT i?¨M? iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i F?€ H¨ F?O

h?ÌB ;B M K°i MûM M? M;- i?"i bU +?d H¨ K°i MûM M? M; b Q\ >B M i¢B KbM? #`
+–m iBM? +–m ç¢B b€i i`"M- M m F?¬M; i? H"T iS+ +?¢v çB i?b b) #` iB m ç°B €K
ç°B €K b€i K¢M? M?'i F?¬M; m´M; H¨ iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i- B M'v ç m +¦ #ª

*® ibM? KbM? F?¬M; ?B m i`"M T?€T ;b +ª- KbM? +?d #B i T?€ K¶B FB K i`"M- +Á
F?¬M; #B i +?9i ;bX aÈK #B i # M HB M KBM? >Q M; hB M S?"i +¦ i`"M +?B p,M K
M m çKM; T?ªB +?„+ +?„M b) +?`m i?B i- F i [mª #•v ;BÌ çKM; ç° i?"iX

E?Q M ç½5 *¦ iB b€M; H¦2 H M- M;?o ` +€+? `²B5

GK+ L;mv M #'i ;B€+ M;?o ç M K°i +?mv M- H9+ ç¦ F?B ?„M ç€M? +? i hB M *?B
çQÊ+ ç M K°i iB M i?B M HBM? #ªQ +¦ i M H¨ ç` i?Q- ç` i?Q H¨ T?€T #ªQ F?€ i
i`mv- i`®MX h`QM; ç¦ K†i i`¦M +¦ K°i imv i F„ iS+ H¨ ç` i´ ç` ç°M i?m"i- HQ¢B M¨
i? iW K°i iBM? i?–M i`U+ iB T M?ªv [m iBM? i?–M F?€+X

æ•v H¨ #ªM HoM? ç†+ #B i +O ç` iB M +?B iÄ- i`W ç` iB M +?B i´ h`'M L;mv M h
#ªM HoM? M?Q i? - p¨ +–M +¦ ç` i?Q T?®B ?ÊT KÈB T?€i ç°M; çQÊ+X

J°i p¢M iBM? +–m ç¢B b€i i`"M ;B K +–K KbM? Î i`QM; K°i p¢M iBM? +–m- M?QM
ç` i´ ç` iB m i?m"i i?b +¦ i? +?¢v i?Q€i çQÊ+- çQÆM; M?B M- i`QÈ+ iB M +–M
i?•M K ?Q†+ ç®B i?O i?b +¨M; M iQ¨M +?9iX *?ÈT K„i GK+ L;mv M H'v ` ç` i´ T?
T?•M i?•M tm'i ?B M i¢B ç•v- +?mB ç M +?mB çB ;B[iBM? i?–MX

J°i iBM? i?–M `²B H¢B K°i +€B5

E?QªM? F?„+ # v [m `'i M?B m iBM? i?–MX

E?¬M; K'i i?ÌB ;B M # Q H•m b m ç½ i?€i F?ÄB K°i p¢M iBM? i?–M ç¢B b€i i`"M-
€K b€i K¢M? M?'i a® " X

æ` iB M +?B i´ h`'M L;mv M hY ç H¢B ç² p"i +¦ K°i b® F?€ H¨ i®i- /M H¨ ç` i´ T?•
iB m i?m"i- GK+ L;mv M i?–K M;?o- +?mB çB M? M? M?Q +?ÈTX M;m²M

GK+ L;mv M M;?o `^M; ç` iB M +?B i´ ç` i´ ç` iB m i?m"i i?"i H¨ +U+ F€ ?[m Q+
i?–M b) F?¬M; #` i`"M +?B p,M KBM? F?„+ +? - KbM? `®i +m°+ +¦ +?9i i?O çQ¢M
`²BX "•v ;BÌ GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; i?m ;QK i?O çQ¢M ç®B T?¦ +€+ HQ¢B p,M
KBM?- i`"M +?B p,M KBM?- i?€B +´ p,M KBM?- ;BªM +?B p,M KBM?- b m M¨v M¦B F
`'i +¦ Q+?X

@ GK+ L;mv M- i`bM? ç° ç9M; H¨ +¦ M?QM; i H¨ a® " i`QM; iB m ç°B €K b€i K¢M
HoM? i`"M +?B p,M KBM? ?„M +?d +¦ MQÈ+ +? iX

Í F?¬M; i`mM; ç€T tm®M; K°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M i? M? imv i i`–M +?„T i
¬M; i`mM; MB M i? M? imv i i`–M M¦B M;[çB m +U+ F€ iU iBM- ;½ +¦ iQ +€+? ç¦- i
p,M KBM?- H¨ M;QÌB i€K F, M;mv MX

G9+ M¨v a® L,K æ°+ hmv i T?¦ +?O p,M KBM?- a® a€m hB M S?QM; T?¦ +?O p,M KB
T?¦ +?O p,M KBM? iWM; #` GK+ L;mv M ç€M? #¢B p¨ a® "®M- a® h€K- a® *?QM- a
K¢M? M?'i ?B M M v i`QM; iB m ç°B +MM; ç€T tm®M; ç'i p•v F?®M GK+ L;mv MX

L;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M i? M? imv i i`–M T?¦ +?O i`"M +?B p,M KBM? ` i v ç€M
K°i iB M; ç€M? # T GK+ L;mv M- O - p"v H¨ ;BªB [mv i tQM; `²B\ S?¦ +?O i`"M +?
/¨M; ?ÆM iQÎM; iQÊM; `'i M?B m- #'i ;B€+ M?bM F„- HB + p¨B H–M i?b M;•v ` X Î
`¨M; H¨ K°i F?9+ ;¶ #` ç€M? M€iX

h`9M; F 5

S?¦ +?O i`"M +?B p,M KBM? H"T iS+ T?ªM SM; H¢B- +?QM? KbM? i`9M; F X

h?'v T?¦ +?O i`"M +?B p,M KBM? +kM; F?¬M; #„i ;B[çQÊ+ GK+ L;mv M- a® L,K- a
#B KX " M;QÌB ?¼ F?¬M; ç€M? +? i GK+ L;mv M ç½ K'i K†i `²B- Hm¬M #` K'v M;Q
Q ;²K a® " T?¦ +?O i`"M +?B p,M KBM?- #•v ;BÌ ;½ +kM; i?'i #¢B M M çQÆM; M?
p X

a® a€m hB M S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? +QÌB M¦B,

@ a® " - i?b ` M;QÆB +kM; +?d +¦ M?Q i? i?¬BX

a® "ªv >Q M; S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? +kM; +QÌB H¢M? M¦B,

@ > ? - çQÌM; çQÌM; H¨ a® " - H¨ T?¦ +?O i`"M +?B p,M KBM? K¨ ;B i F?¬M; +? i K

>Q M; S?QM;- hB M S?QM; T?¦ +?O p,M KBM? i?QÌM; M?bM ç®B T?QÆM; `'i H¨
+ªK i?'v M;QÌB FB +kM; pW K„i ç'v +?SX

a® L,K æ°+ hmv i T?¦ +?O p,M KBM? K†+ /M F?¬M; ` iB M; +? ;B m M?QM; K†i ?
K†i i?b K¼B M;QÌB +MM; M? m- FûQ i? K K°i i M K'i K†i H¨ +?mv M i®iX æ®B pÈB
i?b F?¬M; ;B i çQÊ+ GK+ L;mv M H¨ `'i K'i K†iX

a® h€K M¦B, i`mv M +QTv iW

@ "•v ;BÌ F?¬M; T?ªB H9+ M¦B M?[M; +?mv M M¨vX a® " - a® L,K- a® a€m- a® "ª
ç m i?'i #¢BX a® h€K i ç•v p¨ a® *?QM- a® JQÌB F?ª M,M; i?¨M? +¬M; +¨M; M?ÄX

h`QM; iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i +¨M; t T T?Q i`QÈ+ i?b i?U+ HU+ +¨M; K¢M?- a
"ªv K¨ i?m i?b a® h€K- a® *?QM- a® JQÌB F?¬M; +¦ F?ª M,M; i?¨M? +¬M;X

a® h€K H¢B M¦B,

@ a® "®M hBM? a€i T?¦ +?O p,M KBM? K ?B m H¨ ~M M'T €K b€i- €K b€i- /QÈB ibM
L;mv M i?b a® "®M F?¬M; i? T?€i ?mv i?U+ HU+ çQÊ+X

a® "®M hBM? a€i T?¦ +?O p,M KBM? ~M M9T i`QM; #¦M; ç K H¢M? HMM; ?W- ;½ ?
F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- FB m €K b€i +O ;½ M?'i ç`M? T?ªB çm´B F`T ç®B T
i? i?B i`B M ` i?O ç¢M ;b çQÊ+X *€+? €K b€i +O iBM? +?B p,M KBM? p®M H¨ €K

@ æ°B i`QÎM; a® J°i ?B M ç M; i`MM; FQ+? p,M KBM? +?B ç¢Q- i`QM; i?Q€M; +?
GK+ L;mv M /M +¦ [m M i`¼M; ?ÆM i?b ç®B pÈB ?„M pšM F?¬M; #^M; i`MM; FQ+?

a® h€K M¦B,

@ *?Q M M #•v ;BÌ +?d +¦ a® > B +?Q ` i vX L m a® > B K¨ i?'i i?O M[i?b iB m
?Q¨M iQ¨M i?'i #¢BX

hB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i i?'i #¢B5

æB m M¨v H¨ F?¬M; i? 5

hB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i /M H¨ €K b€i M?•M p"i +?QM F, M;mv M +kM; `'i F?¦ i?
GK+ L;mv M i? K¨ HB M iB T i?m - t2K ibM? ?bM? ?B M M v M m +S ç M¦ iB T iK+
F?¬M; i?¨M? +¬M;- iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i +O ç²M; KBM? >Q M; hB M S?"i b

E?B ç¦ b) H¨ i`Á +QÌB HÈM M?'i iW #ªM F, M;mv M F? B i?B M iQ+? ç` iÈB M vX

J¼B M;QÌB F?¬M; Km®M H¨K i`Á +QÌB HÈM M?'i iW #ªM F, M;mv M F? B i?B M iQ

dNeX *?QÆM; RjN9 , S?€ h`"MU?¢V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; RjN9, S?€ i`"MU?¢V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

a® > B #bM? ioM? M¦B,

@ u M i•K çB-i b) çB+? i?•M ` i vX

GÌB +O a® > B M?Q H¨ HB m i?m®+ M i?–M- K¼B M;QÌB ç m #bM? ioM? H¢BX

"ÎB pb ;½ H¨ a® > BX

a® > B ` i v-imv i b€i p¬ ç`+?X

JbM? +¦ i? i?Q€i F?ÄB i v a® " H¨ #ÎB pb çQÊ+ ç M h`'M L;mv M hY ç` i?Q- ç` i
i`"M T?€TX

L?QM; GK+ L;mv M `ä `¨M; T?€i ?B M iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i +¨M; iÈB K†i i`Q

J†i i`QÈ+ +ÁM +¦ a® J°i- a® > BX

æ®B i?O +QÌM; ç¢B M?Q p"v KbM? +¦ ç®B T?¦ çQÊ+ F?¬M; ç•v\

h`QM; HÁM; GK+ L;mv M +,M; i?ŠM; M?QM; H"T iS+ /•M; H M iU iBM p¬ +MM;X *?
H¨K b Q- KbM? F?¬M; ?½B F?¬M; bÊ- F?¬M; b–m F?¬M; HQ- ;B[#ªM i•K +O i - +
T?9i +m®B M;QÌB +? i FB K ;½v ç¢Q iB m +kM; F?¬M; ?®B ?"MX GK+ L;mv M #QÈ

*?QM? H9+ M¨v- GK+ L;mv M T?€i ?B M i`€B iBK F?¬M; M;WM; ç"T M? M?X

h`€B iBK +¨M; M?ªv +¨M; M? M?- +¨M; H9+ +¨M; M? M?- ;–M M?Q i`QM; K°i ;B•v i

h¢B b Q p"v\

hmv i ç®B F?¬M; T?ªB KbM? +,M; i?ŠM; ? v +€B ;b- M¦B i?"i ibM? i`QM; i?B M ç
F?B M KbM? ?²B ?°T M?Q p"vX

"•v ;BÌ i`€B iBK KbM? ç°i M?B M M?ªv i? M¨v H¨ F?¬M; #bM? i?QÌM;X

GK+ L;mv M `¦i T?€T HU+ p¨Q i`QM; i`€B iBK Km®M F?B M ç° Mªv +?"K H¢B- çWM
i`€B iBK ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +?`m F?®M; +? M?ªv +U+ M? M?- +€B M¨v H¨ +¦ F €K
T?€i ?B M i`€B iBK +¨M; M?ªv +¨M; M? M?- i`QM; F?QªM? F?„+ M?ªv +Ð p¢M H–M
+ÁM +¦ K€m F?¬M; M;WM; çªQ M;QÊ+ F?B M iQ¨M i?•M +U+ F€ F?¦ +?`m

æ•v `®i +m°+ H¨ p` ç¢B M,M; bo M¨Q ` i v p"v\ h`QM; HÁM; GK+ L;mv M ?ÆB ?Qª
#B i H¨ b® K'v i`QM; iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i- a® > B ? v H¨ a® J°iX

æ M H9+ M¨v i?b GK+ L;mv M F?¬M; /€K HÆ H¨- +?QM? iU p¨ pB M i¨M #° ç€M?
?B M- ç2K i?•M i? #B M FQM F) F?¬M; ç HU+ HQÊM; [m€B /` M¨v F?B M T?bM? i
M M;Q¨B t•K M?"T p¨Q- M?QM; +ªK ;B€+ M¦ F?¬M; ªM? ?QÎM; ç®B T?QÆM; # Q

GK+ L;mv M [m€i iQ,

@ _®i +m°+ H¨ #^M; ?[m +?®M M¨Q- çB ` ;†T K†i5

@ /B ç¨ T?"iX

J°i iB M; T?"i ?B m p M; i` M F?¬M; i`mM;- ç^M; i`QÈ+ tm'i ?B M K°i H½Q ?Á i
i?QÊM; K†i K¨v p¨M; p¼i- O `k b–m F?´- +¦ HQ¢B ç¢B iW ç¢B #B- ?Á i?QÊM;5

GK+ L;mv M M;•v M;~M,

@ S?"i +´ p,M KBM?\

G½Q ?Á i?QÊM; ;"i ç–m ç€T,

@ G½Q i,M; H¨ S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? +O T?"i +´ p,M KBM?- +MM; H9+ ç¦ H¨ a
K¢M? M?'iX

Zmª M?B M H¨ M;QÌB b® ? BX

h`QM; ç–m GK+ L;mv M ?B M ` iQ HB m HB M [m M T?"i +´ p,M KBM? p¨ H½Q ?Á

S?"i +´ p,M KBM? +?QM? H¨ K°i i`QM; M;k ç¢B +´ p,M KBM?- +kM; H¨ F?¬M; #„i K
KBM? tQM; H¨ o¬ h?QÊM; S?"i- i`QM; T?"i +´ p,M KBM? +¦ M?B m p,M KBM? +ªM'
i´- +?m~M ç T?"i i´- #² ç T?"i i´- i?Q+? ;B¨ T?"i i´ p•M p•M- çQÆM; M?B M imv
ç`+? +O GK+ L;mv M- i9+ pQÆM; T?"i i´X

GB M [m M +?O S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? +kM; +¦ M;mv M /Q- M;?2 M¦B v ç M iW
KBM? ç½ t¦ b´- ;BÄB p pm +?B i¨ ç¢Q i`QM; HK+ ç¢B i¨ ç¢QX

oB + HB M [m M ç M pm +?B i¨ ç¢Q i?b GK+ L;mv M +¦ 'M iQÊM; F?€ b•m- M;?2 M
K°i p,M KBM? #Q ~M K¨ +QÌM; ç¢B- M?QM; bÈK #B M K'i i`QM; H`+? bY- ;B®M; M'

o T?€T HU+ +O S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? M¨v- M;?2 M¦B F?€ H¨ ;BÄB- ç M T?€
F?¬M; Qi i?O HoM? p,M KBM? #bM? i?QÌM;X

L;?o iÈB i¢B b Q KbM? F?¬M; ç T?ÁM; çQÊ+ HQ¢B i¨ i?m"i M¨v `²B- i¢B pb M¦ +?

h`QM; HK+ ç¢B i¨ ç¢Q i?S /mv M?'i KbM? F?¬M; i? +?†M H¢B +?QM? H¨ pm +?B i

GK+ L;mv M bªB #QÈ+ çB i` M F?¬M; i`mM; M?QM; pm i?m"i Hm¬M T?€i i€M i` M
S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? pšM +S çB i?2QX

S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? KdK +QÌB M¦B,

@ /B ç¨ T?"i- i?"i ` i?b H–M M¨v H½Q i,M; i,M; ç M F?¬M; pb ç€M? +? i GK+ L;m
/`+? pÈB i?Q +?OX

S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? i v pW ç°M;- pm i?m"i i` M M;QÌB GK+ L;mv M H"T iS+

GK+ L;mv M M?bM ?QÈM; S?"i om T?¦ +?O p,M KBM?- ?ÄB,

@ - M;QÆB p¨ i +¦ +€B ;b ;B Q /`+?\

GK+ L;mv M pšM i,M; i®+ K°i #QÈ+ # v ?ÆM KQÌB p¢M /†K- F?¬M; /€K M;WM;- M
#` ç®B i?O çm´B F`TX

S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? çQB i v +?„T p¨Q M? m- M¦B,

@ J†+ /M #•v ;BÌ #–M i,M; Î i`QM; T?"i +´ p,M KBM? M?QM; `'i Km®M ?²B T?K+ pm
L,K ç¦ ? B K F?Q i` M? +?'T- K°i # M H¨ HK+ ç¢B i¨ ç¢Q +?B i?O- F i [mª pm +?B
KBM? ç€M? #¢B- i?m i`QM; i v +?O K +?B p,M KBM?X G9+ M¨v T?"i K¬M p,M KB
i?QÊM; T?"i T?€T ç° i i?¨M? T?"iX h #` T?"i T?€T ç° i?b M;Æ M;€+ Hm¬M +?Q `^
p,M KBM? K†+ /M Fw S+ ?Q¨M iQ¨M `ä `¨M; M?QM; M?Q +€+? K°i i–M; ;B'v- K½B ç
p¬ ibM? +¦ çQÊ+ T?€ T?"i +?QÈM;- T?€ çB T?"i T?€T- Fw S+ p®M +¦ `®i +m°+ ?Q'

S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? ? B i v +?„T p¨Q M? m M¦B,

@ æ M ç•v- KK+ ç®B+? +O H½Q i,M; +?d +¦ K°i- H¨ ?²B T?K+ H¢B pm +?B p,M KB
KBM? +¦ K°i p'M ç F?¦ M?'i H¨ +?O K +?B p,M KBM?- M?•M p"i M¨v ç½ ç M +'T -

i?¬M; i?B M i`B i ç` - [m€M i`B i F, M;mv M- Qi +¦ M;QÌB M¨Q +?®M; H¢B çQÊ+-
ibM? M;QÆB H¨ M?•M p”i im ?¨M? i?m°+ iQM? +?QM? F?Q- çQÆM; M?B M H½Q i,
M;QÆB ;B /`+?X L;¨v ?¬K M v H½Q i,M; b) F?¬M; i v pÈB i?Q +?O- +ÁM i†M; +?
p”i- p”v i?b b m M¨v i?Q +?O ;B9T ç[i ç€M? +? i +?O K +?B p,M KBM?- +kM; ;B9
+´ p,M KBM?- M?Q i? M¨Q\

*?mv M M¨v +¦ ? B çB m F?¦- K°i H¨ ç€M? +? i +?O K +?B p,M KBM?X

> B H¨ i?Q€i F?ÄB T?”i +´ p,M KBM?X G¨ S?”i om T?¦ +?O p,M KBM? K¨ Km®M `Ì
F?¬M; T?ªB +?mv M / - M?QM; S?”i om T?¦ +?O p,M KBM? M?bM i?’v GK+ L;mv M
ç° FBM? M;QÌB M M KÈB M m H M çB m FB M M?Q p”vX h’i M?B M S?”i om T?¦ +?
i`”M- H½Q F?¬M; /€K #ªQ çªK b) i?„M; +?„+ M?QM; T?ªB ç€M? +m°+ K°i T?2M- M
F?¬M; ç M KS+ ç° ç¦ ç½ +? i i?b +?d K’i çB K°i +€B +?Q i?B M i?–M p”i K¨ i?¬BX

GK+ L;mv M M;?2 p”v çÆ ` - +¦ +?mv M i®i M?Q p”v\ a® > B i`QM; iB m ç°B €K b
F?¬M; ` i v pÈB ?„M- +ÁM i†M; +?Q +?Q i?B M i?–M p”iX

L?QM; M m +¦ +?Q i?B M i?–M p”i çQ H M +Y i?b b Q KbM? iW +?®B çQÊ+X

G¢B M¦B ?B M i¢B ç¢B [mv i +?B M i`mM; QÆM; i?B M i`B m b„T iÈB ;–M- K¼B M;
Fû K°i M;QÌB i?b i®iX *?ŠM; i?’v H¨ T?QÊM; +´ p,M KBM? +kM; #` H¬B FûQ b Q
i`mM; H”T bmwi #` /B i K¬M- çO i?’v `®B `2MX S?”i om T?¦ +?O p,M KBM? Km®M C
M?•M `’i çÆM ;BªM- T?”i +´ p,M KBM? F?B M H½Q i?’i p¼M; `²B- p¢M [mv M T?”i
F?¬M; iBM T?”i M[X G9+ i`QÈ+ +?O T?”i +´ p,M KBM? H¨ +SM; `„M ç° H½Q- K¨ i?€
+´ p¨ T?”i +´ HB M KBM?- iS+ H¨ M¦B ?B M i¢B K +kM; Î i`¢M; i?€B F i KBM? pÈB T
om T?¦ +?O p,M KBM? H¨ bd M?K+ iQ HÈMX

dNdX *?QÆM; RjN8 , *?Q h?B M h?–M o”iUi?QÊM;V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; RjN8, *?Q i?B M i?–M p”iUi?QÊM;V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

GK+ L;mv M HB M KdK +QÌB M¦B,

@ h ç²M; w çB m FB M M¨vX

@ o”v i?b i®iX

S?”i om T?¦ +?O p,M KBM? ;”i ç–m- M¦B,

@ h çQ +?Q i?B M i?–M p”i +?Q M;QÆBX

S?”i iQÊM; MY ªQ MY i`QM; bm®i +O H½Q iÄ ` €M? b€M; +?¦B HÁ - K°i KªM? F
i`QM; i v H½Q tm’i ?B M K°i +?m¶B T?”i +?•mX S?”i +?•m b„+ HQm Hv iÄ ` €M?
i?–M p”i- H¨ i?–M p”i +’T i?’TX

GK+ L;mv M F?¬M; F?€+? b€Q M?”M H’v i?–M p”i +’T i?’T- +¦ çQÊ+ M¦ H¨ +?mv M

GK+ L;mv M HB M ?’T i?m T?”i +?•m M¨v- H–M i`QÈ+ M?•M i? K [mª i?K ?„M +?Q
H¨K Hm¬M- ? B +?Q i?B M i?–M p”i ç m #` ?9i p¨Q M;QÌBX >’T i?m tQM; ? B +?Q
+?d +ªK i?’v T?€T HU+ +m²M +m°M i,M; H MX

>QªM; ?®i- GK+ L;mv M M?Q i?’v K°i M;QÐM; +Y iQ HÈM F?´M; HÁ- ç¦ H¨ M;QÐM
HÈM H¢ HMM;- ?MM; i`€M; H¢ HMM;- [mª i?U+ +?QM? H¨ çQ¢i imv i i?B M ç` X
+Y M¨v i?b +¨M; ?B M ` bU F?¦ F?,M +O M¦X

•K5

GK+ L;mv M +ªK i?'v T?€T HU+ +O KbM? #` i˜v `Y - K M? K¬M; M?Q M;•M ?¨- M;•
K9 X h`QM; H9+ M;•M ?¨ K'T K€v- GK+ L;mv M +ªK ;B€+ T?€T HU+ F?¬M; M;WM;
i?B M ç` [m M? M;QÌB `mM; H M- M?Q b„T i M i¨M?X

æ•v H¨- T?€T HU+ M,K F, M;mv M5

GK+ L;mv M +¦ HQ¢B HoM? M;°- ?„M M?Ì p¨Q HU+ HQÊM; +?Q i?B M i?–M p"i ç½ i

E?B ç M T?€T HU+ M,K F, M;mv M GK+ L;mv M HÌ KÌ +ªK ;B€+ ç M poM? ?^M; +?B

æ¦ H¨ HQ¢B i?B M ç` bB m i?Q€i F, M;mv M5 J†+ /M ?„M +?d i?'v çQÊ+ K°i ;¦+ po
+kM; çQÊ+ HÊB Q+? `'i M?B m- +ªK ;B€+ +U+ F€ pmB bQÈM;- GK+ L;mv M ?QÎM;
M;mv M M¨vX

Zm MY M;¨v GK+ L;mv M KÈB Mm®i i?B M +'T HBM? K¢+?- iWM; +€B iWM; +€B
i`,K # KQÆB i?B M +'T HBM? K¢+?- H–M M¨v i?B m ç®i ? i ? B i`,K M,K KQÆB
ç˜v T?€T HU+ H M ç M çdM? + Q T?€T HU+ M,K F, M;mv MX ædM? + Q T?€T HU+
F?€+ pÈB i`QÈ+X

S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? M?bM i?'v GK+ L;mv M H M ç M T?€T HU+ M,K F, M;mv
M¦B,

@ *?9+ KWM; i?Q +?O- +?9+ KWM; i?Q +?O- ç½ ç M T?€T HU+ M,K F, M;mv M- t2
KBM? F?¬M; t X

æ•v +?d H¨ HÌB M`M? K¨ i?¬B- T?€T HU+ M,K F, M;mv M /o M?B M H¨ ;? ;ÈK M?Q
F€ F?¦ F?,M- F?¦ ç M +¦ M?B m M;QÌB F i Î T?€T HU+ +?QM F, M;mv M- pQ /K M?
J°i- M?Q T?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM?- p•M p•M p¨ p•M p•MX

> B i v GK+ L;mv M +kM; +?„T H¢B- M¦B,

@ *ÁM T?ªB +ªK ÆM •M ;B9T çÐ +O ç¢B bQX

S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? M?bM ?QÈM; GK+ L;mv M- #B m ibM? +U+ F€ M;?B K i

@ G½Q i,M; F?¬M; F?€+? b€Q pÈB i?Q +?O- M;¨v ?¬K M v +¦ K°i +?mv M [m M i`¼

S?"i om T?¦ +?O p,M KBM? M;?B K i9+ M¦B,

@ h b„T M¦B pÈB M;QÆB H¨ +?mv M p iB m ç°B €K b€i K¢M? M?'iX

@ hB m ç°B €K b€i K¢M? M?'i F?¬M; +¦ B çÆM ;BªM +ªX

@ L;QÌB t T i?S KQÌB- a® JQÌB ;¼B H¨ G¬B oQÆM; T?¦ +?O p,M KBM?- K ?B m H
#® +¬M; FQ+? ç®B i?O- T?€T HU+ b€m F, M;mv MX

@ s T i?S +?QM- a® *?QM ?Á +?B p,M KBM? >² oo T?¦ +?O p,M KBM? K ?B m K`
b€m F, M;mv M- bÆ b˜v K°i +?9i H¨ b) `ÆB p¨Q ¬M M?m ?QÆM; M; vX L?QM; M;Q
+?QM? iU #ªQ p - ç®B pÈB M¨M; i +?„+ +¦ çO T?ÁM; #`- M?QM; +˜M i?"M H¨ ?ÆM

@ s T ?¢M; i€K- a® h€K H¨ S?M "¢Q T?¦ +?O p,M KBM? +O T?M +?9 p,M KBM?X S
T?¦ +?O p,M KBM? `'i `„+ `®B- ?„M K ?B m #¢Q i¢+- HÊB /KM; çO +€+ HQ¢B T?M
i?"K +?Q +¦ M;QÌB #ªv F, M;mv M ç m ;K+ i`QM; i v ?„M- T?€T HU+ b€m F, M;mv M

@ s T ?¢M; #ªv >Q M; S?QM; T?¦ +?O p,M KBM?- ?¢M; b€m hB M S?QM; T?¦ +?O
hmv i T?¦ +?O p,M KBM? i?b M;QÆB ç m ç½ iB T t9+ `²B- F?¬M; B çÆM ;BªM +ªX

@ >¢M; #®M H¨ hBM? a€i T?¦ +?O p,M KBM?- p` M¨v K ?B m ˜M i`QM; #¦M; i®B €
€K b€i i?b F?¬M; +¦ # Q M?B m M;QÌB SM; ç®B çQÊ+X L?QM; H–M M¨v #ÎB pb ?
M;QÆB M M F?¬M; tm'i ç°M;X E?B ?„M ` i v i?b +U+ F€ iBM? ` M?- +¦ T?¦ +?O p,
#` ?„M €K b€i +? iX

@ s T i?S # T?¦ +?O i`”M +?B p,M KBM? H¨ /U p¨Q i`”M ;B i M;QÌBX h`”M T?€T
#B i M;QÆB H¨K b Q T?€ ªB T?¦ +?O i`”M +?B p,M KBM? M?QM; M;¨v b m T?ªB +~

@ s T ?¢M; ? B +?QM? H¨ H½Q i,M;X

@ hB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i F?¬M; +¦ B H¨ çÆM ;BªM- T?€T HU+ +O K¶B K°i M
+¦ imv i +?B m [m€B /`- imv M?B M #ÎB pb i®+ ç° +O M;QÆB [m€ M? M?- #¼M ?½
pÈB M;QÆBX L m ç +?Q ?¼ +¦ +Æ ?°B +?QM? /B M ç’m i?b F?ª M,M; i?„M; +O M

L;?2 S?”i om T?¦ +?O p,M KBM? M¦B ç M +?QM i`QM; KQÌB M;QÌB iB m ç°B €K b€i
hB M S?”i- GK+ L;mv M i?–K ;B”i KbM?- i?”i H¨ K°i iB m ç°B K¢M? K)- F?¬M; m´M
M?’iX

L?QM; p’M ç K’m +?®i #•v ;BÌ +kM; i`²B H MX

*?QM b® i`QÈ+ F?OM; #® M?Q p”v i?b a® J°i b) i? M¨Q\

a® J°i H¨ /¢M; M?•M p”i ;b\

S?”i om T?¦ +?O p,M KBM? #B m ibM? i`–K i`¼M; M¦B,

@ h?•M T

dN3X *?QÆM; RjNe , *?Q h?B M h?–M o”iU?¢V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; RjNe, *?Q i?B M i?–M p”iU?¢V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

S?”i om T?¦ +?O p,M KBM? iW #Ä ç®B T?¦ GK+ L;mv M M?QM; H½Q b) F?¬M; +?C
F?¬M; B / /¨M; H° ` imv i ?¼+ +O KbM? +ªX om +?B p,M KBM? +?B H¨K ? B ç¢
K°i H¨ +?B M pm ? X om i?m”i ? H’v pm i?m”i [m, /` K¨ i`S / M?X *?B M pm ? iS+
bS+ +?B M ç’m + Q K¨ M´B iB M;X

S?”i om T?¦ +?O p,M KBM? ?ÆB F?UM; H¢B `²B #B M K’iX

a m F?B S?”i om T?¦ +?O p,M KBM? #B M K’i- GK+ L;mv M iB T iK+ çB ç M #B M ;
p¨ /B i?’i ç` X G–M M¨v i`QM; [m€ i`bM? F?¬M; tªv ` +?mv M ;b M;mv ?B K- +?d
T?¦ +?O p,M KBM? i`bM? /B M iB i KK+ i`¨M; i`mv b€i +MM; T?ªM i`mv b€i K¨ i?¬B
+ªM? i`mM; QÆM; i?B M i`B m p¨ /B i?’i ç` X

æ M +?¶ M¨v GK+ L;mv M +ªK ;B€+ +¦ FB K F?Q ç”K ç†+- FB K F?Q M¨v + Q + Q i¢
bBM?- +?QM? H¨ ?ÆB i?Î i?B M FB KX GK+ L;mv M HB M iQ€i ` FB K F?Q +O K
H¨ F?¬M; # Q /mM;- M?Q #B M `°M; M¢T i`,K b¬M;X > B FB K F?Q Î F?¬M; i`mM;

*MM; H9+ ç¦- GK+ L;mv M +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i Hm²M; FB K F?Q +U+ F€ i¨ €+X EB K
iÈB +U+ çB K- i`€ iÈB +U+ çB K- +kM; H¨ K°i FB K F?Q +QÌM; ç¢B F?´M; H² F?¬M
?„MX

GK+ L;mv M H”T iS+ T?•M iQ+? ` - ?ÆB i?Î i?B M FB K H¨ u M h?QÆM; h?B M- ?Q
T?¦ +?O p,M KBM?X h`W h¨ EB K T?¦ +?O p,M KBM? +ÁM +¦ B M?Q p”v M[- F?Q i?
GK+ L;mv M ?B M M v +kM; H¨ ;†T M?B m + Q i?O- i?’v [m F?¬M; Qi M?•M p”i i€
pšM +ªK i?’v çQÊ+ h¨ EB K T?¦ +?O p,M KBM? K¢M? K)- HÊB ?¢B5

h?B M FB K F?Q +ªK SM; çQÊ+ FB K F?Q +O GK+ L;mv M- v Î F?¬M; i`mM; p¼i H
T?€ p¬ b® p` /B M- ç€T tm®M; i`mM; QÆM; i?B M i`B mX u KÈB ç€T tm®M; i`mM
i`mM; H”T iS+ M;QM; iK i?B M FB T p¬ +MM; +QÌM; ç¢BX æ’v H¨ i?B M FB T K¢

i? M; v K†i +?®M; H¢B i€K- +?QM F, M;mv M i?”K +?Q H¨ pQÊi H M i` M M[- ç•v
`’i ;B®M; pÈB F?B GK+ L;mv M Î i? ;BÈB +ªM? M?` i–M; ç®B K†i i?B M FB T- M?
E?¬M; ç9M;- F?¬M; +?d H¨ p¢M H–M- ;’T KQÌB p¢M H–M- ç€M; bÊ ;’T i`,K p¢M H–

E?B GK+ L;mv M Î i? ;BÈB +ªM? M?` i–M;- i?B M FB T Î i` M F?¬M; i`mM; çdM?
H¢B +ªK ;B€+ i?B M FB T F?OM; #® +?ÈT K„i ;B€M; tm®M;X

GQ¢B FB K ç¢Q i?B M FB T M¨v M;QÆB +¨M; FûQ /¨Q i?b +m®B +MM; #„M M;QÊ+

æ•v +kM; H¨ Hw /Q i¢B b Q u M h?QÆM; h?B M Hm¬M F?¬M; /€K iÈB i`mM; QÆM;

J„i i?’v FB K ç¢Q i?B M FB T b) H’v i? b’K bûi ;B€M; tm®M;- +¨M [mûi i’i +ª- i v
?Q M; +?B ç¢B ’M +?Q M;QÌB iQ€i ` ?ÆB i?Î i?B M FB KX L;QÌB iQ€i ` ?ÆB i?
#¨M i v iQ ;BÆ H M #„i H’v ?Q M; +?B ç¢B ’MX

@ >Q M; +?B ç¢B ’M- i?B M ç` i?W M?”MX

>Q M; +?B ç¢B ’M iÄ ` iWM; Hm²M; €M? b€M; p +?¢K pÈB FB K ç¢Q i?B M FB T
F?¬M; +¦ ;b K¢M? K) M?QM; +¦ i?m°+ iQM? iQÆM; F?„+ ?mv M /B m pÈB FB K ç¢Q
i`mM; i¢+ M´ iB M; b’K- i?B M FB T p¬ #B M i M i?¨M? K•v F?¦BX

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

>B M i¢B L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? i•K ç°M;- M m +¦ i? ç€M? +? i GK+ L;mv M i?
T?QM; T?9- KQÌB M;QÌB ç–m #ªM; i`mv M½ /M ç€M? +? i B ç m çQÊ+ i?QÎM; i?–
çŠM; i?–M p”i +?S F?¬M; T?ªB +'T i?'T #bM? i?QÌM;- t2K ibM? ?m®M; `'i +¦ i? çQ
p”iX

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? i?–K M;šK M;?o- i?U+ HU+ +O GK+ L;mv M +?„+ H¨ F
p¨Q i®+ ç° M? M? K¨ i?¬B- ;½ ç½ [mv i ç`M? `²BX

@ GK+ L;mv M- M m M;QÆB ç½ ç M i?b ?½v +? i çB ` M;Q¨BX

:½ F?¬M; M¦B M?B m +m²M; M;¬M- +?¦ +„M M;QÌB b) F?¬M; F m- T?¦ +?O p,M K
?m M? ?Q M;- ?m®M; +?B iBM? +?B p,M KBM? ç†+ çB K Hm¬M H¨ €K b€i- +¨M; F
+?d i?ªM M?B M M¦B K°i +•m K¨ i?¬BX

G¢M? M?¢i [m çB- L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? +kM; i?ªM M?B M ç€M? ` K°i ç QX

J°i ç Q FB i`W M? M? ` F?¬M; +¦ ç†+ #B i ;b +ªX

GK+ L;mv M F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM;- +,M #ªM F?¬M; +¦ K°i +'T +?O p,M KBM?
L;¬ i?–M FB K ç€M? ` - p +?¢K pÈB K°i ç Q +O L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM?X

E?QªM? F?„+ ç Q FB K ç€M? M? m- p¬ b® €M? b€M; H¦2 H MX

GQ¢B €M? b€M; M¨v F?¬M; [m€ +?¦B K„i- iU M?Q €M? b QX

h`QM; F?QªM? F?„+ H¦2 H M p¬ b® €M? b QX

æ9M; p”v- GK+ L;mv M T?€i ?B M ?„M ç M; # M? #²M; i`QM; ?Q¨M +ªM? p¬ b® iBM
M +¢M? ?„M ?¦ ` p¬ b® €M? b QX æ•v H¨ K°i i? ;BÈB ç M t2M ;B[€M? b€M; p
iÄ b€M; i?b +¦ €M? b€M;- +?¶ iBM? i?–M +?B m F?¬M; iÈB i?b +¦ #¦M; i®BX GK+
M;mv ?B KX

æ9M; p”v- i`QM; €M? b€M; +¦ b€i wX

h`QM; ?„+ €K +¦ b€i wX

*¬M; FQ+? +O L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? ç2K €M? b€M; p¨ #¦M; i®B ç m ~M +?S
M,M; ç¦M çÐ- .QÐM; L;¬ i?–M FB K M;,M +?†M p¬ #B M b€i w M?QM; çÐ F?¬M; M´
p¨ ?„+ €K ?¦ i?¨M? ?¨M; S+ p¢M ç Q [m M; ”T ?QÈM; ?„M- /M H¨ €M? b€M; ? v #¦
iWM; i? M? i`QÌM; ç Q ç•K ?QÈM; ?„MX

æ•v +?QM? H¨ imv i +?B m +O L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM?- çQÊ+ ;¼B H¨ M;•M ?¨

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? +¦ iB M i?B M HBM? #ªQ i`mM; çŠM; i M ;¼B M;•M ?¨ ç

E?¬M; b B- M;•M ?¨ ç²X

L;?2 M¦B i`QM; M;•M ?¨ M¨v +¦ p¬ b® iBM? i?–M- M;?2 M¦B M;•M ?¨ ç² H¨ K°i i`QM
ç T M?'iX

h?B M ?¨ /¢ +?mv M T?B m ?²B iBM?- M;•M T?´ HQm ç°M; ?¼+ i?Ov i? M?X

L;¼+ v M i? M? i?'T #¢+? M?Q i`¨M;- M;•M HQ M ?B m +?mv M HQm i?B M ç¬M;X

"¢+? H° ?¨K KBM? M;mv i- i? M? H° çQ¢M ;B€M; ?¨X

L;•M ?€M çB m çB m €K ç°X

*¦ i? M¦B M;•M ?¨ ç² H¨ iB M i?B M HBM? #ªQ H½M; K¢M M?'i- iWM; +¦ K°i ç¢B M
K¼B M;QÌB +¬M; M?”M ç½ M¦B `^M;- M m +¦ i? +MM; +¬ ;€B QÈ+ ? M i` M #½B +
ç² H¨ K°i i`QM; M?[M; +?mv M H½M; K¢M M?'i i?B M ç` X

L?QM; M;•M ?¨ ç² H½M; K¢M M?'i M¨v Î i`QM; i v L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? b) T?€
ç€M; bÊ +U+ ç°X L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? F?®M; +? M;•M ?¨ ç² +¨M; ?¦ i?¨M? F

#®X "•v ;BÌ i`QM; K°i ;–M ?¨ ;–M M?'i- iQ¨M #° ç m H¨ w MB K +O L;•M >¨ T?¦ +?O
b€M; ? v #¦M; i®B- i'i +ª ç m i`Î i?¨M? +€+? ;B i M;QÌB i`QM; i v L;•M >¨ T?¦ +?O
bU HÊB ?¢B +O L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? b€m F, M;mv MX

•Q t M? +O GK+ L;mv M #` ç Q F?Q +„i pÐ K'v KªM?- ?„M pW H'v .QÐM; L;¬ i?–M
#®M T?QÆM; i€K ?QÈM; K¶B +€B ;¦+ ç°X æ®B i?O i?"i HÊB ?¢B- GK+ L;mv M +?
i`QÌM;- # v i?"i M? M?- M?QM; /M +¦ # v H¨K b Q pšM M^K i`QM; i'K M;•M ?¨ ç²- F?
+?O p,M KBM? ç•mX

æ•v +?QM? H¨ bU HÊB ?¢B +O L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM?- ;½ +¬M; FQ+? K¨ ç®B
M;WM; #` ;½ i'M +¬M;- ?ÆM M[M;•M ?¨ ç² [m€ iQ HÈM- F?¬M; +€+? M¨Q i?Q€i F

Zmª M?B M T?¦ +?O p,M KBM? F?¬M; +¦ B çÆM ;BªM +ªX >Q M; «M T?¦ +?O p,M
?B M i¢B L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? +kM; +¦- i?U+ HU+ +U+ F€ K¢M?- `'i F?¦ ;†K
i?QªM; +?`m K°i p i i?QÆM; M? - M;šK M;?o +€+? T?€ imv i +?B m HQ¢B M¨v +O

*¦ €M? b€M; H¨ +¦ b€i w5 *¦ #¦M; i®B +kM; +¦ b€i w5 hQ¨M #° ç m H¨ ç Q F?Q- ?Æ
M?Q p"v- F?¬M; +?¶ i`®M- F?¬M; MÆB +?¢v- H¨K b Q ç•v\ [m M i`¼M; ?ÆM H¨ ç®
b Q- KbM? ibK F?¬M; i?'v ;½ ç•m- iQÆM; çrM; pÈB +m°+ +?B M +?d +¦ i?O +?S F
ç€M?\ æ€M? +€B [m€B ;b5

GK+ L;mv M ç½ T?€i ?B M +€B ;¼B H¨ M;•M ?¨ ç² F?¬M; HÈM #^M; M;•M ?¨ i?"i bU
i?2Q ?„M- F?B M ?„M F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB M;•M ?¨ ç²X

E?B GK+ L;mv M T?ÁM; i?O M;?o +€+? ç®B T?¦ M¦ i?b ¦+ +?Êi t i [m iB b€M;- M
p"v çBX

GK+ L;mv M +–K .QÐM; L;¬ i?–M FB K- +?ûK ` FB K i?S M?'i,

@ Zm M;- H¨ +?QM? F?Q +?B [m M;X

@ •K- H¨ +?QM? F?Q +?B €KX

*?ûK ` FB K i?S ? BX

@ Zm M; +MM; €K- +?QM? M;?o iQÈ+ çQ¢i- +?QM? F?Q i?B M ç` X

*?ûK ` FB K i?S # X

GK+ L;mv M [m€i /¨B- ç•v H¨ i Hmv M .QÐM; L;¬ i?–M FB K i?b H¦2 H M b€M; w- F?
L;¬ i?–M FB K #bM? i?QÌM; H¨ €M? b€M; i?–M #BM? #ªv Hm²M; p,M KBM?- F i [mª
+ÁM +¦ i?'i ? FBK K°+ i?Ov ?Ä i?´ T?QM; H¬B p•M p•M- +SM; `„M #` T?•M Hv •K
M;?o p,M KBM? i?–M #BM? +?B [m M;- #` .QÐM; L;¬ i?–M #BM? ?'T i?mX

>B M i¢B GK+ L;mv M çKM; T?ªB M;•M ?¨ ç² i?–K M;?o- ç®B T?QÆM; ç2K €M? b€
F?Q- p"v KbM? +kM; ç2K +?QM? F?Q ~M +?S i`QM; €M? b€M; p¨ #¦M; i®BX J°i F?
F?®M; +? €M? b€M; p¨ #¦M; i®B HB M F?¬M; +¦ +?¶ +?Q ç®B T?QÆM; T?€i ?mv-
T? X

hWM; Hm²M; +?QM? F?Q F?´M; H² iW i`QM; .QÐM; L;¬ i?–M FB K iQ€i ` - #„i ç–m
+? M;•M ?¨ ç²X

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? ~M ;B'm i`QM; M;•M ?¨ ç² i?'v p"v `'i #m²M +QÌBX

GK+ L;mv M ç M; KÆ K°M; pB M p¬M;X

*€+? M;?o +O GK+ L;mv M bÈK +¦ M;QÌB M;?o ` - M?QM; M?[M; M;QÌB Km®M H¨K
+m°+ +?B M i` M? çQ¢i #ÎB pb L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? M„K ;B[M;•M ?¨ ç²- H¨
M M +?B K Qm i? F?€ HÈMX oQ /K M?Q i` M? ;B¨M? b€i F?Q ç®B b€i F?Q- i`W T?
KÈB i?¨M? +¬M; çQÊ+X GK+ L;mv M H¨ +?QM? F?Q- HQ¢B M¨v #ªM i?•M HU+
T?B +?QM? F?Q +O ?„M ?ÆM b€i F?Q +O ;½ ;'T #®M H–M i`Î H M KÈB +¦ F?ª M,
?¨ ç²X

*?QM? F?Q +O GK+ L;mv M b) ?ÆM ;½ ;'T #®M H–M bQ \ E?¬M; i? M¨Q- ;½ H¨
tm'i i?•M iW €K b€i p,M KBM? iBM? +?B p,M KBM?- #ªM i?•M H'v im Hmv M b€i F?Q
+¦ +?QM? F?Q ?ÆM ;½ ;'T #®M H–M i?b F?¬M; +–M H,M H°M M[- H¨ +?mv M +U+
p,M KBM? +QÌB ;B m GK+ L;mv M- #•v ;BÌ ?„M ç9M; H¨ `'i #m²M M;QÌBX GK+ L;m
i`QM; M;•M ?¨ ç²- +? i /QÈB M;•M ?¨ p,M KBM? b€i T?€T- +€B ç–m i?S KQÌB #ªM;
hB M S?"i ;½ H'v +?„+ `²BX

GK+ L;mv M iÄ ` M?B m +?QM? F?Q i€M i`QM; F?¬M; F?Q #®M T?Q X

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? +kM; T?¦M; ` M?B m b€i F?Q F?®M; +? iB b€M; p¨ #¦
[m M?X

*m°+ +?B M +?QM? F?Q ç®B pÈB b€i F?Q iW ç¦ #„i ç–mX

3yjX *?QÆM; R9 yR, "®M JQÆB h–M; *?QM? E?QUi?QÊM;V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9yR, "®M KQÆB i–M; +?QM? F?QUi?QÊM;V

L;m²M, oBTp M/ t2K i¢B iXmXMX;X?XQX XMX?X+XQXK

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

h`"M i` M? çQ¢i KÈB #„i ç–m K¨ L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? ç½ H° ` b€i F?Q ç€M; b

hBM? +?B p,M KBM? H¨ €K b€i p,M KBM?- L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? H¨ K°i i`QM
+?B p,M KBM?- im Hmv M +?QM? H¨ b€i F?QX

L,K ç¦ GK+ L;mv M Î T?€T +´ p,M KBM? ?¼+ i"T +€B ;¼B H¨ +?QM? F?Q +Ym i–M;-
+?d H¨ K°i +Æ bÎ K¨ i?¬BX

E?¬M; b B- i?"T i–M; +?d H¨ +Æ bÎX

a€i F?Q +O L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? çQÆM; M?B M pQÊi t i?"T i–M;X L m M?Q
p"v #•v ;BÌ L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? H¨ b€i F?Q # KQÆB i–M;5 E?¬M; b B- +?Q

G9+ Î ?¶M ç°M; +ªM? #bM? i?QÌM; +¦ #®M- M,K i–M; b€i F?Q ç½ H¨ F?¬M; i X

G9+ Î çdM? + Q i? ;BÈB +ªM? +¦ +Ym i–M; b€i F?Q ç½ F?€ ;BÄB `²B- Qi F?B +¦ i?

a€i F?Q ;B®M; M?Q H¨ +?QM? F?Q- +¨M; ` b m i?b +¨M; F?¦ i,M; H M- K°i i–M; F

h?"T M;k i–M; b€i F?Q +¦ i? /MM; b€i F?Q iQÆB b®M; ç€M? +? i i? ;BÈB +ªM? #

h–M; ? B KQÆB b€i F?Q ç½ çO ç€M? +? i K°i çdM? + Q i? ;BÈB +ªM?X

a€i F?Q +O L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? `ä `¨M; H¨ # KQÆB i–M;X

>B M i¢B # KQÆB i–M; b€i F?Q iÄ ` - H'v GK+ L;mv M H¨K i`mM; i•K F?¬M; ;B M
F?Q ç€M; bU ç M +U+ çB KX E?m pU+ M?[M; b€i F?Q M¨v i'i +ª bBM? HBM? ç m
h?ÌB F?¬M; ;–M M?Q M;WM; H¢B #ÎB b€i F?Q M¨v- ç•v +?QM? H¨ b€i F?Q çdM? +

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? i?–K +QÌB M?¢i- *¬M; .QÆM; +?Q i¬M- t2K M;QÆB H¨K

a€i F?Q iQ HÈM F?¬M; ;b b€M? çQÊ+ F?®M; +? +ª M;•M ?¨ ç²X

GK+ L;mv M T?¦M; ` +?QM? F?Q- M?QM; KÈB ç–m L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? F
M;QÌB ç m #B i i¨B M;mv M GK+ L;mv M im Hmv M `'i /¨B- /M H¨ +?QM? F?Q ? v b

`½B iB m ? Q- iQ+? Hkv iWM; +?9i K°iX oQ /K M?Q b€i F?Q +O L;•M >¨ T?¦ +?O
H•m `²BX

>ÆM M[GK+ L;mv M F?¬M; +¦ +?QM? i?S+ T?€T K¬M im ?¨M? +?QM? F?Q- ç•v
#B iX GK+ L;mv M tm'i i?•M iW EB K J¬M- iB m K¬M iB m T?€B o¬ h?QÊM; æ¢B :
?¨M? +?QM? F?QX S?€T +´ p,M KBM? +kM; F?¬M; çB çQÌM; +?QM? F?Q- +?•M +
+?B p,M KBM?X GK+ L;mv M +,M #ªM F?¬M; +¦ +?QM? F?Q im ?¨M? T?€T K¬M- p"
KBM? +ªM? M?QM; +?„+ +?QM? F?Q F?¬M; K¢M? K'vX

*?QM? pb i? M M L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? +?Q `^M; +?QM? F?Q +O GK+ L;m
F?¬M; b B- +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨ ç®B i?O +O ;½X

*?QM? F?Q +O GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; ?B M ` X

JQÌB i–M;- F?¬M; i i?¬B- L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? i?–K M?OX

JQÌB H,K i–M;- +kM; /QÊ+- +¦ i? iÈB KQÌB H,K i–M;- L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM?
M?QM; +?„+ ç½ ç M +U+ ?¢M `²BX

h–M; KQÌB b€m

h–M; KQÌB #ªv

h–M; ? B KQÆB- L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? +?'M ç°M;- `ä `¨M; F?¬M; +¦ #'i +S +?
b Q GK+ L;mv M +¦ i? H¨K çQÊ+ çB m M¨v\ E?B M L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? ;B'
? B KQÆB #bM? i?QÌM; ç½ Km®M i`Î #¨M b Q- i?"i H¨ #m²M +QÌBX

> B KQÆB H,K i–M;- L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? M;•v ` - F?¬M; T?ªB +?SX

" KQÆB i–M;- +€B ;b- # KQÆB i–M; Q\ *?QM? F?Q +O ?„M H¢B ç M # KQÆB i–M
i` - F?¬M; +¦ +?QM? F?Q i`mv M i?W - H¨K b Q +¦ i? i?9+ ç~v +?QM? F?Q H M ç
>¨ T?¦ +?O p,M KBM? i?–K ;B"i KbM? M?QM; F?¬M; +–M [m€ HQ- #ÎB pb HU+ +¬M;
KQÆB i–M; +?QM? F?Q ç`+? F?¬M; H¢B # KQÆB i–M; b€i F?QX

" KQÆB H,K i–M;- L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? ;B"i Mªv KbM?X *¦ +?mv M ;b p"v
L;mv M /U p¨Q +€B ;b +¦ +?QM? F?Q M?Q p"v\

"®M KQÆB i–M;- L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? M;•v M?Q T?¶M;X *€B M¨v5 *€B M¨v
+?QM? F?Q- H¨K b Q Hmv M ` çQÊ+ p"v\ J°i F?B Hmv M ç M #®M KQÆB i–M; +?Q
+äB i`ÌB ç'i M;QÌB i?„M; GK+ L;mv M p +?QM? F?Q +?d +¦ K°i M;QÌB- ç¦ +?QM? H
M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; i? H¨K çQÊ+X *?„+ b) F?¬M; iB T iK+ tQM; H M çB\ L
i?–K M;?o- ;½ F?¬M; /€K t2K i?QÌM; GK+ L;mv M M[X J v K„M GK+ L;mv M i`MM
#®M KQÆB i–M; `²B F?¬M; t¬M; H M M[- çB m M¨v F?B M L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KI
+?QM? F?Q +O GK+ L;mv M F?¬M; i`MM; FQ+? M[i?b +U+ ?¢M +O ?„M +?d M?
a m F?B L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? ç'm pÈB GK+ L;mv M i,M; HÈM 2 M;` M;QÌB
ç Q b€i €M? b€M; p¨ ?„+ €T ç´ "T ?QÈM; GK+ L;mv M- mv i? M;•M ?¨ ç² #` ;½ T?€

*?QM? F?Q +O GK+ L;mv M Hm¬M iB M #°- çdM? + Q i? ;BÈB +ªM? H¨ i?"T i–M;
H,K i–M;- K°i F?QªM? F?„+ FB i?,M; H M p,M KBM? +ªM? i?"i H¨ i`ÌB bKT ç'i MS
.QÐM; L;¬ iB M FB K çSi ;½v- GK+ L;mv M M;QÊ+ H¢B ç2K +?QM? F?Q ç~v ç M ?Æ
i Hmv M ç2K .QÐM; L;¬ iB M FB K i?,M; +'T i?¨M? .QÐM; L;¬ i?–M FB K- +?QM?
i–M;X

>B M i¢B #®M KQÆB i–M; +?QM? F?Q +?Q çQ¢i çQÊ+ M;•M ?¨ ç²5

.QÌM; M?Q KbM? ç½ F?¬M; +ÁM çQÌM;5

L?QM; GK+ L;mv M F?¬M; +?9i ç w- ?Qi b•m K°i ?ÆBX h?"T ` i?b F?B +?QM?
L;mv M +ªK ;B€+ çQÊ+ i`QM; +äB i`ÌB ç'i +¦ K°i Hm²M; +?QM? F?Q M'M M€- +?Q
+QÌM; ç¢B F?¬M; ;b b€M? çQÊ+- pQÊi t +?QM? ?„MX

æQÆM; M?B M GK+ L;mv M #B i H B H`+? +O +?QM? F?Q M¨v- M¦ F?¬M; +¦ H B
L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?X L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? K°i i?•M +?QM? F?Q +¦
ç` X h?m°+ iQM? +?QM? F?Q F?€ H¨ ç†+ #B i- K†+ /M bS+ b€i i?QÆM; F?¬M; K¢M
#B M i`QM; i`ÌB ç'iX

>m®M; +?B +?QM? F?Q +O L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? #ÎB pb +?Q HÈM +?Q tQM
+¨M; b) F?¬M; iMv iB M i M #B MX

GK+ L;mv M bÈK +ªK ;B€+ çQÊ+ +?QM? F?Q F?´M; H² p¬ #B M M¨v- ?„M Hm¬M F
Km®M +?'T M?"M bU i?"i L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? ç½ +? iX

o K†i +?B M ç•m GK+ L;mv M +?Q iWM; bÊ ;b BX

L?QM; K†i +ªK ibM? i?b GK+ L;mv M F?¬M; T?ªB M;QÌB FB M +QÌM;X Gw L;mv M
K'v H–M pb >Q aÆM i€+ ç¼M;- M?B m M;QÌB EB K J¬M F?¬M; i? #m¬M; #Ä- +M
M?B M K¨ p"vX J†i +ªK ibM? GK+ L;mv M F?¬M; T?ªB M;QÌB K¢M? K)X

L?QM; #•v ;BÌ GK+ L;mv M #B i ç½ iÈB H9+ ?„M ?'T i?m +?QM? F?Q M¨v `²BX

GK+ L;mv M i?–K K†+ MB K, óL?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?- K†+ /M i F?¬M; +?•M
T?K M?QM; i b) F i?W iBM? i?–M +O M;QÌB- +¨M; F i?W /B +?Q +O M;QÌBX "
M;QÌB- i b) F?B M +?QM? M;?o iªM ` K¶B K°i ;¦+ i`QM; i?B M ç` Xô

GK+ L;mv M `®M; iQ- ?9i +?QM? F?Q HB M KB M #'i i¢M p¨Q i`QM; +Æ i? X

"•v ;BÌ KbM? ç½ +?'T M?"M bU i?"i L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? +? i çBX

.B +?Q +O L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? KbM? b) +?'T M?"M M¦X

*?QM? F?Q +O GK+ L;mv M F?¬M; M;WM; i,M; H M- `'i M? M? ç½ i` Q H Mç M #
o®M L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? T?€i ?B M +?QM? F?Q +O GK+ L;mv M M;WM; Î #®
i?b i?–K +QÌB M?¢i- ?„M b) +? i i`QM; i v ;½X E i [mª T?€i ?B M +?QM? F?Q +O
H M- ç•v H¨ çÊi t¬M; +m®B +MM;- F?B +?QM? F?Q +O GK+ L;mv M H M ç M #®M
+?O p,M KBM? K'i çB bU F?BM? i?QÌM;X

3y9X *?QÆM; R9 yk, "®M JQÆB h–M; *?QM? E?QU?¢V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9yk, "®M KQÆB i–M; +?QM? F?QU?¢V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

*¦ +?mv M ;b p"v\ JÈB `²B `ä `¨M; H¨ +U+ ?¢M +?QM? F?Q +O GK+ L;mv M- i¢B
#®M KQÆB H,K i–M;- ?ÆM M[i,M; H M bm¬M b M?Q p"v- i? H¨ b Q\

L,K KQÆB i–M;- i`ÌB ¢- +QM b® i–M; +?QM? F?Q [m€ + Q `²B çB- pQÊi [m h K h?Q
;–M ç M L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM?X

L,K KQÆB H,K i–M;- +€B M¨v- i? M¨v ç½ M; M; M;Y pÈB b® i–M; +?QM? F?Q +O
E?¬M; T?ªB +?S- L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? H'v +?BM? H¨K i`mM; i•K- i"T i`mM
F?Q- ;½ im ?¨M? H•m M?Q p"v KÈB ç˜v +?QM? F?Q M,K KQÆB H,K i–M;- K¨ ?B M i
Q H•m- ?„M H¨K b Q ç˜v +?QM? F?Q H M M,K KQÆB H,K i–M;\ >ÆM M[`ä `¨M;
+?QM? F?Q i`mv M i?W - i? M¨v H¨ b Q\

a m F?B GK+ L;mv M +?QM? F?Q iÈB M,K KQÆB H,K i–M; pšM F?¬M; /WM; #QÈ+

L,K KQÆB i€K i–M;

L,K KQÆB +?QM i–M;

a€m KQÆB i–M;- iÈB b€m KQÆB i–M; `²B L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? #` ?M M;m ` X
p +?'i HQÊM; H¨ ;'T #®M H–M # KQÆB i–M;- +€B M¨v +–M ;BªB i?Q+? +?9i- b€m
i?b H¨ b€m KQÆB bQ # KQÆB- M?QM; +¨M; p b m F?¦ F?,M +¨M; i,M; HÈM- HQ
M?B mX o"v M M b€m KQÆB i–M; +Æ #ªM H¨ ;'T #®M H–M # KQÆB i–M;X

æ M b€m KQÆB i–M; `²B L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? `'i Km®M GK+ L;mv M M;WM;
p¬ /KM;- +?QM? F?Q pšM F?¬M; M;WM; i,M; H MX

a€m KQÆB K®i i–M;

a€m KQÆB ? B i–M;

a€m KQÆB # i–M;

a€m KQÆB #®M i–M;

a€m KQÆB H,K i–M;

h,M; H M iÈB b€m KQÆB H,K i–M; `²B i?b +?QM? F?Q `®i +m°+ M;WM; i,M;- GK+
F?Q F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM; +O GK+ L;mv M H¨ /Q HB M ?ÊT pÈB L?Q *?B T?¦
L?Q *?B T?¦ +?O p,M KBM? +ÁM b®M; ç½ +?d ç`M? ç2K +?QM? F?Q +O KbM? +?Q
M¢T M¦ ;BªK #Èi +U+ F€ QiX

a€m KQÆB H,K i–M; +?QM? F?Q Î i`QM; i v- GK+ L;mv M +ªK i?•v +?QM? F?Q M¨v
`bX GK+ L;mv M iB M iÈB i`QÈ+ K°i #QÈ+- +?d ?rM;b F?¬M; i`mM;X

@ h Km®M €M? b€M; M¨v F?¬M; #` b€i F?Q t•K M?"T M[- +?QM? F?Q [m M; imv

GK+ L;mv M [m€i /¨B K°i iB M;X Gm²M; b€M; KÈB `²B +ÁM i`¨M M;"T b€i F?Q ?¦
i?¨M? iWM; Hm²M; €M? b€M; mv M;?B K K¨ M?m ?Á - iªM ` mv ?ÆB i?Î bU b®M;X
`¼B- iBM? i?–M tmM; [m M? #` +?B m p¨Q HB M K¼+ ` +Ä bU b®M;- ?Q bU b®M
p¨Q +?¶ €M? b€M;- i`¨M M;"T bU b®M; /`m /¨M;X

@ h Km®M €K M¨v F?¬M; #` b€i F?Q t•K M?"T M[ - +?QM? F?Q ?„+ €K- [mv p`X

GK+ L;mv M H¢B [m€i iQ- tmM; [m M? p®M i`¨M M;"T #¦M; i®B ç€M; bÊ M?QM; #
+?QM? F?QX h¨ €+ i`QM; ?„+ €K ç½ #B M K'i- +ÁM H¢B H¨ #¦M; ç K ´M i`¼M;- +?Q
ç M #bM? ioM? p¨ bU b®M; p¬ +MM; +?Q K†i ç'iX

GK+ L;mv M H–M i?S ? B [m€i iQ,

@ h Km®M i?B M ç` M¨v F?¬M; #` b€i F?Q t•K M?"T M[- +?QM? F?Q i?B M ç` - [

GK+ L;mv M T?€i ` iB M; ?ûi K'm +?®i +m®B +MM;,

@ h Km®M M;•M ?¨ M¨v F?¬M; #` b€i F?Q t•K M?"T M[- +?QM? F?Q M;•M ?¨- [mv

" iB M; `®M;- b€m KQÆB H,K i–M; +?QM? F?Q FQ+? /QÆM; K¨ T?€i- +?ÈT K„i T?
M?Q K°i #¨M i v iQ +?QM? F?Q p¬ ?bM? #„i H'v [mv M bÎ ?[m M;•M ?¨ ç²X J†+ /M L
/®+ bS+ M;,M +ªM- M?QM; M v # KQÆB i–M; b€i F?Q +O ;½ H¨K b Q +?„M çQÊ+
+O GK+ L;mv MX "MK K°i iB M;- M;•M ?¨ ç² ç½ `ÆB p¨Q i v GK+ L;mv MX

h`mM; çŠM; iB M i?B M HBM? #ªQ M;•M ?¨ ç² X

GK+ L;mv M +–K M;•M ?¨ ç² i`QM; i v- +?d +ªK i?'v i'K ç² +U+ F€ tBM? ç T- iB M i
;BÈBX >„M +ªK i?'v i•M FB K i? ;BÈB #B M tBM? ç T `¢M; `Ð ?ÆM M?B mX

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? T?€i çB M H M- b€m KQÆB H,K i–M; +?QM? F?Q- HQ¢B
*?B T?¦ +?O p,M KBM?X E?¬M; M;Ì +?QM? F?Q +O GK+ L;mv M im ?¨M? ç M KS
F?OM;X G9+ i`QÈ+ ;½ H¨K b Q +kM; F?¬M; M;?o iÈB GK+ L;mv M b) +¦ +?QM? F?

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? Q K°i iB M; ?°+ #9M; K€m- i`QM; +m°+ +?B M i` M? ;
ç m H'v ` ? i i?U+ HU+ p +?¢K- K°i F?B # M M;Q¨B i?m i?b i?–M i?S+ b) #` i´M

T?¦ +?O p,M KBM? iQM? ``^M; GK+ L;mv M +?„+ +?„M i?'i #¢B- H9+ ?„M i` M? ;B¨
i`¼M; i?QÆM; i?b ;½ b) i'M +¬M; H'v ç–m +O ?„MX B K¨ M;Ì F i +O +m®B +MM;
ç²- L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? i?b i?–M i?S+ +?`m i´M i?QÆM; M†M;X

GK+ L;mv M +¦ FBM? M;?B K +?B M ç'm +U+ F€ T?QM; T?9- T?€i ?B M L;•M >¨
i?QÆM; M†M; i?b b Q K¨ F?¬M; M?•M /`T ` i v çQÊ+- pW ` i v +?QM? H¨ imv i b€
M?'i FB K KÈB ` i v i?b L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? H"T iS+ M?"M ` - M?QM; ;½ F
+?B p,M KBM? H¨ p,M KBM? ;b\ æ•v H¨ K°i p,M KBM? M´B iB M; p €K b€i- bÎ i`QÌM
+?B m €K b€iX hmv i b€i M?'i FB K +O GK+ L;mv M ?B M M?B M i?m°+ p +?B m
K†i iBM? +?B p,M KBM? /MM; +?B m i?S+ €K b€i ? - i?"i H¨ K9 #9 i`QÈ+ +Y G¶
K†i Zm M *¬M; K¨X

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? H¨ K ?B m +?B m i?S+ ? €K b€i- +kM; #B i +€+? ç®B
K°i i'K ç Q päM;- ç Q päM; M¨v H¨ +?mv M K¬M ç®B T?¦ +?B m i?S+ ? €K b€iX L
K†i- ;B"i KbM? T?€i ?B M imv i b€i M?'i FB K imv i M?Q p"v- +¬ M?Q p"v- ç°+ M?
M?Q p"v- [m, M?Q p"v- /` M?Q p"v- ?¨M M?Q p"v- i`+? M?Q p"v- /B i M?Q p"vX

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? +¦ i?'v `'i M?B m +?B m i?S+ iQM? €K b€i- T?€i ?B M i`
+¦ i? bQ pÈB +?B m i?S+ iQM? €K b€i K¢M? M?'i +O iBM? +?B p,M KBM?X J†+ /M
Î T?9i +m®B /¦+ ? i bS+ T?ÁM; M;U- M?QM; K¨ pšM #` K°i FB K M¨v F?¬M; +?9i HQ

G9+ M¨v i?b L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? ç½ i?QÆM; +¨M; i? K i?QÆM;X

h?'v L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? ç½ i?QÆM; +¨M; i? K i?QÆM;- GK+ L;mv M F?¬M;
M;Kv #B M M[- #„i ç–m i?B i`B M çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? FB K T?€T- ç´B i?¨
i`B M i`S çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? FB K T?€TX

L?'i +?B m M?'i +?B m- M?'i i?S+ M?'i i?S+- #¨M; #¢+ ç¢B F?Q- +?QM? F?Q p¬ b

æ•v +?QM? H¨ i?m–M /MM; +?B m i?S+- i?m–M /MM; F?Q i? - ç ç–m L;•M >¨ T?¦ +

"•v ;BÌ i?b GK+ L;mv M ç9M; H¨ F?¬M; +–M /MM; +€+? ç€M? M;Kv #B M M[- T?€T
HBM? #ªQ M;•M ?¨ ç² K¨ L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? ç„+ w #` i?m çB- ç®B T?QÆM
+?d +–M /MM; çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? FB K T?€T K¨B KÁM ç®B i?O H¨ çQÊ+X
+?QM? +?QM? i?b +¨M; F?B M ç®B T?QÆM; F?¬M; +¦ bS+ T?ªM FQ+?X

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? p®M Hm¬M i?Q+? +?B m i?S+ M;mv #B M #€+? i`€- i?Q
K°i FQ+? i'i b€i- +?Q ``^M; /MM; +?B m i?S+ çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? ç'm pÈB

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? iWM; +QÌB M?¢Q h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM? ``^M;,

@ h K h?Q T?¦ +?O p,M KBM?- M;QÆB çQÌM; +?QM? ç¢B F?Q M?Q p"v i?"i ` H¨ +
i€+ /KM; ;b +?S\

3y8X *?QÆM; R9 yj, S?¦ *?O .QÊ+ *?B o,M JBM?Ui?QÊM;V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9yj, S?¦ +?O .QÊ+ +?B p,M KBM?Ui?QÊM;V

L;m²M, oBTp M/ M;m²M

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

"•v ;BÌ L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? KÈB #B i çQÌM; +?QM? ç¢B F?Q FB K T?€T i?b

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? ç€M? ` #€+? i`€ ç Q- F i [mª #` GK+ L;mv M K†+ F M;Q
i`€- K°i FB K i`mM; +?QM? ç€M? i`9M;X

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? /MM; p¢M [m, ç Q- F i [mª #` GK+ L;mv M K†+ F M;QÆ
K°i FB K çÆM ;BªM +?ûK i?ŠM; p¨Q- F?Q i? #'i T?¨KX

L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? bY /KM; `

•K5

GK+ L;mv M K°i FB K ç•K i`9M; i`€B iBK +O L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM?- FB K F?Q
M;•M ?¨ i? ;BÈB- +?ÈT K„i i`B i ç ç€M? bKT M;•M ?¨ iB m i?B M i? ;BÈB- +kM; +
T?¦ +?O p,M KBM?X æ•v H¨ p` T?¦ +?O p,M KBM? i?S i€K #` ?„M ;B i +? i- iW +?¶ L
GK+ L;mv M +¦ çQÊ+ +?9i Q+? HÊBX

*€B i?S M?'i i'i M?B M H¨ M;•M ?¨ ç²- M;•M ?¨ ç² çQÊ+ ;¼B H¨ K°i i`QM; iB M i?B
*ÁM +¦ K°i K¦M H¨ i9 +–m i`QM; i v T?¦ +?O i?B M Kšm p,M KBM?- çQÊ+ #€m p"i M

*€B i?S ? B iS+ H¨ +€+? €K b€i +O L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM?X hBM? +?B p,M K
KBM? bÎ i`QÌM; €K b€i M?'i- i`QM; ç¦ K°i Qi +¬M; T?€T ç€M; ;B€ +?Q GK+ L;mv M
L;mv M M?bM M?[M; +€+? €K b€i M¨v- p®M Hm¬M +?Q `^M; imv i b€i M?'i FB K +C
T?€i ?B M ç½ b B `²BX hmv i b€i M?'i FB K +kM; F?¬M; iQM? H¨ ?Q¨M K„- ?B M M
b€i +O iBM? +?B p,M KBM?- ?'T i?m M¦- imv i b€i M?'i FB K +?„+ +?„M b) +¨M; +

*€B i?S # i'i M?B M H¨ p'M ç HBM? K¢+?X G–M M¨v çQÊ+ ? B i`,K +€B i?B M +'
+¦ i€K KQÆB i?B M +'T HBM? K¢+?- p"v H¨ +¦ çQÊ+ ? B i`,K i€K KQÆB +€B i?B M
H¨ +?d +¦ çQÊ+ i?B M +'T HBM? K¢+?- +?¶ L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? F?¬M; +¦ i`
iB + Mm®BX

*Æ #ªM H¨ # i?S M¨v- K'v i?S F?€+ F?¬M; M?„+ iÈBX GK+ L;mv M +'i /B i? L;•M >
p,M KBM? K° i`QM; i•M FB K i? ;BÈBX h`QM; p,M KBM? K° i•M FB K i? ;BÈB ç½

G¨K tQM; M?[M; çB m M¨v GK+ L;mv M KÈB KdK +QÌB M?bM ?QÈM; h?B M *¬M; T?
T?¦ +?O p,M KBM?- h?B M S?ÁM; T?¦ +?O p,M KBM?X

>„M M¦B,

@ æ½ ;BªB [mv i L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM?- t2K ` H–M M¨v i +¦ i? [m M; KBM? +
#ªQ H¨K bQM? H `²BX

" p` T?¦ +?O p,M KBM? +O T?€T #ªQ p,M KBM? ç m +?'M FBM?- GK+ L;mv M +¦
F?Q ç2K ç M +?'M ç°M; [m€ HÈM +?Q M;QÌBX J¼B M;QÌB ç m b) Hmv M F?Q- iBM
;B i M;QÌB- M?Q +?B p,M KBM? Hmv M +?QM? F?Q ç i,M; H M- T?€T #ªQ p,M KBM
KBM? Hmv M H¨ #ªQ F?QX h€+ /KM; +O #ªQ F?Q +¦ ? B, K°i H¨ F?B M M;QÌB T?€
Hmv M +? T?€T #ªQ- ? B H¨ i,M; HÈM mv HU+ T?€T #ªQX

.M H¨ +?QM? F?Q- #ªQ F?Q- b€i F?Q- #€ F?Q ? v H¨ +€B ;b F?€+- KS+ ç° F?¦ F?,M
*¬M; T?¦ +?O p,M KBM? H¨ ? B KQÆB i€K i–M; #ªQ F?Q- h?B M Zm, T?¦ +?O p,M
F?Q- h?B M S?ÁM; T?¦ +?O p,M KBM? H¨ i–M; KQÌB i€K #ªQ F?QX B K¨ M;Ì GK+ L
b€m KQÆB H,K i–M; +?QM? F?Q- +?QM? F?Q i–M; + Q M?Q p"v F?B M # p` T?¦
+QM K„iX GK+ L;mv M H¨K b Q Hmv M çQÊ+ p"v- Hmv M i?¨M? +?QM? F?Q M?Q i?
+€B M¨v ;–M M?Q H¨ Î K†i M¨v p¬ ç`+? i'i +ª /QÈB +?O p,M KBM?X

>¼ ç M; p¬ +MM; `mM; ç°M;- M;?2 GK+ L;mv M M¦B +•m M?Q p"v i?b #"i +QÌBX

h?B M *¬M; T?¦ +?O p,M KBM? +QÌB M¦B,

@ GK+ ?mvM? Km®M Qi T?€T #ªQ i?b pW H9+ T?€T #ªQ p,M KBM? +?9M; i +¦ p¨
bQM? H - M?'i ç`M? b) F?B M T?€T +´ p,M KBM? pW HÁM;X

GK+ L;mv M ?ÆB t'm ?´ M¦B,

@ E?¬M; +–M [m€ iB m T? - i /MM; i?B M +'T HBM? K¢+? ç´B p"vX

h?B M *¬M; T?¦ +?O p,M KBM? +QÌB M¦B,

@ GK+ L;mv M +–M ;b M¦B F?€+? b€Q M?Q p”v- i? H¨ F?¬M; ç K T?€T #ªQ p,M K
`²BX

h?B M Zm, T?¦ +?O p,M KBM?- h?B M S?ÁM; T?¦ +?O p,M KBM? H”T iS+ ;”i K¢M? ç
[m€ HÈM pÈB T?€T #ªQ p,M KBM? #¼M ?¼- b Q +¦ i? H’v i?B M +’T HBM? K¢+? -
ç m iQ p¨Q GK+ L;mv M- ?B M i¢B T?€T #ªQ p,M KBM? F?¬M; +¦ M9B /U F?¬M; /
/U /šK i?b / b®M; `’i M?B mX

G”T iS+ # p` T?¦ +?O p,M KBM? +O T?€T #ªQ p,M KBM? i®M +¬M; +?m˜M #` +?9
K¦M ç m F?B M GK+ L;mv M F?•K T?K+X S?ªB F?•K T?K+ i?¬B- T?€T #ªQ p,M KBM
p,M KBM?- p K†i T?€T #ªQ +¦ i? M¦B H¨ ç¼+ #° i`mM; QÆM; i?B M i`B m p¬ ç`+?

"ªQ "®B æ *Æ +QÌB M¦B,

@ GK+ L;mv M- H–M M¨v i çQÊ+ hK hmv i i, i, KÌB H¨K T?M /•m M?û- M;QÆB T?ªB

GK+ L;mv M iW i`QM; T?€T #ªQ p,M KBM? +¦ çQÊ+ p¨B K¦M T?€T #ªQ i?Q+? ?ÊT K
M;•M ?¨ ç² +U+ F€ i?Q+? ?ÊT- +ªK ;B€+ +?m˜M #` M?Q p”v H¨ çO `²B- +°M; i? K ?
;QK ;¦T H¢B +kM; i¢K çQÊ+- çO çŠM; +’TX GK+ L;mv M Î H¢B T?€T #ªQ p,M KBM?
p,M KBM? +?QM? i?S+ p¨Q i`QM; HB M KBM? S?€T oä +¦ M;QÌB iB T SM; KÈB `ÌB
i`B mX

o”v iB T i?2Q +?„+ M M H¨ F i ?¬M `²BX

GK+ L;mv M +?Q iWM; i? K ;B ?¬M H +O B- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; #B i ;b +ª- i`QM
•mX L?QM; GK+ L;mv M iQM? ibM? +U+ F€ iB m b€B- +–K `QÊm m®M; K°i ?ÆB-
p[M; p¨M;- M?bM K•v KM # M? #²M;X

G9+ M¨v i`QM; i•M FB K i? ;BÈB +¦ K°i GK+ ;B i` M;- i`QM; GK+ ;B i` M; +¦ K’v
*€B ;¼B H¨ GK+ ;B i` M; M¦B i`„M; ` H¨ H’v ? B ¬M; #¨ ?¼ GK+ H¨K +?O- iS+ H¨
S?K Kšm p¨ ç Km°B +O GK+ L;mv M Hm¬M Î i¢B >Q aÆM- H–M i`QÈ+ ;†T K†i u
p¨Q i`QM; i•M FB K i? ;BÈB +O ?„M- t•v /UM; K°i GK+ ;B i` M; ç +?Q ;B çbM?
GK+ p¨ ?mvM? ç i, Km°B F?€+ #` GK+ L;mv M i,M; H M iSB ç¢B ç¢Q +ªM?- im´B
GK+ ç M; +?m˜M #`- +QM i` B KbM? b„T i?¨M? i?•M- +€B M¨v çÊB # Q M?B m M,K
M?QM; F?¬M; i?¨M? i?•M i?b pšM F?¬M; v M HÁM; çQÊ+- ?B M ;BÌ `®i +m°+ b„T i
FQ+? ç°M;- +?m˜M #` M?[M; i?S +QM i` B +–M F?B F i ?¬MX

GK+ L;mv M #QÈ+ i` M F?¬M; i`mM;- K¶B ç¢T K°i #QÈ+ H¨ p¬ +MM; ç` pU+X

*S i? +?Q iÈB F?B ç M T?€T +´ p,M KBM? ?„M #¶M; i?’v T?Q i`QÈ+ tm’i ?B M K°

æ¦ H¨ K°i ¬M; H½Q `•m i¦+ #¢+ i`„M; HQM; ?ÆB +ÁM;- ¬M; H½Q K†+ €Q i`„M;- K†
KMB /QÊ+X æ¦ H¨ KMB /QÊ+ F?B M M;QÌB +U+ F€ i?QªB K€B- i?”i M?Q H¨ M;QÌB
H€i ç m b) ?’T i?m /QÊ+ HU+ F?¬M; M;WM; i,M; + Q i?U+ HU+ p”vX

.QÊ+5

h`QM; i?B M ç` +?d +¦ /QÊ+5

«M; H½Q çÆM ;BªM çSM; ç¦ i?¬B- +?Q M;QÌB +ªK ;B€+ M?Q Î i`QM; /QÊ+ [m®+ ;
M +¢M? H½Q +¦ p¬ b® /QÊ+ HB m ç M; MÎ `°- ç m H¨ p¢M M,K F?¦ ;†TX

3yeX *?QÆM; R9 y9, S?¦ *?O .QÊ+ *?B o,M JBM?U?¢V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9y9, S?¦ +?O .QÊ+ +?B p,M KBM?U?¢V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

GK+ L;mv M ç®B +?B m Fw S+ i`QM; ç–m- H”T iS+ t€+ ç`M? i?•M T?”M +O ¬M; H

@ S?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM?\

«M; H½Q `•m i¦+ #¢+- €Q i`„M; K†i ?B M iW ;”i ç–m ç€T,

@ *?QM? H¨ H½Q T?mX

GK+ L;mv M +?„T i v M¦B,

@ h? K FB M T?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? iB M #®BX

:BÌ i?b GK+ L;mv M ç½ v M #KM;- /QÊ+ +?B p,M KBM? Î i`QM; HB M KBM? S?€T o

@ E?¬M; +–M ç H X

S?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? H¢M? M?¢i M¦B,

@ o¨B M;¨v i`QÈ+ H½ T?m im ?¨M? /QÊ+ +?B ç¢B ç¢Q- M;šm +ªK i?B M +Æ- #B i
ç¢Q +¦ ` K°i M?•M p”i tm’i b„+- K’v M;¨v i`QÈ+ M;?2 M¦B iB m ç°B €K b€i K¢M? M
L,K H¨ æ°+ hmv i T?¦ +?O p,M KBM?X hMv i?•M ç°+ +O ?„M ç½ #` M;QÆB T?€- i?
#B i ç M ;†T M;QÆBX

S?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? F?¬M; M¦B HÁM; pÁM;- i`U+ iB T i?´ H° i?ŠM; ` w ç

@ L¦B çÆM ;BªM H¨ H½Q T?m ç M pb Km®M ;B Q HQm pÈB M;QÆB K°i T?2M p ç¢

S?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? Hm¬M M;?B M +Sm /QÊ+ +?B ç¢B ç¢Q- M?•M p”i +?
+€+? ;BªB ç°+ i`QM; i`mM; QÆM; i?B M i`B m +¦ b€m- #ªv T?–M H½Q ;BªB çQÊ+
F?¬M; HB M [m M ;b ç M /QÊ+ +?B p,M KBM? ;BªB çQÊ+ ç°+ +O æ°+ hmv i T?¦ +?
#B i i?B M +Æ +¦ K°i HQ¢B p,M KBM? +?B ç¢Q tm’i ?B M- i? H¨ H½Q iÁ KÁ ibK iÈ

*€B ;¼B H¨ ;B HQm iS+ H¨ H½Q H’v ` i•K ç„+ T?€ ç°+- GK+ L;mv M +kM; H’v `
i` Q ç´B #¨M Hm”MX

hU M?Q H9+ i`QÈ+ GK+ L;mv M p¨ *Ym h?B M >mv M L[;B Q HQm- *Ym h?B M >m
+Ym i?B M +m²M; T?QM; i?m”i- +Ym i?B M T?QM; ˜M i?m”iX GK+ L;mv M i?b /¢
FB K +Ym- i?’i ibM? +?B FB K- +MM; pÈB K°i b® ç¢Q T?QM; i`mv imM; +O *¬ *¬X

GQ¢B ;B Q HQm ?¼+ i?m”i M¨v +¦ HÊB +?Q +ª ? B # MX

h’i M?B M +kM; +¦ F?¦ F?,M- F?¦ Î +?¶ ç®B T?QÆM; +¦ ç€M? T?€ çQÊ+ K¬M ?° +?

J¬M ?° +?B FB M- #®M +?[M¨v M;?2 `’i / T?€- bU i?”i i?b ç b® M;QÌB #` i`¦B #m
`’i F?¦ ç€M? pÐ M¦X

GK+ L;mv M i?b b Q\ h? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢Q +O ?„M H¨ /Q u M h?QÆM;
i? M? ç FB K ç¢Q- `²B iB T b m i,M; i?¨M? i? M? i?€M? FB K ç¢Q- +9B +MM; F?
+?B p,M KBM? FB K ç¢QX o”v M M i? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢Q H¨ /Q GK+ L;mv
çB m M¨v i?b GK+ L;mv M +¦ ;B Q HQm pÈB u M h?QÆM; h?B M- v +kM; i,M; H M i
GK+ L;mv M M?„ M?Î ç M +?¶ K’m +?®i KÈB i,M; H M i? M? +?B p,M KBM? FB K ç
i? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢Q i’i M?B M i?m°+ p GK+ L;mv MX

S?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? i?b b Q\ G½Q iU b€M; i¢Q ` /QÊ+ +?B p,M KBM?- /Q
b€M; +? - çQÆM; M?B M H½Q +¦ [mv M bÎ ?[m /QÊ+ +?B ç¢B ç¢QX

h? H¨ ? B M;QÌB ;B Q HQm / /¨M; ç€M? pÐ K¬M ?° +?B FB M- iU çQ ;B Q HQm F?

S?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? H’v ` K°i [mv M õ.QÊ+ ç¢Q +?•M FBM?ö- GK+ L;mv
i`ªB `°M; p¬ b® ç¢Q Hw HÈMX Zmv M õ.QÊ+ ç¢Q +?•M FBM?ö M¨v ;B9T Q+? `’i H
ibK ç„K i`QM; i?B M ç` õ.QÊ+ ç¢Q +?•M FBM?ö- +ªK i?’v çQÊ+ Q+? HÊB p¬ +MM

"ªM õ.QÊ+ ç¢Q +?•M FBM?ö ç9M; H¨ ;?B +?ûT `'i M?B m ç¢Q Hw ?[m /KM;- GK+ L
HÈM i? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢Q +O KbM?X o®M i? M? +?B p,M KBM? FB K ç
+O æ°+ hmv i T?¦ +?O p,M KBM?- H9+ ç¦ H¨ /Q æ°+ hmv i T?¦ +?O p,M KBM? +€+?
;½ +¦ `'i M?B m i?O çQ¢M F?¬M; i?B i`B M ` - M m i?"i bU /MM; ? i iQ¨M #° i?O çQ
F?¬M; i? çÐ çQÊ+X "•v ;BÌ çQÊ+ ç M M?B m i?O çQ¢M i`QM; õ.QÊ+ ç¢Q +?•M FB
+?„M `^M; /M H¨ æ°+ hmv i T?¦ +?O p,M KBM? K†i ç®B K†i /MM; ? i #ªM HoM? ` i
i? T?€ b¢+? ? iX

GK+ L;mv M /–M T?•M +?B i? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢Q +O KbM?X h?b ` H9
iB m i?¨M?- #•v ;BÌ çQÊ+ ç M õ.QÊ+ ç¢Q +?•M FBM?ö- +?d +–M M;?B M +Sm K°i
i?¨M?- K†i b m +ÁM +¦ ç¢B i?¨M? p¨ çdM? + QX J°i F?B iÈB çdM? + Q- i` M i`ÌB
F?¬M; +ÁM B +¦ i? ç°+ çQÊ+ ?„MX

æQÆM; M?B M- ?B M i¢B i? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢Q pšM +?d H¨ iB m i?¨M?X

*MM; H9+ ç¦- õ.QÊ+ ç¢Q +?•M FBM?ö ç®B pÈB GK+ L;mv M F?¬M; +?d H¨ i€+ /KM
+?Q GK+ L;mv M F? B b€M; ` FB K +?B p,M KBM?X J°i p,M KBM? F?¬M; F?ª M,M;
+¦ /QÊ+ HB m- ç•v H¨ çB m p,M KBM? +–M +¦X S?€T #ªQ i?b +¦ i? i` ç´B +?9i Qi
;BÌ ?„M ç½ t•v /UM; [m M ? `'i i®i pÈB # M 'v `²BX .QÊ+ HB m i?b +¦ #ªM õ.QÊ+ ç
` `'i M?B m /QÊ+ HB mX

S?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? M?¨M M?½ M¦B,

@ ö.QÊ+ ç¢Q +?•M FBM?ö M¨v i?"i ` +?d ;?B +?ûT M,K T?–M M°B /mM; +?S F?¬M
#Q K"i F?¬M; i`mv M- H½Q T?m F?¬M; i? ;B Q HQm M¦ ` M;Q¨B çQÊ+X *€+? +O
M,K T?–M H¨ çQÊ+X

GK+ L;mv M ;"i ç–m ç²M; w,

@ *kM; i®iX

GK+ L;mv M `°M; `½B H•v ` M,K T?–M i? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢QX J¼B M;Q
HQm H¨ ;B Q HQm- T?ªB ;B[H¢B M;¦M M;? +kM; H¨ #bM? i?QÌM;X

S?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? M;?B M +Sm i? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢Q +O GK
?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB bmv M;?o #bM? i?QÌM; +O KbM?- +?bK ç„K i`QM; ç¦ i?"i H•m
H–M M¨v +kM; +¦ çQÊ+ `'i M?B m Q+? HÊB- HQ¢B ;B Q HQm M¨v p®M H¨ ? B # M

Zm i?"i H•m b m T?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? KÈB M¦B `^M;,

@ h? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢Q +O M;QÆB K†+ /M +?d H¨ M,K T?–M M?QM; F?B
p"v çB- H½Q T?m çQ +?Q M;QÆB i? K K°i pB M i?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ pQ

h?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ pQÆM; +?•m- i?S M¨v F?¬M; T?ªB i–K i?QÌM;X

h?S M¨v +¦ +€B ;b /KM; ç•m\

h?S M¨v iMv i?ÌB iMv H9+ bBM? ` M?B m HBM? F?Q +?Q M;QÌB im ?¨M?- ?ÆM M[
iQM? ;b +kM; çQÊ+ +ªX L m +?d H¨ M?Q p"v i?b i?¬B- M;QÌB #bM? i?QÌM; ,M ç M
´M ç`M?- /MM; i?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ pQÆM; +?•m bBM? ` ç M /QÊ+ ,M p
+Æ F?¬M; ´M ç`M?X *¦ i? F?B M M;QÌB ,M ç M /QÊ+ +,M +Æ ´M ç`M?- K°i i?m°+ i
Î i`mM; QÆM; i?B M i`B m i?S +MM; HQ¢B +?Q iÈB # +€B- F?¬M; ç9M;- +?d +¦ ?

*?QM? pb p"v M M i?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ pQÆM; +?•m KÈB `'i [mw ;B€X
+ªM? F?¬M; +¦ i€+ /KM; H„K- +?d +¦ i? /MM; H¨K #²B /QÐM; ?"m #®B i?¬BX S?¦ +
i?'v i? M? +?B p,M KBM? FB K ç¢Q +O GK+ L;mv M +¦ i€+ /KM; [m€ HÈM H Q +?
+?•m M¨vX

GK+ L;mv M M?"M H'v- #•v ;BÌ F?€+? b€Q H¨K ;bX h?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ p
i?dM? i?QªM; +?ÈT H¦2 €M? b€M; i`„M; p¨ KMB /QÊ+- +–K i`QM; i v +ªK ;B€+ `'i i
HBM? F?Q M?"T p¨Q M;QÌBX GBM? F?Q M¨v ç®B pÈB p,M KBM? +ªM? F?¬M; ç€M
F?¬M; i H„KX - K°i bQM? H M[H¢B p i vX

3ydX *?QÆM; R9 y8, h?¨M? h?•MUi?QÊM;V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9y8, h?¨M? i?•MUi?QÊM;V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

GK+ L;mv M i?–K M;?o M?Q p”v- p bQM? H GK+ L;mv M F?¬M; iB + ;b- H¨ çQ +?
M;QÌB M?”M +kM; H¨ o•M hK hmv iX J¨ o•M hK hmv i b„T ;ª p¨Q M?¨ +O ;B i?¬B-
` H¨ iv i`€B i†M; i v T?ªB- +?ŠM; [m H¨ /U i?2Q H iB i çQ i†M;X

GK+ L;mv M p¨ T?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? +?„T i v iW ;B½- ? B M;QÌB ;B Q HQm

GK+ L;mv M iW #B i T?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? `²B çB i?ŠM; iÈB T?€T +´ i? ;B
ç M ç¦X

E i [mª H¨ GK+ L;mv M T?€i ?B M ?„M b B `²BX

:B[çQÌM; tªv ` ? B +?mv M- ? B +¦ çQÊ+ ? B Q+? HÊB- M?QM; +kM; F?¬M; ªM?
L? M? +?¦M; F i i?9+ ? B +?mv M- GK+ L;mv M M? M? +?¦M; H Q iÈB T?€T +´ i?

E?¬M; M;WM; # v i` M F?¬M; i`mM;- `®i +m°+ ç M T?€T +´ i? ;BÈBX GK+ L;mv M
;BÈB i?b M;QÌB ;€+ +´M; B K¨ F?¬M; [m2M #B i ?„M- +QÌB i` m #ªQ,

@ hS T?K K½- çQ F Q KWM; +?Q ,M çBX

GK+ L;mv M M;•v ` - ?„M +?m˜M #` çO i?S M?QM; H¢B [m M çB F Q KWM;X L?QM;
HB M M¦B,

@ >¬K M v ç M [m€ M? M? [m M +?m˜M #`- çQ p¨B i?B M +’T HBM? i?¢+? +?Q +€

GK+ L;mv M çQ i`,K i?B M +’T HBM? i?¢+? +?Q ;€+ +´M;X h?B M +’T HBM? i?¢+?
K°i +€B +¦ K’v +?K+ p¢M F?®B- ç®B pÈB ?„M H¨ `’i Qi ÄB- i`,K F?®B iQM? +€B ;b
F?®B i?B M +’T HBM? i?¢+? `’i H¨ M?B mX

*€+ ;€+ +ÄM; p®M +?d Km®M ?ÄB F Q çQÌM; B / K°i M;QÌB çQÊ+ K°i i`,K F?®B i
M?Q çB M M¦B,

@ æ i¢ iS T?K K½- ç i¢ iS T?K K½5

JäB M;QÌB ç m `’i pmB p bmM; bQÈM;- ç•v p®M H¨ M;¨v ç¢B ?d +O T?€T +´ i? ;B

GK+ L;mv M KÈB p¨Q T?€T +´ i? ;BÈB i?b M;? M? ç¦M S?€T L?’i æ hY iB M iÈBX

S?€T L?’i æ hY +QÌB ? ?ª p¶ M;U+ GK+ L;mv M- M¦B,

@ GK+ L;mv M- +¦ M;?2 M¦B +?B M iQ+? ;–M ç•v +O M;QÆB- H¨K F?¬M; i X æ†+
iB m ç°B €K b€i K¢M? M?’i p”v K¨ F?¬M; +? i- çB m M¨v M; v +ª i +kM; F?¬M; H¨K

@ hS Km°B +O i ;ª +?Q M;QÆB- M;QÆB F?¬M; i? ç®B tY HÆ H¨ pÈB M¨M;X

GK+ L;mv M +QÌB +QÌB ç€T,

@ G¨K b Q +¦ i? T?K M¨M;- +ªK ibM? +O i i`ÌB ç’i +?SM; ;B€KX

S?€T L?’i æ hY +kM; ?B m çB m ç¦- +¦ ibM? +ªK /•v /U pÈB GK+ L;mv M ?B M i¢
M¨v Î p,M KBM? +ªM? +QB M?Q `’i Qi `²BX

+?B M t X "bM? i?QÌM; i?b i`QM; M;QÌB p,M KBM? +ªM? +?Q +?„+ +¦ çQÊ+ iB M
iW M,K F, M;mv M i`Î H M KÈB +¦ çQÊ+ K°i iB M i?B M HBM? #ªQX "•v ;BÌ GK+ L
+?QM? H¨ iB M i?B M HBM? #ªQ M;•M ?¨ ç²X *?ŠM; T?ªB M;?2 M¦B i?S M¨v Î i`Q
KBM? ç'v Q\ L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? H¨ T?¦ +?O b€m F, M;mv M +O iBM? +?B
~M M9T- #ªM i?•M +¦ T?€T HU+ +U+ F€ + Q- F?¬M; / /¨M; ç®B T?¦X Jm®M iW i v
F?,M- GK+ L;mv M H¨K +€+? M¨Q +¦ çQÊ+ M¦ +?S\ J¼B M;QÌB ?ÄB i?,K i? KÈB #
H•m i`QM; T?€T #ªQ p,M KBM? #` L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? t•K M?"T ç`M? +QÈT
çKM; T?ªB GK+ L;mv M- i? H¨ L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? b€m F, M;mv M +? i i`Q

:? ;ÈK i?"i- T?¦ +?O p,M KBM? b€m F, M;mv M H¨ iMv iB M ;B"K +?•M i?b i`mM; Q
"bM? i?QÌM; T?¦ +?O p,M KBM? K°i F, M;mv M ç½ H¨ +'T i?B M ç` #€ +?O `²BX
M;mv M #¨M p i? M? i? i?b K¢M? ?ÆM K°i F, M;mv M `'i M?B m- i? K¨ GK+ L;mv
+?O p,M KBM? b€m F, M;mv M- FBM? F?OM; i?"iX G9+ i`QÈ+ +¦ M;?2 iBM GK+ L;
+?O p,M KBM? M?QM; ?„M M´B iB M; H¨ + i?O ;B i ?Q M;- M;?2 M¦B +ÁM +¦ F?„+ i
?„M ;B i +? i çQÊ+ >Q M; «M T?¦ +?O p,M KBM? `'i #'i M;Ì M?QM; F?¬M; iQM? `
M v pB + GK+ L;mv M +¦ F?„+ iU T?•M i?•M ç½ F?¬M; +ÁM H¨ #Q K"i- `'i M?B m M;
H•m K¨ +ÁM KÆ iQÎM; F?¬M; #` B #B i H¨ F?¬M; i? M¨QX

h`"M +?B M ç'm pÈB >Q M; «M T?¦ +?O p,M KBM? /šM ç M +?'M ç°M; M?QM; F?¬
;B i +? i L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM?X GK+ L;mv M M;¨v +¨M; HÈM K¢M? ?ÆM- F?¬
>Q M; *?B hY +O ?„M b Q `²BX "•v ;BÌ M?„+ iÈB GK+ L;mv M H¨ M?È ç M >Q M;
*?B hY H¨ FûQ i?2Q GK+ L;mv MX

3RRX *?QÆM; R9 yN , *?QM *€B aQM? G UjV

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9yN , *?QM +€B bQM? H UjV

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

L;•M ?¨ ç²5

_'i M?B m M;QÌB iQM? iQ€M ;B€ i`` +O M;•M ?¨ ç² M?QM; F?¬M; T?ªB K¶B M;QÌB

oQ /K M?Q K°i b® i?B m M[- i?B m M[M¨Q F?¬M; KÆ K°M;\ *¦# Q M?B m i?B m M
?¨ ç²\ æQÊ+ ;¼B H¨ K°i i`QM; ? B iB M i?B M HBM? #ªQ H½M; K¢M M?'i- +€B F?€
KBM?X E?¬M; `'i M?B m i?Æ iW i`mv M i?mv i p M;•M ?¨ ç²- pQ /K M?Q,

.Q M? /Q M? M?'i i?Ov ;B M- K¢+? K¢+? #'i ç„+ M;[X

o•M Kšm #bM? T?QM; €M? M M i?•K- i`QÌM; ?¨ iB K H¢+ ?B m iBM? i`–KX

>B M ;BÌ i`U+ # v H M M;•M ?¨ çB- +MM; ç M /„i M;Qm +?S+ M[;B X

h?B M ?¨ /¢ +?mv M T?B m ?²B iBM?- M;•M T?´ HQm ç°M; ?¼+ i?Ov i? M?X

L;¼+ v M i? M? i?'T #¢+? M?Q i`¨M;- M;•M HQ M ?B m +?mv M HQm i?B M ç¬M;X

ooM? F i p¬ ibM? /m- iQÆM; F€ K¢+ p•M ?€MX

"¢+? H° ?¨K KBM? M;mv i- i? M? H° çQ¢M ;B€M; ?¨X

Zm i?K i K tm•M v M K¢+ K¢+- M;•M ?¨ M?'i i?Ov /¢ /m /mX

.K+ iQÆM; i•K ?QÈM; iB M H M; M¦B- KQÊM ?ÄB /m ?Q bÈK Km°M i?mX

EBK #ªM; i`¼M; H•m F? B /¢ T?B- [m€M? /B M €B F?€+? p` M;¬M [mvX

>¨K ?Q M #'i ;B€+ M;•M ?¨ i?U- K2M b v B #B i M;¼+ H"m ?BX

hWM; +•m i?Æ p p M;•M ?¨ ç² im¬M i`¨Q i`QM; HÁM; i?B m M[- i M;?o ç M +?mv
+MM; M;QÆB t2K M;•M ?¨ ç²X

L?[M; i?B m M[KÆ K°M; M;?o ç M M;•M ?¨ ç²- +¦ K°i +¬ ;€B F m `^M;,

@ G'v ` çB- H'v ` çB- H'v ` çB5

@ G'v ` çB M;•M ?¨ ç²- ç +?9M; i M?bM iB M i?B M HBM? #ªQ H½M; K¢M M?'i5

@ æ9M; p"v ç¦- H'v ` çB5

J°i ç€K i?B m M[K°M; KÆ F m H - ? B KQÆB T?M /–m çSM; +¢M? o•M hK hmv i i?'
i?•M pÈB M¨M; +kM; M,M MdX

@ o•M i, i,- +?Q +?9M; i M?bM iB M i?B M HBM? #ªQ çQÊ+ ;¼B H¨ H½M; K¢M M?'

Í ?¬M H K¨ KÎ bBM? H ` i?b F?¬M; +¦ ;b H¨ i`€B pÈB [mv i„+- H9+ i`QÈ+ iWM; +¦ M
M;?2 M?B m i?B m M[F m H H¢B #` K'v i, Km°B # M +¢M? M¨B Md- +m®B +MM; M
ç–m i?b +?mv M / ;BªB [mv i `²BX G"T iS+ S?€T L?'i æ hY çSM; +¢M? M;QÌB tQ
Hm²M; T?€T HU+- HQ¢B iB M i?B M HBM? #ªQ F?¬M; T?ªB M;QÌB M?Q M;QÌB tQ
K„i K°i M;•M ?¨ `U+ `Ð tm'i ?B M i`QM; iQ¨M ç¢B çB MX

æ¦ H¨ K°i iBM? i?–M `U+ `Ð5 hBM? i?–M iÄ €M? b€M; K /`m5 .MM; ?bM? /¢M; t
iBM? i?–M `U+ `Ð +Ð M¨Q- iWM; M;¬B b Q H'T H€M? +€+? M? m F?¬M; [m€ t iÄ
?Q†+ v m ÈiX L?[M; €M? b€M; HB M F i M? m- M?[M; M;¬B b Q HB M M? m- F?¬M
+¦ H M F?¬M; +¦ tm®M;- iW p¬ i"M T?Q t FûQ /¨B ç M b•m p¬ +MM; i"MX L?[M; M
i?¨M? ?bM? /¢M; M?Q #Á +¢T- +¦ +?9i M?Q H¨ +QM ;'m- +¦ +?9i i?¨M? ?bM? iB M
+MM; +?mM; p"M K M?X o¬ b® M;¬B b Q ?ÊT i?¨M? p¬ b® ?bM? /¢M;- M?B m ?bM
i`ÌB b QX

æ•v +?QM? H¨ i`ÌB b Q M;•M ?¨5

J°i KªM? i`ÌB b Q M;•M ?¨ ç M; #¨v ` bU ?MM; po5 æ¢B F?Q5 "¨M; #¢+5 oo M;¢
E?¬M; ;b b€M? çQÊ+5 J„ H 5 o¬ bQM;5 h9+ KK+5 o¬ i"M5 o¬ #B M5 .B pB M5 h?
S?²M ?Q 5 .MM; #'i +S iW M;[;b i•M i` M; ç m +ªK i?'v F?¬M; çO- #ÎB pb M¦ ç½ pQ

@ s2K- ç¦ H¨ "„+ æ˜m h?'i hBM?X

*¦ i?B m M[+?d p¨Q i`QM; M;•M ?¨ ç²- Î ç¦ +¦ h?B M sm- h?B M hmv M- h?B M EB- h
E? B .QÆM;- .B m Zm M; i?'i iBM? +MM; iK i"T- Hm¬M +¦ HÌB M?Q i? M¨v, æ'm #
tm•Mc ç'm #QM? +?d M K- i?B M ?¢ ç m ?¢c ç'm #QM? +?d i•v- i?B M ?¢ ç m i?mc
ç¬M;X

@ N - ç¦ H¨ L K æ˜m GK+ hBM? Fb X

*¦ i?B m M[+?d p¨Q M;¬B b Q i`QM; i`mv M i?mv i- b€m +€B ç¦ H¨ i?B M T?O iBM
iBM?- i?B M ç²M; iBM?- i?B M iQÆM; iBM?- i?'i b€i iBM?- M K ç'm HK+ iBM?- +?
i iQÆM; iQÈ+ H°+ +?B p`X

@ - ç¦ H¨ b Q L;Qm G M;- b Q L;Qm G M; M? 5

@ *ÁM +¦ *?S+ L[- *?S+ L[Fb 5

"„+ æ˜m i?'i hBM? p¨ L K æ˜m GK+ hBM?- KQÌB # M;¬B b Q ç m `'i MÄB iB M;- M
#^M; ? B b Q L;Qm G M; *?S+ L[X h`QM; M;•M ?¨ ç² M´B iB M; M?'i +?QM? H¨ ? B
v m +O L;Qm G M; *?S+ L[ç½ HQm i`mv M iW K'v F, M;mv M- p¬ b® i?B m M[FQ
M;¬B b Q M¨vX J†+ /M i`QM; i`mM; QÆM; i?B M i`B m +¦ `'i M?B m iBM? i?–M M
F?¬M; MÄB iB M;- M;QÊ+ H¢B H¨ K'v iBM? i?–M F, M;mv M i`QÈ+ `'i M´B- i?"K +?
+¦ +?QÆM; i`bM? ?¼+ ;¼B H¨ iBM? ?¼+- +?mv M K¬M ?¼+ i"T M?[M; iBM? i?–M M

@ - ç¦ H¨ #„+ H¢+ bQ K¬M iBM?X

@ æ¦ H¨ i'i i9+ iBM?X

@ æ¦ H¨ >B M oB M i?"T iS iBM? p¨ +ª i•K i9+ iBM?X

@ hS ç¢B i?B M pQÆM; iBM?- #„+ H¢+ bQ K¬M iBM?- i'i i9+ iBM?- i•K i9+ iBM?-
h M?bM i?'v iQ¨M #° iS ç¢B i?B M pQÆM; iBM?X

@ æ¦ H¨ i?"T iU ;B€ iBM?X

@ æ¦ H¨ po i9+ iBM?X

@ h`ÌB ¢- FB H¨ ?¢+ M?'i iBM?X

@ æ T [m€ çB- F?¬M; M;Ì Î ç•v çQÊ+ i?'v i?'i i?ªB iBM?X

h?'i i?ªB iBM? H¨ K°i iBM? i?–M ç†+ #B i- iÄ ` €M? b€M; #ªv K¨mX

h?'i i?ªB iBM? b K¨ bQ çQÊ+ pÈB F?´M; iQÈ+ iBM?\ E?´M; iQÈ+ iBM? KÈB ç T- iÄ

*€+ i?B m M[F?2M M;•M ?¨ ç² tBM? ç T- i`QM; K„i L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? i?
M;QÌB i?QB- M?QM; pSB i?B m M[K°M; KÆ i?b ç•v H¨ çB m H½M; K¢M M?'iX

@ GK+ L;mv M i?"i H¨ H½M; K¢M M? X

@ G9+ i`QÈ+ +¦ iBM ç²M GK+ L;mv M i` im´B iB K HU+ K¢M? M?'i H¨ i M M€i `QÊ
i¢B i?'v KÈB #B i H¨ b B `²BX >„M `'i #B M H½M; K¢M M? X

h`QM; ç€K i?B m M[ HQm `Qm #¨M Hm•M- #ÎB pb ç9M; H¨ [m€ H½M; K¢MX oÁM; [
KbM? ;ª +QM ;€B M?¨ i` B i†M; # Q M?B m H ?ÄB ç m +•K KB M; ? iX GK+ L;mv
M?'i `'i ;? ;ÈK- +€B i?S ? B M;•M ?¨ ç² ç½ çO H'M €i +?QM KQÆB +?QM H ?ÄB i?
çO `²B- iB M i?B M HBM? #ªQ H½M; K¢M M?'i F?¬M; T?ªB M¦B +?ÆBX

*¦ i? M¦B #•v ;BÌ GK+ L;mv M i†M; bQM? H ç½ ç¢i ç M iB m +?m˜M- #ªv +€B b m
[m X

"•v ;BW K¼B M;QÌB ç m `'i KQM; +?Ì- ? B bQM? H i`QÈ+ ç½ ç†+ b„+ M?Q p"v- +€

L;QÌB tQÈM; H M;WM; H¢B K°i H9+ KÈB tQÈM; H M H ?ÄB i?S # ,

@ J°i #° p,M KBM? KB m M;•MX

J°i #° p,M KBM? KB m M;•M5

*€B M¨v5 h?S M¨v +kM; F?¬M; çÆM ;BªM5

JB m M;•M- i` M; bS+ +O +¬ ;€B KB m +?B p,M KBM?- F?€+ `'i M?B m pÈB p,M KB
L[h? M? GB M +?QM? H¨ K†+ #° KB m M;•MX " Q ;²K T?QÊM; iQÈ+ i`•K HB M- M;
;B€+ M;•M bÆ- M;•M HB M [m'M i¦+- b€T ?Q M;•M iQÈ+X h` M i`€M +¦ M;•M K½ I
•K [mw iY ?Á M;•M i`•K K¢i M;¢+?- ç–m /mv M ?QÎM; HBM? p•M p•MX J¨ p,M KBM
#° KB m M;•M + Q [mw ç†+ #B i M?'i +O KB m +?B p,M KBM?- i`¨M M;"T bU tBM?
KB m M;•M M¨v +¦ i? KB M p¢M ç°+- i`W ç°+ +O p,M KBM? +ªM? ç°+ +?B p,M KB
+ª ç°+ F?€+X æ•v H¨ K°i #° i` M; bS+ imv i pÌB M?'i- [mw ;B€ M?'iX GK+ L;mv M
KBM? JB m æ Q- JB m *´ KÈB +¦ çQÊ+- ;BÌ i?b i†M; ` X

3RkX *?QÆM; R9R y , *?QM *€B aQM? G U9V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9Ry , *?QM +€B bQM? H U9V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

*€B i?S # K°i #¼ p,M KBM? KB m M;•M /šM ç M iB M; FBM? F mX "° p,M KBM? K
M; M; pÈB +?QM KQÆB +?QM H ?ÄB +'T i? ;BÈB +ªM?- F?¬M; /šM ç M Q M? ç°M
?¨ ç² [m€ FQ+? i?Q+?X

æQÆM; M?B M #° p,M KBM? KB m M;•M +kM; H¨ ç®B iQÊM; p¬ b® i?B m M[- [mv
tBM? ç T M?'i T?QM; ibM? MQÈ+ M;Q¨BX

L;•M ?¨ ç² H¨ p ç T M;•M ?¨- #° KB m M;•M H¨ tBM? ç T T?QM; ibM? MQÈ+ M;Q¨B

æQÆM; M?B M Km®M M¦B i`QM; i`ÌB ç'i +¬M; M?"M p"i ç T M?'i- pQÊi [m i'i +ª +
p,M KBM?- H¨ K°i p"i ?Q +?B p,M KBM?X

*?Q M M #° p,M KBM? KB m M;•M /šM ç M M?Q M?Ä t¬M t Q i?¬BX

G"T iS+ M;QÌB tQÈM; H i,M; ?„M;- H¢B ç¼+ ` bQM? H i?S #®MX >B M M?B M
p¨Q p B tQÈM; H p"i- M m H M K°i H p"i +¦ H M +¦ tm®M; T?"T T?²M;- M¦B i?"i H
M´B K€m `²BX :½ tQÈM; #  M?B m ?¬M H  M?QM; +?Q  i?'v H  ?ÄB M¨Q T?¬ i`QÆ
i?9 p`- #'i ;B€+ F?¦2 K¬B M;QÌB tQÈM; H  M? +? H M- i`QM; HÁM; M¦B K°i +•m i?

@ *€B i?S iQ- o¢M "ªQ GQm Gv G¢+5

o¢M #ªQ HQm Hv H¢+5 h?S M¨v +kM; F?¬M; T?ªB T?€T #ªQ #bM? i?QÌM; K¨ H¨ i?
M;?2 M¦B H¨ K°i #° T?€T #ªQ iÄ #®M K¨m €M? b€M;- Î i`QM; M¦ +¦ K°i p¢M iB m
?bM? /€M; ?ÊT i?¨M? K°i +?¶ tQM; H¨ o¢M "ªQ GQm Gv G¢+X

o¢M #ªQ HQm Hv H¢+- K°i p¢M HQ¢B T?€T #ªQ T?®B ?ÊT K¨ i?¨M?- `U+ `Ð K¨ imv

o¢M "ªQ GQm Gv G¢+ M¨v- K°i p¢M HQ¢B T?€T #ªQ /M H¨ i?S M¨Q ç m +¦ i? t2K M
;B€ i`` K°i p¢M +€B iK i"T pÈB M? m i?"i `'i F?OM; #®X "'i +S +?QM KQÆB +?QM b
M¨Q çKM; T?ªB o¢M "ªQ GQm Gv G¢+ +?d +¦ MQÈ+ #` H'i HQÈi- FûK [m€ t t¬BX

L;?2 M¦B o¢M "ªQ GQm Gv G¢+ K°i p¢M HQ¢B T?€T #ªQ +¦ i? T?¦B ?ÊT i´ i?¨M? K
*¦ çQÊ+ HU+ +¬M; FQ+? +O iB M i?B M HBM? #ªQ `²B +ÁM +¦ i? +?mv M ?¦ HU
#ªQ- K†+ /M H¨ iB M i?B M HBM? #ªQ HQ¢B FûK M?QM; +?mv M #B M +¬M; T?ÁM

L;?2 M¦B o¢M "ªQ GQm Gv G¢+ M¨v +?QM? H¨ K°i i`QM; #€m p"i [m M i`¼M; +O T

h¢B b Q T?€T #ªQ M¨v ;BÌ M^K i`QM; i v GK+ L;mv M\ *ÁM i`Î i?¨M? H ?ÄB5 J°i
H"T iS+ M;?o `  çQÊ+- ç–m iB M H¨ >Q M; «M T?¦ +?O p,M KBM? ç`M? ?Ov /B i T
L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? Km®M +QÈT i'i +ª #€m p"i +O T?€T #ªQ p,M KBM?- ?
L;mv M- iS+ H¨ M¦B ?„M ;B9T çÐ T?€T #ªQ p,M KBM? ? B H–M- ? M +?B T?€T #ª
GQm Gv G¢+ i†M; +?Q ?„M H¨K bQM? H X

G ?ÄB i?S iQ /šM ç M +?'M ç°M; F?¬M; bQ b€M? #^M; M;•M ?¨ ç²- M?QM; /M H¨ p
;BÌ GK+ L;mv M çQ ` #®M bQM? H /k H¨ +€B M¨Q ç m H¨ +'T p,M KBM?5 *€B M¨v
E?¬M; T?ªB H ?d #bM? i?QÌM; +¦ i? bQ b€M?X

*¦ iB M; tb t–K i`–K i?'T,

@ "•v ;BÌ #®M bQM? H ç m H¨ H ?ÄB +'T p,M KBM?- +?„+ F?¬M; T?ªB +?QM +€B

@ *?„+ F?¬M; i? M¨Q ç•m- +?QM bQM? H +'T p,M KBM?- 2 `^M; p,M KBM? #bM? i
M?Q i? X

@ >„M #Ä p®M HÈM [m€ çBX

@ æ9M; `²B- +?mv M M¨v F?¬M; i? M¨Q ç•mX

@ *€B i?S M,K- iU /Q +?B /U+X

hU /Q +?B /U+5

*€B M¨v5 *€B M¨v5 *€B M¨v5

æ•v +kM; H¨ K°i #€m p”i [m M i`¼M; +O T?€T #ªQ p,M KBM?- M;?2 M¦B +ÁM [mw ?
L¦ F?¬M; T?ªB iB M i?B M HBM? #ªQ M?QM; K¨ iU /Q +?B /U+ KûK +?9i i`Î i?¨M?
i€+ /KM; iQ HÈM- ç¦ H¨ +¦ çQÊ+ iU /Q +?B /U+ i?b K°i #QÈ+ HB M` # p¢M /†KX

G9+ i`QÈ+ ç½ M¦B F?¬M; /MM; +€+ i?m”i ç†+ #B i M?Q +Ym i?B M +m²M; T?QM; i
#bM? i?QÌM; i®+ ç° +kM; F?¬M; M? M? H„KX hU /Q +?B /U+ i?b `’i F?Q i`QÆM;
p,M KBM? +ªM? i`U+ iB T +¦ i®+ ç° +O p,M KBM? +ªM?X L;QÌB +¦ iU /Q +?B /U+
KBM? +ªM? p•v F?®M i?b F?¬M; M;WM; #Ä i`®M b) F?¬M; bÊ #` çm´B F`TX L m M
b€i F +¦ çQÊ+ iU /Q +?B /U+- +?Q tBM çB- çWM; F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ çQÊ+
M¨Q i?¨M? +¬M;- M¦ H¨ iU /Q +?B /U+ ç’vX

s2K` T?€T #ªQ p,M KBM? i?”i bU H’v` ? i ç² €T ç€v ?ÁK- M; v +ª iU /Q +?B /U
L;mv MX *¦ M;QÌB i?–K M;?o- +?B m i?S+ +?`m #Ä p®M ç–m iQ €+ i?”i- ;BÌ i†M; T
H¬B FûQ ibM? +ªK- b m M¨v ?„M i?¨M? +?O p,M KBM? i?b +¦ i? K K°i +?¶ /U `’i p

>B M i¢B ç½ H¨ bQM? H i?S M,K +’T p,M KBM?5

>B M i`QÌM; K°i KªM? v M ioM? `²B H¢B /’v H M t¬M t QX

h?QÆM; o•M æ S?B M;²B Î #¨M i? # - #¨M i?S M?’i p¨ i?S ? B H¨ ç¨M ¬M; M;²BX
S?B i?’v MÎ K¨v MÎ K†i` - +QM ;€B KbM? ;ª +?Q M?¨ i` B çQ ` bQM? H H’M €i #
S?B M?È iÈB H9+ ç¦ +QM ;€B o•M hK hmv i +?¼M K°i M;QÌB EB K J¬M- F?B ’v GK
+ªM?- +?mv M M¨v ç½ i`mv M` M;Q¨B +¦ `’i M?B m M;QÌB i`QM; pÁM; ç T?B +Q
;€B KbM? ibK K°i M;QÌB tm’i i?•M iW K¬M T?€B F?¬M; +¦ +?¶ /U - +¦ i? M¦B H¨ K
ç T?BX

h?QÆM; o•M æ S?B M?È `ä +QÌB #¨ M?B m M?’i H¨ ?Ä +?B p,M KBM? >Ä oB K a
tm’i i?•M iW p,M KBM? #bM? i?QÌM; M?QM; H¨ ç ?”m- +ÁM h?QÆM; o•M æ S?B
M?QM; +?d H¨ ç T?B i?¬B M M i?•M T?”M ? B M;QÌB t2K M?Q M; M; M? mX *ÁM M
+QÌB ;B m h?QÆM; o•M æ S?B- #¨ +kM; F?¬M; +?9 i`¼M; GK+ L;mv M H„K M?QM
F?¬M; M;Ì +QM ;€B #¨ +?¼M M;QÌB F?¬M; #„i K„i M?’i H¢B H¨ ;BÄB ;B M; M?’iX h
+–K Hv `QÊm- HB + >Ä oB K æ >”m- +¦ +?9i i?` mvX

*ÁM M?È M,K ç¦ >Ä oB K æ >”m ;ª +QM ;€B çrD+ ? B i`,K bQM? H çdM? + Q +’T
#•v ;BÌ t2K` M?B m ç¦ iQM? +€B ;b- FûK t GK+ L;mv M #Ä p®M HÈMX

GK+ L;mv M pmM; i v F?Q€i tQÈ+ i? M¨v +?d +¦ ? B iW ç ?bM? /mM; ç¦ H¨, K°M;

"¨M i?S M?’i H¨ +?O T?€T +´ p,M KBM? M;²B- # M +¢M? ;½ M;²B oä h?€M? T?¦ +?O
+?O p,M KBM? +¦ i?U+ HU+ F?¬M; #bM? i?QÌM;- ;–M M?Q MY #QÈ+ ç¢T +ªM? ;B
;½ +ÁM ç¢B #B m pä +´ p,M KBM?- i?•M T?”M #’i T?¨KX

oä h?€M? T?¦ +?O p,M KBM? i v +–K Hv `QÊm # M i`QM; +?S `QÊm- H¨ p¢M MB M
K°i M;KK b v p¢M M,KX

@ L,K bQM? H ç m +¦ i? iQM? H¨ bQM? H +’T p,M KBM?- F?¬M; çÆM ;BªMX

@ aQM? H +O GK+ L;mv M i?”i H¨ K°M; ?mv MX "bM? i?QÌM; M?¨ i` B çQ H ?ÄB
M?¨ ;€B ` ç² +QÈB +¨M; T?ªB [mw ;B€X

*?O T?€T +´ p,M KBM? ç½ bÈK M;?o ` `²B- p®M ;½ +?m˜M #` bŒM ç² +QÈB çQ G
bS+ M†M; F?¬M; çO- +¨M; T?ªB i,M; i? KX G9+ i`QÈ+ ;½ ç½ ;ª çB #®M +¬ +QM ;€
M;QÌB i?S iQ ç² +QÈB t2K M?Q /¢v M?’i M?QM; ;BÌ i?b +–M T?ªB i,M; i? K- T?ªB

3RjX *?QÆM; R9RR , *?QM *€B aQM? G U8V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9RR , *?QM +€B bQM? H U8V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

*?O T?€T +´ p,M KBM? +¦ +?9i #'i ç„+ /o M;?o M?QM; F?¬M; K'v Hmv M iB +- /M b
p¨Q KQÌB i?"K +?Q H¨ M,K ?¨M; ç–m- i¨B bªM ?MM; ?"mX

h'i M?B M +m®B +MM; çQ ` ç² +QÈB ;b T?ªB t2K +m®B +MM; GK+ L;mv M çQ bQ

aQM? H +¨M; M†M; i?b ç² +QÈB +kM; M†M; i?2QX

X

G9+ M¨v ç½ M m H M bQM? H i?S M,K- M;QÌB tQÈM; H [m€i /¨B K°i iB M;- ;½ tQ

@ *€B i?S b€m- K°i #ªM #Q i`+? +¬M; T?€TX

@ L,K +€B i`QÈ+ H¨ T?€T #ªQ- F?¬M; M;Ì HQ¢B i?S b€m H¨ +¬M; T?€T- F?B M M;
+¬M; T?€T ;b\ *?„+ F?¬M; H¨ +¬M; T?€T #bM? i?QÌM; `K+ M?Q +?m®B çB\

L;QÌB tQÈM; H F?UM; H¢B `²B H"T iS+ M¦B,

@ *€B i?S b€m- o•M o¬ hQÈM;X

o•M p¬ iQÈM;5

*€B ;b5

o•M p¬ iQÈM;- ç•v H¨ +€B ;b5 *¦ M;?2 H–K ? v F?¬M; p"v i`ÌBX

L?'i ç`M? H¨ ç½ M;?2 H–KX

JÈB `²B b m bQM? H i?S ? B M;•M ?¨ ç² HB M iK+ ` # H ?ÄB H¨ p,M KBM? KB m
iU /Q +?B /U+- # i?S M¨v imv ;B"i KbM? M?QM; F?¬M; /šM ç M +?'M ç°M; HÈM M'
L;mv M H'v ` H¨ +€B ;b\ o•M o¬ hQÈM;5\

J¼B M;QÌB ç m #B i- +¬M; T?€T o•M o¬ hQÈM; H¨ F€ +¬M; i?S KQÌB K°i +O iB M

*¦ i? Î F?m M?Q iB M +´ p,M KBM? t T ?¢M; KQÌB K°i i'i M?B M H¨ F€ +¬M; `'i imv

*¦ i? M¦B ;B€ i`` +O F€ +¬M; o•M o¬ hQÈM; imv i ç®B F?¬M; FûK ;b iB M i?B M
M,M; pQÊi i` M M[X

:B€ i`` +O F€ +¬M; o•M o¬ hQÈM; H¨ ;B'm KbM? p¨Q i`QM; K•v KM- i'i +ª +¬M; F
i`9M; M;QÌB i?B i`B M F€ +¬M; M¨vX L;QÌB /MM; o•M o¬ hQÈM; +ÁM +¦ i? KQÊM
o•M o¬ hQÈM; KÈB M´B / M? M?Q p"v- F€ +¬M; i?S KQÌB K°i +O K°i +´ p,M KBM?

Í F?m pU+ i`mM; QÆM; i?B M i`B m F?¬M; #B i # Q M?B m M;QÌB Km®M ç®B T?¦
o•M o¬ hQÈM;- `'i F?¦ ç€M? +? i M;QÌB +O iB M +´ p,M KBM?X t2K +?QÆM; KÈB

"•v ;BÌ GK+ L;mv M H'v ` +?QM? H¨ o•M o¬ hQÈM;\ *€B M¨v- +€B M¨v H¨ i`Á çM T

*?mv M +kM; çÆM ;BªM- H9+ 'v GK+ L;mv M ç€M? +? i hB M *?B hY tQM; +¦ çQ
hQÈM;- #ªM i?•M ?„M +¦ i?m°+ iQM? #´M K M? H¨ K•v- i? M M MQÆM; i¨M i?B M
#ªM iQ¨M i?B M- ;–M #^M; pÈB o•M o¬ hQÈM; p®M +¦ M M ?„M KÈB H'v M¦ ` X L;Q
KBM? +ªM? iB M +´ p,M KBM? M?QM; F?¬M; B ;B®M; GK+ L;mv M +¦ #´M K M? i?
o•M o¬ hQÈM; +kM; F?¬M; i€+ /KM; ;b +ªX

æQÊ+ ç M o•M o¬ hQÈM; +kM; F?¬M; T?ªB +?mv M çÆM ;BªM- H"T iS+ +¦ K'v p,
KBM? M;?B K +?SM; #ªM õo•M o¬ hQÈM;ö- +¦ i? H'v çQÊ+ K°i b® ?mv M #Q # M i
iB M +´ p,M KBM? /MM; o•M o¬ hQÈM; F?¬M; ç M M¶B #¦ i v +?`m i`¦BX L;?B K +?
`¨M; i?"i bU +?QM? H¨ o•M o¬ hQÈM;X

G¨ bU i?"i5

*€+ i?B m M[H½M; K¢M ç m tmwi tQ p GK+ L;mv M- o•M o¬ hQÈM;- F€ +¬M; i?
p,M KBM?- ?ÆM M[+?9 w ç M o•M hK hmv i ?¼ p•M- o•M o¬ hQÈM; T?®B pÈB o•M
?²M; T?'M i†M; ;B B M?•M- GK+ L;mv M [m€ H½M; K¢M `²BX L m M¦B # bQM? H
i?b #•v ;BÌ F?¬M; F?Q H¢B M•M; + QX aQM? H i?S b€m H¨ o•M o¬ hQÈM;- i`QÈ+
F?¬M; K°i B iQÎM; iQÊM; çQÊ+X S?9i +?®+ M?B m M;QÌB t¬M t Q p ? B +?mv M
ç•m H'v ` F€ +¬M; t T i?S KQÌB K°i +O hB M *´\ > B H¨ #¨M i€M +¦ çQÊ+ o•M o¬ h
M?B m Q+? HÊB +?Q HB M KBM? S?€T oä- ç•v +?QM? H¨ Q+? HÊB +U+ F€ iQ HÈM

*?d +¦ +?O T?€T +´ p,M KBM? +QÌB F?´- GK+ L;mv M çQ H ?ÄB +¨M; /¨v i?b ;½
FûKX

L;QÌB tQÈM; H F?UM; H¢B `²B M¦B,

@ *€B i?S #ªv- "¢+? *Wm >² uX

"¢+? +Wm ?² v5

æ•v F?¬M; T?ªB H¨ i?S ç² #bM? i?QÌM;- "¢+? *Wm >² u Î i`QM; i`mM; QÆM; i?B M
M¦B H¨ H¨ i?€M? p"i +O ?² +?B p,M KBM?X L,K ç¦ K°i p` T?¦ +?O p,M KBM? ?² +?B
ç`+? [m•M Hmv M +? i?¨M? "¢+? *Wm >² u M¨v `²B i?b ?² +?B p,M KBM? ;B i +? i
>² uX "bM? i?QÌM; i?b "¢+? *Wm >² u H'v / H¬M; +O T?¦ +?O p,M KBM? ?² +?B p,
M M ?Ov çB KÈB ç9M;- M?QM; K¨ i?'v "¢+? *Wm >² u `²B i?b ?² +?B p,M KBM? H¢B
pb "¢+? *Wm >² u +¦ K'v +¬M; /KM;X h`QM; ç¦ +¬M; /KM; K°i H¨ F?¬M; bÊ ;–M M?
+?B p,M KBM? M´B / M? p ªQ i?m"i p"v K¨ "¢+? *Wm >² u +¦ i? +?®M; H¢B ;–M M
;? ;ÈK `²BX > B H¨ +¦ i? i`€M? çB i•K K - Î i`mM; QÆM; i?B M i`B m i•K K `'i F?
L;mv M Hm¬M Hmv M ? +?QM? F?Q M M KÈB F?¬M; bÊ i•K K +ÁM M?[M; M;QÌB

> B +¬M; /KM; p¬ +MM; HÈM H Q F i ?ÊT K°i +?¶ F?B M "¢+? *Wm >² u +¦ ;B€ i`` ç
>² u `'i H¨ tBM? ç T- #` ;¼B H¨ K°i i`QM; ? B #° ç² ç T M?'i i` M +äB çÌBX L;?2 M¦
H¨K +QM ;€B K†+ p¨Q +¨M; tBM? ç T i? K- +?Q M M i?B m M[?Q†+ [mw T?K ç m `'
>² uX L?QM; QÈ+ KÆ +?d H¨ KÆ QÈ+- iB + `^M; F?¬M; i? +?B K çQÊ+X J¼B M;
Î i`QM; i v "¢+? >² T?¦ +?O p,M KBM?X "¢+? >² T?¦ +?O p,M KBM? H¨ T?€T HU+ b
ç¢B M,M; M?•M bo i?B M ç` - +¦ B /€K +?¼+ p¨Q +?S\

"¢+? *Wm >² u M¨v i¢B b Q Î i`QM; i v GK+ L;mv M\ *ÁM #` i†M; H¨K bQM? H \

*?mv M +kM; çÆM ;BªM- F?B GK+ L;mv M i` M çQÌM; iÈB T?€T +´ p,M KBM? i?b ;†
KBM?X "¢+? >² T?¦ +?O p,M KBM? i?'v K†i GK+ L;mv M HB M Km®M ;B i ?„M H"T
?„M +ÁM i` M +ª M¨M;- T?9i +m®B "¢+? >² T?¦ +?O p,M KBM? `ÆB p¨Q çQÌM; +MM
?¦ i?•M +?B T?€T- ç`M? iW "¢+? *Wm >² u H¨K i?¨M? i?O i?m"i +?2 K„i ;B9T M¨M
F?¬M; çm´B F`T "¢+? >² T?¦ +?O p,M KBM? +?d ç¨M? M?†i H'v "¢+? *Wm >² u H¨K

h?m"M iB M M¦B K°i +•m- H9+ ç¦ #ÎB pb ?„M i`mv b€i "¢+? >² T?¦ +?O p,M KBM? K
M +¢M? ç` #¨M ?Q +?B p,M KBM?X GK+ L;mv M M;?2 M¦B T?¦ +?O ?Q +?B p,M
+¦ pB + ç½ çB p„M;- ?Q +?B p,M KBM? H¢B H¨ K°i p,M KBM? +¦ HB M [m M; ç M HB
L;mv M M;?2 M¦B ?Q +?B p,M KBM? +¦ K°i b® ç¦ ?Q `'i [mw ?B K M M iB M p¨Q i
ç¦ ç¢B ç¢Q i`B m i`+? ?Q `²B KÈB çBX

æ¢B ç¢Q i`B m i`+? ?Q +kM; H¨ K°i i`QM; M?[M; ç¦ F€ ?Q i?B M ç` - i M p®M +¦

GQ¢B ?Q M¨v M;?2 M¦B `'i H¨ tBM? ç T- b€M; MÎ i®B i¨M- M;?2 MQ ?¬K b m H¢B
?Q†+ i®B i¨M i?b ;B[bBM? bBM? /B i /B i +¦ ç¢Q Hw p¬ i"M- +¦ i? KQÊM ?Q b€
M?B m ç¢Q Hw- +?Q M M KÈB +¦ i M H¨ i`B m i`+? ç¢B ç¢Q ?Q X

æ¦ ?Q K¢M? M?'i +O ?Q +?B p,M KBM? +?QM? H¨ F, M;mv M +?B ?Q - ç²M `^
M;mv M- H¨ +'T #"+ çdM? + Q M?'iX hB T i?2Q +¦ # ç¦ ?Q - i`B m i`+? ç¢B ç¢Q ?
ç¦ ?Q ç¦X

3R9X *?QÆM; R9Rk , *?QM *€B aQM? G UeV

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9Rk , *?QM +€B bQM? H UeV

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

h`QM; H9+ GK+ L;mv M t¬M; ?Q +?B p,M KBM? +¦ FBM? M?QM; F?¬M; ?B K- /M
ç¦- F?¬M; +¦ T?¦ +?O ?Q +?B p,M KBM? Î- K'v M;QÌB F?€+ F?¬M; H¨K ;b ?„M çQÊ
?Q +?B ç¢B i`"M +O ?Q +?B p,M KBM? +?Q F?ÎB ç°M; i?¬B- GK+ L;mv M ç M
+?B p,M KBM? F?¬M; F`T T?ªM SM;- i? M M ?„M KÈB ç–m tm¬B çm¬B H¼i i`Î` X
SM; H¢B- #¨v` ?Q +?B ç¢B i`"M i?b GK+ L;mv M Km®M` p¨Q F?¬M; T?ªB +?mv

h?"i` +ÁM +¦ K°i M;mv M M?•M M[H¨ ?Q +?B p,M KBM? +kM; H¨ K°i p,M KBM?
GK+ L;mv M F?¬M; bÊ M?'i H¨ +€B M¨v- +?Q M M KÈB` p¨Q ?Q +?B p,M KBM? /

h¦K H¢B H¨ GK+ L;mv M #B m i?` K°i H–M i`mv M i?mv i ç¢T M;mv i /¢ HQm ?QÆM
iMM; i`mM; i¨B i?O i`B m i`+? ç¢B ç¢Q ?Q X

o"v M M bQM? H i?S i€K çQÆM; M?B M H¨ ç¢B ç¢Q i`B m i`+? ?Q X

G ?ÄB i?S i€K ç¢B ç¢Q i`B m i`+? ?Q /'v H M ;B"i KbM?- ç•v +?QM? H¨ #€m p"i
M;Ì +kM; H¼i p¨ i v GK+ L;mv MX L;QÌB +¦ K†i M;?2 M¦B pB + GK+ L;mv M K°i Kb
? Q iMM; t¬M; ?Q +?B p,M KBM?- +S i? H M i`mv M GK+ L;mv M +¨M; H9+ +¨M;

"•v ;BÌ ç½ ç¼+ tQM; ? i i€K bQM? H `²B- ?½v t2K bQM? H i?S +?QM5

h€K +€B ç–m ç½ M?Q p"v- F?¬M; #B i bQM? H i?S +?QM H¨ +€B ;bX

L;QÌB tQÈM; H `®M; H M,

@ aQM? H i?S +?QM H¨ 5

h`€B iBK K¼B M;QÌB M?ªv + Q i?2Q- #bM? i?QÌM; i?b +€B i?S +?QM H¨ €T i`K+- b
` FBM? M;QÌB M?Q H¨ o•M o¬ hQÈM;- M;•M ?¨ ç²X J'v +€B F?€+ M?Q "¢+? *Wm >
o¢M "ªQ GQm Gv G¢+- iU /Q +?B /U+ +€B ;b F?¬M; i?S M¨Q H¨ çÆM ;BªM +ªX o"v +
;b\ *¦ imv i ?ÆM +ª o•M o¬ hQÈM;- M;•M ?¨ ç² ? v F?¬M;\ *?mv M M¨v `'i H¨ F?¦X

h`QM; b•M H†M; M;„i M?Q iÌX

@ h?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ pQÆM; +?•mX

E?B M;QÌB tQÈM; H #€Q` bQM? H i?b iQ¨M i`QÌM; ;B"i Mªv KbM?X

h?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ pQÆM; +?•m- +€B M¨v +?ŠM; T?ªB H¨ #€m p"i +O
M^K i`QM; i v T?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM?X

h?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ pQÆM; +?•m M;?2 M¦B +¦ i? F?¬M; M;WM; bªM; b
M[[m M i`¼M; M?'i H¨ i?QÌM; i?b ,M ç M /QÊ+ tQM; i,M; +ªM? ;BÈB b) F?¬M; ´M
M?QM; i?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ pQÆM; +?•m bBM?` ç M /QÊ+ i?b F?¬M; +

L;?2 ç M i?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ pQÆM; +?•m- `'i M?B m M;QÌB +¦ K†i #` ?
ç¢B #B m /QÊ+ +?B p,M KBM? ç M /U H - .QÊ+ >Q T?¦ +?O p,M KBM? +?•M K¨v +

Gw /Q +¦ T?ªM SM; M?Q p"v H¨ pb `'i M?B m M;QÌB ç m #B i i€K bQM? H +O GK+
ç² H¨ /B i L;•M >¨ T?¦ +?O p,M KBM? K¨ +¦X *€B i?S # p,M KBM? KB m M;•M H¨ /
*Ä T?¦ +?O p,M KBM?X *€B i?S iQ o¢M "ªQ GQm Gv G¢+- iU /Q +?B /U+ H¨ /Q /B
KBM? ;B9T çÐ T?€T #ªQ p,M KBM? K¨ +¦X *€B i?S b€m o•M o¬ hQÈM; H¨ /Q ;B i hB

#ªv "¢+? *Wm >² u H¨ pb i`mv b€i "¢+? >² T?¦ +?O p,M KBM? +¦ çQÊ+- +€B i?S i€K
H¨ t¬M; p¬ ?Q +?B p,M KBM? +QÈT #¦+ K¨ ` X

o"v i?b +€B i?S +?QM F?¬M; H) H¨ ;B i T?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? ?Q†+ H¨ +QÈ

S?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? +?QM? H¨ T?¦ +?O p,M KBM? +?QM F, M;mv MX

GK+ L;mv M ç½ \

E?¬M; i? M¨QX

æ9M; p"v- +?„+ +?„M F?¬M; i? X

JÈB `²B +?„+ #` H¨ iQ /mv i?2Q H®B KÁM H¨K H–K HšM i?¬BX

.QÊ+ >Q T?¦ +?O p,M KBM? H"i iS+ `®M; iQ,

@ G9+ M¨v H¨ M;¨v pmB KWM; i•M ?¬M +O GK+ L;mv M M;QÆB p¨ EB K GBM? æ
M?QM; pšM Km®M ?ÄB- GK+ L;mv M M;QÆB iW ç•m H'v çQÊ+ i?B M ç¨M i?B M ?Q

GK+ L;mv M KdK +QÌB M¦B,

@ G9+ i`QÈ+ çB T?€T +´ p,M KBM? M;šm M?B M ;†T iB M #®B T?¦ +?O /QÊ+ +?B
Qi p /QÊ+ ç¢Q pÈB T?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM?- +m®B +MM; T?¦ +?O /QÊ+ +?B
?QÆM; /QÊ+ pQÆM; +?•m +?Q i X

GK+ L;mv M ;BªB i?Q+? M?Q p"v .QÊ+ >Q T?¦ +?O p,M KBM? KÈB iW iW M;²B tm
ç•m- pb +?mv M M¨v F?¬M; i? HW çQÊ+ B- ?ÆM M[T?QM; +€+? ?¨M? ç°M; M?
+?O /QÊ+ +?B p,M KBM?X

h?b ` +?mv M H¨ M?Q p"vX

J†+ /M bÈK +ªK i?'v F?ª M,M; GK+ L;mv M +QÈT i?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ p
/QÊ+ +?B p,M KBM? F?¬M; HÈM M?QM; M;?2 ;BªB i?Q+? `²B KÈB v M HÁM;X L?Q
i?b T?ªB i€M i?€M K°i iB M;- GK+ L;mv M `'i HÊB ?¢B- F?¬M; M;Ì ?„M +¦ i? +MM;
bQ i`QM; i?B M ç` M?Q T?¦ +?O /QÊ+ +?B p,M KBM? i? K F?ªQ p /QÊ+ ç¢Q- +m®
KBM? +¦ +?9i i?Q+? ?„M i†M; +?Q i?B M ç¨M i?B M ?QÆM; /QÊ+ pQÆM; +?•m- ç•

æÊB K¼B M;QÌB T?ªM SM; H¢B i?b `®i +m°+ ?B m ` - bQM? H i?S #ªv çŠM; +'T M
pb #` w M;?o GK+ L;mv M /B i /QÊ+ +?B p,M KBM? H¨K ç€K M;QÌB ;B"i MªV KbM?-

*?QM bQM? H iÈB ç•v #¨v ` ? iX

*?QM bQM? H F?¬M; +¦ +€B M¨Q H¨ çÆM ;BªMX

h?S M?'i p¢M FB K HBM? i?¢+? +¦ KQÌB #° FB K T?€T +'T p,M KBM? H¨ /¢Q ç–m-
i`mM; çŠM; iB M i?B M HBM? #ªQ +ÁM H¨ p"i H½M; K¢M M?'i F?B M M;QÌB +U+ F
p,M KBM? KB m M;•M +?Q M;QÌB ?ÆB i?Î ` +?9i- +€B i?S iQ o¢M "ªQ GQm Gv G
i?B M HBM? #ªQ- +€B i?S M,K iU /Q +?B /U+ #` ;¼B H¨ +¦ çQÊ+ T?€T HU+ p,M KB
+Æ ?°B i?Î ` X

*€B i?S b€m o•M o¬ hQÈM; i?b +?Q M;QÌB +ªK ;B€+ ;B"i KbM?- +€B i?S #ªv "¢+?
K - T?€ ªQ i?m"i- +€B i?S i€K ç¢B ç¢Q i`B m i`+? ?Q +¦ i? M;° çQÊ+ ç¢B ç¢QX >
` +kM; i¢Q F?¬M; Qi i`mv M i?mv i H½M; K¢M +?Q GK+ L;mv M i?b +€B i?S +?QI
pQÆM; +?•m F?B M M;QÌB i•K ibM? T?"T T?²M; H¨K /'m +?'K ? iX

*?QM HQ¢B bQM? H M¨v i?"i H¨ K°i +€B iB T K°i +€B- çÊi b¦M; M¨v t¬ çÊi b¦M; i`

L;QÌB i`ªB [m +?QM HQ¢B bQM? H ç m i?–K F m K°i iB M; ?'T /šM- #ÎB pb M¦ i?
#bM? i?QÌM;X

GB M ?Q¨M +?QM HQ¢B bQM? H +¦ i? M¦B Î F, M;mv M M¨v F?¬M; +¦ K'v B H¨K
?Q M; +´ p,M KBM? +QÈT ç ?"m ` X L?QM; +?O ?Q M; +´ p,M KBM? H¨ M;QÌB K

M;mv M M¨v- F?¬M; +¦ K°i i`QM;- +?`m i?B M K M? K¨ bBM?- i`ÌB bBM? HB M K¢
bBM? HBM? K¢M? M?'i bBM? ` Î #ªM F, M;mv MX

G–M M¨v GK+ L;mv M çQ bQM? H M?Q p"v b„T çm´B F`T +?O ?Q M; +´ p,M KBM?

o¬ b® i?B m M[KÆ K°M; F m iQ H½M; K¢M- ç9M; p"v- [m€ H½M; K¢MX æ®B pÈB
+?QM? H¨ M;QÌB H½M; K¢M M?'i- iW M v i`QM; i`mM; QÆM; i?B M i`B m i`mv M H
i?b T?ªB ;B®M; M?Q GK+ L;mv MX L?[M; [mw T?K ç T?B +kM; `'i `mM; ç°M;X

h?QÆM; o•M æ S?B +ªK ;B€+ MÎ K¨v MÎ K†i- #¨ ;ª +QM ;€B T?QM; +ªM? i`¨M ç–vX

.B T S?QÆM; p¨ .B T oB M +kM; H¨ H–M ç–m iB M i?'v ibM? ?bM? M?Q p"v- i?–K M
[m2M #B i GK+ bQ ?mvM? H•m M?Q p"v- H–M ç–m iB M i?'v ?„M ` i v i€M ;€B- ç9M
T?K+ F?•K T?K+X .B T S?QÆM;- .B T oB M +ªK i?'v Î K†i M¨v T?ªB +?,K +?d ?¼+
çQÊ+X

3R8X *?QÆM; R9Rj , æ°M; S?ÁM; >Q *?9+Ui?QÊM;V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9Rj , æ°M; T?ÁM; ?Q +?9+Ui?QÊM;V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

.QÈB Kk T?QÊM; F?,M [m¨M; ç¬B K„i o•M hK hmv i HQÈi [m bB K X E?¬M; b B- o•
F?¬M; T?ªB M;QÌB i?Q+? ?Q pBM?- M?QM; +QM ;€B +ª çÌB +?d ;ª K°i H–M- Km®M
H¨K Fw S+ +ª çÌB H¨ +?mv M `'i #bM? i?QÌM;X G–M M¨v GK+ L;mv M +?Q M¨M; ?
hK hmv i i?–K M;?o `^M;- ç9M; p"v- ?¬M H M¨v M¨M; b) M?È i?"i H•m i?"i H•m- po

*¦ i? ;ª +?Q GK+ L;mv M- o•M hK hmv i `'i i?Ä K½MX

*¦ ?¬M H T?QM; +ªM?- M?Q K°M; M?Q ?mv M i? M¨v i?b o•M hK hmv i +¨M; i?Ä
X

*?mv M H ?ÄB +S M?Q i? i?m•M HÌB ?Q¨M i?¨M?- b m ç¦ K¼B M;QÌB #„i ç–m m®
?ûi çÁB t2K GK+ L;mv M p¨ o•M hK hmv i m®M; `QÊmX EB m ûT `QÊm M¨v i'i M?B
MQÈ+ H½- GK+ L;mv M i?b B ç M +kM; F?¬M; iW +?®BX L¦B çM - Km®M +?m®+
ç–m iW KQÌB im´B KbM? ç½ m®M; `QÊm +?Q ç M M¨v H¨ `QÊm F?¬M; `ÌB i?•M- M
`QÊm ç¢Q +O KbM? F?¬M; FûK ;b pÈB FB K ç¢Q- M?[M; M;QÌB M¨v Km®M ç€M? c

Jm®M +?m®+ `QÊm- m®M; i'i M?B M F?¬M; T?ªB #bM? i?QÌM; +¦ i? /MM; iYm HU
ç¦ K¼B M;QÌB m®M; F?¬M; i?'v ç€v- m®M; H¨ p¢M MB M i9v iYm- HQ¢B M¨v K¨m `
T?€T HU+ #m°+ ` - ç° M†M; +kM; + Q F?OM; F?B TX "bM? i?QÌM; +€+ i`QÎM; #®B
`QÊm M¨v ç +?m®+ b v- M;QÌB ç½ i?¨M? i?•M pQ /K M?Q S?QM; hBM? hBM? pW
L,K 'v S?QM; hBM? hBM? Km®M /MM; K†i #9T # ;Bª ç€M; v m M?QM; +kM; #` +?m
HÁM; M?bM- p¬ M?•M ç¢QX > S?€T h?€M? i?'v +kM; Km®M F?¦+- M,K 'v ;½ +kM
t2K +?QÆM; KÈB i¢B UX

G–M M¨v K¶B i`QÎM; #®B p,M KBM? M?Q H¨ +€B ;b S?€T F?¬M; T?¦ +?O p,M KB
KBM?- oä h?€M? T?¦ +?O p,M KBM?- ok o€+ T?¦ +?O p,M KBM?- S?QM; h?QÆM; T
ç m ?,M; ?€B Km®M +?m®+ b v GK+ L;mv MX æ†+ #B i H¨ HQM; +?B p,M KBM? +¦
p,M KBM? çB ç–m M?¦K +?m®+ `QÊm- T?ªB /bK +? i ?„MX L; v +ª h K h?Q T?¦ +?
/€M; p +SM; M?„+ ;BÌ +kM; +?°T +Æ ?°B +?m®+ `QÊm GK+ L;mv MX J'v p` T?€T
T?¦ +?O p,M KBM? +kM; F?¬M; T?ªB HQ¢B / +?¼+- ;BÌ ç m Km®M /bK GK+ L;mv
ç`+? i€K ?QÈM; ç m +¦X

L?QM; K¨ ;B¦ tm•M i?´B- i`®M; i`"M p¶- i?"i bU +?B M ç'm B bÊ B\

GK+ L;mv M F?¬M; ? bÊ ?½B- p¢+? +´ €Q F? B +?B MX

>"m [mª +m®B +MM; i`"M F? B +?B M ç¦ H¨ +€+ iB M #¦B T?¦ +?O p,M KBM? i"T i?
` +O ?„M HB M ?ÊT ;¢i M;½X *€+ iB M #®B T?¦ +?O p,M KBM? +?d ç¨M? +ªK i?€
i`QÈ+- i?"i H¨ K°i b¦M; + Q ?ÆM K°i b¦M;- +€+ ?"m #®B `QÊm ç¢Q F?¬M; i–K i?QÆ
H¨ GK+ L;mv M- ?„M +¦ bS+ +?B M ç'm +?O +?®i ;¢i ;½ M?B m M;QÌB T?2 iB M #®

h`QÈ+ F?B +€+ iB M #®B ;K+ M;½ `®i +m°+ ?B m ` - iYm HQÊM; +O GK+ L;mv M
i?m"i- ç m H¨ b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+- M m T?ªB ?bM? /mM; +?d +¦ i? /MM; iYm H
KÈB M?'i i¢B X

æ®B T?¦ tQM; +€+ iB M #®B T?¦ +?O p,M KBM? M?QM; +ÁM b¦i H¢B K°i b®- pQ /K
+€+ M¨M; ;BÌ Km®M F?¦ tY GK+ L;mv M- Km®M i?Æ iW- +€B ;b K¨ H¨K i?Æ- F m i•
i?Æ- H¨K ? v KÈB çQÊ+ K M; i•M MQÆM; çBX

GK+ L;mv M H–M M¨v Mm®i H F?¦+ `®M;- p,M ?¦ +O KbM? +?d +¦ +¦ K°i +?9i- M
b€+? M?QM; ;BÈB ?¢M KS+ ç¼+ i`mM; #bM? i?¬B- pB i i?Æ iW +€B ;b- çM b Q\
GK+ L;mv M M?bM ?QÈM; ç€K ` T?K- .B T S?QÆM; p¨ .B T oB M H"T iS+ H„+ ç–
S?QM; >MM; +kM; H„+ ç–mX

oä *?B hY H„+ ç–m ?²B M?bM ?QÈM; S?€T *?B hY- M¦B,

@ S?€T *?B hY- i #B i M;QÆB `'i +¦ p,M ?¦ X

S?€T *?B hY H„+ ç–m M¦B M; v,

@ L;?B M +Sm T?€T i?m"i i?b i #B i M?QM; i?Æ iW- M; v M¦B i`QM; E?Q o"M h?'
hY H¨ #B i- M;?2 M¦B hB M *?B hY H¨K i?Æ F?¬M; i X

*? i iB i- H¨K MY M;¨v S?€T *?B hY +€B ;¼B H¨ M;?B M +Sm +?d H¨ ç² /ÄK- çKM;
+SM; çÆX

E i [mª H¨ H'v GK+ L;mv M /šM ç–m- ç€K ç¨M ¬M; #` +€+ i?B m M[+QÌB +? ç½ çÌ

J v H¨ T?9i +m®B GK+ L;mv M H¨K K'v #¨B p KB M +QÐM; +QB M?Q [m ªB- M?Q
GK+ L;mv M +kM; K'i ? i / M? iB M;X "¨B p +O GK+ L;mv M i`bM? ç° +Ð M¨v, õJ†
#„+ T?QM;- K°i FB K ` i v +?ûK T?QM; HQmXö

E?B M K¼B M;QÌB ?B m çQÊ+ i?b ` GK+ L;mv M +kM; F?¬M; T?ªB iQ¨M M,M;- p
F?¬M; i? pÈi p€iX

E?¦ F?,M H„K KÈB `QÈ+ o•M hK hmv i ` F?ÄB S?€T h?m"i *?B *mM; çB ?QÈM; M K
[m"v K°i i`"M- i`QM; ç¦ i? K K°i ?¢M; KK+ H¨ o•M hK hmv i #€B H¢v ? B ¬M; #¨ ?¼
ç9+ # M M?¨ ;€BX GK+ L;mv M T?€i ?B M i?¨M? i?•M i?"i H¨ K i Km®M +? iX

h? M? •K /m /QÆM; p M; H M,

@ æQ p¨Q ç°M; T?ÁM;X

GK+ L;mv M `ÆB H ç–v K†i- `®i +m°+ +?Ì iÈB #®M +?[M¨v `²BX

@ æQ p¨Q ç°M; T?ÁM;X

"®M +?[M¨v #B m i?` ?¬M H ç½ tQM; tm¬B K°i MY X

E?¬M; ç9M;- +ÁM +¦ T?€ ç°M; T?ÁM; M[X

L m H9+ i`QÈ+ +?„M `QÊm- H¨K i?Æ ç€K T?M ` +ÁM ;B9T çÐ ;BMK- #•v ;BÌ T?€ ç
çQÊ+X L?[M; T?M ` p¨ K°i b® T?M /•m- M?[M; M;QÌB F?€+ ;¨Q iQ T?ªB çB T?€ ç
M;Q¨B T?ÁM; i•M ?¬MX

L?QM; ç€K M;QÌB T?€i ?B M K°i çB m H¨ F?¬M; i? p¨Q T?ÁM; çQÊ+- # M M;Q¨B
#B i # Q M?B m FB K F?QX L?[M; FB K F?Q +U+ F€ /`m /¨M; F?¬M; i´M ?¢B M;QÌ
#` HQ¢B FB K F?Q M¨v +?†M Î M;Q¨B ? i- F?¬M; p¨Q çQÊ+X

G–M M¨v i?b K¼B M;QÌB KÈB M?"M ` `^M; GK+ L;mv M H¨ p,M KBM? +ªM?X

o,M KBM? +ªM? #¨v ` FB K i`"M- F?¬M; / t¬M; p¨QX

L;QÌB T?€ çQÊ+ FB K i`"M +O GK+ L;mv M F?¬M; M^K i`QM; b® Km®M T?€ ç°M;

*¦ K'v M;QÌB M?Q oä h?€M? T?¦ +?O p,M KBM?- oä "€+ T?¦ +?O p,M KBM? KÈB T?€
pB +O ?¼ +¨M; ç€M; bÊ ?ÆMX L?QM; ?¼ ç m H¨ H½Q iB M #®B +ª- M?[M; iB M
çQÊ+ +?S T?€ ç°M; T?ÁM; i?b +?ŠM; ` ;bX

E i [mª +?mv M M¨v i`Î i?¨M? T?€ ç°M; T?ÁM; F?¦ F?,M M?'i iW tQ iÈB M v Î #ªM

h`QM; T?ÁM; i•M ?¬M /B M iQ+? +Ð K°i i`,K Kûi pm¬M;- +?QM? ;B[+¦ K°i ;BQÌM;
+¦ ç¬B M M çÄX hW i` M tm®M; /QÈB- iW i`QM; ` M;Q¨B +,M T?ÁM; ç m i`2Q p"i
ç–v F?¬M; F?Q F i ?¬MX

h`M K•m i?9+ HQÆM;- i K iBM? i¢B i?B MX EBK i`+? ?¨ i`+?- i?'v M¨v HQÆM; M?•
M?•M ?¨5

h`M K•m i?9+ b¬- i K iBM? i¢B M;mM;X L¨v H¨ F?B M¨Q- FB M M¨v ibM? +Ì ;†T ;Ð
+Ì ;†T ;Ð ?¨5

h`M K•m i?9+ bÎ- i K iBM? i¢B ?°X EBK i`+? ?¨ i`+?- FB M M¨v t€M ;BªX hY ? iY ?

L;•M ?¨ bQM; iBM?- i?¢+? H¢M ?ªB F?¬ ç²M; i•K F i-

L?•M ;B M #¢M H[- i`ÌB + Q ç'i `°M; M?•K +?BK # vX

æ•v +?QM? H¨ i?¨M? i?•M5

h`QM; +,M T?ÁM; i•M ?²M `'i v M ioM?X

h`QM; T?ÁM; i` M ;BQÌM; HÈM K¨m çÄ o•M hK hmv i v M ioM? M;²B- M¨M; `'i H¨ ?
+,M; i?ŠM;X o•M hK hmv i T?€i ?B M i`€B iBK M?Q b„T M?ªv F?ÄB H²M; M;U+- [m
?B M ?„M +kM; ?²B ?°T- ç•v H¨ H–M ç–m iB M i`QM; çÌB +O KbM?X

3ReX *?QÆM; R9R9 , æ°M; S?ÁM; >Q *?9+U?¢V

>Q aÆM hB M J¬M

*?QÆM; R9R9 , æ°M; T?ÁM; ?Q +?9+U?¢V

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

.`+?, L?¦K /`+? #H +F

GK+ L;mv M M?È +€+ #QÈ+ çB- #•v ;BÌ +?„+ H¨ H9+ m®M; `QÊm ?ÊT ?Q MX

*€B ;¼B H¨ `QÊm ?ÊT ?Q¨M iS+ H¨ i v M;QÆB pÁM; i v i - i +kM; pÁM; i v M;QÆB

æ•v H¨ H–M ç–m iB M GK+ L;mv M m®M; `QÊm K¨ F?¬M; M K ` p`- H9+ i`QÈ+ /M
t2K ` ?¬K M v ç9M; H¨ M;¨v F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;- +S ? v çKM; iÈB H–M ç–m
i`MK Kk T?QÊM;- H° ` F?m¬M K†i tBM? ç T imv i i`–MX o•M hK hmv i ;Á K€ ?•v ?
ç–m H MX GK+ L;mv M T?€i ?B M i?b ` o•M hK hmv i +,M; i?ŠM; M?Q i? - M;QÊ+

>„M KdK +QÌB M¦B,

@ LQÆM; iY- #•v ;BÌ H¨ H9+ ç°M; T?ÁM;X

o•M hK hmv i +¨M; t'm ?´ ?ÆM- F?¬M; /€K M;˜M; ç–m H MX GK+ L;mv M #m²M +C
?¬M; M¨M; K K K¢B M?Ä tQm- t9+ +ªK `'i i®iX

h?b ` t9+ +ªK 2Q +QM ;€B H¨ imv i pÌB M?Q p"v- F?¬M; FûK ;b t9+ +ªK +O FB KX

>Q t€M M;•M ç,M; HQ M ç®B pk- tm•M [mv ?¼ ç®M; v M bQM; i X S?QÆM; i€ ?Q
T?MM; i?m /¢ i€+ tm•M iB mX

J†i MQÈ+ mv M QÆM; ç²M; ?Q i?Ov- i•K ç–m T?m i? ?¶ ;B Q i•KX hQÈ+ #bM? t¢
F?B M iB i?K+ M[/mv MX

"¦M; ç K +¨M; b•m5

X

Khoan đã, còn có thể trốn! Diệt Luân phó chủ văn minh chưa bày ra văn minh thiên quỹ, một khi gã bày ra văn minh thiên quỹ thì triệt để không có đường trốn. Khí Tiết phó chủ văn minh định truyền âm nhắc nhở Lý Thái Sử thì lúc này Diệt Luân phó chủ văn minh giơ tay đánh ra văn minh thiên quỹ.

- Lý Thái Sử, ngươi hoàn toàn chết cho ta!

Trí tuệ chi tinh hà trùng kích hướng Lý Thái Sử, mọi người chỉ thấy hắn lấy ra một quyển sách, sách đó chính là Truyền Chính Tiên Thư.

Truyền Chính Tiên Thư đánh ra, chớp mắt ngăn chặn trí tuệ chi tinh hà.

Trí tuệ chi tinh hà và Truyền Chính Tiên Thư nặng nề va nhau. Bóc một tiếng, Truyền Chính Tiên Thư xuất hiện vết nứt nhưng Lục Nguyên không lùi bước, một kích kia là pháp lực giữa Lý Thái Sử và Diệt Luân phó chủ văn minh giao nhau, đối đầu, thế mà hắn không hề yếu thế.

Trong khoảnh khắc đầu óc đám Khí Tiết phó chủ văn minh, Khổng Ni, Khổng Minh Đức, Mạnh Vi, Túc Nguyệt Miên chết đứng, ai nấy há to mồm, trong não lặp lại một ý nghĩ là Lý Thái Sử có thể ngay mặt chặn một kích của Diệt Luân phó chủ văn minh, như vậy chứng minh Lý Thái Sử không còn là cấp Thiên Bảng mà là cấp văn minh.

Lý Thái Sử, hắn… Hắn thật sự đã phá tan ngưỡng cửa trời thứ nhất thiên địa văn minh cảnh rồi ư?

Nếu đây là sự thật thì rất đáng vui mừng, nho chi văn minh lại xuất hiện một văn minh cảnh.

Ở địa bàn trung ương thiên triều nếu như có thể xuất hiện một văn minh cảnh thì chắc chắn đó là việc cực kỳ vui mừng, phải chúc mừng rình rang thậm chí là bày tiệc mời tất cả người văn minh quen thân đến chú mừng một phen, đủ thấy chuyện này long trọng. Bây giờ Lý Thái Sử thế mà đến văn minh cảnh, chuyện này kích thích mọi người hơi lớn.

Lý Thái Sử nên gọi là phó chủ văn minh gì nhỉ? Đám Khổng Ni bỗng chuyển chiều hướng suy nghĩ, dường như Lý Thái Sử không có tạo nghệ gì đặc biệt ở sách vử cả, nhưng chính khí không tệ, lại được nho chi văn minh truyền thừa chính tự, vậy thì gọi là Chính Tự phó chủ văn minh đi, Khổng Ni thầm nghĩ. Túc Nguyệt Miên nghĩ rằng Lý Thái Sử sư đệ vừa đẹp trai vừa có khí chất, ôn nhuận như ngọc, nên gọi là Ôn Ngọc phó chủ văn minh, mỹ nam tử phiên phiên như vậy sau này ở thiên lý văn minh không biết làm bao thiếu nữ, thiếu phụ si mê. Mạnh Vi thì hoàn toàn phục Lý sư đệ này rồi, thực lực tăng nhanh đến khó thể tưởng tượng, quá nhanh.

Lục Nguyên nhìn Truyền Chính Tiên Thư, bề mặt có vết nứt, quả nhiên Truyền Chính Tiên Thư có vấn đề, vũ khí tiên cấp không thích hợp dùng trong chiến đấu cấp văn minh. Vũ khí tiếp cấp không thể chịu nổi pháp lực cấp văn minh, rất dễ dàng bị phá hủy, lúc trước Dưỡng Ngô tiên kiếm của mình phẩm chất cao hơn Truyền Chính Tiên Thư nhiều, lại còn nhân kiếm hợp nhất, kết quả ở trong chiến đấu cấp văn minh không ngừng vỡ vụng, mặc dù có chính khí nhiều lần hồi phục nhưng phút cuối chịu không nổi vẫn là dụng Viên Cực thần kiếm, không đụng tới Dưỡng Ngô nữa, mãi đến ở pháp bảo văn minh thăng nó lên thành thần kiếm mới lại dùng.

820. Chương 1418 : Lý Thái Sử Xuất Hiện(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1418: Lý Thái Sử xuất hiện(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Truyền Chính Tiên Thư vừa đấu với cấp văn minh đã xuất hiện vết nước, đây còn là bởi mình dùng pháp lực rất ít, lúc đó dùng pháp lực một kỷ nguyên phát hiện Truyền Chính Tiên Thư không chóng nổi nên rót vào pháp lực khác giữ lại Truyền Chính Tiên Thư, cho nên mới rồi Lục Nguyên ra một kích thật tình chỉ là sử dụng một chút pháp lực mà thôi.

Toàn trường tĩnh lặng! Lý Thái Sử phá tan ngưỡng cửa thứ nhất đến văn minh cảnh.

Diệt Luân phó chủ văn minh ngây ngẩn rồi cười nanh tranh nói:

- Lý Thái Sử, không thể không thừa nhận thiên phú của ngươi không tệ, thật sự không ngờ ngươi tới được văn minh cảnh, không uổng là Ám Chi Tử. Tuy rằng không bằng Hoang Chi Tử, Lục Nguyên nhưng cũng khá giỏi.

- Nếu cho ngươi thời gian lâu để trưởng thành thì chắc chắn ngươi sẽ mang đến trở ngại cho thiên lý văn minh ta, nói không chừng lại có một tiểu nho chi văn minh đi ra. Đáng tiếc, ngươi cố tình đưa đầu vào đây, cái gọi là trung ương thiên triều ngươi không đi, di thất địa thiên địa sụp đổ cứ tiến vào.

Trung ương thiên triều ngươi không đi, di thất địa thiên địa sụp đổ cứ tiến vào, câu nỳ rất thông dụng trong trung ương thiên triều.

Diệt Luân phó chủ văn minh nhe răng cười âm hiểm nói:

- Đáng tiếc ngươi chỉ có pháp lực một kỷ nguyên, bây giờ se chết trong tay ta.

Diệt Luân phó chủ văn minh tràn đầy lòng tự tin, cộng thêm gã tin rằng có cách đả kích Lý Thái Sử.

Gã nói:

- Huống chi binh khí Truyền Chính Tiên Thư của ngươi bị hủy, hiện tại ngươi không có binh khí tiện tay, càng không có binh khí cấp thần.

Binh khí cấp thần không phải dễ dàng có, mới vừa tới văn minh cảnh không có binh khí cấp thần cũng là chuyện bình thường.

Bây giờ Diệt Luân phó chủ văn minh tràn đầy tự tin, gã là pháp lực hai kỷ nguyên, kinh nghiệm già dặn, có binh khí cấp thần tiện tay là Diệt Tuyệt Thần Thư.

Còn Lý Thái Sử thì sao? Pháp lực một kỷ nguyên, mới đến một kỷ nguyên đối với văn minh cảnh tác dụng e rằng hoàn toàn không có kinh nghiệm, càng không có binh khí bình thường.

So sánh hai nơi liền biết bên Diệt Luân phó chủ văn minh chiếm ưu thế tuyệt đối.

Mới rồi vui mừng Lý Thái Sử đột phá đến văn minh cảnh, mừng như điện giừ so sánh mới giật mình phát hiện thì ra hắn yếu thế như vậy, ưu thế lớn nằm trong tay Diệt Luân phó chủ văn minh. Cục diện khá là bất lợi cho Lý Thái Sử.

Nếu như mới rồi Khí Tiết phó chủ văn minh hoàn toàn không bị thương, gã cùng Lý Thái Sử hai chọi một đói phó một mình Diệt Luân phó chủ văn minh thì còn có chút cơ hội, nhưng nay tiếc rằng Khí Tiết phó chủ văn minh bị thương nặng không thể ra tay.

Diệt Luân phó chủ văn minh cảm giác rõ hơi thở Lý Thái Sử ngừng lại, là thời cơ tốt để ra tay. Diệt Luân phó chủ văn minh lấy ra Diệt Tuyệt Thần Thư của mình, thi triển tấn công tính diệt tuyệt cực độ. Chiến đấu cấp văn minh chú trọng là cực độc cực độ, tất nhiên gã luyện là diệt cực độ nhưng trên thực tế gã còn kém rất xa chưa đến diệt cực độ. Nhưng mà dùng để đối phó một người bình thường mới vào văn minh cảnh thì cũng đủ dùng rồi.

Diệt Luân phó chủ văn minh thế công như trời sụp dồn dập tấn công, bầu tời kỷ nguyên sớm đã sụp đổ bởi đòn tấn công của gã! Trong bầu trời một kỷ nguyên thời gian không gian toàn bộ sụp đổ.

Đây chính là thực lực của hai kỷ nguyên. Khí Tiết phó chủ văn minh trông thấy Diệt Luân phó chủ văn minh tấn công thì thở dài thườn thượt, gã thua không oan. Hai kỷ nguyên quả nhiên hoàn toàn khác với một kỷ nguyên, tiếc quá, chẳng lẽ Lý Thái Sử thật sự phải chết ở đây sao? Ông trời thật sự định vong nho chi văn minh ư!

Thiên! Muốn! Vong! Nho!

Đối mặt đòn tấn công trời sụp của Diệt Luân phó chủ văn minh.

Chỉ thấy Lý Thái Sử vươn tay ra.

Lý Thái Sử lớn lên tuấn mỹ, hai tay thuôn dài trắng trẻo.

Tay phải thuôn dài trắng trẻo chạm vào Diệt Tuyệt Thần Thư.

Lý Thái Sử điên rồi! Hắn định dùng tay phải trực tiếp đón đỡ Diệt Tuyệt Thần Thư binh khí cấp thần! Một bên là bàn tay một bên là binh khí cấp thần, binh khí cấp thần có nhiều tác dụng tăng thêm thành phần, hắn làm như vậy là đi tìm chết. Xem ra Lý Thái Sử không còn binh khí gì, rồi lại hoàn toàn không hiểu chiến đấu cấp văn minh cho nên mới làm chuyện điên rồi như vậy.

Lý Thái Sử xong đời!

Một kích kia chắc chắn hắn sẽ trọng thương!

Diệt Tuyệt Thần Thư của Diệt Luân phó chủ văn minh và bàn tay phải thuôn dài trắng trẻo của Lý Thái Sử cuối cùng va nhau.

Một luồng sáng rực rỡ lóe lên.

Diệt Luân phó chủ văn minh hiện nụ cười âm trầm, không biết tự lượng sức mình, mà những người khác cũng cho rằng Lý Thái Sử sắp tiêu đời. Kết quả lúc này, nụ cười âm hiểm trên mặt Diệt Luân phó chủ văn minh biến thành cực kỳ kinh ngạc. Gã cảm giác có lực lượng to lớn vô biên từ bàn tay thuôn dài trong suốt kia truyền đến. Lực lượng đó không gì sánh bằng, vượt xa lực lượng trời sụp bình thường. Diệt Luân phó chủ văn minh cố gắng chặn lại công kích này, gã dốc hết lực lượng lớn nhất ra, cũng lấy luân thường tâm kinh phòng ngự. Luân thường tâm kinh ẩn chứa đạo lý tam cương ngũ thường, tổng cộng có tám phòng tuyến. Tám phòng tuyến này cực kỳ khó phá, tam cương tức là quân vi thần cương, phụ vi tử cương, phu vi thê cương. Ngũ thường ý chỉ nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, tam cương ngũ thường là thiên lý văn minh đem nho đạo phát triển đến mức độ biến thái, thành đạo lý biến thái, phòng ngự vững chắc khó mà tưởng tượng. Tám phòng tuyến có thể giam cầm tư tưởng người, diệt tuyệt luân thường con người.

*

821. Chương 1419 : Thực Lực Của Lý Thái Sử(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1419: Thực lực của Lý Thái Sử(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Diệt tình thân pháp, diệt tình đoạn tính, vô tình vô nghĩa, không có ràng buộc mới chạy nhanh nhất. Diệt Luân phó chủ văn minh cho rằng bộ diệt tình thân pháp của gã khá hay, có thể trốn nhanh hơn. Thân hình gã chớp mắt biến mất ngoài năm vạn dặm. Gã liên tục chạy vài bước đã hơn mười vạn dặm. Nghĩ rằng Lý Thái Sử chắc không đuổi theo kịp, gã thở phào một hơi.

- A, đây là tốc độ của ngươi sao? Chậm chạp quá.

Gã mới thở ra thì bên tai vang giọng của Lý Thái Sử. Lòng gã thít chặt, một đại thủ pháp lực to lớn không gì sánh bằng đè hướng gã, ẩn chứa pháp lực càng cao hơn cả trời, sâu hơn cả vực sâu vô tận, một chưởng ập đến có thể dễ dàng bóp nát vô số tinh thần.

Ầm!

Diệt Luân phó chủ văn minh bất lực không thể phản kháng đại thủ pháp lực nặng nề đánh trúng. Chớp mắt Diệt Luân phó chủ văn minh bị một chưởng này đánh chết, diệt luân tiểu thiên thế giới của gã hoàn toàn hủy diệt. Trong tay Diệt Luân phó chủ văn minh không có vật gì tốt, dù gì chỉ là một phó chủ văn minh pháp lực hai kỷ nguyên mà thôi.

Một phó chủ văn minh chết đi, Lục Nguyên không có gì rung động, di chuyển trở lại bên ngoài nho chi văn minh tiểu thiên thế giới. Bên ngoài nho chi văn minh tiểu thiên thế giới tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Lục Nguyên.

Khí Tiết phó chủ văn minh hỏi:

- Diệt Luân phó chủ văn minh đâu?

Lục Nguyên hời hợt đáp:

- Chết rồi, tốc độ của gã quá chậm.

Lý Thái Sử lần này trở về khiến người quá kinh ngạc, ban đầu mọi người cho rằng hắn không có khả năng là đối thủ của Diệt Luân phó chủ văn minh nhưng hắn lập tức bày ra thực lực văn minh cảnh. Mọi người cho rằng hắn đã đột phá đến văn minh cảnh thì chắc là pháp lực một kỷ nguyên, ai dè hắn bày ra pháp lực ít nhất là năm kỷ nguyên, thậm chí là sáu kỷ nguyên.

Một chiêu đánh bại Diệt Luân phó chủ văn minh, chiêu thứ hai đánh chết gã.

Thực lực này quá cường quá bá đạo rồi!

Văn minh thiên hạm là ngưỡng cửa thiên địa đệ nhất, Lý Thái Sử đột phá đơn giản dễ dàng quá. Tới văn minh cảnh rồi không dễ tăng lên, nhìn Tam Thư phó chủ văn minh, Khí Tiết phó chủ văn minh đi, tăng lên khó khăn như vậy. Diệt Luân phó chủ văn minh tăng từ một kỷ nguyên lên hai kỷ nguyên đã rất đắc ý. Lý Thái Sử đơn giản, dễ dàng liền đến năm, sáu kỷ nguyên, hắn luyện làm sao vậy?

Ám Chi Tử Lý Thái Sử này quá yêu nghiệt rồi.

Thật lâu sau mọi người đều không kịp phản ứng.

Khí Tiết phó chủ văn minh hỏi:

- Lý Thái Sử, không biết danh hiệu phó chủ văn minh của ngươi là gì?

Đúng vậy, danh hiệu phó chủ văn minh của Lý Thái Sử là cái gì, đây là một vấn đề rất đáng quan tâm.

Lục Nguyên ngây ra, lúc trước hắn không nghĩ đến vấn đề này, giờ chỉ có nước tìm cớ lừa người.

Lục Nguyên thuận miệng nói:

- Chính Chi phó chủ văn minh.

Lục Nguyên chỉ là thuận miệng nghĩ đến xưng hô này. Nghe Lý Thái Sử nói ra xưng hô Chính Chi phó chủ văn minh thì đám Khí Tiết phó chủ văn minh ngây ngẩn rồi lộ vẻ mừng như điên.

Chính chi!

Trong cõi trời đất có hai loại phó chủ văn minh lợi hại.

Một loại là mang chữ cổ, ví dụ như pháp cổ, hoang cổ.

Loại thứ hai là mang chữ chi.

Dù là mang chữ cỏ hay chi thì đều đặc biệt giỏi, văn minh nào mà xuất hiện một người như vậy là việc quá quan trọng, so với văn minh bình thường bình thường thì đẳng cấp hơn nhiều. Giống như nho chi văn minh có một Nho Chi phó chủ văn minh, người khác Tam Thư, Khí Tiết cái gì đều không có chữ cổ hay chi.

Bây giờ Lý Thái Sử gọi là Chính Chi phó chủ văn minh, lợi hại thật. Tất nhiên Lý Thái Sử rất xứng với chữ này, thực lực của hắn tăng quá nhanh.

Xem ra nho chi văn minh ra có hy vọng phục hưng rồi.

Khi đám người kích động thì Túc Nguyệt Miên hơi thất vọng, nàng muốn nghe nhất là Ôn Ngọc phó chủ văn minh, kết quả gọi là Chính Chi phó chủ văn minh, nhưng rồi lại vui vẻ lên, nho chi văn minh được cứu rồi.

Chính lúc này, có một người nhanh chóng chạy và kêu lên:

- Nguy rồi, nguy rồi!

Khí Tiết phó chủ văn minh trầm ổn nói:

- Có chuyện gì liền nói, không cần hoảng hốt.

Người đến truyền tin bảo:

- Vừa rồi truyền đến tình báo, bên thiên lý văn minh đã mời người vài phương tới chuẩn bị hai ngày sau phân thây di thể Nho Chi phó chủ văn minh tặng cho các nơi, để thiên lý văn minh lôi kéo người.

Cái gì!

Việc này rốt cuộc sắp xảy ra, hơn nữa là hai ngày sau.

Người đến truyền tin nói tiếp:

- Hợn nữa thiên lý văn minh còn nói rằng hai ngày sau cũng đánh chết Tam Thư phó chủ văn minh luôn, đem di thể của Tam Thư phó chủ văn minh phân thây lôi kéo người các nơi.

Ầm!

Lại là một kích! Thiên lý văn minh đó đúng là diệt tuyệt nhân tính, phân thây di thể Nho Chi phó chủ văn minh đã là quá đáng, bây giờ còn muốn đánh chết Tam Thư phó chủ văn minh rồi xẻ thịt. Cái này! Cái này! Cái này! quá độc. Phút chốc không khí thoải mái không còn, mỗi người lửa giận hừng hực.

Nhưng giận dữ thì có ích gì? Bây giờ nho chi văn minh gần như không thành văn minh, cực kỳ yếu, yếu đến không thành hình dạng, không thể đối kháng với thiên lý văn minh được. Lý Thái Sử bây giờ đúng là rất mạnh, nhưng Thiên Lý phó chủ văn minh càng cường hơn, gã có pháp lực tám kỷ nguyên. Nếu chờ cứu viện bên liên minh Pháp Võ tới, đến thì nhất định đến rồi nhưng thời gian hai ngày quá ngắn, trung ương thiên triều lại quá rộng lớn, căn bản không kịp lúc.

Cho nên đây là một vấn đề khó giải quyết.

Làm sao đây?

Khí Tiết phó chủ văn minh chợt hỏi:

- Lý Thái Sử, hiện tại pháp lực của ngươi là bao nhiêu?

Lục Nguyên nói thật:

- Sáu kỷ nguyên.

Pháp lực thật cường đại, bây giờ đã là pháp lực sáu kỷ nguyên, thăng thật nhanh.

Khí Tiết phó chủ văn minh lập tức có quyết định, nói:

- Về thiên lý văn minh để ta đi, xem coi có cơ hội cứu ra di thể của Nho Chi phó chủ văn minh, và Tam Thư phó chủ văn minh hay không. Lý Thái Sử, ngươi dẫn đám Khổng Minh Đức, Khổng Ni, Mạnh Vi đi, đừng xen vào trận chiến này.

Lý Thái Sử sáu kỷ nguyên không khả năng thắng được Thiên Lý phó chủ văn minh tám kỷ nguyên, cho nên Tam Thư phó chủ văn minh có quyết định như vậy. Gã đi thiên lý văn minh là chịu chết, khiến Lý Thái Sử rời đi, chỉ cần hắn không chết là nho chi văn minh có hy vọng xây dựng lại.

Chỉ cần hy vọng bất diệt thì dù mình đã chết lại có sao? Khí Tiết phó chủ văn minh không muốn chết đâu, sống tới văn minh cảnh đồ ngu mới muốn chết. Nhưng mà, gã không thể trơ mắt nhìn di thể Nho Chi phó chủ văn minh bị phân thây, nhìn Tam Thư phó chủ văn minh bị đánh chết rồi xẻ thịt, gã không cách nào làm được, cho nên thà chịu chết cũng phải đi chung đường.

- Lý Thái Sử, bây giờ đi thôi.

- Ai nói ta phải đi?

Lục Nguyên cười khẽ nói:

- Ta cũng đi thiên lý văn minh.

- Nhưng đi là chịu chết.

Khí Tiết phó chủ văn minh nói:

- Ta biết ngươi không sợ chết, nhưng hy vọng, mồi lửa của nho chi văn minh cần ngươi kéo dài, nếu ngươi chết rồi thì nho chi văn minh hoàn toàn xong đời.

- Ta hiểu chứ.

Lục Nguyên trịnh trọng gật đầu, nói:

822. Chương 142 0: Thực Lực Của Lý Thái Sử(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1420: Thực lực của Lý Thái Sử(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Nhưng nếu ta đã gọi là Chính Chi phó chủ văn minh, chính đạo của ta làm sa có thể nhìn di thể sư phụ bị phân thây, nhìn Tam Thư sư thúc bị đánh chết rồi lại xẻ thịt?

Thân phận của Lý Thái Sử là đệ tử của Nho Chi phó chủ văn minh.

Lục Nguyên nghiêm nghị nói:

- Như vậy làm trái với bản tâm của ta, chính đạo của ta.

- Ta nhất định đi.

Bốn chữ Lục Nguyên nói không nặng nề nhưng chém đinh chặt sắt.

- Có một số chuyện nhất định phải làm, cho dù khó đến mấy cũng phải làm.

Lục Nguyên nhìn Khí Tiết phó chủ văn minh, đúng vậy, sao hắn không hiểu bây giờ đối mặt Thiên Lý phó chủ văn minh tám kỷ nguyên là không có nhiều hy vọng thắng. Nhưng mà hắn không thể không tới, bởi vì đây chính là tính cách của hắn.

Thiên địa chính đạo, chính nghĩa của ta, tám chữ này đối với nhiều người là rất buồn cười nhưng với mình thì không.

Khí Tiết phó chủ văn minh liếc Lý Thái Sử, cuối cùng thở dài. Gã biết không thể thuyết phục được Lý Thái Sử, vì ánh mắt của hắn quá nghiêm túc.

- Nếu ngươi đã muốn đi chịu chết thì chúng ta cùng đi đi.

- Ta cũng phải đi!

Khổng Ni quát to:

- Nếu chịu chết thì tính ta luôn!

Khổng Minh Đức mỉm cười nói:

- Thêm ta chắc không tính nhiều đi?

- Này này, chịu chết mà cũng tích cực như vậy hả?

Mạnh Vi nhún vai:

- Nhưng tính cả ta luôn.

Túc Nguyệt Miên mỉm cười vuốt tóc, nói:

- Toàn bộ là đàn ông, vậy tính con gái như ta vào luôn.

Một người nói:

- Thêm ta nữa.

Lại một người nói:

- Tính cả ta luôn.

Mỗi người đều thản nhiên chịu chết, đây chính là lý niệm của nho chi văn minh, thật hiếm thấy tập thể đòi chết, đây là sức hấp dẫn đặc biết của nho chi văn minh nhỉ, Lục Nguyên thầm nhủ, văn minh ngốc như vậy mới không thấy hối hận. Cuối cùng Khí Tiết phó chủ văn minh đành bó tay, gã nói ít nhất phải là cấp thiên tôn mới đi chịu chết được, những người khác không có bất cứ sức chiến đấu gì, thế mới bình ổn cao trào đi chịu chết.

Khí Tiết phó chủ văn minh nhìn nhiều người muốn chịu chết thì mỉm cười, có chút kiêu ngạo. Không sai, nho chi văn minh không mạnh, bây giờ ở trong ba mươi văn minh coi như yếu nhất, nhưng chỉ cần có khí thế này thì có thể chính khí trường tồn, đứng trong thiên địa.

- Thiên lý văn minh ở trong ba mươi văn minh cách chúng ta gần nhất, cần hơn một ngày. Bây giờ chúng ta có thời gian hai ngày, không vội xuất phát. Lý Thái Sử, hiện tại ngươi hãy thăng cấp Truyền Chính Tiên Thư của mình đi.

Ánh mắt gã sâu sắc, tất nhiên nhìn ra Truyền Chính Tiên Thư của Lục Nguyên chỉ là binh khí tiên cấp, không đối phó được binh khí cấp thần. Lý Thái Sử có sức chiến đấu mạnh nhất trong nhóm họ, hy vọng cuối cùng, cho nên hắn phải tăng thực lực.

Khí Tiết phó chủ văn minh lấy ra báu vật nho chi văn minh cất giữ, văn minh thần thiết, giảng dạy một lần cách rèn tạo thăng cấp thần binh. Lục Nguyên sớm rèn tạo hai thanh thần kiếm nên có kinh nghiệm, lập tức bắt tay làm. Trước tiên lấy nhiệt đọ cao thiêu hủy văn minh thần thiết và Truyền Chính Tiên Thư, rồi đem hai thứ này bỏ vào cực hàn thủy, lặp lại tôi luyện.

Lục Nguyên lúc luyện chính hệ có thể thu gom được mười lăm luồng văn minh thần binh chi quang, cái này hắn đã sớm xác nhận. Lần này rèn ra Truyền Chính Tiên Thư cũng không ngoài ý muốn, khi Truyền Chính Tiên Thư thăng cấp thì dẫn đến mười lăm luồng văn minh thần binh chi quang, khiến Truyền Chính Tiên Thư so với sách bình thường thì mạnh rất nhiều.

Lục Nguyên không mấy để ý, sớm biết sẽ có kết quả như vậy.

Tuy nhiên, Lục Nguyên không để trong lòng nhưng đám Khí Tiết phó chủ văn minh nhìn ngu ra. Khí Tiết phó chủ văn minh đã sớm biết, bình thwngf thì thuộc tính chính tự chịu thiệt chút, lực công kích không đủ, hấp dẫn văn minh thần binh chi quang thường chỉ có bảy luồng, bình thường thì mười luồng. Năm đó Khí Tiết phó chủ văn minh khá là xuất sắc, dẫn tám luồng văn minh thần binh chi quang. Tam Thư phó chủ văn minh dẫn chín luồng văn minh thần binh chi quang đã khiến người khen nức nử. Xuất sắc nhất là Nho Chi phó chủ văn minh, nghe nói lúc đó gã dẫn đến mười một luồng văn minh thần binh chi quang, là nhân tài một thời kỷ nguyên thiên địa. Hiện tại Lý Thái Sử dẫn đến văn minh thần binh chi quang rõ ràng là mười lăm luồng, vượt xa Nho Chi phó chủ văn minh, cái này khoa trương quá đi.

Ám Chi Tử Lý Thái Sử quả nhiên không tầm thường, một người có thể tranh hùng cùng Hoang Chi Tử, Lục Nguyên.

Nhưng cho dù Lý Thái Sử dẫn đến mười lăm luồng văn minh thần binh chi quang, sức chiến đấu tăng lên chút ít thì đi thiên lý văn minh cũng không có bao nhiêu hy vọng, vẫn chỉ là chịu chết mà thôi. xem chương mới tại (.

Chỉ có con đường chết, không còn đường nào khác.

Khí Tiết phó chủ văn minh nói:

- Vậy xuất phát thôi.

Lục Nguyên nói:

- Đúng vậy, xuất phát.

Nho chi văn minh người từ thế giới cảnh trử lên dưới văn minh cảnh có tổng cộng ba mươi ba người, cộng thêm Khí Tiết phó chủ văn minh và Lý Thái Sử là ba mươi lăm người.

Ba mươi lăm người cùng lên đường.

Ba mươi lăm người đều cưỡi trên ngự phong khoái hạm xuất phát, xung quanh vô số tinh thần xẹt qua. Ba mươi lăm người đều im lặng, mỗi người trên đầu cột một mảnh lụa trắng, có loại không khí hiên ngang khẳng khái bi tráng mà oanh liệt tản ra. Từ xưa ít có kẻ thản nhiên chịu chết, hôm nay ba mươi lăm người nho chi văn minh chính là loại người đó.

Có người lấy rượu ra, Lục Nguyên không khách sáo cầm uống. Bình thường thân phận Lý Thái Sử không thể uống rượu, hình tượng quân tử ôn nhuận như ngọc mà, nhưng vào lúc đại bi đại tráng thế này nhất định phải uống rượu.

Thuyền tĩnh lặng, máu đang thiêu đốt.

……..

Thế giới thiên lý, đây là một thế giới cách không xa nho chi văn minh thế giới.

Thiên lý thế giới, đây là một thế giới chế độ cực kỳ nghiêm túc.

Trong thế giới này, phải nghiêm khắc tuân thủ tam cương ngũ thường. Phong kiến đạo lý với tam cương ngũ thường nghiêm khắc trói buộc cái thể giới nhỏ bé này. Người ở trong thế giới này phải tuân thủ đạo lý của nó. Nam tử phải vĩnh viễn tuân thủ đạo quân thần, thần phụ, phụ tử, tất cả mọi người đều vô điều kiện sung bái thiên lý chi cung. Mà con gái thì càng phức tạp, nào là bó chân nhỏ, nào là không thể ra ngoài gặp đàn ông, nếu bị con trai chạm đến, dù chỉ là một chút da thịt, thì chạm vào đâu là chặt bỏ chỗ đó đi.

Đây là một thế giới nghiêm túc hoàn toàn không thú vị.

Thiên lý chi cũng là trung tâm của thế giới này.

Thiên lý chi cung tiếp giáp với mười tám tầng trời.

Thiên lý chi cung đã yên lặng rất nhiều năm, bởi vì chủ nhân của thiên lý chi cung bị kẹt ở chủ chi tù. Mà bây giờ thiên lý chi cung lại trở nên náo nhiệt, trong thiên lý chi cung có hai người đang bị pháp lực vô thượng pháp trói buộc, một sống, một chết. người chết mặc dù đã chết, nhưng một thân chính khí, chính là di thể củaNho Chi Văn Minh Phó chủ, mà người còn sống chính là Tam Thư Văn Minh phó chủ trọng thương đang bị giam lại.

Hai đại cự đầu của Nho chi văn minh lại bị rơi tới thảm cảnh này, một người chết một người bị thương, hai người đều bị vô thượng pháp lực trói buộc. nguồn

823. Chương 1421 : Tấn Công Thiên Lý Văn Minh(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1421: Tấn công Thiên Lý văn minh(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Tam thư văn minh phó chủ có chút buồn bực thở dài. Băn thân hắn chết không sao, nhưng Nho chi văn minh thì sao đây? Khí tiết văn minh phó chủ nhất định khó có thể bảo vệ được Nho chi văn minh, Nho chi văn minh liền cứ như vậy bị hủy diệt sao? Đúng rồi, cò có Lý Thải Sử, sau này Lý Thái Sử nhất định sẽ

phục hưng Nho chi văn minh, nhưng trước hết hắn phải trốn thoát khỏi sự truy sát của Thiên lý văn minh Phó chủ.

Tam thư văn minh phó chủ miễn cưỡng thở dài!

Mà trong thiên lý chi cung truyền đến hàng loạt tiếng cười, đó là một loại cười có vẻ chật vật.

Trên Thiến lý chi cung, một trung niên nam tử đang ngồi trên vị trí thủ lĩnh, đó chính là Thiên lý văn minh Phó chủ, từ sau khi trốn thoát ra ngoài khỏi chủ chi tù, nếu nói Thiên lý văn minh Phó chủ có gì khác trước, thì chính là khí chất càng trở nên âm ngoan hơn.

Mà bên cạnh Thiên lý văn minh Phó chủ còn có mấy vị khách.

Một người trong số đó, toàn thân lôi trước trứ, vô biên lôi điện xà, toàn thân vô cùng lực lưỡng, giống như một vị thần linh viễn cổ, người này chính là Lôi Bạo văn minh phó chủ của Lôi chi văn minh, có ba ký nguyên pháp lực, lực công kích là tối cao một thời. di theo sau Lôi bạo văn minh phó chủ là một người thế giới cảnh thập trọng thiên, gọi là Lôi Tư Văn. Tất cả con traic của Lôi Bạo văn minh phó chủ đều được gọi là Lôi Tư Văn. Tên Lôi Tư Văn này dáng dấp cũng thư sinh nho nhã, nói chuyện từ tốn. lôi Bạo văn minh phó chủ cũng không phải là tự nhiên tới nơi nfy làm khách, hắn tới là vì Nho chi văn minh di thể, chỉ cần lấy được một bộ phận di thể của Nho chi văn minh Phó chủ, hắn liền có thể bồi dưỡng thực lực của con hắn nhanh chóng tăng lên, cũng có thể nhanh chóng tiến vào Thiên bảng, nhanh chóng tiến vào văn minh cảnh. Lấy được di thể của Nho chi văn minh Phó chủ chính là phương pháp bồi dưỡng cao thủ vào được Thiên bảng nhanh chóng nhất.

Mà cách Lôi Bạo văn minh phó chủ không xa, một nhân vật có lực lượng vô cùng lớn đang ngồi, vóc người vô cùng cao, đích thực là Lực Bạo văn minh phó chủ của Lực chi văn minh. Con người Lực Bạo văn minh phó chủ này cũng là một người có pháp lực ba ký nguyên, đi theo sau hắn ta cũng là một người thế giới cảnh trọng thập thiên, tên là Lực Du Đế Tử. Lực Bạo văn minh phó chủ cũng là muốn tới lấy di thể của Nho chi văn minh, mong đạt được thực lực Thiên bảng.

Còn có một lão giả âm trầm mặc áo choàng đen, mũi khoằm như mũi chim ưng, người này là Độc Ngã văn minh phó chủ của Độc chi văn minh. Lão ta toàn thân độc tố quấn quanh, cũng là chừng bốn kỷ nguyên pháp lực. lão ta ngồi đó, Lôi Bạo văn minh phó chủ cùng Lực bạo văn minh phó chủ tự giác tránh xa một chút, mà sau lưng hắn lại chỉ có một tên gù lưng. Tên này vè mặt thì hòa nhã, nhưng toàn thân cũng là độc tố chuyển động, tên Lâm Mộc, là đệ tử tâm đắc của Độc Ngã văn minh phó chủ. Độc ngã văn minh phó chủ cũng muốn lấy di thể của Nho chi văn minh để giúp hắn tăng lên cấp Thiên bảng.

Mà ở vị trí cuối cùng chính là một lão già râu tóc bạc trảng, lão già này ngồi cuối cùng, thực lực cũng phải hơn hai ký nguyên. Trên người lão già này có một loại mùi mới mẻ, lão ta có vẻ như đã có tuổi thọ khá cao, tên Cổ Thủy.

Hắn ta chính là Cổ Thủy Thiên bảng đệ nhất năm xưa, con của Lục Nguyên cùng Hoang. Lúc đám ba người cồn bằng vương còn đánh nhau, Cổ Thủy đã đánh vào văn minh cảnh, một mình đối mặt cùng đám người Lục Nguyên, rồi sau đó Cổ Thủy đạt mức văn minh cảnh thực lực.

Sau khi đạt tới văn minh cảnh, hắn một lần may mắn lấy được thần vật cấp thấp, đạt tới pháp lực hai ký nguyên.

Sau lưng hắn, cũng có một ai, hắn cũng không có đệ tử nào.

Chính giữa Thiên lý chi cung đặt các loại đồ ăn ngon, nhưng những người ở đây đều chẳng có hứng thủ muốn ăn, chỉ là ăn qua loa mấy miếng.

Thiên lý văn minh phó chủ đang đợi Diệt Luân văn minh phó chủ mang theo tin tức diệt Nho chi văn minh, hắn ta vốn muốn tự tay diệt người của Nho chi văn minh, nhưng là phát hiện Nho chi văn minh Phó chủ chết, Tam Thư văn minh phó chủ bị thương nặng, nói Nho chi văn minh đã quá yêu liền tiện tay giao cho Diệt luân văn minh phó chủ thi hành. Cảm giác của hắn bây giờ chính là cảm giác theo đuổi một mục tiêu bao lâu đã hoàn thành, giờ lại phải tìm mục tiêu mới. thiên lý văn minh phó chủ đã tính kỹ rồi, mục tiêu tiếp theo chính là nhân dịp ương thiên triều ký nguyên đại chiến bản thân trở nên mạnh mẽ, tăng cường thiên lý văn minh.

Lôi Bạo văn minh phó chủ nói:

- Ta cần hai tai của Nho chi văn minh Phó chủ.

Có đôi tay này có thể khiến cho hai tay con trai Lôi Tư văn của mình mạnh hơn lên rất nhiều, tay cầm ức vạn lôi xà cũng không phải là việc khó.

Lực Bạo văn minh phó chủ nói:

- Nếu Lôi Bạo văn minh phó chủ muốn hai tay thì ta có hai chân là được.

Bình thường Lực Bạo với lôi Bạo quan hệ cũng không tồi, thậm chí còn có danh xưng là Lôi Lực song bạo cơ.

Độc Ngã văn minh phó chủ cười mấy tiếng rồi nói:

- Thân thể của Nho chi văn minh Phó chủ, trừ hai tay hai chân, những chỗ khác đều là của ta.

Độc Ngã văn minh phó chủ nói.

Thiên lý văn minh phó chủ gật đầu một cái:

- Chia ra như vậy cũng được, như vậy thi thể sau khi bị giết của tam Thư văn minh phó chủ sẽ giao cho Cổ Thủy là được rồi.

Chia xong thi thể, trong đó người được lợi nhiều nhất chính là Cổ Thủy. cổ Thủy tán tu, lại có thực lực lại yếu nhất, sao lại vậy? thật ra mà nói thì cũng đơn giản, thiên lý văn minh phó chủ cùng với ba người kia là có quan hệ thân thuộc, còn Cổ Thủy, là muốn lôi kéo Cổ Thủy về với với thiên lý văn minh, Cổ Thủy cũng đồng ý điều này, như vậy về làm thủ hạ của Thiên lý văn minh phó chủ, hẳn ta đương nhiên muốn bồi dưỡng Cổ Thủy.

Mà Cổ Thủy lấy được di thể của Tam Thư văn minh phó chủ, cũng có thể mượn cơ hội này tăng cường, nói không chừng có thể tới ba kỷ nguyên đích pháp lực.

Đám người này đang nghị luận xôm tụ, cũng sắp chuẩn bị chia xác.

Ngay vào lúc này, một đám người thật nhanh bước vào:

- Không xong, không xong, có người đánh tới cửa rồi.

- Cái gì? Có người đnáh tới cửa rồi?

Thiên lý văn minh phó chủ không khỏi ngẩn ra:

- Ai?

- Người của Nho chi văn minh.

Tên báo tin nói.

- Đi xem sao.

Thiên lý văn minh phó chủ quát to một tiếng, mà đám người Lôi Bạo văn minh phó chủ, Lực bạo văn minh phó chủ, cùng Cổ Thủy văn minh phó chủ lập tức đứng dậy, Độc Ngã văn minh phó chủ cũng hi hi cười quái dị:

- Chúng ta cũng đi xem một chút, xem xem tên nào dám tiến công vào thiên lý văn minh.

Thời điểm năm đại văn minh cảnh đi ra, trông thấy đám người đánh vào thiên lý văn minh không khỏi thấy buồn cười. tổng cộng là ba mươi lăm người, mà trong đó người đứng trước nhất chính là Khỉ tiết văn minh phó chủ một ký nguyên pháp lực, sau đó chính là một đám tạp ngư cánh thiên tôn cấp. không sai, chính là tạp ngư, một tên lọt vào mắt cũng không có, những người có thực lực như vậy tấn công vòa thiên lý văn minh, thật là buồn cười.

xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

824. Chương 1422 : Tấn Công Thiên Lý Văn Minh(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1422: Tấn công Thiên Lý văn minh(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Ha ha ha, một bầy tạp ngư, cũng dám tới tấn công thiên lý văn minh, thật là không biết sống chết.

Thiên lý văn minh phó chủ lớn tiếng quát một câu.

Không sai, một đám tpaj ngư này, ba mươi bốn tên tiểu tạp ngư trên đầu đều đeo khăn trắng, trên người tỏ ra khí thể khẳng khái, bi tráng bi ca. nhưng mà, vậy thì sao chứ, tpaj ngư cuối cùng cũng chỉ là tpaj ngư, không phải cái gì khác. Tạp ngư cũng chỉ nháy mắt là bị giết chết rồi, toàn bộ lại tự động tới cửa xin chết, thật là buồn cười.

Gương mặt âm trầm của Thiên lý văn minh phó chủ mang theo chút vui vẻ. hắn ta là một người luôn nghiêm túc trầm tĩnh, bây giờ thật sự là thấy buồn cười:

- ồ, biết trước là Nho chi văn minh Phó chủ cùng tam Thư văn minh phó chủ sắp bị chúng ta phanh thây, cho nên tới trước, là tới liều chết, ta cũng không thể quá mức tuyệt tình, cho các ngươi gặp hắn lần cuối vậy.

tay hắn ở trên trời chuyển một cái, di thể của Nho chi văn minh Phó chủ, cùng Tam Thư văn minh phó chủ đang bị trói đã bị dời tới đây.

Tam Thư văn minh phó chủ lập tức thấy được tình hình trong sân, hắn cũng sớm đoán chừng tình hình sẽ trở nên như vậy nên cũng không lấy làm ngạc nhiên. Chẳng qua là Lý Thải Sử cũng ở bên trong, ngọn lửa phục hưng Nho chi văn minh cũng cứ như vậy mà bị hủy diệt sao, Tam Thư văn minh phó chủ không khỏi đau lòng mắng:

- khí tiết, người thật là hồ đồ.

Hắn ta không nói rõ Lý Thái Sử, vì còn hy vọng Lý Thái Sử còn có cơ hội sống, tuy là hy vọng này mong manh.

Mà Khí Tiết văn minh phó chủ củi đầu, ba mươi bốn người khác cũng cúi đầu.

Ba mươi lăm người, đồng thời cúi đầu.

Sau đó, đồng thời ngẩng đầu.

- Nho chi văn minh, ba mươi lắm quân tử, ung dung không sợ chết, xông lên!

Đây không phải là tiếng hét của một người, mà là ba mươi lăm người đồng thời hét lên.

Đúng vậy, lần này là tới ung dung liều chết, ba mươi lăm quân tử, ba mươi lăm cỗ Hạo Nhiên Chính Khí tập hợp lại trên không trung.

Người của Nho chi văn minh có chết trận, có bị thương nặng.

Nhưng là, không có đầu hàng, không thấy chiến hữu bị phân thây mà trốn chạy.

Thà bị đứng chết, không thể quỳ sinh.

Đây chính là nho chi văn minh.

Hạo nhiên khí, trường tồn!

Người có thể chết, máu có thể chảy, nhưng hạo nhiên khí, sẽ không vì vậy đoạn tuyệt.

Đó là từng khuôn mặt bi tráng!

Đó là từng bước từng bước lòng quyết tâm!

Đó là những người từng bước từng bước biết rõ hẳn phải chết cũng phải xông lên!

Sinh, làm sao vui mừng!

Chết, làm sao khổ!

Chúng ta, không sợ!

Ba mươi lăm quân tử, tham kiến!

Đây là Hạo Nhiên Chính Khí trường tồn!

Thiên lý văn minh phó chủ không khoit giận dữ mà cười:

- Khí Tiết văn minh phó chủ, ngươi đây là đang muốn chết.

Khí tiết văn minh Phó chủ gật đầu:

- Ba mươi lăm người chúng ta, mỗi người đề biết minh đang tự tìm chêt, nhưng thấy chết thì sợ sao? Sinh tử không sợ.

- Được! được! được!

Thiên lý văn minh phó chủ giận cười. đúng, chính là cảm giác này, năm đó Nho chi văn minh phó chủ cho mình cảm giác chính là loại cảm giác chán ghét này. Chính là loại hạo khsi trường tồn cảm giác, lúc đấy cho là đánh chết Nho chi văn minh phó chủ, bắt được Tam Thư văn minh phó chủ, cảm giác này sẽ biến mất, cho nên cũng không có bao nhiêu hứng thú, cho nên mới cho Diệt Luân văn minh phó chủ đi diệt Nho chi văn minh, nếu Nho chi văn minh làm cho cảm giác này lần nữa quay lại, thì để chính hắn đi diệt Nho chi văn minh!

- Ha ha ha, ha ha ha ha, ta có động lực tự tay hủy diệt Nho chi văn minh rồi!

Thiên lý văn minh phó chủ vừa cười dài vừa động thủ, hắn muốn đánh chết toàn bộ những người phản kháng, mà lúc này Cổ Thủy nói:

- Thiên lý văn minh phó chủ, không bằng để tar a tay, thấy sao?

Cổ Thủy cũng là tới mong lập công, hắn mới làm thủ hạ của Thiên lý văn minh phó chủ, không có một chút công lao thì sao được. mà bây giờ đánh chết Khí Tiết văn minh phó chủ, đánh chết hơn ba mươi người còn lại, con như là lập được công rồi.

Thiên lý văn minh Phó chủ vốn là tính tự mình ra tay, nhưng cũng đang là lúc lôi kéo Cổ Thủy, muốn lôi kéo một người văn minh cảnh vào thiên lý văn minh không dễ dàng. Hắn dĩ nhiên hiểu Cổ Thuy là đang đòi lập công, trong lòng cũng hơi trầm ngâm, dù sao chỉ cần Nho chi văn minh hủy diệt, dập tắt cỗ Hạo Nhiên Chính Khí này là được, vì vậy cũng gật đầu một cái:

- Cũng tốt, tùy ngươi ra tay, chỉ cần diệt hết cái gọi là ba mươi lắm quân tử này đi cho ta. Cái gì mà quân tử, chỉ có người thiên lý văn minh mới có thể xưng là quân tử. đám người Nho chi văn minh này mà cũng xứng gọi là quân tử, danh xưng quân tử này là do ta đặt ra, không người nào có thể tùy tiện thay đổi.

- Được.

Cố thủy gật đầu một cái. Lão già này nhìn về phía đám ba mươi lăm người Khí Tiết văn minh phó chủ, nét mặt lãnh đạm mà lạnh lung:

- Thật không may, nếu gọi các người ba mươi lăm quân tử, toàn bộ đều phải chết trong tay ta. Khí Tiết văn minh phó chủ, ngươi vào văn minh cảnh còn sớm hơn ta, nhưng bây giờ xem ra ngươi không phải là đối thủ của ta!

Cổ Thủy oanh một chưởng đánh ra, một chưởng này bao hàm thủy chi tinh hà.

Chưởng thủy chi tinh hà, từ vạn sông như vậy phát.

Oanh một cái tinh hà đánh trúng vòa Khí Tiết văn minh phó chủ.

Lục Nguyên đang định rat ay, Khí Tiết văn minh phó chủ đã ra tay trước. không sai, kaafn này chủ lực thật sự chính là Lý Thái Sử, nhưng Khí Tiết văn minh phó chủ cũng muốn cống hiến lực lượng của mình, lượng tuy nhỏ nhưng lòng không thay đổi, khí chi tinh hà đánh vào với Thủy chi tinh hà, Khí tiết văn minh phó chủ biết mình bị thương không nhẹ, nhất thời bị đánh bật ra, thổ ra một miệng máu.

Cổ Thủy đắc ý gio giơ quả đám, hắn vốn cũng không phải là người dễ dàng đắc ý, chẳng qua là bị đè ở thế giới cảnh quá lâu, mà trước đây mới vào được văn minh cảnh, sau khi tới văn minh cảnh lấy được cấp thần vật mới tiến vào hai ký nguyên pháp lực, vượt qua hẳn Khí tiết văn minh phó chủ vào văn minh cảnh trước hắn rất lất, nên vô cùng đắc ý.

Cổ Thủy một lần nữa đánh ra một quyền:

- Chết đi, Khí Tiết tiền bối, cùng với ba mươi bốn con tạp ngư.

Khí tiết văn minh phó chủ còn chuẩn bị xuất thủ, Lý Thái Sử cũng đã đề xuống vai trái của hắn:

- Khí tiết sư thúc, ngươi đã tận lực, bây giờ giao cho ta đi.

Một con tạp ngư nhỏ bé nhảy ra ngoài sao? Cổ Thủy nhận ra con tiếu tạp ngư này, đây không phải là Lý Thái Sử được ca tụng lúc mình mới tiến vào văn minh cảnh sao, nghe nói còn thắng được nguyên Thiên bảng thứ tám Mộ Dung hồng lệ.

- ồ, người đã thắng nguyên thiên bảng thứ tám, để cho ngươi xem sự lợi hại từ nửa ký nguyên trước đây đã đứng Thiên bảng đầu tiên!

Cổ Thủy cười dài một tiếng, hắn đã là thiên bảng đệ nhất từ hơn nửa ký nguyên trước, có lòng tin tuyệt đối với các thiên bảng cao thủ khác. Hắn quyết định sẽ dạy dổ tên hậu bối Lý Thái Sử này, tạp ngư cũng phải có hiểu biết nhất định của tạp ngư.

Cổ thủy phất tay đánh ra chiêu một tay che trời!

Chiêu một tay che trời là tuyệt học của hắn!

Một tay cư bình thường như trời vung xuống!

825. Chương 1423 : Bàn Cổ Kim Thân(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1423: Bàn Cổ Kim Thân(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black đọc truyện mới nhất tại .

Cổ Thủy năm xưa đã từng dựa vào ngón này, đánh bại từ thiên bảng thứ hai tới thiên bảng thứ năm mươi, cả bốn mươi chin người liên thủ lại cũng không đáh thắng được hắn, sau đó lúc con của Hậu Diện, Lục Nguyên sử dụng Đạo Đích, Cổ Thủy đã tiến vào văn minh, không rảnh chơi mấy cái này, bây giờ thấy Lý Thái Sử không khỏi muốn đánh bẹp.

Vốn dĩ một tay che trời cính là một môn học tương đối cường hãn,mà sau khi thăng cấp lên văn minh cảnh, nhãn giới mở rộng hơn, sửa đổi chiêu này đi rất nhiều, làm cho chiêu này trở thành một chiêu thức cấp văn minh, chiêu một tay che trời bây giờ mạnh hơn nhiều.vậy mà bây giờ Cổ Thủy lại dùng chiêu một tay che trời này.

Chiêu thức như thiên!

Thiên hàng lâm!

Độc ngã văn minh phó chủ chưa từng gặp phải chuyện gì quỷ dị tới như vậy, hắn có hàng tỷ trùng độc che chở cho hắn một phần, mà nghe được loại tiếng đàn này, độc của hắn có chút không khống chế được nhảy lên. Có thể đàn được đến mức làm cho hắn dùng sai độc, người này cũng thật quá là bưu hãn. Chẳng lẽ người tới lại là nàng ta sao?

Thiên lý văn minh phó chủ cũng bị tiếng đàn ảnh hưởng, động tác của hắn liên tiếp sai lầm, công kích cũng có chỗ sơ hở.

Tam Thư văn minh phó chủ, Khí tiết văn minh phó chủ nhướng mày, nàng ta đã tới rồi sao?

Lục Nguyên thầm nghĩ trong lòng, đây là thần thành phương nào, sao lại có thực lực lớn mạnh như vậy. bỗng nhiên nhớ tới Mộ Dung Hồng Lệ hắn đã gặp ở Côn Bằng thế giới, lại bỗng nhiên nghĩ tới chuyện năm đó, nhất thời cũng đã hiểu được là ai đang đến đây. Người tới, nhất định là nàng!

829. Chương 1427 : Cầm Chi Phó Chủ Văn Minh(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1427: Cầm chi phó chủ văn minh(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nàng cũng tới!

Không phải nàng thì còn có tiếng đàn của ai tương tự với kiếm pháp của Chu Thanh Huyền như vậy.

Nàng thanh oán, chu Thanh Huyền đau khổ.

Đương nhiên, nàng cũng chưa hẳn quen biết Chu Thanh Huyền, chỉ là kinh nghiệm tương tự thôi.

Thủ khúc đàn này, thanh oán uất ức, trong âm thanh triền miên có oán hận.

Xe bóp tàn hoa, dục người dưới ánh trăng thổi tiêu thôi. Không gặp cung oa, là vài lần thêm tóc trắng.

Ta xem ngươi lông mày quét đại, tóc mai đống nha, thắt lưng chút liễu, mặt thư hà, kia Chiêu Dương nơi khó an chā, ai hỏi ngươi khẽ bóc hai bá làm kiếp sống. Cũng là ngươi Vua dạ lưu gối điệm, Thiên dạy mưa lộ nhuận tang tê dại. Cũng không cát, ta đây giang sơn nghìn vạn dặm, thẳng tìm được nhà tranh hai ba nhà.

Ý của nàng không giống với người con gái trong Hán Cung Thu Nguyệt.

Bất quá trong đó u oán, từ cũng có chỗ tương đồng.

Sâu kín oán oán, oán oán hận hận, ức uất uất ức.

Cuối cùng hóa thành khúc đàn vô miên.

- Không chịu nổi nữa rồi.

Rốt cuộc có một tên thế giới cảnh bát trọng thiên hô lên một tiếng, oanh kích bạo liệt.

Tiếng đàn từ mây mù truyền tới, mây tan đi, lộ ra một mảnh khăn che mặt trắng. không thấy dung nhan người che mặt, nhưng làn da phía trên có chút tinh dồn, mà long mày lại hơi tà nhọn, tương đối ngạo khí. lông mày con gái thường mềm mại, ít thấy có long mày ngạo khí như vậy.

Mặc dù không thể nhận ra dáng vẻ của người này. Nhưng những người hiểu biết đều nhận ra đây chính là Cầm chi văn minh phó chủ. đọc truyện mới nhất tại .

Thiên lý văn minh phó chủ không khỏi ngạc nhiên, hắn dĩ nhiên biết Cần chi văn minh phó chủ là người pháp lực tám kỷ nguyên:

- ồ, là chị dâu à. Chị dẫn chẳng lẽ tới cứu tên phụ tình này sao?

Thiên lý văn minh phó chủ năm đó cùng Nho chi văn minh phó chủ qua hệ rất tốt, mà Nho chi văn minh phó chủ là người yêu Cầm chi văn minh phó chủ, cho nên dĩ nhiên gọi là chị dâu.

Cầm chi văn minh phó chủ nhàn nhạn lấy giọng diệu vô cùng lạnh lung nói:

- sai rồi, ta là tới lấy tim của Nho chi văn minh Phó chủ, ta muốn tim của hắn.

cầm chi văn minh phó chủ vừa nói thế, không khỏi khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên, chuyện gì đang xảy ra? Sao nàng ta lại dùng giọng điệu như thế?

Thiên lý văn minh phó chủ thấy buồn cười:

Thì ra là muốn tim, vậy thì đơn giản, ta đến lấy cho chị.

- không cần ngươi moi, ta tự mình moi.

Cầm chi văn minh phó chủ cười lạnh một tiếng:

- hơn nữa, tên phụ tình Nho chi văn minh Phó chủ này xác thực là đáng chết, nhưng là lúc nào thì tới phiên mấy tên phế vật này tới phân thây?

Cầm chi văn minh phó chủ chỉ vào đám người Lực bạo văn minh phó chủ, Lôi bạo văn minh phó chủ, Độc ngã văn minh phó chủ, Cổ Thủy…

Trong lòng tứ đại văn minh phó chủ này dĩ nhiên là không phục, bất quá la fboj họ đã từng bị thương dưới tay của Lý Thái Sử, mà Cầm chi văn minh phó chủ lại là nhân vật tám ký nguyên, bọn họ đương nhiên không dám phản biện, nếu không cẩn thận chết ở dưới tay người này thì thật không đáng.

Cầm chi văn minh phó chủ, cũng là một nữ tử đứng đầu trong thiên địa.

Cầm chi văn minh phó chủ cười lạnh một tiếng:

- di thể của tên Nho chi văn minh Phó chủ phụ tình này, ta muốn mang đi.

Nàng đưa tay ra, một làn tuyết trắng pháp lực bàn tay hướng về phía di thể của Nho chi văn minh phó chủ, muốn mang đi, Thiên lý văn minh phó chủ cười ha ha một tiếng:

- chị dâu, nếu chị muốn tim ta có thể moi cho chị, nhưng muốn lấy nhiều hơn thì không được.

Cầm chi văn minh phó chủ mở trừng hai mắt, tỏa ra một cỗ sát khí:

- Ngươi muốn ngăn ta?

Thiên lý văn minh Phó chủ cười ha ha một tiếng:

- Chị dâu cứng rắn cướp nhiều hơn, ta cũng chỉ có cản.

- Cũng được, chúng ta liền đánh một trận, xem xem định lý chi thư, chân lý chi bút, hóa định lý vi chân lý của ngươi có lợi hại tới mức nào.

Cầm chi văn minh phó chủ cười lạnh một tiếng, tay nàng chuyển một cái, một chiếc thất huyền dao cầm xuất hiện trước mặt ả. Chiếc thấy huyền giao cầm kia có tên là Lục Khỉ cầm.

Chiếc cầm nay toàn thân màu đen, mơ hồ hiện lên vẻ xanh lục, cũng như lục đằng mạn quấn quanh thân cổ mộc, cho nên được gọi là "Lục Khỉ ".

Nghe nói ở Cầm chi văn minh có vạn cầm đường, mà ở vạn cầm đường có mười cây cầm nổi tiếng nhất, theo thứ tự là Lục khỉ, Tiêu vĩ, Xuân lôi, Băng thanh, đại thánh di âm, cửu tiêu hoàn bội đẳng…mười cây cầm này khó phân cao thấp, mà cây Lục khỉ này thì hợp với Cầm chi văn minh phó chủ.

- Được, vậy để cho ta lĩnh hội thập khúc của Lục Khỉ cầm.

Cầm chi văn minh phó chủ am hiểu thập khúc, theo thứ tự là nghiễm lăng tán, cao sơn lưu thủy, tịch dương tiêu cổ, mai huā tam nòng, nghiễm lăng tán, nguyệt nhi cao, tiêu song dạ vũ, ngư chu xướng vãn, dương

quan tam điệp, dĩ cập hán cung thu. Tương truyền mười khúc này có thể biến hóa thành thành kinh khủng nhất đại bi tiểu hận phú.

Cầm chi văn minh phó chủ bắt đầu đánh đàn, đây là bài sơn cao lưu thủy, nhất thời mọi người cảm giác được âm thanh nước cháy trên núi cao. Không đúng, không phải là cảm giác, mà là chân thực xuất hiện.

Mà đồng thời Thiên lý văn minh phó chủ cũng viết trong sách: "Núi cao đoạn, nước chảy khô." Đồng thời lại bắt đầu cầm chân lý chi bút của hắn, muốn viết sáu chữ này. Nhưng tiếng đàn của Cầm chi văn minh phó chủ cũng không ngừng gây động, ảnh hưởng tới việc hắn viết ra sáu chữ đó, một khi hoàn thành đã là chân lý, mà chân lý là không thể phá giải.

Định lý chuyển hóa thành chân lý, đây chính là cực độ cường đại năng lực.

Sớm đã có người nói rồi, nếu như thiên lý văn minh Phó chủ mạnh hơn nữa, sẽ trở nên tương đối đáng sợ, bởi vì hắn cái năng lực này quá đáng sợ.

Mà lúc này, ở một bên, Lục Nguyên cuối cùng cũng có thể đứng yên, mới vừa rồi hoàn toàn không đánh lại được Thiên lý văn minh phó chủ, mà bây giờ cũng có cơ hội thở dốc. nhưng mà,Lục nguyên cũng không rời đi, bởi vì Lục Nguyên phát hiện ra năng lực của chiêu Định lý chuyển chân lý này của Thiên Lý văn minh phó chủ. Chính là bởi vì năng lực kinh khủng này, cho nên, lục nguyên cũng chưa chắc là Cầm chi văn minh phó chủ có thể đánh thắng nổi Thiên lsy văn minh phó chủ. Mình phải nghĩ cách trở nên mạnh mẽ hơn, nhất định phải mạnh hơn thật nhiều, mới cứu được di thể của Nho chi văn minh Phó chủ, mới cứu được tam Thư văn minh phó chủ.

Mà thời gian cũng không coi là quá nhiều!

Nhưng là, làm thế nào để trở nên mạnh mẻ đây?

Từ khi tiến vào văn minh cảnh giới tới nay, biện pháp mạnh lên chỉ có một, chính là nhờ vào Thần vật mà tăng lên năng lực.

Mà nhớ theo như lời của Vũ Yến văn minh phó chủ năm đó, ở văn minh cảnh muốn mạnh lên tổng cộng có ba cái biện pháp, một là vô tận khổ tu, hai là dựa vào thiên địa thần vật, ba là nhờ một lão tiền bối truyền công lực cho. Bây giờ cách thứ hai không được, cản bản là không có trung đương thiên địa thần vật. Cách thứ ba cũng không làm thế nào được, không có ai truyền công cho mình, như vậy chỉ còn lại biện pháp đầu tiên, cũng chính là vô tận khổ tu!

830. Chương 1428 : Cầm Chi Phó Chủ Văn Minh(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1428: Cầm chi phó chủ văn minh(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng vô tận khổ tu cũng phải cần vô tận thời gian đi khổ tu, mình căn bản không có thời gian như vậy, làm sao bây giờ? Trong lúc nhất thời Lục Nguyên cũng trở nên trầm tư, nhưng bây giờ cũng không phải có trầm tư suy nghĩ là có thể nghĩ ra cách.

Đúng rồi, Lục Nguyên không khỏi nhớ lại một chuyện.

Đó chính là thời điểm ở Pháp bảo văn minh, tất cả mọi người đều tung hô mình, vô số người tín nhiệm, vô số người mong đợi ở bản thân mình, khiến cho tâm trạng của mình càng thêm thần dũng hơn. Sau đó Lục Nguyên mơ hồ nghĩ, nếu nói vĩnh hằng chi đạo, chẳng lẽ nói căn bản là không có vĩnh hằng chi môn, mà là ở lòng người, một cái tiểu thiên thế giới lòng người cũng có thể khiến cho người ta trở nên mạnh mẽ.

Dĩ nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của Lục Nguyên.

Mà bây giờ, trong tình trạng đang không có đủ thời gian vô tận khổ tu, không có thiên địa thần vật, không có trưởng lão truyền công lực, mình cũng chỉ có thể tìm cách của mình, mình tin là điều này quả thật có chút tài năng, nếu vậy thì cứ thể mà làm thôi. Nhưng việc mà trước tiên Lục Nguyên phải làm chính là liên thông với Nho chi văn minh.

Lúc ấy Lục Nguyên có cấu tư nhe vậy, cho nên đến đây, Lục Nguyên cũng để lại một chỗ địa tổ phân thân, có địa tổ phân thân liền có thể chế tạo Thủy kính thuật, thủy kính thuật khoảng cách cực kỳ xa đã có thể chế làm, chỉ là vấn đề về không gian định vị thuật. không có không gian định vị thì cũng chỉ là không công, nhưng bây giờ địa tổ phân thân của Lục Nguyên lại ở Nho chi văn minh, chân thân là ở thiên lý văn minh đây, không gian định vị là có vấn đề.

Mà Lục Nguyên bây giờ cũng bắt đầu hành động, ở nho chi văn minh đích làm thành lý quá sử bộ dáng địa tổ phân thân đột nhiên càng đến không trung đi, đồng thời thanh âm oanh truyền ra tới:

- Các vị, ta là phân thân của Lý Thái Sử.

Người ở Nho chi văn minh thiên tôn cấp đa số đều đi, nhưng những người khác đều còn nguyên vị trí. Không sai, không người nào ở Nho chi văn minh không biết, Khí tiết văn minh phó chủ với Lý Thái Sử, ba mươi lăm người này đã đi, căn bản cũng là kết cục cái chết. mà ba mươi lăm người này đều như một, như vậy, Nho chi văn minh cũng căn bản đã bị hủy ở trong tay thiên lý văn minh.

Người bình thường đều biết điểm này, nhưng phần lớn những người Nho chi văn minh đều không trốn.

Không sai, cũng có người chạy trốn, nhưng số người trốn rất ít, phần lớn người đều kiên trì ở đây, bọn họ mặc dù thực lực không mạnh bằng ba mươi lăm quân tử đã liều chết ra đi, nhưng bọn họ cũng có tấm lòng, cũng có ý chí bất khuất, bọn họ cũng giống thế.

Thực lực yếu hơn thì sao. Ta luôn có chính khí bất khuất.

Vậy muốn hạo nhiên trường tồn!

Những người này thấy phân thân của Lý Thái Sử đột nhiên xuất hiện, không khỏi ngẩn ra, nghe thấy Lý Thái Sử phân thân mới hiểu ra,thì ra là Lý Thái Sử phân thân ở chỗ này.

Lý Thái Sử phân thân quát to một tiếng trên không:

- Các người ở Nho chi văn minh, đoán rằng cũng rất quan tâm chiến cuộc thiên lý văn minh trên này, ta đã ghi lại thiên lý văn minh chiến cuộc cho các người nhìn.

Lục nguyên đã sớm đem mới vừa lấy từ kính thuật ghi lại, nữa lấy cách không truyền tống, không gian định vị vân vân truyện đưa đến nơi này. Nếu truyền tống có thần vật thì sẽ dễ dàng hơn một chút, mà vật thật truyền tống thì tương đối khó khăn. Từ kính thuật quả nhiên là nơi tập họp tin tức không có vật thật.

Mà lập tức người ở Nho chi văn minh cũng nhìn thấy chiến cuộc ở thiên lý văn minh, lúc thấy được di thể của Nho chi văn minh phó chủ bị trói vào, trong lòng không khỏi buồn bực, thấy tam Thư văn minh phó chủ cũng bị trói chuẩn bị bị phân thây, đã tức giận tới cực điểm, kế tiếp là Khí tiết văn minh phó chủ bị Cổ Thủy đánh bại, Lý Thái Sử lấy một địch nhiều, thắng liên tiếp bốn người, nhưng cuối cùng Lý Thái Sử vẫn bại ở trong tay thiên lý văn minh phó chủ.

Đến cuối cùng, tiếng đàn " Hán cung thu nguyệt" của Cầm chi văn minh phó chủ cũng xuất hiện, nghênh chiến với thiên lý văn minh phó chủ. Tử kính thuật vừa xong chính là viễn cự ly thủy kính thuật đã chiếu lại hoàn toàn hiện trường trực tiếp.

Lục Nguyên lấy địa tổ phân thân của Lý Thái Sử quát to lên:

- Bây giờ chiến cuộc ở thiên lý văn minh trên này các ngươi cũng đã nhìn thấy rồi. không sai, tình hình bây giờ quả thật là như thế, các người có muốn cứu Nho chi văn minh hay không, đánh đổ thiên lý văn minh hay không!

- Muốn!

Thanh âm đáp lại giống như sấm sét.

- Muốn!

Người của Nho chi văn minh hét lên, bình thường mọi người đều rất nho nhã, nhưng tới khi Nho chi văn minh bị phá hủy, gia tướng tương vong, còn để cái gì mà nho nhã hay không nho nhã cơ chứ, từng người từng người hét lên, hét vô cùng tráng liệt.

Ban đầu. chẳng qua là những người đứng gần đo hét lên.

Nhưng về sau ngay cả những người đứng ở xa cũng vang lên tiếng hô.

Thanh âm này bắt đầu lan tràn, liên miên như biển, vang vọng cả một khu vực, từ xa tới gần đều đang hét lên những thanh âm tráng liệt.

Đúng vậy, nho chi văn minh, đây là dường nào tốt văn minh, Nho chi văn minh phó chủ mà một Phó chủ cỡ nào bình dị, gần gũi người khác. Bất luận là có chuyện gì, cứ tới tìm Nho chi văn minh Phó chủ, chỉ cần có thể giúp một tay thì sẽ giúp đỡ. Mà Tam Thư văn minh phó chủ mặc dù

831. Chương 1429 : Pháp Lực Bảy Kỷ Nguyên(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1429: Pháp lực bảy kỷ nguyên(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Bọn họ đương nhiên tin tưởng Lý Thái Sử rồi, chính vào lúc Uông huyết trạch cùng Chu Thiên tấn công, chính là Lý Thái Sử đã cứu bọn họ.

Lúc Diệt Luân văn minh phó chủ ra oai tiêu diệt, chính Lý Thái Sử đã cứu họ.

Mà bây giờ, Lý Thái Sử lại đi thiên lý văn minh cứu người nữa.

Quan trọng hơn chính là, mọi người dều là một huynh đệ tỷ muội của văn minh, chính là vì điều dó, nên bọn họ tin tưởng.

Vô số năng lượng tín nhiệm dồn vào chính phân thân của Lý Thái Sử, từ đó thông qua địa tổ phân thân này mà truyền đến thân thể của Lục Nguyên. Lục Nguyên nhận được vô số lực lượng tín nhiệm này, cảm thấy pháp lực toàn thân đang lưu chuyển, không sai, chính là loại cảm giác này. Lần trước khi ở Pháp bảo văn minh đã từng cảm nhận được một lần, nhưng lần này còn thuần túy hơn lần trước rất nhiều.

Bản thân Lục Nguyên bây giờ đã là đỉnh điểm của sáu kỷ nguyên, mà sau khi trải qua vô số tín nhiệm gia tăng, cảm thấy pháp lực phun trào, không ngừng tăng lên, xông thẳng tới bảy ký nguyên. Quả thật, biện pháp này đúng là có tác dụng, thật ra là những biện pháp tăng cấp ký nguyên cũng không phải là chỉ có ba biện pháp mà Vũ yến văn minh phó chủ đã nói, còn có biện pháp thứ tư, chính là biện pháp này.

Vô số tín nhiệm rốt cuộc cũng đã truyền tới. nhưng Lục Nguyên cảm thấy lực lượng hiện tại của mình còn chưa đạt tới bảy ký nguyên, vẫn còn kém một chút. Làm sao bây giờ nguyên tới một cái tiểu thiên thế giới tín nhiệm muốn tăng lên thực lực vẫn là tương đối khó khăn, còn thiếu một chút như vậy. đành chỉ có thẻ đi chỗ khác tìm lòng tin.

Rốt cuộc là phải di đâu tìm lòng tin đây?

Thời điểm Lục Nguyên đang trầm tư cũng liếc nhìn vào cuộc chiến, phát hiện Cầm chi văn minh phó chủ, mặc dù đã dùng tới Lục Khỉ cầm, đàn lên Lục Khỉ cầm thập khúc, nào là cao sơn lưu thủy, là ngư gia xướng văn, nghiễm lăng tán đẳng cầm khúc đô đều đã đàn hết rồi, nhưng định lý chi thư, chân lý chi bút của thiên lý văn minh phó chủ liên thr lại sức mạnh quả thật alf rát kinh người, cái năng lực biến định lý thành chân lý nào thật quá kinh khủng, nếu như Thiên lý văn minh phó chủ tăng thực lực lên thành chin kỷ nguyên, như vậy hắn chính là một trong những nhân vật mạnh nhất văn minh cảnh rồi.

Quả nhiên, mình phải nhanh hơn nữa tăng lên thực lực, Cầm chi văn minh phó chủ chỉ sợ là cũng sẽ bị đánh bại. trong lòng Lục Nguyên trầm tư, nhưng ở đâu mới có lòng tin đây? Đi đâu tìm được đây? Đây chính là muốn vô số người tuyệt đối tìn nhiệm. đúng rồi, có một địa phương tốt có thể tìm được sức mạnh của lòng tin, Lục Nguyên thật nhanh lẻn vào bên trong Thiên lý văn minh.

Những cao thủ ở trong Thiê lý văn minh bây giờ đã ra ngoài xem cuộc chiến từ lâu, trong thiên lý văn minh chính là một đám người gắt gao bị tam cương ngũ thường trói buộn. Lục Nguyên lấy dáng vẻ của Lý Thái Sử tung trứ thần niệm, đem một đạo một đạo thần niệm len lỏi vào trong suy nghĩ của từng người, ở trong thần niệm này có nêu ra những chính đạo của Nho chi văn minh, phá giải những điểm khúc mắc tà đạo của Thiên lý văn minh.

- Tin tưởng ta đi, có thẻ phá giải tam cương ngũ thường, phá bỏ loại trói buộc này, hủy luôn phong kiến đi!

Lục Nguyên lấy thần niệm mạnh nhất thâm nhập vòa trong suy nghĩ của họ, những người bị tam cương ngũ thường trói buộc này, cũng có rất nhiều người đang mềm lòng, đúng vậy, tam cương ngũ thường như vậy, đã bị phong kiến giam giữ tới ngây ngô. Bình thường đã gần như chết lặng, mà bây giờ Nho chi văn minh chính đạo xuất hiện đã làm cho lòng của họ dao động. bọn họ cũng muốn hô hấp bầu không khí tự do, đặc biệt là những người phụ nữ. những nữ tử là những người phản ứng kịch liệt nhất, các nàng đã không muốn ở chỗ này nghe theo cái đạo lý tại gia tòng phụ, xuất giá tong phu, phu tử tong tử, rồi lại còn bị một nam nhân chạm vào, chạm vào đâu lại phải chặt bỏ đi chỗ đấy. ai cũng đều là người, đều có linh hồn, có trí khôn, không phải là món đồ chơi, cũng không phải là tượng gỗ, cũng có những tình cảm của riêng mình.

Tự do!

Tự do!

Tự do!

Cho ta tự do!

Trong lòng vô số người đang gào thét như vậy.

Mà vô số người ở đây trong lòng kêu gào, cũng truyền cho Lục Nguyên quá nhiều tín nhiệm, đây là một loại tín nhiệm hô hào sau khi vô cùng tuyệt vọng. Lục Nguyên cũng nhận được sự duy trì từ vô số sự tín nhiệm như vậy. thực ra lúc này Lục Nguyên dùng đại nhân quả mơ hồ cảm nhận được, nếu như lấy được loại tín nhiệm này cuối cùng không thành công, hậu quả cũng rất nghiêm trọng, sẽ bị thiên địa cắn trả, cuối cùng rơi xuống cảnh giới bị trọng thương. Loại tín nhiệm này cũng không phải là dễ dàng dùng, chẳng qua là cũng không còn biện pháp nào khác, không còn đường lui, đây vốn là một cuộc chiến đấu liều chết.

Bây giờ, cho ta thành tựu đi!

Lục Nguyên hét lớn lên một tiếng, vô số người tín nhiệm truyền sức mạnh trên người của Lục Nguyên, làm cho pháp lực toàn thân của Lục Nguyên ầm ầm tăng lên, không ngừng tăng lên, như ngân hà rơi xuống từ trời cao, như tiếng nổ của sấm sét, toàn thân Lục Nguyên biến hóa long trời lở đất, bảy ký nguyên pháp lực rồi!

Rốt cuộc cũng làm cho mình đạt tới bảy kỷ nguyên pháp lực rồi.

Không hề dễ dàng! Phương pháp tăng lên bảy ký nguyên pháp lực này cũng hoàn toàn khác biệt với phương pháp khác. Nhưng Lục Nguyên cũng biết loại pháp tăng này cũng tương đối khó khăn, chỉ có vô số người bị buộc tới cảnh đặc biệt bất đắc dĩ, phải tuyệt đối tin tưởng một người mới có thể dẫn tới cỗ tín nhiệm này, mới có thể mượn sức mạnh cỗ tin tưởng này mà tăng lên thực lực. Nho chi văn minh sắp bị hủy diệt, Thiên lý văn minh bị trói buộc phải lâu thật là lâu, phong kiến ép người ta tới mức chết lặng tuyệt vọng, đều là tình huống như vậy, bình thường căn bản là muốn lợi dụng cũng không thể lợi dụng được.

Sau khi đạt tới bảy ký nguyên pháp lực, Lục Nguyên tự dùng ba trăm sáu mươi thiên cấp linh mạch đưa pháp lực của bản thân lên tới đỉnh điểm của ký nguyên thứ bảy. như thế thứ nhất mình còn có một trăm thiên cấp linh mạch, mà đạt tới đỉnh cao nhất của bảy kỷ nguyên, cảm giác thấy pháp lực cũng khác xa so với pháp lực lúc trước, mặc dù không có cảm giác về chất, nhưng về lượng thì cũng có sự thay đổi khá lớn.

Thực lực bây giờ ó với mới vừa rồi đã tăng lên rất nhiều, phải làm sao có thể đánh thắng được Thiên lý văn minh phó chủ đây?

Không đúng, vẫn còn kém hơn một chút.

Lục Nguyên nhớ lại năng lực siêu cấp cổ quái của Thiên lý văn minh phó chủ, biến định lý thành chân lý, không khỏi trong lòng cũng chấn động, năng lực này quả thật quá nghịch thiên, đem định lý biến thành chân lý. Mình lúc trước cũng chính là chịu thiệt quá nhiều bởi chiêu này. Mà Cầm chi văn minh phó chủ cho tới bây giờ cũng chưa thể đánh thắng được, bị là bị thua thiệt bởi năng lực siêu nhiên cổ quái này. Thả ra thần niệm đã phát hiện Cầm chi văn minh phó chủ đã rơi vào hạ phong, nhưng tới bây giờ vẫn còn có thể cầm cự được, cho nên mình vẫn còn có một chút thời gian nghĩ như thế nào có thể phá giải năng lực cổ quái này, định lý thay đổi thành chân lý!

...

Lục Nguyên ngồi xếp bằng xuống trầm tư, định lý biến thành chân lý!

832. Chương 143 0: Pháp Lực Bảy Kỷ Nguyên(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1430: Pháp lực bảy kỷ nguyên(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nếu nói định lý, là đạo lý do một người định xuống, là dùng phương pháp phán đoán suy luận, lấy vì chính xác cũng làm trinh thám đích căn cứ đích thật mệnh đề, tin tưởng là thật nhưng không chứng thật đích vật, đơn giản mà nói chính là định lý giống như một thêm một là hai vậy.

Mà chân lý là từ cổ tới kim những đạo lý chân thật. chúng là những quy luật hiện tượng tự nhiên tối cao mà chúng ta có thể nhận biết, có thể dự đoán được, là sự tồn tại khách quan, hình thức hệ thống lý luận tự thân suy luận không cách nào chứng minh.

Điều này vận dụng rõ ràng hệ nhân quả trong thiên địa, đơn giản là dùng thuật nhân quả đem chuyện tới cực hạn mới có thể hoàn thành. Lục nguyên có thể cảm nhận chính là thuật đại nhân quả của Thiên lý văn minh phó chủ hơn xa mình, chính là trong tay hắn ta có định lý chi sách, chân lý chi bút đầy cổ quái, nếu không tuyệt đối không thể làm được những điều như vậy.

Nhưng thế nào để phá giải đây?

Lúc này Lục Nguyên đột nhiên nghĩ tới một từ.

Sách sử khó sửa đổi! điều này nếu nói khó khăn thôi vẫn không thể lột tả hết được, không phải chỉ là khó khăn hai từ đơn giản như thế. nguồn

Không sai, sách sử ghi lại, hàng nghìn, hàng vạn năm, sách sử không thể sửa đổi được.

Sách sử, bằng chứng ghi lại những chuyện đã xảy ra giữa đất trời.

Bất kể định lý như thế nào, chân lý như thế nào, đều có sách sử như thế ấy.

Bất kể gió như thế nào, mưa như thế nào, đều được lưu trong sách sử.

Bất kể thần như thế nào, ma như thế nào, đều lưu trong sách sử.

Bất kể ngươi hoàng đế như thế nào, thần tử như thế nào, trong sách đều là như thế ấy.

Sách sử khó sửa đổi!

Vạn cổ dĩ hàng, không cần biết là đã bao nhiêu thần, ma, hoàng đế thần tử muốn thay đổi sách sử, nhưng mà bọn họ không làm được, sách sử không phải họ muốn sửa là có thể sửa được mà.

Định lý thay đổi, chân lý cũng là một loại có thể thay đổi, mà đặc điểm lớn nhất của sách sử chính là rất khó sửa đổi.

Nếu như mình sửa thành sử sách, nhất định có thể phá vỡ cái năng lực biến định lý thành chân lý này.

Sách sử phải viết như thế nào?

Sách sử cũng không phải là dễ viết, Lục Nguyên trước tự tại kiếm mới thế giới chính giữa tìm tới bút cùng sách, đang chậm rãi suy nghĩ phải viết sách sử thế nào.

Đúng rồi, Lục Nguyên nghĩ tới viết sách sử như thế nào.

Bởi vì đang nhậm được sự tín nhiệm tuyệt đối của Nho chi văn minh, cuối cùng đang hô hào, thời điểm truyền thâu, Lục Nguyên thật ra cũng cảm nhận được lịch sử của Nho chi văn minh, cũng cảm nhận được lịch sử của thiên lý văn minh, mà bây giờ chỉ cần mình mang những thứ này viết vào trong sách liền được.

Lục Nguyên lấy bút ra, viết vào sách.

Viết lên mỗi điều mà mình cảm nhận được viết xuống, tốc độ viết chữ của Lục Nguyên thật nhanh, mỗi giây đều viết ra hơn vạn chữ, không ngừng viết vào sách.

Không đúng, không đúng.

Viết xong một lần, Lục Nguyên liền phát hiện không bình thường.

Mặc dù đã viết những thứ này rồi, nhưng cảm giác được cái mình đang viết vẫn không phải sách sử, căn bản là không thể khắc chế được tác dụng của định lý chi sách, chân lý chi bút.

Cứ như vậy viết, Lục Nguyên lại viết lại lần thứ hai, nhưng lần thứ hai viết vẫn thấy chưa đúng, lại tiếp tục sai rồi.

Không có cách nào, lại tiếp tục viết lần thứ ba, viết bằng tốc độ một giây hơn một vạn chứ, thậm chí là mấy vạn chứ để viết. nhưng bất luận là viết thế nào, đều cảm giác có một cái gì đó vẫn không đúng, một lần lại thêm lần nữa thất bại, mỗi lần lại không ngừng viết lại, rốt cuộc là sai ở đâu đây?

Lục nguyên đang trầm tư suy nghĩ.

Đúng rồi, Lục Nguyên vỗ đùi!

Nếu nói sách sử, phải viết đúng sự kiện thật sự, không được ngụy tạo, ngụy sử đương nhiên là không có tác dung rồi. cho nên khi viết sử không thể thêm quá nhiều tình cảm cá nhân, phải dứt khoát dùng thái độ khách quan viết sử, mới là trì sử chi đạo. có tình cảm, có thiên ý thì không phải là chân chinh trì sử chi đạo.

Mà những lần trước mình viết sử lại rót vòa đó quá nhiều tình cảm của bản thân, mình tức giận, như vậy thử viết ra tất nhiên không phải là sách sử, chẳng qua chỉ là ngụy sử mà thôi.

Không sai, vô luận là có thích Nho chi văn minh tới chừng nào, bất luận là có hận thiên lý văn minh phó chủ tới chừng nào, nhưng viết sách sử là đều phải viết thật công bằng.

Tinh thần Lục Nguyên run lên, lập tức bắt đầu viết sử.

Lần này dùng tốc độ chậm hơn viết sách sử, một giây chỉ viết chừng năm ngàn chữ, bắt đầu thật nghiêm túc viết sử, viết nên Nho chi văn minh lịch sử, đem tất cả những sự việc phát sinh ở Nho chi văn minh viết lại. tất cả sự việc xảy ra ở Nho chi văn minh hoàn toàn là khách quan, dù là những chuyện hữu ái, tình sư môn, tình huynh đệ, tình yêu nam nữ. tất cả trong đó hoàn toàn không có chữ nào là giả.

Rồi sau đó khi viết toàn bộ những sự việc của thiên lý văn minh, cũng là hoàn toàn khách quan mà viết. viết ra vô số sự tích trên giấy, tổng kết lại tam cương ngũ thường, cùng phong kiến, trói buộc. Lục Nguyên dfng bút viết tám chữ to, rồi cũng dừng bút.

Mà khi dùng bút, quyển sách trên tay bỗng nhiên otar ra vô số ánh hào quang.

Đây là ánh sáng của sự thật, là ánh sáng của việc minh chứng lịch sử.

Sách sử, thành!

Lục Nguyên rốt cuộc cũng viết ra quyển sách sứ đầu tiên, cũng không phải là quyển sách sử bình thường, mà là cuốn sách sử ghi lại vô số tinh thần, là cuốn sách sử tuyệt đối trung lập khách quan.

Đây chính là vật khắc chế định lý chi sách, chân lý chi bút. Bây giờ cuối cùng có thể lên đường rồi.

Mang theo vô số kỳ vọng của Nho chi văn minh, thiên lý văn minh, Lục Nguyên bắt đầu lên đường.

...

Mà bên ngoài Thiên lý văn minh đang diễn ra một cuộc kịch chiến, đây chính là Cầm chi văn minh phó chủ đang đánh về phía Thiên lý văn minh phó chủ.

Cầm chi văn minh phó chủ không ngừng di chuyển trên không, đồng thời không ngừng gảy đàn. Bây giờ nàng đã đàn tới khúc thứ mười "mai hoa tam lộng", , mai hoa nhất lộng đoạn nhân tràng, mai hoa nhị lộng phí tư lượng, mai hoa tam lộng phong ba khởi, vân ba sâu nước mịt mờ, một khúc mai hoa tam lộng này, thanh oán u úc, mà Cầm chi văn minh phó chủ rất thích hợp gảy khúc nhạc như vậy.

Thiên lý văn minh phó chủ đang cầm định lý chi sách, chân lý chi bút trên tay, không ngừng tấn công hướng về phía Cầm chi văn minh phó chủ, bây giờ đang giữ thượng phong. Vai phải Cầm chi văn minh phó chủ đã bị đâm một nhát, máu tươi chảy ra.

Tình thế đang bất lợi cho Cầm chi văn minh phó chủ.

Ngay vào lúc này, Cầm chi văn minh phó chủ ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lung trong trẻo nhìn về phía Thiên lý văn minh phó chủ:

- Thiên lý văn minh Phó chủ, ngươi thua, ta mười khúc hợp nhất, đại bi tiểu hận phú thành.

Mười khúc hợp nhất, đại bi tiểu hận, có đại bi thương tiểu oán hận, chính là khúc đàn mạnh nhất của Cầm chi văn minh Phó chủ.

Đại bi thuấn phát, tiểu hận trọng kích.

Đại bi tiểu hận, bi che thiên địa, bi che kỷ nguyên.

Đây chính là đại bi tiểu hận.

833. Chương 1431 : Phá Định Lý Chi Sách(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1431: Phá định lý chi sách(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Vừa thấy tình hình dịch chuyển, Thiên lý văn minh phó chủ sắp toi đời, kết quả lúc này Thiên lý văn minh phó chủ chợt cười, hắn đưa tay lật một cái, chỉ thấy trong sách của hắn đã hoàn thành sáu chữ. Mà Thiên lý văn minh phó chủ viết nét cuối cùng, trong nháy mắt chữ biến hóa, hóa thành chữ khác: "Đại bi tiêu, tiểu hận mất." đây chính là tự thể hỗn độn sắc màu, cũng chính là đã chuyển thành chân lý. Chân lý vừa xuất hiện, đã làm tiêu tan uy lực của Đại bi tiểu hận, mà Cầm chi văn minh phó chủ khí huyết sôi trào, đại bi tiểu hận của nàng cư nhiên bị người khác phá sạch. Oanh một tiếng, Thiên lý văn minh phó chủ một lần nữa lại đánh mạnh vào trên vai trái Cầm chi văn minh phó chủ, một chường này đã đánh tam ba thành Cầm thế giới của Cầm chi văn minh phó chủ. Thiên lý văn minh phó chủ cười ha ha:

- Đại bi tiểu hận phú, ta sớm liền chuẩn bị dễ đối phó chiêu này của ngươi, bây giờ ngươi có tư cách gì đấu với ta, những người các người đều phải chết! đọc truyện mới nhất tại .

Vốn cả Cầm chi văn minh phó chủ cũng không phải là đối thủ, mà bây giờ đã bị đánh bại thì càng thảm hơ, Thiên lý văn minh phó chủ cười dài một tiếng:

- Chi dâu, ngươi muốn cứu di thể của đại ca, không ngờ là mình cũng bị chôn ở chỗ này. Hôm nay gió táp thật là to mà, chiến thắng trận này, còn thu được trung cấp thần vật, tăng lên chin kỷ nguyên cũng là chuyện dễ dàng rồi đây.

Đây quả thật là một chiến tích đáng nể, hai người Nho chi văn minh phó chủ cùng với Cầm chi văn minh phó chủ đều là hai người quan trọng trong pháp vũ liên minh. Lý Thái Sử lại là nhân vật có tiềm lực, ba người này nhất định được trọng đại thưởng. Hai người Tam Thư cùng Khí tiết cũng là hai chiến tích đi cùng, tuy cũng không đáng tiền cho lắm, nhưng cũng không quá tồi.

- Ha ha ha ha, trời cũng giúp ta.

Trong khi đang cười dài, Thiên lý văn minh phó chủ phát hiện một chuyện, không thấy Lý Thái Sử nữa:

- Lý Thái Sử ở đâu? Đáng chết! Lý Thái Sử cư nhiên lại chạy mất.

Trong lòng hắn trào lên lửa giận, năm công lao đang ngon lanh trước mắt, tự nhiên lại chỉ còn bốn, một tên lại chạy mất, hắn đương nhiên là tức giận. nếu chỉ là một nhân vật như Khí Tiểu thì hắn đã không để ý rồi.

Nhưng Thiên lý văn minh phó chủ lại là người thế nào, hắn như vậy đâu dễ dàng bị chơi đùa, có thể đàng hoàng hóa bất lợi thành có lợi. rõ ràng là đang tức giận việc Lý Thái Sử biến mất, nhưng lại đổi giọng nói:

- Ồ, Lý Thái Sử đương nhiên lại trốn, thật là đáng cười, xem ra ba mươi lắm quân tử các người chẳng qua là làm trò cười, bây giờ lại có người bỏ trốn!

Hắn lập tức nhân chuyện Lý Thái Sử bỏ trốn để đả kích sĩ khí của những đối thủ khác.

Mà nghe thấy Lý Thái Sử trốn mất, động tác của Cầm chi văn minh phó chủ không khỏi chậm lại. cầm chi văn minh phó chủ tuy hận Nho chi văn minh phó chủ, nhưng đối với đồ đề xuất sắc nhất của hắn Lý Thái Sử cũng không hề hận, không ngờ hắn cư nhiên lại trốn, cũng quá làm cho Nho chi văn minh Phó chủ thất vọng.

Rất tốt! Cầm chi văn minh phó chủ có phản ứng, Thiên lý văn minh phó chủ cần chính là họ tuyệt vọng, sẽ giết họ ngay trong lúc họ tuyệt vọng. nhưng lúc hắn nhìn sang ba mươi tư quân tử của Nho chi văn minh thì liền bị thất vọng, bởi vì ba mươi tu người này không hề có một chút buồn hận nào.

- Ồ! Lý Thái Sử trốn mà các người còn không có phản ứng!

Thiên lý văn minh phó chủ lơ đễnh nói, hắn đã giống như Ma thần vậy, tống nhiếp toàn trưởng khí thế từ lâu. Tất cả mọi người đều như run rẩy dưới ma trảo của hắn.

Khí tiết văn minh Phó chủ khẽ mỉm cười:

- Lý Thái Sử sẽ không trốn.

- Đúng, Lý sư đệ không phải là kẻ chạy trốn.

Khổng Ni gật đầu.

- Lý sư đệ sao lại trốn được.

Túc Nguyện Miên gật đầu.

- Nếu như hắn trốn, thì hắn đã không phải là Lý Thái Sử rồi, hắn thà chết, cũng nhất định không trốn.

Khổng Minh Đức hét to.

- Đúng thế, hắn tuyệt đối sẽ không trốn.

Ba mươi quân tử khác đều mạnh mẽ nói, ánh mắt tràn đầy tin tưởng.

Đáng chết! đáng chết!

Toàn thân Thiên lý văn minh phó chủ không khỏi run lên, mà đứng ở ngay bên cạnh người Thiên lý văn minh phó chủ vừa hay lại là Độc ngã văn minh phó chủ, hắn cũng là thấy rõ ràng hỗn độn màu sắc của tám chữ kia lần nữa lại bị đổi trở về màu vàng kim. Đây là chuyện gì xảy ra? Trong lòng Thiên lý văn minh phó chủ cũng không khỏi cả kinh, hai mắt trầm xuống nhìn về phía Lục Nguyên:

- Ngươi làm sao có thể phá được định lý chi sách, chân lý chi bút của ta?

Làm sao mà có thể để cho tám chữ đã được chân lý chi bút viết hoàn thành màu sắc hỗn độn, lại lần nữa trở về màu vàng kim, từ chân lý lần nữa bị thay đổi về thành định lý?

Cái gì?

Ở Trung ương thiên triều, kỷ nguyên đại chiến mơ hồ đã sớm bắt đầu. Khi Lục Nguyên đánh sâu vào văn minh cảnh, khi đó hai phe bày binh đối trận, đại chiến sắp nổ ra, cuối cùng nhờ Phượng cổ văn minh chi tranh, Pháp bảo văn minh chi đấu cũng chính là dấu vết. Từ khi Lục Nguyên bị tiểu đội ám sát mạnh nhất của đối phương đuổi giết thì trên ý nghĩa kỷ nguyên đại chiến đã bắt đầu, Nho chi văn minh và Thiên Lý văn minh đối kháng cũng chỉ là giao chiến trên quy mô nhỏ, nhưng hiện giờ nghe khẩu khí của Cầm chi văn minh phó chủ thì quyết chiến trên quy mô lớn đã sắp diễn ra.

Đây chính là đại quy mô chiến đấu, có thể xưng là đại quy mô chính là trên năm mươi Văn Minh cảnh, không, thậm chí là một trăm Văn Minh cảnh giao phong, chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến máu nóng sôi trào.

Đại chiến nổ ra!

- Đa tạ nhắc nhở.

Lục Nguyên chắp tay.

- Chớ học bộ dạng của tên Nho chi văn minh phó chủ kia, rất khó coi.

Cầm chi văn minh phó chủ hừ lạnh một tiếng, biến mất trong mây mù. Lục Nguyên cười khổ một tiếng, bản thân mình có biện pháp gì, đối với tiền bối nếu không làm vậy sẽ bị coi là thất lễ, càn rỡ, nhưng nếu làm theo thì bị mắng chửi, quả thực là đã làm khó nhau.

...

- Cái gì, Lý Thái Sử xuất hiện, đánh chết Thiên Lý văn minh phó chủ?

Khi tin tức truyền tới Hoang cổ văn minh thì mấy vị văn minh phó chủ đẳng cấp cao đang thảo luận kế hoạch hành quân, họ đang suy tính khi đại quyết chiến tốt nhất là cho đối phương một đòn thật đau.

Trong phòng hành quân tác chiến còn có mấy người của Tiên cổ văn minh, Phật cổ văn minh.

Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn của Tiên cổ văn minh cúng có mặt.

Mà Chuẩn Đề của Phật Cổ văn minh cũng ở trong đó.

- Lý Thái Sử đánh chết Thiên Lý văn minh phó chủ. xem chương mới tại (.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngạc nhiên.

- Lý Thái Sử đánh chết Thiên Lý văn minh phó chủ!

Chuẩn Đề sắc mặt màu vàng cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Bọn họ quả nhiên vô cùng kinh ngạc, Thiên Lý văn minh phó chủ có thực lực tám kỷ nguyên, hơn nữa còn có Chân lý chi bút, Định lý chi thư cho nên thực lực trong hang tám kỷ nguyên cũng rất kinh khủng, nói thật lòng thì cho dù Nho chi văn minh phó chủ ở trạng thái toàn thịnh cũng khó mà thắng nổi Thiên Lý văn minh phó chủ, không ngờ hiện giờ lại bị Lý Thái Sử giết chết.

Lý Thái Sử là ai? Lần trước hắn xuất hiện mới chỉ đứng thứ tám Thiên bảng, căn bản chưa hề đạt tới Văn minh cảnh, cách Văn minh cảnh rất xa.

Mà hiện giờ Lý Thái Sử có thể chém giết Thiên lý văn minh phó chủ, tiến bộ không khỏi quá lớn đi.

Lý Thái Sử từ khi nào trở nên mạnh mẽ như vậy?

Điều này quá khó tin rồi.

Cho dù sớm biết Lý Thái Sử là Ám chi tử, nhưng những Văn minh phó chủ này vẫn bị dọa sợ!

Vẫn là ở trong thái cổ văn minh, tác chiến thất.

Trong tác chiến thất có mấy người vốn thảo luận về đại quyết chiến, ở bên trong kiếm ích lợi. Kỷ nguyên đại chiến quy mô lớn nhất chính là đại quyết chiến, một khi từ bên trong chiếm được lợi ích vậy thì tương lai bá quyền có thể định ra năm, sáu phần, đủ thấy sự quan trọng của đại quyết chiến.

Nhưng mặc dù đại quyết chiến quan trọng, mấy người có mặt lại bị kinh động.

Tin tức Lý Thái Sử đánh chết Thiên Lý phó chủ văn minh thật sự quá rung đọng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lên rằng:

- Lập tức phái tiểu đội ám sát mạnh nhất đi ám sát Lý Thái Sử, không thể để hắn trưởng thành nữa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn từng là nhân vật chủ trì phong thần, sát phạt quyết đoán, tuyên bố sát lệnh.

Người phụ trách bên cổ văn minh gật đầu.

Chuẩn Đề Phật Tổ nói:

- Nhớ phải kêu số một ra tay, lần trước để Lục Nguyên tránh thoát là bởi vì số một không ra tay. Số một và tiểu đội ám sát mạnh nhất không có hắn thì thực lực kém quá xa.

Vị Phật Tổ này tàn nhẫn xuống tay đủ độc. Trong tác chiến thất lập tức truyền lệnh tiểu đội ám sát mạnh nhất ra tay, lần này còn có số một ra mặt. Số một là một mũi tên dòng xuyên ngàn vạn dặm, phó chủ tiễn chi văn minh.

Lý Thái Sử, tuyệt đối không có đường sống!

Cùng lúc đó, trong pháp cổ văn minh cũng có một gian tác chiến thất.

Trong gian phòng tác chiến thất đang ngồi ba phe, một là nhân vật đỉnh cao pháp cổ văn minh, một là pháp bảo văn minh, còn có một là văn minh khác. Trước mặt họ có một tấm bản đồ cực kỳ to lớn, trên bản đồ có các loại đường hành quân.

- Nếu mà hành quân như vậy thì…

Lên tiếng là Pháp Nhất Đế Tử mặt âm trầm, đương nhiên cũng có thể gọi là Pháp Nhất phó chủ văn minh, dù sao đều giống nhau.

Võ Thánh phó chủ văn minh lắc đầu phản bác:

- Như vậy không được, nên đi chỗ này.

- Báo! Có tin truyền đến, bên nho chi văn minh và thiên lý văn minh, Lý Thái Sử ra tay giết chết Thiên Lý phó chủ văn minh!

Pháp Nhất Đế Tử nhảy cẫng lên:

- Cái gì!?

Võ Thánh phó chủ văn minh cũng giật nảy mình:

- Cái gì!?

Hai vị đều là nhân vật trải qua sóng gió lâu đời nhưng lần này thật sự bị rung động. Lý Thái Sử biến mất đã lâu không xuất hiện thì thôi, vừa ra mặt đã gây tác phẩm lớn như vậy, Lý Thái Sử lại chém chết Thiên Lý phó chủ văn minh. Thiên Lý phó chủ văn minh là phó chủ văn minh tám kỷ nguyên. Còn có định lý chi thư, chân lý chi bút, cho dù Pháp Nhất Đế Tử và Võ Thánh phó chủ văn minh cũng thấy nhức đầu.

Lý Thái Sử làm sao làm đwjc vậy?

Nhưng hiển nhiên đối với bên liên minh Pháp Võ thì đây là tin tức tốt. Vốn cho rằng sức chiến đấu của nho chi văn minh tuột dốc, kết quả nho chi văn minh kỳ tích có được Lý Thái Sử, có sức chiến đấu cực mạnh. Bên kia thiên lý văn minh tiêu đời, một văn minh hủy diệt.

Pháp Nhất Đế Tử nói:

- Lý Thái Sử đánh chết Thiên Lý phó chủ văn minh, đối với nhân vật có tiềm lực mạnh nhất vậy chắc đối phương sẽ dùng tiểu đội ám sát mạnh nhất, thậm chí số một sẽ ra tay giết Lý Thái Sử. Lý Thái Sử đang gặp nguy chỉ mành treo chuông.

Võ Thánh phó chủ văn minh suy tư.

Võ Bác phó chủ văn minh ở bên cạnh nói rằng:

- Thật ra thì có cách giải quyết, chiêu Lý Thái Sử vào tác chiến thất của chúng ta là được. Chúng ta đang nghiên cứu kế hoạch tác chiến, Lý Thái Sử có thể giết Thiên Lý phó chủ văn minh thì cũng có tư cách tiến vào tác chiến thất. Quan trọng hơn, kế hoạch cuối cùng tác chiến thất, tầng kế hoạch thứ mười tám sắp bắt đầu thực hiện, có thể mời hắn tham gia.

Pháp Nhất Đế Tử gật đầu nói:

- Đúng rồi, tầng kế hoạch thứ mười tám, vậy thì có thể bảo vệ hắn tránh cho bị tiểu đội ám sát mạnh nhất đánh chết. Tuy nhiên, thiên lý văn minh đã tiêu đời, giờ nên gọi nó là tầng kế hoạch thứ mười bảy, dù sao ít đi tầng thiên lý văn minh.

…….

Lúc này trung ương thiên triều đang điên cuồng truyền tin về trận chiến nho chi văn minh đấu với thiên lý văn minh.

Phát điên! Phát điên! Đây hoàn toàn là điên cuồng!

Nguyên tân hạng tám Thiên Bảng Lý Thái Sử lần thứ hai xuất hiện lại giết chết Thiên Lý phó chủ văn minh.

Hai bên chênh lệch có thể dễ dàng nhìn ra, thế mà Lý Thái Sử thật sự thành công.

Ám Chi Tử, thật sự không đơn gian, là ngựa ô đen từ đầu tới đuôi.

839. Chương 1437 : Kế Hoạch Mười Bảy Tầng(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1437: Kế hoạch mười bảy tầng(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

vipvanda :

Cùng lúc đó, có rất nhiều người cảm thán, một văn minh bình thường hủy diệt. Ở trung ương thiên triều có tổng cộng ba mươi văn minh bình thường mà thôi, mọi người cho rằng sớm bị hủy diệt sẽ là miêu chi văn minh, bởi vì miêu chi văn minh yếu nhất, Miêu Đao và Miêu Cổ còn chết trong tay Lục Nguyên. Kết quả bị hủy diệt sớm nhất lại là thiên lý văn minh trình độ trung bình. nguồn

Kỷ nguyên này tồn tại một văn minh không biết đã bao lâu cứ thế hủy diệt, trong đại chiến kỷ nguyên tiếp theo sẽ có ba nhiêu văn minh bị hủy diệt đây?

Làn gió hủy diệt càng thổi càng gần.

……..

Bây giờ Lục Nguyên ngồi trong nho chi văn minh, không khí đang rất hưng phấn. Lục Nguyên nhận được một phong thư, đến từ tầng cao nhất liên minh Pháp Võ. Lục Nguyên mở thư ra, nhìn nội dung bên trong. Trong thư nhắc nhở Lục Nguyên, không đúng, nên là Lý Thái Sử, bên Pháp Võ không hề biết Lục Nguyên chính là Lý Thái Sử.

Trong thư nói như thế này, hiện tại Lý Thái Sử ngươi lập công lớn nhưng tiểu đội ám sát mạnh nhất của đối phương rất có lẽ nhắm và ngươi. Tiếp theo mời ngươi đi tác chiến thất, gần đây tác chiến thất đang nghiên cứu một kế hoạch mười bảy tầng.

Kế hoạch mười bảy tầng, Lục Nguyên ngây ra, may là phần sau thư có gì lại cái gì là kế hoạch mười bảy tầng.

Kế hoạch mười bảy tầng thật ra nói là âm mưu không bằng bảo là dương mưu.

Dù sao bên liên minh Hoang Tiên Phật tổng cộng có mười bảy văn minh, trong đó có ba cổ văn minh gồm thái cổ, tiên cổ, phật cổ. Mười bốn văn minh bình thường tức là tinh chi văn minh, lôi chi văn minh, giản chi văn minh, thụ chi văn minh, hồ chi văn minh, độc chi văn minh, miêu chi văn minh, lực chi văn minh, hoa chi văn minh, tiễn chi văn minh, phù chú văn minh, trận chi văn minh, thâu chi văn minh.

Cái gọi là kế hoạch mười bảy tầng là tập hợp nhân tài đỉnh cao nhất của liên minh Pháp Võ nghĩ cách đối phó mười bảy văn minh này, một khi nghĩ ra cách đối phó rồi thì áp dụng trong đại quyét chiến, đó là mấu chốt quá quan trọng, gần với chung cực đại chiến.

Hiện tại Lý Thái Sử có chiến tích lại có tiềm lực, vậy nên mới được mời tham gia kế hoạch mười bảy tầng.

Lục Nguyên nhìn nhìn, không định dùng thân phận Lý Thái Sử tham gia kế hoạch mười bảy tầng này, cứ bỏ nó sang bên đi, gần đây vừa đánh xong Thiên Lý phó chủ văn minh thấy hơi mệt, thôi, trước nghỉ ngơi một phen đã. Hiện tại Lục Nguyên là đỉnh cao bảy kỷ nguyên đúng là có tư cách nghỉ ngơi, có thể nói dưới văn minh cảnh e rằng không bao nhiêu người có thể đánh chết được mình. Không sai, người thắng mình còn có rất nhiều nhưng người có thể đánh chết mình thì rất ít. Lục Nguyên nghỉ ngơi hưởng thụ chút món ngon, thực vật của thiên lý văn minh không tệ, hỏi nguyên nhân mới hiểu, thì ra đàn bà thiên lý văn minh bị gò bó, nhiều người rảnh quá không có gì làm nên nghiên cứu bếp núc, tài nấu ăn của mỗi người rất giỏi. Cho nên ở nho chi văn minh Lục Nguyên hưởng thụ được chút món ngon.

Thấy bên nho chi văn minh đã ổn định Lục Nguyên mới rời đi, lại biến trở về bộ dạng Lục Nguyên. Hắn mới biến về Lục Nguyên không lâu thì nhận được một phong thư, cũng là đến từ tác chiến thất liên minh Pháp Võ, kêu hắn đi qua đó, mời tham gia kế hoạch mười bảy tầng. Lại là kế hoạch mười bảy tầng nữa.

Nếu đã hai lần kêu gọi thì Lục Nguyên quyết định ra sức cho đại quyết chiến nên định đi một chuyến, muốn xem thử kế hoạch mười bảy tầng rốt cuộc là loại kế hoạch gì.

Đương nhiên dù là lá thư nào thì mặt sau đều kèm theo một khi tham gia kế hoạch mười bảy tầng bỏ sức nhiều sẽ được thưởng cho thần vật, mà không phải thần vật cấp thấp nữa, là trung đẳng thần vật. Ngay cả trung đẳng thần vật cũng ban thưởng đủ thấy kế hoạch mười bảy tầng kỳ diệu đến mức nào, cường đại tới đâu, nếu không thì sẽ không thưởng cho trung đẳng thần vật.

Nghĩ đến trung đẳng thần vật, nghĩ về kế hoạch mười bảy tầng, Lục Nguyên ngày càng nổi hứng.

Lục Nguyên liền chạy thẳng tới pháp cổ văn minh, vì trong thư nói kế hoạch mười bảy tầng bắt đầu ở pháp cổ văn minh. Lục Nguyên một đường đi nhanh, bỗng phát hiện đằng trước có hai luồng gió không ngừng chuyển động. Lục Nguyên hơi tò mò, hai luồng gió cảm nhận pháp lực mạnh mẽ của Lục Nguyên thì cũng ngừng lại.

Lục Nguyên nhìn hai người, dẫn đầu là phó chủ phong chi văn minh, tóc dài tung bay, mặt mày điển trai, hay cho một người đàn ông trung niên thành thục trầm ổn tiêu sái. Vị phó chủ phong chi văn minh có pháp lực tám kỷ nguyên, ở trong cảnh giới phó chủ văn minh có tốc độ nhanh nhất.

Người khác là người đàn ông trung niên râu ria xồm xoàm, chính là Phong Thương phó chủ văn minh. Lưng Phong Thương phó chủ văn minh cõng một thanh trường đao, đao vừa mỏng vừa hẹp, người này vốn là pháp lực sáu kỷ nguyên nhưng dường như gần đây có đột phá, bây giờ đã là pháp lực bảy kỷ nguyên.

Lục Nguyên sớm quen biết hai vị phó chủ văn minh này, chắp tay nói:

- Xin chào hai tiền bối phó chủ phong chi văn minh, Phong Thương phó chủ văn minh.

Phó chủ phong chi văn minh và Phong Thương phó chủ văn minh thấy Lục Nguyên thì cũng cười đáp.

- Thì ra là Lục tiểu hữu.

Lục Nguyên hỏi:

- Hai vị tiền bối đang đi tham gia kế hoạch mười bảy tầng?

Phó chủ phong chi văn minh ngẩn ra, hỏi ngược lại:

- Ngươi cũng đi tham gia kế hoạch mười bảy tầng?

Lục Nguyên gật đầu:

- Đúng vậy.

- Lạ thật.

Phó chủ phong chi văn minh nói:

- Tham gia kế hoạch đẳng cấp như là kế hoạch mười bảy tầng bình thường cần pháp lực tám kỷ nguyên, không ngờ ngươi cũng bị gọi đi tham gia.

Phong Thương phó chủ văn minh gật đầu nói:

- Ta là bảy kỷ nguyên cũng không có tư cách tham gia kế hoạch thế này.

Lục Nguyên giật nảy mình, bảy kỷ nguyên như Phong Thương phó chủ văn minh mà không có tư cách tham gia kế hoạch mười bảy tầng, vậy nó rốt cuộc cao cấp tới cỡ nào? Lục Nguyên hoàn toàn bị chấn kinh, kế hoạch mười bảy tầng cuối cùng có bao nhiêu cao thủ? Làm sao tiến hành?

Phong Thương phó chủ văn minh đến không phải tham gia kế hoạch mười bảy tầng bởi vì gã không có tư cách, pháp lực bảy kỷ nguyên kém một chút. Phong Thương phó chủ văn minh đến là có chuyện khác, nói đơn giản là gã phụ trách hệ thống tình báo.

Trong nguyên hệ thống thì tác chiến thất là đẳng cấp cao nhất, hệ thống tình báo thuộc về tác chiến thất cai quản.

Lục Nguyên thầm nghĩ, kế hoạch mười bảy tầng thật là cao cấp.

Vừa lúc hai vị tiền bối cũng đi pháp cổ văn minh, Lục Nguyên cùng hai người đi chung đường. Lúc đi chung Lục Nguyên đưa ra một số vấn đề xin hai tiền bối chỉ dạy, học hỏi được nhiều điều có ích. Bây giờ Lục Nguyên cứ tăng tốc trưởng thành, không dừng lại.

Rốt cuộc đến pháp cổ thế giới, tới đây rồi Lục Nguyên không vọi vàng đi tác chiến thất báo danh mà đầu tiên là gặp mặt Vân Tụ Tuyết rồi mới chạy đi tác chiến thất.

Tác chiến thất xây dựng ở khu vực trung tâm pháp cổ thế giới.

Muốn vào tác chiến thất không dễ dàng, Lục Nguyên chưa tới gần đã bị tra xét một lưa, đưa ra phân thận Lục Nguyên chưa được, còn cần kiểm tra pháp lực và chỉ số, đề phồng có người giả mạo, rồi kiểm tra máu mới thông qua cửa thứ nhất. Lục Nguyên vốn cho rằng vậy là xong.

Ai dè Lục Nguyên liền biết mình đã sai, bởi vì có kiểm tra cửa thứ hai.

840. Chương 1438 : Kế Hoạch Mười Bảy Tầng(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1438: Kế hoạch mười bảy tầng(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

vipvanda :

Kiểm tra cửa thứ ba.

Kiểm tra cửa thứ tư.

Kiểm tra cửa thứ mười.

Kiểm tra cửa thứ hai mươi. Không sai, tổng cộng có hai mươi cửa kiểm tra, có thể thấy tác chiến thất cực kỳ nghiêm ngặt, nhưng nghĩ lại đây là tác chiến thất đẳng cấp cao nhất liên minh Pháp Võ làm thế cũng bình thường. Qua phòng tuyến thứ hai mươi rồi Lục Nguyên trông thấy một kiến trúc đen ngòm, nó không

có gì xa hoa, rất đơn giản nhưng cho người cảm giác cực kỳ vững chắc, bên trên như có các loại pháp trận sắp phát động vậy.

Lục Nguyên vào trong tác chiến thất, hắn trông thấy rất rất là nhiều cao nhân! Đúng là có cực kỳ nhiều cao nhân, Lục Nguyên khó được sử dụng từ hình dung nhiều nhiều, bởi vì thật sự là chỗ này có quá nhiều cao nhân.

Ví dụ vị kia có biết, là phó chủ cầm chi văn minh, pháp lực tám kỷ nguyên.

Ví dụ như người này toàn thân pháp lực hùng hồn khí thế như phá thiên, cơ bắp nho từng khối, toàn thân e rằng có mấy vạn cơ bắp. Vị này chắc là có pháp lực chín kỷ nguyên đi, là phó chủ phu chi văn minh, trên người gã có vị phá diệt không tầm thường.

Còn có một người tóc trắng bạch hạc, tiên phong đạo cốt, toàn thân có vị dược, chính là phó chủ dược chi văn minh mà Lục Nguyên từng thấy mặt.

Ở chỗ kia đứng một mỹ phụ nhân phong tư tha thướt, dáng vẻ yêu kiều, chính là phó chủ thiên mẫu văn minh. Vị này không đơn giản, có pháp lực chín kỷ nguyên. Nói chính xác hơn thì tà kiếm văn minh có pháp lực chín kỷ nguyên rưỡi, so với pháp lực chín kỷ nguyên bình thường mạnh hơn chút, kém chủ văn minh chỉ một bước mà thôi. Đây cũng là tại sao phó chủ thiên mẫu văn minh là một phó chủ văn minh đặc biệt.

Còn có một người đàn ông trung niên mặc đồ trắng, biểu tình nghiêm túc thánh khiết, chính là thánh quang văn minh Thánh Quang phó chủ văn minh. Toàn thân gã như bao bọc trong ánh sáng trăng, người này có pháp lực mạnh mẽ, e rằng tới pháp lực chín kỷ nguyên. Thánh Quang phó chủ văn minh không phải nhân vật tầm thường, danh xưng là thượng đế, dưới tay có nhiều thiên sứ. Những thiên sứ đa số sức chiến đấu không được tốt lắm, nhưng gã có thể chế tạo vô hạn.

Bên trên hướng đông đứng một cô gái che dù như sương như mưa, chỗ cô gái đứng dường như có vô số mưa bụi lắc rắc. Đây là nhân vật không bình thường, là Tán Chi phó chủ văn minh, lấy dù làm vũ khí, thấy không rõ mặt mày, xem không thấu thực lực nhưng chắc khoảng tám hoặc chín kỷ nguyên. Lục Nguyên giật mình phát hiện thuộc tính của nàng là mưa, mỗi người có thuộc tính riêng, hắn là mây mà cô gái là mưa.

Bên cạnh cô gái cầm dù trúc như sương như mưa đứng một người đàn ông trung niên mặc áo tím. Người đàn ông trung niên mặt mày cao quý như có rồng ngâm du dương, người này chính là phó chủ long chi văn minh, cũng là một vị chín kỷ nguyên. Toàn thân gã có long hệ công pháp long hiện thiên địa, Lục Nguyên lờ mờ cảm giác tâm pháp của người này dường như liên kết với vô tướng thôn phệ quyết của mình. Long chi văn minh là một văn minh khá lâu đời, nghe nói do tổ long sáng tạo ra văn minh. Tổ long mất tích đã lâu, long chi văn minh không còn uy vọng năm đó nhưng dù là vậy thì phó chủ long chi văn minh cảm giác gã cao quý hơn chút.

Phía tây đứng một ông lão, người này mặc đồ vẽ đầy đồ án, những đồ án không thấy rõ nội dung, có như trăng sáng, có như mặt trời, có chút đồ án phức tạp khó thấy rõ. Những đồ án này như là kết hợp cùng một chỗ biến thành đồ án lớn, dường như đồ án lớn không có chút y nghĩa gì nhưng tràn đầy thiên địa. Đây là thủ lĩnh đồ chi văn minh, phó chủ đồ chi văn minh. Khi đồ chi văn minh đối địch thì dùng đủ các loại thần đồ, các kiểu tác dụng, quái dị khó đoán.

Vị phó chủ đồ chi văn minh này thâm sâu khó dò, xem pháp lực e rằng cỡ tám hoặc chín kỷ nguyên.

Đứng xa chút là một mỹ nam tử lạnh như băng. Người này cực kỳ lạnh lùng, mái tóc bạc, eo treo thành trường đao, chính là Băng Chi phó chủ văn minh. Băng Chi phó chủ văn minh là một nhân vật truyền kỳ, là siêu cấp đại thiên tài sinh ra ở kỷ nguyên trước, hiện tại đã là chín kỷ nguyên, cũng là trong số nhiều phó chủ văn minh có khả năng trùng kích cảnh giới chủ văn minh nhất.

Phương nam trong bóng đêm như ngồi một vị ám dạ đế vương, ám dạ đế vương đầu đội cao quan, vô cùng tôn quý, đây chính là Dạ Đế, thủ lĩnh của dạ chi văn minh. Gã có pháp lực chín kỷ nguyên, am hiểu đạo ám sát. Gã thuộc về bóng đêm, gã xuất hiện ở đâu là chỗ đó rơi vào mnaf đêm, chỉ thấy thân hình cao quý của gã trong đêm đen.

Còn có một cô bé tóc vàng, mặc tuyết trắng cung thường, lộ đùi, mặc vớ trắng như tuyết, đầu cột hai đuôi ngựa, bộ dạng kiêu ngạo, từ trên xuống dưới như có đủ các loài chim bay vì cô. Xem bộ dáng dường như

cố rất buồn bực.

Lục Nguyên thấp giọng hỏi bên cạnh phó chủ phong chi văn minh: truyện copy từ

- Đó là ai vậy?

Phó chủ phong chi văn minh nói:

- Là Thiên Vũ Cơ phó chủ điểu chi văn minh, vị này cũng là chín kỷ nguyên.

A, đầu năm nay Thường Nga là chủ văn minh chuyển thế là cô bé tóc bạc, bây giờ có một Thiên Vũ Cơ phó chủ điểu chi văn minh chín kỷ nguyên là cô gái tóc vàng cột hai đuôi ngựa. Đầu năm nay con gái mạnh mẽ thích bộ dạng cô bé ư? Lục Nguyên thầm nghĩ.

Lục Nguyên hoàn toàn rung động, kế hoạch mười bảy tầng thật là quá cao cấp, cao đến không giống bình thường.

Hãy xem đến là ai? Phủ chi phó chủ văn minh, cầm chi phó chủ văn minh, dược chi phó chủ văn minh, phong chi phó chủ văn minh, thiên mẫu phó chủ văn minh, thánh quang phó chủ văn minh, tán chi phó chủ văn minh, long chi phó chủ văn minh, đồ chi phó chủ văn minh, băng chi phó chủ văn minh, Dạ Đế, Thiên Vũ Cơ, tất cả đều là tám, chín kỷ nguyên cả, đều là thủ lĩnh một văn minh. Hèn chi bảy kỷ nguyên như Phong Thương phó chủ văn minh mà không có tư cách tiến vào, gã đúng là không có tư cách. Người như mình chắc là đặc biệt được cho vào, vốn Lý Thái Sử tiềm lực lớn mới được đặc cách chứ nếu không thì chẳng thể vào được.

Khi Lục Nguyên đánh giá mười người thì họ cũng đánh giá hắn.

Băng Chi phó chủ văn minh hừ lạnh nói:

- Đây chính là Lục Nguyên ư? Đặc cách tiến vào? Thực lực hắn quá kém đi. Hy vọng đặc cách cho ngươi vào đừng làm mất mặt.

Tính tình của Băng Chi phó chủ văn minh chính là như vậy, bản thân gã là anh đẹp trai cực kỳ lạnh băng, mái tóc bạc rất lạnh.

Phủ Chi phó chủ văn minh nhìn Lục Nguyên:

- Gầếu quá đi? Đàn ông còn trai không có cơ bắp sao được, cơ bắp mới là sự lãng mạn của đàn ông, sau này phải luyện tập đi!

Phó chủ đồ chi văn minh nói:

- Quá trẻ tuổi, trẻ vậy đã vào tác chiến thất cao nhất.

Gã hừ lạnh, hiển nhiên hơi bất mãn với điều này.

Phó chủ cầm chi văn minh lạnh lùng đứng. Phó chủ dược chi văn minh, phó chủ phong chi văn minh, phó chủ thiên mẫu văn minh thì biểu hiện thiện ý.

Phó chủ thiên mẫu văn minh nhìn Lục Nguyên, nói:

- Vốn muốn để ngươi làm chủng mã kỷ nguyên, thực lực của ngươi tăng quá nhanh, xem ra không có cơ hội đó rồi. Đáng tiếc, thật tiếc.

Lục Nguyên lau mồ hôi, lại là chủng mã kỷ nguyên.

Thiên Vũ Cơ thì không thèm để ý Lục Nguyên, thiếu nữ hai đuôi ngựa vàng kiêu ngọa đang dạy dỗ con chim, không thèm liếc hắn cái nào.

Pháp Nhất Đế Tử mỉm cười nói:

- Lục Nguyên đã đến, xem ra lại một người đến báo danh.

841. Chương 1439 : Kỷ Nguyên Chi Tử Chết(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1439: Kỷ nguyên chi tử chết(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

vipvanda :

Tiếp theo chờ một ngày, có truyền đến hai tin tức, một là Lý Thái Sử từ chối đến. Lý Thái Sử từ chối đến tác chiến thất tối cao, đương nhiên đó là do Lục Nguyên viết nhưng giờ mới đưa đến, Pháp Nhất Đế Tử nghe thấy Lý Thái Sử viết thư từ chối thì khá kinh ngạc.

Tin khác là đến từ hệ thống tình báo hỏa chi văn minh làm phản!

Hỏa chi văn minh thật ra là văn minh trung lập giống như pháp bảo văn minh, khoảng thời gian này càng nghiêng hướng pháp võ liên minh một chút, kết quả hiện tại hỏa chi văn minh làm phản, trốn chạy hướng hoang tiên phật văn minh. Điều này đối với liên minh Pháp Võ không phải là tin tốt đẹp, nhưng chuyện đã xảy ra thì đành chấp nhận.

Đến đây thì người tham gia kế hoạch mười bảy tầng đã đông đủ.

Thật ra trừ mười hai người lúc trước nhắc tới ra còn có bốn người tham gia.

Bốn người đó là Võ Thánh phó chủ văn minh chín kỷ nguyên rưỡi, Võ Bác phó chủ văn minh tám kỷ nguyên, pháp ẩn văn minh hoa chủ chín kỷ nguyên, và Pháp Nhất Đế Tử chín kỷ nguyên. Không sai, Pháp Nhất Đế Tử là pháp lực chín kỷ nguyên, pháp lực của ga cao không ai sánh bằng.

Khắp nơi là cao thủ, cao thủ như mây.

Tổng cộng có mười sáu người.

Không đúng, nên là mười bảy nhân vật bởi vì còn có Lục Nguyên.

Trong mười bảy người này trừ Lục Nguyên kinh nghiệm thiếu chút, nhân vật khác ai không phải là kinh thiên động địa? Tùy tiện giậm chân là sẽ khiến trung ương thiên triều run ba lần.

Võ Thánh phó chủ văn minh lười biếng nói:

- Ta đơn giản giới thiệu về kế hoạch mười bảy tầng đi. Bây giờ kỷ nguyên đại chiến đại quyết chiến sắp bắt đầu. Cái gọi là đại quyết chiến ý chỉ hai bên đối đầu nhau, đến lúc đó sẽ có vô số các phe va đụng, ngũ đại cổ văn minh, ba mươi, à không, là hai mươi chín văn minh bình thường va chạm.

Lục Nguyên hơi khó hiểu, cái gọi là đại chiến không phải chỉ có cấp văn minh va chạm sao? Lực lượng dưới cấp văn minh cách biệt quá xa với cấp văn minh, không có tác dụng gì cả, cần những người khác đụng độ làm gì?

Dường như nhìn thấu thắc mắc của Lục Nguyên, Võ Thánh phó chủ văn minh giải thích thêm rằng:

- Chiến đấu người dưới văn minh cảnh cũng rất quan trọng, có một văn minh chi binh, cái gọi là văn minh chi binh là tất cả người một văn minh liên hợp thành binh khí. Văn minh chi binh có thể chế tạo ra sức sát thương cấp văn minh, rất có ích, cho nên người dưới văn minh cảnh cũng rất quan trọng.

- Chính vì đều rất quan trọng ch nên chúng ta phải nghiên cứu cách phá văn minh đối phương, chuẩn bị lực lượng cho đại quyết chiến.

- Cái gọi là kế hoạch mười bảy tầng tức là mục tiêu với ba cổ văn minh, mười bốn văn minh bình thường liên minh Hoang Tiên Phật, mà chuẩn bị. Nghiên cứu đặc điểm văn minh của họ, nghĩ cách phá giải những văn minh này.

Võ Thánh phó chủ văn minh nói:

- Nghiên cứu ra càng nhiều cách ốói phó thì lúc ở đại quyết chiến chúng ta càng đạt được chiến tích tốt hơn.

- Đương nhiên nói chính xác thì không phải gọi kế hoạch mười bảy tầng mà là kế hoạch hai mươi mốt tầng mới đúng.

Võ Thánh phó chủ văn minh nói:

- Trừ ban đầu mười một văn minh ra còn tăng hỏa chi văn minh, ma chi văn minh, yêu chi văn minh, tà kiếm văn minh ở di thất địa, ba văn minh này đều đứng bên phe đối thủ. Cho nên là kế hoạch hai mươi mốt tầng mục tiêu là hai mươi mốt văn minh.

Lúc này gã giải thích cặn kẽ kế hoạch hai mươi mốt tầng. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Lục Nguyên nghe đã hiểu ra, nói đưn giản là nghiên cứu để ứng đối khi đại quyết chiến.

Đây chính là kế hoạch hai mươi mốt tầng!

Một kế hoạch liên quan rất quan trọng.

Võ Thánh phó chủ văn minh vỗ tay, chỉ thấy trong bóng đêm phía trước xuất hiện hai mươi mốt cánh cửa, mỗi mặt cánh cửa viết một cái tên. Ví dụ trên cánh cửa này viết là thái cổ văn minh, cánh cửa kia viết hồ chi văn minh, cửa nọ viết lôi chi văn minh, vân vân và vân vân.

Võ Thánh phó chủ văn minh nói:

- Đằng sau hai mươi mốt cánh cửa cất giấu đặc điểm của hai mươi mốt văn minh. Mỗi cánh cửa có độ hoàn thành, tùy thời lựa chọn ra khỏi.

Võ Thánh phó chủ văn minh nói:

- Nếu có tính cống hiến đột phá, tìm ra càng nhiều cách khắc chế đối phương thì sẽ được thưởng thần vật và thứ khác, có thưởng cả trung đẳng thần vật.

Lần này người tham gia kế hoạch hai mươi mốt tầng có tổng cộng mười bảy người, nhìn thì ít người nhưng ái nấy đều uy vũ cả, so với mười bảy trăm triệu người mạnh mẽ hơn rất nhiều. Hơn nữa đây là khâu quan trọng chuẩn bị đại quyết chiến.

Trong mười bảy nhóm người mạnh nhất chính là Võ Thánh phó chủ văn minh và phó chủ thiên mẫu văn minh, đều là pháp lực chín kỷ nguyên rưỡi. Những người khác đa số là tám hoặc chín kỷ nguyên. Tương đối thì pháp lực của Lục Nguyên là yếu nhất, hiện tại mới chỉ là pháp lực bảy kỷ nguyên.

Kế hoạch hai mươi mốt tầng sắp bắt đầu.

Nhưng lúc này chợt tạm dừng vì bên hệ thống tình báo đưa đến một tin tức nói là gần đây tình huống liên quân bên liên minh Hoang Tiên Phật có biến động, cần tác chiến thất tối cao phân tích. Đây là tình báo quyền hạncao nhất cho nên ưu tiên phân tích, việc phân tích này tất nhiên không đến phiên Lục Nguyên, hắn cũng không am hiểu, thế là tạm thời ra góc ngồi chơi.

Lục Nguyên phát hiện chiến đấu ở trung ương thiên triều rất chính quỷ, cực kỳ chính quy, hơn cả lúc ở Hoa Sơn nhiều.

Ngươi xem cái này đi, cái gì mà tác chiến thất cuối cùng, phụ trách phân tích tác chiến, tất cả mệnh lệnh đều phát ra từ đây. Rồi còn hệ thống tình báo, khóng chế tất cả tình báo, cũng là một hệ thống khổng lồ. Còn có hệ thống ám sát, đó là hệ thống độc lập mà cường đại, nghe nói có các loại hệ thống khác nữa. Loại chiến đấu này khá là chuyên nghiệp, chiến đấu ở Tấn quốc không có một nửa tính chuyên nghiệp.

Khi Lục Nguyên lấy lại tinh thần thì hắn đã cầm bình rượu uống ừng ực rồi.

Rượu là khinh phong tửu, lấy từ Phong Thương phó chủ văn minh.

Phong chi văn minh có hai loại rượu đặc sắc, một loại là khinh phong tửu, uống nó vào như là gió nhẹ phất và mặt, từ từ mà đến, vị dịu nhẹ mà thoải mái.

Loại rượu khác là bạo phong tửu, cái đó thật sự nhiệt liệt tựa như cuồng phong ập đến, không phải tửu quỷ thì không dám uống loại rượu này.

Lục Nguyên uống khinh phong tửu, đi tới đi lui đánh giá tác chiến thất tói cao. Tác chiến thất trừ hai mươi mốt cánh cửa ra thì cũng khá lớn. Khi Lục Nguyên đi dạo đụng độ mỹ nam tử tóc bạc.

Mỹ nam tử tóc bạc tay nhẹ nhàng vén mái tóc bạc, nói:

- Lục Nguyên, chào.

Lục Nguyên nhận ra đấy là Băng Chi phó chủ văn minh quen biết không lâu.

Hắn mỉm cười đáp:

- Băng Chi phó chủ văn minh, xin chào.

Băng Chi phó chủ văn minh lạnh lùng nói:

- Ta là khí vận đệ nhị tử của kỷ nguyên trước.

A, Lục Nguyên nghe ngây ra. Khí vận đệ nhị tử của kỷ nguyên trước, hèn chi hùng hỏ như vậy. Nghe nói gã sinh ra cuối cùng trong kỷ nguyên trước, bây giờ đã được chín kỷ nguyên, quả nhiên danh tiếng không phải thổi phồng.

Lục Nguyên hỏi:

- Ngươi là khí vận đệ nhị tử của kỷ nguyên trước, vậy đệ nhất tử cũng tức là kỷ nguyên chi tử thì sao? đọc truyện mới nhất tại .

Lục Nguyên có chút tò mò.

Băng Chi phó chủ văn minh lạnh nhạt nói:

- Kỷ nguyên chi tử chết rồi.

- Chết rồi?

Lục Nguyên giật mình. Chết rồi à? Được rồi, Lục Nguyên không kịp phản ứng.

842. Chương 144 0: Kỷ Nguyên Chi Tử Chết(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1440: Kỷ nguyên chi tử chết(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

vipvanda :

- Đúng vậy, đã chết.

Băng Chi phó chủ văn minh gật đầu, nói:

- Kỷ nguyên chi tử cũng có thể chết. Thế giới này rất lớn, cao thủ ẩn giấu rất nhiều, kỷ nguyên chi tử quá đắc ý, quá vênh váo nên chết là chuyện bình thường.

Hòi đáp thật đơn giản. Tốt lắm, Lục Nguyên có thể chấp nhận câu trả lời này. Đúng vậy, dù là ai đều sẽ chết, có khả năng ra ngoài ý muốn, nếu không thì nhân vật đỉnh cao sẽ không có nhiều người ước vọng vĩnh hằng chi môn.

Băng Chi phó chủ văn minh lạnh nhạt nói:

- Ta là khí vận đệ nhị tử của kỷ nguyên trước, ngươi được gọi là khí vận đệ bát tử của kỷ nguyên này, nhưng sự thật chắc ngươi nên là khí vận đệ nhị tử của kỷ nguyên này, cho nên thân phận của hai chúng ta ngang nhau. Ta rất muốn biết khí vận đệ nhị tử của kỷ nguyên này của ngươi so sánh với ta thì thế nào. Chúng ta hãy nhìn kế hoạch hai mươi mốt tầng lần này, rốt cuộc là ai biểu hiện mạnh hơn, để trong tương lai đại quyết chiến chúng ta rốt cuộc là ai mạnh hơn.

Lục Nguyên bị Băng Chi phó chủ văn minh khiêu chiến dấy lên chiến ý, nói:

- Tốt, hãy so thử xem.

Đầu năm này gió xuân thổi, trống trận vang, thật sự đấu thì ai sợ ai.

Băng Chi phó chủ văn minh nhẹ gật đầu, không nói gì thêm, chắp tay mà đi.

Lục Nguyên chưa đi vài bước thì đụng phải một người khác, là người đàn ông trung niên áo tím cao quý, chính là phó chủ long chi văn minh.

Trước đó giọng Băng Chi phó chủ văn minh lạnh lùng trong trẻo, thanh âm của phó chủ long chi văn minh thì hùng bá hùng hồn.

Phó chủ long chi văn minh khoanh tay sau lưng nói:

- Lục Nguyên, ta phụng mệnh tổ long truyền tin cho ngươi.

Lục Nguyên nghe thế đơ ra.

Tổ long!

Tổ long, không phải nghe nói tổ long mất tích lâu rồi sao?

Thế mà bây giờ có tin tức của tổ long.

Tổ long, một trong những người đỉnh cao nhất gần hai mươi kỷ nguyên. Nhưng ngẫm lại phó chủ long chi văn minh là thủ lĩnh của long chi văn minh, mà long chi văn minh là do tổ long một tay sáng tạo ra, vậy nên tổ long ra lệnh gã đưa tin cho Lục Nguyên cũng là chuyện rất bình thường.

Lục Nguyên chắp tay nói:

- Không biết có chuyện gì? Xin chỉ giáo cho.

Phó chủ long chi văn minh nói:

- Tổ long muốn tìm một truyền nhân thật sự, ở giữa ta và ngươi tìm ra một truyền nhân chân chính. Theo tổ long nói thì ngươi luyện tập công pháp do tổ long tạo ra.

Vô tướng thôn phệ quyết, điều này đương nhiên Lục Nguyên hiểu.

Trong mắt phó chủ long chi văn minh dâng lên chiến ý mãnh liệt, nói:

- Điều kiện của tổ long là bắt đầu từ kế hoạch hai mươi mốt tầng đến đại quyết chiến, xem hai chúng ta ai biểu hiện càng tốt chút, để quyết định truyền nhân chân chính của tổ long. Ta nhất định phải có được truyền nhân chân chính của tổ long.

Thì ra là vậy!

Lục Nguyên coi như đã hiểu, thì ra tổ long vẫn luôn chú ý đến hắn, muốn bồi dưỡng thành truyền nhân chân chính, cũng khá thú vị.

Rất tốt!

Lục Nguyên lập tức quát:

- Phó chủ long chi văn minh, vậy thì chúng ta hãy đâu một trận đi.

Đến đây thì Lục Nguyên bị Băng Chi phó chủ văn minh, phó chủ long chi văn minh kích thích nhiệt huyết chiến đấu.

Thật là đầu năm này gió xuân thổi, trống trận vang, thật sự đấu thì ai sợ ai.

Lúc này đám Pháp Nhất Đế Tử đã nghiên cứu rõ ràng lần này liên minh Hoang Tiên Phật điều quân, chắc là cố ý bày trận đánh lừa. Giải quyết xong chuyện này thì kế hoạch hai mươi mốt tầng chính thức bắt đầu, vốn loại kế hoạch hai mươi mốt tầng này có thể tùy tiện bắt đầu nhưng mười bảy người cùng hành động

mới càng kích thích đấu chí con người, mới hoàn thành tốt hơn cách phá giải hai mươi mốt văn minh của đối phương.

Trên hai mươi mốt cánh cửa viết chữ là thái cổ văn minh, tiên cổ văn minh, phật cổ văn minh, ma chi văn minh, yêu chi văn minh, tà kiếm văn minh, hỏa chi văn minh, tinh chi văn minh, lôi chi văn minh, giản chi văn minh, thụ chi văn minh, hồ chi văn minh, độc chi văn minh, miêu chi văn minh, lực chi văn minh, hoa chi văn minh, tiễn chi văn minh, phù chú văn minh, trận chi văn minh, thâu chi văn minh vân vân, hai mươi mốt văn minh.

Ngoài hai mươi mốt cánh cửa có danh sách do pháp lực ngưng tụ thành, chiến tích của mười bảy người đều viết trên đó.

Lục Nguyên chắp tay sau lưng nhìn hai mươi mốt cánh cửa. Thái cổ văn minh chơi nhiều lần rồi không hứng thú, tiên cổ văn minh có đấu nhiều trận cũng chán, phật cổ văn minh, ghét nhất giao thiệp với hòa thượng, chán chết. Ma chi văn minh và yêu chi văn minh nếu mà giết người hai văn minh này thì hắn rất vui lòng, nhưng bây giờ thì không mấy hứng thú. Đối với tà kiếm văn minh, giản chi văn minh cũng không hứng thú.

Đi hồ chi văn minh nhìn một cái vậy, nghe nói hồ chi văn minh am hiểu ảo thuật, Lục Nguyên ít khi tiếp xúc đối thủ loại này.

Lục Nguyên đẩy ra cửa hồ chi văn minh, bước vào trong.

Tiến vào cánh cửa này hắn phát hiện bên trong có hai người ngồi, một là phó chủ thiên mẫu văn minh, một là điểu chi văn minh Thiên Vũ Cơ. Căn phòng chất đầy tư liệu, tùy tay lật đều là tư liệu ảo thuật của hồ chi văn minh, trên không trung thỉnh thảng xuất hiện ảo thuật uy lực vô cùng.

Lục Nguyên thoáng chóc như tiến vào thiên đường ảo thuật, xung quanh có tài phú, rượu ngon, mỹ nhân, thứ gì cũng có. Khủng bố nhất không phải những thứ đó.

Ảo thuật bản thân nó là huyễn.

Thứ gì càng huyễn thì càng muốn ngươi cảm giác là thật, càng phải thật.

Huyễn như thật, thật như huyễn.

Cảnh giới cao nhất của huyễn chính alf thật!

Bây giừ Lục Nguyên cảm nhận được sự khủng bố của ảo thuật, bên cạnh xảy ra rất nhiều chuyện xưa. Trong các câu chuyện có anh hùng hữu mỹ nhân, cái gì đều có, đây quả thực chính là một thế giới cực kỳ khổng lồ. Thế giới không ngừng vận chuyển nhựng không vây quanh Lục Nguyên, càng như vậy càng tỏ ra nó chân thật.

Loại ảo thuật này thật sự khủng bố.

Trong phút chốc Lục Nguyên bị loại ảo thuật này mê hoặc. Quên sạch phó chủ thiên mẫu văn minh phong nghi vạn thiên, Thiên Vũ Cơ hai đuôi ngựa vàng ngồi cách không xa, hắn không nhớ gì đến họ.

Loại ảo thuật này thật là lợi hại nha!

Qua thật lâu sau Lục Nguyên mới phát hiện đây là ảo thuật.

Lục Nguyên bắt đầu suy tư. Công pháp phù sinh nhược mộng của mình cũng là một loại dựa vào ảo thuật, tại sao không biến ảo thuật này mạnh hơn nhỉ? Những người khác không học được loại ảo thuật này nhưng Lục Nguyên thì có thể. Bản thân Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo của Lục Nguyên có thể bắt chước chiêu thức của người khác, ảo thuật nói thẳng ra cũng là một loại chiêu thức, mặc dù rất khó bắt chước nhưng dùng chút thời gian thì vẫn thực hiện được.

Ảo thuật tổng cộng chia làm nhiều cảnh giới, theo cách chia ảo thuật của hồ chi văn minh thì gồm mấy tầng như sau.

Tầng thứ nhất hoặc nhãn, lừa gạt mắt người. nguồn

Tầng thứ hai hoặc ngũ giác, gạt ngũ giác của người.

Tầng thứ ba hoặc tâm, lừa gạt lòng người.

Tầng thứ tư thứ chân nhãn, đến đây thì không còn là lừa gạt mà là chân thực. Ở trong hệ thống ảo thuật của hồ chi văn minh thì ảo thuật chuyển hóa hướng chân thật, tầng ảo thuật cao nhất chính là chân thật.

Tầng thứ năm thứ chân ngũ giác, này là chân thật ngũ giác.

Tầng thứ sáu thứ chân tâm, này là chân thật khiến ngươi cảm nhận tất cả mọi thứ.

Còn có tầng thứ ba thứ chân chi thế giới. Nhưng loại năng lực ảo thuật chân chi thế giới chưa có ai đạt được, dù là phó chủ hồ chi văn minh cũng không thực hiện được điều này.

843. Chương 1441 : Pháp Biến Chủ Văn Minh(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1441: Pháp Biến chủ văn minh(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

vipvanda :

Vốn trong phù sinh nhược mộng của Lục Nguyên xen lẫn ảo thuật là tầng thứ hai hoặc ngũ giác, tầng này không tệ. Nhưng bây giờ Lục Nguyên lấy ra thì phát hiện ảo thuật cũng có chiêu thức riêng, có một ít tư liệu ảo thuật của hồ chi văn minh, thế là bắt đầu điên cuồng học tập.

Nhanh chóng học tập, Lục Nguyên đem ảo thuật của mình tăng lên đến tầng thứ ba hoặc lòng người. Khi đến tầng thứ ba rồi phó chủ thiên mẫu văn minh bỗng đứng dậy bước ra khỏi cửa.

Lục Nguyên tiếp tục học tập bên trong cánh cửa. Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo không ngừng phục chế lại tư liệu xung quanh liên quan đến ảo thuật, rồi tốn thời gian kha khá để đến tầng thứ tư chân nhãn. Đến tầng này Lục Nguyên phát hiện ảo thuật bản thân chuyển biến hướng càng cao cấp hơn, có chút thoát khỏi vị ảo thuật đi hướng chân thực.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên phát hiện không ngừng tu hành thì phù sinh nhược mộng kiếm đạo không ngừng biến cường. Vốn phù sinh nhược mộng chỉ có thể dùng ở thế giới cảnh, bởi vì cái này không phải chiêu thức cấp văn minh, bây giờ rốt cuộc lột xác hướng chiêu thức văn minh cảnh. Một khi nó lột xác thành công thì mình sẽ có thêm chiêu thức hữu dụng, trong lòng Lục Nguyên mừng như điên, tác dụng tốt của phù sinh nhược mộng người dùng mới biết.

Nhưng muốn đem phù sinh nhược mộng đổi thành chiêu thức cấp văn minh không phải dễ dàng, sau khi luyện thành tầng thứ tư chân nhãn thì cảm giác còn kém chút cái gì, tiếp tục tu luyện.

Lục Nguyên tu luyện thế này tốn khá nhiều thời gian. Thời gian như nước chảy trôi qua.

Cô bé Thiên Vũ Cơ tóc hai đuôi ngựa vàng lạnh lùng đánh giá Lục Nguyên, cái tên này luôn ngồi ở đây cái gì? Thiên Vũ Cơ khẽ huyết sáo, bên cạnh nàng những con chim chìm đắm trong ảo thuật đều bị mang ra khỏi cửa, nàng cũng đi ra ngoài.

Lục Nguyên còn đang tu hành, khi hắn tu hành thì một số người đi vào, một số đi ra.

Những người này đi ra đi vào thì Lục Nguyên đã đẩy ảo thuật bản thân lên đến tầng thứ năm chân ngũ giác. Một khi thăng lên tới tầng thứ năm chân ngũ giác, Lục Nguyên liền phát hiện chiêu thức phù sinh nhược mộng của mình xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất., ha ha ha ha, rốt cuộc thành, phù sinh nhược mộng luyện đến văn minh cảnh rồi, sau này Lục Nguyên không còn sợ bị nhiều văn minh cảnh bao vây nữa. Bao vây thì làm sao? Hừ, chỉ cần pháp lực không cao hơn mình quá nhiều, có nhiều văn minh cảnh hơn bao vây cũng không làm gì được mình. phù sinh nhược mộng chính là chiêu thức nghịch thiên như vậy đấy, vốn chiêu này ở thế giới cảnh đã khiến người sợ hãi, bây giờ thời đại khiến người kinh khủng của chiêu này lại tới rồi, ha ha ha ha, sảng khoái!

Nhưng lúc luyện thành tầng thứ năm chân ngũ giác xong Lục Nguyên muốn luyện tầng thứ sáu, cảm thấy có thể luyện được, muốn luyện tầng thứ sau thì tốn thời gian càng lâu. Lục Nguyên không ngừng dùng Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo thôi diễn đủ các loại ảo thuật.

Thật lâu sau…

Thật lâu sau…

Thật lâu sau…

Rốt cuộc thật lâu về sau hắn đem ảo thuật thôi tiến đến tầng thứ sáu chân tâm, bây giờ đẳng cấp ảo thuật của Lục Nguyên cực kỳ cao cường, có thể cùng hàng với phó chủ hồ chi văn minh. Đương nhiên hắn không lên tới tầng thứ bảy chân chi thế giới, Lục Nguyên cảm giác tầng thứ sáu và thứ bảy có ngưỡng cửa to lớn rất khó vượt qua, hoặc nên nói là không khả năng qua được.

Lục Nguyên lập tức đi tới cuối phòng, bắt đầu trắc nghiệm, vô số trận pháp ập đến. Lục Nguyên hoảng hốt không thể cứng rắn chém chúng được, hoặc có một số không vượt qua bị trận pháp vây khón. Bất đắc dĩ thật, cũng hết cách, đây chính là nhwjc điểm của Lục Nguyên.

Thông qua ải là không điểm một phần.

Ha, lại là không điểm một phần. Lục Nguyên lấy ra hồ lô rượu hớp một ngụm, bình thản ra khỏi phòng. Không điểm một phần thì mặc kệ nó, không có gì ghê gớm.

Lần này trên bảng danh sách sau tên Lục Nguyên có năm vòng đỏ, hai đốm đen.

Khi Lục Nguyên đi ra thì không biết tại sa có mười mấy người cùng ra, đều nhìn chiến tích của mình, cũng đánh giá chiến tích người khác.

Hiện tại trong chiến tích thì kém nhất là Phủ Chi phó chủ văn minh, người này là vũ phu, khinh thường kỹ xảo phá chiêu. Bây giờ gã có hai đỏ mười chín đen, đã kết thúc lịch trình của mình, gã có thể phá duy nhất là chiêu thức lực chi văn minh, cái đó quá thô, còn có cái khác lôi chi văn minh là ngẫu nhiên gã may mắn học được chút cách phá mới miễn cưỡng qua bốn phần.

Lục Nguyên là năm điểm đỏ hai đen, thành tích thứ hai đếm ngược.

Bởi vì bây giờ trung bình đã có mười điểm đỏ, thậm chí là càng nhiều hơn.

Phó chủ long chi văn minh có mười hai điểm đỏ và hai điểm đen. Gã có thấy chiến tích của Lục Nguyên, năm điểm đỏ hai đen. Chiến tích của gã tốt hơn Lục Nguyên rất nhiều, xem ra chuyến này chiến thắng hắn không thành vấn đề.

Lúc này xếp đầu bảng là phó chủ thiên mẫu văn minh, Võ Thánh phó chủ văn minh, và Băng Chi phó chủ văn minh. Ba người này đều là mười lăm điểm đỏ hai đen, chiến tích mạnh hơn người khác nhiều. Lại có một cánh cửa mở, Băng Chi phó chủ văn minh tóc bạc phiêu dật bước ra.

Sau tên của gã tự đọng nhảy lên mười sáu vòng đỏ! Mười sáu, hai mươi mốt văn minh, gã đã phá chiêu thức của mười sáu văn minh rồi sao? Quá ghê gớm.

Chiến tích của Băng Chi phó chủ văn minh đã xếp hạng nhất, đối lập rõ ràng với Lục Nguyên đếm ngược thứ hai.

- Chậc, xem khí thế toàn thân của Băng Chi phó chủ văn minh kìa.

- Không ngờ hắn thành công trùng kích vào lúc này, tới chín kỷ nguyên rưỡi.

- Băng Chi phó chủ văn minh thật lợi hại, giữa trận đột phá đến chín kỷ nguyên rưỡi.

- Chín kỷ nguyên rưỡi, cách chủ văn minh chỉ một bước.

Băng Chi phó chủ văn minh nhìn chiến tích của mình lại liếc của Lục Nguyên, tay ấn chuôi đao, đao khí cực kỳ lạnh lẽo cường đại ập hướng hắn.

- Lục Nguyên, đàng hoàng nghiêm chỉnh xem, ta muốn thắng ngươi ở trạng thái mạnh nhất mà không phải như vậy. Chúng ta phải nghiêm túc so tài xem lần này ai càng mạnh hơn.

Lúc trước chỉ âm thầm nói, bây giờ Băng Chi phó chủ văn minh nghiêm túc lớn tiếng nói, mọi người đều nghe thấy.

khí vận đệ nhị tử kỷ nguyên trước khiêu chiến với khí vận đệ nhị tử kỷ nguyên này.

Lục Nguyên nghiêm sắc mặt, nói:

- Tốt lắm, ta sẽ nghiêm túc chiến.

Đúng vậy, hai lần đụng phải phù chú văn minh và trận chi văn minh là mình chịu bó tay, may là văn minh còn lại lấy kiếm khí làm chính, có chiêu thức thì mình có thể phá nó. Mình đã tới đáy rồi, giờ là lúc bắn ngược lại, bắt đầu con đường vô địch chiêu thức kỷ nguyên.

Băng Chi phó chủ văn minh lạnh lùng kiêu ngạo nói:

- Tốt lắm, hãy lấy bản lĩnh mạnh nhất của ngươi ra để ta đánh bại đi.

Pháp Biến chủ văn minh ở một bên chơi bách phương chiến kỳ, vừa nhìn trò hay. Gã đem tinh thần của mình chia thành một trăm phần. A, thú vị thật, hai khí vận đệ nhị tử kích đấu, chắc

848. Chương 1446 : Băng Chi Phó Chủ Văn Minh(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1446: Băng chi phó chủ văn minh(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Tổng cộng có hai mươi mốt cánh cửa, đại biểu chiêu thức hai mươi mốt văn minh.

Bình thường lựa chọn cái mình sử trường nhất bắt đầu phá chiêu. Cho nên càng tới mặt sau thì điểm đỏ càng ít, điểm đen càng nhiều.

Băng Chi phó chủ văn minh lại vào ra cửa vài lần.

Chiến tích của gã vẫn cố định ở đó, mười sáu điểm đỏ, năm điểm đen, không có tăng lên.

Tất nhiên dù chiến tích của gã k otawng lên cũng giữ chặt hạng nhất bảng chiến tích, hai mươi mốt văn minh phá pháp gã đã tinh thông mười sáu văn minh phá pháp, chiến tích rất kinh người rồi. Còn lại gã vào ra hai mươi mốt cánh cửa, được đến chiến tích cuối cùng.

Phó chủ thiên mẫu văn minh, Võ Thánh phó chủ văn minh thì được mười lăm điểm đỏ, sáu điểm đen, hiện tại khó chia cao thấp. Dĩ nhiên còn có độ hoàn thành mỗi điểm đỏ để so sánh, chẳng qua bây giờ chưa lật ra xem thôi.

Phó chủ thiên mẫu văn minh mỉm cười nói:

- Băng Chi phó chủ văn minh thật là hậu sinh khả uý.

Võ Thánh phó chủ văn minh gật đầu đồng ý:

- Đúng vậy, thật là hậu sinh khả uý.

Tiếp theo xếp phái sau là Thiên Vũ Cơ hai đuôi ngựa vàng, nàng có mười bốn điểm đỏ, bảy điểm đen, Dạ Đế đứng ngang hàng với nàng.

Chiến tích của phó chủ long chi văn minh là mười ba điểm đỏ, tám điểm đen. Nhân vật chín kỷ nguyên cơ bản đều là mười ba, bốn điểm đỏ cả.

Nhân vật tám kỷ nguyên như là phó chủ cầm chi văn minh, phó chủ phong chi văn minh thì đều là mười hai điểm đỏ, chín điểm đen.

Cơ bản xếp hạng thực lực của mọi người.

Bình thường thực lực càng cao thì điểm đó càng nhiều, tương đói điểm đen càng ít.

Tất nhiên hai người xếp chót là Phủ Chi phó chủ văn minh, Lục Nguyên.

Phủ Chi phó chủ văn minh có hai điểm đó, ngồi vững vị trí số một đếm ngược. Gã đại biểu phái sức mạnh nên thành tích như vậy cũng bình thường.

Lục Nguyên xếp thứ hai điểm ngược bây giờ có bảy điểm đỏ, hai điểm đen. Hắn luôn là phái kỹ xả, vẫn là hơi non ư?

Lục Nguyên mới thông qua độc chi văn minh và tà kiếm văn minh. Độc chi văn minh quá đơn giản, thanh chi văn minh kiếm đạo của hắn chuyên khắc độc chi văn minh, vậy nên chín phần hai thông qua. Còn tà

kiếm văn minh? Lục Nguyên có kiếm đạo môn trong tay, huống gì quá rành về kiếm đạo, cho nên hắn nhẹ nhàng phá đi.

Tiếp theo đi cửa nào đại biểu văn minh xem coi, mới rồi độc và tà kiếm văn minh một chút cũng không thú vị. Sau khi có được bảy điểm đỏ hai đen, Lục Nguyên đánh giá.

Lục Nguyên nhìn nhìn, rốt cuộc quyết định chọn lực chi văn minh. Hắn có đụng độ với người lực chi văn minh rồi, không biết văn minh này chiêu thức có đặc điểm gì. Lục Nguyên tiến vào trong lực chi văn minh phát hiện chiêu thức thật là đơn giản, có thể dễ dàng phá vỡ, cái này là tặng chiến tích cho đại gia rồi.

Nhưng Lục Nguyên phát hiện trong chiêu thức ẩn chứa nhiều hiểu ra của bản thân lực chi văn minh.

Bản thân lực chi văn minh chuyên về cực hạn bản thân, luyện Bàn Cổ Kim Thân.

Sự lợi hại của Bàn Cổ Kim Thân thì lúc trước đã giới thiệu rồi.

Lúc trước dù là Lực Thánh phó chủ văn minh hay Lực Bạo phó chủ văn minh mặc dù chết trong tay Lục Nguyên nhưng Bàn Cổ Kim Thân làm hắn cảnh giác, bây giờ hắn cũng muốn học Bàn Cổ Kim Thân. Nhưng mà trong chiêu thức muốn học Bàn Cổ Kim Thân không phải chuyện dễ, hắn học từng chút một.

- Bàn Cổ Kim Thân, ngưng luyện cho ta!

Lục Nguyên hét lên, nhưng không có gì ngoài ý muốn, thất bại.

Tiếp tục sưu tầm tư liệu, từ trong chiêu thức có tìm ra sự thật Bàn Cổ Kim Thân.

- Bàn Cổ Kim Thân, ngưng luyện cho ta!

Lục Nguyên hét lên, nhưng lại thất bại lần thứ hai.

Muốn từ trong những tài liệu này sưu tập đến Bàn Cổ Kim Thân không dễ dàng, không ngừng thất bại và tìm kiếm, thật lâu sau Lục Nguyên hét to:

- Bàn Cổ Kim Thân, ngưng luyện cho ta!

Lần này ngưng luyện ra một ít cái bóng, chính là Bàn Cổ Kim Thân, là hai phần Bàn Cổ Kim Thân, chỉ vẻn vẹn hai phần mà thôi. Bàn Cổ Kim Thân, Lục Nguyên cảm giác thân thể tăng lên một chút ít.

Bàn Cổ Kim Thân, cơ thể mạnh nhất đúng là không giả.

Hơn nữa học được Bàn Cổ Kim Thân rồi Lục Nguyên cảm thây rõ ràng sức mạnh tăng lên chút.

Kiểu tăng sức mạnh này có thể rót vào công kích, khiến sức công kích mạnh hơn chút.

Công kích của lực chi văn minh là kết hợp Bàn Cổ Kim Thân, chiêu thức không có gì sở trường, vậy nên Lục Nguyên dễ dàng thông qua thử thách lực chi văn minh, được tỷ lệ chín phần.

Bàn Cổ Kim Thân rất hữu ích!

Đi ra khỏi cánh cửa lực chi văn minh, Lục Nguyên nhìn danh sách, mặt sau tên mình điểm đỏ đã là tám cái, hai điểm đen.

Phó chủ long chi văn minh quát lên:

- Quá chậm!

- Gấp cái gì? Tốn thời gian chút có gì sốt ruột.

Lục Nguyên không thèm để ý vạn kiếm linh thạch, đây là con đường vô địch kỷ nguyên của hắn, mất chút thời gian thì có sao.

Lục Nguyên chọn cửa tiếp theo đó là tiên cổ văn minh. Lục Nguyên vào trong cánh cửa tiên cổ văn minh, hắn phát hiện bước vào đây rồi liền xuất hiện đủ các loại tiên pháp công kích. Lục Nguyên ngăn chặn những công kích này, vừa tra xét tư liệu về tiên cổ văn minh.

Lục Nguyên không có chút hứng thú với tiên pháp của tiên cổ văn minh, hắn mà có hứng thú với pháp thuật mới là chuyện lạ. Nhưng Lục Nguyên phát hiện một điều, người tiên cổ văn minh trông thì tiên phong đạo

cốt, yếu không ra gió nhưng thật ra phòng ngự thân thể của họ mạnh kinh khủng, không kém gì lực chi văn minh. Vậy là sao? Hơn nữa Lục Nguyên lờ mờ cảm thấy thân thể phòng ngự của tiên cổ văn minh và Bàn Cổ Kim Thân có liên quan. Đây phải nhắc tới Chủ Hồng tiên cổ văn minh và Bàn Cổ. Hồng sinh ra sớm hơn Bàn Cổ, lúc trước khi Bàn Cổ chưa mạnh thì từng bái vào môn hạ của Hồng, sau tiên cổ văn minh cũng được một chút về Bàn Cổ Kim Thân. Tiên cổ văn minh lợi dụng tàn thiên Bàn Cổ Kim Thân khiến lực phòng ngự thân thể của tiên cổ văn minh mạnh nhiều.

Lục Nguyên lập tức dùng cách đối phó với lực chi văn minh, từ trong chiêu thức học Bàn Cổ Kim Thân. Bàn Cổ Kim Thân không đơn thuần là tâm pháp mà ở giữa tâm pháp và chiêu thức. Lục Nguyên học tập Bàn Cổ Kim Thân liên tục thất bại, cuối cùng rốt cuộc thành công đem Bàn Cổ Kim Thân từ hai phần đẩy lên bốn phần.

Đến bốn phần rồi Lục Nguyên cảm giác sức mạnh, lực phòng ngự của mình tăng nhiều, lực công kích cũng tăng kha khá, Bàn Cổ Kim Thân thật là tuyệt vời.

Khi Lục Nguyên đi ra thì chín điểm đỏ, hai điểm đen.

Lục Nguyên lựa chọn một lúc cuối cùng trúng cánh cửa phật cổ văn minh. Thủ đoạn công kích của phật cổ văn minh như là sa trung phật quốc khiến Lục Nguyên hơi có hứng thú. Cơ bản đem sa trung phật quốc, một sa một thế giới, những tuyệt học đó học hết, khá là có ích. Phật cổ văn minh xuất sắc nhất là đoàn thể công pháp lưu ly kim thân, cũng là một luyện thể công pháp sắp sánh bằng Bàn Cổ Kim Thân.

Lục Nguyên cũng học lưu ly kim thân, mất rất nhiều lưu ly kim thân mới học được bs phần. Loại công pháp luyện thể ở giữa tâm pháp và chiêu thức, cho nên hắn chỉ có thể học vài phần mà thôi. Lục Nguyên luyện lưu ly kim thân đến ba phần xong thì toàn thân không ngưng luyện, lực lượng tăng trưởng.

849. Chương 1447 : Long Chi Phó Chủ Văn Minh(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1447: Long chi phó chủ văn minh(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lưu ly kim thân ba phần, Bàn Cổ Kim Thân bốn phần, đây là công pháp luyện thể hiện tại của Lục Nguyên. Tuyệt đối đừng tưởng rằng luyện thể kim thân không hữu dụng, Lục Nguyên rất ít khi bị ai đánh túng nhưng có khi trốn không thoát vẫn là bị trúng đòn. Ví dụ năm đó lần đầu gặp đã bị Hoang Chi Tử đánh trúng, có thêm một phòng ngự là chuyện tốt.

Khi Lục Nguyên đi ra thì là mười điểm đỏ, hai điểm đen.

Mới đầu ai cũng cảm thấy chiến tích của Lục Nguyên quá kém cỏi, bây giờ phát hiện hắn đã có mười điểm đỏ, hai điểm đen, thầm gật đầu. Phó chủ phong chi văn minh, phó chủ cầm chi văn minh tám kỷ nguyên, điểm đỏ đằng sau tên hai người chỉ chừng mười hai cái mà thôi. Bây giờ Lục Nguyên tới mười điểm đỏ xứng với pháp lực của hắn, không tệ lắm.

Phó chủ dược chi văn minh vuốt râu trắng, nói: truyện copy từ

- Bây giờ chỉ còn lại Lục Nguyên ra vào, có chín cánh cửa hắn chưa mở ra, không biết cuối cùng hắn sẽ thông qua được bao nhiêu.

Pháp Nhất Đế Tử mỉm cười nói:

- Lục Nguyên luôn sáng tạo nhiều kỳ tích, không chừng hắn lại sẽ sáng tạo kỳ tích nữa, thậm chí là vượt qua cả Băng Chi phó chủ văn minh.

Đây là mong chờ lớn nhất của Pháp Nhất Đế Tử, có thể vượt qua Băng Chi phó chủ văn minh.

Phó chủ đồ chi văn minh lắc đầu phản đối rằng:

- Không thể nào. Lục Nguyên và Băng Chi phó chủ văn minh đều là khí vận đệ nhị tử, đều là thiên tài kinh thế nhưng Băng Chi phó chủ văn minh sống càng lâu hơn, vì vậy mạnh hơn Lục Nguyên là chuyện đương nhiên.

Không phải mỗi một kỷ nguyên đều sinh ra nhân vật như vậy, nhưng kỷ nguyên trước và kỷ nguyên này khác với kỷ nguyên bình thường, cho nên mới hai lần sinh ra kỷ nguyên chi tử như vậy, kỷ nguyên bình thường chưa chắc sánh bằng.

Dường như Dạ Đế rồi trong phòng lại như ngồi ở trời sao tối tăm, nói:

- Chúng ta mỏi mắt mong chờ đi, ta thấy chiến tích của Lục Nguyên chắc là mười hai, mười ba điểm đỏ.

Phó chủ long chi văn minh cảm thấy bị uy hiếp, chiến tích cuối của gã là mười bả điểm đó mà bây giờ Lục Nguyên đã có mười cái, chỉ kém ba điểm đỏ. Mới bắt đầu chiến tích của Lục Nguyên cực kỳ tệ hại, kết quả bây giờ ngày càng mạnh, đã là mười điểm đó rồi. Nhưng mặt sau không dễ dàng, càng tới sau thì tăng một điểm đỏ cực kỳ khó khăn, truyền thừa chân chí của tổ long là chính mình.

Phủ Chi phó chủ văn minh muốn khóc ròng, gã giơ tay quăng một bình rượu cho Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên ngươi kiềm chế chút đi, đừng đùa quá đáng. Vốn ta là hạng chót nhưng có ngươi xếp thứ hai đếm ngược, giờ một mình ngươi nhảy lên.

Băng Chi phó chủ văn minh vẻ mặt lạnh băng, gã không chút lo lắng. Gã hy vọng Lục Nguyên càng mạnh, có mạnh hơn thì gã mới đánh bại mát tay được.

Gặp cường tỏa cường!

Băng đạo của ta!

Lục Nguyên được mười điểm đỏ, hai điểm đen, tiếp tục với cánh cửa tiếp theo.

Lần này học cái gì?

Lục Nguyên quyết định chọn giản.

Nên nói sao về giản đây, mình luôn đấu với nó nhưng chưa từng học đặc điểm của giản. Bây giờ Lục Nguyên nổi hứng muốn học ưu điểm của giản.

Lục Nguyên tiến vào cánh cửa này, bắt đầu học tập ưu điểm của giản.

Ưu điểm của giản chỉ có một, gian! Hoặc nên nói là, tiết!

Đánh vỡ tiết tấu của đối thủ khiến người ta theo tiết tấu của mình.

Nói thật ra phó chủ giản chi văn minh cũng là thiên tài, sáng tạo ra cách khống chế tiết tấu chiến đấu như vậy. Riêng lẻ chiêu thức của họ không mới mẻ, riêng lẻ tâm pháp của họ không mạnh bao nhiêu, nhưng cách đánh khống chế tiết tấu rất ghê gớm. Lục Nguyên học khống chế tiết tấu của giản chi văn minh, bởi vì có nhiều lần giao tiếp với giản chi văn minh, cộng thêm kiếm vốn thuộc giản cho nên nhẹ nhàng học xong.

Loại cảm giác tiết tấu này không tệ.

Thông quả ải, chín phần năm!

Đây là số liệu thông qua cao nhất của Lục Nguyên, thành tích cao đến không tưởng. Thành tích cao nhất là chín phần năm thế mà Lục Nguyên cũng đạt được, cái này cao đến không nói nên lời, chỉ có thể nói Lục Nguyên trời sinh là khắc tinh của giản chi văn minh.

Lúc Lục Nguyên đi ra thì người khác ngây ngẩn. Bây giờ hắn có thành tích là mười một điểm đỏ, hai điểm đen.

Lục Nguyên lại vào thái cổ văn minh. Chiêu thức của thái cổ văn minh thức thô ráp, đại khí, mang theo phong tình nguyên thủy, nhưng không phải thô ráp thì vô dụng. Loại thô ráp này mang theo đại khí không giống bình thường ập vào mặt, thô ráp như rượu nồng chín mươi độ, thô ráp như gió sa mạc.

Chiêu thức thật thú vị, Lục Nguyên đang phá chiêu thức của thái cổ văn minh, từng chiêu từng chiêu.

Xác suất thông qua, tám phần tám, thấp nhất ngoài ý muốn, chiêu thức của thái cổ văn minh không đơn giản.

Lúc Lục Nguyên đi ra thì đám người lần thứ hai ngây ngẩn. Bây giờ Lục Nguyên có thành tích là mười hai điểm đỏ, hai đen.

Phó chủ long chi văn minh biến sắc mặt, gã là mười ba điểm đỏ, hiện tại Lục Nguyên chỉ thua gã một điểm, không lẽ thành tích của hắn sẽ vượt qua gã ư? Phó chủ long chi văn minh bất giác nhớ tới không lâu tổ long xuất hiện, chỉ là một phân thân thôi nhưng chỉ có thế mà khí thế đã vượt xa phó chủ long chi văn minh chín kỷ nguyên.

Giọng của tổ long đạp phá vô tận hư không, đâm phá vô số đất đai.

- Phó chủ long chi văn minh, lần này cần thử thách là Lục Nguyên, mà ngươi thì …

850. Chương 1448 : Long Chi Phó Chủ Văn Minh(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1448: Long chi phó chủ văn minh(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lục Nguyên tiến vào cánh cửa tiếp theo, lần này là miêu chi văn minh, công kích tương đối không đáng sợ lắm. Bình thường người ta sợ nhất là miêu cổ công kích và miêu đao công kích, nhưng Lục Nguyên sớm có đạo khắc cổ vậy nên ải này dễ dàng tiêu trừ, xác suất thông qua chín phần một.

Lúc này chiến tích của Lục Nguyên là mười bốn điểm đỏ, hai điểm đen. Chiến tích mười bốn điểm đỏ đã rất không tệ, rất nhiều người chín kỷ nguyên chỉ có trình độ như thế thôi. Rốt cuộc thua, phó chủ long chi văn minh thở dài một hơi, thôi thôi, cuối cùng mình không bằng Lục Nguyên được, tổ long không nói sai.

Thiên Vũ Cơ đôi đuôi ngựa vàng cực kỳ kiêu ngạo cũng giật mình.

Bây giờ điều tất cả mọi người chú ý nhất chính là chiến tích của Lục Nguyên rốt cuộc bùng nổ đến bao nhiêu?

Lục Nguyên tiến vào cánh cửa tiếp theo, lần này là hoa chi văn minh. Công kích của hoa chi văn minh khá giống với thụ chi văn minh, nhưng trong đóa hao có thêm vào nhân tố ảo thuật, cùng lúc đó còn cọng nhân tố tạc nổ khiến. Mức độ khó đề phòng của nó vượt qua thụ chi văn minh. Lục Nguyên nhanh chóng học chiêu thức của hoa chi văn minh, thật ra thì học chiêu thức hoa chi văn minh không khiến thực lực bản thân Lục Nguyên biến cường, nhưng lại khiến con đường vô địch kỷ nguyên của hắn đi suôn sẻ hơn. Trong số địch thủ rồi sẽ có người hoa chi văn minh. Nghiên cứ một đoạn thời gian dài sau Lục Nguyên thông qua trắc nghiệm.

Xác suất thông qua, chín phần.

Sau khi Lục Nguyên đi ra, chiến tích rõ ràng là mười lăm điểm đỏ, hai điểm đen. Lần này thì khiến cả đám kinh ngạc rớt tròng mắt, thành tích quá biến thái rồi. Mười lăm điểm đỏ là thành tích của phó chủ thiên mẫu văn minh, Võ Thánh phó chủ văn minh, bây giờ nó bày ngay trước mắt. Pháp lực hiện giờ của Lục Nguyên chắc nên là bảy kỷ nguyên, cộng thêm kỹ xảo chiến đấu nhiều lúc dựa vào năm tháng chồng chất, theo lý thì hắn yếu nhất mới đúng. Nhưng Lục Nguyên tại sao có thể từ khâu yếu nhất đổi thành mạnh nhất vậy? Bên trong Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo có tác dụng lớn nhất, thiết tắc cũng giúp ích rất nhiều.

Thiết tắc càng nhiều thì kỹ xảo càng cao, Lục Nguyên so với người khác có hai phần thiên mệnh vận thiết tắc, số lượng thiết tắc có thể nói là sắp đứng đầu trung ương thiên triều.

Băng Chi phó chủ văn minh mắt thấy Lục Nguyên sắp đuổi kịp mình thì không chút kinh sợ, gã muốn cùng hắn có kịch chiến như vậy, dù thắng hay thua đều cam lòng, đây chính là băng chi cường đạo của Băng Chi phó chủ văn minh. Giờ thì Lục Nguyên càng mạnh mới càng thú vị.

Lục Nguyên tiến vào cánh cửa tiếp theo, lần này là hỏa chi văn minh. Chiêu thức của hỏa chi văn minh biến ỏ vô chừng, quái dị khó dò giống như là lửa vậy. Lục Nguyên mất chút thời gian nghiên cứu ra đạo phá hỏa, giờ nghiên cứu cũng quen tay rồi, một đường nghiên cứu cực kỳ nhanh. Qua chốc lát sau Lục Nguyên thuận lợi đi ra.

Cùng lúc đó, Lục Nguyên càng ghi nhớ kỹ hắn từng ở lúc luyện thôn hỏa long thì hứa rằng phải chém chết phó chủ hỏa chi văn minh, là ân oán năm đó hiện giừ không nhắc tới nhưng hắn luôn nhớ trong lòng.

Xác suất thông qua, chín phần một.

Lục Nguyên đi ra, chiến tích đã là mười sáu điểm đỏ, hai điểm đen.

Ngang bằng với Băng Chi phó chủ văn minh.

Băng Chi phó chủ văn minh trên khuôn mặt lạnh băng có nụ cười, nói:

- Hay lắm, Lục Nguyên, ngươi quả nhiên không tệ, nhưng ước định chiến đấu của chúng ta không kết thúc.

Gã không vì bị Lục Nguyên đuổi kịp mà cho rằng mình thua, một là vì hắn chưa vượt qua, hai là còn có xác suất thông qua, thứ này rất quan trọng.

Mười sáu điểm đỏ, hai điểm đen.

Cực hạn của Lục Nguyên rốt cuộc ở đâu?

Nhiều tiền bối nổi danh lâu năm không làm được thì hắn đã hoàn thành rồi, khí vận đệ nhị tử bình thường sẽ không mạnh như vậy. Không lẽ là, đấu thiên? Các lão tiền bói có mặt đều là người đỉnh cao nhất trong trời đất, đương nhiên hiểu một đấu thiên kỷ nguyên là có chuyện gì.

Đấu thiên, đấu thiên, đấu thiên, không phải một kỷ nguyên thiên mà là vĩnh hằng thiên.

Cái gọi là vĩnh hằng thiên nói thẳng ra là vĩnh hằng chi môn.

Thế giới tài nguyên, năng lượng, khí vận, bảo vật, công pháp những thứ này đều có lúc cạn, ta dùng điểm này ngươi liền không có, rất là bình thường.

Nhưng vĩnh hằng chi môn thì khác, rất lâu thật lâu về trước có người nghiên cứuv về vĩnh hằng chi môn bên trong có tài nguyên năng lượng, khí vận, bảo vật, công pháp những cái này là vô cùng vô tận, không sai, vô cùng vô tận. Những phát hiện này thậm chí hấp dẫn khá nhiều chủ văn minh không đi đâu hết chỉ ở bên cạnh vĩnh hằng chi môn, muốn tìm cách lấy được bên trong vĩnh hằng chi môn vô chừng mực năng nguyên, khí vận, bảo vật.

Có người được đến chút thành quả, nhưng thành quả cực kỳ hiếm hoi.

Người thật sự có được vô chừng mực năng nguyên, khí vận, bảo vật là không tồn tại.

Một kỷ nguyên chủ kiếm cổ văn minh là người có chí hướng lớn, gã muốn người người như long, thế giới hìa bình. Nhưng muốn người người như long cần hao tài nguyên rất khủng bố, cùng lúc đó chủ kiếm cổ văn minh có một ước vọng đó là kiếm đạo trường tồn. Dưới tình huống như thế, chủ kiếm cổ văn minh và cổ kiếm giả khác ngang

---

851. Chương 1449 : Vua Chiêu Thức(thượng)

Chương 1449: Vua chiêu thức(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Trước đó đã nói người trẻ tuổi thì khí vận không ổn định, có thể tranh đoạt nhau.

Lục Nguyên thắng nhiều, thua ít, cho nên khí vận càng lúc càng cường.

Đến bây giờ, mặc dù không trông thấy khí vận của Lục Nguyên nhưng khí vận Lục Nguyêng về biênr rộng rất khó người chắn được, ít nhất hiện tại Băng Chi phó chủ văn minh rất khó đỡ. Chỉ có Hoang Chi Tử, cuộc chiến tiếp theo giữa Hoang Chi Tử và Lục Nguyên rất quan trọng, ai thắng ai là có thể đoạt được khí vận càng mạnh, đi hướng chủ văn minh, ai thua thì khí vận tuột xuống ngàn trượng, sau này khó mà lần thứ hai uy hiếp đến đối phương.

Cho nên nói Lục Nguyên là ngoài ý muốn, không phải chuyển thế gì, chỉ là khí vận hơi nhiều rồi thì một đường chiến thắng cướp khí vận đi tới một bước này.

Đương nhiên những khí vận này sẽ hơi nghiêng về kiếm đạo, vì năm đó đánh ra những khí vận đó là người trong kiếm đạo.

Ngoài ra dựa theo đạo lý bình thường thì kỷ nguyên là kiếm, kỷ nguyên này không khả năng là kiếm nữa, đây mới là lẽ thường.

Kỷ nguyên này kiếm đạo có thể phục hưng, có thể xuất hiện Lục Nguyên, xuất hiện Yến Thương Thiên, Kiếm Chi Tử chỉ có một nguyên nhân, năm đó nhóm Kiếm Cổ, Kiếm Đỉnh đánh ra khí vận hơi nghiêng hướng kiếm, cho nên kỷ nguyên này kiếm đạo có hy vọng phục hưng.

Pháp Nhất Đế Tử truyền âm cho Lục Nguyên sự thật về đấu thiên, Lục Nguyên nghe xong hơi giật mình, thì ra đấu thiên là chuyện như vậy.

Bây giừ Lục Nguyên đã là mười sáu điểm đỏ, hai điểm đen.

Lục Nguyên nhìn cánh cửa định đi ma chi văn minh. Hắn vào trong ma chi văn minh, chiêu thức của nó mang theo ma khí rất sâu, quỷ dị khó dò, bá khí vô cùng, hơn nữa có ma khí quấn quanh, người bình thường ngay cả ra chiêu thế nào cũng không thấy được. Lục Nguyên dùng vô song chính khí dồn ở đôi mắt, phút chốc trăm triệu ma đạo không thể che giấu. Lục Nguyên nhanh chóng phá chiêu thức của ma chi văn minh, không cần học hỏi chiêu thức của văn minh này.

Xác suất thông qua, chín phần ba.

Không chút nghi ngờ, Lục Nguyên có tính khắc chế văn minh này khá lớn, cộng thêm chút kỹ xảo đè ép, lấy thành tích chín phần ba qua cửa.

Bây giờ chiến tích của Lục Nguyên là mười bảy điểm đỏ, hai điểm đen.

Hiện tại chiến tích về mặt số lượng đã hoàn toàn vượt qua Băng Chi phó chủ văn minh.

Biểu tình của Băng Chi phó chủ văn minh cực kỳ lạnh cùng, gã đối mặt kỷ nguyên chi băng sẽ không biến sắc.

Lục Nguyên lại đi tới cửa tiếp theo, lần này là yêu chi văn minh. Yêu chi văn minh có chiêu thức khá giống với ma chi văn minh, nhưng hơi khác biệt, ví dụ yêu chi văn minh có nhiều kiểu cách quái dị, chiêu thức lấy quái dị làm chính, khiến ngươi không thể đoán ra chiêu tiếp theo hắn đánh như thế nào.

Chính tự cũng có thể khắc!

Lấy vô song chính khí pháp nhãn nhìn lại, cộng thêm Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo, không có thể che giấu đwjc.

Lục Nguyên nhanh chóng nghĩ cách phá chiêu thức của yêu chi văn minh.

Xác suất thông qua, chín phần ba.

Xác suất giống hệt cửa ma chi văn minh.

Chiến tích hiện nay của Lục Nguyên là mười tám điểm đỏ, hai điểm đen. Chiến tích chỉ tính về số lượng đã vượt qua Băng Chi phó chủ văn minh nhiều, hơn nữa khá là nghịch thiên. Tổng cộng hai mươi mốt văn minh, Lục Nguyên chỉ có hai chiêu thức văn minh là phá không được, bây giờ đã phá mười tám chiêu thức.

Cánh cửa tiếp theo không cần chọn vì chỉ có cái cuối cùng, là một văn minh bình thường trong ba mươi văn minh, cầu chi văn minh. Cách công kích của cầu chi văn minh khá lạ, họ công kích hóa thành hình cầu đuổi theo ngươi, vùn vụt tấn công ngay cả phá chiêu cũng khó mà đỡ. Dù sao thì lực phòng ngự của một quả cầu siêu cao, không có chỗ phá được. Khi Lục Nguyên tiến vào trong phòng, phát hiện chiêu số của cầu chi văn minh rất rắc rối, cực kỳ khó đối phó. Lúc trước mình học tuyệt chiêu của Kiếm Viên phó chủ văn minh cũng rất khó phá. Lục Nguyên trầm ngâm nên làm sao phá chiêu thức của Kiếm Viên phó chủ văn minh. Ngẫm nghĩ mới nhận ra, đối phó tròn là phải dùng mũi tên, không sai, trước đó không lâu vừa học tuyệt chiêu mũi tên, một mũi tên xuyên quá tâm, một mũi tên bắn thẳng vào chính giữa quả cầu, lấy tuyệt đối sắc bén phá tròn trơn tuột, trong đó thêm chút đặc điểm của kiếm thì càng tốt.

Lục Nguyên không ngừng thử, cầu chi văn minh làm tốn chút thời gian cuối cùng cũng phá một cầu chi đạo.

Xác suất thong qua, chín phần.

Khi Lục Nguyên đi ra cửa thì người bên ngoài một mảnh yên tĩnh. Tất cả phó chủ văn minh hoàn toàn bị rung động, dù là phó chủ long chi văn minh hay phó chủ đồ chi văn minh hơi cậy già lên mặt, hoặc là phó chủ dược chi văn minh tiên phong đạo cốt, Thiên Vũ Cơ kiêu ngạo lạnh nhạt đều rung động.

Băng Chi phó chủ văn minh mặc dù vẫn là dáng vẻ lạnh lùng nhưng trong mắt xẹt qua kinh ngạc.

Phó chủ phong chi văn minh nói:

- Hai mươi mốt văn minh mà phá chiêu thức của mười chín văn minh vượt qua bốn phần, chỉ có hai cóais không phá được, Lục Nguyên thật là giỏi, đám xương già chúng ta kém xa quá.

Võ Bác phó chủ văn minh ngẫm nghĩ, nói:

- Nghiêm túc nhìn thì Lục Nguyên không thông qua hai văn minh một là phù chú văn minh, hai là trận chi văn minh. Hai văn minh này không phải dùng chiêu thức, một cái là dùng phù chú, một cái sử dụng trận pháp, không thuộc phạm vi chiêu thức cho nên Lục Nguyên

852. Chương 145 0: Vua Chiêu Thức(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1450: Vua chiêu thức(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Tiếp theo là phó chủ phong chi văn minh. Phó chủ phong chi văn minh có mười hai điểm đỏ, xác suất thông qua năm phần, sáu phần. Con số này không có tác dụng gì lớn, vì trong đó một số phá chiêu sớm bị nghiên cứu ra rồi, không có tác dụng gì, không tính cống hiến. Chỉ có phá chiêu chưa nghiên cứu ra mới giúp ích trong chiến tranh đại quyết chiến. Tất nhiên đối với bên tinh chi văn minh thì phó chủ phong chi văn minh vẫn làm ra chút cống hiến nhưng rất nhỏ bé, không khả năng đổi được trung đẳng thần vật. Nói chính xác hơn là ngay cả cấp thấp thần vật cũng đổi không được, chiêu thức không dễ dàng để đổi.

Tiếp theo là chiến tích của phó chủ cầm chi văn minh. Phó chủ cầm chi văn minh cũng là mười hai điểm đó, xác suất thông qua cơ bản năm, sáu phần hoặc bảy phần. Nàng đối với phá hoa chi văn minh có chút cống hiến kiệt xuất, tất nhiên không tính lớn mấy, chắc đổi được vài thiên cấp linh thạch mà thôi. Nói thêm, phó chủ cầm chi văn minh và hoa chi văn minh là tử địch, cho nên phó chủ cầm chi văn minh đặc biệt nghiên cứu cách phá chiêu hoa chi văn minh.

Tiếp theo chính là phó chủ long chi văn minh. Phó chủ long chi văn minh là mười ba điểm đó, nhưng xác suất thông qua của gã không tệ, lực chi văn minh bảy phần, miêu chi văn minh bảy phần, phù chú văn minh bảy phần ba, còn có không ít năm phần, sáu phần. Long chi văn minh và thụ chi văn minh cũng là tử địch nhiều năm, có cống hiến rất lớn cách phá chiêu thức thụ chi văn minh, cộng thêm cống hiến khác, cơ bản có thể đổi được một thần vật cấp thấp.

Tiếp theo đến lượt phó chủ dược chi văn minh, cống hiến về độc của lão khá lớn, xác suất thông qua đến chín phần.

Pháp Nhất đế tử thực lực bất phàm, hiện giờ hắn mười bốn chấm đỏ, bảy chấm đen, mà cấu thành điểm đỏ là bảy thành, thỉnh thoảng cũng có tám thành, tương đối khá, chín thành căn bản là không có. Khi trước, Dược chi văn minh phó chủ cũng đạt được chín thành, nhưng đó là do Dược chi văn minh khắc chế tiên yêu cho nên mới có kết quả như vậy, những người khác muốn đạt được chín thành căn bản là không thể nào, tám thành coi như là đã rất may mắn.

Tiếp theo là Dạ Đế, Dạ Đế thân ở hắc ám, vì vậy chiếm được đại thế, kết quả đương nhiên không tầm thường. Tỷ số hắn thông qua từ sáu thành tới bảy thành, thỉnh thoảng có tám thành, đối phó với Tinh chi văn minh đạt tới tám thành một. Dạ Đế và Tinh chi văn minh đều theo nghề ám sát, đương nhiên là phải tìm hiểu kỹ thuật của đối phương.

Thánh Quang văn minh phó chủ mười bốn chấm đỏ, Thánh Quang văn minh phó chủ có thể tạo thành thương tổn đặc thù với ma và yêu, vì vậy đối tỷ số thông qua khá cao, đạt tới tám thành một, tám thành hai, đối với độc đạt bảy thành chín, những thứ khác căn bản đều là năm thành, sáu thành.

Chiến tích của mấy người Tán chi văn minh phó chủ và Đồ chi văn minh phó chủ, Yêu Vũ Cơ không hơn kém nhau nhiều, trong đó thành tích của Yêu Vũ Cơ là khá hơn cả.

Hai vị cuối cùng là Yêu Mẫu văn minh phó chủ, Vũ thánh văn minh phó chủ đều đạt chiến tích mười lăm chấm đỏ, sáu chấm đen.

Yêu Mẫu văn minh phó chủ chiến tích là bảy thành, chiến tích đối phó với Hồ chi văn minh, Hoa chi văn minh, Trận chi văn minh lần lượt là tám thành hai, tám thành ba, tám thành một. Yêu Mẫu văn minh phó chủ tương đối mạnh mẽ, sau khi có thành tích, Yêu Mẫu văn minh phó chủ liền nhìn Vũ thánh văn minh phó chủ.

Với chiến tích như vậy hắn có thể nhận được một khối thần vật đê giai bình thường, so với Long chi văn minh phó chủ nhận được thần vật đê giai thấp nhất tốt hơn không ít. Đồng dạng là thần vật hạ vị cũng có phân chia cao thấp, ví dụ như có thần vật hạ vị không đủ tăng cấp từ một kỷ nguyên lên hai kỷ nguyên, nhưng có thần vật hạ vị có thể khiến bốn kỷ nguyên tăng lên

Vũ thánh văn minh phó chủ mỉm cười:

- Yêu Mẫu đạo, hi vọng sẽ không thua kém ngươi quá nhiều.

Chiến tích của Vũ thánh văn minh phó chủ xuất hiện, vừa xuất hiện, hắn không khỏi sợ hết hồn. Thật ra thì chiến tích của hắn không phải rất kinh người, chiến tích của hắn cũng chỉ tương tự như Yêu Mẫu văn minh phó chủ, chẳng qua tỷ số thông qua khi đối chiến Hoang Cổ văn minh đạt tới tám thành năm.

Điều này nói lên Vũ thánh văn minh phó chủ nghiên cứu rất kỹ vị Hoang Cổ văn minh mới xuất hiện trong kỷ nguyên này.

Không đúng, phải nói Vũ cổ đang nghiên cứu, hơn nữa đã có thành quả, nếu không cũng sẽ không xuất hiện tỷ số tám thánh năm.

Cứ tiếp tục như vậy, đến khi đại quyết chiến, hi vọng đối phó với Hoang Cổ văn minh cũng lớn hơn một chút.

Vũ cổ văn minh quả nhiên không phải tầm thường, sớm đã chuẩn bị cho đại quyết chiến, hơn nữa thành quả không tệ.

Chiến tích của Vũ thánh văn minh phó chủ căn bản đã sắp đủ để đổi được một thần vật bình thường, đương nhiên vẫn còn kém một chút.

Kế tiếp chính là Băng chi văn minh phó chủ.

Chiến tích của Băng chi văn minh phó chủ là một chấm đỏ, hai chấm đen.

Chiến tích thông qua của hắn sẽ là gì?

Trong lúc nhất thời, tất cả đều yên tĩnh, mà Pháp biến văn minh chi chủ nhẹ nhàng nghịch con cờ trong tay, mặt tươi cười thú vị. mặc dù Pháp biến văn minh chi chủ chịu trách nhiệm tác chiến cao nhất, tất cả đều do hắn chủ trì, nhưng hắn cũng thản nhiên như không có chuyện gì cả.

Khi lật bài mới rõ mọi chuyển, đây chẳng phải một việc rất thú vị hay sao?

- Chiến tích của Băng chi văn minh phó chủ, Hoang Cổ văn minh, tám thành.

Băng Chi văn minh chiến tích đệ nhất quả nhiên rất giỏi, Hoang Cổ văn minh tám phần, quả nhiên là khai sơn bất phàm!

- Tiên Cổ văn minh, bảy thành chính. Phật cổ văn minh, bảy thành tám. Ma chi văn minh, tám thành, Yêu chi văn minh, tám thành một, Tà Kiếm văn minh, tám thành, Tinh chi văn minh, tám thành ba, Lôi chi văn minh tám thành một, Giản chi văn minh bảy thành bảy, Thụ chi văn minh tám thành bốn, Hồ chi văn minh tám thành hai, Độc chi văn minh tám thành một, Miêu chi văn minh tán thành hai, Lực chi văn minh tám thành ba, Hoa chi văn minh ba thành, Tiến chi văn minh tám thành một, Trận chi văn minh hai thành, Thâu chi văn minh sáu thành bảy, Cầu chi văn minh bảy thành bảy, Hỏa chi văn minh chín thành.

Chiến tích liên tiếp báo ra, tất cả đều lâm vào hoảng sợ!

Điều này…

Điều này…

Điều này…

Quá lợi hại!

Những văn minh khác bình thường đều là năm sáu thành, bảy thành đã coi như không tệ, tám thành quá hung tàn, chín thành cực hiếm thấy.

Kết quả là vị khí vận đệ nhị tử kỷ nguyên này ngoại trừ hai chấm đen Hoa chi văn minh, Trận chinh văn minh thì số còn lại căn bản đều sấp sỉ tám thành. Dĩ nhiên Thâu chi văn minh chỉ đạt tới sáu thành bảy, hơi thấp một chút, nhưng như vậy cũng là khá giỏi rồi. Huống chi Hỏa chi văn minh lại gần chín thành!

Khí vận đệ nhị tử quả nhiên bất phàm!

Chiến tích như vậy mặc dù Lục Nguyên nhiều hơn một chút nhưng chất lượng rõ ràng không thể sánh bằng Băng chi văn minh phó chủ.

Xem ra lần cạnh tranh này Băng chi văn minh phó chủ sẽ chiến thắng!

Vẻ mặt Băng chi văn minh phó chủ cũng không hề có chút vui mừng, cũng không buồn bã, ngược lại chiến ý dâng trào. Lục Nguyên, chiến tích của ngươi ra sao? Chớ khiến ta thất vọng.

853. Chương 1451 : Chín Thành(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1451: Chín thành(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đúng vậy, sau khi chiến tích của Băng chi văn minh phó chủ xuất hiện thì sẽ đến lượt Lục Nguyên.

Mà chiến tích của Băng chi văn minh phó chủ đúng thực là quát tốt, Lục Nguyên muốn chiến thắng vô cùng khó khăn. Hơn nữa Long chi văn minh phó chủ đã ở ảo tưởng, Lục Nguyên toàn bộ đều là bốn năm thành coi như rất tốt, nói không chừng hắn có thể sẽ quyết định tới việc có thể lật bàn hay không. Đương nhiên, bởi vì rất nhiều người lần đầu tiếp xúc với Lục Nguyên, cho nên đều không rõ chiến tích của hắn. xem chương mới tại (.

Pháp Biến văn minh chi chủ chơi đùa con cờ trong tay:

- Trận chi văn minh, tỷ số thông qua 0.1, Phù chú văn minh, tỷ số thông qua 0.1.

Hai tỷ số này không phải thấp bình thường, nói lại cảm thấy buồn cười, Lục Nguyên mang vẻ bất cần, ngồi một bên cầm hồ lô uống rượu.

- Hồ chi văn minh tỷ số thông qua chín thành!

Khi thành tích này báo ra tất cả đều giật nảy mình!

Chín thành! Có phải có sai lầm gì?!!

Đây là thủ bút lớn cỡ nào? Tỷ số này cao hơn Băng chi văn minh phó chủ không ít, đừng xem thường sự khác nhau giữa chín thành với tám thành hai. Nói rõ ra thì mọi người bình thường đều đạt bảy thành, phá chiêu không chút ly kỳ, mà sự chênh lệch giữa tám thành hai với chín thành gấp đôi so với tám thành hai so với bảy thành. Hơn nữa chín thành đạt được cống hiến cao hơn tám thành hai rất nhiều, nếu tỷ số thông qua đạt chín thành, khi đại quyết chiến xảy ra sẽ có nhiều biện pháp ngăn cản Hồ chi văn minh hơn, khi đó chiếm được ưu thế rất lớn.

Chỉ có điều chín thành này hẳn là ngẫu nhiên, nhiều nhất là một hai hạng, giống như Dược chi văn minh phó chủ và Băng chi văn minh phó chủ vậy!

- Tinh chi văn minh, tỷ số thông qua chín thành một.

Hả, Tinh chi văn minh thông qua tỷ số chín thành một? Đây đúng là một niềm vui bất ngờ, có tỷ số này khi đại quyết chiến đối phó với Tinh chi văn minh ám sát mọi người cũng có chút phòng bị, ứng phó dễ hơn nhiều lắm. Lục Nguyên quả thật rất giỏi, nhưng hẳn là cũng chỉ hai ba tỷ số đạt chín thành, không thể nào nhiều hơn, tỷ số thông qua chín thành độ khó khăn quá nghịch thiên.

- Tiến chi văn minh, tỷ số thông qua tám thành chín!

Giỏi lắm, Tiến chi văn minh rất khó ngăn chặn, Băng chi văn minh tám thành một cũng đã rất giỏi, không ngờ Lục Nguyên có thể đạt tới tám thành chín, Lục Nguyên bằng cách nào mà làm được vậy? Tám thành chín mặc dù chưa đạt tới chín thành, nhưng kỳ thực cũng chỉ cách nhau một chút.

- Lôi chi văn minh, chín thành!

Quá mạnh, lại là chín thành, rốt cục Lục Nguyên được mấy cái chín thành.

Đến hiện giờ đã 4 cái đạt tới khoảng chín thành, Lục Nguyên quá thần kỳ, riêng những điều này đã khiến khi đại quyết chiến mọi người chiếm được tiện nghi rất lớn, ưu thế rất lớn! Lợi hại! Hiện giờ mọi người nhìn kết quả của Lục Nguyên, mười chín đỏ, hai đen, vốn mọi người còn tưởng Lục Nguyên chẳng qua chỉ là số lượng cao, chất lượng không ra gì, nhưng hiện giờ nhìn lại xem ra chất lượng cũng rất cao. Kiếm Cổ văn minh đứng đầu đấu yêu quả là yêu nghiệt, mọi người không khỏi nghĩ năm xưa Kiếm Cổ văn minh đứng đầu đấu yêu nhất định sẽ dấu diếm một vài thứ, một vài bí mật, bằng không thì sao có Lục Nguyên nghịch thiên như hiện giờ.

Chân tướng đấu yêu như vừa bị vạch trần lại có thêm tính thần bí xuất hiện.

- Đạo chi văn minh, tỷ số thông qua chín thành bốn.

Chiến tích vừa công bố, mọi người lại bị chấn động.

Chín thành bốn! Mọi người đều biết tỷ số thông qua cao nhất là chín thành năm, sở dĩ như vậy vì mỗi văn minh đều có cất dấu những bí mật không cho ai biết, không thể thăm dò. Chỉ có điều bí kỹ nắm giữ tới cuối cùng quá ít, cho nên khi đại chiến không cần lo lắng một chút chênh lệch nhỏ bé như vậy.

Chín thành năm cao nhất, có thể nói chín thành bốn là vô địch!

Huống chi đây là đối với Đạo chi văn minh.

Đạo chi văn minh như thế nào? Lục Nguyên không quan tâm tới, nhưng những văn minh khác vô cùng khó

Mà việc Đấu chi tử đánh bại Pháp chi tử đưa tới tiếng nghị luận râm ran.

- Hả, Pháp chi tử thua!

- Đúng vậy, Pháp chi tử là môt trong khí vận thất tử, rốt cuộc tên Đấu chi tử này có lai lịch gì?

- Hắn không phải là Khí vận thất tử sao có thể chiến thắng Khí vận thất tử?

- Trong thiên địa luôn có một số điều ngoài ý muốn. Chờ quên Lục Nguyên, hắn cũng không phải là Khí vận thất tử nhưng hiện giờ lợi hại tới vậy.

Quả thực, thiên địa có thể xuất hiện nhân vật ngoài ý muốnnhư Lục Nguyên đương nhiên cũng có thể xuất hiện Đấu chi tử, thế giới này rất lớn, tuyệt không thiếu thiên tài.

- Pháp chi tử thua, vậy còn Vũ chi tử?

Có người nói chen.

- Nghe nói Vũ chi tử trước đó không lâu gặp phải Hoang chi tử, bị mấy chiêu đánh cho trọng thương, vất vả lắm mới chạy thoát tính mạng, hiện giờ đang dưỡng thương.

- Chẳng lẽ không ai áp chế được tên Đấu chi tử này sao?

- Lục Nguyên, chỉ cần Lục Nguyên tới là được.

Trong Pháp chi uyển còn có một số người thuộc Đấu cổ văn minh. Đấu cổ văn minh tới đây ra oai phủ đầu, biểu hiện sự cường đại, Đấu cổ văn minh cường đại mới có thể gia tăng vị trí trong Pháp Vũ lien minh. Chớ nên xem thường vị trí này, nếu tương lai thế cục có biến đổi lớn, nếu Hoang Tiên Phật văn minh thắng, Ma chi văn minh thu lợi, nếu Pháp Vũ liên minh thắng cũng thu lợi, hiện giờ Đấu cổ văn minh thể hiện sức mạnh khiến mình nhận được vị trí cao hơn chính là để nếu sau này thắng lợi sẽ nhận được càng nhiều chiến lợi phẩm.

Mà hiện giờ xem ra quả nhiên Đấu chi tử bất phàm, có thể thằng được Pháp chi tử. Xem ra sau khi Đấu cổ văn minh bế quan, thực lực của tất cả mọi người đều tăng tiến lớn, lần này đi ra, danh tiếng của Đấu cổ văn minh oai chấn tứ phương.

Mà sau khi đánh bại Pháp chi tử, Đấu chi tử cười lớn, hắn nghe tiếng nghị luận bên cạnh, thản nhiên nói:

- Lục Nguyên là ai? Lục Nguyên tới có thể thắng được ta, đúng là buồn cười! Ta là Đấu chi tử!

Đấu chi tử chưa từng nghe thấy thanh danh của Lục Nguyên, ba mươi năm trước hắn nghe qua thanh danh Khí vận thất tử thì luôn bế quan, sau khi xuất quan lập tức theo mọi người tới Pháp cổ văn minh, trên đường hoàn toàn không nghỉ ngơi cho nên chưa từng nghe thấy cái tên Lục Nguyên.

Chỉ có điều Đấu chi tử nghĩ ba mươi năm trước Lục Nguyên chưa nổi danh, có thể lợi hại tới mức nào?!! Tuyệt không thể là đối thủ của mình!

- Ta không thắng được ngươi, ngươi khẳng định?

Một giọng nói vang vọng trong thiên địa hư không.

Một người trẻ tuổi mặc quần áo xanh xuất hiện trước mặt Đấu chi tử.

Đấu chi tử nhíu mày nhìn đối phương:

- Ngươi là ai?

Thanh niên áo xanh khẽ mỉm cười:

- Vừa rồi ngươi còn bảo ta cũng không thắng được ngươi, ta chính là Lục Nguyên. Sao, có muốn thử một chút hay không, xem ngươi có thể chống đỡ được mấy chiêu với ta?

Lục Nguyên tùacute; nói, mà lúc này có ít nhất năm tiếng truyền âm vào tai Lục Nguyên, có Pháp biến văn minh chi chủ, có Pháp Nhất đế tử, Nguyệt Mị đế cơ, Băng chi văn minh phó chủ, Dược chi văn minh phó chủ.

Pháp Biến văn minh chi chủ cùng Pháp Nhất đế tử là vì đại cục lên tiếng, muốn trấn áp Đấu cổ văn minh. Nếu như tùacute; để Đấu chi tử lớn lối ở đây vậy mặt mũi Pháp Vũ liên minh ở đâu, sau này Pháp Vũ liên minh không dễ làm việc. Trong khi hai bên dung hợp nhất định phải biểu hiện cường thế, muốn sau này mới có địa vị cao, vậy giờ nhất định phải trấn áp Đấu cổ văn minh.

Về phần Nguyệt Mị đế cơ? Nàng là tỷ tỷ của Vân Tụ Tuyết, Đấu chi tử tới đắc tội trượng phu của nàng, đó chính là đắc đội Nhu Phúc đế cơ- tam tỷ của Vân Tụ Tuyết. Đấu chi tử đùa giỡn Nhu Phúc đế cơ, Nhu Phúc đế cơ yếu đuối, nhưng Nguyệt Mị đế cơ cay cú không thôi, chỉ có điều không có biện pháp nào đối phó Đấu chi tử, nào ngờ lúc này muội phu Lục Nguyên lên đài.

Băng chi văn minh phó chủ lớn lối lãnh khốc, hắn nhìn Đấu chi tử vô cùng ngứa mắt.

Về phần Dược chi văn minh phó chủ là do năm đó Dược và Đấu cổ có chút mâu thuẫn, cho nên khó chịu với Đấu chi tử.

Lục Nguyên nhún vai, nhiều người khó chịu với Đấu chi tử như vậy, lại có quá nhiều lý do, chính mình không áp đảo Đấu chi tử thì không được.

Áp đảo Đấu chi tử, dung hợp hai quân tốt, khi đó mới có thể đi tới đại quyết chiến.

- Lục Nguyên tới!

- Ha ha, rốt cục Lục Nguyên đã tới.

- Lục Nguyên đã tới, xem tên Đấu chi tử này sẽ thảm bại thế nào.

- Đúng vậy, sao hắn có thể đánh lại Lục Nguyên.

Nhất thời, mọi người nghị luận rối rít.

- Lục Nguyên đã lâu không xuất thủ, không rõ chiến tích như thế nào?

- Chúng ta vô cùng chờ mong.

Đây cũng là sự thực, sau khi sự việc ở Pháp bảo văn minh, đã từ lâu Lục Nguyên không ra tay trước mặt mọi người, cũng không ai có tin tức gì của hắn, hiện tại Lục Nguyên ra tay đương nhiên tất cả mọi người đều chờ mong.

Nhân khí!

Đây là nhân khí tới mức điên cuồng!

Những điều này là do Lục Nguyên ở Trung ương thiên triều chiến tích kinh người, thậm chí còn một lần đả thương Hoang chi tử.

Thấy không biết một tên thanh niên áo xanh trẻ tuổi tên Lục Nguyên từ đâu nhảy ra có nhân khí cao như vậy, Đấu chi tử không khỏi khó chịu. Bản thân hắn là người lớn lối, ưa thích náo động, đương nhiên không vừa mắt với Lục Nguyên được mọi người được mọi người ủng hộ.

Đấu chi tử quát lớn một tiếng:

- Lục Nguyên, đón ta một chiêu.

Công kích như sấm sét từ tay Đấu chi tử đánh ra, đây là Viêm đấu bạo, tụ tập vô số hỏa diễm ở thất thải đấu khí sau đố đột nhiên bộc phát ra, là một chiêu thức cực kỳ cuồng mãnh. Vừa rồi Đấu chi tử và Pháp chi tử chiến đấu, chiêu Viêm đấu bạo này cũng lập đại công, đánh trọng thương Pháp chi tử.

858. Chương 1456 : Đấu Khí(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1456: Đấu khí(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đấu chi tử khó chịu với Lục Nguyên, cho nên vừa ra tay đã sử dụng Viêm đấu bạo. Hắn vẫn ghi nhớ lời mấy lão già ở Đấu cổ văn minh, bảo mình thể hiện càng cường thế càng tốt, càng cường thế địa vị ở Pháp Vũ lm càng cao, một chiêu Viêm đấu bạo này muốn đả thương người trước mặt không khó.

Đấu chi tử thét dài một tiếng, Viêm đấu bạo tăng tới cực điểm, nhất thời thiên địa băng liệt, lưu quang như lửa, nấu trời nấu đất, đấu khí điên cuồng bộc phát, loại năng lượng cổ quái này khiến Hoa Pháp Thánh, Pháp chi tử đều ăn thiệt thòi.

Uy thế hiện giờ của Đấu chi tử quá hùng tráng.

Quả thực một quyền này có khí thế đánh bại ba ngàn giới.

Mắt thấy Viêm đấu bạo sắp đánh trúng Lục Nguyên, Lục Nguyên đưa tay ra chỉ, xuất thủ cực kỳ bình tĩnh, nhìn chẳng khác nào một người bình thường cả.

Một bên dùng siêu cấp tuyệt chiêu, đấu khí toàn thân bộc pháp, khí thế, âm thanh, hình ảnh hết sức kinh người.

Một bên bình bình đạm đạm, không chút thanh thế, tùy tiên vung tay chỉ ra một ngón!

Ầm!

Đấu chi tử bay ngược ra ngoài, đồng thời không ngừng hộc máu, đụng ngã vô số núi non, phá nát mấy tinh cầu không người ở. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Cái gì!

Sao có thể vậy?!!

Mấy người thuộc Đấu cổ văn minh đang xem cuộc chiến đồng loại ngạc nhiên.

Đây là… miễu sát!

Đấu chi tử bị đánh bay rất xa, hồi lâu sau mới trở lại, khóe miệng hộc máu, ánh mắt nhìn Lục Nguyên đã khác xa trước. Vừa rồi hắn còn cho rằng mình nhất định sẽ thắng, nhưng hiện giờ hắn phát hiện pháp lực của Lục Nguyên cao tới cực điểm, quả thực là không cách nào tưởng tượng.

Đấu chi tử lấy ra một pháp bảo có tên là Đấu kỹ ma nhãn, có thể nhìn thấu pháp lực của đối phương, nhưng sử dụng có hạn chế, chỉ có thể dùng mười lần. Chính là bởi vì hạn chế này cho nên từ trước tới nay Đấu chi tử rất ít khi dùng. Nhưng hiện giờ bị Lục Nguyên một kích đánh bay, cho nên hắn mới dùng Đấu kỹ ma nhãn.

Hắn dùng Đấu kỹ ma nhãn quan sát pháp lực của Lục Nguyên.

Hai kỷ nguyên, không đúng, là ba kỷ nguyên.

Không đúng, pháp lực của Lục Nguyên vô cùng thâm sâu, nhưng dùng Đấu kỹ ma nhãn vẫn có thể quan sát ra.

Bốn kỷ nguyên, không, năm kỷ nguyên.

Không đúng, cao hơn năm kỷ nguyên.

Trời ơi! Sáu kỷ nguyên!

Cái gì, sáu kỷ nguyên vẫn chưa dừng lại, bảy kỷ nguyên!

Trời ơi, đạt tới bảy kỷ nguyên, pháp lực này quá cao rồi.

Làm sao có thể?!!

Đấu chi tử không khỏi ngẩn người, trẻ tuổi đã có thực lực lợi hại như vậy hắn khó mà tin nổi. Hắn trải qua thiên tân vạn khổ, vô số tiền bối trợ giúp, cộng thêm vô cùng may mắn mới có thể đạt tới một kỷ nguyên.

Nhưng trên thực tế, một kỷ nguyên so với bảy kỷ nguyên quả thực chênh lệch trong đó to lớn đến mức Đấu chi tử khó mà chịu đựng nổi.

Đấu chi tử không khỏi hỏi:

- Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi? Một ngàn? Chín trăm? Hay tám trăm?

Thế hệ trẻ tuổi bình thường được coi là dưới một ngàn tuổi, cho nên hắn hỏi Lục Nguyên đều sấp xỉ một ngàn. Lục Nguyên khẽ mỉm cười:

- Thật xin lỗi, hình như ta còn chưa tới hai trăm tuổi!

Đấu chi tử quỵ xuống, hắn đã quỳ!

Lục Nguyên có pháp lực bảy kỷ nguyên nhưng lại trẻ tuổi tới vậy!

Điều này khiến hắn khó mà chấp nhận!

Đấu chi tử chưa từ bỏ ý định:

- Pháp lực của ngươi cao hơn ta, nhưng kỹ xảo chiến đấu chưa chắc bằng ta!

Đấu chi tử rất tự tin với kỹ xảo chiến đấu của mình:

- Có dám thứ hay không?

Lục Nguyên nghe thấy không khỏi buồn cười, pháp lực mới là mặt yếu của hắn, chiêu thức mới là mặt mạnh, hiện giờ tại Pháp Vũ liên minh tất cả đều gọi mình là chiêu thức vô địch kỷ nguyên, chỉ riêng bốn chữ vô địch kỷ nguyên là có thể hiểu được sự lợi hại của Lục Nguyên rồi. Quả thực hiện giờ Đấu chi tử là thiên đường có lối chẳng đi, Địa ngục không cửa lại xông tới. Lục Nguyên tùy tiện vung tay, hái một lá cây trong hư không, tùy tiện ấn một cái:

- Nếu trong ba ngày ngươi có thể phá được một chiêu tùacute; này của ta thì hãy tới tìm ta so chiêu!

Lục Nguyên đưa lá cây cho Đấu chi tử. Đấu chi tử thấy Lục Nguyên cho mình ba ngày để phá giải một chiêu, không khỏi cười lạnh, tên Lục Nguyên này quá mức tự đại, mình nhất định phải phá giải trong chớp mắt. Đấu chi tử tính dùng tốc độ nhanh nhất để khiến Lục Nguyên mất mặc, vì vậy khi nhận lá cây hắn lập tức nhìn vào.

Quá… quá… quá… quá… phức tạp!

Đấu chi tử vừa nhìn thì không chút để ý, nhưng hắn lập tức phát hiện chiêu thức bên trong phức tạp vượt xa tưởng tượng của bản thân.

Mà khi hắn bắt đầu nghiên cứu, thời gian trôi qua rất nhanh.

Một ngày, Đấu chi tử không tìm ra phương pháp phá giải.

Hai ngày, vẫn không ra!

Ba ngày, Đấu chi tử vẫn không có cách nào phá được!

Quả thực, Lục Nguyên nói ba ngày đúng là bay ngày, Đấu chi tử nghiên cứu không ra biện pháp phá giải.

Sắc mặt Đấu chi tử tái nhợt như chết, hắn đã hiểu được sự chênh lệch khổng lồ giữa mình và Lục Nguyên giống như trời và đất, không cách nào tưởng tượng được. Tuổi nhỏ hơn Đấu chi tử mấy trăm tuổi, pháp lực lẫn kỹ xảo đều vượt xa hắn cả trăm lần!

Hiện giờ Đấu chi tử hiểu được Lục Nguyên có thể dễ dàng miễu sát hắn!

Đấu chi tử là người khiến người khác cảm thấy chênh lệch cực xa, nhưng hiện giờ hắn mới phát hiện khoảng cách của hắn là Lục Nguyên vô cùng xa, chênh lệch này khiến hắn muốn tuyệt vọng. Đấu chi tử hiểu mình đã thất bại, hắn nhìn lại tấm bảng ghi bốn chữ ai vào là địch cảm thấy cực kỳ mất thể diện, lần này quả thực là đã mất hết thể diện.

Mà Đấu chi tử tỉnh lại, thấy mười mấy người thuộc Đấu cổ văn minh đang đứng cạnh, những người xem náo nhiệt đứng ở rất xa. Nhìn những người xem nào nhiệt, lúc này Đấu chi tử chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui xuống. Một tên thuộc Đấu cổ văn minh nói:

- Đã thu thập được tài liệu của Lục Nguyên. đọc truyện mới nhất tại .

Đấu chi tử bị Lục Nguyên miễu soát, lúc này rất có hứng thú với tình báo về Lục Nguyên:

- Mau nói.

Tên kia liền nói:

- Lục Nguyên xuất thân kiến môn, Kiếm môn là một Vô thượng đại giáo rất bình thường. Sau đó Lục Nguyên một đường càng chiến càng mạnh, đánh bại cường địch. Trong mấy năm gần đây hắn đạt tới văn minh phó chủ, khi vừa tấn cấp đã chém chết bốn tên Văn minh cảnh, ở Phượng cổ văn minh chém giết một tên hai kỷ nguyên cùng ba kỷ nguyên liên thủ với nhau, sau đó giết Hoang Ôn văn minh phó chủ, diệt sát rất nhiều vị văn minh phó chủ khác. Hiện tại văn minh phó chủ chết dưới tay Lục Nguyên e là đã tiếp cận con số mười!

Đấu chi tử nghe vậy không khỏi hít một hơi, Văn minh cảnh, Lục Nguyên chém giết văn minh phó chủ đạt tới con số mười!

Người kia ngưng thần nói tiếp:

- Thật ra thứ kinh khủng nhất chính là mơ hồ nghe được một vị văn minh phó chủ của Pháp Vũ liên minh tiết lộ hiện giờ Lục Nguyên được tán xưng là chiêu thức vô địch kỷ nguyên!

- Cái gì, chiêu thức vô địch kỷ nguyên!

- Không thể nào.

Đấu chi tử có phần không tin, nhưng cẩn thận nhớ lại một chiêu tùacute; của Lục Nguyên khiến hắn nghiên cứu ba ngày ba đêm cũng không ra chút kết quả thì cảm thấy việc đó rất có khả năng. Đấu chi tử không khỏi than thở:

- Tại sao lại có nhân vật biến thái tới vậy.

859. Chương 1457 : Vũ Thần Văn Minh Chi Chủ(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1457: Vũ Thần văn minh chi chủ(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Người kia nói tiếp:

- Trong tin tình báo thu thập được, ở Trung ương thiên triều không chỉ có một người như Lục Nguyên mà là ba. Còn có một tên Lý Thái Sử vô cùng thần bí, không đơn giản chút nào, có thể đánh chết Thiên Lý văn minh phó chủ, hủy diệt Thiên Lý văn minh.

Quá biến thái, quá biến thái rồi, Đấu chi tử tự cho mình mạnh nhưng muốn hủy diệt một văn minh thì là chuyện nằm mơ, tên Lý Thái Sử này quá trâu bò!

Người kia tiếp tục nói:

- Còn có một người chiến tích cũng không kém Lục Nguyên bao nhiêu, đó chính là Hoang cổ văn minh Hoang chi tử, được mọi người công nhận là xếp trước Lục Nguyên và Lý Thái Sử. Hắn được xưng là Khí vận đệ nhất tử, là tử địch với Lục Nguyên, đoán chừng trong đại quyết chiến hai người họ tất quyết chiến sinh tử một trận.

Đấu chi tử nghe vậy không khỏi choáng váng, hóa ra không chỉ có một tên biến thái mà có tận ba tên. Lục Nguyên, Lý Thái Sử, Hoang chi tử, mỗi tên lại biến thái hơn một tên, cỗ ngạo khí mới tới của hắn bị đánh tan, không còn chút kiêu ngạo.

...

Ngạo khí của Đấu chi tử bị đánh tan, ngạo khí của Đấu cổ văn minh cùng vậy, lần này Lục Nguyên đã lập được công lớn. Việc tiếp theo rất đơn giản, chuẩn bị cho đại quyết chiến.

Đội ngũ chia làm mười tám đội, mỗi văn minh là một đội ngũ, cuối cùng vẫn giữ nguyên theo văn minh, nếu không thì phối hợp khó mà ăn ý.

Sắp xếp tất cả xong xuôi cuối cùng chính là cáo biệt, thiếu niên tạm biệt thiếu nữ, trượng phu tạm biệt thê tử, phụ thân cáo biệt con cái.

Đi, tới chiến trường!

Đi đánh trận đại quyết chiến cuối cùng!

Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi.

Sinh tử, tương lai, vận mệnh, cách cục, đại thế, tất cả đều phụ thuộc vào trận đại quyết này, đây là trận chiến quyết định tới tương lai một trăm triệu năm của Trung ương thiên triều.

Đây là đội quân khổng lồ khó mà tưởng tượng nổi.

Đội quân này chia làm ba đại đội, mười bốn tiểu đội.

Ba đại đội chính là Pháp cổ văn minh đại đội, Vũ cổ văn minh đại đội, Đấu cổ văn minh đại đội. Mười bốn tiểu đội là Phủ chi văn minh tiểu đội, Phong chi văn minh tiểu đội, Nho chi văn minh tiểu đội, Dược chi văn minh tiểu đội, Thiên Mẫu văn minh tiểu đội, Thánh Quang vn tiểu đội, Tán chi văn minh tiểu đội, Long chi văn minh tiểu đội, Đồ chi văn minh tiểu đội, Băng chi văn minh tiểu đội, Pháp bảo văn minh tiểu đội, Dạ chi văn minh tiểu đội, Điểu chi văn minh tiểu đội, Cầm chi văn minh tiểu đội.

Mười bảy đội ngũ, đứng đầu mỗi đội ngũ đều là nhân vật văn minh cảnh, lực lượng trung kiên đều là nhân vật Thế giới cảnh, căn bản không có Hỗn Động cảnh tham chiến. Hỗn Động cảnh vào thời điểm này quá yếu ớt, căn bản chỉ có thể ở lại bảo vệ bổn văn minh, chỉ có những Hỗn Động cảnh thuộc lớp bồi dưỡng đặc biệt mới được tới xem tăng thêm kiến thức.

Đây quả là một tràng cảnh hùng tráng.

Chiến kỳ như mây, chiến tướng như mưa.

Văn minh liên tiếp, thế giới vô số.

Những văn minh cảnh cất vang thơ ca của văn minh, nâng cao tinh thần cho đội ngũ.

Thế giới cảnh đề luyện Tiểu thiên thế giới của bản thân, khiến không gian nơi này giống như có hang nghìn vạn tiểu Thiên thế giới chồng chất.

Tràng cảnh to lớn khó mà tin nổi, Đấu chi tử lẩm bẩm nói:

- Tràng cảnh này quá đặc sắc, hóa ra Đấu cổ văn minh chúng ta chỉ rất nhỏ bé!

Pháp chi tử cũng lẩm bẩm:

- Tràng diện thật lớn.

Dù Pháp chi tử sinh trưởng ở Trung ương thiên triều nhưng cũng chưa từng chứng kiến tràng cảnh lớn đến vậy.

Mà Lục Nguyên cũng bị chấn động, bản thân hắn coi như cũng từng chứng kiến nhiều tràng cảnh lớn, tham dự qua cuộc chiến hủy diệt văn minh, tỷ như trận chiến Pháp bảo văn minh, trận chiến Nho chi văn minh và Thiên Lý văn minh. Nhưng nếu so với tràng cảnh trước mặt, những cuộc chiến kia coi là thứ gì, chênh lệch quá xa.

Thật ra thì đây cũng là chuyện bình thường, đây là kỷ nguyên đại chiến, một kỷ nguyên nhiết nhất phát sinh một hai lần thôi, quy mô của kỷ nguyên đại chiến quả thực là to lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi. Chỉ có mấy lão tiền bối sống rất lâu mới từng chứng kiến qua tràng cảnh này, nhưng dù vậy họ cũng không dám coi thường. Dưới trận đại quyết chiến này, chỉ cần có chút sơ suất thì chỉ có chết, trước kia đã có rất nhiều Văn minh cảnh chết trong quyết chiến.

Mà trong đại quyết chiến đương nhiên không thiếu người tham chiến.

Tỷ như Cố Thu Thủy, Quách Khản, Mộ Dung Hoàng Phục, Vương Thạch Đầu, Ân Vô Kỵ, Kinh Vô Cầu… Tất cả những người này đều thuộc khảo hạch bách quốc, đều thuộc hạng thiên tài khó gặp, hiện giờ tất cả đều cơ bản là Thế giới cảnh tầng năm, tầng sáu, thậm chí là Thiên tôn cảnh.

Mộ Dung Hoàng Phục nhận được chút kỳ ngộ, hiện giờ đã đạt tới Thế giới cảnh thất trọng thiên, Thiên tôn cảnh!

Mộ Dung Hoàng Phục đã là Thiên tôn, toàn thân tỏa ra khí tức hoàng giả.

Chỉ có điều Mộ Dung Hoàng Phục nhìn về sâu trong đại đội, thật ra thì cũng không thấy gì nhưng bản thân hắn biết mục tiêu của mình ở nơi đó. Lục Nguyên năm xưa là đối thủ cảu mình, hiện giờ trở nên quá mạnh mẽ, mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của mình, Mộ Dung Hoàng Phục khẽ than thở, nhưng hắn lập tức phấn chấn trở lại. Nhiệm vụ của hắn ở đây là đánh tốt trận đại chiến sắp tới, tính hung hiểm trong đó hắn đã được nghe vô số lần, đương nhiên là hiểu rõ.

Mà trong đội ngũ có Phó Ưng tay cầm trường đao, hắn đã đạt tới Thiên tôn cảnh, đang cười ha hả chuẩn bị thống khoái đánh một trận. Phó Ưng cũng nhìn về phía xa, năm đó bách quốc khảo hạch, ai cũng muốn trở thành người mạnh nhất. Mà trải qua thời gian nhiều năm, Lục Nguyên đã trở thành người mạnh nhất trong số những người năm xưa, khi đó hắn chỉ xếp thứ hai mươi, nhưng giờ đã là nhân vật phong vân một cõi.

Vương Thạch Đầu chơi đùa tảng đá trong tay, miệng thầm lẩm bẩm hai chữ “Lục Nguyên”.

Cố nhân năm xưa nhìn về phía Lục Nguyên, cũng muốn đuổi theo, dù khoảng cách rất xa nhưng ý chí chiến đấu vẫn không chết. nguồn

Đương nhiên, trong đội ngũ này cũng có chứa các loại ân oán thù hận, nhưng vấn đề quan trọng nhất chỉ có một.

Đại quyết chiến!

Đại quyết chiến lập tức sẽ bắt đầu.

Mà lúc này nhìn tin tức truyền tới, Lục Nguyên xem, hóa ra là Vũ thần văn minh chi chủ gọi mình tới đại đội Vũ cổ văn minh một chút. Lục Nguyên lập tức bay thẳng tới đó, rất nhanh liền tới.

Ở đó có một pho tượng thần linh.

Đó là võ đạo thần linh!

Đại biểu cho phương hướng võ đạo, tôn tinh võ đạo vô thượng!

So với hắn, Vũ thánh văn minh phó chủ, Vũ Bác văn minh phó chủ kém quá xa.

Một vị này chính là Vũ Thần văn minh chi chủ.

Đây là tiền bối, Lục Nguyên giương tay lên:

- Bái kiến tiền bối.

Vũ Thần văn minh chi chủ nhìn Lục Nguyên:

- Ta đã nghe nói chiến tích của ngươi trong phòng tác chiến, ngươi được lão cáo già Pháp Biến văn minh chi chủ gọi là chiêu thức vô địch kỷ nguyên, được lão ta khen ngợi tuyệt không phải người bình thường. Chiêu thức ngươi rất giỏi, đáng tiếc bây giờ không phải dịp nếu không ta nhất định sẽ quyết đấu với ngươi một trận, đấu chiêu thức!

Vũ Thần văn minh chi chủ năm xưa được xưng vũ si, hắn thấy đối thủ là lập tức muốn so tài, chẳng qua hiện giờ không phải là cơ hội tốt, bây giờ cần chuẩn bị cho đại quyết chiến.

Lục Nguyên có thể nói gì, chỉ đành trầm mặc.

860. Chương 1458 : Vũ Thần Văn Minh Chi Chủ(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1458: Vũ Thần văn minh chi chủ(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Vũ Thần văn minh chi chủ nói tiếp:

- Ta giao năm thần vật trung vị cho ngươi.

Hắn từ hư không hóa ra năm thần vật trung vị, mỗi thứ tỏa ra hơi thở cực kỳ mãnh liệt, phần thưởng của Lục Nguyên rốt cục cũng tới tay.

Lục Nguyên không khách khí, một bàn tay pháp lực nhận lấy, kiểm tra một chút, quả nhiên là thần vật trung vị, ngay cả hình dáng thế nào cũng không để ý, lập tức sử dụng. A, có chuyện gì? Sau khi sử dụng năm thần vật trung vị tại sao không có chút phản ứng? Lục Nguyên cảm thấy quái lạ, nghi hoặc trong lòng.

Mà Vũ Thần văn minh chi chủ vỗ trán một cái:

- Ai, trong năm thần vật trung vị có một thần vật gọi là Duyên Trì thần thạch, sau khi sử dụng một hài ngày mới phát huy ra hiệu quả của thần vật. Vừa rồi ta định nhắc nhở ngươi nhưng không ngờ ngươi dùng nhanh tới vậy.

Vũ Thần văn minh chi chủ giải thích.

Lục Nguyên thầm vận chuyển nhân quả, hiện giờ nhân quả thiết tắc của hắn cực sâu, ít người có thể lừa gạt được. Nếu như đúng như lời Vũ thần văn minh chi chủ thì thật bi ai, trong năm thần vật lại có Duyên Trì thần thạch, lúc ấy quả thực là hắn không chú ý tới. Chỉ có điều cũng không ảnh hưởng lớn gì, Duyên Trì thần thạch chỉ kéo dài một hai ngày, sau đó pháp lực của mình sẽ đạt tới chin kỷ nguyên, lúc đó thần cản sát thần, phật cản sát phật! đọc truyện mới nhất tại .

Sau khi cáo biệt Vũ Thần văn minh chi chủ, Lục Nguyên trở lại đại đội Pháp cổ văn minh, ngồi xuống bên cạnh. Pháp Biến văn minh chi chủ nói:

- A, sao pháp lực của ngươi vẫn chưa đạt tới chin kỷ nguyên?

Lục Nguyên lập tức kể mọi chuyện ra, Pháp Biến văn minh chi chủ khó chịu nói:

- Lão hồ đồ Vũ thần, chuyện này cũng không nhắc nhở ngươi. Chỉ có điều cũng không quá trở ngại, nhiều nhất một hai ngày là sẽ đạt tới chin kỷ nguyên, hơn nữa với thực lực của ngươi e là dưới văn minh chi chủ không ai giết được ngươi.

Pháp Biến văn minh chi chủ thản nhiên nói:

- Lý Thái Sử còn chưa trở về đội.

Pháp Biến văn minh chi chủ buồn bực không thôi, hắn chiêu mộ Lý Thái Sử về đội nhưng hiện giờ Lý Thái Sử vẫn chưa tới. Lý Thái Sử có thể đánh chết Thiên Lý văn minh phó chủ, cường giả như vậy trong đại quyết chiến có chút tác dụng. Chỉ có điều nếu Lý Thái Sử không tới thì thôi, Pháp Biến văn minh chi chủ cần tính toán nhiều việc, hiện giờ đối thủ ở đâu, bày trận như thế nào để đối phó với trận, ứng phó ra sao… Nhân vật cao nhất điều khiển tác chiến cũng không phải dễ làm. Pháp Cổ văn minh chi chủ có thể ẩn trong đại đội, nhưng hiện giờ là đại quyết chiến, sao hắn có thể không ra.

Lục Nguyên không để ý việc phải chờ một hai ngày, nhìn về phía tiểu đội Nho chi văn minh. Hiện giờ trong các tiểu đội Nho chi văn minh yếu nhất đi, không, còn có Pháp bảo văn minh, người mạnh nhất Pháp bảo văn minh mới đạt tới năm kỷ nguyên pháp lực.

Hai chi tiểu đội này quá yếu, e sẽ là đối thủ tấn công trọng điểm của đối thủ, nếu quả thực khai chiến, mình cần trợ giúp hai văn minh này một chút. Lục Nguyên thầm nghĩ trong lòng.

Lục Nguyên nghĩ xong, ngồi lên một đám mây điều chỉnh tinh thần, đạt tới trạng thái tốt nhất. Chỉ có điều khi điều tức trong chốc lát hắn cảm thấy có gì không thích hợp, không đạt tới trạng thái tốt nhất, quả nhiên mình đã sai lầm rồi.

Lục Nguyên từ hư không lấy ra một vò rượu, uống ừng ực.

Không sai, khi uống rượu mình mới đạt tới trạng thái tốt nhất.

Không có rượu thì chỉ là trạng thái bình thường.

Lục Nguyên uống thật thoải mái, nằm ngửa trên mây tiêu diêu tự tại.

Trong mười bảy đội ngũ, đoán chừng Lục Nguyên là người tiêu sái nhất.

...

Mà lúc này, một nơi không xa có một đội đại quân đang chuẩn bị, đây đương nhiên chính là quân đội của Hoang Tiên Phật văn minh, cũng là quân kỳ như mưa, văn minh như mây.

Khoảng cách hai đội quân không còn xa.

Mà trận đại chiến lớn nhất kỷ nguyên không lâu sau sẽ bắt đầu.

Ngưng cố tinh vực.

Một mảnh tinh vực cực lớn!

Tinh vực này không có sự sống, sinh linh không còn, chỉ còn duy nhất hơn ngàn tinh cầu mà thôi.

Đặc điểm lớn nhất của tinh vực này là tinh không vô cùng vững chắc, bền bỉ hơn nơi khác rất nhiều, cho dù cấp Văn Minh giao thủ cũng không dễ dàng khiến không gian bể tan tành. Đương nhiên nếu như giao thủ nhiều lần thì không gian vẫn bị vỡ nát trong diện tích nhỏ, nhưng việc văn minh chi chủ ra tay mới có thể khiến không gian vỡ nát trong diện tích nhỏ đã rất giỏi rồi.

Đương nhiên bởi vì tinh không vững chắc cho nên trọng lực nơi này cũng rất lớn, đây chính là nguyên do tại sao nơi này không có sinh linh, sinh linh bình thường không chịu nổi trọng lực lớn như vậy.

Bất luận là Pháp Vũ liên minh hay Hoang Tiên Phật liên minh đều lựa chọn một tinh vực như này làm nơi giao chiến. Kỷ nguyên đại chiến, toàn bộ lực lượng của Trung ương thiên triều đều được xuất động, cộng thêm một số văn minh của Di thất chi địa, lực lượng bộc phát vô cùng kinh khủng, nếu không khống chế tốt thậm chí sẽ khiến Trung ương thiên triều bị hủy diệt một nửa, một nửa còn lại sẽ biến thành hoàn cảnh giống như Di thất chi địa.

Mọi người chỉ muốn tranh đoạt Trung ương thiên triều chứ không muốn hủy diệt nó.

Cho nên mới giao chiến ở Ngưng Cố tinh vực.

Mười bảy chi đại quân của Pháp Vũ liên minh xuất pháp tới Cố Nguyên tinh vực, Lục Nguyên ngồi trên mây trắng uống rượu, nhìn mọi người hành quân.

Nhân sinh nha!

U buồn nha!

Đây là một trận đánh lớn nhất trong cuộc đời!

Lúc này Lục Nguyên thấy phía trước đại quân có hai thiếu nữ đang đứng.

Ai mà dám to gan như vậy? Dám cản trở đường hành quân, đây là một nửa lực lượng của Trung ương thiên triều, bất luận thứ gì cũng có thể nghiền ép.

Lục Nguyên dõi mắt nhìn tới, phát hiện một thiếu nữ tóc bạc xinh đẹp ngồi trên mặt trăng, bộ dạng chỉ mười hai mười ba tuổi, mà bên cạnh nàng là một thiếu nữ xinh đẹp chừng mười bảy mười tám.

Thường Nga cùng Ngọc thỏ Chung Linh.

Hai người xuất hiện!

Các nàng xuất hiện ở đây cũng có thể lý giải được, Thường Nga là đối thủ cảu Tiên cổ văn minh chi chủ, hôm nay là ngày quyết chiến, Thường Nga ra tay cũng là chuyện bình thường. Thường Nga hiện thân, Pháp cổ văn minh chi chủ bước ra cười nói:

- Hóa ra là Thường Nga cô nương, rốt cục cô đã tới!

- Đúng, ta tới chém chết lão già kia.

Thường Nga thản nhiên nói, sau đó gia nhập đội ngũ.

Hiện giờ Thường Nga đã đạt tới văn minh chi chủ, nàng bị Hồng chém giết trăm thế, tu luyện trăm thế trọng tu kỳ công, hiện giờ thu hoạch không nhỏ, trong thời gian ngắn trọng tu đã đạt tới cấp bậc văn minh chi chủ. Mà có Thường Nga gia nhập, thực lực Pháp Vũ liên minh tăng lên không ít, Ngọc thỏ Chung Linh hiển nhiên đã trọng tu tới cảnh giới văn minh phó chủ, nhìn bộ dạng thì đã đạt tới một kỷ nguyên.

Thường Nga vẫn bộ dạng là thiếu nữ tóc bạc ngây thơ xinh đẹp, còn Chung Linh đã có bộ dạng chúa tể quyền thế. Thật ra thì Thường Nga xưa nay ít quản chính sự, thực lực âm thầm tích trữ của Nguyệt chi văn minh đều do Chung Linh quản lý. Chung Linh lâu ngày ở địa vị cao, đương nhiên sản sinh khí thế này.

Phía sau Chung Linh còn có một ít thiếu nữ, cũng là lực lượng mới súc tích của Nguyệt chi văn minh, không có ai đạt tới Văn minh cảnh, dù sao Văn minh cảnh không phải rau cải trắng, dễ dàng có được, Nguyệt chi văn minh mới trở lại không lâu, chỉ có điều cấp Thiên tôn tới cũng không ít.

861. Chương 1459 : Gặp Lại Chung Linh(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1459: Gặp lại Chung Linh(thượng) truyện copy từ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Bộ dạng cường nhân của Chung Linh khi thấy Lục Nguyên liền không còn, bộ dạng vô cùng luống cuống. Thấy bộ dạng này, những thiếu nữ kia đều mở rộng tầm mắt, từ trước tới nay họ chỉ thấy bộ dạng lạnh lùng của Chung Linh, hiện giờ hoàn toàn trái ngược khiến họ khó mà chấp nhận được.

Chung Linh đứng bên người Lục Nguyên:

- Ngươi… ngươi… gần đây ngươi có khỏe không?

- Ách, vẫn khỏe…

Lục Nguyên trả lời.

- Cuộc sống với Tụ Tuyết tỷ ra sao?

Chung Linh lại hỏi.

- Vẫn tốt nha.

Lục Nguyên có chút khẩn trương, hắn tình nguyện đối đầu với mười văn minh cảnh cũng không muốn đối mặt trong hoàn cảnh này. Hắn không phải là người trăng hoa, nghe nói trong Khí vận thất tử có Tiên chi

tử là hảo thủ trong nghề, được xưng phong lưu đệ nhất, đáng tiếc đã bị Lục Nguyên chém giết. Nghe nói Hoang chi tử gặp phải nữ nhân liền nói một câu:

- Nữ nhân, có gia nhập hậu cung của ta không?

Điều buồn bực nhất sau đó chính là hắn trực tiếp hỏi, nhưng không ít nữ nhân nguyện ý tiến vào hậu cung. Vũ chi tử còn kinh hơn, khi yêu thích ai liền nói:

- Có muốn theo ta uống trăm vò rượu không.

Hắn còn tìm được một thê tử xinh đẹp làm bạn rượu, quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Phong cách cá nhân hoàn toàn khác, Lục Nguyên hoàn toàn không có kinh nghiệm ứng đối trong trường hợp này.

Chung Linh hỏi:

- Ngươi và Tụ Tuyết tỷ định khi nào sinh con?

Nàng vừa nói liền lấy tay che miệng, ý thức mình sao vậy? Sao lại hỏi vấn đề này?!!

Lục Nguyên hiện giờ chỉ có thể lặng im hỏi ông trời.

Mà lúc này, Thường Nga đang trao đổi với Pháp Biến văn minh chi chủ, nàng đang mổ xẻ tin tức về Hồng.

Đại quân tiếp tục tiến tới, thời gian chừng một ngày sau thì tới Ngưng Cố tinh vực.

Vừa tiến vào, rất nhiều người cảm thấy trọng lực, áp lực tăng mạnh.

Đồng thời cũng thấy đại quân đối phương tiến vào Ngưng Cố tinh vực!

Hai đội quân siêu cấp giằng co từ xa, Pháp Vũ liên minh có ba cổ văn minh, mười bốn văn minh bình thường, cộng thêm Thường Nga.

Còn đối phương thì có tam cổ văn minh, Hoang cổ, Tiên cổ, Phật cổ, ngoài ra còn có thể Ma chi văn minh cũng có thể coi là một cổ văn minh, cộng thêm với mười bảy văn minh ra trận. Mười bảy văn minh này là Tinh chi văn minh, Lôi chi văn minh, Giản chi văn minh, Thụ chi văn minh, Hồ chi văn minh, Độc chi văn minh, Miêu chi văn minh, Lực chi văn minh, Hoa chi văn minh, Tiến chi văn minh, Phù chú văn minh, Trận chi văn minh, Thâu chi văn minh, Tà Kiếm văn minh, Yêu chi văn minh, Hỏa chi văn minh.

Hai đội quân nhìn nhau từ xa!

Trận chiến đã sắp bắt đầu.

Đúng lúc này, Dạ Đế quát lớn một tiếng:

- Trò mèo như thế mà cũng dám tới, đi ra.

Dạ Đế quát một tiếng, nhất thời trong hư không có mấy người bắn ra ngoài, một ngọn lửa màu đen bao lấy họ. Dạ Đế cười lạnh một tiếng:

- Dám ẩn thân trước mặt ta, làm vậy có quá buồn cười không hả đối thủ Tinh chi văn minh.

Hóa ra buổi sáng Tinh chi văn minh đã sớm an bài vài người ở đây để trinh sát, Dạ Đế lại là cao thủ trong nghề, trong nháy mắt bắt thám tử của đối phương ra ngoài. Chỉ có điều dù bắt được nhưng tình báo bên này vẫn để đối phương biết được.

...

Ở một phía có vài người, những văn minh này đến từ Di thất chi địa, có vài người tới từ Vĩnh Hằng tinh vực. Vĩnh Hằng tinh vực là mảnh tinh vực lớn nhất, cũng là nơi nhiều cao thủ nhất, nơi đó tập trung các cao thủ truy tìm Vĩnh hằng chi môn. Vĩnh Hằng tinh vực cực kỳ khó tiến vào, nếu bàn về cao thủ thì còn nhiều hơn Trung ương thiên triều.

Trong số những người đó có người tới từ U Minh văn minh, U Minh chi chủ chiếm được bốn chữ U, Minh, Địa, Phủ, cũng là một nhân vật tung hoành khắp thiên địa. Đương nhiên U Minh văn minh không tính

tham chiến, Trung ương thiên triều đánh nhau lớn, U Minh văn minh cao hứng nhất. Hắn có thể nhân cơ hội này thu thập vong hồn, U Minh chi chủ có thể lợi dụng những thứ đó tăng tiến pháp lực, đây cũng là người duy nhất có thể ngồi ngoài kiếm lợi, những văn minh khác không ai làm được vậy.

ở một nơi khác có một nhóm cơ giới, nhóm cơ giới này đều có kim chúc tuyến điều hình giọt nước hoàn mỹ. Sự cường đại của chúng khác xa so với Quang Nô mà Lục Nguyên chạm phải, Quang Nô Lục Nguyên gặp chỉ xếp hạng khoảng ba ngàn, mà những Quang Nô kia đều xếp hạng trước mười.

Ba ngàn so với mười, chênh lệch to lớn đến mức nào khó mà tưởng tượng được.

Mà đứng ở giữa có một quang thể.

Vô hình chi thể, chỉ có quang!

Hắn chính là Quang thần.

Cơ giới giới chi chủ, văn minh cảnh, ra đời tại Khoa học giới, Khoa học giới sớm bị diệt sạch, chỉ có Quang thần tường tồn. Mỗi tấc da tấc thịt của hắn đều được những nhà khoa học đứng đầu tính toán vô số lần, dù lực lượng khoa học mạnh mẽ nhất nổ tung mà không bị phá hủy.

Đại quyết chiến đưa tới rất nhiều người tới xem, Quang thần cũng không ngoại lệ.

Quang thần cũng không có tình cảm, chẳng qua ảnh hưởng của trận đại quyết chiến này quá lớn cho nên Quang thần mới tới đây.

Quang thần từ mắt bắn ra hao đạo quang mang, lúc mới đi ra thì là ánh sáng trắng, dần dần lại hóa thành bảy màu, cuối cùng hóa vô hình. Thần quang quét qua nhân mã hai bên, đồng thời đại não lợi hại nhất kỷ nguyên bắt đầu tính toán, giải quyết lượng tính toán cực kỳ khổng lồ!

- Pháp Vũ liên minh, ba cổ văn minh, bốn văn minh bình thường, cộng thêm một văn minh chi chủ.

Đại não của Quang thần không ngừng phân tích chiến lực của Pháp Vũ liên minh. Căn bản thì chiến lực của thế giới cảnh hắn đều tính toán ra chi tiết, cường giả trong thiên địa dù nhiều nhưng người có năng lực xử lý khổng lồ như vậy chỉ có mình Quang thần hắn, những người khác không thể làm nổi. Hơn nữa chẳng những hắn có thể tính toán chiến lực, coi như chúc tính của bản thân cũng được. Tỷ như chính(chính khí) của Nho chi văn minh, Băng của Băng chi văn minh, thuốc của Dược chi văn minh đều nằm trong suy tính của hắn, thậm chí là cả tuyệt chiêu của nhiều người nổi danh.

Hiện giờ Quang thần muốn tính toán tỷ lệ thắng thua của hai bên.

Đây là một phép tính khổng lồ, chỉ có mình Quang thần làm nổi.

Quang thần tính toán tương đối chuẩn xác.

Tính toán đệ nhất trong lịch sử.

Tỷ số hắn tính toán ra vô cùng chính xác, căn bản không có sai lầm.

Ở một nơi hẻo lánh trong Ngưng Cố tinh vực, Quang thần đnag tính toán chiến lực của Pháp Vũ liên minh, hắn xét tới mọi phương diện sau đó quyết định:

- Pháp Vũ liên minh, tổng lực chiến đấu 4535635261!

Sau khi tính xong chiến lực của Pháp Vũ liên minh, hắn lại bắn ra quang mang về phía Hoang Tiên Phật liên minh. Những phép tính vô cùng phức tạp hiện lên trong óc, cuối cùng xác định kết quả:

- Hoang Tiên Phật liên minh, tổng lực chiến đấu: 61571354333.

- Thu nhập tư liệu của các đại văn minh.

- Thu nhập tư liệu hành quân của Pháp Biến văn minh chi chủ.

- Thu nhập tư liệu hành quân Mệnh Lý văn minh phó chủ.

- Tính toán sai lầm, đưa vào tư liệu. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

- Cho ra kết luận.

Đến lúc này, một đám Quang nô bên cạnh Quang Thần cũng chờ đợi. Quang nô không kích động, mà chính xác thì Quang nô cũng giống quang thần, không có tâm tình kích động, bọn chúng chỉ là muốn biết xác xuất chiến thắng của bên nào lớn hơn!

Bởi vì đây chính là kỷ nguyên đại chiến!

862. Chương 146 0: Gặp Lại Chung Linh(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1460: Gặp lại Chung Linh(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Quang thần tỉnh táo phát ra giọng nói máy móc:

- Theo số liệu đưa vào rút ra kết luận, tỷ lệ thắng của Pháp Vũ liên minh: 28,3257936%. Tỷ lệ thắng của Hoang Tiên Phật liên minh: 71,6782117%.

Quang thần tính toán tới bảy chữ số sau dấu phẩy!

Hơn nữa kết quả này căn bản sẽ không xuất hiện sai lầm, bởi hắn đã tính toán tất cả sai lầm vào trong, ví dụ như Lục Nguyên trưởng thành trong chiến đấu, ngày càng mạnh hơn…

Theo tính toán của Quang thần thì tỷ lệ thắng của Pháp Vũ liên minh chưa đầy ba thành.

Đúng vậy!

Nhưng có thể hiểu được.

Cứ thử suy nghĩ một chút xem.

Bàn về cổ văn minh, Pháp Vũ liên minh có ba, cộng thêm Thường Nga, Hoang Tiên Phật liên minh có Hoang cổ, Thái, cổ, Tiên côt, Phật cổ cùng Ma chi văn minh. Mặc dù Ma chi văn minh chỉ được gọi là văn minh nhưng bàn về thực lực cũng không kém gì cổ văn minh cả.

Bàn về văn minh bình thường, Pháp Vũ lm có mười bốn, Hoang Tiên Phật liên minh có mười bảy, nhìn bề ngoài không kém nhau xa nhưng Pháp Bảo văn minh và Nho chi văn minh tương đối yếu, hai văn minh liên thủ chưa chắc đã đấu lại văn minh yếu nhất của đối phương là Miêu chi văn minh. Từ đó có thể thấy chênh lệch ở trong đó to lớn tới mức nào, căn bản là mười ba chiến mười bảy.

Thực lực vốn đã chênh lệch khá lớn, kết quả là ba:bảy cũng không phải là chuyện quá bất ngờ.

…

Mà lúc này, tại Ngưng Cố tinh vực, trận chiến đã sắp bắt đầu.

Pháp Biến văn minh chi chủ cùng Mệnh Lý văn minh phó chủ điều binh khiển tướng từ các hướng khác nhau tấn công về phía đối phương. Thực ra thì việc Pháp Biến văn minh chi chủ muốn nhất chính là từ từ đánh, một đội đấu một đội. Sao Pháp Biến văn minh chi chủ lại không biết mình ở hoàn cảnh xấu, nhưng đối thủ là Mệnh Lý văn minh phó chủ cũng sẽ không bỏ qua một cơ hội như vậy, hắn vỗ tay một cái.

- Toán quân xông lên!

Đúng vậy, toàn quân xông lên.

Bốn đại đội, mười bảy tiểu đội cùng lúc xông tới.

Hoang Tiên Phật lm chiếm ưu thế về binh lực, dưới tình hình này Hoang Tiên Phật liên minh chỉ cần để toàn bộ đại quân xông lên, đường đường chính chính tiêu diệt đối thủ.

Gặp phải tình huống này Pháp Biến văn minh chi chủ chỉ đánh bất đắc dĩ, dưới tính huống hỗn loạn như vậy chỉ huy căn bản cũng vô dụng, chỉ có thể để toàn quân xông lên. Trong lúc nhất thời, chiến trường vô

Lúc này đến lượt Hoang Chi Tử lại rủa đáng chết, mà Hoang Chi Tử tàn nhẫn hạ quyết tâm, nhất định là phải đánhc hết Lục Nguyên ở ngay tại đây. May là Lục Nguyên mới chỉ là tám kỷ nguyên, coi như là dù cũng có nửa thành sức mạnh vĩnh hằng cũng phải chết trong tay mình. Hoang Chi Tử có cảm giác mơ hồ, trong cuộc đại quyết chiến này, mình với Lục Nguyên chỉ có thể một người còn sống. hắn không khỏi có cảm giác ký diệu. hắn dùng Nhân quả vàThiên mệnh tính toán, hắn yêu mạng hư vô phiêu miểu, nhưng thực tế thuộc về vận mệnh. Hắn biết vận mệnh như thế, cho nên, Lục Nguyên, đi chết đi!

Thật ra thì lúc này, Lục Nguyên tăng lên tám kỷ nguyên cũng mơ hồ cảm nhận được, đây là cuộc chiến cuối cùng của mình với Hoang Chi Tử.

Nếu thế thì tiếp tục tăng lên đi.

Lục Nguyên nuốt đúng ba trăm tám mươi viênThiên cấp linh mạch, dưới sự trợ lực của ba trăm tám mươi viênThiên cấp linh mạch, pháp lực của Lục Nguyên dần dần tăng lên, rốt cuộc cũng tới đỉnh cao nhất của tám kỷ nguyên. Nhưng tới đó thì lại dừng lại, khi mà tất cả mọi người đều cho rằng pháp lực của Lục Nguyên cũng dừng lại rồi, thì nó lại tiếp tục tăng lên.

Không sai, Lục Nguyên còn chưa kịp cảm nhận được cảm giác tăng lên tám kỷ nguyên, thì pháp lực trong cơ thể đột nhiên tăng vọt. trung vị thần vật trong người đang phát huy tác dụng cực lớn

Đó là!

Văn minh đứng đầuThiên hạm! từ chín kỷ nguyên muốn tăng tới thành mười kỷ nguyên vô cùng khó khăn, ngay cả dược chi văn minh phó chủ, băng chi văn minh phó chủ,Thiên mẫu văn minh phó chủ, còn có Tiến chi văn minh phó chủ trong truyền thuyết cũng chỉ dừng lại ở cửa ải này, không thể tiến xa hơn nữa.

Nhưng hiện tại Lục Nguyên không mất thời gian quan tâm cáiThiên hạm này, vì Lục Nguyên vừa mới cảm giác được pháp lực của mình vừa đột phá một cực hạn, thăng lên thành chín kỷ nguyên.

Chín kỷ nguyên, đỉnh cao nhất của văn minh phó chủ!

Bất tri bất giác, mình đã lên tới hơn chín kỷ nguyên, vượt qua cả nửa thành sức mạnh vĩnh hằng.

Pháp lực toàn thân của Lục Nguyên đang biến hóa, hạo hạo đãng đãng như tinh hà.

Mà lúc này, pháp lực toàn thân của Lục Nguyên tựa hồ lại có sự thay đổi, sự thay đổi này làm cho Hoang Chi Tử không khỏi kinh ngạc.

Hiện tại mình và Hoang chi tử là cuộc chiến dũng giả! Không còn đường lui! Lục Nguyên dâng lên ý chí chiến đấu mãnh liệt!

866. Chương 1464 : Hoang Chi Tử Vs Chu Thanh Huyền (hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1464: Hoang Chi Tử vs Chu Thanh Huyền (hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Làm sao Hoang Chi Tử không kinh ngạc cho được!

Lúc đó gã cảm thấy Lục Nguyên giữa trận đột phá, từ bảy kỷ nguyên đột phá đến tám kỷ nguyên đã đủ vớ vẩn rồi, nhưng cũng không sao, Hoang Chi Tử là kỷ nguyên đệ nhất tử, làm rất nhiều chuyện giữa trận đột phá. Nhưng mà, Hoang Chi Tử rất ít khi liên tục đột phá hai tầng. Thế mà bây giờ Lục Nguyên liên tục đột phá hai tầng, tới pháp lực chín kỷ nguyên.

Tuy nhiên, Hoang Chi Tử vẫn không sợ, gã là Hoang Chi Tử, đâu có sợ ai.

Nhưng mà lúc này pháp lực của Lục Nguyên lại xảy ra thay đổi, toàn thân hắn có một loại màu sắc vĩnh hằng dường như càng đậm đặc hơn, không lẽ khi hắn tăng lên pháp lực chín kỷ nguyên thì vĩnh hằng sắc cũng tăng sao? Lục Nguyên nhìn vĩnh hằng chi kình của Lục Nguyên thật sự tăng lên.

Nửa phần!

Không phẩy sáu phần!

Không phẩy bảy phần!

Không phẩy tám phần!

Rốt cuộc kẹt lại không phẩy tám phần.

Không phẩy tám phần nhìn thì không nhiều hơn nửa thành ba nhiêu nhưng Hoang Chi Tử sâu sắc biết loại vĩnh hằng chi kình mỗi lần nhiều một chút thì sẽ mạnh một chút. Không ngờ Lục Nguyên tăng pháp lực chín kỷ nguyên rồi cũng tăng vĩnh hằng chi kình đến không phẩy tám phần. Muốn tăng không phẩy tám phần cần có căn cơ sâu đậm, khí vận cường đại, cơ duyên sâu xa.

Lục Nguyên không uổng là kẻ thù truyền kiếp của mình.

Lợi hại!

Hoang Chi Tử cũng là loại gặp chiến càng cuồng, trong tay thiên mệnh thần kích đột nhiên rung lên, đánh văng Chu Thanh Huyền và Cửu Thiên Huyền Nữ.

- Hai ngươi tránh sang bên cho ta! Ta không hứng thú đối phó tôm tép!

Chu Thanh Huyền năm đó là Kiếm Khổ phó chủ văn minh, chuyến này tu trở lại thực lực cũng khá giỏi, cư bản hồi phục thực lực đỉnh cao. Cửu Thiên Huyền Nữ là nhân vật chín kỷ nguyên, vậy mà ở trong mắt Hoang Chi Tử thành tôm tép, giọng điệu quá huênh hoang. Nhưng đó là lời nói thật, công kích mới rồi của Hoang Chi Tử đúng là khiến Hoang Chi Tử, Cửu Thiên Huyền Nữ cực kỳ khó chịu, hai người bị thương không nhẹ.

Không phải Chu Thanh Huyền quá yếu mà tại Hoang Chi Tử cực mạnh.

Những nghĩ lại thì ngay cả phó chủ phủ chi văn minh chín kỷ nguyên dùng lực lượng xông lên phó chủ văn minh ở trước mặt Hoang Chi Tử đều bị kiềm chế, hiện tại thực lực của gã thật là kinh thiên động địa.

Hoang Chi Tử cầm thiên mệnh thần kích trong tay, mặc kỳ lân hắc chiến bào thâm trầm sâu thẳm đáng sợ.

Lục Nguyên cầm Dưỡng Ngô thần kiếm, áo xanh theo gió động, có sự tiêu sái tự do khó tả.

Hoang Chi Tử nhìn hướng Lục Nguyên, nói:

- Bây giờ thực lực của ngươi cũng không tệ, tới chín kỷ nguyên, ân oán giữa chúng ta cần giải quyết một lần.

Lục Nguyên gật đầu đồng ý:

- Tốt, chúng ta hãy giải quyết ân oán một lần.

Đúng vậy, ân oán nhiều năm bây giờ phải xử lý.

Hoang Chi Tử hét to:

- Chiến đấu lần trước với ngươi là ta đã bị Côn Bằng Vương bị thương trước, lại bị ngươi tập kích, không phát huy chiêu thức ra được. Bây giờ để cho ngươi thấy chiêu thức của ta!

Hoang Chi Tử quát một tiếng, gã như chiến thần đâm ra một kích thứ nhất, kích này như hoàng giả.

Không sai, đường đường chính chính đích hoàng giả.

Cái gì gọi là hoàng? Thiên hạ quân chính là hoàng. Hoàng ân mênh mông, hoàng thiên hậu thổ.

Bạch hạ vương, trước kia không có vương giả.

Hoàng ở trên, vạn vật ở dưới.

Một kích của Hoang Chi Tử kèm theo cực hạn tức là hoàng cực hạn.

Trước kia đã nói, đến văn minh cảnh rồi thì chiêu thức chơi cực hạn, ví dụ như Kiếm Viên là viên, Kiếm Khổ là khổ, như Hoang Ôn là cực hạn ôn. Mỗi người đều có cực hạn của mình, không ngờ của Hoang Chi Tử là hoàng cực hạn. Hoàng là cực hạn rất khó khăn, Hoang Chi Tử làm được điều này thật là lợi hại.

Dưỡng Ngô thần kiếm phát động không kém cỏi gì, đối địch hoàng cực hạn. Hoàng cực hạn đúng là rấ lợi hại, có uy thế hoàng giả bất giác hiện sự trói buộc.

Hoang Chi Tử thấy Lục Nguyên có thể chắn được hoàng cực hạn thì quát dài, thiên mệnh thần kích lần thứ hai đâm ra, lần này đánh đế cực hạn. Đế và hoàng cùng loại, nhưng không hoàn toàn giống nhau. Đế giả trước kia chuyên chỉ có thiên đế, hoàng có thể nói là vua thiên hạ, đế là thiên hoàng.

Đế giả trên hết các sinh linh.

Hay cho Hoang Chi Tử, không ngờ trở tay ra chiêu đế cực hạn. Tu luyện đế cực hạn khó khăn không kém gì hoàng cực hạn. Đế cực hạn của gã vừa ra tay liền khiến người tuyệt vọng, thiên đế, địa hoàng. Chu Thanh Huyền, Cửu Thiên Huyền Nữ đều thầm khâm phục Hoang Chi Tử một phen, văn minh cảnh bình thường chỉ tu luyện ra một chiêu thức cực hạn, vậy mà Hoang Chi Tử đánh ra hai cái.

Thật là lợi hại!

Lục Nguyên cũng thầm nhủ lợi hại. Vốn Lục Nguyên định phản kích nhưng bây giờ lại không vội vàng nữa, chẳng phải hắn có một vĩnh hằng chi thiên đạo sao. Trong vĩnh hằng chi thiên đạo giờ có một khổ tự, một biến tự, một viên tự, hồng tự, bốn cực hạn, vân vân. Lục Nguyên dùng thần thức quét vào trong vĩnh hằng chi thiên đạo của mình, phát hiện đã có năm cực hạn. Cực hạn thứ năm là một học tự thanh tích. Học cực hạn, cái này ở đâu ra vậy? Lục Nguyên ngãm nghĩ một chút đã biết học cực hạn đến từ đâu, học cực hạn chính là bản thân hắn.

Lục Nguyên rốt cuộc hiểu một trong nguồn gốc Vạn Vật Sâm La Kiếm Đạo. Mỗi một văn minh cảnh có một cực hạn, cực hạn của hắn là chính diện không có một chút kiếm thuật, nhưng có thể học tập cực hạn của ngươi khác, chiêu thức học cực hạn, đây xem như bùng nổ may mắn. Loại học cực hạn này từ xưa đến nay trong lịch sử chưa từng xuất hiện, đây là lần đầu tiên hiện ra ở chỗ Lục Nguyên.

Trong vĩnh hằng chi thiên đạo của Lục Nguyên bây giờ có năm cực hạn, Hoang Chi Tử thi triển ra hai cực hạn, Lục Nguyên không vội vã định chờ chút, xem coi gã có bao nhiêu cực hạn. Gã dùng bao nhiêu cực hạn là hắn có thể học bấy nhiêu, học rồi giải quyết Hoang Chi Tử sau. Lục Nguyên lờ mờ cảm thấy đằng sau vĩnh hằng chi thiên đạo sẽ có tác dụng rất quan trọng.

Hoang Chi Tử liên tục ra tay, đánh đế cực hạn không giải quyét được Lục Nguyên thì quát to:

- Vương cực hạn!

Thiên quân gọi là đế.

Địa quân gọi là hoàng.

Dưới thiên địa, tung hoành là đế hoàng.

Nhưng mặc kệ là đế hay hoàng đều có sức lực hữu hạn, không khả năng khống chế đất nước hàng ức ức ức vạn dặm, vậy nên lúc này cần sự tồn tại của vương. Vương giả thấp hơn đế hoàng lại có thể thay đế giả, hàng giả cai quản một phuonwg đất nước, cũng là một cực hạn rất khó đối phó. Lại một cực hạn nữa, cuối cùn thì Hoang Chi Tử có bao nhiêu cực hạn?

Người khác nhìn mà phập phồng lo sợ, Hoang Chi Tử hoàn toàn vượt qua phó chủ văn minh khác rất nhiều. Lục Nguyên thì thầm mừng.

Hoang Chi Tử đánh ra đế cực hạn, hoàng cực hạn, vương cực hạn rồi lại ra một kích, lần này vô cùng bá khí, thật sự đến bá cực hạn. Đó là vô biên bá đạo, bá giả khiến tứ phương xưng thần mà không dám vượt rào, kẻ vượt qua sẽ giết, đây chính là vô chi bá giả.

Hoang Chi Tử hét dài:

- Lục Nguyên, lại đỡ một cực hạn của ta!

Đây vô biên cuồng cực hạn, một kích đánh ra cuồng vô biên. Hoang Chi Tử là loại càng chiến càng cuồng, một kích cuồng vô biên chớp mắt thả ra sức sát thương đáng sợ. Thiên địa cuồng nhân, ức cổ du du, chỉ có mình ta.

Hoang Chi Tử lại hét lên:

- Lục Nguyên, ta còn có cực hạn!

Lại một kích đánh ra vô biên đích ngạo khí, đây là kiêu ngạo kỷ nguyên đệ nhất tử của Hoang Chi Tử, kiêu ngạ cả đời tung hoành bất bại, là kiêu ngạo khiến Tiên Chi Tử, Ma Chi Tử, Pháp Chi Tử, Võ Chi Tử đều tuyệt vọng.

Không sai, đây chính là cực hạn thứ sáu của Hoang Chi Tử.

867. Chương 1465 : Cực Hạn(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1465: Cực hạn(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lúc này Hoang Chi Tử đã đánh ra sáu cực hạn là: hoàng cực hạn, đế cực hạn, vương cực hạn, cuồng cực hạn, ngạo cực hạn, bá cực hạn. Phó chủ văn minh bình thường chỉ có một cực hạn, Hoang Chi Tử thì liên tục đánh ra sáu cực hạn khiến người liên tục khen tuyệt.

Quá khủng bố!

Hoang Chi Tử không uổng là Hoang Chi Tử.

Hoang Chi Tử quát to:

- Ngươi, ngươi đúng là rất xuất sắc, có thể liên tục đỡ sáu cực hạn của ta, bình thường ta dùng một cực hạn là thắng được người chín kỷ nguyên, ngươi có thể kiêu ngạo đi. Nhưng tất cả dừng ở đây, sáu cực hạn hợp nhất, vô địch.

Mới rồi Hoang Chi Tử đâm ra vài kích cực hạn chưa tán đi giờ gã lại đánh ra một kích, một kích có khí thế vạn nguyên quy tông, vạn nguyên triêu tông. Chớp mắt sáu cực hạn ban đầu hợp thành một, vô địch đánh ra một kích. Một kích này có thể đặt tên là hoàng đế vương cuồng ngạo bá! Đương nhiên, cũng khả có thể xưng là vô địch!

Nhìn thấy Hoang Chi Tử đánh ra một kích vô địch như vậy, Chu Thanh Huyền, Cửu Thiên Huyền Nữ cùng biến sắc mặt. Hai người họ liên hợp có uy lực không giống bình thường, như cô vũ hàn phong, nhưng bây giờ trông thấy Hoang Chi Tử liên hợp một kích thầm nghĩ rằng quá đáng sợ. Nếu một kích của Hoang Chi Tử đánh tới, Chu Thanh Huyền, Cửu Thiên Huyền Nữ cảm giác họ tuyệt đối không chắn nổi. Khi Hoang Chi Tử lấy một đấu hai thì ra chưa sử dụng bản lĩnh thật sự, giờ đối mặt Lục Nguyên mới lấy ra.

Phía xa Băng Chi phó chủ văn minh đang chiến đấu với Nguyên Thủy Thiên Tôn của liên minh Hoang Tiên Phật. Nguyên Thủy Thiên Tôn thực lực mạnh mẽ có chín kỷ nguyên rưỡi, lão ngự Bàn Cổ Phiên khá là xuất sắc, nhưng đối mặt Băng Chi phó chủ văn minh thì lại yếu thế. Băng Chi phó chủ văn minh kỷ nguyên khí vận đệ nhị tử không phải giả.

Băng Chi phó chủ văn minh ở trên cơ quan tâm nhất là cuộc chiến giữa Hoang Chi Tử và Lục Nguyên, gã rất chú ý cuộc chiến tranh đoạt kỷ nguyên khí vận đệ nhất. Gã thấy Hoang Chi Tử đánh ra một kích kia thì ngây ngẩn, Băng Chi phó chủ văn minh cũng luyện cực hạn nhưng dùng thời gian rất dài mới đến ba cực hạn mà thôi. Hoang Chi Tử tuổi thọ ngắn như vậy lại có thể luyện đến sáu cực hạn, hơn nữa hợp sáu

cực hạn thành một chiêu, cái này mạnh hơn đơn độc sáu cực hạn rất nhiều. Băng Chi phó chủ văn minh thầm nghĩ rằng pháp lực tám kỷ nguyên của gã e rằng cũng khó đỡ một kích kia, Hoang Chi Tử thật sự cường đại đến không thể tưởng tượng!

Lục Nguyên có thể không chết dưới một kích kia sao?

Lục hợp hoàng đế vương cuồng ngạo bá, đại chiêu đánh ra.

Một kích kia mạnh đến tột đỉnh.

Chớp mắt công kích nóng rực tỏa định không gian, bạo tạc.Thời gian cùng không gian tỏ định và bạo tạc khiến người không chỗ trốn tránh. Lần này bạo tạc mạnh mẽ khó thể tưởng tượng, như ngàn mặt trời cùng khoảnh khắc hủy diệt vậy.

Trước công kích bạo tạc như vậy, Lục Nguyên chết rồi sao?

Vì bạo tạc quá mạnh mẽ, không thể tháy hình dạng của Lục Nguyên.

Nhưng chắc Lục Nguyên sẽ không chết đâu, bị thương thì không thể tránh khỏi.

Bụi cát tán đi, khóe môi Lục Nguyên vương giọt máu, bị thương nhẹ.

Có thể dưới công kích như vậy chỉ bị thương nhẹ, thật là ghê gớm.

Hoang Chi Tử cười nhạt nói:

- Chỉ bị thương nhẹ thôi sao? Nhưng mới rồi chắc là cực hạn của ngươi, ta lại tấn công.

Mới rồi Hoang Chi Tử công kích phát hiện Lục Nguyên đến cực hạn, chắc hắn sẽ không cản được ba lâu, một lần lại một lần lục hợp vô địch, bạo tạc cực kỳ mãnh liệt.

Lần thứ hai.

Ầm!

Lần này bụi trần tán đi, khóe môi Lục Nguyên vẫn còn vương vệt máu, nói:

- Xem ra ngươi không công phá được phòng ngự của ta?

Hoang Chi Tử cười khẩy nói:

- Ta đã thăm dò cực hạn chiêu thức ngươi ngăn cản được. Mới rồi tuyệt đối là cực hạn của ngươi, bây giờ thì tan vỡ cho ta!

Hoang Chi Tử hú lên, lần thứ hai phát động đại chiêu lục hợp vô địch. Ầm ầm, ù ù đnhá hướng Lục Nguyên, lại là bụi đất bay loạn, không gian thời gian tỏa định đại bạo tạc.

Lần này cát bụi bạo tạc toàn bộ tán đi, vết thương trên người Lục Nguyên không tăng lên một chút.

Vậy là sao?

Đại chiêu lục hợp vô địch liên tục dùng ba lần, lần đầu tiên bị thương nhẹ, lần thứ hai tiếp túc bị thương nhẹ, lần thứ ba không bị thương.

Đây chính là đại chiêu cấp vô địch, Băng Chi phó chủ văn minh là khí vận đệ nhị tử kỷ nguyên trước có chín kỷ nguyên rưỡi còn khó mà chống đỡ chiêu thức như vậy, kết quả bị Lục Nguyên nhẹ nhàng đỡ được.

Lợi hại!

Hoang Chi Tử siết thiên mệnh thần kích, đây là từ khi gã chiến đấu tới nay lần đầu tiên lọ ra khuôn mặt không thể tin.

- Coi như có chút bản lĩnh.

Lục Nguyên hét to:

- Mới rồi ngươi một đường tấn công, tiếp theo đến lượt ta. Ngươi dùng sau cực hạn, bây giờ hãy xem ta có thể dùng mấy cực hạn tấn công!

Lục Nguyên hú dài, chớp mắt đánh ra hoàng cực hạn.

Ủa, Hoang Chi Tử dùng hoàng cực hạn mà Lục Nguyên cũngc biết?

Hoang Chi Tử giật mình, không ngờ hắn biết hoàng cực hạn.

Chuyện cũng đơn giản, lý d mới nãy Lục Nguyên liên tục đữ ba lần một chiêu mà không phản kích là vì học sáu cực hạn này. Bây giờ trong vĩnh hằng chi thiên đạo của hắn đã có thêm sáu cực hạn, hiện tại là lúc đánh trả.

Lục Nguyên thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hoang Chi Tử, buồn cười nói?

- Ngươi biết hoàng cực hạn thì tại sao ta không biết? phải rồi, ta còn biết đế cực hạn.

Đế chi nhất kiếm đột nhiên xẹt qua, không ngờ giống như đế cực hạn của Hoang Chi Tử. Đế cực hạn đại biểu cho uy nghiêm vương trên trời, uy nghi của vương đột nhiên ập đến.

Trong chớp mắt Lục Nguyên đánh ra hai cực hạn.

Điều này có ý nghĩa gì?

Phó chủ văn minh bình thường luyện một chiêu thức cực hạn, Hoang Chi Tử đánh ra sáu chiêu thức cực hạn, Lục Nguyên hiện tại đã tung ra hai chiêu thức cực hạn hơn nữa xem bộ dáng không giống như kết thúc, chỉ mới bắt đầu thôi. Ngày nay là chiêu thức cực hạn đại phái tống sao? Đây là hai người nghịch thiên cỡ nào vậy trời. Hơn nữa tại sao chiêu thức cực hạn của Lục Nguyên và Hoang Chi Tử giống nhau? Đã giống hai cái rồi, giống một cái có thể nói là trùng hợp, giống hai cái thì trùng hợp không giống bình thường.

Lục Nguyên nhìn hướng Hoang Chi Tử, nói:

- Cái thứ ba, vương cực hạn.

Cực hạn thứ ba xuất hiện, hôm nay quả nhiên là cực hạn đại phái tống, quan trọng nhất là hắn lại giống hệt như Hoang Chi Tử, đây là việc quái lạ, không lẽ mới rồi Lục Nguyên học cực hạn của Hoang Chi Tử ư? Nhưng không bình thường, đâu có ai thấy người ta dùng vài lần chiêu thức cực hạn liền học được đâu? Loại chuyện này chưa từng nghe nói.

Dưỡng Ngô thần kiếm ở không trung hiện ra một quỹ tích kiếm cực kỳ bá đạo, đây là bá cực hạn, đã là cực hạn thứ tư Lục Nguyên sử dụng, cố tình lại là cực hạn Hoang Chi Tử từng dùng. Mặc dù không thể tin nhưng hiện tại xung quanh đám người người ngày càng tin tươngr, Lục Nguyên đúng là có thể học chiêu thức cực hạn của Hoang Chi Tử, loại chuyện tuyệt đối không thể thật sự xảy ra.

Dưỡng Ngô thần kiếm ở không trung chém ra chiêu thức cuồng đến cực hạn, đây là cuồng cực hạn, quả nhiên như thế. Lục Nguyên học cuồng cực hạn của Hoang Chi Tử, không biết hắn là vô hạn học hay có hạn chế, chắc là học có hạn chế nhưng cũng quá nghịch thiên. Đáng tiếc là Lục Nguyên học vô hạn chế, chỉ cần về chiêu thức liền học được, thứ khác không thể học, dù là bản thân chiêu thức vẫn là chiêu thức cực hạn.

868. Chương 1466 : Cực Hạn(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1466: Cực hạn(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Ngạo! Thật là một kiếm ngạo!

Ngạo cực hạn, đây là chiêu thức cực hạn thứ sáu Lục Nguyên sử dụng.

Bên cạnh không biết có bao nhiêu người hít ngụm khí lạnh.

Hoang Chi Tử quát to nói:

- Lục Nguyên, ngươi đúng là có bản lĩnh, không ngờ học sáu chiêu thức cực hạn của ta, nhưng vậy thì sao? Tưởng dựa vào sáu chiêu thức cực hạn đánh bại ta? Đúng là nằm mư.

Lục Nguyên nở nụ cười, nói:

- Ai bảo ta chỉ biết sáu chiêu thức cực hạn?

Lục Nguyên nói câu này là có ý gì? Hắn còn biết chiêu thức cực hạn khác? Rốt cuộc thì hắn biết bao nhiêu? Vô số người trợn mắt há hốc mồm, Lục Nguyên đột nhiên xuất kiếm, một kiếm này như có hồng thủy rồng đến, là viễn cổ đại hồng thủy ồ ạt đến, tiêu diệt tất cả, khí thế mãnh liệt, vô biên vô cảnh.

Hồng cực hạn! Chiêu thức thứ bảy.

Lục Nguyên lần thứ hai ra tay, đánh ra một kiếm cực khổ. Một kiếm này bi ai đau thương thảm thảm hưu hưu, như là cô đăng dạ vũ khiến người lòng Lục Nguyêạnh lẽo. Kiếm quang sinh ra, người như rơi và thế giới đắng cay, thức này là khổ cực hạn. Khi thấy Chu Thanh Huyền, Cửu Thiên Huyền Nữ liên hợp đối phó Hoang Chi Tử thì khỏ chiêu thức cực hạn của Lục Nguyên biến mạnh hơn rất nhiều, đây là chiêu thức cực hạn thứ tám. Không ngờ hắn một hơi đánh ra nhiều chiêu thức cực hạn như vậy, thật là khủng bố.

Kiếm quang của Lục Nguyên ở không trung thành vòng tròn, vạch ra từng quỹ tích tròn, đây là viên cực hạn, học từ mộ Kiếm Viên phó chủ văn minh, trải qua nhiều thời gian rèn luyện, hắn đã luyện viên chiêu thức cực hạn quen tay, đây là chiêu thức cực hạn thứ chín.

Vạch xong viên cực hạn, Lục Nguyên lại dùng kiếm chiêu biến ảo khó đoán, những kiếm chiêu cực kỳ biến ảo, quái dị khó đán, chính là cực hạn thứ mười của Lục Nguyên, biến cực hạn! Lúc đó hắn từ chỗ Miêu Đao phó chủ văn minh học biến cực hạ, bản thân gã không thôi diễn biến cực hạn mạnh bao nhiêu, nhưng sau đó Lục Nguyên không ngừng học tập sửa đổi những chiêu thức này. Lấy sức mạnh về mặt chiêu thức của Lục Nguyên đem biến cực hạn thôi diễn đến cực hạn. Bây giờ Lục Nguyên sử dụng biến cực hạn ít nhất trên Miêu Đao phó chủ văn minh gấp ba lần.

Mười chiêu thức cực hạn!

Hiện tại Lục Nguyên dùng rõ ràng là mười chiêu thức cực hạn, còn nhiều hơn sáu chiêu thức cực hạn của Hoang Chi Tử.

May là cuối cùng không có mười một chiêu thức cực hạn. Lục Nguyên đùa cực hạn cũng có con số hạn chế, không quá kinh người, có nhiều người thở phào một hơi, nhưng thở xong rồi nhủ thầm rằng mình thở cái quái gì, mười chiêu thức cực hạn ít lắm sao? Đây là việc cực kỳ nghịch thiên.

Cuộc chiến giữa hai khí vận chi tử đừng nói là phó chủ văn minh bình thường, coi như là Băng Chi phó chủ văn minh khí vận đệ nhị tử kỷ nguyên trước cũng bị chấn động.

Lục Nguyên hét to:

- Hoang Chi Tử, ngươi có lục hợp vô địch, ta có thập phương câu diệt!

Không sai, đem mười cực hạn hợp cùng một chỗ, Lục Nguyên gọi chiêu này kêu là thập phương câu diệt, hoàng, đế, vương, cuồng, ngạo, bá, hồng, khổ, viên, biến mười phương tấn công. Mười chiêu thức cực hạn cùng tấn công, tỏa định thời gian, không gian, thậm chí càng nhiều vị diện cùng bị tỏa định. Cùng lúc đó từ cao nhất đến thấp nhất, từ lớn nhất đếnn hỏ nhất, ầm ầm ù ù sinh ra bạo tạc lớn vô cùng. Đối mặt tình huống này, Hoang Chi Tử biến sắc mặt nhưng gã không có lựa chọn nào khác, lấy ra lục hợp vô địch, sau chiêu thức cực hạn vạn chuyển nặng nề đánh hướng Lục Nguyên.

Mười chiêu thức cực hạn đụng độ sáu chiêu thức cực hạn.

Hai đoàn bạo tạc nổ vang, đây là văn minh bạo liệt.

Nhưng hai đoàn bạo tạc liền biến thành một đoàn, lớn hơn cả hai cái trước.

Ầm!

Bởi vì văn minh bạo liệt khí thế quá lớn, tia chớp xanh hiệu quả kinh người, dưới tình huống đó không thể thấy rõ tình hình chiến đấu giữa Lục Nguyên và Hoang Chi Tử. Theo lý thì Lục Nguyên nên chiếm ưu thế, nhưng nói đi phải nói lại, chuyện như vậy ai biết được? Hoang Chi Tử và Lục Nguyên đều là khí vận chi tử có bài tẩy vô cùng tận, dù là ai đều có khả năng chiến thắng, ai cũng có khả năng thua.

Cát bụi rốt cuộc tán đi, tay Lục Nguyên đọng, Dưỡng Ngô thần kiếm quay về vỏ. ở không xa Hoang Chi Tử mặt tái nhợt, oa một tiếng hộc bãi máu.

Xem ra không có gì ngoài ý muốn, chiêu thức va đụng thì Lục Nguyên chiếm ưu thế, Hoang Chi Tử yếu thế hơn.

Lục Nguyên nhìn Hoang Chi Tử, nói:

- Hoang Chi Tử, lần này ta phải giết chết ngươi.

Nói xong Lục Nguyên không tạm dừng, Dưỡng Ngô thần kiếm lần thứ hai xuất chiêu, cũng không khách sáo, vẫn là mười chiêu thức cực hạn một chiêu thập phương câu diệt. Lần này không thể để Hoang Chi Tử sống sót được.

Hoang Chi Tử cười lạnh, ánh mắt sắc bén như đao, nói:

- Lục Nguyên, về chiêu thức đúng là ngươi ép ta một bậc, ngươi có thể kiêu ngạo nhưng cho rằng như thế liền thắng thì quá ngây thơ rồi. Hoang Chi Tử ta là khí vận đệ nhất tứ không phải làm không.

Hoang Chi Tử nhẹ xoay chuyển thiên mệnh thần kích trong tay, cười lạnh nói:

- Ngươi có biết tại sao trường kích của ta gọi là thiên mệnh thần kích? Thiên mệnh có nghãi là gì không? Ngày hôm nay ngươi sẽ diệt dưới thiên mệnh của ta.

Kích dài ba trượng ba thước ba phân ba!

Kích thô bốn phân chín!

Trên thân kính có rồng quấn quanh, thân rồng dữ tợn, vuốt rồng sắc bén, mắt rồng trợn trừng.

Chỗ chuôi có hai chữ thiên mệnh, thương luân cố kính.

Mũi kích thẳng tắp như kiếm, có nhất can hướng thiên đâm.

Chỗ gấp khúc tràn ngập đường cong mượt mà ẩn chứa ảo diệu thiên địa.

Đây chính là thiên mệnh thần kích!

Ánh mắt mọi người tập trung vào Hoang Chi Tử.

Hoang Chi Tử vuốt ve thiên mệnh thần kích, nói:

- Đây là thiên mệnh thần kích, cũng tới lúc khiến ngowi thấy sự ảo diệu của thiên mệnh thần kích. Lục Nguyên, ngươi có thể thua chết dưới thiên mệnh thần kích là may mắn của ngươi.

Trên thanh thiên mệnh thần kích đột nhiên toát ra ánh sáng bảy sắc, đoàn sáng bắn tới giữa hai chân mày Hoang Chi Tử hóa sinh ra một con mắt.

Con mắt thứ ba.

Hoang Chi Tử nhìn hướng Lục Nguyên, con mắt thứ ba cũng bắn ra ánh sáng bảy sắc, nói:

- Thiên mệnh thần kích, con mắt thiên mệnh, thiên mệnh về ta. Lục Nguyên, thiên mệnh mệnh ngươi vong, thì ngươi liền vong. Ngày hôm nay ngươi sẽ vong trong tay ta.

Khi Hoang Chi Tử nói những lời đó thì Lục Nguyên giật mình phát hiện toàn thân khó chịu, lại nhìn hướng gã, cảm thấy gã như thần linh cao cao tại thượng, hắn thì chỉ là một phàm nhân thấp hèn bên dưới.

- Ta mệnh do ta không do thiên!

Lục Nguyên quát to, kiếm quang dâng lên, nhưng loại cảm giác này không biến mất mà còn đè nặng người hơn, đây là sa?

Hoang Chi Tử cười to, thiên mệnh thần kích đâm tới, lần này dùng là đế cực hạn.

Lục Nguyên không thèm để ý, hắn đã phá đế cực hạn rồi, sợ cái gì. Lục Nguyên dùng đế cực hạn va đụng với đế cực hạn. Đầu năm nay Lục Nguyên và Hoang Chi Tử cùng là pháp lực chín kỷ nguyên, ai sợ ai? Một chiêu anh kích, bùm một tiếng, Lục Nguyên phát hiện đã rơi vào thế yếu, thâm chí bả vai bị đâm một của. Pháp lực hoang phệ ồ ạt xâm nhập vào người khiến rất khó chịu, bị chút vết thương.

Thế này là sao?

Vây giờ về chiêu thức mình không dưới Hoang Chi Tử, tại sao mình yếu thế còn bị đâm thương? Hoang Chi Tử có năng lực đến thế sao?

869. Chương 1467 : Hồng Hoang Linh Bảo(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1467: Hồng hoang linh bảo(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Hoang Chi Tử cười dài, lần này một kích đâm ra là hoàng cực hạn, đường đường chính chính thẳng hướng Lục Nguyên. Lục Nguyên dùng hoàng cực hạn đón đỡ, chắc lần này sẽ không rơi vào thế yếu đi. Lục Nguyên nhìn thấu tất cả tinh diệu của Hoang Chi Tử, vốn tươngr sẽ chiếm ưu thế nhưng phát hiện lại bị Hoang Chi Tử đánh túng một nhát, vai phải bị thiên mệnh thần kích đâm thương.

Có quái dị! Nhất định có điều gì quái lạ đây!

Bên cạnh một số người cũng thầm kêu lạ, đóam người mặc dù đang chiến đấu nhưng dù là phe nào đều không tập trung, toàn chú ý cuộc chiến bên này. Dù sao là cuộc chiến tranh đoạt khí vận chi tử mạnh nhất bản kỷ nguyên, hơn nữa lúc trước liên tục xuất hiện nhiều chiêu thức cực hạn khiến mọi người no mắt.

Vốn tưởng là Lục Nguyên chiếm ưu thế, kết quả Hoang Chi Tử dùng cách mọi người xem không hiểu lấy lại chủ động.

Hoang Chi Tử cười nhạt quát to:

- Lục Nguyên, trong năm mươi chiêu ta sẽ giết ngươi!

Hoang Chi Tử không giải thích cái gì, thi triển đòn tấn công liên tiếp. Trong thoáng chốc Lục Nguyên cực kỳ nguy hiểm, rõ ràng nên chặn được công kích không biết tại sao đều bị phá hết, loại cảm giác này cực kỳ quái lạ và khó chịu.

Chắc chắn có điều gì đó lạ lùng, hơn nữa là do con mắt tức ba cũng có nghĩa là con mắt thiên mệnh. Con mắt thiên mệnh bắn ra ánh mắt nhìn chăm chú cho hắn cảm giác rất khó chịu, Hoang Chi Tử luôn nói đây là thiên mệnh, buồn cười, ở đâu ra thiên mệnh chứ, không đúng chờ đã.

Lục Nguyên chợt nhớ một chuyện.

Trong truyền thuyết xếp hạng nhất mười thiết tắc, vận mệnh thiết tắt.

Hoang Chi Tử luôn mồm nói là thiên mệnh, mình biết vận mệnh thiết tắt là trong hàng mười.

Không lẽ thiên mệnh thần kích trong tay Lục Nguyên là vận mệnh thiết tắt một phần mười, thiên mệnh đại biểu vận mệnh?

Giải thích như vậy thì chuyện khá hợp lý.

Cũng nói lên tại sai Hoang Chi Tử nhiều lần đánh túng được mình.

Đây là lực lượng kỳ diệu huyền ảo của vận mệnh thiết tắt, lực lượng quái dị nhất.

Nhưng nếu đã vậy thì mình có cách đối phó rồi.

Lục Nguyên nhìn hướng Hoang Chi Tử, nói:

- A, ta đã hiểu cách chơi của ngươi rồi. Vận mệnh thiết tắt năm đó chia làm mười phần, ngươi được đến một phần đó là thiên mệnh, ngươi có một phần mười.

Câu này thốt ra khiến một đám kinh ngạc, thiên mệnh! Đứng đầu mười thiết tắc, vận mệnh thiết tắt luôn mờ ảo không nắm bắt được, không ngờ Hoang Chi Tử lại có một phần mười trong đó, không uổng là kỷ nguyên đệ nhất tử.

Hoang Chi Tử nhìn Lục Nguyên, nói:

- Không uổng là Lục Nguyên, nhận ra được một phần mười trong vận mệnh thiết tắt, nhưng vậy thì sao? Thiên mệnh trong tay ta, thiên mệnh muốn ngươi chết, đây là mệnh của trời, là vận mệnh, ngày hôm nay ngươi sẽ chết trong tay ta.

Lục Nguyên mỉm cười nói:

- Thiên mệnh làm gì được ta? Ngươi thua ở trong tay ta, chết trong tay ta, tiếp đó, đây là chân lý.

Hoang Chi Tử cười to nói:

- Ngươi nói chân lý thì chính là chân lý sao? Thật là buồn cười.

Lục Nguyên đột nhiên đáp lại:

- Ta nói chân lý, nó chính là chân lý, chắc chắn sẽ biến thành chân lý.

Dưỡng Ngô thần kiếm đột nhiên xẹt qua không trung, lần này là dùng hồng cực hạn. Kiếm chiêu như hồng thủy từng lớp ồ ạt đến ập đến, mạn tinh mạn hải, vô cùng vô nhai. Hoang Chi Tử cực kỳ tự tin dùng cuồng cực hạn. Hai cực hạn ở không trung va chạm.

Hoang Chi Tử có tự tin tuyệt đối tổn thương Lục Nguyên, bởi vì gã có thiên mệnh. Kích của gã lần thứ hai đâm tới Lục Nguyên, lần này đâm trúng tay trái, rạch ra một vết máu đỏ thắm. Gã đắc ý Lục Nguyên không biết tự lượng sức mạnh, coi như nhận ra thiên mệnh thuộc về vận mệnh thì sao? Vẫn là thua trong tay mình, bỗng dưng nụ cười đông trên môi, khi gã không thể tin thì tay trái cũng bị kiếm của Lục Nguyên cắt đứt. Mặc dù gã lập tức dùng pháp lực sinh ra tay trái mới, nhưng văn minh cảnh thân hình cực kỳ hoàn mỹ, mỗi một tế bào đều ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa. Gã sinh ra tay trái mới tiêu hao pháp lực rất là nhiều.

Có chuyện gì vậy? Ngoài ý muốn ư?

Hoang Chi Tử lại lấy ra thiên mệnh thần kích nặng nề đâm hươngs Lục Nguyên. Lục Nguyên dùng Dưỡng Ngô thần kiếm phản kích lại. Kiếm và kích ở không trung bắn ra vô số ánh sáng kinh người, không biết hai bên va nhau bao nhiêu lần. Hoang Chi Tử lại lần nữa đánh trúng Lục Nguyên, đánh gãy tay trái của hắn, nhưng tay trái gã lần thứ hai bị hắn cắt đứt.

Lục Nguyên dùng pháp lực nhanh chóng sinh ra tay trái, Hoang Chi Tử cũng làm điều tương tự.

Tương đối thì Lục Nguyên bị thương nhẹ hơn nhiều, lại sinh thành tay trái hoàn mỹ không mất nhiều pháp lực. Hoang Chi Tử hai lần tiêu ha nhiều pháp lực sinh thành tay trái hoàn mỹ tiêu hao pháp lực quá lớn. Hoang Chi Tử biến sắc mặt, nếu nói một lần là ngoài ý muốn thì lần thứ hai sẽ không. Tức là nói Hoang Chi Tử dùng thiên mệnh kết quả vẫn không địch lại Lục Nguyên, chuyện này làm sao xảy ra được?

Hoang Chi Tử nhìn hướng Lục Nguyên, hỏi:

- Ngươi đã dùng cái gì vậy?

- Thiên mệnh là một phần mười mảnh vụn của vận mệnh thiết tắt, cái này không có giả.

Lục Nguyên lạnh nhạt nói:

- Nhưng đừng quên vận mệnh thiết tắt tổng cộng có mười mảnh vụn, ngươi là thiên mệnh, ta có một định lý, một chân lý, cũng là trong mười mảnh vụn vận mệnh thiết tắt. Ngươi chỉ có một manhr mà ta thì có hai cái.

- Ngươi là thiên mệnh do ngươi, ta là định ra đạo lý, xác định chân lý, trên trời dưới đất, chân lý chính là chân lý, sẽ không vì trên trời dưới đất thay đổi, sẽ không vì không gian sửa đổi, sẽ không theo thời gian biến đổi, đây là lý do tại sao ta thắng.

Hoang Chi Tử biến sắc mặt nói:

- Cái gì!?

Sao gã không giật mình cho được. Một mảnh thiên mệnh thần kích trong vận mệnh thiết tắt vốn là lá bài tẩy lớn nhất của gã, gã che giấu nó luôn cho rằng thần chắn sát thần, phật chắn sát phật, nói chính xác hơn là người chín kỷ nguyên, chín kỷ nguyên rưỡi khác không ai đỡ được sáu chiêu thức cực hạn của Hoang Chi Tử, càng đứng nói tới vận mệnh thiết tắt. Kết quả liên tục đụng tường Lục Nguyên. Gã có sáu chiêu thức cực hạn thì Lục Nguyên có mười. Có một mảnh thiết tắc thì Lục Nguyên có đến hai mảnh, dường như chỗ nào hắn cũng thắng gã cả.

Đến bây giờ, lần đầu tiên Hoang Chi Tử cho rằng gã có khả năng thất bại, vô địch chiến thần cũng hơi dao động. Thật ra thì Hoang Chi Tử còn có một số bài tẩy như là tiên thiên linh bảo hệ hồng hoang, giống lần trước hồng hoang chiến xa bị Lục Nguyên dùng kiếm khắc hoang nuốt sống tới nay gã còn nhớ rõ, vậy nên lá bài này có giở ra hay không chẳng có nhiều tác dụng.

Hoang Chi Tử ở trong chiến đấu phản ứng rất nhanh, chớp mắt nghĩ tới một việc, trốn.

Hoang Chi Tử rất ít khi trốn, điều này đối với gã là nhục nhã vô cùng, đặc biệt là ở trước mặt nhiều người như vậy. Gã chính là khí vận đệ nhất tử, nhưng bây giờ dùng hết vũ khí rồi, gã không muốn chết thì chỉ có nước trốn thôi.

Nhưng muốn trốn không phải chuyện dễ, thoát khỏi tay Lục Nguyên đâu phải chuyện dễ. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Hoang Chi Tử đầu óc xoay chuyển nhanh, đã nghĩ ra ý hay.

Bùm một tiếng, Hoang Chi Tử lấy ra một hồng hoang linh bảo.

Hồng hoang linh bảo này không bình thường, chỉnh là đỉnh trung ương! Đỉnh trung ương của gã là một pháp bảo trước khi bản kỷ nguyên khai thiên tích địa. Đóng đô ở hòng mông thì kỷ nguyên trung ương nhất, định các phương trấn áp thế giới hồng mông. Đỉnh trung ương của gã có vô biên thần thông, vô biên lực trấn áp ầm ầm đè hướng Lục Nguyên.

870. Chương 1468 : Hồng Hoang Linh Bảo(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1468: Hồng hoang linh bảo(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Trọng lực ở khu vực này chớp mắt gấp trăm vạn lần.

Mà không đơn giản như thế thôi, vô biên vô tận khí hồng đè hướng Lục Nguyên.

Đây là mười ức tám ngàn vạn phần hồng khí, mỗi một phần đều là bẩm sinh thu gom đến.

Có thể nói nếu đỉnh trung ương áp hướng Chu Thanh Huyền thì gã sẽ từng giây từng phút bị hoang khắc, sẽ bị hồng mông khí trấn áp. cho dù là Yến Thương Thiên cũng rất khả năng bị trấn áp hoàn toàn, đây

chính là uy lực của đỉnh trung ương. Đừng nói là người dùng kiếm, đổi làm Băng Chi phó chủ văn minh dù không bị khắc cũng sẽ cảm giác đỉnh trung ương uy lực to lớn, bị áp chế.

Tiên thiên linh bảo đỉnh trung ương ập hướng Lục Nguyên.

Mười ức tám ngàn vạn phần tiên thiên hồng mông đánh hướng Lục Nguyên, có thể đè bạo tất cả, trấn áp vạn cổ, khống chế thiên địa.

Đỉnh trung ương như vậy ở trong chia cấp tiên thiên linh bảo ở giữa trung đẳng và cao cấp, so với trung đẳng bình thường lợi hại hơn rất nhiều.

Hoang Chi Tử thật sự có rất nhiều sát chiêu, bây giờ lấy ra đỉnh trung ương, Lục Nguyên muốn phá nó rất khó khăn, nói không chừng sơ sẩy là gã sẽ nhờ vào thứ này lật ngược thế cờ, nhiều người thầm nghĩ. Mắt thấy đỉnh trung ương ập đến, mười ức tám ngàn vạn phần tiên thiên hồng mông trấn áp, Lục Nguyên hét to, khắc tự phân thân lấy ra gia cố trên kiếm khắc hoang.

Nuốt nó cho ta.

Vốn khi kiếm khắc hoang nuốt hồng hoang chiến xa thì tới sáu phần, sau đó đấu với người khác một trận lên bảy phần, sau nữa nuốt một só vật của Hoang Ôn, nhưng vẫn không tăng lên chỉ ở bảy phần. Bây giờ đỉnh trung ương cao cấp hơn hồng hoang chiến xa nhiều.

Mười ức tám ngàn vạn phần tiên thiên hồng mông khí, thất nhiều, thật mạnh.

Nhưng càng nhiều càng tốt, càng mạnh càng tuyệt.

Nuốt nó cho ta. nguồn

Lục Nguyên vận hành khắc tự phân thân đến cực hạn, mười ức tám ngàn vạn phần tiên thiên hồng mông khí vốn ập hướng hắn nhưng bị hắn không ngừng lấy khắc tự phân thân cắn nuốt. Khắc tự phân thân tỏa ánh sáng chớp lóe, một ngàn vạn phần một ngàn vạn phần nuốt tiên thiên hồng mông khí.

Lúc nuốt đến ba ức một ngàn vạn phần tiên thiên hồng mông khí thì khắc tự phân thân của Lục Nguyên đã tăng lên tới tám phần, phân thân một chữ càng về sau càng khó tăng lên.

Lúc hắn nuốt đến tám ức một ngàn vạn phần tiên thiên hồng mông khí thì khắc tự phân thân đã lên tới chín phần. Khắc tự phân thân chín phần như là cái thật vậy.

Lục Nguyên quát dài, tiếp tục cắn nuốt, bây giờ xông hươngs mười phần chân thân. Khi đã tới mười phần thì nó không phải phân thân nữa mà là chân thân, nhưng từ chín phần sang mười phần là khó khăn nhất. Đem mười ức tám ngàn vạn phần tiên thiên hồng mông khí nuốt sạch mà khắc tự phân thân vẫn chỉ có chín phần. Đỉnh trung ương quan trọng nhất là mười ức tám ngàn vạn phần tiên thiên hồng mông khí, bản thân nó chỉ là trấn áp thu gom lưu trữ mười ức tám ngàn vạn phần tiên thiên hồng mông khí thôi, tài liệu chỉ đặc biệt chứ không ẩn chứa nhiều hòng mông khí, nuốt đến cuối khắc tự phân thân chỉ có chín phần.

Nói lâu như vậy thật ra là vì hấp thu đến khá nhanh.

Nhưng mấy chục cái búng tay đã hấp thu sạch đỉnh trung ương.

Nhanh quá vậy!

Vốn mới đầu mọi người đều cho rằng Hoang Chi Tử có thể dùng đỉnh trung ương đối phó Lục Nguyên thì chắc sẽ lật ngược nước cờ, xem như không thể thì cũng trấn áp được hắn một thời gian dài. Ai dè mới mấy giây mà Lục Nguyên đã hoàn toàn phá đỉnh trung ương, đây chính là tiên thiên linh bảo giữa trung đẳng và cao cấp, nó rát khó bị phá, dù là chủ văn minh muốn phá loại tiên thiên linh bảo có đẳng cấp này cũng sẽ mất thừi gian khá dài, có ai ngờ Lục Nguyên nhanh chóng hoàn toàn phá đi đỉnh trung ương, thật là ngoài ý muốn.

Lục Nguyên quá mạnh!

Vốn rất nhiều người đều nghe nói Lục Nguyên mạnh nhưng ít có người chính mắt chứng kiến thấy.

Bây giờ Lục Nguyên ở trước mặt nhiều người ra tay, bày ra sự cường đại, mạnh đến kinh tâm động phách, cực kỳ khủng bố. Những người này xem như hoàn toàn hiểu rõ sự cường đại của Lục Nguyên rồi.

Loại cường đại này trên chín kỷ nguyên rất nhiều.

Không biết Hoang Chi Tử làm sao đối phó? Gã còn có lá bài nào không?

Mọi người đang chờ mong vũ khí của Hoang Chi Tử. ủa, Hoang Chi Tử đi đâu rồi?

Không thấy Hoang Chi Tử đâu?

Đám người đứng xem nhìn trái ngó phải không thấy Hoang Chi Tử, không lẽ gã ẩn giấu sát chiêu ám sát gì? Thế này cũng rất có thể, lá bài của Hoang Chi Tử vô số người đoán không ra. Đang khi mọi người mong chờ Hoang Chi Tử ra tuyệt chiêu gì thì bỗng phát hiện gã ở nơi rất xa xa xôi. Tại sao Hoang Chi Tử ở xa như vậy? Không lẽ là sát chiêu cực ly xa? Như là phó chủ tiễn chi văn minh ngàn vạn dặm xuyên vân một mũi tên. Nhưng mà tại sao cách xa rồi vẫn không ngừng kéo khoảng cách? Hoang Chi Tử ở xa như thế làm gì?

Rốt cuộc có một người đoán rằng:

- Hoang Chi Tử đang chạy trốn.

- Không thể nào, Hoang Chi Tử chính là khí vận đệ nhất tử, làm sao trốn được chứ.

- Đúng rồi đó.

- Nhưng vấn đề là, xem bộ dạng của Hoang Chi Tử đúng là đang bỏ trốn.

Mọi người xôn xao, thấy Hoang Chi Tử không ngừng đi xa đúng là trón thật, thế là đành chấp nhận sự thật này. Thì ra đỉnh trung ương là để Hoang Chi Tử dùng kéo dài thời gian, đường đường Hoang Chi Tử lại bị đánh đến bỏ trốn, cái này gọi người nói sao đây?

Trước khi chiến đấu nếu có ai nóio Hoang Chi Tử bỏ trốn chắc sẽ bị cười thúi đầu, cho rằng nói bậy bạ, chuyện tuyệt đối sẽ không xảy ra không thể tin được. Vô số người há to miệng, trợn to mắt. Rất nhiều người kinh ngạc đến quên quăng đi pháp thuật trong tay, kết quả bị đối thủ kịp phản ứng lại đánh trnjg thương.

Lục Nguyên thì không mấy kinh ngạc, không khách sáo vận dụng pháp thuật súc địa thành trần đuổi theo, nhưng trước đó đã nói, Hoang Chi Tử ngự pháp bả thiên mệnh chiến luân thì tốc độ còn trên cả pháp thuật súc địa thành trần. Dưới tình huống như vậy, khoảng cách sẽ càng kéo càng xa. Lần trước Lục Nguyên trọng thương Hoang Chi Tử kết quả gã trốn thoát, làm sao để gã lại chạy thoát nữa.

Lần này nhất định phải nghĩ cách giết chết Hoang Chi Tử.

Nhưng muốn giết Hoang Chi Tử thì phải trước tiên đuổi kịp gã đã.

Về mặt tốc độ kém hơn Hoang Chi Tử thì làm sao đuổi theo đây?

Lúc này bên cạnh Lục Nguyên xuất hiện một người, chính là Phong Thương phó chủ văn minh, dùng một thanh trường đao rất là dài.

Phong Thương phó chủ văn minh nhìn hướng Cửu Thiên Huyền Nữ, nói:

- Cửu Thiên Huyền Nữ, lấy cửu thiên cuồng phong thuật của ngươi kết hợp cùng phong tốc tuyệt luân của ta, hai gió kết hợp có thể sáng tạo ra tốc độ càng cao đuổi kịp Hoang Chi Tử. Bây giờ ta rất muốn giết chết Hoang Chi Tử.

Trước khi chiến đấu ai cũng không cho rằng Hoang Chi Tử sẽ chết, gã quá hung tàn.

Nhưng bây giờ Hoang Chi Tử bị Lục Nguyên đè đầu đánh khiến người không thể tin tưởng.

Lúc này bất giác người ta nghĩ đến một loại khả năng, khả năng Lục Nguyên giết chết Hoang Chi Tử.

Lúc mới nghĩ tới khả năng này thì Phong Thương phó chủ văn minh cho rằng mình đánh hồ đồ rồi, Hoang Chi Tử làm sao chết được? Nhưng ngẫm lại tại sao Hoang Chi Tử không chết chứ? Tại sao không có khả năng này? Mới đầu tưởng rằng gã không bị thua nữa là, thế là Phong Thương phó chủ văn minh bỏ mặc đối thủ định tăng cho Lục Nguyên phong tốc tuyệt luân.

871. Chương 1469 : Liều Mạng(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1469: Liều mạng(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Cửu Thiên Huyền Nữ cười khẽ nói:

- Bản thân Lục Nguyên có biết cửu thiên cuồng phong thuật.

- Vậy là có thể đuổi kịp Hoang Chi Tử ư? Thế thì tốt.

Lục Nguyên lập tức vận cửu thiên cuồng phong thuật, Phong Thương phó chủ văn minh ở cửu thiên cuồng phong thuật thêm vào phong tốc tuyệt luân. Chớp mắt Lục Nguyên cảm nhận được gió, dường như hắn là gió không nơi nào không thổi. Không gian vốn do khoảng cách cấu thành, nhưng hiện tại cảm giác dường như không gian đã đánh mất khoảng cách vậy.

Chớp mắt Lục Nguyên động, đuổi theo Hoang Chi Tử.

Lần này tốc độ rất nhanh, gió dấy lên khiến vô số người hai bên bị gió cuốn văng sang bên.

Phong! Song phong hợp nhất!

Phong Thương phó chủ văn minh chắp tay sau lưng nói:

- Thật mong chờ.

Cửu Thiên Huyền Nữ gật gù nói:

- Lục Nguyên đúng là nhân vật có tiềm lực vô cùng, có lẽ Hoang Chi Tử sẽ chết thật.

Chu Thanh Huyền nhìn bóng dáng bão tố đằng trước, gã là người nhìn Lục Nguyên từng chút một trưởng thành, giờ tràn đầy cảm xúc.

Đương nhiên vì chạy trốn nàng phóng thích ra cửu linh hồ hỏa, chớp mắt chín hỏa hồ xung thiên hóa thành chín cái tạm thời có sức chiến đấu văn minh cảnh chắn trước mặt, đây chính là cửu linh hồ hỏa của nàng, có thể tạm thời hóa sinh ra con rối có sức chiến đấu văn minh cảnh. Làm xong những điều này, hồ chi phó chủ văn minh lập tức bỏ chạy ra xa.

Trốn!

Đây chính là uy phong hiện nay của Lục Nguyên.

Lục Nguyên mỉm cười nói:

- Muốn thoát khỏi tay ta, nếu đổi thành người chín kỷ nguyên rưỡi thì ta không nghiêm túc đuổi theo có khả năng thoát được, hưng ngươi vĩnh viễn không đủ tư cách đó.

Tám kỷ nguyên tầm thường làm sao là đối thủ của Lục Nguyên được.

Lục Nguyên hư không đánh ra một chưởng, chớp mắt chín con rối hồ hỏa bị tiêu diệt. nguồn

Lục Nguyên lại ngự thiên mệnh chiến luân pháp bảo mới vào tay này, rót pháp lực vào trong đó, chớp mắt bay nhanh như chớp. Tốc độ của thiên mệnh chiến luân là súc địa thành trần cũng phải công nhận kém một bậc, tốc độ của hồ chi phó chủ văn minh làm sao nhanh đến thế được, chớp mắt bị đuổi kịp. Lục Nguyên dùng chỉ làm kiếm, vài kiếm đánh ra, đâm xuyên hồ chi phó chủ văn minh.

Lại giết chết một thủ lĩnh văn minh, người trước là Thiên Lý.

Lần trước giết chết Thiên Lý có chút kích động, cảm giác này nhạt dần, giết một thủ lĩnh văn minh bình thường thật ra không có gì ghê gớm lắm. Cái này là bởi vì đã giết chết Hoang Chi Tử. Ngay cả Hoang Chi Tử còn giết được thì những người khác đúng là chẳng có gì đáng ngại cả.

Cầm chi phó chủ văn minh nhìn mà mắt trợn to há hốc mồm, nàng biết rõ sự lợi hại của hồ chi phó chủ văn minh, kết quả không chống được mười chiêu dưới tay Lục Nguyên đã chết rồi.

Thật là!

Thật là khiến người nói không nên lời.

Lục Nguyên đánh chết hồ chi phó chủ văn minh xong bỗng nhận ra một điều rằng.

Bây giờ trên chiến trường ngưng cố tinh vực này trừ những chủ văn minh, muốn tìm đối thủ địch lại hắn là cực kỳ khó khăn, dù là chín kỷ nguyên rưỡi cũng không phải đối thủ của hắn. Bởi vì chủ văn minh đã kiềm chế nhau, cho nên tại ngưng cố tinh vực hắn tung hoành vô địch.

Chính mình có thể đại sát tứ phương.

Hắc!

Hay!

Lục Nguyên ngẫm nghĩ một lúc, quyết định đi tìm phó chủ giản chi văn minh. Phó chủ giản chi văn minh là kẻ luôn muốn giết hắn, Lục Nguyên bay nhanh hướng giản chiến trường, vẫn dùng súc địa thành trần. Thiên mệnh chiến luân quá bá khí sẽ nghiền nát tất cả người cản đường, Lục Nguyên luôn không đi con đường bá khí.

Rất nhanh đã tới chỗ có giản chi văn minh. Bây giờ giản chi văn minh đang tranh đấu với đồ chi văn minh. Đồ chi văn minh thực lực yếu hơn chút, nhưng vì có Lục Nguyên, nắm giữ cách phá chiêu thức giản chi văn minh, hai bên giao đấu tương đương, dù là phe nào cũng không rơi vào thế yếu.

Lục Nguyên đang định đi tìm phó chủ giản chi văn minh, vừa vặn thấy cái tên Giản Vân Sầu, liền không khách sáo một bước rơi xuống cạnh gã.

Mấy đệ tử của Giản Vân Sầu còn huênh hoang nói:

- Ai đó, dám tới đây hả?

Giản Vân Sầu mặt trắng như tờ giấy, gã nhận ra Lục Nguyên. Giản Vân Sầu mấy lần âm thầm hại Lục Nguyên, khi đó hắn rất yếu nhưng giờ thì đã trưởng thành vô cùng. Lục Nguyên vung tay một cái liền giết chết Giản Vân Sầu.

875. Chương 1473 : Giản Chi Phó Chủ Văn Minh Chết(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1473: Giản chi phó chủ văn minh chết(thượng)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Cảm giác giết kẻ thù thật là sung sướng. Lục Nguyên một bước tới bên cạnh chiến trường của phó chủ giản chi văn minh và phó chủ đồ chi văn minh. Phó chủ giản chi văn minh trời sinh bá khí, thi triển giản kiếm đánh phó chủ đồ chi văn minh liên tục bại lui, rất là chật vật.

Lục Nguyên ở một bên quan sát chốc lát liền học xong tiết cực hạn, đây là cực hạn thứ mười hai của hắn.

phó chủ giản chi văn minh có thấy Lục Nguyên nhưng không quá để mắt vào hắn. Chiến trường ngưng cố tinh vực cực kỳ lớn, cộng thêm địa hình đặc biệt, vô số người chiến đấu, dù là thần niệm phó chủ văn minh có thể lan đến nơi rất nhỏ, cho nên gã không biết cuộc chiến tuyệt thế giữa Lục Nguyên và Hoang Chi Tử.

Phó chủ giản chi văn minh bùm một tiếng đánh bay phó chủ đồ chi văn minh, nhìn sang Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, ngươi thật sự là thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ muốn xông vào. Ta chờ giết ngươi rất lâu rồi, hôm nay ngươi đưa lên cửa cho ta giết thật là việc rất sung sướng.

Phó chủ giản chi văn minh hét chói tai, xuất chiêu với Lục Nguyên.

Phó chủ giản chi văn minh chín kỷ nguyên phối hợp tiết cực hạn đúng là cũng có sức sát thương.

Lúc này không gian quanh thân Lục Nguyên kẹt từng khúc một, thời gian cũng bị kẹt, thậm chí chiêu thức hắn định đánh ra cũng ngắt ngứ, càng muốn chết kiểu dừng dừng này không có tiết tấu, lúc chậm khi nhanh khiến người khó chịu muốn hộc máu.

Không đúng, bây giờ ngay cả máu cũng bị tiết cực hạn hạn chế, nhanh rồi chậm, kẹt rồi chạy.

Đây chính là tiết cực hạn, pháp môn vô thượng khống chế tiết tấu.

Không thể không nói, phó chủ giản chi văn minh đúng là một thiên tài, sáng tạo ra pháp môn như vậy.

Phó chủ giản chi văn minh nhất định muốn giết Lục Nguyên, nói:

- Lục Nguyên, ngươi là thiên tài kiếm đạo lớn nhất ở kỷ nguyên này, ta giết ngươi thu hết khí vận kiếm đạo của ngươi về cho ta, sau này ta có thể đi cổ kiếm giả mộ lấy báu vật thiên địa, trùng kích chủ văn minh thậm chí là cảnh giới càng cao hơn.

Phó chủ giản chi văn minh là hạng người tràn ngập dã tâm, gã tin tưởng có thể giết chết Lục Nguyên. xem chương mới tại (.

Lục Nguyên cũng hét lên:

- Xuất kích đi!

Đối mặt phó chủ giản chi văn minh Lục Nguyên không khách sáo, mười hai chiêu thức cực hạn đế, hoàng, vương, cuồng, bá, ngạo, hồng, khổ, viên, biến, tiết, huyễn toàn bộ đều thi triển ra, pháp lực chín kỷ nguyên cũng đánh ra ngoài, cứng đối cứng va chạm cùng phó chủ giản chi văn minh.

Cái gọi là chuyên nghiệp vừa ra tay liền biết ngay. Phó chủ giản chi văn minh mới rồi còn tưởng Lục Nguyên dễ khi dễ, kết quả không ngờ là hắn phản kích mãnh liệt như vậy, trên cả phó chủ giản chi văn minh. Gã

còn muốn khống chế tiết tấu chút, nhưng tiết tấu có tuyệt đến đâu đụng phải công kích cuồng bá như vậy thì cũng chơi xong.

Ầm!

Chỉ là một kích phó chủ giản chi văn minh liền bị Lục Nguyên đánh trọng thương, bùm một tiếng văng ra mấy ngàn trượng.

Lục Nguyên thật mạnh, tại sao hắn mạnh như vậy chứ?

Phó chủ giản chi văn minh đang nghi ngờ thì Lục Nguyên đã như bóng với hình đuổi theo, căn bản không cho gã chút cơ hội nào, vừa ra tay lại là mười hai chiêu thức cực hạn, lần thứ hai đánh vào phó chủ giản chi văn minh. Phó chủ giản chi văn minh lại ra tay, vận vạn giản tương gian thuật phòng ngự mạnh nhất của gã. Vạn giản tương gian thuật là thuật phòng ngự khá lạ lùng, dường như đem vạn cây giản tổ hợp vòng quanh bên người. Giản và kiếm khác nhau, giản có vô số mắt, cho nên có thể không ngừng gấp khúc, kiếm thì không làm được như vậy. Bùm, gã mới ngự vạn giản tương gian thuật đã bị Lục Nguyên nặng nề đập vào.

Lục Nguyên không cho phó chủ giản chi văn minh có cơ hội thở dốc, lại xông lên, Dưỡng Ngô thần kiếm đâm thẳng xuyên qua vạn giới.

- Phó chủ giản chi văn minh, đây là một kiếm đâm thay cho các tiền bối kiếm cổ văn minh năm đó. Ngươi phản bội kiếm cổ văn minh, ngày hôm nay nên chết đi.

Phó chủ giản chi văn minh cố chóng lại nhưng đối mặt Lục Nguyên thì sao kháng cực được chứ. Gã lần thứ hai bị chiêu thức cực hạn nặng nề đánh bay, giản chi tiểu thiên thế giới đã tổn hại sáu phần.

Lục Nguyên lại xuất kích, lại là nhất kiếm, lần này dùng lưu tinh thần kiếm, nhất kiếm tốc tuyệt, đuổi theo phó chủ giản chi văn minh. Kiếm đâm xuyên qua thân hình phó chủ giản chi văn minh, tổn hại giản chi tiểu thiên thế giới tám phần.

- Phó chủ giản chi văn minh, một kiếm này là báo lại Kiếm Môn nhiều năm luôn bị giản hại.

Có thù báo thù, có oán báo oán.

Chính là lúc trượng kiếm trừ ân cừu.

Kiếm, thanh u, khẽ ngâm.

Kiếm càng thấy sảng khoái.

Kiếm thanh u, kiếm khẽ ngâm.

Lục Nguyên búng kiếm.

Phó chủ giản chi văn minh là một nhân vật kiêu hùng, lúc này bị trọng thương rồi mà vẫn muốn sống, định dùng tốc độ nhanh nhất chạy thoát. Nhưng đáng tiếc là trường kiếm của Lục Nguyên không chút lưu tình đâm xuyên qua thân mình phó chủ giản chi văn minh, đâm thủng trái tim gã.

Lục Nguyên nhìn phó chủ giản chi văn minh, nói:

- Năm đó ngươi phản kiếm, hôm nay chết dưới kiếm.

Phó chủ giản chi văn minh hét to:

- Vậy thì sao chứ? Cho dù có chết dưới kiếm thì ta cũng không hối hận.

Phó chủ giản chi văn minh lớn tiếng rống:

- Năm đó cái đám điên đi đấu thiên, nghĩ mọi người đều giống nhau sao? Làm sao có thể, một đám điên không biết thời thế. Ta là người bình thường, ta không phải kẻ điên, kiếm đạo vạn cổ trường tồn, không cần nghĩ cùng biết sao có thể được.

Lục Nguyên quát hỏi:

- Ngươi không đi đấu thiên cũng không có ai trách ngươi, ngươi không đi thì thôi, giống như Tà Kiếm phó chủ văn minh vậy, có sao đâu? Ngươi giết nhiều người thượng kiếm cổ, khi kiếm cổ chủ lực đấu thiên chết rồi hại kiếm đạo, kỷ nguyên này lại trấn áp kiếm đạo.

Phó chủ giản chi văn minh cười lạnh nói:

- Nói nhảm, thực lực của ta không tệ nhưng cần có chỗ dựa mới được! Lục Nguyên, nếu như ngươi không có chủ pháp cổ văn minh làm chỗ dựa thì đã sớm chết rồi. Hưn nữa ngươi có khí vận lớn lao, các loại nhân tố mới không chết. Kiếm cổ bị diệt thì kiếm đạo không còn, kỷ nguyên mới thế lực mới muốn đả kích kiếm đạo, nếu ta không tìm chỗ dựa thì làm sao được? Chỉ có giết đồng môn cũ mới khiến chỗ dựa đó yên tâm. Nếu không phải năm đó ta phản văn minh thì làm sao phát triển thế lực giản chi văn minh lớn như hiện nay? Vì dã tâm của ta, đồng bạn cũ bình thường hy sinh có là gì? Hy sinh vì ta họ nên cảm thấy vinh hạnh.

Gã đến chết cũng không có chút y hối cải, đối với gã cái gì là hối cải? Quá buồn cười rồi.

Phó chủ giản chi văn minh cười dài nói:

- Nếu không phải ngươi xuất hiện, nếu như không có ngươi nhúng tay vào thì ta đã thăng lên cảnh giới chủ văn minh, thành tựu tương lai to lớn, đến lúc ấy giản đạo trường tồn.

- Đáng tiếc, đáng tiếc, mọi chuyện đã muộn rồi, chí lớn chưa thành, chí lớn chưa thành.

Phó chủ giản chi văn minh hét to vài tiếng, nhân vật có dã tâm kiêu hùng rốt cuộc hoàn toàn chết đi.

Ân cừu đã thanh toán xong, Lục Nguyên có chút cảm thán. Đói kháng với giản chi văn minh đã rất lâu rồi, giờ thì rốt cuộc đánh chết phó chủ giản chi văn minh.

876. Chương 1474 : Giản Chi Phó Chủ Văn Minh Chết(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1474: Giản chi phó chủ văn minh chết(hạ)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lục Nguyên tùy tay phất, phó chủ giản chi văn minh dù gì cũng là chín kỷ nguyên có không ít đồ tốt.

Ví dụ như thiên cấp linh mạch, phó chủ giản chi văn minh tất nhiên không khả năng giàu bằng Hoang Chi Tử nhưng mấy năm nay tích góp có năm trăm thiên cấp linh mạch, cộng thêm lần trước đánh chết hồ chi phó chủ văn minh được thiên cấp linh mạch, bây giờ Lục Nguyên có tổng cộng hai ngàn sáu trăm thiên cấp linh mạch, số lượng khá là khổng lồ.

Phó chủ giản chi văn minh trong tay có tới hai phần tàn đồ thượng cổ kiếm giả mộ, nhiều hơn cả trong tưởng tượng, vốn tưởng gã chỉ có một phần chứ. Vậy là Lục Nguyên đã tích lũy đến năm phần tàn đồ thượng cổ kiếm giả mộ, cách gom đủ chỉ kém ba phần.

Trừ hai cái này ra không có vật gì tốt cả.

Lục Nguyên lại nhìn, phát hiện bên giản chi văn minh không có ai xuất sắc cả, vốn giản chi văn minh còn có một Đoạn Thần phó chủ văn minh thực lực không tệ nhưng thấy phó chủ giản chi văn minh nhanh chóng chết trong tay Lục Nguyên thì sợ teo tim, nhân lúc hỗn loạn bỏ trốn rồi. Bây giờ trong ngưng cố tinh vực rất hỗn loạn, gã trốn đi có muốn tìm ra được cũng rất khó khăn.

Mình còn có một người phải giết, đó chính là hỏa chi phó chủ văn minh. Hỏa chi phó chủ văn minh năm ấy giết đồ cầu đạo, khi mình luyện thôn hỏa long được đệ tử của gã là hỏa kỳ lân giúp đỡ, đã hứa sẽ thay nó báo thù. Chuyện đã hứa nhất định phải làm được là phẩm đức tốt của Lục Nguyên.

Giữa đường hắn đụng phải miêu chi phó chủ văn minh. Năm đó miêu chi phó chủ văn minh ở phượng cổ văn minh từng ra tay với Lục Nguyên, khi ấy may là có chủ phượng cổ văn minh nhúng tay vào, nếu không

thì Lục Nguyên đã tiêu đời rồi. Hiện tại gặp phải miêu chi phó chủ văn minh, tất nhiên Lục Nguyên sẽ tiện tay lấy mạng gã.

Miêu chi phó chủ văn minh muốn dùng xuất nông chi nhất đao nhưng chuyện đời biến đổi, lúc trước Lục Nguyên chống đỡ không được nông chi nhất đao của gã chứ bây giờ miêu chi phó chủ văn minh bảy kỷ nguyên đâu đáng lọt và mắt hắn. Nông chi nhất đao xem như có chút uy lực thôi, Lục Nguyên không thèm để ý, nhẹ nhàng đánh chết miêu chi phó chủ văn minh.

Lại thanh toán một ân oán.

Lục Nguyên nhanh chóng tới chỗ hỏa chi văn minh. Hỏa chi văn minh đang cùng địch thủ cũ băng chi văn minh đụng độ. Băng Chi phó chủ văn minh lại bị tiên cổ văn minh của Nguyên Thủy Thiên Tôn kiềm chế, cho nên bên hỏa chi văn minh hoàn toàn chiếm ưu thế. Chiến cuộc chỗ này là hỏa diễm thiêu huỷ tinh vực, băng khối đông kết tinh vực.

Hỏa chi phó chủ văn minh dùng pháp thuật, Lục Nguyên không có hứng thú học chiêu thức cực hạn của gã.

Lục Nguyên đứng đó hét to:

- Hỏa chi phó chủ văn minh!

Hỏa chi phó chủ văn minh đang đấu với người bất giác ngẩng đầu lên, hơi nghi hoặc hỏi:

- Lục Nguyên?

Đây là lần đầu tiên gã gặp mặt Lục Nguyên.

Lục Nguyên mặt không biểu tình nói:

- Hỏa chi phó chủ văn minh, ta lấy mạng ngươi đây, xem như bá thù cho cửu đầu hỏa kỳ lân.

Hỏa chi phó chủ văn minh lập tức nghe hiểu có chuyện gì, nói:

- Thì ra là vậy, ngươi có quan hệ với đồ đệ vô dụng của ta. Muốn chịu chết thì tới nhanh đi, ta giết ngươi để lập công lớn.

Gã cũng không nghe thấy tin Lục Nguyên chém chết Hoang Chi Tử, ngưng cố tinh vực thật sự quá to lớn.

- Tốt!

Lục Nguyên liền ra chiêu ngay, đối mặt hỏa chi phó chủ văn minh đúng là không cần làm kỹ xảo gì nhiều, hiện tại thực lực của hắn đói phó người pháp lực chín kỷ nguyên đều có thể cứng răn nghiền nát.

- Kiếm nhất, phồn hoa quá nhãn khai nhất quý.

- Kiếm nhị, thủ hộ.

- Kiếm tam, Vong Trần.

- Kiếm tứ, không.

- Kiếm ngũ, duy kiếm.

- Kiếm lục, bá đạo nhiếp thiên.

- Kiếm thất, tiểu kiếm giới.

- Kiếm bát, vạn kiếm quy nhất. xem chương mới tại (.

- Kiếm cửu, thất tình chi kiếm.

- Kiếm thập, phương viên.

Lần này đối phó hỏa chi phó chủ văn minh không cần dùng màu mè gì cả, chỉ trực tiếp từng chiêu từng thức thi triển ra thôi, dùng thượng kiếm thế, đường đường chính chính nghiền đối thủ. Dưỡng Ngô thần kiếm dùng đường đường chính chính kiếm thế, một manhr mênh mông. Mặc dù hỏa chi phó chủ văn minh đán hra hàng loạt ngọn lửa lợi hại, kết hợp đặc tính thần hỏa và hra văn minh lại, ví dụ như hằng tinh hỏa,

đó là do lấy vĩnh hằng tinh vực luyện chế lửa, ví dụ như cứu cực cửu đầu hỏa, đây là lấy đặc tính của hỏa kỳ lân sáng tạo ra ngọn lửa. Ba ngọn lửa mỗi thứ đều có thể uy chấn vạn cổ, nhưng đối mặt đường đường chính chính kiếm thế của Lục Nguyên thì khó tránh khỏi giảm khí thế. Hỏa chi phó chủ văn minh là lần đầu tiên đấu với Lục Nguyên nhưng cảm giác được kiếm pháp của hắn, thực lực cao cường đến mức khủng bố. Gã muốn vùng vẫy chóng cự, nhưng phát hiện có giãy dụa như thế nào cũng khó thể chống đỡ.

Lục Nguyên không đánh kiểu gì màu mè, ổn định vững chắc, pháp lực ở trên ngươi, chiêu thức trên ngươi vậy thì ngươi có cách gì nào?

Ầm! *Ầm!* *Ầm!* *Ầm!*

Lửa cháy hừng hực, hỏa chi phó chủ văn minh bị thương lại bị thương.

Rốt cuộc, một kiếm đâm vào trái tim gã, hủy diệt mười phần hỏa chi tiểu thiên thế giới của gã.

Lục Nguyên nhìn hỏa chi phó chủ văn minh, nghiêm túc nói:

- Đồ đệ không phải dùng để giết.

Hỏa chi phó chủ văn minh cười lạnh nói:

- Tại sao đồ đệ không phải dùng để giết? Chỉ cần có thể khiến ta tới chủ văn minh, đừng nói là đồ đệ, thứ gì cũng giết được. Ngươi chỉ là trời sinh có khí vận lớn, thực lực tăng nhanh, không biết quanh năm kẹt ở một cảnh giới thống khổ thế nào, vì thực lực và dã tâm, đồ đệ tính cái gì?

Lục Nguyên cực kỳ nghiêm túc nói:

- Không, dù có thế nào chỉ cần đồ đệ chưa phản sư thì ta sẽ không giết đồ đệ của mình, đây là nguyên tắc của ta.

Người với người là khác nhau. Lục Nguyên khác với hỏa chi phó chủ văn minh. Hỏa chi phó chủ văn minh học vài ngụm máu, cuối cùng chết.

Bây giờ Lục Nguyên giết Hoang Chi Tử, hồ chi phó chủ văn minh, hỏa chi phó chủ văn minh, phó chủ giản chi văn minh, miêu chi phó chủ văn minh, có thể nói là chiến quả kinh người.

Lúc này bên liên minh Hoang Tiên Phật Mệnh Lý phó chủ văn minh vẫn đang chủ trì đại cục.

Mệnh Lý phó chủ văn minh lúc này đang tính mệnh, lão đã tính mệnh đến mức độ cực kỳ sâu sắc, rất khó ra sai sót. Trong tính toán của gã rõ ràng mệnh cách của Hoang Chi Tử mạnh mẽ, mệnh lý cường đại, sẽ không chết bởi trận này. Nhưng gã đã chết, rõ ràng mệnh cách của Lục Nguyên không cường như vậy, theo lý thì cuộc chiến này theo mệnh lý Lục Nguyên là chết Hoang Chi Tử sống chứ, tại sao vậy? Chỉ dựa vào đấu thiên giải thích thì hoàn toàn không thông được.

- Báo, hồ chi phó chủ văn minh chết trong tay Lục Nguyên.

- Báo, phó chủ giản chi văn minh chết trong tay Lục Nguyên.

- Báo, miêu chi phó chủ văn minh chết trong tay Lục Nguyên.

- Báo, hỏa chi phó chủ văn minh chết trong tay Lục Nguyên.

Không ngừng truyền đến báo tang, mà không phải báo tang bình thường, là thủ lĩnh văn minh chết. Bình thường một thủ lĩnh văn minh rất khó chết nhưng bây giờ thì sao? Đụng phải Lục Nguyên từng tên người chết hồn diệt.

Báo tang liên tiếp truyền đến.

877. Chương 1475 : Yến Thương Thiên Ra Tay(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1475: Yến Thương Thiên ra tay(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Không biết tại sao Mệnh Lý phó chủ văn minh chợt nghĩ tới câu nói: Lục Nguyên đã tàn sát, giết người như ngóe, là chúa tể chiến trường.

Bây giờ xem tình hình rất có thể bị Lục Nguyên chúa tể chiến trường, sức của một người, nghịch chuyển chiến trường.

Mệnh Lý phó chủ văn minh hỏi:

- Tiểu đội ám sát mạnh nhất đâu?

- Tiểu đội ám sát mạnh nhất đang cùng tiểu đội ám sát mạnh nhất của đối phương giằng co.

Thuộc hạ lập tức nói:

- Hơn nữa e rằng mười người tiểu đội ám sát mạnh nhất liên hợp cũng rất khó giết Lục Nguyên. Không sai, tiểu đội ám sát mạnh nhất đúng là rất có thủ đoạn, cực khó đề phòng nhưng lúc trước họ truy sát Lục Nguyên thực lực còn yếu mà còn thất bại, giờ gặp hắn mạnh như vậy thì e rằng tiểu đội ám sát mạnh nhất từ nay sẽ bị xóa sổ.

Thuộc hạ lau mồ hôi, hiện tại Lục Nguyên điên cuồng vô địch, đại sát tứ phương, đích thực là khiến những kẻ lập kế hoạch như họ chịu bó tay.

Ngưng cố tinh vực, chiến cuộc đang diễn ra.

Mặc dù Lục Nguyên đánh rất lâu nhưng sự thật là chiến cuộc chưa bắt đầu lâu lắm.

Tà kiếm văn minh đối mặt địch thủ là phong chi văn minh.

Phong chi văn minh hàn toàn bị tà kiếm văn minh đè đầu đánh.

Phó chủ phong chi văn minh giờ chỉ dựa vào tốc độ bay lượn, thầm kêu khổ thấu trời. Mới bắt đầu quyết định do phong chi văn minh đối trận với tà kiếm văn minh cũng không có gì phản đối cả.

Phó chủ phong chi văn minh bản thân là tám kỷ nguyên, nghe nói Tà Kiếm phó chủ văn minh cũng là tám kỷ nguyên. Tám kỷ nguyên đấu với tám kỷ nguyên, ai sợ ai chứ.

Kết quả không ngờ là Tà Kiếm phó chủ văn minh lại đột phá tới chín kỷ nguyên.

Lấy tám kỷ nguyên đối phó với chín kỷ nguyên là chuyện cực kỳ khó khăn, phó chủ phong chi văn minh không có bản lĩnh như vậy.

Đụng tới loại tình huống này, phó chủ phong chi văn minh chỉ đành thầm kêu xui. Mới đầu phó chủ phong chi văn minh phát hiện nguy hiểm nên cũng không ngay mặt cứng đối cứng mà lựa chọn du đấu. May là bản thân phó chủ phong chi văn minh xưng hùng về tốc độ, có thể du dấu, nhưng cứ lượn lờ tới lui không được, liên tiếp bị Tà Kiếm phó chủ văn minh đánh trúng rồi.

Làm thế nào đây?

Phó chủ phong chi văn minh nghĩ rất lâu mà không có cách nà, biết rằng cầu chi viện là không hiện thực, hiện tại nguyên ngưng cố tinh vực đều đang chiến đấu, trong phút chốc không ai rảnh lo đến bên này.

Chớp mắt một thanh âm lạnh lùng từ xa vọng đến.

- Tà Kiếm phó chủ văn minh, đối thủ của ngươi là ta, ngươi nhìn đi đâu vậy?

Thanh âm kia tràn ngập khiêu khích, người này là ai vậy? Không ngờ dám khiêu chiến với Tà Kiếm phó chủ văn minh là chín kỷ nguyên. Phó chủ phong chi văn minh bất giác nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông trung niên áo trắng đứng đó, cực kỳ điển trai, mi như kiếm, phát như kiếm, mắt như kiếm, mũi như kiếm, môi như kiếm, y như kiếm, giày như kiếm.

Người đàn ông trung niên trong người đeo kiếm.

Kiếm Chi Tử?

Không đúng, khí chất của người đàn ông trung niên áo trắng và Kiếm Chi Tử giống nhau nhưng tuyệt đối không phải là Kiếm Chi Tử.

Tà Kiếm phó chủ văn minh phát ra tiếng cười khùng khục, nói:

- Yến Thương Thiên, không ngờ ngươi đã lộ mặt. Lần trước ngươi trốn thoát là may mắn, vậy mà còn dám ra mặt ư? Nếu vậy thì ngươi tiêu rồi.

Người đàn ông trung niên áo trắng tuấn tú toàn thân toát ra kiếm khí lạnh lùng cười nói:

- Tà Tà, lần trước ta đã nói rồi, lần tới xuất hiện sẽ giết chết ngươi, bây giờ ta giết ngươi ngay.

Tà Kiếm phó chủ văn minh phát ra tiếng cười khùng khục, gần đây thực lực gã tăng lên đến chín kỷ nguyên đâu để Yến Thương Thiên vào trong mắt. Gã cười khằng khặc, một thanh tà cực thần kiếm chém tới. Một kiếm này tà tới cực điểm, quái tới cực điểm, tà khí cuồn cuộn như ngân hà bao trùm một kiếm này, nhát kiếm như thế ngay cả phó chủ phong chi văn minh cũng không dám đón đỡ.

Yến Thương Thiên mặt lạnh như tiền, yến kinh thần kiếm ra tay. Kiếm của y vẫn là thanh phi yến năm đó nhưng nay đã thăng cấp thành yến kinh!

Yến kinh thần kiếm ra tay mang theo khí thế thương thiên giáng xuống.

Tà cực thần kiếm đánh tới yến kinh thần kiếm!

Tìm cái chết! Tà Kiếm phó chủ văn minh thầm nghĩ trong lòng!

Ầm!

Một tiếng nổ, Tà Kiếm phó chủ văn minh lùi ngàn trượng, Yến Thương Thiên cũng lùi ngàn trượng.

Tà Kiếm phó chủ văn minh kinh ngạc kêu lên:

- Bây giờ pháp lực của ta là chín kỷ nguyên vậy mà pháp lực của ngươi có thể ngang bằng với ta, làm sao ngươi có pháp lực mạnh như vậy?

Gã đúng là cực kỳ kinh ngạc, cảnh giới phó chủ văn minh muốn tăng cường pháp lực là chuyện cực kỳ khó khăn, thế mà pháp lực của Yến Thương Thiên tăng nhanh như vậy.

Yến Thương Thiên cười khẩy nói:

- Ta muốn chém ngươi có cần phải giải thích tại sao có thể giết ngươi không?

Yến Thương Thiên lần thứ hai thi triển kiếm kỹ. Tà Kiếm phó chủ văn minh vội vàng phản kích. Hai người ở trên không trung không ngừng tranh đấu, hai thanh kiếm một đại biểu cho thiên chi cực, một đại biểu cho tà chi cực, thiên chi cực hạn cứng rắn oanh kích tà chi cực hạn. Lúc đang đấu khs phân trên dưới thì Yến Thương Thiên lại sử dụng một cực hạn nữa, yến cực hạn, rồi dùng cực hạn thứ ba, không cực hạn.

Ba cực hạn cứng rắn đè ép Tà Kiếm phó chủ văn minh, chớp mắt đánh đến gã chỉ có nước chống đỡ chứ không phản công được.

Yến Thương Thiên một kiếm nhanh hơn một kiếm, thiên kiếm khí độ, thiên kiếm tiêu sái, thiên kiếm cao ngạo, toàn bộ ở trong trạna chiến này đánh ra. Mới nãy Tà Kiếm phó chủ văn minh đè ép phó chủ phong chi văn minh giờ thì bị Yến Thương Thiên đè đầu lại.

- Kiếm ở, thiên ở, không phải tà ma có thể ô nhục, chết đi!

Yến Thương Thiên vung kiếm chém ra nhát cuối cùng.

Ầm!

Tà Kiếm phó chủ văn minh toàn thân bùng phát ra đoàn máu cuối cùng chết dưới kiếm của Yến Thương Thiên. Mưa máu tà ác ở phút cuối cùng bùng nổ, nhưng không có một chút dính vào áo trắng của Yến Thương Thiên, vẫn là áo trắng như tuyết không dính bụi trần.

Yến Thương Thiên thu kiếm nhìn hướng bầu trời, nói:

- Trời thật là xanh.

Phó chủ phong chi văn minh giờ ngây ngẩn, trên đời nhân vật văn minh cảnh nổi tiếng,có ai không biết là ai, dù sao tổng cộng chỉ có mấy trăm người mà thôi, nhân vật chín kỷ nguyên càng đếm trên đầu ngón tay. Nhưng bây giờ kiếm khách Yến Thương Thiên ở đâu toát ra vậy? Cực kỳ bí ẩn, hơn nữa chém gục Tà Kiếm phó chủ văn minh khúc xương khó gặm này, khi nào thì trong trời đất toát ra một vị cao thủ như thế?

Hiện tại kiếm đạo thật là hưng thịnh nhỉ, có Lục Nguyên, có Yến Thương Thiên, còn có Chu Thanh Huyền kiếm khổ chuyển thế.

Ở bên cạnh một người nhìn muốn rớt tròng mắt.

Người này gọi là Mông Thoát Thoát Thượng Sư, đến từ đại nguyên quốc, là tam đại thánh địa mật giáo đích vô thượng thượng sư của đại nguyên quốc. Năm đó gã là nhóm người chịu Yến Thương Thiên đè ép, biết thần thoại Hoa Sơn Yến Thương Thiên có bản lĩnh, nhưng sau đó gã vào trung ương thiên triều rồi cảm thấến Thương Thiên chẳng qua là phàm kỹ thôi. Bây giờ gã là thế giới cảnh tam tầng, cảm giác rất ghê gớm, nhưng ở trong đại quyết chiến trung ương thiên triều chỉ là con tốt, lúc này gã gặp lại Yến Thương Thiên.

878. Chương 1476 : Yến Thương Thiên Ra Tay(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1476: Yến Thương Thiên ra tay(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Pháp lực chín kỷ nguyên!

Hơn nữa giết chết Tà Kiếm phó chủ văn minh chín kỷ nguyên.

Mông Thoát Thoát Thượng Sư thì thào:

- Thần thoại, chính là thần thoại.

Lúc này trên không trung giáng xuống một người, áo xanh, khuôn mặt trẻ tuổi lạnh nhạt có chút xấu xa, chính là Lục Nguyên. Lục Nguyên vốn tưởng tới đây cứu viện kết quả là trông thấến Thương Thiên ra tay.

- Yến sư huynh quả nhiên bất phàm, giết chết Tà Kiếm phó chủ văn minh.

Trên mặt Yến Thương Thiên hiếm khi nở chút nụ cười, bản thân y không phải loại người hay cười.

- Ngươi giết chết Hoang Chi Tử thì càng không tệ.

Cs tiếng nhị hồ vang lên, một người đàn ông trung niên u buồn mặc áo xám xuất hiện, chính là Chu Thanh Huyền.

Hoa Sơn ba thần thoại, thiên kiếm, địa kiếm, và nhân kiếm lại tụ họp.

Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền, Lục Nguyên nhìn nhau cười.

Lục Nguyên nói:

- Hôm nay ba chúng ta gặp nhau, ta kiếm trùng phùng trong đại quyết chiến trung ương thiên triều, hãy đại sát một trận đi.

Yến Thương Thiên kiêu ngạo nói:

- Cũng lĩnh giáo các phó chủ văn minh trung ương thiên triều.

Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền, Lục Nguyên ở trên không trung vỗ tay nhau.

Phó chủ phong chi văn minh có loại cảm giác, ba người này liên hợp thì trung ương thiên triều không còn phó chủ văn minh nào có thể đối phó được.

Bên liên minh Hoang Tiên Phật, đài tổng khống, Mệnh Lý phó chủ văn minh vừa thu được báo tang của hỏa chi phó chủ văn minh.

Lập tức có người lại nói:

- Nguy rồi, Tà Kiếm phó chủ văn minh chín kỷ nguyên đã chết!

Mệnh Lý phó chủ văn minh trải qua nhiều sóng gió không biến sắc nay cũng hơi đổi sắc, nói:

- Sẽ không lại là Lục Nguyên ra tay đi?

Người báo cáo nói:

- Không phải Lục Nguyên ra tay, dường như là bạch y kiếm khách tên gọi Yến Thương Thiên, chém chết Tà Kiếm phó chủ văn minh.

- Không phải Lục Nguyên là tốt rồi.

Mệnh Lý phó chủ văn minh ngạc nhiên hỏi:

- Chờ đã, Yến Thương Thiên là ai?

Người báo cáo nói:

- Nghe Lục Nguyên kêu Yến Thương Thiên là sư huynh.

Mệnh Lý phó chủ văn minh có chút buồn bực nghĩ, đang đánh tốt đẹp đối phương đột nhiên đi ra một kiếm khách chín kỷ nguyên, đây không phải tin tức tốt. Vốn Lục Nguyên đã đại tàn sát giờ càng khó kiềm chế hắn.

- Phải rồi, chiến cuộc chỗ khác ra sao? Thực lực bên ta chiếm ưu thế chắc là không tệ?

- Không tốt, bên tinh chi văn minh rơi vào thế yếu, rõ ràng là thua chắc rồi.

Mệnh Lý phó chủ văn minh bất giác hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Tinh chi văn minh đối phó dạ chi văn minh, bàn về thực lực thì tinh chi văn minh không kém gì dạ chi văn minh, tại sao mau thua như vậy?

Người báo cáo nói:

- Người dạ chi văn minh biết cách phá chiêu thức tinh chi văn minh, tinh chi văn minh không kịp ứng đối cho nên thua.

- Làm sao có thể!?

Mệnh Lý phó chủ văn minh ngạc nhiên hỏi:

- Phá chiêu thức của tinh chi văn minh, sao dạ chi văn minh làm được?

Người báo cáo nói:

- Nghe họ nói chuyện thì dường như lúc trước Lục Nguyên nghĩ ra những phá chiêu này.

- Chết tiệt, lại là Lục Nguyên.

- Nguy rồi, nguy rồi! Lôi chi văn minh đấu với thiên mẫu văn minh, lôi chi văn minh sắp thua.

- Sao có thể?

Mệnh Lý phó chủ văn minh thắc mắc hỏi:

- Tuy rằng thiên mẫu văn minh khó xử lý nhưng lôi chi văn minh cũng không dễ đối phó. Phó chủ lôi chi văn minh thực lực không kém gì thiên mẫu văn minh, về mặt khác cũng giống nhau.

- Nghe nói trước khi bắt đầu chiến tranh thì Lục Nguyên đã sớm phá chiêu thức của lôi chi văn minh rồi.

- Nguy to, nguy to, yêu chi văn minh đấu với đồ chi văn minh, bên yêu chi văn minh sắp thua.

- Tại sao có thể? Thực lực của yêu chi văn minh không dưới đồ chi văn minh, tại sao thua được?

- Nghe nói trước khi bắt đầu chiến tranh thì Lục Nguyên đã sớm phá gần hết chiêu thức của yêu chi văn minh, vậy nên yêu chi văn minh mới thua.

- Nguy nguy! Hoa chi văn minh đấu với tán chi văn minh, hoa chi văn minh sắp thua!

Lại có người báo cáo.

Mệnh Lý phó chủ văn minh bất giác hỏi:

- Chắc không là chiêu thức của hoa chi văn minh bị Lục Nguyên sớm phá từ trước khi chiến tranh đi?

Người báo tin gật đầu đáp:

- Đúng vậy.

Mệnh Lý phó chủ văn minh bây giờ chỉ có một loại cảm giác, vịn trán ngửa đầu thở dài:

- Nếu đã sinh Lục Nguyên thì sinh Mệnh Lý ta làm gì?

Đôi mắt tính hết thiên mệnh của Mệnh Lý phó chủ văn minh giờ tràn đầy bất đắc dĩ.

- Nguy to nguy to, tiễn chi văn minh đấu với bên thâu chi văn minh, chiêu thức của tiễn chi văn minh đã bị thâu chi văn minh phá.

Hiện tại Mệnh Lý phó chủ văn minh đã chết lặng, nói:

- Có phải là là chiêu thức của tiễn chi văn minh bị Lục Nguyên sớm phá?

Người đưa tin tình báo kinh ngạc nói:

- Mệnh Lý phó chủ văn minh đại nhân, ngươi đã suy tính tới rồi?

Mệnh Lý phó chủ văn minh bất đắc dĩ, đó đâu phải suy tính mà là bất đắc dĩ.

Vốn Mệnh Lý phó chủ văn minh có hai ưu thế.

Một là ưu thế Hoang Chi Tử. Trước chiến tranh Hoang Chi Tử biểu hiện ra ngoài sức sát thương quá mức kinh người, kết quả không ngờ gã chết trong tay Lục Nguyên.

Ưu thế thứ hai là bên liên minh Hoang Tiên Phật thực lực càng mạnh, văn minh bình thường nhiều hơn. Kết quả không nói tới Lục Nguyên giết nhiều thủ lĩnh văn minh, trước khi chiến đấu hắn chuẩn bị nhiều chiêu thức phá giải như vậy, khiến hai văn minh quyết đấu thực lực vốn ngang nhau đều khiến bên liên minh Pháp Võ chiếm ưu thế, điều này khiến người rất bực mình.

Lục Nguyên, lại là Lục Nguyên!

Tại sao khắp nơi đều là Lục Nguyên?

Chỉ cần nghe tới cái tên Lục Nguyên là kèm theo báo tang.

Lục Nguyên đã không người ngăn cản!

Lục Nguyên đã biến thái giết chóc!

Lục Nguyên đã giết như yêu quái!

Lục Nguyên giết như là thần!

Lục nguyên đã siêu thần!

Cùng lúc đó, chiến báo khắp nơi không ngừng truyền đến, đều là tin xấu cả, không thấy một chút ánh sáng. Cảm giác hiện nay của Mệnh Lý phó chủ văn minh là có một cơn gió, đúng vậy, gió đang nhanh chóng thổi. Mệnh Lý phó chủ văn minh hiểu rõ đại thế đã mất, trận đại quyết chiến cuối cùng này liên minh Hoang Tiên Phật đã thua.

Cổ văn minh cũng đành thôi, dưới tay mười bảy văn minh bình thường cơ bản gục hết, làm sao không thua đại quyết chiến cho được?

Bởi vì một mình Lục Nguyên kết quả dẫn đến đại quyết chiến liên minh Hoang Tiên Phật liên tục chiến bại.

Sức của một người mà tới mức này.

Nói ra làm sao khiến người tin đây?

Nhưng đây cũng là sự thật.

Mệnh Lý phó chủ văn minh thầm gọi tên Lục Nguyên, lão nhớ kỹ tên này, kẻ khiến lão sắp thắng mà thành thua, khiến liên minh Hoang Tiên Phật thất bại trong gang tấc.

Đáng! Chết!

Một trận chiến này là thất bại! Nhưng nhất định phải đánh chết Lục Nguyên. Cuộc chiến này thua đúng là hưởng rất lớn, nhưng bốn cổ văn minh chưa diệt vong mà Lục Nguyên thì quá sức nguy hiểm. Chỉ có đánh chết Lục Nguyên mới khiêns bốn cổ văn minh an toàn sinh tồn, để sau này phản kích lại.

Mệnh Lý phó chủ văn minh đã nhận thua hơn một nửa rồi, bây giờ điều cần làm là dùng đòn sát thủ đánh chết Lục Nguyên.

Cũng là đòn sát thủ cuối cùng chuẩn bị trước trận chiến tranh này.

- Pháp lực hoàn trận!

Mệnh Lý phó chủ văn minh hét to:

- Chuẩn bị pháp lực hoàn trận!!!

879. Chương 1477 : Hoàn Trận(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1477: Hoàn trận(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Thuộc hạ từng tên phát động, bắt đầu chuẩn bị pháp lực hoàn trận, vô số tình báo dùng cách liên lạc đặc biệt hướng tới các phó chủ văn minh. Dùng thần niệm liên lạc với các phó chủ văn minh rất dễ nhưng khiến đối phương không dò được mới khó. Mệnh Lý phó chủ văn minh sớm chuẩn bị rồi mới dễ dàng không bị đối phương trinh sát, liên lạc cùng vô số phó chủ văn minh. Sau khi thành công liên lạc, giải thích đơn giản về thế cục hiện tại cho các phó chủ văn minh bên liên minh Hoang Tiên Phật.

Ở trên chiến trường ngưng cố tinh vực, các phó chủ văn minh bên liên minh Hoang Tiên Phật cùng nhận được tin tức, cảm giác được chiến cuộc có chút không tốt nhưng bị giới hạn một khu vực, không thể nắm giữ toàn cục nên chẳng biết tình hình đã ác hóa đến tình trạng này, đã thất bại rồi. Nghe giải thích là do một mình Lục Nguyên làm được điều này thì cực kỳ giật mình, hiện tại khí thế của hắn ngày càng mạnh mẽ. Nghe nói pháp lực hoàn trận muốn đối phó Lục Nguyên, gần như tất cả mọi người đều đồng ý. Hiện tại Lục Nguyên yêu nghiệt như vậy, lúc trước có Hoang Chi Tử đè đầu hắn, hiện giờ gã đã chết rồi, hắn thì

không, sau này sẽ mang đến biến đổi đáng sợ. Vậy nên đem hai phần pháp lực của họ đưa và chiếc nhẫn mang trên tay, mỗi một phó chủ văn minh trước khi chiến đấu có được một chiến nhẫn là dùng cho phút này.

Vô số pháp lực thông qua nhẫn tụ tập vào thủy tinh châu trong tay Mệnh Lý phó chủ văn minh. Mệnh Lý phó chủ văn minh nhìn thủy tinh châu màu sắc liên tục thay đổi, đỏ, cam, vàng, xanh, lam, chàm, tím và hỗn độn, màu sắc không ngừng biến đổi. Mệnh Lý phó chủ văn minh cảm giác thủy tinh cầu ẩn chứa pháp lực lớn đến không thể tưởng tượng thì cười gian. Lã nhoáng người tới vị trí hỏa chi văn minh, đó là chỗ Lục Nguyên ở. Thiên kiếm Yến Thương Thiên đi gây chuyện với tiên cổ văn minh, y và tiên cổ văn minh có mâu thuẫn. Địa kiếm Chu Thanh Huyền thì biến mất, gã luôn như vậy, thường lơ là một chút là không thấy đâu. Lục Nguyên đang nghĩ kế tiếp nên làm cái gì.

Kết quả bỗng thấy một ông lão áo xám lưng còng xuất hiện. ông lão áo xám lưng còng trên người có hơi thở cực kỳ bí ẩn, rõ ràng là pháp lực chín kỷ nguyên nhưng lại bí ẩn hơn người bình thường có pháp lực chín kỷ nguyên rất nhiều, bộ dạng khó đối phó.

Nhưng bây giờ Lục Nguyên đại tàn sát, giết đến siêu thần, đâu thèm để ý trên người của ngươi có bí ẩn hay không. Kẻ dưới cảnh giới chủ văn minh đều gục cho ta!

Lục Nguyên cười dài nói:

- Liên minh Hoang Tiên Phật đến chịu chết hả?

Ông lão bí ẩn nói:

- Ta là Mệnh Lý phó chủ văn minh, lần này tới muốn lấy mạng của ngươi.

Lục Nguyên ngây ra, hỏi lại:

- Ngươi muốn lấy mạng của ta?

Ông lão bí ẩn gật đầu, một điểm bạo thủy tinh châu trong tay. Chớp mắt vô biên vô tận pháp lực phóng thích ra, Lục Nguyên bị bao vây trong vô biên vô tận pháp lực. Đó là pháp lực mênh mông biển rộng, Lục Nguyên cảm giác mỗi một pháp lực không tính quá mạnh nhưng có hơn một trăm pháp lực văn minh cảnh ập hướng hắn, trong pháp lực đó có huyễn thuật hình pháp lực, hỏa bạo pháp lực, như lôi như điện pháp lực, hoang pháp lực, tiên chi phiêu miểu pháp lực, phật chi ổn cố pháp lực, ma chi tà ác pháp lực, giản chi nhất tiết nhất thiết pháp lực, có tiễn chi đột kích tính sắc bén đến cực điểm pháp lực, có cây liên miên sinh trưởng pháp lực, có như hoa rực rỡ xán lạn pháp lực, có độc quái dị chuyên mon đối phó người pháp lực, có thâu chi chuyên hướng nhược điểm pháp lực, vân vân và vân vân.

Một pháp lực không có gì, nhưng hơn một trăm pháp lực thì sao?

Một pháp lực kém hơn pháp lực hiện tại của Lục Nguyên rất nhiều, nhưng nhiều phần kết hợp lại thì mạnh hơn hắn nhiều lắm. Pháp lực này về con số e rằng không kém gì chủ văn minh, chỉ là chất lượng thì không mạnh bằng mà thôi.

Hiện tại Lục Nguyên tương đương với bị một ngụy chủ văn minh công kích, hơn nữa còn đáng sợ hưn ngụy chủ văn minh. Vô số pháp lực vô số đặc tính, người bình thường còn không chịu đựng được, công kích như vậy dù là lực công kích đều so sánh được với chủ văn minh. Đây chính là mặt thật của pháp lực hoàn trận, dùng cách đặc biệt tập hợp lực công kích hơn một trăm phó chủ văn minh, sinh ra công kích cực kỳ cường đại này, sẽ không thua kém gì chủ văn minh. Đây là một trong sát chiêu của Mệnh Lý phó chủ văn minh, nhưng bởi vì lấy hơn một trăm phó chủ văn minh hai phần pháp lực, lấy xong rồi sẽ giảm thấp nhiều sức chiến đấu cho nên không dễ dàng dùng, lần này vì Lục Nguyên cực kỳ bạo, nhìn hắn một đường tàn sát, hết cách rồi Mệnh Lý phó chủ văn minh mới dùng chiêu này, định giết chết hắn xong toàn quân bắt đầu rút lui.

Mà hơn một trăm phó chủ văn minh, mỗi người hai phần thì pháp lực mạnh bao nhiêu chứ? Loại pháp lực này khổng lồ đến nghịch thiên. Nếu không phải chất lượng pháp lực không bằng chủ văn minh thì e rằng chủ văn minh cũng địch không lại.

Lục Nguyên bị pháp lực hoàn trận đánh trúng, bị đánh trúng ngay chính giữa.

tíc
K hítec c
a tới ba thà

Giờ phút này Lục Nguyên chỉ cảm giác làn da đau đớn, đó là thống khổ pháp lực hoàn trận. May là pháp lực hoàn trận còn ở tính phân tán chứ không phải sắc bén, không thì Lục Nguyên đã bị đập bẹp rồi. Đương nhiên đây cũng là vì pháp lực hoàn trận quá nhiều pháp lực nên không sắc bén được.

Lục Nguyên cảm thấy ở trong pháp lực hoàn trận không chống đỡ được bao lâu.

Công kích thật mạnh!

Nhất định phải trong thời gian ngắn nhất nghĩ cách phá nó, nếu không thì thật sự bị Mệnh Lý phó chủ văn minh đùa chết, không ngờ liên minh Hoang Tiên Phật còn giữ lại hậu chiêu như vậy.

Thấy Lục Nguyên rơi vào khổ chiến tùy thời gục ngã, Mệnh Lý phó chủ văn minh đánh ra vô số phù chú, những phù chú này đủ kiểu đủ dạng, cơ bản đều là phù chú uy lực lớn dùng để bạo tạc. Ví dụ như bạo tạc chi phù chú, thiên long bạo chi phù chú, vạn hạch phù chú vân vân. Trong đó vài phù chú khủng bố nhất chính là diệt thiên phù chú, vĩnh hằng phù chú, cùng với ngũ duy phù chú. Diệt thiên phù chú có thể hủy diệt kỷ nguyên chi thiên, vĩnh hằng phù chú có một chút hơi thở vĩnh hằng, ngũ duy phù chú tức là không gian ba chiều thêm vào thời gian một chiều thêm vào một chiều bí ẩn khó lường tổ thành ngũ duy phù chú.

Trước đó đã nói rồi, Mệnh Lý phó chủ văn minh là một người khá thông minh, nếu không thì bên liên minh Hoang Tiên Phật đã không để cho lão làm chủ tướng, chỉ huy đại cục. Lão thu thập tình báo phát hiện các nơi đều truyền tin tức chiêu thức bị Lục Nguyên phá nhưng chỉ có hai nơi không cùng loại tin tức, một là trận chi văn minh, cái khác là phù chú văn minh. Mệnh Lý phó chủ văn minh ngẫm nghĩ một lúc liền phân tích ra, nghĩ đến Lục Nguyên có thành tựu ở chiêu thức nhưng không phải chiêu thức thì chắc đành bó tay. Thế là lão đi một chuyến tìm phó chủ phù chú văn minh lấy nhiều phù chú, bây giờ pháp lực hoàn trận thi triển rồi ném nhiều phù chú tới chặn đánh giết chết Lục Nguyên.

Không thể không nói, Mệnh Lý phó chủ văn minh rất lợi hại, liếc mắt liền thấy ra nhược điểm của Lục Nguyên.

Một là pháp lực, hai là không phải loại chiêu thức.

880. Chương 1478 : Hoàn Trận(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1478: Hoàn trận(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Vô số phù chú lập tức mạnh mẽ nổ tung trên người Lục Nguyên.

Phù chú văn minh phó chủ là nhân vật lợi hại, đòn công kích bằng phù chú của hắn có một phong cách riêng.

Nếu Lục Nguyên đang ở trạng thái thật tốt thì cũng chẳng nói làm gì, hết lần này tới lần khác bị công kích đã trở nên chật vật không chịu nổi, toàn thân sắp rơi vào trạng thái suy sụp. Gặp phải sự công kích của những bùa chú này tuy nỗ lực cầm kiếm đi chống đỡ, nhưng phù chú lại công kích nhiều mặt, nào có chống đỡ được bao nhiêu, ứng phó không kịp nên cũng bị rất nhiều phù chú đánh trúng.

Oanh!

Độ hủy diệt của Kiếm chi thế giới của Lục Nguyên đã đạt tới ba thành.

Đây cũng là bị thương khá nặng rồi.

Hết lần này tới lần khác, nhiều phù chú nổ như vậy còn chưa đủ, Lục Nguyên còn cảm giác được pháp lực
E lực

đuổi theo, về sau còn muốn có kết quả như vậy, đúng là khó hơn lên trời. Pháp biên văn minh chi chủ ngồi đó, cùng với rất nhiều văn minh phó chủ.

Pháp biến văn minh chi chủ trầm tư nói:

- Hiện tại thứ ngăn cản trước mặt chúng ta chính là đan vị cấm tuyệt tinh vực vị diện đại trận, chỉ có phá vỡ đại trận này, chúng ta mới có thể truy kích địch nhân. Mà đại trận này có hai chỗ khó, một chính là trận pháp, một chính là văn tự. Trận pháp này, Đồ chi văn minh phó chủ, chung cực chi đồ của ngươi đã luyện chế thành chưa?

Chung cực chi đồ là một truyền thuyết của Đồ chi văn minh, nghe đồn là Đồ chi văn minh còn chưa có ai luyện thành công. Nhưng Pháp biến văn minh chi chủ đã hỏi như thế, Đồ chi văn minh phó chủ lại gật đầu:

- Ta luyện chế thành công rồi.

- Vậy được, pháp chuyển thiên biến thần thông của ta phối hợp với Chung cực chi đồ, phá được trận pháp hiện tại này. Cái khó chính là số sơ thủy văn tự kia. Tác dụng của hơn một trăm sơ thủy văn tự kia tương đối khủng bố, cái này rất khó phá, ai có thể nghĩ cách tạm thởi để phá giải hay không!

Pháp biến văn minh chi chủ hỏi, lấy con mắt đảo qua từng người từng người đang đứng đó. Nhưng hắn quét tới chỗ nào cũng chỉ thấy người đó bất đắc dĩ nhún vai. Dược chi văn minh phó chủ lớn tuổi cũng không có cách nào, Khí thịnh Băng chi văn minh phó chủ trẻ tuổi cũng không có cách nào, Thiên Vũ không, Thiên mẫu văn minh phó chủ được xưng là gần cảnh giới văn minh chi chủ nhất cũng đành bó tay, ngay cả Nguyệt chi văn minh Nguyệt thỏ chuyển thế Chung Linh cũng đành chịu.

884. Chương 1482 : Hấp Thu Sơ Thủy Văn Tự(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1482: Hấp thu sơ thủy văn tự(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Nếu không, hỏi Lục Nguyên một chút xem sao đi.

Người con gái này nhắc đến Lục Nguyên còn ửng hồng hai má, chỉ số thông minh cũng đã bị hạ thấp đi, coi như chỉ là một nữ tử bình thường.

- Kế hoạch Tầng hai mươi mốt, Lục Nguyên biểu hiện kinh người, lúc đó đánh chết Hoang Chi Tử, lập nhiều đại công, nhưng nếu nói hắn có thể đối phó với những văn tự sơ thủy này, ta là người đầu tiên không tin, điều này cần phải có quá nhiều kinh nghiệm nghiên cứu phức tạp.

Đồ chi văn minh phó chủ phản bác nói.

- Điều này nói cũng không chừng.

Phong chi văn minh phó chủ nói.

- Đáng để thử một lần.

Cầm chi văn minh phó chủ nói.

Trong lúc đang bàn luận, Lục Nguyên cũng đã bước tới, lập tức Pháp biến văn minh chi chủ nói lại chuyện ban nãy. Lục Nguyên vốn cũng đang suy nghĩ về sơ thủy văn tự ròi, nhưng có trận pháp chặn đường, một mình Lục Nguyên không có cách nào đắc thủ, nên mới chạy tới, cũng vừa hay những người ở đây đang cần mình làm những việc này. Vừa hay, Lục Nguyên gật đầu:

- Nếu các người phá được trận pháp, ta có thể đối phó với cổ thủy văn tự.

- Thật sự có thể?

Đồ chi văn minh phó chủ không khỏi ngạc nhiên hỏi.

- Đương nhiên có thể.

Lục Nguyên gật đầu.

- Được, việc này không nên chậm trễ, bây giờ làm luôn.

Pháp biến văn minh chi chủ nhẹ gật đầu, càng truy kích sớm thì càng giết được nhiều địch nhân, lấy được càng nhiều chiến quả.

Nghe thấy Pháp biến văn minh chi chủ vừa nói vậy, Đồ chi văn minh phó chủ cũng nhẹ gật đầu, hắn đột nhiên đưa lên một tấm tranh vẽ. Tấm tranh này ở giữa có một cái cửa, nhìn giống như một cái cửa, nhưng cái cửa này lại có chút mơ hồ, rồi lại có phần dáng dấp của sức mạnh vĩnh hằng.

Cái này chính là vĩnh hằng chi môn!

Đúng vậy, cái này gọi là chung cực chi đồ, cũng tức là dùng Đồ chi văn minh đặc thù vẽ ra hình ảnh vĩnh hằng chi môn. Đây là chung cực chi đồ, muốn vẽ vĩnh hằng chi môn thành bản vẽ cũng không dễ dàng gì, Đồ chi văn minh phó chủ đã vì nó mà bỏ ra biết bao nhiêu năm tâm lực, dùng không biết bao nhiêu pháp bảo,lãng phí hết bao nhiêu tài nguyên, tốn vô số tính toán tuế nguyệt, rốt cục cũng luyện ra được Chung cực chi đồ này. Hắn vừa đưa Chung cực chi đồ này lên, hình ảnh vĩnh hằng chi môn nhất thời tan rã, sau khi tan rã thì hiện thành vô số tận đủ loại đồ hình. Những đồ hình này hướng tới những đan đơn vị cấm tiệt tinh vực vị diện đại trận mà đánh tới. những đạn đơn vị cấm tiệt tinh vực vị diện đại trận cũng không phải là đồ chơi. Pháp biến văn minh chi chủ quát to một tiếng:

- Pháp chuyển thiên biến thần thông.

Hắn đồng thời bắn ra mấy vạn mũi tên pháp thuật, những mũi tên pháp thuật này đều có những chức năng của nó, đụng vào đồ chỉ , vô số bản vẽ vọt vào đại trận.

Oanh!

Va chạm xong, đan vị cấm tuyệt tinh vực vị xuất hiện một lỗ hổng.

- Lục Nguyên, nắm lấy cơ hội này, phá sơ thủy văn tự đi, làm cho chúng nó tạm thời mất đi tác dụng là được rồi.

Pháp biến văn minh chi chủ nói lớn, mà Lục Nguyên cũng là nhân vật xuất thân bách chiến, thấy có xuất hiện lỗ hổng bé lắm, mà chỗ đó chính là một sơ thủy văn tự chữ diệp. hắn không chút do dự nào, nhất thời xuất ra Vô Tướng thôn phệ chi Long, nhào tới văn tự sơ thủy chữ Diệp kia. Cái chữ Diệp kia dù gì cũng là sơ thủy văn tự, là của một vị văn minh phó chủ của Thụ chi văn minh, bản thân có vô cùng uy lực, bắt đầu muốn phản kháng. Nhưng bản thân bí quyết Thôn phệ Vô Tướng là có thể khắc chê snos, mới mất một chút thời gian đã bắt đầu cắn nuốt hết sơ thủy văn tự chữ Diệp này.

Thoải mái, thật sự là thoải mái! Lục Nguyên còn đang thầm nghĩ trong lòng, vốn hắn mới hấp thu qua văn tự cấp hai, sơ thủy văn tự thật đúng không giống với văn tự cấp hai. Mà bây giờ hấp thụ được sơ thủy văn tự cảm giác thống khoái hơn bình thường. hút sơ thủy văn tự kia hút vào trong Vô Tường thôn phệ Long,lại chuyển tới thân chữ đạo, rõ ràng có thể cảm nhận được bản thân chữ đạo mạnh hơn lên, sơ thủy văn tự quả thật là khác biệt.

Bổ! quả thực là đại bổ!

Lục Nguyên vô cùng sảng khoải, càng hơn nữa đây cũng không phải là chỉ có một cái sơ thủy văn tự, mà là hơn một trăm cái sơ thủy văn tự. chữ đạo phân thân của mình cũng đã cảm thấy vô cùng thoải mái, ăn thật nhiều thật nhiều. vốn dĩ chữ đạo phân thân của mình là ba thành, cũng không biết sau khi hấp thụ được nhiều như vậy sẽ tăng lên được bao nhiêu thành.

Lục Nguyên lúc này gặp được cơ hội chưa từng có từ cổ chí kim.

Đúng là hội ngộ kỳ lạ, làm người ta khó có thể tưởng tượng.

Lúc này, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn xem. truyện copy từ

Mọi người đang nhìn ba người Pháp biến văn minh chi chủ, Đồ chi văn minh phó chủ cùng Lục Nguyên.

Mà lúc này tới phiên Lục Nguyên ra tay, mọi người đều muốn nhìn xem Lục Nguyên đối phó với số sơ thủy văn tự này thế nào.

Nhưng! Cái này! Cái này! Cái này!

Đây không phải là thật đúng không.

Lục Nguyên trực tiếp cắn nuốt sơ thủy văn tự.

Bao nhiêu kỷ nguyên cũng chưa từng gặp người trực tiếp cắn nuốt sơ thủy văn tự, không thể ngờ rằng Lục Nguyên rõ ràng có thể trực tiếp cắn nuốt luôn sơ thủy văn tự. uy lực của sơ thủy văn tự ai ai cũng hiểu rõ, một sơ thủy văn tự có thể tiến công như một văn tự bình thường, mà sơ thủy văn tự lại có uy lực mạnh hơn văn tự cấp hai rất nhiều lần, cho nên, khi Lục Nguyên trực tiếp hấp thu sơ thủy văn tự đã làm không ít người giật mình.

Nhưng thì sao, rất nhiều người văn minh cảnh có kiến thức không tự chủ nghĩ tới danh tiếng của Tổ Long, cái này rõ ràng là công pháp của Tổ long, năm đó Vô Tướng thôn phệ bí quyết công pháp của Tổ Long không ngờ Lục Nguyên cũng luyện thành được. tổ long, đây là một nhân vật thần bí, nghĩ tới công pháp Thôn thiên phệ địa của Hoang Chi Tử, Tổ Long là nhân vật như thế nào đây? Pháp biến văn minh chi chủ trầm tư suy nghĩ.

Mà Lục Nguyên sau khi cắn nuốt một sơ thủy văn tự, Pháp biến văn minh chi chủ lại khống chế làm ra một khe hở thứ hai. Văn tự thứ hai là chữ Mộc, là một sơ thủy văn tự thuộc mộc hệ, chỉ là văn tự mạnh nhất của Mộc hệ văn minh phó chủ. Văn tự này phóng xuất ra hàng vạn chi mạn, bình thường thì Mộc hi văn minh phó chủ nào dễ dàng mang ra, nhưng cũng chẳng có cách nào, bây giờ có mất thì cũng chỉ mất đi một cái sơ thủy văn tự. mà nếu không chịu mang ra, có thể còn có tổn thất lớn hơn nhiều, thậm chí là Mộc chi văn minh bị hủy. Lục Nguyên cũng không chút khách khí, cơ hội hiếm thấy từ cổ chí kim, sao lại không nắm bắt lấy thì đợi tới khi nào!

Lập tức oanh một tiếng, lại đem cái này văn tự hấp thu.

Từng cái sơ thủy văn tự đều là đại bổ ah.

Lục Nguyên tiếp tục hấp thu lấy văn tự, kế tiếp còn có một loạt sơ thủy văn tự àm, ví dụ như chữ cuồng, đây là Lực chi văn minh Cổ Thủy, có thể gia tăng ngông cuồng. như Đình chữ, là văn tự của Lôi chi văn minh, có lực uy hiếp vô cùng lớn. Lục Nguyên không ngừng hấp thu những sơ thủy văn tự này, chữ đạo phân thân cũng không ngừng đang phát ra những ánh sáng kỳ lạ.

885. Chương 1483 : Chiến Cuộc Khắp Nơi(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1483: Chiến cuộc khắp nơi(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đạo tự, chính là Chư Thiên đệ nhất văn tự.

Vĩnh hằng chi môn, vận mệnh thiết tắc, cùng với chữ Đạo, là ba vật có giá trị nhất trong thiên địa.

Vĩnh hằng chi môn thâm bất khả trắc, vận mệnh thiết tắc thì hư vô mờ ảo, đạo chữ chân thân bao trùm vạn chữ phía trên, quản lý chung vạn chữ.

Mà sau khi hấp thu trọn vẹn mười cái sơ thủy văn tự, Lục Nguyên đã tăng đạo chữ phân thân tăng lên tới hơn bốn thành.

Lục Nguyên bây giờ mới là vô cùng thoải mái, tiếp tục hấp thu những sơ thủy văn tự khác.

Hấp thu từng cái từng cái sơ thủy văn tự:, đợi chút, văn tự này không thể hấp thu, Lục Nguyên hấp thu quá nhanh, đột nhiên phát hiện sơ thủy văn tự phía dưới là chữ Điện. chữ Điện này là một văn tự vô cùng quan trọng của Lôi chi văn minh, có uy lực nhanh như sấm chớp. Lục Nguyên nhớ ra rồi, chữ Điện này không thể hấp thu, mình phải giữ lại dùng, có chữ điện thì có thể tăng tốc độ ra tay.

Lục Nguyên dùng Thôn phệ chi long muốn hấp thu chữ điện này, nhưng văn tự kia tựa hồ như biết rõ là có nguy hiểm, nhanh chóng chạy trốn, đúng là một cái văn tự giảo hoạt, Lục Nguyên cười to một tiếng:

- Đại đạo như thiên, ta tức đại đạo, ngươi còn muốn chạy trốn, thật sự là buồn cười, bắt lại cho ta.

Cuối cùng là quát chói tai một tiếng, thôn phệ chi Long tự động phóng ra nuốt phong chi Long cùng nuốt lôi chi Long, cả hai hợp lại thành một, sinh ra một đầu Long thật nhanh nhẹn, cái chữ Điện này còn muốn trốn thoát, nhưng Lục Nguyên bây giờ đã là thực lực như thế nào, thân hình ngay lập tức sáng ngời, đoán chắc đoạn điểm, oanh một cái điện chữ đã đâm vào ngón tay của Lục Nguyên, thôn phệ chi Long nhanh chóng lao tới bắt lấy chữ Điện này. Tới đó cái chữ này mới chịu ngoan dịu hơn một chút, nằm đó không động đậy nữa.

Lại là một cái, sau khi đã nhận được chứ Điện này, Lục Nguyên lấy nó phối hợp ra tay, phát hiện tốc độ ra tay của bản thân mình nhanh hơn một thành. Không tệ, cái này quả thật là chiến tích khá tốt, tốc độ chính là càng lên cao càng khó tăng lên, mà tốc độ hiện giờ của Lục Nguyên đã sớm nhanh hơn gió, đủ thấ lực của chứ Điện lớn tới đâu.

Sau khi hấp thu chữ điện, tiếp tục hấp thu những văn tự khác.

Sau khi hấp thu hơn bao mươi sơ thủy văn tự, phân thân chữ đạo tăng lên tới năm thành, chữ đạo năm thành đã bất phàm uy nghi, có thể hóa giải toàn bô văn tự khác.

Lục Nguyên tiếp tục hấp thu văn tự khác, cũng có một số văn tự giá trị đáng chú ý, ví dụ như chữ Huyễn của Hồ chi văn minh, Lục Nguyên giữ lại để bổ sung cho Phù sinh nhược mộng kiếm đạo, còn có chữ Phòng của sơ thủy văn tự, có thể gia tăng phòng ngự. đương nhiên, đa số đều là những văn tự mà Lục Nguyên không dùng đến, thì làm sao quan tâm những thứ đó, đem hấp thu toàn bộ, không lưu lại chút nào. Kỳ thật văn tự mà Lục Nguyên muốn lấy được nhất chính là chữ Phệ. Vô Tướng thôn phệ bí quyết còn có Thôn thiên phệ địa công cũng có thể dùng chữ Phệ tới hỗ trợ. nếu như có chữ Phệ, uy lực của hai môn công pháp này sẽ có thể gia tăng, đáng tiếc không tìm được chữ Phệ.

Tiếp tục hấp thu hơn bốn mươi văn tự xong, phân thân chữ đạo tăng lên tới sáu thành, thời điểm đó, vô hạn đại đạo chi ca vang lên giữa khoảng không.

Sau khi hấp thu hết số sơ thủy văn tự, Lục Nguyên phát hiện phân thân chữ đạo của mình đã lên tới bảy thành, Lục Nguyên lúc này cảm thấy đằng sau chữ Đạo này chứa vô số đại đạo văn tự, cũng không biết chữ đạo này có tác dụng gì.

Lục Nguyên vận chuyển phân thân chữ đạo này, tạm thời phát hiện mấy tác dụng của nó.

Thứ nhất, trấn áp văn tự, về sau bất kể là văn tự gì đều có thể dùng để trấn áp phần nào, đáng tiếc điều này không có nhiều tác dụng với mình cho lắm, mình đã có Vô Tướng thôn phệ bí quyết rồi.

Thứ hai, sau khi chữ đạo phân thân này đạt tới bảy thành, rõ ràng làm cho sức mạnh vĩnh hằng của mình tăng lên. Vốn dĩ sức mạnh vĩnh hằng của mình có một điểm sáu thành, mà sau khi chữ Đạo thành bảy thành thì sức mạnh vĩnh hằng cũng tăng lên 0,3 thành. 0.3 thành quả thật không phải là nhiều lắm, nhưng trên thực tế sức mạnh vĩnh hằng là thứ hữu dụng, tăng lên 0.3 thành cũng vô cùng lợi hại.

Thứ ba, vạn pháp giai nguyên đã nói, bất luận là Độc hay trận pháp cũng thế, mà bây giờ Lục Nguyên cảm nhận được trận pháp trước mắt cũng không khó như thế, sau khi phá được phù chú phá độc phá trận pháp thì đối với mảng ày cũng có thêm một ít kinh nghiệm.

Thứ tư, có thể trực tiếp thêm sức chiến đấu. trước kia chính mình vượt cấp khiêu chiến chỉ là dựa vào chiêu thức, bây giờ còn có chữ Đạo, song trọng đương nhiên phải mạnh hơn đơn trọng rất nhiều.

Tạm thời cơ bản liền phát hiện cái này bốn điểm tác dụng.

Lục Nguyên hấp thu hết toàn bộ hơn một trăm văn tự, những người bên cạnh đã sợ hãi tới ngây người hết cả. vẫn còn rất ít người có thể hiểu rõ được bí quyết Vô Tướng thôn phệ, những người biết rõ năm đó Tổ Long sáng tạo ra môn công pháp này chỉ có mười hai người mà thôi, những người khác đều là không biết được. nên cũng biết uy lực của sơ thủy văn tự, Lục Nguyên như vậy thì càng là đáng sợ rồi, hấp thu hết hơn một trăm cái sơ thủy văn tự, mọi người có phần hâm mộ, sau khi Lục Nguyên hấp thụ được hơn một trăn sơ thủy văn tự này thì thực lực cũng không ngừng tăng lên theo, không có chỗ nào là không tốt.

Oanh!

Đến tận lúc đó, đan vị cấm tuyệt tinh vực vị diện đại trận ầm ầm sụp đổ, , vô số quang điểm vỡ tán.

Pháp biến văn minh chi chủ quát to lên một tiếng:

- Phòng ngự của đối phương đã bị nghiền nát, mọi người hãy đuổi theo giết cho đã, bây giờ chiến công càng cao, càng lấy được càng nhiều đất phong chiến hậu.

Từng văn minh đều có được đất phong nhất định, các loại tài nguyên trong đất phong, mà bây giờ nghe thấy có đất phong, tất cả mọi người đều liều mạng. đấu cổ văn minh càng liều mạng, bây giờ nếu không phải là lúc liều thì đợi đến khi nào liều, thời điểm kiến công lập nghiệp đã đến, thời điểm một lần truy kích định càn khôn đã đến.

Lục Nguyên cũng không có nhiều động tác, một trận chiến này mình cũng đã chiếm được nhiều lợi ích, chỉ ngẫm lại cũng có thể nhận ra được, sức mạnh vĩnh hằng hiện tại cũng đã ở mức một điểm chín thành, chữ đạo phân thân cũng đã thành bảy thành rồi, pháp lực của bản thân cũng là chínchín kỷ nguyên rưỡi. giết một loạt những cao thủ như Hoang Chi Tử, công lao lớn như vậy cũng có thể nói là đã hơn hẳn những người ở đây, bây giờ mình cũng không cần đi tranh công thêm nữa. công lao, nếu như nói về ân oán, những ân oán của mình coi như cũng đã thanh toán hết rồi, những người cần phải giết cũng đã giết được rồi. được rồi, xem như là một cuộc vui đi, Lục Nguyên cầm chén rượu lên thảnh thơi uống.

Mà trận đuổi giết này cũng diến ra rồi, những người ở liên minh hoang tiên phật tuyệt đối thật không ngờ trận pháp mạnh như đan vị cấm tuyệt tinh vực vị diện đại trận lại bị công phá dễ dàng như thế, cả một đám mặt xám như tro tàn. Đám người không khỏi thốt lên:

- Đáng chết, lại là do tên Lục Nguyên kia.

886. Chương 1484 : Chiến Cuộc Khắp Nơi(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1484: Chiến cuộc khắp nơi(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black đọc truyện mới nhất tại .

Xác thực, cuộc đuổi giết bây giờ cũng chính là vì Lục Nguyên có thể phá giải được sơ thủy văn tự, nếu không thì căn bản là không thể làm gì được. mệnh lý văn minh phó chủ phát hiện toàn bộ đều là thua trong tay của Lục Nguyên, mà một trận chiến có tính quyết định như vậy, chỉ cần thua một ván là thua triệt để, thua thật sự luôn.

Cuộc chiến đuối giết đã bắt đầu, cố danh tư nghị, không phải là hai bên đánh nhau, chính xác chỉ là một bên đánh giết thôi.

Đã đến lúc này những người trong liên minh pháp võ đương nhiên sẽ không nương tay, hiện tại phải giải quyết mới có thể duy trì được tương lai.

Lục Nguyên là giải quyết ân oán, những người khác cũng không có ân oán để giải quyết.

Ví dụ như Băng chi văn minh dưới sự dẫn dắt của băng chi văn minh phó chủ, đuổi theo hỏa chi văn minh vốn như rắn mất đầu, dưới chiêu đống sát tinh cùng với sự công kích của những người khác, hỏa chi văn

minh sụp đổ, bị hoàn toàn hủy diệt, văn minh thứ hai trong ba mươi văn minh bị đánh tan, mà cái đầu tiên chính là Thiên lý văn minh.

Ví dụ như Dạ đế suất lĩnh Dạ chi văn minh đuổi giết Tinh chi văn minh, người của tinh chi văn minh còn dùng các pháp tàng hình, nhưng bọn họ lại gặp phải đám người am hiểu ám đạo này, hiện tại dạ chi văn minh cũng sẽ không buông tay, đủ loại đuổi giết chi pháp không ngừng được thi triển. truy sát một hồi, Dạ đế cảm thấy tịch mịch, bởi vì đối thủ cũ là Tinh chi văn minh đã bị hủy diệt, trong só ba mươi chi văn minh đã bị mất đi Tinh chi văn minh.

Cầm chi văn minh phó chủ đuổi theo Hồ chi văn minh, Hồ chi văn minh cũng đã bị hủy diệt.

Lục Nguyên uống rượu, phát hiện thấy thật là nhạt nhẽo.

Loại rượu này, muốn uống thì phải có không khí, có cảnh sắc đủ loại.

Mà bây giờ ư, Lục Nguyên phát hiện tự uống rượu không hề thù vị.

Không bằng, vừa xem cuộc vui vừa uống rượu.

Lục Nguyên thả người một cái, đi thẳng, bắt đầu nhìn trận đại chiến trước mặt.

Lục Nguyên thấy người của Phủ chi văn minh đang đuổi theo người của Lực chi văn minh, những tiếng đánh nhau vang dội, vô số lực lượng đang đối kháng lại nhau. Lực chi văn minh bị Phủ chi văn minh hủy diệt, lại thêm một văn minh nữa bị phá hủy. cho tới sau này, Bàn cổ chính tong chỉ còn một văn minh chính là Phủ chi văn minh.

Văn minh, bình thường tỏ rõ nghiêm uy, vó vô biên quyền thế, hiệu lệnh ngàn giáo, chấp chưởng tám phương.

Nhưng trong cuộc đại quyết chiến cuối cùng này, cũng là khá yếu ớt.

Dược chi văn minh đuổi theo Độc chi văn minh. Độc chi văn minh còn muốn phản kháng, dùng đủ loại độc tố, nhưng đám người Dược chi văn minh cũng dùng đủ loại dược vật. dược chi văn minh phó chủ nói lớn:

- Độc chi văn minh phó chủ, lần này còn muốn thoát thân sao? Thật sự là vọng tưởng, đi chết đi!

Dược chi văn minh phó chủ xưa nay thực lực vẫn là nhỉnh hơn Độc chi văn minh phó chủ, nhưng lần này cơ lợi thế, mà Độc chi văn minh phó chủ cũng không dám dừng lại quá lâu. Kết quả là hơn mười chiêu, Dược chi văn minh phó chủ đã chém chết Độc chi văn minh phó chủ, hủy diệt Độc chi văn minh.

Đồ chi văn minh phó chủ đuổi theo Phù chú văn minh, một bên dùng đồ, một biên dùng phù chú. Bình thường cũng là bên tám lạng bên nửa cân. Đồ chi văn minh đang khổng ngừng đuổi giết Phù chú văn minh, phù chú văn minh cố gắng chống chọi, cuối cùng cũng thất bại, thêm một văn minh nữa bị diệt.

Yêu chi văn minh bị Thánh Quang văn minh không ngừng đuổi giết. yêu chi văn minh cũng không cầm cự được bao lâu, cuối cùng cũng bị hủy diệt bởi Thánh Quang văn minh. Yêu chi văn minh này tin tưởng rằng tham gia cuộc đại quyết chiến lần này là có thể chiếm được nhiều lợi ích, cuối cùng lại bị phá hủy tới thảm hại như thế.

Lôi chi văn minh bị Long chi văn minh đuổi theo giết. Lôi Quang cùng Long Ảnh giao chiến ác liệt trên không trung, cuối cùng người của Lôi chi văn minh bị người của Long chi văn minh giết gần hết, còn một số chạy thoát. Lôi chi văn minh xem như là một trong số ít văn minh không bị hủy diệt.

Giản chi văn minh sau lưng không có lực lượng lớn lao nào đuổi giết, chỉ có một mình Chu Thanh Huyền. khuôn mặt Chu Thanh Huyền đau khổ, ngữ khí nhạt:

- Ngày xưa gieo nhân, tất nhận hôm nay quả, hôm nay ta muốn đại khai sát giới!

Nói thế, thật ra Chu Thanh Huyền cũng chỉ chém chết mấy nhân vật đứng đầu, cũng không giết quá nhiều người, nhưng Giản chi văn minh vẫn theo đó mà bị hủy diệt.

Thụ chi văn minh, Hoa chi văn minh thì bị Tán chi văn minh cùng Điểu chi văn minh đuổi diệt. cuối cùng Thụ chi văn minh với Hoa chi văn minh cùng nhau sụp đổ.

Miên chi văn minh khinh địch, tuy không bị ai đặc biệt truy sát cũng bị hủy diệt.

Tiễn chi văn minh thì bị toàn bộ người của Yến Thương Thiên đuổi giết. Yến Thương Thiên chính là ghét kiếm cùng âm của Tiễn chi văn minh. Đúng vậy, hắn là người cuồng ngạo mà phách đạo như vậy, chỉ là một cái âm cũng phải một đường đuổi giết. chẳng qua những chuyện như vậy năm đó Yến Thương Thiên cũng đã từng làm ở Hoa Sơn, Đại Nguyên Quốc đã chịu khổ trong tay hắn.

Tiễn chi văn minh phó chủ giận dữ, hắn chính là nhân vật chín kỷ nguyên rưỡi, tiếp cận cảnh giới văn minh chi chủ. Nếu người như Lục Nguyên đuổi theo, hắn còn đôi chút sợ hãi, nhưng Yến Thương Thiên thì tính là cái gì. hắn cũng không quan tâm nam nhân áo trắng anh tuấn này, sau khi Tiến chi văn minh phó chủ trở tay đánh mấy chiêu liền cực lỳ khiếp sợ, thực lực của Yến Thương Thiên không hề thua kém hắn. nếu là trong tình huống bình thường, Tiến chi văn minh phó chủ có khi còn có cảm hứng giao chiến cùng Yến Thương Thiên ba trăm hiệp, nhưng bây giờ thì không có cơ hội như thế, lợi thế nằm ở phía Yến Thương Thiên, cho nên hắn cũng chỉ đành liều mạng bị thương cùng hao tổn nghiêm trọng pháp lực mới trốn thoát ra ngoài.

- Đổi tên đi, đừng có gọi là Tiễn nữa, cùng kiếm với âm, lần sau còn dùng tên đó ta còn đuổi giết ngươi.

Yến Thương Thiên lạnh lùng nói.

Tiễn chi văn minh phó chủ tức muốn ói máu, hắn cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân Yến Thương Thiên một mực đuổi giết, không ngờ là vì Tiễn với Kiếm cùng âm, người này quá bá đạo. thù này không báo, thề không làm người!

Phong chi văn minh đuổi theo Thâu chi văn minh, cứ thế đánh tới mức Thâu chi văn minh bị hoàn toàn hủy diệt, thêm một văn minh nữa hóa tro tàn.

Kế tiếp, chỉ còn đúng một văn minh chính là Trận chi văn minh. Trận chi văn minh bị Pháp bảo văn minh cùng Nho chi văn minh truy sát. Chỉ là Pháp bảo văn minh cùng Nho chi văn minh cũng không có những nhân vật quá quan trọng, cho nên mới để cho đa số người Trận chi văn minh chạy thoát, trận chi văn minh có thể nói là văn minh may mắn nhất.

Hoang tiên phật ma Tứ đại cổ văn minh cũng là tổn thất vô cùng nặng nề.

Pháp cổ văn minh đuổi theo Hoang cổ văn minh, trong lúc bị đuổi giết, Hoang cổ văn minh bị giết mấy văn minh phó chủ.

Võ cổ văn minh đuổi theo Phật cổ văn minh cùng Ma Chi Văn Minh, cũng đánh chết khá nhiều người.

Hằng Nga cùng Chung Linh đuổi theo tiên cổ văn minh, tuy số người so ra kém Tiên cổ văn minh, nhưng là do ở vào đại thế , cũng lấy được không ít thành quả chiến đấu.

887. Chương 1485 Thành Lập Kiếm Chi Văn Minh(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1485 Thành lập Kiếm Chi Văn Minh(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lục Nguyên uống rượu, xem từng cái, từng cái văn minh bị diệt, đột nhiên lại thấy cảm khái. Từng văn minh bị diệt từng bước từng bước khói lửa, pháo hoa cực lớn sáng lạn trong bầu trời đêm, đoán chừng có rất nhiều người cả đời cũng không được xem pháo hoa như vậy.

Văn minh, cũng là dễ dàng bị hủy diệt như thế.

Văn minh chi cảnh, cũng từng bước, từng bước mất đi.

Vĩnh hằng, làm sao mà dễ vậy được.

Một trận chiến này, sau khi không ngừng đuổi giết, đánh chém nhau, cuối cùng cũng kết thúc.

Kết quả cuối cùng, trung ương thiên triều kết cục đại biến.

Nguyên hoang tiên phật Tam đại cổ văn minh trốn vào Di Thất Chi Địa. Trốn vào Di Thất Chi Địa cũng không hề đơn giản như trong tưởng tượng. Di Thất Chi Địa trừ phi có thiên đại vận khí nếu không cơ bản cũng không có cái gì là tài nguyên hay bảo vật, hoàn cảnh lại là cực đô ác liệt. một khi vào trong Di Thất Chi Địa, cả đám liên minh hoang tiên phật chỉ có không ngừng suếu, sau đó có muốn trở lại phản kích trung ương thiên triều cũng không phải là còn dễ dàng gì nữa. không thấy Ma chi văn minh với Đấu cổ văn minh muốn trở lại trung ương thiên triều đều phải vật lộn trong này, thắng lợi mới có thể lại quay về trung ương thiên triều sao?

Hoang tiên phật sau khi trải qua chuyện này nếu muốn hồi phục nguyên khí, không có mấy kỷ nguyên thì cũng đừng mong chờ gì.

Ma chi văn minh cũng không bị tổn thất quá nhiều, bọn hắn cũng vốn là hai bàn tay trắng thì cũng không có gì có thể mất đi, cuối cùng thì cũng chỉ là mất đi mấy văn minh phó chủ àm thôi, Ma chi văn minh cũng chỉ đành cắn răng mà chịu đựng,

Văn minh khác bị hủy diệt hết rồi, những văn minh tham gia vào liên minh hoang tiên phật chỉ có Phù chú văn minh cùng Tiễn chi văn minh là có cơ may trốn thoát, mười lăm văn minh khác hoàn toàn bị hủy diệt, sụp đổ, mà Phù chú văn minh cùng với Tiễn chi văn minh cũng phải trốn vào trong Di Thất Chi Địa.

Lúc này đây việc cuộc đại quyết chiến thay đổi kết cục có ý nghĩa to lớn với trung ương thiên triều. khó có thể tưởng tượng, về sau trung ương thiên triều chỉ còn tam đại cổ văn minh, chính là Pháp cổ văn minh, Võ cổ văn minh, Đầu cổ văn minh, trong đó Đầu cổ văn minh là yếu nhất. trừ trong số mười lăm văn minh bình thường có một văn minh dùng số người thành lập ít nhất, dù sao cũng có Thường Nga văn minh chi chủ đứng sau chống đỡ, nên xưng là Nguyệt chi văn minh. Văn minh này còn được thật nhiều đất phong, có càng nhiều tài nguyên.

Đương nhiên, nghe nói bây giờ còn một văn minh mới sắp thành lập.

Đồng thời, đánh xong trận này, khắp nơi đều đang lan truyền truyền thuyết về một người.

- Có nghe chưa? Công lao đại quyết chiến cuối cùng lại có đến hai thành hay ba thành quy sang cho một người.

- Người đó là ai?

- Người đó chính là Lục Nguyên.

- Lục Nguyên à, nghe nói hắn gần đây khám phá ra rất nhiều chiêu thức, hóa giải được đại đa số những chiêu thức của những người ở liên minh hoang tiên phật đấy!

- Nghe nói Lục Nguyên còn giết Hoang Chi Tử.

- Đâu chỉ thế thôi, không chỉ giết Hoang Chi Tử, còn giết Hồ chi văn minh phó chủ, Tinh chi văn minh phó chủ, Giàn chi văn minh phó chủ, Hỏa chi văn minh phó chủ, nhiều nhiều nữa cơ…

- Nhưng còn phá được đại trận phòng ngự của đối phương lưu lại nữa cơ, nên mới có thể truy sát như vậy.

- Lục Nguyên đúng thật là thần thoai của trung ương thiên triều.

Lục Nguyên hiện nay đã từ Hoa sơn thần thoại trở thành Trung ương thiên triều thần thoại. nghĩ mà xem, hắn lập đại công lao trong cuộc quyết chiến của trung ương thiên triều, quả hật xứng đáng với bảy chứ "thần thoại của trung ương thiên triều" này.

- Đúng rồi, nghe nói Lục Nguyên bây giờ muốn lập lại Kiếm chi văn minh.

- Cái gì, Lục Nguyên muốn lập lại Kiếm chi văn minh, ta cũng muốn đi xem lễ.

- Ta cũng đi, đi xem thần thoại của trung ương thiên triều.

- Cùng đi, cùng nhau đi

…

Kiếm chi thế giới trước đó không lâu đã một lần được thành lập, là lấy chất liệu khác, Hủy diệt tiểu thiên thế giới làm chất liệu tế luyện một phen mà ra Kiếm chi thế giới. mà Tân kiếm thế giới của Lục Nguyên còn mang theo cả tiểu thiên thế giới. Lục Nguyên đã xem kiếm chi thế giới, diện tích của nó ước tính cũng ngang bằng Nam vực, có thể trải dài hơn một trăm quốc gia.

Mà ở trong khối đại lục thì thanh Trùng thiên Bách vạn trượng cực lớn thần kiếm đang đứng đó, nguy nga vô cùng, hai mươi chín vạn trượng cực lớn thần kiếm lập ở một bên.

Trừ thanh kiếm đó, bốn phía đại lục còn có tám thanh kiếm hơi nhỏ, mười vạn trượng thần kiếm.

Trong đó thanh kiếm lớn nhất có một tòa kiếm chi cung, mà kiếm chi cung tương liến lấy kiếm chi mười tám thiên, đúng là chỗ ở của Lục Nguyên. Lục Nguyên chính là Kiếm chi văn minh phó chủ.

Hai thanh kiếm cực lớn cao chínmươi vạn trượng cao nhất một phương, một bên từng ngồi một người, một người áo trắng như tuyết, ngạo khí phi phàm, một người còn lại là áo xám, khuôn mặt đau khổ.

Mà tám chuôi mười vạn trượng thần kiếm thì giữ lại để cho văn minh phó chủ tương lai của Kiếm chi văn minh dùng.

Mà trên đại lục có thiên sơn vạn thủy, trong đó có một người là một tinh anh đặc biệt

Trên đại lục mới có mấy cái Tinh thần, mà trên tinh thần môn phái là kiếm môn phái.

Trong đại lục còn có một chi Kiếm Tông đang được cất giấu, cũng chính là người Kiếm Tông.

Hoa Sơn, kiếm môn, ẩn Kiếm Tông, tất cả đâu vào đấy.

Trừ lần đó ra, Sư Phi Tiên sáng chế ra một loại Tiên Kiếm Tông, Loan Loan sáng chế ra một Ma kiếm tông, cả hai người hiện nay đều có trên dưới thế giới cảnh thất trọng tiêu chuẩn, có tiêu chuẩn này xác thực cũng có thể khai tông lập phái ở trung ương thiên triều.

Lục Nguyên ngồi trên Thần kiếm cực lớn, nhìn xuống vạn vật bên dưới:

- Đến tận đây, kiếm chi văn minh thành, có ba vị văn minh phó chủ, có kiếm môn, ẩn kiếm tông, Tiên kiếm tông, Ma kiếm tông, cùng năm đại phái của Hoa Sơn, đây chính là năm đại phái khai mở văn minh. Phải sau khi đến tận đây thì Kiếm chi văn minh của sẽ càng ngày càng hưng thịnh.

Kiếm chi văn minh đã bắt đầu thành lập.

Đây là văn minh thứ mười sáu của trung ương thiên triều.

Một văn minh muốn thành lập cũng không dễ dàng, vì đất phong khó kiếm, nhưng Lục Nguyên lập được công lao lớn như vậy, một mình mà làm nên nhất đại chiến cuộc. cho tự nhiên sẽ có đất phong cho Kiếm chi văn minh, hơn nữa, khối đất phong này cũng không nhỏ, cùng không bình thường như những khối đất phong khác.

Một văn minh mới thành lập đương nhiên phải mở tiệc chiêu đãi tám phương.

Kiếm chi văn minh đặc biệt có danh tiếng, cho nên người người các nơi đều đến dự.

Các nhân vật đầu não của Pháp cổ văn minh, Vũ cổ văn minh, Đấu cổ văn minh, Phượng cổ văn minh, Nguyệt chi văn minh, Nho chi văn minh, Phong chi văn minh, Tán chi văn minh, Phủ chi văn minh, Dược chi văn minh, Thiên mẫu văn minh, Thánh quang văn minh, Tông chi văn minh, Đồ chi văn minh, Băng chi văn minh, Dạ chi văn minh, Điểu chi văn minh, Cầm chi văn minh đều đến dự.

Ngoài những người này, còn có Chu tiên vạn giáo thế lực khác, cùng với thế lực trong Di Thất Chi Địa, với một số nhân vậy ẩn cư thiên hạ đều tới. Lục Nguyên cũng không có quan hệ với Di Thất Chi Địa, nhưng Yến Thương Thiên cũng đã lăn lộn trong giới Di Thất Chi Địa cũng đã lâu, mà Chu Thanh Huyền năm đó lại là Kiếm kiếm khổ văn minh phó chủ, đương nhiên là quên biết rất nhiều nhân vật ẩn cư.

888. Chương 1486 Thành Lập Kiếm Chi Văn Minh(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1486 Thành lập Kiếm Chi Văn Minh(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Vô số người tụ tập tại Kiếm chi thế giới mới thành lập, chỉ cảm thấy thế giới này hoàn toàn khác biệt với thế giới khác.

Thế giới khác, dù thế nào cũng sẽ không quá lợi hại, nhưng cái thế giới này chính là vô cùng thần kỳ, tựa hồ khắp nới đều tản ra kiếm khí làm người khác động dung. Kiếm khí bão táp giữa đất trời. có một số người văn minh am hiểu kiếm cổ âm thầm nói, đây mới là kiếm đạo, kiếm chi văn minh.

- Trong thiên địa lại thêm một cái văn minh.

- Ngươi nói kiếm đạo hóa ra chỉ có một nhân vật Lục Nguyên là lợi hại, một mình hắn có thể điều khiển một văn minh, ta cũng thừa nhận hắn khá là gay gắt. đọc truyện mới nhất tại .

Yến Thương Thiên cùng Chu Thanh Huyền quả thật là vô danh, trước kia căn bản là không làm được chuyện lớn gì.

- Đây là do ngươi không hiểu mà, kiếm đạo đột nhiên xuất hiện một nhân vật lợi hại. hai người một tên là Yên Thương Thiên, một tên là Chu Thanh Huyền thì sao. Há há, thật đúng là không phải lợi hại tầm thường. Yến Thương Thiên trong trận đại quyết chiến, một người chém chết nhân vật như Tà Kiếm văn minh phó chủ chín kỷ nguyên, còn đuổi theo Tiến chi văn minh phó chủ vốn là một nhân vật chín kỷ nguyên rưỡi để đuổi giết.

- Trời, không thể nào, lợi hại vậy sao!

Người kia nghe thấy líu lưỡi, tuyệt đối không ngờ là đột nhiên xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy.

- Còn Chu Thanh Huyền kia, cũng không phải là nhân vật đơn giản, nghe nói cũng có tám kỷ nguyên pháp lực, một mình người này chém giết Đoạn thần văn minh phó chủ của Giản chi văn minh.

- Kiếm đạo đột nhiên xuất hiện người này, tột cùng là có lai lịch gì?

Có người khó hiểu nói.

- Chu Thanh Huyền nghe nói là Kiếm khổ văn minh phó chủ năm đó chuyển thế, còn người tên Yến Thiên Thương này lai lịch còn không rõ ràng, dù sao Chu Thanh Huyền cùng Lục Nguyên đều gọi hắn là sư huynh.

- Vậy thì thật lợi hại.

- Theo ta thấy, hiện tại trong mười lăm văn minh của trung ương thiên triều, kiếm chi văn minh tuyệt đối có thể xếp vị trí thứ hai, chỉ đứng sau Nguyệt chi văn minh, còn mạnh hơn những văn minh lâu năm nhiều.

Kiếm chi văn minh được thành lập là một chuyện vui lớn, Lục Nguyên giao hết những chuyện tiếp đãi cho kiếm môn kiếm diệt lão tổ. trong những mặt này, thì kiếm môn là những người cực kỳ có kinh nghiệm, Hoa Sơn căn bản là không hiểu lễ tiết của trung ương thiên triều, nên kiếm diệt lão tổ đương nhiên cũng phải tiếp nhận nhiệm vụ này. Hắn chưa từng nghĩ rằng có một ngày như vậy, nguyện vọng của cả đời hắn chính là mang danh tiếng của kiếm môn bay xa.

Đương nhiên, trong tay hắn, kiếm môn không hề có danh tiếng, mà bị Thái Cổ văn minh, Giản chi văn minh bị ép muốn thở cũng không được.

Lúc ấy Kiếm diệt lão tố cũng lo lắng, cho đến lúc hắn chết đi, kiếm môn có khi nào cũng biến mất không. Nếu thật sự như vậy thì quả thật không còn mặt mũi nào đi gặp tổ tông.

Mà cái gọi là phát dương quang đại, nếu như có thể đứng cùng một trăm tên Vô Thượng Đại Giáo cũng là chuyện quá tốt rồi.

Hắn quả thật không ngờ kiếm môn sẽ phát triển thành kiếm chi văn minh khổng lồ như vậy, chỉ là nghĩ cũng không dám nghĩ, mơ cũng không thấy.

Mà bây giờ, hắn tận mắt trông thấy sự thay đổi này.

Hắn thậm chí nghe nói, cái tên Giản chi văn minh phó chủ chỉ mới nghĩ thôi cũng đã thấy khủng bố rồi kia, lại bị Lục Nguyên hạ thủ đơn giản đánh bại. cái tên này đã làm cho kiếm diệt lão tổ gặp bao nhiêu ác mộng, hắn cho rằng việc đánh lại Giản chi văn minh là chuyện quá khó khăn. Nhưng bây giờ Giản chi văn minh lại cứ như vậy mà mất đi, dung là không cách nào tưởng tượng được mà.

Hiện tại người thấy không thể hình dung nổi đâu chỉ có kiếm diệt lão tổ, từ trên xuống dưới kiếm môn có ai là có thể ngờ được đâu. Cảm giác giống như điên rồi, kiếm Hùng cùng Kiếm Tiềm thì yên lặng, mình thật sự nổi danh ngang hàng cùng với Lục Nguyên sao? Lục Nguyên hiện tại đã sớm Nhất Phi Trùng Thiên, quân lâm thiên hạ, bao quát vạn vật.

Thái Sử Không say rồi, hắn vốn uống rượu vạn chén không say, nhưng hiện tại không tự chủ được mình mà say. Hai đệ tử của mình, một người là chín kỷ nguyên pháp lực, một người là chín thành rưỡi kỷ nguyên pháp lực. , Thái Sử Không đại mã kim đao ngồi, lẩm bẩm nói:

- Lão tử cả đời này là trời sinh giáo văn minh phó chủ mệnh, hai cái văn minh phó chủ.

Mấy nhóm chí tôn Bạch lý Băng, hiện tại đã là Thái thương nguyên lão của thế giới cảnh rồi, bọn họ cũng đang thì thảo tán thưởng.

Đây là một hồi kiếm đạo cuồng hỉ!

Kiếm giả, từ trên xuống dưới, đều đang cuồng hỉ.

Rất nhiều ẩn cư kiếm giả đều xuất cư.

Tại nơi này Kỷ Nguyên lần thứ nhất xuất hiện Kiếm chi văn minh.

Lục Nguyên trên thân thầm kiếm, quát to một tiếng:

- Chư vị, ngày hôm nay ta muốn nói một việc. trong cuộc đại quyết chiến cuối cùng đó, có một cái ấn hoang chi thực rơi vào tay ta.

Hoang chi thực ấn tổng cộng có hai cái, một cái đại diện Hồng, một cái đại diện Hoang. Mà Hoang chi thực ấn sau một thời gian có thể sinh ra được Hoang đại ấn, mà một cái Hoang đại ấn có thể cho năm kiếm giả thông qua thế giới cảnh nhị trọng kiếm giả thiên kiếp. kiếm giả thiên kiếp đối với kiếm giả mà nói là có tính hủy diệt. năm đó những người như Lục Nguyên cùng Yến Thương Thiên, hai người đều bị Kiếm giả thiên kiếp khiến cho ăn đủ, Lục Nguyên thiếu chút nữa mất hết võ công, Yến Thương Thiên thì suýt chết. mà bây giờ Lục Nguyên rõ ràng đạt đươc Hoang chi thực ấn, có thể giải quyết kiếm giả thiên kiếp, đây đúng là công đức vô lượng với kiếm đạo. vô số kiếm giả ở đó thở dài nhẹ nhõm một hơi, kiếm giả, từ nay về sau chính thức có thể ngẩng cao đầu rồi, không cần phải dựa hơi bất kể tên nào nữa rồi.

Việc này xảy ra sau cuộc đại quyết chiến, sau đó có một hồi đại truy kích, Lục Nguyên lúc ấy buông tha cho tất cả mục tiêu, chỉ nhìn đúng một mục tiêu là Thái cổ văn minh, hơn nữa lúc ấến Thương Thiên cùng Chu Thanh Huyền cũng đi, còn có Pháp biến văn minh chi chủ tương trợ, cuối cùng thật vất vả mới có thể cướp được Hông chữ hoang chi thực ấn này đây.

Lục Nguyên ngồi ở trên thân Bách Vạn trượng cực lớn thần kiếm:

- Chư vị kiếm giả, đây chỉ là bước đầu tiên, cuối cùng có một ngày, ta muốn trời phải thừa nhận kiếm giả, không cần phải dùng tới Hoang chi ấn này nữa.

Đây là tâm nguyện chính thức của Lục Nguyên, bất luận là kiếm giả nào cũng không muốn dựa vào Hoang chi thực ấn, thật sự là làm trò cười, cuối cùng rồi sẽ có một ngày, nhất định là có.

...

Thời gian nhanh chóng trôi đi, đã qua hai mươi năm.

Mọi người bây giờ đã quen trung ương thiên địa đại cục phân chia, liên minh hoang tiên phật tam đại cổ văn minh biến mất, ba mươi văn minh vốn dĩ bị hủy mất một nửa, thế giới một lần nữa trở lại yên bình. Dấu vết của cuộc đại quyết chiến cuối cùng cũng đa biến mất, trung ương thiên triều một ngàn Vô Thượng

Đại giao cũng khôi phục sinh hoạt bình thường. kỳ thật cuộc đại quyết chiến cuối cùng là có ảnh hưởng lớn nhất đối với đám người Vô Thượng Đạo Giáo. Bọn họ là những thế lực yếu kém cuối cùng, nên cũng không dễ sống. sau khi đại quyết chiến, bọn họ cuối cùng cũng có thể khôi phục cuộc sống bình thường.

889. Chương 1487 : Thái Bình(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1487: Thái bình(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Có một số giáo phái là được phân đát trong đất phong của kiếm chi văn minh, ban đầu cũng sợ người của kiếm chi văn minh khó chung sống, nhưng sau đó phát hiện Kiếm chi văn minh cũng không coi trọng việc đó. Trong số những Đại giáo phân trong đất phong của kiếm chi văn minh có một đại giao là Nam hoa môn,

Kiếm pháp này của Yến Thương Thiên, cho dù là một đám chín thành và chín thành rưỡi Kỷ nguyên pháp lực cũng kinh hãi khi thấy kiếm này.

Một kiếm này của Yến Thương Thiên đánh vào Tinh Vực môn.

Đánh rơi tầng thứ nhất, hóa làm vô số Tinh quang!

Tầng thứ hai, tầng này, muốn chống đỡ một kiếm của Yến Thương Thiên, có vô số đại lực xuất hiện giữa vô tận hư không, nhưng một kiếm này của Yến Thương Thiên chém nát hư không, oanh nát cả tầng thứ hai, lúc này một đạo tinh thần cũng thoáng bổ sung cho Yến Thương Thiên, một kiếm chém vào tầng thứ ba Vĩnh Đích.

Cuối cùng, ở tầng thứ ba kiếm đã bắt đầu bị chặn.

Yến Thương Thiên hừ khẽ một tiếng, hơi không vừa ý với hiệu quả của một kiếm này.

Bất quá, một kiếm này của Yến Thương Thiên cũng đã dọa sợ không biết bao nhiêu người, hiện giờ chiến tích của y đã được đặt ngang hàng Tiễn chi văn minh phó chủ, tức là đã vượt qua Thiên Mẫu Văn Minh phó chủ, Võ Thánh Văn Minh phó chủ, thật sự là chiến tích đảm đương không nổi.

Yến Thương Thiên rõ ràng chỉ có chín thành pháp lực Kỷ Nguyên, rõ ràng để làm được điểm ấy thật sự không đơn giản.

Đứng thứ hai của Kiếm Chi Văn Minh này – Thiên Kiếm Văn Minh phó chủ - thật khó lường. Sau này chỉ sợ cũng sẽ là đối tượng có thể trở thành Văn Minh chi chủ, sau này, Kiếm Chi Văn Minh có thể sẽ có hai vị Văn Minh chi chủ, đến lúc đó đều phải có thực lực khiêu chiến cổ Văn Minh. Thực ra những người này đoán chừng cũng hợp lý, Ám Chi Tử vốn cũng có thể đặt ngang hàng với Hoang Chi Tử, khí vận của Yến Thương Thiên vốn không phải ở dưới Hoang Chi Tử, có thể có tư cách tiến vào Văn Minh chi chủ.

893. Chương 1491 : Súc Thế(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1491: Súc thế(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Băng Chi Văn Minh phó chủ cũng nhìn Yến Thương Thiên với một ánh mắt sắc bén, thật y cũng không phát hiện ra có nhân vật giỏi như thế, Băng Chi Văn Minh phó chủ hiện giờ đã hừng hực khí thế muốn khiêu chiến, mà y vốn cũng là một người thẳng thắn, bèn đi tới trước mắt Yến Thương Thiên, nói:

- Chúng ta tới tranh tài một trận!

Y cầm chuôi đao, ánh mắt cũng như đao.

Hai mắt Thương Thiên cũng như kiếm

Một đao tối hàn, một kiếm tối duệ (tối hàn: lạnh nhất, tối duệ: lợi hại nhất)

Băng Chi Văn Minh phó chủ bỗng nhiên rút đao, một đao đó sắc bén vô cùng, Yến Thương Thiên cũng bất ngờ xuất kiếm, chính là chiêu Yến Hồi Thiểm, trời thật cao, yến bay lên! Hai người này ra tay cũng không giống với người thường, bất kể vị nào cũng đều không đơn giản, người bên cạnh không khỏi xôn xao…, Chỉ là hai người này đánh thật lâu cũng vẫn cứ ngang cơ, chưa thể phân ra cao thấp, mà sau mấy trăm chiêu của bọn họ, mọi người cũng nhạt dần hứng thú, quay về tiếp tục xem chính sự bên này thế nào.

Kiếm Chi Văn Minh bài danh đệ tam Chu Thanh Huyền trùng kích Tinh Vực môn, cuối cùng đứng lại ở điểm bắt đầu của tầng thứ hai.

Kiếm Chi Văn Minh bài danh thứ hai Yến THương Thiên trùng kích Tinh Vực môn, cuối cùng dừng lại ở điểm bắt đầu của tầng thứ ba Vĩnh Chi.

Như vậy, Kiếm Chi Văn Minh bài danh thứ sáu Lục Nguyên ra tay, cuối cùng sẽ dừng lại ở đâu đây?

Mọi người không khỏi nhìn về phía Lục Nguyên, thấ còn đang uống rượu, bên người đã có tới bảy bình, mà y vẫn không ngừng uống, thực sự chỉ mong say dài không tỉnh, trong Di Thất Chi Địa không khỏi có người khẽ nói:

- Sớm nghe nói Lục Nguyên là một tửu quỷ, hiện giờ xem ra quả là thế, vào lúc xung kích Tinh Vực quan trọng cũng uống rượu, thật sự là một tên điên rượu.

Trong mắt mọi người, một tên điên rượu khó mà thành đại sự.

Một đệ tử Pháp Nhất nói:

- Lục Nguyên thực sự là đang uống rượu, nhưng kỳ thật đã súc thế, súc lấy thế đặc biệt chỉ có mình y có, một khi thế thành sẽ xuất kiếm.

Súc thế xuất kiếm cũng là bình thường, nhưng uống rượu súc thể chỉ sợ cả thiên triều thêm Di Thất Chi Địa cũng chỉ có một mình Lục Nguyên mà thôi.

- Xem ra quả thật là như thế!

Pháp Ẩn Văn Minh phó chủ gật đầu.

- Cũng không biết Lục Nguyên lúc này sẽ biểu hiện thế nào? Tuyệt đối sẽ siêu việt hơn những lão già chúng ta, bất quá, cụ thể thế nào thật đúng là đáng mong chờ.

Võ Bác Văn Minh phó chủ nói.

- Ta đoán chừng sẽ ở tầng thứ ba Vĩnh Chi.

Yều Chi Văn Minh phó chủ nói.

- Nên là ở điểm tới hạn của tầng thứ ba Vĩnh Chi.

Võ Thánh Văn Minh phó chủ cũng nói:

- Nhưng không có khả năng lên đến tầng thứ tư Hằng Chi. Nghe nói tầng Hằng Chi còn khó hơn tầng thứ ba Vĩnh Chi rất nhiều.

- Nói không chừng còn có cơ hội lên đến tầng thứ tư Hằng Chi đó.

Long Chi Văn Minh phó chủ nói:

- Bất quá, tuyệt đối không thể nào sánh được với Tổ Long. Tổ Long là Văn Minh phó chủ thứ ba đột phá tầng thứ ba mươi tư suốt bao Kỷ Nguyên.

Long Chi Văn Minh phó chủ cực kỳ hâm mộ Tổ Long, y cũng không tin Lục Nguyên có thể vượt qua được Tổ Long.

- Lục Nguyên vẫn luyện bí quyết Vô Tướng Phôn Thệ mà Tổ Long sáng tạo ra, mà Hoang Chi Tử luyện cũng là Thôn Thiên Phệ Địa bí kíp mà Tổ Long sáng tạo ra. Muốn nói Lục Nguyên có thể vượt qua được Tổ Long, ta cũng không tin.

Phong Chi Văn Minh phó chủ nói.

- Hiện giờ khắp thiên địa Tổ Long vẫn là nhân vật bài danh đứng đầu, Lục Nguyên vẫn non lắm.

- A, đoán chừng Lục Nguyên sẽ dừng lại ở điểm tới hạn của tầng thứ ba Vĩnh Chi, tối đa cũng chỉ lên được điểm bắt đầu của tầng thứ tư Hằng Chi.

Trên cơ bản đã đạt thành nhận thức chung, đương nhiên, cái này chỉ gần như là nhận thức chung của thiên triều, Di Thất Chi Địa chư từng nhìn thấy thực lực của Lục Nguyên, chỉ thấy bộ dạng như thư sinh kia mà coi thường.

Lục Nguyên vẫn đang uống, y uống Vạn Cân Thiêu cực mạnh, rượu nào y cũng uống, hơn nữa còn uống đến thống khoái.

Rượu ngon!

Cái khoái cảm khi sức nóng mãnh liệt xông vào xương cốt quả thực cực kỳ thoải mái.

Đúng vậy, Lục Nguyên đang súc thế.

Đối với Tinh Vực môn nà cũng không dám coi thường, bởi vì y muốn nhập vào Tinh Vực môn, thành Văn Minh chi chủ, nên mới súc thế.

Lục nghị tân phôi tửu,

Hồng nê tiểu hỏa lô.

Vãn lai thiên dục tuyết,

Năng ẩm nhất bôi vô.

(Vãn lưu thập cửu – Bạch Cư Dị

Rượu nguyên tăm lục sủi,

Lò nhỏ đất hồng pha.

Chiều xuống trời rơi tuyết,

Nên chăng một chén khà ?

Chung cổ soạn ngọc bất túc quí

Đãn nguyện trường túy bất nguyện tinh

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh

Trần Vương tích thời yến Bình Lạc

Đẩu tửu thập thiên tứ hoan hước

Chủ nhân hà vi ngôn thiểu tiền

Kính tu cô thủ đối quân chước

Ngũ hoa mã

Thiên kim cừu

Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu

Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

(Tương tiến tửu – Lý Bạch

Dẫu soạn ngọc chẳng gì đáng quý,

Chỉ cầu cho túy lý mà thôi.

Thánh hiền chết cũng lấp vùi,

Còn tên để lại họa người say sưa.

Yến Bình Lạc ngày xưa vui thú,

Trần Vương mời rượu hũ thập niên.

Chủ nhân hãy uống chớ phiền,

Cớ sao than nỗi không tiền với ta.

Này đây ngựa năm hoa một cỗ,

Này ngàn vàng cả bộ áo lông.

Trẻ đâu: Đổi lấy rượu nồng,

Cùng người cùng giải sầu đong vạn đời.)

- Đề hồ quải hàn kha, viễn vọng thì phục vi.

Vô thanh mộng huyễn gian, hà sự tiết trần ky

(80% là thơ Đỗ Khang)

- Quá môn canh tương hô

Hữu tửu châm chước chi

(Thơ Đào Tiềm

qua cửa ới tiếng gọi ra, rượu ngon cứ rót xoà cho nhau,…

Huống thị thanh xuân nhật tương mộ

Đào hoa loạn lạc như hồng vũ

Khuyến quân chung nhật mính đính túy

Tửu bất đáo lưu linh phần thượng thổ

(Tương tiến tửu – Lý Hạ

Tuổi xuân tàn với ngày qua

Hoa đào tan tác như mưa trong chiều

Vui say túy lúy hết ngày

Kẻo không rượu uống nay mai dưới mồ

- Thường tửu lưu nhàn khách

Hành trà sử tiểu oa

Tàn bôi khuyết bất ẩm

Lưu túy hướng thùy gia?

(Nếm rượu để mời khách

Pha trà để trẻ con

Tàn chén vẫn chưa say

Hơi say hướng nhà ai?)

Lúc này, vô số tửu thần, tửu tiên, tửu thánh, tửu phật, tửu quỷ, tửu quái, tửu yêu, tửu ma, tửu tiếu cùng phục sinh, Lục Nguyên biết mình đã súc thế xong xuôi, chỉ còn một bước cuối cùng là có thể xuất ra chiêu thức mạnh nhất của mình, y lảo đảo chân nam đá chân xiêu bước tới trước Tinh Vực môn.

Lúc nà đã say, hai mắt lờ đờ, ríu lưỡi nói không nên câu:

- Ha ha ha, rượu ngon rượu ngon.

Lục Nguyên uống đã nửa say, rượu tràn xuống theo cằm, rơi ướt cả áo.

Lục Nguyên rút kiếm, sau đó đổ rượu dọc từ chuôi kiếm đến mũi kiếm, thân kiếm trong trẻo được rửa qua rượu lại càng sáng ngời. nguồn

Lục Nguyên quăng bình rượu, cười ha ha vài tiếng, đâm ra một kiếm.

Một kiếm này đâm ra, không kỳ, không chính, không thiên, không ỷ, tựa như một kiếm bình thường, không có uy thế lớn, khí phách quân lâm thiên hạ như khi Yến Thương Thiên xuất kiếm.

Đây là giống như một kiếm tiêu dao! Giống như một kiếm nhàn vân, một kiếm dã hạc!

Kiếm quang bay bay, đã đâm đến lối vào Tinh Vực môn.

Một kiếm này ra!

Ý vị như nhàn vân dã hạc, như tiêu dao vô tận.

Tựa như đám mây trắng

Cho đến tận giờ, tất cả mọi người ra chiêu, trong đó, chiêu ít khói lửa nhất chính là chiêu này.

Tầng thứ nhất của Tinh Vực môn đã qua, ầm ầm phá nát, căn bản một kiếm này cũng không phải cố gắng chút nào, cứ nhanh như thế đã vượt qua được tầng thứ nhất tương đối khó khăn, đã làm khó không ít nhân vật Cửu Kỷ Nguyên, cửa đầu tiên của Tinh Vực môn đã bị phá, kèm theo chút tinh quang nhàn nhạt phiêu dật bay ra.

Lúc này Lục Nguyên cũng có một ít lĩnh ngộ, chỉ trong tích tắc đã học được một ít kiếm pháp từ sâu trong Di Thất Chi Địa. Những kiếm pháp này đến từ Di Thất Chi Địa, Lục Nguyên hơi cảm giác được sau khi học xinh, coi như cũng có thêm chút vốn.

Một kiếm tiêu sái này của Lục Nguyên vẫn còn tiếp tục tiến lên, ngăn cản đằng trước chính là tầng thứ hai, khó khăn giữa các tầng không nhỏ, số người có thể đột phá được tầng Trung Ương cực nhỏ, mà kiếm quang của Lục Nguyên đến, oanh một tiếng, vô số tinh quang bắn ra, tầng Trung Ương khó phá như vậy đã dễ dàng thông qua, Di Thất Chi Địa chưa thấy Lục Nguyên xuất thủ bao giờ cũng đã kiến thức được sự lợi hại của y, đều hít một hơi khí lạnh, mà người thiên triều coi như cũng đã sớm biết sự lợi hại của y, nhưng cũng không ngờ y lại đến mức đó. Đến giờ mới có hai người qua được tầng thứ hai, một là Băng Chi Văn Minh phó chủ, một là Yến Thương Thiên, những người khác đều bại, người không qua được tầng thứ nhất, người dừng ở tầng thứ hai.

894. Chương 1492 : Súc Thế(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1492: Súc thế(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Mà Yến Thương Thiên cùng với Băng Chi Văn Minh phó chủ, hai nhân vật kinh tài tuyệt diễm này khi phá tầng thứ hai cũng không dễ dàng, thật vất vả mới thành công, đâu có nhẹ bẫng như Lục Nguyên. Hơn nữa, hai người này đều dừng lại ở điểm xuất phát của tầng thứ ba Vĩnh Chi, Lục Nguyên sẽ thế nào đây?

Lúc này Lục Nguyên đã cảm nhận được mình gia tăng được Thiết Tắc, vốn lực Thiết Tắc có bốn lực cơ bản, cường lực, nhược lực, điện từ lực, lực hấp dẫn, mình luyện hai đại lực trong đó, còn hai đại lực không luyện thành, mà hôm nay thông qua được tầng thứ hai lực Thiết Tắc đã được bổ sung, toàn bộ luyện thành.

Cũng tức là nói, hiện nay, Thập đại Thiết Tắc thì mình đã luyện thành cửu đại Thiết Tắc còn một Thiết Tắc là Vận mệnh Tiết Tắc cũng đã luyện thành hình dáng rồi.

Mà phía trước chính là tầng thứ ba Vĩnh Chi.

Sự cường đại của tầng thứ ba Vĩnh Chi đã được chứng minh với tất cả mọi người.

Kinh thế như Băng Chi Văn Minh phó chủ và Yến Thương Thiên đều không cách nào đột tiến được điểm bắt đầu của tầng Vĩnh Chi, mà hiện giờ Lục Nguyên đang đứng vững trước tầng Vĩnh Chi, lúc này Băng Chi Văn Minh phó chủ và Yến Thương Thiên đã giao thủ gần ngàn chiêu vẫn chưa phân được thắng bại,

kết quả đi tới trước Tinh Vực môn, ở Tinh Vực môn không thể đánh nhau, nên hai người bọn họ vừa rồi đánh rất xa, lúc này lại quay lại, ánh mắt của Băng Chi Văn Minh phó chủ vô cùng lợi hại, hỏi:

- Lục Nguyên, tầng Vĩnh Chi, ngươi phá thế nào?

Mà Yến Thương Thiên cũng giấu sự hứng thú nhìn Lục Nguyên, y muốn nhìn một chút có phải Lục Nguyên đã vượt qua mình không, năm đó phó thác Hoa Sơn cho Lục Nguyên thật sự là đã chọn đúng người rồi, đây chính là một người mà mình đã mong chờ.

Lục Nguyên đứng thẳng người, đâm kiếm về hướng tầng Vĩnh Chi.

Trong tầng Vĩnh Chi, có Minh Minh chi thuật vô tận.

Những Minh Minh chi thuật này, phần lớn đều xuất phát từ thiên triều, hoặc có nhiều phòng ngự thuật đến từ nhiều Văn Minh Di Thất Chi Địa đều có, hơn nữa đều là phòng ngự thuật tuyệt đỉnh, hơn nữa, các phòng ngự thuật này kết hợp lại, thành một phòng ngự thuật cực lớn, trách không được Yến Thương Thiên cùng Băng Chi Văn Minh phó chủ lại không thể đột phá qua tầng này.

Lục Nguyên đã tham gia Nhị thập nhất Tầng Kế Hoa, hiểu rất rõ tất cả các đại Văn Minh phòng ngự thuật, tuy những phòng ngự thuật này kết hợp với nhau tạo nên uy lực phòng ngự cực lớn, nhưng cũng không cách nào giấu được Vạn Tượng Sâm la. Kiếm của Lục Nguyên tạm thời trụ lại, vào lúc đó cũng có vô số lực xuất hiện giữa hư không muốn tấn công đẩy kiếm của Lục Nguyên đi, nhưng Lục Nguyên vẫn giữ kiếm ở đó, Vạn Vật Sâm La nhanh chóng vận chuyển, đồng thời nhanh chóng học tập phòng ngự thuật trong đó, học tập rồi phá giải, đều chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Đại não của Lục Nguyên vận chuyển cực nhanh, một lát sau thở ra một hơi, học được chính xác, Đạo Chi Văn Minh không bị hủy trong trận quyết chiến chung cực đại, sau khi Đạo Chi Văn minh của Lục Nguyên bị hủ bèn đi tìm một bản "Đạo chi chân kinh", học xong bản "Đạo chi chân kinh" này, Vạn Vật Sâm La cũng được tăng cường tương đối. nguồn

Kiếm của Lục Nguyên dừng lại ở điểm bắt đầu của tầng thứ ba Vĩnh Chi, đã đứng một thời gian ngắn.

- Có thể giữ kiếm ở điểm bắt đầu của tầng thứ ba Vĩnh Chi, pháp lực của Lục Nguyên thật cường đại.

- Đúng vậy, muốn trụ lại được ở tầng thứ ba thật không đơn giản, tầng thứ ba Vĩnh Chi có phản lực cực lớn.

- Bất quá chỉ trụ lại được cũng không phải chuyện tốt, phản lực này sẽ càng lúc càng lớn, xem ra Lục Nguyên chỉ có thể đi vào điểm khởi đầu của tầng thứ ba Vĩnh Chi.

- Nên sẽ có cùng chiến tích với Yến Thương Thiên và Băng Chi Văn Minh phó chủ.

- Đương nhiên, có chiến tích như vậy cũng rất tốt rồi.

Có vài người đang nghị luận, mà mấy người Pháp Nhất Đế Tử, Yến Thương Thiên, Chu Thanh Huyền, Băng Chi Văn Minh phó chủ, Long Chi Văn Minh phó chủ đều đang chăm chú theo dõi, bọn họ hoặc là người đã từng giao thủ với Lục Nguyên, hoặc là người có quan hệ gần với y, đều không nghĩ rằng y sẽ dừng lại như thế.

Kiếm động!

Chuôi kiếm bỗng nhiên rung động, chém thẳng tới.

Một kiếm phát.

Xôn xao.

Vô số tinh quang bắn ra!

Trong nháy mắt, chỉ trong nháy mắt, thật sự chỉ trong nháy mắt, đã nghiền nát tầng thứ ba Vĩnh Chi, biến tầng thứ ba Vĩnh Chi thành vô số mảnh vỡ. Thật lợi hại! Biểu hiện lúc này của Lục Nguyên làm cho các nhân vật chín thành hoặc chín thành rưỡi Kỷ Nguyên pháp lực đều phải hô to "Lợi hại", ai mà nghĩ được tầng thứ ba Vĩnh Chi chắc chắn như thế lại có thể bị nhẹ nhàng phá vỡ triệt để như thế, hiện tại Tinh Vực môn đã lộ ra mờ mờ, cũng chỉ còn lại một tầng cuối cùng Hằng Chi. Nhưng cho dù chỉ còn lại một tầng

Hằng Chi cuối cùng, cũng khiến cho người ta cực kỳ kinh hãi, bởi vì tầng Hằng Chi là tầng khó khăn nhất, vô số Kỷ Nguyên trong lịch sử chỉ có ba người có thể đột phá.

Lục Nguyên hiện tại chỉ là một thiên tài Kỷ Nguyên.

Còn nếu như có thể đột phá được, sẽ là thiên tài Vĩnh Hằng.

Thiên tài Kỷ Nguyên cùng với thiên tài Vĩnh Hằng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Bất quá, muốn làm thiên tài Vĩnh Hằng, sánh vai cùng Long Tổ, đâu phải chuyện đơn giản.

Tầng Hằng Chi chắn trước mặt Lục Nguyên.

Lục Nguyêt một người một kiếm đứng đối diện với tầng Hằng Chi. Đi tới tầng Hằng Chi mới cảm thấy được sự khủng bố của nó, đó là một cảm giác áp bách thật sâu vây lấy Lục Nguyên, tựa như muốn y tập tức bỏ mình. Y nhìn tầng Hằng Chi này, đột nhiên nhớ tới một bức tranh, trên đó vẽ Đồ Chi Văn Minh phó chủ chung cực chi đồ, chân diện mục của tầng Hằng Chi đang hiện ra trước mặt y. Đúng vậy, đây là một hư ảnh của Vĩnh Hằng môn, bàn về uy lực so với Đồ Chi Văn Minh phó chủ chung cực chi đồ còn mạnh hơn nhiều. Đối mặt với cửa vĩnh hằng nhất chư thiên, Lục Nguyên dâng lên cảm giác vô lực.

Cái này chỉ là hư ảnh của Vĩnh Hằng môn, nhưng lại có uy lực lớn thế, Lục Nguyên chỉ cảm giác được tay mình bị hư ảnh của Vĩnh Hằng môn đông lại, mắt của mình cũng cứng lại, chiêu thức hiện giờ giống như không có nổi chút tác dụng nào, chính mình cũng muốn dừng lại, chính bản thân mình, hết thảy hết thảy đều muốn dừng lại.

Khiến cho người ta bất động, là vĩnh hằng.

Vĩnh hằng, vốn có thể đông cứng tất cả.

Lục Nguyên cũng bị đống kết rồi, thậm chí ngay cả đại não cũng không muốn nghĩ nữa.

Mà lúc này, một cỗ sức mạnh lớn từ chính giữa tầng Vĩnh Hằng bổ mạnh về phía Lục Nguyên, muốn đẩ ra khỏi tầng Vĩnh Hằng. Tầng thứ tư cũng không phải dễ xông vào như thế, nếu như nói Vĩnh Chi là Hậu thiên ngăn trở, là vô số phòng ngự thuật của Hậu Thiên, thì tầng Vĩnh Hằng chính là phòng ngự của Tiên Thiên, cái này là Tiên Thiên trước Vĩnh Hằng thiên.

Bởi vì cho đến nay cũng không có ai lên được tầng thứ tư, cho nên, đối với tình huống ở tầng thứ tư Vĩnh Hằng rất nhiều người chỉ nghe danh chứ không thấy. Hiện giờ đang ở đây mới bất ngờ phát hiện, thì ra đây là tầng Vĩnh Hằng đây. Tầng Vĩnh Hằng thì ra có tình trạng thế này, Vĩnh Hằng môn chỉ là hư ảnh. Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, Vĩnh Hằng môn là hư ảnh, làm sao phá? Đông lại tất cả, ngay cả suy nghĩ trong đầu cũng đông lại, năm đó Tổ Long có thể phá được cánh cửa thần kỳ này sao?

895. Chương 1493 : Mười Hai Đại Chiêu Thức(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1493: Mười hai đại chiêu thức(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Thiên tài Vĩnh Hằng cùng thiên tài Kỷ Nguyên quả thực cấp bậc khác hẳn nhau, hiện tại ngay cả Băng Chi Văn Minh phó chủ gần đây luôn kiêu ngạo cũng bị đả kích mất hết tự tin, chưa bao giờ y tin tưởng có ai hay cái gì có thể áp đảo mình, vô luận là Hoang Chi Tử hay Lục Nguyên vẫn có cảm giác có thể đuổi theo, nhưng hiện tại cảm nhận được thiên tài Vĩnh Hằng và thiên tài Kỷ Nguyên chênh lệch thật lớn đương nhiên, tay của y cũng gắt gao nắm chặt chuôi đao.

Tay của Yến Thượng Thiên cũng không tự chủ được đặt lên chuôi kiếm!

Mà lúc này, trước tầng thứ tư, đầu óc của Lục Nguyên bỗng nhúc nhích.

Đây là cử động của kiếm đạo chi thụ.

Kiếm đạo chi thụ tại tân kiếm thé giới đã sớm là cây che trời, còn lớn hơn nguyên bản nhiều lắm, mà kiếm đạo chi cây lại tràn ngập sinh cơ, gốc cây đã được khắc rất nhiều văn tự thậm chí đạo tự. Mà khi tất cả đều bị đong lại, cây sinh cơ lại nhú lộc, chút sinh cơ trong tích tắc này đã mang lại cho đầu óc Lục Nguyên sự thanh tỉnh.

Nắm chặt lấy tích tắc thanh tỉnh đó, Lục Nguyên đột nhiên dồn tất cả sức mạnh vào một kiếm.

Cửu đại Thiết Tắc, xuất hiện đi.

Ba phần Vận Mệnh Thiết Tắc, Định Lý, Chân Lý, cùng với Thiên Mệnh, xuất hiện đi.

Mười hai đại chiêu thức cực hạ, xuất hiện đi.

Bảy thành đạo tự phân thân, xuất hiện đi.

Vô số men say, xuất hiện đi.

Chính khí, xuất hiện đi

Một chiêu, một sát na, Lục Nguyên đánh tất cả ra ngoài! Y đã dồn tất cả vốn vào một ván bạc này rồi.

Cửu đại Thiết Tắc cùng với mười hai đại chiêu thức cực hạn, chính khí, men say đụng phải hư ảnh Vĩnh Hằng môn lập tức như muốn bị dập tắt, Vĩnh Hằng môn quá cường đại, đông tất cả sinh linh thập phương vạn vật chư thiên.

Cái hư ảnh của Vĩnh Hằng Chi Môn ấy thống trị vạn vật.

Nhìn thấy những thứ này là muốn dập tắt ngay lập tức.

Nhưng chiêu thức Cửu Đại Thiết Tắc và Thập Nhị Đại đó cực hạn, trong nháy mắt đã bám lên trên Vận Mệnh Thiết Tắc, mặc dù là Vận Mệnh Thiết Tắc ba phần đạt nhưng cũng có uy lực bất phàm, được xếp vào tam chi vật trong thiên hạ, đệ nhất Vĩnh Hằng Chi Môn, đệ nhị Vận Mệnh Thiết Tắc, đệ tam Đạo Tử, uy lực của hai vật trước tuy không so được với đệ nhất nhưng cũng là vật bất phàm.

Mà vô số túy khí, chính khí đều gia trì trên phân thân của Đạo Tử bảy phần kia.

Phân thân Đạo Tử bảy phần và Vận Mệnh Thiết Tắc ba phần gặp được chân thân Vĩnh Hằng Chi Môn liền lập tức bị dập tắt như ngọn đèn trước gió, nhưng đụng phải hư ảnh của Vĩnh Hằng Chi Môn lại bộc phát ra lực lượng cường đại vô địch, hóa thành một kích cực kỳ mãnh liệt, hướng về phía hư ảnh Vĩnh Hằng Chi Môn trùng trùng điệp điệp mà đi.

Kiếm quả là sắc bén !

Thanh kiếm này đã khai phá tầng thứ tư Hằng Chi Tầng, thẳng đường mà đi.

Thanh kiếm bắt đầu từ Hằng Chi Tầng tầng thứ tư.

Thanh kiếm đang ở một phần ba Hằng Chi Tầng.

Thanh kiếm đang ở hai phần ba Hằng Chi Tầng.

Áp lực càng lúc càng lớn nhưng hiện Phân Thân Đạo Tự và Vận Mệnh Thiết Tắc đều bộc phát những lực lượng cực kỳ cường đại.

Oanh!

Thanh kiếm đã dừng lại ở điểm cuối cùng tại tầng thứ tư Hằng Chi Tầng.

Đã đến được đây rồi!

Lục Nguyên chỉ cảm thấy khi đến được điểm cuối cùng của tầng thứ tư Hằng Chi Tầng, hư ảnh của Vĩnh Hằng Chi Môn bộc phát ra một lực lượng vô cùng mạnh, đinh cuối cùng này là khó phá nhất, lực lượng trên kiếm của ta đã bị tiêu hao hết rồi, có lẽ không vượt qua được rồi, chỉ còn một điểm cuối cùng nữa thôi, không lẽ ta lại bị kẹt ở đây.

Đợi chút đã, ta còn một vật chưa dùng đến.

Vĩnh Hằng Chi Kính, ta còn một Vĩnh Hằng Chi Kính chín phần.

Vĩnh Hằng Chi Kính gia tăng trên thân kiếm, gia tăng cùng với Đạo Tử Phân Thân và Vận Mệnh Thiết Tắc.

Đây là lực lượng ngăn hợp trước nay chưa từng thấy, trên người Lục Nguyên bộc phát một loại màu sắc trước nay chưa từng thấy, đây không phải là màu trong thất sắc, cũng không phải là màu sắc hỗn độn của bát sắc mà là một màu sắc trước nay chưa từng thấy, như thiên địa bao dung vạn vật, lại tựa hồ như không có cảm giác gì.

-"Cái này không thuộc bát sắc Hỗn Độn sắc rồi." Pháp Nhất Đế Tử nói. "Không lẽ là thuộc loại thứ chín trong Vĩnh Hằng Chi Sắc."

Trong thiên hạ vẫn đồn rằng thiên địa có loại màu sắc thứ chín, chính là Vĩnh Hằng Chi Sắc.

Mà nghe đồn rằng Vĩnh Hằng Chi Sắc là màu sắc cuối cùng.

Võ Thánh Văn Minh Phó Chủ gật đầu nói:

- Đúng vậy, cái mà Lục Nguyên phát ra kia chính là loại thứ chín trong Vĩnh Hằng Chi Sắc, là màu sắc của Vĩnh Hằng Chi Môn, nhưng Vĩnh Hằng Chi Sắc của hắn có chút tạp loạn.

Còn lúc này, người cũng có tư cách tiền bối kiến thức rộng là Thiên Mẫu Văn Minh Phó Chủ vẻ mặt có chút giật mình:

- Chỉ sợ đó không phải là Vĩnh Hằng Chi Sắc, hơn nữa những tạp sắc kia không phải là hỗn độn, những tạp sắc đó tựa hồ như có một sức mạnh chí cao lẫn vào trong đó, hơn nữa nó không thấp hơn so với Vĩnh Hằng Chi Sắc, thậm chí…

Trong lòng Thiên Mẫu Văn Minh Phó Chủ đã đoán được, nhưng những điều này sẽ làm thiên hạ kinh hãi nên không nói ra, mà có nói ra e rằng cũng không có ai tin, ngay cả Thiên Mẫu Văn Minh Phó Chủ cũng không thể tin được, vì bà đang thầm đoán sẽ xuất hiện màu sắc thứ mười. Thôi vậy, nếu đúng là màu sắc đó thì sau này Lục Nguyên sẽ có được thành tựu to lớn, khó mà tưởng tượng được, cực kỳ khủng bố.

Sau khi toàn thân Lục Nguyên phát ra lực lượng không thể tượng tượng được thì "Oanh" một tiếng, tầng thứ tư Hằng Chi Tầng liền hóa thành từng mảnh tinh quang.

Đúng vậy, tầng thứ tư Hằng Chi Tầng đã bị phá tan!

Một kiếm này của Lục Nguyên, rõ ràng chỉ có một kiếm thôi nhưng đã xuyên thủng được bốn tầng Vĩnh Hằng Chi Môn.

Thành công rồi!

Lần này, Lục Nguyên chính thức từ Kỷ Nguyên Chi Thiên Tài lên cấp bậc Vĩnh Hằng Chi Thiên Tài rồi.

Trong vô số Kỷ Nguyên có tổng cộng ba người thành công trong việc từ cấp bậc Văn Minh Phó Chủ phá vỡ Tinh Vực Chi Môn để gia nhập Vĩnh Hằng Tinh Vực, còn bây giờ người thứ tư đã xuất hiện rồi. Mọi người đều đang nhìn Lục Nguyên, Yến Thương Thiên trầm tư suy nghĩ, Băng Chi Văn Minh Phó Chủ lần đầu tiên bái phục Lục Nguyên, Chu Thanh Huyền đang kéo Nhị Hồ, Pháp Nhất Đế Tử sợ run, Dược Chi Văn Minh Phó Chủ vuốt râu cười, Trận Chi Văn Minh Phó Chủ sắc mặt vô cùng thảm thương, Tiễn Chi Văn Minh Phó Chủ trước vốn có ý định sau này tìm cơ hội ám sát Lục Nguyên, giờ coi như ám sát Lục Nguyên không thành. Nhưng hắn vẫn muốn ám sát một số Kiếm Chi Văn Minh. Hắn là kẻ giết nhát nào chuẩn nhát đấy, nhưng sau khi Yến Thương Thiên ra tay thì hắn cũng chỉ cho rằng Kiếm Chi Văn Minh có Yến Thương Thiên và Lục Nguyên là hai kẻ không đấu lại được, còn bây giờ Tiễn Chi Văn Minh Phó Chủ chỉ có một suy nghĩ rằng Lục Nguyên không thể động vào được, Lục Nguyên quá kinh khủng rồi, hơn nữa mọi người đều hiểu một điều rằng Văn Minh Chi Chủ lừng danh thiên hạ không lâu nữa sẽ là Lục Nguyên.

Lục Nguyên đã xuyên phá được bốn tầng Tinh Vực Chi Môn, như vậy tất nhiên sẽ vào được Vĩnh Hằng Tinh Vực, tất nhiên sẽ trở thành Văn Minh Chi Chủ.

896. Chương 1494 : Mười Hai Đại Chiêu Thức(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1494: Mười hai đại chiêu thức(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Tinh Vực Chi Môn hóa thành vô số tinh quang như một con trường xà xoáy vào ngón tay Lục Nguyên, nội tâm Lục Nguyên mặc chuyển, biết rằng sau lần này là có thể được tự do tiến vào VĨnh Hằng Tinh Vực rồi, Lục Nguyên nhìn về phía trước, thực ra lúc này không chỉ có mình Lục Nguyên mà mọi người đều nhìn về phía trước, phía trước chính là địa bàn của Vĩnh Hằng Tinh Vực, tất cả mọi người đều muốn nhìn rõ xem rốt cuộc Vĩnh Hằng Tinh Vực trông như thế nào, không biết tại sao tất cả những ảnh hưởng của Vĩnh Hằng Tinh Vực không thể truyền ra thế giới bên ngoài, vừa tới thế giới bên ngoài là liền bị hủy diệt, vậy nên tất cả những Cửu Kỷ Nguyên, Cửu Bán Kỷ Nguyên cũng chưa từng được nhìn thấy hình dáng của Vĩnh Hằng Tinh Vực, chỉ nhìn thấy một thế giới huyền bí ở phía trước, nơi đó dường như đâu đâu cũng phát ra một loại khí tức bất hủ, loại khí tức bất hủ này có đẳng cấp cao hơn khí tức của Kỷ Nguyên, chỉ nhìn thôi sẽ có người ngộ ra không ít điều, nhưng trong giây lát Tinh Vực Chi Môn mới xuất hiện, mọi người không thể nhìn thấy Tinh Vực Chi Môn nữa.

Thật lâu sau đó mọi người mới bình tâm suy nghĩ lại, có cảm giác như vừa mất đi thứ gì đó.

Thực ra Lục Nguyên lúc này cũng muốn ngay lập tức xông vào Vĩnh Hằng Tinh Vực, đem thực lực của bản thân nâng cao lên Văn Minh Chi Chủ, nhưng trước đó vẫn còn một việc phải làm. Lục Nguyên hướng về phía Chu Thanh Huyền:

- Chu sư huynh, Diện Hoang Chi Chân Ấn này của ta giao cho huynh quản lý.

Lần này đến Vĩnh Hằng Tinh Vực là phải tấn công vị trí mạnh nhất, mặc dù nói là Nhàn Vân Dã Hạc nhưng nếu nói là không có chút dã tâm nào thì không đúng, trong Vĩnh Hằng Tinh Vực không biết phải ngốc nghếch bao nhiêu năm tháng, nếu người của Kiếm Chi Văn Minh muốn vượt qua Kiếm Chi Thiên Kiếp thì có lẽ không thể trở về được, vậy nên giao cho Chu Thanh Huyền dò xét, còn muốn Yến Thương Thiên sư huynh đi dò xét cẩn thận thì chẳng khác nào nằm mơ.

Bỗng Yến Thương Thiên nói:

-Phải rồi, lúc ta giết Tà Kiếm Văn Minh Phó Chủ có đoạt được một thứ đồ chơi, nhưng trong lúc tu hành quên không đưa cho ngươi.

Rồi đưa tay tìm một thứ đồ ném qua chỗ Lục Nguyên bay qua, Lục Nguyên nhận được lập tức phát hiện ra là một tấm bản đồ, nhìn kỹ hơn thì chính là bản đồ của Thượng Cổ Kiếm Giả Mộ, hắn đã sưu tầm được năm bản đồ Thượng Cổ Kiếm Giả Mộ, thêm tấm này là sáu.

-Vậy tạm biệt huynh.

Những gì cần dặn dò đã dặn dò xong Lục Nguyên mới đưa tay vẫy chào mọi người rồi tiến vào Vĩnh Hằng Tinh Vực, ở đó có cơ hội tuyệt đối tiến vào Văn Minh Chi Chủ đang chờ hắn. Còn trong tiếng hô vang ở phía bên này bỗng xuất hiện thêm một số người, những người này chính là Linh Bảo Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn của Tiên Cổ Văn Minh, Bồ Đề Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân…Họ cùng nhau tụ họp lại đến đây.

Những người này vì có vài việc xảy ra mà tới chậm một chút, nhưng bây giờ Lục Nguyên đã tiến vào Vĩnh Hằng Tinh Vực rồi.

Hiện nay, những Tiên Cổ Phật Cổ này và những Văn Minh còn ở Trung Ương Thiên Triều đang căm thù nhau, vậy nên khách sáo cũng không phải là khách sáo, chỉ là có chút kháh sáo với hai vị Tiễn Chi Văn Minh Phó Chủ và Trận Chi Văn Minh Phó Chủ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nói:

- Vậy để ta tới trước.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thực lực cao minh, toàn thân biến đổi liền nổi lên sắc vàng, đây chính là Lưu Ly Kim Thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân, Lưu Ly Kim Thân của Phật Môn không sánh được với Bàn Cổ Kim Thân nhưng cũng không phải là kém quá xa, Chuẩn Đề Đạo Nhân phẩy tay là có một cây gậy trúc màu bích thanh xuất hiện, chính là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc của Phật Môn Tiên Thiên Linh Bảo.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc này vừa xuất hiện Chuẩn Đề Đạo Nhân đã dùng toàn lực đẩy qua, trong nháy mắt Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đã tiến vào Tinh Vực Chi Môn, dưới sự công kích của Chuẩn Đề Đạo Nhân, "Phịch" một tiếng đã phá vỡ tầng thứ nhất, nhưng mới chỉ là tầng thứ nhất, ngay lập tức bị kẹt ở tầng thứ hai Trung Ương Chi Tầng, không thể lọt tiếp vào bên trong được nữa.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cười sầu: nguồn

-Xem ra thực lực của ta cũng chỉ có vậy.

Thực sự đây cũng là một chiến tích tốt rồi, dù sao thì Phật Môn cũng không giỏi về tiến công.

Kế đến là Bồ Đề Đạo Nhân, sức tiến công của Bồ Đề Đạo Nhân vẫn còn kém Chuẩn Đề Đạo Nhân một bậc, chỉ đạt tới phần sót lại của nửa tầng thứ nhất là bị kẹt lại, không thể tiến được vào tầng thứ hai.

Sau đó là Linh Bảo Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn vận chuyển Vô Tẫn Pháp Bảo, chỉ thấy trong nháy mắt trên không trung xuất hiện hàng vạn loại pháp bảo, hàng vạn loại pháp bảo này hóa thành một luồng vận chuyển bảo khí, nếu nói tới năng lực chơi pháp bảo đơn thuần thì Linh Bảo Thiên Tôn có lẽ là Pháp Bảo Văn Minh Chi Thượng rồi, chỉ có điều trong Pháp Bảo Văn Minh có những mật chiêu mà Linh Bảo Thiên Tôn không biết.

Bảo khí của hàng vạn loại pháp bảo hóa thành một luồng khí trùng trùng điệp điệp, hướng về phía Tinh Vực Chi Môn, "Oanh" một tiếng, tầng thứ nhất còn sót lại bị phá tan, hóa thành tinh quang, nhưng khi đến tầng thứ hai Trung Ương Chi Tầng của Tinh Vực Chi Môn thì sức tấn công của Linh Bảo Thiên Tôn bị chặn lại, sau khi Linh Bảo Thiên Tôn thu chiêu về thì chiến tích này với Linh Bảo Thiên Tôn mà nói thì cũng ở dạng bình thường, không tốt mà cũng không dở.

Cuối cùng là tới lượt Nguyên Thủy Thiên Tôn ra ta phục trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn không gió mà bay, đồng thời trên đỉnh đầu xuất hiện một phiên, đây là một cây phiên cực đại, bên trên in một hư ảnh, hư ảnh đó khi có khi không, không màu không sắc, nhưng dường như lại đại diện cho một lực lượng cực mạnh, nhìn thấy hư ảnh này trong mắt Phủ Chi Văn Minh Phó Chủ lóe lên một ánh mắt vô cùng sắc bén, đó là Bàn Cổ Chi Phiên, năm đó Bàn Cổ đã từng dùng vật này, đáng tiếc là nó đã bị rơi vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hô lớn:

-Phá!

Sau tiếng hô dài đó, "Oanh" một tiếng, tầng thứ nhất bị phá, hóa thành tinh quang.

Lại thêm một tiếng hô dài đó Bàn Cổ Phiên tiến vào tầng thứ hai Trung Ương Chi Tầng, đến điểm cuối cùng mới bị kẹt lại.

Chiến tích này cũng khá tốt!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm nhận được thực lực của mình tăng lên, lần này cảm giác được chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là có thể tiến vào tầng thứ ba Vĩnh Hằng Chi Tầng, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền hỏi Trận Chi Văn Minh Phó Chủ:

-Lần này ai đạt chiến tích cao nhất? Là điểm cuối tầng thứ hai à?

Nguyên Thủy Thiên Tôn tràn đầy tự tin, Bàn Cổ Phiên quả thực là Tiên Thiên Linh Bảo uy lực vô cùng mạnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng rất hài lòng với sự tấn công vừa rồi của mình, bởi vậy nên chiến tích của mình là cao nhất trong số chiến tích của tất cả mọi người cũng là chuyện thường tình. Nguyên Thủy Thiên Tôn là một kẻ rất sĩ diện, còn nhớ năm đó cũng vì sĩ diện mà đấu với lão Tam Linh Bảo Thiên Tôn

một trận, vẫn là vì cái Phong Thần Chi Kiếp nào đó, tất nhiên, đó chỉ là một kiếp số nhỏ, một sóng gió nhỏ của một Kỷ Nguyên mà thôi, ngay đến Văn Minh Phó Chủ Cảnh, tức được gọi là Thánh Nhân Cảnh, đều không bị tổn hao một ai.

Còn đại quyết chiến của Trung Ương Thiên Triều xét về quy mô hiện nay là lớn nhất, có ảnh hưởng sâu rộng.

Trong trận đấu đó Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bị áp chế, về đại cục là đã bị thua, vậy nên hắn mới muốn lấy lại thể diện, lấy lại danh dự.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi vô cùng tự tin.

897. Chương 1495 : Vượt Qua Tinh Vực Chi Môn(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1495: Vượt qua tinh vực chi môn(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Trận Chi Văn Minh Phó Chủ nói:

- Chiến tích của Tiễn Chi Văn Minh cũng ngang với ngươi, chỉ có điều Băng Phách Thần Đạo của Băng Chi Văn Minh Phó Chủ đã tiến đến điểm đầu tiên của tầng thứ ba Vĩnh Hằng Chi Tầng rồi.

- Ồ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây người, không khỏi giật mình, không ngờ sức chiến đấu của Băng Chi Văn Minh Phó Chủ còn cao hơn ta, hai mươi năm trước, trong trận đại quyết chiến cuối cùng Băng Chi Văn Minh Phó Chủ và Nguyên Thủ Thiên Tôn giao đấu bất phân thắng bại.

- Sau đó, Kiếm Chi Văn Minh Yến Thương Thiên dùng kiếm tấn công qua được điểm đầu tiên tầng thứ ba Vĩnh Hằng Chi Tầng.

Nếu như vừa rồi chỉ là có chút kinh hãi thì giờ là rất kinh hãi.

Yến Thương Thiên, cái tên này lần đầu tiên Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe được là vào hai mươi năm trước. Đúng vậy, lúc đó Yến Thương Thiên rõ ràng là bại dưới tay Tiên Cổ Văn Minh, nhưng với thực lực của Yến Thương Thiên khi đó, căn bản không thể đắc tội với nhân vật cường đại như vậy được, chỉ là một vị Thế Giới Cảnh của Tiên Cổ Văn Minh áp chế Yến Thương Thiên mà thôi, hai mươi năm trước Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe đến cái tên này còn không thèm để ý đến, không ngờ nay chiến lực của Yến Thương Thiên đã vượt qua hắn.

Cái thời này sao thế nhỉ ? Chuyện gì đang xảy ra vậy ?

Trận Chi Văn Minh Phó Chủ thở dài:

- Sau đó Lục Nguyên ra tay.

Hàng lông mày rậm của Nguyên Thủy Thiên Tôn chau lại, xét về tướng mạo thì những người lông mày rậm thường rất tự tin:

- Hắn ra tay thế nào? Có đến được điểm cuối cùng của tầng thứ ba không?

Nếu nói như vậy thì sức chiến đấu của Lục Nguyên càng ngày càng đáng sợ rồi, có thể vượt qua được tất cả các Văn Minh Phó Chủ.

Trận Chi Văn Minh Phó Chủ lắc đầu:

- Không phải.

Không phải? Không lẽ còn đạt đến điểm đầu tiên tầng thứ tư Hằng Chi Tầng, nếu vậy thì quá thần kỳ rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thầm nghĩ vậy.

Trận Chi Văn Minh Phó Chủ nói: xem chương mới tại (.

- Lục Nguyên chém hết bốn tầng Tinh Vực Chi Môn thành tinh quang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong đờ dẫn cả người:

- Thế há chẳng phải Lục Nguyên đã qua được Tinh Vực Chi Môn sao?

- Đúng vậy.

Tiễn Chi Văn Minh Phó Chủ không khỏi thở dài:

- Ngươi bây giờ đã biết ta tuyệt vọng đến thế nào rồi chứ?

Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không tin nổi, Lục Nguyên đã qua được Tinh Vực Chi Môn, đã trở thành Vĩnh Hằng Chi Thiên Tài.

Vĩnh Hằng Chi Thiên Tài ah!

Hơn nữa sau này Lục Nguyên chính là Văn Minh Chi Chủ rồi.

Pháp Vũ Liên Minh lại có thêm một Văn Minh Chi Chủ rồi, điều này đối với Hoang Tiên Phật Liên Minh trong Di Thất Chi Địa không phải là một tin tức tốt, sau này sẽ càng khó phản kích.

Mọi người đến đây cũng gần như đã thử xong rồi, đa phần đều là ai rời đi rồi lại quay về chỗ người nấy.

Nhưng tin Lục Nguyên vượt qua được Tinh Vực Chi Môn đã nhanh chóng truyền ra ngoài.

Tinh Vực Chi Môn, hoàn toàn không ngờ được rằng Lục Nguyên qua được, lần này Lục Nguyên quá xuất sắc, mọi nơi đều nghe thấy nhắc đến tên của Lục Nguyên. Hơn nữa những người này còn xôn xao bàn tán một chuyện nữa, đó là Kiếm Chi Văn Minh còn bao lâu nữa sẽ thăng lên Kiếm Cổ Văn Minh, nếu là ba mươi năm trước nhắc đến Kiếm Cổ Văn Minh trong thiên địa thì có đánh chết cũng chẳng có ai tin, nhưng nay lại có rất nhiều người tin vào điều này.

Lúc này, Lục Nguyên đã tiến vào trong Vĩnh Hằng Tinh Vực.

Đây là tầng cấp có chiến lực mạnh nhất! Lục Nguyên quan sát Tinh Vực này, phát hiện ở không gian sâu xa xôi kia có một mặt trời, thái dương đó tựa hồ như phát ra uy nghiêm vô tận, ngoài thái dương đó ra còn có những địa hình khác, những địa hình cổ quái các muôn hình vạn trạng, còn có đủ loại kiểu dáng hư không loạn lưu.

Lục Nguyên cũng phát hiện ra mọi vật trong Tinh Vực này đều chuyển động quanh thái dương ở trong không gian xa xôi kia, thái dương đó rõ ràng là nằm ở đó nhưng tựa hồ như không thể đến gần được. Lục Nguyên lập tức phát ra thần niệm đi thử nghiệm nhưng chưa được nửa đường đã bị cắt đứt.

Đó là cái gì? Lục Nguyên thầm thấy rằng thái dương đó và Vĩnh Hằng Chi Môn có chút quan hệ với nhau, vận chuyển Đạo Tử Phân Thân và Vận Mệnh Thiết Tắc mới lĩnh ngộ ra được thái dương đó, chính là Vĩnh Hằng Chi Môn. Chỉ có điều Vĩnh Hằng Chi Môn ở nơi sâu thẳm trong không gian, có muốn chạm tay cũng không thể chạm tới, chỉ thấy một ánh hào quang chói mắt nên cho rằng đó là thái dương.

Lục Nguyên xem xét lại lần nữa, xung quanh dường như không có ai khác.

Toàn bộ Vĩnh Hằng Tinh Vực rộng lớn nhưng không ngưng tụ lại dưới tinh vực mà ngưng tụ ở trên tinh vực, mà nghe nói nơi này chỉ có hơn một trăm người, bởi vậy nên ít người cũng là chuyện thường tình, so với Ngưng Tụ Tinh Vực thì không gian còn rộng hơn rất nhiều.

Sau khi nhìn và quan sát cảnh sắc xung quanh một lần nữa, Lục Nguyên cũng phát hiện ra một loại quả, loại quả này sinh trưởng trong hư không lưu loạn, đâu đâu cũng có, vừa nhìn là đã thấy có vài gốc, cũng không hiếm thấy. Lục Nguyên đưa tay ra cảm nhận đã cảm nhận được khí tức bất hủ của văn minh thực sự trong đó. Chu Thanh Huyền đã nói với mình về hình dáng của Vĩnh Hằng Chi Quả, đều là quả có hình

- Được rồi, giờ chúng ta đến Sát Na Chi Thành.

- Sát Na Chi Thành?

Lục Nguyên bỗng giật mình, hiện giờ hắn còn chưa biết thế cục cơ bản của Vĩnh Hằng Tinh Vực.

Pháp Cổ Văn Minh cũng kể sơ lược thế cục của Vĩnh Hằng Tinh Vực cho Lục Nguyên nghe, Lục Nguyên hiểu rất nhanh, trong lúc nói chuyện đã đi qua vô số không gian, và cuối cùng cũng tới Sát Na Chi Thành. Đây là một thành trig vô cùng khổng lồ. Đây thực sự là một thành trì sao? Lục Nguyên nhìn thành trì này xem có thể so với tiểu thiên thế giới, thực sự không nói lên lời, đây cũng được coi là thành trì sao, nó quá là lớn.

Pháp Cổ Văn Minh nói:

- Ở đây có thể bình yên mà tu hành, nó tuyệt đối an toàn đấy. Con ở đây tu hành cũng phải cẩn thân, cảnh giới của Văn Minh Chi Chủ có những thứ khác hoàn toàn so với cảnh giới trước của con, con có cần ai đó tạm thời chỉ bảo cho con không?

Pháp Cổ Văn Minh Chi Chủ hỏi.

Pháp Cổ Văn Minh Chi Chủ vừa mới hỏi thì Thần Long Văn Minh Chi Chủ đã nói:

- Để ta chỉ bảo cho.

- Hay là để ta chỉ đao. Năm đó ta cũng có cơ duyên với Kiếm Cổ Văn Minh. Cửu Cấp Văn Minh Chi Chủ nói.

- Nên để ta đến chỉ bảo cho.

Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ cũng không chịu thua kém. Ta có kinh nghiệm trong việc chỉ bảo người khác, trong chuyện này mấy ông không bằng ta đâu nhé.

Những người này thấy Lục Nguyên dùng Thập ngũ Kiếm như vậy nên rất muốn tạm thời chỉ bảo Lục Nguyên. Có thể làm người tạm thời chỉ bảo cho Vĩnh Hằng Chi Thiên Tài, dù chỉ là tạm thời, thì cũng rất quý báu rồi, sau này có nói rằng đã từng chỉ bảo cho Vĩnh Hằng Chi Thiên Tài thì sẽ rất hãnh diện, hơn nữa họ cũng muốn biết tiềm lực của Lục Nguyên đến đâu.

Trong lúc những người này đang tranh giành nhau thì có một giọng nói thanh mà lạnh lùng từ trong bóng tối truyền đến:

- Để ta làm cho.

Trong bóng tối, một cô gái tóc bạch kim chậm rãi bước đến, cô gái này dung mạo tuyệt đẹp, chỉ cần nhìn thôi là cảm nhận được những yêu mị không nói lên lời được, nhưng lại vô cùng cao quý, thanh lãnh, là sự hợp nhất của những sắc thái hoàn mỹ khác nhau, nàng vừa xuất hiện là đem tới mỹ thái thiên địa linh tú, như ánh thiên địa trong tiên giới.

Gió nhè nhẹ thổi qua mái tóc của nàng, lướt qua đôi môi đỏ và đôi mắt sáng trong.

Nguyệt Chi Văn Minh Chi Chủ

Hằng Nga!

Đây là một mặt trăng vô cùng lớn.

Mặt trăng này treo cao trên bầu trời.

Mặt trăng này rõ ràng chỉ có màu bạc, rõ ràng là không có bất kỳ thứ trang sức nào, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được vẻ đẹp diệu kỳ.

Quầng trăng cũng màu bạc, nhưng lại tán phát ra những sắc màu mê hồn.

Hằng Nga chắp tay trước người, ngón tay của nàng khẽ vẩy ra, lập tức xuất hiện một bậc thang được tạo thành từ những ánh trăng, từng bậc từng bậc kéo dài đến mặt trăng cực lớn đó. Từng bước chân của Hằng

Nga như ẩn chứa một ý nghĩa thú vị, khiến người ta không khỏi đưa ánh nhìn về phía đường eo cong đó, nàng rõ ràng chỉ là một cô gái nhỏ nhắn nhưng đường cong lại mê hoặc lòng người.

Cuối cùng Hằng Nga đã đứng ở trên mặt trăng, Lục Nguyên cũng ngay lập tức đứng trên đó.

Mỹ nữ sắc bạc đó đối diện với thanh niên mặc thanh y Lục Nguyên.

Hằng Nga nhìn Lục Nguyên:

- Ngươi là thiên tài, hơn nữa còn là Vĩnh Hằng Chi Thiên Tài, nói về thân phận thì ta cũng không bằng ngươi, nhưng thiên tài thì cũng chỉ là thiên tài, nếu không phát huy được tài năng này thì cũng vẫn chỉ là một kẻ yếu. Đúng vậy, hiện nay trong Trung Ương Thiên Triều ngươi rất giỏi, nhưng đây là Vĩnh Hằng Tinh Vực, trong Vĩnh Hằng Tinh Vực Thập Kỷ Nguyên ngươi thuộc số những gười yếu nhất, lướt qua một lượt cũng có một lượng lớn người thắng được ngươi, vậy nên ngươi không được tự cao tự đại.

Lục Nguyên nhún vai cười, nếu bảo Lục Nguyên không được có một chút kiêu ngạo thì không thể, dù sao từ trước tới nay đã thắng được rất nhiều người, không khỏi tránh được ngạo khí.

Hằng Nga nói:

- Ta cũng không quan tâm ngạo khí của ngươi đến đâu, giờ ta sẽ nói qua cho ngươi một lượt để ngươi nắm rõ những kiến thức cơ bản khi là một Văn Minh Chi Chủ. Pháp lực của Văn Minh Chi Chủ hoàn toàn khác với của Văn Minh Phó Chủ, uy lực khác nhau. Điều này ngươi cũng đã biết từ lâu rồi. Nhưng về chiêu thức cũng có sự khác nhau.

- Thế này nhé, về mặt chiêu thức ta sẽ dạy ngươi một lượt. Ta cũng sẽ khống chế ở pháp lực của Cửu kỷ Nguyên, không dùng pháp lực mạnh hơn.

Hằng Nga lật tay biến, trong nháy mắt ngón tay thon dài của nàng ấn về phía Lục Nguyên.

Lục Nguyên chỉ cảm thấy trong tay Lục Nguyên có rất nhiều chiêu thức cực hạn.

Lập tức Lục Nguyên cũng dùng Thập Nhị Chiêu Thức Cực Hạn của mình để ngăn cản.

Oanh!

Lúc này Lục Nguyên mới phát hiên chiêu thức cực hạn của mình không nhiều như của đối phương, chiêu thức cực hạn của đối phương ít nhất cũng có hai mươi, không đúng, thậm chí là ba mươi. Lục Nguyên đã giao đấu với nhiều Văn Minh Phó Chủ nhưng thực sự trước nay chưa từng gặp phải nhiều chiêu thức cực hạn như vậy, vậy nên không khỏi hoảng sợ.

Khi gần giao đấu với đối phương, Lục Nguyên phát hiện ra chiêu thức cực hạn của mình không bằng đối phương, lúc đó không biết làm thế nào bèn dùng thêm Vận Mệnh Thiết Tắc và toàn bộ Cửu Đại Thiết Tắc.

Oanh!

Tay của Lục Nguyên và Hằng Nga cùng chạm vào nhau.

Nhưng lúc này Lục Nguyên không cảm thấy ngón tay của đối phương trơn mềm mà bị chưởng đó đẩy xa ngàn dặm, còn Hằng Nga cũng bị đẩy ra xa ngàn dặm. Lần này hai người giao đấu ngang sức nhau.

Hằng Nga mỉm cười, trong trẻo nhưng lạnh lùng như nhành mai:

- Lại lần nữa nào.

Hằng Nga nói xong lại tấn công thêm lần nữa, cả những ngón tay và mái tóc màu bạc của nàng cùng tấn công tới.

902. Chương 15 00: Giao Thủ Với Hằng Nga(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1500: Giao thủ với Hằng Nga(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đây thực ra không phải lần đầu tiên Lục Nguyên giao đấu với Hằng Nga, lần đầu tiên là ở Thế Giới Hỏa Sơn, lần này là lần thứ hai. Lần đó cả hai đều là cao thủ của Hồn Động Cảnh, còn bây giờ đều đã là Văn Minh Chi Chủ. Lần đó Lục Nguyên bị bại trận một cách dễ dàng. Còn lần này Lục Nguyên cũng không dám đắc ý, thấy Hằng Nga tấn công, ngay lập tức Dưỡng Ngô Kiếm được rút ra, liên tiếp triển thi mấy chiêu.

Tóc màu bạc cùng kiếm ảnh giao nhau tại một chỗ.

Sợi tóc nhỏ li ti mềm mại, còn kiếm ảnh không ngừng biến đổi.

Bất luận là chiêu thức nào cũng vô cùng hoa lệ, vô cùng kỳ diệu.

Pang!

Dưỡng Ngô Kiếm và tóc cùng tấn công vào nhau, thần kiếm không thể nào phá được những sợi tóc đó, còn những sợi tóc đó muốn quấn lấy thần kiếm nhưng lại bị thần kiếm đẩy ra, hai người đều bị đẩy ra xa ngàn dặm, đứng cách xa nhau đến hai ngàn trượng. nếu nói lúc mới bắt đầu hai người giao đấu còn nhẹ tay thì lần này hoàn toàn không chút nào gọi là lưu tay, kết quả vẫn là ngang tài ngang sức.

Lục Nguyên lúc này vô cùng hoảng sợ, từ trước đến nay bất luận là gặp phải đối thủ có pháp lực mạnh đến đâu chàng cũng đều giành được ưu thế về mặt chiêu thức. Nhưng lúc này, đối diện với Hằng Nga rõ ràng là không chiếm được chút ưu thế nào.

Đây đúng là lần đầu tiên trong đời.

Hằng Nga chắp tay sau lưng, giọng nói thanh thoát:

- Ngươi đã chú ý quan sát chưa, đây là cực hạn, Chiêu Thức Cực Hạn. Văn Minh Chi Chủ Thập Kỷ Nguyên bình thường sẽ có hai mươi chiêu thức cực hạn. Nhưng chiêu thức cực hạn của ngươi không đủ. Bây giờ rất nhiều Văn Minh Chi Chủ có ba mươi chiêu thức cực hạn. Nếu giờ ngươi không nâng cao chiêu thức cực hạn của mình lên thì không thể nào thắng được người của cảnh giới cao hơn khác, trong toàn bộ Vĩnh Hằng Tinh Vực này không có ai thắng được người có cảnh giới cao hơn mình. Ta biết trước nay ngươi đều thắng được người ở cảnh giới cao hơn nhưng nay thì không thể được, nguwoi bắt buộc phải chấp nhận sự thực này, sau này gặp những người ở cảnh giới cao hơn mình ngươi phải cẩn thận.

Hằng Nga thực ra cũng thấy kinh ngạc trong lòng, hoàn toàn không ngờ rằng Lục Nguyên lại có mười hai chiêu thức cực hạn, quả là nhiều hơn bình thường. Trong trận đại quyết chiến ở Trung Ương Thiên Triều, Lục Nguyên rõ ràng đã thi triển mười hai chiêu thức cực hạn, điều này là sự thật.

Nhưng lúc đó Hằng Nga giao đấu với Thái Cổ Văn Minh Chi Chủ, lão đầu trọc Thái Cổ Văn Minh Chi Chủ này mặc dù bề ngoài không ưa nhìn nhưng thực lực cũng không phải là yếu, bởi vậy trong trận chiến đó Hằng Nga gần như đã dùng toàn lực để đối phó với lão, nhiều lần còn suýt chút nữa là thất thủ nên cũng không rảnh để quan tâm chiến cục ở nơi khác nên không biết lúc đó Lục Nguyên đấu như thế nào.

Bởi vậy nên đến hôm nay nàng mới biết Lục Nguyên có mười hai chiêu thức cực hạn.

Một người vừa đạt đến Văn Minh Chi Chủ đã có mười hai chiêu thức cực hạn thì quả là giỏi.

- Chiêu thức cực hạn sao?- Lục Nguyên hỏi .Vậy làm thế nào để học được nhiều chiêu thức cực hạn hơn nữa?

- Làm thế nào để học được nhiều chiêu thức cực hạn hơn nữa?

Hằng Nga di chuyển tay, ánh trăng hóa thành một lối đi:

-Ở đây có một lối đi, là lối đi đến Chiêu Thức Các, nơi đây do một vị Vĩnh Hằng Văn Minh Chi Chủ trong Vĩnh Hằng Tinh Vực dựng lên từ rất lâu. Vị này năm đó xưng là Tối Tiếp Cận Văn Minh Chi Chủ, nhưng đáng tiếc là ông ta cũng chưa đạt được Vĩnh Hằng Chi Chủ, ông ấy chết do tuổi tuổi, năm tháng qua đi là nguyên nhân khiến người ta nhận lấy cái chết, nhưng Chiêu Thức Các mà ông tạo ra vẫn lưu lại đến nay.

Chiêu Thức Các là Vĩnh Hằng Văn Minh Chi Chủ do năm đó đem một số chiêu thức cực hạn có thể công bố lưu lại ở đó, trong vô số những kỷ nguyên gần đây có rất nhiều những Văn Minh Chi Chủ lưu lại các chiêu thức cực hạn tại đây, bởi vậy có lẽ trong Chiêu Thức Các có tới hàng trăm các chiêu thức cực hạn, những chiêu thức này đều có thể học được. Nhưng học được một loại chiêu thức cực hạn cũng rất khó.

Những chiêu thức cực hạn này có người có thể học được mấy chục loại, có người lại chỉ học được một chút, dù sao thì ít nhất cũng học được hai mươi loại, còn nhiều hơn nữa còn phụ thuộc vào vận may, năm đó Tổ Long học được tất cả một trăm mười một loại chiêu thức cực hạn, phá vỡ kỷ lục.

- Để ta xem xem ngươi học được bao nhiêu loại nhé!

Hằng Nga vui vẻ nói.

Lục Nguyên nghe xong cũng vỗ tay một cái, đây quả là một chuyện tốt, ở đây đã có Chiêu Thức Các như này ta có thể ở trong Chiêu Thức Các để học chiêu thức cực hạn, ta sẽ học chiêu thức cực hạn, để xem ai sợ ai. Tổ Long học được một trăm mười một chiêu thức cực hạn sao? Ta sẽ học điều nhiều hơn thế cho xem. Lục Nguyên rất tự tin, không phải vì chàng tự nhận mình có thể vượt qua Tổ Long, hai người đều là Vĩnh Hằng Chi Thiên Tài nhưng tài hoa của hai người không giống nhau, tài năng của Lục Nguyên là học chiêu thức, vạn tượng sâm la, tất cả các chiêu thức, chiêu thức cực hạn cũng đều có thể trực tiếp học, trình độ này có thể làm người khác thấy tuyệt vọng rồi.

Còn Tổ Long lại là Vĩnh Hằng Chi Thiên Tài trong sáng tạo công pháp, ông đã sáng tạo ra rất nhiều công pháp cực mạnh khiến người khác không thể tưởng tượng nổi, chẳng hạn như hai đại công pháp Thôn Thiên Phệ Địa và Vô Tương Thôn Phệ.

- Đợi chút đã, lệnh bài thân phận của ngươi đến rồi đó, dự bài của Trung Ương Thiên Triều ở đây không còn tác dụng nữa.

Hằng Nga vẩy ngón tay, bắt lấy một lệnh bài trong không trung đưa cho Lục Nguyên, Lục Nguyên nhận lấy tấm lệnh bài, tấm lệnh bài này to bằng bàn tay, có hai màu đen trắng, là một loại điêu khắc mà trước nay Lục Nguyên chưa từng thấy, mặt chính có khắc hai chữ "Sát Na", hai chữ đó thoạt nhìn như muốn lập tức đăng cơ, bởi hai chữ Sát Na đó tựa hồ như sát na, lại tựa hồ như vĩnh hằng, hai cảm giác sát na và vĩnh hằng giao nhau, vô cùng kỳ diệu, nhưng cũng khiến người ta khó mà tiếp nhận được, một lúc sau chàng mới bình tĩnh lại được, xem tiếp mặt đằng sau, mặt này khắc một góc Vĩnh Hằng Chi Môn, hư ảnh của Vĩnh Hằng Chi Môn không dễ xuất hiện như vậy, muốn vẽ lên cũng không dễ dàng, bởi vậy chỉ xuất hiện một góc mà thôi.

- Có tấm lệnh bài này rồi thì ngươi có thể đến Chiêu Thức Các được rồi. Đồng thời cũng được tự do hoạt động trong Sát Na Chi Thành.

Lục Nguyên bước lên con đường ánh trăng đến Chiêu Thức Các, một bước có thể đi được rất xa.

Chiêu Thức Các cũng không rộng, chỉ khoảng tầm mười dặm.

Ở đó có một cảnh cửa lớn cao mười trượng, cánh của khép chặt, bên trên có một cửa động nhỏ, hình dạng của cửa động đó to bằng Dự Bài Thận Phận.

Lục Nguyên đưa Lệnh Bài Thân Phận vào cửa động đó, "Oanh" một tiếng, cửa động liền mở ra.

Lục Nguyên liền tiến vào tỏng Chiêu Thức Các.

Vừa mới vào trong, Lục Nguyên đã bị chấn động.

Bởi mới vào Chiêu Thức Các có một tấm bia đá, trên đó viết: " Chiêu Thức Các, có tất cả bốn trăm tám mươi loại chiêu thức cực hạn, phân thành mười sáu tầng, mỗi tầng có ba mươi chiêu thức cực hạn, các chiêu thức cực hạn không phân cao thấp, chỉ xếp theo thứ tự trước sau khi vào Chiêu Thức Các." Quả là nhiều chiêu thức cực hạn, đúng là thiên đường, không biết ta học được bao nhiêu chiêu thức cực hạn.

903. Chương 15 01: Chiêu Thức Cực Hạn(thượng)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1501: Chiêu thức cực hạn(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lục Nguyên tiến vào trong tầng thứ nhất, đến đó không vội vàng học từng tầng từng tầng một, xem mình học được bao nhiêu chiêu thức cực hạn mà Lục Nguyên phát hiện ra một người trong tầng thứ nhất mà mình quen, đó chính là Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ, vị này đang học chiêu thức cực hạn.

Trong Chiêu Thức Các, Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ thấy Lục Nguyên bước vào liền nhắc nhở:

- Trong bốn trăm ba mươi loại chiêu thức cực hạn này, ngươi phải chọn lấy những chiêu thức tương cận với ngươi để học, nếu là những chiêu thức không hợp với ngươi thì có học thế nào cũng không thể phát huy được nhiều uy lực. Hơn nữa cũng phải chú ý, nhất định phải tìm được chiêu thức phù hợp nhất với uy lực của chiêu thức của ngươi, có thể để nó phát huy được uy lực lớn nhất, thường thì Văn Minh Chi Chủ đều học được hai mươi, ba mươi loại chiêu thức cực hạn, hoặc ba mươi, bốn mươi loại chiêu thức cực hạn, muốn vượt qua được loại chiêu thức cực hạn này là cực kỳ khó khăn. Khi ngươi học được kha khá số chiêu thức cực hạn, ngươi sẽ thấy chiến lực của mình nâng cao lên rất nhiều, nếu không học được thì quả là bi kịch.

Lục Nguyên nghe Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ giới thiệu xong cũng không để ý nhiều.

Nhất Chi Văn Minh cũng là có ý tốt, nhưng ta có tài năng thiên bẩm là khoản này, nên cũng không cần chọn lực kỹ càng làm gì.

Ở tầng thứ nhất, Lục Nguyên tìm được chiêu thức cực hạn thứ nhất. Trong tầng thứ nhất có ba mươi cánh cửa, trên mỗi cánh cửa có một chữ ký hiệu, Lục Nguyên nhìn thấy chữ thứ nhất là chữ "Chính", liền bước vào trong cánh cửa đó, đây là một căn phòng kín bưng, tối om, không có bất cứ một tia sáng hay tiếng động nào., đồng thời các loại ý thức khổng lồ trong suốt kết tinh lại.

Loại chiêu thức cực hạn này chính là Chính Chi Cực Hạn.

Đây chính là dùng thế đường đường chính chính để càn quét kẻ địch, đem thế đường đường chính chính phát huy đến cực hạn.

Khi nhìn thấy chiêu thức này, Lục Nguyên bỗng thấy kinh ngạc, chuyện này không phải đùa đấy chứ?

Ta luôn có chữ "Chính" trong tay, kiếm pháp đường đường chính chính nhưng lại không có chút nào lĩnh hội được Chính Chi Cực Hạn, uổng công ta tới đây rồi. Lục Nguyên không khỏi rơi lệ, bắt đầu học vào học Chính Chi Cực HẠn, Vạn Tượng Sâm La kiếm đạo được vận chuyển, trong một lát đã học được Chính Chi Cực Hạn rồi, sua khi học xong dùng kiếm thử, cảm thấy kiếm thế đường đường chính chính, có cảm giác bàng bạc của chính khí, có thể tiêu diệt hết mọi loại tôm tép nhãi nhép.

Loại chiêu thức cực hạn thứ nhất đã học xong rồi.

Lục Nguyên rất nhanh đã học xong loại chiêu thức cực hạn thứ nhất, bước ra khỏi cánh cửa đầu tiên của căn phòng thứ nhất.

Thấy Lục Nguyên bước ra nhanh như vậy, Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ không khỏi thắc mắc trong lòng, hẳn là Lục Nguyên không hợp với loại chiêu thức cực hạn thứ nhất, chứ đánh chết một người có kinh nghiệm với vô số năm sống trên đời như Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ cũng chưa từng thấy ai học được một loại chiêu thức cực hạn trong một thời gian nhanh như vậy, điều này trước kia Tổ Long cũng không làm được, bởi vậy nên ông hoàn toàn không nghĩ đến.

Sau khi Lục Nguyên bước ra khỏi cánh cửa thứ nhất lại nhìn sang cánh cửa thứ hai, cánh cửa thứ hai là Kỳ.

Chính Kỳ tương sinh, cánh cửa thứ nhất là Chính Chi Chiêu Thức Cực Hạn, cánh cửa thứ hai là Kỳ Chi Chiêu Thức Cực Hạn, điều này hoàn toàn có thể nói được.

Trong lòng Lục Nguyên vô cùng hiếu kỳ, hắn bước tiếp vào trong cánh cửa thứ hai, đẩy cánh cửa ra và bước vào trong đó, lập tức những ý thức kỳ quỷ kỳ biến chi cực tập hợp lại, Lục Nguyên nhìn chiêu thức Quỷ Dị

Chi Cực này rồi lập tức theo đó mà chuyển kiếm trong tay, kiếm pháp của Lục Nguyên rất ít khi có Kỳ, mà dùng cách thức đường đường chính chính để quét về phía đối thủ, bởi vậy nên học Kỳ Chi Chiêu Thức Cực Hạn này có chút khó khăn.

Nhưng trước Vạn Tượng Sâm La Kiếm Đạo thì chút trở ngại đó có là gì.

Một lúc sau Lục Nguyên đã học được chiêu thức cực hạn thứ hai- Kỳ Chi Chiêu Thức Cực Hạn.

Sau khi học xong Lục Nguyên lại thi triển thanh kiếm trong tay và phát hiện ra trường kiếm trong tay mình có chút ý vị linh động.

Trong chiêu thức quỷ dị có một chút hương vị phong lưu.

Sau khi Lục Nguyên bước ra khỏi cánh cửa thứ hai, Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ không khỏi thấy kỳ lạ, Lục Nguyên không phù hợp với loại chiêu thức cực hạn thứ hai sao?

Lục Nguyên lại tiếp tục tiến vào cánh cửa thứ ba, trên cánh cửa này viết chữ "Hùng".

Hùng sao?

Sau khi đẩy cửa ra, bước vào trong căn phòng tối đen, trong đó từng chiêu từng chiêu vô cùng hùng hồn, thế lực đại trầm, Lục Nguyên tiếp tục học chiêu thức cực hạn thứ ba và ngay lập tức đã học được chiêu thức cực hạn thứ ba này. Chiêu thức cực hạn Hùng Chi Chiêu Thức Cực Hạn này đối với Lục Nguyên mà nói thì không tăng thêm được bao nhiêu nhưng học được càng nhiều thì càng tốt.

Lục Nguyên lại đi ra khỏi căn phòng thứ ba, Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ lại càng thấy kỳ lạ, Lục Nguyên lại không thích hợp với chiêu thức thứ ba nữa sao? Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ lúc này mới bắt đầu quan sát Lục Nguyên, quên cả việc luyện chiêu thức cực hạn của mình, đối với Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ mà nói thì Vĩnh Hằng Chi Thiên Tài đáng để ông chú ý.

Trên cánh cửa thứ tư viết chữ "Hiểm", sau khi bước vào căn phòng tối đen này, từng loại chiêu thức kỳ hiểm cực hiểm trong nháy mắt được vận dụng, Lục Nguyên vận Vạn Tượng Sâm La Kiếm Đạo lên, học những tinh hoa ở trong đó, một lát sau đã học được Hiểm Chi Chiêu Thức Cực Hạn, sau khi học xong Lục Nguyên cảm thấy Tuyệt Sát Nhất Kiếm của mình mạnh lên vài phần.

Lục Nguyên lại tiếp tục tiến vào cánh cửa thứ năm, cánh cửa này là Quyệt Chi Chiêu Thức Cực Hạn.

Sau đó đến cánh cửa thứ sáu, cánh cửa này là Quỷ Chi Chiêu Thức Cực Hạn.

Cánh cửa thứ bảy là Bạo Chi Chiêu Thức Cực Hạn.

Cánh cửa thứ tám…

Cánh cửa thứ chín…

Cánh cửa thứ mười lăm…

Cánh cửa thứ hai mươi ba…

Đến cánh cửa thứ hai mươi chín, Lục Nguyên lại học thêm được một chiêu thức cực hạn nữa.

Cánh cửa thứ ba mươi, trên cánh cửa này viết Điềm Chi Chiêu Thức Cực Hạn, ồ, lại có loại chi thức cực hạn này ư, Lục Nguyên trong lòng thầm thấy nó thật vô nghĩa bởi thực sự hắn không nghĩ rằng lại có loại chiêu thức cực hạn này, nhưng nếu nghĩ lại thì trước đó ta đã học Khổ Chi Chiêu Thức Cực Hạn, nếu đã có loại Khổ Chi Chiêu Thức Cực Hạn thì cùng sẽ Điềm Chi Chiêu Thức Cực Hạn, điều này cũng là hợp lý mà thôi. Lục Nguyên đẩy cánh cửa đó và bước vào, vừa đặt chân vào đã cảm thấy một loại khí tức ngọt ngào, đồng thời có những chiêu thức mềm mượt, nhưng lúc này trong lòng Lục Nguyên cũng tỉnh táo, kiếm quang bốn bề chuyển động, "Đang!Đang! Đang! Đang!", một vài âm thanh đánh lén chĩa xuống, Lục Nguyên lúc này biết được rằng thế nào là Điềm Chi Chiêu Thức Cực Hạn, chiêu thức này cố tình dùng vị ngọt để mê hoặc thần kinh của ta, khiến ta chủ quan, sau đó lại đột ngột tập kích. Cách đánh này Lục Nguyên chưa dùng bao giờ, liền ngay lập tức vận Vạn Tượng Sâm La lên để học chiêu thức cực hạn này, một lát sau đã học được Điềm Chi Chiêu Thức Cực Hạn. nguồn

904. Chương 15 02: Chiêu Thức Cực Hạn(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1502: Chiêu thức cực hạn(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Sau khi học xong Lục Nguyên cũng đã hiểu được cái gì gọi là "miệng nam mô bụng một bồ dao găm".

Sau này có cơ hội ta cũng sẽ thử loại kiếm pháp "tiếu lý tàng đao" này.

Sau khi ra khỏi ba mươi cánh cửa, Lục Nguyên chạy lên tầng thứ hai, lúc này học được ba mươi chiêu thức cực hạn cũng đã là tốt rồi, nhưng giờ hắn còn muốn học thêm nhiều hơn nữa. CÒn lúc này, Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ không khỏi chau mày, ông phát hiện ra Lục Nguyên học ba mươi chiêu thức cực hạn này lần nào cũng bước vào một lát là liền bước ra. Nếu chỉ là không thích hợp với một chiêu thức thì không nói làm gì, có thể coi như là ngẫu nhiên, nhưng ngẫu nhiên ba mươi lần thì không gọi là ngẫu nhiên nữa rồi, Lục Nguyên thực sự là Vĩnh Hằng Chi Thiên Tài, nhưng xem ra tài năng không nằm ở việc học chiêu thức rồi, nếu như vậy thì sẽ khiến cho sức chiến đấu của Lục Nguyên bị hạn chế rất nhiều, đối với Văn Minh Chi Chủ thì có càng nhiều chiêu thức cực hạn sức chiến đấu càng mạnh, Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ không khỏi cảm thấy vô cùng lo lắng.

Lục Nguyên tất nhiên không biết nỗi lo lắng của Nhất Chi Văn Minh Chi Chủ, hắn đã lên đến tầng thứ hai, tầng này cũng có ba mươi chiêu thức cực hạn.

Chiêu thức cực hạn thứ ba mươi mốt là Trá Chi Chiêu Thức Cực Hạn, trá là như thế nào, nói một cách đơn giản là lừa gạt, Lục Nguyên trước nay rất ít khi dùng những chiêu thức lừa gạt, nhưng chiêu thức cực hạn Trá Chi Chiêu Thức Cực Hạn này chính là lừa dối đùa giỡn người khác như vậy. Lục Nguyên vận Vạn Tượng Sâm La Kiếm Đạo lên và học chiêu thức này.

Chiêu thức cực hạn thứ ba mươi hai…

Chiêu thức cực hạn thứ ba mươi lăm, Lục Nguyên cứ thế học không biết mệt mỏi, Vạn Tượng Sâm La cũng không ngừng được vận lên.

Chiêu thức cực hạn thứ bốn mươi, lúc này đã vượt qua những Văn Minh Chi Chủ bình thường không ít rồi, những Văn Minh Chi Chủ bình thường học được hai mươi, ba mươi chiêu thức, bốn mươi chiêu thức cũng được gọi là nhiều rồi, Lục Nguyên cũng vốn có mười hai chiêu thức cực hạn từ trước, bây giờ học thêm bốn mươi chiêu thức nữa, tổng cộng là có năm mươi hai chiêu thức cực hạn.

Chiêu thức cực hạn thứ bốn mươi lăm…

Chiêu thức cực hạn thứ sáu mươi…

Chiêu thức cực hạn thứ tám mươi…

Chiêu thức cực hạn thứ chín mươi…

Chiêu thức cực hạn thứ một trăm, đã đạt đến chiêu thức cực hạn thứ một trăm rồi, cộng với mười hai chiêu thức cực hạn ban đầu của Lục Nguyên là đạt một trăm mười hai chiêu thức, vượt qua được Tổ Long trước kia.

Chiêu thức cực hạn thức một trăm mười…

Chiêu thức cực hạn thứ một trăm ba mươi…

Chiêu thức cực hạn thứ một trăm năm mươi…

Chiêu thức cực hạn thứ một trăm bảy mươi…

Chiêu thức cực hạn thứ một trăm chín mươi…

Chiêu thức cực hạn thứ hai trăm mười, sau khi đạt đến con số này, Lục Nguyên đã đứng ở lầu thứ bảy, toàn bộ chiêu thức cực hạn trong lầu thứ bảy đã học được rồi, Lục Nguyên bước lên lầu thứ tám, bắt đầu học chiêu thức cực hạn thứ hai trăm mười một, vận chuyển Vạn Tượng Sâm La Kiếm Đạo, ồ, chuyện gì thế này, lần này vận chuyển Vạn Tượng Sâm La Kiếm Đạo nhưng không thể nào học được chiêu thức cực hạn thứ hai trăm hai mươi mốt- Tàng Chi Cực Hạn, Tàng Chi Chiêu Thức Cực Hạn là cách đánh dùng ẩn chiêu, Lục Nguyên lại vận chuyển Vạn Tượng Sâm La KIếm Đạo một lần nữa, vẫn không học được, đây thực sự là lần đầu tiên Vạn Tượng Sâm LA Kiếm Đạo mất linh, trong lòng Lục Nguyên cảm thấy có rất cổ quái.

Nhưng không học được thì cũng có thể bỏ qua, Lục Nguyên tiếp tục học chiêu thức cực hạn thứ hai trăm mười hai- Đào Chi Chiêu Thức Cực Hạn, Đào Chi Chiêu Thức Cực Hạn và Hồng Chi Chiêu Thức Cực Hạn có chút giống nhau, nhưng khi Lục Nguyên vận chuyển Vạn Tượng Sâm La Kiếm Đạo lên để học thì phát hiện ra mình không thể nào học được, có lẽ nào, Lục Nguyên nhớ lại lời của Hằng Nga từng nói rằng mỗi người đều có một cực hạn để học, cõ lẽ nào ta đã học đến cực hạn của mình rồi.

Lục Nguyên lại thử chiêu thức cực hạn thứ hai trăm mười ba, nhưng kết quả vẫn như vậy.

Quả nhiên đây là cực hạn của mình.

Cũng tức là nói mình học được hai trăm mười chiêu thức ở đây, cùng với mười hai chiêu thức ban đầu nữa là hiện ta có hai trăm hai mươi hai chiêu thức cực hạn, con số hai trăm hai mươi hai này nghe có chút kỳ dị. Lục Nguyên nhún vai một cách bất đắc dĩ.

Số lượng chiêu thức cực hạn này có mình có thể phá tan được tám trăm con phố Hoang Chi Tử năm xưa rồi.

Năm đó cực hạn hoang chi tử lục đại chiêu thức, trên chiến trường của trận đại quyết chiến ở trung ương thiên triều, uy phong lẫm liệt mà đánh, không có địch thủ, khiến cho người ta phải kinh diễm!

Nhưng mà bây giờ Lục Nguyên đã đạt đến cực hạn hai trăm hai hai chiêu thức, không biết đã vượt qua bao xa rồi.

Kỳ thật hiện tại Lục Nguyên đâu chỉ vượt qua một cái này, mà còn vượt qua bất kì cái nào, càng vượt xa một trăm mười một cái của tổ long, những văn minh chi chủ khác đều bị vượt quá xa không biết bao nhiêu con phố. Kì thực hai trăm hai hai chiêu thức cực hạn này, cũng có nguồn gốc nhất định.

Một, bút trực vô tiền, kiếm giả dã.

Một trăm mười một, chính là kiếm trong kiếm, quân trong kiếm.

Trong tình huống bình thường mà nói, cực hạn thực sự của quân trong kiếm là một trăm mười một.

Mà Lục Nguyên mãi mãi là thiên tài, thiên tài vĩnh hằng am hiểu tất cả, tổ long am hiểu chế, mà Lục Nguyên lại am hiểu học, vì vậy một trăm mười một gấp đôi lên là thành hai trăm hai hai, cái này chính là nguyên nhân cho hai trăm hai mươi hai chiêu thức cực hạn của Lục Nguyên, Lục Nguyên cũng thấy đủ rồi, con người cần phải biết thế nào là đủ mới vui, hai trăm hai mươi hai chiêu thức cực hạn cũng thỏa mãn lắm rồi.

Bởi vì vừa nãy một mực học tập chiêu thức cực hạn, mà một mực vận dụng vạn tượng sâm la kiếm đạo, kì thực cũng tương đối mệt mỏi, tinh thần cực kì mệt mỏi, Lục Nguyên từ chỗ nào đó lấy ra một hồ lô rượu, rất có phong thái uống một ngụm, vị rượu ôn hòa, là dùng để làm thư giãn thần kinh.

Lục Nguyên sau khi học xong, đi từ tầng tám xuống.

Lúc vừa xuống tầng một lại gặp được nhất chi văn minh chi chủ, nhất chi văn minh chi chủ thấy Lục Nguyên đi ra bất giác liền hỏi:

- Sao vậy, học xong rồi sao, không học nữa à?

Lục Nguyên giơ tay lên:

- Đúng vậy, học xong rồi, không học nữa, có hơi mệt một chút.

Nói xong liền tiêu sái dời đi, ra khỏi chiêu thức các.

Mà nhất chi văn minh chi chủ thấy vậy không khỏi cau mày, thời gian Lục Nguyên vào chiêu thức các tương đối ngắn, lúc hắn ở tầng thứ nhất cánh cửa thứ nhất cũng chỉ đi vào một lát liền ra, mà xem ra, Lục Nguyên cũng đều là đi vào một lát liền ra luôn, lại tính tổng thời gian, một chiêu thức cực hạn Lục Nguyên cũng không học được.

Lục Nguyên thiên tài vĩnh hằng, nhưng mà cái danh thiên tài vĩnh hằng cũng quá là nghiêm trọng rồi,thiên tài lại không hoàn toàn nằm trong chiêu thức ư? Một chiêu thức cực hạn lại học không nổi.

Sức chiến đấu của thiên tài vĩnh hằng Lục Nguyên cũng không quá mạnh a.

Mà lúc này Lục Nguyên đang hướng về phía ánh trăng mà đi, đã rơi vào trên mặt trăng.

905. Chương 15 03: Hai Trăm Hai Mươi Hai Chiêu(thượng)

>

Hoa Sơn Tiên Môn nguồn

Chương 1503: Hai trăm hai mươi hai chiêu(thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Trên mặt trăng, Hằng Nga đang đứng chắp tay.

Ánh sáng màu bạc hóa thành bức tranh phong cảnh Hằng Nga, cao quý mà mạnh mẽ.

Tóc bạc tung bay theo gió, trong bóng lưng cô đơn mà suếu có cảm giác vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Hằng Nga bỗng nhiên duỗi tay ra:

- Nhanh vậy?

Lục Nguyên gật đầu:

- Đúng, nhanh như vậy.

Hằng Nga nhìn về phái Lục Nguyên:

- Vậy ngươi đã học được bao nhiêu chiêu thức cực hạn rồi? trong thời gian ngắn như vậylại chỉ học được ba năm chiêu thức cực hạn, sẽ khiến cho người ta cười mất.

Lục Nguyên vác thanh kiếm trên vai:

- Ngươi tới thử một chút là biết liền, mặc dù không học được nhiểu chiêu thức cực hạn lắm, sẽ khiến cho người ta cười chê mất.

- Rất tốt, ta sẽ pháp lực khống chế tại thập kỉ nguyên cùng đấu với ngươi một trận, xem ngươi đi trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã học được bao nhiêu chiêu thức cực hạn, chỉ bi vọng không làm ta thất vọng là tốt rồi.

Tóc bạc của nàng khẽ múa, đầu ngón tay nhằm hướng Lục Nguyên, nàng một chưởng chứa hơn ba mươi chiêu thức cực hạn ẩn chứa vô số ảo diệu, đồng thời nàng cũng biết Lục Nguyên không phải là người hiếu chiến, cũng không có lòng thương xót,hàng trăm sợi tóc bạc thành hàng trăm mũi tến phóng đến chỗ Lục Nguyên.

Lục Nguyên ha ha cười, vỏ kiếm của dưỡng ngô thiên kiếm thuấn gian lập tức được rút ra, đánh lại Hằng Nga, vừa ra tay đã ba mươi ba chiêu thức cực hạn.

Hằng Nga không khỏi giật mình:

- Ah, ngươi hóa ra là hai mươi chiêu thức cực hạn, bây giờ đã học được hai mươi mốt chiêu thức cực hạn chưa? Trong thời gian ngắn như vậy mà học xong hai mươi mốt chiêu thức cực hạn, xem ra đạt tiêu chuẩn rồi

Một đòn kiếm quang của Lục Nguyên:

- Chỉ là đạt tiêu chuẩn thôi sao?

Lại đánh ra một kiếm, một kiếm này mang theo bốn mươi lăm chiêu thức cực hạn.

Hằng Nga bỗng nhiên giật mình:

- Bốn mươi lăm chiêu thức cực hạn, ngươi chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã học xong rồi, không thể nào chứ.

Môi anh đào của nàng hơi chu ra, có chút khiếp sợ.

- Không phải.

- Không phải sao, ngươi từ sớm đã không ngừng xuất ra mười hai chiêu thức cực hạn?

Hằng Nga thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực sữa.

- Sai, trước kia tôi chỉ biết mười hai chiêu thức cực hạn, chỉ là ta trong khi ở chiêu thức các, cái học được không chỉ là ba mươi ba chiêu thức cực hạn.

Lục Nguyên nhàn nhạt cười:

- Xem ra một kiếm này, , ngươi xem có được bao nhiêu chiêu thức cực hạn.

Lục Nguyên đột nhiên đâm ra một kiếm.

Một kiếm này là kiếm khủng bố nhất mà Lục Nguyên dùng từ trước tới nay, Lục Nguyên lúc này mới phát hiện, đem toàn bộ những chiêu thức cực hạn tập trung lại một chỗ công kích, mạnh hơn nhiều so với mười hai loại chiêu thức cực hạn, loại này tràn đầy cảm giác mạnh mẽ, làm cho người ta sợ hãi, trong âm thanh đùng đoàng mang theo bạo liệt tuyệt đối, không cách nào dùng bất kì hình dung từ nào để hình dung một kiếm này, , bất luận là vương, là đế, là hoàng, là thánh, là thần, là tiên, là trời, là đất, đều không có cách nào hình dung ra một kiếm này, đây là một kiếm vô cùng lớn.

Hằng Nga cũng tập trung chăm chú nhìn.

Năm mươi năm cái!

Không đúng, bảy mươi lăm cái!

Một trăm cái!

Không đúng, một trăm ba mươi cái, mình nhất định là hoa mắt, thiên tài vĩnh hằng tổ long như vậy cũng chỉ là một trăm mười một cái chiêu thức cực hạn, nhưng nghĩ lại, tổ long là thiên tài vĩnh hằng, Lục Nguyên cũng là thiên tài vĩnh hằng, hai người đều là thiên tài vĩnh hằng, cho nên không có cái gì là nhất định không thể phá vỡ được.

Hăng Nga đã có chút tiếp thu, nhưng mà lập tức lại phát hiện mình lại không tiếp thu được, trong một kiếm này của Lục Nguyên, , chiêu thức cực hạn kia vẫn không ngừng tăng lên, một trăm năm mươi chiêu thức cực hạn, một trăm bảy mươi chiêu thức cực hạn, một trăm bảy mươi chiêu thức cực hạn, hai trăm mười chiêu thức cực hạn, hai trăm hai mươi chiêu thức cực hạn.

Cuối cùng cũng dừng!

Mà lúc này, Hằng Nga như vậy trải qua thời kinh hãi tương đương với văn minh chi chủ trình độ cao nhất, môi anh đào không biết sưng lên không biết bao nhiêu,đôi môi đỏ tươi lộ vẻ kinh ngạc, đôi mắt vốn cực kì xinh đẹp tràn ngập sự ngạc nhiên, nàng đúng là bị dọa sợ, tổ long một trăm mười chiêu thức cực hạn đã đủ khiếp sợ rồi, mà Lục Nguyên còn khoa trương hơn với hai trăm hai mươi hai chiêu thức cực hạn, chẳng lẽ Lục Nguyên lại có cơ hội nằm trong top 5 tổ long, tổ long ở đây có thể sánh với văn minh chi chủ, cùng tồn tại với bất tử văn minh chi chủ, Hằng Nga thật lâu mới khép kín đôi môi anh đào, vừa rồi rất mất hình

tượng đó, Hằng Nga bình thường rất chú ý đến hình tượng, nhẹ nhàng lắc lắc tay cũng có phong thái vô hạn, Hằng Nga hiện tại vẫn là hình tượng của một cô bé, nhưng là bất kì một hành động nào cũng khiến cho người ta động lòng.

Hằng Nga dùng ánh mắt tương đối tò mò đánh giá Lục Nguyên:

- Ngươi làm thế nào lại làm được?

- Ta chính là làm được, ta có thể dễ dàng học được chiêu thức của người khác

Lục Nguyên nhún vai nói.

- Hằng Nga, chúng ta đấu lại một lần nữa nhé, hay vẫn là mười kỉ nguyên đấu với mười kỉ nguyên.

Lục Nguyên quát một tiếng dài, cũng đã bắt đầu triển khai tiến công, mà Hằng Nga cũng không ngừng phòng ngự những đòn tấn công của Lục Nguyên, lập tức lại là bóng kiếm đan xen với tóc bạc, đây là lần thứ ba Lục Nguyên giao đấu với Hằng Nga, lần giao đấu thứ ba này kiếm thế Lục Nguyên tương đối khủng bố.

Hai mươi hai chủng chiêu thức cực hạn nổ oành trong một chiêu kiếm, đối mặt với chiêu thức cực hạn như vậy, Hằng Nga cũng phải bật hết hỏa lực, mấy ngàn sợi tóc bạc đụng phải kiếm của Lục Nguyên, cũng lần lượt bị bay đi, Hằng Nga sử dụng pháp lực mạnh nhất đi ngăn cản, nhưng khi đối mặt với hai trăm hai mươi hai loại chiêu thức cực hạn hoàn toàn không có tác dụng.

Không còn cách nào khác, mắt thấy mình sắp thua, Hằng Nga vận dụng pháp lực của mười một kỉ nguyên, những sợi tơ bạc trở lên kinh khủng, nhiều khi còn có thể chiếm thế thượng phong trước kiếm của Lục Nguyên, lần này lại là đối kháng giữa kiếm pháp bả sợi bạc, nhưng mà đánh qua đánh qua đánh lại, Hằng Nga phát hiện mình ngày càng ở thế hạ phong, mà Hằng Nga lại dùng một số thủ đoạn, nhưng không thể điều hòa cuộc chiến, lại từng bước từng bước bị thua.

Không có cách nào, Hằng Nga lần nữa lại đánh ra pháp lực của mười hai kỷ nguyên, sau khi pháp lực của nàng tăng lên đến mười hai kỷ nguyên, lại có thế nhẹ nhàng áp chế Lục Nguyên.

Phanh!

Tơ bạc lần nữa va chạm với kiếm, Lục Nguyên lùi lại ngàn trượng mà Hằng Nga chỉ lùi có một trăm trượng.

Hằng Nga tuy chiếm thế thượng phong, nhưng mà sắc mặt khó có thể tin được, nàng phải dùng đến pháp lực của mưởi hai kỷ nguyên mới thắng được Lục Nguyên.

Lục Nguyên :

- Trước kia ngươi đã từng nói, sau cấp độ văn minh chi chủ, liền không có cách nào để tiểu cảnh giới thắng được, nhưng ngày hôm nay, ta lại thắng cho ngươi xem, truyền thuyết, cái cực hạn này giữ lại là để dành cho người nào đánh vỡ nó đấy.

Lục Nguyên nhạt nhẽo nói.

Lục Nguyên thật sự đã liên tiếp phá kỷ lục.

906. Chương 15 04: Hai Trăm Hai Mươi Hai Chiêu(hạ)

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1504: Hai trăm hai mươi hai chiêu(hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Vốn dĩ cái vật chiêu thức cực hạn này, kỉ lục cao nhất là một trăm mười một chiêu thức cực hạn của tổ long, hai thiên tài vĩnh hằng trước kia do trải qua quá nhiều kỉ nguyên, ngay cả tên cũng không để lại, chứ đừng nói đến kỉ lục.

Mà bây giờ, Lục Nguyên lại phá vỡ kỉ lục, dựa vào hai trăm hai mươi hai chiêu thức cực hạn, Lục Nguyên cứ thế ở cấp độ này của văn minh chi chủ để tiểu cảnh giới thắng người, lúc trước cái này không cách nào tưởng tượng nổi.

Hằng Nga bất đắc dĩ che che cái trán, động tác này có phong thái yểu điệu:

- Được rồi, đối với thiên tài vĩnh hằng ngươi, tất cả đều có thể.

Nàng cảm giác được nàng đã bị sợ đến chết lặng.

- ở văn minh chi chủ, tình trạng muốn dạy này giống nhau, cũng chính là chiêu thức cực hạn này, hiện nay ta cũng đã dạy xong, ngươi hoàn thành tốt hơn nhiều so với ta tưởng tượng, vượt qua kiểm tra rồi.

Hằng Nga nói:

- sức chiến đấu của ngươi bây giờ, thắng mười một kỉ nguyên cũng không vấn đề gì, nhưng mà không được quên, trong vĩnh hằng tinh vực, nhưng người đến mười chín kỷ nguyên cũng có, cho nên, ngươi đã cẩn thận lại càng phải cẩn thận, nhất định không được chủ quan.

Lục Nguyên gật đầu:

- ta rõ rồi.

hiện tại như là chạy bộ đã tới đích, càng không thể ngã tại đây được

- Về sau đừng phụ thỏ ngọc Chung Linh.

Hằng Nga đột nhiên nói những lời này, lại làm cho Lục Nguyên có cảm giác bị đè nặng, Lục Nguyên trời sinh không am hiểu đối phó với việc này.

Cứ như vậy, Lục Nguyên đứng ngây người ra trong Vĩnh Hằng Tinh Vực.

Thực ra muốn đi từ trong Vĩnh Hằng Tinh Vực ra bên ngoài cũng đơn giản nhưng Lục Nguyên không có ý muốn đi ra ngoài.

Không có việc gì đi ra ngoài làm gì?

Bây giờ trong Vĩnh Hằng Tinh Vực có khí tức bất hủ, loại khí tức này có tác dụng tốt đối với tu hành.

Lục Nguyên giờ cũng là người có Thập Kỷ Nguyên, dựa theo quy tắc thì trong Sát Na Chi Thành rộng lớn này cũng có một phần địa bàn của mình. Lục Nguyên dùng sức lực vô hạn của mình dựng lên một tòa Vạn Kiếm Chi Sơn, bên trên Vạn Kiếm Chi Sơn có Vạn Kiếm HÌnh Thái, muôn hình vạn trạng, còn trong Kiếm Sơn Chi Điện thì Lục Nguyên có thể khoanh chân mà ngồi trong đó.

Khí tức bất hủ quấn quanh lấy không gian xung quanh, tựa hồ như lúc hóa rồng, khi hóa hổ, lúc lại hóa kiếm.

Khi Lục Nguyên tu hành ở đây, một đạo khí tức truyền thẳng đến.

Lục Nguyên đột nhiên mở mắt ra, nhìn về phía trước.

Trong không gian mênh mông hư vô đó có một vị râu tóc dài bạc phơ nhìn rất kỳ dị, là một nam tử trung niên với hai mắt dài, nhỏ, rơi xuống chính giữa Vạn Kiếm Sơn.

Lục Nguyên lập tức đứng dậy:

-Pháp Biến Văn Minh Chi Chủ tiền bối.

Pháp Biến Văn Minh Chi Chủ mỉm cười:

- Con có rảnh không, có muốn đi đoạt Nhất Phẩm Ngộ Đạo Chi Địa không.

- Nhất Phẩm Ngộ Đạo Chi Địa? Đó là cái gì ạ?

Lục Nguyên kinh ngạc.

-Nhất Phẩm Ngộ Đạo Chi Địa à.- Pháp Biến Văn Minh Chi Chủ nhẹ nhàng lấy tay vuốt bộ lông mày trắng dài của mình.- Chúng ta đều là Văn Minh Chi Chủ, đều nắm rất rõ về đạo, đạo có hàng ngàn hàng vạn loại, người có Sát Na Chi Đạo, ta có Vạn Biến Chi Đạo, con có Kiếm Chính Chi Đạo, Pháp Cổ Văn Minh Chi Chủ có Vạn Pháp Văn Minh Chi Đạo, đạo của mỗi người là không giống nhau.

- Những đạo này, bất luận là loại nào, đưa tới Trung Ương Thiên Triều đều có thể khai phá thành một phương văn minh, thậm chí là cổ văn minh, gọi là nhất phương đại đạo.

- Đại đạo vô biên, vực sâu khó đoán.

-Nhưng những đạo này lại không phải là chung cực đại đạo thực sự.

Lục Nguyên thấy có chút bất ngờ.

Pháp Biến Văn Minh Chi Chủ gật đầu:

- Xem ra con đã hiểu cái gì là chung cực đại đạo thực sự, chung cực đại đạo thực sự thực chất chỉ có một, đó chính là Vĩnh Hằng Chi Đạo, tức là đạo lý do Vĩnh Hằng Chi Môn lưu truyền lại, chỉ khi lĩnh ngộ được Vĩnh Hằng Chi Đạo mới có thể vạn kiếp bất diệt, vô số Kỷ Nguyên Bất Tử.

- Chỉ có điều, muốn học được chung cực đại đạo Vĩnh Hằng Chi Đạo này không phải là chuyện dễ dàng.

Pháp Biến Văn Minh Chi Chủ hướng đến mặt trời ở sâu thẳm xa xôi:

- Con xem, đó chính là Vĩnh Hằng Chi Môn, càng đến gần Vĩnh Hằng Chi Môn thì càng lĩnh ngộ được nhiều Vĩnh Hằng Đại Đạo, nhưng muốn đến gần nhất với Vĩnh Hằng Chi Môn thì vô cùng khó khăn, tức là nếu không phải là ngoại lệ thì về cơ bản là không làm được điều đó, Vĩnh Hằng Chi Môn bài trừ tất cả ra, có sức bài trừ cực lớn, cực vĩ đại, Văn Minh Chi Chủ chúng ta cũng không thể ở đó lâu, không thể ở trong đó để lĩnh ngộ.

- Nhưng cái gì cũng có ngoại lệ, trong hư không gần Vĩnh Hằng Chi Môn thi thoảng sẽ xuất hiện một số không gian ngoại lệ, trong không gian này, sức bài trừ không phải là quá quá mạnh, không gian như thế này cực kỳ ít, trong không gian này, Văn Minh Chi Chủ chúng ta có thể hoàn toàn tĩnh tâm ngồi xuống, từ từ ngộ đạo.

- Loại không gian này được gọi là NGộ Đạo Chi Địa.

- Mà Ngộ Đạo Chi Địa này cũng dựa vào khoảng cách với Vĩnh Hằng Chi Môn mà phân thành ba cấp bậc.

- Cấp bậc cao nhất là Tam Phẩm Ngộ Đạo Chi Địa, loại Tam Phẩm Ngộ Đạo Chi Địa này cơ bản là thuộc

Tháp!

Một tòa tháp cao!

Một tòa tháp cao hình kiếm!

Lục Nguyên không khỏi giật mình.

Tòa tháp này không phải lúc đầu là ở Trung ương thiên triều sao, nhập Kiếm môn Xung Tiêu Kiếm Lâu sao?

Lúc này mình còn tấn công Xung Tiêu Kiếm Lâu.

Vẫn còn nhớ rõ lúc ấy mình vào Kiếm môn Hiên Viên Thập Nhị từng nói qua, Xung Tiêu Kiếm Lâu chia làm một trăm linh tám tầng, lúc ấy mình mới đến được tầng thứ mười, càng lên trên càng khó khăn, mà nghe nói một khi lên tới tầng thứ một trăm linh tám thì sẽ đạt tới cảnh giới của Văn Minh, trước đó vẫn không để ý tới Xung Tiêu Kiếm Lâu, hoặc là đã quên mất nó.

Bây giờ bất thình lình lại phát hiện ra ở đây còn có một tòa Xung Tiêu Kiếm Lâu.

Cũng không biết Xung Tiêu Kiếm Lâu theo như những lời của Văn minh cảnh, rốt cuộc là nhằm vào Phó chủ văn minh hay là Văn Minh Chi Chủ, nếu như nhằm vào Văn Minh Chi Chủ thì nói không chừng sẽ có tác dụng trong cuộc chiến.

Nếu như nhằm vào Phó chủ văn minh, mình đang lãng phí thời gian, bây giờ là thời khắc kém cỏi nhất, nếu như giao đấu với Hồng Mông Văn Minh Chi Chủ mà thắng thì mình cũng sẽ bị Hồng Mông Văn Minh Chi Chủ hành hạ, không chỉ mất mặt mà còn là vấn đề sinh tử.

Nhưng suy nghĩ lại thì quả thật không có cách nào khác.

Cho nên càng nghĩ thì chỉ có con đường ấy.

Lục Nguyên bình thường rất lười biếng nhưng thật sự là một người có khả năng quyết đoán.

Lập tức ngưng tụ phân thân, phân thân bên ngoài mình thành các phần nhỏ.

Trong thiên thế giới, bắt đầu đi vào Xung Tiêu Kiếm Lâu, bắt đầu mở cửa. Xung Tiêu Kiếm Lâu ngay từ đầu đã có mấy cửa, đương nhiên có thể phá cửa một cách nhẹ nhàng lần lượt, dù sao những cánh xửa đầu cũng chỉ là cho những người đại đạo cảnh tầng thứ sáu, tầng thứ tám. Năm đó Lục Nguyên ở cửa bị vùi dập chết đi sống lại, nhưng nói thật bây giờ những cánh cửa này không là gì đối với Lục Nguyên.

Vừa nhẹ nhàng phá được mười cánh cửa, vừa nghĩ lại chuyện năm đó.

Phá cửa, phá cửa, lại phá cửa, Lục Nguyên đã xông vào cửa thứ năm mươi hai, trên đường đi có một vài Hoàng Cân lực sĩ, rất đơn giản, Lục Nguyên bèn tiện tay phá, nhẹ nhõm vô cùng.

Chớp mắt đã tới cửa thứ bảy mươi.

Đến lúc này, sớm đã là Kiếm môn không có người có thể chịu được độ cao này.

Lập tức tới cửa thứ chín mươi, lúc đến cửa thứ chín mươi, Lục Nguyên phát hiện độ khó của thế giới cảnh tầng thứ mười, thậm chí nửa bước văn minh, đã đến cửa thứ chín mươi tám và cửa thứ chín mươi chín, về cơ bản đối ứng với thực lực của Thiên bảng, Lục Nguyên rất nhẹ nhàng phá vỡ được như chơi, trên đường cũng thu hoạch được không ít, nhưng hiện tại những thứ này không có tác dụng với Lục Nguyên.

Mới xuất hiện một phần ngộ đạo chi địa, một cuộc chiến kịch liệt đang diễn ra.

Vô hình vô tuyến võng của Thiên Võng - Võng chi văn minh chi chủ, pháp võng dày đặc, thiên la địa võng, vô ngã vô song trong thiên địa. truyện copy từ

Vô võng, võng không ngừng mở ra, không ngừng oanh kích đi ra ngoài. Những thứ này là tuyệt đỉnh, không có chỗ nào mà không phải là lợi hại tới cực điểm.

Những thứ là đại tuyệt đều vô cùng khó dây, mà thân hình Châm chi văn minh chi chủ không ngừng chớp động, châm của nàng cũng không ngừng bay ra.

Động.

Châm của nàng thật đẹp, trắng như tuyết, trong suốt.

Châm của nàng bay ra cũng thật đẹp, giống như những bông hoa xinh đẹp nhất.

Võng chi văn minh chi chủ không ngừng bủa quanh:

- Châm chi văn minh chi chủ, ngươi không thể thoát được đâu.

- Thế sao?

Châm chi văn minh phó chủ không khỏi ngẩng đầu lên, môi đỏ sậm, da mặt trắng như tuyết.

Khuôn mặt ngẩng lên kinh diễm vô song, đồng thời nàng cũng phi châm, phóng ra dường như nhanh tới cực hạn.

Võng chi văn minh chu chỉ cười lạnh:

- Châm này của ngươi mặc dù nhanh, nhưng lưới của ta cũng có thể ngăn trở.

Lưới lại một lần nữa chặn lại châm, đúng lúc Võng chi văn minh chi chủ đang chuẩn bị phản kích, võng chi văn minh chi chủ mới phát hiện mình vô tình đã bị rơi vào trong một chiếc lưới càng lớn hơn nữa.

Châm chi văn minh chi chủ lúc này vẫn điềm tĩnh tiêu sái bước tới:

- Ngươi sở hữu lưới, bao gồm cả lưới vô hình vô tuyến. thật ra thì cũng đều có hình dạng. Mà châm lưới ta dùng mới là thật sự vô hình vô tuyến. châm chức ta dùng thật ra chính là lưới, nhưng lưới này ngươi lại không hiểu được, cho nên ngươi mới thua.

Châm chi văn minh chi chủ phi một chiêu trực diện, Võng chi văn minh chi chủ bị thương nặng.

- Ta nhận thua.

Võng chi văn minh chi chủ thấy đại thế đã mất, lập tức dứt khoát gọn gàng nhận thua. Nếu còn tiếp tục không nhận thua, xem chừng là sẽ chết trong tay Châm chi văn minh chi chủ mất.

Châm chi văn minh chi chủ mặc dù là chiến thắng, nhưng cũng đều là mười ba kỷ nguyên, nên cũng không dám làm gì quá mức. do sợ đại tuyệt của Võng chi văn minh chi chủ trước khi chết.

Ở địa phương toàn văn minh chi chủ này, mỗi người đều có một đại tuyệt trước khi chết. loại đại tuyệt trước khi chết này khá là kinh khủng.

Võng chi văn minh chi chủ nhận thua, đó cũng chính là coi như dám làm dám nhận, ngang tay.

Kế tiếp chính là trận chiến thứ ba.

Phái Sát Na bước ra một văn minh chi chủ, mà đối thủ chính là Vô cực văn minh chi chủ, hai người lại cùng là mười hai kỷ nguyên pháp lực. mỗi văn minh chi chủ đều hiểu rõ, bản thân nhất định phải thắng, nếu như thua thì toàn bộ coi như xong.

Dù sao trận chiến thử tư chính là do Lục Nguyên đối chiến với Hồng Mông văn mình chi chủ. Đây là cuộc chiến tất bại. nếu như đã thua liên tục ba trận thì trận cuối cùng cũng không cần phải đánh nữa. mà nếu như thua trận, cũng có nghĩa là phẩm ngộ đạo liền phải cho đối phương. Đây cũng chính là lãnh thổ tương đối trân quý.

911. Chương 15 09: Xông Các Tầng Tháp

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1509: Xông các tầng tháp

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

ở Vĩnh hằng tinh vực, muốn có một khối ngộ đạo lãnh thổ cũng không phải là dễ dàng.

...

Tầng thứ một trăm, thật ra là một trạm kiểm soát. Bởi vì cửa thứ nhất chính là đối mặt chiến đấu với một văn minh phó chủ một có lực chiến đấu là một kỷ nguyên.

Nhưng mà một văn minh phó chủ một kỷ nguyên đối với Lục Nguyên hiện tại mà nói thì đâu dáng là gì, dễ dàng liền có thể qua cửa rồi.

Lục Nguyên hiện tại trong lòng đã quyết định, xem ra Trùng Tiêu kiếm lâu đúng là nhằm vào văn minh chi chủ mà không phải là văn minh phó chủ.

Hóa ra ở kiếm chi môn, người mạnh nhất chẳng qua lại là kiếm diệt lão tổ thế giới cảnh ngũ trọng thiên.

Kết quả, trong kiếm môn còn giấu mấy nhân vật đang nhằm vào văn mình chi chủ, nói ra thật làm cho người ta kinh ngạc. chẳng qua đây là di trạch của năm xưa Kiếm cổ, cho nên nghĩ lại cũng thấy bình thường.

Tầng một trăm lẻ tám. Tầng này kiếm pháp là tinh khiết Mộc Hệ kiếm pháp. Từng đạo Thanh Mộc kiếm ý làm cho Lục Nguyên cũng có mấy phần kinh ngạc.

Lục Nguyên hiện tại tự nhận là kiếm đạo đại sư, hiện nay trên thế giới nói về kiếm thì cũng không còn người nào có thể cùng Lục Nguyên tranh đấu.

Mà hiện tại chiêu Thanh Mộc kiếm này cũng khiến cho Lục Nguyên phải kinh hãi. Cũng không phải là chiêu Thanh Mộc kiếm này lợi hại hơn Lục Nguyên, chẳng qua là nếu ở đơn thuần Mộc hệ kiếm chiêu, thì Thanh Mộc Kiếm chiêu rất giỏi.

Thật ra thì tầng này là chiêu thức của năm xưa Kiếm cổ văn minh kiếm thanh văn minh phó chủ. Trong chiêu thức của hắn, trong nhu hòa lại tản ra sinh cơ. Lục Nguyên vận chuyển lên vạn đạo tu la học tập cái này, đồng thời tăng thêm Thanh chi văn minh trong kiếm đạo của mình.

Mà tầng thứ một trăm lẻ hai, kiếm pháp tầng này là kiếm tinh hiệp Kim hệ kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này đại khai đại hợp, rất có uy thế, cũng rất có lực uy hiếp.

Bộ kiếm pháp này là Tích niên kiếm cổ văn minh kiếm hiệp văn minh phó chủ chiêu thức. tích niên văn minh phó chủ là một nhân vật có thực lực cực cao, đồng thời người này luôn hành hiệp trượng nghĩa, lấy đại nghĩa thiên hạ làm trọng, hiệp nghĩa bi ca.

Đó là một nhân vật đáng giá bội phục.

Lục Nguyên lấy vạn trượng Sâm La kiếm đạo, học tập ưu điểm trong đó.

Tầng thứ một trăm lẻ ba, kiếm pháp tầng này là kiếm pháp như nước vậy, cũng tương đối đặc biệt. tập một hồi, sau khi học xong liền có thể đễ dàng qua cửa. đó là chiêu thức của một vị là Tích cổ văn minh Kiếm vũ văn minh phó chủ.

Tầng thứ một trăm lẻ bốn, kiếm pháp tầng này là kiếm pháp như lửa. đây là chiêu thức của, kiếm liệt văn minh phó chủ, năm xưa Kiếm cổ văn minh, tính tình người này như lửa, hiếu chiến vô cùng.

Tầng một trăm linh năm, kiếm pháp tầng này cực độ hoà hợp, giống như chiêu thức đồng đại thiên y vô phùng. Đó rõ ràng là chiêu thức của Kiếm viên văn minh phó chủ. Lục Nguyên đã học xong chiêu thức của Kiếm viên văn minh phó chủ, cho nên cũng không cần học lại nữa, dễ dàng liền qua cửa.

Tầng thử một trăm lẻ sáu, kiếm pháp tầng này giống như tiếng rít trong gió, đây chính là của Kiếm khổ văn minh phó chủ, cũng tức là chiêu thức của Chu Thanh Huyền, Lục Nguyên tất nhiên đã sớm lĩnh hội được toàn bộ trong đó, không cần thiết lại học thêm nữa.

Tầng thứ một trăm lẻ bảy. tầng này ánh chớp như điện, sấm bình thường cũng đánh tới, nên cũng là chỗ khá độc đáo. Đây là tuyệt học của Kiếm cổ văn minh, Kiếm điện văn minh phó chủ, Lục Nguyên đã ở trong đó học tập tam vị, rồi phá vỡ tầng thứ một trăm lẻ bảy.

Cuối cùng cũng đạt tới tầng thứ một trăm lẻ tám. Tầng này chính là tầng cuối cùng của Trùng Tiêu Kiếm lâu.

Tầng thứ một trăm lẻ tám sẽ gặp đối thủ như thế nào đây?

Lục Nguyên mang theo nghi vấn bước lên bậc thang, tiến vào bên trong tầng một trăm lẻ tám này.

Tầng này có một nhân vật hư ảnh.

Nhân vật này, tựa hộ như đứng ở trên tất cả sinh linh. Hắn cuồng, hắn phách, hắn rầm rĩ, hắn trương, hắn cười, hắn hoảng.

Hắn chính là đỉnh, đỉnh chính là hắn.

Người này mặc dù chỉ là hư ảnh, nhưng cũng có thể nhận ra được sự cường đại của hắn năm đó

- A, hậu bối, không tồi nha.

Người này quát lên.

- Ngươi là, Kiếm đỉnh văn minh chi chủ.

Lục Nguyên hét to.

- Sao ngươi lại không cho rằng ta là Kiếm cổ văn mình chi chủ chứ?Thật ra thì ta chính là Kiếm cổ văn mình chi chủ.

Hư ảnh kia nói.

- Bởi vì ngươi không giống.

Lục Nguyên nói:

- Kiếm cổ văn mình chi chủ, mặc dù ta chưa từng gặp qua, nhưng chắc chắn không phải là một người khí ngông phách cuồng, phải là một người bề ngoài bình thản, nhưng tận trong xương cốt kiếm khí Trùng Tiêu. Còn người chính là Kiếm đỉnh văn mình chi chủ.

- Ha ha, không tồi, có thể nhận ra ta chính là Kiếm đỉnh văn mình chi chủ, đúng là không tệ.

Hư ảnh kia nói:

- Đó chính là tầng thứ một trăm lẻ tám tầng, ở đây có thể nhìn thấy người đến, ta thật là vui. Bởi vì đấu thiên của chúng ta chưa hoàn toàn thành công thì cũng không tính là thất bại.

- Một khi hoàn toàn thành công, vậy kiếm đạo vĩnh tồn, người người như long. Nếu như thành công, kỷ nguyên này sớm không phải là kỷ nguyên kiếm đạo. kiếm đạo chịu áp chế nhiều nhất chính là người ở thế giới cảnh.

- Mà hiện tại ngươi đứng ở đây, cho thấy đấu thiên của chúng ta còn chưa toàn bộ thành công, cũng không tính là hoàn toàn thất bại, không biết nên coi như là tin tức tốt hay tin tức xấu đây.

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ có chút cảm khái, có chút thổn thức.

- Thôi đi, không có gì để mà hoài niệm, nếu đã làm thì cũng không cần cảm khái, không cần thổn thức, càng không cần hối hận. ta là kiếm giả, bất luận đã làm chuyện gì cũng đều sẽ không hối hận.

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ hét dài nói:

- Trùng Tiêu Kiếm lâu này chính là do năm đó ta vô cùng nhàm chán sáng chế ra. Nếu ngươi đã tới đây, liền xông vào thử một lần. nếu như có thể qua cửa, liền có thể nhận được phần thưởng cuối cùng của Trùng Tiêu Kiếm lâu.

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ nói:

- Ta sẽ đối ứng pháp lực của ngươi làm ra pháp lực ngang hàng. Nếu như ngươi có thể thắng được ta, ta cho ngươi tám phấn phần thưởng.

- Nếu như ngươi có thể chống đỡ được một trăm chiêu của ta, cho ngươi năm phần phần thưởng. còn nếu như ngươi ngay cả một trăm chiêu của ta cũng không đỡ được, thì đừng mơ phần thưởng.

Lục Nguyên cười nhàn nhạt:

- Nếu như ta trong vòng một trăm chiêu đánh bại được ngươi thì sao?

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ bật cười lớn:

- Đây mặc dù là hư ảnh của ta, nhưng cũng có tương đương tài nghệ của ta, ngươi muốn trong vòng một trăm chiêu đánh bại ta, làm sao có thể!

- Thật không thể nào?

Lục Nguyên nhẹ nhàng rút kiếm:

- Mặc dù nói vậy là bất kính với tiền bối, nhưng mà, ta có lòng tin với kiếm của mình, hơn nữa ta cũng không muốn làm kiếm của ta thất vọng.

- Ha ha ha ha, thú vị, ngươi thật là một tiểu bối thú vị.

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ hét dài một tiếng.

- Ngươi hiện tại là mười kỷ nguyên, như vậy ta dùng mười kỷ nguyên pháp lực của ngươi đối ứng lại ngươi, xem tên hậu bối như ngươi có thật là mạnh như vậy hay không. Hơn nữa " không để cho kiếm của mình phải thất vọng" những lời này ta vô cùng tán thành.

912. Chương 151 0: Một Chủ Văn Minh Tan Biến

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1510: Một chủ văn minh tan biến

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Hư ảnh của Kiếm đỉnh văn mình chi chủ ngang nhiên xuất kiếm.

Một kiếm này của hắn, tương đối kinh khủng.

mỗi người đều có chiêu thức cực hạn.

Nói như vậy, chiêu thức cực hạn của văn mình chi chủ càng nhiều, về mặt thực lực thì lại càng mạnh.

Mà chiêu thức cực hạn của Kiếm đỉnh văn mình chi chủ cũng chỉ là con số bình thường, ba mươi mốt chiêu.

Nhưng mỗi chiêu thức cực hạn của hắn đều mang cảm giác đứng trên đỉnh.

Hơn nữa, ba mươi mốt chiêu thức cực hạn này lại là dùng một loại phương thức vô cùng đặc biệt chia ra.

Mười, tám, sáu, bốn, hai, một.

Thế cuối cùng, thành đỉnh núi cao nhất. đây chính là chiêu thức của Kiếm đỉnh văn mình chi chủ.

Ba mươi mốt chiêu thức cực hạn của hắn, dưới tác dụng của đỉnh hắn, lại có uy lực cực lớn. chiêu này nhưng mà còn lợi hại hơn những chiêu thức bình thường văn mình chi chủ rất nhiều. không trách được Kiếm đỉnh văn mình chi chủ có tự tin như vậy.

Hắn cũng cho rằng Lục Nguyên không thể chống lại được bao nhiêu chiêu trong tay hắn.

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ dùng vô thượng thức đánh thẳng tới Lục Nguyên:

- Hậu bối, đây chính là Đỉnh chi tuyệt kỹ của ta. Pháp lực của ta bảy mươi lăm ba một lái đến đỉnh, chiêu thức có thể mười tám tư hai một lái đến đỉnh.

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ lấy vô thượng chi thượng, tuyệt đỉnh chi thế oanh oanh ùng ùng đánh tới.

Đỉnh!

Kiếm chi đỉnh!

Đồng thời cũng là thế giới chi đỉnh!

Đính xử bất thắng hàn!

Tịch mịch!

Lục Nguyên mãnh nhiên vung tay, xuất kiếm. không sai, nếu nói về phương diện khác phải tôn xưng bị Kiếm đỉnh văn mình chi chủ một câu tiền bối, nhưng về mặt kiếm đạo thì cũng không nhất thiết phải như vậy.

Kiếm đạo không khách khí, nếu trong kiếm đạo mà khách khí, thì đối với Kiếm đỉnh văn mình chi chủ liền thành kiếm giả mang ô nhục lớn nhất đời.

- Tiền bối, đón kiếm.

Lục Nguyên oanh ùng đánh ra chiêu thức cực hạn, đột nhiên đánh ra ngoài.

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ đầu tiên là ngạc nhiê, sau đó mang một nửa vui mừng:

- Tốt, chưa từng thấy qua chiêu thức cực hạn như vậy, chính là kiếm cổ năm đó cũng không làm được. không thể ngờ được lại thấy được một chiêu thức cực hạn như vậy của một hậu bối. đánh đi!

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ đột nhiên mạnh mẽ đánh lại một chiêu.

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ cùng kiếm của Lục Nguyên, một lần liên tiếp một lần đánh vào nhau.

Kiếm của hai người, đều ở tư thế mạnh mẽ nhất sống mái với nhau, không hề có ai nương tay.

Kiếm đạo đối kiếm đạo.

Kiếm cường đối kiếm cường.

Nhất thức nhất thức đối bính.

Ba chiêu, năm chiêu, mười chiêu.

Mười lăm chiêu, hai mươi chiêu.

Rất sảng khoái.

Lục Nguyên chưa từng gặp phải đối thủ kiếm đạo cường đại như vậy. kiếm đỉnh văn mình chi chủ xác thật đạt đến một trình độ nhất định, trong đó có rất nhiều ưu điểm đáng để Lục Nguyên học tập.

Hơn nữa hư ảnh của Kiếm đỉnh văn mình chi chủ mặc dù về chiêu thức cực hạn không bằng Lục Nguyên , nhưng cũng có một cường đại sát chiêu với một chút uy lực kỳ qúai, làm cho Lục Nguyên mấy lần gặp nạn.

Đã nghiền! Thật là đã nghiền a!

- Ha ha ha ha, thật là sảng khoái. Ta muốn bây giờ có thể rảnh rỗi uống rượu, vừa uống vừa chiến đấu, thế thì đúng là càng thoải mái mà.

Lục Nguyên đánh thấy vô cùng thoải mái, vô cùng thú vị, đột nhiên lúc này đột nhiên cảm nhận được mình đúng thật là vô cùng hứng thú về kiếm pháp.

Thật ra thì cùng pháp thuật gì tranh đấu, nào là đao kiếm tranh hung, Lục Nguyên đều là cảm thấy vô vị.

Chỉ có kiếm đạo, mới là cái chân chính mạnh mẽ hấp dẫn Lục Nguyên.

Cho nên bây giờ Lục Nguyên mới là chính mình, cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Thương!

Một kiếm này của Lục Nguyên, xuyên qua những chiêu chống đỡ của Kiếm đỉnh văn mình chi chủ, đâm thẳng vào tim của Kiếm đỉnh văn mình chi chủ.

- Không tồi.

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ cười dài:

- Không ngờ là hậu bối lại xuất hiện một nhân vật như thế, thật đáng giá được phù tam đại bạch.

Lục Nguyên ném một lọ rượu còn chưa mở sang, kiếm đỉnh văn mình chi chủ đón lấy, mở nút, uống ừng ừng đầy thống khoái.

- Rượu thật đúng là đồ tốt mà, nhớ năm đó ta còn là một người mê rượu.

Kiếm đỉnh văn mình chi chủ cười ha ha:

- Xem ra năm đó đấu thiên cũng không tính là thất bại, giao lại kiếm đạo cho ngươi, ta cũng yên tâm.

Hư ảnh của hắn ta dần dần hóa thành một màn ánh sáng, tan dần trong không khí.

Nhân vật này chính là người năm xưa đứng đầu kiếm đạo, rốt cục cũng hoàn toàn tiêu tán, nhưng, hắn cũng đã không còn bất cứ điều gì tiếc nuối.

Đối với hắn mà nói, đời người chỉ cần trải qua vui vẻ, thoải mái, tự tại, thì cần gì đi quan tâm vĩnh hằng hay không vĩnh hằng.

Mà đối với Lục Nguyên mà nói, thật ra thì cũng là như thế, trong Vĩnh hằng tinh vực cũng có rất nhiều người đang theo đuổi vĩnh hằng, nhưng Lục Nguyên cũng không hề theo đuổi vĩnh hằng. bản thân hắn chỉ muốn cuộc sống tiêu dao, tự tại. hơn nữa cũng chỉ cần bảo vệ được người mà bản thân muốn bảo về.

Chỉ cần như vậy thôi cũng đủ. Hết lần này tới lần khác, còn tên Hoang Cổ này tồn tại, bản thân mình không trở nên mạnh hơn thì không có cách nào bảo vệ người mình muốn bảo vệ.

Người mà ngay cả đệ tử của mình cũng có thể hại được, nhân vật lòng dạ ác độc sắc bén như thế, không có cách nào hình dung nổi.

Quang ảnh biến mất, trên hư không hiện ra một đồ vật đang bồng bềnh trôi nổi.

Một đồ vật tản ra hơi thở mãnh liệt của thần vật cao đẳng. so với hơi thở của thần vật lấy được trong tay của Hoang Chi Tử còn mạnh hơn nhiều lần.

Nếu có được thần vật cao cấp này, hơn nữa cùng với thần vật cấp cao của Hoang Chi Tử, về mặt cơ bản là có thể làm cho pháp lực của bản thân mình có thể tăng lên tới mười hai kỷ nguyên.

Hiện tại tăng lên mười hai kỷ nguyên rất quan trọng, cho nên Lục Nguyên trong lúc nhất thời cũng không quá quan tâm tới những phẩn thường khác. Trước hết đạt được tới mười hai kỷ nguyên rồi tính tiếp.

Lục Nguyên trong nháy mắt lấy ra thần vật của Hoang Chi Tử kia, cùng với thần vật cấp cao lấy được từ Kiếm đỉnh văn mình chi chủ, hai món thật vật cấp cao hội hợp lại cùng một chỗ, toàn bộ đưa vào trong miệng.

Thật ra mà nói, đúng là thần vật cao cấp, cùng với thần vật cấp trung, thần vật cấp sơ, mặc dù tác dụng rất khổng lồ, có thể làm cho thực lực của mình tăng lên, dùng rất tốt.

Nhưng nếu nói về vị của chúng thì đúng là ngay cả sợi củ cải cũng không bằng, chứ đừng nói là so sánh với những thức ăn ngon như canh cá thịt hầm.

Ông trời lúc sáng tạo ra những thử trân quý như Chư tiên thần vật này sao không để ý thêm vào cho chúng một chút mỹ vị. thật đúng là quá lãng phí mà.

Dĩ nhiên, có thể nói, toàn bộ trung ương thiên triều, không đúng, là vô số kỷ nguyên cho tới nay, cũng chỉ có người như Lục Nguyên mới thấy chán mà nghĩ tới chuyện như vậy.

Nếu là những người bình thường khác, tuyệt đối sẽ không bao giờ nghĩ tới những chuyện như thế.

Lục Nguyên thu hồi lại suy nghĩ, lúc này cho dù có muốn không tập trung tư tưởng cũng không được. bởi vì sau khi nuốt hai thần vật cấp cao vào trong bụng, vô số khí lưu cực kỳ cuồng loạn nổ ra trong người.

>

913. Chương 1511 : Pháp Lực Mười Một Kỷ Nguyên

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1511: Pháp lực mười một kỷ nguyên

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Những thứ đó là chân chính văn minh hơi thở pháp lực. Lục Nguyên phun ra nuốt vào những pháp lực này. Từ mười kỷ nguyên tới mười chin Lục Nguyên được xưng là văn mình chi chủ.

ở nơi này, tổng cộng có mười chín quan tạp, theo thứ tự dần dần từ dễ tới khó, cũng không phải là quá dễ dàng, độ khó càng lúc càng cao. Chín cấp độ này phân thành vĩnh chi nhất trọng, vĩnh chi nhị trọng, vĩnh chi tam trọng, vĩnh chi tứ trọng, hằng chi ngũ trọng, hằng chi lục trọng, hằng chi thất trọng , hằng chi bát trọng, cùng với ngụy vĩnh hằng chi cửu trọng.

Đây chính là phân pháp từ mười một kỷ nguyên tới mười chin kỷ nguyên.

Mỗi tầng lại sô với một tầng càng lợi hại. đặc biệt là mười chin kỷ nguyên Ngụy vĩnh hằng chi cửu trọng. tầng này chính là đã có chút mùi vị của ngụy vĩnh hằng, chính là mạnh nhất.

Cái gọi là thăng cấp lên văn mình chi chủ, thật ra chính là nắm giữ vĩnh hằng. nắm giữ vĩnh hằng càng sâu, thực lực của bản thân lại càng cao.

Mà trong số Chư tiên thần vật đã bắt đầu tản ra hơi thở vĩnh hằng. giống như Lục Nguyên bây giờ, ăn Chư Tiên thần vật vào, lập tức đánh thẳng vào một tầng vĩnh hằng. ngay lập tức liền thấy pháp lực trong cơ thể dào dạt tăng lên, tựa hồ trong lúc tối tăm lại có thể nắm được một sợi dây nối với cánh cửa vĩnh hằng.

Mười một kỷ nguyên, lúc này, bản thân Lục Nguyên đã là mười một kỷ nguyên pháp lực.

Sảng khoái!

Hơn nữa lúc này Chư Thiên thần vật còn chưa hề bị hấp thu hết, còn đang đại lượng phát tán. Lục Nguyên lập tức nuốt vaò bốn trăm thiên giai linh mạch. Loại cấp linh mạch như vậy, ăn vào thấy lạnh như băng.

Lục Nguyên bây giờ ăn bốn trăm Thiên giai linh mạch coi như ăn bánh đúc đậu. đáng tiếc là thiên cấp linh mạch này tuy rằng là có lạnh, nhưng lại không có vị như bánh đúc đậu kia.

Loại bánh này nếu không ăn cùng với ớt thì đúng là ngay lập tức cảm thấy vô duyên, vô vị, chỉ có thêm ớt vào mới là vô thượng đại đạo. Lục Nguyên vừa ăn bốn trăm Thiên giai linh mạch, không ngừng hấp thu linh khí trong đó, đồng thời cũng đang thầm nghĩ, trong nháy mắt đã đạt tới đỉnh cao nhất của mười một Lục Nguyên, mà hơi thở của cao vị thần vật đột nhiên tản ra.

Lục Nguyên chỉ cảm thấy trong lúc tối tăm, bản thân đã thành lập sợi chỉ liên lạc thứ hai với vĩnh hằng chi môn, sợi liên lạc này so với cái trước đó thì càng mạnh hơn một chút. Thông qua sợi dây liên lạc này, Lục Nguyên cũng có thể cảm giác được càng nhiều bí mật vĩnh hằng. đó chính là đạo lý vĩnh hằng, bản thân cũng đã đạt tới mười hai kỷ nguyên vĩnh chi nhị trọng.

Nhanh như vậy liền đạt tới mười hai kỷ nguyên, tăng lên đúng là thật nhanh.

Lúc này trên mái nhà của Trùng Tiêu Kiếm lâu vẫn còn có phần thưởng, nhưng Lục Nguyên sợ tính sai thời gian, cho nên đi ra xem một cái, phát hiện hóa ra giữa sân còn đang đánh nhau kịch liệt.

Vô cực văn mình chi chủ đánh hướng về Nhất chi văn mình chi chủ. Nhất chi văn mình chi chủ bàn tay biến hóa, một chiêu vô cùng kỳ diệu, không thành một, một thành hai, hai thành vạn vật.

Mà vô cực văn minh chi cực chính là vô cực sinh thái cực. công pháp cua rhai người thật ra thì tương đối giống nhau, luyện được cũng tương đương. Nhưng một người thuộc về Sát na phái, một người lại thuộc về Bất tử phái. Hai người nay thật ra cho dù không thuộc về hai phái khác nhau cũng muốn tranh đấu. đ đây là đạo thống chi tranh giành, đạo thống chi tranh giành rất quan trọng.

Hai người kịch liệt oanh hung giao thủ. Thiên không không ngừng thay đổi giữa hư vô và thái cực. từ thái cực biến thành hư vô, từ hư vô biến thành thái cực. bóng dáng họ đều ẩn hiện trong hư không.

Đây thực ra là tuyệt kỹ của hai người Nhất chi cùng Vô cực . những người giao thủ cùng họ thường đánh không trúng, toàn bộ đều đánh vào hư không. Nhưng hiện tại thủ đoạn của hai người giống nhau, đánh nhau thật là hoành tráng!

Trong lòng Lục Nguyên thầm than. Thật ra mà nói, Lục Nguyên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy văn mình chi chủ giao thủ. Lúc trước chưa từng thấy.

Đúng, ở Trung ương thiên triều quyết chiến quả thật có sự ra tay của văn mình chi chủ. Nhưng bình thường văn mình chi chủ bao giờ cũng dễ dàng giành được chiến thắng., để tránh hai bên chết quá nhiều. cho tới bây giờ, Lục Nguyên cũng chỉ nhìn thấy hai người văn mình chi chủ Pháp biên cùng Phật Nguyên giao thủ, cùng với đây là trận thứ hai.

Không tệ!

Lục Nguyên sau khi nhìn trong chốc lát, cũng đã quen dần với tình trạng lúc đánh lúc thủ của văn mình chi chủ. Bây giờ còn chưa tới lượt mình giao thủ.

Sau khi nhìn lại chốc lát, Lục Nguyên dùng địa tổ phân thân thay thế cho người thật. người thật một lần nữa tiến vào Trùng Tiêu Kiếm lâu. Trùng Tiêu kiếm lâu còn một chút chiến lợi phẩm, giống như Lục Nguyên còn phát hiện một mảnh tàn đồi. đây rõ ràng chính là bức tàn đồ mộ của Thượng cổ kiếm giả, như vậy cũng chính là Lục Nguyên vừa mới tìm được một một mảnh tàn đồ mộ của thượng cổ kiếm giả. đọc truyện mới nhất tại .

Tàn đồ này tổng cộng chia thành tám phần, hắn vốn dĩ là có năm phần, trước khi tiến vào vĩnh hằng tinh vực do Yến Thương Thiên tìm được một phần, hiện tại lại có thể một phần. mình đã có được bảy phần tàn đồ mộ của kiếm giả thương cổ, chỉ thiếu một mảnh nữa là có thể vào được thượng cổ kiếm giả mộ.

Trừ thứ đó thì cũng còn một chút phần thưởng.

Thiên giai linh mạch cũng tìm được phải đến chừng hơn một ngàn viên, chia thành mười phần, mỗi phần một trăm viên. Năm đó Kiếm đỉnh văn mình chi chủ đúng là hào phóng, có thể vừa vung tay đã là một ngàn viên thiên giai linh mạch. Sau này càng tiến sau vào kỷ nguyên càng cần nhiều thiên giai linh mạch, Lục Nguyên liền thu vào trong tân kiếm thế giới.

ồ, này lại có một bộ sách bìa tản ra ánh sáng vàng. Đó nhất định không phải là bộ sách bình thường, dù sao cũng đặt ở đỉnh cao nhất của Trùng Tiêu kiếm lâu. Lục Nguyên cầm lấy cuốn sách, liền lật mở ra xem.

"phá"

Bốn phía cuốn hoàng thư này đều bị phong kín, chỉ có một chữ: "phá"

"phá"? đây là cái gì?

Lục nguyên không khỏi nghi hoặc.

chưa từng thấy cuốn bí tịch nào như vậy, chỉ có một chữ.

Lục Nguyên lật cuốn bí cập ra, hai mắt quét qua, cuối cùng cũng biết cuốn bí tịch này là cuốn sách như thế nào.

Kiếm giả, lấy phong duệ trứ danh (phong cách để đặt tên) . Mà cuốn sách " Phá" này chính là lấy phá làm tên đặt.

Trong "phá" ghi lại ghi lại một loại năm xưa kiếm cổ văn minh danh chấn thiên hạ phá vỡ ngự phương pháp. Uy lực của "phá" ngay cả đám người phòng ngự cao đắc ly phổ cũng không chống dỡ được. ngay cả Tiên cổ văn minh tiên pháp phòng ngự cũng không chống đỡ được. thiên thiên địa thứ dùng để ngăn cản, chống cự lại " phá" là không hề tồn tại.

Bộ công pháp này làm cho người khác vô cùng đau đầu. mà hiện tại bộ công pháp này lại nằm ở đây, Lục Nguyên lập tức học lấy nó.

Phá tất cả những thứ có thể phá!

Cửa "phá" này rất đơn giản, đơn giản tới mức làm cho người khác cũng thấy khiếp sợ, một chút cũng không hề phức tạp.

Nhưng không phức tạp không có nghĩa là có thể dễ dàng luyện thành công. Thật ra thì muốn luyện thành "phá" tương đối khó khăn, cũng chính là vì nó quá đơn thuần.

914. Chương 1512 : Phá Tàn Khuyết

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1512 : Phá tàn khuyết

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lục Nguyên rút kiếm ra, "phá" chỉ yêu cầu có một thứ, đó chính là lòng tin tuyệt đối trước tới nay chưa từng có.

Tiến lên phía trước, tiến lên, tiến thêm nữa lên phía trước, bất luận đằng trước gặp phải cái gì cũng phải không ngừng tiến lên phía trước.

Không có thứ này trong lòng, liền không thể luyện thành công "phá" được.

Lục Nguyên lấy thanh kiếm đánh về phiá trước. muốn luyện thành công "phá" khá là khó khăn. Một là trong suốt cuộc đời, chưa từng quỵ lụy trước cường quyền, chỉ cần đã từng chịu thua cường quyền, chính là điều không có cách nào có được từ trước tới nay. đây cơ hồ là điều mà tất cả mọi người đều không làm được.

Hai, chính là phải không bị bất kỳ danh lợi nào hấp dẫn, có thể luôn luôn đứng vững bản tâm. Nếu như không thể cám dỗ danh lợi, tiếp theo liền có trở ngại.

Thứ ba, người kiếm hợp nhất, thật sự ngoài kiếm ra không có vật nào khác.

Thành!

Vô cùng thành!

Tuyệt đối thành!

Khi Lục Nguyên đang luyện "phá", lại phát hiện mình không đủ thuần túy.

Điều thứ nhất khó như vậy thì thôi, chưa từng quỵ lụy trước cường quyền, điểm này bản thân mình có thể làm được.

Điều thứ hai không bị dụ hoặc bởi bất kỳ danh lợi, xem phồn hoan như mây phù du cũng có thể làm được. nhưng là điều thứ ba, trừ kiếm ra không tiếp tục thứ khác, bản thân mình lại làm không được. bản thân mình là người có hữu tình, có thân tình, có ái tình, thật đúng là không thể làm được điều trừ kiếm ra không tiếp tục được vật khác.

"phá" này chính là kiếm pháp đoạn tifnnh tuyết tính, hết thảy đều không.

Lục Nguyên lật tới trang cuối cùng, lại phát hiện trang cuồi này cón có viết chữ: " phá " này khà công pháp uy chấn tám phương của kiếm cổ văn minh, chỉ tiếc là chỉ có một mình kiếm cổ văn mình chi chủ có thể làm được, những người khác đều không làm được, chỉ luyện thành "phá" của "tàn phá" mà thôi.

Thì ra là như vậy, không chỉ có một mình mình làm không được. nhưng cho dù "phá" không trọn vẹn thì cũng là "phá". Lục Nguyên liền tập bí tịch này, dần dần luyện thành công. Mặc dù "phá" này không trọn vẹn, nhưng cũng còn tốt hơn là không luyện thành.

Mà sau khi luyện thành công pháp này, Lục Nguyên cảm thấy lực chiến đấu của bản thân mình tăng lên một chút. Trong thời điểm này, chỉ e là tăng lên một điểm chiến lực thôi cũng tương đối khá rồi.

Trên Trùng Tiêu kiếm lâu còn có một bộ " đỉnh cấp bộ pháp". Không sai, tên đúng là "đỉnh cấp bộ pháp". Đây chính là kiếm đinh văn mình chi chủ năm đó bộ pháp. Kiếm đỉnh văn mình chi chủ năm đó lấy tốc độ xưng danh, mà Lục Nguyên lúc trước chính là học pháp biến văn mình chi chủ vạn biến bộ pháp.

Mà vạn bước biến pháp am hiểu biến hóa, về phương diện tốc độ cũng rất bình thường. có "đỉnh cấp bộ pháp" này rồi, sau này tốc độ của mình sẽ được tăng lên.

Hiện tại căn bản đã lấy được hết chỗ tốt của Trùng Tiêu kiếm lâu, Lục Nguyên thả một chút kiếm đạo thể ngộ ở tầng trên cùng của Trùng tiêu kiếm lâu. Tầng thứ một trăm lẻ tám cũng không theo đuổi vật phẩm gì. bởi vì hcisnh mình hiện tại không thể tiếp tục tăng cấp nữa. sau này còn nhiều kiếm chi văn minh người cũng xông lên Trùng Tiêu kiếm lâu, để cho người của kiếm chi văn minh cũng có thể được rèn luyện ở đây, tăng lên pháp lực, giống như bản thân mình bây giờ.

Xong xuôi, Lục Nguyên mới thản nhiên lại thay thế người thật cùng phân thân, trở lại nhất phẩm ngộ đạo chi địa. nhất phẩm ngộ đạo chi địa trận thứ ba, Vô cực văn mình chi chủ cùng Nhất chi văn mình chi chủ , hai người này vẫn còn đang đánh, đánh còn vô cùng kịch liệt. vô cực sinh thái cực, nhất linh hô hoán, bán hư bán thực, hư vô loạn thực. hư tức là thực, thực tức là hư.

Oanh! Nhất chi văn mình chi chủ đánh trúng vào Vô cực văn mình chi chủ.

Vô cực văn mình chi chủ lập tức bị thương, nhưng hăn cũng lập tức phản kích, nặng nề đánh trúng Nhất chi văn mình chi chủ. Hai người bọn họ đồng thời hộc máu, giao thủ thật lá khó phân cao thấp, không ngừng đánh trúng đối thủ.

Oanh!

Rốt cục, Vô cực văn minh chi chủ đánh trúng Nhất chi văn mình chi chủ, thoáng cái Nhất chi văn mình chi chủ xuất hiện sơ hở, đã trở thành sai một ly, đi ngàn dặm. vô cực văn mình chi chủ đã chiếm thế thượng phong. Thực lực của hai người cũng không hơn kém nhau quá nhiều, mà Vô cực văn mình chi chủ không cho Nhất chi văn mình chi chủ bất kỳ cơ hội nào để xoay chuyển tình hình. Từng chút, từng chút mở rộng ưu thế.

A! nhất chi văn mình chi chủ đã bị đánh bay ra ngoài, thiếu chút nữa đã bay tới trong Vĩnh Hằng chi loạn lưu, ở gần tinh không vĩnh hằng chi môn. Trừ nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm chi địa, những chỗ khác đều được gọi là vĩnh hằng chi loạn lưu.

Cuộc chiến thứ ba cuối cùng cũng có kết quả, Vô cực văn mình chi chủ thắng. ba trận chiến, trận đầu tiên Sát na nhất phái này thắng, hai trận sau lại là phe Bất tử thắng. năm trận chiến, nếu trận chiến tiếp theo mà phe Bất tử thắng thì đã là năm thắng ba, không cần phải đánh trận cuối cùng nữa.

Trận chiến thứ tư, phe Sát na là Lục Nguyên. Lục Nguyên chỉ là nhân vật có mười kỷ nguyên mà thôi, như vậy trận chiến này Lục Nguyên nhất định phải thua, cũng có nghĩa là phái Sát na này thua.

Pháp biến văn mình chi chủ nắm chặt lòng bàn tay, trong lòng thầm thở dài một tiếng, nhưng đã tới nước này thì cũng không còn gì để nói. Võng chi văn mình chi chủ cũng không thể trách cứ sau lưng Lục Nguyên. Bởi vì chính bản thân hắn cũng thua, làm sao có tư cách đi trách người khác. Nhất chi văn mình chi chủ thở dài một tiếng:

- Như vậy đi thôi, trận chiến này chúng ta thua.

Rõ ràng là không cần tiếp tục đánh trận cuối cùng nữa, thôi bỏ đi.

Mà phe Bất tử biết đối thủ của mình đã chịu thua, lần này tranh đoạt ngộ đạo chi địa đã thắng. Nhưng mà, đối phương không chịu thua cũng không được, trận thứ tư nếu là Lục Nguyên thì nhất định sẽ thua, hắn chỉ có thể chấp nhận mất mạng.

Hồng Mông văn mình chi chủ lên tiếng:

- ồ? Không chơi đùa một chút sao, Lục Nguyên, ngươi không đấu với ta?

Hắn đương nhiên không tin rằng Lục Nguyên sẽ đáp ứng, mười ba kỷ nguyên đánh với mười kỷ nguyên. Đây không phải là trận chiến nghiêng về một phía hành hạ cho đến chết hay sao? Căn bản cũng không trông mong bất cứ phép màu nào, chẳng qua là không thể đánh cho Lục Nguyên đến chết cũng thật là đáng tiếc.

Hồng Mông văn mình chi chủ nghĩ đến Lục Nguyên khiến cho cuộc đại quyết chiến của trung ương thiên triều thảm bại, trong lòng sinh ra sát ý sâu đậm. đúng là vô cùng đáng tiếc mà, đây là cơ hội thoải mái chém giết Lục Nguyên, mình không phải là có thể trở mặt, chém chết Lục Nguyên ngay tại đây sao?

Hiện tại một số người có thực lực của đối phương, ba người Pháp biến văn mình chi chủ, Võng chi văn mình chi chủ cùng với Nhất chi văn mình chi chủ đã bắt đầu muốn rời đi. Lúc này Pháp biến văn mình chi chủ dừng lại một chút, hắn nhìn về phía Lục Nguyên: - sao ngươi còn vẫn chưa đi?

Pháp biến văn mình chi chủ vừa nói như thế, hai người Võng chi văn mình chi chủ cùng với Nhất chi văn mình chi chủ mới phát hiện Lục Nguyên đang đứng bất động tại chỗ.

Lục Nguyên nhướng mày, có chút ngạc nhiên nói:

- năm trận chiến cần ba trận thắng, bây giờ mới chỉ đánh ba trận, một thắng hai thua thôi, sao lại rời đi chứ?

xem chương mới tại (.

915. Chương 1513 : Đã Lên Mười Hai Kỷ Nguyên

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1513 : Đã lên mười hai kỷ nguyên

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Võng chi văn mình chi chủ không khỏi nói:

- lẽ nào ngươi muốn lên đánh?

- - đúng vậy, Hồng Mông văn mình chi chủ cũng đã mời ta đánh cùng hắn, lời mời chân tình như vậy, ta cũng không tiện từ chối mà.

Lục Nguyên vươn thẳng vai, dáng vẻ ngại ngùng nói.

Yên lặng!

Vô cùng yên lặng!

Lục nguyên hắn thật sự không biết trời cao đất rộng sao?

Hắn chẳng qua chỉ là nhân vật mười kỷ nguyên, hắn muốn làm điều ấy sao? Giao thủ cùng với nhân vật mười ba kỷ nguyên?

Trong vĩnh hằng lãnh thổ, các cấp bậc văn mình chi chủ chỉ cần nhỏ hơn một bậc cảnh giới thì cũng không thể thắng được, đừng bảo là chênh lệch ba cảnh giới, đây là điều từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra.

Võng chi văn mình chi chủ quát lên:

- Ngươi điên rồi sao? Ngươi là đang đâm đầu vòa chỗ chết, đây không phải là chỗ êm dịu gì, ngươi có muốn chết cũng không phải nhanh như thế chứ?

Lục Nguyên nhún vai, một vẻ bất đắc dĩ nói:

- Thật ra thì cũng chẳng sao mà.

Dáng vẻ này của hắn làm cho Võng chi văn mình chi chủ cảm thấy bất lực. pháp biến văn mình chi chủ nhìn về phía Lục Nguyên:

- Trước tiên ta nói rõ cho ngươi biết, đối phương mà mười ba kỷ nguyên, ngươi là mười kỷ nguyên. Trong chiến đấu hắn cũng sẽ không nương tay cho ngươi, ngươi ngay cả bảo tồn sinh mạng của mình cũng khó, nếu ngươi không đánh thương được đối phương, hắn sẽ không ngần ngại mà đánh chết ngươi. Ngươi còn có quyết định xuất chiến hay không?

- Quyết định, xuất chiến.

Lục Nguyên nói rất dứt khoát:

- Cả đời ta chưa từng bao giờ lâm trận bỏ chạy, ngày hôm nay ta cũng không muốn phải phá lệ.

Pháp biến văn mình chi chủ nhìn Lục Nguyên thật sau một cái, lập tức cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cần để ý vạn nhất Lục Nguyên gặp phải bất cứ nguy hiểm gì thì lập tức lấy tốc độ nhanh nhất cứu Lục Nguyên. Ngay cả dùng tới đón sát thủ lớn nhất, vũ khí bí mật cũng không tiếc mang ra dùng.

Đối với Phật nguyên văn mình chi chủ, Pháp biến văn mình chi chủ còn giấu một chút thủ đoạn, cho tới bây giờ cũng chưa từng ai hiểu rõ Pháp biến văn mình chi chủ có nhiều thủ đoạn. Nói như vậy cũng không sai chút nào.

Phật nguyên văn mình chi chủ, Vô cực văn mình chi chủ đồng thời truyền âm cho Hồng Mông văn mình chi chủ, nội dung truyền âm cũng chỉ có một, chính là đánh chết Lục Nguyên. Một thiên tài vĩnh hằng ở Sát na phái là quá nguy hiểm, nếu cứ để hắn tiếp tục phát triển, không biết là sẽ phát triển thành như thế nào. Không bằng hiện tại nhân dịp này liền hoàn toàn đánh chết Lục Nguyên.

Châm chi văn mình chi chủ cũng không truyền âm, nàng ta còn đang bận thêu hoa. Hồng Mông văn mình chi chủ cười ha ha một tiếng, thật ra thì không cần hai người Phật nguyên văn mình chi chủ cùng với Vô cực văn mình chi chủ truyền âm thì hắn cũng đánh chết Lục Nguyên. Bởi vì đại cừu hận cuộc quyết chiến tại Trung ương thiên triều năm đó, hắn luôn luôn ghi tạc trong lòng.

Hơn nữa một thiên tài vĩnh hằng ở trong phái Sát na đúng là mối nguy hiểm quá lớn. hồng Mông văn mình chi chủ nhìn về phiá Lục Nguyên, một ngón tay chỉ xuống đất, có một cỗ vô địch khí thế.

- Ta muốn ai sống, người đó sẽ sống, ta muốn ai chết, người đó nhất định sẽ chết.

- Lục Nguyên, ngày hôm nay, ngươi nhất định phải chết ở đây, hôm ay ngươi nhất định sẽ nghiêng về thế bị một mình ta đánh chết.

Hồng Mông văn mình chi chủ là sư đệ của Hồng Quân văn mình chi chủ, tự nhiên có khí độ, khí chất cũng bản thân hắn.

Hắn một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, trên trời hay dưới đất nhất định không có một ai có thể đánh trả.

Hắn tùacute; đứng lên, giống như vĩnh hằng cùng thiên địa thời không, mãi mãi bất diệt vậy.

Mà Lục Nguyên, đối thủ của hắn thì lại quá non trẻ, trên người hắn cũng không có chút hơi thở bất diệt nào, cũng không có khí thế một tay chống trời kia. Hắn chỉ có một cỗ kiếm khí ngất trời, nhưng cố kiếm khí đó lại quá non nớt, có thể đánh lại được nhân vật như Hồng Mông văn mình chi chủ hay sao? xem chương mới tại (.

Hồng Mông văn mình chi chủ cùng Lục Nguyên, đánh một chọi một.

Sáu vị văn mình chi chủ khác đều đang theo dõi cuộc chiến.

Hồng Mông văn mình chi chủ cũng không vội vàng, hắn nhẹ nhàng chuyển động binh khí, là một chuôi phất trần có từng dải Thiên căn bạch tơ. Phất trần này có muôn vàn đường, vạn đạo thuật, có tên là Đại đạo phất trần. đại đạo trong tay ta, phất trần trong lòng ta, tức là đại đạo phất trần. cây phất trần này, nắm giữ thiên cơ đại đạo.

Hồng Mông văn mình chi chủ đột nhiên đánh về phía Lục Nguyên. Cây phất trần này của hắn vừa động, giống như đại đạo vừa động. công kích như vậy làm cho ngươi ta tuyệt vọng.

Đặc biệt là trong đó ẩn chưa có mười ba kỷ nguyên pháp lực, nhưng cũng lại không phải pháp lực bình thường, vĩnh chi tam trọng pháp lực hàm chứa quá nhiều vĩnh hằng chi môn hơi thở, pháp lực số lượng cùng chất lượng cũng cao hơn rất nhiều. căn bản là Lục Nguyên không thể sánh kịp được. hắn là nhân vật mười ba kỷ nguyên, một khi đã xuất thủ thì là hoàn toàn triệt để đánh giết Lục Nguyên.

Hồng Mông văn mình chi chủ không phải là một cái thùng rỗng, có thể đường đường chính chính đánh chết

Tây cùng yểu minh chi đẳng, đông khai hồng mông chi tiên.

Hồng Mông văn mình chi chủ ngồi trong quyển Hồng Mông chi thư:

- Lục Nguyên, ngươi hiện tại có thể gây khó dễ cho ta?

Hắn hiện tại đang khiêu khích Lục Nguyên. Thật ra hắn còn có một sát chiêu. Sát chiêu này phải dùng ở lúc đối thủ khinh thường, cho nên hắn muốn làm cho Lục Nguyên sơ suất, sau dó sẽ hoàn toàn chém giết Lục Nguyên. Hắn đương nhiên là không cam lòng bị thất bại.

Lục Nguyên không hề vội vàng, kiếm quang trong tay không ngừng đánh về phía Hồng Mông chi thư, kết quả lại phát hiện tầng khí lưu bên ngoài của Hồng Mông chi thư lại hoàn toàn không hề nhúc nhích dù là một chút.

Lục Nguyên lại chuyển tay dùng kiếm linh, xuyên tâm! Kiếm linh, xuyên tâm nhất kiếm của Lục Nguyên đánh vào tuyến phòng ngự hình mai rùa này lại cũng không hề có bất kỳ phản ứng nào. Không hề có tác dụng

Ồ !

Chuyện gì xảy ra!

Vô dụng!

Hồng Mông chi thư này đúng là vô cùng cổ quái mà. Trong lòng Lục Nguyên thầm nghĩ cũng đánh ra chiêu " phá", tấn công về phía Hồng Mông chi thư.

Chiêu "phá" này là chiêu thức có lực sát thương cao nhất của Kiếm cổ văn minh , "phá" vừa xuất hiện, nhất thời Hồng Mông chi thư có chút xao động.

- "Phá! "

Võng chi văn minh chi chủ mặt sắc cổ quái.

- Lại là "phá"!

Nhất chi văn mình chi chủ cũng không khỏi hô lê

n.

- Cư nhiên là " phá" kiếm cổ văn minh đương đông uy chấn thiên địa!

Vô cực văn mình chi chủ hộ. năm đó chiêu này của kiếm cổ văn minh thật đúng là uy chấn thiên địa, đặc biệt là trong tay Kiếm cổ văn mình chi chủ, không có gì không phá. Trong tay những người khác mặc dù kém hơn một chút, nhưng cũng là tương đối kinh khủng.

Lại là phá!

Lục Nguyên cư nhiên lại biết "phá"!

Nhưng mà nghĩ lại, Lục Nguyên biết "phá" cũng là bình thường.

Lục nguyên tại sao lại không biết phá!

Phá là kiếm cổ văn minh năm đó tuyệt học, kiếm cổ văn minh mặc dù đã biến mất, nhưng là lại để lại không ít di tích. Mà Lục Nguyên hiện tại là người mạnh nhất kiếm, hắn biết "Phá" cũng là bình thường, hắn học được "phá" là vô cùng bình thường.

Hồng Mông văn mình chi chủ không khỏi biến sắc, hắn ở trong Hồng Mông chi thư rách nát này có cảm giác bị lung lay, nhưng là nhìn đến Lục Nguyên không ngừng đánh ra chiêu "phá" mà Hồng Mông chi thư cũng không hề bị hủy, hắn lập tức yên lòng. Bởi vi mặc dù là có lung lay, nhưng cuối cùng chính là không bị hỏng

Xem ra "phá" chưa hòa chỉnh là không thể đánh thắng được Hồng Mông chi thư. Thứ đã tốn biết bao nhiêu tâm huyết làm sao lại có thể chỉ là một đồ chơi đơn giản thế.

- Lục Nguyên, vô dụng, ngươi không thể giết được ta, ngươi cũng chỉ là bản lãnh tới đây thôi.

Hồng Mông văn mình chi chủ tuy ngoài miệng đang ra oai, nhưng hẳn lại muốn Lục Nguyên tiếp tục đâm tới, như vậy Lục Nguyên mới có thể lộ ra sơ hở, hắn mới có thể dùng ra sát chiêu đó.

Lúc này đây Lục Nguyên đã thấy bực bội. bản thân mình rõ ràng là đã đang chiếm được thế thượng phong, lại luôn không giết được hắn. cảm giác này thật sự là vô cùng khó chịu. thật ra là cảm giác như vậy thì với người ở vĩnh hằng tinh vực lãnh thổ cũng đã quen rồi, muốn giết được một văn mình chi chủ vốn là không dễ dàng.

Nhưng người khác quen cũng chỉ là người khác quen, Lục Nguyên vốn cũng là người rất có cá tính, không quen chính là không quen.

920. Chương 1518 : Hồng Mông Văn Minh Chi Chủ Đến Chết

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1518 : Hồng Mông Văn Minh chi chủ đến chết

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Muốn giết Hồng Mông văn mình chi chủ chính là muốn giết hắn, không lấy cơ quá nhiều, chính là muốn giết.

Nhưng là kiếm pháp "phá" được xưng là phá tấn hết thảy trong thiên địa cũng không phá được phòng bị của đối phương? Phải làm sao đây? Đương nhiên, kiếm pháp "phá" này Lục Nguyên chưa luyện thành. Hắn đột nhiên nghĩ lại, kiếm pháp kiếm linh, xuyên tâm nhất kiếm này của mình là kiếm pháp thích hợp dùng trong trường hợp này. Mà "phá" cũng là kiếm pháp thích hợp dùng trong tình huống này. Như vậy, nếu như đem hai thứ kết hợp lại thì sao?

Năng lực sáng tạo công pháp của Lục Nguyên đương nhiên là không bằng Tổ Long, nhưng như vậy cũng coi hư là tạm được rồi, đặc biệt là về những mặt có liên quan tới kiếm pháp.

Trong lòng thầm nhẩm, trong chốc lát liền có cấu thức đại khái, tiện tay vũ động mấy cái liền tìm được cảm giác.

Dĩ nhiên, mấy cái khua tay tùacute; này trong mắt Hồng Mông văn mình chi chủ cũng thật là tức cười, căn bản là cũng không có cách nào phá được Hồng mông chi thư của hắn.

Hồng Mông văn mình chi chủ tiếp tục khiêu khích Lục Nguyên:

- Ngươi lại công kích theo kiểu như vậy ư? Thật là buồn cười!

- Buồn cười không? Như vậy ngươi chết đi !

Lục Nguyên chuẩn bị xong hết thảy, sau đó tổ hợp "phá" cùng với kiếm linh xuyên tâm nhất kiếm hợp ở chung một chỗ.

Một kiếm đâm ra!

Người kiếm hợp nhất, tinh, khí , thần hoàn toàn tụ hợp lại cùng một chỗ.

Một kiếm này, phong mang tất lộ!

Một kiếm này, hủy diệt hết thảy!

Một kiếm này, đâm rách vạn vật!

Một kiếm này, không thể ngăn trở!

Một kiếm này, xuyên thủng thiên địa!

Một kiếm này, tên là linh chi phá!

Kiến thức của mỗi Văn Minh chi chủ đều rất rộng rãi, dù sao cũng đã sống rất lâu.

Tu đến được tu vi cao thâm như thế, kiến thức không cao thâm cũng không được, nhưng chưa từng thấy sự lợi hại như thế.

Một kiếm. Không đúng, có người đã từng nhìn thấy một kiếm sắc bén như thế, thậm chí còn sắc hơn hiếm này, Phật Nguyên Văn Minh Chi Chủ Nam.

Nam nói:

- Phá. Đây mới thực là phá!

- Không đúng, so với phá của Kiếm Cổ Văn Minh đứng đầu cũng còn hơi chênh lệch, nhưng cũng rất gần rồi, ít nhất cũng tới mức chạm đến Kiếm Cổ Văn Minh.

Năm phần công lực Chủ phá. Không tệ, có thể có năm phần công lực chủ phá của Kiếm Cổ Văn Minh chi chủ cũng là rất giỏi rồi.

Chuyện như thế này, bốn vị Văn Minh chi chủ đều chưa từng thấy qua, Hồng Mông Văn Minh chi chủ chưa từng thấy được kiếm này.

Sắc mặt Hồng Mông Văn Minh chi chủ đầy sợ hãi.

Phá!

Kiếm quang sắc bén lấy thế không gì ngăn cản nổi đánh thẳng vào Hồng Mông Chi Thư, đâm vào Hồng Mông Văn.

Thể nội của Minh Chủ.

Hồng Mông Văn Minh chi chủ không thể tin nổi nhìn xuống kiếm:

- Sao… làm sao hắn có thể!

Làm sao y có thể tin được Lục Nguyên có thể đâm ra nổi một kiếm sắc bén như thế, thậm chí ngay cả phòng ngự bảo vệ tính mạng cuối cùng của y cũng bị đâm xuyên qua!

Hồng Mông Văn Minh chi chủ lập tức kịp phản ứng, y cuống lên, y trốn, y nhảy.

Nhưng, bất luận y nhanh đến thế nào, bất luận y trốn đến thế nào, bất luận y nhảy như thế nào, kiếm quang của Lục Nguyên cũng vẫn chăm chăm đuổi theo, một đường đuổi theo. Hiện tại Lục Nguyên chính là Như Lai Phật Tổ, mà Hồng Mông Văn Minh Chi Chủ lại đang chắp cánh sáp bay lên.

Trốn! Kiếm quang lại lần nữa đâm trúng thân thể của Hồng Mông Văn Minh chi chủ, một kích đó đâm trúng tim.

Hồng Mông Văn Minh chi chủ phụt ra một ngụm máu, y cảm nhận được sinh mệnh lực đã rất nhanh chảy ra khỏi thân thể mình.

Làm sao đây?

Mình phải chết như vậy sao? Hồng Mông Văn Minh chi chủ sao có thể cam tâm tử vong, y đã tu hành bao nhiêu năm tháng.

Lại cần biết bao nhiêu cơ duyên, được biết bao nhiêu chiếu cố mới tu được đến Văn Minh chi chủ hiện tại, y là Tiên Cổ Văn Minh, nhân vạt thứ ba, chấp chưởng chư thiên đại quyền, nhưng bây giờ lại phải chết như vậy, làm sao cam tâm.

Chẳng qua là, tính mạng vẫn đang rời đi rời đi từng chút như khói.

Hồng Mông Văn Minh chi chủ lúc này lại càng nhận ra được ý nghĩa của Vĩnh Hằng.

Chỉ có vĩnh hằng, mới có thể trường tồn.

Chỉ là, rốt cuộc, vĩnh hằng ở đâu.

- Ta không cam lòng!

Dồn sinh lực còn lại rống lên một tiếng, Hồng Mông Văn Minh chi chủ ầm ầm ngã xuống đất chết.

Mạng vong.

Cuối cùng cũng chết! Lục Nguyên thở gấp một hơi, đây là Văn Minh chi chủ đầu tiên mà mình đánh chết, hơn nữa còn là Văn Minh chi chủ tầng kỷ nguyên pháp lực thứ mười ba đó, trong trận chiến này, mình phải dùng hết thủ đoạn, pháp lực của tầng kỷ nguyên thứ mười hai vừa tu thành, Vĩnh Hằng chi lực, chiêu thức cực hạn, vân vân, mới có thể giải quyết được nhân vận như thế.

Không dễ dàng!

Dĩ nhiên, đánh chết nhân vật như thế cũng không thiếu chỗ tốt, dù sao mỗi Văn Minh chi chủ cũng đều là thân thể bất phàm, một chưởng pháp lực của Lục Nguyên vung lên đã thu lại hết chỗ tốt của Hồng Mông Văn Minh chi chủ.

Thiên Giai linh mạch của Hồng Mông Văn Minh chi chủ chính là một một thiên điều cự, quả nhiên, đạt tới tầng thứ nhất của Văn Minh chi chủ, cũng là nhờ thiên giai linh thiên điều cự.

Đây là thần vật cấp cao đó, đối với Lục Nguyên đương nhiên đây là một thần vật cấp cao, đáng tiếc là một thứ thần vật cấp cao này không thể giúp cho Lục Nguyên tăng pháp lực lên đến tầng kỷ nguyên thứ mười ba, vẫn là thiếu một chút.

Ngoài ra, còn có thập đại kỳ công Tiên Cổ Văn Minh.

Không phải đã nói sao, Tiên Cổ Văn Minh tổng cộng có thập đại kỳ công, mà Vân Vô Tung chỉ có thể xếp thứ mười một.

Thập đại kỳ công này mỗi cái đều có chức năng đặc biệt, tương đối hữu dụng.

Văn Minh phó chủ bình thường không có, nhưng Hồng Mông Văn Minh chi chủ là nhân vật thứ ba của Tiên Cổ, thập đại kỳ công trong tay, Lục Nguyên tiện tay lật ra một cái, thật ra cũng không có bao nhiêu hữu dụng đối với mình, Tiên Cổ Văn Minh.

Đối ứng với Thập đại kỳ công chính là cấp bậc Văn Minh phó chủ.

Hết !

Lục Nguyên vốn cho là còn có nhiều chiến lợi phẩm tốt hơn, kết quả chỉ phát hiện có vật, thật nhanh quá!

Lục Nguyên nhìn ba vị Văn Minh chi chủ còn lại chưa chết:

- Năm người thắng ba, đoạt được nhất phẩm ngộ đạo, mà hiện nay đã thắng Hồng Mông Văn Minh chi chủ đứng đầu, vậy tức là bốn trận đầu phe ta thắng hai.

Đồng ý, có thể đánh trận thứ năm. Trần thứ năm ai tới làm đối thủ của ta? Ai tới làm đối thủ của Lục Nguyên! Đây chính là một vấn đề.

Nếu như pháp lực của Lục Nguyên không đủ, chỉ có tầng kỷ nguyên mười, Vô Cực Văn Minh chi chủ cũng rất muốn ra ngoài.

Nếu như Lục Nguyên không dùng được một chiêu phá chi kiếm đó, Phật Nguyên Văn Minh chi chủ cũng rất vui lòng đứng ra. Phật Nguyên Văn Minh chi chủ nổi danh về phòng ngự, kể cả Lục Nguyên có thể thắng được Hồng Mông Văn Minh chi chủ, Phật Nguyên Văn Minh chi chủ cũng vẫn dám đứng ra, nhưng một chiêu phá kia của hắn, Phật Nguyên Văn Minh chi chủ không có cái gan đó.

Huống chi, Lục Nguyên còn có một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn, chỉ nghĩ vậy thôi cũng thấy khủng bố.

Cho nên hai vị Vô Cực cùng Phật Nguyên Văn Minh chi chủ cũng trầm mặc

Lục Nguyên đeo kiếm lên vai:

- Vị nào muốn tới đấu?

921. Chương 1519 : Thiên Tài Vĩnh Hằng

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1519: Thiên tài vĩnh hằng

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Phật Nguyên Văn Minh chi chủ đứng đầu, hai tay bắt thành hình chữ thập:

- A di đà Phật, lão tăng vốn không muốn tranh đấu cùng ngươi, ảnh hưởng đến cái danh Văn Minh chi chủ. Ngươi xem thế nào?

Những lời này của Phật Nguyên Văn Minh chi chủ thật khiến cho người ta buồn cười, y không tranh đấu với người, thật khôi hài. Nhưng y đã muốn nói như thế, cũng không biết nói sao nữa.

Châm Chi Văn Minh chi chủ đang thêu hoa ngẩng đầu lên:

- Ta còn chưa muốn chết!

Nói một câu khá thẳng thắn, sau đó tiếp tục thêu hoa.

Lục Nguyên nhún vai:

- Xem ra trận chiến thứ năm này bên ta thắng, năm trận thắng ba, đồng nhất phẩm ngộ đạo là bốn người chúng ta!

Phật Nguyên Văn Minh chi chủ cùng Vô Cực Văn Minh chi chủ liếc nhau một cái rồi rời khỏi nhất phẩm ngộ đạo chi địa, Châm Chi Văn Minh chi chủ đang thêu hoa cũng rời bước, nháy mắt, trên nhất phẩm ngộ đạo chỉ còn bốn người Pháp Biến Văn Minh chi chủ, Nhất Chi Văn Minh chi chủ, Võng Du Văn Minh chi chủ cùng với Lục Nguyên.

Võng Chi Văn Minh chi chủ hiện tại đang rất lúng túng, y bắt đầu mở miệng là coi thường Lục Nguyên vô dụng, kết quả, nào ngờ năm trận này, một trận thua là chính y thua, mà Lục Nguyên thắng liền hai trận. Vậy là ngược lại rồi, Võng Chi Văn Minh chi chủ là kẻ vô dụng rồi. Hiện tại y lúng túng khó tưởng nổi, ho khan một tiếng muốn mở miệng giải thích, nhưng cũng không biết nói gì, dứt khoát rời đi.

Thoáng cái, ngộ đạo này chỉ còn ba người, Pháp Biến Văn Minh chi chủ muốn ngăn cản, nhưng thử nghĩ xem, tính tình Võng Chi Văn Minh chi chủ cũng nóng như lửa, chỉ đành bất đắc dĩ nhún vai:

- Quên đi, y là như vậy đấy.

Hiện giờ cần bắt đầu tu hành!

Pháp Biến Văn Minh chi chủ cũng biết đây là lần đầu tiên Lục Nguyên đến đây, nói:

- Nhất phẩm ngộ đạo ở đây, nhưng là Vĩnh Hằng môn nên nơi này có thể luyện tăng sức mạnh Vĩnh Hằng, bình thường cũng vẫn là phải ở ngộ đạo để tăng sức mạnh Vĩnh Hằng, những biện pháp khác cũng có, nhưng quá khó khăn.

Cho nên chúng ta mới có thể cảm thấy kinh ngạc với ngươi, một kẻ lần đầu tiên đến lãnh thổ Vĩnh Hằng đã có được chín phần sức mạnh Vĩnh Hằng.

Ngộ đạo chi địa cũng chia làm ba phần, giới thiệu qua với ngươi, vùng ngộ đạo chi địa bình thường cũng không thể đề tăng quá nhiều sức mạnh Vĩnh Hằng, bất quá cho dù khó tăng, nhưng tăng một chút cũng là thêm chút thực lực. Phương pháp là chăm chú nhin vào Vĩnh Hằng môn, hiểu được đại đạo cuối cùng.

Lục Nguyên nghe vậy, bắt đầu ngồi xuống, chăm chú nhìn Vĩnh Hằng môn.

Vĩnh Hằng môn tán trong mọi hơi thở của thời không xa xôi, Lục Nguyên ngưng mắt nhìn, bắt đầu tập trung.

Luyện thân thể trong Vĩnh Hằng chi kính, đến lúc này Lục Nguyên càng cảm giác được sức mạnh của Vĩnh Hằng.

Có mười thành Vĩnh Hằng chi kính có thể thành tựu Vĩnh Hằng, hiện tại mình đã có chín.

Lục Nguyên ngưng mắt nhìn Vĩnh Hằng chi môn trước mắt, cảm nhận hình dáng Vĩnh Hằng, hiện tại lại rất mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy một cái cửa khổng lồ mờ mờ, hình dáng cửa lớn ra sao nhìn không rõ lắm, chỉ thấy có hai cánh cửa rất lớn, trên đó tựa như có rất nhiều đồ án, nhưng nhìn kỹ lại tựa như không có đồ án gì.

Tâm thần của Lục Nguyên đắm chìm trong đó.

Thể nội bên trong Vĩnh Hằng tựa hồ như đã bắt đầu cử động.

Mà Pháp Biến Văn Minh chi chủ cùng với Nhất Chi Văn Minh chi chủ cùng cảm nhận được sự thay đổi của Lục Nguyên.

Nhanh vậy sao! Mới bắt đầu không bao lâu, đã có biến hóa như vậy, đây là nhất phẩm ngộ đạo chi địa mà, nhanh thay đổi như vậy, Lục Nguyên ngươi phải yêu nghiệt không? Bản thân bọn họ cũng là thiên tài kỷ nguyên, mới có thể tu đến Văn Minh chi chủ, nhưng thấy phát hiện lúc này, Vĩnh Hằng thiên tài này đang sống cũng phải tức chết.

Vĩnh Hằng tinh vực, lúc này đã triệt triệt để để oanh động.

Bởi vì vừa rồi tin tức Võng Chi Văn Minh chi chủ cùng với Phật Nguyên Văn Minh chi chủ truyền đến quá rung động.

Lục Nguyên đã chém giết được Hồng Mông Văn Minh chi chủ tầng kỷ nguyên thứ mười ba, giống như y khi sơ chiến ở Vĩnh Hằng tinh vực.

Lúc trước, Lục Nguyên là thiên tài Vĩnh Hằng, điều này mọi người đêu chết.

Nhưng một tay mơ như Lục Nguyên, một tay mơ Vĩnh Hằng tinh vực, hơn một trăm nhân vật ở Vĩnh Hằng tinh vực, bất kể là ai cũng cho rằng mình có thể đánh bại Lục Nguyên, dù sao tay mơ cũng chỉ là tay mơ, tay mơ thiên tài Vĩnh Hằng cũng vẫn chỉ là tay mơ, kết quả hiện tại Lục Nguyên lại tặng cho bọn họ một kích sáng như tuyết.

Không sai, Lục Nguyên đúng là một tay mơ.

Nhưng tay mơ này, Vĩnh Hằng chi kính đã đạt được chín thành.

Nhưng tay mơ này, chiêu thức cực hạn đã có tới một trăm bốn mươi mốt.

Nhưng chính tay mơ này, với tốc độc nhanh nhất, pháp lực đã đạt được đến tầng kỷ nguyên thứ mười hai.

Nhưng tay mơ này, dùng được phá chi kiếm chiêu, giết cả Hồng Mông Văn Minh chi chủ.

Tay mơ này, còn có người nào dám đối xử với y như một tay mơ?

Chiến tích sơ chiến này, thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy khủng bố.

Vĩnh Hằng tinh vực lớn như thế, có bao nhiêu người có thể không nhìn thấy Lục Nguyên hiện tại.

Mà tại một tòa Bất Tử thành trong Vĩnh Hằng tinh vực vang lên tiếng hô dài dằng dặc:

- Thiên tài Vĩnh Hằng Lục Nguyên sao? Thanh danh đã truyền đến tai ta nhanh như vậy, không tệ!

Tiếng nói vang lên giữa điện phủ trống trơn.

Người nói chuyện có mái tóc dài màu đỏ, lông mày đỏ như máu, khuôn mặt tuấn mỹ đễn tà dị, trường bào đỏ, da toàn thân tái nhợt cực kỳ.

Một vị này, chính là một trong hai đại bá chủ đứng đầu Vĩnh Hằng tinh vực Bất Tử Văn Minh chi chủ, Lục Nguyên nhanh như vậy đã lọt vào mắt y!

Việt

Lục Nguyên ngồi xếp bằng trên mặt đất ở nhất phẩm ngộ đạo, quan sát Vĩnh Hằng môn, chỉ thấy hư ảnh của Vĩnh Hằng môn tựa hồ như càng lúc càng chân thật. Mà Vĩnh Hằng chi kính trong cơ thể Lục Nguyên cũng nhận được ảnh hưởng của Vĩnh Hằng môn, bắt đầu tăng lên, không bao lâu sau từ một một điểm chín thành tăng thẳng lên tới hai thành.

Thật nhanh!

Biến Pháp Văn Minh chi chủ đứng một bên, cùng với Nhất Chi Văn Minh chi chủ, hiện tại cũng không khỏi cùng thầm kêu một tiếng.

- Phục!

Bọn họ coi như hoàn toàn phục rồi!

Hiểu được cái gì gọi là thiên tài Vĩnh Hằng, chỉ riêng so sánh với tốc độ tăng của Vĩnh Hằng chi kính của hắn, bọn họ còn xa mới so sánh nổi.

Không hơn!

Lục Nguyên luyện đến hai thành Vĩnh Hằng chi kính, cảm thấy không cách nào tăng lên được nữa, Vĩnh Hằng chi kính muốn tăng lên, nhưng không phải chuyện dễ dàng, chưa kể Lục Nguyên tới cũng không phải tới để khổ luyện, lập tức mở một bình rượu uống một ngụm, hỏi Pháp Biến Văn Minh chi chủ và Nhất Chi Văn Minh chi chủ:

- Các ngươi có muốn không?

Nhất Chi Văn Minh chi chủ không muốn, từ trước tới giờ y không uống rượu.

Bản thân Pháp Biến Văn Minh chi chủ cũng là một tửu quỷ, nhận lấy một vò rượu chưa mở của Lục Nguyên, mấy ngời ngồi trên nhất phẩm ngộ đạo nói chuyện phiếm.

Lục Nguyên nói:

- Những thứ thần vật tiêu hao này phải biết dùng, tại sao bình thường mọi người thi thoảng cũng có thần vật? Bởi vì, Vĩnh Hằng môn cách một chút thời gian lại bộc phát một lần, dĩ nhiên, cái một chút thời gian này, có lẽ cũng phải nhiều năm, có lẽ là trăm tỷ năm, ngàn vạn năm, vạn vạn năm, hết thảy cũng không nói trước được.

922. Chương 152 0 : Thấy Mặt Chủ Sát Na Văn Minh

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1520 : Thấy mặt chủ sát na văn minh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Vĩnh Hằng môn, mỗi một lần bộc phát nhỏ chỉ biết sẽ sinh hạ một thần vật cấp thấp, một thần vật cấp trung, một thần vật cấp cao, tổng cộng chỉ có ba vật, nhiều hơn cũng chưa từng có.

- Đây chính là quy tắc của kỷ nguyên, cho nên mỗi lần kỷ nguyên sinh diệt thật ra lại là một kỳ ngộ thật lớn.

Pháp Biến Văn Minh chi chủ uống một ngụm rượu lớn thông họng, nói tiếp:

- Dĩ nhiên, còn một có một cách nói không mấy ai tin tưởng, mỗi lần kỷ

nguyên sinh diệt, vô số sinh linh chết đi đông không gì sánh nổi, trong tình cảnh Văn Minh bị diệt toàn bộ, vốn đạo lý có sống có chết, có nhiều sinh linh bị diệt, cũng có nhiều thần vật ra đời.

- Lý luận này thật ra là một lời vô nghĩa, không ai tìm ra được nguyên nhân, Vĩnh Hằng môn không phải thứ chúng ta có thể nghiên cứu..

Pháp Biến Văn Minh chi chủ tùacute; kể:

- Đạo lý này chẳng phải nói đến đấu thiên sao? Bởi vì đấu thiên, trong kỷ nguyên này cũng có nhiều kỷ nguyên khác nhau, trong kỷ nguyên nhỏ có bộc phát nhỏ, cũng là một lần ba thần vật hạ - trung – thượng đẳng xuất hiện, nhưng kỷ nguyên này đã sớm có mấy vị Văn Minh chi chủ có thực lực dò xét, biết được sẽ có một lần bộc phát ra trung đẳng, người muốn tranh nhiều hơn bộc phát loại nhỏ rất nhiều, cũng ít hơn đại bộc phát khởi kỷ nguyên rất nhiều, rất nhiều người cũng đang xắn tay áo, chờ bộc phát trung đẳng lần này vét lấy một mẻ thần vật chư thiên lớn, chuẩn bị tăng thực lực!

- Còn có chuyện này.

Lục Nguyên cũng thấy hứng thú nghe Pháp Biến Văn Minh chi chủ kể chuyện Vĩnh Hằng Tinh vực.

Đối với Lục Nguyên, Vĩnh Hằng tinh vực tất cả đều là xa lạ.

Mà hiện tại, Lục Nguyên dần phát hiện, tất cả mọi người trong Vĩnh Hằng tinh vực đều là từ các Vĩnh Hằng môn xung quanh mà vào được.

Vô luận là ngộ đạo chi địa, hay Vĩnh Hằng môn bộc phát, cũng là như thế.

Pháp Biến Văn Minh chi chủ, Nhất Chi Văn Minh chi chủ cùng với Lục Nguyên, cùng ngồi trên nhất phẩm ngộ đạo chi địa, lúc này Lục Nguyên đột nhiên phát hiện ra

Lục Nguyên đột nhiên phát hiện đằng trước có ánh sáng, hắn không khỏi thấy quái lạ, ánh sáng đó đến từ Vĩnh Hằng môn, bởi vì cách nhất phẩm đạo ngộ chi địa tương đối xa, cho nên, Lục Nguyên chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy từ Vĩnh Hằng môn mơ hồ tản ra tia sáng, quang mang phát ra tựa như từ một nơi xung yếu trong Vĩnh Hằng môn.

Pháp Biến Văn Minh chi chủ không khỏi ngẩn ra:

- Đó là gì?

Nhât Chi Văn Minh chi chủ cũng nặng nề gật đầu:

- Xem ra là trung đẳng bộc phát theo như lời tiên đoán đã bắt đầu, nhưng, không phải lời tiên đoán là nói ở một vạn ba ngàn năm sau sao? Sao bây giờ đã xuất hiện rồi?

Nhất Chi Văn minh chi chủ không ngẩn ra.

Pháp Biến Văn Minh chi chủ gật đầu:

- Xem ra trước tiên chúng ta quay về Sát Na thành, xem ý Sát Na Văn Minh chi chủ thế nào.

Lục Nguyên nghe vậy cũng thấy hứng thú, vốn bộc phát trung đẳng là một vạn ba ngàn năm sau mới xuất hiện sao? Bất kể là vì nguyên nhân gì mà lần này lại bộc phát trung đẳng sớm hơn, nhưng có thể bộc phát ra chư thiên thần vật, mà mình đang thiếu nhất chính là chư thiên thần vật, đã như vậy, đương nhiên mình cũng không cần khách khí, phải tham gia lần bộc phát Vĩnh Hằng môn trung đẳng này rồi. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Lập tức ba vị Văn Minh chi chủ bao gồm cả Lục Nguyên đồng loạt bay về Sát Na thành.

Mà trong Sát Na thành, cũng có rất nhiều khí thế cường đại.

Hiển nhiên, hiện tại, vô luận là ai cũng bị chuyện bộc phát sớm một vạn ba ngàn năm kinh động.

Hiện tại ai cũng muốn xem chủ ý của Sát Na Văn Minh chi chủ thế nào, dù sao, Sát Na Văn Minh chi chủ này cũng là người mạnh nhất, đã sớm đạt tới kỷ nguyên thứ mười chín, cách Vĩnh Hằng hai mươi kỷ nguyên chân chính cũng chỉ một bước ngắn nữa thôi.

Lục Nguyên phát hiện, Sát Na chi thành này bình thường có nhiều người, mà hiện tại xuất đầu ra chỉ chừng sáu, bảy mươi Văn Minh chi chủ.

Trong đó, người mình quen có mấy người Võ Thần Văn Minh chi chủ, Võ Cổ Văn Minh chi chủ, Pháp Cổ Văn Minh chi chủ, Thường Nga, những người khác cũng không nhận ra. Đương nhiên, hắn không biết người khác, nhưng phần lớn người khác lại biết hắn.

Thứ nhất, Lục Nguyên là thiên tài Vĩnh Hằng.

Thứ hai, trước đó không lâu, hắn vừa đánh bại Hồng Mông Văn Minh chi chủ.

Thứ ba, Lục Nguyên đã triển lộ ra một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn.

Vân vân nhân tố, khiến cho Lục Nguyên vừa mới tiến vào Vĩnh Hằng tinh vực đã nổi danh khắp Vĩnh Hằng tinh vực.

Lục Nguyên lại thấy Võng Chi Văn Minh chi chủ, hiện giờ Võng Chi Văn Minh chi chủ cũng không còn lúng túng nữa, trong lòng y thầm nghĩ, dù sao, trận chiến ở nhất phẩm ngộ đạo địa đó, mình là kẻ kéo chân không sai, nhưng sau khi thắng lợi, mình cũng không ở lại nhất phẩm ngộ đạo chi địa, cũng không thiếu Lục Nguyên cái gì.

Pháp Cổ Văn Minh chi chủ bỗng nhiên đến bên cạnh Lục Nguyên:

Ngươi phải cẩn thận một chút, ngươi vừa mới tiến vào Vĩnh Hằng tinh vực đã nổi danh, cẩn thận nếu không một vài phái sẽ đến động thủ với ngươi.

Pháp Cổ Văn Minh chi chủ cũng chỉ nhắc nhở một tiếng. Thật ra cũng không có mấy người động được vào Lục Nguyên, nếu đối thủ như Bất Tử Văn minh chi chủ thì sẽ có Sát Na Văn Minh chi chủ ra tay, còn nếu như đối thủ không phải là Bất Tử Văn Minh chi chủ, thì cũng có Pháp Cổ Văn Minh chi chủ bên cạnh che chở, ai động nổi đến Lục Nguyên? Pháp cổ Văn Minh chi chủ là cường giả mười tám kỷ nguyên đó, nếu không năm đó đã không dọa sợ Hoang Cổ Văn Minh chi chủ mười sáu kỷ nguyên.

Pháp Cổ, Vũ Cổ, Tiên Cổ, Phật Cổ bốn đại Văm Minh chi chủ, thực lực của bốn người cùng là mười tám kỷ nguyên, thực lực của bọn họ, trong Vĩnh Hằng chi chủ cũng là mạnh nhất, mà thực lực của Thường Nga yếu hơn một chút cũng là mười sáu kỷ nguyên.

Lúc này, Lục Nguyên không tự chủ được, ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời.

Trên trời, có mọt khí tức cường đại đang phủ xuống.

Thời khắc này, nhanh như một sát na, lại tựa như vạn năm.

Đây tuyệt đối không phải là cảm giác của Lục Nguyên, mà thời gian thực sự trôi qua như thế, có thể lừa gạt Văn Minh chi chủ, khiến cho người ta cảm thấy bất an.

Trên trời, một bóng người hạ xuống.

Đây là một bóng người tóc trắng bay bay, mặc dù tóc trắng bay bay nhưng cũng không phải một lão giả, mà là một thiếu niên thoạt nhìn chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, khuôn mặt ngây thơ, nhìn không ra chút nét tang thương, bàn tay nõn nà, toàn thân bạch y.

Một thiếu niên tuấn mỹ.

Lục Nguyên vốn cũng tương đối trẻ, nhưng so với thiếu niên tuấn mỹ này lại phát hiện mình già rồi, cằm của Lục Nguyên cũng đã lún phún râu mép.

Có điều, thật ra thì thiếu niên này là cố ý giữ cho hình dáng của mình thế này thôi, chứ tuổi thật của y cũng nhiều hơn mười mấy kỷ nguyên.

Y, chính là Sát Na Văn Minh chi chủ, một trong những người mạnh nhất Vĩnh Hằng tinh vực, là nhân vật xếp hàng thứ năm của Thiên triều, ngoài Bất Tử cùng với đám người Tổ Long ẩn cư, không còn ai có thể chống đỡ với y.

Sát Na Văn Minh chi chủ với khuôn mặt ngây thơ vừa hạ xuống vừa nói:

- Vĩnh Hằng môn bộc phát sớm một trăm ba mươi ngàn năm, bất luận có gì cổ quái, chuyện bộc phát đã là sự thật, mà là bộc phát ở cấp trung đẳng.

923. Chương 1521 : Tranh Đoạt Thần Vật

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1521 : Tranh đoạt thần vật

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

-Cho nên lần này chúng ta nhất định phải ra tay đoạt lấy, không thể để cho phái Bất Tử chiếm thượng phong.

- Lập tức xuất phát!

Ánh mắt Sát Na Văn Minh chi chủ quét qua rất nhiều người, cố ý dừng lại nhìn Lục Nguyên, hỏi thêm:

- Ngươi là Lục Nguyên? Là truyền nhân hiện tại của kiếm đạo?

Lục Nguyên gật đầu.

Sát Na Văn Minh chi chủ cũng không nói thêm gì nữa, xoay người lên đường.

Tất cả sáu, bảy mươi Văn Minh chi chủ cũng đuổi theo.

Lục Nguyên cũng vội bay theo, mới ban đầu, rất nhiều Văn Minh chi chủ nghĩ hắn chỉ mới vừa đạt đến cảnh giới Văn Minh chi chủ, tốc độ phi hành hẳn không nhanh, kết quả, nào ai ngờ được hắn đã học xong "Đỉnh cấp bộ pháp" nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, tốc độ như điện xẹt, vào hàng giữa của cả nhóm Văn Minh chi chủ.

Thủy bình trong thiên hạ, so với rất nhiều Văn Minh chi chủ lâu năm cũng nhanh hơn rất nhiều, nhóm Văn Minh chi chủ bị Lục Nguyên vượt qua cũng cảm thấy mất mặt. Ai, lão tiền bối hoàn toàn kém hậu bối. Đây cũng là mất hết thể diện rồi.

Sáu, bảy mươi người trong Vĩnh Hoằng chi loạn hành động thật nhanh, cuối cùng dừng lại ở một ngộ đạo chi đia tam phẩm khổng lồ. Ngộ đạo chi địa tam phẩm này nếu muốn ngộ đạo cũng chỉ có thể được mấy người, nhưng hiện tại cũng không phải là ngộ đạo, chỉ là vì nó gần Vĩnh Hằng môn, tiện dừng chân nên chọn nơi này.

Ở ngộ đạo chi địa tam phẩm, cách Vĩnh Hằng môn rất gần, chỗ này có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng của Vĩnh Hằng môn.

Lục Nguyên cũng đã nghe đại danh Vĩnh Hằng môn đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nó rõ ràng.

Đây chính là Vĩnh Hằng môn!

Đó là một cái cửa vĩ đại!

Một cánh cửa lớn tới mức khó hình dung nổi!

Một cánh cửa tang thương tới mức khó hình dung nổi!

Một cánh cửa cổ xưa tới mức khó hình dung nổi!

Đây chính là đại môn từ xưa tới nay, từ cổ tới kim, vĩnh viễn tồn tại, vĩnh viễn không bị ma diệt.

Trên cánh cửa to lớn này không có chút dấu vết năm tháng. Nếu như năm tháng có thể để lại dấu vết lên đây, thời gian lâu như thế, đã sớm tiêu vong trong thiên địa rồi. Vĩnh Hằng môn lại không lưu chút dấu vết. Cánh cửa này vẫn vậy, không cách nào hình dung được đồ án bên trên, bởi vì chưa từng có ai thấy được đồ án nào, nhưng bất kể đồ án nào cũng đều rất vĩ đại.

Thậm chí, Lục Nguyên còn mơ hồ phát hiện, Vĩnh Hằng môn này có ba ý nghĩa căn bản.

Một là sự ra đời của vạn vật kỷ nguyên.

Hai là sự tồn tại của vạn vật kỷ nguyên.

Ba là sự diệt vong của vạn vật kỷ nguyên.

Sinh, tồn, diệt – tất cả đều ở trong cánh cửa này.

Mà ba trạng thái này, đã bao hàm tất cả tất cả, vạn vật đều không thể tránh ba trạng thái này.

Cánh cửa này là nơi hủy diệt vạn vật, cũng là mẹ của vạn vật, cũng là cha của vạn vật.

Lục Nguyên đứng trước cánh cửa này, cảm giác mình thật nhỏ bé, trước đó cho dù có đối mặt với Sát Na Văn Minh chi chủ cũng không cảm thấy mình nhỏ bé đến thế, chênh lệch thì vẫn có, nhưng cảm giác chênh lệch đó so với khi đứng trước Vĩnh Hằng môn này, cảm thấy mình chỉ là một con kiến, còn Vĩnh Hằng môn là ông trời, chênh lệch này lớn tới mức không thể hình dung.

Sáu, bảy mươi Văn Minh chi chủ đứng đây hoặc gần đó, bọn họ cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Vĩnh Hằng môn, cảm nhận lúc này cũng không sâu sắc như hắn.

Sát Na Văn Minh chi chủ nhìn về phía trước nói:

- Phái Bất Tử cũng có vài người đến rồi.

Bên cạnh Vĩnh Hằng môn có Vĩnh Hằng loạn lưu mãnh liệt vô tận, loạn lưu này, bất luận là ai cũng chỉ có thể đứng xa.

Sát Na muốn đổi vị trí, mà tam phẩm ngộ đạo chi địa mà Sát Na đang đứng giống như một hòn đảo giữa đại dương bao la, mà một chỗ khác cũng không cách Vĩnh Hằng môn bao xa cũng có một hòn đảo khác, cũng là một tam phẩm ngộ đạo chi địa khác, chỉ khác trên đó là người phái Bất Tử thôi.

Bên đó cũng có sáu, bảy Văn Minh chi chủ, người cầm đầu là Bất Tử Văn Minh chi chủ, tà dị tuấn mỹ, tóc đỏ, áo choàng đỏ, khí thế tuyệt không thua Sát Na Văn Minh chi chủ - là nhân vật mà giết bao nhiêu người cũng không chết trong truyền thuyết.

Cao thủ! Cao thủ! Vẫn là cao thủ!

Tràng diện lúc này, hơn một trăm vị Văn Minh chi chủ cùng tập trung. So với đại quyết chiến Thiên triều, mặc dù số người nhiều hơn gấp ngàn lần vạn lần, thậm chí gấp mười vạn lần, nhưng bàn về số lượng và chất lượng cao thủ thì Thiên triều không thể so sánh với lúc này.

Lúc này hai phe cũng dừng lại, mặc kệ bên kia, cũng không gấp gáp, bởi bọn họ cùng đang chờ tới khi Vĩnh Hằng môn bộc phát, xem xem sẽ xuất hiện bao nhiêu thần vật có chất lượng. Mà Vĩnh Hằng môn lại tựa hồ như đang muốn bộc phát, khiến cho các Văn Minh chi chủ đứng đợi không khỏi hơi nóng lòng.

Nêu chỉ đơn thuần là chờ đợi thì cũng không tính làm gì, nhưng hết lần này đến lần khác, đây cũng không phải là đợi chờ thuần khiết.

Nếu sớm phát hiện ra thần vật hơn một chút, thì sẽ sớm ra tay hơn một chút, như vậy, sẽ có thêm một chút cơ hội cướp được thần vật. Cao thủ đánh nhau, chỉ hơn kém một đường, cướp đoạt thần vật cũng là như thế.

Pháp Biến Văn Minh chi chủ ngồi bên cạnh Lục Nguyên nói:

- Lục Nguyên, đoán chừng, không bao lâu sau sẽ có trận chiến cướp đoạt thần vật. Thật ra, sau nhiều lần bộc phát cũng hình thành nên một quy tắc, kỷ nguyên sinh diệt đại bộc phát thực ra có thể chia làm ba phần.

Phần thứ nhất là bộc phát thần vật cấp trung, cấp này, bất kể Văn Minh chi chủ nào cũng có thể ra tay , ai cướp được thì là của người đó. Thật ra thì thần vật cấp trung, hơn một trăm Văn Minh chi chủ chúng ta ở đây cũng không cần dùng tới.

Nhưng mặc dù mình không cần dùng tới, nhưng cũng có mấy vị có phu nhân, có vị có con gái, có vị có đồ đệ, có vị có cả đồ tử đồ tôn vân vân và vân vân, những người này cũng cần có thần vật cấp trung, cho nên, những thần vật cấp trung đó ai ai cũng muốn cướp, không sót cái nào.

Loại thứ hai, là thần vật cấp cao cao Địa giai. Thần vật cấp cao, thực ra thần vật cấp cao chia làm cao Địa giai và cao Thiên cấp. Thần vật cao Địa giai thích hợp tăng từ kỷ nguyên thứ mười đến kỷ nguyên thứ mười lăm, mà thần vật cao Thiên cấp thì thích hợp tăng từ kỷ nguyên thứ mười lăm trở lên, bao gồm tầng thứ mười sáu, mười bảy, đều đề tăng.

Đạt tới giai đoạn thứ hai thì lại có một quy tắc, chỉ cho phép Văn Minh chi chủ tầng kỷ nguyên thứ mười bốn trở xuống xuất thủ, các Văn Minh chi chủ khác đều không cho phép xuất thủ. Đây là cơ hội cho những người có thực lực hơi kém hơn. Nếu không, người đoạt được những thần vật kia tuyệt đối là có kỷ nguyên thứ mười lăm, mười sáu, mười bảy chúng ta.

Giai đoạn thứ ba, Vĩnh Hằng môn sẽ bộc phát ra thần vật cấp cao thiên, giai đoạn này chính là địa bàn của nhân vật có tầng kỷ nguyên từ tầng thứ mười lăm đến tầng thứ mười chín tranh đoạt. Những người khác căn bản không cách nào xuất thủ, bởi vì thực lực của chúng ta so với nhân vật tầng kỷ nguyên thứ mười lăm cáh nhau quá xa, căn bản không phải đối thủ.

Những thứ này, may mà có Pháp Biến Văn Minh chi chủ chỉ cho, nếu không Lục Nguyên thật không biết.

924. Chương 1522 : Thần Vật Bắn Ra

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1522 : Thần vật bắn ra

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Xem ra, giai đoạn thứ hai mới là lúc mình ra tay cướp đoạt thần vật thích hợp với kỷ nguyên thứ mười hai của mình.

Lục Nguyên nghe y giảng giải xong, cũng học tập những người bên cạnh, bắt đầu khoanh chân ngồi, tĩnh dưỡng tinh thần, chuẩn bị cho trận chiến kịch liệt sau này. Bất quá, khoanh chân một lúc lại cảm thấy không được tự nhiên, dứt khoát lấy rượu ra uống. Lục Nguyên thuận tiện đánh giá, phát hiện ra lúc này, trên mảnh tam phẩm ngộ đạo kia mình cũng có không ít người quen, tỷ như Thái Cổ Văn Minh chi chủ đầu trọc cầm dao kia, , tỷ như Hồng Quân Văn Minh chi chủ tay cầm phất trần tiên phong đạo cốt, Hồng Quân mỉm cười nhìn hắn, tựa hồ như sư đệ Hồng Mông Văn Minh chi chủ của y chết đi cũng không mấy ảnh hưởng. Có điều Hồng Quân vốn là người âm trầm, y luôn luôn giấu đao trong nụ cười, vừa cười vừa giết người lúc nào không biết.

Còn có Hoang Đạo Văn Minh chi chủ của Thái Cổ Văn Minh, Hoang Chân Văn Minh chi chủ, Hồng Nhất Văn Minh chi chủ của Tiên Cổ Văn Minh, cùng với Phật Tông Văn Minh chi chủ của Phật Cổ Văn Minh. Những người này, Lục Nguyên đều xem qua tư liệu của bọn họ, hôm nay được nhìn thấy người thực, đối xứng với tư liệu trong đầu, cũng nhận ra rất nhanh

Thực ra tới được cảnh giới Văn Minh chi chủ cũng không có một ai, không một người này không biết.

Lúc này an tĩnh đến cực độ, chỉ có tiếng Vĩnh Hằng loạn lưu ào ào lưu động, Vĩnh Hằng loạn lưu như biển.

Bùm!

Một tiếng nổ vang, Vĩnh Hằng môn bị đánh mở ra một chút.

Khi Vĩnh Hằng môn hơi mở ra đó, có hai thần vật cấp thấp từ trong đó vọt ra, hai thần vật cấp thấp này, một giống như hình mặt trang, một nhìn như hình ngọn núi.

Mà lúc này cũng có nhiều Văn Minh chi chủ lao ra, tranh giành hai thần vật này.

Mặc dù thần vật cấp thấp không có tác dụng với mọi người, nhưng bằng hữu thân thích đồ đệ thì có tác dụng, huống chi thịt muỗi dù nhỏ cũng là thịt.

Bất quá lập tức đã phân ra cao thấp, tiểu nữ hài tóc bạc Thường Nga liên hoàn xuất thủ đã thu được thần vật hình mặt trăng kia vào ngực, tất cả những thứ liên quan đến mặt trăng nàng đều muốn có.

Mà thần vật hình dáng như một ngọn núi được một Văn Minh hệ thổ bên phái Bất Tử lấy được. Vị Thổ Văn Minh kia thực lực cũng không tệ lắm, cũng có thực lực kỷ nguyên tầng thứ mười lăm.

Lại có thêm hai thần vật cấp trung xuất hiện, hai thần vật cấp trung này xuất hiện, lập tức các Văn Minh chi chủ xông ra càng nhiều. Lần tranh đoạt này, nhận được thần vật cấp trung vẫn là một Văn Minh chi chủ bên phía Bất Tử, một bên phe Sát Na.

Lập tức lại có thêm hai thần vật cấp trung xuất hiện, lại gây nên một phen tranh đoạt. “truyện được share bởi ”

Mỗi lần Vĩnh Hằng môn chấn động cũng đều vô cùng nhỏ, chứ chưa hề chân chính mở rộng.

Lục Nguyên căn bản đã phát hiện ra, giai đoạn thứ nhất này, đắc thủ là nhân vật cấp kỷ nguyên thứ mười lăm, số nhân vật cấp dưới mười lăm rất ít người đắc thủ, dù sao thực lực cũng không bằng. Cũng được, vậy tiếp tục đợi giai đoạn thứ hai thôi.

Vĩnh Hằng môn liên tiếp bộc phát ra hơi hai mươi thần vật cấp thấp và cấp trung nữa, cuối cùng dừng lại không bộc phát thêm thần vật nữa, Vĩnh Hằng môn chậm chậm khép lại.

Võ Thần Văn Minh chi chủ chẳng biết đã ngồi xuống bên cạnh từ lúc nào, Võ Thần Văn Minh chi chủ nói:

- Vậy là hết hai mươi thần vật cấp trung và thấp rồi sao? Xem ra lần này cũng có chút thu hoạch.

Thấy Lục Nguyên không hiểu gì, Võ Thần Văn Minh chi chủ giải thích:

- Là thế này, số lượng thần vật Vĩnh Hằng môn bộc phát ra là cố định, giai đoạn thứ nhất bộc phát lên bao nhiêu thần vật, số lượng thần vật bộc phát ở giai đoan thứ hai thứ ba căn bản là cũng tương tự.

- Mà hiện tại, giai đoạn thứ nhất bộc phát ra hơn hai mươi thần vật chư thiên, giai đoạn thứ hai chắc cũng bộc phát ra hơn hai mươi thần vật chư thiên. Mà nhân vật tầng kỷ nguyên thứ mười đến mười ba của cả hai phái chúng ta cộng dồn lại cũng chỉ có sáu bảy mươi người thôi, chia đều ra cũng khoảng hai ba người sẽ có một thần vật chư thiên, mà thực lực của ta là tầng kỷ nguyên thứ mười bốn. Ha ha, coi bộ lần này ta đoạt được một chư thiên thần vật cao Địa giai rồi.

Thì ra là như vậy! Lại có nhiều đạo lý như vậy!

Mà hiện tại, nếu như giai đoạn thứ nhất đã qua đi, thì sẽ đến giai đoạn thứ hai. Giai đoạn thứ hai mới là lúc những nhân vật như Võ Thần Văn Minh chi chủ, Lục Nguyên, Pháp Biến Văn Minh chi chủ phát huy thực lực.

Thời gian lẳng lặng trôi qua.

Oành!

Vĩnh Hằng môn lại một lần nữa bộc phát, lần này biên độ mở của cửa lớn hơn lần đầu tiên một chút, thần vật cấp cao đương nhiên khác xa cấp trung và cấp thấp.

Cuối cùng cũng bắt đầu!

Đâu chỉ là mấy người Lục Nguyên đang chờ, những Võng Chi Văn Minh chi chủ, Nhất Chi Văn Minh chi chủ, cùng với đối thủ đám người Châm Chi Văn Minh chi chủ, Vô Cực Văn Minh chi chủ, Phật Nguyên Văn Minh chi chủ, không người nào không mong đợi.

Thần vật cao Địa giai rốt cuộc cũng được thả ra.

Mở đầu là hai thần vật cao Địa giai, một cái có hình tròn, một là là hình lập phương. Lục Nguyên lập tức muốn động thủ.

Nhưng Lục Nguyên nhanh, những người khác còn nhanh hơn, hắn vừaa động, phát hiện ra một đống người bên cạnh đã bay nhanh hơn, hắn chỉ chậm hơn nửa nhịp.

Thời gian thiết tắc quá yếu, không đối phó vĩnh hằng chi môn được, nhưng còn có vận mệnh thiết tắt mà. Mặc dù vận mệnh thiết tắt không thể đối phó bản thân vĩnh hằng chi môn, xếp hạng kém một cấp nhưng đối phó thần vật của nó không thành vấn đề. Lục Nguyên nghĩ như vậy.

Lục Nguyên giờ tay lên, định lý, chân lý và thiên mệnh đều dung nhập trong người hắn nhưng muốn tùy lúc huyễn hóa ra cũng không thành vấn đề.

Một tay cầm bút, một tay cầm sách.

Định lý chi thư, chân lý chi bút.

Lục Nguyên quát to:

- Thư của ta là định lý, bút của ta là chân lý!

- Định lý chuyển chân lý!

Lục Nguyên hét:

- Chư thiên thần vật, nửa tháng, đã qua!

Rồi hắn cầm bút nhanh chóng viết: 'Chư thiên thần vật, nửa tháng, đã qua'. Phút chốc hai chữ hợp nhất hóa thành một luồng sáng vàng chyển thành hỗn đỗn sắc, định lý thành công biến chân lý. Lục Nguyên cảm thấy trong khoảnh khắc vận mệnh thiết tắt của mình bắn ra hai sức mạnh to lớn khác nhau, chớp mắt hơi thở bất hủ bất diệt trên khối kiếm nhỏ đó biến mất, dường như qua nửa tháng thật vậy.

Tốt lắm, cuối cùng thì có thể ăn rồi.

Lục Nguyên không chút khách sáo, bắt đầu ăn chư thiên thần vật, và ăn luôn cái lấy từ chủ hồng mông văn minh.

Hai hơi thở thần vật biến đổi trong người Lục Nguyên dần biến thành một luồng sức mạnh. Trong sức mạnh to lớn ẩn chứa rất nhiều vĩnh hằng ảo diệu giúp đỡ Lục Nguyên không ngừng tham ngộ, hắn cảm thấy mình cách vĩnh hằng chi môn không xa lại xây dựng mối liên kết thứ ba. Mỗi khi nhiều một liên kết thì tham ngộ với vĩnh hằng chi môn lại tăng một tầng, thực lực bản thân cũng tăng cấp.

Mười ba kỷ nguyên, bây giờ mình đã tới mười ba kỷ nguyên!

Sung sướng!

Lục Nguyên cảm thấy mười ba kỷ nguyên chạy chồm trong cơ thể, tăng chất và lượng hơn chút so với mười hai kỷ nguyên.

Hiện tại tốc độ thì mình khoái tuyệt thiên địa kiếm bộ, pháp lực có mười ba kỷ nguyên, dưới mười lăm kỷ nguyên không ai là đối thủ của mình nữa. Tiếp theo là lúc mình cướp đoạt chư thiên thần vật, trổ tài rồi đây.

Lục Nguyên ở trong tân kiếm thế giới hú dài rất là sảng khoái.

Đúng là ở dưới khí thế một đám chủ văn minh Lục Nguyên có chút áp lực, bây giờ vứt bỏ những áp lực này sảng khoái một lần.

Trong chớp mắt thần vật cao địa giai thứ mười lăm, mười sáu đã thuộc về chủ nhân.

Mọi người tự quay về chỗ cũ.

Cho tới bây giờ, phái sát na bởi vì chủ tốc chi văn minh mà ở vào thế yếu tuyệt đối, phe bất tử thì hoàn tàn chiếm ưu thế.

Phe sát na đã tan tác không còn manh giáp, cố tình chủ pháp biến văn minh tự xưng là vạn trí bây giờ cũng chịu bó tay. Chỗ này quá ít, nhân tố quá ít ảnh hưởng chủ pháp biến văn minh phát huy. Chủ pháp biến văn minh có lòng mà sức không đủ, rất là buồn bực.

Có người rầu lo nói:

- Chủ pháp biến văn minh được gọi là vạn biến trí châu mà chịu bó tay, nếu lấy vũ lực đấu nhau thì bên chúng ta chủ võ thần văn minh không đánh gục nổi đối phương, vậy thì chẳng phải là chúng ta không được một cái nào cao đẳng thần vật sao?

- Nếu lần tranh đoạt chư thiên thần vật này chịu thiệt thì về sau chưa nói tới bên mình không tăng thực lực được, đối thủ sẽ không ngừng tiến bộ, so sánh sẽ hình thành cục diện gì có thể tưởng tượng ra.

,

929. Chương 1527 : Mọi Người Cùng Rớt Tròng Mắt

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1527: Mọi người cùng rớt tròng mắt

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Có một chủ văn minh nói:

- Có lẽ nhờ và vĩnh hằng thiên tài Lục Nguyên, dù gì hắn là vĩnh hằng thiên tài, có lẽ sẽ mang đến cơ hội gì thì sao.

- Hắn hả? Hắn thì từ nãy đã ngồi đó, xem ra cùng đám người mười một, mười hai kỷ nguyên từ bỏ, có hắn hay không chẳng có gì khác nhau.

Một chủ văn minh thấy Lục Nguyên sớm ngồi yên một chỗ thì cười khẩy, hiển nhiên khinh thường hắn.

- Vậy chúng ta cũng hết cách. Ta không tin Lục Nguyên có thể giải quyết được vấn đề

- Đúng rồi, ta đồng ý cách nói này.

Trong phe sát na có một đống người không phục Lục Nguyên. Có mặt đều là chủ văn minh, tuổi trẻ có chủ văn minh nào không là tuyệt thế thiên tài? Dựa vào cái gì chúng ta phải phục ngươi? Mặc dù Lục Nguyên thể hiện ra tư chấn trên họ, nhưng muốn để họ phục thì còn chưa đủ.

Lúc Lục Nguyên mở mắt ra thì nghe thấy đám người xì xầm như vậy.

Lục Nguyên không thèm để ý.

Hừ, gia mới không rảnh để ý các ngươi.

Bây giờ việc gia phải làm là nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất lao lên cướp về càng nhiều chư thiên thần vật. Không nhanh không được, cơ hội tốt thế này hàng ức vạn năm khó đụng một lần.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, hai phe đều chờ đợi ở hai tam phẩm ngộ đạo chi địa.

Vĩnh hằng chi môn lần nữa khẽ động, sẽ là thần vật cao địa giai thứ mười bảy, mười tám. Cùng một lúc hai phe vọt ra ngoài, nhưng phe sát na bởi vì liên tục yếu thế mà sĩ khí giảm sút, thế tranh cướp hơi rối loạn nhưng cơ bản thì theo chủ võ thần văn minh chỉ huy ngăn cản chủ tốc chi văn minh.

Người phe bất tử cười to nói:

- Các ngươi cứ đi chắn chủ tốc chi văn minh, hai cao đẳng thần vật này ta lấy!

Mấy vị chủ văn minh phe bất tử tràn đầy tự tin đi cướp giật hai cao đẳng thần vật.

Bây giờ đã thành thói quen, lần này phe bất tử đúng là hoàn toàn trên cơ. truyện copy từ

Hai chủ văn minh mười bốn kỷ nguyên của phe bất tử đang định cất hai cao đẳng thần vật vào ngực thì lúc này, chỉ thấy một cái bóng xẹt qua, hai chủ văn minh chưa kịp phản ứng, nhận ra hai cao đẳng thần vật chẳng thấy đâu nữa.

Hai cao đẳng thần vật một cái hình bát giác, một cái hình vòng tròn, trong đó hình bát giác có hơi thở thần vật đậm đặc chút, thậm chí hình bát giác khắc họa chút ánh sáng. ủa, rõ ràng mới nãy còn đây sao giờ không thấy đâu nữa?

Tốc độ mới rồi đã không là giai đoạn thứ năm vô địch chi tốc độ nữa, chắc là tốc độ giai đoạn thứ sáu.

Không sai, chính là tốc độ!

Trong đó một chủ văn minh mười bốn kỷ nguyên bỗng ngoái đầu lại nói:

- Chủ tốc chi văn minh, ngươi cướp thần vật của chúng ta làm gì?

Gã mới hét ra câu này thì phát hiện chủ tốc chi văn minh đang bị đám chủ võ thần văn minh vây công, như vậy là kẻ vừa rồi tuyệt đối không phải là gã.

Nhưng đó rõ ràng đã tới giai đoạn thứ sáu tốc chi cảnh, trừ gã ra còn có ai đâu?

Chủ văn minh mười bốn kỷ nguyên này quét mắt một vòng muốn tìm ra ai cướp những chư thiên thần vật, nhưng gã liếc mấy người đều không cảm thấy thích hợp gì cả.

Lúc này đám chủ võ thần văn minh đều dừng lại động tác trong tay, mười bảy, mười tám cao đẳng thần vật đều bị người cướp thì còn đánh cái gì? Tất nhiên họ không dám ngừng lại, còn không ngừng di động trong vĩnh hằng loạn lưu, vừa di chuyển vừa đánh giá rốt cuộc là ai cướp đi chư thiên thần vật?

Đánh giá lẫn nhau mà vẫn không phát hiện ra ai.

Rốt cuộc là ai?

- Ủa, ở đây!

Dường như có ai phát hiện điều gì.

- Chư thiên thần vật bị người này cướp nè!

Nghe nói thế nhiều chủ văn minh tinh thần căng thẳng cao độ lập tức nhìn hướng kẻ đó, người ấy chỉ một hướng, chủ văn minh lần thứ hai ngoái đầu, phát hiện hai chư thiên thần vật ở đâu. hai chư thiên thần vật một hình bát giác, một hình tròn, bị một đôi tay trắng thuôn dài kẹp lấy.

Nhìn lên bàn tay, người đó mặc áo xanh, khuôn mặt trẻ tuổi, có vẻ lười biếng.

Đó là!

Lục Nguyên!

Hai chư thiên thần vật đều bị Lục Nguyên cướp đi hết.

Lục Nguyên làm sao cướp được hai cái chư thiên thần vật?

Lúc này không rảnh để nghĩ nhiều, dù sao càng tới gần vĩnh hằng chi môn thì vĩnh hằng loạn lưu càng đáng sợ, bây giờ nó cũng đã rất đáng sợ rồi, cho nên mọi người đều đáp xuống tam phẩm ngộ đạo chi địa. Trở lại tam phẩm ngộ đạo chi địa, nhiều chủ văn minh tiếp tục ngẫm nghĩ vấn đề vừa rồi.

Mới rồi tốc độ của hắn rất nhanh, đã tới giai đoạn tốc độ thứ sáu, tốc chi cảnh.

Nhưng Lục Nguyên có khả năng tới giai đoạn tốc độ thứ sáu, tốc chi cảnh sao?

Nhiều người chìm trong suy tư, tin tức này quá khó tin, đặc biệt là hai chủ văn minh mười bốn kỷ nguyên bị Lục Nguyên giành độ càng nghĩ rằng, chuyện này là sao? Lục Nguyên thật sự đến tốc độ này rồi ư?

Phe bất tử chủ tiên cổ văn minh có chút cảm thán gật đầu, nói:

- Không sai, chính là tốc độ. Tốc độ của Lục Nguyên đúng là đã tới giai đoạn tốc độ thứ sáu, tốc chi cảnh.

Chủ tiên cổ văn minh đã công nhận, lại nhìn mấy chủ văn minh khác đều khẳng định, mọi người rốt cuộc tin tưởng tốc độ của Lục Nguyên cuối cùng đã tới giai đoạn tốc độ thứ sáu, tốc chi cảnh.

Cái này! Cái này! Cái này!

Hù chết người đi.

Tốc độ của Lục Nguyên mà nhanh như vậy!

Rõ ràng lúc bắt đầu tranh đoạt chư thiên thần vật thì tốc độ của Lục Nguyên chỉ mới là bát diện lục hợp tứ vũ vô địch chi tốc độ thôi, sao bỗng dưng tăng lên đến tốc chi cảnh! Kiểu đột phá này đúng là chưa từng nghe, chưa từng biết, chỉ tưởng tượng cũng không nghĩ ra được. Không lẽ Lục Nguyên sớm ẩn giấu tốc độ như vậy chờ tới bây giờ mới lấy ra? Đúng vậy, rất có thể. Nhiều chủ văn minh đều nghĩ đến khả năng này, mọi người thường chấp nhận điều mình nhận được chứ không muốn đánh vỡ thường thức của bản thân. Nhưng vấn đề là chuyện xảy ra trên người Lục Nguyên chứng minh rằng thường thức là để đánh vỡ.

Đám người đó cho rằng Lục Nguyên che giâu tốc độ bây giờ mới lấy ra, nhưng nghĩ kỹ thì cho dù hắn thật sự giấu tốc độ nay lấy ra thì cũng đủ khủng bố rồi. Có thể luyện tốc độ đến đẳng cấp này, bao gồm nhân vật mười chín kỷ nguyên tổng cộng chưa đến mười người, thậm chí khoảng năm người mà thôi. Lục Nguyên có thể làm được điều này đã là lợi hại.

Chủ tốc chi văn minh mặt âm trầm nhìn Lục Nguyên, trước giờ dưới mười chín kỷ nguyên gã có tốc độ nhanh nhất, đây là sự kiêu ngạo lớn nhất của hắn. Nhưng bây giờ xuất hiện một Lục Nguyên, gã không thể tha thứ có một kẻ ngang ngửa mình.

Lúc này chủ võng chi văn minh, chủ nhất chi văn minh, chủ pháp biến văn minh, ba người bất giác giật nảy mình.

Cái này thật sự không phải đùa ư?

Trước đó không lâu Lục Nguyên hoàn toàn không hiểu bộ pháp chủ văn minh, cho nên khi đó tốc độ của Lục Nguyên chưa đến cả thập phương bát diện lục hợp tứ vũ vô địch chi tốc độ. Chính chủ pháp biến văn minh dạy hắn vạn biến bộ pháp thế mới có thập phương bát diện lục hợp tứ vũ vô địch chi tốc độ. Sau này hắn nhanh chóng thăng cấp thành bát diện lục hợp tứ vũ vô địch chi tốc độ. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Ba người chủ võng chi văn minh vốn cho rằng trận đánh chết chủ hồng mông văn minh Lục Nguyên lộ ra tiềm lực là đầy đủ rồi.

930. Chương 1528 : So Bì Tốc Độ Tuyệt Đỉnh

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1528: So bì tốc độ tuyệt đỉnh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Ai mà ngờ chưa bao nhiêu ngày khi Lục Nguyên lại xuất hiện, hắn lộ ra tốc độ giai đoạn thứ sáu, tốc chi cảnh.

Một hơi tăng tốc độ rất là nhiều.

Cái này thật khủng khiếp.

Lần này Lục Nguyên tăng tốc độ không biết khiến ba nhiêu người chấn kinh.

Đám người dưới mười lăm kỷ nguyên là như vậy, ví dụ như Thường Nga, Thái Cổ, tiên cổ, phật cổ, pháp cổ, võ cổ đều có biểu tình khác nhau. Chủ sát na văn minh cũng đánh giá cẩn thận Lục Nguyên, chủ bất tử văn minh nhìn hướng hắn, khẽ cười.

Lục Nguyên lộ ra tốc độ giai đoạn thứ sáu tốc chi cảnh đoạt được chư thiên thần vật thứ mười bảy, mười tám dẫn đến nhiều kinh ngạc.

Thật là Lục Nguyên ra tay thiên hạ chấn kinh!

Vốn đa số chủ văn minh trong vĩnh hằng tinh vực tuy có nghe nói chuyện về Lục Nguyên nhưng tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, rốt cuộc để cho họ biết được.

Lúc này trên tam phẩm ngộ đạo chi địa của phe bất tử, một chủ văn minh mười bốn kỷ nguyên đứng ở bên cạnh chủ tốc chi văn minh, nói:

- Tốc Thần, Lục Nguyên này giao cho ngươi không thành vấn đề chứ?

Chủ tốc chi văn minh lạnh lùng quát rằng:

- Tốc độ của hắn và ta đều là tốc chi cảnh nhưng kém hơn ta một chút. Nghe nói hắn là mười hai kỷ nguyên còn ta là mười bốn, nếu ta không ngăn được hắn, không thắng, không giết chết hắn được thì ta làm sao lăn lộn?

Gã ghét một người có tốc độ nhanh như vậy.

Lục Nguyên ngồi trở lại trên tam phẩm ngộ đạo chi địa, không thèm để ý những người khác nói gì, ăn vào cao đẳng thần vật phải chờ nửa tháng mới ăn được nhưng với Lục Nguyên thì không thành vấn đề.

Một tay cầm bút, một tay câm sách.

Định lý chi thư, chân lý chi bút.

Lục Nguyên quát to:

- Thư của ta là định lý, bút của ta là chân lý!

- Định lý chuyển chân lý!

Lục Nguyên hét:

- Chư thiên thần vật, nửa tháng, đã qua!

Giấy bút song tự hợp nhất, hóa thành sắc vàng, thành hỗn độn sắc, lại có hai cao đẳng thần vật có thể ăn ngay lập tức. Nhưng Lục Nguyên cũng cảm giác được bây giờ hắn là mười ba kỷ nguyên, cho dù có ăn hai cao đẳng thần vật này cũng không thể tới mười bốn kỷ nguyên, còn thiếu cao đẳng thần vật.

Vậy thì đợi một chốc nữa tiếp tục cướp đoạt cao đẳng thần vật đi.

Lục Nguyên không sốt ruột, ngồi xếp bằng trên tam phẩm ngộ đạo chi địa, bình tĩnh chờ đợi.

Vĩnh hằng chi môn lại khởi động.

Cao đẳng thần vật thứ mười chín và hai mươi sắp xuất hiện.

Nhiều chủ văn minh dưới mười lăm kỷ nguyên có mặt cũng hành động.

Tất cả mọi người bay tới giữa không trung, lúc này hai cánh cửa vĩnh hằng chi môn rốt cuộc mở lớn, có hai cao đẳng thần vật vèo một tiếng bắn ra. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Hai cao đẳng thần vật một cái hình màu xanh không có hình dạng cố định mà chuyển động, màu xanh đan vào nhau rất là xinh đẹp. Cái gọi lại là hình thập tự giá giao nhau. hai cao đẳng thần vật này có hơi thở không quá đậm đặc nhưng cao đẳng thần vật đúng là cao đẳng thần vật, dù hơi thở không đậm cũng phải cướp, đây chính là kỳ ngộ hàng ức vạn năm khó gặp gỡ.

Lần này phe sát na và phe bất tử dường như hình thành ăn ý, đều không cản người nhanh nhất bên đối phương, tự đấu với nhau.

Lục Nguyên và chủ tốc chi văn minh cùng tới đằng trước nhất.

Chủ tốc chi văn minh hét to:

- Chúng ta hãy so tài một lần xem tốc độ của ai nhanh hơn!

Gã thốt lời ở một phần vạn giây chỉ có tần suất tai nghe sóng âm tần suất cực cao mới nghe thấy lời gã nói. Chân gã lướt nhanh khó mà tưởng tượng.

Lục Nguyên cũng lạnh lùng quát:

- Vậy thì thử xem!

Hắn di chuyển càng khó thể tưởng tượng.

Hai người cùng một giây đi tới bên cạnh hai cao đẳng thần vật, tốc độ không chia thắng bại ư?

Chủ tốc chi văn minh hư không chưởng một cái, đánh hai cao đẳng thần vật ra ngàn vạn dặm, đây là một tuyệt kỹ của gã, gọi là ức vạn dặm một chưởng. Một chưởng đánh lùi kẻ địch rồi thì bình yên giữ mạng, đây chính là tuyệt chiêu của chủ tốc chi văn minh. Nhưng một chưởng của gã chỉ có thể đánh lùi phó chủ văn minh chứ không làm gì được chủ văn minh, vậy nên chiêu này dần vô dụng. Tuy nhiên, vẫn có thể đánh lùi hai cao đẳng thần vật ra hàng ức vạn dặm.

Chớp mắt chủ tốc chi văn minh biến thành một luồng sáng đuổi theo hàng ức vạn dặm.

Lục Nguyên cũng biến thành một luồng sáng.

Ức vạn dặm nhìn thì rất dài.

Nhưng đối với chủ văn minh đã không tính quá lâu.

Đối với Lục Nguyên và chủ tốc chi văn minh thì ức vạn dặm càng không xa.

Nhanh quá!

Thật sự rất nhanh!

Bây giờ Lục Nguyên cũng nổi máu liều, muốn ganh đua cao thấp với chủ tốc chi văn minh. Không sai, ngươi đúng là được gọi là người nhanh nhất một đẳng cấp vĩnh hằng tinh vực, nhưng ta cũng vậy, dựa vào cái gì chậm hơn ngươi chứ? Lục Nguyên vừa bay nhanh vừa hưởng thụ cảm giác thoải mái.

Lúc bay thật nhanh có cảm giác rất thoải mái, cực kỳ sung sướng.

Dường như toàn thân đều biến thành gió, dường như mình sắp vượt qua không gian, thời gian của kỷ nguyên này.

Đương nhiên mọi chuyện chỉ là ảo giác mà thôi.

Lục Nguyên phát hiện rất thích gió.

Thích gió cực nhanh, thích mây nhàn nhã, dường như mình đã hóa thân thành phong vân.

Thật nhanh!

Ngang tay!

Lục Nguyên sáng tạo ra kiếm bộ thật ra tốc độ hơi mạnh hơn tốc thần bộ pháp của chủ tốc chi văn minh một chút, nhưng về mặt bay thì tư chất của hắn kém chút ít. Vậy nên cuối cùng tốc độ hai người ngang nhau, luôn song song tiến lên, rốt cuộc đến ngoài ức vạn dặm.

Ngoài ức vạn dặm hai cao đẳng thần vật đang lẳng lặng bềnh bồng tại đó.

Lục Nguyên đáp xuống, chủ tốc chi văn minh cũng đáp xuống, thông qua bay ức vạn dặm hiển nhiên đã chứng thật một việc, đó là tốc độ của hai người đúng là ngang nhau. Lục Nguyên không có vẻ gì ủ rũ, ngang tay thì ngang tay.

Lục Nguyên nhún vai nói:

- Xem ra tốc độ của hai chúng ta ngang nhau, vậy thì hai chúng ta một người một cái đi.

Thật ra thì nếu thật sự đánh nhau, Lục Nguyên có tin tưởng tiêu diệt đối phwong. Nhưng hắn sáng tạo ra kiếm bộ đa số là vượt qua tốc thần bộ pháp của đối thủ, cho nên hắn không phản đối, định nhường đối phương một cái, hai người mỗi người một cao đẳng thần vật xem như trả lại nhân tình. nguồn

Chủ tốc chi văn minh lạnh lùng quát:

- Hai chúng ta tốc độ ngang nhau, sau đó mỗi người một cái chia đều cao đẳng thần vật, ha ha ha ha, ha ha ha ha.

Trên khuôn mặt tái nhợt của gã toát ra nụ cười lạnh như băng:

- Thật đáng tiếc là ta không muốn chơi trò chia đôi gì với ngươi. Ta sẽ đánh chết ngươi rồi chiếm hết hai cao đẳng thần vật, bình thường mười hai kỷ nguyên mà thôi, cũng dám cướp cao đẳng thần vật với ta? Thật là quá buồn cười, hơn nữa ngươi có tư cách không?

Chủ tốc chi văn minh chớp mắt ra tay, chỉ thấy hai thanh thần binh rất mỏng và dài đâm thẳng hướng Lục Nguyên. Vuốt của gã gọi là Tê Phong Thần Trảo, đấy là binh khí của gã. Tê Phong Thần Trảo có thể tăng tốc độ ra tay, thường đều là đại biểu cho tốc độ lưu, dù là tốc độ ra tay hoặc là di chuyển. Đương nhiên tốc độ ra tay của gã không kiệt xuất bằng tốc độ di chuyển nhưng cũng đủ nhanh rồi.

Thật ra cho đến nay chủ tốc chi văn minh đều được cho rằng lực công kích không đủ.

931. Chương 1529 : Nhường Ngươi Ba Chiêu

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1529: Nhường ngươi ba chiêu

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đúng là so với người mười bốn kỷ nguyên khác thì lực công kích của gã hơi yếu, đó là yếu điểm lớn nhất. Đáng tiếc đối mặt người mười hai kỷ nguyên bình thường như Lục Nguyên thì yếu điểm không còn là yếu nữa, nếu ngay cả người mười hai kỷ nguyên cũng không trấn áp được thì chủ tốc chi văn minh gã còn lăn lộn làm gì?

Lục Nguyên không ngờ chủ tốc chi văn minh đột nhiên ra tay, dốc sức tránh né.

Hắn nhìn chủ tốc chi văn minh, nói:

- Chủ tốc chi văn minh, nếu ngươi thật sự ra tay thì ta nhường ngươi ba chiêu. Nếu trong vòng ba chiêu ngươi còn chưa làm gì được thì ta sẽ phản kích.

Đây là lời thật lòng của Lục Nguyên, thiếu nhân tình luôn phải trả xong, kiếm bộ thoát khuôn từ tốc thần bộ pháp của đối thủ rất nhiều, cho nên nhường ba chiêu là đủ trả tình người.

Chủ tốc chi văn minh khuôn mặt tái nhợt vặn vẹ, nói:

- Ngươi nhường ta ba chiêu hả? Người mười hai kỷ nguyên như ngươi dựa vào cái gì nhường tay?

Hiển nhiên chủ tốc chi văn minh xem ý tốt của Lục Nguyên thành trào phúng, chớp mắt tấn công hắn. Tê Phong Thần Trảo của gã dùng chiêu toái lưu tinh. Toái lưu tinh cực kỳ nhanh, gần như là chiêu thức nhanh nhất của gã. Đối mặt chiêu thức như vậy, Lục Nguyên vận kiếm bộ nhẹ nhàng né qua.

Chủ tốc chi văn minh nhìn thấy Lục Nguyên vận kiếm bộ né tránh thì càng tức giận, gã ghét nhất bất cứ ai có tốc độ như vậy, bây giờ hắn sử dụng tốc độ siêu nhanh thoát khỏi toái lưu tinh của gã, trong lòng gã sắp phát hiện.

- Lục Nguyên tiểu bối, có bản lĩnh thì đừng dùng tốc độ trốn tránh!

Đúng vậy, tốc độ hiện tại của Lục Nguyên nếu sử dụng thì gã không cách nào đánh trúng. Thường thì chủ tốc chi văn minh toàn làm như vậy tránh kẻ địch tấn công, bây giờ đến lượt Lục Nguyên sử dụng chiêu này tránh công kích của gã, cho nên gã mới càng giận dữ.

Lục Nguyên cười cười, nói:

- Không dùng tốc độ tránh hả? Được thôi. Còn có hai chiêu, ta đỡ vậy.

Xem thường, đây hoàn tàn là xem thường.

Giờ phút này chủ tốc chi văn minh thật sự giận dữ rồi, gã chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ bị xem thường như vậy. Một hậu bối nhường gã một chiêu xong đòi nhường thêm hai chiêu nữa.

- Tiểu bối, tiếp chiêu đi!

Lần này chủ tốc chi văn minh không dùng toái lưu tinh nữa mà dùng cực hạn chiêu thức của gã. Gã tổng cộng biết ba mươi ba loại chiêu thức cực hạn, hiện tại đem ba mươi ba loại ẩn chứa lại một điểm kích phát ra. Đối mặt chiêu thức cực hạn của gã thì Lục Nguyên cũng ngự vỏ kiếm Dưỡng Ngô thần kiếm, không rút ra khỏi vỏ, tùy tiện cản lại chiêu thức của gã. Chỉ là ba mươi ba loại chiêu thức cực hạn mà thôi, đối với Lục Nguyên rất dễ dàng phá, khi chắn thì còn dùng chút xảo kịch trừ đi nhiều pháp lực của đối phương.

- Chiêu thứ hai, ta còn nhường người một chiêu. Lại lần nữa nhắc một tiếng, nếu ngươi lại ra chiêu nữa thì ta nhường xong chiêu này sẽ phản kích đấy.

Lục Nguyên nghiêm túc nhắc lại, ba chiêu đã là cực hạn trả nhân tình.

Bị nhẹ nhàng cản lại! Chủ tốc chi văn minh càng điên tiết, gã là một người cực đoạn, thật ra thì người cực đoan càng dễ thành công tu hành. Bây giờ gã bị một tiểu bối nhường cho hai chiêu, còn nói sẽ nhường tiếp một chiêu nữa, điều này đối với gã là cực kỳ sỉ nhục.

Chủ tốc chi văn minh hét to:

- Lục Nguyên, ngươi đi chết đi!

Chủ tốc chi văn minh giơ tay đánh ra, không còn là thủ đoạn bình thường mà là toái lưu tinh thủ đonạ nhanh nhất. Vẫn là chiêu toái lưu tinh nhưng lúc trước Lục Nguyên đồng ý sẽ không dùng tốc độ tránh né, hơn nữa bây giờ gã dùng thí thần thương. Mũi thương mang theo hơi thở tử vng tuyệt đối, được gọi là trừ vĩnh hằng chi môn không có gì không bị thương được. Tiên thiên linh bảo này một khi đánh trúng sẽ hao tổn nguyên thần của người, vân vân và vân vân, một tiên thiên linh bảo khá là rắc rối, cho dù là chủ văn minh cũng không muốn chống lại tiên thiên linh bảo này. Thí thần thương bởi vì một vụ án mạng nên chủ tốc chi văn minh thường không dùng nó, bây giờ ngoài ức vạn dặm là gã có thể sử dụng, phối hợp toái lưu tinh, có uy lực kinh người, một khi bị đâm trúng thì rắc rối.

Chiêu thứ ba của chủ tốc chi văn minh đánh thẳng hướng Lục Nguyên, muốn đánh chết hắn tại chỗ, hắn mà cũng xứng có tốc độ ngang với mình? Đi chết đi!

Lục nguyên chắn!

Chắn!

Lại chắn!

Tiếp tục chắn!

Liên tục ngăn chặn bảy trăm tám mươi chín lần!

Hoàn toàn ngăn chặn hết tinh diệu của toái lưu tinh.

Sát thần thương không thể chạm được cả vạt áo Lục Nguyên.

Chủ tốc chi văn minh giật nảy mình nói:

- Không ngờ ngươi cản được toái lưu tinh của ta!

Chiêu toái lưu tinh là nhanh như sao băng rồi lại phát tán như trời sao, trong phút chốc mấy ngàn lưu tinh tấn công bất ngờ ngươi không thể chia rõ nên chắn cái nào. Thật ra thì chắn một cái là sai, mà chắn hết cũng sai luôn, chiêu toái lưu tinh chính là nhanh chóng quái dị như vậy đấy.

Chủ tốc chi văn minh ra thức này không phải gã tự mình sáng tạo ra mà trả cái giá rất lớn mời người, chủ thác bất tử văn minh sáng tạo ra. Chủ bất tử văn minh chính là một trong mấy ca thủ lớn nhất trong trời đất, so với chủ tiên cổ văn minh, chủ phật cổ văn minh còn mạnh hơn, gã sáng tạo ra chiêu thức đương nhiên là không tầm thường rồi.

Chủ tốc chi văn minh dựa vào một chiêu toái lưu tinh chiến thắng rất nhiều người.

Nhưng bây giờ quái dị là một thức cực nhanh lại bị Lục Nguyên nhẹ nhàng đón đỡ.

Lục Nguyên nhướng mày nói:

- Cùng một chiêu thức đừng dùng lần thứ hai ở trước mặt ta.

Thật tình thì chiêu toái lưu tinh đúng là rất mạnh, nhưng tiếc rằng nó xuất hiện lần thứ hai trước mặt Lục Nguyên. Ở trước mặt Lục Nguyên mà dùng chiêu thức là đang xem thường hắn sao?

Lục Nguyên đỡ xong chiêu toái lưu tinh của chủ tốc chi văn minh rồi mà kiếm vẫn nằm trong vỏ, nói:

- Lúc trước ta đã nói rồi, nhường ngươi ba chiêu, nếu ngươi còn không biết điều thì sẽ không chút do dự đánh chết ngươi. Ta nói được thì làm được.

Trả xong nhân tình chủ tốc chi văn minh rồi giờ là lúc mạnh đánh trả, nếu không thì không giống phong cách của hắn.

Lục Nguyên hú dài, kiếm rốt cuộc ra khỏi vỏ.

Vừa ra khỏi vỏ liền là một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn.

Kiếm động sơn hà!

Kiếm động tinh thần!

Kiếm động vũ trụ!

Kiếm pháp của Lục Nguyên cho chủ tốc chi văn minh cảm giác như vậy đấy.

Chủ tốc chi văn minh thầm kinh hoảng, không ngờ Lục Nguyên có kiếm pháp mạnh như vậy. Nhưng chủ tốc chi văn minh lập tức vững bụng vì đã nhớ ra Lục Nguyên yếu nhất là pháp lực, pháp lực mười hai kỷ nguyên bình thường của hắn dù cho sử dụng kiếm pháp tuyệt diệu thì sao chứ? Chỉ cần gã dùng pháp lực đánh tan là được.

Chủ tốc chi văn minh giơ lên thí thần thương cứng đối cứng với Lục Nguyên.

Bùm!

Thương và kiếm đan vào cùng một chỗ, hóa thành vô số mưa năng lượng tinh thần.

Trên thí thần thương có ý vị thí sát vạn vật, nhưng trên Dưỡng Ngô thần kiếm lại có cảm giác dưỡng thiên địa chính khí vào thân.

Bùm! xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Trên thí thần thương rót và pháp lực rõ ràng hơi chiếm ưu thế, nhưng chỉ là hơi mà thôi, không thật sự trên cơ gì nhiều.

932. Chương 153 0: Làm Thịt Chủ Tốc Chi Văn Minh

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1530: Làm thịt chủ tốc chi văn minh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Về mặt chiêu thức thì gã hoàn toàn yếu thế, vậy nên trong hợp lại thì lần va chạm này Lục Nguyên trên cơ, chủ tốc chi văn minh yếu thế.

Chủ tốc chi văn minh rút lui nói:

- Ngươi là mười ba kỷ nguyên? Không phải là mười hai kỷ nguyên?

- Thật đáng tiếc ta chính là mười ba kỷ nguyên.

Lục Nguyên vuốt thân kiếm, lạnh nhạt nói:

- Còn ngươi là mười bốn kỷ nguyên mà pháp lực yếu hơn tưởng tượng.

Đây là tử huyệt của chủ tốc chi văn minh, pháp lực vốn là yếu hơn mười bốn kỷ nguyên bình thường.

Lục Nguyên nhìn hướng chủ tốc chi văn minh, nói:

- Tiếc rằng ngươi nhiều lần vung thương chĩa vào ta, cho nên ngươi phải chết. Ba chiêu đã qua, kẻ giết ta liền chết.

Lục Nguyên lần thứ hai rút kiếm khỏi vỏ, lần này lại là một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn, hiện tại còn đang dùng một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn, để lại hơn tám mươi loại tạm thời không chơi. Hắn chỉ dựa vào một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn đủ đùa chết đối phương rồi. Tất nhiên một mình Lục Nguyên mới dám dùng chữ 'chỉ' một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn chứ người khác thì không, quá khoa trương khí phách rồi, một trăm bốn mươi loại vốn là phá kỷ lục mà.

Kiếm pháp của Lục Nguyên cuồn cuộn như biển sao cuốn hướng chủ tốc chi văn minh. Mặc dù chủ tốc chi văn minh có được tiên thiên linh bảo thí thần thương khá xuất sắc nhưng bản thân thì không giỏi gì mấy, gã chỉ có thể dùng toái lưu tinh mà thôi. Nhưng toái lưu tinh đã bị Lục Nguyên chặn một lần, vậy thì lại phá lần nữa.

Lục Nguyên thở dài nói:

- Cùng một chiêu thức liên tục dùng ba lần với ta, thật là cực kỳ ngu xuẩn.

Hắn tiện tay phá vỡ toái lưu tinh của chủ tốc chi văn minh, cũng đâm trường kiếm xuyên vai gã. Một kích kia bắn máu tung tóe.

Chủ tốc chi văn minh không dám đánh tiếp, lập tức vận tốc thần bộ pháp bỏ đi, bình thường gã dùng chiêu này rất có ích, pháp lực ngang bằng hoặc cao hơn gã không một ai đuổi kịp được gã cả.

Chủ tốc chi văn minh một bước đã ra xa không biết bao nhiêu lần, lúc này bên tai vang giọng nói của Lục Nguyên:

- Ngươi thật chậm chạp đó.

Không biết từ khi nà Lục Nguyên đã nhàn nhã đứng bên cạnh chủ tốc chi văn minh, vào tay hắn đang loay hoay hai cái cao đẳng thần vật. Một là hình dạng thập tự giá, một là như nước màu xanh di chuyển, đan xen không ổn định. Bây giờ hai cao đẳng thần vật đều rơi vào tay Lục Nguyên cả.

Chủ tốc chi văn minh thế mới nhớ đến lần này khác với trước, bình thường đụng phải đối thủ có lợi hại hơn thì tốc độ cũng không bằng mình, nhưng Lục Nguyên khác hẳn, tốc độ của hắn vượt qua gã. Chủ tốc chi văn minh chưa từng gặp phải kinh nghiệm như vậy, tăng tốc thần bộ pháp đến nhanh nhất, nhưng có nhanh hơn cũng vô dụng thôi, kiếm của Lục Nguyên đã vô tình đâm xuyên trái tim gã, chớp mắt tốc chi tiểu thiên thế giới sụp đổ.

Lục Nguyên đứng sau lưng chủ tốc chi văn minh, nói:

- Cần gì khổ như vậy?

Đúng thế, cần gì khổ như vậy?

Đây là câu cuối cùng chủ tốc chi văn minh nghe thấy.

Cuộc sống trường sinh vĩnh viễn của ta!

Chủ tốc chi văn minh thở dài, cuối cùng tắt thở.

Trong cõi trời đất lại có một chủ văn minh chết đi.

Lần thứ hai vang lên tiếng ai ca thiên địa, đấy là văn minh ai ca, trời đất đang bi thương một chủ văn minh chết.

Lục Nguyên nhún vai, trong di vật của chủ tốc chi văn minh không thấy có thần vật nào cả, nhưng có không ít thiên cấp linh mạch. Có một ngàn cái thiên cấp linh mạch, điều này đối với Lục Nguyên xem như có ích, ngoài ra thì không còn gì nữa. Tốc thần bộ pháp không bằng kiếm bộ hắn sáng tạo nhưng thôi cứ nhận lấy, có lẽ sau này còn có chỗ dùng.

Lục Nguyên lại lấy ra định lý chi thư, chân lý chi bút, luyện hóa hai cao đẳng thần vật, biến thành có thể dùng ngay. Vậy là trong tay hắn có bốn cái cao đẳng thần vật, Lục Nguyên phỏng đoán lấy ra ba cao đẳng thần vật, để lại cái thập tự giá không ăn, ba cái kia thì ăn ngay.

Nuốt vào xong pháp lực cuồn cuộn bắt đầu trôi chảy.

Lục Nguyên chỉ cảm thấy pháp lực của mình đang liên tục tăng lên, thậm chí mơ hồ ngộ ra một chút vĩnh hằng bí ẩn, đấy là vĩnh hằng chung cực ảo diệu. Bây giờ Lục Nguyên coi như hiểu cái gì là vĩnh hằng bí ẩn, vĩnh vĩnh viễn viễn, trường trường tồn tồn, đây tức là vĩnh, là áo nghãi của vĩnh hằng chi môn. Hắn cảm thấy lại thêm liên kết với vĩnh hằng chi môn, mjt phần liên hệ này khá chặt chẽ, so với ba liên kết trước càng gắt gao hơn.

Mười bốn kỷ nguyên, mình rốt cuộc đến mười bốn kỷ nguyên.

Đây là một pháp lực có thể kiêu ngạo.

Đơng nhiên đây cũng là đặc biệt cơ duyên của Lục Nguyên, thực lực mạnh mẽ, khí vận không sai mới nhanh chóng đến mười bốn kỷ nguyên. Nếu không phải đụng tới cơ duyên thần vật bùng phát hàng ức vạn năm đều khó đụng tới thì e rằng hiện tại Lục Nguyên vẫn ngoan ngoãn ngừng ở mười hai kỷ nguyên. Lần này từ mười hai lên mười bốn kỷ nguyên thật là sảng khoái vô cùng.

Sung sướng!

Lục Nguyên cực kỳ sung sướng.

Đến mười bốn kỷ nguyên rồi Lục Nguyên nghĩ đến sau đó còn cần thu thêm cao đẳng thần vật, lập tức vận kiếm bộ, tốc độ như bay hướng tới cao đẳng thần vật. Hiện tại tốc độ của Lục Nguyên là có một không hai trong thiên địa, không mất bao lâu đã đến bên cạnh vĩnh hằng chi môn. Hắn giảm tốc độ cuối cùng đáp xuống tam phẩm ngộ đạo chi địa.

Lục Nguyên trở về dẫn đến tiếng xôn xao.

Hai người đi, người quay về là Lục Nguyên, điều này đại biểu kết quả gì?

Chủ võ thần văn minh hỏi:

- Ngươi và chủ tốc chi văn minh tranh đoạt cao đẳng thần vật, cuối cùng sao rồi?

Bởi vì thật tình đoán không ra nên chủ võ thần văn minh mới hỏi như vậy, lập tức tất cả chủ văn minh đều chú ý.

Lục Nguyên nhún vai, nói:

- Kết quả gì? Còn có kết quả gì nữa? Ta và hắn tốc độ ngang nhau, cùng đến ngoài ức vạn dặm.

Nghe Lục Nguyên nói vậy thì đám chủ văn minh xung quanh cùng giật mình, biết tốc độ của hắn nhanh rồi nhưng không ngờ chẳng kém gì chủ tốc chi văn minh.

Chủ pháp biến văn minh hỏi:

- Vậy tiếp theo thì sao? Chủ tốc chi văn minh cực kỳ cực đoan, hắn sẽ không vì tốc độ ngang nhau với ngươi mà chia đều hai cao đẳng thần vật.

Lục Nguyên nói:

- Ngươi đã nói đúng.

Chủ pháp biến văn minh hiểu về lòng người không phải hắn có thể so sánh.

- Ta vốn đề nghị cùng hắn chia đều hai cao đẳng thần vật, hắn không chịu, lại còn muốn giết chết ta, cũng hết cách.

Lục Nguyên tạm dừng khúc này, mọi người chờ câu dưới.

Lục Nguyên nhún vai nói:

- Vậy nên ta chỉ đành giết lại hắn.

Cái gì!

Lục nguyên nói cái gì!

Hắn giết ngược lại chủ tốc chi văn minh!?

Không sai, thực lực của chủ tốc chi văn minh đúng là hơi yếu, không thể so với mười bốn kỷ nguyên bình thường nhưng dù gì gã cũng là mười bốn kỷ nguyên, hình như Lục Nguyên mới mười hai kỷ nguyên đi? Hắn làm sao thực hiện được? Chuyện như vậy là không thể nào đi? Nhưng cố tình lúc này Lục Nguyên trở lại mà chủ tốc chi văn minh chậm chạp chưa lộ mặt, chứng minh hắn nói có thể là thật sự.

Chủ pháp biến văn minh biết lấy tính cách của Lục Nguyên thì nói ra chắc chắn là lời thật. Lục Nguyên làm thịt chủ tốc chi văn minh mười bốn kỷ nguyên yếu ớt, ghê gớm thật.

933. Chương 1531 : Phong Thần Hồn

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1531: Phong thần hồn

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Qua chốc lát sau chủ tốc chi văn minh vẫn chưa trở về.

Giờ thì mọi người dần tin Lục Nguyên đã nói thật.

Sự thật chưa từng có.

Lục Nguyên thật sự làm được giết chết chủ tốc chi văn minh mười bốn kỷ nguyên, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Thời gian đang chậm rãi trôi qua.

Vĩnh hằng chi môn bùm một tiếng mở ra, chư thiên thần vật thứ hai mươi mốt, hai mươi hai bắn ra. Nhiều người có mặt đã sớm bay lên vọt hướng chư thiên thần vật thứ hai mươi mốt, hai mươi hai rồi. Lục Nguyên cũng bay đi, nhưng khi hắn tới thì có khoảng mười chủ văn minh bao vây hắn.

Không sai, họ tập trung đối phó Lục Nguyên.

Lúc trước phe sát na không làm gì được với tốc độ của chủ tốc chi văn minh, cho nên bất đắc dĩ phái nhiều chủ văn minh ngăn chặn gã, cuối cùng thành công. Tiếc rằng để lại chút nguy hiểm là khiến phe bên họ không ai đi chặn người phe bất tử, kết quả là để phe bất tử lấy được chư thiên thần vật.

Khi ấy đám chủ võ thần văn minh bày ra trận thế đi đối phó chủ tốc chi văn minh.

Hiện giờ người phe bất tử cũng bày ra trận thế tương tự để đối phó Lục Nguyên.

Trong đó có mấy người dẫn đầu.

Ví dụ vị mười bốn kỷ nguyên này không phải ai khác, chính là mười ba kỷ nguyên, đại biểu cho đại đạo chân thực, không giống bình thường.

Gã nói:

- Lục Nguyên, ta sớm có nghe danh tiếng của ngươi, hãy để ta đụng độ ngươi một phen.

Chủ hoang chân văn minh lấy ra chân thực chi kích của mình, nó là lấy ban đầu văn tự chân tự tế luyện mà thành, chân thực trong tay, ta là chân, ngươi là ngụy.

Chân thực chi kích của gã không phải do một phần mười vận mệnh thiết tắt tế luyện mà thành, chẳng qua cơ duyên xảo hợp gã gặp được chân thực chi nhãn, chân thực chi nhãn chính là một phần vận mệnh. Mặc dù gã vẫn không được chân thực chi nhãn nhưng cảm giác gặp gỡ đó giữ trong lòng, ngưng luyện thành thanh chân thực chi kích, lấy chân thực chi kích phối hợp nhiều kích pháp của thái cổ văn minh, hóa thành kích pháp mạnh nhất trong đời gã.

Phút chốc kích ảnh như sơn, kích ảnh như huyễn, không ngừng biến ảo giữa chân thực cùng hư ảo, không thể mò ra đâu là thật, đâu là giả.

Chân thực hư ảo, tiện là như vậy.

Rồi ví dụ như người này cũng là mười bốn kỷ nguyên, chủ phật tông văn minh. Vạn phật chi tông, vạn phật triêu tông, hướng về bái lạy chính là gã, cũng là người mười bốn kỷ nguyên. Chủ phật tông văn minh đứng đó khiến có xúc động ngàn vạn người quỳ lạy.

Chủ phật tông văn minh đọc phật hiệu:

- A di đà phật, Lục thí chủ, ngươi đã nhập ma, hiện tại hồi đầu còn chưa muộn.

Gã sử dụng vạn phật hoán tâm tâm pháp, như có vạn phật đang kêu gọi người. Chỉ cần người nghe cho rằng mình nhập ma thì tinh thần sẽ bị khống chế, tâm linh có sơ hở sẽ bị gã đánh thương.

Chủ phật tông văn minh đôi phật thủ biến thành hai phật chi tiểu thiên thế giới đè hướng Lục Nguyên.

Còn có một vị chủ hồng nhất văn minh, đấy là đại đạo phiêu phiêu trong tay, tiên phong nhược nhược, người này mặt mày tươi cười. Chủ hồng nhất văn minh xuất thân từ tiên cổ văn minh, ở trong tiên cổ văn minh đứng sau chủ hồng quân văn minh, thực lực, thủ đoạn tất nhiên là không tầm thường. Ngón tay gã ở không trung biến đổi ngày càng nhẹ nhàng, cái này gọi là chư thiên phong thần chỉ, có thể phong lại thần hồn, công kích thần hồn. Loại Phong thần đài, Phong Thần bảng đều bị gã cai quản, một khi rơi vào Phong Thần bảng thì vạn vạn năm không thể thoát thân, đây là thiên ý. Chư thiên phong thần chỉ của gã càng lợi hại hơn Phong Thần bảng nhiều.

Ba nhân vật có tính tiêu biểu này đều là mười bốn kỷ nguyên.

Đương nhiên, cũng không thể coi thường người khác.

Ví dụ như chủ thiên chi văn minh là người mười ba kỷ nguyên, gã đấu với Lục Nguyên một chiêu rơi vào thế yếu nhưng khi đó là khi đó, bây giờ chủ thiên chi văn minh không cam lòng tỏ ra yếu thế, gã phải đấu với hắn một trận. Đương nhiên gã không đơn độc khiêu chiến mà là cùng mười mấy người tấn công.

Còn có nhiều nhân vật kinh tài tuyệt diễm.

Trận thế này ngang với hồi chủ võ thần văn minh vây công ngăn chủ tốc chi văn minh. Lúc đó chủ tốc chi văn minh chỉ có nước ngự tốc thần bộ pháp đi đông trốn tây, không thể đứng ngay tại chỗ. Bây giờ trận thế cùng đẳng cấp đối mặt Lục Nguyên thì hắn có thể làm được gì? Hắn ứng đối nó được không?

Chắc an toàn không thành vấn đề, chỉ cần Lục Nguyên ngự kiếm bộ trốn đi thì chắc không khó.

Lục Nguyên muốn xuất phát ngay, nhưng còn có vài chuyện trước tiên phải làm xng.

Hắn cùng người khác bay trở về sát na thành, lúc bay về Lục Nguyên phát hiện khí thế phe sát na rất suy sụp, bao gồm chủ sát na văn minh. Cuối cùng thì cả nhóm bay về sát na thành.

Chủ sát na văn minh nói:

- Chuyện Thái Cổ chắc mọi người cũng thấy rồi.

- Việc đơn giản sáng tỏ như ban ngày.

Chủ sát na văn minh nói:

- Nếu như chủ thái cổ văn minh lấy tư cách chủ vĩnh hằng xuất hiện bày ra uy lực chúng ta không thể đối kháng thì chúng ta căn bản không phải là đối thủ. Đến lúc đó các ngươi muốn đầu hàng thì tùy, chủ vĩnh hằng, ài…

- Phải rồi, Lục Nguyên, thần vật cao thiên giai của ngươi.

Chủ sát na văn minh ném qua một thần vật cao thiên giai, xem như công lao Lục Nguyên chỉ điểm trong chiến đấu.

Lục Nguyên nhận lấy.

Chủ sát na văn minh đã đánh mất niềm tin nhưng Lục Nguyên thì không.

Hừ, gió đông thổi trống trận gióng lên, nếu thật sự đấu ai sợ ai.

Trước đừng nói chủ thái cổ văn minh ngươi có thành công làm chủ vĩnh hằng không, cho dù ngươi trở thành chủ vĩnh hằng, thật sự đấu thì ta chưa chắc sợ ngươi. Lục Nguyên sục sôi ý chí chiến đấu, dám đấu với bất cứ ai, có gì mà sợ. Nhận lấy thần vật cao thiên giai, Lục Nguyên bỗng ngây ngẩn.

Bởi vì Lục Nguyên phát hiện hắn quên một chuyện.

Lúc trước chủ tốc chi văn minh cướp đoạt khá nhiều thần vật cao địa giai, những thứ này đi đâu rồi? Lục Nguyên lập tức lục tìm, tìm xong mới biết những thần vật đó còn ở trong tay chủ tốc chi văn minh. Chủ tốc chi văn minh có không ít thần vật cao địa giai, tổng cộng mười cái, bản thân Lục Nguyên có ba cái, thế là trong cộng được mười ba thần vật cao địa giai.

Mười ba cái nhé.

Lục Nguyên lấy ra bốn cái nuốt chúng, cũng nuốt nhiều thiên cấp linh mạch.

Ầm ầm ù ù!

Lục Nguyên lờ mờ cảm giác được giữa mình và vĩnh hằng chi môn lại thêm một tia liên kết và ảo diệu. Mười lăm kỷ nguyên, Lục Nguyên nhanh chóng tới mười lăm kỷ nguyên ngay. Đến mười lăm kỷ nguyên rồi hắn cảm thấy pháp lực tăng lên cực kỳ khủng bố, chất lượng cũng càng cao.

Không chỉ như thế thôi, bởi vì đây là từ vĩnh bốn tầng chuyển hóa hướng hằng năm tầng, cho nên tầng này có rất nhiều ảo diệu. Ví dụ như Lục Nguyên lờ mờ cảm thấy vài phần vị hằng, trừ điều đó ra hắn phát hiện vĩnh hằng mạnh của mình tiến bộ rất lớn.

Vĩnh hằng mạnh hai điểm một phần!

Vĩnh hằng mạnh hai điểm hai phần!

Vĩnh hằng mạnh hai điểm ba phần!

Vĩnh hằng mạnh hai điểm bốn phần!

Vĩnh hằng mạnh hai điểm năm phần!

Hiện tại Lục Nguyên đã đến mười lăm kỷ nguyên, còn có chín thần vật cao địa giai. Tiếc rằng đến mười lăm kỷ nguyên muốn tăng lên nữa thì thần vật cao địa giai không còn tác dụng, nhất định phải có thần vật cao

thiên giai, cố tình trong tay hắn chỉ có một thần vật cao thiên giai, không thể tăng lên mười sáu kỷ nguyên. Mà hắn sốt ruột làm gì, còn có thượng cổ giả kiếm mộ đang chờ đợi.

Đi thôi, đi thượng cổ giả kiếm mộ.

Từ biệt mọi người ở sát na thành, Lục Nguyên lại tiến lên con đường đi thượng cổ giả kiếm mộ.

Khi Lục Nguyên biến mất khỏi sát na thành, chủ sát na văn minh và chủ pháp cổ văn minh, chủ võ cổ văn minh đang nói chuyện.

- Lục Nguyên sắp bắt đầu tu hành rồi ư?

Chủ sát na văn minh từ đấy lòng khen:

- Thật là tràn đầy nhiệt tình nhỉ. Sau khi nghe nói chủ thái cổ văn minh sắp thăng làm chủ vĩnh hằng mà vẫn tràn trề nhiệt tình như vậy, hắn còn quá trẻ.

Gã đột nhiên nhận ra, mặc dù khuôn mặt gã trẻ trung, dùng cách sát na sinh diệt muốn giữ cho tâm hồn cũng trẻ thì sự thật gã đã không trẻ nữa.

Bên trong gã đã già rồi.

Không thể bằng thanh niên thật sự như Lục Nguyên có nhiệt tình.

Chủ pháp cổ văn minh nói:

- Đúng thế, chúng ta đều đã già.

Chủ võ cổ văn minh nói:

- Nếu chủ thái cổ văn minh tăng lên thành Thái Cổ chủ vĩnh hằng, thành tựu vĩnh hằng, tất cả chúng ta e rằng không phải đối thủ của gã.

Chủ võ cổ văn minh là một người đàn ông trung niên đại mã kim đao, trường đao trên vai, có râu quai nón rất là hào sảng.

- Chúng ta hiểu cái tên Thái Cổ, tâm ngoan thủ lạt, đến khi đó chắc chắn sẽ giết chết chúng ta.

Chủ võ thần văn minh ở một bên nói:

- Nếu địch không lại trốn đi thì sao?

- Trốn? Trốn cái gì?

Chủ sát na văn minh cười khổ nói:

- Chúng ta có ai không là bá chủ, kiêu ngạo trong cõi thiên địa, bảo ngươi vĩnh viễn sống trong chạy trốn, hơi ló đầu ra là bị trấn áp, ngươi và ta có ai chịu được? Đừng quên, chủ vĩnh hằng là vĩnh viễn trường tồn, gã nhất định sẽ sống lâu hơn chúng ta.

Chủ sát na văn minh nói vậy mấy người khác gật đầu đồng ý. Đúng thế, sinh hoạt như vậy thà không cần, quá khốn khổ, không phải một chút mà là tột đỉnh.

Chủ pháp biến văn minh mặc dù chỉ là mười ba kỷ nguyên nhưng có rất nhiều người nghe lời gã, vì đầu óc của gã, danh xưng vạn biến quân sư không phải giả.

938. Chương 1536 : Lời Trăn Trối Vạn Cổ

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1536: Lời trăn trối vạn cổ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đại quyết chiến trung ương thiên triều do gã chủ trì, chỗ này gã có quyền phát ngôn.

Gã nói:

- Bây giờ chúng ta không có con đường nào, chỉ có hai cái. Một đường là hy vọng Thái Cổ đừng thành tựu vĩnh hằng.

Đây là hy vọng kẻ địch biến yếu, chỉ có hy vọng như vậy chứ kẻ địch không thể nào nghe theo ý muốn của bên mình được.

- Đường thứ hai là đặt hy vọng vào người Lục Nguyên, có lẽ hắn có thể sinh ra chút hy vọng.

- Lục Nguyên.

Chủ pháp biến văn minh nói:

- Đúng vậy, là Lục Nguyên. Hắn từ khi ra đời đã không ngừng sáng tạo kỳ tích, có lẽ lần này hắn sẽ tiếp tục sáng tạo kỳ tích thì sao.

Đương nhiên gã cũng không có bao nhiêu tự tin, công lực sáng tạ kỳ tích của, ngày sau đối đầu đẳng cấp như bất tử, sát na mà không yếu thế thì gã tin.

Nhưng đối thủ là chủ vĩnh hằng đã vô số kỷ nguyên chưa bao giờ xuất hiện thì bảo người ta tự tin sao nổi.

Hy vọng, cũng vẻn vẹn chỉ là mơ ước viễn vông thôi.

Nhưng nếu không có cả một chút hy vọng thì hoàn toàn là tuyệt vọng rồi.

Lục Nguyên, tựa như một tia sáng trong bóng đêm, mặc dù yếu ứt nhưng đúng là tồn tại.

Chủ sát na văn minh nhún vai nói:

- Chỉ đành như vậy.

Hợp tám tàn đồ thượng cổ giả kiếm mộ lại, Lục Nguyên biết chỗ thượng cổ giả kiếm mộ ở đâu rồi. Thượng cổ giả kiếm mộ cũng nằm trong vĩnh hằng tinh vực, nhưng tuyệt đối không có trên tinh đồ vĩnh hằng tinh vực. Vĩnh hằng tinh vực cực kỳ rộng lớn, to đến khó thể tưởng tượng, vậy nên sớm có người làm tinh đồ, khi Lục Nguyên vào sát na thành thì có được bản đồ tinh vực này.

Nhưng trên bản đồ tinh vực không tồn tại điểm này, Lục Nguyên ngự kiếm bộ bay đi. Kiếm bộ nhanh đến khó tin, Lục Nguyên tốn chút thời gian rốt cuộc đến đây. Chỗ này rõ ràng là một mảnh hư không nhưng tám tàn đồ thượng cổ giả kiếm mộ hiện ra thì Lục Nguyên phát hiện dường như hắn bị di chuyển không gian khác.

Cuối cùng thì cũng vào trong thượng cổ giả kiếm mộ.

Lục Nguyên phát hiện hắn ở trong không gian là một căn phòng.

Phòng trống trơn chỉ có một bình đài ở chính giữa, dường như trên bình đài có một thanh kiếm và một khối bia đá.

Đằng trước có một cánh cửa.

Trên cửa viết năm chữ to mạnh mẽ 'thượng cổ giả kiếm mộ'. Năm chữ to này mỗi một vết, một phẩy một gạch đều tựa từng thanh kiếm sắc bén. Năm chứ đó cấu thành kiếm đồ cực kỳ tuyệt vời, dường như chớp mắt nó biến thành sát khí cực kỳ sắc bén. Cửa là màu đen to lớn tựa như chuôi kiếm vậy.

Nhưng cửa không mở ra.

Lục Nguyên di chuyển đi tới bên bia đá.

Trên bia đá có một hàng chữ.

'Có một thanh kiếm đây, mời ngươi thưởng thức. Nếu thưởng thức được kiếm mới vào thượng cổ giả kiếm mộ được.'

Mộ giả của thượng cổ kiếm giả mộ có ba cửa, phải thông qua mới vào mộ giả được.

Mộ thật trong thượng cổ giả kiếm mộ thì không có ba cửa mà là một cửa.

Đó chính là phẩm kiếm quan.

Phẩm được kiếm, liền thông qua quan.

Kiếm.

Lục Nguyên nhìn thấy kiếm trên bình đài.

Đó là một thanh kiếm bốn thước ba phân hai, chuôi kiếm đen, thân kiếm sáng ngời thẳng tắp.

Phải phẩm chính là thanh kiếm này.

Nếu đã phải phẩm kiếm thì mình sẽ thưởng thức thanh kiếm này một phen vậy.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng trên bình đài, ngón tay nhẹ vuốt thanh kiếm. Thanh kiếm nhìn sơ thấy rất bình thường, cực kỳ bình thường.

Thân kiếm vào tay lạnh lẽo, buốt giá.

Ngón tay Lục Nguyên từ chuôi kiếm vuốt đến kiếm ngạc, thân kiếm, từng chút một dọc xuống thẳng đến mũi kiếm.

Lục Nguyên vẻ mặt chăm chú như là vuốt ve cô gái yêu quý nhất.

Mỗi một phân cấu tạo thanh kiếm này đều rơi vào lòng Lục Nguyên.

Kiếm ở trong tay.

Như thế nào phẩm kiếm?

Lục Nguyên cười khẽ, những người khác sẽ cảm thấy buồn phiền về điều này nhưng hắn thì không.

Đúng là không cần phải buồn phiền, phẩm kiếm quá đơn giản. Bình thường mình đối với kiếm như thế nào thì bây giờ làm thế ấy.

Kiếm, chính là kiếm.

Không có bất cứ nhân tố nào bên trong, đơn giản chính là kiếm mà thôi.

Đây chính là phẩm kiếm.

Đơn giản đến ngoài ý muốn.

Ngón tay Lục Nguyên nhẹ vuốt kiếm phong.

Kiếm khẽ ngân.

Đây là kiếm và kiếm giả thật sự ngân vang.

Điều này nói ra thì cực kỳ đơn giản nhưng sự thật không hơn hai người làm được điều đó. Hiện tại trên thế giới người làm được chỉ có Lục Nguyên và Yến Thương Thiên, những người khác chưa đủ trình độ, bao gồm Chu Thanh Huyền. Bởi vì kiếm của Chu Thanh Huyền không thuần như vậy, kiếm đã không thuần thì làm sao phẩm được kiếm? Chính là kiếm đạo lý.

Ầm!

Cửa thượng cổ giả kiếm mộ mở rộng.

Lục Nguyên tiến và trong thượng cổ giả kiếm mộ.

Bên trong thượng cổ giả kiếm mộ có nhiều huyệt.

Mộ bia như kiếm.

Từng thanh kiếm sắc bén chĩa lên trời.

Lục Nguyên nhìn qua từng cái, thứ nhất là mộ phó chủ kiếm thanh văn minh. Phó chủ kiếm thanh văn minh, đại từ đại bi, kiếm pháp đại thiện, khi còn sống cứu nhiều người, đến một ngàn ba trăm sáu mươi lăm vạn người! Lục Nguyên nhìn thấy bảng giới thiệu về phó chủ kiếm thanh văn minh, giật nảy mình. Người ta giết nhiều người, vị phó chủ kiếm thanh văn minh thì hay lắm, cứu nhiều người đến một ngàn ba trăm sáu mươi lăm vạn người, theo giới thiệu thì dường như người này là thầy thuốc.

Thứ hai là phó chủ kiếm hiệp văn minh. Phó chủ kiếm hiệp văn minh, thẳng thắn bi ca, là một vị hành hiệp trượng nghĩa. Sau đó lại có vài mộ phó chủ văn minh, đa số là tên Lục Nguyên từng gặp ở Xung Tiêu Kiếm Lâu, ví dụ như phó chủ kiếm vũ văn minh, phó chủ kiếm liệt văn minh, phó chủ kiếm điện văn minh, vân vân và vân vân.

Lục Nguyên rất nhanh nhìn thấy chủ văn minh.

Năm đó kiếm cổ văn minh có tổng cộng ba vị chủ văn minh.

Ba chủ văn minh đều là kinh thế cả.

Người thứ nhất là chủ kiếm kinh văn minh, nghe nói từng liên tục phá kỷ lục giống như Lục Nguyên hiện nay, dẫn đến vô số chấn kinh, vậy nên mới gọi là chủ kiếm kinh văn minh. Chủ kiếm kinh văn minh có một tuyệt chiêu kinh thế, kiếm kinh tứ phương, vân khởi lạc! Chiêu này khắc ở bên cạnh, là tuyệt học đắc ý của chủ kiếm kinh văn minh. Lục Nguyên học chiêu kiếm kinh tứ phương, vân khởi lạc, phát hiện uy lực to lớn khó thể tưởng tượng, uy lực của nó thập chí trên cả kiếm thập. Nếu phải tính thì có thể so sánh với kiếm thập nhị, thập tam chưa được sáng tạo ra.

Thứ hai là chủ kiếm đỉnh văn minh, đấy là kiêu hùng không gì sánh bằng, nhưng hắn đã học được tuyệt học ở Xung Tiêu Kiếm Lâu rồi.

Người thứ ba cũng chính là cuối cùng, chủ kiếm cổ văn minh.

Trước mộ của chủ kiếm cổ văn minh có hàng chữ:

'Kiếm cổ của ta cả đời vô địch, cao thủ tịch mịch, người người hướng về, vĩnh hằng chi môn, muốn phá vĩnh hằng chi môn thành tựu vĩnh hằng, khiến kiếm đạo vĩnh tồn, người người như long, tuy nhiên, thua, để lại một đường cơ, kỷ nguyên sau sẽ sinh ra biến đổi lớn, vĩnh hằng hoặc sẽ sinh ra.'

'Hôm nay ở đây để lại chính là phá của ta, và pháp lực năm kỷ nguyên, để cho người sau.'

'Hôm nay thua kiếm đạo vẫn chừa một tuyến cơ, sự sống tồn tại, sự sống tiêu diệt…'

Đến đây thì không chữ nữa, khắc tới đây đã chết.

Lục Nguyên yên lặng nhìn sự tích xưa kia của những tiền bối, qua một lát bình tĩnh tinh thần, định bắt đầu luyện công, dù sao còn có một nhân vật mạnh nhất chủ thái cổ văn minh chờ đợi hắn tiêu diệt.

939. Chương 1537 : Năm Trăm Năm

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1537: Năm trăm năm

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Trước tiên học một chiêu để phá đã. Lục Nguyên bắt đầu thành tâm thành ý lần thứ hai học phá. Thật ra thì dựa theo đạo lý bình thường hắn còn chưa học được phá.

Bởi vì, phá vô tình.

Lục Nguyên có tình, tình huynh đệ, tình bằng hữu, tình sư môn, tình cảm nam nữ.

Tình khiên vô phá!

Nhưng lần này ở trong huyệt chủ kiếm cổ văn minh có một khí lưu cực kỳ mạnh mẽ giúp đỡ Lục Nguyên tập được phá. Có khí thế cực kỳ sắc bén không có gì phá được bao trùm lên người Lục Nguyên, hắn yên tĩnh cảm nhận phá của chủ kiếm cổ văn minh, mơ hồ như có ảoảnh dạy hắn phá.

Phá!

Đoạn diệt tất cả tình, trảm phá tất cả lộ phá.

Lục Nguyên yên lặng cảm nhận, tiếp đó đâm ra nhất kiếm.

Một kiếm này, tức thị phá.

Thật ra đây không phải phá mà Lục Nguyên tự tu hành, nó chỉ là kế thừa phá, cũng là lần đầu tiên trong đời hắn học sao cũng không biết được một tuyệt chiêu. Phải biết rằng sở trưởng của Lục Nguyên toàn là học tập về chiêu thức, từ đó có thể thấy chiêu này khó khăn. Nhưng mặc kệ là kế thừa hay tu hành thì dù sao nó là phá.

Tiếp theo là năm kỷ nguyên!

Tiếp theo là năm kỷ nguyên! Hiện nay hắn có pháp lực mười lăm kỷ nguyên, khi kế thừa pháp lực năm kỷ nguyên này rồi sẽ trùng kích thành như thế nào đây, Lục Nguyên rất mong chờ. Hắn phát hiện ngay chính giữa thượng cổ giả kiếm mộ có một cái địa huyệt, bên trong ẩn chứa pháp lực cường đại.

Lục Nguyên đi qua, phát hiện bên cạnh địa huyệt có vài con đường, một huyệt có một kiếm đạo chỉ hướng địa huyệt, vô số kiếm khí đan xen giữa hư không, lấy kiếm khí ba người kiếm cổ, kiếm đỉnh, kiếm kinh để lại làm chính, đám kiếm hiệp làm phụ trấn áp pháp lực bên trong địa huyệt. Pháp lực ầm ầm ù ù mênh mông như ngân hà, chắc là pháp lực năm kỷ nguyên. Không đúng, Lục Nguyên thậm chí cảm giác được trong vô tận hư không kỷ nguyên này pháp lực đang biến mạnh. Năm đó chủ kiếm cổ văn minh đúng là tốn công sức dùng vô số kiếm khí trấn áp pháp lực năm kỷ nguyên, trong sông dài lịch sử kiếm khí thấm vào pháp lực, khiến pháp lực năm kỷ nguyên biến mạnh hơn trước rất nhiều, bên trong ẩn chứa nhiều kiếm khí của chủ văn minh, phó chủ văn minh.

Đương nhiên không phải nói Lục Nguyên có được pháp lực năm kỷ nguyên liền trực tiếp tăng lên hai mươi kỷ nguyên.

Mỗi một kỷ nguyên đại biểu thứ khác nhau, ẩn chứa lượng cũng khác.

Pháp lực trong địa huyệt sớm không phải là năm kỷ nguyên bình thường.

Có thể thúc đẩy Lục Nguyên lên bao nhiêu pháp lực kỷ nguyên thì không ai biết.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng giữa không trung đáp xuống, tiến vào trong địa huyệt. Nó liền dâng lên pháp lực đối kháng với bản thân Lục Nguyên, pháp lực năm kỷ nguyên cùng kiếm khí nhiều chủ văn minh, phó chủ văn minh kiếm đạo để lại sau khi chết đấu đá lâu như vậy, nó sẽ không dễ dàng khuất phục. Nhưng Lục Nguyên không sợ nó không khuất phục.

Lục Nguyên lật tay đè ép:

- Pháp lực, khuất phục cho ta!

Lục Nguyên dốc hết pháp lực đấu với pháp lực kia, hắn phải đè ép nó khuất phục mới thu vào trong người được. Chủ thái cổ văn minh đoạt đi thành quả kiếm cổ văn minh đấu thiên, có khả năng thành tựu vĩnh hằng, chiếm lợi ích to lớn, điều này khiến Lục Nguyên rất khs chịu. Bây giờ pháp lực năm kỷ nguyên này theo lý thì chắc là của chủ thái cổ văn minh, dù gì gã là chủ kỷ nguyên. Thái Cổ cướp đồ của kiếm đạo, bây giờ mình cướp lại chút pháp lực của gã tuyệt đối hợp tình hợp lý và sảng khoái.

Không cướp đi mới là khó chịu.

Lục Nguyên yên lặng vạn tâm pháp, pháp lực trong người di chuyển như ngân hà.

Trong địa huyệt này Lục Nguyên không ngừng tăng thực lực bản thân, thời gian chậm rãi trôi qua. Lục Nguyên chợt mở mắt ra, mới rồi vốn định lập tức bế quan ngay, nhưng hắn phát hiện hấp thu pháp lực

khổng lồ như vậy có lẽ không thể trong vòng một, hai năm. Đúng vậy, muốn giằng co với pháp lực kia cần thời gian khá dài.

Vậy nên Lục Nguyên ở bên cạnh dùng pháp lực hóa ra một đồng hồ cát.

Lấy hư hóa thực, ý niệm thành vật, chuyện đó đối với Lục Nguyên bây giờ là quá đơn giản.

Đồng hồ cát chảy hết là một năm.

Mỗi chảy xong một lần ở bên cạnh làm một ký hiệu.

Làm xong những điều đó, Lục Nguyên nhớ viết lá thư cho kiếm chi văn minh của mình, nói là phải bế quan ở một chỗ rất lâu, họ không cần sốt ruột, dù sao trước kia hắn chưa từng bế quan lâu như vậy. truyện copy từ

Rốt cuộc xong xuôi, có thể nghiêm túc bế quan. Lục Nguyên nhắm hai mắt lại.

Thời gian trôi qua, Lục Nguyên đã thu một phần pháp lực, lúc này hắn đã đến mười sáu kỷ nguyên. Lục Nguyên cảm thấy liên kết với vĩnh hằng chi môn lại thêm một tia, pháp lực càng mạnh mẽ, càng thâm sâu, toàn thân toát ra khí thế vĩnh hằng và bất hủ càng mạnh.

Mười sáu kỷ nguyên, đây đã là trong trời đất cg có thể xếp ba mươi hàng đầu.

Bất giác mình đã mạnh như vậy.

Lục Nguyên tỉnh lại khỏi bế quan có chút cảm thán, nhưng bây giờ phải tiếp tục bế quan đi.

Thời gian vẫn trôi qua, Lục Nguyên thu được càng nhiều pháp lực, tất nhiên phải trước đấu rồi mới hút. Những pháp lực này không dễ hấp thu, không biết hút pháp lực bao lâu sau Lục Nguyên cảm thấy liên kết với vĩnh hằng chi môn lại nhiều một tia, pháp lực tăng tiến nhiều, lần này vào hằng chi thất tầng, tức là pháp lực mười bảy kỷ nguyên.

Pháp lực mười bảy kỷ nguyên nhé, thực lực bản thân bây giờ trong cõi trời đất chắc có thể xếp vào hai mươi hàng đầu, thậm chí là mười hàng đầu rồi.

Nhưng nếu chỗ này còn có nhiều pháp lực thì mình tất nhiên phải hấp thu tiếp.

Thời gian trôi vùn vụt, Lục Nguyên liên tục tăng cao, mỗi lần mở mắt là cảm giác mình tiến bộ nhanh như gió. Lục Nguyên cảm giác liên kết với vĩnh hằng chi môn lại thêm một tia, pháp lực lại tiến bước xa, đã vào hằng chi bát tầng, cũng tức pháp lực mười tám kỷ nguyên.

Thực lực hiện tại của Lục Nguyên ở trong thiên địa chắc chắn xếp vào mười hàng đầu, có khả năng theo lên năm hàng đầu.

Lục Nguyên hơi cảm thán một lúc, bắt đầu tiếp tục bế quan.

Đây là lần đại bế quan chưa từng có của Lục Nguyên.

Tất cả đều vì tăng thực lực, vì đả đảo chủ thái cổ văn minh.

Pháp lực như biển sao bao vây Lục Nguyên.

Thời gian từ từ trôi qua, Lục Nguyên chậm rãi mở mắt ra.

Ánh mắt tang thương.

Thương hải tang điền nằm trong đáy mắt.

Lục Nguyên biết đã trôi qua rất lâu rồi.

Nhìn đồng hò cát bên cạnh, đã lặp lại năm trăm lần.

Đồng hồ cát rơi một lần là một năm.

Đã năm trăm năm.

Thì ra lần này bế quan đã trôi qua năm trăm năm rồi.

Đương nhiên trong năm trăm năm thay đổi lớn lao, bản thân tăng tiến đến mức khó thể tưởng tượng.

Hiện tại hắn đã có pháp lực đỉnh cao mười tám kỷ nguyên, thậm chí kém một chút thôi là tới mười chín kỷ nguyên. Dựa vào thực lực hiện nay, hắn đụng phải nhân vật cỡ như chủ bất tử văn minh cũng có thể đối kháng, hắn rốt cuộc đứng ở đỉnh cao nhất thiên địa.

Trừ phi chủ thái cổ văn minh thật sự thành tựu chủ vĩnh hằng, hiện tại trong cõi trời đất hắn đã ở trạng thái vô địch.

Lúc trước Lục Nguyên có danh hiệu vô địch chiêu thức.

Nhưng mà vô địch chiêu thức là vô địch về chiêu thức thôi.

Hiện tại lại là vô địch.

940. Chương 1538 : Khoảnh Khắc Quay Đầu Đã Trăm Năm

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1538: Khoảnh khắc quay đầu đã trăm năm

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Vô địch chiêu thức giới hạn trong chiêu thức, đụng đến đối thủ có pháp lực cường đại thì bó tay.

Bây giờ Lục Nguyên cảm thấy mình đã vô định.

Đây thật là cảm giác sướng chết được.

Nhẹ dùng tay ấn hư không, vô số pháp lực cường đại di chuyển trong bàn tay, thiên hạ vô địch ở trong tay, người nào là đối thủ của ta?

Lực lượng! Cái gì là lực lượng, đây chính là lực lượng!

Lục Nguyên nhún vai, ở bả vai cũng bùng phát pháp lực cường đại không biến giới. Từ trên xuống dưới người Lục Nguyên không chỗ nào mà không có lực lượng, tràn đầy tính bạo tạc. Hơn nữa phẩm chất pháp lực của Lục Nguyên cao hơn bình thường nhiều. Trong năm trăm năm tôi luyện, Lục Nguyên đã hấp thu kiếm khí nhiều cao thủ kiếm cổ văn minh vào trong, toàn bộ lấy vạn kiếm quy tông hút và người, khiến pháp lực hấp thu nhiều đặc điểm, chất lượng cực cao.

Tốt lắm, có sức chiến đấu như vậy thì có thể đại náo thiên hạ.

Lục Nguyên nhảy khỏi địa huyệt.

Vẫn là thượng cổ giả kiếm mộ quen thuộc.

Lục Nguyên nhìn gần.

Vì thực lực tăng cao mà Lục Nguyên cảm giác bên dưới địa huyệt có một vật, hắn giơ móng ầm ầm chộp xuống đất, bắt ra một thứ. Vật đó như đoàn sáng, nó ở trong tay như muốn thoát ra ngoài.

Lục Nguyên lạnh lùng hét:

- Trấn áp cho ta!

Pháp lực mười tám kỷ nguyên ầm ầm vận chuyển muốn đè ép vật đó.

Đoàn sáng này chưa không cam tâm khuất phục.

Hay cho một đoàn sáng, dựa vào pháp lực mười tám kỷ nguyên mà cũng không hoàn toàn trấn áp nó được, trong trời đất có thể trấn áp nó rất khó.

Lục Nguyên như có trực giác gì, bàn tay to vung, chỉ thấy tay to vừa vung thì bút, giấy, thiên mệnh cùng xuất hiện.

Chân lý chi bút, định lý chi thư, thiên mệnh thần kích.

Ba vật này như có quan hệ gì với đoàn sáng, Lục Nguyên lần thứ hai trấn áp, là đem ba thứ cùng một chỗ đè ép. Trấn áp xong trời long đất lở, đoàn sáng không giãy dụa nữa, hàn toàn bị đè ép. Lục Nguyên đã biết đoàn sáng này gọi là bất khuất chi lưu quang.

Cũng là một phần mười vận mệnh.

Chẳng phải thường hay có người kêu la như vậy sao:

- Vận mệnh ư, ta sẽ không khuất phục vận mệnh.

- Tuyệt đối không khuất phục vận mệnh.

Nói thật ra bất khuất cũng là một phần vận mệnh.

Đây chính là bất khuất chi lưu quang.

Pháp lực này tại sao trong năm tháng hàng ức năm không một chút bị tiêu hao? Tại sao khó trấn áp nó như vậy? Nói thẳng ra là vì tác dụng của bất khuất chi lưu quang. Lục Nguyên phải mất năm trăm năm mới hấp thu xong pháp lực kia mặc dù có nguyên nhân là vì nó đặc biệt khổng lồ ra, còn có một lý do là vì bất khuất chi lưu quang.

Thật là tiểu tử này, Lục Nguyên nhẹ búng bất khuất chi lưu quang, bởi vì ngươi mà mất thêm ba trăm năm.

Đương nhiên tốc độ tăng cao hiện tại của Lục Nguyên cũng khá nhanh rồi.

Năm trăm năm, từ mười lăm kỷ nguyên lên tới mười tám kỷ nguyên, tốc độ này nhanh khủng khiếp, người bình thường không khoa trương đến mức đó.

Lục Nguyên bắt đầu hấp thu bất khuất chi lưu quang, bất giác trên thân kiếm, trên người hắn có ý chí bất khuất, hơn nữa vận mệnh thiết tắt từ ba phần biến thành bốn phần. Mỗi khi vận mệnh thiết tắt tăng lên một phần là song song thực lực của hắn tăng một phần.

Rất tốt!

Lục Nguyên đứng lên, cần tăng thì đã tăng xong xuôi rồi, là lúc đi ra ngoài. Lần này mình bế quan năm trăm năm, lúc trước chưa từng bế quan lâu như vậy, không biết bên ngoài ra sao rồi, chủ thái cổ văn minh có phải tăng lên làm chủ vĩnh hằng chưa.

Lục Nguyên hành lễ với mộ bia. truyện copy từ

- Chủ kiếm cổ văn minh, chủ kiếm đỉnh văn minh, chủ kiếm kinh văn minh, kiếm phó chủ kiếm hiệp văn minh, các vị tiền bối.

Lục Nguyên chắp tay nói:

- Không dám mạnh miệng nói cái gì, nhưng chỉ cần có ta ở một ngày thì kiếm đạo còn tồn tại, điều này thì các người hãên tâm đi.

Dường như Lục Nguyên trông thấy rất nhiều các tiền bối yên lòng, thần niệm biến thành tro bụi. Đúng thế, họ yên lòng, dù không thấy Lục Nguyên có hành động gì nhưng hắn qua được ải phẩm kiếm tới đây thì tuyệt đối là kiếm giả hợp cách. Những người khác không thể nào thông qua cửa đó, Lục Nguyên là kiếm giả hợp cách nếu đã hứa hẹn thì còn gì không yên tâm nữa? Quân tử nhất ngôn, nặng như ngàn cân.

Lục Nguyên nói xong mỉm cười, chắp tay rời khỏi đây.

Đi là tiêu sái, đi nhẹ nhàng.

Lại nói Lục Nguyên rốt cuộc rời khỏi thượng cổ giả kiếm mộ tu hành lâu đến năm trăm năm, hắn vẫn còn ở trong vĩnh hằng tinh vực. Lục Nguyên ngự kiếm bộ, phải nói năm trăm năm không dùng kiếm bộ có chút lóng ngóng, nhưng tiếp tục sử dụng thì cảm giác quen thuộc đã trở lại.

Một lần nữa hưởng thụ cảm giác nhanh như tia điện xẹt.

Lục Nguyên vui vẻ bảy.

Bay vui sướng vô cùng.

Đi tới sát na thành trước đi, xem tình hình ở đó. Lúc Lục Nguyên tới sát na thành thì giật nảy mình, đây vẫn là sát na thành sao? Lúc trước hắn ngụ ở sát na thành một thời gian khá ngắn, nhưng khi đó sát na thành cực kỳ khổng lồ, mấy chục khí thế hùng hồn ở bên trong, tàng long ngọa khổ. Khi ấy sát na thành cực kỳ khí thế.

Bây giờ sát na thành đã thành như vậy.

Lục Nguyên nhìn một mảnh hoang tàn trước mắt, phút chốc không biết nói gì.

Sát na thành hủy rồi!

Hoàn toàn bị hủy diệt!

Xem dấu vết thì dường như bên trong xảy ra pháp lực to lớn va chạm, mặc dù đã qua mấy trăm năm nhưng Lục Nguyên vẫn nhìn thấy dấu vết rõ ràng. Trong đó có một pháp lực là của chủ sát na văn minh, hắn nhận được dao động đó. Còn dao động khác mạnh mẽ hơn cả chủ sát na văn minh nhưng Lục Nguyên không nhận ra dấu vết pháp lực đó.

Sát na thành bị hủy!

Vậy chỗ khác thì sao?

Lục Nguyên bay hướng bất tử thành. Bất tử thành là chỗ ở của chủ bất tử văn minh. Lục Nguyên dùng kiếm bộ nhanh chóng bay tới bất tử thành, trông thấy rồi phải cảm thán. Bất tử thành cũng đã hủy, tình hình đỡ hơn sát na thành một chút nhưng cũng là bị hủy diệt.

Lục Nguyên không ngừng đi trong vĩnh hằng tinh vực, phát hiện nơi đây đã không tòn tại một ai, hắn là người duy nhất tồn tại. Lục Nguyên có cảm giác rất trống rỗng. Phải rồi, vĩnh hằng chi môn, mình tới đó xem thở.

Lục Nguyên ngự kiếm bộ lao hướng vĩnh hằng chi môn.

Ủa, vĩnh hằng chi môn đâu rồi?

Lục Nguyên không thấy vĩnh hằng chi môn đâu. Không đúng, rõ ràng vĩnh hằng chi môn nên ở đây chứ, tại sao không thấy? Lục Nguyên nhìn kỹ lại, phát hiện không xa có hai hòn đảo, năm trăm năm trước chắc là hai khối tam phẩm ngộ đạo chi địa cực kỳ quý giá nhưng hiện nay dường như đã mất đi tác dụng.

Không sai, không có vĩnh hằng chi môn, không có vĩnh hằng loạn lưu, không có gì cả.

Vĩnh hằng chi môn biến mất!

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Khả năng mà Lục Nguyên không muốn biết nhất, chính là cái tên chủ thái cổ văn minh thật sự trở thành Thái Cổ chủ vĩnh hằng.

Tổ cha nó!

Lục Nguyên muốn chửi thề, không chửi không được.

Thằng trọc Thái Cổ này chẳng ngờ thành chủ vĩnh hằng.

Không có thiên lý nữa rồi.

Đương nhiên Lục Nguyên không hề chán nản, ngươi là vô số kỷ nguyên mới ra, được gọi là chủ vĩnh hằng có tuổi thọ vô tận thì ghê gớm lắm sao? Có cơ hội gia cũng sẽ đánh gục luôn, chẳng có gì đáng sợ cả, bà nội nó, hừ!

941. Chương 1539 : Mỹ Nhân Gặp Nạn

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1539: Mỹ nhân gặp nạn

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Hiện giờ gia là mười tám kỷ nguyên thắng mười chín kỷ nguyên, nói không chừng khi gia mười chín kỷ nguyên liền thắng chủ vĩnh hằng hai mươi kỷ nguyên, chuyện đó không biết chừng.

Lục Nguyên nhún vai, nếu vĩnh hằng tinh vực đã không còn ai thì Lục Nguyên định đi trung ương thiên triều nhìn xem, xem coi thế cục hiện nay ra sao. Bây giờ Lục Nguyên lo lắng nhất là kiếm chi văn minh. Lục Nguyên ngự kiếm bộ bay đi, lối và của vĩnh hằng tinh vực tất nhiên là tinh vực môn.

Lục Nguyên chợt phát hiện tinh vực môn bị một thứ màu xám dày cui chặn lại.

Bùm!

Lục Nguyên tùy tay đấm ra, pháp lực mười tám kỷ nguyên đánh vào vật chất màu xám dày, thế mà nó không chút nhúc nhích. Không phải chứ, làm sao đây? Pháp lực mười tám kỷ nguyên của mình vậy mà không công kích phá được. Lục Nguyên liền ngự phá, phá phủ lên kiếm, một kiếm đâm ra.

Có được phá bị gọi là phá tận thiên địa vạn vật trợ giúp, Lục Nguyên rốt cuộc phá đi vật chất màu xám đi ra bên ngoài, trở về trung ương thiên triều.

Xuất phát thôi!

Bế quan năm trăm năm chính là chờ đánh chết chủ thái cổ văn minh, mặc kệ bây giờ gã là chủ văn minh hay là chủ vĩnh hằng, mình phải đánh chết gã.

Rốt cuộc trở lại trung ương thiên triều.

Thật là nhớ nhung.

Lục Nguyên hít thở không khí quen thuộc rồi lại cảm thấy nó dường như không quen lắm.đúng vậy, không biết năm trăm năm có gì thay đổi hay không, Lục Nguyên ngự kiếm bộ xuyên qua siêu điện, đi kiếm chi văn minh trước đi, xem coi bây giờ nó như thế nào rồi. Lục Nguyên đang bay đi thì cảm thấy đằng trước truyền đến dao động.

Dao động này không tính quá mạnh, dường như là hai phe đánh nhau.

Một phe là một người.

Bên kia là một đám.

Một người thì mạnh mẽ gần với phó chủ văn minh nhưng chắc còn ngừng lại ở giai đoạn Thiên Bảng, cỡ như số một Thiên Bảng Cổ Thủy năm đó.

Bên kia thì dường như một người là mức độ phó chủ văn minh kỷ nguyên, còn lại đều là giai đoạn Thiên Bảng.

Hai bên đang đấu nhau kịch liệt, nhưng phe đám người hình như đang mèo vờn chuột đối phó một người.

Lục Nguyên mơ hồ cảm giác hơi thở pháp lực của một người đó khá quen thuộc, vậy là kiếm bộ quẹo đi tới chỗ đó.

Chỗ đó đúng là đang có trận đánh nhau.

Phe một người là một thiếu nữ chân trần trắng như tuyết tựa tinh linh. Tay áo thiếu nữ thỉnh thảng đâm ra dải lụa trăng hóa thành bạch lăng kiếm công kích kẻ địch. Kiếm pháp của nàng quái dị khó đoán được, chất chứa sát khí, khá là mạnh mẽ. Đây chính là Quán Quán sau năm trăm năm. Hiện tại Quán Quán đã đến mức độ cường đại, không yếu hơn số một Thiên Bảng Cổ Thủy.

Hiện tại thế giới này Thiên Bảng đã xếp lại thứ hạng.

Thiên Bảng được gọi là có tam cường.

Gồm Quán Quán, Sư Phi Tiên và Hoang Khinh công tử xuất thân từ thái cổ vương triều.

Hai người trước xuất thân từ kiếm chi văn minh.

Tiếp theo Hoang Khinh công tử là xuất thân từ thái cổ vương triều. Nghe nói là đại nhân vật trong thái cổ vương triều, bối cảnh cực kỳ hùng hậu, hình là con trai chủ hoang đạo văn minh. Chủ hoang đạo văn minh vốn là đại nhân vật trong thiên địa, có thể vào hai mươi hàng đầu. Khi chủ thái cổ văn minh tấn chức thành Thái Cổ chủ vĩnh hằng rồi thì thân phận gã càng cao quý, có thể nói thân phận, quyền thế của gã ở trong trời đất xếp vào năm hàng đầu.

Hoang Khinh công tử là tiểu nhi tử mà chủ hoang đạo văn minh yêu thương, đương nhiên không giống bình thường.

Tốc đj tăng cao của Hoang Khinh công tử nhanh đến khó tưởng tượng, thiên phú cũng không tầm thường. Bất đắc dĩ người ta có vô số tài nguyên, linh thạch cái gì không ngừng tặng trước mặt gã. Gã có được tài nguyên so với Hoang Chi Tử và Lục Nguyên năm đó nhiều hơn rất nhiều. Trùng kích phó chủ văn minh được gọi là ngưỡng cửa thứ nhất, vị Hoang Khinh công tử lấy tốc độ cực nhanh trùng kích thành công, năm đó Hoang Chi Tử đã chết cũng không thể sánh bằng.

Thật ra thì Hoang Chi Tử mạnh hơn Hoang Khinh công tử này, nhưng thân phận khác nhau.

Hiện tại Hoang Khinh công tử là phó chủ văn minh một kỷ nguyên.

Hoang Khinh công tử mặt mày khá tuấn tú, da trắng mặt trái xoan nhưng hơi yêu khí chút, kiêu ngạo ngang ngược.

- Quán Quán, ngươi vẫn là ngoan ngoãn theo bổn công tử đi. Thiên bảng tam cường, bổn công tử đã lên phó chủ văn minh rồi, từ nay thoát khỏi kỷ nguyên sinh diệt. Ta chính là trời này, là đất này, không đúng, ta còn vĩ đại, cường đại hơn là thiên địa này. Quán Quán, còn có Sư Phi Tiên nữa, hai ngươi được gọi là Thiên bảng song phượng, sớm muộn gì sẽ trở thành thị thiếp của bổn công tử, ha ha ha ha!

Hoang Khinh công tử giơ cây quạt trong tay chỉ hướng Quán Quán, nói:

- Ngươi chỉ là một kẻ thuộc văn minh phsa diệt kiếm chi văn minh mà thôi, bây giờ người kiếm chi văn minh khắp nơi bị thái cổ vương triều của ta truy sát, nếu ngươi đi theo ta thì sẽ không lại bị đuổi giết nữa, ngược lại trở thành quý tộc vô thượng cực kỳ cao quý của thái cổ vương triều, nhận chư thiên sùng bái, thờ phụng.

Hoang Khinh công tử cực kỳ đắc ý nói:

- Tất nhiên dù ngươi có không nghe theo cũng vô dụng, hôm nay ta phải bắt được ngươi, lên trời xuống đất không một ai cứu ngươi.

Hoang Khinh công tử nói xong đám người bên cạnh gã cũng kêu lên:

- Đúng vậy, đi theo Hoang Khinh công tử mới là lẽ phải. Tuyệt thế thiên tài vốn được gọi là khí vận đệ nhất tử Lục Nguyên, và khí vận đệ nhị tử Hoang Chi Tử kém xa Hoang Khinh công tử bây giờ.

- Hừ, họ mà cũng xứng so với Hoang Khinh công tử?

Một người khác cười lạnh nói:

- Hoang Chi Tử chỉ là bại tướng dưới tay Lục Nguyên thôi, không bằng cả Lục Nguyên nữa là.

- Lục Nguyên thì chỉ có thế thôi, bây giờ thấy thần uy của Thái Cổ chủ vĩnh hằng đại nhân sớm chạy vắt giò lên cổ, giống con chuột chũi, kẻ như vậy sứng so sánh với Hoang Khinh công tử không?

Ai nấy dùng giọng điệu rất buồn nôn vỗ mông ngựa Hoang Khinh công tử.

Hoang Khinh công tử lắc quạt trong tay, đắc ý.

Năm trăm năm trước hai thiên tài mạnh nhất là Hoang Chi Tử, Lục Nguyên.

Nhưng bây giờ xem ra chỉ có thể thôi, đều không bằng mình.

Tương lai mình chắc chắn sẽ vượt qua hai người này.

Hoang Khinh công tử có tự tin như vậy.

Hoang Khinh công tử khép quạt lại, nói:

- Quán Quán, ta trước tiên giam cầm ngươi rồi mới đi bắt Sư Phi Tiên, hai ngươi không ai trốn thoát được đâu, dư nghiệt của kiếm chi văn minh mà thôi.

Hoang Khinh công tử phát quạt dài đánh hướng Quán Quán. Quán Quán thầm than khổ, nàng đã thấy ra sơ hở trong chiêu thức của Hoang Khinh công tử, cũng biết gã là loại dựa vào tài nguyên chứ không có nhiều kinh nghiệm thực chiến, nếu pháp lực không chênh lệch quá lơn thì nàng rất dễ dàng đánh chết gã. Nhưng mà, Thiên Bảng và phó chủ văn minh cách biệt cực kỳ xa, lớn đến không thể tưởng tượng, vậy nên nàng vẫn không là đối thủ của Hoang Khinh công tử, công kích mạnh nhất chỉ vẻn vẹn làm gã trầy da mà thôi.

Trốn nhiều năm như vậy không lẽ gục ngã tại đây sao?

Quán Quán luôn tinh ranh gian xảo, nàng có rất nhiều cách để bỏ trốn, có mười chín kế trốn.

Nhưng một đường đến nay nàng bị Hoang Khinh công tử buộc đến dùng mười tám kế trốn, giờ chỉ còn lại cái cuối cùng.

942. Chương 154 0: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1540: Anh hùng cứu mỹ nhân

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Thật ra thì có hai điều rắc rối, một là thực lực cường đại của Hoang Khinh công tử, thứ hai nơi này là trung ương thiên triều, khắp chốn đều có thám tử của thái cổ vương triều, muốn ẩn núp là vô vàn khó khăn.

Hết cách rồi, trước tiên thử dùng kế trốn thứ mười chín đi, rồi xong ngẫm lại nên núp vào đâu, từ từ tiêu hao.

Quán Quán xoe tròn mắt, định thừa dịp chạy trốn. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Hoang Khinh công tử giọng điệu ngày càng cuồng ngạo, khinh thường nói:

- Quán Quán, đừng nói là ngươi, dù là chủ kiếm chi văn minh của các ngươi đến thì sẽ thua dưới tay ta thôi.

- Vậy hả? Bây giờ tiểu bối giỏi ghê chứ, dám nói khiến ta thua hả?

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Hoang Khinh công tử quát lạnh:

- Ai đó!?

Gã không sợ chút nào, từ nhỏ đến lớn không có một người dám làm gã sợ hãi.

Một thanh niên dường như gần ba mươi tuổi tay cầm một bình rượu đi tới, thanh niên này cằm lún phún râu, có chút tang thương, tùy tiện đứng trên không trung.

- A, xin lỗi nhé, là ta đấy.

- Ngươi là ai?

Hoang Khinh công tử khinh thường nói:

- Dám quấy rầy chuyện của bổn đại gia, thật là tìm cái chết, hiện tại lập tức lui ra, nếu không thì ta tru cả văn minh của ngươi.

Hoang Khinh công tử tất nhiên không có thực lực đó, nhưng gã là vô thượng quý tộc thái cổ vương triều, muốn dựa vào quyền thế diệt một văn minh là có thể.

Thanh niên tuổi gần ba mươi có chút râu hớp ngụm rượu, nói:

- Vậy hả, ta tên Lục Nguyên, chủ kiếm chi văn minh.

Đã tròn năm trăm năm không uống rượu, lần nữa uống cảm giác thật tuyệt.

Hoang Khinh công tử ngây ra, hỏi:

- Ngươi chính là Lục Nguyên!?

- Đúng vậy, ta là Lục Nguyên.

Lục Nguyên lại uống ngụm rượu.

Quán Quán vừa kinh ngạc vừa vui mừng, yêu kiều bái:

- Tham kiến chủ văn minh.

Năm trăm năm, đã năm trăm năm rồi không thấy Lục Nguyên, không nghe được một chút tin tức nào về hắn, bây giờ rốt cuộc có tin. Năm trăm năm thật không dễ dàng chút nào.

Đám Hoang Khinh công tử thì giật mình lùi vài bước, Lục Nguyên.

Mới rồi họ trào phúng Lục Nguyên rằng không bằng Hoang Khinh công tử nhưng đó chỉ là nịnh hót mà thôi, chỉ cần có đầu óc bình thường ai đều biết hắn chắc chắn là mạnh hơn gã.

Lục Nguyên người ta không phải đi ra từ tài nguyên được tặng, là giết ra từ chiến đấu.

Lục Nguyên người ta mặc dù biến mất, nhưng trước đó đã giết chết một đại nhân vật mười bốn kỷ nguyên.

Hoang Khinh công tử muốn so sánh với Lục Nguyên thì còn kém rất xa.

Cái tên Lục Nguyên ở vô số thế giới là như sấm bên tai.

Thậm chí còn truyền ra dự ngôn tồn tại từ rất lâu rồi.

[Hoang kém hơn Lục.]

Dự ngôn hoang kém hơn Lục nghe nói đến từ pháp bảo văn minh, nói rằng Thái Cổ sớm muộn gì sẽ bị hủy trong tay Lục Nguyên.

Đương nhiên đa số người không tin, dù gì Thái Cổ chủ vĩnh hằng là kẻ đã vượt qua vô số cao thủ của vô số kỷ nguyên, thực lực Thái Cổ chủ vĩnh hằng là sâu không lường được, vượt xa người mười chín kỷ nguyên. Thái Cổ chủ vĩnh hằng có thể dễ dàng bóp chết bất cứ ai, Lục Nguyên không khả năng là đối thủ của gã.

Nhưng bây giờ tổ chức ngầm phản kháng thái cổ vương triều thường dùng dự ngôn này để an ủi mình.

Hoang kém hơn Lục, hoang kém hơn Lục.

Chỉ cần Lục Nguyên không thật sự thua trong tay Thái Cổ chủ vĩnh hằng, chỉ cần hắn không chết thì mọi người còn có hy vọng.

Dù rằng hy vọng này vô cùng xa vời.

Lại nói Lục Nguyên vác kiếm đứng giữa không trung.

Hoang Khinh công tử nhìn hướng Lục Nguyên, đầu tiên là không thể tin rồi sau đó cười phá lên:

- Thì ra ngươi chính là Lục Nguyên à? Sớm nghe nói ngươi rất lợi hại, nhưng gần như tất cả đều bảo ta đã vượt qua ngươi. Tốt lắm, hôm nay bắt giữ ngươi rồi nói tiếp, ngươi xếp hạng hai trong bảng truy nã hiện nay.

Thái cổ vương triều có một bảng truy nã.

Trên bảng truy nã xếp hạng nhất là Tổ Long.

Hạng hai là Lục Nguyên.

Hạng ba mới đến chủ pháp cổ văn minh.

Hạng bốn là chủ võ cổ văn minh.

Hạng năm là chủ phượng cổ văn minh.

Hạng sáu là chủ thần long văn minh.

Hạng mười là Yến Thương Thiên.

Mười hàng đầu trên bảng truy nã ai không là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, đều có thần thông kinh thiên động địa.

Hoang Khinh công tử ở trong thái cổ vương triều có thân phận đặc biệt mà tôn quý, có cơ hội gặp gỡ Thái Cổ chủ vĩnh hằng, cũng có cơ hội thấy những chủ văn minh cao tầng khác trong thái cổ vương triều. Hiện

Đây là một cái tên sáng tạo vô số kỳ tích.

Đây là một cái tên có dự ngôn hoang kém hơn Lục.

Đây là một cái tên Thái Cổ chủ vĩnh hằng kêu gào phải giết.

Đây là một cái tên chưa hiện ra đã khiến vô số phó chủ văn minh, chủ văn minh thái cổ vương triều gặp ác mộng.

Lục Nguyên, hắn đã xuất hiện rồi!

Trước kia dù là ai cũng không tưởng tượng được Lục Nguyên sẽ xuất hiện tại đây. Nếu Lục Nguyên đã xuất hiện thì người một kỷ nguyên, người năm kỷ nguyên phó chủ ô vân văn minh chết không oan. Lục Nguyên có từng giết chủ văn minh nữa là, lại giết mấy phó chủ văn minh các ngươi có đáng gì.

Bởi vì hắn là Lục Nguyên.

Một thế giới cảnh đến từ di thất địa lúc trước không mấy chú ý tin tức về mặt này, cũng là người duy nhất không biết danh tiếng Lục Nguyên, liền truyền âm hỏi bạn tốt bên cạnh. Ban tốt truyền thần niệm qua về chiến tích trước kia của Lục Nguyên. Nghe xong chiến tích dĩ vãng của Lục Nguyên, thế giới cảnh đến từ di thất địa ngây ngốc. Lúc trước hắn làm ra chuyện đúng là quá kinh thiên động địa, tùy tiện một việc đủ đạp biến thiên địa đại sự tích, hèn chi cái tên Lục Nguyên vừa ra đã có uy thế như vậy.

Tĩnh! Cực kỳ yên tĩnh!

Chỉ thốt ra cái tên Lục Nguyên đã tĩnh lặng như vậy, đây chính là uy thế hiện nay của hắn. truyện copy từ

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói:

- Thì ra là Lục huynh.

Tuổi của lão lớn hươn Lục Nguyên rất nhiều nhưng thực lực của hắn mạnh hơn lão, nên lão phải gọi là Lục huynh.

- Bây giờ thiên địa đã định, chủ vĩnh hằng đã hiện thế, mặc dù Lục huynh liên tục sáng tạo kỳ tích, là thiên tài tuyệt thế nhưng tuyệt đối không thể đối kháng lại chủ vĩnh hằng. Cái gọi là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, không bằng đầu hàng thái cổ vương triều, ta sẽ là người dẫn tiến cho.

Lục Nguyên mỉm cười nói:

- Ngươi cho rằng có khả năng sao? Ta nhất định phải cắt cái đầu trọc của Thái Cổ xuống.

Thái Cổ đúng là trọc, nhưng gã làm chủ vĩnh hằng rồi có ai dám kêu gã trọc này trọc kia. Đầu năm nay tấu chương dâng lên gã, chữ quang, hòa thượng, minh cái gì cũng không thể xuất hiện. Chỉ bằng hắn dám mắng Thái Cổ đầu trọc đã là tội chết mười phần mười rồi, tội lớn liên lụy mười tộc.

Đương nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không thật sự có ý định đó, chẳng qua lão tìm cớ kéo dài thời gian mà thôi. Nếu thật kêu lão đánh với Lục Nguyên thì đánh chết lão cũng không dám.

Lục Nguyên lạnh lùng nói:

- Hình như trên đường ta đi đụng phải hoang vệ quân cá ngươi gọi là Hoang Khinh công tử thì phải, ta tùy tay giết rồi. Dám truy sát người kiếm đạo ta, đúng là tìm chết. Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi truyền lời của ta đến Thái Cổ đầu trọc giùm, nói là Lục Nguyên ta lại tái xuất giang hồ, ngày lành ucar hắn không còn xa, hãy ngoan ngoãn rửa đầu trọc chờ chết đi. Hắn sẽ không sống bao lâu nữa đâu.

Luôn thắc mắc là ai giết chết Hoang Khinh công tử hóa ra là Lục Nguyên, thật to gan, dám giết công tử thủ lĩnh hoang vệ quân, thật là không biết sống chết, vô số người nghe hắn nói nửa câu đầu thì thầm nhủ. Nhưng khi họ nghe nửa câu sau phát hiện mặt trước tính cái gì, Lục Nguyên lại dám lặp lại Thái Cổ đầu trọc, không chỉ như vậy, hắn nói muốn Thái Cổ chủ vĩnh hằng đại nhân, đại nhân cực kỳ tôn quý, cực kỳ cường đại rửa cổ rửa sạch đầu trọc chờ. Hắn liên tục một trăm tộc vẫn còn dư nữa là, chết chắc, chết chắc rồi, tội của hắn chết vạn vạn lần.

Nhưng cho dù có tội vạn vạn lần chết thì không ai dám giết hắn cả.

Lục Nguyên đứng đó, thực lực ngập trời, ai dám giết?

- Lục Nguyên, ngươi dám giết Hoang Khinh công tử con ta, ngươi đi tìm chết!

Một sát ý ngập trời xông lên, tiếng rống điếc tai vang vọng.

Vài chủ văn minh vọt ra khỏi Vấn Tiên Cung bay thẳng lên tầng trời.

Mấy chủ văn minh ai nấy đều là thực lực cường đại tột đỉnh.

Những chủ văn minh này có chủ hoang đạo văn minh dẫn đầu. Chủ hoang đạo văn minh có pháp lực mười tám kỷ nguyên, nắm giữ thiên địa. Khí thế gã xông tận trời, hừng hực lửa giận. Gã tức giận cực kỳ, luôn tìm kiếm kẻ giết chết Hoang Khinh công tử, kết quả chính là Lục Nguyên. Chết tiệt, năm trăm năm không gặp, vừa gặp mặt đã giết đi đứa con gã yêu thích.

Cùng lúc đó, từng sợi xích xuất hiện đánh bốn hướng, đây là bảo vệ tinh cầu này, nếu không thì tinh cầu lập tức tiêu tùng ngay. Chủ văn minh chiến đấu không đơn giản, bạo một tinh cầu chỉ bằng thổi một hơi.

Chủ hoang đạo văn minh quát to:

- Lục Nguyên, ta muốn ngươi chết, chết trong tay ta!

Tiếng Lục Nguyên hét chói tai truyền đến mỗi góc tinh cầu.

Chỉ hai chữ Lục Nguyên dây lên vô số bàn tán.

- Lục Nguyên lại tái xuất giang hồ ư?

Vô số người xì xầm tin tức này.

Bên ngoài Vấn Tiên Cung.

Chủ hoang đạo văn minh hét chói tai, gã phải xé Lục Nguyên thành ngàn mảnh, vạn mảnh để báo mối thù chết con.

Gã có rất nhiều đứa con nhưng thích thì không nhiều lắm.

Cộng thêm năm trăm năm nay vị trí của chủ hoang đạo văn minh xếp vào năm hàng đầu toàn thái cổ vương triều, cũng chính là năm hàng đầu trong thiên địa, vậy nên gã dưỡng thành thói quen thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Cho dù có là Lục Nguyên, người tràn ngập truyền kỳ thì đã giết con trai gã, gã phải hủy diệt Lục Nguyên.

Đây chính là gã, thủ lĩnh hoang vệ quân, chủ hoang đạo văn minh.

Chủ hoang đạo văn minh quát to, sát khí ngập trời, gã quyết định đích thân ra tay.

- Đối mặt tội phạm truy nã trên bảng truy nã xếp hạng thứ hai thì không cần khách sáo, cũng không cần một chọi một. Đây là hoang vệ quân bắt giữ, đại biểu hoang vệ quân chấp pháp.

Bên cạnh chủ hoang đạo văn minh có một chủ văn minh, người này được gọi là chủ hình chi văn minh. Gã nắm giữ tất cả hình cụ trong thiên địa, là người thứ ba trong hoang vệ quân, gã chấp chưởng đại hình, đại hình, tất cả tiêu diệt.

947. Chương 1545 : Hình!

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1545: Hình!

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Hình!

Hình khốn chúng sinh!

Đây chính là chủ hình chi văn minh.

Gã nhìn Lục Nguyên, không có sát ý gì.

Chẳng qua hình của gã đã quyết định bắt tội phạm truy nã Lục Nguyên về quy án.

Chủ hình chi văn minhw rõ ràng là pháp lực mười lăm kỷ nguyên. Chủ hình chi văn minh không cho rằng Lục Nguyên có thể thoát khỏi khống chế hình cụ của gã, chuyện rất đơn giản, mặc dù Lục Nguyên là nhân vật truyền kỳ nhưng chiến tích cao nhất năm trăm năm trước chỉ là đánh chết nhân vật mười bốn kỷ nguyên. Chủ hình chi văn minh là mười lăm kỷ nguyên, coi như thực lực của Lục Nguyên tăng bước cao thì sao chứ? Bên gã có nhiều cao thủ, đánh hội đồng là thắng chắc.

Một thanh niên giống như thương thiên nói:

- Thủ lĩnh, khách sáo với Lục Nguyên làm gì!

Thanh niên này rõ ràng ở cạnh vĩnh hằng chi môn đấu với Lục Nguyên kết quả hai phen bị hắn đánh bại, chủ thiên chi văn minh. Năm đó chủ thiên chi văn minh hai lần thua trong tay Lục Nguyên, cho rằng đó là sỉ nhục lớn nhất trong đời, năm trăm năm nay mặc dù đầu vào dưới trướng Thái Cổ chủ vĩnh hằng, huânh hoang khắp nơi, còn được chủ vĩnh hằng giúp đỡ tăng lên đến mười lăm kỷ nguyên, nhưng không thể chiến thắng, không giết chết được Lục Nguyên là tiếc nuối lớn nhất trong đời gã. Bây giờ Lục Nguyên rốt cuộc xuất hiện, chủ văn minh tràn đầy tự tin muốn hoàn tnaf đánh chết hắn tại đây.

Không giết Lục Nguyên, thề không làm người.

Bên cạnh chủ thiên chi văn minh có một chủ địa chi văn minh.

Chủ địa chi văn minh năm đó cũng nằm trong phe bất tử, từng đấu với Lục Nguyên nhưng yếu thế, nhưng bây giờ gã tràn đầy tự tin tiêu diệt hắn. Dù sao năm trăm năm trước Lục Nguyên mới là pháp lực mười bốn kỷ nguyên mà thôi, phe gã thì có cao thủ như chủ hoang đạo văn minh, vậy nên gã có niềm tin chặn đánh giết hắn.

Giờ phút này.

Chủ hoang đạo văn minh mười tám kỷ nguyên, chủ hình chi văn minh mười lăm kỷ nguyên, chủ thiên chi văn minh mười lăm kỷ nguyên, và chủ địa chi văn minh mười bốn kỷ nguyên, bốn chủ văn minh bắt tay nhau muốn bóp chết Lục Nguyên.

Lấy bốn chị một, đây là tuyệt đối không công bình.

Nhưng vốn chẳng có gì là công bằng cả.

Chủ hoang đạo văn minh thi triển ra đại đạo chi kích của mình. Đại đạo chi kích nắm giữ thiên địa đại đạo, mang theo bảy mươi chín loại chiêu thức cực hạn nặng nề đập hướng Lục Nguyên. Vốn gã có bốn mươi chín loại chiêu thức cực hạn, nhưng chủ vĩnh hằng có uy lực vô tận, tăng lên ba mươi chiêu thức cực hạn cho gã.

- Lục Nguyên, có lẽ ngươi còn chưa biết, ngươi luôn có thể khắc hoang là bởi vì ban đầu văn tự khắc tự, nhưng hiện tại ban đầu văn tự khắc tự đã vô dụng rồi. Chủ vĩnh hằng đại nhân dùng uy lực vô thượng lấy khắc tự chân thân trong văn tự chi môn, đưa khắc tự chân thân dung nhập vào Thái Cổ ta, sau này Thái Cổ ta sẽ không còn bị khắc chế nữa. Trận đó tiếc rằng đạo tự chân thân đã trốn khỏi, nếu không thì nó cũng bị bắt lấy.

Xâm nhập văn tự chi môn, bắt giữ ban đầu văn tự chân thân, loại chuyện này trước kia trong kỷ nguyên chưa từng nghe nói, đây vốn là điều không thể tưởng tượng, nhưng Thái Cổ chủ vĩnh hằng đã làm được.

Đây là sức mạnh to lớn vô biên!

Chủ hoang đạo văn minh nói:

- Hơn nữa chủ vĩnh hằng còn ban cho mỗi người chúng ta ba mươi loại chiêu thức cực hạn, vậy thì cùng cấp đánh nhau chúng ta có thể chiếm hết ưu thế, đương nhiên đấu với một trăm bốn mươi mốt loại của ngươi

thì hơi thiệt thòi chút, nhưng ngươi đừng tưởng dựa vào điều này thắng chúng ta một tiểu cảnh giới nữa, đó là không thể nào.

Đúng là vậy thật, một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn, đánh với người bảy mươi chín loại chiêu thức cực hạn, thắng thì có thể nhưng muốn lại thắng một tiểu cảnh giới thì tuyệt đối không thể.

Trường kích của chủ hoang đạo văn minh vung xuống.

Bùm!

Sức mạnh to lớn của mười tám kỷ nguyên đúng là khủng bó.

Chủ hoang đạo văn minh mới vừa ra tay liền chiếm hết ưu thế, một phen phá vỡ ba ưu thế của hắn.

Chủ hình chi văn minh cũng giơ tay đánh ra vũ khí của mình. Vũ khí của gã vũ khí phi đao phi kiếm phi kích phi thương mà là xiềng xích, đó như là xiềng xích vương ra từ sâu nhất trong thiên địa, mang theo bảy mươi lăm loại biến đổi chiêu thức cực hạn, tấn công Lục Nguyên. Chỉ cần dính trúng xiềng xích thì sẽ bị gã trói lấy, thật là đáng sợ.

Hơn nữa đỉnh đầu gã hiện ra một chữ hình, phút chốc tốc độ của Lục Nguyên giảm bớt rất nhiều.

Chủ thiên chi văn minh cũng thi triển ra công kích của mình, không khác gì năm trăm năm trước nhưng gã có vĩnh hằng mạnh đã tăng lên ba phần năm, lúc trước chỉ là hai phần. Ba phần năm so với hai phần tất nhiên là mạnh hơn rất nhiều rồi. Thời gian năm trăm năm, nếu chủ thiên chi văn minh dựa vào thực lực của mình tăng lên nhiều tầng cấp như vậy là không thể nào, nhưng có chủ vĩnh hằng, mọi chuyện đều là có thể. Chủ thiên chi văn minh tràn đầy tự tin như vậy cũng vì chuyện đó.

Hiện nay thái cổ vương triều trừ chủ vĩnh hằng trấn giữ ra những cao thủ khác cũng khá lợi hại, về mặt chiêu thức cực hạn ai nấy tăng lên ba mươi chiêu thức cực hạn. Phó chủ văn minh tăng lên là mười hai chiêu thức cực hạn. Về mặt vĩnh hằng mạnh bình thường tăng hơn một phần, dưới tình huống đó tình cảnh của loạn đảng phản hoang càng khó khăn hơn.

Chủ địa chi văn minh cũng tấn công, gã là mười bốn kỷ nguyên có uy lực công kích nhỏ nhất, nhưng mười bốn kỷ nguyên thật sự phát uy cũng không phải nhỏ.

Bốn cao thủ toàn bao vây một mình Lục Nguyên.

Thật là rắc rối!

Lục Nguyên bị bốn chủ văn minh bao vây, thầm thở dài. Đối phương rắc rối nhất là cường độ vĩnh hằng mạnh, ai nấy đều là ba phần, bốn phần, đặc biệt chủ hoang đạo văn minh là vĩnh hằng mạnh năm phần, áp lực thật lớn. Lục Nguyên chỉ là vĩnh hằng mạnh hai phần, hơn nữa hắn sớm phát hiện không thể ngưng luyện vĩnh hằng mạnh được nữa. Bởi vì ngưng luyện vĩnh hằng mạnh cần dựa vào vĩnh hằng chi môn, mà hiện tại vĩnh hằng chi môn nằm trong người Thái Cổ chủ vĩnh hằng, thế nên không ngưng luyện được là bình thường. Về chất lượng pháp lực thì Lục Nguyên yếu thế.

Đây là sự thật, cũng đành bất đắc dĩ.

Đây là từ khi Lục Nguyên xuất đạo đến nay lần đầu tiên về mặt chất lượng pháp lực không thể so sánh với người khác.

Nhưng như vậy có thể làm khó Lục Nguyên được sao? Đối mặt công kích của bốn chủ văn minh, ngón tay Lục Nguyên nhẹ đặt ở chuôi kiếm. xem chương mới tại (.

Rút kiếm, ra khỏi vỏ.

Mặc dù trước đó giết chết nhiều người nhưng đây là lần đầu tiên Lục Nguyên rút kiếm, không đúng, không phải lần đầu hiện tại mà là từ năm trăm năm qua lần đầu tiên ra tay.

Vừa ra tay thiên hạ chấn kinh. truyện copy từ

Thật nhiều chiêu thức cực hạn, mang theo sức mạnh to lớn vô biên ập xuống.

Nhưng chủ hoang đạo văn minh không thèm để ý, ai mà không biết Lục Nguyên có một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn. Khoan đã, không đúng, cái này vốn không phải là một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn gì cả, mà là một trăm năm mươi hai loại, không đúng, một trăm bảy mươi bảy loại, không đúng, hai trăm loại.

Vẫn không đúng!

Lục Nguyên đánh ra một kiếm kinh diễm vô song, không ngờ không chỉ là hai trăm loại chiêu thức cực hạn.

948. Chương 1546 : Xuất Kiếm

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1546: Xuất kiếm

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Không đúng, là hai trăm hai mươi hai loại chiêu thức cực hạn.

Tại sao có nhiều chiêu thức cực hạn như vậy?

Không, không chỉ thế thôi, đó là hai trăm năm mươi hai loại chiêu thức cực hạn.

Lục Nguyên lạnh lùng cười nói:

- Các ngươi cho rằng ta chỉ có một trăm bốn mươi mốt loại chiêu thức cực hạn thôi hả? Thật đáng tiếc, các ngươi sai mười phần mười.

Bản thân Lục Nguyên có hai trăm hai mươi hai loại chiêu thức cực hạn, trong thượng cổ giả kiếm mộ thêm vào ba mươi loại chiêu thức cực hạn, đây là cực hạn vĩnh hằng chi môn có thể đặc biệt thêm vào. Chủ thái cổ văn minh đúng là có được vĩnh hằng chi môn, nhưng các tiền bối kiếm cổ năm đó có đánh bại vĩnh hằng chi môn, bí mật liên quan đến vĩnh hằng chi môn thì Lục Nguyên từ trong thượng cổ giả kiếm mộ biết được chút ít. Lục Nguyên vừa ra tay chính là hai trăm năm mươi hai chiêu thức cực hạn.

So sánh với hai trăm năm mươi hai chiêu thức cực hạn của Lục Nguyên thì bốn người chủ hoang đạo văn minh bảy mươi loại chiêu thức cực hạn cực kỳ ít ỏi, rất buồn cười, mới rồi họ còn khoe khoang chiêu thức cực hạn của mình, nhiều hơn của chủ văn minh khác, giờ đối mặt Lục Nguyên mới cảm thấy rất thưa thớt.

Khoảng cách quá xa xôi rồi.

Lục Nguyên đánh ra kiếm thứ nhất thôi đã ẩn chứa hai trăm năm mươi hai chiêu thức cực hạn, đối mặt bốn cao thủ mà không hề yếu thế.

Lục Nguyên nhẹ thổi thân kiếm.

- Năm trăm năm, năm trăm năm qua lần đầu tiên ra tay, cỡ nào cũng phải làm xinh đẹp chút. Bốn chủ văn minh các ngươi, như vầy điđi, ta cược các ngươi không đi mười chiêu trong tay ta.

Lục Nguyên thổi không phải máu mà tuyết.

Năm tháng tang thương năm trăm năm búng tay mà qua.

Năm tháng như ca năm trăm năm thời cuộc thay đổi.

Nhưng tất cả loạn cục sắp kết thúc, bởi vì mình xuất hiện.

Kiếm quang, bóng xanh, thân kiếm ảnh chiếu Lục Nguyên.

Trừ hình ảnh này ra không còn gì khác.

Lục Nguyên không thèm để mắt bốn đối thủ, bởi vì họ đối với hắn là cực kỳ yếu ớt.

Hai trăm năm mươi hai chiêu thức cực hạn!

Sao có thể được nhiều như vậy!

Lục Nguyên nhẹ thỉ kiếm, trong kiếm mang theo năm trăm năm tịch mịch.

Một kiếm đã đánh ngang tay với bốn chủ văn minh.

Đám chủ hoang đạo văn minh giật nảy mình.

Lục Nguyên lại ra một kiếm, một kiếm này vẫn là hai trăm năm mươi hai chiêu thức cực hạn, lúc này thì chủ hoang đạo văn minh đã bắt được kiếm của hắn. Đại đạo chi kích nặng nề đánh vào Lục Nguyên, pháp lực mười tám kỷ nguyên ầm ầm đánh trúng thân kiếm của hắn, dùng pháp lực mười tám kỷ nguyên chắc có thể đè sụp kiếm thế, gã có niềm tin này.

Keng!

Hai binh khí giao nhau!

Khi hai binh khí va chạm thì chủ hoang đạo văn minh liên tục lùi vài bước.

Gã vô cùng kinh ngạc chỉ vào Lục Nguyên, nói:

- Ngươi, ngươi là pháp lực mười tám kỷ nguyên!

Lục Nguyên lạnh cùng cười nói:

- Đúng vậy, chính là pháp lực mười tám kỷ nguyên.

Pháp lực mười tám kỷ nguyên!

Lục Nguyên vừa ra tay đã không bình thường.

Chủ hoang đạo văn minh cực kỳ kinh ngạc, Lục Nguyên lại có pháp lực như vậy, năm trăm năm trước hắn chỉ là pháp lực mười bốn kỷ nguyên, tại sao qua năm trăm năm đã biến thành pháp lực mười tám kỷ nguyên? Năm trăm năm thời gian bình thường tăng lên pháp lực bốn kỷ nguyên, cái này khoa trương quá đi.

Chủ hoang đạo văn minh rung động tâm hồn.

Thật ra không chỉ mình gã chấn động mà ba vị chủ văn minh cũng kinh ngạc, đặc biệt là chủ thiên chi văn minh. Năm trăm năm nay chủ thiên chi văn minh nịnh nọt Thái Cổ chủ vĩnh hằng, khó khăn lắm mới lên tới mười lăm kỷ nguyên, đã cho rằng pháp lực tăng rất nhanh rồi, kết quả so sánh tốc độ tăng cao của Lục Nguyên thì kém xa tít mù. Trong lòng chủ thiên chi văn minh sinh ra thù hận mãnh liệt. Tại sao? Tại sao? Tại sao Lục Nguyên không có chút tin tức gì, lại xuất hiện thì đã là pháp lực mười tám kỷ nguyên? Càng tới mặt sau thì càng khó tăng pháp lực, Lục Nguyên tăng pháp lực bốn kỷ nguyên khủng khiếp hơn trước kia rất nhiều.

Chủ hình chi văn minh quát to:

- Bao vây!

Chớp mắt bốn chủ văn minh định liên hợp tấn công Lục Nguyên, nhưng họ vây công đối với hắn có được kiếm bộ thì tính cái gì. Kiếm bộ của Lục Nguyên xuyên qua họ.

Chủ hình chi văn minh cười lạnh nói:

- Chỉ bằng tốc độ, nhận lấy hình chi gông xiềng của ta đây!

Chủ hình chi văn minh tất nhiên sớm biết Lục Nguyên có tốc độ đến giai đoạn sáu tốc chi cảnh, tiêu liệu về hắn luôn bị chủ văn minh cao đẳng của thái cổ vương triều nghiên cứu. Hình chi gông xiềng của gã thật ra có khắc chế tốc độ giai đạn sáu một chút, khiến nó giảm xuống giai đoạn năm vô địch chi tốc độ. Nếu giảm xuống giai đoạn năm vô địch chi tốc độ thì không có gì đáng sợ, dù sao chủ hoang đạo văn minh cũng là cảnh giới đó. Giảm tốc độ của hắn xong bốn người phe gã bao vây tạo thành sức sát thương càng lớn.

Nhưng, không đúng, tại sao không có chút tác dụng với Lục Nguyên? Tốc độ của hắn vẫn nhanh như vậy? nguồn

Chủ hình chi văn minh là một người cực kỳ nhạy bén, gã liền phát hiện tốc độ của Lục Nguyên không phải giai đoạn thứ sáu tốc chi cảnh mà hơi gần với vô chi cảnh. Vô chi cảnh chỉ là truyền thuyết nhưng từ khi Thái Cổ thăng lên vĩnh hằng thì nó không còn là truyền thuyết nữa, bởi tốc độ của Thái Cổ chủ vĩnh hằng là vô chi cảnh.

Chủ vĩnh hằng là vĩ đại thoát khỏi vô số kỷ nguyên, hiện tại Lục Nguyên lại có tốc độ gần với Thái Cổ chủ vĩnh hằng.

- Mới rồi là kiếm thứ hai, kiếm thứ ba.

Ngón tay trắng nón thuôn dài của Lục Nguyên động.

Nhất kiếm, nhất kiếm!

Vẫn là một kiếm bên trong ẩn chứa hai trăm năm mươi hai chiêu thức cực hạn.

Kiếm này phát ra mũi nhọn đa số chỉ hướng chủ địa chi văn minh. Chủ địa chi văn minh hóa ra phòng ngự mạnh nhất của mình, năm vạn trọng đại địa phòng chắn, chiêu thức này khá giống với Tiên Chi Tử từng dùng nhưng khi đó gã chỉ sử dụng được ba trăm trọng địa địa mà thôi. Chủ địa chi văn minh giơ tay đánh ra là năm vạn trọng đại địa, nói đến thì chủ địa chi văn minh vốn chính là sư huynh của Trấn Nguyên Tử. Chiêu này tất nhiên gã sử dụng tốt hơn Trấn Nguyên Tử rồi, nếu dùng năm vạn trọng đại địa công kích thì đập chết ngươi không đền mạng, còn phòng ngự muốn công phá nó không phải chuyện dễ. Đây là phòng ngự siêu mạnh, dù là chủ hoang đạo văn minh muốn công phá nó cũng phải mất chút thời gian. Bởi vậy mặc dù đa số mũi nhọn trong chiêu của Lục Nguyên chỉ hướng chủ địa chi văn minh thì gã không chút để ý, gã không tin không thể ngăn cản nó.

Mũi kiếm đâm vào năm vạn trọng đại địa.

Chuyện gì thế này!

Một kiếm này là sao!

Chớp mắt một ngàn trọng đại địa bị đâm phá!

Không đúng, là một vạn trọng đại địa bị đâm phá!

Hai vạn trọng đại địa bị đâm phá!

Ba vạn trọng đại địa bị đâm phá!

Bốn vạn trọng đại địa bị đâm phá!

Năm vạn trọng đại địa bị đâm phá!

Kiếm quang sắc bén trực tiếp đâm thủng trái tim chủ địa chi văn minh! Mới rồi năm vạn trọng đại địa nổi danh phòng ngự tựa như tờ giấy mỏng bị đâm thủng.

- Kiếm thứ ba.

Lục Nguyên giơ ngón tay, kiếm thứ ba đã đánh chết chủ địa chi văn minh.

Lúc này chủ hoang đạo văn minh biến sắc mặt:

- Hoàn chỉnh phá!

949. Chương 1547 : Sát Chiêu Phá

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1547: Sát chiêu phá

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Sát chiêu phá này là tuyệt học của chủ kiếm cổ văn minh mười chín kỷ nguyên năm đó luôn khiến người kinh hoàng, khi ấy Lục Nguyên học xong phá không hoàn chỉnh, bởi vậy thái cổ vương triều còn chuyên môn mở hội nghị nghiên cứu giới thiệu loại phá này. Cuộc giới thiệu đó khiến người chưa từng thấy thì tim đập nhanh.

Trong giới thiệu nói như thế này.

Trừ không gian thiết tắc ra không có gì chắn được chiêu thức phá, bao gồm pháp bảo, binh khí.

Năm đó chủ kiếm cổ văn minh bằng vào chiêu phá này vô địch thiên hạ, dù là chủ sát na văn minh, chủ bất tử văn minh cũng phải tạm tránh né. Chủ kiếm cổ văn minh thậm chí dựa vào chiêu phá cộng thêm nhiều bí kỹ, cuối cùng khiến vĩnh hằng chi môn xuất hiện lỗ hổng, nếu không thì ngươi cho là chỉ một chiêu đã được sao?

Đương nhiên lúc giới thiệu chiêu phá thì có chính thức thuyết minh, tình huống bình thường, không đúng, nên nói là tất cả tình huống, phá không thể nào bị người luyện thành. Những người khác đều luyện phá không hoàn chỉnh thôi, phá là của riêng một mình chủ kiếm cổ văn minh. Vậy nên Lục Nguyên luyện thành phá xác suất chỉ cỡ một phần ức vạn, nhưng bây giờ hắn xinh đẹp đánh ra phá hoàn chỉnh.

Có phải là nhầm lẫn?

Sao Lục Nguyên có thể luyện thành phá hoàn chỉnh?

Lục Nguyên lại ra một kiếm, vẫn là dốc hết sức, không phải nói đối thủ mạnh đến làm hắn phải ra hết sức, họ chưa xứng. Nhưng mà năm trăm năm chưa từng ra tay, hôm nay khó được vung tay thì sảng khoái đánh một trận cho đã, dù sao thời đại bây giờ người có thể đỡ được mười kiếm của hắn không mấy ai.

Lục Nguyên luôn đuổi theo chủ hình chi văn minh, công kích của hai người khác sớm bị Lục Nguyên dùng kiếm bộ quăng sau sau lưng. Chủ hình chi văn minh không chút hoang mang, gã vĩnh viễn sẽ không luống cuống. Gã đại biểu cho đại hình chi hình ngục, gã lấy ra vô số hình cụ đối phó Lục Nguyên, tiếc rằng tất cả đều bị kiếm quang quanh người hắn đánh vỡ. Một kiếm của Lục Nguyên khiến người sinh ra ý nghĩ không chỗ để trốn. Mặc dù chủ hình chi văn minh không hoảng loạn nhưng phát hiện bây giờ gã như là bị tra khảo chứ không phải thường ngày thẩm vấn người khác, cảm giác điên đảo thác loạn này khiến gã cực kỳ khó chịu.

Kiếm quang đâm và người chủ hình chi văn minh, lại một chủ văn minh mười lăm kỷ nguyên ngã xuống.

Lúc này chủ hoang đạo văn minh rốt cuộc khẳng định Lục Nguyên luyện thành phá, hơn nữa là phá hoàn chỉnh, dù cho sử dụng phòng ngự gì đụng phải phá thì chỉ có nước chịu chết, trừ vĩnh hằng chi môn. Đương nhiên nghe nói năm đó vĩnh hằng chi môn cũng bị tổn hại một chút.

Lục Nguyên cất kiếm quang vào vỏ, thản nhiên ung dung nói:

- Chủ thiên chi văn minh, bây giờ tới lượt ngươi. Ngươi và ta có đấu hai lần, giờ là lần thứ ba đấu nhau, ngươi nên kiêu ngạo đi, thường thì hiếm có người đấu với ta ba lần. Bởi vì dưới tình huống bình thường, người đấu với ta lần thứ nhất, thứ hai nên sớm chết rồi, ngươi nên kiêu ngạo. Nhưng sự kiêu ngạo đó dừng ở đây thôi, ngươi không có cơ hội đấu với ta lần thứ tư, ngươi sắp lập tức chết dưới kiếm của ta.

Lục Nguyên trốn tránh công kích từ chủ hoang đạo văn minh và chủ thiên chi văn minh. Chủ thiên chi văn minh luống cuống tay chân, gã hùng hổ muốn giết Lục Nguyên, cho rằng năm trăm năm đã tăng lên cực kỳ nhiều, kết quả hắn càng khủng bố, tru sát chủ hình chi văn minh mười lăm kỷ nguyên, chủ địa chi văn minh chủ bất tử văn minh, chỉ dùng một kiếm họ đã chống không nổi ngã ra chết, gã có thể đỡ được mấy kiếm? Gã không cho rằng lợi hại hơn hai người kia bao nhiêu.

Kiếm quang của Lục Nguyên lần thứ hai đánh ra, vẫn là hai trăm năm mươi hai chiêu thức cực hạn, vẫn là kèm phá đâm ra.

Phá quá sắc bén, khiến người đấu với Lục Nguyên rất buồn bực, dù phòng ngự cỡ nào đều bị đánh bại.

Nếu không thì chiêu phá sẽ không trở thành chiêu thức tuyệt đối mạnh mẽ nhất của kiếm cổ văn minh.

Kiếm quang đâm vào trái tim chủ thiên chi văn minh, lại có một tên chết đi.

Lục Nguyên hời hợt nói:

- Kiếm thứ năm.

Năm kiếm, hai kiếm trước cho qua, kiếm thứ ba một kiếm giết nhân vật mười bốn, mười lăm kỷ nguyên. Người đứng cạnh xem đều ngây ngốc, Lục Nguyên sau năm trăm năm tái xuất giang hồ hung tàn quá đi chứ. Những người mười bốn, mười lăm kỷ nguyên đều là bá chủ thiên địa, giậm chân một cái trời đất rung ba cái, có thể sáng tạo ra cổ văn minh, kết quả đụng phải Lục Nguyên toàn là một kiếm, ngay cả chiêu thứ hai cũng không được.

Lục Nguyên hung tàn đến không có giới hạn.

Thế giới cảnh từ di thất địa chưa từng thấy qua phong thái của Lục Nguyên giờ mới biết Lục Nguyên xếp hạng hai bảng truy nã trong truyền thuyết.

Nhưng bây giờ gã có cảm giác, Lục Nguyên xếp hạng hai bảng truy nã vì sao còn hung tàn hơn Tổ Long hạng nhất bảng truy nã?

Tất cả âm thanh biến vô hình!

Năm kiếm chém ba người.

Lục Nguyên nhẹ búng kiếm.

- Vậy thì chủ hoang đạo văn minh, chỉ còn lại mình ngươi, ta sẽ lập tức đưa ngươi lên đường.

Chủ hoang đạo văn minh bị hù ngây như phỗng, rõ ràng Lục Nguyên năm trăm năm trước chỉ là kẻ tầm thường mười bốn kỷ nguyên mà thôi, tại sao sau năm trăm năm trở về thì hắn hung tàn quá vậy? Năm kiếm tru ba người.

Nhưng chủ hoang đạo văn minh không phải dễ chọc, gã rống lên:

- Lục Nguyên, ta liều mạng với ngươi!

Bùm!

Đại đạo chi kích chớp mắt tấn công đến, bên trong công kích thậm chí có chút vị vĩnh hằng đại đạo.

Kích ảnh như vũ trụ!

Kích tốc siêu quang điện!

Kích phách phá kỷ nguyên!

Đây chính là chủ hoang đạo văn minh, người mười tám kỷ nguyên dốc hết sức ra tay dẫn đến công kích mạnh nhất.

Lục Nguyên khẽ thở dài nói:

- Cần gì làm vậy? Rõ ràng ngươi biết sẽ chỉ uổng công thôi.

Kiếm quang biến thành một luồng gió nhẹ, kiếm quang như gió dễ dàng đâm vào phạm vi công kích của thời gian, chớp mắt phá nó. Bùm! Mặc dù có một tia vị vĩnh hằng đại đạo thì đại đạo chi kích cũng bị xuyên qua.

Đây chính là phá!

Lập tức đâm xuyên binh khí của đối phương.

Lục Nguyên lạnh lùng quát:

- Kiếm thứ sáu! Tiếp theo là kiếm thứ bảy.

Kiếm quang như tia chớp đánh ra, chủ hoang đạo văn minh lại vận phòng ngự để chặn nhưng phá dễ dàng công kích, một kiếm đâm trúng vai của gã. Phút chốc chủ hoang đạo văn minh bị thương không nhẹ, hoang đạo tiểu thiên thế giới hủy diệt khoảng hai phần.

Chủ hoang đạo văn minh phát hiện không thể đánh tiếp, chiêu thức của đối phương quá huyền diệu, không thể nhìn ra, không thể tránh né chính xác được chỉ có nước đỡ thôi, nhưng ngay cả phòng ngự đều bị phá chọc thủng, không có cách nào đánh cả. Chủ hoang đạo văn minh lập tức bỏ chạy, gã bản năng định trốn thì phát hiện không thích hợp, tốc độ của Lục Nguyên trên gã rất nhiều.

Lục Nguyên cười khẩy, nếu đối phương cứng rắn chống còn đỡ được vài chiêu, nhưng bây giờ đi bỏ trốn.

Cái gọi là binh bại như núi đổ.

Hiện nay trốn chính là chết càng nhanh.

Lục Nguyên động kiếm bộ, ra tay đâm một kiếm.

Một kiếm thuận lợi đâm vào phổi chủ hoang đạo văn minh, chớp mắt tiểu thiên thế giới của gã bị hủy diệt sáu phần.

Chủ hoang đạo văn minh lập tức phát hiện điểm sai lầm của mình, gã muốn sửa thành đỡ nhưng bản thân không thể chặn được công kích từ Lục Nguyên, bây giờ bị trọng thương thì càng không thể ngăn cản được.

950. Chương 1548 : Truy Nã Lục Nguyên

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1548: Truy nã Lục Nguyên

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Kiếm thứ chín.

Lục Nguyên không nhanh không chậm, không vội không mau, nhẹ nhàng dễ dàng đâm một kiếm vào thân thể chủ hoang đạo văn minh.

Qua một kiếm này là chia sinh tử.

Một kiếm đâm vào trái chủ hoang đạo văn minh, gã thở dốc, cảm giác sự sống trong người đang nhanh chóng trôi qua.

- Ta không cam tâm, ta thật không cam lòng! Tại sao? Tại sao ta sẽ chết tại đây? Tuy nhiên Lục Nguyên, ngươi đừng đắc ý, ngươi chắc chắn sẽ chết trong tay thái cổ vương triều đại nhân.

Nói xong câu này gã nhắm mắt lại, tắt thở.

Gã có tin tưởng tuyệt đối rằng Lục Nguyên sẽ chết.

Bởi vì từ xưa đến nay, vô số kỷ nguyên, thiên tài có mạnh hơn, đại nhân vật có siêu hơn đều không địch lại chủ vĩnh hằng được.

Lục Nguyên hừ lạnh, không thèm để ý đến gã.

Hắn nhún vai, hoàn toàn phớt lờ.

Đánh chết đối phương tổng cộng dùng chín kiếm, sau chín kiếm mà kiếm không nhuộm chút máu, Lục Nguyên cất Dưỡng Ngô thần kiếm vào vỏ.

Trong số di vật của chủ hoang đạo văn minh không ngờ có thứ tốt, Lục Nguyên thấy thì mắt sáng ngời, bởi vì có hai thứ chính là thần vật cao thiên giai. hai thần vật cao thiên giai này không đủ cho chủ hoang đạo văn minh từ mười tám kỷ nguyên tăng lên mười chín kỷ nguyên, nhưng bản thân Lục Nguyên đã ở đỉnh cao

nhất mười tám kỷ nguyên, có được hai thần vật cao thiên giai thì có thể từ mười tám kỷ nguyên tăng lên mười chín kỷ nguyên.

Hay lắm, mới về đã được lợi như vậy rồi.

Những thứ khác Lục Nguyên tùy tiện thu lấy, không thứ gì hắn dùng được cả.

Lục Nguyên nhìn đám mngwười Vấn Tiên Cung ngây ra như phỗng, người văn minh cảnh bên trong đã bị hắn giết hết, chỉ còn lại những thế giới cảnh. Lục Nguyên dùng chính khí thử một lần, giết sạch những kẻ nhiễm mùi máu nặng, đây là một trong cong năng của thuộc tính chính khí.

Hắn nói với hai người sống sót:

- Trên người của hai ngươi có mùi máu nhẹ, giết người ít, hôm nay ta tạm tha mạng cho hai ngươi. Hãy truyền một câu của ta đến Thái Cổ trọc đầu kia, nói là ta đã xuất hiện, hắn hãy rửa sạch đầu bóng chờ chết đi.

Thật cuồng!

Lục Nguyên dám khiêu chiến Thái Cổ chủ vĩnh hằng như vậy.

Đây rõ ràng là vả mặt!

Nhưng hai người này khó khăn lắm mới nhặt về cái mạng, còn gì để nói nữa, vội gật đầu ngay. Lục Nguyên giải quyết xong bọn họ rồi tiện tay thả ra người cầm chi văn minh, nho chi văn minh, sau đó hắn biến mất. Những người khác trên tinh cầu đã đến gần Vấn Tiên Cung, bình thường tất nhiên họ sợ hãi hoang vệ quân, chẳng qua cảm thấy chỗ này chết rất nhiều người, còn sống lẻ tẻ vài tên cho nên mới dám đến gần.

- Trời ạ, đây là do Lục Nguyên ra tay ư?

- Lục Nguyên giết chết nhiều phó chủ văn minh, chủ văn minh quá.

- Năm trăm năm trước nghe nói Lục Nguyên mới là mười bốn kỷ nguyên mà? Bây giờ giết mười bốn, mười lăm kỷ nguyên dễ dàng quá vậy?

- Đúng vậy, ngay cả chủ hoang đạo văn minh mười tám kỷ nguyên mà còn chết trong tay hắn.

- Lục Nguyên ra tay đúng là ghê gớm, năm trăm năm tái xuất giang hồ lần đầu tiên ra tay tàn diệt uy phong lẫm lẫm hoang vệ quân. Từ đây về sau chắc hoang vệ quân trở thành truyền thuyết rồi.

- Ha ha, sau này không cần ở trên đường nhìn nơm nớp lo sợ nữa.

Mấy người vừa rồi bị hoang vệ quân hù mấy chữ không dám nói lời nào, gặp trên đường chỉ biết ngó bốn phía giờ thì chúc mừng cho nhau tin tức cực tốt này.

Tin đó nhanh chóng lan truyền hướng trung ương thiên triều, đến toàn thế giới.

Truyền tới bên thái cổ vương triều, cũng đến chỗ loạn đảng. Hiện tại trong cả thiên địa đều biết tin Lục Nguyên tái xuất giang hồ. Hơn nữa bởi vì nhiều tổ chức tình báo, càng biết Lục Nguyên giết chết bốn chủ văn minh, bao gồm chủ hoang đạo văn minh mười tám kỷ nguyên, chỉ dùng chín kiếm mà thôi. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Quá mạnh! Chuyến này lộ mặt thật là rất mạnh mẽ.

Mạnh đến không gì sánh bằng.

Đám người sống dưới sự độc tài của thái cổ vương triều, hoang vệ quân suýt đốt pháo chúc mừng, thật là việc tốt vô cùng. Bên loạn đảng vốn chống đỡ hơn bốn trăm năm sắp suy sụp rồi, dù gì ngày nào cũng bị đả kích, nay nhận được tin khiến người phấn chấn, đám người sôi trào, loạn đảng lại trỗi dậy. Loạn đảng khắp nơi đều kêu gào hoang kém hơn Lục, mà sự thật đúng là như vậy. Ha ha ha ha, hơn bốn trăm năm nay cuối cùng đã xuất hiện tin tốt nhất.

Lúc này một phân bộ loạn đảng, một mỹ thiếu phụ mặc đồ trắng mỉm cười thì thầm:

- Phu quân, rốt cuộc thì chàng đã xuất hiện, ta biết chàng sẽ không chết mà.

Thực lực hiện nay của Vân Tụ Tuyết đã tới pháp lực hai kỷ nguyên, đây là chủ pháp cổ văn minh dùng nhiều tài nguyên tạo ra. Loạn đảng chạy trốn khắp nơi, chủ pháp cổ văn minh lo lắng na toàn của con gái nên mới dùng ách như vậy.

Cùng trong phân bộ loạn đảng, chủ pháp cổ văn minh vuốt râu cười, rốt cuộc xuất hiện.

Một phân bộ loạn đảng khác, một người đàn ông kéo nhị hồ cười khẽ. Người đàn ông kéo nhị hồ có pháp lực mười kỷ nguyên, vốn Chu Thanh Huyền đời này chắc rất khó đột phá đến chủ văn minh, nhưng ở trong loạn thế, có lần huyết chiến cứng rắn xông đến mười kỷ nguyên.

Trong một góc hư không khác, một người đàn ông trung niên á trắng như tuyết nhìn trời sao, lầm bầm:

- Lục Nguyên, ngươi rốt cuộc xuất hiện rồi sao? Thực lực tái xuất giang hồ không tệ.

Người đó chính là Yến Thương Thiên, thực lực hiện nay đã sâu không lường được, trên Chu Thanh Huyền mười kỷ nguyên rất nhiều.

Một phân bộ loạn đảng khác, có một người đàn ông trung niên thân hình như rồng, khí thế như rồng chắp tay sau lưng nhìn mặt đất, nói:

- Cùng là vĩnh hằng thiên tài, Lục Nguyên, ngươi đã xuất hiện rồi?

Trong một phân bộ loạn đảng khác, đây là tàn quân dược chi văn minh.

Phó chủ dược chi văn minh vuốt râu bạc nói:

- Lục Nguyên, may mắn ngươi xuất hiện, nếu không thì sắp không thể chống đỡ thêm nữa. Nhưng mà đối mặt chủ vĩnh hằng thì ngươi có cách gì đây?

Một phân bộ loạn đảng khác, một cô bé tóc bạc ngồi ở trên cây quế, nhẹ vung chân.

- A, Lục Nguyên xuất hiện rồi, thực lực còn mạnh như vậy, bây giờ ta có mười chín kỷ nguyên mà không thể sánh bằng hắn.

Thường Nga được đến chủ sát na văn minh hấp hối thì truyền công cho, đến mười chín kỷ nguyên.

Cô bé xinh đẹp tóc bạc nói với thiếu nữ tuyệt trần bên cạnh rằng:

- Chung Linh, hiện tại ngươi đã yên lòng chưa? Lục Nguyên không chết, còn tái xuất giang hồ.

Thiếu nữ tuyệt trần áo đỏ nói:

- Nhưng mà, nhưng mà Lục Nguyên vừa ra mặt đã đánh chết chủ hoang đạo văn minh, diệt hoang vệ quân, lỡ đâu bị chủ vĩnh hằng điên cuồng trả thù thì e rằng hắn sẽ chịu không nổi.

Trong một phân bộ loạn đảng khác, một thiếu nữ áo xanh thanh tú có vài phần anh khí nghe được tin tức thì cười khẽ. Thực lực hiện nay của Việt Nữ Tiểu Thanh càng ngày càng mạnh, có chủ phượng cổ văn minh tài bồi đã đến một kỷ nguyên.

Vô số loạn đảng đi tứ xứ đem tin tức tốt lan truyền, khắp nơi đều đồn dự ngôn hoang kém hơn Lục.

Lúc này, trong Vĩnh Hằng Thiên Cung.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng đệ nhất vô số kỷ nguyên lạnh lùng quát:

- Ta mặc kệ khó khăn cỡ nào, các ngươi phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra Lục Nguyên, và nâng cao hắn lên hạng nhất trong bảng truy nã.

951. Chương 1549 : Đạo Tự Chân Thân

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1549: Đạo tự chân thân

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Hễ chỗ nào trong thái cổ vương triều ta cứ thấy Lục Nguyên lập tức báo lên ngay, mọi chuyện phải đè xuống hết, ưu tiên giết chết Lục Nguyên.

Giọng chủ vĩnh hằng rơi vào chín tầng trời, tuyên bố.

Một lời đã định, ức ức ức ức ức ức ức ức ức ức ức ức sinh linh sinh lệnh.

Đây chính là Thái Cổ chủ vĩnh hằng hiện giờ.

- Tuân lệnh!

Vô số người thái cổ vương triều hành động, các loại mật thám đi khắp góc tìm kiếm Lục Nguyên.

Trong không trung thiên địa, Lục Nguyên một người đứng.

Phía xa tinh thần mặc dù rất to lớn.

Nhưng Lục Nguyên biết, hắn có thể dễ dàng búng một cái phá vỡ.

Đây là lực lượng thật sự.

Phái không xa có một hố đen dường như đang cắn nuốt cái gì. Lục Nguyên thấy có người sắp bị hố đen nuốt, liền búng một cái.

Tốc độ một chỉ vượt qua cả ánh sáng.

Bùm!

Hố đen tan vỡ.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng, lấy ra hai thần vật cao thiên giai từ chỗ chủ hoang đạo văn minh, nhanh chóng nuốt xuống. ầm! giờ phút này không có cảm giác liên kết với vĩnh hằng chi môn nữa, nhưng Lục Nguyên cảm giác pháp lực của mình lại tăng một cấp bậc, đến mười chín kỷ nguyên.

Mười chín kỷ nguyên, không tệ.

Lục Nguyên tin tưởng bây giờ cái tên chủ bất tử văn minh gọi là vĩnh viễn không chết mà đối mặt với hắn thì có thể đập nát gã như tương. Coi như là chủ di thất văn minh chưa từng gặp mặt thì Lục Nguyên cũng có tự tin đánh chết, đây là niềm tin hiện tại của hắn. Lục Nguyên cho rằng thực lực của mình đã xếp thứ hai trong thiên địa, chỉ dưới Thái Cổ chủ vĩnh hằng.

Phải rồi, còn có ích lợi một chỗ mình chưa lấy, Lục Nguyên ngự kiếm bộ bay nhanh đến một nơi, chỗ đó có mười chín tầng cơ quan, mỗi tầng cực kỳ đáng sợ, đây chính là nơi mà chủ hoang chân văn minh không dám đặt chân vào, chân thực chi nhãn, một phần mười vận mệnh thiết tắt chính là ở đây. Mười chín tầng cơ quan khiến chủ hoang chân văn minh mười bốn kỷ nguyên cực kỳ e ngại không dám xem thường.

Nhưng đối với Lục Nguyên bây giờ thì chẳng đáng gì, dễ dàng giải quyết, lấy được một con mắt tròng đen trong trắng.

Chân thực chi nhãn.

Bạch đại biểu chân thực, hắc đại biểu hư vô.

Nói chính xác hơn đó là chân thật hư vô chi nhãn.

Theo ký ức của chủ hoang chân văn minh thì đây là một phần mười vận mệnh thiết tắt.

Nhưng Lục Nguyên cầm lấy con mắt trắng đen thì phát hiện đó không phải một phần mà là hai.

Một phần là chân thực, một phần là hư vô.

Dù là chân thật vẫn là hư vô thật ra đều là vận mệnh.

Đến đây thì mười phần vận mệnh thiết tắt mình có được sáu phần, gồm chân lý, định lý, thiên mệnh, chân thực, hư vô, cùng với bất khuất. xem chương mới tại (.

Đạo tự phân thân đã tăng lên đến bảy phần.

Vĩnh hằng mạnh là hai phần.

Thực lực này đúng là rất mạnh, nhưng dùng để đối phó Thái Cổ đầu trọc thì còn chưa đủ sức, mình nên đi đâu tăng thêm thực lực đây? Bây giờ Lục Nguyên chưa nghĩ đến đoàn tụ cùng người thân, bạn bè, đồng môn. Thời gian chính là sinh mệnh, hiện tại phải nhanh chóng tăng thực lực, chỉ có đánh chết Thái Cổ đầu trọc, sau này có hàng tá thời gian nhàn nhã.

Muốn đối phó Thái Cổ chủ vĩnh hằng nên nghĩ cách gì đây?

Ở thế đạo này ba vật mạnh nhất là vĩnh hằng chi môn, vận mệnh thiết tắt, và đạo tự.

Bây giờ Thái Cổ dung hợp vĩnh hằng chi môn, thành tựu thiên địa vô địch, tới vĩnh hằng.

Vậy mình dung hợp vận mệnh thiết tắt và đạo tự thì có thể địch lại chủ vĩnh hằng không?

Đây chắc là cách duy nhất có thể nghĩ ra.

Lục Nguyên có nghe nói một chuyện, chính là năm đó Thái Cổ chủ vĩnh hằng đánh nát văn tự chi môn, định bắt giữ chư thiên đệ nhất cái văn tự đạo tự, kết quả đạo tự chạy trốn. Hiện tại chính mình có thể hay không tìm đến đạo tự đó nhỉ? Lục Nguyên ngẫm nghĩ, lấy ra đạo tự phân thân bảy phần, muốn dùng phân thân cảm ứng chủ thân, tìm ra chỗ đạo tự thật sự.

Nhưng điều này còn chưa thể.

Lục Nguyên phát động sáu phần vận mệnh thiết tắt, thì thào:

- Hư vô mờ ảo vận mệnh, tìm đạo tự chân thân đi.

Chớp mắt vận mệnh thiết tắt phát động, lúc này Lục Nguyên lờ mờ cảm giác chỗ của đạo tự chân thân.

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

-Lúc đó ta từng nói, ta sẽ đứng trên chúng sinh, các ngươi đều ở dưới chân ta. Ta nói được thì làm được, mọi chuyện giống như ta đã nói.

- Bây giờ ta đã là chủ vĩnh hằng!

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cất tiếng cười to:

- Vận mệnh thông đạo này đúng là biết giấu, ta tìm nó hơn bốn trăm năm, kết quả là nó ẩn núp trên cao nhất Vĩnh Hằng Thiên Cung, nơi mà không có khả năng nhất. Vận mệnh quả nhiên là trêu người nhất, may là ta phát hiện ra nó. Chắc ngươi cũng hiểu, vận mệnh thông đạo là hy vọng cuối cùng của ngươi, tiếc rằng hy vọng cuối cùng đó sắp bị ta đập tan tành. Ta sẽ không đấu với ngươi, ta sẽ đứng trên đỉnh cao nhất Vĩnh Hằng Thiên Cung tiếp tục công kích vận mệnh thông đạo, một khi công phá nó thì bốn vận mệnh vào tay ta, các ngươi sẽ hoàn toàn đứng trong thất bại.

- Ngươi muốn cướp đoạt thì hãy xông lên cao nhất Vĩnh Hằng Thiên Cung đi. Ha ha ha ha, ta ở trên đỉnh chờ đợi ngươi.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng và Lục Nguyên cách một ức thang lầu đối diện nhau.

Thiên thượng thiên hạ đệ nhất, và thiên thượng thiên hạ đệ nhất tội phạm truy nã ánh mắt giao nhau.

Ánh mắt giao nhau như là trong phút giây lại dường như là vĩnh viễn.

Tĩnh cực mà động, Thái Cổ chủ vĩnh hằng tiếp tục tấn công vận mệnh thông đạo.

Lục Nguyên cũng vọt lên, xông hướng đỉnh cao nhất Vĩnh Hằng Thiên Cung.

Tuyệt đối không thể để Thái Cổ chủ vĩnh hằng có được bốn phần vận mệnh thiết tắc.

Lúc này, vận mệnh thông đạo bị Thái Cổ chủ vĩnh hằng công kích lung lay sắp đổ, chỉ cữ ba giây sau là đường này sẽ bị phá, đến khi đó bốn phần vận mệnh thiết tắc rơi vào tay gã thì mọi chuyện kết thúc.

Thời gian rất căng thẳng, Lục Nguyên đang liều mạng. truyện copy từ

Một đường vọt lên.

Nhưng Vĩnh Hằng Thiên Cung được gọi là có lực lượng võ trang mạnh nhất, thế lực cường nhất, không dễ dàng xông.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng không vội vàng đối phó Lục Nguyên, gã phải trước tiên cướp đạot bốn phần vận mệnh thiết tắc đã.

Một khi gã có được nó thì chư thiên vạn giới, gã không còn địch thủ, không một ai chống cự lại được.

Nếu không thì Thái Cổ chủ vĩnh hằng hận Lục Nguyên như vậy đã sớm ra tay rồi.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng đứng trên cao anhast Vĩnh Hằng Thiên Cung, dõng dạc nói:

- Tất cả người Vĩnh Hằng Thiên Cung, tập thể tấn công công kích, bóp nát kẻ xâm nhập!

Gã cần dùng mấy người này để kéo dài thời gian, kéo dài đến khi gã lấy được vận mệnh thiết tắt mới thôi. Thái Cổ chủ vĩnh hằng trước giờ luôn hiểu cách lợi dụng sức mạnh người khác.

Bây giờ Lục Nguyên cũng đứng trên Vĩnh Hằng Thiên Cung.

Vĩnh Hằng Thiên Cung, vô số người lao hướng Lục Nguyên.

Thật ra gọi nhiều người tấn công có chất chứa âm mưu thâm độc của Thái Cổ chủ vĩnh hằng.

Thực lực của Lục Nguyên đã đến mức này, kinh kỷ nguyên động vĩnh hằng, thực lực như vậy có thể cảm giác rõ ràng Lục Nguyên là thuộc tính chính khí. Thuộc tính chính khí có một điểm là không thể giết nhiều, nếu sát sinh quá nhiều thì thuộc tính chính khí bị hao tổn, sức chiến đấu giảm đi.

Vậy nên Thái Cổ chủ vĩnh hằng phái ra nhiều người công kích Lục Nguyên là vì để dẫn dụ hắn giết người.

Chỉ cần Lục Nguyên giết nhiều người thì là chuyện tốt.

Đương nhiên nếu mà Lục Nguyên không chịu giết người thì cũng đơn giản.

Không giết ngươi phải tổn thương người.

Muốn bị thương mà không giết người thì cần khống chế càng tỉ mỉ hơn, cần pháp lực càng cao, tiêu hao pháp lực cũng càng nhiều.

Thế thì đối phó hàng ức vạn người tiêu hao pháp lực sẽ càng nhiều hưn.

Thế là khi Lục Nguyên giết đến đỉnh Vĩnh Hằng Thiên Cung, hắn tiêu hao pháp lực nhiều vô cùng, đến khi đó sẽ dễ dàng chết trong tay Thái Cổ chủ vĩnh hằng.

Đây chính là thủ đoạn của Thái Cổ chủ vĩnh hằng, dù Lục Nguyên có giết người hay không đều nằm trong mưu kế của gã. Dù hắn đánh chết hàng ức vạn người hoặc không thì pháp lực đều sẽ bị hao tổn nhiều, sức chiến đấu giảm bớt. Cùng lúc đó, Thái Cổ chủ vĩnh hằng đánh ra một luồng sáng, ánh sáng chớp mắt chiếu rọi một ức vạn thang lầu, biến bậc thang càng to lớn mênh mông, làm Lục Nguyên dù dùng kiếm bộ cũng không dễ dàng xuyên qua.

Lục Nguyên đứng trước một ức vạn thang lầu, bất giác thấy nhức đầu.

Nhưng Lục Nguyên vẫn không chút do dự lựa chọn không giết người, đây chính là hắn, vừa tiếp vừa hiệp. Thế nên muốn một lúc giết chết vạn người, mười vạn người, trăm vạn người, hắn tuyệt đối không làm được, càng đừng nói giết nhiều người hơn nữa, tuyệt đối không thể. Từ khi ra đời đến giờ Lục Nguyên giết người chỉ khoảng hai trăm chưa tới ba trăm, giết người ai đều là hạng tội ác tày trời.

Một ức vạn thang lầu ở ngay trước mắt.

Lục Nguyên vọt lên.

Hắn lao ra đối mặt là vô tận hỗn động cảnh ập đến, họ đã sớm chắn ở con đường. Không sai, Lục Nguyên rất đáng sợ, là đệ nhất tội phạm truy nã trên đời, nhưng hắn có đáng sợ thì sao? Vẫn không khủng bố bằng Thái Cổ chủ vĩnh hằng. Lục Nguyên tối đao là khiến người ta chết, Thái Cổ chủ vĩnh hằng là làm người ta muốn sống không được, muốn chết không xong, ở hai mặt sống chết, vĩnh viễn mãi mãi.

Thế nên họ chỉ đành chắn trước mặt, tất nhiên người cỡ như họ không thể tạo ra nhiều thương tổn cho Lục Nguyên. Lục Nguyên vốn định thuấn di không gian lách qua nhưng phát hiện không gian đã bị khóa kín, không cách nào thuấn di. Bất đắc dĩ kiếm khí dâng lên, hắn dùng lực khống chế cực kỳ tinh vi đánh ngã tất cả. Người giết nhiều thì mùi máu nặng, mùi máu nhẹ thì thả đi.

Lục Nguyên tiếp tục hướng lên trên, đối mặt là người thế giới cảnh, bọn họ cũng chắn con đường. Lục Nguyên đánh ra kiếm khí, dùng lực khống chế cực kỳ tinh vi đánh ngã bọn họ, ai mùi máu nặng thì đánh chết.

Những người này đi theo Thái Cổ chủ vĩnh hằng có là vì đại thế ép buộc, bất đắc dĩ, ví dụ nhiều người đứng đó không nhúc nhích, chỉ nghe theo lệnh chết lặn chặn được. Có một số người còn không cầm đao vững nữa là, người như vậy nói là công kích hắn không bằng bảo đi chịu chết gọn chút. Bọn họ cho dù có công kích hàng ức lần cũng không đánh vỡ phòng ngự của hắn được.

Dưới kiếm của ta chưa từng chém sai một người.

Đây chính là đạo của Lục Nguyên.

Có lẽ sẽ bị người là ngu ngốc nhưng đó chính là Lục Nguyên.

Nếu không như vậy thì sẽ không là Lục Nguyên vừa tiên vừa hiệp.

Lục Nguyên từng bước một tiến lên.

Trận thế vô số cấp thiên tôn cũng bị Lục Nguyên dễ dàng thông qua.

Tiếp theo là trận thế phó chủ văn minh.

Đến lúc này thì phó chủ văn minh đã rất ít, chỉ chừng ba trăm người, ai thật sự có sát tâm, ai không có rất dễ dàng thấy ra. Chỉ cần là người có sát tâm vung lưỡi dao hướng hắn đều bị Lục Nguyên giết sạch. Mùi máu quá nặng, giết chết. Lục Nguyên tiếp tục tiến tới, con đường này dù tiêu hao chút pháp lực nhưng chỉ có thế mà thôi.

Đến khu vực chủ văn minh, Lục Nguyên nhìn nhìn, có một số chủ văn minh quen biết, ví dụ như Hồng Quân chủ tiên cổ văn minh, ví dụ như chủ phật cổ văn minh, ví dụ như chủ bất tử văn minh mười chín kỷ nguyên.

Lục Nguyên cười cười, nói:

- Nếu dám đến thì tới đây đi.

Lúc này quay quanh Lục Nguyên đều là đại nhân vật, đặc biệt là chủ tiên cổ văn minh, chủ phật cổ văn minh, chủ bất tử văn minh, ba người này là xuất sắc nhất.

956. Chương 1554 : Quyết Đấu Đỉnh Cao

, Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1554: Quyết đấu đỉnh cao

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Những chủ văn minh này không hành động, kiếm khí của Lục Nguyên xộc thẳng tận trời, cộng thêm sau khi hắn tái xuất giang hồ liên tục chém chết chủ hoang đạo văn minh mười tám kỷ nguyên, chủ di thất văn minh mười chín kỷ nguyên đều là đại nhân vật trong thiên địa, nên họ không dám nhúc nhích.

Lục Nguyên ngự bước tung bay, đã bay đến đỉnh cao nhất Vĩnh Hằng Thiên Cung.

Đứng trên đỉnh cao nhất Vĩnh Hằng Thiên Cung nhìn xuống bên dưới.

Trời đất đều thấp bé.

Dù là trời hay đất đều thấp bé cả.

Nơi này mới là đỉnh cao nhất thiên địa.

Đây là trời trên trời.

Mây trên mây.

Đỉnh trên đỉnh.

Vô thượng trên vô thượng.

Lúc này trên đỉnh cao nhất Vĩnh Hằng Thiên Cung chỉ có hai người đứng.

Một là Lục Nguyên, người kia chính là Thái Cổ chủ vĩnh hằng.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng đã sắp nổ nát vận mệnh thông đạo rồi, chỉ kém vài cái cuối thôi, cỡ nửa nén nhang là xong việc. Nhưng lúc này Lục Nguyên lên, gã không thể không ngừng lại hành động oanh kích vận mệnh thông đạo.

Gã quay đầu nhìn Lục Nguyên, nói:

- Ngươi thật là ngu xuẩn, không giết, không chém sai một người, thật là buồn cười. Ngươi bởi vì không chém sai một người kết quả tiêu hao nửa phần pháp lực, vốn ngươi không cần như vậy.

Một người có mười phàn pháp lực, nửa phần pháp lực tức là hai một phần mười, không tính nhiều lắm, bình thường Lục Nguyên tiêu hao được. Nhưng giờ là lúc cao thủ tranh đấu, đặc biệt trước khi chiến đấu

với thiên thượng thiên hạ đệ nhất Thái Cổ chủ vĩnh hằng, tiêu hao nửa phần pháp lực không phải ngu bình thường mà là ngu như heo.

Lục Nguyên lạnh lùng cười nói:

- Đây là phong cách của ta, luôn như vậy, cũng là đạo của ta. Nếu như không giữ đạo của mình thì ta sớm không phải Lục Nguyên rồi. Kiếm của ta chưa từng chém sai người nào, ngươi muốn dùng lời nói suếu kiếm đạo của ta sao? Thật là quá buồn cười.

- Ta không cần dùng lời nói suếu kiếm đạo của ngươi.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng nói:

- Ta vốn là thiên thượng thiên hạ đệ nhất, ta chính là vô địch. xem chương mới tại (.

- Thiên thượng thiên hạ đệ nhất. Tất cả ca thủ đều đã bị ta đánh bại, dù là ai.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng hời hợt nói:

- Chỉ có ngươi là ta chưa đánh bại, hãy để ngươi làm đối thủ mạnh nhất của ta đi. Ta cảm giác được hơi thở của ngươi còn mạnh hơn cả Tổ Long. Thật ra lúc ban đầu khi người trỗi dậy ta không quá để ý, nhưng không ngờ ngươi càng lúc càng mạnh, đã cường đến vượt qua Tổ Long, trở thành đối thủ một trận chiến mạnh nhất của ta. Đạp nát đối thủ cuối cùng là nhà ngươi xong, thiên thượng thiên hạ đệ nhất không còn ai đối kháng với ta được nữa. Hoang kém hơn Lục, dự ngôn buồn cười này hãy để ta phá vỡ. Buồn cười, thật là buồn cười, tầm thường pháp bảo văn minh dự ngôn mà cũng muốn dự ngôn chủ vĩnh hằng vĩ đại ta đây?

Thái Cổ chủ vĩnh hằng nói:

- Hoang kém hơn Lục là dự ngôn nhưng ta sớm không bị bất cứ dự ngôn nào trói buộc. Dự ngôn là vận mệnh, ta đã vượt qua vận mệnh, là sự tồn tại vĩnh hằng.

Gã nói cũng có lý, vĩnh hằng vượt qua vận mệnh.

- Lục Nguyên, hôm nay hãy để ta đánh chết ngươi, bóp chết hy vọng cuối cùng của loạn đảng đi.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng quát to, thân hình giống như vô hạn tinh không, đôi mắt gã biến thành vô biên tinh thần, tàn thân vĩ đại, hùng hồn như một thế giới.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng sờ cái đầu trọc, tuyệt đỉnh đầu trọc.

Tiếp đó tay ấn chuôi đa.

Đao của gã vốn gọi là thiên hoang địa lão đao.

Nhưng bây giờ gã gọi đao là vĩnh hằng chi đao.

Vĩnh hằng chi đao không phải thần khí.

Bởi vì bản thân nó đã vượt qua thần khí.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng đánh ra vĩnh hằng chi đao của mình.

Một đao đâm ra.

Một đao kia, hủy diệt vạn cổ, đánh bại đại hoang, thiên diệt mà diệt, vạn kiếp không sinh.

Một đao kia khủng bố, ngay cả đám chủ tiên cổ văn minh, chủ phật cổ văn minh, chủ bất tử văn minh ở một bên cũng thầm kinh khiếp. Từ sau khi Thái Cổ chủ vĩnh hằng đánh bại Tổ Long thì đã rất lâu rồi không ra tay, đám tiên cổ đứng ở đỉnh cao nhất thế giới có khi đoán bây giờ chủ vĩnh hằng mạnh tới cỡ nào rồi.

Giờ xem ra mấy trăm năm qua Thái Cổ chủ vĩnh hằng càng thêm sâu không lường được, một đao kia so với năm đó đao pháp đánh về phía Tổ Long càng khủng bố.

Một đao đoạn diệt!

Một đao thật cường!

Lục Nguyên chưa từng thấy qua một đao cường như vậy.

Từ khi năm trăm năm tái xuất giang hồ, dù Lục Nguyên gặp phải ai, bao gồm chủ di thất văn minh mười chín kỷ nguyên thì hắn đều bình tĩnh, nhẹ nhàng thắng được. Nhưng giờ nhìn một đao Thái Cổ chủ vĩnh hằng đánh ra, Lục Nguyên khẳng định gã chính là đối thủ mạnh nhất trong đời hắn, vượt qua bản thân hắn, trận chiến này chắc là khổ chiến đây.

Đương nhiên Lục Nguyên sẽ không mất đi niềm tin.

Dù đối thủ là ai thì Lục Nguyên chưa từng mất tinh thần, bây giờ đối đầu thiên thượng thiên hạ đệ nhất, hắn càng không đánh mất niềm tin.

Đến đấu đi!

Lục nguyên đánh ra một kiếm!

Một kiếm này, kiếm thế xông chín tầng trời, kiếm khí xông chín tầng trời, thân kiếm xông chín tầng trời.

Chín là cực hạn, cửu thiên là cực hạn của kiếm.

Đây là một kiếm mạnh nhất trong trời đất.

Một kiếm đánh ra, trừi đất chỉ còn lại kiếm.

Một kiếm này chính là kiếm thập ngũ, lúc trước Lục Nguyên cho rằng là chung cực kiếm. Lúc hắn xông tinh vực môn thì sáng tạo ra kiếm này, bây giờ rốt cuộc sử dụng.

Khi hắn đánh ra một kiếm này, chủ tiên cổ văn minh, chủ phật cổ văn minh, chủ bất tử văn minh, ba người đều chấn động, cùng cảm giác đến một kiếm này cường đại. Nhá kiếm của Lục Nguyên cũng có thể huỷ diệt vạn cổ, đánh bại đại hoang, thiên diệt mà diệt, vạn kiếp không sinh.

Lục Nguyên lại có thể thi triển ra một kiếm mạnh như vậy, là nhát kiếm mạnh nhất từ khi có kiếm đạo đến nay.

Bây giờ trong cuộc chiến đấu Vĩnh Hằng Thiên Cung, không thể nghi ngờ đó là trận chiến mạnh nhất kỷ nguyên này, không đúng, là vô số kỷ nguyên.

Một trận chiến này, đã vượt trên tất cả.

Nhưng không tệ lắm, cuộc chiến mạnh nhất đánh ở nơi cao nhất.

Bùm!

Đao và kiếm va chạm cùng một chỗ, vĩnh hằng chi đao va chạm với Dưỡng Ngô thần kiếm.

Vô số nguyên khí trong chớp mắt này tạc nổ, nhưng quái dị là chỗ khác không bị lan tới. Càng quái dị như vậy thì càng biểu hiện ra sự cường đại của Thái Cổ chủ vĩnh hằng, lúc gã giao đấu còn khống chế được lực lượng tinh vi như vậy, khiến xung quanh không bị phá hư.

Lục Nguyên văng ra ngoài ngàn trượng, đây chỉ mới là một kiếm!

Nhưng sau khi Lục Nguyên bị đánh bay thì tất cả chủ văn minh thầm khen một tiếng, không uổng là Lục Nguyên, đỡ một kích của Thái Cổ chủ vĩnh hằng chỉ bay ra ngàn trượng mà thôi. Hiển nhiên đối với mọi người thì có thể ngay mặt đỡ một kích từ Thái Cổ chủ vĩnh hằng mà mới bay ra ngàn trượng là vinh diệu to lớn.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cười dài khen rằng:

- Lục Nguyên, không sai, không sai, có thể chính diện đỡ một kích của ta mới lùi ra ngàn trượng, ngươi đúng là đã hoàn toàn vượt qua Tổ Long. Bây giờ để xem ngươi có thể đỡ đọwc bao nhiêu kích của ta!

Thái Cổ chủ vĩnh hằng vung trường đao oanh kích Lục Nguyên, lại là một đao thức cực diệu, cực đỉnh, cực bá đao.

957. Chương 1555 : Các Anh Hùng Hội Tụ

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1555: Các anh hùng hội tụ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nay gã tùy tiện ra một thức đã có thần thông vô cùng. Gã càng có chiêu thức cực hạn.

Gã có một trăm năm mươi chiêu thức cực hạn, mặt này cũng nhiều đến kinh người, chiếm hữu vĩnh hằng chi môn rồi mới có được nhiều như thế.

- Lục Nguyên, chẳng phải ngươi có hai trăm năm mươi hai chiêu thức cực hạn ư? Lấy ra đi!

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cười lớn, gã cảm thấy cực kỳ sung sướng. Lục Nguyên đối mặt công kích điên cuồng từ Thái Cổ chủ vĩnh hằng cũng lấy ra chiêu thức cực hạn của mình, không phải hai trăm năm mươi hai chiêu thức cực hạn mà là ba trăm loại chiêu thức cực hạn.

Đây là sau khi hắn có được đạo tự phân thân, đạo tự bao gồm tất cả pháp thiên địa.

Chiêu thức cực hạn cũng là một trong pháp.

Vậy nên bây giờ Lục Nguyên đã đưa chiêu thức cực hạn lên cao đến mức này.

Ba trăm chiêu thức cực hạn! Chiêu thức cực hạn của Lục Nguyên tăng đến mức không hạn độ, đã là gấp mười lần cấp chủ văn minh bình thường, quá khủng khiếp đi.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng mắt sáng ngời nói:

- Không tệ, không tệ, Lục Nguyên, thật sự không tệ, không ngờ có ba trăm chiêu thức cực hạn, mạnh hơn lần trước một chút. Trận chiến này ta có thể đánh đã ghiền!

Mặc dù Lục Nguyên thi triển ra ba trăm chiêu thức cực hạn nhưng đối mặt hai mươi kỷ nguyên chủ vĩnh hằng là Thái Cổ chủ vĩnh hằng thì vẫn rơi vào thế yếu.

Ba chiêu!

Năm chiêu!

Mười chiêu!

Mười lăm chiêu!

Từng chiêu va chạm, mỗi chiêu đều là kinh thiên động địa.

Khi va chạm thì Thái Cổ chủ vĩnh hằng cười to nói:

- Lục Nguyên, không tệ nhỉ, chẳng những tăng chiêu thức cực hạn lên ba trăm khiến người chấn kinh, ngay cả chất lượng pháp lực cũng cao như vậy. Vĩnh hằng mạnh của ngươi e rằng đã khoảng bảy, tám phần rồi đi? Ta đem vĩnh hằng chi môn phong ấn trong người, không có ta cho phép thì bất cứ ai đều không thể dùng vĩnh hằng chi môn tinh luyện pháp lực, vậy mà ngươi vẫn đem pháp lực bản thân biến mạnh như vậy, thật hiếm gặp. Đặc sắc, quá hấp dẫn rồi. Ngươi làm sao thực hiện được vậy? Toàn thân của ngươi đều là kỳ tích, tiếc rằng kỳ tích này hôm nay sắp bị ta đập nát.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng vừa thốt lời thì những chủ văn minh khác mới biết hóa ra Lục Nguyên đã đem vĩnh hằng mạnh lên tới bảy, tám phần, thật quá mạnh. Chủ văn minh bình thường chỉ khoảng hai, ba phần mà thôi, dù là chủ bất tử văn minh nhờ Thái Cổ chủ vĩnh hằng giúp đỡ chỉ đem vĩnh hằng mạnh tăng lên đến mức năm phần năm. Nhưng Lục Nguyên lại có vĩnh hằng mạnh bảy, tám phần mạnh mẽ, hắn làm sao thực hiện được? Hắn đúng là kỳ tích chi tử.

Hai mươi chiêu!

Ba mươi chiêu!

Đến đây thì Lục Nguyên không còn cách nào, vận đạo tự phân thân.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng giật mình, kêu lên:

- Ồ, ngươi còn có đạo tự phân thân nữa? Thật khiến ta ngoài ý muốn. Năm đó ta không thành công bắt được đạo tự phân thân, không ngờ rơi vào trong tay ngươi, ha ha ha ha, Lục Nguyên, ngươi cho ta quá nhiều vui mừng.

Công kích của gã như sấm chớp bão tố, người bên cạnh giật mình. Không ngờ Lục Nguyên còn có đạo tự chân thân nữa, quá thần kỳ, kỳ tích chi tử a!

Bốn mươi chiêu!

Năm mươi chiêu!

Lục Nguyên vẫn còn tiếp tục ngăn cản.

Vào giây phút này, tất cả chủ văn minh, phó chủ văn minh và người trong Vĩnh Hằng Thiên Cung đều giật mình, Lục Nguyên quá mạnh, đối mặt Thái Cổ chủ vĩnh hằng mà có thể đỡ nhiều chiêu thức như vậy. Năm đó Tổ Long cỡ bốn mươi chiêu đã thua chạy trốn rồi, bây giờ Thái Cổ chủ vĩnh hằng càng mạnh hơn xưa, thế mà Lục Nguyên vẫn chặn được chiêu thức.

Sáu mươi chiêu!

Bảy mươi chiêu!

Lục Nguyên vẫn còn tiếp tục ngăn cản.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cười dài nói:

- Lục Nguyên à Lục Nguyên, không tệ không tệ nha. Bảy mươi chiêu, ngươi vẫn đỡ được, ngươi là người chặn được nhiều chiêu nhất từ khi ta trở thành Thái Cổ chủ vĩnh hằng. Năm đó chủ sát na văn minh chỉ hai mươi lăm chiêu đã thua, Tổ Long lợi hại hơn nhiều, đã cản được bốn mươi chiêu. Bây giờ ngươi đỡ được bảy mươi chiêu, không tệ lắm đâu, ngươi quá mạnh, cường đến khiến ta giật mình. Giết chết ngươi sẽ là trận chiến sảng khoái nhất vô số kỷ nguyên của ta. Có thể tưởng tượng sau này qua ba ngàn kỷ nguyên e rằng không thể sinh ra cg như ngươi được nữa.

- Nhưng mà ngươi cuối cùng vẫn phải chết thôi, hãy để ta hưởng thủ trận chiến mạnh mẽ cuối cùng này đi.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng đánh ra không chiêu nào yếu cả, mỗi một chiêu đều là tấn công mạnh nhất. Gã phải dùng lực lượng mạnh nhất chiến đấu vui sướng đầm đìa, bởi vì sau này dù qua ba ngàn kỷ nguyên thì e rằng không thể tìm thấy người mạnh bằng Lục Nguyên.

Lúc này Lục Nguyên đang tức điên lên!

Lục Nguyên không tức được sao? Trước khi chiến đấu hắn dốc hết thực lực, cái gì ba trăm chiêu thức cực hạn, cái gì lực lượng pháp lực tương đương bảy, tám phần vĩnh hằng mạnh, cái gì cửu đại thiết tắc, cái gì sáu phần vận mệnh thiết tắt, cái gì đạo tự phân thân, tất cả đều dốc túi hết nhưng dù có thế thì vẫn hoàn toàn ở và thế yếu, bị Thái Cổ chủ vĩnh hằng đè đầu đánh.

Trong đời lần đầu tiên điên tiết như vậy. Sau năm trăm năm tái xuất giang hồ lần đầu tiên khó chịu đến vậy.

Nhưng dù có tức ói máu cũng phải đánh.

Bởi vì mình nhất định phải chiến!

Vì bảo vệ bản thân, bảo vệ thân nhân, bảo vệ người yêu, bảo vệ bằng hữu, bảo vệ sư môn, bảo vệ thiên thiên vạn vạn ức ức người bị thái cổ vương triều chính sách độc tài khống chế, vì bảo vệ người trong thiên hạ, mình phải chiến đấu.

Tuyệt đối không thể thua!

Đây chính là niềm tin của mình.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng ầm ầm tấn công, mỗi một đao đều là cuối cùng thiên địa bá đạo.

Gã rống lên:

- Lục Nguyên, ngươi đang bảo vệ người trong thiên hạ, tín niệm thủ hộ của rất cường đại, nhưng không có một ai thủ hộ ngươi cả.

Lục Nguyên cười lạnh, nói:

- Thái Cổ đầu trọc, ngươi muốn dao động tâm thần ta hả?

- Một mình anh dũng chiến đấu, còn dám mạnh miệng?

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cười khẩy nói: truyện copy từ

- Ngươi chính là đâm vào ngõ cụt, phía trước vực sâu, đi chết cho ta!

Gã lại đánh ra chiêu thức, là chiêu thứ bảy mươi mốt.

- Ai nói Lục Nguyên một mình anh dũng chiến đấu?

Phía đông vang lên một giọng nói, không biết từ khi nào hướng đó xuất hiện một người đàn ông trung niên tay áo phất phơ. Người đàn ông trung niên dường như đạo tận ảo diệu pháp thuật, đấy chính là chủ pháp cổ văn minh.

- Lục Nguyên tiến hành cuộc chiến cuối cùng, đương nhiên chúng ta sẽ không rảnh rỗi.

Một gã đàn ông lưng cõng hòm đứng đó, là chủ võ cổ văn minh mười tám kỷ nguyên.

- Nếu có khó khăn dĩ nhiên chúng ta cùng chia xẻ.

Thường Nga được chủ sát na văn minh truyền cong lực xuất hiện ở gốc tây nam. Nàng ngồi trên cây quế, nhẹ đung đưa đôi chân trắng nõn.

- Hừ, đều đến rồi hả.

Người đàn ông trung niên áo trắng như tuyết, ngạo khí như thiên kiếm khí như thiên chắp tay sau lưng đứng. Yến Thương Thiên đã đến, hơn nữa thực lực hiện giờ đã tới mười tám kỷ nguyên.

- Đương nhiên phải tính thêm ta nữa.

Đây là chủ phượng cổ văn minh mười tám kỷ nguyên. Phượng cổ văn minh chỉ đứng đó đã có khí thế mẫu nghi thiên địa.

- Chiến đấu kịch liệt như vậy nếu ta không đến thì nghe không lọt tai.

958. Chương 1556 : Kề Vai Sát Cánh

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1556: Kề vai sát cánh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Một người đàn ông trung niên cực kỳ vạm vỡ đứng giữa hư không, diện mạo như gấu, đầu như ròng, toàn thân toát ra hơi thở rồng, tỏ. Lục Nguyên chớp mắt nhận ra ngay, đó là Tổ Long.

Một đám cao thủ loạn đảng mạnh nhất hiện nay.

Mười tám kỷ nguyên chủ pháp cổ văn minh, mười tám kỷ nguyên chủ võ cổ văn minh, mười chín kỷ nguyên Thường Nga, mười tám kỷ nguyên Yến Thương Thiên, mười tám kỷ nguyên chủ phượng cổ văn minh, mười

chín kỷ nguyên Tổ Long đều đến cả. Họ đến hỗ trợ cho Lục Nguyên, tuyệt đối không để hắn một mình anh dũng chiến đấu.

Cuộc chiến cuối cùng liên quan đến vận mệnh chư thiên, họ cùng ra sân.

- Hãy để chúng ta cùng nhau chiến đấu đi, cùng bảo vệ thiên địa.

Chủ pháp cổ văn minh, chủ võ cổ văn minh, Thường Nga, Yến Thương Thiên, chủ phượng cổ văn minh, Tổ Long và Lục Nguyên, bảy người nhìn nhau cười, mười bốn bàn tay đập cùng một chỗ.

Không sai, có lẽ trận chiến này họ sẽ chết, nhưng thế thì sao nào?

Cuộc chiến cuối cùng mọi người sống chết có nhau.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Từng tầng công kích đánh vào cửa Vĩnh Hằng Thiên Cung.

Không biết khi nào thì bên dưới Vĩnh Hằng Thiên Cung xuất hiện một đội đại quân.

Đây là pháp cổ văn minh đại quân, theo chủ pháp biến văn minh thống lĩnh đến. Chủ pháp biến văn minh vẫy tay.

Bùm!

Lại một đại quân tới nữa, là võ cổ văn minh đại quân.

Bùm!

Phượng cổ văn minh đại quân đã đến.

Bùm!

Lại có vài quân đội, đại quân đủ các loại văn minh trung ương thiên triều đều đến.

Thật nhiều đại quân tiến đến.

Không chỉ có mấy đại quân này, còn có người di thất địa, tàn đảng sát na thành. Tàn đản di thất địa lấy chủ chủ bí chi văn minh dẫn đầu, tàn đảng sát na thành thì là chủ thiên vận văn minh, chủ thần long văn minh dẫn đầu. Còn có nhiều người Lục Nguyên quen thuộc, như là chủ nhất chi văn minh, chủ võng chi văn minh đều năm trong số đó. Còn có Chu Thanh Huyền ôm nhị hồ.

Đại quân loạn đảng đã tập hợp.

Đánh cuộc chiến cuối cùng mọi người đều cùng nhau,làm sao có thể mặc kệ Lục Nguyên một người chiến đấu được chứ.

Đám người ở trước Vĩnh Hằng Thiên Cung thực lực không đủ ngăn chặn, đánh với Thái Cổ chủ vĩnh hằng, nhưng có thể tấn công Vĩnh Hằng Thiên Cung. Mặc dù lực lượng của họ không tính quan trọng, nhưng mọi người đều cống hiến lực lượng.

Trên đỉnh cao nhất Vĩnh Hằng Thiên Cung, chủ pháp cổ văn minh, chủ võ cổ văn minh, Thường Nga, Yến Thương Thiên, chủ phượng cổ văn minh, Tổ Long và Lục Nguyên, bảy người đứng đó.

- Ha ha ha ha, ha ha ha ha!!!

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cất tiếng cười dài:

- Loạn đảng, toàn bộ loạn đảng đều đến, thật là pháo hoa rực rỡ, các ngươi đều sẽ biến thành pháo hoa rực rỡ cống hiến cho bá nghiệp vĩnh hằng của ta. Các ngươi đều sẽ chết tại đây, chết hết!

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cười khẩy bảo:

- Kẻ thua cuộc dưới tay, cả đám ô hợp làm gì được nên chuyện?

Thái Cổ chủ vĩnh hằng đánh ra một trường đao.

Đó là diệt vạn cổ nhất đao.

Lục Nguyên định giơ tay chặn thì Tổ Long, người đàn ông trung niên khí thế như rồng, có uy nghiêm vô tận bỗng ra tay. Vũ khí của gã là trường đao có vô tận hơi thở tổ, có vô tận bá khí. Bùm một tiếng gã đỡ lấy một kích kia, nhưng người thì bị đánh bay ra ngoài một ngàn năm trăm trượng.

Tổ Long không thể đỡ được một kích của Thái Cổ chủ vĩnh hằng.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cười dài nói:

- Kẻ thua cuộc mà thôi!

Mặc dù Tổ Long bị đánh bay nhưng không chút hoảng hốt, nói:

- Tổ trận!

Gã kêu tổ trận, tổ trận gì?

Lục Nguyên khó hiểu, Thái Cổ chủ vĩnh hằng cũng thắc mắc.

Lúc này, chủ phượng cổ văn minh, chủ pháp cổ văn minh chớp mắt hành động. Đường như họ hợp thành trận hình tam giác rực rỡ, rõ ràng tam giác trận là một trận pháp rất đơn giản, đổi làm người luyện khí kỳ cũng tổ được, nhưng hình như nó ẩn chứa vô tận đạo lý.

Tam giác trận bao vây Thái Cổ chủ vĩnh hằng.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cười lạnh nói:

- Muốn dựa vào một trận như vậy trói buộc ta hả? Buồn cười, buồn cười!

Gã lại đánh ra vĩnh hằng chi đao. Gã nghĩ rằng vĩnh hằng chi đao có thể dễ dàng nổ nát trận hình tam giác, nhưng trong tam giác tản ra cảm giác thác loạn mê ly làm một đao kia không thể nổ nát trận hình.

Đây là cái gì? Lại có thể tạm thời giam cầm được Thái Cổ chủ vĩnh hằng?

Tổ Long cười to nói:

- Thái Cổ, ngươi quá xem thường anh hùng thiên hạ. Lần trước ta không chuẩn bị cái gì đi tìm ngươi thì đúng là thua dưới tay ngươi, nhưng đã thấy pháp lực chiêu thức của ngươi rồi, có chuẩn bị chút thử đạn ứng đối. Đây là tam sinh thạch ta chuẩn bị sẵn. Tiền thế, kim sinh, và hậu thế hóa thành tam sinh trận. Ở trong trận pháp có kiếp trước, kiếp này và kiếp sau, ngươi ngoan ngoãn bị giam trong tam sinh trận đi. Đời này mặc dù ngươi là chủ vĩnh hằng nhưng kiếp trước không phải, tương lai cũng không là. Kiếp trước, kiếp này và kiếp sau của ngươi sẽ quấn quýt lấy ngươi, suếu uy lực chủ vĩnh hằng của ngươi.

Trong tay Tổ Long xuất hiện một hòn đá to khổng lồ, nó chính là tam sinh thạch. Tam sinh thạch phối hợp với nhân quả thiết tắc có thể thúc đẩy nhân quả thiết tắc đến mức tận cùng. Cái gọi là nhân quả phản tổ, khi người yếu ớt thì giết chết người, đây chính là thủ đoạn tam sinh thạch. Tất nhiên đối mặt Thái Cổ chủ vĩnh hằng, trước sức mạnh vĩ đại của vĩnh hằng thì không thể thực hiện được.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cười to nói:

- Tam sinh thạch, tam sinh trận, không sai, không sai, nhưng trận pháp của ngươi có thể ngăn cản ta bao lâu? Sớm muộn gì sẽ bị phá, đến khi đó Tổ Long ngươi chết không có chỗ chôn.

Bên Tổ Long tạm thời giam cầm được Thái Cổ chủ vĩnh hằng, gã quay sang nói với Lục Nguyên rằng:

- Tam sinh trận của ta tối đao chỉ có thể giữ Thái Cổ chủ vĩnh hằng trong một nén nhang, thêm nữa thì đành chịu. Ngươi lập tức đi lấy vận mệnh thiết tắt nếu không sẽ muộn mất.

Lục Nguyên biết bây giờ là phút sống còn, không ngờ Tổ Long có bản lĩnh này, vậy thì đi lấy bốn phần vận mệnh thiết tắc thôi. Lục Nguyên định nhấc chân đi oanh kích vận mệnh thông đạo thì không biết tại sao có vài sát khí đâm hướng hắn.

Chủ phật cổ văn minh niệm phật hiệu:

- Lục thí chủ, khổ hải vô nhai, ngươi nhập ma đã quá sâu, còn không mau mau hồi đầu.

Sau lưng chủ phật cổ văn minh tỏa ánh sáng hiện ra một phật chi thế giới, vạn phật triêu tông, kim bích quang hoa, vô cùng hoa mỹ, có thất bảo thụ, có tứ diệu đài, có vô tận phật âm, có thế giới cực lạc.

Trong này có cực hạn, sao không hoàn hương.

Phật đạo cõi yên vui!

Chủ phật cổ văn minh hiểu giờ là phút mấu chốt, chẳng ngờ Tổ Long dùng thủ đoạn tạm thời giữ được Thái Cổ chủ vĩnh hằng, không thấy ra gã có thủ đoạn như vậy, đúng là nhân vật xếp ở thiên thượng thiên hạ trong ba hàng đầu, quả nhiên không thể coi thường. Chủ phật cổ văn minh cũng biết rằng nhóm người Lục Nguyên tuyệt đối không thể thành công, một khi thành công, đám chủ phật cổ văn minh bọn họ xng đời rồi, phật đạo càng tiêu tùng. Cho nên giờ phút này toàn thân gã toát ra ánh sáng, muốn ngăn chặn Lục Nguyên.

Đương nhiên Lục Nguyên có thể giải quyết chủ phật cổ văn minh, nhưng gã có mười tám kỷ nguyên lợi hại hơn chủ hoang đạo văn minh sau này mới tăng lên rất nhiều, thực lực đã gần với chủ di thất văn minh mười chín kỷ nguyên rồi.

959. Chương 1557 : Tử Vong Và Tân Sinh

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1557: Tử vong và tân sinh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Rắc rối nhất là phật đạo nổi danh lực phòng ngự, Lục Nguyên muốn giải quyết gã phải tiêu tón một số thời gian, có tình bây giờ hắn thiếu nhất là thời gian. Một chút thời gian bây giờ đều là Tổ Long dùng tam sinh trận tranh thủ, hắn không rảnh xử lý gã.

- Phật cổ, hai địch thủ cũ chúng ta luận bàn một chút được chứ?

Chủ võ cổ văn minh hư không đạp bước mà ra, gã vác cái hòm to lớn. Mới đạp xuống trước mặt Lục Nguyên thì hòm vang tiếng bóc, hàng loạt vũ khí đều hiện ra, gã sử dụng thập cường võ đạo.

Chủ võ cổ văn minh nổi danh về thập cường võ đạo.

Lúc trước Lục Nguyên từng thấy thập cường võ đạo, nhưng những người sử dụng nó làm sao so sánh với chủ võ cổ văn minh được, kém quá xa. Chủ võ cổ văn minh sử dụng thập cường võ đạo liền có khí thế cực kỳ cường đại, Lục Nguyên vốn muốn nhìn, thập cường võ đạo có sức hút rất lớn với hắn nhưng bây giờ không có thời gian, không rảnh nhìn.

- Vô lượng thiên tôn, đạo hữu muốn đi đâu?

Không biết khi nào thì Hồng Quân chủ tiên cổ văn minh phiêu phiêu như tiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Gã cầm một cây phất trần, nhìn Lục Nguyên, nói:

- Phía trước là đường cùng, sao đạo hữu không tmaj thời dừng lại? Chúng ta cùng chơi một bàn thiên địa kỳ?

Chủ tiên cổ văn minh là một nhân vật rắc rối, loại chủ văn minh nổi danh đã lâu này khó gặm nhất.

- Chủ tiên cổ văn minh, sao chúng ta không tính sổ món nợ một phen nhỉ?

Người đàn ông trung niên áo trắng lạnh lùng tuấn tú Yến Thương Thiên tay cầm kinh yến thần kiếm xuất hiện. Y vừa xuất hiện liền rút kiếm khỏi vỏ, một kiếm chém hướng Hồng Quân chủ tiên cổ văn minh. Một kiếm này có uy lực nghiêng trời.

Yến Thương Thiên đúng là mới tới mười tám kỷ nguyên thôi nhưng lực công kích luôn cường đại, vốn không nổi tiếng lắm, nhưng trong năm trăm năm y giết chết không biết bao nhiêu người thái cổ vương triều, sớm xếp vào mười hàng đầu bảng truy nã. không biết gần đâ gặp kỳ ngộ gì mà thực lực tăng tiến, đã đến mười tám kỷ nguyên.

Yến Thương Thiên ra tay, chủ tiên cổ văn minh không dám xem thường, bởi vì y đánh ra một kiếm dù không bằng Lục Nguyên nhưng cũng rất kinh người.

Trước kia Yến Thương Thiên đã có mối thù với tiên cổ văn minh rồi, năm đó y không thể ở lại trung ương thiên triều mà quay về Hoa Sơn cũng vì bị tiên cổ văn minh khu trục.

Lục Nguyên tiếp tục đi hướng vận mệnh thông đạo, chủ bất tử văn minh đã chặn ngay trước mặt. Chủ bất tử văn minh có mái tóc đỏ như máu dựng đứng, đôi mắt cũng đỏ rực, chiến ý kinh người, huyết ý vô tận quấn quanh thân.

Gã cười khùng khục nói:

- Lục Nguyên, nghe nói ngươi giết chết chủ di thất văn minh, chúng ta hãy chơi một lúc đi.

Chủ bất tử văn minh không sợ Lục Nguyên, giết được chủ di thất văn minh chưa chắc giết nổi gã, vì gã chính là chủ bất tử văn minh, luôn bị gọi là bất tử. Gã cho rằng giờ đây trong thiên địa người có thể giết chết gã chỉ có một, đó là Thái Cổ chủ vĩnh hằng, những người khác không thể làm được.

Bị chủ bất tử văn minh dây dưa cũng rắc rối.

Không biết khi nào thì có hương hoa quế thổi đến.

Thiếu nữ tóc bạc ngồi trên cây quế.

Thường Nga cầm cành quê, nói:

- Vốn ta định đấu với chủ tiên cổ văn minh, dù sao ta và hắn có hạncux khó trừ nhưng đã bị Yến Thương Thiên giành trước, chỉ đành chọn chủ bất tử văn minh ngươi vậy. Hơn nữa ta kế thừa chính thống đạo nho của chủ sát na văn minh. Chủ sát na văn minh cả đời có đối thủ lớn nhất là chủ bất tử văn minh nhà ngươi, bây giờ là lúc ta kế thừa nguyện vọng của người, dù sao có thiếu ân tình của người.

Thường Nga thản nhiên bắn ra vài đóa hoa quế.

Một đóa hoa là một đại thế giới.

Một đóa hoa rơi một kỷ nguyên.

Chủ bất tử văn minh chỉ đành tiếp chiến với Thường Nga, dù gì nàng là mười chín kỷ nguyên, không thể xem thường.

Tất nhiên chủ bất tử văn minh không cho rằng Thường Nga là đối thủ của gã, chắc qua chốc lát sẽ thua ngay thôi.

Lúc này Lục Nguyên tiếp tục xông hướng vận mệnh thông đạo.

Bốn phương giao đấu.

Lục Nguyên nhẹ nhàng xông đến vận mệnh thông đạo.

Bùm!

Lục Nguyên một kích đánh vào vận mệnh thông đạo.

Vận mệnh thông đạo không chút sứt mẻ.

Vậy là sao?

- Ha ha ha ha, tam sinh tam thế, thú vị, thú vị. Ta muốn nếm thử tam sinh tam thế trận này thử, không uổng Tổ Long ngươi tốn công sức đã lâu tạo ra nó.

Thái Cổ chủ vĩnh hằng cười dài, nói tiếp:

- Lục Nguyên, vận mệnh thông đạo đó ta nổ nát phải mất công sức một phen, với thực lực của ngươi cho một canh giờ mới đánh nổ được, một nén nhang thì đừng mơ.

Một canh giờ!

Không có bao nhiêu đó thời gian.

Làm thế nào đây?

Lục Nguyên bình tĩnh lại, bây giờ bên Tổ Long chống đỡ cữ một nén nhang thôi, ba bên kia chủ võ cổ văn minh, Yến Thương Thiên, Thường Nga không nguy hiểm lắm. Làm sao đây? Lục Nguyên đột nhiên lấy ra sáu vận mệnh thiết tắt đánh vào vận mệnh thông đạo.

Chân lý, định lý, thiên mệnh, bất khuất, chân thực, hư vô.

Sáu cái cùng ra!

Sáu cái đánh ra công kích mang theo vận mệnh huyền diệu đánh vào vận mệnh thông đạo.

vận mệnh thông đạo lập tức xuất hiện sóng gợn.

Thế là sinh ra biến động.

Quả nhiên sử dụng sáu vận mệnh này, vận mệnh đối vận mệnh là có thể nổ nát vận mệnh thông đạo được.

Nắm được cách rồi Lục Nguyên không ngừng oanh kích, dùng tốc độ nhanh nhất oanh kích.

Khi Lục Nguyên không ngừng oanh kích thì mấy người khác kịch liệt đấu nhau, ở dưới Vĩnh Hằng Thiên Cung, lấy chủ thiên vạn văn minh, chủ thần long văn minh dẫn đầu công kích vào Vĩnh Hằng Thiên Cung. Khắp nơi đầu nổi lên chiến đấu kịch liệt, trận chiến này thật sự là oanh thiên diệt địa, kịch liệt tới cực điểm.

Trên vai mình gánh hằng hà sa số ức ức ức ức ức ức ức hy vọng của mọi người. Trận chiến này nhất định phải thắng.

Lục Nguyên tập trung hết sức, tập trung toàn bộ tinh thần đánh vào vận mệnh thông đạo.

Một cái, hai cái, ba cái.

Một trăm cái, hai trăm cái, ba trăm cái.

Một ngàn cái, hai ngàn cái, ba ngàn cái.

Một vạn cái, hai vạn cái, hai vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín cái.

Bùm!

Vận mệnh thông đạo cản đường cuối cùng vỡ nát.

Lục Nguyên dùng tốc độ nhanh nhất ngự kiếm bộ đi vào trong vận mệnh thông đạo.

Đây là vận mệnh thông đạo sao?

Lục Nguyên đang ở trong vận mệnh thông đạo, trông thấy từng đợt hoa rơi bất đắc dĩ, không biết làm sao, như là từng gặp chim én về.

Hoa nở thì có rơi, con người dễ biến già.

Cuộc sống không bằng như mới gặp, chuyện gì gió tây bi hóa thành mảnh vụn.

Lòng ta vốn hướng về trăng sáng, bất đắc dĩ ánh trăng chiếu mương máng.

Lâm hoa tàn xuân hồng, quá vội vàng, bất đắc dĩ hướng mưa lạnh gió heo hút.

Những thứ này đều là bất đắc dĩ, không còn cách nào, khiến người bi thương thở dài, buồn bực kết thúc.

Trong mười phần vận mệnh thiết tắt có một phần là bất đắc dĩ, bởi vì bất đắc dĩ vốn là một phần của vận mệnh. Bất đắc dĩ là vận mệnh thứ chín Lục Nguyên tu thành.

Lục Nguyên thấy từng đợt tử vong, cũng thấy từng phần sự sống mới.

Dù là ai, dù mạnh mẽ haếu ớt, dù là thực vật hay động vật, dù sống thọ hay sống ngăn ngủi đều không thể trốn khỏi tử vọng.

960. Chương 1558 : Chính Đạo Nguy Trong Sớm Tối

Hoa Sơn Tiên Môn

Chương 1558: Chính đạo nguy trong sớm tối

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Tử vong là điểm cuối của vạn vật, tử vọng là mọi chuyện chấm dứt. Trong sông dài lịch sử, vô số tu sĩ muốn thoát khỏi cái chết nhưng không ai làm được, mặc kệ ngươi có để ý hay không, tử vong luôn tại đó.

Tử vong cũng là một phần vận mệnh, không ai chạy thoát được, ít nhất trước khi Thái Cổ xuất hiện không một ai trốn nổi, đây là vận mệnh thứ tám Lục Nguyên tu thành.

Cùng với tử vong luôn là tân sinh.

Tân sinh mệnh từ cơ thể mẹ sinh ra, tân sinh mệnh sinh ra từ mặt đất, tân sinh mệnh sinh ra từ tử vong, đây là sinh mệnh, cũng là vận mệnh thứ chín Lục Nguyên tu thành. Đến đây thì hắn đã tu thành chín loại vận mệnh chỉ còn thiếu cái cuối cùng, vận mệnh cuối cùng là cái gì đây?

Lục Nguyên ở trong vận mệnh thông đạo tìm tới tìm lui nhưng vẫn không thấy vận mệnh thứ mười, không lẽ là tin tức giả? Bên trong không phải bốn phần vận mệnh thiết tắc mà là ba phần vận mệnh, hay chỉ là cái bẫy? Không đúng, Lục Nguyên đã cảm giác ra vận mệnh thứ mười, dường như có mưa xuân dần rơi vào lòng thấm nhuần tâm hồn.

Lục Nguyên đã hiểu vận mệnh thứ mười là cái gì, đó là tình cảm. Trong sinh linh vận mệnh đều tồn tại tình cảm, đủ các loại cảm tình, dù là tình sư môn, hay hữu tình hoặc ái tình, hận thù cũng là một phần của tình cảm, đây chính là vận mệnh thứ mười.

Lục Nguyên hít sâu một hơi, hấp thu vận mệnh thứ mười vào trong người.

Đến đây thì mười phần vận mệnh thiết tắt đã dung nhập vào người hết.

Mười phần này gồm có chân lý, định lý, thiên mệnh, bất khuất, chân thực, hư vô, bất đắc dĩ, cảm tình, tử vong, tân sinh. Mười loại đại biểu cho vận mệnh thiết tắt khác nhau tập hợp cùng một chỗ vòng quanh trong người Lục Nguyên, vô số sấm ẩn trong không trung bùng phát, đây cũng là trong vô số kỷ nguyên lần đầu có mười phần vận mệnh tụ tập trong thân thể một người.

Đại mệnh vận thiết tắc hoàn thành!

Nắm giữ đại vận mệnh thiết tắc rồi toàn thân Lục Nguyên toát ra cảm giác vô thượng vận mệnh, dường như có vận mệnh vô tận nằm trong tay hắn. Ngón tay ta chỉ đại biểu dây vận mệnh. Ánh mắt của ta đại biểu sợi chỉ vận mệnh. Thân thể của ta mỗi một tấc tản ra vị vận mệnh.

Đây chính là ta, Lục Nguyên, hóa thân vận mệnh.

Và Lục Nguyên cũng hiểu mình đã tu thành mười thiết tắc, tức là luân hồi, thời gian, không gian, nhân quả, trật tự, lực, tâm, âm dương, thích ứng, cùng với vận mệnh. Mười thiết tắc không biết đã luyện bao nhiêu năm, cuối cùng luyện thành. Lúc này Lục Nguyên lờ mờ cảm giác được trong không trung có kiếm ý.

Không sai, chính là kiếm ý này.

Kiếm ý bao trùm tất cả kiếm ý nào khác.

Không đúng, không phải bao trùm, nên nói là bao gồm.

Kiếm ý này bao quát tất cả kiếm ý trước kia Lục Nguyên đã học.

Hơn nữa không chỉ là thế, còn bao gồm tất cả kiếm ý trong thiên địa.

Đây chính là chung cực kiếm ý.

Mình rốt cuộc đã luyện thành chung cực kiếm ý trong truyền thuyết. đọc truyện mới nhất tại .

Còn nhứ lúc ở Hoa Sơn khi mình mười sáu tuổi quyết tâm nghiêm túc luyện kiếm, khi ấy sư phụ Lý Nguyên Bạch nói cho mình biết chung cực kiếm ý. Khi đó giới thiệu kiếm ý rồi nhân tiện nhảy tới chung cực kiếm ý, còn tưởng chung cực kiếm ý rất đơn giản, kết quả là trải qua nhiều chuyện như vậy rốt cuộc luyện thành chung cực kiếm ý.

Không dễ dàng a.

Bây giờ mình rốt cuộc có thể xưng là Kiếm Thần! Cảm nhận được lực lượng Kiếm Thần, cảm nhận chung cực kiếm ý, nhớ lại năm đó luyện kiếm, bất giác vô cùng cảm động.

Nhưng bây giờ không rảnh xúc động, vì thời gian quá căng thẳng. Lục Nguyên thở dài thườn thượt, tiếp theo là vận mệnh thiết tắc cùng đạo tự chân thân kết hợp. Chỉ khi hai loại này kết hợp lại mới có khả năng đánh bại Thái Cổ chủ vĩnh hằng. Vận mệnh thiết tắc, tất cả hư vô rồi lại chân thực tồn tại , đạo tự, chư thiên tất cả pháp. hai vật đó ở trong chư thiên xếp hàng hai, ba, bây giờ Lục Nguyên cần phải dung hợp

- Ngươi không nên phân tâm, nhưng nói đi phải nói lại, nếu ta là ngươi cũng sẽ phân tâm.

Chủ tiên cổ văn minh mang theo chút tiếc nuối tan vỡ thành mảnh vụn, tan thành mây khói.

Lúc này bên Vĩnh Hằng Thiên Cung mặc dù người đông thế mạnh, nhưng sự thật là đã thua. Bọn họ không có đấu chí gì, thật nhiều người liền bỏ vũ khí xuống.

- Chúng ta đầu hàng.

- Chúng ta đầu hàng.

Chuyện tiếp theo không cần Lục Nguyên quan tâm.

Chuyện kế tiếp là hợp nhất tù binh, đem kẻ nặng mùi máu và giết nhiều người phản hoang đảng, vẽ đường cho hươu chạy, tập thể giết ngay tại chỗ. Còn những người ở thái cổ vương triều tìm đường sống thì không khó xử. Đây là việc cần tỉ mỉ, loại chuyện như vậy tất nhiên là giao cho chủ pháp cổ văn minh, chủ võ cổ văn minh.

Còn có một chuyện, đó là lập lại kiếm cổ văn minh.

Vốn là kiếm chi văn minh giờ đương nhiên phải lập lại kiếm cổ văn minh, dù gì lực lượng hiện tại của kiếm đạo quá mạnh. Có một người trước không ai sau cũng không có ai, niệm thiên địa chi ưu ưu, độc bi thương mà khóc hạ. Còn có Yến Thương Thiên mười tám kỷ nguyên, thêm vào Chu Thanh Huyền mười bảy kỷ nguyên.

Cổ văn minh khác không sánh bằng được.

Lục Nguyên tiện tay xẹt kiếm, Dưỡng Ngô thần kiếm quay vào vỏ.

- Yến sư huynh, kiếm cổ xây dựng lại nhờ vào huynh vậy.

Yến Thương Thiên cũng vung kiếm quay vào vỏ, lạnh nhạt nói:

- Ta không có hứng thú.

Nói xong y bay đi xa, vậy cũng bình thường, Yến Thương Thiên không tình không ái, không có con cái, yêu chỉ có kiếm, người như vậy sao có hứng thú lập lại kiếm cổ văn minh rắc rối. Khi kiếm cổ văn minh thật sự lập lại kêu y trở về chỉ dạy chút, ngẫu nhiên nhắc nhở hậu bối thì còn được.

Lục Nguyên nhìn hướng Chu Thanh Huyền.

Chu Thanh Huyền đang kéo nhị hò, mthanh âm ưu thương, nói:

- Ngươi tìm kẻ khác đi.

Thanh niên lười biếng nhún vai hời hợt nói:

- Đúng vậy, huynh sẽ không, ta tất nhiên cũng như vậy.

Thanh niên mặt như quân tử cười bảo:

- Ta từng nghe qua một câu chuyện, có người đánh cá trừ đánh cá ra thì ngủ nướng, có người hỏi tại sao hắn không cố gắng? Người đánh cá hỏi lại, cố gắng làm cái gì? Cuối cùng mới phát hiện cố gắng hơn nữa, có quyền to chức cao giàu có nhiều hơn thì chỉ là lười biếng sưởi nắng mà thôi. Lục Nguyên, ngươi chính là người đánh cá đó, luyện công phu lâu như vậy, kết quả như mười tuổi tránh ở một góc ngủ nướng, uống say.

Thanh niên lười biếng hời hợt nói:

- Đây chính là một luân hồi. nguồn

Đúng vậy, luân hồi.

Mình vốn là không có chí lớn gì, không ngừng liều mạng chỉ vì bảo vệ, cuối cùng mình rốt cuộc bảo vệ tất cả những gì muốn bảo vệ.

Bây giờ là lúc mình làm biếng rồi.

Bầu trời thật xanh, mây rất trắng, tựa như lúc mình là thiếu niên.

Tiếc rằng sư phụ Lý Nguyên Bạch vĩnh viễn ra đi, vận mệnh của mình có thể kéo lại người sự sống đã tận, nhưng người chết lâu thì không thể kéo trở về. Thật ra cũng không sao, sống chết có số, đâu thể quan tâm nhiều như vậy.

Sảng khoái uống rượu, tự do ngủ.

Giấc mơ lớn nhất trong đời rốt cuộc thực hiện, an nhàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hoa-son-tien-mon